

Vô Địch Hắc Quyền

Contents

Vô Địch Hắc Quyền	13
1. Quyển 1: Gió Êm Sóng Lặng – Chương 1: Kết Thúc Mỗi Tình Đầu	13
2. Chương 2: Quán Trà Sau Cơn Mưa	16
3. Chương 3: Đạo Quán Taekowndo	18
4. Chương 4: Mở Ra Con Đường Mới	21
5. Chương 5: Đều Ngoài Ý Muốn	24
6. Chương 6: Hướng Võ Đạo Tiến Quân	27
7. Chương 7: Báo Cáo Trên Khoá Học	30
8. Chương 8: Cây Muốn Lặng Mà Gió Chăng Ngừng	33
9. Chương 9: Không Đỡ Không Nể, Chỉ Một Đòn Là Hạ	35
10. Chương 10: Võ Quán Thành Phong	37
11. Chương 11: Đạt Giá Vi Sư	40
12. Chương 12: Quyền Sư	43
13. Chương 13: Chấn Nhiếp Toàn Trường	45
14. Chương 14: Từ Giờ Không Học Taekwondo Nữa	48
15. Chương 15: Phát Hiện Mới	55
16. Chương 16: Tính Mạng Mỏng Manh	57
17. Chương 17: Võ Lâm Và Giang Hồ	59
18. Chương 18: Một Kích Trí Mạng	61
19. Chương 19: Tuyệt Đối Nam Nhân	64
20. Chương 20: Siêu Cấp Cảm Tri	66
21. Chương 21: Võ Quán Tiểu Dạ Khúc	68
22. Chương 22: Thiểm Lượng Đăng Tràng	70
23. Chương 23: Cậu Muốn Thi Nghiệm Cứu Sinh Không?	73
24. Chương 24: Triều Tư Tịch Tư	75
25. Chương 25: Chuyện Còn Dạng Dở	77
26. Chương 26: Hỗ Trợ Điều Tra	80
27. Chương 27: Tôi Có Bệnh Thật À?	82
28. Chương 28: Trên Đời Không Có Lưu Manh Thật Sự	84
29. Chương 29: Tham Vọng	87
30. Chương 30: Trùng Mắt	89
31. Chương 31: Ước Hẹn Giai Nhân	91
32. Chương 32: Khi Tình Yêu Bắt Đầu	93
33. Chương 33: Võ Lâm Trong Hiện Thực.	95
34. Chương 34: Thoả Hiệp	97
35. Chương 35: Nội Công Trong Truyền Thuyết	98
36. Chương 36: Một Ngày Đi Chơi Hào Hoa	100
37. Chương 37: Nhất Định Đánh Một Trận	105
38. Chương 38: Muốn Chiến Thì Chiến	110
39. Chương 39: Muốn Người Được Người	112
40. Chương 40: Chuyển Đi Về Nhà	114
41. Chương 41: May Mắn, Không Hẹn Mà Gặp	116

42. Chương 42: Cận Hương Tình Khiếp	118
43. Chương 43: Chuyển Nhà	120
44. Chương 44: Chuyện Cũ	122
45. Chương 45: Bằng Hữu Chân Chính	123
46. Chương 46: Thật Biết Điều	125
47. Chương 47: Vô Quán Có Biên	127
48. Chương 48: Một Hồi Sợ Bóng Sợ Gió	129
49. Chương 49: Hung Khí Giết Người	131
50. Chương 50: Bái Phỏng	133
51. Chương 51: Thành Tâm Kết Giao	134
52. Chương 52: Hình Ý Đấu Hình Ý	136
53. Chương 53: Tiên Phát Chế Nhân	138
54. Chương 54: Một Tay Đấu Ba Người	140
55. Chương 55: Con Đường Giang Hồ	144
56. Chương 56: Gặp Mặt	146
57. Chương 57: Trung Hoa Võ Học	148
58. Chương 58: Đại Khai Nhân Giới	150
59. Chương 59: Lão Tử Phế Mày	152
60. Chương 60: Cuối Cùng Người Nào Phế Người Nào	154
61. Chương 61: Bảo Tiêu	156
62. Chương 62: Hương Cảng Tiểu Lưu Manh	158
63. Chương 63: Hữu Nam Như Tửu	159
64. Chương 64: Đột Phá	161
65. Chương 65: Hình Ý Tha Thủ	163
66. Chương 66: Thành Thị Phong Tình	164
67. Chương 67: Hành Trình Sông Bạc	166
68. Chương 68: Đầu Đường Bắn Nhau	170
69. Chương 69: Người Sống Ta Chết	171
70. Chương 70: Lời Hứa Đáng Ngàn Vàng	173
71. Chương 71: Anh Chờ Đó	175
72. Chương 72: Chuyển Dời Tầm Mắt	177
73. Chương 73: Không Mưu Mà Hợp	178
74. Chương 74: Mày Cũng Là Xã Hội Đen Sao?	180
75. Chương 75: Xe Mới	182
76. Chương 76: Hình Ý Tam Thể Thức	183
77. Chương 77: Mày Biết Về Ra Tiền Sao?	185
78. Chương 78: Cuộc Sống Trường Học	187
79. Chương 79: Lúc Nặng Lúc Nhẹ	188
80. Chương 80: Hoành Tảo	190
81. Chương 81: Quán Bar Bí Khách	192
82. Chương 82: Bồi Thường	193
83. Chương 83: Đáng Tiếc Người Chỉ Có Chết	195
84. Chương 84: Sống Hay Chết	197
85. Chương 85: Ba Bước Giết Một Người	198
86. Chương 86: Thắng Và Bại	200
87. Chương 87: Miếu Ngũ	202
88. Chương 88: Bái Phỏng	205
89. Chương 89: Thâu Sư	207
90. Chương 90: Trên Đường Chạy Trốn	209
91. Chương 91: Kiếm Chuyện	211
92. Chương 92: Sơ Viễn	213
93. Chương 93: Tình Duyên Vạn Tấn	215
94. Chương 94: Trên Biển	217
95. Chương 95: Tôn Vinh Nhân Buồn Bực	218

96. Chương 96: Dạ Tiệc Của Thuyền Trưởng	220
97. Chương 97: Võ Thuật Thế Gia	222
98. Chương 98: Quyền Thủ Hạng Hai	223
99. Chương 99: Họa Tinh	226
100. Chương 100: Một Trăm Vạn Đô La	229
101. Chương 101: Tiền Không Dễ Kiếm	230
102. Chương 102: Đám Thuyền	232
103. Chương 103: Bị Bắt Cóc	234
104. Chương 104:Ồ! Hải Tặc	236
105. Chương 105: Hòa Giải	236
106. Chương 106: Chạy Trốn	238
107. Chương 107: Tạm Thời An Toàn	239
108. Chương 108: Tuyệt Lộ	241
109. Chương 109: Khai Thang Thủ	243
110. Chương 110: Trảo Dương	245
111. Chương 111: Chui Đầu Vào Lưới	246
112. Chương 112:	248
113. Chương 113: Trò Chơi Săn Bắt	250
114. Chương 114: Người Bất Ngoan Chiến Bất Ổn	252
115. Chương 115: Bè Cao Su	254
116. Chương 116: Bạn Bè Và Mộng Tưởng	256
117. Chương 117: Cứ Giao Cho Tôi	258
118. Chương 118: San Francisco	260
119. Chương 119: Ngủ Lại	262
120. Chương 120: Cuộc Sống Về Đêm	263
121. Chương 121: Đường Cái Santa Monica	265
122. Chương 122: Quán Bar Axe	267
123. Chương 123: Đại Nhân Vật	269
124. Chương 124: Chúng Tộc Khác Biệt	270
125. Chương 125: Nước Trái Cây Rắn Rỏi	272
126. Chương 126: Dứt Điểm	276
127. Chương 127: Đưa Các Anh Một Đoạn Đường	278
128. Chương 128: Cường Hôn	280
129. Chương 129: Nội Khí Ngoại Phóng	282
130. Chương 130: Võ Quán Chấn Phiến	283
131. Chương 131: Trầm Muộn	285
132. Chương 132: Lửa Giận	287
133. Chương 133: Quyền Thế	288
134. Chương 134: Một Đôi Tay	290
135. Chương 135: Thiết Sa Chưởng	292
136. Chương 136: Khí Đồ	294
137. Chương 137: Dị Biến	295
138. Chương 138: Tái Chiến	297
139. Chương 139: Nghệ Thuật Gia Bàn Võ Giả	299
140. Chương 140: Đoàn Đại Biểu Thanh Lý Môn Hộ	301
141. Chương 141: Ngày Hội Đồng Tính Luyến Ái	303
142. Chương 142: Người Tới	306
143. Chương 143: Người Trong Võ Đạo	307
144. Chương 144: Thời Gian Của Ta Rất Quý	309
145. Chương 145: Kill Bill	311
146. Chương 146: Quyết Đấu	313
147. Chương 147: Tâm Đắc	316
148. Chương 148: Tin Tức	318
149. Chương 149: Quyền Thái	320

150. Chương 150: Kỹ Năng Các Đốt Ngón Tay	323
151. Chương 151: Cầm Nã Thuật	326
152. Chương 152: Có Mặt Khắp Nơi	329
153. Chương 153: Chặn Xe	332
154. Chương 154: Giận Dữ, Giết	335
155. Chương 155: Đứng	338
156. Chương 156: Về Nước	340
157. Chương 157: Anh Có Bạn Gái Chưa?	343
158. Chương 158: Cổ Nhân Đến	346
159. Chương 159: Cảnh Giới Của Võ Giả	348
160. Chương 160: Đề Cương	351
161. Chương 161: Phi Công Hư Hư Thực Thực	354
162. Chương 162: Vô Ly Đầu	357
163. Chương 163: Giảm Bớt Lực	359
164. Chương 164: Thí Chiêu	362
165. Chương 165: Truyền Thụ	364
166. Chương 166: Sinh Nhật	367
167. Chương 167: Lưỡng Cường Tương Ngộ	370
168. Chương 168: Thuyết Đả Quyền Tự Do	372
169. Chương 169: Luận Bàn	375
170. Chương 170: Lai Nhân	378
171. Chương 171: Khảo Thí	381
172. Chương 172: Biểu Lộ	384
173. Chương 173: Vô Tình	387
174. Chương 174: Khai Mạc	389
175. Chương 175: Luận Võ	392
176. Chương 176: Giai Nhân Tiểu	395
177. Chương 177: Ngân Thương	398
178. Chương 178: Thiện Hậu	401
179. Chương 179: Kinh Thành	404
180. Chương 180: Bát Quái Liên Hoàn Chương	406
181. Chương 181: Luận Đạo	409
182. Chương 182: Độ Sức	412
183. Chương 183: Nhược Điểm	415
184. Chương 184: Bát Quái Môn	418
185. Chương 185: Đến Ga	420
186. Chương 186: Hình Ý Môn	424
187. Chương 187: Đánh Xong Mới Hỏi Người Là Ai	426
188. Chương 188: Có Chuyện Để Làm	429
189. Chương 189: Biến Thái	432
190. Chương 190: Trò Chuyện	435
191. Chương 191: Ngũ Hành Đan	437
192. Chương 192: Quyết Định	440
193. Chương 193: Tranh Đồ	442
194. Chương 194: Hình Ý Môn đồ	445
195. Chương 195: Luyện Quyền Cùng Tu Thân	448
196. Chương 196: Nữ Nhân	450
197. Chương 197: Tìm Gia Trưởng	453
198. Chương 198: Ý Và Sát	456
199. Chương 199: Giao Lưu	458
200. Chương 200: Làm Hết Sức	461
201. Chương 201: Hóa Cảnh	464
202. Chương 202: Giao Lưu Đại Tái	466
203. Chương 203: Kẻ Địch Ngoài Ý Muốn	472

204. Chương 204:	Pháo Quyền	475
205. Chương 205:	Anh Hùng Đối Đầu, Kẻ Mạnh Thắng	477
206. Chương 206:	Sau Trận Chiến	480
207. Chương 207:	Đàn Bà	483
208. Chương 208:	Quá Thực Tế	485
209. Chương 209:	Thoáng Hiện Linh Cảm	488
210. Chương 210:	Tìm Ai Mới Tốt Đây?	491
211. Chương 211:	Xa Nhà	493
212. Chương 212:	Thuận Tiện	495
213. Chương 213:	Đoạt Mạng	498
214. Chương 214:	Vậy Đến Đây Đi	501
215. Chương 215:	Tâm Dừng Tay Không Dừng	504
216. Chương 216:	Tiến Dần Từng Bước	506
217. Chương 217:	Hình Thái Thân Thể	509
218. Chương 218:	Thẻ Căn Cước	511
219. Chương 219:	Sao Nàng Lại Tới Đây	514
220. Chương 220:	Quái Thú Khủng Bố	516
221. Chương 221:	Tạm Biệt	519
222. Chương 222:	Thành Tích	521
223. Chương 223:	Võ Đang	523
224. Chương 224:	Crystal	525
225. Chương 225:	Mỹ Nữ Tính Khí Nóng Nảy	528
226. Chương 226:	Ta Đi Tìm Người	531
227. Chương 227:	Anh Không Phải Là Linh Của Em	533
228. Chương 228:	Khó Có Thể Tin	536
229. Chương 229:	Bạo Quân	539
230. Chương 230:	Một Đệ Tử	541
231. Chương 231:	Thích Quán	544
232. Chương 232:	Dĩ Hòa Vi Quý	547
233. Chương 233:	Thật Ra Tôi...	549
234. Chương 234:	Đồ Đệ Thu Đồ Đệ	552
235. Chương 235:	Đưa Lên Tây Thiên	555
236. Chương 236:	Đáng Chết Sẽ Chết	557
237. Chương 237:	Lên Núi	560
238. Chương 238:	Tam Cảnh	562
239. Chương 239:	Một Chiêu Phân Định Càn Khôn	565
240. Chương 240:	Cao Nhân	568
241. Chương 241:	Hận Thù Tan Biến	570
242. Chương 242:	Võ Đức	573
243. Chương 243:	Bát Cực Môn Đến	575
244. Chương 244:	Chí Cương Chí Dương	578
245. Chương 245:	Việc Xấu	580
246. Chương 246:	Góp Vui	582
247. Chương 247:	Trêu Chọc	585
248. Chương 248:	Đường Lang Môn	587
249. Chương 249:	Ngũ Tổ	590
250. Chương 250:	Diễn Võ	592
251. Chương 251:	Nhất Đại Tông Sư	595
252. Chương 252:	Xuất Thủ	597
253. Chương 253:	Như Dự Liệu	599
254. Chương 254:	Chém Eo	602
255. Chương 255:	Giết Cũng Vô Ích	604
256. Chương 256:	Cuộc Nói Chuyện Đêm	607
257. Chương 257:	Người Có Một Câu Chuyện	609

258. Chương 258: Nghen Uất	612
259. Chương 259: Thùng Rác	614
260. Chương 260: Nhập Tràng	617
261. Chương 261: Quỷ Dị	620
262. Chương 262: Tuyệt Hộ	622
263. Chương 263: Đại Khai Sát Giới	625
264. Chương 264: Bị Phát Hiện	628
265. Chương 264: Dắt Tay	630
266. Chương 266: Binh Khí	633
267. Chương 267: Dao Tẩu Hắc	635
268. Chương 268: Giết! Giết! Giết!	638
269. Chương 269: Sự Sống Chết Của Ta Liên Quan Gì Tới Người	640
270. Chương 270: Bị Lừa	643
271. Chương 271: Thưởng Ngoạn Núi Non	645
272. Chương 272: Pho Tượng	647
273. Chương 273: Số Phận Kẻ Luyện Võ	650
274. Chương 274: Hận Thấu Xương	652
275. Chương 275: Anh Đã Giết Bao Nhiêu Người Rồi?	654
276. Chương 276: Ngăn Cách	657
277. Chương 277: Nhược Điểm	659
278. Chương 278: Còn Sống	662
279. Chương 279: Mâu Thuẫn	665
280. Chương 280: Tình Cảm Mong Manh	667
281. Chương 281: Chọn Một Đường	670
282. Chương 282: Con Đường Của Mình	672
283. Chương 283: Tiểu Vân Biến Thành Tiểu Vân Tử	674
284. Chương 284: Chợt Thấy Cao Thủ	677
285. Chương 285: Giết Người Như Cắt Cỏ	679
286. Chương 286: Sức Sống	682
287. Chương 287: Lão Quái	684
288. Chương 288: Ba Loại Người Không Dạy	687
289. Chương 289: Cầu Cá	689
290. Chương 290: Tiếp Được Người	692
291. Chương 291: Tín Nhiệm	694
292. Chương 292: Bí Văn	697
293. Chương 293: Không Có Người Không Thể Giết	700
294. Chương 294: Nhỏ Cỏ Phải Nhỏ Tận Gốc	702
295. Chương 295: Công Đạo	705
296. Chương 296: Tai Hoạ Ngầm	708
297. Chương 297: Khuyến Nhủ	710
298. Chương 298: Dọn Nhà	713
299. Chương 299: Hồ Hình	715
300. Chương 300: Đồ Kỵ	718
301. Chương 301: Nhất Định Sẽ Vượt Qua Cạm	721
302. Chương 302: Đầu Mối	723
303. Chương 303: Bảo Hộ	726
304. Chương 304: Ngày Rời Khỏi Võ Lâm	728
305. Chương 305: Cầm Ôn	775
306. Chương 306: Nổi Gió	777
307. Chương 307: Hạm Hực	779
308. Chương 308: Hình Ý Ma	782
309. Chương 309: Mua Bán	784
310. Chương 310: Ứng Hình	787
311. Chương 311: Lộ Hàng	789

312. Chương 312: Một Bức Thư	792
313. Chương 313: Thế Sự Vô Thường	795
314. Chương 314: Con Đường Phủ Tuyết	798
315. Chương 315: Liên Lạc Tình Cảm	800
316. Chương 316: Phó Thác	804
317. Chương 317: Vấn Đề Nan Giải	806
318. Chương 318: Thiên Hạ Đệ Nhất Nữ Xa Thủ	809
319. Chương 319: Uống Trà	812
320. Chương 320: Không Phân Thắng Bại, Chỉ Phân Sinh Tử	815
321. Chương 321: Dũng Cảm Mà Thận Trọng	818
322. Chương 322: Ngã Xuống	821
323. Chương 323: Bảo Mẫu	823
324. Chương 324: Có Việc Muốn Nhờ	826
325. Chương 325: Di Sản	828
326. Chương 326: Phiền Phức Không Ngừng	830
327. Chương 327: Hỗ Trợ	833
328. Chương 328: Ghen	835
329. Chương 329: Động Nhân	838
330. Chương 330: Đi Xa	840
331. Chương 331: Rời Đi	842
332. Chương 332: Quyến Rũ	844
333. Chương 333: Long Hình	847
334. Chương 334: Cấp Thứ 6	849
335. Chương 335: Tết	852
336. Chương 336: Chúc Tết	854
337. Chương 337: Lì Xì	857
338. Chương 338: Không Sợ Kẻ Viếng Thăm	859
339. Chương 339: Phát Hiện	861
340. Chương 340: Quyết Định	864
341. Chương 341: Đại Chiến	866
342. Chương 342: Tay Tốt Hơn Kiếm	868
343. Chương 343: Bước Nhảy Long Hình	871
344. Chương 344: Đánh Một Trận Nửa	873
345. Chương 345: Hành Hạ Đến Chết	876
346. Chương 346: Bọn Họ Vô Tội	878
347. Chương 347: Chí Hướng Lớn	881
348. Chương 348: Hóa Ra Là Thế	883
349. Chương 349: Tin Dữ	885
350. Chương 350: Tổn Thương	888
351. Chương 351: Ép Buộc	890
352. Chương 352: Quấy Rầy Không Thôi	892
353. Chương 353: Hồng Nhan Tri Kỷ	895
354. Chương 354: Dự Lễ	897
355. Chương 355: Dự Đoán	900
356. Chương 356: Điên Cuồng	902
357. Chương 357: Một Người Đàn Ông Chân Chính	905
358. Chương 358: Lựa Chọn Và Trách Nhiệm	907
359. Chương 359: Khùng Tăng	909
360. Chương 360: Sau Này Còn Gặp Lại	912
361. Chương 361: Một Danh Lam Thắng Cảnh	915
362. Chương 362: Danh Tiếng	917
363. Chương 363: Ngờ Vực	919
364. Chương 364: Náo Nhiệt	922
365. Chương 365: Trả Lại Hoàn Chính	924

366. Chương 366: Chân Vô Phong Vân	927
367. Chương 367: Tương Trợ	970
368. Chương 368: Dị Biến	973
369. Chương 369: Khoảng Cách Sinh Tử.	975
370. Chương 370: Tóc Trắng.	978
371. Chương 371: Sinh Mạng Cạn Kiệt	980
372. Chương 372: Theo Dõi – Chương 373: Tai Nạn Xe	983
373. Chương 374: Vô Đang Kiếm Trận	989
374. Chương 375: Kiếm Vũ	991
375. Chương 376: Hảo Vận Khí	994
376. Chương 377: Quen Thuộc	997
377. Chương 378: Nghi Ngờ	999
378. Chương 379: Khách Tới Nhà	1002
379. Chương 380: Sóng Gió	1004
380. Chương 381: Sóng Ngầm Trời Dậy	1006
381. Chương 382: Sự Phẫn Nộ Của Vô Đang	1008
382. Chương 383: Hứa Thanh	1011
383. Chương 384: Mưu	1013
384. Chương 385: Mưu	1016
385. Chương 386: Liên Thủ	1018
386. Chương 387: Giải Tán Hình Ý Môn	1020
387. Chương 388: Dây Dưa Không Rõ	1023
388. Chương 389: Quyết Định Cuối Cùng	1025
389. Quyển 2: Chiến Ý Vô Cùng – Chương 390: Dạ Chi Tự Khúc	1028
390. Chương 391: Bát Cực Môn Chủ	1044
391. Chương 392: Hốt Hữu Cuồng Đồ Dạ Ma Dao	1047
392. Chương 393: Núi Xanh Còn Đỏ, Nước Biếc Chảy Dài	1049
393. Chương 394: Gặp Lại	1052
394. Chương 395: Quán Bar Bồ Lô Khắc	1055
395. Chương 396: Không Thể Tưởng Tượng Nổi	1057
396. Chương 397: Trên Núi Vô Đang	1060
397. Chương 398: Phó Thác	1062
398. Chương 399: Hai Nhược Điểm	1065
399. Chương 400: Đại Hắc Oa	1068
400. Chương 401: Không Sợ Chết	1070
401. Chương 402: Tâm Kế	1073
402. Chương 403: Từ Nay Tương Phùng Trong Mộng	1075
403. Chương 404: Đánh Lén	1078
404. Chương 405: Dị Thường	1080
405. Chương 406: giao Phong	1083
406. Chương 407: Bạo! Bạo! Bạo!	1085
407. Chương 408: Phương Pháp Mới	1088
408. Chương 409: Chuyện Kỳ Quái	1090
409. Chương 410: Hoàn Cảnh Khó Xử	1093
410. Chương 411: Vô Lâm Chuyện Xưa	1095
411. Chương 412: Nhớ Năm Đó	1098
412. Chương 413: Chuyện Tốt Liên Tục Đến	1101
413. Chương 414: Thi Đấu Sinh Tử	1103
414. Chương 415: Định Sinh Tử	1105
415. Chương 416: Thành Bại Trong Nháy Mắt	1108
416. Chương 417: Lại Gặp Thiết Sa Chưởng	1111
417. Chương 418: Đi Vào Quỷ Môn Quan	1114
418. Chương 419: Đột Biến	1116
419. Chương 420: Lừa Đảo	1119

420. Chương 421:	Quỷ Trong Hình Ý Ma	1121
421. Chương 422:	Bắt	1124
422. Chương 423:	Ẩn Nấp	1127
423. Chương 424:	Bình Tĩnh	1129
424. Chương 425:	Như Cũ	1132
425. Chương 426:	Bóng Đêm	1135
426. Chương 427:	Liên Lạc	1137
427. Chương 428:	Phản Đò	1140
428. Chương 429:	Gặp Lại	1142
429. Chương 430:	Khuyết Điểm	1145
430. Chương 431:	Trần Cảnh Sinh	1148
431. Chương 432:	Đụng Chạm	1151
432. Chương 433:	Tung Tích	1154
433. Chương 434:	Bằng Hữu Hay Là Định Nhân?	1156
434. Chương 435:	Không Phải Một Người	1159
435. Chương 436:	Cảnh Báo	1162
436. Chương 437:	Tập Kích	1165
437. Chương 438:	Động Tác	1167
438. Chương 439:	Ước Chiến	1170
439. Chương 440:	Sư Phụ Không Thể	1173
440. Chương 441:	Bất Cộng Đái Thiên	1176
441. Chương 442:	Crystal	1179
442. Chương 443:	Giương Cung Bạt Kiếm	1182
443. Chương 444:	Chủ Động Xuất Kích	1184
444. Chương 445:	Sinh Mệnh Nộ Phóng	1187
445. Chương 446:	Vô Độc Bất Trượng Phu	1190
446. Chương 447:	Hấp Dẫn Trí Mạng	1193
447. Chương 448:	Ngoài Ý Liệu	1195
448. Chương 449:	Đùa Bỡn Trên Tay	1198
449. Chương 450:	Chúng Ta Tái Chiến	1201
450. Chương 451:	Có Thể Đánh Trận Này, Kiếp Này Thế Là Đủ	1204
451. Chương 452:	Càn Rỡ Quấy Rối	1206
452. Chương 453:	Quá Hèn Hạ Vô Sĩ	1209
453. Chương 454:	Thật Rất Độc Ác	1212
454. Chương 455:	Tàn Nhẫn	1215
455. Chương 456:	Tôi Tên Diệp Thiên Vân	1218
456. Chương 457:	Rắn Nuốt Voi	1221
457. Chương 458:	Đại Phiền Toái	1224
458. Chương 459:	Cường Hãn	1226
459. Chương 460:	Tuyên Ngôn Của Cường Giả	1229
460. Chương 461:	Thượng Mai Hương	1232
461. Chương 462:	Phần Nộ	1234
462. Chương 463:	Chứng Nghiện Thuốc	1237
463. Chương 464:	Người Tài Có Tội	1240
464. Chương 465:	Vẹn Toàn Đôi Bên	1243
465. Chương 466:	Ai Dám Ra Tay	1246
466. Chương 467:	Kinh Sợ	1249
467. Chương 468:	Hai Lần Làm Kẻ Trộm	1252
468. Chương 469:	Thông Thiên Tháp	1254
469. Chương 470:	Lòng Dạ Độc Ác	1257
470. Chương 471:	Giận Dâng Trong Lòng	1260
471. Chương 472:	Kẻ Ngăn Tôi Phải Chết	1263
472. Chương 473:	Đường Là Giết Mà Thành	1265
473. Chương 474:	Âm Hồn Không Tan	1268

474. Chương 475:	Bát Quái Nhanh	1271
475. Chương 476:	Cái Nền Đến Vẫn Sẽ Đến	1273
476. Chương 477:	Phục Hay Không Phục	1276
477. Chương 478:	Tự Do Hướng Tới	1278
478. Chương 479:	Hắc Ngục	1281
479. Chương 480:	Chiến Đấu	1283
480. Chương 481:	Thoái Mái Một Trận	1286
481. Chương 482:	Kinh Hồn	1288
482. Chương 483:	Mọc Cánh Cũng Khó Chạy Thoát Được	1291
483. Chương 484:	Mê Người	1294
484. Chương 485:	Bộ Máy	1296
485. Chương 486:	Úc Hiếp Người Quá Đáng	1298
486. Chương 487:	Tự Minh Chuốc Họa Vào Thân	1301
487. Chương 488:	Hi Vọng Ở Phía Trước	1303
488. Chương 489:	Một Quả Trứng Gà Gây Ra Một Cuộc Đại Chiến	1306
489. Chương 490:	Giam Cầm	1308
490. Chương 491:	Không Đánh Không Quen Biết	1310
491. Chương 492:	Kẻ Trộm	1313
492. Chương 493:	Thù Mới Hận Cũ	1315
493. Chương 494:	Cơ Hội Trời Ban	1318
494. Chương 495:	Vô Duyên Đối Diện Bất Tương Thích	1321
495. Chương 496:	Sự Bất Đầu Điên Cuồng	1323
496. Chương 497:	Thế Sự Vô Thường	1326
497. Chương 498:	Bốn Loại Thủ Pháp	1329
498. Chương 499:	Gật Đầu Hoan Nghênh	1332
499. Chương 500:	Ứng Hùng Hợp Diễn	1334
500. Chương 501:	Long Hồ Đấu Trí	1337
501. Chương 502:	Giang Hồ Đột Biến	1339
502. Chương 503:	Mưa Đúng Lúc	1342
503. Chương 504:	Lòng Nóng Như Lửa Đốt	1345
504. Chương 505:	trùng Xuất Gia Tỏa	1348
505. Chương 506:	Đại La Hán Trận	1351
506. Chương 507:	Đường Cùng	1354
507. Chương 508:	Kinh Diễm Nhất Côn	1357
508. Chương 509:	Hoàn Hồn Thang	1360
509. Chương 510:	Thi Triển Hai Chữ—mệnh Vong	1363
510. Chương 511:	Nhận Thua	1366
511. Chương 512:	Trợ Lực	1370
512. Chương 513:	Gặp Lại	1373
513. Chương 514:	Khó Quên	1375
514. Chương 515:	Đời Người Quý Nhất Thân Tình	1378
515. Chương 516:	Hợp Hai Làm Một	1380
516. Chương 517:	Triều Trung Hữu Nhân Hảo Tổ Quan	1383
517. Chương 518:	Mong Chờ	1386
518. Chương 519:	Tâm Mê Ý Loạn	1388
519. Chương 520:	Gặp Lại	1391
520. Chương 521:	Đồng Minh	1393
521. Chương 522:	Phản Kích	1395
522. Chương 523:	Không Tàn Nhẫn Không Phải Là Hình Ý	1398
523. Chương 524:	Tìm Đường Sống Trong Chém Giết	1401
524. Chương 525:	Tẩu Vi Thượng Sách	1404
525. Chương 526:	Ăn Oán Phán Minh	1407
526. Chương 527:	Chỉ Mảnh Treo Chuông	1410
527. Chương 528:	Tiến Lên Tầng Thứ 8	1413

528. Chương 529:	Xuất Phát	1416
529. Chương 530:	Không Hối Hận	1418
530. Chương 531:	Đáng Tới Cuối Cùng Cũng Đã Tới	1421
531. Chương 532:	Trở Thành Người Nhà	1424
532. Chương 533:	Đón Khách	1427
533. Chương 534:	Một Chuyện Xưa	1430
534. Chương 535:	Một Trận Hết Hồn	1433
535. Chương 536:	Phong Vân Tế Hội	1436
536. Chương 537:	Kinh Ngạc	1439
537. Chương 538:	Hôn Lễ Chú Định Bất Thành	1442
538. Chương 539:	Thiên Nhân Thông Chứng	1445
539. Chương 540:	Đại Chiến	1448
540. Chương 541:	Máu Chảy Thành Sông	1451
541. Chương 542:	Hình Ý Đắm Máu	1453
542. Chương 543:	Khoái Ý Ân Cừ	1456
543. Chương 544:	Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu	1459
544. Chương 545:	Phục Sát	1462
545. Chương 546:	Vượt Qua Sinh Tử	1465
546. Chương 547:	Sinh Tử Kiếp	1468
547. Chương 548:	Lời Thề	1471
548. Chương 549:	Đại Ẩn	1474
549. Chương 550:	Cạnh Tranh	1477
550. Chương 551:	Tín Niệm	1480
551. Chương 552:	Hai Thế Giới	1483
552. Chương 553:	Rước Lấy Họa Tinh	1486
553. Chương 554:	Đại Bĩ Võ	1489
554. Chương 555:	Hào Quang Đại Phóng	1492
555. Chương 556:	Danh Sư Xuất Cao Đồ	1495
556. Chương 557:	Ý Chí Bất Bại	1498
557. Chương 558:	Lão Sư	1501
558. Chương 559:	Mông Gia	1505
559. Chương 560:	Thọ Yến	1507
560. Chương 561:	Có Người Kế Tục	1510
561. Chương 562:	Làm Cha	1513
562. Chương 563:	Một Đời Phú Quý	1516
563. Chương 564:	Tranh Chấp	1519
564. Chương 565:	Công Dụng Mới Của Súng Ngắn	1522
565. Chương 566:	Oan Gia Ngõ Hẹp	1525
566. Chương 567:	Phối Hợp Nhịp Nhàng	1528
567. Chương 568:	Đại Hội Võ Thuật	1531
568. Chương 569:	Chẳng Phí Công Sức	1534
569. Chương 570:	Đường Ca Da Người	1537
570. Chương 571:	Thiên Vị	1540
571. Chương 572:	Cha Con	1543
572. Chương 573:	Tận Diệt	1546
573. Chương 574:	Treo Cổ	1549
574. Chương 575:	Thăm Dò Dịch	1552
575. Chương 576:	Tương Vong Vu Giang Hồ	1555
576. Chương 577:	Quy Tắc Ẩn	1558
577. Chương 578:	Hối Lộ	1561
578. Chương 579:	Nếu Không Thì Sao?	1564
579. Chương 580:	Ngọc Phụng	1567
580. Chương 581:	Cuối Cùng Đã Gặp	1570
581. Chương 582:	Ai Là Mãnh Thú?	1573

582. Chương 583:	Giang Hồ Khó Lui	1577
583. Chương 584:	Mân Nam Tứ Hung	1580
584. Chương 585:	Phản Bội	1582
585. Chương 586:	Khống Chế	1585
586. Chương 587:	Nghi Vấn	1588
587. Chương 588:	Vương Giả Thực Trung	1591
588. Chương 589:	Đàm Phán Thất Bại	1594
589. Chương 590:	Đại Càn Quét	1597
590. Chương 591:	Cánh Cửa Sắp Mở Ra	1600
591. Chương 592:	Lâm Chiến	1603
592. Chương 593:	Đóng Cửa Đánh Chó	1606
593. Chương 594:	Lãi	1609
594. Chương 595:	Đi Mà Quay Lại	1612
595. Chương 596:	Song Phong Trấn	1615
596. Chương 597:	Nỗi Đau Của Nguyễn Tiểu Thất	1618
597. Chương 598:	Long Tranh Hổ Đấu	1621
598. Chương 599:	Đánh Lén Và Phản Đánh Lén	1624
599. Chương 600:	Chơi Đùa Với Tính Mạng	1627
600. Chương 601:	Hai Phút	1630
601. Chương 602:	Phá	1633
602. Chương 603:	Vượt Ra Ngoài Ý Liệu	1636
603. Chương 604:	Dã Tâm Lớn	1639
604. Chương 605:	Bí Mật Của Song Phong Trấn	1643
605. Chương 606:	Thiết Vệ	1646
606. Chương 607:	Hợp Mưu	1650
607. Chương 608:	Chia Ly	1653
608. Chương 609:	Chỗ Rẽ	1656
609. Chương 610:	Tái Chiến Giang Hồ	1659
610. Chương 611:	Không Hẹn Mà Gặp	1662
611. Chương 612:	Cứu	1665
612. Chương 613:	Đại Nghiệp	1669
613. Chương 614:	Bố Cục	1672
614. Chương 615:	Tiến Hành Đồng Bộ	1675
615. Chương 616:	Đâm Lao Đành Phải Theo Lao	1678
616. Chương 617:	Xem Trò Vui	1682
617. Chương 618:	Tiếng Súng Vang Lên Lúc Nửa Đêm	1685
618. Chương 619:	Hỗn Chiến	1688
619. Chương 620:	Nửa Đường Cướp Giết	1691
620. Chương 621:	Đại Phá Kim Chung Tráo	1694
621. Chương 622:	Tính Sai	1697
622. Chương 623:	Đại Hội Đồ Ma	1700
623. Chương 624:	Đoàn Du Lịch	1704
624. Chương 625:	Trùng Phùng	1707
625. Chương 626:	Tình Cảm Từ Phương Xa	1709
626. Chương 627:	Đại Náo Thánh Tích Tự	1712
627. Chương 628:	Thiên Hạ Đệ Nhất Biệt	1715
628. Chương 629:	Đại Sự Bất Diệu	1718
629. Chương 630:	Bốn Phía Là Địch	1721
630. Chương 631:	Tuyệt Cảnh	1724
631. Chương 632:	Cơ Quan Tinh Vi	1728
632. Chương 633:	Lấy Võ Nhập Thánh (đại Kết Cục)	1731

Vô Dịch Hắc Quyền

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn Thể loại: Đô thị, Võ thuật Diệp Thanh Vân, 10 tuổi tập Hình Ý, Bát cực quyền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dich-hac-quyen>

1. Quyển 1: Gió Êm Sóng Lặng – Chương 1: Kết Thúc Mỗi Tình Đầu

Hắn mỗi ngày cái gì cũng không nghĩ tới, chỉ là đi một mình, nhưng thực ra lại là một việc rất thoải mái. Diệp Thiên Vân năm nay hai mươi tuổi, đỗ vào một trường đại học công nghiệp nổi tiếng lớn nhất miền bắc, học ngành quản trị kinh doanh, đúng là thời gian tốt nhất của tuổi trẻ, hôm nay là một ngày tốt Diệp Thiên Vân liền trở lại trường học, bởi vì vừa đúng lúc kết thúc kì nghỉ đông.

Nói về Diệp Thiên Vân thì quả thực là thú vị, từ lúc nhỏ bắt đầu học tập thành tích của hắn cũng không tốt lắm, rất bình thường, nhưng mỗi lần đến lúc thi đều có chút chuyện ngoài ý muốn xảy ra, thành tích lúc thi chung quy so với năng lực của bản thân cao hơn rất nhiều.

Ngay cả chính hắn suốt ngày cũng mơ mơ màng màng, học tập cũng không hề cố gắng nhưng luôn gặp vận cứt chó, những người nhận biết và tiếp xúc hắn đều muốn điên lên. Bình thường người khác vô cùng nỗ lực học tập, nhưng thành tích lúc thi khi đem ra so sánh với thành tích của Diệp Thiên Vân đều thua kém rất nhiều, thật sự là ông trời bất công.

Đặc biệt là tại lần thi đại học sau cùng, vận khí Diệp Thiên Vân so với bình thường còn tốt hơn nhiều, khả năng nhất mệnh nhị vận tam phong thủy, có lẽ hắn đều chiếm tất cả. Thấp hươu cho tổ tiên, vận khí liền không ngăn được, mệnh cũng tốt, chẳng lẽ thực sự có người có số mệnh như vừa nói?

Tâm tư Diệp Thiên Vân cũng không để vào học tập, hắn vô cùng thích võ thuật, thậm chí có thể nói đạt tới loại trình độ si mê.

Võ thuật Trung Quốc cao sâu khó dò, có rất nhiều môn phái, hắn thích nhất là Hình Ý quyền của Hình Ý môn cùng với Bát Cực quyền của Bát Cực môn, cho nên từ nhỏ luôn không ngừng kiên trì học Hình Ý quyền cùng Bát Cực quyền, mặc dù không gặp được danh sư nào cả, nhưng bản thân tự nghiên cứu cũng có không ít thành quả, làm cho hắn thu được nhiều lợi ích.

Tàu hỏa từ từ tiến vào trạm, hắn bước lên chuyến tàu trở về trường học, trong xe rất khó chịu, có loại cảm giác làm cho người ta muốn nôn mửa, Diệp Thiên Vân mở cửa xe hít thở không khí, cửa vừa mở, gió lùa vào từ từ, làm hắn có cảm giác tốt hơn nhiều.

Nhớ lại chính mình sau khi học đại học, việc hắn kiêu ngạo nhất, đó là tìm được một người bạn gái rất đẹp tên Lưu Giai Giai.

Một khuôn mặt xinh đẹp với đôi mắt to cùng dáng người thon dài, làm hắn nhớ lại, trên mặt cũng mang theo nét cười thỏa mãn, không nghĩ ra lại muốn cùng nàng mỗi ngày đều ở cùng một chỗ.

Bọn họ khi đó không ai theo đuổi ai, hai người từ từ tiếp xúc rồi bắt đầu có tình cảm.

Tính cách Diệp Thiên Vân có chút lạnh lùng, còn có chút cô ngạo, cao 1m89, khuôn mặt sắc cạnh làm hấn thoát nhìn có vẻ rất tàn khốc, mặc dù lớn lên không đẹp trai cho lắm, nhưng cũng thuộc loại dễ nhìn, chỉ có dáng người có chút hơi gầy.

Thời gian học đại học cũng đã lâu, hấn cùng rất nhiều bạn học vẫn không cởi mở, có người đặt cho hấn danh hiệu là gã mặt lạnh, tuy không quá dễ nghe, nhưng cũng thật sự mô tả tính cách của hấn rõ ràng.

Nhanh đến trạm, trạm này đúng là một sân ga lớn, trung tâm của đông bắc Thẩm Dương, tàu hỏa từ từ tiến vào trạm, Diệp Thiên Vân cảm thấy nên gọi điện thoại cho bạn gái, cầm di động bấm 8 số.

“Thiên Vân hả?” Nghe trong điện thoại truyền đến thanh âm ngọt ngào của Lưu Giai Giai, tâm tình của Diệp Thiên Vân cũng tốt hơn nhiều.

“Ừ, anh sắp trở về” Diệp Thiên Vân bắt đầu nghịch bình nhựa trong tay, có thể là do nghe được thanh âm Lưu Giai Giai, có thể là do sắp trở về trường, thanh âm đã có chút vui mừng.

“Em cũng sắp trở về, anh chờ em hả?”

Thanh âm bên trong có chút hỗn tạp, là chỗ có rất nhiều người. Diệp Thiên Vân có chút lo lắng liền hỏi: “Em ở đâu vậy, sao âm thanh lại ồn ào thế?”

“Em ở siêu thị gần nhà, anh đừng lo lắng cho em, em tự chăm sóc bản thân tốt lắm, em cũng sắp trở về rồi, anh ở trường học chờ em nha” Lưu Giai Giai trả lời có chút lưỡng lự.

“Vậy được rồi, quyết định thế nhé, gặp mặt ở trường” Lúc này âm thanh ở bên Diệp Thiên Vân cũng có chút ồn ào, cho nên hấn liền cúp máy, yên lặng nhìn những người trên sân ga vội vàng vàng lên tàu.

Hướng xa xa bên ngoài nhìn lại, hấn thấy được một màn mà cả đời khó quên, Lưu Giai Giai cùng một gã trai ôm hôn trên trạm, tình cảm vô cùng thâm thiết.

Khuôn mặt Lưu Giai Giai đối diện với tàu hỏa, mà gã trai kia đưa lưng về phía hấn, Diệp Thiên Vân nhìn rất rõ, hấn không tưởng tượng được Lưu Giai Giai lại làm loại chuyện này, lén lút quan hệ với nam nhân khác sau lưng mình, hai mắt cay cay.

Đây có lẽ là một gã không cần đối mặt, mặc kệ nguyên nhân gì, nữ nhân có bạn trai cùng một người nam nhân khác lại đang hôn tạm biệt.

Diệp Thiên Vân là một người rất kiên nghị, hơn nữa tình cảm mờ nhạt, cho dù là chuyện tình cảm gì tới suy nghĩ của hấn đều rất thờ ơ, tuy nhiên tình cảm với Lưu Giai Giai tạm thời cũng không tệ lắm, nhưng mất đi nàng chẳng khác gì mất đi hết cả thời gian. Trong lòng hấn tuy có chút khó chịu, nhưng vẫn dùng lý trí kiềm chế bản thân. Trường hợp vừa rồi hình như giống phim điện ảnh, hình ảnh này lọt vào mắt hấn, cùng với sân ga rất nhanh biến mất theo chuyển động của bánh xe.

Xe lửa đến trạm rồi, nhưng Diệp Thiên Vân lại mất đi tâm tình tốt, vốn đang là thời điểm vui sướng lại đột nhiên bị người khác làm cho rối loạn, từ màu sắc rực rỡ trở thành ảm đạm, hết thấy những điều này đều do một cô gái gây cho hấn, cô gái mà hấn thích.

Đây là mối tình đầu của hấn, liền hung hăng bị trúng tên của người như vậy, tuy rằng mối tình đầu của con trai cũng không như mối tình đầu của con gái ngoài miệng nói trân quý như vậy, nhưng cho dù là mối tình đầu của con trai đều giống như con gái, tình cảm mối tình đầu khó có thể quên được, mối tình đầu của Diệp Thiên Vân để lại cho hấn một màn như vậy, không biết về sau có bóng ma hay không.

Xuống xe tới thành phố băng mùa đông rồi, bầu trời bay bay bông tuyết trắng, đúng là cảnh sắc rất đẹp. Nhưng Diệp Thiên Vân lại không có tâm trạng thưởng thức, hấn thấp một liều thuốc, đồng thời gọi một chiếc xe taxi, ngồi trên xe nói: “Tài xế, đến Công Đại” Nói ra những lời mơ mơ màng màng này, hấn cũng tới giới hạn rồi, một mối cùng tâm tình khó chịu đan xen với nhau, thế mà lúc ngủ, ở trong mộng hấn đến một nơi có trời cao mây xanh, chim bay trên bầu trời, hấn cảm giác trái tim của bản thân hướng về nơi có chú chim nhỏ kia, chậm rãi bay đi, càng ngày càng xa, có lẽ khi hấn tỉnh lại thì, chuyện gì cũng không nhớ rõ...

Về tới kí túc xá, cũng có một vài bạn học đã trở lại, nhưng bạn cùng phòng của Diệp Thiên Vân vẫn chưa đến. Hắn buông ba lô, nằm ở trên giường, suy nghĩ có phải là nên hỏi Lưu Giai Giai rõ ràng, nhưng lập tức xua đi ngay, cho dù là nguyên nhân gì, ít nhất là Lưu Giai Giai đã lừa hắn.

Trái lo phải nghĩ một hồi lâu, hắn mới đưa ra quyết định, vô luận nói cái gì, nhất định sẽ không nghe giải thích của Lưu Giai Giai, không có nguyên nhân gì lại có thể làm cho hai người hôn nhau say đắm như thế.

Chuông điện thoại vang lên, Diệp Thiên Vân lôi điện thoại mua giá ba trăm đồng ra, thanh âm của mẹ từ bên trong truyền ra, “Tiểu Vân, con bây giờ thế nào?”

“Con ổn mẹ ạ, đã sớm đến trường học rồi, mẹ đừng lo lắng, ha ha, chỉ là có chút mệt mỏi” Giọng nói Diệp Thiên Vân hơi lộ vẻ uể oải.

Bên trong xuất hiện thanh âm lo lắng của mẹ: “Làm sao vậy, có phải là đang bệnh không, sao không cẩn thận vậy, bây giờ mùa đông rất lạnh, nhất định phải chú ý” Tâm tình Diệp Thiên Vân không quá tốt, chỉ là cúi đầu nói mấy câu qua loa, rồi cúp điện thoại.

Ở trên giường lại nghĩ tới cha mẹ của mình, Diệp Thiên Vân sinh ra tại thành phố nhỏ Giang Tô, trong nhà điều kiện bình thường, nhưng cả nhà đều rất hạnh phúc.

Chỉ là mấy năm gần đây, cha mẹ Diệp Thiên Vân có chút lớn tuổi, đã xuất hiện một ít bệnh của người già, trong nhà điều kiện tuy không phải quá kém nhưng cũng không quá tốt, chỉ dựa vào tiền lương ít ỏi đủ để sống, nhưng đi bệnh viện xem bệnh lại tuyệt đối không đủ.

Diệp Thiên Vân từ lúc nhỏ đã nghĩ nhất định phải báo hiếu cha mẹ thật tốt, để cho bọn họ hưởng qua cuộc sống tốt nhất, nhưng là hiện tại chỉ mới đại học năm đầu, làm gia sư cũng không thể thay đổi tình hình trong nhà bây giờ.

Cho nên hắn cũng không làm, chỉ chờ bản thân sau khi tốt nghiệp tìm một công ty tốt, làm ra chút thành tích, để thay đổi gia đình mình, ít nhất làm cho cuộc sống bọn họ càng thêm hạnh phúc.

Nghĩ mãi nghĩ mãi liền ngủ thiếp đi, ban ngày ngồi trên tàu suốt một buổi, hiên tại bản thân vô cùng mệt mỏi, thậm chí những ngày này có thể như quá khứ thì tốt.

Cứ như vậy, Diệp Thiên Vân một mình thơ thẩn ở trường học vài ngày, hắn cần yên tĩnh suy xét bản thân nên đáp lại tình cảm như thế nào hoặc là đem nó quên đi, bọn bạn học cũng lục đục trở lại trường học, người cùng phòng cũng từ từ trở về, tinh thần bọn họ vô cùng tốt đẹp, bầu không khí hào hứng sau Tết vẫn chưa mất đi, đám người gào gào thét thét, trở nên náo nhiệt vô cùng.

Phòng ngủ tổng cộng có bốn người, lão đại Vương Bằng là người đôn hậu, vô cùng thành thật, không thích nói nhiều, nhưng rất tốt với Diệp Thiên Vân, có chuyện gì đều có thể tìm hắn.

Lão nhị tên Lưu Tùng gốc Mông Cổ, là người khôn khéo nói chuyện có chút mồm mép, nhưng nhân phẩm cũng rất khá, điều kiện trong nhà vô cùng tốt, việc đầu tiên khi đến trường học chính là mua xe Ford, thuê một căn hộ, sống cùng các bạn gái, tại sao lại gọi là các bạn gái, đó là bởi vì người này rất đào hoa, chỉ một học kỳ đã đổi bốn bạn gái.

Lão tam chính là thủ khoa Trần Nhiên, học rất giỏi, chỉ là người có chút khó coi, trên mặt có nhiều hạt đậu, rõ ràng là hormone sinh dục tiết ra quá nhiều.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy bọn học trở lại, liền đi ra ngoài mua một ít vật phẩm nhỏ đưa cho bọn họ, cũng đổi lại rất nhiều đồ ăn ngon. Khiến tâm tình buồn bực tốt lên không ít, hắn vừa mới cùng bạn cùng phòng nói hai câu đột nhiên điện thoại lại vang lên.

Diệp Thiên Vân thấy là cuộc gọi của Lưu Giai Giai liền muốn cúp máy, nhưng nghĩ bụng hay là quyết định đem việc này nói ra cũng tốt, vì thế liền nghe điện thoại, “Thiên Vân, anh như thế nào mấy ngày nay không gọi điện cho em, em quả thực rất nhớ anh” Thanh âm Lưu Giai Giai ngọt ngào truyền đến, mà lúc này Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy thanh âm Lưu Giai Giai giống như mất đi lực hút ngày xưa, mờ hồ trở nên có chút chói tai.

Diệp Thiên Vân sau nửa ngày mới bật ra một câu: “Lưu Giai Giai, chúng ta một tiếng sau gặp nhau ở quán trà Vũ Hựu nhé?”

Giọng nói Lưu Giai Giai có chút giận: “Được, đã lâu không gặp, em muốn nghe xem anh vì cái gì không gọi điện cho em, nếu không thuyết phục được em, hừ! Chúng ta liền chia tay” Nàng có lẽ cũng không thực sự nghĩ tới, bản thân nói một câu lời có chút làm nũng như vậy rất nhanh lại biến thành sự thật.

Một lát sau Diệp Thiên Vân vừa mặc quần áo vừa nói: “Minh đi ra ngoài chút nha, mấy anh em, mọi người trò chuyện trước, mình một lúc sau sẽ trở lại” Vương Bằng gật gật đầu: “Đi sớm về sớm, đừng lại đi khách sạn”.

Lưu Tùng cười nói hì hì: “Cậu đừng nói là, quán trà đối diện có trung tâm tắm rửa, cậu liền có dự định như vậy, đã thuận tiện lại còn được lợi, cậu thật đúng là một cao thủ”.

Diệp Thiên Vân nhớ tới Lưu Giai Giai liền chẳng có tâm tình đùa giỡn, chỉ gật gật đầu: “Mình một lúc sau sẽ trở lại, mọi người trò chuyện trước, buổi tối chúng ta ăn chung với nhau” Nói xong liền bước ra ngoài phòng trọ, xuất phát hướng tới chỗ hẹn.

2. Chương 2: Quán Trà Sau Cơn Mưa

Ra khỏi cổng trường đã băng qua đường đến quán trà, Đây là nơi học sinh trong trường thường xuyên ghé thăm, vừa tiện nghỉ mà chỗ này cũng không tệ. Thật ra học sinh đến nơi này có mấy người biết thưởng thức trà. Nhưng chỉ để ngồi nói chuyện yêu đương, kết giao bằng hữu nói chuyện phiếm đúng là chỗ tốt.

Diệp Thiên Vân đẩy cửa vào thấy Lưu Giai Giai còn chưa đến liền gọi một tách trà ngồi chờ. Bên ngoài trời rất lạnh, mấy ngày hôm nay tuyết rơi liên miên không ngừng, nhìn bốn phía xung quanh phát hiện phòng trong chỉ có hai bàn có khách. Nhất là bàn trước mặt lại là một cô gái rất xinh đẹp, chiếc áo nhung trắng bó sát càng tăng vẻ đẹp của nàng cho dù nàng không trang điểm. Nhưng trông vẻ mặt nàng tựa hồ rất bất đắc dĩ với chàng trai đối diện. Chàng trai kia đang ngồi quay lưng, tuy nhìn không rõ bộ dáng nhưng qua cách ăn mặc đích thị là một công tử nhà giàu.

Diệp Thiên Vân liếc nhìn cô gái một cái trùng hợp đúng lúc cô gái cũng nhìn qua, bẽn lẽn mắt nhìn nhau, Diệp Thiên Vân lập tức tránh ánh mắt nàng quay mặt nhìn ra phía cửa sổ.

Vừa vặn nhìn thấy bên ngoài cửa sổ Lưu Giai Giai đang tới, nàng rất nhanh bước vào, bỏ áo khoác ngoài ngồi xuống cười nói: “Thiên Vân, sao anh lại ăn mặc thế này, đồ em mua cho anh sao lại không mặc hả? Được rồi, sao hôm nay anh lại lãng mạn nha, hẹn người ta đến đây, trước kia anh cũng không hẹn em đến những nơi thế này, không ngờ một kì nghỉ anh biến thành lãng mạn. Còn nữa, anh thế nào mấy ngày nay cũng không gọi điện thoại cho người ta, không biết em nhớ anh bao nhiêu” Nói xong Lưu Giai Giai căn bản không chú ý đến vẻ mặt Diệp Thiên Vân, chỉ lú lo nói không ngừng, rồi gọi cho mình một ly trà.

Diệp Thiên Vân nhìn nàng, tựa như đang phân biệt nàng nói là thật hay giả, nếu không phát hiện một màn kia thực cảm thấy nàng thật quan tâm đến mình, Lưu Giai Giai hôm nay hóa trang nhạt, có chút thành thực, rất có mị lực.

Diệp Thiên Vân thần nhiên nhấp một ngụm trà, nhìn vào mắt Lưu Giai Giai nói: “Giai Giai, chúng ta quen nhau bao nhiêu rồi?”

Lưu Giai Giai có chút bất ngờ: “Cũng gần năm năm rồi, sao vậy?”

Diệp Thiên Vân nói: “Mấy ngày nghỉ nay anh đi du lịch cảm thấy thật thoải mái” Ngay sau đó nhìn thẳng mắt nàng: “Hôm đó anh gọi điện thoại cho em lúc ấy em đang làm gì?”

Lưu Giai Giai có chút bối rối đưa mắt tránh đi nói: “Em cùng với bạn đi shopping, hỏi cái này làm gì, anh được nghỉ cũng không tìm người ta, em chỉ ngây ngốc nhớ anh” Đường như càng nói càng thương tâm, nước mắt rất nhanh rơi xuống.

Diệp Thiên Vân nhìn nàng biểu diễn, cười khinh thường nói: “Hôm đó tôi vừa vặn đi qua ga Trầm Dương, thấy cô một chút cũng không thương tâm mà”.

Lưu Giai Giai tựa như bị kim đâm, hấp tấp nói: “Anh thật nhìn thấy em? Hôm ấy em có việc phải đưa một người bạn tốt ra ga”.

Diệp Thiên Vân càng nghe càng giận, nếu không phải chính mình đem truyện này nói ra, không biết nàng còn dối hắn bao lâu nữa, liền nhíu mày nói: “Lưu Giai Giai, ngày đó những gì tôi đã chứng kiến cũng không muốn nói lại nữa, hôm nay hẹn cô đến đây để nói chúng ta chia tay!”

Phục vụ viên rất không đúng lúc đến bỏ thêm nước, Lưu Giai Giai có chút khó khăn, ủy khuất nói: “Đó là một bạn đại học với em, nhưng vì sao anh không tìm em? Anh một chút cũng không biết lãng mạn, hơn nữa đối với em không tốt chút nào, mỗi ngày đều lạnh như băng, em cũng không biết anh muốn gì, từ lúc yêu nhau anh cũng chưa mua tặng em thứ gì. Chuyện này là em không đúng, nhưng cũng không phải lỗi của một người, anh cũng có trách nhiệm!”

Diệp Thiên Vân tức giận nói: “Vậy những gì cô làm đều là trách nhiệm của tôi sao? Thật ra tôi rất thương tâm nhưng đồng thời cũng thật cao hứng, bởi vì ta rốt cục cũng biết suy nghĩ của cô, cô thích lãng mạn thích tiền tài, nhưng tôi cái gì cũng không thể cho cô được, ha ha, tiền của tôi không mua được hạnh phúc cho cô, việc tôi có thể làm là đem chuyện này kết thúc, sau đó ra đi”.

Hắn trong thâm tâm thật có chút đau khổ, thời gian dài như vậy mới biết người yêu mình muốn gì, không thể không nói rằng trong tình yêu hắn thực đã thất bại, nhưng cũng thực may mắn, nếu cùng nàng tiếp tục thì lại càng thất bại, sau khi nói tính tiền hắn liền đứng dậy bỏ đi.

Lưu Giai Giai bắt đầu tưởng còn có thể vấn hồi sự việc một chút, nhưng sau thấy Diệp Thiên Vân căn bản chưa cho nàng một cơ hội nào, không thể không đứng dậy, nhưng hắn đã sớm xoay người đi.

Lưu Giai Giai khóc kêu to: “Rồi người sẽ hối hận, Diệp Thiên Vân”, người xung quanh nghe tiếng hô của nàng đều ngừng đầu lên nhìn, Diệp Thiên Vân đã đẩy cửa bước ra, lưu lại cho Lưu Giai Giai một bóng lưng cô đơn mà cao ngạo.

Trường học khai giảng xong, Diệp Thiên Vân buổi tối cùng bạn học chung phòng đi uống một lần, bạn cùng phòng cũng nhận ra Diệp Thiên Vân không mấy vui vẻ, bởi hắn say một lần, Ngày hôm sau tựa như chưa có sự tình gì phát sinh, Lưu Giai Giai dường như đã bốc hơi khỏi cuộc sống của hắn, một điểm bóng dáng cũng không lưu lại

Diệp Thiên Vân đem hết tâm trí vào cuộc sống đại học, mỗi ngày đều chăm chỉ học tập, hắn nhàm chán còn muốn học tiếng Nga.

Hắn mỗi ngày cúi đầu đi lại như con thoi trên trường, cuối tuần lại luyện quyền, cuộc sống thật tự do.

Thời gian này cũng làm cho hắn thành thực hơn rất nhiều. Suy nghĩ sau này nên đi con đường thể nào, mặc dù đang học đại học nhưng cũng nên làm việc gì đó.

Quyền pháp của Diệp Thiên Vân rất tuyệt, mấy thứ này được học từ nhỏ, hơn nữa lại kiên trì tập luyện hơn chục năm, cũng xem như tiểu thành, Hình Ý quyền cùng với Bát Cực quyền đánh ra rất có bài bản. Nội gia quyền pháp coi trọng tinh khí thần, đặc trưng quyền pháp Hình Ý quyền là thể quyền dùng mãnh khí thể hung hãn, tấn công như thiểm điện lôi minh, đứng riêng một chỗ trong quyền pháp nội gia.

Bát Cực quyền cũng thuộc về quyền pháp cận chiến, thủ pháp cương mãnh dữ dội, đầy uy lực. Hai môn võ công này quả thật rất bá đạo, bình thường căn bản hắn không dám hiển lộ, ngay cả bạn học cùng phòng cũng không biết hắn có võ công.

Hắn không quá tranh cường háo thắng, hơn nữa khi luyện công đều rất bí mật vào buổi sáng sớm chỉ có vài lão nhân nhìn thấy, cho nên từ lúc vào đại học đến giờ không có bạn học phát hiện.

Lúc còn ở nhà, hắn từng đánh người bị thương, cũng cùng có một số người yêu thích, rất nhiều võ sư đều muốn thu hắn làm đồ đệ, nhưng là hắn còn đi học, trong nhà không đồng ý cho hắn luyện võ mà bỏ việc học, cho nên những năm gần đây, hắn chỉ coi võ thuật như một niềm yêu thích, thực không có ý đem khoe khoang.

Nhưng là người luyện võ cùng với người thường bất đồng, từ mắt họ có thể nhìn thấy sức sống tràn trề.

Cuối tuần này lại là thời điểm luyện võ của Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân chạy chậm đến công viên vừa đánh quyền, mặc dù là mùa đông, nhưng khi đánh xong một bộ Hình Ý quyền thì mồ hôi chảy ròng ròng, toàn thân thoải mái, điều này làm hắn tâm tình tốt hơn, ngồi nghỉ trên một tảng đá.

Ngồi một lúc đột nhiên cảm thấy có người đánh lén phía sau, hấn theo thói quen xoay người lại tiến lên một bước tung ngang quyền, căn bản không phòng thủ, Quyền phổ nói: “Trông người như cây cỏ, đánh người như bước đi”. Hình Ý chính là khí thế hung mãnh.

Đến khi người đó mạnh mẽ lui về, Diệp Thiên Vân mới nhìn rõ diện mạo người đánh lén, là một đại hán trung niên khoảng bốn mươi tuổi, cao gần bằng hấn, nhưng người nọ mập hơn nhiều, có lẽ phải gọi là cường tráng mới chính xác

Người nọ cười gượng hai tiếng nói: “May mắn”, rồi lại nói: “Chàng trai trẻ, xin lỗi đã mạo phạm, chẳng qua nhìn người luyện quyền ta có chút ngứa nghề, ha ha, xin lỗi, xin lỗi”.

Diệp Thiên Vân thu quyền nhú mày cảm thấy người này thật lỗ mãng, nhưng cũng thật là bản tính, liền khách khí nói: “Không sao, Hy vọng lần sau đừng liều lĩnh như vậy”.

Người nọ cười có pha chút tán thưởng nói: “Luyện quyền thì không người như có người, giao thủ thì có người như không người, huynh đệ này quyền pháp khí thế bức người, chắc hẳn đã luyện nhiều năm”.

Diệp Thiên Vân cũng không nói chuyện, cầm lấy quần áo muốn đi, Đại hán thấy Diệp Thiên Vân muốn đi vội vàng nói: “Tiểu huynh đệ, chúng ta dùng võ kết bạn, ha ha, khi nào rảnh rồi đến võ quán của tôi, chúng ta giao lưu một chút” Nói xong đem danh thiếp đưa Diệp Thiên Vân

Diệp Thiên Vân nhận danh thiếp cũng không nhìn qua, chấp tay nói: “Có thời gian, sau này sẽ gặp lại” liền ra khỏi công viên

Sau khi rời đi, vừa đi vừa nghĩ, thoát có chút buồn cười, mình học võ chỉ để cường thân kiện thể, phòng thân thôi, không tính toán gì, tâm tính cũng không tranh cường hão thắng làm cho hấn cũng xem như là người không thích bộc lộ. Diệp Thiên Vân lấy danh thiếp ra nhìn một chút, phía trên viết bốn chữ: “Thanh Phong võ quán”, ở dưới viết Vương Vĩnh Cường cùng địa chỉ, liền cười cười đem danh thiếp bỏ vào túi rồi quay về trường học.

3. Chương 3: Đạo Quán Taekowndo

Trong phòng ngủ rất là náo nhiệt, Vương Bằng nói với mấy người Diệp Thiên Vân: “Chúng ta đều là người cùng phòng, tao thấy rất tốt. Cùng nhau hành động, phải đoàn kết nhất trí nhìn về phía trước nha!”

Mà hai gã dâm Lưu Tùng cùng Trần Nhiên rất là gật gật đầu phối hợp, Trần Nhiên lại có thể nói khoác mà không biết ngược: “Thiên Vân, như vậy mới đúng là dân chủ! Chúng ta tổ chức phải trải qua một hồi nghiên cứu rồi mới quyết định, nên tích cực hưởng ứng lời kêu gọi rèn luyện thân thể nâng cao sức khỏe, phát huy cải cách tinh thần, đi tham gia nhóm TaeKwonDo, hy vọng mày có thể phối hợp tổ chức” Nói xong bản thân còn cầm chén uống nước, rõ ràng đã đem chính mình trở thành thường ủy rồi.

Thật ra Diệp Thiên Vân cũng hiểu rõ, bọn họ chính là cảm thấy nữ sinh TaeKwonDo so với xã đoàn khác nhiều hơn một ít, có thể có nhiều cơ hội tiếp xúc cùng người đẹp, từ đó đạt tới mục đích YY. Bởi vậy hấn cũng không phản đối, thật ra phản đối cũng không có lợi gì, cuối cùng vẫn phải nghe bọn hấn, ngược lại không bằng thuận theo nước chảy, số ít phục tùng số nhiều còn có vẻ dân chủ.

Nghĩ vậy hấn gật gật đầu nói: “Nghe theo mọi người vậy, tôi không có ý kiến gì, chỉ là nếu bản thân tôi có việc bận không thể đi được, mấy người gánh vác giúp tôi một chút”.

Lưu Tùng cười nói: “Không thành vấn đề, nhiều người như thế còn có thể phối hợp với nhau, tiếp xúc người đẹp nhiều hơn, cơ hội tốt như vậy tao cũng không muốn bỏ qua” Nói xong bản thân lại bắt đầu YY. Bị toàn thể thành viên khinh bỉ, loại vẽ mặt này không nên thể hiện ở trước mặt mọi người.

Nghiên cứu gần nửa ngày sau bốn người cùng nhau hướng xã đoàn xuất phát, khuôn viên trường Công Đại rất lớn, bốn người cũng vừa đi vừa trò chuyện nói nói cười cười, chỉ chốc lát liền đi tới nhà thể dục giữa trường học, đi vào phòng làm việc của xã đoàn TaeKwonDo, đúng lúc nhìn thấy có năm sáu người đang làm thủ tục.

Bây giờ TaeKwonDo quả thực phổ biến, có rất nhiều cô gái thích hoạt động thể dục này, vì vậy bốn người báo danh vô cùng khoái chí, có một học sinh dẫn bọn họ đi quan sát một chút huấn luyện ở phòng tập TaeKwonDo.

Vị sư huynh kia một bên vừa đi vừa giới thiệu: “Anh ở trong này luyện tập đã hai năm, phòng tập TaeKwonDo của xã đoàn chúng ta ở trường học xem như là tốt nhất, đã mời tới bậc thầy chuyên nghiệp, hơn nữa rất nhiều khí giới đều là mới nhập vào.

Xã đoàn này của chúng ta cũng không lấy thắng lợi làm mục đích, chỉ là tạo cho học sinh trường chúng ta một điều kiện học tập tốt, trong này cũng có rất nhiều học sinh tham gia một vài trận đấu đường như nổi danh, từ đó cũng xem như học được không ít thứ. Anh cũng xem như là sư huynh của mấy chú, mấy chú cứ từ từ mà xem nhưng đừng mang giày đi vào bên trong, mỗi người đều phải có trách nhiệm bảo vệ nơi luyện tập! Anh đi trước đây” Nói xong vị sư huynh này liền đi.

Lúc này Lưu Tùng lại lộ ra bản chất: “Nhiều mm như vậy xem ra chuyển đi này của chúng ta quả thật không tệ!” Những người khác cũng vô cùng tán thành, Diệp Thiên Vân nhìn vào sân, dụng cụ của sân tập thật sự rất đầy đủ, trên sân đấu luyện cũng có rất nhiều người đang luyện tập, còn có một huấn luyện viên cầm dụng cụ đỡ đòn giúp mọi người luyện tập, trong đó có một nửa là các cô gái, điều này làm cho Diệp Thiên Vân có cảm giác được ba người kia đã đạt được mục đích, mỗi học viên đều mặc trang phục TaeKwonDo, ở trên một nửa sân khác còn có giáo viên hướng dẫn học sinh ở mức huấn luyện cơ bản.

Diệp Thiên Vân có cảm giác là bản thân đã luyện tập võ thuật ở chỗ tốt, rèn luyện sức mạnh, tốc độ, sức chịu đựng, có khí giới hỗ trợ có thể tiến bộ càng nhanh hơn, luyện công với nhau có trợ giúp rất lớn.

Lúc này Lưu Tùng đột nhiên kêu lên: “Hàng tốt, mấy người nhìn xem!” Diệp Thiên Vân nhìn nơi Lưu Tùng vừa chỉ, phát hiện một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, dáng người rất đẹp, mặc trang phục TaeKwonDo, nhìn có chút quen mắt.

Nàng đang thực hiện động tác đá ngang sườn rất đẹp, thoát nhìn vừa có lực bộc phát, lại vừa mang một chút mềm dẻo của con gái, động tác bật dậy có bài bản rõ ràng, cũng coi như là một quang cảnh đẹp để.

Diệp Thiên Vân đột nhiên nhớ lại, đó là cô gái đã gặp ở quán trà hôm qua.

Cô gái kia xoay người lại vừa đứng lúc nhìn thấy bọn người Lưu Tùng chỉ chỉ trở vào nàng, nhất thời sắc mặt không được tốt lắm, hung hăng trừng mắt nhìn mấy người bọn họ, điều này làm Trần Nhiên bắt đầu hăng hái lên tiếng: “Nhìn tiểu nương bì này cũng rất lợi hại nha! Nếu ai kiếm chuyện với nàng thì đúng là xui xẻo”.

Cô gái kia vừa liếc nhìn Diệp Thiên Vân vừa gật đầu với hắn, mà Diệp Thiên Vân cũng nhanh chóng đáp lại, điều này làm ba gã tâm lý hơi bất bình, tức thì đem hắn cùng đánh hội đồng, trở về phải tiến hành thẩm vấn, nhất thiết ở thời gian quy định, địa điểm quy định khai báo vấn đề.

Đầu Diệp Thiên Vân như muốn to ra, cảm thấy ở cùng một chỗ với bọn họ thật không có chung ngôn ngữ, đám người bọn họ mỗi ngày lấy việc xem người đẹp làm niềm vui, cũng không làm chút việc nghiêm chỉnh, thời gian này mặc kệ cái gì không tốt, lúc nào cũng nghiên cứu cô gái nào đẹp, người nào chân dài, chính mình cũng hết nói nổi, cho nên đành bày ra chiêu trước hết rồi khỏi quán TaeKwonDo, ba gã mê gái tiếp tục ở quán TaeKwonDo đem ý đâm phá hủy đến cùng.

Diệp Thiên Vân đi dạo ở bên trong khuôn viên trường đang muốn trở về phòng tập thể, đột nhiên nhìn thấy Lưu Giai Giai cũng đang đi qua hướng này, liền cúi đầu làm bộ không phát hiện nàng, đi đến phòng tập thể bên kia thần nhiên như không.

Lưu Giai Giai mấy ngày nay quả thật không tốt, mặc dù nàng cảm giác trước kia Diệp Thiên Vân đối với mình không tốt lắm, nhưng so với bây giờ có rất nhiều điểm bất đồng. Ở lúc trước kia khi chưa chia tay, Diệp Thiên Vân mặc dù không nói chuyện cùng nàng, nhưng là từ trong mắt của hắn có thể nhìn ra cảm giác cưng chiều mình, giống như đôi mắt hắn, khi thì nóng bỏng có khi lại trân trọng, nhưng hai mắt bây giờ trở nên lạnh lùng vô cảm, giống như không nhìn thấy nàng, điều này làm cho nàng trong lúc nhất thời không thể nào thích ứng.

Nàng đón đường đi của Diệp Thiên Vân nói: “Ngày đó là em không tốt, không nên nói những lời kia, nếu anh có thời gian chúng ta đi uống chút gì đó được không?”

Diệp Thiên Vân thờ ơ nói: “Xin lỗi tôi còn có chút việc bận, lần sau đi, gặp lại sau” Nói xong cũng không dừng lại giống như một trận gió lướt qua nàng.

Lưu Giai Giai xoay người nhìn thân ảnh gầy gò của hắn, nhất thời không biết nên nói cái gì, rồi sau đó liền cúi thấp đầu vô thức lẩm bầm...

Trở lại phòng tập thể, Diệp Thiên Vân nhìn thời khóa biểu một chút, buổi chiều còn có một tiết học kinh tế chính trị, vẫn còn hai tiếng có lẽ bọn họ còn một hồi nữa mới trở về. Chính mình từ giữa va li lấy ra một quyển sách cổ mua được trong khi đi du lịch trở về là “Hình ý quyền giải”.

Quyển sách này nhìn niên đại khá lâu, trang sách đã có chút ố vàng, bên trong đều là viết bút lông hơn nữa còn có hình vẽ, quyển sách này hẳn mất ba mươi đồng, mua ở một người bán đồ cũ trên vỉa hè.

Nhìn quyển sách này hoặc là đã ở thời dân quốc hoặc là ở thời điểm trước đó, còn có nhiều hình vẽ chiêu thức vô cùng tỉ mỉ, mở trang đầu quyển sách một võ thuật gia tên là Vương Đức Hành viết giảng giải về Hình Ý quyền cùng linh hội về Hình Ý quyền.

Ông ta còn ở giữa quyền phổ tiến hành giải thích vô cùng chi tiết, giới thiệu mười hai loại chiêu thức Hình quyền: Long, hổ, hươu, mã, quy, kê, yến, xà, diên, ưng, hùng, hạc thuộc mười hai loài chim thú cùng lý giải của bản thân về Hình Ý quyền.

Điều này làm cho Diệp Thiên Vân mở rộng tầm mắt, ở giữa quyển sách đưa ra rất nhiều tên gọi, trước kia ở nhà khi cùng võ giả trao đổi cũng chưa từng nghe nhắc qua, xem ra mua quyển sách này đúng là vật vượt quá giá gốc.

Đang chăm chú xem, đột nhiên nghe thấy có tiếng chìa khóa mở cửa phòng, Diệp Thiên Vân biết là mấy gã dân cùng phòng đã trở về, hắn lập tức đóng quyển sách đút nó xuống phía dưới cái gối.

Lúc này Lưu Tùng đẩy cửa bước vào, Vương Bằng cùng Trần Nhiên cũng bước sát phía sau cùng nhau vào phòng, chỉ nghe Lưu Tùng vừa đi vừa nói chuyện:

“Chuyến đi không tệ, chuyến đi này quả thật không tệ, con gái thời nay thân thể phát triển rất tốt, he he he” Gật gù đắc ý, rõ là làm người không biết xấu hổ.

Vương Bằng cùng Trần Nhiên bước vào cũng liếc mắt khinh bỉ nhìn hắn, Lưu Tùng chỉ sợ là cầm thú trên giường, ở chung phòng với hắn quả thực là sỉ nhục chính mình.

Diệp Thiên Vân cười cười: “Vẫn còn đùa giỡn vui vẻ à? Không có phát sinh chuyện tốt đẹp gì sao, xem cả đám mấy anh tinh thần dồi dào, không biết là gặp phải chuyện gì tốt”.

Lưu Tùng hừ một tiếng cầm lấy ly uống ngụm nước rồi mới nói:

“Sau khi chú đi, bọn anh nhìn thấy rất nhiều em gái xinh đẹp, quả đúng là tiên cảnh chốn nhân gian. Không được! Anh bây giờ muốn đi luyện tập TaeKwonDo ngay, làm cho mấy nàng xem một chút động tác tiêu sái của anh. Thật ra bản thân anh từ nhỏ đã khổ luyện công phu Trung quốc, là kế thừa duy nhất của Lý Tiểu Long” Nói xong còn mô phỏng một vài tư thế của Lý Tiểu Long, thoạt nhìn có chút giống như thật.

Diệp Thiên Vân âm thầm buồn cười, nếu mọi người luyện võ đều nói năng tùy tiện như Lưu Tùng, không biết thế giới còn thêm bớt nhiều ít bao nhiêu chuyện, cước bộ yếu ớt, hạ bàn không có căn bản, đảo qua liền ngã lộn nhào.

Vương Bằng thì coi như còn nói thành thật: “Thầy giáo TaeKwonDo không tệ, nghe nói là một người bảy cấp mạnh như trâu. Hơn nữa anh từ nhỏ thân thể không được tốt lắm, rèn luyện nhiều cũng tốt, có điều tốt nhất chính là em gái xinh đẹp!”

Cái này lúc đầu còn rất thành thật, nói mãi nói mãi giọng đã đi xuống. Trần Nhiên nói có chút thất vọng: “Về mặt đại bao này của ta, là không có cơ hội, nhường cho mấy chú”.

Lưu Tùng cùng Vương Bằng thoáng nhìn nhau, đồng thời tiến hành trao đổi sâu sắc, sau đó cùng nhìn về hướng Trần Nhiên, khinh bỉ hắn một cái, mà Trần Nhiên thì rất thần nhiên tiếp nhận khinh bỉ, Diệp Thiên

Vân nhìn ở điểm mấu chốt. Gã (ý nói Trần Nhiên) bình thường rất ít nói chuyện, cũng không quá chú ý phương diện này, xem ra bọn họ đối với hành vi này đã sớm trở thành thói quen khi đó.

“Đến giờ rồi, chúng ta đi học kinh tế chính trị thôi” Nói xong Diệp Thiên Vân liền tìm lấy sách ra, mặc xong áo quần chờ ba người bọn họ, mà ba người cũng đều lấy sách của mỗi người ra, bốn người vừa nói vừa đi khỏi kí túc xá.

Đúng lúc này, Diệp Thiên Vân đột nhiên nhớ tới quyển sách kia vẫn còn đặt ở dưới gối chưa có cầm đi, liền nói với bọn họ: “Mấy anh đi trước đi, tôi lát sau sẽ đuổi kịp mấy anh, tôi trở về phòng lấy đồ” Nói xong liền đem sách của mình giao cho Trần Nhiên, sau đó rất nhanh chạy về phòng tập thể.

Mở cửa đến trước giường, lật gối định cầm lấy quyển sách, ai ngờ lại chộp phải một tờ giấy, Diệp Thiên Vân tưởng rằng quyển sách cổ này khẳng định do bị cầm mà làm hỏng nó, ai ngờ căn bản không có chuyện đó.

Vốn bìa ngoài “Hình ý quyền giải” này rất bền chắc, cầm lấy có chút nghi hoặc liền cẩn thận xem kĩ một chút, hình như bìa ngoài của quyển sách này so với trang phía sau dày hơn không ít, Diệp Thiên Vân sờ kĩ cảm thấy giữa bìa giấy và xung quanh không giống nhau, hình như bên trong có cái gì đó.

Đưa ra ánh sáng mặt trời nhìn kĩ một chút, bên trong quả thực có hai lớp, hẳn là một loại đồ vật bằng giấy, chẳng lẽ lại là bí tịch gì đó?

Nghĩ vậy tâm lý bỗng nhiên co thắt lại, khẩn trương từ bên trong cặp sách lấy ra một con dao nhỏ, đem bìa ngoài cẩn thận nhẹ nhàng mà cắt, nhìn bên trong ở giữa hai lớp trang sách có một quyển sách nhỏ rất mỏng, quan sát kĩ thấy có niên kỉ cũng đã lâu, trên đó viết ba chữ “Kim Chung Tráo”.

.

4. Chương 4: Mở Ra Con Đường Mới

Phỏng chừng không ai bởi vì ba mươi đồng đem quyển sách này biến thành như vậy, phí công cũng không được gì, nghĩ vậy Diệp Thiên Vân hít vào một hơi thật sâu, đè nén tâm tình kích động mà hút một điều thuốc, đem sách cùng cuốn sách mỏng ở giữa sách để vào trong rương hành lý, sau đó chỉnh lại quần áo ra khỏi phòng, nâng cổ tay lên nhìn, còn khoảng mười lăm phút chỉ sợ không kịp, liền hướng phòng học chạy vội đến.

Diệp Thiên Vân vừa chạy vừa nghĩ, Kim Chung Tráo hiện nay cũng không phải là bí mật không thể truyền lại, bây giờ rất nhiều nhà sách có thể đều có bán, ở trên mạng tìm tôi cũng không ít, không nên kẹp nó ở giữa quyển sách, chẳng lẽ còn có bí mật gì đó?

Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân cười cười tự giễu, ai mà biết cùng với sách ở nhà sách bên ngoài có phải là độc nhất vô nhị, bây giờ chính mình lại kích động trước như vậy. Không lâu sau liền đi vào phòng 208, nhìn đồng hồ thời gian còn một phút, thầm nghĩ nguy hiểm thật liền len lén tiến vào phòng.

Vừa quét mắt vào cửa liền nhìn thấy người cùng phòng hướng chính mình vẫy tay, xem ra đã chờ cho mình một chỗ, học kỳ này môn kinh tế chính trị đến bây giờ còn chưa tới một tiết. Mặc dù mỗi tuần đều có một tiết, nhưng bởi vì thầy giáo có một hội học tập nghiên cứu và thảo luận, cho nên đã cho nghỉ học hai tuần. Mà bây giờ đã là tuần giữa tháng ba, đây là tiết đầu tiên của học kỳ mới, nên để lại cho thầy giáo một ấn tượng tốt.

Diệp Thiên Vân đi đến chỗ ngồi mà bạn cùng phòng chờ cho hắn, mới vừa ngồi vào vị trí đã nghe Lưu Tùng ở kia nói rất đúng đắn: “Biết gì chưa, nghe nói môn kinh tế chính trị học giáo viên mới là một tiến sĩ mới từ nước ngoài trở về, học vấn về phương diện kinh tế chính trị học ở trường chúng ta là No.1. Giảng bài cũng rất có trình độ, còn là một cô giáo nghiên cứu sinh, nữ tiến sĩ mới hơn ba mươi một chút, mạng của ta như thế nào lại tốt như vậy chứ! Bộ đồ chuyên ngành văn phòng, đùi ngọc thon dài, giày cao gót xinh xắn, mà lại có khí chất thành thực. Có thể lớn mật nhìn nàng say đắm ở trên tiết của nàng, nàng nếu cười với ta...”

Diệp Thiên Vân trực tiếp loại bỏ lời nói phía sau đó của gã, vẻ mặt đúng đắn của gã khi nói chuyện, lại phối hợp cùng từ ngữ vô cùng tục tĩu, làm cho người ta không phục cũng không được, cũng không biết là như

thể nào lại luyện thành loại kỹ năng siêu việt này. Xem ra lời của Lưu Tùng này cũng chỉ có thể nghe hai câu trước, mấy câu sau của gã thật giống như đánh rắm.

Đúng lúc này thì mỹ nữ giáo viên đi vào, Lưu Tùng gần như đã quên mất chuyện trọng yếu là còn chưa qua mùa đông. Nữ tiến sĩ đeo kính gọng kim loại màu vàng, mặc áo bông, phía dưới là quần dài cùng một đôi giày bông. Diệp Thiên Vân liếc mắt qua cô giáo một cái, quả thật rất có khí chất, nhưng chỗ thu hút người khác trên người nàng, cũng không phải là khuôn mặt, cũng không phải là dáng người, mà là bộ dạng yêu kiều thành thực của nàng.

Đây là điều mà các thiếu nữ không có, mỗi một giai đoạn của nữ nhân đều không giống nhau.

Đảo mắt nhìn một chút, Lưu Tùng đang trợn mắt há mồm, giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh, xem ra chính hắn còn chưa khôi phục lại. Trong miệng lẩm bẩm không ngừng phải nhớ kỹ, như là bị ma ám.

Cô giáo ở trên bảng đen viết tên chính mình, nàng gọi là Hàn Vận Tĩnh tự giới thiệu nói: “Các bạn học sinh, tôi là giáo viên dạy các bạn môn kinh tế chính trị học này, các bạn học tốt kinh tế chính trị cũng sẽ rất có lợi đối với sự phát triển của các người sau này, kinh tế chính trị học là một môn lấy xã hội loài người sản sinh quan hệ tức quan hệ kinh tế liên quan đến nghiên cứu đối tượng có tính khoa học, đồng thời chứng minh loài người trong xã hội trên mỗi một giai đoạn phát triển điều khiển sản xuất tư liệu vật chất cùng quy luật phân phối. Có thể khiến các người hiểu rõ tư bản hoạt động, quá trình tư bản tuần hoàn, nếu như học tốt môn của tôi, đối với các bạn có lợi vô cùng...” Nhìn lại mấy người bạn cùng phòng, hình như con mắt bọn họ đều đã đặt vào cái tên ở trên bảng đen, còn chưa có phục hồi lại tinh thần, thật là hết chỗ nói.

Một tiết rất nhanh đã trôi qua, Diệp Thiên Vân đối với khóa học này rất có hứng thú, cảm thấy ở trong cuộc sống thực tế chắc là có chỗ hữu dụng.

Mới vừa hết tiết, mấy người Lưu Tùng liền chạy đến phía trước để hỏi vấn đề, mà bọn họ có chút chậm mắt, phía trước đã sớm vây quanh một tầng dày, cố chen cũng không thể tiến vào, ai mà biết được người thực sự có vấn đề cần hỏi có bao nhiêu đây?

Đều là giả bộ mượn cơ hội lại gần mới là thật, mỹ nữ giáo viên đối với mình để lại ấn tượng rất sâu, nếu có cơ hội cùng cô giáo tiếp xúc, phát sinh cái gì đó hoặc là muốn nghĩ tới một chút chuyện phát sinh gì đó. Diệp Thiên Vân mặc dù cũng thích phụ nữ đẹp, nhưng hắn lại không chấp nhận phương thức này, một chút phong độ cũng không có, cái này cũng không phải là phương thức hắn theo đuổi con gái, nếu như có cơ hội thì rất tốt còn nếu không có cơ hội thì nên quên đi.

Không giống mấy người cùng phòng với hắn, ở đó tranh giành với nhau! Giống như học sinh tiểu học, cách này xem ra rất tệ.

Hắn ra khỏi cửa phòng ở cửa đại sảnh đốt một điếu thuốc, rít liền hai hơi, chờ bọn Lưu Tùng đi ra.

Chỉ lát sau đã phát hiện mấy người bọn học cúi đầu đi ra, Vương Bằng phía sau ở bên kia cũng thấp một điếu thuốc, nói với thái độ kiên quyết: “Mẹ kiếp, thân thể không tốt quả thực là không được, chúng ta đều thiếu tập luyện thể dục, xem những người đó quả thực là không phục không được, kia chính là thực lực! Ngày mai chính là thứ bảy cuối tuần, vừa đúng lúc có thể đi xã đoàn, chúng ta cùng đi luyện TaeKwonDo, lần tới liều chết với bọn họ”.

Lưu Tùng cùng Trần Nhiên cũng gật đầu hưng hăng, xem ra bọn họ bị đả kích cũng không nhỏ. Diệp Thiên Vân nhìn vừa bức mình lại vừa buồn cười, tập luyện cũng không phải chuyện một ngày, lắc đầu nói: “Chúng ta hay là trước tiên đi khỏi nơi này, quay về phòng rồi nói” Nói xong cùng nhau đi đến phòng tập thể.

Về tới phòng sự không hài lòng vừa nãy hình như đã mất đi, mấy người bọn họ lại bắt đầu nói về vấn đề sắc đẹp, nói về mỹ nữ giáo viên, vừa rất xinh đẹp lại có nhiều khí chất, những người này đều có chút tâm lý biến thái muốn làm chị mãnh liệt, trao đổi thêm một lát nữa thì không chuyện nào mà không nói, như là có chung nhận thức nào đó, mỗi khi nói về vấn đề quan trọng ánh mắt đều phải trao đổi một chút, cuối cùng mới gật đầu đồng ý.

Diệp Thiên Vân có chút nghe không lọt, liền đem quyển sách cùng cuốn Kim Chung Trảo nọ vốn làm cho hắn kích động ở trong rương da lấy ra đặt vào trong cặp sách đi nghiên cứu. Thư viện người trong phòng tự học rất ít, chỉ một vài người thừa thớt, không ai chú ý đến ai.

Diệp Thiên Vân lấy Kim Chung Tráo trong cặp ra, hẳn trước kia ở nhà sách có xem qua quyển sách Kim Chung Tráo này, bởi vì hẳn từ lúc rất sớm hẳn đã nghĩ muốn đem nội gia quyền cùng ngoại công kết hợp lại, mặc dù không biết người đời trước đã từng luyện như vậy hay chưa, nhưng nếu như có thể kết hợp với nhau trình độ liền có thể đề cao không ít, từ sau khi cùng Lưu Giai Giai chia tay, tâm tư hẳn không còn đặt nặng ở trên con gái, chuyện này ảnh hưởng rất lớn đối với hẳn, ý nghĩ cùng ước mơ lúc trước và bây giờ có sự khác biệt rất lớn.

Ý nghĩ trước kia của hẳn rất đơn giản, chỉ là muốn tìm một người mà mình thích, cùng bản thân trải qua hạnh phúc là quá tốt rồi. Nhưng bây giờ hẳn cảm giác được phụ nữ không chỉ muốn có tình yêu, có lẽ càng muốn đàn ông có năng lực, có thực lực. Xã hội rất thực tế, thường cùng tưởng tượng của mình có bất đồng rất lớn. Hiện tại học tập nhiều có thể có một ít hữu dụng, về sau liền có thực lực rất lớn.

Hơn nữa Diệp Thiên Vân nội tâm là một người vô cùng kiêu ngạo, bây giờ lại bị kích thích rất sâu, loại cứng đầu trời sinh này lập tức hiện rõ, cũng không trước bất kỳ ai cho dù là chuyện gì mà cúi đầu. Hơn nữa hẳn vẫn đối với giang hồ có sự mê luyện rất sâu, việc ân oán rất vui vẻ thống khoái, hy vọng có một ngày có thể đứng trên đỉnh núi, nhìn thiên hạ, đạt tới cảnh giới đại thành.

Diệp Thiên Vân tìm một chỗ ngồi, nhìn thoáng qua bốn phía một chút, rồi mới mở cặp sách, lấy ra một ít sách vở bình thường, cuối cùng mới lấy hai quyển sách kia ra, nhìn cuốn sách nhỏ Kim Chung Tráo trước, quyển sách này thực ra rất mỏng, mặt sau bìa sách Vương Đức Hành viết chữ hơi nhỏ, đại ý chính là một bằng hữu của hẳn vô tình có được quyển Kim Chung Tráo này, sau lại luyện tập Kim Chung Tráo có chút thành tựu.

Sau này vị bằng hữu của hẳn bị kẻ thù đuổi giết, sợ quyển bí tịch này bị kẻ thù đoạt được, cho nên đem quyển sách này giao cho mình, muốn truyền cho hậu nhân, nhưng Vương Đức Hạnh cũng không tìm được người kế thừa, đành phải đem quyển sách này đặt vào cùng Hình Ý quyền hẳn tâm đắc, hy vọng hậu nhân chính mình có thể học tập.

Nhìn giới thiệu của quyển sách Diệp Thiên Vân nghĩ có lẽ hậu nhân của Vương Đức Hạnh cũng không chú ý tới “Hình ý quyền giải” bình thường này, mới cho bản thân một cơ hội tốt như thế. Nghĩ vậy lại xem tiếp, phát hiện quyển “Kim Chung Tráo” này cùng với “Kim Chung Tráo” mới ở ngoài nhà sách cũng không có gì bất đồng, cũng là chia làm mười hai tầng.

Kim Chung Tráo là một trong tứ đại thần công của thiếu lâm tự Trung Quốc, nghe thuật lại là do Thủy Tổ Đạt Ma thiền sư Thiếu Lâm tự sáng chế, võ thuật Thiếu Lâm bác đại tinh thâm, nhất là bảy mươi hai tuyệt kỹ, nhưng muốn luyện thành thật sự là rất khó khăn, võ công Thiếu lâm coi trọng tuần tự các bước, muốn có thành tích không luyện vài chục năm, chỉ sợ là chuyện không thể.

Xem được một nửa Diệp Thiên Vân có chút không nhìn tiếp được nữa, phương pháp luyện tập cũng không sai biệt lắm so với sách mới ở nhà sách bán bây giờ, còn là một thứ đã bị rách, hại ta kích động nửa ngày.

Nghĩ vậy lại có cảm giác hình như không được tôn kích với tiền bối Vương Đức Hạnh, nên lại xem tiếp. Gió đến sau trang thứ năm mới phát hiện có điểm bất đồng, mặt trên viết Kim Chung Tráo luyện tập đơn giản, muốn luyện thành lại rất khó khăn.

Nghe nói từ xưa đến nay, chỉ có duy nhất tuyệt thế kỳ tài Đại Ma thiền sư luyện thành, tráo môn hoàn toàn biến mất, trở thành thân thể kim cương bất hoại, căn bản không cần động võ, Đạt Ma thiền sư năm đó để mặc các cao thủ các môn phái quyền đâm cước đá, lực phách kiếm trảm, lửa đốt nước ngập, không ngủ không ăn năm trăm ngày, thậm chí ăn Xuyên Tràng cực độc, nhưng vẫn bình an vô sự, tinh thần xán lạn, bèn làm chấn động võ lâm thiên hạ, sau đó người sáng lập Thiếu lâm tự, uy chấn năm sông bốn biển, vĩnh viễn lưu truyền, để lại tuyệt học Kim Chung Tráo có công rất lớn.

Mà tiền bối Vương Đức Hạnh lưu bản bí tập này lại, là giảng năm tầng trước, trong hai năm là có thể luyện thành, sau tầng đó dựa vào tư chất không giống nhau của mỗi cá nhân mà tiến vào cảnh giới khác nhau. Năm đó vị tiền bối này dùng mười năm thời gian luyện đến tầng chín, ném lá phóng hoa cũng có thể đả thương người, cho dù gặp phải đối thủ nội công cao cường, cũng không thể đem bản thân đánh thành nội thương, thân binh lợi khí cũng chỉ có thể làm bị thương ngoài da mà không tổn hại cơ thể, trừ khi đâm trúng gân trảo môn một tác rưỡi, mới có thể bị tử vong.

Nếu chính mình luyện thành môn công phu này thì cũng thật là đáng sợ, Diệp Thiên Vân không khỏi rơi vào ý dâm ở trong đầu. Loại hấp dẫn này đối với Diệp Thiên Vân chính là hấp dẫn trí mạng.

Hắn từ nhỏ say mê công phu hiểu sâu sắc rằng, nếu như thật sự luyện đến trình độ cuối cùng, cũng không còn gì có thể cản trở chính mình, hơn nữa hắn có thể ở một phương diện hoặc lĩnh vực nào đó trở thành người tạo ra trật tự.

Hắn bóp chặt nắm tay, chậm rãi bình tĩnh lại, véo mạnh ở đùi mình, nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh, người hoàn thành việc lớn không nên sớm vui mừng, không thể bởi vì cảm dỗ mà làm hư tính cách chính mình.

Xem thêm một lúc nữa mới chỗ hiểu rõ làm sao để Kim Chung Tráo nhanh chóng có được thành tựu, bản thân Kim Chung Tráo phối hợp với nội công, cũng không phải chỉ là rèn luyện thân thể như lời tuyên truyền bây giờ, nhưng Kim Chung Tráo trước tầng năm, nội công chưa phát huy tác dụng lớn, chỉ có càng luyện về sau, nội công khi luyện Kim Chung Tráo mới càng ngày càng phát huy tác dụng, cho nên tuyệt thế cao nhân viết quyển sách này, bản thân sáng tạo một loại nội công, qua lại phối hợp luyện tập năm tầng trước, như thế có thể tăng tốc độ luyện tập Kim Chung Tráo, ít nhất cũng nhanh hơn mười lần.

Thật ra Kim Chung Tráo nghe nói muốn luyện đến tầng thứ mười hai phải trên trăm năm, còn phải là xử nam mới được. Khi đó cũng chỉ có thể kiềm chế bản thân, tâm đã tranh đấu xong, đều một lòng hướng phật. Tầng sau cùng khi luyện tập phải nâng cao nội công ban đầu, nhưng cần rất nhiều dược liệu mới có thể đạt được mục đích nhanh chóng.

Nhìn mục lục dược liệu, Diệp Thiên Vân cảm thấy hoảng sợ, Linh chi, Nguyệt kiến thảo, Đỗ trọng, Hà thủ ô, Hoàng kỳ, Xuyên sơn giáp, Xà sang tử, Bách lương kim, Nhâm tham, Đông trùng hạ thảo, mật gấu, vân vân... Trong đó Nhân sâm, Linh chi còn phải trên trăm năm, mỗi tháng đều phải đổi dược liệu một lần, theo giá bây giờ mỗi tháng phải tốn hơn mười triệu. Mỗi ngày đều phải ngâm một canh giờ, nếu ngâm tám năm mười năm, thân thể so với hoàng kim còn quý hơn. Luyện đến công thành viên mãn, thật sự là biến thành kim thân.

5. Chương 5: Đề Ngoài Ý Muốn

Sau tầng bảy trước tiên không cần lo lắng, hấp dẫn trước tầng năm đối với hắn mà nói thật sự là rất lớn, trong sách nói lúc Kim Chung Tráo đạt tới tầng thứ năm thân đồng tử sẽ không cần giữ nữa, xem ra vị cao nhân tiền bối này đã viết ra một sáng kiến mang tính chất đột phá.

Luyện trước tầng năm tổng cộng chỉ hai năm, người sáng tạo thật sự là kỳ tài có một không hai, Kim Chung Tráo được hắn tìm cách đưa ra một phương pháp học cấp tốc, nếu như để Thiếu Lâm biết, không ít cao tăng cũng sẽ nhảy lầu mất.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, trừ quản lý đang xem báo, học viên cũng chỉ còn lại một mình mình, lại nhìn đồng hồ trên tay, quả thực cũng đã hơn bảy giờ chiều, thời gian ăn cơm tối cũng đã sớm qua, thời gian xem sách quá lâu, con mắt có chút hoa lên, không thích ứng với ánh sáng lờ mờ, thu dọn sách vở sau đó cầm cặp sách ra khỏi phòng tự học.

Ra khỏi cửa thư viện đột một điều thuốc Hồng Hà hướng phòng tập thể đi tới. Chỉ trong chớp lát, phía sau chạy tới một chiếc xe ở sau lưng hắn bóp còi, quay đầu lại thấy Lưu Tùng đang ở bên trong xe hướng hắn ngoắc tay, ý bảo hắn lên xe, Diệp Thiên Vân mở cửa xe bước vào nói:

“Làm gì thế? Gần như vậy chỉ vài bước là tới ngay”.

Lưu Tùng trầm mặc nói: “Dẫn người đi một chỗ tốt, hai người bọn họ cũng đang chờ ở bên kia đấy, chúng ta gọi điện thoại cho người, cũng không ai nghe, lúc một giờ trưa chạy đi đâu chơi vậy?”

Diệp Thiên Vân vừa nghe lập tức lấy điện thoại di động nhìn thoáng qua, quả nhiên có năm cuộc gọi lỡ của Vương Bằng, nói rất ân hận: “Thật ngại quá, ta tới phòng tự học của thư viện, để di động chế độ im lặng cho nên không có nghe được”.

Lưu Tùng không cho là đúng nói: “Nếu như không gặp được người, hôm nay ba người chúng ta đã đi chơi, ta vừa đúng lúc muốn đi tìm bọn họ đây”.

Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Đi tới đó hả, ta còn chưa ăn cơm nữa, có đúng là tổ chức trên quán cơm hay không?”

Lưu Tùng nhìn Diệp Thiên Vân hơn nửa ngày, thiếu chút nữa tông vào đuôi xe liền phanh gấp, kinh ngạc hỏi: “Thiên Vân từ khi nào học được cách nói đùa thế?” Hắn trừng lớn con mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Xe chỉ trong chốc lát đã gần tới phố đi bộ bên trong nội thành vô cùng phồn hoa, chạy đến tầng năm một khu KTV tên là Hảo Nhạc Địch.

Lưu Tùng khôi phục bản tính, cười dâm với Diệp Thiên Vân nói: “Hôm nay chúng ta tìm một phòng karaoke, tới biểu hiện một chút bản sắc anh hùng của chúng ta”.

Đi vào đại sảnh nhìn thấy hai người Vương Bằng Trần Nhiên mờ ám ở cùng một chỗ không biết đang làm gì, Lưu Tùng nói rất chi là dâm tiện: “Giới tính hai người từ khi nào thay đổi rồi vậy? Xem ra đêm nay nhất định là thời khắc đăng quang của mình ta”.

Vương Bằng lập tức phản kích nói: “Cho dù hai người chúng ta có thay đổi, còn có Thiên Vân, từ khi nào đến lượt người đưa trẻ lên ba vậy”.

Lưu Tùng vô cùng đắc ý nói: “Ta là Vương lão ngũ kim cương, ở mặt kia nhà ta cũng là một cụm Lê hoa áp hải đường đó” Nói xong còn học Châu Tinh Tinh vuốt tóc xuống.

Trần Nhiên coi như không nhìn thấy nói: “Như thế nào liên hệ đây, bây giờ chỉ còn năm phút nữa là tới tám giờ, không phải nói đúng tám giờ sao, Lưu Tùng người liên hệ như thế nào, những cô nàng này đến bây giờ vẫn còn chưa tới”.

Mới vừa nói xong chỉ nghe thấy Lưu Tùng cười xấu xa, còn có một âm thanh từ phía sau hân truyền tới: “Ai nói chúng ta không tới, nhìn người thật giống như một cô gái cứ luôn miệng kêu ca” Người nói chính là bí thư chi đoàn trong lớp.

Lưu Tùng nhìn mọi người đã đến toàn bộ rồi, liền mở một gian phòng nói: “Vào phòng rồi nói đi, ở bên ngoài không thích hợp để giao lưu tình cảm”.

Bí thư chi đoàn trừng mắt liếc nhìn Lưu Tùng không nói nữa, cùng nhau lên lầu tiến vào phòng, mới vừa vào cửa bí thư chi đoàn liền nói với Trần Nhiên: “Giải quyết như thế nào đây, người nói cho ta nghe một chút!” Trần Nhiên bị véo ở lỗ tai, luôn miệng xin lỗi, bí thư chi đoàn véo một cái 1440 độ, mới buông tha cho hắn.

Trần Nhiên đã muốn khóc, sau đó bèn nghe lời triệt để khuất phục dưới uy quyền của bí thư chi đoàn. Bí thư chi đoàn tên là Kỳ Giai Trữ, khá xinh đẹp chỉ có điều tính tình rất nóng nảy, ở đại học một thời gian dài như vậy cũng không ai dám bày tỏ với nàng, nam sinh trong ban thấy nàng đều chạy trốn, cũng chỉ có Lưu Tùng cùng Trần Nhiên không sợ, lần này cũng là Lưu Tùng gọi nàng cùng ra ngoài chơi.

Ba cô gái khác là người cùng phòng, là học viên công nghệ sinh học, bình thường chưa từng gặp qua. Ba nàng một người tên là Trương Viên Viên, một người là Lưu Băng còn lại một người gọi là Trần Lệ Lệ, nhiều người ở karaoke thật náo nhiệt, Diệp Thiên Vân nhìn bọn họ hát, đây là lần đầu tiên hắn cùng bọn họ đi hát karaoke.

Bí thư chi đoàn Kỳ Giai Trữ đi tới nói với Diệp Thiên Vân: “Thành tích trên học kỳ vừa công bố, bạn được học bổng, bạn cần phải mời tôi ăn cơm đó. Nhìn bạn bình thường cũng không quá chú ý nghe giảng, không nghĩ tới bạn lại là một học sinh giỏi thâm tàng bất lộ, thật là vô cùng lợi hại, có thời gian thì phụ đạo cho mình nha, hi hi”.

Diệp Thiên Vân có chút mơ màng, đáp theo phản xạ: “Chỉ là trước kì thi chuẩn bị tốt, còn chưa nói tới cái gì học tập tốt, tôi bình thường cũng không phải quá thích đọc sách” Ấn tượng của hắn đối với Kỳ Giai Trữ không tệ, thật ra cũng không biết được nàng có bao nhiêu lợi hại, chỉ là cảm giác tính tình Kỳ Giai Trữ rất chân thật, rất thẳng thắn.

Diệp Thiên Vân cẩn thận quan sát Kỳ Giai Trữ phát hiện hôm nay có trang điểm nhẹ, vừa nãy có uống chút rượu vang, vẻ mặt phơn phớt hồng, thoát nhìn rất có tư vị của nữ nhân.

Kỳ Giai Trữ cười cười nói: “Không cần khiêm tốn, thi là nói thực lực, nếu không bọn Lưu Tùng sao lại không được học bổng, bạn xem hắc đũa giỡn vui vẻ như thế, còn có hai môn phải thi lại, không được chính chắn giống bạn” Bài Trần Nhiên hát vừa khéo kết thúc, quay đầu nghe Kỳ Giai Trữ khen Diệp Thiên Vân, con mắt liền tròn tròn, há to miệng không thể tin được, trong phòng lúc này đúng lúc không có âm nhạc.

Lưu Tùng cùng Vương Bằng cũng dừng nói giỡn chuyển qua nhìn Kỳ Giai Trữ, cũng không thể tin được nói: “Giai Trữ thế nào lại yêu thích Thiên Vân, bạn xem hắc có bao nhiêu thành thật.”

Kỳ Giai Trữ bị câu nói này làm cho lúng ta lúng túng, thoáng cái đỏ từ mặt lan đến tận cổ, lập tức nổi giận nói ngay: “Thế nào, ta nói không đúng sao, thành tích của các người, ai được như Thiên Vân?” Càng nói sức càng khỏe, muốn mượn cơ hội dạy dỗ mấy người bọn họ, che giấu sự xấu hổ lúc này.

Trần Nhiên đột nhiên nói: “Người cũng gọi hắc là Thiên Vân à” Kỳ Giai Trữ lại bị vấn đề bất ngờ này làm cho không biết phải làm sao, liền đứng dậy chạy ra khỏi phòng. Lưu Tùng cười to nói: “Trần Nhiên tận thế của người tới rồi, người cứ chờ đi”.

Diệp Thiên Vân thật không ngờ có một màn như vậy cũng bị làm cho không biết nên nói cái gì cho phải. Lưu Tùng muốn giảm nhẹ bầu không khí xấu hổ mới cố ý nói: “Thật ra bí thư chỉ đoàn chỉ là một người thực sự thưởng thức Diệp Thiên Vân, mọi người chẳng qua cũng chỉ đùa một chút”.

Vương Bằng cũng phụ họa nói: “Cũng không đúng, đừng đem lời nói giỡn mà tưởng thật”.

Lúc này Lưu Bằng nói: “Ta ra ngoài xem Giai Trữ thế nào, các người hát tiếp đi nha”.

Lưu Tùng ở giữa đám con gái đứng lên hát một bài, Vương Bằng cũng trình diễn một bài, chỉ là trình độ này quả thật không dám khen tặng. Mọi người cảm giác giống như nghe người tu chân độ kiếp trong tiểu thuyết huyền ảo.

Một lát sau Kỳ Giai Trữ cùng Lý Bằng trở lại, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, chỉ là thỉnh thoảng Kỳ Giai Trữ lại lén nhìn Diệp Thiên Vân, mà Diệp Thiên Vân vẻ mặt tự nhiên, nếu là người không biết còn thực sự tưởng rằng chưa có cái gì phát sinh. Thật ra hắc cũng bức mấy người bạn cùng phòng với hắc, vốn đang tốt đẹp lại muốn gây mưa tạo gió, nhưng hắc tâm tư cũng chỉ nghĩ đến chuyện luyện công, đối với chuyện này cũng không quá để ở trong lòng.

Lại chơi đùa thêm một hồi, Trần Nhiên đột nhiên nói: “Hôm nay chỉ còn một mình Thiên Vân chưa hát, chúng ta bắt hắc hát một bài thế nào?”

Diệp Thiên Vân cũng không luống cuống, hát bài “Travellinglight”, âm thanh có chứa lực hút, một bài chấn kinh tất cả mọi người, đặc biệt mấy người bạn cùng phòng, con mắt ba người thoáng nhìn nhau, mẹ nó thằng cha này hát sau cùng, đem danh tiếng của chúng ta toàn bộ đoạt mất. Âm thanh phát thệ sau này mỗi loại ngôn ngữ đều luyện mấy bài hát, sau này làm chấn động toàn bộ người ở karaoke K.

Bản thân Diệp Thiên Vân cũng cảm thấy vô cùng tự hào, thật ra hắc không chỉ hát bài hát tiếng Anh dễ nghe, mà còn chơi ghi ta rất tốt, cái loại khí chất u buồn có chút lạnh lùng này đối với người khác phái rất là có lực hấp dẫn. Trong phòng bọn Vương Bằng lại bắt đầu đùa giỡn, giống như đã quên mất lời thề lúc này, tập trung tinh thần đi đến giữa đám con gái, chỉ có Kỳ Giai Trữ không biết đang suy nghĩ cái gì, nhìn màn hình ngơ ngác xuất thần.

Chơi đùa giống nhau, hôm nay tất cả mọi người vui vẻ chơi đùa, tổng thể vững vàng, cục bộ rung chuyển, tổng thể hòa bình, cục bộ chiến loạn. Đương nhiên, chỉ chút chuyện nhỏ xen giữa hồi này cũng không ảnh hưởng đến mọi người, mọi người vô cùng vui vẻ chơi đùa.

Đi xuống lầu Lưu Tùng chuẩn bị tính tiền, so với mấy đứa cùng phòng thì điều kiện gia đình hắc quả thật không tệ, chỉ cần là chơi đùa vui vẻ, thông thường đều là Lưu Tùng thanh toán hóa đơn. Lưu Tùng cầm lấy hóa đơn nhìn sơ qua, đơn ghi hơn 1500, chỉ riêng thuê phòng đã hơn 800, cũng có chút đau lòng, cắn răng vừa muốn đem tiền ra trả, nhân viên phục vụ nhìn thoáng qua mấy người, sau đó gọi một cuộc điện thoại, cúp điện thoại nói: “Mời mọi người trước tiên đứng chờ một chút” Lưu Tùng nghe xong liền sững sờ.

Mấy người bên cạnh vô cùng buồn bực, như thế nào trả tiền còn phải chờ một chút đây. Một lát sau Diệp Thiên Vân cảm giác được sau lưng có người chụp vai hấn, phản xạ muốn né tránh, xoay người lại nhìn thấy một người trung niên hơn bốn mươi tuổi mặc trang phục Tây âu trông rất quen mắt, phía sau còn dẫn theo mấy người hình như là trợ thủ. Đột nhiên nhớ tới là người lần trước đánh lén chính mình, còn đưa cho mình danh thiếp gọi là Vương Vĩnh Cường, hôm nay thay đổi một thân mặc trang phục Tây âu, nên nhìn không ra.

Đang nghĩ thế, Vương Vĩnh Cường đưa tay ra cười cười nói: “Tiểu huynh đệ thật trùng hợp, tôi vừa nãy liếc mắt một cái liền nhìn thấy cậu, thật không nghĩ tới cậu có thể đến quán tôi vui chơi, tôi đã ở Thành Phong chờ người mấy ngày, ha ha, chúng ta có thời gian thì trao đổi một chút”.

Nói xong xoay người lại nói với nhân viên phục vụ: “Hóa đơn hôm nay của bọn họ khỏi lấy tiền, đưa cho bọn họ thẻ VIP, sau này đến đây tiền hóa đơn miễn phí toàn bộ” Nhân viên phục vụ gật gật đầu.

Diệp Thiên Vân nói với Vương Vĩnh Cường: “Vương tiên sinh quá khách khí, chúng tôi...” Không đợi nói xong, Vương Vĩnh Cường vội nói: “Cậu quá khách khí rồi, khi lần đầu gặp mặt tôi cũng đã rất yêu thích tiểu huynh đệ, đi tới chỗ làm ăn của nhà mình mà vẫn còn phải tiêu tiền, đó là tôi không đúng, tôi còn có chút việc nên không thể nói chuyện được. Có thời gian đến Thành Phong tìm ta, chúng ta hảo hảo trao đổi một chút” Nói xong lại cùng Diệp Thiên Vân bắt tay, mang theo vài người vội vàng đi ra ngoài cửa.

Lưu Tùng nhìn ngoài cửa sổ nửa ngày rồi mới xoay người lại nói với Diệp Thiên Vân:

“Diệp Thiên Vân, được đó! Ở đâu có được người bạn như vậy, nhìn khí thế này, bên ngoài một loạt Audi A6, lúc nào giới thiệu cho ta biết một chút”.

Bản thân Diệp Thiên Vân có chút hồ đồ, chính mình cùng hấn chẳng qua chỉ là bè nước gặp nhau, thậm chí còn đánh hấn một quyền, theo lý chưa nói có quan hệ tốt, như thế nào lại khách khí với mình như vậy? Chẳng lẽ là vì Hình ý quyền mà mình luyện sao? Lắc lắc đầu như thế nào vẫn không rõ, cùng nhóm người quay về trường học.

6. Chương 6: Hưởng Vô Đạo Tiên Quân

Sau khi vào phòng, Lưu Tùng ngồi ở trên giường Diệp Thiên Vân, nói với Diệp Thiên Vân đang cởi áo: “Tiểu Tứ à, từ lúc bắt đầu vào học đến nay có lâu quá không? Người nói đã thời gian dài như vậy, ta cũng không biết người hát tiếng Anh hay như thế, người không định giải thích một chút gì đó sao? Hôm nay là cuối tuần, không nói thì đừng hòng được đi ngủ, có đúng là anh em không vậy?”

Vương Bằng hiểu ý thao thao bất tuyệt nói: “Không sai, suýt chút nữa đã bị người lừa gạt, người nói thật đi, đừng nghĩ có thể giấu giếm đi” Về mặt Trần Nhiên đây chính khí, nói với Diệp Thiên Vân: “Chúng ta ở chung thời gian dài như vậy, sở thích, sở trường của chúng ta người đều biết rõ, mà của người lại chưa bao giờ nói ra, bây giờ cũng nên giải thích đi, nếu không đại hình chờ lệnh!”

Diệp Thiên Vân cười nói: “Cũng không có gì, chỉ là trước kia thích guitar ball, cho nên có học một ít bài hát tiếng Anh, không cần đại hình gì gì đó đâu!” Hấn cũng sợ mấy người hợp lực đối phó chính mình, đành phải giải thích rõ.

Lưu Tùng nói: “Người nói người lừa gạt tình cảm của mọi người đối với người có nghiêm trọng hay không, người phải hảo hảo tỉnh ngộ, tiến hành tự phê bình, viết một bản kiểm điểm đi, sau đó sẽ cân nhắc có nên tha thứ cho người hay không, nếu không bọn ta còn có một ít biện pháp, hôm nay ba cô nàng đều bị một bài hát của người lừa gạt! Thật không phải là người mà, hào quang của chúng ta đều bị người che lấp mất, đúng thật là cảm thú” Trần Nhiên cùng Vương Bằng đồng thanh phụ họa nói: “Đúng, cảm thú!”

Diệp Thiên Vân một chút biện pháp cũng không có bị bọn họ trị, nhún nhún vai cười bất đắc dĩ nói với bọn họ: “Thật ra ở cùng một chỗ với các bạn, rất vui vẻ, các bạn cũng biết tính tình của tôi có chút lạnh lùng không thích nói nhiều, nhưng ở trong lòng tôi các bạn đều là bạn bè chân thành!” Hấn vội chuyển đề tài, đem lực chú ý dời đi.

Quả nhiên mấy người cùng phòng đều gật gật đầu, Lưu Tùng nói: “Hôm nay người bạn kia của người quả thật đã cấp mặt mũi cho người, một nhân vật lớn như thế vừa bắt tay lại vừa miễn phí hóa đơn cho người, nếu là ta thì đã kích động vui mừng đến chảy nước mắt rồi”.

Diệp Thiên Vân cũng có chút nghi hoặc nói: “Tôi và hắn cũng không thân lắm, mới chỉ gặp mặt một lần thôi”.

“Gặp mặt một lần? Ta ngã, ta nếu như có duyên như thế thì tốt rồi” Trần Nhiên nhắm mắt lại nói say sưa.

Vương Bằng nhìn thấy Diệp Thiên Vân không muốn nói đến chuyện này liền nói: “Được rồi, rửa mặt rồi ngủ đi, bây giờ đã khuya, ngày mai thứ bảy, chúng ta buổi chiều còn phải đi tập TaeKwonDo nữa”.

Lưu Tùng lại hưng phấn: “Ngày mai cho các người nhìn xem cái gì gọi là công phu, ta không phải khoe khoang chứ, năm tuổi ta đã luyện quyền, mười lăm tuổi đã đạt thành, ngày mai chính là lúc ta kêu một tiếng ai nấy đều kinh ngạc” Hắn nói ý dâm của mình đều bị mọi người thống nhất bỏ qua, tất cả mọi người đi tắm rửa rồi lên giường ngủ.

Buổi sáng hôm sau lúc Diệp Thiên Vân tỉnh lại nhìn đồng hồ mới năm giờ, người khác vẫn còn đang chìm trong mộng, hắn cũng không nghĩ lại dậy sớm như vậy, liền lấy “Kim Chung Tráo” ra xem, đầu tiên đem nội dung bên trong nắm vững một phần, Kim Chung Tráo Thiếu lâm là để cho người ta đánh, tương truyền Kim Chung Tráo làm thân thể cường tráng cứng rắn, vừa thiên về thuần dương, lại mạnh về tráng nội, là công phu đứng đầu trong bảy mươi hai tuyệt kỹ, phương pháp luyện của nó phức tạp khó khăn.

Ban đầu luyện thì, cần phải dùng vải bố cũ biến thành một cái chùy, ở trên toàn thân trước sau nện đánh vào. Ban đầu thì cảm giác rất đau đớn, đánh một thời gian dài, dần dần không cảm giác đau nữa, lại đổi chùy gỗ; chùy gỗ đánh mà không cảm giác đau thì, lại đổi chùy sắt; chùy sắt cũng không cảm giác đau thì, liền dùng phương pháp Yết Đế Công, cùng phương pháp Thiết Bối Sam, phương pháp Tịnh Thiết Ngưu Công, chiếu theo các phương pháp trên luyện tập hai ba năm, ngực lưng cứng như sắt đá.

Đừng nói là quyền cước không thể, đến cả đao kiếm cũng khó tổn thương. Người luyện thành công phu Kim Chung Tráo, chờ chỗ khung xương ngực đốt sống, đều xác nhập, hợp lại thành một, giống như trời sinh duy nhất một khối, nếu ở cánh tay đỏ nhạt, công phu vừa nhìn cũng đoán được.

Mà phương pháp luyện tập bí tịch Kim Chung Tráo giữa Hình Ý quyền, là thông qua luyện khí đạt đến năng lực chấp nhận sự gia tăng khung xương cơ thể, mà một người khi đã luyện tập đến, cũng rất thuận tiện, nhưng mà trong sách có nhắc tới, khi luyện tập ba tầng trước, thể trọng từng bước tăng nhanh, mà trọng lượng cần phải đạt đến lúc luyện tập Kim Chung Tráo, đến tầng bốn mới có thể khôi phục lại bình thường.

Cơ thể người luyện tập ngoại công cũng vô cùng cường tráng, lực lượng lớn phi thường, tục ngữ nói một lực bằng mười, công phu ngoại gia chú trọng lấy lực phá xảo (khéo léo), mà quyền nội gia lại là bốn lạng đẩy nghìn cân, chú trọng chính là lấy xảo phá lực, khác biệt giữa hai người là ở điểm này.

Khi luyện tập Kim Chung Tráo, lực lượng tăng lên hợp thành hình tam giác ngược, Diệp Thiên Vân thân thể lại có chút yếu, hắn là không có ảnh hưởng gì. Sau sách giới thiệu một bộ bộ pháp cùng Kim Chung Tráo bổ khuyết lẫn nhau, tên là “Thiên Vân Bộ”, đây là để bù đắp tốc độ của Kim Chung Tráo. Nhìn cái này Diệp Thiên Vân thật sự là không thể tiếp tục xem nữa, muốn ngay lập tức tiến hành luyện tập.

Nhưng phòng ngủ lại không có điều kiện, cho nên hắn sau khi tiến hành tắm rửa sạch sẽ lập tức mặc quần áo vào, chạy bộ vào trong công viên tìm một góc không có người tiến hành luyện tập, ngồi trên đất, trong lòng nhắm lại nội công tâm pháp Kim Chung Tráo.

Nội công chính là công phu rèn luyện bên trong thân thể. Nó là thông qua luyện khí mà thành, luyện khí xem trọng hít thở ra vào, mục đích học phương pháp hít thở, tinh thần tập trung, tuần tự mà tiến, từ đó đạt được mục đích luyện khí quan bên trong cơ thể. Trong võ thuật có thể nâng cao sức chịu đựng, lực chiến đấu cùng tác dụng bảo vệ bản thân trở nên mạnh hơn.

Tu luyện nội công bước đầu tiên là phải có khí di động, nếu như ngay cả khí di động cũng không có, như vậy làm sao nói đến nội công. Diệp Thiên Vân học chính là quyền pháp nội gia, cho nên cũng đã từng luyện qua nội công, có điều hiệu quả cũng không quá tốt, chẳng biết là vì nguyên nhân gì, tuy có cảm giác khí di

chuyển, nhưng không cách nào triển khai ra, điều này khiến hần rất nản lòng, kiên trì đã nhiều năm như vậy, khí di động càng ngày càng mạnh, nhưng cho dù phối hợp cùng quyền nội gia cũng không khá hơn. Lần này hần có được bản bí tập này cũng yêu cầu phải tìm được khí di động, cho nên Diệp Thiên Vân tìm được rất dễ dàng.

Bắt đầu làm cho khí lưu ở kinh mạch dựa theo biểu đồ kinh mạch ở trong sách vận hành, xác thực nội công tâm pháp Kim Chung Tráo này cùng luyện tập ban đầu của Diệp Thiên Vân trước đây có khác biệt rất lớn, vận chuyển từ từ, hình như cảm giác được không giống với vận hành trước đây.

Trước kia vận hành khí lưu là đi thẳng một mạch, mà cổ khí lưu này lại tự chuyển động, hình thành xoắn ốc đẩy mạnh về trước, Diệp Thiên Vân từ từ cảm giác được nội công bản thân luyện tập ngày trước cũng theo cổ khí lưu hình xoắn ốc này chuyển động, thúc mạnh từng chút một về phía trước, làm thành một vòng tuần hoàn nhỏ.

Diệp Thiên Vân từ từ cảm giác được càng lúc càng đau, cùng chu thiên vận hành trước đây khác nhau, đây là một nơi chưa từng có nội công chảy qua, mồ hôi trên đầu Diệp Thiên Vân không ngừng chảy xuống, loại thống khổ này giống như có cái gì đó đang không ngừng chui vào bên trong bụng, quả thật không phải chuyện con người có thể chịu đựng được. Hần cố đè nén không cho bản thân bật ra tiếng, cảm giác khí lưu có vận hành về phía trước một chút.

Không biết qua bao lâu, Diệp Thiên Vân cảm giác được khí lưu tuần hoàn ở trong kinh mạch, ý thức của hần có một đoạn thời gian bị mất đi, lúc hoàn thành thì mới khôi phục lại được ý thức, thân thể không biết chịu bao nhiêu thống khổ, Diệp Thiên Vân hiện tại một chút khí lực cũng không có, dù chỉ là động đậy một ngón tay, nhưng khí di động vẫn không biến mất, không giống thời gian luyện tập khi trước luyện thì có, không luyện sẽ không có.

Điều này làm cho Diệp Thiên Vân mừng như điên, bản thân một mực truy cầu cuối cùng cũng tìm được, đây chính là cảm giác tốt đẹp nhất trên thế giới.

Khoảng chừng gần một tiếng, Diệp Thiên Vân mới bình thường trở lại. Trong sách giảng giải nguyên lý Kim Chung Tráo chính là trước tiên ở trong cơ thể xây dựng một vòng tuần hoàn nhỏ, sau đó khai thông kinh mạch xung quanh vòng tuần hoàn nhỏ đó, mỗi một lần đã thông công lực Kim Chung Tráo sẽ tăng lên một tầng, và lại mỗi nhánh kinh mạch đều là một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh, như vậy, tuần hoàn trong cơ thể càng ngày càng hoàn chỉnh.

Cho đến tầng năm, luyện được cả bộ nội công để phối hợp Kim Chung Tráo thì là viên mãn, hôm nay mới là ngày đầu tiên luyện tập nội công Kim Chung Tráo, đã tiến nhập vào tầng thứ nhất, đây là nhờ trước kia Diệp Thiên Vân kiên trì không ngừng nỗ lực chẳng chịu từ bỏ, nội công luyện tập trước đây thiếu khuyết loại kinh lực hình xoắn ốc này, bây giờ kinh mạch có một bộ phận đã chuyển hóa thành nội công Kim Chung Tráo.

Diệp Thiên Vân lại nghỉ ngơi một lúc, xong lại luyện tập Hình Ý quyền, trong quá trình làm ra động tác hần cảm giác được thân thể mình so với trước kia có khác biệt rõ rệt, tính phối hợp tốt hơn không ít, hơn nữa nội công sản sinh không ngừng, không giống trước kia chỉ đến lúc hữu dụng mới có thể đề khí, cơ bản ở trong thực chiến tác dụng không lớn.

Bây giờ đánh quyền ra mới cảm giác được cái gì gọi là trọn vẹn mười thành, trôi chảy tự nhiên, điều này làm cho Diệp Thiên Vân vô cùng mừng rỡ, lúc này ở trong thực chiến cũng không chỉ là một dạng phương thức, sẽ tăng trưởng trở thành vài phương thức. Sau khi luyện võ xong, hần hướng trường học chạy đi, lần đầu tiên mua đồ ăn sáng cho mấy gã dâm trong phòng.

Sau khi đẩy cửa tiến vào phòng, mấy gã cùng phòng còn chưa ngủ dậy, nhìn qua đồng hồ thấy đã sắp đến mười giờ, mà vẫn còn ở trên giường, Diệp Thiên Vân liền đem bữa sáng đặt trên bàn, đem áo quần gấp lại, đang lúc gấp đột nhiên cảm giác được phía sau có tiếng động của túi nhựa, vừa xoay lại nhìn thấy tay Lưu Tùng đang từ trong chăn thò ra, cầm một cái bánh nướng ăn.

Loại chuyện này cũng có thể làm ra, thật là làm cho người khác chẳng thể nào đánh giá được. Chỉ trong chốc lát hai người còn lại cũng ngửi thấy được mùi thơm, cũng không đánh răng rửa mặt liền lấy ăn, Trần

Nhiên vừa ăn vừa nói: “Cảm giác này thật giống tiên nhân, muốn cái gì thì đến cái đó (muốn gì được nấy), đây mới đúng là cuộc sống à”.

Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Còn không nhanh lên đi, buổi chiều còn có buổi TaeKwonDo” Lưu Tùng uống một bịch sữa nói: “Người lo lắng cái gì, chúng ta còn chưa gấp người gấp cái gì, vua không vội mà thái giám đã gấp”.

Vương Bằng nói: “Người là sinh viên, không biết rằng mang ơn thì phải báo đáp sao, ăn đồ của người ta, còn mắng người ta là thái giám, thật là vô văn hóa, cần phải gọi hắn là bất bại huynh. Hơn nữa bây giờ không sửa soạn chốc nữa làm sao đi lừa tiểu cô nương, ta hôm trước mới mua nước hoa chốc nữa dùng thử một chút, xem phản ứng có tốt hay không”.

Những gã này không có lấy một người tốt, đều là cầm thú dùng nửa thân dưới suy nghĩ. Nói chung nghe bọn họ nói hai câu trước còn lọt tai, còn những câu khác không nghe cũng được. Chờ tất cả mọi người thu dọn xong cũng đã hơn mười hai giờ, lại nói chuyện phiếm tới tận một giờ, thật ra phần lớn thời gian đều là Diệp Thiên Vân nghe, mà ba ông bạn lại biểu diễn sân khấu kịch, vô cùng náo nhiệt.

Vương Bằng hô: “GO GO GO” Mọi người cùng xuất phát đi đến quán TaeKwonDo ở sân vận động.

Sau khi đến, mấy người này vô cùng hưng phấn, Lưu Tùng cùng Trần Nhiên nghĩ là có thể đến gần người đẹp liền có chút kích động. Vương Bằng thì nghĩ vừa có thể rèn luyện thân thể lại có năng lực mồi chài, trời giúp mình. Mà Diệp Thiên Vân thì nghĩ đến buổi sáng luyện tầng thứ nhất của Kim Chung Tráo, bản thân có thể tăng lên bao nhiêu. Mọi người đều có tâm sự, lớp TaeKwonDo đầu tiên ở dưới tình huống này mà bắt đầu.

7. Chương 7: Báo Cáo Trên Khoá Học

Mà Trần Nhiên còn chưa hiểu nên nói quả thật ngớ ngẩn: “Vậy thì sao, đai trắng có cái gì không tốt” Vương Bằng suýt phì cười, cũng không giải thích cho Trần Nhiên nghe, làm cho vẻ mặt Trần Nhiên càng thêm mờ mịt.

Mà Diệp Thiên Vân vừa cởi áo ra, lộ nửa thân trên trần trụi, Lưu Tùng lại kêu to lên: “Ta ngã, Thiên Vân người nhất định là đã luyện tập qua, người nhìn cơ ngực, cơ bụng này, mẹ nó, rất có hình tượng” Bản thân nói xong lại say mê, nhất định là đem Diệp Thiên Vân trở thành chính mình.

Vương Bằng cũng ngạc nhiên nói: “Thiên Vân người có phải là đã luyện qua công phu, dáng người này rất có hình tượng, nhưng mà cảm giác có chút gầy”.

Diệp Thiên Vân cũng nhìn chính mình sau đó mới nói: “Trước kia có học một vài thứ, cho nên thân hình so với các bạn được hơn một chút, nếu các bạn kiên trì luyện tập TaeKwonDo, sẽ so với tôi tốt hơn nhiều” Trong lòng Vương Bằng bị hắn nói giống như trâu mèo, hận không thể ngay bây giờ hảo hảo luyện tập, có thể giống hắn có dáng người kiện mỹ.

Lưu Tùng cười đùa nói: “Ta nói, Diệp Thiên Vân là một cao thủ giấu nghề, chắc chắn là luyện tập không tệ, dáng vẻ không giống như chúng ta cả ngày bắt tài nghi nghi hoặc hoặc” Diệp Thiên Vân quả thực không nghĩ tới Lưu Tùng lại lần đầu tiên tự giễu cợt bản thân như vậy.

Bốn người thay xong quần áo liền ra khỏi phòng thay đồ, chờ bắt đầu tiết một, học trò mới giống bọn họ đến không ít, điều này làm cho bọn Lưu Tùng cũng thực vui mừng, ít nhất cũng không quá mất mặt, dù sao đều là không có căn bản, sẽ không bị người cười nhạo, có lẽ luyện tập tốt còn có thể khiến người ta sùng bái.

Đúng lúc này, nhìn thấy huấn luyện viên lần trước tới đây đi vào giữa sân, yêu cầu hội viên mới sắp xếp tập hợp đội ngũ, Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua, đây là tuyển thủ đai đen, đai đen là tượng trưng cho cao thủ TaeKwonDo, là nói lên thực lực, càng là một loại vinh dự cùng trách nhiệm, đẳng cấp đai đen tổng cộng phân ra cấp một tới cấp chín.

Cấp một tới cấp ba là cấp của người mới đai đen, cấp bốn tới cấp sáu là cấp cao, cấp bảy tới cấp chín chỉ có thể trao cho nhân vật kiệt xuất có trình độ học thức cực cao và đối với sự phát triển TaeKwonDo tạo ra

một công hiến trọng đại. Tuyển thủ đai đen cấp một trở lên có tư cách tham gia trận đấu mang tính toàn quốc, tuyển thủ cấp hai trở lên có tư cách tham gia trận đấu quốc tế.

Tuyển thủ sau khi lấy được đai đen liền có tư cách đảm nhiệm chức huấn luyện viên giảng dạy môn TaeKwonDo. Cấp bốn trở lên gọi là “Sư phạm”, cấp năm trở lên gọi là “Đại sư”. Cấp bốn trở lên có tư cách làm huấn luyện viên tình báo quốc tế, trọng tài quốc tế, còn có tư cách đảm nhiệm trưởng quan đạo quán hoặc trưởng huấn luyện viên. Xem ra xã đoàn này cũng rất chuyên nghiệp.

Huấn luyện viên giới thiệu bản thân không được trôi chảy cho lắm: “Ta là Kim Hùng Hách huấn luyện viên của các người” Nói xong khom người chào, sau đó lại nói tiếp: “Xin chào, ta là người Hàn Quốc ở Seoul, vô cùng xin lỗi tiếng Trung của ta không được lưu loát cho lắm, có điều cũng chẳng ảnh hưởng gì, ta chủ yếu là hướng dẫn và làm mẫu cho nhóm mới vào, phần khác do trợ lý huấn luyện viên của ta Hàn Băng tới hoàn thành” Nói xong lại kêu một cô gái tới.

Lưu Tùng vừa thấy lại hưng phấn không kiềm được nói: “Người đẹp này không phải chính là người có sát khí lần trước sao? Số ta như thế nào lại may mắn vậy, mà rất tình cờ nha, lần trước cô ta còn liếc mắt nhìn ta rất phong tình”.

Rất nhiều đệ tử nam gặp nữ trợ lý huấn luyện xinh đẹp như vậy, đều rất hâm mộ quay đầu lại nhìn Lưu Tùng mới nói chuyện, mà Lưu Tùng còn làm động tác phất áo tự cho là vô cùng đẹp trai, thật ra chỉ có mấy gã cùng phòng biết, lần trước người ta căn bản là hung hăng trừng mắt nhìn hắn, không phải là phong tình như vừa nói.

Trợ lý huấn luyện viên Hàn Băng cũng tự giới thiệu: “Xin chào, Tôi là Hàn Băng đảm nhiệm chức trợ lý huấn luyện viên của các người” Lời giới thiệu này cũng rất đơn giản. Kim Hùng Hách gật đầu với nàng, lại xoay người nói với mọi người: “Sau đây bắt đầu giảng dạy khóa đầu tiên, sau khi ta giảng xong, do trợ lý huấn luyện viên đem các người tiến hành khởi động thân nhiệt, sau đó do ta tiến hành hướng dẫn, tốt, sau đây nên bắt đầu...”

Huấn luyện viên lần đầu lên lớp chủ yếu nói sơ qua về nguồn gốc phát triển của TaeKwonDo cũng như cách làm thế nào để học tốt TaeKwonDo, cũng nói thẳng ra, bây giờ học tập TaeKwonDo cũng chỉ có thể làm cho thân thể khỏe mạnh cường tráng, không có khả năng trở thành cao thủ.

Bởi vì đến lúc này cơ thể đại bộ phận cơ năng đã định hình, rất khó ở phương diện này có phát triển gì. Thật ra đa số học viên chẳng qua là kết hợp học phần, còn một số có mục đích giống bọn Lưu Tùng là đến xem mấy cô nàng xinh đẹp, loại người quấy nhiễu này ẩn ở trong đó cũng không ít, căn bản không có bao nhiêu người muốn trở thành tuyệt thế cao thủ. Có lẽ chỉ có một mình Diệp Thiên Vân là đến học võ, nhưng động cơ của hắn cũng không được trong sáng, hắn là muốn dùng mấy dụng cụ này đạt được mục đích của bản thân, nếu để huấn luyện viên biết còn không là nổi điên sao.

Huấn luyện viên giảng xong, liền do trợ lý huấn luyện viên Hàn Băng tới dẫn bọn họ đi làm động tác khởi động, thực ra phần động tác khởi động này rất quan trọng, chính là hoạt động thể dục, đều phải tiến hành làm nóng cơ thể không thể thiếu được, nếu không thân thể rất dễ bị thương, Diệp Thiên Vân cũng chạy thông thả ở giữa đội ngũ, chạy mãi cho tới khi nóng người mới tiến hành động tác xoay khớp, sau khi làm xong toàn bộ động tác khởi động, Kim Hùng Hách giảng dạy một vài động tác cơ bản, sau đó để cho mỗi người tự luyện tập, để Hàn Băng tới hướng dẫn, Diệp Thiên Vân tiếp theo làm một vài động tác nghịch ngoạc.

Thật ra hắn vốn không muốn theo học TaeKwonDo, chẳng qua là muốn ứng phó một chút, con mắt hắn nhìn chằm chằm vào dụng cụ, trong lòng tính toán làm thế nào để sử dụng mấy thứ này hợp lý đây, đặt ra một kế hoạch hợp lý để tiến hành huấn luyện, mấy người Lưu Tùng lăm la lăm lét nhìn nhưng cô gái ở xung quanh hai bên, căn bản là không chú tâm vào động tác.

Hàn Băng đi qua bên cạnh bọn họ, nhìn Diệp Thiên Vân trước, cảm giác động tác của hắn rất khá, rõ ràng so với người khác cao hơn một bậc, chỉ là cảm giác tâm hắn cũng không đặt ở phía trước, nhìn theo ánh mắt hắn, thấy tất cả đều là dụng cụ, căn bản cũng không có cái gì đáng chú ý bên kia.

Thật ra Hàn Băng đối với Diệp Thiên Vân đặc biệt tốt. Từ lần đầu tiên ở quán trà Vũ Hậu chứng kiến một màn kia của hắn, cảm thấy hắn rất có cá tính, ngày đó ở quán trà nàng đứng lúc ngồi ở phía sau Diệp

Thiên Vân một bàn, trong lòng không tập trung hẹn hò với một nam nhân theo đuổi nàng, đem chuyện của Diệp Thiên Vân cùng bạn gái hân nghe rành mạch, trong lòng cũng rất đồng tình với Diệp Thiên Vân.

Cho nên lần thứ hai thấy mặt thì chủ động gật gù đầu, chẳng qua Diệp Thiên Vân lại là một người đầu óc đơn giản, căn bản là không rõ tâm tư của nàng lắm, nếu như là nhân vật phong vân như Lưu Tùng thì đã sớm giật đổ bím leo rồi. Diệp Thiên Vân được Hàn Băng sửa tư thế một chút, phục hồi tinh thần lại, làm mấy động tác nghiêm túc, khiến Hàn Băng cũng rất kinh ngạc, nhanh như vậy đã có thể nắm vững kỹ thuật trọng tâm, không khỏi gật gù đầu nói: “Anh rất có thiên phú, rất nhanh nắm vững động tác”.

Lưu Tùng nhìn thấy tình huống này, lập tức nói: “Huấn luyện viên, cô tới hướng dẫn tôi một chút, cô xem tư thế tôi làm thế nào?” Nói xong còn cố gắng làm mấy động tác, chỉ tiếc cứ chó mà muốn biến thành bánh ngọt quả thực là không có khả năng, bởi vì chúng có bản chất khác biệt.

Hàn Băng nhìn động tác của Lưu Tùng quả thực muốn cười, nhưng ở trước mặt học trò cười nhạo là không tốt, đành cố nhịn nói: “Động tác của anh cũng không tệ, chỉ là phải chú ý bảo trì chính xác tư thế thân thể cùng tính chất điều hòa, như vậy mới có thể phát huy tốt uy lực của động tác”.

Lần trước bị Hàn Băng trừng mắt nhìn, Trần Nhiên biết huấn luyện viên này rất lợi hại, cho nên thu liễm rất nhiều, nhưng bởi vì Lưu Tùng không biết xấu hổ cho nên nói với hắn: “Tư thế kia của người, rõ ràng giống cứ chó” Hai người bắt đầu cãi lộn, Diệp Thiên Vân nói với Hàn Băng: “Huấn luyện viên tôi chung quy vẫn cảm thấy lực của bản thân tôi không đủ, không giống bọn họ làm động tác có lực như vậy, tôi nghĩ phải đi rèn luyện một chút lực”.

Hàn Băng gật gù đầu nói: “Vậy cứ mỗi tiết lại gia tăng huấn luyện nhiều hơn một chút, như vậy có thể nhanh đề cao hơn, làm cho TaeKwonDo càng có đủ tính thực dụng, động tác của anh không tệ, tôi cho rằng anh ở phương diện này không có vấn đề gì”.

Nghe đến đó, Diệp Thiên Vân cuối cùng cũng thở ra một hơi, chỉ sợ bị phản đối, như vậy không có lý do gì để đến gần những dụng cụ đó, hướng về phía Hàn Băng gật đầu, nhanh chóng đi luyện lực.

Dụng cụ bên kia căn bản không có ai, Diệp Thiên Vân luyện một ít lực mang tính tốc độ, tăng độ linh hoạt của thân thể, hạng mục quan trọng nhất này cũng là để huấn luyện thân thể của hắn, bởi vì Kim Chung Tráo thủy chung cũng không linh hoạt giống quyền nội gia, tránh làm cho thân thể trở nên cồng kềnh, phòng ngừa trở thành bia ngắm sống.

Luyện tập xong lực mang tính tốc độ, lại tiến hành luyện tập lực mang tính chậm, ở trong quá trình luyện tập phát hiện, lực của hắn bây giờ giống như là gấp ba lần trước đây, trước đây hắn làm nắm đấm chỉ có thể đạt tới 80kg, mà bây giờ tới tận 100kg, còn có cảm giác chưa đạt tới cực hạn, sau khi làm mấy lần. lại luyện tập dụng cụ một chút mới phát hiện Kim Chung Tráo đang luyện làm tăng sức mạnh thật sự là khoa trương, hình như toàn bộ thể năng đều có mức độ tăng trưởng rất lớn, điều này làm hắn vô cùng hưng phấn.

Sau khi Diệp Thiên Vân làm xong mấy luyện tập này thì cũng hết tiết TaeKwonDo, mấy gã chung phòng cùng đi thay quần áo. Lưu Tùng còn quay đầu lại nói: “Thiên Vân người có đứng trước kia chưa từng luyện TaeKwonDo không, nhìn người thật sự khá đấy, không tính trợ lý huấn luyện viên Hàn Băng nói là thật, mấy động tác vừa nãy nhất là cái chém xuống kia, thật là oai phong mạnh mẽ”.

Diệp Thiên Vân cũng phụ họa nói: “Là luyện tốt” Nói xong liền không bình luận gì thêm, mấy người cũng hướng phòng tập thể đi đến.

Hàn Băng sau buổi lên lớp cho bọn hắn, càng chú ý đến Diệp Thiên Vân, nàng cho rằng Diệp Thiên Vân rất có thiên phú, nếu luyện tập tốt nhất định sẽ có thành tựu, hơn nữa nàng phát hiện bản thân Diệp Thiên Vân rất có đầu óc, nhưng lại không giống như chỉ đến luyện TaeKwonDo. Sau khi nghỉ ngơi, nàng đi tới chỗ Diệp Thiên Vân vừa mới luyện tập, vừa nhìn quả tạ, trên mặt cũng xuất hiện một tia kinh ngạc.

Trên một mặt bên của tạ là bốn miếng 25Kg, tổng cộng là 200Kg, nghĩ lại vừa nãy Diệp Thiên Vân lại làm hơn chục lần, hắn căn bản là không thiếu sức mạnh. Nàng nhớ tới hành động của Diệp Thiên Vân khi tới đạo quán TaeKwonDo, phát hiện thái độ hắn rất thần bí, không để tâm vào luyện tập, ngược lại cứ luôn nhìn vào dụng cụ, khẳng định hắn không phải tới học TaeKwonDo, chỉ là muốn dùng dụng cụ, như vậy có thể suy ra sức mạnh của bản thân hắn hẳn là phi thường tốt, có lẽ đã từng luyện qua, mạnh thế này còn luyện tập sao? Hàn Băng bị hắn làm cho đầu óc mê muội.

Một người như vậy được chính mình phát hiện, Hàn Bằng âm thầm vì bản thân mà cảm thấy may mắn, nhưng càng thêm tò mò về thực lực của Diệp Thiên Vân, có thời gian nhất định phải nhìn rõ thực lực của hắn. Nghĩ tới đây nàng rất hưng phấn, ở bên cạnh nàng còn có một người như vậy, nàng từ nhỏ đã yêu thích võ thuật, đối với võ thuật có lý giải nhất định, nhưng tâm lý nàng cũng không cho rằng võ thuật Trung Quốc có bao nhiêu cao thâm, ngược lại cảm giác được năng lực thực chiến của TaeKwonDo càng cao hơn một chút, cho nên mới từ lúc còn nhỏ học TaeKwonDo.

Hàn Bằng kỳ thật không biết, một chân trời nàng chưa từng tiếp xúc đang mở rộng cửa ra với nàng.

8. Chương 8: Cây Muôn Lặng Mà Gió Chăng Ngừng

Mấy gã cùng phòng cũng ngủ được một mùi lạ, Vương Bằng còn nói đùa: “Là mùi của ai, như thế nào giống như mấy tháng rồi chưa tắm vậy?”

Diệp Thiên Vân có chút xấu hổ, liền cầm lấy đồ tắm cùng áo quần mới giặt hương nhà tắm chạy đi, hắn cũng không quá thích tắm ở nhà tắm tập thể trong trường, nơi đó điều kiện không tốt, hơn nữa thái độ phục vụ cũng vô cùng tệ hại.

Diệp Thiên Vân ra khỏi cửa đi tới một nhà tắm ở trung tâm đối diện, sau khi vào trong, Diệp Thiên Vân cởi quần áo nhìn thấy trên nội y toàn bộ đều là chất màu đen, mùi đặc biệt nặng, hơn nữa trên người cũng có dính chất bẩn màu đen đó, làm cho Diệp Thiên Vân chẳng những buồn nôn mà còn cảm thấy toàn thân khó chịu.

Mãi đến sau này hắn mới biết được đây là sau khi khai thông tiểu chu thiên lần đầu tiên bài độc, sau khi thải ra độc ra cơ năng của cơ thể mới có thể có hướng phát triển tốt.

Diệp Thiên Vân phi nhanh vào trong bồn tắm, tìm một tư thế thoải mái dựa vào bên mép bồn tắm, bắt tri bất giác ngủ thiếp đi. Chờ hắn mở mắt, mới phát hiện trong phòng tắm cũng chỉ còn có một mình hắn.

Tắm nhanh một lần, lại đợi khô một lúc, mới từ trong nhà tắm bước ra, vừa ra ngoài nhìn đồng hồ, đã hơn 12 giờ tối, không thể trở về phòng được, không ngờ bản thân ngâm một lúc liền tới tận 8 tiếng, có thể là do hôm nay quá mệt mỏi, Diệp Thiên Vân ở trong phòng thay đồ đốt một điếu Hồng Hà, cảm thấy thân thể thoải mái chưa từng có, thân thể cảm giác rất nhẹ, nội công vẫn đang tự vận chuyển, hơn nữa so với sáng nay khí lưu có tăng trưởng rõ ràng, chuyện hôm nay làm Diệp Thiên Vân trong lòng mừng lắm.

Quần áo bẩn này mùi quá nặng, căn bản là quần áo không thể giặt sạch, Diệp Thiên Vân liền ném nó đi.

Tìm một quán ăn gia đình gọi một nồi lẩu 18 đồng như mọi lần, đi vào ăn như hổ đói, hắn bây giờ sức ăn so với trước kia tăng không ít, sau khi ăn mười khay thịt bò, bốn khay thịt dê, còn có rất nhiều xiên cá, rau cải mới cảm giác có chút no bụng, sau khi lau bảo gần như muốn khóc đem hắn tống ra ngoài, tìm một nhà trọ ở cả đêm.

Ngày hôm sau định trở lại phòng tập thể rồi tìm tới võ quán Thành Phong của Vương Vĩnh Cường, Diệp Thiên Vân cảm thấy người ta đã mời mình hai lần, nếu không đi thì có chút không phải với ý tốt của người ta.

Vừa trở về phòng mới phát hiện mấy người bạn họ cũng vừa ngủ dậy, Lưu Tùng nói không có hảo ý: “Chú em, tối qua ở đâu vui vẻ một đêm vui nha, nhìn người bình thường bộ dạng đứng đắn, không ngờ người điều hòa tốt vậy!” Nói lời này cực kỳ thâm đáng, nói ra căn bản là đem hành vi của mình đặt lên người Diệp Thiên Vân.

Vương Bằng cũng cười xấu xa nói: “Đều là đàn ông không cần ngượng, cũng không cần gạt chúng ta, mấy người chúng ta ngày hôm qua cũng đi tắm, lại không tìm được người. Thẳng thắn khai ra đi, đừng để trên tổ chức sử dụng thủ đoạn gì cả!” Hắn cũng là một gã thích quấy nhiễu.

Diệp Thiên Vân dở khóc dở cười, vẻ mặt đau khổ nói: “Ta ngày hôm qua ở nhà tắm đối diện trường học, ở trong đó ngủ quên mất, có thể là do quá mệt mỏi”.

Hắn vừa nói vậy, lập tức có sự đồng cảm, Trần Nhiên cũng nói: “Ta ngày hôm qua cũng mệt muốn chết, nếu không phải Vương Bằng gọi ta, ta cũng ngủ ở trong đó. Ngày hôm qua tập TaeKwonDo thật là mệt, sáng nay cả người đều đau muốn chết, có phải luyện tập bị thương hay không?”

Lưu Tùng hình như cũng cảm thấy cả người bắt đầu đau nhức, không khỏi rên hừ hừ. Đề tài đã chuyển đi, trường phong ba này bị một câu của Diệp Thiên Vân hóa thành vô hình.

Tán gẫu vài câu, Diệp Thiên Vân tìm ra tấm danh thiếp kia, nhìn địa chỉ mặt trên, liền hướng võ quán Thành Phong chạy đi, gần đây hắn chỉ tiêu rất nhiều, tiền sinh hoạt được nhiều mà không còn bao nhiêu, ngay cả taxi cũng không dám ngồi, đành phải đi xe buýt công cộng.

Vừa xuống xe liền thấy bảng hiệu lớn của võ quán Thành Phong, phố này có rất nhiều cao ốc cao chót vót, nhưng chỉ có võ quán Thành Phong là lầu bốn tầng phồng theo kiến trúc cổ, sừng sững ở giữa đô thị phồn hoa này, có loại phong cách đặc biệt.

Sau khi vào cửa phát hiện đều là trang trí theo kiểu cổ, thực là có phong cách của võ quán, có một cô gái mỉm cười tiếp đón nói: “Tiên sinh có việc gì sao?” Nói xong còn làm một động tác hành lễ, Diệp Thiên Vân gật gù đầu nói: “Tôi đến tìm người, xin hỏi Vương Vĩnh Cường có ở đây không?”

Cô gái kia càng có vẻ cung kính nói: “Trưởng quán không có ở đây, anh có việc gì muốn tìm ông ấy, tôi có thể chuyển lời lại, sau đó để ông ấy liên hệ với anh”.

Thời điểm đang nói, từ trên lầu đi xuống hai thanh niên, khi đi ngang qua bên cạnh Diệp Thiên Vân thì nhìn thoáng qua, vừa dừng lại, một thanh niên nói với cô gái kia: “Có việc gì sao?” Giọng nói có chút ngạo mạn.

Cô gái kia nói: “Vị tiên sinh này tìm Vương Quán chủ”.

Thanh niên kia cẩn thận dò xét Diệp Thiên Vân một lúc rồi mới nói: “Tìm sư phụ của tôi có việc gì sao?” Diệp Thiên Vân có chút phản cảm với hắn, người này có chút tự cho là đúng, liền không muốn nói chuyện với hắn, mà chỉ lấy tấm danh thiếp ra nói với cô gái kia: “Chờ ông ấy đến cô đem tấm danh thiếp này đưa cho ông ấy, nói tôi có đến, tôi là Diệp Thiên Vân”.

Nói xong lấy bút ra viết số điện thoại của mình lên mặt trên nói: “Tôi có số điện thoại này, chờ ông ấy đến thì gọi cho tôi một cuộc điện thoại là được” Nói xong xoay người muốn đi, thanh niên kia lấy tấm danh thiếp trên tay cô gái kia, có chút ngạc nhiên lại có chút tức giận nói: “Xin dừng bước, người có quá ngông cuồng hay không, ta đang hỏi người mà”.

Diệp Thiên Vân nhìn hắn một cái nói hờ hững: “Tôi còn có việc, sau này gặp lại”.

Thanh niên kia nhin không được nữa, muốn tiến lên ngăn hắn lại, mà thanh niên đứng bên cạnh nói khế với hắn: “Thanh Sơn, đây là khách quý của sư phụ, lỗ như sư phụ trách cứ thì...”

Gã tên Thanh Sơn này nói: “Tiểu Lượng, ta còn chưa sợ người sợ cái gì, cùng lắm thì bị sư phụ nói một lúc, ta chính là nhìn hắn gai mắt” Nói xong xoay người nói với Diệp Thiên Vân đang muốn đi: “Tiểu tử người ngông cuồng quá đấy, đây là chỗ nào người biết không?”

Diệp Thiên Vân xoay người nói: “Vậy anh muốn thế nào”.

Thanh Sơn nhìn thoáng qua thanh niên tên Trương Lượng rồi nói: “Đây là võ quán, chúng ta dùng võ kết bạn, mời lên lầu, chúng ta trao đổi một chút” Nói là trao đổi nhưng lại nhấn mạnh, xem bộ dạng là muốn một trận so đấu.

Diệp Thiên Vân hai ngày nay công lực đột nhiên tăng mạnh, có chút không nhin được, đánh giá một chút, rồi nói với hắn: “Anh muốn cùng tôi tỷ thí sao?” Mặc dù nói rất bình thản, nhưng lại làm cho người ta cảm giác được khí thế áp người, hắn chính là loại tính cách này, gặp mạnh càng mạnh. Đây cũng là nguyên nhân luyện Hình Ý quyền, Hình Ý quyền lấy cương khắc cương, không cho phép bản thân cúi đầu.

Gã tên Thanh Sơn kia vừa nghe lại càng tức giận vô cùng, vậy mà vẫn cười rộ lên nói: “Mời lên lầu”.

Diệp Thiên Vân giọng nói rất tự nhiên: “Mời!” Cùng gã thông dong đi lên lầu.

Thanh Sơn cũng đi sau hắn lên lầu. Gã tên trương lượng kia nhìn thấy sự tình không ổn, rất nhanh rút ra điện thoại di động gọi một cuộc điện thoại.

Diệp Thiên Vân sắp tới lầu hai, đột nhiên nghe được có tiếng luyện tập, tới khi lên lầu, trước mắt đột nhiên sáng ngời.

Điều này khiến hắn có cảm giác được mở rộng tầm mắt, đại sảnh lộ ra bốn sân đấu võ, cùng võ đài quyền anh, bốn phía đều được ngăn lại, toàn bộ quyền đài dựng lên vững chắc, chiều cao cách mặt đất hơn một người nhiều, bốn phía còn có chỗ ngồi cho người đến xem, gã tên Thanh Sơn kia đi vào giữa đại sảnh, nói với người đang luyện ở bốn phía: “Hãy dừng một chút”.

Mọi người ở bốn phía đều dừng lại, hướng Thanh Sơn nhìn lại, Thanh Sơn nhìn thấy nhiều người như vậy đang nhìn mình bản thân nói có chút tự hào: “Hôm nay bên ngoài có một vị bằng hữu tới, ta muốn cùng hắn luận bàn một chút, mọi người trước tiên hãy dừng lại một chút, mong mọi người làm chứng”.

9. Chương 9: Không Đỡ Không Né, Chỉ Một Đòn Là Hạ

Có mấy học viên nhỏ giọng nói: “Nhìn không ra, tự nhiên lại có loại hàng này tới luận võ, ha ha, ta ở trong này ba năm, còn chưa từng nhìn thấy loại sự tình này, chờ một lát nữa cho hắn biết lợi hại của chúng ta”.

Nói xong còn ra dấu hai cái. Người bên cạnh cũng gật gật đầu, cũng cảm thấy có người đơn độc tới kiểm chuyện quả thực là muốn chết.

Thanh Sơn cũng không để ý tới bọn họ, nhìn về phía Diệp Thiên Vân nói: “Diệp huynh, mời!”

Vừa nói xong đi tới quyền đài bên trái, mọi người luyện công xung quanh tùm ở bốn phía chờ xem kịch vui.

Diệp Thiên Vân cũng mơ hồ có chút hưng phấn, đây là lần đầu tiên hắn ở trước mặt nhiều võ giả tiến hành so đấu, cũng đi tới quyền đài, nhảy lên cao hơn một thước, một bước đạp lên dây bảo hộ của quyền đài vọt lên chừng hai thước nữa, rồi mới rơi thẳng xuống giữa sân, sắc mặt tự nhiên, không có một chút biến hóa nào.

Thanh niên tên Thanh Sơn này có chút giật mình, động tác này gã cũng có thể làm được, nhưng tuyệt đối không thể thoải mái như thế, chỉ một chút biểu hiện thế này đã thể hiện ra năng lực ứng biến mạnh yếu của người tập võ, rõ ràng so với mình cao hơn một bậc, cho nên cũng không còn kiêu ngạo nữa, nói có chút bội phục: “Tôi tên là Thạch Thanh Sơn, có chỗ thất lễ, xin thứ lỗi” Mặc dù biết rõ không phải là đối thủ của hắn, nhưng cũng không thể để mất mặt.

Thật ra gã tên Thạch Thanh Sơn này, là đại đồ đệ của Vương Vĩnh Cường, coi như là có chút bản lãnh, cho nên ở trong võ quán có chút ngạo mạn, tuy tuổi không lớn nhưng lại rất có thiên phú luyện võ. Hôm nay vừa thấy Diệp Thiên Vân cảm thấy có chút khí thịnh áp người, muốn giáo huấn hắn một chút.

Diệp Thiên Vân cũng gật đầu nói: “Tôi tên là Diệp Thiên Vân, mời” Nói xong ôm quyền, đứng yên bất động.

Thạch Thanh Sơn cảm giác được lúc Diệp Thiên Vân nói “Mời”, khí thế trên người đột nhiên biến đổi, liền biết bản thân đã đụng phải cao thủ. Mà dưới đài cũng có mấy người nhìn ra người tới, cũng ở phía dưới gật đầu, loại khí thế này không phải chưa từng thấy qua, chỉ là kẻ có thể nắm vững đều có chút tài năng, bình thường không luyện trên tám năm mười năm thì không thể tạo ra loại khí thế này.

Mà người mới học lại không nhìn ra, còn đang reo hò cổ vũ cho Thạch Thanh Sơn, thậm chí có vài người còn đánh cuộc trong mấy chiêu có thể đánh hạ Diệp Thiên Vân. Thanh Sơn ở giữa sân cảm giác được khí thế đã thấp hơn một bậc, cho nên tiên hạ thủ vi cường, xuất ra một thức khởi đầu, nghiêng người đánh tới.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn, biết Thạch Thanh Sơn dùng cũng là Hình Ý quyền, trong lòng đột nhiên có chút hiểu ra Vương Vĩnh Cường vì sao lại vô cùng nhiệt tình với mình như vậy. Dùng một cánh tay ngăn quyền của đối phương, đem chiêu này hóa giải thành vô hình.

Mà Thanh Sơn lại nhanh chóng lao tới, xuất ra chiêu Băng quyền, đánh vào mặt Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân lại nhẹ nhàng vỗ lên quyền gã đem sức quyền của gã dời đi, cứ như vậy hai người đánh cùng một

chỗ, một người công một người thủ, đánh cùng một chỗ, người xung quanh thấy Thạch Sơn càng đánh càng hay, đều gào to lên.

Nhất là học viên mới, cảm thấy Hình Ý quyền có uy lực như thế, không khỏi không kinh lòng được, bản thân thật sự có thể luyện đến trình độ này không, không khỏi bắt đầu cảm thấy lảng lảng.

Mà Thạch Thanh Sơn ở trong sân thì khác với bọn họ, gã càng đánh càng phân vân, từ lúc bắt đầu tới bây giờ gã còn chưa nhận được một chiêu công nào của Diệp Thiên Vân, không khỏi bắt đầu mơ hồ.

Mà Diệp Thiên Vân là muốn xem thử thân thủ của gã, thật ra lúc mới bắt đầu là đã có thể nhanh chóng ra tay, nhưng hấn lại không làm thế, hấn muốn nhìn thử một chút thanh niên này rốt cuộc có trình độ gì.

Giao thủ một trận, cũng không cảm giác có cái gì mới mẻ, chỉ là cảm thấy căn cơ cũng không tệ lắm, nhưng Hình như đánh có chút không ra ngô khoai gì cả, giữa lúc ra tay thì không chỉ có Hình Ý quyền, ở bên trong còn có ít Bát Cực quyền, cũng không có ám kinh phát ra, cũng không có hiệu quả nội công phối hợp với Hình ý, điều này làm cho hấn có chút thất vọng.

Nghĩ tới đây, Thạch Thanh Sơn chỉ còn cách Diệp Thiên Vân khoảng có ba bước, đột nhiên nhảy lên ra đánh quyền tới Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng nhanh chóng vận chuyển nội công, ra tay như điện, đột nhiên nhảy vọt lên cao hơn một thước, bước ngang một cái nhắm quyền của đối thủ đánh tới.

Hình Ý coi trọng “Gặp địch giống như lửa thiêu thân, đánh thẳng tiến thẳng không thể ngăn đỡ” Hai bên lấy cứng chọi cứng, lấy mạnh đánh mạnh, chỉ một lần giao thủ liền phân cao thấp.

Chỉ nghe rắc một tiếng, liền nhìn thấy Diệp Thiên Vân đánh Thạch Thanh Sơn bay bổng lên cao thước, bay ngược tới chỗ rào chắn, trực tiếp bị đánh ra ngoài sân, ầm một tiếng văng ra ngoài quyền đài, rơi xuống tấm đệm ở phía dưới.

Quyền này quả thật là không có sức mạnh nào địch nổi, nhất thời toàn trường lặng ngắt như tờ, trong lúc nhất thời nhìn chằm chằm ở chỗ kia, một giây trước còn đánh tốt vậy như thế nào lại đột nhiên bị nắm đấm của đối phương đánh bay ra ngoài.

Qua vài giây tình cảnh trở nên ầm ĩ loạn cả lên, người tùm lại xem nhìn thấy Thạch Thanh Sơn ngã trên mặt đất cánh tay ra quyền lúc này chệch ra một tấc, rõ ràng là bị người ta đánh cho trật khớp. Người cũng đã ngắt đi, lại chẳng có một chút phong thái như lúc này. Mọi người xung quanh đều kinh hãi, đây cũng quá ác đi, một chiêu liền muốn mất mạng, mấy học viên già dặn ở trong quyền quán tương đối từng trải, cũng ở phía sau thở ra một ngụm khí lạnh.

Thanh niên này ra tay quá tàn nhẫn, hơn nữa chiêu này là Hình Ý quyền chân chính.

Hình Ý quyền yêu cầu trong thời gian ngắn nhất giải quyết trận đấu: “Không đỡ không né, chỉ một đòn là hạ”. Ý là khi địch nhân đánh đến, ta căn bản không cần chống đỡ, chỉ cần một kích chí mạng, liền có thể thắng.

Thông thường, cao thủ Hình Ý thường thường là một quyền sẽ đánh bay cường địch. Một quyền đánh ngã cường địch. Cho nên môn quy của Hình Ý rất nghiêm, không cho phép tùy tiện cùng người giao thủ.

Lúc đầu Hình Ý môn đã quy định: hễ là người ngộ nghịch bất hiếu, người tham tài như mạng, người khoe khoang lừa gạt, người tham rượu háo sắc, đều không được thu làm đệ tử; hễ người luyện quyền này không được gây chuyện thị phi, gặp chuyện phải biết nhẫn nhịn, cũng không cho phép ở trên phố bán nghệ.

Diệp Thiên Vân ra tay khiến cho người võ quán nhận ra, đây đúng là Hình Ý, loại quyền thuật này căn bản không phải dùng để trao đổi, đây là chiêu võ dùng để giết người đoạt mạng. Bọn họ liền nhìn về phía Diệp Thiên Vân có chút sợ hãi.

Mà bản thân Diệp Thiên Vân cũng thầm giật mình, chính mình thật sự chưa xuất ra toàn lực, chỉ mới dùng năm phần lực lượng, đã đem hấn đánh thành dạng này rồi, nhất thời kinh hãi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nếu một quyền này dùng toàn lực, Thạch Thanh Sơn kia đứt khoát sẽ bị phế đi.

Đang nghĩ thế, người phía dưới quyền dài bắt đầu phản ứng chạy tới, đều khẩn trương chạy tới bên cạnh Thạch Thanh Sơn nâng gã dậy, tức thì có người muốn chạy lên đánh với Diệp Thiên Vân một hồi vì gã mà báo thù, đúng lúc này Thạch Thanh Sơn đã tỉnh lại, gặp trường hợp này, không để ý đến đau đớn vội hô tiếng dừng, nói câu: “Không được vô lý”.

Thật ra Thạch Thanh Sơn sau khi đối quyền liền biết Diệp Thiên Vân giỏi hơn chính mình nhiều lắm, hù dọa gã đến hồn phi phách tán, sức mạnh căn bản không cùng một đẳng cấp, sau đó cảm giác được đối phương sức mạnh đã thu lại, khổng chế rất nhiều, đánh bay gã mà không làm gã bị thương quá nghiêm trọng. Nhưng là ngay cả dư lực bản thân cũng không thể chịu nổi, trực tiếp bị cánh tay phải của hắn đánh cho trật khớp, thoáng cái đau đến độ hôn mê bất tỉnh.

Người luyện võ bị trật khớp cũng không có vấn đề gì lớn, luyện đến trình độ nhất định bản thân có thể bẻ xương tay lại vị trí cũ, nghỉ ngơi vài ngày là có thể hồi phục, cho nên hắn trong lòng có lẽ còn phải cảm kích, nếu để Diệp Thiên Vân toàn lực đánh ra, nửa đời sau sẽ không luyện võ được nữa, trực tiếp bị liệt ở trên giường.

Tiếng hô này của Thạch Thanh Sơn gọi rất nhiều sư đệ trở lại, thật ra cũng không có ai khiêu chiến được với Diệp Thiên Vân, chỉ có điều là muốn hình thành một loại sức ép, nhiều người chính là có điểm tốt này, đồng loạt củng cố thêm lòng tin, đối phương nếu ít người sẽ bị dọa đến độ nhảy dựng lên.

Thạch Thanh Sơn mạnh mẽ đứng lên hành lễ nói yếu ớt: “Cảm ơn đã nhường” Hắn cũng biết nếu đối phương có chút ngoan độc chính mình đã bị phế đi.

Diệp Thiên Vân nghĩ đến việc đánh người ta thành bộ dạng như vậy cũng khách khí nói: “Khiêm nhường” Mới vừa nói xong những lời này, chợt nghe trên bậc thang lầu có người hô vội: “Thanh Sơn mau dừng tay, ngừng gây sự cho ta!”

10. Chương 10: Võ Quán Thành Phong

Nói xong liền quay đầu sang xin lỗi Diệp Thiên Vân: “Diệp huynh, thật là có lỗi, đã từng nói ở trong này chờ người, ai ngờ hôm nay lại có việc, chậm trễ một hồi, khiến tên nghiệt đồ này gây phiền toái nhiều như vậy, thật là thất lễ, xin thứ lỗi”.

Nói xong ôm quyền thi lễ với Diệp Thiên Vân, thật ra lễ của võ là phi thường quan trọng, người luyện võ chỉ đối với người ngang hàng hoặc tiền bối của mình mới phải hành lễ, mà quan trọng nhất trong chốn võ lâm chính là bối phận cùng lai lịch.

Vương Vinh Cường như vậy hoàn toàn là đã coi như người ngang hàng, làm cho Diệp Thiên Vân thật sự áy náy, mới lúc này một quyền đánh vỡ hôn mê, đối với Thạch Thanh Sơn mà nói cũng không phải chuyện dọa người mà, ngược lại là Diệp Thiên Vân mất thể diện. Diệp Thiên Vân nói có chút xấu hổ: “Thật xin lỗi, nhất thời ngựa ngơ mà thôi”.

Người xung quanh khó hiểu, nhưng Vương Vinh Cường lại biết rõ, những lời này là lúc trước hắn nói cho Diệp Thiên Vân nghe, ý tứ của Diệp Thiên Vân là lúc trước Vương Vinh Cường cũng là tiền bối, cũng không phải là ngang hàng, cho nên bèn ảm chỉ như vậy. Vương Vinh Cường vừa nghe nhất thời cười ha hả nói: “Lúc trước là ta có chút lỗ mãng, xin Diệp huynh đừng so đo”.

Diệp Thiên Vân cũng gật đầu cười nói: “Sự thật mà thôi, có gì phải để tâm chứ!” Vương Vinh Cường nói: “Nếu như thế, mời lên lầu” Nói xong cùng Diệp Thiên Vân bước nhanh lên lầu.

Lầu ba phòng có rất nhiều, phong cách cổ kính trang nhã, cũng có khác một chút phong tình. Vương Vinh Cường dẫn Diệp Thiên Vân đến một gian thư phòng, cũng gọi người lên rót trà, ngồi ở ghế tử đàn đối diện nói với Diệp Thiên Vân: “Huynh đệ, ta trông mong đã lâu, hôm nay rốt cuộc cũng chờ được cậu tới, ha ha, ngày đó ta lên nhìn cậu ở công viên luyện Hình Ý quyền, mỗi chiêu mỗi thức đều là qua nhiều lần gọt dũa, rất có tinh thần Hình Ý, không biết huynh đệ được vị tiền bối nào chân truyền?”

Diệp Thiên Vân chỉ là bản thân từng nghiên cứu một chút, cũng không có sư phụ, nếu như thật sự buộc phải nói là có sư phụ mà nói, vậy cũng chỉ có thể là bộ sách cùng quyền phổ kia.

Cho nên Diệp Thiên Vân lắc đầu lạnh nhạt nói: “Tôi cũng không được người nào chân truyền, chỉ là cùng một số nhà võ thuật và người ham thích võ thuật có trao đổi qua, ha ha, Hình Ý quyền của tôi cũng không tốt như anh nói, anh đã quá đề cao rồi”.

Vương Vĩnh Cường kinh ngạc nói: “Tinh thông Hình Ý mỗi môn phái đúng thật là không thể, tự học Hình Ý thân thể rất dễ bị thương tổn nghiêm trọng” Bởi vì Hình ý rất chú trọng phát lực, nếu không có cơ sở, lại trong trường hợp không có thầy giáo tốt chỉ dạy, miễn cưỡng luyện phát lực rất dễ tạo thành thói quen nín thở ở phổi, tạo thành khí cơ không thuận, đồng thời các đốt ngón tay và dây chằng cũng dễ bị đau, thậm chí nội tạng cũng có thể bị thương.

Diệp Thiên Vân nghĩ chính mình từ lúc bắt đầu luyện tập, toàn là tự dựa vào mình luyện tập, chẳng qua kỳ quái chính là cũng không có bị thương gì cả.

Ý kiến này hẳn cũng đã từng nghe qua, chỉ là cũng không có nghĩ tới, cho nên chỉ biết lắc đầu, mà Vương Vĩnh Cường cho rằng hẳn khẳng định là có danh sư chỉ là không muốn nói hoặc là không được phép nói ra, môn phái trong võ lâm có đôi khi rất kỳ quái, rõ ràng là truyền thụ, nhưng lại không cho nói, giả thiết như thế cũng không có gì lạ.

Vương Vĩnh Cường cười cười nói: “Huynh đừng trách, nếu có cái gì khó nói ra ta sẽ không hỏi nữa, ta muốn hỏi một chút cậu bây giờ làm công việc gì?”

Diệp Thiên Vân uống một ngụm trà rồi mới nói: “Tôi vẫn còn là sinh viên, học ở trường Công Đại”.

Vương Vĩnh Cường nói rất kính nể: “Công Đại quả là trường học tốt, không ngờ huynh để lại văn võ song toàn, đúng là tài năng ngút trời, ta hỏi một vấn đề xin đừng trách, cậu có thời gian đến dạy mấy đứa học trò của ta không?”

Diệp Thiên Vân rất kỳ quái học trò của mình còn phải để người khác dạy sao? Nghĩ tới đây cương quyết nói với Vương Vĩnh Cường: “Tôi có thời gian sẽ đến, chỉ là học trò của anh không phải chính mình truyền thụ sao?”

Vương Vĩnh Cường cười khổ nói: “Thật ra ta cũng là có nỗi khổ trong lòng, võ quán này cũng không phải của ta, là một bằng hữu cũ của ta, hẳn dành rất nhiều tâm huyết tạo lập nên võ quán này, không ngờ đột nhiên mắc bệnh nặng, bệnh đến độ không dậy nổi, sau lại giao võ quán cho ta, trước khi mất bảo ta đem nó phát dương quang đại”.

Nói tới đây Vương Vĩnh Cường có chút cảm khái, tiếp đó lại nói: “Ta cũng là tập võ từ nhỏ, luyện chính là công phu Bát Cực môn, cậu biết đấy mặc dù phong cách hai môn phái này không kém nhau mấy, nhưng Hình Ý là công phu nội gia, mà Bát Cực là quyền ngoại gia, hai bên kỹ thuật khác nhau rất nhiều, hơn nữa ta từ khi bị thương tới giờ, cũng không có nhiều thời gian đi luyện công, công phu giảm sút rất nhiều, cho nên ta muốn tìm một người hiểu Hình Ý đến dạy bọn họ, từ khi nhìn thấy cậu luyện Hình Ý ít nhất có hơn mười năm công phu, ta cũng đã xem qua Bát Cực quyền của cậu, mặc dù công phu của ta không tốt, nhưng nhìn rõ thực lực là không có vấn đề, trình độ Bát Cực quyền của cậu cho dù là ta năm đó cũng không đạt tới, cho nên ta muốn mời cậu trong một tuần bỏ ra thời gian vài ngày đến, hoặc là ở tại võ quán cũng được, dạy những học trò này của ta, cậu đừng xem bọn họ có nhiều người người, thật ra có rất nhiều người chỉ là tới rèn luyện thân thể, chỉ có năm người được chính thức truyền thụ”.

Nói tới đây, Vương Vĩnh Cường cảm giác ép buộc Diệp Thiên Vân quá nhanh, cho nên hít sâu vào một hơi nhìn Diệp Thiên Vân, mà Diệp Thiên Vân nghe nói về chuyện này cũng cảm thấy không tệ, có chỗ bản thân có thể luyện công, nhưng có khả năng bị ảnh hưởng việc học của mình hay không, thần sắc có chút sầu muộn.

Vương Vĩnh Cường kinh doanh đã nhiều năm làm sao lại không nhận ra, lại nói với Diệp Thiên Vân: “Thật ra cậu vừa nãy đánh đồ đệ kia bị thương chính là thân nhân duy nhất của bằng hữu cũ của ta, con của hắn tuy có chút ngông cuồng, nhưng bản tính không xấu, bản thân ta về Hình Ý hiểu biết có hạn, không thể truyền lại cho hắn, cảm thấy rất có lỗi với hắn”.

Diệp Thiên Vân nghe hắn nói như vậy cũng cảm thấy nếu không đem võ quán này truyền lại cũng thật đáng tiếc, liền suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Tôi có thể đến dạy bọn họ, nếu không võ quán này bị sa sút thật là đáng tiếc, chỉ có điều tôi còn đang đi học...”

Không đợi Diệp Thiên Vân nói xong, Vương Vĩnh Cường cười to vui mừng nói tiếp lời hân: “Không vấn đề, cậu xem như vậy có được không, ta để bọn họ bái cậu làm thầy, như vậy cậu có thể danh chính ngôn thuận dạy học trò, mặt khác tiểu huynh đệ ta nói một câu mạo muội, gia thế của cậu bình thường phải không?”

Diệp Thiên Vân gật đầu, Vương Vĩnh Cường nói tiếp: “Cậu mỗi tuần đến võ quán nhìn qua một chút là được, cậu cũng không còn nhỏ, đã đến tuổi lo lắng cho cha mẹ rồi, đã có năng lực sống bằng sức mình, cậu trước tiên tiếp nhận võ quán, hướng dẫn bọn họ một chút, ta cho cậu lương một năm một trăm vạn, như vậy cũng giải quyết được khó khăn của cậu, cũng là giúp cho ta. Tài chính thiết bị võ quán cũng giao cho ta phụ trách, cậu chỉ cần dạy bọn chúng là được”.

Lời này vừa vặn đánh trúng tâm lý của Diệp Thiên Vân, gần đây hân cũng cảm thấy bản thân muốn sống bằng chính thực lực, mà không muốn ăn bám cha mẹ. Bây giờ đúng lúc có một cơ hội như thế, dù sao so với tiêu tiền của cha mẹ thì thoải mái hơn.

Hơn nữa tiền này so ra cũng không ít, về sau có thể dùng để gây dựng sự nghiệp, hơn nữa còn tạo lập quan hệ với người khác, chuẩn bị cho sau này, suy nghĩ kĩ, Diệp Thiên Vân cảm thấy đối với mình phi thường có lợi, cho nên gật đầu nói: “Vay cảm ơn Vương huynh, thật ra ở lại võ quán cũng không tiện lắm, tôi nghĩ tôi một tuần đến vài lần đi”.

Wương Vĩnh Cường nói: “Không quan hệ gì, võ quán có xe, cậu có thể tùy ý sử dụng, nếu cảm thấy không tốt, ta sau này cho cậu đổi cái tốt hơn, bản thân cậu có thể đến đi tự nhiên, không cần lo loại việc nhỏ này, yên tâm đi, cậu sẽ thích ở trong này, ở trường học cậu luyện công cũng không tiện, đến đây có thể tùy ý thi triển, đối với cậu trăm lợi không hại, ha ha”.

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng cười nói: “Kia cảm ơn huynh đệ” Vương Vĩnh Cường nói: “Diệp Thiên Vân ta hơn cậu vài tuổi, nếu như không ngại có thể gọi một tiếng đại ca là được, ta gọi cậu là Thiên Vân, cậu thấy thế nào?”

Diệp Thiên Vân gật đầu gọi tiếng đại ca, Vương Vĩnh Cường rất cao hứng, hân phi thường thích ở cùng một chỗ với võ giả, đặc biệt là cao thủ, điều này làm hân cảm giác được sự chân thành, hào sảng, hoàn toàn không có loại cảm giác đầu đá trên thương trường kia.

Hai người ở trong võ quán nhìn xung quanh, Diệp Thiên Vân không khỏi mở rộng tầm mắt, lầu là một Diễn võ đường rất lớn cũng là sân đấu, bốn phía có đặt hai nghìn ghế tựa, có hai sân bóng rổ lớn như vậy, trải thảm ở giữa đặc biệt rộng.

Mà lầu hai lại có bốn cái sân chuyên môn dùng để huấn luyện, bình thường để cho nhóm học trò tập luyện dùng, chính là chỗ vừa rồi đánh nhau với Thạch Thanh Sơn, lầu ba lại là chỗ đặt dụng cụ luyện tập, có máy kiểm tra còn có vài bao cát, các công cụ huấn luyện như người cao su.

Mà tầng thứ tư là mấy gian phòng khách cùng nhà ăn, Vương Vĩnh Cường cảm khái nói với Diệp Thiên Vân: “Địa chỉ này là ta thay lão bằng hữu của ta chọn lại một lần nữa, thật ra võ quán trước kia một tầng cũng không lớn như bây giờ, nhưng ta cảm thấy đã là võ quán thì phải có khí thế của võ quán, cho nên ta mua lại toà nhà này, mới xây dựng lại võ quán mới” Nói xong lắc đầu có chút cảm thán, giống như là nhớ lại chuyện lúc trước. Diệp Thiên Vân cảm giác được có lẽ mỗi người giàu có cũng không nhất định giống nhau đều biểu hiện ở bề ngoài, theo đuổi mục tiêu của bản thân mới là quan trọng nhất.

Sau khi Vương Vĩnh Cường cùng Diệp Thiên Vân xuống lầu hai mới nói với Trương Lương: “Gọi bọn Thạch Thanh Sơn tới đây” Không lâu sau, đến đây có năm người, Trương Lương và Thạch Thanh Sơn Diệp Thiên Vân đã sớm gặp qua, mà còn lại ba người, Vương Vĩnh Cường giới thiệu nói: “Đây là năm đồ đệ của ta, nói ra thật xấu hổ, đồ đệ đều là đồ đệ tốt, chỉ là sư phụ không tốt thôi, Thiên Vân đồ đệ xem để cho bọn họ bái đồ đệ làm thầy đi!” Còn chưa nói hết, mấy học trò của hân vừa sợ vừa vội nói: “Sư phụ người đối với chúng ta rất tốt, đừng nói tiếp nữa!”.

Wương Vĩnh Cường cười cười khoát tay áo nói: “Thật ra các người cũng rõ ràng, ta và các người cũng không cùng một phái, hôm nay gọi nhóm các người tới đây, chính là muốn giới thiệu cho các người một sư phụ mới, thực lực hân thế nào các người đều biết, ta nghĩ các người học tập hân, có thể luyện tới trình độ gì phải dựa vào bản thân các người”.

Hân chỉ vào Diệp Thiên Vân, mà Diệp Thiên Vân lại không phản đối gì, rất thản nhiên.

Vừa rồi Trương Lượng và Thạch Thanh Sơn mấy người bọn họ đã chứng kiến Diệp Thiên Vân ra tay, hơn nữa Thạch Thanh Sơn còn tự mình thể nghiệm qua, cho nên bọn họ đối với thực lực của Diệp Thiên Vân cũng không nghi ngờ gì, trong lòng cũng rất bội phục, nhưng Vương Vĩnh Cường lại là sư phụ bọn họ.

Đối sư phụ là điều tối kỵ trong chốn võ lâm, như vậy sẽ làm hỏng mất thanh danh của sư phụ. Hơn nữa Vương Vĩnh Cường đối với bọn họ cũng không tệ cho nên Thạch Thanh Sơn nói: “Sư phụ, chúng ta không muốn người đi, ngài cứ tiếp tục dạy bọn ta đi!”

Wương Vĩnh Cường cả giận nói: “Nói năng hồ đồ, ta có thể dạy các ngươi cái gì tốt? Thạch Thanh Sơn ngươi đã quên ba ngươi nói như thế nào sao? Võ quán Thành Phong muốn ngươi thay hắc truyền cho đời sau! Ngươi cho rằng tìm sư phụ cho các ngươi dễ lắm sao, ta cầu không biết bao nhiêu người, bao nhiêu lần mới đáp ứng, ngươi một câu chưa dạy thì đã xong rồi! Con mẹ nó bộ lão tử đánh rắm sao?”

Wương Vĩnh Cường là tiền bối bọn họ, mắng bọn họ một lần lại một lần. Mấy đứa học trò ngay cả nói cũng không dám, chỉ biết cúi đầu. Vương Vĩnh Cường nói: “Thiên Vân, mấy đứa không ra gì này giao cho cậu, mà theo bối phận của cậu ở đây, bọn họ không phục cứ đánh cho tới khi phục”.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Yên tâm đi, xem ra cơ bản của bọn họ không tệ, nếu như nỗ lực, qua hai năm là có thể đứng riêng một mình” Vương Vĩnh Cường nói: “Các ngươi trước tiên đi luyện tập đi” Mấy đồ đệ đều lui xuống.

Sau đó hắn lại hít vào thật sâu một hơi nói có chút thương cảm: “Hôm nay ta rất cao hứng, cho ta tìm được một danh sư dạy bọn chúng, còn quên biết được một tiểu huynh đệ, bây giờ cũng không còn sớm, ta đi làm việc một lúc rồi chúng ta cùng đi ăn cơm” Diệp Thiên Vân cũng không từ chối, chỉ là đang nghĩ đến chuyện võ quán Thành Phong.

11. Chương 11: Đạt Giả Vi Sư

Riêng mình đã uống hết gần một cân, còn chưa kể đến những người khác. Vương Vĩnh Cường uống đến mức tâm trí lơ mơ, ngoại trừ Thạch Thanh Sơn bị thương nên không uống ra, mấy người bọn Trương Lượng ai cũng uống đến nôn ọe âm ỉ.

Diệp Thiên Vân ở trên xe cảm thấy thân thể âm ẩm, hơn nữa rất tỉnh táo, không hề say như trước kia. Từ sau khi luyện nội công kim chung trảo, tất cả đều không giống như trước, điều này khiến hắn không khỏi không cảm ơn vị sư phó chưa từng gặp mắt đã viết sách cho mình. Hôm nay là cuối tuần, trong vườn trường không có mấy người, xe trực tiếp đưa Diệp Thiên Vân về ký túc xá.

Vừa xuống xe đã nghe thấy có người gọi hắn: “Diệp Thiên Vân, cậu ra ngoài chơi à?”

Diệp Thiên Vân quay người lại thì bất ngờ phát hiện đó chính là bí thư đoàn Kỳ Giai Ninh, liền nói: “Bạn sao lại tới đây? Có chuyện gì à?”

Kỳ Giai Ninh nhìn chiếc xe đã đưa Diệp Thiên Vân về, nói: “Tôi muốn tới tìm cậu, gọi điện vào phòng của các cậu thì chẳng thấy ai trả lời, đoán rằng cậu một lúc nữa sẽ về, cho nên tôi liền đi bộ tới đây, ha ha, không ngờ thật sự gặp được cậu.”

Mặt Kỳ Giai Ninh có chút đỏ lên, không biết có phải là do bóng đèn buổi tối chiếu lên, lộ ra vẻ con gái rất đặc biệt. Diệp Thiên Vân uống không ít rượu, tuy không có chuyện gì, nhưng nhìn thấy tình cảnh này cũng không khỏi cảm thấy cô gái này hôm nay rất xinh, liền nói: “Tìm tôi?”

Kỳ Giai Ninh gật đầu: “Học bổng hôm nay được phát xuống rồi, tôi cầm tới cho cậu, cho nên tôi tìm cậu để cậu mời khách.”

Diệp Thiên Vân nhớ tới lần trước đã đáp ứng Kỳ Giai Ninh khi nào lấy được tiền sẽ mời ăn cơm, thế là hắn bèn cười nói: “Ha ha, bạn nóng lòng như vậy chắc là đã đói lắm rồi! Đi nào! chúng ta ăn ở đâu?”

Kỳ Giai Ninh vô cùng xấu hổ, có điều nghĩ lại cũng thấy mình quá nóng lòng thật, cho nên nói: “Hừ, ai thích cùng ăn cơm với cậu chứ, tôi chỉ là không có việc gì làm, ra ngoài tản bộ thôi.”

Tìm một cái cớ mà ngay cả bản thân mình cũng không thấy thuyết phục, lấy tiền ra đưa vào tay Diệp Thiên Vân: “Được rồi, tôi không ăn là được chứ gì, không ngờ cậu lại keo kiệt như vậy.” Nói xong quay người bỏ đi, vừa đi vừa đếm 12345..., đếm cả nửa ngày cũng không thấy Diệp Thiên Vân gọi lại, quay người nhìn thì thấy hần đã về phòng rồi, cô ta ra sức giậm chân tức giận.

Diệp Thiên Vân sau khi nhận tiền liền có chút minh bạch ý tứ của Kỳ Giai Vân, nhưng hiện tại căn bản không muốn tiếp xúc với con gái quá nhiều, bởi vì hần cảm thấy mình còn có chuyện quan trọng phải làm, không thể thời gian lãng phí cho những việc như thế này, cho nên giả vờ không biết, bước nhanh vào buồng ngủ.

Vào trong phòng mới phát hiện không có ai, Diệp Thiên Vân ngồi trên giường của mình ngấm nhìn xung quanh. Sau này không thể mỗi ngày ở trong buồng ngủ được, Thành Phong võ quán hiện tại là địa phương thích hợp nhất đối với hần, sau này buồng ngủ sẽ không còn là căn cứ địa nữa.

Diệp Thiên Vân đứng dậy sắp xếp lại những thứ cần dùng, vừa gấp quần áo để lên giường xong thì có người về.

Lưu Tùng ngâm nga điệu hát dân gian nhìn hần, đột nhiên hét lên một tiếng: “Diệp Thiên Vân về rồi!”

Tiếng hét vừa dứt thì Trần Nhiên và Vương Bằng cũng về, Lưu Tùng thấy đã đầy đủ mới nói tiếp: “Thiên Vân đúng là không có khẩu phúc, hôm nay tôi mời mọi người đi ăn cơm mà cậu lại không về kíp. Tôi muốn rời khỏi buồng ngủ bởi vì đi tìm bạn gái mới, ha ha ha.”

Wang Bằng nói rất đồng tình: “Thiếu cậu, buồng ngủ thật sự chẳng còn gì thú vị.”

Trần Nhiên gật đầu nói: “Chúng ta nhập học đã một tháng rồi, sống cùng nhau cảm thấy rất tốt. Cậu rời khỏi buồng ngủ, chỉ còn lại ba người chúng tôi cũng chẳng có chút ý tứ nào.”

Lưu Tùng trong lòng cũng rất không thoải mái: “Thiên hạ có bữa tiệc nào không tàn, sớm muộn gì chúng ta cũng đều phải xa nhau. Chúng ta bình thường không phải cũng lên lớp cùng nhau sao, hơn nữa còn cùng đi học TaeKwonDo. Cho nên ta cảm thấy chúng ta sống tách ra hay không cũng chẳng khác gì nhau.”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Cũng đúng, tôi cũng muốn ra ngoài sống.”

Trần Nhiên hét lên không dám tin: “Không được, Thiên Vân nếu đi, Vương Bằng cũng về nhà, không phải chỉ còn lại mình tôi sao!”

Nói xong còn rất thương tâm nhỏ hai giọt lệ. Lưu Tùng cười mỉa nói: “Không trông thấy cái tên này nữa, không biết trong lòng cao hứng thế nào.” Trần Nhiên giống đoạt giải vai chính Oscar, đột nhiên tâm tình biến đổi, cười nói: “Hô hô, ha ha! Phòng ngủ cuối cùng cũng thành thiên hạ của ta, ta nhất định sẽ nắm chắc cơ hội,” Nói xong còn làm một động tác đồ xăng.

Diệp Thiên Vân rất kỳ quái, nhìn Trần Nhiên không hiểu gì, lại nghe Lưu Tùng nói: “Cậu còn không biết sao, Trần Nhiên không ngờ còn có một cô bồ, chúng ta đều bị hần giấu rồi, hần và cô gái đó đã ở cùng nhau hơn chục năm rồi, cậu nói hần có tí bí hạ lưu không?”

Diệp Thiên Vân cũng gật đầu không chút do dự, lần này Lưu Tùng và Vương Bằng cũng không khỏi cùng nhau khinh thường hần. Có bạn gái cũng không nói, đúng là quá đê hèn. Thời gian cứ thế trôi đi trong sự ồn ào.

Sáng sớm ngày hôm sau trong phòng ngủ gà bay chó nhảy. Buổi sáng có một tiết ngữ văn, ai ai cũng chạy tới phòng học với tốc độ nhanh nhất. Nguyên nhân hoàn toàn là vì tối qua ngủ quá muộn.

Mấy người vừa tiến vào phòng học thì chuông reo, vận khí của bọn họ rất không tốt. Khi vào phòng, giáo sư sớm đã đứng trên bục rồi, vừa tới bốn người bọn họ liền có chút không cao hứng, nói: “Lần sau tới sớm một chút.” Bốn người nhanh chóng ngồi vào chỗ, bên dưới bắt đầu học.

Diệp Thiên Vân có chút buồn chán ngồi trên giảng đường, đang muốn ngủ thì cảm thấy trong túi có thứ gì đó lồi lên, lôi ra nhìn thì thấy chính là học bổng kỳ trước.

Hôm qua khi Kỳ Giai Ninh đưa cho hần không để ý, mở phong bì ra nhìn thì thấy có một nghìn tệ học bổng, khiến cho hần rất cao hứng, đang buồn vì không có tiền thì tiền lại đến.

Kỳ thật lúc trước Diệp Thiên Vân cũng không tiêu pha gì nhiều, ngoại trừ thỉnh thoảng cùng Lưu Giai Giai đi ăn tốn một chút, còn đâu chẳng tiêu pha gì nữa. Nhưng từ sau khi luyện kim chung tráo thì sức ăn tăng mạnh, hơn trước đến ba bốn lần. Điều này khiến hắn có chút lâm vào khủng hoảng

Buổi trưa không có tiết nên được nghỉ, Diệp Thiên Vân quyết định tới Thanh Phong võ quán để luyện tập võ công. Hiện tại trên người dư dả tiền, liền bắt xe tới Thanh Phong võ quán, vừa tiến vào võ quán thì thấy Thạch Thanh Sơn bước ra.

Thạch Thanh Sơn hành lễ với Diệp Thiên Vân, nói: “Chào sư phụ, chúng ta khi nào thì bắt đầu học vậy?”

Thạch Thanh Sơn từ chiều hôm qua sau khi bị một quyền đánh bại, đã triệt để bội phục Diệp Thiên Vân. Hắn cảm thấy căn bản không phải là đối thủ của Diệp Thiên Vân, loại lực lượng đó khiến hắn vô cùng e sợ. Chiều qua hắn không uống rượu, nghỉ cả một buổi tối cũng nghỉ không thông, ngoại trừ thần lực trời cho ra thì không có cách nào khác để giải thích lực lượng khủng bố của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhìn hắn, gật đầu nói: “Đừng khách khí như thế, gọi tôi là Thiên Vân được rồi, tôi không lớn hơn cậu, đừng câu thúc như vậy.”

Thạch Thanh Sơn lắc đầu: “Đặt giả vi sư, tôi không phải là câu thúc đâu. Hôm qua tôi đã nghĩ rất lâu, nhưng không thể nghĩ ra cách đỡ được một chiêu của cậu, cậu so với tôi không chỉ cao hơn một bậc. Bình thường tôi có chút ngồng cuồng, tự cho là đúng, hôm qua thực sự đã cho tôi đại khai nhãn giới, biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Cho nên tôi hướng đến cậu xin lỗi, sau này sẽ khiêm tốn học tập.”

Diệp Thiên Vân cười cười, chỉ tay lên đầu. Sau khi tới đầu hai còn có mấy học viên đang luyện tập, Trương Lượng đang ở bên cạnh chỉ đạo, vừa tới Diệp Thiên Vân tới, vội vàng chạy lại: “Lão sư, sáng sớm nay tôi nôn mấy lần, còn bọn họ hiện tại vẫn đang phê, tôi đi gọi bọn họ.”

Hôm qua sau khi uống hơn hai bình Ngũ Lương Dịch khiến cho mấy người đều trụ không nổi. Uống rượu mà không ăn thức ăn quả thật quá mãnh liệt, chắc rằng về sau mấy người này không dám nhắc tới uống rượu trước mặt Diệp Thiên Vân nữa.

Một lúc sau, ba đệ tử cũng đến. Ba người này là anh em ruột, tên là Triệu Vô Phong, Triệu Vô Trần, Triệu Vô Tình. Diệp Thiên Vân cũng cảm thấy ba người này có tên rất hay. Ba anh em Vô Phong, Vô Trần, Vô Tình đứng vây lấy Diệp Thiên Vân rồi hành lễ với hắn.

Diệp Thiên Vân nói: “Hôm qua các cậu đều biết tôi rồi, các cậu có thể gọi tôi là Thiên Vân. Sau này tôi sẽ phụ trách chỉ điểm Hình Ý quyền cho các cậu.”

Mấy người bọn họ đều đã thấy Thạch Thanh Sơn bị hắn một quyền đánh bay xuống đài, đều cảm thấy chắc rằng hắn có năng lực chỉ đạo cho bọn họ, cho nên đều gật gật đầu.

Diệp Thiên Vân tiếp tục nói: “Mọi người đều rõ, võ thuật phân thành hai loại sáo lộ (một chuỗi các động tác di chuyển trong võ thuật) và bác kích. Có người nói hai loại này không có quan hệ, chỉ cần luyện tốt bác kích là được rồi. Kỳ thật không phải vậy, sáo lộ là để gây dựng cơ sở vững chắc cho bác kích. Tôi và rất nhiều võ giả đã giao lưu, bác kích của họ cũng mạnh và sáo lộ cũng không yếu. Hơn nữa còn luyện tới cực chí, sáo lộ và bác kích chuyển hóa lẫn nhau.”

Diệp Thiên Vân vừa nói xong, Thạch Thanh Sơn gơ tay lên, giống như là học sinh, mấy sự đệ của hắn đều buồn cười. Diệp Thiên Vân cũng cười nói: “Có vấn đề gì muốn hỏi thì cứ trực tiếp nói ra là được, không cần phải gơ tay đâu.” Thạch Thanh Sơn nghi hoặc nói: “Kỳ thật điều này tôi cũng biết, chỉ là bác kích và sáo lộ chuyển hóa lẫn nhau như thế nào?”

Diệp Thiên Vân nghe xong gật đầu nói: “Hiện tại điểm này mà bắt các cậu hiểu thì quả thực có chút làm khó các cậu. Kỳ thật căn cơ của sáo lộ có từ bác kích, sau khi thực lực của các cậu đạt tới một giai đoạn nhất định thì sẽ phát hiện khi cậu xuất thủ kỳ thật chính là một loại sáo lộ, chỉ là sáo lộ thiên biến vạn hóa, vận dụng linh hoạt. Cậu và tôi thượng đài luyện một chút sẽ thể hội được thôi.” Thạch Thanh Sơn nghe xong lập tức biến sắc, sau đó thoải mái bước lên đài.

Diệp Thiên Vân lại nói: “Tôi chút nữa thì quên cậu hôm qua đã bị thương.” Sau đó liền bảo Trương Lượng lên đài, Trương Lượng trong lòng cũng không nắm chắc, sợ hắn lại một quyền đánh mình bay ra ngoài,

cũng vâng vâng dạ dạ, gãi đầu bước lên đài. Diệp Thiên Vân lên đài làm một thủ thức, rồi tấn công về phía Trương Lượng. Song phương vừa giao thủ, Trương Lượng phát hiện Diệp Thiên Vân căn bản không dùng lực, liền can đảm hơn, dùng thực chiến pháp bình thường vẫn luyện tập đánh về phía Diệp Thiên Vân. Thạch Thanh Sơn và ba huynh đệ họ Triệu cùng đứng dưới xem. Trương Lượng càng đánh càng xuôi, thực lực phát huy tới mười hai phần mười so với lúc bình thường, đánh rất sướng khoái. Bản thân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đột nhiên cảm thấy lực lượng của đối phương thu lại, chiêu thức của mình cũng đánh vào khoảng không.

Diệp Thiên Vân nói với những người bên dưới: “Nhìn rõ chưa?” Thạch Thanh Sơn lẩm bẩm: “Thì ra là như vậy, tôi hiểu rồi thưa sư phụ.” Giống như đột nhiên ngộ ra, Trương Lượng cũng nói: “Tôi đang tự nghĩ sao lại đánh thông thuận như vậy, thì ra là lão sư luôn dùng sáo lộ để đối chiến với tôi.” Diệp Thiên Vân nói: “Mấy người các cậu hiện tại bắt đầu luyện tập từ sáo lộ, các cậu mỗi người đánh hai lượt sau đó tôi sẽ chỉ ra chỗ sai. Sau đó các cậu giám sát lẫn nhau, như vậy sẽ có lợi cho sự phát triển của các cậu.”

12. Chương 12: Quyền Sư

Năm người sau khi chỉ ra những động tác sai cho nhau, mỗi người đều nghiêm túc tập luyện, còn Diệp Văn Thiên chỉ đạo bọn họ luyện tập xong thì đi lên lầu ba.

Diệp Thiên Vân tới căn phòng mà bọn họ an bài cho mình, quan sát một lúc, rất nhiều thứ đều được chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa toàn là đồ mới, chỉ cần cầm quần áo tới là có thể vào sống được rồi.

Ngay cửa vào là một phòng khách, có sa lông và bàn, bức tường đối diện còn treo một chiếc ti vi tinh thể lỏng, bên cạnh có tủ rượu, bên trên đặt rất nhiều rượu.

Hơn nữa trên bàn còn có một chiếc laptop IBM, Diệp Thiên Vân nhìn thấy liền vui mừng điên cuồng, hẳn sớm đã muốn có một chiếc máy tính xách tay để tìm tư liệu về rất nhiều phương diện.

Hí hoáy một hồi thì tiến vào phòng trong, vừa tiến vào thì thấy đây là một căn phòng ngủ, có một cái giường rất lớn, bên trong cũng có một chiếc tivi và bàn.

Diệp Thiên Vân nghĩ tới Vương Vĩnh Cường này quả thật là mạnh tay, những thứ đặt ở đây giá trị ít nhất cũng mấy vạn, đang nghĩ tới đây thì có người gõ cửa. Hắn đặt vật phẩm trong tay xuống, đi ra mở cửa thì thấy Vương Vĩnh Cường, ha ha cười nói: “Cám ơn đại ca đã nghĩ cho tôi nhiều như vậy, không cần phải mua gì cho tôi đâu.”

Wang Vĩnh Cường phát phát tay: “Thiên Vân, những cái này có đáng gì đâu, những vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết thì không phải là vấn đề nữa rồi.” Diệp Thiên Vân nghĩ cũng đúng là như vậy thật, chuyện mà mình thấy rất khó khăn, người ta hoàn thành lại dễ như trở bàn tay, gật đầu không nói gì nữa.

Wang Vĩnh Cường nói: “Ngân quân dễ kiếm, một tướng khó cầu. Lời này lão nhân gia chủ tịch của chúng ta cũng đã nói, chỉ có nhân tài mới thực sự thiếu. Cậu về trường không tiện, cho nên tôi chuẩn bị một căn phòng đơn giản cho cậu ở tạm. Cậu cứ ở đây đã, trường học cách chỗ này xa, ngồi xe rất không tiện, tôi sẽ làm cho cậu một cái bằng lái xe, tự mình lái xe tiện hơn nhiều. Nói xong liền đưa cho Diệp Văn Thiên một chiếc chìa khóa xe.

Diệp Thiên Vân không nhận, rất chân thành nói: “Cái này quá quý trọng, tôi bắt xe là được rồi!”

Wang Vĩnh Cường lắc đầu: “Thời gian cậu bắt xe thì đã sớm đến được đây dạy cho mấy người bọn họ rồi, cậu tốn công nhiều quá, tôi sẽ cảm thấy áy náy lắm.” Nói xong lại đưa chìa khóa xe cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân bất đắc dĩ đành nhận lấy, có điều hắn rất cảm kích Vương Vĩnh Cường.

Wang Vĩnh Cường nói: “Tôi qua xem cậu thể nào, sinh ý ở chỗ tôi rất bận rộn. Cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi trước.” Diệp Thiên Vân tiễn Vương Vĩnh Cường ra khỏi cửa, sau đó xuống lầu, tới phòng thể hình để luyện tập. Diệp Thiên Vân từ năm giờ chiều luyện tới tám giờ, sau đó xuống lầu luyện Hình Ý quyền rất lâu.

Nói tới Hình Ý dần dần biến thành ba lưu phái lớn, nội dung cũng không ngừng phong phú hơn. Thứ nhất là Sơn Tây phái, thứ hai là Hà Bắc phái, thứ ba là Hà Nam phái.

Hữu nội vô ngoại bất thành quyền, hữu ngoại vô nội nan thành thuật. Hình Ý, ý nghĩa vốn có là thống nhất và kết hợp cao độ ngoại hình và nội ý. Diệp Thiên Vân nội ngoại kết hợp, vận chuyển nội công phối hợp với quyền pháp, dần dần khế hợp, tâm tùy ý động, một chiêu một thức đều lộ ra phong phạm của cao thủ! Khi Tôn Vĩnh Nhân tới gọi Diệp Thiên Vân đi ăn cơm, vừa hay thấy thân pháp của Diệp Thiên Vân, nhất thời quên luôn cả mục đích đến đây. Cho tới lúc hẩn luyện xong mới cùng đi ăn cơm.

Ngày hôm sau Diệp Thiên Vân thấy một chiếc xe Passat đỗ trước cửa, biết rằng đây là chiếc xe đầu tiên của mình, tâm tình không khỏi trở lên kích động. Kỳ thật mình rất thích xe, nhưng do điều kiện gia đình không cho phép, cho nên trước giờ không hề nghĩ đến chuyện này. Hiện tại cuối cùng cũng có xe của riêng mình, muốn ngồi lên thử một phen, nhưng mình lại không có bằng lái xe. Trong lòng như có mèo cào, cảm giác có xe mà không được lái thật sự là thống khổ không nói thành lời. May mà có người tới đưa mình đi, không thì ngay cả xe cũng chẳng dùng được. Xe của Diệp Thiên Vân sau khi đi tới trường thì rời đi trước ánh mắt đang dõi theo của hẩn.

Khi Diệp Thiên Vân vào phòng học, mấy ông bạn tốt đều đã tới, lại chiếm chỗ tốt cho Diệp Thiên Vân, ngồi xuống cùng nhau bắt đầu tán gẫu, cho đến khi tan học Diệp Thiên Vân ngay cả sách pháp luật cơ sở cũng chưa gỡ ra. Trong lòng hẩn không khỏi có chút áy náy, nhưng nghĩ tới môn học này cũng chẳng cần thiết nên cũng thấy thoải mái hơn.

Kỳ thật khi học đại học không hỏi người có tới nghe giảng hay không, chỉ xem thành tích của người như thế nào. Có người cả môn học chẳng đến dự tiết nào, có người thì tiết nào cũng tới. Diệp Thiên Vân thuộc loại người trước, cũng chẳng cần phải đọc sách, chỉ cần trước khi thi học gấp mấy ngày là có thể lấy được học bổng. Điều này sớm đã khiến bọn Lưu Tùng đổ cả mắt, chăm chăm nhìn phải một ngàn tệ học bổng đó. Nếu không phải mỗi người bọn họ ai cũng có việc, Diệp Thiên Vân đã phải mời bọn họ ăn cơm rồi.

Diệp Thiên Vân làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật. Bình thường thì học lái xe, luyện nội công và Hình Ý quyền, hơn nữa bình thường còn luyện Thiên Vân bộ. Kỳ thật Diệp Thiên Vân cảm thấy rất có duyên với quyền sách tên là “Thiên Vân bộ” này, cả hai đều có cùng một tên. Cho nên hẩn luyện tập rất xuất thần, càng luyện càng cảm thấy sự tinh diệu của nhịp chân.

Hôm đầu tiên luyện Thiên Vân Bộ không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng khi luyện được mười ngày mới thấy có chút thu hoạch, đối với thân thể của mình cũng có chút hiểu rõ. Về sau càng luyện càng cảm thấy bộ pháp này như được viết ra theo yêu cầu của thân hình và trọng lượng của hẩn. Dần dần có thể hình thành phối hợp với Hình Ý quyền của mình, nhiều lúc không thể nhìn ra góc độ xuất chiêu. Điều này khiến quyền pháp của hẩn càng thêm ngoan độc, hơn nữa còn không thể đề phòng.

Trong thời gian đó, Thạch Thanh Sơn và Trương Lượng cùng với ba anh em họ Triệu đều giao thủ cùng hẩn, chỉ hai ba chiêu là bị chế trụ. Điều này khiến mấy người bọn họ càng nỗ lực hơn gấp bội. Cố gắng lần sau kéo dài thêm mấy chiêu nữa rồi mới thua. Hơn nữa bọn họ càng giao thủ với Diệp Thiên Vân càng cảm thấy sự quái dị trong chiêu thức của hẩn, thường hay vào lúc bọn họ không phòng bị dùng một chiêu để chế trụ. Cho nên tính nhạy bén của bọn họ được đề cao lên rất nhiều sau khi giao thủ.

Nháy mắt Diệp Thiên Vân đã tới võ quán được hơn một tháng, mỗi ngày ngoại trừ lên lớp ra, ở trường học căn bản không thấy bóng dáng hẩn. Đại bộ phận thời gian đều ở võ quán luyện công, Hình Ý quyền đặc biệt chú trọng cơ sở, cho nên hẩn có lúc một động tác phải làm lại cả ngàn lần mới cảm thấy hài lòng.

Điều này khiến mấy độ đệ thâm kinh hãi, một người có thiên phú chẳng tính là gì, quan trọng là nếu người có thiên phú và cần cù, vậy thì thành công đối với người mà nói không phải là vấn đề. Trải qua một tháng tiếp xúc, bọn họ phát hiện Diệp Thiên Vân ngoại trừ lên lớp, ăn cơm và ngủ nghỉ ra, thời gian khác đều dùng để luyện công. Điều này khiến bọn họ không những bội phục công phu của hẩn mà đồng thời còn nảy sinh sự sùng bái đối với hẩn, trong bất tri bất giác đều bắt chước những động tác nhỏ của hẩn.

Từ sau khi Diệp Thiên Vân tới võ quán, người tới học võ thuật không ngừng tăng lên, bởi vì khi hẩn và Thạch Thanh Sơn đấu võ có rất nhiều học viên có mặt, đều cảm thấy Hình Ý quyền thực sự là quá phát triển, trong bất tri bất giác đã tạo ra được hiệu quả tuyên truyền rất tốt. Điều này khiến Vương Vĩnh Cường không thể lường trước được.

Rất nhiều người mộ danh mà tới, lúc trước không tới một trăm người, giờ đã đạt tới hai trăm người. Điều này khiến cho Vương Vĩnh Cường cảm thấy rất vui mừng, thấy quyết định của mình quả thật phi thường.

sáng suốt. Một võ quán lúc trước không ai biết đến đã phát triển thành bộ dạng như hiện tại, bầu không khí học võ rất sôi nổi, hơn nữa võ quán cũng dần dần bước lên chính quy.

Diệp Thiên Vân bản thân cũng được lợi phi thường, lúc trước hắn chỉ luyện tập một mình, không hiểu phải dạy người khác như thế nào. Hiện tại coi như cũng biết được một ít, đối với động tác của người khác thường chỉ nhìn vài cái là có thể nói ra được ưu khuyết điểm, hơn nữa rất đúng chỗ. Lúc dạy dỗ người khác, bản thân đồng thời cũng nhận được một chút gợi ý.

Hơn một tháng nay, Diệp Thiên Vân thủy chung cũng đã hoàn thành được một chút tích lũy để tương lai hóa thành một bước nhảy vọt. Tầng thứ nhất của Kim Chung Tráo đã thành công viên mãn, lơ mơ có xu thế đột phá. Thiên Vân Bộ cũng càng luyện càng thuần thục. Bản thân hắn cũng cảm thấy rất vừa lòng, bởi vì đây là lần đầu tiên toàn bộ thân tâm đều tập trung vào võ đạo. Trong một tháng nay bản thân cũng tra cứu qua rất nhiều thư tịch, khiến Hình Ý quyền của bản thân hắn càng thêm hệ thống, hơn nữa còn được phát lương, khiến sinh hoạt của hắn bỗng chốc thoát khỏi khốn cảnh, tới hiện tại cơ bản có thể đạt tới tiêu chuẩn thường thường bậc trung rồi.

13. Chương 13: Chấn Nhiếp Toàn Trường

Diệp Thiên Vân lái xe rời khỏi trường sau buổi học. Nhìn đồng hồ mới chỉ hơn bốn giờ chiều, hôm nay Diệp Thiên Vân có chút tâm sự nên không muốn trở về võ quán sớm, hắn lái xe đi vòng vòng xung quanh, định bụng sẽ mua vài bộ quần áo mới.

Diệp Thiên Vân từ lúc bắt đầu tu luyện Kim Chung Tráo tới nay, thể trọng tăng từ 65 kg lên tới 85 kg, tăng khoảng 1,25 lần, hai hôm trước khi đang luyện tập do dùng hơi quá sức lên đã làm rách quần áo tập luyện đang mặc trên người, vì vậy hôm nay hắn mới định đi mua vài bộ.

Bản thân Diệp Thiên Vân vốn cũng không quá để ý tới việc ăn mặc của bản thân, trước đây toàn mặc đồ bình thường, cộng giá của cả bộ quần áo mặc trên người lại chưa chắc đã đến 200 đồng.

Bởi vì lúc trước gia đình không cấp cho nhiều tiền lắm, nên nếu dành nhiều tiền mua quần áo thì khéo phải ăn mì tôm suốt dài dài. Giống như khi một người cao lênh khênh lại phải nằm trên một cái giường quá ngắn vậy, nằm thẳng cổ thì sẽ không đuôi được chân, vì thế bản thân hắn cũng không có nhiều nhu cầu về vấn đề ăn mặc này lắm.

Sau này ở chung với Lưu Giai Giai, mỗi tháng còn phải trích thêm ra hai trăm đồng để trả tiền cùng nàng, cho nên điều kiện sinh hoạt càng túng bấn hơn. Nhưng hắn lại chẳng tâm sự lời nào với Lưu Giai Giai, chỉ biết cứng chiều nàng quá mức, cho nên mới khiến mối tình này tan vỡ.

Thật ra mà nói Diệp Thiên Vân cũng phải chịu một phần trách nhiệm trong chuyện này, nhiều lúc nằm cô đơn một mình hắn cũng lẳng lặng nghĩ lại, việc cả hai chia tay không phải chỉ do lỗi của mỗi Lưu Giai Giai, tự bản thân hắn không chịu trao đổi gì với nàng cũng là một nguyên nhân quan trọng. Tình yêu không chỉ do một người, phải có hai người mới tạo thành yếu tố cơ bản của tình yêu.

Vừa đi vừa mãi mê suy nghĩ như vậy, Diệp Thiên Vân đi tới khu mua sắm, đi vào một cửa hàng tìm mua lấy hai bộ trang phục luyện tập hiệu Adidas, còn mua thêm một đôi giày. Vừa mặc bộ đồ này lên người trông Diệp Thiên Vân như tràn đầy sức sống, hình như còn tạo cảm giác rằng cả người hắn đang tỏa sáng nữa.

Bởi vì một tháng nay thể trọng của hắn tăng mạnh, khi trước Diệp Thiên Vân trông ốm nhom ốm nhách, nhưng hiện giờ thân thể hắn đã trở nên rất cân đối, cơ bắp càng ngày càng nổi lên cuộn cuộn, giống như dùng dao gọt vậy. Diệp Thiên Vân có tính cách sống khá nội tâm, mà cơ bắp của hắn lại quá phô trương, hình thành lên một thể thống nhất đầy mâu thuẫn, làm mấy tên đồ đệ của hắn hâm mộ mãi.

85 kg cân nặng nếu đem so với chiều cao của hắn cũng không tính là béo, ngược lại càng khiến cho vóc người hắn thể hiện được khả năng bùng nổ. Mỗi khi Diệp Thiên Vân phát lực, thân thể hắn như sợi dây cót bị ép lại, bất cứ lúc nào cũng có thể bật tung lên, tạo ra sự khác biệt rất rõ ràng với những người khác.

Cô gái bán hàng cho Diệp Thiên Vân cứ nhìn chằm chằm cơ thể hắn, trông như muốn nuốt chửng hắn vậy.

Mua quần áo xong, Diệp Thiên Vân ra tới bãi đỗ xe, khi hắn đang muốn lên xe trở về thì nghe thấy phía sau có người gọi hắn. Hắn quay người lại thì thấy Lưu Tùng và bạn gái của gã vừa bước ra khỏi xe, chính đang vẫy tay với mình.

Diệp Thiên Vân gật đầu với gã, Lưu Tùng đi tới chào hỏi Diệp Thiên Vân: “Đi mua cái gì vậy, mình cùng bạn gái tiện đường đi qua, không ngờ lại gặp được cậu ở đây” Nói xong còn nhìn xung quanh, như hy vọng có thể phát hiện ra cái gì đó.

Diệp Thiên Vân cười cười, nói: “Mình đi có một mình thôi, đến mua ít đồ linh tinh, giờ đang chuẩn bị về nhà” Diệp Thiên Vân cũng không ngờ sẽ gặp phải gã.

Lưu Tùng cười hì hì nói:” Cậu dạo này đang bận chuyện gì vậy, phòng chúng ta giờ vắng tanh, tớ cũng không hay về đây, chắc chỉ còn mỗi mình Trần Nhiên. Hay hôm nào rảnh chúng mình cùng đi chơi một chuyến đi.”

Diệp Thiên Vân gật gù đầu, nói:” Được đó, tớ vừa kiếm được một công việc nên hơi bận. Ngoại trừ thời gian lên lớp, cũng đã lâu chúng ta không đi đâu rồi, khi nào rảnh rồi thì làm một chuyến đi chơi.”

Lưu Tùng lại nói:” Một tháng rồi cậu không đến lớp TaeKwonDo, trợ lý giáo luyện Hàn Bằng hỏi nhiều về cậu đó, lần nào mình cũng trả lời qua loa lấy lệ. Nếu cô ấy mà hỏi tiếp thì bọn mình cũng hết biện pháp, bọn mình đã viện đủ mọi lý do rồi, cái gì mà ngã bị thương, xe đụng, bị cảm... nói tắt tẩn tật rồi”.

Diệp Thiên Vân nghe vậy thì đắm gã một cái, cười nói:” Được rồi, ngày mai có lớp phải không, mai mình sẽ tới, mình sẽ nói chuyện với cô ấy, mình sẽ không đến đấy nữa.” Lưu Tùng nhìn nhìn xe của Diệp Thiên Vân, lại đi quanh hắn một vòng, nói:” Động cơ 1.8T à, mình đã nói là cậu sẽ phát đạt mà, Vương Bằng cứ không tin cơ. Hiện giờ phòng chúng ta đã có hai chiếc xe rồi, ha ha ha, chúng ta là vô địch.”

Diệp Thiên Vân móc gói Trung Hoa ra mời Lưu Tùng một điếu, nói:” Ha ha, của người khác đấy, hôm nào đấy lại phải trả lại thôi. Giờ mình về trước đã, hôm nào có thời gian rảnh thì cậu đứng ra tổ chức, chúng ta ra ngoài chơi một chuyến. Nếu không lâu không liên hệ tình cảm của mọi người sẽ nhạt đi.”

Lưu Tùng nhận điếu thuốc, gật gù đầu với hắn, nói:” Được rồi, hai ngày nữa mình sẽ đứng ra tổ chức, chúng ta hẹn ngày mừng một tháng năm sẽ ra ngoài chơi.” Diệp Thiên Vân gật đầu, nói:” Vậy mình đi đây, có việc gì thì gọi điện nhé.” Nói xong lên xe rời đi.

Bạn gái Lưu Tùng nhìn theo ánh đèn sau chiếc Pasate, nói:” Bạn của anh ai cũng đẹp trai lại nhiều tiền như thế à? Em sẽ giới thiệu mỹ nhân ở khoa bọn em cho các anh ấy nhé.”

Nói xong thì quay sang nhìn Lưu Tùng, nhưng Lưu Tùng lại lắc lắc đầu, nói:” Cậu ấy là bạn trai của Lưu Giai Giai trong khoa bọn em, nhưng hiện giờ bọn họ đã chia tay rồi, liệu cậu ấy còn thích ai được nữa chứ?” Bạn gái Lưu Tùng thấy khó tin, nói:” Không phải chứ, vừa trẻ tuổi lại lắm tiền, đẹp trai như vậy không biết sẽ làm bao nhiêu cô điên đảo, cô ấy thật không có mắt.”

Lưu Giai Giai là một đóa hoa trong khoa của bọn họ, bạn gái Lưu Tùng lắc lắc đầu, hai người nắm tay nhau đi về phía khu mua sắm.

Diệp Thiên Vân trở về võ quán, luyện quyền một hồi, bỗng hắn cảm thấy nội tức của mình hơi mất không chế nên không luyện tiếp nữa, sau khi gọi Thạch Thanh Sơn đang luyện tập cước pháp lại dặn dò vài câu thì trở về phòng mình.

Vừa tiến vào phòng, Diệp Thiên Vân liền ngồi lên giường vận nội công, hai ngày qua hắn luôn cảm thấy bản thân có dấu hiệu đột phá cho nên đã sớm chuẩn bị. Hắn vận hành nội công nhanh hơn, chân khí vận chuyển theo tiểu chu thiên bắt đầu có chút biến động.

Diệp Thiên Vân để chân khí lắng lại một lúc, sau đó dẫn khí chạy tới kinh mạch thứ nhất, khí lưu hình xoắn ốc từ từ chạy vào kinh mạch, rồi chậm rãi tiến về phía trước. Lần này Diệp Thiên Vân không bị đau xé tim gan như lần đầu hình thành tiểu chu thiên nữa, hắn chỉ thấy hơi đau một chút, đồng thời còn cảm thấy tê nhức nữa.

Dòng chân khí dần dần đánh sâu vào kinh mạch, sau khoảng chừng một tiếng đồng hồ, cơ thể Diệp Thiên Vân đột nhiên run lên, hai mắt mở to, trên mặt mang theo vẻ hưởng thụ. Sau khi ổn định lại một chút,

Diệp Thiên Vân đứng dậy, từ từ bước về phía cửa sổ, mở hai cánh cửa ra, hắt hít thật sâu một hơi không khí trong lành, rồi bỗng nhiên hô tướng lên.

Diệp Thiên Vân ở tại tầng bốn, cũng không phải cao quá, nên khiến một vài người ngẩng đầu nhìn lên. Diệp Thiên Vân hô xong liền cảm thấy những điều phiền muộn trong lồng ngực nhất thời đã tan biến hết. Mười mấy năm khổ luyện cuối cùng cũng được báo đáp, giúp hắn lại thấy được hi vọng.

Nội công có tồn tại thật hay không đã là một vấn đề khiến Diệp Thiên Vân phải đau đầu suốt một thời gian, khi hắn tiến vào tầng thứ nhất thì vẫn còn hơi nghi ngờ, nhưng giờ cánh cửa trước mắt hắn đã được mở ra, đó chính là cánh cửa dẫn vào điện đường của võ học, hắn chỉ cần đẩy cánh cửa ấy ra là sẽ được thấy một chân trời khác.

Chân trời này hắn chưa bao giờ được tiếp xúc qua. Mọi thứ đều bắt đầu từ số không, đầy sự thần bí, chỉ đợi hắn từng bước từng bước phát hiện, điều này khiến tâm lý của hắn rất kích động.

Kim Chung Tráo luyện tới tầng hai, nội kinh cùng hộ thân khí công dần dần hình thành, chân khí trong thể nội cũng thâm hậu hơn, có thể bảo vệ nội tạng không dễ dàng bị thương. Luyện tới tầng thứ hai, công kích bình thường đối với người luyện chỉ như gãi ngứa, đó cũng là những tác dụng đầu tiên do Kim Chung Tráo phát huy.

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân đẩy cửa ra ngoài, hắn đi xuống sân tập ở tầng hai, rất nhiều học viên đều đang nghỉ ngơi, vừa nói chuyện phiếm vừa xem bốn người Thạch Thanh Sơn biểu diễn, có người còn lấy DV chụp hình lại. Trước mặt bọn Thạch Thanh Sơn có một cây cọc gỗ đường kính tầm bốn tấc, bốn người họ đang thử xem ai có thể đá gãy nó trước.

Bốn người đá hơn nửa ngày nhưng không một ai đá gãy được cọc gỗ, ngược lại chân còn thấy rất đau, nhưng cả bọn vẫn rất cố gắng. Đám học viên xung quanh lại trêu chọc, khiến bọn họ mặt đỏ rần, cắn răng muốn tiến lên thử một lần nữa.

Diệp Thiên Vân cười cười, hắn cũng muốn xem náo nhiệt nên đã ngồi ở phía dưới, không ngờ đám học viên lại kêu ầm lên sự phụ tới, có một học viên còn rống lên: "Sư phụ mau lên giúp các sư huynh đi, người xem bọn họ vì sĩ diện mà quyết liều mạng kia." Mấy tên đồ đệ bị nói tới mức hận không thể chui được xuống đất, cả bọn hung hăng trợn mắt nhìn tên học viên kia, tên học viên kia chỉ cười khan hai tiếng rồi không nói gì nữa.

Nhưng đám học viên lại ầm ầm khen ý kiến này hay, ai cũng kêu nên để Diệp Thiên Vân lên thử. Nhiều học viên còn chưa được thấy Diệp Thiên Vân đối luyện với người khác, thường thường chỉ được hắn chỉ điểm cho một chút mà thôi.

Diệp Thiên Vân nhìn lướt qua toàn sân, tay vẫy vẫy ý bảo mọi người trật tự lại. Sân tập đang ầm ĩ nhất thời trở nên yên tĩnh, các học viên đều lắng lắng đợi Diệp Thiên Vân.

Lúc này Diệp Thiên Vân mới nói: "Thật ra đây cũng là một phương pháp luyện khí, đề nghị các học viên chưa học nội công không nên luyện tập, không tốt cho thân thể đâu. Chỉ có luyện nội công tới một trình độ nhất định mới để chân không bị thương. Ta làm mẫu cho mọi người một lần." Mấy đồ đệ cũng nhân cơ hội chạy xuống xem Diệp Thiên Vân biểu diễn.

Mấy người bọn họ cũng muốn xem Diệp Thiên Vân phát lực thế nào để có thể đá gãy cọc gỗ kia.

Diệp Thiên Vân mỉm cười nói: "Các người nhìn cho rõ nhé, đem nội công vận đến chân, sau đó phát lực trong nháy mắt, đây là phương pháp đơn giản nhất." Nói xong chân Diệp Thiên Vân đột nhiên quét mạnh về phía cọc gỗ, chỉ nghe thấy một tiếng rầm rắc vang lên, cọc gỗ đã gãy làm hai đoạn, nhanh, chuẩn, mạnh, tất cả đều được Diệp Thiên Vân thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Lúc này sân tập vang lên một tràng pháo tay, một đá của Diệp Thiên Vân đã khiến mọi người phải kính trọng. Nhiều học viên lần đầu tiên được thấy Diệp Thiên Vân phát uy, có mấy nữ học viên còn hét lên chói tai.

Diệp Thiên Vân cười nhạt, hiện giờ hắn rất có hứng thú nên nói thêm: "Thật ra đá cũng có thể phân các loại khác nhau, có loại tập trung sức mạnh vào một điểm, mà có loại tập trung đến một điểm rồi phát ra, loại này đáng sợ hơn loại vừa rồi rất nhiều, ta làm mẫu cho các người một lần."

Trương Lượng muốn lấy một cây cọc gỗ ra thay thì Diệp Thiên Vân nói:” Không cần, chỉ cần đoạn này là đủ rồi.” Cả sân hoảng sợ, ở trong sân chỉ còn nửa đoạn cọc gỗ thôi, một nửa còn lại đã bị đá sang bên. Vết gãy rất nhẵn, sức mạnh của một đá vừa rồi khiến đám học viên sùng bái không thôi.

Từ dấu vết trên cọc gỗ có thể thấy được sức mạnh của một đá này được khống chế rất tốt, nửa đoạn trên bị đá văng ra chưa tới một mét, cho thấy khi cọc gỗ bị đá gãy thì lực ở chân lập tức được thu lại. Tất cả sức mạnh đều được khống chế, không dư thừa một chút lực nào, như vậy còn không được coi là lợi hại? Mỗi người trên sân trong lòng đều rung động.

Mọi người đều nhìn Diệp Thiên Vân, xem ra người trẻ tuổi này công phu cũng quá đáng sợ, không biết là luyện tập từ năm bao nhiêu tuổi đây!

Người ngồi phía dưới đều chăm chú đợi một đá tiếp theo của Diệp Thiên Vân, mà Thạch Thanh Sơn bọn họ đã kích động tới mức mặt đỏ hồng, tay nắm chặt lại, ánh mắt tập trung vào nửa đoạn cọc gỗ còn lại, như rất sợ bỏ qua mất cơ hội.

Một tháng này bọn họ đi theo Diệp Thiên Vân, mỗi người đều có tiến bộ khác nhau, mà trong mấy người bọn họ hai người nắm vững nhất là Thạch Thanh Sơn và Trương Lượng.

Mấy người bọn họ theo Diệp Thiên Vân học được không ít kỹ xảo, lần này sư phụ biểu diễn, đương nhiên phải xem cho kỹ, sau này phải nghiên cứu cẩn thận. Đúng vào lúc này Diệp Thiên Vân lại đá ra một đá nhanh như chớp. Lúc này mọi người đều nhìn được rõ ràng, chân vừa tiếp xúc với cọc gỗ là liền thu hồi ngay, sau đó cọc gỗ đột nhiên vỡ tung, mảnh vụn bắn ra bốn phía, nửa đoạn cọc gỗ còn lại đều nát bấy. Cả sân im ắng như tờ, sau đó đột nhiên rào rào lên.

Nếu có người cảm thấy cú đá đầu tiên rất đẹp, thì cảm giác ở cú đá thứ hai lại là sợ hãi, quả thật khó có thể tưởng tượng nổi nếu cú đá này mà đá trúng người thì cơ thể không biết có vỡ tung ra như đoạn cọc gỗ kia không?

Phát lực quá mạnh, thật đáng sợ, không biết có phải là thật không nữa. Có học viên còn hoài nghi đây không phải gỗ thật nên nhặt mảnh vụn lên kiểm tra. Người dùng DV chụp cảnh vừa rồi thì vô cùng kích động, phải mang phim này về rửa thành ảnh, đem đi khoe cho bạn bè mới được.

Trương Lượng và Thạch Thanh Sơn lại cảm thấy bất lực, bọn họ rõ ràng hơn ai hết, chỉ có nửa đoạn cọc gỗ ngắn tũn thế, phải cần sức mạnh thế nào mới có thể đá nó nát bấy được như vậy. Ít nhất cũng phải gấp năm lần sức mạnh của cú đá thứ nhất, nếu không thì chắc cũng không đủ rung đoạn cọc gỗ đấy. Quả là quá đáng sợ.

Thạch Thanh Sơn không khỏi nhớ lại lần đầu tiên đánh nhau với Diệp Thiên Vân, nếu Diệp Thiên Vân cũng đá cho mình một cú như vậy thì sẽ làm sao. Mà Trương Lượng bọn họ rõ ràng càng thấy si mê với loại sức mạnh này, ánh mắt có chút mơ màng. Nhiều học viên đều chụp ảnh cảnh vừa rồi, bọn họ muốn mang về cho bạn bè xem, trong lúc nhất thời cả sân cứ nhao nhao lên, Diệp Thiên Vân thấy bọn họ như vậy thì mỉm cười đi lên tầng ba. Rất nhiều học viên đều thấy sùng bái vị sư phụ tuổi còn rất trẻ này.

14. Chương 14: Từ Giờ Không Học Taekwondo Nữa

Sáng sớm hôm sau hán đã chạy lên trường, gặp đúng phải tiết học của tiến sĩ mỹ nữ. Kỳ thực Diệp Thiên Vân thấy rất thích những tiết giảng của Hàn Vận, vì trong khi giảng cô ấy hay kết hợp giữa lý thuyết cùng thực tế. So với những cách giảng suông thông thường thì cách giảng này thực dụng hơn.

Hơn nữa Hàn Vận còn thường đề ra vài quan điểm, phương pháp mới, làm Diệp Thiên Vân thấy rất hứng thú, cho nên trong những tiết của cô hán đều chăm chú nghe giảng, nhờ đó mà cũng thu được không ít kiến thức.

Thực ra hiện giờ có rất nhiều giảng viên đại học khi đứng lớp đều giảng dạy một cách rất máy móc, ngay cả giáo án cũng không có. Họ chỉ muốn kiếm được cái danh giảng dạy ở đại học, chẳng có tí hiểu biết, tính sáng tạo cần thiết của một giáo viên. Cho nên Diệp Thiên Vân mới cảm thấy tiết học của Hàn Vận rất thực tế.

Nhưng có quá ít sinh viên có cùng suy nghĩ này với hân, trong tiết của Hàn Vận số người ngồi nghe giảng thật sự chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, đa số còn lại thì chỉ thấy hứng thú với bản thân cô ấy, đáng người, khuôn mặt, cùng cả giọng nói thôi.

Nhưng sau khi nghe được tin cô ấy đã có chồng, rất nhiều sinh viên đã cảm thấy tuyệt vọng.

Cô giáo xinh đẹp như vậy mà lại để người khác chiếm mất, trong lòng đám sinh viên dù ít dù nhiều cũng cảm thấy khó chịu. Nghe nói chồng của cô cũng là một tiến sĩ, giao thiệp rất rộng. Mà thật ra dù cô ấy chưa có chồng, nhiều sinh viên cùng chung một mục tiêu như vậy, số người có thể thành công được cũng chẳng là bao.

Vừa mới vào tiết Hàn Vận đã giao cho một bài tập, đề bài là viết một bài luận về xu hướng phát triển vốn xoay vòng ở Mỹ, điều này khiến cho rất nhiều sinh viên cảm thấy bất ngờ. Bởi vì đa phần giảng viên không giao bài tập, trước kì thi bắt sinh viên làm đề tài là được. Không ngờ cô giáo xinh đẹp này lại còn bắt nộp luận văn nữa chứ, khiến cho đám sinh viên kêu trời mãi không thôi.

Diệp Thiên Vân ghi lại đề bài, hân định sẽ viết một bài luận, Lưu Tùng kinh ngạc hỏi: “Cậu định viết thật sao, cô giáo nói viết hay không viết cũng được mà? Giờ cậu bận như vậy, còn thời gian đâu nữa mà viết cái này?”

Diệp Thiên Vân cảm thấy tốt nhất là không nên giải thích gì cả, vì thế hân nói: “Mình nếu có thời gian thì sẽ viết, còn nếu không có thì thôi. Viết luận văn rất tốt cho bản thân đấy” Vừa nói vừa nhét sách vào trong cặp.

Vương Bằng nhìn cả đám bạn cùng phòng, hết sức phấn khởi nói: “Chiều nay bận rồi, ngày mai các cậu có thời gian không? Chúng ta ra ngoài chơi đi, mang cả người thân đi cùng, mọi người thấy sao?” Diệp Thiên Vân nói: “Hay là thôi đi, ngày mai mình phải đi làm việc, kiểm thử bảy, chủ nhật nào đó chúng ta đi chơi, được không?”

Mọi người nghe Diệp Thiên Vân nói không có thời gian thì cũng gật gật đầu, lần này không đi được thì còn lần sau, tìm ngày nghỉ lễ nào đó đi chơi chắc mọi người sẽ rất vui vẻ.

Thật ra Diệp Thiên Vân hiện giờ không có tâm tình nào để đi chơi, hân hận không thể dành hết thời gian vào việc luyện võ. Sau đó cả đám cùng trở về phòng ngủ, vì buổi tối còn có lớp TaeKwonDo nên mọi người không muốn đi đi về về. Tính đến giờ Diệp Thiên Vân đã đi học được hai buổi TaeKwonDo, nhưng rồi lại bỏ tận một tháng, quần áo cũng mới chỉ mặc có một lần. Đám Lưu Tùng thì đi rất đều đặn, cứ vừa nhắc tới TaeKwonDo là la là hét, làm như đều là học viên gương mẫu cả ấy. Cả đám đi thẳng về phòng ngủ, hai chiếc xe cùng dừng lại ở dưới tầng, khiến cho mọi người đều phải chú ý.

Cả đám đi vào phòng ngủ, Lưu Tùng quay sang nói với Diệp Thiên Vân: “Chốc nữa tốt nhất cậu nên đến lớp TaeKwonDo xem thế nào đi, Hàn Bằng đã hỏi mình mấy lần rồi, mình vẫn nói cậu có bệnh, còn chưa có ra viện, mà hình như cô ấy không tin, mắt cứ nhìn mình chằm chằm. Mình cảm thấy rất có thể là cô ấy đã thích mình rồi!”

Diệp Thiên Vân nghe vậy thì tí lẩn ra ngất, lời như vậy mà cũng có thể nói ra được, thật là có chí khí!

Phòng ngủ lại dấy lên một màn gió tanh mưa máu, lấy Vương Bằng làm lãnh đạo chủ chốt, dẫn dắt đồng chí Trần Nhiên mở cuộc tấn công mãnh liệt với Lưu Tùng. Nội dung chủ yếu của cuộc tấn công xoay xung quanh vấn đề trợ lý huấn luyện viên Hàn Bằng có thích Lưu Tùng thật hay không.

Vương Bằng rống lên: “Hàn Bằng cũng hỏi ta mấy lần nữa, nhưng đều là về chuyện của Diệp Thiên Vân, người thật là tiểu hà hoa dâm đẳng, thế mà lúc nào cũng tự cho mình là thanh cao” Lưu Tùng cũng mặc kệ, hân cầm cái bô đập bồm bộp lên người Vương Bằng: “Vậy lần trước người ở lớp TaeKwonDo dạy tiểu cô nương nhà người ta thì sao, người nghĩ người là huấn luyện viên chắc, còn muốn lén lút giao lưu với người ta, ta thấy người mới đúng là tiểu mẫu đơn phóng đẳng, ha ha ha...”

Nói xong còn mượn tiếng cười to hết sức khoa trương của Châu Tinh Tinh làm để true chọc, khiến cho Vương Bằng phải chật vật, đành cắn răng thu quân.

Đánh bại được Vương Bằng, Lưu Tùng trong lòng cảm thấy rất đắc ý, quay qua nói với Diệp Thiên Vân: “Mấy người chúng mình hình như đều bị hỏi qua rồi, không biết cô ấy tìm cậu có việc gì. Theo như mình

biết thì không chỉ mình cậu vắng mặt, có rất nhiều người báo tên xong cũng không thấy đến, nhưng sao cô ấy lại chỉ tìm mỗi cậu thôi nhỉ?”

Trần Nhiên cũng từng bị hỏi qua nên gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Mà điều này cũng khiến cho Diệp Thiên Vân cảm thấy mê hoặc, mình với trợ lý huấn luyện viên cũng không quen biết gì, chỉ mới gặp nhau có hai lần, cô ấy không cần phải quan tâm mình đến mức đấy chứ. Mà mình ở lớp TaeKwonDo cũng đâu phách lối lắm nhỉ. Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu, nghĩ nhiều như vậy để làm gì, tí nữa đến gặp mặt là sẽ biết ngay.

Mọi người trong phòng bắt đầu nói chuyện về cuộc sống gần đây như thế nào, những người khác thì vẫn như xưa, chỉ có mỗi Diệp Thiên Vân là thay đổi quá rõ ràng. Lưu Tùng nói đùa rằng Diệp Thiên Vân đã được người ta bao, cả xe cả nhà đều có hết, lên đời rồi, còn đòi hán phải mang theo mọi người để cùng hưởng vinh hoa phú quý nữa.

Diệp Thiên Vân nghe vậy cũng không để bụng, hán chỉ nói là hiện giờ mình đang làm huấn luyện viên, quản lý ở một trung tâm tập thể hình.

Hán thầm nghĩ, bây giờ mình đang ở võ quán Thành Phong, chẳng phải đấy cũng là một trung tâm tập thể hình sao, mà mình ở đấy có thể quản được tất, thế không phải mình là quản lý à. Suy nghĩ này khiến chính hán cũng cảm thấy buồn cười. Việc mình tới giảng dạy ở võ quán tạm thời không nên nói tới thì hơn, đỡ phải phiền phức.

Đám Vương Bằng lại vô cùng ngạc nhiên, Vương Bằng nói: “Cậu đi tập thể hình từ khi nào vậy, kiếm bầm a, biết thế mình đã sớm đi học. Không cần gì nhiều, mình chỉ cần đủ mua được một chiếc xe là mình thỏa mãn rồi. Bình thường đi học cũng có thể khoe khoang, như vậy sau này đứng trước mặt đám sinh viên khác cũng có thể diện hơn!”

Lưu Tùng cũng nói: “Tiền mình mua xe đều là của gia đình cho, mỗi tháng còn phải xin tiền nhà. Diệp Thiên Vân cậu đúng là có năng lực, tự kiếm ra được tiền, mình vẫn còn kém xa cậu, còn phải tiếp tục cố gắng hơn”.

Diệp Thiên Vân thấy vẻ mặt của cả đám thì cũng hơi buồn bã, hán an ủi: “Hiện giờ chúng ta vừa mới lên đại học, ở nhà cũng chưa cần chúng ta kiếm tiền vội. Đợi khi nào mình tìm được cách kiếm tiền thì sẽ không quên mọi người đâu” Mấy câu này của hán rất chân thành, khiến cả đám đều gật gật đầu.

Trò chuyện một lúc thì đã đến giờ đi học TaeKwonDo, cả đám thu dọn đồ đạc một chút rồi lái xe đến đạo quán. Đợi tiến vào sân thể dục thì Diệp Thiên Vân cùng đám bạn đi thay đồ, có điều hán cảm thấy bộ đồ này giờ hơi nhỏ, không vừa người nữa.

Tuy vậy Diệp Thiên Vân vẫn mặc vào rồi ngồi đợi vào lớp, cả đám ngồi cùng nhau. Bỗng nhiên Vương Bằng, Lưu Tùng và Trần Nhiên lại nổi hứng đóng kịch.

Vương Bằng không biết kiếm được ở đâu ra hai cây gậy, một cây đưa cho Lưu Tùng. Lưu Tùng nhận lấy gậy, nói: “Người tuổi còn trẻ sao luôn muốn chết sớm như vậy chứ? Hai mươi năm sau, người bảo ta đi đâu để tìm đối thủ đây?”

Vương Bằng bỗng nhiên nói: “Nếu đã như vậy, người cần gì phải giết hán?” Lưu Tùng mặt trầm hán, lạnh lùng nói: “Bởi vì ta chỉ biết kiếm pháp để giết người” Vương Bằng thở dài một hơi, Trần Nhiên đứng ở bên bắt đầu diễn thuyết: “Bởi vì hán biết người này không nói dối. Người này chỉ dùng một kiếm, đều là tuyệt kiếm, không chút lưu tình, cũng không chừa lại đường lùi”.

Lưu Tùng thần nhiên nói: “Không phải người chết, thì là ta chết!” Trần Nhiên lại tiếp: “Hán đâm ra một kiếm, sẽ không để ai có đường lựa chọn, ngay cả chính hán cũng không có đường lựa chọn” Lúc này Vương Bằng bị một kiếm đâm ngã, vừa mới ngã xuống, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng cười như chuông bạc. Sau đó lại nghe có người nói: “Tây Môn Xuy Tuyết đại hiệp, Hoa Mãn Lâu đại hiệp, đã tới giờ học TaeKwonDo rồi”.

Cả đám quay về phía phát ra tiếng, chỉ thấy Hàn Băng bình thường không cười lấy một lần mà giờ lại bật cười, trông giống như một đóa hoa Hải Đường nở rộ, khiến người khác cảm thấy mê ly. Cô đang mặc một

bộ võ phục màu trắng, tục ngữ có câu: Nữ nhân đẹp nhất khi mặc đồ trắng. Bây giờ Hàn Băng mặc đồ màu trắng càng làm tăng thêm vẻ thuần khiết của cô.

Hàn Băng để lộ ra đôi bàn chân sáng bóng, cả người mặc đồ trắng khiến cô có một khí chất tươi mát. Ánh mắt hơi nheo nheo như cười, hàng mi lá liễu, tóc vẫn được buộc kiểu đuôi ngựa, khiến người ta cảm thấy tươi mới, thoát tục. Thường ngày không cười thì không nói, nhưng hôm nay cô ấy đã bật cười, nụ cười đó khiến cho đám Lưu Tùng ngẩn ngơ. Hàn Băng ở lớp TaeKwonDo không phải là người hay cười, ít nhất thì trong một tháng học võ Lưu Tùng bọn họ chưa được thấy Hàn Băng cười bao giờ, vì thế khi thấy cô cười cả đám cứ há hốc miệng, bộ dáng giống hệt anh trư, thậm chí còn chảy cả nước miếng nữa.

Diệp Thiên Vân cũng không khỏi bật cười, mấy loại tình tiết trong tiểu thuyết mà có thể đem ra biểu diễn ở chỗ này, xem ra mấy tên này thật có tài hoa xuất sắc. Hôm nay Hàn Băng cũng có chút gì đó khác với ngày trước, giống như đang có chuyện gì vui mừng vậy.

Đám Lưu Tùng thấy Hàn Băng đi đến thì rất hưng phấn, hận không thể cùng tiến lên vây quanh nàng, mỗi người một câu nói loạn cả lên. Mấy tên đám dật này, chỉ cần cho chúng cơ hội thì chúng sẽ không bỏ qua, giống như một đám ong mật chăm chỉ vây lấy Hàn Băng.

Diệp Thiên Vân hơi khó hiểu vì sao Hàn Băng hỏi nhiều về mình như vậy, cho nên hắn không khỏi nhìn về phía cô, nói: “Huấn luyện viên, tôi gần đây bị bệnh, bệnh tình không thuyên giảm, vì vậy mới không đến lớp được”.

Hàn Băng gật gật đầu nói với hắn: “Tôi biết, chuyện của anh lát nữa sẽ nói tiếp, bây giờ vào lớp trước đã” Nói xong đi vào sân tập hợp mọi người lại.

Hiện giờ lớp TaeKwonDo cũng không giống như lúc trước, huấn luyện viên người Hàn Quốc sau khi dạy hết các động tác thì không đến dạy nữa, chỉ chú tâm vào luyện tập. Cho nên mỗi buổi học đều do Hàn Băng tới hướng dẫn học viên luyện tập, đợi một thời gian sau huấn luyện viên Hàn Quốc Kim Hùng Hách mới lại tới dạy tiếp.

Đợi làm xong những động tác khởi động, các học viên bắt đầu luyện tập, mà Hàn Băng thì đi tới hướng dẫn từng người một, đợi tới lúc đến bên người Diệp Thiên Vân mới nói: “Hết giờ anh đợi tôi một chút, tôi có việc cần tìm anh” Nói xong lại xoay người rời đi.

Đám Lưu Tùng thấy vậy thì không khỏi đỏ mắt, đặc biệt là Vương Bằng, gã chết trym này mỗi lần tới học đều là người luyện chăm chỉ nhất trong cả đám, những mong có thể được trợ ký huấn luyện viên khen ngợi, vậy mà... Gã nói: “Người giỏi lắm Diệp Thiên Vân, không ngờ dám hạ độc thủ sau lưng ta, ta phải mất bao nhiêu thời gian, tốn bao nhiêu tinh lực, làm đủ mọi công tác chuẩn bị, vậy mà giờ đều bị nước cuốn trôi hết. Người trả tuổi xuân cho ta, trả những tháng ngày tươi đẹp cho ta”.

Nói xong còn ra vẻ muốn lao lên, Lưu Tùng cũng bất bình nói: “Lão tử ta ở đây chờ hơn một tháng trời, vậy mà giờ chuyện tốt lại bị phá hỏng, ai trả tuổi xuân cho ta?”

Trần Nhiên nói: “Mấy người các ngươi trình đã còi còn muốn tranh với người ta?” Nói xong còn khoa tay múa chân vài cái. Mâu thuẫn chuyển di pháp (phép chuyển mâu thuẫn) đã được thực hiện thành công, hai người Vương Bằng, Lưu Tùng lao về phía Trần Nhiên, cả đám nhảy vào đánh lộn đến mù trời mịt đất.

Diệp Thiên Vân cười cười, mấy tên bạn cùng phòng này đúng là có tài diễn kịch không cần bố trí, cứ lúc nào hứng là biểu diễn, mà mỗi lần biểu diễn đều có dính dáng đến gái, sau đó bắt đầu to chuyện lên, làm hắn mỗi lần đều phải dở khóc dở cười.

Lưu Tùng bọn họ còn chủ động dạy cho Diệp Thiên Vân một vài động tác TaeKwonDo, mà Diệp Thiên Vân chỉ cần luyện tập mấy lần là hoàn toàn nắm vững được, động tác rất đúng tiêu chuẩn, cứ như đã sớm học từ trước rồi vậy. Khiến cho đám Lưu Tùng không dám tin tưởng. Mấy động tác này là kết quả học tập được sau một tháng của bọn họ, nhưng Diệp Thiên Vân chỉ cần một lát là học xong hết, điều này khiến người khác khó có thể tiếp thu được.

Đợi hết buổi học, các học viên đều đi thay quần áo hết, trên sân chỉ còn vài người, Hàn Băng đi về phía Diệp Thiên Vân, nói: “Đi theo tôi một lúc” Nói xong liền đi về phía cửa bên, Diệp Thiên Vân đi theo đằng sau.

Đi qua cửa bên, lại đi sâu vào một đoạn ngắn nữa, đến cạnh một cửa phòng, Hàn Băng rút chìa khóa ra mở cửa. Diệp Thiên Vân nhìn vào trong thấy đây là một sân luyện tập rất rộng rãi, chính quy, ở quanh còn bày vài cái bàn và một ít dụng cụ.

Hàn Băng đóng cửa phòng, xoay người lại nói: “Diệp Thiên Vân, tôi cảm thấy anh không bị bệnh, cơ thể anh rất khỏe mạnh, nhìn không giống như bệnh nặng mới khỏi, có phải anh đang lừa tôi không?” Nói xong còn nhìn chăm chăm vào mắt Diệp Thiên Vân, như muốn nhìn vào trong đôi mắt đó để biết những lời hắn nói là thật hay giả vậy.

Diệp Thiên Vân nhìn Hàn Băng, hắn cũng nhìn mắt cô chăm chăm, nói: “Tôi gần đây thấy thân thể không thoải mái, cho nên mới không đến lớp” Tổ chất tâm lý của Diệp Thiên Vân rất tốt, nói dối không hề thấy căng thẳng.

Hàn Băng hơi nghi ngờ, cô không phân biệt được lời hắn nói là thật hay giả nữa, vì vậy liền nói: “Tôi biết anh không phải là người mới học võ, anh không thấy xa lạ với các TaeKwonDo. Người khác học một động tác cũng phải lặp đi lặp lại nhiều lần, còn anh mới chỉ tới học có hai buổi, vậy mà lại thực hiện được những động tác này vô cùng thuần thục. Anh nói thật cho tôi biết anh có cấp bậc gì rồi?” Hàn Băng hiểu nhầm Diệp Thiên Vân thành một cao thủ TaeKwonDo rồi.

Diệp Thiên Vân rất ngạc nhiên với nửa câu đầu của Hàn Băng, không ngờ mình lại để lộ sơ hở lớn như vậy, nhưng nửa câu sau của cô lại khiến hắn cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ chỉ có TaeKwonDo mới có cao thủ sao? Nghĩ vậy Diệp Thiên Vân nói: “Tôi chưa bao giờ học qua TaeKwonDo, cho nên mới tới đây học, ai biết được lại bị mắc bệnh, cho nên tôi mới không luyện tập kiên trì” Nói xong còn ra vẻ vô tội nhìn nhìn Hàn Băng.

Hàn Băng hơi nghi ngờ, chiếu theo lý thuyết thì những việc như này cũng không cần phải giấu diếm, chẳng lẽ mình thật sự đoán sai rồi sao? Mà suy nghĩ kỹ thì lại thấy một người có thể kéo được 100kg sao có thể là người bình thường được, phải biết rằng vận động viên cử tạ cử giật cũng chỉ được hơn 100kg mà thôi, người bình thường liệu có được sức mạnh như vậy không?

Hàn Băng lại quan sát Diệp Thiên Vân, thấy hắn không giống như vận động viên cử tạ thì do dự hỏi: “Vậy anh luyện cái gì?” Sự tò mò của cô càng lúc càng lớn.

Diệp Thiên Vân cảm thấy tính tò mò của Hàn Băng quá lớn, mình học cái gì thì có liên hệ gì đến cô ta, vì vậy hắn trả lời qua loa: “Tôi không luyện gì cả, đến đây chỉ vì muốn học TaeKwonDo thôi. Huấn luyện viên, nếu không còn chuyện gì khác thì tôi xin về trước” Sau đó suy nghĩ một chút lại nói: “Sau này rất có thể tôi sẽ ít tới tập TaeKwonDo, tôi mới tìm được việc, vừa làm vừa học nên sẽ không có thời gian đi học, cảm ơn cô đã chỉ bảo” Nói xong liền xoay người rời đi.

Nghi ngờ của Hàn Băng còn chưa được làm rõ thì sao có thể để hắn đi dễ dàng được, lại nghe thấy hắn nói muốn vừa làm vừa học cô cảm thấy vừa tức lại vừa buồn cười. Rõ ràng cô mới thấy hắn lái xe đến đây, thế mà còn dám nói mới tìm việc, cuối cùng cũng để cô tìm được một sơ hở, cái này rõ ràng là nói dối, nói ra ai mà tin được, vì vậy Hàn Băng vội vàng nói: “Anh nói dối, nếu anh mà không đến tôi sẽ ghi học phần của anh là không, muốn đi là đi được chắc” Nói xong còn làm ra vẻ dừng đứng, tưởng rằng Diệp Thiên Vân sẽ mắc câu.

Diệp Thiên Vân nào có sợ sự uy hiếp của Hàn Băng, hắn xoay người lại nói: “Chẳng sao, học phần của tôi đã đủ rồi” Diệp Thiên Vân không hề quan tâm đến điểm học phần, nên chút ít điểm học phần ấy chẳng quan trọng gì với hắn, lúc trước đến đây học cũng chỉ vì muốn cùng tham gia với đám bạn cùng phòng mà thôi.

Câu này đã khiến cho Hàn Băng giận tóe khói, cô vốn tưởng Diệp Thiên Vân sẽ nói mấy câu mềm mỏng, sau đó sẽ tự nói lý do để cô bỏ qua cho hắn. Ai ngờ Diệp Thiên Vân lại làm khác xa so với tưởng tượng của cô. Tính khí đại tiểu thư của Hàn Băng hoàn toàn bộc lộ ra, cô không còn giống với ngày thường nữa, khuôn mặt vốn ứng hồng giờ tái mét, giọng cô trở nên lạnh lùng: “Muốn đi dễ dàng như vậy sao!” Vừa dứt lời, liền đó là một cú đá về phía mạng sườn của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân mới xoay người đi được hai bước, thì phát hiện đằng sau có tiếng gió truyền tới. Từ sau khi tu luyện nội công, phản ứng của thân thể hắn trở nên rất nhạy bén. Nếu là trước kia, tuy cảm giác với

bên ngoài của hắn cũng rất nhạy, nhưng khả năng phán đoán phương hướng lại không chính xác, so với bây giờ thì kém xa.

Từ khi động tác của Hàn Băng bắt đầu phát lực, hắn đã đoán ngay được phương hướng, sức mạnh cùng thời gian thực hiện, loại cảm giác này thật quá huyền diệu, như được nhìn tận mắt vậy, mà hình như còn chi tiết hơn cả nhìn bằng mắt thật.

Nếu lúc này hắn quay người lại, và đem tất cả những cảm giác trong đầu mình vẽ ra thành một bức tranh, hắn có thể thấy bức tranh đó giống hệt với những cảnh trước mắt mình, thậm chí còn chân thực hơn. Sức mạnh, tốc độ, không khí chuyển động, tất cả đều quá chân thực, giống như được xem một bộ phim 3D vậy.

Diệp Thiên Vân không có xoay người, nhưng lại biết cú đá này sắp đá trúng vào hông mình, cho nên hắn phát lực, bấp thịt nhanh chóng co lại, Kim Chung Tráo lập tức được vận hành để bảo vệ phần lưng trước cú đá.

“Bịch” một tiếng, hai nguồn lực va chạm vào nhau tạo ra một âm thanh nặng nề.

Hàn Băng thấy hơi hối hận, chỉ vì nóng giận nhất thời mà dốc hết sức đá lên người ta từ đằng sau. Giờ mắt thấy sắp đá trúng, cô muốn dừng lại cũng không kịp nữa, bàn chân vẫn quét thẳng về phía Diệp Thiên Vân.

Hàn Băng từ nhỏ đã luyện TaeKwonDo, bản thân cô tự biết rất rõ, cú đá này có thể đá nát tấm gỗ dày một tấc, người bình thường chắc chắn không thể chịu được. Cô đang định sau khi đá thì chạy lại xem Diệp Thiên Vân có bị làm sao không. Ai ngờ vừa đá trúng bàn chân liền cảm thấy đau nhức như đã đá phải một tảng đá vậy.

Không để tâm tới nỗi đau nơi bàn chân, Hàn Băng nhìn Diệp Thiên Vân. Chỉ thấy hắn không hề hấn gì, vẫn đứng yên tại chỗ, sau đó còn xoay người lại nhìn cô nghi hoặc nói: “Lực đạo yếu quá, từ giờ tôi sẽ không học TaeKwonDo nữa”.

Sắc hồng thoảng hiện trên mặt Hàn Băng rồi lan ra tới tận cổ, bản thân cô từ nhỏ đã luyện TaeKwonDo, ban đầu còn luyện cùng với nam. Bởi vì có kỹ thuật tốt, nhưng sức mạnh lại quá yếu, cho nên cô có yêu cầu rất cao về sức mạnh.

Liều mạng luyện tập sức mạnh, đó chính là niềm kiêu ngạo của cô, nhưng hiện giờ sức mạnh đó lại bị người ta nói nó chẳng đáng một đồng, thậm chí còn không thêm học TaeKwonDo. Hàn Băng trong lòng cảm thấy bức bối khó tả, muốn nói vài câu tranh luận, nhưng lại không nói lên lời, quả thật cú đá vừa rồi không thể gây chút thương tổn gì cho người ta.

Diệp Thiên Vân vẫn nhìn cô. Vừa rồi khi vận hành Kim Chung Tráo, hắn cảm thấy như có một lớp màng bao phủ phía ngoài da, một đá của Hàn Băng không thể gây được chút thương tổn nào cho hắn. Diệp Thiên Vân nhìn xuống chân của Hàn Băng, chân đã đỏ hồng cả lên, đó là những dấu hiệu của việc sưng tấy, hắn lắc lắc đầu rồi đẩy cửa rời đi.

Hàn Băng thấy Diệp Thiên Vân đẩy cửa bỏ đi thì càng cảm thấy bị sỉ nhục. Loại cảm giác này giống như khi trẻ con đi đánh người lớn vậy, có cảm giác không biết tự lượng sức mình. Điều này khiến cho cô vốn tâm cao khí ngạo không thể nào chịu được. Ngay cả tư cách so tài cũng không có, còn đòi làm huấn luyện viên hướng dẫn cho hắn. Nghĩ tới đây, Hàn Băng nhìn lại bàn chân của mình, nó đã bắt đầu sưng lên, cô cảm thấy như mười mấy năm luyện tập của mình đều như đã trảng xe cát, trong lúc nhất thời không tìm được đã bật khóc, nước mắt như châu ngọc chảy dài trên gò má như lê hoa đái vũ. Nhưng lòng tự tôn của Hàn Băng lại không cho phép cô rơi lệ, điều này khiến cô cảm thấy mâu thuẫn, sau đó cô lại đem mọi chuyện đều đổ hết lên đầu Diệp Thiên Vân, vừa khóc vừa hô: “Diệp Thiên Vân!”

Đáng tiếc tác giả của mọi chuyện - Diệp Thiên Vân đã sớm đi tới phòng thay đồ. Cởi bỏ bộ quần áo luyện tập TaeKwonDo ra, cầm lên xem lại mới thấy, gần đây thể trọng của hắn tăng mạnh, bộ quần áo lại được mua từ trước, nên vừa rồi khi phát lực, phần áo dưới nách đã bị rách ra.

Mà phía đằng sau cũng trúng phải một đá của Hàn Băng, cộng thêm sức mạnh của hắn làm áo rách cả một mảng lớn. Bộ quần áo này căn bản không thể mặc được nữa, chỉ còn nước ném vào thùng rác. Diệp Thiên Vân đổi một bộ quần áo khác rồi rời khỏi sân thể dục, ngồi lên xe hắn vừa làm một điều thuốc vừa suy nghĩ lại về một đá vừa rồi. Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân sử dụng Kim Chung Tráo, hiệu quả của tầng hai

cũng chưa được rõ ràng, nhưng đối với những người luyện tập võ thuật bình thường mà nói thì loại công phu này cũng cao hơn nhiều rồi, không thể so sánh cùng một đẳng cấp được. Một đá vừa rồi không tạo được chút ảnh hưởng gì tới cơ thể mình.

Diệp Thiên Vân chẳng hề có cảm giác gì về cú đá đó, mà cảm giác của hắn lại rất nhạy bén, vậy chỉ có thể nói, cú đá vừa rồi hoàn toàn tác dụng lên trảo khí hộ thân, không tiếp xúc được chút da thịt của hắn. Xem ra Kim Chung Tráo không hổ là thần công Thiếu Lâm, mới luyện tới tầng hai mà đã có uy lực như vậy rồi.

Thật ra Hàn Băng cũng khá may mắn, nếu Kim Chung Tráo luyện tới tầng năm, khi đó cô không chỉ bị sưng chân đơn giản vậy thôi đâu, mà chân sẽ bị trảo khí phản chấn lại cho gãy xương. Món công phu ngoại gia này của Diệp Thiên Vân vô cùng bá đạo, ban đầu còn chưa lộ ra hết, nhưng càng về sau hiệu quả càng thể hiện rõ.

Diệp Thiên Vân ném điều thuốc đi rồi bắt đầu khởi động xe, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên. Khi hắn nhận được tháng lương đầu tiên đã tự mua cho mình một chiếc di động kha khá, còn định gửi cho nhà một ít tiền để đỡ dần cha mẹ không phải vì tiền mà bôn ba nữa. Rút điện thoại ra xem, hóa ra là người nhà gọi, trong lòng hắn liền cảm thấy ấm áp. Vừa bắt máy liền nghe được giọng nói của mẹ: “Thiên Vân, dạo này con thế nào? Vẫn sống tốt chứ? Hiện giờ chỗ các con đã lên mười mấy độ rồi, có thể mặc ít quần áo đi một chút”.

Diệp Thiên Vân cười nói: “Mẹ không cần phải quá lo lắng đâu, con hiện giờ sống rất tốt, còn tìm được một công việc, có thể tự kiếm tiền nuôi sống bản thân”.

Trong điện thoại lại vang lên giọng nói của mẹ Diệp Thiên Vân: “Con vừa mới vào đại học, không cần vội đi kiếm tiền, hiện giờ con cần phải học tập thật chăm chỉ, sau này đi kiếm một công việc tốt là được, con biết chưa?”

Diệp Thiên Vân trả lời: “Vâng, con biết rồi, ba mẹ cứ yên tâm đi, con sẽ nghe theo lời mẹ”.

Sau đó trò chuyện thêm một lát, Diệp Thiên Vân mới tắt điện thoại. Lại nhớ tới ba mẹ đang ở quê xa, đến giờ vẫn còn lo lắng cho mình mỗi ngày, nuôi con một trăm ngày thì đã lo lắng hết chín chín ngày, câu này một chút cũng không sai.

Diệp Thiên Vân muốn cho ba mẹ sống tốt một chút, sau này càng phải kiếm nhiều tiền hơn, để ba mẹ ở nhà được nghỉ ngơi, không cần mỗi ngày phải đau đầu vì chuyện tiền nong. Nghĩ tới đây hắn liền muốn trở về võ quán. Đang định nổ máy thì điện thoại lại vang lên, hắn rút điện thoại ra nhìn, là Vương Vĩnh Cường gọi.

Diệp Thiên Vân bắt máy, hỏi: “Vương huynh, có chuyện gì vậy? Gần đây huynh hơi lười đến võ quán rồi đấy”.

Tiếng cười ha hả của Vương Vĩnh Cường vang lên, y nói với Diệp Thiên Vân: “Có cậu ở đó tôi an tâm hơn hẳn, cậu xem xem, võ quán hiện giờ mới thực sự là võ quán! Nghe nói có không ít học viên tới tham gia, đây đều là công lao của cậu đấy!”

Diệp Thiên Vân cũng cười nói: “Có gì to tát đâu, tôi chẳng qua chỉ hướng dẫn bọn họ luyện tập thôi, tất cả đều là do Thạch Thanh Sơn bọn họ quản lý giỏi”.

Vương Vĩnh Cường nói: “Không cần nói thế, không có cậu sao học viên lại tới Thành Phong? Hiện tôi có chuyện muốn hỏi cậu, lát nữa nếu có thời gian thì tới KTV tìm tôi, tôi có chuyện muốn nói, chuyện này nói qua điện thoại không tiện lắm”.

Diệp Thiên Vân gần như không do dự, trả lời ngay: “Được thôi, hiện giờ tôi cũng không có việc gì làm, mấy giờ đến chỗ huynh?” Vương Vĩnh Cường nói: “Nếu hiện giờ cậu không có việc gì thì đến luôn đi, tôi bây giờ cũng đang vội lắm” Diệp Thiên Vân tắt điện thoại rồi lái xe đến chỗ Vương Vĩnh Cường.

Diệp Thiên Vân vừa lái xe vừa nghĩ ngợi, Vương Vĩnh Cường này đối xử với hắn không tệ. Nhưng quan hệ giữa bọn họ chẳng qua cũng chỉ là liên kết về mặt lợi ích, hắn đang cần một công việc, mà Vương Vĩnh Cường thì đang tìm một người biết Hình Ý quyền. Loại liên kết như này sẽ không thể bền vững vĩnh viễn, nó không giống như quan hệ giữa bạn bè có thể gìn giữ lâu dài được. Chỉ có làm mối quan hệ hợp tác này trở nên sâu sắc hơn và không ngừng nâng cao thực lực của bản thân mới là vương đạo.

Trong khi đó người bị hại là Hàn Băng đã từ từ bình tĩnh lại. Cô ngồi trong phòng bắt đầu suy nghĩ lại vấn đề, cô hiểu rất rõ về cú đá vừa rồi, nhưng hiệu quả đạt được sau khi đá trúng Diệp Thiên Vân so với dự liệu của cô khác xa nhau. Chiều theo đạo lý thì ít nhất cô cũng phải đá cho Diệp Thiên Vân ngã bổ nhào, bình thường khi luyện TaeKwonDo một đá này của cô cũng có thể đá bay sư huynh đệ. Bọn họ đều nói chân của cô rất mạnh, có vài sư huynh còn nói cô sẽ không gả được cho ai.

Nghĩ tới đây mặt Hàn Băng lại đỏ hồng lên, nhưng thoáng cái lại trở nên nhợt nhạt. Bởi vì cô lại nhớ là Diệp Thiên Vân còn chưa thêm động thủ với cô, mà chỉ cần phản chấn đã khiến chân cô bị thương như vậy, đây là công phu gì vậy? Trong TaeKwonDo không có chiêu này, không cần phát lực, chỉ cần đứng yên cũng có thể khiến người khác bị thương? Hàn Băng rối như tơ vò, vệt nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp còn chưa khô, đôi mắt sáng như sao lúc này hơi mơ màng, cô ngồi trên ghế ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ...

15. Chương 15: Phát Hiện Mới

Đây là lần đầu Diệp Thiên Vân tới đây, hẳn thấy điều kiện chung quanh rất bình thường, thậm chí còn có cảm giác nó không tốt được như ở võ quán Thành Phong. Chỗ này có tạp âm quá lớn, đi lên tầng rồi mà vẫn nghe văng vẳng được tiếng ca hát.

Nhân viên phục vụ dẫn hắn tới cửa rồi rời đi, Diệp Thiên Vân gõ gõ cửa, sau đó đẩy cửa bước vào thì thấy Vương Vinh Cường đang bận rộn vui đùa làm chuyện gì đó, nên liền ngồi xuống ghế sofa đợi.

Năm phút sau Vương Vinh Cường mới ngẩng đầu lên, vừa trông thấy Diệp Thiên Vân y rất kinh ngạc, nói: “Sao tới mà không gọi tôi một tiếng, chờ đã lâu chưa.”

Diệp Thiên Vân cười cười, nói: “Không sao đâu, dù sao tôi cũng không bận việc gì.”

Wương Vinh Cường đứng dậy vươn vai uốn ngực, y rút từ trong ngăn kéo ra một cái hộp rồi đi tới cạnh Diệp Thiên Vân, phía trên hộp có chữ COHIBA.

Diệp Thiên Vân cũng có chút hiểu biết về xì gà, cái món này toàn bán theo hộp, mỗi hộp tầm khoảng 400 đôla. Vương Vinh Cường mời Diệp Thiên Vân một điếu, sau đó lấy kéo cắt xì gà ra đưa cho hắn.

Diệp Thiên Vân vẫy vẫy điếu xì gà, dùng kéo cắt đầu, cầm lấy cái bật lửa châm thuốc rồi hút một hơi. Động tác thuần thục tới mức khiến Vương Vinh Cường phải tò mò, y hỏi Diệp Thiên Vân: “Trước đây hay hút loại này lắm hả, xem ra ta tìm đúng người rồi, ha ha ha.” Tiếng cười nói thân mật nhất thời tạo cảm giác họ như những người tri kỷ vậy.

Diệp Thiên Vân hút một hơi nữa mới chậm rãi nói: “Đây mới là xì gà chân chính, tôi rất thích loại cảm giác này. Đúng rồi, Vương huynh tìm tôi có việc gì vậy?”

Wương Vinh Cường hỏi: “Cậu có biết Hắc Thị Quyền không?” Nói xong thấy Diệp Thiên Vân tỏ vẻ kinh ngạc thì giải thích: “Cậu chắc cũng biết nó chẳng phải là bí mật gì, hôm nay tôi nói với cậu điều này cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn hỏi cậu có muốn đến đây xem không?”

Diệp Thiên Vân quan sát vẻ mặt của y một chút rồi nói: “Từ trước tới giờ tôi chưa từng tiếp xúc với những thứ như vậy. Hắc Thị Quyền không phải là phạm pháp sao? Sao vẫn có người dám tổ chức?”

Wương Vinh Cường vẻ mặt phức tạp nói: “Không có chuyện gì là tuyệt đối cả, Mark đã từng nói, chỉ cần có 50% lợi nhuận, thì sẽ có người suy đồi đạo đức, chỉ cần có 100% lợi nhuận, thì sẽ có người dám phá pháp luật. Chỉ cần có 300% lợi nhuận, sẽ có người không tiếc mà tính mạng mà mạo hiểm.”

Không phải Diệp Thiên Vân không hiểu biết gì về chuyện này, mà là hắn không hiểu ý tứ của Vương Vinh Cường. Chẳng lẽ y muốn để mình tham gia Hắc Thị Quyền, nếu đúng là như vậy thì mình phải suy nghĩ cẩn thận lại. Cho nên hắn nói: “Có phải huynh muốn cho tôi tham gia Hắc Thị Quyền?”

Wương Vinh Cường khoát tay, cười nói: “Không, tôi không định để cậu tham gia Hắc Thị Quyền, ta muốn cậu đến đó xem để mở mang tầm mắt. Kỳ thật có nhiều chuyện không giống như cậu tưởng tượng, nói theo mức độ khác thì ranh giới giữa trắng và đen thật ra rất mơ hồ.”

Diệp Thiên Vân rất thẳng thắn nói: “Vậy khi nào chúng ta đi?” Thật ra hắn cũng rất muốn biết xem thi đấu Hắc Thị Quyền chân chính nó như thế nào. Đây mới là so tài thực sự, nếu so với thi đấu thể dục thể thao thì đẳng cấp hơn nhiều. Hai bên đều phải liều mạng, cuộc thi đấu có liên quan đến sống chết, mỗi quyền thủ đều chiến đấu vì sự sinh tồn của mình. Điều này khiến Diệp Thiên Vân cảm thấy rất kỳ vọng.

Mặc dù huyết dịch trên người đã sôi sục, nhưng biểu hiện của Diệp Thiên Vân vẫn không thay đổi. Điều này chứng tỏ hắn càng ngày càng bình tĩnh. Từ lúc bắt đầu luyện tập nội công thì hắn đã hoàn thành bước nhảy vọt đầu tiên.

Vương Vĩnh Cường nhìn hắn, trong ánh mắt lóe lên một tia tán thưởng, võ giả chân chính dù nghe được bất cứ chuyện gì cũng đều có thể bình tĩnh mà suy nghĩ. Vương Vĩnh Cường cũng là một võ giả, bao năm qua y lăn lộn trong thương trường, đều phải dựa vào sự vững vàng, bình tĩnh để chống đỡ mỗi tranh đấu. Có thể nói sự bình tĩnh có được nhờ luyện tập võ thuật đã giúp cuộc đời y thu được rất nhiều ích lợi. Từ lần đầu tiên gặp Diệp Thiên Vân, y đã biết hắn là võ giả trời sinh, người như vậy sẽ không động tâm vì bất cứ chuyện gì, cả đời sẽ một lòng phấn đấu truy tìm cảnh giới tối cao.

Vương Vĩnh Cường thấy thân thiết với Diệp Thiên Vân có thể là vì thấy được hình bóng trước kia của bản thân trên người hắn, cũng có thể là muốn được hoàn thành những ý nguyện chưa thành của mình. Nhưng nào ai thấu hiểu được cho nỗi lòng của y?

Diệp Thiên Vân quan sát căn phòng làm việc, nói: “Vương huynh không cảm thấy căn phòng này quá ồn ào sao? Tiếng ca hát dưới tầng đều vọng lên đây.” Nói xong nhìn lại Vương Vĩnh Cường đang hút xì gà.

Vương Vĩnh Cường cười nhạt, nói: “Tôi thì thoả mãn mới làm việc ở đây, một tháng không đến được vài lần. Cho lên cũng không cần chuẩn bị phòng tốt để làm việc.”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, đồng thời trong lòng hắn lại thấy nghi hoặc, không làm việc ở đây, vậy hàng ngày đi đâu? Chẳng lẽ y còn có sản nghiệp khác? Diệp Thiên Vân muốn hỏi nhưng lại cảm thấy như thế hơi bất tiện cho nên lại thôi.

Vương Vĩnh Cường rút trong túi ra một tấm danh thiếp đưa cho hắn: “Đây là danh thiếp của ta, thật ra ta còn sản nghiệp khác nên thường không đến đây.”

Diệp Thiên Vân cầm tấm danh thiếp lên nhìn, thấy ở trên đó viết chủ tịch tập đoàn Hằng Tinh, còn có KTV này nữa, điều này khiến Diệp Thiên Vân hắn thầm bội phục. Chỉ cần nhìn quy mô KTV này là đủ biết Hằng Tinh chắc cũng không phải là một công ty nhỏ. Một người có thể làm ra nhiều của cải đến vậy thì phải có khả năng phi thường trên lĩnh vực kinh doanh.

Diệp Thiên Vân khen: “Vương huynh thật tài giỏi a!”

Vương Vĩnh Cường nở nụ cười, nói: “Thật ra cậu cũng rất có năng lực, võ quán Thành Phong hiện giờ không cần ta phải đầu tư thêm vào nữa, tiền phí hội viên thu của học viên mỗi tháng cũng đủ cho chi tiêu bình thường của võ quán, thật không dễ dàng gì. Trong hai năm gần đây ta đã phải đầu tư cho nó 1000 vạn (10 triệu), bây giờ cuối cùng cũng được báo đáp rồi, thật sự phiền đến cậu.” Nói xong thì cúi xuống nhìn đồng hồ rồi nói với Diệp Thiên Vân: “Được rồi, bây giờ chúng ta đi xem thi đấu Hắc Thị Quyền. Tin tôi đi, tôi sẽ không hại cậu đâu, nhất định sẽ có chỗ khiến cậu phải kinh ngạc”.

Diệp Thiên Vân gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, chỉ cần đi xem cho mở mang tầm mắt thôi, có phải tự mình ra đấu võ đâu mà phải sợ? Mà nói cho cùng, chỉ cần Diệp Thiên Vân không gật đầu đồng ý thì liệu ai có thể ép buộc hắn đây?

Vương Vĩnh Cường nói: “Còn nữa giờ nữa là bắt đầu, thông thường mỗi ngày có ba trận đấu, chúng ta đi bây giờ là vừa.” Diệp Thiên Vân rời khỏi ghế sofa, theo Vương Vĩnh Cường đi ra ngoài cửa.

Ra khỏi cửa KTV, Diệp Thiên Vân đi chung một chiếc Mercedes-Benz s600 đen mới cứng với Vương Vĩnh Cường. Diệp Thiên Vân nhìn biển xe aBc000, chiếc xe này là sản phẩm mới nhất của năm nay, giá trên thị trường vào khoảng 200 vạn (2 triệu). Hắn rất thích loại xe này nên quan sát rất kỹ. Trong thân xe dài là bộ đồ nội thất màu đen vô cùng xa hoa.

Vương Vĩnh Cường mỉm cười nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Thế nào, xe vừa mới mua hôm trước, chỉ có điều tôi cảm thấy hơi quá phô trương.”

Diệp Thiên Vân tỉnh táo lại, nói: “Tôi từng thấy chiếc xe này trên mạng, hôm nay rốt cuộc cũng được thấy tận mắt, đúng là rất có giá trị.” Diệp Thiên Vân nói xong cũng không đưa ra thêm bình luận gì nữa.

Xe nổ máy rời khỏi khu nội thành, tài xế lái xe cũng không nhanh lắm, Diệp Thiên Vân ngồi trong xe ngắm nhìn cảnh vật ở hai bên cửa sổ. Một lát sau, xe chạy tới bãi đỗ xe của một tòa nhà cao tầng nằm ở khu ngoại ô, hai người bước xuống xe.

Diệp Thiên Vân nhìn quanh bãi đỗ xe, thấy chiếc nào cũng xa hoa. Hắn nhìn lên tòa nhà cao tầng, thấy nó cũng không quá nổi bật, xung quanh có rất nhiều bảo an tuần tra, chỗ này thoạt nhìn trông giống một công ty hơn, trên cũng chẳng có bảng biển gì cả, không huy hoàng như trong tưởng tượng của hắn.

Vương Vĩnh Cường dẫn hắn đi vào trong căn nhà, vừa mới vào cửa thì đã có người tới tiếp đón. Đó là một trung niên hơn ba mươi tuổi có vẻ mặt tươi cười, khiến cho người khác cảm thấy như được tắm trong gió xuân.

Người này nói với Vương Vĩnh Cường: “Vương tiên sinh mỗi lần đều tới rất đúng giờ, mời vào bên trong!” Nói xong lại nhìn Diệp Thiên Vân và gật đầu với hắn.

Vương Vĩnh Cường nói: “Đây là bạn tốt của tôi, Diệp Thiên Vân, không bằng người giúp cậu ấy tham gia làm hội viên đi!” Người kia ngẩng ra một chút rồi đưa tay về phía Diệp Thiên Vân, nói: “Diệp tiên sinh, ngài khỏe chứ, tôi tên là Lý Giang, hoan nghênh ngài tới công ty. Một lát nữa tôi sẽ đưa thẻ hội viên cho ngài, mời vào bên trong.”

16. Chương 16: Tính Mạng Mỏng Manh

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân đến một chỗ như thế này, nhưng hắn không hề thấy câu nệ, điều này khiến Vương Vĩnh Cường cảm thấy rất bất ngờ. Nhớ trước kia khi Vương Vĩnh Cường lần đầu đến đây cũng bị khí tức ở nơi này làm cho sợ hãi. Nhưng Diệp Thiên Vân thì lại khác, khí tức của bản thân hắn khác y, nên đã nhanh chóng hòa làm một thể với xung quanh, loại khí chất thật tự nhiên.

Vương Vĩnh Cường khâm phục không thôi, y quan sát kỹ Diệp Thiên Vân như là thấy được loại khí tức lạnh nhạt của Diệp Thiên Vân, điều khiến y thấy hơi khó tin.

Thang máy chạy thẳng lên tầng cao nhất, Diệp Thiên Vân trông thấy một cái quyền đài, cái quyền đài này cao khoảng ba thước, nó khác với bình thường là xung quanh không có dây bảo vệ, hoàn toàn là một khoảng sân trống trải bốn phía. Loại sân đấu không có phương tiện bảo hộ thể này khiến người ta cảm thấy bị áp bách, có thể khiến cho tiềm lực của quyền thủ phát huy tới mức cao nhất.

Sân đấu rất cao tạo ra cảm giác trống trải, khiến sự chú ý của mọi người chỉ có thể tập trung lên quyền đài. Diệp Thiên Vân liếc khắp sân, người xem cũng không nhiều lắm, có khoảng hai mươi người, tuổi tác của họ cũng không nhỏ.

Những người này đều ngồi tụ thành một nhóm, hình như đang thấp giọng trò chuyện gì đó. Phía trước có một màn ảnh lớn, trên đó sẽ ghi tỷ lệ đặt cược các trận đấu ngày hôm nay cùng miêu tả về các quyền thủ, ở bên cạnh có hai cánh cửa, đây chắc là chỗ hai tuyển thủ thi đấu lên sân.

Chỗ này làm ăn quá chuyên nghiệp, đây là đánh giá của Diệp Thiên Vân.

Vương Vĩnh Cường dẫn Diệp Thiên Vân đi về phía trước, có nhiều người quay qua chào Vương Vĩnh Cường, xem ra bọn họ đều quen nhau.

Vương Vĩnh Cường để Diệp Thiên Vân ngồi xuống trước, sau đó tới nói chuyện với những người đó. Diệp Thiên Vân ngồi nhìn giới thiệu về quyền thủ trên màn hình. Trận đấu đầu tiên rõ ràng chỉ để làm mẫu, hai đấu thủ đều có xuất thân từ tán đả (có thể gọi là tán thủ). Theo những gì DV cho thấy thì một người có công phu chân rất tốt, người còn lại có thực lực trung bình, nhưng tốc độ rất nhanh, cũng không thấy có chỗ nào là đặc biệt.

Vừa xem xong giới thiệu về quyền thủ, Vương Vĩnh Cường đã quay lại, nói với Diệp Thiên Vân: “Ta vừa đi giao lưu, chào hỏi. Thấy chỗ này thế nào?” Diệp Thiên Vân đáp: “Rất tốt, quyền thủ cũng có chút công phu.”

Vương Vĩnh Cường nhìn thoáng qua màn hình, nói: “Ha ha, kịch hay vẫn còn ở phía sau, đợi, đợi lát nữa người sẽ biết. Có điều tiết lộ trước cho người chút tin tức, nơi này có vài cao thủ tới so chiêu đấy.”

Vừa lúc cô phục vụ đi tới bên cạnh, Vương Vĩnh Cường cầm lấy hai chén rượu đỏ, đưa một chén cho Diệp Thiên Vân rồi nói tiếp: “Ồ đây rất công bằng, không hề có chuyện lèo lái trận đấu, nếu không thì sao dám mở ra kinh doanh chứ. Mỗi người ngồi đây đều là phú hào, người có địa vị ít nhất cũng phải trên chín người.”

Vừa nói xong thì trận đấu chuẩn bị được bắt đầu, mọi người đang nói chuyện cũng ngồi cả xuống, tất cả sự chú ý đều tập trung lên quyền đài.

Trận đấu đầu tiên sắp bắt đầu. Diệp Thiên Vân nhìn qua hai cánh cửa, cánh cửa bên trái có hai người đi ra, một người là quyền thủ có tốc độ nhanh trong DV, người còn lại là một thợ xoa bóp giúp hấn thả lỏng cơ bắp. Không có nhiều người cùng ra như trong những trận đấu bốc nên cảnh tượng có vẻ hơi buồn tẻ.

Mà cửa bên phải còn có ít người ra hơn cả cửa bên trái, chỉ có một mình quyền thủ có thói pháp khá đi ra. Hai người đi về phía quyền đài, mỗi người đều tự bắt đầu các động tác khởi động.

Vương Vĩnh Cường quay đầu sang nói với Diệp Thiên Vân: “Cậu cảm thấy trong bọn họ ai có khả năng thắng hơn?”

Diệp Thiên Vân cẩn thận suy nghĩ, nói: “Người bên trái, tôi cảm thấy chân của hắn rất nặng, rất mạnh mẽ.”

Vương Vĩnh Cường cũng nghĩ một chút rồi nói: “Ừ, ta cũng cho là như vậy.” Hai người quan sát kỹ hai quyền thủ, một lát sau có một cô gái tới nói với Vương Vĩnh Cường: “Vương tiên sinh có đặt cược không?”

Vương Vĩnh Cường liếc nhìn Diệp Thiên Vân rồi quay đầu lại nói: “Mười vạn, Hồng Phương.” Hồng Phương chính là quyền thủ có lực chân tương đối mạnh.

Diệp Thiên Vân thầm giật mình, trận đấu đầu tiên chỉ là trận đấu nhỏ mà đã mười vạn, hai trận sau không biết sẽ đặt bao nhiêu đây. Cô gái ghi lại rồi rời đi.

Vương Vĩnh Cường thấy Diệp Thiên Vân không biết lại đang suy nghĩ cái gì liền nói với hắn: “Tuyển thủ thắng trận đầu có thể được chia năm vạn, tuyển thủ thắng trận thứ hai sẽ được 5% tổng số tiền đặt cược, người thua chỉ được một vạn, hơn nữa chưa chắc hắn đã còn sống để nhận tiền nữa.” Nói xong lại nhấp một hớp rượu.

Diệp Thiên Vân nhìn hai quyền thủ, nói với Vương Vĩnh Cường: “Vay so với quyền anh còn kịch động hơn nhiều, có lẽ đây đúng là một địa phương tốt.” Hắn nghĩ hai người trên quyền đài chẳng qua là những kẻ đáng thương tranh đấu vì tiền mà thôi, căn bản không phải là võ giả gì cả, do vậy cũng không thấy đồng cảm với họ. Theo hắn nghĩ thì một người có rất nhiều cách để kiếm tiền, và tới tham gia những trận đấu như thế này là cách ngu xuẩn nhất.

Năm phút sau, đoán chừng mọi người đã đặt cược hết, hai người mới chính thức bắt đầu trận đấu. Trên đài không có trọng tài, không có người chủ trì, chỉ có hai kẻ vì tiền mà liều mạng.

Chuông vang lên một hồi, hai bên chào nhau, sau đó trận đấu quyền mới được bắt đầu. Dưới đài yên lặng không một tiếng hoan hô, càng không có tiếng vỗ tay với hoa tươi, cuộc đấu liều mạng cứ thế diễn ra trong im lặng.

Hai người không đeo bao tay, chỉ quấn vải một cách đơn giản, thật ra giống để tay trần hơn. Lam Phương phá vỡ sự yên lặng đầu tiên, hắn dựa vào tốc độ của bản thân nhanh chóng ra quyền tấn công Hồng Phương. Một quyền này chỉ để thăm dò. Hồng Phương vội lui lại, né tránh quyền này rồi cũng xuất quyền ra thăm dò, trong lúc nhất thời hai bên rơi vào thế giằng co.

Hai người sau khi giao đấu mấy chiêu, trong lòng đều đã có lý giải riêng về đối thủ. Hồng Phương bắt đầu xuất thối. Lam Phương hai chân di chuyển nhanh chóng, hắn lợi dụng tốc độ của mình để so chiêu với đối thủ. Sau năm phút cứ đánh qua đánh lại như thế, bỗng nhiên Hồng Phương đá một đá nặng nề trúng vào phần bụng dưới của Lam Phương, cú đá này khiến cho động tác của Lam Phương chậm lại một giây, một giây này đã đủ để tiến đưa hắn lên đường rồi.

Hồng Phương tiến sát lại, một quyền đánh trúng mặt Lam Phương. Lam Phương cúi đầu xuống, Hồng Phương lại thúc đầu gối lên, giữa sân vang lên tiếng xương gãy nghe rất rõ rang, Sau đó Hồng Phương đá liên tiếp lên người Lam Phương, căn bản không cho hắn cơ hội để kêu dừng. Chưa tới năm giây, cả quyền đài đã đầy máu.

Lam Phương ngã xuống quyền đài, mà Hồng Phương tuy thở hổn hển nhưng trên mặt cũng không che dấu được vẻ vui mừng. Hắn vẫy tay chào dưới đài, nhưng phản ứng của những người ngồi xem dưới sân lại khá lạnh nhạt, có người gật gật đầu, có người còn chẳng thèm đáp lại.

Diệp Thiên Vân nhìn lướt qua quyền đài rồi nói với Vương Vĩnh Cường: “So với tưởng tượng của tôi thì hơi khác một chút, những người ở đây phản ứng quá bình thường, không có chút không khí nào.”

Wang Vĩnh Cường nói: “Đây là Hắc Thị Quyền chân chính, muốn có không khí thì phải tới sòng bạc, ở đây thì có đủ trò. Người xem, ở đây mới có tài nghệ thực sự, không có gian dối, nếu dẫn người tới những chỗ kia xem thì chẳng có gì đáng xem cả.”

“Có không khí thì đúng là tốt hơn thật, nhưng bọn họ ai cũng là cao thủ xem đấu quyền, cái trận đấu nhỏ như này dĩ nhiên họ không để vào mắt.” Hai quyền thủ đều xuống khỏi quyền đài, một người thì xuống hơi loạng choạng, còn người kia lại được người khác cáng xuống. Kết quả thế này được coi là quá bình thường ở đây, nên những người xem chẳng có tí phản ứng nào.

Rất nhanh có người lên lau dọn sạch sẽ quyền đài để đợi trận đấu kế tiếp.

17. Chương 17: Võ Lâm Và Giang Hồ

Trên màn hình giới thiệu sở trường của mỗi người. Rõ ràng trình độ của trận đấu này cao hơn trận đầu tiên, rất nhiều người cũng bắt đầu xem giới thiệu, xem ra Vương Vĩnh Cường nói không sai, không giống như trận đấu chẳng có ai để ý.

Người xuất hiện đầu tiên trên màn hình là một quyền thủ gọi là Quỷ Diện. Lần này khi biểu diễn thì có mang theo mặt nạ, xem ra bắt đầu từ trận thứ hai này trở đi sẽ được mang mặt nạ. Y làm một vài động tác, rồi sau đó đi tới trước bao cát, đứng yên hai giây rồi đâm một đâm rất nhanh làm thủng cả bao cát.

Diệp Thiên Vân không khỏi gật đầu tán thưởng, đây mới là quyền thủ hắn muốn xem, người này rõ ràng đã luyện qua võ thuật, có thể thấy rất rõ là võ thuật chứ không phải tán đả trong võ thuật.

Trong khi biểu diễn người này để lộ ra không ít công phu Thiếu Lâm, mà công phu cũng phải luyện ít nhất là mười năm. Trong quyền pháp ẩn chứa nội kinh, hơn nữa sau tám mặt nạ còn không có tóc, rất có thể người này là một hòa thượng.

Đây là tất cả tin tức Diệp Thiên Vân thu được từ trong DV, hắn nhìn Vương Vĩnh Cường, mà Vương Vĩnh Cường cũng nhìn qua Diệp Thiên Vân: “Thế nào?”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Chuyến này đi không uống!”

Đây chính là điều Diệp Thiên Vân muốn thấy, võ công thiên hạ xuất Thiếu Lâm. Kỳ thật muốn học được công phu thật sự ở Thiếu Lâm, ít nhất phải luyện trên mười năm mới có sở thành.

Thiếu Lâm coi trọng căn cơ, không căn không cơ ra tay không đủ sức, đây cũng là điểm tinh túy của công phu Thiếu Lâm.

DV của quyền thủ thứ hai được phát lên, người này cũng mang mặt nạ như người đầu, chỉ khác ở chỗ người này có tóc dài, mặt nạ chỉ che được đôi mắt, tên hiệu người này là Vô Tình.

Y làm vài động tác, là bát quái chưởng, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái. Bát quái chưởng là một loại quyền thuật lấy chưởng pháp biến hóa cùng lối di chuyển vòng tròn làm chủ.

Điều này khiến Diệp Thiên Vân cảm thấy bất ngờ. Hai người này đều là võ giả, chắc cũng đã học qua võ đạo, chẳng lẽ bọn họ đấu sinh tử chỉ vì tiền thôi sao?

Diệp Thiên Vân không thể nào chấp nhận được chỉ vì cái nguyên nhân này mà đi đấu võ.

Hắn liền hỏi Vương Vĩnh Cường: “Bọn họ sao lại tới đây đấu võ, chẳng lẽ người học võ đều thiếu tiền như vậy sao?”

Wương Vĩnh Cường lắc đầu cười, nói với Diệp Thiên Vân: “Bọn họ chỉ muốn khoái ý nhân sinh, tung ý giang hồ (cuộc sống thoải mái, vùng vẫy giang hồ) thôi, ở đây là giang hồ, nên ở đây có khoái ý nhân sinh.”

Quan niệm của Diệp Thiên Vân thay đổi trong phút chốc, đây mới là khoái ý nhân sinh, tung ý giang hồ.

Giang hồ có gì, nhân sinh có gì, có thể tìm được những thứ mình cần ở ngay đây.

Trước kia hắn không luyện võ vì mục tiêu gì rõ ràng, chỉ đơn giản là thích thôi. Rồi sau này khi lớn lên, hắn cũng từng hoài nghi về sở thích võ thuật của mình, có phải mục tiêu cuối cùng chỉ là để cường thân kiện thể? Luyện võ thật sự chỉ để phòng thân thôi sao?

Giờ khắc này trong mắt hắn hiện lên hình ảnh chính bản thân hắn khổ luyện truy cầu võ đạo, có đau khổ, có vui sướng, tất cả tâm tình phức tạp cùng xuất hiện, chúng dần dần hình thành một hình dáng mơ hồ, càng ngày càng rõ ràng hơn...

Tỉnh táo lại, Diệp Thiên Vân quay đầu lại nói với Vương Vĩnh Cường: “Wương huynh, cảm ơn huynh, cuộc đời tôi giờ mới bắt đầu.” Trên mặt hắn lộ vẻ mừng rỡ.

Wương Vĩnh Cường cũng cười nói: “Kỳ thật cậu không biết, chỗ này chỉ là một phần nhỏ của giang hồ mà thôi. Chỗ nào có người thì chỗ đó có giang hồ, không phải sao?”

Diệp Thiên Vân không hề thấy buồn cười khi dùng những câu văn trong truyện Cổ Long ở đây, trái lại, hắn còn cảm thấy rất tôn kính người nói ra câu này. Trong cuộc sống luôn có một giang hồ hoàn chỉnh, chỉ là tầm mắt của bản thân đã bị những phép tắc trói buộc nên không phát hiện ra nó mà thôi. Nên khi Diệp Thiên Vân thấy được giang hồ, cũng như thấy được hy vọng của chính mình.

Các quyền thủ đều đã chuẩn bị kỹ, có lẽ không nên gọi họ là quyền thủ nữa mà nên sửa thành võ giả. Khi Diệp Thiên Vân nhìn bọn họ thì đã không còn những suy nghĩ như vừa rồi nữa, có thì chỉ có lòng hiếu kỳ với võ lâm.

Đãi ngộ của hai người này so với hai người đấu trận đầu khác một trời một vực. Ít nhất từ dưới chỗ những người xem quyền còn vang lên tiếng vỗ tay, tuy tiếng vỗ không lớn nhưng cũng đủ để Diệp Thiên Vân thấy được sự khác biệt giữa hai trận.

Số liệu đưa ra trước trận đấu rất chi tiết, không giống như trận đầu tiên chỉ có mỗi chiều cao với cân nặng, ngay cả tên tuổi hai quyền thủ cũng không có.

Trên màn hình hiện ra số liệu của từng võ giả.

Quý Diện chiều cao 182cm cân nặng 75kg lực nắm mạnh nhất 107kg lực đá mạnh nhất 200 kg thâm tồn (*) 90kg.

Vô Tình chiều cao 185cm cân nặng 70kg lực nắm mạnh nhất 100kg lực đá mạnh nhất 220kg thâm tồn 95kg.

Lát sau cô gái lúc nãy lại tới bên Vương Vĩnh Cường chờ y đặt cược. Lần này không dễ phán đoán như lần trước, bởi vì những trận thi đấu thể này khả năng dự đoán đúng là rất nhỏ, vì hình ảnh biểu diễn của hai người chưa được chi tiết, hơn nữa đa phần là họ không dốc hết sức, cho nên mấy số liệu đấy tuy có giá trị để tham khảo nhưng theo đó biến số cũng quá cao.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ hồi lâu, sau nhớ lại DV vừa xem, tổng hợp lại thì thấy tỉ lệ thắng của Vô Tình cao hơn một chút.

Wương Vĩnh Cường cũng suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Diệp Thiên Vân nói với y: “Tỉ lệ thắng của Vô Tình cao hơn một chút.” Diệp Thiên Vân cũng không quá chắc chắn. Vương Vĩnh Cường nói: “Ta thì nghĩ là Quý Diện, có điều lần này sẽ nghe cậu, thắng thì mỗi người một nửa, thua ta chịu, xem con mắt nhìn người của cậu thế nào!” Sau đó quay qua nói với cô gái: “Một trăm vạn, Vô Tình!”

Diệp Thiên Vân bị lời của y nói làm cho sững sờ, liền vội vàng nói: “Thua thì trừ vào tiền lương của tôi.” Vương Vĩnh Cường nghe vậy thì cười ha ha: “Đồng lương còm của cậu thì làm được cái gì? Chút tiền này chẳng là gì đối với ta, cậu nhìn bọn họ đi, mỗi trận đấu đều đặt hơn trăm vạn đấy.” Diệp Thiên Vân nghe vậy cũng nở nụ cười.

Tỉ lệ của trận đấu vừa rồi khá thấp, có 0.65, mười vạn đồng thắng cũng chỉ thu về được được 16.5 vạn thôi.

Người đặt cược rất nhiều, mà trận đấu này tỷ lệ đặt cược của Vô Tình lại rất cao, tận 1.2, còn của Quỷ Diện chỉ có 0.7 mà thôi, xem ra có khá nhiều người xem trọng Quỷ Diện đây (nhiều người đặt Quỷ Diện lên tỷ lệ của Quỷ Diện giảm).

Những người dưới sân đều tới để giải trí, những trận đấu có khả năng dự đoán càng nhỏ bọn họ càng cảm thấy hứng thú.

Trận đấu bắt đầu, hai người hành lễ với nhau, không ai động đậy, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương. Những trận đấu võ như này nhiều khi có thể vượt qua trăm chiêu, mà cũng có thể kết thúc trong một chiêu, cho nên mọi người dưới sân đều nín thở đợi hai người quyết đấu.

Hai bên giữ thế giằng co trong vòng mười giây, Vô Tình đột nhiên sử dụng thân pháp bước vòng tròn của bát quái chưởng, hợp với tám quái. Bát quái chưởng chú trọng ” Di chuyển làm trọng ”. Quỷ Diện cũng bước một bước dài về phía trước, đây là thức mở đầu kinh điển nhất của Thông Bối quyền, chiêu này vừa ra là chiêu thứ hai sát ngay sau đó.

Thông Bối quyền của Thiếu Lâm nặng về tính thực dụng, không chú ý sáo lộ (**) mà chỉ trọng chiêu pháp, vừa ra đòn đã rất nặng tay. Mà bát quái chưởng lại khác, Vô Tình ở giữa sân không ngừng di chuyển, ra tay cũng chỉ để thăm dò.

Cách đánh này khiến người khác cảm thấy như cầm gậy đập một con ruồi, ở ngoài thì xem có vẻ rất đã mắt, nhưng thực tế hai người chưa chính thức giao thủ. (cầm gậy đập ruồi, vung vẩy gậy rất ác liệt nhưng không đập trúng ruồi).

Thật sự phải tới những chỗ như này Diệp Thiên Vân mới cảm thấy hiểu biết của mình về võ thuật còn quá kém. Xã hội rộng lớn như vậy, nếu không phải có Vương Vĩnh Cường nói cho mình biết, có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội để phát hiện.

Đây chính là võ lâm, đây chính là giang hồ, khi Diệp Thiên Vân và hai người kia gặp mặt, câu chuyện của chúng ta cũng mới chỉ bắt đầu thôi.

(*) Thâm tồn: Động tác tập luyện thể hình có sự phối hợp giữa các cơ bắp, đơn giản nhất là để tạ sau cổ, hai tay nâng tạ, đứng thẳng rồi dần ngồi xổm xuống, sau đó lại đứng dậy, có thể tham khảo thêm ở

(**) Sáo lộ: Một chuỗi các chiêu thức.

18. Chương 18: Một Kịch Trí Mạng

Lối đánh này rất ít thấy, hai người đều giao đấu sinh tử, không hề nương tay một chút nào.

Đột nhiên Quỷ Diện thay đổi chiêu thức, y xoay người đánh La Hán quyền ra, điều này khiến cho Vô Tình không kịp phản ứng, tay trái bị trúng một đấm nặng nề. Một đấm này bao hàm kinh lực rất lớn, Diệp Thiên Vân thấy tay trái của Vô Tình rũ xuống, không phải bị trật khớp thì cũng là gãy xương.

Loại thay đổi chiêu thức vừa công vừa thủ thể này rất khó phòng bị. Thông thường sẽ khiến cho đối thủ bị bất ngờ, vốn tưởng người sẽ theo sáo lộ ra chiêu, không ngờ lại đột nhiên thay đổi.

Cách thay đổi này chính là sát chiêu, một bước ngoặt thay đổi hoàn toàn, cho nên thường đều phải mê hoặc đối thủ trước, sau đó mới dùng chiêu thuật này để giải quyết đối thủ.

Vô Tình thiếu chút nữa bị đánh bay ra khỏi đài cao không có dây bảo vệ, mà cũng có thể nói là sát chiêu của Quỷ Diện đã không giải quyết được đối phương.

Diệp Thiên Vân thấy Vương Vĩnh Cường lắc lắc đầu thì cho rằng có thể y đang nghĩ tới việc một trăm vạn của y đã tan thành tro bụi, hẳn bèn nói với y: “Sắp phân thắng bại rồi, ai thắng ai thua còn rất khó nói.”

Wương Vĩnh Cường quay đầu qua, y hơi kinh ngạc, người luyện Bát Quái Chưởng đã bị phế đi một tay rồi thì còn có cơ hội gì để xoay chuyển thế bại nữa?

Những người xem đấu quyền cũng rất khấn trương, ai thắng ai thua có quan hệ trực tiếp tới lợi ích của họ, mỗi người bọn họ đã ném không ít vào trận đấu này, từ vài chục vạn đến trên trăm vạn, một số tiền đánh cược không phải là nhỏ, một người có tài sản trên trăm triệu thì trong tay cũng chỉ có khoảng mười triệu tiền vốn lưu động thôi. Giờ phút đánh cược thế này so với đấu tranh trên thương trường thì càng nhanh hơn, càng trực tiếp hơn, và dĩ nhiên, càng khiến họ thấy hưng phấn hơn.

Hai người trên đài đứng yên không nhúc nhích, Diệp Thiên Vân thấy mồ hôi của bọn họ chảy ra từ mặt nạ rơi xuống quyền đài. Dường như họ đang cùng chờ đợi giây phút kết thúc, mỗi người đều đang tự chuẩn bị cho mình một chiêu cuối cùng.

Một cánh tay của Vô Tình vẫn còn hơi đung đưa, trông như cánh tay không còn là của y nữa vậy.

Nỗi đau đớn này không phải ai cũng có thể chịu được, xem ra Vô Tình này không chỉ vô tình với người khác, mà còn vô tình với cả bản thân mình. Vào đúng thời khắc này, Vô Tình đột nhiên ra tay với Quỷ Diện.

Y bước lên phía trước một bước rồi nhảy vọt lên đá Quỷ Diện một đá. Quỷ Diện không chịu thua kém, cũng nhảy lên đá Vô Tình. Thân thể hai người nhảy cách mặt đất một khoảng tầm 2 mét, phân định thắng thua chính là vào thời điểm này.

Tốc độ của bọn họ đều rất nhanh, tại tích tắc khi chân của hai người sắp va chạm thì Vô Tình đột nhiên thu chân lại. Quỷ Diện thì không kịp thu lại, y theo đà rơi xuống phía dưới, mà đúng lúc đó Vô Tình đã sử dụng một tư thế gần như không thể thực hiện để đánh một chưởng vào đầu Quỷ Diện còn đang rơi xuống. Chỉ nghe “bộp” một tiếng, thân hình Vô Tình rơi xuống hơi lắc lư một chút, còn Quỷ Diện sau khi rơi xuống xong thì không thấy động đậy gì nữa.

Kết quả này khiến cho rất nhiều người cảm thấy bất ngờ, Diệp Thiên Vân nhìn xung quanh, có vài người lắc lắc đầu, lại có vài người đang nhỏ giọng nói gì đó, không hề có ai có cử động xấu nào.

Những người này không hề kinh sợ khi sự việc thay đổi, loại khí độ này phải được bồi dưỡng từng chút một chứ không phải muốn là có ngay được, họ không hành động giống như ở những địa phương hẳn thấy trong điện ảnh, kiểu như vừa ném đồ lại vừa mắng chửi, cứ như đang họp chợ ấy.

Wương Vĩnh Cường thấy hơi hưng phấn, thường thì y cũng không đặt cược quá nhiều, chỉ chơi nhỏ tầm mười, hai mươi vạn mà thôi, hôm nay là lần đầu tiên dám đặt một trăm vạn. Theo như tỷ lệ đặt cược thì y đã thắng được một trăm hai mươi vạn, thử hỏi như vậy sao y không phấn khởi cho được.

Ban đầu y vốn định đặt cho Quỷ Diện, không ngờ chỉ một câu nói của Diệp Thiên Vân lại khiến cho y không những thu lại được một trăm vạn tiền vốn, mà còn lời thêm được sáu mươi vạn, trong bụng thầm nghĩ quả là những việc chuyên nghiệp phải giao cho những người chuyên nghiệp làm. Nghĩ tới đây Vương Vĩnh Cường không khỏi cười phá lên: “Thiên Vân có con mắt nhìn người thật khá.”

Diệp Thiên Vân mỉm cười nói: “Tôi chẳng qua cũng chỉ nhờ may mắn mà thôi, làm gì có mắt nhìn người chứ.” Vương Vĩnh Cường nói: “Đây chính là khác biệt, khác biệt giữa những người này với người chuyên nghiệp, bọn họ không biết rõ nên mới thua tiền, mà ta biết rõ nên ta mới thắng.”

Số người thắng chỉ có lẻ tẻ vài mống, xem ra hôm nay đa phần mọi người đều thua. Vương Vĩnh Cường lại nói: “Ở đây đặt cược nhiều nhất cũng chỉ là một trăm vạn, không ai thích để cho người khác quyết định thắng thua của mình cả, những người thích đánh bạc thật sự thì đều ở sông bạc. Chỗ này chẳng qua chỉ là một trong những nơi nói chuyện làm ăn thôi.”

Nói xong thì châm lửa một điếu xì gà, sau đó lại rút ra một điếu mời Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhận điếu xì gà rồi châm lửa hút vài hơi, sau đó mới nói: “Chiêu cuối cùng của Vô Tình không phải là Bát Quái chưởng, y không giống như Quỷ Diện chỉ biết dùng võ công Thiếu Lâm.” Vương

Vĩnh Cường thấy hơi kinh ngạc liền hỏi: “Vậy y đã dùng công phu gì?” Diệp Thiên Vân liếc nhìn Vô Tình đứng trên đài, nói: “Chiêu cuối cùng y dùng là của Hình Ý quyền.”

Vương Vĩnh Cường nhú mồm một chút rồi nhìn thoáng qua Vô Tình, y nhìn khuôn mặt gầy gò ẩn sau lớp mặt nạ rồi lại nhìn xuống dưới sân, không biết là đang nghĩ cái gì nữa. Sau đó Vương Vĩnh Cường gọi cô gái phục vụ tới nói: “Cầm mười vạn đưa cho Vô Tình hộ ta!”

Xong cũng không nói thêm gì nữa, lại nhìn vào trong sân, một lát sau cô gái kia đi lên đài nói nhỏ vài câu, sau đó chỉ về phía Vương Vĩnh Cường và Diệp Thiên Vân. Vô Tình gật gù đầu với hai người bọn họ, sau đó làm một cái võ lễ rồi mới xuống đài.

Vương Vĩnh Cường dẫn Diệp Thiên Vân đi xuống tầng, nói: “Ở đây mỗi cuối tuần lại có hai trận đấu, cậu nếu có thời gian thì tới xem chơi. Đây là công ty tư nhân, 24 giờ đều có phục vụ, ta dẫn cậu đi dạo một chút.”

Nói xong lại gọi người trung niên tên là Lý Giang vừa gặp ở cửa lại, nói: “Tiểu Giang, dẫn cậu ấy đi dạo quanh đây, thẻ hội viên đã chuẩn bị xong chưa?”

Lý Giang cười cười: “Đã làm xong từ sớm rồi, đang định đợi chút nữa khi hai ngài đi sẽ đưa cho ngài. Xin chờ một chút, để tôi mang tới cho ngài.” Nói xong xoay người bước nhanh về phía phòng khách.

Vương Vĩnh Cường nói với Diệp Thiên Vân: “Ta đi chào hỏi bạn bè đã, đợi tí nữa ông ta sẽ dẫn cậu đi dạo xung quanh.” Diệp Thiên Vân gật gù đầu, Vương Vĩnh Cường lại đi vào trong thang máy. Diệp Thiên Vân nhớ lại trận đấu võ vừa rồi giữa hai người, hẳn đã học được không ít, trong đầu không ngừng xuất hiện những chiêu thức hai người họ vừa dùng, sau đó lại suy ngẫm, tự hỏi.

Diệp Thiên Vân chính đang suy nghĩ về các chiêu thức, Lý Giang đã đi tới nói: “Diệp tiên sinh, đã bắt ngài phải đợi lâu rồi. Chúng ta đi thăm quan xung quanh một chút, để lần sau ngài tới cũng đỡ lẹ lẹ. Còn đây là thẻ hội viên của ngài, ngài lúc nào cũng có thể tới đây chơi.” Nói xong liền dẫn Diệp Thiên Vân vừa giắt mình tỉnh lại đi dạo chung quanh.

Diệp Thiên Vân ngẩng nhìn xung quanh, đây đúng là một chỗ xa hoa, trung tâm tập thể hình, khu bơi lội, sân golf ngoài trời, phòng thẩm mỹ, mát xa, phòng họp, rạp chiếu phim, quán bar, KTV... cần cái gì có cái đó, ngoài ra còn có một nhà hàng và một sòng bạc loại nhỏ, tóm lại chỉ cần là loại hình vui chơi giải trí thì đều có hết. Mà ở đây chỉ có mỗi sòng bạc, nhà hàng là thu phí, những thứ còn lại đều miễn phí cho hội viên.

Diệp Thiên Vân tham quan một lúc thì cảm thấy mệt mỏi, đây không phải do đi nhiều nên mệt mà là vừa rồi đã quá tập trung vào xem những trận đấu nên giờ xuất hiện bệnh trạng. Cho nên hắn quay về phòng khách tìm một chiếc ghế sofa rồi ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần. Diệp Thiên Vân nghỉ ngơi chừng hai mươi phút mới hồi phục lại, tiện tay hắn rút ra một điếu Trung Hoa, châm lửa rồi bắt đầu hút phì phèo.

Nhớ tới tấm thẻ hội viên vừa mới nhận được, Diệp Thiên Vân rút nó ra khỏi túi quần rồi quan sát thật kỹ. Công ty này có tên là công ty tư nhân Hải Thiên, ở trên thẻ ghi ngày tham gia hội và cả tên của hắn nữa.

Đúng lúc này thì Vương Vĩnh Cường quay lại, y nói với Diệp Thiên Vân: “Tấm thẻ này tượng trưng cho thân phận, phí nhập hội là mười vạn đồng, sau này phải thường xuyên tới đây, nếu không sẽ lãng phí lắm đấy, ha ha ha.” Diệp Thiên Vân không khách khí gật gù đầu, nói: “Vậy sau này nếu hẹn ra ngoài thì cứ tới đây!” khiến cho Vương Vĩnh Cường nghe được thì cười phá lên. Hai người trò chuyện thêm một lát rồi đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài liền thấy xe của Vương Vĩnh Cường đang nằm chờ trên đường, hai người lên xe rồi đi vào trong nội thành.

Diệp Thiên Vân rất thích xe ô tô, con pasate màu trắng bạc được hắn bảo dưỡng rất tốt, cho nên khi ngồi trong xe của Vương Vĩnh Cường Diệp Thiên Vân quan sát mọi thứ rất kỹ.

Vương Vĩnh Cường thấy vậy thì nói: “Cậu cũng thích xe ô tô sao, ha ha, đợi vài ngày nữa sẽ cho cậu mượn chơi mấy hôm.”

Diệp Thiên Vân cười cười, nói: “Đợi tôi cần dùng sẽ tìm đến huynh.” Thật ra hắn cũng chỉ nói cho vui thôi, có đôi lúc thích cũng không nhất thiết phải sở hữu, thứ này quá xa hoa, phí tổn một năm cũng không nhỏ.

Ví dụ như chiếc xe này, đi một trăm dặm phải tốn hơn hai mươi lít xăng, thay linh kiện cũng mất hơn vạn, tiền kiếm được một năm chưa chắc đã đủ nuôi nó, hẳn không thể chi trả được. Cho nên giờ vẫn phải đi mượn của người khác.

Chỉ trong chốc lát xe đã quay trở về KTV ở trong nội thành, giờ cũng đã rạng sáng, người ca hát chỉ còn lại mấy người, Diệp Thiên Vân chào tạm biệt Vương Vĩnh Cường rồi lái xe của mình về võ quán.

Cuộc sống về đêm ở phương bắc không phong phú như ở quê Diệp Thiên Vân, thường thì cứ qua 12h đêm là chẳng còn ai đi lại trên đường, đường phố rất vắng lặng, chỉ có hai hàng đèn đường cần mẫn làm việc. Đêm tháng tư tiết trời hơi lạnh, chỉ còn mấy ngày nữa là đến ngày mừng một tháng năm rồi.

Diệp Thiên Vân lái xe khá chậm, nhìn lên bầu trời đầy ánh sao, Diệp Thiên Vân cảm thấy có chút thê lương, hẳn không khỏi nhớ tới quê hương. Radio trong xe đang phát những bài nhạc cũ cùng những câu chuyện xưa, hẳn liền đánh xe vào lề đường, trong radio thì thoảng lại phát ra những bài hát cùng những câu chuyện của một số người gọi điện tới đài. Vừa đúng radio lại phát bài “Thối Hậu” của Châu Kiệt Luân, khiến cho Diệp Thiên Vân không khỏi suy nghĩ...

19. Chương 19: Tuyệt Đối Nam Nhân

Diệp Thiên Vân nhìn về phía phát ra thanh âm, ở phía trước chừng một trăm mét, hẳn thấy loáng thoáng bóng bốn người đàn ông đang lôi kéo một người phụ nữ.

Người phụ nữ kia đứng quá xa nên Diệp Thiên Vân không nhìn rõ được. Bốn người đàn ông đang phát ra những tràng cười dâm dăng, còn người phụ nữ thì đang không ngừng la hét. Trên đường buổi đêm vắng người, mặc dù nàng tiếng hét của nàng rất lớn nhưng chắc chỉ có mỗi Diệp Thiên Vân ở gần là nghe thấy.

Diệp Thiên Vân không muốn quan tâm tới những việc như thế này, cho nên nổ máy đi thẳng, đèn xe chiếu sáng cả một khoảng đường.

Diệp Thiên Vân muốn lái xe phóng qua, không dừng lại, như thế có thể tránh được nhiều rắc rối. Những việc như này thường là hai bên đều đã uống rượu, chẳng thể nào chen ngang vào được.

Có lẽ là do hẳn không may, người phụ nữ kia thấy có xe chạy qua, không biết lấy đâu ra sức lực mà đột nhiên vùng ra khỏi đám đàn ông, chạy ào ra giữa đường rồi vung vẩy hai tay chặn xe Diệp Thiên Vân lại. May mà Diệp Thiên Vân phanh xe kịp thời, không thì chắc đã có tai nạn rồi.

Người phụ nữ hai mắt nhắm chặt lại, xe chỉ còn cách nàng chưa đầy một mét. Diệp Thiên Vân đành phải xuống xe, thật đúng là tai bay vạ gió mà.

Mở cửa xe ra, Diệp Thiên Vân trước tiên châm một điếu thuốc, sau đó mới nhìn ra đằng trước. Hẳn thấy người phụ nữ có vẻ đuối sức, tay cứ chống lên xe chẳng nói chẳng rằng, khuôn mặt hơi ửng hồng vì đã uống rượu.

Hắn nhìn xuống phía dưới, thấy quần áo người phụ nữ đã bị xé rách nhiều chỗ. Chờ chút! Diệp Thiên Vân nhìn lại khuôn mặt, người phụ nữ này trông hơi quen. Đột nhiên hẳn nhớ ra, đây không phải là cô giáo Hàn Vận dạy mình kinh tế học sao.

Diệp Thiên Vân không dám khẳng định, bởi vì người phụ nữ này trang điểm khá lòe loẹt, quần áo rách lung tung, tay cầm bóp đất tiền, giày cũng mất một chiếc, đầu tóc thì rối tung. Nếu không phải là hẳn tinh mắt thì chắc đã không nhìn ra được.

Diệp Thiên Vân thử hỏi một câu: “Cô là Hàn Vận?” Người phụ nữ kia đột nhiên như có thêm sức mạnh, hai mắt mở bừng ra nhìn, gật đầu lia lịa như con gà mổ thóc, cứ như sợ người khác không nhận ra mình ấy. Hành động này khiến Diệp Thiên Vân thấy hơi buồn cười, hẳn cười nhạt một tiếng rồi nói với nàng: “Không có gì đâu, yên tâm đi.”

Tất cả sức lực của Hàn Vận lại như bị rút cạn, thanh âm này với nàng thật giống như tiếng chuông báo hiệu với vận động viên cử tạ (tiếng chuông báo hết giờ để buông tạ xuống), trong nháy mắt vừa thấy vui mừng lại vừa không dám tin. Nàng không nhận ra người đàn ông vừa bước xuống xe là ai, nhưng chẳng biết vì sao lại thấy người này rất quen, chỉ là không tài nào nhớ ra nổi, nên đành gật gật đầu với hắn.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Hàn Vận vừa gật đầu thì đám đàn ông kia đã xông tới. Đám này hình như đã uống quá chén, nhưng trong bọn họ có người trông vẫn rất tỉnh táo.

Một người đàn ông cao gầy đi tới, nói: "Anh bạn, đừng ai người nấy đi. Chuyện ngày hôm nay anh đừng dính vào, hôm khác gặp lại tôi nhất định sẽ mời anh bạn uống rượu."

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: "Tôi quen cô ấy, tôi muốn đưa cô ấy đi."

Người đàn ông vừa nói im lặng, nhưng tráng hán uống say đứng bên cạnh lại mắng: "Mja, ta cũng quen đây, ngươi là ai? Biết điều thì lượn ngay, đừng để đại gia ta nổi giận!" Diệp Thiên Vân miệng ngậm thuốc không nói gì, đột nhiên hần bước lên một bước rồi tung chân đá ra. Bàn chân đi hơi chệch lên trên một chút, vừa vặn đá trúng vào ngực của tráng hán kia, tráng hán say rượu bị đá bay lên cao hơn một mét, lộn nhào 180 độ trên không rồi rơi xuống một chỗ cách đó ba mét, lăn thêm hai vòng nữa mới chịu nằm im không động đậy.

Một đá này khiến cả đám người kinh sợ, một người nặng hai trăm cân mà bị một đá đá bay, vừa rồi vẫn còn khỏe mạnh mà giờ trông như bị xe đâm vậy. Người đàn ông cao gầy hơi hoảng sợ, nói: "Anh bạn, chúng tôi chỉ đùa thôi, nếu anh quen cô ấy thì mang cô ấy đi đi, không có chuyện gì đâu!"

Diệp Thiên Vân xoay người rời đi, thế nhưng đằng sau lại có một gã say rượu nữa nói: "Ngươi là cái thá gì chứ, mja người gấu lắm sao. Đừng để ta gặp lại ngươi, ngươi *** cứ tự cẩn thận một tí."

Diệp Thiên Vân xoay người đi về phía gã, gã kia giờ vẫn thấy không phục, Diệp Thiên Vân nói: "Ngươi đang uy hiếp ta sao? Liệu ngươi có làm được không?"

Diệp Thiên Vân phun thuốc về phía mặt gã, đốm lửa văng ra đầy mặt. Gã kia theo phản xạ lấy tay che mặt. Chân của Diệp Thiên Vân giơ cao lên quá đầu rồi quét mạnh xuống, bàn chân đập trúng mặt gã mạnh đến nỗi để lại cả dấu chân. Mặt gã kia chảy đầy máu, giống như một cái bể nước đầy đang tràn ra vậy. Trong miệng gã văng ra vài cái răng, những cái còn lại e rằng cũng chẳng dùng được nữa.

Hai người còn lại thấy Diệp Thiên Vân thủ đoạn quá hung ác, ra tay là lại thấy máu, so với xã hội đen còn "đen" hơn thì run bắn cả người. Hai người liếc nhau một cái, xu cát tị hung (tìm may mắn, tránh xui xẻo) là trên hết, liền xoay người bỏ chạy càng xa càng tốt.

Diệp Thiên Vân thấy trên quần áo mình dính đầy máu, thôi thế là bộ quần áo mới mặc đi rồi. Nếu dính ít máu một chút thì còn có thể giặt sạch rồi mặc lại, nhưng nhiều máu thế này có giặt cũng không sạch, mà cho dù giặt sạch thì vẫn còn mùi tanh. Nghĩ tới đây hần xoay người lại nhìn Hàn Vận.

Hàn Vận nhìn đến ngây người, người lạ này thủ đoạn độc ác quá. Cảnh tượng đầy máu me thế này nàng mới chỉ được thấy trên phim ảnh, hôm nay mới là lần đầu được thấy trong hiện thực nên không khỏi bị nó làm cho rung động.

Lần đầu tiên được thấy những cảnh đầm máu, khuôn mặt mới vừa rồi còn hơi ửng hồng thì giờ đã trắng bệch. Nàng cảm thấy dạ dày co thắt một cái rồi cúi người "biu ti phun" một đồng hồ lớn màu trắng hồng ra đầy con xe pasate trắng bạc của Diệp Thiên Vân.

Điều này khiến Diệp Thiên Vân cảm thấy rất phiền muộn, vốn tâm tình hần rất tốt, nhưng trải qua chuyện ồn ào này thì sắc mặt đã trở nên rất khó coi.

Hàn Vận rút khăn tay ra lau miệng, nôn được một trận mới cảm thấy tỉnh rượu hơn một chút, đột nhiên thấy được những thứ do mình nôn ra xe Diệp Thiên Vân, nàng thấy rất xấu hổ, lại rút khăn tay ra vừa lau vừa nói: "Cảm ơn anh vừa rồi đã cứu tôi, nếu như không có anh tôi không biết nên làm thế nào mới tốt đây. Thật xin lỗi vì đã làm bẩn xe anh."

Nói xong ngẩng đầu lên nhìn Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân mặc một chiếc áo màu xanh da trời, quần màu xanh sẫm, tiếc là trên đó dính đầy máu, tuy vậy cũng không ảnh hưởng gì đến hình tượng của hần lúc này. Dáng người hoàn mỹ đúng theo tỷ lệ vàng, mặc dù bị quần áo che phủ, những vẫn khiến người khác cảm thấy khả năng bùng nổ tràn ngập cơ thể hần. Khuôn mặt như dao gọt, đôi mắt sáng long lanh như sao. Giờ phút này hần đã cho Hàn Vận một ấn tượng quá sâu sắc, nếu không xảy ra chuyện này thì có lẽ lên lớp của Diệp Thiên Vân nàng cũng không nhận ra hần.

Những hiện giờ Hàn Vận đã khắc sâu hình dáng của hắn vào trong đầu, mãi mãi không quên. Diệp Thiên Vân thật giống một kỵ sĩ đen, cho dù trước mặt là thiên quân vạn mã, hắn cũng sẽ xông lên hoành tảo thiên quân. Lại giống như một vị vua bóng tối, cho dù trời đất sụp đổ cũng không sợ hãi. Bóng đêm đã làm nổi bật lên được khí chất của Diệp Thiên Vân, có chút lãnh khốc lại thêm chút tàn nhẫn. Có lẽ đây mới là một nam nhân chân chính a!

Tâm tình của Diệp Thiên Vân vẫn không tốt hơn, hắn nói:” Lên xe đi, để tôi đưa cô về.” Nói xong liền bước lên xe. Hàn Vận đã tỉnh hơn nhiều, nàng đứng dậy mở cửa xe rồi ngồi xuống bên cạnh hắn, nói:” Tôi muốn đến cục công an để báo án trước, sau đó sẽ đến khách sạn ở. Nhưng vừa rồi tôi đã mất ví tiền rồi, chẳng còn gì nữa, anh có thể cho tôi mượn ít tiền không?” Diệp Thiên Vân móc ví ra thấy ở trong chỉ còn hơn một ngàn đồng tiền mặt, liền lấy đưa hết cho nàng, nói:” Tiền mặt chỉ còn có thể thôi, không đủ thì để tôi đi rút thẻ.”

Hàn Vận vội vàng nói:” Thật cảm ơn anh, tôi không biết phải cảm ơn anh bao nhiêu lần nữa. Anh quen tôi đúng không, chúng ta chắc chắn đã từng gặp mặt, bởi vì tôi thấy anh rất quen, chỉ là không nhớ ra được. Tiền này tôi nhất định sẽ trả anh.”

Diệp Thiên Vân không nói gì, nổ máy chạy thẳng tới một tiệm rửa xe mở 24h để rửa sạch xe. Cái đồng nôn vừa rồi quá ghê, làm những người rửa xe nhủ cả mày, rửa cả một buổi mới làm sạch được chiếc xe, điều này khiến Hàn Vận xấu hổ đỏ mặt.

20. Chương 20: Siêu Cấp Cảm Tri

Đợi lúc Hàn Vận báo án xong, Diệp Thiên Vân nhìn đồng hồ thì thấy chỉ còn hai tiếng nữa là vào tiết học buổi sáng.

Phải về ngủ một chút mới được, nghĩ vậy hắn định đưa Hàn Vận đến khách sạn Shangri-La rồi lập tức quay trở về võ quán.

Hàn Vận bước xuống xe, thấy Diệp Thiên Vân không xuống cùng thì vội nói:” Tiên sinh, anh họ gì, có thể nói cho tôi biết được không, tôi muốn cảm ơn anh.” Diệp Thiên Vân nói:” Tôi họ Diệp, đây chỉ là chút việc nhỏ thôi, không cần cảm ơn.”

Nói xong thì châm một điếu thuốc, hít sâu một hơi rồi định rời đi. Hàn Vận thấy Diệp Thiên Vân muốn đi liền nói:” Vậy anh cho tôi số điện thoại đi, tôi sẽ liên hệ với anh, tôi sợ sẽ còn phải làm phiền tới anh.”

Diệp Thiên Vân biết nếu không đưa nàng vào trong khách sạn thì sẽ không đi được, vì vậy liền nói:” Vậy để tôi đưa cô vào trong.”

Nói rồi bước xuống xe, hai người cùng tiến vào khách sạn.

Vừa bước vào đại sảnh khách sạn, Hàn Vận liền thu hút được rất nhiều ánh mắt của mọi người, bởi vì quần áo trên người nàng có nhiều chỗ rách bươm cả ra.

Hàn Vận định thuê một căn phòng, nhưng cô tiếp tân lại đòi phải có chứng minh thư, điều này đã gây khó dễ cho Hàn Vận và Diệp Thiên Vân.

Hai người đều không mang chứng minh thư bên người, Hàn Vận thì đã mất hết đồ, còn Diệp Thiên Vân bình thường không có việc gì sẽ không mang theo chứng minh thư. Cô tiếp tân nói rất khách khí:” Ngoại trừ chứng minh thư có thể dùng giấy chứng nhận sĩ quan, thẻ học sinh, bằng giáo sư.” Diệp Thiên Vân lặng thinh, hắn không có bất cứ cái nào.

Nhưng Hàn Vận lại rất thoải mái nói:” Diệp tiên sinh, anh có thể để tôi đến ở nhờ chỗ anh một đêm không, ngày mai tôi sẽ đi.” Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, cuối cùng đành phải gật đầu bất đắc dĩ. Hai người rời khỏi khách sạn, khởi động xe lái về võ quán Thành Phong.

Buổi đêm đường vắng nên Diệp Thiên Vân lái xe rất nhanh, chỉ trong chốc lát hai người đã về tới võ quán Thành Phong.

Hàn Vận quan sát xung quanh, đây là đoạn đường hoàng kim, phòng còn đắt hơn vàng, cả đoạn đường đều các tòa nhà cao tầng. Chỉ có duy nhất một tòa kiến trúc bốn tầng, ở trên viết bốn chữ lớn vô quán Thành Phong. Hàn Vận cùng Diệp Thiên Vân chính đang đi về phía cửa vô quán.

Buổi đêm ở cửa chỉ có hai bảo vệ đứng gác, vừa thấy Diệp Thiên Vân trở về, họ liền đứng dậy chào:” Diệp tiên sinh, muộn vậy mới về à.”

Nói xong lại thấy Diệp Thiên Vân dẫn theo một người phụ nữ về thì chỉ im lặng không nói gì nữa. Họ vội vàng chạy tới cầu thang máy ấn số 4, đợi cửa thang máy mở ra liền nói:” Mời Diệp tiên sinh.” Diệp Thiên Vân gật gù đầu, dẫn Hàn Vận tiến vào cầu thang máy rồi đi lên tầng bốn.

Đã ba giờ hơn rồi, Diệp Thiên Vân mở cửa dẫn Hàn Vận đi vào phòng của mình.

Hàn Vận vừa bước vào cửa liền thấy một căn phòng khách rộng rãi, đồ đạc ở đây so với khách sạn năm sao còn cao cấp hơn. Diệp Thiên Vân nói:” Đây là phòng khách, bên trong có một phòng ngủ, cô ngủ ở phòng trong đi!” Nói xong không để ý tới Hàn Vận nữa mà mở cửa rời khỏi phòng.

Chỉ còn mỗi mình Hàn Vận ngơ ngẩn giữa căn phòng khách xa hoa.

Căn phòng này vốn là Vương Vĩnh Cường tự chuẩn bị cho mình, về sau khi Diệp Thiên Vân đến, Vương Vĩnh Cường không tới lo việc ở đây nữa nên căn phòng được cấp cho Diệp Thiên Vân ở.

Tiếc là Diệp Thiên Vân lại chẳng biết hưởng thụ cuộc sống, ở đây có rất nhiều thứ Diệp Thiên Vân còn chưa từng động đến. Bình thường hẳn chỉ dùng máy tính với xem TV, xong rồi thì tắm rửa và đi ngủ.

Nhưng Hàn Vận lại không biết điều đó, nàng nghĩ rằng người ở căn phòng này rất biết cách hưởng thụ. Đi vào trong phòng ngủ xem qua, Hàn Vận lầu bầu:” Đúng là một người theo chủ nghĩa hưởng thụ.”

Vào phòng tắm tắm rửa qua một cái, tìm lấy một bộ quần áo của Diệp Thiên Vân mặc tạm, Hàn Vận nằm trên giường mà không tài nào ngủ được. Hôm nay đúng là ngày đen đủi của nàng, nếu như không phải có người cứu nàng, nàng thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Lại nhớ tới cảnh Diệp Thiên Vân cứu mình, mặc dù lúc ấy khá đầm máu, nhưng nàng cũng không thấy quá sợ hãi nữa.

Giọng nói của Diệp Thiên Vân, động tác, hình tượng, khí chất, tất cả cứ xuất hiện trong đầu nàng. Rốt cuộc hẳn là một người như thế nào, thật sự quá thần bí.

Hàn Vận cứ suy nghĩ vẩn vơ nên không tài nào ngủ được, nàng rời khỏi giường đi ra phòng khách xem TV. Được một lúc lại cảm thấy vô vị, nàng muốn mở máy vi tính lên mạng. Đến lúc mở máy ra mới nhớ đây không phải nhà mình thì không khỏi cảm thấy chột dạ, len lén nhìn ra ngoài cửa. Sau nghĩ lại, thấy đã trễ như vậy chắc Diệp Thiên Vân sẽ không quay lại nữa đâu.

Máy tính của Diệp Thiên Vân cũng khiến Hàn Vận thấy rất hâm mộ, là một con xách tay hãng IBM xịn rất đắt tiền. Đang vào mạng, Hàn Vận đột nhiên trông thấy một văn bản đề tên là ” Kinh tế mới ” đang quật khởi một lần nữa?

Hiển nhiên đây là một bài luận văn, Hàn Vận mở văn bản ra, thấy ký tên là Diệp Thiên Vân. Hàn Vận đột nhiên nhớ lại, anh ta không phải là học sinh của mình sao? Bằng không sao lại quen mình chứ, hơn nữa mình thấy anh ta cũng rất quen. Nhớ lại lúc anh ta xuống xe đã thấy được bộ dạng nhếch nhác của mình, mặt Hàn Vận không khỏi đỏ lên.

Nghĩ tới việc mình là giáo viên lại phải mất mặt trước sinh viên, nàng không biết làm thế nào mới đối mặt được với Diệp Thiên Vân nữa. Suy nghĩ hồi lâu Hàn Vận mới bình tĩnh lại, mọi chuyện dù gì cũng đã xảy ra rồi, còn làm gì được nữa, nàng cũng không thể giữ bộ dạng này mãi được. Nghĩ như vậy, Hàn Vận bắt đầu xem bài luận văn của Diệp Thiên Vân.

Bài luận văn này trình bày, phân tích về kinh tế của nước Mỹ, xu thế phát triển của kinh tế tư bản chủ nghĩa ở Mỹ. Bài văn đi sâu vào phân tích từ năm 2000 đến năm 2008, từ vấn đề suy thoái kinh tế của nước Mỹ trong thời gian đó đến các tiềm năng, nguy cơ cùng những khoản nợ, trong bài có những quan điểm học thuật rất mới.

Hàn Vận càng xem càng thấy bài văn này đặc sắc, đầu tiên là vấn đề ” Kinh tế mới“: ” Tính kết cấu ” hay ” Tính chu kỳ“. Sau đó lại nhắc tới ” Phục hồi sản nghiệp đang suy thoái nhanh chóng ” và ” Khủng hoảng

chế độ làm cho suy thoái khó có thể nắm bắt. Cuối cùng lại nhắc tới ” Thiếu hụt cao - tăng trưởng cao ” cùng hy vọng tăng trưởng ngắn hạn sẽ bắt đầu tăng tốc.

Hàn Vận rất khen ngợi bài luận văn này của Diệp Thiên Vân, một sinh viên năm thứ nhất mà có thể viết được hay như thế này, trong nội dung còn có vài quan điểm mới thật không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên muốn đem bài văn của Diệp Thiên Vân đăng lên tập san học thuật. Mặc dù có một phần là để báo đáp, nhưng không thể phủ nhận bài luận văn của Diệp Thiên Vân cũng đã đạt tới một trình độ nhất định.

Diệp Thiên Vân tạo cho nàng một cảm giác như hần đang đeo mặt nạ vậy, khiến nàng thấy kích thích, chỉ muốn tới vạch trần nó ra. Trong lúc bất tri bất giác trời đã sáng tỏ, mà Hàn Vận vẫn còn đang mãi suy nghĩ...

Trong khi đó Diệp Thiên Vân không đi ngủ mà lại xuống tầng dưới luyện tập công phu.

Hắn muốn tận dụng từng giây từng phút để nâng cao khả năng của bản thân. Nhớ lại trận đấu giữa Quỷ Diện và Vô Tình, từng một động tác của mỗi người đều được chiếu lại như một bộ phim vậy.

Từ sau khi nội công của hắn có chút sở thành, tư duy hình ảnh của hắn so với lúc trước mạnh gấp trăm lần, đây là sự thật, không hề nói khoác.

Bình thường não trái để xử lý ngôn ngữ chữ viết, não phải xử lý các ký ức hình ảnh, đồ hình.

Không biết vì sao, Diệp Thiên Vân từ sau khi luyện nội công thì não phải càng lúc càng mạnh, giờ đã đạt tới một trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Điều này khiến hắn như cá gặp nước, tất cả những trận đấu giao lưu giữa các võ giả đều có thể trở thành tài liệu cho hắn tham khảo. Tất cả sẽ được tua đi tua lại trong đầu hắn, hơn nữa còn có thể làm chậm động tác, bóc tách ra rồi bắt đầu nghiên cứu.

Thử nghĩ xem, Diệp Thiên Vân là một võ giả mà có được trí nhớ như một chiếc camera thế này, vậy thì hắn đã có một hệ thống phương pháp học tập hoàn chỉnh, từ nay về sau năng lực học tập tăng lên vô số. Đây cũng chính là công cụ trọng yếu giúp hắn theo đuổi võ đạo.

21. Chương 21: Võ Quán Tiểu Dạ Khúc

Hắn quay trở lại phòng mình để lấy đồ, chìa khóa xe với sách vở vẫn để đây.

Vừa bước vào phòng, Diệp Thiên Vân thấy Hàn Vận không ngủ mà đang xem TV thì nói:” Tôi muốn lấy ít đồ, cô không ngủ sao?” Nói xong liền lấy sách vở với máy tính.

Hàn Vận thấy Diệp Thiên Vân đi vào thì đứng dậy nói:” Tôi không ngủ được, thật ngại quá, phải mượn quần áo của anh để mặc. Quần áo của tôi rách hết rồi, không mặc được nữa.”

Diệp Thiên Vân lúc này mới để ý là Hàn Vận đang mặc áo ngủ của mình. Hàn Vận mặc áo ngủ vào trông rất dễ thương và gợi cảm.

Sau khi tắm rửa nàng tuy không trang điểm nhưng trông vẫn rất xinh đẹp, tựa như một đóa sen mới nở vậy. Khuôn mặt kiều diễm như hoa, mê người như hồ ly, mũi nhọn như tơ, vóc người đầy đặn được che phủ dưới tấm áo ngủ dài quá đầu gối.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân được thưởng thức Hàn Vận, vì đây cũng là lần đầu tiên hắn đứng gần nàng như vậy. Trong một tích tắc, Diệp Thiên Vân đã ngẩn ra, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần, rồi nói với nàng:” Cô muốn ăn một chút gì không, ra khỏi cửa là tới phòng ăn.”

Hàn Vận gật gật đầu nói:” Hay quá, vậy tôi không khách khí nữa. Đúng rồi, chỉ có một mình anh ở đây thôi à?”

Nói xong thì nhìn Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân bắt được cái nhìn của nàng, nói:” Không phải, tầng này còn có vài người giống như tôi nữa. Đi thôi, tôi dẫn cô đi ăn cơm, cô đi thay bộ quần áo khác đi.”

Nói xong lại tiếp tục thu thập đồ đạc, không nhìn sang chỗ Hàn Vận nữa.

Hàn Vận chọn một bộ khá nhỏ trong đồng quần áo của Diệp Thiên Vân, nhưng nếu so với dáng người của nàng thì nó còn rất rộng, phải vén lại nhiều lần mới mặc tạm được, sau đó nàng quay ra phòng khách cùng Diệp Thiên Vân đi tới phòng ăn.

Diệp Thiên Vân cùng Hàn Vận vừa bước vào cửa phòng ăn, mấy người đồ đệ đều đã có mặt, thấy Diệp Thiên Vân đi vào thì đứng hết cả dậy.

Cả đám thấy Hàn Vận đứng bên cạnh đang mặc đồ của Diệp Thiên Vân thì đều hít sâu một hơi, không ngờ sư phụ cũng có người yêu a!

Trương Lượng mấy hôm trước còn nói Diệp Thiên Vân không có bạn gái thì nay há hốc miệng không dám tin tưởng, Thạch Thanh Sơn còn phun cả cháo trong miệng ra.

Đây chắc chắn sẽ là tin hot trong ngày hôm nay. Quá mạnh mẽ, thật quá mạnh mẽ mà.

Hôm trước hai người bọn họ còn cùng với ba huynh đệ họ Triệu cá cược là Diệp Thiên Vân không có bạn gái. Không ngờ hôm nay họ đã ngủ chung với nhau luôn rồi.

Cả đám quan sát Hàn Vận, đây đúng là một mỹ nữ, có điều hình như tuổi tác hơi chênh lệch. Cả đám quay ra nhìn nhau, chẳng lẽ sư phụ thích thực nữ? Rồi đồng thanh chào:” Chào buổi sáng, sư phụ!”

Diệp Thiên Vân phát tay ý bảo họ ngồi xuống ăn tiếp, hẩn lấy cho mình một bát cháo rồi gấp ít dưa muối, sau đó nói với Hàn Vận:” Muốn ăn gì cứ tự nhiên.” Nói xong thì kiếm một cái bàn rồi ngồi xuống.

Hàn Vận cũng rất ngạc nhiên, tuổi tác của năm người này so với Diệp Thiên Vân khéo còn lớn hơn mà lại là đồ đệ của anh ta. Nàng tùy tiện lấy vài thứ rồi ngồi xuống bên cạnh Diệp Thiên Vân, nhưng tâm tư nàng không có để lên chúng.

Anh ta còn có năm đồ đệ, những người này vừa nhìn đã biết là người của võ quán. Từ thân hình, trạng thái tinh thần thì thấy những người này khác với người bình thường.

Vừa nghĩ vẩn vơ vừa ăn qua quýt mấy thứ, không biết tâm tư của nàng đã bay tới nơi nào rồi. Đêm qua đã cho nàng quá nhiều ngạc nhiên. Càng tiếp xúc với Diệp Thiên Vân nhiều, nàng càng cảm thấy hẩn thần bí. Loại cảm giác này khiến cho Hàn Vận thấy bồn chồn.

Diệp Thiên Vân nhanh chóng dọn sạch bữa sáng của mình, lại nhìn đồng hồ rồi nói với Hàn Vận:” Tôi còn có chút việc, cô cứ ăn từ từ nhé. Có chuyện gì thì cứ nói với mấy người bọn họ!” Hàn Vận gật mình tỉnh lại rồi gật gật đầu.

Diệp Thiên Vân nói với đám Thạch Thanh Sơn:” Đây là bằng hữu của ta, có chuyện gì các người phải giúp cô ấy.” Cả đám vội gật đầu.

Diệp Thiên Vân đứng dậy rồi rời khỏi phòng ăn đi đến đến trường.

Trong phòng ăn, Hàn Vận vẫn chưa ăn xong bữa sáng của mình. Nhưng mấy người đồ đệ của Diệp Thiên Vân ngồi không yên được nữa. Sư phụ có bạn gái, đây đúng là một tin hot, nhất định phải hỏi cho ra nhẽ.

Cả đám đẩy Trương Lượng ra hỏi, vừa rồi Diệp Thiên Vân vẫn còn ngồi đây nên họ không nói gì, cũng không dám thở mạnh nữa.

Diệp Thiên Vân tới đây được mấy tháng, đám đồ đệ chưa thấy hẩn đùa giỡn bao giờ, hẩn có sự chín chắn không phù hợp với tuổi tác, cả ngày cứ lạnh lùng như băng đá.

Mấy người họ rất sợ Diệp Thiên Vân, thật ra nói sợ không thôi cũng không đúng, vì còn có sùng bái và tôn kính nữa.

Phương pháp huấn luyện bọn họ của Diệp Thiên Vân rất đáng sợ, mỗi ngày đều phải luyện tập với cường độ cao, sau đó là đối luyện.

Mấy người họ mỗi lần so chiêu với Diệp Thiên Vân thì đều bị đầy dọa vô cùng thâm, nên cả đám đều gọi sau lưng hẩn là sư phụ ma quỷ. Nhưng trong lòng họ lại không thấy bất bình, bởi vì họ biết Diệp Thiên Vân đối xử với họ tàn nhẫn, thì đối xử với bản thân càng tàn nhẫn hơn.

Diệp Thiên Vân hẳn luyện tập một động tác bình thường cũng phải hơn một ngàn lần, năm sáu giờ liên tục, không chỉ cảm thấy buồn tẻ mà có khi còn khiến người ta thấy tuyệt vọng. Mấy người bọn họ đã lén thử cách luyện tập của Diệp Thiên Vân nên biết rất rõ, đây vốn không phải thứ người bình thường có thể chịu được.

Phương pháp này sẽ khiến cho người ta mất đi hứng thú với võ thuật, Diệp Thiên Vân không bắt bọn họ tập giống như hẳn họ đã phải cảm ơn trời đất rồi.

Mấy người họ sau khi trải qua hai tháng huấn luyện của Diệp Thiên Vân, năng lực được tăng mạnh gần gấp đôi so với trước kia. Trong võ thuật đạt được thành quả như này quả không dễ dàng gì.

Những người trước kia xấp xỉ với họ, thì giờ chỉ có thể chống đỡ được bốn năm chiêu. Cho nên tuy khổ một chút nhưng họ vẫn rất biết ơn Diệp Thiên Vân.

Trương Lượng đi tới bên Hàn Vận nói:” Cô khỏe chứ, chúng tôi đều là người của võ quán Thành Phong, tôi tên Trương Lượng, mấy người chúng tôi là đồ đệ của Diệp Thiên Vân.”

Hàn Vận vừa mới ăn xong, nàng ngẩng đầu lên cười nói:” Anh khỏe chứ, tôi tên là Hàn Vận, vừa rồi Diệp Thiên Vân đã giới thiệu về các anh cho tôi rồi.” Nói xong đưa tay về phía Trương Lượng.

Hai người bắt tay nhau, Trương Lượng vô cùng hưng phấn hỏi:” Cô là bạn gái của sư phụ?” Nói xong thì chờ mong nhìn Hàn Vận.

Hàn Vận mỉm cười, nàng lắc lắc đầu nói:” Không phải, chúng tôi chỉ là bằng hữu, vừa mới quen nhau tới qua, anh ấy đã cứu tôi.”

Anh hùng cứu mỹ nhân, mấy người ngồi bên vừa nghe được liền vây quanh, cái này càng thú vị hơn so với sự kiện bạn gái vừa rồi.

Hàn Vận thấy bọn họ hào hứng như vậy thì đem sự tình kể đại khái lại một lần. Cả đám nghe xong đều thấy hưng phấn không thôi.

Hình tượng của Diệp Thiên Vân ở trong lòng bọn họ luôn lạnh lùng như băng, tàn nhẫn. Sự việc lần này đã làm hình tượng đấy trở nên gần hoàn mỹ, dần dần phát triển thành thần thoại.

Hàn Vận thấy mấy người họ rất sùng bái Diệp Thiên Vân thì hỏi:” Công phu của sư phụ các anh rất lợi hại sao?” Triệu Vô Hận nói:” Đương nhiên là lợi hại, sư phụ tôi là võ giả Hình Ý quyền chân chính, ra tay không nề tình, một chiêu mất mạng.”

Hàn Vận tối hôm qua đã được chứng kiến tận mắt sự tàn nhẫn của Diệp Thiên Vân nên gật gật đầu đồng ý. Lại trò chuyện thêm một hồi, cuối cùng nàng nói:” Tôi phải đi rồi, cảm ơn các anh đã nhiệt tình chiêu đãi tôi.”

Thạch Thanh Sơn nói:” Ha ha, đừng đi vội, để chúng tôi dẫn cô đi thăm võ quán, sau đó chúng tôi sẽ đưa cô về.” Nói xong liền dẫn Hàn Vận đi tham quan võ quán. Đây là lần đầu tiên Hàn Vận được đến một chỗ như thế này, nên không khỏi thấy hiếu kỳ với nhiều thứ. Mấy người Thạch Thanh Sơn giải thích cho nàng cả buổi, sau đó tìm cho nàng một bộ quần áo phù hợp rồi mới đưa nàng về.

22. Chương 22: Thiểm Lượng Đăng Tràng

Những nội dung chủ yếu cần học là bồi dưỡng đầy đủ cơ sở lý luận của kinh tế học theo chủ nghĩa Mác, làm quen với lý luận kinh tế học hiện đại phương tây, nắm vững các phương pháp phân tích kinh tế hiện đại.

Hôm nay có hai tiết tây phương kinh tế học và quốc tế kinh tế học, khóa trình của năm nhất khá nặng. Nếu đợi đến năm thứ ba, thứ tư thì một tuần có lẽ chỉ có hai ba tiết, vô cùng thoải mái.

Diệp Thiên Vân lên lớp chờ giáo viên vào. Mấy tên bạn cùng phòng còn chưa có đến. Sắp tới mừng một tháng năm, mọi người đều tập trung tinh thần cho việc ra ngoài chơi nên khá ít người tới lớp.

Phòng học rất rộng mà chưa đầy được một nửa, mà trong số những người tới có nhiều người tâm tư không được đặt ở đây, họ vừa nhẩn tẩn, vừa nghĩ xem mình nên đi đâu chơi, lại vừa gọi điện thoại đặt mua vé xe.

Một lát sau giáo viên đã tới, giáo viên quốc tế kinh tế học là một ông giáo sư sắp 60 tuổi tên là Vương Cửu Quân, ông nói dí dỏm:” Xem ra sức hút khi tôi lên lớp thua xa so với ngày mừng một tháng năm a! Tôi phải nỗ lực nhiều hơn, cố gắng để ngang sức ngang tài với nó.”

Hiện giờ giáo sư phải lên giảng bài cho sinh viên chưa tốt nghiệp, không giống như trước kia chỉ cần mỗi hướng dẫn cho tiến sĩ là được. Quốc tế kinh tế học là một môn học mới xuất hiện, là một môn học con quan trọng của tây phương kinh tế học. Ông giáo sư bắt đầu giảng bài, giọng giảng sang sảng đầy sức sống, trái ngược hoàn toàn với tuổi tác của ông.

Diệp Thiên Vân thấy rất hứng thú, giáo sư giảng mà như đang kể chuyện vậy, ông kể lại quá trình phát triển của hệ thống tiền tệ thế giới, từ đồng đôla mất giá tới đồng euro nổi lên, Diệp Thiên Vân càng nghe càng say mê.

Kỳ thật trí nhớ của Diệp Thiên Vân càng lúc càng tốt, Diệp Thiên Vân thậm chí có thể nhớ lại từng dáng vẻ, động tác, giọng điệu, chữ viết của ông giáo theo đúng trình tự thời gian. Tất cả là nhờ vào quyển sách cũ nát tìm được trên bìa quyển Hình Ý quyền.

Bây giờ không chỉ có võ thuật được lợi, mà cả cuộc sống của hắn cũng bắt đầu khác với người thường.

Ông giáo sư đang giảng thì đột nhiên dừng lại, hỏi:” Các cô các cậu có biết tôi đang giảng cái gì không?”

Nói xong có chút kỳ vọng nhìn đám sinh viên. Trong phòng học bắt đầu loạn cả lên, rất nhiều người ngồi tít đằng sau cứ thất thần, ngay cả những người ngồi ở phía trước do không nghe giảng nên giờ cũng mờ mịt.

Đám sinh viên không biết gì bắt đầu giở sách xoàn xoay để tìm nội dung của bài giảng, nhưng ông giáo sư giảng như thiên mã hành không *, làm sao biết ở đâu mà tìm chứ.

Giáo sư chỉ tùy tiện một người, nói:” Cậu nói xem nào, vừa rồi tôi giảng cái gì.” Người bị hỏi là một nam sinh, dĩ nhiên hắn không biết vừa rồi giảng cái gì. Nam sinh quay xung quanh để tìm trợ giúp, nhưng chung quanh chẳng có ai biết cả.

Giáo sư thấy hắn không trả lời được thì chỉ vào một nữ sinh khác, nói:” Vậy cô nói cho tôi biết.” Cô nữ sinh kia cũng lắp ba lắp bắp không ra lời.

Gọi liên tiếp năm sáu người, không một ai trả lời được. Ông giáo sư không khỏi thấy thất vọng, mặc dù sắp nghỉ rồi, nhưng tiết này cũng phải ngồi nghe một tí chứ.

Ông thở dài một tiếng, nói:” Các cô các cậu làm tôi quá thất vọng, tôi cứ nghĩ là mình giảng rất có sức hút, không ngờ chỉ là tự sướng thôi.”

Đột nhiên giọng nói của ông trở nên mạnh mẽ:” Tôi sẽ gọi thêm hai người nữa, nếu vẫn không có ai biết thì tất cả những người hôm nay đứng dậy đều bị điểm không học kỳ!”

Câu này như một quả bom nổ giữa phòng học vậy, khiến cho đám sinh viên cảm thấy bất an, tất cả đều cúi thấp đầu xuống.

Điểm học kỳ là 30 điểm, nếu bị ăn con không thì môn học này có max điểm cũng chỉ được có 70 điểm, mà ai dám tự nhận là mình sẽ đứng hết chứ? Vậy thì đúng chắc rồi. Nếu biết thế thì thà không đến tiết này còn hơn, quá nguy hiểm.

Không đến thì cũng chỉ bị ghi là trốn học mà thôi, nhưng đến lớp thì lại ăn con không. Nếu sau này để đám bạn trốn tiết mà biết thì chúng nó cười cho thối mũi.

Cả lớp đang mải suy nghĩ thì ông giáo sư ngắt đầu lên, những sinh viên đang đứng đều cảm thấy khẩn trương, thời khắc quyết định vận mệnh của mình cuối cùng cũng đến rồi. Cả đám đều thâm cầu nguyện trong lòng, mong cho thần phật trên trời có thể phù hộ cho mình.

Lúc này ông giáo sư đã mở sổ điểm ra, nói:” Thời khắc quyết định vận mệnh các cô các cậu đã đến rồi. Nhớ kỹ sau này đừng mang vận mệnh của mình đặt vào trong tay người khác nhé.”

Nói xong thì gọi một cái tên:” Kỳ Giai Trữ, cô đứng dậy trả lời.”

Kỳ Giai Trữ mặt trắng bệch đứng dậy, nhỏ giọng nói:” Em không nghe giảng, xin lỗi giáo sư.” Nói xong còn rơi nước mắt, nàng không chỉ nóng nảy mà còn có lòng tự trọng rất cao.

Vừa rồi nàng đang nghĩ nên về sớm thăm cha mẹ, bình thường nàng rất chú ý nghe giảng, nhưng hôm nay bởi vì không yên lòng nên không có hứng thú để nghe. Cho nên vừa nghe tên mình bị gọi, nàng liền cảm thấy mình rất oan ức.

Ông giáo sư cũng không nói gì đã kích nàng mà cúi đầu xuống nhìn một hồi rồi nói:” Tôi sẽ gọi người cuối cùng, các cô các cậu cũng đừng trách tôi, Diệp Thiên Vân, cậu đứng dậy nói xem nào.” Đọc xong tên thì lại ngẩng đầu lên nhìn.

Diệp Thiên Vân đứng dậy, những người phía dưới không khỏi hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn Diệp Thiên Vân vừa đứng lên có chút hả hê. Nếu như không có gì bất ngờ thì mười mấy người này đều sẽ đúp môn này.

Có mấy đồng học ngồi dưới rất nóng lòng, những người đang đứng có bạn tốt của họ, nên họ cũng lo lắng nhìn Diệp Thiên Vân. Hiện giờ Diệp Thiên Vân hẳn đã trở thành tiêu điểm của cả lớp.

Tình cảm phức tạp nhất là những người đang đứng, mỗi người trong lòng đều thầm cầu nguyện cho Diệp Thiên Vân, cầu xin thần phật trên trời có thể phù hộ cho Diệp Thiên Vân trả lời được, đây là hi vọng chung của bọn họ.

Kỳ Giai Trữ cũng nhìn Diệp Thiên Vân, nàng nhớ rõ lần trước hẳn nhận được học bổng, nàng đã mang đến cho hắn, sau đó cả hai không còn liên lạc nữa.

Ngoại trừ lúc lên lớp học, còn lại không bao giờ thấy Diệp Thiên Vân ở trên sân trường. Hồi đám Lưu Tùng mới biết Diệp Thiên Vân không ở trong phòng ký túc xá, chỉ bao giờ có tiết học mới tới. Đây là nam sinh đầu tiên Kỳ Giai Trữ thích, trong lòng nàng có một cảm giác khó nói thành lời, chỉ biết rằng nàng thấy từ sâu trong con người hắn khác hẳn với các nam sinh khác.

Bản thân nàng đã từng nhiều lần ám chỉ cho hắn, nhưng như đá ném vào biển rộng, mãi chẳng thấy có hồi âm gì. Ánh mắt nàng nhìn Diệp Thiên Vân giờ cũng trở nên phức tạp.

Diệp Thiên Vân không đành lòng để một giáo viên tốt như vậy mất đi lòng tin nơi sinh viên, vì vậy hắn trả lời:” Từ sau thế kỷ 19, các quốc gia công nghiệp hóa trên thế giới lần lượt áp dụng bản vị vàng *. Theo bản vị vàng lấy vàng làm tiền tệ chung của thế giới. Hơn nữa tiền vàng có thể tự do lưu thông, tự do trao đổi, tự do chế tạo và cũng tự do nung chảy.”

Nói xong thì nhìn Vương giáo sư một chút rồi lại nói tiếp:” Khả năng tự do lưu thông của tiền vàng bảo đảm cho tỷ giá tiền tệ giữa các quốc gia khác nhau được ổn định; khả năng tự do trao đổi bảo đảm cho tỷ giá trao đổi giữa những đồng tiền kim loại bằng vàng hoặc đại biểu cho vàng với giấy bạc của ngân hàng ** được ổn định ; tự do chế tạo hoặc nung chảy tiền vàng bảo đảm cho mức giá giữa các quốc gia được ổn định. Vì vậy, bản vị vàng là một loại chế độ thu được nhiều lợi ích nhất trong môi trường toàn cầu lúc đó. Nó duy trì sự ổn định lâu dài của tỉ giá hối đoái giữa các quốc gia, bởi vậy xúc tiến mạnh mẽ dịch vụ quốc tế và phát triển đầu tư.”

Những lời hắn nói giống hệt với lời mở đầu bài giảng của giáo sư, khiến cho ngay cả giáo sư cũng cảm thấy kinh ngạc.

Ông giáo sư thấy rất hứng thú, nói:” Cậu chờ một chút đã, cậu xuống đây, lên bục giảng giảng bài đi.” Nói xong ngoắc ngoắc tay với Diệp Thiên Vân. Diệp Thiên Vân không hề lúng túng, rời khỏi chỗ ngồi của mình rồi đi xuống bục giảng.

* Bản vị vàng.

+ Hệ thống tổ chức tiền tệ theo giá trị tiền của một nước là được xác định theo luật bằng một lượng vàng cố định, và đồng tiền trong nước có dạng tiền vàng và/ hoặc tiền giấy khi cần có thể chuyển đổi thành với tỷ lệ được xác định theo luật

** Giấy bạc của ngân hàng.

+ Một dạng tiền tệ phát hành bởi một ngân hàng và về bản chất làm bằng chứng có thể thương lượng (nghĩa là có thể chuyển đổi đơn giản bằng cấp phát) về tình trạng nợ của ngân hàng đối với mệnh giá của giấy bạc.

Giấy bạc của ngân hàng được phát triển từ HỒI PHIẾU, và về nguyên tắc là hồi phiếu có thể trả trực tiếp (theo yêu cầu) bằng phương tiện khác.

23. Chương 23: Cậu Muốn Thi Nghiên Cứu Sinh Không?

Diệp Thiên Vân tiếp tục nói:” Bản vị vàng áp dụng được gần bốn mươi năm. Đến trước thế chiến thứ nhất, do sự thay đổi điều kiện kinh tế và tình hình quốc tế mà chi phí cho việc thực hiện bản vị vàng dần dần tăng lên. Đầu tiên, bản vị vàng quá cứng nhắc, nó trói buộc sự tăng trưởng kinh tế của thế giới vào sự tăng trưởng sản lượng vàng. Thứ hai, bởi vì nền kinh tế giữa các quốc gia có sự chênh lệch, vàng càng ngày càng tập trung vào trong tay một số ít các quốc gia lớn, khiến các quốc gia khác khó áp dụng được bản vị vàng. Đến lúc chi phí để áp dụng bản vị vàng vượt quá lợi ích thu được, nó sụp đổ hoàn toàn khi thế chiến thứ nhất bùng nổ...”

Diệp Thiên Vân không hề căng thẳng, nói năng lưu loát, giọng nói, bộ dáng và động tác giống hệt với ông giáo sư. Hơn nữa thi thoảng lại cho thêm suy nghĩ của mình vào, kèm theo là dẫn chứng lập luận cụ thể.

Đám sinh viên vừa rồi không nghe giảng, nhưng bây giờ ai cũng sợ tí nữa Diệp Thiên Vân giảng xong lại gọi đứng dậy trả lời nên đều chăm chú nghe Diệp Thiên Vân giảng.

Diệp Thiên Vân giảng khoảng mười lăm phút, đám sinh viên nghe say sưa mười lăm phút.

Sau khi hần giảng xong về hệ thống tiền tệ, ông giáo sư thâm cảm thấy khiếp sợ. Ông thấy Diệp Thiên Vân có thể ung dung giảng dạy như vậy, rất có phong phạm làm một giáo viên. Ngay cả ông cũng không dám tự nhận mỗi câu của mình có thể dẫn dắt được lời của các nhà kinh tế học thế giới làm luận chứng như hần.

Ông hơi run run, sau lại cố nhẫn nhịn, hỏi:” Vậy cậu có cái nhìn thế nào về xu thế hệ thống tiền tệ trong tương lai?”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút rồi vẽ một biểu đồ lên bảng, sau đó chỉ vào nói:” Trong tương lai từ 100 đến 150 năm nữa, chế độ hối suất cố định toàn cầu sẽ thay thế hệ thống Jamaica (?), trở thành hệ thống tiền tệ quốc tế mới phù hợp với xu thế toàn cầu hóa. Về phần hình thức cụ thể của loại hệ thống tiền tệ quốc tế này...”

Nói đến đây lại vẽ biểu đồ lên bảng, nói:” Tôi cho rằng sẽ chọn euro, đôla, đồng ở ba khu vực lớn tạo thế chân vạc về tiền tệ, chính là tư tưởng ” Ba hòn đảo ổn định tài chính toàn cầu ” do Mondale đề xuất.”

Nói xong thì nhìn về phía ông giáo sư, ánh mắt có vẻ dò hỏi:” Cá nhân tôi dự tính xu thế phát triển hệ thống tiền tệ quốc tế trong tương lai từ 300 đến 500 năm nữa: ” Ba hòn đảo ổn định kinh tế toàn cầu ” sẽ là chế độ thu được nhiều lợi ích nhất trong hoàn cảnh toàn cầu hóa tài chính gia tăng không ngừng. Cuối cùng nó sẽ tạo ra một đồng tiền chung cho cả thế giới.”

Ông giáo sư quan sát kỹ Diệp Thiên Vân hồi lâu, nói:” Nội dung bài giảng của cậu giống hệt tôi, thậm chí còn hoàn chỉnh hơn của tôi nữa. Sinh viên trong tiết học của tôi mà đều hiểu được như cậu thì công dạy của tôi cũng không uổng, tôi rất vui mừng.”

Ông ngừng lại một chút rồi nói tiếp:” Vấn đề cậu vừa dự đoán rất có chiều sâu, hơn nữa còn có thể dự đoán trước từ 300 đến 500 năm. Nhân tài đáng để đào tạo đây! Thật ra khó có thể xuất hiện một đồng tiền chung cho cả thế giới, vấn đề này hiện đang rất nóng, có thời gian thì cậu nên tìm hiểu thêm. Cậu có hứng thú nghiên cứu với tôi không, nếu cậu muốn thi nghiên cứu sinh có thể tìm tôi.”

Câu nói như một quả bom nguyên tử nổ tung trong lớp. Bây giờ Diệp Thiên Vân mới chỉ học năm nhất, mà ý của Vương Cửu Quân là muốn bồi dưỡng hần làm nghiên cứu sinh, vậy sẽ là thạc sĩ hay là tiến sĩ? Trong lúc nhất thời ở phía dưới không ít người mắt đã đỏ bừng.

Diệp Thiên Vân gật đầu rất thành khẩn với ông giáo sư, hần nói:” Cảm ơn thầy, em sẽ suy nghĩ cẩn thận.” Nói xong liền quay về chỗ ngồi.

Ông giáo sư cười cười, nói:” Sinh viên phải tự mình tìm tòi. Thật ra các cô các cậu nghĩ đến điều này quá sớm, ít ra vẫn còn phải đến trường hơn ba năm nữa, trong khoảng thời gian này hãy cân nhắc cẩn thận, quyết định cho cuộc sống của mình sau này.”

Đang nói tới đây thì chuông reo, ông nói:” Thôi được rồi, tôi cũng không làm khó các cô các cậu nữa. Sắp đến mừng một tháng năm rồi, ra ngoài chơi phải chú ý an toàn đấy.” Nói xong quay người rời khỏi phòng học.

Diệp Thiên Vân thu thập sách vở để ra về. Chiều nay còn có tiết tây phương kinh tế học nữa, Diệp Thiên Vân định ra ngoài ăn cơm rồi lại lên lớp học.

Vừa mới bước ra cửa, Kỳ Giai Trữ đột nhiên đi tới nói:” Mấy ngày rồi không gặp bạn, bạn đang bận gì vậy? Sắp đến trưa rồi, mình mời bạn đi ăn cơm nhé!”

Kỳ Giai Trữ bình thường rất mạnh mẽ, nhưng vừa trông thấy Diệp Thiên Vân trái tim nàng không khỏi đập rộn rã.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, lần trước hứa mời nàng ăn cơm còn chưa có mời, lần này mình phải mời khách chứ.

Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân cầm sách nói với Kỳ Giai Trữ:” Được thôi, lần này để mình mời bạn, chúng ta đi ăn chút gì đó.” Nói xong hai người lần lượt rời khỏi phòng học. Một bạn học cùng lớp với Diệp Thiên Vân vừa thấy bộ dáng ngượng ngùng của Kỳ Giai Trữ thì ngạc nhiên tới mức suýt rụng cằm.

Hai người ra đến cổng, Diệp Thiên Vân xoay người lại nói với Diệp Thiên Vân:” Chúng ta đi ăn cái gì bây giờ?”

Kỳ Giai Trữ nói:” Hay ăn luôn ở trường đi, như vậy tiết kiệm hơn.”

Nói xong nàng nhìn Diệp Thiên Vân hơi khó hiểu, thái độ của hắn khác hẳn với lần trước, khiến nàng hơi kinh ngạc.

Diệp Thiên Vân nói:” Không sao đâu, lần trước đã giao hẹn rồi, không thì chẳng phải mình đã không giữ lời sao?” Nói xong mỉm cười với Kỳ Giai Trữ rồi bước vào xe. Kỳ Giai Trữ nhất thời ngơ ngẩn, lần đầu tiên nàng được thấy ánh mắt mang theo nụ cười ấy. Lúc này nàng đã trở thành hoa si, bị một nụ cười của Diệp Thiên Vân hút hồn đi mất rồi. Kỳ Giai Trữ ngơ ngẩn hồi lâu mới tỉnh táo lại, nàng vội vàng bước lên xe hắn.

Diệp Thiên Vân tìm một quán ăn Tứ Xuyên rồi cùng Kỳ Giai Trữ đi vào. Hai người chọn một vài món ăn, sau đó Diệp Thiên Vân nói:” Mình từng nghe Lưu Tùng nói bạn thích ăn cay một chút.”

Câu này của Diệp Thiên Vân khiến nàng cảm thấy ngọt ngào trong lòng, nam nhân này thật tinh tế, nếu có thể được ở cùng hắn thì thật là tốt.

Hôm nay Diệp Thiên Vân đứng trên bục giảng dạy tiết quốc tế kinh tế học khiến nàng lần đầu tiên được thấy sự trưởng thành và bình tĩnh của nam nhân này. Ít nhất thì bản thân nàng cũng không dám nhận đứng trước nhiều người như vậy nàng vẫn có thể nói năng đĩnh đạc được như hắn. Kỳ Giai Trữ còn thấy hắn giảng bài rất có phong phạm làm giáo sư.

Tiết học của Diệp Thiên Vân đã in sâu vào trong lòng nàng, động tác của hắn, bộ dáng, lời nói, tất cả những điều này khiến nàng hơi say mê.

Nếu trước kia nói nàng chỉ có chút thiện cảm với Diệp Thiên Vân, thì nay đã là tán thưởng, thậm chí là yêu thích.

Kỳ Giai Trữ đang mãi suy nghĩ thì nhân viên phục vụ đã bưng đồ ăn lên, nàng vội lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân đang nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết là hắn đang nhìn cái gì nữa. Kỳ Giai Trữ tìm lấy một chủ đề để nói:” Mình nghe nói bạn đang đi làm?”

Diệp Thiên Vân gật gù đầu, nói:” Đúng vậy, mình mới tìm được một công việc, cho nên rất ít ở trường. Gần đây có xảy ra chuyện gì không?”

Kỳ Giai Trữ nói:” Ở trường cũng không có chuyện gì, nhưng sau ngày mừng một tháng năm sẽ mở đại hội thể dục thể thao, sau đó còn có đấu bóng rổ nữa. Hi hi, nếu bạn có sở trường về môn gì thì mình sẽ đăng ký giúp bạn, xem như để giành vinh quang về cho lớp.”

Diệp Thiên Vân cười nói:” Mình không có sở trường gì cả, không nên đăng ký làm gì, mình chỉ đến xem thôi.”

Diệp Thiên Vân không định tham gia, những hoạt động này đối với hắn có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Hai người vừa ăn cơm vừa trò chuyện một lát, trong lúc nhất thời bầu không khí trở nên khá thân mật.

Ăn xong cơm Diệp Thiên Vân chủ động trả tiền, sau đó đưa Kỳ Giai Trữ quay trở lại trường học, rồi cùng nàng đi vào lớp chờ tiết tây phương kinh tế học.

Trong lớp chẳng có bí mật gì giữ được, vừa rồi rất nhiều người đã thấy Kỳ Giai Trữ đi cùng với Diệp Thiên Vân. Mọi người thấy bộ dáng xấu hổ của Kỳ Giai Trữ thì đều trêu chọc, khiến cho nàng đỏ bừng cả mặt.

Lưu Tùng cũng đến lớp, vừa nghe được thông tin từ mấy bà tám liền làm ầm cả lên. Loại người không có chuyện gì cũng có thể sinh sự như gã vừa đến là liền dấy lên một màn mưa gió, khiến cho Kỳ Giai Trữ hận đến mức không thể cầm dao chém gã.

Lưu Tùng cười hì hì cợt nhả với Kỳ Giai Trữ:” Diệp Thiên Vân không đẹp trai, cũng chẳng lạnh lùng, có phải là rất hợp với ý bạn không?” Diệp Thiên Vân ngồi cách Kỳ Giai Trữ không xa nên nàng không muốn làm hỏng hình tượng của mình trước mặt hắn, không còn cách nào khác đành chỉ biết tỏ vẻ tức giận.

Đợi vào tiết học mọi chuyện mới yên ắng lại, giáo viên tây phương kinh tế học là một giáo viên mới, giảng bài cũng chẳng có quan điểm gì lạ, giống hệt với trong sách giáo khoa. Diệp Thiên Vân nghe được một lúc rồi ngủ thiếp đi mất, đến lúc tỉnh lại thì đã tan học rồi, hắn vội vàng thu dọn sách vở rồi chạy biến về võ quán.

24. Chương 24: Triều Tư Tịch Tư

Đi vào phòng của mình, Diệp Thiên Vân bỏ cặp sách xuống rồi phá lệ bật TV lên xem. Hắn thành thói xem TV một lát rồi tiến vào mộng đẹp.

Đợi đến lúc tỉnh lại, Diệp Thiên Vân cảm thấy rất đói bụng. Hơi tay lên xem đồng hồ, hắn thấy bây giờ đã hơn tám giờ tối rồi, phòng ăn đã đóng cửa từ sớm, hắn đành phải ra ngoài ăn chút gì đó. Xoay người rời khỏi ghế sofa, Diệp Thiên Vân cầm lấy chìa khóa và ví tiền rồi rời khỏi võ quán.

Hắn bước vào một tiệm mì ở trên đường, rồi một hơi chén sạch 8 bát mì mới thấy hơi no.

Những người ngồi xung quanh nhìn muốn lọt cả tròng mắt, ngay cả chủ tiệm cũng mới thấy lần đầu một người ăn nhiều đến vậy. Một bát mì là ba đồng, vậy chủ tiệm đã kiếm được hơn hai mươi đồng rồi.

Diệp Thiên Vân đi dạo chung quanh một chút, khôi phục lại trạng thái tốt nhất rồi mới trở về võ quán.

Đi lên tầng hai, trong võ quán cũng chẳng có mấy người, đa phần học viên muốn nhân ngày mừng một tháng năm đi ra ngoài chơi, cho nên võ quán có vẻ khá trống vắng.

Tâm tư mấy đồ đệ của Diệp Thiên Vân có vẻ cũng không còn ở võ quán nữa, bọn họ đang nói chuyện gì đó, trông thấy Diệp Thiên Vân đi tới thì chạy tới gần chờ hắn bố trí nhiệm vụ huấn luyện ngày hôm nay.

Diệp Thiên Vân nhìn bọn họ một chút rồi nói:” Từ hôm nay ta cho các ngươi nghỉ ngơi ba ngày, sau ba ngày phải quay lại huấn luyện.” Nói xong liền xoay người đi lên tầng ba.

Đám Thạch Thanh Sơn không ngờ được Diệp Thiên Vân lại cho bọn họ nghỉ ngơi, vốn tưởng hôm nay vẫn phải luyện tập giống các ngày khác, ai ngờ mặt trời lại mọc từ đằng tây.

Cả đám được nghỉ nên rất vui mừng, ba huynh đệ họ Triệu lập tức chuồn mất. Bọn họ vừa rồi còn mong nếu như được nghỉ thì tốt biết bao, không ngờ mộng ước liền biến thành sự thật, cho nên mới vội vàng chạy đi thay quần áo.

Trương Lượng cũng lập tức quay về phòng, gã muốn ra ngoài chơi với bạn gái.

Từ sau khi Diệp Thiên Vân tới dạy bọn họ, mỗi ngày đều phải luyện tập rất vất vả, cho nên lúc được nghỉ cũng chỉ muốn nằm trên giường, không muốn đi đâu cả. Bạn gái gã cũng vì thế mà giận dỗi với gã mấy lần.

Cho nên hôm nay vừa được cho nghỉ, gã liền muốn đi tìm bạn gái.

Thạch Thanh Sơn cũng muốn quay về nghỉ ngơi. mấy tháng này mệt muốn chết, vừa nhấc chân định đi lại chợt nhớ hình như Diệp Thiên Vân không đi đâu cả.

Gã muốn xem Diệp Thiên Vân đang làm gì, cho nên đã đi lên tầng ba. Vừa lên tới nơi đã nghe thấy có người ở trong phòng dụng cụ, gã đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy Diệp Thiên Vân đang luyện tập sức mạnh, mỗi bàn tay cầm một cái tạ tay nặng khoảng hai mươi lăm cân để luyện tập, Thạch Thanh Sơn tò mò hỏi:” Sư phụ, hôm nay người không nghỉ ngơi sao?”

Từ lúc Thạch Thanh Sơn bước vào cửa Diệp Thiên Vân đã cảm nhận được nên cũng không thấy bất ngờ, hần trả lời:” Ta chỉ có một mình, không có việc gì nên nghỉ ngơi ở đây luôn.”

Hần vừa nói vừa bất ngờ tăng tốc độ luyện tạ tay lên, khiến Thạch Thanh Sơn đứng xem phải khiếp sợ. Loại tạ tay này rõ ràng luyện để tăng sức mạnh, vậy mà Diệp Thiên Vân lại dùng để luyện tốc độ.

Nói cách khác thì sức mạnh của Diệp Thiên Vân đã rất mạnh rồi, điều này khiến Thạch Thanh Sơn khiếp sợ.

Trước đây khi Diệp Thiên Vân luyện tập thì hần thường chỉ luyện tập một mình.

Diệp Thiên Vân thấy Thạch Thanh Sơn đứng đó, không biết trong đầu gã đang nghĩ cái gì, liền nói:” Chỉ cần người nỗ lực, chắc chắn cũng có thể đạt đến trình độ này. Sức mạnh cần luyện tập tuần tự, không thể bỏ gốc lấy ngọn được.”

Thạch Thanh Sơn gật gật đầu, nói:” Ta đã hiểu, sư phụ. Ta chưa từng thấy người nghỉ ngơi bao giờ!” Nói xong liền sùng bái nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cười nói:” Ta nghỉ hay không nghỉ chẳng có gì khác nhau, thật ra lúc ta luyện công cũng chính là lúc ta nghỉ.” Lời này khiến cho Thạch Thanh Sơn bội phục, thành công và sự chăm đi liền với nhau, mà luyện võ giống như đi ngược dòng nước vậy, không tiến thì lùi, chỉ có kiên trì không ngừng mới có được thành tựu.

Thạch Thanh Sơn thâm hạ quyết tâm, võ quán này là tâm huyết của phụ thân, tự mình phải kế thừa di chí của ông, trở thành một võ giả chân chính, cho nên càng phải nỗ lực hơn mới được.

Sau này nhất định phải giống Diệp Thiên Vân, đặt mục tiêu nâng cao khả năng của bản thân lên hàng đầu, chỉ có như vậy mới xứng là một võ giả chân chính.

Nghĩ tới đây, gã liền nói:” Thật ra ta cũng không có việc gì, sư phụ, chúng ta cùng luyện đi.” Nói xong liền cùng luyện tập với Diệp Thiên Vân. Từ giờ phút này, Thạch Thanh Sơn đã chính thức thay đổi.

Diệp Thiên Vân buông tạ xuống, nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục, dường như hần không biết mệt mỏi là cái gì, cứ lặp đi lặp lại động tác mấy lần. Mãi cho đến lúc Thạch Thanh Sơn mệt không nhúc nhích được Diệp Thiên Vân mới hoàn thành lần luyện tập của mình.

Diệp Thiên Vân thấy hơi mệt mỏi, hần nằm xuống, hai người cùng nằm bò ra sàn phòng dụng cụ. Thạch Thanh Sơn muốn cử động một chút cũng không được, mà Diệp Thiên Vân thì lại đang nhớ tới những động tác của hai người trong trận so đấu ở Hắc Thị Quyền hôm trước. Những hình ảnh của trận đấu không ngừng xuất hiện, tạm dừng, tua lại trong đầu hần.

Đúng lúc này chợt nghe thấy có tiếng người gõ cửa, sau đó cửa bị đẩy ra, Vương Vĩnh Cường từ ngoài đi vào, thấy Diệp Thiên Vân và Thạch Thanh Sơn hai người đang nằm bò ra sàn thì cười nói:” Có chuyện gì vậy, hai người làm cái gì mà mệt thế này? Hôm nay ta tới thăm một chút, hình như không có mấy học viên.”

Diệp Thiên Vân nói:” Sắp tới mừng một tháng năm rồi, cho nên đa số muốn ra ngoài chơi, làm gì có thời gian tới đây luyện quyền? Ở đây không giống như KTV, càng là ngày nghỉ thì càng đông khách.”

Nói xong liền chống người đứng dậy, mà Thạch Thanh Sơn thấy Vương Vĩnh Cường tới thì cũng cố bò dậy, nói:” Chú Cường, sao lại rảnh rỗi tới đây chơi thế, hôm nay không cần về nhà với Vương Thiên sao?”

Vương Vĩnh Cường nói:” Sao lại không về, nó nói muốn tới đây, bảo ta tới đây chờ nó. Đứa con gái rượu này, thật sự không chịu nổi nó nữa.” Diệp Thiên Vân lần đầu tiên được nghe Vương Vĩnh Cường đề cập tới chuyện trong nhà.

Thật ra vợ của Vương Vĩnh Cường đã qua đời từ hai năm trước, trong nhà chỉ còn một người con gái tên là Vương Thiên, vốn đang học năm thứ ba ở một đại học của tỉnh.

Vương Vĩnh Cường rất thương yêu nàng, coi nàng như trân bảo, mấy người Thạch Thanh Sơn cũng rất cưng chiều nàng tiểu muội muội này. Nàng từ nhỏ đã theo học võ thuật ở võ quán, sao vào đại học nên không hay tới đây nữa.

Vương Vĩnh Cường không biết vì sao lại hào hứng nói với Thạch Thanh Sơn:” Chúng ta đấu thử mấy chiêu, đã lâu rồi chúng ta không so đấu với nhau.”

Thạch Thanh Sơn gật đầu, trước đây bọn họ còn là quan hệ sư đồ cũng thường tỷ thí với nhau.

Lúc trước Vương Vĩnh Cường có thể rất dễ dàng đánh bại Thạch Thanh Sơn, hôm nay hai người tỷ thí một trận, Thạch Thanh Sơn mong còn chẳng được nữa là, gã muốn để Vương Vĩnh Cường kiểm tra thành quả của gã đạt được sau hai tháng vừa qua.

Vương Vĩnh Cường đi thay quần áo, Thạch Thanh Sơn cùng Diệp Thiên Vân hai người đi thẳng xuống sân huấn luyện ở dưới tầng hai. Diệp Thiên Vân không biết rút đâu ra một điếu thuốc rồi châm lửa hút.

Hắn cũng muốn xem xem Bát Cực quyền của Vương Vĩnh Cường luyện như thế nào, từ khi quen biết Vương Vĩnh Cường tới nay, hắn chưa thấy y luyện quyền bao giờ, cho nên mới nhân cơ hội này để tìm hiểu một chút.

Thạch Thanh Sơn đứng ở bên cạnh Diệp Thiên Vân thấy hắn hút thuốc thì không khỏi lo lắng. Người tập võ không thể hút thuốc, đó là điều gã biết ngay ngày đầu luyện võ, Diệp Thiên Vân cũng không giống như Vương Vĩnh Cường thường vì việc làm ăn buôn bán nên mới hút thuốc, chẳng lẽ hắn không biết hút thuốc có ảnh hưởng tới hô hấp của phổi sao?

Vị sư phụ này liên tục phá vỡ hiểu biết của gã, thật không biết Diệp Thiên Vân luyện tập như thế nào nữa.

Đúng vào lúc này có một người xuất hiện ở cầu thang lên, người này hô lên với Thạch Thanh Sơn:” Sư huynh, đã lâu rồi em không được gặp anh!”

Diệp Thiên Vân nhìn về phía cầu thang, chỉ thấy có một cô gái đang đi về phía này, vóc người nàng không được coi là cao, lại còn hơi gầy nữa, khuôn mặt bầu bĩnh, mái tóc được cắt ngắn, đôi mắt rất sáng, miệng vừa nhỏ lại vừa hồng hồng giống trái anh đào, mặc T-shirt với quần jean, thoạt nhìn có cảm giác rất thanh thuần. Đây chắc là con gái của Vương Vĩnh Cường, Vương Thiên.

Vương Thiên đi tới gần, nàng ngửi thấy mùi thuốc liền nhìn Diệp Thiên Vân, nói:” Anh thật mất lịch sự, có biết đây là nơi công cộng không hả? Anh nhìn cái gì, tôi nói không đúng sao? Lần sau mà còn để tôi trông thấy anh hút thuốc thì đừng mong được tới đây nữa.” Nói xong còn rất đắc ý trợn mắt nhìn Thạch Thanh Sơn, nàng nhăn mũi lại nói:” Anh cũng không biết đường mà quản, xem xem võ quán ra sao rồi, chẳng có một móng nào cả!” Thạch Thanh Sơn tí nữa thì lệt cả tròng mắt, gã ra về vô tội nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu với Thạch Thanh Sơn, hắn không nói gì, chỉ hung hăng hút thêm hai hơi thuốc rồi dập điếu thuốc đi. Vương Thiên thấy Diệp Thiên Vân không hút nữa thì cũng không đả động tới hắn, nàng quay sang nói với Thạch Thanh Sơn:” Bố em đâu? Sao em không thấy ông, bọn em đã hẹn sẽ chờ ở đây mà.”

Thạch Thanh Sơn nói:” Ông ấy đi thay quần áo, lát nữa sẽ tới.”

Vừa nói xong, Vương Vĩnh Cường liền đi ra từ phía phòng thay đồ.

25. Chương 25: Chuyện Còn Đang Dở

Nói xong liền cười phá lên, Vương Thiên hơi xấu hổ nói:” Bố, bố đang nói gì vậy? Con đã có bạn trai đâu?” Mặt nàng đỏ bừng, thi thoảng lại liếc nhìn sang Thạch Thanh Sơn.

Kỳ thật Vương Thiển từ nhỏ đã thích đại sư huynh của nàng, rất có cảm giác giống tiểu ngạo giang hồ, một đại sư huynh cùng một tiểu sư muội, thật đúng là thanh mai trúc mã.

Thạch Thanh Sơn bị Vương Thiển nhìn nên hơi xấu hổ, gã vội vàng nói:” Chú Cường, chúng ta tỷ thí đi. Người cũng phải cẩn thận đấy, mấy tháng nay cháu theo sư phụ học được không ít đâu!”

Một tháng trước có thể Thạch Thanh Sơn gọi còn ngượng miệng, nhưng trải qua thời gian một tháng, mấy người bọn họ đã được lĩnh giáo thực lực của Diệp Thiên Vân, nên giờ gọi thấy thuận hơn.

Vương Vinh Cường thầm nghĩ, xem ra Diệp Thiên Vân quả thật có thực lực, khiến cho đám Thạch Thanh Sơn phải tâm phục khẩu phục không phải là một chuyện dễ dàng, y liền nói:” Được, để ta xem xem sư phụ người đã dạy người được những gì, xem người có tiến bộ thế nào.” Nói xong hai người liền bước lên quyền đài.

Bát Cực quyền tên đầy đủ là Khai Môn Bát Cực quyền, là một trong tứ đại quyền chủng (bốn loại quyền) của Trung Quốc, Bát Cực quyền phát lực rất mạnh, động tác nhanh mạnh, khi đột kích lấy thế hiểm để áp đảo người, khi tấn công thì lấy đột (tiết) ngắn mà thủ thắng. Tóm lại, quyền pháp của Vương Vinh Cường đại khai đại hợp, lấy gần thủ thắng.

Mà Thạch Thanh Sơn lại luyện Hình Ý quyền, như đã nói từ trước, không tấn công không đỡ né, một đòn là hạ.

Đương nhiên gã không có được thực lực như Diệp Thiên Vân, nhưng trong quyền pháp cũng đầy sát chiêu, không phòng ngự không lùi bước.

Nếu so sánh hai loại quyền pháp này mới thấy đặc sắc, hai bên đều yêu cầu đại khai đại hợp, tiên phát chế nhân (hành động trước để kiềm chế đối phương). Có nhiều lúc những trận so đấu thế này chỉ cần vài giây là biết được kết quả.

Giống như trận đấu trước kia giữa Diệp Thiên Vân và Thạch Thanh Sơn, nếu như đánh giá đúng thì trận đấu chỉ cần thoáng cái là xong.

Thạch Thanh Sơn và Vương Vinh Cường khởi động cho nóng người, sau đó bắt đầu tỷ thí.

Hai người đứng yên trên quyền đài, lấy tĩnh chế động, dùng loại phương pháp này để khống chế cục diện, không đến nỗi để bản thân rơi vào thế bị động.

Khoảng mười giây sau, Vương Vinh Cường đột nhiên khởi thức ra chiêu với về phía Thạch Thanh Sơn, chiêu này là Tham Mã chưởng trong Kim Cương bát thế, chưởng phong mạnh mẽ. Thạch Thanh Sơn nhìn chưởng của Vương Vinh Cường áp sát tới, cả người đột nhiên lướt ra đằng sau lưng Vương Vinh Cường.

Vương Vinh Cường thấy Thạch Thanh Sơn chuyển ra đằng sau người mình liền ra chiêu hổ báo (hổ vồ đi) muốn ôm lấy gã rồi quật ngã. Thạch Thanh Sơn thấy chiêu thức của y hung mãnh, liền tung ra một chiêu thối bộ băng quyền. (thối bộ = lùi bước, băng quyền= một loại đâm thẳng, tập trung sức mạnh cả người vào một quyền)

Chiêu này chính là chiêu thức liên hoàn trong Hình Ý quyền, chỉ cần Vương Vinh Cường lắc mình né là Thạch Thanh Sơn sẽ tung chiêu tiến bộ băng quyền, hai chiêu liền cùng một chỗ tốc độ cực nhanh. Đây là một bí quyết do Diệp Thiên Vân truyền thụ, uy lực không chỉ đơn giản là một cộng một.

Vương Vinh Cường vừa tránh được một chiêu, chiêu sau đã tới, y sợ tới mức vội dùng chiêu lại lư đã cồn * né tránh. Sau đó y đứng dậy nói với Thạch Thanh Sơn:” Ba ngày không gặp, phải nhìn người bằng con mắt khác rồi.” Nói xong lại triển khai thế công.

Xem ra lần này chơi thật rồi, Thạch Thanh Sơn cũng bày tư thế đợi Vương Vinh Cường ra chiêu.

Vương Vinh Cường bước thẳng về phía Thạch Thanh Sơn. Mà Thạch Thanh Sơn còn đang dương dương đắc ý, bản thân gã đã vất vả khổ luyện lâu như vậy, cuối cùng cũng thu được kết quả rồi.

Thấy quyền của Vương Vinh Cường áp tới, Thạch Thanh Sơn tung chiêu thượng bộ thích đả ** trong Hình Ý quyền, đây là tinh yếu trong bát thức. Ai ngờ vừa tung chân lại bị Vương Vinh Cường bắt được, y dùng

bát cực giáo học pháp, áp sát Thạch Thanh Sơn rồi ra chiêu, ba chiêu liên tục, một lần đánh ba tác dụng, ba phương pháp, ba sức mạnh ***, khiến cho Thạch Thanh Sơn ngã lộn quay.

Lần này thì vui rồi, Thạch Thanh Sơn như quả hồ lô lộn lổ, hồi lâu sau mới đứng được dậy. Bát cực quyền phần lớn là giả thức **** như vậy, chỉ cần người trúng một chiêu là coi như người xui xẻo rồi, nhẹ thì té ngã, nặng thì mất mạng tại chỗ.

Vương Vĩnh Cường vừa rồi hơi hưng phấn nên không kìm được mà ra tay mạnh, vừa ra tay y liền thấy hối hận, nhưng thấy Thạch Thanh Sơn trúng ba đòn của mình mà vẫn còn đứng dậy được thì không khỏi trợn mắt. Y không tin được, nói: "Ba chiêu cũng không đánh ngã được người, xem ra tiến bộ không nhỏ a!"

Thạch Thanh Sơn thầm thấy hối hận, vừa rồi do gã chủ quan, nếu không đã không thể thảm đến vậy, chỉ cần gã cẩn thận, hươu chết về tay ai còn chưa chắc! Lại còn mất đi một cơ hội biểu diễn trước mặt giai nhân, cái này chỉ trách hần dương dương đắc ý, không có một chút phong phạm của võ giả, nên mới tự tìm kết cục này.

Vương Vĩnh Cường đi tới bên cạnh Thạch Thanh Sơn, y vỗ vai gã nói: "Đừng nôn nóng, tuổi người hãy còn trẻ, nhớ lúc trước bố người bằng tuổi người cũng chưa đạt tới trình độ này đâu, chỉ cần người chịu khó luyện tập vài năm, cuối cùng võ công đại thành, khi đó đã không phụ lòng Thạch huynh dưới cửa tuyền."

Vương Thiên ở bên thấy người trong lòng bị bố mình đánh cho như vậy, mắt rưng rưng chạy tới đỡ Thạch Thanh Sơn, nói: "Đại sư huynh, anh có sao không? Chúng ta đi bệnh viện khám xem." Nói xong còn hung hăng trừng mắt với Vương Vĩnh Cường.

Vương Vĩnh Cường bị con gái lườm cho đỡ khóc đỡ cười, Diệp Thiên Vân đi lên quyền đài, đến trước mặt Thạch Thanh Sơn xem xét một hồi rồi nói: "Không có chuyện gì đâu, chỉ hơi sưng phù thôi, nghỉ ngơi hai ngày là được."

Thạch Thanh Sơn nghe Diệp Thiên Vân nói vậy thì gật đầu, nói: "Vương Thiên, anh không sao đâu, gần đây bị quen rồi, nghỉ ngơi hai ngày là khỏe ngay." Vương Thiên nghe bảo không làm sao mới thấy yên tâm.

Vương Vĩnh Cường thấy cảnh này thì lắc lắc đầu, cùng Diệp Thiên Vân xuống khỏi quyền đài, nói: "Con gái hương ngoại a, cô nương này nuôi cho lớn, đảo mắt cái đã quên luôn ta rồi."

Y nói xong còn cảm thấy đau buồn, như là nhớ tới chuyện gì đó. Diệp Thiên Vân thấy vậy thì nói: "Thật ra tấm lòng của người làm cha mẹ ai chẳng như vậy, chỉ là mỗi đứa con đều có cuộc sống của riêng mình, sao có thể ở mãi bên họ được chứ?"

Vương Vĩnh Cường ngẩng đầu lên nhìn Diệp Thiên Vân, nói: "Hình như người không phải chỉ mới hai mươi tuổi, khéo lớn hơn cả ta!" Nói xong thì cười phá lên, tâm tình phiền muộn đã được xua tan.

Diệp Thiên Vân sờ mũi, mặt lộ vẻ khó hiểu, bộ dáng của hần càng khiến Vương Vĩnh Cường thấy buồn cười hơn.

Vương Thiên đứng quan sát từ nãy tới giờ thấy hơi mơ hồ, liền hỏi: "Anh ta là ai vậy bố? Là đồ đệ của bố à?"

Nói xong thì lại đánh giá Diệp Thiên Vân một lần nữa, vừa rồi nàng cho rằng hần là học viên, cho nên chỉ liếc thoáng qua một cái chứ không để ý, lần này quan sát cẩn thận mới phát hiện ra dù nàng có đứng từ trên cao nhìn xuống thì cũng cảm thấy thân hình hần rất cao lớn.

Cái áo T-shirt trắng làm lộ rõ thân hình khỏe mạnh, đôi cánh tay vừa dài vừa mịn, trông không giống một người luyện võ.

Vương Vĩnh Cường nói: "Cậu ấy là sư phụ của mấy người Thạch Thanh Sơn, là thầy truyền thụ Hình Ý quyền cho bọn họ."

Vương Thiên nghe vậy thì há hốc miệng, tỏ vẻ không thể tin được. Chủ yếu là vì Vương Thiên biết rất rõ đám người Thạch Thanh Sơn, bọn họ rất cao ngạo, sao có thể nhận một người tuổi tác xấp xỉ với mình làm sư phụ.

Diệp Thiên Vân mỉm cười nói: "Thầy cái gì chứ, chẳng qua chỉ là giao lưu học hỏi một chút thôi."

Vương Vĩnh Cường lắc đầu nói:” Một ngày làm thầy, cả đời làm thầy, chỉ có giao bọn họ cho cậu ta mới yên tâm.” Nói xong hình như lại nhớ tới cái gì nên nói tiếp:” Lần này tới đây ta có mang tiền cho cậu đấy.”

Diệp Thiên Vân nghi hoặc hỏi:” Tiền gì?” Vương Vĩnh Cường nói:” Lần trước chẳng phải thắng được một trăm hai mươi vạn sao, đã nói là mỗi người một nửa, chốc nữa tôi sẽ đưa chi phiếu cho cậu, cậu không được từ chối đâu đấy.”

Diệp Thiên Vân giật mình, lần trước cá cược thắng, nếu không phải Vương Vĩnh Cường nhắc lại thì chắc mình đã quên luôn rồi. Hắn cười nói:” Thôi đi, bây giờ tôi cũng không thiếu tiền.”

Vương Vĩnh Cường nhìn Diệp Thiên Vân nói:” Lần trước giao hẹn rồi, sao có thể nói không giữ lời chứ.” Nói xong liền xoay người đi lấy tiền.

Diệp Thiên Vân cũng không quá quan tâm đến tiền nong, hiện giờ hắn không thiếu tiền, hai ngày trước hắn vừa gửi cho bố mẹ mười vạn mà trên người vẫn còn khá nhiều.

Lát sau Vương Vĩnh Cường đã quay trở lại, trong tay cầm một tấm chi phiếu đưa cho Diệp Thiên Vân:” Sau này cậu còn phải dùng tiền vào nhiều việc, cứ cầm lấy để đề phòng. Tiền này một nửa là của cậu, một nửa của ta, phán đoán của cậu cùng tiền đầu tư của ta, cho nên cậu nhất định phải nhận lấy.” Diệp Thiên Vân cũng không tiện từ chối nên đành nhận lấy tấm chi phiếu.

Đúng vào lúc này, ở dưới tầng vang lên nhiều tiếng bước chân, ngay sau đó có bốn năm cảnh sát lên tầng, đi về phía này, Vương Vĩnh Cường chau mày nói:” Có chuyện gì vậy.” Giọng điệu không được thân mật cho lắm.

Mấy cảnh sát kia đánh giá Vương Vĩnh Cường một lát rồi hỏi:” Xin hỏi chiếc pasate dưới tầng là của vị nào?” Diệp Thiên Vân hơi nghi hoặc nói:” Cửa tôi, có chuyện gì vậy?”

Một cảnh sát đứng ra nói:” Mời theo chúng tôi đến cục cảnh sát hỗ trợ điều tra.” Nói xong liền đưa giấy chứng nhận ra.

* Lư đả cốn: Con lừa có thói quen lăn tròn sau khi lao động mệt mỏi để dùng đất thấm mồ hôi, xua đuổi ruồi muỗi, đỡ ngứa...Đôi khi còn để chơi đùa.

** Thượng bộ thích đả: Bước lên đá.

*** Đây là chú ý trong Bát Cực quyền thuật, xem ở đây

Bát cực quyền kỹ kích giáng cứu bĩ bất động, ngã bất động, bĩ nhược bất động, ngã dĩ dẫn thủ dụ địch phát chiêu, tùy tức dụng băng khai khóa bính chi pháp cường khai đối phương chi môn, thiếp thân bạo phát, tam bàn liên kích, nhất chiêu tam dụng, tam pháp, tam lực, nhi nhất cử thành công

Bát Cực quyền quyền kỹ chú trọng đối phương không động, ta bất động, nếu đối phương không động, ta dùng tay dụ địch ra chiêu, lập tức tung tung quyền mạnh mẽ khiến đối phương lộ sơ hở, áp sát lại ra chiêu, ba chiêu liên tục, một lần đánh ba tác dụng, ba phương pháp, ba sức mạnh, một lần hành động thành công luôn.

**** Giá thức: Thuật ngữ Thái Cực Quyền, chỉ thủ pháp, thân pháp, bộ pháp trong một chỉnh thể tư thế động tác quyền.

26. Chương 26: Hỗ Trợ Điều Tra

Có một cảnh sát nói:” Anh khỏe chứ, tôi họ Tiểu thuộc đội cảnh sát hình sự.” Nói xong liền quay sang nói với Vương Vĩnh Cường:” Ngài là Vương Vĩnh Cường tiên sinh phải không, tôi đã từng thấy ngài.”

Sắc mặt Vương Vĩnh Cường hơi hòa hoãn lại một chút, y nói:” Diệp Thiên Vân đã làm chuyện gì à?”

Cảnh sát hình sự họ Tiểu kia nói:” Là như vậy, tối 28 có bốn người đến quán bar uống rượu, sau khi ra thì có hai người bị đánh thương, người bị hại xác nhận rằng kẻ hành hung lái một chiếc pasate màu trắng bạc mang biển số ace229, cho nên chúng tôi muốn chủ xe đến cục cảnh sát để điều tra.”

Vương Vĩnh Cường đang định nói, Diệp Thiên Vân liền chen vào:” Được thôi, là việc này à, tôi có thể đi cùng mọi người, nhưng để tôi đi thay quần áo cái đã.”

Người cảnh sát hình sự kia gật đầu, nói:” Được, chúng tôi sẽ chờ ở đây.” Diệp Thiên Vân xoay người đi về phía phòng thay đồ, mấy người cảnh sát cũng rất biết điều không đi theo cùng, chỉ đứng tại đó chờ.

Vương Vĩnh Cường mượn di động của Vương Thiên rồi gọi một cuộc điện thoại:” Cho ta tìm Từ cục trưởng.”

Lát sau điện thoại được thông, Vương Vĩnh Cường nói:” Lão Từ, ta là Vương Vĩnh Cường, đệ đệ ta có chút chuyện, sẽ phải đến chỗ người một chuyến, người giúp ta chiếu cố cho cậu ấy một chút.”

Sau đó đối phương nói cái gì đó, Vương Vĩnh Cường đưa di động cho người cảnh sát họ Tiểu:” Tìm người.”

Chỉ thấy người cảnh sát kia nói:” Vâng, tôi là Tiểu Chí Minh. Vâng, ngài cứ yên tâm, chúng tôi nhất định làm việc nghiêm túc, vâng vâng, vậy cứ như thế, hẹn gặp lại cục trưởng.”

Cảnh sát họ Tiểu tắt điện thoại rồi đưa trả cho Vương Vĩnh Cường, nói:” Vương tổng, ngài yên tâm, chúng tôi sẽ xử lý nghiêm vụ này.”

Vương Vĩnh Cường cười nói:” Được, cảm ơn người, hôm nào có thời gian ta mời khách.” Những người khác cũng gật gật đầu, bầu không khí trở nên rất thân thiện.

Đúng lúc này, Diệp Thiên Vân thay quần áo xong đã đi ra, hần nói với mấy cảnh sát:” Chúng ta đi thôi.” Nói xong quay lại nhìn Vương Vĩnh Cường:” Hôm đó đã báo án rồi, mọi người cứ an tâm.”

Vương Vĩnh Cường gật đầu, nói:” Ừ, yên tâm đi, ta đã hỏi thăm qua rồi.”

Diệp Thiên Vân cùng mấy người cảnh sát xuống tầng, vừa ra khỏi cửa liền thấy chỉ có một chiếc xe cảnh sát, nếu như ngồi hết vào đấy chắc rất chật chội.

Diệp Thiên Vân nói:” Để tôi lái xe cho, các anh cử vài người lên xe tôi.” Nói xong liền bước vào xe của hần.

Mấy cảnh sát gật gật đầu, không có cách nào chen vào, hơn nữa cũng không thể chạy được, vì vậy liền phái hai người ngồi lên xe của Diệp Thiên Vân. Hai chiếc xe lần lượt lái về phía cục cảnh sát.

Xe đến cục cảnh sát, Diệp Thiên Vân đỗ xe ở bãi đỗ, rồi cùng mấy cảnh sát đi vào trong cục. Mấy người cảnh sát dẫn đường, đưa Diệp Thiên Vân đi tới một phòng thẩm vấn ở tầng ba.

Vào trong phòng, Diệp Thiên Vân ngồi xuống chờ, lát sau liền có người tới đưa cho hần một tách trà. Hần móc một túi thuốc ra châm lửa, sau đó lại mời mấy cảnh sát mỗi người một điếu rồi mới trở về chỗ ngồi.

Mấy người cảnh sát nhìn điếu Trung Hoa, người cảnh sát kia lại nhắc lại:” Tôi tên là Tiểu Chí Minh, vừa rồi Vương Vĩnh Cường tiên sinh đã nói chuyện qua với cục trưởng của chúng tôi, hy vọng anh có thể phối hợp với công tác của chúng tôi.”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói:” Được thôi, các anh hỏi đi, chỉ cần tôi biết thì tôi sẽ trả lời.”

Tiểu Chí Minh nói:” Đêm ngày 28 khoảng 12 giờ anh đang ở đâu? Anh kể lại tình hình lúc đó cho thật chi tiết, tỷ như địa điểm hay đã xảy ra chuyện gì.”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút rồi nói:” Tôi nhớ rất rõ, đêm ngày 28 tôi từ KTV Hảo Nhạc Địch lái xe về nhà, đang đi qua một đoạn đường vắng thì đột nhiên có một người phụ nữ lao tới cản xe của tôi, kêu tôi cứu mạng. Tôi xuống xe để xem thì liền phát hiện có bốn người đàn ông đang chòng ghẹo nàng, hơn nữa còn nói không để tôi xen vào.”

Hai người cảnh sát nhìn nhau một cái, Tiểu Chí Minh lại hỏi:” Vậy anh có quen người phụ nữ kia không?”

Diệp Thiên Vân nói:” Quen, nếu không tôi đã chẳng quan tâm.” Tiểu Chí Minh gật đầu nói:” Vậy anh biết liên lạc với cô ấy thế nào không?” Nói xong lại nhìn Diệp Thiên Vân. Diệp Thiên Vân rất thần nhiên nói:” Điện thoại thì tôi không biết, nhưng cô ấy tên Hàn Vận, là một thực sĩ sinh đạo sư (hướng dẫn thực sĩ) ở trường đại học Công Nghiệp, các anh có thể liên lạc với cô ấy, như vậy có thể xác nhận được những lời tôi nói.”

Tiểu Chí Minh gật đầu, gã thấp giọng nói với người bên cạnh vài câu, người đó liền đi ra ngoài. Tiểu Chí Minh lại nói:” Bây giờ có hai người bị thương, mặc dù không nguy hiểm tới mạng sống, nhưng bị thương rất nghiêm trọng. Chúng tôi sẽ điều tra cẩn thận, nếu như anh thấy việc bất bình chẳng tha, chúng tôi sẽ không để anh phải chịu oan uổng. Lúc ấy còn xảy ra chuyện gì nữa không? Các anh đã xảy ra ẩu đả đúng không?”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói:” Tôi biết, quả thật chúng tôi đã xảy ra ẩu đả, vốn tôi cũng không muốn đánh lộn với bọn họ.”

” Bởi vì lúc ấy tôi đã nói với bọn họ rằng ‘tôi sẽ mang người phụ nữ này đi vì tôi quen cô ấy’, ai biết được trong bọn họ lại có hai người uống say, họ không nể nang gì tôi, chửi tôi cút đi.”

” Tôi muốn thương lượng với bọn họ, nhưng bọn họ không đồng ý, hơn nữa còn ra tay với tôi. Tôi vì tự vệ đành phải đánh trả, cho nên rất có thể đã không cẩn thận đánh thương bọn họ.”

Tiểu Chí Minh thăm kinh hãi, sau khi có người báo án, gã đã đến bệnh viện kiểm tra vết thương của hai người kia. Gã nghĩ kẻ hành hung là loại hung ác, một người bị đánh gãy sáu cái xương ức, phải biết người bình thường có từ 12 tới 24 cái, vậy là gãy một phần bốn. Một người bị đánh cho nứt xương bàn tay với xương đầu gối, giống như bị xe đụng vậy.

Lần đầu tiên Tiểu Chí Minh thấy thì còn tưởng là bị tai nạn xe cộ, bởi vì hai người đó bị thương quá thê thảm. Mà nhắc tới lại thấy kỳ quái, người đầu tiên chỉ bị gãy xương ức chứ không hề ảnh hưởng tới nội tạng.

Chắc chắn kẻ hành hung đã dùng thủ pháp gì đó, nếu không thì quá trùng hợp, nói ra cũng chẳng có ai tin.

Người còn lại cũng chẳng khá hơn, xương gò má rạn nứt, răng gãy mười chiếc, chỉ còn lại hơn phân nửa là hoạt động được. Xương sọ cũng bị rạn, đây mới điều đáng sợ nhất.

Chỗ cứng rắn nhất trên người chính là xương sọ, xương sọ của một người bình thường có thể chịu được một lực khoảng một trăm hai mươi kg. Vậy có thể nói một cú của Diệp Thiên Vân ít nhất cũng phải mạnh tầm một trăm hai mươi kg (1200 N).

Theo lời người báo án nói, Diệp Thiên Vân một cước đá trúng ngực người thứ nhất, người đó liền bị đá bay lên, hơn nữa còn xoay một trăm tám mươi độ trên không trung, rồi rơi xuống một chỗ cách chỗ cũ hơn ba mét.

Người thứ hai bị hấn đập trúng mặt, người này khi ấy khắp mặt là máu. Hai người đều bị hôn mê luôn.

Thủ đoạn này cũng quá độc ác, hai người này cho dù khỏe lại thì sau này cũng chẳng làm được việc gì. Một người bị sưng, một người thì mỗi khi trái gió trở trời, mây mưa ẩm ướt là sẽ bị đau, chủ yếu là người sau có thể còn bị “rỉ nước” (?) ?

Bản thân Tiểu Chí Minh cũng muốn bật cười, nhưng gã bị thủ đoạn của Diệp Thiên Vân làm cho khiếp sợ. Gã ngẩng đầu lên nhìn Diệp Thiên Vân, thấy bộ dáng vô hại của hắn, thật không ngờ được ẩn sau vẻ ngoài ấy là một hung thú hình người. Trông thì có vẻ như không có gì uy hiếp, nhưng một khi người ngồi trước mặt này ra tay, nhất định là một kích trí mạng.

Tiểu Chí Minh tưởng tượng nếu như mình gặp phải chuyện này thì liệu có chịu được một cước của Diệp Thiên Vân không? Mãi suy nghĩ, gã không khỏi ngẩn ra.

27. Chương 27: Tôi Có Bệnh Thật À?

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy nữ cảnh sát này có vóc người dong dỏng cao, mái tóc rối tung tạo ra một vẻ gì đó mềm yếu. Đôi mắt màu vàng vừa nhỏ vừa dài khiến người ta liên tưởng tới hồ ly tinh.

Nàng tuổi chừng ba mươi, mà có lẽ chỉ khoảng hai mươi hai, hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi này đáng lẽ phải rất khác nhau, nhưng Diệp Thiên Vân nhìn thế nào cũng không ra được tuổi thật của nàng.

Trên người mặc chế phục (đồng phục), váy ngắn, dưới chiếc váy là đôi chân thon dài đang đi đôi giày cao gót màu đen, dáng người lộ rõ, thoạt nhìn cũng có vài phần phong vận. Trên vai có hai vạch hai sao, chắc

là cảnh độc cấp hai. Đây là nữ nhân thành thực xinh đẹp thứ hai mà Diệp Thiên Vân thấy có khí chất đặc biệt như vậy.

Thật đúng là hai mươi thì xinh, ba mươi thì đẹp, mà cùng xinh cùng đẹp thì xin lỗi chịu không nổi. Ngay cả Diệp Thiên Vân cũng hơi thất thần. Nếu như nói Hàn Vận có vẻ điềm tĩnh, thì nữ cảnh sát này lại có một sự già dặn, mỗi người một vẻ.

Nữ cảnh sát đánh giá Diệp Thiên Vân một chút rồi quay qua nói với Tiểu Chí Minh:” Chính anh ta đánh người à?”

Tiểu Chí Minh có vẻ cũng không chống lại được sự hấp dẫn, ngẩn ngơ hồi lâu mới trả lời:” Đúng vậy Lý tỷ, có điều hình như là vì thấy việc bất bình chẳng tha nên mới đánh hai người kia.”

Nàng Lý tỷ kia quay người lại nói với Diệp Thiên Vân:” Xin hỏi, tôi có thể cho anh một số đề nghị trên phương diện tâm lý học không? Có phải đôi khi anh không thể không chế nổi mình? Hoặc có lẽ cảm xúc của anh rất dễ bị kích động?”

Diệp Thiên Vân hơi nhíu mày, suy nghĩ rồi nói:” Hình như không có những tình huống như cô nói, tâm lý của tôi rất khỏe mạnh.” Nói xong lại ngẩng đầu lên nhìn nữ cảnh sát.

Nữ cảnh sát chỉ cười cười, nàng vuốt tóc mai rồi nói:” Người có bệnh thường giấu bệnh sợ thầy, tôi tự giới thiệu nhé, tôi là Lý Nhược Lan, là tâm lý phụ đạo viên trong cục cảnh sát. Tôi cho rằng tâm lý của anh hơi bất bình thường.” Lý Nhược Lan như đang phán quyết tử hình Diệp Thiên Vân vậy.

Diệp Thiên Vân thản nhiên nói:” Cô nói tôi có bệnh thì tôi nhất định phải có sao?” Nói xong lại nhìn Lý Nhược Lan, mà Lý Nhược Lan vẫn kiên định với phán đoán của mình, nói:” Nếu như tâm lý anh không có vấn đề, sao lại đánh người ta thành như vậy? Tôi đã xem báo cáo rồi, anh định giải thích như nào?”

Diệp Thiên Vân nói:” Cô là một cảnh sát, cô không cảm thấy mình quá vô đoán sao? Không có chứng cứ, chỉ bằng ước đoán chủ quan từ một phía mà nói tôi có vấn đề tâm lý sao?”

Diệp Thiên Vân nói:” Được rồi, nếu như cô khẳng định tôi có bệnh...” Nói xong lôi con Nokia N76 hần vừa mới mua ra rồi tiếp:” Vậy giờ tôi sẽ bắt đầu ghi âm, mời cô nhắc lại mấy câu vừa rồi một lần. Nếu như cô tự nhận mình chính xác hơn bác sĩ, thì sau này nó sẽ là chứng cứ của tôi, mời cô nói!”

Nói xong đưa di động về phía nàng. Lúc trước hần mua chiếc điện thoại này rất đắt nên còn thấy xót ruột, nhưng giờ có vẻ như ngoài nghe gọi điện thoại nó còn có tác dụng khác.

Chiều này của Diệp Thiên Vân quả thật quá thâm, khiến cho cảnh sát Lý Nhược Lan tức tới mức giậm chân, mặt đỏ bừng như quả hồng. Nàng cũng không dám chắc Diệp Thiên Vân có vấn đề tâm lý thật không, vốn chỉ muốn dạy dỗ hần một phen mà thôi.

Diệp Thiên Vân ra tay rất mạnh, nhưng cũng rất có chừng mực, vừa tự bảo vệ bản thân, vừa gây thương tổn lớn nhất cho đối phương.

Có đôi khi không thể không khẳng định Diệp Thiên Vân ra tay rất ác độc, một người sống sờ sờ ra đấy, sau khi bị Diệp Thiên Vân đánh xong, dù cho khỏe lại thì cũng không thở mạnh được, đây là sự dày vò rất tàn khốc đối với người đó. Một người khác thì cứ hể trái gió trở trời, mây mưa ẩm thấp là lại thấy đau đầu. Thật khó tưởng tượng nổi họ sẽ phải chịu bao nhiêu đau đớn nữa.

Lý Nhược Lan chẳng qua cũng chỉ là tức giận muốn dạy dỗ Diệp Thiên Vân một phen thôi, không ngờ gây ông đập lưng ông, giờ nàng thở hổn hển, chỉ mong có thể vớt vát được thể diện.

Nhưng Diệp Thiên Vân không phải là loại dễ đối phó, hần mặc cho mặt nàng có tím như quả cà cũng quyết không nói một câu nào. Mọi thứ chìm vào trong im lặng, mãi cho đến lúc Lý Nhược Lan hung hăng trừng mắt với Diệp Thiên Vân rồi đập cửa rời đi.

Nếu như vừa rồi Tiểu Chí Minh rất kinh hoàng trước thủ đoạn độc ác của Diệp Thiên Vân, thì bây giờ lại rất bội phục sự nhanh trí của hần, khiến cho nữ cảnh sát thông minh nhất cục phải giận tới mức đập cửa bỏ đi, đây là việc làm vĩ đại tới nhường nào chứ.

Bình thường gã phải chịu không ít thiệt thòi, hôm nay được thấy một màn đặc sắc như vậy thì không khỏi gơ ngón tay cái, nói:” Thật tình tình, tôi thay mặt cho cánh đàn ông trong cục nói cảm ơn với anh!”

Hôm nay Diệp Thiên Vân không biết mắc phải bệnh gì mà lại nói những lời vừa đắc ý lại vừa hàm súc:” Không cần khách khí.” Đúng lúc Lý Nhược Lan quay lại nên đã thấy hết mọi việc, nàng lúc ấy thiếu chút nữa giận tới mức té xỉu. Lý Nhược Lan mặt trắng bệch, hung hăng nói với Tiểu Chí Minh:” Tư liệu này đưa cho người.” Nói xong đóng rầm cửa lại.

Tiểu Chí Minh ngơ ngẩn, sau đó thì cười khở, ở trong cục đắc tội với nàng không phải là việc thú vị gì. Những phụ nữ như này bề ngoài thì rất rộng lượng, nhưng thực tế bên trong lại rất hẹp hòi.

Diệp Thiên Vân có thể rời đi, nhưng gã lại không đi được, cứ chờ được ” ăn hành ” đi!

Tiểu Chí Minh đang mãi nghĩ xem nên đối đáp như thế nào với Lý Nhược Lan thì lại có người đẩy cửa bước vào.

Hóa ra là người cảnh sát vừa mới rời đi, gã nhìn Diệp Thiên Vân rồi nói:” Lão đại, người đã tìm được rồi, hơn nữa còn khai giống hệt Diệp Thiên Vân. Người phụ nữ vào đêm hôm đó đã đến báo án, chỉ là khi báo án không có mặt Diệp Thiên Vân ở đấy.”

Tiểu Chí Minh nghe xong liền gật đầu, sau đó nói:” Diệp tiên sinh, rất cảm ơn sự hợp tác của anh. Nếu như không có anh trợ giúp thì không biết chúng tôi còn mất bao nhiêu thời gian nữa.”

Sau đó lại nói:” Hành vi của anh tuy là làm việc nghĩa, chỉ là kẻ phạm tội cũng bị đánh quá thê thảm. Hiện giờ tôi nghĩ các anh nên gặp mặt rồi nói chuyện xem nên giải quyết như thế nào.”

Diệp Thiên Vân nói:” Tôi phải chịu trách nhiệm gì không?” Nói xong thì nhìn Tiểu Chí Minh.

Tiểu Chí Minh cũng bất bình thay cho Diệp Thiên Vân, nhưng gã vẫn phải nói:” Thấy việc nghĩa thì hăng hái làm, đây là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa chúng ta, nhưng người thấy việc nghĩa thì hăng hái làm trong mắt mọi người thường được coi là anh hùng. Bởi vậy mà đánh thương người ta có phải bị pháp luật xử lý không thì phải xem anh đã làm những gì. Pháp luật quy định, đối với những hành vi bạo lực gây nguy hiểm đến an toàn thân thể như hành hung, giết người, cướp bóc, hiếp dâm, bắt cóc cùng những hành vi nguy hiểm khác, nếu phòng vệ chính đáng, gây thương vong cho những kẻ xâm hại sẽ không bị coi là phòng vệ quá đáng, không phải chịu trách nhiệm hình sự. Cái gọi là “Thấy việc nghĩa thì hăng hái làm” ở đây cũng thuộc về phạm vi phòng vệ, sẽ không phải chịu trách nhiệm hình sự.”

Gã nói tiếp:” Nhưng mà đêm đó bọn họ chưa tiến hành hiếp dâm, cho nên anh gây tổn thương cho bọn họ thì sẽ phải chịu trách nhiệm tương ứng. Dĩ nhiên vì anh làm việc nghĩa, theo chủ quan thì là có thiện ý, nên khi cân nhắc mức hình phạt có thể được xử nhẹ đi. Còn về mức phạt cụ thể thì là chức trách của tòa án, không ai có thể đưa ra câu trả lời chắc chắn. Nhưng chắc tòa án cũng sẽ chấp hành các nguyên tắc cơ bản để xử nhẹ đi.”

Diệp Thiên Vân trong lòng thấy rất khó chịu, nếu không phải là vì quen biết Hàn Vận thì hẳn sẽ không để tâm tới những việc như này. Đã làm ơn còn bị mắc oán, thật không đỡ được.

Tiểu Chí Minh thấy Diệp Thiên Vân mất hứng thì thở dài rồi nói:” Bây giờ phải tuân thủ pháp luật như vậy, mặc dù hơi vô tình nhưng về tổng thể mà nói thì vẫn rất khách quan. Mấy người họ tuy muốn hiếp dâm, nhưng vẫn chưa thực hiện được, có lẽ anh sẽ phải chịu một phần trách nhiệm. Tôi hi vọng anh có thể thương lượng được với bọn họ, như vậy hai bên đều cảm thấy hài lòng.”

28. Chương 28: Trên Đời Không Có Lưu Manh Thật Sự

Gã cũng thấy khó chịu thay Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân là người như nào gã còn chưa rõ, nhưng từ việc hắt ra tay cứu người thì có thể thấy hẳn là một người tốt thực sự.

Diệp Thiên Vân hẳn đã làm việc tốt như vậy còn bị truy cứu trách nhiệm, chính Tiểu Chí Minh cũng thấy không chấp nhận được thì thử hỏi hẳn liệu có chấp nhận được không? Nghĩ vậy gã cảm thấy hơi buồn bực, liền châm một điếu thuốc hút.

Diệp Thiên Vân lúc ra tay đã sớm biết sẽ có hậu quả như vậy, cho nên hắn suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nói:” Như vậy đi, anh giúp tôi liên hệ với bọn họ, tôi muốn gặp mặt bọn họ càng nhanh càng tốt.”

Tiểu Chí Minh vừa kinh ngạc lại vừa nghi hoặc, chẳng lẽ Diệp Thiên Vân hẳn đồng ý với phương thức xử lý bất công này sao? Vì vậy gã liền hỏi:” Đầu óc anh có bình thường không vậy? Nếu tới gặp bọn họ có lẽ đối phương sẽ không chịu buông tha, nhất định sẽ lôi anh tới tòa án.”

Diệp Thiên Vân đứng dậy, đi tới bên cửa sổ ngắm nhìn cảnh vật, hơi thâm trầm nói:” Không phải mỗi người cần tự chịu trách nhiệm với những hành vi của mình sao? Đầu óc tôi hoàn toàn bình thường.”

Câu nói này đã khiến hình tượng của Diệp Thiên Vân trong lòng Tiểu Chí Minh trở nên đáng kính hơn, gã nhìn Diệp Thiên Vân hơn, nói:” Đúng vậy, bây giờ những người có cùng suy nghĩ như anh quá ít.” Bóng lưng Diệp Thiên Vân trong mắt hắn càng trở nên cao lớn.

Thực ra suy nghĩ trong đầu Diệp Thiên Vân lại khác xa so với cách nghĩ của Tiểu Chí Minh, lát nữa hắn đi gặp hai người kia là để nhắc nhở họ, nếu họ còn không biết điều nữa thì hắn sẽ cho bọn họ biết cái gì mới là dạy dỗ thật sự.

Chắc rằng bây giờ bọn họ cũng đang suy nghĩ xem nên gặp mặt thế nào.

Còn có một việc khiến Diệp Thiên Vân thấy khó chịu là hôm đó hai người bị đánh căn bản không thấy được biển số xe của hắn, uống say bết nhè như thế còn thấy cái gì. Nhất định là do hai người đi cùng bỏ chạy đã báo án.

Diệp Thiên Vân sẽ để bọn họ phải chịu trách nhiệm vì chính hành vi của họ. Cho nên mới nói những câu vừa rồi.

Nếu như Tiểu Chí Minh biết những câu vừa rồi của Diệp Thiên Vân có ý gì thì chắc sẽ chẳng kính nể hắn nữa đâu. Buồn cười là gã vẫn còn tưởng Diệp Thiên Vân là một người tốt.

Diệp Thiên Vân nói:” Tôi có thể xem hồ sơ của hai người họ không? Tôi muốn tìm hiểu xem bọn họ là ai, có bối cảnh và quan hệ xã hội gì để còn có chuẩn bị trước.”

Nói xong lại quay trở lại ghế ngồi rồi châm một điếu thuốc.

Tiểu Chí Minh gật đầu, đem tư liệu Lý Nhược Lan vừa mang tới đưa cho Diệp Thiên Vân, nói:” Được, xã hội bây giờ những người như anh càng ngày càng hiếm, làm việc tốt còn bị pháp luật xử phạt, tôi cũng thất rất khó chịu.”

Diệp Thiên Vân không nói gì, nhận lấy tư liệu rồi lẳng lặng xem, trong tư liệu có ghi lại hồ sơ của hai người kia, rất đầy đủ và chi tiết.

Người bị đá gãy xương ức là Dương Tân, năm nay ba mươi tuổi, chưa lập gia đình, không nghề nghiệp, từng hai lần phải giáo dục lao động, đều là vì say rượu gây chuyện, trong nhà còn có một em gái.

Người còn lại tên Mã Bình, hai mươi tám tuổi, cũng đang thất nghiệp, trong nhà còn cha mẹ với vợ.

Diệp Thiên Vân gấp tư liệu lại rồi hít một hơi thật sâu, hai người này không phải lưu manh thì dễ giải quyết rồi. Trong lòng mỗi người đều có điểm yếu, chỉ cần người nắm được điểm yếu đấy thì mọi chuyện sẽ trở nên rất đơn giản.

Loại người như vậy dù không sợ chết, nhưng chắc chắn vẫn còn có thứ mà họ sợ mất đi. Người sống trên đời này, sao có thể không lo lắng đến mọi thứ chứ?

Nghĩ vậy hắn nói với Tiểu Chí Minh:” Chỉ có hai chúng ta đi thôi? Khi nào thì xuất phát?” Diệp Thiên Vân nhìn lại đồng hồ, bây giờ đã hơn sáu giờ tối rồi.

Tiểu Chí Minh nói:” Còn cả người phụ nữ anh cứu cũng đi cùng, là nàng tự yêu cầu, có thể tại nàng cũng thấy bất khoan. Bây giờ chúng ta có thể đi thẳng tới bệnh viện.”

Nói xong liền đứng dậy rời khỏi phòng thẩm vấn, được một lát thì quay lại nói với Diệp Thiên Vân:” Chúng ta đi thôi, chỉ có ba người chúng ta đi, ngôi xe của anh nhé?” Diệp Thiên Vân nghe vậy thì gật gật đầu, hắn không để tâm tới mấy việc nhỏ nhặt này.

Hai người cùng rời khỏi phòng, lát sau liền thấy Hàn Vận đang đứng chờ ở cửa cục cảnh sát.

Hàn Vận trông thấy Diệp Thiên Vân thì hơi khở sở nói:” Thật xin lỗi anh, anh đã cứu tôi giờ lại phải chịu trách nhiệm với bọn họ. Tôi định lát nữa sẽ để tôi vào nói chuyện trước, nếu như có thể giải quyết êm xuôi mọi việc thì có thể tránh được thủ tục tư pháp, như vậy sẽ tốt cho anh hơn.”

Diệp Thiên Vân thấy Hàn Vận áy náy với mình thì thấy việc mình cứu nàng là hoàn toàn chính xác. Khi xảy ra chuyện thì nàng có thể tới đầu tiên, cho thấy nàng là người rất có trách nhiệm, không hề có ý thoái thác.

Diệp Thiên Vân cả cười, nói:” Không có gì, chuyện cũng không quá nghiêm trọng, chỉ cần hòa giải một chút là được.” Diệp Thiên Vân rất thoải mái, không thể nhìn ra hắn đang chịu chút áp lực nào.

Khi Tiểu Chí Minh đánh giá Hàn Vận thì cũng bị khí chất của nàng làm cho rung động, đây đúng là trường hợp anh hùng cứu mỹ nhân điển hình, gã không khỏi hâm mộ Diệp Thiên Vân đã cứu được một mỹ nữ như vậy. Mà khoan, liệu người ta sẽ báo đáp thế nào đây? Tiểu Chí Minh không khỏi hoài nghi động cơ cứu người của Diệp Thiên Vân.

Hàn Vận thấy Diệp Thiên Vân không hề chịu áp lực thì đôi mày cũng dần ra, nếu như Diệp Thiên Vân xảy ra chuyện gì thì người thấy áy náy trong lòng nhất chính là nàng.

Hôm đó nếu không ngăn xe của Diệp Thiên Vân lại thì sẽ không xảy ra những chuyện này, nhưng cũng chính vì nàng ngăn xe hắn nên mới thoát được một kiếp.

Bây giờ nàng đã an toàn, nhưng Diệp Thiên Vân đánh người cứu nàng lưng lại phải đeo bao trách nhiệm, nàng càng không muốn thấy việc này, cho nên Hàn Vận vừa nhận được điện thoại liền chạy ngay tới đây.

Bọn họ lên xe rồi chạy về phía bệnh viện công an. Trên đường đi Diệp Thiên Vân chỉ mãi suy nghĩ xem nên làm thế nào để giải quyết ổn thỏa mọi việc, còn Hàn Vận lại nhíu mày lo lắng cho Diệp Thiên Vân.

Thoải mái nhất chỉ có mình Tiểu Chí Minh, trên đường đi gã chỉ mãi quan sát xe của Diệp Thiên Vân mà không để ý tới vẻ mặt của hai người, nói:” Diệp Thiên Vân, xe của anh bài trí thật đẹp. Tôi cũng rất thích loại xe này, chỉ là bản thân không mua nổi, muốn ngồi lại trong cục còn không đủ tư cách, ài, là người có tiền vẫn tốt hơn.”

Diệp Thiên Vân nói:” Xe của công ty, tôi đi làm được cấp cho dùng.”

Tiểu Chí Minh giật mình, nói:” Anh của anh là Vương Vĩnh Cường mà anh còn phải đi làm sao? Đừng có đùa với tôi, ông ấy làm cái gì tôi đều biết hết, đâu đến lượt anh phải đi làm?”

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu, nói:” Chúng tôi là bạn tốt, chẳng qua tôi gọi ông ấy là anh thôi.” Tiểu Chí Minh hiểu ra, nói:” Xem ra ông ấy đối với anh cũng không tệ, đối đãi như anh em vậy.”

Diệp Thiên Vân không nói gì chỉ tiếp tục lái xe, mà Hàn Vận nghe được lại thấy mơ mơ hồ hồ.

Chỉ một lát sau đã tới bệnh viện công an, bọn họ rời khỏi xe, Tiểu Chí Minh dẫn mọi người đi tới phòng bệnh của Dương Tân và Mã Bình.

Tiểu Chí Minh nói với Diệp Thiên Vân:” Hai người cùng đi vào hay từng người vào một? Tôi thấy từng người vào một hay hơn.”

Hàn Vận nhìn Diệp Thiên Vân, nói:” Để tôi vào trước cho, nếu như tôi không giải quyết được thì để Diệp Thiên Vân vào. Kỳ thật việc này là từ tôi mà ra, tôi phải chịu trách nhiệm.” Nói xong thì dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân biết cảm giác của nàng đối với mình, suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói:” Vậy cô vào nói chuyện với họ trước đi, nếu yêu cầu của bọn họ quá mức thì không cần phải đáp ứng, đợi tôi vào nói xong sẽ tính. Để Tiểu Chí Minh vào cùng cô đi.”

Hàn Vận gật đầu, nói:” Tôi biết rồi, để tôi vào thử trước.” Nói xong liền cùng Tiểu Chí Minh bước vào phòng bệnh.

29. Chương 29: Tham Vọng

Hắn không quan tâm quy định gì cả, muốn hút ở đâu thì hút, mới vừa thấp lên, điện thoại trong túi quần reo lên.

Diệp Thiên Vân móc điện thoại ra xem, là Vương Vĩnh Cường gọi tới, liền nghe điện thoại: “Thiên Vân chuyện là như thế nào vậy? Cậu có tiện nghe điện thoại không?” Diệp Thiên Vân trả lời: “Anh Vương, anh đừng quá để tâm, chỉ là chút chuyện nhỏ, chủ yếu là vì...” Diệp Thiên Vân đem đầu đuôi câu chuyện kể lại hết sức kỹ càng.

Wương Vĩnh Cường nghe xong thì cười cười: “Tôi còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là anh hùng cứu mỹ nhân, tôi đây an tâm rồi, bọn họ đơn giản chỉ đòi tiền mà thôi, cậu nói chuyện với bọn họ trước, thiếu bao nhiêu nói lại với tôi. Vừa cho cậu chi phiếu thì đã xảy ra chuyện này, xem ra tiền này không thuộc về cậu rồi!” Diệp Thiên Vân cũng vừa cười vừa nói: “VẬY cũng chưa chắc, tôi xem tiền này cũng không thể thuộc về bọn chúng”.

Wương Vĩnh Cường nói qua điện thoại: “Tốt lắm, biết rõ cậu không có việc gì thì tôi yên tâm rồi, nếu không giải quyết được thì cứ tìm tôi, đến lúc đó tôi giúp cậu nghĩ cách”. Diệp Thiên Vân cảm ơn xong mới cúp điện thoại.

Hắn vừa cúp điện thoại, Tiêu Chí Minh và Hàn Vận Tiệp liền xuất hiện, xem biểu hiện của hai người khi nói chuyện không được tốt cho lắm, đều có chút lúng túng.

Diệp Thiên Vân liền hỏi: “Sao rồi, bọn họ nói gì?”

Hỏi xong lại nhìn sang Hàn Vận. Sắc mặt Hàn Vận cũng rất lúng túng, Tiêu Chí Minh nói: “Hai người kia là lưu manh điển hình, anh thật sự không đánh lầm, đều là đồ không ra gì. Vừa mới bắt đầu đã khẳng định đòi lên tòa, về sau Hàn Vận cầu xin bọn họ nửa ngày, cuối cùng mới sửa lại yêu cầu, bảo hai người trả hết tiền thuốc men, lại còn đòi thêm năm mươi vạn mới để yên mọi chuyện”. Tiêu Chí Minh tức muốn chết.

Lúc này nước mắt Hàn Vận đã rơi xuống, nói: “Tôi nếu cố góm góp cũng có thể bỏ ra khoảng bốn mươi vạn, nhưng vẫn không đủ”.

Nói xong thì ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Chuyện này vốn là chuyện của tôi, không có quan hệ gì với anh, năm mươi vạn mặc dù không ít, nhưng với tôi mà nói thì vẫn có thể chấp nhận được”.

Diệp Thiên Vân vừa nghe đòi năm mươi vạn liền mỉm cười, Vương Vĩnh Cường vừa cho mình năm mươi vạn, vấn đề này đã giải quyết xong, số tiền không nhiều không ít vừa vặn năm mươi vạn.

Diệp Thiên Vân nói với Hàn Vận: “Để tôi đi thử xem sao, coi có thể thay đổi điều kiện của bọn họ hay không”. Rồi nói với Tiêu Chí Minh: “Tôi đi một mình được rồi, cậu không cần đi cùng”. Nói xong đẩy cửa vào phòng bệnh.

Tiêu Chí Minh nhìn Hàn Vận, chỉ thấy nàng khóc như hoa lê dưới mưa, khiến người ta thương tiếc nói không nên lời, vội nói: “Được rồi, cô đừng buồn sớm như vậy, có lẽ chuyện này có thể có chuyển biến”. Hàn Vận nhẹ gật đầu, chỉ là nước mắt vẫn rơi không ngừng.

Hàn Vận mặc dù công việc rất tốt, nhưng ở phương diện khác lại không được như ý.

Cha mẹ nàng đều là công nhân, sinh ra trong gia đình rất bình thường. Do học giỏi mới thi đỗ vào Công Đại, sau đó học thăng lên thạc sĩ rồi lưu lại trường dạy học, sau đó lại học lên tiến sĩ.

Mấy năm nay vì nàng có đóng góp trong học thuật mới được đặc cách làm phó giáo sư, năm trước còn được lựa làm thạc sĩ dạy Sinh. Mặc dù công việc rất xuôi buồm thuận gió, nhưng hôn nhân lại không đầm ấm.

Chồng nàng tên Tôn Vũ, cũng là một gã hậu tiến sĩ (sau khi học xong tiến sĩ vẫn học tiếp) được giữ lại dạy học ở Công Đại, mới đây đại học Stanford muốn mời hắn đi công tác ở Mỹ.

Loại cơ hội này không phải ai cũng có, cho nên Tôn Vũ muốn dẫn Hàn Vận cùng đi nước Mỹ để phát triển. Nhưng mẹ Hàn Vận lại bị bệnh quanh năm nằm trên giường, căn bản không thể không có người chiếu cố, cho nên Hàn Vận không đồng ý yêu cầu của hắn, vì vậy Tôn Vũ muốn ly hôn để đi Mỹ phát triển.

Hàn Vận buồn rầu vô cùng, mặc dù nàng cũng muốn đi Mỹ, nhưng cũng không thể bỏ mặc mẹ mình, bởi vậy đêm đó đi quán bar uống rượu mới gặp phải chuyện này.

Những chuyện không vừa ý đều dồn một chỗ, khiến nàng có chút không chịu đựng nổi, bây giờ rốt cuộc cũng phát tiết ra hết.

Tiểu Chí Minh còn tưởng Hàn Vận khổ não vì tiền, liền an ủi nàng: “Đời người tám chín phần mười là không như ý, trong lòng nên thả lỏng một chút, cuối cùng cũng sẽ có cách giải quyết”. Hàn Vận lau lau nước mắt nhẹ gật đầu.

Diệp Thiên Vân vào phòng bệnh, đã nhìn thấy hai người đêm đó, mặt mũi tinh thần cũng không tốt lắm, xem ra là mới tỉnh lại không lâu. Hắn vào trong phòng bệnh thấp đầu thuốc, tìm một cái ghế ngồi xuống tiếp tục hút, cũng không nói chuyện với hai người bọn họ.

Người tên Dương Tân thấy có người vào hút thuốc liền nói: “Mày là ai hả, dám vào chỗ bọn tao hút thuốc, nhanh ra ngoài, mẹ nó tao đang phiền lắm đây”.

Nói xong liền hừ hừ, xem ra xương bị gãy rất khó chịu, nhưng hắn lại không còn trí nhớ, có lẽ Dương Tân cũng không biết hắn bị ai đánh.

Mà Mã Bình lại khác gã, đêm đó hắn thấy rất rõ, cho nên vừa thấy Diệp Thiên Vân vào thì con mắt đột nhiên mở to, nhưng vài chỗ trên mặt bị nứt xương khiến hắn thiếu chút nữa đau đến ngất đi, ánh mắt sau đó dần dần trở nên cực kỳ sợ hãi. Ngón tay run rẩy chỉ vào Diệp Thiên Vân, nhưng mặt quần đầy băng cắn bản nói không nên lời.

Diệp Thiên Vân rít vào một hơi thật sâu, nhìn Dương Tân nói: “Mày không biết tao à, hai ngày trước chúng ta mới gặp qua đây”.

Nói xong liền quay đầu nhìn về phía Mã Bình, nhẹ gật đầu nói: “Mày xem, hắn nhận ra tao tới kìa”. Thân thể cùng ngón tay Mã Bình đều run lên.

Bây giờ ở trong phòng chỉ có Diệp Thiên Vân và Dương Tân có thể nói, mà về mặt hắn lại không hề lo lắng, hai ngày nay đắc tội cũng không ít, Dương Tân đối với chuyện ngày đó mặc dù có ấn tượng nhưng rất mơ hồ, chỉ biết lúc ấy vừa nói một câu đã bị người ta đánh, bây giờ rốt cuộc thấy rõ người gây họa, nhìn kỹ Diệp Thiên Vân nửa ngày, trong lòng cũng có chút không chắc chắn: “Mày cũng chạy không thoát pháp luật đâu, bọn tao bị phạt cũng không sao, chỉ tiếc cho mày!”

Diệp Thiên Vân cười cười: “Tap là tới thăm bọn mày một chút, thân thể thế nào?” Một câu nói của hắn làm hai người thiếu chút nữa tức muốn bể phổi, Mã Bình suýt chút nữa hơi không lên mà bị ngộp chết.

Là do hắn đánh hai người ra thế này, mấy ngày nay Dương Tân chịu thống khổ rất nhiều, do thống khổ mà sinh ra oán khí vượt cả sự sợ hãi đối với Diệp Thiên Vân, lạnh lùng quát: “Thân thể thế nào? Mày *** đánh bọn tao, còn hỏi bọn tao à! Tao *** sau này đi đường đều phải cẩn thận xương sườn của mình, đây hết thấy đều do mày ban cho tao đó!”

Tiếng quát oán khí mười phần, có điều vừa quát xong liền ho sặc sụa, đau đến độ rơi nước mắt, còn Mã Bình thì nói không nên lời, bộ ngực cũng phập phồng kích động. Nhưng Dương Tân đã nói ra những lời mà hắn muốn nói, tựa hồ khiến trong lòng hắn thoải mái hơn, dùng sức mà hít thở.

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng bọn họ, bình thản nói: “Hôm nay tao tới là thăm bọn mày một chút, hai bọn mày tỉnh lại tao cũng yên tâm”.

Dương Tân vừa ho xong nghe đến đó, vội nén giận nói: “Tỉnh rồi thì sao, chẳng lẽ mày còn muốn đánh bọn tao thành hôn mê sao?”

Diệp Thiên Vân nhìn hai người bọn họ, lắc đầu nói: “Thật ra tao chủ yếu là muốn nói chuyện với hai bọn mày”. Nói xong thì đứng lên khỏi ghế.

30. Chương 30: Trùng Mắt

Dương Tân nhìn Diệp Thiên Vân, cũng lớn gan nói: “Được, mày đã nói vậy, tao sẽ đại diện cho hai bọn tao nói chuyện với mày. Bây giờ thương thế bọn tao rất nghiêm trọng, nửa đời sau còn *** không biết nên sống tiếp như thế nào. Mày đoán coi tao tỉnh lại bác sĩ nói gì với tao?”

Nói xong hắn lại nói lời bác sĩ ra luôn: “Các anh có phải bị xe đụng không? Có lẽ là xe tải nhĩ, loại tổn thương này lấy nhiều năm kinh nghiệm của tôi xem thì tình hình rất tệ! Nếu các anh tìm được tay lái xe gây chuyện, nhất định phải nghĩ đến nửa đời còn lại của mình, nếu có thể đòi bồi thường thật nhiều là hay nhất, đừng tranh hơn thua với bọn họ...”

Diệp Thiên Vân cau mày, đây là loại bác sĩ gì vậy, sao có thể nói ra những lời này?

Dương Tân nhìn Mã Bình rồi nói thêm: “Bây giờ bọn ta cũng không muốn tranh hơn thua với mày, có điều mày ra tay cũng quá độc ác mà, hai ngày trước bọn tao còn đang uống rượu ở quán bar, bây giờ hắn lại *** như cái xác ướp, mày nói thử coi mày đã làm bọn tao ra sao?”

Diệp Thiên Vân thản nhiên nói: “Nếu bọn mày không đi quán bar uống rượu có lẽ sẽ không có ngày hôm nay, chuyện đến nông nỗi này, đều là do chính bọn mày tạo thành, bây giờ ăn quá đắng cũng không thể oán người khác được”.

Dương Tân nhìn Diệp Thiên Vân, trong lòng cũng có chút khiếp đảm, sự tàn nhẫn của người này trong lòng hắn là rõ ràng nhất, mặc dù bề ngoài trông rất bình thường, nhưng người này tốt nhất không nên trêu vào, nếu không mình cũng sẽ không nằm trong này.

Dương Tân hiểu rất rõ muốn lật bài trong tay mình, thì phải tới tổ chức pháp luật khởi tố hắn, mà bây giờ hắn tới tự nhiên là không muốn bị khởi tố, cho nên mình nên cứng rắn một chút mới được.

Nghĩ tới đây, Dương Tân nói với Diệp Thiên Vân: “Bọn tao cũng không muốn dây dưa ***, tao biết rõ mày tới là vì không muốn giải quyết trên tòa, cho nên tới để bảo bọn tao không được khởi tố mày”.

Nói xong cố ý ngừng lại, nhìn phản ứng Diệp Thiên Vân rồi mới nói tiếp: “Thật ra bọn tao cũng không muốn ra tòa, có điều mày nên biết rằng tòa cho dù xác nhận thẩm tra xử lý, bọn tao cũng chỉ có thể bảo vệ quyền hạn của mình, mà không thể được bồi thường, có thể giải quyết riêng là tốt nhất, vị tiểu thư vừa nãy cũng đã ghé vào, hai người năm mươi vạn, không kể tiền thuốc men, chỉ một điều kiện này, mày xem rồi tự lo liệu đi!” Gã lưu manh này hể mở miệng là lại nhắc tới pháp luật.

Diệp Thiên Vân cười cười: “Bọn mày muốn năm mươi vạn, đây là giá chót của bọn mày sao?” Nói xong liền nhìn Mã Bình, mà Mã Bình cũng dùng tay ra hiệu OK, xem ra hai người đã thương lượng rồi.

Dương Tân nói: “Đây là giá chót của bọn tao, mày thấy không phù hợp sao?” Hắn cảm thấy Diệp Thiên Vân muốn bỏ ra năm mươi vạn hắn là không có vấn đề gì.

Diệp Thiên Vân lắc đầu, nói: “Tao cũng không nghĩ sẽ đưa tiền cho bọn mày, nếu như nói là chỉ cần tiền thuốc men thì ta còn cân nhắc”.

Vừa nghe xong Dương Tân liền cảm thấy khó thở, người này còn không bằng cô gái lúc nãy, phần nộ nói: “Vậy mày gặp bọn tao làm gì, chúng ta gặp trên tòa!” Dứt lời thì muốn đuổi Diệp Thiên Vân ra.

Diệp Thiên Vân nói: “Hôm nay tao tới là để nói chuyện hoàn cảnh gia đình với bọn mày. Mày có một em gái, học ban hai ở 46 Trung Sơ Tam, tao nói có đúng không?”

Nói xong thì nhìn Dương Tân, lại quay đầu lại nói với Mã Bình: “Mày còn cha mẹ, lại còn có một người vợ nữa phải không?”

Hai người nghe xong cực kỳ hoảng sợ, như bị ngũ lôi oanh đỉnh, lúc này sắc mặt trở nên trắng bệch.

Dương Tân nói vội: “Là ai nói cho mày biết, mày muốn uy hiếp tao sao?” Lúc này mồ hôi lạnh trên mặt hắn đã chảy xuống.

Diệp Thiên Vân hồ hững nói: “Một người sống trên đời luôn luôn có một chút lo lắng, ai cũng vậy, chỉ là may có thể tìm ra hay không thôi. Tao có thể ra tù, cũng có thể đi tù, nhưng bọn mày nên nghĩ tới hậu quả, không thể chỉ vì cách nghĩ của mình mà liên lụy đến tất cả những người bên cạnh”.

Nói xong Diệp Thiên Vân lấy ra giấy bút viết một dãy số, nói: “Đây là số điện thoại của tao, tao cho bọn mày thời gian suy nghĩ, nghĩ xong thì gọi điện thoại cho tao, không nên giở trò, thực lực của ta bọn mày cũng đã biết rõ”. Nói xong đặt số điện thoại trên ghế, xoay người đi ra phía cửa.

Lúc Diệp Thiên Vân đi tới cửa, lúc muốn mở ra, đột nhiên lại nói: “Tao biết rõ không phải bọn mày báo án, tốt nhất nên nói cho tao biết là người nào làm”. Nói xong mới mở cửa đi ra.

Vừa ra cửa, Hàn Vận vội rời khỏi ghế nói: “Nói chuyện thế nào rồi, có kết quả gì không?” Nàng nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân, rất muốn tìm được đáp án từ trên mặt hắn.

Diệp Thiên Vân nói: “Tôi nói chuyện với họ, họ quyết định suy nghĩ một chút rồi mới trả lời tôi, cô yên tâm đi, không có việc gì đâu”. Về mặt Diệp Thiên Vân không có bất kỳ thay đổi nào, Hàn Vận căn bản không nhìn được gì cả.

Mấy người ra khỏi bệnh viện, lên xe của Diệp Thiên Vân một lượt. Hàn Vận lo lắng nửa ngày, nhưng lại không có kết quả gì, cũng chỉ đành tạm thời không nghĩ nữa.

Diệp Thiên Vân đưa Tiểu Chí Minh về nhà, sau đó mới đưa Hàn Vận về.

Diệp Thiên Vân mở miệng nói: “Bây giờ tôi đưa cô về, nhà cô ở đâu?” Nói xong liền dừng xe lại, thấp một điều thuốc.

Hàn Vận đột nhiên nhớ tới việc gì đó, mở ví tiền mình ra, nói: “Tôi suýt nữa thì quên mất, lần trước mượn cậu một ngàn đồng, bây giờ tôi trả cho cậu”.

Nói xong liền đưa tiền đã chuẩn bị sẵn cho Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân nhận tiền cũng không thèm nhìn đã nhét thẳng vào trong quần.

Lúc này Hàn Vận còn nói thêm: “Mấy ngày nay thật là phiền cậu, để cảm ơn tôi muốn mời cậu ăn cơm, bây giờ cậu có rảnh không?”

Diệp Thiên Vân bận rộn nửa ngày cũng cảm thấy mình có chút đói, đành nói: “Được, vậy chúng ta tìm một chỗ gần đây ăn chút gì nha”.

Hàn Vận nhẹ gật đầu nói: “Ừ, chúng ta đi Dung Phủ cũng được, cách đây không xa”.

Diệp Thiên Vân liền quay đầu xe, chạy tới chỗ đó.

Chỉ trong chốc lát đã tới quán rượu, hai người tìm một vị trí mà ngồi xuống. Diệp Thiên Vân và Hàn Vận hai người là lần thứ hai cùng ăn cơm, lần đầu là ở võ quán, hai người đều ngồi im, không nói gì dường như rất ăn ý.

Diệp Thiên Vân nhìn nàng, trong lòng hắn Hàn Vận cũng được tính là một giáo viên hợp cách, hơn nữa còn rất có phong vận của nữ nhân.

Cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới, phát hiện hôm nay Hàn Vận trang điểm nhạt, tóc nàng cũng không dài, phối hợp với cặp kính gọng vàng, lộ vẻ xinh tươi và thành thực đặc biệt. Trên người mặc áo sơ mi trắng, cảm giác cực kỳ mê người hơi giống OL, xung quanh có không ít gã đều nhìn về phía nàng.

Hàn Vận đột nhiên phá vỡ sự yên lặng, nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Tôi biết rõ cậu là học trò của tôi, cậu tên Diệp Thiên Vân đúng không?”

Diệp Thiên Vân cũng có chút kinh ngạc, vội hỏi: “Cô nhớ sao?”

Bình thường giáo viên đại học khi đi dạy muốn nhớ kỹ một người thì rất khó khăn, bởi vì có khi giáo viên và sinh viên không cùng xuất hiện, một người học một người giảng, tan học thì rời đi, người ở lại làm sao nhớ rõ được.

Hàn Vận cười cười nói: “Nói tới thì hơi ngại, ngày đó ở phòng cậu muốn lên mạng, lại vô tình thấy luận văn của cậu, cho nên mới biết”. Ánh mắt nhìn chăm chăm Diệp Thiên Vân, khiến Diệp Thiên Vân cũng có chút không tiêu thụ nổi.

Diệp Thiên Vân cũng không để ý đến chuyện này, nhìn về phía khác tránh ánh mắt nàng rồi nói: “Không có gì, bài luận văn kia là bài tập cô ra, cho nên sớm muộn gì cô cũng phải xem”. Đúng lúc này, hần nhìn thấy có một người đi về phía hần.

Diệp Thiên Vân đánh giá cẩn thận từ trên xuống dưới, người tới khoảng 1m9, không kém mình bao nhiêu, dáng người hơi gầy, mặc trang phục thời Đường, dưới chân mang một đôi hài, có vẻ không hợp xung quanh. Đôi mắt long lanh có thần, chỉ là con mắt người này có vẻ rất sắc bén, có loại cảm giác giống mắt ưng, rõ ràng hần là một võ giả.

Người kia tới trước mặt Diệp Thiên Vân nói: “Cậu ở võ quán Thành Phong hả, tôi là Diêm Phong, đã xem DV của cậu, có chút công phu, hôm nào tôi muốn đăng môn bài phỏng”.

31. Chương 31: Ước Hẹn Giai Nhân

Người tên Diêm Phong kia nói: “Một cước cậu đá cọc gỗ kia tôi thấy rất rõ, có chút bản lĩnh, ở tuổi cậu cũng coi như là nhân tài kiệt xuất, nhất là một cước sau, rất có uy lực!” Sau đó cẩn thận đánh giá Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thầm giật mình, hóa ra là những học viên kia đã quay hình mình, liền gật đầu nói: “Vậy cũng không có gì, làm trò một chút thôi, cũng chỉ là vật lộn, đã khiến anh chê cười rồi”. Diệp Thiên Vân vội đứng dậy hành lễ.

Diêm Phong thấy Diệp Thiên Vân rất khách khí, cũng không nói cứng như lúc nãy nữa: “Tuổi còn nhỏ mà có thể khiếm tốn như vậy, cậu cũng coi như là một nhân vật có bản lĩnh, cậu là người Hình Ý môn, Hình Ý quyền là do Lục Hợp Tâm Ý quyền phát triển mà ra, cậu có thể đạt tới Lục Hợp, không phải ai cũng có thể làm được. Cái gọi là “Lục Hợp” bao gồm “Tâm hợp ý”, “Ý hợp khí”, “Khí hợp lực” là nội tam hợp. “Tay hợp chân”, “Khủy tay hợp eo”, “Vai hợp hông” là ngoại tam hợp. Nội tam hợp cộng thêm ngoại tam hợp là Lục Hợp. Lục Hợp toàn bộ dùng hình thần thống nhất, tâm truyền đến tay, ý thuận theo thần, nội ngoại hợp nhất”.

Nói xong hần lại nhìn Hàn Vận bên cạnh, vừa cười vừa nói: “Người không phong lưu uống tuổi trẻ à, hôm nay cậu ước hẹn giai nhân, tôi cũng không muốn nói nhiều, ngày khác tôi sẽ đăng môn bài phỏng”. Nói xong liền xoay người đi, mà Hàn Vận thì trợn mắt nhìn Diệp Thiên Vân, giống như thấy người ngoài hành tinh.

Diệp Thiên Vân cũng đã phục hồi tinh thần, đúng lúc nhìn thấy một đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm, vội hỏi: “Tôi có cái gì kỳ lắm sao?”

Hàn Vận lúc đó mới có phản ứng, ánh mắt vội tránh đi rồi mới lên tiếng: “Tôi chỉ là có chút hiếu kỳ thôi, hai người đều nói về trường phái, vậy cậu có sư phụ sao?” Nói xong mới nhìn về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân lắc đầu, tất cả công pháp hần đều tự học là chính, căn bản không môn không phái. Chỉ có hai sư phụ tiện nghi, một là lão tiên bối viết “Giải Hình Ý quyền”, người kia là tiên bối truyền “Kim Chung trảo” cho hần, hai vị đó đều đã mất hơn trăm năm, thế thì còn vị sư phụ nào nữa?

Thật ra võ giả thường nói về môn phái, về sư phụ. Bởi vì một môn phái thường thường là căn cứ địa của võ giả, ở đó có tin tức, có nhân mạch, có căn cơ, những điều này võ giả nào cũng có.

Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân nói: “Thật ra tôi không thuộc môn phái nào cả, mà sư phụ đã mất sớm, chỉ còn một mình tôi”.

Nói đến đây Diệp Thiên Vân không khỏi cảm thấy có hơi mất bình tĩnh, trong lòng hần, hần muốn đi giang hồ xem thử, muốn kiến thức võ lâm trong truyền thuyết, tất cả những thứ này hết thấy đều hấp dẫn hần. Nhưng mà hần lại cô độc một mình không môn không phái, cho nên căn bản không có ai nói cho hần biết, cửa vào giang hồ là ở nơi nào, môn phái võ lâm là ở phương nào.

Hàn Vận nhìn thấy tâm tình Diệp Thiên Vân đột nhiên có chút sa sút, liền cho rằng là do nhắc đến sự phụ khiến hắn có chút bị thương, vội tranh thủ nói: “Thật ra một mình cũng rất tốt, giống như tôi vậy, tôi trước kia có chồng có gia đình, nhưng bây giờ đều đã mất hết, cũng không nhất định là chuyện xấu, bởi vì phía trước có lẽ sẽ có cảnh vật đẹp hơn”.

Nói xong rất kiên định mà nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân, cấp cho hắn một ánh mắt cổ vũ.

Tâm tình Diệp Thiên Vân giống như cũng bị lấy nhiễm bởi lời nói của nàng, hắn ngẩng lên nhẹ gạt đầu với Hàn Vận, nói: “Ừm, một mình thì càng tự do, không có cảm giác trời buộc, ở đâu cũng đều vô lo vô nghĩ”.

Nói xong cũng bật cười, mà Hàn Vận bị một câu kia nói trúng tâm sự, bắt đầu nói về chuyện của mình. Từ đầu đến cuối, giống như nước lũ tràn đê.

Diệp Thiên Vân trở thành người lắng nghe, thoát nhìn cảm giác cũng không tệ lắm, lẳng lặng mà nghe quá khứ của Hàn Vận, lẳng lặng mà cảm nhận sự bị thương và bất đắc dĩ trong lòng nàng, cho đến khi Hàn Vận kể xong chuyện của mình, khóc như hoa lê dưới mưa, phải rút khăn giấy vài lần.

Hàn Vận cảm thấy nói xong thì đỡ hơn nhiều, nhưng cũng rất xấu hổ, nói chuyện tình cảm với học sinh của mình nhiều như vậy, thật khiến người ta khó xử, trước khi thổ lộ sao lại không xem thử đối tượng là ai chứ?

Mặt nàng trở nên đỏ ửng giống như một quả táo chín, lén nhìn về phía Diệp Thiên Vân, chỉ thấy Diệp Thiên Vân tựa hồ đang hồi tượng việc gì đó, phảng phất như là sinh ra đồng cảm vì những lời mình nói, Hàn Vận mất tự nhiên nghĩ: Chẳng lẽ hắn cũng đã trải qua loại tình yêu giống mình sao? Hào khí nhất thời có chút sa sút.

Diệp Thiên Vân hóa giống pho tượng hóa đá nửa ngày, mới từ trong hồi ức tỉnh lại. Nhìn Hàn Vận nói: “Có đôi khi tình yêu thật rất khó nói, nó không thể phân chia rạch ròi được”. Nói những lời đó xong lại thấp một điều thuốc.

Hàn Vận cũng cảm nhận được sự bị thương của hắn, trong mắt hắn có chút lưu luyến và hối hận, nhưng không biết vì sao, muốn mở miệng hỏi, nhưng lại không dám nói ra. Một người mất hứng thì coi như xong, cũng biết nếu không làm Diệp Thiên Vân vui vẻ trở lại thì sẽ không tốt.

Nghĩ tới đây nàng nhìn bàn, nói với Diệp Thiên Vân: “Món ăn đều đã mang lên mà còn chưa ăn được mấy, chỉ ham nói chuyện phiếm, chúng ta nhanh ăn cơm thôi”. Nói xong liền tiên phong bắt đầu ăn, Diệp Thiên Vân cũng cảm thấy đói, bắt đầu ăn không chút do dự.

Sau khi trải qua lần trò chuyện này, hai người tựa hồ ăn ý hơn một chút, cảm giác này thật không giải thích nổi, nhưng lại hết lần này tới lần khác có sự gắn kết giống như tơ. Tuổi hai người cách nhau rất lớn, nhưng lại phảng phất như không có khoảng cách.

Hai người cũng ăn không nhiều lắm, Hàn Vận lau miệng nói: “Mồng một tháng năm cậu định làm gì? Cũng đi du lịch sao?” Nói xong liền nhìn về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng vừa ăn xong, lắc đầu nói: “Mồng một tháng năm tôi định về nhà một lần, tôi muốn về thăm cha mẹ một chút, tốt nhất bảo họ nghỉ hưu ra ngoài chơi một thời gian”.

Hàn Vận nghi hoặc nói: “Theo lý thì điều kiện gia đình cậu hẳn phải rất tốt chứ, cha mẹ cậu sao có thể bận rộn được?” Nhân tình như tơ nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân, khiến hắn có chút khó tiêu, nhưng hắn vẫn nói ra: “Điều kiện nhà tôi cũng không được tốt cho lắm, cha mẹ tôi cũng chỉ là công nhân bình thường mà thôi”. Nói xong ánh mắt cũng nhìn thẳng vào Hàn Vận đáp trả.

Hàn Vận cảm giác ánh mắt hắn như một ánh chớp xuyên thấu lòng mình, căn bản không cách nào đề phòng, trong lòng tựa như có một ngọn lửa từ từ bùng lên, ngọn lửa này xông thẳng đến đỉnh đầu. Điều này khiến mặt nàng trở nên nóng bừng, mà trong lòng phảng phất như có một chú thỏ nhỏ nhảy qua nhảy lại.

Nàng vội chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ nhìn một hồi lâu, sau đó mới dần dần bình tĩnh, nhắm mắt lại, vô tình lại nghĩ tới đôi mắt sáng như sao kia của Diệp Thiên Vân, khiến nàng trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Cũng may nhân viên phục vụ đi qua chỗ này, nàng vội gọi nhân viên phục vụ tính tiền để che dấu sự xấu hổ.

32. Chương 32: Khi Tình Yêu Bắt Đầu

Diệp Thiên Vân nhìn khuôn mặt Hàn Vận, không khỏi nhớ tới Lưu Giai Giai, nàng thủy chung là mối tình đầu của mình, cho dù là nam hay nữ, đều rất khó quên mối tình đầu của mình.

Loại hồi ức này có chút ngọt ngào cũng có chút cay đắng, phải rất nhiều năm sau đó mới phát hiện lúc ấy rất ngốc.

Hàn Vận nói với Diệp Thiên Vân: “Hôm nay trời đẹp như vậy, đáng tiếc cậu lái xe, nếu không chúng ta tản bộ một chút thì thật là tốt”. Nói xong đôi mắt nhìn về phía Diệp Thiên Vân, trong mắt nàng không khó nhìn ra một chút chờ mong.

Diệp Thiên Vân kết giao đến hôm nay mới phát hiện, thật ra Hàn Vận tuy là một nữ nhân thành thực, nhưng trong lòng lại có chút ngây thơ lãng mạn. Một nữ nhân từng trải, còn giữ được loại khờ dại thì thật là đáng quý.

Bởi vậy Diệp Thiên Vân cũng không mất hứng, nói với nàng: “Được rồi, có đôi khi tản bộ lại tốt hơn đi xe, tôi rất thích cảm giác đi bộ, nó khiến tôi có một loại cảm giác an tâm”. Diệp Thiên Vân rõ ràng thấy được Hàn Vận đã cao hứng trở lại, vì vậy hai người bắt đầu tấp vào đường cái.

Hàn Vận mỗi khi cao hứng đôi mắt đều híp lại, giày cao gót gõ lên mặt đất phát ra tiếng vang, rất giòn nhưng cũng rất êm tai.

Nàng quay đầu lại nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Đúng rồi, lúc này đang nói đến điều kiện trong nhà cậu cũng không tốt lắm, chúng ta tiếp tục nha, đề tài trò chuyện thoải mái, nói chuyện với cậu tôi thực sự rất vui vẻ!”

Diệp Thiên Vân nói: “Cha mẹ tôi cũng chỉ là công nhân bình thường, trong nhà cũng không có nhiều tiền”.

Hàn Vận dứt hai tay trong túi quần, như một tiểu cô nương, nói: “A? Thế tiền của cậu là ở đâu ra, tôi thấy cậu lái xe, lại ở khu nhà cao cấp! Không phải là trộm tiền của người khác đấy chứ!” Nói xong bản thân lại nở nụ cười.

Diệp Thiên Vân nhìn nàng có chút cổ quái, nói: “Tôi làm ở vũ quán Thành Phong, xe là của công ty cho, còn phòng ở cũng là của công ty nốt”. Nói xong lại nhớ tới lời nói lúc này của Hàn Vận, cũng bất giác nở nụ cười.

Lần đầu tiên Hàn Vận thấy Diệp Thiên Vân cười như vậy, khiến người khác có cảm giác rất rạng rỡ, chẳng giống sự lạnh lùng của hắn lúc bình thường tí nào, giống như cảm giác sáng sớm đứng dậy kéo màn phòng ngủ khiến người ta mê muội, vội nói: “Lúc cậu cười thật khác lúc bình thường, giống như một chú sư tử nhỏ đang ngủ, rất đáng yêu”. Nói xong bản thân phát hiện ra hương vị không đúng lắm, tiếp đó lại đỏ bừng cả mặt.

Diệp Thiên Vân cũng đã hiểu, ánh mắt sau đó nhìn về phía nàng nói: “Dem tôi so sánh với sư tử nhỏ, rất thú vị”.

Hàn Vận thấy hắn không có phản ứng gì, lại lớn mật nói: “Tôi nói rất có căn cứ mà, ngày đó lúc tôi thấy cậu đánh mấy người kia, cảm giác cậu là một nhân vật nguy hiểm, thật sự rất đáng sợ, giống như sư tử vậy!” Diệp Thiên Vân không nói, chỉ cười cười.

Hàn Vận lại nói: “Đúng rồi, vừa nãy nói tới công việc của cậu, sau đó bị cậu cắt ngang, một tháng cậu có thể kiếm được tiền lương bao nhiêu?”

Diệp Thiên Vân nói: “Một tháng khoảng bảy vạn, không nhiều lắm”.

Hàn Vận mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn giật mình mà không ngậm được miệng, tính toán một chút rồi mới lên tiếng: “Vậy không phải là lương một năm là một trăm vạn sao? Dùng thời gian ngoài giờ học lại có thể kiếm được nhiều như vậy? Một tháng tôi còn chưa tới sáu ngàn, thật sự thua xa đó! Cậu coi như là người giàu mới phát, sau này tìm cậu ăn hôi!” Nói xong còn nhếch nhếch miệng.

Hành động này khiến Diệp Thiên Vân cảm giác trước mặt mình hoàn toàn là một cô nhóc không lớn, so với bề ngoài của nàng khác xa nhau.

Lúc này Hàn Vận còn nói thêm: “Cậu kể cho tôi nghe chuyện lúc trước của cậu một chút đi, vừa rồi chỉ mình tôi kể!”

Giọng Diệp Thiên Vân có chút trầm thấp: “Thật ra lúc học tiểu tôi học cũng không giỏi lắm, nhưng khi tới ngày thi sẽ phát huy vượt qua trình độ vốn có, cũng không biết là chuyện gì xảy ra nữa...” Giọng nói của hắn rất có sức hút, khiến Hàn Vận bị hấp dẫn lúc nào không hay.

Không biết đã qua bao lâu, cũng không biết đã hàn luyện bao lâu, chỉ biết là đã tới trông thấy cổng trường Công Đại, Diệp Thiên Vân nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Tới trường rồi, tôi cũng phải về, tôi sẽ không vào trường”.

Hàn Vận lúc này mới chú ý xung quanh, có chút không muốn nói: “Vây được rồi, tôi cũng phải về, nếu rảnh thì đến nhà tôi chơi nha”.

Hai người liền chia tay ở cổng trường, Diệp Thiên Vân lái xe thẳng tới võ quán, cũng không đỗ xe, hắn muốn xem một chút coi thử Vương Vĩnh Cường có phải là còn đang ở võ quán hay không.

Đến võ quán đi thẳng lên lầu hai, phát hiện Vương Vĩnh Cường đang nói chuyện phiếm với Thạch Thanh Sơn ở trong, mà con gái hắn Vương Thiên cũng có ở đó, vội đi tới chào hỏi Vương Vĩnh Cường.

Wang Vĩnh Cường thấy Diệp Thiên Vân đã trở lại thì hỏi: “Người anh em sao rồi, không có việc gì chứ?”

Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Cảm ơn đại ca quan tâm, chỉ là một chút chuyện nhỏ”. Nói xong phát hiện Vương Thiên cũng đang nhìn mình, ánh mắt rõ ràng rất khác vừa rồi.

Thạch Thanh Sơn cũng đi tới nói: “Sư phụ, lúc các người đi chú Vương cứ một mực chờ anh ở chỗ này, chú ấy đều đã nói với bọn tôi, hai người kia thế nào rồi?” Nói xong nhìn Diệp Thiên Vân quan tâm.

Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Không việc gì, bọn họ vẫn đang nằm trong bệnh viện, tôi đã nói chuyện với bọn họ, vấn đề không lớn lắm”. Mọi người đều mỉm cười, hai người bị đánh khăng định rất thắm.

Một lúc sau, Vương Vĩnh Cường mới lên tiếng: “Sắp đến ngày mừng một tháng năm, Thiên Vân cậu có định đi đâu chơi không?”

Diệp Thiên Vân nói: “Tôi định về nhà thăm cha mẹ một chút, ở lì trong nhà thêm mấy ngày”. Hắn quả thật rất muốn về nhà một chuyến, vừa rồi Vương Vĩnh Cường cho hắn năm mươi vạn, cho nên hắn định báo cha mẹ nghỉ hưu, sau đó đi ra ngoài chơi thật nhiều”.

Wang Vĩnh Cường cũng rất tán thành: “Tốt, về thăm nhà một chút là tốt hơn cả, ở bên ngoài một mình cũng không dễ, vừa vặn có mấy ngày nghỉ thì nên về thăm cha mẹ”.

Diệp Thiên Vân đột nhiên nhớ tới võ giả vừa rồi, liền có chút nghi hoặc hỏi: “Anh Vương, anh biết Diêm Phong không? Khoảng bốn mươi tuổi, con mắt rất sắc, giống như mắt ưng, hình như cũng là một võ giả”. Nói xong liền nhìn về phía Vương Vĩnh Cường đang ngồi trên ghế.

Đột nhiên Vương Vĩnh Cường đứng khỏi ghế, gấp giọng hỏi Diệp Thiên Vân: “Cậu chọc tới hắn sao? Hai người bị cậu đánh có quan hệ với hắn sao?” Nói xong liền nhìn về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thấy Vương Vĩnh Cường phản ứng mạnh như vậy, vội lắc đầu nói với Vương Vĩnh Cường: “Anh Vương, anh đừng lo lắng, hắn không liên quan gì tới chuyện này, hôm nay lúc tôi ăn cơm có thấy hắn, hắn tới bắt chuyện với tôi”.

Wang Vĩnh Cường thở phào, ngồi xuống nói với Diệp Thiên Vân: “Diêm Phong vốn là nhân vật rất nổi tiếng, tôi tiếp xúc với hắn cũng không nhiều lắm, nghe nói rất có mặt mũi trong cả hai giới hắc bạch, hắn vốn có một công ty tên là ”Bất đại tập đoàn“, quy mô rất lớn. Hắn cũng là một võ giả, hình như có chút quan hệ với Bất Cực môn”.

Nói xong lại nhìn phản ứng của Diệp Thiên Vân, còn nói thêm: “Tôi sợ cậu chọc giận hắn, thế lực của hắn rất lớn, hắn làm sao tìm được cậu thế?”

Diệp Thiên Vân nói: “Võ quán chúng ta có mấy học viên quay cảnh tôi luyện tập rồi làm thành DV, hình như hắn có xem qua, nói là ngày nào đó sẽ tới đây bãi phỏng”. Kể hết với Vương Vĩnh Cường đang suy nghĩ.

Qua hơn nửa ngày gã mới yên lòng, nhẹ gật đầu nói: “Chắc không có chuyện gì chọc giận tới hần, có điều võ công hần rất cao, có lẽ là muốn trao đổi với cậu”.

Diệp Thiên Vân nghi ngờ nói: “Anh Vương, anh không phải cũng học Bát Cực quyền sao? Tại sao lại không có quan hệ với hần?”

Vương Vĩnh Cường lắc đầu nói: “Đứng sau hần là Bát Cực môn, môn phái võ lâm chân chính”.

33. Chương 33: Võ Lâm Trong Hiện Thực.

Trong lòng hần vô cùng kinh ngạc khi nghe Vương Vĩnh Cường nói. Người trong võ lâm tìm đến mình, đó có phải đại biểu rằng mình đã tiến vào tầm mắt bọn họ hay không?

Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân không khỏi bắt đầu hưng phấn, mỗi võ giả đều hy vọng mình tìm được võ lâm, tìm được giang hồ, đây là mục tiêu của bọn họ, cũng là số mệnh của bọn họ.

Diệp Thiên Vân ban đầu là tập võ để rèn luyện thân thể, đến bây giờ thì muốn đi vào giang hồ và võ lâm nhìn một chút, mục tiêu của hần cao lên từng bước một, loại cảm giác này thật không gì sánh bằng.

Vương Vĩnh Cường thấy vẻ mặt của Diệp Thiên Vân, thở dài nói với hần: “Thiên Vân, võ giả đều thích vào võ lâm, vào giang hồ, nhưng có một câu cậu nên biết, giang hồ một khi đã vào thì không có đường lui, vào giang hồ có thể sẽ thân bất do kỷ, đến lúc đó muốn rời khỏi cũng không phải là chuyện dễ dàng”.

Diệp Thiên Vân cũng biết những chuyện này, chỉ là với tính cách của hần sao có thể nhượng bộ chứ, võ lâm, giang hồ rất lạ lẫm đối với hần, điều này khiến hần càng thêm hiếu kỳ.

Bởi vậy hần nhẹ gật đầu, nói với Vương Vĩnh Cường: “Tôi biết rõ sự khổ tâm của anh Vương, nhưng đây cũng là mục tiêu của tôi, tôi sẽ chẳng cam lòng bình bình đạm đạm cả đời, thế nên tôi càng phải đối mặt”. Nói xong con mắt đột nhiên sáng quắc, sau đó lại lộ vẻ kiên định.

Vương Vĩnh Cường cũng có chút trầm mặc, đây cũng là thiên tính của mỗi người, không thể thay đổi được, liền mở miệng nói: “Cậu đã nói như vậy, tôi cũng không khuyên cậu nữa, chỉ là cậu phải cẩn thận, tôi có thể nói những điều tôi biết cho cậu hay, thật ra sau khi quen cậu đã biết rõ sớm muộn gì cậu cũng sẽ một ngày đi con đường này, nhưng không nghĩ rằng lại đến nhanh như vậy”.

Vương Vĩnh Cường ngồi xuống, nhìn hần một lúc rồi mới nói thêm: “Thiếu Lâm, Võ Đang, Thái Cực, Bát Quái, Hình Ý, Mai Hoa, Không Động, Ngũ Tổ, Bát Cực, Tây Bắc! Những môn phái này tạo thành nền móng của giang hồ, có một số môn phái mặc dù không tính là lớn, nhưng cũng không nhất định là nhỏ, những môn phái này là máu và thịt cấu thành giang hồ, hai thứ này tổ hợp lại thì là cả võ lâm”.

Nói đến đây Diệp Thiên Vân hỏi: “Anh Vương, anh biết rất nhiều chuyện võ lâm sao? Sư phụ anh chẳng lẽ cũng là người trong võ lâm sao? Vương Vĩnh Cường lúc ở cùng với Diệp Thiên Vân, chưa bao giờ đề cập tới chuyện này.

Vương Vĩnh Cường nhẹ gật đầu, sau đó có chút hoài niệm mà nói với Diệp Thiên Vân: “Sư phụ tôi là đệ tử Bát Cực môn, sau khi thân thể đã tàn tật mới thu tôi làm đệ tử, nghe nói là bị người ta dùng Thiết Sa chưởng đánh vào hông, chỉ dưới tê liệt, cho nên mới rời khỏi võ lâm”. Nói xong chính hần cũng chìm đắm trong hồi ức.

Diệp Thiên Vân cũng không cắt ngang suy nghĩ của hần, chỉ nhớ lại những lời Vương Vĩnh Cường vừa nói. Nếu như sư phụ hần thuộc Bát Cực môn, hần phải có quan hệ sâu xa với Bát Cực môn mới đúng, làm sao vừa nhắc tới Diêm Phong, lại biến sắc như vậy? Bọn họ chẳng lẽ trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì đó ư? Diệp Thiên Vân tự hỏi.

Một lát sau Vương Vĩnh Cường mới khôi phục tinh thần, nói: “Sư phụ tôi là bị trục xuất khỏi môn phái, cụ thể vì sao, người cũng không nói cho tôi biết, chỉ là bảo tôi ít tiếp xúc với Bát Cực môn, đệ tử bị trục xuất không được phép thu đồ đệ, nghe khẩu khí sư phụ tựa hồ lúc đầu ở trong môn phái có chút ân oán, cho nên những năm qua cũng không tiếp xúc với bọn họ”.

Diệp Thiên Vân hơi hiểu ra, người bị trục xuất không cho phép sử dụng võ công của môn phái, hơn nữa càng không được thu đệ tử, loại quy củ này đã lưu truyền tới nay, mỗi môn phái đều có loại quy củ này hơn nữa không thể sửa đổi.

Vương Vinh Cường còn nói đến võ lâm, mặc dù hẳn biết không quá đầy đủ, nhưng có thể khiến đệ tử khởi điểm từ con số không như Diệp Thiên Vân có chỗ thu hoạch.

Như Thiếu Lâm, Võ Đang, Thái Cực, Bát Quái, Hình Ý, Hoa Mai, Không Động, Ngũ Tổ, Bát Cực, Tây Bắc những đại môn phái này trong lúc tương hỗ đều có chút nguồn gốc sâu xa, thậm chí có môn phái có thể truyền lại đến ngàn năm sau.

Căn cơ và nhân mạch của những môn phái truyền thừa lâu như vậy thì không cách nào tính toán được, mỗi môn phái đều có đệ tử ở bên ngoài dốc sức cho môn phái đó, giống như Diêm Phong, hẳn là đệ tử Bát Cực môn, nhưng cũng là phú thương nổi danh. Những người này vì môn phái mà cung cấp cơ sở kinh tế và một vài đệ tử có tư chất tương đối tốt.

Thật ra võ lâm bây giờ có rất nhiều sự bất đồng với trước kia, một môn phái không có cơ sở kinh tế thì không có sinh kế, không có tiền bọn họ làm sao phát triển, làm sao duy trì môn phái? Môn phái về sau không giống thời kỳ đầu, chỉ cần thanh danh còn những thứ khác đều không cần để ý, tâm tư tất cả đều đặt vào võ lâm.

Bây giờ theo đà phát triển, bọn họ đã sớm biết môn phái cần có gì, cho nên tiền trở thành thứ không thể thiếu để bọn họ phát triển.

Muốn xem một môn phái có cường đại hay không, không chỉ cần có võ giả cao cường, còn phải có sức mạnh kinh tế tương ứng, xã hội có ảnh hưởng đôi chút. Có thể nói tổng hợp sức mạnh của những nhân tố này sẽ cấu thành môn phái, cũng chỉ có năng lực tổng hợp sức mạnh cao mới có thể gọi là đại môn phái.

Mà công năng còn lại chính là tìm kiếm một vài đệ tử có tư chất tốt, đây cũng là một nhiệm vụ trọng yếu, truyền thừa môn phái phải đệ tử giỏi mới có thể bảo trì củng cố nó, thậm chí là có thể tiến thêm một bước, làm rạng rỡ môn phái.

Bởi vậy một ít công ty tạo một nhánh nhỏ, một biểu tượng, hoặc cũng có thể gọi là duy trì môn phái ở bên ngoài.

Loại duy trì môn phái bên ngoài này rất đáng sợ, bọn họ có bối cảnh thâm hậu, hơn nữa còn có nhân mạch cực kỳ phong phú.

Bọn họ so với dạng xí nghiệp gia tộc cao hơn rất nhiều, bởi vì bọn họ có môn quy và chế độ nghiêm ngặt. So với công ty lớn tập đoàn lớn cũng mạnh hơn không ít, bởi vì bọn họ càng có lực ngưng tụ hơn so với công ty và tập đoàn.

Ưu thế của bọn họ khiến bọn họ có thể phát triển rất mau, tích lũy tài phú nhanh chóng, hơn nữa còn khuếch trương thế lực lớn, tựa như Trust ở nước ngoài vậy.

Việc đáng chú ý thứ hai chính là một môn phái chia thành ngoại môn và nội môn, ngoại môn và nội môn là tiêu chuẩn phân chia đệ tử.

Bình thường đệ tử ngoại môn có rất nhiều, những đại môn phái đều có hơn một ngàn người, đây là cơ sở của một môn phái, rất nhiều chuyện đều cần đệ tử ngoại môn xử lý.

Mà nội môn thì lại không cần để ý tới chuyện tầm thường, bình thường còn có thể được chân truyền, thân phận đệ tử nội môn rất cao, hơn nữa người cũng không nhiều, ví như đệ tử nội môn của Bát Cực môn, cũng không quá mười mấy người, mà thông thường đệ tử nội môn cũng do đệ tử ngoại môn đầu vào. Cũng không phải chỉ cần tư chất tốt là có thể tiến thẳng vào nội môn.

Những tin tức này do Vương Vinh Cường nói ra, khiến Diệp Thiên Vân có sự hiểu biết sơ bộ về võ lâm.

Cũng có thể nói là từ hôm nay trở đi, Diệp Thiên Vân đi bước đầu tiên vào võ lâm.

34. Chương 34: Thoả Hiệp

Giang hồ, võ lâm, thật ra cũng không hề hỗn loạn, nghiêm khắc mà nói thì bọn họ là một quần thể xã hội rất ít người biết đến, cũng có thể nói là một tiểu xã hội phức tạp, đương nhiên cũng chỉ là hơi nhỏ hơn so với xã hội đang sống, nhưng xã hội cần phải ra xã hội, công năng của nó vô cùng toàn diện, có quy tắc của nó là độc hữu.

Diệp Thiên Vân hồi thần lại, đốt một điếu thuốc, lại nghĩ đến nhà mình, hẳn quyết định ngày mùng một tháng năm sẽ về, hơn nữa phải cùng cha mẹ trải qua một ngày lễ hạnh phúc.

Vừa cầm điện thoại đặt vé máy bay, đột nhiên điện thoại trong thời khắc này vang lên, một giọng nói có chút khàn ở đầu bên kia truyền tới :” Alô, xin hỏi có phải là Diệp tiên sinh không?”

Đột nhiên Diệp Thiên Vân cảm giác giọng nói có chút quen thuộc, liền hỏi: “Là tôi, anh là?” Vừa nói xong liền nghĩ tới giọng nói này chính mình vừa mới nghe qua, chính là giọng nói của Dương Tân trong bệnh viện.

Dương Tân nói: “Diệp tiên sinh, là tôi, tôi là Dương Tân, buổi chiều ngài để số điện thoại lại cho tôi. Hai chúng tôi đã nghĩ thông suốt rồi, sẽ không nhắc tới chuyện kháng án nữa, tiền thuốc men chúng tôi cũng sẽ tự giải quyết, ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, xin tha thứ cho chúng tôi được không?” Vừa nói xong trong điện thoại truyền tới tiếng ho kịch liệt, sau đó lại là một hồi rên rỉ.

Xem ra Dương Tân thật sự bị Diệp Thiên Vân dọa bể mật, bằng không cũng sẽ không nói câu tự trả tiền thuốc men như thế.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ rồi nói: “Các anh đã nói như vậy, tôi cũng không làm phiền các anh, theo như đàm phán, tôi cho các anh mười vạn, chính các anh tự giải quyết.”

Bình thường Diệp Thiên Vân xử lý mọi chuyện, đều chừa cho đối phương một ít đường sống, sẽ không ý mạnh hiếp yếu.

Trong điện thoại truyền tới giọng nói của Dương Tân: “Cảm ơn Diệp tiên sinh, hi vọng ngài có thể buông tha cho người nhà hai chúng tôi, sẽ không nhắm vào họ.”

Diệp Thiên Vân nói: “Yên tâm, tôi đã nói thì nhất định sẽ làm được, có điều còn có một số việc muốn anh nói cho tôi biết.”

Trong điện thoại đột nhiên trầm mặc một lúc, Dương Tân ở bên kia có chút khó xử nói: “Hai người kia là anh em tốt của chúng tôi, xin Diệp tiên sinh ngài buông tha cho bọn họ, tôi cũng không muốn bọn họ xảy ra chuyện gì, hôm nào tôi bảo bọn họ tới nhà tạ tội được không?”

Diệp Thiên Vân nghĩ nửa ngày rồi nói: “Vậy được rồi, tôi hi vọng bọn họ tự mình tìm đến tôi, bằng không đợi sau khi tôi tìm bọn họ, thì sẽ là chuyện khác. Còn nữa, nói số tài khoản ngân hàng của anh cho tôi biết.”

Đầu dây bên kia đọc ra một số tài khoản, Diệp Thiên Vân ghi lại.

Cúp điện thoại rồi, lại đặt vé máy bay để ngày kia về nhà, Diệp Thiên Vân sau đó mới thở phào một hơi.

Gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì thời gian mình luyện công cũng không còn. Nhất định phải bắt đầu luyện Kim Chung tráo, bằng không sau này gặp phải cao thủ, an toàn của mình cũng không bảo đảm được.

Nghĩ tới đâu, liền vào trong phòng ngủ luyện công.

Lúc Diệp Thiên Vân mở mắt, đầu tiên là thấy ánh mặt trời, bắt đầu luyện công từ tối qua đến giờ, đã hơn mười tiếng, lại không cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Từ trên giường đứng dậy đuổi cái lưng uể oải, bên ngoài vắng vắng truyền đến tiếng chim hót trong veo. Thật ra thời khắc đẹp nhất của một ngày chính là sáng sớm, có thể khiến người ta có cảm giác thư thái trong lòng, mà Diệp Thiên Vân cũng thế.

Từ lúc bắt đầu tập Kim Chung tráo, hẳn rất ít khi ngủ đúng giờ, bình thường đều là luyện công đến sáng sớm, sau đó mới chìm vào mộng đẹp.

Mỗi ngày chỉ ngủ hai ba tiếng, loại phương pháp luyện công điên cuồng này của hắn, người thường không thể chịu nổi, bởi vì một người khó chịu nhất chính là cô độc, mà Diệp Thiên Vân đã sớm có thói quen cô độc, đây cũng là lí do khiến hắn có thể tiếp tục kiên trì.

Rửa mặt xong liền tới nhà hàng, bình thường vào lúc này hắn là đông người nhất, đồ đệ hắn đều có khóa sớm. Nhưng hôm nay cũng không náo nhiệt như những ngày trước, chỉ có một mình Thạch Thanh Sơn ăn cơm ở đó, những người khác nếu không phải chưa ngủ dậy thì là ra ngoài chơi.

Thạch Thanh Sơn thấy Diệp Thiên Vân tới, vội đứng dậy, nhòm nhoàm nói: “Chào sư phụ, ngày hôm qua ngủ có ngon không?” Trong tay hắn còn cầm nửa cái bánh bao.

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, đặt phần cơm sáng xuống bàn rồi ngồi xuống cùng gã, sau đó mới lên tiếng: “Cậu không có việc gì à? Mấy ngày nay không nghỉ ngơi sao?”

lòng Thạch Thanh Sơn thoáng cái nóng lên, sau đó lại nhịn xuống, nói: “Thật ra tôi cũng muốn ra ngoài chơi, nhưng tôi còn phải luyện nhiều ở võ quán, cố gắng thật nhiều, như vậy mới có thể học vững công phu.”

Nói xong lại nhìn về phía Diệp Thiên Vân có chút chờ mong nói: “Sư phụ, anh lát nữa cũng tới luyện tập chứ?”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu nói: “Ừ, lát nữa chỉ có hai người chúng ta, chúng ta có thể luận bàn.”

Mặt Thạch Thanh Sơn tức thì trở nên tái tái, vội nói: “Sư phụ, tôi còn phải luyện tập lại nhiều thứ lần trước anh dạy, tôi rất cuộc vẫn cảm thấy mình luyện chưa thuần thục.”

Hắn hồi hận vô cùng, thà không nói thì hơn. Diệp Thiên Vân mà luận bàn thì tuyệt không thú vị, tuy nói mỗi lần không đến nỗi đứt tay đứt chân, nhưng cũng ra tay rất nặng, lần nào mặt mũi cũng đều bầm dập, không qua năm sáu ngày, căn bản là không hết sưng.

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua hắn nói: “Muốn học võ mà còn sợ đau, thế thà không học còn hơn, một võ giả chân chính sẽ không để tâm tới một chút đau nhức cỡ con con như vậy. Nếu có một ngày giao thủ với người khác, cậu sẽ hiểu vì cái gì mà bình thường tôi muốn cậu đau.” Nói xong liền không để ý đến hắn nữa.

Thạch Thanh Sơn bị Diệp Thiên Vân nói vậy, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, nhưng lập tức nhớ lại, ngày đó Vương Vinh Cường đánh gã nhưng sau đó vẫn có thể đứng dậy, đột nhiên hiểu rõ dụng tâm của Diệp Thiên Vân.

Trước kia nếu như chịu đòn Bát Cực quyền của Vương Vinh Cường, kết quả đều không thể đứng dậy, không thể nhấc tay.

Đầu pháp Bát Cực quyền nói thẳng ra chính là đỡ chiêu, đối phương vừa ra tay, hắn liền đỡ cùng tổ hợp công kích, đặc điểm loại quyền này chính là hậu phát chế nhân (lùi một bước để đánh trả đối phương), hơn nữa công kích khoảng cách gần, lực đạo rất lớn, chịu đòn cũng đừng nghĩ tới chuyện chạy, căn bản không để đối phương có thời gian phản ứng.

Nghĩ tới đây liền có lại dũng khí, nói với Diệp Thiên Vân: “Sư phụ, tôi hiểu sau này nên làm thế nào rồi.” Nói xong bản thân còn gật mạnh đầu.

Diệp Thiên Vân ăn rất nhanh, hắn chỉ mới mấy phút đồng hồ đã ăn xong, nói: “Cậu cứ từ từ ăn đi, tôi đi trước.” Nói xong liền đứng dậy đi mất.

Thạch Thanh Sơn đang suy nghĩ cẩn thận, thấy Diệp Thiên Vân đứng dậy đi, cũng ăn hai cái bánh rất nhanh, vội bỏ đĩa chạy tới sân huấn luyện.

35. Chương 35: Nội Công Trong Truyền Thuyết

Loại quyền pháp này giống như xà, nếu có người cẩn thận nghiên cứu sẽ thấy được chỗ giống nhau. Mà trên người Diệp Thiên Vân cũng đồng dạng có loại đặc điểm này, có đôi khi đúng là người chọn quyền, mà cũng có thể là quyền chọn con người.

Kì thật thì không có một loại quyền pháp nào hoàn mỹ 100% cả, có đôi khi cần phải nhìn hoàn cảnh, nhìn đối thủ, hai cái này chính là nhân tố chủ yếu.

Hôm nay, Thạch Thanh Sơn nhất định muốn nếm thử Bát Cực Quyền của sư phụ hẳn, hai người đều làm nóng cơ thể rồi lên đài. Kì thật thì cũng không cần phải đoán, Thạch Thanh Sơn thảm bại là chuyện tất nhiên, cái cần xem là hẳn có học được gì không.

Hai người bình tĩnh lại rồi chuẩn bị chiến đấu, Thạch Thanh Sơn vừa ra tay đã là Hình Ý sát chiêu, căn bản là không hề lưu thủ với Diệp Thiên Vân, thoát nhìn thì chiêu Thanh Long Xuất Thủy này rất thuần thực.

Nếu chỉ là luyện quyền biểu diễn thì chắc hẳn đã được một tràng vỗ tay, nhưng đáng tiếc là phía dưới không có người xem, mà đối thủ của hẳn lại chính là Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân tiến lên phía trước đỡ lấy chiêu Thanh Long Xuất Thủy này, Thạch Thanh Sơn cảm thấy không hay, muốn thu tay lại nhưng đã không còn kịp nữa, hẳn bị Diệp Thiên Vân dùng một chưởng đánh ngã, một lúc mới trở mình đứng lên được.

Nhìn qua thì Thạch Thanh Sơn có chút chật vật, tóc tai bù xù, không giống như dáng vẻ hăng hái lúc đầu, mà thật sự là giống cái tổ chim trên đầu vậy, sau khi thấy hình tượng của mình bị hỏng như vậy, Thạch Thanh Sơn quyết định, sau này không đến lúc quyết định thì không dùng đến chiêu này.

Hắn vội lùi về sau vài bước, sau đó lại chuẩn bị tấn công, nhưng nhìn lại Diệp Thiên Vân vẫn đang thủ, chỉ cần hẳn không tấn công thì Diệp Thiên Vân vĩnh viễn không đối phó hẳn.

Hùng tâm tráng chí bừng bừng của hẳn tuy vừa rồi bị một chưởng của Diệp Thiên Vân đánh ngã, nhưng cũng không chút ảnh hưởng gì, hẳn vẫn kiên trì tấn công, liền dùng một chiêu Pháo Quyền tấn công Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân xoay người một cái, khiến Pháo Quyền của Thạch Thanh Sơn đánh vào khoảng không, sau đó dùng một chiêu Tham Mã Chưởng đánh vào lưng Thạch Thanh Sơn, dưới chân cũng quét một phát, chiêu này thực sự là khiến Thạch Thanh Sơn còn thảm hại hơn lần trước nữa, hẳn lập tức cảm mặt xuống đất.

Cứ tới lui như vậy, Thạch Thanh Sơn không biết đã ngã bao nhiêu lần, cuối cùng hẳn không đứng lên được nữa, chỉ có thể nằm thở hổn hển dưới đất, cả sân lớn như vậy chỉ nghe thấy tiếng thở của hẳn.

Diệp Thiên Vân nhìn hẳn cười nói: “Kì thật chiêu thức của ngươi cũng được, chẳng qua là ngươi phối hợp không tốt, hơn nữa dưới chân không vững, hai điểm này là tối kị của luyện võ, ngươi từ ngày mai mỗi buổi sáng đứng tấn mấy tiếng, cứ thế luyện trong một tháng. Lúc đó thì mới có thể tự hỏi làm sao để tấn công.” Nói xong, thì châm một điếu thuốc.

Thạch Thanh Sơn gật đầu, lúc này mới có chút khí lực ngồi dậy, vô lực nói: “Sư phụ, luyện trung bình tấn rất mệt, có thể đổi cái khác được không?” Nói xong hẳn ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Vân, chờ đợi được thay đổi loại huấn luyện.

Luyện trung bình tấn chính là trụ cột cơ bản của luyện võ, mặc dù động tác đơn giản, nhưng khó khăn nằm ở thời gian dài, rất khó kiên trì.

Diệp Thiên Vân lắc đầu, nói: “Loại phương pháp luyện tập này đã trải qua mấy chục, mấy trăm năm truyền thừa rồi, rất khó có phương pháp thay thế được, nếu không nó đã sớm bị tiền nhân cải tiến rồi, thế nên không có phương pháp nào tốt hơn.”

Thạch Thanh Sơn nghe xong, vốn sắc mặt đã trắng, hiện giờ lại càng trắng hơn, hẳn nghĩ đến loại dày vò này, quả thực là sống không bằng chết.

Diệp Thiên Vân nhìn qua lịch trên tường một chút, nói: “Ta hôm nay còn có chút việc, buổi học đến đây thôi, ngày mai ta phải về nhà một chuyến, qua năm ngày thì mới có thể về được, ngươi phải giám sát bọn họ cẩn thận.”

Thạch Thanh Sơn gật đầu, hẳn nghỉ ngơi một chút rồi mới nói: “Vâng thưa sư phụ, người yên tâm.” Nói xong giống như là có vẻ thoát lực vậy.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn thấy trạng thái của Thạch Thanh Sơn không tốt lắm, có khi sắp ngất, vì thế liền cầm tay Thạch Thanh Sơn, đột nhiên nhớ đến nội công có thể truyền không nhỉ? Nghĩ tới đó, Diệp Thiên Vân liền đem nội công vận hành trong cơ thể mình truyền qua Thủ Thiếu Dương của Thạch Thanh Sơn.

Thạch Thanh Sơn rõ ràng có thể cảm nhận được một lực lượng truyền đến từ tay Diệp Thiên Vân, nhất thời hẳn thấy tốt hơn nhiều.

Hai tròng mắt cũng dần mở ra, hẳn nói: “Cám ơn sư phụ, tôi tốt hơn nhiều rồi.” Sau đó thì lại nhắm mắt tiếp.

Diệp Thiên Vân truyền một hồi thì liền thu tay lại, nhìn thấy Thạch Thanh Sơn có phản ứng trong lòng rất mừng rỡ, xem ra nội công quả thật có tác dụng, đây cũng không phải là cảm giác đơn thuần của mình.

Thạch Thanh Sơn nhắm mắt lại cảm thấy mình đã tốt hơn nhiều, hẳn đột nhiên cảm thấy không đúng, Diệp Thiên Vân chỉ nắm tay mình, vậy cái truyền tới là gì? Nội lực sao? Ta ngất! Hẳn lập tức mở bừng mắt nhìn về phía Diệp Thiên Vân, run giọng nói: “Sư phụ, đây là nội công sao? Đây mẹ nó chính là nội công sao?” Sau đó hẳn đứng lên, cảm giác tốt hơn rất nhiều, sau đó hơi lắc người, cảm thấy thân thể có chút bất đồng so với trước kia, hẳn vội hỏi: “Sư phụ, đây là nội công? Thật sự là có nội công sao?” Hẳn thật sự không thể tin nhìn Diệp Thiên Vân, cái này quá thần kì, trước kia hẳn còn bán tín bán nghi về nội lực, chính hẳn luyện mãi không được.

Mà bây giờ Diệp Thiên Vân thi triển ra, làm sao mà không khiến hẳn kích động chứ, chính vì bản thân tự cảm nhận được, đây mới chân chính là nội công, không ngờ trên đời thật sự có, vì thế hẳn vô cùng kích động nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân gật đầu, tâm tình vui vẻ nói: “Trước kia ta cũng không tin, nhưng hiện giờ thì ta không tin không được.”

Thạch Thanh Sơn nghe thấy liền có cảm giác như vén mây thấy trăng, sư phụ mình không ngờ lại có nội công mà chỉ có thể ngộ không thể cầu, điều này khiến hẳn cũng không thể tỉnh táo được, ngồi bệt xuống đất, thì thào: “Sư phụ của ta cư nhiên lại có nội công, trời ạ, thật khó tin, nếu có thể học được nội công, rồi phối hợp với Hình Ý Quyền...”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy dáng vẻ của hẳn thần thờ như vậy, cũng không thêm để ý mà nói: “Ta đi đây, người ở đó tự mình luyện tập đi!”

Thạch Thanh Sơn căn bản không nghe được lời này, hẳn vẫn còn đang lảo đảo như trước, mãi cho đến khi Diệp Thiên Vân đã rời khỏi phòng huấn luyện, hẳn nghe thấy tiếng đóng cửa thì mới tỉnh lại từ trong mộng, nhìn thấy cánh cửa đã đóng lại, mới biết là Diệp Thiên Vân đã đi rồi.

Hẳn không khỏi thấy hối hận, liền hung hăng tự tát mình một cái, nói: “Ta con mẹ nó vừa làm cái gì thế!”

36. Chương 36: Một Ngày Đi Chơi Hào Hoa

Rất nhiều người luyện võ mới vài ngày đã oán hận kêu gào không có tiến triển, kì thật thì võ học cần lâu dài, bọn họ thật là nên nhìn Diệp Thiên Vân luyện tập thế nào.

Đến khi Diệp Thiên Vân tắm rửa thay quần áo xong đi ra, hẳn liền cầm điện thoại gọi cho Lưu Tùng, ý định của hẳn hôm nay là đi chơi với đám bạn cùng phòng, mục đích chủ yếu là kết nối tình cảm với nhau, vốn kế hoạch ngày năm tháng một là đi du lịch cùng bọn họ nhưng lại không đi được, cho nên không còn cách nào khác là rủ bọn họ đi chơi vui vẻ sớm chút.

Kì thật thì tình cảm bạn học nếu thời gian dài ít tiếp xúc thì cũng sẽ nhạt phai dần, mặc dù là bạn cùng phòng, hơn nữa còn là bạn tốt, nhưng tất cả đều không thể tránh khỏi thời gian dài xa cách.

Chỉ lát sau điện thoại đã nghe, bên trong liền truyền ra thanh âm hưng phấn của Lưu Tùng: “Ha ha, con mẹ nó, nhớ đến gọi điện cho tôi rồi à? Mấy ngày không gặp rồi, thế hôm nay muốn tổ chức hoạt động gì?” Hẳn chính là cả ngày đều nhiệt tình như vậy, tựa như ngọn lửa vĩnh viễn không thể dập tắt.

Khóe miệng Diệp Thiên Vân hiển nhiên cũng nhếch lên, vốn hắn còn muốn Lưu Tùng tổ chức một chút, ví như đá bóng chẳng hạn, nhưng hắn hỏi lại làm Diệp Thiên Vân rất khó nghĩ, rồi trong đầu Diệp Thiên Vân lóe lên, nói: “Vài ngày rồi không liên lạc, cậu có tìm được hai tên kia không?”

Lưu Tùng ở bên kia cười nói: “Tôi đang ở trong phòng ngủ, bọn họ cũng ở đây. Vốn đây mùng năm tháng một có thể cùng đi chơi, ai ngờ gia đình lại gọi tôi về, ngày mai đã phải đi rồi, cho nên giờ cần sắp xếp một chút, muốn cùng đi bơi.”

Không ngờ Lưu Tùng lại có ý nghĩ này, Diệp Thiên Vân liền nói: “Tìm được chỗ chưa? Bốn người sao?” Nói xong hắn lại châm một điếu thuốc.

Lưu Tùng nói: “Tính ra tổng cộng là sáu người, tôi và Trần Nhiên đều mang theo người, còn hai người các người solo! Địa điểm còn chưa nghĩ ra, chẳng lẽ cậu hôm nay mời khách lại muốn chúng tôi chuẩn bị? He he.” Lưu Tùng không có hảo ý cười, vừa mới dứt lời thì phòng ngủ bên kia đã vang lên thanh âm, còn kèm theo cả tiếng gõ bàn, xem ra là muốn Diệp Thiên Vân tự nghĩ.

Diệp Thiên Vân bắt đầu dè dặt, đối với mấy người này cũng không có biện pháp, liền nói: “Được rồi, ta mới khách một ngày đi. Vậy lát nữa ta tìm mấy người.”

Lưu Tùng tò mò hỏi: “Cái này hình như không phải phong cách của người nha! Lúc trước đều là ta tổ chức hoạt động. Có thể tiết lộ trước cho ta xem hôm nay tiêu xài ở đâu không?”

Diệp Thiên Vân nói: “Đừng có gấp, tới rồi người sẽ biết.” Hắn úp úp mở mở nói, khiến người bên kia rất lo lắng, mơ hồ còn nghe thấy tiếng nói âm âm bên kia: Diệp Thiên Vân, người không phải là đưa chúng ta đến bể bơi của trường chứ! Rõ ràng chính là giọng của Vương Bằng trên chộc, xem ra hắn chính là nguyên nhân của tiếng âm âm vừa rồi.

Diệp Thiên Vân cúp điện thoại, sau đó trực tiếp lái xe đến trường. Mới vừa rồi gọi điện hắn đã nghĩ kỹ rồi, lần trước Vương Vĩnh Cường đã làm thẻ hội viên cho hắn ở công ty tư nhân Hải Thiên, bây giờ không đi thì còn đợi bao giờ nữa.

Chỉ lát sau hắn đã đi tới túc xá trường học, rồi Diệp Thiên Vân đi thẳng đến phòng ngủ.

Không đợi hắn vào phòng, liền nghe được âm thanh đùa giỡn bên trong. Hiện giờ đang là giờ học, cả tòa nhà cũng không có bao nhiêu người, vì thế hắn nghe rất rõ ràng, nên Diệp Thiên Vân liền đẩy cửa đi vào.

Vừa mở cửa thì thấy ngay Vương Bằng trên người đầy cơm, trong tay tên này còn cầm nguyên nồi cơm ném về phía Trần Nhiên! Lưu Tùng lần đầu tiên không tham gia trận chiến, nhàn nhã ngồi xem, cười hì hì.

Diệp Thiên Vân cười cười, nói: “Các người sao vậy, vừa thấy mặt đã thân thiết như vậy rồi sao?” Nói xong hắn nhìn về phía hai người bọn họ.

Vương Bằng xoay người nhìn thấy là Diệp Thiên Vân, hắn lúc này mới buông nồi cơm xuống, nói: “Chúng ta chờ người nửa ngày rồi, tên khốn Trần Nhiên này nói ta là quang côn, ta muốn nói hắn quang côn cũng phải có tôn nghiêm!” Vừa nói liền vừa lau đi những thứ trên người mình.

Trần Nhiên nghe thấy hắn nói như vậy, cũng làm ra vẻ ủy khuất nói: “Ta nói lúc nào? Ta vừa từ trong WC đi ra liền bị hắn ném cơm lên người, chung quy là bị đánh oan mà!”

Vương Bằng nghe thấy, đáp ngay: “Không phải là người thì là ai, Lưu Tùng nói cho ta là người.” Nói xong nhìn về phía Lưu Tùng, không ngờ hắn đang cười hì hì ở đó.

Lúc này Vương Bằng và Trần Nhiên đã biết là bị lừa, Lưu Tùng không chỉ chia rẽ hai người, mà hắn còn được trận cười miễn phí.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn lại liền cười lớn, nói: “Đi nào, mọi người đã đông đủ thì có thể xuất phát!” Nói xong, hắn nhìn lại phòng ngủ hỗn loạn, phỏng chừng là không chỉ mình Trần Nhiên phải quét.

Lưu Tùng vừa nghe thấy lập tức tinh thần tỉnh táo lại, nói: “STOP, ngừng chiến đi! Ta chỉ thấy hai người các người đang chán, vì thế gọi chút hứng khởi thôi mà, các người đừng đánh!”

Hai người trợn mắt nhìn, ánh mắt kinh ngạc như không phải nhìn người đối với Lưu Tùng, có vẻ như thuộc loại cầm thú.

Sau đó lực chú ý của mọi người lập tức tập trung lên người Diệp Thiên Vân, Trần Nhiên nhìn hần nói: “Chúng ta đã bao lâu không cùng đi chơi rồi? Hôm nay vốn Lưu Tùng nói là đi bơi, ta cũng cùng bạn gái ta đi.”

Lưu Tùng nghe thấy, hần lập tức vội nói: “Không thể nói vậy, vốn ta muốn mời các người tới Shangrila ăn cơm, không nghĩ tới nơi nào tốt hơn, xem ra cảnh giới của chúng ta chưa đủ! Chúng ta đều có bạn gái, muốn đi cũng không thể đến nơi cấp bậc quá thấp, vạn nhất người lại nói là trách nhiệm của người nào?”

Vương Bằng vừa nghe thấy cũng hiểu ý, không khỏi gật đầu.

Diệp Thiên Vân nghe thấy, ba người này hôm nay định “chém” mình, chắc muốn mình “nôn tiền” đây, nếu như chính mình không phải đã chuẩn bị nơi đến trước, không biết hôm nay sẽ bị bọn họ cầu nhàu bao nhiêu, rốt cuộc thì cũng được linh giáo lợi hại của đám dân nhân này rồi.

Nghĩ tới đó Diệp Thiên Vân lại gật đầu, cố ý hào phóng nói: “Ừm, yên tâm đi, sẽ không khiến các người thất vọng đâu. Mấy người kia nghe liền thấy mất hứng, xem ra Diệp Thiên Vân nói vậy thì địa phương đến chắc không tồi.

Rất nhanh mấy người đã thu thập xong, Trần Nhiên cùng Lưu Tùng đều gọi điện cho người yêu mình, hẹn địa điểm rồi cùng xuất phát.

Bốn người lên xe, Trần Nhiên cùng bạn gái và Vương Bằng đều bị phân lên xe Diệp Thiên Vân, tên Lưu Tùng thì nói là muốn có thế giới riêng của hai người, vì thế mấy người kia đành ủy khuất chui vào xe của Diệp Thiên Vân.

Xe Diệp Thiên Vân đi trước, còn xe Lưu Tùng đi sau, hướng về phía hội Hải Thiên.

Vương Bằng ngồi bên cạnh Diệp Thiên Vân, sắc mặt hưng phấn nói: “Thiên Vân, chúng ta đi đâu vậy, người nói trước cho ta một chút, ta không nói cho bọn họ đâu.” Hần mới nói xong liền bị Trần Nhiên khinh bỉ: “Không cần người nói, chúng ta cũng có thể nghe thấy.”

Trần Nhiên hôm nay là lần đầu tiên dẫn bạn gái đi cùng đám bạn cùng phòng đi chơi, hần cũng muốn trước mặt bạn gái tạo hình tượng, liền nói: “Thiên Vân, hôm nay là ngày ta cùng bà xã lần đầu ra mắt, người an bài tốt chút nha, đừng phá hai chúng ta.”

Diệp Thiên Vân cười cười, nói: “Chúng ta đi Hải Thiên, các người biết không?” Nói xong liền nhìn về phía Vương Bằng.

Vương Bằng vừa nghe thấy liền nhảy cả lên, hần lắc lắc đầu, nhìn về phía Diệp Thiên Vân đầy kích động: “Thiên Vân, có phải là công ty tư nhân Hải Thiên không? Người đừng gạt ta, ta con mẹ nó nằm mơ cũng muốn đến đó một lần, nghe nói trên lầu còn có cả sân trực thăng hạ cánh, dùng từ xa hoa cũng không đủ để hình dung, phải gọi là xa xỉ mới đúng!” Hai mắt hần lúc này như hỏa nhãn kim tinh nhìn Diệp Thiên Vân như nhìn bảo vật ngàn năm vậy.

Bạn gái của Trần Nhiên là Diệp Tiểu Tuệ nghe xong cũng có phản ứng như Vương Bằng, vừa nghe thấy Diệp Thiên Vân nói ra tên này, hai mắt cũng sáng rực lên: “Hải Thiên vốn là nơi sở hội tốt nhất, hơn nữa nghe nói không có thân phận không thể gia nhập.” Nói xong hân hạnh lên mặt Trần Nhiên một cái, rồi thân mật nói với Trần Nhiên: “Nhiên Nhiên, anh đối với em thật tốt.” Trần Nhiên nghe xong vô cùng si mê.

Vương Bằng vừa nghe xong phì cười, chỉ vào Trần Nhiên nói: “Người còn được gọi là Nhiên Nhiên hả? Tên này rất con mẹ nó sáng tạo, không nói thô tục không thể hiện hết được tình cảm của ta.”

Chỉ tiếc là Lưu Tùng không có trong xe, nếu không sẽ còn càng thêm náo nhiệt. Chỉ lát sau đã thấy tòa nhà Hải Thiên, một ngày vui chơi rất cuộc sắp bắt đầu.

Hai chiếc xe cùng vào bãi đỗ, hiện giờ đúng là thời điểm hoàng kim, khắp nơi đều là danh xe, rất ít thấy xe loại B như Pasate, còn loại xe kiểu Ford như của Lưu Tùng căn bản là không có.

Mấy người dừng xe rồi đi ra, cũng cực kì hưng phấn, chỉ có Lưu Tùng là mặt đỏ bừng, lần đầu tiên thấy không nói gì.

Vương Bằng cũng không biết vì thế liền hỏi Lưu Tùng: “Lưu Tùng, người sao vậy? Bình thường không phải đều nói như mưa sao? Thế mà hôm nay lại khác thường như vậy chứ?”

Lưu Tùng im lặng hồi lâu, sau đó mới đỏ mặt nói: “Xe của ta cũng quá con mẹ nó mất mặt đi, các người nhìn bốn phía xem, bãi đỗ xe này đâu đâu cũng là xe loại trăm vạn cả. Thiên Vân còn so với ta hơn chút, ít nhất cũng có thể tìm thấy mấy cái như vậy, còn ta thì đúng là ONLYONE mà.” Mọi người nghe xong không khỏi cười lớn.

Diệp Thiên Vân lắc đầu, châm thuốc rồi nói: “Loại so sánh này chúng ta so làm gì, chúng ta đến đây chơi, sao phải làm mình mất hứng chứ? Tâm tình so sánh có gì quan trọng, đừng quên nhiệm vụ của chúng ta hôm nay, cứ tự làm mình vui vẻ là được.”

Nghe thấy Diệp Thiên Vân nói xong, mấy người không khỏi gật đầu, người với người khác nhau, chúng ta cứ tự mình cao hứng là được. Lưu Tùng nghe xong cũng không thấy xấu hổ nữa, hắn bắt đầu hưng phấn tinh thần nói chuyện với đám Vương Bằng, chỉ vài câu đã hăng hái trở lại, đúng là điển hình của tính chất sinh vật.

Chỉ lát sau đã tới hội, tòa nhà này mới nhìn bên ngoài cũng không xa hoa cho lắm, nhưng mà vừa nhìn thấy ở bãi xe thì lại hoàn toàn khác. Người không có tiền thường rất sĩ diện, mà người có tiền thì lại không thích khoe khoang, đó chính là sự chênh lệch giữa hai loại người, đương nhiên, điều này cũng không phải là tuyệt đối.

Mấy người Diệp Thiên Vân vừa vào cửa thì đã có người ra đón, Diệp Thiên Vân vừa nhìn thì thấy ngay người đón chính là Lý Giang, người lúc trước làm thẻ thành viên cho hắn.

Lý Giang nhanh chóng bước đến phía Diệp Thiên Vân, đầu tiên thì bắt tay, sau đó thân thiết nói: “Diệp tiên sinh, hôm nay rảnh rồi như vậy, nhất định phải vui chơi vui vẻ ở đây nha.” Nói xong thì lại nhìn đám Lưu Tùng, gật đầu nói với bọn họ: “Các vị đều là bằng hữu của Diệp tiên sinh, hoan nghênh mọi người đến với công ty tư nhân Hải Thiên, hi vọng các vị sẽ có thời gian vui vẻ ở đây.”

Nói xong Lý Giang chào mọi người, lập tức lại có một nữ tiếp viên đi tới, Lý Giang lại nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp tiên sinh có chuyện gì cứ nói với cô gái này, tôi sẽ chuẩn bị ngay.” Nói xong lại bắt tay hắn rồi mới rời đi.

Diệp Thiên Vân nói với nữ tiếp viên: “Cho tôi một gian phòng hội nghị nhỏ.” Nữ tiếp viên gật đầu nói: “Mời Diệp tiên sinh qua bên này.”

Chỉ lát sau cô ta đã dẫn mấy người bọn họ vào một gian phòng hội nghị rộng khoảng 100 mét vuông, sau đó thì nữ tiếp viên liền lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Mấy người vừa ngồi xuống, chưa đợi Diệp Thiên Vân nói gì, Lưu Tùng đã dành trước vị trí chủ, ngồi xuống nói: “Các vị trước tiên hãy nghe ta nói, lần này mời các vị đến đây, chủ yếu là để thảo luận một chút ảnh hưởng của khoản nợ mà nước Mỹ đối với chúng ta.” Không đợi hắn nói xong đã bị mọi người đuổi xuống.

Trần Nhiên nói: “Nơi này bên trong và bên ngoài quả thật cách biệt quá lớn! Quá xa xỉ, vừa rồi thiếu chút nữa ta đã hét lên rồi. Thiên Vân người được hưởng thụ ở nơi này mà có khi cả đời ta cũng không chắc đã đến được.” Mấy người đều đồng ý gật đầu, loại hội tư nhân như thế này chủ yếu để phục vụ những người có thân phận, học sinh thật sự là vô cùng hiếm.

Vương Bằng nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, rồi nói: “Thiên Vân, chúng ta tới đây làm gì? Chúng ta mượn phòng hội nghị có tác dụng gì?”

Diệp Thiên Vân cười nói: “Chúng ta có thể mở hội nghị, thảo luận vui chơi cái gì, nơi này có rất nhiều thứ, nếu không có kế hoạch là không được.” Hắn nói xong, bên dưới đã náo nhiệt hân, căn bản là có chút không khí của một cuộc họp.

Nghiên cứu hồi lâu, cuối cùng cũng đã nhất trí, đầu tiên là đi chơi golf một chút, sau đó ăn trưa, chiều thì hát ở KTV, sau đó đến quán bar, buổi tối thì nam đi mát xa, nữ đi Spa.

Phương án này được trải qua nhiều nghiên cứu, rốt cuộc được thông qua, chỉ có Lưu Tùng và Trần Nhiên thì bị bạn gái cảnh cáo, ý tứ rất rõ ràng, không để cho bọn họ làm chuyện gì đó không đứng đắn.

Mấy người thương nghị xong liền rời khỏi phòng hội nghị, cũng chưa đi luôn đến sân golf, mà đi theo huấn luyện viên tư nhân học chơi golf ở Luyện Tập Trận.

Trung Quốc gọi là Luyện Tập Trận, mà Luyện Tập Trận trong tiếng anh thì dịch là Khu Phát Bóng, nói cách khác thì chính là nơi chuyên môn luyện tập phát bóng. Bởi vì luyện tập và đánh thật khác nhau rất lớn, đầu tiên, người chơi bóng ở Luyện Tập Trận đứng ở điểm đánh, không thể đi vào sân. Thứ hai, bóng đánh ra ở Luyện Tập Trận cũng không cần lấy lại, vì thế không phải mang bóng, dùng bóng ở Luyện Tập Trận cung cấp là được.

Mấy người Diệp Thiên Vân đều là lần đầu tiên đánh golf, vì thế mọi người đi học phát bóng đã, một bên thì nghe huấn luyện viên giảng giải, trong quá trình học cũng biết không ít đồ vật. Những người vừa học vừa nói chuyện phiếm, mặc dù chỉ là học, nhưng mà cũng rất vui vẻ.

Diệp Thiên Vân mà nói rất có ưu thế về thể lực, động tác phát bóng cùng tư thế của hắn hơn xa những người mới học, vì thế bị đám Lưu Tùng quy kết là dã thú, thậm chí đến cả huấn luyện viên cũng hoài nghi là hắn đã học từ sớm rồi.

Mấy người vô cùng háng hái, đến cả hai cô gái cũng không ngoại lệ, rất mê say golf, vì chỗ tốt lớn nhất của hoạt động này là không quá mệt mỏi, hơn nữa cũng không buồn tẻ, thân thể luôn trong trạng thái thả lỏng.

Kế hoạch có biến hóa khá nhiều, mọi người đánh golf bốn tiếng, kế hoạch lúc đầu không thể tiếp tục được, giờ chỉ có đi ăn cơm, sau đó thì đi tắm, mát xa rồi về.

Nữ thì đi Spa mà nam thì đi tắm thư giãn. Diệp Thiên Vân cùng ở trong bồn tắm nói chuyện, Vương Bằng tựa vào thành bồn nói: “Thiên Vân, anh bài hôm nay khiến chúng ta rất hài lòng, người hiện giờ đã không còn như chúng ta nữa rồi, trước kia anh phải mượn thêm tiền, nhưng giờ thì khác rồi, một ngày rút cục tiêu hết bao nhiêu?”

Vương Bằng cũng hâm mộ không thôi, lúc trước hắn cũng có chút thực lực ở trên, nhưng giờ thì phải ngừng lên mới nhìn được Diệp Thiên Vân, trong tâm lý tất nhiên là không thoải mái, nhưng đồng thời cũng vì bối cảnh của Diệp Thiên Vân mà cao hứng, dù sao thì đó cũng là năng lực của Diệp Thiên Vân, cái loại cảm xúc vừa hâm mộ vừa ghen ghét này đan xen, khiến Trần Nhiên cảm thấy rất phức tạp.

Lưu Tùng thì khác, hắn là một nhị thế tử, hơn nữa trong nhà lại là đơn truyền, bởi vậy cha mẹ hắn vô cùng cưng chiều, vì thế hắn cười nói với Diệp Thiên Vân: “Kì thật Thiên Vân rất có năng lực, người nghĩ lại dáng vẻ trước đây của anh, và dáng vẻ hiện giờ của anh xem, chênh lệch rất rõ ràng, vì thế sau này huynh đệ có gì khó khăn, còn cần anh chiếu cố rồi!”

Diệp Thiên Vân cười cười, nói: “Giờ mà chiếu cố với không chiếu cố chứ, chúng ta có chuyện gì mà mặc kệ chứ? Nói những lời khách khí này làm gì?” Mọi người nghe xong đều tươi cười, cuộc trò chuyện lại đổi qua đề tài khác.

Sau khi tắm rửa xong, cả bọn mấy người cùng đi mát xa, hình thể của Diệp Thiên Vân từ sau khi luyện Kim Chung Trảo đã có thay đổi ngút trời, từ thân thể có chút gầy yếu trước kia nay đã thành cường tráng, khác nhau như trời và đất, vừa rồi mọi người chỉ chú ý chung quanh, đến giờ mới nhận thức được sự khác nhau một cách rõ ràng, hơn nữa thoát nhìn cơ thể hắn đầy tính bộc phát, đám người Lưu Tùng nhìn thấy vô cùng giật mình, bởi vì bọn họ lần trước vẫn còn nhớ như in lần luyện TaeKwonDo, khi đó tuy là có chút tráng kiện, nhưng mà còn cách rất xa so với bây giờ.

Mấy người Lưu Tùng cũng vội vàng đi tới làm mát xa, lúc này có mấy người đi tới cách họ khoảng 20 mét.

Những người này cũng giống như bọn họ, đều quần khăn, chẳng qua là vóc người cũng rất tráng kiện, đều đang vây quanh một lão già ở giữa, đi tới hướng Diệp Thiên Vân.

Hai trông mắt Diệp Thiên Vân mở lớn, nhìn tư thế đi của bọn họ, toàn bộ đều thân trên vững chắc, rõ ràng là có luyện võ.

Những người luyện quyền pháp đều thể hiện sự chính trực, vai và eo vững. Vì thế thời gian lâu sẽ thành thói quen. Khi bước đi bình thường, cánh tay vung không lớn, trên người không rung, nếu có chuyện gì xảy ra, bởi vì hệ thần kinh phản xạ, phản ứng sẽ nhanh hơn, xem ra những người này đều là võ giả.

Mà lão giả đối diện tựa như cũng phát hiện ta Diệp Thiên Vân, ánh mắt lão đột nhiên cũng nhìn lại.

37. Chương 37: Nhất Định Đánh Một Trận

Trên mặt lão mặc dù có một số nếp nhăn, nhưng mặt lại không có vẻ lão hóa, hơn nữa đôi mắt hữu thần, ánh mắt nhìn về phía hắn rất lợi hại.

Mấy người Lưu Tùng cũng không để ý đến vẻ mặt của Diệp Thiên Vân, mọi người vội vã chạy trước, ngay cả việc Diệp Thiên Vân dừng lại họ cũng không biết.

Diệp Thiên Vân nhìn mấy người còn lại, trong đó có hai người trung niên tuổi chừng 40, lại có bốn người tuổi 20, phản ứng của bọn họ chứng tỏ đều là có công phu thiện về chân.

Chỉ trong chớp lát khi lão giả đi đến trước mặt Diệp Thiên Vân, lão giả đột nhiên dừng bước, cẩn thận đánh giá Diệp Thiên Vân, rồi mở miệng nói: “Tiểu huynh đệ là môn nhân của phái nào, xem ra chúng ta có chút quan hệ sâu xa thì phải?” Lão nói xong người này, mấy người trẻ tuổi kia mới chú ý đến Diệp Thiên Vân mới nhìn thấy mấy người này cũng không chú ý đến hắn.

Diệp Thiên Vân hướng lão giả kia gật đầu, sau đó làm một cái võ lễ nói: “Tôi vô môn phái, chỉ vì đam mê võ thuật, bình thường có luyện tập một chút.” Nói xong thì cười cười với lão giả kia.

Lão giả cũng gật đầu đáp lại, sau đó thản nhiên nói: “Nhìn cậu thân hình không tồi, có căn cơ luyện võ rất tốt, không biết tiểu huynh đệ luyện qua võ công gì?”

Diệp Thiên Vân cười: “Chỉ là ngẫu nhiên luyện một chút Bát Cực Quyền để cường thân mà thôi.” Hắn nói xong liền muốn đi tìm đám Lưu Tùng, vì thế vội nói thêm: “Tôi đi trước, sau này gặp lại.” Nói xong liền làm một lễ rồi chạy theo phương hướng của đám Lưu Tùng.

Không ngờ một câu nói này của hắn làm cho mọi người chú ý, lão giả cũng cười nói: “Tiểu huynh đệ đi thông thả, thật sự thì cậu có nhận biết Diêm Phong không? Hắn cũng là người luyện Bát Cực Quyền mà lão hủ có quen biết.” Nói xong hai mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhìn lại một chút, những người này hình như cùng Bát Cực Môn có quan hệ. Những lời này cũng không nói lão được, linh giác của người luyện võ rất nhạy cảm, một khi họ điều tra ra lại dẫn đến hiểu lầm, vì thế hắn nghĩ rồi nói: “Từng có gặp qua một lần, nhưng không quá quen thuộc.” Hắn nói xong lời này thì một người trẻ tuổi bên kia đã cười giễu cợt, sau đó nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Sư phụ người xem, môn nhân Bát Cực Môn cũng không dám thừa nhận, xem ra bọn họ đã sớm biết chúng ta sẽ tìm đến cửa rồi.” Mấy người kia nghe thấy cũng cười theo, tựa hồ như đang cười nhạo Diệp Thiên Vân nhát gan vậy.

Lão giả kia nhanh khoát tay trách cứ: “Người tuổi trẻ không biết trời cao đất rộng, có chút công phu đã cảm thấy mình giỏi lắm rồi, ở bên ngoài nhất định phải cẩn thận, các người biết chưa?” Mấy người kia vội vàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lúc này lão giả kia mới nói với Diệp Thiên Vân: “Chúng ta đến đây vốn tìm Diêm Phong, tiểu huynh đệ có thể giúp chúng ta liên hệ với hắn một chút không? Sau này tất xin ơn!” Lão nói rất khách khí, nhưng ngữ khí thì không chút thương lượng, điều này khiến trong lòng Diệp Thiên Vân cảm thấy rất khó chịu.

Cho tới giờ chưa ai bắt ép hắn làm chuyện mà hắn không thích, cho dù là ở đâu, bất cứ là ai, cũng không được! Đây chính là điểm mấu chốt của Diệp Thiên Vân, thế nên Diệp Thiên Vân nhìn quanh một chút rồi nói: “Ta cùng Diêm Phong mới gặp qua một lần, cũng không tính là quen biết, ta nghĩ các người tìm sai người rồi.” Diệp Thiên Vân nhìn lão giả kia, rồi nói ra ý kiến của mình.

Không đợi lão giả này lên tiếng, mấy tên đệ tử còn trẻ của lão đột nhiên nói: “Ta nói cho người biết, chúng ta đến tìm Bát Cực Môn gây sự, người học Bát Cực Quyền thì tính là người xui xẻo, hôm nay nếu người không nói, kết quả hẳn là người đã rồi!” Trong lời nói thể hiện sự tự tin vô cùng, thậm chí còn là vô cùng cuồng ngạo. Thoạt nhìn thì mấy người trẻ tuổi này chỉ là mấy tên gà mới xuất đạo, cái gì cũng không biết.

Diệp Thiên Vân vốn muốn tiến lên động thủ, nhưng mà đối với hoàn cảnh chung quanh vẫn còn chút băn khoăn. Chính mình là hội viên ở đây, nếu mình ra tay thì khẳng định là không chạy thoát được, cuối cùng người ta vẫn tìm được mình. Mới vừa giải quyết xong chuyện lần trước, chẳng lẽ lại để dẫm lên vết xe đổ

lần trước sao? Loại kết quả này Diệp Thiên Vân không muốn chứng kiến, giết người thường mạng chính là vương đạo. Nghĩ tới đó, hần nhú mày nói: “Chẳng lẽ các người muốn động thủ ở đây, lấy nhiều đánh ít sao?” Lời này vừa nói ra, mấy người đối diện cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

Võ lâm tuy là nơi ăn người, nhưng mà cũng vẫn cần giảng quy củ, nhiều đánh ít là chuyện tình không tốt đẹp gì, làm chuyện này đều phải lo lắng hậu quả, nếu loại truyện này mà truyền ra ngoài, ít nhất là ảnh hưởng tới danh vọng của môn phái trong võ lâm, mà trong võ lâm thì danh vọng là quan trọng nhất.

Kì thật thì người càng luyện võ càng chú ý đến mặt mũi, cho nên lão giả liền mở miệng nói: “Chúng ta cũng không phải lấy nhiều đánh ít, chính là chỉ muốn hỏi người xem Diêm Phong ở đâu, mà người cũng biết lấy nhiều đánh ít bị võ giả rất khinh thường, ít nhất thì chúng ta cũng không làm vậy.” Lão giả vừa nói xong liền hung hăng trừng mắt mấy tên đệ tử.

Lời này vừa nói ra, tên trẻ tuổi vừa nói cũng cảm thấy mình quá càn rỡ, đây chính là điều tối kị của võ lâm, vì thế không khỏi ngậm mồm lại.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Kì thật ta thật sự không biết, ta thật sự cũng không tìm ra được, nếu như ta biết thì chắc chắn đã nói cho các người.” Diệp Thiên Vân nói ra lời này, ý là không muốn gây chuyện, vé máy bay hần cũng đã chuẩn bị rồi, mai là bay về nhà, hần cũng không có ý định trêu chọc mấy người này, nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện, vạn nhất có gì ngoài ý muốn, hần lại không được về nhà, hôm nay đúng là họa từ trên trời rơi xuống.

Hần vốn muốn để mọi chuyện yên xuống, ai ngờ có đôi khi chuyện không như mong muốn, tên trẻ tuổi vừa mới nói lại tiếp tục lên tiếng: “Vậy cũng được, người cùng chúng ta đi tìm! Tìm được hần thì chúng ta lập tức thả người về.”

Mấy người ở bên cạnh nghe thấy những lời này cũng hơi chau mày, cái loại lời nói muốn bắt người ta này quả thật là rất ngu, chỉ cần đối phương không phải quá nhất gan, lúc đó sẽ tức giận, vì thế chỉ nghe là đã biết người nói không biết cách ăn nói thế nào.

Diệp Thiên Vân càng lùi lại, hần lại càng muốn tiến tới, điều này khiến lửa giận trong lòng hần bùng lên. Nhìn lại người trẻ tuổi này, càng nhìn càng thấy hần rất dung tục, cách ăn nói là muốn bị đánh, càng nhìn càng thấy ngu.

Tia lửa giận vừa mới lui xuống của hần lúc này lại bùng lên, hần hít một hơi rồi nói: “Nếu ta không muốn đi thì sao?” Ánh mắt của hần hơi căng thẳng, toàn cơ thể lúc này giống như lò xo, sức bật cùng sức mạnh đều đang kìm nén.

Diệp Thiên Vân vốn rất tàn nhẫn, bởi vì hôm nay có việc nên nhường một chút, không nghĩ đến lại gặp loại người này, chỉ muốn làm theo ý mình, khiến Diệp Thiên Vân rất bực.

Mấy người kia lúc này cũng đang đề phòng, nhìn thân thể bọn họ cũng biết là Diệp Thiên Vân đang vận sức, tùy thời có thể cấp cho tên kia một kích chí mạng.

Xem ra hôm nay nhất định phải đánh một trận rồi.

Động tác của Diệp Thiên Vân cũng rơi vào mắt mấy người kia, dưới tình huống hai bên cách biệt như vậy, mà vẫn dám ra tay, người này nếu không ngu ngốc thì chắc là có chút công phu.

Lão giả kia nhìn thấy thế liền nhanh chóng nói: “Tiểu huynh đệ đừng nóng giận, chúng ta bắt quá là muốn vội tìm Diêm Phong mà thôi, chúng ta có một số việc muốn chấm dứt.” Nói xong lại hướng về phía thằng ngu ngốc kia vừa nói, tức giận mắng: “Nơi này không có chỗ cho người nói, ngậm miệng vào ngay!” Thanh niên kia vừa nghe lão giả nói như vậy, hần liền lập tức cúi đầu.

Diệp Thiên Vân nghe xong liền nói: “Ta không phụng bồi nữa, ta còn chút việc.” Nói xong thì cũng đáp lễ với lão giả rồi chạy theo đám Lưu Tùng.

Mấy người này cũng không rời đi ngay, mà nhìn chằm chằm về hướng Diệp Thiên Vân vừa đi.

Diệp Thiên Vân đi vào bên trong, hần tìm hỏi lâu cũng không thấy đám Lưu Tùng, vì thế liền gọi người phục vụ đến mới tìm được đám Lưu Tùng.

Vừa vào phòng thì hắn thấy mấy người Lưu Tùng đang mát xa, chỉ có Vương Bằng là đang lẩm bẩm, cũng không biết là hắn đang rên rỉ cái gì nữa.

Cả đám chỉ có Trần Nhiên là không nhắm mắt nên nhìn thấy Diệp Thiên Vân, hắn thấy Diệp Thiên Vân tiến vào liền hỏi: “Thiên Vân, mới vừa rồi đi làm gì thế? Chúng ta đến cửa nửa ngày rồi đó, người cũng mau đi mát xa đi!” Diệp Thiên Vân nghe xong cũng gật đầu.

Lúc này Lưu Tùng nghe thấy tiếng nói chuyện thì mới mở mắt ra, nhìn một chút nói: “Hôm nay chơi thật vui, sau này nếu còn đi như thế này thì nhất định phải báo cho ta, ta tùy thời đều phụng bồi.”

Hắn vừa nói xong, Vương Bằng đã mở mắt ta nói: “Lần sau là lúc nào? Ta thấy hay là ngày mai đi!” Nhất thời cả đám liền khinh bỉ hắn, còn hắn thì chỉ biết cười hắc hắc mà thôi.

Mấy người mát xa sắp xong chuẩn bị ra về, bởi vì ngày mai Diệp Thiên Vân và Lưu Tùng còn phải về nhà một chuyến, cho nên không thể chơi muộn được.

Mấy người bọn họ mặc quần áo rồi rời khỏi công ty tư nhân Hải Thiên, Trần Nhiên và Lưu Tùng vừa thấy bạn gái liền hú ầm lên, hai nữ nhân lúc này làn da đã tốt hơn nhiều, cũng đang ríu rít đằng sau, chủ yếu là bàn xem làm sao để bảo dưỡng da tay thật tốt, hai nữ nhân này nói đến đề tài gì cũng rất sinh động.

Mấy người đi đến bãi đỗ xe thì tạm biệt, mấy người Lưu Tùng đều về gần trường học, chỉ có mình Diệp Thiên Vân không về đó, thế nên mấy người Lưu Tùng đi cùng nhau.

Mấy người Lưu Tùng vừa lái xe rời đi về trường, Diệp Thiên Vân cũng khởi động xe, lên đường về võ quán.

Dọc đường đi hắn thường thức phong cảnh hai bên, trên đường xe cũng không nhiều lắm, hơn nữa chạy cũng không quá nhanh, vừa đi hắn vừa huýt sao có vẻ rất vui.

Hắn không thích nhiều người, một mình cô độc lại thấy tốt hơn, điều này khiến tâm trạng hắn vui vẻ.

Đèn đường buổi tối lướt vùn vụt phía sau xe, vốn Diệp Thiên Vân định tạt sang dừng lại một chút, ai ngờ hắn lại thấy ở kính chiếu hậu, phía sau đang có xe chạy theo, hơn nữa còn là hai cái.

Rất rõ ràng có người theo dõi hắn, bởi vì Diệp Thiên Vân chạy tốc độ chỉ có 40km/h, trên đường này thật giống như là trâu đi vậy, nếu là xe khác đã vượt qua lâu rồi.

Nếu như là Diệp Thiên Vân mọi khi thì đã phát hiện ra bọn họ từ lâu rồi, nhưng mà khi hắn lái xe thì hoàn toàn không nghĩ có người theo mình, vì thế không khỏi thầm kêu một tiếng khinh thường.

Lần sau nhất định phải phòng bị, nếu như thật sự là cừu gia, vậy thì mình khẳng định là mất mạng, sao có thể tự mình cứ lái xe ngấm cảnh chứ. Hắn suy nghĩ một chút liền biết ngay, người theo dõi không phải là mấy người vừa rồi thì còn là ai nữa?

Diệp Thiên Vân cũng không dừng xe lại, mà vẫn tiếp tục suy nghĩ cách giải quyết, nếu như đưa về võ quán thì nguy hiểm quá lớn, ngộ nhỡ sau này người ta tìm đến cửa, chính mình không có ở đó chẳng phải để người ta thích quán (phá võ quán) sao!

Mấy người này rõ ràng là muốn theo mình đến chỗ Diêm Phong, mà mình thì có biết đâu? Xem dáng vẻ thì không thể giải quyết hòa bình được rồi, nghĩ đến đó, Diệp Thiên Vân liền tạt xe vào lề rồi dừng lại.

Nơi này cách nội thành cũng không xa, hai bên đều không có người ở, xe qua cũng không nhiều, thật sự là nơi dễ dàng dùng cho việc phóng hỏa giết người.

Diệp Thiên Vân mở cửa xe đi xuống, hắn chờ hai chiếc xe phía sau, hai cái xe này thấy Diệp Thiên Vân dừng lại xuống xe, bọn họ cũng dừng cách hắn 5 mét.

Bảy người đi xuống từ trên xe, đúng là những võ giả đã gặp hôm nay, Diệp Thiên Vân cũng không thèm nhớ mấy người này, dù sao có đánh không được, chạy trốn hắn cũng nắm chắc.

Có vài người cùng đi tới chỗ Diệp Thiên Vân, đó chính là 2 người trung niên khoảng 40 tuổi đi đầu, mà lão giả thì ở phía sau, cuối cùng là bốn thanh niên trẻ nhất.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn là biết hôm nay tất phải đánh, người ta đầu tiên có ý muốn bắt hấn, căn bản là không muốn so đấu, mấy tên võ giả đi cuối là vô dụng, xem ra hôm nay hấn chỉ phải đối mặt với 3 người mà thôi.

Mặc dù còn chưa biết 3 người võ công ra sao, nhưng chung quy thì vẫn tốt hơn đối mặt 7 người, áp lực cũng nhỏ hơn nhiều, tình huống này tốt hơn tình huống Diệp Thiên Vân uống rất nhiều.

Người trung niên đi tới trước cũng không động thủ ngay, mà hấn hướng về phía Diệp Thiên Vân nói: “Tiểu huynh đệ, chúng tôi là Trạc Cước Môn, muốn cậu giúp đỡ, chúng tôi cũng không có ác ý, chỉ hi vọng cậu giúp chúng tôi một tay.” Nói xong, thân sắc đầy hãnh diện nhìn Diệp Thiên Vân.

Trạc Cước Môn là môn phái lấy việc tu luyện công phu ở chân, đầu tiên cần luyện hạ bàn, Quyền Phổ Vân: dùng chân đứng là độc bộ. Tục truyền võ công trong Thủy Hử là thật, đương nhiên loại thuyết pháp này cũng chưa được chứng thực. Mà Võ Tòng đánh hổ dùng Trạc Cước, mà trong tiểu thuyết, Võ Tòng dùng là Uyên Ương Cước, Ngọc Hoàn Cước trong Trạc Cước.

Diệp Thiên Vân đam mê võ học từ nhỏ tất nhiên rất có hứng thú với việc này, bởi vậy khắc rất sâu trong trí nhớ, nam nhân này vừa nói hấn đã biết ngay đặc điểm cùng lịch sử môn phái này.

Hơn nữa nam nhân này cũng không nhất định nói dối, mấy người này đều là luyện công phu ở hạ bàn, liếc mắt là có thể thấy được, mà võ thuật truyền thống Trung Quốc thì có hai loại Thối Pháp (phương pháp dùng chân), đó chính là Đàm Cước cùng Trạc Cước này, đây là điều mà võ lâm công nhận. Mà trước kia cũng có câu: tổng quan cước pháp trong thiên hạ, ngoài Đàm Cước, Trạc Cước, những kĩ thuật khác đều kém cỏi!

Nghĩ đến đây Diệp Thiên Vân liền nhìn bốn phía một chút, rồi nói: “Đầu tiên ta chỉ gặp qua Diêm Phong có một lần, không quen biết với hấn, tiếp theo là ta còn có việc, không thể đi cùng các người được.” Nói xong những lời này, Diệp Thiên Vân đã biết là không còn đường thương lượng nữa, vì thế hấn chọn sẵn vị trí, chọn lấy địa lợi.

Trung niên nhân kia nhìn thấy vậy, có chút khinh thường nói: “Như vậy thì xin lỗi rồi, không còn cách nào khác đành phải ủy khuất cho cậu một chuyến vậy.” Nói xong liền lao đến phía Diệp Thiên Vân, mà người trung niên bên cạnh vẫn đứng yên, chỉ lặng nhìn, tựa như là đã tính từ trước vậy.

Một trảo này xem ra tựa hồ rất hung mãnh nhưng Diệp Thiên Vân hiểu được chiêu này là hư chiêu, luận về móc chân thì phải nói tới thân lấy chân làm căn cơ, chân ổn thì thân ổn, chân tiến tới thì thân đi theo; chân lùi về sau thân cũng vậy; chân xéo thân nghiêng, chân bước ra ngoài, thân phục xuống; chân đá tay dẫn lối. Tay là dẫn lối cho chân. Quyền đánh sáu lộ, chân đá tám phương. Quyền phổ có câu: “Chân đá kẻ địch không dung tình, toàn bằng vào tay dẫn lối; tay tìm kẻ hở cước liền tung, trăm phát trăm trúng” Chân đá bảy phần, tay đánh ba phần, nhưng chân không nhanh bằng tay. Điều này nói cách khác tay dùng để tạo chướng ngại hay mê hoặc đối thủ, tay ba phần chân bảy phần, nếu bản thân thực dùng quyền tiếp đón, chân của đối phương thì lập tức sẽ theo sau.

Trạc Cước mặc dù lực chân rất mạnh, đá trúng sẽ không tốt, mặc dù là mình luyện Kim Chung trảo, nhưng mà cũng không mạo hiểm mà đi đón chiêu của hấn, bởi vậy hai chân hấn đột nhiên bạo phát lực như lò xo, thân thể thối lui về phía sau. Chiêu này của Diệp Thiên Vân đã luyện qua đến cả ngàn lần, động tác hiển nhiên là lưu loát, lực đạo cùng tốc độ nắm rất chắc, có thể nói là nui về sau hai thước như nước chảy mây trôi, khiến một quyền của đối phương rơi vào khoảng không, hơn nữa còn kéo dài khoảng cách đối với chiêu công kích của đối thủ nữa.

Trung niên đại hấn đứng ở bên cạnh vội hô: “Thủ đoạn hay!” Cho dù là lão giả bên cạnh cũng phải gật đầu.

Người bước lên công kích không trúng được Diệp Thiên Vân lúc này đã thu chân về, hấn bình tĩnh chưa vội ra tay tiếp.

Diệp Thiên Vân rời ra xa cũng không có hành động gì, một chiêu vừa rồi hiện giờ vẫn đang hiện ra trong óc hấn, mỗi một động tác, lực lượng, trong nháy mắt đã hoàn thành.

Người kia nhìn thấy Diệp Thiên Vân cũng bình tĩnh đứng đó, hấn không khỏi nghĩ đến Bát Cực môn liền

cười nói: “Sao còn không ra tay, chẳng lẽ nghĩ muốn hậu phát chế nhân sao?” Nói xong liền nhanh như chớp nhảy tới, một cước lần này cũng không giống như trước, đây chính là Tiễn Cước, cước pháp cơ bản của Trạc Cước, ra chiêu là ngã về sau một góc 45 độ, chân trái uốn cong chuyển thành đá thẳng, còn chân phải thì dán sát mặt đất.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy chiêu thức đối phương, nhìn thì như một chiêu nhưng đích xác chính là hai chiêu, đầu tiên là dụng vào, sau đó thì duỗi thẳng chân đạp ra, hai chiêu này toàn là đòn nghiêm trọng, mà mục tiêu đều là ngực đối phương, mỗi kích ít nhất đều có thể khiến người ta mất khả năng hoạt động.

Hai tròng mắt của Diệp Thiên Vân hơi híp lại, rồi đột nhiên không lùi mà tiến lên, đón thế tới rồi lại nhảy lên cao, hai tay hướng sau lưng, thân thể lao tới, nghiêng người đánh vào đầu gối đối phương, chiêu này vốn là Đặng pháp (đạp) trong Bát Cực Quyền, nhưng mà nay bị Diệp Thiên Vân sửa nên không giống lắm, cho dù là đến người của Bát Cực môn cũng không nhận ra được.

Bởi vì Bát Cực môn chú ý căn cơ ở chân, không chú trọng nhảy cao, vì như vậy thân thể sẽ mất trọng tâm, trở nên không linh hoạt, vì thế không đạt được biến chiêu. Mà một cước này của Diệp Thiên Vân lại giống như nhảy thẳng từ trên cao xuống, đoán chắc đối phương không thể né tránh, phải lấy cứng đối cứng.

Hai người xuất chiêu cũng chỉ trong vòng có mấy giây, vừa lúc gặp nhau, hai chân Diệp Thiên Vân vừa lúc gần đầu gối đối phương, khoảng cách rất nhỏ. Chiêu thức lần này của hắn đã chiếm hết ưu thế, lực lượng của hắn lần này còn nhờ vào thể trọng và lực hút của trái đất, một cước thì đạp thẳng vào đầu gối, cước kia thì trúng đùi đối phương.

Người kia kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể cấp tốc lùi lại. Đau đến gặp cả người lại mà xoa đùi, không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ, đau đến há mồm.

Những người thường xuyên vận động đều biết, Diệp Thiên Vân lần này khiến cho cơ nhục của đối phương hoàn toàn tê liệt, mặc dù đối phương là người luyện võng hạ bàn, nhưng mà cũng không thể chịu được điểm này, nếu không an dưỡng tầm một tháng, căn bản là đừng nghĩ đến chuyện luyện công.

Mà đại hán vốn đứng bên cạnh nhìn từ đầu đến giờ thấy đồng bạn bị đối phương đánh thương, nhất thời liền xuất chiêu đánh Diệp Thiên Vân, một cước nhằm thẳng vào mạn sườn của Diệp Thiên Vân, động tác vừa nhanh vừa tàn nhẫn, vô cùng xảo quyệt.

Diệp Thiên Vân vốn đã có ý nghĩ là mình bị quần áo, vì thế hắn không sợ xa luân chiến chút nào, vì thể nhanh chóng né chiêu này, đối phương lúc này lại gặp một chân, sau đó liền đá ra, rất nhanh chóng lại công kích Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng có ý định lập uy, mà công lực của người này rõ ràng là không bằng người trước, bởi vậy tốc độ của hắn cũng không chậm mà lui về sau, đợi đến khi hai chân vừa chạm đất thì chân của đại hán kia cũng đã tới, chỉ còn cách sườn Diệp Thiên Vân có 20cm.

Tay trái của Diệp Thiên Vân cùng thân hắn hơi nghiêng về bên trái, khiến cước này bị trượt, sau đó tay phải nhanh chóng ra chiêu, ra đòn nghiêm trọng vào đùi phải của đối phương, sau đó lại kéo chân đối phương, sau đó dậm một cước lên mặt đất, rồi tay đánh mạnh vào đầu vai hắn, khiến hắn ta trực tiếp bắn ra xa.

Bát Cực Quyền chú trọng vào bất động, ta bất động, địch nếu bất động, ta rời xa để dụ địch phát chiêu, sau đó dùng phương pháp Băng Khai Khóa Bính mạnh mẽ bắt lấy sơ hở của đối phương, sau đó bộc phát sát người, liền kích ba phát, nhất chiêu tam dụng, tam pháp, tam lực, một phát là thành công.

Song phương vừa tiếp xúc đã cho đối thủ một cái Tam Liên Kích, đối phương còn chưa hiểu gì đã bị hôn mê rồi.

Đây là lần thứ hai Diệp Thiên Vân thể hiện ra Bát Cực Quyền, liên tiếp giao thủ cùng hai người, quyết đấu cũng không đến một phút đồng hồ, kì thật cũng chỉ dùng 3 chiêu, nhưng mỗi chiêu đều là kinh điển.

Bốn người trẻ tuổi xem náo nhiệt ở bên cạnh không hẹn mà gặp cùng hít mạnh một hơi, không đến một phút đã hạ hai vị sư huynh trong môn phái, khiến cả hai mất đi năng lực hành động, thậm chí một người còn hôn mê bất tỉnh.

Mà người trẻ tuổi này còn nhỏ tuổi hơn bọn họ một chút, nhưng vừa ra tay đã là tất sát, hơn nữa chiêu nào cũng tàn nhẫn, ba chiêu giải quyết hai người, chẳng lẽ là mình bái nhầm sư môn? Hay là mấy năm nay toàn nghe người ta nịnh bợ mà thôi? Luyện nhiều năm như vậy rồi mà chẳng ra cái chó gì cả!

Mà lão giả kia lúc này cũng nhú mày căng thẳng, trong đầu cảm thấy ong ong, đồ đệ của mình trong nháy mắt đã bị người ta giải quyết. Bát Cực Quyền lão cũng không phải chưa thấy, nhưng mà chưa thấy ai ra tay độc ác như vậy, hai chiêu đầu tiên còn đỡ, đến chiêu thứ ba thì là chiêu liên kích quá nặng tay, thật sự khiến trong lòng lão cũng thấy lạnh. Phải biết hai chiêu trước đã đủ khiến đối thủ mất đi lực công kích rồi, mà đòn đánh vào bắp đùi thì coi như chân đã bị phế đi rồi. Kì thật thì cũng không cần tất cả phải dùng chân, nhưng mà môn nhân của môn phái mình bị phế chân thì căn bản là không còn lực công kích. Nhưng mà cuối cùng biết rõ đối phương đã mất đi khả năng công kích còn cố công kích thêm một phát, chỉ có thể giải thích hai cách mà thôi, một loại là không thể ngừng tay được, còn loại thứ hai là sợ người này bị thương quá nhẹ.

Đại hán mới vừa rồi còn đang xoa chân lúc này đã đi tới, nhìn thương thế của sư đệ mình một chút, sau đó quay người gật đầu với lão giả, rồi gọi mấy người trẻ tuổi kia đưa hán vào trong xe.

Lúc này tâm tình lão giả mới thả lỏng một chút, nhìn lại về phía Diệp Thiên Vân, người này chắc chắn phía sau có chỗ dựa, chắc chắn là như vậy, chỉ cần nhìn khuôn mặt không đổi sắc chút nào đã biết.

Bốn người trẻ tuổi ở sau lão giả lúc này không tự chủ được lùi lại mấy bước, làm lão giả kia đánh giá Diệp Thiên Vân rồi dùng một võ lễ quy củ, nói: “Lão phu là đệ tử nội môn của Trác Cước môn Uy Chấn Thiên, người thật sự không phải là nội môn đệ tử của Bát Cực môn sao?” Kiêu thi lễ này có nghĩa là lão đã coi Diệp Thiên Vân là người đồng lứa.

Hai đại hán vừa rồi rõ ràng là coi thường Diệp Thiên Vân, coi hán là tiểu bối, hiện tại đã bị hán giáo huấn.

Diệp Thiên Vân chỉ cười cười lắc đầu, không nói gì.

Lão giả nhất thời nghi hoặc, chỉ nhìn Bát Cực Quyền của Diệp Thiên Vân lão liền nhận định hán là người của Bát Cực môn, hơn nữa địa vị nhất định không thấp.

Hán không phải là đệ tử nội môn, chẳng lẽ là ngoại môn? Sự thừa nhận sai lầm này làm trong đầu lão cũng không thể rõ ràng gì cả.

38. Chương 38: Muốn Chiến Thì Chiến

Xem ra hán nhất định sẽ đóng vai chỉ tay lên trời nói to giữ gìn hòa bình địa cầu đây, nghĩ đến đó, Diệp Thiên Vân không khỏi nhớ đến ước mơ khi luyện võ hồi nhỏ của mình, mà những bạn học khác lúc đó còn đang mỗi ngày chỉ biết về nhà xem hoạt hình.

Mặc dù chính hán cũng muốn xem, nhưng giữa hai thứ chỉ có thể lựa chọn một. Đợi đến lúc nào đó có thời gian sẽ đi mua bộ CD Kim Cương về nhà xem, để mà hâm nóng lại những ngày tháng tuổi thơ.

Cuộc sống của con người phải lựa chọn rất nhiều, hơn nữa nhiều lúc lựa chọn là vô cùng khó khăn, nhưng Diệp Thiên Vân thủy chung đều lựa chọn võ thuật, cho nên hán nhất định không tầm thường.

Lão giả suy nghĩ hồi lâu cũng không có kết quả, mà khi lão nhìn về phía Diệp Thiên Vân lại thấy hán như đang nghĩ cái gì đó, tâm tình có chút kinh nghi, Diệp Thiên Vân cho lão cảm giác rất bình tĩnh, hơn nữa ra tay rất tàn nhẫn, hoàn toàn không phù hợp với tuổi.

Công phu cao cường như vậy ở hàng đệ tử bên ngoài của Trác Cước môn cũng không nhiều, hai người đệ tử của hán chỉ cần ba chiêu đã bị giải quyết. Người như vậy ở đâu cũng tỏa sáng, chính lão lại không biết?

Nghĩ lại đồ đệ của mình thua kém quá xa, mặt của lão cũng không khỏi đỏ lên, chỉ ba chiêu đã thua dưới tay tên mao đầu tiểu tử này, cũng thật là làm xấu danh tiếng của mình.

Nghĩ đến dân Uy Chấn Thiên có chút nổi giận nói: “Bây giờ ta cũng không quản người là môn nhân của môn phái nào, hai đệ tử của ta hiện giờ đã bị thương, mà ta làm sư phụ không thể không ra mặt, thế nào cũng muốn cùng người tỉ thí, mặc dù chưa nói là báo thù, nhưng cũng không được mất mặt mũi như vậy.”

lúc này lão thật ra là lấy cớ mà thôi, đồ đệ bị đánh, sư phụ ra mặt, cũng thật là thiên kinh địa nghĩa.

Thứ hai là nếu hôm nay Uy Chấn Thiên không ra tay, sau này sao làm được sư phụ người ta? Đồ đệ bị đánh sư phụ lại chạy trốn, lời này nếu bị truyền ra, vậy thật là thẹn danh bị huỷ hoại, vì hai phương diện này, lão không thể không ra tay.

Mặc dù tuổi hai người hơn kém quá nhiều, nhưng mà Diệp Thiên Vân đáng cho lão ra tay.

Mà Diệp Thiên Vân cũng gật đầu, nói: “Đến đây đi, muốn chiến thì chiến.” Thốt ra lời này xong, bốn người trẻ tuổi phía sau Uy Chấn Thiên đều há hốc mồm, hồi lâu cũng không có ngậm lại được.

Bốn người này nếu không phải là tận mắt chứng kiến hẳn vừa ra tay đã đánh gục hai người sư huynh, chắc chắn là họ sẽ cho là Diệp Thiên Vân bị điên, không thể coi thường được, đây là quyết chiến cùng đệ tử nội môn Trắc Cước môn, đảm khí không phải là người thường có được.

Hiện giờ toàn thân Diệp Thiên Vân đang rất hưng phấn, nội tức bắt đầu gia tốc, thân thể cũng không ngừng run rẩy.

Mọi người không nên cho rằng hắn đang sợ hãi, người ta khi gặp kích động cũng có hành vi như vậy, thường thường là lúc này thân thể ở trạng thái tốt nhất. Cuộc sống của hắn an tĩnh đã lâu rồi, làm cho hắn đối với tình trạng hiện giờ cảm thấy rất kích thích.

Hôm nay mặc dù là bị ép ra tay, nhưng tâm lý Diệp Thiên Vân vẫn mơ hồ cảm thấy kích động. Ở võ quán giao thủ với đám Thạch Thanh Sơn, thường đến là ba thành công lực hắn cũng không cần dùng, rất khó để kích khởi chiến ý của Diệp Thiên Vân, đã lâu thiếu đối thủ, cũng không làm hắn có cảm giác vô địch, ngược lại chỉ khiến hắn có cảm giác không thoải mái.

Có một thân võ nghệ nhưng lại không được phát huy, đó thật sự giống như một người có rất nhiều tiền, lại không thể tiêu xài, đó đúng thật là bi thảm.

Uy Chấn Thiên cũng rất bội phục sự can đảm của Diệp Thiên Vân, chính lão tầm tuổi đó còn không biết đang làm cái gì, vì vậy liền nói: “Không biết tiểu huynh đệ xưng hô ra sao?”

Mặc dù trong chớp mắt đã khiến đồ đệ của mình thảm bại, nhưng võ giả cũng không so đo chuyện này, đã tỷ thí thì tất có thắng thua, chẳng lẽ mình có thể thắng, mà người khác thì không sao?

Diệp Thiên Vân nghe thấy câu hỏi của Uy Chấn Thiên thì cố ổn định lại tâm lý của mình, thân thể trong lúc hưng phấn bảo đảm ở trạng thái tốt nhất, còn nếu cả suy nghĩ cũng quá hưng phấn thì hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Nếu suy nghĩ hưng phấn sẽ làm đầu nóng lên, cũng có nghĩa là khó khống chế tốt chính mình, luận võ sợ nhất chính là ý chí quá hưng phấn, chỉ có bảo trì được tỉnh táo mới có thể làm cho công kích ở trình độ cao nhất.

Diệp Thiên Vân bình tĩnh lại mới thản nhiên nói: “Diệp Thiên Vân.” Hắn cũng không sợ bị trả thù, chỉ có trong nghịch cảnh mới làm cho người ta nhanh chóng trưởng thành.

Uy Chấn Thiên nghe thấy ba chữ “Diệp Thiên Vân” thì có nhớ lại một chút, nhưng trong võ lâm hiện giờ chưa từng nghe qua cái tên này, vì thế liền cười lớn nói: “Có khí phách, có can đảm, ta cũng lâu rồi không ra tay, hôm nay đành phải lãnh giáo Bát Cực Quyền của ngươi mới được.”

Nói xong lão nhìn mấy đệ tử phía sau một chút, thấy dáng vẻ của bọn họ, bình thường thì cuồng ngạo, gặp chuyện thì lại sợ co đầu vào. Mà nhìn Diệp Thiên Vân, cùng bọn họ đúng là cách biệt giữa trời và đất.

Thật không biết là mình tuyển đồ đệ như thế nào, nếu bọn họ cũng như Diệp Thiên Vân thì đúng là có thể phát dương quang đại môn phái rồi.

Nghĩ tới đây, lão liền ngưng suy nghĩ tiếp, ánh mắt lại rơi trên người Diệp Thiên Vân, cẩn thận đánh giá thân hình hắn, quả thật là tài liệu tốt để luyện võ, tự lão ra tay đúng là có chút hiếp đáp người khác.

Hai người hơn kém nhau đến 40 tuổi, thắng cũng không phải là quang minh, vì thế lão liền nói: “Ta mặc dù là ra mặt thay đồ đệ, nhưng ta cũng có lòng mến tài, chỉ cần ngươi có thể qua được 10 chiêu...”

Lão nói còn chưa hết, Diệp Thiên Vân đã lạnh lùng nói: “Không cần, sinh tử do mệnh, để cho ta kiến thức về Trạc Cước chính thức đi.”

Hắn cũng không thích người khác ra tay lưu tình, cho nên dứt khoát từ chối ý tốt của Uy Chấn Thiên, đồng thời hắn vẫn tin tưởng chỉ có chiến đấu chính thức mới khiến võ công mình tăng lên được.

Uy Chấn Thiên nhìn hắn, có chút tán thưởng nói: “Người trẻ tuổi, người đã được sự tôn trọng của ta, mời!” Chữ cuối cùng ngữ xuất ra rất nặng, xem như lão cũng đồng ý với lời của Diệp Thiên Vân.

Hai người lui ra xa một chút.

Diệp Thiên Vân cũng không biết gì về Uy Chấn Thiên, cho nên hắn vô cùng cẩn thận, cẩn thận mà cảm nhận từng động tác nhỏ, đây chính là một kĩ năng học được trong Kim Chung Tráo, có thể trong khoảng cách nhất định mà cảm nhận được động tác của đối phương, như vậy lại càng hữu dụng đối với việc giám sát thời gian đối thủ ra tay, khiến mình trong thời gian ngắn làm ra phản ứng, vì thế đạt tới mục đích biết mình biết người.

Uy Chấn Thiên toàn thân cũng rất nghiêm cẩn, hai mắt không chớp nhìn Diệp Thiên Vân, Trạc Cước có nói, khi quyết đấu với đối thủ thì mắt phải thật nhìn kĩ, ngũ quan đều phải giám sát động tĩnh, xuất kỳ chế thắng.

Cho nên hai người đều nhìn nhau chằm chằm, không ai dám thư giãn chút nào, cũng đang chờ đợi một giây để xuất ra một kích mạnh như sấm sét.

Đột nhiên Diệp Thiên Vân cảm thấy ngón tay của Uy Chấn Thiên có cử động rất nhỏ, xem ra lão muốn ra tay.

39. Chương 39: Muốn Người Được Người

Tốc độ của lão khác xa so với tuổi, cơ hồ là gấp mấy lần so với hai người vừa rồi, đợi đến khi Diệp Thiên Vân phản ứng được thì quyền của lão đã cách hắn còn 5cm thôi, Diệp Thiên Vân lúc này ngay cả thời gian lui về sau cũng không có, không còn cách nào khác đành cố tránh về bên trái.

Nhưng hắn vừa lắc mình muốn trốn, cước của Uy Chấn Thiên đã chạm đất, chân phải đá mạnh về phía hắn. Chiêu thức này thì giống hai người vừa rồi, nhưng do lão thực hiện thì uy lực hơn đến mười lần, điều này cũng không phải là khoa trương.

Diệp Thiên Vân muốn tránh chiêu này thì đã không còn kịp rồi, chiêu thức vừa nhanh vừa mạnh, Uy Chấn Thiên căn bản là để cho Diệp Thiên Vân lãnh giáo chút uy lực của chiêu này.

Diệp Thiên Vân cũng không có cách nào đối với chiêu này, tránh được chiêu quyền nhưng cước thì không được, bởi vậy tâm lí hắn mới nảy sinh độc ác, nội tức vận hành nhanh hơn, cố gắng cùng tốc độ vận hành Kim Chung Tráo để chống đỡ, đây là biện pháp khi không còn cách nào, tốc độ của đối thủ nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn quá coi trọng tuổi của Uy Chấn Thiên mà quên đối phương chính là võ giả có công lực vài chục năm, cho nên cũng không nghĩ đến loại tốc độ này.

Một cước này của Uy Chấn Thiên vừa đá vào sườn Diệp Thiên Vân, chỉ nghe thấy một tiếng nặng nề truyền ra, hai người cũng nhanh chóng tách ra, Diệp Thiên Vân lùi lại mấy bước mới dừng lại được.

Sắc mặt Diệp Thiên Vân dù bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn như quay cuồng, cảm thấy một cước này khi đá vào người mình, thân thể cảm thấy như nứt ta, vì thế hắn vội vận công, kiểm tra một chút, cảm thấy không có vấn đề quá lớn, chỉ thấy toàn thân hơi đau thôi.

Đây là lần đầu tiên từ khi Diệp Thiên Vân luyện Kim Chung Tráo đến nay bị đau, nếu không phải Kim Chung Tráo cần phần lớn lực lượng, không thể nghi ngờ là cước này của Uy Chấn Thiên có thể khiến hắn ngã.

Trạc Cước cước lực đúng là lợi hại, lực độ kết hợp hoàn mỹ với tốc độ, đây chính là nội môn đệ tử, Diệp Thiên Vân phải mất 3 giây mới hết cảm giác đau đớn này.

Diệp Thiên Vân giật mình, nhưng mà trong lòng Uy Chấn Thiên còn giật mình hơn, một cước này của hắn đã dùng 5 thành công lực. Đây là khái niệm gì, hắn đã dùng 5 thành công lực có thể đá vỡ cột đá đường kính 20cm, mà cước này đá trúng Diệp Thiên Vân, không có chút gì cản, ít nhất cũng phải đá vỡ xương sườn hắn.(đây không phải là lão đoán mà nó là kinh nghiệm)

Chiêu này cũng không phải là lần đầu tiên lão sử dụng, lão cùng người ta giao thủ vô số lần, chỉ cần đá trúng một cước này là sẽ gãy xương sườn, nhưng mà nhìn vẻ mặt của Diệp Thiên Vân thì căn bản là không bị thương, cái này sao mà không khiến lão giật mình chứ? Uy Chấn Thiên nhìn lại chân mình, lão không khỏi nghĩ đến chẳng lẽ là mình đã già?

Diệp Thiên Vân vừa mới ổn định lại, cước này đã khơi dậy sự hung ác trong lòng hắn, hiện giờ hắn giống như một con mãnh thú, hai tròng mắt hơi có rút lại, sau đó đột nhiên ra tay.

Hắn đột nhiên phát lực nhảy lên, toàn thân lực lượng đều tập trung trên tay, một chiêu Đề Bộ Hoành Quyền, chiêu này chính là căn bản của Hình Ý quyền pháp.

Gặp địch giống như toàn thân bị hỏa thiêu, đòn cứng đánh cứng không thể ngăn cản, mặc kệ tất cả, cứ như một con hùng sư tiến công Uy Chấn Thiên.

Hình Ý quyền hay còn gọi là Hình Ý sát nhân quyền, xuất thủ vô cùng ngoan độc, nếu như Diệp Thiên Vân không phải bị chọc giận, hắn cũng không dùng đến chiêu này.

Uy Chấn Thiên giao chiến qua vô số lần, kinh nghiệm vô cùng phong phú, lão thấy Diệp Thiên Vân ra tay, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nếu để ý mà nói thì Bát Cực quyền đều là lấy tay làm thủ thức, chiêu thứ nhất ít nhiều cũng ảnh hưởng đến hắn chứ.

Nhưng mà không ngờ Diệp Thiên Vân lại không xuất chiêu theo như bình thường, lão càng nhìn càng thấy không quen, đột nhiên lão nhớ ra chiêu này chính là Đề Bộ Hoành Quyền trong Hình Ý quyền, đây là sát chiêu, ra tay không chút lưu tình, vì thế muốn kêu to không tốt.

Đợi đến lúc này phản ứng lại, Diệp Thiên Vân chỉ còn cách ngực lão có 3 tấc, lão lúc này bị dọa sợ rồi, chiêu này mà trúng thì đúng là chết ngay không kịp ngáp, mà muốn tránh cũng đã không còn kịp nữa, mới lệch được một chút, thì quyền này đã đánh lên vai lão, thanh âm cũng không giống như vừa rồi lão đá trúng Diệp Thiên Vân, mà chỉ có tiếng “rắc rắc”, sau đó hai người lại tách ra.

Diệp Thiên Vân lúc này mới thấy cơn tức trong lòng giảm đi không ít, vì thế liền nhìn về phía Uy Chấn Thiên, chỉ thấy tay lão lúc này đã buông thông, mặt không ngừng vận vẹo, thân thể liên tục run rẩy, rõ ràng là đang cố nén cơn ức chế cơn đau của mình.

Uy Chấn Thiên không ngừng thở dốc, qua hồi lâu mới cắn răng, ngẩng đầu lên nói: “Ngươi là người của Hình Ý môn?” Loại chiêu pháp giết người này thật quả là vô cùng đáng sợ, nếu như không phải lão né một chút, hôm nay đã “thăng” luôn ở đây rồi.

Diệp Thiên Vân không nói gì, chỉ lắc đầu với lão.

Điều này lập tức làm cho Uy Chấn Thiên vô cùng phẫn nộ, chính lão vừa rồi ra tay đã có chút lưu tình mà, nhưng chiêu Hình Ý quyền này căn bản là không chút lưu tình, chiêu thức độc ác này lập tức khiến một tay lão bị gãy.

Còn may là mình luyện Trạc Cước, mặc dù là đối phương với mình không có ảnh hưởng, cũng không làm mình mất đi lực công kích, vì thế phải trả một quyền lại cho hắn.

Nghĩ đến đây lão liền nén giận xuất chiêu, Uy Chấn Thiên cố nhịn đau, dùng đến Ngọc Hành Bộ có lực sát thương lớn nhất của Trạc Cước môn, đá về phía Diệp Thiên Vân, chiêu này dùng đến toàn lực, không còn một chút lưu tình nào, tốc độ còn nhanh hơn so với vừa nãy, lực lượng càng lớn hơn, mơ hồ còn có thể nghe thấy thanh âm xé gió nữa.

Đánh nhau đến mức này chính là muốn liều mạng rồi, Diệp Thiên Vân lần này lại không trốn, hắn cũng hiểu là mình không thể tránh được cước này, vì thế liền vận Kim Chung Tráo, trực tiếp dùng cánh tay ngăn đỡ cước này.

Nhưng do lực đạo quá lớn, lập tức khiến cánh tay của Diệp Thiên Vân bị gãy, mà Diệp Thiên Vân cũng không thêm nhả mặt, quả thật giống như cánh tay không phải là của hắn vậy, chỉ là trong ánh mắt thì càng thêm hung tàn, bây giờ mới chính thức là dã thú bị thương, nhằm thẳng đến chiêu Ngọc Bộ Hành của Uy Chấn Thiên, dùng ngay chiêu Thông Thiên Pháo của Bát Cực Quyền, vừa lúc đánh thẳng vào xương sườn lão.

Uy Chấn Thiên còn chưa kịp hạ chân xuống, đã bị ngay chiêu này đánh bay trở về, Bát Cực xuất thủ vô cùng cương mãnh, vì thế lập tức miệng phun máu tươi nằm trên mặt đất.

Bốn người đệ tử bên cạnh lập tức càng thêm choáng váng, bọn họ làm sao mà gặp qua kiểu so đấu như thế này? Cả đám đều không biết làm gì, chỉ kịp cùng người vừa giao thủ với Diệp Thiên Vân mà bây giờ vẫn còn khập khiễng chạy đến chỗ Uy Chấn Thiên, diu lão ngồi dậy.

Diệp Thiên Vân cũng ngừng lại, cơn đau nhức nhề nhẹ không ngừng truyền tới cơ thể hắn, hắn nhìn lại Uy Chấn Thiên đang ngồi trên mặt đất, lúc này lão cũng đã trở nên vô lực, lấy cảm giác của Diệp Thiên Vân thì xương sườn của lão cũng đã bị gãy.

Quả thật là xương sườn của Uy Chấn Thiên đã bị đánh gãy, toàn thân có cảm giác như bị xé rách, ngay cả nói chuyện cũng vô cùng khó khăn, chỉ vô lực nói được vài câu với đám đệ tử, sau đó thì hôn mê luôn.

Người trung niên gọi mấy tên trẻ tuổi đưa sư phụ vào trong xe, sau đó mới khập khiễng đi đến hướng Diệp Thiên Vân, rồi làm một cái vô lễ, sau đó nói: “Sư phụ ta nói sau này sẽ còn luận bàn, hiện tại chúng ta xin cáo từ.” Nói xong liền cùng mấy người diu sư phụ vào trong xe.

Chỉ lát sau cả không gian chỉ còn lại Diệp Thiên Vân, hắn ngồi xuống mặt đất, không biết từ đâu rút ra bật lửa, châm lửa hút thuốc, sau đó thì ngồi một lúc lâu.

Mặc dù hắn cũng bị thương, nhưng mà tâm tình lại trở nên tốt nhất từ trước đến nay.

“Cầu người được người, làm sao oán” (câu này có nghĩa là, nghĩ đến một cái gì sẽ có cái đó, đó là hạnh phúc). Những lời này vừa lúc nói lên tâm trạng của hắn hiện giờ, một mình Diệp Thiên Vân lẳng lặng mà thưởng thức phong cảnh xung quanh.

40. Chương 40: Chuyển Đi Về Nhà

Thời gian dài thiếu dưỡng khí khiến toàn thân hắn đầy acid lactic, cũng chính vì acid lactic quá nhiều khiến thân thể hắn cảm thấy không khỏe.

Còn may là chuyến bay của hắn bay tầm chiều, nếu không thì thật sự là Diệp Thiên Vân đã ngủ quên rồi.

Buổi tối ngày hôm qua Diệp Thiên Vân còn ở lại chỗ đó rất lâu rồi mới về, may mắn là xe Pasate là xe số tự động, nếu không thì chỉ với tay trái, hắn làm sao có thể lái xe về được.

Ngày hôm qua là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân bị thương, mà đối thủ của hắn lại càng không dễ chịu gì, Kim Cương biến hình Uy Chấn Thiên ít nhất cũng phải gãy vài cái xương.

Diệp Thiên Vân vốn muốn đến bệnh viện khám, xem bác sĩ nói sao, nhưng không ngờ sau khi bác sĩ xem xong film chụp lại nói hắn chỉ bị rạn xương một chút, điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc, chỉ cần uống thuốc là được.

Lúc ấy rõ ràng là hắn nghe thấy âm thanh xương gãy, như thế nên mới vội vàng lấy xe đi đến bệnh viện, không ngờ đến nơi chỉ là rạn xương. Từ lúc bị thương đến khi vào bệnh viện cũng chỉ khoảng hai tiếng, làm sao mà tốt lên nhanh như vậy chứ?

Diệp Thiên Vân hiện giờ đã có thể hoạt động cổ tay được rồi, điều này rất khó tin, mà có nói ra cũng chẳng có ai tin, chẳng lẽ lực khôi phục của mình mạnh hơn người thường rất nhiều sao? Gãy xương trăm ngày mà mình chỉ cần một ngày, mặc dù vẫn còn hơi đau, nhưng mà không có ảnh hưởng gì đến hoạt động, mình chỉ cần nhẹ nhàng hơn là được.

Diệp Thiên Vân vội lấy vali ra, đem tất cả quần áo cất vào, sau đó đi ra khỏi phòng.

Đi xuống dưới lầu, hắn phát hiện Thạch Thanh Sơn đang tập luyện ở đây, Diệp Thiên Vân liền kêu hắn lại, nói: “Thanh Sơn, người hôm nay có việc gì không, cùng ta đi mua ít đặc sản, ta muốn mang về cho cha mẹ ta một ít, ngoài ra còn mua chút quần áo cho ta nữa.” Nói xong, hắn nhìn đồng hồ một chút, hiện giờ là 10 giờ sáng, còn 5 tiếng nữa là đến lúc bay, cũng kịp làm chuyện này.

Thạch Thanh Sơn vội vàng gạt đầu, cười hi hi nói: “Yên tâm đi sư phụ, tôi quen thuộc ở đây mà, sư phụ chờ tôi một chút, tôi đi thay quần áo đã.” Nói xong hắn liền vội vàng đi thay quần áo. Từ lúc Thạch Thanh Sơn biết Diệp Thiên Vân tu luyện nội công đến nay, trong lòng thường như có con sâu đang bò vậy, nghĩ mãi xem lúc nào sư phụ mới dạy cho mình. Vì thế nên Diệp Thiên Vân có việc gì hắn đều tích cực làm việc.

Diệp Thiên Vân cũng nhìn ra được thái độ của Thạch Thanh Sơn trở nên nhiệt tình hơn nhiều, tên này là một tên không lợi thì không làm, vì thế hắn suy nghĩ một chút rồi nở nụ cười.

Vốn thành phố có rất nhiều đặc sản của Nga, như là bánh mì, xúc xích, socola, mặc dù cũng không phải là đáng giá, nhưng mà nơi khác lại rất ít bán.

Thạch Thanh Sơn lái xe đưa Diệp Thiên Vân đi mua đồ, cũng không mua nhiều lắm, chỉ mỗi thứ một ít. Diệp Thiên Vân chính là muốn bố mẹ hắn ném thử chút đồ, coi như là tâm ý của hắn.

Mua đồ rất nhanh, chính là vì có Thạch Thanh Sơn là người bản địa ở đây, hắn từ nhỏ đã lớn lên ở nơi này, nắm rõ thành phố như lòng bàn tay, rất nhiều bằng hữu đến hoặc đi, Thạch Thanh Sơn đều đưa họ đi để biểu hiện tấm lòng, vì thế thường xuyên đi đến những nơi bán đặc sản này.

Sau đó Thạch Thanh Sơn còn đưa Diệp Thiên Vân đến cửa hàng HugoBoss để mua một bộ quần áo, hơn nữa còn là do hắn mua tặng Diệp Thiên Vân. Mà Diệp Thiên Vân vốn không muốn hắn tiêu tiền, nhưng Thạch Thanh Sơn lại cứ kiên quyết là nói sư phụ về thăm nhà, đồ đệ phải biểu đạt lòng thành, khiến Diệp Thiên Vân dở khóc dở cười.

Sau 2 tiếng, Thạch Thanh Sơn cũng đưa Diệp Thiên Vân đi mua đồ xong, cũng không thể không nói là do Thạch Thanh Sơn làm việc nhanh chóng, hơn nữa hắn còn rất để ý đến chuyện này, vì thế còn lấy ra hai bình rượu từ trong phòng mình.

Diệp Thiên Vân cũng rất cao hứng, cha hắn rất thích uống rượu, nhất là rượu trắng, cho nên hắn liền nhận ngay.

Thạch Thanh Sơn thấy Diệp Thiên Vân cao hứng như vậy, mặt mày hắn cũng rất hớn hở, nói: “Sư phụ, rượu này là Vương thúc đưa cho tôi, là trân phẩm Ngọc Tuyền Bạch Tửu Hàn 20 năm của Trần Tửu chế, bán ra 10 năm trước, số lượng có hạn là 9999 bình, mỗi bình giá 199 đồng, sau 10 năm giá đã lên đến 1000 đồng, Vương thúc có một hộp, rồi lại cho tôi hai bình, lúc thường tôi cũng không uống, vậy thì đưa cho sư phụ đi!”

Diệp Thiên Vân vừa nghe hóa ra loại rượu này còn có lai lịch như vậy, mặc dù mới nhìn thì cũng không quá đáng giá, không ngờ lại là loại sản xuất giới hạn, vì thế liền khách khí nói: “Thanh Sơn, cảm ơn người, lễ vật này khiến ta rất hài lòng, chờ khi ta quay lại sẽ dạy người một hai chiêu.” Có lời hứa này của Diệp Thiên Vân, Thạch Thanh Sơn thiếu chút nữa sướng nhảy cả lên, hắn vốn chờ chính là những lời này.

Đột nhiên Thạch Thanh Sơn cảm thấy có gì đó không đúng, tâm tư của hắn đã bị Diệp Thiên Vân nhìn ra, vì thế vội vàng cười xấu hổ.

Diệp Thiên Vân nhìn hắn một chút rồi cũng cười, võ vai Thạch Thanh Sơn nói: “Cố gắng luyện, tư chất của người so với đám Trương Lượng tốt hơn một chút, sau này võ quán còn phải truyền cho người đó.”

Thạch Thanh Sơn bị hắn vỗ như vậy cũng cảm thấy không thoải mái, trong lòng ngược lại còn cảm thấy gánh nặng.

Diệp Thiên Vân mặc dù so với hắn nhỏ hơn một chút, nhưng mà hai chữ “thực lực” lại khắc rất sâu trong lòng hắn, từ lúc hắn theo Diệp Thiên Vân học võ, hắn liền coi Diệp Thiên Vân là trưởng giá, trong lòng luôn luôn rất tôn kính.

Diệp Thiên Vân quay về phòng thu dọn hành lý một chút, sau đó thay quần áo mới mua vào, rồi xuất phát ra sân bay.

Mặc dù tay hần so với hôm qua đã tốt hơn nhiều rồi, nhưng mà lái xe vẫn không tiện lắm, vì an toàn nên Diệp Thiên Vân đành gọi tài xế trong võ quán đưa hần ra sân bay.

Diệp Thiên Vân cũng không mang theo nhiều đồ, chỉ có một bộ quần áo để thay, một ít đồ dùng hàng ngày, còn lại là những đồ mua cho cha mẹ. Hần từ lúc vào đại học vẫn chưa từng về qua nhà.

Lúc hần mới vào đại học, mỗi tháng cha mẹ đều cho hần 600 đồng tiền sinh hoạt, số tiền đó mặc dù không nhiều lắm, nhưng mà cũng khiến tiền trong nhà ít đi. Cha hần là công nhân kỹ thuật mỗi tháng lương chỉ được 1200 đồng, mà mẹ hần thì là kế toán, tiền lương chỉ 800, hai người mỗi tháng cũng chỉ kiếm được khoảng 2000 đồng.

Số tiền đó chính là số tiền mà cả nhà hần thu được trong một tháng, bỏ đi tiền để Diệp Thiên Vân đóng học cùng sinh hoạt, còn lại một ít để cả nhà chi tiêu, cơ hồ cũng không còn lại bao nhiêu.

Còn may là mẹ Diệp Thiên Vân là kế toán, mỗi đồng tiền trong nhà mẹ hần đều tính toán rất rõ ràng, vì thế nên dù nhà không có nhiều tiền, nhưng cuộc sống cũng coi như không tồi.

Diệp Thiên Vân hồi thần lại, nghĩ đến đây là lần đầu tiên mình ngồi máy bay, vì thế hần liền hỏi tài xế về trình tự đăng ký. May mắn tài xế cũng rõ những điều cần chú ý và nói cho hần.

Xe đi đến sân bay tốc độ chạy cũng tăng nhanh hơn nhiều, chỉ chớp lát đã tới, Diệp Thiên Vân nhìn lại thấy còn hơn một giờ nữa mới cất cánh, chuyến bay này bay thẳng về Giang Tô - Nam Thông, xuống máy bay còn phải ngồi taxi hơn một tiếng, sau đó mới có thể về nhà.

Diệp Thiên Vân xuống xe, để tài xế trực tiếp quay về võ quán, còn hần thì tiếp tục đi vào sân bay.

41. Chương 41: May Mắn, Không Hẹn Mà Gặp

Sau khi hoàn tất công việc đăng ký, vừa qua chỗ kiểm tra, sau đó thì đến phòng chờ cất cánh, lúc này, Diệp Thiên Vân liền trực tiếp đi vào khu hút thuốc để giải tỏa.

Khu hút thuốc lúc này đang có sáu người, những người này đều không nói gì, chuyên tâm mà làm việc của mình. Diệp Thiên Vân vừa vào cửa liền đốt một điếu Trung Hoa, không lâu trước hần vẫn dùng Hồng Hà, lúc này đã tăng lên một cấp bậc.

Diệp Thiên Vân châm thuốc, vì mới rời ngồi xe vào sân bay không được hút, hiện giờ mới có cơ hội, vì thế hần rít một hơi hết hơn phân nửa điếu, trong miệng cũng trở nên nóng bừng.

Lúc hần vừa vào trong phòng hút thuốc, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào hần, mấy dân khói này vừa nhìn thấy hần hút thuốc liền lập tức há hốc mồm, hai tròng mắt suýt thì bay ra như nhân vật trong phim hoạt hình.

Diệp Thiên Vân hút thuốc được khoảng 10 giây thì cả nười lập tức cảm thấy vô cùng sảng khoái. Một dân khói lúc này mới ngơ ngác nói: “Phổi của anh bạn cũng không nhỏ nhỉ, Olympic tiếc là không có hạng mục này.” Người kia vừa nói xong câu này, trong phòng hút thuốc náo nhiệt hẳn lên, chiêu này của Diệp Thiên Vân cũng quá là cường đại, một điếu thuốc chỉ hút hết hai hơi, quả là khiến mấy dân khói này đại khai nhãn giới.

Tâm tình Diệp Thiên Vân cũng đang khá tốt, sau trận chiến ngày hôm qua, mặc dù trên người có thương tích, nhưng tinh thần hần thì lại rất tốt, vì thế vừa cười vừa nói: “Khói này rất nhạt, không đậm như Hồng Hà.” Nói xong hần ném tàn thuốc đi, sau đó lại châm điếu mới.

Người vừa nói lúc này nghe được, hần liền rút bao thuốc của mình ra, đưa đến trwoacs mặt Diệp Thiên Vân rồi nói: “Anh bạn đừng ngại, ta hút loại Hồng Hà, ta và người đổi một điếu đi.” Dân khói với nhau đều có sở thích này, Diệp Thiên Vân vừa nghe thấy anh ta nói vậy liền đổi một điếu, sau đó châm thuốc rồi rít mạnh một hơi thuốc Hồng Hà, sau đó nói: “Vẫn là thuốc này cảm giác tốt hơn, ta sao mà chưa từng thưởng thức loại tốt thế này nhỉ?” Hần vừa dứt lời thì trong phòng có vài người lại cười ha hả, nhiều lúc hút thuốc gì cũng chỉ là giống nhau, quan trọng nhất chính là tâm tình tốt mà thôi.

Diệp Thiên Vân ở trong này nghe bọn họ nói chuyện, thỉnh thoảng thì thêm vào một câu, bầu không khí rất hòa hợp, chỉ chốc lát đã rút năm điều thuốc, khiến mấy người kia rất bội phục, nếu hắn cứ giữ tốc độ này, vậy cũng không còn bao lâu nữa đâu.

Nhưng Diệp Thiên Vân không thèm quan tâm, hút thuốc là thú vui yêu thích của hắn, từ khi học trung học hắn mỗi ngày đã mua một gói thuốc, chính hắn vì thế cũng có thể coi là một dân khói lâu năm, ở phương diện hút thuốc, nếu theo cách nói học thuật thì hắn chính là một người hút thuốc cấp giáo sư.

Trong phòng này có vài người lấy khói để kết bạn, sau đó còn tìm hiểu và trao đổi với nhau, khiến Diệp Thiên Vân cảm thấy kiến thức rất lợi hại, ví dụ như làm thế nào để hút thuốc “phê” nhất, thuốc nào ngon hơn nhưng lại không đắt, lúc không có thuốc thì làm thế nào, những vấn đề này lúc này đều đã có lời giải.

Diệp Thiên Vân bình thường rất ít khi có thể gặp được cơ hội như vậy, vì thế cảm thấy rất hứng thú với đám người này, một bên vừa nghe một bên lại hút thuốc.

Cuối cùng cũng đến lúc phải lên máy bay, mà vài người vẫn còn phải chờ một chút, mấy người còn trao đổi danh thiếp với nhau nữa.

Diệp Thiên Vân vốn không có danh thiếp, nhưng mà Vương Vĩnh Cường đã chuẩn bị sẵn cho hắn một hộp danh thiếp, trên đó viết là Tập Đoàn Hằng Tinh Diệp Thiên Vân. Vốn hắn còn tưởng không cần đến thứ này, không nghĩ tới hôm nay lại trao đổi với mấy người bạn khói này, vì thế liền đưa cho mỗi người một cái.

Sau khi trao đổi danh thiếp xong, hắn nhìn lại mấy cái danh thiếp trong tay mình một chút, có cái là của người làm quảng cáo, có người sản xuất giấy, lại còn có một người là nhân viên nghiệp vụ, nhưng mà có một cái khiến hắn chú ý, đó chính là của người vừa mới nói đùa kia, hắn làm buôn bán đồ sứ tại Nga. Diệp Thiên Vân giữ lại danh thiếp của họ rồi cất đi, sau đó thì từ biệt mọi người.

Vài người vốn bèo nước gặp nhau, hiển nhiên cũng chỉ là quen biết kiểu quân tử lạnh nhạt như nước, Diệp Thiên Vân ra khỏi phòng hút thuốc liền đi đến chỗ đăng ký, sau đó thì theo đám người cùng lên máy bay.

Hắn vừa mua vé gửi đồ thương nhân, chứ không mua gửi đồ hạng nhất, bởi vì hắn thấy thời gian bay cũng không dài. Sau khi lên máy bay, hắn được một nữ tiếp viên chỉ cho chỗ ngồi cạnh cửa sổ, sau đó thì ngồi chờ đợi máy bay cất cánh.

Diệp Thiên Vân mặc một thân đồ hiệu khiến hắn giống như một người thành công, chẳng qua là hắn cũng không biết nói gì, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, nghĩ lại tâm sự của mình.

Chỉ lát sau, bên cạnh hắn đã có một người khác ngồi xuống, xem ra là một người buôn bán, người đó cười với Diệp Thiên Vân, xem như bắt chuyện, mà Diệp Thiên Vân cũng gật đầu nhưng không nói gì cả.

Máy bay chỉ lát sau đã cất cánh, Diệp Thiên Vân nhìn cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ, vô tình hắn bị mê hoặc cảnh đó.

Không biết qua bao lâu thì bỗng nghe có người gọi hắn, Diệp Thiên Vân lúc này mới phục hồi tinh thần, hắn có chút lưu luyến cảm giác vừa rồi. Quay đầu lại thì hắn thấy một mỹ nữ đang mỉm cười với mình, thanh âm của nàng rất nhu hòa, lại một lần nữa gọi hắn: “Thưa, ngài có muốn chọn gì không?”

Diệp Thiên Vân cẩn thận đánh giá vị nữ tiếp viên hàng không này, quả là nàng khiến hắn có cảm giác kinh diễm, khuôn mặt nàng vô cùng xinh đẹp, khiến hắn có chút hít thở không thông.

Hắn không khỏi vô tình nhớ lại bài thơ mà Lý Duyên Niên ca ngợi muội muội hắn:

“Phương Bắc hữu giai nhân

Tuyệt thế nhi độc lập

Nhất cổ khuynh nhân thành

Tái cổ khuynh nhân quốc?

Giai nhân nan tái đắc!”

Diệp Thiên Vân cũng gặp qua khá nhiều nữ nhân xinh đẹp, nhưng mà hắn không ngờ còn có người lớn lên lại xinh đẹp đến như vậy, thật sự là một sự ban ơn của trời cao.

Diệp Thiên Vân cũng là lần đầu tiên thất thần, một lúc lâu sau hắn mới phản ứng lại, có chút xấu hổ nói: “Tùy tiên gì cũng được, cảm ơn.” Nói xong hắn liền nhắm mắt nhớ lại chuyện vừa rồi.

Kỹ năng của Diệp Thiên Vân lần đầu tiên có ích trong việc ngắm mỹ nữ, so với cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ còn hơn xa.

Nữ tiếp viên hàng không rót cho hắn một ly Champagne, sau đó nói “Đây là Chamagne của ngài, rất vui vì được phục vụ cho ngài.” Vừa nói nàng vừa đưa ly cho hắn.

Diệp Thiên Vân đón lấy ly rượu, không nghĩ đến là ly rượu lại đổ vào người hắn, khiến cả thân toàn là Champagne, điều này khiến hắn không tự chủ mà nhú mày lại, vốn định mặc đồ mới về gặp cha mẹ, không ngờ hiện giờ lại biến thành thế này.

Cô gái kia lập tức lo lắng mà vội vàng xin lỗi hắn: “Xin lỗi, vô cùng xin lỗi, khiến quần áo của ngài bị bẩn rồi.” Nói xong nàng liền vội vàng lấy khăn lau ra đưa cho Diệp Thiên Vân, hơn nữa chính nàng cũng cầm một tấm khăn, giúp hắn lau một chút.

Diệp Thiên Vân vốn còn có chút mất hứng, nhưng mà loại chuyện này ai cũng không muốn xảy ra, hơn nữa tâm tình hắn đang rất tốt, vì thế cười lớn nói: “Không sao, chỉ là một bộ quần áo thôi mà.” Dứt lời hắn liền ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt của đám nam nhân trên cả máy bay đang nhìn mình, giống như là đang chờ chuyện như vậy xảy ra với mình vậy.

42. Chương 42: Cận Hương Tình Khiếp

Thật vất vả mới lau sạch trên người, Diệp Thiên Vân lúc này mới thở ra một hơi, cảm giác bị người khác nhìn chăm chú cũng không tốt gì, ánh mắt hâm mộ cùng ghen ghét đan xen, thường thường trên mặt sẽ có cảm giác nóng lên.

Mãi đến khi vị nữ thiên sứ tiếp viên hàng không kia tránh đi, một hồi tiểu phong ba lúc này mới được dẹp đi, Diệp Thiên Vân lẳng lặng ngồi đó đọc báo, nhưng trong đầu thì lại nghĩ đến chuyện khác.

Mỹ nữ thì ai chẳng thích nhìn, ai chẳng yêu thích, nhưng quan trọng là người có cơ hội gặp gỡ họ hay không, đây chính là một loại kỹ thuật sống. Một mặt thì theo đuổi cuồng nhiệt, theo sát sần sật nàng cũng không để ý, hơn nữa có khi còn bị phản cảm, như vậy coi như người thua rồi.

Diệp Thiên Vân đối với cô tiếp viên kia rất có hảo cảm, nhưng mà hắn lại không phải là loại người giỏi giao tiếp, cho nên để có thể hấp dẫn sự chú ý của nàng, hắn đang cố suy nghĩ cách.

Kỳ thật có lẽ trên má bay lúc này cũng đang có nhiều người suy nghĩ đến điều này, cho nên Diệp Thiên Vân cũng chỉ còn cách lắc đầu, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Mọi việc cũng không cần phải cầu đến mức kết quả tốt nhất, chuyện này cứ xem như là duyên phận đi.

Máy bay rất nhanh đã tới sân bay Giang Tô – Nam Thông, Diệp Thiên Vân cảm thấy có chút thất vọng, hắn cũng không nhìn thấy lại vị nữ tiếp viên hàng không kia, không còn cách nào khác đành cùng những người khác rời máy bay.

Sự thất vọng này chỉ tổng chớp mắt, chỉ lát sau đã bị tâm tình vội vàng thay thế. Không biết thân thể cha mẹ mình có tốt không, cuộc sống có vui vẻ hơn không.

Trong đầu hắn không ngừng nghĩ đến chuyện về quê, cho nên xuống phi cơ cái là hắn liền muốn rời sân bay ngay, lát nữa còn phải đi xe khách đường dài, chung quy về nhà chắc cũng không quá muộn, nếu không vạn nhất lại đánh thức người nhà thì thật là không tốt.

Diệp Thiên Vân vì muốn cha mẹ mình bất ngờ thú vị, cho nên hắn không nói cho họ chuyện hắn về.

Lấy tốc độ nhanh nhất để chạy đến trạm xe khách, rồi lại trả qua hơn 1 tiếng đi xe, rốt cuộc hắn đã về tới quê.

Một năm không về, Diệp Thiên Vân không khỏi nhìn khắp bốn phía, quê mình biến hóa rất lớn, rất nhiều nhà cao tầng mọc lên như nấm sau mưa.

Nhìn lại đồng hồ trong tay, lúc này mới chỉ hơn 7 giờ tối một chút, cha mẹ nhất định là còn đang xem TV, loại thói quen này từ lúc Diệp Thiên Vân còn bé vẫn không thay đổi.

Diệp Thiên Vân kêu xe về tận nhà, sau khi xuống xe lại chạy như bay lên lầu, mà khi hắn còn đang do dự đứng trước cửa nhà, không biết khi gặp cha mẹ sẽ nói cái gì, hình như là ngôn ngữ cũng không đủ để biểu đạt nội tâm của hắn lúc này.

Cuối cùng thì hắn cũng hạ quyết tâm gõ cửa, Diệp Thiên Vân gõ rất nhẹ, sau đó thì hồi hộp đoán xem ai ra mở cửa.

Chỉ lát sau bên trong đã truyền ra thanh âm, sau đó thì cánh cửa mở ra, là mẹ của Diệp Thiên Vân mở cửa, bà vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì hai mắt đã ươn ướt, mà hắn cũng cẩn thận đánh giá mẫu thân, trong nhất thời cả hai đều không nói gì.

Sau đó thanh âm của cha Diệp Thiên Vân truyền từ trong nhà ra phá vỡ tràng diện trầm mặc này: “Là ai tới vậy, Tuệ Trân?”

Lúc này mẹ của Diệp Thiên Vân mới phản ứng lại, vừa lau nước mắt vừa cao hứng nói: “Là Thiên Vân trở về, hai ngày trước ông không phải còn nhắc sao?” Nói xong thì liền kéo Diệp Thiên Vân chạy vào.

Diệp Thiên Vân cũng phản ứng lại, vội vàng nói: “Cha mẹ, con đã về.” Nói xong, liền kéo vali, đi theo mẫu thân vào phòng.

Cha hắn Diệp Phong nghe thấy nói Diệp Thiên Vân đã về, rất nhanh đã từ trong nhà chạy ra, kích động nói: “Trở về là tốt rồi.” Rút cục thì một nhà đã đoàn tụ.

Trên TV vẫn chiếu tin tức như cũ, nhưng mà tiêu điểm của cả nhà lại là Diệp Thiên Vân, đề tài thì toàn là có ăn uống được không, bên kia có lạnh không, ngủ có đủ không, nói chung thì toàn bộ liên quan đến cuộc sống của hắn đều bị dò hỏi.

Mãi cho đến 10 giờ đêm, lúc này hắn mới được về phòng ngủ.

Diệp Thiên Vân trở về phòng mình, nhưng trong lòng lại có cảm giác phiền muộn, căn phòng này cũng không lớn, thậm chí có thể nói là rất nhỏ, nhưng mà hắn từ nhỏ đã sống ở đó, những gì bên trong cha mẹ đều không động qua, đáng vẻ trong phòng khi đi vẫn còn nguyên, mẹ chỉ quét dọn mà thôi.

Cứ như vậy đến khuya Diệp Thiên Vân mới đi ngủ, trước lúc ngủ hắn vẫn còn đang hồi tưởng lại quá khứ.

Đợi đến khi Diệp Thiên Vân tỉnh lại vào ngày hôm sau, mặt trời đã lên cao rồi, đây là lần đầu tiên trong vòng một năm nay hắn tỉnh dậy mà nghe tiếng của mẹ, xem ra là bà đang muốn làm một bữa tiệc lớn.

Diệp Thiên Vân rời giường, chuyện đầu tiên chính là xem qua thương thế của mình, ngày hôm qua lúc mẹ lôi tay hắn, hắn cũng không có cảm giác đau, lúc trở lại phòng thì lại quên mất chuyện này.

Hoạt động tay chân một chút, cảm thấy so với sáng qua thì đã tốt hơn nhiều lắm rồi, Diệp Thiên Vân thật không dám tin, gãy xương mà lại có thể lành nhanh đến như vậy, vài ngày đã hoàn toàn hồi phục, xương khép lại vốn cần thời gian rất dài, hơn nữa sau khi lành còn phải rèn luyện mới có thể hồi phục được, vì thế hắn quyết định sau khi ăn xong sẽ đi đến bệnh viện khám lại, xem rốt cuộc trạng thái thế nào.

Sau khi kiểm tra cánh tay một chút, hắn lại vận nội công, từ sau khi đánh với Uy Chấn Thiên một trận, nội tức màu trắng đã cường đại hơn rất nhiều rồi, nó đang chậm rãi lưu chuyển trong kinh mạch, so sánh có bất đồng lớn với trước khi luận võ, điều này khiến Diệp Thiên Vân mừng đến phát điên mất, không lâu sẽ đạt tới tầng thứ 3. Hắn tin tưởng nếu kiên trì, nhất định sẽ có thành tựu.

Tầng thứ 3 là dùng côn bồng đánh vào người mình, càng đánh nặng, tốc độ luyện thành càng nhanh, cơ thể sẽ sinh ra lực chống đỡ càng cường đại, hơn nữa sẽ không thấy đau đớn, đến lúc đó thân thể sẽ càng chiếm ưu thế. Hơn nữa Diệp Thiên Vân còn có thân pháp tốc độ, nhất định lúc đó sẽ còn nhanh hơn nữa.

Sau khi Diệp Thiên Vân trải qua trận đấu với Uy Chấn Thiên, hắn cảm thấy thân thể của mình có thể chống đỡ tốt hơn chính là ưu thế lớn, nhưng tốc độ lại ảnh hưởng đến mình, nếu cứ tiếp tục thế này sẽ thành rùa rụt cổ mất! Mặc dù mình không sợ bị đánh, nhưng đồng thời lại cũng không đánh được người

khác. Hắn không khỏi nghĩ đến Thiên Vân Bộ, đây là công pháp chuyên đề cao tốc độ, xem ra mình càng phải xem trọng công pháp này, nếu không về sau chắc chắn sẽ thành một con rùa rụt đầu.

Trong lúc Diệp Thiên Vân còn đang suy nghĩ, bên ngoài đã truyền đến thanh âm của mẹ: “Thiên Vân nhanh rời giường đi, con ở chỗ học cũng ngủ dậy muộn thế sao?” Nói xong bà liền gõ cửa.

Diệp Thiên Vân thấy mẹ gọi, hắn liền thu dọn phòng một chút, sau đó liền mở cửa cho bà.

43. Chương 43: Chuyện Nhà

Sau khi lên trung học thì rất nhiều chuyện, bình thường đều phải đến tận 10 giờ tối, trừ buổi sáng có chút rảnh rỗi, còn lại thì thời gian đều để đi học, mấy năm đó có lẽ là thời gian khổ nhất của Diệp Thiên Vân.

Đợi đến lúc Diệp Thiên Vân rửa xong mặt, trên bàn đã bày đầy thức ăn, toàn bộ đều là thứ hắn thích ăn nhất. Cha mẹ cũng nhìn hắn rất hiền lành nói: “Con cũng lớn rồi, cha cũng lấy thêm một chén nữa.” Nói xong liền năn nỉ Diệp mẫu: “Tuệ Trân, hôm nay là mùng 5 tháng 1, bà để cho tôi cùng Thiên Vân uống chút đi.”

Diệp mẫu nghiêm khắc nói: “Ông nếu cứ đòi uống, sớm muộn gì cũng bị bệnh đó, ông xem đi, xung quanh nhà chúng ta có bao nhiêu người mắc bệnh vì uống rượu đó!” Bà một chút cũng không nhượng bộ.

Diệp Thiên Vân vừa nghe đến uống rượu, hắn liền nhớ đến hai bình mà Thạch Thanh Sơn tặng, vì thế đứng dậy chạy vào phòng lấy hai bình Ngọc Tuyên Phương Bình từ trong va li ra, sau đó trở lại đưa cho bố, nói: “Uống một chút cũng được, loại rượu này mà không thể uống, vậy thì sau này rượu của bố chuyển hết cho con đi.”

Diệp Thiên Vân nói xong liền quay qua nói với Diệp mẫu: “Mẹ, mẹ cho cha uống một chút đi, mỗi ngày uống một chút, cũng sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe, hơn nữa uống một ít còn làm máu huyết tuần hoàn, thân thể mạnh khỏe hơn đó.” Mẹ hắn nghe xong cũng gật đầu. Ở nhà này, Diệp Thiên Vân nói còn hữu dụng hơn cha hắn nhiều.

Diệp phụ nói: “Vẫn là con ta hiểu ta nhất, uống rượu cũng không nhất định là chuyện xấu, bà xem tôi không phải mấy năm sống rất tốt sao?” Nói xong ông liền mở bọc ra, sau khi nhìn thấy mới giật mình nói với Diệp Thiên Vân: “Con kiếm ở đâu ra rượu tốt như vậy, không kém chút nào so với Ngũ Lương, thật là thơm!” Nói xong liền rót vào chén rồi uống một ít.

Diệp mẫu vừa nhìn vừa cướp lấy chén rượu nói: “Tôi cho ông uống, chỉ từng chút một thôi.” Cố này nói ra quả thật là tốt, chỉ mới uống có một hai chén đã bị cấm, điều này khiến cho Diệp phụ thêm vô cùng.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy màn này thì liền cười cười nói: “Thời gian còn dài, rượu này con cũng không mang đi, sớm muộn gì cũng là của cha mà.” Câu nói này cũng nói trúng tâm sự trong lòng Diệp phụ, ông nghe xong cũng gật đầu.

Mẹ hắn nghe thấy hắn nói như vậy cũng chỉ biết thở dài một tiếng, sau đó mới thông thả nói: “Thiên Vân, gia cảnh nhà ta cũng không tốt lắm, chúng ta cũng không có năng lực gì, con từ nhỏ đã không cần chúng ta quan tâm, nhưng mà chúng ta lại không thể cho con điều kiện tốt hơn.” Bà nói đến câu này, cha Diệp Thiên Vân cũng có chút trầm mặc.

Diệp Thiên Vân cười cười nói “Con kiếm được tiền sẽ cho hai người cuộc sống tốt nhất, được rồi, mà tiền con gửi cho hai người nhận được chưa?”

Mẹ hắn nghe thấy thế liền lắc đầu, nói: “Con còn đang đi học, cần lấy việc học làm trọng, hiện tại không phải lúc kiếm tiền.”

Diệp Thiên Vân vừa nghe đến đây, hắn nhớ ra là mình còn chút tiền, cũng quên nói cho họ, vì thế liền nói: “Con tháng trước có gửi 10 vạn cho hai người, hai người có nhận được không?”

Mẹ hắn nghe xong, lập tức mở lớn hai mắt, nói: “Con gửi tiền vào sổ tiết kiệm sao?” Nói xong, bà lập tức chạy khắp nhà tìm sổ tiết kiệm.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn thấy thần tình của mẹ, hần âm thầm thấy buồn cười, nói: “Mẹ mỗi lần dùng tiền đó mà đi chợ mua sắm đi.”

Cha Diệp Thiên Vân cũng đứng ngồi không yên, vội kéo tay hần nói: “Con từ đâu mà có nhiều tiền như thế?”

Diệp Thiên Vân cũng để cha mẹ ngồi xuống, thông thả nói: “Con làm công ở một tập đoàn lớn, lương một năm là 100 vạn.” Hai người nghe xong liền thấy buồn vui lẫn lộn, buồn là vì cuộc sống nhiều năm qua của nhà mình nghèo khó như vậy, vui chính là vì có được đứa con trai này.

Diệp mẫu vội cất sổ tiết kiệm đi, nghĩ sau này mua cho con một căn nhà lớn hơn. Bà kích động đến nỗi cơm cũng quên ăn luôn.

Diệp Thiên Vân lúc này có chút hối hận, biết thế hần đợi ăn cơm xong rồi nói, thành ra giờ này cha mẹ hần cứ ngồi tính toán xem mua cái gì đây, vì thế liền dờ khóc dờ cười, nói: “Chuyện nhà ở chưa cần quan tâm, hai ngày sau con sẽ mua.” Hần hiểu là nhà có chút nhỏ, còn không bằng nơi hần ở tại võ quán.

Cả gia đình ăn xong cơm, Diệp Thiên Vân lúc này nói muốn ra ngoài một chút, thuận tiện đi xem nhà. Thật ra là hần muốn đến bệnh viện để kiểm tra, nhưng mà chuyện này không thể nói cho cha mẹ được, nếu không sẽ khiến bọn họ lo lắng.

Cha mẹ hần cũng biết là cả năm nay hần không về, hần là muốn ra ngoài xem một chút, vì thế liền dặn hần về sớm, Diệp Thiên Vân vội vàng đáp ứng sau đó rời đi.

Diệp Thiên Vân đi đến một bệnh viện không tồi, hần cầm phim chụp rồi đến khoa Chấn thương chỉnh hình xem, bác sĩ nhìn cả nửa ngày rồi nói: “Thời gian anh gãy xương là bao lâu? Xương khép lại rất tốt, cứ như vậy thì khoảng một tháng sau là anh có thể hồi phục.”

Diệp Thiên Vân nghe bác sĩ nói vậy, hần không dám nói là mình vừa bị thương hôm trước, vì thế đành lừa gạt: “Đã hơn một tháng rồi.” Nói xong hần lại nhìn bác sĩ.

Bác sĩ nhìn hần một hồi lâu, giật mình nói: “Tôi còn tưởng là đã ba tháng chứ, xem anh khôi phục rất tốt, ở nhà ăn không ít đồ bổ nhĩ.”

Diệp Thiên Vân vừa nghe thầy thuốc nói xong thì đã xác định được một việc, đó chính là tốc độ khôi phục của hần ít nhất gấp 10 lần người bình thường.

Diệp Thiên Vân rời khỏi bệnh viện, nhét tấm phim chụp X quang của mình vào thùng rác, lại châm một điếu. Kỳ thật thì khi gãy xương không được hút thuốc lá, bởi vì khi người bình thường gãy xương mà út thuốc lá, thời gian khôi phục sẽ lâu hơn khoảng 1/3 so với không hút.

Nhưng mà Diệp Thiên Vân thì lại là quái vật chính cống, rất nhiều phương diện đều hơn người bình thường gấp 10, thậm chí còn áp 100.

Mục tiêu kế tiếp của Diệp Thiên Vân chính là dạo quanh ngắm thành phố lâu rồi mình mới về, sau đó thì tìm một căn nhà tốt. Để cho cha mẹ sống tốt một chút, không nên cả ngày lo nghĩ về chuyện này.

Hần gọi một chiếc xe, chạy vào thành phố, bên phải thành phố chính là ven biển, Diệp Thiên Vân cuối cùng mới tìm thấy một chỗ tốt ở đây.

Tiểu khu này cách biển chỉ khoảng 400 mét, hoàn cảnh vô cùng tốt, hơn nữa phương tiện trong tiểu khu cũng rất thuận tiện, Diệp Thiên Vân sau khi đi vòng xem một vòng lớn, lúc này hần mới đến chỗ đặt mua.

Tới nơi hần mới nhìn thấy rất nhiều người đang chờ tư vấn ở chỗ này, thoạt nhìn nơi này cũng không tồi, ít nhất là bên ngoài trông rất phồn hoa. Bởi vì rất nhiều người cần tư vấn, cho nên một cô nhân viên tiếp tân đưa hần đến ngồi trên ghế salon, một lát nữa sẽ có người nói chuyện với hần.

Diệp Thiên Vân ngồi ở salon chờ không lâu, lúc này có một người đến sau lưng hần nói: “Tiên sinh, ngài muốn xem phòng sao?” Đợi đến khi người này đến trước mặt, Diệp Thiên Vân cũng ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc nói: “Vương Trác Kỳ?”

44. Chương 44: Chuyện Cũ

Một người cả đời có thể quen biết được bao nhiêu bằng hữu chân chính chứ? Đợi đến già kể lại một chút, có nhiều người thì dùng một tay là đủ. Bằng hữu chân chính thì sẽ không vì thời gian mà nhạt phai tình cảm, cho dù vài thập niên có qua đi cũng vậy, mà Diệp Thiên Vân và Vương Trác Kỳ chính là bằng hữu như vậy.

Vương Trác Kỳ thấy Diệp Thiên Vân cũng vô cùng kích động, hai người đã hơn năm không gặp, hần cầm tay Diệp Thiên Vân run rẩy nói: “Thiên Vân, người thay đổi nhiều đó, không gầy như trước kia nữa, mà quay về lúc này vậy?” Nói xong, hần lại cẩn thận đánh giá Diệp Thiên Vân, muốn xem một năm nay Diệp Thiên Vân thay đổi như thế nào.

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng rất cao hứng, cười cười nói: “Đã hơn một năm rồi không gặp, người cũng chẳng thay đổi chút nào.”

Kỳ thật trước đây hai người còn có một đoạn chuyện xưa, Diệp Thiên Vân cùng Vương Trác Kỳ từ nhỏ đã là bạn học thời trung học, nhưng mà lúc tiểu học thì hai người không nói với nhau một câu nào cả.

Mãi cho đến một năm ấy, Vương Trác Kỳ tìm được một người bạn gái, hai người khi tan học bị mấy tên lưu manh cướp, hơn nữa còn định động tay động chân với bạn gái hần, theo như hiện giờ nói thì đó là lần đầu của bạn gái hần, mà đám bạn lúc đó cũng thấy, nhưng cả đám đều làm ra vẻ không thấy gì cả.

Đúng lúc Vương Trác Kỳ thấy tuyệt vọng, Diệp Thiên Vân đã xuất hiện, thấy ánh mắt của Vương Trác Kỳ, hần liền đi tới.

Thân thủ của Diệp Thiên Vân mười năm trước cũng hơn đám lưu manh rất nhiều, hần đi tới hoành tảo thiên quân một hồi, xuống tay lại rất tàn nhẫn, đánh ngã hoàn toàn mấy thằng kia.

Vương Trác Kỳ thật sự là không ngờ được Diệp Thiên Vân lại giúp mình hơn nữa còn giúp hần ngay lúc nguy nan nhất, cho nên hần vẫn nhớ mãi, phần tình nghĩa này.

Diệp Thiên Vân học hành rất tốt, nhưng quan hệ bạn bè lại rất lạnh nhạt, mà Vương Trác Kỳ học hành không tốt, nhưng mà hần lại là người có duyên, cho nên hần luôn giúp đỡ Diệp Thiên Vân, thậm chí còn coi hần là đệ đệ nữa.

Sau đó mấy tên lưu manh lại tìm tới trường, muốn xử Diệp Thiên Vân, Vương Trác Kỳ liều mình ra hòa giải, điều này khiến cho Diệp Thiên Vân rất cảm động, hai người sau đó thành bạn bè.

Từ sau khi bị ngược đãi, Vương Trác Kỳ càng không tập trung vào việc học, hần chỉ muốn vào xã hội sống, bởi vì gia cảnh hần tốt hơn Diệp Thiên Vân một chút, nhà chỉ có mẹ hần, cho nên hần vội vã đi kiếm việc làm ra tiền.

Cuối cùng còn có một việc là bạn gái Vương Trác Kỳ cũng không ở một chỗ với hần nữa, mà lại thích Diệp Thiên Vân, nhưng lúc đó Diệp Thiên Vân không có hứng thú với phương diện này.

Chẳng qua là chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tình bạn của hai người, hơn nữa càng sâu đậm hơn. Khi Diệp Thiên Vân học cấp 3, hai người thường xuyên liên lạc, mãi đến khi Diệp Thiên Vân đi học đại học, liên lạc của hai người mới tạm dứt.

Diệp Thiên Vân vỗ vỗ cánh tay hần, nói: “Dì có khỏe không, ta nhớ trước đây thân thể của người không tốt lắm.”

Vương Trác Kỳ vốn đang cao hứng, nhưng khi nghe đến chuyện này thì sắc mặt trầm hần, sau đó hần chậm rãi nói: “Mẹ ta bị bệnh tim, đi bệnh viện kiểm tra cũng không chịu đi, là tại ta không có năng lực, vẫn chưa làm được việc gì, khiến bà phải khổ cùng ta.” Những lời này nói ra cũng khiến Diệp Thiên Vân thấy rất khó chịu, trước kia hần còn thường xuyên ở nhà của mẹ Vương Trác Kỳ, khi đó cũng hiểu biết, thường ăn cơm ở đó.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên Vân lại nhớ tới dáng vẻ của mẹ Vương Trác Kỳ, hần vỗ vai Vương Trác Kỳ nói: “Đừng lo lắng, chúng ta là huynh đệ tốt, ta nhất định sẽ giúp người.” Nói xong, hai tay vỗ mạnh hơn.

Hành động này mang theo rất nhiều tình cảm, Vương Trác Kỳ phảng phất như nhớ lại chuyện năm xưa, nhìn thấy ánh sáng trong đêm tối, hai vai hắn run nhè nhẹ, ngẩng mặt lên nhìn Diệp Thiên Vân, mà Diệp Thiên Vân thì gật đầu kiên định.

Giờ khắc này, nước mắt Vương Trác Kỳ như không thể không chế được tràn ra, hai tay cũng nắm chặt lấy tay của Diệp Thiên Vân, giờ khắc này hắn cảm thấy mình không còn cô độc, hắn không chỉ có một mình.

Diệp Thiên Vân nói: “Chúng ta cùng nhau đi thăm dì thôi, ta cũng lâu rồi chưa về thăm bà.” Nói xong hắn liền kéo Vương Trác Kỳ ra cửa.

Giám đốc tiêu thụ vốn đã ở bên cạnh nhìn cả nửa ngày, hiện giờ vừa thấy Vương Trác Kỳ rời đi, hắn vội vàng hừ lạnh nói: “Vương Trác Kỳ, người có còn muốn làm hay không, lúc làm việc mà nói chuyện phiếm thì tam đề đó, giờ lại còn muốn bỏ bê công việc, tiền lương tháng này của người cũng đừng nghĩ đến nữa.”

Diệp Thiên Vân quay người nhìn tên giám đốc kia rồi nói: “Người tên là gì?” Thanh âm của hắn lúc này rất lạnh lùng. Diệp Thiên Vân đã nổi giận, Vương Trác Kỳ vội kéo tay hắn: “Thiên Vân, bỏ qua đi, đừng tức giận vì cái loại tiểu nhân này.” Hắn rất rõ thủ đoạn của Diệp Thiên Vân, nói là hung ác cũng không quá đáng. Nói xong thì lại nhìn tên giám đốc kia: “Ta hiện giờ từ chức, tiền lương cũng không cần.” Nói xong thì liền xoay người kéo Diệp Thiên Vân đi.

Diệp Thiên Vân hung hăng nhìn tên kia, nếu như sau này còn gặp hắn thì chắc chắn là tên này sẽ không sống tốt đâu.

Hai người vừa ra ngoài thì liền gọi taxi, đi thẳng đến nhà Vương Trác Kỳ. Xe chạy khá nhanh, chỉ một lát đã đến dưới nhà Vương Trác Kỳ, Diệp Thiên Vân tựa như là nhớ lại cái gì đó, lúc này Vương Trác Kỳ nói: “Đi nào, lên nhà thăm mẹ ta nào, mẹ ta ở một mình cũng lo lắng, từ chức ở nhà giúp bà cũng là chuyện tốt.” Nói xong cả hai liền cùng lên nhà.

Vương Trác Kỳ mở cửa, Diệp Thiên Vân đi vào, hắn phát hiện trong nhà cũng không thay đổi gì, thậm chí là đồ vật trong nhà vẫn như cũ, vì thế có chút thất thần.

Vương Trác Kỳ nhìn ra, sau đó tự cười cười mình, nói: “Trước kia khi mẹ ta còn khỏe thì còn có thể dọn dẹp, nhưng bà giờ phải nằm nghỉ ngơi trên giường, không thể sinh hoạt được, mà ta thì cũng rất bận rộn, ban ngày làm việc rất mệt cũng chẳng thu dọn được gì.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, nếu như đổi lại là hắn thì có lẽ tốt hơn được một chút, vì thế cười nói: “Cũng khó cho người rồi, một mình nuôi cả gia đình.”

Vương Trác Kỳ ngược lại cười hào sảng nói: “Mẹ ta năm đó không phải cũng vậy sao? Ta hiện giờ cũng chỉ làm việc giống bà thôi mà. Mẹ ta tìm vốn có bệnh, mấy năm vất vả làm bệnh tình bà thêm nghiêm trọng, đi bệnh viện kiểm tra thì thấy nói bà bị bệnh tim, hở van tim, động mạch chủ tổn thương, nơi này căn bản không làm được loại phẫu thuật để chữa, hơn nữa chúng ta cũng không có nhiều tiền đến như vậy.”

Nói xong, hắn liền mở cửa buồng ngủ, Diệp Thiên Vân cuối cùng cũng đã nhìn thấy người dì đã từng làm cơm cho hắn ăn.

45. Chương 45: Bằng Hữu Chân Chính

Diệp Thiên Vân đáp lại một chút, sau đó cũng không quấy nhiễu bà, chỉ nói với Vương Trác Kỳ: “Một năm nay người có bận rộn không? Công việc có thuận tiện không?”

Vương Trác Kỳ nghe xong cũng thở dài nói: “Ta cũng không có bằng cấp chỉ dựa vào miệng lưỡi của mình, căn bản là không thể so bì với đám tiền sĩ, thực sĩ, công việc ở đây cũng chỉ mới làm được 3 tháng.”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên nghĩ đến trong nhà còn có người bệnh, vì thế liền nói: “Hai ta đi ra ngoài nói.” Nói xong thì hắn đi luôn ra cửa.

Vương Trác Kỳ nhìn thấy Diệp Thiên Vân ra ngoài, hắn cũng đi theo. Tới bên ngoài thì đã thấy Diệp Thiên Vân châm thuốc, đưa bao thuốc cho Vương Trác Kỳ rồi nói với hắn: “Dì chữa bệnh cần bao nhiêu? Người còn thiếu bao nhiêu?”

Vương Trác Kỳ nhận bao thuốc nhìn nhìn một chút, sau đó mới nói: “Mười mấy vạn nữa, mẹ ta cũng không có bảo hiểm y tế, cho nên chỉ có thể tự bỏ tiền làm phẫu thuật, ta hai năm cũng có thể tích được khoảng 3 vạn, chỉ sợ là mẹ ta không chờ được.” Nói xong hắn vừa vui mừng vừa sợ hãi nói: “Người ở trên kia sống không tồi nhỉ, đã thoát kỳ Hồng Hà rồi à?”

Diệp Thiên Vân gật đầu, nói: “Ta ở trên kia học đại học, còn có chút quan hệ, xem ra có thể giải quyết được vấn đề của người.” Hắn nhớ tới Lưu Tùng từng nói, cha của Kỳ Giai Trữ là một bác sĩ khoa tim, hình như rất có tiếng trong nước, cho nên hắn liền lấy điện thoại gọi cho Lưu Tùng.

Chỉ lát sau đầu bên đã nghe, bên trong truyền đến thanh âm khá ồn ào: “Thiên Vân à? Người chờ chút, ta ra ngoài gọi cho người.” Chỉ lát sau thì đã yên tĩnh hẳn, Lưu Tùng lúc này nói: “Có chuyện gì sao? Ta đang chơi cùng đám bạn học!”

Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Ta có chuyện hỏi người, cha của Kỳ Giai Trữ có phải là bác sĩ khoa tim không?”

Lưu Tùng nghĩ nghĩ một lát, nói: “Hình như vậy, ta nhớ trước đây nàng từng nói qua, hình như còn là chuyên gia, trong nhà người có người mắc bệnh tim sao?”

Diệp Thiên Vân nói: “Ta có một bằng hữu, mẫu thân hắn có bệnh về tim, là hở van tim, động mạch chủ bị thương tổn, cho nên ta muốn hỏi điện thoại của Kỳ Giai Trữ.”

Lưu Tùng nói: “Vậy người chờ một lát, ta tìm được sẽ gửi cho người.” Nói xong, hắn liền dập máy.

Diệp Thiên Vân nói với Vương Trác Kỳ: “Người sống ở đây cũng không tốt, không bằng cùng ta lên trên kia sống, như vậy còn có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Vương Trác Kỳ lo lắng một lúc, nói: “Ta sẽ nghĩ một chút, hiện giờ ta chủ yếu là lo cho mẹ ta, ta sao có thể đi chứ, kỳ thật thì ta cũng muốn đi lẩn lộn một phen.” Hắn vừa nói xong, Lưu Tùng đã gửi số điện thoại của Kỳ Giai Trữ đến.

Diệp Thiên Vân liền gọi tới, chỉ lát sau đã nghe thấy thanh âm của Kỳ Giai Trữ: “Xin chào!”

Diệp Thiên Vân nói: “Tôi là Diệp Thiên Vân, cô có bận không?”

Điện thoại hơi yên lặng một chút, sau đó đột nhiên truyền đến thanh âm vừa mừng vừa sợ: “Diệp Thiên Vân là anh à, làm sao lại gọi điện cho tôi thế?” Giọng điệu thì hình như Kỳ Giai Trữ rất cao hứng.

Diệp Thiên Vân nói: “Tôi có việc muốn nhờ cô giúp đỡ, trong nhà tôi có người bị hở van tim, động mạch chủ bị thương tổn, nghe nói cha cô chính là bác sĩ về phương diện này, vì thế muốn nhờ cô giúp, hỏi xem ông ấy có thể làm được loại phẫu thuật này không.”

Kỳ Giai Trữ cẩn thận nói: “Cha tôi hiện tại đang ở Thượng Hải, hiện tại có thể không giúp được anh.”

Diệp Thiên Vân không nghĩ đến lại vừa khéo như vậy, đánh bậy đánh bạ lại đụng chuyện này, Thượng Hải chỉ cách nơi này có mấy tiếng đi xe, vì thế liền vội nói: “Tôi đang ở gần Thượng Hải, cô xem có thể hỏi cha cô một chút không?”

Kỳ Giai Trữ nhanh chóng nói: “Chờ chút, lát nữa anh gọi lại nhé.” Nói xong, nàng liền cúp máy.

Vương Trác Kỳ thấy Diệp Thiên Vân nói chuyện trong điện thoại, sắc mặt hắn cũng khó khăn nói: “Thiên Vân, cho dù là có thể làm phẫu thuật, nhưng mà hiện tại ta cũng không có nhiều tiền như vậy.”

Diệp Thiên Vân nói: “Ta cũng nghĩ rồi, chuyện tiền thì người tạm thời không cần lo, hơn nữa tìm bác sĩ tốt nhất là nên quen biết, nghe nói cha của bạn ta ở phương diện này rất có uy tín.”

Vương Trác Kỳ gật đầu, nhưng lại không nói gì, hai mắt hắn hơi đỏ lên, Diệp Thiên Vân có thể coi mẫu thân của hắn như người nhà, điều này khiến hắn vô cùng cảm động.

Hai người lại hàn huyên một hồi về những chuyện xảy ra trong một năm nay, lúc này, điện thoại của Diệp Thiên Vân lại vang lên.

Diệp Thiên Vân nghe điện, bên đầu kia truyền đến thanh âm của Kỳ Giai Trữ: “Tôi cầu xin cha tôi cả nửa ngày, ông ấy đã sắp xếp lịch lại cho mấy bệnh nhân mới đáp ứng giúp anh, anh nói xem phải cảm ơn tôi làm sao đi.” Thanh âm của Kỳ Giai Trữ lộ ra vẻ vô cùng đắc ý.

Diệp Thiên Vân vừa nghe thấy liền cười nói: “Chờ khi tôi lên đó sẽ mời cô ăn cơm, mà làm sao tôi liên lạc được với cha cô?”

Kỳ Giai Trữ lại đọc cho hắn số điện thoại, sau đó hàn huyên vài câu rồi mới cúp máy.

Diệp Thiên Vân bỏ điện thoại vào trong túi, lúc này mới nói cho Vương Trác Kỳ: “Tiền người không cần lo, buổi tối ta sẽ liên lạc một chút, sớm ngày giải phẫu cho dì.”

Vương Trác Kỳ gật đầu, cảm động vô cùng nói: “Đại ân này ta không thể nào nói cảm ơn cho hết, mỗi lần ta có khó khăn, đều là người giúp, ta sẽ nhớ mãi!” Lời nói này của hắn rất kiên định.

Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Hảo huynh đệ không cần phải nói lời này, kỳ thật thì hôm nay ta muốn mua nhà, không ngờ lại gặp người.”

Vương Trác Kỳ nói: “Việc này ta có thể giúp người, yên tâm đi, ta cũng làm ngành này mấy năm rồi, biết mấy căn nhà không tồi, nhất định khiến người hài lòng.”

Diệp Thiên Vân cũng không quá hào hứng về chuyện này, hắn chỉ gật đầu nói: “Người đọc số điện thoại cho ta, tối nay sau khi liên lạc xong ta sẽ gọi cho người.” Sau khi ghi lại số điện thoại, Diệp Thiên Vân chuẩn bị đi về nhà.

Về đến nhà, cha mẹ hắn đang xem tv, sau khi thấy hắn về, mẹ hắn liền hỏi: “Hôm nay đi đâu chơi? Mấy ngày ở nhà thì nghỉ ngơi nhiều một chút, ở trường học có bận rộn không? Một bên đi làm một bên đi học cũn gkhoong có thời gian nghỉ ngơi sao?”

Diệp Thiên Vân nói: “Hôm nay đi đến nhà một người bạn xem một chút, mà ở trường thì cũng không quá bận, một ngày không có vài lớp.”

Diệp mẫu đột nhiên thần bí cười: “Con hiện giờ có bạn gái không?” Sau khi nói xong lời này, hai mắt bà nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nói: “Con hiện giờ chưa có bạn gái, cũng tạm thời chưa nghĩ đến chuyện này.”

Diệp mẫu nói tiếp: “Bạn mẹ có một người con gái, rất xinh đẹp, mẹ giới thiệu cho con, hai ngày nữa thì đi gặp mặt.”

Diệp Thiên Vân bất đắc dĩ nói: Thôi được, con hiện giờ mới bao nhiêu tuổi chứ, cứ đợi sau này rồi nói đi.

Hắn cũng không muốn nói thêm nữa, vì thế chuẩn bị về phòng.

46. Chương 46: Thật Biết Điều

Bà vừa vặn chặn cửa Diệp Thiên Vân lại, hiện tại xem ra là muốn hỏi ý kiến.

Diệp Thiên Vân chưa từng nghe qua loại lý luận này, xem bộ dáng này, hắn là đã có chuẩn bị, đành phải nói: Hai ngày nữa có thời gian ạ. Hắn mặc dù tạm thời không có bạn gái, nhưng cũng không muốn dùng loại phương thức gặp mặt này.

Diệp mẫu liền rên sất khi còn nóng, vội khuyên nhủ: Mẹ cũng không biết con bị gì nữa? Ngày mai hả, mẹ sẽ nói chuyện với người ta, cô bé kia cũn gglaf sinh viên, hơn nữa còn rất đẹp.

Diệp Thiên Vân cũng chỉ đành nhẹ gật đầu, chạy nhanh về phòng.

Sau khi về phòng, Diệp Thiên Vân liền gọi điện cho cha của Kỳ Giai Trữ, bệnh tình của mẹ Vương Trác Kỳ rất nghiêm trọng không thể chậm trễ được.

Sau khi bắt điện thoại Diệp Thiên Vân nói: Chào chú, cháu là bạn học của Kỳ Giai Trữ, nghe nói chú đang ở Thượng Hải, trong nhà của cháu có bệnh nhân cần phẫu thuật, muốn xin chú giúp đỡ một chút.

Cha Kỳ Giai Trữ vừa nghe điện thoại liền cười nói: Tôi biết rồi, vừa này con gái tôi còn gọi điện thoại cho tôi, dặn đi dặn lại. Tháng này tôi ở Thượng Hải, bệnh tim giống phong thấp tốt nhất nên sớm tìm cách chữa trị, nếu không bệnh nhân sẽ rất nguy hiểm, nếu như nghiêm trọng thì cần phải phẫu thuật, bệnh tình cụ thể tôi vẫn chưa xem qua, các người tốt nhất nên tới khám sớm, tôi ở bệnh viện Trường Hải tại Thượng Hải.

Diệp Thiên Vân nói: Được, cháu sẽ nhanh chóng đưa bà ấy tới chỗ chú.

Hai người nói thêm vài câu rồi cúp điện thoại, sau khi cúp máy thì Vương Trác Kỳ gọi điện tới, Vương Trác Kỳ nghe xong vô cùng kích động, ở xung quanh khu vực này, bệnh viện tim tốt nhất chính là Trường Hải, có thể trị liệu ở đó xác xuất thành công cam đoan có thể đạt đến tối đa.

Nói điện thoại xong, Diệp Thiên Vân liền cùng cha mẹ xem TV, bản thân lúc ở nhà phải ở cạnh họ nhiều một chút, bằng không lần sau trở về cũng không biết là lúc nào. Diệp Thiên Vân có dịp nghỉ thường sẽ ra ngoài du lịch, đi đây đi đó, rất ít có cơ hội ở cạnh người thân.

Sáng sớm hôm sau, Diệp mẫu liền gọi Diệp Thiên Vân dậy: Mẹ đã nói rồi, chín giờ đến Phong Đường gặp mặt, con nhớ kỹ đấy. Nói xong lại dặn dò rất nhiều chuyện.

Diệp Thiên Vân nhìn đồng hồ bảy giờ còn chưa tới bảy giờ, liền gật đầu nói: Con biết rồi. Hẳn định thấy mặt rồi là coi như xong.

Sau khi Diệp mẫu đi, Diệp Thiên Vân liền rời giường rửa mặt, sau khi ăn cơm xong nhìn đồng hồ hơn tám giờ rồi mới xuất phát. Hôm nay có rất nhiều chuyện phải làm, phải chuẩn bị tiền phẫu thuật cho tốt, còn phải mua cho cha mẹ một căn hộ mới.

Đối với Diệp Thiên Vân, những chuyện này mỗi một việc đều quan trọng hơn gặp mặt, nếu có thể gặp mặt thành công thì thật là kỳ quái.

Đến chỗ hẹn, Diệp Thiên Vân tìm một chỗ ngồi xuống, trong quán trà chỉ có hai ba người, hơn nữa còn mới mở cửa không lâu.

Cô gái tên Vương Ảnh, đỗ đại học ở đây, nhỏ hơn mình một tuổi, đây là toàn bộ tư liệu về nàng do mẹ đưa cho Diệp Thiên Vân, đang lúc suy nghĩ về những chuyện sau này, một cô bé bước vào cửa, ăn mặc rất mát.

Cô bé kia tiến tới tùy tiện nhìn nhìn, bốn phía rất ít người, hơn nữa khắp nơi chỉ có Diệp Thiên Vân là một mình, liền đi về phía hắn.

Diệp Thiên Vân cẩn thận đánh giá cô bé, rất thon trắng, khuôn mặt cũng không tệ, ít nhất là Diệp Thiên Vân cho thế.

Cô bé kia đi tới trước bàn đặt túi ở trên mặt bàn, sau đó mới ngồi xuống, cũng đánh giá Diệp Thiên Vân một phen rồi mới mở miệng: Anh là Diệp Thiên Vân sao? Tôi gọi là Vương Ảnh, hôm nay theo lời mẹ tôi tới gặp mặt. Nói vô cùng thẳng thắn, hơn nữa bộ dáng rất lạnh lùng.

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn, thờ ơ mà nói: Tôi cũng vậy, uống xong chén trà này chúng ta có thể ai đi đường nấy.

Những lời nói này không khỏi gợi hứng thú của đối phương, Vương Ảnh có chút hứng thú nói: Anh cũng vậy à? Vậy cuộc hẹn hôm nay thật có ý tứ. Nói xong cầm chén trà uống một ngụm, sau đó chậm rãi mà nhìn về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng cầm chén trà ực một cái uống cạn, nói: Tôi đây còn có chút việc xin cáo từ trước. Nói xong liền cầm hóa đơn, sau đó gật đầu nhẹ với Vương Ảnh, rồi rời đi.

Chỉ còn một mình cô nàng đang sững sờ, xem ra nàng còn chưa kịp phản ứng, nửa ngày mới giống như hiểu ra tự nhủ: Có ý tứ, thật biết điều.

Diệp Thiên Vân ra cửa vội đi xem căn hộ, không ngờ Vương Trác Kỳ gọi điện thoại tới, nói là hắn tìm được một căn hộ không tệ. Diệp Thiên Vân liền lái xe tới nhà hắn, Vương Trác Kỳ vừa xuống liền nói: Tôi một mực ở lì tổng phòng môi giới nhà đất, có hai phòng nhỏ không tệ, tôi vốn định chính mình mua sau đó bán

đi, nhưng trong tay lại không có nhiều tiền như vậy, hôm qua định nói với cậu, cuối cùng bởi vì chuyện của mẹ tôi nên quên mất. Nói xong có chút xấu hổ.

Diệp Thiên Vân nói: Không có gì, vậy chúng ta đi xem thử, còn phải đi ngân hàng, tôi đem phí phẫu thuật giao cho anh trước.

Vương Trác Kỳ gật nhẹ đầu, trong lòng ấm áp, bạn hắn qua lại không ít, nhưng bạn bè giống như Diệp Thiên Vân lại không nhiều.

Hai người đi ngân hàng, Diệp Thiên Vân đưa cho hắn tờ séc hai mươi vạn, sau đó liền đi xem hai căn hoojnhor.

Hai căn hộ nhỏ đều ở bờ biển, Diệp Thiên Vân đi xem qua, cuối cùng vừa mắt một chỗ, căn hộ cách bờ biển chỉ khoảng hai trăm thước, diện tích ước chừng một trăm thước cũng không quá lớn, nhưng lại có hai cửa sổ có thể nhìn ra biển, mặc dù không nhất định là đất hoàng gia, nhưng lại hơn ở hoàn cảnh u nhã, hơn nữa đã lắp đặt thiết bị xong cả rồi chủ phòng ra giá bốn mươi vạn.

Diệp Thiên Vân gọi điện thoại nói cha mẹ tới, bọn họ cũng vô cùng hài lòng, dù sao giá phòng cũng không quá cao, hơn nữa hoàn cảnh còn rất tốt. Cuối cùng Vương Trác Kỳ lại trả giá, Diệp Thiên Vân bỏ ra ba mươi tám vạn mua lấy, điều này khiến cha mẹ Diệp Thiên Vân cực kỳ cao hứng.

Diệp Thiên Vân thấy cả nhà đều thỏa mãn, lập tức ký hợp đồng, lại làm xong toàn bộ thủ tục, lúc về đến nhà thì đã hơn năm giờ chiều. Diệp mẫu thấy hắn trở về, liền hỏi : Chuyện buổi sáng gặp mặt thế nào rồi. Ban ngày chỉ nghĩ tới việc phòng ở, vẫn chưa nhắc tới chuyện này.

Diệp Thiên Vân nói qua loa: Gặp m ặt một lần, đều không hài lòng lắm, có lẽ sẽ không nên trò trống gì. Hôm nay làm xong mọi việc hắn vô cùng cao hứng, nếu như không phải mẹ nhắc nhở hắn, hắn đã sớm quên chuyện này.

Diệp mẫu vừa định nói vài lời, không ngờ điện thoại của Diệp Thiên Vân đột nhiên đúng lúc này vang lên.

47. Chương 47: Võ Quán Có Biến

Bình thường không có việc gì, Thạch Thanh Sơn sẽ không gọi điện cho mình, cho nên hắn liền vào phòng mình rồi mới lên tiếng: Vừa về nhà, mới đi ra ngoài gặp bạn về, có chuyện gì không?

Thạch Thanh Sơn nói: Sáng nay Diêm Phong tới võ quán, sư phụ anh cũng quá cường hãn rồi, người ta nói là tới báỉ phỏng, bảo chờ anh về thì báo hấn biết, hấn muốn mời anh ăn cơm. Bây giờ nội tâm hấn đã sớm thần thoại hóa Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nghĩ nghĩ, có thể là vì chuyện Uy Chấn Thiên, bằng không sẽ chẳng nói vậy, liền trả lời: Tôi biết rồi, đợi tôi về sẽ tìm hấn, còn chuyện gì nữa không?

Thạch Thanh Sơn do dự nửa ngày rồi mới lên tiếng: Sư phụ, hôm nay có một kẻ tới phá quán, tôi đã đánh hấn bỏ chạy. Diệp Thiên Vân vừa nghe con mắt liền nheo lại, bình thường phá quán sẽ không chỉ một người, hơn nữa người đến phá quán tối thiểu thực lực rất mạnh, nếu Thạch Thanh Sơn có thể đánh chạy thì còn phá quán gì nữa, thà gọi là đến chịu ngược đãi còn đúng hơn.

Cho nên hấn nói: Cậu nói thật chứ, một người có thực lực yếu như vậy sao lại đến phá quán? Lời nói của Diệp Thiên Vân đánh trúng chỗ hiểm.

Thạch Thanh Sơn thông thông thả thả nói: Là như vậy, có một người nói bản thân là người Hình Ý môn, muốn gặp anh. Tôi nói với hấn hai câu, thấy hấn hung dữ, nên ra tay giáo huấn hấn, để cho hấn biết chúng ta mới là Hình Ý chính tông.

Diệp Thiên Vân vừa nghe trong lòng thầm kêu không hay, người tới chính là người Hình Ý môn, đây nhất định là một người trong võ lâm, căn bản không phải lưu phái tranh giành võ quán, vội nói: Cậu nói với chú Vương chưa.

Diệp Thiên Vân sợ người ta trả thù, mặc dù vẫn chưa biết Hình Ý môn có bao nhiêu thế lực, nhưng dính dáng tới võ lâm cũng không phải chuyện nhỏ, lỡ như người ta tìm tới cửa, mình lại không có ở đó, vậy sẽ xảy ra chuyện lớn.

Thạch Thanh Sơn nói: Tôi không dám nói với chú vuonwg, sợ chú ấy nói tôi gây chuyện sinh sự, hẳn là không có chuyện gì đâu, thân thủ người kia cũng không tốt lắm, chỉ bình thường mà thôi, tôi hai ba chiêu đã đánh hắn chạy mất.

Diệp Thiên Vân nghĩ một chút rồi mới bình tĩnh nói: Thanh Sơn, bây giờ cậu gọi điện thoại cho chú Vương của cậu, chuyện này không phải chuyện nhỏ. Tôi sẽ đặt vé máy bay, dùng tốc độ nhanh nhất trở về.

Thạch Thanh Sơn vừa nghe liền biết mình gây ra đại họa, khiến Diệp Thiên Vân phải lập tức trở về, liền áy náy nói: Bây giờ tôi sẽ gọi điện, sư phụ anh cũng không cần trở lại đâu, tôi tự mình có thể giải quyết, anh ở nhà thêm vài ngày đi!

Diệp Thiên Vân thở dài nói: Cậu gọi điện trước đi, những việc kia sau này hẵng nói!

Nói xong liền cúp điện thoại, đẩy cửa ra khỏi phòng, tới trước mặt cha mẹ nói: Công ty có chút việc gấp, hiện tại con cần về xử lý, bây giờ đặt vé máy bay đi.

Cha mẹ Diệp Thiên Vân vừa nghe, lập tức có chút khó tiếp nhận, vừa về hai ngày đã phải đi, không biết khi nào mới có thể về lại.

Vẫn là Diệp phụ nói ra: Công ty có vấn đề sao, trở về thăm chúng ta là đã rất cao hứng, chuyện công ty vẫn tương đối trọng yếu, bằng không lương một năm trả một triệu thật là phí. Nói xong cũng thương cảm mà cười lớn.

Ngay lúc đó con mắt Diệp mẫu có chút đỏ, vốn còn cho rằng Diệp Thiên Vân có thể ở trong nhà nhiều ngày, thật không ngờ nhanh như vậy đã phải về, không khỏi có chút chảy nước mắt nói: Tôi cũng biết công ty có việc, có điều tôi vẫn có chút không nỡ xa con.

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn, trầm mặc một hồi mới lên tiếng: Hai người yên tâm đi, con ở bên kia rất tốt, chỉ là do hôm nay có việc gấp cần xử lý, bố mẹ cũng không cần làm việc khổ cực như vậy, ở nhà nghỉ ngơi nhiều một chút, hoặc là qua bên kia thăm con coi như là du lịch cũng được. Hắn cũng không muốn đi nhưng mà Thạch Thanh Sơn đã gây họa, nếu quả thật là người Hình Ý môn bị đánh, vậy đúng là việc lớn liên quan đến mạng người rồi.

Đúng lúc này thì điện thoại Diệp Thiên Vân lại vang lên, Diệp Thiên Vân nhìn thấy là cuộc gọi của Vương Vĩnh Cường, liền tiếp điện thoại nói: Anh Vương, Thanh Sơn nói với anh rồi chứ? Bây giờ tôi định đặt vé máy bay trở về.

Wương Vĩnh Cường cũng cười khổ nói: Hắn vừa nói trong điện thoại cho tôi xong, tôi đã giáo huấn hắn một trận. Ai ngờ Thanh Sơn gây ra chuyện lớn như vậy, tốt nhất là cậu trở về đi, tuy nói không nhất định là người Hình Ý môn, nhưng lỡ như thật sự có quan hệ, tôi sợ Thanh Sơn sẽ bị trả thù. Lời hắn cũng là cực kỳ bất đắc dĩ, Diệp Thiên Vân vừa đi có hai ngày đã xảy ra chuyện.

Diệp Thiên Vân nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng: Bây giờ tôi đi đặt vé, không biết buổi tối có máy bay khứ hồi hay không, nếu như không có thì chỉ có thể đợi mai về. Nói xong liền cúp điện thoại, lại gọi một cuộc điện thoại hỏi qua thì biết có chuyến bay khứ hồi là mười giờ tối nay, cho nên hắn lập tức trở về phòng thu thập hành lý.

Đồ đạc của Diệp Thiên Vân cũng không nhiều, lúc đến cầm một ít đặc sản đều để ở nhà, bởi vậy cũng chỉ vồn vồn chỉ có một ít quần áo, và một ít đồ dùng sinh hoạt, chỉ chốc lát đã thu dọn xong.

Cha mẹ cũng đặc biệt không nỡ rời hắn, nhưng lại không có cách nào khác. Diệp Thiên Vân mang vali ra cửa, cha mẹ đều đi xuống lầu theo hắn ra tiễn.

Xuống tới lầu Diệp Thiên Vân liền dừng bước nói: Con đi đây cha mẹ, hai người bảo trọng! Cha mẹ Diệp Thiên Vân cũng gạt nhẹ đầu. Hắn nói xong liền lên một chiếc taxi nhìn cha mẹ dần xa mình....

Lái xe rất nhanh, Diệp Thiên Vân trên xe gọi điện cho Vương Trác Kỳ, nói cho hắn biết mình có một số việc phải vội vàng trở về, điện thoại cho cả cha Kỳ Giai Trữ nói cho hắn biết.

Diệp Thiên Vân sau khi cúp điện thoại trong lòng có chút lo lắng, nếu như người Thạch Thanh Sơn đánh chính là người Hình Ý môn, có lẽ võ quán cũng không chắc sẽ tiếp tục mở được. Võ quán Thành Phong cũng thuộc một nhánh Hình Ý, nếu quả thật phải tranh đấu thì sao có thể là đối thủ của người ta. Thứ hai là cánh tay Diệp Thiên Vân vừa mới bị thương, căn bản chưa hồi phục như cũ, dựa theo tình huống mà xem, ít nhất còn cần khoảng mười ngày, nếu như trong lúc này mà đối phương tìm tới cửa, mình nên ứng đối như thế nào đây?

Những chuyện này càng nghĩ càng phức tạp, đầu óc Diệp Thiên Vân bỗng chốc trở thành một mớ hỗn độn, bây giờ hẳn xem như là người phụ trách võ quán, hẳn có một nửa trách nhiệm trong lúc này, bằng không sao có thể ần nói với Vương Vĩnh Cường, cho dù Vương Vĩnh Cường không so đo, chính mình làm sao xứng đáng với một trăm vạn?

Sự tình trước khi chưa kết thúc, thông thường sẽ càng ngày càng phức tạp, Diệp Thiên Vân thở dài, đành tùy theo tình hình mà đi một bước tính một bước, biết đâu cuối cùng lại khác xa suy đoán của mình, có lẽ đối phương chỉ là người thường mà thôi.

Xe hơi chỉ tổng chốc lát đã đến sân bay, Diệp Thiên Vân xuống xe liền đi thẳng vào trong.

48. Chương 48: Một Hồi Sợ Bóng Sợ Gió

Có lẽ là vì trong lòng đang suy nghĩ, cho nên cảm thấy thời gian trôi qua nhanh vô cùng, chỉ một lát đã bắt đầu đăng ký, Diệp Thiên Vân cũng theo đoàn người cùng lên máy bay.

Diệp Thiên Vân vừa ngồi vào chỗ, liền nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức, trong đầu lại đột nhiên nhớ tới tiếp viên hàng không kia, tư duy nào phải của hắn quá phát triển, tất cả tình huống xảy ra đều nhớ lại, hơn nữa còn ghi nhớ rất rõ, giống như xem phim truyền hình liên tục không ngừng. Có lẽ như vậy cũng là tìm chút vui trong khổ, liền cẩn thận thưởng thức loại hương vị chân thực này.

Chỉ chốc lát máy bay đã cất cánh, lần này Diệp Thiên Vân lại đặt ngồi chỗ y chang lúc trước, chỉ là ngoài cửa sổ không có phong cảnh đẹp như vậy, chỉ thấy một màu đen kịt.

Diệp Thiên Vân đang suy nghĩ, đột nhiên lại nghe được giọng nói quen thuộc: Tiên sinh, ngài muốn uống chút gì không? Hắn đột nhiên mở mắt ra, thân ảnh ở trong đầu lúc này bây giờ lại ở trước mặt, điều này không khỏi khiến tinh thần hắn chấn động.

Trong lòng Diệp Thiên Vân hơi có chút kinh hãi, nhưng biểu hiện lại dừng dừng như không, chỉ khẽ gật đầu nói: Chào cô, cho ta một ly Champagne, lần trước chưa kịp uống.

Tiếp viên hàng không nghe xong liền cười, thoát nhìn hắn là đã nhận ra hắn, vội nói: Được rồi, không thành vấn đề. Loại trả lời này quá phổ biến, không có chút chiều hướng phát triển nào, Diệp Thiên Vân cũng không nói tiếp, chỉ nhẹ gật đầu với nàng.

Bình thường những lúc như vậy cần phải có chừng mực, nếu như người ta không có ý muốn tiếp tục trò chuyện, như vậy tốt nhất là nên thức thời một chút.

Diệp Thiên Vân cầm ly rượu, uống một ngụm, hứng thú của hắn đối với rượu cũng không quá lớn, chỉ có hút thuốc là sở thích duy nhất của hắn.

Bọn họ trong lúc đó có lẽ chỉ rất ngẫu nhiên mà gặp lại lần nữa, chỉ có điều cho dù là chuyện ngẫu nhiên gì đều hàm chứa tính tất yếu ở trong đó, ai mà biết rõ có thể gặp nhau lần nữa hay không chứ?

Diệp Thiên Vân ra khỏi sân bay vội lên một chiếc taxi, dùng tốc độ nhanh nhất tới võ quán, có lẽ chậm một giây thì sẽ xuất hiện hậu quả không thể lường được.

Sau khi tới võ quán lên lầu rất nhanh, mới phát hiện Thạch Thanh Sơn đang luyện quyền ở trong, xem ra không có chuyện gì cả, Diệp Thiên Vân thở phào một hơi, khi đó mới thả lỏng tâm tình.

Thạch Thanh Sơn thấy Diệp Thiên Vân đã trở lại liền vội ngừng luyện tập mà chạy tới đây, đầy vẻ áy náy nói: Sư phụ, thật xin lỗi, tôi cũng không ngờ vì chuyện này mà khiến anh bận khoản trở về, tôi cũng không

ngủ được nên luyện quyền ở trong này. Tất cả chuyện này đều là do hấn mà thành, cho nên trong lòng áy náy vô cùng.

Diệp Thiên Vân nhẹ gạt đầu, vừa móc ra một điều thuốc vừa nói: Không hề gì, tôi chỉ lo cậu có chuyện, bây giờ cậu kể chuyện đã xảy ra cho tôi biết. Nói xong châm thuốc ngồi xuống, nhìn Thạch Thanh Sơn.

Thạch Thanh Sơn mặt đầy ủy khuất nói: Trưa hôm nay, à nhầm, là giữa trưa hôm qua chỉ có tôi và vài học viên luyện quyền ở võ quán, sau đó có một thanh niên hơn hai mươi tuổi tới đây, người đó rất sốt ruột, nói mình là người Hình Ý môn, sau này nên tôn kính với hấn một chút, hơn nữa còn nói sư phụ anh nhìn thấy hấn cũng phải e ngại ba phần, tôi vừa nghe liền ra tay giáo huấn hấn, kết quả mới hai chiêu đã đánh hấn bỏ chạy.

Diệp Thiên Vân nghe xong lời kể của Thạch Thanh Sơn, đại khái cũng có thể hiểu là chuyện gì đã xảy ra, xem ra hấn là người Hình Ý môn, chỉ là không biết tìm mình có việc gì.

Lần trước vài đồ đệ của Uy Chấn Thiên cũng vô cùng ngạo mạn, nguyên một đám không coi ai ra gì, luôn tự nhận là cao hơn một bậc so với người khác, chẳng lẽ thanh niên trong chốn võ lâm đều là loại đức hạnh này sao?

Bản thân Thạch Thanh Sơn cũng có chút ngạo mạn, lúc trước bị mình giáo huấn một trận, thu liễm không ít. Mặc dù ở trước mặt mình không còn bộ dáng lúc trước nữa, nhưng nếu không có mình cũng không thể nói chính xác được.

Hai người đều ngạo mạn gặp nhau nhất định sẽ không vừa mắt đối phương, tranh đấu là chuyện không thể tránh khỏi.

Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân liền hỏi: Cậu cẩn thận nghĩ lại xem còn bỏ sót cái gì không? Hấn muốn xem thử còn có thể phát hiện một ít manh mối nào không, lỡ như đối phương tìm tới cửa còn có thể có chút phòng bị.

Thạch Thanh Sơn nghĩ một lát rồi mới lên tiếng: Người đến công phu rất kém, dáng người vừa gầy vừa nhỏ, căn bản không giống người luyện võ. Sau khi bị tôi đánh liền nói là sẽ tìm sư huynh hấn tới báo thù, tên gì tôi quên mất rồi. Nói xong gãi gãi đầu, có chút xấu hổ.

Diệp Thiên Vân nghe xong thầm buồn cười, câu quan trọng nhất lại không nhớ, nếu như hôm nay thật sự tới trả thù, ngay cả người cũng không nhận ra là ai ấy chứ. Nhìn bộ dáng xấu hổ của hấn, cũng không tiện hỏi sâu, vội hỏi: Chú Vương của cậu đến đây chưa?

Thạch Thanh Sơn nhẹ gạt đầu, nói: Đến đêm qua, nán lại một hồi thấy không có chuyện gì mới đi, còn bảo tôi cẩn thận một chút nói anh có thể về ngay.

Xem ra Vương Vĩnh Cường vẫn khá để tâm tới võ quán, bằng không cũng sẽ chẳng có ý tới đây nhìn. Diệp Thiên Vân vội hỏi Thạch Thanh Sơn, cả phòng cũng chưa tới, nghe xong thấy không có chuyện gì mới lấy toàn bộ hành lý về.

Thạch Thanh Sơn nhìn nhìn, lập tức xách vali lên nói: Sư phụ, tôi giúp anh nhanh, anh cũng đã ngồi máy bay cả đêm rồi. Diệp Thiên Vân suy nghĩ rồi cũng không phản đối.

Thạch Thanh Sơn vừa đi, vừa nói luôn miệng: Sư phụ anh thật lợi hại, hôm qua Diêm Phong tự mình đăng môn bãi phỏng, thật sự rất nể mặt. Hấn thấy anh không có ở đây liền để lại số điện thoại, nói đợi sau khi anh về thì báo cho hấn một tiếng.

Diệp Thiên Vân nhìn dáng vẻ của hấn, vội hỏi: Diêm Phong rất lợi hại phải không? Trong lòng lại nghĩ Diêm Phong nhất định tới vì chuyện Trạc Cước môn, cừu gia của hấn bị mình đánh chạy, hơn nữa lần trước lúc ăn cơm với Hàn Vận hấn còn nói muốn bãi phỏng mình.

Ánh mắt Thạch Thanh Sơn đầy vẻ sung sướng nói: Chủ tịch tập đoàn Bát Đạt, hấn là thương nhân giống chú Vương, có điều hấn còn có thể lực hơn cả chú Vương, năng lực rất lớn.

Mặc dù Vương Vĩnh Cường có nói qua một lần với hấn, nhưng Diệp Thiên Vân thật không ngờ thể lực Diêm Phong lại lớn như vậy, ngay cả Thanh Sơn cũng biết rõ những chuyện này, trong lòng cũng có chút giật mình.

Thạch Thanh Sơn đưa hành lý vào phòng Diệp Thiên Vân, nhìn đồng hồ rồi mới lên tiếng: Sư phụ đã muộn rồi, anh đi ngủ trước đi, có chuyện gì ngày mai nói. Diệp Thiên Vân nghe xong liền gật đầu, cả buổi tối đều bận rộn, vừa nhắc tới quả thật có chút mệt mỏi.

Thạch Thanh Sơn đã mở cửa, đột nhiên dừng bước, xoay người lại nói với Diệp Thiên Vân: Sư phụ tôi nhớ rồi, người kia tên là Tề Bằng Phi.

49. Chương 49: Hung Khí Giết Người

Thạch Thanh Sơn đóng cửa lại, Diệp Thiên Vân tắm rửa xong cũng đi ngủ.

Sáng hôm sau lúc Diệp Thiên Vân rời giường, mới hơn năm giờ một chút, hắn trước tiên hoạt động cánh tay bị thương một chút, hắn phát hiện tốc độ khôi phục rất nhanh, lúc bị thương đến bây giờ cũng chưa quá ba bốn ngày, nhưng bây giờ đã chẳng khác lúc bình thường là bao, nếu cứ theo tốc độ này, chỉ mười ngày là đã có thể hoàn toàn bình phục, hơn nữa có thể đạt tới trình độ trước khi bị thương.

Diệp Thiên Vân ăn sáng xong liền đi lên lầu hai, hắn đã mấy ngày chưa luyện tập, phần lớn thời gian hai ngày về nhà đều dùng để đi đường, đến nỗi tổng lòng có chút cảm giác chịu tội, nên càng cố gắng luyện tập thêm.

Cả sân huấn luyện mà chỉ một mình hắn, ngay cả Thạch Thanh Sơn cũng chưa dậy. Diệp Thiên Vân đang luyện tập Thiên Vân bộ, cả sân rộng rãi cũng chỉ có âm thanh của một mình hắn.

Thiên Vân bộ này mục đích chủ yếu là khiến thân pháp linh hoạt, từ sau trận chiến lần trước, hắn mới cảm nhận được tác dụng của loại thân pháp này, tốc độ Uy Chấn Thiên thật sự quá nhanh, mặc dù hắn có thể thấy rõ nhưng thân thể lại phản ứng không kịp, mấy lần rat ay đều là liều mạng, loại biện pháp này thật đúng là giết địch một ngàn tổn thất tám trăm.

Mặc dù cuối cùng cũng thắng, nhưng Diệp Thiên Vân biết rõ lúc đầu Uy Chấn Thiên chưa xuất toàn lực, chiến thắng lần này hắn nhiều ít đều do yếu tố may mắn, nếu như Uy Chấn Thiên vừa rat ay đã toàn lực ứng phó thì người bại chắc chắn sẽ là mình.

Kim Chung Tráo và Thiên Vân bộ cần phải hỗ trợ lẫn nhau mới được, không thể chỉ đề cao một cái trong đó, nếu không sẽ là nhược điểm chí mạng của mình.

Luyện tập cho đến khi Thạch Thanh Sơn đến mới dừng lại, đã qua năm giờ từ lâu, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân luyện tập bình thường trở lại.

Thạch Thanh Sơn thấy Diệp Thiên Vân vừa trở về đã dành toàn bộ thời gian vào luyện tập, không khỏi áy náy, mặc dù mỗi ngày mình đều ở đây, nhưng tâm lại không biết chạy tới nơi nào.

Nghĩ tới đây vừa muốn nói thì điện thoại Diệp Thiên Vân vang lên, Diệp Thiên Vân lấy di động trong túi áo khoác để trên ghế ra nhìn, là một số lạ, hắn vội tiếp điện thoại, chỉ nghe bên kia nói: Chào Diệp tiên sinh, tôi là Tiểu Tam, không biết anh còn nhớ tôi không. Diệp Thiên Vân quen biết rất ít người, làm gì biết ai là Tiểu Tam? Tự xưng người quen ở đâu xuất hiện vậy nhỉ?

Diệp Thiên Vân không hề nghĩ ngợi đã nói: Không nhớ. Nói xong hắn liền muốn cúp điện thoại.

Người tên Tiểu Tam kia vội nói: Tôi chính là người đi cùng Dương Tân tối đó, hai chúng tôi định xin lỗi anh chỉ là không biết địa chỉ của anh.

Hắn nói thế Diệp Thiên Vân mới nhớ ra người này, chính là hai người bỏ chạy lúc hắn cứu Hàn Vân. Diệp Thiên Vân nghĩ một lúc rồi nói: Tôi biết rồi, anh không cần tới đây, tôi tiếp nhận lời xin lỗi của anh. Hai ngày nay vô quá đã có rất nhiều chuyện, thêm một chuyện chỉ bằng bớt một chuyện, giáo huấn bọn họ một trận cũng không có ý nghĩa gì, lại không thỏa đáng.

Tiểu Tam thiếu chút nữa thì bị hù đến nỗi sồn trong quần, vội nói: Diệp tiên sinh, tôi biết sai rồi, ngài đừng tức đi cơ hội của chúng tôi, ngài nói cho tôi biết địa chỉ, hai chúng tôi sẽ đi ngay bây giờ! Hắn còn tưởng Diệp Thiên Vân sẽ ra tay với hắn.

Diệp Thiên Vân vừa nghe liền hiểu ý hẩn, nếu như không cho hẩn cơ hội, hẩn sẽ không an tâm, liền nói địa chỉ võ quán cho hẩn.

Thạch Thanh Sơn thấy hẩn cúp điện thoại mới nói: Sư phụ anh đã về, có cần báo cho Diêm Phong biết không? Lần trước hẩn tới lúc về cố ý dặn tôi gọi điện cho hẩn.

Diệp Thiên Vân nghe xong nhẹ gật đầu, lần trước lúc mình ăn cơm với Hàn Vận. Diêm Phong muốn luận bàn với mình, mặc dù bây giờ tay của mình vẫn chưa hồi phục, nhưng có thể ước định một thời điểm hơn nữa nhờ hẩn giải thích sơ qua chuyện trong võ lâm, vội nói: Vậy cậu gọi hẩn đi, cậu nói với hẩn bây giờ tôi tạm thời không thể rời võ quán, cho nên mời hẩn tới đây làm khách.

Quy củ võ giả vào thời này cũng không nhiều, nhưng chuyện liên quan tới võ lâm lại không giống như trước đây, vốn Diệp Thiên Vân lúc về cần phải tìm Diêm Phong, bởi vì hẩn đã tới báỉ phỏng, không có đạo lý để người ta đến lần hai.

Nhưng nếu Diệp Thiên Vân đi bây giờ, như vậy lỡ như Tề Bằng Phi dẫn người tìm tới cửa thì phải làm sao? Báo thù không cần giờ giấc, cho nên phải để ý đến chuyện này.

Thạch Thanh Sơn hiểu ý Diệp Thiên Vân, liền gật đầu đi gọi điện.

Lúc này đã có vài học viên tới võ quán, có một phần nhỏ là nhân ngày nghỉ tới tập thể hình, thấy Diệp Thiên Vân đều chào rất lễ phép, quy củ này là bắt đầu sau khi quay DV hẩn.

Mặc dù bình thường hẩn trầm mặc ít nói, nhưng rất nhiều học viên sau khi xem DV của hẩn, đều sung bái hẩn từ tận đáy lòng, dần dần ai nhìn thấy hẩn đều hành lễ, thực lực Diệp Thiên Vân đã quá rõ ràng, mà cách luyện tập những người khác càng không theo kịp, đây cũng là một cách biểu hiện của các học viên tôn trọng cường giả thì phải.

Diệp Thiên Vân thấy người ở đây tương đối nhiều, muốn đi lên lầu luyện lực lượng một chút, lên lầu ba hẩn kiểm tra lực tay trước, võ đạo như lợi ngược dòng nước, không tiến thì lùi, căn bản không có khả năng giữ nguyên, chỉ có người không ngừng luyện tập mới có thể bảo trì trạng thái của mình.

Diệp Thiên Vân sau trận chiến với Uy Chấn Thiên đã tìm ra nhược điểm của mình, hơn nữa công lực có chút tiến bộ, lúc dùng khí cụ kiểm tra, số liệu đưa ra khiến hẩn vô cùng kinh hãi, lần trước kiểm tra lực tay hẩn đạt khoảng 80 kg, bây giờ đã tăng đến 120kg, nhưng đây mới là tay trái! Kiểm tra tay phải so với tay trái cao hơn khoảng 10%, mà tay phải của hẩn bây giờ đang bị thương. Nếu như dựa vào tỉ lệ phần trăm mà tính, chắc khoảng 132kg!

Nhớ lần trước số liệu của hai quyền thủ đấu quyền ở chợ đêm mới khoảng 75kg, mình bây giờ sắp gấp đôi bọn họ sao? Điều này khiến cho Diệp Thiên Vân trước tiên là hưng phấn sau đó biến thành sợ hãi, Kim Chung Tráo mới luyện tới tầng thứ hai, nhưng lực lượng đã tăng đến trình độ này, lực lượng tăng như vậy thì tốc độ tất nhiên sẽ giảm xuống một mức nhất định, xem ra Thiên Vân bộ cần phải tăng cường độ, chỉ có nâng cao sự nhanh nhẹ và linh hoạt mới bù đắp được. Lại kiểm tra lực chân, đã trên 150kg, xem ra lực lượng tăng lên là toàn bộ chứ không phải từng bộ phận.

Quyền cước của Diệp Thiên Vân bây giờ mới đúng là hung khí giết người thực sự, chỉ cần ra chiêu thì sẽ là trọng kích với người khác, nghĩ lại đã cảm thấy đáng sợ, hơn nữa tốc độ của hẩn cũng không tính là quá chậm, điều này khiến hẩn âm thầm lo lắng, sau này tốt nhất không nên rat ay với người thường, bằng không sẽ thật sự xảy ra tai nạn chết người.

Nghĩ những chuyện này xong, đang muốn tiếp tục luyện tập lực lượng, đột nhiên có người gõ cửa tiến vào, Diệp Thiên Vân nhìn là nhân viên tiếp tân ở cửa, vội hỏi: Có chuyện gì sao?

Cô gái tiếp tân nhẹ gật đầu nói: Diệp tiên sinh, dưới lầu có hai người tìm ngài, nói là mới nói chuyện với ngài qua điện thoại.

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu nói: Bảo bọn họ lên lầu hai chờ tôi.

50. Chương 50: Bái Phỏng

Lên lầu hai thấy hai người kia đứng đợi mình ở đó, trong tay còn cầm một vài thứ, xem ra là muốn tặng cho mình.

Diệp Thiên Vân đi qua quan sát bọn họ một chút rồi mới lên tiếng: Tôi là Diệp Thiên Vân, ngồi xuống hãy nói. Lời nói của hắn cũng không nặng, nhưng lại khiến người ta có cảm giác áp lực.

Hai người thấy Diệp Thiên Vân tới, đều nhìn nhau, một người trong đó vội nói: Tôi chính là Tiểu Tam, Diệp tiên sinh ngài có lẽ không nhớ tôi.

Nói xong lại chỉ vào người kia nói: Hắn là Ma Ngũ, hai người chúng tôi hôm nay nhận lỗi với ngài, ngài đại nhân không chấp kể tiểu nhân, sau này chúng tôi nhất định sẽ sửa đổi!

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu lấy một điều thuốc, Ma Ngũ thấy thế lập tức lấy bật lửa châm cho Diệp Thiên Vân, sau đó mới cúi đầu kho lưng nói: Diệp tiên sinh, ngày đó thật xin lỗi, chúng tôi thật ra không định làm thế.

Tiểu Tam cũng vội phụ họa: Ngày đó chúng tôi vốn đi quán bar chơi, chỉ là do uống hơi nhiều, có chút không tỉnh táo, nên mới làm ra chuyện hồ đồ đó.

Diệp Thiên Vân nhìn hai người kia không hề giống người tốt, liền hỏi: Hai người các anh làm nghề gì?

Tiểu Tam do dự nửa ngày mới ấp a ấp úng nói: Diệp tiên sinh, tôi không dám lừa ngài, chúng tôi chỉ là côn đồ, bình thường thu chút phí bảo vệ, mua bán vài thứ mà thôi.

Thật ra lời của hắn cũng có chút không chân thực, Tiểu Tam, Mã Ngũ và hai gã nằm trên giường kia cũng coi như là một nhóm có chút thế lực, có mấy tên thủ hạ, tài lộ cũng rất rộng, bình thường đều được người ta gọi là Tam ca, Ngũ ca, cũng được xem là ác bá một vùng, là dạng ngang tàng như sợ cứng, gặp Diệp Thiên Vân cũng coi như bọn họ không may, hai gã true vào tàn phế cả hai, đúng là muốn ngang tàng cũng không được, Tiểu Tam và Mã Ngũ hoàn toàn bị Diệp Thiên Vân dọa cho kinh sợ, bởi vì thủ đoạn của hắn quá nham hiểm. Ở trong ấn tượng của hai người bọn họ, Diệp Thiên Vân rat ay quá độc ác.

Bọn họ không phải không nghĩ tới chuyện trả thù, nhưng từ miệng Dương Tân mà biết được những lời nói của Diệp Thiên Vân hôm đó, trong lòng liền e ngại hắn, người như vậy không nên trêu vào, thân thủ Diệp Thiên Vân phi thường tốt, nếu như trả thù không thành thì theo như lời của hắn nó cả nhà mình sẽ tiêu đời.

Diệp Thiên Vân rít một hơi nói: Ngày đó thật sự người tôi cứu là một người bạn của tôi, nàng cũng không bị gì cả, lần này coi như bỏ qua, các anh trở về đi! Võ quán còn có một đồng chuyện chưa giải quyết, hắn căn bản không có tâm tư dây dưa với bọn họ.

Hai người nghe xong thì lại do dự, chủ yếu là vì chuyện này giải quyết quá dễ dàng, hai người đều đã suy nghĩ kỹ vài ngày, căn bản không thể tin Diệp Thiên Vân sẽ bỏ qua cho bọn họ, ít nhất cũng sẽ bị đánh một trận, nhưng bây giờ lại giống như nằm mơ.

Tiểu Tam nói: Diệp tiên sinh, chúng tôi là thành tâm tới xin lỗi ... Hắn còn chưa nói hết, Diệp Thiên Vân đã ngắt lời hắn: Anh yên tâm đi, chuyện này cho qua, tôi sẽ không gây phiền toái cho các anh.

Hai người vừa nghe xong liền nhìn đối phương, chỉ là trong lòng vẫn còn chưa chắc chắn lắm, chỉ là người ta đã nói thế, cũng không thể không tin người ta, những câu bốc mùi cũng đem ra nói: Đây là chút tâm ý của bọn tôi, mong ngài nhận lấy.

Diệp Thiên Vân đang muốn từ chối, đột nhiên cô gái tiếp tân đã đi tới nói: Diêm Phong tiên sinh đến. Vừa nói xong thì thấy Diêm Phong dẫn hai người lên lầu, nhìn xung quanh, sau đó mới đi về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng không còn thời gian trả lời hai người kia, đi tới trước cười cười nói: Không tiếp đón từ xa, hai ngày trước đúng lúc tôi không có ở đây. Nói xong đã hành lễ.

Diêm Phong cũng trả lễ, vừa cười vừa nói: Quá khách khí rồi, lần trước tới bái phỏng, đúng lúc không có cậu ở đây, nhưng cậu giúp tôi giải quyết không ít phiền toái nha!

Tiểu Tam và Mã Ngũ ở bên cạnh lập tức giống như bị sét đánh, Diêm Phong là ai bọn họ sao lại không biết chứ? Chính là chủ tịch tập đoàn Bát Đạt, chỉ cần không phải đần độn thì sẽ biết.

Bọn họ cho rằng Diệp Thiên Vân bất quá chỉ là một người tàn nhẫn, nhưng lại không ngờ hắn có thể lực đến như vậy.

Hình tượng Diệp Thiên Vân đột nhiên giống như ngọn núi cao sừng sững, ngay cả Diêm Phong cũng khách khí với hắn như vậy, mình thì tính là cái rắm gì, không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn vì mình không có báo thù.

Diệp Thiên Vân nói: Mời lên lầu! Nói xong liền dẫn Diêm Phong vào phòng khách ở trên lầu, Thạch Thanh Sơn cũng đi lên lầu theo.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân tiếp khách ở phòng khách, nơi đây rất có khí tức võ đạo, bài trí bên trong cũng vô cùng lịch sự, hắn mời Diêm Phong ngồi xuống, lại căn dặn Thạch Thanh Sơn dâng trà.

Diêm Phong nhìn hồi lâu rồi mới lên tiếng: Điều kiện nơi này thật không tồi, rất coi trọng ý cảnh. Hắn nói xong thì Thạch Thanh Sơn đã mời trà rồi đứng sau Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhấp một ngụm trà cười cười, cũng không nói gì thêm.

Diêm Phong cũng uống một ngụm rồi mới nhìn Diệp Thiên Vân nói: Thật ra tôi đã sớm muốn bái phỏng cậu, chủ yếu là vì thấy một cước đá cộc gỗ kia của cậu rất có lực, người học võ nếu yêu mến nhau sẽ thích luận bàn, tôi cũng không ngoại lệ!

Diệp Thiên Vân nhìn Diêm Phong, ánh mắt kia quá sắc bén, khiến người khác nếu đã nhìn thoáng qua thì không thể quên được, sau đó mới lên tiếng: Mấy ngày gần đây tôi có chút không tiện, anh ước định một thời điểm nào đó, chúng ta luận bàn một chút được không?

Diêm Phong nghe xong vội khoát tay nói: Trước kia tôi cũng muốn đo sức với cậu, nhưng hai ngày trước cậu đánh một trận với Uy Chấn Thiên, tôi liền biết mình không phải là đối thủ của cậu rồi.

Diệp Thiên Vân nghe xong cười cười nói: Chỉ là may mắn thôi, thật ra nếu luận thực lực thì Uy Chấn Thiên mạnh hơn nhiều.

Diêm Phong cười ha hả một hồi, rồi mới lên tiếng: Cậu cũng không cần khiêm tốn, sự thắng thua của võ giả nói lên thực lực, thua chính là thua, thắng chính là thắng, không thể có chút giả tạo nào được. Uy Chấn Thiên là ai? Đệ tử nội môn Trắc Cước, mặc dù Trắc Cước cũng không thuộc trong mười đại môn phái, nhưng cũng có căn cơ mấy trăm năm, không phải là dạng hư danh, võ câu đều có chỗ độc đáo, nếu như không phải có công phu thực, sao có khả năng thắng hắn.

Thạch Thanh Sơn vẫn chưa biết Diệp Thiên Vân luận võ với người ngoài, vừa nghe lời Diêm Phong nói trong lòng liền cực kỳ kích động, mình quả nhiên đã gặp được danh sư!

Diêm Phong rất cởi mở nói: Thật ra lần này tôi tới là muốn cảm ơn cậu, Uy Chấn Thiên vốn muốn gây phiền toái cho tôi, nhưng không ngờ cậu lại giải quyết hộ, đây đúng là cứu tôi một mạng đó!

Diệp Thiên Vân cũng không muốn bị cuốn vào trong tranh đấu của bọn họ, liền lắc đầu nói: Thật ra tôi chỉ luận bàn với hắn một chút, căn bản không thể nói là giúp đỡ, anh đã quá khách khí rồi. Đây là dạng chuyện nếu giúp bên này, nhất định sẽ đắc tội bên kia, Diệp Thiên Vân lúc ấy luận võ với Uy Chấn Thiên cũng không phải vì Diêm Phong.

Diệp Thiên Vân đột nhiên nhớ lại một chuyện liền hỏi: Xin hỏi anh biết Tề Bằng Phi không?

Diêm Phong giống như cười mà không phải cười, nói: Đồ đệ cậu đánh hắn à! Nói xong liền nhìn về phía Thạch Thanh Sơn.

51. Chương 51: Thành Tâm Kết Giao

Diêm Phong đã nhìn ra, liền giải thích: Tin tức trong võ lâm truyền rất nhanh, giống như trận chiến của cậu và Uy Chấn Thiên, tin tức sáng hôm sau đã truyền ra, nghe nói cánh tay phải của Uy Chấn Thiên bị

cậu đánh gãy, xương sườn cũng nứt vài đoạn. Nói xong hần thông thả nhấp trà.

Diệp Thiên Vân lúc này mới xem trọng mạng tin tức võ lâm, lúc ấy ở ngoại ô thành phố, hơn nữa cũng không có ai xung quanh, căn bản là không thể truyền ran gay được, chỉ có thể là sau khi Uy Chấn Thiên trở về bị người khác biết, tốc độ tin tức như vậy cũng thật là đáng sợ.

Diêm Phong tiếp tục nói: Tề Bằng Phi là người Hình Ý môn, hơn nữa còn là quái thai Hình Ý môn. Hần thuộc về đệ tử đời thứ ba hiện nay trong phái, chỉ là võ nghệ thật sự khiến người khác nói không nên lời, nhưng nhân duyên người này phi thường tốt, nhân mạch trong môn phái rất nhiều. Bây giờ bị võ quán các cậu đánh, tìm tới cửa cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nói xong lời này, sắc mặt Thạch Thanh Sơn trở nên tái nhợt, cái họa này là do hần gây ra, bây giờ liên lụy võ quán, làm sao có thể ăn nói, cho nên hần vội nói với Diệp Thiên Vân: Sư phụ, đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan đến võ quán, tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyện này.

Diệp Thiên Vân nhìn hần, chuyện này không phải nói một người gánh chịu là được, đã biết rõ lai lịch đối phương thì dễ giải quyết hơn nhiều, liền vừa cười vừa nói: Hần tới võ quán cũng không phải là chuyện riêng của một mình cậu, thế thì cậu làm sao chịu trách nhiệm? Cậu là người thừa kế võ quán, nếu không truyền thừa lại, giữ võ quán thì có ích gì? Lời nói của Diệp Thiên Vân khiến hần á khẩu không trả lời được.

Diệp Thiên Vân sau khi nói xong với Thạch Thanh Sơn lại hỏi Diêm Phong: Hình Ý môn chẳng lẽ không thuộc ngoại môn à? Tại sao còn nói đến đệ tử đời thứ ba?

Diêm Phong thấy Diệp Thiên Vân vẫn bình tĩnh không khỏi khiến hần bội phục, Hình Ý môn đã dám tìm tới cửa ỉa gây chuyện, xác thực rất có can đảm, liền đáp: Hình Ý môn xếp thứ hai trong mười đại môn phái, nhưng lại có điểm đặc biệt vô cùng. Thật ra Hình Ý môn cũng là thuộc ngoại môn, chỉ có điều yêu cầu nhập nội môn có chút bất đồng. Bởi vì người học Hình Ý quyền rất nhiều, cho nên nội môn đệ tử bọn họ cũng chẳng ít hơn những môn phái khác, hơn nữa nhập môn cũng nói đến thứ tự trước sau.

Diêm Phong nói một hơi nhiều như vậy, trong miệng hơi khát, nhấp một ngụm trà rồi lại tiếp tục nói: Bọn họ cứ hai mươi năm lại chia một cái giới tuyến, gọi là Nhất Đại, mỗi thế hệ bao nhiêu thì không xác định được, có điều ít nhất cũng phải có hơn trăm người, tất cả những người có tư chất, có cống hiến với môn phái đều muốn tiến vào nội môn. Cậu học Hình Ý quyền, thì cũng biết trường phái Hình Ý rất nhiều, mỗi một hệ đều có đặc điểm riêng, hơn nữa bên tông có đôi khi cũng cạnh tranh với nhau.

Diệp Thiên Vân là lần đầu tiên nghe được chuyện của Hình Ý môn, liền vô tình bị hấp dẫn, loại truyện này trong chốn võ lâm bình thường làm sao có thể nghe được, hần âm thầm ghi nhớ những chuyện này, sau đó mới nói với Diêm Phong: Thật ra tôi cũng không tính là người võ lâm, chỉ là vô cùng yêu thích võ thuật mà thôi.

Diêm Phong nhìn Diệp Thiên Vân có chút quái dị, sau nửa ngày mới lên tiếng: Cho dù trước kia cậu không phải, nhưng sau trận chiến với Uy Chấn Thiên, thì cũng đã là người trong võ lâm, bởi vì cậu đã đủ tư cách tiến vào võ lâm, lúc này cậu cũng không thể tự quyết định được nữa rồi.

Diệp Thiên Vân ngẫm lại cũng nhẹ gật đầu, sau trận chiến giữa mình với Uy Chấn Thiên, nhất định sẽ khiến người khác chú ý, theo lý thuyết mình cuối cùng vẫn phải tiến nhập võ lâm, chỉ là bây giờ lẽ loi một mình, có chút đơn bạc.

Diêm Phong lại nghĩ rồi nói: Thật ra tôi là người Bát Cực môn, rất nhiều người biết, hơn nữa tôi và Trác Cước môn....

Diệp Thiên Vân kinh ngạc ngắt lời hần: Diêm tiên sinh người Bát Cực môn, tôi là lần đầu tiên được nghe đây, tôi luyện tập Bát Cực quyền từ nhỏ, có thời gian tôi có thể thỉnh giáo ngài đây.

Thật ra Diêm Phong muốn nói mình sẽ giải nghệ với Uy Chấn Thiên, chỉ là Diệp Thiên Vân cũng không cho hần có cơ hội, bởi vì hần biết rõ một khi để Diêm Phong nói ra vậy chuyện không muốn đến cuối cùng cũng sẽ đến, cho nên hần rất kiên quyết mà ngăn lời của gã.

Diêm Phong thấy hần không để cho mình nói ra, cả cười nói: Thật ra Thiên Vân cậu cũng không cần khách khí, chúng ta có thể xưng làm an hem, mặc dù tôi có chút địa vị, nhưng tôi cũng là một võ giả, cho nên

chúng ta luận giao ngang hàng, cậu thấy thế nào? Nói lời này vô cùng khôn khéo, khiến người nghe liền có cảm giác thân thiết.

Diệp Thiên Vân cũng rất hào sảng nói: Tôi nhỏ như vậy nên cả gan gọi anh một tiếng đại ca, chỉ là đại ca nếu có thời gian nhất định phải để tiểu đệ thỉnh giáo anh.

Hắn cũng không phải vào xã hội một hai ngày, Diêm Phong cho hắn mặt mũi, hắn tự nhiên không thể cự tuyệt.

Thạch Thanh Sơn nghe thế da đầu liền ngứa ngáy, thầm nghĩ nếu như không phải biết rõ bọn họ vừa mới xưng hô như vậy còn tưởng là anh em kiếp trước chứ! Xem ra sự phụ ở thời điểm mấu chốt rất biết lời khéo, sau này phải học tập hắn nhiều mới được.

Diêm Phong lại hàn huyên một hồi với Diệp Thiên Vân rồi mới đứng dậy cáo từ.

Diệp Thiên Vân nói: Chi bằng tí nữa tôi mời đại ca ăn cơm, ngồi thêm một chốc được ko? Nói lời này vô cùng thành khẩn, nhưng Diêm Phong lại lắc đầu từ chối nói: Hôm nay anh còn có một ít chuyện phải xử lý, nếu không sẽ phiền toái, hôm nào có thời gian đại ca mời khách, ghé chỗ anh một chút.

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, nói: Hôm nào có thời gian nhất định đi bái phỏng! Dứt lời Diệp Thiên Vân đứng dậy tiễn. Mấy người đi xuống lầu, Diệp Thiên Vân một mực đưa tới lầu hai.

Diêm Phong dừng bước cười cười nói: Được rồi Thiên Vân, không cần phải tiễn nữa, sau này chúng ta qua lại thân thiết, có thể đi lại nhiều mà! Nói xong lại vỗ vỗ bả vai Diệp Thiên Vân. Hắn thật lòng muốn kết giao, mặc dù Diệp Thiên Vân trước mắt vẫn chưa có lực ảnh hưởng gì, nhưng hắn không phải là vật trong ao, sớm muộn gì cũng sẽ có thế lực.

Võ quán có vài học viên cũng nhận ra Diêm Phong, vị này vốn là một vị đại ca, lực ảnh hưởng rất lớn, liên nhao nhao suy đoán thân phận của Diệp Thiên Vân.

Còn có hai vị khách ở chỗ này chờ Diệp Thiên Vân chính là Tiểu Tam và Mã Ngũ, vừa rồi hai người sợ hãi bây giờ lại chuyển sang kinh hãi, bởi vì bọn họ đều thấy được cơ hội, chính là ở chỗ Diệp Thiên Vân.

Nếu như có thể lôi kéo quan hệ với Diệp Thiên Vân, sau này không phải là một bước lên mây sao, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày lên như điều gặp gió, bởi vậy nhìn thấy cảnh này càng không muốn bỏ đi.

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu nói với Diêm Phong: Tôi không tiễn nữa, có thời gian tôi nhất định sẽ đi bái phỏng đại ca.

Diêm Phong nhẹ gật đầu, xoay người vừa muốn xuống lầu, đột nhiên cô gái tiếp tân trước quầy chạy tới, chưa kịp đi lên đã thấy Thạch Thanh Sơn bên cạnh Diệp Thiên Vân, vội nói: Thanh Sơn đại ca, người lần trước lại tới nữa rồi, nói muốn phá quán

52. Chương 52: Hình Ý Đẩu Hình Ý

Mặc dù đối phương cuối cùng đã tìm tới, nhưng tâm Diệp Thiên Vân lại thả lỏng, còn may là ở mình võ quán, nếu không Thạch Thanh Sơn nhất định phải trả thù.

Có rất nhiều học viên chưa từng nhìn thấy qua tình huống này, giống như thủy triều chạy lên bậc thang, Thạch Thanh Sơn vừa nhìn thấy những người này đều tập trung lên trên liền hô: Không nên tụ tập lại ở đây, trước tiên lùi lại đi. Hắn nói liền có hiệu quả nhất định, bởi vì phần lớn thời gian đều là hắn giảng dạy học viên.

Rất nhiều người nghe xong liền lùi lại, dù sao nơi này là võ quán có quy củ nhất định, hướng hồ người đứng ở đâu đều có thể thấy giống nhau, nhưng tình cảnh lại ***, rất nhiều người ở dưới xì xào bàn tán, cả sân luyện đều trở nên ồn ã.

Thạch Thanh Sơn gật đầu với cô gái tiếp tân ở trước quầy, tỏ ý mình biết rồi, lại nhìn về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân là người quyết định của võ quán, mặc dù Thạch Thanh Sơn có thể lo liệu, nhưng hẳn lại không có uy, mà Diệp Thiên Vân lại có uy, cái uy của hắn là do thực lực tạo thành.

Chẳng mấy chốc dưới lầu có bốn người đi lên, Diệp Thiên Vân nhìn, có ba người lớn tuổi khoảng bốn mươi, còn một người hơn hai mươi tuổi. Hắn cẩn thận đánh giá qua người còn trẻ kia, gã chắc là Tề Bằng Phi bị Thạch Thanh Sơn đánh chạy.

Người này không quá cao, dáng người hơi mập, lông mày chữ bát mắt ti hí, không được đẹp trai, có thể nói là hơi xấu, môi hắn rất mỏng nhưng miệng lại rất lớn, như một cái mắc áo, giống như cả mặt đều nhờ miệng rộng chống đỡ. Nếu như không phải Diêm Phong từng tả qua người này, thật có chút không thể tin được, đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài được. Con mắt hơi thâm, trán cũng có chút sưng tấy, trên tay còn quần băng gạc, hẳn là bị Thạch Thanh Sơn đánh.

Những người này lên lầu, thấy tổng võ quán có rất nhiều người nhưng không hề e ngại chút nào, chỉ là quét xung quanh một vòng, sau đó Tề Bằng Phi phát hiện Thạch Thanh Sơn liền phá lên cười, chỉ là thanh âm có chút hơi the thé, nghe có chút chói tai. Sân huấn luyện rất yên tĩnh, có rất nhiều học viên nhưng lại không hề bàn tán, chỉ có tiếng vang giọng cười của một mình hắn, có vẻ có chút khí thế.

Hơn nửa ngày hắn mới ngừng lại, hung hăng nói với Thạch Thanh Sơn: Non sông đổi dời, mày chắc còn nhớ tao chứ? Tao nghĩ mày sẽ không quên chuyện phát sinh ngày hôm qua, trí nhớ mày chắc không kém vậy đâu. Mày đánh tao, tao tự nhiên sẽ tìm tới cửa, hậu quả mày dự liệu rồi chứ? Nói câu cuối cùng giọng đột nhiên cao lên.

Thạch Thanh Sơn nhìn Diệp Thiên Vân trước rồi mới trấn định lại nói: Ngày hôm qua là mày vô lễ trước, cho nên tao mới động thủ giáo huấn mày, tao chỉ muốn dạy cho mày biết người luyện võ phải có lễ tiết! Trong lòng hắn có chút không vững tâm, vừa rồi hắn nhìn sang Diệp Thiên Vân, định ra hiệu ngầm một chút, không ngờ Diệp Thiên Vân lại đang dò xét ba gã trung niên, đành phải nhẫn nại nói những lời này.

Tề Bằng Phi có chút tức giận nghe xong lại bật cười, đến nửa ngày mới lên tiếng: Tao có lễ tiết hay không thì có quan hệ gì với mày? Hơn nữa tao là người Hình Ý môn không có lễ tiết cũng chưa tới phiên mày giáo huấn! Hôm nay tao chính là tới phá quán, mày tự lo thân mày cho tốt đi! Nói xong con mắt nhìn chăm chăm Thạch Thanh Sơn.

Thạch Thanh Sơn vừa muốn lên tiếng, đột nhiên có người đáp: Người Hình Ý môn ngay cả một chút giáo dưỡng cũng không có sao? Người nói chính là Diêm Phong, gã ở đó đợi nửa ngày, cũng không thấy Diệp Thiên Vân nói, đành phải trả lời hộ, tốt xấu gì mình cũng xưng anh gọi em với Diệp Thiên Vân, hơn nữa hắn còn đang ở đây nếu mình không đứng ra sẽ cho thấy lập trường rõ ràng không còn gì để nói.

Tề Bằng Phi nhìn, con mắt bỗng nhiên co rút lại, vội nói: Tôi còn tưởng ai, hóa ra là ông chủ Diêm, xem ra võ quán Thanh Phong còn có chỗ dựa ghe hén! Chứ nếu không có người chống lưng thì cũng chẳng thể ngạo mạn như vậy. Hắn nói lời này cũng có chút ác độc, một khi Diêm Phong thừa nhận, thì sẽ là tranh chấp môn phái.

Mặc dù Bát Cực môn coi như thuộc trong mười đại môn phái, nhưng hơi thua kém Hình Ý môn, Diêm Phong cũng không mắc mưu hắn, cười nhạo nói: Chẳng lẽ Hình Ý môn muốn ý lớn hiếp nhỏ sao? Võ quán Thanh Phong có bạn của tôi, hôm nay tôi chính là tới bái phỏng, không ngờ lại gặp chuyện này. Mặc dù Diêm Phong vốn rất có địa vị, nhưng cũng chỉ giới hạn ở bản địa, vào võ lâm đều là nói chuyện thực lực người mạnh là vua, Tề Bằng Phi mặc dù có chút bận tâm nhưng lại không sợ hắn.

Tề Bằng Phi cười lạnh hai tiếng, lại nói với Thạch Thanh Sơn: Chuyện chúng ta không nên liên lụy người khác, mày tự hỏi mình coi mày có phải là nam nhân không? Nếu phải thì chúng ta tự mình giải quyết, không cần kéo những kẻ không liên quan gì cả vào.

Thạch Thanh Sơn lập tức cười nhạo nói: Mày mà cũng xứng nói tự mình giải quyết à? Mười người như mày tới tao cũng chẳng sợ! Vừa rồi trong lòng hắn còn chưa vững tâm, chỉ là vừa rồi Diệp Thiên Vân nhẹ gạt đầu với hắn, lập tức cảm giác có một ngọn núi dưới chân nâng mình lên.

Lúc này mặt Tề Bằng Phi trở nên tái nhợt, hắn sợ nhất là người khác cười nhạo hắn không có năng lực, liền quát lớn: Sư huynh, chúng ta là tới phá quán cũng không cần nói nhiều với bọn họ như vậy, mày tao gặp nhau trên đài! Câu sau cùng là nói với Thạch Thanh Sơn.

Diệp Thiên Vân vừa rồi quan sát mấy người do Tề Bằng Phi dẫn tới, tình huống bây giờ thật giống như đạn đã lên nòng, vội mở miệng nói: Mấy người là tới phá quán à? Giọng nói của hắn từ trong đám người truyền tới, người hai bên tự động tách ra hai hàng.

Tề Bằng Phi nghe được có người nói chuyện, liền nhìn về phía giọng nói truyền tới, đánh giá hắn nửa ngày rồi mới lên tiếng: Mày là ai?

Diệp Thiên Vân nhìn hắn một lúc rồi mới lên tiếng: Tao chính là Diệp Thiên Vân.

Hắn vừa dứt lời, thân thể Tề Bằng Phi có chút đứng không vững mà lùi về sau, mà ba người phía sau hắn lại đồng thời bước tới trước một bước, trong ánh mắt đầy vẻ cuồng nhiệt.

Diệp Thiên Vân quá quen thuộc với loại ánh mắt này, bởi vì ánh mắt này mình cũng từng có, đó là sự truy cầu đối với võ đạo, loại cuồng nhiệt này bao gồm dục vọng chiến thắng người khác và mục tiêu khiến mình trở thành cường giả.

Tề Bằng Phi một hồi mới đứng vững, có chút kinh ngạc nói: Mày chính là Diệp Thiên Vân người đã đánh bại Uy Chấn Thiên? Diệp Thiên Vân quá trẻ, điều này khiến hắn khó mà tin được.

Diệp Thiên Vân hoạt động thân thể một chút, xương cốt toàn thân đều phát ra tiếng rắc rắc, thản nhiên nói: Đến đây đi, hôm nay tao muốn thanh toán bọn mày.

Hắn nói xong phía dưới liền ồ lên, các học viên vốn đợi xem kịch vui, không ngờ lại phóng ra một trái bom tấn như vậy, có mấy nữ học viên say mê đến nỗi thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, nam học viên thì nắm chặt hai tay đầy hưng phấn, chờ trận đại chiến này.

Trong lòng Diêm Phong cũng giật mình, không ngờ Diệp Thiên Vân có khí phách như vậy, đệ tử Hình Ý môn nếu như bị đánh, võ quán Thanh Phong cũng sẽ ngừng hoạt động. Chẳng lẽ hắn định làm như thế bất kể hậu quả sao?

Tề Bằng Phi phục hồi lại tinh thần, nghi hoặc nói: Mày không phải vừa đấu với Uy Chấn Thiên sao? Hắn biết rõ Diệp Thiên Vân đang bị thương.

Diệp Thiên Vân cũng chẳng thèm để ý tới hắn, nói với ba võ giả: Đến đây đi, chúng ta Hình Ý đấu Hình Ý. Nói xong thì đi xuống lầu.

53. Chương 53: Tiên Phát Chế Nhân

Diệp Thiên Vân đi xuống lầu, trên lầu tự nhiên không có trò hay để xem, tất cả các học viên đều đi theo hắn xuống lầu, hơn trăm người chen chúc khiến cầu thang trở nên chật chội vô cùng.

Mọi người hiếu kỳ, các học viên đều là dạng náo nhiệt không hề sợ chuyện lớn, nguyên một đám hưng phấn mặt đỏ bừng, có mấy người còn nhao nhao nâng xì cả lên, nhưng thật ra bọn họ là những người cao hứng nhất, nếu võ quán thắng bọn họ sẽ nở mày nở mặt, nhưng nếu thua mình cũng không mất gì cả, sau này không học ở đây là được. Hôm nay nếu như Diệp Thiên Vân thất bại, như vậy không chỉ ảnh hưởng một mình hắn, mà còn cả võ quán Thanh Phong.

Diệp Thiên Vân vào sân thi đấu trước, sau đó Tề Bằng Phi cũng tiến vào, mấy người đi vào sân, những người khác cũng lục đục đi theo.

Tề Bằng Phi thấy vẻ mặt Diệp Thiên Vân trong lòng cũng không nắm chắc, mấy sư huynh của mình mặc dù là người Hình Ý môn, rất có thực lực ở trong ba đời, nhưng đối phương lại là Diệp Thiên Vân.

Mặc dù Diệp Thiên Vân không môn không phái thậm chí vài ngày trước còn chưa từng nghe tên hắn, nhưng tốc độ hắn quật khởi quá nhanh, giống như tên lửa, bởi vì hắn chỉ một trận chiến đã thành danh! Đối thủ của hắn là Uy Chấn Thiên, Uy Chấn Thiên của Trạc Cước môn.

Mặc dù Trạc Cước môn không nằm trong mười đại môn phái, nhưng cũng không phải hạng tôm tép. Uy Chấn Thiên là đại đệ tử nội môn, bài danh mặc dù không quá cao, nhưng hắn chưa tới mười năm đã có

tiếng tăm, việc này chứng tỏ hẳn có thực lực nhất định, bằng không sao có thể sinh tồn trong chốn giang hồ ăn thịt người cho tới bây giờ?

Tề Bằng Phi từng thấy sư phụ mình sau khi nghe tin tức này ánh mắt liền khiếp sợ, Diệp Thiên Vân không thể coi thường. Nhưng đồng thời trong đầu hẳn lại nghĩ tới Diệp Thiên Vân bị thương ở trận chiến đó, mà mình lại có ba vị sư huynh, không khỏi trấn tĩnh lại, trận này phe mình cũng có một cơ hội chiến thắng, đến lúc đó cũng sẽ như Diệp Thiên Vân một trận thành danh. Tuy nói là ba người đấu một người nhưng Diệp Thiên Vân đã từng thắng Uy Chấn Thiên mà Uy Chấn Thiên lại cùng thời với đời thứ hai của Hình Ý môn, như vậy cũng không tính là khi dễ hẳn.

Nghĩ tới đây Tề Bằng Phi mới lấy lại bình tĩnh, dong dạc nói: Diệp Thiên Vân, chúng tôi tổng cộng bốn người, ba người hợp lực đấu với anh, cũng sẽ không bơi nhẹ thanh danh của anh chứ! Bây giờ có nhiều người như vậy, chúng ta làm một cam kết, nếu như hôm nay chúng tôi thua, sau này tôi sẽ không đến vô quán Thanh Phong gây phiền toái nữa, nhưng nếu anh thua, vậy anh phải nhận lỗi với chúng tôi, sau đó cùng chúng tôi về sư môn một chuyến. Lời này nói ra hống hách, chính hẳn cũng biết tiếp tục nói cũng uống công, cho nên mới thoải mái mà tổng cho Diệp Thiên Vân một cái lễ như vậy.

Diệp Thiên Vân lại không cho là mình có thanh danh gì, năm ngày trước trong chốn võ lâm còn chưa có tên, chỉ là sau trận chiến với Uy Chấn Thiên mới được người ta biết tới, hơn nữa hẳn bây giờ vẫn còn bị thương trên người, một cánh tay căn bản là không thể dùng, nhưng những gã này lại không nói, chỉ một mực thổi phồng danh tiếng của mình.

Diệp Thiên Vân nào sợ ba người cùng xông vào, trong trận chiến với Uy Chấn Thiên hẳn đã định một đấu bảy, đối với hẳn mà nói thì một người cũng là đánh, ba người cũng là đánh, nên vốn chẳng quan tâm đến loại chiến thuật này. Hẳn vừa rồi quan sát ba người kia nửa ngày, chính là để dự đoán thực lực của bọn họ, cho nên Tề Bằng Phi vừa nói xong hẳn đã không hề nghĩ ngợi mà nói: Cũng tốt, tôi đấu một trận với mấy người! Lời nói này vô cùng có khí thế, khiến Tề Bằng Phi và bọn sư huynh của hẳn không khỏi phải bội phục sự can đảm của Diệp Thiên Vân.

Những học viên kia nghe xong đã có thể thấy sự khác nhau, cái gì là khí thế? Cái này chính là khí thế! Đây mới gọi là phong phạm của cao thủ. Diệp Thiên Vân khiến bọn họ có cảm giác quá cường hãn, rất nhiều học viên ở dưới đều kích độ hô: Thanh Phong tất thắng! Tiếng la hét ngày một lớn.

Có đôi khi khí thế thật là quá đáng sợ, mặc dù chỉ có hơn một trăm người, nhưng đều cổ vũ cho Diệp Thiên Vân, lập tức khiến sự tự tin của mấy người Tề Bằng Phi trở nên sút kém.

Mắt Tề Bằng Phi vừa chuyển hướng lên khán đài vừa hô: Xin trên kia yên lặng một chút, không nên quấy nhiễu trong lúc võ giả quyết đấu, điều này sẽ có ảnh hưởng đến việc thi đấu. Mặc dù hẳn và người trên đài không quen biết, thậm chí là ở trạng thái đối địch, nhưng dùng chiêu này đích xác có hiệu quả, âm thanh trên khán đài dần lắng xuống, rất nhiều người đều sợ Diệp Thiên Vân bị ảnh hưởng.

Diêm Phong ở trên khán đài trong lòng không khỏi thầm mắng tên Tề Bằng Phi này tâm kế quá độc, hạ ưu thế người khác xuống thấp nhất, che nhược điểm của mình lại, nhưng lại khiến đối phương không thể nói gì cả, khiến người khác không thể bội phục hẳn, ít nhất trước khi chưa động thủ cảm giác hẳn vẫn đang ngang tay với Diệp Thiên Vân.

Thạch Thanh Sơn cũng không ở trên khán đài, trong lòng của hẳn thầm sốt ruột, vừa rồi nghe Tề Bằng Phi nói Diệp Thiên Vân còn bị thương, bây giờ còn phải đấu với mấy người bọn họ, Diệp Thiên Vân khiến hẳn rất lo lắng, nhưng hẳn cũng không có biện pháp gì, đại chiến này đã không có khả năng tránh khỏi, liền vỗn vã hỏi: Sư phụ, thương thế của anh thế nào rồi?

Tôi không sao, cậu không cần lo lắng. Giọng nói của Diệp Thiên Vân vẫn như cũ không chút lo lắng. Sau đó lại nhìn về phía mấy vị sư huynh của Tề Bằng Phi nói: Mấy anh và tôi đều dùng Hình Ý quyền, tự nhiên biết rõ Hình Ý quyền lấy ít thắng nhiều, dùng vụng thắng khéo, dùng nhanh đánh chậm, dùng cương phá nhu, đối thủ dù nhiều hay ít cũng chẳng ảnh hưởng mấy, bây giờ chúng ta bắt đầu được không.

Một sư huynh của Tề Bằng Phi ôm quyền nói: Tôi tên Trương Ngọc. Nói xong hẳn lại chỉ vào những người còn lại nói: Hai vị này là sư đệ của tôi, Vương Phong và Lý Quý. Diệp Thiên Vân nhìn nhìn, người cao hơn chính là Vương Phong, mà Lý Quý thì thấp hơn gã một chút.

Trương Ngọc giới thiệu xong lại rất thản nhiên nói: Cậu nói những lời đó chứng tỏ cậu là một võ giả chân chính, hôm nay chúng ta lấy võ kết bạn! Mời. Nói xong ba người bọn hắn đứng thành hình tam giác vô cùng ăn ý, vây Diệp Thiên Vân vào giữa.

Tề Bằng Phi và Thạch Thanh Sơn thấy luận võ bắt đầu rồi, vội lui ra ngoài, xem biến hóa ở trong sân.

Ánh mắt Diệp Thiên Vân cũng trở nên ngưng trọng, thấy vị trí ba người này cũng biết là muốn hợp kích đánh mình, nếu như bị bọn họ vây vào chính giữa hậu quả thật không tưởng tượng nổi, tuy nói Hình ý lấy ít thắng nhiều, nhưng cũng phải nói đến hoàn cảnh. Làm sao đột phá ra ngoài từ trong vòng vây của bọn họ đã trở thành vấn đề trọng yếu nhất.

Rất nhiều người đều cho rằng thuật hợp kích không tồn tại, bởi vì ở trong võ thuật ít nhắc đến hai chữ “hợp kích” này, chỉ có trong Bình thư (một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể về một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ) và phim truyền hình mới có.

Thật ra thuật hợp kích đã có từ rất lâu rồi, nhưng cách gọi lại có chút khác nhau, ở thời xưa thì gọi thuật hợp kích là trận pháp, ví như Tam Tài trận, Tứ Tượng trận, Ngũ Hành trận, Lục Hợp trận, Thất Tinh Trận, Bát Quái trận và cả Cửu Cung trận, những trận này đều là thuật hợp kích, lợi dụng lực lượng nhiều người sao cho có hiệu quả nhất, phát huy uy lực lớn nhất.

Diệp Thiên Vân cuối cùng cũng tìm được một phương pháp có hiệu quả nhất, đó chính là tiên phát chế nhân.

54. Chương 54: Một Tay Đấu Ba Người

Diệp Thiên Vân đang nghĩ làm sao mới có thể phá hợp kích, hần dùng cảm giác không ngừng dò xét vị trí ba người, mà ba người kia cũng nhìn chăm chăm theo dõi hắn, trong lòng cũng đang nghĩ làm sao có thể cho hắn một kích trí mạng đây.

Khoảng cách bốn người trong lúc đó rất nhỏ, dùng mắt căn bản không cách nào đoán được. Nhưng người ngoài lại thấy rõ hơn, thật ra chỗ ba người đứng vừa vận tạo thành một hình tam giác mà Diệp Thiên Vân thì đứng giữa bọn họ, nếu như cầm một cây com-pa dùng Diệp Thiên Vân và một trong ba người bọn họ làm bán kính để xoay thì đều có thể đi qua hai người còn lại.

Đây cũng là hợp kích chân chính, ba người phối hợp vô cùng ăn ý, giống như một thể. Một võ giả chân chính, mỗi một động tác nhỏ đều làm rất chính xác, dù chỉ một chút sai lầm đều có thể khiến đối phương tìm ra được sơ hở. Loại hợp kích này căn bản không phải một hai năm là có thể học xong, trận pháp ba người bọn họ sử dụng, cũng không biết phải phối hợp bao nhiêu năm mới có thể đạt tới trình độ ăn ý như thế.

Diệp Thiên Vân ở một sát na kia liền xuất thủ, hai chân đạp mạnh hơi nghiêng về phía trên, dùng tốc độ nhanh nhất phóng về phía Trương Ngọc đối diện hắn, mà đối phương tựa hồ đã sớm đoán được hắn sẽ hội công, mặt hướng về phía Diệp Thiên Vân, cước bộ biến hóa nhanh chóng lui về sau.

Diệp Thiên Vân phóng ra tốc độ cũng rất nhanh, nhưng vẫn không ngăn kịp Trương Ngọc lui về sau, dù sao bọn họ lúc đó vẫn còn một khoảng cách, hắn đành phải dừng lại chờ thời cơ lần nữa.

Hắn dừng lại nhưng ba người kia vẫn không dừng lại, bọn họ không ngừng tìm một khoảng cách cân bằng, đợi tới khi bọn họ dừng lại Diệp Thiên Vân mới cảm giác được vị trí vẫn như trước chẳng hề thay đổi, mình lại đang đứng ở giữa không lệch chút nào.

Trên khán đài “Ồ” một tiếng, bởi vì bọn họ ở trên thấy rất rõ ràng, Diệp Thiên Vân vẫn đang đứng ở trong tâm, một chút cũng chẳng thay đổi, đây cũng thật quá khoa trương mà!

Diệp Thiên Vân lần đầu tiên đụng phải loại thuật hợp kích này, không thể làm gì được loại phương thức này, nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp, đối phương là theo sự di chuyển của anh mà di chuyển, hoàn toàn khống chế mình trong tâm. Nhưng Diệp Thiên Vân biết rõ nhất định không thể chờ đợi, nếu để bọn họ ra tay, mình sẽ không còn cơ hội nữa, thuật hợp kích không ngoài hai phương thức, một loại là dùng bản thân công kích tối đa, còn phương thức còn lại chính là khiến đối phương lộ ra sơ hở, loại trước cũng không

tôi, chỉ có một kích, nhưng lại công kích liên tục không ngừng, đến lúc đó Kim Chung tráo cũng không đỡ nổi.

Nghĩ tới đây đột nhiên cảm giác ba người kia muốn ra tay, quả nhiên tam giác của ba người không ngừng co rút lại, đồng thời ba đường thượng trung hạ đều ra tay, Vương Phong bên phải xuất chiêu Yến Hình Tọa Bàn Tha Chưởng trong Hình Ý quyền, một chiêu này chuyên tấn công hạ bàn, mà Lý Quý bên trái lại dùng Kê Hình Trung Bộ Hoành Quyền, còn Trường Ngọc lúc này lại nhảy lên đá về phía mình, ba đường thượng trung hạ đều bị phong kín.

Diệp Thiên Vân là lần đầu tiên thấy chiêu thức hợp kích chớp nhoáng này, ba người thành long bàn hình trụ khóa chặt mình, sau đó xuất ra sát chiêu, đây chính là công pháp bất ngoại truyền (không truyền ra ngoài) của Hình Ý môn.

Diệp Thiên Vân sau khi đề khởi Kim Chung tráo liền xuất chiêu Ngư Dược Long Môn, tránh thoát hai đường thượng hạ phóng tới bên tay trái Lý Quý, liền xuất chiêu Hỏa Tinh Chàng Địa Cầu, loại chiêu thức này chẳng khác gì đồng quy vu tận, nhắm vào Trung tuyến của đối thủ.

Chúng ta cũng biết, mỗi người đều có một đường kinh mạch chạy thẳng đến tử huyệt Bách Hội đến huyệt Nhân Trung, cổ họng, tim, đan điền, cho đến tuyến giữa đan điền, gọi đơn giản là “Trung tuyến”, nói toạc ra chính là trục trung tâm của con người.

Công kích vào trung tuyến có hai nguyên nhân, một là vì trên tuyến này có rất nhiều yếu huyệt, hai là vì tuyến trọng tâm nằm trên “Trung tuyến” nếu như phá hủy tuyến trọng tâm của con người, người đó tự nhiên sẽ mất đi trọng tâm mà ngã xuống. Tae Kwon Do, boxing võ thuật hiện đại đều ứng dụng loại lý luận này.

Diệp Thiên Vân ở thời khắc này cũng không quên ghi nhớ lại chiêu thức phương vị và lực ra quyền của ba người này, để sau này học tập, chỉ là không biết là hấn tài cao nên lớn mật hay là vì ngu ngốc nên mới lớn mật như vậy đây.

Hai đường thượng hạ căn bản không ngờ hấn lại dùng loại chiêu thức này, muốn biến chiêu thì không kịp nữa rồi, chỉ có thể trở mặt nhìn hấn công về phía Lý Quý.

Lý Quý cũng không ngờ Diệp Thiên Vân dùng chiêu thức này, nếu như hấn không thêm để ý Diệp Thiên Vân mà trực tiếp ra quyền, vậy người bị thương nặng nhất định là chính hấn, đành phải thu chiêu đổi thức lách mình xuất chiêu Thuận Thủy Thôi Chu, muốn Diệp Thiên Vân tăng lực thành chó gặm phân.

Không ngờ tay trái Diệp Thiên Vân đột nhiên chụp áo hấn để mượn lực, thuận thế dừng người lại, nhưng không đợi hấn kịp phản ứng liền chuyển mình ở không trung dựa vào lực bụng hai chân đột nhiên bung lên, thoáng cái để trên đầu Lý Quý dùng lực kẹp chặt. Thể trọng hai trăm cân (100kg) đè lên xoay người một vòng ba trăm sáu mươi độ, chạm thẳng mặt đất. Không chờ hấn phản ứng, Diệp Thiên Vân bước lên một bước đá mạnh vào giữa vai hấn, Lý Quý bị một cước này đá văng lên, rơi xuống thì không còn nhúc nhích nữa.

Chiêu này của Diệp Thiên Vân quả thật ngoan độc, đoán chắc gã phải đổi chiêu cuối, nên sử dụng chiêu nhử lừa gã mắc mưu.

Trên khán đài một đám người bật dậy, chiêu này quá độc ác, ra tay không hề lưu tình, rất nhiều học viên đều là lần đầu thấy tràng cảnh này, có mấy nữ học viên bị hù đến nổi nhắm tịt mắt lại. Học viên nam thì nguyên một đám giống như ăn phải thuốc kích thích.

Tề Bằng Phi thiếu chút nữa không nhịn được mà đại tiểu tiện, sư huynh lỗ như thật sự bị đá chết hấn cũng không sống được, người là do mình dẫn tới, sư phụ không giết hấn mới là lạ.

Mặt Diêm Phong cũng có chút nhăn nhó, Diệp Thiên Vân mặc dù nhìn vẻ ngoài vô hại, nhưng ra tay lại không có chút tình người nào, toàn là sát chiêu.

Hai người phía sau căn bản không kịp bổ tới cứu người, chỉ có thể trở mặt một cước kia của Diệp Thiên Vân, lúc ấy mặt hai người liền biến sắc.

Diệp Thiên Vân đá xong liền lùi ra sau mấy bước, bình tĩnh nhìn hai người. Hắn không phải là lần đầu tiên dùng loại sát chiêu này, lần trước Uy Chấn Thiên đã từng bị hắn ra quyền rất mạnh, trong lòng hiểu rất rõ lực ra tay, người kia sẽ không chết, nhưng có thể khiến cả đời hắn nhớ rõ lần giáo huấn này.

Hai người Trương Ngọc và Vương Phong chạy tới với tốc độ nhanh nhất, sờ mạch đập cùng hô hấp trước, sau đó mới thả lỏng tâm tình, lại nhìn thương thế, gọi Tề Bằng Phi: Mau tới đây, đưa anh ấy đi bệnh viện!

Tề Bằng Phi luôn ở trạng thái hoảng hốt, hắn sợ chuyện này nếu mình không cách nào giải quyết thì làm sao giải thích với sư phụ đây. Cho đến khi sư huynh hắn gọi hắn mới khôi phục tinh thần, lập tức kêu vài học viên trong võ quán đến giúp, khiến y sang một bên sau đó gọi 120.

Hai người tông môn thấy Tề Bằng Phi vội lo liệu mới yên lòng, hai người xoay đầu lại, Trương Ngọc trợn mắt nhìn Diệp Thiên Vân nói: Cậu ra tay cũng quá độc ác đó, cho dù chúng tôi đến phá quán cũng không nên ra tay nặng như vậy chứ.

Diệp Thiên Vân tự nhiên cười cười nói: Muốn tôi mời các anh uống trà à? Hai người lập tức không nói gì nữa.

Sau đó hắn nghiêm nghị nói: Các anh cũng đã hiểu là tới phá quán, nếu vừa nãy tôi tránh không thoát hợp kích của các anh, vậy bây giờ người nằm đó là tôi, cho nên mong các anh khỏi phàn nàn. Nếu vừa rồi đánh trúng Diệp Thiên Vân, kết quả cũng chẳng khác là bao.

Hai người vừa nghe xong những lời này khuôn mặt trở nên méo mó, Vương Phong nhìn Diệp Thiên Vân một chút rồi mới cất giọng cảm hận nói: Nói rất hay, chúng tôi vốn tới phá quán, bị người khác đánh cũng chỉ có thể trách học nghệ không khéo, không thể trách người khác! Mặc dù chúng tôi thiếu một người, nhưng trận chiến này vẫn còn có thể tiếp tục, hôm nay trong chúng ta phải có một bên ngã xuống đây, không phải cậu thì là chúng tôi! Nói xong nghiêng răng ken két, xem ra bọn họ cũng liều mạng rồi.

Lúc luận võ đánh giá thường xuyên xuất hiện tình huống không thể khống chế được tâm tình, có lẽ lúc mới bắt đầu còn hòa hòa khí khí, về sau liền trở mặt, trong lúc đó thì xem nhau giông như kẻ thù.

Diệp Thiên Vân thấy đối phương hôm nay muốn quyết chiến đến cùng, sau này coi như là kết oán rồi, liền nắm chặt quyền: Tôi đây sẽ phụng bồi đến cùng, mời! Hắn chẳng những không sợ mà còn vui mừng, thể hiện đầy đủ loại tinh thần Hình Ý, gặp yếu thì mạnh, gặp mạnh càng mạnh.

Học viên trên khán đài theo dõi đều hít một ngụm khí lạnh, người vừa rồi ở trong sân đã bị đánh đến nỗi phải vào bệnh viện, nếu như tiếp tục đánh tiếp, không biết còn ngã xuống mấy người. Diệp Thiên Vân lưu lại cho họ ấn tượng quá sâu, bình thường hắn ở võ quán không nói chuyện nhiều, nhưng chẳng ai ngờ lại ngoan độc đến như vậy!

Trương Ngọc và Vương Phong mặc dù trong lòng hận muốn chết, nhưng lại vô cùng bình tĩnh, một người đứng bên trái, người kia đứng bên phải của hắn, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thì lại không ngừng cảm giác hai người bọn họ, tìm kiếm cơ hội ra chiêu, cả sân đấu một thanh âm nhỏ cũng không có, ánh mắt mọi người đều dồn lên người ba người bọn họ, tràng diện trở nên rất áp lực.

Ba người cách nhau cũng không quá xa, cơ hồ ra chiêu liền có thể đánh trúng đối phương.

Trương Ngọc và Vương Phong không hề báo trước mà hướng hắn ra chiêu, dùng cùng một động tác, công tới những vị trí khác nhau của Diệp Thiên Vân, mục tiêu của hai người phân biệt là đầu và ngực hắn.

Gần như đồng thời, Diệp Thiên Vân cũng thay đổi vị trí, giống như đạn pháo bắn ra lướt đất mà tới, tốc độ nhanh như chớp tránh Vương Phong bên trái mà phóng tới bên cạnh Trương Ngọc.

Trương Ngọc vừa nhìn thấy hắn vọt tới, đột nhiên biến chiêu, lui về phía Vương Phong. Diệp Thiên Vân một kích không trúng cùn gkhoong thể truy kích, quyền Vương Phong đã đến, hắn cúi thấp đầu xuống, một quyền này vừa vạn sượt qua tóc, quyền nhanh kinh người ẩn ẩn truyền đến tiếng rít xé gió.

Trương Ngọc đang chờ dịp ra tay, thấy Diệp Thiên Vân vừa cúi đầu, dưới chân bỗng nhiên phát lực, chỗ đầu gối như thiểm điện, nhắm về phía hắn.

Trong lòng Diệp Thiên Vân chấn động, thuật hợp kích của hai người nếu so với phối hợp với ba người bọn họ thì còn mạnh hơn nhiều, mặc dù lúc này nhiều người, nhưng mình còn có thể tránh né, bây giờ ít người, ngược lại tránh né cũng không được! Đành phải vận khởi Kim Chung trảo, dùng cánh tay trái ngăn trở một chiêu này.

Đầu gối Trương Ngọc húc lên cánh tay Diệp Thiên Vân, xô Diệp Thiên Vân ra hơn một thước mới dừng lại.

Trương Ngọc thu đầu gối nhìn một chút, một kích này hẳn là nhiều ít cũng có chút ảnh hưởng với hắn, liền chế giễu Diệp Thiên Vân: Vừa rồi cậu chẳng qua là may mắn thôi, sau này sợ không còn cơ hội như vậy nữa đâu. Hai người bọn họ vô cùng ăn ý, lập tức ra oai phủ đầu Diệp Thiên Vân. Vương Phong cũng cười nhẹ gật đầu, vẻ mặt hai người ung dung, giống như trong lúc nói chuyện cũng có thể tiêu diệt hắn.

Sắc mặt Diệp Thiên Vân bình tĩnh, hoàn toàn không chịu sự ảnh hưởng của hai người, loại đả kích tâm lý này với hắn mà nói hoàn toàn không có tác dụng, như một con thú hoang chạy trong đêm, không tuân theo bất cứ quy định nào mà tìm kiếm cơ hội, chỉ cần bọn họ hơi lơ là, chờ bọn họ chính là tai nạn có tính hủy diệt.

Trương Ngọc thấy hắn hoàn toàn không có phản ứng gì, không khỏi có chút kinh ngạc, sau đó cùng Vương Phong nhìn nhau, hai người lại đồng thời xuất chiêu công về phía Diệp Thiên Vân, chỉ là chiêu thức biến thành Trùng Bộ Băng Quyền, Băng Quyền của Hình Ý môn vô cùng nổi tiếng, từng có 1 vị tiền bối sử dụng Băng quyền được vô lâm công nhận: Bán bộ băng quyền đả thiên hạ.

Diệp Thiên Vân sau khi thấy bọn họ xuất chiêu liền cảm giác được động tác hai người giống nhau như đúc, thậm chí thời gian cũng không chênh lệch bao nhiêu, nhưng Diệp Thiên Vân cảm giác rõ ràng trong hai người bọn họ Trương Ngọc chính là người ra chiêu thực, mà Vương Phong lại ra hư chiêu. Cơ hội đã ở trước mắt, giờ khắc này Diệp Thiên Vân giống như cá sấu ẩn trong nước, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xuất chiêu về phía Trương Ngọc.

Diệp Thiên Vân cách hắn một mét thì dùng tay trái đánh ra Thuận Bộ Băng Quyền, cánh tay trái hơi cong, trực tiếp đối chiêu với Trương Ngọc, một quyền không hề hoa xảo, trong nháy mắt lúc hai người tiếp xúc, quyền Diệp Thiên Vân run run một hồi, phẳng phất là giống như đang xoay tròn!

Chỉ nghe trong sân vang lên một tiếng trầm muộn, đảo mắt liền thấy sắc mặt Trương Ngọc trắng bệch, trong ánh mắt đầy vẻ không tin nổi, cả ba vai đều rũ xuống, khuỷu tay lòi cả xương trắng, rất rõ ràng sau khi đối quyền với Diệp Thiên Vân các đốt ngón tay không chịu nổi lực lượng lớn nên mới bị như vậy. Hắn há miệng thở phì phò, giống như là một người bệnh đang hấp hối. Có thể thấy được một quyền vừa rồi làm hắn bị thương thật sự rất nặng.

Sau đó Diệp Thiên Vân nhanh chóng lùi lại, hắn rõ ràng là người theo chủ nghĩa cơ hội, xong một kích liền lùi, quyết không ham chiến.

Hình Ý quyền coi trọng tập luyện nội công, yêu cầu lúc đối phó với địch lấy ý niệm phát động tiềm năng tối đa của cơ thể, lấy ý chí phát khí, lấy khí đẩy lực, cho nên phát kinh trong nháy mắt tiếp xúc với địch, hơn nữa yêu cầu khuỷu tay không được duỗi thẳng, rút ngắn khoảng cách ra quyền, để Hình Ý quyền có lực xuyên thấu mạnh hơn, thường có thể tạo thành thương tổn nội tạng đối thủ, trong quyền phổ từng nói “Quyền đánh ba lần chẳng thấy hình, nếu như thấy hình là vô năng” Một quyền này của Diệp Thiên Vân vừa vận chứng thực những lời nói này.

Cho nên những người lão luyện Hình Ý dưới bình thường tình huống tuyệt không dễ dàng ra tay, cũng không dám ra tay đơn giản. Mà Diệp Thiên Vân lại khác, sau khi hắn đến võ quán Thanh Phong, cũng chỉ có thời gian hai tháng ngắn ngủi, cứ hết việc này đến việc khác tới, lần lượt phệ đi mấy cao thủ, thật may bây giờ hắn vẫn chưa được tính là người thuộc Hình Ý môn, bằng không chẳng biết nhận bao nhiêu xử phạt.

Người trên khán đài tất cả đều kích động đứng lên, những người này tuy là học viên võ quán Thanh Phong, nhưng chưa từng xem qua loại chiến đấu giữa võ giả như vậy, nguyên một đám đều bị rung động, phần lớn đều nói không nên lời, chỉ có ánh mắt có thể biểu đạt tâm tình của bản thân bây giờ.

Vương Phong thấy trong nháy mắt hắn ra quyền xoáy liền quên cả xuất chiêu, quá sợ hãi chẳng thèm quan tâm đến sư huynh hắn nữa mà trực tiếp nói với Diệp Thiên Vân: Đẩu động loa toàn kính! Cậu là ai? Là ai truyền cho cậu?

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng hơi kinh hãi, thấy biểu lộ của Vương Phong cũng sốt ruột vô cùng, chậm rãi nói: Không ai truyền cho tôi cả, bình thường là tôi tự mình nghiên cứu. Thật ra chiêu Loa Toàn Kinh này là Vương Đức Hạnh viết trên Hình Ý Chân Giải, hắn cũng mới luyện tập không lâu, hôm nay lúc xuất thủ liền thử hiệu quả một chút, không ngờ uy lực chiêu này lớn như vậy, trong lòng cũng không khỏi giật mình.

Vương Phong căn bản không tin lời Diệp Thiên Vân, thấp giọng chất vấn: Đầu Động Loa Toàn Kinh của Hình Ý môn mỗi một đời chỉ có một truyền nhân, hơn nữa người được truyền lại toàn là chương môn các đời, đây là bí mật bất truyền của môn phái tôi! Cậu làm sao tự mình nghiên cứu ra được? Hừ! Cậu căn bản chính là sợ kể ra.

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng máy động, chẳng lẽ sự phụ tiện nghi mình chưa từng gặp là Chương môn? Đây cũng chẳng phải việc nhỏ, nếu người Hình Ý môn tìm tới thì sẽ không tốt. Học bí mật bất truyền của người khác, làm sao có thể giải thích rõ đây?

Hắn đang nghĩ ngợi, Trương Ngọc lại không kiên trì nổi, đột nhiên hôn mê bất tỉnh, té lăn quay ra đất. Vương Phong còn muốn chất vấn Diệp Thiên Vân, thấy sư huynh mình ngã ra đất, đành phóng qua xem xét thương thế sơ sơ, sau nửa ngày mới ngẩng đầu lên cười lạnh nói với Diệp Thiên Vân: Tự cậu tốt nhất nên lo lắng cho mình, làm sao giải thích rõ cho Hình Ý môn của chúng tôi đây.

Nói xong ôm Trương Ngọc vội vã rời đi.

55. Chương 55: Con Đường Giang Hồ

Diệp Thiên Vân một mình đứng ngơ ngác giữa sân nghĩ tới lời nói vừa rồi của Vương Phong, nếu như nói Đầu Động Loa Toàn Kinh là bí mật bất truyền của Hình Ý môn, như vậy bản thân mình đang ở vào tình thế rất nguy hiểm. Loại công phu này chỉ truyền cho chương môn, nhưng mà mình lại học được, Hình Ý môn không có khả năng để mình ung dung tự tại bên ngoài, chắc chắn sẽ tìm mình hỏi rõ ràng nguyên nhân, hoặc là trực tiếp làm cho mình vĩnh viễn không thể mở miệng. Nghĩ tới đây, bản thân hắn cũng không kìm được mà cảm thấy sợ hãi, bây giờ hắn phải đối mặt không phải là một người hoặc là vài người mà là một môn phái, đại môn phái xếp thứ hai trong chốn võ lâm, bản thân mình có bao nhiêu cơ hội để chiến thắng chứ? Nhớ tới câu nói của Vương Vĩnh Cường đã từng nói qua với mình: Người tại giang hồ thân bất do kỷ! Nghĩ tới đây không khỏi thở dài một tiếng.

Thạch Thanh Sơn đã đi tới quan tâm hỏi: Sư phụ, anh sao rồi? Có bị thương không? Nói xong cầm một chiếc khăn tay đưa cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nghe lời này, cảm thấy rất ấm áp, có lẽ mình cũng không đơn độc, lập tức bình tĩnh, cười nói: Vẫn tốt, tôi không bị thương chút nào. Nói xong cầm khăn lau mồ hôi, vừa định hỏi Thạch Thanh Sơn mấy người vừa rồi bị thương thế nào đột nhiên nhìn thấy Diêm Phong đi về phía hắn, liền gật đầu với Diêm Phong không nói gì thêm.

Sau khi đi vào Diêm Phong cười nói: Cuối cùng thì bản lĩnh của Thiên Vân cậu cao hơn một bậc! Lấy một địch ba quả là có khí phách, mấy người bọn họ đều là những đệ tử mạnh nhất trong đời thứ ba của Hình Ý môn, trong chốn võ lâm bọn họ cũng có danh tiếng, cậu có thể thắng được bọn họ trong lòng tôi rất bội phục.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: Hôm nay có thể thắng họ là nhờ chút may mắn, võ công của tôi cũng không cao hơn bao nhiêu, chỉ là nhờ vận khí tốt mà thôi.

Diêm Phong nói: Không thể nói như vậy, thực lực chính là thực lực, căn bản không có may mắn, vừa rồi cậu thắng rất nhẹ nhàng, lần trước cậu thắng Uy Chấn Thiên xem như là may mắn, tôi tin, nhưng lần này tận mắt đến xem hắn là không thể sai được! Nói xong ngửa đầu cười ha hả.

Diệp Thiên Vân cũng không có ý định đứng lâu ở chỗ này, liền nói với Diêm Phong: Chúng ta nên lên lầu đi thôi, nơi này cũng không phải nơi nói chuyện.

Diêm Phong lắc đầu nói: Công việc hằng ngày của tôi rất nhiều, công ty còn có rất nhiều việc chờ tôi đi xử lý, sẽ không lên lầu đâu, ở lại đây nói chuyện với cậu một lúc rồi tôi đi ngay.

Diệp Thiên Vân nghe xong gật đầu, liền cùng Diêm Phong đi ra ngoài tràng đấu, ra khỏi võ quán.

Diệp Thiên Vân sau khi tiễn hần liền quay về đi lên phòng của mình, bây giờ điều quan trọng nhất của hần là làm thế nào để đối phó với Hình Ý môn, giải quyết xong sự tình của Thạch Thanh Sơn, thì chính hần lại gây ra chuyện lớn hơn, điều này làm cho hần không bình tĩnh được, nhưng vẫn không thể không cẩn thận lo lắng, bởi vì chuyện này quan hệ rất lớn.

Diệp Thiên Vân không tự chủ được mà châm thuốc, hút liền hai cái, biện pháp giải quyết tốt nhất trước mắt chính là bá nhập Hình Ý môn, chuyện này hần là có thể kết thúc, hơn nữa mình lại đem Hình Ý quyền này trả lại cho bọn họ, phương pháp này rất ổn thỏa hần là không có gì nguy hiểm, còn có chỗ tốt chính là mình sẽ có căn cơ trong chốn võ lâm. Sau này sẽ có được thông tin trong chốn võ lâm, hơn nữa với thân thủ của mình hần là nhận được sự đãi ngộ không tệ. Điều không hay chính là sau này có lẽ mình sẽ mất đi tự do, nhất định trong sư môn có rất nhiều quy củ, bản thân hần đối với việc bá làm môn hạ của môn phái nào đó cũng không phản cảm, chỉ là sợ không chịu được ước thúc. Chung quy lại thì được nhiều hơn mất.

Biện pháp dở nhất chính là hủy chiêu thức này đi, rời khỏi nơi này, đương nhiên ở trong nước chỉ sợ là không an toàn, thực lực của đối phương không tầm thường. Phát động thể lực tìm ra mình rất dễ dàng, chỉ có thể ra nước ngoài trốn tránh một thời gian, chờ mình có thực lực lại trở về nước một lần nữa, nhưng mà mình còn chưa học xong đại học, và cũng không thể mặc kệ người trong nhà được.

Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân thở dài, thật ra hần dần thân vào chốn võ lâm chỉ vì có hứng thú với võ thuật, ở chỗ này có thể tìm được cường giả, vì vậy không ngừng khiêu chiến để nâng cao cảnh giới võ đạo của bản thân.

Hần đang suy xét việc này, đột nhiên nghe thấy có tiếng người gõ cửa, liền mở miệng nói: Vào đi! Nói xong thì cửa đã mở, Thạch Thanh Sơn dẫn Tiểu Tam cùng Mã Ngũ mang lễ tới nhận lỗi.

Thạch Thanh Sơn dò hỏi: Sư phụ! Bọn họ muốn tìm anh, không biết có thể để bọn họ vào phòng của anh không. Diệp Thiên Vân gật đầu, sau đó bảo Thạch Thanh Sơn đi ra ngoài.

Tiểu Tam cùng Mã Ngũ vừa thấy Thạch Thanh Sơn đi ra, Tiểu Tam liền cười lấy lòng: Diệp tiên sinh, chúng tôi có lòng mang tới những thứ thứ này, mong ngài vui lòng thu nhận. Nói xong hai người liền thấy thuốc và rượu ở bên trong ra đặt trên mặt đất.

Diệp Thiên Vân không nhận được mà nói: Không phải tôi đã nói là không cần sao? Các cậu yên tâm, tôi sẽ không tìm các cậu gây phiền toái.

Tiểu Tam vội vàng xua tay nói: Diệp tiên sinh, chúng tôi không có ý này, chỉ là một chút lễ vật bày tỏ tâm ý chúng tôi. Hơn nữa, hai chúng tôi còn có chút việc muốn cùng ngài thương lượng.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra bọn họ có thể có chuyện gì cần tìm mình thương lượng, liền nghi hoặc hỏi: Các cậu còn có việc gì?

Tiểu Tam nói: Tôi mạo muội hỏi một chút, đây là võ quán của ngài phải không?

Diệp Thiên Vân nhìn hần một cái, nói: Điều này liên quan gì đến các cậu?

Tiểu Tam vừa cười vừa nói: Thật ra hai chúng tôi có chuyện muốn nói cùng ngài, xem xem chúng ta có thể hợp tác hay không, nếu như võ quán là của ngài vậy chúng ta sẽ không bàn tiếp nữa.

Hần vừa nói lời này làm cho Diệp Thiên Vân cảm thấy buồn cười, liền hỏi: Tôi và các cậu hợp tác thế nào? Chẳng lẽ muốn tôi thu bảo vệ phí sao?

Mặt Tiểu Tam không khỏi đỏ lên, giải thích: Diệp tiên sinh nói đùa, thật ra hai chúng tôi còn có một công ty, làm một số buôn bán nhỏ.

Diệp Thiên Vân vốn không định cùng hai người này nhùng nhằng lâu, chỉ nghe hần nói như vậy trong lòng khẽ động, liền hỏi: Các cậu buôn bán gì?

Tiểu Tam nhìn thoáng qua vẻ mặt Diệp Thiên Vân, nói: Hai chúng tôi vốn cũng không phải là lưu manh, chỉ là ngày đó uống hơi nhiều, cho nên mới gây ra chuyện, hai chúng tôi có mấy phòng internet, còn có một trung tâm tắm rửa, quy mô cũng không lớn lắm.

Diệp Thiên Vân lắng nghe, không ngờ hai người này có gia nghiệp lớn như vậy, so với bọn họ thì quả thật mình nghèo xác, nghèo xơ, liền suy nghĩ một lúc rồi nói: Vậy các cậu muốn cùng tôi hợp tác làm công việc gì?

Tiểu Tam cùng Mã Ngũ liếc nhìn nhau, lúc này Tiểu Tam mới trả lời: Thật ra chúng ta có thể hợp tác ở rất nhiều lĩnh vực, ngài có quan hệ rất rộng, làm việc gì cũng có thể làm ra tiền, giống như Diêm Phong vừa rồi, hẳn là ai ngài cũng biết, chỉ cần có hần trợ giúp, việc làm ăn lập tức trở nên tốt đẹp, điều này không phải là nói quá.

Diệp Thiên Vân nghe vậy trống ngực cũng không khỏi rộn lên, mình quen biết những người như Vương Vĩnh Cường, Diêm Phong, trong việc buôn bán cũng có chút tiếng tăm, nếu mình yêu cầu chắc hẳn bọn họ cũng sẽ giúp đỡ. Hơn nữa, bây giờ hần cũng đang rất thiếu tiền, đương nhiên nếu để trang trải cuộc sống hằng ngày thì không thành vấn đề, nhưng mà vạn nhất có chuyện gì cần tiền, chẳng lẽ phải mặt dày đi vay mượn Vương Vĩnh Cường hay sao?

Nghĩ tới đây hần thoáng trầm ngâm một lúc rồi trả lời hai người bọn họ: Vì sao tôi phải hợp tác cùng hai cậu chứ?

Tiểu Tam nói một cách tự tin: Chúng tôi có thể chia cổ phần công ty cho ngài, điều kiện này hẳn là có thể làm ngài vừa lòng.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, đây là ưu đãi lớn nhất bọn họ có thể đưa ra rồi, nhân tiện nói: Tôi cần suy nghĩ một thời gian, cậu lưu số điện thoại lại, nghĩ thông suốt tôi sẽ cho các cậu câu trả lời chính xác. Nói xong liền tiễn bọn họ rời đi.

56. Chương 56: Gặp Mặt

Hần chăm chú đọc lại bản quyền giải này từ đầu đến cuối, phát hiện bên trong có một nội dung hẳn là Đấu Động Loa Toàn Kinh, còn có một nội dung khác tên là Đấu Động Thốn Kinh, hai loại công phu này cùng viết trên một tờ giấy.

Thật ra lúc đó là lần đầu hần nhìn thấy nên tương đối ngỡ ngàng, Thốn Kinh được khởi nguồn từ Vịnh Xuân Quyền, sau khi được Lý Tiểu Long phát quang dương đại, thông thường Thốn Kinh ở cự ly ngắn đánh ra thì có lực bộc phát cực lớn. Thốn Kinh là một môn võ học rất thâm sâu.

Trong Hình Ý quyền cũng có Thốn Kinh nhưng lại không có giới thiệu tỉ mỉ, điều này làm cho hần không hiểu rõ uy lực của nó.

Sau trận chiến này Diệp Thiên Vân mới ý thức được giá trị của bản quyền phổ, Đấu Động Loa Toàn Kinh vô cùng đáng sợ. Vừa mới cùng Trương Ngọc đối quyền đã đánh gãy toàn bộ các đốt ngón tay của đối phương, điều này làm cho Diệp Thiên Vân ý thức được giá trị của nó trong thực chiến, quả thật là lợi hại kinh người.

Người học võ đều hứng thú với những bí mật bất truyền, hần cũng không ngoại lệ, vừa lo lắng Hình Ý môn gây khó dễ cho mình nhưng đồng thời cũng cảm thấy vui mừng. Nhất định là loại công phu này cũng không có mấy người được luyện qua, sau khi nắm giữ được loại công pháp này, có thể làm cho mình gây ra thương tổn lớn hơn cho địch thủ.

Nghĩ tới đây hần liền xem Đấu Động Thốn Kinh, dùng tay phải bị thương cầm sách, tai trái đưa lên má may, hơn nữa còn không ngừng ra quyền lặp đi lặp lại động tác, nghiên cứu cặn kẽ nội dung trong sách.

Luyện tập nửa ngày trời Diệp Thiên Vân mới có được một ít tâm đắc, Đấu Động Thốn Kinh cùng Loa Toàn Kinh giống nhau ở chỗ khi phát lực đều phải dựa vào nội công, nếu như chỉ dựa vào nội công mà đánh ra thì chỉ có Thốn Kinh mà không có Đấu Động, hần đột nhiên nghĩ tới nội công của mình hình như cũng dạng xoay ốc, chẳng lẽ nguyên nhân bởi vì nội công mà lúc ra quyền thoát nhìn có cảm giác xoay tròn?

Hần vừa nghĩ tới đây thì nghe thấy tiếng gõ cửa, Diệp Thiên Vân nhanh chóng thu sách lại, sau đó nói: Mời vào!

Thì ra là Vương Vĩnh Cường tới, liền cười nói: Anh Vương, hôm nay sao lại có thời gian đến võ quán.

Vương Vĩnh Cường lo lắng nói: Thiên Vân, nghe nói cậu vừa cùng Hình Ý môn đánh một trận? Cậu không bị thương chứ?

Diệp Thiên Vân nói: Không có gì, vừa chỉ cùng bọn họ so tài một chút thôi, chuyện của Thạch Thanh Sơn xem như đã giải quyết xong, không cần vì hấn mà mỗi ngày lo lắng nữa.

Vương Vĩnh Cường nghe xong, ánh mắt mới hơi bình tĩnh lại, nói: Thật ra, vừa rồi Thạch Thanh Sơn đánh điện cho tôi, tôi mới biết được chuyện này, không ngờ rằng gây chuyện với Hình Ý môn, nếu không có cậu thì hấn phải tự ăn quả đắng rồi. Nói xong nhếch miệng cười khổ, xem ra hấn rất quan tâm tới Thạch Thanh Sơn.

Diệp Thiên Vân gật đầu, hiểu ý nói: Yên tâm đi, thật ra lần này cũng không thể đổ toàn bộ lỗi lầm lên đầu Thạch Thanh Sơn, tên đệ tử gọi là Tề Bằng Phi kia của Hình Ý môn kia cũng rất kiêu ngạo ngang ngược, nên mới ra tay giáo huấn hấn một chút.

Vương Vĩnh Cường nghe xong cũng có phần cổ quái, nói rằng: Cũng chỉ có cậu dám nói ra những lời này, giáo huấn người Hình Ý môn? Phải biết lượng sức mình, chúng ta chỉ là một võ quán nhỏ, có thực lực gì mà tranh đấu cùng Hình Ý môn của người ta?

Nói xong lấy ra điều thuốc mời Diệp Thiên Vân, sau đó lại nói tiếp: Cậu tính chuyện này thế nào, tôi nghe nói ba người của Hình Ý môn bị cậu đánh thương, bọn họ sẽ không làm lớn chuyện này chứ?

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một lúc mới nói: Hấn là sẽ không, thật ra không nên quá lo lắng, tôi sẽ ở võ quán chờ bọn họ, chắc là qua một khoảng thời gian nữa tôi phải đi đến Hình Ý môn một chuyến. Hấn đã chuẩn bị tốt, nếu Hình Ý môn tìm tới, liền chuẩn bị đi bài phóng một chút.

Vương Vĩnh Cường nghe vậy mới yên lòng, thần sắc biến hóa không còn khẩn trương như vừa rồi nữa, vừa cười vừa nói: uhm, nghe cậu nói vậy tôi yên tâm rồi, có thể không kết thù oán là tốt nhất, lát nữa tôi mời khách, chúng ta đi ăn chút gì nhé! Trong lòng hấn vẫn cho rằng Diệp Thiên Vân cùng Hình Ý môn có chút quan hệ, ít nhất phải có chút dây mơ rễ má gì đó.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: Không cần đâu, anh còn có không ít việc cần xử lý, chúng ta tới phòng ăn dùng chút gì, cũng có thể bàn ít công việc.

Vương Vĩnh Cường cũng rất bận rộn công việc, nghe vậy hấn liền gật đầu.

Hai người tới phòng ăn dùng chút cơm, xong Vương Vĩnh Cường lại vội vàng rời đi. Diệp Thiên Vân đi lên tầng hai, vốn ngày hôm nay định nghỉ ở nhà, nhưng bây giờ trở lại rồi, liền chuẩn bị luyện tốt Thiên Vân bộ cùng Đấu Động Thốn Kinh. Tầng hai có rất nhiều đệ tử, vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì phản ứng rõ rệt, có người ngưỡng mộ, có người sợ hãi, nhưng không có ai nguyện ý lại gần hấn, hấn đi qua chỗ nào thì đệ tử nơi đó như chim sợ người nháo nhào tản ra bốn phía.

Chủ yếu là bởi vì vẻ bề ngoài của hấn làm cho người ta cảm giác lạnh như băng. Hơn nữa vừa rồi xem trận đấu của hấn, mọi người đều có chung một ý nghĩ, đó chính là tàn nhẫn, thậm chí có thể nói là vô cùng tàn nhẫn.

Chỉ cần động thủ thì quyết không lưu tình, điều này làm cho bọn họ vừa ngưỡng mộ vừa sợ hãi, loại cảm giác này giống như sự rực rỡ của thuốc phiện, nó là loại hoa đẹp nhất trên đời này, nhưng tội ác nó gây ra cũng không nhỏ.

Phản ứng của mọi người lọt vào mắt Diệp Thiên Vân, trong lòng cũng có chút kích động, loại cảm giác này cũng không dễ chịu gì, nhưng mà bản thân hấn cũng không vì thế mà thay đổi, bởi vì cho tới bây giờ hấn chỉ vì mình mà sống, sẽ không hòa theo bất cứ kẻ nào, bất luận nỗ lực điều gì đều phải có một cái giá phải trả. Hấn muốn làm một cường giả, một người theo đuổi võ đạo đỉnh cao, loại cổ chấp này vĩnh viễn làm bạn cùng hấn.

Nghĩ tới đây hấn liền tìm một góc ít người, bắt đầu luyện tập. Thật ra bây giờ hấn không cần tìm vị trí ít người, chỉ cần hấn tới nơi nào, nơi đó sẽ tự động tránh ra, cứ như vậy trong võ quán hình thành một hiện tượng kì quái.

Diệp Thiên Vân không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại hấn càng thêm nỗ lực, mỗi động tác cũng hoàn thành một cách hoàn mỹ, một lần rồi lại một lần luyện tập, dường như không biết mệt mỏi là gì. Phương thức luyện tập này mọi người lần đầu tiên nhìn thấy, trong lòng bọn họ đều kinh sợ không thôi. Đến khi hấn luyện tập xong, thì đã hơn năm sáu giờ gì đó rồi, các đệ tử đã không còn có mấy người.

Diệp Thiên Vân đi tắm một cái, rồi sau đó thay đổi quần áo, định đi ra ngoài ăn cơm, xuống tầng một cũng không có bắt xe, mà là dọc theo đường lớn đi về phía trước. Hôm nay là ngày Hoàng Kim Chu mồng năm tháng một, mặc dù đã tới buổi tối rồi nhưng mà vẫn còn rất nhiều người, trên khuôn mặt nhiều người lộ ra sự vui mừng của không khí ngày tết, đám người mang theo tiểu bao, đại bao. Thời khắc này những lo toan hằng ngày không còn sót lại chút nào.

Khung cảnh này cũng làm cho Diệp Thiên Vân trong lòng cũng thả lỏng được một lúc, trong cuộc sống hằng ngày của hấn công việc sắp xếp cực kỳ sít sao, căn bản không dư thừa chút thời gian nào, mỗi ngày đều là đi học, luyện tập, ăn cơm rồi ngủ, bốn công việc này gần như là tuần hoàn.

Diệp Thiên Vân lấy ra một điều thuốc, vừa mới châm lửa, đột nhiên nhìn thấy một nữ nhân mà mình quen biết.

57. Chương 57: Trung Hoa Võ Học

Mái tóc bình thường vẫn bó lại giờ để xỏa, trông tràn đầy sức sống, khác hẳn lúc nàng lên lớp giảng dạy, trên mặt vẫn thoáng trang điểm nhẹ, làm nổi bật gương mặt trái xoan thanh tú, lông mi thật dài, toàn thân tỏa ra hương vị tràn ngập tính chất nữ tính.

Đang lúc quan sát, không ngờ Hàn Băng dường như đã phát hiện ra, đột nhiên nhìn qua đây. Diệp Thanh Vân không nghĩ tới nàng đột nhiên phát hiện, chỉ đành gật đầu mỉm cười cùng nàng.

Hàn Băng vừa nhìn thấy hấn trong lòng lập tức cảm thấy uỷ khuất, lần trước ở Đài Quyền Đạo Quán đã giao thủ lại còn đá hấn một cước, nhưng lại làm cho chân mình sưng phù lên.

Nàng luyện tập Đài Quyền Đạo đã nhiều năm, vẫn cho rằng công phu của mình không tồi, lại càng không ngờ rằng bị Diệp Thanh Vân nói công phu không đáng một xu, điều này làm cho trái tim cao ngạo của nàng khó có thể chấp nhận. Hơn nữa hai người còn có quan hệ thầy trò, đồ đệ đánh bại sư phụ, nghĩ đến đây mặt nàng lập tức nóng lên, trong giây lát ngắc ngứ cả người.

Diệp Thanh Vân thấy nàng không có phản ứng gì, trong lòng hơi khó chịu, lợi dụng lúc nàng không muốn bắt chuyện cùng mình liền trực tiếp bước về phía trước.

Đến khi Hàn Băng hồi phục tinh thần, mới phát hiện hấn đã xoay người đi, cảm thấy mình hơi thất lễ, trong lòng áy náy bước nhanh tới hỏi: "Anh muốn đi đâu vậy?"

Diệp Thanh Vân chậm bước, phát hiện nàng nói chuyện cùng mình, liền quay đầu lại nhìn thấy một thân eo thon ngực cao, đôi mắt dài hẹp, hắc bạch phân minh, trong sự quyến rũ mang theo vài phần anh khí, liền dừng chân trả lời: "Tôi định đi dùng chút cơm, hôm nay cô đi một mình thôi sao?"

Hàn Băng gật đầu, cũng không có trả lời hấn, nàng cũng không ngờ lại không hẹn mà gặp hấn ở chỗ này, đánh giá Diệp Thanh Vân một lúc, so với người luyện Đài Quyền Đạo thì cường tráng hơn nhiều. Mặc dù mặc quần áo nhưng thân thể săn chắc vẫn nổi bật lên từ bên trong.

Diệp Thanh Vân cũng bị bầu không khí ngày lễ trên đường tác động, suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi mời cô đi ăn cơm được chứ, tôi cũng đi một mình thôi". Hấn rất ít khi mời người khác ăn cơm, lời này từ miệng hấn nói ra có chút cứng nhắc.

Hàn Băng cũng vì cảm thấy trong nhà hơi ồn ào cho nên mới ra đường dạo chơi, cũng không có mục đích gì, liền nói: "Được! Tôi cũng không có chuyện gì".

Bình thường nàng không thường xuyên ra ngoài, tâm tư chủ yếu đặt vào Đài Quyền Đạo, có câu thơ rất thích hợp với nàng: "Trung Hoa nữ nhân nhiều kỳ chí, không thương hồng trang ái võ trang".

Hai người không phải là tình nhân đi cùng nhau, nhất thời bầu không khí có chút trầm mặc, do Diệp Thanh Vân dẫn đường, tới một quán ăn nổi tiếng về món ăn Quảng Đông, trong quán cơm cũng không quá nhiều người, hai người tìm vị trí thích hợp ngồi xuống, Diệp Thanh Vân gọi bồi bàn tới.

Bồi bàn đưa thực đơn tới, cung kính hỏi: "Hai vị muốn dùng gì?" Nói xong liền đưa thực đơn cho Hàn Băng, mà Hàn Băng thì lắc đầu ý bảo đưa cho Diệp Thanh Vân.

Diệp Thanh Vân cảm thấy hơi đói liền nhận lấy thực đơn, nhìn thoáng qua rồi bắt đầu chọn: "Món này, món này, còn này nữa..." Hắn chọn một hơi mười mấy món ăn, lại còn thêm hai cốc nước hoa quả.

Hàn Băng theo những món ăn hắn chọn miệng càng lúc càng mở to, đến cuối cùng thì hoài nghi lỗ tai mình có nghe sai hay không. Bồi bàn nọ cũng đồng dạng không tin vào lỗ tai mình, hỏi lại Diệp Thanh Vân vài lần, cuối cùng mới xác định mình không có nghe sai.

Bồi bàn đi rồi, Hàn Băng còn chưa hồi phục lại tinh thần, Diệp Thanh Vân nhìn nàng rồi nói: "Món ăn Quảng Đông rất ít, hơn nữa tôi cũng hơi đói". Hàn Băng đỡ đầu gật đầu, sau đó mới có phản ứng, muốn cười cũng chỉ có thể nén lại trong lòng.

Hắn nhìn thoáng qua khuôn mặt cổ quái của nàng rồi nói: "Cô không ở nhà nghỉ lễ sao?"

Hàn Băng vừa mới chứng kiến một chuyện buồn cười, tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều, mỉm cười nói: "Trong nhà tôi rất nhiều người, cảm thấy quá ồn ào nên ra ngoài một lúc, không ngờ lại gặp anh, tại sao anh cũng ra ngoài?"

Diệp Thanh Vân gật đầu, châm một điếu thuốc rồi nói: "Tôi vốn ở nhà ăn Tết, cuối cùng có một số việc phải trở lại mới có thể xử lý".

Hàn Băng khi nghe hắn nói xong, hỏi: "Tôi vẫn muốn hỏi anh một vấn đề, có phải anh đã từng học qua tán đả?" Đây là điều vẫn vướng mắc trong lòng nàng, lần trước sau khi cùng Diệp Thanh Vân tỉ thí, trong lòng rất uất ức, Diệp Thanh Vân dễ dàng khắc chết Đài Quyền Đạo của nàng, nàng vài lần muốn tìm Diệp Thanh Vân để hỏi cho rõ ràng.

Người luyện tập võ thuật đều rất sung bái võ công mà mình học, giống như là tín ngưỡng, cảm giác rằng lựa chọn của mình là đúng nhất. Nhưng mà Diệp Thanh Vân đã hung hăng giáng cho nàng một kích, làm cho nàng đối với Đài Quyền Đạo sinh ra hoài nghi. Sự hoài nghi này theo thời gian trôi qua thì càng ngày càng lớn, hôm nay cuối cùng cũng gặp được hắn, lập tức không tự chủ được mà quyết định đem vấn đề này ra hỏi cho rõ ràng.

Diệp Thanh Vân nhấp một ngụm trà, trả lời: "Tôi không học qua tán đả, nhưng mà tôi có học qua võ thuật".

Thanh âm của Hàn Băng đột nhiên cao hơn, nghi hoặc hỏi: "Võ thuật? Võ thuật có rất nhiều loại, anh học là loại nào?"

Diệp Thanh Vân thản nhiên nói: "Tôi học rất nhiều, Hình Ý Quyền, Bát cực quyền, còn có Thái Cực Quyền, Vịnh Xuân quyền cũng đọc qua".

Hắn không có nói mạnh miệng, võ giả đối với quyền pháp có những hiểu biết nhất định, cũng không thể nói người học Hình Ý quyền thì chỉ biết một loại này, cái khác cũng có thể học một ít, chỉ có điều không quá quá tinh thông mà thôi, nếu không làm sao có thể phán đoán được chiêu thức của đối thủ.

Hàn Băng mở to đôi mắt, rõ ràng là đối với đáp án này không hài lòng, liền đưa cọt nói: "Thái Cực Quyền? Là cái mà các cụ già thường hay ở trong công viên rèn luyện thân thể mỗi buổi sáng đó sao?" Nàng đối với võ thuật không cảm thấy hứng thú, vẫn cho rằng người ta phóng đại tác dụng của võ thuật.

Diệp Thanh Vân nhìn thấy ánh mắt của nàng, lắc đầu nói: "Cô cũng không thật sự hiểu rõ thế nào là võ thuật, nó không hề vô tác dụng như cô nghĩ. Mượn Thái Cực quyền mà nói, nó có trần thức, dương thức, tôn thức, vô thức, cùng với Võ Đang, Triệu Bảo (2) cùng nhiều lưu phái khác. Cái mà cô nói chỉ để các cụ già luyện tập trong công viên chính là bốn mươi hai thức Thái Cực Quyền, tác dụng của nó cũng không phải là để đánh nhau, mà là một bộ sách võ thuật. Loại quyền pháp này chủ yếu dung vào mục đích thể

luyện tập để cường kiện thân thể giống như các động tác luyện tập để cường kiện thân thể giống như các động tác luyện tập của Đài Quyền Đạo”.

Tri thức của hắn ở phương diện này rất uyên bác, làm cho Hàn Băng có một cách nhìn mới, nhất thời nghiêm túc đứng dậy tôn kính nói: “Không ngờ anh lại hiểu biết nhiều như vậy, việc này cho đến giờ tôi vẫn không để ý tới, hôm nay tôi mới biết được, vậy trong võ thuật thì loại công phu nào lợi hại nhất?”

Diệp Thanh Vân hỏi ngược lại: “Vậy cô có thể nói xem Đài Quyền Đạo cùng Nhu Đạo với Tán Đả cái nào lợi hại hơn?”

Hàn Băng lập tức tỉnh ngộ, nói: “Ý của anh ta đã hiểu, trước kia tôi chưa từng tìm hiểu xem võ thuật thật sự là thế nào, anh có biết chỗ nào có thể học được võ thuật thật sự không? Tôi muốn tới đó xem một lúc”.

Diệp Thanh Vân âm thầm buồn cười, nói một lúc lâu cuối cùng mình trở thành người quảng cáo rồi, liền suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu cô có thời gian tôi có thể dẫn cô đi xem một chút”.

Hàn Băng nói: “Tôi bây giờ đang rảnh rồi, không bằng sau khi ăn xong chúng ta cùng đi luôn, cho tôi nhanh chóng hiểu xem võ thuật thực sự là như thế nào”.

(1) Đài Quyền Đạo: Taekwondo/

(2) Võ Đang, Triệu Bảo: Ở đây nói về hai hệ phái Võ Đang Thái cực quyền (Wudang Taiji Quan), còn được gọi là Do Long phái (Youlong Pai) hay Long Hành Thái Cực Quyền (Longxing Taiji Quan), mới được sang tác, sau này trên tiêu chuẩn của Dương Gia Thái Cực Quyền và Triệu Bảo gia Thái Cực quyền (Zhaobaojia Taiji Quan) lập bởi Trần Thanh Bình

58. Chương 58: Đại Khai Nhãn Giới

Hàn Băng mới đầu không có phát hiện ra điều gì, nhưng khách hàng bốn phía đều nhìn về phía này, bởi chỉ có hai người mà cả bàn đầy thức ăn. Không khỏi thầm oán trách Diệp Thanh Vân, bản thân nàng cũng không giữ ý tứ mà ngồi ăn này giờ.

Diệp Thanh Vân không chú ý tới điều đó, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên chỉ cúi đầu cúi cổ ăn, giống như là gió cuốn mây trôi, một lát sau thức ăn trên bàn đều bị càn quét sạch.

Hàn Băng trở mắt nhìn, nhiều món bản thân nàng ăn không biết đến lúc nào mới hết, vậy mà chỉ đảo mắt đã ăn sạch, nhìn về phía Diệp Thanh Vân lại thấy hắn đang lau miệng, thoát nhìn là ăn đủ rồi.

Diệp Thanh Vân vừa nhìn nàng vừa châm một điếu thuốc nói: “Tôi dẫn cô tới một võ quán tham quan một lúc, cho cô hiểu thế nào mới là võ thuật thật sự”.

Hàn Băng hiểu ý gật đầu. Sau khi hai người ăn xong, Diệp Thanh Vân liền trả tiền, cùng Hàn Băng đi ra khỏi tiệm cơm. Võ quán ở gần đây, vừa rồi Diệp Thanh Vân cũng đi bộ tới, lộ trình chỉ hơn mười phút thôi.

Hàn Băng bị hắn khơi dậy sự tò mò về võ thuật, trước kia nàng không nghĩ võ thuật có gì hay, chỉ nghĩ rằng là một số chuyện có màu sắc thần thoại, là do người ta phóng đại tới cực hạn. Bây giờ nàng muốn tìm hiểu xem võ công thật sự có chỗ nào tốt, định rằng sẽ luyện tập đồng thời với Đài Quyền Đạo.

Hai người một đường đi tới Thành Phong võ quán, Hàn Băng nhìn hoàn cảnh xung quanh, nàng không thể không thừa nhận võ quán mở ở vị trí này rất có thực lực, phố này cùng đường đi bộ cắt nhau, cũng là một phố thương mại, tắc tắc tắc vàng, lại quan sát xung quanh cao chót vót khác hẳn võ quán, lại càng làm võ quán này thêm nổi bật.

Diệp Thanh Vân cười nói: “Chính là nơi này, chúng ta vào thôi”. Nói xong liền dẫn Hàn Băng vào bên trong, lên đến tầng hai, có mấy đệ tử đang nói chuyện phiếm, Thạch Thanh Sơn đang ở đây bắt chước mấy động tác vừa rồi của Diệp Thanh Vân .

Diệp Thanh Vân gọi hắn một tiếng, Thạch Thanh Sơn lập tức ngừng lại nhìn sang, thấy sư phụ đi cùng một mỹ nữ, lập tức chạy tới, vừa len lén đánh giá mỹ nữ, trong lòng than thở, đi tới bên người Diệp Thanh Vân nói: “Sư phụ, có chuyện gì sao?” Vừa nói vừa lau mồ hôi, hiển nhiên đã luyện một thời gian khá dài.

Hàn Băng đang ngắm hoàn cảnh xung quanh, vừa nghe lời Thạch Thanh Sơn nói, lập tức kinh hãi nhìn về phía Diệp Thanh Vân, hỏi: “Anh là quán chủ nơi đây?”

Nơi này dụng cụ vô cùng cao cấp, nàng rất hiểu rõ mấy thứ này, Đài Quyền Đạo quán so với nơi này cũng kém một cấp bậc. Chỉ nhìn bốn phía quyền đài là có thể nhận ra.

Diệp Thanh Vân lắc đầu, chức vị này không nhỏ, chính mình không đảm đương nổi, thần nhiên trả lời: “Tôi làm việc ở đây, thỉnh thoảng chỉ dạy cho đệ tử”. Nói xong lại nói với Thạch Thanh Sơn: “Cậu cùng nàng luyện tập một lúc, nàng muốn hiểu thêm về võ thuật”.

Thạch Thanh Sơn nghe xong cực kỳ cao hứng, Diệp Thanh Vân an bài cho hắn công việc này, cơ hội đối luyện cùng mỹ nữ không phải ai cũng có, lại nhìn sang Hàn Băng nói: “Chúng ta có thể luận bàn một lúc, tôi nguyện ý vì mỹ nữ mà cống hiến sức lực”. Nói xong liền hướng về phía võ đài đi tới.

Hàn Băng không nghĩ Diệp Thanh Vân lại bảo nàng lên đài tỷ thí, nhưng nàng cũng muốn kiến thức xem võ thuật thực sự là gì, bèn hỏi: “Các anh thuộc về môn phái nào?”

Diệp Thanh Vân nhìn thoáng qua nàng, sau đó trả lời: “Nơi này dạy Hình ý quyền, cũng không phải là một môn phái, nếu như cô muốn hiểu thêm về võ thuật, phương pháp tốt nhất là tự mình thử nghiệm, nếu không khó cảm nhận được sự tinh diệu của nó”.

Hàn Băng có chút khó khăn nói: “Anh xem tôi toàn thân như thế này làm sao lên đài tỷ thí, hôm nay tôi không biết trước sẽ phải cùng người luận võ”. Mặc dù bình thường nàng rất ít khi ăn mặc thế này, nhưng mà có nữ nhân nào mà không thích đẹp chứ, cho nên mấy ngày nay nghỉ lễ nàng cũng dành thời gian rang điểm một phen.

Diệp Thanh Vân tìm một bộ y phục huấn luyện dành cho phái nữ đưa cho nàng Hàn Băng liền vào phòng thay đồ để đổi y phục. Thạch Thanh Sơn hỏi hắn: “Sư phụ, anh sao mà quen nhiều mỹ nữ như vậy? Ngày nào đó giới thiệu cho tôi mấy người đi”.

Diệp Thanh Vân không cùng hắn nói giỡn mà trả lời: “Tí nữa ra tay chú ý một chút, không nên quá nặng, nàng luyện Đài Quyền Đạo”. Dặn xong liền không có nói thêm lời nào nữa.

Trong chốc lát Hàn Băng thay xong quần áo đi ra, cũng đi lên đài. Bộ y phục này mặc lên người nàng vô cùng vừa vặn, tôn lên những đường cong lả lướt, tóc cũng búi lên cao, anh tư khí bừng bừng như toát ra từ cơ thể làm cho người ta vừa nhìn có ấn tượng tốt, Thạch Thanh Sơn cũng không kiềm được mà ngây ngốc.

Hàn Băng hơi khom mình nói: “Xin chỉ giáo”.

Thạch Thanh Sơn lúc này mới hồi phục tinh thần nhanh chóng ôm quyền đáp lễ:

“Chỉ là cùng nhau luận bàn một lúc”.

Những đệ tử còn lại cũng không nói chuyện phiếm nữa, cùng nhau đi tới dưới đài xem trận đấu.

Hàn Băng cũng không khiêm nhường nữa mà trực tiếp xuất chiêu. Phương pháp công kích của Đài Quyền Đạo dung chân là chính, chiêu thức của nàng rất linh hoạt có bài bản, động tác cũng rất đẹp, chỉ là lực đạo của nàng còn hơi kém.

Mà Thạch Thanh Sơn đang chìm đắm trong hạnh phúc, cùng Diệp Thanh Vân học tập mấy tháng quyền pháp tăng vọt, lực lượng cùng tốc độ cũng đề cao tới trình độ mà bản thân hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên. Hơn nữa, bởi vì Diệp Thanh Vân đã dặn dò trước là không được rat ay quá nặng, cho nên nét mặt cũng thoải mái. rất ít công kích, chủ yếu là né tránh cùng phòng ngự, cho Hàn Băng không gian phát huy tốt nhất.

Hàn Băng được xuất chiêu rất thoải mái, nhưng cảm nhận được đối phương căn bản là không hề xuất toàn lực, từ đầu đến giờ đã đánh ba mươi bốn chiêu, một cước cũng chưa trúng đối phương, còn hắn thì mới chỉ ra vài quyền. Trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu, dù sao nàng cũng là cao thủ Đài Quyền Đạo, tại sao đối với người ta không có tác dụng gì chứ? Điều này làm cho nàng dung tới toàn lực nhưng mà bất luận chiêu thức của nàng ác liệt thế nào cũng khó có thể trúng đối thủ, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác chán nản, liền lui ra phía sau vài bước, rồi ngừng lại.

Thạch Thanh Sơn cũng dừng tay, cười cười nói: “Công phu của cô rất tốt, ra chiêu cũng rất có lực. Cô đá trước, đá bên canh, đá cao cũng rất tốt, chỉ là có một vấn đề cần lưu ý. Sau khi đá xong thì thân thể phải xoay tròn, động tác đá liên tục và tiến hành lưu loát, không nên dừng giữa chừng, đánh chuẩn về phía trước, sau đó xoay ngang hình vòng cung, uốn gối đưa chân tốc độ xoay tròn phải nhanh, trọng tâm tại chỗ, góc xoay 360 độ. Bởi vì công kích chủ yếu là trán và ngực. Tốc độ của cô còn chưa đủ, hơn nữa vị trí công kích cũng có chút vấn đề, hai lần xuất cước chưa đủ độ cao”.

Thạch Thanh Sơn nói ra một hơi làm Hàn Băng trợn mắt mồm há hốc, võ quán này tùy tiện là có thể tìm ra một người có lý luận xoay ngang, làm cho nàng cảm thấy nơi này ngạ hổ tàng long.

Ngay cả Diệp Thanh Vân cũng không nhìn được mà cười rộ lên, hẳn cũng không ngờ Thạch Thanh Sơn đối với Đài Quyền Đạo lại hiểu biết sâu như vậy.

Hàn Băng ngẩn ngơ nói: “Anh cũng học Đài Quyền Đạo sao?” Ngày hôm nay quả thật làm cho nàng đại khai nhãn giới, lý luận thâm sâu như vậy không phải ai muốn là đều có thể nói ra, bình thường phải trải qua rất nhiều lần thực chiến mới có thể cảm nhận được, mà hẳn mới liếc mắt một cái đã nhìn ra khuyết điểm của đối phương.

Thạch Thanh Sơn cười cười nói: “Trước kia tôi thường xuyên cùng Phác Chí Minh ở Ngũ Châu Đài Quyền Đạo quán luận bàn, cho nên khi có thời gian cũng có nghiên cứu chiêu thức của hắn, xem qua không ít sách về Đài Quyền Đạo, cho nên cũng có biết chút ít.

Hắn nói làm cho Hàn Băng hoảng sợ, Ngũ Châu đạo quán vốn là Đài Quyền Đạo Quán nổi tiếng nhất, ngay cả huấn luyện viên Kim Hùng Hách cũng thường xuyên tới đó tiến hành trao đổi học tập, còn Phác Chí Minh lại là cao thủ đai đen tám cấp.

Phải biết rằng đai đen bốn cấp được gọi là “sư phạm”(tương đương với giáo sư), từ năm cấp trở lên được xưng là “đại sư” Đài Quyền Đạo, tám cấp trong Đài Quyền Đạo phải có cống hiến rất lớn mới đạt được

59. Chương 59: Lão Tử Phế Mày

Hàn Băng lần này rất nghiêm túc, hơi khom người tạ ơn: Cảm ơn sự chỉ điểm của anh, hôm nay tôi mới hiểu võ thuật không giống như tưởng tượng của tôi trước kia. Có điều, anh có thể cho tôi kiến thức một chút về công hu chân chính không?

Thạch Thanh Sơn nghe vậy trong lòng rất kích động, lần trước Diệp Thiên Vân một lần biểu diễn đá gãy cột gỗ, làm cho hắn bội phục sát đất. Trong thời gian này mỗi lúc rảnh rỗi, hắn đều kiên trì luyện tập, chính là để sau này có cơ hội thể hiện chút tài mọn trước mặt người khác. Hôm nay, một mỹ nữ muốn xem, trong lòng không khỏi YY, không phải lúc nào cũng có cơ hội biểu hiện trước mặt mỹ nữ, phen này nhất định phải ra tuyệt chiêu làm cho người ta cảm thấy thật rung động. Nghĩ tới đây liền gạt đầu, nghiêm túc nói: Được rồi, tôi sẽ cho cô xem một động tác sư phụ toaip từng làm mẫu. Ổn định tốt tinh thần chuẩn bị ra tay.

Mấy đệ tử đưa cọc gỗ ra, Thạch Thanh Sơn bắt đầu giảng giải: Hình Ý quyền là một trong tam đại nội gia quyền nổi danh ở nước ta, quyền phong hùng hậu mịch mịch, động tác đơn giản mà thực dụng, đều nhịp, chú ý dùng với cự ly gần, lấy công làm thủ. Đài Quyền đạo mặc dù phát triển rất tốt, nhưng lại là một hạng mục ở thể vận hội Ô-lym-píc, cho nên đấu pháp đã bị hạn chế, giản lược an toàn hơn để thuận lợi cho phổ biến rộng rãi trong xã hội hiện nay. Chỉ mấy câu đơn giản đã đem sự bất đồng trong Đài Quyền đạo nói ra.

Diệp Thiên Vân cũng cảm thấy buồn cười, lần trước mình cũng chỉ là nổi hứng tham gia, không ngờ lại trở thành đối tượng để hắn học theo, xem ra sau này nhất định phải chú ý tới cử chỉ của mình một chút, dù sao bây giờ cũng là tấm gương cho người ta rồi.

Hàn Băng nhìn vào cọc gỗ này, với thực lực của nàng thì không thể chặt đứt được, liền quan sát kỹ động tác của Thạch Thanh Sơn.

Thạch Thanh Sơn đi tới cọc gỗ đã được cố định ở phía trước, chợt phát lực “rắc!” một tiếng, cọc gỗ đã gãy đoạn, phần trên bay đi rất xa. Hắn đã khổ luyện rất lâu mới đạt tới trình độ này, chỉ là khống chế lực lượng

không tốt lắm, nhưng cũng đủ làm Hàn Băng rung động.

Diệp Thiên Vân lúc này mới mỉm cười nói: Thật ra Đài Quyền đạo lực lượng tương đối mạnh, hơn nữa chú trọng ra tay toàn lực, mà Hình Ý quyền lại ra tay trong nháy mắt, như vậy có thể gây cho đối thủ đã kích lớn nhất, hai loại trên phương diện phát lực khác nhau rất rõ ràng.

Hàn Băng hơi trầm tư suy nghĩ rồi gật đầu, nói với hắn: Tôi cũng muốn học Hình Ý quyền, không biết nơi này của các anh có thu nhận đệ tử không?

Diệp Thiên Vân cười cười, cuối cùng cũng nói tới vấn đề chính, thuận miệng trả lời: Việc này, cô tìm hắn là được, bình thường tôi không trông nom việc này. Diệp Thiên Vân chỉ chỉ vào Thạch Thanh Sơn trên đài.

Thạch Thanh Sơn nghe vậy lập tức mặt mày hớn hở, nói: Không thành vấn đề, nếu như cô muốn học thì cứ tìm tôi. Rất nhiều chuyện đều là do hắn phụ trách, Diệp Thiên Vân đối với việc thu nhận đệ tử căn bản là không để tâm đến, hơn nữa sau này Thạch Thanh Sơn trở thành quán chủ Thanh Phong võ quán, việc này sớm hay muộn hắn cũng phải làm, chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Hàn Băng cảm kích gật đầu, thời gian nàng luyện Đài Quyền đạo rất lâu, nhưng cũng không quá để tâm tới võ thuật, nếu như ngày đó không đá Diệp Thiên Vân một cước, thì sẽ không có phát sinh sự tình ngày hôm nay. Võ công của hắn cao tới mức nào, bây giờ trở thành vấn đề nàng quan tâm.

Diệp Thiên Vân nhìn thời gian rồi nói: Đã muộn rồi, để tôi đưa cô về. Hàn Băng gật đầu, liền xuống đài đi đổi lại quần áo.

Chỉ trong chốc lát, người đẹp lại xuất hiện, hai loại hình tượng tươi sáng tương phản, khi khoác lên bộ y phục này người ta lại cảm giác nàng như là một cô gái của đô thị thời đại mới.

Hai người xuống tầng dưới, Diệp Thiên Vân mở chiếc xe đã bám đầy bụi vài ngày, trên cửa kính phủ dày một tầng bụi dày, hắn nhanh chóng hoạt động thiết bị chắn gió, ra sức lau chùi, sau đó đưa Hàn Băng trở về.

Xe chạy cũng không quá nhanh, Diệp Thiên Vân rất ít khi dùng xe, điều đó và tính cách của hắn có quan hệ rất lớn: Trầm ổn, có chút cô tịch, tính cách mạnh mẽ. Trước khi hành động thường cân nhắc lợi hại, công việc thường ngày hắn thực hiện rất nghiêm túc, nhưng lại không thích bị trói buộc, những điều này làm cho hắn làm việc rất ít khi bị ảnh hưởng bởi tình cảm. Đối với sự việc xung quanh vô cùng lạnh nhạt, dường như không có cái gì có thể làm hắn động tâm, cho nên thoát nhìn mọi người đều cảm thấy hắn vô cùng lãnh khốc, hơn nữa bất cận nhân tình.

Một người như vậy sinh hoạt trong sự ồn ào của đô thị, chung quy lại làm cho người ta cảm thấy hắn cùng với mọi sự vật xung quanh đều không ăn khớp.

Chỉ trong chốc lát, theo chỉ dẫn của Hàn Băng xe đi tới tiểu khu nhà nàng, Diệp Thiên Vân lần đầu tiên tới nơi đây, thoát nhìn địa phương này rất là trù phú, ít nhất có thể đoán rằng gia đình nàng khá giàu có.

Xe chạy tới dưới nhà nàng, Hàn Băng mỉm cười nói với hắn: Cảm ơn anh, hôm nay tôi thật sự được đại khai nhãn giới, biết được rất nhiều chuyện trước nay vẫn mù mờ, giờ tôi phải xuống xe rồi.

Nàng vừa nói xong Diệp Thiên Vân gật đầu trả lời: Được, hẹn gặp lại! Nói xong vừa cẩn thận đánh giá một thân trang phục của Hàn Băng, cảm thấy nàng hôm nay có vẻ phong tình rất đặc biệt.

Hàn Băng xuống xe vẫy tay với Diệp Thiên Vân, đột nhiên từ trong nhà đi ra một người, nhìn thấy động tác của Hàn Băng liền dừng bước, nghiêng răng nghiêng lợi hét: Hàn Băng em giỏi lắm, anh ở nhà chờ em một ngày, em không trở về, anh lại gọi điện cho em thì em tắt máy. Anh còn tưởng em xảy ra chuyện gì, thì ra là hẹn hò cùng người khác, em xem anh là cái gì hả? Nói xong liền hung dữ nhìn chằm chằm vào trong xe của Diệp Thiên Vân.

Hàn Băng thấy người này cũng chán ghét nói: Tôi không cần phải báo cáo với anh, chả lẽ tôi không có tự do sao? Chuyện của tôi anh không cần xen vào.

Dứt lời liền xoay người muốn đi, lại bị kéo lại, nam nhân kia nghe nàng nói như vậy dường như dịu lại, nói: Anh không phải quản em, chỉ là anh ở nhà chờ em cả một ngày trong lòng rất lo lắng, lo em xảy ra chuyện gì. Người này thay đổi thái độ rất nhanh, làm cho người ta cảm thấy ứng phó không kịp.

Diệp Thiên Vân vốn đã khởi động xe muốn đi, nghe thấy tiếng hô to không khỏi nhìn về phía Hàn Băng, thấy một nam nhân đang kéo nạng, ở chỗ kia đang nói gì đó, trong xe mở nhạc nên không nghe rõ. Hắn tắt động cơ rồi xuống xe, dò hỏi: Hàn Băng, có chuyện gì vậy? Nói xong liền đi về phía hai người.

Hàn Băng không nói gì, nam nhân kia quay đầu hung hăng nói với Diệp Thiên Vân: Hai chúng tao nói chuyện liên quan gì đến mày, khôn hồn thì rút đi, đừng để cho tao thấy mặt mày, nếu không bố mày phết mày.

Diệp Thiên Vân cũng không có tức giận, chỉ nhờ vào ngọn đèn quan sát người này một chút: Vóc người rất cao, một thân đồ Tây, tuổi tầm 30, có thể coi là khá bảnh trai, chỉ là đôi mắt độc ác đang nhìn chằm chằm vào mình. Diệp Thiên Vân từ sau khi luyện nội công, thị lực đã trở nên rất tốt, mặc dù chưa đạt tới trình độ nhìn rõ trong bóng đêm, nhưng mà chỉ cần có chút ánh sáng là có thể quan sát rõ ràng, hắn có thể cảm thấy thân ảnh người này rất quen thuộc, nếu như hắn đã gặp qua hắn là có thể nhận ra.

Hàn Băng thấy Diệp Thiên Vân xuống xe, áy náy nói: Tôi không sao, anh yên tâm đi!

Diệp Thiên Vân vừa nghe là biết hai người quen nhau, cũng không để ý tới lời nhục mạ của người kia. Liền mở cửa muốn lên xe.

Tên kia không biết bị bệnh gì, âm độc nói với Diệp Thiên Vân: Hòa thượng chạy trốn nhưng miếu không chạy được, sự tình ngày hôm nay chưa xong đâu.

60. Chương 60: Cuối Cùng Người Nào Phết Người Nào

Chuyện tình của hai người rất rắc rối, hắn cũng không muốn bị cuốn vào trong cái loại sự việc nhảm chán này, liền đóng cửa xe. Hắn đang muốn rời đi, tên kia đột nhiên cản trước cửa xe chỉ tay vào Diệp Thiên Vân, điên cuồng nói: Mẹ kiếp, mày dám chạy, xuống đây cho tao. Hắn nói với giọng vô cùng kiêu ngạo, điều này làm cho Diệp Thiên Vân lửa giận bốc lên náo, vốn mình không liên quan gì, tự nhiên bị chửi bới.

Hàn Băng thấy nam nhân kia tiến lên cản, vội vàng kêu lên: dp, anh có hiểu đạo lý không vậy, chuyện của anh với tôi không liên quan gì đến anh ta, anh mất trí rồi hả?

Diệp Thiên Vân cũng chỉ đưa Hàn Băng về nhà, không ngờ lại bị cuốn vào trong cái chuyện tình cảm gút mắc này, tự nhiên gánh một cục oan ức. Xe cũng không đi được, hắn liền tắt khóa, từ trong xe đi ra.

Người nọ thấy Diệp Thiên Vân đi tới, lập tức hung dữ hét lên với hắn: Hàn Băng là bạn gái của tao, mày tính là cái quái gì hả, tao nói cho mày biết, sau này ít đi cùng nạng đi, nếu không tao thấy mày một lần là tao đánh một lần. Vừa nói tay vừa chỉ chỉ trỏ trỏ, đương nhiên đã thật sự coi Diệp Thiên Vân là tình địch.

Hắn vừa nói xong Diệp Thiên Vân đã đi tới trước mặt hắn, không hề báo trước sẽ động thủ, lập tức nện lên mặt hắn, lúc này Đỗ Phonggan phải quyền đó thì ngã ngửa ra sau, cái mũi cùng miệng phun ra máu.

Diệp Thiên Vân lấy khăn lau vết máu trên tay, sau đó thản nhiên nói với Hàn Băng: Tôi không biết hai người có quan hệ gì, nhưng mà quan trọng là không liên quan gì đến tôi, hắn không sao đâu, tôi đi đây. Nói xong liền lên xe phóng đi.

Hàn Băng không biết là trong lòng có cảm giác gì, Diệp Thiên Vân muốn đi, Đỗ Phonglại dám cản, việc này có thể trách ai đây chứ, sớm biết vậy đã không để Diệp Thiên Vân đưa mình về đến tận đây.

Đỗ Phongbị trúng một quyền, bị choáng váng cả nửa ngày mới tỉnh lại, nhớ đến chuyện vừa rồi, muốn nói nhưng không làm sao có thể mở miệng được, lấy tay sờ sờ lên mặt thì thấy dính đầy máu. Nhìn về phía chiếc xe vừa phóng đi, hai con mắt tràn đầy oán độc.

Diệp Thiên Vân lái xe trở về võ quán, sau khi tới phòng mình, lại châm một điếu thuốc. Vừa rồi hắn vốn cũng không muốn ra tay với một người bình thường, nhưng có một loại người nếu ta không đánh hắn thì hắn lại cho rằng ta dễ khi dễ, ta càng nhường nhịn hắn thì hắn lại càng cho rằng ta mềm yếu, cho nên muốn đối phó với loại người như thế này thì chỉ có thể cứng rắn một chút. Với thân thủ của hắn bây giờ không dám ra tay thật sự, nếu đối phương là võ giả thì còn có thể suy xét lại, nói chung ít nhất đối phương phải có một chút năng lực chống cự.

Nếu như là người bình thường thì phải đặc biệt cẩn thận, nếu không lỡ tay thì có thể dẫn tới án mạng. Võ công càng cao thì càng sợ phải xuất thủ chính là bởi nguyên nhân này, lỡ tay đánh chết người không phải là việc nhỏ. Thật ra trong chốn võ lâm cũng thế, bình thường đánh bị thương hoặc tàn phế là chuyện phát sinh mỗi ngày, nhưng mà nếu có người táng mệnh thì sẽ xuất hiện nhiều vấn đề, bởi vì xã hội không có khả năng tiếp thu kết quả này, và cũng không cho phép xảy ra điều này. Nhưng mà trong chốn võ lâm cũng không phải không có chuyện chết nhiều người, chỉ là mọi người vẫn cố gắng duy trì một giới hạn, để không phá vỡ cuộc sống an ổn của nhau.

Diệp Thiên Vân cũng không có nghỉ ngơi mà là trực tiếp vận hành nội công, luyện Kim chung tráo. Gần đây hắn mơ hồ có cảm giác đột phá, bây giờ hắn đang dừng ở cảnh giới “khí tẩu bách mạch”, mỗi lần đột phát một tầng liền dẫn thông một mạch, cho đến khi lên tầng thứ năm thì dẫn thông toàn bộ, từ lúc học đến giờ cũng mới chỉ hơn hai tháng thời gian.

Nhưng mà Diệp Thiên Vân đã luyện tới đỉnh điểm của tầng thứ hai sắp tiến vào tầng thứ ba, hắn cũng từng tìm hiểu xem có phải là luyện Kim chung tráo tiến triển rất nhanh, sau đó mới phát hiện rằng thật ra trước kia hắn vẫn luyện nội công, chỉ là không có hiệu quả gì. Sau khi học tập nội công Kim Chung tráo thì một bộ phận nội công trước kia luyện thành dung nhập vào bên trong, cho nên công lực đột nhiên tăng mạnh.

Kim chung tráo chia làm ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất từ tầng một tới tầng năm, nó có tác dụng là luyện cảm giác bình ổn, hơn nữa còn khai thông kinh mạch, không ngừng mở rộng nội tức, gọi là giai đoạn cơ sở. Mà giai đoạn thứ hai là từ tầng năm đến tầng thứ chín, giai đoạn này chủ yếu mở rộng nội tức đồng thời tiến hành luyện hóa, vì vậy làm cho nội công càng thêm tinh thuần. Giai đoạn cuối cùng là từ tầng mười đến tầng mười hai, giai đoạn này công lực bắt đầu phản phát quy chân, hơn nữa các rào chắn không ngừng bị khai thông, cuối cùng đạt tới cảnh giới đại thừa.

Đương nhiên trong công pháp thì nói như vậy, nhưng mà có mấy ai có thể luyện đến giai đoạn thứ ba, nghe nói luyện đến tầng mười hai chỉ có một người là Đạt Ma tổ sư, điều này dường như có chút hư ảo, thế nhưng trước khi Diệp Thiên Vân luyện tập Kim chung tráo, đối với sự tồn tại của nội công đã từng hoài nghi, nhưng giờ đây bản thân đã trải qua thực tế thì không thể không tin.

Friedrich Engels từng nói qua: Do chúng ta tầm nhìn hạn chế, tồn tại hoàn toàn quyết định vấn đề. Đồng thời còn nói: Nếu như chúng ta đối với sự vật không thể nghiên cứu sâu hơn, như vậy nó đối với chúng ta chính là không tồn tại.

Cho nên chúng ta dùng quan điểm của chủ nghĩa duy vật là có thể chứng minh sự tồn tại của nó, mà chỉ cần làm được tức là sẽ có cơ hội, như vậy chúng ta có thể rút ra rằng: Phải nghiên cứu nó, như vậy nó mới tồn tại. Diệp Thiên Vân bây giờ đang ở trong tình huống này, chỉ đến cuối cùng mới có thể biết được là truyền thuyết hay sự thật.

Đến lúc Diệp Thiên Vân luyện tập xong, cũng đã ba giờ sáng rồi, hằng ngày ngủ đối với hắn trở thành một việc hết sức sung sướng.

Ngày thứ hai tỉnh lại, phát hiện khí trời rất đẹp, liền ra ngoài tản bộ. Đi vòng xung quanh, sáng sớm không nhiều người lắm, đại đa số mọi người vẫn còn trong mộng đẹp, sau đó hắn trở về võ quán. Vừa tới cửa đã nhìn thấy Tiểu Linh tới làm, Tiểu Linh là nhân viên tiếp tân của nơi này, khi Diệp Thiên Vân lần đầu tới nơi này là do nàng tiếp đãi.

Tiểu Linh nhìn thấy hắn đi đến liền nói: Diệp tiên sinh tới sớm quá, anh muốn xem báo hôm nay không? Diệp Thiên Vân gật đầu cầm báo ngồi tại cửa xem một lúc.

Báo chí cũng không có tin tức gì quan trọng, nhưng mà nếu khi có thời gian Diệp Thiên Vân đều đọc qua để xem có gì bản thân cảm thấy hứng thú không. Lật vài trang báo, đột nhiên nhìn thấy một đề tài, lông mày lập tức nhíu lại, đưa mắt nhìn kỹ, ở trên đó viết mấy chữ “Bản thị tứ đại võ quán”, trong lòng hơi chấn động, tin tức này quả thật không tốt lắm.

Diệp Thiên Vân hiểu rõ tại “Bản thị võ quán” có mười mấy nhà, các lưu phái truyền nhân cũng có võ quán ở trong này. Người học võ kiêng kỵ nhất là bị so sánh người nào võ học cao hơn, người nào thân thủ tốt hơn.

Văn vô đệ nhất, vô vô đệ nhị. Võ giả còn như thế, chứ đừng nói đến võ quán, võ quán là tất cả thể diện của võ giả. Nhà báo nào lại có thể viết cái đề tài quái quỷ này, làm như vậy có thể xảy ra những sự việc không hay.

Diệp Thiên Vân tiếp tục nhìn xuống dưới, chỉ thấy: Bản thị Thanh Phong võ quán thực lực được chọn là đứng đầu.

61. Chương 61: Bảo Tiêu

Võ quán nổi danh là một điều tốt, nhưng có lợi thì tất sẽ có hại, nổi danh quá đương nhiên cũng sẽ đưa tới phiền toái, Diệp Thiên Vân lên tầng trên, đi thẳng tới phòng ăn, lúc vào phát hiện Thạch Thanh Sơn cũng đang ở đây, hơn nữa bọn người Trương Lượng cũng đã trở về.

Bọn họ đang ăn cơm thì thấy Diệp Thiên Vân tới, liền cùng ngừng lại đứng lên chào, Diệp Thiên Vân cười nói: Mấy ngày nay vui chơi không tệ chứ?

Bọn Trương Lượng vội vàng gật đầu nói: Sư phụ, chúng tôi đều đi chơi ở ngoài, không biết võ quán có sự tình gì? Mấy người bọn họ ba ngày nay không ở võ quán, ngày hôm qua sau khi trở về mới nghe Thạch Thanh Sơn nói chuyện này.

Diệp Thiên Vân gật đầu: Không sao, nhưng mà các cậu phải cẩn thận không được gây chuyện ở bên ngoài, có thời gian thì ở lại võ quán tập luyện nhiều hơn, võ đạo như đi ngược dòng nước, tin rằng các cậu còn hiểu rõ hơn tôi.

Trương Lượng cùng huynh đệ Triệu Thức đều gật đầu, sau khi vui chơi mấy ngày này, không biết phải luyện tập đến khi nào mới đến ngày nghỉ định kỳ tiếp theo.

Nói với bọn họ xong Diệp Thiên Vân liền cầm lấy điểm tâm, ngồi ở bên cạnh bắt đầu bữa ăn. Bình thường hắn đều dùng bữa sáng rất thanh đạm, có nhiều người cho rằng bữa sáng là bữa vàng, bữa trưa là bữa bạc, bữa tối là bữa đồng, lời này nghe qua có hơi thô, nhưng mà đạo lý ẩn tàng trong đó là hoàn toàn đúng. Đối với người ở thời đại chúng ta, Trương Tam Phong của Võ Đang đã sớm trở thành lịch sử truyền kỳ. Nhưng Tân Môn đại hiệp Hoắc Nguyên Giáp, Quan Đông đại hiệp Đồ Tâm Ngũ và Trường Giang đại hiệp Lã Tử Kiếm là ba vị đại hiệp nổi tiếng của Trung Quốc vào cuối đời Thanh đầu đời Dân quốc. Lã Tử Kiếm sinh vào năm Quang Tự thứ 19, tức 1893, năm nay đã 115 tuổi. Mỗi buổi sáng Lã Tử Kiếm thường rời giường từ lúc 6 giờ, luyện tập Bát Quái Chưởng ước chừng một canh giờ mới ăn bữa sáng. Bữa sáng gồm 4 quả trứng gà, 4 cái bánh bao vừa, hai cái bánh bao lớn, còn có một cốc sữa đậu nành. Ông ta còn dặn dò ngàn vạn lần không nên dùng đồ ăn có mỡ, nhất là mỡ lợn để tránh béo tắc mạch máu: Thịt không béo thì có thể ăn nhưng không được ăn nhiều; đường cũng không nên ăn, cần phải ăn nhiều thức ăn thanh đạm như rau dưa, đã có kỳ nhân xác thực điều kỳ lạ, bởi vậy Diệp Thiên Vân đối với bữa cơm đặc biệt chú trọng.

Ăn cơm xong liền cùng bọn Thạch Thanh Sơn đi xuống lầu, bảo bọn họ bố trí nội dung luyện tập một chút, sau khi kết thúc ngày nghỉ chủ yếu là khôi phục huấn luyện, điều chỉnh lại như trước kỳ nghỉ.

Sau khi để cho bọn họ tự tiến hành luyện tập, Diệp Thiên Vân cũng bắt đầu luyện tập, trước ngày mồng năm tháng một Diệp Thiên Vân đã lên một kế hoạch huấn luyện, giai đoạn này chủ yếu là luyện tập Thiên Vân bộ, ít nhất cũng phải đuổi kịp tiến bộ của Kim Chung Tráo. Ngày hôm qua trong kế hoạch lại thêm Đẩu Động Loa Toàn Kinh, hắn đặt hết tất cả tinh thần vào việc luyện tập.

Diệp Thiên Vân đem từng bao cát tới sau đó lợi dụng quán tính làm cho chúng đọng lại, sau đó thì lợi dụng chúng luyện tập Thiên Vân bộ, khi vừa mới bắt đầu thì mới chỉ di chuyển được mười mấy giây thì đã bị bao cát đánh trúng, nhưng mà theo thời gian dài luyện tập, mức độ thuần thục không ngừng gia tăng. Hơn hai canh giờ sau hắn đã có thể chịu né tránh được nửa giờ, sự tiến bộ rõ rệt này làm cho hắn rất vui mừng, mỗi lần tập luyện đều có thu hoạch, điều này càng làm cho hắn không biết mệt mỏi.

Phương pháp tập luyện này nhìn qua rất đơn giản, nhưng mà muốn ở bên trong đó một thời gian mà không bị đánh trúng thì lại cực kỳ khó khăn, để làm được điều đó thì cần sự linh hoạt phối hợp thật hoàn mỹ với sự mềm dẻo. Phương pháp luyện tập này đối với người luyện tập yêu cầu khá cao, chỉ cần không cẩn thận sẽ lọt vào tầm tấn công liên hoàn của bao cát.

Sau khi luyện tập xong thì nghỉ ngơi một chút, hần đang muốn luyện Đấu Động Loa Toàn Kinh thì thấy Vương Vĩnh Cường từ cầu thang đi lên, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, hần công việc rất bận rộn, nếu không có sự tình gì thì hần sẽ không tới. Từ sau khi Diệp Thiên Vân tiếp nhận võ quán, Vương Vĩnh Cường dường như đặc biệt yên tâm, số lần tới đây rất ít, mấy tháng qua cũng chỉ tới có năm hay sáu lần gì đó, ngày hôm qua vừa tới đây bởi vì chuyện Hình Ý môn, ăn cơm rồi lại vội vã rời đi.

Diệp Thiên Vân liền ngừng việc luyện tập lại, đi tới mỉm cười nói: Anh Vương hôm nay sao lại có thời gian tới đây? Có việc gì anh gọi một cú điện thoại là được mà. Vương Vĩnh Cường lộ ra vẻ ủ oải, xem ra đã lao tâm khổ trí không ít.

Wương Vĩnh Cường nghe vậy không khỏi cười khan nói: Gần đây công việc của tôi vô cùng bận rộn, công ty cả ngày đều có việc cần phải xử lý, mỗi ngày đều sút đầu mẻ trán, căn bản không có thời gian tới thăm, huynh đệ sẽ không trách cứ chứ!

Diệp Thiên Vân nghe hần nói vậy cũng gật đầu nói: Việc buôn bán đều là như vậy, mỗi ngày bận rộn muốn chết, tôi làm sao mà trách anh chứ, chỉ là anh phải chú ý đến thân thể một chút.

Wương Vĩnh Cường nhìn lướt qua bốn phía mới thở dài nói: Mấy người Thạch Thanh Sơn cũng giao cho cậu rồi, tôi bận rộn không thể chiếu cố cho bọn họ, gần đây Hương Cảng có một hạng mục hợp tác, muốn cùng ta xây dựng một khách sạn năm sao, mỗi ngày đều phải chạy tới chạy lui, ngay cả nhà cũng không có thời gian quay về, con gái của tôi cũng đang giận dỗi kìa! Nói xong liền áy náy nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nghe vậy liền biết hạng mục đầu tư không nhỏ, nếu không Vương Vĩnh Cường cũng sẽ không trở nên bận rộn như vậy, liền nói: Về phần võ quán này anh cứ yên tâm, có tôi ở đây hần là sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu sau này có chuyện gì cứ gọi điện cho tôi là được.

Wương Vĩnh Cường rất vui mừng vỗ vai hần, vừa cười vừa nói: Hôm nay thật sự là có chuyện muốn làm phiền cậu một lúc, mấy ngày này cậu phải mệt mỏi rồi.

Diệp Thiên Vân nghe vậy liền cười hỏi: Có chuyện gì cần nhờ đến tôi vậy? Công việc buôn bán tôi không giúp được gì đâu.

Wương Vĩnh Cường lắc đầu nói: Không phải chuyện đó, chuyện buôn bán của công ty tôi không ai có thể giúp. Lần này đối tác với tôi muốn từ Hương Cảng tới đây xem tiến độ công trình, tôi muốn mời cậu bảo vệ bọn họ vài ngày. Nói xong liền rút một điều thuốc cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân tiếp nhận thuốc, nghi hoặc hỏi: Tôi làm bảo tiêu cho bọn họ ư? Loại chuyện này trước đến giờ tôi chưa từng làm. Nói xong châm lửa, hút một hơi.

Bảo tiêu cùng võ giả là hai khái niệm cách xa nhau, một bảo tiêu thực sự phải học tập một hệ thống rất nhiều quy tắc, bọn họ có nhiệm vụ bảo vệ đương sự, đồng thời lấy việc bảo vệ an toàn cho khách hàng làm việc chính, cùng với võ giả khác biệt rất lớn. Diệp Thiên Vân võ công không tồi, có thể bảo vệ an toàn của bản thân mình, nhưng như vậy không có nghĩa là hần có thể làm bảo tiêu, biết võ thuật cũng chỉ là một trong những điều kiện để làm bảo tiêu mà thôi.

Wương Vĩnh Cường cười cười nói: Tôi biết cậu chưa từng làm bảo tiêu, loại chuyện này người bình thường cũng không có mấy ai làm. Con trai của đối tác làm việc với tôi muốn từ Hương Cảng tới đây chơi, hơn nữa hần cũng có bảo tiêu. Ở bản thị này cậu hần là rất quen thuộc, cho nên tôi muốn cậu cùng bọn họ du ngoạn vài ngày, chủ yếu là tôi sợ hần gặp chuyện không may ở nơi này. Nói xong hút một điều thuốc, nhưng nỗi sầu lo trong mắt không thể che giấu.

Diệp Thiên Vân cân nhắc một lúc, đây là lần đầu tiên Vương Vĩnh Cường tìm tới mình hỗ trợ, không thể cự tuyệt hần, liền gật đầu nói: Hần có bảo tiêu là tốt rồi, tôi sẽ dẫn hần đi chơi ở vùng này vài ngày, làm một người hướng đạo thì không có vấn đề, nếu có chuyện tình gì thì tôi cũng có thể hỗ trợ. Hỗ trợ còn có thể, làm bảo tiêu thì không được, trong lòng hần bổ sung thêm một câu.

Wương Vĩnh Cường gật đầu nói: Hần có chút sự tình ở Hương Cảng cho nên mới tới nơi này, cậu phải cẩn thận một chút.

62. Chương 62: Hương Cảng Tiểu Lưu Mạnh

Vương Vĩnh Cường gãi đầu, trả lời: Thời gian cụ thể còn chưa quyết định, chỉ nói là muốn nán lại ở chỗ này một thời gian, tôi nghĩ hẳn là sẽ không quá lâu. Cậu yên tâm, nếu như cậu có việc phải làm, không cần mỗi ngày đi theo.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy bộ dáng của Vương Vĩnh Cường, trong lòng buồn cười, gãi đầu: Được rồi, hẳn là không có vấn đề gì, lúc nào có thể để tôi gặp hẳn? Chủ yếu là hai ngày nữa sẽ khai giảng, hẳn sợ sẽ không có thời gian để sắp xếp.

Vương Vĩnh Cường nhìn qua lịch làm việc rồi nói: Buổi tối bọn họ sẽ hạ cánh không tới tám giờ nữa sẽ tới, tôi định tới tới đón cậu, sau đó chúng ta cùng đi, như vậy cũng thể hiện sự coi trọng bọn họ, cậu thấy sao? Hẳn nói chuyện rất khách khí, cuối cùng còn hỏi ý kiến Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân gãi đầu nói: Được, vừa lúc tôi chưa luyện xong, cứ định như vậy đi.

Vương Vĩnh Cường giải quyết xong nỗi lo lắng, liền tươi cười nói: Thiên Vân, cậu cũng không nên luyện tập cả ngày như vậy, quá khắc khổ, lúc cần nghỉ ngơi thì nên nghỉ ngơi, kết hợp làm việc và nghỉ ngơi mới có kết quả tốt nhất. Hẳn cũng xuất thân từ võ giả cho nên ở phương diện này cũng có quyền lên tiếng.

Diệp Thiên Vân gãi đầu nói: Chúng ta đều phải vậy, anh cũng nhất định phải chú ý đến thân thể, không nên quá gắng sức kiếm tiền. Trong lòng hẳn đã sớm coi huấn luyện là hình thức giải trí, hai điều này chẳng có gì khác biệt.

Vương Vĩnh Cường nhìn qua đồng hồ khó xử nói: Bây giờ trong một phút đồng hồ tôi phải phân thân đi tám hướng, công việc ở công ty rất bận rộn, tôi đi trước đây. Mục đích của hẳn chủ yếu là tìm Diệp Thiên Vân, bây giờ đã bàn xong việc liền không thể ở đây tán gẫu, Diệp Thiên Vân tiễn hẳn xuống lầu, Vương Vĩnh Cường lên xe phóng đi.

Bây giờ hết chuyện này đến chuyện khác, hơn nữa mỗi việc đều liên quan đến võ thuật, cuộc sống cũng bắt đầu đặc sắc hơn không còn bình lặng như trước đây, vì vậy hẳn cảm thấy rất hào hứng.

Diệp Thiên Vân trở lại võ quán ăn tí cơm, sau đó tiếp tục hoàn thành hạng mục huấn luyện còn dở dang. Đấu Động Loa Toàn Kinh còn có Đấu Động Thốn Kinh, hai loại công phu này có thể gia tăng thêm trình độ công kích một mức rất lớn, đối với Diệp Thiên Vân quả thật cực kỳ thực dụng. Luyện xong, Diệp Thiên Vân liền đi tắm rửa rồi thay quần áo, chờ Vương Vĩnh Cường tới đón.

Đúng năm giờ Vương Vĩnh Cường đi tới, thời gian mấy giờ vừa rồi không biết đã làm bao nhiêu việc. Hai người xuống lầu lên xe đi thẳng tới sân bay, đi theo còn có hai chiếc xe khác, ba chiếc xe lao vùn vụt tạo thành tiểu đội xe làm cho người hai bên đường đều liếc mắt nhìn.

Ở trên xe Vương Vĩnh Cường nhìn quần áo Diệp Thiên Vân, nói: Thân quần áo của cậu so với mặc huấn luyện phục bình thường đẹp hơn nhiều, người trẻ tuổi mặc gì cũng tốt mà! Tuổi lớn thân thể bắt đầu phát phì, tôi bây giờ cũng phải hơn 100kg rồi.

Tục ngữ có câu: Phật đẹp nhờ kim trang, người đẹp nhờ y trang. Hẳn mặc trên người là bộ HUGOBOSS mà Thạch Thanh Sơn mua cho hẳn, trước kia thân thể hẳn hơi gầy, mặc quần áo cũng không có gì nổi bật, luyện tập Kim Chung Tráo làm cho thân thể hẳn cường tráng hơn nhiều, thân quần áo này ở trên người hẳn hết sức vừa vặn, tôn lên khí chất của hẳn, thoát nhìn phong độ bất phàm.

Diệp Thiên Vân cười nhẹ, nói: Bộ quần áo này là Thanh Sơn mua cho tôi, tôi còn định mặc cho cha mẹ xem, không ngờ trên máy bay bị đổ rượu vào, cuối cùng không dùng tới. Thật ra bộ quần áo này rất có giá trị kỷ niệm, ít nhất cũng giúp hẳn không hèn mà gặp cô tiếp viên hàng không xinh đẹp.

Vương Vĩnh Cường cười nói: Tiểu tử này cũng biết vỗ mông ngựa đó, hẳn không tặng cho tôi quần áo, vừa thay đổi sự phụ liên học được chuyện này. Xe chạy rất nhanh, hai người nói chuyện phiếm được một chút thì đã tới sân bay.

Ba chiếc xe tiến vào bãi đỗ khách quý của sân bay, Vương Vĩnh Cường nhìn đồng hồ rồi nói: Còn hơn mười phút, chúng ta chờ một chút. Khách của tôi là Tôn Minh Vũ tiên sinh của tập đoàn Bắc Kim Vĩ Nghiệp tại

Hương Cảng, vốn ông ta định tới một mình, nhưng không ngờ con trai ông ta ở bên kia gây chuyện cho nên phải đi cùng tới đây. Tôi cũng như mọi người, ngày hôm nay mới nhận được tin này.

Diệp Thiên Vân cũng biết đến Bác Kim Vĩ Nghiệp, ở trong nước rất có tiếng tăm, liền hỏi: Con ông ta tên gì? Ở bên kia gây ra chuyện gì? Mấy ngày tiếp theo hẳn phải đi cùng vị công tử này, cho nên nhất định phải nắm được một số tin tức.

Vương Vĩnh Cường suy nghĩ một chút rồi nói: Con ông ta tên là Tôn Vĩnh Nhân, năm nay hai mươi lăm tuổi, vừa đi du học từ nước Mỹ trở về, là một kẻ ăn chơi trác táng tiêu chuẩn, ở Hương Cảng cũng rất có “danh tiếng”. Nghe nói là bởi vì trêu vào xã hội đen ở Hương Cảng, cho nên mới cùng Tôn Minh Vũ tới đây. Nguyên nhân cụ thể thì tôi không rõ lắm. Tôn Minh Vũ là một nhân vật lớn, đáng tiếc lại sinh ra một đứa con như vậy.” Nói xong thở dài một hơi, dường như cảm thấy đáng tiếc cho Tôn Minh Vũ.

Diệp Thiên Vân lấy thuốc ra đưa cho Vương Vĩnh Cường một điếu rồi nói: Xem ra đúng là phải cẩn thận một chút, nếu không xảy ra chuyện gì ở đây thì chúng ta không biết phải ăn nói với ông ta thế nào.

Vương Vĩnh Cường gật đầu đồng ý, nói: Đúng vậy! Tôn Minh Vũ khi nhiều tuổi mới có đứa con này, đối với Tôn Vĩnh Nhân rất cưng chiều, nếu không hẳn cũng không trở thành cái dạng này. Thiên Vân cậu có yêu cầu gì không, hạng mục hợp tác lần này đối với tôi cực kỳ trọng yếu, nếu có yêu cầu gì cứ nói với tôi.

Diệp Thiên Vân nghiêm túc nói: Tôi sẽ toàn lực bảo vệ hẳn, anh yên tâm đi.

Diệp Thiên Vân vừa nói xong, Vương Vĩnh Cường lại nhìn đồng hồ, nói: Máy bay tới rồi, hai chúng ta xuất phát thôi. Nói xong liền dúi thuốc xuống xe, Diệp Thiên Vân thì theo sau hẳn.

Qua một thời gian ngắn, Diệp Thiên Vân cuối cùng cũng gặp được Tôn Minh Vũ mà Vương Vĩnh Cường nói tới, vóc người không cao lắm, chừng năm mươi tuổi, nhưng mà hẳn cảm thấy người này bề ngoài trẻ hơn tuổi thực tế của hẳn rất nhiều, tóc hơi bạc, nhìn qua rất có phong phạm của một người đàn ông thành đạt. Ánh mắt nội liễm, nói tiếng phổ thông lưu loát, điểm này Diệp Thiên Vân rất khó làm được, lúc này Tôn Minh Vũ đang trò chuyện cùng Vương Vĩnh Cường.

Đánh giá Tôn Minh Vũ một phen, Diệp Thiên Vân lại thấy công tử quần là áo lụa trong truyền thuyết, hẳn hơi giống phụ thân, chỉ là ánh mắt cực kỳ ngạo nghễ, mặc một thân Tây trang, trong miệng nhai kẹo cao su. Hình tượng như vậy hoàn toàn có thể đi đóng phim Cổ Hoặc Tử được đó.

*Cổ Hoặc Tử: Tên đầy đủ Cổ Hoặc Tử: Người trong giang hồ, tên tiếng Anh Young and Dangerous, một bộ phim đề tài về xã hội đen.

Nếu như không phải Vương Vĩnh Cường nói với hẳn tuổi của Tôn Vĩnh Nhân, hẳn cũng không thể đoán ra được người trước mặt này đã hai mươi lăm tuổi, hơn nữa còn du học ở nước ngoài về. Phía sau Tôn Vĩnh Nhân còn có hai bảo tiêu mặc đồ Tây, rất có tính cảnh giác, đang quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Diệp Thiên Vân nhìn kỹ Tôn Vĩnh Nhân, vì đây là đối tượng mà hẳn phải bảo vệ vài ngày

63. Chương 63: Hữu Nam Như Tửu

Tôn Minh Vũ nhiệt tình bắt tay với Diệp Thiên Vân, sang sảng nói: Hạnh ngộ, tuổi của cậu cùng tuổi con tôi không chênh lệch lắm, nhưng cậu là huynh đệ của Vương tổng, vậy tôi cũng phải gọi cậu một tiếng lão đệ rồi! Nói xong lại vỗ vỗ vai Diệp Thiên Vân, làm cho người ta cảm nhận được động tác rất mạnh mẽ.

Diệp Thiên Vân cũng gật đầu khách khí nói: Tôi cũng rất hân hạnh khi được quen biết ngài.

Vương Vĩnh Cường nhìn thời gian rồi nói: Bây giờ đi thôi, tôi đã chuẩn bị tốt tiệc rượu cho mấy người đón gió tẩy trần. Nói xong liền dẫn mọi người ra xe.

Vương Vĩnh Cường cùng Tôn Minh Vũ mỗi người một xe, xe còn lại là Diệp Thiên Vân cùng Tôn Vĩnh Nhân, đương nhiên còn có hai người bảo tiêu.

Vừa mới lên xe, Tôn Vĩnh Nhân tùy tiện nói: Người anh em, ở nơi này chỗ dựa của cậu có vững chắc hay không? Hẳn nói tiếng phổ thông cũng không chuẩn lắm, còn pha chút khẩu âm địa phương.

Diệp Thiên Vân nhìn người trước mặt, loại ngữ khí, thần thái, còn có động tác nữa, quả thật là một tiểu lưu manh chính hiệu, liền quay lại đáp: Ở đây tôi không có chỗ dựa nào.

Tôn Vĩnh Nhân nghe như vậy, hình như lại có chút đồng cảm mà gật đầu, nói: Tôi ở Hương Cảng tưởng rằng bản thân mình có chỗ dựa rất chắc chắn, cuối cùng vẫn phải chạy trốn tới nơi đây, làm người nên hạ mình một chút thì tốt hơn.

Diệp Thiên Vân không trả lời, lời này làm cho hắn dở khóc dở cười, nếu như không biết ngọn ngành, người ta cho rằng hắn mới là người bảo vệ, bản thân mình căn bản không ngờ lại phải bảo vệ người như vậy.

Tôn Vĩnh Nhân thấy Diệp Thiên Vân không trả lời, cũng cảm thấy mình không được hoan nghênh, cũng không nói thêm gì, chỉ ngấm phong cảnh bên ngoài, có vẻ hơi buồn bực.

Trong chốc lát xe đã chạy tới khách sạn Shangrila, mấy người xuống xe, tới thẳng phòng Vương Vĩnh Cường bao trọn, bốn người cùng ngồi xuống, hai bảo tiêu thì đứng trước cửa canh gác.

Wương Vĩnh Cường tươi cười nói: Hôm nay chúng ta tới nơi này, nhưng mà có một điều, là nhất định phải uống rượu trắng, hơn nữa không say không về. Hắn làm thay đổi bầu không khí, một câu làm tất cả mọi người đều trở nên hăng hái.

Tôn Minh Vũ đắc ý cười nói: Lão Vương này, cuối cùng là anh muốn tôi say, nhưng mà không được rồi! Lần trước cùng nhau uống rượu anh cũng gục trên bàn, xem ra hôm nay lại một lần nữa lặp lại rồi! Nói xong cười ha hả, xem ra trên phương diện rượu chè Vương Vĩnh Cường không mạnh như trong phương diện buôn bán.

Wương Vĩnh Cường hắc hắc cười khan, trả lời: Hôm nay anh gặp phải đối thủ rồi, huynh đệ của tôi từ trước tới giờ uống rượu chưa thua bao giờ, hôm nay đặc biệt dẫn tới đây bồi tiếp anh thật đáng hoàng.

Nói xong liền nháy mắt với Diệp Thiên Vân một cái. Lần trước Diệp Thiên Vân cùng Vương Vĩnh Cường còn có Trương Lượng cùng ba huynh đệ Triệu Thức cùng nhau uống rượu. Sau đó thì không còn ai dám uống với hắn nữa. Hung danh của hắn đã vang xa, uống rượu không cần đồ nhắm, cà-vạt buộc ở vai, bộ ngực để trần, cười xe đạp 80 dặm, ai cũng không thể chế trụ.

Diệp Thiên Vân gật đầu với Vương Vĩnh Cường rồi nói với Tôn Minh Vũ: Hôm nay tôi đến đây là để bồi ngài uống rượu, đây là nhiệm vụ quan trọng mà anh Vương giao cho tôi, bất luận thế nào cũng làm cho mọi người tận hưởng.

Tôn Minh Vũ nghe vậy cười ha hả.

Tôn Vĩnh Nhân từ nãy giờ không nói gì, nghe bọn họ nói chuyện xong thì có vẻ tâm tình tốt hơn không ít, cũng mỉm cười nói: Hôm nay chúng ta chiến một trận, dùng rượu quyết phân thắng bại. Tôn Minh Vũ thấy con trai tâm tình vui vẻ, cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, xem ra mấy người thật sự muốn so sánh tửu lượng rồi.

Mấy người trò chuyện một lúc, thời gian không lâu thức ăn đã đưa lên, Vương Vĩnh Cường gọi giống với lần trước, gọi hai chai Nhất Mã Dương Tiên là rượu Ngũ Lương 52 độ, trước tiên mỗi người một chén nhỏ, mấy người vừa ăn vừa nói chuyện.

Wương Vĩnh Cường cùng Tôn Minh Vũ đều là thương nhân, hơn nữa song phương qua lại rất thân thiết cho nên bữa tiệc rượu này diễn ra rất tốt đẹp, Tôn Vĩnh Nhân lại càng cao hứng, vừa nhìn là biết hắn rất ưa náo nhiệt.

Một lát sau Tôn Minh Vũ nhìn qua Diệp Thiên Vân, hắn quả thật so với con trai mình còn nhỏ hơn, mỉm cười nói: Thiên Vân lão đệ, hai chúng ta uống trước một chén, vì ngày hôm nay lần đầu gặp mặt, cộng ly nào!

Diệp Thiên Vân thấy hắn mời rượu, hào sảng nói: Xin cạn trước. Nói xong liền một hơi uống hết chén rượu, hắn nói cũng không nhiều, nhưng mà cách uống này thể hiện sự hào khí vô cùng. “Có bản sắc của đại hanh hùng, thật là danh sĩ phong lưu” Hắn mặc dù nói không nhiều nhưng mà cũng không có ai dám coi thường hắn.

Tôn Minh Vũ lập tức nói: Tuổi còn nhỏ mà có khí phách như vậy, thật là khó có! Lão Vương, huynh đệ của anh tương lai sẽ là một đại nhân vật, tôi cùng cậu cạn một chén. Nói xong cũng một hơi uống sạch.

Tôn Vĩnh Nhân vừa thấy vậy cũng nâng chén nói: Huynh đệ chúng ta cùng cạn, tôi đối với nơi này không quen thuộc, hai ngày này cậu phải đưa tôi đi thăm thú đó đây mới được. Thốt ra lời này Vương Vĩnh Cường buồn cười, phụ tử thành ngang hàng. Nhưng mà Tôn Minh Vũ cũng không để ý tới điều này, chỉ mỉm cười không nói lời nào.

Diệp Thiên Vân nhìn qua, Tôn Minh Vũ đối với con trai hấn rất cưng chiều, liền cũng rót bồi thêm một chén rượu.

Mấy người uống rượu, chỉ trong chốc lát liền uống xong sáu chai Nhất Mã Đường Tiên, loại rượu này người bình thường không thể uống nổi, Tôn Minh Vũ còn có thể, thương trường phải thường xuyên đối phó với kẻ khác, con của ông ta thì không thể chịu nổi, gục trên bàn ngủ thiếp đi.

Cuối cùng Diệp Thiên Vân thể hiện sự lợi hại, một hơi gọi thêm hai chai, trực tiếp đánh bại Tôn Minh Vũ. Cả bàn chỉ còn Diệp Thiên Vân cùng Vương Vĩnh Cường, hấn làm chủ tiệc cho nên uống cũng không nhiều lắm.

Diệp Thiên Vân một mình đại chiến hai cha con, nhưng mà một chút choáng váng cũng không có, chỉ cảm thấy người hơi ấm áp, không có chút biểu hiện say nào.

Vương Vĩnh Cường cũng đưa ngón tay cái lên khen: Thiên Vân thật sự là tửu lượng rất tốt, nếu hôm nay không có cậu ra tay, chắc hấn người gục tại đây là tôi, hôm nay cuối cùng bồi tiếp bọn họ rất tốt, nhiệm vụ thành công viên mãn, cậu cảm thấy thế nào?

Diệp Thiên Vân nghe vậy cười nhẹ nói: Xong rồi sao, tôi còn có thể chống đỡ được lúc nữa.

Vương Vĩnh Cường nhìn kỹ Diệp Thiên Vân, một chút biểu hiện say cũng không có, cười nói: Lão đệ hay là thế này, tôi hôm nay không đi ở lại đây, cậu cũng ở lại luôn, được không!

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: Ngày mai tôi quay trở lại, võ quán cách đây cũng không quá xa, huống chi tôi còn có xe, sáng mai tôi sẽ trở lại. Bây giờ hấn uống không ít rượu, muốn trở về luyện hóa một chút, nếu không cũng sẽ không chịu nổi.

Vương Vĩnh Cường cũng không nín kéo, chỉ quan tâm nói: Tôi bảo tài xế đưa cậu về, sau đó ngày mai lại phái người tới đón cậu.

64. Chương 64: Đột Phá

Tâm tình hấn hiện giờ vô cùng kích động, nếu như không phải là đã khắc chế thì hấn thật sự muốn phát tiết lâu rồi. Công lực đạt đến tầng thứ 3 là có thể chống đỡ được vũ khí công kích vào, ví như nói loại công kích như côn bổng thì đánh vào cũng không có cảm giác, đây chính là chỗ tốt của kct, công phu hoành luyện chú trọng luyện gân cốt xương da, phát triển tiềm năng của cơ thể ở mức lớn nhất, khiến cơ thể có thể chịu được mức độ thương tổn nhất.

Diệp Thiên Vân bình tĩnh chỉnh lại nhịp hô hấp của mình, ngồi xuống vận hành luyện nội công, Loa Toàn kinh lực di chuyển trong thân thể, loại nội lực này có cảm giác trong ngoài liên kết, cũng không sờ được hay nhìn thấy được, nhưng mà quả thật có thể cảm nhận được.

Loa toàn kinh lực thông thả vận chuyển trong cơ thể Diệp Thiên Vân, nhưng hấn không mạnh mẽ áp đặt. Rất nhiều người nói là cứ thuận theo tự nhiên, mà nội công cũng như vậy, cho dù bất vật gì đó đi ngược lại với tự nhiên thì đều sẽ bị trừng phạt, nếu như Diệp Thiên Vân bắt chân khí vận hành theo ý mình, vậy thì cũng không còn cách tẩu hỏa nhập ma bao xa nữa.

Nội tức sau khi vận hành ước chừng ba vòng tuần hoàn, nó mới chậm rãi hướng kinh mạch thứ 3 của Diệp Thiên Vân mà di chuyển, tiến hành đột phá từng chút một, kinh lực Loa toàn hiển nhiên là Diệp Thiên Vân cảm nhận được rất rõ, lần đột phá này thoáng có chút đau đớn, nhưng mà cũng rất nhỏ, cảm giác chỉ như đau dạ dày nhẹ mà thôi.

Hấn hiện giờ vừa cảm thấy đau nhức, lại vừa thấy hưng phấn, trên thực tế thì Diệp Thiên Vân từ tầng 2 lên đến tầng 3 cũng không lâu, sau khi hấn chiến với Uy Chấn Thiên một trận thì nội tức cũng đề cao, rồi sau đó độc chiến với ba người Hình Ý môn lại càng khiến hấn có lợi không nhỏ. Hai trận đấu này không chỉ

làm hấn nhận ra nhược điểm của mình, mà còn làm cho nội công của hấn đề cao rất nhiều, có thể nói là thành toàn cho việc hấn đề thăng đến tầng thứ 3.

Ước chừng qua khoảng 3 tiếng, Diệp Thiên Vân vẫn cảm thấy kinh mạch có một chút chưa đột phát, vừa rồi hấn vận hành công lực thêm một lần cũng không có phản ứng gì, điều này khiến tâm lý hấn rất cấp bách, lúc này đang là thời khắc mấu chốt, nếu hiện giờ không thể đột phá, vậy thì ngày mai nội tức sẽ bị thối lui mất.

Đúng lúc này, trong lòng hấn chợt động, dùng “nội thị” thăm dò tình huống trong cơ thể, vừa nhìn thì hấn lập tức cảm thấy vui mừng xem lẫn với sợ hãi, cảm giác so với dùng ý thức dẫn đường còn rõ ràng hơn, thật giống như là trong cơ thể mình có mắt, khiến hấn hoàn toàn nắm rõ kết cấu bên trong cơ thể mình, căn bản là không còn cái loại cảm giác mơ mơ hồ hồ nữa.

Hấn có thể cảm nhận được ở nơi mà mình muốn đột phá có một vật gì đó dạng màng rất mỏng, hấn liền dùng nội công dần dần tiếp xúc với tấm màng này, sau đó chậm rãi trùng kích, đại khái thì khoảng một phút sau, kinh mạch đã được đả thông.

Diệp Thiên Vân lúc này đã thông suốt, có cảm giác như vén mây thấy trăng, hơn nữa hình như là cũng giống uống rượu trong miệng, vào miệng là biến mất không chút tăm hơi, không có gì có thể khiến người ta vui mừng hơn chuyện này nữa.

Sau khi đột phá, hấn ngược lại an tĩnh hơn rất nhiều, chỉ chậm rãi cảm thụ nội lực đang lưu chuyển, kinh mạch đã được đả thông thêm một nhánh, nội tức mạnh mẽ hơn trước kia rất nhiều, có khi tăng đến mấy lần. Lĩnh vực nội tức trong cơ thể mở rộng lên nhiều hơn, ví như sau khi thực hiện xong một vòng tuần hoàn, tất cả đều khác biệt lớn so với trước đây.

Diệp Thiên Vân nhìn lại đồng hồ một chút, cũng đã đến 4 giờ sáng rồi, hiện giờ đại đa số mọi người còn đang ngủ, mà hấn thì lại đi luyện tập võ công, có lẽ người và người khác nhau chính là ở chỗ này. Công lực vừa mới đột phá, hấn cũng không cảm lòng được muốn đi thử, thăm nghĩ xem mình tiến bộ bao nhiêu.

Hấn trực tiếp đi đến phòng dụng cụ, sử dụng thiết bị đo đạc, xem ra là hôm nay hấn không có ý định ngủ. Đầu tiên thì Diệp Thiên Vân làm nóng cơ thể, để cơ thể đạt tới tình trạng tốt nhất, sao đó lại để cơ nhục thoải mái một chút, tránh để tổn thương do vận động, hơn nữa còn có thể giúp đề cao cực hạn đến mức lớn nhất, hai điểm này đối với Diệp Thiên Vân rất trọng yếu.

Sau khi xuất quyền, hấn liền đi xem kết quả kiểm tra, vừa nhìn thấy thì Diệp Thiên Vân lập tức ngây ra, kết quả kiểm tra thông báo là lực quyền 212kg, đây là khái niệm gì, vua Boxing Tyson lực quyền là 223kg, vậy mà hấn cũng không kém mấy.

Diệp Thiên Vân không khỏi nhìn lại tay mình một chút, có vẻ như là không tin kết quả này, sau đó thì hấn lại đánh ra một quyền như vừa rồi, kết quả lần này hơi kém, chỉ được có 209kg!

Hai quyền cách nhau không lớn, hơn nữa hấn cũng không có cảm giác là cố hết sức, hoàn toàn có thể dùng trong tỷ thí. Mặc dù chỉ là lực quyền, nhưng mà quyền của hấn lại phát ra từ hạ bộ, vì thế có thể nói quyền này chính là hấn dùng toàn thân để phát.

Mặc dù Diệp Thiên Vân đã dự liệu là trình độ đề thăng sau đột phá là rất cao rồi, nhưng mà đề thăng này cũng đã vượt xa dự đoán của hấn, bởi vì số liệu trực quan, loại kết quả này là vô cùng rung động, nhất thời hấn cũng khó tiếp thu được.

Tay phải hấn mặc dù đã không còn kém lắm, nhưng mà cũng không dám mạo hiểm mà phát lực, tốt nhất thì cứ đợi đến lúc hoàn toàn hồi phục rồi thử là được. Sau đó hấn lại đi thử cước lực, kết quả so với vừa rồi còn rung động hơn nữa, lực lượng của chân hấn đạt tới 400kg, so với việc đề thăng lực quyền còn kinh khủng hơn, lần trước kiểm tra vốn chỉ là 150kg, trong nháy mắt vậy mà đã đề thăng hơn gấp đôi, hấn dù có dùng toàn thân để nghĩ cũng không hiểu tại sao lại đề thăng cước lực lớn như vậy.

Sau một hồi sững sốt, hấn lúc này mới nhớ tới việc vvc sẽ đến đón mình, vì thế không khỏi nhìn đồng hồ trên tường, thấy đang là 5:30, Diệp Thiên Vân liền nhanh chóng rời khỏi phòng dụng cụ, vì lát nữa có thể sẽ phải đi khắp nơi cùng với tvn, mà một đêm mình không ngủ, sợ là tinh lực hơi kém.

Chỉ là sau khi về phòng, hắc lại không thể nào ngủ được, trong đầu toàn là kết quả kiểm tra vừa rồi, cứ nhắm mắt lại là những con số đó lại như đám ruồi hiện lên, không ngừng bay loạn trong đầu. Vì thế hắc không còn cách nào khác đành phải đi luyện nội công, chỉ có như vậy mới làm cho đầu óc tỉnh táo.

Đây chính là một đêm của Diệp Thiên Vân.

65. Chương 65: Hình Ý Tha Thủ

Sau khi bật một tiết mục không biết tên, hắc ngồi trên ghế salon nhắm mắt lại, thoáng nhìn thì như đang dưỡng thần, ngoài miệng ngậm một miếng thuốc, theo nhịp độ hô hấp mà khói thuốc bay ra khoảng 1cm.

Sau khi hút một miếng thuốc, hắc mở mắt ra, lúc này không còn có chút uể oải nào, vì thế mở cửa đi thẳng đến phòng ăn. Ăn chút gì đó, sau đó hắc đi xuống lầu 2, thấy Thạch Thanh Sơn đang khổ luyện, mà Trương Lượng thì cũng đang khôi phục tập luyện, trừ Thạch Thanh Sơn ra, những người khác thì trạng thái không tốt lắm, luôn có chút không yên, không biết là đang suy nghĩ đến cái gì.

Diệp Thiên Vân sau khi đi tới thì vỗ tay lên tiếng, kêu đám đồ đệ ngừng tập, Thạch Thanh Sơn sau khi nhìn thấy hắc, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn nói: Sư phụ, chúng tôi khổ luyện lâu như vậy rồi, anh có thể dạy chúng tôi thêm công phu mới không, mỗi lần tấy anh và những người khác tỷ thí, chúng tôi đều thấy anh dùng những chiêu thức khác. Kế hoạch này của Thạch Thanh Sơn chuẩn bị đã lâu, mà trước khi đi về Diệp Thiên Vân đã từng hứa với hắc, chờ hắc sau khi trở lại sẽ truyền một số công phu mới.

Diệp Thiên Vân gật đầu, chậm rãi nói: Tôi cũng không phải là không dạy các cậu, chỉ là điều kiện thân thể các cậu còn chưa đủ, phải nói là tất các cậu đều không đủ trình độ.

Thạch Thanh Sơn vừa nghe thấy liền rất thất vọng, hắc chỉ biết gật đầu không nói gì cả, mà mấy người đám Trương Lượng và ba huynh đệ Triệu Thức lại càng xấu hổ, cả nói cũng không dám,, sợ mình bị mắng, mặc dù là Diệp Thiên Vân đã hướng dẫn bọn họ, nhưng bọn họ lại không chú tâm học.

Đột nhiên, giọng Diệp Thiên Vân lại chuyển, nói: Kỳ thật dạy các cậu cũng có thể, nhưng mà các cậu phải lấy việc luyện thể là chính, không nên quá theo đuổi chiêu thức, nếu không võ học của các cậu sẽ mãi mãi chỉ dừng lại ở đây! Cả đám Thạch Thanh Sơn đều vô cùng tin tưởng hắc, đối với những lời hắc nói đều chú tâm lắng nghe, hơn nữa có lẽ là hôm nay được dạy chiêu thức mới, thật sự là như qua bóng đêm nhìn thấy mặt trời, ánh mắt nhất thời lóe sáng.

Thạch Thanh Sơn gật đầu liên tục như gà mổ thóc: Sư phụ yên tâm, chúng tôi chắc chắn làm theo lời anh chỉ thị, hôm nay anh dạy chúng tôi một số chiêu thức mới đi.

Diệp Thiên Vân cười cười nói: Tôi hôm nay sẽ dạy các cậu Hình Ý Tha Thủ, các cậu thấy sao? Mấy người vừa nghe xong lập tức có chút thất vọng, Tha Thủ cũng không phải là cái gì mới mẻ, trước kia họ cũng đã luyện qua, hơn nữa còn quen đến không thể quên hơn.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, nói: Kỳ thật thì các cậu không nên học cái gì mới lạ, chúng ta luyện tập quyền pháp mục đích là thực dụng, chứ không phải là để người khác trầm trồ, vì thế các cậu nên luyện chắc trụ cột là được, hơn nữa hôm nay tôi dạy chưa chắc là các cậu đã biết, đó chính là Tha Thủ Kỳ Pháp. Mấy người kia lúc này đã lấy lại hứng thú, chỉ cần là những thứ không biết là được rồi.

Diệp Thiên Vân nói tiếp: Hình Ý quyền truyền bá từ xưa tới nay có lưu truyền 16 loại kỹ pháp luyện tập, hôm nay tôi sẽ đem kỹ pháp vận dụng thô thiển của Tha Thủ thực tế dạy cho mấy người, cho các cậu hiểu thêm một chút, nhất Tắc nhị Tiễn tam Toàn tứ Tụ ngũ Hành lục Hợp thất Tật bát Chánh của Hình thập Kinh thập nhất Lạc thập nhị Thối thập tam Âm Dương thập tứ thập ngũ thập lục, đó là khẩu quyết của Tha Thủ kỹ pháp. Những điều dtg nói đúng là bọn họ không biết thật, lại còn có khẩu quyết, vì thế đều cố gắng tập trung tinh lực, sợ bỏ quên chữ nào.

Thạch Thanh Sơn kêu lớn: Sư phụ, anh chờ một chút, tôi đi cầm bút ghi, sau này có thể từ từ nghiên cứu.

Nói xong, hắc liền cấp tốc chạy đi tìm bút rồi chạy nhanh về, thở dốc nói: Sư phụ, anh nói đi, như vậy dù anh không có ở đây, mấy người chúng tôi cũng có thể cùng nhau nghiên cứu một phen. Hắc vừa nói xong, lập tức đám Trương Lượng đều nhìn đầy cảm kích.

Diệp Thiên Vân như một giáo sư, từ tốn đọc: Nhất thốn là Thốn Bộ, Thốn Bộ là bộ pháp thực dụng nhất trong phạm vi gần, trong 1, 2 mét thì Thốn Bộ là đầu, tiến có thể đạp, lùi có thể né, trước đủ dùng Thốn Thích, hậu thoái thì thâm trầm, có thể từng bước áp sát, còn lại thì Thốn Bộ rất vững chắc. Nhị tiến, chính là công kích tầm xa. Như khí thế của chim yến, kim kê, tiến bộ thống xưng tiến bộ. Tam toàn là ...” Những kỹ pháp này nói vô cùng chi tiết, đám Thạch Thanh Sơn còn muốn xem cả động tác thực tế nữa, rồi lại dùng bút ghi lại nội dung, nhất thời thì cũng chưa rõ ràng lắm.

Diệp Thiên Vân sau khi kể xong ba loại trên thì không nói tiếp nữa, mà hẩn luyện cho bọn họ xem một lần, rồi cho bọn họ luyện theo, sau đó chỉ ra những cái chưa đúng, điều này làm đám Thạch Thanh Sơn càng thêm luyện tập chăm chú, chiêu thức mới Diệp Thiên Vân dạy rất ít, nhưng mà mỗi nội dung đều khiến họ phải luyện đi luyện lại, khi nào đạt tiêu chuẩn mới được tự mình tập.

Bởi vì luyện tập động tác võ thuật chia làm ba giai đoạn, phân biệt là Phiếm Hóa, Phân Hóa và Tự Động Hóa. Tại giai đoạn Phiếm Hóa chỉ bắt qua là thông qua bán thể để cảm thụ khí tới đại não, là cảm tính nhận thức, phiến diện, chủ quan, mà sau khi tập luyện đi luyện lại nhiều lần có chút hiểu rõ thì gọi là Phân Hóa, lúc này một số động tác thừa cũng dần bị giảm đi, cuối cùng thông qua quá trình luyện tập chuyên sâu, lúc này mới đạt tới giai đoạn Tự Động Hóa, lúc này động tác đã thành hình, có thể trong lúc vô ý thức mà hoàn thành.

Nếu như Diệp Thiên Vân chỉ cho bọn họ xem mà không để họ tự cảm nhận, vậy thì lúc làm động tác xuất hiện thành kiến, hơn nữa sau khi luyện động tác đến giai đoạn Tự Động Hóa sẽ rất khó sửa, cho nên mỗi lần Diệp Thiên Vân đều dạy cho họ đến mức tự động hóa, nếu không động tác mà không chính xác, thì khi cùng người khác giao thủ sẽ rất nguy hiểm.

Diệp Thiên Vân mỗi lần để bọn họ luyện tập đều rất chuyên tâm, kỳ thật thì những bộ phận quan trọng hắn cũng dạy bọn họ hết rồi, những thứ còn lại thì đám Thạch Thanh Sơn hoàn toàn có thể tự hoàn thành.

Sau khi dạy xong ba động tác này, hắn vốn còn muốn dạy thêm nữa, nhưng mà không nghĩ tới tài xế của vvc đã tới, xem ra hôm nay không thể dạy hết cho bọn họ rồi, chỉ có thể đợi lần sau thôi.

Diệp Thiên Vân nhất thời nói: Hôm nay trước hết dạy các cậu ba động tác đã, lần sau sẽ dạy tiếp, các cậu cứ luyện tập đi! Nói xong, hắn liền cùng tài xế xuống lầu, trực tiếp đi về phía khách sạn.

66. Chương 66: Thành Thị Phong Tình

Hắn vừa mới đi tới, Vương Vĩnh Cường đã cười nói: Tối hôm qua cậu cũng uống không ít, anh còn tưởng là lát nữa mới đến được chứ! Hai người kia cũng vừa mới tới, đúng là tuổi trẻ khí vượng có khác.

Diệp Thiên Vân nghe thấy cũng không khỏi mỉm cười, tối hôm qua hắn căn bản là không ngủ, hơn nữa mới sáng còn dạy võ công cho đám Thạch Thanh Sơn nữa, hắn cũng đã sớm đoán được mấy người Tôn Minh Vũ cũng không đến sớm được, hôm qua họ uống nhiều như vậy, mà hôm nay vẫn đến được như bình thường, vậy thì rượu là nước lã rồi.

Wương Vĩnh Cường nhìn qua bốn phía rồi nhỏ giọng nói: Mấy ngày nay Tôn Vĩnh Nhân giao cho cậu, chỉ hơi không chút ý một chút là hắn có thể bị nguy hiểm, nhất định phải chú ý an toàn của hắn, nếu mà có chuyện gì xảy ra thì cũng khó nói chuyện với Tôn Minh Vũ.

Diệp Thiên Vân hiểu ý: Em hiểu, cái này em sẽ cẩn thận. Kỳ thật, Tôn Vĩnh Nhân gây chuyện hắn cũng không sợ, cho dù có gây ra chuyện gì cũng không quan hệ đến hắn, hơn nữa chỉ cần không cần quá nghiêm trọng, tin là Vương Vĩnh Cường có thể giải quyết, còn hắn chủ yếu chỉ quan tâm đến vấn đề an toàn mà thôi.

Hai người đang nói chuyện, Tôn Minh Vũ cùng Tôn Vĩnh Nhân đã từ trên lầu đi xuống, hai người động tác đầu giống nhau, liên tục xoa đầu, xem ra hôm qua uống đúng là hơi nhiều.

Hai người nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì đều giật mình, Tôn Minh Vũ còn tốt chút, chứ Tôn Vĩnh Nhân thì ngày hôm qua nôn đến mười mấy lần, hiện giờ trong bụng chỉ còn dịch dạ dày mà thôi, mà vừa lúc này hắn vẫn còn đang nôn.

Tôn Minh Vũ nhìn Diệp Thiên Vân cười cười nói: Lão đệ đúng là lợi hại! Ngày hôm qua ta cũng bị thăm quá, hiện giờ đầu vẫn còn mơ màng, sau này đúng là không dám tìm lão đệ uống rượu rồi!

Tôn Vĩnh Nhân sắc mặt cũng phát khổ nói: Ôi, tôi ngày hôm qua khó chịu quá, cứ lặn qua lặn lại cả đêm, sớm biết vậy thì đã không uống nhiều như thế!

Vương Vĩnh Cường cười ha ha nói: Núi cao còn có núi cao hơn, lão Tôn người cũng đừng oán trách Thiên Vân nữa, hai ta thì đi xem tình huống kiến thiết công trình, để Thiên Vân dẫn Vĩnh Nhân đi xung quanh dạo, nhất định là hắn mới lần đầu đến đây rồi.

Tôn Minh Vũ gật đầu, nói: Cũng tốt, kỳ thật thì lần này Vĩnh Nhân chủ yếu là đi trốn, ra ngoài một chút thì tâm tình cũng thoải mái hơn. Nói xong, lão lại nhìn Diệp Thiên Vân nói: Chẳng qua là hai người phải chú ý đến an toàn, Vĩnh Nhân dường như rất thích gây chuyện, Thiên Vân cứ nhìn hắn, có gì lập tức gọi điện cho bọn ta.

Nói xong, Vương Vĩnh Cường cùng Tôn Minh Vũ liền rời đi, chuyện bọn họ còn nhiều, hơn nữa lần này chủ yếu Tôn Minh Vũ đến là để xem tình huống tiến triển của các hạng mục.

Hiện giờ chỉ còn Diệp Thiên Vân cùng với Tôn Vĩnh Nhân và hai bảo tiêu, Tôn Vĩnh Nhân phảng phất như ăn phải xuân dược, thần thái lập tức sáng lạn, nói: Thiên Vân, chúng ta đi ra ngoài vui vẻ đi, ngày hôm qua tôi cũng nhìn rồi, nơi này cũng không tồi, khí hậu rất tốt.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn, trước mặt đột nhiên như thay đổi ra một tiểu lưu manh, cùng với lúc có Tôn Minh Vũ hoàn toàn khác hẳn, thoát nhìn thì Tôn Minh Vũ rất nghiêm khắc với hắn, cũng không phải là bộ dáng hôm qua đã thấy trên bàn rượu, vì thế liền nghĩ một chút, nói: Lát nữa, chúng ta ra ngoài đi dạo, nơi này còn có mấy thắng cảnh du lịch không tồi.

Tôn Vĩnh Nhân cũng rất hứng thú với nơi này, hắn chỉnh sắc nói: Tôi cũng muốn xem xung quanh một chút, nghe nói Băng Thành còn có rất nhiều kiến trúc châu Âu, hơn nữa nơi này còn có rất nhiều em xinh đẹp, tin là sẽ không khiến người ta thất vọng!

Ngữ khí giống nhau, thần thái giống nhau, người này quả thật giống hệt như Lưu Tùng như đúc, cũng tục tũn như nhau, điều này khiến Diệp Thiên Vân sinh ra chút hảo cảm, ít nhất có thể chứng kiến hình bóng bạn bè trên người hắn. Vì thế, liền cười nói: Chúng ta đi luôn bây giờ thôi!

Vương Vĩnh Cường để cho bọn họ đi một chiếc Mercedes-Benz S600, sau đó mọi người lên xe, đi đến những nơi thắng cảnh đẹp, kiến trúc Băng Thành vừa xen lẫn kiểu châu Âu lại vừa xem cả Trung Quốc, những người đến buôn bán thì hầu như đều ở nơi có phong cách châu Âu, còn có một loại phong tình của Nga, sau khi đi du lãm xong có thể đi tới Đảo Phong Tình Nga, trên đảo có thảo nguyên rất đẹp, là thắng cảnh du lịch nghỉ mát của cả nước, chỉ đáng tiếc là hiện giờ vẫn đang mùa đông, đến đó chỉ có thể thấy tuyết mà thôi, cảnh sắc không thể bằng mùa hạ được, vì thế chỉ có thể nói là Tôn Vĩnh Nhân không có phúc thôi.

Đi xem qua hai nơi trong nội thành không tính là thắng cảnh, xong thì cũng đã đến tối, tâm tình của Tôn Vĩnh Nhân tốt lên rất nhiều, không còn buồn bực nữa, hơn nữa hắn tựa hồ rất thích ở cùng một chỗ với Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhìn đồng hồ một chút, đã hơn 6 giờ tối rồi, vì thế liền hỏi: Vĩnh Nhân, chúng ta có thể về rồi, ngày mai rồi tiếp tục đi đến những thắng cảnh khác thăm thú. Hắn hiện giờ rất muốn về võ quán, mà hơn nữa, Vương Vĩnh Cường cả ngày cũng chưa gọi cho hắn.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong nhất thời lắc đầu, hưng phấn nói: Tôi ở Hương Cảng thì ban ngày hầu như là ngủ, chỉ có buổi tối mới là thế giới của tôi thôi, giờ có trở về khách sạn cũng không có việc gì làm, hơn nữa ba tôi cũng chưa chắc đã trở về, không bằng chúng ta đi thử vận đi!

Mặc dù biểu hiện của Tôn Vĩnh Nhân ban ngày rất tốt, nhưng mà Diệp Thiên Vân cũng không buông lỏng chút nào, bởi vì Vương Vĩnh Cường đã sớm nói qua là tên này rất hay sinh sự, vì thế hắn vẫn luôn cẩn thận, lúc nào cũng đề phòng xung quanh, vì thế lần này Diệp Thiên Vân liền hỏi: Đi đến đâu thử vận khí?

Tôn Vĩnh Nhân tựa như cười nhạo, nói: Anh ngay cả cái này cũng không biết sao? Đương nhiên là đến sông bạc thử vận rồi! Sau đó hắn liền hỏi tiếp: Các anh nơi này có sông bạc nào là tốt nhất, tôi với anh đi chơi, biết đâu có thể thắng chút tiền tiêu vặt.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một lát rồi nói: Hay là không đi vậy, nơi này rất phức tạp, không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

Tôn Vĩnh Nhân đảo đảo mắt, sau đó dụ dỗ: Nhân sinh nếu không đánh bạc thì không thú, anh chưa thử tư vị trong đó, loại cảm giác của đánh bạc có thể khiến anh hưng phấn, kích thích tột độ đấy. Tôi dẫn anh đi thử xem! Hôm nay tôi mời khách, thắng chia đôi, thua tôi chịu!

Diệp Thiên Vân thật ra là không muốn đi, nhưng mà đây là ngày đầu tiên Tôn Vĩnh Nhân đến đây, Diệp Thiên Vân đi cùng hắn cũng thấy không tệ, vì thế cũng không làm hắn mất mặt: Được tôi gọi điện thoại chút! Tôn Vĩnh Nhân nghe xong thì gật đầu, không nói tiếp nữa.

Diệp Thiên Vân lấy điện thoại ra gọi cho Vương Vĩnh Cường: Vương ca, nơi nào có sòng bạc nào tốt một chút? Tôi cùng Tôn Vĩnh Nhân muốn đi chơi một tí. Hắn không biết nơi nào có sòng bạc, vì thế nên phải hỏi kỹ rồi mới đưa Tôn Vĩnh Nhân đi.

Wang Vĩnh Cường ở bên đầu kia rất ồn, nghe xong Diệp Thiên Vân nói thì hơi dừng lại, rồi mới tiếp tục: Cứ cho hắn đi đi, cha hắn tuy rằng lo lắng, nhưng cứ dẫn hắn đi Hải Thiên, bên đó khá tốt.

Hắn vừa nói xong thì Diệp Thiên Vân liền cúp máy, quay đầu nói với Tôn Vĩnh Nhân: Chúng ta giờ đi đánh bạc.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong chút nữa thì nhảy dựng cả lên, hô lớn: Sống rồi, đây mới là sống chứ, muốn làm gì thì làm, những cái khác thì vứt đi, ta không muốn!!!

Diệp Thiên Vân mới đầu cảm thấy hắn có chút hưng phấn, nhưng nghe hắn nói đến đoạn sau thì có chút hoảng loạn, hình như tên này có vấn đề, lúc phát tiết có vẻ Tôn Vĩnh Nhân rất dữ tợn.

Hai người lên xe, sau đó bắt đầu con đường đánh bạc.

67. Chương 67: Hành Trình Sòng Bạc

Diệp Thiên Vân hơi lộ vẻ bình thản nói: Mỗi người đều có mục tiêu của mình, chỉ là đôi khi chính người đó cũng không biết thôi.

Những lời này lại khiến Tôn Vĩnh Nhân tự hỏi, có lẽ hắn giờ phút này đang tìm mục tiêu cho chính mình, vì thế, hai mắt có hơi mê man.

Xe chỉ trong chớp lát đã tới Hải Thiên hội, hai người xuống xe, Tôn Vĩnh Nhân đầu tiên thì đánh giá bốn phía, rồi nói: Nơi này hoàn cảnh không tồi, anh thường xuyên đến đây sao?

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: Tôi bình thường cũng không hay đến đây, hơn nữa sòng bạc ở đây còn chưa vào. Nào, chúng ta vào thôi! Nói xong, cả hai liền đi vào bên trong.

Vừa mới vào cửa liền nhìn thấy Lý Giang, vẫn là nụ cười hòa nhã đón khách, khiến người khác có cảm giác như ở nhà.

Lý Giang còn cách Diệp Thiên Vân hơn 10 mét đã đón đả chào hỏi nhiệt tình: Diệp tiên sinh, mời vào bên trong, thời gian gần đây ngài có vẻ bận rộn sao? Không biết hôm nay đến đây là muốn khoản mục gì đây? Nói xong, hắn lại gật đầu chào Tôn Vĩnh Nhân, thân thể hơi cúi, thoạt nhìn thì phương diện này đã qua huấn luyện rồi.

Diệp Thiên Vân nói: Chúng tôi định đi đến sòng bạc thử thời vận chút.

Tôn Vĩnh Nhân đánh giá hoàn cảnh xung quanh một chút, rồi nói: Thiên Vân, anh tìm nơi này cũng không tệ nha, rất phù hợp với tâm ý của tôi. Mặc dù hắn trông có vẻ tầm thường, nhưng mà quý khí trên người hắn lại không dấu được. Con cái nhà giàu cùng con nhà bình thường khác biệt rất lớn, đều là do khí chất bên ngoài, có đó đôi khi chỉ cần liếc mắt là thấy ngay.

Lý Giang cũng hạ thấp người, cười nói: Chúng tôi vốn là sở hội tốt nhất, tin là ngài nhất định sẽ không thất vọng!

Tôn Vĩnh Nhân hơi giương mi có chút trêu chọc: Sòng bạc nói này cũng là hạng nhất? Hắn nói có chút làm khó Lý Giang.

Lý Giang rất nghiêm túc, gật đầu nói: Đương nhiên, nếu hội đã kinh doanh, vậy thì đó đều là tốt nhất!

Diệp Thiên Vân thấy không khí giữa hai người có chút xấu hổ, vì thế liền nói với Lý Giang: Tốt lắm, chúng ta không quấy rầy nữa, hiện giờ đi đánh bạc thôi.

Lý Giang gật đầu, lộ ra dáng vẻ làm người ta kích thích, nói: Được, như vậy thì chúc hai vị vui vẻ! Nói xong liền tìm một tên phục vụ, kêu hắn dẫn hai người đi đến sòng bạc.

Sòng bạc ở tầng 8 của hội, từ trong thang máy đi ra, hai người chuyển đầu tiên không phải là đi vào, mà là tiến hành kiểm tra, giống như là ở phi trường vậy, chỉ khác là không quá khó khăn. Chỉ việc đi qua cánh cửa, xác nhận kiểm tra là xong.

Tất cả trình tự kiểm tra đều giống như trước khi lên máy bay, tất cả đồ đạc kim loại trên người, hay kể cả trên tay đều phải tháo ra, đưa cho nhân viên kiểm tra. Nhưng mà còn nghiêm khắc hơn nhiều so với phi trường, không cho camera, hay bất cứ dụng cụ ghi hình nào có thể tiến vào.

Diệp Thiên Vân có chút không thích ứng được, hắn nhìn chung quanh một chút,, thấy có nhiều camera, cảm giác rất chu đáo, mà những trình tự này Tôn Vĩnh Nhân hình như rất quen thuộc,, thoát nhìn thì có vẻ hắn thường xuyên tới những chỗ như vậy.

Hai người kiểm tra xong, Tôn Vĩnh Nhân nhìn bốn phía rồi nói: Xem ra vừa rồi cũng không gạt người, nơi này cũng không kém so với sòng bạc ở Ma Cao! Rất chuyên nghiệp! Nói xong thì hắn liền đi vào.

Ấn tượng đầu tiên của sòng bạc Hải Thiên chính là rộng rãi, một tầng này chính là ứng với tầng 8 và tầng 9 của hội, vì thế làm người ta có cảm giác thông thoáng, cả đại sảnh vô cùng huy hoàng, mà bên trong ánh đèn sáng như ban ngày, địa phương rộng lớn nên trông con người có vẻ nhỏ bé, rất nhiều người đang quay quanh bàn bạc, hoặc là đang đặt cược.

Tôn Vĩnh Nhân thở dài nói: Khác! Nơi này quả là rất tốt, mặc dù so với Bắc Kinh nhỏ hơn nhiều, nhưng mà có thể tạo được một sòng bạc lớn như vậy ở thành phố này cũng không dễ dàng gì.

Nói xong, hai người liền đi đổi tiền, Tôn Vĩnh Nhân đổi khoảng 200 vạn, đều là thẻ bạc 10 vạn, hắn cảm khái: Ở Ma Cao thẻ bạc lớn nhất là 200 vạn, mà ở nơi này lớn nhất cũng chỉ là 10 vạn. Nói xong hắn lại đưa cho Diệp Thiên Vân 10 thẻ.

Diệp Thiên Vân cũng chưa qua Ma Cao, vì thế nghe Tôn Vĩnh Nhân truyền thụ kinh nghiệm, không nghĩ đến hắn cho mình 100 vạn, xem ra đây chính là đót tiền trong truyền thuyết rồi, vì thế liền cự tuyệt luôn, nói: Tôi không thích đánh bạc, cho nên đồng này trả cho cậu chơi đi!

Kỳ thật, Diệp Thiên Vân mặc dù không thích đánh bạc, nhưng mà hắn lại thích đánh cuộc với nhân sinh. Mỗi lần cùng võ giả khác quyết chiến, đó đều là đánh cuộc, cho nên thành công đối với hắn cũng không xa lạ gì, hơn nữa đối với đánh cuộc cũng có chút nghiên cứu.

Tôn Vĩnh Nhân đem thẻ bạc nhét vào tay Diệp Thiên Vân rồi nói: Đánh bạc nhỏ mà, chơi đùa một chút tính là gì, gan không cần phải nhỏ như vậy, đã nói thua thì tính cho tôi, anh còn sợ gì? Hắn tưởng là Diệp Thiên Vân đang sợ thua.

Diệp Thiên Vân cười cười, không từ chối nữa, Tôn Vĩnh Nhân ngay từ đầu đã tạo ấn tượng rất hào sảng cho hắn, hơn nữa còn rất hào phóng, là người rất chân thành.

Tôn Vĩnh Nhân thần bí cười với Diệp Thiên Vân rồi truyền thụ: Tôi 15 tuổi đã vào sòng bạc đánh, đối với bài bạc cũng đã có 10 năm kỹ xảo rồi, Đồ Thần bí tịch “Tứ Nghi Bát Kỳ”, được xưng là Phong Vân 12 tuyệt chiêu. Nghi chờ, chờ vận đến thì hạ cược. Nghi tàn nhẫn, đó là hạ cược thì phải tàn nhẫn. Nghi sát, chính mình đi kiếm vận may, tất cả đều sát hết! Đây là tứ nghi (ta thấy trong bản dịch chỉ có tam nghi ???) còn có bát kỳ, kỳ tâm tình không tốt, nôn nóng không yên; kỳ tiền hết còn theo; kỳ tâm tình không chịu từ bỏ; kỳ tình nhân ở cạnh; kỳ lỗ mãng, trước thắng sau bại; kỳ khách đánh bạc bên cạnh ghen ghét; kỳ yểm tiền không chịu đánh, thắng không sạch sẽ; có một cái thì tôi quên rồi, he he! Nói xong, hắn gãi đầu cười rộ lên.

Diệp Thiên Vân nghe xong đúng là có chút hiểu ra, lại nói đánh cược là đạo, mà võ đạo cũng là đạo, tất nhiên có chỗ tương thông, nếu áp dụng “Tứ Nghi Bát Kỳ” này vào trong tỷ thí võ học, vậy cũng rất thực dụng. Nhưng mà nghe xong “Tứ Nghi Bát Kỳ”, Diệp Thiên Vân thiếu chút nữa thì cười chết, hắn cũng đã từng đọc qua một cuốn tiểu thuyết căn cứ theo chuyện cũ chân thật mà viết thành (Đánh Cuộc Suy Sụp Sông Bạc), miêu tả về một gã giáo sư ở học viện kỹ thuật công nghệ Masschusestts (Masschusestts Institute of Technology), hắn tự tay chọn ra 6 sinh viên giỏi tham gia, sau khi huấn luyện bọn họ tính bài chuẩn xác, rồi lợi dụng kỳ nghỉ cuối tuần, mang theo hơn 100 ngàn USD, ngay đêm đến thành phố Las Vegas đánh bạc, lấy phương pháp đánh cược 21 điểm, trong thời gian ngắn thắng được hơn 1 triệu USD.

Đám học sinh chừng 20 tuổi này của đại học, dùng giấy chứng nhận giả vào sông bạc của Mỹ. Bọn họ sau khi vào bàn bạc thì thường lấy thủ thế, thanh âm để bí mật truyền tín hiệu cho nhau, hạ cược có khi lên đến 50 ngàn USD, một buổi tối có thể nói là vung tiền như rác, rồi thắng lớn trở về. Sau một năm, mới được vào phòng tổng thống của sông bạc, rượu ngon mỹ nữ tùy ý, có thể nói là hưởng hết những đãi ngộ xa hoa của khách sạn lớn nhất. Cho nên, Diệp Thiên Vân tuy là không vào sông bạc, nhưng hắn cũng biết và hiểu rõ một số chuyện.

Trò chơi trong sông bạc có rất nhiều, Bàn quay, Baccarat, Xì dách, Bài Cầu, ... trong sông bạc cũng có không ít người, trước mỗi bàn đều có đến mười mấy người đang quay quanh. Sông bạc này cũng không phải tùy tiện đều có thể tiến vào, nơi này phần lớn đều là những hội viên đi cùng bạn bè.

Tôn Vĩnh Nhân kêu bồi bàn lại lấy một chén rượu vang, sau đó đi tới đi lui trong sông bạc, quan sát tình huống xung quanh, mỗi một bàn hắn đều dừng lại xem ít phút, chắc chắn là muốn “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng” Sau khi đi một vòng, hắn nói với Diệp Thiên Vân: Anh thích chơi trò nào ở đây?

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: Chưa chơi trò nào cả, tôi nhìn cậu chơi là được rồi, đừng để ý đến tôi.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn Diệp Thiên Vân cả nửa ngày rồi lắc đầu: Anh dường như định lực không tồi, tôi hứng thú với rất nhiều thứ, thứ gì cũng muốn thử qua. Nhưng còn anh thì không chút hứng thú đối với bài bạc, vậy anh cứ xem tôi chơi, nhất định là có thể đại sát tứ phương, thắng lớn mà về. Nói xong hắn liền đi đến trước bàn Baccarat ngồi xuống, nhìn dáng vẻ tin tưởng của hắn, dường như là thắng chắc rồi.

Cách chơi bài bạc trong sông, trên thế giới có rất nhiều người nghiên cứu, mọi người đều cố gắng tìm kiếm một sơ hở trong lúc đánh bạc. Điều lệ cơ bản đầu tiên của đánh bạc, chính là muốn tiền lời của khách đánh bạc cùng tiền đưa ra bị chia. Điều kiện duy nhất của khách đánh bạc thắng chính là số tiền thắng lớn hơn 50% số tiền đưa ra, vì thế có thể hiểu được khó khăn lớn ra sao.

Diệp Thiên Vân ở trong sông bạc nhìn quanh hơn 1 tiếng, thật sự cũng có một ít thu hoạch, ít nhất là rõ ràng được quy tắc đánh bạc. Chẳng qua số thẻ bạc của Tôn Vĩnh Nhân lại chỉ còn một nửa, không ngờ hắn vừa mới nói cái gì mà “Tứ Nghi Bát Kỳ” xem ra đều là dùng cho người khác, còn hắn thì không đc tính vào đó.

Tôn Vĩnh Nhân vốn mới đầu còn đang hứng thú, nhưng chỉ sau một lát đã ủ rũ hẳn, nói với Diệp Thiên Vân: Huynh đệ, xem ra tôi hôm nay vận khí không tốt, không có cách nào thắng rồi? Nói xong lời này hắn thấy khá xấu hổ, vốn mình còn tự tin chiến thắng, không ngờ lại thất bại nhanh như vậy.

Mặt Diệp Thiên Vân không thay đổi chút nào nói: Vận khí là một thứ không ai có thể điều khiển được, cậu đến cả tin tưởng cũng không có, thôi thì thu tay sớm đi, như vậy thì thua nhỏ đi chút. Chúng ta tới nơi này cùng lắm chỉ để tìm vui, cậu chơi mà không vui vẻ thì còn chơi làm gì nữa?

Tôn Vĩnh Nhân nghe Diệp Thiên Vân nói xong thì trong lòng có cảm giác vô lực, rên rỉ nói: Anh đừng an ủi tôi như vậy được không? Tôi bất quá chỉ thua có một chút mà thôi, sớm muộn gì cũng có thể ngược gió.

Lời này có thể là hắn tự nói cho mình nghe, Diệp Thiên Vân làm sao tin vào chuyện ma quỷ chứ, Diệp Thiên Vân nhìn lại đồng thẻ bạc của Tôn Vĩnh Nhân rồi nói: Trong tay tôi còn có 10 thẻ, chúng ta đi đánh Bàn quay, đánh thua nốt số tiền này, thế nào?

Tôn Vĩnh Nhân gật đầu, thời gian chơi ở bàn Baccarat cũng lâu rồi mà không thắng, ngược lại còn thua không ít, vì thế cũng đã mất hứng, cầm tiền rồi đứng dậy đi theo Diệp Thiên Vân đến Bàn quay.

Bàn quay là một trò chơi rất kích thích. Nó do một quả bóng bằng ngà thả trong một bàn quay ở trên bàn

mà thành. Bàn quay chuyển động quanh trục trung tâm, hơn nữa còn chia làm 38 ô nhỏ, có 36 ô là số phân biệt từ 1 đến 36, một nửa màu đỏ và nửa còn lại màu đen, còn lại 2 ô màu xanh biếc phân biệt là 0 và 00.

Người chơi dựa vào những khu số trên bàn bạc mà hạ cược. Một khi tổng số tiền đặt vượt qua số cọc thể nhỏ nhất thì quả bóng bắt đầu được thả xuống, lúc quả bóng dừng lại thì xác định thắng thua. Vô luận là người chơi có hạ cược thể nào cũng không thể vượt quá được số cọc thể lớn nhất.

Diệp Thiên Vân đọc được trong sách chia con số làm 7 khu vực (1-6), (7-12), (13-18), (19-24), (25-30), (31-36) còn 0 và 00 thì bình thường lấy tỷ số là 6/38, liên tục 15 lần không ra thì hiện cơ số là 7,6% nói đại khái, cứ trong 5-6 lần sẽ hiện ra, mà có nhiều cũng không vượt quá 10 lần.

Nơi này cọc đánh hạn lớn nhất là 1 vạn, Diệp Thiên Vân liền dùng phương thức này, trong đầu không ngừng tính toán, trong nửa giờ thể mà lại thắng được 10 vạn, Tôn Vĩnh Nhân từ lúc bắt đầu xem Diệp Thiên Vân đánh thì há hốc mồm, không ngậm lại được.

Chơi đại khái là hơn nửa giờ, Diệp Thiên Vân mới thở ra một hơi, tính toán đúng là rất mệt đầu óc, nếu không phải là hắn dùng đầu óc thì đã không thắng được rồi, nhưng mà nhiều khi muốn thắng bạc cũng là cần vận khí, hôm nay đúng là vận khí không tồi, nếu không thì cũng thua như Tôn Vĩnh Nhân rồi.

Người khó tiếp nhận nhất chính là Tôn Vĩnh Nhân, hắn cảm thấy mình như một con khỉ, ở trước mặt Diệp Thiên Vân nhảy qua nhảy lại, hơn nữa còn không ngừng dò hỏi: Thiên Vân, cái này gọi là trước kia chưa từng chơi sao? Thế nào mà lại thấy mười mấy vạn thể, tôi cảm thấy hình như anh là một người đánh bạc chuyên nghiệp đó? Nói xong hắn lại nhìn Diệp Thiên Vân như nhìn thấy quái vật.

Diệp Thiên Vân cười cười, thần nhiên nói: Tôi bắt quá chỉ là từng đọc sách về phương diện này, hôm nay mới thực tế một chút. Tôn Vĩnh Nhân nghe xong thì không biết nói gì luôn, thắng nhiều như vậy chẳng qua là do xem sách sao?

Hai người chơi thêm một lúc thì đi về, tổng thể thì vẫn là thua một ít, nhưng mà tâm tình Tôn Vĩnh Nhân cũng không kém như lúc thua tiền vừa rồi.

Lúc hai người trở về cũng không ngồi xe, mà là tản bộ về, hai bảo tiêu cũng chỉ có thể đi ở phía sau, xe Vương Vĩnh Cường cấp cho cũng chỉ có thể chậm rãi mà bò theo phía sau thôi.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn Diệp Thiên Vân nói: Tôi hiện giờ cảm thấy anh không phải là một người trẻ 20 tuổi nữa, cảm giác là trong lòng anh giống như một người 40 tuổi rồi vậy, một chút nhiệt huyết tuổi trẻ cũng không có, hơn nữa còn có dáng vẻ rất bảo thủ.

Diệp Thiên Vân cười cười nói: Nếu như không hàm xúc thì phải nói thế nào? (?)

Tôn Vĩnh Nhân vẻ mặt như gặp nạn không đối sắc, nói: Chính là nhát gan, hơn nữa đặc biệt sợ chuyện. Nói xong hắn trộm quan sát Diệp Thiên Vân, xem Diệp Thiên Vân có tức giận hay không.

Diệp Thiên Vân vừa nghe thì cảm thấy rất có ý tứ, chính mình trong mắt người khác có bộ dáng như vậy, vì thế hắn chỉ gật đầu không nói gì.

Tôn Vĩnh Nhân hung hăng hít một ngụm khí lớn, sau đó nói: Tôi ở Hương Cảng của vợ của người ta, kết quả là bị phát hiện, cho nên mới chạy nạn đến đây, không biết lúc nào mới có thể về đây.

Diệp Thiên Vân nghe xong cảm thấy lạnh cả người, lại chuyện này bị phát hiện, là nam nhân thì tất nhiên là không bỏ qua cho hắn rồi, vì thế liền nghi hoặc hỏi: Cậu làm sao mà bị phát hiện?

Tôn Vĩnh Nhân cổ quái nhìn Diệp Thiên Vân cả nửa ngày, sau đó ngạc nhiên nói: Anh là người thứ nhất hỏi tôi về vấn đề này, tôi không thể thừa nhận lỗi suy nghĩ của anh rất khác người. Sau đó hắn dừng lại một chút rồi nói: Tôi “làm” trong khách sạn bị người ta quay trộm, sau đó bị phát tán lên mạng.

Diệp Thiên Vân đang nghe, lúc này bỗng cảm giác lông tóc trên người dựng hết cả lên.

68. Chương 68: Đầu Đường Bắn Nhau

Hắn quay lại nhìn hai bảo tiêu phía sau, nhưng mà hai người này cũng không phát hiện cái gì, Tôn Vĩnh Nhân thì vẫn đang nói chuyện bản thân, hoàn toàn không chú ý đến Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng không nghe xem hắn nói gì, cảm giác vừa rồi chỉ trong tích tắc, nhưng lại rất rõ ràng, tình trạng này trước đây chưa từng gặp qua, chẳng lẽ là mình luyện công có vấn đề? Trong đầu Diệp Thiên Vân thầm nghĩ, rồi đột nhiên loại cảm giác đó lại xuất hiện, hơn nữa còn mạnh hơn so với vừa rồi, hắn liền lập tức lại điều tra, rút cục thì cũng biết đó là cái gì.

Mặt Tôn Vĩnh Nhân bỗng méo mó đi, bởi vì Diệp Thiên Vân đột nhiên đạp hắn một cước, sau đó thì tự hắn cũng nhảy xuống, ngay sau đó thì tiếng súng vang lên.

Hai tên bảo tiêu cách đó khoảng 7-8 mét, nghe thấy tiếng súng vang lên liền lập tức có phản ứng, đầu tiên chính là nhìn về phía Tôn Vĩnh Nhân, sau khi thấy hắn cùng với Diệp Thiên Vân đã biến mất, sau đó cũng nhanh chóng nằm xuống, rút súng ra, cẩn thận quan sát đối tượng khả nghi xung quanh.

Tôn Vĩnh Nhân vừa rồi còn đang nói chuyện, đột nhiên bị Diệp Thiên Vân đạp một phát, lăn xuống sườn dốc. Hắn ban đầu còn nghĩ là Diệp Thiên Vân tức giận, tưởng là Diệp Thiên Vân nghe chuyện của hắn xong thì phẫn nộ, nhưng ngay khi hắn còn chưa ngã đến đất thì nghe thấy tiếng súng nổ, lúc này mới hoảng sợ, phát đạn này nhất định là nhắm vào hắn, hơn nữa một đạp của Diệp Thiên Vân rất kịp thời, nếu chậm một chút thì hắn ăn đạn rồi.

Trong nháy mắt khi Diệp Thiên Vân tiếp đất thì đã làm động tác để giảm bớt xóc, sau đó hắn cúi đầu, vừa rồi chính là hắn cảm thấy một khẩu súng lục đen xì đang nhắm vào phía Tôn Vĩnh Nhân, mà hôm nay cũng là lần đầu tiên gặp phải loại “đồ nóng” này, trong lòng tất nhiên là hơi hoảng, vì súng không phải là côn bổng, căn bản là không thể chống lại, cho nên hắn mới sáng suốt chọn né tránh.

Tôn Vĩnh Nhân bị ngã xuống đất liền cảm thấy đau nhói, chẳng qua còn hơn bị trúng đạn, vì thế hắn rất cảm kích Diệp Thiên Vân: Thiên Vân, anh vừa cứu tôi một mạng, nếu không có anh, chắc là đời tôi đã tàn hôm nay rồi, tôi không ngờ lại không nhận ra anh là một siêu cấp cao thủ? So với bảo tiêu của tôi còn cao cường hơn nhiều. Thoạt nhìn thì Tôn Vĩnh Nhân cũng có chút cam đảm, ở thời điểm này mà còn tâm trạng nói đùa.

Diệp Thiên Vân nhỏ giọng nói: Cậu ở chỗ yên chỗ này, không được cử động, bọn họ đến giết cậu, đừng đứng dậy, cứ ở đây nhìn là được.

Nói xong Diệp Thiên Vân liền rút di động ra gọi cho Vương Vĩnh Cường, chỉ lát sau đầu kia đã thông, Diệp Thiên Vân liền nói: Vương ca, chúng tôi lúc từ Hải Thiên trở về thì bị tập kích, đối thủ có súng.

Wang Vĩnh Cường nghe xong vội la lên: Hai người có chuyện gì không? Anh cho người đến ngay! Diệp Thiên Vân nghe xong liền cúp máy.

Tôn Vĩnh Nhân vừa mới suy nghĩ nửa ngày liền nói: Bọn chúng? Không phải chỉ một người tới? Anh làm sao biết được? Đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe thấy hai tiếng súng vang lên.

Diệp Thiên Vân không trả lời Tôn Vĩnh Nhân, lúc này hai bảo tiêu đang đấu súng trên đường cái với đám sát thủ, phỏng chừng là đám sát thủ nhất định phải giết bằng được Tôn Vĩnh Nhân, nếu không, vừa rồi bắn hụt chúng đã rút lui rồi, cần gì lưu lại bắn tiếp nữa.

Diệp Thiên Vân bò trên mặt đất, hai tay phát lực, cả người nằm nghiêng trên mặt đất 45 độ, trực tiếp dùng Bích Hồ Công treo lên sườn núi, nhìn xuyên qua bụi cỏ để thấy tình huống đấu súng, thấy ngay có một bảo tiêu đang nằm trên mặt đất, có vẻ là bị trúng đạn, hơn nữa máu chảy rất nhiều, hơn nữa là khó sống nổi.

Mà người còn lại thì nhìn thoáng qua không có chuyện gì, chỉ cảm súng nằm trên mặt đất, nhằm thẳng về phía mà vừa rồi Diệp Thiên Vân cảm nhận được, xem ra người này cũng đã nhận ra vị trí đối phương.

Diệp Thiên Vân nhìn phía đối diện một chút, thấy không có động tĩnh gì, hắn đang muốn xem tên bảo tiêu kia một chút, nhưng rồi hắn lại phát hiện Tôn Vĩnh Nhân cũng đã bò lên, cũng thò đầu ra quan sát tình huống, hơn nữa sau khi xem xong còn như là được ăn xuân được quá hạn vậy, lại còn không tự chủ được

nói: Kích thích quá, tôi lần đầu tiên bị tập kích thế này, hiện giờ cảm thấy cả người đầy sức mạnh, thật muốn đi ra góp vui. Nói xong, hắn nắm chặt nắm tay, thân thể hơn run rẩy.

Diệp Thiên Vân nhìn tên công tử ăn chơi trác táng này, cảm thấy hắn ít nhất cũng can đảm, không phải là trông thấy cảnh này mà không chịu nổi, vì thế liền bình tĩnh nói: Nhân vật chủ yếu bây giờ là cậu, cậu tự lo an toàn cho mình đi, hơn nữa trong tay hai người đó đều có súng, một bảo tiêu đã bị thương, không biết chết chưa. Lời này từ trong miệng Diệp Thiên Vân phát ra, cảm giác đúng là lạnh như băng.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn Diệp Thiên Vân một hồi, cảm giác mình vừa rồi còn nói hắn nhất gan, hiện giờ thì đúng là khác biệt hoàn toàn, Diệp Thiên Vân rất thông dong, rất bình tĩnh đối với những chuyện này, vì thế không khỏi cảm thấy rất bội phục: Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì? Trong tay anh có súng sao? Chúng ta chuẩn bị đấu súng à! Tôn Vĩnh Nhân còn tưởng là mình đang đóng phim mất.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: Trên người tôi không có súng, mà cậu biết bắn sao? Nói xong, hắn lại nhìn Tôn Vĩnh Nhân.

Tôn Vĩnh Nhân kiên định nói: Tôi biết! Sau đó hắn lại nghi hoặc hỏi: Trên người anh không phải không có súng sao?

Diệp Thiên Vân nghe hắn hỏi như thế liền nhảy lên đường quốc lộ nhanh như chớp, sau đó lẩn một vòng, rồi dấn trên mặt đất bò đi 3, 4 mét, vừa vặn dừng lại bên cạnh bảo tiêu bị thương, lúc này sờ thì đã thấy không còn thở nữa, vì thế hắn cầm lấy súng rồi chậm rãi lui trở lại, cả quá trình hành động của Diệp Thiên Vân đều như nước chảy mây trôi, mặc dù thoát nhìn thì rất nhẹ nhàng, nhưng mà lại khiến người ta như lạc vào cảnh giới vô cùng kỳ lạ.

Tôn Vĩnh Nhân nhận súng sau đó mới rầu rĩ nói: Tôi ở sân tập bắn thử qua mấy lần, chẳng qua là thành tích không tốt lắm, nhưng mà có thể thử xem, có lẽ là có thể bắn trúng.

Diệp Thiên Vân vừa nghe thấy Tôn Vĩnh Nhân nói như vậy thì thở dài, thiếu chút nữa thì ngất luôn, chỉ là tập mà cũng nói là nổ súng, không ngờ đến giờ tên này còn nói giỡn với mình. Vì thế Diệp Thiên Vân hung hăng nói với Tôn Vĩnh Nhân: Sau này chuyện gì không chắc chắn thì đừng có nói càn. Tôn Vĩnh Nhân cũng nhận ra là vừa rồi mình nói quá, hắn cúi đầu không dám nói gì nữa, mặc dù Diệp Thiên Vân tuổi còn không bằng hắn, nhưng mà giờ phút này lời nói của Diệp Thiên Vân lại có uy thế khiến hắn không cãi được.

Chỉ trong thời gian không lâu mà hai tên sát thủ kia đã dần tiến lại gần, xem ra chúng cũng không chờ được nữa, nếu cứ giằng co như vậy, bọn chúng sẽ bất lợi.

Diệp Thiên Vân tiếp tục nhìn tình huống bên ngoài, lúc này trên đường chỉ còn một gã bảo tiêu đang bắn trả, lúc này hắn đã bắn trúng một tên sát thủ, nhưng tiếc là đối phương có hai người, vì thế hắn bắn trúng một tên nhưng cũng bị tên kia bắn trúng. Sau khi ba tiếng súng vang lên, dùng ngón chân nghĩ cũng biết bảo tiêu kia đã mất mạng, một người đầu hai thì tất nhiên là không có cơ hội rồi, đây chính là số mạng của bảo tiêu.

Diệp Thiên Vân thoáng ngẩng đầu nhìn hướng tên còn lại, rồi lại nhìn về phía sau, thấy đó là một bãi cỏ hoàn toàn bằng phẳng, xem ra là không còn đường lui rồi.

69. Chương 69: Người Sống Ta Chết

Hai bảo tiêu lúc này đã hoàn toàn “tiêu”, trên đường chỉ còn lại mình tên sát thủ đang hướng về bên này mà đi thôi.

Diệp Thiên Vân nhìn qua Tôn Vĩnh Nhân rồi hỏi: Cậu có thật biết nổ súng không? Hiện giờ là lúc cho cậu tự do phát huy, cứ tùy tiện bắn đi, nhớ là mỗi phát lại phải ngừng lại một chút đó. Xem ra hôm nay Tôn Vĩnh Nhân có thể biểu diễn chút kĩ xảo rồi.

Tôn Vĩnh Nhân vừa rồi còn vô cùng hưng phấn, nhưng đến khi trách nhiệm thật sự được giao, hắn lại có chút khẩn trương, tay run run cầm súng, cổ sức nuốt nước bọt, nói: Hiện giờ phải bắn chết nó sao? Tôi sợ bắn không chính xác. Nói xong thì lại nhìn khẩu súng trong tay, nếu mình bắn không chết đối phương, vậy thì mình sẽ bị sát thủ bắn chết.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: Đầu không cần phải thò ra ngoài, cậu cứ quấy nhiễu hắn là được, có thể kéo dài thời gian càng tốt, không cần phải bắn trúng, yêu cầu của tôi không cao chút.

Tôn Vĩnh Nhân gật đầu, nếu là tự do phát huy, như vậy có thể tùy ý một chút, vì thế hắn đột nhiên nổ súng luôn mà không báo trước, rồi Diệp Thiên Vân thấy tên sát thủ vội vàng nằm sấp xuống, khoảng cách còn 10 mét thì đến chỗ bọn họ, xem ra là tên sát thủ này bị tiếng súng làm cho hoảng sợ.

Hai bên đều giằng co, đều sợ súng trong tay đối phương, nhưng mà chỉ lát sau, sát thủ đã không còn kiên nhẫn được nữa, tên này chậm rãi ngồi dậy rồi di chuyển về phía đám Diệp Thiên Vân.

Tôn Vĩnh Nhân cũng không hề nhìn mà bắn luôn một phát nữa, sau đó thì nhỏ giọng nói: Hôm nay là ngày tôi chơi vui nhất đấy, bắn nhau trên đường đúng là hưng phấn thật, sau này có thể đi “chém” rồi. Nói xong, trên mặt hắn đỏ bừng.

Diệp Thiên Vân nghe thấy Tôn Vĩnh Nhân nói vậy thì cũng nói luôn: Cứ quan tâm đến giờ đi đã, nếu không thì đừng mong có sau này. Tôn Vĩnh Nhân chính là loại người như vậy, lúc nào cũng có thể cười được.

Sát thủ thấy hai phát súng mà không trúng mình, vì thế liền cẩn thận bước về bên này.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy tên này vẫn tiếp tục tiến tới, như vậy thì hai người đều sẽ nguy hiểm, hắn liền bình tĩnh nói: Tôi bây giờ đi ra, cậu phải cẩn thận đó. Nói xong thì vỗ vỗ vai Tôn Vĩnh Nhân.

Nước mắt Tôn Vĩnh Nhân thiếu chút nữa thì rơi ra, hắn hận không thể tự cho mình mấy bạt tai, nếu sớm học bắn súng cho giỏi thì hôm nay làm sao có chuyện, hắn hiểu rõ bên ngoài lúc này có bao nhiêu nguy hiểm, vì thế lúc này hắn đã coi Diệp Thiên Vân là bằng hữu chân chính.

Diệp Thiên Vân cười cười với hắn, sau đó thì vận hành nội công, dùng cảm giác quan sát bốn phía, sau đó đột nhiên vọt về phía bên trái, chính là dùng Thiên Vân bộ mà hắn vẫn luyện thường ngày.

Sát thủ phản ứng rất nhanh, tên này nhìn thấy có người tới thì lập tức bắn một phát.

Trước một khắc khi tên sát thủ nổ súng Diệp Thiên Vân đã cảm nhận được, vì thế rất nhẹ nhàng né được viên đạn.

Diệp Thiên Vân không phải là đoán hướng đạn, vì tốc độ của viên đạn là từ 300 đến 500 mét/giây, nếu đợi đối phương nổ súng rồi mới né thì có trời tránh được, Cái Diệp Thiên Vân phán đoán chính là động tác cùng hướng của thân thể đối phương vì thế mà hắn có thể tránh được đạn.

Phát đạn đầu tiên bắn hụt, tên này cũng hơi sững sốt, đợi đến lúc hắn kịp phản ứng thì Diệp Thiên Vân đã chỉ còn cách hắn 5 mét thôi, vì thế, hắn rất hoảng sợ, nhanh chóng bắn thêm hai phát.

Thân hình Diệp Thiên Vân hơi dừng lại, sau đó liên tục đổi hướng hai lần, rồi vươn tay trái đánh ra chiêu Tiên Bộ Băng Quyền.

Tên sát thủ không ngờ là Diệp Thiên Vân còn có thể công kích hắn, mà khi cận chiến thì súng không có tác dụng lớn, vì thế hắn liều mạng lui lại, một mặt dùng tay trái đẩy ra ngoài, hy vọng có thể ngăn được một quyền này của Diệp Thiên Vân.

“Thịch” một tiếng, tay tên sát thủ bị đánh trúng, rồi chỉ trong chớp mắt thì cảm giác đau đớn truyền lại khiến hắn rất khó chịu. Sau đó thì tiếng xương gãy vang lên, tiếng đầu khớp xương gãy truyền đến tai tên sát thủ rất rõ ràng. Rồi cuối cùng, cơn đau ập thẳng tới đỉnh đầu hắn!

Ý niệm cuối cùng trước khi mất đi tri giác của tên sát thủ này chính là: Mẹ nó đây còn là con người sao? Thật sự không thể tin được có ai lại có lực lượng lớn đến vậy.

Diệp Thiên Vân thấy vậy nhưng lại không có ý dừng tay, “phải thừa cơ hắn bệnh mà lấy mạng luôn”. Tên sát thủ này trong mắt Diệp Thiên Vân chỉ còn là người đã chết. Cánh tay trái của Diệp Thiên Vân tăng tốc, trực tiếp hướng cổ tên sát thủ, vọt luôn.

Không có chút thừa thãi nào, cổ tên sát thủ đã bị Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng nắm lấy, ngón tay hơi phát lực, sau đó thì thanh âm gãy nát vang lên. Tên sát thủ trong lúc hôn mê đã đi làm quỷ nơi địa phủ.

Diệp Thiên Vân nhìn lại tên sát thủ vừa chết, chỉ thấy mặt hắn rất dữ tợn, hơn nữa còn có vẻ vô cùng hoảng sợ và không thể tin nổi, sau đó Diệp Thiên Vân buông cổ hắn ra, rồi cúi đầu nhìn lại cánh tay phải của mình, vừa rồi hai phát đạn của tên sát thủ thì có một phát bị trúng, máu tươi không ngừng chảy xuống, còn truyền tới chút đau đớn. Tình huống vừa rồi đúng là nguy hiểm thật, nếu không phải động tác nhanh chút thì phát đạn đã bắn vào ngực rồi, đến lúc đó thì không biết là ai chết đây.

Sắc mặt Diệp Thiên Vân rất bình tĩnh, hắn nhẹ nhàng thở ra, đây cũng là lần đầu tiên hắn giết người, trong lòng có chút phức tạp, một người một giây trước còn sống mà giờ đã thành thi thể, xem ra tính mạng con người thật là nhỏ bé. Trước kia mặc dù hắn giao thủ cùng võ giả cũng bị đánh thành trọng thương, nhưng mà trong lòng thì có cảm giác khác, dù sao trọng thương và chết khác nhau rất nhiều.

Nhưng mà sau vài giây suy nghĩ thông suốt, nếu như không phải trong hai tên sát thủ có một tên chết, thì giờ đúng là người chết ta sống rồi.

Tôn Vĩnh Nhân nhanh chóng chạy lại hô: Thiên Vân, anh không có gì chứ! Hắn vẫn luôn quan sát tình hình bên này, vì thế một kích của Diệp Thiên Vân vừa rồi khiến trong lòng hắn nổi sóng, thậm chí còn sợ hãi, có thể nói là cực kỳ sợ hãi!

Thật là đáng sợ! Công phu biến hướng vừa rồi của Diệp Thiên Vân nháy mắt có thể chuyển hướng bốn lần, ngay cả súng cũng không bắn trúng, đây là tốc độ gì? Một quyền có thể đánh gãy tay tên sát thủ, vậy cần lực lượng thế nào đây?

70. Chương 70: Lời Hứa Đáng Ngàn Vàng

Tôn Vĩnh Nhân nhìn mặt Diệp Thiên Vân không đổi sắc chút nào, trong lòng hắn cũng thầm bội phục, trên người bị trúng một phát đạn sao có thể không đau, Diệp Thiên Vân này quả thật có thể coi là nam nhân sắt đá, đối với địch nhân đã tàn nhẫn, đối với chính mình lại càng tàn nhẫn hơn. Tôn Vĩnh Nhân suy nghĩ một hồi rồi nói: Sau trận chiến ngày hôm nay, Diệp Thiên Vân anh chính là bằng hữu của tôi, vô luận là ở đâu, dù có chuyện gì, chúng ta mãi mãi là bằng hữu.

Lời này tuy là có chút không mạch lạc, nhưng mà Diệp Thiên Vân có thể nghe rõ, hắn gật đầu hiểu ý: Chúng ta là bằng hữu.

Diệp Thiên Vân trả lời rất đơn giản, nhưng mà câu nói này làm Tôn Vĩnh Nhân hưng phấn vô cùng, hắn múa may, có chút như là thần kinh vậy, tự nhủ: Giác ngộ của tôi chính là kết bạn với những người như anh, cao thủ siêu cấp, thâm tàng bất lộ.

Diệp Thiên Vân cũng không quan tâm lời Tôn Vĩnh Nhân nói, hắn chỉ xé một mảnh vải trên áo, quấn vào chỗ tay bị bắn để cầm máu, rồi lại châm thuốc.

Đúng lúc này thì có hai chiếc xe đi tới, thấy vài người đang nằm ven đường, mấy chiếc này vội chạy trốn còn nhanh hơn cả máy bay, chân ga đạp cực điểm, tính mạng trọng yếu mà.

Diệp Thiên Vân thấy vậy chri cười, sau đó nghĩ lại cảnh chiến đấu hiểm ác vừa rồi, Kim Chung Tráo của mình còn chưa đạt tới trình độ có thể chống đạn được, hiện giờ tuy là đạn trong cơ thể, nhưng mà cũng không tổn hại đến xương, mặc dù mới là tầng thứ ba nhưng tác dụng đúng là không tồi.

Phải biết là uy lực của đạn không phải nhìn ở lực xuyên thấu, mà là ở lực sát thương, bởi vì khi đạn bắn lên người là một lỗ nhỏ, nhưng sau khi vào cơ thể sẽ phá hư một khối tổ chức của thân thể khá lớn, tưởng tượng cũng biết là nguy hiểm, mà hơn nữa khi đạn chuyển động còn phát ra nhiệt lượng rất lớn, vì thế đạn rất đáng sợ!

Kim Chung Tráo của Diệp Thiên Vân có thể giữ đạn cố định bên trong cơ thể, có thể nói sự cứng cỏi của cơ thể hắn hơn thường nhân cả 10 lần, cho nên tác dụng của Kim Chung Tráo này thật lớn, nếu không thì hắn đã bị bắn thủng cánh tay rồi.

Nghe nói người luyện thành có thể trong tình huống đặc biệt chặn được đạn. Chắc là tầm bắn xa, đạn đã yếu đi, lực xuyên thấu không còn, mà vừa rồi Diệp Thiên Vân chỉ cách khẩu súng 10 mét, vết thương nhẹ thế này đã là rất giỏi rồi.

Tôn Vĩnh Nhân vừa bình tĩnh lại, hắn thấy Diệp Thiên Vân đang hút thuốc, cảm thấy hào khí không nói nên lời, vì thế sùng bái nói: Nghề của anh là bảo tiêu sao? Thân thủ là luyện thể nào thành? Tôi vừa rồi thấy anh có thể biến hướng đến mấy lần, dán trên mặt đất mà cứ như đang bay, nếu không phải biết anh, tôi đã nghĩ anh là thần rồi, quá khoa trương đi, cư nhiên có thể tránh cả đạn. Hiện giờ Diệp Thiên Vân có mang phân chó ra cho Tôn Vĩnh Nhân, hắn cũng sẽ vội vàng cất kỹ.

Diệp Thiên Vân thở khói ra hồn nhiên nói: Cái đó là gì chứ, chỉ là may mắn thôi.

Tôn Vĩnh Nhân vội như điên, hỏi ngược lại: May mắn? Tôi sao không có loại may mắn đó? Anh chắc là luyện công phu Trung hoa rồi! Tôi hôm nay mới được nhìn thấy, quả là thần kỳ! Nếu như tôi có thể luyện đến mức như vậy, sau này còn sợ gì...

Diệp Thiên Vân cũng không nghe Tôn Vĩnh Nhân nói nhảm nữa, hắn đang muốn hút thêm điếu thuốc nữa thì lại nghe thấy thanh âm của xe cảnh sát, sau đó thì có hai xe cảnh sát tiến tới, đến trước mặt họ mới dừng lại.

Ba gã cảnh sát từ trong xe đi ra, trong tay mỗi người đều mang súng, sau đó một người nói: Giơ tay lên đầu, cầm cử động.

Diệp Thiên Vân và Tôn Vĩnh Nhân cũng giơ tay lên, cảnh sát đứng là luôn đến muộn, hai thằng sát thủ chết queo rồi, hơn nữa Diệp Thiên Vân đã hút xong 1 điếu thuốc, bọn họ mới đến.

Hai cảnh sát đi đến bên hai người bọn họ, dẫn họ vào trong xe rồi dẫn về. Tôn Minh Vũ đi tới đánh giá Tôn Vĩnh Nhân hồi lâu rồi mới ôm lấy hắn nói: Tôn Vĩnh Nhân con không sao chứ? Mới vừa rồi nhận điện thoại làm ta giật cả mình, còn tưởng là con xảy ra chuyện! Tôn Minh Vũ giờ phút này chỉ là một người cha, vàng hào quang đã bị tình thương che lấp, chỉ còn lại tình thương của người cha thôi.

Ánh mắt của Tôn Vĩnh Nhân thoáng có chút kích động, gật đầu nói: Con không sao, chẳng qua là hai bảo tiêu đã chết, chính Thiên Vân cứu con, nếu không thì thật là cha không còn gặp lại được con đó.

Tôn Minh Vũ cảm kích nhìn Diệp Thiên Vân, nói: Đại ân không thể nói hết, nếu như không có cậu, tôi thật là có thể mất Vĩnh Nhân rồi, sau này tôi xin hậu tạ! Thương nhân tuy trọng lợi nhưng cũng trọng chữ tín, lời này tuyệt đối không sửa.

Diệp Thiên Vân chỉ gật đầu nói: Kỳ thật cũng không có gì, chẳng qua là nhấc tay thôi.

Vương Vĩnh Cường cũng ở bên cạnh, nghe xong thì cười cười nói: Vẫn là Thiên Vân cảnh giới cao thâm, lão Tôn người liệu mà cảm ơn đi nhé, nếu không phải là tôi kêu Thiên Vân dẫn Vĩnh Nhân đi chơi, vậy thì đã có chuyện rồi!

Tôn Minh Vũ gật đầu, sau đó ánh mắt lại biến thành âm trầm, nói: Tôi còn tưởng là để Vĩnh Nhân tránh chút phong ba cho qua đi, không ngờ là bọn chúng đã biết là con của tôi rồi mà vẫn còn dám xuống tay, thật là can đảm nhỉ! Sắc mặt của lão biến đổi rất nhanh, mới vừa rồi còn là khuôn mặt quan tâm của người cha, thế mà trong nháy mắt đã lạnh lẽo như vậy rồi.

Vương Vĩnh Cường gật đầu nói: Vĩnh Nhân lần này đúng là chọc phải chuyện không nhỏ, nhưng mà cũng không cần phải phái sát thủ tới, tôi thấy ông cũng nên cẩn thận một chút.

Diệp Thiên Vân nghe những lời bọn họ nói, cũng mặc kệ không quan tâm lắm, chỉ nói: Đây không phải là chỗ nói chuyện, cứ về trước rồi nói.

Vương Vĩnh Cường còn đang muốn nói chuyện tiếp, thì một người cảnh sát khoảng 50 tuổi đi tới, có chút xin lỗi nói: Lão Vương à, hiện giờ hai người bọn họ còn chưa được thả về, Cảnh cục chúng tôi còn cần họ hỗ trợ điều tra, anh cũng đừng làm khó tôi mà! Lão nói rất chí tình, đúng là khiến Vương Vĩnh Cường không có cơ hội mở miệng.

Vương Vĩnh Cường nghe xong thì gật đầu, nói: Lão Từ cứ yên tâm, tôi hiểu mà, ai cũng không thể chạy cửa sau được, tôi sẽ sớm cho người đến đón họ. Diệp Thiên Vân vừa nghe xong mới biết, hóa ra người này chính là người lần trước giúp hắn: Từ cục trưởng.

Từ cục trưởng nghe xong, gật đầu nói: Như vậy là tốt rồi, anh cứ yên tâm, hai người họ đã có tôi chiếu cố, sẽ không có chuyện gì đâu. Lão đầu tiên là nói khiến Vương Vĩnh Cường và Tôn Minh Vũ yên tâm đã,

Vương Vĩnh Cường ở bản địa cũng khá hùng mạnh, mà Tôn Minh Vũ là thương nhân Hương Cảng, có cống hiến với sự phát triển của thành phố, đương nhiên là phải được coi trọng.

Cảnh sát đang kiểm tra hiện trường vụ án, có hai người cầm máy ảnh chụp các nơi, phong tỏa nửa đoạn đường, các xe cộ qua lại đều phải đi chậm.

71. Chương 71: Anh Chờ Đó

Tôn Vĩnh Nhân vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân đi tới bệnh viện trước, còn hắn thì phải tới Cảnh cục, hai người sẽ không còn giao lưu được, vì thế hắn liền nói vừa rồi mình chạy trốn rồi lẩn trên đường, hiện giờ đầu bị đau, cũng muốn đi kiểm tra.

Vì thế hai người được đưa đến bệnh viện, nhưng mà lại có thêm hai cảnh sát làm “hộ vệ” đi kèm, Diệp Thiên Vân nhìn Tôn Vĩnh Nhân một chút rồi nói: Đầu cậu đau sẽ không bị ảnh hưởng đến trí nhớ chứ?

Tôn Vĩnh Nhân nhất thời hiểu ý, hắn giả vờ ôm đầu, ảo não: Tôi con mẹ nó vừa muốn nhớ lại, đầu lại thấy ong ong, căn bản là không nhớ được gì cả. Hắn vừa nói xong, hai gã cảnh sát đành bất đắc dĩ nhìn nhau, rồi giả vờ như cái gì cũng không biết.

Phía sau hai người thanh niên này chính là Vương Vĩnh Cường và Tôn Minh Vũ, nếu như đắc tội với bọn họ, người thứ nhất tìm đến cửa chính là chính phủ, thành phố phát triển vẫn cần bọn họ cống hiến, chính phủ muốn chính là thành thị muốn, mà thành thị muốn chính là quốc gia muốn, quốc gia muốn cũng là người dân cũng muốn, mà nhân dân là người làm chủ, Cảnh cục lại phục vụ cho dân, cho nên muốn phục tùng sự lãnh đạo của nhân dân, tất nhiên không thể đắc tội với hai thanh niên này. (Thật là thâm thúy quá đi !!)

Tôn Vĩnh Nhân căn bản là chẳng sao cả, hắn vào bệnh viện kiểm tra chỉ là não chấn động rất nhỏ, còn cần lưu lại quan sát, hắn không khỏi mừng bệnh viện gian manh, vốn chẳng sao vào khám tí là lại có bệnh.

Diệp Thiên Vân cũng tốt, chỉ là lấy viên đạn ra, sau đó băng bó một chút, sau đó thì liền cùng một cảnh sát về Cảnh cục.

Kỳ thật thì mình hắn đi là tốt nhất, hai người đi đường mà không nhất trí thì có lẽ sẽ gặp chuyện, không bằng đi một mình thì chẳng có chuyện gì.

Tới Cảnh cục, Diệp Thiên Vân liền đem những chuyện đã trải qua nói ra, chỉ có điều là sự mạnh mẽ của bọn sát thủ bị giảm đi, nếu không thì hắn không tránh được liên quan.

Pháp luật quy định khi đang bị hành hung, giết người, cướp bóc, cưỡng gian, bắt cóc mà dùng phương pháp bạo lực an toàn thì được coi là phòng vệ, còn nếu làm thương vong hoặc xâm hại tính mạng người khác thì không thuộc về hành vi phòng vệ, mà phải chịu trách nhiệm pháp luật.

Lời này hình như rất hợp lý trong trường hợp của Diệp Thiên Vân, chỉ là phía dưới còn có bổ sung, lúc phòng vệ có áp dụng đúng lúc hay không, đối phương nếu lúc đó đang xâm hại người, vậy thì hợp pháp! Nhưng nếu đối phương đã đánh mất năng lực xâm hại, vậy là bất hợp pháp.

Kỳ thật thì Diệp Thiên Vân đã sớm làm hành vi bất hợp pháp, ít nhất thì thời điểm phòng vệ đã qua, sát thủ sau khi trúng Băng quyền thì đã thiếu chút nữa “đứt”, thẳng đó đã trực tiếp hôn mê thì làm sao còn năng lực nổ súng nữa!

Lần trước, sau khi hắn bị điều tra về chuyện giúp đỡ Hàn Vận thì đã có tìm hiểu phương diện này, cho nên đối với việc này rất rõ ràng, nếu không tới Cảnh cục hắn đã khai đúng sự thật rồi.

Diệp Thiên Vân kể lại mọi chuyện từ đầu tới đuôi, sau khi thực hiện hết trình tự điều tra liền định quay về võ quán, hắn cũng đã nhắc nhở Tôn Vĩnh Nhân nên nói thế nào, hơn nữa Tôn Vĩnh Nhân cũng đang trong bệnh viện.

Hắn vừa muốn đứng dậy, một người phụ nữ đã đẩy cửa vào, cẩn thận đánh giá một chút, chính là nữ cảnh sát tâm lý lần trước, đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Lý Nhược Lan cũng nhìn thấy Diệp Thiên Vân, nàng đánh giá hắn trên dưới một lần rồi cười lạnh nói: Tôi còn tưởng là ai, không ngờ tới anh cũng lại mắc phải chuyện này, đến Cảnh cục cảm giác không tồi chứ! Lời

này đúng là rất âm độc, cắt đứt đường lui của hắn, phụ nữ đôi khi chính là thù rất dai, tuyệt đối không nên chọc tới nàng.

Diệp Thiên Vân cười nhẹ, nói: Đã lâu rồi không thấy người thiếu lịch sự như vậy, ngay cả đến chuyện cũng chưa hỏi đã vu hãm cho người khác, hệ thống công an chẳng lẽ đều làm việc và xử lý án như vậy sao?

Lý Nhược Lan hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó quay đầu hỏi người công an lấy lời khai kia: Hắn lại làm chuyện gì vậy? Có phải là đánh người trọng thương không? Bộ dáng tức giận của nàng quả thật vô cùng xinh đẹp, căn bản là không hợp với tuổi chút nào, làm cho mọi người trong phòng đều thấy ngẩn ngơ.

Anh chàng ghi lời khai vội phản ứng lại, xấu hổ nói: Chị Lý, hắn không đả thương người, nhưng người quả thật đã chết, chúng ta...

Còn chưa đợi anh chàng này nói xong, Lý Nhược Lan đã cắt đứt lời hắn nói, nàng trào phúng nói với Diệp Thiên Vân: Ha ha, tôi đúng là đã đoán sai, anh không đả thương người, mà là anh đánh chết người. Anh còn gì để nói không?

Diệp Thiên Vân nhìn nàng một chút, nữ cảnh sát này mặc dù rất đẹp, nhưng mà làm chuyện gì cũng chẳng thêm biết hậu quả, cũng không biết nàng làm sao làm lên tới chức giám sát, hơn nữa lại là người có thù tất báo. Đúng là “Độc của Thanh Trúc Xà, châm của Hoàng Phong, cả hai đều độc, nhưng cũng không bằng trái tim nữ nhân” vì biết nói gì với nàng cũng vô ích, thế nên Diệp Thiên Vân không nói nữa.

Lý Nhược Lan thấy Diệp Thiên Vân “mềm” hắn, trong lòng rất thoải mái cười nói: Sau này đi cải tạo cho tốt, đi ra đừng có làm như vậy nữa. Cảm giác thành tựu lúc này khiến nàng như muốn bay lên vậy, thật sự là khoái lạc vô cùng.

Anh chàng ghi lời khai nghe xong, cười khổ nói: Chị Lý, hắn là tội hỗ trợ điều tra, có kẻ cướp cầm súng giết người, hắn vì cứu người mà, em vừa rồi còn chưa nói xong...

Lý Nhược Lan hiện giờ thấy rất xấu hổ, nàng chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui luôn vào thôi, thật là vừa mới lên mây đã bị đá ngay xuống đất, vừa rồi nói xong lời cuối đúng là mình vô lý, đang muốn tìm cớ lảng đi, nhưng nhớ lại lần trước cũng ra ngoài như vậy, nên nhất thời nàng cắn chặt răng, đứng yên ở đó.

Diệp Thiên Vân nhìn nàng một chút, nàng mặc áo sơ mi màu lam, váy ngắn màu đen, mặc dù không thay đổi quá lớn so với lần trước, nhưng mà bộ quần áo làm cho khí chất của nàng được bộc lộ, khiến người khác khó tả được, kính mắt màu vàng có vẻ rất thành thực, ngũ quan không chỗ nào không đẹp, là một nữ nhân vô cùng quyến rũ, vóc người thon dài, nhất là đôi chân kia, cảm giác như là ngọc tạo thành, nếu như tính tình không phải như vậy, đích xác được coi là nữ nhân cực phẩm.

Không khí trong phòng rất nặng nề, anh cảnh sát vừa rồi ghi lời khai ho khan một chút rồi nói: Diệp tiên sinh giúp chúng tôi điều tra cũng xong rồi, nếu như không có chuyện gì thì có thể đi.

Diệp Thiên Vân phục hồi tinh thần lại, nghe xong thì gật đầu, nói: Tốt, nếu như có chuyện gì thì cứ liên lạc lại cho tôi, tôi rất vui lòng hỗ trợ điều tra.

Lý Nhược Lan nhìn Diệp Thiên Vân vừa rồi không ném đá xuống giếng, nghĩ lại mình liền thấy xấu hổ, nhưng mà lời mềm mỏng thì không nói ra được, nàng chỉ biết cúi đầu không nói, trong lòng không biết có cảm nhận gì.

Diệp Thiên Vân đứng lên chậm rãi nhìn Lý Nhược Lan một chút, rồi thông thả nói: Hy vọng cô lần sau không nên như vậy, hẹn gặp lại! Nói xong thì liền đi ra ngoài.

Lý Nhược Lan vốn còn đang suy nghĩ xem có nên hướng hắn xin lỗi không, nhưng mà Diệp Thiên Vân lại nói những lời khiến nàng cảm thấy rất chói tai, cứ như là thị uy với nàng vậy, vì thế, nàng hung hăng vứt tư liệu lên bàn, nói bằng giọng cảm hận: Anh chờ đó.

72. Chương 72: Chuyển Dời Tầm Mắt

Lúc hắn đi tới võ quán, vừa muốn đi vào thì nhìn thấy một chiếc xe rất thảm, nóc xe sập hẳn xuống, kính thủy tinh thì hoàn toàn bị đánh vỡ nát hết, cửa xe thì toàn vết xước, toàn bộ những thứ có thể dùng đều bị phá sạch, nhìn thì không còn nhận ra được là loại xe gì nữa, chỉ thấy dưới đất có cái biển số xe: ACE 229.

Diệp Thiên Vân nhíu mày, đây là xe của hắn, sao giờ lại biến thành thế này? Nếu như không phải nhìn thấy cái biển số, hắn căn bản là không nhận ra luôn.

Cái xe Pasate này theo hắn đã hơn 2 tháng, từ lúc học lái xe xong vẫn dùng nó mà thôi, hơn nữa 2 tháng trước nó vẫn còn là xe mới, Diệp Thiên Vân rất trân trọng chiếc xe này, bình thường dùng đều rất cẩn thận, chưa bao giờ để xước sơn cả. Không ngờ được có người dám đập xe của hắn, còn may là trong xe không có gì quan trọng cả.

Nghĩ đến đó, Diệp Thiên Vân liền đi vào võ quán tìm bảo an, hỏi: Xe của tôi làm sao bị đập? Cậu có nhìn thấy ai làm không? Ngờ khí của hắn nghe rất bình thường, nhưng mà người nghe lại thấy có chút dị thường.

Anh chàng bảo an lắc đầu, nói: Thật xin lỗi Diệp tiên sinh, tôi cũng không biết là ai đập xe, lúc tôi tới thì đã thế này rồi.

Diệp Thiên Vân nghi hoặc nói: Vậy trước khi cậu đến thì là ai chịu trách nhiệm? Người đó giờ ở đâu?

Anh bảo an cười khổ nói: Bảo an trước đã bị Thạch tiên sinh đuổi về rồi, lúc tôi đến thì đã không còn thấy người đó nữa, xem ra chắc là Thạch tiên sinh biết việc này. Diệp Thiên Vân nghe xong thì gật đầu, sau đó không đứng lại nữa mà đi luôn lên lầu.

Lên tới lầu hai thì đã có rất nhiều đệ tử đang luyện quyền, Thạch Thanh Sơn đang chỉ đạo cho bọn họ, Thạch Thanh Sơn nhìn thấy Diệp Thiên Vân về, liền vội vàng đi đến nói: Sư phụ nhìn thấy cái xe rồi phải không, hôm nay thấy có người đến võ quán đập phá, bảo an không biết là làm cái gì, tôi đuổi việc hắn rồi.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một lúc lâu, cũng không nhớ đến là kết oán với ai mà lại đi đập xe của mình. Nếu nói là võ giả thì cũng quá là gượng ép, bọn họ không làm cái việc vớ vẩn này, còn lại càng không có người khác.

Thạch Thanh Sơn thấy Diệp Thiên Vân còn đang nghĩ đến cái xe, vì thế hỏi: Sư phụ yên tâm đi, chúng ta cũng không tổn thất gì, xe của công ty Vương thúc đều có bảo hiểm, công ty bảo hiểm sẽ bồi thường.

Diệp Thiên Vân gật đầu không nói gì cả, hắn cũng không phải đau lòng vì cái xe, hắn chỉ đang suy nghĩ xem người nào có thể làm chuyện này, sau này còn biết mà đề phòng, nhưng mà hắn nghĩ mãi cũng không có kết quả, vì thế quyết định không nghĩ nữa.

Thạch Thanh Sơn lại nói thêm: Mới rồi Vương thúc có gọi điện cho anh, chú nói gọi cho anh thì không thấy nghe, nên hỏi anh về chưa, và nói lát nữa sẽ qua tìm anh.

Diệp Thiên Vân sờ sờ túi, thấy quả nhiên là mất di động, có thể là lúc đánh nhau với sát thủ bị rơi, vì thế liền nói với Thạch Thanh Sơn: Điện thoại của tôi mất rồi, cậu giúp tôi gọi điện lại, nói là tôi đã về rồi. Thạch Thanh Sơn nghe xong hiểu ý gật đầu, sau đó đi gọi điện.

Diệp Thiên Vân đi thẳng về phòng mình, đầu tiên thì nhìn lại miệng vết thwong, sau đó thì tắm rửa thay quần áo, mới rồi cùng đánh nhau với tên sát thủ thì quần áo đã bẩn hết, hơn nữa nhiều chỗ bị rách, xem ra là không mặc được nữa rồi. Rồi Diệp Thiên Vân lại móc hết những thẻ bạc còn sót lại ra.

Vốn lúc ở Hải Thiên đã định đổi chúng ra rồi, nhưng mà Tôn Vĩnh Nhân lại muốn giữ lại để lần sau chơi, cho nên mới nhét thẻ bạc vào túi hắn.

Không ngờ tới lại gặp phải sát thủ, còn may là không sao, nếu không thì hơn trăm vạn này bay rồi. Hắn vừa nghĩ vừa ném mấy cái thẻ bạc vào trong ngăn kéo.

Diệp Thiên Vân vừa mới ngồi xuống ghế salon thì có người gõ cửa, sau đó thì hắn đứng dậy ra mở cửa, hóa ra là Vương Vĩnh Cường, nên vội cười nói: Hôm nay không bận chứ? Công việc ở tửu điểm thế nào rồi? Nói xong thì chỉ vào sa lon mời Vương Vĩnh Cường ngồi.

Vương Vĩnh Cường ngồi xuống rồi thở dài nói: Chuyện gì cũng không dễ dàng, thương thế của cậu thế nào rồi? Tôi lúc đi thật sự không phát hiện ra, sau mới biết cậu trúng đạn, cậu có thể chịu đến lúc đó, vết thương này nên xử lý nhanh, không thì lại hối hận cả đời.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: Tôi bị thương nên tôi hiểu, không có gì lớn đâu, chỉ là nhẹ thôi, qua không lâu là khỏi. Nói xong thì Diệp Thiên Vân móc ra bao thuốc mời Vương Vĩnh Cường.

Vương Vĩnh Cường khoát tay nói: Thôi, con gái tôi cấm tôi hút thuốc, nghe nói là hai ngày còn cấm rượu nữa, tôi nếu bị phát hiện thì rất thảm đó. Nói xong thì Vương Vĩnh Cường lại tự cười cười.

Diệp Thiên Vân nghe vậy thì thu bao thuốc lại, rồi tự mình châm một điếu, mới nói: Mọi người có sở thích riêng, nếu không có thì rất vô vị rồi.

Vương Vĩnh Cường gật đầu nói: Đúng vậy, tôi hôm nay chủ yếu đến gặp cậu để xem qua thương thế, mặt khác là có một việc muốn nói với cậu. Diệp Thiên Vân gật đầu, biết Vương Vĩnh Cường đến tất có việc, nếu không chẳng nhẽ lại đang bận đến tán dóc sao.

Chỉ thấy Vương Vĩnh Cường nói tiếp: Ngày hôm trước thư ký của tôi có nói, Thanh Phong võ quán đã thành đệ nhất võ quán của thành phố, tôi muốn nghe ý kiến của cậu về việc này.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, việc Thanh Phong võ quán trở thành võ quán đệ nhất tất nhiên sẽ dẫn đến nhiều điều bất mãn, ít nhất là phía thực lực thì chưa được, mấy người Trương Lượng cùng Thạch Thanh Sơn đều có thể ứng phó được những chuyện bình thường, chỉ sợ là có cao thủ đến phá quán thôi.

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân nhìn Vương Vĩnh Cường nói: Chuyện này khó nói, mấu chốt nằm ở việc võ quán sau này muốn phát triển thế nào, nếu như muốn võ quán rạng danh, vậy thì tôi cho rằng nên tăng lực tuyên truyền, trực tiếp nghênh đón các sự khiêu chiến. Còn nếu như muốn phát triển thời gian dài, tôi cảm thấy nên hạ thấp chút, nhất định có thể truyền thừa võ quán về sau. Cần gì nổi danh cho mệt, thường thì danh tiếng của võ quán cũng không lâu, cuối cùng chỉ là hữu danh vô thực thôi.

Những lời nói này lập tức làm ánh mắt Vương Vĩnh Cường sáng ngời, vì thế ông ta gật đầu nói: Cậu nói không sai, chúng ta không thể để danh tiếng võ quán quá lớn, nhất định cứ nên để Thạch Thanh Sơn quản lý võ quán về sau, tốt nhất là cần hạ thấp danh tiếng xuống, chẳng qua hiện giờ tôi sợ đã là cười hổ khó xuống, lại đang đứng đầu sóng ngọn gió, làm sao có thể an toàn thoái lui.

Diệp Thiên Vân trầm mặc một hồi rồi nói: Như vậy chúng ta có thể tổ chức một hội võ quán tỉ thí, xin mời tất cả các võ quán tham gia, một lần nữa tiến hành xếp thứ tự, tin là bọn họ nhất định hứng thú.

73. Chương 73: Không Mưu Mà Hợp

Diệp Thiên Vân châm điếu thuốc, nói: Nếu như không phải võ quán lên báo, tôi cũng không cần dùng đến loại phương pháp này, chỉ có cách giờ chuyển tiêu điểm lên những trận đấu này, chúng ta mới không bị vào tầm ngắm của đối thủ. Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng không hy vọng danh tiếng của võ quán quá lớn, nếu không thì chuyện càng lúc càng nhiều, đến lúc đó thì càng bận rộn, hơn nữa danh tiếng võ quán lớn cũng không có kết cục tốt.

Vương Vĩnh Cường nghe xong cũng trầm chấp nhận, sau đó thì kỳ quái hỏi: Thiên Vân, tôi vừa đi qua chỗ cái xe của cậu, sao lại bị biến thành phế liệu thế!

Diệp Thiên Vân cũng có chút nghi hoặc nói: Tôi để xe ở cửa của võ quán, hôm nay về đã thấy như vậy rồi, cũng không biết là kết oán với ai, nhưng mà có thể khẳng định không phải là người tập võ, võ giả bình thường không làm loại chuyện này.

Vương Vĩnh Cường sờ sờ đầu mình, nói: Xe thì không có vấn đề gì, công ty bảo hiểm sẽ xử lý, tôi chỉ sợ có người phiền toái đến cậu, cậu tốt nhất nên đề phòng. Còn nữa, Tôn Vĩnh Nhân phải ở trong viện mấy ngày, có cảnh sát ở bên trong bảo vệ, ít nhất bọn kia cũng không dám ra tay, hai ngày sau là Tôn Vĩnh Nhân có thể ra viện.

Diệp Thiên Vân gật đầu, mặc dù xe của hắn bị đã bị người ta đập, nhưng mà ít nhất cũng biết là có người đang định đối phó mình, mà đây cũng coi như là một dấu hiệu, giống như nói “Tái ông thất mã” cũng không thể nói là chuyện xấu.

Vương Vĩnh Cường nhìn đồng hồ rồi nói: Hôm nay, may là có cậu, nếu không thì tôi cũng không có biện pháp mà trả lời Tôn Minh Vũ, lão ca đúng là phải cảm ơn cậu, đợi lúc nào tôi rồi sẽ mời cậu ăn cơm. Hiện giờ cũng không còn sớm nữa, tôi về đây, về chuyện thi đấu của võ quán, cứ để Thạch Thanh Sơn là được, để cho nó rèn luyện một chút, như vậy cũng có chỗ tốt cho nó. Còn chuyện xe thì cứ giao cho tôi, công ty có người chuyên lo việc này, ngày mai sẽ có người mang xe cho cậu, nếu không thì cũng không tiện lắm. Vương Vĩnh Cường nói xong thì vội vã ra về.

Diệp Thiên Vân đưa hắn xuống đến lầu hai, lúc này đám đệ tử cũng không còn nhiều, chỉ có mấy người đang nói chuyện phiếm, vì thế Diệp Thiên Vân liền nói: Sáng nay dạy các cậu Tha Thủ đã luyện đến đâu rồi? Mỗi người luyện một lần cho tôi xem.

Cả đám Thạch Thanh Sơn nghe thấy thế liền lập tức đứng dậy, mỗi người đều thực hiện lại động tác một lần, kỳ thật thì hôm nay bọn họ đã luyện tập kỹ “Nhất Thối, Nhị Tiễn, Tam Toàn” rồi, mặc dù 3 động tác này khi luyện quyền bình thường đều có, nhưng mà chính thức nắm giữ thì cũng rất khó khăn.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy bọn họ nắm chắc chưa tốt lắm, hắn liền trầm ngâm nói: Tôi bây giờ làm lại một lần, các cậu nhìn cho kỹ, mấy động tác này không dễ mà nắm được, tối hôm nay hãy luyện mỗi người 2.000 lần, luyện hết mới được đi ngủ.

Nói xong hắn liền làm lại động tác một lần.

Mấy người kia nghe xong thì thậm chí hít một hơi khí lạnh, cho dù là làm một động tác mất 2 giây mà làm liền không nghỉ, thì làm xong cũng mất hơn 1 tiếng, tổng cộng 3 động tác, vậy thì có mà luyện đến sáng, điều này cũng quá độc ác rồi, mặc dù bình thường huấn luyện cũng rất khổ, nhưng mà cũng chưa đến mức không cho ngủ.

Thạch Thanh Sơn vội chạy lại cười cười, nói: Sư phụ, anh xem giờ cũng hơn 10 giờ rồi, chúng tôi mà luyện hết thì cũng phải đến 4,5 giờ, hơn nữa luyện nhiều quá cũng không tốt, hay là hôm nay luyện một ít, ngày mai luyện tiếp có được hay không?

Diệp Thiên Vân nhìn họ một lần, rồi nói: Các cậu 4 giờ thì ngủ, sáng sớm thì dậy muộn chút cũng được, động tác phải hoàn thành, không nên để trễ thời gian, bắt đầu đi.

Mấy người Trương Lượng cùng Thạch Thanh Sơn vẻ mặt rất khó coi, nhưng cũng bắt đầu tập, Diệp Thiên Vân ở bên cạnh nhìn, bọn họ có muốn lười cũng không được.

Mấy người bọn họ không phải sợ bị mắng, vì Diệp Thiên Vân sẽ không mắng bọn họ, họ chỉ sợ Diệp Thiên Vân sau này không dạy họ nữa, vì thế cả đám đều chăm chỉ tập luyện, không chút nào dám lơ là.

Diệp Thiên Vân nhìn bọn họ một lúc, sau đó bắt đầu luyện Thiên Vân bộ, mỗi lần luyện hắn đều tỉ mỉ cảm nhận, hơn nữa tốc độ cũng càng lúc càng nhanh. Động lực luyện tập của hắn rất đơn giản, chỉ cần có tiền sbuoj là vô cùng cao hứng rồi, cho dù chỉ là một chút.

Cả đám Thạch Thanh Sơn đã phải nghỉ đến vài lần, nhưng mà họ vẫn chưa thấy Diệp Thiên Vân nghỉ ngơi, hắn cứ như là một cỗ máy tốc độ cao vậy, chỉ đơn thuần luyện bộ pháp, phản phát như không bao giờ mệt mỏi vậy. Điều này cũng làm gương cho bọn họ, nhất định là sư phụ không đi ngủ, đồ đệ cũng không đi.

Lúc Diệp Thiên Vân tập là lúc 10 giờ, đến 4 giờ sáng hôm sau hắn mới ngừng tập đi ngủ, sau khi tỉnh lại thì xuống lầu, hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, ngày mai đã phải về trường học, hắn phải chuẩn bị một chút, nhất là hôm qua lúc đánh nhau điện thoại đã mất, quần áo cũng rách hết, thừa dịp có thời gian này thì đi ra ngoài mua ít đồ luôn.

Vừa mới xuống lầu hắn liền thấy ngay Thạch Thanh Sơn, vì thế không khỏi có chút kỳ quái, bình thường hắn là người dậy sớm nhất, hôm nay sao Thạch Thanh Sơn còn dậy sớm hơn, vì thế hắn đi tới hỏi: Đã dậy rồi à? Hôm nay xem ra rất chăm chỉ nhỉ!

Thạch Thanh Sơn nghe thấy vậy thì sắc mặt vô cùn khó coi nói: Sự phụ dậy thật sớm, tôi vừa mới nằm ngủ, không ngờ lại có một người bạn bị bệnh, vì thế vội vàng chạy về, hiện giờ mới định đi ngủ. Nói xong, Thạch Thanh Sơn vội chạy lên lầu, thoát nhìn thì mặt hần đầy oán niệm.

Lúc đi xuống lầu, cô tiếp tân Tiểu Linh thấy hần liền nói: Diệt tiên sinh, vừa rồi Vương tổng có gọi điện đến, nhưng mà điện thoại trong phòng anh không có người nghe, ông ấy nói lát nữa sẽ cho người đưa xe tới.

Diệp Thiên Vân nghe thấy thế chỉ gật đầu, không ngờ Vương Vĩnh Cường nhanh như vậy đã tìm một chiếc xe đến, vì thế hần nói: Chờ lát nữa cô cứ cầm lấy chìa khóa là được, tôi sẽ về lấy.

Rời khỏi võ quán, Diệp Thiên Vân định đi đến khu chợ, bởi vì khu chợ chỉ cách võ quán có 10 phút đi bộ, nhưng mà vừa đi hần liền thấy có chút không đúng, vì phía sau có mấy người cứ đi theo phía sau hần cả nửa ngày. Diệp Thiên Vân chỉ biết là phía sau có người, nhưng mà không nghĩ đến chúng đối phó hần.

Phía trước lúc này có một cái ngõ, mục tiêu của Diệp Thiên Vân chính là chỗ đó, hần cũng không nhanh không chậm mà đi đến đó, vừa đi vừa nghĩ: Mấy tên phía sau chắc cũng muốn theo mình vào đây.

74. Chương 74: Mày Cũng Là Xã Hội Đen Sao?

Thời gian không tới nửa phút sau, có ba tên côn đồ tiến vào, vừa rồi chúng thấy Diệp Thiên Vân đi vào đó, vì thế vội vàng theo vào. Chủ yếu là do quá đột ngột, không ngờ lại bị phát hiện, vì thế có chút xấu hổ.

Diệp Thiên Vân nhìn mấy tên này thấy tuổi cũng không tính là lớn lắm, có vẻ còn nhỏ hơn hần một ít, vì thế liền nói: Các người theo dõi ta làm gì?

Một tên côn đồ đeo khuyên tai kiêu ngạo nói: Đường này không phải của nhà mày, bọn tao đi vào không được à! Mẹ nó, mày muốn quần bọn tao sao? Nói xong hần còn nhìn Diệp Thiên Vân khiêu khích.

Diệp Thiên Vân thấy mấy đứa này không chịu thừa nhận, vì thế không thèm để ý nữa, trực tiếp đi ra bên ngoài ngõ, không ngờ thẳng vừa lên tiếng lại ngăn lại.

Thằng côn đồ ngửa đầu hừ một tiếng rồi nói: Cũng chưa hết chuyện đâu? Mày không phải còn có chuyện muốn nói với bọn tao sao?

Diệp Thiên Vân nhú mày, lạnh lùng nói: Vậy chúng mày muốn tao nói gì nào? Nói xong, Diệp Thiên Vân trừng mắt lên, tiếp tục đi thẳng, thực ra thì khi hần nhú mày thì đều có người không may.

Thằng côn đồ kia thoát nhìn cũng có chút vô vẽ, vì thế nó kiêu ngạo nói: Thế nào, mày muốn đánh người sao? Phản rồi, mày có hiểu pháp luật hay không! Hiện giờ thằng côn đồ này còn mang cả luật pháp ra, sau đó còn nháy mắt với hai thằng đi cùng, chúng nó nhất thời hiểu ý, liền vây quanh Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân vừa thấy tình thế như vậy, hần liền hiểu có lẽ mấy thằng này phá xe mình, vì thế tiến lên đánh ngã cả ba thằng, rồi túm lấy thằng vừa nói chuyện, hỏi: Tao không có thời gian nói nhảm với chúng mày, người nào phải chúng mày tới? Ngày hôm qua là chúng mày phá xe sao? Nói xong, Diệp Thiên Vân hơi dùng sức, thằng kia thiếu chút nghẹt thở, hai tay nó gắt gao bám vào tay Diệp Thiên Vân, hai mắt cũng lồi ra, căn bản là nói cũng không nói được.

Dtg hơi nói tay ra, thằng kia lúc này mới thở gấp nói: Là chúng tôi làm, chẳng qua là Hắc Hổ lão đại kêu chúng tôi làm, nói là muốn giáo huấn anh một chút. Thằng kia nói xong thì liên tục ho.

Hai thằng côn đồ bị ngã căn bản là không dám đứng lên, không phải chúng nó không đứng được, mà là do không dám đứng, bởi vì trong tay Diệp Thiên Vân là đồng bọn của chúng, làm sao dám tìm đường chết, vì thế chỉ dám hoảng loạn nhìn hần.

Diệp Thiên Vân nhìn bọn họ rồi nói: Hắc Hổ ở chỗ nào? Hần tìm tao có chuyện gì? Thanh âm không chút tình cảm nào.

Ngay ở trong quán bar Mãnh Hổ ở phố Trung Hoa, hần là ông chủ nơi đó. Còn lại thì tôi không rõ, hình như là làm việc giúp người ta. Thằng côn đồ đang quỳ vội vàng nói.

Dtg nghe xong tiện thể nói: Vậy chúng mày dẫn tao đến quán bar đó, tao muốn gặp thằng Hắc Hổ một lần. Hắc Hổ gặp phải Diệp Thiên Vân thì đúng là xui xẻo rồi. Diệp Thiên Vân nói xong liền thả thẳng kia xuống, mà hai thằng dưới đất cũng vội vàng bò dậy, không dám nghĩ ngợi, sợ chọc giận Diệp Thiên Vân.

Tên côn đồ hỗn láo, vừa rồi còn vô cùng kiêu ngạo, nhưng mà giờ thì lại như là con gà bại trận, chỉ dám cúi đầu dẫn đường.

Diệp Thiên Vân đi theo phía sau, chỉ lát sau đã đi tới cửa quán bar, hắn nói với mấy thằng kia: Chúng mày không cần đi vào, tao tự mình vào là được. Mấy thằng kia nghe xong cứ như là vừa từ địa ngục bay thẳng lên thiên đường vậy, chạy còn nhanh hơn thỏ nữa.

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu lên nhìn tên quán bar “Mãnh Hổ”, xem ra quán cũng không lớn, khu vực cũng không tốt, chỉ là cái biển màu đen rất được, thoát nhìn rất bá đạo.

Hắn đẩy cửa quán bar vào, bên trong cũng không khác gì, thoát nhìn thì có vẻ có chút xa hoa, nhưng mà cũng chỉ tầm thường, điển hình kết hợp tục tĩu của Trung- Tây, mà giờ còn đang là buổi sáng, trong quán chỉ có 5, 6 người đang nói chuyện phiếm.

Bồi bàn đi tới hỏi: Tiên sinh, anh đi mấy người.

Diệp Thiên Vân nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút rồi nói: Tôi muốn tìm ông chủ của các anh, hắn có ở đây không? Nói xong, Diệp Thiên Vân ngồi xuống một chỗ gần đó.

Bồi bàn nhìn kỹ Diệp Thiên Vân hồi lâu rồi nói: Tiên sinh, xin hỏi anh tên gì? Tôi đi thông báo chút.

Diệp Thiên Vân nói: Anh cứ nói là có lão bằng hữu đến tìm là được, hắn sẽ hiểu. Diệp Thiên Vân nói xong, bồi bàn hơi do dự một chút, sau đó mới xoay người đi lên lầu.

Chừng qua 2 phút sau, một nam nhân béo, bụng rất lớn cứ như đang mang thai, ánh mắt cùng khuôn mặt trông rất không hài hòa, đang chậm rãi cùng người bồi bàn đi tới, hai mắt vẫn nhắm híp tịt lại, hình như có chút cận thị, hắn đi tới trước mặt Diệp Thiên Vân rồi bình tĩnh nói: Tôi không nhận ra anh.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: Ông là Hắc Hổ sao! Ngày hôm qua có phải ông kêu người đến phá cái xe Pasate của tôi? Nói xong hai mắt Diệp Thiên Vân vẫn nhìn chăm chăm vào nam nhân béo này.

Nam nhân béo này suy nghĩ một lúc rồi cẩn thận nói: Anh là ai? Anh làm sao mà biết được. Lời này vừa nói ra, hắn chợt phát hiện có chút không đúng.

Diệp Thiên Vân bình tĩnh nói: Thừa nhận là tốt rồi, là ai kêu mày phái người đập xe tao ?

Nam nhân béo kia cười lạnh nói: Nhận tiền của người, thay người làm việc, đây là quy củ của bọn tao. Cho dù mày có tìm đến cửa rồi thì sao tao phải sợ, tao là... Vừa nói thẳng béo vừa làm một thủ thế với thằng bồi bàn bên cạnh, có vẻ là ám hiệu.

Đánh hắn căn bản là không cần công phu, Diệp Thiên Vân lúc này tung ra một quyền như tia chớp, thẳng béo lập tức ngã ngửa ra tránh, nhưng Diệp Thiên Vân sao cho nó cơ hội, hắn đột nhiên bước lên trước túm tóc thẳng béo, bồi cho hắn thêm một phát nữa, thẳng này lập tức hôn mê. Mặc dù nó còn chưa nói hết, nhưng mà trong mắt Diệp Thiên Vân, cũng không cần khó khăn như thế!

Người trong quán bar nhất thời yên tĩnh hẳn, ai cũng không ngờ được nam nhân kia mới rồi còn bình tĩnh mà giờ hung ác như vậy, mấy người này sau lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Diệp Thiên Vân dùng khăn trải bàn lau máu trên tay, hắn nhìn bốn phía, nhưng không ai dám đối mặt với hắn, tất cả đều cúi đầu thật thấp. Diệp Thiên Vân cầm chén trà trên tay uống một ngụm, sau đó đổ hết lên đầu thẳng béo.

Rất nhanh thẳng béo đã tỉnh lại, chẳng qua là hai mắt nó còn chưa mở, thân thể cũng không cử động, đầu thì liên tục chảy máu.

Diệp Thiên Vân cũng không đánh nặng tay, vì thế nhìn thương thế của nó rồi nói: Mày mà cũng đáng làm xã hội đen sao? Trong vòng 3 ngày mà không nói ra người nhờ mày đập xe của tao là ai, tao đến tìm mày là được rồi. Nói xong, Diệp Thiên Vân rời khỏi quán bar.

75. Chương 75: Xe Mới

Lực lượng quá lớn thì khó khống chế, cũng khó thu phóng tự nhiên, điều này cần phải có thời gian để từ từ thích ứng, không thể tiến hành tập chuyên môn, hơn nữa tùy theo lực lượng tăng lên mà dực vọng cũng xuất hiện, mỗi một võ giả bị lạc trong dực vọng thì đều phải tự chống lại.

Rất nhiều Đạo gia, Phật gia điển tịch cũng nói đến việc này, làm sao để đồng thời khống chế pháp lực tăng trưởng, cùng phải có tâm cảnh, tục thì gọi đó là cảnh giới, pháp lực không cần biết có không, cảnh giới nhất định phải vững.

Cảnh giới đề cao mới chân chính là đề cao, nếu không sẽ biến thành nô lệ của lực lượng. Giống như một người sau một đêm biến thành tỷ phú, bọn họ được rất nhiều tiền, nhưng mà không cách nào khống chế, cuối cùng trở nên phụ thuộc vào đồng tiền.

Con nhà giàu chính thức, từ nhỏ sẽ được bồi dưỡng ở phương diện này, sau đó mới không bị lạc giữa tiền tài. Diệp Thiên Vân giờ đang ở trạng thái này, hẳn phải không ngừng ma luyện, không ngừng thích ứng, cuối cùng sử dụng lực lượng hợp lý.

Diệp Thiên Vân đi tới chợ rồi mua mấy bộ quần áo, hơn nữa còn mua điện thoại cùng SIM mới, lại còn là điện thoại Nokia N96 mới nhất, nghe nói có vẻ so với N76 mua lần trước cao cấp hơn nhiều, chỉ là không biết tính năng thế nào.

Kỳ thật thì cuộc sống của hắn rất đơn giản, có thể nói là đơn điệu, căn bản là không cần máy ảnh, trò chơi điện thoại, thậm chí đến cả tin nhắn cũng gửi rất ít, cho nên nói mua cũng chỉ có thể nói là lãng phí điện thoại.

Đi bộ về, Diệp Thiên Vân rất ít khi ngồi xe bus, đi đến đâu hắn đều tự lái. Con người chính là như vậy, có nhanh thì sẽ không dùng chậm nữa, có tốt tất nhiên là không dùng “lỡ” rồi.

Hắn đến cửa võ quán thì thấy chiếc xe Pasate bị đập nát đã không còn ở đó nữa, thay vào đó là một chiếc Audi A6L, trong lòng hắn lúc này nóng bừng, đi quanh chiếc xe xem một vòng.

2.0T mặc dù không tính là cao cấp, nhưng trong dòng xe trung cấp cũng tính là đứng đầu, đối với hắn chính là một loại điều khiển mới, cho dù đến người lãnh đạm như Diệp Thiên Vân, lúc này cũng không thể khống chế nổi, Audi ở nước ngoài cũng không tính là xe cao cấp, so với BMW thì còn chênh lệch nhiều, nhưng mà trong nước người bình thường không mua nổi, vì thế chủ yếu mua thứ rẻ hơn, về ngoài bình thường nhưng nội thất sang trọng, đây chính là đặc điểm lớn nhất của dòng Audi.

20 tuổi đầu mà dựa vào sức mình cố gắng để có xe máy, tính trong đám bạn cùng lứa tuổi đã xem như phi thường giỏi rồi, kỳ thật thì hắn cũng rõ, đây là thủ đoạn mượn sức của Vương Vĩnh Cường, coi như là một kiểu hồi báo “đặc biệt” cho hắn vì ngày hôm qua đã cứu Tôn Vĩnh Nhân, giải quyết không ít vấn đề cho Vương Vĩnh Cường, bởi vậy Diệp Thiên Vân mới có được cái xe này.

Wang Vĩnh Cường là người rất chú ý vào lợi ích thực tế, ở phương diện buôn bán cũng như vậy, từ sau khi Diệp Thiên Vân tiếp nhận võ quán, nếu như không có gì đặc biệt, ông ta cũng không đến nữa, điều này không khỏi khiến cho Diệp Thiên Vân hoài nghi lần tiếp xúc đầu tiên với ông ta không thuần khiết, chỉ là Diệp Thiên Vân vẫn chưa lộ ra mà thôi.

Mặc kệ ra sao, Diệp Thiên Vân hiện giờ tâm trạng đang rất tốt, hắn đẩy cửa vào võ quán. Tiểu Linh hiển nhiên là thấy hắn, vì thế cung kính nói: Diệp tiên sinh, xe của anh đã được đưa tới, chìa khóa xe ở đây. Nói xong, nàng ta đem chìa khóa đưa cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhận lấy chìa khóa, sau đó cảm ơn Tiểu Linh rồi lên lầu, dưới lầu chỉ còn lại Tiểu Linh đang sùng bái nhìn bóng lưng của hắn.

Diệp Thiên Vân sau khi cầm lấy chìa khóa xe thì tâm lý lại bình tĩnh đi nhiều, dù sao thì cũng chẳng khác lắm so với hắn đoán, mà lên lầu thì thấy đám Thạch Thanh Sơn đang dạy võ, ít nhất Thạch Thanh Sơn cũng có chút phong phạm quán chủ, đệ tử đông đúc vây quanh hắn thành nửa vòng tròn, nhìn thần thái hắn hiện giờ, khác hẳn so với lúc sáng sớm, rất có khí phách, rất hăng hái.

Diệp Thiên Vân nhìn lướt qua đám đệ tử, trong mắt hắn đột nhiên nhìn thấy một người quen – Hàn Băng. Nàng quả nhiên đến học Hình Ý quyền, xem ra lần trước nàng đến đây đã bị ảnh hưởng không ít.

Hàn Băng cũng nhìn thấy Diệp Thiên Vân, nàng cũng gật đầu với hắn, mà Diệp Thiên Vân cũng mỉm cười đáp lại, loại phương thức chào hỏi này rất đặc biệt, lại phù hợp với tính cách của hai người, tựa hồ có chút ăn ý với nhau.

Diệp Thiên Vân cũng không dừng lại nữa và trực tiếp về phòng, bình thường lúc có đệ tử học võ thì hắn cũng không luyện quyền, vì lúc đó lực tập trung của đệ tử sẽ đều nhìn vào hắn.

Vừa vào phòng, Diệp Thiên Vân liền cởi quần áo ra, kiểm tra vết thương một chút, đạn mặc dù để lại dấu vết bên ngoài không lớn, nhưng bên trong thì bị tổn thương khá lớn.

Nếu như người bình thường bị bắn trúng, như vậy sau khi cơ thể liền sẹo cũng không giống như trước kia, hơn nữa còn thường xuyên vỡ miệng, rất khó hồi phục, mặc dù đối với người thường không ảnh hưởng quá lớn, nhưng mà đối với võ giả thì ảnh hưởng quá nặng.

Võ giả so đấu với người bình thường đều nguy hiểm hơn nhiều, cho nên loại vết thương của đạn này là trí mạng với võ giả, cho dù là người luyện võ đến đỉnh phong, vẫn tính là rất tồi tệ.

Diệp Thiên Vân rất may mắn, bởi vì hắn học chính là Kim Chung Tráo, Kim Chung Tráo thuộc loại hình luyện công phu, đối với đề cao thân thể tác dụng rất lớn, hơn nữa năng lực hồi phục rất mạnh mẽ, so với võ giả khác chiếm ưu thế rất lớn, loại vết thương này nếu dựa theo tốc độ liền xương lúc trước mà tính, thì chỉ vài ngày là sẽ khỏi.

Sau đó Diệp Thiên Vân lại kiểm tra chỗ xương bị gãy lần trước, nhất thời lúc này làm hắn mừng rỡ không thôi, nhưng sau đó hắn lại thoáng có chút uể oải. Gãy xương thì đã tốt rồi, chỉ dùng không đến 10 ngày, điều này làm hắn cao hứng, nhưng uể oải lại vì vết đạn bắn mới đây, chỗ xương đã hồi phục nhưng giờ vẫn không khôi phục luyện tập được.

Kiểm tra xong, Diệp Thiên Vân lại lấy Hình Ý quyền giải ra, từ trang đầu xem xét, đọc tuy là đã mấy trăm lần rồi, nhưng mà mỗi lần đọc đều có thể phát hiện ra một chút kiến giải mới, hơn nữa Hình Ý quyền giải này dùng chữ kiểu cổ, rất nhiều điều cần phải suy nghĩ kỹ mới hiểu được, nếu không mà giải thích sai lầm thì sẽ có chuyện lớn.

Luyện quyền là không thể sai sót, Hình Ý quyền nếu luyện sai thì sẽ tổn hại đến sức khỏe, đa số là bị nội thương nhưng lại không thể trị được. Mặc dù trước kia không có chuyện gì, nhưng mà không có nghĩa là sau này không gặp, bởi vậy hắn vẫn cẩn thận đọc đi đọc lại, hiểu kỹ nội dung rồi mới luyện.

Từ khi có được sách đến nay, Diệp Thiên Vân xem hiểu cũng chỉ có Đấu Động Loa Toàn, Đấu Động Thốn Kinh, còn có cả Tha Thủ, tuy chỉ là mấy thứ này, nhưng mà mỗi loại đưa ra đều là võ học thượng đẳng.

76. Chương 76: Hình Ý Tam Thể Thức

Thạch Thanh Sơn nghe thấy vậy thì chạy nhanh đến bên hắn, cười hì hì: Sư phụ, anh có chuyện tìm tôi?

Diệp Thiên Vân cũng cười cười nói: Cậu hôm nay có gì cao hứng sao?

Thạch Thanh Sơn không biết từ chỗ nào lấy ra một tờ báo nhẵn nhẵn, có chút thần bí nói: Anh biết nơi nào là võ quán tốt nhất ở đây không? Nói xong hắn hơi mở tờ báo ra một chút, bộ dáng như rất lưu luyện nội dung trong đó.

Diệp Thiên Vân ừ một tiếng: Báo tôi xem rồi, tôi tìm cậu cũng vì chuyện này đây.

Thạch Thanh Sơn vừa nghe thấy thì mắt lập tức phát sáng, hắn xoa xoa tay nói: Sư phụ, anh muốn nói gì vậy?

Diệp Thiên Vân nhìn hắn một chút rồi nói: Tôi và Vương thúc của cậu đã thương lượng qua, ý định là tổ chức một giải đấu giữa các võ quán, vì thế giao cho cậu một nhiệm vụ, chính là đi nói cho toàn bộ các võ quán biết điều này, tốt nhất là có thể thuyết phục họ tham gia.

Thạch Thanh Sơn nghi hoặc nói: Chúng ta không phải là đệ nhất sao? Còn cần đấu làm gì chứ?

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: Trận đấu chính là vì không để mình làm đệ nhất nữa, hạ thấp xuống một chút tốt hơn. Nói xong, Diệp Thiên Vân lại đốt một điếu thuốc.

Thạch Thanh Sơn như hiểu ra điều gì, nói: Làm như vậy là mặc kệ báo chí nói ta là đệ nhất, cũng không quan tâm sao? Nói xong, bộ dáng có vẻ không cam tâm.

Diệp Thiên Vân nhìn hắn một chút rồi nói: Danh tiếng bên ngoài có đôi khi không phải là chuyện tốt, chuyện này cứ giao cho cậu làm, để bọn họ đi liên lạc chút, còn về phần thời gian thì xem thái độ của bọn họ.

Thạch Thanh Sơn không còn cách nào khác đành gật đầu, nói: Chuyện này tôi hiểu, sẽ làm tốt.

Hàn Băng thấy Diệp Thiên Vân ở kia nói chuyện liền hô lên: Tôi cũng không thấy anh đi dạy nha?

Diệp Thiên Vân cười cười nói: Tôi chỉ để Thạch Thanh Sơn dạy những người khác, còn 5 người bọn họ tôi mới dạy.

Hàn Băng vén tóc lên sững sốt một chút, sau đó nàng cả kinh nói: Vậy anh không phải là chuyên môn dạy cho sư phụ của võ quán sao? Diệp Thiên Vân cũng chỉ gật đầu không nói gì.

Hàn Băng lúc này mới xấu hổ nói: Tôi hôm đó thật là xin lỗi, tôi không ngờ lại có chuyện đó xảy ra, hy vọng anh đừng để ý.

Diệp Thiên Vân đột nhiên nhớ ra là đánh namm nhân kia một quyền, có thể là hấn phái người đập xe mình không, vì một thời gian rồi mình không đắc tội với ai, nhất là người bình thường, vì thế liền hỏi: Đó là bạn trai cổ sao? Hấn làm việc gì?

Hàn Băng nghe thấy lắc đầu nói: Hấn là Đỗ Phong, không phải là bạn trai tôi, chúng tôi lớn lên cùng nhau, hấn làm giám đốc một công ty.

Mặc dù không dám chắc, nhưng mà người gần đây Diệp Thiên Vân đánh chỉ có hấn, vì thế Diệp Thiên Vân nghi hoặc hỏi: Tôi hình như có cảm giác gặp qua hấn ở đâu rồi, bóng lưng rất quen.

Hàn Băng nhìn Diệp Thiên Vân cả nửa ngày, rồi cười nói: Tôi biết anh gặp qua hấn ở nơi nào, chẳng qua là trí nhớ của anh quá tốt đó, chỉ nhìn lưng mà nhớ được, có một lần hấn ngồi quay lưng về phía anh đó.

Diệp Thiên Vân bừng tỉnh nhớ ra, lần đó hấn cùng Lưu Giai Giai chia tay thì cũng gặp Hàn Băng lần đầu tiên, lúc này hấn lại nghĩ đến Lưu Giai Giai, từ lần sau khi ở hội quán TaeKwonDo về, hấn chưa gặp lại nàng ta.

Hàn Băng nhìn hấn đang nói thì dừng lại, nàng mới nhớ hôm đó là lúc Diệp Thiên Vân chia tay người yêu, vì thế nàng vội nói: Tôi hôm nay học được mấy động tác cơ bản của Hình Ý, Thạch lão sư nói có hai phương thức trụ cột, một loại là Hồn Viên Trung, một loại khác là Tam Thể Thức, anh thấy có loại nào thích hợp với tôi?

Diệp Thiên Vân bị nàng kéo ra khỏi luồng suy nghĩ kia, hấn trầm ngâm một chút, nói: Cô đã luyện TaeKwonDo một thời gian, có trụ cột nhất định, tôi thấy hay là cô luyện Tam Thể Thức đi, loại này rất thích hợp cho cô, chỉ là cường độ hơi lớn một chút.

Hàn Băng nghe xong hỏi: Tam Thể Thức này có tác dụng gì, tôi vừa rồi thực hiện qua hình như là không có cảm giác gì.

Diệp Thiên Vân cười cười nói: Rất nhiều người gọi Tam Thể Thức là mẫu thể của Hình Ý quyền, Hình Ý quyền cũng là nội gia quyền, hay còn gọi là công lực, không có công lực thì gọi là ngoại gia quyền, Tam Thể Thức là căn cơ của Hình Ý quyền, luyện thời gian ngắn thì không có gì, nếu cô có nghị lực có thể mỗi ngày luyện hơn 3 tiếng, phồng chùng qua 3 tháng, cô có thể biết được diệu dụng của nó. Nó làm cơ thể cô toàn bộ dựa vào yếu lĩnh của Hình Ý quyền mà tạo thành một vòng tròn, tất cả động tác của Hình Ý quyền đều không rời khỏi tư thế pháp tắc cơ bản, các loại đường quyền đều biến hóa vô cùng, nhưng nguyên lý đều là Tam Thể Thức, cho nên có người nói: Vạn pháp xuất từ Tam Thể Thức. Nói xong, Diệp Thiên Vân liền

làm mấy động tác, Tam Thể Thức của hắn đã có hỏa hầu rất thâm hậu, khi làm đều vô cùng lưu loát, hơn nữa thân thể còn rất hữu lực.

Hàn Băng lúc đầu còn muốn ngắt lời, nhưng không ngờ nghe đến mức say mê luôn, nàng chăm chú nhìn những động tác của Diệp Thiên Vân, vừa nhìn vừa bắt chước, mỗi động tác đều linh ngộ thật cẩn thận.

Diệp Thiên Vân ngừng lại, hắn sửa lại tư thế thân thể cho nàng, rồi nói: Như vậy được rồi, sau này về nhà thì tập động tác này, kì thật thì Tam Thể Thức cũng không khó, chỉ là khi cô luyện tập, phải thật kiên trì, khó khăn là ở chỗ đó, muốn học công phu thì phải chịu khổ cực, vậy mới có thể thành. Kỳ thật Thạch Thanh Sơn bọn họ mỗi ngày vẫn luyện Tam Thể Thức, hơn nữa còn đã kiên trì nhiều năm rồi.

Diệp Thiên Vân đỡ lấy thất lưng của nàng, hai người tiếp xúc rất thân mật, nhưng mà còn hồn nhiên chưa phát hiện ra, tâm tư của bọn họ đều đang tập trung vào võ học, cả hai đều không chú ý phương diện này, chỉ có Thạch Thanh Sơn là đang ở bên cười trộm.

Hàn Băng hiểu ý gật đầu, nói: Tôi biết rồi, mấy động tác này tôi sẽ luyện hàng ngày, hơn nữa sẽ kiên trì.

Diệp Thiên Vân gật đầu, nói: Cô hiểu rồi, nhiệm vụ của tôi đã xong, tôi ra ngoài có chút chuyện đây. Sau đó hắn chào Hàn Băng, đi xuống dưới lầu.

77. Chương 77: Mà Biết Về Ra Tiền Sao?

Diệp Thiên Vân cơm nước xong liền đi học, rất nhiều học sinh cũng đều là vừa mới về, trong tay còn đang xách hành lý, giống như là còn chưa qua ngày nghỉ vậy, cả đám đều vô cùng hưng phấn.

Bảy ngày mặc dù không tính là nhiều nhưng mà đối với đám sinh viên thì cũng không tính là ít, ít nhất thì cũng có thể làm được chuyện mình thích, rất nhiều người lựa chọn đi du lịch hoặc là về nhà, rất ít người ở lại trường học.

Mà Diệp Thiên Vân là người có sự nghiệp, chỉ dùng ít ngày để nghỉ, còn lại thì đều cắm đầu vào làm, hắn chỉ có hai ngày là nghỉ ở nhà, còn lại thời gian khác đều bận rộn, đã giết chết một sát thủ, đánh bị thương ba võ giả.

Diệp Thiên Vân cũng không tính là đến trường học sớm, khóa đầu tiên là tiếng Anh còn gần không đến 10 phút thì hắn mới vào lớp. Tiếng Anh cũng xem như là khóa có nhiều người nhất, cả phòng đầy ắp học sinh, cũng may là hai mắt của hắn rất tốt, chỉ đảo qua cái là đã thấy đám Lưu Tùng đang nói chuyện phiếm, đáng về vô cùng thân thiết, vì thế hắn liền đi tới.

Mà Vương Bằng ánh mắt cũng rất khá, liếc mắt là hắn đã thấy Diệp Thiên Vân, vì thế cười hì hì nói: Kỳ nghỉ thế nào? Bọn tao đã đến từ sớm rồi, còn chờ mỗi mày thôi. Nói xong, hắn hơi xê móng ra, để cho Diệp Thiên Vân một chỗ.

Diệp Thiên Vân ngồi xuống rồi chậm rãi nói: Bọn mày sao lần nào cũng đều cùng nhau đến thế? Không bao giờ thấy cô đơn cả.

Lưu Tùng cười rộ lên, nói: Chúng tao có tinh thần đoàn đội, không giống mày, suốt ngày cứ thích cô tịch. Thoạt nhìn thì sau kì nghỉ Lưu Tùng rất hăng hái.

Trần Nhiên ra vẻ tức giận nói: Hai đứa nó từ sớm đã tới phòng học kêu tao rời giường, lại còn như mẹ già, cầm nước đổ tao nữa. Hắn vừa nói xong, Lưu Tùng và Vương Bằng liếc mắt nhìn nhau, âm hiểm cười rộ lên. Xem ra hai thằng này đi cùng nhau cũng không làm chuyện tốt lành gì.

Lưu Tùng trừng mắt nhìn Diệp Thiên Vân nói: Tao đổi xe rồi, kỳ nghỉ này cha tao mua cho cái Pasate, sau này chúng ta lại thân cận hơn nữa rồi, nhớ thường xuyên dẫn anh em đến Hải Thiên chơi đó. Xem ra thằng Lưu Tùng này vẫn còn bị ảnh hưởng lần đi chơi lần trước.

Diệp Thiên Vân có chút buồn cười nhìn nó, nói: Uhm, tao về nhà được có hai ngày rồi đã quay lại đây luôn, kiếm hôm nào chúng ta lại đi chơi.

Lời này của Diệp Thiên Vân vừa thốt lên khiến Vương Bằng nhảy cẫng lên, hét lớn: Thiên Vân, có ý tứ. Đám người chung quanh thấy hấn hét lớn đều quay lại nhìn, Vương Bằng còn tưởng là mình rất kiêu hãnh chứ.

Trần Nhiên cũng cảm thán nói: Lần trước, ông anh rủ mọi người đi chơi một bữa, thật là có mặt mũi nhau, lão bà của tao hôm đó hôn tao đến đỏ cả mặt đấy. Mấy thằng kia vừa nghe xong thì cười ầm cả lên.

Lưu Tùng cũng cười hì hì nói: mày thật là ti tiện, lại còn gọi cả lão bà rồi à, cẩn thận ngày nào đó đầu nở hoa (?) Mới vừa rồi còn tốt, hiện tại không khí lại trở nên dâm tiện rồi.

Diệp Thiên Vân nghe thấy thế thì cũng nói: Chờ khi nào rảnh rồi thì cũng đi chơi, sau này còn nhiều cơ hội. Cả đám Lưu Tùng vừa nghe thấy thì cao hứng vô cùng, đề tài lập tức được chuyển, đúng là 1 đám sinh vật đơn bào.

Đúng lúc này giáo viên vào lớp, cả đám nói còn chưa đã nhưng mà cũng không còn cách nào khác đành ngậm miệng lại.

Giáo viên lên lớp, nước miếng tung bay, chỉ là sinh viên nghe thì rất ít, sau ngày nghỉ thường là thời gian náo nhiệt nhất mà. Diệp Thiên Vân nghe được một nửa thì nhìn quanh, Lưu Tùng đang ngủ, Vương Bằng thì cầm sách thất thần, Trần Nhiên thì đọc tiểu thuyết huyền huyền, mỗi người đều có việc của mình cả.

Hắn lại nhìn ra xa một chút, vừa lúc thấy ngay Kỳ Giai Trữ cách đó không xa, nàng cũng không nghe giảng mà đang làm gì bên dưới, hình như đang làm đồ thủ công, ai cũng nói là phụ nữ khi đang chăm chú đều rất xinh đẹp, dáng vẻ của Kỳ Giai Trữ lúc này cũng vô cùng đáng yêu.

Diệp Thiên Vân rất thích kiểu sống bình thản này, không có biến động gì là tốt nhất, cứ bình thường trôi qua, chỉ có điều là hắn đã chọn lựa một con đường đầy gai góc, nhất định không thể có cuộc sống bình thường được.

Sừng sốt một hồi, khóa học đã kết thúc, kỳ thật cũng không quan trọng là học được bao nhiêu kiến thức, đại học bình thường đều lấy tự học là chính, thành tích tốt hay xấu không hề liên quan đến giáo viên.

Buổi chiều còn có một khóa nữa, người trong phòng cũng đã dần rời đi hết, đảo mắt đã gần hết người rồi. Vương Bằng thấy Lưu Tùng còn chưa có dậy, vì thế xấu bụng đẩy hấn một cái, rồi nói: Giáo viên hỏi mày, nếu không nói là bị trượt đó.

Lưu Tùng vội bật dậy, bối rối cúi đầu nhìn sách, rồi vội hỏi: Ở đâu? Trang bao nhiêu? Cả đám thấy thế cười ầm lên, công nhận thằng này “Khá”.

Buổi chiều mới có khóa, vì thế không còn cách nào là cả đám về phòng nói chuyện phiếm, mấy người cũng ra khỏi phòng học, Lưu Tùng vừa đi vừa nói: Thiên Vân, chúng ta giờ hai xe giống nhau, lại là hảo huynh đệ, sau này hợp lực đối phó hai thằng dâm tiện kia đi. Hấn vừa nói vừa hung hăng nhìn Trần Nhiên và Vương Bằng, thoạt nhìn có vẻ vẫn còn nhớ chuyện “gọi trả lời”.

Diệp Thiên Vân gật đầu, nhưng cũng không trả lời. Lưu Tùng định ly gián đây mà, nếu như tin hấn, vậy thì người bị thăm nhất chính là người. Lưu Tùng vừa thấy tình thế có vẻ nguy hiểm liền vội vàng bắt tay giảng hòa với Trần Nhiên và Vương Bằng, chuyển biến quá nhanh, có phần khiến người ta trở tay không kịp.

Đi ra tới cửa, Lưu Tùng nhìn một chút rồi kinh ngạc nói: Thiên Vân, xe của mày đâu? Tao sao lại chỉ nhìn thấy một chiếc thế?

Diệp Thiên Vân cười nói: Xe cũ bị phá rồi, tao mới thay cái khác.

Lưu Tùng nhìn một chút rồi chỉ vào một chiếc Jetta, nói: Không phải chứ, mày thăm đến thế sao? Xe Ford của tao còn chưa bán, giữ lại cho mày dùng một hai hôm đi. Hấn nói với vẻ rất hào phóng.

Diệp Thiên Vân không nói gì, chỉ cầm điều khiển bấm bấm, vẻ mặt Lưu Tùng lập tức trông rất đặc sắc, sau đó hấn chạy quanh một vòng rồi hét lớn: Thiên Vân trời đánh, tao vừa mới đổi một cái Pasate thì mày lại lấy Audi A6L đè đầu tao, tao 1.8T thì mày lại dùng 2.0T (?), xe tốt tao cũng không so nữa. Xem qua biển số một chút, APP567, mày làm tao tức chết mà.

Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng nói: Xe tao bị phá rồi, công ty cho xe mới.

Vương Bằng hai mắt cũng đỏ bừng lên, hấn đến gần xe, phảng phất như đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật mà sợ hãi than: Thiên Vân, mày biết vẽ ra tiền à ! 3 tháng đã đổi xe, cấp bậc bằng Viên trưởng rồi đó.

Lưu Tùng vội chạy qua cướp chìa khóa nói: Con mẹ nó! Tao phải lấy xe dạo trong trường một vòng, câu dẫn ánh mắt các MM xinh đẹp mới được, mày thì đợi đi. Vừa nói hấn vừa đưa chìa khóa xe Pasate cho Diệp Thiên Vân, sau đó lái xe mang theo Vương Bằng và Trần Nhiên xuất phát.

Diệp Thiên Vân chỉ biết lắc đầu, mấy thằng bạn cùng phòng này đúng là hết nói nổi.

78. Chương 78: Cuộc Sống Trường Học

Kỳ Giai Trữ nhìn thấy hấn thì cười khanh khách nói: Xem anh bị hù dọa kìa, không phải là anh vừa làm chuyện gì xấu đó chứ! Nói xong, đôi mắt trong sáng như thủy tinh của nàng nhìn Diệp Thiên Vân, không chút cổ kị nào.

Về mặt Diệp Thiên Vân thản nhiên đáp lại: Tôi làm chuyện gì xấu chứ, chẳng qua là phát hiện phía sau có người nên quay lại thôi.

Kỳ Giai Trữ nhìn hấn thật lâu, rồi nói: Người nhà của anh hai ngày trước đã giải phẫu xong rồi hình như là khôi phục cũng không tồi, tôi cũng đã hỏi cha tôi giúp anh, ông nói giải phẫu rất thành công, hấn là không có vấn đề gì đâu.

Diệp Thiên Vân cũng muốn gọi điện cho Vương Trác Kỳ hỏi thăm tình hình một chút nhưng mà nhớ ra điện thoại đã mất, vì thế hấn cảm kích nói: Cũng phải cảm ơn cô, tôi còn chưa gọi điện hỏi lại, ngày đó cũng là nhờ có cô giúp, vậy lúc nào tôi mời cô đi ăn cơm, mà tôi thấy hôm nay cũng rất tốt.

Kỳ Giai Trữ suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: Được rồi, anh mời tôi ăn cơm thì hay quá! Hôm nay phải cho anh “xuất huyết”!

Diệp Thiên Vân liền mở cửa xe cho nàng, rồi nói: Đi thôi, đi đâu cũng không sao. Nói xong hấn lên xe rồi lái đi, tìm đến một quán ăn Pháp.

Hai người tìm chỗ ngồi, Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng kéo ghế giúp nàng, sau đó mời nàng ngồi trông rất có phong độ, điều này khiến Kỳ Giai Trữ vô cùng kinh ngạc.

Trong ấn tượng của nàng thì Diệp Thiên Vân vốn là một người rất lạnh nhạt, hơn nữa cũng không hiểu nhiều lễ nghi phương Tây, nhưng mà giờ thấy bộ dáng của hấn lão luyện như vậy, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy cao hứng, nhưng mà cũng hơi chua xót, không biết hấn đã kéo ghế giúp bao nhiêu cô gái. Phụ nữ chính là luôn phức tạp như vậy, mới 1 giây trước nàng còn đang vui vẻ, nhưng chỉ 1 giây sau đã lại biến thành trái ngược hoàn toàn rồi.

Diệp Thiên Vân cũng không biết được những điều mà Kỳ Giai Trữ đang nghĩ, hấn cầm Menu đưa cho nàng rồi nói: Cô muốn ăn gì, đừng khách khí. Thoạt nhìn trông rất phong độ.

Bữa ăn của Pháp chia thành món khai vị món chính và điểm tâm ngọt sau khi ăn, luôn luôn là cung cách như vậy.

Diệp Thiên Vân đối với thức ăn Pháp vô cùng quen thuộc vì trước đây, mỗi tháng Lưu Giai lại muốn hấn đưa đi ăn một lần, vì thế hấn rất am hiểu, nhưng mà cũng chính vì tiền sinh hoạt một tháng chỉ có hạn, vì thế nhiều khi đưa nàng ta đi ăn mà đến tiền mua thuốc hút cũng không có, khi đó, hấn vì bạn gái mà có thể chịu được tất cả, mọi thứ đều vì muốn nàng cao hứng, nhưng bây giờ, cho dù tiền nữ đến cũng không có dài ngoằng như vậy nữa.

Ở trong mắt của Kỳ Giai Trữ, Diệp Thiên Vân chính là một khối vàng, dù có để ở đâu cũng không bị che lấp đi hào quang, luôn luôn chói mắt, trong mắt nàng, chỉ cần nơi nào có Diệp Thiên Vân, ánh sáng nơi đó đều bị lu mờ, đây chính là điều đặc thù của một người đang yêu, cho nên Kỳ Giai Trữ hiện giờ cái gì cũng muốn tốt cho hấn.

Diệp Thiên Vân căn bản là không nghĩ như vậy, hắn hiện giờ mục tiêu chính là kct tầng thứ 5, Thiên Vân Bộ, Hình Ý quyền, những thứ này luôn luôn tràn ngập trong cuộc sống của hắn, ngoài ra không còn gì khác. Mục tiêu tuy đơn thuần, nhưng luôn khiến người ta phải cố gắng tiến lên.

Sau khi hai người dùng cơm xong liền trở về trường học, kỳ thật thì cuộc sống của hai người rất ít khi xuất hiện cùng nhau, nhiều nhất cũng chỉ là hai người cùng xuất hiện ở trường, đó là những điều rất quan trọng đối với Kỳ Giai Trữ, nhưng mà đó chỉ là một phần của Diệp Thiên Vân, bởi vì cuộc sống của Diệp Thiên Vân vô cùng rộng lớn, mà trường học thì thật sự rất nhỏ, căn bản là không thể chứa hết được hắn, hắn muốn một cuộc sống kích thích hơn, một cuộc sống rộng lớn càng thích hợp với hắn hơn.

Sau khi Kỳ Giai Trữ rời đi, Diệp Thiên Vân cũng lái xe về ký túc xá, mấy tên kia lúc này đang đánh bài, Lưu Tùng vừa đánh bài vừa nhìn hắn cười rất thâm tiện: Thiên Vân à, tao có chuyện muốn thương lượng với mày một chút được không? Hai thằng kia lúc này vô cùng khinh bỉ cái dáng vẻ thâm tiện của Lưu Tùng, Vương Bằng thậm chí còn gợn ngón giữa.

Diệp Thiên Vân cười nói: Mày nói đi, bạn bè còn khách khí sao?

Lưu Tùng đứng dậy reo lên: Chúng mày xem đi, tao đã nói Thiên Vân là anh em tốt, thế mà chúng mày còn chưa tin.

Vương Bằng khinh thường nhìn Lưu Tùng nói: Trời ạ, mày đừng dùng cách đó hạ thấp chúng tao mà nâng cao mày chứ mẹ nó, mày chính là một thằng thâm tiện. Trần Nhiên cũng làm ra dáng vẻ đồng ý.

Lưu Tùng không thèm để ý đến hai thằng kia, hắn nói tiếp: Cuối tuần này cho tao mượn xe một chút đi! Bạn gái tao muốn đi sinh nhật bạn học, để tao đi cho mở mày mở mặt phát!

Diệp Thiên Vân vừa nghe thấy thì gật đầu luôn, mấy thằng trong phòng đều là bạn bè không tồi, cho nên hắn cũng thoải mái mà cho mượn xe.

Lưu Tùng nghe xong vẻ mặt rất hưng phấn: A6 thật sự là tốt hơn xe tao nhiều, đến lúc đó không biết có bao nhiêu cô gái ái mộ tao đây.

Trần Nhiên nhìn vẻ hèn mọn của hắn nói: Mày nhanh tỉnh lại đi, mấy cô gái đó là vì tiền, mà không phải vì mày, cũng không tự nghĩ xem mình đáng bao nhiêu à.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: Sau này nếu tao có chuyện gì mà không đến, chúng mày điểm danh giúp, gần đây tao rất bận. Diệp Thiên Vân mơ hồ có dự cảm, mấy ngày này quá bình tĩnh, giống như là trước cơn bão vậy, hơn người của Hình Ý môn rất nhanh sẽ tới, đến lúc đó cũng chưa biết có chuyện gì phát sinh, hắn cũng không nhất định có thời gian đi học. Vương Bằng vừa nghe thấy thế thì nghi hoặc hỏi: Mày không có chuyện gì chứ? Lời này có vẻ giống như là cáo biệt vậy?

Lưu Tùng đánh Vương Bằng một cái rồi nói: Cút qua một bên, Thiên Vân có thể có chuyện gì sao? Nói xong, Lưu Tùng quay đầu nói Diệp Thiên Vân: Yên tâm đi, ở trường đã có bọn tao giúp mày, chỉ cần kiểm cái gì dứt cho đứa điểm danh, vậy thì mày cứ yên tâm nghĩ đi. Bọn tao từ lúc khai giảng đến giờ cũng không lên quá 3 khóa, cũng có chuyện gì đâu.

Diệp Thiên Vân nghe hắn nói xong thì gật đầu, chỉ cần có mấy thằng này giúp thì không có chuyện gì rồi, Lưu Tùng tuy là bình thường cứ hi hi ha ha, nhưng mà chỉ cần chuyện hắn đáp ứng, vậy thì sẽ không có vấn đề gì.

Cả đám lại hàn huyên thêm ở trong phòng một hồi, tăng thêm tình cảm, mặc dù thời gian tách ra sống chưa lâu, nhưng mà nói mãi cũng không hết chuyện.

79. Chương 79: Lúc Nặng Lúc Nhẹ

Kỳ Giai Trữ nhìn thấy hắn thì cười khanh khách nói: Xem anh bị hù dọa kìa, không phải là anh vừa làm chuyện gì xấu đó chứ! Nói xong, đôi mắt trong sáng như thủy tinh của nàng nhìn Diệp Thiên Vân, không chút cố kỵ nào.

Về mặt Diệp Thiên Vân thản nhiên đáp lại: Tôi làm chuyện gì xấu chứ, chẳng qua là phát hiện phía sau có người nên quay lại thôi.

Kỳ Giai Trữ nhìn hần thật lâu, rồi nói: Người nhà của anh hai ngày trước đã giải phẫu xong rồi hình như là khôi phục cũng không tồi, tôi cũng đã hỏi cha tôi giúp anh, ông nói giải phẫu rất thành công, hần là không có vấn đề gì đâu.

Diệp Thiên Vân cũng muốn gọi điện cho Vương Trác Kỳ hỏi thăm tình hình một chút nhưng mà nhớ ra điện thoại đã mất, vì thế hần cảm kích nói: Cũng phải cảm ơn cô, tôi còn chưa gọi điện hỏi lại, ngày đó cũng là nhờ có cô giúp, vậy lúc nào tôi mời cô đi ăn cơm, mà tôi thấy hôm nay cũng rất tốt.

Kỳ Giai Trữ suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: Được rồi, anh mời tôi ăn cơm thì hay quá! Hôm nay phải cho anh “xuất huyết”!

Diệp Thiên Vân liền mở cửa xe cho nàng, rồi nói: Đi thôi, đi đâu cũng không sao. Nói xong hần lên xe rồi lái đi, tìm đến một quán ăn Pháp.

Hai người tìm chỗ ngồi, Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng kéo ghế giúp nàng, sau đó mời nàng ngồi trông rất có phong độ, điều này khiến Kỳ Giai Trữ vô cùng kinh ngạc.

Trong ấn tượng của nàng thì Diệp Thiên Vân vốn là một người rất lạnh nhạt, hơn nữa cũng không hiểu nhiều lễ nghi phương Tây, nhưng mà giờ thấy bộ dáng của hần lão luyện như vậy, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy cao hứng, nhưng mà cũng hơi chua xót, không biết hần đã kéo ghế giúp bao nhiêu cô gái. Phụ nữ chính là luôn phức tạp như vậy, mới 1 giây trước nàng còn đang vui vẻ, nhưng chỉ 1 giây sau đã lại biến thành trái ngược hoàn toàn rồi.

Diệp Thiên Vân cũng không biết được những điều mà Kỳ Giai Trữ đang nghĩ, hần cầm Menu đưa cho nàng rồi nói: Cô muốn ăn gì, đừng khách khí. Thoạt nhìn trông rất phong độ.

Bữa ăn của Pháp chia thành món khai vị món chính và điểm tâm ngọt sau khi ăn, luôn luôn là cung cách như vậy.

Diệp Thiên Vân đối với thức ăn Pháp vô cùng quen thuộc vì trước đây, mỗi tháng Lưu Giai Giai lại muốn hần đưa đi ăn một lần, vì thế hần rất am hiểu, nhưng mà cũng chính vì tiền sinh hoạt một tháng chỉ có hạn, vì thế nhiều khi đưa nàng ta đi ăn mà đến tiền mua thuốc hút cũng không có, khi đó, hần vì bạn gái mà có thể chịu được tất cả, mọi thứ đều vì muốn nàng cao hứng, nhưng bây giờ, cho dù tiền nữ đến cũng không có đãi ngộ như vậy nữa.

Ở trong mắt của Kỳ Giai Trữ, Diệp Thiên Vân chính là một khối vàng, dù có để ở đâu cũng không bị che lấp đi hào quang, luôn luôn chói mắt, trong mắt nàng, chỉ cần nơi nào có Diệp Thiên Vân, ánh sáng nơi đó đều bị lu mờ, đây chính là điều đặc thù của một người đang yêu, cho nên Kỳ Giai Trữ hiện giờ cái gì cũng muốn tốt cho hần.

Diệp Thiên Vân căn bản là không nghĩ như vậy, hần hiện giờ mục tiêu chính là kct tầng thứ 5, Thiên Vân Bộ, Hình Ý quyền, những thứ này luôn luôn tràn ngập trong cuộc sống của hần, ngoài ra không còn gì khác. Mục tiêu tuy đơn thuần, nhưng luôn khiến người ta phải cố gắng tiến lên.

Sau khi hai người dùng cơm xong liền trở về trường học, kỳ thật thì cuộc sống của hai người rất ít khi xuất hiện cùng nhau, nhiều nhất cũng chỉ là hai người cùng xuất hiện ở trường, đó là những điều rất quan trọng đối với Kỳ Giai Trữ, nhưng mà đó chỉ là một phần của Diệp Thiên Vân, bởi vì cuộc sống của Diệp Thiên Vân vô cùng rộng lớn, mà trường học thì thật sự rất nhỏ, căn bản là không thể chứa hết được hần, hần muốn một cuộc sống kích thích hơn, một cuộc sống rộng lớn càng thích hợp với hần hơn.

Sau khi Kỳ Giai Trữ rời đi, Diệp Thiên Vân cũng lái xe về ký túc xá, mấy tên kia lúc này đang đánh bài, Lưu Tùng vừa đánh bài vừa nhìn hần cười rất đậm tiện: Thiên Vân à, tao có chuyện muốn thương lượng với mày một chút được không? Hai thằng kia lúc này vô cùng khinh bỉ cái dáng vẻ đậm tiện của Lưu Tùng, Vương Bằng thậm chí còn giơ ngón giữa.

Diệp Thiên Vân cười nói: Mày nói đi, bạn bè còn khách khí sao?

Lưu Tùng đứng dậy reo lên: Chúng mày xem đi, tao đã nói Thiên Vân là anh em tốt, thế mà chúng mày còn chưa tin.

Vương Bằng khinh thường nhìn Lưu Tùng nói: Trời ạ, mày đừng dùng cách đó hạ thấp chúng tao mà nâng cao mày chứ mẹ nó, mày chính là một thằng dâm tiện. Trần Nhiên cũng làm ra dáng vẻ đồng ý.

Lưu Tùng không thềm để ý đến hai thằng kia, hắn nói tiếp: Cuối tuần này cho tao mượn xe một chút đi! Bạn gái tao muốn đi sinh nhật bạn học, để tao đi cho mở mày mở mặt phát!

Diệp Thiên Vân vừa nghe thấy thì gật đầu luôn, mấy thằng trong phòng đều là bạn bè không tồi, cho nên hắn cũng thoải mái mà cho mượn xe.

Lưu Tùng nghe xong vẻ mặt rất hưng phấn: A6 thật sự là tốt hơn xe tao nhiều, đến lúc đó không biết có bao nhiêu cô gái ái mộ tao đây.

Trần Nhiên nhìn vẻ hèn mọn của hắn nói: Mày nhanh tỉnh lại đi, mấy cô gái đó là vì tiền, mà không phải vì mày, cũng không tự nghĩ xem mình đáng bao nhiêu à.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: Sau này nếu tao có chuyện gì mà không đến, chúng mày điểm danh giúp, gần đây tao rất bận. Diệp Thiên Vân mơ hồ có dự cảm, mấy ngày này quá bình tĩnh, giống như là trước cơn bão vậy, hơn người của Hình Ý môn rất nhanh sẽ tới, đến lúc đó cũng chưa biết có chuyện gì phát sinh, hắn cũng không nhất định có thời gian đi học. Vương Bằng vừa nghe thấy thế thì nghi hoặc hỏi: Mày không có chuyện gì chứ? Lời này có vẻ giống như là cáo biệt vậy?

Lưu Tùng đánh Vương Bằng một cái rồi nói: Cút qua một bên, Thiên Vân có thể có chuyện gì sao? Nói xong, Lưu Tùng quay đầu nói Diệp Thiên Vân: Yên tâm đi, ở trường đã có bọn tao giúp mày, chỉ cần kiểm cái gì dứt cho đứa điểm danh, vậy thì mày cứ yên tâm nghỉ đi. Bọn tao từ lúc khai giảng đến giờ cũng không lên quá 3 khóa, cũng có chuyện gì đâu.

Diệp Thiên Vân nghe hắn nói xong thì gật đầu, chỉ cần có mấy thằng này giúp thì không có chuyện gì rồi, Lưu Tùng tuy là bình thường cứ hi hi ha ha, nhưng mà chỉ cần chuyện hắn đáp ứng, vậy thì sẽ không có vấn đề gì.

Cả đám lại hàn huyên thêm ở trong phòng một hồi, tăng thêm tình cảm, mặc dù thời gian tách ra sống chưa lâu, nhưng mà nói mãi cũng không hết chuyện.

80. Chương 80: Hoàn Hảo

Hai người còn đang ở trên cầu thang thì đã thấy dưới lầu có mười mấy người ăn mặc như côn đồ giống Tôn Vĩnh Nhân hôm trước, trong tay còn cầm cả vũ khí, đương nhiên vũ khí không phải súng, chỉ là gậy gộc, phiến đao, còn lại mấy thứ nhìn có vẻ cũng có thể gây xước da.

Những người này một tay cầm vũ khí, một tay đang cầm điều thuốc hút, khiến cả đại sảnh đầy khói, làm người khác nhìn không rõ.

Tiểu Linh hoảng sợ trốn vào góc, cả người nàng run rẩy, nước mắt không ngừng chảy xuống, hình như là hoảng sợ quá độ, không biết là chúng đã làm gì nàng.

Thạch Thanh Sơn hét lớn một tiếng: “Chúng mày đang làm gì? Không biết nơi này là võ quán sao?” Mặc dù hắn trước mặt Diệp Thiên Vân có thể nói là rất ôn hòa, nhìn như vô hại nhưng mà một khi đối lại là người khác, thì Thạch Thanh Sơn thay đổi hẳn.

Có lẽ là duyên có thời gian dài theo Diệp Thiên Vân, tính cách Thạch Thanh Sơn đã thay đổi một chút, trừ sự cao ngạo trước đây, còn thêm cả cảm giác lạnh lùng nữa.

Đám người phía dưới chậm rãi có một thằng đi ra, cả người đầy thịt, trên đầu còn quấn băng, trên mặt thì sưng như cái bánh bao, hai mắt đầy oán độc, hắn nhìn về phía Diệp Thiên Vân đầy oán độc rồi cười lạnh: “Ha ha, tao hôm nay đến xin lỗi, còn mang theo chút người để tỏ rõ thành ý!” Thằng này đúng là thằng Hắc Hổ ngày đó, xem ra “lai giả bất thiện, thiện giả bất lai”.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn thấy những người này thì cũng hơi kinh ngạc, nhưng khi thấy Hắc Hổ thì trong lòng liền hiểu ra, hôm nay thằng ôn này muốn tìm mình gây phiền toái. Thả hổ về rừng, đúng là hậu hoạn vô cùng, hấn lần đầu tiên không xuất thủ tàn nhẫn, thế nên mang lại phiền toái cho võ quán, chẳng qua lúc đó không xuất thủ tàn nhẫn là sợ mình đánh quá nặng, vì thế mà đám lưu manh này tìm đến cửa, điều này khiến Diệp Thiên Vân hạ quyết tâm, sau này tuyệt không để lại đường sống cho địch thủ.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên Vân bình tĩnh nói:” Hắc hổ, tao biết là ai kêu mày đến đập xe của tao.” Nói xong, hấn cẩn thận nhìn khoảng cách giữa hai người, còn đang cách nhau một cái thang lầu, cũng không tính là xa quá. Những lời vừa rồi chẳng qua là Diệp Thiên Vân muốn có thêm thời gian quan sát, thế nên không cần Hắc Hổ phải trả lời.

Hắc Hổ nghênh ngang đi về phía trước nói:” Mẹ kiếp, đánh tao xong mà mày nghĩ là hết chuyện sao? Tao đã tìm tới nơi rồi, mày tự lo cho mày đi!” Hấn vừa nói xong thì mấy thằng côn đồ đi theo cũng hiểu ý cười rộ lên.

Khoảng cách giữa Diệp Thiên Vân và Hắc Hổ là một cái thang lầu, Diệp Thiên Vân bỗng nhiên ngã xuống, nhất thời mọi người đều không có phản ứng, ai cũng không nghĩ được hấn lại nhảy xuống, phải biết rằng đó là hơn hai chục bậc thang, nếu bình thường thì có bị ụy hiếp cũng không nhảy được xa như vậy, bởi vì trong lòng rất sợ hãi. Vì thế tất cả đều mở to mắt, đến cả Hắc Hổ cũng không ngoại lệ, trong mắt mọi người, nhảy như vậy chẳng khác gì là chết.

Diệp Thiên Vân nhảy một cú không tưởng đến trước mặt Hắc Hổ, động tác này thật sự quá kinh người, khiến cả đại sảnh như dừng hình, ai ai cũng đang chìm trong kinh hãi.

Hắc Hổ thấy Diệp Thiên Vân càng ngày càng gần, miệng hấn mở càng ngày càng lớn.

Diệp Thiên Vân đành khuất tất cho một thằng làm giảm xóc, sau đó đã luôn một cú vào đùi Hắc Hổ, lực lượng hơn 300kg tác dụng lên người Hắc Hổ, nhất thời một tiếng xương gãy vụn vang lên, sau đó là thanh âm thảm thiết như giết heo.

Mọi người ở đây đều không thể tin vào chuyện đang xảy ra trước mắt, phi than qua hai mấy bậc thang, lại còn đập gãy chân Hắc Hổ, đám côn đồ bình thường mặc dù cũng thường xuyên đánh nhau, nhưng mà chúng chưa bao giờ nhìn thấy cả bạo lực như vậy, khuôn mặt thằng nào cũng biến thành trắng bệch.

Thằng côn đồ làm giảm xóc cũng vô cùng sợ hãi, còn cả đám kia đều không nghĩ dám đối phó với người đáng sợ thế này, có mấy thằng thậm chí đã lén rời đi.

Diệp Thiên Vân đi tới trước mặt Hắc Hổ, nhìn thấy nó đang đau tím mặt, lạnh lung nói:” Tao hỏi mày một lần cuối cùng, là ai sai mày đến đập xe của tao, nếu mày không nói, vậy thì chuẩn bị ngồi xe lăn cả đời đi.” Diệp Thiên Vân tuy nói rất nhẹ nhàng, nhưng mà không ai dám không tin.

Hắc Hổ cắn răng thật chặt, không nói gì, không, phải nói là nó đau đến mức không nghe thấy Diệp Thiên Vân nói gì.

Đột nhiên Thạch Thanh Sơn hô lên:” Sư phụ cẩn thận.” Hấn đứng trên lầu nhìn rất rõ, trong đám người có một thằng cầm dao muốn đâm lên Diệp Thiên Vân, mà Thạch Thanh Sơn muốn đi ngăn cản cũng không kịp nữa, cho nên hấn đành hô lên báo cho Diệp Thiên Vân .

Cùng lúc Thạch Thanh Sơn hô lên, Diệp Thiên Vân cũng đã cảm nhận được, Diệp Thiên Vân quay qua người đá ra một cước, thằng kia lập tức bị đá bay ra ngoài, trực tiếp quỵ xuống đất, máu từ miệng phun ra liên tục.

Diệp Thiên Vân không chút dừng tay, hấn như hổ vào bầy dê, mấy thằng côn đồ bên cạnh đều không chạy thoát, thời gian không lâu, cả đại sảnh chỉ còn mình hấn đang đứng, còn đám lưu manh thì đều quỵ xuống mà rên rĩ

Ở đây chỉ còn lại Tiểu Linh và Thạch Thanh Sơn, mà hai người này lại có rung động khác hẳn nhau. Chỉ không tới một phút mà hơn chục thằng lưu manh không thằng nào đứng dậy được.

Hắc hổ vốn đã bị quán băng trên đầu như xác ướp, đến giờ chân lại còn bị gãy, trên mặt hấn đau đón vụn vụn, đáng vẻ 3 phần giống người, còn 7 phần giống quỷ.

Diệp Thiên Vân đi đến rồi ngồi xuống trước mặt hắn, nói:” Mày còn chưa trả lời vấn đề của tao, tao không thích nói nhiều đâu.”

Hắc Hổ vốn là muốn giáo huấn Diệp Thiên Vân một trận, nhưng nào ngờ Diệp Thiên Vân lại tàn nhẫn như vậy, vì thế nghe xong hắn thiếu chút nữa thì xón ra quần, nước mắt lem nhem, cổ chịu đau, vội vàng nói: “Là Đỗ Phong nhờ tôi đưa người đến giáo huấn anh, cụ thể ra sao tôi cũng không biết, chỉ là hắn cho tôi 1 văn, kêu đến phá anh!”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng không nói gì, chỉ xoay người đi về phía Tiểu Linh, mấy thằng côn đồ đã nằm nghỉ, hiện giờ hắn liền đi xem nàng có sao không.

Tiểu Linh thấy Diệp Thiên Vân đi về phía nàng, trong lúc nhất thời, những tâm tình uỷ khuất, sợ hãi đều bùng lên, nàng không không chế được tình mà nhào vào lòng Diệp Thiên Vân, đánh hắn.

81. Chương 81: Quán Bar Bí Khách

Thạch Thanh Sơn đến giờ mới từ trong khiếp sợ hồi thần lại, hắn vừa rồi rõ ràng chứng kiến Diệp Thiên Vân đối phó với mấy tên côn đồ có bị trúng một đao, hơn nữa còn có vẻ không kém, nhưng mà hiện giờ nhìn mặt Diệp Thiên Vân cũng không có biểu hiện gì, điều này làm hắn cảm thấy rất khó tin, Hình Ý mặc dù là môn công phu nội gia, nhưng mà cũng không thể ngăn đao được. Võ công cao, cũng sợ thái đao, đây chính là chân lý từ xưa đến nay, nhưng giờ hắn nghe thấy Diệp Thiên Vân gọi hắn, hắn liền nhanh chóng chạy xuống tìm Tiểu Linh lên lầu.

Diệp Thiên Vân nhìn lại mặt đất đang đầy người nằm nghỉ, sau đó lại đi đến bên Hắc Hổ, mấy thằng sâu bọ đang giãy giụa kia có đánh cũng vô ích, còn thằng Hắc Hổ này thì đã sớm hôn mê rồi. Diệp Thiên Vân dùng chân dẫm lên vết thương của Hắc Hổ, làm nó đang từ trên thiên đường đau đến tỉnh lại, tiếng kêu thảm thiết tiếp tục vang lên ở đại sảnh, không khí lúc này có chút âm u vô cùng.

Ý thức Hắc Hổ vừa khôi phục lại, hắn cuống quýt lắc đầu, ánh mắt đầy hoảng sợ chăm chăm nhìn Diệp Thiên Vân, mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống không ngừng, môi run rẩy nói:” Tôi đã nói hết những điều mình biết cho anh rồi, tôi thề sau này sẽ không đến gây phiền toái cho anh nữa, anh làm ơn cho tôi đi bệnh viện đi.” Vừa nói hắn vừa hít một hơi khí lạnh, chỗ chân gãy cứ như là vừa rồi bị xe ô tô dẫm vào vậy, hắn giờ đến cử động nhẹ cũng không dám, bộ dáng kiêu ngạo đã sớm vứt mẹ nó đi rồi.

Diệp Thiên Vân cúi đầu nhìn xem một chút, giọng nói không chút tình cảm:” Đỗ Phong sao biết được mày làm xong chuyện hay chứ? Có lưu lại phương thức liên lạc gì không?”

Ánh mắt Hắc Hổ thoáng có vẻ chần chờ, Diệp Thiên Vân thấy vậy bóp cổ hắn đám một phát, rồi lại nói lạnh như băng:” Được rồi, cho mày một phút để mày suy nghĩ, mày hắn biết tính tao rồi đó, tao không thích nói nhiều.”

Hắc Hổ cắn răng suy nghĩ nửa ngày, sau đó lên tiếng:” Hắn có cho tôi một số điện thoại, nói là xong xuôi thì gọi điện cho hắn, nói chuyện đã xong rồi, kêu hắn đến quán bar của mày gặp mặt, kêu hắn cảm thêm chút tiền.”

Hắc Hổ gật đầu, hắn hiện giờ không nói thì chính là muốn chết, vì thế liền gọi điện thoại, nói:” Đỗ Phong phải không? Chuyện tôi làm xong rồi, hắn đã bị phế, giờ hãy cầm một vạn đến quán bar Mạnh Hổ cho tôi, đúng, tại sao à? Mẹ kiếp, mày cũng không nói cho tao biết nó là một thằng luyện võ, tao phải tổn thất hết mấy huynh đệ đây, tìm mày lấy chút tiền thuốc men không được sao? Đúng, nơi nào? Không được, tới ngay quán Bar của tao, con mẹ nó đừng nói nhảm, nếu không mày cứ chờ xem!” Nói xong Hắc Hổ liền cúp máy, vừa rồi hắn nói chuyện điện thoại cứ như thật, căn bản là không nghe ra chút gì là hắn bị thương cả.

Diệp Thiên Vân quét mắt nhìn Hắc Hổ nói:” Hắn lúc nào đến quán bar của mày?”

Hắc Hổ cúp điện thoại rồi lại tiếp tục ôm cái chân bị thương, cung kính nói:” Hắn nói khoảng 20 phút nữa sẽ tới, chuyện này tôi đã làm xong rồi, anh cho tôi đi bệnh viện đi, hiện giờ tôi rất đau, tôi sợ lát nữa sẽ lại ngất mất.”

Diệp Thiên Vân nhìn hắn một chút rồi nói:” Chính mày tự gọi đi.” Nói xong, Diệp Thiên Vân cũng không để ý đến hắn nữa, Diệp Thiên Vân chỉ muốn hiện giờ đến luôn quán bar Mãnh Hổ, giải quyết luôn Đỗ Phong, cái loại dịch nhân này tuyệt không thể bỏ qua, lưu lại chỉ càng thêm phiền toái hơn thôi.

Diệp Thiên Vân ra cửa, từ võ quán đến quán Bar cũng không xa lắm, chỉ cần hơn 10p là tới, mà Diệp Thiên Vân cũng không lái xe, hắn đi bộ dọc theo ngã tư, chỉ một lát đã tới quán bar Mãnh Hổ

Diệp Thiên Vân nhìn cửa của quán Bar một chút, đèn bên trong nói là bật cho oai chứ thực chất cũng rất mờ ám, hiện giờ là buổi tối, nhưng mà người cũng không đông được như lần trước hắn đến, thoạt nhìn có vẻ như là muốn đóng cửa vậy.

Diệp Thiên Vân đẩy cửa vào, từ bên ngoài nhìn vào thì cũng không rõ ràng như nhìn thẳng bên trong, hắn đánh giá chung quanh một chút, thấy có thêm hai người mà vừa rồi ở ngoài nhìn không thấy.

Hắn vừa mới định ngồi xuống thì người phục vụ đã lên tiếng nói:” Tiên sinh, hiện tại đến giờ đóng cửa rồi, mời tiên sinh ngày mai hãy tới?”

Diệp Thiên Vân vừa nghe thì cảm thấy không hợp lý cho lắm, mặc dù là Hắc Hổ

đến võ quán để báo thù, nhưng mà không thể đến cả quán bar cũng đóng cửa chứ, hơn nữa còn vào buổi tối mà sinh ý tốt nhất nữa. Vì thế, hắn nghi hoặc hỏi:” Đóng cửa mà sao họ còn ở đây? Ta cũng đang chờ một thằng bạn tốt ở đây, lát nữa hắn sẽ tới, ta có thể chờ ở đây một chút!” Đỗ Phong còn chưa đến, Diệp Thiên Vân hắn sao lại rời đi được.

Người phục vụ nhìn hắn rồi nói rất bất đắc dĩ:” Được rồi, bọn họ cũng là vừa mới đến, hơn nữa lý do cũng là đợi người, dù sao hôm nay cũng không phải chỉ có mình tiên sinh, bì thế mời tiên sinh cứ tự nhiên.” Nói xong, hắn liền xoay người đi như gió.

Diệp Thiên Vân rất kỳ quái ngồi xuống đánh giá những người đang ngồi, hắn phát hiện bọn họ cũng không nói chuyện phiếm, hình như đều đang đợi gì đó, có vẻ là không khác mình lắm, hơn nữa vẻ mặt rất quái dị. Sau đó Diệp Thiên Vân lại suy nghĩ lời của tên phục vụ vừa rồi, nói là lý do cũng giống mình, chẳng lẽ là chờ Đỗ Phong sao?

Có một bàn khách nhân tựa hồ cũng phát hiện ra Diệp Thiên Vân đang đánh giá bọn họ, vì thế cũng nhìn lại về phía hắn, hơn nữa ánh mắt hoàn toàn là tò mò.

Diệp Thiên Vân tránh ánh mắt của họ, cảm giác đầu tiên của hắn chính là những người này có vấn đề, ánh mắt rất có thần! Không sai! Toàn bộ những người ngồi đây đều là võ giả, hơn nữa đều là võ giả cao minh, kể ra cũng là có đến 7 người, ít nhất là một người 50 tuổi, chia làm 1 bàn 4 người, một bàn 2 và một người đi lẻ.

Diệp Thiên Vân lại cẩn thận đánh giá người đi một mình, chỉ có người đó là không nhìn về phía hắn. Người này thái dương rất cao, tóc cũng ít, hai mắt có cảm giác trống rỗng, lại có chút như nhìn thấu vạn vật, khiến người khác lẩn ra được. Do người đó ngồi nên chỉ có thể thấy người đó không cao, hơn trung bình mà thôi, nhìn xuống dưới thì thấy chân hắn thò hẳn qua bên kia bàn, vì có lẽ cảm thấy không đủ chỗ, bởi vì chân của hắn rất thô và to, có lẽ đã gần đến eo của Diệp Thiên Vân .

Diệp Thiên Vân lúc này mới cảm thấy giật mình, loại người này là thế nào đây, t hắn thể có vẻ giống con cóc, nhưng xem hình thể thì hắn chính là một cao thủ dung chân, hơn nữa lực lượng còn rất mạnh, chân uy chấn thiên cũng chỉ bằng nửa người này, chỉ riêng đó thôi cũng có thể biết sự kinh khủng của người này.

Đang nghĩ tới đây, đột nhiên một lão nhân từ ngoài cửa tiến vào, xem tuổi thì có vẻ chừng 70, tóc đã bạc trắng, đôi mi màu bạc rất dài, khiến người ta còn cảm giác ác liệt. Lúc này, 7 người kia đều vội đứng dậy, dáng vẻ vô cùng cung kính.

82. Chương 82: Bồi Thường

Cái loại sự kiện ngoài ý muốn này khiến Diệp Thiên Vân chưa kịp thích ứng được, thái độ hắn lập tức đổi mà ôm quyền nói: Tôi cũng rất vinh hạnh, không nghĩ tới hôm nay lại gặp nhiều bằng hữu như vậy.

Diệp Thiên Vân nói chuyện rất thông dong, nhưng mà trong lòng lại đang suy đoán lai lịch của những người này, xem dáng vẻ của bọn họ thì cũng chỉ có khoảng hai nơ là tạo ra những người có hình thể như quái vật này, vốn loại vóc người dị dạng dị thường thế này cũng không nhiều lắm trong võ lâm, có người gọi là Biến Thái Mỹ, có tốc độ gần như là vận động viên trượt băng, nhưng mà về lực lượng lại hơn rất nhiều, trong đây có 8 người, toàn bộ đều có thân hình như thế này. Trong giới võ lâm Trung Quốc thì ứng với hai loại đại Thối pháp, một là Sơn Đông Lâm Thanh Đàm Cước, còn lại kia chính là Hà Bắc Túc Trữ Trạc Cước.

Lão già mới vào cửa đánh giá bốn phía một chút, sau đó ôm quyền cười nói: Cậu chính là Diệp Thiên Vân sao, tôi đây ngưỡng mộ đã lâu, mấy lão già chúng tôi lâu rồi không qua lại giang hồ, cũng không còn nhớ rõ lắm về giang hồ rồi. Hôm nay mới biết được đúng là giang sơn lắm anh tài. Ha ha ha! Mặc dù trong lời nói của lão nghe rất khách khí, nhưng mà có cảm giác rất lạ, mấy người 6 70 tuổi mà lại ở đây nói ngưỡng mộ đã lâu, như vậy thì danh tiếng mình không phải như mặt trời giữa trưa sao.

Diệp Thiên Vân quan sát hồi lâu, rồi mới nói: Hôm nay cũng là lần đầu tiên gặp mặt, có nhiều điều thất lễ quá! Không ngờ lại có nhiều bằng hữu chờ tôi như vậy, nếu không tôi đã đến từ sớm rồi, chẳng qua là còn chưa biết tính danh của các vị bằng hữu ở đây. Diệp Thiên Vân nói mà không có chút sợ hãi nào, có cũng chỉ là cảm giác hưng phấn trước khi chiến đấu, một câu nói này của hắn rất kích thích, có thể biểu đạt tất cả tâm tình.

Có người trời sinh đã can đảm, có người cả đời lại không thể bồi dưỡng được sự can đảm, Diệp Thiên Vân chính là loại người đầu tiên, có thể đứng trước mặt nhiều võ giả như vậy mà không chút khiếp sợ, xem ra cũng là trời sinh anh hùng đảm rồi.

Lão già cầm đầu gật đầu, sau đó chậm rãi nói: Lão phu là đệ tử nội môn Trạc Cước môn, Trương Thiên Phóng, hôm nay đến đây là muốn gặp mặt mấy vị bằng hữu một chút. Lão nói xong thì nhìn vài người ở đây.

Diệp Thiên Vân vừa nghe thì đã biết lão vì sao lại tới, vì thế hắn cũng không biết lấy từ đâu ra một điều thuốc, sau đó châm thuốc rồi cười nói: Tôi ở Trạc Cước môn còn có một vị bằng hữu tên là Uy Chấn Thiên, không biết hắn gần đây có tốt không, chưa đi báỉ phỏng hắn ddweowcj, trong lòng tôi đây rất áy náy.

Trương Thiên Phóng nghe xong cũng không nói gì cả, chỉ có vài người ở bên cạnh là sắc mặt xanh mét, thoát nhìn thì có chút xấu hổ và giận dữ, phảng phất như cái tên đó chính là gai đâm trong thịt vậy, từng chữ từng chữ đâm sâu vào trong lòng họ.

Vị khách vừa nãy ngồi đơn độc lúc này cười lạnh nói: Diệp Thiên Vân, ngươi đến rất là can đảm, Uy Chấn Thiên từ lúc trở về đến này còn chưa xuống giường, vì thế ta đối với ngươi rất là hứng thú, tuổi không lớn nhưng năng lực không nhỏ, nghe nói ngươi rất am hiểu Hình Ý và Bát Cực, nội ngoại kết hợp, luyện được một thân công phu rất khá, ta rất muốn luận bàn với ngươi một chút.

Hắn vừa mới dứt lời, lại có một lão già quá: Văn Sinh, không được vô lễ, sư huynh đang đứng đây mà ngươi được phép nói sao. Người này tướng mạo rất phổ thông, chỉ là giọng nói thì the thé, có chút không tương xứng với diện mạo.

Trương Thiên Phóng rất có khí độ, cười nói: Uy Chấn Thiên là sư đệ của tôi, lần trước đã bị thương khi so đấu với cậu, đến giờ vẫn còn chưa bình phục, tiểu huynh đệ thì hình như không có bị thương, đúng là tuổi trẻ tốt thật!

Diệp Thiên Vân nhìn một chút, thấy bọn họ có vẻ không phải đến vì báo thù, khi lên tiếng cũng khó mà nắm bắt, cũng không rõ là rốt cuộc tìm mình làm gì, thế nên hắn liền mở miệng nói: Không biết các vị đến đây hôm nay là ...

Hắn vừa mới nói đến đây, đột nhiên cánh cửa quán bar được đẩy ra, một người từ bên ngoài tiến vào, thoát nhìn thì có vẻ quý quý túy túy, trong tay còn cầm một thứ như phong thư, vừa vào nhà hắn liền nhìn quanh, vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì vội kêu lên thất thanh: Mày thế nào mà còn ở đây? Mẹ nó, thằng Hắc Hồ dám lừa ta! Nói xong hắn có vẻ như muốn trốn.

Trương Thiên Phóng đang đứng ở cửa liền ngăn hắn lại, rồi nói: Ha ha, người quen của Diệp Thiên Vân cậu cũng không ít nhỉ, đi tới nơi nào cũng có bằng hữu.

Người này chính là Đỗ Phong, hắn cũng cảm giác được không khí trong quán có gì đó không đúng, sau khi nghe câu nói của Trương Thiên Phóng thì hắn vừa lui vừa nói: Tôi không phải là bằng hữu của hắn, tôi không quen hắn, các người cần tôi làm gì chứ? Nói xong, hắn lại cứ lùi dần, không ngờ càng lùi lại càng vào giữa căn phòng.

Trương Thiên Phóng cũng không thèm nhìn đến hắn nữa, chỉ thuận tay khóa cửa lại, giọng điệu bình tĩnh nói: Người bây giờ không thể đi, cứ ở đây nghỉ ngơi một chút, chuyện của chúng ta xong, người sẽ được thả ra ngoài.

Đỗ Phong nhìn mấy người xung quanh một chút, thấy mấy lão già này thân hình đều như là quái vật, hắn liên tục lắc đầu nói: Tôi giờ muốn đi, các người đừng ngăn cản tôi, tôi còn có nhiều chuyện muốn làm. Nói xong hắn lại chạy ra cửa.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy cảnh này, mặc dù không phải là hắn chính tay trả thù, nhưng mà cũng không khác gì lắm, nhìn Đỗ Phong gặp xui xẻo, cũng coi như là có chút bồi thường.

Đỗ Phong vừa muốn lao ra cửa, thì đột nhiên người tên Văn Sinh vừa nói đã nhảy đến sau lưng Đỗ Phong, một cước đá thẳng lên lưng hắn, một cước này đủ cả nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, hơn nữa lực đạo còn rất lớn, Đỗ Phong không kịp phản ứng đã ngã luôn ra đất.

Hai tròng mắt Diệp Thiên Vân hơi híp lại, cứ theo loại lực đạo này, người bình thường làm sao mà sống nổi, xuống tay thật sự là quá độc ác, so với mình chỉ có hơn chứ không có kém, chẳng qua thì thoát nhìn hắn cũng không quá được hoan nghênh, lúc hắn vừa đá Đỗ Phong thì khuôn mặt vài người bên cạnh đều có vẻ chán ghét.

Đỗ Phong bị đá ngã ra đất rồi hộc máu, chẳng qua là 10 giây sau, thân thể của hắn cũng không thấy nhúc nhích, chỉ có trong tay vẫn nắm chặt lấy cái phong bì giờ đã bị nhuộm máu.

Kỳ thật Diệp Thiên Vân cũng biết, 1 vajnt rong phong bì này chính là Hắc Hổ kên mang đến cho Diệp Thiên Vân hắn, Đỗ Phong chết quả là có chút vô tội, thậm chí có thể nói là đáng thương. Chỉ vì nhờ đám tiểu nhân trả thù một chút mà bị trừng phạt như thế này đúng là quá mức.

Trương Thiên Phóng ho khan một chhut, kéo sự chú ý của mọi người lại, rồi nói: Mới có người cắt đứt câu chuyện của chúng ta, hiện giờ ta đã khóa cửa lại rồi, tin là không có ai đến quấy rầy chúng ta nữa, giờ chúng ta tiếp tục nói vào vấn đề chính thôi.

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn một chút, Đỗ Phong chết chính là hành động “giết gà dọa khỉ”, mình chính là mục tiêu chủ yếu của bọn họ, bọn họ sao có thể bỏ qua chứ! Nghĩ đến đây, Diệp Thiên Vân bỗng có cảm giác hơi buồn cười.

Hai mắt Trương Thiên Phóng nhìn về phía Diệp Thiên Vân rồi nói tiếp: Kỳ thật mục đích đến đây của chúng tôi là muốn gặp một người, hơn nữa còn có một chuyện muốn tìm hiểu cho rõ. Thanh âm của lão mặc dù không lớn, nhưng mà ngữ khí lại khiến người khác không thể nghi ngờ.

83. Chương 83: Đáng Tiếc Người Chỉ Có Chết

Trương Thiên Phóng rất thưởng thức Diệp Thiên Vân, lão nói tiếp: Vấn đề đầu tiên chính là cậu có liên quan đến Bát Cực Môn hay không? Vừa nghe đến câu này, mấy lão già kia đều trở nên ngưng trọng, có vẻ là vấn đề này rất trọng yếu với họ vậy.

Diệp Thiên Vân quay lại nói: Tôi không có quan hệ với Bát Cực Môn, cứ ngồi xuống nói chuyện đi! Nói xong Diệp Thiên Vân lại châm thuốc, thoát nhìn có vẻ hắn không thèm quan tâm.

Trương Thiên Phóng từ chối qua loa, rồi nói tiếp: Vấn đề thứ 2, nghe nói cậu học được Đẩu Động Loa Toàn Kinh của Hình Ý môn?

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, loại chuyện này cũng không giấu được, vì thế hắn gật đầu, nói: Tôi biết một chút.

Lời này vừa nói ra liền khiến Trương Thiên Phóng rất hứng thú, lông mi lão hơi cau lại, hỏi tiếp: Học là học, không học là không học, võ thuật làm gì có khái niệm biết chút chút.

Diệp Thiên Vân đáp lại: Kỳ thật thì cũng không có gì, tự mình nghiên cứu ra mà thôi, tất cả còn đang trong thăm dò, còn về phần nói học hay không, còn phải xem có thể nghiên cứu ra hay không. Diệp Thiên Vân nói láo mà hai mắt không thèm chớp, tất cả cứ như là hắn nói sự thật vậy, mấy võ giả kia đều nhìn hắn chăm chú, không biết là hắn đang nói thật hay nói dối.

Trương Thiên Phóng như cười mà không cười, nói: Vậy thì cậu đúng là kỳ tài chốn võ lâm rồi, cứ nhiên có thể nghiên cứu ra công pháp mà Hình Ý môn bất truyền. Nói xong, hai mắt lão lại nhìn chăm chăm Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng bình tĩnh nhìn lại lão nói: Võ thuật chưa chắc đã không thể nghĩ ra, tiền nhân có thể nghiên cứu ra được, hậu nhân sao không làm được, Thiết Cước Công không phải cũng là công pháp bất truyền của Trác Cước môn sao, chẳng phải cũng bị hậu nhân nghiên cứu ra sao? Trương Thiên Phóng nghe đến đây thì trầm mặc, không nói gì cả.

Thiết cước công là cước pháp chuyên môn luyện ngoại công, là công pháp phải tu luyện của Trác Cước môn. Sau khi công pháp luyện thành, cước xuất có thể làm đứt gân cốt địch nhân, ngoại thương nội tổn, cũng lấy sát thương mạnh mẽ làm nổi tiếng trong võ lâm, là tuyệt kỹ bí truyền của Trác Cước môn, chỉ là công pháp này từng bị thất truyền, sau đó lại được nghiên cứu ra lần nữa.

Lão già gọi là Văn Sinh kia lại nhìn Diệp Thiên Vân cười lạnh nói: Hắc hắc, sư huynh còn nói làm gì? Ta xem hay là bắt đầu đi, ta có chút không chờ được nữa rồi.

Diệp Thiên Vân lại nhìn bộ mặt của mấy võ giả kia, căn bản hiện giờ hắn không có năng lực địch lại, nếu như chỉ có một hai người, vậy còn có thể liều mạng, nhưng mà ở đây đến tận 8 người, chỉ có chạy trốn mới là chính đạo.

Trương Thiên Phóng hơi trầm mặc một chút rồi chậm rãi nói: hôm nay chúng ta đến đây chủ yếu là hỏi người 3 vấn đề, vừa rồi mới 2 thôi, còn vấn đề cuối cùng không cần hỏi, bởi vì khi người trả lời hai vấn đề trên, thật đáng tiếc là người chỉ có chết. Nói xong, ánh mắt lão nhìn Diệp Thiên Vân đầy thương xót.

Diệp Thiên Vân nhìn mấy người này một chút, sau đó nói không chút biểu tình: các người đã có thể quyết định sinh tử của ta, vậy có thể nói rõ nguyên nhân ra không.

Trương Thiên Phóng thở dài nói: Vấn đề đầu tiên thì dính đến ân oán của chúng ta và Bát Cực Môn, nếu người là người của Bát Cực môn, vậy thì đã không có chuyện gì.

Lão lại tiếp tục nhìn Diệp Thiên Vân rồi nói: Vấn đề thứ hai là tuyệt kỹ của Hình Ý môn lại xuất hiện trên người người, mà người cũng thừa nhận điều này, do vậy chúng ta là địch nhân.

Diệp Thiên Vân lạnh nhạt cười, nói: Các người đối đầu với Bát Cực môn, chẳng lẽ cũng đối đầu luôn với Hình Ý môn? Địch nhân của Trác Cước môn đúng là không ít đâu.

Trương Thiên Phóng lắc đầu nói: Chúng ta cũng không phải có quan hệ đối lập, chuyện này còn liên quan đến vài vấn đề, người làm sao có thể biết được.

Văn Sinh lại cười nói: Hắc hắc, nói nhiều với hắn như vậy làm cái gì, một lát nữa hắn cũng không nhớ được đâu. Nói xong, hắn lại cẩn thận đánh giá Diệp Thiên Vân, ánh mắt như nhìn một người chết vậy.

Diệp Thiên Vân lại thở ra một ngụm khói, nói: Vấn đề của các người ta biết rồi, nhưng còn một nghi vấn đó là tại sao các người biết mà chờ ở đây?

Văn Sinh không thèm nhìn Diệp Thiên Vân nói: Hắc Hổ là ngoại môn đệ tử của chúng ta, ngày đó người đánh hắn, chúng ta cũng ở nơi này. Văn Sinh nói mà không thèm có kỵ, có vẻ hắn đã coi như Diệp Thiên Vân là người chết rồi.

Diệp Thiên Vân nhớ lại Hắc Hổ Hình như còn có câu chưa nói xong, thoát nhìn thì những người này không phải mới chờ chính mình hai ngày nay, mà có vẻ là đã chờ từ lâu rồi, chỉ là lúc đó thì đang tìm cơ hội. Diệp Thiên Vân nghĩ đến đó thì lại hung hăng hút hai điều thuốc, sau đó ném tàn xuống đất.

Trương Thiên Phóng nhìn thấy liền nói: Người học võ không thể hút thuốc, chuyện đơn giản như vậy người cũng không biết sao?

Diệp Thiên Vân không trả lời câu hỏi của lão, mà chỉ đứng dậy nói: Vậy thì hôm nay không thể tránh được rồi, các người cùng tiến lên sao?

Trương Thiên Phóng đột nhiên bị Diệp Thiên Vân hỏi vấn đề này, kỳ thật đáp án thì mọi người cũng đã biết rồi, chẳng qua là không nói rõ mà thôi, nhưng mà giờ lại bị Diệp Thiên Vân hỏi ngược lại, vì thế, lão nhìn mấy người kia một chút, lúng túng nói: chúng ta tổng cộng 8 người, người chỉ cần đánh bại mỗi người là có thể đi. Mấy lời này vừa dứt thì khuôn mặt mấy kẻ kia cũng đã đỏ bừng, 8 người cộng lại cũng đến 500 tuổi, đánh một thanh niên khoảng 20 tuổi, chuyện này mà truyền ra ngoài thì...

Diệp Thiên Vân nghe thấy vậy thì đột nhiên cười nói: Lời này từ trong miệng người nói ra cũng không dễ, ta chấp nhận, cũng không có ý kiến gì! Mục đích của Diệp Thiên Vân chính là ép lão phải nói ra câu này, giờ mục đích đã đạt được thì còn ý kiến cái khỉ gì nữa.

Văn Sinh nhìn Diệp Thiên Vân một cái rồi cười nanh ác: Trận đầu tiên để ta đi, ta cũng không rõ Uy Chấn Thiên làm sao lại bại bởi người, hắn đến tuổi này rồi mà còn thảm hại như vậy, xương sườn thì gãy, tay thì bị phế một cái, trở về còn học máu mấy ngày, hôm nay ta nhất định phải lãnh giáo công phu của người, để xem có thật sự mạnh đến như vậy không. Lời của hắn vừa nói ra, những người kia đều nhú mày, xem ra người này trong môn phái cũng không được hoan nghênh.

Diệp Thiên Vân gật đầu, Văn Sinh này vừa rồi cho hắn cảm giác trống rỗng, mà thời gian ngắn tiếp xúc lại phát hiện hắn có chút tâm thần phân liệt, hơn nữa rất là háo sát, sát khí rất nặng, mặc dù còn chưa đối chiến với hắn, nhưng mà nhìn hắn ra chiêu rất hung ác, tàn nhẫn, không cho đối thủ cơ hội nào, khi đối chiến với hắn nhất định phải cẩn thận.

Văn Sinh kia bình tĩnh đứng giữa quán, sau đó đột nhiên đá ra mấy cước, bàn ăn rất nặng mà bị cước của hắn đá bay, sau đó quay sáng ngoắc ngoắc Diệp Thiên Vân: Đến đây đi!

Đại chiến hết sức căng thẳng.

84. Chương 84: Sống Hay Chết

Lý Văn Sinh nghe xong câu này, vẻ mặt có chút cổ quái nói: Mày sao biết võ công tao luyện là trạc cước? Tao không phải là người của Trạc Cước môn.

Trương Thiên Phóng ở bên cạnh nói chen vào: Hắn tên là Lý Văn Sinh, truyền nhân của Lâm Thanh Đàm thôi.

Võ thuật Trung Quốc luôn được coi là “Nam quyền Bắc thoái”, Nam quyền ở đây ý chỉ Hồng quyền, còn Bắc thoái tất nhiên chính là đàm(đàm) thối (từ đàm trước có nghĩa là đầm, hồ; từ sau có nghĩa là nói, trò chuyện). Truyền thuyết thoái pháp này bắt nguồn từ chùa Long Đàm tỉnh Sơn Đông, tên cũ là đàm (đầm, hồ) thoái. Còn có một thuyết là do một người họ Đàm ở tỉnh Hà Nam sáng tạo ra, tên cũ là đàm (nói, trò chuyện) thoái. Nhưng dường như cái trước được công nhận rộng rãi hơn một chút.

Diệp Thiên Vân trong lòng cũng rung động, cước vừa rồi hắn đá Đỗ Phong là trạc cước, ban đầu cho rằng hắn là đệ tử nội môn của Trạc Cước môn, ngay cả lộ số võ công của hắn cũng đoán sai, đây là một sai lầm chí mạng, may mà cuộc đấu còn chưa bắt đầu, nếu không có chết cũng không biết vì sao mà chết. Nghĩ tới đây, hắn hoạt động thân thể một chút, để điều chỉnh trạng thái của thân thể tới mức tốt nhất, đặc biệt hoạt động cánh tay phải, cảm thấy vết thương do súng bắn đã đỡ rồi, tuy vẫn có chút ảnh hưởng, nhưng cũng không quá nhiều.

Lý Văn Sinh cười hắc hắc, nhìn hắn: Tiểu tử, tuổi mày còn trẻ quá, trước khi động thủ đấu võ ngay cả lộ số của đối phương cũng không biết còn đòi quá chiêu, mày còn phải học hỏi nhiều. Vừa nói xong lại cảm thấy câu này không đúng nên vội vàng bổ sung: Đáng tiếc là mày không còn cơ hội nữa rồi.

Diệp Thiên Vân không nói gì, chỉ đang suy nghĩ đặc điểm của đàm thối, có câu luyện quyền mà không luyện cước, giống như quỳ lỗ mông. Phong cách của đàm thối là động tác sắc bén dừng mãnh, phối hợp lực lượng

hài hòa, chiêu số đang dạng, công thủ nhanh chóng, tiết tấu nhịp nhàng, lực lượng bạo phát. Hơn nữa đàm thối có một đặc điểm rõ nét chính là đá ra không quá đầu gối, loại công phu này khiến người ta rất khó tìm được cơ hội để tấn công hạ bàn. Nghĩ tới đây trong lòng đã có tính toán, mặt lạnh lùng nói: Xin lỗi, mời! Lý Văn Sinh có chút kinh ngạc, không ngờ thẳng nhóc này trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã có thể bình tĩnh đến như thế.

Hai người đứng đối mặt, người chung quanh bắt giác lui về phía sau, đây là sự tôn trọng lớn nhất dành cho bọn hắn. Diệp Thiên Vân có thể không e sợ tám người bọn họ, đồng thời còn dám ứng chiến, điều này có chút nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Người chung quanh toàn bộ đều là cao thủ, sau trận chiến này danh tiếng của Diệp Thiên Vân chắc chắn sẽ đại chấn, bất kể thắng hay thua, sống hay chết, nhất định danh tiếng của hắn sẽ truyền khắp vô lâm.

Diệp Thiên Vân thay đổi phong cách hậu phát chế nhân ngày xưa, một cước đá về phía Lý Văn Sinh đang lao tới, động tác nhanh như thiểm điện, chiêu hấn xuất thủ chính là tiến bộ Bằng quyền, toàn lực mà phát, căn bản không chút lưu tình.

Lý Văn Sinh không tránh né, đá ra một cú Đan Tiên Thích, tuy chân của hắn vô cùng thô chắc, nhưng làm ra loại động tác mềm dẻo như thế này mà vẫn lộ ra vẻ linh hoạt dị thường, giống như một con mãng xà, khiến người ta không chút nghi ngờ về sự hung ác tàn nhẫn của hắn.

Diệp Thiên Vân nhìn chiêu thức của hắn, độ cao khi đá ra quả thật chỉ tới đầu gối, vậy thì quyền này của mình căn bản là không đánh được tới người hắn, chỉ đành thu quyền lại rồi né tránh cú đá này.

Một chiêu của Lý Văn Sinh đá vào khoảng không, hắn xoay người lại nói: Quyền pháp của chúng ta không cùng một đường, mày muốn đánh tao cũng không dễ dàng đâu. Vừa dứt lời lại tao tới trước, mũi chân đá vào bên sườn Diệp Thiên Vân, tốc độ nhanh tới mức chỉ trong nháy mắt đã tới, thế đến vô cùng hung mãnh.

Diệp Thiên Vân thấy đây đâu phải là đàm cước, rõ ràng đã biến thành trạc cước rồi, nghi tới đây liền đột nhiên nghiêng ra sau, phát lực sử ra thối bộ bằng quyền.

Hai chiêu này mới đúng là kỳ phùng địch thủ, một người đánh về phía trước, một người lui về phía sau, đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc, quyền đầu của Diệp Thiên Vân trong thời khắc này đột nhiên run lên, dùng tốc độ nhanh nhất để thu lại, lui ra phía sau một bước.

Chiêu này của Lý Văn Sinh cũng là có ý muốn cùng Diệp Thiên Vân lấy cứng chọi cứng

(phần tiếp theo bị thiếu, sau này có lẽ bổ sung sau, mà nếu không có thì mong mọi người thứ lỗi)

85. Chương 85: Ba Bước Giết Một Người

Những người ở ngoài trường cũng vừa từ trong sự kinh hoàng mà tỉnh lại, ánh mắt tất cả đều đổ dồn nhìn về phía Lý Văn Sinh, thấy hắn mất hồn trợn trừng, bên trong tràn ngập sự sợ hãi, nằm sõng xoài trên chiếc bàn gãy, xương ngực toàn bộ vỡ vụn, lồm vào khoảng hai thốn, khớp xương của cánh tay phải và xương vai toàn bộ gãy lìa, chỉ có một chút thịt còn dính bên trên. Một cước đó của Diệp Thiên Vân đồng thời cũng đã quyết định sinh tử của hắn.

Biểu tình trên mặt của những người này đồng dạng cũng rất phong phú, tuy rằng Lý Văn Sinh cũng không được nhiều người yêu mến, thế nhưng dù sao cũng là đồng bọn, hiện tại bị biến thành hình dạng như thế này, bọn họ thấy cũng không đành lòng.

Trương Thiên Phóng vẻ mặt phức tạp nhìn Diệp Thiên Vân, chậm rãi nói: “Đây chính là số mệnh của võ giả, cậu có từng nghĩ rồi có một ngày bản thân cậu cũng có kết quả như vậy không?”

Diệp Thiên Vân nhìn Lý Văn Sinh, lắc đầu nói: “Tôi không quan tâm đến sinh tử!” Loại ngữ khí này cũng lạnh lùng giống như trước lúc chiến đấu, chưa từng cải biến.

Mấy người tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại hoảng hốt vô cùng, loại người này hoặc là giết người như ranh, hoặc là lãnh khốc vô tình, nhưng bất kể là loại nào đi chăng nữa thì cũng vẫn vô cùng đáng sợ, thực sự không thể tưởng tượng được rằng một người mới chỉ hơn hai mươi tuổi mà lại có tâm cảnh như vậy. Kết

cực của Lý Văn Sinh đã được định trước, bởi vì hắn dụng phải một đối thủ mà thủ đoạn so với hắn còn ác độc hơn, tàn nhẫn hơn, hơn nữa còn là người coi thường sinh tử của chính bản thân mình.

Trương Thiên Phóng nhìn hắn một hồi lâu mới nói: “Ngày hôm nay chúng tao tới là để lấy mạng của mày, cho nên mày cũng đừng trách chúng tao.” Nói xong quay sang đánh mắt ra hiệu cho mấy lão già ở bên cạnh, lập tức mấy người đều hiểu ý, chia là thành hình quạt rồi vây Diệp Thiên Vân vào giữa. Lúc này không phải là đấu võ, xem ra hôm nay họ nhất định phải lấy mạng của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân liếc nhìn, hắn sớm đã biết rằng loại tình huống này sẽ xảy ra, chỉ có điều là sớm hay muộn mà thôi, vừa rồi ngăn cản bọn họ chính là để cho mình được chuẩn bị đầy đủ. Hắn lạnh lùng cười hỏi: “Các người đều là người của Trạc Cước môn ư?”

Trương Thiên Phóng định mở miệng nói thì đột nhiên Diệp Thiên Vân đá ra hai cước khiến băng ghế ở bên cạnh bay lên, hai cái ghế một trước một sau toàn bộ bay về hướng đối diện, sau đó trên tường lóe lên một trận hoa lửa, đợi khi mọi người có phản ứng thì đèn trong phòng đã tắt hết.

Tất cả mọi người trong nháy mắt đều trở nên khản trương. Hiện tại là buổi đêm, bên ngoài rất tối, trong nhà thì ngay cả gờ tay ra cũng không nhìn rõ năm ngón, sự khản trương đồng thời đi đôi với sợ hãi.

Hai cái ghế này toàn bộ đều bay về phía điện áp, sau khi đèn tắt hết, Diệp Thiên Vân cấp tốc dựa sát người vào tường, nhắm hai mắt lại, vận dụng cảm giác để quan sát hoàn cảnh xung quanh và nhất cử nhất động của mọi người, những người này biến hóa vị trí như thế nào đều không qua khỏi cảm nhận của hắn. Khi đèn vừa tắt, con người trong khoảng thời gian ngắn chưa kịp thích ứng với bóng tối, đoạn thời gian này hai mắt giống như bị mù.

Trương Thiên Phóng không ngờ Diệp Thiên Vân còn có loại thủ đoạn này, lập tức cười lạnh nói: “Diệp Thiên Vân, mỗi người ở đây đều là võ giả, mày không trốn được đâu, muốn phát hiện ra mày cũng không phải là việc khó!” Nói xong hắn chăm chú dùng tai lắng nghe, chỉ cần có một động tĩnh rất nhỏ là hắn liền có thể phán đoán ra phương hướng.

Hắn vừa mới dứt lời, Diệp Thiên Vân đã động rồi, giống như dã thú đi dạo trong đêm tối, phát động công kích về phía người ở gần hắn nhất, động tác dị thường mẫn tiệp giống như nước chảy mây trôi, sau một cước chính là một cái chặt tay.

Tên đó còn đang quan sát hướng chung quanh, rõ ràng hắn còn chưa kịp có phản ứng thì một cỗ lực lượng cực mạnh truyền đến, đầu của hắn liền hóa thành một chùm mưa do những mảnh máu thịt tổ thành, bắn ra tứ phía.

Mọi người sau khi nghe thấy một tiếng rầm thì vô cùng kinh hãi, trong hoàn cảnh tối om như thế này chỉ có tiếng động nhưng lại không nhìn thấy gì, hơn nữa còn có một địch nhân, hỏi sao bọn họ không an tâm, mỗi một người đều có mức độ sợ hãi khác nhau, đều phỏng đoán rằng ai đang cùng hắn giao thủ.

Trương Thiên Phóng nghe thấy tiếng động, trong lòng cũng rất bất an, hắn vừa kiến thức xong thủ đoạn của Diệp Thiên Vân, tuyệt đối là loại nhân vật tàn độc giết người không chớp mắt, cho nên vội vàng hô to: “Mở cửa ra, ra ngoài đợi hắn.” Ngoài cửa ít ra thì cũng sáng hơn trong phòng.

Vừa nói xong câu này thì lại nghe thấy tiếng khớp xương vai vỡ vụn, sau đó là tiếng một người ngã xuống đất.

Tất cả mọi người đều đánh giá sai Diệp Thiên Vân, hắn ở thời khắc càng nguy cấp thì càng lãnh tĩnh, càng ung dung, năng lượng bạo phát ra mạnh hơn hắn so với lúc bình thường.

Trương Thiên Phóng nói xong liền từ trong phòng nhảy ra ngoài, nhìn nhìn xung quanh, bên ngoài tuy hơi tối một chút, nhưng ít ra còn có thể nhìn thấy bóng người.

Trong quán bar lúc này đang trình diễn một màn kinh hiểm, chân của Diệp Thiên Vân đang đá lên vai phải của một người, mà người nọ cũng có phản ứng, liều mạng phản kích lại một cước.

Diệp Thiên Vân bị một cước này đá trúng tay phải, mà cánh tay phải này luôn luôn không được sống yên, trước giờ luôn ở trạng thái thụ thương, cảm giác đau đớn thấu xương từ tay truyền thẳng tới óc, phản ứng

đầu tiên chính là gãy xương rồi, lập tức khiến dục vọng giết chóc trong lòng hắn bùng lên, tay trái liên tục đâm người đó mấy cú, khi hắn dừng tay lại, người đó ngay cả hình dáng cũng khó có thể phân rõ.

Trương Thiên Phóng ở bên ngoài đợi người đi ra, đợi một hồi lâu thì thấy Diệp Thiên Vân từ bên trong chậm rãi bước ra, điều này khiến cho hắn không thể kiềm chế được sự hoảng loạn trong lòng.

Hắn nhìn ra sau, bên hắn tổng cộng có bốn người, Diệp Thiên Vân ra rồi, với thủ đoạn mà hắn đấu võ với Lý Văn Sinh sợ rằng người còn lại trong phòng tất nhiên đã chết hết rồi.

Từ lúc Trương Thiên Phóng nói cho đến bây giờ, ngay cả một phút đồng hồ cũng chưa đến, ba người vô thanh vô tức biến mất, ngay cả một tiếng kêu cũng không có, điều này khiến cho mấy người này cảm thấy vô cùng sợ hãi, bọn họ đều là nhân vật đã phiêu bạt trên giang hồ mấy chục năm, dạng người gì cũng đã thấy qua, nhưng loại người mà trong nháy mắt lấy đi mấy mạng người mà vẫn ung dung thì đây là lần đầu tiên được thấy.

Chuyện đầu tiên sau khi Diệp Thiên Vân đi ra làm là hoạt động toàn thân, lập tức các khớp tay vang lên tiếng lạch cạch, trận chiến ngày hôm nay, khiến hắn học được cách chiến đấu trong bóng tối với địch nhân, chiến đấu càng lúc càng nhiều, kinh nghiệm học được cũng theo đó mà ngày càng nhiều thêm. Mỗi lần đều có thể từ trong sinh tử đạt được thứ mà mình cần. Loại mục đích nguy hiểm này, giống như là hút độc phẩm vậy, tuy rằng biết có nguy hiểm, thế nhưng lại có niềm khoái cảm trí mạng.

Một lão già ở phía sau Trương Thiên Phóng thấy hắn đi ra thì run run hét lên: “Bọn họ đâu rồi?”

Diệp Thiên Vân hồ hững nói: “Chết hết rồi!”

Trương Thiên Phóng nghe xong cơ hồ muốn ngất đi, tuy rằng sớm đã đoán ra được loại kết quả này, thế nhưng khi nghe được tin tức thì suýt chịu nữa chịu không nổi, bọn họ đều là nội môn đệ tử của Trác Cước môn, cả môn phái có không quá mười mấy người, tính cả Uy Chấn Thiên thì đã có bốn người bị phế, điều này sao hắn có thể chịu đựng nổi.

Thân thể của lão già vừa lên tiếng thân hình lão đảo, sau khi đứng vững mới có chút bị thương nói: “Mày giết người như thế thì có chỗ nào tốt? Vì sao lại đối đãi với bọn họ như vậy.

Diệp Thiên Vân lần đầu tiên lộ ra ánh mắt khinh thường, nói: “Giết người thì rồi cũng bị người giết, mình làm thì mình chịu.”

Trương Thiên Phóng nhất thời giống như già đi chục tuổi, hơi gật đầu nói: “Nói hay lắm, giết người rồi sẽ bị người giết, chỉ là ngươi đã chuẩn bị tốt chưa?” Nói xong hai mắt đột nhiên trở nên sắc bén như đao, cừu hận lúc này đã phun trào như núi lửa, nếu ánh mắt có thể giết người, vậy thì Diệp Thiên Vân hiện tại đã chết mấy trăm lần rồi.

Diệp Thiên Vân vẫn vẻ mặt vẫn rất thản nhiên, ngoài chiến đấu ra thì còn có lựa chọn khác ư?

86. Chương 86: Thắng Và Bại

Trương Thiên Phóng thấy Diệp Thiên Vân quét mắt nhìn tứ phía xong thì không nhìn nữa, trong lòng rất nghi hoặc, võ giả chân chính trước khi tỷ thí đều phải nhìn mỗi một góc ngách, thậm chí là mỗi một viên đá, bởi vì có thể một viên đá không đáng để vào mắt vào thời khắc đặc biệt sẽ trở thành công cụ giết người, tuyệt đối không được phép xem thường. (?)

Mấy lão già ở phía sau thấy vậy cũng không hiểu gì, một lão già trong đó nói với giọng cảm hận: Diệp Thiên Vân, ngươi đang khinh thường chúng ta có phải không? Chúng ta tuy rằng chỉ có bốn người, thế nhưng muốn giết người thì cũng dễ như trở bàn tay. Lão cho rằng Diệp Thiên Vân khinh thường Trác Cước môn cho nên mới nói ra những lời này.

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu: Tôi chưa bao giờ khinh thường những võ giả giao thủ với tôi, mỗi người trong bọn họ đều đáng để tôi tôn kính! Bởi vì mỗi người đều là vì võ đạo mà chiến. Lời này vừa được nói ra, cho dù là Trương Thiên Phóng cũng bội phục tấm lòng của hắn, rõ ràng là tới giết hắn, tới miệng hắn lại biến thành vì võ đạo mà chiến, xem ra dù chết mấy người đó vẫn được coi là rất vĩ đại.

Lão giả nghe xong cũng không nén nổi có chút lâng lâng, ngạo nghễ nói: Kỳ thực hoàn cảnh vừa rồi đã hạn chế mấy người chúng tao, nếu như ở bên ngoài thì mày không nhất định sẽ có được kết quả như thế này. Hiện tại, địa vị Diệp Thiên Vân ở trong lòng bọn họ phi thường cao, cho nên câu này là sự thừa nhận lớn nhất của bọn họ.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: Tôi cũng chẳng qua là may mắn mà thôi, chỉ cần đưa ra hai người bất kỳ trong các ông tôi đều không nhất định là đối thủ. Kỳ thực hắc nói không sai, nếu như không phải là có ưu thế nhờ bóng tối, sao hắc có thể giết chết được ba võ giả, hôm nay quả thực là có chút may mắn.

Trương Thiên Phóng thấy Diệp Thiên Vân không những không kiêu ngạo mà còn cực kỳ cẩn thận, tiền đồ của hắc là vô hạn lượng, cũng thở dài một hơi, nói: Đây có lẽ là số mệnh, Trắc Cước môn chúng ta sau trận chiến này thanh danh mất hết, nguyên khí đại thương, không có mười năm sinh tức thì không thể Đông Sơn tái khởi. Lời nói của hắc mang theo một chút cảm giác anh hùng mạt lộ.

Diệp Thiên Vân không nhất định là phải quyết chiến với họ tới cùng, có thể đánh thì đánh, đánh không lại thì chạy, đây mới là bản tính của hắc, tuyệt sẽ không vì thanh danh mà liều mạng. Có thể trong lúc độ sức học được điều gì mới là vấn đề quan trọng nhất, những cái khác hắc căn bản đều không để ý đến. Chỉ đáng tiếc tất cả những người cùng hắc giao thủ đều cho rằng hắc là một thiết hắc, đó là đánh giá sai lầm về hắc.

Lời nói tuy rất dễ nghe, thế nhưng quyết chiến thì vẫn phải tiếp tục, ai cũng sẽ không vì mấy câu nói này mà quên hết cừu hận, Trương Thiên Phóng cười rất hào sảng, nói: Thôi được, bốn người chúng tôi hôm nay sẽ đấu với cậu, có điều có một chuyện vẫn phải nói rõ, chúng tôi không phải là tới để báo cừu cho Uy Chấn Thiên, hắc thậm chí còn cản chúng tôi, nói rằng cậu là một võ giả chân chính, hắc sau khi lành vết thương sẽ đến tìm cậu, hi vọng cậu đừng làm khó dễ cho hắc.

Diệp Thiên Vân vừa nghe đã hiểu được ý tứ của hắc, chuyện sự tình hôm nay không quan hệ gì tới Trắc Cước môn, hơn nữa sau trận chiến này vị trí của Uy Chấn Thiên tại Trắc Cước môn có lẽ sẽ được đề cao hơn, cũng chính là không để mình tìm Trắc Cước môn để gây phiền phức, cho nên rất sảng khoái cười nói: Yên tâm, chuyện giữa chúng ta sẽ không liên quan gì tới môn phái. Hắc cũng không có tổn thất gì, tạm thời không muốn tìm, cũng không có năng lực để tìm Trắc Cước môn gây phiền phức.

Bốn đối một, nghĩ tới là khiến Diệp Thiên Vân trở nên hưng phấn, hắc giống như một loại động vật đơn tế bào tổng mất chỉ có võ thuật, chỉ có võ đạo, những cái khác hắc đều có thể bỏ qua hết, loại người như hắc trời sinh đã là vì võ đạo mà sống. Hắc hoạt động thân thể, cánh tay phải đã gãy rồi, nhưng hiện tại hắc lại bị sự hưng phấn bao trùm, trong đầu chỉ có võ thuật.

Trương Thiên Phóng làm một cái thủ thức rồi mới chậm rãi nói: Mời! Ba người rất nhanh liền tìm vị trí tốt để đứng vào, bày ra thế trận tứ tượng, vây Diệp Thiên Vân vào giữa.

Diệp Thiên Vân ôm quyền rồi đột nhiên lao về Trương Thiên Phóng, chiếm hết tiên cơ, đấu pháp của hắc chính là lấy cứng đối cứng, dựa vào thân thể cường hoành nhờ luyện tập Kim Chung trảo và quyền lực của Hình Ý nội gia quyền, hai loại nhu hòa cực chí hòa vào nhau (?), thường khiến người ta không thể nắm bắt được, phong cách cực kỳ quỷ dị. Người luyện nội gia quyền vô cùng kiêng kỵ bị người khác đánh trúng thân thể, mà luyện Kim Chung trảo vừa hay bù đắp được chỗ thiếu hụt này, dùng cách nói của game thì là công cao huyết lâu (sức trâu máu nhiều), hơn nữa hắc còn có biện pháp độc đáo để đối phó với Trắc Cước môn, đó chính là sợ cước không sợ quyền.

Trương Thiên Phóng sớm đã kiến thức qua quyền của hắc, nào dám ngạnh tiếp, tốc độ của hắc phi thường nhanh, lui người né tránh, cố gắng không giao thủ chính diện cùng hắc.

Quyền của Diệp Thiên Vân đánh vào khoảng không, vừa muốn biến chiêu thì ba người ở phía sau tiến lên, ba quyền toàn bộ đều là hư chiêu, theo sau là ba bước, chỉ cần trúng thì chính là nhị liên kích.

Cho Diệp Thiên Vân mười lá gan hắc cũng không dám tiếp ba cước của bọn họ, chỉ đành tăng tốc lao về phía trước, cố gắng không cùng giao thủ với ba người phía sau, tiếp tục lao về phía Trương Thiên Phóng.

Trương Thiên Phóng giống như người chọc phải tổ ong vò vẽ, cả một bầy ong đang rượt theo hắc, cứ đánh tiếp thế này căn bản cũng không có kết quả, chỉ đành lùi ra mấy bước rồi hét lên: Dừng!

Mấy người sớm đã có sự chuẩn bị nên đều dừng lại ngay, quyền pháp của Diệp Thiên Vân hung danh vang

đội (?), Trạc Cước môn nếu không dùng cước thì căn bản là không chống nổi, quyền đối quyền thì kết quả chắc chắn là chết thảm.

Trương Thiên Phóng dừng một chút, sau đó nói: Cứ thế này cũng khó phân cao thấp, chúng ta hai đối một đi! Hắn vừa dứt lời, mấy người của Trạc Cước môn chợt hiểu ra, cứ đánh thế này thì đến một chết cũng không có kết quả, thà hai đối một còn có ưu thế hơn, ít nhất thì có thể linh hoạt trên đầu pháp, lập tức để lại hai người đứng ở ngoài quan sát.

Ba người đứng trong sân, nhưng ưu thế của Trạc Cước môn rõ ràng hơn, võ đạo không phải nhiều người là nhất định sẽ thắng, có lúc phương thức quyết chiến rất quan trọng.

Diệp Thiên Vân không có ý kiến gì, cách đánh vừa rồi quả thực là chẳng học được gì, ngược lại trông có chút buồn cười, bớt đi hai người so với thêm hai người cũng có chỗ tốt.

Lão già đứng cạnh Trương Thiên Phóng nói: Tao là Kim Tam, mày sẽ nhớ đến tao!

Diệp Thiên Vân gật đầu, dành cho lão sự tôn trọng lớn nhất, bốn người đã chết vừa rồi, chỉ biết tên một người, những người còn lại toàn bộ đều là vong hồn vô danh.

Trương Thiên Phóng tung người đá ra một chiêu miên thối, chiêu này là một loại đả pháp phụ trợ, quyền phổ có viết: Miên kinh giả, người tiến ta thoái, người thoái ta tiến, thuận theo thế của người. Mục đích chủ yếu của hắn chính là quấy nhiễu Diệp Thiên Vân.

Mà Kim Tam chính là chủ công, cước xuất ra chính là đá vào sườn Diệp Thiên Vân, ngành công trực tiếp, bao gồm các loại phương pháp như ngành khải, ngành chàng, ngành thác, ngành hồi (đạp, đung, đỡ, phản đòn).

Diệp Thiên Vân né tránh Trương Thiên Phóng, lao thẳng về phía Kim Tam, đánh ra Lạc Bộ Bá quyền, nhìn bề ngoài thì rõ ràng là muốn lấy cứng chọi cứng với Kim Tam. Trương Thiên Phóng thấy vậy liền hóa hư thành thực, tấn công vào sau lưng hắn, tốc độ đột nhiên biến thành cực nhanh, xuất hết toàn lực.

Diệp Thiên Vân cũng đã nổi khùng, tiếp tục đánh thế này sẽ không có lợi gì cho mình, chỉ có thể tiêu hao thể lực mà thôi, còn đối phương có hai người đang đứng rình rập, căn bản là không muốn chống đỡ nữa, trong mắt hắn chỉ có Kim Tam.

Kim Tam dĩ nhiên không sợ, căn bản là không có ý định thu cước, trực tiếp bỏ quyền về phía Diệp Thiên Vân. Nhưng không ngờ rằng Diệp Thiên Vân lại đột nhiên biến chiêu, thu quyền nghiêng người né tránh sau đó xuất thối, căn lấy cước của lão, rồi đánh ra một quyền vào ngực lão, sau đó là một cái cùi chỏ, tiếp theo là một cái huých vai, sau khi đánh bay Kim Tam thì lại dùng thế như sấm đánh đập lên trước, tứ liên kích hoàn chỉnh được bày ra trước mặt mọi người. Hắn vừa ra hết chiêu, chân của Trương Thiên Phóng cũng tới, vừa hay đá vào lưng Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân lúc đó có một loại cảm giác giống như ngũ tạng đều vỡ nát, thuận theo lực đạo của cước đó nhảy về phía trước, cố gắng triệt tiêu hết lực, chỉ là cả người vẫn nóng rực. Kim Chung trảo quả thực không luyện phí công, mỗi một trận chiến ít nhất cũng giữ được cho hắn một cái mạng.

Thắng và bại kỳ thực chỉ trong nháy mắt, vừa rồi còn đánh trông rất buồn cười, ai cũng không ngờ chỉ một lát sau là sinh tử lập tức được phân định, tràng diện đột nhiên biến thành có chút bi thương.

87. Chương 87: Miếu Ngũ

Kim Tam chết rất thảm, câu nói sau cùng của hắn chính là câu bảo Diệp Thiên Vân nhớ kỹ tên của hắn, hai lão già đứng ở bên cạnh nhìn không được mà chạy vào trong sân, rồi quỳ xuống ôm lấy thi thể của Kim Tam khóc thất thanh.

Trong một buổi tối mà đệ tử nội môn của Trạc Cước Môn chết đi bốn người, tình như thủ túc mấy chục năm của các sư huynh đệ lúc này toàn bộ đều được lộ ra, nam nhi không dễ rơi nước mắt, chỉ là vì chưa từng thương tâm mà thôi.

Trương Thiên Phóng vẻ mặt buồn bã, nhưng vẫn kiên cường hơn một chút so với hai lão già đó, nhìn Diệp Thiên Vân với vẻ mặt phức tạp, nói: “Không đánh nữa, cậu đi đi!”

Diệp Thiên Vân vốn cũng không muốn đánh tiếp, vừa rồi trúng một cước của hắn, hiện tại lưng vẫn còn rất đau đớn, rốt cuộc đã bị thương đến mức độ nào thì phải trở về xem mới biết được, nếu cứ tiếp tục đánh, đối với mình cũng không có chỗ tốt.

Hắn vừa định mở miệng thì một lão già ở bên cạnh đứng phắt dậy, nhìn về phía Trương Thiên Phóng, tức giận nói: “Sư huynh, sao lại có thể thả hắn đi! Tôi nguyện quyết chiến cùng hắn, báo thù cho mấy sư huynh đệ.” Nói xong liền lau nước mắt, lúc nhìn về phía Diệp Thiên Vân thì mặt lộ ra vẻ oán độc.

Trương Thiên Phóng lắc đầu nói: “Bỏ đi, ngày hôm nay vốn là chúng ta sai, giết người thì bị người giết thôi.” Nói xong, quay đầu lại nói với Diệp Thiên Vân: “Cậu đi đi!”

Diệp Thiên Vân nhìn tình cảnh trong trường, cũng ôm quyền nói: “Sau này còn gặp lại!” Nói xong không chút chậm trễ chạy về phía võ quán.

Lão già vừa rồi thấy Diệp Thiên Vân đi thì tức giận nói: “Trương Thiên Phóng, anh có còn là sư huynh nữa không, các sư đệ đều chết dưới tay hắn, sao có thể thả hắn đi! Huynh đệ mấy chục năm của chúng ta đều chết cả, chết cả rồi!” Nói xong, thần chí của lão tựa hồ như không còn tỉnh táo.

Một lão già khác ở bên cạnh thấy lập thì lập tức đứng dậy, đỡ lấy lão, nói: “Sư huynh, đừng như vậy, người chết thì cũng đã chết rồi, người sống thì vẫn phải cố mà sống chứ.”

Trương Thiên Phóng ngẩn ngơ cả nửa ngày mới chậm rãi: “Ta cũng đâu có muốn thả hắn đi, thế nhưng nếu hắn muốn đi thì căn bản cũng không ngăn được hắn, chúng ta tới đây là vì cái gì, các người quên rồi sao? Hiện tại cho dù hắn chết thì đối với chúng ta cũng có lợi gì đâu chứ? Chỉ tiện nghi cho Hình Ý môn thôi, không bằng thả hắn đi, Trạc Cước Môn cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức, không có mấy chục năm thì đừng hòng khôi phục nguyên khí, hắn chết hay sống đều chẳng liên quan gì đến chúng ta cả.” Nói xong lại thở dài, cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, không cam lòng.

Lão già nghe xong thì thân thể thối lỗi đảo, lại dường như nhớ ra gì đó, ngẩng đầu lên nói với vẻ tràn ngập hi vọng: “Trong phòng còn có Tiền sư huynh, Vương sư huynh, còn có Liễu sư đệ, bọn họ có lẽ còn sống.” Nói xong, ôm một tia hi vọng này chạy vào trong nhà.

Chỉ một lát sau từ trong nhà truyền ra tiếng kêu khóc, thân thể của Trương Thiên Phóng lập tức run lên, đột nhiên phun ra một ngụm máu rồi ngã quỵ.

Diệp Thiên Vân trên đường quay về võ quán, hiện tại lưng vẫn còn nóng rát, giống như bị chùy nặng đập phải, cước của Trạc Cước Môn quả thực quá nặng, nếu không phải là đã tiến lên trước thêm một bước thì hiện tại hắn đã thổ huyết rồi.

Vừa vào võ quán, Thạch Thanh Sơn thấy sắc mặt Diệp Thiên Vân có chút tái nhợt liền hỏi: “Sư phụ, người không sao chứ?” Hắn cho rằng Diệp Thiên Vân vừa rồi đánh nhau với mấy thằng lưu manh nên bị thương.

Diệp Thiên Vân trong lòng có tâm sự, không coi chuyện này vào đâu, cho nên lắc đầu, tùy ý nói: “Không sao, người với tới gây chuyện đâu rồi?”

Thạch Thanh Sơn cười nói: “Được đưa tới bệnh viện rồi.”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền gật đầu, đi thẳng về phòng của mình.

Vào tới phòng, hắn liền bắt đầu vận nội công, trước tiên kiểm tra rồi một chút, cảm thấy vấn đề không lớn lắm, chỉ có điều tay đã bị gãy xương, mỗi một lần đánh nhau, tay phải luôn luôn bị thương, chuyện này khiến cho hắn không khỏi có chút phiền muộn. Cũng may trận đấu võ lần này hữu kinh nhưng vô hiểm, nếu Trương Thiên Phóng vẫn muốn đánh tiếp, vậy thì hắn chỉ đành vắt chân lên cổ mà chạy, quyền lực của Trạc Cước Môn tuy không lớn, nhưng cước pháp của họ lại vô cùng nặng, nếu Kim Chung Tráo luyện tới tầng thứ năm, vậy thì hôm nay sẽ không bị thương rồi.

Còn một chuyện khiến Diệp Thiên Vân phải lo lắng, đó chính là hôm nay hắn lại giết người. Lần trước giết người tuy cũng là cố ý, nhưng đó là vì tự vệ, hơn nữa đối phương còn nổ súng, miễn cưỡng có thể nói là không sao.

Nhưng lần này tính cả Đỗ Phong thì tổng cộng đã chết sáu người, mà mình thì giết năm người, nếu cảnh sát tìm tới kia thì biết giải thích thế nào. Vấn đề này từ lúc bắt đầu đấu với Lý Văn Sinh đã xuất hiện trong đầu hần rồi, đến giờ cũng chưa tìm thấy biện pháp nào để giải quyết. Trên báo chí thường viết, giết ba người đã bị gọi là cuồng sát rồi, vậy giết năm người thì gọi là gì?

Hần thực sự quá mệt mỏi, trận đấu vừa rồi đã khiến hần tiêu hao hết thể lực, chống đỡ đến bây giờ đã là chuyện vô cùng khó khăn rồi, Diệp Thiên Vân cứ thể mang theo lại tâm tình lo lắng mà thiếp đi.

Sáng sớm, vừa xuống giường Diệp Thiên Vân đã đi tìm thuốc, bao thuốc hôm qua đã để lại trong quán bar rồi. Hần lúc lợi trong đồng quần áo, cuối cùng cũng tìm được một nửa bao Trung Hoa, còn kèm theo một tấm danh thiếp của Vương Vĩnh Cường.

Sau khi châm thuốc lại nhớ tới tâm sự trong lòng, làm sao có thể giải quyết được chuyện giết người này đây, chuyện này không phải là chuyện nhỏ, năm người đủ để bị xử bắn chục lần rồi.

Trong lòng vô ý hần cầm danh thiếp của Vương Vĩnh Cường lên xem, đột nhiên linh quang chợt lóe, Lý Văn Sinh ngày hôm qua cũng giết người, sao mình có cảm giác rằng hần không coi chuyện đó ra gì.

Diệp Thiên Vân nghĩ rằng chắc là có biện pháp, định đi hỏi Diêm Phong của Bát Cực Môn, hần chính là người mà Diệp Thiên Vân quen thân nhất trong võ lâm, có lẽ sẽ tìm ra biện pháp giải quyết. Nghĩ đến đây liền rửa mặt thay quần áo rồi ra khỏi cửa, lấy xe trực tiếp đi tìm Diêm Phong.

Tập đoàn Bát Đạt ở đầu phía Bắc, Diệp Thiên Vân lái xe chưa tới mười phút thì đến nơi.

Vừa vào phòng khách đã có một nữ nhân viên lễ tân trẻ tuổi hỏi: “Xin hỏi tiên sinh đến có chuyện gì?” Vừa nói vừa quan sát hần, đây tựa hồ như đã trở thành thói quen của nhân viên lễ tân rồi.

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn cảnh vật xung quanh, nói: “Tôi muốn tìm Diêm Phong, phiền cô thông báo giúp tôi.”

Nhân viên lễ tân nhìn hần thêm vài cái rồi mới hỏi: “Xin hỏi anh có hẹn trước ko?”

Diệp Thiên Vân nào có hẹn trước, lập tức lắc đầu nói: “Tôi không hẹn trước, cô nói cho hần biết là Diệp Thiên Vân tìm hần.”

Nhân viên lễ tân nói với ngữ khí rất ôn hòa: “Xin lỗi, Diêm tổng của chúng tôi rất bận rộn, nếu anh muốn tìm ông ấy thì nhất định phải hẹn trước, nếu không thì rất khó gặp, hơn nữa ông ấy hiện tại không có ở công ty.”

Diệp Thiên Vân nhìn đồng hồ, tới giờ mới hơn tám giờ một chút, vừa rồi chỉ muốn tìm hần nên quên cả thời gian, liền hỏi: “Công ty các vị mấy giờ thì bắt đầu làm việc.”

Nhân viên lễ tân hảo tâm nói: “Tám giờ rưỡi, Diêm tổng một lát nữa nhất định sẽ đi qua đây, đến lúc đó anh có thể tìm được ông ấy.” Diệp Thiên Vân gật đầu rồi tìm một chỗ ngồi, vừa đọc báo vừa chờ Diêm Phong.

Khoảng mười phút sau, Diêm Phong từ ngoài cửa đi vào, trông như ngủ chưa đầy giấc, phía sau có hai trợ thủ đi theo.

Diệp Thiên Vân đặt báo xuống, đi tới gọi: “Anh Diêm, đã lâu không gặp!”

Diêm Phong nhìn ra hần lập tức mặt đầy vẻ tươi cười, nói: “Thiên Vân lão đệ, cậu lâu như vậy không tới tìm tôi, tôi còn cho rằng cậu quên tôi rồi, ha ha, vào văn phòng ngồi nói chuyện.” Vừa nói vừa nắm lấy tay Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhìn rất rõ động tác rất nhỏ này, bởi vì hần nhớ rõ lần trước gặp mặt còn vỗ vai mình, lần này lộ ra vẻ vô cùng câu thúc, xem ra hần cũng có điều cố kỵ, liền cười nói: “Đi nào, cũng để tôi tham quan phòng làm việc của anh.”

Hai người đi tới phòng làm việc Diêm Phong mới nói rất khách khí: “Lão đệ, ngày hôm nay tới tìm tôi là có chuyện gì vậy?”

88. Chương 88: Bái Phổng

Diệp Thiên Vân gật đầu, nhìn phòng làm việc của hắn, người đã đạt tới cấp độ này, trang trí và bài biện không phải càng dùng nhiều tiền thì càng sang, mà còn phải chú ý tới ý cảnh, cả phòng làm việc nhìn vào đều hình thành một loại phong cách trang trọng và cổ kính.

Diêm Phong bấm điện thoại, nói: Tôi đã bảo thư ký pha trà rồi, một lát nữa sẽ có.

Diệp Thiên Vân không tiếp lời hắn mà hỏi luôn: Diêm ca, người trong võ lâm mà tôi biết cũng chỉ có mình anh, tôi hôm nay tới đây là để hỏi một chút sự tình của võ lâm. Nếu Diêm Phong đã thích nói thẳng thì hắn cũng trực tiếp đưa ra vấn đề.

Diêm Phong lấy tay chỉ chỉ vào Diệp Thiên Vân, cười nói: Tôi biết là cậu chắc chắn có chuyện mà, về chuyện của võ lâm, tôi coi như là biết hết, cậu có nghi vấn gì thì cứ nói ra đi, xem xem tôi có thể giúp đỡ gì hay không.

Diệp Thiên Vân gật đầu rồi chậm rãi nói: Tôi muốn hỏi về chuyện đấu võ trong võ lâm.

Diêm Phong có chút nghi hoặc nói: Đấu võ thì là đấu võ chứ còn là chuyện gì nữa. Hắn vừa nói tới đây thì thư ký bưng một ấm trà lên, sau đó cung ký rời đi.

Diệp Thiên Vân chờ sau khi cô ta đóng cửa lại mới hỏi tiếp: Lúc đấu võ sẽ có tử thương, việc này có trái với pháp luật không?

Diêm Phong rót hco hắn một chén trà, nói: Nếu như là đấu võ giữa môn phái, thì phải ký vào giấy sinh tử, loại đấu võ này tương đương với thi đấu, nếu thực sự có tử vong, môn phái sẽ ra mặt, không dính dáng gì đến pháp luật cả.

Nói tới đây liền ngừng lại một chút, uống một ngụm trà rồi mới nói tiếp: nếu là đấu võ để giải quyết ân oán cá nhân, thông thường cũng đều là chuyện giang hồ thì giang hồ giải quyết, chỉ cần còn muốn sống ở võ lâm Trung Quốc, bình thường cũng sẽ không thông qua pháp luật để hồng giải quyết đâu.

Diệp Thiên Vân gật đầu, hỏi tiếp: Vậy người trong võ lâm nếu giết người bình thường thì sao?

Diêm Phong suy nghĩ một lát mới trả lời: Kỳ thực loại chuyện này rất ít khi xảy ra, chỉ có điều mỗi một môn phái đều có chút thế lực, cuối cùng cũng chỉ là bỏ qua mà thôi. Nói xong, hắn mới lơ mơ hiểu ra mục đích đến đây lần này của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nghe thấy cách nói này có chút mơ hồ, những thứ này đều như mang màu xám, giới hạn giữa trắng và đen cũng không quá rõ ràng.

Diêm Phong nhìn Diệp Thiên Vân một thoáng rồi hỏi: Có phải là huynh đệ gặp chuyện gì khó khăn phải không? Nếu như tôi có thể giúp đỡ, thì nhất định sẽ hỗ trợ! Hắn nói vô cùng thành khẩn, ngữ khí cũng rất chân thành.

Diệp Thiên Vân thần nhiên nói: Ngày hôm qua lúc đấu võ với người ta tôi đã giết người!

Diêm Phong không chút kinh hoảng, cầm chén trà lên rất tự nhiên, nói: Trên tay võ giả rất ít khi không có sinh mạng, chỉ có điều là giết nhiều hay giết ít mà thôi, cậu giết ai? Nói xong thì liền uống một hớp trà.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, lần trước chiến đấu với Uy Chấn Thiên ngay ngày hôm sau tin tức đã được truyền ra, chuyện này căn bản có muốn giấu cũng không được, bèn nói rất thẳng thắn: Năm người, bốn đệ tử nội môn của Trạc Cước môn, còn có một truyền nhân của Lâm Thanh đàm thối nữa.

Hắn vừa nói xong thì Diêm Phong phun luôn ngụm trà trong miệng ra ngoài, trợn tròn mắt không dám tin, hỏi hắn: Cậu nói lại đi, giết bao nhiêu người.

Diệp Thiên Vân lặp lại một lần nữa, Diêm Phong từ trên ghế đứng bật dậy, đi đi lại lại trong phòng, lẩm bẩm nói: Năm người, bốn nội môn đệ tử của Trạc Cước môn. Với năng lực chịu đựng của hắn cũng không thể chịu nổi tin tức kinh người này.

Qua một hồi lâu hần mới dừng lại, nhìn Diệp Thiên Vân một lúc rồi mới nói: Huynh đệ, giờ cậu không muốn nổi danh cũng khó đó, tin tức này thật quá chấn động, rốt cuộc là có chuyện gì? Cậu có thể nói cho tôi biết không? Lão ca tuy võ công bình thường, nhưng cũng rất hiếu kỳ đối với việc này!

Diệp Thiên Vân kể lại một lượt, đương nhiên là nói ngắn gọn đi một chút.

Diêm Phong nghe xong hơn nửa ngày sau mới thở dài nói: Cậu giỏi lắm Trạc Cước môn Trương Thiên Phóng, còn có đàm thối Lý Văn Sinh, cậu ra tay mạnh thật, những người này đều hơn sáu mươi rồi, bọn họ là hạng đồng lứa với đệ tử đời thứ hai của Thiếu Lâm Hình Ý, bị cậu phế đi năm người, tôi thực sự không biết nên nói cái gì mới phải.

Ngay sau đó hần lại trầm ngâm một thoáng rồi nói: Thiên Vân, có câu này tôi vẫn phải nói, cậu hạ thủ cũng bớt ác độc đi một chút, như vậy thì bọn họ còn có thể bỏ qua, có điều cậu đừng lo lắng, chuyện này không phải là không giải quyết được.

Diệp Thiên Vân cũng không sợ bọn họ tìm tới báo thù, cái hần sợ chính là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, liền hỏi: Vậy bọn họ sẽ không đi nhờ pháp luật giải quyết chứ.

Diêm Phong cười lạnh nói: Nếu cậu nghĩ vậy thì quá coi thường võ lâm rồi, kỳ thực trong võ lâm cũng có quy tắc của võ lâm, nếu như mỗi chuyện đều muốn pháp luật tham gia, vậy thì đại đa số các môn phái đều có tội phạm, hơn nữa còn không phải là ít. Trong võ lâm có hội ủy viên trọng tài, rất có tiếng nói.

Diệp Thiên Vân nghe thấy danh từ ủy ban trọng tài này thì không nén nổi hiếu kỳ, hỏi: Đó là cơ cấu gì? Tôi lần đầu tiên nghe thấy.

Diêm Phong đáp: Ủy ban trọng tài là nơi giải quyết tranh chấp giang hồ, thập đại môn phái đều có một người làm ủy viên ở trong đó, kỳ thực hơn chục năm trước thì chưa có cơ cấu này, mấy năm gần đây mới được thành lập. Cậu có thể yên tâm chuyện này bất luận là như thế nào cũng không thể dùng pháp luật để giải quyết đâu, Trạc Cước môn nếu làm vậy, danh tiếng của bọn họ sẽ mất hết, sau này không thể lẫn lộn trên giang hồ được nữa rồi.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút thì thấy cũng có đạo lý, nếu như ân oán võ lâm cuối cùng kéo nhau lên tòa án, như vậy thì bản thân thành trò cười rồi.

Diêm Phong lại ngồi xuống nói: Có điều tôi kiến nghị cậu nên xuất ngoại để tránh tình thế này, tuy rằng không lên tòa án nhưng nếu cậu vẫn ở đây thì có thể sẽ lại có chuyện lớn hơn phát sinh, bốn người đều là đệ tử nội môn, đại khái là gồm một nửa nội môn đệ tử của Trạc Cước môn rồi.

Diệp Thiên Vân thấy ngay cả Diêm Phong cũng phải giật mình thì tin tức này chắc chắn sẽ giống như bom nổ trong võ lâm, nếu như không tránh đi, vậy thì lại tiếp tục có người tìm đến cửa báo thù, rồi lại có người đến đòi cạo xát đầu võ, tới lúc đó thì đúng là thân bất do kỷ. Nhưng muốn tránh tình thế này thì không biết phải đi đâu.

Diêm Phong nhìn hần rồi nói: Cậu vẫn nên tránh đi, dẫu sao thì thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, tập đoàn của chúng tôi có buôn bán ở nước ngoài, thường phái một số người đi công tác, nếu cậu không có chỗ nào để tránh thì cứ tìm tôi, để vì huynh làm một chút chuyện giúp cậu, cũng coi như là ra ngoài để giải sầu, đương nhiên thời gian sẽ không quá dài, đợi sau khi đợt phong ba này qua đi cậu lại quay về.

Diệp Thiên Vân vừa định về quê để tránh, không ngờ Diêm Phong lại bảo hần xuất ngoại, hần chưa từng nghĩ đến chuyện ra nước ngoài, có điều đi kiến thức một chút cũng là một cách hay, nghĩ đến đây liền móc một điều thuốc ra đưa cho hần rồi nói: chuyện này để tôi suy nghĩ một chút đã, chủ yếu là hiện tại ở đây tôi vẫn còn có công việc. Nói xong liền châm thuốc.

Diêm Phong nhận lấy thuốc của hần nhưng không châm, chỉ cầm trong tay, nói: Công việc của cậu cũng không phải là quan trọng, nếu như chừng nào cậu muốn tự mình lập môn hộ thì cứ tới tìm tôi, huynh đệ lúc đó khẳng định sẽ hỗ trợ.

Diệp Thiên Vân nghe xong trong lòng rúng động, nói: Vậy thì phải cảm ơn đại ca rồi, có lẽ rồi sẽ có một ngày như vậy.

Diêm Phong vừa cười vừa xua tay nói: Cái này thì tính là gì, một bút không thể viết hai vô lâm, huống chi chúng ta gọi nhau là huynh đệ, những chuyện này đều là chuyện nhỏ mà thôi.

Hai người lại hàn huyên một hồi, Diệp Thiên Vân ghi lại số điện thoại của hắn, hôm nay nếu như không may mắn gặp được Diêm Phong thì căn bản không tìm được hắn. (?)

Uống hết một tuần trà, Diệp Thiên Vân liền đứng dậy cáo từ.

89. Chương 89: Thâu Sư

Khi Diệp Thiên Vân lái xe ra khỏi tập đoàn Bát Đạt thì đã là gần giữa trưa, nơi đây không phải là trung tâm của thành thị nên người trên đường không nhiều, tâm tình của hắn hiện đã tốt hơn không ít, ít nhất thì hiện tại là như vậy.

Về tới võ quán, khi lên lầu hai thì không ngờ lại gặp Tôn Vĩnh Nhân, hắn đang ba hoa với nữ học viên, vẻ mặt cực kỳ dâm dục, Diệp Thiên Vân tiến lên trước hỏi: “Cậu không phải đang ở bệnh viện ư? Sao lại chạy đến đây?”

Nữ học viên đó thấy hắn thì lập tức bỏ chạy, Tôn Vĩnh Nhân cũng càng sợ hơn, khi xoay người lại nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì lập tức trở nên bức bối: “Cậu xem lại nhân phẩm của cậu đi, tôi vừa có chút thành quả đã bị cậu phá hỏng rồi.”

Nói xong câu này mới có phản ứng với câu hỏi của Diệp Thiên Vân, lập tức ủy khuất nói: “Mùi vị ở bệnh viện tôi chịu không nổi, vốn không có bệnh gì mà lại muốn châm cứu cho tôi, không trở lại sớm thì để chết ở trong đó à?”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Vậy cậu ở lại đây chơi nhé, tôi lên trước.” Nói xong liền quay người bước lên lầu.

Tôn Vĩnh Nhân vội vàng gọi lại: “Cậu đừng gấp, Vương thúc hôm nay đưa tôi đến đây, nghe nói cậu dạy võ ở đây hả? Tôi có thể học không? Nói xong mặt hắn tràn ngập vẻ chờ mong, xem ra ảnh hưởng của lần trước đối với hắn lớn vô cùng.

Diệp Thiên Vân móc thuốc ra, nói: “Chuyện học võ thuật thì tìm hắn đi, tôi không phụ trách việc này.” Nói xong chỉ chỉ vào Thạch Thanh Sơn.

Tôn Vĩnh Nhân quay đầu lại nhìn, rút lấy một liều thuốc từ tay hắn, nói: “Anh ta là người lợi hại nhất ở đây hả? Không ngờ nơi đây đúng là ngọc hỏ tàng lòng, đợi tôi luyện xong tôi có thể...”

Diệp Thiên Vân không để ý đến hắn, xoay người bước lên lầu, để mặc Tôn Vĩnh Nhân đứng đó mà YY.

Lên lầu vừa thay quần áo xong thì điện thoại di động của hắn reo chuông, Diệp Thiên Vân cầm lên nhìn thì thấy là Vương Vĩnh Cường gọi, liền hỏi: “Anh Vương, tìm em có chuyện gì vậy?”

Wương Vĩnh Cường nói: “Thiên Vân, mấy ngày tới phải làm phiền cậu rồi, Tôn Vĩnh Nhân ở tạm võ quán một đoạn thời gian, công trình của chúng tôi ở bên này hiện tại đang tới thời điểm quan trọng, hơn nữa ở chỗ chúng tôi cũng không được an toàn, giao nó cho cậu thì tôi vẫn yên tâm hơn.”

Diệp Thiên Vân “ừm” một tiếng rồi mới nói: “Ở chỗ này cũng được, võ quán cũng coi như là tương đối an toàn, có điều hai ngày nữa tôi phải ra ngoài một chuyến.”

Wương Vĩnh Cường có chút nghi hoặc nói: “Cậu về nhà à? Vậy cũng được, cậu mang Tôn Vĩnh Nhân theo cùng đi, chỉ có hai người các cậu chắc sẽ không có gì nguy hiểm.”

Diệp Thiên Vân nghe vậy toát mồ hôi lạnh, cái thằng ôn này nếu theo mình về nhà không biết sẽ làm ra bao nhiêu chuyện đây, vội vàng nói: “Đi đâu thì vẫn còn chưa tính xong, có điều tôi sẽ không về nhà.”

Wương Vĩnh Cường nghe vậy lập tức hỏi: “Có phải là đã phát sinh chuyện gì không? Trong điện thoại nói không tiện, chiều nay tôi sẽ đến võ quán một chuyến, chúng ta tới lúc đó sẽ nói chuyện nhé!”

Diệp Thiên Vân gác điện thoại rồi thay quần áo đi xuống lầu, định luyện quyền một lát, trận chiến này đã cho hắn rất nhiều thu hoạch, cước của Trạc Cước môn nặng và chiêu thức cũng nhiều, động tác vô cùng dễ

nhìn, có điều cảm thấy hơi có chút màu mè, không đủ thực dụng, có điều mỗi một loại quyền pháp đều có chỗ để tham khảo.

Tay Diệp Thiên Vân đã gây nên luyện công phu chân, Thối pháp trong Hình Ý Quyền không nhiều chiêu thức như quyền pháp, những chiêu thường dùng chỉ có bốn loại.

”Đá ra trước, đá ra sau, đá móc, giẫm. Bốn loại này là mấy loại thối pháp cơ bản nhất, nhanh mà hữu hiệu, nhưng phải phối hợp với thân pháp và thủ pháp, Hình Ý Quyền yêu cầu bảy quyền mười bốn nơi đả pháp, khiến người ta không thể đề phòng, đây là chỗ khác biệt của Hình Ý thối pháp so với thối pháp khác.

Luyện Hình Ý thối pháp được một lúc, Diệp Thiên Vân lại nhớ tới thối pháp lúc đấu võ với Trạc Cực môn, có hai chiêu vô cùng giản dị, một chiêu là đá quét, chiêu kia chính là đá thẳng, hai chiêu thức này có chút giống như chiêu thức trong Tấn thủ, có tính thực dụng rất cao, trong lúc đả đấu sử dụng sẽ chiếm được ưu thế phi thường.

Trong đầu hần ngừng chiếu lại những động tác trong lúc đả đấu ngày hôm qua, sau đó mới bắt đầu đá bao cát, lúc bắt đầu thì vẫn tốt, chủ yếu là hoàn thành tiêu chuẩn của động tác, nhưng theo thời gian, từ nắm vững động tác chuyển sang vận dụng lực lượng, cả bao cát bị đá cho phát ra tiếng “Bịch bịch bịch”, cả sân luyện tập đều nghe thấy, người đang luyện tập đều dừng lại để xem, tiếng đánh của loại lực lượng này vô cùng nặng nề, giống như gõ vào tim của mỗi người.

Thạch Thanh Sơn thấy vậy thì hai mắt sáng rực, hần nhìn ra rất rõ giá trị của hai loại chiêu thức này, cự ly công kích của chân so với tay thì xa hơn rất nhiều, nếu như trong lúc chiến đấu đột nhiên ra chiêu này, sẽ trực tiếp KO đối phương, hần rất nhanh liền ra đứng cạnh Diệp Thiên Vân để quan sát, loại cơ hội để học tập như thế này hần không thể bỏ qua.

Tôn Vĩnh Nhân vốn đang tán dóc với Thạch Thanh Sơn nên cũng đi theo, vừa hay thấy được cảnh này, liền than: “Thiên Vân, chiêu này cậu hay lắm, động tác rất có mỹ cảm!” Nói xong cũng học theo bộ dạng của hần đá hai cái, Thạch Thanh Sơn thấy vậy liền bĩu môi.

Diệp Thiên Vân dừng lại nhìn rồi chậm rãi nói: “Thanh Sơn, hai ngày tới tôi có thể ra ngoài một đoạn thời gian, chuyện của võ quán giao cho cậu, nhớ là đừng sinh sự, phải cố gắng nhẫn nhịn một chút. Nếu có người tới võ quán tìm tôi, hoặc là có người tới gây hấn, cậu cũng phải nhịn, ngàn lần đừng động thủ với người ta, bởi vì cậu không thể đối phó được bọn họ.” Với tích cách của Thạch Thanh Sơn, nếu không nói những lời này thì hần khẳng định sẽ đánh nhau với người ta, cho nên phải nhắc nhở hần.

Thạch Thanh Sơn nghe xong thì lập tức sững sờ, một lúc sau mới có phản ứng: “Sư phụ yên tâm đi, khoảng thời gian này tôi nhất định sẽ cố gắng nhẫn nhịn, lát nữa tôi cũng đi nói với bọn Trương Lượng một tiếng. Có điều anh muốn đi đâu?” Hần sớm đã quen rồi, từ lúc Diệp Thiên Vân tới võ quán, xảy ra không ít chuyện, hần vừa nghe Diệp Thiên Vân nói là biết có chuyện gì đó xảy ra.

Diệp Thiên Vân gật đầu, bọn Thạch Thanh Sơn bình thường đối với mình không tồi, hơn nữa ở chung với bọn họ ít lâu còn có cảm tình, nếu không thông tri cho họ một tiếng thì có lẽ không hay, châm thuốc hút rồi nói: “Gần đây người tới tìm tôi đều là người trong võ lâm, cậu cũng biết một chút rồi, tôi cũng không cần phải kể rõ.”

Thạch Thanh Sơn trong lòng cũng hơi kinh hãi, Vương Vĩnh Cường đã kể cho hần những chuyện này, vội vàng hỏi: “Sư phụ chừng nào anh trở về?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Cụ thể thì chưa biết được, có điều thời gian sẽ không quá lâu, khoảng hai tháng thôi.”

Thạch Thanh Sơn nghe vậy liền yên tâm, mấy tháng nay hần tiến bộ nhanh vô cùng, toàn bộ đều là công lao của Diệp Thiên Vân, tìm sư phụ thì dễ, nhưng muốn tìm một danh sư thì lại quá khó khăn, cho nên vừa nghe thấy hần còn trở lại, lập tức hưng phấn gật gật đầu.

Tôn Vĩnh Nhân đứng ở chỗ này cả nửa ngày mà hai người họ coi hần như không khí, muốn chen vào hai câu nhưng không thể. Hiện tại hần mới biết Diệp Thiên Vân là sư phụ của Thạch Thanh Sơn, thiếu chút nữa thì ngắt đi, vừa rồi còn khách khí nói chuyện với Thạch Thanh Sơn cả nửa ngày, còn cho rằng hần là cao thủ, kết quả chỉ là một cái chày gỗ.

Đột nhiên nghe được Diệp Thiên Vân phải đi, Tôn Vĩnh Nhân liền tỏ ra rất đáng thương: “Cậu đi rồi thì tôi phải làm sao đây?”

Hắn đi thì Tôn Vĩnh Nhân cũng chỉ có thể ở lại võ quán, vậy thì chẳng khác nào ở trong nhà tù, không bằng giết hắn đi còn hơn.

Diệp Thiên Vân nhìn hắn một cái, nói: “Vậy cậu cứ ở võ quán đi, còn có thể luyện tập thân thể một chút.”

Tôn Vĩnh Nhân lập tức lắc đầu: “Cậu đi đâu tôi đi đó, tôi không muốn sống ở đây đâu.” Hắn vừa nói xong thì thấy Vương Vĩnh Cường từ cầu thang bước lên.

90. Chương 90: Trên Đường Chạy Trốn

Nói xong lại quay sang bảo: Chúng ta lên lầu nói chuyện, nơi đây không tiện.

Diệp Thiên Vân gật đầu, hai người bước lên lầu.

Vào tới phòng, Vương Vĩnh Cường ngồi lên sa lông nói: Xảy ra chuyện gì? Sao lại vội vã xuất ngoại như vậy?

Diệp Thiên Vân thẳng thắn nói: Ngày hôm qua đã giết người, muốn ra ngoài để tránh rắc rối.

Wang Vĩnh Cường sắc mặt có chút khó coi, nói: Là người của môn phái nào? Cậu có bị thương không?

Diệp Thiên Vân nhìn sắc mặt của y, lắc đầu nói: Chỉ bị thương một chút, nhưng không có gì ảnh hưởng, hôm qua mấy người của Trác Cước môn muốn tìm tôi tỉ thí, kết quả thất thủ. Hắn cũng không nói là giết mấy người, nếu không sợ ý sẽ bật dậy.

Wang Vĩnh Cường không hổ là nhân vật đã lăn lộn nhiều năm trong thương trường, rất nhanh liền có phản ứng, hơn nữa còn mỉm cười, gật đầu nói: Như vậy cũng tốt, nếu không cậu cả ngày đều ở trong võ quán luyện tập cũng không có ngày nào được nghỉ ngơi, bọn Thạch Thanh Sơn nói thấy cậu huấn luyện cũng mệt rồi, ra ngoài cho khuây khỏa cũng tốt.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: Tôi cũng muốn xuất ngoại, chỉ có điều còn chưa biết sẽ đi đâu. Nói xong lấy thuốc ra.

Wang Vĩnh Cường trầm mặc một lát rồi thở dài nói: Tôi lúc trước đã khuyên cậu, bảo cậu ngàn vạn lần phải nghĩ thật kỹ, con đường giang hồ không dễ đi đâu, có rất nhiều lúc đều lâm vào tình cảnh thân bất do kỷ, cậu không tìm chuyện thì chuyện cũng tìm cậu, đã bước chân vào giang hồ thì vĩnh viễn không có ngày được bình yên!

Diệp Thiên Vân cũng có chung cảm giác, nói: Anh nói rất đúng, có điều tôi vẫn thích cuộc sống kiểu này, cuộc sống quá bình đạm không hợp với tôi.

Wang Vĩnh Cường nhận lấy điều thuốc rồi nói: Đã lâu rồi không được hút thuốc, con gái tôi cả ngày cứ soi tôi chăm chăm, may mà đến đây thì thoát! Có điều tôi còn hút ít đấy, cậu thì hút quá nhiều, người luyện võ không nên đụng tới rượu và thuốc lá, sẽ rất ảnh hưởng đến thân thể. Nói xong liền châm thuốc rồi nhả khói.

Diệp Thiên Vân thấy Vương Vĩnh Cường vừa rồi sắc mặt còn rất khó coi, nhưng vẫn coi như là đối đãi với mình không tồi, liền nói: Tôi lần này có thể phải xuất ngoại một chuyến, thuận tiện học tập các loại võ thuật ngoại quốc, cũng coi như là một loại du lịch, có thể thu hoạch thêm kiến thức!

Wang Vĩnh Cường do dự một lát rồi nói: Công ty của tôi ở nước Mỹ cũng có chút nghiệp vụ, tôi sẽ an bài cho cậu một vị trí, khi đến nơi thì lấy danh nghĩa khảo sát để đi chơi.

Thấy hắn hơi khó xử, Diệp Thiên Vân liền lắc đầu nói: Tự tôi có biện pháp để xuất ngoại, chuyện này không cần anh Vương phải phí tâm.

Wang Vĩnh Cường lại thở dài, sau đó lại cười ha ha: Coi như là một loại rèn luyện đi, loại chuyện này trên giang hồ sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh, hiện tại cũng không còn sớm nữa, tôi về đây, chỉ cần cậu không

sao là tôi yên tâm rồi. Y vừa rồi nghe xong câu nói của Diệp Thiên Vân thì lộ ra vẻ nhẹ nhõm, chỉ có điều về mặt này chỉ thoáng qua, nhưng vẫn bị Diệp Thiên Vân quan sát được.

Nói xong liền chỉnh trang lại quần áo, hai người cùng nhau ra khỏi cửa.

Tới tầng hai thì phát hiện Tôn Vĩnh Nhân và Thạch Thanh Sơn còn chưa đi, vẫn đang đứng đó nói chuyện phiếm, Vương Vĩnh Cường vỗ vai hai người bọn họ rồi nói với Thạch Thanh Sơn: Thiên Vân muốn ra ngoài một khoảng thời gian, sự an toàn của Vĩnh Nhân giao cho cậu, cố gắng để ý đến hắn! Thạch Thanh Sơn nghe xong liền gật đầu.

Tôn Vĩnh Nhân nghe thấy vậy vội la lên: Chú Vương, cháu không muốn ngày nào cũng ở chỗ này, Thiên Vân không phải là ra ngoài chơi sao? Để hắn dẫn cháu theo là được mà.

Wương Vĩnh Cường cũng chẳng biết phải làm sao với hắn, suy nghĩ một chút rồi nói: Thiên Vân dẫn theo cháu không tiện, cháu ngoan ngoãn ở lại võ quán đi!

Tôn Vĩnh Nhân bước đến bên cạnh Diệp Thiên Vân, hí mắt cười nói: Hai chúng ta dù sao cũng coi như là huynh đệ, tôi một mình ở đây thì làm gì cũng không được, cậu kéo người anh em này theo đi.

Wương Vĩnh Cường nghe hắn nói xong thì dở khóc dở cười, nói: Cậu coi như là giúp tôi một lần đi, nó ở trong võ quán này quả thực là làm gì cũng không được.(?)

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: Tôi suy nghĩ một chút đã, chỉ có điều hiện tại vẫn chưa quyết định là đi đâu. Diêm Phong đã nói là sẽ an bài chuyện này, nhưng Tôn Vĩnh Nhân có thể đi cùng hắn hay không thì vẫn chưa nói chắc được.

Tôn Vĩnh Nhân cao hứng nhảy cẫng lên, sau đó chạy quanh Diệp Thiên Vân mấy vòng, nói: Tôi gọi cậu là huynh đệ thật không uổng phí, có câu này của cậu là được rồi! Mấy người đều đồng thời bật cười.

Diệp Thiên Vân ở trong võ quán được năm ngày, năm ngày này ngoại trừ đưa giấy tờ cho Diêm Phong ra, thời gian khác toàn bộ đều để luyện thói pháp, lúc trước hắn dùng cước vô cùng ít, phần lớn đều dùng quyền để tỷ võ với người khác. Mấy ngày nay hắn nghiên cứu lại một lượt toàn bộ võ công đã dùng khi đấu với Trác Cước môn, tìm ra một số động tác thích hợp, còn tiến hành cải tiến những động tác màu mè, không ngừng tiến hành tinh luyện, rồi sau đó lại tiến hành luyện tập lặp đi lặp lại nhiều lần, điều này khiến cho thói pháp của hắn được đề cao lên mấy bậc, pha lẫn một chút vị đạo tập trung sở trường của các nhà.

Thiên Vân bộ vẫn là công pháp mà hắn phải luyện tập mỗi ngày, trong năm ngày, mỗi ngày đều luyện tập năm trăm lần, trình độ tiến bộ đã vượt qua tốc độ tiến bộ của Kim Chung tráo, hơn nữa còn cao hơn không ít, khiến cho tốc độ của hắn càng tiến thêm một tầng.

Tay phải của hắn đã gần khỏi hẳn, lần trước luyện Kim Chung tráo đến tầng thứ ba khi bị thương thì phải cần khoảng mười ngày để phục hồi, mà lần này tốc độ không phục so với lần trước thì nhanh hơn nhiều, nhanh đến mức khiến cho bản thân hắn cũng có chút không tiếp nhận nổi.

Có thể nói trận chiến này cũng khiến hắn thu hoạch được rất nhiều thứ, công pháp của Kim Chung tráo cxng được đề cao rất lớn, hơn nữa về lực lượng cũng có tiến bộ phi thường, đặc biệt là trên chân, đá ngang không ngờ đạt tới hơn 600kg, đá quét thì đạt tới 650kg, hai chiêu này phối hợp với Thiên Vân bộ thì tốc độ đi nhanh vô cùng, rất ít ai có thể phản ứng kịp, hơn nữa góc độ đá ra cũng rất quỷ dị, khiến người ta không thể đề phòng. Hai ngày trước lúc tỷ thí, Thạch Thanh Sơn đội mũ bảo hiểm mà vẫn bị một cú đá quét của hắn đá cho bất tỉnh.

Có điều một tin tức không tốt chính là thể tạng của Diệp Thiên Vân cũng tăng lên theo tiến bộ Kim Chung tráo, có điều cả thân thể càng thêm vạm vỡ, có dáng vẻ của một chàng trai thép.

Có một câu nói là, nỗ lực có quan hệ trực tiếp tới thành quả, sau năm ngày huấn luyện giống như địa ngục, hắn đã tiến bộ tới mức phi thường, trong thời gian mồ hôi đổ xuống mỗi ngày đều có thể tính bằng cân, bất kỳ ai có thể đạt tới tiêu chuẩn này, tin rằng cũng sẽ nhận được thành tích không nhỏ.

Diệp Thiên Vân hôm nay không luyện tập, bởi vì Diêm Phong vừa gọi điện thoại cho hắn, nói rằng giấy tờ đã xong xuôi rồi, bảo hắn tới tập đoàn Bát Đạt một chuyến, trong hai ngày tới có thể xuất phát. Hắn xuống lầu lấy con A6 của Trần Phong ra rồi lái xe tới tập đoàn Bát Đạt.

Sau khi tới nơi thì trực tiếp tiến vào trong công ty, nhân viên tiếp tân vẫn là cô gái lần trước, thấy hắn tới liền lập tức vô cùng cung kính, đây là nhờ sự niềm nở lần trước của Diêm Phong đối với hắn.

Diệp Thiên Vân gần như không gặp bất cứ trở ngại nào liền tới được phòng làm việc của Diêm Phong, vừa đẩy cửa vào thì thấy Diêm Phong đang ngồi xem một số văn kiện, xem ra đang rất bận.

Diêm Phong đặt thứ đang cầm trên tay xuống, cười nói: May mà làm kịp cho cậu, nếu như đợi thêm hai ngày nữa, cừu gia của cậu chắc sẽ lũ lượt kéo tới cửa.

Diệp Thiên Vân cũng cười nói: Lần này thực sự là làm phiền đại ca rồi, có điều tôi vẫn chưa biết là sắp đi đến đâu!

Diêm Phong cầm một tờ giấy lên đưa cho Diệp Thiên Vân, nói: Đừng sốt ruột, có tôi ở quốc nội thì sẽ lo được thỏa đáng tất cả mọi việc cho cậu, cậu có thể an tâm đi du lịch.

Diệp Thiên Vân không nói gì, cầm lấy tờ giấy để đọc, một lúc sau mới nói: Sao phải đi nhiều nơi như vậy? Thế này thì nhiều quá! Thứ hắn cầm tổng tay chính là hai tấm vé tàu của du thuyền sang trọng.

Diêm Phong phất phất tay, nói: Đẳng nào thì cậu cũng không có việc gì, thế này không phải thích hợp với cậu sao? Nói xong liền móc thuốc ra mời Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhận lấy điếu xì gà, suy nghĩ một lát rồi nói: Cũng được, vừa hay được thưởng thức phong cảnh, thuận tiện xem phong thổ của các quốc gia khác.

Hắn cắt điếu xì gà rồi châm lửa.

Diêm Phong gật đầu nói: Có cơ hội thì ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ, giống như tôi cả ngày bận rộn, ngay cả lúc ăn cơm cũng phải dùng chung với người ta! Trong ngữ khí của hắn lộ ra vẻ bất lực, xem ra làm thwowngnhaan cũng không phải là sung sướng gì.

Diệp Thiên Vân lại móc ra thứ gì đó, nhìn nhìn một lúc rồi nghi hoặc hỏi: Sao lại nhiều giấy tờ thế, tôi đưa cho anh một phần mà anh lại trả tôi đến hai phần?

Diêm Phong cười hắc hắc nói: Tôi mua bảo hiểm cho cậu, để tránh cậu ở nước ngoài xảy ra chuyện. Lão ca ta không có năng lực để đưa cậu về.

Diệp Thiên Vân mở ra đọc thật kỹ, quả nhiên trừ ảnh có chút tương tự với mình ra, những thứ khác như tên gọi, ngày sinh đều là của người khác.

Diêm Phong nói tiếp: Sau nửa tháng chúng tôi có một đoàn đại biểu đàm phán xuất phát tới nước Mỹ, tới lúc đó cậu và bọn họ sẽ hội hợp là được.

Diệp Thiên Vân nghe thấy vậy liền trầm nghĩ, quả nhiên trong thiên hạ không có bữa cơm nào được ăn không, xem ra tấm vé này cũng không phải dễ cầm, liền hỏi: Tôi không biết gì về nghiệp vụ trên phương diện đàm phán, anh sẽ không để tôi đi làm công việc này chứ!

Diêm Phong nhìn nhìn, rồi có chút xấu hổ nói: Không phải vậy, chuyện đàm phán không cần cậu phải bận tâm, tôi là sợ bọn họ gặp phải chuyện gì đó khó khăn, có lẽ cậu có thể giải quyết.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một lát rồi nói: Cũng được, tìm chút chuyện để làm cũng tốt, nếu không sẽ vui quên trời đất. Thì ra là đi làm tay chân, công tác này đúng là hơi khó khăn.

91. Chương 91: Kiểm Chuyện

Diêm Phong phả ra một hơi thuốc, gạt gù thưởng thức, nói: "Tôn Vĩnh Nhân này tôi biết, gia tộc của hắn rất có thế lực tại Hương Cảng, ông già Tôn Minh Vũ của hắn và tôi còn có quan hệ làm ăn buôn bán với nhau.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: "Hắn gây chuyện ở Hương Cảng, tới nơi này để tránh nạn." Hắn có chút không hiểu ý của Diêm Phong.

Diêm Phong cười nhạt, nói: “Cậu và hần ở cùng một chỗ nhất định phải chú ý tới sự an toàn của hần, nếu không Tôn Minh Vũ khẳng định sẽ không bỏ qua cho cậu đâu, nhà hần là một dòng độc định đấy.”

Diệp Thiên Vân nghe xong mới hiểu được ý của hần, nói: “Ý của anh tôi hiểu, tôi sẽ không để hần dính vào những chuyện nguy hiểm đâu.”

Diêm Phong cười cười lấy ra một cái túi ném cho Diệp Thiên Vân, nói: “Đây là một chút ý tốt của đại ca tặng cậu, cậu cũng đừng khách khí.”

Diệp Thiên Vân không mở ra, nhận lấy rồi chỉ gật đầu nói: “Vây thì cảm tạ đại ca, ngày mai xuất phát rồi, tôi quay về thu xếp đồ đạc.” Nói xong liền đứng dậy cáo từ.

Diêm Phong cùng hần bắt tay nhau, nói: “Lão ca chúc cậu thuận buồm xuôi gió!” Sau đó tiễn hần xuống lầu.

Diệp Thiên Vân sau khi trở lại võ quán thì về luôn phòng mình, từ trong túi lấy ra chứng kiện rồi đọc qua, tên của người này là Tổ Lý Phi, lớn hơn mình một tuổi, nhìn ảnh trông rất giống hần, có điều nếu nhìn kỹ thì thấy có chút bất đồng, mắt của người trong ảnh nhỏ hơn một chút, nếu không chú ý thì căn bản không thể nhìn ra.

Diêm Phong có thể trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể làm xong vi-sa cho mình, hơn nữa còn có thể tìm ra một người có hình dáng gần giống mình, quả thực là có năng lực lớn phi thường.

Lại lấy ra chứng kiện của Tôn Vĩnh Nhân, tên của hần là Tổ Trần Lượng, ảnh chụp chính là của hần, những chỗ khác cũng không có gì thay đổi.

Sau cùng lấy ra hai cái vé tàu, con tàu du lịch này tên là Mỹ Quốc Công Chúa hào, thời gian xuất phát là tối ngày mai, còn địa điểm là Thượng Hải.

Vây là đành phải đặt hai tấm vé máy bay để mai bay tới Thượng Hải.

Sau đó hần lại mở chiếc túi thứ hai mà Diêm Phong đưa, bên trong chỉ có một đồ vật, đó chính là tiền. Tuy Diệp Thiên Vân đã sớm đoán ra rằng hần sẽ cho mình tiền lộ phí, nhưng không ngờ lại nhiều như vậy, tổng cộng là hai mươi vạn đô la!

Diệp Thiên Vân đặt tiền xuống, hần lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiền như vậy nhưng lại không hề cao hứng, mà lại thấy có chút nặng nề, chỗ tiền này không dễ cầm, hai mươi vạn đô la Mỹ đủ để một người sống rất thoải mái ở trong nước, hơn nữa tên của mình cũng đã thay đổi rồi, tất cả mọi thứ đều là giả, xem ra nhiệm vụ của Diêm Phong không đơn giản tí nào, từ hai điều này là có thể phát hiện ra, chuyện mình phải làm nhất định là phi pháp.

Đúng lúc này, Tôn Vĩnh Nhân không gõ cửa mà trực tiếp xông vào, đi tới trước bàn nhìn một chút rồi vô cùng vui mừng, nói: “Tôi ngất, Thiên Vân, cậu chuẩn bị xong rồi à? Quá thần tốc!” Nói xong cầm chứng kiện lên xem.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Tàu du lịch ngày mai sẽ khởi hành, tôi đã đặt vé máy bay để sáng mai bay tới Thượng Hải rồi, cậu đi chuẩn bị đi!”

Tôn Vĩnh Nhân vè vè mũi, nghi hoặc nói: “Sao cậu lại sửa cả tên tôi thế? Trần Lượng, cái tên này thô quá!”

Diệp Thiên Vân cười nói: “Như vậy sẽ an toàn hơn.”

Tôn Vĩnh Nhân lại cầm hai tấm vé lên nhìn, rồi quái thanh quái khí cười nói: “Trước đây tôi cảm thấy cậu không có một chút phong cách nào, không ngờ hôm nay lại đột nhiên cho tôi một sự bất ngờ, ha ha!” Nói xong liền quay về phòng mình để thu thập đồ đạc.

Hần vừa thu thập hành lý xong thì điện thoại reo, cầm lên xem thì là Lưu Tùng gọi: “Diệp Thiên Vân đây, trong trường có chuyện gì à?”

Lưu Tùng ở đầu dây bên kia cả nửa ngày sau mới ấp a ấp úng nói: “Thiên Vân, giang hồ cấp cứu, chúng tôi ở trung tâm tắm hơi tắm xong thì bị thiếu tiền!”

Diệp Thiên Vân nghe xong, khẳng định là mấy người bọn họ đi tắm hơi mát-xa rồi, thế nhưng lại có chút nghi hoặc nói: “Còn thiếu bao nhiêu tiền? Tôi sẽ mang tới cho các cậu!”

Lưu Tùng nói: “Một vạn, không không không, hai vạn, tôi hiện tại đang ở trung tâm tắm hơi Thiên Duyên, ngay trên đường Phụ Nhân.”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền cảm thấy không đúng, nơi đó hắn cũng thường đến, Thiên Duyên không quá lớn, chỉ là một địa phương cấp hai mà thôi, sao lại mất đến hai vạn? Nhưng vẫn nói: “Được, tôi mang tiền đến đây, cậu yên tâm đi!”

Lưu Tùng ở bên kia thở phào nhẹ nhõm, nói: “Cảm ơn huynh đệ, hôm nay thực sự đã làm phiền cậu rồi.” Hắn nói xong là cúp máy luôn.

Diệp Thiên Vân nhìn đồng hồ, rồi từ trong két sắt lấy ra hai vạn tệ, sau đó bước xuống lầu.

Vừa tới lầu hai, Tôn Vĩnh Nhân chẳng biết từ xó nào nhảy ra, nói: “Buổi tối cha tôi mở tiệc tiễn biệt cho hai chúng ta, nể mặt nhé!”

Diệp Thiên Vân đang lo lắng cho bọn Lưu Tùng, liền gật đầu nói: “Được, tôi nhất định sẽ đến.” Nói xong liền vội vàng đi xuống lầu.

Tôn Vĩnh Nhân mặt mày ngơ ngác, nơi mở tiệc còn chưa kịp nói cho hắn, tới lúc đó hắn đi kiểu gì?

Diệp Thiên Vân lái xe gần mười phút thì tới trung tâm tắm hơi Thiên Duyên, ở đây thoạt nhìn cũng không tệ lắm, trước cửa có không ít xe đang đỗ.

Vào bên trong mới phát hiện đèn bật vô cùng tối, một nữ nhân viên tướng mạo khá, thân hình tầm tầm mỉm cười nói hỏi: “Tiên sinh tới tắm hơi ư? Xin hỏi có cần phục vụ gì không?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Tôi tới tìm mấy người bạn, bọn họ tắm ở đây mà quên mang tiền, bảo tôi đưa đến.”

Cô gái nghe xong lập tức bật cười, nói: “Xin anh ngồi chờ một chút, tôi đi kiểm tra.” Nói xong liền bước đi.

Diệp Thiên Vân ngồi xuống ghế, châm thuốc hút. Một lát sau cô gái đó đi tới, mỉm cười nói: “Mấy người bạn của anh ở trong phòng 403, mời anh theo tôi!” Nói xong liền dẫn hắn vào thang máy.

Sau khi đẩy cửa phòng 403, Diệp Thiên Vân phát hiện mấy người bạn cùng phong đều đang quần khăn tắm ngồi chồm hổm trên đất, trên ghế có một nam một nữ đang ngồi, hai nhân vật trông như là vệ sĩ đứng ở bên cạnh.

Lưu Tùng thấy hắn vào, lập tức đứng lên gọi to như gặp được thân nhân: “Thiên Vân may mà có cậu tới, nếu không chúng tôi không biết phải ngồi tới khi nào.”

Hắn vừa nói tới đây thì người đàn ông ngồi trên ghế trầm giọng nói: “Ai cho mày nói chuyện, ngồi xuống!”

Diệp Thiên Vân thấy mấy người bạn phải ngồi xổm như thế này thì trong lòng rất khó chịu, rồi nhìn Lưu Tùng, thấy miệng hắn tím bầm, một con mắt sưng húp, liền hỏi: “Anh đánh các cậu?”

Lưu Tùng vừa mới đứng lên, nghe tên kia quát lại lập tức ngồi xuống luôn, muốn nói nhưng không dám, chỉ có thể dùng mắt ra hiệu cho Diệp Thiên Vân, nhìn trông rất ủy khuất, mắt ngân ngấn nước.

Diệp Thiên Vân quay đầu nhìn hai người ngồi trên ghế, tên đàn ông trông khoảng ba mươi tuổi, tóc hơi bạc, mặt Tây trang, người con gái thì ăn mặc rất hở hang, vừa nhìn là biết không phải người đàn ông hoàng.

Tên đàn ông nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Có mang tiền tới không?”

92. Chương 92: Sơ Viễn

Một tên vệ sĩ ở bên cạnh lạnh lùng nói: Tiểu tử, Ngũ ca của chúng tao đang hỏi mày đấy!

Diệp Thiên Vân lạnh lùng nhìn hắn, nói: Ngũ ca là thằng nào? Tao chưa từng nghe thấy bao giờ? Trong lòng hắn vốn đã tích đầy lửa giận, vừa hay có câu này châm ngòi.

Ngũ ca nhướng mày, hắc hắc cười lạnh nói: Mày không nhận ra tao cũng không sao, quan trọng là mày mang tiền tới, mấy người bọn họ thiếu tao hai vạn, mày đã tới rồi thì trả nợ đi, đưa cho tao luôn!

Diệp Thiên Vân đỡ bọn Lưu Tùng dậy rồi hỏi: Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Vương Bằng nhìn nhìn tên được gọi là Ngũ ca một chút rồi nói: Hôm nay chúng tớ vốn là đi tắm hơi, khi đi ra Lưu Tùng cãi lộn với bọn họ thì không cẩn thận chạm vào cô gái đó một cái, kết quả tên Ngũ ca nói bọn tớ trêu chọc bạn gái của hắn, rồi biến thành thế này, bảo bọn tớ phải trả phí tổn thất tinh thần gì đó! Hắn cũng vô cùng tức giận, nhưng vừa rồi không dám nói ra.

Diệp Thiên Vân nghe xong liền mở cửa ra bảo nhân viên phục vụ: Gọi giám đốc của các người tới đây, ta có chuyện muốn nói với hắn.

Một lát sau liền có người tiến vào, Diệp Thiên Vân nhìn thì thấy là người quen, là tên Ma Ngũ lần trước đã tìm mình, xem ra trung tâm tắm hơi này chắc là của hắn, có vẻ như sinh ý không phải nhỏ nhỏ như hắn nói rồi.

Ma Ngũ khệnh khạng bước tới, vừa vào cửa nhìn thấy Ngũ ca đang ngồi trên ghế thì lập tức bước tới, bắt tay rất thân thiết, nói: Huynh đệ tới ủng hộ sao không nói với tôi, tìm tôi có chuyện gì vậy?

Ngũ ca rất phong độ cười nói: Không có gì, có thằng không có mắt dám đụng đến cái bô của tao. Vừa nói vừa rót hai chén rượu đỏ, sau đó đưa cho Ma Ngũ.

Ma Ngũ cầm lấy chén rượu uống một hớp, sau đó quay lại nhìn mấy người Diệp Thiên Vân, không nhìn thì thôi, nhìn rồi thì suýt nữa sợ đến vỡ mật, Diệp Thiên Vân xuất hiện rất đột ngột, hắn lúc này trong lòng lạnh toát, lập tức rơi vào trạng thái đông cứng.

Diệp Thiên Vân nhìn hắn, mắt cổ ý híp lại: Ma Ngũ, các người là bạn bè hả?

Ma Ngũ cảm thấy mình quá oan uổng, món nợ này mà tính lên đầu hắn thì hắn chỉ có chết, Diệp Thiên Vân là loại người gì thì hắn biết rõ nhất, thủ đoạn của gã không phải ai cũng chịu nổi, hai người bọn Dương Tân tới giờ vẫn còn chưa xuất viện, cho nên vội vàng phân rõ giới tuyến, giải thích: Thề có trời đất, chuyện này tôi thực sự không biết, tôi cũng chỉ vừa tới!

Ngũ ca nghe vậy liền rất bức bối, vừa rồi Ma Ngũ còn vô cùng nồng nhiệt sao giờ lại biến đổi nhanh thế, lập tức trong lòng rung động, hơi nghi hoặc hỏi: Ma Ngũ, các người biết nhau sao? Vị huynh đệ này xưng hô thế nào?

Ma Ngũ suy nghĩ cả nửa ngày cũng không nghĩ ra được danh hào của Diệp Thiên Vân, đột nhiên trong đầu óc lóe lên tình cảnh gặp nhau lần trước, vội vàng nói: Vị này chính là Diệp Thiên Vân, huynh đệ của Diêm Phong!

Ngũ ca nghe thấy vậy liền đứng bật dậy theo phản xạ, thay đổi vẻ kiêu ngạo vừa rồi, cung kính nói: Thực sự rất xin lỗi, vừa rồi đúng là có mắt mà không thấy Thái Sơn, tôi xin tạ lỗi với các vị. Nói xong liền cầm chén rượu trên bàn lên uống cạn.

Bọn Lưu Tùng thấy vậy thì lập tức tròn mắt, tình thế đột nhiên phát sinh nghịch chuyển, Ngũ ca vừa rồi còn rất vênh váo, hiện tại đã biến thành một con giun, ai cũng không ngờ Diệp Thiên Vân lại có uy lực lớn như vậy, Vương Bằng trong lòng lại càng kinh hãi, nhà hắn là người bản địa, tất nhiên đã từng nghe qua cái tên Diêm Phong này.

Diệp Thiên Vân nhìn bọn Lưu Tùng, nói: Các cậu thấy chuyện này nên làm thế nào bây giờ?

Lưu Tùng lúc này mới có phản ứng, lắc đầu nói: Bọn tớ không có ý kiến, có điều bọn tớ không có tiền, cứ ghi nợ trước đi! Nói xong liền nhìn Vương Bằng và Trần Nhiên.

Câu nói này khiến cho Ngũ ca lập tức toát mồ hôi, nói vậy thì ác quá, vội vàng la lên: Chuyện hôm nay là tôi sai, tôi xin bồi thường mỗi người hai vạn tệ tiền thuốc.

Lưu Tùng không có hứng thú với tiền, thế nhưng Vương Bằng và Trần Nhiên nghe vậy liền động tâm, Vương Bằng nhìn Diệp Thiên Vân nói: Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, thôi bỏ đi! Trần Nhiên nghe vậy cũng gật đầu.

Ngũ ca như được đại xá, lập tức cảm kích nói: Cảm tạ các vị, ngày hôm nay là tôi sai, hai ngày sau nhất định sẽ mở vài bàn tiệc để bồi tội với các vị. Nói xong liền lấy bút ra viết chi phiếu rồi đưa cho Ma Ngũ.

Ma Ngũ lại đưa cho Lưu Tùng, nói: Lần này là bản điểm phục vụ không chu toàn, chờ lát nữa tôi sẽ bảo nhân viên tặng quý khách thẻ VIP, sau này toàn bộ đều là miễn phí.

Sau cùng hai người lại liên tục nhận lỗi, nói hết những lời tốt đẹp xong mới tiễn bọn họ ra ngoài.

Sau khi ra khỏi cửa, Lưu Tùng nhìn Vương Bằng và Trần Nhiên, nói: Hai cậu đúng là đồ tham lam, thấy tiền là quên hết mọi thứ, chẳng có cốt khí gì cả, chỉ có mỗi mình tớ là bị ăn đòn oan uổng.

Hai người nghe xong lập tức cười hắc hắc, Vương Bằng vỗ vai hắn, nói: Bỏ đi, cậu coi như là giúp hai chúng tớ đi mà, tiền sinh hoạt sắp tiêu hết rồi, hôm nào tôi mời cậu đi ăn. Lưu Tùng và Diệp Thiên Vân đều không thiếu tiền, cho nên bọn họ tất nhiên là không tham ô. (?)

Diệp Thiên Vân vừa rồi cũng không nghĩ là giải quyết được đơn giản như vậy, chỉ có điều ngày mai phải đi rồi, sau này không có thời gian để chiều cổ bọn họ, kết oán không phải là việc sáng suốt, nói: Bọn chúng đều là lưu manh, trở mặt thì không hay, trong trường không có chuyện gì chứ?

Lưu Tùng suy nghĩ một lát rồi mới nói: Không có chuyện gì lớn cả, có điều Hàn Vận hai lần điểm danh cậu, tôi nói là cậu bị ốm.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: Ngày mai tôi phải đi rồi, có thể là phải hai tháng sau mới trở về, chuyện ở trường giao cho các cậu đó.

Lưu Tùng nghe thấy vậy liền vỗ ngực nói: Yên tâm đi, có chúng tôi thì tuyệt đối không có vấn đề gì.

Diệp Thiên Vân đưa chìa khóa xe cho hắn, cười nói: Xe của tôi các cậu lấy dùng đi! Đến lúc đó có thể của được vài cô em.

Lưu Tùng lập tức trở nên kích động, vẻ không hài lòng vừa rồi lập tức bay xa tít ngoài chín tầng mây, vỗ vai Diệp Thiên Vân nói: Vẫn là huynh đệ coi trọng nghĩa khí, hắc hắc, tớ không khách khí đâu.

Diệp Thiên Vân gật đầu, thuận tay bắt một chiếc taxi, sau đó nói: Tôi phải quay về có chút công việc, đi trước đây! Nói xong liền ngồi lên xe.

Mấy người nhìn theo chiếc xe taxi dần biến mất khỏi tầm mắt, bất giác nảy sinh một loại cảm giác xa lạ với Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân về tới vũ quán, Tôn Minh Vũ và Vương Vĩnh Cường đều đang ở tầng hai, Vương Vĩnh Cường cười nói: Về muộn trước tiên phải phạt ba chén rượu, chúng tôi đợi cậu cả nửa ngày rồi đây!

93. Chương 93: Tình Duyên Vạn Tấn

Tôn Vĩnh Nhân ở vũ quán tuy rằng tương đối an toàn, thế nhưng lại ko thể ra ngoài vui chơi, bởi vì mấy người bọn Thạch Thanh Sơn không có được thân thủ như Diệp Thiên Vân, nếu như lại phát sinh chuyện bắn giết, vậy thì khẳng định là không sống nổi.

Sáng sớm hôm sau, hai người xuất phát từ vũ quán, bọn Thạch Thanh Sơn và Trương Lượng cũng đều đến sân bay để tiễn..

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân rời đi trong một khoảng thời gian dài, cho nên mấy người đồ đệ đều có chút bịn rịn. Diệp Thiên Vân phụ trách bọn họ, tuy lúc huấn luyện có hơi nghiêm khắc một chút, nhưng cũng đều là muốn tốt cho họ, hơn nữa cảm tình giữa thầy và trò lúc bình thường cũng vô cùng tốt.

Hai người lên máy bay, Tôn Vĩnh Nhân ngồi dựa vào ghế, thích chí cười nói: “Thiên Vân, chúng ta từ bây giờ bắt đầu chuyển từ hành động mạo hiểm, thật là khiến cho người ta chờ mong quá đi mất!”

Diệp Thiên Vân lúc này lại nhớ đến nữ tiếp viên hàng không trên chuyến phi cơ bay về nhà ngày mùng một tháng năm, hần nhắm mắt lại, nhớ lại tình cảnh lúc ấy, khuôn mặt kiều mị, thân hình duyên dáng đó, từ lúc lên máy bay, hần bất giác cứ nghĩ đến cô ta, loại cảm giác này rất huyền diệu, khiến trong lòng hần nảy sinh một loại cảm giác ấm áp.

Những gì Tôn Vĩnh Nhân hỏi Diệp Thiên Vân đại đa số đều không trả lời, Tôn Vĩnh Nhân không khỏi cảm thấy có chút bức mình, thở dài một hơi, nói: “Câu khẳng khẳng không nói chuyện, không sợ để lâu miệng tự động dính chặt vào nhau à.”

Diệp Thiên Vân mở mắt ra nhìn hắn, nói: “Nghĩ một lát cậu sẽ cảm thấy khá hơn đấy!”

Thế là Tôn Vĩnh Nhân phải trải qua ba tiếng buồn bực nhất trong cuộc đời.

Tới bảy giờ tối, hai người xuất hiện trên bến tàu rất đúng giờ, nhìn con thuyền vĩ đại toàn thân trắng như tuyết thả neo ở đó, cả thân thuyền dài ba bốn trăm mét, vô cùng nguy nga tráng lệ. Tàu du lịch chia làm mấy loại, dưới ba sao là loại thuyền kinh tế, ba sao hoặc ba sao cộng là thuyền tiêu chuẩn; bốn sao là thuyền hào hoa, bốn sao cộng hoặc năm sao là thuyền hào hoa cấp cao; năm sao cộng là thuyền siêu hào hoa. Mà con thuyền Mỹ Quốc Công Chúa hào này là thuyền siêu hào hoa cấp sáu sao, có thể khiến cho lũ khách trên đường đi không cảm thấy tĩnh mịch.

Hai người lên thuyền, đứng ở boong tàu nhìn cảnh sắc của biển đêm, Tôn Vĩnh Nhân đứng đón gió hiu hiu thổi tới, cười nói: “Sự phát triển của nơi này so với Băng thành thì nhanh hơn hai chục năm, trình độ phần hoa của nó ngang ngửa với Hương Cảng.”

Diệp Thiên Vân rút thuốc ra châm rồi nói: “Đúng vậy, kinh tế ở đây phát triển phi thường nhanh chóng, chủ yếu vẫn là nhờ vị trí địa lý vô cùng có lợi.” Quê hắn cách nơi này rất gần, có thể còn chưa tới hai trăm cây số, trong lòng không khỏi nhớ tới cha mẹ.

Rất nhiều lũ khách cũng từ trong phòng đi ra, đứng trên boong tàu nhìn xuống phía dưới, tìm người thân đi đưa tiễn của mình.

Diệp Thiên Vân vừa rồi cũng đã nhìn hoàn cảnh trên thuyền, đem qua hắn còn cố ý lên mạng đọc giới thiệu liên quan đến phương diện này, loại đi nghỉ trên tàu này là phương thức du lịch nhẹ nhàng nhất, tự do nhất và nhân nhả nhất, chỗ tốt của du lịch bằng tàu chính là tránh khỏi nỗi khổ của tàu xe, không cần phải suốt ngày thay đổi khách sạn, đi đâu cũng phải xách theo hành lý nặng nề. Có thể du lịch khắp biểu rộng, ung dung hân thưởng phong cảnh các nơi, lại có thể tận tình hưởng thụ các dịch vụ được cung cấp ở trên tàu, được xưng là hành trình của quý tộc “sống trong nhung lụa”, hai người đều rất thích phương thức vui chơi này.

Tôn Vĩnh Nhân quay ra biển hét lên hai tiếng, nói: “Buổi sáng không bị ai gọi, muốn ngủ bao nhiêu thì ngủ, muốn ăn mấy bữa thì ăn. Ở đây ngay cả sóng di động cũng không có, chúng ta có thể vứt hết ưu phiền, tránh xa khỏi áp lực, vô câu vô thúc, tận tình hưởng thụ thời gian an nhàn khi thuyền chạy trên biển, đồng thời có thể cảm thụ sự bao la bát ngát không bờ không bến, ngàn vạn biến hóa của biển lớn.

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng bất ngờ, sau đó liền hỏi: “Cậu không phải mỗi ngày đều sống như vậy sao? Ở trên thuyền cậu cũng chẳng qua chỉ là thay đổi hoàn cảnh mà thôi.”

Tôn Vĩnh Nhân trợn mắt lên, nói: “Cậu cho rằng cuộc sống của tôi thoải mái lắm hả? Khi tôi bắt đầu hiểu chuyện thì tôi đã biết tôi rồi cũng sẽ có một ngày giống như ông già của tôi, phải gánh vác trách nhiệm nặng nề của cả gia tộc, những năm gần đây tôi luôn phải sống trong sợ hãi, cái tôi có thể làm chỉ có trốn chạy.”

Diệp Thiên Vân có chút thất vọng, cười nói: “Tôi muốn đến các quốc gia khác để tìm hiểu về các loại bác kích thuật, kết quả lên thuyền mới biết là thời gian cập bến rất ngắn, dài nhất cũng chỉ có hai ngày mà thôi, cho nên chỉ có thể đợi đến nước Mỹ mới được tìm hiểu, hi vọng có thể có được thu hoạch.”

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong, đột nhiên hỏi: “Cậu biết trên thế giới này những trận đấu có xác suất tử vong cao nhất là gì không?” Nói xong còn có chút dương dương đắc ý, xem ra lại muốn khoe khoang rồi.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút rồi nói: “Chắc là hắc thị quyền! Tôi đã từng xem một ít số liệu, hắc thị quyền đỉnh cấp thế giới có xác suất tử vong cao nhất.”

Tôn Vĩnh Nhân trợn hai mắt lên, nói với vẻ không dám tin: “Tôi ngất? Cậu là cái máy vi tính hả? Sao cái gì cũng biết thế!” Nói xong nhìn ngó xung quanh một chút rồi thấp giọng nói: “Kỳ thực trên tàu du lịch cũng có loại hoạt động này đấy, cậu muốn đi xem không?”

Diệp Thiên Vân cũng cảm thấy hứng thú, nhưng đột nhiên nghĩ tới sau khi hai người lên thuyền đại bộ phận thời gian đều ở cùng nhau, vậy Tôn Vĩnh Nhân có được tin tức đó từ đâu, không khỏi có chút kỳ quái, hỏi: “Sao cậu biết?”

Tôn Vĩnh Nhân trợn mắt lên, cười thần bí nói: “Lúc tôi đi WC nghe hai thủy thủ ở bên trong đó nói.” Nói xong nhìn chằm chằm vào phía sau Diệp Thiên Vân, cả người không nhúc nhích.

Diệp Thiên Vân vừa muốn hỏi tiếp thì đột nhiên cảm giác được phía sau có người vỗ vai mình, quay đầu lại nhìn thì lập tức cười nói: “Không ngờ ở chỗ này lại gặp được cô, xem ra chúng ta cũng có duyên với nhau đó!”

Đứng trước mặt hắn là một cô gái rất xinh đẹp, đang cất tiếng cười giống như tiếng chuông bạc, nói: “Vừa rồi lúc chưa lên thuyền đã thấy anh, vốn định chào hỏi anh mấy câu, kết quả tôi vừa quay đi đã không biết anh lủi đi đâu mất.” Nói xong liền nhẹ nhàng đưa bàn tay trắng mịn như ngọc ra.

94. Chương 94: Trên Biển

Diệp Thiên Vân bắt tay với nàng rất tự nhiên, hắn cười nói: Không sao, quần áo sớm muộn cũng phải giặt mà. Hắn vừa nói xong thì đối diện Hứa Tình chợt cười khanh khách.

Tôn Vĩnh Nhân đang ngỡ ngàng đã lấy lại được tỉnh táo, gã đi ra phía trước nhìn Diệp Thiên Vân một chút rồi mới dùng vẻ mặt chân thành nhất nói: Sao trước kia tôi không biết anh lại quen biết một vị tiểu thư xinh đẹp đến vậy? Anh giới thiệu cho tôi một chút đi! Nói xong liền sửa sang lại y phục.

Diệp Thiên Vân thấy bộ dáng xúi quẩy của gã thì cũng chẳng nhẫn tâm đả kích, gật gật đầu nói: Tôi cũng vừa mới biết tên cô ấy, Hứa Tình tiểu thư. Nói xong lại quay sang Hứa Tình: Đây là bạn tốt của tôi Trần Lượng. Đây chính là tên giả trên hộ chiếu của gã.

Hứa Tình gật đầu, nói: Xin chào, rất hân hạnh được biết anh. Chủ yếu là bởi vì gã đang mặc quần áo giống như lưu manh, mặc dù khí chất không tệ, nhưng đáng về gã vẫn cho người ta cái cảm giác là một tên lưu manh.

Tôn Vĩnh Nhân thấy đối phương căn bản không để tâm tới mình thì giống như bị người ta nện một búa nặng vào ngực, hơn nữa lòng nói: Xin chào. Nói xong thì im lặng không nói gì nữa, làm ra vẻ như một pho tượng.

Diệp Thiên Vân tùy tiện tìm lấy một chủ đề hỏi: Hiện giờ công ty hàng không rất bận rộn, cô không cần đi làm sao?

Hứa Tình cười nói: Tôi đã xin công ty cho nghỉ, hơn nữa thời gian này tôi không có chuyến bay, tổng cộng là ba mươi mốt ngày đó! Trước kia luôn phải phục vụ hành khách trên máy bay, bây giờ rốt cuộc cũng được hưởng thụ cảm giác được người khác phục vụ rồi, ha ha, tôi thích nhất là cuộc sống trên những chuyến tàu như thế này, mỗi ngày chỉ việc chơi, không cần phải làm gì cả. Nói xong thì le lưỡi, bộ dáng trông rất đáng yêu.

Diệp Thiên Vân gật đầu, nói: Cuộc sống tâm đắc cần phải vui vẻ hết mình, như vậy chúc cô đi chơi vui vẻ.

Hứa Tình “ừ” một tiếng, lại giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, như cười như không nói: Đúng rồi, anh còn chưa nói cho tôi biết tên của anh, một thân sĩ sao có thể quên một chuyện quan trọng như vậy?

Diệp Thiên Vân căn bản không quên, chỉ là tên hắn bây giờ cũng là giả, nói ra không quen, vì vậy nghe nàng hỏi thì trả lời: Tôi là Lý Phi, rất hân hạnh được quen biết cô.

Hứa Tình giống như đang ghi nhớ lại vậy, sau đó lại hỏi: Vậy các anh cũng là khách du lịch sao?

Diệp Thiên Vân chưa kịp trả lời thì Tôn Vĩnh Nhân đã thở dài nói: Hai người chúng tôi đang muốn chạy trốn. Gã ở chỗ này nhẫn nhịn đã lâu, hiện giờ cuối cùng cũng bộc phát.

Hứa Tình nghe vậy thì phì cười, vừa nhìn cẩn thận hai người vừa nói: Hai người các anh muốn chạy trốn? Đây là chuyện buồn cười nhất hôm nay tôi nghe được!

Diệp Thiên Vân gật đầu, nói: Đúng vậy, cậu ta vẫn luôn như vậy, phong cách nói chuyện hơi có chút chủ nghĩa hậu hiện đại.

Tôn Vĩnh Nhân nhất thời trở thành kẻ oan ức nhất thiên hạ, rõ ràng gã nói thật mà không ai chịu tin, còn bị Diệp Thiên Vân hoa lá cành che đậy mất, nên gã thấy rất không cam lòng.

Hứa Tình sửa sang lại quần áo, nói: Đúng rồi, các anh đang ở đâu? Có thời gian thì tôi sẽ tới rủ các anh đi chơi, tôi ở phòng 501 trên tầng năm.

Diệp Thiên Vân gật đầu, lại lấy số phòng đăng ký trên thuyền ra xem rồi nói: hai người chúng tôi ở phòng 907 trên tầng chín.

Hứa Tình há hốc miệng, hồi lâu sau mới lên tiếng: Phòng tổng thống, có thời gian tôi nhất định phải lên đó chơi, chỗ ấy quá đắt tiền, tôi còn tưởng ở trên không có ai ở! Nói xong nàng lại cảm thấy lời mình có chút sơ suất, nên lén liếc nhìn Diệp Thiên Vân.

Vé của Diệp Thiên Vân là Diêm Phong mua cho nên hẳn nào hiểu được những thứ này, hắn gật đầu nói: Được thôi, có thời gian chúng tôi cũng tới tìm cô, cô tới đây một mình sao.

Hứa Tình lắc đầu nói: Tôi đi cùng đồng nghiệp, ở trên thuyền nếu không có bạn bè thì sẽ rất nhàm chán. Thôi, tôi phải về phòng đây, bye. Nói xong liền gật đầu với hai người rồi rời đi.

Tôn Vĩnh Nhân thiếu chút nữa là buồn bực đến chết, vất vả lắm mới gặp được một tiểu thư xinh đẹp như vậy mà lại chẳng nói được lời nào, gã hơi giận dữ nói: Tôi về phòng đây, đợi ra đến vùng biển quốc tế thì phải tới sông bạc đại sát tứ phương mới được! Nói xong liền vội vã rời đi.

Chỉ còn lại một mình Diệp Thiên Vân đứng trên boong thuyền, hắn đi dạo quanh một chút. Con tàu này rất lớn, hơn nữa cơ sở cũng rất đầy đủ, khâu ăn uống thì có phòng ăn Trung Quốc, phòng tiệc đứng, phòng ăn kiểu Tây, quán bar. Trên tàu còn có các phương tiện giải trí tập thể thao nữa, hộp đêm, phòng KTV, sàn disco, nhà tắm hơi, phòng chiếu phim, bể bơi trong nhà có nhiệt độ ổn định, bể bơi, phòng chơi cờ, chơi game, phòng golf, bóng bàn, chợ, siêu thị, chỗ vui chơi của trẻ con, nơi tắm nắng, hơn nữa còn có một sông bạc cỡ lớn, quả thật là một khách sạn năm sao di động.

Diệp Thiên Vân lần đầu tiên được lên những chuyến tàu khách kiểu này nên cảm thấy rất mới lạ. Hành trình này xuất phát từ Thượng Hải, qua Yokohama, Kobe của Nhật Bản, Singapore, Amtesdam Hà Lan, Copenhagen Đan Mạch, cảng Venice Italy, cuối cùng dừng lại ở San Francisco bờ tây nước Mỹ. Thời gian ở trên tàu rất dài, nhất định phải nhìn quen cảnh vật xung quanh, đây là thói quen sớm có của hắn. Có rất nhiều người bị lạc trên những chuyến tàu kiểu này, chính là vì thấy lạ lẫm với cảnh vật chung quanh.

Con thuyền này mặc dù xuất phát từ Thượng Hải nhưng người nước ngoài lại chiếm phần lớn, người Trung Quốc có rất ít, bởi vì đa số người trong nước chỉ coi đây là một công cụ giao thông. Nhưng thực ra ở nước ngoài nó lại là một cách để nghỉ ngơi, các quốc gia phát triển cũng đã công nhận, bọn họ thường đi tàu biển để du lịch. Rất nhiều khách du lịch Trung Quốc không đồng ý với khái niệm này, cho nên quá trình phát triển của tàu biển du lịch tại Trung Quốc gặp phải rất nhiều khó khăn.

Trong lúc làm quen với cảnh vật, Diệp Thiên Vân gặp được một thanh niên Thái Lan tuổi chừng hai mươi, người này đã để lại ấn tượng rất sâu cho hắn. Người này không cao, hơn nữa vừa đen vừa gầy, nhưng lại cho người khác một cảm giác khỏe khoắn, hai mắt có thần. Đây là võ giả nước ngoài đầu tiên Diệp Thiên Vân gặp được nên hắn rất hưng phấn, giống như Columbus phát hiện được tân đại lục vậy.

95. Chương 95: Tôn Vĩnh Nhân Buồn Bực

Quyền thủ thường bắt đầu được bồi dưỡng từ khi còn bé, mỗi ngày luyện tập tám tiếng, trong đó huấn luyện gồm các loại như thể năng, trọng lượng, phản ứng, kỹ xảo. Có vài phương pháp huấn luyện khá tàn khốc, tỷ như người được huấn luyện giơ cao hai tay, huấn luyện viên sẽ đá xoáy vào hai bên mạn sườn của người được huấn luyện, hoặc dùng tay nắm, để tăng khả năng chịu đòn của quyền thủ được huấn luyện. Mặt khác còn có người dùng gậy sắt đánh thẳng lên cánh tay và bắp chân để luyện độ cứng của xương cốt. Quyền thủ có thể sống sót qua loại huấn luyện như vậy tất có chỗ hơn người. Nếu đi thi đấu một trận thì chắc chắn không thể thiếu mấy đoạn xương gãy.

Quyền Thái từng chịu ảnh hưởng của võ thuật Trung Quốc. Người Thái mặc dù chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa Trung Quốc, nhưng trong mấy trăm năm trở lại đây, người Thái sinh sống ở trung nam bán đảo. Họ trong quá trình đấu tranh chống ngoại xâm của mình đã dần dần hình thành quyền thuật đặc biệt của dân tộc. Quyền thái chính là xuất hiện trong hoàn cảnh lịch sử chống giặc ngoại xâm của người Thái, cho nên đấu pháp của bọn họ rất hung ác.

Nhưng tuổi thọ của nghề quyền thủ Thái Lan cũng rất ngắn, tuổi thọ trung bình không cao, bốn năm mươi tuổi là kịch. Một quyền thủ mới chừng hai mươi, huyết khí phương cương đang ở thời kỳ đỉnh phong. Theo y học thì cơ thể con người vào khoảng hai mươi lăm tuổi sẽ bắt đầu suy thoái, quyền thủ chắc cũng cáo biệt lời dài vào khoảng này. Thật ra thì ở Thái Lan, Thái quyền thủ chỉ là một nghề nghiệp của người nghèo, thường chỉ người nghèo mới đi đánh quyền Thái. Một là vì nó quá quyết liệt, hai là vì nó huấn luyện quá gian khổ. Ở những vùng nông thôn chưa phát triển của Thái Lan, nhiều khi một quyền thủ là trụ cột kinh tế duy nhất của cả gia đình. Dưới sự xô đẩy của áp lực cuộc sống đã kích phát ra được tiềm năng muốn sống của người Thái vốn được coi là có thể chết chưa tốt lắm. Cho nên phong cách đánh quyền của người Thái so với người nước ngoài khác nhau rất rõ, hung ác vô cùng! Cho nên nếu muốn tập khỏe người thì không nên đi học quyền Thái, vận động tốt nhất chính là Taekwondo, có người coi nó là một bài tập thể dục, thường xuyên kêu gào rằng tập cái này mới có lợi với thân thể.

Chỗ hại lớn nhất của quyền Thái so với võ thuật Trung Quốc chính là hao tổn tuổi thọ, sau khi kích phát tất cả tiềm năng của cơ thể ra thì sẽ phải đối mặt với cái chết, nghe rất đáng sợ, nhưng nó lại rất phù hợp với định luật bảo toàn năng lượng.

Mục đích lần này Diệp Thiên Vân đi ra ngoài cũng chính là vì muốn tìm hiểu các thuật giao đấu, tỷ thí với nhau để tìm hiểu ưu điểm và khuyết điểm của mỗi loại, sau đó kết hợp võ thuật lại tiến hành lấy mạnh bù yếu, trên ý nghĩa cũng chỉ là học hỏi kinh nghiệm bình thường. Quyền Thái nổi danh nhờ cách đánh hung ác, mãnh liệt, điểm này rất giống với phong cách của hắc, bởi vậy nhất định có thể học được chút gì đấy.

Khi Diệp Thiên Vân quay trở lại phòng liền nằm vật xuống, cả đầu đều nhét đầy quyền Thái, động tác, kỹ xảo, hắc suy nghĩ đi suy nghĩ lại về những điều này để có thể đạt tới trình độ biết mình biết người. Có như vậy sau này vào trận đấu mới có thể chiếm được ưu thế.

Hắc chính đang suy nghĩ thì Tôn Vĩnh Nhân từ trên lầu đi xuống, nhìn thoáng qua vẻ mặt hắc rồi mới hỏi: “Buổi tối có hoạt động, chúng ta đi chơi đi!”

Diệp Thiên Vân bị gã cắt đứt mạch suy nghĩ liền hỏi: “Hoạt động gì? Nếu là sòng bạc thì tôi không đi! Tôi không hứng thú với trò đó.”

Tôn Vĩnh Nhân đi tới trước giường hắc, cười hì hì nói: “Đương nhiên không phải, hôm nay là ngày đầu tiên trên thuyền, thuyền trưởng sẽ mở một bữa tiệc, mọi người đều sẽ tới gặp mặt làm quen với nhau một chút, chúng ta có thể tới đấy làm một bụng cơm no!” Nhìn vẻ mặt gã thì giống như đã kiếm được một món hời rất lớn vậy.

Diệp Thiên Vân hơi nghi ngờ hỏi: “Cậu lấy tin tức ở đâu? Sao tôi không biết?”

Tôn Vĩnh Nhân nói: “Ở bên giường có một tờ nhật trình biểu (ghi các hoạt động trong ngày), ở trên đó viết tất cả mọi thứ, anh tự mình xem đi!”

Diệp Thiên Vân trở mình lại, quả nhiên nhìn thấy một tờ giấy, trên đó viết thời gian các hoạt động, bao gồm các hoạt động trên thuyền và phí thu, chương trình TV, phục vụ ăn uống vân vân.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn hắc một chút rồi nói: “Anh nên đi thay quần áo đi, trên thuyền tàu biển thì long trọng nhất chính là dạ tiệc, hơn nữa đây còn là do thuyền trưởng tổ chức, yêu cầu mọi người phải ăn mặc nghiêm chỉnh.”

Diệp Thiên Vân đứng dậy khỏi giường, lấy ra một cái cặp da rồi tìm tòi hồi lâu, kết quả là hắc không mang theo đồ tây, bên trong chỉ toàn là T-shirt, cùng quần thường và quần jean, hắc liền nói: “Cậu đi đi, tôi không đi, ở trong phòng cũng được.”

Tôn Vĩnh Nhân dở khóc dở cười: “Vậy sau này anh cứ ru rú ở trong phòng à? Cuộc sống trên thuyền về đêm mới sôi động, tôi thấy anh hay là mua một bộ đi!”

Diệp Thiên Vân đóng cặp lại, lắc lắc đầu nói: “Để tính sau đi, tôi mặc thế này đi cũng được.”

Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy thì vội vàng cầu khẩn: “Hôm nay chính là muốn để cho mọi người một ấn tượng tốt, coi như anh giúp tôi đi, nếu không sau này tôi không tán được mỹ nữ đâu.”

Hai người đành xuống cửa hàng mua một bộ vest Armani, sau khi quay về phòng thì Tôn Vĩnh Nhân ngắm Diệp Thiên Vân một chút rồi lại nhướn mày hỏi: “Sao anh vẫn còn đeo đồng hồ điện tử? Có phải anh được ông trời phú xuống để chơi tôi không!” Vừa nói vừa vội vàng chạy về phòng mình.

Không lâu sau gã lại đi ra, trong tay cầm một cái đồng hồ, vẻ mặt có chút tiếc nuối: “Đây là Vacheron Constantin quý giá của tôi, đưa cho anh dùng trước vậy! Có điều phải nói rõ trước, sau này xong việc phải trả lại tôi đó.” Diệp Thiên Vân thém vào lấy của hắn một cái đồng hồ, vì thế liền gật đầu.

Sau khi chỉnh trang áo quần của Diệp Thiên Vân cho chỉnh tề, gã nhìn nhìn một chút rồi buồn bực nói: “Anh mặc bộ này vào sao còn phong cách hơn cả tôi? Sao tôi có cảm giác như đang may áo cưới cho người vậy ta?”

Diệp Thiên Vân vận động vài cái rồi mới nói: “Vậy tôi mặc lại quần áo lúc trước nhé! Tôi mặc loại quần áo này thấy không quen.”

Tôn Vĩnh Nhân vội khoát tay, nói: “Thôi đi, anh mà còn mặc bộ đấy là tôi phải đứng cách xa anh ra.”

96. Chương 96: Dạ Tiệc Của Thuyền Trưởng

Tôn Vĩnh Nhân đứng đó nhìn hồi lâu rồi mới hăm mộ khen tấm tắc: Vóc người của anh thật đẹp, nếu như tôi có thân hình này không biết sẽ làm say mê nhiều thiếu nữ rồi, có lẽ tôi cũng nên rèn luyện. Dừng lại một chút rồi nói: tôi cảm thấy anh rất hợp với một cái kính nữa, nếu đem thêm vào trông sẽ rất tri thức.

Diệp Thiên Vân lắc đầu: Thôi đi, đeo kính vào sẽ ảnh hưởng tới tầm mắt, hơn nữa cử động cũng không dễ dàng. Bình thường hắn rất ít khi mặc quần áo kiểu này, mặc vào người thấy rất khó chịu.

Tôn Vĩnh Nhân vừa đi vừa lắc đầu, nói: Bây giờ đang ở trên tàu khách, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, chúng ta là khách du lịch, hiểu chưa? Đang đi nghỉ phép thì anh phải học cách hưởng thụ cuộc sống, mỗi ngày ngoại trừ luyện võ ra anh chẳng lẽ không muốn làm gì khác sao? Vừa nói vừa tìm một cặp kính đưa cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhận lấy cặp kính rồi đeo lên, quả thực đã che dấu được khí tức võ giả của mình, hắn gật gật đầu nói: Khi nào chúng ta đi? Tôi thấy hơi đói bụng!

Tôn Vĩnh Nhân ôm đầu: Chúng ta chuẩn bị đi giao tiếp để làm quen thêm bạn bè, có như vậy mới không thấy nhàm chán trong chuyến đi, chắc anh cũng nên học một ít lễ nghi xã giao.

Diệp Thiên Vân gật đầu, hắn hiểu được ý của Tôn Vĩnh Nhân, chỉ có điều hắn chưa bao giờ tiếp xúc với những hoạt động xã giao kiểu này, nên rất thản nhiên nói: Tôi rất ít kinh nghiệm về những công việc xã giao, trên phương diện này cậu có thể thành thầy của tôi.

Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy thì cao hứng, mắt híp lại thành một rãnh nhỏ, gã nói: Tôi thường xuyên tham gia những hoạt động như thế này, mặc dù khá buồn chán nhưng đôi khi cũng có thể quen biết với một hai người bạn không tệ.

Hai người trò chuyện thêm một lát rồi đi xuống sảnh yến hội, cả đại sảnh đã được bày biện vô cùng xa hoa, thoạt nhìn thì đã có nhiều người đến từ lâu rồi, đang túm tụm ba lại cùng nhau, Tôn Vĩnh Nhân quan sát một chút rồi hơi kỳ quái nói: Thật ra dạ tiệc không nên tổ chức sớm như vậy, trước kia tôi cũng từng đi vài lần, thường thì phải hai ba ngày sau mới tổ chức.

Diệp Thiên Vân cũng không rõ lắm về mấy việc này, nhưng hắn lại là một người rất biết lắng nghe, thuận tiện học tập thêm chút kiến thức, không biết chừng lúc nào đó lại phải dùng tới.

Chỉ chừng năm phút sau thuyền trưởng xuất hiện mở đầu buổi tiệc bằng một bài diễn văn, Diệp Thiên Vân vừa nghe những lời thoại nhàm chán vừa đánh giá khách mời chung quanh. Thời gian không phụ lòng người,

cuối cùng hắn phát hiện ra Hứa Tình đang mặc một bộ lễ phục dạ hội đứng ở một góc, bên cạnh còn có một vị tiêu thư xinh đẹp nữa.

Diệp Thiên Vân kéo kéo Tôn Vĩnh Nhân, sau đó hai người đi về phía các nàng.

Hứa Tình cũng đã thấy Diệp Thiên Vân đang đi tới, nàng nhìn cách hắn ăn mặc thì không khỏi sửng sốt, sau đó thấp giọng nói vui: Anh cận thị sao? Không thì sao lại đeo kính?

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu, nói: Mắt tôi cũng tốt lắm, chỉ có điều đeo vào trông khá hơn.

Tôn Vĩnh Nhân đầu tiên là đánh giá cô nàng bên cạnh Hứa Tình một chút, sau đó mới nói hài hước: Đó là vì anh ta muốn ngăn sát khí, ha ha, nếu không sẽ dọa cho người bên cạnh sợ chạy mất.

Hứa Tình đánh giá lại Diệp Thiên Vân một chút, sau đó gật đầu rất nghiêm túc: Đúng vậy, nếu anh không nói thì chắc tôi cũng không phát hiện ra, đeo vào có cảm giác khá hơn.

Nói xong nàng chỉ vào cô nàng đứng bên cạnh, giới thiệu: Đây là bạn tốt của tôi, Vương Nghiên, mọi người làm quen với nhau đi.

Tôn Vĩnh Nhân liếc một cái mắt liền sáng rực lên, gã tiến đến chào hỏi: Chào cô, tôi là... tôi là Trần Lượng, rất hân hạnh được biết cô. Do kích động nên thiếu chút nữa gã quên luôn tên hiện giờ của mình. Cũng vì dạ tiệc tối nay nên gã đã thay một bộ quần áo nghiêm chỉnh, trang phục tiêu chuẩn của con nhà giàu. Vì thế đã ít đi cảm giác vô lại lúc bình thường, nên tạo được ấn tượng trong mắt người khác cũng không tệ lắm.

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười, nói: Lý Phi.

Vương Nghiên rõ ràng cảm thấy hứng thú với Tôn Vĩnh Nhân, rất cởi mở nói: Chào các anh, các anh là bạn của Hứa Tình thì sau này cũng là bạn của tôi.

Bốn người ngồi chung một chỗ có rất nhiều chuyện để nói, Tôn Vĩnh Nhân cuối cùng cũng có cơ hội thể hiện mình, gã không chỉ là một hoa hoa công tử mà còn là một hải quy (người ra nước ngoài (học) trở về), nói đến chủ đề du lịch lại càng chuyên nghiệp hơn. Nên chỉ chốc lát đã hẹn được Vương Nghiên ra ngoài nói chuyện.

Hứa Tình nhìn theo bóng lưng hai người họ, hỏi: Lý Phi, anh làm việc gì vậy?

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút rồi đáp: Tôi làm chủ quán của một trung tâm tập thể hình, thi thoảng có khách tới mời dạy họ một ít thuật giao đấu. Vấn đề này đã bị hỏi rất nhiều lần, Diệp Thiên Vân quen rồi nên trả lời rất lưu loát, chỉ là hắn không nguyện ý lừa Hứa Tình.

Hứa Tình đánh giá Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới một lượt rồi cười nói: Ừ, nhìn vóc người cũng hơi giống, có điều hiện giờ nghề tập thể hình này tiền lương có cao không? Làm tiếp viên hàng không phải tiếp xúc với nhiều loại người, nên nàng không phải loại dễ bị lừa.

Diệp Thiên Vân nâng một ly rượu lên nhấp một ngụm, sau đó lắc đầu nói: Tiền lương của tôi không cao lắm, chuyến du lịch này là do người khác tài trợ cho.

Hứa Tình vén tóc nói: Thật ra công việc của ba tôi cũng khá giống của anh, chỉ là ông ấy dạy võ thuật.

Diệp Thiên Vân chỉnh lại gọng kính, nói: Vậy nhà cô mở võ quán? Thật ra tôi cũng thích võ thuật.

Hứa Tình suy nghĩ một chút rồi nói: Cũng gần gần thế, từ nhỏ tôi đã không thích luyện võ, nên toàn bị ba tôi đánh cho! Nói xong nàng lại nói: Thật xin lỗi, tôi muốn đi toilet một chút.

Diệp Thiên Vân sau khi nhìn nàng rời đi thì liếc mắt một cái ra ngoài cửa sổ, ban đêm mặt biển đen nhánh một màu, căn bản không nhìn ra được gì. Hắn xoay người lại quan sát chung quanh thì phát hiện người Thái mới gặp đang trò chuyện cùng hai người khác. Mà người Thái kia tựa hồ cũng phát hiện ra hắn nên khẽ gật đầu một cái với hắn.

Diệp Thiên Vân cũng gật đầu đáp lại, hiện giờ hắn thấy rất hứng thú với quyền Thái, vì thế liền đi tới chào hỏi bằng tiếng Anh: Xin chào!

Người Thái kia nghe vậy thì dùng tiếng Anh phát âm không chuẩn lắm trả lời: Xin chào, tôi là Phách Khang Sai, rất vui được biết anh! Nói xong thì liền đưa tay ra.

Diệp Thiên Vân bắt tay hắn, nói: Tôi là Diệp Thiên Vân, anh là một Thái quyền thủ sao?

Phách Khang Sai gật đầu nói: Tôi là một quyền thủ, tôi có thể nhìn ra anh cũng là một người theo nghiệp giao đấu, vừa rồi nhìn thấy anh là tôi đã cảm giác được.

97. Chương 97: Võ Thuật Thế Gia

Phách Khang Sai gật đầu, đồng cảm nói:“Đối với tôi mà nói ở trên thuyền đúng là hơi nhàm chán, tôi nghĩ chúng ta nhất định sẽ trở thành bạn bè.”

Diệp Thiên Vân đi tới trước mặt Hứa Tình, nói:” Chúng ta cùng ăn chút gì đó nhé?”

Hứa Tình gật đầu nói:“Được thôi, tôi cũng thấy hơi đói bụng.” Nói xong ngừng lại một chút rồi tiếp:“Người vừa này là bạn bè anh mới quen sao?”

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng, nói:“Quen được khi tôi đi làm quen cảnh vật trên thuyền, là một Thái quyền thủ, rất lợi hại.”

Hứa Tình không để tâm, nói:“Hi hi, anh hẳn là huấn luyện viên thể hình luyện Tấn đả hoặc Taekwondo? Thật ra thì võ thuật Trung Quốc chân chính rất mạnh, vượt trội hơn bất cứ thuật giao đấu nào khác.”

Diệp Thiên Vân nghe những lời này thì thấy hơi kinh ngạc, ít nhất thì hẳn cũng không dám đưa ra những phán đoán suy luận như vậy, vì thế hắn thấy rất hứng thú:“Tôi cũng chỉ hiểu sơ sơ về võ thuật, võ thuật Trung Quốc phân ra làm rất nhiều lưu phái, không biết loại nào là lợi hại nhất?”

Hứa Tình nghĩ một chút rồi trả lời:“Nhà của tôi cũng coi là một võ thuật thế gia, cho nên biết rất nhiều chuyện. Loại công phu nào lợi hại nhất thì không thể nói chắc, mỗi một môn phái trên cơ bản đều có nhân vật kiệt xuất.”

Diệp Thiên Vân thử thăm dò một lần liền thu được tin tức hữu dụng, hắn gật gù đầu như có điều suy nghĩ, nói:“Vậy công phu của cô chắc hẳn rất lợi hại! Đợi khi nào rảnh rồi có thể cho tôi kiến thức một chút được không?”

Hứa Tình hơi xấu hổ, cười nói:“Đừng thấy tôi có vẻ hiểu biết nhiều, nhưng thực ra tôi không biết võ công, tôi chỉ có thể hù dọa được những người ngoại môn như anh thôi.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, nói:“Xem ra cô cũng không hứng thú lắm với võ thuật, có điều tôi muốn nghe cô kể về các chuyện võ thuật, dù sao cô cũng được gia đình rèn luyện.”

Hứa Tình hăng hái gật đầu, nói:“Tôi chỉ thích nhìn người khác luyện, nhưng bản thân lại không muốn luyện, anh không được cười tôi đâu đó!” Nói xong còn trợn trừng mắt như muốn uy hiếp Diệp Thiên Vân vậy.

Diệp Thiên Vân thấy bộ dạng khả ái của nàng thì cười nhạt một cái, đáp:“Yên tâm đi, tôi sẽ không cười cô đâu. Có điều tôi vẫn cảm thấy cô không học võ là đáng tiếc, võ công trong nhà nhất định phải được truyền lại mới được.”

Hứa Tình lắc đầu, nói:“Tôi lại không thấy có gì đáng tiếc, con gái luyện võ xong thì hình thể sẽ trở nên xấu xí. Hơn nữa anh của tôi có võ công rất lợi hại, có thể bảo vệ được tôi.”

Diệp Thiên Vân nghe vậy thì toát mồ hôi hột, loại logic kiểu này cũng chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra được. Có điều ngẫm lại cũng thấy đúng, nếu bắt một cô gái lựa chọn giữa đẹp với xấu thì có lẽ sẽ đều có kết quả này.

Hứa Tình quan sát phản ứng của Diệp Thiên Vân rồi mới lên tiếng: “Chờ có cơ hội tôi sẽ đưa anh tôi đi tìm anh để luận bàn một chút, cho anh thấy cái gì mới là võ thuật chân chính. Tin rằng chỉ cần hai người luận bàn xong, anh nhất định sẽ không thấy sùng bái quyền Thái nữa.” Diệp Thiên Vân chỉ đành gật đầu, những lúc như thế này không nên tỏ ra dị nghị.

Diệp Thiên Vân dường như vô tình hỏi một câu:“Anh cô luyện võ công gì vậy?”

Hứa Tình liếc hắt một cái rồi nói: “Nhà tôi là võ thuật thế gia thì dĩ nhiên phải luyện võ công gia truyền, Bát Quái Chưởng của anh tôi rất lợi hại, đến lúc đó anh sẽ hiểu!”

Thuyền trưởng sớm đã xuống khỏi sân khấu, giờ trên đó đang là biểu diễn ảo thuật, hai người vừa xem tiết mục vừa ăn chút đồ ăn. Một lát sau Tôn Vĩnh Nhân và Vương Nghiên cùng nhau trở lại, mặt mũi hai người đều rất sáng láng, có vẻ như nói chuyện rất vui vẻ. Tôn Vĩnh Nhân không biết dùng chiêu gì mà khiến cho quan hệ của hai người trở nên rất thân mật.

Hứa Tình nâng một cái ly lên: “Có vẻ hai người nói chuyện rất vui, mặt mũi sáng láng thế này cơ mà.” Nói xong còn như cười như không nhìn Vương Nghiên.

Tôn Vĩnh Nhân liền đứng thẳng người, nói: “Tôi thấy thế giới riêng của hai người cũng không tệ, nếu không sẽ không nói chúng tôi như vậy.”

Diệp Thiên Vân nhìn gã là muốn xì hơi, hắt quay sang nói với Hứa Tình: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, nhiều người đã rời sảnh rồi. Không bằng chúng ta để lần sau gặp nhau vui chơi tiếp nhé.”

Hứa Tình gật đầu nói: “Được thôi, tôi cũng thấy hơi mệt rồi, lần sau chơi tiếp.” Xong lại quay sang nói đùa với Vương Nghiên: “Bạn sẽ về cùng họ sao?”

Wương Nghiên nghe vậy mặt đỏ bừng, lập tức đi tới véo mạnh Hứa Tình một cái, sau đó cùng nàng rời đi.

Tôn Vĩnh Nhân hiển nhiên còn chưa chơi đủ, gã oán giận nói: “Mỗi lần vừa tới thời khắc máu chốt là anh lại chạy ra phá đám, anh về phòng trước đi, tôi ra ngoài thử vận may một tí!” Nói xong liền nổi giận dùng đũa chạy về phía sông bạc.

Diệp Thiên Vân quay trở về phòng, sau khi ngồi xuống ghế sofa thì bật TV lên, nhưng mắt lại nhắm chặt để nhớ lại cuộc nói chuyện vừa nãy. Khuôn mặt xinh đẹp của Hứa Tình hiện lên rõ ràng trong đầu hắt, đây là cô gái thứ hai có thể đánh động tiếng lòng của Diệp Thiên Vân. Có đôi khi thích chỉ đơn giản như vậy, căn bản không cần lý do gì.

Hắt móc trong túi quần ra một điều thuốc rồi châm lên, vô tình lại nhớ tới lời của Hứa Tình. Nàng sinh ra trong một võ thuật thế gia nhưng lại không biết võ, qua cách nói đùa về mặt của nàng thì có thể đoán được nhà của nàng có chút ít quan hệ với võ lâm. Còn có một người anh biết Bát Quái Chưởng, vậy võ học gia truyền nhà nàng chắc là võ công của Bát Quái Môn.

Bát Quái Chưởng là do Đồng Hải Xuyên (nguyên văn Đồng Xuyên Hải, đây là do viết sai) thuộc triều Thanh sáng chế, vị nhất đại tông sư này khi còn trẻ rất thích bênh vực kẻ yếu, sau đánh chết người nên mới chạy tới vương phủ làm thái giám. Một lần vô tình để lộ ra võ công trong vương phủ, mới khiến cho Bát Quái Chưởng phát dương quang đại. Bát Quái Chưởng cùng Thái Cực Quyền và Hình Ý Quyền được gọi chung là nội gia quyền.

Chưởng pháp này là một loại quyền thuật lấy chưởng pháp biến hóa và bộ pháp làm chủ. Bởi vì khi nó vận chuyển thì tung hoành khắp nơi, phân làm bốn chính bốn góc tám hướng, giống như quả tượng trong bát quái đồ của “Chu Dịch”, vốn tên Bát Quái Chưởng. Có vài quyền phổ cũ của Bát Quái Chưởng thường lấy quẻ lý để giải thích quyền lý, lấy tám quẻ làm đại biểu cơ bản của tám chưởng.

Diệp Thiên Vân ngửa đầu về phía sau, khẽ thở dài một cái, hai tháng này hắt càng ngày càng đến gần với võ lâm, từ người cho đến việc, mỗi thứ đều có quan hệ tới hai chữ kia. Dĩ nhiên việc này vừa có lợi vừa có hại, lợi ở chỗ là có thể thường xuyên giao thủ với võ giả, có thể tiến hành ma luyện không ngừng, võ công sẽ được nâng cao rất nhanh. Hại ở chỗ là sẽ xảy ra rất nhiều chuyện, có đôi khi trở nên lộn xộn, mọi chuyện cứ rối hết cả lên, làm mất đi cuộc sống yên tĩnh thường ngày.

98. Chương 98: Quyền Thủ Hạng Hai

(cái này là xạo nè, thấy cá voi có nghĩa là đã ra biển lớn, cách đất liền rất xa thế mà còn nói là từng canh chim hải âu bay lượn phía đuôi thuyền, vì theo mình biết, chim hải âu chỉ xuất hiện ở gần bờ biển đại lục hoặc các hòn đảo, thế mà cũng viết dzậy cho đc.)

Tôn Vĩnh Nhân cầm lấy một ly nước hoa quả nhấp một ngụm rồi nói: Hai ngày vừa rồi đều sống trong sòng bạc, thắng được mười mấy vạn đô la Mỹ, chúng ta có tiền tiêu vặt rồi.

Diệp Thiên Vân mấy ngày rồi cứ rúc đầu ở trong phòng nên không đi cùng với gã, nghe gã nói có thể thắng được tiền thì không khỏi cười nói: Cậu mang theo bao nhiêu tiền?

Tôn Vĩnh Nhân ợ một cái, đáp: Dad cho tôi một trăm vạn đô la Mỹ, đây chính là lộ phí của chúng ta. Tôi còn chưa nghĩ ra nên xài chúng như thế nào, hắc hắc.

Diệp Thiên Vân đứng dậy vặn người mấy cái, nói: Tôi tới phòng tập thể hình luyện một lúc, cậu có đi cùng không?

Tôn Vĩnh Nhân suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, nói: Rèn luyện thân thể hả? Tôi không muốn tới chỗ đó, không thì chẳng bằng ở võ quán cho rồi.

Diệp Thiên Vân đi một mình tới phòng tập thể hình, vừa mới bước vào liền phát hiện Phách Khang Sai đang nằm luyện tạ kéo ở trong, hắn liền tới chào hỏi: Ngày nào anh cũng cố gắng luyện tập như vậy sao?

Phách Khang Sai trông thấy hắn thì dừng lại, dùng khăn lau qua mồ hôi rồi cười nói: Đúng vậy, cuộc sống trên thuyền thật không thích hợp với tôi. Mấy ngày này tôi đều ở đây, muốn tìm anh tới đây chơi một lúc nhưng lại không biết anh đang ở phòng nào.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: Bây giờ có hứng thú không? Chúng ta có thể tỷ thí một chút.

Về mặt Phách Khang Sai đột nhiên trở nên hưng phấn, gã đứng dậy, nói: vậy còn đợi gì nữa? Tôi đang rất mong chờ. Nói xong rồi khỏi máy tập thể hình.

Diệp Thiên Vân hiện giờ rất có hứng thú với quyền Thái, cho nên gọi nhân viên phục vụ mang vài dụng cụ bảo vệ tới, nhưng không ngờ Phách Khang Sai lại lắc đầu, nói: Tôi không thích mấy thứ vớ vẩn này, giao đấu thực sự không cần tới chúng.

Diệp Thiên Vân nghe vậy thì thấy khó hiểu, quyền Thái nhất định phải sử dụng gắng tay, bởi vì đây là quy tắc thi đấu của nó, có điều hắn vẫn gật đầu, nói: Vậy cũng được, chủ yếu là tôi sợ xảy ra thương tích, như vậy sau này sẽ chẳng còn đối thủ nữa.

Phách Khang Sai thích thú nhìn Diệp Thiên Vân, cười nói: Anh sợ tôi bị thương sao? Người anh em xin cứ yên tâm, tôi cũng không yếu như anh nghĩ đâu, tôi rất mạnh! Nói xong còn giơ giờ nắm đấm lên.

Diệp Thiên Vân nhìn thể trạng gầy yếu của gã thì cũng hơi lộ vẻ lo lắng. Thể trạng như của Phách Khang Sai ở Thái Lan chắc thuộc vào tầm võ sĩ hạng trung, so với mình còn kém khá nhiều.

Điều kiện thân thể của người Thái lan cũng không quá tốt, đa số mọi người vừa gầy lại vừa nhỏ, cho nên quyền Thái phân chia cấp bậc rất kỳ lạ, trận đấu nhẹ nhất là 48 kg, mà trên 79,4 kg là thuộc vào hạng nặng. Thể trọng của Diệp Thiên Vân ở vào khoảng 100 kg (!!), so với Phách Khang Sai thì có lẽ gần gấp đôi.

Phách Khang Sai tựa hồ nhìn ra nghi vấn của hắn, gã lắc đầu cười nói: Diệp, anh không cần lo lắng cho tôi, tôi đã từng đánh ngã rất nhiều Thái quyền thủ kiểu Âu, bọn họ so với anh còn nặng hơn nhiều. Giao đấu thực sự không thể quá chú trọng tới thể trọng.

Diệp Thiên Vân nghe thấy vậy thì cũng thấy khá có lý, Thái Lan quyền phong phát triển mạnh, có câu rằng: Mười thằng đàn ông thì có chín thằng biết đánh quyền. Mà kỹ xảo quyền Thái có thể chia làm hai loại, một loại là kiểu Thái, một loại là kiểu Âu. Về căn bản hai loại kỹ xảo giống nhau, khác biệt ở chỗ trọng điểm huấn luyện và cách đánh. Kiểu Thái Lan chủ yếu lấy thói pháp, tất pháp (tất: đầu gối) làm chủ, tuyển thủ bản địa Thái Lan cho dù không biết dùng quyền thì cũng có thể thực hiện một cú đá quét tiêu chuẩn. Còn kiểu Âu lại lấy quyền pháp, thói pháp làm chủ, tất pháp, trứ pháp (trứ: khuỷu tay) làm phụ, nghiên về giao đấu tự do hơn.

Phách Khang Sai cười nói: Thực ra tôi còn sợ làm anh bị thương, dù sao ở trên thuyền tìm được một người luyện cùng thật sự rất khó, những người kia đều không dám đánh với tôi. Nói xong nhìn sang bên.

Diệp Thiên Vân nhìn theo ánh mắt của gã liền thấy có mấy người đang luyện quyền anh. Hắn nhìn cách luyện tập của họ cũng không khỏi lắc đầu, loại quyền thủ nghiệp dư này sao có thể so sánh được với võ giả.

Phách Khang Sai đi tới sân bên cạnh, vẫy tay gọi: Cho tôi xem công phu của Trung Quốc nào, xem xem trong chúng ta ai lợi hại hơn.

Diệp Thiên Vân đi tới, rất chừng chạc thực hiện một võ lễ, sau đó gạt đầu tỏ vẻ đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu tỉ thí.

Phách Khang Sai khác hoàn toàn, tạo cho người khác cảm giác tuổi trẻ khí thịnh nắm tay vừa mới giờ lên đã nhanh chóng tấn công, thực hiện một chiêu đăng tất (nâng gối) lao vọt về phía Diệp Thiên Vân.

Thân thể của Diệp Thiên Vân hiện đang ở trạng thái đỉnh cao, từ sau lần trước giao đấu với Trạc Cước môn hắc đã nghỉ ngơi khoảng mười ngày, với thời gian như vậy dù có bị thương nặng cũng khôi phục lại được, hắc nhanh chóng khom người lại, ra quyền đánh vào bắp đùi Phách Khang Sai.

Một chiêu đăng tất này vừa áp sát liền bị Diệp Thiên Vân phá, Phách Khang Sai lùi ra xa, hơi bất ngờ nhìn Diệp Thiên Vân, nói: Anh là người đầu tiên dùng chiêu này để phá chiêu đăng tất, đây là tán đả sao?

Diệp Thiên Vân cười, lắc đầu nói: Đây là công phu thực sự của Trung Quốc, rồi anh sẽ càng bất ngờ nữa.

Phách Khang Sai nghe vậy thì trở nên nghiêm túc, bước tới dùng chước trửu, chàng trửu, thức trửu, trửu trửu, phản trửu, hậu trửu (các chiêu thức dùng khuỷu tay), một một chiêu đều đem ra thử với Diệp Thiên Vân. Thái quyền chuyên dùng tứ chi thân thể, nắm tay, khuỷu tay, đầu gối, chân tổng cộng tám vị trí để tấn công thực chiến, cho nên mới gọi là Bát Tí quyền.

Sau khi hai người tách nhau ra, Diệp Thiên Vân vắn người mấy cái rồi hỏi: Ở Thái Lan anh có được coi là quyền thủ hạng nhất không?

Về mặt Phách Khang Sai trở nên nghiêm tọng, gã đáp: Cũng tầm tầm đấy, ở Thái Lan còn có quyền thủ đỉnh cấp cũng vào thời điểm đỉnh cao giống tôi. Anh đúng là một đối thủ tốt, có điều sao anh không ra tay?

Diệp Thiên Vân gạt đầu nói: Tôi sẽ để anh kiến thức một chút về công phu của Trung Quốc. Vừa nói dứt lời cả người Diệp Thiên Vân liền vọt tới, trong nháy mắt đã đến trước người Phách Khang Sai, hắc liền tung ra một cú đá quét, đây chính là chiêu thức mới hắc vừa nghiên cứu trong mấy ngày qua.

Phách Khang Sai sớm đã có chuẩn bị, gã lập tức sử dụng tam cung bộ, cách bước chân này là tinh túy phòng thủ của quyền Thái, nó thực chất là sự kết hợp giữa bộ pháp và cách phòng ngự, chính là cách phòng ngự bằng đầu gối. Hai chân trong bước di chuyển sẽ nâng như hình tam giác, hơn nữa khi chuyển động thì phần lớn đều dựa theo một lộ tuyến cơ bản hình tam giác mà tiến lùi, cho nên mới được đặt tên là tam cung bộ. Đây chính là mấu chốt giúp Thái quyền thủ có thể phát huy hữu hiệu kỹ thuật tấn công và phòng thủ, bất kỳ Thái quyền thủ nào cũng rất coi trọng luyện tập căn bản “tam cung bộ” (lời dg: nếu không nhằm thì đây chính là kiểu di chuyển mà vừa đi vừa nhấc cao một chân lên của quyền Thái, hai tay che đầu, phía trước mặt)

Gã vừa mới nhấc đầu gối lên, Diệp Thiên Vân liền quét chân tới, hai chiêu gặp nhau chỉ tạo ra một tiếng “bịch”, Phách Khang Sai nhất thời giống như một quả bóng cao su bị đá bay ra khỏi sân.

Cái chân bị trúng cú đá quét của Phách Khang Sai đã tê rần, trong lòng gã thấy hoảng sợ, chiêu này đã bị ngăn đỡ, nếu như không đỡ mà đá trúng lên người thì chắc bị phệ tại chỗ luôn quá. Gã vừa xoa chân vừa dùng tiếng anh nói lắp bắp: Diệp, anh là thói vương sao? Một chiêu này thật lợi hại, thật mạnh mẽ!

Diệp Thiên Vân thu chân lại, cười nói: Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ là công phu bình thường thôi!

Phách Khang Sai khập khểnh đi tới, nghi ngờ hỏi: Cái này ở Trung Quốc là bình thường sao? Anh là quyền thủ hạng nhất à?

Diệp Thiên Vân nghe thấy vậy thì lắc lắc đầu, quyền thủ không giống với võ giả, vì thế hắc nói: Tôi không phải là quyền thủ hạng nhất.

Phách Khang Sai bị dọa cho ngây người, hồi lâu sau mới đáp lại: Vậy anh nhất định là quyền thủ hạng hai tốt nhất, không ngờ ở Trung Quốc lại có nhiều cao thủ như vậy.

Diệp Thiên Vân nghe vậy thì cười một tiếng, mặc dù là hiểu nhầm nhưng hắc cũng không có giải thích, chỉ nói: Anh có thể biểu diễn các chiêu thức khác của quyền Thái không, tôi muốn học tập, có lẽ nó sẽ giúp ích

một chút cho tôi.

Chân của Phách Khang Sai đã đỡ hơn nhiều, gã gật đầu nói: Được, tôi rất bội phục những cao thủ giống như anh. Nói xong liền bắt đầu biểu diễn, gã vừa luyện vừa giảng giải, giúp Diệp Thiên Vân hiểu rõ về hệ thống quyền Thái.

Quyền Thái đá chân dùng khuỷu tay húc đầu gối phát lực rất thông suốt trôi chảy, thể hiện sức mạnh cực kỳ sung mãn. Tinh túy trong cách phát lực của quyền Thái là quyền thủ lợi dụng thân thể vận xoay, tức là chân bước, phần hông chuyển động, khiến quyền cước giống như roi quất thẳng ra. Tưởng tượng thì giống như hình ảnh cái trống bỏi vậy, Thái quyền thủ coi thân thể mình như trục cái trống, tứ chi là những quả cầu buộc vào trống, trục trống chuyển động là những quả cầu liên vùng vậy. Thái quyền thủ cũng lợi dụng thân thể như thế, xoay người cho tứ chi mượn thêm lực xoay của thân thể, khiến tốc độ đánh ra càng nhanh, uy lực càng mạnh.

Sau đó Phách Khang Sai giới thiệu tinh hoa của cách bước tam cung bộ truyền thống, từ tay không tới được bước chân thì đánh người không được; từ tay tới được bước chân thì đánh người như chơi đùa. Bước không nhanh thì quyền sẽ chậm, bước không vững thì quyền tất loạn. Nội dung của mấy câu nói này giúp Diệp Thiên Vân thu được rất nhiều lợi ích.

99. Chương 99: Họa Tinh

Hắn đang hăng say luyện tập thì bỗng nghe được tiếng gõ cửa, không thể làm gì khác đành phải dừng lại đi ra mở cửa. Cửa vừa mở liền thấy được người gõ cửa chính là Hứa Tình, điều này khiến trong lòng Diệp Thiên Vân mơ hồ cảm thấy vui mừng, hắn cười nói: “Thật không ngờ lại là cô, mời vào!”

Hứa Tình mặc một chiếc váy trắng thuần khiết, ở trên còn gắn một chiếc nơ con bướm rất to, đáng yêu động lòng người. Nàng chấp hai tay sau lưng, vừa đi vào vừa nói: “Sao thế, anh không hoan nghênh tôi tới à? Vương Nghiên đi bơi rồi mà tôi lại không muốn đi, cho nên mới tới đây tham quan phòng tổng thống của anh ở một chút.”

Diệp Thiên Vân rót một cốc nước rồi đưa cho nàng, nói: “Mời tham quan tự nhiên, thật ra tôi cảm thấy cũng không tệ, chỉ là hơi lớn quá thôi.” Vừa nói vừa bắt đầu dẫn nàng đi xem chung quanh, giống như là đang đi tham quan viện bảo tàng vậy.

Nếu ở lục địa một căn phòng rộng trăm mét vuông cũng chẳng tính là gì, nhưng hiện giờ lại đang ở trên biển, hơn nữa còn đang trên một con thuyền, không gian như vậy lại trở nên rất quan trọng. Ba phòng ngủ, phòng khách, phòng họp, phòng sách, sân ngắm cảnh riêng, những thứ này thật quá xa xỉ.

Hứa Tình đi một vòng xong hâm mộ nói: “Phòng của hai chúng tôi chỉ có một phòng ngủ lớn như vậy thôi, chênh lệch quá mà, hơn nữa tầm mắt ngắm cảnh biển ở tầng của các anh cũng không tệ, cảnh sắc thật là đẹp.” Nói xong thì ngồi xuống giường, ngắm cảnh biển mà thở dài: “Thật là đẹp a! Tôi rất thích cách sống phiêu bạt trên những chuyến tàu du lịch này, nó có một cảm giác gần gũi với tự nhiên, tôi chỉ muốn cả đời được sống ở đây thôi.”

Diệp Thiên Vân nghe những lời này thì hoàn toàn chết lặng, cuộc sống của hắn phần lớn đắm chìm trong luyện tập, hắn không thể làm gì khác hơn đành phụ họa theo nàng: “Ừ, cuộc sống như vậy cũng khá thú vị.”

Hứa Tình giống như tìm được tri kỷ vậy, vẻ mặt có chút hưng phấn, nói: “Anh cũng có cảm giác này sao? Vậy chúng ta đúng là có cùng sở thích!”

Diệp Thiên Vân nhìn ra cảnh sắc ở bên ngoài cửa sổ một lát rồi mới lên tiếng: “Thật ra thì có lẽ do trước kia máy bay chưa thích hợp để bay đường dài, cho nên mọi người đều đi những chuyến tàu biển như thế này. Đợi đến lúc máy bay phát triển hơn, rất nhiều quý tộc lắm tiền rảnh rỗi thích cách du lịch giải trí trên những chuyến tàu biển kiểu này. Vì thế mà tàu biển mới càng lúc càng sang trọng.” Những điều này là tri thức hắn thu lượm được trước khi lên tàu, không ngờ được hôm nay lại có chỗ dùng tới, không thể không thừa nhận rằng vận khí của hắn rất tốt.

Ánh mắt Hứa Tình nhìn Diệp Thiên Vân đã trở nên thân thiết hơn nhiều, nàng gật đầu nói: “Không ngờ anh cũng hiểu về lịch sử phát triển của nó, trước kia tôi cũng từng xem qua những thứ này! Đúng rồi, người bạn của anh đâu rồi?”

Diệp Thiên Vân: “Cậu ta không thích ở lâu một chỗ, lúc nào cũng chạy khắp nơi, tôi cũng không biết cậu ta chạy đi đâu rồi nữa.” Vừa dứt lời thì điện thoại trong phòng vang lên rất không đúng lúc.

Vì vậy hắn đành khẽ mỉm cười với Hứa Tình tỏ ý xin lỗi, sau đó tới nhận cuộc gọi, từ trong điện thoại vang ra tiếng của Tôn Vĩnh Nhân: “Là tôi, tôi đang gọi điện thoại từ chỗ mua quần áo cho anh lần trước, lát nữa có thi đấu Hắc Thị Quyền, anh mau tới đây, chúng ta cùng đi xem xem!”

Diệp Thiên Vân nghe nói có thi đấu thì suy nghĩ một chút rồi nói: “Được, lát nữa tôi sẽ qua, cậu cứ chờ tôi ở đó.”

Hắn vừa mới tắt điện thoại, Hứa Tình liền đứng lên nói: “Anh có việc thì tôi không quấy rầy nữa, có thời gian thì tới phòng tôi ngồi chơi một lúc.”

Diệp Thiên Vân hơi ngại ngùng, nói: “Ừ, thật xin lỗi cô, tôi có chút việc phải xử lý, nếu có thời gian tôi nhất định tới rủ cô đi chơi.” Nói xong hai người cùng đi ra cửa, Diệp Thiên Vân sau khi đưa nàng tới trước cửa phòng mới đi tới chỗ hẹn.

Sau khi đến cửa hàng, Diệp Thiên Vân liếc mắt một cái liền thấy Tôn Vĩnh Nhân đang ngồi trên ghế uống nước, hắn đi tới hỏi: “Sao cậu tìm được chỗ đánh quyền?”

Tôn Vĩnh Nhân đặt cốc nước xuống, xoa xoa ba ngón tay vào nhau rồi nói: “Money, tôi chỉ cần đưa hai trăm đô la Mĩ cho một thủy thủ, sau đó ngay cả tên *** hắn cũng nói cho tôi biết.” Nói xong lại dùng ánh mắt anh-thật-ngu-ngốc để nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân không để ý tới gã mà hỏi: “Khi nào thì bắt đầu?”

Tôn Vĩnh Nhân đã quen với cách nói chuyện của hắn, gã đưa tay lên nhìn một chút rồi nói: “Còn nửa tiếng nữa, tôi nghĩ hiện giờ chúng ta có thể vào sân rồi, chúng ta phải mất một ngàn đô la tiền mặt.” Diệp Thiên Vân gật đầu rồi mở ví da lấy tiền cho hắn.

Hai người đi đến một lối thoát hiểm ở phía đuôi thuyền, sau khi đi vào thì có một cầu thang hướng xuống phía dưới, qua cầu thang thì gặp một cánh cửa gỗ dày, hơn nữa còn có một thủy thủ đứng gác ở đó. Tôn Vĩnh Nhân đi qua nói một hai câu với gã thủy thủ, sau đó đưa tiền cho gã rồi đi thẳng vào trong.

Diệp Thiên Vân thấy cánh cửa gỗ này dày chừng hai mươi phân, cách âm rất tốt. Sau khi đi vào thì hoàn cảnh bên trong cũng không được tốt lắm, có thể nói ở đây vẫn giữ được “vẻ đẹp” nguyên thủy của con tàu trước khi con tàu được trang hoàng, có điều lại có sân bãi rất rộng. Ở gần đó có một quyền đài, phía dưới chỉ bày năm sáu hàng ghế. Khắp mặt đất là những mảnh giấy bị xé vụn, ước chừng có khoảng bốn, năm mươi người đang ngồi trên ghế, trong đó có nhiều người hút thuốc, mà hiện giờ đang ở dưới khoang thuyền nên khiến cho bầu không khí trở nên ngột ngạt.

Tôn Vĩnh Nhân bịt mũi, nói: “Mẹ nó, đây chính là chỗ dơ bẩn nhất trên thuyền tàu, anh xem những người kia, giống như không phát hiện ra, cũng như không sợ chết sớm vậy.”

Diệp Thiên Vân quan sát một chút rồi cũng cau mày nói: “Hoàn cảnh chỗ này không được tốt lắm, bây giờ chúng ta nên về thôi.”

Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy thì lắc lắc đầu, nói: “Tôi tình nguyện chịu khổ một lúc cũng quyết phải tìm niềm vui, ha ha, lát nữa tôi sẽ đánh cược mấy ván, không chừng lại có thể kiếm thêm được ít tiền.”

Diệp Thiên Vân không nói gì, trong đầu nhớ lại lời Vương Vĩnh Cường nói trước kia, đánh địa hạ quyền đa số là diễn trò, không có mấy người thi đấu thực sự, vì vậy hắn nói: “Loại thi đấu này phần lớn là diễn trò, chẳng qua chỉ để gạt người, cậu ném bao nhiêu tiền vào cũng sẽ thua thôi.”

Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy thì không cam lòng, nói: “Thật ra ai cũng biết nhà cái sẽ thắng tiền, vậy sao vẫn có người đánh cược? Bài bạc nhiều lúc chính là đánh vận, vận số của anh tốt thì anh nhất định sẽ thắng, thế thôi.”

Lát sau có hai người đi ra từ cửa sau, trèo lên quyền đài, mọi người bắt đầu đặt tiền cược. Tôn Vĩnh Nhân nhìn qua quyền đài, dò hỏi: “Ai có khả năng thắng cao hơn vậy? Tôi cảm thấy người mặc quần đỏ dễ thắng hơn, cơ bắp của hắn nhiều hơn, hơn nữa trông cũng rất hung dữ.”

Diệp Thiên Vân nghe vậy thiếu chút nữa lăn đùng ra bất tỉnh, đánh cuộc kiểu này chỉ có thể dựa vào may mắn, vì thế hắn lắc lắc đầu nói: “Tôi cũng chưa nhìn ra, trình độ của hai người đều ở mức sơ cấp.”

Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy thì nói: “Tôi biết hỏi anh cũng như không mà, vậy cứ đặt cho bên đỏ đi, nếu mà hắn không thắng được thì tự tôi sẽ tới giết chết hắn.” Nói xong liền chạy về phía trước đặt cược.

Diệp Thiên Vân quan sát chung quanh, thấy nhiều người ăn mặc cũng rất khá, lại không giống như mới tới đây lần đầu, xem ra đây có thể là một hang ổ rồi.

Khoảng hai, ba phút sau, Tôn Vĩnh Nhân vội vàng chạy lại, hừ một cái mới nói: “Thật *** đắt mà, đặt ít nhất cũng phải năm ngàn, có thể đặt không giới hạn, ta mua mười thử vận may xem thế nào.”

Diệp Thiên Vân trong lòng thấy rất khó hiểu, tuy Tôn Vĩnh Nhân cứ thấy sòng bạc là chạy vào đặt, nhưng không hề đặt nhiều. Với gia thế của gã thì chút tiền còn này cần bản chẳng thấm vào đâu.

Một lát sau, hai người trên đài đã bắt đầu trận đấu, người quần đỏ khổ người rất lớn, thoát nhìn thì có vẻ chiếm được nhiều ưu thế. Mà người quần xanh tuy dáng người nhỏ gầy, nhưng động tác lại rất linh hoạt. Hai người lao vào đấm đá, chỉ sau hai phút ngắn ngủi, người quần đỏ vì động tác chậm chạp nên bị người quần xanh đánh trúng rất nhiều đòn, ngã lăn ra đất không đứng dậy được nữa.

Nhất thời rất nhiều người cùng xé phiếu cược trong tay rồi ném lên cao, Tôn Vĩnh Nhân cũng làm giống vậy, xong còn chửi: “Shit! Ai biết được hắn lại lỏm như thế, chỉ có thể ngắm không thể dùng!” Nhưng ngay sau đó lại quay sang hỏi Diệp Thiên Vân: “Vừa rồi bọn họ thi đấu là đánh giả sao?”

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu, nói: “Không giống lắm, chắc không làm bộ đâu.”

Qua khoảng mười phút đồng hồ nữa lại có hai quyền thủ lên đài, trong đó có một người khiến mọi người phải bất ngờ vì đó chính là người quần xanh vừa ra sân trận trước, có điều hiện giờ nhìn bộ dạng hắn thì thấy có vẻ khá mệt mỏi.

Tôn Vĩnh Nhân quan sát một chút rồi lại lên tiếng: “Lần này tôi vẫn mua bên đỏ, tôi không tin lại không thắng được!” Nói xong liền chạy đến chỗ ghi cược.

Cánh cửa gỗ dày cộp nặng nề đột nhiên bị đẩy ra, từ ngoài cửa có năm người đi vào, cầm đầu là một lão già tuổi cao, phía sau là bốn tráng hán, xem bộ dáng thì có vẻ là người châu Á, nhưng không phải người Trung Quốc, Diệp Thiên Vân nhìn bọn họ thì phát hiện ra bốn người này hẳn cũng biết thuật giao đấu. Nhóm năm người bọn họ ngồi xuống một chỗ cách hắn không xa.

Tôn Vĩnh Nhân quay trở lại, trên mặt lấm tấm mồ hôi, gã hưng phấn nói: “Tôi vừa mua mười, lần này chắc chắn tên quần xanh không thắng được.” Nói xong liền dồn tất cả tinh lực lên trên lời đài.

Trận đấu được bắt đầu, quần đỏ mới ra sân vô cùng linh hoạt, mà quần xanh thì vẫn giữ bộ dạng như lúc trước. Dựa vào tốc độ di chuyển khắp xung quanh, quần đỏ đang muốn tìm sơ hở của đối phương quả nhiên đã mắc bẫy, chỉ trong giây lát liền nhắc chân đá liên tục hai đá vào mạng sườn của quần xanh. Quần xanh sớm đã có chuẩn bị nên chỉ hơi nghiêng người một cái là dễ dàng tránh né được hai đá thế lớn lực mạnh quét ngang tới, rồi thừa dịp chiêu thế của đối phương chưa kịp thay đổi mà tung ra một tổ hợp quyền như mưa to gió lớn, khiến cho quần đỏ có sở trường về tốc độ bị ép vào một góc quyền đài. Tấn công được chừng một phút, quần đỏ liền té lăn ra đất, kết quả giống hệt trận đấu trước.

Lúc này đằng sau Diệp Thiên Vân truyền tới một âm thanh già nua “Thánh A La tối cao”, người này nói tiếng Trung Quốc, chỉ có điều nghe khá gượng gạo. Tôn Vĩnh Nhân vừa mới xé hết phiếu cược thì nghe được câu này, nhất thời máu nóng dồn nên đầu, gã dùng tiếng anh chửi ầm lên: “Cút con mẹ Thánh A La đi.” Chửi xong thì ném giấy đi.

Diệp Thiên Vân muốn lên tiếng thì đã muộn mất rồi, năm người vừa mới tiến vào đều đứng hết cả dậy, dùng ánh mắt rất tức giận nhìn Tôn Vĩnh Nhân.

100. Chương 100: Một Trăm Vạn Đô La

Tôn Vĩnh Nhân nói xong thì thấy đỡ một bụng tức, có điều chỉ một giây sau gã liền phát hiện ra có điều bất ổn, có năm người rõ ràng đang đi về phía gã, cho nên gã nhìn Diệp Thiên Vân, nhặt nhẻo nói: Không phải tôi cố ý đâu, thử nói chuyện với mấy người này xem có được không?

Diệp Thiên Vân quan sát tình hình rồi đáp: Anh thấy sao? Vừa nói xong mấy người kia liền đi tới, trên mặt ai nấy đều đầy vẻ giận dữ.

Lão già kia mới vừa rồi còn rất hiền lành, mà giờ đây hai mắt trợn tròn như hai cái bóng đèn lớn, lão nhìn Tôn Vĩnh Nhân rồi dùng tiếng Trung quát dị nói: Trên đời này tao ghét nhất hai loại người, một là khinh nhờ chúa của tao, hai là những thằng khốn nói tiếng Anh, chẳng lẽ mày sinh ra đã khiến cho người khác thấy ghét bỏ vậy sao? Lão nói xong, mấy người đứng đằng sau bắt đầu xoa tay, trông có vẻ như muốn dạy dỗ cho Tôn Vĩnh Nhân một trận.

Tôn Vĩnh Nhân cũng biết mình đã gây họa, gã lắp bắp: Cái này... cái này không phải là khinh nhờ chúa của tôi, vừa rồi tôi chỉ đùa một chút thôi!

Lão già khoát tay áo, nói: Không không không, là chúa của tao chứ không phải chúa của mày, hiểu chưa? Mày phải chịu trừng phạt của thánh A La!

Tôn Vĩnh Nhân nhìn vẻ mặt của lão thì biết đã gặp phải rắc rối, gã ôm đầu hét lên: My god, tôi thề tôi không cố ý mà. Nói xong lại ném ánh mắt cầu cứu về phía Diệp Thiên Vân.

Lão già nghe vậy liền cau mày, nói: Hóa ra mày còn là một dị giáo đồ, hôm nay nhất định là thánh A La giúp tao tìm được mày.

Diệp Thiên Vân thấy sự việc càng lúc càng rắc rối thì vội giải thích: Xin chào lão tiên sinh, cậu ấy không phải cố ý khinh nhờ tín ngưỡng của ông, cũng không phải là dị giáo đồ gì, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi.

Lão già liếc Diệp Thiên Vân rồi cười nhạt một cái nói: Mày không cần phải nói nữa, chỉ trách hấn khiến người khác thấy quá chán ghét thôi.

Mọi người ở xung quanh đều nhìn về phía này, có ít người sợ gặp phiền phức đã lặng lẽ lên ra cửa, đánh nhau ở chỗ này chắc chắn sẽ có tai bay vạ gió.

Ở phía trước có một người đi tới, nhìn bộ dáng hần là nhân viên quản lý ở đây, y quan sát một lượt rồi tới nói với lão già: Harrinson lão huynh, xảy ra chuyện gì vậy, con của ông không phải vẫn trên quyền đài sao?

Harrison gật đầu nói: Hans, vừa mới tới đây đã phát hiện có người khinh nhờ chúa của ta, đây là điều mà bất cứ giáo đồ nào cũng không thể chấp nhận, ta muốn trừng phạt hấn. Nói xong lão liền giận dữ trừng mắt nhìn Tôn Vĩnh Nhân.

Người được gọi là Hans này liếc nhìn Tôn Vĩnh Nhân một cái rồi lắc đầu nói: Không được, hiện đang ở trên thuyền, ông không được làm gì cả. Cậu ta là khách của chúng tôi, ít nhất cũng phải đợi đến lúc cậu ta xuống thuyền đã.

Harrison nhìn y một cách khinh bỉ rồi nói: Không được, đây là chúa của ta giúp ta tìm được hấn, bây giờ ta nhất định phải trừng phạt hấn.

Hans trông có vẻ hơi bối rối: Ông cũng hiểu chỗ khó của tôi, cậu ta là hành khách trên chuyến tàu, chúng tôi phải bảo vệ cậu ta.

Harrison cười cười, nói: Ta biết, nhưng trên tàu nhiều người như vậy, chúng ta chẳng qua chỉ muốn trừng phạt một mình hấn, cũng chẳng khiến các anh tổn thất gì nhiều, không phải sao?

Hans suy nghĩ một chút rồi nói: Vậy ít nhất cũng phải công bằng? Mọi người đều là khách của chúng tôi, cho nên chúng tôi sẽ không thiên vị bất cứ bên nào, một chọi một.

Harrison quan sát Tôn Vĩnh Nhân và Diệp Thiên Vân rồi quay qua gật đầu với Hans, mỉm cười nói: Được rồi, ta nể mặt anh, nhưng lần sau ta đưa người tới thì nhất định phải cho ta tiền hoa hồng nhiều một chút đấy.

Hans gật đầu, quay qua bên Tôn Vĩnh Nhân xòe hai bàn tay bắt đắc dĩ, nói: Tiên sinh, mặc dù cậu là khách đánh bạc ở đây, nhưng Harrison tiên sinh cũng vậy, tôi không thể thiên vị bên nào. Hơn nữa tôi cũng đã giúp cậu thu được khá nhiều chỗ tốt rồi, còn lại thì phải dựa vào cậu thôi. Tôi hi vọng cậu có thể gặt đầu, hiểu rồi chứ? Mỗi người phạm phải sai lầm thì đều phải tự trả giá!

Tôn Vĩnh Nhân đến lúc này đã bình tĩnh lại, gã nhìn Diệp Thiên Vân rồi nói: Được rồi, tôi hiểu, có điều tôi có một người bạn, anh ấy đi cùng tôi, tôi sẽ nhờ anh ấy thay cho tôi.

Harrison nhìn Diệp Thiên Vân rồi cười khà khà rất âm hiểm, nói: Như vậy chẳng phải hấn ta sẽ chết để bù đắp cho sai lầm của mày sao? Mày nghĩ đơn giản quá ha!

Tôn Vĩnh Nhân lắc đầu, nói: Sao tôi có thể làm những việc như vậy chứ, ông có thể yên tâm, nếu anh ấy thua thì tôi sẽ nhảy từ trên thuyền xuống, tôi tin rằng tôi vẫn còn chút dũng khí này! Nói xong gã lại nói rất hung hăng: Có một câu tôi không thể không nói, thánh A La có lẽ là một lão già rất khá, có điều tôi sẽ không thờ phụng lão, và những hành vi của ông chính đang đẩy lão xuống địa ngục! Khi các ông gặp nhau ở dưới địa ngục, thánh A La của ông sẽ nói, Harrison, con mẹ ngươi thật đúng là một đồng...út chó thối! Gã biết sự việc đã không thể cứu vãn được nữa nên quyết định chửi một câu cho hòa vốn.

Hans thấy Harrison sắp nổi nóng thì chen vào giữa hai người nói: Như vậy mọi người lên đài giải quyết luôn đi! Tôi nghĩ khách của chúng tôi chắc cũng không ngại đặt chút tiền cược đâu! Đám khách cược đứng ở gần xem náo nhiệt nghe vậy thì rào rào khen hay, đối với bọn họ mà nói chuyện này chẳng qua chỉ là chút gia vị thêm vào chuyến du lịch mà thôi.

Tôn Vĩnh Nhân lườm Harrison, nói: Như vậy tôi cũng không ngại đặt ít tiền cò, nếu như tôi thua thì tôi sẽ nhảy thẳng xuống biển, tiền đối với tôi không quan trọng. Lão già còn ông?

Harrison tức đến ói máu mà vẫn cười nói: Ha ha, tao cũng không ngại đặt thêm ít tiền, có điều mày định đưa cho tao bao nhiêu đây?

Tôn Vĩnh Nhân khinh khỉnh trả lời: Ai thua ai thắng còn chưa chắc, một trăm năm mươi vạn đô la, tôi chỉ có từng đấy. Chẳng lẽ có chút tiền đấy mà ông cũng không lấy ra được sao?

Harrison mặt tái mét, lão nghiêng răng nói: Tốt, quyết định vậy đi! Nói xong lấy ra một tấm visa đưa cho Hans. (visa?)

Tôn Vĩnh Nhân rút ví móc thẻ tín dụng đưa ra, lại nhìn Hans rồi nói: Sao tôi có thể tin tưởng ông được?

Hans hơi khom người, nói: Danh dự của tôi giống như con thuyền này vậy, trừ khi nó chìm xuống!

Tôn Vĩnh Nhân gật đầu đưa thẻ cho y, sau đó nói với Diệp Thiên Vân: Lão đại, bây giờ phải phiên đến anh rồi, anh cũng biết tôi chẳng qua chỉ thuận miệng nói mà thôi. Nếu như anh thua là tôi cũng phải nhảy xuống biển chết cùng đấy.

Công việc của Diệp Thiên Vân chính là đi dọn rác cho Tôn Vĩnh Nhân, hấn hơi gật đầu rồi hỏi lại: Không phải cậu nói chỉ có một trăm vạn đô la thôi sao?

Tôn Vĩnh Nhân: Ồ....

101. Chương 101: Tiền Không Dễ Kiếm

Diệp Thiên Vân không để tâm tới câu trả lời của gã mà lại nhìn Harrison, hỏi: “Thi đấu thế nào? Một trận phân thắng thua à?”

Harrison lắc đầu, giơ hai ngón tay ra: “Mày một cuộc hấn một cuộc, nếu mày đã muốn chịu tội thay hấn tao cũng không cần mày, nhưng trước hết mày phải thắng được đối thủ của mày thì mới có tư cách để đấu thay hấn.” Nói xong lão rút một điều xì gà ra châm.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Vậy có phải ông cũng phải lên sân đấu không? Tôi nghĩ vậy mới đủ công bằng!” Hấn biết lão già này mù tịt đường đánh đấm nên mới cố ý nói vậy.

Harrison nghe vậy mặt liền biến sắc, nói: “Nếu mày muốn vậy thì chúng ta cũng không cần nói tiếp nữa, vừa rồi Hans tiên sinh đã nói rõ ràng với chúng mày rồi, người bọn tao cần không phải là mày mà là hắc.” Nói xong thì chỉ chỉ Tôn Vĩnh Nhân.

Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy thì nhảy dựng lên, nói: “Lão già này, hai người chúng tôi đánh đơn được rồi, đồ ** điểm, nếu như ông chỉ có một mình tôi chắc chắn sẽ đánh ông rụng răng!”

Harrison nhìn về phía Hans, ngạo mạn nói: “Lão bằng hữu, đây không phải ta không nể mặt anh, bọn họ không đáp ứng yêu cầu của ta, như vậy đành phải dùng quy tắc của chính ta vậy.” Nói xong ra vẻ như muốn động thủ.

Hans nghe vậy thì quay sang nói với Diệp Thiên Vân: “Tiên sinh, tôi không biết nên xưng hô thế nào với cậu, có điều cậu phải biết rằng tôi đã cố giúp các cậu có được trận đấu này, nếu không các cậu đã sớm thành bánh thịt rồi, không còn cơ hội ngồi đây để mà cò kè bớt một thêm hai đâu. Mỗi người đều có một giới hạn, hy vọng cậu hiểu rõ được!”

Diệp Thiên Vân nhướng mày, nói: “Nói như vậy ông đã cố gắng rất nhiều cho chúng tôi sao? Có điều mong ông hiểu rõ, rằng chúng tôi không hề yêu cầu ông tới giúp chúng tôi đàm phán với lão ta, từ đầu tới giờ ông đã hỏi qua ý kiến của chúng tôi chưa?”

Hans nghe vậy thì sắc mặt trở nên rất khó coi, năm giây sau y mới quay lại nói với Harrison: “Tôi chỉ muốn nói cho mọi người biết không ai được động thủ ở đây, nếu các người muốn ra tay thì chỉ có cách lên quyền đài, không thì đừng trách tôi không nể tình!” Nói xong y liền quay người rời đi, xem bộ dáng có vẻ như không muốn quan tâm đến chuyện này nữa.

Harrison cười âm hiểm, nói: “Mày rất có gan, có điều mày còn trẻ quá, mày không nên cố gắng khiêu chiến sự nhẫn nại của tao, nếu không mày sẽ có kết cục rất thảm!” Nói tới cuối âm thanh đột nhiên cao vút lên.

Diệp Thiên Vân mặt vẫn trắng trợt ra nhìn lão, nói: “Ông là Thánh A La sao?”

Một câu này đã làm bùng lên ngọn lửa giận của Harrison, sự tức giận với Tôn Vĩnh Nhân vừa rồi đều trút hết lên người Diệp Thiên Vân, lão đang muốn nói thì ở đằng sau có một đại hán cười gằn, dùng tiếng Anh nói: “Đại nhân, giao hắc cho tôi cho, tôi sẽ rút linh hồn hắc để tế cho Chúa của tôi!”

Tôn Vĩnh Nhân không sợ lớn chuyện, hét lớn lên: “Nếu mày ra sân tao đảm bảo mày sẽ bị đánh thành tám mảnh, thật đấy, tao đảm bảo! Thánh A La phù hộ mày!”

Lời của gã khiến những người đối diện giận tím mặt, Harrison đã bị gã kích động, nói: “Được, một trận thì một trận, bọn tao đều là chiến sĩ của Thần Thánh!”

Đại hán vừa mới lên tiếng ngoắc ngoắc ngón tay, nói: “Đến đây nào tiểu tử! Để ta cho người xem cái gì mới là sức mạnh thật sự.” Nói xong đi về phía quyền đài.

Diệp Thiên Vân liếc Tôn Vĩnh Nhân, nói: “Tiền thắng được, một trăm vạn của tôi, còn lại của anh.”

Hắc gần đây vì tiền mà phải rầu rĩ, sau khi luyện Kim Chung Trảo đến tầng thứ năm thì tiêu tiền như nước, số tiền này có lẽ cũng chỉ đủ cho hắc dùng một tháng, nếu như đến lúc đó mới nghĩ cách kiếm tiền thì đã muộn, cho nên hắc phải nói trước như vậy.

Tôn Vĩnh Nhân câm nín, trong ấn tượng của gã Diệp Thiên Vân không phải là một người quá thích thú với tiền, nhưng hai câu nói của Diệp Thiên Vân hôm nay đã phá bỏ tất cả nhận định của gã. Gã gật đầu nói: “Cho anh tất, cho dù tôi cầm cũng vô dụng!”

Diệp Thiên Vân chẳng nói chẳng rằng đi thẳng về phía quyền đài. Cả quyền đài được chăng lưới sắt bao quanh, bên cạnh có một cánh cửa sắt nhỏ, hắc mở cửa bước vào trong.

Đám người dưới đài vỗ tay hưng phấn, họ đã sớm đặt hết tiền vào trận đấu này, xem ra bọn họ hào hứng với trận đấu này hơn trận trước nhiều.

Diệp Thiên Vân mở cửa bước vào, hắc nói với đại hán vừa nãy: “Tao xem mày có thể rút linh hồn tao ra không!”

Đại hán kia nghe vậy thì cười phá lên, nói: “Được, tao thích loại người như mày, ít nhất sẽ không làm chậm trễ thời gian của tao.” Nói xong liền lao về phía Diệp Thiên Vân, chỉ có điều tốc độ không được nhanh.

Khoảng cách của hai người càng ngày càng gần, đại hán đột nhiên vươn chân ra đập thẳng vào bụng Diệp Thiên Vân. Chiêu thuật này quá hạ lưu, ở dưới đài ào ào phản đối.

Diệp Thiên Vân lùi nửa bước về phía sau, thuận thế vung tay bắt lấy chân gã rồi kéo mạnh về phía sau, tăng thêm lực cho gã đại hán, đây là chiêu Thuận Thủy Thôi Chu. Chiêu này rất bình thường, bất cứ loại võ công nào cũng có, nhưng dùng trên tay hán lại có một ý vị khó nói, giống như nhẹ nhàng hời hợt vậy.

Đại hán kia khi đập chân đã dùng hết sức, bây giờ lại bị thêm vào, do lực lượng quá lớn nên không thể khống chế được thân thể, lao thẳng vào lưới sắt trước mặt. Trở trêu thay một gót giày của gã lại mắc luôn vào lưới thép, mãi mà không rút chân ra được.

Diệp Thiên Vân sải bước xông tới, đánh ra một chiêu giống hệt của đại hán, có điều sức thì mạnh hơn nhiều, một chân đập trúng lên lưng gã, đại hán ngay cả thời gian phản ứng cũng không có. Lưới sắt bất ngờ bị đánh mạnh lên rách ra, bắp chân của đại hán lọt cả ra ngoài.

Diệp Thiên Vân tốc độ rất nhanh, vừa đập xong cước thứ nhất là hai cước nặng nề tiếp theo, tất cả trúng hết vào hông gã.

Đại hán kêu gào thảm thiết, đợt cước thứ ba đá xong gã đã hôn mê bất tỉnh, cả người mềm nhũn, một chân vẫn còn đơng đưa như bị treo trên lưới sắt.

Dưới quyền đài trở nên yên lặng, cách đánh này quá nhanh, cả quá trình còn chưa tới ba mươi giây, trong thời gian uống một ngụm nước liền đánh xong, thậm chí có vài người còn chưa kịp thấy.

Tôn Vĩnh Nhân vốn đi theo Diệp Thiên Vân đến tận cửa sắt, lúc gã thấy được phản ứng của đại hán khi bị đánh thì cười phá lên: “Tiếc là không có camera, không thì quay lại chắc chắn sẽ rất đặc sắc!”

Harrison thấy kết quả như vậy thì tái mặt, lão không thể ngờ được lại có thể thất bại nhanh như vậy, không chỉ tổn thất mất một người, còn mất thêm cả một trăm năm mươi vạn đô la nữa.

Diệp Thiên Vân đẩy cánh cửa sắt bước ra ngoài, móc một điều thuốc ra châm rồi nói: “Cuộc sống sau này chắc sẽ không dễ chịu lắm đâu, cậu nên ngồi yên ở trong phòng!”

Tôn Vĩnh Nhân vừa rồi còn vô cùng hưng phấn, vừa nghe Diệp Thiên Vân nói thế thì giống như một con gà trống thua trận, mặt như đưa đám nói: “Tôi biết rồi, lại uống mất chuyến du lịch này rồi.” Cái này gọi là ôm rơm rậm bụng. (nv: tự ăn quả đắng, hoặc theo ngôn ngữ mạng hiện giờ là tự tay póp rai)

Harrison vẻ mặt âm trầm, lão phân phó mấy người tới đưa đại hán bị thương xuống, sau đó đi tới trước mặt Diệp Thiên Vân, độc ác nói: “Rất tuyệt, nhưng tin rằng cuộc sống sau này của mày sẽ càng tuyệt hơn, tiền của tao không phải dễ lấy đâu.”

Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy thì cười nói: “Đây không phải việc ông cần quan tâm, nên về nghỉ sớm đi thì hơn! Ha ha!”

Harrison trừng mắt với gã một cái, sau đó dẫn người của lão vội vàng rời đi.

102. Chương 102: Đắm Thuyền

Tôn Vĩnh Nhân nhận lấy, dừng dừng nói: Thật ra chúng tôi cũng không để tâm đến tiền, chẳng qua chỉ muốn cho lão già kia một bài học thôi, để lão ấy bớt phóng túng một chút. Người mà cả ngày cứ tự cho mình là đúng không có kết cục tốt, cho dù là thánh A La cũng sẽ không phù hộ cho lão.

Hans rút tay vào túi quần, khinh khỉnh cười hai tiếng, nói: Vì các cậu đã kiếm cho tôi một khoản nên tôi cho các cậu một lời khuyên, các cậu tốt nhất là nên lo lắng cho an toàn của mình một chút. Ở trên thuyền có lẽ các cậu sẽ không có việc gì, nhưng chờ đến lúc đến Mĩ các cậu mới biết mình đã làm đúng hay sai, Harrison ở bờ Tây hải vẫn có chút cân lượng, ông ta tuy già nhưng vẫn chưa đến lượt các cậu dạy dỗ ông ta. Nói xong liền xoay người rời đi. Trận đấu vừa rồi rất nhiều người còn không nhìn rõ Diệp Thiên Vân, kết quả là để cho Hans kiếm được một khoản, xem ra hán cũng không quá tệ.

Diệp Thiên Vân chẳng hề để ý tới thể lực Harrison lớn thế nào, chỉ có điều hiện giờ không phải ở Băng Thành, mà là ở trên “Công chúa nước Mĩ”, nơi đang tới chính là Mĩ. An toàn của Tôn Vĩnh Nhân cần được đảm bảo, cho nên càng ít chuyện thì càng tốt.

Tôn Vĩnh Nhân cầm tấm thẻ nhìn hồi lâu rồi cười hì hì nói: Đây là khoản tiền đánh cược lớn nhất của tôi từ lúc mới sinh ra? Thật sự rất có ý nghĩa kỷ niệm, đây có lẽ là một mốc lịch sử trong nghiệp tung hoành sòng bạc của tôi.

Diệp Thiên Vân một tay tóm lấy cổ áo Tôn Vĩnh Nhân, nhắc bổng gã lên nói: Sau này tốt nhất là ít gây chuyện đi, đây không phải là địa bàn của chúng ta, cậu nên suy nghĩ một chút cho tính mạng của mình!

Hai chân Tôn Vĩnh Nhân đã cách đất hai mươi cm, gã vùng vẫy hồi lâu rồi mới cười trừ: Tôi biết rồi, sau này sẽ nghiêm chỉnh ở trong phòng, ít nhất là trước khi đến Mĩ tôi vẫn sẽ tuân thủ.

Cuộc sống ở trên thuyền khiến người ta có cảm giác như dòng nước chảy đi vậy, thời gian thoáng một cái đã qua sáu ngày.

Trong sáu ngày này, phần lớn thời gian Diệp Thiên Vân đều ở phòng tập thể hình, mỗi ngày hầu như đều trao đổi với Phách Khang Sai. Dĩ nhiên, cũng đã tới thăm Hứa Tình một lần, còn ở đây suốt một buổi chiều.

Mà Tôn Vĩnh Nhân xui xẻo thì chỉ có thể hoạt động ở hai nơi là trong phòng cùng phòng tập thể hình, tinh thần gã mỗi ngày một sa sút, cuộc sống như vậy sớm muộn cũng khiến gã phát điên. Phần lớn thời gian gã đều ở trong phòng ngồi xem TV vệ tinh ở trên thuyền, thậm chí còn luyện xong mấy bộ phim Hàn rồi.

Mặc dù lần trước gã không hề bị thương, nhưng cũng đã dạy cho gã một bài học sâu sắc. Cuộc sống hiện giờ giống như trong ngục tù vậy, nếu cho gã một cơ hội làm lại từ đầu, chắc chắn rằng gã sẽ không mắc lại sai lầm này, dù sao thì tự do cũng là bảo vật vô giá.

Harrison giống như đi dị giới rồi vậy, không hề thấy xuất hiện lại, dĩ nhiên Diệp Thiên Vân với Tôn Vĩnh Nhân hai người bọn họ cũng có ý thu mình lại, cho nên cơ hội gặp nhau trở nên rất nhỏ. Nhưng Harrison không xuất hiện không có nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc, chẳng qua là đang chờ cơ hội thôi.

Tôn Vĩnh Nhân ngồi dựa trên ghế sofa, nhìn TV mà ngáp lên ngáp xuống, giọng khô khan nói: Thiên Vân, hai ngày trước chúng ta nên nhân lúc dừng thuyền mà xuống Nhật Bản chơi một lúc. Xuống thuyền ở Yokohama rồi lại lên thuyền ở Kobe, như vậy có thể ở đó chơi tầm ba ngày. Cứ ở trên thuyền thế này tôi muốn chết quá, hơn nữa ở đây còn phim ảnh rất nổi tiếng, nữ diễn viên cũng rất xinh, so với phim Hàn xem thích hơn nhiều, mua mấy bộ mang lên thuyền xem cho sướng! (Chắc JAV quá __! Tội lỗi quá)

Diệp Thiên Vân dụi tàn thuốc, chậm rãi nói: Chỉ có hai ba ngày chẳng làm được gì cả, hơn nữa chúng ta xuống thuyền thì trước tiên phải làm quen với hoàn cảnh, việc này tốn không ít thời gian, thế thì không bằng ngồi ở trên thuyền cho nhanh. Mà nếu gặp phải Harrison thì chuyện càng xấu thể.

Tôn Vĩnh Nhân thở dài bất đắc dĩ: Thật ra tôi cũng không cố ý gây sự, chẳng qua chỉ nói một câu mà thôi, không ngờ ông ta lại phản ứng mạnh như vậy. Sớm biết thế tôi đã cầm giấy niêm phong dán chặt miệng lại!

Diệp Thiên Vân liếc gã một cái rồi nói: Sau này cậu cố gắng đừng rước phiền toái về thêm nữa, tôi thật không hiểu, cậu làm sao sống qua được mấy năm học đại học ở Mĩ.

Khi hai người đang trò chuyện thì đột nhiên còi báo động vang lên rất chói tai, gần như tức thời trong phòng vang lên tiếng loa thông báo, âm thanh rất vội vàng. Con thuyền đã va phải đá ngầm, hiện giờ thân thuyền đã thủng, thuyền trưởng yêu cầu mọi người trong mười lăm phút tập trung ở sảnh yến hội, sau đó tiến hành sơ tán khẩn cấp. Việc này khiến Diệp Thiên Vân giật mình kinh ngạc, không ngờ được tình tiết trong phim ảnh này lại xuất hiện thật. (Titanic, ai là Jack ai là Rose đây ta)

Tôn Vĩnh Nhân nhảy dựng lên ghế sofa, sắc mặt trở nên rất khó coi, nhưng sau đó hơi bình tĩnh lại, nói: Không phải con thuyền này sẽ chìm chứ? Vậy thì xong rồi, chúng ta sẽ phải cùng bơi tới Mĩ rồi.

Diệp Thiên Vân trầm ngâm một lát rồi lắc đầu, nói: Không biết, nếu va phải đá ngầm sao chúng ta không cảm nhận được chút nào? Mà cho dù thuyền chìm thật thì còn có thể cầu cứu, hơn nữa còn có thuyền cứu hộ, chắc chắn sẽ không để cậu phải bơi tới Mĩ.

Tôn Vĩnh Nhân không ngờ lúc này Diệp Thiên Vân còn nói đùa được như vậy, liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, gã ngồi xuống cười hì hì, nói: Mặc kệ nó, dù sao cũng chẳng có quan hệ gì, cùng lắm thì mọi người cùng nhau tắm biển, có nhiều người đi theo như vậy tôi sẽ không cảm thấy cô đơn. Có lẽ sau một trăm năm nữa chúng ta lại được làm thành phim giống Titanic.

Diệp Thiên Vân đi vào trong phòng thay quần áo, nói: Thu thập những thứ quan trọng lại, không cần mang theo người, lấy thêm chút đồ có ích như nước và thức ăn.

Tôn Vĩnh Nhân gật đầu, sau đó chạy về phòng ngủ thu thập đồ, những thứ này đa phần không quá quan trọng với gã. Một lát sau gã rút trong túi quần ra tấm thẻ tín dụng, nói: Cái này cho anh, tôi giữ lại cũng chẳng dùng làm gì, mặc dù không biết anh cần tiền để làm gì, nhưng chắc chắn có tác dụng hơn là để ở chỗ tôi. Mật mã của thẻ là 123456. Lời gã có chút thương cảm, giống như lời trăng trối vậy.

Diệp Thiên Vân nhận lấy thẻ tín dụng rồi vỗ vai gã một cái, nói: Vào lúc chuyện còn chưa rõ thì không bao giờ được mất tinh thần, bởi vì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Tôn Vĩnh Nhân trầm mặc một chút rồi nói: Lúc này tôi lại nhớ về cha mẹ tôi, tôi cảm thấy hơi có lỗi với họ.

Diệp Thiên Vân cười nói: Sao cậu đột nhiên lại thay đổi thành một người khác thế. Đi nhanh một chút, không khéo lại không kịp.

Hai người đi ra khỏi phòng, liền thấy có rất nhiều người đang chạy về sảnh yến hội, trên người bao lớn bao nhỏ, chỉ sợ bị rút lại ở phía sau. Có một cô bé tuổi không lớn lắm lúc xuống tầng thì bị xảy chân té ngã, cô cố gắng chống người đứng lên, nhưng người nhiều lắm, người ta chen lấn xô đẩy nhau, căn bản không cho cô cơ hội đứng lên. Tất cả mọi người như chẳng nhìn thấy cô, thậm chí có người còn bước qua người cô, cái tình cảnh khó coi này được phô diễn thật lâm li bi đát. (?)

Diệp Thiên Vân bước nhanh về phía trước, đứng chắn ngang trước người cô bé, sau khi chắn mọi người mới kéo cô dậy, nói: Lần sau phải hết sức chú ý đấy.

Cô bé vừa rồi còn rất kiên cường, nhưng khi nghe được câu này thì nước mắt tràn khóe mi, giống như là đang phát tiết hết tất cả uất ức.

Tôn Vĩnh Nhân từ phía sau đi tới, sờ sờ đầu cô bé, nói: Đừng khóc nữa, đi tìm người nhà của em đi.

Cô bé nhìn họ hồi lâu như muốn nhớ kỹ hai người bọn họ rồi mới xoay người chạy đi.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn bóng lưng của cô bé, nói: Tôi vẫn cho anh là người lạnh lùng vô tình, hóa ra anh cũng có một mặt rất tình cảm.

Diệp Thiên Vân không nói gì, kéo gã chạy thẳng về phía sảnh yến hội.

103. Chương 103: Bị Bắt Cóc

Trên con thuyền “Công Chúa Mỹ Quốc” có chừng hai ngàn người, mà trong số họ đa phần là người thuộc tầng lớp tư sản có mức sống cao, giá vé thuyền này đủ để một người ngồi máy bay đi đến bất cứ nơi nào trên trái đất.

Diệp Thiên Vân cùng Tôn Vĩnh Nhân lẫn vào trong đám người, hai người bọn họ có vẻ hơi đặc biệt, bởi vì họ trong tay trống không. Buồn cười nhất là trong túi quần Tôn Vĩnh Nhân còn để lộ ra nửa túi bánh bích quy, điều này khiến gã cảm thấy hơi khó xử.

Diệp Thiên Vân thấy rất nghi hoặc, hần thắp giọng nói: “Tôi cảm thấy sự tình không ổn, nếu như thuyền chìm thật thì đầu tiên phải tập trung lên boong thuyền, cớ sao lại đến sảnh yến hội thế này?” Nói xong hần nhìn lướt qua mọi người xung quanh, du khách có vẻ cũng không phát hiện ra, cả đám cứ hốt ha hối hải, trên mặt đều lộ vẻ lo lắng, trong những lúc thế này rất ít người suy nghĩ được như vậy.

Tôn Vĩnh Nhân lắc đầu nói: “Trước kia tôi đã từng ngồi thuyền du lịch kiểu này, nhưng chưa từng xảy ra chuyện như vậy, ai biết bọn họ định làm cái quái gì chứ?” Nói xong thì rút túi bánh bích quy ra ăn.

Diệp Thiên Vân cố tìm bóng dáng Phách Khang Sai và Hứa Tình trong đám người, nhưng nhìn một lúc lâu vẫn không thu được kết quả gì nên đành ngừng lại.

Năm phút sau, thuyền trưởng đẩy cửa tiến vào, đi sát sau lưng y là một đại hán đeo kính đen, thoát trông khá hung hãn.

Mọi người đứng hai bên cửa rất tự giác đứng tránh ra nhường đường, chỉ có điều trong đám du khách bỗng rộ lên tiếng nói chuyện, cả sảnh bị những âm thanh này làm cho ồn cả lên, không nghe được gì.

Thuyền trưởng hiện giờ đã thành tiêu điểm của mọi người, tất cả ánh mắt đều tập trung lên người y. Hiện giờ y chính là trung tâm của con thuyền này, tất cả hành động trên thuyền đều phải do y chỉ huy.

Thuyền trưởng xuyên qua đám người tiến đến trước đài diễn thuyết, y vẫy vẫy hai tay trên không mấy cái, nhất thời tất cả âm thanh đều biến mất, khiến cho mọi người không khỏi ngẩn người trước hiệu quả như ma pháp này.

Y hắng giọng một cái, nói: “Các vị bằng hữu tôn quý, tôi là thuyền trưởng Hart của thuyền ”Công Chúa Mỹ Quốc“, tin rằng lần yến hội trước mọi người đã gặp qua tôi. Lần này triệu tập tất cả đến đây là vì vừa rồi thân thuyền đã thăng, có nguy cơ đắm thuyền. Nhưng bây giờ tôi xin tuyên bố một tin tốt, rằng trên cơ bản vấn đề này là đã được giải quyết, xin mọi người chờ một chút, chờ sốt ruột, thuyền tạm thời sẽ không chìm, chúng ta có đủ thời gian để rời khỏi thuyền. Việc cần làm đầu tiên bây giờ là tiến hành ghi tên, chúng ta phải xác định xem có ai không được thông báo nên chưa đến hay không để mà tiến hành tìm kiếm. Xin mọi người giữ trật tự, tất cả đều sẽ được cứu trợ.”

Y vừa dứt lời đám người liền bắt đầu chuyển động, tất cả mọi người đều muốn nhanh chóng lên thuyền cứu hộ, trong lúc nhất thời tình cảnh trở nên rất hỗn loạn. Thuyền trưởng trông thấy cảnh này thì hét lớn lên một tiếng rồi nói: “Nếu như mọi người không giữ trật tự, thì sẽ có phần lớn người không được lên thuyền cứu hộ. Tôi lấy tính mạng của tôi và vinh dự của con thuyền này đảm bảo, tôi sẽ là người rời thuyền cuối cùng, hơn nữa trước khi tôi rời thuyền chắc chắn sẽ không có chuyện bất hạnh gì xảy ra.”

Những lời này của y tạo được hiệu quả rất lớn, rất nhiều người vẫn có lòng tin vào thuyền trưởng, ít nhất thì hiện giờ còn chưa thấy nước chảy vào thuyền. Mọi người từ từ áp sát lại với nhau, xếp thành hàng từng người từng người một tiếng lên đăng ký.

Tôn Vĩnh Nhân nuốt xuống một cái bánh rồi nói: “****, tôi nghĩ nhất định là bị nguyên rửa rồi, anh có nhớ Hans đã nói như thế nào không?” Nói xong gã vừa nhái lại tiếng của Hans: “Danh dự của tôi giống như chiếc thuyền này vậy, trừ khi nó chìm xuống!” Nghe cũng hơi giống.

Diệp Thiên Vân hí hóp lại, nói: “Tôi cảm thấy không giống như vậy phải đá ngầm, nhất định có vấn đề, nếu xảy ra việc gì bất ngờ thì cậu phải cẩn thận một chút, không nên gây sự nữa.”

Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy thì thấy hơi nghi ngờ, nhưng vẫn gật đầu nghe theo, nói: “Anh yên tâm, tôi biết nên làm thế nào!” Nói xong liền sửa lại vẻ mặt, trông không còn lỗ mãng như mới vừa rồi nữa.

Tất cả mọi người đều xếp hàng ghi tên, sau đó tiến vào trong đại sảnh. Diệp Thiên Vân và Tôn Vĩnh Nhân đứng ở tít phía sau, trước bọn họ còn rất nhiều người, xem ra còn phải đợi một lúc nữa.

Diệp Thiên Vân vừa định nói gì đó thì đột nhiên từ phía sau họ vang lên những tiếng ồn ào, rất nhanh liền có mấy người xông lên. Diệp Thiên Vân định thần nhìn lại, hóa ra là Harrison cùng mấy tên thủ hạ của lão, trong tay họ cầm đầy đồ đạc, đang dựa vào thân thể cường tráng để chen lên phía trước.

Harrison đang muốn tiến về phía trước thì lại phát hiện ra Tôn Vĩnh Nhân, lão liền cười nhạt, nói: “Tiểu tử, con thuyền này sắp chìm rồi, mày có lời nào cần nhắn nhủ không? Tao vốn định đợi xuống thuyền sẽ trừng trị mày, không ngờ Thánh A La lại đích thân ra tay.” Nói xong lão cùng mấy tên thủ hạ cười hô hô lên.

Tôn Vĩnh Nhân việc nhân đức thì chẳng nhường ai, gã nói: “Lão thần côn, sao ông không nói là Thánh A La trừng phạt ông? Tất cả mọi người đều trên một con thuyền, tôi chết ông có tránh được không? Đúng là truyện cười mà!” Nếu như nói về khả năng nói những lời rầm thối như vậy, thì người bình thường không ai là đối thủ của gã.

Harrison mặt tím bầm, do dự một chút rồi nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI, CHÚNG TA CÙNG MỞ MẮT CHỜ XEM, NHÌN XEM CUỐI CÙNG AI CHẾT Ở CHỖ NÀY.” Nói xong cũng chẳng thêm để ý tới Tôn Vĩnh Nhân nữa, được mấy tên thủ hạ bảo vệ chen lên phía trước.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn bóng lưng của lão, hơi nghi hoặc hỏi: “Hôm nay lão ta khá bất thường, tại sao không tiếp tục dây dưa với chúng ta?”

Diệp Thiên Vân lườm gã, nói: “CẬU CHO RẰNG AI CŨNG VÔ TÂM NHƯ CẬU SAO? BÂY GIỜ ĐANG LÀ LÚC CHẠY THOÁT THÂN, LÃO ĐAU CÒN THỪA HƠI ĐỂ CHÚ Ý TỚI CẬU.”

Không lâu sau đã có hơn nửa đám người tiến vào bên trong, những thủy thủ này mỗi lần ghi tên một trăm người, sau đó dẫn mọi người đi vào bên trong. Nhưng mỗi lần vào xong lại đóng chặt cửa lại.

Diệp Thiên Vân càng khẳng định phán đoán của mình là chính xác, có rất nhiều việc không hợp với lẽ thường, nghĩ vậy hắn liền dùng cảm giác quét qua. Chỉ là khoảng cách quá xa nên căn bản không phát hiện được gì.

Khoảng nửa tiếng sau, Tôn Vĩnh Nhân và Diệp Thiên Vân hai người cuối cùng cũng ghi tên xong, đội ngũ một trăm người liền tiến vào bên trong. Sau khi đi vào không có dừng lại, mà tiếp tục đi về phía một cánh cửa khác trong phòng.

Diệp Thiên Vân vừa làm quen với hoàn cảnh, vừa vận dụng cảm giác quét ra, nhưng chung quanh chỉ toàn là tường, mà cánh cửa kia lại làm từ sắt nên không phát hiện ra được gì. Sau khi đi qua cửa sắt thì tiến vào một hành lang hẹp, mà phía trước lại là sân bóng rổ, từ góc độ này có thể thấy rõ được những người đi vào trước đều đang ngồi nghiêm chỉnh ở đây.

Thậm chí còn không có ai nói chuyện, Diệp Thiên Vân vừa định dùng cảm giác để xem xét thì bỗng có một âm thanh vang lên: “THẬT XIN LỖI, MỌI NGƯỜI BỊ BẮT CỐC RỒI!”

104. Chương 104: Ồ! Hải Tặc

105. Chương 105: Hòa Giải

Trong bọn hải tặc có một gã gầy đét cầm súng cười kiết kiết rất quái dị nói: Đặt tay lên tường không được bỏ xuống, nếu không bọn mày sẽ chết rất thảm đó.

Trong du khách có rất nhiều phụ nữ và trẻ con thấy tràng diện này bắt đầu khóc ồ lên, có điều đối mặt với những hải tặc có vẻ mặt lãnh khốc kia, tiếng khóc cũng không có tác dụng gì.

Jack tháo kính râm, không hề sợ người khác nhớ mặt, hắn cười cười nói: Thật ra chúng ta cũng không muốn cướp tàu thuyền, có điều hôm nay xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn, cho nên đành phải ra tay với các người. Các người miễn phản nản, cũng đừng thử khiêu khích chúng ta, vậy chúng ta đều có một hồi ức vô cùng tuyệt! Chờ chốc nữa giao các thứ đáng giá ra, đương nhiên là phải toàn bộ những thứ đáng giá, sau đó các người sẽ được an toàn.

Sau một phút đồng hồ, lại có ba người qua chỗ lúc nãy đi vào, ba người lần này tới là người da vàng. Sau khi bọn họ vào, trước tiên đánh giá xung quanh nửa ngày, sau đó một người trong nhóm cười cười nói với Jack: Này Jack, xem ra mày không chế cũng không tệ.

Jack nhìn người da vàng kia nói không chút biểu tình: Larry mày vào đây làm gì? Động tác của chúng ta phải nhanh một chút, vừa rồi lúc lên thuyền bọn chúng đã phát tín hiệu cầu cứu, sau bốn tiếng nữa đội tuần tra trên biển sẽ đến đó.

Larry liếm liếm môi sắc mặt âm tình bất định nói: Mẹ nó là ai phát tín hiệu, tao sẽ chặt tay hắn, móc mắt hắn, sau đó ném xuống biển cho cá ăn. Nói xong liền nhìn sang thủy thủ bên kia, ánh mắt của hắn khiến người khác có một cảm giác âm lãnh vô cùng, tất cả mọi người đều tránh ánh mắt của hắn.

Jack lắc đầu, nói: Không cần phải mất công, chúng ta nên nhanh lên thôi, bằng không sự tình sẽ trở nên rất phiền toái! Nói xong phân phó mấy tên thủ hạ bắt đầu tiến hành lục soát trên người du khách.

Tôn Vĩnh Nhân lén thọt ktv dè dặt mà nói: Harrison nói bên kia có một lối ra rất nhỏ, có thể đến boong thuyền. Vì một trăm năm mươi vạn đô la, tôi thấy nên thử xem sao, nói xong chỉ chỉ thứ giống nắp giếng, chỉ có điều làm bằng gỗ.

Diệp Thiên Vân mặt không biểu tình, quay đầu chậm rãi nhìn một chút, sau đó lại từ từ nói: Những kẻ này người nào cũng đều cầm súng trường và súng AK, không phải súng lục, hiểu chưa?

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong liền ngàng đầu nhìn người xung quanh sau đó mới gật đầu nói: Hiểu rồi, có điều cái này có thể nói lên chuyện gì?

Diệp Thiên Vân trợn trắng con mắt, nhưng không lên tiếng, không tính súng tự động, chỉ cần súng trường cũng đã có sự khác biệt rất lớn với súng lục rồi, cùng đường kính mà hiệu quả lại chênh lệch, súng lục có thể bắn xuyên qua đầu mà súng trường thì lại bắn nát đầu, sau khi bị súng trường bắn trúng thì căn bản có thể khiến con người mất đi năng lực hành động, súng lục tuyệt đối không thể so được, cho dù muốn chạy thoát cũng phải hết sức cẩn thận, dù chỉ sai lầm một chút, cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Những người này cũng không phải lính mới mà là cường đạo, súng chính là thứ bọn họ dùng như cơm bữa, bắn không chính xác có quỷ mới tin.

Tôn Vĩnh Nhân nghĩ nửa ngày vẫn không hiểu, đang muốn mở miệng chợt nghe gã cường đạo gầy đét kia nói với Jack: Lão đại, chúng ta có thu thể tín dụng không?

Jack lắc đầu, mà gã tên Larry nghe xong liền cười nói: Trên thuyền không phải có máy chuyển tiền sao? Chỉ cần gõ mật mã là được! Nói xong sai người lấy ra một máy tính ghi chép đưa cho gã gầy đét.

Gã gầy đét đầu tiên là sững sờ sau đó nhìn Jack một chút, rồi mới cười ha hả nói: Đúng ha, cướp bóc tàu thuyền còn hơi lạ đối với tao, có điều tao sẽ chuyên nghiệp nhanh thôi. Sau khi nói những lời này xong, phản ứng đầu tiên của rất nhiều du khách chính là sờ túi mình.

Diệp Thiên Vân nghe đối thoại của bọn họ xong, phát hiện ra bọn họ cũng là lần đầu tiên làm chuyện này. Bình thường hải tặc đều cướp tàu hàng, rất ít khi nghe tàu chuyển bị cướp, bởi vì người của bọn cướp không nhiều hơn nữa trên tàu chuyển có hệ thống bảo vệ rất mạnh, rất có ít cơ hội ra tay.

Do đang tiến hành lục soát trên người hành khách, bọn cướp trông coi bị điều đi khoảng một nửa, lúc đầu là hai người trông coi phía đầu và phía cuối một hàng du khách, mà bây giờ thành hai người trông coi hai hàng.

Harrison thừa dịp người trông coi không chú ý, nhanh chóng chuyển qua ngồi xuống cạnh Tôn Vĩnh Nhân và Diệp Thiên Vân, lại cúi đầu rất mau, đợi sau khi tránh được sự chú ý mới lên tiếng: Tôi nghĩ bây giờ chúng ta có thể hòa giải được rồi, trên đời này không có chuyện thích vô duyên vô cớ, cũng không có chuyện ghét vô duyên vô cớ, chỉ có lợi ích là vĩnh hằng không phải sao? Bây giờ chúng ta có cùng địch nhân, có thể đứng trên một chuyển tiền, đả kích bọn họ!

Diệp Thiên Vân và Tôn Vĩnh Nhân sau khi nghe đều hai mặt nhìn nhau, những lời này quá kinh điển, một người ngoại quốc lại có thể nói được từ “đứng trên một chiến tuyến” này, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Harrison sờ túi tựa hồ muốn hút thuốc, sau đó nghĩ lại tới tình cảnh của mình, hần cười khan hai tiếng nói: Tôi rất yêu thích văn hóa quý quốc, bác đại tinh thâm, mỗi một câu đều khai sáng cho tôi.(?)

Tôn Vĩnh Nhân cũng cười khà khà nói: Lão già, trong người ông cũng có không ít tiền nha, nếu thể tín dụng không thể chuyển tiền ông cũng sẽ không tới tìm bọn ta, ông quá thực tế rồi!

Diệp Thiên Vân dùng ánh mắt cảnh cáo Tôn Vĩnh Nhân, sau đó mới chậm rãi nhẹ gật đầu nói: Ông nếu đã nói ra những lời này, chúng tôi cũng không có lý do để tiếp tục dây dưa nữa, ông có kế hoạch gì sao?

Ánh mắt Harrison lộ ra một tia tán thưởng, chỉ vào chỗ kia nói: Tôi ngồi tàu chuyển này đã nhiều lần, biết rất nhiều chuyện. Chỗ kia thông tới boong tàu, chỉ cần tới nơi đó thoát ra ngoài thì chúng ta sẽ an toàn.

Diệp Thiên Vân nhướng mày nói: Vừa rồi hần đã nói với tôi, không tính tới chuyện đi tới đó rất khó khăn, mà chủ yếu là boong tàu cũng có nhiều người, làm sao có thể bảo đảm an toàn?

Harrison lén chà tay nói: Lối ra ở boong tàu gần cửa chính của võ đài ngầm, đây là Hans nói cho tôi biết. Tôi bảo đảm lúc này không người nào chú ý, hơn nữa cho dù có người thì cũng không nhiều, chỉ cần cậu sau khi rời khỏi đây vào tổng đó thì sẽ an toàn.

Tôn Vĩnh Nhân có chút nghi ngờ nói: Người đều ở trong này, chúng ta đi vào lúc này thì làm được gì?

Sắc mặt Harrison vẫn như không nói: Tôi lại không nghĩ thế, vừa nãy tôi nhìn sơ qua, cũng không thấy bọn họ, Hans quanh năm suốt tháng đều ở trong đó, hẳn từng nói qua muốn cùng chìm với thuyền này.

Vừa nghe hắn nói vậy, Diệp Thiên Vân nhanh chóng tìm Hứa Tình và Phách Khang Sai, vừa nãy đã quên mất chuyện này. Không lâu sau hắn liền phát hiện Vương Nghiên đi cùng với Hứa Tình, nhưng lại không thấy Hứa Tình đâu, mà Phách Khang Sai cũng không thấy, không biết hai người ở đâu rồi.

Tôn Vĩnh Nhân cười nói với Harrison: Lão hồ ly, nói mục đích của ông đi! Tôi cũng không tin ông hảo tâm giúp chúng tôi như vậy, lợi ích vĩnh hằng, ông vừa mới nói xong, chẳng lẽ đã quên nhanh vậy à?

106. Chương 106: Chạy Trốn

Tôn Vĩnh Nhân thấp giọng kêu lên: “Lão hồ ly, ông tính toán thật không tệ, có điều ông có biết thêm một người hành động nguy hiểm bao nhiêu không? Hơn nữa cái thân già khom của ông làm sao có thể chịu khổ được chứ, lỡ như đến nửa đường lại đi gặp Thánh A La, thế thì chúng tôi phải làm sao? Chẳng lẽ đem ông hỏa táng tại chỗ sao?”

Sắc mặt Harrison bị hắn nói đến nổi tái nhợt, cắn răng nói: “Tôi tự tin không có vấn đề gì, cậu không cần phải nói tôi vô dụng như vậy, hơn nữa nhiều người còn có thể chiếu cố lẫn nhau, lỡ như dưới đó có chuyện gì, dùng kinh nghiệm trên thuyền của tôi cũng có thể trợ giúp mấy người”.

Diệp Thiên Vân cúi đầu xuống, trầm ngâm một lúc mới lên tiếng: “Thật ra mang ông đi cũng được, có điều phải chuẩn bị tâm lý sẽ qua mưa bom bão đạn, mặc dù bây giờ đã đi bớt một bộ phận, nhưng vẫn còn hơn hai mươi tên hải tặc”.

Trong ánh mắt Harrison lộ vẻ kiên nghị, hắng hái gật đầu nói: “Tôi nhất định phải rời đi vào lúc này, bằng không tiền để dành hơn nửa đời người đều bị người khác cướp, cả đời tôi vất vả lặn lội đã rất nhiều lần, tôi tin lúc này cũng như trước được Thánh A La phù hộ”. Nói xong nhắm mắt lẩm rầm cầu xin, xem ra lại là một thằng cha muốn tiền không muốn mạng rồi đây.

Diệp Thiên Vân nhìn Tôn Vĩnh Nhân một lát rồi nói: “Anh chờ ở đây hay là đi cùng chúng tôi? Anh phải suy nghĩ kỹ, ở trong này có lẽ sẽ không có chuyện gì, dù sao thứ bọn họ muốn cũng chỉ là tiền”.

Tôn Vĩnh Nhân rất kiên quyết lắc đầu nói: “Tôi muốn đi cùng các người, vận mệnh của tôi nhất định phải do tôi nắm lấy”.

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu quan sát đến tình thế trong sân, bây giờ chuyện cần phải làm là chờ cơ hội.

Trong sân còn đang tiến hành lục soát, có thể là do có nhiều du khách, cho nên thời gian lâu như vậy cũng mới lục soát một vài nhóm người.

Larry cười nói với Jack: “Lão huynh, hôm nay chúng ta hợp tác chung vô cùng vui vẻ, hy vọng lần sau còn có cơ hội như vậy”.

Đúng lúc này có một người ở bên ngoài chạy vào, vội vã hô: “Thủ lĩnh, phát hiện đội tuần tra, còn khoảng một tiếng nữa sẽ tới, xem ra chúng ta phải nhanh chóng rút thôi”.

Larry nghe xong lập tức nổi quạu: “Thuyền trưởng, ha ha, may thật đúng là làm tao kinh ngạc đấy, phá hủy kế hoạch của bọn tao, may nghĩ may có thể có kết cục gì tốt sao?” Nói xong liền lấy một khẩu súng từ tay thủ hạ, đi về phía thuyền trưởng.

Thuyền trưởng mặc dù có chút sợ hãi, nhưng vẫn trấn định thoáng cái nói: “Bản thân may không thấy nực cười à? Cướp của người khác còn không cho họ phản kháng sao? Tao chẳng qua là đang thực hiện trách nhiệm của mình mà thôi”.

Larry cười có chút tức khí nói: “Được rồi, tao thừa nhận bọn tao làm sai...” Nói xong không hề báo trước bắn một phát trên đùi của thuyền trưởng, đồng thời nói: “Vậy tao sẽ làm sai đến cùng”.

Tiếng kêu thảm của thuyền trưởng vang lên, đùi trái của hắn đã bị viên đạn xuyên qua hoàn toàn, máu lập tức tuôn ra từ miệng vết thương, người hắn lập tức lão đảo. Cơ mặt giật giật, hét đến khàn cả giọng: “Ác ma nhà mày!”

“Pằng” lại một phát súng nữa! Larry không chút do dự mà nổ súng bắn xuyên chân kia của hắn!

Thuyền trưởng đã co quắp ngã trên mặt đất, máu tươi ướt sũng quần hắn chảy xuống đất, thân thể hắn run rẩy không ngừng, trong ánh mắt không khỏi lộ vẻ sợ hãi.

Larry còn muốn nổ súng tiếp, đột nhiên Jack kéo tay hắn lại nói: “Đủ rồi, bây giờ còn phải suy nghĩ làm sao giải quyết vấn đề đi, cho dù hắn chết cũng ích gì!” Nói xong liền muốn túm lấy súng của hắn.

Larry cầm chặt súng, quát hắn: “Chuyện này không cần mày quan tâm, hiểu chưa? Quan hệ của chúng ta không phải là phụ thuộc mà là hợp tác!” Nói xong bỏ súng trong tay hắn ra, xoay đầu lại nói với cường đạo phía dưới: “Không cần lục soát từng người nữa, bảo tự bọn chúng lấy ra, động tác phải nhanh, bằng không bắn bọn nó một phát!” Bọn hải đạo nghe mệnh lệnh xong lập tức hành động rất nhanh.

Diệp Thiên Vân quan sát tình huống trong sân từ đầu đến cuối, hiểu rõ hai người này không phải một nhóm, bọn họ là liên hợp gây án, một thủ lĩnh trong đó còn có hơi phát rồ, hắn lại nhìn những du khách xung quanh, người nào cũng có vẻ uể oải và sợ hãi, rất nhiều phụ nữ đang che miệng khóc nhỏ, còn có một vài phụ nữ và trẻ em núp trong ngực nam nhân trong mắt đầy sự tuyệt vọng. Cũng có vài nam nhân cố gắng an ủi phụ nữ bên cạnh, có điều tiếng nói cũng nhỏ vô cùng, thần sắc có vẻ cực kỳ bất đắc dĩ. Bọn cường đạo cũng không chú ý trông coi, phần lớn tập trung cả vào những vật phẩm quý giá được lục soát ra, trong ánh mắt mỗi người đều lộ vẻ tham lam.

Diệp Thiên Vân liếc bọn họ một cái, nói: “Chờ lúc hắn tới đây, tôi nhân lúc bọn chúng xoay người xử lý hắn, sau đó hai người các ngươi chạy tới dờ cái nắp kia lên rồi nhảy xuống”.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong lập tức hít thở dồn dập, sắc mặt trở nên đỏ bừng, nhẹ gật đầu. Harrison nghe xong tay cũng không nhịn được mà run rẩy, môi cũng động, xem ra lại cầu nguyện rồi.

Gã trông coi này đi rất chậm, mắt thỉnh thoảng nhìn về phía những tài vật kia, đi tới gần mấy người bọn họ, lại chuyển người đi qua bên kia.

Diệp Thiên Vân nhìn tình huống cường đạo chung quanh trước, sau đó đứng lên đi phía sau lưng hắn vô thanh vô tức, rất nhanh vươn hai tay ra, một tay che miệng hắn, một tay túm cổ hắn, bỗng nhiên phát lực.

Cường đạo chưa kịp kêu đã ngã xuống, trong lúc hắn ngã, Diệp Thiên Vân rất nhanh vươn chân tiếp được khẩu súng sắp rơi xuống đất, dùng sức hất nhanh một cái, liền rơi vào tay Tôn Vĩnh Nhân, cả quá trình không quá ba giây.

Harrison nằm mơ cũng không ngờ Diệp Thiên Vân lại có thân thủ như vậy, hy vọng trong lòng đột nhiên tăng vọt, lão và Tôn Vĩnh Nhân khom người rất nhanh chạy tới nắp giếng bên kia, mà Diệp Thiên Vân sau khi lặng lẽ thả tên cướp ra, cũng chạy sát phía sau bọn họ.

Khoảng cách đến lối thoát chỉ còn chừng bốn năm mét, cũng khoảng hai giây, Tôn Vĩnh Nhân và Harrison cùng nhấc nắp lên, sau đó Harrison nhảy xuống đầu tiên, Tôn Vĩnh Nhân duỗi đầu vào trong xem thì đột nhiên lại bị Diệp Thiên Vân đập một phát.

Bên trong truyền đến tiếng vang trầm muộn, hẳn là do Harrison ở dưới phát ra lập tức khiến sự chú ý của tất cả mọi người đều dồn lên người Diệp Thiên Vân, có tên cướp hô: “Có người bỏ trốn!” Cơ hồ cùng lúc đó liền truyền ra tiếng súng.

107. Chương 107: Tạm Thời An Toàn

Diệp Thiên Vân không chút khiếp đảm, hắn làm ra một động tác can đảm, sau khi nhanh chóng lùi một bước về phía sau, vội vàng xuất chiêu Cá Chép Vượt Long Môn, nhảy thẳng vào trong.

Ngay sau đó liên truyền tới hơi mười tiếng súng nổ, thời gian không vượt qua một giây, thời khắc mạo hiểm như vậy khiến cho mỗi du khách ở đó đều vì hấn mà la mồm hô lạnh, du khách trông thấy một màn giờ phút này đều quên cả sợ hãi, trừng hai mắt nhìn chỗ Diệp Thiên Vân biến mất, vẻ mặt không dám tin, loại biểu diễn trong phim ảnh này bây giờ lại có thể xuất hiện trong hiện thực.

Larry thấy tình huống này quả thực muốn điên lên, hấn đi tới đi lui trên sân bóng, hô lớn giống bệnh nhân tâm thần: Jack, mày thấy không? Rõ ràng đã chạy trốn vài người, đây rõ ràng là đang khiêu khích chúng ta, quyết không thể chiều ý bọn chúng được, tao nhất định phải treo cổ bọn chúng ở chân vệt! Nói xong hấn giống như không kiểm soát được đập bể đồ ở xung quanh.

Trong mắt Jack trước tiên lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi sau đó lại khôi phục bình tĩnh, quay người hờ hững nói với Larry: Bỏ đi! Chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, không cần kinh hãi, hai người bỏ trốn cũng không ảnh hưởng gì đối với kế hoạch của chúng ta. Chẳng lẽ mày có thể giết hết mọi người trên tàu sao? (3 sao lại 2??)

Lông mày Larry dựng ngược, có chút tức giận nói: Được lắm, mày làm chuyện của mày đi! Tao muốn ra tay bắt mấy người bọn chúng, chco dù là kẻ nào cũng đừng vọng tưởng có thể chạy thoát từ tay tao, cho dù là kẻ nào đi nữa! Hiểu chưa? Lời nói của hấn rất hiển nhiên là nói với những du khách còn lại.

Jack không thêm để ý tới hấn gơ tay lên nhìn đồng hồ rồi mới nói với thủ hạ: Bọn mày được sai làm gì thì làm cái đó! Tốc độ nhanh lên một chút, chúng ta phải lập tức rút lui.

Larry đi tới chỗ hầm kia, tới trước chỗ Diệp Thiên Vân ngồi vừa nãy nhìn nhìn, sau đó lại dò xét thương thế của thủ hạ đã chết kia rồi mới nói: Mẹ kiếp, thủ pháp chuyên nghiệp, có lẽ là một tay lão luyện! Trò chơi càng ngày càng thú vị! Nói xong ánh mắt lóe ra quang mang hưng phấn, quay đầu gọi hai thủ hạ tới nói: Bây giờ bọn mày xuống dưới dò đường, tao muốn xem cái cửa ra của cái thông đạo này ở nơi nào.

Jack nghe xong lời nói của hấn thấp giọng quát lên: Mày điên rồi sao? Larry, mày quên mình tới đây làm cái gì rồi à?

Larry rất khinh thường, hừ một cái rồi mới lên tiếng: Tao điên rồi đấy, mày thật ngu ngốc, bây giờ kế hoạch thay đổi, giết chết hấn mới là hứng thú của tao, ở trên biển cho dù là kẻ nào khiêu khích người của tao kết cục đều là chết! Chúng ta ngừng hợp tác, bắt đầu từ bây giờ tự hành động đi. Nói xong vung tay lên, tụ tập toàn bộ thủ hạ của mình lại.

Thông đạo này phía dưới rất rộng, có thể đồng thời chứa hai người sống vai hành tẩu, Harrison vừa chạy nhanh về trước, vừa hít thở dồn dập sợ hãi than: Biết không? Tôi thiếu chút nữa đã cho rằng các cậu chết rồi, thật đó, lúc tôi nghe tiếng súng tim đập nhanh đến nỗi có thể đạt tới 200 nhịp, trong khoảnh khắc đó tôi đã cầu nguyện cho các cậu. Thánh A La nhất định là nghe được, cho nên mới có kỳ tích như vậy phát sinh, có điều các cậu cũng đều là cao thủ, cao thủ chân chính!

Tôn Vĩnh Nhân khua khua khẩu súng nói: Đây có tính là gì, thời gian trước của chúng tôi còn kích thích hơn bây giờ nữa, chúng tôi rất hờ hững với chuyện sinh tử. Hấn thối da trâu so với những người khác còn lợi hại rất nhiều, chỉ có điều đôi chân có chút run rẩy đã bán đứng hấn.

Diệp Thiên Vân chạy ở cuối, hấn phải chú ý đằng sau có người đuổi theo hay không, nghe những lời của Tôn Vĩnh Nhân liền cau mày nói: Anh tốt nhất nên im lặng! Tiết kiệm lời còn có thể giảm bớt mệt nhọc.

Ước chừng qua ba phút, mấy người liền đi tới phần cuối của thông đạo này, ở đó có một lối thoát hiểm, Harrison tiến lên vận hai cái nói: Không được, cửa này chặt quá tôi mở không ra.

Diệp Thiên Vân đi tới trước nắm lấy van, hít sâu một hơi sau đó vận khởi nội công, không lâu sau van bắt đầu chuyển động.

Cửa mở ra, Harrison chậm rãi mở cửa nhìn một chút, sau đó mới xoay người lại nói: Đi thôi, bên ngoài không có ai cả.

Mấy người đi ra nhìn nhìn, ở đây vừa vận sát bên cửa võ đài ngầm, Harrison cười nói: Chúng ta đã thành công một nửa, hôm nay là thời khắc may mắn nhất trong đời tôi. Nói xong lại nói tiếp: Khóa mặt ngoài của cửa này, bọn chúng sẽ không biết hướng đi của chúng ta.

Diệp Thiên Vân lại mất rất nhiều khí lực khóa cửa lại, sau đó lại nhấc hai cái rương cạnh cửa che kín.

Tôn Vĩnh Nhân rất khinh thường nói: Không phải vừa rồi ông nói đừng phải tôi liền xui xẻo sao? Thần của ông vì sao lúc ông gặp may mới xuất hiện hả?

Harrison sau khi tiếp xúc với Tôn Vĩnh Nhân tựa hồ phát hiện hắn là người như vậy, cho nên không hề để ý đến hắn mà nói với Diệp Thiên Vân: Chúng ta đi thôi! Hans nhất định đang trong đó. Nói xong liền xoay người đi vào trong.

Mấy người lại đến nơi này lần nữa, nhưng bất đồng chính là quan hệ giữa hai bên đã phát sinh thay đổi, từ kẻ thù biến thành đồng minh tạm thời.

Mới vừa vào trong liền thấy Hans đang quét dọn vệ sinh ở quyền đài, điều này khiến Diệp Thiên Vân vô cùng kỳ quái, có sòng bạc lớn như vậy còn cần tự mình quét dọn sân bãi sao?

Harrison tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Diệp Thiên Vân, giống như đang nhớ lại nói: Đứa con của Hans chết ở trong này, trên lô đài kia, cho nên lão vô cùng trân trọng chỗ này.

Hans thấy bọn họ tựa hồ có chút kinh ngạc, nhưng vẫn rất bình tĩnh hỏi: kẻ thù sao lại đi cùng nhau thế?

Harrison cười nói: Người bạn già, phía trên đã xảy ra chuyện, cho nên tôi chỉ có thể nhờ danh tiếng của lão ở đây để tránh một chút.

Hans gật đầu nói: Tôi biết rồi, Jack vừa mới đến đây.

Tôn Vĩnh Nhân như là bị người dùng kim đâm xuống, chỉ vào Hans nói: ông biết Jack? Gã hải tặc trên kia? Chẳng lẽ ông là nội ứng của bọn chúng à?

Hans không để ý tới hắn, mà nói với Harrison: Các người có thể tạm thời ở đây, có điều về chuyện an toàn thì tôi không thể bảo đảm đâu. Nói xong ném chổi xoay người đi.

Harrison tìm một vị trí sau đó nói: Hans từng là hải tặc tiếng tăm lẫy lừng, lão tung hoành một thời gian dài trên biển, ở đây rất có danh tiếng.

Diệp Thiên Vân hỏi: Ở trong này sẽ không sao chứ? Nên nhớ cửa ra vừa rồi cách nơi này cũng không xa.

Harrison nghĩ một lát mới nói: Có lẽ không có vấn đề gì, cái cửa kia muốn dùng sức để mở ra rất khó khăn. (trong bản dịch của *** là dùng súng, nhưng mình nghĩ dùng súng thì làm đc cái gì với cái van kia, nên đổi thành dùng sức)

Tôn Vĩnh Nhân đánh giá chung quanh hỏi: Chúng ta ở đây chờ bọn chúng rời đi sao?

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: Tôi còn phải đi tìm hai người bạn, anh và Harrison ở chỗ này đi, bên ngoài vô cùng nguy hiểm, chờ tôi giải quyết xong mọi chuyện sẽ tới đây tìm anh.

108. Chương 108: Tuyệt Lộ

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một lúc mới lắc đầu nói: “Thôi, anh ở trong này an toàn hơn ở ngoài, như vậy tôi càng yên tâm hơn”.

Harrison nhẹ gật đầu nói với Tôn Vĩnh Nhân: “Tôi mặc dù không thích cậu, có điều tôi vẫn muốn nói bên ngoài rất nguy hiểm, loại gà mờ như cậu ít lộ diện ở ngoài đó thì hơn, bằng không chết như thế nào cũng không biết! Hans cũng không tuyệt tình như lời hắn nói, cậu nên suy nghĩ kỹ”.

Tôn Vĩnh Nhân gườm hắn một cái nói: “Lão già à, Thánh A La chắc không muốn để tôi chết, hơn nữa loại nam nhân từng trải qua rừng bom mưa đạn như tôi lại ngại gì chuyện sống chết chứ”.

Diệp Thiên Vân nghe lời gã tự biên tự diễn xong cũng không nhịn được buồn cười, nếu như cùng đi thì còn phải bảo vệ hắn, hơn nữa gã đại đa số tình huống đều chẳng giúp được gì, cơ bản là không có tác dụng, tác dụng duy nhất chính là gã có thể thêm can đảm, loại tuyển thủ này hắn kiên quyết không thể giữ bên cạnh, cho nên rất quyết tâm nói: “Không cần nhiều lời, tự tôi đi là được, anh trong này cẩn thận một chút đi!”

Nói xong lại nhìn Harrison nói: “Phiền ông giúp tôi trông anh ta một chút, anh ta vẫn còn con nít lắm!”

Harrison vô cùng bội phục năng lực của Diệp Thiên Vân, hơn nữa đã trải qua sinh tử cùng nhau, bởi vậy đối với hắn cũng có chút kính trọng, gật đầu dứt khoát tỏ ý đáp ứng.

Tôn Vĩnh Nhân sau khi nghe xong lời hắn lập tức nổi trận lôi đình, những lời này từ trong miệng Diệp Thiên Vân nói ra quả thực khiến hắn rất xấu hổ, gã nhìn Harrison rất oán độc nói: “Lão già, nếu như ông tin lời hắn, vậy Thánh A La cũng không bảo vệ được ông đâu”, nói xong giờ súng lên với Diệp Thiên Vân: “Cái này để cậu dùng đi, trong tay bọn chúng đều có súng, cậu có cái này sẽ an toàn hơn một chút”.

Diệp Thiên Vân trầm ngâm một chút nói: “Thôi, tôi căn bản không biết dùng súng, cầm nó lại càng vướng víu, anh cứ giữ đi!”

Tôn Vĩnh Nhân lộ vẻ khinh thường: “Vật đơn giản như vậy mà cũng không biết dùng, vậy sau này làm sao làm việc lớn?” Hắn nói rất sượng miệng, mà tựa hồ đã quên những việc đã trải qua vào thời gian trước.

Diệp Thiên Vân không thèm để ý đến hắn, mà đang nghĩ đến kế hoạch của mình, lúc mới lần trốn nghe được một vài câu của gã tên Larry kia, bọn cướp này vô cùng điên loạn, không vừa ý một chút là muốn giết người rồi, hơn nữa trong tay bọn chúng đều có súng, bởi vậy sau khi ra khỏi đây nhất định phải đặc biệt chú ý.

Thứ hai là cả thuyền đều màu trắng, bởi vậy cần một bộ quần áo, loại màu bảo hộ này vô cùng quan trọng cho hành động của mình, nghĩ tới đây liền nói với Harrison: “Cho tôi mượn y phục của ông dùng một lúc đi!”

Harrison sững sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại cười nói: “Không thành vấn đề, cậu suy nghĩ rất chu đáo”. Nói xong liền cởi y phục ra, đưa cho hắn.

Y phục của Harrison Diệp Thiên Vân mặc vào người có hơi nhỏ, hắn thử vận động một chút, cơ bản không quá ảnh hưởng đến hành động, vội nói: “Tôi đi đây”. Thường trong lúc càng quan trọng, hắn càng ít nói.

Đến boong tàu, Diệp Thiên Vân trước tiên nương trên thân tàu quan sát tình hình bốn phía, phát hiện cũng giống lúc này tới đuôi thuyền không có gì dị thường, không có một tên hải tặc nào, ở đây có lẽ không phải là chỗ bọn chúng chú ý.

Đi về trước khoảng năm mươi thước, phát hiện bên cạnh tàu chuyển có một chiếc ca-nô cũng không lớn lắm, có lẽ là công cụ hải tặc lái lúc đến, trên thuyền có hai người đang đứng ngoài trò chuyện.

Mục tiêu của Diệp Thiên Vân cũng không phải là bọn chúng, hơn nữa hắn cũng không biết trong thuyền hải tặc có người hay không, bởi vậy chỉ có thể né bọn chúng đi về phía trước, nếu đứng thì quá lộ liễu, hắn đành phải bò xuống, chậm rãi mà di chuyển về phía trước, đợi đến khi bò qua ánh mắt của hai hải tặc rồi hắn mới tiếp tục đi về trước.

Lại thêm khoảng hai mươi thước nữa, thấy một hải tặc đứng một mình nhặt vật gì đó ở đó, Diệp Thiên Vân lên đi thẳng về trước, bước chân vô cùng nhẹ, không phát ra chút tiếng động nào, đến sau lưng hải tặc vỗ hắn một cái.

Hải tặc lấy tay gạt một cái nói: “Peter, đi tiểu sao lâu thế? Mà không thấy bố mày đang bận à?”

Diệp Thiên Vân cũng không biết làm sao với loại ngu xuẩn này, đành đưa tay đến cổ hắn, sau đó đột nhiên phát lực, liền tiến hắn đến Tây Thiên.

Tên cướp này nhẹ buông tay, vật vừa nhặt được đều rơi xuống đất, Diệp Thiên Vân nhìn nhìn, hoá ra là những hạt ngọc trai, trong lòng liền thở dài tham lam cũng là tội, vì những thứ chỉ lớn bằng móng tay này mà mất mạng.

Diệp Thiên Vân cũng không đi tiếp, mà kéo thi thể tới một góc tường, sau đó rút chuỷ thủ ở chân gã ra, mặc dù hắn không biết dùng súng, nhưng với chuỷ thủ thì hắn cũng coi như là nửa lành nghề. Sau khi lấy ra rồi vẫn chưa đi tiếp, bởi vì hắn còn phải đợi gã trúng ung tên Peter. Nhân rồi không có việc gì làm lại quan sát sơ qua tên hải tặc đã chết này, trên người hắn móc một cái còi, tựa hồ là vật dùng để truyền tin.

Qua khoảng hai phút nữa, có một người từ cửa thuyền đi ra, vừa đi vừa xách quần, người này có lẽ là Peter trong truyền thuyết.

Vị trí của Diệp Thiên Vân khá thuận lợi, hắn vừa vặn ở chỗ tường khuất, Peter vừa đi tới đã bị hắn một tay bịt mắt kéo qua, sau đó dùng chuyển thủ cửa nhẹ ở cổ, tức thì máu phun ra như suối, Peter thì vung vẩy khoảng ba giây, sau đó thân thể liền mềm nhũn.

Một lát sau hắn đã tới cầu thang, vào lúc này này thang máy đã được bố trí thỏa đáng, thậm chí cường đạo cũng không thể dùng nó để lên xuống lầu. Đoạn đường năm người bị giết, đều một đao trí mạng, động tác và thủ pháp càng ngày càng thuận thực, cơ hồ đạt đến cảnh giới sát thủ chuyên nghiệp.

Vừa mới lên được một tầng liền mơ hồ nghe có tiếng còi vang lên, trong lòng liền cả kinh, mặc dù đã sớm dự tính sẽ có tình huống này, nhưng không ngờ bọn họ lại phát hiện nhanh như vậy, lập tức tìm một gian phòng sau đó trực tiếp vào trong phòng ẩn nấp.

Vừa vào trong liền nghe bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, hắn leo lên cửa thông qua miêu nhân nhìn ra ngoài, chỗ cầu thang có mười mấy tên hải tặc, xem ra muốn vào phòng lục soát.

Diệp Thiên Vân thở dài, bọn chúng nhiều người nhiều súng, lần lượt vào phòng lục soát, chỉ sợ không lâu sau sẽ tìm ra mình, đến lúc đó thì chỉ còn đường chết, trong lúc nhất thời lại không cách nào ra khỏi phòng.

109. Chương 109: Khai Thang Thủ

Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng mở cửa sổ quan sát một lúc, phía dưới là mặt biển dậy sóng, chỉ có cách leo lên, cách leo với tay không hơn nữa không có bảo hộ chính là kỹ thuật hạng nhất, không chỉ cần lực lượng thập phần cường đại, còn phải vượt qua nỗi sợ độ cao, đây không chỉ là khiêu chiến với độ cao, mà còn là khiêu chiến đối với lòng tin.

Diệp Thiên Vân nhìn lên tìm thấy một điểm để leo lên, liền từ trên cửa sổ nhảy ra ngoài, tay chụp đỉnh vít không lớn lắm, sau đó liền đi về phía trước, trên biển không hề giống đất bằng, căn bản không có vật cản nào, bởi vậy gió biển trở thành kẻ thù lớn nhất của hắn.

Bình thường cảm thấy gió biển trong lành mát mẻ nhưng vào lúc này đột nhiên biến thành tử thần, nó đang dùng khí lực mạnh nhất ngăn cản bước chân của Diệp Thiên Vân, có nhiều lần hắn bị cuồng phong gào thét suýt chút nữa thổi rớt, chỉ có một cánh tay gánh chịu lực lượng toàn thân.

Bất cứ chuyện gì cũng không nên trông đợi may mắn, bởi vì nó vừa là giấy thông hành đến thiên đường vừa đến địa ngục. Lúc thường Diệp Thiên Vân luyện tập khắc khổ tổng lúc này đột nhiên có ích, thân thể hắn cường hãn dị thường giống như một con khỉ nhanh nhẹn không ngừng đi về phía trước, có khi còn có thể múa một khúc với cuồng phong, lại có khi giống như con lắc trên đồng hồ treo tường vận động có quy tắc, nếu cảnh này được người ta ghi lại nhất định sẽ oanh động, người đối kháng với tự nhiên lại có thể đạt tới tình trạng như thế sao. (?)

Diệp Thiên Vân sau khi đến tầng năm thì nhìn tình huống trước, sau đó lại vui mừng, may mà không để Tôn Vinh Nhân đi cùng mình, nếu không sẽ không thoát khỏi sự lục soát của hải tặc, chỉ mới một người mà đã rất nguy hiểm, nếu thêm một người nữa vậy trăm phần trăm sẽ rớt xuống nước chứ đừng tính đến chuyện leo trèo.

Sau khi tìm được phòng của Hứa Tình, trước hết nghe ngóng bên trong, tựa hồ có người đang nói chuyện, Diệp Thiên Vân sau khi chỉnh lại quần áo liền gõ cửa rất nhã nhặn.

Trong phòng liền truyền ra tiếng chửi bậy, sau đó tiếng bước chân càng ngày càng gần, khoảng mười giây thì cửa phòng mở ra, một đại hán tướng mạo rất hung hãn mở cửa dùng tiếng Anh mắng: Thật mất hứng, tao vừa mới tìm được một con đàn bà...

Đột nhiên hắn thấy quần áo Diệp Thiên Vân có chút tổn hại, liền sửng sốt một chút, sau đó nói giống như là gặp phải đại địch: Mày là... Câu này còn chưa nói xong, Diệp Thiên Vân bóp mạnh cổ hắn, đồng thời nhấc hắn lên.

Đại hán lập tức hoảng sợ, thân thể hắn không ngừng dựa dụa hơn nữa hai tay dùng sức muốn đẩy hai tay của Diệp Thiên Vân ra, muốn vung tay nhưng lại phát hiện không làm được gì, cảm giác dần dần mê man.

Diệp Thiên Vân vẫn tỉnh như thường nhìn vẻ mặt hải tặc này một chút, sau đó dùng tay phải lấy chủ thủ trong túi quần ra, đột nhiên cười cười với hắn, sau đó dùng dao từ từ đâm vào bụng hắn.

Con mắt của hắn càng lúc càng trừng lớn lên, thậm chí còn khiến người ta có cảm giác như nó đang lồi ra, chủ thủ đâm càng lúc càng sâu thì vẻ mặt hắn càng thêm khủng bố.

Chủ thủ của Diệp Thiên Vân sau khi ngập lút cán lại xoay chậm ba vòng, vẽ nhẹ lên một cái, phần lớn nội tạng lập tức chảy ra, trong khoảnh khắc trên đất toàn là máu.

Tên hải tặc căn bản không kêu được, ánh mắt hắn ngày càng ảm đạm, phảng phất như một ngọn nến sắp tàn, trong mắt ngoài hoảng sợ, chỉ còn lại vẻ mê hoặc tựa hồ đang hỏi vì sao.

Diệp Thiên Vân nhìn hắn một lúc, nói nhỏ rất thần nhiên vào tai hắn: Trong phòng là bạn gái của tao, mày hiểu chưa? Tên hải tặc đó sau khi nghe vậy phảng phất giống như tuyệt vọng, trên mặt lộ vẻ hối hận, sau đó lập tức tắt thở.

Diệp Thiên Vân xách hắn vào phòng, sau đó đóng cửa lại, ném thi thể vào góc tường, quay đầu nhìn một lúc mới phát hiện Hứa Tình đang nằm trên giường, tựa hồ đã ngất, trên mặt vẫn còn vẻ kinh sợ.

Diệp Thiên Vân vỗ nhẹ nàng, Hứa Tình bị kinh hãi như vậy, đột nhiên bắt đầu lấy tay đẩy mạnh hắn ra, hơn nữa chân cũng đạp không ngừng.

Diệp Thiên Vân dùng sức chụp hai vai nàng lắc một cái, ý thức của Hứa Tình mới khôi phục lại, sau khi thấy hắn đột nhiên sững sờ, sau đó lập tức ôm chặt hắn khóc rống lên.

Diệp Thiên Vân thủ thủ bên tai Hứa Tình: Nhỏ tiếng một chút, bên ngoài còn có hải tặc, không nên dẫn bọn chúng tới!

Hứa Tình nghe xong, tiếng khóc cũng nhỏ hơn nhiều, nàng không nói gì chỉ khóc không ngừng, hai tay bầu chặt Diệp Thiên Vân, mấy ngón tay cũng vì dùng sức quá mạnh mà tái nhợt.

Qua một lúc lâu sau, Diệp Thiên Vân thấy nàng đã tốt lên nhiều mới hỏi: Vừa rồi sao cô không đi? Tôi chỉ thấy Vương Nghiên bạn cô nhưng không thấy cô, cho nên mới tới đây tìm cô.

Hứa Tình nghe xong mặt trở nên tái nhợt, lắc đầu nói: Lần trước, sau khi đi với anh về, tôi bị say tàu, ngày nào cũng đều không có chút khí lực. Lúc mới nghe radio tôi cũng muốn chạy đi, nhưng giống như không điều khiển được thân thể, ngay cả đi đường cũng khó khăn. Vương Nghiên cũng chẳng thêm quan tâm tôi mà nàng tự đi trước.

Diệp Thiên Vân nghe đến đây không hề giật mình, cũng không tức giận, rất nhiều người gặp tình huống này đều lựa cách mà bản thân cho là đúng đắn nhất. Có câu tai vạ lâm đầu đều tự bay, nàng chẳng qua là kể chuyện này phi thường hình tượng mà thôi.

Diệp Thiên Vân cười cười nói: Bây giờ không có việc gì rồi, thân tàu cũng không vỡ, chẳng qua là vì có cướp đến.

Mặt mũi Hứa Tình dần dựa nước mắt, gật đầu nói: Tôi biết rồi, vừa nghe gã kia nói. Nói xong đột nhiên nàng nhìn thấy cổ thi thể khiến người khác buồn nôn ở góc tường, lại nhắm tịt hai mắt ôm chặt Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân gỡ tay nàng ra nói: Hắn chết rồi, cô yên tâm đi, chỉ là một cổ thi thể thôi mà.

Hứa Tình nghe xong mới chậm rãi nhìn một chút, lại khấn trương quay đầu lại, sắc mặt ửng hồng nói: Là anh đã cứu tôi phải không? Thật cảm ơn anh, bằng không tôi sẽ... Nói đến đây đột nhiên không nói tiếp nữa.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: Bây giờ chúng ta phải đến một nơi tương đối an toàn, ở đây vô cùng nguy hiểm. Nói xong liền đứng dậy nhìn ra ngoài.

Hứa Tình đột nhiên thấy trên quần áo hắn toàn là máu, rất khấn trương hỏi: Anh bị thương à? Chảy rất nhiều máu! Nói xong muốn tìm vải băng bó cho hắn, chỉ là từ trên giường bước xuống mới một bước đã đứng không vững.

Diệp Thiên Vân đỡ nàng, lắc đầu nói: Hay là thôi, không cần phiền toái như vậy, chúng ta càng sớm rời đi càng an toàn!

Đúng lúc này radio lại vang lên, đầu tiên là nghe một vài âm thanh lộn xộn, sau đó từ từ biến mất, bên trong truyền ra một giọng nói vô cùng âm lãnh và hơi điên cuồng: vừa rồi có ba kẻ chạy trốn, bây giờ các người nên bắt đầu cầu nguyện đi! Cho dù là kẻ nào có gan khiêu khích người của tao thì kết cục cuối cùng chỉ có cái chết mà thôi.

Hứa Tình nghe những lời này xong liền có chút sợ hãi: Người hẳn muốn tìm là anh sao?

Diệp Thiên Vân tìm một bộ quần áo màu trắng đưa cho nàng, nhủ mảy nói: Chắc không phải! Nói xong liền bắt đầu tính toán làm sao có thể an toàn đến quyền đài ngầm đây.

110. Chương 110: Trảo Dương

Hứa Tình thấy nét mặt của hắn dè dặt nói: “Sao vậy? Có phải vì bên ngoài rất nguy hiểm khiến anh có chút khó xử? Thật ra tôi cũng có thể tìm một chỗ ẩn núp ở trong này!”

Lời của nàng càng khiến suy nghĩ của Diệp Thiên Vân thêm kiên định, hắn lắc đầu nói: “Nhất định có nguy hiểm, bây giờ ở bên ngoài tất cả đều là hải tặc, ở trong này khả năng không bị phát hiện là rất nhỏ, bởi vậy tôi đang nghĩ đến một cách thích hợp cho cả hai chúng ta”.

Hứa Tình nhìn cặp mắt kiên định của hắn, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm, nói rất thẳng thắn: “Chỉ cần anh cảm thấy cách đó thích hợp là được, loại chuyện như vậy tôi rất khó góp ý”. Nói xong chính mình tự nở nụ cười, tràn đầy phong tình thiếu nữ.

Diệp Thiên Vân nhìn nàng một lúc mới chậm rãi hỏi: “Cô sợ độ cao không?”

Hứa Tình do dự một lúc mới hơi ngượng ngùng mà nói: “Có sơ sơ, có điều anh không được cười tôi, mặc dù tôi là tiếp viên hàng không, nhưng tôi vẫn có sợ chút xíu!” Nói xong dùng ngón út so độ sợ hãi.

Diệp Thiên Vân nhìn động tác của nàng cũng chỉ cười nhạt một tiếng nói: “Có một cách có thể ngăn cô sợ độ cao, tí nữa cô có thể thử”.

Nói xong hắn gỡ bức màn gian phòng xuống, lại dùng tay giật giật xem thử có bền hay không, sau đó gấp nó lại vô cùng chỉnh tề.

Hứa Tình có chút kinh ngạc hỏi: “Anh muốn thứ này làm gì? Chẳng lẽ muốn biến nó thành dây thừng để leo từ cửa sổ xuống sao?” Nói xong hơi hiểu ra hắn muốn làm gì, không khỏi lùi về sau một bước, sắc mặt hơi tái.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Cô chỉ đoán trúng một nửa, nửa kia cô không nên biết!” Hắn cũng không nói ra, bởi vì con gái rất khó chấp nhận được loại ý nghĩ điên cuồng này.

Hắn quần bức màn trên người Hứa Tình rồi thắt nút, giật giật thử rồi mới lên tiếng: “Cô tới đây!”

Hứa Tình cho đến tận lúc này cũng không rõ hắn muốn làm gì, nhưng vẫn rất nghe lời đi tới.

Diệp Thiên Vân trói hai người cùng một chỗ, thân thể Hứa Tình tương đối nhỏ so với hắn, nằm vừa vặn trên lưng hắn. Hắn xiết dây thừng thật chặt nói: “Bây giờ cô hành động bất tiện, nếu như đỡ cô cùng đi thì càng nguy hiểm, buộc chung như vậy an toàn hơn, tí nữa cô nhắm mắt lại là được”.

Hứa Tình ngẩn ngơ một lúc mới lên tiếng: “Đây là cách mà anh nói sao?”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Đúng vậy, nhắm mắt lại thì không thấy gì nữa, cứ xem như đang đi trên đất bằng là được”.

Hứa Tình chần chừ, nhưng vẫn nghe lời mà nhắm mắt lại nói: “Vậy tôi khi nào thì nên nhắm mắt? Nếu như đến mặt đất rồi anh nhất định phải báo tôi biết nha!”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Ừ”. Nói xong nhìn Hứa Tình đã nhắm mắt lại, sau đó bước nhanh đến cạnh cửa sổ.

Sau khi hấn mở cửa sổ, lại bước chân đi ra ngoài rất cẩn thận, có điều cửa sổ cũng không lớn lắm, bởi vậy hai người cùng ra ngoài thì vô cùng khó khăn, chỉ đành nhích về trước từng chút một.

Mất rất nhiều khí lực mới leo ra được, xuống lầu ít mất sức hơn lên lầu, nhưng cũng không thoải mái chút nào, bởi vì sau lưng hấn còn có Hứa Tình đang sờ sờ đó, cần phải dùng khí lực cực lớn, hơn nữa mỗi một điểm dừng chân đều phải chính xác phi thường, nếu không cẩn thật sẽ thịt nát xương tan, loại tạp kỹ có kỹ thuật cao này lại được biểu diễn lần nữa.

Hứa Tình tựa trên lưng có thể cảm nhận được nhiệt độ người hấn, trong lòng vô cùng phức tạp, bạn thân bỏ lại mình chạy trốn một mình, đã kích nằng vô cùng lớn. Mà ngay sau đó lại gặp hải tặc, nằng lại một lần nữa sinh tuyệt vọng. Mà trong lúc tuyệt vọng lại có một người bạn mới quen không lâu mạo hiểm tính mạng cứu nằng, điều này khiến nằng vô cùng cảm động, nhiều lần nước mắt trào quanh hốc mắt, sự kiên trì và cố chấp của Diệp Thiên Vân đều khắc sâu vào trong lòng nằng, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi không phải ai cũng có thể làm được.

Nghĩ tới đây, cảm thấy gió biển lạnh lẽo thổi qua, nằng không nhịn được muốn mở mắt nhìn xem Diệp Thiên Vân đang làm cái gì, bên ngoài tình huống thế nào nằng căn bản không biết, khiến nội tâm rất ngứa ngáy.

Hứa Tình lén mở mắt, thấy một màn suốt đời không cách nào quên được, toàn bộ cơ bắp ở một cánh tay của Diệp Thiên Vân gồ lên, đang cầm ốc vít trên thân tàu treo mình giữa không trung, nằng bị hù đến nổi hoa dung thất sắc, lập tức nhìn xuống dưới, phát hiện cách phía dưới hơn hai mươi mét, ở dưới một màu xanh đậm, cảnh vật mây ngày nay thường xuyên trông thấy lúc này lại khiến nằng sinh ra sự sợ hãi khôn cùng, vừa nãy còn cảm giác gió biển lạnh lẽo bây giờ trở nên rét thấu xương. Nằng muốn dùng sức hét to, nhưng vừa nghĩ tới tình trạng của Diệp Thiên Vân lại cố gắng nhịn xuống, chỉ là cuối cùng không nhắm mắt lại được.

Diệp Thiên Vân cảm giác được sự di động ở phía sau, hít nhẹ một ngụm khí nói: “Cô vẫn mở mắt ra à, chúng ta trò chuyện nhắm nha, như vậy có lẽ sẽ đỡ hơn”. Lúc hấn nói những lời này thì vô cùng thông dong, không bối rối chút nào, nếu nhắm mắt lại thật có thể khiến người ta tưởng đang ở quán trà nói chuyện phiếm.

Có cảm giác như thế chủ yếu là vì Diệp Thiên Vân khiến người khác có cảm giác rất an toàn, sự sợ hãi của Hứa Tình tức thì tiêu tán không ít, vô tình hỏi: “Cao như vậy anh không sợ à?”

Diệp Thiên Vân leo xuống dưới một bước rồi mới lên tiếng: “Thật ra cũng không có gì, quen rồi sẽ không sao, có thời gian tôi cũng làm nhà leo núi nghiệp dư”. Hấn còn lòng dạ nào mà nói chuyện phiếm, chẳng qua là muốn bồi Hứa Tình nói nhắm thôi.

Hứa Tình nghe lời của hấn xong yên tâm không ít, đột nhiên nhìn không được cười hỏi: “Nếu tôi gãi ngứa anh thì có hậu quả gì không?” Nằng đã hoàn toàn trấn tĩnh lại, sự sợ hãi vừa rồi đã mất sạch.

Diệp Thiên Vân đột nhiên buông lỏng tay, rơi xuống khoảng một mét, sau đó chụp nhanh được một cái bệ cửa sổ nói: “Hậu quả à? Có lẽ là xuống nước bơi lội thôi!”

Hứa Tình ôm chặt hấn, bị động tác vừa nãy của hấn hù đến hồn phi phách tán, hơn nửa ngày mới lè lưỡi nói: “Làm tôi sợ muốn chết, tôi cứ nghĩ anh thật sự không chụp lấy để rớt xuống, thật quá mạo hiểm mà!” Nói xong lại nhìn xuống phía dưới một chút, trong lúc nói chuyện phiếm rõ ràng đã xuống hơn mười thước.

Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Cô nên nhắm mắt lại đi, như vậy có thể đỡ hơn nhiều đó!”

Chưa tới một hồi, hai người đã tới boong thuyền an toàn, không thể không nói đây quả thật là một kỳ tích.

111. Chương 111: Chui Đầu Vào Lưới

Nằng hít sâu hai ngụm khí cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, khoảng một phút sau nằng mới vỗ ngực nói: Làm tôi sợ muốn chết, lúc nãy tôi vừa mở mắt liền trống rỗng một lúc, phản ứng đầu tiên chính là muốn hét to.

Diệp Thiên Vân sau đoạn đường này cũng có chút mệt mỏi, lau lau mồ hôi trên trán nói: Tôi cũng có cảm giác này, chỉ có điều đỡ hơn cô thôi. Nói xong mò thuốc lá theo thói quen, nhưng lại phát hiện là không mang theo.

Hứa Tình đánh giá lại hần một lần, mới nói có chút bội phục: Chưa từng có người nào cho tôi cảm giác giống hôm nay, anh là người can đảm nhất mà tôi biết, tôi cho dù là anh cũng không thể có được khí phách như vậy.

Sắc mặt Diệp Thiên Vân vẫn như thường lắc đầu nói: Con người đều như thế, chỉ trong lúc nguy hiểm nhất mới có thể bộc phát năng lượng lớn nhất, cũng không phải do gan tôi lớn, chỉ vì không có lựa chọn khác thôi! Cô xem cô không phải trong tình huống đó cũng đã vượt qua cực hạn sao?

Hứa Tình nhìn hần có chút tò mò nói: Anh làm người không kiêu ngạo, hơn nữa tuyệt không khoe khoang, chẳng như nhiều nam nhân khác ở trước mặt nữ nhân luôn muốn thể hiện bộ dáng là một người rắn rỏi, nếu là anh tôi đã sớm thổi lên thêu trời rồi. Nói xong giống như nghĩ tới chuyện gì đó, tự nhiên miệng cười.

Diệp Thiên Vân không trả lời nàng, mà chỉ thở dài dò xét sơ bốn phía rồi nói: Đi thôi, ở đây cũng không an toàn, chúng ta còn phải đi một đoạn đường rất dài.

Thật ra cũng chỉ có một mình hần đi, Hứa Tình ở trên lưng hần, căn bản là không tụt xuống, cho nên hần nói xong lại tiếp tục hướng mục tiêu mà đi.

Khiến người ta cảm thấy kỳ quái chính là đoạn đường này lại không hề gặp hải tặc, thi thể mấy tên vừa mới bị giết đều bị người khác dời đi, thậm chí thuyền hải tặc vừa mới đi qua lúc này cũng không có ai bảo vệ cả. Đây là tín hiệu vô cùng nguy hiểm, có thể là hành tung đã bị phát hiện, hoặc là có tình huống dị thường gì đó, tóm lại là sự yên ả bề ngoài không những không khiến người ta có cảm giác an toàn, mà lại khiến người ta cảm giác được mùi vị âm mưu.

Diệp Thiên Vân không khỏi có chút lo lắng cho sự an nguy của Tôn Vĩnh Nhân, tình huống chung quanh rõ ràng rất bất thường, mà còn có một con chó điên tên Larry đang lục soát khắp nơi, quyền dài ngằm mặc dù có thể có tác dụng nhất định, nhưng cũng không an toàn tuyệt đối, Hans là một hải tặc tung hoành nhiều năm chỉ không biết dư uy của hần có còn hay không. Nhưng với một nhân vật có kinh nghiệm lăn lộn nhiều năm như Harrison thì có lẽ không có bất trắc lớn lắm, hơn nữa ngoại trừ quyền dài ngằm trên thuyền thì quả thực không còn chỗ nào an toàn nữa.

Chỉ trong chốc lát hai người đã tới cửa chính bên ngoài quyền dài, Hứa Tình trên đường đi cũng tỉ mỉ quan sát tình hình, nàng nhỏ giọng nói: Chúng ta sau khi vào trong thì sẽ an toàn à? Nói xong dùng đôi mắt đẹp nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng rồi mới nói: Cũng không chắc, có thể hải tặc đều đang chờ chúng ta ở trong.

Hứa Tình nghe xong cười nói: Anh thật hay nói đùa, hai chúng ta trăm cay nghìn đắng trốn đến đây, chẳng lẽ chính là vì muốn tự chui đầu vô lưới sao?

Diệp Thiên Vân không nói gì, cảm nhận sơ qua tình huống bên trong, sau đó nói: Xuyt, nói nhỏ thôi, hải tặc đang ở trong đó, sau khi tôi kéo cửa ra có lẽ sẽ có người nổ súng!

Sắc mặt Hứa Tình thoáng chốc trở nên trắng bệch nói: Hải tặc? Vậy sao chúng ta không trốn đi? Vì cái gì...?

Diệp Thiên Vân cau mày bình tĩnh nói: vì trong đó có bạn tôi, không thể bỏ mặc bọn họ, vừa này tôi chính là từ nơi này đi ra. Nói xong lại hỏi: Nếu không thì tôi đưa cô đến chỗ khác trước!

Hứa Tình vội lắc đầu nói: Anh hiểu lầm rồi, tôi không có ý này, hơn nữa tôi cũng có thể cảm nhận được tư vị tuyệt vọng, chúng ta có lẽ nên cùng đi đi!

Diệp Thiên Vân nghe xong gật đầu, đi tới cạnh cửa, sau đó leo nhanh lên trên cửa, sau khi hít vào một cái để bình tĩnh mới cúi người kéo nhẹ cửa, cửa vừa kéo ra lập tức phát ra tiếng động nhỏ.

Tức thì bên trong truyền ra “Pằng pằng pằng” ba tiếng súng, sau đó liền nghe thấy có tiếng bước chân vang lên.

Ngay sau đó có một người từ bên trong đi ra vô cùng cẩn thận, ghì súng bắt đầu lùng tìm bốn phía.

Diệp Thiên Vân xác định sau lưng gã không có người khác, lúc này mới phát lực hai chân nhảy từ trên xuống, vừa vặn đáp phía sau gã.

Hải tặc đang lùng tìm nghe đằng sau có tiếng động, liền phát hiện có người nhảy xuống, ghì súng theo bản năng xoay người lại muốn bắn.

Nhưng tốc độ Diệp Thiên Vân nhanh hơn, cầm chủy thủ vung mạnh lên, vừa vặn chém trúng cánh tay gã, cả cánh tay cùng súng rơi xuống đất.

Tên hải tặc này cũng cực kỳ kiên cường, mặc dù cánh tay bị tập kích chém đứt, nhưng chỉ kêu thảm một tiếng, người cũng không lùi mà tiến tới! Hét lớn một tiếng, cả người xông tới trước! Vai gã húc mạnh lên người Diệp Thiên Vân. Người trong tình huống đang thống khổ lực lượng sẽ bạo phát, không ngờ húc một cái khiến Diệp Thiên Vân lão đảo!

Người Diệp Thiên Vân ngã ra sau, nện lên boong thuyền, Hứa Tình ở phía sau hắn, bị lực lượng khổng lồ này giáng xuống bất ngờ, lập tức ngất đi. (tội nghiệp, tàn hoa bại liễu mẹ nó rồi còn đâu)

Hải tặc sau khi hút ngã Diệp Thiên Vân lại thất tha thất thểu mà bò dậy, sau đó muốn dùng tay còn lại nhặt súng trên mặt đất lên.

Diệp Thiên Vân mặc dù không bị thương, nhưng có thể là do công một người hành động không tiện, sau khi ngã xuống đất lăn một vòng sang bên trái sau đó mới dùng sức bò dậy, nhanh chóng nhảy bổ về phía tên cướp ở phía trước, vừa vặn rơi lên người hắn. (tội nghiệp cả con Hứa Tình lẫn thằng Diệp Thiên Vân có chừng 150kg chứ nhiều đâu)

Hai người trong lúc này dính sát một chỗ, Diệp Thiên Vân dùng chân hất súng ra xa, sau đó dùng đầu gối chỏ mạnh vào đầu tên cướp.

Lúc đầu tên cướp còn có thể đỡ được hai cú, nhưng lực lượng của Diệp Thiên Vân người thường không thể tưởng tượng, thậm chí có thể nói là khủng bố, một lúc sau thì không có cách gì chống cự được nữa, sau khi đẩy mạnh đầu gối vài cái, miệng đã phun ra máu! Cuối cùng không thể chống đỡ nổi nữa mà ngất đi.

Diệp Thiên Vân đứng lên lau mồ hôi, sau đó nhìn Hứa Tình ở sau lưng đã ngất đi, sờ mạch và hô hấp của nàng, sau đó mới thở phào. Xem ra bên trong có thể vẫn còn hải tặc, có lẽ còn có một cái lưới lớn đang chờ mình, hắn không khỏi do dự, có nên mang Hứa Tình vào trong không.

112. Chương 112:

Nếu mang nàng vào cũng không thỏa đáng lắm, còn chưa vào cửa đã thấy một tên hải tặc, nếu vào không biết còn mấy người, đến lúc đó vừa phải quan tâm nàng còn phải cứu Tôn Vĩnh Nhân, có lẽ sẽ càng nguy hiểm.

Hắn đang hạ quyết tâm định mang Hứa Tình vào, đột nhiên trông thấy đuôi thuyền có một người thò đầu ra trong lòng liền cả kinh, sải một bước lẻ đến một vị trí tương đối an toàn núp vào, chủ yếu là muốn phòng đạn.

Gã kia trước tiên nhìn xung quanh một lần, cũng không phát hiện ra Diệp Thiên Vân, sau đó từ dưới leo lên trên, đi về trước hết sức cảnh giác.

Hắn vừa mới tới chỗ núp của Diệp Thiên Vân, đã bị một dao kề cổ, thân thể rõ ràng run lên, từ từ quay đầu lại nhìn, trên mặt lập tức kinh hãi, sợ hãi than: “Diệp, là cậu à! Tôi còn tưởng cậu bị bọn chúng bắt rồi!” Nói xong hai tay làm lễ chữ thập, miệng lầm rầm tiếng Thái, nhưng vẻ cao hứng trên mặt lại giống như không không hề nổi.

Diệp Thiên Vân có thể gặp cổ nhân ở đây cũng có chút mừng rỡ, nói lỏng tay nói: “Phách Khang Sai, anh sao lại đến đây? Vừa rồi radio trên thuyền truyền tin anh không nghe thấy sao?”

Phách Khang Thái nhìn người trên lưng Diệp Thiên Vân, có chút nghi hoặc lắc đầu nói: “Tôi vừa mới ở trên boong thuyền, bởi vì gió lớn quá, nên muốn về phòng, kết quả là trông thấy có thuyền tới gần, từ bên

trong đi ra rất nhiều người, sau khi dùng móc câu móc ở tàu chuyển thì leo lên, hơn nữa sau lưng còn có súng, nên tôi định tới đây núp, không ngờ lại gặp cậu!”

Diệp Thiên Vân nhớ lại nói: “Tôi cũng vừa mới từ chỗ này ra, anh không thấy à?” Nói xong xốc xốc Hứa Tình ở sau lưng lên.

Phách Khang Sai nói có chút xấu hổ: “Không thấy, sau khi tôi thấy hải tặc, liền chạy vội tới đuôi thuyền, sau đó nhảy xuống dưới núp, tôi biết có người đang đánh nhau nên không dám ra”. Nói xong nhìn về mặt Diệp Thiên Vân lại vội giải thích: “Mặc dù tôi là quyền thủ chuyên nghiệp, nhưng cũng không thể so với súng được!” Nói xong còn khoa tay múa chân hai cái.

Diệp Thiên Vân nghe xong dở khóc dở cười, gật đầu nói: “Tôi cũng không cười anh, làm vậy rất sáng suốt, bằng không anh cũng sẽ bị bắt vào trong”.

Phách Khang Sai gật đầu như gà mổ thóc nói: “Ừ, tôi đúng là nghĩ như thế! Diệp, người sau lưng cậu bị thương à?”

Diệp Thiên Vân nghe hắn nói xong quay lại nhìn một chút, xong lại quay tới nói: “Không phải, nàng chỉ ngất đi thôi, chỗ anh ẩn thân có an toàn không?”

Phách Khang Sai cười khỏ nói: “An toàn thì an toàn, nhưng gió biển quá lớn, ở dưới đó căn bản là không thể mở mắt ra nổi!”

Diệp Thiên Vân nghe xong nghĩ một lát rồi nói: “Chúng ta đi xem thử, bên ngoài rất nguy hiểm, tôi muốn tìm một chỗ giấu nàng đi, bằng không tôi hành động cũng không tiện”.

Nói xong hai người liền đến chỗ ẩn núp nhìn sơ qua, nơi này là một đài ngắm cảnh, chỗ cũng không lớn lắm, bốn phía có vật chặn, người đứng trên đó chỉ ngang với boong tàu, nếu như khom người xuống một chút thì ở trên kia căn bản là không thấy.

Diệp Thiên Vân theo thang leo xuống, sau khi đặt Hứa Tình ở trong, lại cởi quần áo trắng ra đắp cho nàng, sau đó ngẩng đầu nói: “Anh có thể giúp tôi trông coi nàng một chút được không, tôi có việc cần xử lý”.

Phách Khang Sai cũng nhảy xuống đáp ứng nói: “Cậu yên tâm đi, ở đây tôi có thể chiếu cố nàng!” Mấy ngày nay ở trên thuyền hai người bọn họ cơ hồ ngày nào cũng đến phòng tập thể thao tiến hành giao lưu, hắn đã sớm xem Diệp Thiên Vân là bạn, bởi vậy gần như không do dự mà đáp ứng liền.

Diệp Thiên Vân lại cởi một cái áo đưa tới, vỗ nhẹ vai hắn nói: “Bằng hữu, bảo trọng!”

Phách Khang Sai cũng nhẹ gật đầu, nhìn Diệp Thiên Vân đi đến cánh cửa kia, chỉ là hắn cũng không biết “Bằng hữu” Diệp Thiên Vân nói có ý nghĩa gì.

Diệp Thiên Vân không hề gặp trở ngại nào mà đi xuống phía dưới, cả quyền đài chỉ có một người đang đứng trên lôi đài, điều này khiến lòng hắn trầm xuống, chuyện không muốn gặp nhất cũng đã xảy ra.

Người trên đài quay người lại nhìn Diệp Thiên Vân âm hiểm cười nói: “Ba người đã bị tao bắt được hai người, đáng tiếc bọn chúng cũng không phải kẻ tao muốn bắt, chỉ có mày mới có thể khiến tao thấy hứng thú!” Nói xong một ngón tay chỉ hắn nói rất độc ác: “Lại có thể chạy trốn mà không coi tao vào đâu, mày là người đầu tiên! Tao từng nói muốn treo cổ mày ở chân vịt, thực hiện lời hứa luôn luôn là phẩm chất tốt nhất của tao”. Nói xong lại nở nụ cười, người này đúng là “Chó điên” Larry, tiếng cười của hắn vang khắp sân, khiến người khác sởn gai ốc!

Con mắt Diệp Thiên Vân nheo lại, trầm giọng nói: “Bạn tao đâu?”

Trong mắt Larry lộ vẻ hưng phấn, khinh thường nói: “Hai gã phế vật kia à? Bọn chúng chẳng qua chỉ là hai con sâu mà thôi, còn tưởng bọn chúng có chỗ đặc biệt gì, không ngờ lại khiến tao phi thường thất vọng”. Nói xong vỗ tay, có mấy tên hải tặc áp giải hai người từ trong ra.

Tôn Vĩnh Nhân có thể dùng hai từ để hình dung, đó là rất thảm! Toàn bộ khuôn mặt đều sưng phồng lên, mũi chảy máu, hai con mắt không mở ra được, một con mắt đã bị tróc da, tơ máu đỏ tươi khiến da đầu người khác ngứa ran, về mặt luôn cười hi hi đã không còn nữa, mà chuyển thành dạng bất khuất, còn có cả oán độc, oán độc cực độ!

Thương thể của Harrison hình như nhẹ hơn nhiều, chỉ có đầu tóc hơi lộn xộn, trên mặt tựa hồ không có thương tích gì, chẳng qua đi hơi khập khiễng, mà thân thể vốn thẳng tắp như cây lao, bây giờ cũng hơi gập, khiến người ta có cảm giác già nua.

Hai người thấy Diệp Thiên Vân đều sinh ra biểu lộ bất đồng, Tôn Vĩnh Nhân khẽ gật đầu, còn Harrison thì có chút áy náy.

Diệp Thiên Vân ở trong giây phút này, sâu trong nội tâm bình tĩnh dấy lên lửa giận ngút trời, lạnh lùng nói: “Hans đâu?”

Lời hấn vừa dứt, cửa lại mở ra, người tới chính là Hans, hấn một chút vết thương cũng không có, nhìn Diệp Thiên Vân đang nổi giận đùng đùng, hấn tựa hồ trong lòng chấn động một cái, có chút thất thố, sau đó mới bình tĩnh lại.

Diệp Thiên Vân từ trong ánh mắt của hấn biết được một tin, chỉ trách, ánh mắt của hấn đã biểu đạt quá rõ ràng.

Con mắt Hans nhìn chăm chăm Larry, ngữ khí vẫn bình tĩnh giống thường ngày, thản nhiên nói: “Larry, nơi này là địa bàn của tôi, vậy cậu cũng nên tuân theo quy củ của tôi!”

Larry nghe xong chép miệng có chút khinh thường, sau đó gật đầu nói: “Biết rồi, tất cả đều phải giải quyết trên lời đài, thật ra ở đâu cũng giống nhau, bất cứ kẻ nào đều không thể chạy thoát khỏi sự trừng phạt của ta!”

Diệp Thiên Vân bình tĩnh cực kỳ, bình thản ung dung nói: “Mày chẳng qua là một con chó điên trong lòng biến thái cực độ mà thôi, có tư cách gì mà đi trừng phạt người khác!”

Larry sau khi nghe xong ngược lại không hề tức giận, cười tự nhiên nói: “Rất nhiều người đều nói tao như thế, mà tên hiệu của tao quả thật cũng gọi là “Chó điên””.

113. Chương 113: Trò Chơi Săn Bắt

Larry liếm liếm môi, khiến người ta có cảm giác khát máu, đi tới trước mặt Tôn Vĩnh Nhân nắm tóc hấn, lạnh lùng nói: Mục đích của tao à? Tao chưa từng nghĩ đến chuyện làm gì cũng phải có mục đích! Thản nhiên nhìn ba bọn mày bị treo cổ có lẽ chính là mục đích lớn nhất của tao.

Tôn Vĩnh Nhân dùng mắt nhìn chăm chăm Larry nói rất khinh thường: Tao vẫn tưởng mình rất đáng ghét, nhưng so với mày vẫn cảm thấy có chút tự ti!

Larry vỗ nhẹ mặt hấn nói đầy khinh bỉ: Mày còn non lắm, chưa từng thấy qua cảnh đời, tao cũng không thêm so đo với mày! Nói xong nhìn về phía Diệp Thiên Vân nói: Nơi này là chỗ của Hans, tao cũng sẽ không phá hỏng quy củ, nhưng tao cũng không muốn làm hỏng hứng thú của mình, bởi vì tìm một con mồi mà ta cảm thấy hứng thú quả thật không dễ chút nào!

Tôn Vĩnh Nhân sau khi nghe xong con mắt lộ vẻ khoái chí, hấn chưa từng thấy Diệp Thiên Vân bị bại trên lời đài, hơn nữa hấn ra tay không chút lưu tình, hướng chỉ là đối mặt với người như Larry, gã lập tức cười nhạo nói: Ai là con mồi vẫn chưa nói trước được.

Diệp Thiên Vân chậm rãi đi tới trước mấy bước, mắt nhìn Larry nói: Mục đích của tao chính là dẫn hai người bọn họ đi! Nói xong chỉ chỉ Tôn Vĩnh Nhân và Harrison.

Harrison lập tức giống như được thần quang bao phủ, thiếu chút nữa trào nước mắt hạnh phúc, lão không ngờ Diệp Thiên Vân cứu cả lão ra, mặc dù từng hợp tác chung, nhưng quan hệ cũng không bền chắc, hơn nữa mấy hôm trước hai bên còn sống mái một phen, đột nhiên nghe được câu này, lão nhanh chóng dùng mắt nhìn về phía Diệp Thiên Vân biểu lộ sự cảm kích.

Larry giống như là hiểu rất rõ nhẹ gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói: Mày muốn cứu bọn chúng cũng được, nhưng chúng ta phải chơi một trò chơi, chỉ cần khiến tao thoải mái thì mọi chuyện đều dễ bàn.

Bây giờ hấn nói gì Diệp Thiên Vân cũng sẽ không ngạc nhiên, vì hấn là một kẻ điên trăm phần trăm, hành vi ngoài dự liệu cũng là chuyện bình thường, bởi vậy ngồi xuống nói: Mày nói đi!

Larry nhìn hành động của hắn tựa hồ rất cao hứng, xoa xoa tay trầm ngâm nói: Trò chơi sẵn bắt, nghe qua chưa? Tao tin mày cũng sẽ cảm thấy hứng thú với trò này! Nói xong thủ hạ của hắn lộ vẻ đã hiểu, xem ra cũng không phải lần đầu tiên chơi trò này.

Diệp Thiên Vân sờ túi nói: Có thuốc lá không? Quy tắc thế nào?

Larry lấy thuốc lá cùng bật lửa từ trong túi quần ra ném tới nói: Tao biết mày là một tay lão luyện, mày đã giết sáu bảy tên thủ hạ của tao, theo đạo lý tao nên phần nọ, nhưng trong lòng tao lại không có cảm giác này, ngược lại tao vô cùng kỳ vọng “chơi” với mày một lúc, bởi vì nó mang đến cho tao khoái cảm! Lúc này toàn thân hắn bắt đầu run rẩy như hút thuốc phiện.

Sau đó lại nghĩ một lúc mới lên tiếng: Bây giờ cả con tàu đều nằm trong sự khống chế của bọn tao, vậy đây chính là sân đấu của chúng ta, tao sẽ phải tất cả thủ hạ sẵn bắt mày, đương nhiên nếu mày có năng lực cũng có thể phản kháng. Nếu mày thắng, vậy hai người bọn chúng có thể xem như là phần thưởng chiến thắng.

Diệp Thiên Vân châm thuốc rít một hơi, cân nhắc lợi hại của trò chơi này một chút, lòng mày nhướng lên nói: Điều kiện này độ tin cậy đáng để là bao nhiêu? Nói xong đứng lên vận động thân thể một chút.

Larry gật đầu rất hân thưởng nói: Tao rất điên cuồng, nhưng cũng rất giữ chữ tín, chỉ cần hỏi người của tao là biết. Hai người kia tao sẽ giao cho Hans, hắn làm người trung gian cả đời rồi, nhưng chưa từng xảy ra chuyện!

Hans nghe xong khẽ gật đầu nói: Đương nhiên, nếu các người cần, tôi cũng không ngại làm nghiệp cũ lần nữa.

Larry nói tiếp: Trò chơi chỉ kết thúc khi một bên chết hết, mày có thể xuất phát sớm năm phút, đương nhiên tao còn có một điều kiện đó là mày không thể dùng súng, đây cũng là yêu cầu duy nhất của tao đối với mày!

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong bủi môi nói: Thú vị lắm, vậy thật không công bằng! Thà đứng trước mặt mày cho mày giết phút đi còn hơn.

(nói thật thẳng Tôn Vĩnh Nhân này là ngu dã man, ngu đ*** thế nào mà tả nổi, tg sao lại xây dựng ra cái hình tượng nv ngu thế này cơ chứ, ko lẽ nhằm để cho thằng Diệp Thiên Vân nổi lên sao, tự sướng thế!!!!)

Larry dùng ngón trỏ lắc lắc nói: Tình huống bây giờ chính là như thế, hai người bọn mày đều nằm trong tay tao, muốn giết bọn mày căn bản không cần phí sức, đây chính là lợi thế của tao.

Diệp Thiên Vân nghi hoặc nói: Tàu tuần tra không phải sắp tới đây sao? Vậy trò chơi của chúng ta có lẽ không cách nào hoàn thành.

Larry có chút khinh thường nói: Bọn chúng đều là kẻ ăn **** cuối cùng, tàu chuyển đã đi rồi, bây giờ đang dẫn chúng chạy vòng quanh! Trừ khi bọn chúng muốn mạo hiểm tính mạng tới cứu bọn mày, bằng không chỉ có thể đi sau đít bọn ta, trong vùng biển này ta chính là vương giả. Nói xong hắn rất hào hứng nói tiếp: Được lắm, xem ra mày vô cùng tự tin.

Diệp Thiên Vân sau cùng suy nghĩ một chút, nhưng vẫn gật đầu nói: Được, có điều tao muốn hỏi một chút bọn mày rốt cuộc có bao nhiêu người?

Larry nghe xong vỗ tay rất kêu, sau đó nghĩ một chút mới lên tiếng: Tao mang đến tất cả là ba mươi lăm người, mày đã giết vài người, còn lại hai mươi bảy hai mươi tám người. Trên thuyền còn có một lượng hải tặc, nhưng lại không phải là người của bọn tao, bọn chúng là thủ hạ của Jack. Mày có thể dễ dàng phân biệt, bởi vì người của tao đều có mang mũ. Nói xong gỡ mũ mình xuống chỉ chỉ.

Tôn Vĩnh Nhân đột nhiên chen miệng nói: Chúng ta tới lúc đó có chút tiền thưởng được không? Nếu không trò chơi chẳng phải là rất vô vị à?

Diệp Thiên Vân nghe xong lời của hắn trong lòng vừa động, nói: Nếu tao chết, vậy tiền cũng không xài được, mà mày cũng giống thế, chúng ta đánh cuộc một ván xem sao. Đây là điều kiện duy nhất của tao.

Larry nhún nhún mày nói: Được thôi, tao bình thường rất ít đánh bạc, bởi vì bọn tao căn bản là không cần đánh! Lời hắn vừa dứt, mấy tên thủ hạ đứng đằng sau cười ha hả.

Diệp Thiên Vân lấy thẻ của Tôn Vinh Nhân ra nói: Tao trong này có ba trăm vạn đô la. Nói xong đưa cho Hans.

Larry lấy ra một tờ giấy, sau đó lại lấy bút viết vài chữ đưa cho Hans nói: Đây là sổ tài khoản và mật mã của tôi, có thể chuyển thẻ online.

Hans cầm lấy đi vào cánh cửa lúc này, không lâu sau lại trở ra, nhẹ gật đầu với hai bên nói: Không có vấn đề gì, các người có thể tiếp tục.

Larry nhìn đồng hồ một lát, nói với Diệp Thiên Vân: Vậy chúng ta bắt đầu bây giờ, nhớ kỹ chỉ có năm phút, sau năm phút tao sẽ xuất phát từ đây, nếu mày bị bắt sẽ không chạy thoát kết cục bị treo cổ.

Diệp Thiên Vân đứng lên hoạt động thân thể một chút rồi nói: Sẽ có người chết, nhưng chắc chắn không phải là tao.

114. Chương 114: Người Bất Ngoan Chiến Bất Ổn

Thời gian đã qua mười lăm phút rồi, bọn hải tặc đã bắt đầu lục soát bốn phía, tạm thời hấn vẫn không thể lộ tung tích, cách tốt nhất chính là chờ bọn chúng phân tán ra, sau đó đánh bại từng người.

Cách của bọn hải tặc tựa hồ đơn giản hơn, bọn chúng dùng cách lục soát giống như trải thảm, cứ hai người một tổ, một người điều tra, người kia quan sát tình huống xung quanh, mỗi khi hết một tầng đều lưu lại hai người gác đầu cầu thang, tránh Diệp Thiên Vân chạy từ trên xuống.

Khoảng nửa giờ qua bọn hải tặc cũng đã lục soát xong năm tầng, bọn chúng cũng không ngờ Diệp Thiên Vân lại ẩn thân ở phía trên cửa hàng, bởi vì quá nổi bật nên ngược lại bị xem nhẹ.

Diệp Thiên Vân lấy chủy thủ ra, nhìn bên ngoài một chút để chuẩn bị hành động. Hấn nghiên cứu binh khí lạnh rất ít, ngoại trừ hai chiêu trong Hình Ý Lục Hợp Đao, thì chỉ biết một bộ Hình Ý Thương Pháp. Lục Hợp Đao mặc dù nghe qua khiến người ta có cảm giác rất cường đại, thậm chí đem nội tam hợp cùng ngoại tam hợp tổng hợp trong đó, nhưng nó chỉ là một bộ sách về đao pháp, tác dụng trong thực chiến cũng không lớn lắm, có tính chất biểu diễn nhiều hơn.

Hơn nữa bây giờ rất nhiều người học võ cho dù luyện binh khí vô cùng tốt cũng không sử dụng, thời đại thay đổi, võ thuật cũng thay đổi theo, nếu cầm đao trên đường nhất định sẽ bị chế giễu, chỉ có đoản đao và nỏ trong tất cả các binh khí lạnh vẫn còn đang không ngừng được cải tiến sử dụng. Còn thương, kiếm, côn thì vẫn bị thời đại đào thải.

Lúc mới dùng chủy thủ giết người, đã vận dụng Hình Ý Đao Pháp, có thể là do đao và chủy thủ có sự khác biệt quá lớn nên có thể sử dụng cũng chỉ có hai ba chiêu mà thôi, có điều có thể xài tạm để giết hải tặc.

Hải tặc bây giờ không hề buông lỏng cảnh giác giống như lúc này, hai người bọn họ đứng đối nhau, phòng có người công kích từ sau lưng, mỗi người đều tập trung toàn bộ tinh thần quan sát tình huống xung quanh.

Diệp Thiên Vân áp sát trên vách tường nhẹ nhàng đi về phía boong thuyền hải tặc dựa, đến chỗ không xa lắm thì dừng lại, móc bật lửa của Larry ở trong túi quần ném về phía đối diện.

Thời gian cho hấn cũng không nhiều, một khi bọn hải tặc lục soát tầng trên cùng không thấy nhất định sẽ quay lại, cho nên hấn mới làm ra quyết định nguy hiểm như vậy, có lẽ cũng không hoàn thiện, có lẽ cũng không phải là lựa chọn tốt nhất, nhưng trong thời gian ngắn này, đây là cách tốt nhất mà hấn có thể nghĩ ra, không có thời gian khiến hấn phân vân.

Bật lửa vừa rơi xuống đất, liền phát ra tiếng vang, cơ hồ thu hút sự chú ý của hai tên cướp cũng một lần, một người trong đó theo nâng súng lên theo phản xạ.

Diệp Thiên Vân nhân lúc bọn chúng đang sử dụng Thiên Vân bộ, tới sau lưng tên hải tặc gần hấn nhất giống như thiểm điện, tay trái cầm chủy thủ cửa thẳng vào cổ hải tặc.

Tên hải tặc này lập tức vứt súng che cổ mình, không may súng của hấn vẫn nằm trong đai súng đeo nghiêng trên người hấn, căn bản không rơi xuống đất, bởi vậy hấn chết không có chút giá trị nào.

Diệp Thiên Vân trong nháy mắt lúc hấn ngã xuống phóng nhanh về trước, nhanh chóng ra tay chụp cổ tên hải tặc kia, sau đó dùng ba ngón tay chết trụ yết hầu, trong thời khắc này đột nhiên phát lực.

Cổ tên hải tặc này còn chưa xoay lại đã trực tiếp đi gặp Thượng đế rồi, chỉ là gã bóp cò trước khi chết, tiếng súng vang lên! Mặc dù không trúng Diệp Thiên Vân, nhưng lại mang đến nguy cơ cực lớn cho hắn. Toàn bộ hải tặc tựa như thu được tín hiệu, ủa xuống dưới lầu giống như thủy triều.

Người Diệp Thiên Vân lập tức lách vào chỗ tối, sau đó lại áp sát vách tường bắt đầu leo lên trên, khoảng mười giây đồng hồ sau hắn đã trường qua lên lan can lầu hai, sau đó trốn đi, hắn hít đầy một hơi lương khí, đối mặt càng nhiều người, thì áp lực tâm lý phải chịu lại càng lớn, nhiều người cầm súng như vậy, chỉ cần bị bắn trúng một lần, vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ hành động, tỉ lệ tử vong sẽ tăng thêm ba mươi phần trăm.

Bọn hải tặc chạy xuống phát hiện đồng bọn của mình đã chết, trên mặt đều lộ vẻ phẫn nộ, cả đám nghiêng rằng nghiêng lợi, thậm chí còn có vài người thấp giọng mắng, đương nhiên còn có sợ hãi nữa, mỗi người bọn chúng ngoại trừ chú ý lực soát cẩn thận hơn nữa, trong lúc nhất thời cũng không còn biết làm cách gì.

Diệp Thiên Vân trốn ở trên nhìn xuống phía dưới cũng không phát hiện ra tung tích của Larry, có lẽ hắn vốn không đi ra, nghĩ tới đây đột nhiên trong đầu hắn nảy ra một ý.

Có hai tên hải tặc bắt đầu lục soát ở đuôi thuyền, điều này khiến Diệp Thiên Vân khôi phục tinh thần, gần đó còn có Phách Khang Sai và Hứa Tình, nếu như lục soát tới đó, vậy hai người sẽ bị lộ, chuyện sẽ càng ngày càng hồng bét, bởi vậy hắn đứng dậy gõ vào vật chắn cạnh lầu hai.

Rất nhiều hải tặc nhìn về phía âm thanh phát ra, sau đó liền tức giận, hành vi này rõ ràng là khiêu khích công khai, lập tức có người giơ súng nhắm về phía hắn.

Diệp Thiên Vân sau khi tập trung toàn bộ chú ý của bọn chúng, lập tức rút thân vào, ngay sau đó có hơn mười tiếng súng vang lên, hắn cúi người bắt đầu chạy lên lầu.

Bọn hải tặc lợi dụng địa hình tiến hành vây bắt, cách này mặc dù tốt, nhưng lại có chỗ sơ sót trí mạng, đó chính là nhất định phải phân người ra tiến hành theo dõi.

Trong tay Diệp Thiên Vân mặc dù không có súng, nhưng hắn lại có một thanh chuỷ thủ, lại thêm hai bàn tay chết, ra tay thì phát toàn lực! Vết thương của tất cả những người bị hắn giết đều ở cổ, hơn nữa chỉ bị một nhát. Hắn đã quá linh hoạt, chỉ cần gặp hải tặc đứng một mình, vậy hắn nhất định sẽ ra tay, điên cuồng mà lấy mạng những người này.

Sau khi từ lầu một lên tới lầu tám, hải tặc rõ ràng đã giảm bớt gần một nửa, rất nhiều người một giây trước còn thấy đồng bọn, khi vừa quay đầu lại thì bọn họ đã trở thành một cỗ thi thể, loại phương thức giết người này khiến ngay cả bọn hải tặc tàn nhẫn cũng phải lo lắng cho an nguy của mình.

Giết hai người khiến bọn chúng phẫn nộ, vậy giết mười người lại khiến người ta sợ hãi, mỗi một người ở bên cạnh dần dần mất mạng cũng sẽ để lại bóng ma trong lòng bọn chúng, cho đến khi đạt đến một độ nhất định sẽ lập tức lan rộng.

Bọn hải tặc không dám đuổi theo nữa, bọn chúng tụ lại canh giữ tại chỗ, nhìn xung quanh lộ vẻ khẩn trương, thậm chí có mấy người nhát gan đang lạnh run, từ người thợ săn bây giờ lại triệt để biến thành con mồi, từ bấy sỏi biến thành bấy cừu, Diệp Thiên Vân chính là muốn bọn chúng thưởng thức cảm giác này.

Bọn hải tặc còn đang nán ở phía trên, Diệp Thiên Vân đã lặng lẽ đến boong thuyền, hắn dựa vào thân pháp nhanh như gió leo xuống rất nhẹ nhàng. Những tên hải tặc vẫn còn đang sợ hãi chưa khôi phục lại. Hắn cũng không muốn chơi tiếp, mà vào thẳng quyền đài ngầm.

Cả đại sảnh trống không, chỉ có chỗ đèn Larry ngồi ở chỗ kia không biết đang nghĩ cái gì, ngẩng đầu lên phát hiện ra Diệp Thiên Vân sắc mặt khê biến, căn bản không ngờ đến hắn lại đột nhiên xuất hiện ở đây, lập tức đứng khời ghế, vừa cười vừa nói: “Không ngờ thủ pháp của mày cao minh như thế, nhiều người như vậy mà có thể để mày lên vào”. Nói xong tay đột nhiên duỗi về bên hông.

Diệp Thiên Vân cũng không nói gì cả, thành linh nhào về phía Larry, tốc độ của hắn cực kỳ nhanh, khiến kẻ khác căn bản không cách nào phản ứng.

Larry vừa lùi nhanh về sau, vừa lấy súng ngắn ở trong eo ra, muốn đưa tay nhắm bắn.

Chân Diệp Thiên đá mạnh vào cánh tay cầm súng của gã, một tiếng “Rắc” giòn tan vang trong sân trống, sau đó là tiếng kêu thảm của Larry.

Súng bị một cước này đá văng ra xa, Diệp Thiên Vân lãnh đạm nói: “Mày không phải muốn chơi trò chơi với tao sao?”

115. Chương 115: Bè Cao Su

Dây thừng trói trên người Tôn Vinh Nhân đã sớm được tháo ra, hắn mới đầu còn đi đến phía sau lưng Hans, sau khi thấy Diệp Thiên Vân thì chạy nhanh tới trước hét lớn: Larry cái con chó đẻ nhà mày, hôm nay ông mày nhất định khiến mày nợ máu phải trả bằng máu! Nói xong liền muốn xông lên.

Hans chụp hắn lại nói: Trò chơi giữa bọn họ vẫn chưa chấm dứt, cậu không có tư cách chen vào!

Larry bị chân Diệp Thiên Vân đá vào tay trước, toàn bộ lực lượng tác dụng ở điểm đó, khiến cả cánh tay sưng giống như bánh bao, nét mặt của hắn dữ tợn cực độ, dùng tay kia bưng lấy nghiêng rằng thống khổ nói: Nhiều súng như thế mà mày cũng có thể lên tới đây, thực lực của mày đã ngoài dự đoán của tao.

Con mắt Diệp Thiên Vân nheo lại nói: Tao chỉ muốn nói cho mày biết một chuyện, mày không phải là một vương giả ở vùng biển này, mày chẳng qua chỉ là một loài bò sát tầm thường mà thôi. Nói xong câu đó, người lại đi về trước hai bước.

Larry luôn đề phòng hắn, Diệp Thiên Vân vừa đi về trước, hắn ngay lập tức lui về sau, mồ hôi từ trên mặt chảy xuống, ngoài cứng trong mềm nói: Tao có lẽ không đúng, nhưng mày cũng không đúng, trò chơi phải kết thúc mới có lợi cho tất cả mọi người!

Harrison nhìn bộ dạng của Larry cười lạnh nói: Mày nói thật hay, thế sao lúc này mày không nói những lời này? Bây giờ tình thế không tốt, mày lại muốn chuyển lá, nào có chuyện dễ dàng như thế!

Diệp Thiên Vân sau khi nghe xong những lời này không những không bình tĩnh, ngược lại lửa giận càng tăng thêm, nếu Larry là một kẻ điên, gã tuyệt sẽ không nói những lời yếu đuối như thế. Hai chân hơi phát lực ra chiêu Trùng Bộ Hoành Quyền, chơi thời gian dài thế với kẻ như vậy, bản thân có chút buồn bực, bởi vậy hắn toàn lực mà phát, đâm thẳng vào đầu Larry, một quyền này chứa đầy sự phẫn nộ của Diệp Thiên Vân.

Chó điên Larry sao lại không biết quyền hắn lợi hại, vừa lùi nhanh vừa dùng tay kia đỡ đòn, chỉ là cách bảo vệ này của gã chẳng khác gì châu chấu đá xe.

Tốc độ của Diệp Thiên Vân nhanh hơn hắn gấp mấy lần, căn bản là không đổi chiêu, hai bên vừa mới tiếp xúc một lúc. Larry vừa lùi về sau một bước vừa đâm quyền ra, thanh âm vang vọng toàn trường so với lúc này còn giòn hơn. Ngay cả tiếng kêu gào cũng không có, bởi vì gã đã trực tiếp ngắt đi rồi. Harrison và Hans nhìn nhau, hai người đều có thể nhìn ra sự khiếp sợ trong mắt đối phương, nhất là Hans, mỗi ngày hắn đều thấy qua không biết bao nhiêu trận đấu ở quyền đài ngầm này, nhưng giống như Diệp Thiên Vân chỉ một chiêu đã phế cánh tay của một người thì chưa từng thấy qua.

Chỉ có Tôn Vinh Nhân là điềm nhiên như không, rất thân sĩ mà cười cười với Hans nói: Bây giờ trò chơi đã kết thúc, tôi có thể qua đó chứ!

Hans từ trong khiếp sợ phản ứng lại, gật đầu nói: Đương nhiên, bây giờ cậu tự do. Nói xong rút cuộc cũng lộ nét cười chân thành.

Tôn Vinh Nhân đi tới, nhìn Diệp Thiên Vân trước sau đó rất cảm động mà nói: Lại một mạng nữa, đời này đã không thể quay trở lại, có điều tôi cũng không muốn quay lại, bởi vì chúng ta là anh em!

Diệp Thiên Vân nghe xong cười nhạt một tiếng nói: Thật ra anh nên ở võ quán, đi theo tôi càng không an toàn.

Tôn Vinh Nhân lắc đầu nói: Tôi đã thích loại cuộc sống này, mỗi ngày đều có chuyện kích thích xảy ra, trên đời này có bao nhiêu người có thể sống đặc sắc như vậy chứ!

Harrison cũng đi tới cảm kích nói: Chuyện trước kia giữa chúng ta xóa bỏ đi nha! Đối thủ như cậu tôi cũng không muốn trêu vào. Hy vọng tất cả mọi người có thể quên hết những chuyện không thoải mái đi, biết đâu có thể trở thành bằng hữu một lần nữa. Chờ đến bờ biển phía Tây, nhất định phải đến chỗ tôi chơi vài ngày, tôi sẽ khoản đãi các cậu thật tốt!

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, vươn tay ra nói: Tôi rất nguyện ý trở thành bạn của ông. Nói xong bắt tay rồi có chút áy náy nói: Thật ra toàn bộ chuyện trước kia đều là do một tay Tôn Vĩnh Nhân tạo thành.

Tôn Vĩnh Nhân cười hắc hắc nói: Thật ra tôi chẳng qua cũng chỉ là thuận miệng nói thôi, vừa rồi tôi đã hòa giải với Harrison tiên sinh, lão nói sẽ không trách tôi.

Harrison nhẹ gật đầu, rất đồng ý nói: Thật ra là Tôn Vĩnh Nhân cũng không tệ, vừa này chúng tôi cùng trải qua nguy hiểm, cũng coi như là cùng chung hoạn nạn!

Diệp Thiên Vân hài lòng khi thấy tình huống này, có nhiều đối thủ không phải là chuyện tốt gì, hóa thù thành bạn là kết quả tốt nhất, hơn nữa Harrison có lẽ còn hỗ trợ ở nước Mỹ.

Tôn Vĩnh Nhân lấy một chai nước khoáng đã có người uống ở bên người, đi tới trước Larry thì dừng lại, ngồi xổm xuống lấy tay vỗ mặt gã nói: Vừa rồi hấn đối đã với tôi như vậy, tôi cũng muốn dùng cách của hấn để đối đãi hấn cũng không quá đáng chứ! Nói xong liền rót nước xuống mặt Larry.

Larry sau khi bị nước xối tỉnh liền rên rĩ, sau đó mới từ từ mở mắt ra, hai tay đều bị phế cũng đủ khiến gã thống khổ.

Tôn Vĩnh Nhân cười khê một tiếng, có điều vẻ mặt hấn lúc này lại càng thêm âm trầm, trầm giọng nói: Từ lúc sinh ra cho tới giờ tao còn chưa chịu đau đớn như thế, tao từng nói mày sẽ ném mùi lợi hại của tao, bây giờ sắp thành hiện thực rồi, mày còn có di ngôn gì không?

Larry vừa mới tỉnh lại căn bản là không thể nói nên lời, chỉ là trong ánh mắt lộ ra sự sợ hãi đối với Tôn Vĩnh Nhân.

Tôn Vĩnh Nhân chữ nhỏ nói: Nhìn thứ đức hạnh kia của mày, mày nói tao nên dùng cách gì trả lại toàn bộ thống khổ trên người tao cho mày hả? Nói xong nghĩ một lúc rồi tự nhủ: hay là bắn mày một phát! Mày thấy sao.

Larry liều mạng lắc đầu giống như trống bỏi, vội la lên: Tha cho tôi, cái gì tôi cũng có thể cho anh.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong cười lạnh nói: Vậy tao sẽ nghe thử, nếu những thứ mày cho tao có thể khiến tao thấy hứng thú thì hết thấy đều dễ bàn.

Diệp Thiên Vân nghe xong liền cười, những lời này giống y chang những câu Larry nói lúc này, xem ra Tôn Vĩnh Nhân cũng là một kẻ thù dai.

Larry suy nghĩ một chút rồi mới lên tiếng: Tôi còn một sổ tiết kiệm, trong đó có rất nhiều tiền, nếu anh thả tôi, vậy tôi sẽ tặng hết cho anh.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong cười mà giống không cười nói: Vậy mày nói chỗ ngay bây giờ đi.

Larry do dự nửa ngày rồi lắc đầu nói: Anh thả tôi ra, tôi mới nói cho anh biết!

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong cười hắc hắc đi vào cửa hông, không lâu sau từ bên trong chuyển ra một cái tạ tay không lớn lắm, nhắm đầu gối Larry đập xuống, hung hăng nói: Tiền, tao có rất nhiều, thứ duy nhất tao muốn chính là mạng mày! Nói xong lại đập chân còn lại, Larry ngay cả khí lực để kêu gào cũng không có, lại ngất đi.

Tôn Vĩnh Nhân đứng lên hoạt động một lúc mới cực kỳ thống khoái mà nói: Phế toàn bộ tay chân, không chuyện gì thảm hơn chuyện này, tôi nghĩ hấn nên có một giáo huấn sâu sắc.

Harrison nhìn cảnh này, trong lòng có chút không đành lòng hỏi: Chẳng lẽ cậu còn muốn giết hấn à?

Tôn Vĩnh Nhân dùng sức gật đầu nói: Phế hấn đi tôi cũng không hết giận, chết đi mới tốt, loại người này không đáng để thương hại. Diệp Thiên Vân nghe xong trầm mặc một lúc sau đó mới lắc đầu, tỏ ý rằng mình không đồng ý.

Harrison nhẹ gật đầu vui mừng, mà Tôn Vĩnh Nhân thì lại lộ vẻ khó hiểu hỏi: Chẳng lẽ thả hân đi thật hay sao? Đây cũng không phải là phong cách của cậu.

Diệp Thiên Vân nhìn Larry đã ngất đi, quay đầu lại nói với Hans: ở đây các người có bè cao su không?

116. Chương 116: BẠN BÈ VÀ MỘNG TƯỞNG

Trong mắt mỗi người đều hiện rõ cảnh Larry bị rút xuống nước, có bắt lực, có tuyệt vọng, cũng có cầu xin thậm chí cả oán độc, nhưng tất cả đều không quan trọng nữa, chỉ có thể trách bản thân hân mà thôi, từng bước một tự chôn mình. Một cước cuối cùng của Tôn Vĩnh Nhân giẫm nát tia may mắn cuối cùng của hân, chiếc bè con hoá thành một chấm đen trong mắt mọi người, cuối cùng mất hút.

Hans và Harrison tựa hồ có chút không đành lòng, đều có chút thương cảm đối với Larry, chỉ có điều bởi vì quan hệ với Diệp Thiên Vân nên bọn họ cũng không nói ra, dù sao đây là quy tắc trò chơi hai người đã ước định từ trước, người ngoài không thể sửa đổi.

Một người cô đơn, mặt biển yên ả, cá mập, bè cao su, những từ này nghe qua thường tổ hợp lại thành một tràng cảnh cực kỳ đáng sợ, nam diễn viên trong cảnh đó chính là Larry đáng thương.

Tàu tuần tra cuối cùng cũng tới, bọn họ nhất định cũng đã trả một cái giá lớn, mà hải tặc cũng thương vong không ít, nhưng chủ yếu là những thủ hạ còn sót lại của Larry, bởi vì chúng không tìm thấy thủ lĩnh, cuối cùng chỉ một vài bộ phận chạy trốn thôi.

Jack dẫn thủ hạ của hân chạy trốn trước khi bọn họ đến, bọn chúng mang phần lớn những thứ có giá trị trên tàu chuyển cùng phần lớn tiền mặt, cái chết của Larry cảnh cáo hân, những kẻ chạy trốn kia cũng không dễ trên vào.

Cách nhìn của Diệp Thiên Vân đối với Jack cũng không tệ lắm, bởi vì hân không hề giết du khách vô tội, mặc dù cũng là cướp, nhưng thủ pháp vẫn nhân từ hơn rất nhiều, mà quan trọng nhất là Jack cũng không gây chuyện với hân, hai bên cũng không có xung đột gì, mà cũng chẳng có lợi ích chung gì.

Thật ra vẫn là tàu chuyển bị thiệt hại lớn nhất, trên tàu chết rất nhiều thủy thủ và bảo vệ, phần lớn đều là bị hải tặc trên thuyền đánh chết, bọn họ cũng là nhóm người tổn thất lớn nhất ở trên tàu.

Lần này tàu chuyển đã ngừng trước thời hạn, bởi vì thuyền trưởng còn ở bệnh viện, hơn nữa tình trạng lái chính, lái phụ, và cả động cơ đều không khả quan, mặc dù không bao lâu thì có thể khôi phục như cũ, nhưng phần lớn du khách đều bị kinh hãi, lại mất gần hết tiền tài, mất đi hứng thú đi biển, mọi người hầu hết đều muốn tới bến cảng gần nhất để rời tàu, sau đó ngồi máy bay đi.

Ở trong phòng của tàu chuyển, Tôn Vĩnh Nhân đang xem phim truyền hình tẻ nhạt, tiện thể dưỡng thương. Hai ngày nay hân thành thật hơn nhiều, chủ yếu là vì sau khi trải qua phong ba lần này tựa hồ thành thực không ít, không hề gây chuyện sinh sự xung quanh nữa, mỗi ngày đều coi tivi, thậm chí ngay cả sòng bạc cũng rất ít đi.

Diệp Thiên Vân thấy hành vi của hân có chút buồn cười, liền nói: “Đợi lát nữa chúng ta đi xem thử Phách Khang Sai và Hứa Tình thế nào rồi?”

Phách Khang Sai và Hứa Tình trốn ở đuôi thuyền cũng không bị tổn hại gì, chỉ có điều hai người vì thời gian dài bị gió biển thổi nên đều bị bệnh hết cả, xem ra hai bộ áo quần cũng không có tác dụng gì cả.

Tôn Vĩnh Nhân từ ghế salon đứng lên, vừa đi quanh phòng vừa nói: “Gặp người bạn Thái Lan của cậu cũng không tệ, có thể học hai chiêu Thái quyền của hân để phòng thân. Có điều nếu Hứa Tình để ý tôi thì xong đời, không ngờ cô gái tên Vương Nghiên kia nhân phẩm lại tệ như vậy, tôi tốt hơn cô ta nhiều, lại có thể bỏ mặc bạn chạy trốn một mình, chuyện này mà cũng có thể làm được, bây giờ tôi thấy cô ta nhất định sẽ nôn ra!”

Diệp Thiên Vân lấy ra một điều thuốc đang định thấp nhưng lại để xuống, nghĩ một lát nói: “Thật ra cô ta cũng không làm gì sai, chỉ có điều cô ta quá quan tâm đến an nguy của mình mà thôi”.

Tôn Vĩnh Nhân lắc đầu nói: “Tôi không nghĩ thế, loại người này ở đâu cũng sẽ không có bạn bè chân chính, bản tính của cô ả không tốt, nếu tôi là cô ả thì đã sớm nhảy xuống biển, nào còn mặt mũi mà tiếp tục ở trong phòng”. Hắn tựa hồ càng nói càng bức, cuối cùng cầm lấy chai nước một hơi uống sạch.

Diệp Thiên Vân cũng đứng lên, vừa cười vừa nói: “Đi tới chỗ Phách Khang Sai trước đi, cứ ở mãi trong phòng buồn bức đối với cơ thể cũng không tốt”.

Nói xong hai người đi thẳng đến phòng Phách Khang Sai.

Tinh thần Phách Khang Sai xem ra không tệ, chỉ có điều khắp phòng đều là giấy vệ sinh, thứ đồ thông dụng quốc tế này có thể cho thấy trạng thái trước mắt của hắn rõ ràng nhất.

Tôn Vĩnh Nhân tiến lên chào hỏi rất nhiệt tình: “Anh bạn cảm thấy khá hơn chút nào không? Tư vị gió biển thật chẳng dễ chịu chút nào!” Nói xong không biết lấy từ đâu ra hai quả táo đưa cho hắn.

Phách Khang Sai nhận phần lễ vật này thì cảm động cực kỳ, hai tay tạo hình chữ thập nói rất cao hứng: “Thì ra là hai người, tôi sợ nhất là cảm mạo, cảm giác này vô cùng khó chịu, các người tới bên kia ngồi đi, tôi sợ lây bệnh cho các người”. Thật ra cả gian phòng cũng không lớn, phòng này cũng xấp xỉ phòng Hứa Tình ở.

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, đi qua bên kia ngồi xuống nói: “Hai ngày trước may mà thấy được anh, bằng không mọi chuyện sẽ hỏng bét”.

Phách Khang Sai khoát tay nói: “Thật ra cũng chẳng có gì, bạn bè hỗ trợ nhau là chuyện đương nhiên”.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong gơ ngón cái nói: “Tôi và anh có cảm giác giống nhau, chúng ta sau này cũng là bạn bè! Đúng rồi, anh đến nước Mĩ làm gì thế?”

Phách Khang Sai nghe xong gật đầu cười: “Tôi đến nước Mĩ để kiếm tiền, sau đó giúp đỡ thêm cho những đứa trẻ luyện quyền giống tôi”.

Diệp Thiên Vân nghe xong có chút nghi hoặc nói: “Vậy anh định đến nước Mĩ làm việc gì?”

Phách Khang Sai lắc đầu nói: “Bây giờ vẫn chưa nghĩ tới, có điều cuối cùng cũng sẽ có cách, thật ra tôi muốn đánh quyền”.

Diệp Thiên Vân vừa nghe liền hiểu ra, loại đánh quyền mà không kể đến luật lệ, có khả năng là quyền chợ đêm, nghĩ tới đây hắn lắc đầu nói: “Quyền chợ đêm đánh cũng không dễ, hơn nữa tiền kiếm được ở đó cũng không được bao nhiêu”.

Phách Khang Sai gật đầu nói: “Tôi biết, nhưng vẫn muốn thử một lần, tôi lớn lên ở cô nhi viện, bây giờ tôi muốn thông qua sự nỗ lực của mình để kiếm một ít tiền báo đáp bọn họ, trạng thái thân thể tôi bây giờ đang ở đỉnh cao, nếu qua hai năm sau thì sẽ không còn nữa, cái vé tàu này cũng là tôi thi đấu mà thắng được”.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong nhìn hắn một chút, nhưng sau nửa ngày vẫn không nói gì, những lời này có thể gây xúc động rất lớn đối với hắn, tiền với hắn mà nói chẳng qua chỉ là một vài con số vô nghĩa, nhưng lại có rất nhiều người vì nó mà liều mạng.

Diệp Thiên Vân cười nhạt một tiếng nói: “Tôi thấy anh nên về nước mở một quán Thái quyền, tuyển một số cô nhi để huấn luyện, như vậy sẽ thích hợp với anh hơn”.

Phách Khang Sai sau khi nghe được con mắt sáng lên, sau đó lại nghĩ tới điều gì đó, thở dài nói: “Cái này thì phải chờ tôi kiếm được tiền đã rồi hẵng nói”.

Diệp Thiên Vân lấy chi phiếu ở trong túi quần ra, lại cầm bút viết sáu con số không, sau đó giao cho gã nói: “Đây coi như là tôi đầu tư cho anh, chờ anh có tiền thì trả lại tôi, đương nhiên, nếu như quán Thái quyền có lãi, anh phải chia hoa hồng cho tôi!”

Phách Khang Sai nhận chi phiếu lại càng hoảng sợ, vội nói: “Tôi không phải có ý này, xin cậu cầm về đi”.

Tôn Vĩnh Nhân đột nhiên xen vào nói: “Bạn bè thì phải trợ giúp lẫn nhau, đây là lời anh mới nói, chẳng lẽ quên nhanh vậy sao?”

Phách Khang Sai trầm tư nửa ngày, sau đó mới dùng sức gật đầu nói: “Cảm ơn, tiền tôi nhất định sẽ trả, hai người có thời gian nhất định phải tới Thái Lan!”

Hàn huyền vài câu xong Diệp Thiên Vân và Tôn Vĩnh Nhân rời đi, đây hẳn là lần gặp cuối với Phách Khang Sai ở trên thuyền, có lẽ bởi vì trên thế giới đã mất đi một vua quyền chợ đêm, nhưng lại thêm một người thực hiện được mộng tưởng.

117. Chương 117: Cứ Giao Cho Tôi

Diệp Thiên Vân nói: Phần lớn luyện quyền ở Thái Lan đều là người nghèo, thật ra hẳn cũng coi như là một người may mắn, rất nhiều người không có cơ hội cất đầu, chỉ có thể sống một thân bệnh tật đến già.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong ngẩng đầu nhìn nói: Nếu như tôi cũng đi luyện quyền giống hẳn, vậy cả nhà đều phản đối, tôi rất hâm mộ hẳn, có thể làm chuyện mình muốn làm, mặc dù khúc chiết một chút, nhưng dù sao vẫn là mục tiêu của mình. Nói xong ánh mắt nhìn về phía biển rộng phía xa xa.

Diệp Thiên Vân nhìn theo ánh mắt hẳn rồi mới hỏi lại: Nếu trong nhà thật sự mặc kệ, vậy anh muốn làm gì?

Tôn Vĩnh Nhân nghĩ một lát rồi lắc đầu: Chưa nghĩ ra, có điều tôi vẫn thấy không lý tưởng như vậy cũng không tệ, ít nhất còn có thể lên tàu chuyển chơi đùa.

Diệp Thiên Vân lấy ra một điều thuốc, thở dài nói: Nếu anh không có gia thế, vậy anh dùng cái gì để lên tàu chuyển này? Anh có thể giống Phách Khang Sai đánh quyền thắng vé à? Bây giờ tất cả chi phí của anh đều là nhờ vào cơ sở kinh tế trong nhà anh, nếu không có sự ủng hộ của bọn họ, anh chỉ có hai bàn tay trắng.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong sắc mặt rất khó coi, cúi thấp đầu thật lâu sau mới lên tiếng: Có lẽ cậu nói đúng, tôi cần nghiêm túc suy nghĩ cho tương lai của mình, qua hai năm nữa tôi đã ba mươi rồi, đến lúc đó nếu vẫn giống kẻ vô tích sự, áp lực gánh trên lưng sẽ càng lớn.

Tuổi hai người bọn họ chẳng kém nhau mấy, mà Diệp Thiên Vân giống như trong lúc bắt tri bắt giác cũng bị ảnh hưởng bởi Tôn Vĩnh Nhân.

Không lâu sau đã tới cửa phòng Hứa Tình, Tôn Vĩnh Nhân ngẩng đầu lên có chút kinh ngạc, hơi khó xử nói: Tôi có lẽ không nên vào, tôi sợ tôi không nhìn được. Nói xong định xoay người lại.

Diệp Thiên Vân kéo hẳn lại, sau đó gõ cửa thấp giọng nói: Vào thôi, anh cũng không phải đến thăm nàng. (?)

Người mở cửa là Vương Nghiên, nàng thấy Diệp Thiên Vân và Tôn Vĩnh Nhân đến cũng có chút xấu hổ, cúi đầu nói: Các người tới đúng lúc lắm, tôi cũng đang định ra ngoài, Hứa Tình ở lại một mình không ai chiếu cố, các người đã tới vừa vặn có thể giúp một chút.

Tôn Vĩnh Nhân ko ngờ nàng tự giác như thế, hai mắt không khỏi nhìn nàng mãi, nhưng cũng không nói gì.

Hai người sau khi vào phòng, Diệp Thiên Vân thấy Hứa Tình gầy ốm, sắc mặt có chút trắng bệch, cái mũi đỏ đỏ, loại bệnh trạng này khiến người ta có một thứ mỹ cảm khác, hẳn tới cạnh ngồi xuống nói: Thân thể thế nào rồi? Hai ngày trước tôi nhớ hình như không nghiêm trọng như vậy mà.

Hứa Tình nằm trên giường cũng không ngủ, mà đang xem ti vi, vừa thấy hai người đến, liền cầm gối, kê đầu nói: Các người tới thật đúng lúc, tôi nằm trong phòng rất chán, hai ngày nay đầu luôn choáng váng, một chút khí lực cũng không có, nếu không tôi nhất định phải lên boong thuyền một chút. Nàng không chỉ say tàu mà còn bị cảm mạo vì gió, lại còn bị va ngã (bị Diệp Thiên Vân đè lên hơn 150kg chả chơi đâu) nhiều bệnh như vậy hợp lại, kết quả có thể nghĩ ra.

Nàng vừa nói được câu này, Vương Nghiên xen vào nói: Các người ngồi trong này một lúc nha, tôi đi thương trường mua một thứ đồ. Nói xong nhẹ gật đầu với hai người rồi đẩy cửa đi ra.

Tôn Vĩnh Nhân thấy nàng đi rồi, dựa vào cửa nói: Nàng ta đến là rất tự giác, thật ra tôi cũng không muốn gặp nàng ta lắm, sau này làm bạn nhất định phải thận trọng, bằng không có một ngày khẳng định sẽ hối hận.

Hứa Tình cười rất khoan dung: Thật ra nàng cũng không làm gì sai, nếu cứ nán lại, có thể cả hai đều chạy không được.

Hai mắt Tôn Vĩnh Nhân nhìn nàng cổ quái nói: Cô giống y chang Diệp Thiên Vân, vừa này hẳn cũng nói với tôi như thế. Nói xong cũng đi lại ngồi lên ghế salon xem ti vi.

Diệp Thiên Vân vừa cười vừa nói: Cô đi tới chỗ bác sĩ kiểm tra chưa? Lần trước để cô bị ngã, hy vọng không có chuyện gì.

Hứa Tình cầm một trái cam, chia cho Diệp Thiên Vân một nửa nói: Yên tâm đi, tôi đi kiểm tra trong hôm đó luôn rồi, hơn nữa còn chụp CT, bác sĩ nói hệ nhuyển có chút tổn thương. Ngày đó sau khi anh đề lên tôi, tôi mới biết anh nặng như thế nào, sau đó thì không biết gì nữa. Nói xong khẽ nở nụ cười.

(hệ nhuyển là hệ gì nhỉ, ai kiến thức phong phú giải đáp cái)

Diệp Thiên Vân cầm múi cam bỏ vào miệng, sau đó mới nhìn nàng hỏi: Cô có dự tính gì không? Trực tiếp ngồi tàu chuyển đến nước Mỹ à?

Hứa Tình nghĩ một lát rồi gật đầu nói: Ừ, tôi đã mua vé toàn bộ hành trình, sau khi đến Mỹ sẽ đi máy bay về, nếu lãng phí nhiều thì cũng không tốt, hơn nữa nhân dịp ngày nghỉ chơi nhiều một chút. Mặc dù đi có chút không thoải mái, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng lắm, mà còn có một đoạn du lịch mạo hiểm, loại kinh nghiệm này người bình thường chút tổn thương. Ngày đó sau khi anh đề lên tôi, tôi mới biết anh nặng như thế nào, sau đó thì không biết gì nữa. Nói xong khẽ nở nụ cười.

(hệ nhuyển là hệ gì nhỉ, ai kiến thức phong phú giải đáp cái)

Diệp Thiên Vân cầm múi cam bỏ vào miệng, sau đó mới nhìn nàng hỏi: Cô có dự tính gì không? Trực tiếp ngồi tàu chuyển đến nước Mỹ à?

Hứa Tình nghĩ một lát rồi gật đầu nói: Ừ, tôi đã mua vé toàn bộ hành trình, sau khi đến Mỹ sẽ đi máy bay về, nếu lãng phí nhiều thì cũng không tốt, hơn nữa nhân dịp ngày nghỉ chơi nhiều một chút. Mặc dù đi có chút không thoải mái, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng lắm, mà còn có một đoạn du lịch mạo hiểm, loại kinh nghiệm này người bình thường sẽ không thể nào có được, hơn nữa tôi cũng không tổn thất gì mấy, so với phần lớn người trên tàu, có lẽ vẫn còn may mắn lắm.

Diệp Thiên Vân thấy nàng lạc quan như vậy, cũng không nhịn được nói rất nhẹ nhàng: Hải tặc ngày đó vừa vịn bờ nhào lên người tôi, nhưng rốt cuộc vẫn không né được, nếu không cô sẽ không bị thương như thế.

Hứa Tình tỉnh tê mà đánh giá Diệp Thiên Vân: Xem ra anh cũng có tài thật, có thể dùng tay không đấu với hải tặc cầm súng, ngày đó anh nhảy xuống, tôi đã nghĩ lỡ như hai chúng ta bị xâu thành hồ lô đường thì làm sao đây! Đúng rồi, anh rốt cuộc là học công phu gì thế?

Tôn Vĩnh Nhân đứng khỏi ghế salon ngắt lời nói: Các người nói chuyện trước đi, tôi đi ra ngoài một lát. Ở trong này hẳn trở thành bóng đèn nửa ngày, cả người không được tự nhiên, nói rồi cũng không thèm để ý hai người bọn họ một mình đi thẳng ra cửa.

Đợi sau khi Tôn Vĩnh Nhân đóng cửa lại, Diệp Thiên Vân mới nói rất nghiêm túc: Học một ít Tae Kwon Do và Tán Đả, tôi học rất hỗn tạp, mỗi thứ đều học một chút.

Hứa Tình nghe xong che miệng cười nói: Hóa ra là gà mờ, vậy sao có thể học được công phu? Mỗi một môn công phu đều phải luyện hơn mười năm mới có thể có thành tựu, nếu không vĩnh viễn không thể đi từ nông đến sâu. Đợi khi anh rảnh thì tới nhà tôi đi, tôi sẽ nói cha tôi truyền cho anh mấy chiêu Bát Quái chương, tốt hơn Tán Đả và Tae Kwon Do nhiều, đến lúc đó anh sẽ biết cái gì là công phu chân chính.

Nàng lần thứ hai nhắc đến công phu, Diệp Thiên Vân cười cười tình rui, “À” nhạt một câu.

Hứa Tình thấy bộ dáng của hắn giống như có chút không tin, rất nghiêm túc nói: Người trong nước học Bát Quái chương cũng không quá nhiều, nhưng nó lại giống như Hình Ý và Thái Cực, thuộc về nội gia quyền,

hơn nữa quan trọng nhất là Bát Quái chương chưa từng bị thất truyền. Quyền nội gia truy cầu một thứ, đó chính là “Đạo” mà chúng ta thường hay nói. Bởi vì theo xưa kể lại, những thứ đó đều thuộc về công phu Đạo gia. Nói xong thấy Diệp Thiên Vân đang suy nghĩ liền làm mặt quỷ nói: Nói với anh cũng vô ích, anh coi như là người ngoài ngành.

Diệp Thiên Vân nghe xong cảm giác có chút đầu mỗi, gật gật đầu thần thờ nói: Không ngờ cô lại thâm tàng bất lộ.

Hứa Tình rất xấu hổ vì câu nói kia, đỏ mặt nói: Đây là nghe cha tôi nói, thật ra tôi cũng không hiểu.

Diệp Thiên Vân có chút nghi hoặc: Tôi nghe nói rất nhiều công phu đều không truyền ra ngoài, cha cô có thể dạy tôi sao?

Hứa Tình rất đắc ý nói: Cứ giao cho tôi là được.

118. Chương 118: San Francisco

Bọn Diệp Thiên Vân rút cuộc sau khi trải qua chuyến phiêu lưu trên biển cũng đã tới đây, mặc dù đoạn đường này xảy ra rất nhiều tai nạn, nhưng cũng quen được rất nhiều bằng hữu không tề, lão Harrison, Phách Khang Sai, cả Hứa Tình nữa, đây cũng là thu hoạch lớn nhất ở trên tàu chuyến. Bây giờ chính là thời khắc ly biệt, dù sao cũng đã đến điểm cuối rồi.

Người trên boong thuyền rất nhiều, phần lớn mọi người đang ôm cáo biệt, cảnh ly biệt trong lúc nhất thời khiến người ta không khỏi có chút thương cảm

Diệp Thiên Vân đang cáo biệt với Hứa Tình, có điều tràng diện cũng không quá nặng nề.

Tôn Vĩnh Nhân cười hì hì nói: “Hứa Tình, tôi thấy cô không cần đi làm nữa, ở đây chơi mấy ngày đi, như vậy chúng ta lại có thể ở cạnh nhau, nếu không mọi người sẽ rất buồn!”

Hứa Tình nghe xong tức khí, mắt hạnh trợn lên nói: “Được, vậy anh trả vé máy bay của tôi lại đi, sau đó sắp xếp cho tôi một công việc tốt, vậy tôi sẽ rất nguyện ý ở cùng các người”.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn bộ dạng của nàng nói: “Xem ra bệnh của cô đã khỏi, tôi nên trốn thật xa mới được”.

Diệp Thiên Vân sau khi lấy một điều thuốc đốt hỏi: “Cô khi nào thì quay về?”

Hứa Tình thu lại vẻ mặt lúc nãy, nghiêm mặt nói: “Chuyến bay ngày mai, hôm nay đi chơi cả ngày, tối ở khách sạn, hôm sau phải trở về nước”.

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu nói: “Chúng tôi còn ở đây một thời gian nữa, có lẽ phải một hai tháng, sau khi về nước sẽ tìm cô, tiện thể tìm hiểu một chút về Bát Quái chương”.

Hứa Tình sau khi nghe được cũng rất cao hứng nói: “Được đấy, đến lúc đó anh nhất định phải ghé qua nhà tôi một chút, để cha tôi truyền cho anh mấy chiêu”.

Tôn Vĩnh Nhân xuất hiện xuất quỷ nhập thần ở một bên, nói lớn: “Bảo cha cô dạy cả tôi nữa nha, để sau này tôi cũng có thể phòng thân”.

Hứa Tình trừng mắt liếc nhìn hắn, sau đó lấy một tấm cạc ra nói với Diệp Thiên Vân: “Đây là cách liên lạc của tôi, trên đó có số điện thoại, sau khi anh về nước cứ gọi cho tôi là được”.

Diệp Thiên Vân nhận lấy nhìn sơ qua chữ viết thanh tú mặt trên, sau đó gật đầu nói: “Ừ, tôi nhất định sẽ tới bái phỏng cô”.

Sau khi xuống tàu, Hứa Tình liền ly khai theo phần lớn du khách, Diệp Thiên Vân và Tôn Vĩnh Nhân vừa đi được hai bước, lại thấy lão Harrison ở chỗ gần đó ngoác ngoác, xem ra có bằng hữu nhiều cũng có chỗ không tốt.

Harrison đi tới, nói rất nhiệt tình: “Tôi đã nói đến San Francisco nhất định phải khoản đãi các người. Thế nào, có hứng thú đến chỗ chúng tôi chơi mấy ngày không?”.

Diệp Thiên Vân vừa đứng lúc trông thấy có một cái bảng viết tìm mình, liền lắc đầu nói: “Hai ngày nữa đi nha, bây giờ chúng tôi còn có việc, hơn nữa đã có người đón”.

Harrison quay đầu nhìn một lát, rồi cũng lấy ra một cái danh thiếp nói: “Quyết định vậy đi, trên này có địa chỉ của tôi, nếu tiện thì tới tìm tôi nha!”

Tôn Vĩnh Nhân thấy ở chung với lão cũng không tệ, bởi vậy hắn rất cao hứng nói: “Hai ngày sau tôi nhất định sẽ tới chỗ ông chơi”.

Harrison cũng gật đầu cười nói: “Được. Vậy gặp lại sau!” Nói xong cũng cùng mấy tên thủ hạ vội vàng rời đi.

Hai người bọn họ đi tới chỗ cái bảng, thấy một nam nhân Trung Quốc khoảng ba mươi tuổi ăn mặc rất chỉnh chu, ánh mắt của hắn đang nhìn du khách xung quanh.

Tôn Vĩnh Nhân nói: “Không cần tìm nữa, anh nhất định là tới đón chúng tôi rồi”.

Người này nghe xong lập tức đánh giá Tôn Vĩnh Nhân và Diệp Thiên Vân, sau đó bỏ bảng xuống đưa tay ra nói rất cao hứng: “Thật ngại quá, tôi tên Lý Duy Tư, là nhân viên làm việc văn phòng trong tập đoàn Bát Đạt ở San Francisco, vô cùng hoan nghênh các vị tới đây”.

Ba người bắt tay xong, Lý Duy Tư mới nói tiếp: “Ở đây nhiều người quá, hay là chúng ta vừa đi vừa nói chuyện vậy”. Nói xong hắn dẫn hai người lên xe.

Xe hơi rất nhanh rời cảng, Tôn Vĩnh Nhân nhìn ngoài cửa sổ nói có chút hoài niệm: “Trước kia, lúc tôi học ở Mĩ cũng có tới San Francisco một lần, bây giờ trở lại chốn cũ quả thật có khác một phen phong tình, hơn nữa ở đây còn có thể thấy đảo Ác Ma”.

Lý Duy Tư gật đầu nói: “Tôn tiên sinh xem ra rất quen thuộc chỗ này, tôi ở trong nước thì lại tưởng ”Dũng sấm đoạt mệnh đảo” chiếm một vùng lớn nước Mĩ này, sau này mới biết là trong phim phóng đại”.

Diệp Thiên Vân vẫn chưa thấy, hắn hỏi Tôn Vĩnh Nhân: “Anh học đại học gì?”

Tôn Vĩnh Nhân nói rất kiêu ngạo: “MIT, tôi học ở trường nổi tiếng trên thế giới đó”.

Diệp Thiên Vân lườm hắn một cái nói: “Có lẽ anh là học sinh tồi nhất ở MIT từ trước đến nay”.

Lý Duy Tư tưởng bọn hắn muốn cãi nhau, cho nên sau khi họ nhẹ một tiếng cất ngang đứng dậy giới thiệu: “Khu người đồng tính là một đặc thù lớn ở San Francisco, ở khu đó, chỗ nào cũng có cờ sáu màu: xích, chanh, đỏ, lục, lam, tím, không có màu xanh. Nhiều người đồng tính luyện ái cũng không phải vì tỉ lệ ở San Francisco đặc biệt cao, mà vì đồng tính luyện ái ở trấn California là hợp pháp, người đồng tính luyện ái có thể kết hôn, vì vậy, ở đây là thiên đường của người đồng tính. Tôi cảm thấy bọn họ rất dạn, thấy trên đường rất nhiều, đều là nam nắm tay nhau, thấy hai người đàn ông nắm tay nhau, có chút không quen... Không dám nhìn nhiều, ừm, bọn họ có tiêu chuẩn của bọn họ”.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong, vỗ vỗ vai hắn nghiêm túc nói: “Thật ra chúng tôi định tới đây đăng ký kết hôn”.

Mặt Lý Duy Tư tái mét, lập tức xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi chỉ tùy tiện nói ra mà thôi”.

Diệp Thiên Vân nhú mày sau đó nói với Lý Duy Tư: “Anh đừng nghe hắn nói vậy, hắn chẳng qua chỉ nói giỡn với anh thôi”.

Lý Duy Tư nghe xong sắc mặt mới đỡ hơn một chút, cười khổ nói: “Tôn tiên sinh dí dỏm quá, ngài ấy đùa theo kiểu Mĩ với tôi, chỉ là tôi không kịp phản ứng thôi”.

Tôn Vĩnh Nhân lấy kẹo cao su ở trong túi quần ra nói: “Anh có cần một cái không? Hôm nay chúng ta ở đâu?”

Lý Duy Tư khoát tay nói: “Thôi, cảm ơn! Bây giờ chúng ta sẽ tới khách sạn Văn hoá phương Đông, Diêm tổng đã sắp xếp xong xuôi, có điều các ngài có lẽ còn phải chờ một thời gian ngắn nữa, vì đại biểu đàm phán vẫn chưa tới, có lẽ khoảng ba ngày”.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong rất hài lòng nói: “Văn hoá phương Đông, tôi rất thích cái tên này, phòng làm việc này chỉ có một mình anh à?”

Lý Duy Tư nhẹ gật đầu: “Còn một người nữa, có điều hai ngày trước đã đi rồi, trước mắt chỉ có một mình tôi”.

Diệp Thiên Vân đột nhiên hỏi: “Ở đây có võ quán Trung Quốc không?”

119. Chương 119: Ngủ Lại

Diệp Thiên Vân rất hứng thú với chuyện này, liền hỏi: Truyền kỳ gì thế?

Lý Duy Tư liền nói thao thao bất tuyệt, hoá ra Lý Tiểu Long tham gia một đại hội của giới võ thuật ở San Francisco, người ta mời Lý Tiểu Long lên đài phát biểu, hắn không chút khiêm tốn, nói mình là công phu thật, võ quán môn phái khác nghe câu này giận tím mặt và khá bất mãn với hắn, “Cậu là công phu thật, vậy chúng tôi đều là giả à?” Lý Tiểu Long nói: Các người không tin công phu của tôi là thật, có thể lên tỉ thí. Mới mấy giây dưới đài đã chạy lên một người tên Cao Mã Đại, Lý Tiểu Long dùng thốn kinh đánh người kia lùi lại mấy bước thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Sau đó giới võ thuật ở San Francisco đều thương lượng cử người đi giáo huấn gã Lý Tiểu Long không biết trời cao đất rộng này cho thật tốt. Thái Lý Phật phái Hoàng Trạch Dân đi luận võ với Lý Tiểu Long. Đại khái năm sáu người cùng đi tới võ quán Lý Tiểu Long, sau khi so võ xong cả San Francisco đều oanh động.

Tôn Vĩnh Nhân ở bên cạnh nghe xong rất hưng phấn, vừa gật đầu vừa nói: Tôi cực kỳ mê phim Lý Tiểu Long, công phu của hắn siêu cấp, àh! Chỉ tiếc là hắn mất sớm, bằng không nhất định còn có thể có nhiều bộ phim xuất sắc hơn nữa.

Lý Duy Tư nói tiếp: Đây chẳng qua cũng chỉ là một lời đồn, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm, bởi vì thời gian đã lâu rồi, có điều Lý Tiểu Long quả thật rất nổi danh ở San Francisco, hắn có đóng góp rất lớn trong việc phát triển võ thuật Trung Quốc, rất nhiều người ngoại quốc vừa nghe đến công phu Trung Quốc đều nói đến hắn đầu tiên.

Diệp Thiên Vân là lần đầu tiên nghe nói đến loại kỳ văn này, nhưng Tiết Quyền đạo hắn cũng không lạ mấy, bởi vì hắn cũng từng luyện qua một ít Vĩnh Xuân quyền, mà Tiết Quyền đạo là Lý Tiểu Long dùng Vĩnh Xuân quyền làm cơ sở, chọn lọc tinh hoa của các môn võ các nước khác trên thế giới, như Boxing, Karate, Tae Kwon Do, cũng dung hợp cả triết học phương Tây và Truông Quốc làm lý luận hướng dẫn cho công phu đó. Ý nghĩa của Tiết Quyền đạo chính là ngăn pháp quyền hoặc chặn đạo quyền của đối thủ, đáng tiếc Lý Tiểu Long vẫn chưa hoàn thiện môn công phu này đã mất, bằng không môn công phu này còn có thể tiếp tục phát triển nữa.

Có lẽ là do nghe quá nhập thần mà chỉ chốc lát đã tới cửa khách sạn, Tôn Vĩnh Nhân nhìn sơ qua khách sạn nói: Khách sạn xa hoa lớn thứ mười hai thế giới, lúc tới đây lần đầu tôi đã từng ở... Lỡ hắn còn chưa dứt mọi người đã trừng mắt nhìn hắn, hắn lập tức nói tiếp: Phía đối diện.

Diệp Thiên Vân và Lý Duy Tư theo phản xạ đều nhìn về phía đối diện, nhìn một lúc lâu vẫn không phát hiện được gì, Lý Duy Tư càng tò mò hỏi: Đối diện đều là cửa hàng, làm gì có khách sạn nào?

Tôn Vĩnh Nhân có chút xấu hổ nói: Tôi cũng không nói là ở khách sạn, nằm ở tầng ghế phía đối diện một đêm, cảm giác cũng không tệ lắm, vào buổi tối còn có thể nghe nhạc miễn phí. Nói xong chỉ tầng ghế xanh đối diện khách sạn, mà cạnh tầng ghế còn có rất nhiều nghệ nhân lang thang đàn hát ở đó.

Lý Duy Tư nghe xong còn lúng túng hơn hắn: Chuyện này, thỉnh thoảng ngủ ngoài trời cũng rất không tồi, đợi tới khi có thời gian tôi cũng thử một lần, có lẽ sẽ có cảm giác khác.

Diệp Thiên Vân đã được hắn hun đúc qua, đối với hành vi kỳ quái này của hắn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Mấy người đến tầng phòng Tổng Thống ở trên lầu, Tôn Vĩnh Nhân vừa vào nhà đã nhào tới ghế salon nói: Mặc dù ở trên tàu chuyển cũng không tệ, nhưng chung quy vẫn không an toàn như ở trên mặt đất, bây giờ có thể coi là hiểu rõ hàm nghĩa đến nơi đến chốn.

Lý Duy Tư nhìn phương diện bên trong có chút hâm mộ: Phòng Tổng thống xa hoa ở Văn hoá phương Đông có thể làm Tổng Thống chân chính cũng phải chùn bước, mỗi ngày trên một vạn đô la.

Diệp Thiên Vân không ngờ lại an bài một gian phòng tốt như vậy cho hắn, một ngày mà trên vạn đô la, tiền lương của mình thật quá ít so với số tiền này, phó tổn càng cao thì nhiệm vụ càng khó, hắn không khỏi hỏi Lý Duy Tư: Đoàn đại biểu các người lần này tới đàm phán với công ty nào thế?

Lý Duy Tư lắc đầu: Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, tôi cũng không có nhận thông báo của công ty, chuyện này phải được sau khi bọn họ tới đây rồi mới an bài, tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, trước kia đều là thông báo trước.

Trong lòng Diệp Thiên Vân có chút nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu, xem ra lần này Diêm Phong hẳn là có hoạt động lớn, bằng không bây giờ cũng sẽ không giữ bí mật như vậy.

Tôn Vĩnh Nhân cười hắc hắc nói: Hai ngày này chúng tôi vừa vặn không có việc gì, có thể đi xem đồng tính bên kia, thêm một chút kiến thức cũng tốt, có lẽ có thể học tập kỹ thuật gì mới.

Lý Duy Tư tựa hồ đã quen cách nói chuyện của hắn, khẽ mỉm cười nói: Các vị tới thật đúng lúc, hai ngày nữa là ngày lễ pháp định của đồng tính. Những nam nữ đồng tính đến từ khắp nơi trên thế giới đều tụ tập đến San Francisco chúc mừng ngày lễ của bọn họ, hoạt động chúc mừng bao gồm du hành, biểu diễn và party, nếu các người rảnh thì có thể đi xem, rất thú vị.

Tôn Vĩnh Nhân chỉ là tùy tiện nói ra không ngờ thật sự có hoạt động này, hắn hiếu kỳ hỏi: Hàng năm đều có ngày lễ đặc biệt này à?

Lý Duy Tư gật đầu nói: Hàng năm vào chủ nhật cuối tháng sáu, tính đến giờ đã cử hành được ba mươi mấy lần rồi.

Tôn Vĩnh Nhân xoa xoa tay nói: Vậy nhất định phải đi xem thử. Nói xong lại dùng tư thế quái dị ở trên ghế salon nói với Diệp Thiên Vân: Có thời gian nhất định phải đến thăm Harrison một chút, cái lão thần côn này thật ra cũng đáng yêu. (!!!!)

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: Ủ, ngày mai hoặc ngày mốt đi, lão đã cho tôi địa chỉ, đến lúc đó chúng ta có thể đến chỗ lão chơi một chút.

Lý Duy Tư giơ tay lên nhìn sơ qua đồng hồ nói: Vậy các người trước tiên nghỉ ngơi ở đây nha, vừa mới xuống tàu nhất định rất mệt, nếu có chuyện gì hoặc muốn đi ra ngoài thì có thể gọi điện, tôi ở sát bên.

Diệp Thiên Vân nghe xong gật đầu nói: Vậy làm phiền anh rồi.

Lý Duy Tư nói xong thì đi ngay, Tôn Vĩnh Nhân liền hỏi: Lần này chúng ta có công việc gì à?

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu nói: Anh cứ ở đây là được, tôi có một số việc muốn làm một mình.

Tôn Vĩnh Nhân vừa nghe lập tức đứng dậy nói: Tôi cũng coi như quen thuộc với nơi này, ở thời khắc quan trọng còn có thể giúp được chút gì đó.

120. Chương 120: Cuộc Sống Về Đêm

Diệp Thiên Vân không thèm để ý tới hắn, mà mở cửa phòng nhìn một chút, phía dưới cửa sổ là biển rộng, cách bờ biển khoảng mười mét, là chỗ tốt của quan hải. Từ gian phòng quan sát cảnh sắc bên ngoài, cảnh biển rộng xanh thẳm, bãi cát trắng mỹ lệ đều thu hết vào tầm mắt. Trong phòng các thiết bị như điều hoà, máy tính, ti vi đều vô cùng đầy đủ.

Hắn đang đánh giá hoàn cảnh, Tôn Vĩnh Nhân nói: “Mấy ngày nay ngắm biển có hơi ngán, trên tàu chuyển cả ngày cũng lui tới chỉ có thể thấy những cảnh này”. Nói xong mở mạng online trên máy tính.

Chuyện tàu chuyển bị cướp có thể đã truyền ra lâu rồi, Diệp Thiên Vân dùng điện thoại của khách sạn gọi cho Vương Vĩnh Cường, vừa mới nói máy Vương Vĩnh Cường đã nói vội: “Là Thiên Vân à? Các cậu không có việc gì chứ?”

Xem ra bọn họ rất lo lắng, Diệp Thiên Vân nói: “Yên tâm đi, anh Vương, hai chúng tôi vẫn rất tốt”.

Vương Vĩnh Cường tựa hồ thở nhẹ ra, đoán chừng là đang nói mấy câu với Tôn Minh Vũ ở đầu dây bên kia rồi mới nói tiếp: “Chuyện hải tặc đã sớm truyền vào trong nước, tôi và anh Tôn của người cũng chờ đã chờ vài ngày rồi, không ngờ các người lại gặp phải loại chuyện này”.

Diệp Thiên Vân an ủi hẳn nói: “Đây đều do tôi không kịp báo bình an, Tôn Vĩnh Nhân đang xem ti vi, để hẳn nghe điện thoại nha”.

Lỗi tai Tôn Vĩnh Nhân đã sớm dựng thẳng, vừa nghe Diệp Thiên Vân nói những lời này, hẳn lập tức rời khỏi giường tiếp điện thoại hàn huyên với Tôn Minh Vũ.

Phụ tử tình thâm, Tôn Vĩnh Nhân bình thường hi hi ha ha, nhưng lúc nói chuyện với cha hẳn lại rất nghiêm túc, hàn huyên khoảng hơn mười phút, mới đưa điện thoại lại cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân vừa nhận lấy liền truyền đến giọng nói của Tôn Minh Vũ: “Thiên Vân à, lần này phải cảm ơn cậu, Vĩnh Nhân ở cùng cậu tôi rất yên tâm, tôi bảo hẳn nên học tập cậu nhiều, ít nhất có thể làm tôi tạm thời yên tâm một chút”.

Diệp Thiên Vân nhanh chóng đáp lại: “Vĩnh Nhân đã thành thực hơn nhiều, tôi tin hẳn sau khi trở về nhất định sẽ có thay đổi rất lớn”.

Tôn Minh Vũ nghe xong rất cao hứng nói: “Đúng vậy, tôi cứ cảm thấy kì quái, hôm nay rõ ràng là lần đầu tiên quan tâm đến chuyện của công ty, xem ra cậu là một lão sư hợp cách!”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng có chút xấu hổ, Tôn Vĩnh Nhân dù sao cũng tốt nghiệp đại học MIT, hẳn không phải không hiểu mà là vì không có cảm giác trách nhiệm, bởi vậy mới nói: “Hắn chẳng qua là cần thời gian mà thôi, để hẳn đi ra ngoài một mình có lợi rất lớn”.

Nói chuyện một hồi, ở đầu dây bên kia lại biến thành Vương Vĩnh Cường, Diệp Thiên Vân liền hỏi: “Anh Vương, gần đây vô quán như thế nào? Có người đến gây chuyện hay không?”

Ở bên kia Vương Vĩnh Cường trầm mặc một hồi rồi mới lên tiếng: “Có mấy người đến tìm cậu, nhưng cũng không gây sự, tôi thấy vấn đề cũng không quá lớn, nghe Thạch Thanh Sơn nói tổng cộng có ba lượt người đến đây, có Hình Ý Môn, Trạch Cước Môn còn có Võ Đang nữa, bọn họ đều đến tìm cậu, tôi thấy cậu hay là nên ở đó lâu một chút thì hơn!”

Diệp Thiên Vân đã đoán trước tới tìm mình là Trạch Cước Môn và Hình Ý Môn, nhưng lại không ngờ Võ Đang cũng có tới, nghĩ đến đây hẳn nói: “Tôi cũng định ở đây một thời gian, tạm thời sẽ không về”.

Vương Vĩnh Cường thở dài nói: “Chuyện Tôn Vĩnh Nhân anh Vương xin nhờ cậu, chuyện bên này cứ giao cho tôi, cậu cứ an tâm nghỉ ngơi ở bên kia đi!”

Diệp Thiên Vân cúp điện thoại cười nói với Tôn Vĩnh Nhân: “Anh định tiếp quản công ty của cha anh à?”

Tôn Vĩnh Nhân ôm đầu nói: “Lần trước nói chuyện với cậu xong tôi đã suy nghĩ mấy ngày, chuyện này sớm muộn gì cũng trốn không thoát, không bằng sớm làm quen một chút, như vậy sẽ có chút trợ giúp cho sau này. Thật ra tôi cảm thấy cậu rất may mắn, bởi vì hứng thú của cậu hoàn toàn giống việc cậu muốn làm, nhưng tôi cũng rất bội phục cậu, hứng thú chỉ là nhất thời, nhưng cậu lúc nào cũng lấy nó làm mục tiêu để cố gắng”.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Thật ra hứng thú có thể từ từ bồi dưỡng, bây giờ anh vừa vặn không có mục tiêu gì cả, không ngại thì thử xem, có lẽ có thể phát hiện niềm vui thú ở trong đó, đến lúc đó cho dù anh muốn buông bỏ cũng không có khả năng”.

Tôn Vĩnh Nhân “ừ một tiếng, lại nằm xuống giường nói: ”Đúng thật, tôi đã quá lo lắng rồi”.

Diệp Thiên Vân nghe hẳn nói một quanh co một hồi lại trở về điểm xuất phát, có cảm giác mình đã mất công, hai mắt nhìn hẳn bất đắc dĩ nói: “Tôi đi luyện công phu một lát”. Nói xong cũng vào phòng ngủ.

Những ngày này Diệp Thiên Vân chẳng gián đoạn luyện nội công lúc nào cả, mỗi ngày hẳn đều luyện Kim Chung Trảo từ ba đến bốn tiếng, mặc dù thời gian ít hơn trước kia một chút, nhưng lại có thu hoạch không nhỏ, nội công quan trọng nhất là kiên trì, một ngày không luyện thì sẽ sút kém rất nhiều, mặc dù nó cũng tự động vận hành, nhưng nếu so với tự giác tập luyện thì có tác dụng ít hơn rất nhiều.

Hắn ngồi trên giường bắt đầu tiến hành chu thiên tuần hoàn, nguyên lý nội công chính là khơi thông huyết vị và kinh lạc trong cơ thể. Người phương Tây phần lớn không tin những chuyện này, bởi vì theo giải phẫu học cơ thể thì không thể giải thích được, thật ra sự tồn tại của huyết vị và kinh lạc là chính xác không thể nghi ngờ.

Trong Yoga Ấn Độ cũng có loại lý luận giống huyết vị, Yoga cho rằng trên cột sống của người có 14 điểm chứa nguồn sinh lực, luyện Yoga sẽ kích thích 14 điểm chứa nguồn sinh lực này, do đó đạt tới công hiệu cường thân. Lý luận huyết vị Trung Quốc càng kỹ càng hơn, huyết vị không chỉ tồn tại ở cột sống, mà còn tồn tại ở các bộ phận khác trong cơ thể. Mà kinh lạc có tác dụng giống như cương lĩnh, lại thông qua khí kỳ kinh bát mạch nối liền huyết vị cơ thể, đây là nội công.

Đại khái qua năm giờ, Diệp Thiên Vân thu công đứng lên, cảm giác lại tăng trưởng không nhỏ. Thật ra rất nhiều công phu đều giống nhau, người càng nóng vội thì nó tăng trưởng càng chậm, chỉ khi người luyện tập tâm bình khí hoà mới có thể có thu hoạch, còn một đặc điểm nữa là một thời gian dài sẽ không đề cao, nhưng một khi đề cao thì tiến bộ lại phi thường lớn.

Hoạt động thể dục thể thao phần lớn cũng như vậy, rất nhiều vận động viên phải tiến hành huấn luyện vào mùa đông, nhưng suốt cả mùa đông thành tích lại không đề cao được bao nhiêu, nhưng đến mùa xuân năm sau, thành tích sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối, tàu chuyển sau khi tới San Francisco vẫn còn là buổi sáng, mà bây giờ đã là buổi tối.

Tôn Vĩnh Nhân thấy hắn từ trong phòng đi ra, liền từ ghế salon đứng dậy nói: “Buổi trưa tôi vốn muốn gọi cậu ăn cơm, nhưng sau đó lại không dám gõ cửa, sợ làm phiền cậu, cho nên để lại vài món cho cậu”.

Diệp Thiên Vân cảm thấy có hơi đói, cũng không nói chuyện mà ngồi xuống bắt đầu ăn, mặc dù đang ở nước Mỹ, nhưng hai người lại không thích ăn món Tây lắm, lúc đi xa thường đặc biệt thích ăn món ở quê hương.

Tôn Vĩnh Nhân lẩm bẩm: “Cậu chẳng khác gì quỷ chết đói, những món này gộp lại có thể tới một kg, nhanh như vậy đã thấy đầy”.

Diệp Thiên Vân lau miệng nói: “Hương vị cũng không tệ lắm, buổi tối chúng ta có hoạt động gì à?”

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong hai mắt sáng rực, bình thường quyền quyết định cũng không ở trong tay hắn, xem ra hôm nay tâm tình của Diệp Thiên Vân không tệ, liền nói: “Chúng ta đi quán bar chơi đi, coi thử cuộc sống về đêm ở San Francisco như thế nào?”

121. Chương 121: Đường Cái Santa Monica

Hai người đi dạo trên con phố này, thưởng thức phong cảnh mỹ lệ nhất San Francisco, Tôn Vĩnh Nhân cười nịnh nọt nói: Tôi đã từng tới một lần, rất quen thuộc con phố này, tuyệt đối sẽ không lạc đường, thậm chí tôi có thể làm người dẫn đường cho cậu nữa.

Diệp Thiên Vân bán tín bán nghi, lời của hắn chỉ chính xác có một nửa, gật đầu nói: Nếu tí nữa anh không tìm thấy đường về, vậy ngày mai anh có thể đặt vé máy bay được rồi.

Vừa rồi Tôn Vĩnh Nhân yêu cầu nửa ngày mới ra ngoài, nguyên nhân chủ yếu là gọi cho Lý Duy Tư không ai bắt máy, chắc có thể là vì đã tan tầm. Theo ý của Diệp Thiên Vân là định ngày mai ra ngoài dạo chơi. Nhưng Tôn Vĩnh Nhân lại không đợi kịp, bởi vậy hắn cam đoan mười lần xong Diệp Thiên Vân mới ra ngoài với hắn.

Hai người đi một lúc, thấy không ít người Châu Á, còn có người da đen, người Châu Mỹ La tinh da nâu, đương nhiên cũng không thiếu người da trắng, giống như một đám hoa sắc thái sắc sỡ, tràn ngập ở xung quanh. Phần lớn người da trắng đều đi vội vã. Những người da đen kia đa số là thanh niên, dạo ở trên phố, tùm về phía người đi đường chào những hàng rẻ như pin, dao cạo râu, các loại đồ chơi, cực kỳ giống lưu manh đầu đường Quảng Châu.

Đang đi Tôn Vĩnh Nhân đột nhiên dừng lại, sờ sờ đầu nói: Chúng ta hỏi đường trước, khẳng định sẽ không lạc đường. Nói xong liền đi về phía hai người Châu Á cạnh đó.

Người Châu Á ở trên phố đi dạo, phần lớn là đã lớn tuổi. Tôn Vĩnh Nhân tiến lên hỏi đường, đi về phía hai cụ bà, khiến người ta kinh hỉ chính là các cụ rõ ràng dùng tiếng Trung trả lời, không chỉ đường mà còn cùng đi tới quảng trường với hai người, vừa đi vừa nói chuyện. Hóa ra các cụ đều là lão Hoa kiều đã ở đây hơn mười năm, không ngừng hỏi về tình hình bây giờ ở trong nước, mãi cho đến khi đưa tới nơi, mới vui vẻ mà nói lời từ biệt.

Diệp Thiên Vân rốt cuộc cũng đã hiểu ý hẩn nói tuyệt đối sẽ không lạc đường, phố hoa San Francisco khắp nơi đều là người Châu Á, hơn nữa người Trung Quốc cũng không ít, bọn họ rất sẵn lòng nói chuyện phiếm với du khách đồng hương, tiện thể nghe tin tức mới, có lẽ là vì có cùng huyết mạch, những người đồng hương này phiêu bạt bên ngoài nên nhiệt tình dị thường, hơn nữa lại rất hiếu khách.

Cuối cùng cũng đã tới đường cái Santa Monica theo như lời Tôn Vĩnh Nhân, nơi này là một con đường rất dài dành riêng cho người đi bộ, cảnh buổi tối vô cùng đẹp, phần lớn đều là nhà hàng và quán bar, thoát nhìn rất có loại khí tức hừ nhàn, đặc biệt là rất nhiều nghệ nhân đứng biểu diễn ở bên đường, nhưng lại rất có rất nhiều du khách vây quanh xem, loại cảm giác này khiến người ta cảm thấy vô cùng an nhàn, có lẽ đây chính là chỗ thu hút của San Francisco.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn người xung quanh nói: Lần trước tôi đến San Francisco, cũng là vì không tới đây nên cảm thấy rất đáng tiếc, bây giờ rốt cuộc cũng thỏa tâm nguyện.

Rất nhiều du khách theo điệu nhạc của những điệu nhạc của những nghệ nhân này mà nhẹ nhàng đong đưa, Tôn Vĩnh Nhân cũng vào đó nhảy, nhưng Diệp Thiên Vân nhìn hẩn đang khiêu vũ nhưng cuối cùng vô luận như thế nào cũng cảm giác giống như một con khỉ đang nhảy tưng tưng.

Diệp Thiên Vân có chút buồn cười, bầu không khí ở đây rất nhẹ nhàng, khiến người ta cảm thấy rất khoan khoái có điều bảo hẩn đi khiêu vũ, hẩn vẫn không làm được.

Tôn Vĩnh Nhân chỉ đạo hẩn nói: Thả lỏng một chút, bây giờ không phải đang tập luyện, thân thể của cậu có hơi khẩn trương đó.

Diệp Thiên Vân cực kỳ không thức ứng được với loại động tác nhịp nhàng này, do tập luyện, động tác của hẩn lúc nào cũng phát huy thực lực của bản thân, bởi vậy cho dù hẩn nhảy như thế nào cũng đều khác biệt với người xung quanh, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người hẩn, xem hẩn giống như khỉ.

Diệp Thiên Vân nhảy theo mọi người một lúc rồi dứt khoát dừng lại, khiêu vũ cũng không phải là môn hẩn am hiểu, hẩn tiến lên cầm ghita lên, sau đó đánh bài “Khách sạn California” của ban nhạc Điều Hâu, sau đó mấy gã nghệ sĩ đệm nhạc cho hẩn.

Tôn Vĩnh Nhân lúc đầu còn muốn cười hẩn, có điều khi tiếng ghita vang lên, miệng hẩn càng mở to, giống như ăn trứng đà điểu, hoàn toàn đơ ra, hẩn căn bản không ngờ tới Diệp Thiên Vân còn có món nghề này.

Diệp Thiên Vân mặc dù không biết khiêu vũ, nhưng món ghita của hẩn lại rất xịn, nhất là sau khi nội công có chút sở thành, tốc độ hai tay rất nhanh mà lại tự nhiên trôi chảy, hẩn có thể tái hiện toàn bộ động tác tay của cả ca khúc ở trong đầu, bởi vậy khúc nhạc dạo “Khách sạn California” được hẩn đánh vô cùng hoàn mỹ rất nhiều người đang khiêu vũ đều ngừng lại nghe tiếng đàn của hẩn.

Âm thanh thuần khiết, trình độ ghita cực giỏi, tiếng đàn vừa dứt, rất nhiều người đều hoan hô ủng hộ, ngay cả mấy tay chơi nhạc cũng giơ ngón cái khen ngợi.

Tôn Vĩnh Nhân mở to hai mắt nói: ***! Lại bị chấn trụ, cậu còn có thủ đoạn này, tôi muốn học chiêu này để sau này tán gái được thuận lợi, nhất định sẽ sinh ra hiệu quả chấn động, không ngờ bên cạnh hóa ra là cao nhân, thật sự là thất kính! Nói xong ôm quyền, làm vẻ sùng bái.

Diệp Thiên Vân sau khi đi ra khỏi đám người với hẩn mới lên tiếng: Thật ra trước kia tôi muốn học piano, nhưng trong nhà không có điều kiện, cha của tôi sau khi biết đã đưa cho tôi một cây ghita, lúc nghỉ thì cứ đánh.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong có chút nhục chí nói: Nhà của tôi có piano, ghita, có cả violon, mẹ nó tôi sao lại không giống cậu nhỉ! Nói xong lại có chút tò mò: Nhìn cậu rõ ràng không giống lần đầu biểu diễn, quá tự nhiên.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: Tôi ưa đi dây đi đó, có đôi khi lại vác theo ghita, lúc có hứng thú thì tìm một chỗ đánh một lúc, điều này có thể khiến tâm trạng tôi tốt hơn nhiều.

Tôn Vĩnh Nhân gật gù đầu ngẩng nhìn về phía trước nói: Quán bar tôi muốn đi ở chỗ này, đây chính là do một người bạn tốt của tôi giới thiệu.

122. Chương 122: Quán Bar Axe

Tôn Vĩnh Nhân búng tay một cái cười nói: “Bạn của tôi gửi cho tôi một tấm hình, trên đó ký hiệu màu đỏ, nhất định không sai đâu”.

Diệp Thiên Vân nghe xong mới cẩn thận nhìn xuống, trước cửa có hai thùng gỗ lớn, hai cánh cửa cùng là phồng theo loại gỗ Tây Bộ, trước cửa cũng không có đèn, nếu không phải trước và sau quán còn có chút ánh sáng, căn bản là không thấy chữ trên đó. Nếu chỗ này mà hấp dẫn người khác, vậy nhất định bên trong sẽ không giống mặt ngoài.

Tôn Vĩnh Nhân cười nham nhở nói: “Cậu có nghĩ nát óc cũng sẽ không ngờ, người bạn kia của tôi buôn bán ở chợ đêm, lúc trước là bạn học của tôi, tin tức của hắn vô cùng nhạy”.

Diệp Thiên Vân đầu ong ong một hồi, tốt nghiệp MIT lại buôn bán ở chợ đêm, chỉ cần là người bình thường thì sẽ không làm thế, vứt bỏ tiền đồ tốt, làm loại buôn bán không đen không trắng, xem ra thật đúng là hạng người nào thì kết bạn với hạng người đó.

Tôn Vĩnh Nhân lại khoe khoang: “Thật ra bạn của tôi trải khắp toàn cầu. Từ Nam cực tới Bắc cực, chỉ cần là chỗ có người thì có bạn của tôi”. Gã nói một lúc thì lạc đề, thế mà bản thân vẫn không hề biết.

Diệp Thiên Vân hoàn toàn miễn dịch với những lời bốc mùi này, ngắt lời gã nói: “Đây là chỗ nào?”

Tôn Vĩnh Nhân sững sốt một chút, mới kịp phản ứng nói: “Đây là quán bar nổi tiếng nhất ở nước Mỹ, là tin tức chính xác một trăm phần trăm”. Nói xong cũng dùng ánh mắt hiếu kỳ quan sát quán bar nhỏ đến không ngờ.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Thiên Vân chính là đã tới chỗ không nên tới, Tôn Vĩnh Nhân quả nhiên danh bất hư truyền, loại quần thể dong binh đặc biệt này không kém võ giả bao nhiêu, đều có quy tắc riêng của mình, tùy tiện xông vào nhất định không thể ăn quả ngọt, liền nói: “Tôi nghĩ anh nên lo đến hậu quả đi, chúng ta vốn không cùng một thế giới với họ, nếu cùng xuất hiện như vậy, sau này có lẽ sẽ càng có thêm nhiều chuyện phiền phức”.

Tôn Vĩnh Nhân kéo bả vai Diệp Thiên Vân lớn mật nói: “Mặc dù có lúc tôi rất ngu ngốc, nhưng vẫn có cân nhắc về những chuyện này, hơn nữa tôi còn có tín vật của hắn, hắn ngày nào cũng liên hệ với những người này, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu, hơn nữa quen thêm một vài người cũng sẽ có chỗ tốt”. Nói xong lấy một cái nhả ra quơ quơ.

Diệp Thiên Vân thấy gã hạ quyết tâm, cũng không phản đối, cho dù là ai đi nữa đều sinh hiếu kỳ đối với những thứ mới lạ, hơn nữa có thể mở rộng tầm mắt, coi như là ngắm cảnh vậy, hắn gật đầu nói: “Được rồi, anh cứ quyết định!”

Tôn Vĩnh Nhân nở nụ cười giống như đã được ý đồ nói: “Vậy mới được chứ, ở đây cũng chỉ là một điểm tụ họp mà thôi, chúng ta vào trong uống chút gì đó, cũng không có ảnh hưởng gì”.

Hai người đi vào quán bar tên AXE, vừa vào cửa liền thấy có hai người đứng ở cửa, bọn họ đều mặc đồ Tây, cực kỳ giống vệ sĩ chính quy, có một gã trong đó đưa tay cản lại nói: “Nơi này là quán tư nhân, không chào đón người ngoài, mời các anh rời đi!”

Tôn Vĩnh Nhân lấy nhả ra nói: “Bạn tôi bảo tôi đến đây, hắn nói các người sẽ cho qua”.

Người nọ nhận nhần nhìn sơ, sau đó liếc nhìn người kia một cái nói: “Bạn của George, được rồi, các người có thể vào”. Nói xong hai người ngược lại tiến một bước, cản đường đi.

Tôn Vĩnh Nhân thấy thế liền hỏi: “Không cho vào à?” Gã kia cười cười nói: “Đây là quy củ, cần khám xét sơ các người, vào trong này không thể mang vũ khí”.

Tôn Vĩnh Nhân và Diệp Thiên Vân nghe xong rất phối hợp, cần phải biết bọn họ dù sao cũng không phải dong binh, hơn nữa cũng không có vũ khí gì cả.

Hai người kiểm tra từ trên xuống dưới một lần rồi mới gật đầu nói: “Có thể vào rồi, các người là lần đầu tiên vào thì không nên gây chuyện, nếu có người khiêu khích cũng không cần để ý đến bọn họ, nếu muốn giải quyết mời ra ngoài tự xử lý, chúng tôi sẽ không can thiệp”. Nói xong cũng nhường đường.

Hai người một trước một sau đi vào, người bên trong cũng không ít, đèn có hơi lờ mờ, nhưng lại có nữ nhân múa thoát y trên đài, mặc nội y trong suốt, tựa hồ còn mê người hơn không mặc, ánh mắt phóng điện khắp bốn phía, bộ dạng lẳng lơ, khiến người ta không khỏi sinh ra dục vọng nguyên thủy.

Nếu không phải biết rõ nội tình, thì không ai ngờ trong đại đô thị phồn hoa lại giấu chỗ như vậy, bên ngoài thoạt nhìn tương phản rất lớn với bên trong, khiến người ta trong lúc nhất thời thật khó thích ứng.

Tôn Vĩnh Nhân gọi cốc bia dùng rồi nói với Diệp Thiên Vân: “Ở đây cũng chỉ là một tụ điểm thôi, nước Mỹ rất ưa tạo chủ nghĩa hình thức, rõ ràng có tồn tại mà lại giả bộ không tồn tại, rõ ràng cho phép rồi mà lại không cho ra ngoài ánh sáng, tôi nghe George nói qua nước Pháp mới là thiên đường chân chính của dong binh.

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng nhẹ gật đầu đồng ý, điều này càng khiến Tôn Vĩnh Nhân có chút cảm giác tri kỷ, tiếp tục thao thao bất tuyệt nói: “Lính đánh thuê ở nước Mỹ đổi thành một cái tên cực kỳ nhân quyền, ”Công ty quân sự tư nhân“, ”Công ty buôn bán uy tín“, thật ra đều *** là trò cười, chuyện này toàn thế giới đều biết”. Nói xong uống một hớp bia, sau đó nhìn về phía vũ nữ trên đài.

Diệp Thiên Vân không thích uống bia, bởi vì lúc nhỏ nghe người ta nói bia giống nước tiểu của mèo, cho nên hắn gọi ly nước trái cây, cũng uống một ngụm nhìn người xung quanh nói: “Tôi thấy trong này và bên ngoài cũng không có gì khác cả, chỉ có điều là náo nhiệt hơn chút thôi”. Người nơi này đều tụ tập thành từng đám, ít thì năm ba người, nhiều thì mười người, hơn nữa hầu hết mọi người đang nói chuyện phiếm.

Bên cạnh một gã da đen cười cười với Diệp Thiên Vân, nói: “Trò hay vẫn chưa bắt đầu, vừa nhìn đã biết các anh mới tới rồi”.

Diệp Thiên Vân nghe xong liền cả kinh, hắn và Tôn Vĩnh Nhân đều là trao đổi bằng tiếng Trung, không ngờ người ngoại quốc bên cạnh cũng hiểu được, xem ra phải cẩn thận một chút, hắn mặt ngoài bất động thanh sắc cười nói: “Ha ha, không ngờ anh cũng biết tiếng Trung”.

Gã da đen này cười lộ hàm răng trắng bóc nói: “Không cần ngạc nhiên, phần lớn mọi người trong này đều hiểu hơn ba thứ tiếng, tôi học một thứ ngôn ngữ còn đỡ hơn là không có gì làm, bởi vì các người ở đây rất ít có nhiệm vụ gì”.

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười nói: “Anh nói tiếng Trung rất tốt, rất trôi chảy!”

Gã da đen nghe xong lơ đãng nói: “Lần trước tôi đi du lịch ở Trung Quốc, có người ở cạnh tôi nói nhỏ với bạn hắn: Cậu xem răng hắn trắng chưa kìa! Tôi nói tôi dùng kem đánh răng hiệu tiểu bạch thảo, bọn họ đều bị tôi chấn kinh”.

Tôn Vĩnh Nhân hoàn hồn nghe nói thế lập tức đỏ mặt hỏi, nói: “Anh mua ở đâu?”

Gã da đen này nhìn gã một lúc đang muốn nói, đột nhiên một gã đàn ông lên chỗ nhảy thoát y, cầm Microphone hô: “Hôm nay trò chơi của chúng ta chính là vật tay, anh bạn nào thắng có thể được một vạn đô la và thơm môi của tiểu thư Crystal một cái!” Toàn trường lập tức hoan hô, thậm chí ngay cả gã da đen cũng không kìm lòng được là huyết huyết.

123. Chương 123: Đại Nhân Vật

Người da đen huyết sáo xong, lại lấy ngón tay dính đầy nước miếng từ trong miệng ra, vươn tay ra nói với Tôn Vĩnh Nhân: Tôi là Lyons thuộc EO, rất hân hạnh được biết anh.

Tôn Vĩnh Nhân vừa rồi đang hỏi hấn kem đánh răng tiểu bạch thổ mua ở đâu, ai dè Lyons lại có động tác mắc ói như vậy, đành nhắm tịt mắt vươn tay nói: Tôi cũng rất hân hạnh được biết anh, tôi là Tôn Vĩnh Nhân, thuộc XO.

Lyons nhìn nét mặt của hấn thì cười cười, sau đó thu tay về chùi chùi, sau đó mới bắt tay nói: Ngại quá, chúng tôi ở vùng hoang dã cũng không chú ý những chuyện này, trong lúc nhất thời quên mất đang ở đâu. Nói xong lại có chút nghi ngờ nói: XO? Là tổ chức nào? Gần đây chưa nghe nói qua có công ty nào mới thành lập.

(kem hiệu tiểu bạch thổ ??? là gì nhỉ playboy à ?)

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười nói: Hấn đang nói giỡn với anh thôi, hai chúng tôi chẳng qua là du khách tới đây nhìn thử thôi. Nói xong lại uống chút nước trái cây.

Tôn Vĩnh Nhân hỏi có chút khôi hài: EO là chỗ nào? Tôi là lần đầu tiên được nghe, rất giống XO.

Lyons cũng không để ý đến trò đùa này, uống một ngụm bia thản nhiên nói: Trên thế giới tư doanh vũ trang quy mô lớn nhất là công ty đánh thuê EO ở Nam Phi, chính là công ty của tôi, phần lớn người đến từ Nam Phi, Bắc Mỹ, Châu Âu, New Zealand và Australia, thì nguồn cung cấp lính chủ yếu đến từ Nam Phi và Namibia, có được binh lực dự trữ mấy ngàn người, tất cả đều là quân nhân xuất ngũ sau khi đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong thần sắc hưng phấn, đại khái là lần đầu tiên thấy dong binh chân thật, sắc mặt có chút đỏ lên nói: Tôi rất hâm mộ các người, lúc có nhiệm vụ nhất định là rất kích thích nha!

Lyons nhìn hấn khinh thường một cái, thản nhiên: Anh nếu là một dong binh, vậy anh tuyệt đối sẽ không nói như thế, phương thức huấn luyện của chúng tôi vô cùng tàn khốc, nhục nhã, khủng bố, thống khổ, cơ hồ đều đã ném thử hết, một người không tuột mấy lớp da, đừng hòng trở thành lính đánh thuê hợp cách. Sau khi trở thành dong binh chuyện đối diện đầu tiên chính là tử vong. Ngữ khí của hấn có chút tang thương, cũng có mấy phần bất đắc dĩ.

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng đồng ý loại quan điểm này, chỉ cần là ngành sản xuất có quan hệ với chiến trường, trên cơ bản sẽ sống không khá giả, dong binh nghe thì rất oai phong, nhưng e rằng qua một lần nhiệm vụ sẽ trở thành vong hồn dưới đất lạnh, bởi vậy hấn không nói về đề tài này, bởi vì nhìn Lyons cũng không muốn nói về những chuyện này, cho nên nói lảng sang chuyện khác: Hoạt động hôm nay rất thú vị à ?

Lyons hiển nhiên bị động đến hứng thú, hai mắt nhìn Diệp Thiên Vân rồi mới lên tiếng: Rất tuyệt, môi thơm của tiểu thư Crystal, tí nữa tôi cũng phải thử xem, rất đáng để mạo hiểm.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn mặt mà nói chuyện, cười hì hì nói: Tí nữa tôi cũng lên thử với bọn họ xem, có lẽ sẽ thần được một vạn đô la. Nói xong còn chủ động cho thấy cơ bắp trên cánh tay.

Lyons nhìn sơ hấn trước rồi nói: Loại người nhỏ con như anh mà cũng muốn thắng à? Anh nhìn xung quanh thử coi đều là hạng người nào, nếu anh có thể thắng vậy cá nhân tôi sẽ cho anh thêm một vạn đô la.

Diệp Thiên Vân nghe xong mới đánh giá cẩn thận người xung quanh, quả nhiên đại đa số đều thân thể cường tráng, chỉ có điều đại bộ phận đều là người da trắng, người da vàng rất ít, tựa hồ chỉ có một hai người.

Khoảng năm phút sau, ở trên đài khiêng ra một cái bàn sắt, thoát nhìn vô cùng nặng, bốn người dõn lên đều cố gắng hết sức, hơn nữa lúc đặt lên đất phát ra tiếng vang rất trầm muộn, sau đó lại có người lấy ra hai cái ghế tựa, thoát nhìn cực kỳ kiêu cách.

Người da trắng vừa mới chủ trì lúc nãy rất hào hứng nói: Mỗi tuần chúng ta đều tổ chức hoạt động, hôm nay là lúc độ sức của đàn ông, lực lượng tuyệt đối, người thắng có tiền thưởng một vạn đô la, còn có môi

thơm của tiểu thư xinh đẹp, các người còn chờ cái gì nữa? Hắn vừa nói xong dưới đài đều hô to “Crystal”, thanh âm mỗi lúc một lớn, trong lúc nhất thời bầu không khí ở quán bar lại đạt đến đỉnh điểm.

Tôn Vĩnh Nhân hỏi Lyons: Người anh em, Crystal là ai? Thoạt nhìn tựa hồ mọi người đều biết rõ?

Lyons đang trong ý dâm, thật lâu mới khôi phục lại, hai mắt nóng rực nói: Trên thế giới nữ dong binh này là xinh đẹp nhất, đối với loại nam nhân thường xuyên tắm máu, có một loại hấp dẫn chí mạng.

Hắn vừa nói xong liền có một cô gái Châu Âu còn trẻ hơn nữa xinh đẹp dị thường đi lên đài, một đôi giày cao gót bầy tặc, bắp đùi thon dài tròn trịa, còn cả bộ váy như ẩn như hiện, khiến người ta rõ ràng có cảm giác có thể thấy nhưng lại hết lần này tới lần khác nhìn không thấy, trên người mặc áo may ô đeo thắt lưng màu lục của quân đội, cả người lộ ra vẻ cực kỳ hài hoà, có loại mỹ cảm không giống người thường, trên cánh tay trắng mịn có sạm một con bò cạp màu đỏ, khiến người ta có cảm giác hoang dại.

Tôn Vĩnh Nhân sau khi thấy nàng nước miếng chảy ròng ròng nói: Lát nữa dù gì đi nữa cũng phải thử một chút, bằng không sẽ chết không nhắm mắt!

Diệp Thiên Vân thì có thể nhìn ra thân thể cô gái này vô cùng linh hoạt, hơn nữa có tính công kích rất mạnh (ko biết là thằng tác giả muốn nói đến dùng lực công kích vật lý hay là lực công kích của body nhỉ??? =))) bởi vậy hắn chậm rãi nói: Nàng nhất định rất nổi tiếng! (câu nói ngu học nhất trong ngày, ở trên nói là ai cũng biết nàng, giờ thêm 1 câu này nữa :)))

Lyons không tự giác được mà gật đầu nói: Đương nhiên rồi, nàng là con gái Pháp chính tông, hơn nữa chức nghiệp trong công ty dự trữ quân nhân ở nước Mỹ là sĩ quan chỉ huy, người cũng xinh đẹp, chẳng qua là một cánh hoa hồng có gai, chỉ có thể xem không thể sờ.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong có chút bất mãn nói: Chỉ là một cô gái mà thôi, còn sợ nàng có thể lật trời sao?

Lyons cười lạnh nói: Người nàng giết tính ra đã có ba vị, hơn nữa đại bộ phận đều là dong binh, lợi hại hay không anh cứ lên thử thì biết.

Trận đấu trên đài đã bắt đầu, rất nhiều người đều vây quanh ở dưới đài xem náo nhiệt, cô gái Crystal kia tựa hồ cũng cảm thấy rất hứng thú mà đứng một bên quan sát, độ sức giữa đàn ông với đàn ông thật ra có thể khiến phụ nữ sinh hứng thú nhất.

Tôn Vĩnh Nhân giống như một cơn lốc lên đài, điều này khiến Diệp Thiên Vân trợn mắt há mồm, thật không ngờ hắn lại có thể có tốc độ này.

La hét đứng xem thì rất nhiều, nhưng thật ra chính thức lên đài có rất ít người, cũng chỉ có mười mấy người, nhưng bọn họ phần lớn đều có khí lực cường hãn.

Tôn Vĩnh Nhân đứng đợi chừng năm sáu phút mới ngồi xuống trước cái bàn kia, sau đó bắt đầu tiến hành hoạt động làm nóng người, năng lực không hề nổi trội nhưng hoạt động chuẩn bị lại chuyên nghiệp mười phần, vừa cổ tay vừa cánh tay, hoạt động xong hắn lại nhìn cô gái Crystal tràn ngập mị lực kia, sau đó dùng giọng Pháp nhẹ nhàng nói: Tôi biết rõ người em tìm chính là tôi.

Những lời này vừa nói ra, toàn trường cười ầm ầm, thiên đường của các dong binh là ở nước Pháp, những người này hoặc nhiều hoặc ít đều hiểu một chút tiếng Pháp, bởi vậy dưới đài ơng ơng lên.

Diệp Thiên Vân nghe không hiểu, nhưng dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra Tôn Vĩnh Nhân nói cái gì, cho nên hắn nhìn Lyons bên cạnh nói: Anh sao không lên chứ?

Lyons uống một ngụm hết sạch cốc bia, liếm liếm môi nói: Người phía trước chẳng qua chỉ là đồ nhắm mà thôi, đại nhân vật đương nhiên phải ở lúc cuối mới xuất hiện.

124. Chương 124: Chủng Tộc Khác Biệt

Lyons nhìn trên đài, cười nói với Diệp Thiên Vân: “Bạn của cậu rất thú vị đấy, vô cùng hài hước”.

Vừa nói xong thì trận đấu đã bắt đầu, đôi tay vừa trắng vừa mịn của Tôn Vĩnh Nhân nắm đôi tay giống tinh tinh kia, sự tương phản cực lớn này khiến người xem xung quanh đều buồn cười, hơn nữa tay của Tôn Vĩnh Nhân rõ ràng nhỏ hơn tay đối phương rất nhiều.

Trong lòng Tôn Vĩnh Nhân cũng có chút không nắm chắc, quay đầu lại nhìn Diệp Thiên Vân, hơn nữa còn nháy nháy mắt vài cái với hắn.

Diệp Thiên Vân vẫn không quen loại phương thức cầu cứu này, chậm rãi lắc đầu, tỏ ý không biết.

Tôn Vĩnh Nhân có chút tuyệt vọng, quay đầu lại con mắt nhìn chăm chăm gã cao to ở đối diện, trọng tài vừa mới nói bắt đầu liền phát lực, xem ra là muốn thắng vì đánh bất ngờ, nhưng tiếc rằng thực lực quá chênh lệch, chỉ vừa động đối phương đã kịp phản ứng lại.

Gã cao to kia nhe răng cười, sau đó cổ tay thoáng dùng sức khê bốp, sau đó đánh bại Tôn Vĩnh Nhân rất nhẹ nhàng, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối hết thảy các kỹ xảo đều không còn trọng yếu, sau khi chiến thắng hắn nói rất khinh thường: “Người da vàng không có năng lực, bọn chúng chỉ có thể tìm chút kỹ thuật kiếm cơm thôi”.

Tôn Vĩnh Nhân buồn bực mà từ trên đài đi xuống, đi tới trước mặt Diệp Thiên Vân thấp giọng chửi bới: “Shit! Thua quá mất mặt, từ đầu tới cuối không cách nào phản kháng, mặc dù tôi sớm biết sẽ có kết quả này, nhưng vẫn muốn thử xem”.

Diệp Thiên Vân đã từng xem qua rất nhiều số liệu về phương diện thể chất, dựa vào mật độ cơ thể thì người da đen đứng đầu, da trắng thứ nhì, da vàng thứ ba, đây cũng là nguyên nhân lúc thi đấu diễn kinh hoặc quyền anh người da đen và người da trắng chiếm ưu thế, nhưng bởi vì thế, ở hạng mục bơi lội lại không có người da đen... Tính linh hoạt của người da vàng thì những chủng người khác không cách nào bằng được! Hắn vỗ vỗ bả vai Tôn Vĩnh Nhân an ủi: “Anh sau này nên rèn luyện nhiều hơn, vậy sẽ tốt hơn nhiều đó”.

Người da trắng kia sau khi nói câu đó xong thì có vẻ đắc ý dào dạt, tựa hồ quán quân không phải hắn thì không còn ai nữa, hắn cười híp cả mắt, liếc nhìn Crystal đây về thăm tình, sau đó lộ vẻ say mê.

Đúng lúc này đột nhiên một người da vàng từ dưới đi lên, người này tóc chưa tới một centimet, con mắt hẹp nhỏ, có một vết sẹo kéo dài hết cả mắt trái, khiến khuôn mặt vốn hung hãn còn thêm âm trầm, ngậm khoé miệng rất chặt, vừa nhìn cũng biết là tính cách kiên nhẫn, mặc một cái quần hoa văn mờ, áo quần bình, cao khoảng 1m75, hắn đi tới trước mặt gã da trắng kia nói: “Người da vàng không có năng lực, vậy anh có năng lực chắc?” Nói xong nhìn gã da trắng kia một cách khinh miệt, người hai bên định đấu đều dạt ra bốn phía, nhìn bộ hăn của hắn rất có sát khí.

Lyons có vẻ hưng phấn dị thường, hắn vỗ Diệp Thiên Vân đang nói chuyện với Tôn Vĩnh Nhân: “Anh bạn thấy sao? Hắn chính là Dương Thiên Long người Châu Á mạnh nhất trong dòng binh của chúng tôi, vô cùng lợi hại”.

Diệp Thiên Vân đang khuyên bảo Tôn Vĩnh Nhân, sau khi nghe Lyons nói liền nhìn lên trên đài, con mắt nheo lại, nghe tên cũng biết là người Trung Quốc, hơn nữa người này đã có đặc thù của võ giả.

Lyons giống như đang tự thuật lại một truyền kỳ: “Dương Thiên Long từng nhiều lần dùng thân phận người tự do đánh hắc quyền ở Đông Nam Á, cho nên kinh nghiệm thực chiến cực kỳ phong phú, trong lúc đánh nhau kịch liệt số lần hạ gục đối thủ rất cao, đồng thời hắn cũng là một quân nhân, tinh thông Thái Quyền và Triệt Quyền Đạo, hắn là một trong những thủ lĩnh của chúng tôi ở EO, trong công ty người tôi sùng bái nhất chính là hắn”.

Tôn Vĩnh Nhân vốn tâm tình có chút sa sút, nhưng chưa tới một phút đã khá lên nhiều, loại người như hắn thật không biết sống lại như thế nào, có điều ngay sau đó lại nhúu mày vùng tay nói: “Cổ tay tôi sao cứ cảm thấy bồng rập, bây giờ đau gần chết”.

Diệp Thiên Vân kiểm tra sơ qua, quanh cổ tay và các đốt ngón tay đèn sừng phồng cả lên, cho nên nói: “Bây giờ anh vào toilet xối nước lạnh lên, hiện tại mạch máu đều bị phá hết, đợi đến mai tôi chữa cho anh một chút là tốt liền, có điều trong thời gian này tốt nhất không nên làm động tác tổn sức”.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong liền đi vào toilet, Diệp Thiên Vân bắt đầu xem tình huống trên đài, Dương Thiên Long ngồi ở trên ghế, vừa cười vừa nói: “Đến đây đi, cho tôi xem thử người da trắng có chỗ nào lợi hại”.

Gã da trắng kia nghe xong vẻ mặt cũng không quá tức giận, tựa hồ có chút e ngại, nhưng lại không thể mất thể diện được, trong lúc nhất thời liền do dự.

Crystal khẽ mỉm cười với Dương Thiên Long nói: “Dương, anh không cần nói giỡn với người bạn nhỏ này, hẳn chẳng qua chỉ là con chim non mà thôi”.

Người da trắng trên đài nghe lời này xong liền đỏ mặt, cắn răng nói: “Thử thì thử, mặc dù cậu ở chiến trường rất lợi hại, nhưng cũng không chắc sẽ thắng”. Nói xong cũng nắm tay Dương Thiên Long.

Tay Dương Thiên Long cũng không quá trắng kiện, nhưng lại khiến người ta có cảm giác có vô cùng có lực, làn da hơi ngăm đen, càng khiến người khác bộc phát mỹ cảm.

Hai người gồng gồng tay bắt đầu so lực, Dương Thiên Long dựa vào sức bật, nhanh chóng áp đảo tay gã da trắng.

Dương Thiên Long cười nhạt một tiếng nói: “Tôi không tin cái gì mà chủng tộc khác nhau, không có chuyện gì là tuyệt đối”. Bầu không khí trong quán lại sôi lên.

Lời của hắn vừa dứt thì lại có một gã da trắng lên đài nói: “Ha ha, tất cả đều không thể nói chắc được, tôi thấy cậu nên thừa nhận sự khác biệt về chủng tộc đi, vì nó là sự thật”.

Lên đài cũng là một gã da trắng cao hơn 2m, thể trọng ít nhất phải hơn 100kg, hơn nữa ở trong quán bar mờ tối lại đeo kính râm, có vẻ hơi buồn cười.

Gã da trắng mới thua vừa rồi sau khi vừa thấy người này liền đứng khỏi ghế, trên mặt đầy vẻ sùng bái, hơn nữa còn lùi lại đứng sau lưng hắn.

Crystal cười nói: “Mikhail, anh tới xem nào nhiệt hử, tôi không thể chơi trò này với anh”.

Mikhail khoát tay nói: “Tôi cũng không muốn lấy nộ hôn của cô, nếu không bà xã của tôi có thể sẽ không bỏ qua cho tôi, hắc hắc, tôi chỉ muốn đo sức với Dương Thiên Long, khiến hắn phải công nhận chuyện chủng tộc khác biệt nhau”.

Dương Thiên Long nghe xong trầm mặc không nói, sau đó cười cười với Mikhail rồi duỗi tay ra, bắt đầu đo sức.

Lyons ở phía dưới cũng lộ vẻ sùng kính nói: “Người sắt Nga, quan chỉ huy Alpha, hôm nay đại nhân vật sao lại lên đài một lượt vậy?”

Mặc dù Dương Thiên Long vừa mới thắng, nhưng lại dựa vào sức bật, đặc điểm của sức bật chính là thời gian ngắn, Mikhail dựa vào lực lượng bản thân kéo qua, có điều thoát nhìn cũng cố hết sức, sau đó ưu thế của hắn liền thể hiện ra, đè tay Dương Thiên Long qua từ từ, loại đo sức này mặc dù đặc sắc, nhưng thời gian lại không được lâu.

Mikhail sau khi thắng Dương Thiên Long nói: “Tôi cũng không phải kỳ thị gì, chỉ là muốn chứng minh đại khái người da trắng quả thực có ưu thế ở phương diện này, hơn nữa còn là tính tuyệt đối!”

Dương Thiên Long nghe xong không nói gì, mà đứng lên nhìn xung quanh, khắp quán người da vàng rải rác chẳng có mấy người, chỉ quét qua đã thấy được Diệp Thiên Vân, sau đó trừng hai mắt nhìn hắn.

125. Chương 125: Nước Trái Cây Rắn Rỏi

Lyons nhìn trên đài, cười nói với Diệp Thiên Vân: “Bạn của cậu rất thú vị đấy, vô cùng hài hước”.

Vừa nói xong thì trận đấu đã bắt đầu, đôi tay vừa trắng vừa mịn của Tôn Vĩnh Nhân nắm đôi tay giống tinh tinh kia, sự tương phản cực lớn này khiến người xem xung quanh đều buồn cười, hơn nữa tay của Tôn Vĩnh Nhân rõ ràng nhỏ hơn tay đối phương rất nhiều.

Trong lòng Tôn Vĩnh Nhân cũng có chút không nắm chắc, quay đầu lại nhìn Diệp Thiên Vân, hơn nữa còn nháy nháy mắt vài cái với hắn.

Diệp Thiên Vân vẫn không quen loại phương thức cầu cứu này, chậm rãi lắc đầu, tỏ ý không biết.

Tôn Vĩnh Nhân có chút tuyệt vọng, quay đầu lại con mắt nhìn chăm chăm gã cao to ở đối diện, trọng tài vừa mới nói bắt đầu liền phát lực, xem ra là muốn thắng vì đánh bất ngờ, nhưng tiếc rằng thực lực quá chênh lệch, chỉ vừa động đối phương đã kịp phản ứng lại.

Gã cao to kia nhe răng cười, sau đó cổ tay thoáng dùng sức khê bóp, sau đó đánh bại Tôn Vĩnh Nhân rất nhẹ nhàng, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối hết thấy các kỹ xảo đều không còn trọng yếu, sau khi chiến thắng hắn nói rất khinh thường: “Người da vàng không có năng lực, bọn chúng chỉ có thể tìm chút kỹ thuật kiếm cơm thôi”.

Tôn Vĩnh Nhân buồn bực mà từ trên đài đi xuống, đi tới trước mặt Diệp Thiên Vân thấp giọng chửi bới: “Shit! Thua quá mất mặt, từ đầu tới cuối không cách nào phản kháng, mặc dù tôi sớm biết sẽ có kết quả này, nhưng vẫn muốn thử xem”.

Diệp Thiên Vân đã từng xem qua rất nhiều số liệu về phương diện thể chất, dựa vào mật độ cơ thể thì người da đen đứng đầu, da trắng thứ nhì, da vàng thứ ba, đây cũng là nguyên nhân lúc thi đấu diễn kinh hoặc quyền anh người da đen và người da trắng chiếm ưu thế, nhưng bởi vì thế, ở hạng mục bơi lội lại không có người da đen... Tính linh hoạt của người da vàng thì những chủng người khác không cách nào bằng được! Hắn vỗ vỗ bả vai Tôn Vĩnh Nhân an ủi: “Anh sau này nên rèn luyện nhiều hơn, vậy sẽ tốt hơn nhiều đó”.

Người da trắng kia sau khi nói câu đó xong thì có vẻ đắc ý dào dạt, tựa hồ quán quân không phải hắn thì không còn ai nữa, hắn cười híp cả mắt, liếc nhìn Crystal đây về thăm tình, sau đó lộ vẻ say mê.

Đúng lúc này đột nhiên một người da vàng từ dưới đi lên, người này tóc chưa tới một centimet, con mắt hẹp nhỏ, có một vết sẹo kéo dài hết cả mắt trái, khiến khuôn mặt vốn hung hãn còn thêm âm trầm, ngậm khoé miệng rất chặt, vừa nhìn cũng biết là tính cách kiên nhẫn, mặc một cái quần hoa văn mờ, áo quân binh, cao khoảng 1m75, hắn đi tới trước mặt gã da trắng kia nói: “Người da vàng không có năng lực, vậy anh có năng lực chắc?” Nói xong nhìn gã da trắng kia một cách khinh miệt, người hai bên định đấu đều dạt ra bốn phía, nhìn bộ hắn của hắn rất có sát khí.

Lyons có vẻ hưng phấn dị thường, hắn vỗ Diệp Thiên Vân đang nói chuyện với Tôn Vĩnh Nhân: “Anh bạn thấy sao? Hắn chính là Dương Thiên Long người Châu Á mạnh nhất trong dòng binh của chúng tôi, vô cùng lợi hại”.

Diệp Thiên Vân đang khuyên bảo Tôn Vĩnh Nhân, sau khi nghe Lyons nói liền nhìn lên trên đài, con mắt nheo lại, nghe tên cũng biết là người Trung Quốc, hơn nữa người này đã có đặc thù của võ giả.

Lyons giống như đang tự thuật lại một truyền kỳ: “Dương Thiên Long từng nhiều lần dùng thân phận người tự do đánh hắc quyền ở Đông Nam Á, cho nên kinh nghiệm thực chiến cực kỳ phong phú, trong lúc đánh nhau kịch liệt số lần hạ gục đối thủ rất cao, đồng thời hắn cũng là một quân nhân, tinh thông Thái Quyền và Triệt Quyền Đạo, hắn là một trong những thủ lĩnh của chúng tôi ở EO, trong công ty người tôi sùng bái nhất chính là hắn”.

Tôn Vĩnh Nhân vốn tâm tình có chút sa sút, nhưng chưa tới một phút đã khá lên nhiều, loại người như hắn thật không biết sống lại như thế nào, có điều ngay sau đó lại nhúu mày vùng tay nói: “Cổ tay tôi sao cứ cảm thấy bỏng rát, bây giờ đau gần chết”.

Diệp Thiên Vân kiểm tra sơ qua, quanh cổ tay và các đốt ngón tay đều sưng phồng cả lên, cho nên nói: “Bây giờ anh vào toilet xối nước lạnh lên, hiện tại mạch máu đều bị phá hết, đợi đến mai tôi chữa cho anh một chút là tốt liền, có điều trong thời gian này tốt nhất không nên làm động tác tổn sức”.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong liền đi vào toilet, Diệp Thiên Vân bắt đầu xem tình huống trên đài, Dương Thiên Long ngồi ở trên ghế, vừa cười vừa nói: “Đến đây đi, cho tôi xem thử người da trắng có chỗ nào lợi hại”.

Gã da trắng kia nghe xong vẻ mặt cũng không quá tức giận, tựa hồ có chút e ngại, nhưng lại không thể mất thể diện được, trong lúc nhất thời liền do dự.

Crystal khẽ mỉm cười với Dương Thiên Long nói: “Dương, anh không cần nói giỡn với người bạn nhỏ này, hắn chẳng qua chỉ là con chim non mà thôi”.

Người da trắng trên đài nghe lời này xong liền đỏ mặt, cắn răng nói: “Thử thì thử, mặc dù cậu ở chiến trường rất lợi hại, nhưng cũng không chắc sẽ thắng”. Nói xong cũng nắm tay Dương Thiên Long.

Tay Dương Thiên Long cũng không quá trắng kiện, nhưng lại khiến người ta có cảm giác có vô cùng có lực, làn da hơi ngăm đen, càng khiến người khác bộc phát mỹ cảm.

Hai người gồng gồng tay bắt đầu so lực, Dương Thiên Long dựa vào sức bật, nhanh chóng áp đảo tay gã da trắng.

Dương Thiên Long cười nhạt một tiếng nói: “Tôi không tin cái gì mà chủng tộc khác nhau, không có chuyện gì là tuyệt đối”. Bầu không khí trong quán lại sôi lên.

Lời của hắn vừa dứt thì lại có một gã da trắng lên đài nói: “Ha ha, tất cả đều không thể nói chắc được, tôi thấy cậu nên thừa nhận sự khác biệt về chủng tộc đi, vì nó là sự thật”.

Lên đài cũng là một gã da trắng cao hơn 2m, thể trọng ít nhất phải hơn 100kg, hơn nữa ở trong quán bar mờ tối lại đeo kính râm, có vẻ hơi buồn cười.

Gã da trắng mới thua vừa rồi sau khi vừa thấy người này liền đứng khỏi ghế, trên mặt đầy vẻ sùng bái, hơn nữa còn lùi lại đứng sau lưng hắn.

Crystal cười nói: “Mikhail, anh tới xem nào nhiệt hử, tôi không thể chơi trò này với anh”.

Mikhail khoát tay nói: “Tôi cũng không muốn lấy nụ hôn của cô, nếu không bà xã của tôi có thể sẽ không bỏ qua cho tôi, hắc hắc, tôi chỉ muốn đo sức với Dương Thiên Long, khiến hắn phải công nhận chuyện chủng tộc khác biệt nhau”.

Dương Thiên Long nghe xong trầm mặc không nói, sau đó cười cười với Mikhail rồi duỗi tay ra, bắt đầu đo sức.

Lyons ở phía dưới cũng lộ vẻ sùng kính nói: “Người sắt Nga, quan chỉ huy Alpha, hôm nay đại nhân vật sao lại lên đài một lượt vậy?”

Mặc dù Dương Thiên Long vừa mới thắng, nhưng lại dựa vào sức bật, đặc điểm của sức bật chính là thời gian ngắn, Mikhail dựa vào lực lượng bản thân kéo qua, có điều thoát nhìn cũng có hết sức, sau đó ưu thế của hắn liền thể hiện ra, đề tay Dương Thiên Long qua từ từ, loại đo sức này mặc dù đặc sắc, nhưng thời gian lại không được lâu.

Mikhail sau khi thắng Dương Thiên Long nói: “Tôi cũng không phải kỳ thị gì, chỉ là muốn chứng minh đại khái người da trắng quả thực có ưu thế ở phương diện này, hơn nữa còn là tính tuyệt đối!”

Dương Thiên Long nghe xong không nói gì, mà đứng lên nhìn xung quanh, khắp quán người da vàng rải rác chẳng có mấy người, chỉ quét qua đã thấy được Diệp Thiên Vân, sau đó trừng hai mắt nhìn hắn.

Ý tứ trong ánh mắt Dương Thiên Long rất rõ ràng, bây giờ là chiến đấu vì chủng tộc, trong quán chẳng có mấy người da vàng, nhìn khắp cũng chỉ có hai ba người. Mà có thể thực sự ra tay thì chỉ có mình Diệp Thiên Vân, bởi vì ở đây hình thể của hắn có thể coi là cường tráng nhất.

Vật tay cần nhất là lực lượng tuyệt đối, cái gọi là lực lượng tuyệt đối chính là lực lượng lớn nhất mà cơ thể con người hoặc tứ chi có thể sinh ra trong trạng thái vận động đặc biệt. Loại lực lượng này có quan hệ rất mật thiết tới số lượng, mật độ cơ bắp, và cả kích thước các thớ thịt.

Với điều kiện thân thể giống như Dương Thiên Long, y chắc chắn không thể chiến thắng được Mikhail, mặc dù y có thể dựa vào khả năng bùng nổ để tạm thời chế trụ, nhưng chỉ cần đối phương nhanh chóng lấy lại được thể thượng phong là sẽ kết thúc. Dù sao trên hình thể y đã kém một bậc, về sức khỏe lại kém một bậc nữa, cho nên y thua cũng chẳng phải chuyện gì lạ.

Trong những người châu Á trong quán rượu, người chiếm được ưu thế về thể trọng nhất chính là Diệp Thiên Vân, cho nên Dương Thiên Long mới nhìn hắn chằm chằm, ý muốn bảo hắn lên đài so tài.

Diệp Thiên Vân gật đầu hiểu ý, tính cách của Dương Thiên Long giống hệt với tướng mạo của y, đều thuộc loại bất khuất quyết không cúi đầu. Người như thế nếu không đạt được mục đích chắc chắn sẽ không bỏ qua, vì vậy hắn uống một hơi hết cốc nước trái cây rồi lau miệng đi về phía đài.

Mọi người xung quanh đều chú ý lên đài, bởi vậy ánh mắt của Dương Thiên Long đã trở thành tiêu điểm cho bọn họ. Thứ Diệp Thiên Vân vừa uống trong quán rượu là nước trái cây, điều này khiến những người

có mặt ở đây cười phá lên. Cho dù là một nam nhân không biết uống rượu cũng sẽ không uống thứ đồ của phụ nữ kia ở trong quán rượu. Huống hồ đây còn là quán rượu cho đám lính đánh thuê nữa, khách ở đây phần lớn là những nam nhân tự nhận mình rắn rỏi, vì vậy hành động của Diệp Thiên Vân khiến cho bọn họ cảm thấy rất tức cười.

Đối với những nụ cười nhạo báng này Diệp Thiên Vân hoặc đáp lại bằng nụ cười thân thiện hoặc phớt lờ đi chẳng để ý, hần chậm rãi bước lên đài, hơi mỉm cười với Dương Thiên Long để tỏ ý thân thiện.

Dương Thiên Long cũng đáp lại, vắn vắn cổ tay rồi dùng tiếng Mỹ rất chuẩn hỏi: “Anh là người nước nào?”

Diệp Thiên Vân mỉm cười trả lời bằng tiếng Trung: “Tôi là người nước này.”

Dương Thiên Long đầu tiên quan sát hình thể của hần một chút, sau đó tán thưởng: “Khí lực cường tráng, có vẻ không tệ, bất kể thắng hay thua anh cũng không thẹn là một người da vàng.” Ở dưới đài có nhiều người quan sát, nếu như thua sẽ mất hết cả thể diện, mà Diệp Thiên Vân lại không hề e ngại, điều này khiến cho Dương Thiên Long y cũng phải thấy kính trọng vài phần.

Phía dưới có mấy người da trắng cười nhạo nói: “Ưu việt chính là ưu việt, các người không thể nào xem nhẹ, sau này cho dù huấn luyện thể nào cũng không thể bù đắp được khác biệt trời sinh này đâu. Huống hồ đây còn là một tiên sinh uống nước trái cây.” Những lời này khiến đám nam nhân có mặt ở đây cười phá lên.

Diệp Thiên Vân thản nhiên liếc xuống phía dưới một cái, sau đó đi tới bên cạnh bàn, quan sát Mekhail rồi nói: “Anh cứ nghỉ ngơi đi, lát nữa chúng ta thi tài.”

Người ngồi phía dưới nghe vậy thì thấy kính nể, những người vừa mới cười nhạo cũng ngừng lại mà chăm chú quan sát. Thứ Diệp Thiên Vân cần chính là sự công bằng giữa hai bên, hần khinh thường việc chiếm ưu thế, đây mới là nam nhân chân chính, chỉ cần một câu nói liền chiếm được sự kính trọng của mọi người. Mà trong mắt Crystal mỹ lệ cũng lóe lên những ánh sáng kỳ lạ, những nam nhân kiên cường như vậy mới có lực hấp dẫn với nữ nhân.

Thật ra là vì Diệp Thiên Vân chỉ coi đây là một trò chơi, vì vậy hần mới chú trọng công bằng, chứ phải lúc liều mạng với người khác thì đừng mong hần nói tới công bằng. Từ trước tới giờ hần đều ra tay bất ngờ, ngay chiều đầu liền đánh chết luôn người ta. Tin rằng những người đã chết kia cũng chẳng thể bò dậy mà nói chuyện công bằng với hần được.

Tôn Vĩnh Nhân từ phòng rửa tay bước ra, vừa thấy Diệp Thiên Vân bước lên đài liền lập tức lao vào đám người, chen tới, gã dùng loại ánh mắt như ngắm nhìn núi cao nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Tiết mục tôi mong đợi nhất rốt cuộc cũng bắt đầu rồi, ha ha!” Vừa nói gã vừa dùng tay trái đỡ tay phải, trông giống như là bị gãy xương rồi vậy.

Dương Thiên Long liếc gã bằng một cái nhìn khinh thường, không nói gì, có vẻ như y cũng không ưa Tôn Vĩnh Nhân.

Mekhail cử động cổ tay một chút, sau đó đứng dậy nhìn Diệp Thiên Vân với ánh mắt rất chân thành, nói: “Cậu bạn, tôi rất bội phục tinh thần của cậu, tôi sẽ nghiêm túc đọ sức với cậu, chúng ta dùng thực lực để chứng minh, như vậy sẽ càng có sức thuyết phục hơn.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, nói: “Nói thật thì tôi vẫn có chút ưu thế, lực lượng tuyệt đối của một người bình thường vào năm hai mươi tuổi sẽ đạt mức cao nhất. Sau này do cơ năng sinh lý sụt giảm nên hàng năm sẽ giảm dần với tốc độ 3%, anh đang ở thời kỳ giảm sút, mà tôi lại đang lúc tăng cao.”

Diệp Thiên Vân bình thản nói ra những lời y như trong sách giáo khoa, điều này khiến cho mọi người kinh ngạc vô cùng. Tuy mỗi người đều có chút hiểu biết về đặc trưng sinh lý cơ thể con người, nhưng họ chắc chắn sẽ không đi sâu vào nghiên cứu.

Mekhail gật đầu, nói: “Có thể bắt đầu được rồi, tôi đã khôi phục lại như thường.”

Diệp Thiên Vân ngồi xuống, dùng hai tay lắc lắc cái bàn, sau đó đưa tay phải ra.

Tay của hần so với Tôn Vĩnh Nhân mạnh hơn một chút, da tay hơi trắng, các đốt ngón tay hơi nhỏ. Thời gian dài huấn luyện với bao cát da thuộc không để lại dấu vết gì trên bàn tay ấy.

Mekhail giờ đôi tay trắng kiện khỏe mạnh ra, khinh khỉnh nói: “Tiểu tử cậu không giống như một gã lính đánh thuê, da hơi non, thậm chí so với da của Crystal còn tốt hơn.”

Lời trêu chọc của y khiến cho nhiều lính đánh thuê phải mỉm cười, mà Crystal lại vừa thẹn vừa giận. Nữ nhân trời sinh thích được người khác tán thưởng, bây giờ lại bị nói không bằng cả một nam nhân, thử hỏi như vậy sao có thể không tức giận được.

Dương Thiên Long thấy đôi tay Diệp Thiên Vân thì cũng không khỏi thất vọng, dù sao ở đây đều là nhân sĩ trong nghề, đôi tay như vậy không được chuộng trong giới lính đánh thuê. Nhưng Diệp Thiên Vân đã ngồi xuống rồi, không thể nào cửu văn được nữa.

Người trọng tài vừa hô bắt đầu, Mekhail và Diệp Thiên Vân bắt đầu độ sức, tay hai người tuy không nhúc nhích, nhưng mọi người ở hiện trường đều có thể nhìn ra hai người đang trong giai đoạn tăng sức mạnh. Nếu như thua ở giai đoạn này thì lực lượng tuyệt đối sẽ chênh nhau rất lớn. Hai cánh tay không nhúc nhích chứng tỏ rằng hiện giờ hai người đang cân sức nhau.

Cánh tay phải của Diệp Thiên Vân đã từng gãy xương hai lần, sau đó lại khôi phục như kỳ tích, hiện giờ chính đang ở giai đoạn đỉnh cao. Sức mạnh của hắn chủ yếu đến từ nội công Kim Chung Tráo. Thật ra trước kia khi chưa luyện nội công sức mạnh của hắn cũng không tốt lắm, nói cách khác thì cũng rất bình thường.

Sau khoảng ba mươi giây, Mekhail mặt đã đỏ bừng, khí huyết dồn hết lên mặt, dấu hiệu này chứng tỏ y đã dốc hết sức ra. Mà Diệp Thiên Vân thì đồng tử co lại, có vẻ như cũng đang vận dụng sức mạnh trên diện rộng. Thế giằng co khiến thần kinh người xem căng như dây chun, có người còn hơi nghiêng người về phía trước, tay nắm chặt lại, có người thì khẽ cổ vũ cho Mekhail, như sợ âm thanh quá lớn sẽ ảnh hưởng đến tâm lý của y. Cuộc đấu giữa hai người đã phát triển từ trận độ sức bình thường lên đối kháng chủng tộc. Tất cả những người da trắng đang theo dõi trận độ sức đều không thể ngờ được đôi tay thon dài trắng trẻo này lại có thể mang tới chấn động lớn như thế.

Sức mạnh của hai người đã đạt tới mức lớn nhất, Mekhail trên mặt lấm tấm mồ hôi, nghiêng răng rít lên: “Tiểu tử sức mạnh không tệ!” Nói xong liền ngậm chặt miệng lại, phòng ngừa hơi sức tiết ra ngoài.

Về mặt của Diệp Thiên Vân không thay đổi, bởi vì hắn đã bắt đầu điều động nội công, tay phải đang bành trướng với tốc độ mắt thường khó quan sát nổi, cánh tay từ từ nghiêng dần về phía thắng lợi.

126. Chương 126: Dứt Điểm

Dương Thiên Long cũng là một trong những người bất ngờ nhất, mặc dù y hy vọng Diệp Thiên Vân có thể thắng, nhưng y biết được sự lợi hại của Mekhail vì y vừa đấu xong, y biết rất rõ sức mạnh của Mekhail. Dương Thiên Long nhìn chăm chăm vào cánh tay hơi trắng xanh của Diệp Thiên Vân, giống như là đang quan sát một tác phẩm nghệ thuật thời trung cổ vậy.

Sắc mặt của Diệp Thiên Vân vẫn rất tự nhiên, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm đôi mắt của Mekhail, tay phải bị nắm chặt đang không ngừng gia tăng sức mạnh. Trên khuôn mặt lạnh lùng giờ lộ thêm vẻ dương cương, khí chất của hắn đã vượt xa mọi người, tỏa sáng giống như hạc giữa bầy gà vậy. Hắn đang dùng hành động để nói cho mọi người biết một điều, rằng tinh tinh nhiều lông không được gọi là ưu việt.

Mặt Mekhail lúc này giống như đất khô, y đang cố gắng ngăn cản thế thua, mỗi lần hô hấp đều trở nên rất nặng nhọc, giống như một con trâu đực màu đỏ vậy. Chỉ trong thời gian mười mấy giây ngắn ngủi, trên mặt y mới vừa rồi chỉ lấm tấm mồ hôi mà giờ chảy ròng ròng, những giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi khỏi cằm y.

Crystal có thể coi là người nhàn nhả nhất, chẳng qua lúc này tất cả sự chú ý của nàng đều đã bị Diệp Thiên Vân hấp dẫn hết. Nếu như quan sát cẩn thận thì có thể phát hiện ra nàng chỉ tập trung nhìn ánh mắt của Diệp Thiên Vân, còn nơi hai cánh tay đan vào nhau kia thì căn bản không lọt vào tầm mắt của nàng.

Mekhail đã sắp thua, tay của y nghiêng một góc bốn mươi lăm độ, y đang không ngừng chiến đấu với tay của Diệp Thiên Vân, nếu như hạ xuống chút nữa là Mekhail thua chắc. Chỉ thấy y hít sâu vào một hơi, sau đó đột nhiên phát lực, cổ tay bị áp chế vươn thẳng lên, sau đó dần dần bẻ ngoặt lại vị trí ban đầu, chiếm

lại thể cân bằng với tay của Diệp Thiên Vân. Chỉ có điều sắc mặt y đang nhanh chóng chuyển từ đỏ sang trắng.

Có vài người ngồi quanh xem trận độ sức thấy vậy thì không khỏi hô lên: “Potential (TG: khả năng tiềm ẩn)”

Khả năng tiềm ẩn tức là năng lượng trước kia còn sót, lắng đọng, dử trữ lại. Giống như một người sinh ra thì phải học đi, hơn nữa mỗi ngày đều đi. Đến năm 18, tức là lúc người ấy đến 18 tuổi thì tiềm năng bước đi chính từ năng lượng lắng đọng lại do người ấy bước đi mỗi ngày. Từng có người trong lúc chạy thoát thân đã nhảy vượt qua vách đá rộng bốn mét, cho nên ở trong một số hoàn cảnh đặc biệt, tiềm năng của con người sẽ được phát huy ra. Về phần khai phá tiềm năng thì bình thường phải có ý thức tiến hành huấn luyện.

Diệp Thiên Vân không ngờ được đối thủ còn có loại lực lượng này, hẳn cũng nghe rõ những tiếng hô hoán, khai phá khả năng tiềm ẩn vẫn luôn là một chủ đề nghiên cứu của bộ đội đặc chủng, bởi vì nó có thể giúp binh sĩ vào thời điểm nguy hiểm phát huy được sức mạnh lớn nhất, nhờ đó mà thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, đối với những lính đánh thuê thì nó càng là tuyệt kỹ giữ mạng. Kỳ thực loại năng lực này có điểm giống với khí công, đều là khai phá hết mức tiềm lực bản thân, hơn nữa tiềm năng trong một số hoàn cảnh đặc biệt còn có tác dụng hơn khí công. Chỉ có điều nó có một khuyết điểm trí mạng là tiêu hao quá độ tiềm năng sẽ tổn hại đến sức sống, đại đồng tiểu dị với thuốc kích thích. (NV: hữu dị khúc đồng công chi diệu: có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu)

Trên thế giới những người khai phá hết mức tiềm lực của bản thân không phải là binh sĩ, mà là vận động viên, nghe thì có vẻ buồn cười nhưng nó là sự thật. Vận động viên có thể tăng mạnh công năng của cơ thể tới mức rất cao, nhưng một người dù đã trải qua huấn luyện có hệ thống cũng chỉ có thể tăng từ bảy mươi phần trăm đến tám mươi phần trăm là đạt tới cực hạn của bản thân, phần năng lượng còn lại là để dùng bảo vệ cho tính mạng. Giống như một người đột nhiên bị ngất xỉu, nhưng người đó không chết ngay chính là vì trong cơ thể vẫn còn còn năng lượng để duy trì các công năng của thân thể. Thuốc kích thích có thể kích phát nốt hai mươi phần trăm đến ba mươi phần trăm còn lại ra, những người dùng thuốc kích thích tạm thời có được hết năng lượng, nhưng họ sẽ phải dùng tính mạng để trả giá, cho nên những người dùng thuốc thường bị đột tử. Tác dụng phụ của tiềm năng so với thuốc kích thích ít hơn một chút, thi thoảng sử dụng thì chỉ cần khôi phục kịp thời sẽ không gây tổn hại quá lớn tới thân thể.

Diệp Thiên Vân trong khoảnh khắc đã nghĩ tới những việc này, nhưng cổ tay và cánh tay vẫn thẳng góc 180 độ với nhau, tuy nhiên tay lại đang ở thể giống như của Mekhail mới rồi, đều chỉ còn cách thất bại một bước. Trong thời gian bốn, năm giây mà tình thế đột nhiên thay đổi.

Tôn Vĩnh Nhân đứng ở dưới hận không thể bắt lấy tay Diệp Thiên Vân mà đẩy lên trên, gã chỉ có thể đứng đó vô đầu bứt tai mà không thể giúp, điều này khiến gã thiếu chút nữa ức tới chết.

Diệp Thiên Vân lần đầu tiên được thưởng thức tư vị của tiềm năng, hơn nữa còn đang trong trận độ sức nên thu được rất nhiều khoái cảm, không gì có thể bằng được. Hắn hít sâu vào một hơi, sau đó dùng nội công điều chỉnh cơ năng thân thể nhanh chóng tụ tập sức mạnh, tất cả đổ ào ào về cánh tay. Trong nháy mắt, cánh tay phải của hắn căng phồng lên với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy, ống tay áo sơ mi bị cổ lực lượng này làm cho rách toạc, để lộ ra cánh tay phải mạnh mẽ.

Những người ở dưới “òà” lên một tiếng, chưa ai từng thấy qua hiện tượng kỳ dị như vậy, nếu như cả người phát lực thì áo sơ mi rách vẫn có thể giải thích được, nhưng đây chỉ là một cánh tay phải mà cũng xuất hiện tình cảnh này. Chỉ có thể giải thích rằng từ này tới giờ Diệp Thiên Vân chỉ chơi đùa với Mekhail, căn bản không có nghiêm túc độ sức. Những người này muốn thảo luận với người bên cạnh, nhưng lại sợ sẽ bỏ mất một cảnh đặc sắc, cho nên những tiếng ồn ào như hoa quỳnh sớm nở tối tàn dần dần biến mất.

Tay của hai người lại một lần nữa trở về vị trí cân bằng, điều này khiến cho nhiều người cảm thấy như bị trêu chọc. Hai đối thủ mạnh mẽ mỗi người chiếm ưu thế một lần, sau đó lại hòa nhau, kết quả này không ai tưởng tượng ra được.

Con người của Dương Thiên Long thiếu chút nữa là lọt trông, y đứng ở gần hai người nên thấy được rất rõ ràng, cánh tay phải của Diệp Thiên Vân không ngờ lại thô to hơn tay trái đến 1,5 lần, mà lúc này cũng đâu có khoa trương như vậy, dĩ nhiên đây là kết quả nhìn được bằng mắt thường. Con người trong lúc phát

lực thì hai tay không thể hoàn toàn giống nhau, nhưng cũng không đến nỗi kỳ như thế. Y vừa vặn đứng ngay sau lưng Diệp Thiên Vân, che được tầm nhìn của mọi người nên có thể thấy được rõ được việc này chỉ có mấy người trên đài thôi.

Tôn Vĩnh Nhân coi như quen rồi, gã có khả năng miễn dịch rất mạnh, còn Crystal từ vẫn nhìn chăm chú vào ánh mắt của Diệp Thiên Vân nên không chú ý tới tình thế trên đài. Người nhìn rõ ràng nhất chính là Mekhail đang ngồi đối diện với Diệp Thiên Vân. Khi y vừa bắt đầu lợi dụng tiềm năng thì cũng không khỏi thấy đắc ý, dù sao trong tình huống độ sức ngang cơ nhau thế này mà đột phá được bản thân, hơn nữa còn chuyển bại thành thắng không phải là một việc dễ dàng. Nhưng ngay sau đó y liền thấy tay áo của Diệp Thiên Vân bị rách, để lộ ra cơ bắp đủ để y phải hâm mộ, theo thói quen y liếc qua cánh tay kia của Diệp Thiên Vân, liền thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

Mekhail sức mạnh đã cạn kiệt mà lại phân tâm nên liền không chống đỡ được, trong nháy mắt tay y bị một sức mạnh vô cùng lớn đè xuống bàn sắt. “Keng”, một tiếng va chạm với kim loại vang lên, cả phòng chỉ có mỗi âm thanh này vang vọng.

Dứt điểm.

127. Chương 127: Đưa Các Anh Một Đoạn Đường

Mekhail tuy thua nhưng lại không hề tỏ ra khó chịu, ngược lại trong mắt y còn lóe lên những tia sáng kỳ dị, y đứng dậy khỏi bàn sắt, đưa bàn tay trái ra, cười nói: “Cậu bạn, cậu đã dùng thực lực của cậu để chứng minh tất cả, tôi nghĩ tất cả mọi người ở đây đều nhìn rõ, tin rằng bọn họ sẽ có lựa chọn chính xác.”

Diệp Thiên Vân bắt tay y, cười nhạt một tiếng, nói: “Không có chuyện gì là tuyệt đối cả, so sánh với sự khác biệt trời sinh, tôi càng tin tưởng vào sự huấn luyện sau này hơn.”

Mekhail gật đầu, có chút tiếc nuối nói: “Nếu như cậu muốn làm việc, có thể tới tìm tôi!”

Dương Thiên Long nghiêm túc đánh giá Diệp Thiên Vân, sau đó đi tới, rất khâm phục nói: “Anh khiến tôi quá kinh ngạc, nhất là đôi tay của anh, lát nữa nếu có thời gian chúng ta có thể xuống dưới uống một chén.”

Tôn Vĩnh Nhân chen vào rất không đúng lúc, gã dùng loại ánh mắt sùng bái nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Anh ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào đều tỏa sáng như vậy! Chỉ có điều phải nhận được nụ hôn kia thì mới coi là hoàn mỹ!”

Diệp Thiên Vân nghe vậy thì hơi mỉm cười, sau đó cúi xuống nhìn tấm áo sơ mi đang mặc trên người, phần lớn vẫn còn hoàn chỉnh, nhưng ống tay áo phải đã bị rách thành những mảnh vải rủ xuống bên hông, cúc áo ở cổ tay lúc nãy phát lực đã bị bắn văng đi. Kiểu dáng này thoát nhìn cũng có chút phong cách, trông rất giống lối ăn mặc của đám du côn ở bên ngoài, trông rất buồn cười.

Có điều những người xung quanh lại không nghĩ vậy, người có thể chấn rách cả áo sao có thể là người bình thường được chứ. Hơn nữa bọn họ còn được tận mắt chứng kiến sức mạnh của Diệp Thiên Vân, ngay cả Mekhail lợi dụng tiềm năng cũng không đánh bại được hắn. Đa số người trong quán rượu sau phút thất vọng ban đầu đều nảy lòng hiếu kỳ với Diệp Thiên Vân.

Người chủ trì bước lên đài, hưng phấn nói: “Hôm nay là lần đầu tiên tôi được xem một cuộc độ sức hay đến như vậy, chúng tôi sẽ thưởng một vạn đô la cho người thắng cuộc, coi như đây là một món quà nhỏ của quán rượu chúng tôi, xin mọi người đón xem tiết mục cuối tuần càng đặc sắc hơn của chúng tôi.” Nói xong liền có bồi bàn bưng ra một khay đựng từng tập đô la, người trọng tài đưa tiền cho Diệp Thiên Vân, ở phía dưới liền vang lên những tiếng vỗ tay.

Diệp Thiên Vân nhận lấy một vạn đô la rồi nhẹ nhàng gật đầu, nếu là mấy tháng trước có được số tiền này thì hẳn chắc chắn sướng phát điên lên được, nhưng thời đó đã qua lâu rồi, hiện giờ hắn có ít nhất trên năm trăm vạn đô la Mỹ, hơn nữa còn từng tặng cho Phách Khang Sai một trăm vạn đô la, nên hắn không thèm để chút tiền kia vào mắt.

Ngay sau đó người chủ trì càng kích động hơn, nói: “Một vạn đô la đã tặng rồi, tiếp theo chúng ta còn thiếu cái gì nữa?”

Người ngồi dưới cười ầm lên, sau đó huýt sáo trên chóc, có người còn hô: “Crystal” âm thanh này liền lan ra nhanh như ôn dịch, trong thoáng chốc đã vang khắp cả quán.

Người chủ trì làm như đã lơ quên mất, nói: “Đúng rồi, còn có nụ hôn nồng nàn của Crystal tiểu thư xinh đẹp nóng bỏng nữa chứ.”

Diệp Thiên Vân phát tay cắt ngang: “Thôi đi, mọi người chẳng qua chỉ đùa một chút mà thôi, nụ hôn nụ hôn nóng bỏng của Crystal tiểu thư tôi khó có thể hưởng thụ được.”

Không ngờ hẳn lại có thể cự tuyệt một phần thưởng mê người như thế, mọi người không khỏi thấy thất vọng, đây là tiết mục bọn họ trông đợi nhất, mà ngay cả Crystal sau khi nghe được cũng ngẩn ra.

Người chủ trì rất nhanh trí, nói: “Được rồi, có vẻ như ”nước trái cây rần rở” của chúng ta thấy hơi xấu hổ, vậy thì hôm nay bỏ qua cho cậu ta, chẳng phải sau này mọi người vẫn còn cơ hội sao?”

Mọi người xuống đài, Diệp Thiên Vân và Tôn Vĩnh Nhân quay trở lại chỗ vừa rồi ngồi uống nước trái cây, nụ cười lấy lòng trên mặt Lý Duy Tư giống hệt vẻ mặt của mấy người rao bán dao cạo râu chạy điện ở bên ngoài, y nói: “Không ngờ anh lại có sức mạnh lớn đến vậy, khi nào rảnh rồi có thể dạy tôi luyện có được không.” Sau đó y quay sang nói với người phục vụ quầy bar: “Cho hai anh bạn của tôi một bia và một nước trái cây, phải là loại tốt nhất!”

Tôn Vĩnh Nhân nói rất ngạo nghễ: “Thật ra thì là do tôi một mình huấn luyện, tất cả kế hoạch huấn luyện của anh ấy đều do tôi đặt ra, nếu như anh cần thì có thể liên hệ với tôi, có điều chi phí sẽ hơi cao đấy.” Lý Duy Tư nghe vậy thì nửa tin nửa ngờ, đưa ánh mắt nhìn sang Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân gật đầu, nói: “Ừ, cần thì có thể liên lạc với cậu ta.”

Hắn vừa nói xong, Dương Thiên Long liền đi tới từ gần đó, đến bên cạnh Lý Duy Tư phát phát tay, sau đó chiếm luôn chỗ của y.

Lý Duy Tư rất biết điều, dẫn theo Tôn Vĩnh Nhân đi sang bên cạnh ngồi chờ.

Dương Thiên Long nhìn bọn họ rời đi rồi kêu một cốc bia, sau đó nhìn chằm chằm tử rựu phía trước, nói: “Xem ra anh không cùng nghề với chúng tôi.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, rút thuốc ra mời hẳn một điếu rồi chậm rãi nói: “Tôi là một du khách, chủ yếu là muốn tham quan cảnh vật của San Francisco thôi.”

Dương Thiên Long nhận lấy điếu thuốc rồi nhìn một lát, sau đó giống như đang hồi tưởng lại quá khứ, nói: “Thuốc thơm thật, kể từ khi tôi rời khỏi cổ hương đã không hút nó nữa.” Vừa nói y vừa lấy ra một tờ danh thiếp, nói: “Cảm ơn sự giúp đỡ của anh hôm nay, đây là địa chỉ và điện thoại của tôi, ở San Francisco nếu gặp chuyện phiền phức có thể tới tìm tôi!” Y cũng không nhiều lời, nói xong liền gật đầu với Diệp Thiên Vân rồi đứng dậy bỏ đi.

Diệp Thiên Vân khoát khoát tay với Tôn Vĩnh Nhân đang mãi mê khoác lác rồi đánh mắt cho gã một cái.

Tôn Vĩnh Nhân thấy vậy thì nói một hai câu với Lý Duy Tư, sau đó đứng dậy đi tới: “Bây giờ đi sao?”

Diệp Thiên Vân gật đầu, nhìn đồng hồ rồi nói: “Thời gian không còn sớm nữa, về thôi!”

Hai người rời khỏi quán rượu, đi lên đường dành cho người đi bộ định gọi một chiếc taxi để quay về khách sạn, Tôn Vĩnh Nhân vẫn tiếc nuối nói: “Bỏ qua nụ hôn của Crystal thật đáng tiếc mà!”

Diệp Thiên Vân liếc gã một cái, thấy phía xa có một chiếc taxi thì vẫy tay, sau đó nói: “Tốt nhất cậu nên tự lo cho bản thân mình thì hơn!”

Xe taxi đang lẩn bánh tới, đột nhiên ở phía sau nó xuất hiện một chiếc Hummer. Sau khi dùng tốc độ tám mươi dặm vượt qua taxi, chiếc Hummer dừng lại sát phía trước hai người. Cửa sổ xe hạ xuống, tiểu thư Crystal thò đầu ra, trừng mắt với Diệp Thiên Vân rồi nói: “Để tôi đưa các anh một đoạn đường!”

Trên cả con đường, chỉ còn một tài xế taxi đang thâm chử rửa.

128. Chương 128: Cường Hôn

Tôn Vĩnh Nhân rất tự giác ngồi ở ghế sau, từ sau khi Hứa Tình rời đi gã bắt đầu trở về nghề cũ, lại đóng vai là một cái bóng đèn. (chỉ là vai phụ, làm nền không quan trọng)

Diệp Thiên Vân thì ngồi ở vị trí lái phụ, hần móc ra một điều thuốc rồi thoải mái châm lửa.

Crystal hít một hơi rồi quay đầu sang, chẳng những không thấy tức giận mà còn cười nói:“Rất dễ chịu, đây là hương vị của thuốc lá Trung Quốc sao?”

Diệp Thiên Vân cẩn thận đánh giá nàng, xinh đẹp, quyến rũ, có khí chất cao quý.

Phụ nữ nước Pháp vốn có rất nhiều đặc điểm ưu tú, các nàng có vẻ ngoài xinh đẹp, có tâm hồn lãng mạn, hơn nữa còn rất chú trọng tích lũy kiến thức và suy nghĩ chín chắn, so với đàn ông nước Pháp còn tốt hơn nhiều. Thật ra có rất nhiều người cho rằng phụ nữ nước Pháp khá cởi mở, hơn nữa sinh hoạt cá nhân cũng rất tùy tiện, nhưng nếu như đã đến nước Pháp, quan niệm đó sẽ liền thay đổi hoàn toàn.

Ưu điểm lớn nhất của phụ nữ nước Pháp chính là cố chấp, rất coi trọng vấn đề trình tiết. Các nàng giỏi trang điểm cho mình càng trở nên gợi cảm hơn, nhưng tuyệt không phải vì khiêu khích, chỉ là muốn đem vẻ ngoài gợi cảm trở thành hóa thân của cái đẹp. Hơn nữa phụ nữ Pháp còn rất phản đối chuyện “tình một đêm”, còn xa mới bằng được những lời đồn khoa trương ở bên ngoài.

Có điều khuyết điểm của phụ nữ Pháp cũng không ít, ham muốn chiếm hữu của các nàng rất lớn, hơn nữa, có thể nói là khá “mạnh mẽ”, hai điểm này tựa hồ cùng xuất hiện trên người Crystal.

Diệp Thiên Vân gật đầu trả lời:“Đúng vậy, cá nhân tôi rất thích nó.”

Crystal thấy hần ngay cả nói cũng không nỡ nói thì trêu đùa:“Ít nhất anh cũng phải nói cho tôi biết các anh ở đâu chứ, không thì tôi chỉ có để đưa các anh đến nhà tôi thôi.”

Diệp Thiên Vân lúc này mới nhớ là còn chưa nói cho nàng biết chỗ ở của mình, hần hơi áy náy nói:“Chúng tôi ở tại khách sạn Văn Hóa Đông Phương.”

Crystal hơi bất ngờ liếc hần một cái, sau đó quay ra nhìn đường, nói:“Chỗ đó quá xa xỉ, mua nhà ở San Francisco so với ở đây còn rẻ hơn.”

Diệp Thiên Vân thấy nàng vẫn còn biết tiết kiệm thì cũng gật đầu nói:“Do công ty sắp xếp, nếu để cá nhân tôi bỏ tiền ra tìm chỗ ở thì chắc chắn rằng tôi sẽ có lựa chọn giống cô.”

Đôi mắt to của Crystal nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân, nàng nói:“Anh chẳng lẽ không biết ở trước mặt phụ nữ không nên để lộ vẻ keo kiệt sao?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, nói:“Tôi không cảm thấy có gì sai cả.” Nói xong chuyển ánh mắt ra ngắm nhìn cảnh vật ngoài xe.

Tôn Vĩnh Nhân ở chung một chỗ với Diệp Thiên Vân thì chỉ có thể làm vai phụ, điều này khiến gã thấy rất ức chế. Tôn Vĩnh Nhân hiện giờ chính là sao nhỏ bên cạnh vầng trăng, tất cả ánh sáng đều bị che lấp. Gã móc thuốc với bật lửa trong túi quần Diệp Thiên Vân, cũng bắt đầu châm lửa hút, sau một hơi thật sâu gã nói:“Tiểu thư nước Pháp xinh đẹp, anh ta chỉ là một tên đầu đất, căn bản không hiểu được những lễ tiết của đàn ông nước Pháp.”

Crystal quay đầu lại liếc gã một cái rồi mới đáp lại:“Tôi cảm thấy như vậy rất tốt! Ít nhất cũng khiến người khác cảm thấy trung thực, tôi mặc dù là người nước Pháp nhưng lại rất ghét đàn ông Pháp, bọn họ dối trá, điệu bộ, dốt nát, đa tình, kỷ luật kém, không đúng giờ, hơn nữa còn rất giống nông dân.”

Tôn Vĩnh Nhân tí làm rơi điều thuốc trên miệng, gã sừng sốt hồi lâu rồi mới lên tiếng:“Không, sao cô lại có thành kiến lớn như vậy với họ, tôi có mấy người bạn Pháp, đàn ông Pháp theo lời bọn họ đâu có vô sỉ như cô hình dung.”

Crystal nhìn gã như đang nhìn một thằng nhóc, nói:“Vậy những người anh quen đều là phụ nữ Pháp sao?”

Tôn Vĩnh Nhân lắc lắc đầu, đáp:“Không phải, là mấy nam đồng học người Pháp.”

Crystal gật đầu nói: “Vây tôi sẽ bổ sung thêm một điều, bọn họ còn thích nói khoác và kiêu căng!”

Diệp Thiên Vân nghe nàng nói vậy thì mỉm cười, nói: “Tôi cũng cảm thấy chắc không khoa trương đến vậy.”

Crystal nguyền Diệp Thiên Vân một cái dài rồi nói: “Các anh không rõ, đàn ông Pháp thích cười nhạo người Bỉ nhất, ở Pháp có rất nhiều chuyện cười chuyên để lăng mạ người Bỉ, bọn họ cho rằng người Bỉ luôn ngu ngốc. Có điều, nói thật, trên thực tế tôi cũng không thấy người Bỉ tệ ở điểm nào. Và nếu nhắc tới người Tây Ban Nha và người Italy cùng ở khu vực latin giống như bọn họ, thì bọn họ sẽ cho rằng đối phương quá nhiệt tình, đặc biệt là quá tùy tiện với phụ nữ. Đàn ông Pháp luôn tự cho rằng mình đối xử rất đúng mực với phụ nữ - vừa dịu dàng quan tâm, lăng mạn đa tình nhưng không ngả ngớn, ‘căn bản không tùy tiện giống những người Italy và Tây Ban Nha, ở trên đường cũng có thể vỗ mông phụ nữ’, nhưng thật ra, chính bọn họ mới khiến người ta cảm thấy chán ghét.”

Tôn Vĩnh Nhân và Diệp Thiên Vân nhìn nhau, không biết nên nói gì cho tốt. Không ngờ chỉ nói vài câu lại khiến Crystal phản ứng mạnh như vậy, xem ra tình hình có vẻ không ổn.

Tôn Vĩnh Nhân xung phong xuống nước trước tiên: “Nghe cô nói như vậy tôi mới hiểu được tình huống thật sự, dù sao đó cũng là quốc gia của cô, cô càng có quyền lên tiếng hơn.”

Crystal nghe vậy thì giận dữ, nói: “Tôi sống ở đây đến năm mười sáu tuổi, rốt cuộc không thể chịu được nữa, chính thế tôi mới đến Mỹ.”

Diệp Thiên Vân nhìn nàng một chút, ưu điểm cố chấp đã trở thành khuyết điểm. Hắn chỉnh lại tư thế ngồi một chút rồi nói: “Hiện giờ còn cách khách sạn không xa nữa. Chúng tôi hôm nay vừa mới tới đây, còn chưa quen nơi này lắm.” Nói xong hắn quay kính xe xuống để vứt điều thuốc ra ngoài.

Crystal nghe vậy thì mắt sáng ngời, nói: “Nếu các anh muốn ra ngoài tham quan ngắm cảnh thì có thể tìm tôi. Tôi ở đây đã hơn mười năm rồi, có thể làm một hướng dẫn viên du lịch thâm niên.”

Tôn Vĩnh Nhân vỗ tay phụ họa, nói: “Tốt quá, vậy thì chúng tôi có thể tham quan được nhiều nơi hơn, đã làm trễ nải thời gian.”

Khi xe đến khách sạn, Crystal đột nhiên hỏi Diệp Thiên Vân: “Anh cũng đã biết tên tôi rồi, tin rằng anh không phải loại người keo kiệt.”

Tôn Vĩnh Nhân giành trả lời trước: “Tôi là Tôn Vĩnh Nhân, tên tiếng Anh là Peter.” Crystal dùng nụ cười xinh đẹp để đáp lại gã, sau đó lại nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nói: “Tôi là Diệp Thiên Vân.” Hắn nghĩ không phải lừa Crystal, chủ yếu vì không cần thiết.

Crystal nghe vậy thì nhăm lại mấy lần, cảm thấy không quen miệng nên lại hỏi: “Anh có tên tiếng Anh không?”

Diệp Thiên Vân gặp chút khó khăn, hắn nào có tên tiếng Anh chứ, vì vậy đành thuận miệng đáp: “Tôi là Pluto (Bồ Lỗ Thác).”

Tôn Vĩnh Nhân lần đầu tiên được nghe Diệp Thiên Vân còn có tên tiếng Anh, gã hơi nghi ngờ nói: “Sao tôi không biết anh còn có tên tiếng Anh, có điều hình như nghe hơi quen.” Sau đó gã đột nhiên kêu lên, sau đó không khỏi lén dùng tiếng Trung nói chuyện với Diệp Thiên Vân: “Chẳng lẽ anh là đối thủ của thủy thủ papai sao?” Xong rồi liền nở nụ cười như con gà mái.

Xe dừng lại trước cửa khách sạn, Crystal có chút luyến tiếc nói: “Tôi để số điện thoại lại cho các anh, nếu như các anh muốn ra ngoài thì có thể tìm tôi.” Vừa nói vừa lấy bút ra viết số điện thoại rồi nhét vào tay Diệp Thiên Vân.

Tôn Vĩnh Nhân khoát tay áo với hắn xong rồi bước xuống xe. Diệp Thiên Vân mở cửa xe, đang muốn bước xuống thì đột nhiên Crystal gọi: “Pluto.”

Diệp Thiên Vân vô thức quay đầu lại, Crystal liền hơi cúi người về phía trước, thực hiện một nụ hôn phớt như chuồn chuồn điểm nước lên mặt hắn, sau đó khẽ nói: “Anh đã khiến tôi say mê! Và đây là phần thưởng hồi này!”

129. Chương 129: Nội Khí Ngoại Phóng

Hummer chạy càng lúc càng xa, cuối cùng cả ánh đèn sau xe cũng khuất mình vào đêm tối, tâm tình của Tôn Vĩnh Nhân lúc này có thể nói là đã rơi xuống đáy vực. Gã thích đi theo Diệp Thiên Vân, bởi vì cuộc sống như vậy rất kích thích, nhưng gã lại luôn bị ánh hào quang của Diệp Thiên Vân che lấp. Có lẽ đây cũng là một sự xót xa, khi đạt được một thứ gì thì cũng phải mất đi một thứ khác mới được.

Hai người trở lại khách sạn, Diệp Thiên Vân liền quay về phòng mình, vừa rồi lúc ở quán rượu hắn cũng cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể mình, khi vật tay với Mekhail thì cánh tay phải trong lúc vận dụng nội công đã căng phồng lên. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống này, cũng không biết biến hóa này là tốt hay xấu nữa. Hắn ngồi lên giường, không ngừng điều động nội công tụ tập năng lượng, sau đó dần dần chuyển về cánh tay phải, cánh tay lại bắt đầu căng phồng lên, lúc này có thể nhìn rõ cả mạch máu, hơn nữa còn có cảm giác như chúng sắp bị nứt vỡ. Hắn cẩn thận quan sát sự biến hóa này, muốn thử xem sức mạnh lớn nhỏ thế nào, nhưng lại không dám thử. Bất cứ đồ vật nào trong căn phòng này cũng không chịu nổi được một đấm của hắn. Sức mạnh tụ tập lại nhưng không thể tiết ra, điều này khiến hắn thấy rất khó chịu, đành phải đứng dậy phát kình lực này ra ngoài.

Diệp Thiên Vân đi đến khoảng trống giữa căn phòng, sau đó ra quyền với tốc độ nhanh nhất, tốc độ và sức mạnh của quyền này đều rất kinh người, quyền đối lưu với không khí tạo ra cả tiếng xé gió.

Sau khi đánh ra một quyền Diệp Thiên Vân cảm thấy khá hơn nhiều, ngay sau đó hắn nghe được một tiếng động rất nhỏ, có điều âm thanh quá nhỏ, nhỏ tới mức hắn còn cho rằng đây là ảo giác, nhưng suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu hắn liền bị bác bỏ ngay lập tức. Hắn nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy ở đó có một cái bàn được trải khăn, trên có một cái gạt tàn.

Diệp Thiên Vân nhướng mày suy nghĩ một chút, sau đó hắn vận dụng cảm giác rồi nhanh chóng đánh ra một quyền, sức mạnh và tốc độ của quyền này gần như giống hệt như một quyền vừa rồi, hơn nữa tư thế cũng giống nhau. Sau khi ra quyền hắn lại nghe tiếng động nhỏ kia. Lần này hắn cảm nhận được rất rõ, tiếng động này phát ra từ cái gạt tàn nằm trên bàn kia, bởi vì nó vừa mới dịch chuyển, do quá nhẹ, hơn nữa lại có khăn trải bàn nên tiếng động tạo ra rất nhỏ.

Việc đầu tiên Diệp Thiên Vân làm đó là nhìn hai tay mình, sau đó không giấu nổi vẻ mặt vui sướng. Mặc dù bây giờ còn chưa thể nói chính xác được đây là gì, nhưng có thể nói rằng quyền này có ẩn chứa một sức mạnh mới lạ, hơn nữa sức mạnh này vừa mới được khai phát ra. Giờ phút này hắn giống như một nhà khoa học phát hiện ra hạng mục mình khổ tâm nghiên cứu đã có tiến triển, tâm tình kích động vô cùng.

Diệp Thiên Vân hưng phấn một hồi rồi mới bình tĩnh, quan sát kỹ lại, chỗ vừa mới đứng cách cái gạt tàn thuốc khoảng ba mét, khoảng cách này cũng không được xa, trong phạm vi ba mét hắn có thể dễ dàng lấy được tính mạng đối phương. Nhưng vấn đề cũng không nằm ở đây, phát hiện này có thể giúp tìm ra một mục tiêu luyện tập mới, hơn nữa còn có thể khai phá tiềm lực thân thể tới mức cao nhất.

Hiện tại có thể khẳng định chắc chắn rằng đây không phải là quyền phong, quyền phong cho dù có uy lực hơn nữa cũng không thể tác dụng đến vật thể ngoài ba mét. Trong ghi chép có liên quan đến quyền phong, người nổi tiếng nhất chính là Lý Tiểu Long, ông nhận lời mời đến biểu diễn trước microphone, nắm tay sức thể rồi đánh ra một quyền cực mạnh, nhất thời trong microphone truyền ra tiếng “vù vù” của quyền phong, khiến người xem há mồm trợn mắt. Có điều là lúc ấy nắm đấm cách microphone rất gần, chứ không đạt được khoảng cách như bây giờ. Diệp Thiên Vân đang muốn tiếp tục tập luyện thì đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa, hắn đành thôi không tiếp tục nghiên cứu nữa, bước ra mở cửa thì thấy là Tôn Vĩnh Nhân.

Tôn Vĩnh Nhân trên người mặc đồ ngủ, đầu đội cái mũ hoạt hình, miệng ngáp ngáp nói: “Ngày mai chúng ta có hoạt động gì không? Hay là tìm Crystal, sau đó đi dạo chơi xung quanh, tôi nghĩ cô ấy sẽ rất thích công việc này.”

Diệp Thiên Vân hiện giờ vừa nghiên cứu ra một phương hướng mới, vì vậy liền lắc đầu rất kiên quyết: “Không được, hai ngày này tôi muốn ở đây tiến hành luyện tập, nếu cậu muốn ra ngoài thì có thể một mình đi tìm cô ấy.”

Tôn Vĩnh Nhân trợn mắt, nói: “Lão đại, anh chơi tôi phải không? Người ta cũng phải cho tôi cơ hội thì mới được chứ, mục tiêu của cô ấy là anh, nếu như anh không đi thì tôi ở trước mặt cô ấy chẳng khác gì một giỏ

cải trắng thổi.”

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng, suy nghĩ rồi nói: “Nếu như cậu thực sự muốn ra ngoài thì có thể tìm Lý Duy Tư đã đón chúng ta, y có thể giúp cậu sống qua mấy ngày này.”

Tôn Vĩnh Nhân đành phải gật đầu bất đắc dĩ, nói: “Được rồi, như vậy mai tôi sẽ đi cùng y, có điều không có mỹ nữ theo cùng thật là chán quá mà! Tôi đi ngủ.” Nói xong gã liền rời khỏi phòng Diệp Thiên Vân.

Tất cả hứng thú hiện giờ của Diệp Thiên Vân đều tập trung hết lên phát hiện bất ngờ vừa nãy, hẳn không ngừng luyện tập ở trong phòng, cái gạt tàn xui xẻo liền trở thành mục tiêu của hắn.

Mọi người chia nội công ra làm hai giai đoạn cơ bản, đầu tiên là ngoại khí nội thu, đây là quá trình sản sinh và phát triển của khí, thân thể tiến hành trao đổi với bên ngoài, hút lấy vật chất, có thể coi là giai đoạn sơ cấp. Ngoại khí nội thu giúp cho nội khí tràn đầy, có thể kích phát tiềm năng, còn có thể tạo nền móng vững chắc để luyện tập các công phu khác.

Nội khí ngoại phóng là thuộc về giai đoạn thứ hai, giai đoạn này chính là đem khí thể hấp thu được thông qua một cách thức nhất định tác dụng lên vật thể ở bên ngoài. Có thể thấy bóng dáng của nó ở rất nhiều nơi, đại đa số là xuất hiện trên phương diện trị liệu bệnh tật, điển hình nhất là xoa bóp Trung y. Chỉ có điều vì nghề này có nhiều kẻ lừa gạt nên khiến người ta mất đi lòng tin vào nó. Có nhiều người không tin có giai đoạn nội khí ngoại phóng, thật ra thì nếu đã có ngoại khí nội thu thì chắc chắn sẽ có nội khí ngoại phóng, hai loại này không thể tồn tại đơn độc được. Nguyên lý này giống như một cái bình, nếu như trong bình có không khí thì chắc chắn nó có miệng bình để không khí qua, mà không khí có thể đi vào thì chắc chắn cũng thông qua một cách nào đó để trở ra ngoài.

Bản thân nội công cũng không trái với khoa học, chỉ có điều sự phát triển của khoa học hiện đại còn chưa thể tiến hành giải thích nó. Trong giới tự nhiên cũng vậy, cũng có rất nhiều hiện tượng mà khoa học không thể giải thích nổi.

Diệp Thiên Vân cứ như vậy, luyện tập không biết mệt mỏi suốt đêm. Tuy hiện giờ còn chưa rõ nó có phải thuộc về nội khí ngoại phóng không, nhưng hắn có thể chắc chắn rằng sau này trong khi so đấu nó có thể phát huy được tác dụng rất lớn.

130. Chương 130: Võ Quán Chấn Phiên

Diệp Thiên Vân rời khỏi giường, đi tới kéo rèm cửa sổ rồi đứng gãi gãi đầu, việc đầu tiên cần làm hiện giờ chính là tắm rửa, tối hôm qua do quá mệt nên nằm chết dí trên giường luôn. Ở quán rượu do dùng sức quá mạnh nên đã hơi mỏi mệt, về đến khách sạn lại luyện tập nhiều lần càng làm hắn mệt muốn chết.

Tắm rửa xong xuôi, Diệp Thiên Vân ra phòng ngủ xem xét một chút thì thấy Tôn Vĩnh Nhân đã mất tăm mất tích, chắc là đã cùng Lý Duy Tư ra ngoài chơi rồi.

Thiếu đi Tôn Vĩnh Nhân việc đi lại sẽ dễ dàng hơn nhiều, ít nhất sẽ không cần phải lúc nào cũng lo lắng tới an toàn của gã, lỗi tai cũng được yên tĩnh đi nhiều... Nghĩ vậy, Diệp Thiên Vân đã ra quyết định cho riêng mình, lần này ra ngoài quan trọng nhất là để mở mang kiến thức về các thuật giao đấu trên thế giới, nếu như đi chỉ vì du lịch hay hoàn thành nhiệm vụ của Diêm Phong, như vậy chẳng khác gì bỏ gốc lấy ngọn, võ công bản thân tiến bộ quan trọng hơn bất cứ chuyện gì khác. Vì vậy hắn định đến thăm võ quán ở San Francisco một chút.

Sau khi Diệp Thiên Vân online tìm được một ít tư liệu thì không khỏi thấy háng hái phùng phùng, cả San Francisco này võ quán người Hoa nổi tiếng nhất chính là võ quán Chấn Phiên. Lý Tiểu Long tên thật là Lý Chấn Phiên, võ quán này được đặt tên của ông.

Nói tới Lý Tiểu Long thì có thể coi ông là một nhân vật truyền kỳ, khi còn trẻ không lo bài võ (nhớ có 1 lần từng coi phim về Lý Tiểu Long Hình như trong phim có nói ông rất thông minh, học hành cũng rất giỏi????) nhưng lại say mê với nghệ thuật, lúc nhỏ từng theo cha đi đóng phim. Ông trong một lần ẩu đả trên đường phố đã bị người ta đánh bại, từ đó bái làm đệ tử đại sư phụ Diệp Vấn quyết tâm học võ, giống như đói như khát võ thuật, như điên cuồng vậy. Vào năm mười bảy tuổi, ông vừa mới tiếp xúc với quyền anh không lâu, vậy mà lại giành được chức quán quân quyền anh toàn cảng. Tuổi trẻ khí thịnh, Lý Tiểu

Long ỷ vào uy phong của chức quán quân quyền anh toàn cảnh mà khiêu chiến khắp nơi, gây thù hằn với nhiều người, cuối cùng bị hắc bang truy sát. Cha ông rất đau lòng nhưng vẫn phải quyết tâm bắt con trai vượt trùng dương, một mình đến San Francisco nước Mỹ để tự lập. Có lẽ lúc đấy cha ông cũng không nghĩ tới việc con trai mình lại có tiềm lực để trở thành một đại tông sư.

Diệp Thiên Vân xem tư liệu xong liền bảo khách sạn gọi một chiếc xe đi thẳng tới võ quán cp, trên đường đi hẳn luôn cúi đầu suy nghĩ về vấn đề của Triệt Quyền Đạo, Triệt Quyền đạo do Lý Tiểu Long sáng lập là một môn võ thuật luyện tập rất ưu tú, là đạo của quyền thuật, cũng là một môn triết học võ thuật bác đại tinh thâm. Song Triệt Quyền Đạo không phải là thần công, không phải cứ ai luyện nó sẽ thành cao thủ, trên thế giới nayfkhoong có môn võ công nào đạt hiệu quả như thế. Có thể trở thành cao thủ giao đấu, bậc thầy võ học hay không thì quan trọng là phải xem người trả giá bằng bao nhiêu mồ hôi và cố gắng, cũng như ngộ tính và tố chất của mỗi cá nhân, và đã từng trải qua kiểm tra bằng trăm ngàn lần ma luyện thực chiến chưa. “Hương hoa mai tỏa trong giá rét, mũi bảo kiếm tôi luyện mà thành” những lời này chính là chân lý ngàn đời không đổi, trên đời có mấy người hiểu được Lý Tiểu Long để thành công đã mất bao nhiêu thời gian, trả bao nhiêu mồ hôi.

Diệp Thiên Vân tán thưởng nhất chính là lý luận lấy vô pháp làm hữu pháp, lấy vô hạn làm hữu hạn, võ thuật là một loại lý trí phải tự mình nhận thức, đánh ra một quyền một cước không chỉ đánh ngã đối thủ trước mặt mình, đồng thời cũng đánh tâm lý ích kỷ của người, đánh nỗi sợ hãi của người, tất cả chướng ngại tâm lý cũng bị đánh. Một khi người hiểu ra được đạo lý này, người sẽ tự mình đạt được tự do chân chính. Có điều từ khi Lý Tiểu Long qua đời Triệt Quyền đạo đã phân ra làm hai trường phái là phái khái niệm và phái nguyên bản. Phái khái niệm chính là không lấy việc truyền dạy chiêu thức làm chủ, mà thông qua việc sử dụng hệ thống kỹ thuật khác nhau để dẫn dắt người luyện tập tự hoàn thiện mình, chọn lựa những thứ hữu dụng với mình, loại bỏ những phần vô dụng. Trường phái này càng tiếp cận với bản chất của giao đấu hơn.

Khi còn cách võ quán một giao lộ, Diệp Thiên Vân kêu xe dừng lại rồi đi bộ về phía võ quán. Cả võ quán vì để kỉ niệm Lý Tiểu Long nên ngoại trừ những phần cần tu sửa ra, phần lớn võ quán vẫn được duy trì trạng thái như trước, khiến người ta cảm thấy một cảm giác tang thương của thời đại. Tấm bảng của võ quán do nhiều năm nước mưa phong hóa nên đã có phần phai nhạt.

Vừa bước vào võ quán liền có nhân viên phục vụ đi ra tiếp đón và giới thiệu qua tình hình võ quán, thì ra võ quán đã sớm đóng cửa không thu đồ đệ nữa, nơi này chỉ còn là chỗ để tham quan và kỷ niệm. Điều này khiến cho Diệp Thiên Vân thấy hơi thất vọng, dù sao thì hẳn vì ôm một hy vọng giao lưu luận võ nên mới tới đây, không đạt được mục đích mong đợi nên dĩ nhiên thấy hơi mất mát.

Diệp Thiên Vân đi một vòng tham quan bên trong, thật ra võ quán cũng không lớn lắm, bây giờ lại để đầy đồ đạc lúc sinh tiền Lý Tiểu Long đã sử dụng nên lại càng nhỏ hơn. Ở trung tâm võ quán có treo một tấm bảng ghi lại cuộc đời của Lý Tiểu Long, bên cạnh là vài tấm ảnh chụp trong các bộ phim, dưới là một cái bàn để biểu tượng của Triệt Quyền đạo. Sân tập luyện cũng được sửa sang lại để trưng bày một vài thiết bị huấn luyện cũ kỹ. Đây là tất cả những gì võ quán có.

Rời khỏi võ quán, tâm tình của Diệp Thiên Vân hơi nặng nề, Lý Tiểu Long có cống hiến rất lớn cho võ thuật, chính ông là người đưa võ thuật Trung Quốc lên võ đài thế giới.

Nghi vấn lớn nhất Lý Tiểu Long để lại sau khi chết chính là đương thời ông không tiến hành tỷ thí công khai, cho nên hiện giờ có rất nhiều người hoài nghi về thực lực của ông.

Thật ra Lý Tiểu Long có phải là cao thủ đệ nhất hay không căn bản không quan trọng, quan trọng là ông đã phát huy võ thuật, hơn nữa còn đạt được thành công ở nước ngoài. Ông nên nhận được sự tôn kính xứng đáng, không phải vì đạt được những gì, mà là đã phải trả giá những gì.

Nói đến thực lực, Lý Tiểu Long quyết không phải là đệ nhất, ông chỉ có 64 kg. Khí lực một người mạnh yếu thế nào là do số lượng dây thần kinh điều khiển cơ bắp quyết định: Dây thần kinh điều khiển cơ bắp càng nhiều thì sức mạnh càng lớn, dây thần kinh càng ít thì điều khiển cơ bắp càng ít, sức mạnh càng nhỏ. Nếu muốn tăng thêm số lượng dây thần kinh. Bình thường sau khi luyện tập, cơ bắp tăng trưởng sẽ kéo theo sức mạnh cũng tăng lên. Điều thứ hai chính là khả năng đánh trả và trọng lượng cơ thể lại tỉ lệ thuận với nhau, vì vậy trọng lượng cơ thể trở thành một yếu tố rất quan trọng.

Diệp Thiên Vân trở lại khách sạn, khi hắn tới lấy chìa khóa thì cô nhân viên phục vụ ở lễ tân nói: Tiên sinh, vừa rồi có người tìm anh, người đó đã để lại một tờ danh thiếp. Vừa nói cô vừa lấy danh thiếp đưa cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân liếc qua, ở trên đề tên Diêm Phong, hắn gật gật đầu rồi đi lên phòng.

131. Chương 131: Trầm Muộn

Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân đi tới chỗ điện thoại, cầm ống nghe lên rồi ấn số, điện thoại vừa nổi hẳn lên nói: “Là Diêm ca à?”

Nghe được tiếng cười nói của Diêm Phong ở đầu bên kia: “Thiên Vân, đã lâu như vậy mà không gọi được cuộc điện thoại nào cho tôi. Hai hôm trước thuyền xảy ra chuyện khiến cho tôi sợ hết hồn, may mà hôm qua người của công ty đã gọi điện cho tôi, lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm, không thì tôi đã trở thành tội nhân thật rồi.”

Diệp Thiên Vân nghe là biết do Lý Duy Tư gọi, liền nói: “Chuyện nhỏ thôi mà, bọn hải tặc chẳng qua chỉ có hứng thú với tiền. Bọn tôi cũng vừa mới tới hôm qua, hôm nay đã có người đưa danh thiếp của anh cho tôi rồi.”

Có tiếng cười của Diêm Phong truyền qua: “Đoàn đại biểu đàm phán của công ty đã tới, tôi để bọn họ cầm danh thiếp của tôi đi tìm cậu.”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút rồi nói: “Diêm ca, lần này có nhiệm vụ gì muốn tôi đi làm?”

Diêm Phong cười khan mấy tiếng, nói: “Điều này chờ bọn họ đến nói với cậu đi, hiện giờ tôi không tiện nói lắm.”

Diệp Thiên Vân trong bụng thấy hơi nghi ngờ, đây là lần thứ hai hắn hỏi về vấn đề này, nhưng Diêm Phong vẫn không trực tiếp trả lời, có điều hắn vẫn “ừ” một tiếng, nói: “Tình hình trong võ lâm thế nào?” Kỳ thực hắn muốn hỏi đến tiến triển về vụ Trạc Cước Môn.

Diêm Phong ở đầu dây bên kia trầm mặc một lát rồi mới lên tiếng: “Tình hình không tốt lắm, bên phía Trạc Cước Môn vẫn không có động tĩnh gì quá lớn, có điều từ sau khi cậu đi người của Hình Ý môn đã truyền tin ra rằng muốn tìm cậu, có vẻ họ rất có hứng thú với cậu. Hơn nữa còn có không ít kẻ muốn trả thù đang tìm cậu.”

Diệp Thiên Vân có nghe được ít tin tức từ bên Vương Vĩnh Cường, cho nên cũng hiểu đôi chút về mấy chuyện này, đột nhiên trong đầu hắn lóe lên một câu hỏi: “Hôm đó lúc tôi ở quán rượu, tôi nhớ có một người tên là Đỗ Phong đã bị Lý Văn Sinh giết, hắn cũng không phải là người trong võ lâm, hiện giờ cảnh sát đã tham dự vào chưa?”

Diêm Phong hơi do dự nói: “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, hai ngày nữa tôi sẽ đi hỏi họ cậu. Thật ra chuyện của cậu sớm đã bị ủy ban trọng tài tiếp nhận rồi, vì nó có liên quan tới Trạc Cước Môn. Tôi sẽ để ý những tin tức này, trước tiên cậu không cần phải lo lắng, cứ yên tâm ở đấy chơi đi.”

Diệp Thiên Vân cúp điện thoại, hai ngón tay bóp lấy huyết Thái Dương, hiện giờ hắn rất không muốn nghe tới chuyện ở trong nước, nhưng không nghe lại không được, vì không thể cứ sống mãi ở San Francisco. Qua cuộc điện thoại ngày hôm nay xem ra đã xác định được chuyện kia đã dây dưa tới võ lâm, ít nhất thì có một cái gọi là ủy ban trọng tài đã để ý tới ân oán giữa hắn và Trạc Cước Môn.

Hắn không sợ bị trả thù, chỉ có điều hắn vừa mới tiến vào võ lâm, vẫn còn chưa có chỗ đứng vững chắc, còn nhiều chuyện chưa hiểu rõ. Hơn nữa nếu giết người càng nhiều thì chỉ tổ rước thêm càng nhiều kẻ thù. Có lẽ hôm nay giết được một người, ngày mai sẽ có ba người tới tìm người, giết ba người thì sẽ xuất hiện sáu người thậm chí là nhiều hơn, cuối cùng khiến mọi người công phần là coi như xong rồi, cuộc sống mà kẻ thù có ở khắp nơi không thú vị lắm đâu. Tạm thời né tránh sóng gió ít ra cũng có nhiều thời gian để đề cao khả năng của mình hơn, hơn nữa còn có thể tránh xa được vài nguy hiểm.

Vấn đề thứ hai chính là Diêm Phong muốn mình làm cái gì, hỏi nhiều lần mà y vẫn không chịu nói ra, hẳn cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng lại không thể nào phán đoán vô căn cứ. Vì vậy hiện giờ tâm tình của hắn có chút nôn nóng.

Đang lúc Diệp Thiên Vân vì những chuyện này mà rầu rĩ, Tôn Vĩnh Nhân và Lý Duy Tư cùng bước vào phòng, bọn họ vừa nói vừa cười, xem ra quan hệ khá hòa hợp.

Bọn họ xách về rất nhiều đồ, túi lớn túi nhỏ, Diệp Thiên Vân thấy vậy thì hơi khó hiểu, hỏi: “Hai người mua những gì vậy?”

Tôn Vĩnh Nhân giơ túi đồ trong tay lên, cười nói: “Cũng không có gì, chỉ có chút đặc sản thôi. San Francisco ngoại trừ sản phẩm điện tử ra thì chỉ có cà phê với rượu vang. Hôm nay đi dạo quanh một vòng, trong những khu phố chính ở cái thành phố này thì tôi chán nhất là khu phố Trung Quốc. Tôi cảm thấy chỗ đó hơi xa rời với thời đại, bọn họ giống như đang sống trong những năm sáu, bảy mươi vậy.”

Lý Duy Tư cũng gật đầu đồng ý, nói: “San Francisco không có đặc sản gì quá nổi bật, có điều nó đúng là một thành phố du lịch điển hình. Du khách từ Trung Quốc tới, muốn đi mua sắm, cuối cùng lại tới phố Trung Quốc. Nghe nói chỗ đó do tiếp nhận không ít địa khí của Trung Quốc nên tất cả đều tách rời, có điều cách nói này hình như hơi mê tín.”

Diệp Thiên Vân nhìn Lý Duy Tư, nói: “Vừa rồi tôi đã tới thăm vô quán Chấn Phiến, không ngờ nơi đó đã trở thành quán kỷ niệm rồi, làm uống công tôi đi một chuyến.”

Lý Duy Tư nghe vậy thì lấy làm áy náy, nói: “Thật sự xin lỗi, đáng lẽ tôi nên nói cho anh biết từ sớm.”

Diệp Thiên Vân khoát tay áo nói: “Tôi không có ý này, vừa nãy đúng chẳng có việc gì, coi như ra ngoài khuấy khóa một chút vậy.”

Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy thì làu bàu: “Sớm biết thế hai người chúng ta đi tìm Crystal có phải tốt hơn không, đến lúc đó tôi sẽ càng hào hứng hơn.”

Diệp Thiên Vân rất bất đắc dĩ nhìn gã, nói: “Chờ lát nữa chúng ta phải đi thăm hỏi lão bằng hữu Harrison, tôi nghĩ ông ta có thể chiêu đãi chúng ta một chút.”

Tôn Vĩnh Nhân liền mừng rỡ. Mặc dù gã và Harrison từng có ân oán không nhỏ, có điều từ sau khi trở thành bạn bè lại thấy rất hợp nhau, vì vậy gật đầu nói: “Harrison nói ông ta ở trong cái trang viên gì ấy, tên thì tôi quên mất rồi, có điều lúc ông ấy khoác lác với tôi đã từng nói chỗ đó rất lớn, thả mấy trăm con bò cũng được.”

Diệp Thiên Vân thấy hơi buồn cười, nói: “Hans cũng từng nói ở đây ông ta cũng có chút thế lực, chẳng qua không biết lớn từng nào thôi.”

Lý Duy Tư đứng bên cạnh nghe vậy thì trầm tư một chút rồi nói: “Harrison, cái tên này cũng không quá đặc biệt, có điều tôi có thể quen một vài người.”

Tôn Vĩnh Nhân lắc lắc tay nói: “Một ông già hói đầu tuổi chừng sáu mươi, bộ dáng rất bỉ ổi, là một giáo đồ Đạo Hồi. Bình thường thích khoác lác, hay mang theo mấy tên vệ sĩ đi rêu rao khắp nơi, và đặc biệt là rất keo kiệt.”

Sắc mặt Lý Duy Tư coi bộ không được tốt lắm, y nói: “Tôi nghĩ tôi đã biết đó là ai rồi, Harrison là thủ lĩnh Đạo Hồi ở chỗ này, ông ta có sức ảnh hưởng rất lớn. Khi các anh nói về ông ta thì tốt nhất là nên cẩn thận một chút, nếu không sẽ có hậu quả rất nghiêm trọng.”

Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy thì rất hưng phấn, nói: “Không ngờ lão thần côn này lại là một thủ lĩnh, xem chúng ta nhất định phải tới thăm ông ta một chuyến mới được.”

Lý Duy Tư hơi dè dặt nói: “Phần lớn người Mỹ có cái nhìn không tốt về bọn họ, hơn nữa bọn họ còn có vài phần tử khủng bố, cho nên các anh cứ cẩn thận là hơn.”

Diệp Thiên Vân cười nói: “Yên tâm đi, Harrison là bạn mà chúng tôi quen ở trên thuyền du lịch.”

132. Chương 132: Lửa Giận

Diệp Thiên Vân ngẩng nhìn cảnh vật, hỏi: Nhà của Harrison ở bờ bên kia sao?

Lý Duy Tư đang vượt qua một chiếc xe nên trả lời hơi chậm: Đúng, chúng ta phải qua cầu Cổng Vàng (Golden Gate) qua cầu là sẽ đến phía bắc của San Francisco, chỗ đó là khu nhà giàu, chúng tôi thường hay gọi là Nobhill, bọn họ nắm giữ năm mươi phần trăm tài phú của cả San Francisco. Trang viên của Harrison cũng nằm bên đó, ông ta ở đây cũng được coi là một người nổi tiếng.

Tôn Vĩnh Nhân thấy hơi tò mò, hỏi: Nói như vậy, ông ta là một phú hào sao? Tôi rất nghi ngờ anh đang khoác lác!

Lý Duy Tư vừa chăm chú lái chiếc xe BMW của y vừa phàn nàn: Các anh tốt nhất nên cẩn thận một chút, Harrison không giống với những phú hào khác đâu, ông ta là một tín đồ tông giáo chân chính. Ở San Francisco này, chỉ cần ông ta hô lên một tiếng thánh A La tối cao là liền có thể tụ tập được mấy vạn tín đồ Đạo Hồi cuồng nhiệt.

Tôn Vĩnh Nhân thờ ơ rút một phong kẹo cao su từ trong túi quần ra, nói: Sợ cái gì, ông ta chẳng qua chỉ là một lão già bĩ ỉu thôi. Lần trước cùng tôi đánh bài vẫn còn thiếu mười đô la chưa trả tôi đấy! Nói xong thì nhét một thanh kẹo vào mồm, tiện tay ném giấy gói kẹo ra ngoài cửa sổ.

Có đánh chết Lý Duy Tư y cũng không tin những lời này, y cảm thấy Tôn Vĩnh Nhân đang bôi nhọ Harrison, vì vậy sắc mặt hơi thay đổi, y nói: Anh bạn thân mến của tôi, tôi hy vọng anh có thể hiểu rõ được lời tôi nói, Harrison không phải là người mà ba chúng ta có thể đối đầu. Ông ta ở San Francisco trên cơ bản là một nửa thánh A La, chỉ cần ông ta nói chúng ta là tội nhân thì chúng ta sẽ vĩnh viễn không có ngày bình yên. Lý Duy Tư căn bản cũng chẳng còn lòng dạ nào để lái xe nữa, tựa hồ y đang nhìn thấy mấy vạn tín đồ lao về phía y.

Diệp Thiên Vân trợn mắt nhìn Tôn Vĩnh Nhân một cái rồi nói: Dù sao hiện đang ở nước Mỹ chứ không phải trên thuyền du lịch, ngộ nhỡ Harrison trở mặt thì chúng ta thật sự phiền phức đấy. Nói xong hắn quay sang nói với Lý Duy Tư: Ông ta làm ăn gì vậy?

Lý Duy Tư xoa xoa đầu nói: Hình như chủ yếu là làm dầu mỡ, thi thoảng lại làm mấy chuyến buôn lậu, dù sao đây cũng là bờ Tây.

Diệp Thiên Vân nghe vậy cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ Harrison lại là ông trùm dầu mỡ kiêm đại ca buôn lậu. Thời kỳ này nhiên liệu đã trở thành thứ hàng hóa quan trọng nhất, ai nắm giữ được nó chẳng khác nào đồng thời nắm giữ tài phú và quyền thế. May mà trên thuyền du lịch đã hóa thù thành bạn với ông ta, không thì đúng là chọc phải cái tổ ong rồi. Nghĩ tới đây hắn không khỏi liếc nhìn Tôn Vĩnh Nhân một cái.

Tôn Vĩnh Nhân thấy ánh mắt của Diệp Thiên Vân thì hiểu được ý của hắn, gã nói rất vô tội: Anh cũng biết là tôi không cố ý mà, huống hồ tôi đã sớm kết bạn với ông ta.

Vừa lúc đến cầu Golden Gate, Lý Duy Tư lái đến chỗ thu phí để nộp tiền, sau đó có vẻ hơi bất mãn nói: Công việc của tôi đều ở bên này, mà nhà của tôi lại ở trung tâm, mỗi ngày không biết phải nộp bao nhiêu phí qua cầu nữa.

Diệp Thiên Vân nhìn đối diện một chút rồi lên tiếng: Nhịp sống ở hai bên chênh nhau nhiều quá, khu nhà giàu bên kia không thấy nhiều xe, hơn nữa mọi người xem ra cũng rất nhàn nhã.

Lý Duy Tư thở dài, nói: Ở đây đã năm năm rồi, thật ra tôi rất muốn quay về, bởi vì tôi biết rõ lịch sử của San Francisco.

Tôn Vĩnh Nhân có vẻ hơi bất ngờ, gã hỏi: Hiện giờ mọi người ai cũng muốn ra nước ngoài, mà anh lại muốn trở về, chẳng lẽ anh bị mất trí rồi sao?

Lý Duy Tư không so đo với gã chỉ nói rất nặng nề: Thật ra vùng đất này có một phần rất lớn là do người Trung Quốc chúng ta khai phá, nhưng đến lúc thu hoạch lại không cho chúng ta thu ngắt trái, bởi vì bọn họ kỳ thị người Trung Quốc.

Y có vẻ hơi tức giận nói tiếp: Chừng mười vạn lao động Trung Quốc giá rẻ đang tham gia vào làm thợ mỏ và hàng ngũ sửa đường trong cuộc khai phá miền tây nước Mỹ. Chính trong thời kì này từ “khổ lực” (cu li) trong tiếng Trung đã được dịch âm thành từ coolie (cu li) trong tiếng Anh. Bởi vì điều kiện làm việc, sinh hoạt rất tồi tệ, vì bệnh tật và lao động nên tỉ lệ tử vong cực cao. Có trên ngàn bộ hài cốt của lao động tử vong được chuyển về Trung Quốc. Sau chính phủ Mỹ cấm người Trung Quốc đưa thi thể về nước, nên không ít người đành phải chôn chôn trên mảnh đất này.

Diệp Thiên Vân nghe vậy thì hơi cau mày, hỏi: Nói vậy người Trung Quốc ở đây không có địa vị xứng đáng sao?

Lý Duy Tư lắc đầu nói: Đây chỉ không có địa vị, đào xong mỏ vàng, sửa xong đường sắt, có không ít người Trung Quốc muốn ở lại khỏi đại lục mà mình đã phải đổ bao nhiêu mồ hôi và xương máu, thậm chí liều cả tính mạng. Nhưng họ lại không được chính phủ Mỹ chào đón, có pháp luật làm chứng. Ngay khi sửa xong đường sắt, chính phủ California liền lập tức ban hành pháp luật cấm cho thêm lao động nhập cư vào nước Mỹ. Pháp luật lúc đó còn quy định người Trung Quốc không được mua đất đai, bất động sản ở Mỹ, không được kết hôn với người Mỹ, không được nhập quốc tịch Mỹ, họ hàng của người Trung Quốc không được đến Mỹ để đoàn tụ. Mặc dù có nhiều điều luật hà khắc mang tính kì thị, nhưng vẫn có không ít người Trung Quốc vượt qua được đủ loại khó khăn để ở lại Mỹ tiếp tục sinh sống. Cho nên chính phủ Mỹ đã hạn chế khu vực người Trung Quốc ở, ngay khi tìm ra San Francisco ở bên bờ biển, bọn họ liền tập trung người Trung Quốc đến đó ở, đó chính là khu phố Trung Quốc, trên thực tế nó chỉ là sản phẩm của sự kỳ thị chủng tộc.

(p/s: Mình ko biết liệu điều này có thật hay không, nhưng đây là lần đầu tiên mình nghe đến việc này, xem mấy bộ phim mỹ cũng chưa từng nghe qua, ko hiểu có thật hay ko)

Tôn Vĩnh Nhân sau khi nghe xong trên mặt không giấu nổi vẻ căm hận, gã cắn răng nói: Người Mỹ thật không ra cái gì, bọn họ không hề thua kém so với người Nhật Bản.

Diệp Thiên Vân chỉ im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng qua là trong mắt hắt phát ra những tia sáng lạnh như băng.

Kể từ lúc Lý Duy Tư nói ra những chuyện này, bầu không khí trong xe liền trở nên nặng nề hơn.

Không có ai nói chuyện, xe liền chạy nhanh hơn, chỉ chốc lát đã đi tới trang viên của Harrison. Diệp Thiên Vân đưa ảnh chứng minh cho bảo vệ ở cổng rồi ngồi chờ.

Trang viên của Harrison xây ở dưới chân núi, ông ta hẳn là đã tự làm một con đường thông với quốc lộ, hơn nữa ở đây cũng chỉ cần đi bộ hai ba phút là sẽ ra tới bờ biển. Quá đẹp, chỗ này chắc thuộc vào khu vực kim cương.

Tường vây dài khoảng một kilomet, ở bên ngoài không nhìn được vào bên trong, vì bức tường cao hơn ba mét đã vây kín quanh trang viên rồi.

Tôn Vĩnh Nhân thấy vậy thì cũng không khỏi sợ hãi, than thở: Đại gia! Harrison quả nhiên không gạt tôi, đừng nói mấy trăm con bò, thậm chí cả ngàn con cũng có thể thả được!

Lý Duy Tư sau khi quan sát khu này thì thấy hơi nghi ngờ, y nói: Đã lâu vậy mà vẫn chưa thấy trả lời, có phải chúng ta đã đi nhầm chỗ rồi không.

Y vừa mới dứt lời, cánh cửa vàng óng ánh bỗng từ từ mở ra.

133. Chương 133: Quyền Thế

Diện tích xanh hóa của trang viên ít nhất cũng phải trên bảy mươi phần trăm, từ vị trí cánh cổng nhìn vào trong thì có một con đường lớn chừng mười mét, trung tâm là một cái suối phun, tiếp sau đó là một kiến trúc giả cổ theo phong cách thời trung cổ, to lớn hùng vĩ. Bên cạnh đó là những bãi cỏ màu xanh nhạt, ở giữa có những con đường nhỏ cong cong làm bằng đá cuội, cạnh đó là một sân trục thẳng hình tròn. Tất cả cảnh sắc đều làm bật lên được sự huy hoàng của kiến trúc và sự giàu có của chủ nhân. Trên bãi cỏ có bảy, tám con chó săn thuần chủng Đức, chúng nó con nào con nấy cứ nhìn chăm chăm về phía cánh cổng, khiến cho người khác thấy sợ hãi.

Chỉ chốc lát liền thấy mười mấy người từ trong nhà đi ra, chỉ có điều tại cổng cách xa quá nên không nhìn rõ được hình dáng.

Chủ nhân có thể tự mình ra ngoài tiếp đón, đó là một vinh hạnh cho khách nhân, vì vậy nếu lúc này lái xe đi vào thì hình như hơi bất kính. Cho nên Diệp Thiên Vân vừa thấy tình hình như vậy liền bảo Lý Duy Tư đỗ xe ở bên cạnh, sau đó ba người cùng xuống xe đi bộ vào bên trong.

Khoảng cách giữa hai bên quá xa, giống như đang đứng ở hai đầu một cái quảng trường vậy. Thị lực của Diệp Thiên Vân có thể nói là khá tốt, hắn vừa đi vừa đánh giá người đối diện. Harrison đi đầu tiên, ông ta mặc một bộ trường bào màu trắng có khăn trùm đầu, ở cạnh ông ta là bốn vệ sĩ mặc đồ tây đen, theo sau là hai nữ nhân che mặt, có vẻ hơi giống với nữ phó (người hầu).

Đi khoảng chừng bốn năm phút, hai bên cuối cùng cũng gặp nhau, Harrison dáng vóc rất tiêu tụy nói trước tiên: “Thánh A La tối cao, hoan nghênh hai cậu tới đây làm khách của ta, mọi người đều là bạn cùng chung hoạn nạn với ta!” Vừa nói vừa lần lượt ôm hai người một lát.

Sau khi Tôn Vĩnh Nhân ôm Harrison xong, đột nhiên gã vung quyền đâm vào lồng ngực của ông ta rồi nhảy mất phải, nói: “Không ngờ trong nhà ông có thể chặn bò thật, xem ra ông không lừa người nha” gã đánh giá chung quanh rồi nói tiếp “Ha ha, xem ra sau này tôi có thể tới làm thuê ở chỗ ông rồi.”

Lý Duy Tư thấy động tác bất ngờ của gã thì tim thiếu chút nữa vọt lên tận cổ, y nhích từ từ đến gần Diệp Thiên Vân. Mà mấy người vệ sĩ đứng sau lưng Harrison cũng đã chuẩn bị đợi lệnh, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay. Chỉ cần sắc mặt Harrison hơi đổi thôi là Tôn Vĩnh Nhân sẽ liền như cái bao tải bị người ta quăng ra không khách khí. Nghiêm trọng hơn nữa thì cái mạng nhỏ của gã cũng sẽ tiêu ngay.

Ai ngờ Harrison bị đâm một quyền lại không hề tức giận, ông ta phát tay với đám vệ sĩ, sau đó hóm hỉnh nói: “Sao, tới chỗ ta chặn bò sao, lương bổng rất cao đấy.”

Khi hai người bọn họ đang đùa giỡn, Diệp Thiên Vân đứng bên cạnh cũng không nhàn rỗi, hắn không ngừng đánh giá xung quanh. Từ sau khi bước vào cổng hắn vẫn luôn quan sát tất cả cảnh vật. Trang viên của Harrison khiến hắn rất chấn động. Vẻ đẹp của trang viên đã thăng hoa lên thành một món trân tác hiếm có trên đời. Hắn lấy lại tinh thần, nói với Harrison: “Vừa bước vào đây tôi đã có cảm giác sáng tỏ thông suốt, quả thật rất tuyệt vời.”

Harrison nghe hắn ca ngợi thì cũng không khỏi mỉm cười, nói: “Chứ còn không, địa điểm này là do đích thân ta chọn đấy, đi thôi, chúng ta vào trong nói chuyện.” Vừa nói vừa giơ tay mời rồi dẫn mọi người đi vào trong nhà.

Ba người bọn họ bước vào bên trong thì không khỏi cất lời ca thán lần nữa, bên trong tòa kiến trúc này khiến người ta cảm thấy thần thánh, Tôn Vĩnh Nhân thở dài nói: “Lão già, chỗ này phải tốn không ít tiền duy tu (giữ gìn và sửa chữa) nha!”

Harrison gật đầu nói: “Đúng vậy, chi tiêu hàng năm của trang viên này là một con số không nhỏ, thật ra cũng không phải chỉ có mình ta ở đây, thi thoảng có rất nhiều giáo đồ cũng đến ở chỗ này.”

Tôn Vĩnh Nhân cười nói: “Trước kia ông thiếu tôi mười đô la, bây giờ tôi đến đòi, nhìn cảnh xa hoa thế này chắc ông nên trả tôi gấp trăm lần chứ.”

Harrison thấy gã lại muốn làm trò thì cũng không để ý tới gã nữa, quay sang hỏi Diệp Thiên Vân: “Các cậu định ở chỗ này bao lâu?”

Diệp Thiên Vân ngồi xuống ghế sofa, nói: “Điều này vẫn chưa xác định, có điều tôi nghĩ chắc sẽ không quá hai tháng đâu.”

Harrison gật đầu, nói: “Vậy các cậu nếu có thời gian thì hãy ở chỗ của ta hai ngày, vậy ta có thể dẫn các cậu đi chơi xung quanh.”

Trên con thuyền du lịch, Harrison có tình cảm không tệ với Diệp Thiên Vân và Tôn Vĩnh Nhân, nhất là Diệp Thiên Vân trong lúc ông ta nguy hiểm đã ra tay giúp đỡ.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Chúng tôi tới đây còn có chút việc cần làm, ông chủ chắc sẽ không để chúng tôi nhàn rỗi như vậy đâu.”

Harrison nghe vậy thì cười: “Người giống như cậu vĩnh viễn không thiếu việc để làm, dựa vào thân thủ của cậu, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được một công việc khiến cậu thỏa mãn.”

Tôn Vĩnh Nhân thở dài, nói: “Đâu có dễ dàng như vậy, hiện giờ công việc cũng không dễ tìm đâu.” Sau đó liền ngồi vắt hai chân lên.

Harrison nghe vậy thì hơi nhúu mày, nói: “Vừa đúng lúc, gần đây ta có một số việc cần mời một cao thủ, Thiên Vân có thể tới giúp ta.”

Tôn Vĩnh Nhân ngổng cổ lên, vội vàng nói: “Đúng lúc đang rảnh rỗi, giúp ông ấy đi.” Gã lúc này thấy Harrison là một phú hào nên trong lòng có ý định muốn thừa cơ vơ vét một ít. Ai mà chẳng biết được suy nghĩ hám tiền này của gã chứ. Mỗi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ ân cần thăm hỏi gã một chút rồi rời đi. Diệp Thiên Vân thừa lúc mọi người không chú ý thì hung hăng trừng mắt một cái với gã, ý bảo gã đừng có nhiều lời.

Harrison ngồi xuống ghế sa ***, châm lấy một điếu xì gà thượng đẳng rồi bảo thủ hạ mời Diệp Thiên Vân một điếu, xong lại hỏi: “Thiên Vân, thế nào, cậu có thể suy nghĩ một chút.”

Diệp Thiên Vân nhận lấy điếu xì gà rồi hơi mỉm cười, nói: “Nhìn cuộc sống của ông thì biết việc này cũng không phải là việc nhỏ, tôi nào có khả năng lớn như vậy.” Nghe Diệp Thiên Vân từ chối thì mấy người vệ sĩ lại nóng lòng muốn “làm tí”, xem ra trong trang viên này Harrison có uy nghiêm rất cao, không cho phép bất cứ ai có ý kiến khác.

Harrison hút liền hai hơi xì gà rồi nói: “Được rồi, nếu có cơ hội thì đến giúp ta.” Ông ta vừa nói xong câu đó thì mấy vệ sĩ lại khôi phục lại trạng thái như cũ.

Diệp Thiên Vân thấy chuyện này hai lần liên tục thì trong lòng cũng thấy hơi cảnh giác, Harrison không phải là một kẻ đầu đường xó chợ bình thường, nếu không phải nể chút tình cũ ở trên thuyền du lịch thì chắc hôm nay đã xảy ra một cuộc chiến rồi.

Ngay lập tức hắn gọi gã Tôn Vĩnh Nhân ngồi bên cạnh chỉ lo dụ dỗ nữ phó: “Crystal còn đang chờ cậu, tôi nghĩ chúng ta nên đi thôi.”

Tôn Vĩnh Nhân lập tức đứng dậy, nói: “Như vậy chúng ta còn chờ gì nữa?” Gã nói với Harrison đang ngồi một bên: “Lần sau đừng quên chuẩn bị sớm một bữa tiệc đầy nhé, nếu tôi đến tôi sẽ báo trước cho ông.”

134. Chương 134: Một Đôi Tay

Diệp Thiên Vân nói quá bất ngờ, nhưng Lý Duy Tư từ lúc này đến giờ vẫn làm khán giả có vẻ đã nhìn ra điều gì đó, cho nên y háng giọng một cái rồi nói: “Đúng vậy, nhật trình hôm nay đã sắp xếp ổn thỏa, lát nữa phải đi tìm Crystal, nếu không sẽ muộn đó. Nói xong liền đứng dậy khỏi ghế salon, hơi hành lễ cáo từ với Harrison. Thật ra thì Crystal là cái quái gì y cũng không biết.

Mấy người cùng đứng dậy, Harrison khoát tay áo nói: “Từ lúc đến đây chúng ta còn chưa nói chuyện quá mười phút, cho dù là bạn bè bình thường cũng không thể đại khái như vậy được! nói xong ông ta sờ sờ chiếc nhẫn bày tỏ cái gì đó.

Tôn Vĩnh Nhân cũng mặc kệ những thứ này, gã cọt nhả nói: “Lão bằng hữu, chúng tôi còn phải đi hện hò, ông chẳng lẽ định phá hỏng chuyện tốt của chúng tôi sao? Ở Trung Quốc có câu ngạn ngữ là “giúp người thành đạt” ông hiểu không?”

Harrison vuốt vuốt râu mép, nói: “Đương nhiên ta sẽ không phá hỏng chuyện tốt của các cậu, nhưng chúng ta cũng là bạn bè, ngồi thêm chút nữa đi, ta tin muộn một lát cô ấy cũng không để ý đâu.

Đã nói như vậy thì muốn chạy cũng khó rồi, vì vậy Diệp Thiên Vân gật đầu với hai người. Harrison cũng không quá cương quyết, hơn nữa lại nói trên thân phận là bạn bè, cho nên mọi người lại ngồi xuống ghế.

Harrison gật đầu hài lòng, ông ta nói sang một chủ đề khác: “Cá nhân ta rất ngưỡng mộ đối với văn hóa Trung Quốc, hơn nữa có thể nói là một người nước ngoài hiểu về Trung Quốc. Lần trước thấy biểu hiện của

các cậu ở trên thuyền, ta rất thích thú, bởi vì ta có nghiên cứu qua về võ thuật Trung Quốc, gặp được một cao thủ chân chính thì sao tôi có thể bỏ qua được.

Tôn Vĩnh Nhân chẳng có chút nghiên cứu nào về việc này, hứng thú của gã cũng không để ở đây, tuy vậy gã vẫn mỉm cười, nói: Ông rất hiểu sao? Bây giờ số người nghiên cứu về võ thuật càng ngày càng ít, ở Trung Quốc rất hiếm thấy được võ quán, trái lại có rất nhiều võ quán Tae Kwon Do.

Harrison gật đầu, sau đó làm một cái thủ thế với nữ phó nói: Không sai, ta không chỉ biết võ thuật, mà còn quen biết một số võ thuật gia, biết được rất nhiều chuyện của bọn họ. Vừa nói ánh mắt liền chuyển sang Diệp Thiên Vân, hỏi: Cậu hẳn cũng có sư môn chứ?

Diệp Thiên Vân trong lòng cũng thấy kinh ngạc, người nước ngoài hiểu võ thuật thì cũng chỉ bình thường, nhưng không ngờ ông ta lại hiểu biết cả về môn phái võ thuật. Hắn cố tình nói: Võ quán sao? Bản thân tôi cũng dạy lớp ở một chỗ như vậy mà.

Harrison cười ha hả, đứng dậy nói: Võ lâm, môn phái, cậu không nên lãng tránh những vấn đề này, ta biết rất nhiều chuyện, cậu không cần phải giấu diếm. Để cậu thấy một người cậu sẽ hiểu. Dứt lời liền nói nhỏ hai câu với tên vệ sĩ bên cạnh, tên vệ sĩ liền đẩy cửa rời đi.

Diệp Thiên Vân nhìn là biết ông ta là một người trong nghề, không thể hù dọa ông ta được, vì vậy hắn cười nói: Tôi quả thực không có môn phái nào, có điều tôi rất tò mò xem một người nước ngoài có hiểu biết thế nào về võ thuật Trung Quốc.

Một nữ phó bưng rượu lên, Harrison cầm lấy một cái chén rồi nói: Cái này cũng chẳng có gì lạ, thật ra thì võ thuật Trung Quốc những năm gần đây thực sự phát triển ở nước ngoài, tất cả là nhờ điện ảnh, là nó đã mang võ thuật đến khắp nơi trên thế giới. Bắt đầu từ Bruce Lee, võ thuật Trung Quốc mới bắt đầu bước lên con đường phục hưng, có điều đáng tiếc là có vẻ đã phục hưng sai chỗ.

Diệp Thiên Vân gật đầu, mặc dù võ thuật bắt nguồn ở Trung Quốc, nhưng từ cổ chí kim các môn phái võ thuật Trung Quốc vẫn luôn mắc phải vấn đề tranh luận và tách rời, tư tưởng của danh sư võ thuật vẫn còn rất bảo thủ. Lại nói hiện giờ xã hội phát triển rất nhanh, võ thuật môn phái không thể theo đó mà cách tân, những điều uyên bác sâu xa khiến cho người hiện đại khó có thể tiếp thu. Các loại võ thuật như Karate, TaeKwonDo vân vân phát triển rất nhanh trên thế giới, thậm chí sinh sau nhưng lại sớm trưởng thành, tiến vào võ đàn thế giới nhanh hơn. Nguyên nhân chủ yếu chính là kiến thức của nó rất đơn giản, dễ hiểu, thích hợp với các trận đấu quyền thuật hiện đại đã được quy định hóa, động tác dễ học dễ dùng, dạy dỗ không phải qua các môn phái bảo thủ nữa.

Có điều võ thuật Trung Quốc đã nổi tiếng khắp thế giới, mọi người trên thế giới vẫn thừa nhận công phu Trung Quốc. Họ nói rằng cái gì hiếm mới quý, những thứ khó học được nhất mới có giá trị nhất, đây chính là giá trị của võ thuật Trung Quốc.

Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân bình tĩnh nói: Võ thuật Trung Quốc đi một vòng quanh thế giới, cuối cùng lại do người nước ngoài truyền về, không biết là nên vui hay nên buồn nữa. Để người nước ngoài phát hiện ra được sức hấp dẫn của võ thuật, đây là điều đáng buồn nhất của người tổng nước.

Harrison khoát tay áo nói: Thật ra chuyện này chẳng có gì là không tốt cả, người Trung Quốc có ưu thế tuyệt đối, đại đa số người nước ngoài chỉ là tò mò, thật ra bọn họ cũng kkoong thực sự hiểu được nội hàm của võ thuật, hơn nữa vĩnh viễn cũng không học được tinh hoa.

Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy cũng gật đầu, nói: Ngay cả tôi là người Trung Quốc điển hình mà học cũng còn thấy khó khăn thì đừng nói tới người nước ngoài. Không biết mất một trăm tám mươi năm, bọn họ ngay cả xem sách võ thuật cũng không hiểu.

Harrison thấy Diệp Thiên Vân trầm mặc thì hỏi: Cậu am hiểu nhất là công phu gì?

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu, nói: Đây chủ yếu là sở thích cá nhân của tôi, cái gì cũng biết một chút. Thật ra thì người học võ cần hiểu biết rất nhiều về công phu, thậm chí phải biết một hai chiêu, đây coi như là một loại kiến thức, để khi giao thủ với người khác mới chiếm được ưu thế. Hắn cố tình trả lời rất mơ hồ.

Hắn vừa nói xong, tên vệ sĩ mới đi ra ngoài kia đã mang theo một người đi vào nhà. Diệp Thiên Vân đánh giá người này, tầm hơn ba mươi tuổi, không cao lắm, chừng một mét bảy, vóc người gầy gò, đầu trọc lóc,

tướng mạo rất bình thường. Chỉ có điều ở giữa hai lông mày có một nốt ruồi to vừa đỏ, khiến người ta có một cảm giác nói không nên lời.

Harrison đứng dậy, đi tới nói: Đây là một người bạn của ta, y cũng am hiểu võ thuật, hơn nữa có thể nói là một võ lâm nhân sĩ chính cống. Có thời gian thì hai người nên trao đổi một chút, đều là người luyện võ, tin rằng hai người sẽ có chuyện để nói.

Người này nghe vậy thì nhìn lướt xung quanh, sau đó ôm quyền với Diệp Thiên Vân, nói: Rất cực cũng gặp được võ giả chân chính, hạnh ngộ! Bản nhân Tôn Vũ, ở chỗ này đã ba tháng rồi, khiến tôi bất rút lắm.

Hai tay của người này có vẻ hơi đen, các đốt ngón tay rất thô to, thậm chí các ngón tay cũng giống cây củ cải vậy, mức độ thô ráp so với nông dân ra đồng cày thì còn hơn nhiều. Bề mặt tay có cảm giác sáng bóng, giống như được đánh sáp nên, khiến người khác nhìn thấy liền cảm thấy trong lòng lạnh giá.

Diệp Thiên Vân đứng dậy đáp lễ, nói: Hạnh ngộ, tôi là Diệp Thiên Vân!

135. Chương 135: Thiết Sa Chưởng

Ở trên mảnh đất Trung Hoa rộng lớn có hàng trăm môn phái được lưu truyền cho đến nay, phần lớn mỗi môn phái đều có công phu Thiết Sa Chưởng riêng của phái mình, mặc dù có rất nhiều chủng loại, nhưng luyện pháp lại na ná như nhau. Thiết Sa Chưởng sớm đã trở thành môn võ mà trong chốn võ lâm ai ai cũng biết, hiện nay nó là một loại kỹ thuật phổ biến.

Thiết Sa Chưởng là một phương pháp luyện tập rất đặc biệt, chính là luyện cho tay trở nên cứng rắn, chúng ta đều biết: Bàn tay người do da, cơ nhục, mạch máu, cốt cách, thần kinh cấu thành huyết nhục chi chưởng, cánh tay bình thường rất yếu ớt. Nhưng nhờ vận dụng phương pháp luyện công đặc thù, trong thời gian ngắn sẽ khiến cho toàn bộ tay, cơ nhục, mạch máu, xương cốt, dây thần kinh, đều phát sinh biến hóa vi diệu, vừa sắp xếp cẩn thận phương hướng luyện tập, vừa thừa nhận cường độ áp lực tăng dần, xương tay dần trở nên kiên cố, thần kinh cũng không còn yếu ớt nữa.

Bởi vậy cao thủ Thiết Sa Chưởng chỉ cần một kích rất dễ dàng phá hư não bộ, nội tạng đối phương, thậm chí có thể tử vong. Sau khi đạt tới cảnh giới cao hơn, liền có thể thuận lợi dụng sức mạnh dương kính kích nát khớp xương địch nhân, hoặc sử dụng âm kính thương tổn não bộ cùng nội tạng, dồn đối phương vào chỗ chết mà bề ngoài không nhìn thấy vết thương. Bởi vậy một số quyền gia cho rằng: “Thiết Sa Chưởng là một kỹ thuật dùng để giết người, vì vậy rất bài xích nó”. Nhưng về phương diện khách thì Thiết Sa Chưởng còn được xưng là “Tiên Nhân Chưởng” hoặc “Thần Sa Chưởng” tuyệt đối không dễ dàng truyền thụ.

Người phát dương quang đại Thiết Sa Chưởng chính là Cổ Nhữ Chương đại sư, ông ta có thể xem như là đệ tử Thiếu Lâm, truyền kỳ về ông ta cũng không hề ít. Nghe nói có một lực sĩ nước Nga đến Tây Qua Viên của Nghiêm Châu biểu diễn trò “Đại lực hỉ” (1). Lúc này ông ta cùng đồ đệ cũng tới xem, “Lực sĩ” vừa ra trận liền dắt ra một con ngựa hung dữ, tuyên bố rằng trừ hấn ra không ai có thể tiếp cận thốt ngựa này, có người Trung Quốc nào dám lên thử một lần mà không chết dưới vó ngựa này thì hấn dâng tặng hai trăm đồng bạc.

Trong những người xem có người nhận ra Cổ Nhữ Chương, liền lớn tiếng hô lên: “Thằng cha nước Nga kia, chớ nên khoác lác, có Thiết Sa Chưởng Cổ võ sư ở đây!” Vì hạ thấp uy phong của người ngoại quốc, chấn hưng trảng khí của người trong nước, Cổ Nhữ Chương vui vẻ chấp nhận. “Lực sĩ” thấy ông ta dũng khí hiên ngang, biết không phải kẻ đầu đường xó chợ, trước hấn muốn để cho thầy thuốc kiểm tra chứng nhận thân thể “không có gì khác thường” mới để cho tỷ thí.

Ngay từ đầu trận tỷ thí, ngựa dữ chưa kịp dương oai, Cổ Nhữ Chương đã bước nhanh tới gần thân ngựa, xuất chưởng võ mạnh lên lưng ngựa, ngựa dữ lập tức không thể động đậy, đến ngày thứ hai thì không chịu ăn rồi chết. Thầy thuốc giải phẫu thi thể ngựa, phát hiện nội tạng đã bị trọng thương nghiêm trọng”. Lực sĩ bị đập tắt kiêu ngạo, liền ảo não cuốn gói ra đi, đây là chuyện võ lâm cách đây ba mươi năm, các cụ già ở Nghiêm Châu đến nay vẫn còn lưu truyền câu chuyện này, nhiều lão võ giả từng tự thân chứng kiến điều này, bởi vậy có thể thấy rằng Thiết Sa Chưởng có uy lực rất cường đại.

Diệp Thiên Vân nhận định hai tay người trước mặt nhất định là đã luyện qua Thiết Sa Chưởng, hơn nữa hẳn là không quá thành công. Bởi vì tay luyện tập Thiết Sa Chưởng trong thời gian dài cho nên đã hơi chuyển sang màu đen thâm, tất nhiên không phải màu đen chính thức, chỉ là gây cho người ta một loại cảm giác khác biệt rất lớn so với người bình thường. Về phần tại sao chưa thành công, đó là người luyện Thiết Sa Chưởng đều phải ngâm tay vào nước nóng tẩm dược liệu, khi bọn họ luyện xong thì tay cũng không đen, ngược lại rất trắng, hơn nữa đặc biệt mềm mại. Đây là tác dụng của dược vật, bởi vì trong tài liệu có một loại dấm chua rất đặc biệt, nó có thể làm cho da tay mềm mại và trắng hơn.

Tôn Vũ nhìn thấy mấy người ở trong phòng đều đang đánh giá hẩn, liền ôm quyền vừa cười vừa nói: “Khi còn bé yêu thích võ thật, cho nên tự học Thiết Sa Chưởng, nhưng mà không nắm giữ được chừng mực, một lòng muốn nhanh chóng học thành, cho nên mới thành như vậy”. Hẩn gây cho người ta có một cảm giác rất hào sảng, lời nói rất rõ ràng không hề giấu diếm.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn đến mặt mày nhăn nhó, chưa nói đến màu sắc, hay là tay thô ráp đến như vậy cũng làm cho người ta thấy trong lòng tê dại, hẩn cũng hơi kính nể nói: “Chắc hẳn ngươi là một người rất cố chấp, tay biến thành cái dạng gì cũng không quan tâm, vì võ thuật cái gì cũng không cần, liều mạng luyện tập thành cái dạng như vậy?”

Diệp Thiên Vân cũng là tự học võ thuật, bởi vậy đối với chuyện này hẩn vô cùng cẩn thận, luyện công chú ý theo đúng trình tự mà tiến dần. Mặc dù có phương pháp tốc hành nhưng mà có thể tạo thành không ít tổn hại đối với thân thể, tuổi còn trẻ chưa biểu hiện ra, nhưng đến khi đã nhiều tuổi thì xuất hiện đủ loại bệnh tật, bởi vậy hẩn mở miệng nói: “Tự học Thiết Sa Chưởng quả thật có sự nguy hiểm nhất định, người nên sớm trị liệu cho thỏa đáng đi”.

Tôn Vũ sau khi nghe xong chỉ ung dung cười cười, dường như không có để chuyện này vào lòng, hẩn đưa cặp mắt hữu thần nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Bệnh của ta đúng là không tốt lắm, không nói chuyện làm mất hứng này nữa, sư thừa của ngươi là là gì? Mấy tháng liền ở đâu làm cho ta rất bức rứt khó chịu, chúng ta có thể luận bàn một chút chứ?”

Diệp Thiên Vân vừa nghe vậy thì cảm thấy người kia cũng giống như mình, hẩn cũng đã một thời gian khá lâu không cùng người đánh đấm rồi, lúc tỷ thí trên tàu thì những người đó cũng không phải võ giả, bởi vậy rất thống khoái đáp ứng: “Không thành vấn đề, ta cũng vậy, bị đè nén vài ngày rồi”.

Tôn Vũ nghe vậy rấy cao hứng, có thể tìm được một đối thủ ở nước ngoài cũng không dễ dàng, hẩn theo thói quen khởi động thân thể, sau đó mở miệng nói rằng: “Ồ Cự Kim Sơn ta cũng đã ở võ quán quyết đấu vài lần, mỗi lần đều chỉ hai ba chiêu, ngay cả thân thể cũng chưa kịp nóng lên, thật sự là làm cho kẻ khác thất vọng”.

Tôn Vĩnh Nhân ở bên cạnh sau khi nghe vậy cảm thấy vô cùng khó chịu, hẩn kêu lên: “Hay lắm! Chúng ta xuất phát từ trong nước, ở trên tàu đánh đã nhiều, cũng chưa gặp đối thủ, hôm nay ngươi nhất định phải để cho chúng ta đại khai nhãn giới”.

Harrison đang ngậm xì gà nghe vậy cười ha hả, hẩn ho khan vài tiếng, đến mức nước mắt chảy ra, cố nén cười nói với Tôn Vĩnh Nhân: “Miệng của cậu quả thật không nhường nhịn ai mà, cậu ở trên thuyền cũng đã không ít lần lăm lờ cùng tôi, chờ một lát nữa cậu trước tiên thử đấu với Tôn Vũ một trận, xem có phải là cậu rất lợi hại hay không”.

Tôn Vĩnh Nhân cũng chỉ dám nói ngoài miệng, lúc ở võ quán hẩn một chiêu cũng không học được, bởi vậy chột dạ nói: “Tôi cùng hẩn đều là họ Tôn, năm trăm năm trước không chừng có chút quan hệ, người một nhà đánh nhau không phải là phong cách của tôi”.

Harrison bắt đắc dĩ cười cười, nói với Tôn Vũ: “Ngài không nên so đo, hẩn là người như vậy”. Lại hướng về phía Diệp Thiên Vân, hỏi: “Cải lương không bằng bạo lực, tôi nghĩ hai người ở đây luận bàn một lúc, cũng để cho chúng ta kiến thức thêm về võ thuật thật sự của Trung Quốc”.

Tôn Vũ đồng ý nói: “Hi vọng có thể cùng ta đánh một trận thật thống khoái, nếu không thì ta phải sớm về nước rồi”. Hẩn nói ra một câu kỳ lạ như vậy, khiến cho mấy người Diệp Thiên Vân nghe không hiểu gì.

Harrison ho khan hai tiếng để khóa lắp, nói: “Chuyện này sau này hãy bàn! Ở nơi này của tôi có một chỗ chuyên dùng để huấn luyện tràng quán, bây giờ chúng ta đi thôi!”

(1) “Đại lực hí”: Dùng sức mạnh để làm trò.

136. Chương 136: Khí Đồ

Tôn Vĩnh Nhân vừa quan sát những kiến trúc nghệ thuật, vừa than thở nói: “Vừa rồi mới vào cửa tôi còn thấy có chút quê mùa, không ngờ tại đây lại ẩn dấu đại trí đại tuệ, kết cấu thiết kế vô cùng hợp lý. Nghệ thuật Hồi Giáo được người Ả Rập đưa ra bên ngoài chinh phục, ở Ả Rập tự thân nó đã có nền móng nghệ thuật, nhiều khu nghệ thuật rất có sức thu hút được hình thành, sở dĩ nó đặc biệt như vậy là do sự kết hợp giữa Ả và Âu, hơn nữa màu sắc lại hoa lệ, tươi đẹp nhất là phù điêu trang trí trên thạch cao, những thứ ở khu vực này đều rất có sức hấp dẫn”.

Tôn Vĩnh Nhân kiêu ngạo nói tràng giang đại hải, nhưng mà lời bình phẩm này có khuôn có dạng, làm cho người ta không thể không bội phục.

Harrison tán thưởng nhìn hẩn một cái, chỉ vào những trang trí kia nói: “Rất nhiều người đã tới nơi này, nhưng quả thật chưa người nào có dũng khí đánh giá, bởi vì bọn họ không hiểu biết, không ngờ cậu lại thật sự có tài, thực là làm cho tôi rất giật mình”.

Tôn Vĩnh Nhân đắc ý cổ ưỡn ngực lên, vuốt mái tóc không dài lắm, nói: “Chỉ là kiến thức phổ thông mà thôi, tôi đối với phong cách Hồi Giáo có chút nghiên cứu, bởi vì nó vô cùng phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của tôi”.

Harrison nhìn bộ dáng của hẩn vừa đi vừa trừng hai mắt nhìn hẩn, nói: “Đã như vậy, tại sao hôm đó còn muốn mắng chủ nhân vậy?” Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy nhất thời không nói gì.

Mấy người đi theo Harrison tới sân huấn luyện, cũng không tính là quá lớn, nhưng mà với mười người thì cũng đủ dùng, trên nền nhà lát một sàn mềm mại, hơn nữa đặt chân xuống là có thể cảm nhận được tiếng vọng từ bên dưới. Loại sàn này rất thích hợp cho việc huấn luyện cùng quyết đấu, bởi vì khi luận võ thân thể từ không trung hạ xuống có thể giảm được mức độ phản chấn, bảo vệ thân thể không bị tổn thương, hơn nữa còn có thể tăng cường sóng âm gây chú ý.

Dường như Tôn Vũ đối với nơi này vô cùng quen thuộc, cởi Tây trang trên người ra ném trên mặt đất, sau đó vận vẹo thân thể, xương cốt toàn thân phát ra những tiếng răng rắc, hẩn chậm rãi nói: “Ta không chờ được nữa, đầu tiên giới thiệu qua về môn phái, ta vốn là tục gia đệ tử của phái Võ Đang, nhưng mà bây giờ đã bị trục xuất khỏi sư môn, ha ha, xem như là một khí đồ(1)!”. Cánh tay hẩn rất dài, hơn nữa đốt xương vai xuất hiện một lỗ hõm, bả vai rất cứng rắn, phía sau lưng hơi khom tròn lên, thắt lưng vừa rộng lại vừa thô, có thể dùng bốn chữ lưng hùm vai gấu để hình dung, đây là do luyện tập trong thời gian dài mà trở thành như vậy, mà không phải là do trạng thái tự nhiên. Hơn nữa với vóc dáng thể này hẩn là đã luyện qua nội công, thuộc về nội gia cao thủ.

Diệp Thiên Vân nhìn lướt qua, hẩn đối với hai chữ tội đồ không quá miễn cảm, qua một thời gian tiến vào giang hồ, phát hiện rằng rất nhiều môn phái có khí đồ, sư phụ của Vương Vĩnh Cường coi như cũng là một người, bọn họ phần lớn đều phạm vào môn quy mà bị trục xuất, cũng có trường hợp khác vì hệ phái đấu tranh mà bị loại bỏ, nhưng mà ngàn vạn lần không thể xem thường khí đồ, bởi vì trong bọn họ có rất nhiều người thân thủ cao minh, giống như là học sinh ở trường học, có nhiều khi học trò không tuân theo nội quy so với học trò tuân theo quy củ còn thông minh hơn. Bởi vậy hẩn khiêm tốn nói: “Mỗi người đều có cảnh ngộ, cái đó ta không để tâm đến”. Nói xong hẩn cũng cởi áo sơ mi, lộ ra một thân thể cường tráng.

Tôn Vũ nghe Diệp Thiên Vân nói vậy trên mặt lộ ra vẻ tán thưởng, nhưng lại hơi thất vọng nói: “Với vóc người này của ngươi nếu luyện Thái Cực quyền sẽ tiến triển rất nhanh, có thể nhìn ra căn cốt của ngươi cũng không tồi”. Chuẩn xác mà nói, căn cốt chính là thiên tiên tố chất, bao gồm thân thể, trí lực, tính cách cùng các phương diện khác. Đối với võ thuật, cơ thể càng thêm được coi trọng, càng khỏe mạnh thì càng thích hợp để tập võ.

Võ giả liếc mắt một cái là có thể phân biệt một người ra sao, điểm thứ nhất là nhìn hai tròng mắt, tiếp theo là vóc người.

Phần lớn quyền thủ luyện ngoại gia quyền thì đa phần đều vạm vỡ, góc cạnh phân minh, đặc biệt một số quyền thủ khi ưỡn ngực thu bụng thì tám khối cơ bụng vòng lên như cái bàn chải, rất khỏe đẹp. Nhưng mà, một số quyền thủ nội gia, có bả vai xệ xuống, có ngấn ngực, cho dù là vóc người rất tốt, cũng có hai đặc điểm rất rõ ràng: Một là khi thả lỏng cánh tay thì cơ thể không còn sắc sảo nữa, giống như có một tầng nước mỡ vậy, cơ thể lúc này trở về trạng thái bình thường; thứ hai là mặc dù nhiều nội gia quyền thủ rất gầy, nhưng bụng luôn lồi lên, không thấy cơ bụng, đây là do thường xuyên dồn khí vào đan điền. Khi đánh một quyền bào bụng ngoại gia quyền thủ thì cảm thấy giống như đánh vào một khối thép, làm cho tay đau nhức. Mà khi người đánh vào bụng nội gia quyền thủ thì lại giống như đánh vào trái bóng cao su vậy, phản lực sẽ bắn bay người ra xa.

Vóc người Diệp Thiên Vân rất đặc biệt, nếu dựa theo các nhà nội ngoại gia nhận xét thì thể chất của hắn thuộc về hỗn hợp hình, bả vai cùng cánh tay của hắn có tiêu chuẩn ngoại gia đặc thù, nhưng nếu cở quần áo lộ ra thân thể thì lại là đặc thù của nội gia, điều này với phương pháp luyện công của hắn có liên quan rất lớn. Vốn hắn luyện tập Hình Ý quyền và Bát Cực quyền, nhưng lại nghiêng về Hình Ý quyền nhiều hơn cho nên vóc người hắn có điển hình nội gia quyền đặc thù. Sau khi luyện Kim Chung Trảo, theo công lực càng ngày càng cao, gần đây vóc người hắn lại phát triển theo tiêu chuẩn của ngoại gia quyền, cho nên bây giờ gây ra cho người ta một cảm giác không giống loại nào.

Bất cứ một môn võ thuật nào cũng vô cùng thâm ảo, bởi vì mỗi một công pháp đều phải trải qua nhiều năm truyền thừa cùng rèn luyện, bổ sung. Cho nên đại đa số người luyện võ đều phải chú ý phải chuyên và phải tinh, thậm chí một môn võ công có thể đã nghiên cứu cả đời, cũng có một số điều không thể nào hiểu nổi.

Tôn Vũ hơi thất vọng, đối với vóc người mà Diệp Thiên Vân mà nói là nội ngoại gia pha trộn lẫn nhau, người đạt được thành tựu trong phương diện này cũng không có bao nhiêu. Hơn nữa, tuổi Diệp Thiên Vân cũng không lớn, có thể trở thành võ giả đã là không dễ dàng rồi.

Diệp Thiên Vân cũng hiểu ý của hắn, bởi vậy thờ ơ cười nói: “Như vậy đi, trước khi luận võ mỗi người đánh ra một bộ quyền, để khởi động thân nhiệt đã!”

Tôn Vũ sau khi nghe xong cũng cảm thấy vô cùng hứng thú, hắn gật đầu nói: “Hành gia vừa liếc mắt nhìn liền hiểu độ nông sâu. Hành gia vừa ra tay, liền biết có bản lĩnh hay không. Người cùng ta xuất ra một bộ quyền để đánh giá xem có đáng xất thủ hay không”.

Diệp Thiên Vân gật đầu, Tôn Vũ khẳng định hắn, hắn làm sao phải Tôn Vũ sợ khẳng định, hai tay ôm lại thành quyền, nói: “Vậy để ta lên trước!”

Tôn Vũ lui về sau hai bước, sau đó duỗi tay ta nói: “Mời!”

Hai người nói chuyện mọi người không xen vào, tất cả đều lui lại mấy bước đợi trò hay mở màn.

(1) Khí đồ: Kẻ bỏ đi, đồ bỏ đi, ở đây cũng thể hiểu là học đồ bị vứt bỏ.

137. Chương 137: Dị Biến

Người trong nghề xem môn đạo, cao thủ chân chính khi đang quan sát người khác diễn luyện thì phải tập trung cao độ, Hình Ý Quyền bao gồm tam kinh chính là: Minh, Âm, Hóa.

Đầu tiên nói về Minh kinh: Minh kinh là chỉ thông qua rèn luyện bình thường mà hình thành, lấy thất lưng làm trung tâm, đem kinh lực trên người vận lên tứ chi, bao giờ tứ chi cảm thấy căng đầy thì công phu đã thành. Quá trình này nhanh thì phải hai năm mà chậm thì ba bốn năm. Bởi vì ngay từ đầu phải tốn thời gian ở eo và đùi, cho nên phải cố gắng hơn, như vậy eo lưng với chân mới có thể rèn luyện toàn diện.

Có Minh kinh không phải lo phát không đủ lực, ban đầu của Minh kinh là Chính kinh, lúc này nếu như luyện thủ pháp hai tay cho thuần thục, liền có thể đối địch. Nếu người đó thân thể khỏe mạnh có đảm lược thì giao thủ cùng bảy hay tám người cũng không rơi vào thế yếu.

Nếu như hết lòng nghiên ngẫm Minh kinh, từ ngoại nhập nội, từ thô hóa tinh dần dần tới khuỷu tay thì có Trầm kinh, song chưởng mềm dẻo như dây thừng, linh hoạt như rắn thì đã có công phu Âm kinh. Quá trình này cũng cần ba đến bốn năm, có Âm kinh thì sẽ có Hóa, khi luyện đến Hóa kinh thì Hình Ý Quyền

đã đi từ nông sang sâu, đạt tới Hóa kinh mới sử dụng hoàn toàn tự nhiên, có câu nói dùng để miêu tả về loại cảnh giới này: Hóa kinh giống như là bơi trong nước.

Lúc Diệp Thiên Vân mới đánh Hình Ý Quyền thì chính là Minh kinh, sau mười chiêu thì chuyển sang Âm kinh, sau hai mươi chiêu lại chuyển sang Hóa kinh, cuối cùng đánh ra mỗi một chiêu đều có tam thức: Minh, Âm, Hóa. Đầu pháp như vậy thể hiện nguyên vẹn trình độ võ học của hắn.

Tôn Vĩnh Nhân cùng Harrison rõ ràng là không hiểu rõ, chỉ thấy rằng động tác đẹp và nhìn rất khó thực hiện, nhưng mà dù chỉ trên phương diện này cũng đã đủ làm cho bọn họ kinh ngạc tán thán cả nửa ngày trời, Hình Ý Quyền của Diệp Thiên Vân tốc độ rất nhanh, quả thực quan sát cảm thấy có chút hoa mắt.

Bọn họ không hiểu nhưng mà có người hiểu, Tôn Vũ là người trong nghề, hắn quan sát mà trong lòng tràn đầy nhiệt huyết, ‘Minh, Âm, Hóa’ tam kinh đơn độc đánh ra cũng không quá khó khăn, nhưng mà một chiêu chứa đựng tam kinh thì phải nghiên cứu cùng học tập nhiều năm, loại quyền pháp này không chỉ cần chăm chỉ mà còn cần cả thiên phú, hai thứ này thiếu một thứ cũng không được.

Sau khi Diệp Thiên Vân thu chiêu, Tôn Vũ liền ôm quyền nói: “Hảo thân thủ! Quyền đánh tam tiết không thấy hình, đúng là thấy bóng mà không thể thấy hình”.

Tôn Vĩnh Nhân ở cạnh đó nhìn thấy thần sắc của Tôn Vũ liền cất lời: “Không phải người ở Cựt Kim Sơn không có đối thủ sao? Hôm nay sẽ cho người đại khai nhãn giới, để xem có thật sự đúng là người không có đối thủ không!”.

Tôn Vũ không lên tiếng, tiến lên khởi động một bộ Thái Ất Miên chưởng, bộ chưởng pháp này là nội gia quyền tông của phái Võ Đang lấy tư tưởng triết học của chữ “Thủy” phát triển thành Võ Đang Miên chưởng, có thể nói là rất tinh xảo, miên giả, nhu dã; Võ Đang Thái Ất Miên chưởng vừa nhu lại linh hoạt, âm dương hỗ trợ lẫn nhau, không cương không trệ, nhìn bề ngoài thì mềm mại như không xương, nhưng thật ra là trong nhu có cương. Cái gọi là cương thì dễ gãy, nhu thắng về lâu dài, thể hiện chân lý lấy nhu thắng cương của Đạo gia. Thái Ất Miên chưởng trong Đạo gia đạt tới đỉnh điểm của chân lý này, bởi vậy xuất ra cũng rất có vị đạo.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Thiên Vân là kinh hãi, đôi tay kia luyện Thiết Sa Chưởng mà bộ chưởng pháp đánh ra lại là Miên chưởng. Cũng không phải hai loại này không thể xuất hiện đồng thời trên một người, nhưng mà sau khi luyện Thiết Sa Chưởng tới đỉnh điểm mới có thể xuất hiện trạng thái này. Vậy chỉ có một cách giải thích, đó là Thiết Sa Chưởng của Tôn Vũ đã hoàn toàn đại thành, hơn nữa đã tiến vào hóa kinh, một đôi chưởng rắn chắc như vậy lại liên tục đánh ra những chiêu thức mềm mại như không xương, nghĩ đến làm cho người ta phát lạnh.

Sau khi Tôn Vũ đi hết bài quyền của mình thì quét mắt nhìn toàn trường, sau đó đưa tay về phía Diệp Thiên Vân, nói: “Mời!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, tiến về phía trước mấy bước, ôm quyền nói: “Dường như Thiết Sa Chưởng của các hạ đã đại thành, vậy ta xin lĩnh giáo!”

Cả hai người đều luyện nội gia quyền, đều chú trọng tới hậu phát chế nhân, nhưng mà Diệp Thiên Vân cũng không án theo lẽ thường, cự ly này phù hợp tiến lên ra Bãng quyền, một chiêu này đồng thời sử dụng tam kinh ‘Minh, Âm, Hóa’, ra tay không chút lưu tình.

Tôn Vũ thấy xu thế hung mãnh vội lui bước ra sau, muốn dùng độc thủ hóa giải kinh lực của Diệp Thiên Vân đang đánh tới. Đặc điểm võ thuật Võ Đang là lấy tĩnh chế động, lấy nhu thắng cương, luyện khí ngưng thần, cương nhu hỗ trợ, hơn nữa quan trọng nhất là không lấy cứng chọi cứng, tay hắn vỗ lên quyền Diệp Thiên Vân, sau đó nhanh chóng thu hồi.

Chiêu vừa rồi xem như là để bọn họ dò xét hư thật của đối phương, Diệp Thiên Vân lần đầu nếm mùi vị của Thiết Sa Chưởng, nhưng lại là Thiết Sa Chưởng đã tới đỉnh điểm, trong mềm có cứng, trong nhu có cương, chỉ hai câu này mới có thể diễn tả được hết về chưởng pháp của hắn.

Tôn Vũ cũng đã lĩnh giáo Hình Ý quyền, mỉm cười nói: “Rất tinh thuần, với tuổi của ngươi mà đạt được như vậy quả là hiếm có!”

Diệp Thiên Vân luôn tuân theo một phong cách, chính là nhiều lời vô ích, chân trái hấn cong lại phát lực trong nháy mắt tiến hành bước nhảy ngắn, sau đó chân phải rung động như đồng hồ quả lắc, chân giống như chiếc roi, từ động tác này có thể thấy lực đạo cực lớn. Cách phát lực này làm cho người ta liên tưởng tới cách giương cung, đây là tuyệt kỹ đâm của Cước Môn, nhưng mà đã được hấn cải biến rất lớn.

Tôn Vũ thấy một cước kia lớn dần trong mắt, hấn tự lượng sức biết không có chiêu nào có thể chống lại, bởi vậy thân hình chợt lóe lui về sườn sau, sau đó với tốc độ như quỷ mị đánh ra một chưởng.

Diệp Thiên Vân xuất cước cao quá đỉnh đầu, dường như muốn cùng một chân khác song hành, hấn đen toàn bộ trọng tâm thân thể đặt lên chân phóng tới, trong phút giống như một cây đại thụ đổ tới Tôn Vũ, đây là một chiêu nối liền một chiêu mà trong võ thuật nói tới, một chiêu biến ba chiêu.

Tôn Vũ vừa rồi đã cùng hấn thử quyền thăm dò, lần này chính thức cùng hấn đối chiêu, tiếng “thình thịch” nặng nề truyền ra, hai người lập tức tách ra.

Diệp Thiên Vân lấy ưu thế tuyệt đối cùng hấn tiến hành đối chọi, một chưởng này tựa như dòng điện chạy đến bên hông, chỉ có thể dùng một chữ ‘tê dại’ để hình dung, đó chính là Kim Chung Tráo cùng Thiết Sa Chưởng mạnh mẽ va chạm.

Tôn Vũ xoa cổ tay sắc mặt âm trầm bất định, một cước này thiếu chút nữa đã phé cánh tay của mình, hấn hít một hơi nói: “Lực lượng quả thật không nhỏ, đây chính là uy lực của nội gia quyền kết hợp với ngoại gia quyền sao?”

Mấy người Harrison thấy vậy cũng nhận định, công phu Trung Hoa trong lúc quyết đấu thì rất ngoạn mục, đặc biệt khi cả hai người đều là cao thủ.

Diệp Thiên Vân giật giật cước, xem ra thương tổn không đủ lớn, nhưng hấn cũng hiểu rằng lần này chiếm ưu thế, bởi vậy vẫy vẫy tay. Làm một cái thủ thế.

Tôn Vũ nhìn thấy động tác này thì ý chí chiến đấu một lần nữa được khơi dậy, ưu thế của hấn là tốc độ cùng thân thể linh hoạt, động tác cũng nhanh nhẹn, bước lên tung ra Miên chưởng, ra chiêu rất nhanh.

Hai người so sánh tốc độ, thì Diệp Thiên Vân liền lộ ra khuyết điểm, đó chính là tốc độ chậm, hấn miễn cưỡng mới có thể theo kịp tốc độ của Tôn Vũ, nhưng mà thể hình tương đối lớn, hơn nữa cũng không linh hoạt, liên tục đánh nhau mười chiêu thì hấn bị Tôn Vũ vỗ trúng ba chưởng.

Diệp Thiên Vân hơi lung lay một chút, sau đó mới tách xa ra, ba chưởng này phân biệt đánh vào trước ngực cùng sau lưng, bây giờ cả người nóng hừng hực, nhưng còn có một loại cảm giác rất dị thường.

Chưởng thứ nhất của Tôn Vũ còn hơi nương nhẹ, nhưng mà thấy Diệp Thiên Vân hoàn toàn không có phản ứng gì thì trong lòng hoảng hốt, lại lập tức toàn lực đánh ra hai chưởng, không ngờ Diệp Thiên Vân vẫn không ngã, hấn vô cùng khiếp sợ kêu lên: “Thiết Bổ Sam! Không ngờ tới bây giờ còn có người luyện loại công phu này”.

Diệp Thiên Vân đứng nơi đó không nói chuyện, nhưng mà trên mặt hiện lên màu đỏ rực, hấn lần đầu bị người đánh nhiều chưởng như vậy, có cảm giác muốn học máu, hơn nữa bây giờ Kim Chung Tráo dường như có phản ứng, dường như là muốn đột phá. Toàn thân thể hấn không ngừng co rút rồi lại buông lỏng, thân thể không kim được mà run rẩy.

Tôn Vĩnh Nhân lần đầu tiên nhìn thấy loại trạng thái này của hấn, muốn chạy tới thì bị Tôn Vũ cản lại, nói: “Trước tiên chờ một chút, người tới cũng không giúp được gì”.

Khuôn mặt Diệp Thiên Vân vắn vẹo, vẫn không nhúc nhích mà đứng ở giữa sân.

138. Chương 138: Tái Chiến

Toàn thân thể hấn giờ đây giống như bị xé rách, ở trong tạng phủ như là có một mũi dao nhọn không ngừng múa loạn, làm cho hấn nhớ lại cảm giác khi đột phá Kim Chung Tráo tầng thứ nhất.

Hấn không ngừng dùng cảm giác đi dò xét tình trạng cả kinh mạch, nhưng mà tình hình không tốt lắm, vừa rồi bị Tôn Vũ đánh trúng ba chưởng, ba chưởng này đánh vào trên người, chưởng thứ nhất còn đỡ một

chút, nhưng hai chưởng sau mỗi chưởng Tôn Vũ đều toàn lực phát ra Thiết Sa Chưởng, mặc dù tổn thương không lớn, nhưng mà vào lúc quan trọng này lại vô cùng nguy hiểm.

Diệp Thiên Vân không ngừng gắng sức tiến hành đem Loa Toàn Kinh dẫn nhập vào kinh mạch, hi vọng có thể nương theo đột phá mà hóa giải lực lượng của hai chưởng này.

Tất cả những người trong phòng cũng vô cùng khẩn trương, Harrison chau mày, hai tay chấp ở sau lưng không ngừng xoa đi xoa lại, hắn áy náy nói với Tôn Vĩnh Nhân: “Thật không nghĩ lại gặp phải loại chuyện như thế này, ta vốn chỉ muốn để cho Tôn Vũ cùng hắc đầu võ một lúc, hay là bây giờ chúng ta gọi thầy thuốc tới xem tình huống như thế nào rồi tính”.

Tôn Vĩnh Nhân bình thường hi hi ha ha, nhưng đối với Diệp Thiên Vân rất trọng nghĩa khí, hắn không thể thay hắc đầu hai chưởng kia, hắn hung hãn nói: “Nếu như Diệp Thiên Vân không việc gì thì tốt, còn nếu xảy ra việc gì ngoài ý muốn, ông chuẩn bị mà gánh lửa giận của tôi đi”. Nếu như không có Diệp Thiên Vân thì Tôn Vĩnh Nhân đã sớm chết vô số lần, bởi vậy đối với an nguy của Diệp Thiên Vân hắc đầu cực kỳ quan tâm, một đường lui cũng không hề lưu lại.

Tôn Vũ cũng không dám tiến lên, hắn ở bên kia quan sát một chút rồi nói: “Các người không cần gọi, hắc đầu luyện ngành công, ta võ trúng hắc đầu hai chưởng chỉ làm huyết khí hơi dâng lên, hắc đầu là không có vấn đề gì, một lúc nữa sẽ tốt thôi”. Mặc dù ngữ khí của hắc đầu thì có vẻ kiên định, nhưng lòng cũng không nắm chắc, hơn nữa còn có chút tư tâm, toàn lực đánh Thiết Sa Chưởng vào thân thể thì làm gì có kết cục tốt chứ.

Bản thân Tôn Vĩnh Nhân cũng không phải võ giả, bởi vậy nghe lời Tôn Vũ có phần tin tưởng, hắc đầu không dời tầm mắt khỏi Diệp Thiên Vân, nhưng miệng lại nói với Harrison: “Lão già, tôi nghĩ bây giờ tốt nhất là ông nên gọi tới một bác sĩ chờ tại cửa, nếu có chuyện gì còn có thể kịp thời đối phó”.

Harrison bây giờ đầu cũng đang muốn to ra, dù sao Diệp Thiên Vân cũng đã cứu hắc đầu một mạng, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, hắc đầu lại phải gánh bốn chữ “Vong ân phụ nghĩa”. Bởi vậy, sau khi nghe xong lập tức vui vẻ đáp ứng, phân phó thuộc hạ gọi thầy thuốc tới.

Diệp Thiên Vân đang chịu đựng sự giày vò, loại thống khổ này không phải người bình thường có thể chịu được nếu như ý chí không kiên định, thì sẽ không thoát được kết quả tử vong, không biết lần này là lần thứ mấy hắc đầu cùng tử thần chống chọi, việc bây giờ hắc đầu muốn làm là đem lực lượng toàn thân tập trung lại, rồi sau đó mạnh mẽ phá tan rào cản ở kinh mạch, để tăng cảnh giới lên đồng thời hóa giải uy lực của hai chưởng kia.

Hắc đầu điều động tất cả lực lượng có thể tụ lại được, sau đó sử dụng khí lực toàn thân, Loa Toàn Kinh từ từ rót vào kinh mạch chưa thông, vào thời khắc cực kỳ nguy hiểm này phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng, nó giống như một người quản lý và điều khiển hình ảnh, đem toàn bộ cảm giác hiện lên trước mắt Diệp Thiên Vân, khí lưu từ từ lưu động về phía trước, hướng về mục tiêu mạnh mẽ mà công tới.

Ước chừng một giờ sau, kinh mạch trên người đã được Loa Toàn Kinh dẫn thông, hắc đầu chậm rãi nhả ra một ngụm khí độc. Hắc đầu nhấc áo lên lau mồ hôi sau đó nhìn thoáng qua toàn trường, cũng đưa ánh mắt về phía Tôn Vĩnh Nhân.

Tôn Vĩnh Nhân vẫn đang trạng thái đứng ngồi không yên, hắc đầu thấy Diệp Thiên Vân đã tốt rồi thì như là được dùng Viagra, vẻ vui sướng lập tức hiện lên trên mặt, muốn nói gì lại đột nhiên hiểu ý tứ của Diệp Thiên Vân, hắc đầu thở dài một hơi, tìm một chỗ ngồi xuống, thoát nhìn rất là mệt mỏi.

Harrison cũng mừng rỡ mồm nói một hai câu nhưng Diệp Thiên Vân lại không cho hắc đầu cơ hội, Diệp Thiên Vân thoáng nhìn qua Tôn Vũ, nói: “Chúng ta tỷ thí còn chưa xong, bây giờ chúng ta tiếp tục được chứ?”

Bây giờ Tôn Vũ ở vào thế tiến thoái lưỡng nan, vừa rồi hắc đầu cũng rất kinh hãi, hắc đầu còn tưởng rằng Diệp Thiên Vân vì trúng hai chưởng của mình mà trở thành như vậy, bởi thế nghe xong lời này thì nhún nhún nói: “Để hôm nào đó chúng ta tái đấu thôi, ta nghĩ hôm nay người không nên tiếp tục tái đấu”.

Diệp Thiên Vân há chịu bỏ qua như vậy, hai chưởng vừa rồi suýt làm hắc đầu mất mạng, lắc đầu nói: “Vừa rồi cơ thể của ta có vấn đề, nhưng mà bây giờ đã tốt rồi, ta tự tin đã hồi phục trạng thái vừa rồi”.

Tôn Vũ do dự, hắc đầu cùng với Diệp Thiên Vân đã giao thủ, hiểu rõ thực lực của hắc đầu, mặc dù mới chỉ đánh ba chưởng, nhưng mà trong lòng không muốn cùng Diệp Thiên Vân tái chiến, bởi vì hắc đầu vừa rồi lấy tay đỡ

một chiêu, đã biết sự lợi hại của Diệp Thiên Vân.

Chỉ cần Diệp Thiên Vân đá trúng thân thể hắn một cước, chỉ cần sượt qua, vậy thì một cơ hội xoay chuyển thế cục cũng không có. Nhưng mà nếu như không tiếp tục, như vậy sẽ mất thể diện, hơn nữa cũng không biết giải thích thế nào về hai chiêu vừa rồi.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn qua thần sắc hai người, liền thêm dầu vào lửa: “Không phải người đã nói ở Cựu Kim Sơn người không có đối thủ sao? Thì ra là người không dám ứng chiến, không đánh với đối thủ nào hả!”

Harrison cũng không biết nói sao cho tốt, hai người tỷ thì là do một tay hắn xúc tiến, nếu như bây giờ bảo họ dừng, vậy tất nhiên sẽ dẫn tới bất mãn, bởi vậy hắn nhìn Tôn Vũ không nói gì.

Tôn Vũ nghe xong lời này cũng thấy xấu hổ, hắn dứt tợn nhìn về phía Diệp Thiên Vân nói: “Được! Người đã không có chuyện gì, vậy chúng ta tiếp tục tỷ thí”. Nói xong tiến tới gần Diệp Thiên Vân, cách chừng năm bước thì ngừng, làm một thủ thế.

Diệp Thiên Vân vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, trạng thái của hắn bây giờ cũng không phải là tốt nhất, nhưng mà Kim Chung Tráo đã đột phá tầng bốn. Từ cảm giác khó chịu vừa rồi, hắn cũng đã hiểu ra một vài chiêu thức, sau đó hai con mắt khẽ chớp, ra chiêu cũng không liều lĩnh như vừa rồi nữa.

Tôn Vũ nhìn chiêu thức của hắn, thầm thở phào nhẹ nhõm. Vì như vậy chứng tỏ Thiết Sa Chương có uy hiếp nhất định, nếu không hắn đã xông lên rồi. Mà hắn cũng không dám lập tức ra tay, chỉ di chuyển chung quanh Diệp Thiên Vân. Cách di chuyển này hơi giống Bát Quái Chương, nhưng mà cũng có chút bất đồng, cất bước như đi cày, đặt chân như mọc rễ, mỗi một bước đi cực kỳ cẩn thận.

Diệp Thiên Vân tùy theo vị trí của hắn mà chuyển động, bình tĩnh nhìn hắn, hai con mắt không hề chớp chăm chú nhìn vào hắn.

Một trận thi đấu lại chính thức diễn ra, dường như Tôn Vũ muốn sớm kết thúc sớm một chút, hắn tiến lên một bước nghênh tiếp, tay trái đưa lên Thiết Sa Chương đánh ra như sấm sét.

Diệp Thiên Vân không lùi mà tiến, dùng Hình Ý Quyền phản công, đánh thẳng tới trước mặt Tôn Vũ.

Đối với việc lấy cứng chọi cứng này Tôn Vũ cũng không còn cách nào, chỉ có thể hoán chiêu đổi thức, lợi dụng tốc độ nhanh nhẹ đi tới sau lưng Diệp Thiên Vân, muốn đánh một chiêu vào lưng hắn.

Diệp Thiên Vân mặc dù tốc độ không nhanh bằng hắn, nhưng mà xoay người so với hắn thì thuận lợi hơn nhiều, nhưng mà lúc hắn di chuyển qua thì chiêu của Tôn Vũ đã tới rồi. Diệp Thiên Vân lần này không thể chống đỡ, cắn răng chịu một chiêu này, sau đó dùng tay nắm lấy cổ tay Tôn Vũ, cùng lúc đó chân trái như rắn xuất động từ phía dưới đá về phía hắn.

Tôn Vũ vừa đánh trúng Diệp Thiên Vân thì hơi đắc ý, đang muốn thu chiêu về thì trong nháy mắt cổ tay bị bắt lấy, sau đó thì trúng một cước tại cửa hông, ngay lập tức sắc mặt trắng bệch, hai mắt mở to không dám tin, theo tiềm thức dùng tay ôm lấy bụng.

Trước đó công phu tại đùi của Diệp Thiên Vân đã đạt tới tầm 600 Kg, bây giờ đã đột phá, lực đạo không biết đã tăng thêm bao nhiêu. Trong lúc chân hắn hạ xuống thì đồng thời cánh tay phải duỗi ra phía sau với lực căng lớn nhất, sau đó đánh một quyền nghiêm trọng vào mặt Tôn Vũ.

Tôn Vũ giống như một quả bóng hơi, bắn về phía sau bay ra ngoài.

139. Chương 139: Nghệ Thuật Gia Bàn Võ Giả

Diệp Thiên Vân hoàn toàn coi Tôn Vũ như một cái bao cát, quyền vừa rồi xuất ra toàn bộ lực lượng thân thể, hơn nữa góc duỗi của cánh tay làm cho người ta phải sợ hãi, sau đó nhanh như chớp ra quyền. Nguyên nhân hắn làm vậy rất đơn giản, chính là để tăng thêm lực bẫy (lực mô-men), khiến cho khi xuất chiêu đạt tốc độ lớn nhất, chỉ có như vậy mới có thể phát ra lực lượng lớn nhất, so với vận động viên ném lao không khác là bao, nhưng mà loại quyền trầm trọng này trên võ đài rất ít thấy.

Khi Diệp Thiên Vân phát lực thì sử dụng toàn bộ lực lượng của cơ thể, nhưng không sử dụng Loa Toàn Kinh hay là Thốn Kinh, thậm chí ngay cả Âm kinh cũng không sử dụng tới, nếu như hắn dùng bất cứ loại kinh nào, Tôn Vũ không tránh được kết quả chết thảm, hắn là đầu sẽ vỡ mất.

Điều gì xảy ra ngấm trong miệng Harrison rơi xuống đất, lông tóc toàn thân dựng đứng lên, vô luận thế nào hắn cũng không ngờ có loại kết quả này, vừa rồi Diệp Thiên Vân còn không có lực hoàn thủ, nhưng chỉ trong chớp mắt như trở thành người khác, gần hai chiêu đã đánh Tôn Vũ bay ra ngoài.

Trong mắt hắn Tôn Vũ là một nội gia cao thủ, hơn nữa còn là võ giả đứng đầu, Thiết Sa Chương là loại võ học mạnh nhất mà hắn từng được chứng kiến, đã mấy lần Tôn Vũ hiển lộ thân thủ trước mặt hắn, hắn hiểu rõ sự lợi hại của loại công phu này. Nhưng mà Diệp Thiên Vân đã trúng bốn chiêu thế mà một chút tổn thương cũng không có, lại còn làm Tôn Vũ bị thương nặng, điều này làm cho hắn không thể không khiếp sợ, hôm nay cuối cùng cũng hiểu ra như thế nào là núi cao còn có núi cao hơn.

Tôn Vĩnh Nhân đã vô số lần chứng kiến Diệp Thiên Vân sáng tạo thần thoại, hắn mở to hai mắt, cẩn thận nói: “Lão đại, hắn sẽ không thua dễ dàng như vậy chứ? Khoác lác không phải là thói quen tốt, tôi nghĩ hắn nên sửa đổi”. Nói xong hắn lại nhìn Harrison cười nói: “Biết tôi bảo ngài gọi bác sĩ là có dụng ý gì chưa! Đừng quá lo lắng, nhanh gọi bọn họ vào đi”. Bây giờ với lúc này là hai thái độ hoàn toàn khác, Diệp Thiên Vân không xảy ra chuyện, hắn lại khôi phục lại bộ dáng hi hi ha ha kia.

Harrison quay sang, nhìn về phía Tôn Vĩnh Nhân khẽ gật đầu, nói: “Võ giả Trung Quốc đều tỷ thí như vậy hay sao? Tôi cảm thấy hơi... Ừm, nói sao nhỉ, phải chăng là hơi tàn độc”. Trong lúc hắn nói chuyện thì hai thủ hạ đã gọi bác sĩ vào bắt đầu tiến hành cứu chữa.

Tôn Vĩnh Nhân cũng không hiểu rõ lắm về chuyện võ lâm, nhưng mà tác phong trước sau như một, khoác lác nói: “Lần này còn đỡ, hai lần trước tôi từng chứng kiến Diệp Thiên Vân quyết đấu mới thật là bi thảm, có đến sáu hay bảy người tử trận tại đương trường, còn một người bị đánh cho tàn phế”. Hắn nói chuyện không đầu vào đầu, nhưng mà trong hoàn cảnh đặc biệt này lại làm cho người ta không thể không tin.

Tôn Vĩnh Nhân nói nhảm xong cũng cảm thấy chột dạ, liếc trộm Harrison thấy ánh mắt tin tưởng của hắn thì trở nên đắc ý, Harrison nào biết rằng cái mình nói ra chính là nguyên nhân mà Diệp Thiên Vân chạy trốn.

Bác sĩ tiến lên nhìn hồi lâu, sau đó bảo người đặt Tôn Vũ lên cáng khiêng đi, Harrison cũng hơi nóng lòng, hắn lo lắng hỏi bác sĩ: “Tôn Vũ thế nào rồi, không có chuyện gì chứ?”

Bác sĩ không nói gì mà đưa mắt liếc Diệp Thiên Vân một cái, sau đó lắc đầu nói: “Điều này bây giờ tạm thời chưa xác định được, nhưng mà bên ngoài bị thương rất nặng, nếu như bên trong cũng như vậy thì trên cơ bản là không thể cứu”.

Diệp Thiên Vân vẫn đứng ở giữa sân, hắn mở miệng nói: “Yên tâm đi, thân thể không có vấn đề gì, mạch máu trên trán chịu áp lực khá lớn nhưng không tổn thương đến não bộ”. Nói xong hắn cầm lấy áo giữ mấy cái, sau đó đó lau mồ hôi trên thân thể, khuôn mặt hơi cau lại.

Harrison nhìn về bác sĩ hỏi rằng lời của Diệp Thiên Vân có đúng không, bác sĩ kia cũng gật đầu xác nhận: “Đúng là vậy”.

Tôn Vĩnh Nhân khinh thường nói: “Ông có thể yên tâm, Diệp Thiên Vân nói không có việc gì thì nhất định là không cần lo lắng, ai đánh người ấy hiểu rõ”.

Harrison hướng về bác sĩ phất tay, sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Không ngờ các cậu tỷ thí với nhau lại đến mức độ thế này, tôi vốn muốn để cho cậu cùng hắn thi đấu hữu nghị một lúc, có lẽ các cậu sẽ trở thành bằng hữu”.

Diệp Thiên Vân cũng lắc đầu nói: “Võ giả cũng thích cùng nhau tỷ thí, chỉ sau khi đánh nhau mới có thể trở thành bằng hữu”.

Sau khi nói vài câu khách khí, Diệp Thiên Vân cùng mấy người kia cáo từ, không khí có chút trầm mặc, dù sao giờ đây Tôn Vũ đã bất tỉnh nhân sự, mọi người cũng không còn tâm tư mà tiếp tục trò chuyện.

Trên đường trở về, Lý Duy Tư không dám tùy ý như lúc trước nữa, chẳng những vậy mà còn đối với Diệp Thiên Vân rất cung kính.

Tôn Vĩnh Nhân buồn bực nói: “Lý Duy Tư, đây không phải là tính cách của anh, tại sao lại trở nên khó hiểu như vậy”.

Lý Duy Tư vừa lái xe, vừa cười nói: “Tôi lần đầu tiên được chứng kiến tràng diện như vậy, cảm thấy rất rung động, trong lúc nhất thời không kịp thích ứng”.

Tôn Vĩnh Nhân cũng không để ý rằng hắn đang lái xe, ở phía sau vô vai hắn nói: “Ha ha, nếu như anh đi theo chúng tôi vài ngày nữa sẽ quen”.

Sau khi trở lại khách sạn, Lý Duy Tư rời đi chỉ còn lại hai người ở trong phòng, Tôn Vĩnh Nhân cười âm hiểm nói: “Bây giờ hẳn là Harrison đang mắng chúng ta, Tôn Vũ như là bảo bối của hắn, bây giờ thiếu chút nữa bị anh phế đi, tôi đoán chừng hắn sẽ thành thật hơn nhiều”.

Diệp Thiên Vân thở dài nói: “Giờ không nên bàn chuyện này nữa, tôi về phòng trước xem thương thế ra sao”.

Tôn Vĩnh Nhân rất nghiêm túc, gật đầu nói: “Anh cứ đi đi, thương thế vẫn quan trọng hơn”.

Sau khi Diệp Thiên Vân trở lại phòng đóng cửa lại, sau đó bắt đầu chữa trị thương thế, trận chiến hôm nay rất nguy hiểm, trong lúc tỷ thí thì đột phá. Nếu như Tôn Vũ không dừng tay, như vậy thì hẳn sẽ chết, đó cũng là nguyên nhân mà Diệp Thiên Vân không hạ sát thủ, dù sao vào thời điểm cuối cùng Tôn Vũ cũng đã dừng tay.

Diệp Thiên Vân vận khởi cảm giác, phát hiện kinh mạch mặc dù đã đột phá nhưng vẫn còn cực kỳ không ổn định, lần này đột phá hoàn toàn do mấy phát Thiết Sa Chưởng kia, loại đột phá kiểu này có thể nói là loại bất ổn nhất, hơn nữa nguy hiểm quá lớn, đoán chừng cần dùng hai ngày để điều tức.

Bây giờ còn chưa nhìn ra sau khi bước vào tầng thứ tư có uy lực gì, có thể là phải chờ đến khi nội công ổn định mới có thể thử một chút.

Hắn đang muốn điều tức, đột nhiên Tôn Vĩnh Nhân ở bên ngoài gõ cửa, nói: “Lão đại, có một người phụ trách của phái đoàn tới đây, anh ra xem đi!”

Diệp Thiên Vân đã sớm có dự liệu trước, bởi vậy đứng lên sửa lại quần áo rồi đi ra khỏi phòng ngủ, vừa vào phòng là thấy khách, đây là một đại hán tầm bốn mươi tuổi, tóc khá dài và tóc bím lại, khuôn mặt để râu, hơi có khí chất của nghệ thuật gia. Hai tròng mắt hắn hữu thần, thân thể tráng kiện, có tất cả đặc điểm của một võ giả.

Người này tới trước mặt Diệp Thiên Vân, vươn tay mỉm cười nói: “Diệp tiên sinh, chào anh, tôi tên là Lâm Thanh Hoành, rất vui khi được gặp anh!”

140. Chương 140: Đoàn Đại Biểu Thanh Lý Môn Hộ

Ánh mắt Lâm Thanh Hoành đánh giá Diệp Thiên Vân thật kỹ, sau đó thoáng có chút ghen tị nói: “Thật là tuổi không nhỏ mà đã có thành tựu như vậy rồi, khiến người ta thật là hâm mộ.”

Diệp Thiên Vân vốn muốn điều chỉnh nội tức một chút, nhưng đang muốn luyện tập lại đột nhiên nhảy ra một Trình Giảo Kim, trong lòng hắn thấy rất khó chịu, bàn tay này hoàn toàn là muốn thử lực đạo của mình, điều này khiến Diệp Thiên Vân rất phản cảm.

Bàn tay Diệp Thiên Vân cũng bắt đầu phát lực, sau đó sắc mặt hắn vẫn tự nhiên nói: “Ngươi là người Bát Cực Môn sao?” Nói điều này căn bản Diệp Thiên Vân không khách khí chút nào.

Lâm Thanh Hoành cũng cảm nhận được đối phương đang đáp trả, hiện giờ là lúc song phương gia tăng lực lượng, hắn cũng rất tự tin nói: “Ta chính là nội môn đệ tử của Bát Cực môn!” Hắn nói còn chưa xong, những lại cảm nhận được lực đạo của Diệp Thiên Vân đã tới, sắc mặt bắt đầu khé biến.

Diệp Thiên Vân vẫn ra vẻ trò chuyện vui vẻ nói: “Ta cùng Diêm Phong cũng coi như là huynh đệ, như vậy cũng có chút quan hệ với Bát Cực môn!” Diệp Thiên Vân cảm thấy lực đạo của Lâm Thanh Hoành đã đến đỉnh, nhưng mà lực đạo của mình vẫn còn đang tăng lên, vì thế đột nhiên nói vậy.

Lâm Thanh Hoành vừa rồi còn có thể chống lại một lúc, nhưng mà lực lượng của Diệp Thiên Vân càng lúc càng mạnh lại khiến hắn sợ hãi, bởi vì hắn phát hiện ra lúc lực lượng của hắn tăng lên, thì đối phương cũng đồng thời tăng lên, hiện giờ tuy hắn đã tới đỉnh rồi, nhưng đối phương còn chưa dừng lại.

Lực đạo đột nhiên gia tăng rất nhiều, Lâm Thanh Hoành quả thật thấy rất khó chịu, vì thế hắn tìm cách nói: “Lĩnh giáo rồi! Quả nhiên là danh bất hư truyền!” Những lời này chẳng khác gì đã nhận thua, muốn phát ra từ trong miệng một võ giả đúng là rất khó.

Tôn Vĩnh Nhân vẫn nhìn tình huống này, tên này có chút trêu chọc nói: “Đều là người tập võ, cũng không nhất định phải thân thiết như vậy, mọi người là bằng hữu thì đều ngồi xuống nói chuyện đi!” Đây là lần đầu tiên tên này không làm loạn nhưng hắn lại làm cho không khí hòa hoãn hẳn.

Diệp Thiên Vân thả lỏng tay ra, hắn có chút ngoài ý muốn nhìn Tôn Vĩnh Nhân, sau đó nói với Lâm Thanh Hoành: “Ngồi đi!”

Lâm Thanh Hoành rõ ràng là vừa sợ vừa giận, lúc Diêm Phong nói cho hắn thực lực của Diệp Thiên Vân, hắn không phục nên mới có động tác như vậy, hiện giờ hắn đã bình tĩnh lại, bắt đầu nói: “Diệp tiên sinh khách khí rồi.”

Diệp Thiên Vân thấy dáng vẻ hắn như vậy cũng thấy buồn cười, bề ngoài thì cho người ta cảm giác là hào hiệp, bên trong lại là loại lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa thân còn là võ giả, nhưng lại kêu cái gì Diệp tiên sinh, một chút cũng không có sự hào sảng của võ giả, ngược lại cứ như là một lão nương vậy, vì thế tức giận trong lòng Diệp Thiên Vân cũng hơi hòa hoãn xuống.

Lâm Thanh Hoành vừa thử lực tay xong, hắn nói luôn: “Mới rồi tôi đã tới một lần, chẳng qua là anh không có ở đó, tôi đem danh thiếp của sư đệ để trên bàn, không biết Diệp tiên sinh đã nhận được chưa.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, nói: “Tôi vừa rồi đã gọi điện thoại cho Diêm Phong, cũng nói qua với hắn rồi.”

Lâm Thanh Hoành nghe xong thì thở phào một hơi, hắn nhìn Tôn Vĩnh Nhân một chút rồi nói: “Không biết vị tiên sinh này...” Ý của hắn chính là muốn hỏi Diệp Thiên Vân.

Tôn Vĩnh Nhân tùy tiện nói: “Không quan hệ, các người cứ nói chuyện đi, tôi không quấy rầy nữa, cứ yên tâm!” Ý của Tôn Vĩnh Nhân là hai người cứ coi như hắn không có ở đây.

Lâm Thanh Hoành tất nhiên là không đồng ý như vậy, nhưng hắn đang muốn nói thì đã bị Diệp Thiên Vân chặn lại: “Yên tâm đi, hắn là huynh đệ của tôi, không có chuyện gì đâu!”

Tôn Vĩnh Nhân vừa nghe Diệp Thiên Vân nói ‘huynh đệ’, ánh mắt hắn cũng nhìn ra cửa, nhưng mà tại lại dừng đứng lên.

Lâm Thanh Hoành nhìn thấy vậy thì cũng không dây dưa thêm nữa, hắn lễ phép cười nói: “Như vậy tôi cũng không nhiều lời nữa, mục đích của đoàn đại biểu chúng tôi đến đây lần này là để xác định thời gian Diệp tiên sinh lúc nào thì có thể cùng chúng tôi tiến hành nhiệm vụ.”

Diệp Thiên Vân hơi sững sốt, Lâm Thanh Hoành tựa hồ cũng không phải là một mình đi làm nhiệm vụ, hắn còn có người giúp đỡ, đoàn đại biểu lại càng có vẻ bí ẩn, vì thế, Diệp Thiên Vân trầm tư một chút rồi nói: “Đoàn đại biểu của các vị có bao nhiêu người?”

Những lời này cứ như là có ma lực, Lâm Thanh Hoành nghe xong thì rất chấn động, sau đó hành diện nói: “Tính cả tôi thì tổng cộng có 3 người, đều là huynh đệ Bát Cực môn!”

Diệp Thiên Vân nghi hoặc nói: “Vậy thì giao cho tôi nhiệm vụ gì? Diêm Phong còn chưa nói cho tôi biết.”

Lâm Thanh Hoành cười cười, nói: “Đó là vì chuyện này hơi khó nói.” Nói đến đây, hắn lại liếc về phía Tôn Vĩnh Nhân.

Tôn Vĩnh Nhân chính là đang nghe đến nhập thần, đột nhiên không còn thấy nói gì, vì thế nghi hoặc quay lại nói: “Có ý tứ gì vậy, trong phòng này toàn là lão đại, cứ thông khoái đi!”

Đây chính là điển hình của việc “Hoàng đế không vội Thái giám đã gấp”, Diệp Thiên Vân chưa hỏi thì Tôn Vĩnh Nhân hấn gấp cái gì chứ, hơn nữa còn lớn tiếng muốn hỏi cho thỏa đáng nữa chứ, vì thế Diệp Thiên Vân liền nói: “Cậu cứ đi ra ngoài trước đi, tôi cùng hấn nói chuyện đã.”

Tôn Vĩnh Nhân vốn định dằn mặt ở lại nghe xem, nhưng mà hấn cũng biết rõ tính tình của Diệp Thiên Vân, vì thế không còn cách nào khác, đành cam lòng nói: “Được rồi, tôi ra ngoài đi bộ một chút, nửa giờ này hai người cứ nói chuyện đi!” Nói xong, lại nhìn đồng hồ một chút.

Lâm Thanh Hoành cười cười, nói: “10 phút là đủ rồi, cậu cứ xuống đi lại dưới lầu một chút, tôi nói nhanh thôi!”

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong cũng không nói gì nữa, hấn chỉ đành nuốt bực rời đi.

Lâm Thanh Hoành nhìn thấy Tôn Vĩnh Nhân đóng cửa lại rồi mới quay đầu nói: “Sư môn bất hạnh, chúng tôi nay đến nơi này là muốn thanh lý một môn đồ.”

Diệp Thiên Vân vừa mới đấu với một tên phản đồ một hồi, cũng không ngờ mục đích cũng không khác biệt lắm, chỉ là Diệp Thiên Vân vẫn có chút nghi hoặc nói: “Thanh lý môn đồ Bát Cực Môn, tôi có phải là không nên nhúng tay vào không?”

Lâm Thanh Hoành hơi trầm mặc một chút, sau đó chừng 5 giây thì mới cười khổ nói: “Kỳ thật thì chúng tôi cũng muốn tự mình xuất thủ, nhưng mà tên phản đồ của cũng khá mạnh, không thể không cầu trợ giúp của bên ngoài, Diêm Phong đại ca đã hướng chưởng môn mà đề cử cậu.”

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua hấn rồi nói: “Mấy người kia thực lực so với người cũng không khác lắm sao?”

Lâm Thanh Hoành lắc đầu nói: “Thực lực của tôi xem như là yếu nhất, chẳng qua là tôi còn trẻ.”

Diệp Thiên Vân nghe xong đổ mồ hôi, 40 tuổi mà còn coi như là trẻ, chẳng qua nghĩ lại phản đồ kia ba người còn không đối phó được, như vậy chắc cũng có thực lực, vì thế hấn gật đầu nói: “Bát Cực Môn thật lợi hại, dạy ra được một Tôn Ngộ Không nha.”

Lâm Thanh Hoành nói: “Nội môn kỳ thật có người thắng được hấn, nhưng mà bởi vì tình thủ túc mà không đành lòng ra tay, vì thế mới để cho mấy người không có giao tình xuất thủ.”

Diệp Thiên Vân từ sau lần xuất thủ trước với Trạc Cước Môn cũng hiểu loại cảm tình này, hấn gật đầu nói: “Được rồi, chuyện này tôi đáp ứng mấy người, chẳng qua tôi còn chưa nắm chắc, chỉ biết làm hết sức thôi, đến lúc đó đừng mang tội danh lên người tôi đó!”

Lâm Thanh Hoành rất nghiêm túc nói: “Chuyện này nội môn đều đã biết, chúng tôi đã dám mời anh xuất thủ, tất nhiên sẽ không làm cái chuyện bỉ ổi như vậy, chúng tôi dùng danh nghĩa và uy tín của Bát Cực Môn mà đảm bảo, cậu cứ yên tâm.”

Diệp Thiên Vân gật đầu hỏi: “Như vậy lúc nào thì xuất phát?”

Lâm Thanh Hoành đứng dậy nói: “Thời gian sơ bộ là ba ngày sau, chúng tôi mới từ quốc nội đến, còn cần nghỉ ngơi 2 ngày.”

Mới vừa nói đến đây, Tôn Vĩnh Nhân cũng từ bên ngoài đi vào, hấn lớn tiếng cười nói: “Nhanh! Các người cứ nói chuyện đi, tôi chỉ nghe chứ không nói lời nào đâu!”

141. Chương 141: Ngày Hội Đồng Tính Luyện Ái

Diệp Thiên Vân cũng từ trên ghế salon đứng dậy, gật đầu nói: “Cứ như vậy đi, ba ngày sau chúng ta sẽ tập hợp ở tửu điểm này.”

Lâm Thanh Hoành cũng duỗi tay ra nói: “Kỳ thật ở quốc nội tin tức của cậu cũng không ít, nếu như không phải có nhiệm vụ trong người, tôi thật muốn tỷ thí với cậu một phen, chúng ta dùng võ kết bạn.”

Tôn Vĩnh Nhân làm dáng vẻ lưu manh nói: “Vậy thì người nên cẩn thận một chút đi!”

Diệp Thiên Vân trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi nói: “Có cơ hội, nhất định là có!”

Hai người bắt tay, mà Diệp Thiên Vân thì đưa Lâm Thanh Hoành rời đi, sau khi trở lại thì tên Tôn Vĩnh Nhân tò mò này quây ngay lấy mà hỏi: “Thế nào, tiết lộ cho tôi biết chút tin tức đi.”

Diệp Thiên Vân cũng không để ý đến hắn mà tức tiếp đi về trong phòng điều tức, chỉ còn mình Tôn Vĩnh Nhân mặt méo xệch trong phòng.

Sáng sớm hôm sau, khi hai người cơm nước xong xuôi, Tôn Vĩnh Nhân vô cùng phấn khởi nói: “Hôm là ngày Chủ nhật cuối cùng của tháng 6, là ngày đồng tính luyện ái hợp pháp, chúng ta đi xem, để đại khai nhãn giới đi!”

Diệp Thiên Vân tối qua đã điều tức xong, tinh thần cũng không tồi, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Được, lát kêu thêm Lý Dục Tư đi.”

Sau khi Lý Dục Tư tới tửu điểm, ba người liền cùng nhau đi đến khu phố đồng tính luyện ái. Chưa cần đến gần đã cảm nhận được không khí ngày lễ GAY, trên đường nhìn thấy rất nhiều trang phục mà ngày thường khó thấy được, có người còn gọi luôn là phố thay đồ.

Đi bộ chính là vì hai bên người đi lại tấp nập, hơn nữa người ta có thể mang ghế nằm, thảm trải ra ngồi ngắm cảnh, mà trên những ban công của các hotel bên đường cũng đang đứng đầy người, trạm xe đầy người, trên thùng thư cũng có người mà trên cây cũng có người luôn, đến cả Diệp Thiên Vân nhìn thấy cảnh này cũng phải thán than, không biết là bọn họ là tới từ những đâu nữa.

Mới vừa chiếm được vị trí tốt, đội ngũ diễu hành cũng đã bắt đầu biểu diễn, mỗi chỗ đều là nam nhân đồng tính (GAY), không thì là nữ nhân đồng tính (LES), gia đình đồng tính, sủng vật đồng tính, người có sở thích kỳ quái, rồi thì cả trần truồng chạy, chỉ đáng tiếc là những người này vóc dáng không đẹp mắt cho lắm, đều khiến Tôn Vĩnh Nhân thất vọng kêu to.

Lợi hại nhất phải kể đến show của những mãnh nam, rất nhiều kẻ người đầy cơ bắp khá đẹp, bọn họ nhún nhảy, thậm chí còn cởi cả quần lót mà nhảy trước mặt công chúng, game đồng tính luyện ái, nói chúng là vân vân, chỉ tiếc là Tôn Vĩnh Nhân mang theo hai cái camera hết pin, (đoạn này là tên hai giáo phái, để tránh động chạm nên bỏ trống, mong đọc giả thông cảm), họ còn ủng hộ đồng tính luyện ái, dương cao khẩu hiệu. Thậm chí còn không ít **, bọn họ trong lúc diễu hành còn không ngừng phát BCS và thuốc tránh thai cho mọi người, thậm chí còn tuyên dương việc ân ái trên giường.

Tôn Vĩnh Nhân cũng không ngừng nhận BCS rồi mấy thứ kích thích kia, Lý Dục Tư nhìn thấy vậy cũng kỳ quái hỏi: “Cậu lấy nhiều đồ như vậy có ích lợi gì?”

Tôn Vĩnh Nhân vẫn không ngừng lấy những thứ đó, rồi nói: “Dù sao cũng là free, tội gì không lấy thỏa mái chứ!”

Diệp Thiên Vân nghe xong mà trợn cả mắt, không ngờ được Tôn Vĩnh Nhân này lại vô sỉ như vậy.

Tôn Vĩnh Nhân đột nhiên nhìn một cái BCS, sau đó vô cùng khiếp sợ kêu lên: “Mẹ nó, người nước ngoài cũng là người sao, thô và to như vậy, đúng là có thể sánh với voi mà.” Lý Dục Tư cũng tiến đến sờ sờ, bên trong lộ ra một cái túi plastic trong suốt, còn có một cái vòng tròn tròn, đường kính là 4,5 cm, vì thế hắn lập tức an ủi: “Người to có thể phát sai rồi, cho cậu một cái cỡ XXXL.”

Tôn Vĩnh Nhân còn chưa từng thấy cái nào lớn như vậy, hắn có chút ú ớ, chẳng qua hắn vẫn không phục, lại xé ra, phát hiện ra “Use for male” (Chuyên của nữ), lúc này hắn mới hãnh diện trở lại.

Diệp Thiên Vân cũng bị bầu không khí của ngày lễ này cuốn hút, lần này đi du lịch vốn là kiến thức một chút về cách đấu, nhưng không ngờ lại gặp chuyện phiền toái, hắn cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Mà hai ngày nữa còn phải giúp Diêm Phong làm nhiệm vụ, cái này được xem như trao đổi, vì người nhà và bằng hữu ở quốc nội cũng cần họ bảo vệ. Mặc dù còn không biết thực lực của tên phản đồ kia ra sao, chẳng qua cũng mong là đừng quá xui xẻo, nghĩ tới đó, Diệp Thiên Vân lại thở dài.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn thấy mới rồi Diệp Thiên Vân còn tốt, chỉ là mới chớp mắt đã lại tinh thần sa sút đi nhiều, vì thế hắn kỳ quái hỏi: “Anh làm sao vậy, không phải là vì không lấy được mấy thứ kia mà cảm thấy tiếc chứ?”

Lý Duy Tư nghe xong thiếu chút nữa ngất luôn, Tôn Vĩnh Nhân này cũng thật là vui tính, cái loại lời này mà cũng có thể nói ra được.

Cuộc diễu hành cũng đã đạt tới cao trào, Lý Duy Tư nhìn xung quanh một chút rồi giới thiệu: “Đây là Thị trưởng của San Francisco, ông ta cũng là một người đồng tính, cũng chính ông ta là người đã cấp chứng chỉ kết hôn cho người đồng tính.”

Thị trưởng đồng tính của San Francisco đang đi giữa đoàn diễu hành, ông ta đang vẫy tay chào dòng người hai bên, một mặt thì cứ đi tới, thoạt nhìn thì ông ta rất hưng phấn.

Tôn Vĩnh Nhân cũng tò mò đánh giá vị thị trưởng này, hắn nói: “Tôi cũng xem qua báo chí rồi, cũng có không ít người phản đối ông ta, nghe nói là còn muốn tiến hành trả thù nữa.”

Tôn Vĩnh Nhân vừa nói xong, chỉ thấy ‘đùng’ một tiếng vang lên, là tiếng súng, sau đó vị thị trưởng kia ngã xuống. Nhất thời mọi người đều ngây ra, ai cũng không ngờ lại phát sinh loại chuyện này, lập tức tiếng hét chói tai vang lên khắp phố, tất cả mọi người lập tức chạy trốn. Có mấy người quây lại thành vòng bên người Thị trưởng, cũng có người tìm nơi phát ra viên đạn.

Lý Duy Tư cùng Tôn Vĩnh Nhân không chút phòng bị, sau khi nghe xong tiếng súng cũng ngã ra khoảng 2 giây, sau đó tiếng súng lại vang lên, có bảo tiêu đã gục xuống.

Diệp Thiên Vân vội đẩy hai người rồi nói: “Mau chạy, nơi này rất nguy hiểm!” Nói xong, hắn vội vàng dẫn hai người này chạy đến một cửa hàng nhỏ bên cạnh.

Tôn Vĩnh Nhân đi vào trong cửa hàng xong thì lập tức ngồi xổm bên cửa sổ, thò đầu lên nhìn ra bên ngoài rồi nói: “Mẹ kiếp, nước Mỹ quả thật là quá nguy hiểm, vừa mới rồi nguy hiểm cách chúng ta chưa đầy 10 mét thôi.”

Lý Duy Tư cũng tìm được một góc kín, hắn sờ sờ ngực nói: “Có chút nguy hiểm, nhưng tạm thời ở đây cũng có an toàn.”

Diệp Thiên Vân liền không để ý đến hai người họ nữa, hắn dùng toàn bộ tinh thần chăm chú quan sát bên ngoài, trong đầu nghĩ lại tình huống vừa rồi, chỉ một viên đã bắn trúng thị trưởng, nhưng mà chưa trúng chỗ yếu hại, xem ra sát thủ sẽ không chịu dừng tay.

Quả nhiên không lâu sau, từ hai bên đường vừa rồi xuất hiện mười mấy người mang mặt nạ, chạy về phía đám bảo tiêu mà nổ súng. Đám bảo tiêu cũng bắt đầu chống trả quyết liệt, hỏa lực bắn tứ tung.

Trên còn đường vừa rồi còn náo nhiệt mà giờ đây đã lặng ngắt, mọi người đều mau chóng chạy đi tìm những công trình vật lý mà trốn. Lúc này song phương đều đã tổn hại thảm trọng, mỗi bên đều còn không nhiều người, chiến đấu cũng đã đến phút chót, ngay lúc này, phía sau lại xông ra một sát thủ mang mặt nạ, hắn nhanh chóng chạy đến gần rồi cho Thị trưởng hai phát đạn. Đúng lúc hắn đang muốn rời đi thì đột nhiên bị súng ở lầu đối diện bắn trúng tay trái.

Động tác của sát thủ này vô cùng nhanh nhẹn, sau khi hắn trúng đạn thì lập tức biến sang một bên, sau đó nhanh chóng chạy tới nơi mà Diệp Thiên Vân và hai người kia đang ẩn nấp.

Tôn Vĩnh Nhân và Lý Duy Tư thấy vậy thiếu chút nữa thì bị dọa phát điên luôn, hai người này nhanh chóng lùi về phía sau, nhưng phía sau lại là góc chết, không có chút cơ hội chạy trốn nào, trong nhất thời, cả hai người đều mở to mắt hoảng sợ nhìn tên sát thủ đang chạy tới.

Diệp Thiên Vân cũng không còn cách nào khác đành đến bên cạnh cửa, đây cũng là do hắn hết cách rồi.

Tên sát thủ chạy trốn vừa mới tiến vào, nhìn thấy có người thì hắn lập tức giơ súng trong tay lên chỉ về hai người Tôn Vĩnh Nhân, nhưng Diệp Thiên Vân lại dùng sức đá một cước, khiến cánh cửa đập mạnh lên người tên sát thủ.

Tên sát thủ bị cú va chạm này xong thì nhanh chóng cảnh giác nhìn về phía Diệp Thiên Vân, hắn sửng sốt một chút, sau đó có chút vui mừng lẫn sợ hãi nói: “Là người!”

142. Chương 142: Người Tới

Sát thủ nhìn thấy động tác của Diệp Thiên Vân thì lập tức lui lại, đồng thời ném súng trong tay xuống đất, sau đó vội vàng lết mặt nạ ra.

Diệp Thiên Vân tốc độ thật sự rất nhanh, thiếu chút nữa đã chạm đến cổ đối phương, kết quả là khi hắn nhìn thấy mặt của sát thủ, mắt Diệp Thiên Vân hơi nhú lại, nói: “Thế nào mà lại là người?”

Người này chính là Dương Thiên Long lần trước đã gặp ở quán bar, hắn đang ôm cánh tay không ngừng chảy máu, gian nan nuốt nước bọt nói: “Khi nào rảnh sẽ nói cho người.” Nói xong, hắn cũng không thèm nhìn đến Tôn Vĩnh Nhân và Lý Duy Tư.

Diệp Thiên Vân nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, hiện giờ đúng là không phải lúc nói chuyện phiếm, vì thế nói: “Trước tiên tìm chỗ an toàn đã, mà hiện giờ bên ngoài sao rồi?”

Dương Thiên Long giơ tay lên xem qua một chút rồi nói: “Hắn là không có vấn đề gì, tay bắn tĩa kia có thể đã rút lui rồi, mà sau 2 phút nữa có thể cảnh sát sẽ tới.”

Tôn Vĩnh Nhân thì còn có thể tiếp nhận được, nhưng Lý Duy Tư thì gan lại không được như vậy, ngày hôm qua hắn thấy Diệp Thiên Vân tới nhà Harrison đã thương người, hôm nay lại là người quen của sát thủ, vì thế về mặt hắn rất buồn bực, lúc này mà đi ra ngoài cùng sát thủ thì sẽ trở thành đồng đảng, chuyện này sao có thể giải thích được, vì thế, hắn vội vàng ho khan một tiếng, nói: “Tôi có chút khó chịu, hay là cứ ở tạm đây đã!”

Diệp Thiên Vân nhìn hắn, sau đó trầm tư một chút, nói với Dương Thiên Long: “Như vậy hai chúng ta đi thôi, cứ ở đây cũng không phải biện pháp hay!”

Dương Thiên Long lắc đầu: “Tôi tự mình đi được, anh không cần lo lắng, chẳng qua hi vọng anh có thể cho tôi địa chỉ, tôi muốn đến chỗ anh ở hai ngày.”

Diệp Thiên Vân cũng biết cùng hắn ra ngoài thì không hay, chẳng qua cuối cùng thì hai người cũng có chút giao tình, vì thế nghe hắn nói vậy thì thoáng đồng ý: “Phòng 7901 tầng cao nhất của Văn Hóa Phương Đông, nếu người muốn thì liên lạc với ta.”

Dương Thiên Long nặng nề gật đầu, sau đó nhặt súng lên, đeo mặt nạ vào, đẩy cửa rồi thông dong bước đi.

Diệp Thiên Vân cũng nhìn thấy khẩu súng vừa bắn Thị trưởng, bởi vậy cũng hiểu được tình cảnh hiện giờ của hắn, loại chuyện này sau đó bị diệt khẩu cũng không phải là ít.

Sắc mặt Lý Duy Tư cũng không tốt lắm, hắn từ trong góc đứng dậy nói: “Các người quen biết nhau?”

Tôn Vĩnh Nhân hừ một tiếng nói: “Chúng ta không quen, vừa rồi người chỉ thấy ảo giác thôi!” Nói xong thì trừng mắt lên, ý tứ đang đe dọa Lý Duy Tư.

Về mặt Lý Duy Tư trông rất phong phú, mà hắn cũng thức thời nói: “Ừm, tôi cũng chẳng thấy cái gì cả.”

Diệp Thiên Vân nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, không ít người gan lớn đã đi ra, đứng từ xa nhìn Thị trưởng đã chết, không ít người còn nhìn về chỗ 3 người Diệp Thiên Vân đang trốn, vì thế hắn đành thở dài nói: “Không ít người nhìn thấy sát thủ đi vào chỗ này, xem ra lát nữa chúng ta phải hỗ trợ điều tra rồi!”

Lý Duy Tư dứt khoát gật đầu nói: “Yên tâm đi, loại chuyện này tôi biết làm thế nào.” Nói xong, không biết hắn gọi điện thoại cho ai đó.

Không lâu sau xe cảnh sát đã tới, không ít người bị đưa về, 3 người cũng chuẩn bị về cục cảnh sát hỗ trợ điều tra, cảnh sát cũng không làm khó dễ, dù sao Diệp Thiên Vân và Tôn Vĩnh Nhân đều là du khách, hơn nữa Lý Duy Tư còn tìm một luật sư không tồi, bọn họ chỉ nói một chút về tình huống lúc đó là được thả về.

Về tới tửu điểm, Tôn Vĩnh Nhân đặt mông xuống ghế salon, sau đó mới nói: “Anh nói xem chúng ta có phải là quá đen đủi không, chuyện này mà cũng gặp phải, mà tên lính đánh thuê kia thì bao giờ tới?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Hắn đến thì tốt, chuyện này cậu không cần xen vào.” Nói xong, hắn lại đi vào phòng ngủ.

Diệp Thiên Vân hiện giờ rất muốn làm cho thương thế của mình hồi phục cho tốt, nhưng mà hắn biết dục tốc bất đạt, phải tiến hành điều chỉnh thì mới hồi phục khả quan được, cho nên hắn mới cùng với Tôn Vĩnh Nhân đi xem diễn hành, cả đêm hôm qua hắn đã luyện nội công Kim Chung Tráo rồi, nếu cứ luyện nữa sẽ có nguy cơ bị tẩu hỏa nhập ma.

Trung y có câu ‘khí thừa tức là hỏa’, mà nội công cũng có câu ‘ý thừa tức là hỏa’. Kỳ thật, người bình thường hầu như không có chuyện này, câu này chủ yếu nhằm vào người luyện nội công.

Diệp Thiên Vân tuy không thể luyện Kim Chung Tráo, nhưng mà hắn cũng nghĩ ra được một biện pháp, đó chính là tiến hành luyện tập phương diện nội gia quyền.

Võ học của Trung quốc rất bao la, nội gia có Thái Cực, Hình Ý, Bát Quái, mỗi môn đều có một lại ‘khí quyền’, mỗi chiêu thức đều cần luyện rất lâu dài, điều này cũng là phạm vi tu luyện võ công. Cũng có thể gọi là ‘Thung công’.

Có một câu nói ‘luyện quyền không luyện thung bộ, như nhà không có cột’. Thung công này là phương thức điều hòa hơi thở, tăng trưởng nội kinh. Gọi là ‘Thung’(cái cọc) chính là vì khi luyện tập phải đứng yên bất động như một cái cọc gỗ, sau khi luyện lâu, chân có thể như mọc rễ, vững chắc như đại thụ. Thung công có thể chia làm hai loại, một loại là ‘Dưỡng Sinh Thung’, còn một loại là ‘Kỹ Kích Thung’. Mỗi một võ giả, khi mà lưng chân không vững, chính là do khuyết thiếu Thung công, lòng bàn chân không vững, như vậy khi luyện quyền sẽ có thiếu sót, dễ dàng bị đối thủ dùng ‘mượn lực đả lực’ đánh ngã.

Sơ cấp Thung công chính là cảm nhận khí, tỷ như mỗi một tư thế đều cảm nhận được khí lan tràn từ chân lên đến hông. Nó còn có tác dụng khác là phụ trợ cho nội công, thông qua phương pháp này có thể hỗ trợ hồi phục hiệu quả rất tốt.

Thung công của Hình Ý Quyền vô cùng nổi tiếng, đó chính là Tam Thể Thức, công năng của nó chính là đả thông kinh lạc, dưỡng chân khí, định hình thức, củng cố căn cơ, bốn phương diện, Diệp Thiên Vân khi chỉ đạo cho đám Thạch Thanh Sơn đều rất chú ý những điểm này, bởi vì nó có thể quyết định trình độ phát triển, chỉ có Thung công tiến bộ, những phương diện khác mới tiến bộ theo.

Diệp Thiên Vân hiện cũng đang bắt đầu luyện tập Trảm Thung, kỳ thật thì Trảm Thung cũng rất đơn điệu, nhưng mà cũng có thể nói là khó khiến người ta kiên trì được, rất nhiều người vì thế mà bỏ qua nó luyện cái khác, cho nên cuối cùng tiến bộ không lớn, Trảm Thung trong Hình Ý Quyền gọi là Trảm Cơ, chính là luyện tập cơ bản nhất, lấy tư thế là đứng thẳng bất động.

Sau khi luyện hơn 3 tiếng, Diệp Thiên Vân mới dừng lại đuổi người, thuận tiện lại xem xét kinh mạch một lần, quả nhiên cũng khôi phục không ít, hiện giờ cả người hắn đều là mồ hôi, loại công phu này quả thật làm hắn cũng khó thừa nhận được.

Tắm rửa một cái, Diệp Thiên Vân liền từ trong phòng đi ra, Tôn Vĩnh Nhân lúc này đang xem ‘cartoon’, hắn thấy Diệp Thiên Vân đi ra liền cười hì hì nói: “Kim Cương Biến Hình, mau lại đây cùng xem đi!”

Diệp Thiên Vân vốn chỉ định nghỉ ngơi một chút rồi sẽ luyện tiếp, đột nhiên hắn nghe thấy ‘Kim Cương Biến Hình’ thì lại nhớ đến kỷ niệm cũ, thế nên cũng ngồi xuống salon xem luôn.

Hai người còn đang xem nhập thần, bỗng nhiên lại có người gõ cửa, Tôn Vĩnh Nhân tự giác đứng dậy, nói: “Có thể là hắn đến rồi.”

Diệp Thiên Vân cũng gật đầu, ý bảo hắn ra mở cửa.

143. Chương 143: Người Trong Võ Đạo

Người này cứ thế đi vào trong phòng, sau đó mới cởi mũ và kính ra nói: “Là tôi, không phải là không đón tiếp chứ.”

Diệp Thiên Vân nhìn loại trang phục này một chút, không nhìn được cười nói: “Thương thế của ngươi thế nào rồi?”

Dương Thiên Long bỏ đi cái áo ngoài, hắn cảm thấy có chút kích thích liền quay lại nói: “Tạm thời hắn là không sao, chẳng qua là muốn ở lại đây quấy rầy các người vài ngày.”

Tôn Vĩnh Nhân ở bên cạnh trầm nghĩ: “Cái này thì hay rồi, ít nhất ta cũng không buồn bực, sau này có thể có người cùng đánh bài rồi.” Nghĩ xong, hắn liền ném cho Dương Thiên Long một điều thuốc.

Dương Thiên Long thở dài nói: “Không ngờ được lần này tôi lại có hai người giúp, tôi nợ hai người một ân tình, có cơ hội nhất định sẽ trả lại.”

Diệp Thiên Vân cũng không để ý mà chỉ cười nói: “Xem TV đi, tin tưởng là mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Dương Thiên Long sau đó liền trở thành một khách ở cùng, chẳng qua là Diệp Thiên Vân cũng không hỏi quá nhiều, chỉ tìm cho hắn một phòng, bị công ty bán đứng có lẽ chính là chuyện đau lòng nhất, loại chuyện này ai cũng không muốn nhắc đến.

Cuộc sống của 3 người cũng chẳng khác gì lúc có 2 người, tính cách Dương Thiên Long thuộc loại khá trầm mặc, hắn cùng Diệp Thiên Vân cũng không nói nhiều với Tôn Vĩnh Nhân, thay đổi lớn nhất đó chính là khi ăn cơm thì có thêm 1 đôi đũa.

Thời gian 2 ngày này, toàn bộ Diệp Thiên Vân đều dành để khôi phục thương thế, hắn muốn điều chỉnh thân thể đến trạng thái tốt nhất, như vậy khi chiến đấu mới có thể xoay sở được, chỉ tiếc là tửu điểm không có thiết bị kiểm tra, nếu không thì hắn đã có thể kiểm tra được tiến bộ của mình rồi.

Dựa theo thời gian ước định, Lâm Thanh Hoành cũng đã tới tửu điểm, cùng đi với hắn còn có 2 người Bát Cực Môn nữa, thoạt nhìn thì bọn họ đều đã có chuẩn bị.

Lâm Thanh Hoành nhanh chóng giới thiệu cho Diệp Thiên Vân: “Đây là hai vị sư huynh của tôi, Trình Cương và Triệu Phi Vân.”

Diệp Thiên Vân ôm quyền chào hỏi hai người, sau đó thăm đánh giá bọn họ, Trình Cương ước chừng 50 tuổi, mặc dù tướng không cao, nhưng thuộc về loại cơ bắp, quần áo của ông ta phồng lớn, biểu hiện của lực lượng bất phàm, trên mặt lại có hai vết nho nhỏ, trông rất tức cười.

Một người khác chính là Triệu Phi Vân lại bắt đồng lớn với Trình Cương, người này ước chừng 50 tuổi, thân hình cao lại có chút trắng kiện, mặc dù tuổi không còn ít, nhưng mà có thể nhìn ra được ông ta cũng khá dễ nhìn, hơn nữa lại có khí chất đứng đầu, làm người ta sinh ra cảm giác tín phục.

Bát Cực Môn ngoại trừ dựa vào quyền phong dũng mãnh, hơn nữa còn dựa vào chiêu thức đi kèm, tuyệt chiêu “Thiếp Sơn Khảo” là một trong số đó. Khi các đệ tử khai môn của Bát Cực Môn luyện tập “Thiếp Sơn Khảo” thường thì có thể dùng thân thể húc vào tường, húc vào cây, húc vào cọc, do đó có thể thấy được uy lực to lớn của nó. Cho nên, vóc người của bọn họ đều có yêu cầu rất nghiêm khắc, nếu không thì không thể dùng “Khảo” được. Diệp Thiên Vân thân cũng là hành gia trong Bát Cực, từ hình thể cũng có thể nhìn ra được 3 phần.

Hai người cũng đồng thời đánh giá Diệp Thiên Vân, sau đó mới cười hắc hắc nói: “Anh hùng xuất thiếu niên, lúc gặp Diêm sư đệ cũng đã nói qua về cậu, hôm nay gặp mặt đúng là thấy cậu bất phàm!”

Hai người này rõ ràng khí độ hơn Lâm Thanh Hoành nhiều, Diệp Thiên Vân cũng mỉm cười nói: “Diêm đại ca đúng là đánh giá tôi cao quá rồi, tôi cũng chỉ bình thường luyện mấy chiêu thôi, muốn nói là có thực lực thì còn kém nhiều lắm.”

Triệu Phi Vân cười cười nói: “Lão đệ quá khiêm nhường rồi, chính là luyện quyền cần sức trẻ, chúng ta thì cũng tính coi là già rồi, tuổi còn trẻ vẫn là tốt nhất!” Trình Cương vừa nghe xong cũng hơi gật đầu.

Diệp Thiên Vân cũng không khách sáo nữa, mà trực tiếp vào đề luôn: “Người đã tìm được chứ? Hôm nay, chúng ta lúc nào động thủ?”

Triệu Phi Vân trầm ngâm một chút rồi nói: “Người vẫn ở trong tầm kiểm soát của chúng ta, hơn nữa định sắp tới động thủ, không đối gặt tiểu huynh đệ, lần này sợ rằng nguy hiểm rất lớn, cậu cần phải chuẩn bị.”

Diệp Thiên Vân lạnh nhạt nói: “Vậy có thể nói qua về tình huống người này không, tôi vẫn cần nắm thêm chút tư liệu, ít nhất còn có thể phòng bị.”

Triệu Phi Vân nghe xong thì gật đầu nói: “Chúng ta gọi hần là Thường Đại Hải, hơn 40 tuổi, hần là nội môn đệ tử Bát Cực Môn, trong Môn cũng tính là tinh anh. Hần 7 tuổi gia nhập ngoại môn, 20 tuổi thì tiến vào nội môn, có thể nói là tư chất hần đứng đầu, sau khi vào nội môn thì được Ngô sư thúc tổ chân truyền, học được Phát Lực Pháp chính tông, sau đó khổ luyện 15 năm, hần rất say mê võ học nên quyết không lấy vợ sinh con, xem như là một tên võ si đi!”

Diệp Thiên Vân nghe xong trong lòng rất chấn động, hần vốn muốn để Triệu Phi Vân giới thiệu một chút về mặt mũi của Thường Đại Hải, không ngờ được lại chiếm được nhiều tin tức ngoài đến như vậy, nghe qua thì người này rất khó đối phó.

Bát Cực Môn nhân tài lớp lớp, cổ nhân có câu: “Văn có Thái Cực an thiên hạ, Võ có Bát Cực định càn khôn” bảo tiêu cuối cùng của hoàng đế Phổ Nghi, cùng với rất nhiều cảnh vệ đứng đầu quốc gia đều là người của Bát Cực Môn. Chẳng qua là vì niên đại đã quá lâu, hơn nữa nhiều công phu đều không truyền ra ngoài, cho nên đã phân ra rất nhiều hệ phái, Triệu Phi Vân nói đến Ngô Thúc Phát Lực Pháp cũng chính là một loại công phu bí truyền, rất nhiều người đều biết đến công phu này, nhưng người được học lại không có mấy, Diệp Thiên Vân cũng dựa vào một số đồn đại mà luyện thử, chẳng qua là không có thu hoạch gì.

Trình Cương vừa nhìn vẻ mặt Diệp Thiên Vân rồi lại nói: “Nghe nói cậu luyện qua Bát Cực Quyền, như vậy hần là cũng hiểu rõ công phu của bọn tôi, loại phương thức phát lực này rất kỳ lạ, nhưng mà uy lực lại rất lớn.”

Diệp Thiên Vân nghe xong thì mỉm cười nói: “Tôi từng luyện thử loại phương pháp này, chẳng qua cũng không có thu hoạch gì.”

Triệu Phi Vân gật đầu nói: “Đừng nói cậu, mà đến môn nhân chính tông Bát Cực môn còn không có bao nhiêu người có thể luyện được đó.”

Diệp Thiên Vân “Ừm” một tiếng, nói: “Vẫn còn cần chú ý gì nữa?”

Triệu Phi Vân suy tư một chút rồi chậm rãi nói: “Lúc trước bên trong Bát Cực Môn không ít người từng dặn dò, cùng hần quyết đấu không nên đánh cận thân, nếu không chắc chắn có hại.”

Lâm Thanh Hoành tiếp lời của Triệu Phi Vân: “Tôi từng được hần chỉ điểm qua, Bát Cực Quyền của hần cũng không quá giống bình thường, bình thường Bát Cực Quyền có cảm giác cương mãnh, nhưng của hần lại có phần cuồng bạo, hơn nữa sát ý quá nặng, tôi đối luyện với hần cũng không qua được 10 chiêu.”

Diệp Thiên Vân cẩn thận lắng nghe bọn họ miêu tả về Thường Đại Hải, trong lòng không ngừng tính toán, nhân vật bậc này cũng khó thấy nhiều, vô luận thể nào cũng phải đấu với hần một trận, cao thủ nội môn Bát Cực Môn, lại học được Ngô Thúc Phát Lực Pháp, nhất định không thể bỏ qua cơ hội này, nghĩ vậy, Diệp Thiên Vân đứng dậy nói: “Như vậy chúng ta giờ đi thôi!”

Mấy người trong phòng nghe xong đều ngây ra, sau đó Triệu Phi Vân kính nể nói: “Thoạt nhìn thì tiểu huynh đệ cũng thật sự có thể làm người trong võ đạo, như vậy thì chúng ta động thân thôi.” Vừa nói mấy người kia cũng đứng dậy luôn.

Tôn Vĩnh Nhân khi thấy bọn họ đến thì đã tự về phòng, chẳng qua là hần vẫn ở bên nghe lén, lúc này thấy thể liền mở cửa ra, cười hi hi nói: “Thiên Vân, dù sao cũng không có chuyện gì, không bằng chúng ta cùng đi!”

Diệp Thiên Vân nhú mày nói: “Cậu không được đi, ở lại chiếu cố Dương Thiên Long, hần còn đang bị thương.” Nói xong liền cũng mấy người kia rời đi.

144. Chương 144: Thời Gian Của Ta Rất Quý

Diệp Thiên Vân nghe xong thì gật đầu, hần cũng không rõ ràng lắm ân oán của Thường Đại Hải này với Bát Cực Môn, hơn nữa cũng không muốn biết, môn phái bình thường thanh lý môn đồ cũng không nói lý do, mục tiêu của Diệp Thiên Vân giờ chình là Thường Đại Hải, chính cảm giác thỏa mãn khi chiến đấu với võ giả làm hần hưng phấn, mỗi lần gặp cao thủ, hần đều cảm thấy cực kỳ cao hứng, vì thế, hần hít sâu một hơi khôi phục lại tâm tình bình lặng.

Triệu Phi Vân thấy ánh mắt Diệp Thiên Vân liền nói: “Công phu của Thường Đại Hải lấy hung ác mà thành danh, hấn thiên tư cực cao, hơn nữa còn rất chăm chỉ, cậu cần cẩn thận mới được.”

Diệp Thiên Vân nhìn lại ánh mắt của mấy người kia đều thấy được sự khấn trương, có vẻ bọn họ vô cùng kiêng kị Thường Đại Hải, từ xưa đến nay, không có tuyệt chiêu gì là vô địch cả, trong võ thuật, chỉ có chiêu thức tinh thực, lực đạo mạnh mẽ và uy lực đả kích cường đại, đó chính là những gì người luyện võ muốn vươn tới, là sự tích lũy của năm tháng lâu dài, bởi vậy, chăm chỉ mới là trọng yếu nhất. Thường Đại Hải thiên tư đã tốt, hơn nữa còn chăm chỉ, hai điều này kết hợp lại, đương nhiên hấn phải có thành tựu rồi.

Mấy người cùng đi đến một nơi tên là JackClub thì ngừng xe, Lâm Thanh Hoành đầu tiên gọi một cuộc điện thoại, sau đó nhìn đồng hồ nói: “Hấn lát nữa sẽ tới, chúng ta chờ bên ngoài là được.”

Bốn người xuống xe, rồi cùng đứng một chỗ tạo thành một quang cảnh khá kỳ lạ, ngoại trừ Diệp Thiên Vân thì còn lại đều là người Bát Cực Môn, thân thể bọn họ đều rất giống nhau, khiến người ta thấy một loại mỹ cảm về lực lượng.

Ước chừng khoảng 5 phút đồng hồ sau, một người Trung quốc và một người ngoại quốc đi ra khỏi câu lạc bộ, hai người sóng vai, tựa hồ đang bàn bạc chuyện gì đó.

Diệp Thiên Vân đánh giá người Trung quốc này một chút, hấn mặc một bộ đồ huấn luyện, cũng cao chừng 1m8, chẳng qua thân thể như cái thùng gỗ, toàn thân khá thô, có vẻ hấn chính là Thường Đại Hải.

Triệu Phi Vân ho khẽ một tiếng, sau đó đi về phía hai người kia, rồi lên tiếng: “Thường sư huynh, lâu rồi không gặp!”

Thường Đại Hải thấy Triệu Phi Vân, mắt hơi nhú lại, nhưng cũng dừng bước ôm quyền nói: “Triệu sư đệ? Thế nào mà ngươi lại đến Mỹ, thật là không ngờ được.” Hấn nói chuyện cũng không mặn không nhạt, ngoài miệng thì kêu sư đệ, nhưng mà nghe như là người đứng vậy.

Triệu Phi Vân khách khí mở miệng nói: “Chúng ta nhận lệnh chiêu mộ, muốn mời người quay về sư môn một chuyến!”

Người ngoại quốc kia vừa vui mừng vừa sợ hãi nói: “Bọn họ là bằng hữu của ngươi sao? Có thể giới thiệu cho ta một chút không!”

Thường Đại Hải lắc đầu, sau đó lãnh đạm nói với Triệu Phi Vân: “Chiêu mộ? Chỗ nào là nhất phái chiêu mộ? Ta không thừa nhận, hấn chẳng qua chỉ là một tên tam lưu, vậy mà có thể leo lên được, thật không biết mấy lão già kia nghĩ gì nữa,”

Lâm Thanh Hoành hét lớn một tiếng: “Cấm mồm, làm sao ngươi có thể nói như vậy? Ngươi không phải là đệ tử Bát Cực Môn sao?”

Thường Đại Hải khinh miệt nói: “Lâm Thanh Hoành? Người tới đúng là không ít nha! Có vẻ là Bát Cực Môn rất coi trọng ta đi, để ta xem bản lĩnh của các ngươi nào!” Vừa nói Thường Đại Hải vừa đánh giá: “Ha ha, Trình Cương lão huynh cũng tới, chúng ta tính ra cũng là lão bằng hữu đó, không ngờ lại ‘tha hương ngộ cố tri’!” Trình Cương cũng mỉm cười, xem như đáp lại.

Thường Đại Hải đánh giá Diệp Thiên Vân một lần, sau đó nghi hoặc nói: “Hấn là ai vậy? Tuổi còn rất trẻ! Trong đám đệ tử Bát Cực Môn còn có người ta không biết sao?”

Hai mắt Thường Đại Hải trừng lên nhìn Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân cũng không muốn nói chuyện nhiều với hấn, chẳng qua ở loại tình huống này thì cũng phải trả lời lấy lên: “Ta là người ngưỡng mộ Bát Cực Môn.” Mấy người Triệu Phi Vân nghe xong đều thở ra một hơi.

Trong mắt Thường Đại Hải đầy ý cười nói: “Bát Cực Môn không ngờ lại xuống dốc đến thế này, đến cả người ngưỡng mộ cũng có thể phái ra.” Nói xong, ngữ khí của hấn lại biến đổi: “Ta không quan tâm hôm nay các ngươi muốn gì, nhưng tốt nhất đừng làm phiền ta, nếu không hậu quả các ngươi đã hiểu!”

Diệp Thiên Vân cảm thấy Thường Đại Hải này thật quá càn rỡ, không thèm để mắt đến 3 môn nhân Bát Cực Môn, nếu không phải người điên thì chắc chắn có thực lực nhất định, nếu không cũng không có loại khí phách này.

Triệu Phi Vân sắc mặt âm trầm nói: “Thường sư huynh, chúng ta mấy người hôm nay đến là muốn mời người trở về, chưởng môn có lệnh, chúng ta không kháng được.”

Thường Đại Hải khinh thường nói: “Nếu ta không về thì sao?”

Khí thế của Triệu Phi Vân lập tức biến đổi nói: “Vậy thì thật xin lỗi, chưởng môn có nói là sinh tử không quan tâm, chỉ cần đưa về là được!”

Thường Đại Hải cũng không tức giận, hắn chỉ lạnh nhạt nói: “Sau sư thúc tổ thì ta đã rời khỏi Bát Cực Môn, chúng ta Ngô Thúc nhất mạch căn bản là không thừa nhận hắn làm chưởng môn, hơn nữa ta cũng không tính là môn nhân Bát Cực Môn, hắn muốn chỉ là Phát Lực Pháp, đáng tiếc, ta sẽ không cho hắn.”

Triệu Phi Vân nói: “Phát Lực Pháp trước đây môn phái vẫn luôn giữ gìn, Ngô sư thúc tổ cũng là vì sư môn mới giao cho người, hiện giờ muốn thu hồi lại cũng là hợp lý.”

Thường Đại Hải chậm rãi lắc đầu nói: “Ngô Thúc nhất mạch chúng ta tự biết bảo quản, không cần người khác can thiệp, hơn nữa từ nay về sau ta sẽ tự lập môn hộ, không quan hệ với Bát Cực Môn.”

Lâm Thanh Hoành ở bên cạnh cảm giận nói: “Thường Đại Hải, uống cho ta ở trong Bát Cực Môn nói tốt cho người, không ngờ người lại là người như vậy, vậy những người khác phải làm sao? Người sao có thể vô sỉ đến thế chứ!”

Thường Đại Hải cười lạnh nói: “Hiện giờ Ngô Thúc cũng chỉ còn lại mình ta biết, chẳng lẽ còn muốn ta giao cho những người không liên quan như các người sao?”

Diệp Thiên Vân nghe thấy bọn họ nói chuyện cũng đại khái đoán ra nội dung rồi, người trong Bát Cực Môn muốn lấy Ngô Thúc Phát Lực Pháp, mà Thường Đại Hải không muốn, có vẻ là sắp có trò hay rồi.

Triệu Phi Vân hướng Trình Cương và Lâm Thanh Hoành nháy mắt, sau đó nói với Thường Đại Hải: “Được rồi, nếu như đã không còn gì để nói, vậy Thường sư huynh cũng chớ trách chúng ta.” Ông ta nói xong, cả ba người liền vây Thường Đại Hải và nam nhân ngoại quốc vào giữa, có vẻ như muốn động thủ.

Trong mắt Diệp Thiên Vân nhất thời ngây ra, vì căn bản chưa có hấn ám chỉ, có vẻ như không xem mình là người trong nhóm, vì thế, Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút liền hiểu ra. Chẳng qua, nghĩ lại cũng đúng, Triệu Phi Vân bọn họ là sư huynh đệ, mình cũng không ăn ý với bọn họ, đi tới chỉ là cho chuyện xấu đi thôi.

Thường Đại Hải có vẻ rất bình tĩnh, hắn nói với người nước ngoài bên cạnh: “Người đi ra bên cạnh đi, cho ta 5 phút.”

Người nước ngoài kia có vẻ rất bội phục Thường Đại Hải, tên này nâng đồng hồ lên xem rồi nói: “Bây giờ là 7:55, người xác định là đúng 5 phút chứ?” Nói xong, tên này cũng đi qua một bên, làm khán giả.

Ba người Triệu Phi Vân sắc mặt đều xanh mét, điều này rõ ràng chính là miệt thị, thoát nhìn Thường Đại Hải chính là khinh thường bọn họ, Lâm Thanh Hoành tức giận nói: “5 phút? Thường Đại Hải, người cũng đánh giá mình cao quá đây!”

Thường Đại Hải cởi áo ngoài ra, sau đó hoạt động thân thể một chút, có vẻ hắn muốn dùng công phu chân.

Ba người Triệu Phi Vân nhìn một chút, rồi cũng làm mấy động tác làm nóng người, vì 4 người có thể xem như là đồng môn, bởi vậy vóc người đều vô cùng giống nhau.

Thường Đại Hải hoạt động một lúc, sau đó dùng một chiêu Khai Thủ Thức của Bát Cực Quyền, nói: “Đến đây đi, thời gian của ta rất quý!”

145. Chương 145: Kill Bill

Sau khi luyện thành Bát Cực, hai tay sẽ biến thành lợi khí giết người, nổi tiếng về chuyện này cũng có nhân vật được truyền lưu trong nhân gian, Bát Cực Quyền Vương Lý Thư Văn, võ công của hắn rất cao cường, uy lực của tuyệt kỹ Bát Cực Quyền kinh người. Hắn 30 tuổi đã xuất đạo, đến năm 70 tuổi thì qua đời, nhiều lần đầu đều khiến đối thủ bị một chiêu mất mạng, đến nỗi giết người vô số mà về già bị độc chết. Mặc

dù chuyện xưa có thể có phóng đại, những chẳng qua cũng phản ánh được danh tiếng của Bát Cực Quyền. Hơn nữa những game như VR, KOF, Thiết Quyền, trong đó đều có nguyên hình của nhân vật này.

Diệp Thiên Vân muốn thu hết những diễn biến của trận sinh tử đấu này vào trong đầu, sau đó cẩn thận nghiên cứu, nhất định có thể học được gì đó hữu dụng.

Hai mắt Thường Đại Hải nhìn chăm chăm vào 3 người, thân thể không chút nhúc nhích cứ như một bức thạch điêu, có vẻ là định hậu phát chế nhân.

Ánh mắt 4 người dần thay đổi, Lâm Thanh Hoành là người đầu tiên công kích, sau một cú đập mạnh, hất bắn người như một mũi tên rời cung, phi thẳng đến trước mặt Thường Đại Hải, hữu quyền tạo thành vòng cung, đánh về phía cổ Thường Đại Hải.

Thường Đại Hải hai tay duỗi ra, đỡ lấy một quyền của Lâm Thanh Hoành, chân trái cùng đồng thời bắn ra, mũi chân nhằm thẳng giữa bụng Lâm Thanh Hoành.

Triệu Phi Vân cùng Trình Cương lúc này từ hai bên sườn Thường Đại Hải, lao thẳng tới công kích vào mặt hắn.

Thường Đại Hải không chút sợ hãi, hắn rút chân trái lui về, vừa vặn tránh được một quyền của Triệu Phi Vân, sau đó nắm được cánh tay phải của Lâm Thanh Hoành, kéo đến trước mặt Trình Cương.

Trình Cương đành phải thu quyền, sau đó lui một bước, chuẩn bị tìm cơ hội ra tay.

Lâm Thanh Hoành cũng muốn rút tay về, chẳng qua là hắn dùng lực mạnh hơn cũng không thành công. Thường Đại Hải chỉ cười ha hả, sau đó lại tiến lên, trực tiếp đến trước mặt Lâm Thanh Hoành, khuỷu tay phải làm một động tác phát lực kỳ quái, đánh trúng mặt Lâm Thanh Hoành.

Lâm Thanh Hoành kêu lên một tiếng bi thảm, ôm mặt ngã xuống đất, có vẻ là rất thống khổ.

Diệp Thiên Vân lúc này đang đắm chiêu, hắn hận không thể lao tới đấu ngay, “Phát Nhược Tạc Lôi” được miêu tả là chiêu phát lực rất đặc thù trong Bát Cực Quyền. Trong đó bao hàm hai hàm ý, một là đột nhiên phát lực, mãnh liệt, khiến người khác không phòng bị được, có khí thế đập nát tất cả; còn phương diện thứ 2 là lấy cơ thể người phát lực làm trung tâm, phát tán kinh lực ra 4 phương 8 hướng, bất cứ hướng nào đều có lực tồn tại, cứ như là lựu đạn nổ mạnh trên không trung vậy.

Có câu ngạn ngữ “Bát Cực tự cổ không kém lồi”. Câu này chính là do những đệ tử Bát Cực Quyền nói, đối thủ dính đòn không chết cũng tàn phế. Bát Cực Quyền chế địch không cần nhiều chiêu thức hoa mỹ, bình thường chế địch chỉ cần trong khoảng khắc. Bát Cực Quyền mặc dù nói là khó coi, không có nhiều chiêu thức hoa mỹ, mà Thường Đại Hải này cận thân công kích chỉ một chiêu đã loại một người, Lâm Thanh Hoành cũng có thể coi là cao thủ, vậy mà bị loại nhanh như vậy.

Thường Đại Hải rất khinh miệt cười: “Ta đã cho các ngươi mặt mũi, vì thế không lấy mạng hắn, nếu không thì vừa rồi hắn đã chết rồi!”

Sắc mặt Triệu Phi Vân cùng Trình Cương đều biến đổi, chỉ một chiêu đã phân cao thấp, Lâm Thanh Hoành cũng quá xui xẻo, hai người sau đó cũng hạ ánh mắt, lại tiếp tục công kích Thường Đại Hải.

Thường Đại Hải mặc dù trên mặt có chút đắc ý, chẳng qua là trong ánh mắt hắn cũng vô cùng cẩn thận, hắn chỉ lóe lên đã cùng đấu với Triệu Phi Vân và Trình Cương, mấy người này tốc độ rất nhanh khiến người ta hoa cả mắt.

Tầm mắt của Diệp Thiên Vân không rời khỏi 3 người này chút nào, Lâm Thanh Hoành rõ ràng là kém họ rất nhiều, Triệu Phi Vân cùng Trình Cương mới có thể đấu được với Thường Đại Hải một trận.

Một lát sau, người ngoại quốc kia ở bên ngoài nói vào: “Đã qua 3 phút, phỏng chừng là người đánh không xong rồi.”

Thường Đại Hải không nói gì, chỉ là chiêu thức đánh ra càng thêm hung ác, khuỷu tay đánh vào Thái Dương của Triệu Phi Vân, một kích này có vẻ là hắn đã dùng toàn lực mà phát. Triệu Phi Vân còn không kịp kêu đã ngã ra đất rồi.

Trình Cương liền ngừng tay, chạy đến bên xem xét Triệu Phi Vân một chút, ông ta lấy tay đặt lên mũi Triệu Phi Vân, sau đó sắc mặt bi ai nói: “Thường Đại Hải, hôm nay ta muốn người đền mạng!” Vừa nói ông ta vừa đánh tới Thường Đại Hải.

Thường Đại Hải chậm rãi lui từng bước về phía sau nói: “Trình huynh, hai người chúng ta từng có giao tình, hôm nay mọi chuyện coi như xong, ta bỏ qua cho người, chẳng qua người cũng đừng theo ta nữa!”

Trình Cương vừa mới nghe được lời này, hắn liền dùng một chiêu cực mạnh, dù thế nào cũng muốn lấy mạng của Thường Đại Hải.

Người ngoại quốc ở bên cạnh có chút cười cười nói: “4 phút rồi, còn lại 1 phút, người đánh nhanh lên một chút, nếu không thì lát nữa đừng ăn cơm!”

Diệp Thiên Vân thấy rất phản cảm, trong lúc võ giả đối chiến, một thằng người ngoài cứ đâm đâm chọc chọc, đến cả phép tôn trọng cơ bản cũng không biết.

Thường Đại Hải nghe thấy tiếng của thằng nước ngoài nói, chân trái hấn hơi đảo, sau đó đánh một ra một quyền, đây gọi là ‘nhất kỹ tam liên chiêu’, hơn nữa còn không chút dấu hiệu báo trước phát lực, mà trực tiếp đánh ra luôn. Thế là không tới 5 phút, ba người đã hoàn toàn bị đánh ngã.

Thường Đại Hải thở dài nói với người ngoại quốc kia: “Đi thôi Bill! Giờ chúng ta đi đến chỗ khác thôi.”

Bill lấy tay chỉ chỉ vào Diệp Thiên Vân nói: “Hey, ở kia còn một người!”

Thường Đại Hải nhìn Diệp Thiên Vân rồi nói: “Hắn chẳng qua chỉ là một kẻ yêu thích Bát Cực Quyền thôi, cũng không phải đến tìm ta trả thù!”

Bill rời khỏi chỗ đang ngồi, đi đến trước vài bước, nói: “Ta cảm thấy hứng thú với hắn, để ta đuổi hắn đi, cho ta một phút!”

Diệp Thiên Vân cách bọn họ không xa, hai thằng nói chuyện hắn đều nghe thấy cả, hắn vốn là muốn tìm Thường Đại Hải để tỷ thí, không ngờ lại có thằng ngu muốn chết, vì thế, Diệp Thiên Vân chỉ lạnh lùng liếc thằng Bill này một cái.

Bill đi tới trước mặt Diệp Thiên Vân, sau đó đánh giá một phen, nói: “Người Trung Quốc, người rất không hữu hảo!”

Thường Đại Hải ở cạnh nhắc nhở: “Người cẩn thận một chút, hắn là một võ giả!”

Bill không chút nào để ý nói: “Võ giả, thì làm sao, ta luôn thích đấu với võ giả Trung Quốc!” Vừa nói, thằng này vừa lấy ngón tay ngoắc ngoắc Diệp Thiên Vân, nói: “Dùng cách nói của Trung Quốc các người thì ta cũng là một võ giả, đến đây đi, cho ta xem thực lực của người!”

Diệp Thiên Vân vốn nhìn thằng này không vừa mắt, vì thế chân hơi phát lực, trong nháy mắt đã tới trước mặt thằng tên Bill này, khuỷu tay đánh ra một chiêu tiêu chuẩn trong Bát Cực Quyền, nhất thời một trận âm thanh xương gãy vang lên, thằng Bill hét thảm một tiếng, thân thể bắn tung ra xa.

Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng cất bước đến bên người thằng này, trong chớp mắt đánh ra một quyền, đồng thời, cánh tay lúc đó hơi rung lên, đánh thẳng vào đầu Bill, máu tươi của thằng kia bắn ra như pháo hoa, cả quá trình này diễn ra không tới 5 giây.

Thằng Bill rơi xuống đất, cả người trông thảm hại vô cùng.

Sắc mặt của Thường Đại Hải biến thành trắng nhợt, hai mắt hấn như độc xà nhìn Diệp Thiên Vân.

146. Chương 146: Quyết Đấu

Hai mắt Thường Đại Hải gắt gao nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân, cả người hấn run rẩy, lạnh giọng nói: “Không hổ là đòn sát thủ của Bát Cực Môn, ta thế nào mà lại xem thường người chứ!”

Diệp Thiên Vân cũng cởi áo khoác ra, sau đó khởi động chút cho nóng người, sau đó hấn duỗi gân cốt, trả lời: “Ta cùng bọn họ đến chỉ để kiến thức Bát Cực Quyền thôi.”

Lông mày Thường Đại Hải nhíu lại, nói: “Giỏi, muốn kiến thức thì người đánh chết người sao? Vậy người có biết hắn là ai không?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, rất vô tội nói: “Không biết.”

Thường Đại Hải vẻ mặt tràn ngập thương tâm, căn răng nói ra từng chữ một: “Hắn chính là chồng của ta, chúng ta vì muốn cưới nhau nên mới tới San Francisco, cũng trải qua không biết bao nhiêu khó khăn mới được ở bên nhau, vốn ta muốn sống với hắn cả đời này, không ngờ tai họa lại ập xuống, cư nhiên hắn lại bị người giết chết! Thường Đại Hải ta thề, nếu ta còn sống một ngày, nhất định khiến người sống không bằng chết!”

Diệp Thiên Vân nghe xong lời Thường Đại Hải nói thì lạnh hết cả người, hắn nhớ lại lời của Lâm Thanh Hoành nói lúc trước, Thường Đại Hải này cả đời không lấy vợ sinh con, hóa ra Thường Đại Hải lại là một thằng đồng tính luyến ái, hay có thể nói là một nữ nhân trong thân xác đàn ông. Diệp Thiên Vân phải đánh giá lại Thường Đại Hải lần nữa, mặc dù người như thùng gỗ, nhưng quả thật trên mặt không râu, hơn nữa còn kẻ mi, đôi mắt thật to, môi còn đánh son, hiện giờ Diệp Thiên Vân mới chú ý đến.

Dạ dày Diệp Thiên Vân bắt đầu quặn lại, mặc dù mấy ngày nay hắn thấy không ít đồng tính luyến ái ở San Francisco này, nhưng mà nhìn ‘cận cảnh’ thế này, trong lòng vẫn thấy lạnh, hận không thể tránh xa 2km.

Thường Đại Hải căn bản không chú ý ánh mắt của Diệp Thiên Vân, ‘thím’ cảm hận nói: “Giờ người cũng đã biết rồi, vậy thì hãy chuẩn bị cho tốt đi!”

Diệp Thiên Vân không ngờ tới gặp phải chuyện này, lập tức trong lòng hắn hạ vài bậc, cũng không khác lắm với Phù Dung Chân Thần rồi. Diệp Thiên Vân lạnh lùng nói: “Giết thì giết, đến đây đi!”

Thường Đại Hải đi tới trước vài bước, ‘thím’ sửa lại phong cách của Bát Cực, chuyển thành tiên phát chế nhân, mạnh mẽ phi thẳng đến công kích Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân đối với chiêu này rất quen thuộc, “Nghênh Phong Chiêu Dương chưởng”, hắn cũng luyện đến cả vạn lần rồi, bởi vậy nên Diệp Thiên Vân vội lui về bên trái, sau đó cước cũng đạp ra.

Thường Đại Hải căn bản là không đề phòng, ‘thím’ vừa rồi dùng Diêm Vương Tam Điểm thủ, muốn tiến sát đến gần Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân hiện giờ Kim Chung Trảo đã đạt tới tầng thứ 4, mà tránh trái tránh phải thì không phải là phong cách của hắn, bởi vậy chân hắn đột nhiên phát lực, trực tiếp đá về phía mặt Thường Đại Hải.

Thường Đại Hải cũng có vẻ là hiểu ra, hai tay vội vàng chuyển thành chưởng, chém thẳng về phía bắp chân Diệp Thiên Vân.

Hai bên cơ hồ là cùng đánh ra một lúc, Diệp Thiên Vân thì còn tốt, Thường Đại Hải thì bị trúng một cước giữa mặt, nhất thời té trên mặt đất.

Trên chân Diệp Thiên Vân lúc này cũng cảm thấy tê rần, một chiêu này có chứa “Thập Tự Kinh”. Thập tự kinh là một loại kinh lực chủ lưu của Bát Cực Quyền, sở dĩ gọi là thập tự kinh là vì tay hướng về phía trước chém ra, sau đó lại tay kia từ phía sau chém tới, tạo thành hình chữ thập.

Diệp Thiên Vân vừa định lao tới thì trong lòng lại nhớ đến lời nói của Lâm Thanh Hoành, Thường Đại Hải có ưu thế khi đánh cận chiến, chỉ cần dám tiến tới thì sẽ phải chịu công kích như là gió mưa bão táp, bởi vậy Diệp Thiên Vân không tiến lại, mà chỉ đứng đó đợi Thường Đại Hải.

Thường Đại Hải như một con cá chép bật lên khỏi mặt đất, một đạo vết thương dài khoảng 3-4cm kéo từ cằm đến gáy, ‘thím’ lúc này đã híp mắt lại, trong mắt bắn ra đầy hàn quang: “Không ngờ người còn nhỏ tuổi như vậy mà đã có thân thủ thế này, bị Thập Tự Kinh của ta đánh trúng mà không sao, người là người của Bát Cực Môn sao?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Ta chỉ là một người yêu thích mà thôi, chưa vào môn phái nào cả!”

Thường Đại Hải nghe xong thì cảm thấy bán tín bán nghi, ‘thím’ đột nhiên sờ sờ mặt mình, sau đó như nhớ ra cái gì đó, bi thương gào lên: “Honey của ta đã chết rồi, ta còn sống một mình cũng không có ý nghĩa, về

ngoài này còn có ích lợi gì chứ!” Nói xong ‘thím’ dùng bàn tay thô lớn của mình cào cào lên mặt, chậm rãi hủy đi ‘dung nhan’ của mình, đáng vẻ trông vô cùng khủng khiếp.

Diệp Thiên Vân đang đấu với ‘thím’, nhưng rồi thấy đáng vẻ hiện giờ, trong lòng hắn có chút thất vọng, điều mà một võ giả phải làm đầu tiên chính là: “Thái Sơn có sụp xuống cũng không biến sắc, phải biết nín nhịn, suy xét lợi hại, có thể chờ đợi địch.” Mà trạng thái hiện giờ của Thường Đại Hải chẳng qua chỉ bằng một võ giả hạng hai mà thôi.

Thường Đại Hải buông đôi tay đầy máu xuống, sau đó ngẩng đầu lên, đôi mắt như người chết nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Mục tiêu cuối cùng của ta trước khi chết, đó chính là giết chết ngươi!” Vừa nói, ‘thím’ vừa bước tới, tốc độ nhanh như âm thanh.

Diệp Thiên Vân giờ phút này vô cùng cẩn thận, hắn không tiến cũng không lùi, hai tay vận dụng Hình Ý Băng Quyền, toàn lực phát ra, không chút lưu thủ nào!

Thường Đại Hải hiện giờ rất khác thường, ‘thím’ mặc dù đang trong trạng thái điên cuồng, nhưng giao thủ lại càng thêm hung tàn so với vừa nãy, lúc này mới tựa như dùng đến phong cách Bát Cực Quyền của chính ‘thím’, ‘thím’ lắc người, lao thẳng tới sát Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân lúc này cũng trở nên tàn nhẫn, hắn cũng muốn mở rộng tầm mắt, thử xem Thường Đại Hải có phải là Diêm Vương không, vì thế liền thu quyền, sau đó lao tới.

Thường Đại Hải rút cục cũng đạt được như ý nguyện, trên mặt vì thế nở nụ cười dữ tợn, hai chân tách ra nhẹ nhàng nhảy lên vừa lúc đập vào đầu gối Diệp Thiên Vân, như là đang cười trên đó, khuỷu tay không chút dấu hiệu mà phát lực, đánh trúng vào ngực Diệp Thiên Vân, sau đó, hai chân vừa chạm đất liền vịn eo, đánh ra chiêu Song Long Xuất Hải, trực tiếp đánh Diệp Thiên Vân bay ra xa.

Bát Cực Quyền của ‘thím’ đánh ra nhìn thì cương mãnh, nhưng mà cả quá trình vận hành đều rất mềm mại, nhanh mà không cương, nhu mà không ngừng, sau đó thì đột nhiên phát lực. Cả quá trình mềm mại nhưng phát lực lại mạnh mẽ, thể hiện được đầy đủ sự cương nhu trong Bát Cực Quyền.

Diệp Thiên Vân vì võ đạo mà có dũng khí không cần mạng luôn, hắn dùng Kim Chung Tráo chịu ‘nhị liên kích’, mà hai chiêu này lực đạo đều rất nặng, ngực Diệp Thiên Vân hiện giờ cứ như bị ai đó cầm búa nện mạnh vào vậy, rốt cuộc hắn cũng đã kiến thức được thực lực cận thân của Thường Đại Hải, quả thật là không tầm thường, vì thế, Diệp Thiên Vân lạnh lùng nói: “Bát Cực Quyền quả nhiên là kỹ kích nhất lưu!”

Khuôn mặt như quỷ của Thường Đại Hải cũng hơi biến sắc, ‘thím’ mở to cặp mắt của mình, khó tin nói: “Ngươi đã luyện qua công phu hoành luyện!” Công phu hoành luyện chính là một số loại như Thiết Bồ Sam, Kim Chung Tráo, có vẻ là ‘thím’ cũng có hiểu biết về mặt này.

Diệp Thiên Vân mặc dù học được công phu hoành luyện, nhưng đây là lần đầu tiên hắn chịu nhiều ‘liên kích’ như vậy, hắn không nói gì mà chỉ hơi nhíu mày, từng bước đi tới, xuất thủ chính là Trùng Bộ Hoành Quyền, động tác nhanh chóng như sét đánh.

Thường Đại Hải lui bước lại muốn đỡ quyền của Diệp Thiên Vân, nhưng không ngờ được chân sau của Diệp Thiên Vân lại di chuyển theo vòng cung quét qua, vì thế nhất thời không đỡ được mà bị đánh trúng vào sườn.

Thường Đại Hải kêu lên một tiếng đau đớn, rồi cũng không lùi mà còn tiến lên, lẩn như cá trạch, dùng phương thức phát lực rất kỳ lạ nhằm vào bụng Diệp Thiên Vân.

Mỗi chiêu mỗi thức của Thường Đại Hải đều như thật như giả, không phát lực là giả, phát lực mới là thật, sau khi tới mục tiêu mới chuyển thành thật, bởi vậy làm người ta khó phân biệt, đây có lẽ chính là Ngô Thức Phát Lực Pháp.

Diệp Thiên Vân bị luồng kinh lực kỳ lạ này đánh cho học máu, hắn hiện giờ căn bản là không chút phòng thủ, bởi vì như vậy mới càng kích thích hắn hơn, ánh mắt lúc này sắc như dao, tay phải mạnh mẽ đánh ra một quyền, trên cánh tay như truyền đến một luồng khí lưu với tốc độ cực nhanh, đánh vào giữa ngực Thường Đại Hải.

Thường Đại Hải bị quyền này đánh văng ra khá xa, sau đó lại giống như trẻ con mới học đi vậy, té ngã mấy lần mới đứng vững được, ‘thím’ đúng là bị quyền phong của Diệp Thiên Vân đánh văng, mà Diệp Thiên Vân hiện giờ giống như một con sư tử, càng bị thương lại càng hung mãnh hơn.

Thường Đại Hải không rời mắt khỏi Diệp Thiên Vân, sau đó như để nhớ thật kỹ hắn rồi nói: “Người yên tâm đi, ta sẽ không chết, ít nhất là trước khi giết được người.” Nói xong, ‘thím’ lưu luyến nhìn qua xác của Bill, rồi khập khễnh đi lên chiếc xe mà Diệp Thiên Vân vừa ngồi để đào tẩu.

Diệp Thiên Vân cũng muốn đuổi theo, nhưng mà khổ nỗi trên người hắn không còn lực lượng nữa, mới rồi hắn bị trúng Ngô Thức Phát Lực Pháp, thoát nhìn thì có không sao, nhưng giờ trong lồng ngực rất khó chịu, đến cả hít thở cũng khó khăn vô cùng, nếu Thường Đại Hải mà không chạy trốn, có lẽ người chết đã là Diệp Thiên Vân rồi, chẳng qua đáng tiếc cho Thường Đại Hải là ‘thím’ đã quá hoảng sợ, cũng chính vì sợ chết mà ‘thím’ đã bỏ qua cơ hội lần này, nếu biết chắc là sẽ hối hận cả đời mất.

Diệp Thiên Vân nằm trên mặt đất, phổi lúc này mới tốt hơn một chút, hắn đột nhiên lại muốn hút thuốc, chẳng qua là trong nháy mắt hắn đã bình tĩnh lại, lúc này mà hút thuốc căn bản chính là tự sát, hắn nghĩ lại trận đấu vừa rồi với Thường Đại Hải, cuối trận đấu hắn đã dùng đến Động Thốn Tiến, chẳng qua là hiệu quả cũng không tốt lắm, ít nhất là không thể làm Thường Đại Hải ‘nằm’ tại chỗ, có lẽ việc này liên quan đến chuyện Diệp Thiên Vân hắn đang bị thương.

147. Chương 147: Tâm Đắc

Sau đó chỉ 2 đến 3 giây, Tôn Vĩnh Nhân ở bên ngoài nghe thấy tiếng vang bên trong phòng liền vội vọt vào, hắn nhìn thấy Diệp Thiên Vân đã tỉnh lại, trên mặt liền lập tức vui mừng hẳn, sau đó hắn nhặt chén lên nói: “Anh cũng đã ngủ đến mười mấy tiếng rồi đó, có vẻ là tinh thần khỏe hơn nhiều rồi nhỉ!” Vừa nói xong hắn liền chạy ngay ra ngoài nhanh như gió, hơn nữa còn cầm theo một cốc nước vào cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thấy vành mắt hắn trông như ‘panda’, trong lòng cũng thấy ấm áp, có lẽ là hắn đã trông mình cả đêm, người nhà giàu mà có thể làm được việc như vậy đúng là không dễ, vì thế Diệp Thiên Vân liền lại lập tức nghĩ hoặc hỏi hắn: “Tôi làm thế nào mà về được?”

Tôn Vĩnh Nhân mỉm cười nói: “Lâm Thanh Hoành gọi người đưa anh về đây, ngoài anh ra cũng chỉ còn hắn là còn sống.”

Diệp Thiên Vân nhất thời hiểu ra, hóa ra là còn hai người sống, vì Lâm Thanh Hoành chỉ bị đánh hôn mê, mà hắn cũng chỉ trúng có một quyền, đó cũng là vận may của hắn.

Tôn Vĩnh Nhân thở dài nói: “Nhìn anh tỉnh lại tôi yên tâm rồi, bác sĩ đã kiểm tra qua cho anh, hình như cũng không có bị thương nặng gì.”

Diệp Thiên Vân tất nhiên rất rõ ràng cơ thể mình, hắn ngất đi chẳng qua là vì thoát lực, khi hắn đấu với Thường Đại Hải đã hao sạch khí lực, thậm chí đến cả khí lực để đứng lên cũng chẳng còn, bởi vậy thân thể này cũng không có gì nguy hiểm, sau đó Diệp Thiên Vân nói: “Lâm Thanh Hoành xử lý chuyện này xong xuôi chứ?”

Tôn Vĩnh Nhân lắc đầu nói: “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, có hai người đem anh về đây, hơn nữa cũng chỉ nói với tôi là Triệu Phi Vân và Trình Cương đã chết, mà tôi cũng không gặp qua Lâm Thanh Hoành.”

Diệp Thiên Vân ừ một tiếng, hiện giờ chuyện tình cũng chưa rõ ràng, cứ đi từng bước lại tính đi, rồi hắn nói tiếp: “Dương Thiên Long đang ở đâu?”

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong có chút bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng không biết, hắn cả ngày cứ lang thang như du hồn vậy, ngày hôm qua lúc anh được đưa về thì hắn rời đi, đến giờ còn chưa thấy mặt.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, sau đó không nhắc lại chuyện đó nữa, rồi hắn lại nhắm mắt, ý muốn sớm khôi phục một chút.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn dáng vẻ của Diệp Thiên Vân, hắn cũng bất đắc dĩ nói: “Tôi ra ngoài xem TV, có gì thì anh cứ kêu tôi là được!” Nói xong thì đi ra ngoài rồi đóng cửa.

Diệp Thiên Vân nhắm mắt lại nghỉ ngơi, chẳng qua là trong đầu hần đang vận chuyển với tốc độ cao, hần đang không ngừng nghĩ đến chuyện tối hôm qua, một lần nữa nghiền cứu thân thủ của Thường Đại Hải.

Thường Đại Hải mặc dù cũng là một lão biến thái, chẳng qua ‘thím’ đúng là có chỗ hơn người, Bát Cực Quyền giảng cứu luyện pháp của ‘thím’, cùng với phương pháp biến hóa cũng như sử dụng, đều được tính là vô cùng xảo diệu, cũng có phần liều mạng.

Còn có một loại thuyết pháp gọi là “đả chiêu như thiểm điện”. Chiêu, khéo léo mà dụng lực, lấy lực mà hàng nhân, chiêu cũng không rời đột khóa, mà đột khóa thì phải hợp nhất. (Không hiểu lắm!)

Thường Đại Hải ở trong lúc đấu đã dùng lực đại khai cùng bát đại chiêu, này hai loại chiêu thức đều là lấy tam hợp, tam khảo, đột khóa làm tông pháp. Phát chiêu tối kỵ việc biểu diễn, biểu diễn sẽ làm lộ cơ hội biến hóa, dễ bị người ta áp chế. Người thiện về công kích, có thể khiến đối thủ không kịp trở tay; người thiện về thủ, có thể khiến địch không biết đường công kích. Lúc gặp kẻ hở thì tiến gần, thừa lúc đó thì di chuyển thật nhanh, không chút do dự mà ra tay.

Lực đại khai, bát đại chiêu coi trọng việc đơn luyện, lại coi trọng uy chiêu, nếu không phải lúc lâm địch thì rất khó sử dụng. Đơn luyện coi trọng sử dụng tay, lại càng coi trọng cước bộ, chuẩn mực rất nghiêm khắc. Tóm lại, phát chiêu phải dựa vào là căn cơ ổn định. Đối phó với địch, phải dùng tốc độ cực nhanh cùng chiêu pháp tinh thực, công lực thâm hậu cũng cần đi kèm, tùy ý mà động, lấy biến ứng biến, vận dụng tự nhiên là cảnh giới cao nhất của quyền thuật.

Thường Đại Hải đa số khi phát chiêu đều là tiến gần, sau đó mới phát lực, động tác liền mạch dứt khoát, mặc dù cũng có lần tiến vào sau, nhưng mà cũng được sử dụng thuần thực vô cùng, có lẽ tạo nghệ của ‘thím’ về Bát Cực Quyền rất cao minh, Diệp Thiên Vân cũng không thể dùng Bát Cực quyền thuần thực đến mức này.

Diệp Thiên Vân không khỏi nhớ lại cuộc đấu với Thường Đại Hải, vấn đề chính là nằm ở phương diện nghiên cứu về Bát Cực Quyền của Thường Đại Hải, sở trường của Thường Đại Hải chính là ở chiêu thức tinh xảo và việc hiểu rõ chiêu thức, Bát Cực quyền của ‘thím’ Hải đúng là đã đạt tới cảnh giới đại thành, Diệp Thiên Vân tất nhiên là biết mình không bằng được, tuy là về mặt lực lượng thì hần có hơn một chút, nhưng mà loại tinh thông về quyền pháp thì Thường Đại Hải hơn xa.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên Vân cũng thở dài một hơi, tố chất thân thể về lực lượng cùng tốc độ rất dễ dàng tăng lên, nhưng còn về mặt chiêu thức, nếu không có vài chục năm hỏa hầu, vậy thì cũng không đạt được đến mức của Thường Đại Hải, vì vậy đây là vấn đề về mặt thời gian.

Thường Đại Hải luyện quyền cũng hơn 30 năm nay, còn hần cũng chỉ luyện được hơn chục năm, cái loại chênh lệch về tuổi tác này khó mà đền bù được, nhưng mà chỉ cần không ngừng tiến hành khiêu chiến những kẻ mạnh, vậy mới có thể nhanh chóng đuổi kịp được.

Từ trong lần đấu này Diệp Thiên Vân nhận được rất nhiều kinh nghiệm, tự mình hần cũng đã luyện Bát Cực Quyền, hơn nữa cũng có hơn chục năm hỏa hầu, bởi vậy trong chiến đấu hần học được không ít thứ, bát đại chiêu và lực đại thủ cũng có khá nhiều tâm đắc, nếu như có thể đấu lại thì hần càng có thể vận dụng tự nhiên hơn.

Thu hoạch lớn nhất với Diệp Thiên Vân lần này là hiểu được tầm quan trọng của ý chí. Ý chí của võ giả trong lúc học tập võ thuật là trân quý nhất, cảnh giới của võ thuật cũng nằm ở việc ma luyện ý chí của chính mình, thông qua huấn luyện võ thuật, còn có thể rèn luyện phẩm chất cũng như làm bền gan vững chí hơn. Dần dần có thể đạ cảnh giới lâm nguy không loạn, gặp loạn không nguy.

Thường Đại Hải chinh là thua về mặt ý chí, kỳ thật ý chí đều là tích lũy một cách bình thường, hơn nữa rất nhiều lúc ‘nó’ khảo nghiệm võ giả, ví dụ như lúc huấn luyện mệt mỏi, buồn chán, đây là một loại hình thức, ý chí chính là phải tích lũy theo thời gian.

Mà ý chí khi đến một trình độ nhất định thì sẽ thể hiện ra, sau đó thì ‘nó’ sẽ có tác dụng trong thực chiến.

Việc huấn luyện của Diệp Thiên Vân mỗi ngày, đối với người khác thì chính là đau khổ, hần phải chịu một mối, đau khổ, buồn tẻ để vượt qua mọi chướng ngại, cũng chính vì điều này mà tạo nên ý chí kiên định của hần, rứt cục cũng đã giúp hần chiến thắng Thường Đại Hải.

Diệp Thiên Vân còn đang tự hỏi, Tôn Vĩnh Nhân lúc này bỗng nhiên ở ngoài gõ cửa nói: “Lâm Thanh Hoành tới, hẳn đang chờ ở bên ngoài!”

148. Chương 148: Tin Tức

Diệp Thiên Vân đánh giá thương thế của hắn, thấy đầu gần như băng kín, một bên mắt còn có thêm miếng che màu đen, bảo hộ con mắt bị thương, ở trên mặt băng còn có dấu máu, ánh mắt trầm trầm, có vẻ là bị đả kích quá lớn do cái chết của Trình Cương và Triệu Phi Vân.

Lâm Thanh Hoành đi đến bên giường, hắn cố gắng cười với Diệp Thiên Vân: “Thân thể cậu thế nào? Tôi hôm qua trực tiếp được đưa tới viện, vì thế không biết được thương thế của cậu.” Hắn giờ cười so với khóc thật sự là còn khó coi hơn.

Diệp Thiên Vân lạnh nhạt nói: “Cũng không tồi, quyền của Thường Đại Hải rất nặng, còn thương thế của người thế nào?”

Lâm Thanh Hoành cố ra vẻ tiêu sái nói: “Hai mắt bị thương, mà sau này cũng chỉ còn có thể làm ‘độc nhãn’, chẳng qua trời cao vẫn thương tình giữ lại cho tôi một con mắt để có thể nhìn thấy Thường Đại Hải chết như thế nào!”

Tôn Vĩnh Nhân ở bên cạnh cười trộm, Diệp Thiên Vân liếc nhìn hắn một cái, nói: “Không ngờ được Triệu huynh cùng Trình huynh lại đoán mệnh như vậy, thật là bi ai!”

Lâm Thanh Hoành sau khi nghe xong sắc mặt trở nên rất xấu, sau đó đột nhiên như nghĩ đến gì đó, hắn nhìn Diệp Thiên Vân, thành khẩn nói: “Diệp huynh, thật không ngờ được cậu có thể đánh bất phân thắng bại với Thường Đại Hải, trước kia tôi nghe Diêm huynh nói cậu lợi hại, còn chưa thấy phục, nhưng mà sau trận đấu của cậu hôm qua, tôi đã phục rồi, tôi xin lỗi cậu vì những chuyện trước đây!” Nói xong, hắn đứng dậy cúi người xin lỗi Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhớ lại dáng vẻ của Lâm Thanh Hoành lúc mới gặp nhau, hắn liền lấy tay đỡ Lâm Thanh Hoành, cười nói: “Lâm huynh đừng như vậy, chuyện đó ta không để trong lòng, người cứ ngồi xuống nói chuyện đi!”

Lâm Thanh Hoành nhất định không chịu, sau đó dùng ánh mắt kính ngưỡng nhìn Diệp Thiên Vân rồi nói: “Thực lực Thường Đại Hải đã ngoài dự đoán của chúng tôi, chỉ là không ngờ được hai sư huynh lại ra đi trước tôi, cuối cùng lại còn để cậu đứng ra ngăn sóng dữ, nếu không thì tôi đã chết ở đó rồi.”

Sắc mặt Diệp Thiên Vân rất bình tĩnh, hắn đối với những lời khen tặng này cũng không xúc động, mà nói thẳng vào chủ đề: “Chuyện ngày hôm qua giải quyết tốt chưa? Chúng ta có phải đổi chỗ ở khác không?”

Lâm Thanh Hoành khoát tay nói: “Không cần, chúng tôi đã làm thỏa đáng chuyện hôm qua rồi, San Francisco này cũng có đệ tử Bát Cực Môn chúng tôi, bọn họ đã làm chuyện này rất sạch sẽ.”

Diệp Thiên Vân vẫn có chút lo lắng, vốn là vì ở quốc nội gây tổn thương nhân mạng mới đến đây, hiện giờ ở nước ngoài cũng nháo đến như vậy, không biết còn phải chạy lưu vong đi đâu.

Lâm Thanh Hoành nghe Diệp Thiên Vân nói vậy, liền trả lời: “Hôm qua, sau khi rời bệnh viện tôi đã gọi điện cho sư môn, kể lại mọi chuyện, chương môn chúng tôi gửi lời cảm ơn cậu, hơn nữa còn mời cậu nếu không ngại thì gia nhập nội môn Bát Cực Môn chúng tôi.”

Diệp Thiên Vân nghe xong thì trong lòng cười cười, Hình Ý môn còn đang tìm hắn, mà Bát Cực Môn lại có dũng khí mạo hiểm chiêu mộ hắn, mới nhìn thì có vẻ là bỏ vốn rất lớn đây, nhưng Diệp Thiên Vân sau đó lại lắc đầu nói: “Chuyện này hay thôi đi, chủ yếu do ta là người thích tự do, không thích bị ước thúc.”

Lâm Thanh Hoành rất hâm mộ nói: “Diệp huynh, chương môn chúng tôi nguyện ý để cao thủ vốn không quan tâm thế sự trong nội môn chỉ điểm cho cậu.”

Diệp Thiên Vân nghe xong chỉ lắc đầu không nói gì, khối thịt béo như vậy hắn còn chưa có năng lực ‘ăn’, mặc dù điều kiện rất mê người, nhưng mà cũng không thể đáp ứng, kỳ ngộ cùng nguy hiểm luôn tồn tại, hơn nữa bị người khác lợi dụng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Lâm Thanh Hoành vừa thấy điều kiện như vậy còn chưa đả động được đến Diệp Thiên Vân, hần vội la lên: “Diệp huynh trước tiên đừng vội kết luận, cứ để tôi nói cho hết đã, mặc dù Bát Cực Môn chúng tôi bài danh phía sau thập đại môn phái, nhưng kỳ thật thế lực của chúng tôi cũng không kém bọn họ, chủ yếu là do nội môn đệ tử của chúng tôi quá ít, nếu môn đồ của chúng tôi cũng như Thiếu Lâm, Hình Ý mà nói, ai là môn phái đứng đầu trong thập đại còn phải xem xét.

Diệp Thiên Vân có chút buồn cười, cũng không biết ai là người nóng nảy, chẳng qua là sau khi nghe xong lời của Lâm Thanh Hoành thì hần cũng có chút trầm tư, mặc kệ mấy cái trước có phải thật hay giả, Bát Cực Môn có ngoại môn, mà công phu của mình thì có thể là trọng điểm trong nội môn, mà quan trọng hơn là Bát Cực Môn này có dã tâm tranh phách, nếu như mình bị cuốn vào, như vậy thì sẽ thành vũ khí bị người khác lợi dụng, nghĩ đến đó, Diệp Thiên Vân lại cười, nói: “Lâm huynh có ý tốt muốn hướng dẫn cho ta, ta sẽ cẩn thận suy nghĩ, nếu như nghĩ xong sẽ cho người một câu trả lời thuyết phục!”

Lâm Thanh Hoành có vẻ không cam lòng, chẳng qua hần cũng không có biện pháp gì, vì thế chỉ đành mở miệng nói: “Vậy thì xin Diệp huynh lo lắng một chút, Bát Cực Môn chúng tôi rất thành ý.”

Diệp Thiên Vân nghe hần nói vậy, cảm thấy nói nhiều rất phiền, hiện giờ hần không để ý nữa, trực tiếp hỏi luôn: “Chuyện Trạc Cước Môn là sao?”

Lâm Thanh Hoành hung hăng vô đầu mình, sau đó hần hít sâu một hơi, ra vẻ xin lỗi nói: “Thật là xin lỗi quá, Diêm huynh đã cố ý dẫn tôi nói cho cậu. Thành viên hội trọng tài đã chình thức lập án, nói đúng ra thì sau này cậu cũng là một thành viên chốn võ lâm, lần này coi như cậu bị ‘đóng dấu’. Nghe nói là Trương Thiên Phóng của Trạc Cước Môn đã đi tới ủy viên hội, hơn nữa còn giải thích chuyện tình với họ, cuối cùng thì ủy viên hội cũng phán định đó là tỷ thí bình thường, không quyết định xem xét nữa. Chẳng qua đây chỉ là đồn đại chứ chưa có tin tức chính xác, cuối cùng vẫn cần xác minh.

Diệp Thiên Vân là đương sự, hần hiển nhiên là rõ chuyện này nhất rồi, Trương Thiên Phóng là tự nuốt quả đắng, vì thế đành phải làm cho chuyện này sạch sẽ hần, vốn đang là giết người nay thành tỷ thí, có vẻ là vô lâm cùng với chuyện bình thường đều như nhau cả.

Lâm Thanh Hoành cảm cốc nước lên uống một ngụm rồi nói: “Còn có một việc nữa là bằng hữu của cậu tới Băng Thành, tên gọi là gì tôi cũng không nhớ lắm. Hần đang đợi ở võ quán Thành Phong, sau khi cậu ra nước ngoài, Diêm huynh vẫn luôn chú ý những người có quan hệ với cậu, huynh ấy muốn cậu yên tâm, muốn trước khi cậu về bảo đảm an toàn cho bọn họ.”

Trong lòng Diệp Thiên Vân rất chấn động, ngay cả loại bằng hữu như Vương Trác Kỳ cũng bị tìm ra, thoát nhìn đúng là Diêm Phong rất có ý hữu nghị, nhưng mà toàn bộ người quen đều bị nắm hết, như vậy sau này phải thật cẩn thận, nếu như có ngày Bát Cực Môn trở mặt, người gặp nạn trước tiên chính là người thân bên ngoài.

Nghĩ đến đây Diệp Thiên Vân hơi bình tĩnh lại, nói: “Như vậy trước tiên thay ta cảm ơn Diêm huynh, sau này trở về nhất định ta sẽ đáp tạ!”

Lâm Thanh Hoành thấy như thế thì gật đầu nói: “Nhất định như vậy, tôi giờ không quấy rầy cậu nghỉ ngơi nữa, hy vọng Diệp huynh nhanh chóng bình phục!”

Diệp Thiên Vân cười nói: “Cảm ơn.”

Lâm Thanh Hoành xoay người ra khỏi phòng, rồi hần đột nhiên dừng bước, xoay người nói: “Còn có một việc tôi quên nói, hành tung Thường Đại Hải tạm thời còn chưa nắm được. Nếu sau này tìm thấy hần, xin nhờ Diệp huynh ra tay hỗ trợ nhiều hơn.”

Diệp Thiên Vân dứt khoát nói: “Được, tìm được hần nhớ báo sớm cho ta.”

Lâm Thanh Hoành nói xong liền rời đi, Tôn Vinh Nhân say khi thấy hần rời đi mới nói: “Người có phải thấy hần rất giống Cảnh Sát Hắc Miêu (nhân vật phim hoạt hình) không? Chẳng qua tôi cảm thấy hần rất có cá tính!”

Diệp Thiên Vân không thêm để ý đến Tôn Vinh Nhân, rốt cục thì hôm nay hần cũng đã biết được tin tức từ quốc nội, hiện tại cũng xem như là dẹp xong loạn rồi, Trương Thiên Phóng đã giữ lời, mình cũng không còn bị bám theo trả thù nữa, mà cho dù có thì một hai người cũng không phải vấn đề lớn. Còn chuyện thứ

hai là về Thường Đại Hải, Diệp Thiên Vân nhất định phải giải quyết cho xong, quyết không thể lưu lại họa ngầm, nếu không sẽ bị ‘thím’ tùy thời ám toàn, thù giết ‘chồng’ là bất cộng đái thiên, hơn nữa còn là loại không thể hòa giải. Yêu cầu của Bát Cực Môn chính là diệt Thường Đại Hải, chuyện này cũng giống như mình.

Trong thời gian năm ngày, Diệp Thiên Vân rút cục cũng hồi phục, lần trước gãy xương phải mất mười ngày, mà lần này nội thương lại chỉ mất năm ngày, tốc độ khôi phục sức khỏe thể này khiến Tôn Vĩnh Nhân không ngậm miệng lại được, năm ngày trước còn không rời giường được, vậy mà năm ngày sau đã hoàn toàn bình phục, chuyện này đúng là kỳ tích.

Thương thế của Dương Thiên Long cũng không khỏi nhanh được như vậy, chẳng qua là riêng cánh tay đối với thân thể cũng không ảnh hưởng mấy, mà tên kia mỗi ngày đều đi sớm về muộn, có đôi khi còn đi luôn không về, cũng không ai biết là hắn đi làm cái gì nữa.

Diệp Thiên Vân không hỏi, chẳng qua là Diệp Thiên Vân để Dương Thiên Long tìm cho hắn một nơi huấn luyện, năm ngày rồi không tập luyện khiến Diệp Thiên Vân sắp buồn đến phát điên rồi, hiện trạng của hắn bây giờ đã khôi phục đến đỉnh, cả người tràn đầy lực lượng, cần phải phát tiết một phen.

Dương Thiên Long tìm cho hắn một khu huấn luyện chuyên nghiệp nhất, bên trong phần lớn là những quyền thủ ở chợ Đen cùng với đám lính đánh thuê, bởi vậy sau khi tiến vào, có rất nhiều thứ đồ mà hắn chưa từng thấy được.

Diệp Thiên Vân thuê một sân huấn luyện ở đây, hắn nhìn thiết bị bên trong, sau đó bắt đầu thay quần áo rồi làm nóng người, hiện giờ Kim Chung Trảo đã đến tầng thứ 4, hắn còn không biết thân thể mình đến trình độ gì rồi.

Sau khi hoạt động một lúc, Diệp Thiên Vân liền bắt đầu tiến hành kiểm tra, hắn nghĩ muốn thử xem lực quyền của mình là bao nhiêu, Thường Đại Hải có thể nói là một bước đệm khá tốt, sau trận chiến đó, Diệp Thiên Vân đã hoàn toàn khôi phục, ổn định ở tầng thứ 4.

Hai chân Diệp Thiên Vân đứng nguyên, tay trái thu về phía sau với biên độ lớn nhất, sau đó đánh mạnh về máy kiểm tra, rồi lại dùng tới cả Loa Toàn Kinh, sau khi đánh xong một quyền này, hắn cảm thấy cả người rất sảng khoái, loại phát tiết lực lượng này làm cho tâm tình hắn rất sung sướng.

Diệp Thiên Vân nhìn trên máy thấy hiện lên thông số là 256kg, hắn sửng sốt đến cả nửa ngày mới phản ứng lại, lần kiểm tra trước tay trái chỉ đạt được 213kg, xem ra lần này lực lượng lại bạo tăng, hắn cũng không biết nên vui hay buồn đây, mặc dù lần này tiến bộ không kinh khủng như mấy lần trước, nhưng mà cũng đủ khiến thỏa mãn, 50kg đối với một quyền thủ đó chính là giấc mộng, lực lượng càng lên cao thì trở ngại càng lớn, cũng không phải chỉ nói tăng là tăng được.

Ở cuộc thi cử tạ thế giới, tuyển thủ thường bị áp đảo ở khoảng 2,5kg cuối cùng, cũng có không ít vận động viên vì 2,5kg này mà huấn luyện đến mấy năm.

Diệp Thiên Vân vừa muốn thử thêm lực chân, không ngờ được Dương Thiên Long hóa trang đã đứng ở bên ngoài cửa.

149. Chương 149: Quyền Thái

Dương Thiên Long đi tới rồi cởi áo khoác ra, nói: “Ta ở tửu điểm mãi cũng chán, cho nên đi ra hít thở chút khí trời.”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng không nói gì, hắn còn chưa kiểm tra xong, hắn muốn biết lực lượng của mình rút cuộc tăng bao nhiêu, vì thế, hắn chợt đánh một quyền, con số kết quả lập tức hiện lên—280kg.

Hắn nhìn số liệu một chút, lực lượng của tay trái và tay phải trước đây chênh lệch 10%, nhưng hiện tại đã dần thu hẹp lại khoảng cách, phương thức phát triển dần đồng đều, đây chính là chuyện tốt, đương nhiên điều này cũng nói nên là trình độ lực lượng tăng lên nhất định, sau này càng khó mà phát triển.

Sau đó hắn tiếp tục duỗi duỗi chân, sau đó mạnh mẽ đá ra một cước, mu bàn chân va chạm với thiết bị kiểm tra vang lên âm thanh ‘bịch’ một tiếng, lát sau thông số đã hiện ra—750kg.

Mắt Dương Thiên Long nhìn xong không chớp được luôn, hắn không thể ngờ được lực chân của Diệp Thiên Vân lại lớn như vậy, vì thế khó tin nói: “Không phải máy bị hỏng chứ?”

Diệp Thiên Vân không nói gì, lại đá ra một cước nữa, lực đạo đã đạt tới 770kg, một cước này đã nói lên toàn bộ thực lực.

Dương Thiên Long lại trợn mắt há mồm, cả nửa ngày sau mới phản ứng lại được, hắn nói: “Trước kia trên TV có một người đá một cước được 1500Pounds(680kg), ta đã thấy kinh ngạc rồi, không ngờ đến người cũng có lực lượng như vậy, như vậy người có thể đánh người bị thương còn mạnh hơn nữa đây.

Dương Thiên Long nói điều này làm Diệp Thiên Vân nhớ đến Thường Đại Hải, lần tỷ thí trước hắn đá trúng Thường Đại Hải một cước, ít nhất cũng phải gãy xương. Mà Thường Đại Hải làm gì có năng lực phục hồi mạnh như mình, năm ngày căn bản là chưa đủ.

Diệp Thiên Vân đá một cước lần kiểm tra trước là 650kg, lần này tăng đến cả 100kg, chính hắn cũng phải thở dài, lực lượng này trong lúc tỷ thí với võ giả là đủ dùng, nhưng khó là làm sao có thể phát ra được toàn bộ đây.

Hắn lại tiếp tục tiến hành tập luyện buồn tẻ một mình, hoàn toàn coi Dương Thiên Long như người vô hình, Diệp Thiên Vân không ngừng luyện tập Thiên Vân bộ, tốc độ cũng là một phương diện tăng tiến quan trọng, luyện đến sau 100 lần hắn mới dừng lại, lấy khăn lau mồ hôi trên người, mồ hôi cũng dần theo quần áo chảy xuống dưới sàn thành vũng lớn.

Dương Thiên Long nhìn đồng hồ một chút, kính nể nói: “4 tiếng, người quả thật có ý chí không ai có thể địch được, việc đơn điệu như vậy, không ngờ cũng có thể làm đến cả 100 lần!”

Diệp Thiên Vân không ngờ được Dương Thiên Long lại nói vậy, hắn lạnh nhạt nói: “Hai ngày rồi bức bối quá, nếu không phát tiết thì khó mà thoải mái được, còn thương thể của người thế nào?”

Dương Thiên Long lắc đầu nói: “Làm sao tốt nhanh vậy được, đây là đạn súng ngắm, không phé mất tay ta đã là may lắm rồi, muốn lành cũng phải mất 2 tháng.”

Diệp Thiên Vân lại uốn người, luyện mềm dẻo cơ thể rồi nói: “Vậy thì người có thể luyện hạ thân một chút, như vậy cũng không ảnh hưởng đến thương thể của người.”

Dương Thiên Long nghe xong cũng cởi áo ngoài, sau đó sang sảng nói: “Luyện cũng dù sao cũng hơn không luyện, ta cùng người luyện cước bộ vậy.”

Dương Thiên Long tinh thông quyền Thái cùng với TaeKwonDo, nhưng mà chẳng qua còn phải xem đối thủ là ai, nếu là loại quái thú như Diệp Thiên Vân, vậy thì hắn còn kém lắm.

Trong sân huấn luyện vang lên những tiếng công kích xé gió, hai cái bao cát liên tục rung động, cứ như biến thành xích đu vậy, mỗi lần bao cát bên Diệp Thiên Vân xuống đến vị trí thấp nhất thì hắn lại đá ra một cước, khiến bao cát lại tung bay, tốc độ cũng như tính chuẩn xác vô cùng cao, bất kể tốc độ bao cát có nhanh thế nào.

Mà Dương Thiên Long cũng đang liên tục đá vào bao cát, cả hai người đang phân cao thấp.

Thời gian hai người luyện rất lâu, Dương Thiên Long mệt đến không chịu nổi nữa, mồ hôi ướt đầm người, thể lực gần như cạn sạch, làm hắn cơ hồ đạt tới cực hạn bản thân, hắn vội dừng lại, nằm vật ra đất nói: “Người đã luyện 6, 7 tiếng rồi, nghỉ ngơi chút đi, chẳng lẽ người không có cực hạn sao?”

Diệp Thiên Vân ngừng lại, nhìn bao cát còn đang liên tục rung lắc, nói: “Vĩnh viễn đừng nên tin vào cực hạn, ta chỉ có tin tưởng vào siêu việt cực hạn mà thôi.” Nói xong, hắn lại tiếp tục cõ chân đá bao cát, nhất thời, tiếng ‘thịch thịch’ vang lên liên tục, bao cát chuyển động còn nhanh hơn vừa rồi.

Dương Thiên Long thấy Diệp Thiên Vân huấn luyện, trong lòng cũng không biết có cảm giác gì, hắn đành tiếp tục tàn nhẫn với chính bản thân mà đứng lên luyện tiếp.

Hai người trên sân mồ hôi rơi như mưa, thanh âm đá vào bao cát như roi quất, không ngừng chút nào.

Sau khi hai người luyện xong cũng đã là buổi tối, Dương Thiên Long ở trong phòng thay đồ nói: “Nơi này đại bộ phận là lính đánh thuê và quyền thủ ở chợ Đen, bọn họ đôi khi còn tiến hành tỷ thí ở đây nữa.”

Diệp Thiên Vân mặc cái áo phong mới vào, cầm khăn lông lau mặt, nói: “Có cao thủ không?” Hắn hiện giờ cũng đã thường thức qua không ít, nếu như bây giờ để hắn đi đến Hải Thiên xem đấu quyền, hắn đến xem cũng không thềm, bởi vì thực lực giờ đề cao, ánh mắt cũng hiển nhiên cao hơn rồi.

Dương Thiên Long ‘Ừm’ một tiếng nói: “Tổ chức Cách Đấu cao nhất ở Mỹ chính là UFC, mà nơi này đích xác cũng có một số cao thủ của UFC, bọn họ thường xuyên đấu ở đây, nếu như người muốn kiến thức một chút, ta tin là người sẽ có thu hoạch. Nhưng mà còn có một số tổ chức tài phiệt của thế giới ngầm tổ chức Địa Hạ Hắc Quyền, không có quy tắc cũng như trọng tài, tiêu chuẩn thắng bại chính là chết hoặc mất hết sức chiến đấu, bình thường thì nơi đó có 90% là chết.

Diệp Thiên Vân mặc dù đã nghe nói qua, chẳng qua là hắn không hiểu rõ lắm, chuyện đầu tiên khi tới nước Mỹ chính là đi tìm võ quán, kết quả là chẳng có thu hoạch gì, không ngờ hôm nay vô ý lại biết được một số tin tức, Hắc Thị Quyền Tái (thi đấu quyền chợ đen), không quy tắc, tỷ lệ tử vong cao. Như vậy người sống sót đại đa số là các cao thủ mà băng sơn có sập xuống cũng không đổi sắc.

Diệp Thiên Vân đã có chút hưng phấn.

Dương Thiên Long nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nói: “Hắc thị quyền tái vô cùng đẫm máu, hơn nữa tỷ lệ chết cao, cho dù ở Mỹ cũng có nhiều nơi cấm, nhưng mà cái này cũng không làm trở ngại được những người muốn đấu vì tiền hay những người tham gia vì muốn tăng thực lực, dù sao thì hậu thuẫn của hắc thị quyền tái rất mạnh.”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, nói: “Vậy chúng ta có cơ hội đi xem một chút đi!”

Dương Thiên Long cười nói: “Được, nơi này đêm nay có một hồi Hắc thị quyền tái, chúng ta đi thôi.”

Diệp Thiên Vân trầm tư một chút, nói: “Vậy thì chúng ta đi xem có cao thủ hay không, chẳng qua sẽ không có người nhận ra người chứ?”

Dương Thiên Long cũng rất cẩn thận nói: “Ta mặc trang phục thể này thì có ai nhận ra được, đến đó thì ta cũng không đứng cùng người, hơn nữa bên trong hắc thị quyền tái không cho bất cứ ai trả thù, mà nếu không phải lính đánh thuê hay là phú ông thì tuyệt đối không được vào, muốn đi vào phải đóng phí 50,000USD, ta sẽ không sao đâu, yên tâm đi!”

Hai người đi tới nơi, phòng chừng bên trong cũng phải có đến 1 vạn người, bốn phía quanh sân đấu đều có rất nhiều người cao lớn cầm súng, sắc mặt hung ác, bốn phía quanh sàn cũng viết tỷ lệ cá cược, cùng với tư liệu tuyển thủ. Một vòng phòng ngự bằng kính chống đạn dạng nửa hình tròn bao lấy sân đấu, tuy hiện giờ còn chưa bắt đầu, nhưng mà khắp nơi đã vang lên tiếng hò hét, một số quý phu nhân mặt đỏ bừng bừng, ánh mắt vô cùng phấn khởi.

Đột nhiên, lúc này vang lên tiếng của một tên bình luận viên: “Và hiện giờ chính là lúc diễn ra trận đấu đặc sắc nhất, khiến người ta cuồng nhiệt nhất, một người có tỷ lệ giết đối thủ cao nhất hắc thị quyền tái, và người ra được xưng là Toái Cốt Thủ người Trung Quốc, còn bên kia chính là Cổ Máy Giết Người của nước Mỹ, trận đấu sắp được bắt đầu.”

Ở giữa sàn chậm rãi di động sang 2 bên, hai người cởi trần đeo mặt nạ từ chỗ tuyển thủ tiến ra, sau đó sàn nhà lại một lần nữa đóng lại.

Toái Cốt Thủ toàn thân màu cổ đồng, vóc người trung bình, toàn thân cơ bắp rõ ràng, đây là điển hình của người tu luyện ngoại công, Diệp Thiên Vân chuyển rời tầm mắt xuống tay người này, chỉ thấy ngón tay thô to, phải lớn gấp 2 đến 3 lần người bình thường, điều này làm người ta rất tin tưởng hắn có thể bóp nát cả xương người.

Cổ Máy Giết Người thì hình thể còn lớn hơn gấp 2 lần so với Toái Cốt Thủ, hình dáng cơ ngực hai bên khiến người ta hít thở không thông, hai chân thô to hữu lực, ánh mắt hung ác lại càng hấp dẫn hơn ánh mắt bình thần của Toái Cốt Thủ kia, điều này làm đám khán giả xem gào thét đến chói cả tai.

Tên này hưng phấn rống lên, liên tục đánh ra mấy quyền trong không khí, truyền ra những tiếng gió vù vù khiến người ta hoảng sợ.

Diệp Thiên Vân rất khinh bỉ cái loại phương thức xuất trận này, người như thế thì thường thiếu kiên nhẫn, mà Dương Thiên Long nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Thiên Vân, hắn cũng hừ một tiếng đồng ý, rồi nói: “Người chuẩn bị đánh cược người nào?”

Diệp Thiên Vân không thêm nghĩ, nói luôn: “Toái Cốt Thủ, hắn rất trầm ổn...Còn nữa, hắn là người Trung Quốc.”

Dương Thiên Long tán thưởng gật đầu, có chút buồn bực nói: “Đáng tiếc, nơi này thấp nhất đặt cược là 400,000USD, trên người ta không đủ tiền!”

Tỷ lệ bồi xuất này chính là đã qua nhiều số liệu mà lập lên, nhưng mà những người ở nước Mỹ đều đa phần không biết sự lợi hại của võ công Trung Hoa, Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, trong vally hắn còn khoảng 5 triệu, dù sao tạm thời cũng chưa dùng đến tiền, cứ đem toàn bộ đi cược đi.

Ý định trong đầu như vậy, Diệp Thiên Vân liền mở miệng nói: “Đặt cược như thế nào?”

Dương Thiên Long chỉ vào chỗ một người đang ngồi trước máy tính, “Nơi này có chi tiết về tư liệu hai bên, bên trong có hệ thống chuyển khoản, để sau này còn có bằng chứng về đặt cược.”

Toái Cốt Thủ, tuổi: 35, thân cao: 175cm, cân nặng: 98kg, lực quyền lớn nhất:190kg, thâm tồn:280kg, KO: 97%, 1 trận hòa. Kỹ xảo thường dùng: dùng các ngón tay tháo khớp đại bộ phận xương cốt đối thủ.

Cổ Máy Giết Người, tuổi: 30, thân cao: 187cm, cân nặng: 130kg, lực quyền lớn nhất:210kg, thâm tồn:310kg, KO: 99%, 1 trận hòa. Kỹ xảo thường dùng: đập nát xương ngực hoặc là bẻ gãy cổ của đối thủ.

Diệp Thiên Vân nhìn qua một chút tư liệu của hai người, sau đó liền đem 5 triệu USD đặt ở phía Toái Cốt Thủ, may mà còn 3 phút nữa thì hết thời gian đặt cược. Hai người trên sàn khởi động nóng người xong, Cổ Máy Giết Người hung ác nhìn Toái Cốt Thủ, hắn điên cuồng gào lên: “Tao sẽ cho mày đi theo những thằng khác, biến thành một quái vật không đầu, haha.”

Toái Cốt Thủ không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn Cổ Máy Giết Người, cứ như nhìn một thằng nhóc con vậy, Cổ Máy Giết Người thấy vậy thì cười càn rỡ. Khán giả cũng điên cuồng gào tên Cổ Máy Giết Người, la hét muốn hắn nhanh chóng giết Toái Cốt Thủ.

Kính chống đạn ngăn cách hai người đang hạ xuống, hai người lần đầu tiên tiếp xúc ở cự ly gần, điều này cũng báo: trận đấu đã bắt đầu.

150. Chương 150: Kỹ Năng Các Đốt Ngón Tay

Dương Thiên Long nhìn lên trên nói: “Cái tên Cổ Máy Giết Người kia quả thật có thể so với máy đó, thể trọng 230kg có thể xưng là xe tăng được rồi, trận này xem ra rất đặc sắc.” (C trước rõ ràng là 130kg mà nhỉ, lạ thật.)

Hắn vừa nói xong thì trận đấu cũng đã bắt đầu, Cổ Máy Giết Người xem ra rất cuồng vọng, hắn chỉ chỉ vào Toái Cốt Thủ, sau đó chúc ngón cái xuống, đáng vẻ phảng phất như coi đối thủ không chịu nổi một kích vậy.

Chỉ cần có người hiểu một chút về cách đấu thì đều thấy hắn rất ngu ngốc, vô luận là ở loại hình cách đấu nào đi nữa, cao thủ đều không khinh thị đối thủ của mình chút nào, bởi vì bọn họ rất cẩn thận, vì thế mới có thể từng bước chiến thắng. Chẳng qua là hành vi của hắn cũng làm khán giả sôi sục hẳn lên, tiếng kêu vang cổ vũ ầm ầm, đủ mọi loại hình cung cách cổ vũ vang lên.

Toái Cốt Thủ chỉ lạnh lùng nhìn hắn, không chút ý muốn động thủ, hai chân hơi chuẩn, tạo thành một khởi thủ thức kỳ quái, thậm chí là...hơi khó coi.

Cổ Máy Giết Người chậm rãi đi tới, mỗi bước đi của hắn thân thể đều hơi chuyển, động tác thông thả, đây cũng chính là nhược điểm của thể trọng quá lớn, đương nhiên ưu thế cũng ở điểm này, thể trọng càng lớn, lực đỡ cũng như nặng lực công kích đều mạnh hơn.

Toái Cốt Thủ sau khi để đối thủ di chuyển đến một phạm vi nhất định thì liền di động, thoạt nhìn thì có vẻ hắn đã có sách lược rõ ràng, đó chính là tiến hành quyết đấu với cô máy giết người trong lúc di chuyển,

thông tục thì gọi là du kích chiến. Trong lúc đối thủ hấn cắt bước còn chưa hạ được xuống, Toái Cốt Thủ đã tung chân ra đá một cước, lực cước này cũng không lớn, có vẻ như đang dò xét mà thôi.

Cổ máy giết người mặc dù thông thả, nhưng có lẽ hấn đã sớm đoán được điều này, vì thế hấn liền ngồi thụp xuống, bàn tay thô to cũng bắt lấy chân của Toái Cốt Thủ, sau đó như Kim Cương* tóm lấy chân Toái Cốt Thủ kéo lại, quay 3 vòng trên không rồi vứt ra xa.

Toái Cốt Thủ bay cao khoảng một mét, sau đó đụng vào kính phòng hộ thì rơi xuống, khoe miệng hấn có tia máu chảy ra, chẳng qua là bị thương không nặng.

Dưới sân vừa thấy được động tác ngoạn mục như vậy đều ngậy ra, qua nửa ngày mới truyền đến tiếng hoan hô liên tục, hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn. Còn lớn hơn nhiều với tiếng cổ vũ của đám mê bóng đá, vì bọn họ ở quyền tái này còn có cá cược mê người hơn nhiều, vì thế cũng ảnh hưởng đến hứng thú của trận đấu.

Dương Thiên Long trên mặt đầy nghi hoặc hỏi Diệp Thiên Vân: “Vừa mới gia thủ đã chịu thua thiệt, không biết tiếp theo còn đánh ra sao đây, Cổ Máy Giết Người này đúng là có thực tài.”

Diệp Thiên Vân trầm ngâm không nói gì, Toái Cốt Thủ cũng không yếu như vậy được, cái này chỉ tính là sai lầm thôi, vì trong khi quyết đấu thì cẩn thận là rất quan trọng, dù là một chi tiết nhỏ nhất, có lẽ cũng chính là nguyên nhân chí mạng, mà cổ máy giết người cũng không mạnh mẽ như bề ngoài, trận đấu mới chỉ bắt đầu thôi.

Toái Cốt Thủ sau khi ngã xuống liền lập tức đứng dậy, đầu tiên là chuyển qua một bên, sau đó lau khoe miệng, sau đó lại tạo thế khởi thủ thức, lần này hai chân so với lần trước còn thấp hơn.

Cổ Máy Giết Người nhìn thấy lại cười ha ha lao về phía Toái Cốt Thủ, sau đó tay phải lại vung lên.

Toái Cốt Thủ lui về phía sau, đợi đến khi cánh tay của Cổ Máy Giết Người vừa vung ra. Hấn vội khóa lấy, sau đó vịn đến gần người rồi nhảy lên, hai đầu gối đánh thẳng vào ngực Cổ Máy Giết Người đang không phòng bị.

Phía dưới sàn đều kinh hô, loại tư thế này bọn họ chưa từng thấy, rất nhiều người phải mở mắt thật to, sợ bỏ mất động tác hoa lệ như vậy.

Cổ Máy Giết Người chịu đòn này liền phải thối lui, sau khi lùi đến 3 bước thì ngã đập mông xuống đất, sắc mặt rất khó coi.

Toái Cốt Thủ cũng thừa thắng truy kích, hấn lao rất nhanh về phía Cổ Máy Giết Người, đến khi tới gần lại đá mạnh vào đầu tên kia, tốc độ đá rất nhanh, cứ như mưa rơi xuống trên người đối phương vậy.

Đôi mắt to như mắt trâu của Cổ Máy Giết Người mở lớn, nhưng mà hấn đang ôm đầu, một bên lại đợi cơ hội ra tay. Phỏng chừng chỉ cần có một cơ hội, sẽ thay đổi thế cục trước mắt.

Hấn chống cự mạnh mẽ, bị đối thủ liên tục công kích cả nửa phút cũng không có chuyện gì, ngược lại chỉ càng làm cho hấn thêm hung ác, ánh mắt hấn như muốn kéo lấy Toái Cốt Thủ, nhưng vẫn cố nhẫn nại thật lâu, rốt cuộc thì hấn cũng có cơ hội tóm được chân của đối phương, hấn hơi nghiêng người rồi nhanh chóng đứng dậy, tóm cả hai chân của Toái Cốt Thủ, Cổ Máy Giết Người vẫn luôn chờ mãi cơ hội này. Hấn ném Toái Cốt Thủ về phía kính bảo hộ, sau đó hưng phấn đập ngực mình, gào rống điên cuồng.(Giống King Kong)

Rất nhiều khán giả đều đứng lên, khí thế của Cổ Máy Giết Người khiến bọn họ khí huyết tuôn trào, rất nhiều nữ nhân bắt đầu liếc mắt đưa tình với hấn, mặc dù tên này rất xấu xí nhưng giờ hấn lại vô cùng chói mắt.

Diệp Thiên Vân nhìn hành động của Cổ Máy Giết Người mà thấy buồn nôn, hành động để khơi gợi tâm tình khán giả thì cũng không nói làm gì, nhưng mà thằng cha này làm cũng quá giả tạo đi, nhưng mà đúng là người ta cũng không cấm.

Diệp Thiên Vân lại nhìn Toái Cốt Thủ đang bò trên mặt đất, hấn bị đập hai lần lên kính bảo hộ, nhưng mà vẫn có thể đứng dậy, tuy là không dễ dàng, mà da thằng cha Cổ Máy Giết Người lại quá dày, muốn đá thương cái loại như hấn cũng tốn khá nhiều khí lực đây.

Dương Thiên Long mỉm cười nói: “5 triệu của người có thể thành tro đó, thoát nhìn thì Cổ Máy Giết Người cũng không đơn giản như bề ngoài, cũng có chút thực lực đó.”

Hắn vừa mới nói xong, Toái Cốt Thủ đột nhiên lao về phía Cổ Máy Giết Người, động tác của hắn rất nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, mà Cổ Máy Giết Người ở bên trên cũng vậy. Dưới ánh mắt của mọi người, tay phải của Toái Cốt Thủ duỗi ra, đẩy ngã Cổ Máy Giết Người xuống sàn, bắt đầu tháo khớp cầm của tên kia.

Cổ Máy Giết Người còn chưa kịp hô lên, đột nhiên hắn phát hiện mình không nói được nữa, vì thể thần sắc lập tức trở lên bối rối, hai tay hắn sờ cảm, nhưng mà tay của Toái Cốt Thủ đã nhắm về phía cánh tay phải của hắn.

Động tác lưu loát như nước chảy.

Cánh tay của Cổ Máy Giết Người hiện tại giống như bị người ta chặt đứt vậy, ‘nó’ lắc lư trông rất quỷ dị.

Cả quá trình không đến 5 giây, loại chuyển biến này khiến người ta không kịp phản ứng, thật sự là quá mức rung động!

Ánh mắt Diệp Thiên Vân vô cùng nghiêm túc, hai mắt hắn nhìn chăm chăm vào kỹ năng thần kỳ của Toái Cốt Thủ, hắn cũng chính là lần đầu tiên gặp loại chiêu thức này. Trước kia chỉ nghe có một loại Quan Tiết Kỹ, có thể trong thời gian ngắn tháo khớp, không ngờ ở nơi này lại gặp được.

Động tác của các ngón tay Toái Cốt Thủ vô cùng nhanh, nhanh đến mức khó tin, tay hắn hành động mà Diệp Thiên Vân cũng chỉ nhìn thấy bóng, cả quỹ tích của ngón tay cũng không nhìn rõ. Tính chất của Quan Tiết Kỹ rất kỳ lạ, trong quân đội quốc nội cũng có rất nhiều binh lính học được, bọn họ có thể dùng thể sét đánh mà tháo khớp đối phương, người cao thâm hơn thậm chí có thể tháo khớp vai và khớp đầu gối nữa. Điều này biến đổi thủ thành một người không thể phản kháng được.

Nhưng mà Toái Cốt Thủ lại đang tháo khớp một tên cao lớn như lực sĩ, các khớp của tên kia rất thô và lớn, đầu khớp nổi rất cường tráng, do đó có thể hiểu được lực lượng của Toái Cốt Thủ cường hãn đến mức nào.

Lúc này mọi người mới bắt đầu phản ứng lại, bọn họ không ngừng hô to, cổ vũ cho Cổ Máy Giết Người, nhưng mà cũng chỉ có thể mang tính hình tượng, vì căn bản chúng không có chút tác dụng nào.

Trong thời gian mà những khán giả đang phản ứng. Các khớp khuỷu tay, vai, thậm chí là đầu gối của Cổ Máy Giết Người đã bị tháo ra, trước bởi vì đã tháo khớp cầm nên tên kia chẳng thể kêu la được gì, hắn chỉ có thể nằm bẹp trên mặt đất, những tiếng cổ vũ cũng không nghe thấy, ngoài những tiếng ú ớ rên rỉ chói tai của hắn. Có lẽ Toái Cốt Thủ chính là muốn để mọi người nhìn thấy và nghe thấy sự thống khổ của hắn.

Diệp Thiên Vân ở chỗ xem cũng cảm thấy lạnh người, tư vị các khớp xương bị tháo ra thật sự là rất khó chịu, trong khi so đấu những võ giả thường xuyên vì vận quá nhiều lực nên bị trật khớp, sau đó cũng nhanh chóng nắn lại được, mặc dù đau đớn chỉ ngắn ngủi, nhưng mà cũng rất khó chịu.

Nhưng mà lúc này toàn thân Cổ Máy Giết Người đã bị tháo khớp, cả người hắn chẳng khác gì tê liệt, không thể cử động được, hơn nữa còn chịu đau đớn vô cùng, có thể vì quá đau đớn mà ngất đi.

Toái Cốt Thủ đứng bên cạnh nhìn một lúc, sau đó nhẹ nhàng lau tia máu ở khóe miệng đi, rồi lật người Cổ Máy Giết Người lại, chậm rãi sờ sờ ở cổ cùng xương sống của tên kia, phẳng phất như nhào nặn một kiện đồ vật nghệ thuật, tùy theo đó là việc hắn thông thả phát lực mà kéo, rồi đứng lên nhìn xung quanh một chút.

Thân thể của Cổ Máy Giết Người lúc này lập tức ngừng cử động, vì cơ thể con người quan trọng thứ 4 chính là xương cột sống, mà hiện nay nơi đó của nó đã bị đánh gãy. Giờ này, trung khu thần kinh của hắn đã bị cắt đứt.

Hai mắt Diệp Thiên Vân híp lại, chiêu này trong mắt của hắn chính là trân bảo. Kỳ thật, môn công phu này lúc trước rất nổi danh, gọi là Phân Căn Thác Cốt Thủ, diễn hóa đến bây giờ đã gọi là Quan Tiết Kỹ.

Hiện tại là thời kỳ vũ khí nóng, vì thế nó đã dần bị lịch sử lãng quên, chủ yếu là bởi vì nếu không thể luyện Quan Tiết Kỹ đến mức lô hỏa thuần thanh, đem động tác diễn hóa đến mức như bản năng, nhưng thường thì hay bị khốn bởi tính chất cực hạn.

Dương Thiên Long nhìn hồi lâu rồi nói: “Ánh mắt của ngươi thật tốt, Cổ Máy Giết Người bị người giết rồi.” Nói xong, hắn lại nhìn Diệp Thiên Vân cười. Diệp Thiên Vân nghĩ lại cũng có chút ý tứ, tên gọi rất hay, nhưng mà vận mệnh lại không phối hợp tốt lắm với tên.

Đột nhiên... Từ cửa sà n đấu có hai đại hán đi vào. Bọn họ đang giữ chặt một người phụ nữ khuôn mặt sầu khổ, cười âm hiểm với Toái Cốt Thủ. Nhất thời Toái Cốt Thủ vốn đang tươi cười lập tức ngừng hẳn, thanh âm phẫn nộ của hắn cũng vang lên.

“Cách đấu mà tại sao lại mang người nhà của ta tới? Là ai?” Toái Cốt Thủ điên cuồng gào lên, hai tay tức thời nhẹ nhàng ‘mát-xa’ cho Cổ Máy Giết Người, những thanh âm xương cốt kêu ‘rắc rắc’ rộn người vang lên, khiến mọi người ở sà n đấu đều cảm thấy lạnh người.

Sắc mặt Diệp Thiên Vân có chút khó coi, trong lúc vô giả so đấu tuyệt đối không cho phép uy hiếp người nhà, đây chính là ước định cả ngàn năm nay, đột nhiên giờ ở nước ngoài lại bị phá hủy, hơn nữa người chịu thiệt hại là đồng bào mình, Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy có người dám khinh nhờn võ học thần thánh.

Dương Thiên Long nhìn khoanh cách từ chỗ họ đến cửa còn khoảng 4 mét, nói: “Diệp huynh, chuyện này khẳng định là người đánh cược làm, chúng ta đi hỗ trợ sao?”

Diệp Thiên Vân hí hóp mắt không nói gì, cước bộ chỉ đi chậm rãi đi từ phía kính bảo hộ ra, Dương Thiên Long cũng đi sát theo sau, cùng đi xuống.

Hai đại hán kia có chút kinh ngạc khi thấy có hai người từ trên trời giáng xuống, họ không thể nghĩ ra được lại có người xuống đài kiểu này, vì thế vẫn còn đang trong mê man, Diệp Thiên Vân thấy vậy thì nhẹ nhàng đảo chân, cho đại hán bên trái ‘nằm’ xuống.

Một tiếng động vang lên, đại hán kia còn chưa hiểu gì cả thì đã gục xuống, có thể thấy là hắn đã mất đi ý thức.

Diệp Thiên Vân đi xuống rồi nhẹ nhàng nhảy một bước, đi tới chỗ tên đang uy hiếp cô gái kia, sau đó nện vào mặt hắn một cùi trỏ, nhất thời máu mồm máu mũi tên này phun như mưa, còn Diệp Thiên Vân chỉ lùi nhẹ lại một bước, rồi đá ra một cước, cả quá trình liền lạc như nước chảy.

Trong nháy mắt, trong ánh mắt như nằm mơ của khán giả nhìn thấy một người như đang ngồi trên thảm bay, bay đến đập vỡ cả vách tường, mà xương cũng không biết gãy đến mấy cái, sau đó liền bất tỉnh. Đám bảo vệ mang súng bên cạnh không động tâm chút nào cả, tôn chỉ nơi này chính là quyền thủ làm sao mặc kệ, hơn nữa luật cũng quy định người đặt cược không được tác động thủ đoạn vào trận đấu.

Đột nhiên người phụ nữ bên cạnh Diệp Thiên Vân ngất đi, mà đồng thời, Toái Cốt Thủ mang mặt nạ cũng lao tới lấy tay ôm lấy vợ hắn.

Diệp Thiên Vân cùng Dương Thiên Long cũng cảm thấy bên cạnh đang có một đôi mắt rất hung tợn nhìn hai bọn họ, Diệp Thiên Vân nhìn qua, nhớ kỹ bộ dáng của kẻ đó.

Toái Cốt Thủ đỡ vợ hắn đến bên cạnh, vẻ mặt đầy kích thích đi tới, đầu tiên thì làm một cái võ lễ, sau đó lại không ngừng cảm ơn hai người.

151. Chương 151: Cầm Nã Thuật

Toái Cốt Thủ rất lo lắng nhìn chằm chằm người vợ đang bị ngất của mình, trong miệng thì lại nói với Diệp Thiên Vân: “Tôi là Vương Kha, cảm tạ hai người ra tay cứu giúp, có cơ hội tôi nhất định hồi báo.”

Diệp Thiên Vân cũng không có cảm giác đặc biệt gì, nguyên nhân hắn ra tay là do có người dám phá hoại quy tắc, vì thế hắn không nhịn được, còn Dương Thiên Long cũng nhìn qua hướng Toái Cốt Thủ, nói: “Cùng là người Trung Quốc, chẳng qua chỉ là nhấc tay thôi mà, nhưng mà sau này ngươi nên cẩn thận hơn, dù sao đây cũng là Hắc Thị Quyền Tái, nhân tố không an toàn rất nhiều.”

Vương Kha cảm kích nhìn Dương Thiên Long, hắn ôm vợ đi tới, nói: “Các vị cùng tôi đến phòng nghỉ ngơi nói chuyện, nơi này nói không tiện.”

Dương Thiên Long nhìn chung quanh một chút rồi đồng ý nói: “Được.” Hắn hiện giờ cũng đang sợ bị người khác nhận ra, bởi vậy cần phải nhanh chóng rời chỗ này.

Mấy người đi tới phòng thay đồ, đầu tiên Vương Kha ôm vợ hắn đặt lên giường, sau đó lấy ra hai cái ghế ở bên cạnh mời hai người ngồi, nói: “Tôi đến đánh Hắc Thị Quyên Tái này chẳng qua vì muốn chữa bệnh cho vợ, hôm nay nếu như cô ấy xảy ra chuyện, vậy chắc tôi hối hận chết mất.” Hắn nói xong những lời này, hai hàng lông mày cũng nhíu chặt lại, có thể thấy hắn rất hối hận về chuyện vừa rồi.

Tâm tư Diệp Thiên Vân lúc này lại tập trung vào tay Vương Kha, loại Quan Tiết Kỹ này mặc dù tác dụng không quá lớn, nhưng mà khi dùng trong 1vs1 thì chiếm ưu thế lớn, nếu loại công phu này mà không hấp dẫn hắn, Diệp Thiên Vân đã không đi tới phòng này.

Diệp Thiên Vân nhìn Vương Kha nói: “Ngươi là võ giả!”

Wương Kha trầm tư một lúc rồi mới hơi gật đầu: “Không sai, tôi từng là một võ giả. Chẳng qua là giờ thì không, bởi vì tôi muốn rời khỏi võ lâm, trừ vợ của tôi ra, thế giới này không còn gì có thể làm tôi lay động nữa.”

Diệp Thiên Vân nhất thời thất vọng, thoát nhìn thì Vương Kha cũng không muốn theo đuổi võ học, vì thế dù cùng hắn luận bàn cũng không thu được gì. Một người võ giả chân chính thì đầu tiên là phải có khát khao hướng tới đỉnh của võ lâm, còn nếu như không có, vậy thì còn kém xa so với luận bàn cùng võ giả tam lưu. Như vậy tốt nhất là không so, bởi vì kết quả sẽ càng thêm mất hứng thôi.

Dương Thiên Long cũng nhận ra được ý tứ của Diệp Thiên Vân, hắn cười nói: “Vị huynh đệ này của ta đặt cược vào ngươi, hơn nữa hắn còn muốn cùng ngươi luận bàn một chút, đáng tiếc là ngươi muốn quy ẩn, thật là có điều đáng tiếc!”

Wương Kha cười khổ nói: “Tôi đối với võ đạo đã sớm dứt tâm rồi, thậm chí chỉ muốn bình lặng cả đời, nếu như vợ tôi hiện giờ mạnh khỏe, vậy thì tôi đã không tới nơi này.” Nói xong hắn đi tới bên giường xem mạch cho vợ, sau đó lại thở dài.

Dương Thiên Long quan tâm hỏi: “Ngươi đến đây đánh vì tiền sao?”

Wương Kha gật đầu vuốt tóc vợ nói: “Đúng vậy, tôi vì nàng bị ốm mới tới nước Mỹ, phí chữa trị hiện giờ của nàng rất lớn.”

Diệp Thiên Vân nghe thấy hắn nói vậy cũng cảm thán vô cùng, ‘một phân tiền làm khó anh hùng hảo hán’, vì thế nói: “Ngươi cần bao nhiêu tiền?” Hắn nói không nhiều, nhưng trực tiếp vào mấu chốt.

Wương Kha ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó cúi đầu, chậm rãi nói: “Có thể cần 1 triệu USD nữa, ngoài ra ta vẫn còn một ít.” 1 triệu USD, kể cả ở Mỹ cũng không tính là ít.

Diệp Thiên Vân nghe xong lại cảm khái, nếu như ở trong nước mà bắt mình kiếm ra 1 triệu USD, vậy mình cũng sẽ như hắn, nhưng ở đây thì Diệp Thiên Vân lập tức rút ra chi phiếu, nói: “1,5 triệu USD, hắn là đủ rồi chứ!” Nói xong thì điền số, sau đó đưa cho Vương Kha.

Tâm tình Vương Kha lúc này đang rất phức tạp, hắn giờ đang cảm thấy khó tin, chuyện may mắn này sao lại rơi trên người hắn. Hắn cẩn thận đánh giá Diệp Thiên Vân một lần, sau đó cảm kích nói: “Tôi không biết phải làm gì, chờ đến lúc vợ tôi khỏi bệnh, như vậy tôi sẽ nhanh chóng trả lại tiền cho anh.” Hắn nói xong thì tiếp nhận chi phiếu của Diệp Thiên Vân, cúi người thật sâu, nói.

Dương Thiên Long nhìn về phía Diệp Thiên Vân với ánh mắt kính nể nếu như để hắn xuất ra 1,5 triệu USD mà nói, vậy thì hắn cũng phải do dự một chút, dù sao đây cũng không phải là con số nhỏ. Diệp Thiên Vân bình thường thì có vẻ lạnh nhạt, nhưng không ngờ trong lòng hắn lại ấm áp như vậy, đột nhiên Dương Thiên Long cảm thấy nam nhân này cũng không lạnh lùng như biểu hiện bên ngoài.

Diệp Thiên Vân làm gì vĩ đại như Dương Thiên Long nghĩ, hắn đối với tiền không có dục vọng quá lớn. Nếu như không phải muốn mua được liệu để luyện tập Kim Chung Tráo, vậy căn bản hắn đã không quan tâm đến tiền, trừ võ đạo, hầu như không có gì khiến hắn động tâm.

Thật tình, so với lần đầu tiên thấy tiền còn mừng rỡ, đến giờ biểu tình hắn bình thản như vậy, chứng tỏ tâm cảnh của hắn cũng đã tiến bộ.

Vương Kha cầm tấm chi phiếu ‘nặng’ kia mà vui muốn khóc, thoát nhìn thì vì tiền hần đã làm rất nhiều việc không muốn làm, điều này có thể thấy đôi khi mục đích của nam nhân rất đơn thuần.

Hai người Diệp Thiên Vân cũng không muốn thấy cảnh này, Dương Thiên Long cười nói: “Hay là sớm đi chữa bệnh cho cô ấy đi. Dù sao thì chữa càng sớm càng tốt, như vậy cơ hội hồi phục càng lớn hơn. Chúng ta cáo từ đây.”

Vương Kha nghe hần nói xong thì nhất thời kêu lên: “Các vị có phương thức liên lạc gì không? Tôi đánh Hắc Thị Quyền Tái mặc dù không nổi lắm, nhưng mà nếu các vị có vấn đề gì, tôi không bận lắm thì nhất định sẽ đến bái phỏng!” Ánh mắt hần rất kiên định.

Diệp Thiên Vân cảm thấy hay là thôi đi, nhưng nghĩ đến nếu không cho đối phương phương thức liên lạc thì quá tuyệt nhân tình, bởi vậy, hần liền rút ra tờ 100USD rồi viết số điện thoại của mình vào.

Vương Kha cũng viết một dãy số, rồi nói: “Chờ khi nào tôi có tiền nhất định sẽ trả lại cho anh, nếu hai vị muốn tôi làm chuyện gì cứ nói, tôi chắc chắn sẽ hỗ trợ!” Hần nói có chút ngập ngừng, có thể là bởi vì quán mức kích động.

Diệp Thiên Vân mỉm cười nói: “Ta còn một vấn đề cuối cùng muốn hỏi, Quan Tiết Kỹ của người là học ở đâu?”

Vương Kha suy nghĩ một chút rồi nói: “Kỳ thật loại công phu này của tôi không phải là Quan Tiết Kỹ, Quan Tiết Kỹ chỉ là các gọi của bên ngoài, mà tôi luyện chính là võ học Trung Hoa, tính ra là một lại Cầm Nã Thuật, mà tôi cũng từng là đệ tử một môn phái trong võ lâm, chẳng qua môn phái đã suy sụp, mà tôi lại là truyền nhân cuối cùng, nhưng trái tim tôi lại không đặt trên võ học nữa.” Nói xong, hần lại cảm thấy có lỗi với sư môn, vì thế nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Diệp Thiên Vân gật đầu, cũng không hỏi nữa, hần lần đầu tiên nghe nói môn phái hoàn toàn suy sụp, bởi vậy chỉ nói: “Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, giờ thì xin cáo từ!” Hai người nói xong muốn rời đi.

Vương Kha trầm tư một chút rồi kêu lên: “Xin anh chờ một chút!” Nói xong, hần đến bên cái rương ở đầu giường lấy ra một cuốn bút ký.

Hần đi đến trước mặt Diệp Thiên Vân, nói: “Tôi có thể nhìn ra anh cũng là một võ giả, tôi thì lại có ý rời võ lâm rồi, sau này không muốn quay lại nữa, đây là một ít tâm đắc của tôi về Cầm Nã Thuật, tôi đã ghi ra, hy vọng có thể trợ giúp cho anh.”

Diệp Thiên Vân nhìn qua một chút, thấy là một cuốn sách rất bình thường, trên đó rất nhiều nét viết bút máy, cũng không phải là bản chính, bởi vậy nói: “Cám ơn người, kỳ thật ta muốn kiến thức qua một chút công phu của người, không ngờ người lại đưa thứ trọng yếu đến thế cho ta.”

Vương Kha khoát tay nói: “Cái này tính là gì, môn phái của tôi là vì mọi người quá cổ hủ, cho nên mới có kết cục hôm nay, công phu không truyền ra ngoài, kết quả lại thành không người kế thừa, đây đúng thật là bi ai, nếu có cơ hội, hy vọng anh có thể phát dương quang đại nó, như vậy cũng vô tình phục hồi chút ánh sáng cho môn phái tôi, cũng coi như tôi có cống hiến đối với sư môn đi!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, sau đó hai người cáo biệt Vương Kha, mới vừa rời đi thì bên ngoài đã thấy một người ngoại quốc đang đứng, người này tuổi khá lớn, hần cười cười, nói: “Tôi là ông chủ ở đây, hôm nay vốn đến xem trận đấu, không ngờ lại chứng kiến chuyện còn đặc sắc hơn ở Hắc Thị Quyền Tái, tôi có thể mời hai vị một chén không?”

Dương Thiên Long nhìn qua Diệp Thiên Vân một chút, hài hước nói: “Đương nhiên, chúng tôi vừa hay không có chỗ nào đi.”

Lão đầu này chỉ tới có một mình, lão dẫn hai người đến một phòng khách bình thường rồi nói: “Các vị ngồi đi, tôi đi mang rượu đến.”

Diệp Thiên Vân đánh giá hoàn cảnh xung quanh một chút, thoát nhìn thì ông chủ nơi này cũng không tệ lắm, là người khá hợp tính.

Lão đầu này tự mình lấy hai ly rượu cho hai người Diệp Thiên Vân, sau đó nói: “Tôi gọi là Kiều Dã, Đỗ Bang, rất cao hứng khi quen được hai vị tiểu bằng hữu.” Nói xong, lão cầm ly lên uống cạn.

Diệp Thiên Vân và Dương Thiên Long đều đáp lễ, dựa theo tuổi của Kiều Dã mà nói, gọi là tiểu bằng hữu cũng không quá.

Kiều Dã cười cười nói với hai người: “Đối với chuyện vừa rồi tôi cũng xin cảm ơn hai người, tôi đối với người không tôn trọng quy tắc cũng rất chán ghét.”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút lời của lão nhân này, mặc dù nhìn lão có vẻ rất bình thường, thậm chí có thể nói là keo kiệt, nhưng không ngờ lão lại là ông chủ ở đây, thật đúng là nhìn người không thể qua tướng mạo rồi.

Kiều Dã thấy hai người không nói gì, lão lại lên tiếng: “Cậu đối với Hắc Thị Quyền Tái có hứng thú không, nơi này có cách đấu của các nước...”

152. Chương 152: Có Mặt Khắp Nơi

Mục đích chủ yếu của Kiều Dã cũng là Diệp Thiên Vân, bởi vì biểu hiện kinh người vừa rồi của hắn, đầu tiên thì từ trên khán đài nhảy xuống, sau đó trong 10 giây mà giải quyết hai người, loại thủ đoạn này người thường không thể làm được, hơn nữa trong lòng Kiều Dã rất rõ, hai người đại hán kia thường xuyên đi vào nơi này, mọi chi tiết về họ rất quen thuộc, họ vốn là xuất thân quân nhân, giờ làm bảo tiêu, chỉ riêng tin tức này cũng đủ để lão nhận ra thực lực của người thanh niên này.

Trong lòng Diệp Thiên Vân có chút ngứa ngáy, mục đích của hắn chính là ma luyện, chỉ cần có thể đựng độ cao thủ thì hắn sẽ không bỏ qua, nhưng mà đây là nước Mỹ, thời gian ở đây còn không nhiều, thế nên hắn lắc đầu nói: “Cám ơn hảo ý của ông, chẳng qua hay là quên đi.”

Kiều Dã hình như cảm thấy mình nắm được thứ gì đó, lão lập tức khuyên nhủ: “Sao vậy? Có phải là có gì khó xử hay không? Nếu có thì cậu cứ nói đi, có lẽ tôi có thể giúp được cho cậu, tôi tin là gia tộc Đỗ Bang chúng tôi cũng có chút thể lực ở Mỹ này.”

Diệp Thiên Vân cũng mới tới nước Mỹ, vì thế cũng không rõ ràng lắm về nơi này, nhưng còn Dương Thiên Long thì đã lần lộn ở đây khá lâu, sau khi hắn nghe thấy hai chữ ‘Đỗ Bang’ thì sắc mặt lập tức đổi, sau đó liếc mắt về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân đại khái cũng rõ ý của hắn, chẳng qua là vẫn còn hoài nghi mục đích của Kiều Dã, nhưng mà quả thật trước mặt là một cơ hội tốt, vì thế Diệp Thiên Vân hơi trầm ngâm rồi thản nhiên nói: “Không có gì, tôi chỉ có thể ở lại Mỹ không lâu, nhưng mà có quá nhiều chuyện cần làm. Bởi vậy mới không thể tham gia quyền tái ở đây được.”

Kiều Dã nghe xong thì cười sang sảng, nói: “Cái này thì cậu không cần lo lắng, quyền tái của chúng tôi không chỉ có ở đây, mà rất nhiều quốc gia đều có, tôi thậm chí có thể kiêu ngạo nói, Đỗ Bang chúng tôi có mặt ở khắp nơi!”

Khẩu khí này đúng là không nhỏ, Dương Thiên Long vội xen miệng vào: “Đúng vậy, Đỗ bang ở Mỹ là một trong những gia tộc lớn nhất, thể lực bọn họ rất mạnh, sinh ý thì trải khắp toàn cầu.”

Diệp Thiên Vân nghe thấy lời Dương Thiên Long nhắc thì chỉ cười, nói: “Ở Trung Quốc cũng có sao?”

Kiều Dã uống một ngụm rượu, nở nụ cười lãnh đạm nói: “Đúng vậy, nơi nào cũng có, hơn nữa tiêu chuẩn rất cao!”

Diệp Thiên Vân không nghĩ đến là trong nước cũng có loại địa phương như vậy, hắn gật đầu nói: “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Kiều Dã nghe xong nói: “Cậu yên tâm, tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là cảm thấy rất hứng thú với cậu, và tôi cũng không thích người phá quy tắc.”

Diệp Thiên Vân đặt ly rượu xuống bàn, nói: “Vậy cảm ơn ông, hai ngày sắp tới tôi sẽ thường xuyên tới đây, nếu như suy nghĩ xong tôi sẽ tìm ông.” Nói xong hắn cùng Dương Thiên Long đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Kiều Dã cũng đặt ly rượu xuống, nói: “Được. Cậu có thể tìm tôi ở chỗ này, chẳng qua tôi phải nhắc cậu một chút, những người cậu vừa nhắc tới vừa rồi, có thể sẽ trả thù, cậu tốt nhất là nên đề cao cảnh giác.”

Diệp Thiên Vân rời đi, nhưng câu nói cuối cùng của Kiều Dã cũng khiến hắn tăng thêm hảo cảm, ít nhất thì đó cũng là những lời chân thành, vì thế hắn cũng chân thành nói: “Vậy thì cảm ơn ông, chúng ta gặp lại sau!”

Sau khi hai người rời khỏi Hắc Thị Quyền Tái liền gọi một xe taxi. Lúc lái xe trên đường, người tài xế da đen không ngừng oán hận xã hội bất công với hai người, quả thật hai người thấy rất thú vị.

Nhưng Diệp Thiên Vân thì cũng không quá hứng thú với những lời của người này, hắn nhìn qua kính chiếu hậu, phát hiện phía sau có một chiếc xe, tốc độ không nhanh không chậm, vì thế hắn vỗ Dương Thiên Long, sau đó nháy mắt.

Dương Thiên Long cũng từ gương chiếu hậu nhìn lại, sau đó nói với tài xế: “Chúng tôi muốn ngắm cảnh San Francisco một chút, hôm nay bao xe của anh đi!”

Tài xế nghe xong hưng phấn vô cùng, loại giá tiền của việc này không phải khách nhân bình thường trả được, hai người này nhất định sẽ không bạc đãi mình, vì thế tên lái xe thức thời không nói nữa, chỉ thừa một câu: “Vâng, khách hàng là thượng đế, tôi cam đoan các ông sẽ có khoảng thời gian tốt đẹp trong ngày hôm nay.” Nói xong thì liền chuyên tâm lái xe.

Dương Thiên Long lúc này dùng tiếng Trung nói: “Tôi sơ suất quá, không ngờ lại bị phát hiện!”

Hai người xuống xe giữa đường, hơn nữa cũng trả đủ tiền xe. Sau khi đi lòng vòng một lúc, hai người đổi xe về khách sạn.

Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Có vẻ Kiều Dã đã nói đúng rồi, mới vừa đi ra đã bị theo dõi, còn may là phát hiện kịp thời.” Hắn cũng từng có kinh nghiệm tương tự rồi, đó là vì chạm mặt Uy Chấn Thiên, sau đó vì khinh thường nên bị bám theo, cho nên sau này hắn đặc biệt chú ý việc này.

Diệp Thiên Vân vừa dứt lời, Tôn Vĩnh Nhân cũng từ trong phòng đi ra, dáng vẻ như vừa tỉnh ngủ, không có chút tinh thần nào, tên này xoa xoa hai mắt, hỏi: “Bị theo dõi? Ai theo dõi hai người? Sớm biết thế tôi cũng đã đi cùng rồi, ở một mình trong phòng mãi tức muốn ói rồi. Sau này tôi quyết định sẽ không ở Văn Hóa Phương Đông này nữa.”

Dương Thiên Long không thèm để ý đến hắn, nói: “Sau này ra ngoài phải cẩn thận chút, xem ra ta cũng già rồi, chuyện như vậy cũng không chú ý.”

Tôn Vĩnh Nhân cứ như cầm tinh con chó vậy, người ta không để ý hắn mặc kệ, hơn nữa có vẻ còn hứng thú hơn, cho nên lại qua hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Các người mà không nói thì tôi buồn bực lắm đó.”

Dương Thiên Long không đỡ nổi, hắn chỉ còn cách nhìn Diệp Thiên Vân.

Nếu như không trả lời, Tôn Vĩnh Nhân nhất định không ngừng hỏi, vì thế hắn đành bất đắc dĩ nói: “Hôm nay lúc quay về thì bị theo dõi, chẳng qua là chúng tôi cắt đuôi rồi!”

Tôn Vĩnh Nhân dùng ánh mắt hoài nghi, hỏi: “Các người không phải đi đến trung tâm huấn luyện sao? Thế nào mà lại bị người ta theo dõi? Không phải là bọn họ có ham muốn đặc thù chứ?”

Dương Thiên Long ghét nhất là bị lời nói thối hoặc thế này công kích, hắn tức giận nói: “Chúng ta đi Hắc Thị Quyền Tái, nơi đó xảy ra một chuyện.”

Tôn Vĩnh Nhân vừa nghe vậy, hắn vội la lên: “Các người không phải đến quán huấn luyện sao? Thế nào mà lại đến Hắc Thị Quyền Tái, sớm biết vậy tôi đã đi theo rồi.”

Diệp Thiên Vân nghe hai người nói xong thì mới nhớ đến số tiền cá cược thắng được, hắn lấy ra đưa cho Tôn Vĩnh Nhân, nói: “Cậu không phải là còn kêu tiền ít không đủ dùng sao? Tôi đem tiền trả cho cậu, như vậy tốt hơn chút đó.”

Thời gian trước Tôn Vĩnh Nhân có giao tiền cho Diệp Thiên Vân, bởi vậy hắn cũng chẳng còn bao tiền, số tiền của Diêm Phong đưa cũng tiêu hết rồi, thế nên hắn cứ oán giận mãi. Chẳng qua giờ nghe Diệp Thiên Vân muốn đưa tiền trả mình, hắn vội giải thích: “Tôi không phải là có ý đó, chẳng qua là hai ngày này trên người không có tiền tiêu vặt, cho nên mới định hướng anh lấy một ít, nhưng mà anh đừng hiểu lầm.”

Sắc mặt Diệp Thiên Vân rất bình thản nói: “Hôm nay ở đó có thắng được chút tiền, giờ cũng đủ dùng, cho nên trả lại tiền cho cậu!”

Tôn Vĩnh Nhân hoảng loạn lắc đầu, nói: “Tiền này đã nói qua là của anh rồi, tôi sẽ không lấy về, dù tiền nhiều cũng vô dụng, tôi chỉ mua chút đồ, lát lấy ra chút tiền mặt là được.”

Dương Thiên Long đứng bên cạnh nói: “Ngày mai lại huấn luyện sao? Đi thì kêu tôi với, như vậy tôi cũng có thể nhanh hồi phục hơn.” Nói xong hắn liền về phòng của mình.

Tôn Vĩnh Nhân chợt động nói: “Ngày mai lúc hai người đi nhớ đưa tôi theo với, tôi thấy ở mãi trong phòng chẳng có nghĩa gì cả.”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy dáng vẻ hắn như vậy, chẳng còn cách nào cả đành gật đầu, nói: “Được rồi, chẳng qua ngày mai cậu yên phận chút, đừng có gây sự.”

Tôn Vĩnh Nhân vỗ ngực cam đoan, hơn nữa còn thề cả với trời.

Diệp Thiên Vân trực tiếp đi về phòng mình ngủ, bỏ mặc Tôn Vĩnh Nhân ở lại phòng khách một mình, hắn nằm trên giường rồi lấy bút ký của Vương Kha đưa cho mở ra, chẳng qua là hắn nhìn được vài phút đồng hồ thì mắt không mở ra được nữa, ngay cả trang đầu còn chưa xem xong. Chủ yếu là huấn luyện quá nhiều, với lại mấy hôm trước không tiến hành huấn luyện hệ thống, vì thế hôm nay chưa quen nhịp nên mệt mà ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, ba người gọi xe đưa đến trung tâm huấn luyện.

Tôn Vĩnh Nhân có chút oán giận nói: “Ba người đi một xe, ở trong nước cũng không thăm đến vậy, chúng ta ở khách sạn thuê một cái xe thật tốt, vậy không phải hơn sao?”

Diệp Thiên Vân nhìn hắn một cái, nhất thời hắn thành thật hơn nhiều, ba người ngồi chung chẳng qua là sợ có người theo dõi từ khách sạn, như vậy sẽ bị lộ, thế nên, an toàn là số 1.

Tới trung tâm huấn luyện thì Diệp Thiên Vân bắt đầu điên cuồng tập luyện, Dương Thiên Long cũng gia nhập hàng ngũ luyện tập, có thêm người luyện cùng, hiệu suất của Diệp Thiên Vân cũng tăng cao không ít.

Bi thảm nhất chính là Tôn Vĩnh Nhân, hắn ở trung tâm huấn luyện cũng chẳng biết làm gì, chỉ nghe thanh âm công kích bao cát liên tục của hai người, hắn quả sắp điên rồi.

Hắn căn bản là không chịu được cảm giác đơn điệu buồn tẻ này, cuối cùng thì nằm ngủ thiếp trên sàn, điều này khiến Dương Thiên Long và Diệp Thiên Vân dở khóc dở cười.

7, 8 tiếng huấn luyện liên tục làm Dương Thiên Long mệt đến mức sắc mặt tái nhợt, sau khi ném thử phương thức này hắn mới hiểu thế nào là thống khổ, hắn không khỏi nhìn Diệp Thiên Vân, nhưng thấy thần sắc tên quái thai kia vẫn sáng lạn vô cùng, hoàn toàn không có chút mệt mỏi nào, trong lòng không khỏi gờn gợn cái lên.

Tôn Vĩnh Nhân cứ tỉnh lại rồi ngủ tiếp đến mấy lần, cuối cùng hắn cũng ngồi dậy. Nhìn ngoài trời thấy tối thui, rút cuộc bắt đầu than khóc: “Tôi chịu hết nổi rồi! Còn cứ thế này tôi sẽ chết mất, van xin các người rời khỏi nơi này đi!”

Dương Thiên Long nhìn dáng vẻ như phát điên của Tôn Vĩnh Nhân mà cảm thấy sảng khoái vô cùng, hắn nhìn ngoài trời tối thui một chút, nói với Diệp Thiên Vân: “Lát nữa có trận giữa quyền thủ Thái Lan và võ sĩ đạo Nhật Bản, có hứng thú đi xem không?”

Diệp Thiên Vân nghe thấy vậy thì nhanh chóng đá ra một cước, hỏi: “Thực lực ra sao? Tiểu Nhật Bản hình như cũng không có gì đáng khen cả.”

Tôn Vĩnh Nhân bật dậy từ trên mặt đất, hưng phấn nói: “Lão đại, tôi cũng muốn đi.” Diệp Thiên Vân nhìn vẻ mặt hưng phấn của Tôn Vĩnh Nhân. Hắn gật đầu đồng ý, sau đó thì cả ba người ngồi xe đi.

Đang đi nửa đường đột nhiên Dương Thiên Long nhận được điện thoại, thần sắc hắn có chút vội vàng. Cho nên, hắn xuống xe luôn giữa đường.

Tôn Vĩnh Nhân ngồi gần Dương Thiên Long nhất, vẻ mặt hẩn dâm đang nói với Diệp Thiên Vân: “Người gọi điện là một nữ nhân...He he he.”

Đến nơi, có vẻ là đám bảo vệ nhận ra Diệp Thiên Vân, bọn họ cũng không cần hai người đưa giấy gì, cứ thế trực tiếp cho vào.

Tôn Vĩnh Nhân cùng với Diệp Thiên Vân sau khi ngồi yên vị, Tôn Vĩnh Nhân liên tục đảo mắt nhắm đui đẹp, ngực nở của các quý phu nhân, dáng vẻ vô cùng háo sắc, xem dáng vẻ hẩn thì hình như không phải đến xem quyền tái.

“Trận đấu này là Thiên Nhân Trảm của Nhật Bản VS Hung Thần của Thái Lan, trận đấu sắp bắt đầu.” Người chủ trì hôm lại xuất hiện và lên tiếng.ắc Thị Quyền Tái có hứng thú không, nơi này có cách đấu của các nước...”

153. Chương 153: Chặn Xe

Diệp Thiên Vân đôi khi cũng cảm thấy kỳ quái vì tại sao Tôn Minh Vũ lại sinh ra được loại sản vật đặc sắc như Tôn Vĩnh Nhân này, nhiều chuyện tốt đến tay hẩn thì đều thành chuyện xấu cả, rõ ràng có thể hào phóng mà làm nhưng hết lần này đến lần khác lại hành động thô bỉ, nếu hẩn thật sự thích phụ nữ, lấy gia cảnh nhà hẩn, căn bản là không tốn công sức. Bởi vậy Diệp Thiên Vân chỉ vỗ vai hẩn, dùng ánh mắt để cảnh cáo.

Tôn Vĩnh Nhân mặc dù không sợ ai, nhưng mà hẩn lại không dám cãi Diệp Thiên Vân, vì mạng này của hẩn là do Diệp Thiên Vân cứu, bởi vậy, hẩn liền chuyển ánh mắt qua màn máy tính để xem rồi nhận xét: “Hai người hôm nay có vẻ không tệ lắm, hẩn là có thể so đấu một hồi, tuyển thủ Nhật Bản và quyền thủ Thái.”

“KhiktaPat Kangchai là một người Thái Lan, hẩn kỳ thật rất thú vị, hẩn nói tiếng Thái. Nếu như tỏ vẻ tôn trọng người khác, hẩn thường thêm trước hoặc sau họ của người kia một âm P, cũng may là tôi họ Tôn, nếu là họ Phóng, vậy thì xong rồi!”

Diệp Thiên Vân nghe hẩn nói đến KhiktaPat Kangchai, vì thế ánh mắt cũng dồn lên trên màn hình, kỳ thật thì khi ngày hôm qua đến xem đấu quyền cũng đã biết trước đấu thủ ngày hôm nay, chẳng qua là do hôm qua hẩn không chú ý mà thôi.

Thiên Nhân Trảm: 32 tuổi, cao: 170cm, nặng: 86kg, thâm tòn: 277kg—Karate.

Hung Thần: 27 tuổi, cao: 180cm, nặng: 89kg, lực quyền: 155kg, thâm tòn: 160kg.

Trên tư liệu, hai người này cũng không có sở trường gì đặc biệt. Cũng không như Cổ Máy Giết Người hôm qua, liều mạng thì thổ sở trường đặc biệt, kết quả là tên kia cũng không dùng tới được. Chẳng qua nói vậy cũng không đúng, có rất nhiều tuyển thủ trên trận đấu thì không lộ ra tuyệt kỹ, đến lúc quan trọng thì xuất kỳ bất ý, coi như là đòn sát thủ.

Nhật Bản có rất nhiều lưu phái võ thuật như: Karate (Không Thủ Đạo), Hợp Khí Đạo, Nhu Đạo (Judo), Đô Vật (Sumo), Nhấn Thuật Đẳng, mà Karate được coi là nổi danh trong số đó, căn nguyên vốn có của Karate chính là do quyền pháp của Trung Quốc truyền vào Nhật Bản cách đây 500 năm mà diễn giải thành. Có thể nói là nó có rất nhiều ảnh hưởng của võ thuật Trung Quốc.

Nguyên căn của Karate chính là bắt đầu truyền bá 500 từ đảo Ryukyu ở Okinawa. Lúc đó Trung Quốc cùng đảo Ryukyu đã trao đổi thường xuyên, quyền pháp Trung Quốc truyền đến đó và cũng rất nhanh biến nơi đó thành cái nôi của Karate, nhưng lúc đó mới gọi là Đường Thủ.

Bởi vì thời gian dài bị lệnh cấm võ ảnh hưởng, Đường Thủ vẫn phải truyền thụ trong bí mật, trong tên Đường Thủ bao hàm ý chỉ Trung Quốc, hơn nữa từ “tay không” của Nhật phát âm cũng giống vậy, do đó sau mới bị Nhật Bản đổi tên thành Không Thủ Đạo, cũng là quốc võ của Nhật.

Diệp Thiên Vân cũng không hiểu nhiều về Karate, chủ yếu là do ít tiếp xúc. Hơn nữa nếu học Không Thủ Đạo thì thà học võ học chính thức còn hơn.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn thấy Diệp Thiên Vân trầm tư, nói: “Chúng ta có thể đặt cược chút không, xem vận khí thế nào, được rồi, quên, ngày hôm qua anh thắng bao nhiêu.

Diệp Thiên Vân sau khi cho đi 1,5 triệu USD hôm qua, hắn còn lại hơn 3 triệu USD, bởi vậy nói: “3 triệu USD, cái này tôi không rõ lắm.”

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong thì nhớ ra trong tay mình không có tiền, hắn nở nụ cười cầu tài nói: “Cho tôi chút tiền, tôi cũng đánh cược, xem qua vận khí thế nào!”

Ngày hôm qua Diệp Thiên Vân dựa vào ánh mắt và vận khí mới có thể thắng được tiền, chẳng qua trong quá trình đó tim hắn cũng đập phồng liên tục, Toái Cốt Thủ mấy lần bị Cổ Máy Giết Người đánh ngã, cơ hồ chỉ thiếu chút là thua trận, cho nên hắn hôm nay không định đánh nữa. Hắn chỉ đưa thẻ cho Tôn Vĩnh Nhân.

Tính tình của Tôn Vĩnh Nhân rất thích đánh bạc, hơn nữa hắn rất quen thuộc với các loại này, chỉ tốn không lâu đã đặt xong, hắn nói: “400.000 USD, đặt cược nhỏ đi, ha ha ha!”

Diệp Thiên Vân nói: “Miệng của cậu nên thành thật một chút, đừng tự rước họa như lần trước trên thuyền, nếu không thì tự đi giải quyết lấy.” Tôn Vĩnh Nhân nghe xong vội vàng lấy tay bịt miệng, dáng vẻ hoảng sợ này làm Diệp Thiên Vân cũng phải khẽ cười.

Hai đấu thủ ở dưới cũng khởi động làm nóng người xong, trận đấu sắp được bắt đầu. Diệp Thiên Vân nhìn động tác của hai người kia, phong cách của Hung Thần thì rất mạnh mẽ, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra số liệu của hắn có vấn đề.

Công kích của quyền Thái nằm nhiều ở tay, bởi vậy lực quyền của bọn họ không quá quan trọng, còn khuỷu tay và đầu gối thì lực lớn hơn lực quyền nhiều.

Trận đấu của hai người ngày hôm nay xem ra không náo nhiệt bằng ngày hôm qua, bởi vì ngày hôm qua dễ cược, một người là Toái Cốt Thủ, còn một người chính là Cổ Máy Giết Người còn lợi hại hơn. Hơn nữa về vấn đề hình thể cũng khác biệt lớn, khiến người ta có cảm giác càng thêm kích thích. Còn hôm nay hai người có vẻ hơi ‘gây’, mọi người cũng không quá nhiệt liệt.

Hai quyền thủ rất quy củ, đầu tiên là hành lễ chào đối thủ sau đó mới bắt đầu trận đấu.

Song chưởng của Hung Thần quán dây thừng, loại đồ vật này giúp lực công kích đề cao thêm mấy bậc, hắn chậm rãi tiến về phía Thiên Nhân Trảm mà công kích, đồng thời hai tay chủ động che mặt, có thể thấy tâm lý của hắn hơi khẩn trương, mà sau khi hắn tới gần đối thủ thì lập tức phát lực, đánh thẳng một quyền rất mạnh.

Thiên Nhân Trảm không chút yếu thế, tên này chưa nhúc nhích, sau lúc Hung Thần ra tay hắn mới phát lực, hơn nữa cước xuất cực thấp, ý đồ công kích hạ bàn của đối phương.

Hung Thần vừa thu quyền lại thì tránh qua ba bước, thoát nhìn hắn vô cùng cẩn thận, lấy an toàn là chính, cũng không nóng lòng công kích.

Công phu của hai người này rất thật, căn bản là không có biểu diễn như hôm qua, chẳng qua là bọn họ đánh rất chắc.

Diệp Thiên Vân quan sát hai người quyết đấu, hắn phát hiện một chút đặc điểm của Không Thủ Đạo, đầu tiên là liên tục xuất quyền công kích, mà động tác của Thiên Nhân Trảm này cũng rất đơn giản, nhưng lực sát thương khá lớn, bình thường đều thể hiện sau khi ra quyền. Loại chiêu thức này, có loại ý cảnh giống sấm nhiệt đả thiết (Thừa sấm nóng mà đập).

Sau khi ngăn quyền thứ 2, phong cách của Thiên Nhân Trảm hiện ra rất rõ, hắn vì né tránh bị địch thủ công kích đã nghĩ ra biện pháp làm công kích của đối thủ bị vô hiệu, hơn nữa mỗi lần đều áp chế được quyền của Hung Thần.

Cuối cùng chính là hiểm cước đá thấp của Thiên Nhân Trảm, nếu như địch nhân đá trúng chân người, người làm sao có thể giữ thăng bằng được đây. Sau đó hắn chỉ việc thuận thế ném một cái, vậy thì người nằm đất nghĩ mát rồi.

Nhưng Diệp Thiên Vân đối với loại lý luận này có cái nhìn khác, hẳn lúc quyết đấu với Trương Thiên Phóng cũng học được chút công phu về chân, đối với thực chiến cũng phát huy khá nhiều hiệu quả. Trạc Cước Môn chính là chú ý về mặt xuất cước, sau Diệp Thiên Vân lại cải tiến một chút, có rất nhiều biến hóa, cước xuất ra của hắn toàn vào phần eo của đối thủ.

Nói đại khái, cú đá cao thì nguy hiểm cũng cao, chẳng qua, nguy hiểm cao bao nhiêu, mấu chốt còn nằm ở người đá là ai. Nói cách khác, công phu của người đó càng cao thâm, vậy tính thành công lại càng lớn. Bởi vậy, nếu công phu của người cao, vậy thì đá cao cũng không sao. Chẳng qua, đối với người bình thường thì luôn có một chân lý: đá càng thấp càng an toàn.

Diệp Thiên Vân thì xem như là kẻ tài cao gan lớn rồi, gan lớn kỹ nghệ càng cao, động tác hẳn thực hiện đều do hẳn tin tưởng, mà hẳn tin tưởng thì bình thường luôn khổ luyện, mỗi chiêu mỗi thức đều được hẳn luyện đến cả vạn lần. Cho nên, khi hẳn thực hiện động tác thì căn bản không lo đối phương công kích.

Diệp Thiên Vân đang so sánh võ công của hai bên, chỉ thấy Tôn Vĩnh Nhân ở bên cạnh gào lên: “Hung Thần, cứ như thế, đánh chết Tiểu Nhật Bản đi.”

Thiên Nhân Trảm chạy sát đến bên kính phòng hộ, còn Hung Thần thì hơi khom lưng, không ngừng chạy đuổi theo, tiếng chân hạ xuống mặt đất vang dội, liên tục truy kích bốn năm lần không được, Hung Thần liền thu tay về trước ngực, dán sát xương sườn, chuẩn bị tìm khe hở để đánh ra một quyền trí mạng.

Thiên Nhân Trảm ánh mắt sáng lên, hét to một tiếng lao tới phía trước, đồng thời đánh ra một quyền về phía ngực Hung Thần, mong thu được kết quả sau kích này.

Hung Thần không né tránh, để hở ngực, trực tiếp đánh một kích bằng khuỷu tay vào Thiên Nhân Trảm. Nếu bị đánh trúng, Thiên Nhân Trảm ắt chết không cần nói thêm, vì thế Thiên Nhân Trảm liền dùng chân để chặn khuỷu tay của Hung Thần, sau khi một tiếng ‘bịch’ vang lên, Thiên Nhân Trảm bị ngã xuống đất, còn Hung Thần thì lui lại mấy bước.

Cả hai đều nhanh chóng bật lên, bắt đầu di chuyển quanh để tìm sơ hở của đối thủ.

Nhưng đúng lúc này, Hung Thần cố ý lộ ra sơ hở không phòng thủ ở eo, hẳn nghiêng người tiến về phía đối phương, còn Thiên Nhân Trảm do bị đeo bám mất nhiều thời gian nên đã giận dữ, nhất thời, một cú sút được phóng về phía eo Hung Thần, mà Hung Thần không phòng thủ, trực tiếp lấy đà nhảy, một cú đập khuỷu tay nhằm về đầu Thiên Nhân Trảm.

Đây là đấu pháp lưỡng bại câu thương, Thiên Nhân Trảm có chút sợ hãi vội thu chân lại, lui về sau một bước, không ngờ kích này của Hung Thần còn chưa hết, lúc hẳn rơi xuống đất thì khuỷu tay đã nâng ngang vai. Lại một cú chuyển thân, khuỷu tay vẫn nhằm về đầu Thiên Nhân Trảm.

Không tới 1 giây, căn bản là Thiên Nhân Trảm không đề phòng được, cũng không có cơ hội. Có thì hẳn cũng chỉ có thể công kích vào bụng Hung Thần, chứ không thể công kích vào điểm trí mạng của Hung Thần, mà tay Hung Thần có thể bảo vệ bụng, thế nên hẳn vội nâng khuỷu tay lên che đầu, còn chân đá về ngực Hung Thần.

Lần này thì không có biệt pháp tránh, Thiên Nhân Trảm lấy cả hai tay bảo vệ đầu, mà đây là cơ hội tốt, Hung Thần như nắm được thời cơ, tiến lên một bước đánh vào ngực Thiên Nhân Trảm, ‘bịch’ một tiếng, Thiên Nhân Trảm phải bay cao đến 1 mét, nện thẳng vào kính phòng hộ, ngất luôn.

Trong tay mọi người lúc này chỉ nghe thấy thanh âm kết quả: “Thiên Nhân Trảm hôn mê, người thắng chính là tiểu tử đến từ Thái Lan, Hung Thần.”

Tôn Vĩnh Nhân ở bên cạnh đáng vẻ vô cùng hưng phấn, cười cười, nói: “Ta thắng rồi, sớm biết vậy thì đã cựa hết.”

Những người bị thua thấy vậy trợn mắt nhìn hẳn, Diệp Thiên Vân đánh phải lên tiếng: “Trận đấu hôm nay kết thúc rồi, đi thôi.” Hẳn nói xong thì dẫn ngay tên họa tinh này đi, phía xa xa đã có rất nhiều tiếng mắng chửi rồi.

Hai người vừa ra khỏi cửa, Diệp Thiên Vân thấy ngay Kiều Dã Đỗ Bang đang từ ngoài đi vào, bởi vậy mỉm cười: “Chào ông!”

Kiều Dã thấy hần nên có vẻ ngoài ý muốn, lập tức nói: “Tiểu tử, suy nghĩ thế nào rồi?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Còn chưa suy nghĩ xong, đến lúc xong tôi nhất định sẽ nói cho ông!”

Kiều Dã nghe xong hào phóng nói: “Được rồi, tôi chờ tin tức tốt của cậu, mà các cậu lái xe đến đây sao? Tôi cho lái xe đưa các cậu về nhé.” Nói xong, hần phân phó với bảo an một tiếng, lập tức một chiếc xe màu đen dài hơn Hân Mã (Hummer) chạy tới.

Nếu Diệp Thiên Vân mà từ chối thì có vẻ là quá mất tình nghĩa, vì thế đành cùng tên Tôn Vĩnh Nhân mặt mày hưng phấn kia cùng lên xe của Kiêu Dã, Diệp Thiên Vân ngồi phía sau, mà Tôn Vĩnh Nhân bên cạnh liên tục khen ngợi tính năng xe, thật sự là cái tên không thể yên ổn một lúc được.

Chiếc xe chạy lòng vòng trên đường, tiếng xe dữ dội làm Tôn Vĩnh Nhân hứng phấn phát cuồng lên, tò mò đánh giá những mỹ nữ trên những chiếc xe khác mà mỉm cười dâm dăng.

Khi xe đi đến một con hẻm nhỏ vắng vẻ, đột nhiên phía trước xuất hiện một chiếc xe tải, chắn ngang ngã tư trung tâm, tên tài xế vội vàng đạp phanh, chỉ thấy từ trên chiếc xe kia có 4 người đi xuống, đi tới kéo tài xế của Kiêu Dã xuống.

Diệp Thiên Vân thầm kêu không tốt, bốn người này đều mặc đồ đen bó sát, trên mặt che khăn đen, cứ như là nhắm vào hần vậy.

154. Chương 154: Giận Dữ, Giết

Bốn người và lái xe rất kiệm lời, sau đó lái xe chạy khuất bóng nhanh như chớp.

Tôn Vĩnh Nhân dùng ánh mắt rất vô tội nhìn nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Hình như là tìm anh đó, hôm nay tôi chẳng làm chuyện xấu gì cả”.

Diệp Thiên Vân nhìn vài người đang lại gần thấp giọng nói: “Cậu nên ở trong xe thì hơn, không cần ra ngoài, tôi sau khi xuống xe sẽ đóng cửa lại, ngàn vạn lần không được xuống xe”.

Tôn Vĩnh Nhân thành thật mà nhẹ gật đầu, mặc dù gã rất muốn đi cùng Diệp Thiên Vân, nhưng xuống xe lại ảnh hưởng đến sự phát huy của Diệp Thiên Vân, trong lòng của gã thâm hạ quyết tâm, nếu hôm nay có chuyện gì không may xảy ra, gã sẽ liều cái mạng này để báo thù cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân xuống xe quan sát mấy gã kia, vóc người cũng không cao lắm, hơn nữa từ khe hở quanh mắt, có thể thấy được họ là người da vàng. Trong đó có một người bên hông còn đeo một thanh đao, theo hoa văn và đường cong của vỏ đao mà xem, rất giống đao võ sĩ của Nhật.)

Bốn người kia đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, tựa hồ đã sớm biết Diệp Thiên Vân sẽ xuống xe, gã đeo đao dùng tiếng Anh có chút cứng nhắc nói: “Xin tha lỗi cho tôi phải dùng cách này để tìm cậu nói chuyện, mặc dù có chút thiếu lễ phép, có điều tôi nghĩ cậu nhất định sẽ không để ý, có phải không?” Nói xong gã nở nụ cười có chút không coi ai ra gì, kiêu ngạo khiến người ta có một loại cảm giác xúc động - không đập mấy đập trên mặt gã thì quả thực có lỗi với lòng mình.

Diệp Thiên Vân từ giọng nói của hần có thể nghe ra được bọn họ là người Nhật, bởi vậy cau mày nói: “Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Đại hán che mặt đeo đao cười lạnh nói: “Chẳng lẽ ngài không biết mình đã làm chuyện tổn hại đến lợi ích của người khác à? Tôi nghĩ trí nhớ của ngài sẽ không kém như vậy chứ!”

Diệp Thiên Vân vừa nghe thì nhớ lại ánh mắt trong trận đấu giữa Cổ Máy Giết Người và Toái Cốt Thủ, hần cười nhạt một tiếng nói: “Tôi nghĩ là tôi nhớ rồi, có điều các người tựa hồ cũng đã tổn hại lợi ích người khác đấy thôi!”

Người này ngừng cười nói: “Vậy được! Hôm nay tôi là để giáo huấn cậu một trận, để cậu sau này ít quản chuyện người khác một chút. Nếu không kết quả của cậu có lẽ còn thảm hơn đó!”

Diệp Thiên Vân quan sát những người đó, xem ra bọn họ không có súng, nếu không sẽ không cầm phá đao tới để lộ uy phong, hần nhẹ gật đầu rất thản nhiên nói: “Tới đây!”

Những người bịt mặt này liền ngăn người, bọn họ không ngờ Diệp Thiên Vân lại thắng thắn như thế, những lời này nếu là bọn họ nói thì hợp đạo lý hơn chứ. Mấy gã nhìn nhau một lúc, đại hán đeo đao kia nháy mắt một cái, ba người đã đi về phía Diệp Thiên Vân, bọn họ âm hiểm cười giống như nắm chắc thắng lợi trong tay. Một người đi đầu, còn lại hai người đi sau gã.

Diệp Thiên Vân không thèm nhìn nét mặt bọn chúng, hai chân điểm nhẹ liền vọt thẳng tới, giống như một con báo rừng đuổi bắt con mồi, mấy gã này căn bản không ngờ hắn xông thẳng lên, người đi đầu vung cánh tay lên, đánh một quyền về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân đã đến cạnh gã, không dùng chiêu thức võ thuật gì cả, tay giống như độc xà từ dưới đuôi lên bắt cổ đối phương nhanh như thiểm điện, đầu ngón tay khẽ bóp vào trong sau đó bỗng phát lực, năm ngón tay xuyên qua da đối phương cắm thẳng vào trong, cổ tay giật về sau, tiếp theo buông lỏng ngón tay, nhanh chóng rút về.

Tốc độ quá nhanh, hai người phía sau còn chưa biết chuyện gì xảy ra, bọn họ chỉ thấy tay Diệp Thiên Vân đuổi về phía người phe mình, sau đó thu về, cả quá trình giống như sờ một cái, khiến người ta căn bản không cách nào phân biệt nổi.

Đại hán đi đầu đã sớm chết rồi, nhưng thân thể lại bởi vì tốc độ Diệp Thiên Vân quá nhanh không kịp phản ứng, gã chưa kịp nói lời nào, con mắt còn đặt ở thời khắc Diệp Thiên Vân ra tay, thoát nhìn trong mắt còn tràn ngập vui vẻ, chỉ là sau một giây nắm tay ở không trung đang muốn xuất quyền đã từ từ rũ xuống.

Một gã phía sau người chết còn đang nghi hoặc nói: “Con mẹ nó tại sao đến lúc quan trọng mà lại mềm nhũn ra thế?”

Nói xong đi tới trước đẩy hắn. Kết quả thân thể gã này như đại thụ bị bật gốc cứng đờ ngã xuống đất.

Người đẩy lúc thấy thi thể gã kia ngã xuống mới biết chuyện gì đã xảy ra, bây giờ gã ngay cả động cũng không dám động, con mắt đầy vẻ hoảng sợ trừng lớn giống mắt trâu, bởi vì sự lạnh lùng của Diệp Thiên Vân trong thời khắc thi thể ngã xuống đã lộ ra trước mắt hắn, đồng thời thu vào mắt gã còn có cánh tay đầm đìa máu.

Mặc dù trời tối, nhưng vẫn có thể lờ mờ thấy máu từ nơi ngón tay chảy xuống không ngừng.

Lúc này khoảng cách giữa hai người đã rất gần, Diệp Thiên Vân lấy tay đẩy nhẹ cổ thi thể kia, sau đó thân thể nghiêng về trước đồng thời hai chân hơi cong, bất ngờ chạy nghiêng phía trên. Hai cánh tay vừa vặn chụp lấy đầu của đối thủ, gối phải húc mạnh, vừa vặn đánh vào đầu đối phương, đầu gã này giống như dưa hấu vỡ tung tại chỗ.

Lực lượng Diệp Thiên Vân quá lớn, cho dù là hộp sọ cứng rắn cũng không chịu được phát này của hắn.

Chỉ mới mấy giây đã liên tục giết hai người, đối phương thậm chí chưa kịp phản ứng.

Còn sót lại một gã đại hán cuối cùng, mắt gã nhắm tịt, một dòng nước từ ống quần chảy xuống từng giọt tong tong, trong không khí tràn ngập mùi khai của nước tiểu.

Diệp Thiên Vân vẫn không dừng lại. Cát bước, ra quyền. Xoáy, co tay lại, một loạt động tác thuần thục này hoàn thành trong vô thức.

Ba người trong mười giây, lúc này thứ vô bước hoa lệ khiến người ta phải kinh thán in vào đôi mắt đen của gã.

Hắn hơi ngẩng đầu nhìn về phía người bịt mặt đeo đao.

Người này hiển nhiên không lường trước được sẽ có kết cục này, bởi vì nắm đao quá chặt, thế nên máu trong tay chảy không nhanh mà có vẻ rất yếu, tay của gã càng không ngừng run rẩy, dùng tiếng Anh nói lấp bấp: “Mày là ai? Chẳng lẽ mày không biết pháp luật à?”

Bây giờ gã có lẽ đang hối hận, nếu như lúc người đầu tiên ngã xuống gã bỏ chạy, vậy gã sẽ cách nơi này một trăm mét, nhưng bây giờ hiển nhiên là không còn cơ hội nữa rồi.

Lúc này quần áo Diệp Thiên Vân tất cả đều là máu, tay phải từ tím biến thành đỏ, trong đêm tối càng có chút đáng sợ, mặt hắn không chút biểu tình nói: “Pháp luật? Mày càng không thêm để pháp luật vào mắt? Nói! Là ai sai mày tới? Tiểu băng hữu Bát Dát sao?”

Người này hiển nhiên là bị kinh sợ, mặc dù võ sĩ đạo Nhật Bản phải dũng cảm, nhưng sống mơ mơ màng màng ở nước Mỹ đã khiến gã quên gần hết. Gã nói có chút khiếp đảm: “Nếu tôi nói ra cậu hãy tha cho tôi, được không?” Bởi vì quá khẩn trương, giọng gã cũng run run.

Diệp Thiên Vân từ từ đi về phía gã, nhưng sau đó nói: “Mày không có quyền nói điều kiện với tao!”

Đại hán đeo đao hiển nhiên biết mình không thoát được, bởi vậy gã vừa lui về sau vừa nói: “Là Ridge Onassis sai chúng tôi đi, bảo là muốn giáo huấn cậu một chút”.

Diệp Thiên Vân nghe tên rất lạ, nhưng cũng không hỏi tiếp mà nói: “Mày tên gì? Bỏ bịt mặt xuống”.

Người kia sau khi nghe nói thể lập tức tháo mặt nạ xuống cầu khẩn nói: “Tôi là Takeda Zirou, cậu muốn gì tôi đều có thể cho cậu, chỉ hy vọng cậu có thể buông tha tôi”.

Diệp Thiên Vân nhìn khuôn mặt gã. Quả nhiên là một người Nhật, sắc mặt gã tái nhợt, toàn thân run rẩy, vừa nhìn đã biết không phải là người tốt, dưới mũi còn để ria mép rất đáng ghét. Hắn cũng không có hảo cảm gì với người Nhật, hôm nay lại uy hiếp hắn, bởi vậy bất thành linh rút đao trong tay đối phương ra, sau đó trong ánh mắt hoảng sợ của Takeda Zirou, dùng sức chém xuống. Lập tức cái đầu rơi xuống đất.

Lúc này Diệp Thiên Vân mới xem kỹ thanh đao trong tay, trong ấn tượng của hắn, vũ khí lạnh đã sớm rút khỏi xã hội hiện nay, không ngờ lần này trong lúc tình cờ sử dụng thanh đao này cảm giác vô cùng thuận tay, điều này khiến hắn không khỏi có chút vui mừng, chỉ có điều bề ngoài thanh đao này thật khó coi, có loại hương vị cổ quái, hắn muốn bỏ đao xuống nhưng lại có chút không nỡ, nghĩ một lát cuối cùng vẫn đi qua nhặt vỏ đao lên.

Diệp Thiên Vân cởi áo khoác xuống lau vết máu trên người, sau đó lại cầm cái áo này lau lau đao rồi đút vào vỏ. Đi vào trong xe.

Tôn Vĩnh Nhân ở trong nhìn rất rõ, gã tận mắt thấy Diệp Thiên Vân giết người, mặc dù người bên ngoài cũng hơi nhiều, nhưng chưa tới một phút, đã chết cả bốn, nhất là người cuối cùng. Đầu văng lên. Trong lúc nhất thời có cảm giác buồn nôn, nếu không phải kịp bịt miệng lại thì đã nôn ra rồi.

Diệp Thiên Vân dùng điện thoại trên xe gọi cho Lâm Thanh Hoành, nói sơ qua vị trí, bảo gã tìm người giải quyết tốt hậu quả, Lâm Thanh Hoành mở miệng đáp ứng.

Đột nhiên, lại có một cỗ xe Hummer từ phía sau chạy nhanh tới, “kít” một tiếng dừng bên cạnh Diệp Thiên Vân, bốn chiếc đăng sau cũng dừng lại, lão đầu này nhìn thi thể ngổn ngang trên mặt đất mà giống như xem ti vi, một chút phản ứng cũng không có.

George vỗ vỗ bả vai Diệp Thiên Vân: “Tiểu tử. Hảo công phu”.

Diệp Thiên Vân khiêm tốn cười cười, hỏi: “Ngài biết Ridge Onassis là ai không?”

Tôn Vĩnh Nhân sắc mặt có chút trắng bệch, gã xen vào nói: “Là một người trong gia tộc có thực lực không nhỏ ở nước Mỹ”. Xem ra gã học đại học cũng không vô ích, ít nhất ở thời điểm mấu chốt còn có chút tác dụng.

George nhẹ gật đầu, nhìn thoáng thấy trên mặt Tôn Vĩnh Nhân lộ vẻ khác lạ, hắn không thể ngờ gã công tử này cũng biết bí mật mà người thường không biết, sau đó coi trọng Tôn Vĩnh Nhân hơn một chút, ngấm vài lần, lại nhìn về phía Diệp Thiên Vân: “Có cần tôi tìm người giải quyết hậu quả không?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu. Cảm ơn George: “Không cần, bạn của tôi sắp tới rồi”. Vừa dứt lời. Một chiếc xe Chevrolet ngừng ở ven đường, năm đại hán vạm vỡ cầm một bao to, và ít thuốc thử, mỉm cười một cái với Diệp Thiên Vân và George, chỉ trong mấy phút đã thu thập trên đất sạch bách.

Những người này phi thường chuyên nghiệp, ai cũng mang bao tay cả, gần năm phút, hiện trường liền giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, có đại hán đi tới nói: “Là anh Lâm bảo chúng tôi tới, xin yên tâm ở đây”.

tuyệt đối sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết nào”. Nói xong cũng không lưu lại, mấy người nhanh chóng lên xe rời đi.

George trầm tư một chút rồi nói: “Anh bạn, tôi cũng phải khuyên cậu một tiếng, mặc dù cảnh sát sẽ không tìm cậu, có điều Ridge Onassis sẽ không bỏ qua cho cậu, hẳn là một con chó điên, hôm nay người của hắn bị giết, vậy nhất định sẽ không chịu để yên, tôi khuyên cậu nên rời khỏi nước Mỹ đi!”

Diệp Thiên Vân không nói gì, nhưng trong nội tâm có chút âm ứ, từ trong nước chạy ra nước ngoài, chẳng lẽ còn muốn từ nước ngoài chạy về nước à? Hắn lắc đầu nói: “Tôi còn một số việc chưa xử lý xong, có thể còn ở đây một thời gian ngắn, cảm ơn ý tốt của anh”.

George thở dài nói: “Onassis xem như là một gia tộc lớn, hơn nữa rất có thể lực ở Mỹ, hy vọng cậu suy nghĩ kỹ”.

155. Chương 155: Đùng

Diệp Thiên Vân cầm thanh đao Nhật Bản kia trong tay, thanh đao này rất sắc bén, chỉ có điều hình thức lại khó coi, hắn quan sát cẩn thận gỉ sắt trên vỏ đao, đao dùng chắc đã hơi lâu năm, nhưng lưỡi đao vẫn sắc bén vô cùng.

Bây giờ Tôn Vĩnh Nhân mới bắt đầu nhìn chăm chăm vào thanh đao, gã rút đao ra nhìn nhìn, lúc lâu sau gã mới nói không chắc chắn lắm: “Thanh này hẳn là đao Muramasa, trong nhà tôi cũng có một thanh, không ngờ trên người gã ma cà bông kia còn có món hàng này!”

Muramasa là tên của đao, từng bị coi là yêu đao, các thủ lĩnh thời Mạc phủ Tokugawa đều chết hoặc bị thương dưới đao Muramasa cho nên lúc ấy Mạc phủ Tokugawa đã liệt Muramasa vào đao cấm, già trẻ cả nước không dám dùng Muramasa nữa. Về sau trong giai đoạn Nhật Bản duy tân biến pháp. Có vài chí sĩ duy tân rất thích dùng Muramasa. Nhưng Muramasa không còn khôi phục địa vị xứng đáng của nó nữa.

Diệp Thiên Vân cũng nghe qua không ít truyền thuyết về thanh đao này, bởi vậy mở miệng nói: “Đao có điểm tà khí cũng tốt, như vậy mới có lực sát thương!”

Hummer thân dài có thể ngồi mấy chục người, bởi vậy ba người ở trong xe có vẻ hơi trống trải, George hợp một ngụm rượu nói: “Anh bạn, mặc dù lời tôi nói không hay lắm, có điều tôi vẫn muốn khuyên cậu trở lại Trung Quốc, ở đây cậu không thể nào đối kháng với bọn họ được”.

Diệp Thiên Vân nghe xong trầm mặc không nói, bây giờ hắn đã hoàn thành gần xong mọi chuyện, mặc dù Thường Đại Hải vẫn chưa biết thế nào, có điều thương thế của hắn cũng không có khả năng hồi phục trong vài tuần, nhiệm vụ của Bát Cực Môn cho dù hoàn thành, thì đó cũng coi như là lần đầu giao dịch. Cục diện đều có lợi là chuyện mà tất cả mọi người đều muốn, bây giờ trở về cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt.

George tưởng là đã thuyết phục được hắn, càng cố gắng nói: “Chúng tôi có Hắc Thị Quyền Tái ở khắp thế giới, mà riêng tôi vô cùng muốn cho cậu tới tham gia trận đấu của chúng tôi”.

Diệp Thiên Vân có chút nghi ngờ nói: “Ai đánh mà chẳng được, vì sao lại chỉ muốn tôi tham gia?”

George khẽ mỉm cười nói: “Đương nhiên khác chứ, khán giả chỉ thích xem thứ đẳng cấp, hiểu chưa? Mặc dù ai cũng có thể tham gia, nhưng mấu chốt là có thể đánh có phong cách, khiến tất cả mọi người đều thỏa mãn không thôi. Tôi không muốn thứ một tay tôi vất vả tạo dựng lên lại bị hủy diệt”.

Diệp Thiên Vân cũng rất đồng ý. Những trận đấu hắc quyền chính là chỗ để người ta tìm kiếm sự kích thích, không có đẳng cấp sẽ khiến người xem dần dần bỏ đi, bởi vậy hắn gật đầu nói: “Tôi cũng muốn tham gia thi đấu, có điều chuyện của tôi rất nhiều, không thể lần nào cũng lên sân được, hơn nữa đối thủ cũng không được chọn người kém cỏi, bởi vì ý định ban đầu của tôi là trao đổi, là luận bàn, chứ không phải là tham gia loại giết chóc không có ý nghĩa”.

George nói đầy vẻ thông cảm: “Tôi có thể hiểu ý cậu. Bản thân tôi cũng phát triển mục tiêu này, bởi vậy hai chúng ta có thể hợp tác”.

Tôn Vĩnh Nhân cười hắc hắc nhích tới cạnh Diệp Thiên Vân một chút nói: “Vậy tôi có thể kiêm chức người đại diện cho cậu, giúp cậu quản lý thu nhập cá nhân miễn phí, như vậy thì tôi đã có một công việc không tệ rồi, chỉ cần cậu cấp tiền để tôi sống phóng túng thì tốt rồi!”

Diệp Thiên Vân có chút nghi ngờ nói: “Cậu ở đó làm gì?”

Tôn Vĩnh Nhân kích động nói: “Anh đánh quyền tôi có thể xem miễn phí, hơn nữa tôi rất quen thuộc đối với phương diện tài chính, như vậy bố tôi sẽ không bảo tôi quản lý khu vực của gia tộc nữa”.

Diệp Thiên Vân cười, suy tính của Tôn Vĩnh Nhân cũng không tệ lắm, lấy mình làm bia đỡ đạn, hẳn nghĩ một chút cũng định đồng ý với ý kiến này. Nếu như thế sau này có thể biết thêm nhiều võ kỹ, bởi vậy mở miệng nói: “Được rồi, cứ quyết định như thế đi!” Tôn Vĩnh Nhân nghe xong thở phào một cái, nở nụ cười.

George nghe xong trên mặt lập tức nở nụ cười, gã thừa dịp đang vui vẻ nói: “Vậy chúng ta ký một tờ thỏa thuận, sau này cậu sẽ trở thành quyền thủ mối riêng của chúng tôi”.

Diệp Thiên Vân vẫn bình tĩnh nói: “Tôi còn hy vọng tôi có quyền tự do lựa chọn. Nếu có cao thủ có thể thông báo cho tôi biết”.

George xem như chuyện dĩ nhiên: “Chuyện này rất công bình, hai hướng lựa chọn, mỗi trận đánh của cậu tôi đều đưa thêm cho cậu chút phí tổn, cậu thấy sao?”

Diệp Thiên Vân gật đầu tỏ vẻ đồng ý, cứ như vậy hai người ký vào tờ thỏa thuận ở trên xe, cả quá trình chỉ có mười phút.

Hai người về tới khách sạn, phát hiện Dương Thiên Long đang ngồi xem TV trong phòng, Tôn Vĩnh Nhân nói rất hưng phấn: “Lão Dương, tôi tìm được công việc mới rồi, lúc này anh không đi. Rõ ràng đã bỏ lỡ cảnh rất đặc sắc”.

Dương Thiên Long nhìn bộ dáng đắc ý Tôn Vĩnh Nhân một lúc, khẽ mỉm cười nói: “Không sao, chỉ là xử lý một chút chuyện thôi mà”. Nói xong gã lại nói với Diệp Thiên Vân: “Tôi định rời nước Mỹ, sáng ngày明天 sẽ xuất phát”.

Diệp Thiên Vân ngồi lên ghế sa *** hỏi: “Anh định đi đâu?”

Dương Thiên Long chần chờ một chút mới nói: “Canada hoặc Mexico! Bây giờ công ty đang lùng tìm khắp nơi, càng ngày càng dễ bị phát hiện, vậy chi bằng sớm rời đi”.

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng màn hình TV nói: “Vậy anh định sau này không làm dong binh nữa à?”

Dương Thiên Long “Ừ” một tiếng nói: “Thật ra trước kia tôi cũng là được người khác dẫn vào nhóm này, mà bây giờ người dẫn tôi gia nhập đã xuống mồ, nếu tôi tiếp tục làm, vậy có lẽ cũng sẽ như hắn. Cho nên tôi quyết định thu tay lại, tìm một chỗ bất kỳ làm người thường là được rồi”.

Xem ra gã có chút thất vọng với nhóm này. Thu tay lại cũng không đơn giản như thế, Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Chúng tôi cũng định hai ngày sau lên đường về nước, nếu anh không có chỗ nào đi có thể đến chỗ tôi chơi một vòng, đến lúc đó hãy quyết định sẽ đi đâu!”

Dương Thiên Long nghe xong không nói gì cả, xem ra cũng đang suy nghĩ.

Diệp Thiên Vân ngồi trên ghế salon nghĩ rất nhiều chuyện. Ân oán với Trạc Cước Môn cũng không rõ ràng cho lắm, sự tình cũng vì thời gian trôi qua mà dần lắng lại, có thể nói bây giờ chính là thời cơ tốt. Lần này xuất ngoại chơi một vòng lại giết không ít người, nhân mạng trong tay từ ít dần dần tăng thành nhiều, hai ngày nay lại chọc đến gia tộc Onassis, tiếp tục nấn lại ở nước Mỹ cũng sẽ không được yên, chi bằng trở về thì tốt hơn, hơn nữa lần này ký hợp đồng xong thì có thể tiến hành giao thủ với đầu thủ của các quốc gia ở ngay trong nước.

Dương Thiên Long cân nhắc xong, ngẩng đầu lên nói: Tôi cũng muốn về nước xem thử, có điều sẽ không gây thêm phiền toái gì cho cậu chứ!”

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười nói: “Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu!”

Trong hai ngày này, Diệp Thiên Vân đi thăm Harrison, được tiếp đãi rất nhiệt tình, không có việc gì thì luyện Thiết Sa Chương, hiện tại khôi phục rất nhanh. Ngay sau đó lại đi xem quyền ở chợ đêm một chuyến cùng George. DuPont tới cáo biệt. Cuối cùng lại bái phỏng Lâm Thanh Hoành, nói chuyện phiếm, chủ yếu là bây giờ căn bản không có tung tích của Thường Đại Hải để tìm ra, nước Mỹ lớn như vậy muốn tìm một người thật không dễ dàng. Lâm Thanh Hoành còn phải nán lại ở đây một thời gian, gã một mực chờ Thường Đại Hải xuất hiện.

Diệp Thiên Vân có một loại dự cảm, có thể là Thường Đại Hải lúc về nước sẽ tìm mình, có điều hắn cũng không lo lắng, Thường Đại Hải thua ở ý chí, dù đánh một trăm lần cũng không thể chiến thắng cảm giác sợ hãi mình của gã.

Cuối cùng Diệp Thiên Vân đặt ba cái vé máy bay, Dương Thiên Long cũng có cách của mình, gã nếu muốn làm một cuốn hộ chiếu giả quả thực rất dễ dàng.

Tóm lại hai ngày qua làm rất nhiều việc.

Ba người đều ở trong khách sạn thu dọn hành lý, buổi tối đã ngồi máy bay về nước rồi.

Tôn Vĩnh Nhân vừa xếp quần áo vừa nói: “Chúng ta còn chuyện gì chưa xử lý không? Bây giờ nếu đi sau này không biết lúc nào mới có thể quay lại”.

Diệp Thiên Vân nghĩ một lát rồi nói: “Chuyện cần làm đã giải quyết xong rồi, tôi chẳng nhớ là có chuyện gì chưa xong cả!”

Tôn Vĩnh Nhân lúc đó đột nhiên “Oa” một tiếng nói với Diệp Thiên Vân: “Tôi nhớ rồi, chúng ta còn có một người bạn chưa gặp. Crystal còn nhớ chứ: ‘chúng ta cùng đi dạo một vòng San Francisco nha’, có điều vẫn chưa gặp nàng, cậu còn nhớ nàng đã cưỡng hôn cậu không!”

Dương Thiên Long nghe thế cũng dừng tay, sắc mặt cổ quái nói: “Bị cưỡng hôn à?”

Trong phòng tổng cộng ba người, Diệp Thiên Vân bây giờ vô cùng xấu hổ, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Tôn Vĩnh Nhân, sau đó quay đầu cười nói: “Hắn hay nói giỡn lắm!”

Tôn Vĩnh Nhân cũng gượng cười mà phụ họa nói: “Đúng thế, tôi hay nói giỡn”. Nói xong gã tựa hồ nhớ ra cái gì đó có chút không cam lòng nói: “Bây giờ trong lòng tôi rất khó chịu, gã chó đẻ của Onassis, ngày đó rõ ràng dám cướp xe chúng ta, tôi quả thực nuốt không trôi cục tức này!”

Dương Thiên Long nghe xong mở to mắt nói: “Anh nói là gia tộc Onassis sao? Các người sao lại trêu chọc bọn họ?”

Tôn Vĩnh Nhân liếc xéo gã nói: “Không có quan hệ gì với tôi cả, cũng là do việc tốt của anh và Diệp Thiên Vân đó, tôi chỉ là chịu thay anh mà thôi, anh cũng không cần cảm ơn tôi!”

Dương Thiên Long nghe xong mới nhớ tới chuyện ngày đó, sắc mặt trở nên âm tình bất định nói: “Hóa ra là bọn họ, tôi cần ở quyền trường như vậy, tốt nhất chúng ta nên đi nhanh!”

Tôn Vĩnh Nhân cười nhạo nói: “Cậu sao lại sợ như vậy chứ, một gia tộc nho nhỏ đã biến cậu thành người nhát gan, dù sao tối nay chúng ta đi rồi, không bằng ban đêm tôi gửi bọn chúng một thứ khiến bọn chúng nhớ mãi không quên!”

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng hắn từ đột nhiên dũng mãnh phi thường có chút mờ mịt: “Anh rốt cuộc định làm gì?”

Tôn Vĩnh Nhân cười cười nói: “Đến lúc đó khắc hiểu”.

Bóng đêm mênh mông, ba người Dương Thiên Long, Diệp Thiên Vân, Tôn Vĩnh Nhân ngồi trên máy bay về nước, đám nhân viên của mười hai công ty con Onassis đang tùm tùm dưới lầu.

156. Chương 156: Về Nước

Trên mặt nhân sĩ đến nói chuyện làm ăn đều bị dính một ít vết son môi chất lượng kém, có người còn bị những kỹ nữ này dùng dao rạch một khe hở ở giữa quần, một đài truyền hình San Francisco nhận được

thông báo của một người Trung Quốc: Onassis xúi giục người trước cửa công ty mại dâm, chào hàng ma túy.

Phóng viên Johan có thể tưởng tượng, nếu như tin này là thật, vậy hắn có thể từ một chân biên tập ngồi vào vị trí phó tổng biên tập, còn thư ký Tịnh Lệ động lòng người kia sẽ để cho người anh em của mình...

Tất cả những chuyện đó khiến Johan cực kỳ hưng phấn, lập tức phái mười hai chiếc xe tới địa điểm được báo trước, lúc mười hai chiếc xe đến dựng camera, những nhân viên mặc đồng phục công ty Onassis lại còn chào hàng hê-rô-in và thuốc lá trộn hê-rô-in với những ký giả này.

Bọn họ quả thực coi trời bằng vung, còn có một vài cụ bà bốn mươi năm mươi tuổi dùng cặp vú đã sớm xệ xuống cọ nhẹ về phía đối tác Onassis, những tiểu tử này vội vàng quay chụp tất cả những cảnh này, tiêu đề bọn họ đã nghĩ kỹ: “Mười hai tình nhân già của Onassis”, “Người phụ trách đội mại dâm là Onassis?”

Một vài đối tác của Onassis liều mạng ngăn quay chụp hình, nhưng camera lại trung thực quay lại trò hề của bọn chúng. A, trời ạ, đừng quên Maca nổi tiếng của chúng ta đã bị rạch, đây đúng là một đêm tuyệt vời.

Chẳng lẽ mấy cụ già này là loại Maca thích nhất? Hắn thích thực phụ à? Đây đúng là một bộ dạng tuyệt diệu.

Không lâu sau trên hai chiếc xe lại bước xuống một đám công nhân viên Onassis, thượng đế... các nàng lại là PRIVET nổi tiếng, minh tinh phim truyền hình và điện ảnh tình dục nổi tiếng sao? Quý thần ơi. Onassis cũng chen chân vào lĩnh vực này, tất cả chuyện này thật khiến người ta không thể nào tưởng tượng được.

Một nhóm nhỏ tóc vàng đứng trước camera nói năng lộn xộn, bọn họ nhanh cơ hội bám theo người công ty Onassis, sau khi đã thu xong chương trình, vội lái xe đi.

Bọn bảo tiêu nghe tin chạy tới thì không nhìn thấy gì nữa, khu phố im ắng, không có một người, nhất định là, đứa chó đẻ nào đó dựng chuyện rồi. Thủ lĩnh bọn bảo tiêu trán nổi gân xanh, đêm nay thật xui, nhất định phải băm thây thẳng nhãi đánh thức mình đang ngủ trong lồng ngực Mary thành vạn đoạn.

Hôm sau, truyền thông và báo chí Los Angeles ở Mỹ tranh nhau đăng báo về bí mật của Onassis, lượng tiêu thụ không ngừng tăng nhanh, mà Onassis thì ở trong phòng làm việc nổi trận lôi đình, đập hư tổng cộng bốn bàn trà, ném một cái Plasma, lại thêm hai cái máy tính.

Hắn thề phải bắt được đứa chó đẻ bày ra chuyện này. Nhưng dùng thứ gì để thề đây? Nếu dùng Adam và Eva để thề cũng không biết...

Diệp Thiên Vân về đến nội địa xem tin tức trên TV thì có chút dở khóc dở cười, có điều ngày hôm qua thật đúng là một đêm mỹ diệu.

Ở Thượng Hải một đêm, sáng hôm sau ba người lại ngồi máy bay tới Băng Thành, thời tiết bây giờ có thể nói là mát mẻ vô cùng, Diệp Thiên Vân ở trên máy bay nghĩ tới việc tốt do Tôn Vĩnh Nhân làm hôm qua, không khỏi mỉm cười.

Tôn Vĩnh Nhân rất đắc ý, gã cười nham hiểm nói: “Gã kia phỏng chừng đang lùng tìm tôi, nhưng hắn có thể làm gì được chứ, nếu muốn trả thù, vậy có thể bảo hắn tới Trung Quốc cũng tốt. Đến địa bàn của chúng ta thì cũng không phải do hắn làm chủ. Hủy hoại danh dự của hắn cũng chỉ cần mười vạn đô la, tiền ấy à, thật sự là món đồ tốt!”

Diệp Thiên Vân không ngăn cản loại hành vi này của gã, mặc dù có chút ti tiện, có điều xác thực có thể tạo được hiệu quả nhất định, coi như là mở một trò đùa nho nhỏ với Onassis.

Dương Thiên Long thì cứ nhìn ra ngoài cửa sổ mãi. Trong lòng cũng không biết đang nghĩ gì, luôn giữ bộ dạng lạnh lùng cách người ngoài ngàn dặm.

Sau khi xuống máy bay Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong nội tâm lại có một tư vị khác, bầu trời nước Mỹ cũng không xanh bằng Trung Quốc, mây cũng thua Trung Quốc, nhưng lại có rất nhiều người như ong mật bu vào.

Lúc rời nước Mỹ, Diệp Thiên Vân đã liên lạc với Vương Vĩnh Cường, nói cho gã biết thời gian trở về, cho nên vừa mới đi được mấy bước, đã nhìn thấy Vương Vĩnh Cường và Tôn Minh Vũ chờ ở cách đó không xa.

Tôn Vĩnh Nhân thấy Tôn Minh Vũ đi nhanh về phía gã rồi ôm một cái, sau đó hàn huyên rất thân mật. Diệp Thiên Vân thấy được cảnh này cũng hiểu ý cười. Đi về phía Vương Vĩnh Cường mỉm cười nói: “Tôi đã về rồi anh Vương, gần đây kinh doanh cũng không tệ lắm phải không!”

Wương Vĩnh Cường cũng vỗ Diệp Thiên Vân rất nhiệt tình nói: “Vấn tốt, hôm nay các cậu vừa về, chúng ta không nói mấy chuyện nhứt đầu này, tôi định tẩy trần cho hai cậu đây!” Nói xong nhìn nhìn Dương Thiên Long bên cạnh hỏi: “Vị này là...”

Diệp Thiên Vân lãnh đạm nói: “Một người bạn quen khi ở nước Mỹ, tôi mời hẳn tới đây chơi!” Dương Thiên Long khẽ gật đầu với Vương Vĩnh Cường.

Wương Vĩnh Cường rất biết nhìn mặt mà nói chuyện, thấy Dương Thiên Long không phải là một người nói nhiều, cho nên cũng ừ một tiếng, nói tiếp với Diệp Thiên Vân: “Đi thôi. Đứng ở đây mười phút rồi, bây giờ khắp người đều là mồ hôi. Hè năm nay nóng thật”.

Lúc này Tôn Minh Vũ cũng trò chuyện xong rồi, đi tới cười nói với Diệp Thiên Vân: “Đi thôi! Chúng ta nói trên bàn tiệc, đây là thói quen ở Băng Thành, hôm nay nhất định phải tận hưởng!”

Trước đường đỗ năm chiếc xe mới toanh, Vương Vĩnh Cường dựa theo quy cách trịnh trọng nhất tiếp đãi Diệp Thiên Vân, mấy người trực tiếp rời khỏi sân bay chạy về khách sạn.

Trên bàn rượu Tôn Minh Vũ cười nói: “Hai tháng không gặp, Thiên Vân xem ra khỏe mạnh hơn nhiều nha, không trắng trắng tái tái giống Vĩnh Nhân, thoát nhìn càng có khí khái nam tử hán hơn!”

Diệp Thiên Vân bởi vì luyện Kim Chung Tráo mà thể trọng tăng lên không ngừng, hần liếc trộm xem hai người Vương Vĩnh Cường và Tôn Minh Vũ, mặc dù tinh thần của bọn họ rất tốt, trên mặt cũng lộ vẻ vui mừng, nhưng lại khiến người khác có loại cảm giác mỗi mệ, xem ra hai tháng nay vì những hạng mục của khách sạn mà vất vả nhiều.

Wương Vĩnh Cường cười nói: “Hôm nay, chúng ta uống ít một chút đi, Thiên Vân ở trên bàn là Sở Hưởng Vô Địch (không ai địch nổi), có người nào không phục không?”

Chỉ có Dương Thiên Long là mới tới, có điều gã cũng không có ý kiến gì, những người còn lại đều đã thấy tửu lượng của Diệp Thiên Vân, nào dám so đấu với hắn, cho nên mọi người đều không cưỡng cầu, tuân theo tôn chỉ uống lượng vừa phải.

Trong bữa mọi người nói chuyện trời đất rất vui vẻ, chủ yếu đều do một mình Tôn Vĩnh Nhân ở đó tự biên tự diễn, khiến Tôn Minh Vũ cùng Vương Vĩnh Cường không thể nhịn cười.

Lúc mọi người đã uống đủ rồi, Diệp Thiên Vân nhìn thoáng ra bên ngoài, bây giờ vừa mới đến tối, bởi vậy hắn nói với Vương Vĩnh Cường: “Tôi định đi xem mấy người bạn Thạch Thanh Sơn có tiến bộ hay không”.

Wương Vĩnh Cường khoát tay nói: “Hôm nay cậu vừa mới về, không cần gấp vậy đâu, công phu cũng không phải một ngày là luyện thành mà, cho dù bọn họ ít luyện cũng không sao, chuyện đó nên tự trách mình không thể trách người khác được”.

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười nói: “Các người cũng rất bận, hôm nay vô cùng cảm ơn đã bỏ chút thời gian đến tẩy trần cho tôi, buổi tối nghỉ ngơi nhiều một chút nha, xem sắc mặt của các người cũng không được tốt cho lắm”.

Wương Vĩnh Cường nghe xong lời này thì không cưỡng cầu nữa, sờ sờ mặt nói: “Ừ, cậu đi hai tháng tôi đều không thể ngủ yên, bây giờ vừa nhắc thì thấy hai mí mắt đều sụp lại rồi, thôi cậu đi đi!”

Tôn Vĩnh Nhân tất nhiên không thể đi, gã còn muốn đoàn tụ với cha mình, bởi vậy liền ở lại.

Diệp Thiên Vân cáo từ ba người bọn họ cùng Dương Thiên Long đi tới võ quán, vào tầng trệt của võ quán liền nghe phía trên có tạp âm luyện tập rất lớn, không khỏi có chút giật mình, xem ra mình đi khỏi đây hai tháng đã thêm không ít học viên, bằng không âm thanh cũng không lớn như thế. Tiểu Linh ở quầy tiếp tân nhìn thấy Diệp Thiên Vân đã trở lại vô cùng cao hứng, hoan hỉ chạy lên lầu trước.

Dương Thiên Long có chút nghi hoặc nói: “Cậu dạy ở võ quán này?”

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng nói: “Đúng vậy, trong này có mấy đồ đệ”.

Đi lên cầu thang liền phát hiện ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn tới, Thạch Thanh Sơn, Trương Lượng, còn cả ba anh em Triệu Thị đứng thành một hàng chỉnh tề, ở cách đó không xa hành lễ nói: “Sư phụ!”

Cả đại sảnh ước chừng bốn năm trăm người đều dừng lại chào lễ, bầu không khí có vẻ trang nghiêm túc mịch, thật là có chút cảm giác của võ lâm!

Dương Thiên Long ở bên cạnh cũng cả kinh nói: “Cảnh này cũng không tệ đâu”.

Diệp Thiên Vân trải qua sóng to gió lớn tự nhiên không kinh ngạc cảnh này, hắc hắc mỉm cười nói: “Hai tháng nay các người có tiến bộ gì không!”

Thạch Thanh Sơn nghe xong đỏ mặt, nói có chút ấp úng: “Tiến bộ đương nhiên là có, có điều bây giờ chúng tôi đều đang có khóa dạy, những chuyện này nói sau nha!”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu nói: “Vậy tôi sẽ nói sau, bây giờ các người cứ dạy đi, tôi lên lầu trước ngồi một lúc”. Nói xong cùng Dương Thiên Long lên lầu ba.

Diệp Thiên Vân đi rồi phía dưới liền loạn cả lên, rất nhiều người không biết hắn là ai cả, trong nhất thời đều dò la những học viên cũ. Mà học viên cũ thoỉ da trâu cũng không tệ, nguyên một đám đặc ý kể về truyền kỳ của Diệp Thiên Vân, khuếch đại chuyện xưa của hắn lên mấy lần.

Tràng diện có chút nhao nhao hỗn loạn, giống như mở nôi, Thạch Thanh Sơn lớn tiếng nói: “Bây giờ các người nắm vững luyện tập trước, những chuyện khác để sau khóa học hãy nói!”. Lời của hắn rất có phân lượng, đại đa số mọi người đều ngừng nói chuyện bắt đầu luyện tập.

Trong đám học viện, có một cô gái mặc áo trắng còn rất trẻ, ánh mắt của nàng dừng lại ở chỗ cửa Diệp Thiên Vân biến mất.

157. Chương 157: Anh Có Bạn Gái Chưa?

Dương Thiên Long ở trong này đánh giá nói: “Thật không tồi, không ngờ nhà của cậu ở trong nước cũng không kém khách sạn năm sao”.

Diệp Thiên Vân tự tay rút vải trắng xuống hết, hắn rút cuộc vẫn thấy có chút giống bệnh viện, cười mở miệng nói: “Những vật này đều là của người khác, nếu có một ngày tôi không ở võ quán nữa, thì căn phòng này cũng sẽ không thuộc về tôi”.

Hắn rất không thích người khác thu dọn đồ đạc của mình, cho nên hắn thu dọn lại, đi tắm rửa, thay y phục rồi nói với Dương Thiên Long: “Ở đây cảm giác thế nào?”

Dương Thiên Long một mực xem TV, gã gật nhẹ đầu nói: “Rất tốt, cảm giác cũng không kém nước Mỹ, ít nhất ở đây rất yên tĩnh, hơn nữa cũng không ai truy sát tôi cả!”

Diệp Thiên Vân nghe xong khẽ cười một tiếng nói: “Đương thương cho tốt đã rồi nói sau, ít nhất cừu gia của anh tạm thời trong chưa tìm thấy anh, cùng tôi ra ngoài luyện quyền đi!” Dương Thiên Long nghe xong đứng lên, hai người cùng đi xuống lầu.

Diệp Thiên Vân đến võ quán đã hơn hai tiếng, rất nhiều học viên đã về nhà, vừa mới xuống lầu Thạch Thanh Sơn liền nhìn thấy, gã lập tức chạy mấy bước tới cạnh Diệp Thiên Vân nói: “Sư phụ, anh đi lần này đã hai tháng, mấy người bọn Trương Lượng đều có tiến bộ rất lớn”.

Diệp Thiên Vân đánh giá cẩn thận, Thạch Thanh Sơn cũng đã hơi lộ ra thân hình võ giả, liền nói: “Tôi đi rồi có người nào đến tìm không?”

Thạch Thanh Sơn nghĩ một lát rồi mới nói: “Gần đây thì không có ai cả, chỉ là khi anh vừa mới đi đã từng tới năm sáu người, bọn họ thăm dò tôi về chỗ anh đi”.

Diệp Thiên Vân cũng không ngắt lời mà ý bảo gã nói tiếp.

Thạch Thanh Sơn thoáng cái nhớ lại nói: “Tổng cộng có ba bốn nhóm người, có nói là đệ tử của Hình Ý Môn, lúc bọn họ tới rất khách khí, chỉ nói là tìm anh thương lượng một số việc. Với lại có để lại số điện thoại. Còn có một thương nhân nói là đệ tử Trạc Cước Môn, hình như tên Uy Chấn Thiên, hẳn cũng ngồi trong võ quán một lúc, sau đó mới đi”.

Trong đầu Diệp Thiên Vân cũng suy nghĩ, Trạc Cước Môn và Hình Ý môn là chuyện trong dự liệu, liền chen lời nói: “Còn có ai không?”

Sắc mặt Thạch Thanh Sơn có chút khó coi nói: “Còn có hai người đến nhưng không nói tên họ, ngày đó tôi và Trương Lượng ở đây, kết quả đến đây đánh chúng tôi một trận trước, sau đó hỏi chỗ anh đi”.

Diệp Thiên Vân cau mày. Xem ra võ giả không giảng đạo lý cũng không phải là không có, hẳn nói chậm rãi: “Thương thế của cậu không sao chứ?”

Thạch Thanh Sơn tiêu sái cười nói: “Không sao, hơn mười ngày sau là khỏi rồi, còn may là bình thường sư phụ anh giám sát nghiêm khắc, bằng không e rằng đã chẳng thể chống lại sự đả kích của bọn họ”.

Diệp Thiên Vân trầm mặc thoáng cái nói: “Cậu có nhớ hình dáng của họ không?”

Thạch Thanh Sơn hiểu rất rõ, Diệp Thiên Vân mặt ngoài thoát nhìn trầm mặc, thật ra bên trong cực kỳ cuồng bạo, nhất là lúc luận võ ra chiêu đều muốn lấy mạng người, bản thân chính là một quả bom hẹn giờ. Nếu Diệp Thiên Vân ở đây, vậy gã nắm chắc trăm phần trăm thắng hai gã kia, bởi vậy gã hung hăng gật đầu nói: “Yên tâm đi sư phụ, từ sau khi tôi ném phải tư vị bị đánh lần đó, tôi đã có mục tiêu, có một ngày tôi nhất định có thể trả lại những năm đêm đó”.

Dương Thiên Long ở bên cạnh nghe xong mồ hôi tuôn như tắm, sư phụ thế nào thì đệ tử thế đó, thủ đoạn của Diệp Thiên Vân không phải hung ác bình thường, đồ đệ của hắn xem ra cũng phát triển theo hướng này rồi.

Diệp Thiên Vân nhìn qua cả sân huấn luyện, người đã về khá nhiều. Hắn nói: “Gọi bọn họ tới, tôi muốn xem thử tiến độ luyện tập của các người”.

Thạch Thanh Sơn vẫy tay một cái, mấy người đều đi tới, bọn họ đã lâu không thấy Diệp Thiên Vân, cũng rất nồng nhiệt.

Diệp Thiên Vân nói: “Tôi đi hai tháng, cũng không biết công phu của các người đến trình độ gì. Bây giờ tôi kiểm tra một chút, nếu có tiến bộ lớn, vậy tôi sẽ căn cứ theo sở trường của từng người mà truyền thụ chiêu thức thích hợp, bây giờ bắt đầu từ Thạch Thanh Sơn trước”.

Mấy người nghe xong vừa hưng phấn vừa khấn trương, Diệp Thiên Vân nói truyền thụ chiêu thức, vậy chắc chắn sẽ truyền, hơn nữa truyền lại đều có tác dụng rất lớn trong thực chiến, trước kia bản thân chỉ có thể nhìn mà không có loại năng lực này, bây giờ chính là lúc Bát Tiên vượt biển, hiển lộ thần thông.

Thạch Thanh Sơn thoát nhìn tràn đầy tự tin. Đi tới một sân huấn luyện bắt đầu luyện, Hình Ý Quyền của gã mạnh mẽ phát gió, chiêu thức và động tác cực kỳ hài hòa, xem ra xác thực có công phu ở phương diện này. Có câu nói về võ thuật như vậy: Võ thuật, toàn bộ đều bằng giá thức. Nếu không có giá thức, không tính là võ thuật.

Xưa nay mọi người đều thích gọi luyện võ thuật là luyện bả thể, ngạn ngữ này không phải nhấn mạnh luyện võ thật tốt, mà là nhấn mạnh luyện võ phải theo nguyên tắc tư thế chính xác, tư thế chính là giá thức. Chủ yếu là muốn tập nhiều để hình thành một loại động tác theo thói quen.

Luyện sách dạy võ phải chú ý giá thức, luyện căn bản cũng phải chú ý giá thức. Mỗi một tư thế, đều có yếu lĩnh, yếu lĩnh phù hợp, tư thế mới chuẩn.

Như trung bình tấn, chính là giá thức ngồi chồm hổm cưỡi ngựa, tùy tiện ngồi chồm hổm một cái cũng không phải là trung bình tấn. Nếu không dựa vào yếu lĩnh mà cường điệu giá thức, sẽ chẳng luyện được cái gì cả, hơn nữa nội ngoại công phu đều luyện không thành công.

Thạch Thanh Sơn đánh xong một bộ quyền không thở hổn hển, mặt không đổi sắc, hơn nữa thấy lúc đứng dậy còn có dư lực, Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, cho gã sáu mươi điểm.

Bọn Trương Lượng cũng bắt đầu vào sân tập, bọn họ không có ai ngoại lệ, toàn bộ đều thất bại.

Diệp Thiên Vân trầm giọng nói: “Hôm nay đạt tiêu chuẩn chỉ có một mình Thạch Thanh Sơn, tôi cho sáu mươi điểm, những người khác đều thất bại cả, sau này cố gắng luyện tập gấp bội”.

Thạch Thanh Sơn xem như là người may mắn duy nhất, gã cũng là sau khi bị kích động mới bắt đầu liều mạng luyện tập, không ngờ Diệp Thiên Vân vừa về liền kiểm tra thành quả, không khỏi thầm kêu may mắn, bởi vậy gã nói: “Sư phụ, bọn họ cũng đều khổ luyện cả, chỉ có điều gần đây bận quá, người võ quán ngày càng nhiều, trước kia chỉ có một mình tôi tiến hành hướng dẫn, mà bây giờ cả bọn họ đều phải hướng dẫn, cho nên mới mất thời gian”.

Diệp Thiên Vân mặt không biểu tình nói: “Luyện mình trước, rồi sau đó mới luyện cho người khác, mình không giỏi thì dựa vào cái gì mà hướng dẫn cho người khác, tôi sắp đi luyện ngay giờ đây!”

Mấy người đều cúi đầu, những lời này đánh sâu vào tâm khảm, thậm chí ngay cả Thạch Thanh Sơn cũng không dám nói tiếp nữa, đều ảo não mà đi.

Dương Thiên Long nhìn cảnh tượng này nói: “Nghiêm sư xuất cao đồ (thầy nghiêm khắc dạy ra trò giỏi), có điều đồ đệ của cậu sao còn lớn hơn cậu thế?”

Diệp Thiên Vân không nói gì, bởi vì có một cô gái xinh đẹp động lòng người đã tới gần.

Hàn Băng từ sau khi tới võ quán Thành Phong chỉ thấy qua Diệp Thiên Vân hai ba lần, sau đó Diệp Thiên Vân liền mất tích, biến mất vô ảnh vô hình, ở trong ấn tượng của nàng Diệp Thiên Vân trầm mặc, cẩn thận, kiên định, về những ưu điểm khác thì còn chờ phát hiện đã, có điều ba điểm này có thể khiến thanh niên có tiềm lực, nàng đi qua có chút ngại ngùng nói: “Đã lâu không gặp, gần đây bận việc à?”

Bọn Thạch Thanh Sơn vừa bị chửi té tát như máu chó xối đầu, giờ phút này lại nhìn nhau cười rộ lên, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ cổ quái, vừa luyện tập vừa nhìn lén về phía này. Hai tháng nay mấy người vô cùng chiều cổ Hàn Băng, chủ yếu là vì Diệp Thiên Vân, rất nhiều nam nhân sáp lại gần Hàn Băng, đều bị bọn Thạch Thanh Sơn kiên quyết đuổi ra ngoài. Bây giờ đúng là lúc thưởng thức tiết mục đặc sắc, mấy người đều ở đó chờ kịch hay bắt đầu.

Diệp Thiên Vân liếc nhìn về phía gần đó rồi mới “Ừm” một tiếng nói: “Gần đây có chút chuyện cần giải quyết, cho nên ra nước ngoài một chuyến, vừa mới về. Cô học Hình Ý thế nào rồi?” Trong lòng mấy đồ đệ bị hấn liếc hốt hoảng, lập tức bắt đầu cố gắng luyện tập gấp bội.

Thật ra Diệp Thiên Vân vốn cho rằng có thể có nhiều thời gian chỉ điểm cho nàng, không ngờ nàng vừa đến võ quán đã xảy ra chuyện, cho nên trong nội tâm cũng có chút áy náy.

Hàn Băng vốn tới chào hỏi, nghe xong lời này liền chuyển đề tài qua võ thuật, nàng cười nói: “Không tệ, ít nhất cảm thấy tốt hơn TaeKwonDo nhiều, hơn nữa tôi còn có chút căn cơ học võ, trong thời gian này tiến bộ không ít”.

Dương Thiên Long nhìn thoáng tâm tình của Hàn Băng liền đi một mình ra ngoài, gã ở trong võ quán nhìn khắp bốn phía.

Diệp Thiên Vân thấy nàng liền nhớ tới Đỗ Phong đêm ở quán bar, còn có vụn đồng dính máu, cảnh kia luôn hiện trong đầu hấn, bởi vậy hấn hỏi rất tùy ý: “Tôi nhớ lần trước khi đưa cô về nhà, bạn cô bị tôi đá thương, bây giờ hấn không sao chứ!”

Hàn Băng vốn rất cao hứng, có điều nghe xong câu này mặt liền tối sầm lại nói: “Hấn bị tai nạn xe chết rồi, tôi cũng là sau này mới biết”.

Diệp Thiên Vân nghe xong chấn động, Đỗ Phong chết thế nào hấn là người rõ ràng nhất, rành rành là bị Lý Văn Sinh một cước đá chết, kết quả lại biến thành tai nạn xe, hấn có chút minh bạch những thủ đoạn này, bởi vậy ngoài miệng nói xin lỗi: “Rất xin lỗi, không ngờ lại xảy ra chuyện đó”.

Thần sắc Hàn Băng có chút không tốt, nàng nói: “Tôi nghe được tin mới cảm giác được tính mạng con người rất yếu ớt”.

Diệp Thiên Vân có chút áy náy: “Cô hãy nén bi thương mà...”

Hàn Băng càng trầm xuống: “Nén bi thương? Hấn và tôi có quan hệ gì đâu... Tôi nén bi thương gì chứ, là hấn có hảo cảm đối với tôi, không phải tôi có hảo cảm với hấn, sau lần đó, chúng tôi cũng rất ít lui tới...” Những lời này dù nghe thế nào cũng cảm thấy giống như là đang giải thích,

Hàn Băng nói phần mấu chốt nhất lại cực kỳ hàm hồ, nhưng bọn Thạch Thanh Sơn hình như cũng nghe ra, nhanh như chớp chạy ra xa, cười thầm khiến Diệp Thiên Vân xanh cả mặt.

Hàn Băng cũng nghe được tiếng cười, sắc mặt nàng hơi ửng đỏ, rất xấu hổ mà nói tiếp: “Anh có bạn gái chưa?”

158. Chương 158: Cổ Nhân Đến

Trên mặt Hàn Băng hiện vẻ đỏ ửng, nàng cắn răng nói: “Không có gì, tôi chẳng qua là muốn hỏi một chút thôi, tôi đi luyện tập đây, có thời gian sẽ tìm anh nói chuyện phiếm!”. Nói xong cúi đầu xoay người bỏ chạy, lưu lại cho Diệp Thiên Vân một dấu chấm hỏi rất lớn.

Mấy người bọn Trương Lượng thấy nội dung vở kịch gần như dự tính, trên mặt của mỗi người đều thoáng hiện sự vui vẻ, sau đó đều về vị trí lúc đầu của mình, luyện tập chăm chỉ.

Thạch Thanh Sơn đánh vài quyền đột nhiên vỗ đầu một cái nói: “Sư phụ, có một chuyện tôi đã quên nói, anh một người bạn tên Vương Trác Kỳ phải không, hấn lúc trước có đến tìm anh, khi đó anh vừa đi Mỹ”.

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng giật mình nhớ lại lần trước ở nước Mỹ lúc nói chuyện điện thoại với Diêm Phong có bàn qua chuyện này, hấn vội hỏi: “Bây giờ anh ta ở đâu?”

Thạch Thanh Sơn lao đi như một làn khói, một lát sau cầm một cuốn sổ trong tay, gã mở ra nói: “Điện thoại và địa chỉ của bạn anh có ở trong này, tự anh xem đi!”

Diệp Thiên Vân nhận lấy nhìn lướt qua, phía trên ghi tên một quán trọ, hấn gấp sổ trả lại cho gã nói: “Lúc hấn tới sao cậu không lưu hấn lại?”

Thạch Thanh Sơn giống như có oan uổng thấu trời, gã nói có chút ủy khuất: “Không phải tôi không muốn lưu lại, mà là hấn không chịu đến võ quán ở, tôi khuyên hấn mãi, lại còn cho an bài một gian phòng, nhưng sau đó hấn vẫn bỏ đi”.

Diệp Thiên Vân nghe xong đã biết chuyện gì xảy ra, Vương Trác Kỳ rất ghét làm phiền người khác, hơn nữa có khó khăn cũng không chịu nói, lần trước nếu không phải bệnh tình của mẹ gã nghiêm trọng, gã cũng sẽ không tiếp nhận số tiền kia, bởi vậy Diệp Thiên Vân có chút áy náy nói: “Thực xin lỗi trách oan cậu rồi, tôi quên mất tính cách của hấn”.

Thạch Thanh Sơn vội lắc đầu nói: “Không sao mà sư phụ, chuyện này cũng coi như tôi xử lý chưa thỏa đáng. Lần sau nếu có chuyện như thế tôi nhất định sẽ lưu khách nhân lại”.

Diệp Thiên Vân “Ừ” Một tiếng nói: “Hai tháng này cũng làm khó cho cậu rồi, cậu tiếp tục luyện đi, ngày mai tôi sẽ truyền cho cậu hai chiêu, hôm nay tôi có chút việc”.

Thạch Thanh Sơn rất hiểu nói: “Được, tôi đi luyện tập trước đây”.

Diệp Thiên Vân nghĩ một lát rồi lại gọi gã lại nói: “Cho tôi mượn xe cậu dùng một lúc, tôi phải đi ra ngoài một chuyến”.

Thạch Thanh Sơn lại tìm chìa khóa xe, sau đó tiếp tục luyện tập.

Diệp Thiên Vân dẫn Dương Thiên Long đến bãi đỗ xe của võ quán, tìm thấy chiếc xe LaCrosse của Thạch Thanh Sơn, sau đó hai người cùng đi tới địa chỉ trên sổ ghi chép.

Đến nơi rồi. Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua quán trọ này, là một nửa ngăm, sau khi vào trong liền phát hiện một hàng ghế, ngồi trên đó là một dây nữ nhân trang điểm đậm, có mấy người còn hút thuốc, vừa nhìn đã có thể nhận ra là tiểu thư.

Ông chủ nhìn quần áo hai người còn chìa khóa xe trên tay, đi tới hỏi rất nhiệt tình: “Tiên sinh có phải là muốn ở trọ không, là phòng qua đêm hay là phòng theo giờ”.

Mấy tiểu thư kia lập tức lấy gương ra soi soi, sau đó ngồi ngay ngắn tựa hồ đang chờ Diệp Thiên Vân chọn lựa. Còn có mấy người dùng con mắt chủ động câu dẫn hắn.

Diệp Thiên Vân cũng không ghét những tiểu thư này, ít nhất các nàng còn có thể tay làm hàm nhai, hắn không thèm để ý mà trực tiếp nói với ông chủ: “Tôi tìm khách trọ phòng 107”.

Ông chủ nghe xong rõ ràng nhiệt tình giảm xuống, gãi nói: “Khách trọ kia bây giờ vẫn chưa về, hắn làm người phục vụ ở quán đồ nướng đối diện, cậu nếu có việc có thể trực tiếp tìm hắn, có điều hắn còn nửa tháng tiền thuê nhà chưa trả!”

Diệp Thiên Vân lúc ấy nghe xong sắc mặt khó coi vô cùng, lúc trước là mình mời Vương Trác Kỳ tới, kết quả để gã ở đây hai tháng, bởi vậy hắn nói: “Trong này hắn thiếu bao nhiêu?”

Ông chủ nghe xong lập tức lộ vẻ vui mừng. Gã đi đến trước bàn lấy ra quyển sổ tính nửa ngày nói: “Tiền thuê nhà năm trăm đồng, thêm một ít phí tổn ngày thường, tổng cộng là sáu trăm đồng”.

Diệp Thiên Vân vừa sờ túi mới nhớ tới trên người mình không có nhân dân tệ, lấy ra một trăm đô la đưa cho ông chủ nói: “Ở đây các người có thu đô la không?”

Ông chủ đi tới nhìn kỹ, nói rất cao hứng: “Đúng rồi, là đô la thật. Trước kia tôi có thử ngoại tệ, chừng này là đủ rồi, tôi khuyên cậu nên bán đô la sớm một chút...”

Diệp Thiên Vân không có thời gian nghe gã lải nhải, hắn cắt ngang lời ông chủ nói: “Hắn ở đâu? Ông dẫn tôi đi, tôi trả thêm cho ông một trăm đô la”.

Ông chủ vừa nghe có chuyện tiện nghi lớn như vậy lập tức cười bồi nói: “Không thành vấn đề, khách hàng chính là Thượng Đế, tôi dẫn các người đi!”

Gã vừa muốn dẫn Diệp Thiên Vân đi ra, đột nhiên Vương Trác Kỳ xách cơm hộp từ bên ngoài vào, gã sau khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, cũng kinh ngạc nói: “Thiên Vân, cậu trở về lúc nào thế?”

Diệp Thiên Vân không nói gì. Tiến lên ném cơm hộp vào thùng rác nói: “Đi thôi, tôi vừa vận cũng chưa ăn, chúng ta đến Shangri-La ăn chút gì đó đi”.

Ông chủ thấy không ăn lời được một trăm đô la, có chút mất hứng nhưng vẫn nói rất có phẩm hạnh: “Tiểu Vương, bạn của cậu thật hào phóng, trả tiền thuê phòng, còn muốn cho tôi một trăm đô la để dẫn đi tìm cậu”.

Vương Trác Kỳ nghe xong trên mặt đầu tiên là thoáng đỏ, sau đó lại nói: “Cậu vừa xuống máy bay đã tới rồi à. Chờ tôi một lát nha, tôi đi thu dọn đồ một tí”. Nói xong cũng trực tiếp đi vào trong.

Diệp Thiên Vân nhìn ông chủ một lát. Hắn lại móc ra một trăm đô la nói: “Cái này cho ông”.

Ông chủ vui mừng quá, liên thanh nói: “Tiểu Vương ở đây đã nửa tháng, tôi luôn chiếu cố hắn vô cùng, lần này thật sự là người tốt có hậu...”

Vương Trác Kỳ cầm hành lý, lên xe trong sự hâm mộ của ông chủ, mấy người đến Shangri-La ăn cơm.

Trên bàn ăn Diệp Thiên Vân hỏi: “Không đủ tiền dùng sao? Bệnh gì thế nào rồi, có phải là còn thiếu tiền không?”

Vương Trác Kỳ vội vàng lắc đầu nói: “Không phải, tiền rất đầy đủ, bây giờ mẹ tôi đã khôi phục không ít, may mà chữa bệnh kịp thời, nếu chậm thêm một chút thật sự không có cách gì cứu nữa, may mà lần này có cậu, bằng không tôi chỉ có thể tro mắt nhìn bà...”

Diệp Thiên Vân “Ừ” Một tiếng mới nói: “Thế sao tình hình kinh tế bây giờ của anh thảm vậy?”

Vương Trác Kỳ có chút xấu hổ nói: “Mẹ của tôi xem bệnh cần tiền, hơn nữa bây giờ thân thể vừa mới tốt lên, cho nên cần an dưỡng tốt một chút, vì thế tôi để tiền lại cho bà”.

Diệp Thiên Vân trầm mặc một lúc nói: “Lát nữa tôi đưa thêm cho anh một ít, anh mang về nhà đi”.

Vương Trác Kỳ vội khoát tay nói: “Không cần, tôi có tay có chân, hơn nữa bệnh của mẹ tôi đã đỡ hơn nhiều, tiền nhiều hơn cũng không dùng làm gì”.

Dương Thiên Long nhìn thoáng qua biểu hiện của Diệp Thiên Vân, không ngờ hắn còn có mặt này.

Diệp Thiên Vân thở dài, Vương Trác Kỳ chính là một người như vậy, kiên trì với nguyên tắc của mình, cho nên cũng không cưỡng cầu nữa, chậm rãi nói: “Bây giờ trong tay tôi có một khoản tiền, muốn tìm một chỗ đầu tư, anh cảm thấy cái gì có tiền đồ”.

Vương Trác Kỳ để đũa xuống nghĩ một lúc rồi nói: “Cái khác tôi không biết, có điều nhà đất tuyệt đối sẽ kiếm ra tiền, tôi quen thuộc quá trình thao tác của bọn họ, có điều đáng tiếc trong tay của tôi không có tiền, bằng không tôi nhất định có thể làm tốt”.

Diệp Thiên Vân hỏi: “Làm nghề này cần nhiều tài chính à?”

Vương Trác Kỳ lắc lắc đầu nói: “Lúc đầu đầu tư khá lớn, có điều càng về sau lại càng ít đi, tiền đại bộ phận đều là từ ngân hàng mà ra. Mặc dù bây giờ người nào cũng đều nói kinh doanh nhà đất không có phát triển, nhưng mà chỉ cần là người làm trong ngành sẽ biết là chuyện gì xảy ra”.

Diệp Thiên Vân suy tư một lát rồi nói: “Ngoại trừ tài chính còn có vấn đề nào khác không?”

Vương Trác Kỳ gật đầu nói: “Còn cần quan hệ, nhân mạch cũng rất trọng yếu, hai điểm này đều là không thể thiếu”.

Nhân vật như vậy bên người Diệp Thiên Vân nhiều lắm, Vương Vĩnh Cường bây giờ đang làm ở khách sạn, cũng có liên quan đến nhà đất, còn có Diêm Phong nữa, gã nợ mình một cái nhân tình, có lẽ chốc nữa nên thăm gã.

Nhưng làm sao sử dụng tài chính hợp lý mới là vấn đề, bây giờ trong tay Diệp Thiên Vân có một ít tiền, nói không khoa trương thì hắn đã bước vào hàng ngũ ức vạn phú ông, đương nhiên tính theo nhân dân tệ.

Phải biết rằng sinh nhật hai mươi một tuổi của Diệp Thiên Vân vẫn chưa tới, người có giá trị như vậy đủ để tự hào, hơn nữa tài chính khổng lồ như vậy nếu giao cho người quản lý chuyên nghiệp, như vậy ít nhất sau này có thể bảo đảm được nguồn được liệu để luyện Kim Chung tráo.

Hơn nữa còn ký một tờ hợp đồng với George, đánh một trận đều kiếm được năm mươi vạn đôla, mặc dù mục đích tỷ thí không phải vì tiền, nhưng mà có tiền vẫn tốt hơn không có tiền, năm mươi vạn đôla cũng không phải là số tiền nhỏ.

Vương Trác Kỳ nhìn thoáng qua thần sắc Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Tôi mới tới Băng Thành, tất cả ở đây đều không quen thuộc, bây giờ trước hết tôi muốn đứng vững chân để làm tiếp những chuyện khác, dù sao ăn cơm đều trọng yếu hơn bất cứ cái gì”.

Diệp Thiên Vân nghe xong trong nội tâm vừa động, xem ra Vương Trác Kỳ đã quyết tâm muốn phát triển ở chỗ này, bởi vậy khẽ mỉm cười nói: “Chuyện này không nên vội, đợi hai ngày nữa tôi coi thử đã, sau đó lại suy nghĩ xem cuối cùng nên làm cái gì”.

Mấy người sau khi cơm nước xong cùng về võ quán Thành Phong, Diệp Thiên Vân chuẩn bị hai gian phòng cho bọn họ, sau khi an bài xong xuôi hắn mới trở lại phòng mình.

Trước tiên hắn lấy tiền gửi trong bảo hiểm ra trước, hôm nay nếu không có chút đô la thì quả thực xấu hổ, lấy ra nhìn thoáng qua, ngoại trừ tiền mặt chừng hai mươi vạn, còn có một tờ séc hơn trăm vạn, sau đó hắn đi tới trước gương ở buồng vệ sinh thò tay lấy hai quyển “Giải Hình Ý Quyền” và “Kim Chung Tráo” ra.

159. Chương 159: Cảnh Giới Của Võ Giả

Trở lại giường Diệp Thiên Vân cầm hai quyển sách này nhìn thoáng qua, sau đó lại lấy bút ký của Toái Cốt Thủ ở trong hành lý mở ra nhìn lại, hai ngày trước lúc ở cũng không có thời gian xem, lần này yên tĩnh nên quyết tâm mở ra tinh tế nghiên cứu.

Trước mắt Quan Tiết kỹ có hai kiến giải, một loại là dùng Thái Quyền làm chủ, ý tứ cũng vô cùng đơn giản, chính là một loại kỹ thuật dùng các đốt ngón tay của bản thân tạo thành thương tổn nghiêm trọng cho đối phương. Chủ yếu là dùng khớp khuỷu tay và đầu gối là chính, loại thương tổn này phi thường lớn, nhất là đầu gối, nếu đánh thẳng vào chỗ hiểm có thể khiến đối phương mất mạng. Mà Cầm Nã của Trung Quốc (kỹ năng của khớp) thì lại khác, ý tứ của nó có thể nói là khác rất nhiều Thái Quyền, chủ yếu là dùng bẻ, chặt, vặn, khóa, hãm là chính, kỹ xảo cách đấu nhằm tạo thành thương tổn nghiêm trọng mang tính vĩnh viễn hoặc tạm thời cho khớp, xương của đối thủ.

Hai loại đều có tác dụng khác nhau, không cách nào xem được rốt cuộc là ai cao ai thấp.

Diệp Thiên Vân cầm bút ký xem lại, vừa mở tờ đầu tiên ra đã nhìn thấy trên đó viết: “Quyền bản vô pháp, hữu pháp dã không, nhất pháp bất lập, vô pháp bất dung”. Ý muốn nói là không cần phải câu nệ ở từng chiêu từng thức. Nhưng đối với học giả sơ cấp mà nói, còn phải theo quá trình từ hữu pháp đến vô pháp, sau đó mới đạt tới thân vô định hình, chân vô định vị, tay vô định thức, thành cảnh giới tùy tâm sở dục.

Quyển sách này chính là giảng các loại phương pháp Cầm Nã (tóm, bắt), cùng với nhược điểm của khớp, còn cả cách phát lực. Diệp Thiên Vân lại tìm một ít sách vở về sinh lý học và giải phẫu học mới có thể hiểu thông những điều này.

Hắn đối bất cứ thứ võ công có giá trị gì đều vô cùng có hứng thú. Hơn mười giờ tối bắt đầu xem, mãi cho đến hơn ba giờ sáng.

Diệp Thiên Vân gấp bút ký lại mới biết được sự trân quý của nó, từ xưa có câu “Dạy thương không dạy nắm, dạy quyền không dạy cầm”, có một số môn phái coi Cầm Nã như trấn môn chi bảo, bí mật bất truyền, có thể thấy được quyền gia rất coi trọng Cầm Nã thuật.

Cầm Nã thuật chân chính là Hoạt Thủ Cầm Nã, nó là quyền thuật dung hòa quyền, cước, ném và thuật điểm huyết làm một thể. Một khi đắc thủ, nhẹ thì khiến người ta tàn tật, nặng thì khiến người ta tử vong. Cho nên, lúc dùng Hoạt Thủ Cầm Nã thuật phải cực kỳ thận trọng. Đặc điểm của Hoạt Thủ Cầm Nã thuật là: Kinh lực êm trầm, vừa nhanh mạnh vừa bùng nổ, quán hình xoắn ốc, cứng mềm chuyển hóa, chân chạy tám phương, niêm dính với tùy, tùy lên đến đề. Khép mở gấp duỗi, toàn thân thống nhất, biến hóa vô cùng.

Theo như lời trong này nói thì điểm huyết cũng không thần kỳ như vậy, nó chỉ là một vài trọng huyết và yếu huyết của cơ thể, có thể tạo thành thương tổn lớn nhất cho người khác.

Sáu giờ sáng hôm sau Diệp Thiên Vân mới ngủ dậy, hắn từ lúc bắt đầu học Kim Chung tráo, thời gian ngủ liền giảm bớt, đại đa số chỉ ngủ ba bốn giờ, thời gian khác cũng đều là luyện võ, nghiên cứu công phu.

Diệp Thiên Vân xuống lầu hai thì phát hiện Thạch Thanh Sơn đã luyện tập ở trong này, thoát nhìn thời gian cũng không ngắn, trên người của hắn đều ướt đẫm, mồ hôi trên mặt không ngừng chảy xuống.

Thạch Thanh Sơn nhìn thấy Diệp Thiên Vân cũng không đành chỉ mà cắn răng nói: “Chào sư phụ!” Nói xong cũng không dám mở miệng nữa, hắn đang đứng Tam Thể Thức, hai chân đều có chút run rẩy. Nhưng vẫn cố kiên trì, cứ như vậy một giây lại thêm một giây thì vô cùng khó chịu, có thể nói được một câu cũng không dễ dàng gì.

Diệp Thiên Vân đi đến trước mặt gã nhẹ gật đầu, dùng chân đá một cái ở bắp đùi của gã nói: “Không được nói chuyện, đứng khung vững, yếu điểm của Tam Thể Thức phải nhớ, người không thể cúi đầu và ngẩng đầu, hai vai thả lỏng xuống, hai khuỷu tay đặt sát ở cạnh hai sườn, đầu hướng kinh lên trên. Phần hông phải co lại, phần gối phải gấp, phần eo phải hạ thấp, thân thể phải ổn định”.

Thạch Thanh Sơn vốn đã có chút không chống đỡ nổi, trải qua một loạt chỉ dẫn càng mệt mỏi thêm, chỉ có thể đứng mà hai chân run rẩy, sau đó mới nói: “Trước kia tôi cảm thấy mệt mỏi, cho nên không thích nhất là luyện Tam Thể Thức, bây giờ mới biết được tác dụng của nó. Bởi vậy mới hạ quyết tâm bắt đầu luyện nó”.

Diệp Thiên Vân “Ừ ” một tiếng nói: “Đây là chuyện tốt, muốn trở thành võ giả thì phải biết rõ nhược điểm của mình. Như vậy mới có thể khắc phục không ngừng, tiến lên cảnh giới cao nhất của võ thuật”.

Thạch Thanh Sơn nhẹ gật đầu, nửa ngày sau mới cảm thấy có chút không đúng, gã phản ứng lại bỗng mở to hai mắt nói: “Sư phụ, cậu nói tôi sẽ trở thành một võ giả? ”Có thể nhìn ra được bây giờ gã vô cùng kinh

hỉ, còn có vẻ không thể tin được.

Từ kẻ yêu thích võ thuật đến võ giả phải trải qua một thời gian rất lâu, Thạch Thanh Sơn cũng là một thời gian ngắn gần đây mới biết được loại kiến giải võ giả này, gã khổ luyện đã rất lâu, rốt cục dưới sự chỉ đạo của Diệp Thiên Vân đã trở thành võ giả, sao có thể không cao hứng chứ.

Diệp Thiên Vân đánh nát ảo tưởng của gã nói: “Tạm thời cậu còn chưa tính là một võ giả chân chính, chỉ có bước đầu là có thân thể võ giả thôi”.

Thạch Thanh Sơn nghe xong cũng không nổi giận, gã rất vui vẻ nói: “Thật ra chỉ cần có tiến bộ thì tôi đã thỏa mãn rồi, ít nhất coi như là một nửa võ giả”. Nói với Diệp Thiên Vân xong, cười nói: “Sư phụ, anh không phải nói muốn dạy tôi một vài chiêu à? Bây giờ được không? ”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút vẫn không nói gì.

Thạch Thanh Sơn thấy thế vội nói: “Sư phụ anh dạy tôi một vài chiêu thật lợi hại nha, như thế thì tôi càng có hứng thú. ”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Chiêu thức võ thuật không có tuyệt đối, lúc thích hợp dùng chiêu thức thích hợp mới là tinh yếu khi học võ thuật, ít nhất tôi bây giờ vẫn chưa tìm ra loại chiêu thức phù hợp với cậu”.

Thạch Thanh Sơn suy nghĩ cũng cảm thấy có chút đạo lý, gã nói: “Tôi cảm giác lực của tôi hơi yếu, có nên phát triển theo hướng tăng cường lực lượng không?”

Diệp Thiên Vân cúi đầu trầm tư nói: “Phương diện này tôi cũng đang nghiên cứu, nhưng tôi có một vài điểm tâm đắc muốn nói cho cậu, có lực mạnh cũng không nhất định tốt, thật ra cậu cũng có thể nhận ra tôi cũng ít truy cầu lực lượng, Hình Ý Quyền cũng không chú trọng lực lượng, mà là hai chữ ”Thích hợp“, chỉ cần cậu có thể đạt tới độ mỗi một chiêu đều chứa hai chữ này, vậy cậu cách thành công cũng không còn xa nữa”.

Thạch Thanh Sơn có chút đăm chiêu, giống như là sắp bắt được một thứ gì đó, đồng thời lại có chút mờ mịt, điều này khiến gã trong lúc nhất thời nhanh chóng vờ đầu bứt tai.

Diệp Thiên Vân cười cười mở miệng nói: “Cậu suy nghĩ kỹ đi, trước tiên không nên vội học chiêu thức, như vậy đối với cậu có trợ giúp rất lớn, hai ngày nữa tôi truyền thụ cậu cũng không muộn”.

Thạch Thanh Sơn là lần đầu tiên nói chuyện võ thuật một mình với Diệp Thiên Vân lâu như vậy, trong lòng gã, mặc dù Diệp Thiên Vân tuổi không lớn lắm nhưng lại là một trưởng giả, cho nên gã cũng kích động dị thường.

Bây giờ trình độ của Diệp Thiên Vân siêu việt hơn gã gấp N lần, hơn nữa bình thường những lời này rất hiếm nghe được, những lời hôm nay sẽ là tài phú vô lượng của cuộc đời võ đạo sau này.

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua Thạch Thanh Sơn nói: “Cậu học thêm một vài công phu đi, không nên phụ hy vọng của chú Vương, hơn nữa cậu sau này cũng sẽ trở thành quán chủ, học thêm một ít đồ vật có lẽ sẽ có lợi”.

Thạch Thanh Sơn gật mạnh đầu nói: “Được, tôi sẽ học thêm môn đó, làm một võ giả vĩ đại ”.

Sau ra khỏi cửa Diệp Thiên Vân gọi một cú điện thoại cho Lưu Tùng trước, mèo lười Lưu Tùng vẫn chưa ngủ dậy, nhận được điện thoại thì còn mơ mơ màng màng, cho nên liền bảo gã đi thẳng đến phòng tập thể tụ họp.

Diệp Thiên Vân trở lại trường học chủ yếu là sợ xảy ra tình huống gì đó, mặc dù bây giờ thôi học cũng không có ảnh hưởng lớn với hắn, nhưng mấu chốt là ở suy nghĩ của cha mẹ, ít nhất không thể để cha mẹ phải lo lắng mất này, cả đời người luôn có thứ mà mình không bỏ xuống được. Vả lại phải xem bạn học thế nào rồi, đồng thời thu hồi xe luôn.

Bây giờ vừa mới đầu tháng bảy đúng là lúc thời tiết nóng nực, có điều may là đang sáng sớm, Diệp Thiên Vân lái một chiếc xe đến thẳng trường học.

Theo thời gian bây giờ thì chắc sắp thi, trong sân trường rất nhiều học sinh đi đường rất vội vàng, trong tay đều cầm vài cuốn sách, không phải đi căn tin mà là đến thư viện.

Đến ký túc xá mới tám giờ, Trần Nhiên vừa mới rửa mặt quay lại, thấy Diệp Thiên Vân cực kỳ thân mật, gã đánh một quyền lên ngực Diệp Thiên Vân nói: “***, cuối cùng *** đã trở lại, cậu tiêu dao ở chỗ nào mà tận hai tháng!” Gã cao hứng đến nỗi ngay cả chậu rửa mặt cũng quên đổ, nước văng ướt một thân Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng không để bụng mà cười đáp: “Không có gì, ra nước ngoài một thời gian, bây giờ vừa trở về”.

Trần Nhiên rất khinh bỉ mà nói: “Cậu cũng không nghĩ mang chút gì về cho tôi à, thật không hiểu ý bạn thân gì cả”.

Diệp Thiên Vân thật sự đã quên, bởi vậy áy náy nói: “Tôi có mua rồi, kết quả hôm nay sốt ruột, cho nên quên cầm theo, sáng một tôi tới sẽ bù thêm một phần cho cậu”. Tôn Vinh Nhân ở San Francisco mua không ít đồ, cầm mười cái tám cái gã cũng sẽ không để ý.

Trần Nhiên hiển nhiên rất hài lòng với câu trả lời của Diệp Thiên Vân, cười coi như cậu đủ thành ý!”

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua phòng ngủ trên giường chỉ có mềm của một mình gã liền hỏi: “Vương Bằng đâu rồi?”

Trần Nhiên buông tiếng thở dài nói: “Cậu vừa đi thì thăm luôn, Lưu Tùng vốn không về ở, kết quả Vương Bằng cũng về nhà, chỉ còn một mình tôi sống thê thảm trong này, buổi tối còn phải chịu sự dày vò của cô độc”.

Diệp Thiên Vân ngồi trên giường gã nói: “Anh không phải có bạn gái sao? Chúng ta dù có ai quan hệ hay không thì cũng phải chùng mực”.

Hai mắt Trần Nhiên trợn lên nói: “Trời, biết thế nào cậu cũng sẽ nói như vậy, Lưu Tùng lại đổi bạn gái rồi, thời gian qua chẳng khác gì thần tiên!”

Hắn vừa mới dứt lời đã có người đẩy cửa nói: “Tôi đang thắc mắc tự dưng lại hắt xì, hóa ra là có người ở đây nói xấu!”

160. Chương 160: Đề Cương

Diệp Thiên Vân nhận lấy rất tự nhiên, cười nói: “Thế à, gần đây có rất nhiều chuyện, vẫn chưa tới trường, khi nào thì chúng ta thi?”

Trần Nhiên nói tiếp: “Còn năm sáu ngày, theo phụ lục thì bắt đầu nghỉ học từ ngày hôm qua, một tháng cậu không có mặt giáo viên nhiều lần tìm gặp, may nhờ Lưu Tùng tìm đạo viên ém nhem hộ cho cậu”.

Diệp Thiên Vân hơn một tháng không đi học, tự nhiên biết chuyện có điểm danh này, rất cảm kích nói: “Ừ, đến lúc đó mời các cậu ăn cơm!” Lưu Tùng đỉnh đạc nói: “Ăn cơm xem ra không được rồi, đạo viên kia tham tiền thu tôi ba nghìn đồng, ngày hôm qua còn tìm tôi hỏi cậu, xem ra gã cũng không chịu nổi nữa”.

Diệp Thiên Vân ngẫm lại đạo viên Công Đại mặc dù quản lý những chuyện này, nhưng dù sao cũng không phải lãnh đạo, hai ngày ba ngày còn có thể, nếu lâu hơn thì gã cũng không giấu được, bởi vậy hắn “Ừ” một tiếng nói: “Hai tháng đúng thật hơi lâu, bây giờ tôi về vừa vặn có thể kịp thi, chắc là không có vấn đề gì!”

Lưu Tùng nghe xong sắc mặt có chút không vui, gã chậm rãi nói: “Đạo viên hôm trước tìm tôi cũng là vì chuyện này, hình như viện trưởng lúc đi nghe giảng dạy thử đã xem sơ qua sổ điểm danh, có lẽ cậu sẽ có chút phiền phức”.

Diệp Thiên Vân không ngờ còn có chuyện trùng hợp như vậy, bởi vậy gật đầu nói: “Yên tâm đi, tôi về rồi thì có thể tự mình giải quyết, lái xe của tôi thấy thế nào?”

Hắn còn chưa nói xong, vừa nhắc tới xe Lưu Tùng lập tức ủy khuất nói: “Cậu không biết tôi oan uổng thế nào đâu, tháng trước tôi lái xe đi học, không ngờ xe viện trưởng trường chúng ta lại đỗ cạnh tôi, kết quả ông ta xuống xe liền nhìn thấy tôi, phê bình tôi một trận, bảo tôi ở trường nên giản dị một chút, không nên khoe khoang!”

Nói xong đem chìa khóa xe đưa cho Diệp Thiên Vân rồi lại nói tiếp: “Xe coi như là của về chủ cũ, tôi lái một tháng, nhưng bỏ hơn một vạn trang trí cho xe của cậu, bây giờ xe còn mới hơn lúc mới mua nữa đó, lái ra ngoài cứ loang loáng, đáng tiếc vì kẻ khác mà phải giao lại”.

Trần Nhiên đắc ý nói: “Đáng đời cậu, ai bảo cậu suốt ngày lái xe người ta đi khắp, sớm muộn gì cũng có báo ứng thôi, có câu nói rất hay ”Không phải không có báo ứng, mà là chưa tới lúc”.

Nói xong gã đoạt *** nước dinh dưỡng Khoái Tuyền ở trong tay Diệp Thiên Vân một hơi uống sạch.

Diệp Thiên Vân nhìn mấy kẻ dở hơi suốt ngày đấu tới đấu lui cũng vui vẻ nói: “Được rồi, tôi tới là để hỏi một chút về chuyện thi cử ở trường, tôi có cần tới gặp đạo viên kia không?”

Lưu Tùng khoát tay áo nói: “Không cần, về phần hần thì không sao cả, có điều nếu viện trưởng tìm gặp tôi và cậu cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể dựa vào vận số, lát cậu ra trường tìm một quán bói thử coi, xem là hung hay cát”.

Việc Diệp Thiên Vân cần hỏi đều đã hỏi xong, nói: “Khi nào có thời gian sẽ rủ các cậu đi chơi, lát nữa tôi còn có chút việc, chờ đến ngày thi tôi lại tới”. Nói xong xoay người muốn đi.

Lưu Tùng vội kéo hần lại nói: “Những chuyện đó để sau đi, cậu chưa lấy đề cương, đến lúc thi cậu sẽ không biết gì cả!”

Diệp Thiên Vân lúc đó mới nhớ tới còn có đề cương, mở miệng nói: “Lấy đề cương ở đâu?”

Lưu Tùng có chút xấu hổ nói: “Hay là cậu đi gặp đạo viên một chuyến đi, muốn lấy phải có thẻ sinh viên và chứng minh nhân dân của cậu”.

Hai thứ này đều ở trong người của Diệp Thiên Vân, bởi vậy cũng không nán lại nữa, nói: “Tôi phải đi đây, có thời gian sẽ tán gẫu nha!”

Trần Nhiên, Lưu Tùng đều khoát tay cho hần đi. Bộ dạng kiêu thứ cho không tiền xa được.

Diệp Thiên Vân đi xuống lầu nửa ngày mới thấy cỗ xe A6 của hần, vào trong khoang điều khiển mới phát hiện có thêm rất nhiều thứ, nào là vệ tinh định vị GPS, còn có nào là đệm dựa, móc trang sức, có cả thảm trải. Hần nhìn hồi lâu mới phục hồi tinh thần, khởi động xe hơi, chạy thẳng tới chỗ dãy phòng học có đạo viên.

Ở nước ngoài hai tháng không hề lái xe, bây giờ trở về ngồi ở ghế lái cảm giác phi thường tốt, thực tế thời tiết tháng sáu oi bức, ngồi ở trong xe có điều hòa thoải mái hơn rất nhiều.

Diệp Thiên Vân đến văn phòng của đạo viên gõ cửa rồi trực tiếp đi vào, trong văn phòng có hai người, một người là đạo viên, còn lại thật khéo chính là viện trưởng đại nhân, hai người đang nói chuyện.

Diệp Thiên Vân vốn định đóng cửa lại chờ một chút. Không ngờ viện trưởng trực tiếp nói: “Không sao, cậu cứ vào đi!”

Mặc dù lúc này không phải thời cơ tốt, có điều cũng chỉ đành bước vào, đi tới trước mặt đạo viên nói: “Tôi tới nhận đề cương”.

Hai mắt đạo viên nhìn Diệp Thiên Vân thoát nhìn giống như không nhận ra, gã lơ đãng “à” một tiếng hỏi: “Cậu ở ban nào, tên gì?”

Diệp Thiên Vân không nói gì, đưa thẻ sinh viên ra.

Đạo viên uống một ngụm nước, không đếm xỉa gì tới mà mở thẻ sinh viên ra nhìn, thiếu chút nữa phun nước ra. Hơn nửa ngày mới chớp mắt nói: “Ừ, tôi tìm cho cậu”.

Viện trưởng thấy bộ dạng của đạo viên không được bình thường liền tùy ý hỏi: “Cậu tên gì?”

Đạo viên nghe thấy thế cổ liền rụt lại. Giả bộ như không nghe thấy tiếp tục cúi đầu tìm đề cương.

Diệp Thiên Vân thấy trốn cũng không thoát, bình tĩnh mà nói: “Tôi là Diệp Thiên Vân”.

Viện trưởng cũng không để ý, nghe xong “Ừ” một tiếng, sau đó qua hai đợt nhiên lông mày dựng ngược. “Cậu là Diệp Thiên Vân?”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu nói: “Vâng”.

Viện trưởng cẩn thận đánh giá Diệp Thiên Vân một lượt từ trên xuống dưới nói rất nghiêm túc: “Lần trước tôi đi kiểm tra việc dạy học, phát hiện cậu cả một tháng không đi học, cậu còn nhớ mình là một sinh viên không vậy?” Ngờ ngác của lão vô cùng nghiêm khắc, quả thật có phong phạm viện trưởng.

Diệp Thiên Vân không hề sợ hãi mà nói: “Tôi bị bệnh!”

Thần sắc viện trưởng có chút nghi hoặc, nhìn thoáng qua đạo viên hỏi: “Hắn có bệnh à?”

Đạo viên đành phải ngẩng đầu lên cười bời nói: “Đúng vậy, hắn là sinh viên xuất sắc ở trong ban, bình thường không trốn khóa”.

Viện trưởng nhớ lại rồi mới nói: “Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân, à, tôi nhớ ra rồi, giáo sư Vương Cửu Quân vẫn nhắc cậu với tôi luôn, còn định bồi dưỡng cậu”.

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng có chút hổ thẹn, người như giáo sư Vương thật sự là không nhiều lắm, không hề ham danh, lại có tác phong học giả, ở đâu cũng xứng làm gương sáng cho người khác, hai tháng không lên khóa của lão cũng có chút áy náy.

Đạo viên cũng phụ họa cười nói: “Đúng vậy, hắn học rất giỏi, thi học kỳ này còn có học bổng, còn đăng một bài văn trên tập san học thuật”. Nói xong tìm ở bàn làm việc, chỉ một lát đã lôi ra một quyển tạp chí nói: “Chính là tập san này, hai ngày trước vừa đưa tới, là cô giáo Hàn Vận đăng giúp hắn”.

Viện trưởng vốn không quá để ý chỉ nhìn lướt qua, phát hiện là một tập san học thuật mới chăm chú xem một lúc rồi nói rất thành khẩn: “Ồ nhân tài! Vừa mới năm đầu đại học đã là cây bút chính của tập san, trách không được giáo sư Vương Cửu Quân muốn bồi dưỡng cậu. Chuyện trốn học cứ cho qua đi, chúng tôi rất muốn bảo vệ những học sinh kiệt xuất”.

Diệp Thiên Vân không ngờ Hàn Vận lại đăng văn giúp hắn, trường phong ba này rõ ràng đã biến mất tăm không còn chút bóng dáng, gật đầu nói: “Cám ơn viện trưởng!”

Thái độ viện trưởng chuyển biến cực kỳ lớn, lão cười cười nói: “Sau này cậu phải không ngừng cố gắng, tranh quang vì học viện chúng ta”.

Cứ như vậy chuyện ở trường đã được giải quyết một cách thần kỳ, Diệp Thiên Vân cũng thấy vận khí không tệ liền nói: “Vậy tôi đi đây, chào viện trưởng, đạo viên”.

Viện trưởng gật đầu nói: “Cuối kỳ phải thi thật tốt đó, bằng không tôi sẽ truy cứu!”

Diệp Thiên Vân sau khi ra khỏi dãy phòng học chuẩn bị đi thăm Diêm Phong, đột nhiên nhớ tới còn phải đi cảm ơn Kỳ Giai Trữ, bởi vậy xe hơi chuyển hướng chạy thẳng về phía ký túc xá nữ, sau xuống xe Diệp Thiên Vân đứng ở dưới lầu gọi điện thoại cho nàng.

Phía dưới ký túc xá nữ xưa này có rất nhiều ong mật siêng năng cù cù chờ đợi, Diệp Thiên Vân áo liền quần phong cách vô cùng, A6L đỗ dưới lầu liền át hẳn hào quang của đại đa số đồng bào nam giới, càng hấp dẫn không ít ánh mắt của sinh viên nữ.

Kỳ Giai Trữ đi xuống lầu rất nhanh, mặc dù không trang điểm có điều lại ăn mặc tỉ mỉ, váy màu hồng phấn, càng tôn lên vẻ thanh thuần động lòng người của nàng, vẻ ngoài yếu ớt, rất dễ dàng kích khởi ý muốn bảo hộ của nam nhân, nàng đi tới đánh Diệp Thiên Vân một cái nói: “Anh đi tu chân à? Hơn mấy tháng rồi không gặp được anh, thoát nhìn mập lên không ít”.

Hình thể của Diệp Thiên Vân cách chữ béo rất xa, nghe câu nói khoa trương của nàng cũng cười nói: “Hôm qua mới về, hôm nay tới trường lấy đề cương rồi tới thăm cô một chút, tiện thể cảm ơn!”

Kỳ Giai Trữ nghe xong giống như ăn mật ong, nàng sáng giọng: “Coi như anh còn có lương tâm, gần đây đi đâu chơi thể, giáo viên ở trường tìm anh rất nhiều lần, cũng không biết đạo viên vì cái gì mà bán mạng nói hộ cho anh nữa!” Nàng là bí thư đoàn trong lớp, với những chuyện này có biết sơ sơ.

Diệp Thiên Vân thành thật nói: “Tôi ra nước ngoài chơi một vòng, vừa mới về”.

Kỳ Giai Trữ có chút lo lắng nói: “Mấy ngày nữa là thi rồi, anh không học tiết nào, lỡ bị treo khóa thì sao, sau này lúc bảo vệ luận án sẽ lấy thành tích này đó”.

Diệp Thiên Vân cũng không định làm nghiên cứu sinh, ít nhất trước mắt không có, cuộc sống hẳn trải qua cực kỳ phong phú, cho nên hắn cười nói: “Treo thì treo chứ, cùng lắm thì sau này thi lại là xong”.

Kỳ Giai Trữ nhìn bộ dạng hắn không chịu thua kém vội la lên: “Như vậy sao được, hai ngày này anh dành chút thời gian ôn bài đi, tôi cho anh mượn vở ghi của tôi, có hai môn có giới hạn, chỉ cần ôn trọng tâm nhất định không thành vấn đề. Anh chờ tôi một chút, tôi lấy cho anh mượn, đừng có đi đó!” Nói xong lại chạy vào phòng.

Chỉ chốc lát Kỳ Giai Trữ đã chạy ra, trên mặt nàng có chút mồ hôi, hơi thở gấp, đưa vở ghi cho Diệp Thiên Vân nói: “Lưu Tùng và Trần Nhiên cho dù đi học cũng sẽ không ghi bài, đi học và không đi học căn bản chẳng có gì khác, anh đều vì bọn họ mà mang tiếng xấu lây”.

Diệp Thiên Vân cười cười không nói gì, nói như vậy hẳn nghe không lọt tai tí nào.

Kỳ Giai Trữ nói có chút không muốn: “Bây giờ anh mau đi về đọc sách đi, chờ thi xong chúng ta đi chơi là được!” Nói xong nhìn thoáng qua thấy Diệp Thiên Vân không nhúc nhích lập tức la lên: “Phát ngốc gì nữa, đi nhanh đi chứ!”

161. Chương 161: Phi Công Hư Hư Thực Thực

Diêm Phong thấy Diệp Thiên Vân rất cao hứng, gã đứng lên vỗ mặt kinh hỉ mà nói: “Thiên Vân, chuyện lần trước lão ca cảm ơn cậu, thật đúng là giúp một cái đại ân, mau vào ngồi, khí trời bên ngoài rất nóng!”

Diệp Thiên Vân ấn tượng đầu tiên khi nghĩ tới Thường Đại Hải là đồng tính luyến ái, nhớ tới ánh mắt ẩn tình của gã khi nhìn Bill... Toàn thân lập tức da gà nổi lên, vội xóa cảnh kinh hãi trong đầu đi, cười khiêm tốn nói: “Không có gì, chẳng qua chỉ là một cái nhắc tay mà thôi”.

Diêm Phong lắc đầu thở dài: “Cậu không cần phải nói như vậy, Triệu huynh và Trình huynh của Bát Cực Môn chúng tôi đều mất ở San Francisco chỉ còn lại có một mình Lâm Thanh Hoành còn sống, đây đều là công của cậu! Dù nói thế nào thì Bát Cực Môn cũng thiếu cậu một cái nhân tình, nếu có chuyện khó chúng tôi có thể giúp đỡ thì chúng tôi nhất định sẽ không chối từ.”

Diệp Thiên Vân “Ừ” Một tiếng, không nói tiếp nữa, trong nội tâm đang suy nghĩ nên làm sao nói ra hết mấy chuyện kia.

Diêm Phong nhìn hắn trầm mặc không nói nên cười nói: “Bây giờ cậu ở Bát Cực Môn chúng tôi có thể nói không ai không biết, không ai không hiểu, thực lực Thường Đại Hải tất cả mọi người của Bát Cực Môn đều tinh tường, lần này nghe nói cậu làm gã trọng thương đều rất bội phục cậu, điều này chí ít cũng nói lên thực lực của cậu cao hơn hắn nhiều”.

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười nói: “Chỉ do may mắn thôi, thật ra công phu của Thường Đại Hải cũng rất lợi hại, hắn coi như là một võ giả cường đại, tôi và hắn chỉ có thể nói không phân cao thấp”.

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua Diêm Phong, gã tựa hồ đối với cái chết của Triệu Phi Vân và Trình Cương không quá thương tâm, xem ra môn phái cũng không phải đoàn kết một lòng.

Diêm Phong lấy ra một điều xì gà đưa cho Diệp Thiên Vân nói: “Đây là mặt hàng cực phẩm của Cuba đó, cậu hút thử một điều xem sao!”

Diệp Thiên Vân khoát tay áo nói: “Đã không hút lâu rồi, bằng không thì trong phòng sẽ không nhìn thấy người mất”. Thời gian dài gần đây hắn không hề hút thuốc, từ sau khi hắn đột phá Kim Chung trảo thì lực hấp dẫn của thuốc đối với hắn càng ngày càng thấp. Giống như đã quên có thể hút thuốc.

Diêm Phong thấy thế ngoài vô cùng bất ngờ, ánh mắt gã trợn rất lớn nói: “Tôi nhớ cậu nghiện thuốc lá rất nặng mà, bây giờ làm sao lại đột nhiên cai thế?”

Diệp Thiên Vân cũng có chút khó hiểu, hần suy nghĩ rồi nói: “Tôi cũng không rõ lắm, gần đây ham muốn hút thuốc càng ngày càng thấp bây giờ trong túi quần tôi cũng không có thuốc và bật lửa, tôi cũng không cố gắng cai gì cả”.

Diêm Phong tựa hồ có chút minh bạch, gã thu xì gà lại nói: “Ừm, như vậy mới có lợi đối với thân thể. Nghiêm khắc mà nói võ giả không thể hút thuốc”.

Diệp Thiên Vân không muốn dây dưa mãi ở vấn đề này, hần cố gắng sắp xếp từ ngữ rồi nói: “Anh Diêm, hôm nay tôi đến chính là muốn hỏi một chút tin tức về võ lâm, Hình Ý môn và Võ Đang đều từng tìm gặp tôi, nguyên nhân trong đó thì tôi cũng không rõ ràng lắm, bây giờ không có gia nhập môn phái nào cả, tin tức bẽ tắc vô cùng”. Diêm Phong lập tức hấp dẫn hần, nói: “Thật ra cơ hội đang ở trước mắt cậu, chỉ có điều cậu không muốn tiếp nhận thôi”.

Diệp Thiên Vân vừa nghe liền hiểu rõ ý của gã là muốn khuyên gia nhập Bát Cực Môn. Trong chuyện này thì hần rất kiên quyết, ít nhất bây giờ sẽ không gia nhập, Bát Cực Môn mặc dù thuộc mười đại môn phái, nhưng từ sau khi tiếp xúc thì cũng biết tranh đấu bên trong vô cùng kịch liệt, bây giờ tình thế còn chưa rõ ràng, tùy tiện mà xông vào vô cùng nguy hiểm, sau khi bị cuốn vào loại phân tranh này làm sao còn có tâm tư luyện võ, cả ngày đều phải sống trong âm mưu toan tính.

Nghĩ tới đây sắc mặt Diệp Thiên Vân bình tĩnh nói: “Anh Diêm, về chuyện gia nhập Bát Cực Môn để tôi suy nghĩ đã. Tạm thời tôi chưa có hứng thú với chuyện này”.

Diêm Phong nghe xong nói rất thẳng thắn: “Lão ca tôi cũng là nói cho cậu biết thôi, cũng không bảo cậu nhất định phải gia nhập Bát Cực Môn, chúng ta là anh em tốt, tôi cũng sẽ không cưỡng cầu cậu, mặc dù tôi đang đại biểu cho Bát Cực Môn ở mức nhất định, nhưng cá nhân vẫn có thể tách ra khỏi môn phái”.

Diêm Phong cẩn thận đánh giá Diệp Thiên Vân rồi lại nói: “Về chuyện Hình Ý Môn, tạm thời cậu không cần lo lắng, tôi đến bây giờ vẫn chưa thấy bọn họ có ác ý gì cả, hơn nữa sau khi cậu đi, bọn họ còn phái hai môn đồ có địa vị rất cao đến tìm cậu, thật ra đại môn phái cũng không phải đáng sợ như vậy, lần trước cậu đánh bại ba người bọn họ, cũng thuộc về thi đấu võ học, chuyện này bọn họ sẽ không gây phiền toái cho cậu!”

Diệp Thiên Vân người trong cuộc tự nhiên hiểu rõ, tỷ thí đơn thuần hần cũng sẽ không để ý, mấu chốt bây giờ vẫn chuyện Loa Toàn Kinh trên người là bí mật bất truyền gì đó của bọn họ. Chuyện này không thể nói ra được, cho nên cũng chỉ có thể hỏi đến đây, hần gật đầu nói: “Cũng được, là phúc thì không phải là họa, đi một bước tính một bước vậy!”

Diêm Phong đứng lên bờ vai của hần nói: “Lão đệ không cần phải bi quan như vậy, sự tình cũng không nghiêm trọng như cậu tưởng tượng, có lẽ bọn họ là muốn mời cậu đi Hình Ý môn cũng không chừng”.

Diệp Thiên Vân cười ha ha nói: “Đến thì tốt, có điều nghe nói phe phái Hình Ý môn rất nhiều, hơn nữa tranh đấu mãi không ngừng. Coi như là đi cũng không nhất định là tốt!”

Diêm Phong hút điếu xì gà nói: “Chuyện này cũng không chắc, thật ra phe phái Hình Ý môn phân tranh đã rất lâu rồi. Nhưng nói cho cùng cũng là cùng tông, vào thời khắc mấu chốt sẽ đứng trên một chiến hào, hơn nữa cũng chỉ là chưởng môn trong phe phái bọn họ tranh đấu, điểm này cũng không khác gì những môn phái khác”.

Diệp Thiên Vân nghe xong lông mày nhíu lại, rất kinh ngạc, hỏi: “Loại chuyện này cũng được phép à?”

Diêm Phong cười nói: “Lão đệ biết chuyện võ lâm còn quá ít, thật ra loại phe phái tranh đấu là một loại động lực ngầm thúc đẩy võ thuật của Hình Ý môn phát triển, bản thân bọn họ cũng không có mâu thuẫn gì cả, đơn giản là công phu càng tốt thì càng hợp ý họ, như vậy nếu từ mặt bản chất mà nói thì cũng không tính là tranh đấu chân chính, mỗi một hệ của bọn họ đều mơ tưởng đem lại sự vẻ vang cho lưu phái của chính mình, cho nên ở phương diện thu đồ đệ và nghiên cứu công pháp vô cùng nghiêm khắc, đây cũng là nguyên nhân Hình Ý môn đứng sừng sừng mà không ngã”.

Diệp Thiên Vân nghe được tin này cũng lập tức yên lòng, nếu quả thật đúng như lời Diêm Phong nói, vậy mình hoàn toàn không cần phải lo lắng, bởi vì trong tay mình không chỉ có bí mật bất truyền của Hình Ý Môn, mà bản thân còn học rất nhiều công phu, dựa theo phương thức tranh đấu của Hình Ý Môn, vậy

mình nhất định sẽ trở thành đối tượng lôi kéo. Hơn nữa lần trước ba người đến tỷ thí xem ra cũng cùng một nhóm, rất có thể chuyện đó những người khác của Hình Ý môn sẽ không biết.

Nghĩ tới đây hắn cười cười nói: “Cám ơn anh Diêm, những tin tức này vô cùng hữu dụng đối với tôi, sau này có chuyện gì có thể trực tiếp tìm anh thì tốt rồi ”.

Diêm Phong cười nói: “Chuyện này cũng không có gì cả, chuyện tôi biết mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng nghe truyền hơn mười năm rồi. Ha ha, ở phương diện này tự nhiên có thể chỉ bảo cậu ”.

Mục đích của Diệp Thiên Vân đã đạt được, trong nội tâm thư thái không ít, hắn cười cười nói: “Diêm đại ca có sinh ý nào tương đối khá có thể chiếu cố cho tôi không, có một người bạn đến nhờ vả tôi, muốn dựng một sự nghiệp nhưng khổ nỗi lại không có phương pháp ”.

Diêm Phong vừa nghe liền hiểu, gã suy nghĩ một chút nói: “Bạn của cậu có thể tới tập đoàn Bát Đạt, tôi có thể cam đoan an bài cho hắn một chức vị tốt ”.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Hắn kinh doanh nhà đất, hơn nữa muốn tự mình mở công ty, không biết có cái gì hắn có thể làm không ”.

Diêm Phong nghĩ một lúc rồi nói: “Nhà đất cũng có thể, có điều cũng có chút mạo hiểm, thật ra tập đoàn của tôi có rất nhiều mối kinh doanh có thể làm, nếu hắn có hứng thú, có thể bảo hắn tới tìm tôi, chúng tôi nói chuyện thử ”. Nói về kinh doanh, phong phạm võ giả lập tức bị vút lên chín tầng mây, lộ vẻ láu cá của hắn.

Diệp Thiên Vân cười nói: “Thế là tốt nhất,, tôi cũng không hiểu những chuyện này cho lắm, sau này chuyện của bạn tôi còn cần anh Diêm hỗ trợ nhiều hơn ”.

Diêm Phong cười hắc hắc nói: “Lão đệ khách khí, cậu cũng giúp tôi không ít chuyện, hắn nên giúp đỡ cho nhau chứ, hơn nữa giao tình của chúng ta cũng không tệ, những chuyện này cứ giao cho tôi ”.

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, ý của hắn chính là Diêm Phong còn nợ một cái nhân tình, bây giờ thu về sẽ không có vấn đề gì.

Hắn đứng lên cười cười nói: “Hôm nay, tôi là đến để thăm anh Diêm, bây giờ mục đích đã đạt được rồi, tin tức cũng đã nghe xong, có lẽ nên cáo từ!”

Diêm Phong hiểu ý liền nói: “Ừ, trước mắt Thường Đại Hải không có tin tức gì cả, tôi cuối cùng đành phải hỏi cho rõ, người anh em đã thương hắn ở những đâu?”

Diệp Thiên Vân nghĩ một lúc rồi nói: “Tay của hắn chắc là đứt, trước ngực bị tôi đánh một quyền, hơn nữa mặt đã bị hủy, e rằng các người muốn tìm hắn sẽ có chút khó khăn”.

Diêm Phong rất hiểu quyền của Diệp Thiên Vân, lần trước lúc đánh nhau với Hình Ý môn đã từng hiển lộ, có thể nói là Hình Ý Quyền chân chính, chứa sức mạnh rất lớn, bởi vậy hiểu ý rồi sau đó lại nghi ngờ nói: “Hắn còn bị hủy khuôn mặt sao?”

Diệp Thiên Vân không muốn nói những chuyện hư hỏng kia của Thường Đại Hải, bởi vậy nói tiếp: “Chuyện này Lâm Thanh Hoành biết rất rõ, anh cứ hỏi hắn là được ”.

Diêm Phong biết rõ hắn không muốn nói nên cũng không hỏi tiếp nữa, nói: “Vậy tôi sẽ hỏi hắn. Đi, tôi tiễn cậu ra cửa”.

Hai người vừa muốn đi ra, đột nhiên một cước mạnh sút vào, cửa mở, một lão giả từ bên ngoài tiến vào, thoạt nhìn tinh khí thần phi thường tốt, mặc T-shirt và quần jean, trên đầu còn đeo kính râm, nhìn cả người giống phi công, thư ký đằng sau một mực đuổi theo tới trước cửa kêu: “Lão nhân gia, ngài chờ một chút, Diêm tổng của chúng tôi đang nói chuyện với khách!”

Lão nhân căn bản là không thèm để ý nàng, vào cửa vừa trông thấy Diêm Phong mặt mày liền hớn hở nói: “Diêm tiểu tử, tôi tới cậy nhờ cậu đây, ở trong môn thật nhàm chán, bọn họ chỉ toàn nói những lời có cánh mà thôi!”

Nói xong thấy Diệp Thiên Vân tròn mắt hơi híp nói: “Tiểu tử rất thông thái nha! Nội gia và ngoại gia cậu đều luyện rất khá!”

Diệp Thiên Vân lập tức cả kinh, hẳn là lần đầu tiên thấy có người vừa mới gặp mặt đã có thể nói ra công phu của mình cũng không khỏi neho mắt lại đánh giá lão giả đối diện.

162. Chương 162: Vô Ly Đầu

Diêm Phong phát phát tay với thư ký, ý bảo nàng không cần phải xen vào chuyện này, thư ký nhẹ gật đầu sau đó đóng cửa lại.

Diêm Phong nói rất khoa trương với lão nhân này: “Hớt tóc không nên thấy người khác cắt liền điên khùng mà cắt theo, phải phối hợp à! Người xem kiểu tóc của người đi, hoàn toàn chẳng phối hợp với mặt người, mà khuôn mặt lại không phối hợp với thân hình, thân hình và kiểu tóc lại hoàn toàn không hợp, cực độ không hợp đó!! Đại ca à! Người đến tốt cùng là muốn sao hả?”

Lão nhân cười không khép miệng được, vuốt tóc rất đắc ý nói: “Cậu càng thích rống tôi càng vui, ha ha ha!”

Nói xong ngửa đầu cười phá lên, hoàn toàn không thèm để ý xem bên cạnh có người hay không, hậu hiện đại chủ nghĩa điển hình.

Diệp Thiên Vân đỏ mồ hôi, bên trong Bát Cực Môn này sao lại có mấy loại quái vật này nhỉ, một Thường Đại Hải đã đủ khiến nổi da gà, bây giờ lại thêm một lão già, hẳn nhìn thoáng qua đồng hồ nói: “Anh đã có khách tới thăm tôi không quấy rầy nữa, đợi lúc có thời gian tôi sẽ trở lại thăm anh”.

Diêm Phong lập tức khoát tay nói: “Lão đệ đừng đi vội, tôi giới thiệu cho cậu biết, đây là sư thúc Hà Sơn của tôi, lão rất thú vị, thực tế vô cùng quan ái đối với tiểu bối, có thời gian bảo lão luận bàn một chút với cậu”.

Lão nhân nhếch miệng lên, nói khinh thường: “Luận bàn một chút, cậu tưởng là cùng cấp với những lão quái vật trong môn phái sao? Cậu phải nói là tôi có thể chỉ điểm cho hắn một chút mới đúng, công phu của tôi cao như vậy, bình thường không động thủ với người khác”.

Diêm Phong nghe xong liền cười bồi nói: “Đúng vậy, vừa rồi dùng từ sai, người nên chỉ điểm hắn một chút mới đúng, có điều vị tiểu huynh đệ này của tôi cũng là người mang tuyệt kỹ. Nhất là ở phương diện Hình Ý Quyền kiến thụ rất lớn”.

Hà Sơn nghe xong cười nói: “Nội ngoại gia kết hợp sao! Cậu không cần thối da trâu thay hắn, tôi cũng không phải chưa từng thấy qua loại võ giả này, chớ có trách tôi nói thẳng! Chỉ bằng loại khoai lang, trứng thối như hắn, đùa hơi thái quá đó!”

Diệp Thiên Vân cau mày nhìn thoáng lão nhân, nói chuyện quả thực là phiên bản của Chu Tinh Tinh, ngữ khí, thần thái, học gã đến bảy tám phần, có điều lời nói có chút khó nghe. Loại người này chính là như thế, tính cách ngang ngược, cũng không cách nào sinh khí với bọn họ, bằng không chỉ có thể là chính mình ngộp thở.

Diêm Phong nghe xong lời nói này cũng không nhịn được mà lau mồ hôi, gã cười khan nói: “Sư thúc, hẳn tên Diệp Thiên Vân”.

Hà Sơn chẳng hề để ý nói: “Tôi không cần biết hắn là Vân này hay Vân kia, ở trước mặt sư thúc của cậu...”

Nói đến đây lão đột nhiên không nói, ngẩng đầu cẩn thận đánh giá Diệp Thiên Vân có chút kinh ngạc nói: “Cậu chính là Diệp Thiên Vân?” Ánh mắt lão quét đảo không ngừng, trong miệng còn phát ra tiếng “Sách, sách, sách”. Xem ra lão cũng có chút ấn tượng với Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân không nói gì, Diêm Phong đành phải tiếp lời nói: “Vâng, Thường Đại Hải chính là thua trong tay hắn, sư thúc người cũng không nên già mà không kính”. Nói xong dùng ánh mắt áy náy nhìn Diệp Thiên Vân.

Hà Sơn dò xét xong tán thưởng nói: “Cậu không nói tôi thiếu chút nữa nhìn lầm rồi, thật đúng là anh hùng xuất thiếu niên, Thường Đại Hải lại thua ở trong tay của cậu, hảo thân thủ à, hảo thân thủ!” Nói xong ba

chữ này đột nhiên ra tay như thiểm điện chớp về phía Diệp Thiên Vân, động tác của lão khá khó coi, nhưng ra tay thì có khí thế sấm dậy đất bằng.

Bát Cực Quyền dùng đầu, chân làm Càn Khôn. Vai, đầu gối, khuỷu tay, hông làm Tứ phương, cánh tay hai hướng trái ngược trước sau, đan điền chứa nguyên tố ở trung tâm làm ý lập cửa. Lấy ý dẫn khí, lấy khí phá lực, ba bàn sáu điểm nội ngoại hợp nhất, khí thế dồi dào. Tám phương phát lực thông thân là mắt, hồn thân là tay, động thì biến, biến thì hóa, hóa thì linh, kỳ diệu vô cùng. Hà Sơn này mặc dù chỉ là đưa tay tùy ý chụp lấy Diệp Thiên Vân, nhưng động tác lại ngầm tương hợp với lực đạo Bát Cực.

Diệp Thiên Vân cũng không phòng bị, bị người ta đánh bất ngờ cũng cảm thấy cả kinh, hắn cũng thật không ngờ Hà Sơn này lại dám động thủ ở văn phòng, hắn nhẹ nhàng lùi ra sau. Sau đó tay phải chống lên, vừa vặn trúng tay lão.

Hai người đều rên một tiếng tách ra thật to, Hà Sơn giống như bị rấn cấn, mặt đầy vẻ khiếp sợ, trông mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài, lão lắc lắc tay nói không ngớt lời: “Tốt! Tốt! Tốt! Quả nhiên là thân thủ tốt, không ngờ lại có thể đụng một cường giả ở trong này, xem ra hôm nay tôi tới không uống công rồi!”

Nói xong bày thế, xem ra muốn so đấu với Diệp Thiên Vân, ánh mắt của lão đặc biệt chuyên chú, giống như một con gà trống. Lão vui mừng nói: “Thật sự là linh, tôi đang tự hỏi hôm nay sao hỉ thước lại kêu, hóa ra là ông trời đưa tới cho tôi một đối thủ tốt”.

Diệp Thiên Vân thần sắc cũng trở nên ngưng trọng, tay hắn cũng cảm thấy tê tê, lực lượng của lão nhân tên Hà Sơn này thật lớn, cao thủ ra tay đúng là không giống người thường. Lần này đụng phải đối thủ khó xơi rồi.

Mặc dù hai người đều không bị thương gì cả, có điều vừa rồi lại cho thấy thực lực của Diệp Thiên Vân, Hà Sơn ra tay có chuẩn bị, mà Diệp Thiên Vân thì lại bị động mà chống đỡ, hai người ngoài mặt thì bất phân cao thấp, nhưng Hà Sơn so về lực vẫn thua một bậc.

Có điều Diệp Thiên Vân cũng rất tinh tường, lúc này mình đã dùng Kim Chung Tráo, ai thua ai thắng vẫn chưa biết được, bởi vậy hắn cũng cực kỳ cẩn thận.

Diêm Phong xem xét tình thế không tốt, chen vào giữa hai người than: “Sự thúc, cầu người đừng đánh ở đây, đây là văn phòng đó, lát nữa khách tới thì biết làm sao, làm hư hết những thứ kia của tôi, chướng môn sẽ lỗi thôi với người đó!”

Gã ở tập đoàn Bát Đạt nói sao làm vậy, nhưng không ngờ gã còn một mặt như thế.

Hà Sơn đang phân vân, lão tự hỏi nửa ngày rồi mới thu thế lại, gãi gãi đầu nói: “Ừ, tôi thiếu chút nữa quên mất, vừa rồi nếu đánh nhau, vậy sẽ phá nơi này tan hoang mất”.

Nói xong lão lại nói với Diệp Thiên Vân: “Một lực hạ mười hội, một lực ép mười kỹ. Tiểu tử cậu lực rất khá nha, lại có thể đỡ được một chiêu của tôi”.

Diệp Thiên Vân thấy mặt lão giống kẻ du thủ du thực cũng không biết làm sao, Hà Sơn này không chỉ có chút vô lại mà còn vô cùng tự đại, giống như đỡ được chiêu của lão thì chính là đệ nhất thiên hạ, hắn nhìn thoáng thấy ánh mắt áy náy của Diêm Phong, liền ôm quyền nói: “Hy vọng còn gặp lại, tôi có một số việc, đành đi trước một bước”.

Lần này hắn cũng bị châm ngòi chiến ý, nếu tiếp tục nán lại, vậy hôm nay nhất định sẽ có một trận chiến, mà chỗ này quả thực không thích hợp ra tay.

Diêm Phong cảm kích nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Ừ, cậu cũng bề bộn nhiều việc, thôi thì hôm nào tôi mời cậu uống trà vậy”. Nói xong chặn Hà Sơn lại, đồng thời nhường một lối để đi ra ngoài.

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng rồi trực tiếp đẩy cửa đi mất.

Hà Sơn sau lưng Diêm Phong vội la lên: “Trời! Cậu sao lại đi thế, đừng vội, chúng ta tìm một chỗ quyết phân cao thấp...” Lão giống con khỉ đang vò đầu bứt tai, nhưng Diệp Thiên Vân đã sớm đi mất.

Diệp Thiên Vân cũng rất buồn bực, tìm Diêm Phong lại đụng phải một quái vật như vậy, sau khi ra cửa hắn hít vào một hơi thật sâu, vừa rồi nếu không phải là do không thể thi triển ở đó, vậy quả thật đã đại

chiến một hồi với Hà Sơn rồi, sau khi độ sức với Thường Đại Hải tầm mắt của hắn quả thực cao hơn không ít, hơn nữa tầm mắt càng cao lại càng ít đối thủ, cũng khó trách Hà Sơn vừa thấy liền muốn tỷ thí.

Sau khi về võ quán hắn về phòng thay áo trước, bên ngoài nóng nực vô cùng, hắn mở điều hòa lên tối đa, sau đó cầm sách xem lại, hai tháng rồi chưa xem “Giải Hình Ý Quyền”, sở quyền sách này không khỏi có cảm giác vô cùng thân thiết, mặc dù số lượng chữ trong sách không nhiều, nhưng muốn tiêu hóa hết một lần thì lại không thể, mỗi một loại công phu đều phải tự thân luyện tập mới được, hơn nữa còn phải luyện tập nhiều lần để nhận thức tinh tế, mỗi một loại đều phải nghiên cứu thật kỹ.

Kim Chung Tráo so với những môn võ khác thì khá đơn giản, chỉ cần nhớ kỹ tâm pháp luyện đến tầng năm, sau đó lên tầng sáu bắt đầu y theo được liệu và phương pháp luyện tập trên đó là có thể tiến hành.

Diệp Thiên Vân học ở trong sách này bao gồm Hình Ý Tam Thể Thức, Đẩu Động Loa Toàn Kinh, và cả Đẩu Động Thốn Kinh, cả quyển sách đã xem xong hơn phân nửa, bây giờ cầm sách sao ba loại kinh lực Minh, Âm, Hóa của Hình Ý Quyền.

Mặc dù học ba loại công phu này từ nhỏ, hơn nữa luyện đã rất thuần thục, nhưng nếu so với trong sách, vẫn còn chút chưa đạt.

Minh, Âm, Hóa của Hình Ý Quyền Giải chú ý ba bước, bước đầu là dùng cương kinh phát đột ngột.

Bước hai là di chuyển chậm dùng nhu kinh phát tức thì, bước ba là bất ý hóa kinh mà phát, nhất là bước bà là cảnh giới thần kỳ nhất của Hình Ý.

Thực chất bất ý mà phát, tức là ở trong vô thức tự sinh ra phản ứng, “Kích cái nào cái đó có”, “Vô ý mà phát” chính là bản năng phản ứng theo như lời hiện đại, đạt đến cảnh giới cao siêu “Quyền vô quyền, ý vô ý, trong lúc vô ý lại có ý”.

Ba bước công phu này mặc dù phân chia rất rõ, nhưng lại truy cầu thống nhất, mục đích chỉ có một, chính là “phát”.

Cho dù là phát hay là đánh, cho dù là nhu kinh hay hóa kinh, đều phải dùng cương kinh làm điều kiện cơ bản, tức “Tiền vốn của phát”.

Ba bước công này không thể hoàn toàn tách ra, mà phải thống nhất chặt chẽ, nếu dùng tá lực hoặc hóa lực mà phát, hoặc dùng quán lực, đều sẽ không thể đánh ra được hiệu quả lý tưởng.

Diệp Thiên Vân sau khi đọc xong mới bắt đầu tiêu hóa, nghiền ngẫm thật kỹ, trí tuệ của ngàn người trong bao nhiêu năm đều ngưng tụ vào trong sách này, nếu muốn một lần hiểu hết, thực xin lỗi, đổi thành CPU siêu tốc đi rồi hẵng nói.

163. Chương 163: Giảm Bớt Lực

Trở lại phòng phát hiện Dương Thiên Long và Vương Trác Kỳ đang xem ti vi, hai người trò chuyện trên trời dưới đất, quan hệ tựa hồ rất hòa hợp, không hề nhận ra là vừa mới quen nhau chút nào cả.

Diệp Thiên Vân cũng rất bội phục điểm này của Vương Trác Kỳ, gã và ai cũng đều có thể trò chuyện phiếm, chỉ cần mười phút, mười phút này gã có thể khiến cây vạn tuế ra hoa, hạt cây vạn tuế Dương Thiên Long này cũng không ngoại lệ.

Vương Trác Kỳ vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân trở lại, liền đứng lên nói: “Vừa rồi lúc xuống lầu thấy cậu luyện tập ở đó nên không dám quấy rầy, từ trung học tới giờ vẫn chưa từng gián đoạn à!”

Diệp Thiên Vân nghe xong cười nhạt một tiếng, rồi sau đó nhớ lại chuyện cũ.

Vương Trác Kỳ rất biết điều không hề quấy rầy hắn, mà nói rất tùy ý với Dương Thiên Long: “Anh làm việc gì?”

Nếu như là Tôn Vĩnh Nhân hỏi như thế, vậy Dương Thiên Long nhất định không thèm trả lời, có điều Vương Trác Kỳ quả thật có phương pháp, ít nhất người khác sẽ không ghét gã, Dương Thiên Long khẽ mỉm cười nói: “Trước kia tôi làm lính đánh thuê, luôn ở nước Mỹ, gần đây mới về nước với Diệp Thiên Vân”.

Vương Trác Kỳ há to miệng, gã cho dù thế nào cũng không ngờ bên người Diệp Thiên Vân còn có người như thế, hơn nửa ngày mới nói tiếp: “Ha ha, trước kia tôi cũng chỉ là nghe nói về nghề này, không ngờ hôm nay còn có thể có duyên được nhìn thấy, coi như là mở rộng tầm mắt”.

Dương Thiên Long tựa như đang nói một chuyện nhỏ không đáng kể: “Nghề này cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua là gặp mấy viên đạn thôi, nếu anh ở nước ngoài, có thể thấy dòng binh rất dễ”.

Diệp Thiên Vân từ trong ký ức tỉnh lại, hắn mở miệng nói với Vương Trác Kỳ: “Ngày mai anh có thời gian thì đi tới tập đoàn Bát Đạt nha, gặp một người tên Diêm Phong, nói chuyện mở công ty với hắn một lát”.

Vương Trác Kỳ nghi ngờ nói: “Mở công ty gì? Chúng ta sẽ mở công ty à?”

Diệp Thiên Vân bình tĩnh nói: “Anh không phải nói anh rất giỏi kinh doanh nhà đất à? Tôi định cùng anh mở một công ty”.

Vương Trác Kỳ mở to hai mắt nhìn nói: “Ngày hôm qua tôi còn tưởng cậu chỉ tùy tiện nói với tôi thôi. Chúng ta kiếm đâu ra nhiều tiền như thế chứ, còn cần cả nhân mạch, mấy thứ này cậu đã suy nghĩ chưa”.

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười nói: “Tiền tôi có, nhân mạch tôi cũng có, tôi đã liên hệ hết rồi, ngày mai lúc anh tìm Diêm Phong nói chuyện, xem thử xem chúng ta có thể làm những gì”.

Vương Trác Kỳ biết rõ tính nết của Diệp Thiên Vân, nếu như không nắm chắc hắn sẽ không nói ra, bởi vậy gã đầu tiên nói: “Ừ. Tôi biết rồi, nhưng mà Diêm Phong này là ai?”

Diệp Thiên Vân chậm rãi nói: “Hắn là chủ tịch tập đoàn Bát Đạt, rất có nhân mạch và thế lực ở Băng Thành, rất nhiều vấn đề hắn có thể giải quyết được”.

Vương Trác Kỳ từ sau khi tới vũ quán chỉ biết Diệp Thiên Vân không hề tầm thường, giờ phút này chính mình chứng thật được từ trong miệng hắn, cũng cao hứng phi thường nói: “Ừm, tôi biết nên làm thế nào rồi”.

Diệp Thiên Vân đi đến phòng ngủ lấy ra tấm danh thiếp kia của Diêm Phong nói: “Tôi không có thời gian làm kinh doanh, việc này về sau toàn bộ đều giao cho anh”. Vương Trác Kỳ nhìn nhìn hiểu ý nói: “Yên tâm đi, chúng ta là anh em cả đời. Cứ giao cho tôi là được”.

Diệp Thiên Vân bàn giao mọi chuyện xong rồi liền cười nói: “Anh nên nghĩ làm sao để quản lý công ty thật tốt đi, việc này cần một lượng tri thức nhất định, không phải giống như trước đâu”.

Vương Trác Kỳ nghe xong trong lòng liền ngứa ngáy, gã nhin không được hỏi: “Cậu định đầu nhập bao nhiêu tiền?”

Diệp Thiên Vân tính toán một chút, toàn bộ tài sản của hắn cũng hơn chín trăm vạn đô la, thêm mấy chục vạn nhân dân tệ, còn có một vài tập séc cũng ước chừng khoảng một trăm vạn, ở trong nước cũng không tiêu bao nhiêu tiền, hắn muốn đầu nhập toàn bộ đô la. Bởi vậy nói: “Hơn chín trăm vạn”.

Giác mộng cả đời của Vương Trác Kỳ có lẽ cũng tới một nửa của con số này, trong mắt gã đều hiện sao, vẻ mặt đỏ ửng nói: “Nhiều như vậy, nên xài như thế nào đây!”

Diệp Thiên Vân nói tiếp: “Đôla”.

Vương Trác Kỳ vẫn chưa phản ứng, phải qua rất lâu mới nhảy dựng lên nói: “Đô la?”

Diệp Thiên Vân đã sớm vào phòng, Vương Trác Kỳ ngồi ở chỗ kia đã rất lâu mới lên tiếng: “Thật là kỳ. Diệp Thiên Vân mà cũng biết khoa trương sao”.

Gã nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, ánh trăng đêm nay tựa hồ đặc biệt tròn...

Ngày hôm sau Diệp Thiên Vân đã thức dậy rất sớm, hắn phá lệ không đi luyện tập, mà xem lại vở ghi của Kỳ Giai Trữ, hơn hai tháng không đi học, làm sao còn có thể theo kịp chứ, đành phải tìm sách, sách còn giống như mới, hắn xem sách mà giống như một khối xốp, hút nước không ngừng, nhưng vẫn đạt tới trạng thái bão hòa.

Đọc sách thời gian dài khiến hắn có hơi mệt, bởi vì tập trung cao, luôn bảo trì trạng thái cần hao phí phần lớn năng lượng, hắn đứng đứng lên hít sau hai cái, chuẩn bị đi xuống lầu tản bộ.

Hơn bảy giờ sáng vừa đúng thời gian đi làm, rất nhiều người lui tới.

Bất tri bất giác lại đi tới công viên, hẳn từng tập Hình Phương ở chỗ này, sau đó lại vì luyện ở võ quán nên không tới chốn này nữa.

Diệp Thiên Vân thấy người già xung quanh đều múa Thái Cực Quyền, hẳn bất tri bất giác cũng cùng múa với bọn họ. Loại Thái Cực Quyền bốn mươi hai thức này động tác khí thế rất dễ chịu hào phóng, kinh lực động tác xem trọng cả cương nhu, tốc độ động tác có biến hóa cương nhu, chẳng qua là không có tính công kích gì cả, nó là một loạt động tác thiết kế chuyên môn để cường thân hóa thể, nếu thường xuyên luyện tập có thể kéo dài tuổi thọ, hơn nữa còn nhiều năm không bệnh tật, có thể nói quyền pháp như vậy cũng vô cùng quý giá, ít nhất có thể có rất nhiều ích lợi cho rất nhiều người.

Luyện Thái Cực Quyền phải lấy tâm tình tự nhiên nhất cùng buông lỏng tứ chi để tiến hành vận động. Vận dụng hợp lý trạng thái này vào trong công việc, càng có lợi thân tâm kiện tráng (thân thể và tinh thần đều khỏe mạnh).

Rất nhiều người già đều nhìn Diệp Thiên Vân - người khách xa lạ này - có chút tò mò, ánh mắt đều có chút kỳ lạ, người hai mươi tuổi lại ở giữa với mấy cụ ông, cụ bà càng có vẻ quá trẻ.

Diệp Thiên Vân hoàn toàn không hề chú ý đến ánh mắt của người khác, hẳn dồn tất cả tinh lực vào Thái Cực Quyền, chậm rãi đánh theo nhịp.

Không thể không nói, chỉ cần là thứ dính tới võ công, Diệp Thiên Vân đều rất thích học, múa hai lần đủ để hắn lĩnh hội nội hàm trong đó, đánh ra thực sự có chút hương vị, đánh mãi đánh mãi đột nhiên trong đầu hắn dần hiện ra một ý niệm trong đầu, Thái Cực Quyền có giải thích độc đáo với việc giảm bớt lực.

Thái Cực Quyền yêu cầu lấy tĩnh chế động, lấy nhu thắng cương, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, mượn lực phát lực, cho rằng hết thấy từ khách quan mà ra, tùy người mà linh động, từ mình mà ngưng đọng. Vì thế, Thái Cực Quyền đặc biệt chú ý “Thính Kinh”, tiếp xúc phải cảm giác phán đoán chuẩn xác thế tới của đối phương để phản ứng lại. Lúc đối phương chưa phát động, mình không cần liệu lĩnh, có thể lấy chiêu pháp dụ đối phương phát động trước, lấy hư dò thực, thuật ngữ gọi là “Dẫn thủ”. Một khi đối phương phát động, mình phải nhanh chóng giành trước, “Người kia chưa động, mình động trước”, “Phát sau mà đến trước”, dẫn đối thủ vào, khiến đối phương mất trọng tâm, hoặc phân tán dời lực đối phương đi, thừa cơ mà vào, toàn lực đánh trả.

Bây giờ Diệp Thiên Vân chính là đang thiếu thứ dẫn lực, đạo lực này, từ sau khi luyện tập Kim Chung Tráo, hẳn cũng không quá quan tâm tới công kích, bởi vì sự phòng ngự của bản thân hắn rất cao, đây là ưu điểm, nhưng đồng thời cũng là khuyết điểm, còn có thể so với một vài người trình độ thua hắn một chút, nhưng nếu độ sức với người có cùng cấp hoặc cao hơn hắn một chút liền chịu thiệt thòi, lấy cứng đối cứng thì đều là mình bị tổn thương cuối cùng, căn bản là một vấn đề không thể giải quyết, giống như lần trước lúc đấu với Thường Đại Hải liền xuất hiện tình huống như vậy, hai người cùng trình độ kết quả đã bị Thường Đại Hải đả thương.

Đây là vấn đề được phát hiện trong lúc độ sức, phát hiện vấn đề thì nên lập tức giải quyết, mấy ngày nay Diệp Thiên Vân cũng không có biện pháp gì đối với vấn đề này, hôm nay ngẫu nhiên đánh ra Thái Cực Quyền, lại có linh cảm, không khỏi có chút vui sướng.

Diệp Thiên Vân cũng không đòi hỏi giống như cao thủ Thái Cực Quyền có thể bản ngược kinh lực đối phương trở về, chỉ cần có thể hóa giải kinh lực đối phương để giảm chút thương tổn, như vậy là đã có tiến bộ không ít rồi, như vậy lúc cùng cao thủ so chiêu, cũng sẽ không dễ bị thương nữa, hơn nữa dựa vào Kim Chung Tráo còn có thể có thêm một chút ưu thế.

Nghĩ đến đây Diệp Thiên Vân lại nghiêm túc đánh ra một bộ Thái Cực Quyền, sau đó vội vã về võ quán, mở máy tính ra bắt đầu tra tìm tư liệu về Thái Cực Quyền.

Trong thiên địa, trên thế giới, vạn vật chờ cơ duyên, không có lúc nào là không có biến hóa. Cây cối hoa cỏ, núi cao lâu gác, nhìn thì như tĩnh tại, nhưng đều dần dần lão hóa. Tục ngữ nói, chỉ có “Biến” là bất biến (không thay đổi). Thái Cực Quyền chính là muốn diễn luyện đủ loại biến hóa ra quyền.

Động tĩnh khép mở, cương nhu nhanh chậm, cao thấp trái phải, thuận nghịch chuyển quanh, thoát ẩn thoát

hiện, hư hư thật thật, liên miên bất tuyệt, thống nhất toàn thân, động mà như không động, lúc hiển lộ thì khí thể dồi dào, lúc ẩn thì khối tiêu mây tán, dùng ý dẫn lực, đến lúc thì dung hòa khắp thân, dùng kinh không ngừng đoạn ý, sau đó khởi động nhẹ nhàng, tiêu sái tự nhiên. Nhất ý nhất niệm, nhất cử nhất động, tùy tâm sở dục, đều ở trong không chế của mình, từ đó đạt tới hiệu quả dưỡng sinh, phòng thân, đây chính là Thái Cực Quyền.

Lời này có chút hư vô mờ mịt, mỗi lời đều có thể cảm giác được nhưng lại không cách nào khiến người ta nắm bắt rõ. Loại lời nói không đầu vào đầu này càng khiến người ta cảm thấy không cách nào tìm ra, Diệp Thiên Vân nhìn hơn nửa ngày cũng chỉ đành bỏ, tuy rằng hẳn có thể đánh ra Thái Cực Quyền rất đẹp, nhưng muốn học đến tinh hoa của nó làm sao dễ dàng được, tinh lực một người cũng có hạn, làm sao có thể tinh thông đủ mọi thứ, đơn giản chỉ cần chuyên vài loại, biết vài loại, như thế là đủ.

164. Chương 164: Thái Chiêu

Khi những cao thủ Thái Cực thi triển chiêu thức, nếu đối phương dùng chân tấn công, hẳn chỉ cần dùng một tay dẫn lực, liền có thể làm tắt cả lực lượng lệch ra phía khác.

Lần này cơ hồ Diệp Thiên Vân đã mở ra một cánh cửa mới trên con đường võ học, điều này khiến cho hẳn không kiềm chế được mà cảm thấy vô cùng hưng phấn, lập tức bắt đầu vận kinh nghịch chuyển luyện tập.

Lúc mới bắt đầu Diệp Thiên Vân cố ý làm động tác rất chậm, nắm tay để nằm ngang, khuỷu tay cong, vai chệch lên, eo trầm xuống, dậm chân, tưởng tượng có một lực lượng nghịch chuyển truyền từ dưới đất lên, làm như vậy một lần, phát hiện cũng có chút giống với Thái Cực.

Điều này làm cho Diệp Thiên Vân càng trở nên phấn chấn, luyện tập chừng bốn giờ, mồ hôi ra như mưa, cơ nhục cốt cách toàn thân thích ứng với phương thức vận kinh này, dẫn kinh trở nên hết sức thuần thực, chỉ cần thân khẽ run lên, liền có thể đem ngoại lực chệch theo hướng khác.

Nếu phối hợp phương pháp này cùng với Kim Chung Tráo, thì sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm, hơn nữa dưới tình huống không thể lấy bộ mặt thật sự gặp người khác, thì có thể dùng để nguy trang.

Diệp Thiên Vân không thể chờ đợi nữa mà muốn đi thử uy lực một chút, bây giờ điều hẳn phải làm là tìm một đối thủ để luyện tập. Nhưng mà ở trong phòng thì làm sao có người, nếu như có “phi hành viên” là sư thúc của Diêm Phong ở đây thì tốt rồi.

Hắn đi vừa ra khỏi phòng, dưới lầu truyền tới âm thanh đánh bao cát của Thạch Thanh Sơn, dường như còn có âm thanh ầm ĩ của bọn Trương Lượng. Lần này dự vọng quyết đấu của Diệp Thiên Vân đã bị kích thích tới cực điểm, giờ đây hẳn không thể tìm một đối thủ để đại chiến một hồi.

Diệp Thiên Vân vừa đi xuống lầu vừa vắt óc suy nghĩ, hẳn hướng về phía về phía Thạch Thanh Sơn đang luyện tập khoát tay áo.

Sắc mặt Thạch Thanh Sơn lập tức trở nên vui mừng, còn tưởng rằng sắp được truyền thụ công phu, sung sướng chạy tới giống như một con nai con. Tới gần liền nói: “Sư phụ, hôm nay anh sẽ truyền thụ cho tôi công phu gì vậy?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Cậu cùng tôi đối luyện một lúc”.

Thạch Thanh Sơn lập tức như bị sét đánh, sắc mặt hẳn trở nên trắng bệch lui về phía sau hai bước sau đó nói: “Sư phụ, hay là anh tìm bọn Trương Lượng đi, hai ngày nay tôi cảm thấy không thoải mái, sợ sẽ ảnh hưởng tới luyện tập của anh”.

Diệp Thiên Vân cau mày nói: “Tới đây đi, tới đây luyện tập một lúc”.

Thời điểm Diệp Thiên Vân không thể rời khỏi võ quán, nếu muốn luyện tập chiêu thức gì thì đều gọi Thạch Thanh Sơn tới “Luận bàn đối luyện”, mỗi lần xuống tay mặc dù không nặng. Nhưng cũng khiến cho Thạch Thanh Sơn phải chịu nhiều đau khổ.

Thạch Thanh Sơn nhìn qua mọi người một chút, mấy người Trương Lượng nghe Diệp Thiên Vân nói vậy cũng đã chạy ra xa, hần cần rằng ôm bụng nói: “Sư phụ, thật sự là hôm nay tôi không khỏe, chờ tôi khỏi bệnh rồi cùng anh luyện nha!” Điển hình thấy khó là chạy, không có một chút gì gọi là tinh thần võ thuật.

Diệp Thiên Vân cũng không gây khó dễ cho bọn họ, tất cả các đồ đệ đều vô dụng vậy, hần không làm sao có thể tìm được một người để luyện tập, không còn cánh nào đành sử dụng biện pháp cuối cùng. Đó chính là gọi điện cho Kiều Dã, đến Hắc Thị Quyền tham gia trận đấu chính thức một lúc, như vậy có lẽ còn có chút ý nghĩa. Ở địa phương hẻo lánh đó, mỗi ngày có hơn ngàn người đổ phương tiện giao thông ở phía trước, quan sát trận đấu có thể kích thích hoóc-môn giống đực của bọn họ, theo George giới thiệu, quyền thủ phân làm hai cấp bậc, cao cấp cùng đỉnh cấp.

Dù sao có thể ở nơi này tham gia những trận đấu kịch liệt hầu hết đều là cao thủ, một người mới đến muốn thì phải đánh thắng mười trận mới có thể vào đỉnh cấp quyền đấu.

Bởi vì Diệp Thiên Vân chưa đánh qua trận nào cho dù là thực lực của hần tiếp cận đỉnh cấp, nhưng dựa theo quy tắc hần vẫn chỉ là một cao cấp quyền thủ. Nhưng mà dựa vào ước định, Kiều Dã đã đặc an bài cho Diệp Thiên Vân chính là Thiên Nhân Trảm, hần là võ sĩ Nhật Bản quyết đấu cùng Toái Cốt Thủ, nhìn qua Thiên Nhân Trảm cũng đang quan sát xung quanh tìm đối thủ để tôi luyện bản thân.

Diệp Thiên Vân không ngờ hần từ nước Mỹ vẫn tới nơi đây, không tìm được mà cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Hôm nay không phải giờ cao điểm, hơn nữa trận đấu của cao cấp quyền thủ cũng không hấp dẫn người ta.

Cột sáng chói mắt chiếu lên quyền đài. Lưới câu âm âm kéo lưới sắt lên, Diệp Thiên Vân mang mặt nạ chỉ mặc một bộ quần soóc, theo khe hở chỉ vừa vặn một người ra vào, uy phong lẫm lẫm nhảy lên quyền đài, nhanh chóng ở trên đài hoạt động gân cơ và các khớp xương, để có thể phát huy được uy lực lớn nhất khi đấu với Thiên Nhân Trảm kia.

Lưới sắt lại được mở ra, Thiên Nhân Trảm cũng mang theo một mặt nạ quỷ nhảy lên quyền đài, sau khi đếm ngược ba giây đồng hồ thì trận đấu chính thức bắt đầu.

Một đám ở trong thính phòng ngồi không mà hưởng.

Bọn họ quơ tay làm chứng, điên cuồng gầm thét. Tiếng xương răng rắc truyền tới trong tai, càng làm cho bọn họ chờ mong máu đỏ ứa đầm sân đấu.

Đối phó với những người không có năng lực võ giả, Diệp Thiên Vân vẫn dùng 100% thực lực để chiến đấu, một võ giả đạt tiêu chuẩn cho dù đối mặt với người yếu cũng phải rất cẩn thận, thậm chí là toàn lực ứng phó.

Hai chân Thiên Nhân Trảm nhanh chóng di động hỗn loạn để làm cho Diệp Thiên Vân tinh thần buông lỏng, sinh ra cảm giác mất kiên nhẫn. Cho dù là thư giãn tinh thần, Diệp Thiên Vân không vì thế mà thay đổi. Hạ bàn trảm xuống, hai con mắt nhìn chăm chăm vào đầu gối cùng bả vai của Thiên Nhân Trảm. Đối với một cao thủ, cho dù chiêu số như thế nào cũng đều có dấu vết mà lần theo.

Đối với một tên côn đồ đầu đường xó chợ, giương nanh múa vuốt xông vào đầu tiên chính là cao thủ, mà Thiên Nhân Trảm thì lại thường thử công kích dò xét, đối với những người đang xem ở thính phòng thì đây mới là cao thủ.

Đối với sự công kích thăm dò của Thiên Nhân Trảm thì Diệp Thiên Vân cũng không tránh né, cũng không nhân cơ hội tiến công, mà sử dụng điều mà bản thân vừa lĩnh ngộ được, tư thế rất giống với phương pháp tá lực đả lực của Thái Cực, trong thính phòng vang lên tiếng thở dài. Người mua Diệp Thiên Vân thắng hồi hận vô cùng, mà trong lòng Diệp Thiên Vân cũng không vì vậy mà có chút gợn sóng.

Thiên Nhân Trảm vẫn bảo trì trạng thái tấn công dò xét, mà Diệp Thiên Vân vẫn không nhúc nhích, chỉ có cánh tay biến ảo thay đổi vị trí, như vậy đã hai ba phút đồng hồ rồi. Thiên Nhân Trảm vốn tuân thủ tinh thần võ sĩ đạo Nhật Bản cũng nhịn không được mà tiến lên bước đánh về phía Diệp Thiên Vân.

Thân thể Diệp Thiên Vân cong lại, đem lực lượng đang đánh tới hóa giải. Hiển nhiên, giống như là kỳ tích vậy, sau động tác đó thì đến cả lông tóc cũng không tổn hao sợi nào, khán giả đang thở dài thì trở thành

hoan hô, sau lại tru lên. Diệp Thiên Vân nhanh chóng tụ lực lượng toàn thân vào một chân, đưa tay trước mặt Thiên Nhân Trảm, sau đó xoay một vòng, lưng cùng bả vai chuyển động, động tác mềm dẻo vô cùng, lực lượng bị làm giảm hơn phân nửa, tiếp theo khuỷu tay rút về phía sau, lòng bàn tay đẩy về phía trước, Thiên Nhân Trảm từ vị trí đứng bị đẩy ngược ra phía sau, thân thể mang theo lực đạo vừa phóng ra rơi phịch trên mặt quyền đài.

Diệp Thiên Vân cũng không xuống tay quá nặng, lực lượng tác động Thiên Nhân Trảm cũng chìm xuống mặt đất, Thiên Nhân Trảm đứng dậy lông tóc không tổn hao chút nào, nhưng mà đã cẩn thận hơn rất nhiều. Nhìn thức “Thái Cực Quyền” mở đầu quỷ dị của Diệp Thiên Vân, thận trọng vọt tới sau lưng Diệp Thiên Vân, hần kinh hỉ phát hiện ra Diệp Thiên Vân vẫn sử dụng động tác vừa nãy, lưng hướng về phía hần, lập tức lấy đà, thân thể đang tiến đột nhiên phát lực, hai chân từ trên không đập về phía eo của Diệp Thiên Vân.

Trong thính phòng vang lên một trận thương tiếc, cứ như là Diệp Thiên Vân sẽ chết vậy.

Công kích âm hiểm mang theo tiếng gió thổi tóc trên trán Diệp Thiên Vân bay lên, cùng với khuôn mặt cực kỳ hung tợn, trong tích tắc mảnh chuông treo sợi tóc này: Diệp Thiên Vân xoay bước sang bên cạnh, thân thể áp sát hai chân Thiên Nhân Trảm, khe vạch một cái. Công kích rất mạnh lướt qua Diệp Thiên Vân, quần bị rách một khe nhỏ, mà Thiên Nhân Trảm sau khi đánh hụt liền mượn thế một chân bật lên, quần từ trên trên đùi tuột xuống, chỉ còn một cái nịt khố ở trên người.

Lần này Thiên Nhân Trảm không dám khinh thường nữa, thu hồi tư tưởng khinh địch, từng bước tiếp cận, sau đó rất nhanh đánh vào bên sườn. Dưới con mắt tròn tròn của khán giả, Diệp Thiên Vân giống như con cá chạch khéo léo đưa đẩy rung động vài cái, toàn bộ mười lăm lần tấn công toàn lực của Thiên Nhân Trảm bị Diệp Thiên Vân dùng một đôi nhục chưởng hóa giải.

Toàn bộ công kích không ngừng bị hóa giải, hơn nữa dường như đối thủ đang vừa cười vừa đùa để đối địch, nửa cái móng loa lồ làm cho Thiên Nhân Trảm cảm nhận được cái lạnh của không khí. Hần càng thêm nổi giận, cắn răng khom người bước về phía trước, sau đó dùng chiêu thức quét ngang chân, hần nghĩ rằng Diệp Thiên Vân sẽ theo quán tính mà phòng ngự thượng bàn.

Đáng tiếc, đối với với thế quét chân ngằm như vậy Diệp Thiên Vân chỉ cần đưa chân phải lên, khi chân của hai người tiếp xúc thì lập tức rút về phía sau, làm cho lực công kích của Thiên Nhân Trảm chuyển hướng, tá lực, sau đó hai chân gấp lại, hạ bàn trầm xuống, sau đó song chưởng trầm xuống nhanh như chớp giật, đánh lên nửa vai trên của Thiên Nhân Trảm.

Lập tức đánh Thiên Nhân Trảm bay ra ngoài, Thiên Nhân Trảm lặn trên mặt đất vài vòng để hóa giải lực lượng, nhìn Diệp Thiên Vân không chút tổn thương, trong lòng vô cùng giận dữ, hần hô to một tiếng rồi vọt tới, không còn giữ được chút phong độ nào.

Diệp Thiên Vân luyện tập đã nhuần nhuyễn, cũng nghĩ rằng đã đến lúc chấm dứt, chân trái phát lực, mũi chân cùng lúc điểm vào Thiên Nhân Trảm.

Thiên Nhân Trảm giống như là trái bóng cao su đã hết hơi, từ từ co quắp tê liệt té trên mặt đất, trong chốc lát trắng bại đã rõ ràng.

165. Chương 165: Truyền Thụ

Sau khi trở lại võ quán, tinh thần hần đã tốt lên nhiều, một trận đánh này cho hần thu hoạch không ít, nhất là tại phương diện tá lực, đối thủ không mạnh cũng chẳng yếu, rất thích hợp cho việc luyện tập tá lực.

Thạch Thanh Sơn nhìn thấy Diệp Thiên Vân trở về, sắc mặt lập tức xám lại, sau khi trốn tránh hần suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng dưới sự đấu tranh tư tưởng kịch liệt, quyết định làm một cái bao cát thịt, kết quả là sau khi đi tới phát hiện ra Diệp Thiên Vân đã không còn ở đó, không khỏi âm thầm hối hận. Bởi vậy lúc này hần lập tức đi lên, vừa cười vừa nói: “Sư phụ tôi bây giờ khỏe rồi, chúng ta có thể luyện tập một chút”.

Diệp Thiên Vân cảm thấy ngoài ý muốn, không ngờ Thạch Thanh Sơn đã nghĩ thông suốt rồi, hần lắc đầu nói: “Không cần, tôi đã thử qua rồi”. Nói xong định lên lầu tắm rửa.

Thạch Thanh Sơn nào biết đã xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng Diệp Thiên Vân tức giận, nhất thời luống cuống, ngăn cản phía trước, nói: “Sư phụ, tôi vừa nghĩ thông suốt, anh cho tôi một cơ hội nữa đi!”

Diệp Thiên Vân cũng không muốn hù dọa hắn, liền nói: “Vây chờ một lát nha, tôi xuống sẽ tiếp tục cùng cậu luyện tập”.

Thạch Thanh Sơn giống như là được đại xá, vội vàng nói: “Tôi không nôn nóng, chờ một lát cũng tốt”.

Diệp Thiên Vân chỉ tùy tiện nói vậy, không ngờ Thạch Thanh Sơn thật sự đồng ý, đã vậy thì cũng không cần từ chối thành ý của hắn, dù sao cũng là thầy trò, hơn nữa quan hệ lại rất tốt, ngày hôm qua đã hứa truyền thụ cho hắn vài chiêu mà giờ đây lại có cơ hội. Bởi vậy Diệp Thiên Vân gật đầu. Trực tiếp lên lầu cất đồ đạc rồi đi xuống.

Sau khi Diệp Thiên Vân đi ra ngoài liền nhìn thấy Thạch Thanh Sơn ở đó chăm chỉ luyện quyền, so với bọn Trương Lượng thì hắn coi như là một đệ tử tốt, bởi vậy đi tới gần vỗ vai hắn, nói: “Luyện tập cần chú ý tới hiệu suất, thời gian dài cũng chưa chắc đã tốt, cậu luyện thì ít nhất cũng phải tự hỏi bản thân luyện để làm gì”.

Thạch Thanh Sơn nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì vội vàng ngừng lại, đáp lời: “Vâng thưa sư phụ, tôi đang suy nghĩ làm thế nào để bảo vệ bản thân một cách tốt nhất”.

Diệp Thiên Vân nghe xong cảm thấy buồn cười, thì ra là sợ bị đả thương, hắn hơi mỉm cười, nói: “Hôm nay tôi không cùng cậu đối luyện. Bây giờ vừa lúc có thời gian, tôi sẽ truyền cho cậu vài chiêu thức mới”.

Thạch Thanh Sơn cũng đã chuẩn bị tốt, bây giờ nghe có thể tránh được một kiếp khổ sở, không kìm được mà thở phào, cảm giác bây giờ của hắn như là từ địa ngục lên thiên đường.

Diệp Thiên Vân không để ý tới vẻ mặt của Thạch Thanh Sơn, mà hắn đang suy nghĩ xem nên dạy gì, Thốn kinh hay là Toàn kinh thì đều không thể dạy hắn, học loại công phu này cũng chưa chắc là điều tốt, đến lúc đó có thể sẽ trở thành đại họa. Suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra rằng Thạch Thanh Sơn biết hắn có nội công, liền nói: “Hôm nay tôi muốn cùng cậu thảo luận về nội công Hình Ý”.

Bốn chữ này quả thật so với tạc đạn còn có uy lực hơn. Thạch Thanh Sơn quả thực không tin vào lỗ tai mình, hắn đã từng cảm nhận qua nội công của Diệp Thiên Vân, bởi vậy nghe đến hai chữ này thì cao hứng đến mức suýt nữa hôn mê bất tỉnh, hắn run rẩy hỏi: “Sư phụ muốn truyền thụ nội công cho tôi sao?”

Bản thân Diệp Thiên Vân luyện nội công Kim Chung Tráo, cho nên hắn không trả lời thẳng Thạch Thanh Sơn vấn đề này, hắn nói: “Nội công mà chỉ dựa vào người khác truyền thụ, thì cả đời cũng đừng mong học được, tôi muốn cùng cậu thảo luận về nội công. Như vậy đối với cậu sẽ có chút trợ giúp”.

Có thể nói hiểu biết về nội công của Thạch Thanh Sơn rồi tinh rồi mù, trước khi Diệp Thiên Vân tới đây thì Vương Vĩnh Cường còn là sư phụ của bọn hắn, mà Vương Vĩnh Cường lại là Bát Cực Môn, làm sao biết về Hình Ý nội công.

Bởi vậy, trong phương diện này thì Thạch Thanh Sơn cùng mấy người Trương Lượng chưa được ai chỉ điểm, đây cũng là khiếm khuyết lớn nhất, chỉ cần Diệp Thiên Vân có thể chỉ điểm vài câu. Đối với hắn cũng sẽ có lợi ích rất lớn, bởi vậy hắn đứng lên sau đó sửa sang quần áo, quỳ xuống đập đầu sau đó nghiêm nghị nói: “Xin sư phụ chỉ điểm, tôi nhất định sẽ không làm anh thất vọng”.

Xung quanh cũng không ít đệ tử nhìn lại, động tác của Thạch Thanh Sơn làm đa số mọi người nghi hoặc, khó hiểu.

Diệp Thiên Vân đã xem qua rất nhiều sách vở nói về chuyện này, đập đầu bái sư là một loại truyền thống tồn tại từ rất lâu, theo sự phát triển của xã hội rất nhiều thì rất nhiều người không còn chấp nhận phương thức này nữa, chủ yếu cho rằng như vậy là làm tổn hại tôn nghiêm.

Nhưng mà làm sư phụ thì không có cùng quan điểm, đó chính là cái không dễ dàng mà có được, không thể không quý trọng. Đúc kết tâm huyết võ công nửa đời người, có thể nói là vật báu vô giá, đem thứ quý giá này truyền cho người ta, đương nhiên là phải đòi hỏi hồi báo, cho nên võ công chỉ truyền thụ cho đồ đệ nguyện ý theo mình cả đời.

Diệp Thiên Vân nhanh chóng nâng hân dậy, nói: “Thanh Sơn, chúng ta không cần như vậy, tình bằng hữu của chúng ta so với quan hệ thầy trò còn khăng khít hơn, tôi với cậu tuổi sít sao nhau, không cần làm loại đại lễ này”.

Thạch Thanh Sơn sau khi đứng lên liền nói: “Đây là xuất phát từ nội tâm của tôi, ngài giúp tôi từ một người yêu thích võ thuật trở thành một võ giả. Đây là ân đức cả đời, tôi vô cùng biết ơn”.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Điều này cũng không tính là gì. Tôi chỉ có thể chỉ gợi ý cho cậu một một vài điều mà thôi, cho cậu hiểu chút ít về khái niệm nội công, như vậy sau này cậu sẽ có phương hướng, ít nhất sẽ không mắc phải sai lầm nghiêm trọng”.

Thạch Thanh Sơn gật đầu tỏ ý hiểu, hân ngưng thần nghe từng câu nói của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thản nhiên nói: “Tam Thể thức thật ra có thể xem là một hình thức nội công sơ cấp, tiến hành luyện tập lâu dài có thể có được cảm giác luyện khí, còn có thể cảm nhận được chân khí lưu động trong thân thể. Hình Ý quyền Tam Thể thức yêu cầu nội công làm trụ cột, nội công chủ yếu là luyện tập “Tinh, Khí, Thần”, khiến cho “Tinh, Khí, Thần” đạt tới mức bão mãn, thân thể khỏe mạnh. Muốn đạt tới mục tiêu này, đầu tiên phải nhận thức và nắm giữ được quy luật hoạt động và lúc vượng lúc thịnh của “Tinh, Khí, Thần”, và phải cố gắng khống chế điều khiển chúng khiến cho nó chuyển hóa theo chiều hướng thuận lợi. Làm cho chúng ta không nhiễm bệnh, giúp ta tràn đầy tinh khí, khiến cho ta trường thọ”.

Diệp Thiên Vân dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Thứ nhất: Bình ổn thai tức (1). Thứ hai: Mở tam quan. Thứ ba: Thủ được, kết đan. Thứ ba: Kết thai. Thứ năm: Xuất thai. Năm giai đoạn này giống như là tiểu học, trung học, đại học. Mỗi giai đoạn phía trước là trụ cột cho giai đoạn phía sau. Mà luyện tập khí công cụ thể có ba bộ phận nội dung: ‘Luyện, dưỡng, hóa, tới mức nghĩ tất cả chỉ là hư ảo, nếu như cậu luyện đến loại trình độ này thì cậu có thể cảm nhận được ý cảnh. Nội công có rất nhiều cách phân chia, phân ba đoạn hay phân mười ba đoạn thì thật ra đều biểu đạt một ý nghĩa, ở vấn đề này thì cậu không nên quá cứng nhắc”.

Thạch Thanh Sơn mở to hai mắt, nói: “Đây không phải là Đạo gia...”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Hình Ý Quyền, Bát Quái Chương, còn có Thái Cực Quyền, chúng đều là công phu Đạo gia, cho nên mới gọi là nội gia quyền, mà nội gia quyền đương nhiên là có đầy đủ đặc thù của Đạo gia, cho nên cậu không cần ngạc nhiên. Nhưng mà theo cách nói “Bạch nhật phi thăng” thì tôi chưa từng nghe qua, nội công còn chưa đến mức thần kỳ như vậy”.

Diệp Thiên Vân cùng Thạch Thanh Sơn ngồi trên mặt đất đàm luận, suốt hơn một giờ, Thạch Thanh Sơn nghe xong cảm thấy mười phần tin tưởng, tựa như chỉ cần luyện một lát là thành công vậy.

Diệp Thiên Vân nhìn hân, cười nói: “Cậu cũng không nên quá tin tưởng, cái này chỉ có thể xác định bằng cảm giác, mở mắt ra cậu sẽ phát hiện thật ra không có cái gì, còn có một điều nữa là cậu nhất định phải kiên trì bền bỉ, cho dù là chuyện gì, đều phải kiên trì luyện tập nội công”.

Thạch Thanh Sơn gật mạnh đầu, nói: “Tôi hiểu rồi, thật ra lúc đầu tôi đối khái niệm này rất mơ hồ, từ sau khi anh chỉ cho tôi luyện tập Tam Thể Thức trong lòng mới có thể lĩnh hội được chút tâm đắc, hôm nay nghe anh nói mới thông suốt, đột nhiên cảm thấy luyện tập Hình Ý Quyền tiền đồ sáng lạn”.

Diệp Thiên Vân “Ừm” một tiếng rồi nói: “Vậy cậu trở về suy ngẫm lại cho kỹ đi”.

Thạch Thanh Sơn đứng dậy chạy lên lầu nhanh như gió.

Diệp Thiên Vân nhìn bóng lưng hân rồi đứng lên hoạt động thân thể, sau đó định luyện tập quét chân cùng đá chân một lúc, đột nhiên nhìn thấy Hàn Băng đứng cách đó không xa đang khổ luyện, trên mặt mồ hôi không ngừng chảy xuống, dường như đã luyện tập rất lâu.

Diệp Thiên Vân đi tới hô lên: “Tới đã lâu chưa?”

Hàn Băng ngừng lại, quay sang mỉm cười đáp: “Tôi mới tới được một lúc, thấy anh đang nói chuyện phiếm cùng Thạch Thanh Sơn cho nên không quấy rầy anh”.

Diệp Thiên Vân cũng đang định đi luyện tập, bởi vậy nói: “Vậy cô từ từ luyện tập đi nha, nếu có vấn đề gì có thể tìm tôi”.

Hàn Băng nghe xong vừa cười vừa nói: “Anh không nói thì tôi quên mất, thật ra có vấn đề cần thỉnh giáo anh, Hình Ý Quyền có một chiêu tiến lên Băng quyền (2) tôi mãi vẫn có cảm giác không được nhiên”.

Diệp Thiên Vân “Ừm” một tiếng rồi nói: “Băng quyền có thể coi là tinh hoa trong Hình Ý, không phải một hai ngày là có thể nắm rõ, tôi có thể chỉ cho cô tư thế chính xác, sau đó lúc cô về nhà thì có thể tự mình luyện tập”.

Hàn Băng làm ra tư thế Băng quyền, sau đó hỏi: “Không đúng ở chỗ nào?”

Diệp Thiên Vân nhìn một chút cũng cảm thấy không được tự nhiên, động tác của Hàn Băng sai lầm rất nhiều, mắt hắn đảo qua đã phát hiện ra năm sau chỗ sai, không kìm được chau mày nói: “Mấy người Thạch Thanh Sơn sao lại dạy cô như vậy, rất nhiều chỗ không đúng”.

Diệp Thiên Vân sửa chữa tư thế cho nàng, mặc dù hắn không có tư tâm gì nhưng mà vẫn không thể tránh việc đụng chạm thân thể với Hàn Băng.

Động tác của hai người vô cùng mập mờ, giống như một đôi tình nhân.

Đúng lúc đó từ dưới lầu có ba người tiến lên, đi đầu chính là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi mặc Tây trang, ở mặt sau có hai quân nhân giống như là nhân viên bảo vệ.

Người trung niên sau khi lên lầu thì hai con mắt đảo qua, đi về phía Hàn Băng, khi tới gần thì nhíu mày nói: “Băng Băng, con đang làm gì vậy!”

(1) Thai Tứ: còn được gọi là «Tề Hô Hấp», «Đan điền hô hấp», nghĩa là không dùng mũi mồm để thở, nhưng lại hô hấp tựa như bằng rốn, như kiểu thai nhi.

(2) Băng quyền: Một loại quyền đánh thẳng, phát thẳng về phía trước.

166. Chương 166: Sinh Nhật

Nhưng Diệp Thiên Vân lại không nhận ra điều gì khác lạ, hắn đánh giá người đàn ông trung niên trước mặt. Vóc người cũng không cao lắm, có dáng dấp thư sinh, trên mặt không để râu, trông rất nho nhã, có vài phần giống với Hàn Băng, nhất là hai con mắt cùng cái mũi. Nếu như không phải Hàn Băng gọi hắn là ba, thì căn bản là khó có thể nhìn ra tuổi hắn đã lớn như vậy. Đánh giá xong ba của Hàn Băng lại quan sát hai quân nhân ở phía sau, thì bỗng phát hiện có một người là võ giả.

Ánh mắt của ba Hàn Băng cũng nhìn thẳng vào Diệp Thiên Vân, sau đó đôi mắt hí lại. Sắc mặt có phần dọa người, nhưng đột nhiên hắn mỉm cười nói: “Tiểu huynh đệ là huấn luyện viên nơi này sao?” Trong khi hắn nói chuyện thì ngón tay không ngừng cử động. gây cho ta một cảm giác bị áp lực, giống như thế cuộc bị hắn nắm trong tay.

Diệp Thiên Vân vẫn cảm thấy bối phận này không đúng lắm, nhưng vẫn gật đầu xem như đáp lại, sắc mặt vẫn bình thường. Nhưng mà hắn cảm nhận được khí thế toát ra từ ba Hàn Băng, loại khí kiêu hùng thế này cũng từng xuất hiện ở trên người Diêm Phong.

Hàn Băng hồi lâu mới từ giật mình tỉnh táo lại, nàng nghi hoặc hỏi: “Ba làm sao mà tìm được đến nơi này vậy?”

Ba Hàn Băng cười cười, nói: “Không phải con đã nói tới Thành Phong võ quán luyện Hình Ý Quyền sao, hôm nay là sinh nhật của con, ba cố ý sớm trở về để qua đón con”.

Hàn Băng nghe xong trên mặt mới lộ ra vẻ tươi cười, nói: “May là ba còn nhớ tới. Đã bốn năm rồi con không tổ chức sinh nhật”.

Diệp Thiên Vân cũng không ngờ lại trùng hợp như vậy, hôm nay là sinh nhật của Hàn Băng, bởi vậy hắn mỉm cười nói: “Vậy, chúc cô sinh nhật vui vẻ! Hôm nay cũng không nên vất vả luyện tập nữa, sớm trở về nghỉ ngơi đi nha!”

Hàn Băng mới thoát khỏi sự xấu hổ vừa rồi, nàng gật đầu, sau đó mới giới thiệu với ba nàng: “Đây là bạn cùng trường của con, công phu của hắn rất tuyệt, hơn nữa lại đảm nhiệm huấn luyện viên trong võ quán này”.

Mà ba của Hàn Băng cũng nghiêm mặt nói: “Chào cậu! Tôi là Hàn Tông Nhân, rất vui khi được làm quen với cậu”. Vừa nói vừa vươn tay ra.

Hai người bắt tay. Hàn Tông Nhân đột nhiên gia tăng lực độ, sau đó hai mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân.

Cổ tay Diệp Thiên Vân đột nhiên run lên, cả tay giống như là cá chạch trượt ra khỏi tay của Hàn Tông Nhân, hắn cười nhẹ một tiếng, nói: “Chào ngài, vậy thì tôi không quấy rầy nữa”. Hắn cũng không muốn cùng người khác tranh đấu trong trường hợp này, hơn nữa đối thủ lại là ba của Hàn Băng, cho nên cũng không có phản kích.

Trong mắt Hàn Tông Nhân hiện lên sự kỳ dị, hắn đưa tay cản lại, nói: “Cậu quen biết Băng Băng lại là bạn học, vậy cùng nhau về nhà ăn bữa cơm nha!” Nói xong liếc nhìn Hàn Băng.

Hàn Băng không nói gì, nhưng mà sắc mặt lại đỏ lên. Có thể là do luyện tập hơi mệt mỏi, nhìn qua như quả táo chín mọng, mà dường như trong lòng nàng cũng có tâm sự, cũng không phát hiện ra Hàn Tông Nhân đang âm thầm quan sát.

Diệp Thiên Vân cũng không tiện từ chối, hắn gật đầu nói: “Vậy thì làm phiền rồi”.

Hàn Tông Nhân cười ha hả nói: “Không nên khách khí, bằng hữu của Băng Băng rất ít, rất khó tìm được một bằng hữu không tồi”.

Diệp Thiên Vân cùng Hàn Băng thay y phục rồi cùng Hàn Tông Nhân xuống lầu, bước lên một chiếc xe quân đội.

Ước chừng mười lăm phút sau, xe chạy tới một quân khu trong đại viện, Diệp Thiên Vân quan sát một lát, nơi này không phải là địa phương lần trước đưa Hàn Băng trở về, ở bên trong toàn bộ là biệt thự cao tầng. Bên ngoài được vây lại bởi hàng rào bảo vệ màu xanh biếc, mặc dù thoát nhìn thì không có gì nhưng bảo vệ ở cổng lại cho thấy nơi này quả thật bất phàm.

Mấy người vào nhà Hàn Băng, Diệp Thiên Vân không tìm được mà nhượng mảy, hắn không ngờ trong nhà Hàn Băng còn có khách, vốn chỉ muốn cùng bọn họ ăn bữa cơm thường. Vì vậy không khỏi sinh ra cảm giác bị lừa.

Sau khi Diệp Thiên Vân vào phòng lập tức quan sát, vị khách này chừng hai sáu đến hai bảy tuổi. Đồ mặc trên người vừa nhìn là biết hàng cao cấp, hơn nữa trong tay còn mang theo đồng hồ vàng chói lọi, biểu hiện tầng lớp xuất thân. Làm cho Diệp Thiên Vân không nhận được mà cảm thấy thấp kém hơn. Hắn lập tức minh bạch, hiểu ra mục đích mời mình tới của Hàn Tông Nhân.

Hàn Băng thấy tên kia đầu tiên là sững sốt, sau đó vẻ mặt không hài lòng, dường như ấn tượng của nàng đối với vị khách này không tốt lắm, bởi vậy nàng nói với Diệp Thiên Vân: “Anh ngồi đây một lát, tôi thay quần áo xong sẽ đi xuống”. Nói xong cũng không thêm để ý tới vị khách kia, mà đi thẳng lên lầu.

Hàn Tông Nhân đi tới, nhiệt tình nói: “Lưu Khải. Cháu tới đã lâu rồi à?”

Lưu Khải thông dong đứng lên. Lễ phép nói: “Vâng ạ! Cháu vừa cùng bác gái nói chuyện phiếm đó!” Hắn vừa nói vừa đánh giá Diệp Thiên Vân.

Hàn Tông Nhân “Ừm” một tiếng rồi nói: “Ba cháu có khỏe không? Đã lâu rồi không gặp lão. Gần đây bệnh cũ của ông ấy có tốt hơn không?”

Lưu Khải khẽ cười nói: “Ông ấy thân thể vẫn tốt. Mỗi sáng sớm đều tới công viên đánh quyền”.

Hàn Tông Nhân chuyển đề tài: “Đây là Diệp Thiên Vân, bằng hữu của Băng Băng. Hai người bọn họ là bạn cùng trường, quan hệ rất tốt”.

Sắc mặt Lưu Khải lập tức trở nên âm tình bất định, hắn nhìn lướt qua Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới, thần nhiên nói: “Thật cao hứng khi quen biết anh”. Cả bắt tay cũng không thêm.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn đã biết chuyện gì xảy ra, hắn cũng chẳng muốn cùng tên Lưu Khải này bắt tay, khẽ gật đầu đáp: “Chào anh”. Nói xong liền ngồi xuống.

Lúc này Hàn Băng từ trên lầu đi xuống, nàng mặc một bộ quần áo màu trắng, trên trán một làn tóc bay phất phơ, như là có luồng gió đang quuyền luyến nàng, cổ ý thổi qua mái tóc nàng. Giống như một đóa Bạch Liên Hoa thánh khiết đang ở trong hồ đu đưa theo gió, rực rỡ chiếu rọi.

Lưu Khải nhanh chóng tiến lên phía trước, ôn nhu nói: “Băng Băng, hôm nay em thật là xinh đẹp, anh đặc biệt lựa chọn quà sinh nhật tới tặng em”. Nói xong lấy từ trong người ra một cái trâm vàng rực rỡ.

Hàn Băng mỉm cười nhận lấy, nói: “Cảm ơn quà tặng của anh”.

Diệp Thiên Vân vì vội vàng đi tới nên chưa kịp chuẩn bị gì, kiểm tra một lượt. Sau đó có phần xấu hổ nói với Hàn Băng: “Hôm nay chúng ta đi vội vàng, tôi không kịp mang theo cái gì, ngày mai bồi thường cho cô vậy”.

Hàn Băng mỉm cười tự nhiên, như là trăm hoa đua nở, đôi mắt long lanh nhìn Diệp Thiên Vân: “Không sao, chỉ cần anh tới là tốt rồi...”. Sau khi nói xong phát hiện trong trong có chút mập mờ, mặt hơi đỏ lên. Lưu Khải nắm chặt bàn tay, oán độc trừng mắt nhìn Diệp Thiên Vân một cái, sau đó tới góc tường gọi điện thoại.

Những ngọn nến sinh nhật được thắp lên, đèn trong phòng lập tức tắt hết, Hàn Băng khẽ nhắm mắt ước một điều ước, đến khi đèn bật lên, thì thỉnh thoảng lại chăm chú nhìn Diệp Thiên Vân.

Sắc mặt Lưu Khải chuyển sang xanh mét. Hắn nhìn Hàn Băng mà thân thể run lên nhè nhẹ. Hắn là hắc không ngờ hôm nay nửa đường bỗng nhiên xuất hiện một Trình Giáo Kim, ánh mắt Lưu Khải bây giờ vô cùng dữ tợn, dường như muốn ăn tươi nuốt sống Diệp Thiên Vân.

Ăn xong cơm Diệp Thiên Vân định cáo từ, ở chỗ này quá lâu cũng không tốt, hơn nữa hắc muốn quay về tiếp tục luyện tập, bởi vậy nói: “Tôi còn có ít việc, xin cáo từ trước”.

Lưu Khải nghe xong lập tức cười cười nói: “Thật đúng lúc. Tôi cũng đang muốn quay về. Không bằng đi cùng Diệp huynh, tôi có xe có thể tiễn anh một đoạn đường”.

Diệp Thiên Vân nhìn sắc mặt hắc biết là không có chuyện gì tốt lành, nhưng cũng không thèm để ý, cười cười nói: “Không cần đâu, tôi tự mình bắt một chiếc xe trở về là được rồi”.

Cha mẹ Hàn Băng cũng không thể giữ hai người lại, nhìn thấy bọn họ ý đã quyết không thể làm gì hơn là gật đầu.

Diệp Thiên Vân đang muốn trở về, không ngờ tên khùng Lưu Khải kia đột nhiên theo hắc đi ra.

Sau khi ra khỏi quân khu đại viện. Nét mặt liền biến đổi, hắc hung dữ nói: “Tiểu tử, tao không quản mày là ai. Mày tốt nhất tránh xa Hàn Băng một chút, nếu không tao sẽ lột da mày ra”.

Diệp Thiên Vân nào thèm để ý tới sự uy hiếp của hắc, cau mày nói: “Bằng vào mày ư?”

Lưu Khải nhìn chung quanh một chút rồi ngoắc tay, lập tức từ trong xe tải gần đó đi ra mấy người. Trong tay vũ khí, đám người này vô cùng hung hãn. Cầm đầu là một nam nhân rất béo có cái bụng cực lớn, chống gậy từ trong xe đi xuống, trong miệng còn ngậm một điếu thuốc, nhìn rất có khí thế.

Lưu Khải hắc hắc cười nói: “Nhóc con, mày bây giờ hối hận cũng không còn kịp rồi”.

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa không nhận được mà cười phì một cái, tên mập kia rõ ràng là Hắc Hổ của Trác Cước Môn, bây giờ còn chống gậy, thoát nhìn so với trước kia có khí thế hơn nhiều.

Hắc Hổ đi từng bước một tới trước mặt Lưu Khải, vừa cười vừa nói: “Anh nhất định sẽ hỗ trợ chú em, chính là thằng kia sao?” Nói xong liền nhìn về phía Diệp Thiên Vân.

Không thấy còn tốt. Vừa nhìn thấy thì thiếu chút nữa đã sợ vãi ra quần, lần trước hắc bị Diệp Thiên Vân phê đi một chân, không lâu sau đó lại nhận được tin dữ, sáu, bảy đệ tử nội môn của Trác Cước Môn toàn bộ đã chết trong tay Diệp Thiên Vân, nghĩ lại hắc không nhận được mà sợ hãi. Cũng âm thầm cảm thấy may mắn là mình mạng lớn.

Sau khi nằm viện một thời gian dài. Trở lại làm nghề này, hắn không ngờ lần này lại gặp phải Diệp Thiên Vân, hắn hung hăng nhả điều thuốc ra, sau đó quăng trên mặt đất. Đánh mạnh vào Lưu Khải, chửi tục: “****”, cũng không nhìn xem đó là ai, con mẹ mày lại dám trêu vào, thiếu chút nữa hại chết lão tử, các anh em, đánh con chó Nhật này cho anh!”

Mấy huynh đệ phía sau của hắn cũng sững sốt một chút, sau đó cũng xông lên đánh. Lưu Khải một thân quần áo xa hoa bị đánh cho rách nát tới bờ, được “ném” mùi vị còn bồng khiến cho hắn không chịu được mà hét lên thảm thiết

167. Chương 167: Lương Cường Tương Ngộ

Bất tri bất giác hắn đã lên tới lầu hai, buổi tối còn lại phần lớn là những đệ tử đã lâu năm. Trương Lương đang cùng bọn họ nói chuyện phiếm, vừa thấy Diệp Thiên Vân trở về, lập tức chạy tới cười hì hì nói: “Sư phụ, dự bữa tiệc sinh nhật của Hàn Băng vui vẻ chứ? Vừa rồi ba ba cô ấy còn mời anh, xem ra chuyện này tám chín phần có thể thành!”

Có năm, sáu đệ tử lâu năm cũng tiến tới, cùng nhau mồm năm miệng mười nhao nhao nhiều chuyện, còn đề xuất ý kiến cho Diệp Thiên Vân cứ như là sau này chắc hẳn Hàn Băng sẽ là người một nhà vậy, toàn vô quán trần ngập tiếng thì thảo bàn tán.

Diệp Thiên Vân khẽ cau mày nói với Trương Lương: “Loại chuyện này không nên nói lung tung, cậu luyện thể nào rồi?” Nói xong hai con mắt đảo qua Trương Lương.

Họ Trương lập tức gặp gió chuyển hướng, nói với các đệ tử: “Được rồi! Các người nên luyện tập cho tốt đi, không nên cả ngày chỉ ngồi nói chuyện phiếm, nhanh nào!”

Vừa nói xong liền đá một đệ tử chậm chân hơn, hắn xoay người cười nói: “Sư phụ, tôi sẽ không quấy rầy nữa, luyện công vẫn là quan trọng nhất”.

Diệp Thiên Vân lắc đầu, Trương Lương này bình thường cũng không có như vậy, không ngờ hai tháng không gặp, sau khi trở về lại thay đổi thành như vậy. Hắn nhìn xung quanh một chút, cũng không thay quần áo, cởi trần luyện tập ở lầu hai.

Cả sân huấn luyện trần ngập tiếng vang phát ra từ bao cát.....

Diệp Thiên Vân ngày hôm qua luyện tới khuya, buổi sáng khi tỉnh dậy thì trời đã rất sáng, bây giờ Kim Chung Tráo của hắn đang dừng ở tầng thứ tư, đây là một thời kỳ rất đặc biệt, chỉ cần lên tới tầng thứ năm, như vậy có thể chính thức trở thành một cao thủ.

Ăn chút điểm tâm sau đó liền đi tìm Vương Trác Kỳ, cũng không biết hắn cùng Diêm Phong quyết định thể nào rồi.

Vương Trác Kỳ cũng là vừa ngủ dậy, nhìn qua hai mắt hắn đang mơ màng buồn ngủ, sau khi hắn nhìn thấy Diệp Thiên Vân liền dụi mắt. Sau đó đột nhiên bừng tỉnh, như là bị bệnh tâm thần phân liệt, nói: “Thiên Vân, không phải là tớ đang nằm mộng đấy chứ?”

Diệp Thiên Vân ngẩn người nói: “Cậu mộng thấy điều gì?”

Vương Trác Kỳ giống như nhở lại, nói: “Tớ mơ thấy cậu đưa cho tớ danh thiếp, sau đó bảo tớ đi tìm Diêm Phong”.

Diệp Thiên Vân tức giận nhìn hắn một cái, rồi nói: “Không phải đó là chuyện ngày hôm qua sao? Cậu bị làm sao vậy?”

Vương Trác Kỳ nghe xong giống như là bị tiêm thuốc trợ tim, không hề có dấu hiệu báo trước, hắn từ trên giường nhảy lên, hô to: “Là thật ư! Ngày hôm qua tớ đã gặp Diêm Phong, toàn bộ lý tưởng của tớ giờ đã có thể thực hiện!”

Diệp Thiên Vân nhìn hắn hỏi: “Diêm Phong nói với cậu điều gì? Làm cho cậu biến thành cái dạng này rồi”.

Vương Trác Kỳ cười ha hả nói: “Người anh em sau này chúng ta một bước lên trời rồi! Ngày hôm qua cùng Diêm Phong bàn chuyện, rất nhanh sẽ được thể hiện năng lực trong công ty, hẳn thật sự là một người có thể lực. Hẳn nói cho tớ biết gần đây trong thành phố có một hạng mục rất lớn, cho phép tớ nắm quyền quản lý”.

Diệp Thiên Vân đối với những điều này không có hứng thú, hắn gật đầu nói: “Tớ đối với cái này không hiểu lắm, tự cậu làm đi, tớ giao tiền cho cậu”. Vừa nói vừa lấy chi phiếu đưa cho Vương Trác Kỳ.

Vương Trác Kỳ hơi run rẩy tiếp nhận tờ phiếu, nói rằng: “Giấc mộng của tớ đã ở ngay trước mắt, hi vọng ông trời có thể phù hộ để tớ năm nay gặp vận lớn”. Vừa nói vừa hôn nhẹ lên tờ chi phiếu, dường như nó còn hấp dẫn hơn cả mỹ nữ.

Diệp Thiên Vân mỉm cười nói: “Tốt lắm, có chuyện gì cậu cứ tự mình giải quyết, tớ phải ra ngoài”.

Vương Trác Kỳ nước mắt rơm rớm, hắn vỗ mạnh lên vai Diệp Thiên Vân, nói: “Quen biết cậu là điều may mắn nhất cuộc đời của tớ, tớ sẽ không để cậu thất vọng”. Số tiền đó cũng không nhỏ, mà Diệp Thiên Vân không giữ lại chút nào mà đưa hết cho hắn, quả thật là rất tin tưởng hắn.

Diệp Thiên Vân vừa cười vừa nói: “Được rồi, cậu làm việc của cậu đi, tạm thời ở chỗ này, đợi khi tìm được nơi tốt hơn rồi đi cũng được”.

Vương Trác Kỳ “Ừm” một tiếng, nói: “Hôm nay, tớ còn phải đến tập đoàn Bát Đạt, tiếp tục bàn chuyện cùng Diêm Phong”. Diệp Thiên Vân gật đầu, sau đó đi ra cửa.

Hắn vừa mới tới lầu hai, Thạch Thanh Sơn cũng đang nhanh chóng đi tới, hưng phấn nói: “Sư phụ, hôm qua tôi luyện nội công cả đêm, cảm thấy có chút tiến bộ rồi”.

Diệp Thiên Vân nghe xong thì mỉm cười, mặc dù cả một đêm có thể làm được rất nhiều việc, nhưng mà muốn nội công tiến bộ dễ dàng như vậy là điều không thể, điều này phẩm lớn là do tâm lý hắn tưởng tượng ra. Cho nên Diệp Thiên Vân nói: “Không nên nóng lòng, nội công không phải một sớm một chiều là có thể thành công, quan trọng là phải kiên trì”.

Về mặt Thạch Thanh Sơn ra chiều đã hiểu, sau đó nói: “Đúng rồi sư phụ, chuyện tình võ quán lần trước đã chuẩn bị tốt, Trung Hoa võ quán cuối cùng đã quyết định không tới tham gia trận đấu này”.

Hắn nói ra Diệp Thiên Vân mới nhớ tới chuyện này, lần trước bởi vì Thành Phong võ quán lên báo hơn nữa còn bài danh đệ nhất, cho nên làm cho rất nhiều võ quán bất mãn, nghĩ tới đây liền hỏi: “Quyết định khi nào diễn ra trận thi đấu?”

Thạch Thanh Sơn nhìn lịch sau đó mới nói: “Định vào trung tuần tháng bảy (1), sư phụ đã trở về, tôi cũng yên tâm hơn, nếu chỉ có một mình cảm thấy bị áp lực tâm lý”.

Diệp Thiên Vân gật đầu, chính hắn cũng không có kinh nghiệm về loại thi đấu này, lúc đầu hoàn toàn là do linh cơ chớp động mà nghĩ tới, nhưng mà cũng không có gì phải lo lắng. Loại chuyện này trước lạ sau quen, chỉ cần có kinh nghiệm vài lần là ổn, bởi vậy hắn nói: “Tôi cũng không có kinh nghiệm gì. Nhưng mà, hẳn là không có vấn đề gì, chúng ta chỉ làm cho danh hiệu đệ nhất xuất hiện, về phần ai được, thì chúng ta không cần xen vào”.

Nói tới đây hắn lại nhớ tới kỳ thi tại trường ba ngày sau, cần phải nhanh chóng chuẩn bị, bởi vậy lại nói: “Hai ngày này cậu chuẩn bị cho tốt”.

Thạch Thanh Sơn cười cười, nói: “Sư phụ yên tâm đi, chỉ cần anh trở về thì tôi không có gì lo lắng nữa”.

Diệp Thiên Vân nghe xong gật đầu. Hắn đột nhiên nghĩ tới ngày nghỉ nên làm gì. Nhà thì nhất định phải quay về, sau đó tới thăm Hứa Tình, tới tìm hiểu thêm về Bát Quái Chương cũng tốt, có lẽ còn có thể học thêm được điều gì. Còn phải tới Hình Ý môn một chuyến, để không cần cả ngày vì chuyện này mà lo lắng, cuối cùng là tới xem Uy Chấn Thiên ra sao.

Đang suy nghĩ, đột nhiên Tôn Vĩnh Nhân đi lên lầu, hắn đi tới rất nhiệt tình chào hỏi mỗi người, tới trước mặt Diệp Thiên Vân cười hi hi ha ha, nói: “Ồ cùng ba tôi hai ngày là chịu không nổi, vội vàng tìm cơ chạy trốn, ha ha, lúc này thì đúng là được giải phóng rồi”.

Diệp Thiên Vân không ngờ hẳn lại tới đây. Cười ha hả nói: “Chuyện của cậu cũng đã giải quyết xong rồi? Có phải là sắp trở về Hương Cảng hay không?”

Tôn Vĩnh Nhân khó chịu gật đầu nói: “Đúng vậy, hai ngày nữa tôi phải về nhà rồi, rút cuộc chuyện này đã tan thành mây khói, mặc dù hai tháng phải lo lắng đề phòng, nhưng mà may mắn là được quen biết một người anh em tốt như anh”.

Hai người ở cùng nhau một thời gian khá lâu, ăn ở cùng một phòng, tình cảm tốt cũng không có gì lạ.

Chuyện tốt thành cặp, Tôn Vĩnh Nhân nói chưa được mấy câu, lão đầu Hà Sơn mang kính râm màu đen cũng đột nhiên chạy vào, thấy Diệp Thiên Vân cũng gào lên: “Tiểu tử thúì, ta tìm được cậu rồi, chúng ta đi luận võ. A, sao nhiều đồ như vậy? Ồ, cái này ăn rất ngon...”

Hà Sơn cầm lấy một túi thức ăn do Tôn Vĩnh Nhân mua, mở ra ăn mấy miếng lớn, hồn nhiên quên mất Diệp Thiên Vân, thật là làm cho người ta dở khóc dở cười.

Tôn Vĩnh Nhân lại càng hoảng sợ, kêu lên: “Mẹ nó! Phi hành viên.... đeo kính râm này thật sự là quái dị, xú lão đầu. Lão dám ăn của ta. Buông ra...” Tôn Vĩnh Nhân lúc này mới kịp phản ứng, lập tức giật túi đồ ăn trở về, Hà Sơn không chịu buông tha, một tay giữ chặt, tay kia thò vào trong túi lấy ra hạt đậu đỏ ăn.

“Không cần biết, hề hề! Ta bắt được trước, là của ta! Tiểu tử thúì, đừng hòng đoạt của ta...” Lão đầu bướng bỉnh nói, vừa ăn vừa trêu đùa Tôn Vĩnh Nhân.

Tôn Vĩnh Nhân đưa tay vén áo, sau đó tiếp tục cướp lại cái túi: “Lão có trả không hả? Cái đó là ta mua ở nước Mỹ, không trả lại? Ta liền hô là lão phi lễ...”

Hà Sơn không chút động lòng, tiếp tục ăn. Vừa cười cười, bĩ ổi nói: “Người hô đi, người hô to lên...”

Tôn Vĩnh Nhân cời trần nháy ra, hét lớn: “Phi lễ này. Không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt cưỡng đoạt “dân nam”. Dâm tặc....lão có trả không thì bảo?”

Hà Sơn ngẩn ra, không ngờ Tôn Vĩnh Nhân thật sự kêu lên, trên nét mặt xuất hiện vẻ tươi cười: “Ha ha, tiểu tử. Lại dám dùng chiêu này với ta, hổ hổ, hô lớn nữa đi, ta càng thấy thoải mái, hô đi, sao lại không hô nữa, hô lên hết sức đi? Dù có rách yết hầu cũng không ai tới, năm sau sinh cho đại gia ta một tiểu tử mũm mĩm. A, không đúng...”

Tôn Vĩnh Nhân không còn chiêu nào nữa, liền cụng đầu vào trán lão: “Lão có trả không hả? Có trả không? Có trả nhanh không, trả nhanh, trả nhanh? Lão già đáng chết, già rồi mà còn nghịch ngợm như khỉ trộm đào...”

“Không trả lại là không trả lại! Sẽ không trả, he he sẽ ăn sạch!”

Tôn Vĩnh Nhân móc vào hạ thân của lão, lão đầu vội vàng che lại, kêu lên: “Long Trảo Thủ... khỉ trộm đào, thanh niên trẻ tuổi vui tính quá, ha ha!”

.....

Mọi người trong Thành Phong võ quán mở to đôi mắt, liếc mành cổ nén để mình không phát ra tiếng cười, cả võ quán tràn ngập âm thanh cục cục như gà mái đẻ trứng.

Diệp Thiên Vân cảm thấy ăm ỉ đau cả đầu, vội vàng kéo hai người ra, bởi vì không để ý, hai móng tay cào lên người Diệp Thiên Vân, còn một chưởng của Tôn Vĩnh Nhân lại đánh trúng cái mông của Diệp Thiên Vân.

(1)Trung tuần: Từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng.

168. Chương 168: Thuyết Đả Quyền Tự Do Đáo

Tôn Vĩnh Nhân sau khi nghe xong thì ngượng ngùng thu tay, lui ra sau hai bước sau đó mới ủy khuất nói: “Chính là do lão già không biết xấu hổ kia. Không liên quan tới tôi”.

Hà Sơn cũng thu tay về cười hắc hắc nói: “Ta là người không để ý tới ánh mắt thế tục, cuộc đời được bao nhiêu năm chứ, chỉ cần mình sống tự do tự tại, cần gì phải để ý người khác nghĩ gì”.

Diệp Thiên Vân đối với hai người này cũng cảm thấy không còn cách nào, hẩn nhìn về phía Hà Sơn hỏi: “Lão tiên bối đến nơi này có gì chỉ giáo?”

Hà Sơn tiện tay ném thứ đoạt được trên mặt đất, bây giờ cũng không trân quý vật kia như lúc nãy nữa, lão phỉ phỉ tay nói: “Cũng không có gì, hai ngày nay từ nội môn đi ra, trong lúc nhất thời cảm thấy ngứa ngáy cho nên đặc biệt tới tìm cậu qua lại mấy chiêu, sáng khoái một hồi!”

Những đệ tử xung quanh đều đồng tai lên nghe, Diệp Thiên Vân cảm thấy ở trước mặt đám đông trong đại sảnh không tốt lắm, liền nói: “Đi theo tôi, nơi này không phải chỗ nói chuyện”.

Hà Sơn phát tay áo, vô lại nói: “Nơi này rất khá, nghe Diêm Phong nói cậu thật sự có tài, trong lòng ta cảm thấy không thoải mái. Con người ta có một tật xấu, chỉ cần có người danh tiếng lớn là ta liền không nhìn được, cho nên cậu cũng đừng để ý nha!”

Tôn Vĩnh Nhân vốn đã tức khí, vừa nghe lời này liền nổi trận lôi đình, hẩn cười gằn nói: “Lão tạp mao, lão đừng có ở chỗ này mà lải nhải nữa, cũng không nhìn xem đây là nơi nào, lão dám gây chuyện ở chỗ này, ta đánh cho lão gãy rớt hết răng bây giờ!”

Hai con mắt Hà Sơn nhìn chằm chằm vào Tôn Vĩnh Nhân, có chút cổ quái nói: “Tốt! tốt! Có thể gặp được loại người cực phẩm như cậu. Quả thật ông trời đối với tôi không tệ, ha ha!”

Diệp Thiên Vân nhìn hành vi hai người, rất là giống nhau, nếu như để để cho hai người đi với nhau chắc hẳn sẽ tạo ra uy lực của đạn hạt nhân, hẩn mở miệng nói với Tôn Vĩnh Nhân: “Cậu tới phòng tôi một lúc, lát nữa tôi tới tìm cậu”.

Tôn Vĩnh Nhân nghe xong có chút không cam lòng, hẩn do dự một chút rồi gật đầu, nói: “Được rồi! Vì nể mặt anh tôi mới bỏ qua cho lão, nếu không hôm nay tôi sẽ cho lão máu tươi tẩm thuốc!” Nói xong cũng không thèm nhìn Hà Sơn, đi lên cầu thang.

Hai mắt Hà Sơn nhìn theo bóng lưng Tôn Vĩnh Nhân. Hẩn tự nhủ: “Thật sự là quá giống!”

Diệp Thiên Vân cũng không nghĩ ra tại sao lúc này Hà Sơn đột nhiên rời khỏi võ quán, Diêm Phong hẩn là không biết lão tới nơi này, nghĩ tới đây liền cố ý hỏi: “Hà lão tiên bối. Diêm đại ca có khỏe không?”

Hà Sơn đã khôi phục lại tinh thần, lão không thèm để tâm, nói: “Tôi cũng không biết, hẩn đi ra ngoài có chuyện, cho nên tôi tới tìm cậu chơi đùa”. Nói xong hai con mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân, đánh giá từ trên xuống dưới.

Diệp Thiên Vân “Ừm” một tiếng, nói: “Như vậy Hà lão cùng tôi đến phòng tiếp khách nha, ở đây ảnh hưởng tới đệ tử đang luyện tập”.

Hà Sơn khởi động tay chân sau đó nói: “Cũng được, đỡ phải làm lỡ tiền đồ của bọn họ”. Nói xong thì cùng đi tới phòng tiếp khách.

Từ khi Diệp Thiên Vân gặp mặt lão thì chỉ biết Hà Sơn là một ngoại gia cao thủ, hơn nữa thân phận còn cao hơn Diêm Phong một bậc.

Hai người tới phòng khách ngồi xuống, sau khi Hà Sơn uống một ngụm trà, nhấm nháp mùi vị sau đó nói: “Quả thật nơi này của cậu không tồi, người cũng nhiều, không giống Bát Cực Môn chúng ta mỗi ngày buồn tẻ, lạnh tanh, có cảm giác như là một trong khu mộ vậy”.

Trong lòng Diệp Thiên Vân vừa động, hẩn muốn nắm chặt cơ hội để hiểu rõ hơn về chuyện võ lâm, bởi vậy ra vẻ ung dung nói: “Sao lại thế, Bát Cực Môn đệ tử đông đảo, sao lại nói là buồn tẻ được chứ?”

Hà Sơn nghe xong khoát tay nói: “Cậu không phải là người của Bát Cực Môn chúng ta cho nên không hiểu rõ, trong môn vốn có ba mươi, bốn mươi người. Gần đây xảy ra chuyện Thường Đại Hải, chủng môn lại phải đi sáu bảy người, khiến cho trong môn không khí trầm lắng. Không phải là khu mộ thì là gì?”

Diệp Thiên Vân nghe được sự tình của Bát Cực Môn, Bát Cực Môn là một trong mười đại môn phái thế mà chỉ có ba mươi bốn mươi người. Điều này làm cho hắn rất kinh ngạc, hắn tiếp tục nói: “Tôi quen biết người của Bát Cực Môn cũng khá nhiều, Lâm Thanh Hoành, Triệu Phi Vân, còn có Trình Cương”.

Hà Sơn làm ra dáng vẻ không có gì đáng kể, lão nhìn nóc nhà nói rằng: “Ừm, những người này trước đó vài ngày cũng đi ra ngoài, vì bọn hắn đi, cho nên mới vắng vẻ, nhưng mà Triệu Phi Vân cùng với Trình Cương vừa chết”. Lời này nói ra rất bình thản, dường như chuyện này xảy ra như cơm bữa.

Diệp Thiên Vân tùy tiện hỏi: “Vậy ngài cũng có một số bằng hữu trong giang hồ, tại sao không đến những nơi đó tìm vài lão bằng hữu?”

Hà Sơn bĩu môi nói: “Xa lắm, không muốn đi!” Dường như lão đã nhớ ra mục đích tới đây, hai tròng mắt trừng lên nói: “Tôi tới nơi này tìm cậu so vài chiêu, chúng ta ngồi đây làm gì?”

Diệp Thiên Vân liếc mắt, lão Hà Sơn này là điển hình của lối tư duy hỗn loạn, liền nói: “So chiêu chia ra rất nhiều loại luận võ, luận đạo, hai điều này từ trước tới giờ không tách rời nhau”.

Hà Sơn nghe xong vuốt ve chòm râu, nói: “Ừm, đạo lý thì đúng là như vậy, cậu học Hình Ý Quyền hả?”

Diệp Thiên Vân nuốt nước bọt nói: “Đúng vậy! Tôi cũng luyện qua Bát Cực Quyền, nhưng mà đều tự học là chính, chưa từng bái sư”.

Hà Sơn đánh giá hắn một chút, nói: “Cậu luyện cả nội gia lẫn ngoại gia, chẳng lẽ không sợ trở thành phế nhân sao?”

Diệp Thiên Vân cho tới giờ còn chưa nghe ai nói như vậy, liền hỏi: “Chữ ‘phế’ ở đây nên hiểu ra sao?”

Hà Sơn trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói: “Cùng luyện sở học của hai nhà không phải là không có, nhưng mà chưa từng nghe qua có ai luyện tới đại thành, võ học nằm ở chữ ‘chuyên’, nếu như không chuyên làm sao có được thành tựu”.

Đối với lời này Diệp Thiên Vân cũng không quá đồng ý, nếu như chỉ đơn thuần chữ ‘chuyên’ thì có thể hiểu là chuyên tâm luyện võ học, đây là một loại tinh thần, vì võ đạo mà cả đời phấn đấu, nhưng mà nói như nói “chuyên” là chỉ chuyên một nhà quyền pháp thì quá bó hẹp, hiểu biết rộng rãi mới là chính đạo, hắn trầm mặc không nói lên suy nghĩ của mình.

Hà Sơn nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Thiên Vân còn tưởng là hắn bị thuyết phục, vênh mặt lên nói: “Cậu rất giống một vị sư huynh của ta...” Nói tới đây thì không nói gì nữa.

Diệp Thiên Vân trái lại có chút khó hiểu, hắn đang cân nhắc xem lời nói đó có thể tin được mấy phần, Hà Sơn mặc dù hay nói chuyện không đâu, nhưng về phương diện võ học thì lão hẳn là sẽ không nói hươu nói vượn.

Hà Sơn thấy dáng vẻ của hắn như vậy biết hắn không tin, nhất thời tức giận, nói: “Không tin hai chúng ta có thể tỷ thí một lúc!” Không hề báo trước ở trên ghế đánh ngang một quyền về phía hắn.

Lúc này hai người cách nhau một cái bàn, Diệp Thiên Vân đang suy nghĩ lời lão nói, không ngờ Hà Sơn lại thích đầu kiêu này, nói xong là đánh quyền tới ngay, bởi vậy lông mày dựng lên, cánh tay đưa lên vừa vặn đỡ một quyền này.

Bát Cực Quyền kinh lực chú trọng vào Băng, Hám, Đột, Kích vì vậy mà Băng có thể tới như núi lở, mà Hám là chỉ chấn động như núi cao, Đột Kích là cách tấn công bất ngờ, động tác dứt khoát. Phát lực trong nháy mắt mạnh như giương cung, phát ra bùng nổ như hỏa đạn, thế động linh hoạt, nhanh như chớp, lấy mạnh mẽ làm chính.

Một chiêu này của Hà Sơn cơ hồ đến đồng thời với câu nói, mà Diệp Thiên Vân mặc dù ra tay so với lão chậm hơn một chút, nhưng mà phát sau đến trước, đã kịp cản quyền phía trước đang lao tới.

Vừa chạm chiêu thì truyền ra tiếng vang, mặc dù âm thanh không lớn nhưng lực đạo không nhỏ, Diệp Thiên Vân cùng Hà Sơn đều bị kinh lực như đạn của đối phương bức bách phải đứng lên.

Hà Sơn vẻ mặt kinh hãi nhìn Diệp Thiên Vân kêu lên: “Đối thủ tốt! Thật sự là đối thủ tốt! Lần trước cùng cậu thử qua một chiêu còn nghĩ rằng cậu may mắn, không ngờ rằng cậu thật sự có tài...”

Giờ đây Diệp Thiên Vân toàn thân đề phòng, đề ngừa Hà Sơn kia đột ngột xuất sát chiêu, nếu như vậy thì mình sẽ vô cùng bị động, hấn lạnh lùng nhìn chăm chú vào Hà Sơn, bất ngờ không bằng phòng ngự, lập tức đánh ra Băng quyền. Tay như Lưu Tinh, mắt tựa như điện, hai câu này vừa hiện lên trong đầu hấn.

Hà Sơn lúc này gào lên, lão vừa muốn mở miệng nói chuyện, không ngờ quyền của Diệp Thiên Vân đã tới rồi, động tác vô thanh vô tức đánh lên người lão, hơn nữa quyền này trúng giữa vai trái, Hà Sơn lập tức bị đánh văng ra ngoài.

Diệp Thiên Vân trời sinh không bao giờ chịu thiệt thòi, nhất là trên con đường võ học, ra tay cực kỳ tàn nhẫn với lại rất bá đạo, hai loại phong cách này cùng nhau kết hợp hình thành nên quyền phong của hấn.

Một quyền này đánh Hà Sơn bay xa ba thước, vừa vụn văng tới nơi đồ cổ, lập tức đại bộ phận vật phẩm trang trí rơi xuống đất, rất nhiều đồ sứ bị chấn nát, trong lúc nhất thời trong phòng không ngừng vang lên tiếng lộp bộp.

Một lúc lâu, Hà Sơn bò dậy phủ bụi đất trên người, kinh ngạc nhìn về phía Diệp Thiên Vân, nói: “Thủ đoạn hay! Ta...” Nói tới đây đột nhiên không nói gì nữa, mà nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân, dường như đã khắc sâu, sợ bị trúng độc thủ một lần nữa.

Hai người đang ở chỗ này giằng co, bên ngoài vang lên tiếng cửa đi vào, nhìn thấy tình hình trong phòng lập tức nói: “Diệp tiên sinh xảy ra chuyện gì vậy, có cần...”

Diệp Thiên Vân nhìn chăm chăm vào Hà Sơn, miệng nói với người phục vụ viên: “Không cần, cậu đi ra ngoài đi...” Hấn rất kinh ngạc khi Hà Sơn trúng một kích của mình mà không chịu thương tổn gì, không tìm được mà sinh ra hứng thú.

Quyền vừa rồi mặc dù chưa phát ra toàn lực, nhưng đánh lên thân thể thì vô cùng kinh khủng, thế mà đối phương chỉ bị đánh bay đi, điều này càng làm cho Diệp Thiên Vân thêm kích thích.

Hà Sơn cười hắc hắc, sau đó đột nhiên hạ thấp thân thể, bước tới gần Diệp Thiên Vân, đột nhiên khuỷu tay đưa ra dò xét.

Lúc này chiến ý của Diệp Thiên Vân đã bùng lên điên cuồng, hấn lui về phía sau một bước, đồng thời nhanh chóng xuất ra Đẩu Động Quyền, không tới một giây đã đánh ra bốn, năm quyền. Mỗi quyền đều có lực xoáy, lực đạo vô cùng lớn. Lần đầu tiên hấn gặp được người có thể chịu được quyền của mình, không tìm được mà có chút mất khống chế, mỗi chiêu đều đánh ra toàn lực.

Hà Sơn vừa rồi còn có ý muốn trêu đùa Diệp Thiên Vân, nhưng mà liên tiếp lấy cứng chọi cứng, mới ba bốn quyền đã chịu không nổi, thân thể lui nhanh về phía sau, được một khoảng cách an toàn lão mới há mồm thở dốc, chỉ ngắn ngủi mấy giây mà trên trán đã ra mồ hôi hột.

Lão nhìn Diệp Thiên Vân hồi lâu, không thể tin nói: “Mẹ nó, người trêu chọc ta! Loa Toàn Kinh này mà là người tự nghĩ ra sao?”

169. Chương 169: Luận Bàn

Chỉ ngắn ngủi mấy giây thời gian căn phòng đã trải qua một kiếp đại nạn, giống như là vừa qua một trận động đất, trên đất dày đặc những mảnh sứ nhỏ, ngăn tủ bằng gỗ tử đàn bị phá hủy hơn phân nửa, phòng tiếp khách trở thành một mảnh hỗn độn.

Hà Sơn sau khi lui thêm hai bước, dè dặt nói: “Loa Toàn Kinh của Hình Ý Môn, quả thật là một đối thủ tốt! Không ngờ Hình Ý môn lại xuất hiện một cao thủ ở tuổi này, thật sự là làm cho người ta giật mình, thời thế thay đổi rồi”.

Diệp Thiên Vân hôm nay được sáng khoái một hồi, liên tục đánh ra bốn năm quyền, hơn nữa đều là toàn lực phát ra, hấn hoạt động các đốt ngón tay, lạnh nhạt nói: “Tôi cùng Hình Ý môn không có liên quan gì”.

Mắt Hà Sơn như muốn lồi ra, nói: “Không có khả năng! Đẩu Động Loa Toàn Kinh của Hình Ý môn là bí mật bất truyền, tại sao lại tới tay cậu?”

Diệp Thiên Vân không trả lời lão, mà là hỏi: “Còn đánh nữa hay thôi?”

Hà Sơn bị cắt ngang, rất nhanh quên đi chuyện tình vừa rồi, trong mắt lão toát ra ý cười, nói: “Tại sao không đánh, tôi đến đây là tìm cậu để so chiêu, tới đây đi!” Lão nói xong liền làm thủ thức, hai mắt nhìn chăm chăm vào chân Diệp Thiên Vân, toàn thân vẫn không nhúc nhích.

Trong võ thuật có một câu thuật ngữ trong nghề là: “Trước tiên xem từng bước đi, sau đó mới xem động tác tay”. Câu ngạn ngữ này nghĩ là: Xem một người võ công cao hay thấp, đầu tiên là xem bộ pháp của hắn có ổn định, vững chắc, chính xác hay không, tiếp theo mới nhìn quyền cước của hắn có hợp cách hay không. Bởi vì bộ pháp kém cỏi là một trong những dấu hiệu của một người võ công thấp.

Hai chân Diệp Thiên Vân hơi khuyu, tiến về phía trước, sau đó quét ngang chân một cái, mục tiêu là Hà Sơn, động tác đơn giản, chất phác, không có chút gì hoa mỹ.

Hà Sơn co bụng về phía sau, sau đó ưỡn mông một cái, chân của Diệp Thiên Vân sạt qua quần áo lão, mặc dù tránh thoát, nhưng rất mất hình tượng.

Hà Sơn hoàn toàn không cảm thấy mất mặt, lão mỉm cười, trong nháy mắt trên mặt lão tràn ngập tự tin, nhanh chóng đưa tay đỡ chân Diệp Thiên Vân, sau đó mạnh mẽ phát lực, lập tức hất cả người Diệp Thiên Vân văng lên.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân bị công kích như vậy, hắn mượn lực điều khiển lực, lượn một vòng trên không trung, vừa vặn thoát khỏi phạm vi công kích.

Hà Sơn sửa lại bộ dáng chật vật vừa nãy, lão vừa cười vừa nói: “Dám ở trước Bát Cực dùng chân quét qua, cậu cũng thật có đảm lược!”

Diệp Thiên Vân nghe vậy cảm thấy buồn cười, một chiêu này hắn nghiên cứu đã lâu rồi, có lẽ không thể kích trúng đối phương, nhưng tuyệt đối sẽ không vì vậy mà bị đánh trúng.

Thân hình Hà Sơn vô cùng nhanh, vừa dứt lời lão tiến tới gần Diệp Thiên Vân hai chân tách ra, sau đó đột nhiên bước chân trái ra, vừa khéo kẹp lấy hai chân Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân không theo kịp tốc độ của lão, định lui ra phía sau lại bị giữ ở giữa, vừa muốn tránh sang bên phải đột nhiên thân thể Hà Sơn xoay sang trái, sau đó trong chớp mắt bộc phát lực, dùng vai thúc mạnh vào lưng Diệp Thiên Vân.

Bát Cực Quyền mặc dù khi phát lực vô cùng cương mãnh tàn nhẫn, nhưng trong lúc luyện tập và ứng dụng thì cũng phải chú ý đến “tự lực phát kình” cũng chính là “Thốn Kình”, “Bộc phát lực” mà trong võ thuật thường nói đến, toàn bộ quá trình phát lực của Bát Cực quyền có thể chia làm quá trình chuẩn bị phát lực và quá trình phát lực.

Động tác phát lực phải thả lỏng, cần đạt tới lỏng nhưng liên tục, nhanh mà không cứng, để tiết kiệm thể lực là điều kiện cần thiết của gân mạch trước khi nhanh chóng hoàn thành động tác.

Làm động tác vận hành tới vị trí cần thiết, sau đó đột nhiên phát lực cho nên quá trình phát lực của Bát Cực Quyền tổng kết lại chính là: Trước quá trình phát lực phải buông lỏng, tốc độ phải nhanh, như chớp trúng vào mục tiêu.

Diệp Thanh Vân bị cú húc này đẩy văng ra ngoài, cùng mặt tường tiếp xúc thân mật.

Hà Sơn cười ha hả nói: “Người trẻ tuổi. Cậu còn cần tôi luyện thêm, còn phải đi trên rất nhiều con đường đó!”

Dưới thân Diệp Thiên Vân tất cả đều là những mảnh vụn, nếu không có có Kim Chung Tráo hộ thân, thì giờ đây hắn là hắn đã bị trọng thương, hắn từ từ đứng lên, làm một thức mở đầu trong Hình Ý Quyền.

Tâm tính của hắn vô cùng kiên định, không bao giờ vì bị bất lợi nhất thời mà chịu ảnh hưởng.

Chiêu Hà Sơn vừa đánh ra là “Thiếp Thân Khảo” của Bát Cực Môn, cảm giác xông tới có phần tàn bạo, mạnh mẽ chấn bay Diệp Thiên Vân ra ngoài.

Diệp Thiên Vân không chịu thương tổn nào, có Kim Chung Tráo hộ thân, chiêu thức như vậy không thể tạo thành thương tổn lớn cho hắn, hơn nữa lúc mới bị chấn văng đi hắn còn dụng phương pháp tá lực.

Hà Sơn nhìn Diệp Thiên Vân đứng lên, liền ngoắc ngón tay cười nói: “Đến đây đi! Cậu còn tuyệt chiêu nào nữa không?” Nói xong tiến lên phía trước hai bước như muốn khiêu khích, vừa vặn đến khoảng cách cả hai người đều có thể công kích.

Diệp Thiên Vân bước sang một bên rồi vọt tới, tay hất nhanh như chớp, một tay bắt được cánh tay Hà Sơn. Hà Sơn cơ hồ cũng phản ứng cùng một lúc, lão gấp cánh tay lại, muốn kẹp lấy tay Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân chính là đang đợi tích tắc này, tối hôm đó hắn xem bút ký của Toái Cốt Thủ vừa vặn xem một chiêu cầm nã thủ, tay bị kẹp của hắn chùng xuống phía dưới, sau đó tay kia từ mặt dưới đẩy lên trên, lập tức truyền ra một âm thanh trong trẻo.

Lúc này các đốt ngón tay của Hà Sơn đã bị gỡ ra, lão muốn tránh ra nhưng đã muộn, một trận đau đớn kịch liệt truyền tới đại não, Diệp Thiên Vân bắt được cánh tay đã lỏng ra của lão, hai tay phát lực đã đem lão xoay ngang rồi ném ra.

Hà Sơn nằm trên mặt đất, tình cảnh vô cùng thê thảm, cả thân thể bị nện vào tường, khớp xương vai cũng bị trật, chẳng khác gì đã mất đi một nửa lực chiến đấu.

Diệp Thiên Vân đang đánh hưng phấn, còn muốn tiến lên tiếp tục tỷ thí, đột nhiên cánh cửa của phòng tiếp khách bị đẩy ra, Thạch Thanh Sơn từ bên ngoài đi vào, hắn vừa nhìn thấy trên mặt đất là một mảnh hỗn độn liền sửng sốt trong giây lát, ngay sau đó liền nói: “Sư phụ, Diêm tổng của tập đoàn Bát Đạt đã tới rồi”. Vừa dứt lời thì Diêm Phong đã xuất hiện trước cửa.

Hà Sơn ở bên cạnh vừa rên rỉ vừa cầm một cái chén vỡ, khuôn mặt không đồng ý, hừ hừ nói: “Bảo hắn chờ một lát, hồi nữa tôi sẽ ra ngoài”.

Diêm Phong nhìn thấy Hà Sơn biến thành cái dạng này, không những không tức giận, ngược lại còn cười lớn, nói: “Sư thúc không ngờ người cũng có ngày bị như vậy! Con đã sớm nói với người công phu của Diệp Thiên Vân rất tốt, người còn không tin, bây giờ chịu thiệt thòi rồi, không nên nhờ vả con”.

Toàn thân Diệp Thiên Vân đều dính những mảnh nhỏ, nhưng không bị chảy máu, hắn nhìn thấy Diêm Phong liền nói: “Anh Diêm sao lại tới đây, tôi đang cùng Hà lão tiên bối luận bàn”.

Diêm Phong đầu tiên là ngẩng đầu lên nhìn hoàn cảnh xung quanh một chút, mỉm cười nói: “Lần đầu tiên tôi thấy cậu luận bàn, quả thật là vô cùng kịch liệt đó!”

Diệp Thiên Vân biết hắn đang nói mình ra tay quá tàn nhẫn, bởi vậy mỉm cười nói: “Hà lão ở đây buồn chán, muốn thử thân thủ tôi một lúc, không ngờ rằng nhất thời cao hứng, ra tay hơi nặng nề”.

Diêm Phong nghe xong liền hiểu chuyện gì xảy ra, Hà Sơn là dạng người gì thì hắn là kẻ hiểu rõ nhất, bởi vậy đến trước mặt Hà Sơn thở dài nói: “Sư thúc, người quả thật là làm cho con không yên tâm, con chỉ ra ngoài xử lý vài nghiệp vụ của công ty, kết quả là người trốn mất, nếu như con không cho người đi theo sư thúc, hôm nay việc này làm sao kết thúc”.

Hà Sơn đứng lên cắn răng nói với Diêm Phong: “Vặn lại cánh tay cho ta, đau chết mất!”

Diêm Phong nhìn thoáng qua, trên người Hà Sơn đầy vết máu, có nhiều mảnh nhỏ đâm vào trong thịt, không đành lòng nói: “Sư thúc, xương cốt người đã già nên cẩn thận giữ gìn, nếu như thật sự xảy ra chuyện, thì Bát Cực Môn tổn thất rất lớn!” Vừa nói vừa giữ cánh tay Hà Sơn xoa nắm một lúc, sau đó một tay giữ cố định, tay kia dùng Thốn kinh đẩy ra, vặn lại khớp xương bị trật.

Hà Sơn hoạt động cánh tay, rồi nói: “Đấu cùng tiểu tử này một trận thật sướng khoái, Thường Đại Hải thua trong tay hắn thì cũng chẳng có gì oan uổng”.

Diệp Thiên Vân nghe xong lời này cũng cảm thấy bội phục Hà Sơn, lão cũng có thể coi là một võ giả có đức, hai người đấu đá tới mức độ này, đứng lên như không có việc gì xảy ra, vẫn hi hi ha ha như trước, đây cũng là một phẩm chất của lão, là một người có lòng dạ rộng lượng, nghĩ tới đây hắn mỉm cười nói: “Hà lão tiên bối công phu quả thật tinh xảo, chỉ là do trong hoàn cảnh này công phu bị hạn chế”.

Hà Sơn nghe xong mặt mày hớn hớn nói: “Tôi cũng không phải là người không biết mặt mũi, cũng không vì thua mà mất vui, luận võ không có khả năng lần nào cũng thắng, cũng không nhất định là không thể thắng, nhưng mà quả thật cậu còn thiếu chút hỏa hầu!”

Diệp Thiên Vân sang sảng cười, nói: “Đúng vậy! Ở phương diện thực chiến tôi còn khiêm khuyết”.

Hà Sơn tán thưởng liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Có một câu nói là đánh quyền ba điều không biết, người không biết, ta không biết, hấn không biết. Đây là cách ứng phó nhanh, ra chiêu cực nhanh, bản thân mình không suy nghĩ, đối phương cũng không kịp phản ứng, những người đứng xem không thấy rõ, đối thủ đã bị đánh bại, đây chính là các miêu tả cụ thể của “Vô quyền vô ý”. Chỉ mong cậu có thể giác ngộ ra điều gì từ những lời này!”

Diệp Thiên Vân lúc mới nghe thì cảm thấy không có gì, nhưng càng cẩn thận suy nghĩ thì lại càng cảm thấy có hứng thú, trong lúc nhất thời đứng sững tại chỗ.

Diêm Phong bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn Hà Sơn một cái, nói: “Sư thúc người cũng thua, lại còn đi giảng đạo lý cho người ta, bản thân mình tốt nhất là đi về luyện tập cho tốt rồi hãy nói đi!”

Hà Sơn nghe xong cũng không hề phản bác, lão thở dài nói: “Già rồi, tuổi này của ta muốn luyện từ đầu dễ dàng vậy sao, mắt thấy một võ giả có hi vọng, đương nhiên muốn hấn có thể tiến thêm một bước”. Lời nói này có chút thê lương, làm cho mấy người ở đây trong lúc nhất thời sinh ra cảm giác anh hùng đã tuổi về già.

Thạch Thanh Sơn vừa nhìn tình huống của Diệp Thiên Vân lập tức nói: “Các vị tiền bối, nơi này đã hỗn loạn như vậy, mời theo ta tới nơi khác nghỉ ngơi”. Hấn nhìn ra Diệp Thiên Vân có điều giác ngộ, bởi vậy cũng không hi vọng có người quấy rầy hấn.

Diêm Phong dìu Hà Sơn cũng gật đầu, đang muốn đi theo mấy người Thạch Thanh Sơn rời đi, đột nhiên Trương Lượng từ bên ngoài chạy vào, hấn nhìn thấy Thạch Thanh Sơn liền thấp giọng nói: “Người đi thông báo cho sư phụ một tiếng, có hai người tự xưng là đệ tử Hình Ý môn tới!”

170. Chương 170: Lai Nhân

Mọi người đều sửng sốt, không ai ngờ người Hình Ý môn lại tới võ quán tìm Diệp Thiên Vân vào lúc này nhất là Diêm Phong, sắc mặt hấn hơi biến đổi, nói: “Thật là không đúng lúc mà, lúc này người Hình Ý môn đến rồi, tôi nhớ là lần trước lúc tôi phải đi cũng tới ba người, ha ha, tại sao giờ cũng gặp phải”.

Miệng hấn cười, nhưng trên mặt không cười tí nào, hơn nữa còn có chút âm trầm.

Hà Sơn nhìn thoáng qua mọi người thoải mái cười nói: “Sợ mồm gì bọn hấn, người của Hình Ý môn thì sao chứ, nếu chọc vào ta, bảo đảm đánh cho bọn chúng phân vãi ra quần”. Lão mặc dù lòng dạ phóng khoáng nhưng lời nói thì làm cho người ta nghe không lọt tai.

Diệp Thiên Vân nghe xong hiểu ý, nhìn qua thì trong chốn võ lâm Hình Ý môn là thế lực lớn nhất, mạnh hơn Bát Cực Môn nhiều. Mặc dù Hà Sơn ngoài miệng nói cứng, nhưng trên thực tế là chênh lệch rất lớn. Lúc này Diêm Phong không ở võ quán, người của Hình Ý môn sẽ không e ngại hấn, từ nét mặt của hấn có thể nhìn ra điều này. Mặc dù Hà Sơn võ công cao cường, thế nhưng tại phương diện này kinh nghiệm còn thấp, chưa gặp người nhưng đã có ba phần e ngại, những lời vừa nói là điển hình.

Thạch Thanh Sơn lúc vừa vào còn tưởng đại chiến thế giới, sau đó nhìn kỹ thì mới phát hiện ra là hai người tỷ thí ở chỗ này, không nên đau lòng mà nhìn đồ trong phòng, nhưng vẫn không châm chế tâm tình, nói: “Sư phụ, chúng ta dẫn bọn họ tới nơi nào đây?”

Diệp Thiên Vân trầm ngâm một chút, rồi nói: “Ừm, để cho bọn họ tới phòng khách tầng ba đi, tôi nghĩ anh Diêm cũng không muốn chạm mặt cùng bọn họ”.

Hà Sơn nghe vậy sắc mặt đỏ bừng, lão cực kỳ tức giận, nói: “Gặp mặt thì sao, hôm nay tôi muốn đi gặp bọn họ. Lát nữa cậu mang theo tôi cùng đi là được rồi”.

Diêm Phong muốn nói gì đó, nhưng mà cuối cùng cũng không nói ra, không biết hấn đang lo lắng chuyện gì.

Diệp Thiên Vân nhìn mọi người một chút, khẽ đầu nói: “Thanh Sơn, cậu dẫn bọn họ tới lầu ba đi, tôi đi thay quần áo đã, sau đó sẽ quay lại, nhớ kỹ không nên sơ suất”.

Thạch Thanh Sơn dạ một tiếng, sau đó cùng Trương Lượng lui ra ngoài.

Trong lúc nhất thời trong phòng im ắng, ba người cũng không nói gì, mọi người đều đang lo sẽ xảy ra chuyện.

Diệp Thiên Vân thấy tình cảnh như vậy, liền nói: “Anh Diêm. Tôi đi thay quần áo, còn phải đi gặp bọn họ, dù sao Hình Ý môn cũng đã tìm tới cửa”.

Diêm Phong đứng ở cửa nhìn Hà Sơn rồi nói: “Sư thúc. Hai chúng ta trở về đi thôi, chúng ta ở đây cũng không làm được gì”.

Hà Sơn lắc đầu nói: “Người trở về trước đi, ta còn muốn cùng Diệp Thiên Vân đi gặp người Hình Ý Môn, người không cần lo lắng, ta ở đây có ăn có uống, còn sợ ta chết mất sao?”

Diêm Phong suy nghĩ một lúc, cuối cùng mới nhìn đồng hồ nói: “Được rồi, công việc ở công ty bận rộn, lát nữa con còn phải trở về họp”. Nói xong lại nói với Diệp Thiên Vân: “Thiên Vân. Sư thúc cứ ở nơi này của cậu, nếu ông ấy muốn đi thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ cho người tới đón ông ấy”.

Diệp Thiên Vân đối với việc này tất nhiên là không từ chối, bởi vậy sảng khoái nói: “Vậy thì cứ để Hà lão ở chỗ này vài ngày đi, võ quán này là nơi rất thuận tiện đối với võ giả, từ nơi này đi xuống là sân huấn luyện. Nếu như buồn bức tôi còn có thể qua lại vài chiêu”.

Hà Sơn cười khặc khặc nói: “Tốt lắm! Tốt lắm. Nơi này không tồi, hơn nữa có rất nhiều người, so với tập đoàn Bát Đạt thì tốt hơn nhiều, để cho ta ở chỗ này nghỉ, Tiểu Phong Tử đi làm việc của người đi. Không nên để ý tới ta”.

Diệp Thiên Vân cười, thì ra Diêm Phong còn có một cái tên tức cười như vậy.

Diêm Phong cũng không có cảm giác gì không ổn. Hắn cười nói: “Con đi đây, có chuyện gì thì gọi điện cho con!”

Hà Sơn trừng mắt nói: “Mau đi, đừng như là đàn bà vậy, ta có tay có chân, không cần người quản!”

Diêm Phong cũng không có chần chừ lâu, hắn dẫn theo mấy trợ thủ vội vàng rời đi.

Hà Sơn quay đầu mỉm cười nói với Diệp Thiên Vân: “Quần áo tôi bị cậu đánh nát, lát nữa tùy tiện tìm cho tôi một bộ mặc tạm, tôi không mặc hàng hiệu đâu”.

Bây giờ Hà Sơn là khác, bởi vậy Diệp Thiên Vân cũng hòa nhã nói: “Tôi lập tức tìm cho ngài một bộ, trước tiên đến phòng tôi đã, nơi này quá hỗn loạn”. Không ai có thể ngờ rằng cách đây mấy phút đồng hồ nơi này còn là một địa phương thanh nhã.

Sau khi Diệp Thiên Vân dẫn Hà Sơn tới phòng, Hà Sơn nhìn qua rồi thở dài nói: “Phòng đẹp đó, đây mới là chỗ cho người hưởng thụ, như Bát Cực Môn chúng tôi, làm sao có nhiều thứ tốt như vậy”.

Lão nhìn mỗi đồ vật ở đây, trong ánh mắt lộ ra vẻ yêu thích, dường như những thứ này rất phù hợp với sở thích của lão.

Hai người so sánh thì Diệp Thiên Vân giống một võ giả chính thức hơn, hắn cười hào sảng nói: “Ngài thích gì cứ lấy, thật ra Diêm đại ca cái gì cũng có, tùy tiện mang một ít về môn phái là được”.

Hà Sơn cầm một chai rượu lên, mở ra bưng lại hít hít, dáng vẻ say mê, lão ngây ngất nói: “Làm gì dễ dàng như vậy, trong môn đối với những thứ này rất nghiêm khắc, cho dù một lão đầu như tôi cũng không thể tùy ý đưa mấy thứ hỗn tạp đó trở về”.

Diệp Thiên Vân lấy ra hai bộ quần áo, đưa ra cho Hà Sơn một bộ, hỏi: “Có cái gì mà không được, đó cũng là môn quy sao?”

Hà Sơn dáng vẻ đáng thương mà gật đầu, nói: “Đúng vậy Bát Cực Môn yêu cầu đệ tử phải giản dị một chút, không được bị vật chất bên ngoài mê hoặc, chỉ có như vậy mới có thể chuyên tâm hướng về võ công”.

Diệp Thiên Vân mỉm cười, loại môn quy này có phần lừa mình dối người rồi, nếu như một người yêu thích bên ngoài, như vậy hắn đâu có tâm tư mà đi luyện võ, người đối với mọi chuyện đều không biết cũng không hẳn là tốt, môn quy như vậy trái ngược với bản tính con người, làm gì có hiệu quả tốt chứ.

Sau khi Hà Sơn thay đổi quần áo, đến trước tấm gương ngắm mình, cổ quái nói: “Bộ quần áo này mặc không thoải mái lắm”.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn suýt chút nữa bật cười, Hà Sơn mặc áo có tay áo quá dài, hơn nữa hơi giống trang phục người Hà Lan.

Hà Sơn nhìn một lát rồi nói: “Cứ như thế này đi, dù sao tôi cũng quen rồi, mặc gì thì cũng không có ai kỳ quái đâu”.

Diệp Thiên Vân có phần tán thưởng tính tình thật thà của Hà Sơn, hắn cũng đem quần áo dính đầy mảnh vỡ cởi xuống, lộ ra một thân thể cường tráng, thời gian này trọng lượng cơ thể của hắn mặc dù không gia tăng bao nhiêu, nhưng Hình thể đã có sự biến hóa.

Bởi vì Kim Chung Tráo, thân thể phát triển theo chiều hướng ngoại gia, cơ bụng săn chắc nổi lên, phía sau lưng tạo thành góc cạnh, mặc dù không có luyện tập thể hình, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy một thân thể khỏe mạnh tràn đầy sức sống.

Hà Sơn nhìn một chút mới gật đầu nói: “Nội gia không hiện không rõ, cậu luyện nội gia quyền mà ẩn dấu càng sâu, đến lúc đó sẽ trở thành một ưu thế ẩn dấu, làm cho người ta không thể hiểu rõ về cậu”.

Diệp Thiên Vân không quá để ý tới điều này, Kim Chung Tráo của hắn sắp đạt tới tầng thứ năm rồi, theo trong sách thì sẽ có một vài lần tiến bộ vượt bậc, nhưng cụ thể cũng không nói rõ nhảy vọt ở giai đoạn nào, chỉ có thể tạm thời ước đoán.

Hà Sơn nhìn thấy hắn thay xong quần áo, vội la lên: “Chúng ta đi thôi, lão phu muốn cùng người Hình Ý môn nói chuyện một hồi, xem bọn hắn phản ứng thế nào, ha ha ha!”

Sau khi hai người ra khỏi phòng thì hướng về phía phòng khách kia, phòng khách này bình thường không dùng tới, bởi vì hầu hết khách đến đều sẽ ở phòng vừa rồi, nhưng mà giờ đây thì đã có chỗ dùng rồi.

Diệp Thiên Vân vừa mới vào cửa liền thấy hai người đang đứng lên, trong đó có một trung niên mỉm cười nói: “Tại hạ là Tiêu Sát. Xin hỏi phải Diệp huynh đó không?”

Ấn tượng đầu tiên đều rất quan trọng, Diệp Thiên Vân đánh giá người trước mặt, vóc người hơi béo, hơn nữa cũng không cao lắm, nhìn qua khá là đầy đặn, trời sinh bộ mặt tươi cười, lúc này cười càng toát lên vẻ hòa khí, bởi vậy gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Vừa nói vừa ôm quyền, đây là hành động biểu hiện hàm dưỡng rất tinh tế.

Diệp Thiên Vân vừa mới đi vào, Hà Sơn ở phía sau đã lúi thúi lách thếch bước tới trước, nhìn thấy đối phương liền đùa giỡn nói: “Đại môn phái quả nhiên là có phong độ, có hòa khí và phong độ, quả thật là chúng ta không thể so sánh”.

Hai người Hình Ý môn nhìn nhau một chút, trên mặt đều hiện lên vẻ kinh ngạc, Tiêu Sát vừa nói lúc này giờ cao giọng trả lời: “Hà lão, không ngờ ở chỗ này lại gặp cố nhân, lần trước từ biệt cũng đã năm năm”.

Hà Sơn cười hắc hắc nói: “Trí nhớ của cậu rất tốt, ta thật không ngờ Hình Ý môn lại phái cậu tới, Diệp Thiên Vân xem ra cũng có thể diện đó”.

Diệp Thiên Vân cảm thấy hồ đồ, gật đầu một cái rồi im lặng, hắn không vội vàng nói chuyện, chỉ thờ ơ quan sát tình hình trong phòng.

Tiêu Sát hòa nhã nói: “Nhiều lần cha tôi kể với tôi về ngài, nói ngài là một võ giả có tính tình chân thật nhất, bảo tôi phải học tập nhiều ở ngài”.

Hà Sơn cười lớn hai tiếng rồi nói: “Ừm, cha cậu cùng ta coi như là người quen cũ, hôm nay ta sẽ không cùng cậu so đo, vốn là muốn tới đây kiếm chuyện một chút không ngờ giờ lại như vậy”.

Hiển nhiên là lão được Tiêu Sát vỗ mông ngựa, nói hai câu đã mơ mơ màng màng, vẻ mặt như là muốn nói “ngươi cũng thức thời đó”.

Tiêu Sát nói hai câu đã “dọn dẹp” được Hà Sơn, hắn gật đầu với Diệp Thiên Vân, nói: “Hai chúng tôi đã từng tới, nhưng mà đáng tiếc là anh không có ở đây, hôm nay vừa khéo đi ngang qua, cho nên mới vào bái phỏng một lúc”.

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng mỉm cười nói: “Tôi cũng vừa mới trở về, muốn tới bái phỏng nhưng chưa có thời gian, xin tha thứ!”

Tiêu Sắt khoát tay nói: “Diệp huynh khách khí rồi, tôi hôm nay tới đây cũng là vì việc này, cha tôi nói anh cũng xuất thân từ Hình Ý, hơn nữa trước kia cùng sư đệ của tôi luận bàn thành tựu xuất sắc, cho nên đối với anh rất tán thưởng, nên muốn mời anh tới Hình Ý môn một chuyến”.

Hà Sơn sau khi nghe xong thì hít vào một hơi, lão kêu lên: “Khá lắm, thật là có thể diện, Tiêu Hùng trong chốn võ lâm cũng là nhân vật danh tiếng vang dội”.

171. Chương 171: Khảo Thí

Tiêu Sắt cười nói ha hả cười nói: “Không sao, chỉ cần Diệp huynh có thời gian tới Hình Ý môn là thì tốt rồi.

Thật ra lần này tôi tới là muốn thay sư đệ Tề Bằng Phi xin lỗi anh, thời gian đó hẳn hết sức lông bông, không biết thu liễm cho nên mới đắc tội với Diệp huynh, cha tôi đã trách phạt hẳn rồi”.

Diệp Thiên Vân không ngờ Tiêu Sắt lại nhắc tới chuyện này, vào ngày mồng năm tháng một Tề Bằng Phi bị Thạch Thanh Sơn đánh cho te tua, sau đó thì tìm tới mấy huynh đệ tới nơi này gây sự, cuối cùng bị bản thân Diệp Thiên Vân giáo huấn một trận.

Hình Ý môn lớn như vậy có thể dễ dàng biến Thành Phong võ quán thành bình địa, nhưng mà bọn họ chú trọng danh dự, cho dù làm như vậy cũng không giải quyết được vấn đề gì, lại mang tiếng không tốt là khi dễ võ quán.

Hà Sơn cũng không biết chuyện gì xảy ra, lão gấp đến mức đứng lên nói: “Chuyện gì xảy ra? Các nói cho rõ ràng một chút, ta ở đây mà không hiểu gì”.

Diệp Thiên Vân khoát tay áo nói: “Không có gì, chỉ là một chút xung đột mà thôi, chờ có thời gian tôi sẽ nói với ngài”.

Hà Sơn nghe xong quả nhiên không kêu ca nữa, mặt mày hí hửng nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi”.

Tiêu Sắt nhìn sang người bên cạnh, sau đó có chút áy náy nói rằng: “Đây là sư đệ Thanh Phong của tôi, hẳn không thể mở miệng nói chuyện, hơn nữa vừa mới nhập môn”.

Diệp Thiên Vân đã sớm quan sát người này, tuổi cùng hắn xấp xỉ, nhìn tướng mạo thì lớn hơn một chút. Từ nãy giờ vẫn cúi đầu, dường như có phần tự ti, lúc này ngẩng đầu lên nhìn mọi người thì sắc mặt hơi đỏ lên.

Diệp Thiên Vân gật đầu với hắn, nói: “Hạnh ngộ!”

Thiếu niên kia gật đầu một cái xem như đáp lễ, sau đó lại cúi đầu xuống thấp hơn.

Tiêu Sắt không để ý tới điều này, hắn nhìn biểu tình của Diệp Thanh Vân rồi nói: “Hôm nay tôi đến đây là để xin lỗi Diệp huynh về chuyện của sư đệ Tề Bằng Phi, thứ hai là để thay mặt cha mời anh tới Hình Ý môn chúng tôi một chuyến. Hai chuyện đều đã hoàn thành vậy chúng tôi cũng phải cáo từ rồi, mong Diệp huynh phó ước đúng hẹn”.

Diệp Thiên Vân vốn cho rằng sẽ có một phen tranh đấu, không ngờ sự tình lại thuận lợi như vậy, nhưng chỉ là tạm thời như vậy thôi, đến lúc đó còn phải tới Hình Ý môn một chuyến, là phúc hay là họa cũng khó biết trước. Hắn đứng lên nói rằng: “Nhất định rồi”.

Tiêu Sắt cùng sư đệ hắn đều đứng lên cáo từ, Diệp Thiên Vân cùng Hà Sơn đưa bọn họ tới tận cửa võ quán, mấy người Thạch Thanh Sơn cũng xuống lầu tiễn, loại lễ tiết này tuyệt đối không thể thiếu sót.

Tiêu Sắt mỉm cười nói: “Tôi cùng với Diệp huynh vừa gặp đã như bạn cũ, hôm khác rảnh rồi nhất định mời Diệp huynh uống rượu”.

Hà Sơn nghe vậy vỗ tay nói: “Tốt! Lúc nào các cậu uống rượu thì nhớ gọi ta, như vậy mới càng thêm vui vẻ”.

Mấy người đang nói, thì từ xa có một chiếc BMWs đang phóng tới, đến trước võ quán thì từ từ ngừng lại, từ trên xe một người đàn ông trung niên thân mặc Đường trang bước xuống, người vừa xuống xe có khuôn mặt khá cao, thoát nhìn vô cùng có khí thế.

Thạch Thanh Sơn ở bên cạnh vừa nhìn thấy, lập tức tiến lên phía trước nói rằng: “Thì ra là Nhâm lão tiên bối, tôi cứ tưởng rằng ngài một lát nữa mới tới được”.

Người đàn ông kia chấp tay sau lưng. Sau đó dùng giọng mũi “Ừ!” Một tiếng, cực kỳ ngạo mạn nói rằng: “Vậy thì bây giờ chúng ta đi vào. Bàn về chuyện thi đấu”.

Diệp Thiên Vân thấy “đức hạnh” người này như vậy đôi mày khê nhíu, hần hỏi: “Thanh Sơn, hần là ai vậy?”

Thạch Thanh Sơn nghe vậy vội đáp: “Sư phụ, vị này là Nhâm Vĩnh Hằng quán chủ của Kim Cương võ quán”.

Nhâm Vĩnh Hằng nghe nghe Thạch Thanh Sơn gọi sư phụ, liền mở to hai mắt nhìn hai bên trái phải. Nhìn lướt qua Diệp Thiên Vân, có chút hoài nghi hỏi rằng: “Thanh Sơn. Đây là sư phụ của cậu sao? Tuổi tác dường như hơi nhỏ!” Nói xong xem thường quay đầu lại.

Diệp Thiên Vân còn chưa có phản ứng gì, Hà Sơn hừ lạnh một tiếng nói: “Bằng vào người còn chưa xứng, quán chủ con mẹ gì chứ, có thời gian ta tới võ quán của người chơi đùa”.

Nhâm Vĩnh Hằng lập tức trừng hai mắt lên, hần liếc nhìn Hà Sơn một cái định nói, đột nhiên nuốt lời vào họng, tỷ mỉ quan sát thật lâu mới không chắc chắn lắm, nói rằng: “Ngài là..., Hà Sơn, Hà tiên bối?”

Hà Sơn sững sốt một lúc, lập tức nghi ngờ hỏi: “Người biết ta?” Nói xong nhìn vị Nhâm quán chủ này trờ trên xuống dưới.

Nhâm Vĩnh Hằng lập tức đi tới hành lễ, thưa rằng: “Tôi là ngoại môn đệ tử của Võ Đang, lần trước ngài tới Võ Đang một thời gian, tôi may mắn được nhìn thấy ngài!”

Hà Sơn đầu thế nhớ tới dạng tôm tép như hần, lắc đầu nói: “Không nhớ!”

Nhâm Vĩnh Hằng xấu hổ một lúc, một Hà Sơn đã làm hần kinh sợ rồi, không nhịn được mà nhìn sang người bên cạnh, không nhìn thì còn đỡ, vừa nhìn thì gan mật bị dọa cho suýt trôi ra ngoài, lập tức đi tới thi lễ nói: “Nhâm Vĩnh Hằng bái kiến Tiêu tiên bối!”

Tiêu Sát gật đầu, sau đó ôm quyền nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp huynh, chúng tôi đi trước một bước đi trước một bước, tôi về Hình Ý môn chờ anh cùng vui vẻ cộng ly”. Vừa dứt lời hần dẫn sư đệ ngẩng cao đầu đi ra.

Con mắt Nhâm Vĩnh Hằng nhìn chằm chằm phía xa xa một lúc mới hồi phục tinh thần, hần liền ôm quyền liền ôm quyền rất cung kính nói: “Tôi là Nhâm Vĩnh Hằng của Kim Cương võ quán, ngày hôm nay có việc cần thương lượng cho nên mới phải tới quý quán”.

Dáng vẻ ngạo mạn đã biến mất vô tung vô ảnh, ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên Vân cũng trở nên tôn kính.

Diệp Thiên Vân cũng không muốn cùng loại người này gặp mặt, hần gật đầu nói: “Hạnh ngộ, việc này tìm Thạch Thanh Sơn là được rồi, hần có thể thay tôi làm chủ”.

Nhâm Vĩnh Hằng luôn miệng gật đầu đồng ý, sau đó nhiệt tình lôi kéo Thạch Thanh Sơn đi vào võ quán, nhưng mà nhìn qua thì nhiệt tình quá mức. Hà Sơn nhìn thấy biểu hiện trước và sau của Nhâm Vĩnh Hằng, vẻ mặt không che giấu được sự khinh bỉ, nói rằng: “Người học võ sao có thể lỗ mãng như vậy, người như vậy nếu là nội môn đệ tử thì thành tựu cũng sẽ không cao”.

Diệp Thiên Vân nghe xong khê cười một tiếng khê cười một tiếng, không có có bình luận thêm...

Chỉ chớp mắt đã đến kì thi, trước đó vài ngày Diệp Thiên Vân mỗi ngày đều phải rút từ trong thời gian huấn luyện ra vài giờ để đọc sách, thật ra bây giờ trí nhớ của hần còn tốt hơn trước kia mấy lần, một môn chuyên ngành chỉ cần học hai đến ba giờ là đủ. Hần chỉ mang theo “chuẩn khảo chứng” (1) cùng một chiếc bút đến trường thi.

Vừa vào trường thi, toàn bộ bạn học đều ngước mắt lên nhìn hần. Một thời gian dài Diệp Thiên Vân không đi học, chỉ xuất hiện vào cuộc thi cuối cùng, người như vậy nhưng lại là một nhân tài, nhất là học kỳ này bài làm về “Kinh tế mới của nước Mỹ một lần nữa quật khởi” được Hàn Vận đăng ở tập san học thuật, trong lúc này danh tiếng của hần không ai không biết. Hơn nữa tiến sĩ Vương Cửu Quân người hướng dẫn về tiền tệ nước Mỹ cho lớp muốn thu hần làm học trò, tin tức này cũng đã được lan truyền rộng rãi.

Mặc dù đang học đại học việc phát biểu luận văn cũng không có tác dụng quá lớn, thế nhưng đến khi tốt nghiệp đó sẽ là một ưu thế, sẽ nhanh chóng được thể hiện. Đặc biệt trong phương diện công ăn việc làm, trường học sẽ xét xem có nên giữ lại trường hay không. Có thể được ở lại một trong mười trường đại học lớn trong toàn quốc là mộng ước xa vời của rất nhiều người. Trở thành một thầy giáo chính thức ở nơi này không chỉ có ổn định mà tiền lương cũng cao, hơn nữa không cần phải chịu áp lực quá lớn, quả thật là công ăn việc làm ổn định, rất nhiều bạn học đều ném tới những ánh mắt hâm mộ, còn pha chút đố kỵ, thế nhưng vô luận như thế nào, Diệp Thiên Vân ở trong học viện quản lý kinh tế là một nhân vật phong vân.

Lưu Tùng ở bên kia vẫy vẫy tay, sau đó chỉ chỉ vào bàn, Diệp Thiên Vân đi tới gần đó đưa mắt nhìn, không tìm được sự kinh ngạc, Lưu Tùng cùng hần một trước một sau, hần thốt lên: “Điều này cũng thật quá trùng hợp!”

Lưu Tùng cười hắc hắc cười hắc hắc nói: “Cậu cho rằng việc đưa quà cho đạo viên là cho không sao? Là tổ cố ý sắp xếp cho cậu ngồi phía trước”.

Nói xong cười thần bí chỉ chỉ vào lỗ tai, nói: “Tớ nhờ người làm giúp ta cái ống nghe vô tuyến, đến lúc đó tớ chỉ hơi lộ ra bài thi ra là cậu có thể thấy được”.

Chỉ hai câu ngắn ngủi nhưng làm cho Diệp Thiên Vân cảm động vô cùng, huynh đệ thật là tốt như vậy thật khó mà có được, nhưng mà hần nghi hoặc hỏi: “Người bên ngoài làm sao có được đề thi?”

Lưu Tùng nhỏ giọng nói rằng: “Tớ nhờ đạo viên đưa đề ra ngoài, sau đó bên ngoài lập tức có đề”.

Diệp Thiên Vân nghe xong thiếu chút nữa bật cười, có phần bội phục nói rằng: “Quá trình này cậu làm rất chặt chẽ, chắc là tốn không ít thời gian nhỉ!”

Lưu Tùng trừng mắt nói rằng: “Đương nhiên rồi, chuẩn bị cả nửa tháng rồi, thành bại ở một lần này, nếu như năm nay tớ cúp khóa này, thì làm sao mà tốt nghiệp chứ!”

Diệp Thiên Vân “Ừm” một tiếng, Lưu Tùng đã bị treo vài khóa, nếu cứ như vậy nữa thì hần sẽ bị đuổi học, bởi vậy Diệp Thiên Vân nói: “Nếu như cậu ôn tập sớm một chút thì bây giờ cũng không phải dùng chiêu này”.

Lưu Tùng ủy khuất nói rằng: “Tớ xem một chút cũng không hiểu, mẹ nó, năm nay nữa là hần bị đuổi rồi, nếu không tớ cũng không xài chiêu nguy hiểm này”.

Đang nói thì hai thầy giáo viên từ từ đi tới, bước lên bục giảng nơi nào, trong đó một người là giáo viên nữ, nói: “Mời đồng tất cả các công cụ thông tin, sau đó đưa lên phía trước, nếu kiểm tra thấy có gian dối sẽ bị xử lý”.

Một thầy giáo nói: “Ngày hôm nay Công Đại cấm các thiết bị, không được dùng bất cứ cái gì”.

Nữ giáo viên kia nói: “Bắt đầu thu đi, cuộc thi này phải có kỷ luật”.

Lưu Tùng mặt mày ủ dột ngồi ở chỗ kia, trông rất thê thảm, điện thoại di động cũng không được dùng, tín hiệu cũng không có thì vào đại học xem như là chuyện xui xẻo nhất trong cuộc đời”.

Diệp Thiên Vân không thi cử thì thôi, đã thi cử thì điểm sẽ cao, từ nhỏ đến lớn đều không ngoại lệ. Hần làm xong bài của mình, sau đó lấy một tờ giấy viết phần đáp án cho Lưu Tùng, truyền qua.

Lưu Tùng đang nghĩ ngợi vụn vặt bị đuổi học thì ăn nói với gia đình như thế nào, đột nhiên nhận được tờ giấy của Diệp Thiên Vân, kích động đến mức tí nữa thì nhảy dựng lên, hần cố nén cảm xúc thấp giọng nói rằng: “Ông trời! Ông còn để cho tôi đường lui, con mẹ nó đúng là huynh đệ tốt”. Nói xong cắn đầu cắn cổ sao chép.

(1) Các tài liệu thông tin về cuộc thi: Phòng thi, luật thi...vvv

172. Chương 172: Biểu Lộ

Môn thi cuối cùng cũng đã xong, kẻ làm tốt thì vui vẻ còn kẻ làm không được thì mặt mày ủ dột, nói chung tất cả đều thi xong đại học năm thứ nhất cuối cùng đã kết thúc. Bất kể thế nào cuộc sống đại học cũng là một loại tự kiểm tra bản thân, là một loại trải nghiệm, có bị thương nhưng cũng có vui sướng.

Người cao hứng nhất tất nhiên là Lưu Tùng rồi, hắn hận không thể ôm lấy Diệp Thiên Vân mà hôn vài phát, mấy ngày nay với hắn mà nói quả thực là một loại xa xỉ, đầu mỗi môn thi đều thoải mái ngủ một giấc, đến khi tỉnh dậy thì có đáp án xuất hiện. Oh! My God, tuy rằng không thể nói vui sướng tựa thần tiên thế nhưng cũng không kém là mấy.

Vương Bằng cùng Trần Nhiên đều vô cùng xem thường cái vận *** chó của Lưu Tùng, lại có thể mỗi môn đều được sao chép bài thi của Diệp Thiên Vân, mỗi lần thi xong trở về đối chiếu với đáp án đều nghe hắn kinh ngạc hô lên: “Ta ngất, lại đúng rồi, mẹ nó chứ, ta đúng là thiên tài”. Hai người hận không thể đi tới đá mấy cái vào mặt hắn, nhưng mà bọn họ lại cảm thấy kinh hãi nhiều hơn, Diệp Thiên Vân hơn hai tháng không lên lớp mà thi vẫn đạt thành tích như vậy, ngoài câu ‘kỳ tài ngút trời’ ra, dường như không có lời nào có thể hình dung nổi nữa.

Mấy người đều tập hợp ở phòng ngủ, Lưu Tùng xuất ra một bao Trung Hoa đưa cho Diệp Thiên Vân nói rằng: “Phúc tướng của ta, làm một điều giảm nhiệt nha, rất mạnh đó!” Bộ dáng “quyến rũ” của hắn lập tức bị những người khác đả kích mãnh liệt.

Trần Nhiên khinh thường nhìn hắn nói: “Chiêu tối hậu của ngươi, con mẹ nó thật là tuyệt, tìm cách để cho Diệp Thiên Vân ngồi sau mình, thật không biết cái bộ óc ngu ngốc của ngươi đã hao tổn tâm cơ đến mức độ nào”.

Lưu Tùng thấy Diệp Thiên Vân lắc đầu, hắn liền tự mình châm thuốc, hút hai hơi rồi nói: “Ta như vậy gọi là nhân quả-mệnh số hiểu chưa, làm người trong lòng phải có thiện niệm mới đạt được chính quả, ngươi xem ta, điển hình của làm việc tốt thì thi được báo đáp. Hiện tại ta cũng rất bội phục bản thân, đặc biệt là hai ngày gần đây ở trong mơ ta thấy mình thật sự là người lương thiện”.

Vương Bằng nghe xong cảm thấy buồn ối, hắn “Hừ” một tiếng rồi nói: “Khoác lác, năm trước người ‘đi’ vài môn, sao không nói lời này”. Nói xong hắn quay về phía Diệp Thiên Vân nói tiếp: “Cậu nên nhìn vào bộ mặt thật của hắn, không nên bị bề ngoài của hắn lừa gạt”.

Diệp Thiên Vân cười cười, loại cuộc sống này với hắn mà nói mới là thích hợp nhất, thời gian bình bình đạm đạm mới đáng để quý trọng nhất. Hiện tại hắn muốn thoát ra khỏi chốn võ lâm thì không thể nữa, cho nên khoảng thời gian như vậy hắn rất quý trọng, nhưng mà chỉ ngồi xem trò vui chứ không nói chuyện.

Lưu Tùng gõ gõ tàn thuốc nói: “Thiên Vân. Tổ thật sự rất bội phục cậu, hai tháng không đi học mà vẫn có thể làm bài thi tốt như vậy thật không biết cậu học như thế nào”.

Diệp Thiên Vân đang nằm bẹp trên giường, lúc này mới lên tiếng: “Tổ chỉ dùng vài ngày để đọc qua thôi”.

Ba người cùng một lúc quay về phía hắn. Trần Nhiên sững sờ nói: “Cậu có thể trở thành ‘đội trưởng đội đột kích’ đó”.

Mấy người đang nói chuyện, đột nhiên điện thoại của Diệp Thiên Vân vang lên, Lưu Tùng nói: “Thấy chưa, lúc này mới gọi là chính sự đó, cuộc thi vừa xong thì có thử thách mới, nhìn lại chúng ta, thì cấp bậc còn kém hơn rất nhiều”.

Diệp Thiên Vân lấy ra chiếc Dopod mới tinh liếc mắt nhìn. Thì ra là Kỳ Giai Trữ, hắn kết nối, trong điện thoại lập tức truyền tới âm thanh ngọt ngào: “Thiên Vân, anh thi cử thế nào rồi?”

Diệp Thiên Vân, ha ha, cười nói cười nói: “Nhờ phúc, tôi thi cũng không tệ lắm, bài làm khá tốt. Cảm ơn cô đã hỏi thăm!”

Kỳ Giai Trữ dừng một chút rồi nhỏ giọng nói nhỏ giọng nói: “Tôi thấy xe của anh ở dưới lầu, buổi tối anh có rảnh không?”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ lịch trình trong một ngày của mình rồi mới lên tiếng: “Khá rảnh. Buổi tối không có việc gì”.

Kỳ Giai Trữ áp a áp ứng nói: “VẬY anh còn nhớ lần trước anh hứa điều gì không?”

Diệp Thiên Vân tất nhiên là chưa quên, lần trước hắn muốn mời Kỳ Giai Trữ dùng cơm, chủ yếu là bởi vì chuyện của Vương Trác Kỳ cho nên rất sáng khoái cười nói: “Nhớ chứ, buổi tối tôi mời cô dùng cơm. Thời gian, địa điểm, tùy cô chọn!”

Cả nửa ngày sau Kỳ Giai Trữ mới lên tiếng: “Được rồi, vậy đúng sáu giờ tối nha!”

Mấy người xung quanh đều nghe rất rõ ràng, Lưu Tùng ở bên cạnh học theo giọng của Kỳ Giai Trữ, nói: “VẬY anh còn nhớ lần trước anh hứa gì không?”

Hắn cố ý tiến đến bên cạnh Diệp Thiên Vân mà nói những lời này, sau đó trong phòng phát ra tiếng cười rộ lên.

Tuy không thấy được vẻ mặt của Kỳ Giai Trữ nhưng có thể tưởng tượng, hắn làm ra dáng vẻ của nàng then thùng, thật muốn nện cho một trận.

Diệp Thiên Vân tách Lưu Tùng một khoảng sau đó mới lên tiếng: “Được, vào năm giờ chiều, tôi tới dưới phòng đón cô”.

Kỳ Giai Trữ “Ừm” một tiếng sau đó cúp máy.

Vương Bằng bên cạnh trừng mắt lên nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Thảo nào cậu thi cử tốt như vậy thì ra trong trường có bố trí gian tế, bây giờ cũng không cần cùng cậu nhiều lời, thành thật khai báo đi!”

Trần Nhiên bên cạnh cũng trêu đùa: “Bội phục, bội phục, nữ bạo long đến trước mặt cậu thì lại vô cùng ôn nhu, xem ra cậu cũng là một nhân tài đó. Cậu là thần tượng của tớ, sau này sẽ lấy cậu làm mục tiêu để phấn đấu”.

Diệp Thiên Vân không để ý tới mấy tên phá đám này, cúp điện thoại rồi định đi lấy cái gì đó.

Lưu Tùng đoạt lấy điện thoại của Diệp Thiên Vân, nhìn đi nhìn lại rồi nói: “Ba tháng cậu đổi ba cái điện thoại, cái này hai ngày trước tớ online vừa thấy xuất hiện, hôm nay cậu đã cầm về, hơn tám ngàn, hai chúng ta trao đổi đi”.

Nói xong đôi mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân, ý tứ rất rõ ràng: “Người không đồng ý là ta cướp”.

Điện thoại này là Diệp Thiên Vân mượn của Thạch Thanh Sơn, chiếc điện thoại mua lần trước khi xuất ngoại hắn đã làm mất, cho nên hắn lắc đầu nói lắc đầu nói: “Chiếc điện thoại này không phải của tớ, chờ tớ mua thì sẽ đổi cho cậu!”

Lưu Tùng cũng biết Diệp Thiên Vân không phải là kẻ keo kiệt, dù sao chiếc xe hơn mười vạn cũng có thể cho hắn mượn hai tháng, thì cái món đồ kia lại càng không để tâm tới, bởi vậy hắn nói: “VẬY cậu mua nhanh lên nha!”

Vương Bằng đột nhiên đứng lên hét lớn một tiếng: “Lưu Tùng! Mẹ nó chứ, người thật là vô sỉ, không nói thô tục thì không thể biểu đạt được tâm tình của ta bây giờ”.

Trần Nhiên cũng hăng hái gật đầu phụ họa: “Điển hình vô lại!”

Mấy người cãi nhau ầm ĩ làm cho căn phòng “khói đen mù trời”, Diệp Thiên Vân xem đồng hồ rồi nói: “Hôm nay là ngày cuối cùng, ngày mai phải xa cách rồi, chúc huynh đệ thuận buồn xuôi gió!”

Lưu Tùng cũng nói: “Đúng vậy, học kỳ sau gặp lại, giờ cũng không còn gì để nói, lần này ‘chàng’ cứu ‘ta’ một mạng, sau này ‘tiểu nữ’ chắc chắn sẽ báo đáp ân tình này”. Hắn nói xong, mấy người cũng niềm nở cáo biệt, dù sao cũng không phải vĩnh viễn xa cách hơn nữa mọi người đều muốn về nhà, cho nên bầu không khí cũng không buồn.

Diệp Thiên Vân cáo biệt các bạn cùng phòng sau đó lập tức lái xe đi đến dưới nhà ký túc xá của nữ sinh, lấy điện thoại ra gọi cho Kỳ Giai Trữ.

Không lâu sau, Kỳ Giai Trữ bên trong đi ra, nàng cũng đã trang điểm tươm tể, cả người tràn đầy sức sống thanh xuân.

Diệp Thiên Vân cảm thấy thân trang phục này rất quen thuộc, liền vừa cười vừa nói: “Cô hôm nay rất đẹp!”

Kỳ Giai Trữ sau khi nghe sắc mặt đỏ bừng, nàng có phần ngượng ngùng, đáp lời: “Tôi không có thói quen trang điểm đến trường, hôm nay mới thử xem có hiệu quả không, công việc phỏng vấn sau này phải thường xuyên ăn mặc như vậy”.

Đương nhiên Diệp Thiên Vân sẽ không tin lời này, hắn liền chuyển chủ đề: “Đã nghĩ ra nên đi ăn ở nơi nào chưa?”

Kỳ Giai Trữ gật đầu nói: “Tôi biết một quán thịt dê của địa phương, chúng ta cùng đi chứ!”

Hai người đi tới một tiệm thịt dê trong vùng, Diệp Thiên Vân cũng đã rất đói, hắn gọi người bán hàng chọn một vài món, sau đó mới hỏi: “Có chọn gì nữa không?”

Kỳ Giai Trữ nhìn thực đơn sau đó nói: “Thêm một chút rượu nha, hôm nay chúc mừng thi xong, chúng ta gọi một chai rượu, mỗi người một nửa, ai cũng không được ăn gian”.

Lúc này Diệp Thiên Vân cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái bởi vậy gật đầu nói: “Được, nhưng mà vừa phải thôi nha, có thể uống được bao nhiêu thì uống”.

Ăn được một lúc, lại uống không ít rượu, khuôn mặt Kỳ Giai Trữ đỏ bừng, nàng thè lưỡi nói ra, nói: “Cay quá, đây là lần đầu tiên tôi uống rượu trắng, không ngờ lại khó uống như vậy”.

Diệp Thiên Vân thấy nàng uống rượu này xong mới bảo là khó uống, có chút nghi ngờ hỏi: “Không thích uống thì đừng uống, mọi người đều vui vẻ là tốt rồi”.

Kỳ Giai Trữ hít sâu hai cái rồi mới hỏi: “Thiên Vân, tôi hỏi anh một chuyện được không?”

Diệp Thiên Vân cũng đặt đũa xuống, ngẩng đầu lên nói: “Chuyện gì?”

Kỳ Giai Trữ hồi lâu rồi mới ngại ngùng hỏi: “Giai Giai là mối tình đầu của anh phải không?”

Diệp Thiên Vân đối với chuyện này đã sớm lãng quên, hôm nay chuyện cũ một lần nữa được nhắc tới, cũng không cảm thấy khó chịu, gật đầu trả lời: “Đúng vậy”.

Kỳ Giai Trữ cảm thấy có lỗi nói: “Thật xin lỗi, tôi không nên nhắc lại chuyện này, nhưng lại không nhịn được mà bật hỏi”.

Diệp Thiên Vân cầm lấy chén rượu hớp nhẹ một ngụm, nói: “Không sao, chuyện đó đã qua lâu rồi”. Qua hai tháng trải nghiệm đã khiến cho hắn trưởng thành hơn, nhiều lần trải qua sinh tử, một người đàn ông cuối cùng cũng sẽ trở nên thành thực.

Kỳ Giai Trữ nhìn thấy thần sắc lạnh nhạt của Diệp Thiên Vân, nội tâm có phần khó hiểu, trước ngực của nàng phập phồng mấy lần rồi mới thấp giọng nói: “Diệp Thiên Vân, em yêu anh”.

Diệp Thiên Vân nghe xong chỉ cười ha hả, không nói gì.

Kỳ Giai Trữ thấy phản ứng của hắn như vậy, liền lấy hết dũng khí thừa thắng tiến công: “Thật ra em vẫn yêu thâm anh, từ khi bắt đầu học đại học, đáng tiếc Lưu Giai Giai đã đi trước một bước, khi đó em còn chưa cảm thấy gì, bởi vì tại em cũng không quá tin tưởng vào tình yêu, nhưng tiếp xúc với anh càng nhiều, thì em lại càng không thể khống chế nổi bản thân, thậm chí nằm mơ cũng mơ thấy anh, đáng tiếc mỗi khi tỉnh lại thì chỉ còn cảm giác đau lòng”.

Diệp Thiên Vân không muốn làm tổn thương một cô gái như vậy, hắn đắn đo nửa ngày rồi mới lên tiếng: “Cô rất xinh đẹp, thanh thuần, hào phóng, đáng yêu, tất cả ưu điểm của một người con gái cô đều có đủ, nhưng tôi không thích hợp với cô đâu!”

Ánh mắt tha thiết của Kỳ Giai Trữ càng lúc càng ảm đạm, nàng trở nên trầm mặc, có phần bi thương, nói: “Là vì Lưu Giai Giai sao?”

173. Chương 173: Vô Tình

Kỳ Giai Trữ có phần ủy khuất nói: “Vậy tại sao anh không thích em, em có chỗ nào không tốt?”

Diệp Thiên Vân muốn tìm điều thuốc, lại đột nhiên nhớ ra rằng đã lâu rồi mình không mua, hần chậm rãi nói: “Cũng không phải là cô có cái gì không tốt, cô cái gì cũng hoàn hảo, chỉ là chúng ta không hợp thôi”.

Kỳ Giai Trữ sau khi nghe xong nước mắt không tìm được mà trượt xuống gò má trắng trẻo, nàng quật cường chịu đựng để không bật ra tiếng khóc, nhưng vô luận thế nào cũng không thể ngăn được.

Diệp Thiên Vân thấy vậy, liền lấy một chiếc khăn từ trong túi ra, nói: “Đừng khóc nữa, lau nước mắt đi!”

Mọi người xung quanh đều nhìn về phía hai người, hầu hết các nam nhân đều tức giận trừng trừng nhìn Diệp Thiên Vân.

Kỳ Giai Trữ tiếp nhận sau một lúc mới nghẹn ngào nói: “Thật ra em đã biết trước sẽ như thế này, nhưng không nói ra trong lòng em rất khó chịu, nhưng giờ đây nói ra càng khó chịu hơn. Anh có thể nói cho em là anh yêu ai không?”

Trong tiềm thức của Diệp Thiên Vân lập tức xuất hiện hình bóng của một cô gái, nhưng mà vừa hiện ra hần lập tức đè ép xuống, nhất thời hần cũng không biết phải làm sao. Cô gái này hần không thể động tới được, hiện giờ bản thân bị chuyện của võ lâm quần lầy, hần không có lòng dạ nào mà đi nói chuyện yêu đương nói không chừng một ngày nào đó sẽ chết, hần lắc đầu, không nói gì.

Kỳ Giai Trữ vừa rồi cũng uống rất nhiều rượu, lúc này nàng khóc mem rượu dâng lên, cả thân thể lung la lung lay, ngồi không ổn định.

Diệp Thiên Vân thấy vậy nói: “Cô say rồi, để tôi đưa cô về”.

Kỳ Giai Trữ liêu xiêu xa liêu xiêu, nàng đưa tay vịn lấy cái bàn nói: “Em không sao, chỉ có đầu hơi choáng váng thôi”.

Diệp Thiên Vân nhìn nàng một lúc cũng cảm khái vô cùng, lúc trước chia tay Lưu Giai Giai dường như hần cũng đã từng ném qua loại tư vị này, hiện tại lại làm cho người ta thống khổ như vậy.

Kỳ Giai Trữ ngồi ở chỗ kia, ánh mắt có phần mờ ảo nói: “Hai ngày trước em tới thăm ba em, khi ở trong bệnh viện thì gặp được Lưu Giai Giai, nàng bị bệnh, em còn cùng nàng hàn huyên một hồi”.

Diệp Thiên Vân nghe nàng nói đến Lưu Giai Giai cũng không có cắt lời nàng, chỉ yên lặng ngồi nghe.

Giờ phút này ý thức của Kỳ Giai Trữ còn rất thanh tỉnh, nàng vuốt vuốt Thái Dương, hỏi: “Anh không muốn biết về tình huống của cô ấy sao?”

Diệp Thiên Vân không nói gì, lúc này hần nhìn về phía nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Kỳ Giai Trữ đột nhiên nhớ ra cái gì đó nhớ ra cái gì đó, nàng nói tiếp: “Cũng đúng, lúc trước cô ấy phản bội anh, cho nên anh không muốn biết sự tình bên trong, nhưng mà em muốn nói cho anh biết. Nàng bị bệnh tim, hơn nữa bệnh bây giờ đã cực kỳ nghiêm trọng, có lẽ không bao lâu nữa nàng sẽ rời khỏi thế giới này”.

Diệp Thiên Vân đối với tin tức này cũng không thấy ngoài ý muốn, khi hai người yêu nhau hần đã biết nàng bị bệnh tim. Hơn nữa đã từng phát bệnh một lần, nhưng mà không ngờ rằng bệnh lại chuyển biến xấu như vậy.

Kỳ Giai Trữ cười cười nói: “Em cùng cô ấy hàn huyên rất lâu, cô ấy hiểu rõ anh thích quần áo màu gì, thích ăn cái gì. Em nghe lời nàng cho nên mới tới nơi này”.

Diệp Thiên Vân giờ mới nhớ tới các trang điểm của Kỳ Giai Trữ hôm nay rất quen thuộc, lại còn đi ăn xuyên hỏa họa, hần thản nhiên nói: “Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ là một số chuyện đã qua mà thôi”.

Kỳ Giai Trữ có phần không tin nổi: “Chẳng lẽ anh không muốn đi gặp nàng một lần sao?”

Diệp Thiên Vân cười nhẹ, nói: “Lúc trước là nàng phụ tôi. Bây giờ chúng tôi gặp lại làm gì, hà tất phải tự gánh lấy phiền não?”

Kỳ Giai Trữ bị một câu nói kia làm thức tỉnh, nàng cố gắng phân biệt thật giả trong lời nói của hắn, sau nửa ngày mới có phần không tin nổi, hỏi: “Anh thuật sự tuyệt tình vậy sao?” Con mắt nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhìn ra ánh trăng ở bên ngoài, hồi tưởng lại rồi nói: “Trong trái tim tôi không còn hình bóng cô ấy nữa”.

Kỳ Giai Trữ được Diệp Thiên Vân đưa về nơi ở, khi đến ký túc xá nàng vẫn còn nhìn Diệp Thiên Vân, trong ánh mắt có sự lạ lẫm, có kinh ngạc, còn có phần mất tinh thần.

Khi Diệp Thiên Vân về tới võ quán thì đã gần mười giờ tối, trong khoảng thời gian này mỗi ngày hắn đều phải luyện tập vào buổi tối vì ban ngày đi thi, làm bạn cùng hắn cũng khá nhiều người: Thạch Thanh Sơn, Dương Thiên Long, có đôi khi Hà Sơn cũng cùng qua lại một hai chiêu. Hắn thay bộ y phục sau đó xuống lầu, Thạch Thanh Sơn cùng Dương Thiên Long còn có Hà Sơn đều ở đây, không biết mấy người đang nói gì.

Diệp Thiên Vân bắt đầu hoạt động thân thể, bắt đầu luyện tập Thiên Vân bộ, một lần, hai lần, mười lần, mười lăm lần...

Hà Sơn ở bên cạnh ngồi xem cho hắn, không kìm được mà cảm thấy khiếp sợ, nói với Thạch Thanh Sơn: “Sự phụ của mấy cậu mỗi ngày đều luyện tập như vậy, không cần nghỉ ngơi sao?”

Thạch Thanh Sơn kiêu ngạo nói: “Tôi cũng từng hỏi qua như vậy, nhưng mà hắn bảo đó chính là nghỉ ngơi”.

Hà Sơn vươn ngón tay cái, nói: “Đúng là võ si, cuộc sống như vậy có gì thú vị chứ”.

Dương Thiên Long ở bên cạnh cười nói: “Thú vui của mỗi người không giống nhau, luyện tập như vậy có lẽ mới là niềm vui lớn nhất của hắn”.

Hà Sơn nghe xong sau một lúc lâu mới phản ứng lại, có phần nghi hoặc nói: “Hôm nay lời nói của các người đều rất giàu tính triết lý nha!”

Dương Thiên Long ở đây vài ngày, hắn cũng một mực luyện tập công phu trên chân, còn thường xuyên cùng Thạch Thanh Sơn thảo luận về Hình Ý Quyền, có thu hoạch rất lớn, hắn cười nói: “Chờ sau khi thương thế của tôi tốt hơn tôi cũng sẽ cùng hắn luyện tập, loại ý chí này thật sự làm cho người ta bội phục, trước kia tôi ở Đại Đầu binh không có khâm phục ai nhưng từ khi gặp Diệp Thiên Vân thì tôi có cảm giác này”.

Diệp Thiên Vân sau khi luyện tới một trăm lần mới chịu dừng lại, hơi thở của hắn có phần dồn dập, loại cường độ huấn luyện lớn như vậy rất tiêu hao thể lực. Thạch Thanh Sơn đã đưa bình nước tới, nói: “Sự phụ, anh nghỉ ngơi một chút đi, tôi muốn hỏi anh một chút về Hình Ý Quyền”.

Diệp Thiên Vân mở bình ra uống một ngụm cho mát họng, sau đó bảo Thạch Thanh Sơn nói tiếp.

Thạch Thanh Sơn có phần khó hiểu nói: “Tôi luyện Hình Ý Quyền nhưng lúc chém chưởng ra thì cảm giác không có uy lực gì, giống như là lực quyền so với chưởng lực thì mạnh hơn”.

Diệp Thiên Vân cầm lấy khăn lau qua mặt, sau đó mới lên tiếng: “Thật ra sát thương của chưởng lực cũng không thua gì quyền, khi đánh quyền thì dùng lực từ cánh tay lên đến vai, khuỷu tay, cổ tay, mà chưởng thì chỉ có vai, khuỷu tay, so với quyền thì thiếu cổ tay, cho nên lực chưởng chỉ nằm trên cánh tay, trên lý thuyết thì độ mạnh so với quyền còn lớn hơn. Chưởng pháp trong tấn công so với quyền thì có tác dụng hơn. Chưởng có thể đánh tới rất nhiều bộ vị, có chưởng má, chưởng lưng, cũng có thể dùng chưởng làm đao để ”chém“. Nhất là dùng để ”chém“, loại công kích này tấn công trong diện tích nhỏ hơn quyền, cho nên lực tác dụng càng mạnh hơn. Áp lực so với quyền lớn hơn, lực sát thương lớn hơn”.

Thạch Thanh Sơn không ngờ Diệp Thiên Vân từ góc độ khoa học mà giảng đạo lý cho hắn, trong lúc nhất thời sững sờ nói không ra lời.

Hà Sơn liếc qua rồi nói: “Cậu vốn là đồ đệ của Diệp Thiên Vân, ta không nên nói xen vào, nhưng mà nếu không nói ra thì trong lòng không thoải mái, có một câu ngạn ngữ về quyền thế này: Quyền đánh nhẹ, chưởng đánh nặng đánh là phải chết. Còn có một như thế này: ba quyền khó cản một chưởng, ba chưởng khó cản một khuỷu tay, ba khuỷu tay khó ngăn cản một vai, ba vai khó ngăn cản một ngón tay”.

Diệp Thiên Vân nghe xong nghĩ hồi lâu mới mới có thể hơi hiểu được ý nghĩa trong hai câu này, không nhin được, nói: “Hai câu này đạo lý rất sâu xa, lần đi Hoa Kỳ tôi cũng gặp một võ giả chuyên luyện tập Thiết Sa Chưởng, chưởng lực của hắn quả thật là quyền lực không có khả năng so sánh, nhưng mà cũng phải chuyên cần huấn luyện, muốn luyện chưởng đạt được thành tựu cao thì rất tốn thời gian”.

Lần trước Diệp Thiên Vân trúng liền ba, bốn chưởng. Mỗi chưởng đều là toàn lực phát ra, cho nên khi nhắc tới chưởng lực hắn mới có nhận thức sâu như vậy.

Thạch Thanh Sơn nghe cái hiểu cái không, liên tục gật đầu, sau đó mới lên tiếng: “Tối về tôi thử nghiên cứu kỹ xem sao, có lẽ sẽ có chút tiến bộ”.

Diệp Thiên Vân đột nhiên nhớ tới Nhâm Vĩnh Hằng của Kim Cương võ quán lúc ban ngày tới đây, thuận miệng hỏi: “Chuyện thi đấu giữa các võ quán sao rồi?”

Thạch Thanh Sơn rất hưng phấn nói: “Không có vấn đề gì, hôm nay Nhâm Vĩnh Hằng vốn muốn tới gây chuyện, không ngờ bị Hà lão mắng cho một trận. Về sau cùng tôi nói chuyện đã thay đổi hoàn toàn, tôi nói cái gì hắn cũng đồng ý. Hắc hắc!”

Hà Sơn nhếch miệng cười nói: “Nhìn bộ dạng của hắn như vậy thì còn khách khí làm gì, tôi chỉ cần đến ở chỗ hắn hai ngày, hắn là võ quán của hắn hết đường làm ăn”.

Thạch Thanh Sơn hôm nay đã được kiến thức được về lực công phá của Hà Sơn, làm cho thư phòng không ra hình dạng gì nữa, sao dám không tin, hắn lập tức nói: “Điều này là đương nhiên, Hà lão tiên bối công lực vô cùng thâm hậu, đối phó Kim Cương võ quán tất nhiên là dễ như trở bàn tay”.

Diệp Thiên Vân nhớ rằng Thạch Thanh Sơn từng nói quán chủ của Trung Hoa rất lợi hại, liền hỏi: “Trung Hoa võ quán cũng không có vấn đề gì chứ?”

Thạch Thanh Sơn lắc đầu nói lắc đầu nói: “Bọn họ xem như là nhà dễ nói chuyện nhất, tôi tới thì bọn họ rất khách khí, tuy lúc ấy không quá bằng lòng, nhưng cũng không từ chối, hơn nữa quán chủ cũng đích thân tiếp đón tôi”.

Diệp Thiên Vân gật đầu nhẹ nhàng, nói: “Như vậy cậu cần nhớ kỹ, đến ngày đó, lễ nghĩa của họ thế nào thì trả lại như vậy”.

Thạch Thanh Sơn nghe xong tinh thần không kim được mà rung động, ý tứ trong lời nói của Diệp Thiên Vân rất rõ ràng, Thành Phong võ quán có thể không cần danh hiệu đệ nhất, nhưng mà nếu có người muốn khiêu khích, như vậy thì cứ để cho bọn họ tới thử xem.

174. Chương 174: Khai Mạc

Loại hoạt động này có thể tích lũy kinh nghiệm phong phú, đối với việc sau này tiếp nhận Thành Phong võ quán có tác dụng hết sức quan trọng. Mặc dù Thạch Thanh Sơn mệt mỏi muốn chết nhưng nhìn thấy những nỗ lực của mình có kết quả cũng không kim được mà hớn hờ nở nụ cười.

Người rảnh rỗi nhất tất nhiên là Diệp Thiên Vân rồi, hai ngày nay ngoại trừ ngủ, ăn cơm cùng luyện quyền thì hắn không làm việc gì khác. Ba cái hạng mục kia hợp thành toàn bộ cuộc sống của hắn.

Đem tất cả mọi việc đẩy qua cho Thạch Thanh Sơn, làm cho hắn trở nên thoải mái vô cùng.

Trước cửa võ quán ngày thường tương đối vắng vẻ, nhưng hôm nay bãi đỗ lại chứa đầy xe, chiếc này nối tiếp chiếc nọ, đủ loại màu sắc rất đẹp đẽ.

Hôm nay, bên ngoài Thành Phong võ quán treo chữ ‘Phúc’ mà ở dưới lại sắp xếp một dãy lẵng hoa, ở chính giữa là do nhân dân chính phủ Băng thành đưa tới, trái phải phân biệt là Bát Đạt tập đoàn cùng Hằng Tinh tập đoàn.

Có hai nhà vốn là tập đoàn nổi danh, còn một nhà lại là chính quyền nhà nước, mà bắt mắt nhất chính là của Bát Cực Môn và Hình Ý môn đưa tới, ở phía trên cũng viết ba chữ Bát Cực Môn và Hình Ý Môn, hai cái tên này đối với võ quán có tác dụng không nhỏ.

Một võ quán nhỏ cử hành trận đấu có thể có được nhiều thể lực như vậy lần lượt tới chúc mừng, làm cho mỗi người đều rung động, mấy thứ này giống như là ‘sát uy bồng’ (1), cho nên người nào muốn khiêu khích thì trước tiên phải suy nghĩ kỹ càng, xem xem có đủ thực lực không đã.

Người tới cũng không nhiều lắm, thật ra võ quán ở Băng thành cũng không có mấy nhà mà hôm nay cũng tới đến ba phần tư, một số là có lòng mà đến, mà cũng một số vì sợ hãi thể lực quá lớn cho nên không thể không đến, còn có một vài nơi là tới xem náo nhiệt.

Số người các võ quán phái tới không giống nhau, nhưng đa số là hai hoặc ba người.

Địa điểm đấu võ là đại sảnh lầu một, Diệp Thiên Vân tìm một vị trí gần đó ngồi xuống, hắn không có ý định lên đài, bởi vậy toàn bộ vậy công việc này đều do Thạch Thanh Sơn một mình hoàn thành.

Diệp Thiên Vân chỉ ngồi ở bên cạnh, đột nhiên một người từ ngoài cửa bước vào, nhìn xung quanh một chút, sau đó thì tới bên cạnh Diệp Thiên Vân ngồi xuống, hắn nhìn thoáng qua rồi nói: “Huynh đệ, cậu cũng là lần đầu tới tham gia trận đấu này sao?”

Diệp Thiên Vân buồn cười, nhưng vẫn lễ phép đáp lời: “Đúng vậy!”

Người này vừa nghe vậy, dường như thân cận hơn rất nhiều. Hắn nhích lại gần Diệp Thiên Vân vừa cười vừa nói: “Tôi là Trương Lỗi, là đại biểu của Trung Hoa võ quán”.

Diệp Thiên Vân ôm quyền nói: “Hạnh ngộ!”

Trương Lỗi đánh giá hồi lâu mới thở dài, nói: “Thành Phong võ quán này quả thật là có thực lực nhỉ, mở một võ quán thế này không biết tốn bao nhiêu là tiền. Còn có một sân thi đấu lớn như vậy, chỉ riêng xây dựng nên cũng đã tốn vài chục triệu, nếu chỉ bằng tiền của võ quán làm ra đến năm tháng nào mới đủ”.

Diệp Thiên Vân mỉm cười, tòa võ quán này là do Vương Vĩnh Cường mua về cho Thạch Thanh Sơn mà, võ quán bình thường không đủ sức duy trì địa phương lớn như vậy, sau khi mua xong thì phí dụng duy tu cũng lên tới con số thiên văn rồi, hắn cũng tùy tiện phụ họa: “Đúng vậy, Thành Phong võ quán tài lực quả thật rất lớn!”

Trương Lỗi mở to hai mắt nói: “Tài lực? Cậu không thấy lăng hoa người ta đưa tới chúc mừng ở trước cửa à. Chính phủ Băng thành, tập đoàn Bát Đạt, tập đoàn Hằng Tinh, thể lực so với tài lực còn lớn hơn nữa”. Nói xong lại thở dài nói tiếp: “Nếu Trung Hoa võ quán của chúng tôi có thể được như vậy thì thật là tốt” Xong lại thở dài một hơi.

Diệp Thiên Vân nhìn qua thì hắn cũng chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, cùng hắn chênh lệch không lớn, liền hỏi: “Quán chủ của các anh đâu?”

Trương Lỗi vừa cười vừa nói: “Sư phụ tôi một lát nữa mới tới. Ông ta đang luyện công ở võ quán!”

Diệp Thiên Vân khó hiểu hỏi: “Vậy làm sao anh có thể tiến vào vậy?”

Trương Lỗi nghe vậy càng cảm thấy kỳ quái hơn, hắn đưa thiệp mời trong tay ra nói: “Mỗi võ quán đều có cái này. Cậu không có sao?” Nói xong có vẻ hơi đề phòng hỏi: “Cậu là người võ quán nào? Không phải là trà trộn vào đó chứ?”

Diệp Thiên Vân cầm lấy nhìn qua rồi trả lại cho hắn: “Tôi là người của Thành Phong võ quán mà, cho nên không cần cái này”.

Trương Lỗi đánh giá hắn từ trên xuống dưới, như là muốn hiểu thêm về hắn, sau đó hỏi: “Một tháng cậu nộp bao nhiêu tiền?”

Diệp Thiên Vân đối với vấn đề này quả thật không rõ ràng cho lắm, bình thường hắn cũng không quan tâm đến việc này, may mắn lúc này Trương Lượng tiến vào. Hắn nhìn xung quanh một lúc rồi đi tới trước mặt Diệp Thiên Vân nói: “Sư phụ, Vương thúc tới, đang tìm anh đó!”

Diệp Thiên Vân “Ừm” một tiếng, sau đó đứng dậy nói với Trương Lỗi: “Tôi đi một lát rồi sẽ trở lại”. Nói xong cùng Trương Lượng đi ra khỏi tràng thi đấu.

Trương Lỗi nhìn theo bóng lưng Diệp Thiên Vân, sờ đầu tự nhủ: “Sư phụ? Tên này rất kỳ quái”.

Diệp Thiên Vân cùng Trương Lượng đi tới lầu hai, Vương Vĩnh Cường đang ngồi trên ghế, hần đứng dậy cười nói: “Thiên Vân, tràng diện lần này cũng không nhỏ nha, cậu quản lý trận đấu lần này rất là thành công đó!”

Diệp Thiên Vân cười ha hả nói: “Anh Vương, hạng mục đó thế nào rồi?”

Wương Vĩnh Cường thở dài một cái, rồi nói: “Còn có nửa tháng, đại bộ phận công trình đã xây xong, giờ đây thì phần còn lại cũng không cần quá quan tâm nữa.”

Hần lại nói tiếp: “Hình Ý môn cùng Bát Cực Môn đều tới, vậy thì trong võ lâm cậu cũng có chỗ đứng rồi”.

Diệp Thiên Vân vốn là ‘chuyện của mình thì mình tự biết’, hần lắc đầu nói: “Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, đó chỉ là một phần thôi”.

Wương Vĩnh Cường nghe vậy cười ha ha, nói: “Bây giờ cậu là đang muốn thành toàn cho Thạch Thanh Sơn hả, người ta tới đây để thăm dò võ quán, hần là về sau hần lên làm quán chủ thì sẽ thoải mái hơn không ít”.

Hai người đang nói chuyện thì Trương Lượng lại chạy lên, hôm nay bởi vì đại bộ phận đệ tử chưa tới, cho nên lại càng mệt, hần thở không ra hơi, hần nói: “Sư phụ, Hà lão tiền bối, còn có Diêm tổng cũng tới rồi, ngài xem có phải là nên xuống nghênh đón”.

Diệp Thiên Vân nghe vậy thì nhìn thoáng qua Vương Vĩnh Cường, Diêm Phong đã mấy lần tới Thành Phong võ quán, nhưng đều tới là vì mình, không có một chút quan hệ nào với Vương Vĩnh Cường, bởi vậy hần nói: “Anh Vương cũng xuống xem một chút nha?”

Wương Vĩnh Cường trầm ngâm một lát rồi từ chối: “Hay là thôi đi, sư phụ của tôi coi như là người Bát Cực Môn, sau đó lại bị trục xuất, bây giờ tôi cũng không muốn thấy bọn họ, tôi ở trên lầu ngồi một lúc, sẽ không tới quan sát trận đấu được hơn nữa lát nữa tôi còn có rất nhiều việc phải làm”.

Diệp Thiên Vân hơi khó hiểu, sư phụ Vương Vĩnh Cường là một đệ tử bị trục xuất của Bát Cực Môn, nhưng mà bản thân hần lại không có liên quan gì, hai người kia có lẽ là sẽ không nhận ra vậy tại sao lại không thể gặp mặt. Nhưng mà Vương Vĩnh Cường không muốn cùng người Bát Cực Môn gặp mặt, vậy hần là còn có chuyện tình không muốn nhắc tới, bởi vậy Diệp Thiên Vân cũng không làm khó hần, nói: “Được! Tôi bây giờ phải xuống tiếp khách”.

Diệp Thiên Vân cùng Trương Lượng vừa xuống lầu liền thấy Diêm Phong cùng Hà Sơn, phía sau họ còn có vài người đi theo, Diệp Thiên Vân tiến tới đón: “Anh Diêm trăm việc bận rộn như vậy thế mà vẫn dành chút thời gian tới xem trận đấu. Ha ha, tiểu đệ cảm ơn trước”.

Diêm Phong lấy tay chỉ vào Diệp Thiên Vân vừa cười vừa nói: “Vẫn là huynh đệ người hiểu rõ mà, tôi cũng không phải chỉ tới đây chơi, lát nữa còn phải xử lý một sự tình, nếu không phải sợ sư thúc mắng, tôi ở lại nơi này xem một chút, thật sự là tình thế bất buộc không có biện pháp mà!”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng mỉm cười nói: “Có thể tới là tốt rồi, đây cũng là một phần tình nghĩa”.

Hà Sơn ở bên cạnh cau mày nói: “Dù sao người cũng thuận đường, tới nơi này cũng một lát, gặp mặt là đủ rồi, người còn cho rằng không đủ à!”

Diêm Phong nghe xong chỉ có thể cười khỏ, bất đắc dĩ nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân hiểu chuyện nói: “Anh Diêm, anh nhanh đi đi, có Hà lão nơi này là tốt rồi”.

Diêm Phong gật đầu nói: “Được! Thật ra lát nữa tôi muốn đưa Vương Trác Kỳ đi thăm tập đoàn của chúng tôi một lúc”.

Diệp Thiên Vân nghe xong gật đầu, hai ngày nay Vương Trác Kỳ giống như là đồng hồ đã lên dây cót, mỗi ngày đi sớm về trễ, dường như là đem tất cả tinh lực dành cho công ty, quả thật là muốn thành một phen sự nghiệp.

Không lâu sau Vương Trác Kỳ đi tới, nháy mắt với Diệp Thiên Vân mấy cái rồi khách khí nói với Diêm Phong: “Diêm tổng, rất cảm ơn sự quan tâm của ngài, thật là làm cho tôi có chút bận khoản”.

Diêm Phong khoát tay cười nói: “Không cần nói như vậy, tôi tới đây cũng là thuận tiện xem qua trận đấu, hơn nữa cậu là bằng hữu của Thiên Vân, không cần khách khí với tôi như vậy”.

Hắn nhìn đồng hồ rồi nói với Diệp Thiên Vân: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi còn phải đưa Trác Kỳ đi tới tập đoàn một lúc, cậu làm việc đi!” Nói xong liền mang theo mấy người rời đi.

Diệp Thiên Vân tiễn bọn họ ra xe mới trở vào võ quán, mấy ngày nay hắn cũng đang nghĩ đến chuyện mở công ty.

Nếu là quản lý công ty thì sẽ bỏ qua võ đạo ở Thương Hải Mạc Ba, vô luận thế nào thì hắn cũng không thể tiếp nhận. Hơn nữa, Vương Trác Kỳ là bằng hữu lâu năm, quan hệ rất thân thiết, đem công ty giao cho hắn cũng yên tâm.

Về tới võ quán, Hà Sơn nhìn thấy hắn tiến vào liền nói: “Chúng ta đi vào xem một chút chứ, vừa rồi tôi thấy một vài mãnh nam tiến vào”.

Hai người đi tới sân tập ở lầu một, bởi vì rất lớn cho nên hết sức trống trải.

Thật ra mỗi võ quán phái người tới cũng không nhiều, những đệ tử nạp tiền không có tư cách tới đây xem trận đấu, trừ quán chủ võ quán thì chỉ có đệ tử nhập thất, hoặc đồ đệ mới có thể tới đây.

Diệp Thiên Vân dẫn Hà Sơn tới vị trí vừa rồi ngồi xuống, Trương Lỗi ở bên cạnh nhìn một chút rồi hỏi nhỏ Diệp Thiên Vân: “Bằng hữu, vị này là quán chủ của Thành Phong võ quán à?”

Vấn đề chủ yếu ở chỗ Diệp Thiên Vân tuổi còn quá trẻ, ‘ngoài miệng không có râu, làm việc không tốn sức’, nhận thức như vậy ở trong nước rất phổ biến, cho nên nhìn không ra cũng không có gì kỳ lạ.

(1) Sát uy bồng: Trong xã hội phong kiến ở Trung Quốc, phạm nhân bị đầy đi sung quân vừa tới biên trấn, thì để đập tan sự kiêu ngạo của hắn thì trước tiên đều bị đập mười hai côn, đây gọi là “Sát Uy bồng”.

175. Chương 175: Luận Võ

Hà Sơn vẫn vờ chòm râu, nói đùa: “Chẳng lẽ tôi thật sự có tiềm chất quán chủ? Tiểu huynh đệ quả nhiên rất tinh mắt đó! Ha ha ha.” Lão cười lên một cách đắc ý, giống như một con gà mái già.

Trương Lỗi nhìn hắn có chút kỳ dị, tuổi như vậy mà còn giữ được phong cách khôi hài như vậy, làm cho người ta khó có thể tiếp nhận, không khỏi gật đầu, nói: “Tiền bối quả thật rất giống quán chủ, cho dù không phải thì cũng không kém là mấy!”

Hà Sơn nghe xong lại cười đến mức mắt híp lại, lão nhỏ giọng nói: “Huynh đệ học lộ quyền pháp nào, chờ tôi mở một võ quán chắc chắn sẽ thu cậu làm đồ đệ”.

Trương Lỗi cực kỳ hoảng sợ, hắn nhìn quanh một chút mới nhỏ giọng nói: “Ông cụ, ông đừng có hại tôi, sự phụ của tôi ở gần đây, may mà vừa rồi không có nghe rõ lời của ông, nếu không ông sẽ gặp phiền phức đó”.

Một tiếng “Ông cụ” kéo Hà Sơn từ trong ảo tưởng đi ra, lão tức giận đến mức râu cũng vểnh lên, trừng hai con mắt, nói: “Tiểu tử, tôi thấy căn cốt cậu không tồi, cho nên muốn chỉ điểm cho cậu một hai điều, không ngờ cậu có dũng khí gọi ta là ông cụ!”

Diệp Thiên Vân cũng không dám để cho Hà Sơn phát uy, nếu không đại hội này có thể bị ông ta làm thất bại, bởi vậy nhỏ giọng nói: “Hà lão, hay là trước tiên xem phía trước một chút, Thạch Thanh Sơn nói đã nửa ngày rồi”.

Hà Sơn lại hung hăng nhìn Trương Lỗi một cái, sau đó mới quay đầu lên xem.

Thạch Thanh Sơn đứng ở trên đài có hơi khấn trương, nhưng mà cũng không có gì ảnh hưởng quá lớn, hắn nói: “Các vị tiền bối, các bằng hữu, Thành Phong võ quán của chúng tôi hôm nay mời mọi người tới nơi này cũng là có nguyên nhân, chủ yếu là vì một thời gian trước báo chí có phóng đại võ quán của chúng tôi đến quá mức, thật ra Thành Phong võ quán không có loại thực lực này. Cho nên mời mọi người tới để tiến hành một trận đấu công bằng, như vậy có thể một lần nữa sắp xếp lại vị trí...”

Diệp Thiên Vân nhìn qua, thấy Thạch Thanh Sơn cũng không tính là mất bình tĩnh, chỉ hơi khấn trương mà thôi, tám chín phần là đã sớm chuẩn bị rất tốt rồi, hơn nữa trước đó cũng đã cùng mỗi võ quán tiếp xúc qua, dù sao cũng chỉ là hình thức. Thực sự muốn tranh chức đệ nhất chỉ có ba võ quán là: Trung Ý võ quán, Kim Cương võ quán, Hòa Sinh võ quán.

Hà Sơn ở một bên tấm tắc khen ngợi: “Đồ đệ của cậu cũng không tồi, có chiều hướng phát triển toàn diện, tiếp tục rèn luyện có thể trở thành một khối thép tốt!”

Diệp Thiên Vân bị ông ta cắt đứt suy nghĩ. Hắn nghe xong lời kia cũng mỉm cười, Thạch Thanh Sơn tư chất có thể xếp vào hạng trung thượng đẳng, cho dù một lòng chìm trong võ đạo cũng chưa chắc có thành tựu quá lớn.

Nhưng mà hắn có thể gánh vác toàn toàn diện mọi việc, hơn nữa tư chất võ thuật không cao, như vậy có thể một mình đảm đương một phía. Quán chủ một võ quán không cần công phu quá cao, chỉ cần có thể luyện thành thạo và con mắt sắc sảo một chút là tốt rồi.

Trong một võ quán thì người võ công cao thường không phải là quán chủ, nếu là quán chủ thì cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

Bởi vì họ phải làm rất nhiều việc. Nào có thời gian nghiên cứu võ công, thời gian chủ yếu hằng ngày đều dùng để đối nhân xử thế, xử lý những việc xảy ra, giải quyết mâu thuẫn.

Trương Lão nghe xong có chút nghi hoặc, hắn quay về phía Diệp Thiên Vân thấp giọng hỏi: “Anh là quán chủ nơi này?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu không nói gì, nhìn về phía võ đài.

Quy tắc thi đấu rất đơn giản. Muốn tranh đệ nhất thì phải báo danh, không muốn tranh thì làm thành phần chứng kiến. Trung Ý võ quán, Kim Cương võ quán, Hòa Sinh võ quán, đệ nhất sẽ là một trong ba nhà này.

Diệp Thiên Vân cũng hơi khó hiểu, Thạch Thanh Sơn đưa đến một số tư liệu về các võ quán, Trung Ý võ quán cùng Kim Cương võ quán cũng xem như đã lâu đời. Mà Hòa Sinh võ quán lại vừa mới quật khởi gần đây, hơn nữa tốc độ võ công nhanh chóng.

Thành Phong võ quán nổi danh trong khoảng hai tháng. Mà thời gian Hòa Sinh võ quán quật khởi còn ngắn hơn, tháng trước cơ hồ họ không có tên tuổi gì, tháng này trực tiếp lọt vào một trong các võ quán được đề ý, thứ vị nhất là trong những người Hòa Sinh võ quán tới đây có một người cầm đao!

Diệp Thiên Vân nhìn người đeo đao, không nhận được mà hỏi Hà Sơn: “Hà lão, bây giờ trong võ lâm còn có người mang đao sao?”

Hai con mắt Hà Sơn đảo tròn suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Cũng không phải không có, nhưng mà rất ít, tôi biết chỉ có hai hay ba người như vậy thôi”.

Diệp Thiên Vân lĩnh hội một bộ Lục Hợp đao, không khỏi hỏi: “Bây giờ đao thuật trong võ lâm có tác dụng lớn chứ?”

Hà Sơn gật đầu nói: “Đương nhiên là lớn, đao pháp luyện tới mức tận cùng uy lực cường đại, hơn nữa những người luyện đao đều ngang tàng!

Lưỡi đao là thiên, cán đao là địa, mũi đao gọi thiên, bả đao là thân, bởi vì đao có hình dạng chẻ lên trên, cho nên vỏ đao là sư, tiếp nhận sự quản thúc của sư phụ ấy, đao dài ba tấc mới được gọi là đao.

Người dùng đao đều sử dụng thiên địa, đại phách, đại khảm. Có thể sử dụng lực lượng thiên địa, mà người như vậy thì sao lại không lợi hại cơ chứ”.

Vừa nói lại nhìn thoáng qua tay Diệp Thiên Vân, nói: “Trong thời gian dài tiếp xúc với đao, toàn bộ cao thủ dùng đao đều có vết chai, vừa nhìn là biết cậu không có luyện qua”.

Diệp Thiên Vân nghe xong cảm thấy buồn cười, tốt xấu gì khi mình luyện Hình Ý Quyền cũng ngẫu nhiên luyện mộ bộ Lục Hợp đao, hắn nhìn tay Hà Sơn, liền vừa cười vừa hỏi: “Như vậy là ngài có luyện qua sao?”

Hà Sơn sững sốt một chút, một lát sau mới phản ứng lại, lão có chút tức giận nói: “Cậu đừng trông thấy ta không luyện đao mà vậy, ta biết không ít võ giả luyện đao đâu”.

Diệp Thiên Vân cũng nhin không được mà thầm nghĩ da mặt lão quá dày, vừa mới nói là chỉ có hai hay ba người, vậy mà bây giờ lại biến thành không ít, nhưng mà hấn đối với chuyện võ lâm càng cảm thấy hứng thú, liền hỏi: “Đao lợi hại như vậy, tại sao bây giờ nhiều võ giả luyện quyền vậy?”

Hà Sơn suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Trước đây liên quân tám nước tới đây, đao đã được sủng ồng thay thế, người dùng càng ngày càng ít. Mà bây giờ đao thuộc về khí giới bị quản chế, nếu như trên đường có người cầm đao thì cũng không tốt. Quan trọng nhất là: Bây giờ không phải thời kỳ đánh giết giết nữa, bây giờ võ lâm cũng không đề xướng dùng đao nữa”.

Hai người cứ nửa vô tình nửa cố trò chuyện như vậy, mà trên đài trận đấu đã bắt đầu tiến vào giai đoạn rút thăm. Diệp Thiên Vân đối với việc tranh đấu của võ quán không cảm thấy hứng thú, hấn tới chủ yếu là sợ Thạch Thanh Sơn gặp phải vấn đề gì khó khăn, hoặc là không thể khống chế tốt cục diện, sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn. Hứng thú của hấn không nằm ở võ quán mà là ở võ lâm, cho nên bây giờ trò chuyện cùng Hà Sơn so với trận đấu trên đài có sức hấp dẫn hơn nhiều.

Trên đài Kim Cương võ quán cùng Trung Ý võ quán quyết đấu, thượng đài đều là đệ tử của võ quán, mà quán chủ cũng ngồi ở phía dưới, mỗi người nhìn qua đều có phong phạm tông sư.

Nếu Diệp Thiên Vân không biết về võ lâm, có thể thực sự bị dọa cho hoảng sợ, tư thế ngồi của hai quán kia rất có hỏa hầu, như là luyện trong thời gian rất lâu.

Dường như Hà Sơn cũng nhìn ra, lão vừa cười vừa nói: “Thật ra người võ công càng kém, bọn họ giả bộ càng giống, ngược lại càng là võ giả cao minh, lại ẩn giấu càng sâu”.

Trương Lỗi ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, cũng là câu được câu không, nhưng mà câu này thì nghe rất rõ ràng, dường như hấn có chút đồng cảm: “Sư phụ của tôi cũng là một cao thủ, nhưng đáng tiếc là người không muốn hiển lộ”.

Diệp Thiên Vân đã sớm nghe Thạch Thanh Sơn nói qua là quán chủ của Trung Hoa võ quán rất lợi hại, liền nói: “Võ quán các anh dạy quyền pháp gì?”

Trương Lỗi cười nói: “Gì cũng dạy, Bát Cực Quyền, Hình Ý Quyền, Bát Quái Chưởng, còn có Vịnh Xuân Quyền, chỉ cần là võ thuật sư phụ tôi đều luyện tới mức rất lợi hại”.

Hà Sơn nghe xong gật đầu nói: “Vậy thì đúng là nên gặp sư phụ của cậu vài lần, hấn ở đâu vậy?”

Trương Lỗi chỉ chỉ nói: “Ngay kia! Đang ở hàng một đó!”

Diệp Thiên Vân nhìn theo ngón tay hấn, từ mặt bên quan sát thì đó là một trung niên hơn bốn mươi tuổi, ngồi trên ghế nên không nhìn ra chiều cao, nhưng mà từ vai có thể nhìn ra dấu vết của công phu nội gia, tư thế hấn ngồi rất giản dị, không giống như hai vị quán chủ vừa rồi.

Hà Sơn cũng cẩn thận đánh giá một chút rồi nói: “Sư phụ của người cũng có chút công phu, ít nhất là so với quán chủ Kim Cương võ quán cùng Trung Ý võ quán mạnh hơn nhiều”.

Trương Lỗi nghe xong vẻ mặt không phục nói: “Tôi lại thấy so với bất cứ quán chủ của võ quán nào đều mạnh hơn, kể cả Thành Phong võ quán”.

Diệp Thiên Vân thầm nghĩ: Hấn đối với võ quán vẫn còn chưa hiểu rõ lắm, nếu không nhất định sẽ không nói như vậy, trước mặt người của Thành Phong võ quán buông lời chê bai nếu truyền ra ngoài sẽ xảy ra một trận đại chiến. May là mình chứ nếu như đối lại là Thạch Thanh Sơn hoặc bất kỳ một người nào trong bọn Trương Lượng, cũng có thể xông tới đánh hấn, bởi vậy nhắc nhở: “Họa từ miệng mà ra, anh buông lời cũng nên cẩn thận”.

Vừa dứt lời, trên đài truyền tới một tiếng hét thảm, Diệp Thiên Vân quay đầu nhìn lại thì thấy đệ tử của Kim Cương võ quán bị người Trung Ý võ quán đánh ngã xuống đất, hai tay ôm mặt lăn lộn trên mặt đất, hình như bị thương ở hai con mắt.

Thành Phong võ quán có bác sĩ, đi tới kiểm tra một chút, sau đó gọi người tới dùng cánh khiêng đi.

Diệp Thiên Vân lại thoáng nhìn qua hai người thi đấu trên đài rồi không nhìn tới nữa, một người động tác màu mè, còn một người có vẻ ngốc nghếch, hỏa lực đánh ra mãnh liệt, hai người vừa lên chẳng có gì đáng xem.

Thạch Thanh Sơn tuyên bố kết quả sau đó lại tuyên bố bắt đầu trận đấu tiếp theo. Trung Ý võ quán đấu với Hòa Sinh võ quán.

Trung Ý võ quán bị thất thế, chủ yếu là do bắt thăm vận khí không tốt, phải chiến liền hai trận. Cho nên bọn họ phái ra hai người, như vậy là đã bị hai võ quán khác vây vào tình thế xấu.

Diệp Thiên Vân nhìn qua tuyển thủ của Hòa Sinh võ quán, đó là một võ giả, điều này làm cho hắn hơi giật mình, ở cấp bậc này, tìm ra một võ giả có thể nói là không dễ dàng, bởi vậy hắn liền chú tâm cẩn thận quan sát diễn biến trên đài.

176. Chương 176: Giai Nhân Tiểu

Hà Sơn ở bên kia cau mày nói: “Cậu nghĩ rằng chúng ta muốn cùng hắn nói chuyện hay sao? Thật sự là tự tìm phiền phức!”

Lão vừa dứt lời, quán chủ Trung Hoa võ quán đã đi tới, hắn nhìn lướt qua xung quanh, nhìn thấy Diệp Thanh Vân cùng Hà Sơn tinh thần rung lên, hắn ôm quyền nói: “Hạnh ngộ, tôi là Phùng Trữ quán chủ của Trung Hoa võ quán, không ngờ ở nơi này có thể được gặp hai vị võ giả”.

Diệp Thanh Vân nghe vậy cũng đứng lên, đánh giá đại hán này, trên mặt khá nhiều râu, ấn tượng đầu tiên là người này rất hào sảng, bởi vậy cũng đáp lễ, nói: “Khách khí rồi”.

Hà Sơn ở bên cạnh bĩu môi nói: “Tiểu tử, ngươi là người kế tục của môn phái nào?” Bất kể là ai lão cũng chưa từng đứng lên, ra vẻ bộ dáng trưởng bối.

Phùng Trữ sắc mặt cũng không tốt lắm, nhưng vẫn khách khí nói: “Tôi không có môn phái, chỉ là tự tập luyện thôi. Xin hỏi tính danh tiền bối là gì?”

Trương Lỗi sắc mặt tái mét, hắn không ngờ Phùng Trữ đối với hai người kia để ý như vậy, hắn nhỏ giọng nói: “Bọn họ là người Thành Phong võ quán”.

Diệp Thanh Vân thấy Hà Sơn lại bắt đầu trêu đùa vô lại rồi, có chút áy náy nói: “Tôi là Diệp Thanh Vân của Thành Phong võ quán, ông ấy là bằng hữu của tôi, nếu có gì thất lễ xin lượng thứ”.

Phùng Trữ đi tới chào hỏi cũng rất thân thiện, cũng không phải là loại người vô lễ, bởi vậy vô luận như thế nào cũng không nên làm đối phương xấu hổ.

Phùng Trữ quan sát Diệp Thanh Vân từ trên xuống dưới, sắc mặt hơi hòa hoãn hơn, nói: “Không sao, Thành Phong võ quán quả thật là ngọa hổ tàng long, có nhiều cao thủ như vậy”.

Diệp Thanh Vân cười cười, nhân phẩm của Phùng Trữ cũng không tệ lắm, liền cười nói: “Ha ha. Quá khen, Thạch Thanh Sơn cũng từng nói qua, quán chủ Trung Hoa võ quán đối với hắn rất tốt”.

Vừa dứt lời, trên đài phát ra một tiếng “Bịch!”, Diệp Thanh Vân nhìn lên, thì ra là võ giả Hòa Sinh võ quán đánh một quyền tổng đối thủ rơi xuống dưới đài, ánh mắt không nhìn được mà hí lên, khi hắn xem thì trận đấu đã kết thúc, vì vậy chỉ thấy được động tác thu thế của võ giả kia, trong võ thuật có rất nhiều chiêu thức thu thế giống nhau, cho nên rất khó phán đoán.

Phùng Trữ ở bên cạnh cũng nhìn qua rồi nói: “Hắn vừa lên đài là tôi biết đã không còn hi vọng gì rồi. Trình độ võ giả ở chỗ này căn bản là không có đối thủ”.

Diệp Thiên Vân “Ừm” một tiếng, sau đó nói với Hà Sơn: “Hà lão, hắn thuộc nhà nào?”

Hà lão thu ánh mắt về, dường như đang nghĩ tới người nào đó, trả lời: “Xem hắn ra tay hắn là võ giả Vịnh Xuân Quyền, trình độ xem như là không tồi”.

Vĩnh Xuân Quyền là một trong những Trung Hoa quyền thuật của vùng phía Nam, trước kia lưu hành ở Quảng Đông, Phúc Kiến. Diệp Thiên Vân cũng học qua Vĩnh Xuân Quyền cho nên đối với điều này cũng có phần hiểu rõ.

Hà Sơn không hứng thú nói: “Trong tỷ thí của võ quán thì hấn coi như tạm được, nhưng mà nếu xét trong giới võ giả, thì trong một trăm người hấn cũng không đánh lại được ai”.

Diệp Thiên Vân nghe xong thiếu chút nữa lửa giận công tâm, Phùng Trữ đang ở bên cạnh, nói như vậy làm cho người ta cảm thấy quá mức càn rỡ. Bởi vậy cau mày nói: “Hà lão, người không thể nói ít một chút à”.

Hà Sơn hoàn toàn không để ý tới Diệp Thiên Vân, chỉ ở bên cạnh hắc hắc cười khan.

Phùng Trữ nghe xong lời này cũng không nhịn được mà sinh ra hứng thú đối với Diệp Thiên Vân: “Xin hỏi Thạch Thanh Sơn có quan hệ gì với Diệp huynh?”

Diệp Thiên Vân nghe vậy mỉm cười trả lời: “Hấn là đồ đệ của tôi”.

Phùng Trữ mở to hai mắt nhìn dường như là không thể tin nổi, nhưng mà lại nhìn qua thân hình của Diệp Thiên Vân, thở dài nói: “Anh hùng xuất thiếu niên, không ngờ cậu đúng là quán chủ của Thành Phong võ quán”.

Điều này quả thật là làm cho người ta ăn không tiêu. Thạch Thanh Sơn đã nhanh chóng bước vào hàng ngũ võ giả, đương nhiên Phùng Trữ có thể nhìn ra. Nhưng Diệp Thiên Vân trước mặt tuổi càng trẻ hơn, mà lại là sư phụ của Thạch Thanh Sơn. Có thể bồi dưỡng đồ đệ thành võ giả như vậy thì không chỉ có mỗi thực lực, còn cần có cả trình độ.

Diệp Thiên Vân ôm quyền nói: “Hôm nay còn có một số công việc, ngày khác gặp gỡ, tôi xin cáo từ trước”.

Phùng Trữ còn muốn cùng hấn nói chuyện, không ngờ hấn rời đi nhanh như vậy, bởi vậy cũng ôm quyền đáp lời: “Lúc rảnh rồi có thể tới Trung Hoa võ quán của chúng tôi thăm thú. Chúng ta có thể luận bàn một chút”. Nhìn qua hấn đúng là võ giả chuyên tâm luyện võ công, nếu không Diệp Thiên Vân cũng sẽ không gạt đầu đồng ý, sau đó kéo Hà Sơn ra khỏi đại sảnh lầu một.

Hà Sơn bị kéo ra ngoài thì cực kỳ không tình nguyện, lão hét lên: “Còn chưa xem xong mà, rời đi sớm như vậy làm gì?”

Diệp Thiên Vân gạt đầu nói: “Đã so sánh xong hết rồi, hiển nhiên không có gì để xem nữa”.

Cuối cùng kết quả là Hòa Sinh võ quán giành được đệ nhất, điều này làm cho hấn hơi ngạc nhiên, đến bây giờ tỷ thí tiến hành vẫn thuận lợi, phía dưới cũng không xuất hiện việc gì ngoài ý muốn, trước khi luận võ đều ký vào giấy sinh tử, sống hay chết không liên quan tới Thành Phong võ quán, chỉ cần tuyên bố kết quả cuối cùng mọi việc sẽ kết thúc.

Mọi chuyện tại Bằng thành coi như đã xử lý xong hết rồi, điều này làm cho Diệp Thiên Vân thở dài một hơi, trường học cũng bắt đầu bước vào thời gian nghỉ, như vậy sẽ có nhiều thời gian hơn để lao đầu vào võ học, chỉ có cuộc sống đơn thuần mới thực sự mang lại cho hấn niềm vui.

Hà Sơn nhìn thấy Diệp Thiên Vân như vậy liền vừa cười vừa nói: “Sự tình của võ quán đã giải quyết xong rồi, hai ngày nữa tới Bát Cực Môn chúng ta chơi nha, tôi có thể sắp xếp vài người cùng cậu luận bàn!”

Diệp Thiên Vân lần đầu tiên nhận được yêu cầu của Hà Sơn, hấn cũng muốn hiểu biết thêm, nhưng mà còn có việc quan trọng hơn phải làm, bởi vậy nói: “Chờ thêm một thời gian nữa đi, sáng ngày mốt tôi phải đi rồi”.

Bát Cực Môn sớm muộn gì cũng phải tới báỉ phỏng, chậm trễ một chút cũng không ảnh hưởng gì.

Hà Sơn lập tức ngạc nhiên hỏi: “Cậu đi đâu?”

Diệp Thiên Vân thông thả nói: “Tôi định đi thăm một vị bằng hữu, sau đó còn đến Hình Ý môn một chuyến, nếu có cơ hội thì ở lại học tập toàn bộ hệ thống Hình Ý Quyền”.

Tâm bệnh lớn nhất của hấn chính là không được học Hình Ý Quyền chính thống, công phu của Hình Ý môn là hấn khó khăn mà tự luyện tập thành, hơn nữa nếu không cẩn thận rất có thể dẫn tới tẩu hỏa nhập

ma, lưu lại một thân thể bệnh tật, cho nên bây giờ hấn rất muốn tìm những người này để luận bàn, tốt nhất là có thể được chỉ điểm một chút, bởi vậy Hình Ý môn là nơi hấn cần đi tới nhất.

Diệp Thiên Vân lên tới lầu hai thì phát hiện cả sân huấn luyện chỉ có một mình Dương Thiên Long, hấn đi tới mỉm cười hỏi: “Sao anh không xuống dưới xem một chút?”

Dương Thiên Long ngừng tay nói: “Thời gian đi xem luận võ không bằng dùng để mình luyện tập nhiều hơn, tôi tinh thông Triệt Quyền Đạo, cùng Thái quyền, đi xem cũng không có tác dụng gì cả”.

Diệp Thiên Vân cười nhẹ, Dương Thiên Long không hợp với chỗ đông người, người càng nhiều hay càng náo nhiệt hấn càng không thích tới, hơn nữa tính tình cũng rất lạnh lùng không thích quan hệ cùng người khác, bởi vậy nói: “Hai ngày nữa tôi muốn đi thăm một vị bằng hữu, anh có đi theo không?”

Dương Thiên Long suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: “Ở đây rất tốt, tôi muốn ở chỗ này rất yên tĩnh, có nhiều thời gian để luyện tập quyền, còn có thể cùng người khác luận bàn một chút, Thạch Thanh Sơn cũng là một đối thủ không tồi, chờ sau khi tay tôi tốt trở lại, nhất định cũng sẽ học Hình Ý Quyền, tôi thích loại cảm giác này, vô hình vô ý, rất phù hợp với khẩu vị của tôi”.

Diệp Thiên Vân nghe vậy mỉm cười, Thạch Thanh Sơn này mỗi lời mình nói đều nhớ kỹ, sau đó thì đem đi lừa người khác, khiến cho Dương Thiên Long cũng bị lừa, lập tức nói: “Vậy anh ở chỗ này luyện tập nha, nếu có chuyện gì thì cứ tìm Thạch Thanh Sơn, những việc bình thường hấn đều có thể giải quyết. Hơn nữa đại bộ phận công phu của hấn đều học từ tôi, nếu như anh muốn học tập Hình Ý Quyền thì có thể cùng hấn luyện tập là ổn, anh có cơ sở rất vững chắc, luyện tập sẽ có thu hoạch lớn”.

Hà Sơn ở bên cạnh không vui nói: “Cậu đi rồi còn ai có thể cùng tôi luận bàn, thật sự là xuất môn có thể gặp được một đối thủ như vậy, tôi có chút luyện tiếc”.

Diệp Thiên Vân bình tĩnh nói: “Lần này ra ngoài coi như là du lịch, hấn là có thể nâng cao thêm kiến thức, như vậy cùng lúc trở về có thể cùng người luận bàn nhiều hơn vài chiêu”.

Hà Sơn nghe xong mặt mày hớn hờ nói: “Cũng không phải như vậy, mặc dù bây giờ cậu còn chưa phải là đối thủ của tôi, nhưng mà về sau thì còn khó nói, ha ha!” Lão lại nở nụ cười không coi ai ra gì, một bộ dáng ta trong thiên hạ chỉ có ta lớn nhất.

Dương Thiên Long cổ quái nhìn Diệp Thiên Vân một chút rồi nói: “Tôi đi về trước, lúc đi thì báo trước cho tôi một câu”. Đường như hấn cũng không chịu được sự tự đại của Hà Sơn.

Hà Sơn cũng hiểu được, có chút tức giận, lão hừ một tiếng, nói: “Tôi còn muốn ở lại xem một chút, cậu kéo tôi đi ra quá sớm”. Nói xong lại xoay người xuống lầu.

Diệp Thiên Vân quay về phòng, đầu tiên hấn đưa đồ đạc xuống, sau đó lục lợi hồi lâu mới tìm được số điện thoại mà Hứa Nam Cung Tình lưu lại, gọi tới.

Sau khi nói máy, đầu dây bên kia vang lên thanh âm của Hứa Tình: “Xin chào! Xin hỏi ngài tìm ai?”

Diệp Thiên Vân nhớ tới Hứa Tình là tiếp viên hàng không, nếu có nhiệm vụ, như vậy đúng là rất khó gặp, bởi vậy nói: “Tôi là Lý Phi”.

Hấn định nói là Diệp Thiên Vân, nhưng lại nghĩ tới lần trước nói cho nàng tên giả của mình, hiện tại đành đâm lao phải theo lao, đợi gặp mặt rồi giải thích rõ ràng vậy.

Nói lại thì cũng rất kỳ quái, tên giả của Diệp Thiên Vân chỉ nói cho mỗi Hứa Tình biết, thật ra lúc đầu nguyên nhân hấn lấy thân phận giả là vì tại nước Mỹ gặp vấn đề ngoài ý muốn, nhưng may mắn là hành trình đó lại lại hữu kinh vô hiểm (có kinh hãi nhưng không gặp nguy hiểm).

Trong điện thoại của Hứa Tình truyền đến thanh âm lạnh nhạt, sau đó kinh hỉ thốt lên: “Là anh! Không ngờ anh có thể gọi điện tới cho tôi, tôi còn tưởng anh đang ở nước ngoài chứ!”

Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Tôi mới trở về được vài ngày, vừa làm xong chuyện thì gọi điện cho cô luôn”.

Hứa Tình phát ra tiếng cười khúc khích du dương như chuông bạc, nói: “Nếu như anh có thời gian thì tới đây chơi, thuận tiện ba tôi sẽ chỉ cho anh vài chiêu công phu”.

Diệp Thiên Vân chính vì vậy mà gọi điện thoại, hắn “Ừm” một tiếng rồi nói: “Tôi gọi điện là muốn tới chỗ cô học công phu, sẽ không làm phiền cô chứ?”

Hứa Tình thẳng thắn nói: “Anh tới đây đi, tôi gần đây cũng không bận rộn, hắn là sẽ có thời gian cùng anh dạo chơi chung quanh”.

Diệp Thiên Vân nghĩ tới bộ dáng Hứa Tình đang tươi cười, rất rục rờ, cũng rất mê người.

177. Chương 177: Ngân Thương

Hứa Tình lập tức trả lời: “Nhà tôi ở Bắc Kinh, tôi chưa nói cho anh biết sao?”

Diệp Thiên Vân toát mồ hôi, cô gái này rất dễ quên ngay cả việc nói hay chưa cũng không nhớ, hắn cười nói: “Được rồi, tôi sẽ tới Bắc Kinh, toàn bộ hành trình đều phải nhờ cô chiếu cố đó!”

Nói xong câu này đột nhiên hắn cảm thấy có chút không đúng, công việc của Hứa Tình là làm tiếp viên hàng không, tuyến bay của nàng là từ Bắc thành tới Nam Thông làm sao giờ lại ở Bắc Kinh, bởi vậy hắn lại hỏi tiếp: “Cô hắn là đang ở Bắc thành hoặc Nam Thông, đổi tuyến bay rồi sao?”

Hứa Tình ở bên kia thật lâu cũng không nói gì, sau đó mới buồn bực trả lời: “Anh còn nhớ đồng sự Vương Nghiêm của tôi chứ?”

Diệp Thiên Vân nhớ lại, Vương Nghiêm là cô gái chạy trốn trên tàu biển chở khách định kỳ, bởi vậy hắn nói: “Nhớ rõ, là cô gái cùng cô ở trên chiếc tàu kia chứ gì?”

Giọng nói của Hứa Tình ở đầu dây bên kia có mang theo chút khổ sở: “Thật ra tôi bị dừng bay, tôi cũng không trách Vương Nghiêm chuyện lần trước trên tàu, nhưng mà nàng cảm thấy tôi có uy hiếp tới nàng, sợ tôi đem chuyện này nói ra cho nên liền nói xấu tôi trong công ty nên bây giờ tôi mới rảnh rỗi thế này”.

Diệp Thiên Vân nghe vậy thì mày nhíu lại, Vương Nghiêm kia quả thật là không ra gì, bản thân nàng ích kỷ thì cũng cho qua, nhưng còn muốn hãm hại người khác, hắn khẽ cười lên tiếng an ủi: “Không bay thì không bay, thật ra tiếp viên hàng không cũng không có gì hay, trên phi cơ cũng không an toàn, hơn nữa cô cũng chỉ bay chuyến trong nước, không có gì phát triển. Tiếp viên hàng không tốt nhất là bay tuyến đường hàng không quốc tế, đường hàng không ảnh hưởng trực tiếp đến thu nhập của tiếp viên hàng không, bay tuyến quốc tế so với tuyến quốc nội thì ngon lành hơn nhiều”.

Dường như Hứa Tình nghe xong cũng nở nụ cười, nàng cũng tán đồng nói: “Ừm. Dù sao tôi cũng vừa mới vào tuyến bay này, thật ra mỗi lần bay tới bay lui cũng rất là mệt, nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút cũng không tệ”.

Diệp Thiên Vân thấy nàng đã tốt hơn, hắn không tiếp tục khuyên bảo nàng, mà lại nói: “Ở Bắc thành tôi có quan hệ với một công ty hàng không quốc tế, chờ cô nghỉ ngơi đủ rồi, tôi sẽ giúp cô tiếp tục bay”.

Vừa rồi Hứa Tình đã thông suốt, bây giờ nghe vậy kinh hỉ thốt lên: “Anh không được lừa gạt tôi nha, Tiểu Lý Tử!”

Diệp Thiên Vân cùng nàng tiếp xúc không nhiều, nhưng mà từ sự tình cùng nhau trải qua, thì biết đây là một cô gái tốt, cười nói: “Hắn là không có vấn đề gì!”

Hắn không dễ dàng đáp ứng người khác chuyện gì, mà đã đáp ứng chắc chắn là làm được. Sở dĩ có thể nắm chắc là bởi vì lúc trước quả thật Vương Vĩnh Cường có nói rằng có chút quan hệ với phi trường, hơn nữa còn có sinh ý qua lại.

Loại chuyện này chỉ cần Diệp Thiên Vân mở miệng, nhất định Vương Vĩnh Cường sẽ không cự tuyệt.

Hứa Tình rất vui vẻ, nàng nói: “Có thể trở lại phi trường tất nhiên là rất hay, nhưng mà dù không được cũng không sao, hai chúng ta là bạn tốt, có giúp được hay không cũng không quan trọng”.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút rồi thông thả nói: “Thật ra tôi cũng không phải tên là Lý Phi, lần trước bởi vì có chút nguyên nhân nên không tiện nói”.

Hứa Tình ở đầu bên kia sững sốt một lúc. Tiếp theo nghi hoặc hỏi: “Lúc đó anh làm gì, ra nước ngoài cũng phải dùng lên giả?”

Diệp Thiên Vân cười ha ha, nói: “Giờ nói lời xin lỗi cô, như vậy mới tỏ rõ được sự chân thành”.

Hứa Tình nghe vậy cũng không quá để ý, nàng hỏi: “Vậy anh tên là gì? Có phải vì tên khó nghe nên không dám nói?”

Sức tưởng tượng của của nàng quả thật rất phong phú.

Diệp Thiên Vân đối với lời giải thích này cũng không biết phải làm sao, hắn nói: “Tôi tên là Diệp Thiên Vân”.

Hứa Tình nghe xong nhắm đi nhắm lại hai lần rồi nói: “Tên không dễ nghe lắm, hay là gọi là Tiểu Vân nhé”.

Cái tên ‘Tiểu Vân’ này làm sao Diệp Thiên Vân có thể chấp nhận chứ. Hắn cười nói: “Thôi, cứ gọi tên của tôi là được rồi...”

Hai người hàn huyên một hồi, Diệp Thiên Vân có được địa chỉ của Hứa Tình, sau đó liền cúp điện thoại.

Diệp Thiên Vân gọi điện thoại đặt vé máy bay của ngày mốt, sau đó bắt đầu thu xếp đồ đạc.

Qua gần một tiếng, Thạch Thanh Sơn gõ cửa bước vào, hắn lau mồ hôi, vui vẻ nói với Diệp Thiên Vân: “Sư phụ. Mọi việc xử lý xong hết rồi, người của các võ quán đều đã đi hết rồi, tôi cũng đã cho các đệ tử đi về. Hôm nay bận rộn cả ngày mệt chết đi được, những võ quán này thật là có chút phiền phức”.

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua, hỏi: “Không có người nào gây sự chứ?”

Thạch Thanh Sơn lắc đầu nói: “Không có đâu, hôm nay bọn họ cũng rất hòa khí, không giống với trước kia”.

Diệp Thiên Vân gật đầu, những quán chủ của những võ quán kia là những thế lực cần phải để tâm, ít nhất bên trong đó có chính phủ, có tập đoàn lớn, thậm chí có môn phái võ lâm, những nhân tố đó tính lẻ ra thì không tính là gì, nhưng mà kết hợp với nhau thì sẽ trở thành một lực lượng rất lớn, cho nên hôm nay biểu hiện của bọn họ là nằm trong dự liệu.

Diệp Thiên Vân “Ừm!” một tiếng, đem quần áo xếp vào rương rồi nói: “Vậy thì tốt rồi, tôi vốn không muốn đi xem, nhưng mà tôi sợ vạn nhất có chuyện gì cậu xử lý không tốt”.

Thạch Thanh Sơn hiểu ý, sau đó nghi hoặc hỏi: “Sư phụ, anh thu xếp đồ định đi đâu à? Bây giờ anh định nghỉ sao?”

Diệp Thiên Vân lúc này cũng đã thu xếp xong đồ đạc, hắn ngồi xuống ghế salon, nói: “Không phải, tôi muốn ra ngoài du lịch, nếu còn thời gian thì trở về thăm cha mẹ vài hôm”.

Thạch Thanh Sơn hiểu ra, hắn đột nhiên thương cảm nói: “Cha của tôi qua đời lúc tôi còn rất nhỏ, mẹ tôi không lâu sau đó cũng đi theo, Vương thúc nuôi tôi từ nhỏ đến lớn, ông ấy giống như là cha của tôi vậy”.

Diệp Thiên Vân biết cha của Thạch Thanh Sơn chết đã lâu, nhưng không ngờ rằng từ nhỏ hắn lại có cảnh ngộ bi thảm như vậy, liền an ủi: “Không nên nhớ lại chuyện không vui, sẽ có ảnh hưởng rất không tốt đến tâm tình.”

Hai người đang nói chuyện, Trương Lượng từ bên ngoài vội vã bước vào, hắn thở hổn hển nói: “Người mà một thời gian trước tìm anh lại tới nữa”.

Diệp Thiên Vân ngạc nhiên hỏi: “Người nào?”

Trương Lượng liếc nhìn Thạch Thanh Sơn ở bên cạnh, sắc mặt không tốt nói: “Chính là kẻ lần trước đánh người của chúng ta, lần trước hai người, lần này là một người”.

Diệp Thiên Vân nghe xong hai mắt long lên, lúc trước mình không có ở đây, người này không nói đạo lý đã đánh Thạch Thanh Sơn và Trương Lượng, bây giờ còn dám vác mặt tới. Hắn rời khỏi ghế salon đẩy cửa đi ra ngoài.

Trương Lượng ở trong phòng ngậy ngốc một lúc rồi hỏi Thạch Thanh Sơn: “Không phải là sư phụ đi báo thù cho hai chúng ta đấy chứ?”

Thạch Thanh Sơn đẩy hấn nói: “Đi nhanh đi, nếu không thì không kịp xem, sư phụ là dạng người gì người còn không rõ sao?”

Diệp Thiên Vân vừa mới tới lầu hai, liền thấy một trung niên võ giả hai mắt hẹp như mắt lươn đi tới, võ giả này nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân rồi gần giọng hỏi: “Diệp Thiên Vân ở đâu?”

Diệp Thiên Vân cẩn thận đánh giá hấn, võ giả này vóc người trung bình, gương mặt xem như là anh tuấn, khoảng chừng bốn mươi tuổi, lưng đeo một cái hộp vừa dài vừa nhỏ.

Võ giả kia thấy Diệp Thiên Vân đứng sững sờ, liền tức giận nói: “Ta đang hỏi người đó!”

Hấn đang nói thì Thạch Thanh Sơn cùng Trương Lượng cũng đã chạy xuống, hai người nhìn thấy võ giả kia thì mặt đều hiện lên vẻ giận dữ.

Diệp Thiên Vân đánh giá xong liền hỏi Thạch Thanh Sơn: “Chính hấn là người đánh hai cậu đúng không?”

Thạch Thanh Sơn đưa một ngón tay chỉ oán hận nói: “Chính là hấn, lần trước đến võ quán đánh chúng tôi một trận, sau đó mới hỏi anh đi đâu”.

Võ giả kia sau khi nghe nói xong liền cẩn thận đánh giá Diệp Thiên Vân. Sau đó nghiêng răng nói: “Người chính là Diệp Thiên Vân?”

Diệp Thiên Vân bình tĩnh trả lời: “Đúng!”

Người này nghe xong, hai mắt bừng bừng lửa giận, hấn đem cái hộp đang đeo trên lưng xuống sau đó oán độc nói: “Tốt! Tin tức quả nhiên không sai. Bằng hữu của ta chết trên tay người. Hôm nay ta cùng người giải quyết ân oán”. Vừa nói vừa mở cái hộp ra, một ngân thương sáng loáng xuất hiện.

Trương Lượng cùng Thạch Thanh Sơn đều bị cây thương này làm chấn động, lần đầu tiên bọn họ thấy có người cầm binh khí tới võ quán gây sự, Thạch Thanh Sơn linh cơ vừa động, lập tức chạy lên phía trên lầu.

Hai con mắt của trung niên võ giả nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân, nói: “Cho người chết một cách rõ ràng, Tiền Hằng là do người giết, không sai chứ?”

Diệp Thiên Vân chưa từng nghe qua cái tên này, bởi vậy lắc đầu nói: “Chưa từng nghe”.

Trung niên võ giả thấy biểu hiện của Diệp Thiên Vân, có chút nghi hoặc hỏi: “Tối hôm đó tại quán bar chẳng lẽ không phải là người giết người của Trạc Cước Môn?”

Diệp Thiên Vân thần nhiên nói: “Là ta giết!”

Hai mày của trung niên võ giả lập tức nhíu lại, lạnh lùng nói: “Tiền Hằng chính là một trong số đó, người dám nói là không biết ư?”

Diệp Thiên Vân thần nhiên trả lời: “Ta giết nhiều như vậy. Chẳng lẽ còn cần nhớ tên bọn chúng sao?”

Trung niên võ giả giận quá hóa cười, nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Tiền huynh thế mà lại trở thành một vong hồn vô danh, hôm nay ta cũng sẽ cho người nếm thử mùi vị đó”.

Trương Lượng nghe cuộc đối thoại thì có cảm giác cực kỳ rung động, bình thường Diệp Thiên Vân tại võ quán cùng với hình ảnh bây giờ rất tương phản, quả thật là hai người hoàn toàn khác, hấn không ngờ sư phụ còn có một mặt như vậy, nghe lời hấn nói mà cảm thấy huyết mạch sôi trào.

Thạch Thanh Sơn từ trên lầu chạy xuống. Từ bên trong lấy ra thanh đao, dâng lên Diệp Thiên Vân, nói: “Sư phụ, tôi lấy đao cho anh rồi”.

Lục Hợp đao Diệp Thiên Vân mới học được gần đây, hơn nữa chỉ mới là các động tác võ thuật, trong thực chiến căn bản là chưa dùng được, bởi vậy khoát tay nói: “Không cần. Các cậu ở một bên chờ tôi!”

Hai người ngoan ngoãn lui sang một bên, mở to mắt chờ xem cuộc đại chiến đặc sắc. Đây là cơ hội hiếm có, cả hai đều sợ bỏ sót chi tiết.

Võ giả kia vùng mạnh trường thương, giương thương lên nói: “Đến đây đi, đại gia đến thu mệnh của người!” Âm thanh của hắn cực kỳ lớn, cả sân huấn luyện đều có tiếng của hắn vọng lại.

Diệp Thiên Vân lui về phía sau một bước, chờ hắn phát chiêu. Diệp Thiên Vân đối với binh khí thì nghiên cứu không sâu, bởi vì bây giờ rất ít người sử dụng đến, đại bộ phận đều dùng tay cho nên mặt dù bề ngoài hắn rất bình tĩnh nhưng thực tế lại rất khẩn trương.

Võ giả kia vùng tay, trường thương như mũi tên một mạch đâm thẳng tới, đây là dài một tấc thì mạnh thêm một bậc, thân thương như một đường thẳng đâm tới.

Diệp Thiên Vân lắc mình né sang trái, sau đó dùng tay đẩy thương sang ngang, dọc theo thân thương phóng về phía võ giả kia.

Võ giả nọ lui về sau một bước, kéo thương lại một đoạn, sau đó lại đâm thẳng tới Diệp Thiên Vân.

Bây giờ Diệp Thiên Vân đối với thương cũng không quá sợ hãi, Kim Chung Tráo đã đạt tới tầng thứ tư, đối với binh khí bình thường có thể miễn dịch, bởi vậy lập tức vận công, không đỡ không phòng, tiến lên đón thương.

Thạch Thanh Sơn cùng Trương Lượng thấy vậy trái tim như muốn nhảy ra ngoài, Diệp Thiên Vân căn bản là không hề phòng ngự thương này, hơn nữa còn đánh trực diện, kết cục thế nào cơ bản có thể đoán trước.

Mũi thương đâm tới trước ngực Diệp Thiên Vân, hắn không chút sợ hãi, di chuyển bước về phía trước hai bước, rồi sau đó lấy tay gạt trường thương ra, trực tiếp đẩy đối phương đập vào vách tường, trước ánh mắt không thể tin được của võ giả kia, liên tục đá bảy cước rất nghiêm trọng, toàn bộ đều trúng mục tiêu.

Diệp Thiên Vân đoạt thương xuống, đầu thương lay động, một tay phát lực đem võ giả kia đóng ở trên tường.

Sinh tử đã được định đoạt!

178. Chương 178: Thiện Hậu

Thạch Thanh Sơn cảm giác so với Trương Lượng tốt hơn một chút, tại võ quán Diệp Thiên Vân cũng đã từng quét ngang một ít tiểu lưu manh, khi đó ra tay cũng rất tàn nhẫn, đánh cho rất nhiều người chân gãy gân đoạn, nhưng mà cũng không có bạo lực như lúc này.

Hai người liếc nhìn nhau, đều thấy rất rõ ràng sự rung động mãnh liệt trong mắt đối phương, Diệp Thiên Vân ra tay quả là tác phong của Hình Ý, vô hình vô ý và chân thật, nhưng mà ở trong đó có thêm sự cường hãn, còn có một vấn đề quan trọng nhất là Diệp Thiên Vân không hề sợ thương? Dùng ngực đỡ đỉnh thương của đối phương rồi ép đối phương tới góc chết, chiêu thuật như vậy người trong nội môn không thể luyện.

Hai người mang theo nghi hoặc lại nhìn về nơi xảy ra trận chiến, Diệp Thiên Vân đang cẩn thận nhìn gì đó, mà võ giả đến báo thù tướng mạo đã biến dạng tới mức không nhìn ra, đầu gục xuống, đã chết từ lâu.

Trương Lượng tiến về phía trước để nhìn thiếu chút nữa đã ói ra, hắn cố gắng chịu đựng cảm giác muốn nôn mửa, nói với Diệp Thiên Vân: “Sư phụ, người đó đã chết rồi à, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Diệp Thiên Vân đang nhìn thanh ngân thương kia, nghe Trương Lượng hỏi liền đáp: “Không có việc gì đâu, chuyện này không liên quan tới các cậu”.

Thạch Thanh Sơn đi tới nghĩa khí nói: “Sư phụ, chúng tôi không sợ, bằng không bấm nát hán chôn trong xi măng là được!” Chiêu này vô cùng rùng rợn, khiến cho người ta hoài nghi có phải là hắn có khuyňh hướng biến thái hay không.

Diệp Thiên Vân không ngờ tới Thạch Thanh Sơn có thể nghĩ tới việc giết người băm thây, lập tức hỏi: “Thời gian dài sẽ không thối rửa hay sao?”

Thạch Thanh Sơn: “Ách...”

Hắn cũng không có biện pháp nào khác, bộ dáng mày chau mặt ử.

Mấy người đang nói. Đột nhiên có tiếng cười vang lên ở trên cầu thang, điều này làm cho Trương Lượng cùng Thạch Thanh Sơn lo lắng, nhất thời hoảng hốt nói: “Sư phụ, làm sao bây giờ, hay là trước tiên tôi đi chặn lại đã”.

Lúc này trong lòng Diệp Thiên Vân hoảng hốt, có người lên lầu nhìn thấy sẽ không tốt, bởi vậy gật đầu nói: “Ra xem là ai vậy”.

Hai người nhận được chỉ thị liền chạy tới, Thạch Thanh Sơn thấy người kia lập tức vừa cười vừa nói: “Thì ra là Hà lão gia, không phải là ngài mới đi ra ngoài sao? Tại sao trong chốc lát đã quay lại?”

Hà Sơn bị chặn ở bậc thang, lão cũng không có để ý mà buồn bực nói: “Vừa rồi tôi ra ngoài đi dạo, lên miếu dạo chơi, dâng hương, kết quả là điện thoại di động từ trong túi quần trượt ra rơi vào hộp công đức, tôi đưa tay moi móc hồi lâu cuối cùng đồng hồ cũng rơi vào”.

Thạch Thanh Sơn không vì nghe lão nói vậy mà buồn cười, anh mắt hần có chút bối rối, nói: “Đi thôi, bây giờ tôi đi mua cho ngài”.

Hà Sơn cười ha hả nói: “Như vậy cũng có thể lừa gạt cậu, cậu đúng là người thật thà, chờ khi có thời gian tôi sẽ chỉ điểm cho cậu!” Vừa nói xong thì vòng qua Thạch Thanh Sơn lên lầu.

Trương Lượng bước xuống một bước lên bậc thang, cười xòa nói: “Đi thôi Hà lão. Dù sao bây giờ ngài cũng không có chuyện gì, chúng ta lại đi tản bộ, hai chúng tôi mời ngài đi ăn cơm, thuận tiện nhờ ngài chỉ điểm...”

Lần này Hà Sơn phát hiện ra điều khả nghi, nhìn Trương Lượng một chút rồi hỏi với giọng nghi ngờ: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao các cậu không để cho tôi đi tới?”

Trương Lượng ở bên cạnh nhanh trí nói: “Không có gì, sư phụ tôi đang luyện tập độc môn tuyệt kỹ. Bây giờ không thể để cho người khác nhìn thấy, cho nên... hay là lão tiên bối chờ một lát rồi hãy vào xem đi!”

Hà Sơn nghe xong hai mắt sáng lên, lão cười hắc hắc nói: “Đã như vậy thì càng không thể bỏ qua, ha ha ha, không ngờ ta cũng có cơ hội nhìn lén người khác luyện tuyệt kỹ!” Vừa nói xong liền muốn đi lên xem.

Thạch Thanh Sơn đưa tay cản lại, nói: “Tiền bối, đi tới như vậy là thiếu võ đức. Hơn nữa tuyệt kỹ của sư phụ tôi không dễ dàng tiết lộ cho ai, ngài không nên ép buộc chứ”.

Hà Sơn trừng hai mắt nói: “Cái gì. Hôm nay ta muốn lên xem một chút, cậu còn dám ngăn tôi, ngại sống lâu quá phải không!” Vừa nói liền tiến lên đẩy hai người.

Diệp Thiên Vân vừa nghe thấy là Hà Sơn liền yên tâm, người trong võ lâm cũng không cần kiêng dè gì, lập tức nói: “Thanh Sơn, để cho ông ta lên đây đi! Các cậu xuống dưới lầu canh chừng là được, không cần phải ngăn cản Hà lão tiên bối”.

Thạch Thanh Sơn vừa nghe sư phụ lên tiếng, liền tránh đường: “Tiền bối ngài phải cẩn thận một chút, chúng tôi xuống lầu trước”. Vừa nói xong liền nháy mắt với Trương Lượng, hai người liền đi xuống lầu.

Hà Sơn lên lầu đảo mắt nhìn quanh liền thấy Diệp Thiên Vân, tới gần định nói chuyện thì thấy người chết, lập tức sợ đến nhảy dựng lên, miệng hô to: “Ta ngất, mẹ nó chứ, đó là cái gì vậy?” Thi thể bị đóng lên tường, bộ dáng hết sức thê thảm.

Diệp Thiên Vân vẫn đứng trước mặt võ giả đã chết, chăm chú nhìn ngân thương kia, thấy Hà Sơn đi tới hỏi liền hỏi: “Hà lão, đây là song thương phải không? Tại sao hần chỉ cầm một cái?”

Hà Sơn cũng không nhận ra được người trên tường, hần đánh giá thương một lượt rồi nói: “Kẻ này gần giống thịt heo rồi, đây là tuyệt kỹ của cậu à? Ah? Thương này dường như rất quen thuộc!”

Diệp Thiên Vân vừa nghe thấy có đầu mối, liền hỏi: “Ngài nhận ra người này sao?”

Hà Sơn cẩn thận quan sát lại lần nữa, nói không chắc chắn lắm: “Ừm, nếu cây thương này là của hần, thì ta biết hần là ai rồi!”

Diệp Thiên Vân lập tức hỏi: “Hần là ai vậy?”

Hà Sơn thối lui ba bốn bước mới nói: “Hắn tên là Trần Thiên Sơn, không môn không phái, về võ công không mạnh cũng chẳng yếu, chuyên luyện tập thương thuật”.

Diệp Thiên Vân nghe xong liền yên lòng, chỉ là một ý niệm lại hiện lên trong đầu, võ công trung bình mà sao còn dám tới Thành Phong võ quán tìm mình, liền hỏi: “Vậy hắn có quan hệ nào hay không?”

Hà Sơn gật đầu, tán thưởng nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Hắn có một đệ đệ tên là Trần Vạn Sơn”.

Diệp Thiên Vân nghe cái tên cổ quái, trên mặt hơi lộ ý cười, nói: “Không ngờ đệ đệ so với ca ca còn lớn hơn!”

Hà Sơn lắc đầu nói: “Thực lực của Trần Vạn Sơn so với Trần Thiên Sơn còn mạnh hơn gấp trăm lần, mặc dù hai người bọn họ là huynh đệ ruột thịt nhưng mà Trần Thiên Sơn học không được nhiều, còn Trần Vạn Sơn lại một lòng hướng tới võ đạo. Thương này vốn là một đôi, mỗi người một cây, cho nên vừa rồi cậu đã gánh phải một phiền toái rất lớn”.

Diệp Thiên Vân không quan tâm có phải là phiền toái lớn hay không, từ sau lần giết hết người ở quán bar hắn đã hiểu ra rất nhiều, trong chốn võ lâm thì không có giây phút nào được yên ổn, hơn nữa giết thì đã giết có hối hận cũng vô dụng.

Kim Chung Tráo chuyên khắc chế vũ khí lạnh, bây giờ mặc dù chưa đạt tới trình độ đao thương bất nhập, nhưng mà muốn đánh mình trọng thương thì cũng không dễ dàng, chỉ cần đối phương không công kích vào trảo môn, như vậy thì cũng không có gì lớn. Huống chi hắn cũng không phải chỉ dựa vào Kim Chung Tráo, mà chỉ dùng làm đòn sát thủ vào thời khắc mấu chốt.

Trần Thiên Sơn kia xem như xui xẻo, gặp phải người luyện Kim Chung Tráo, nếu như hắn sớm hiểu rõ Diệp Thiên Vân hơn, thì tuyệt đối sẽ không thể thăm tới mức này, ngạo mạn tự đại thì cũng cho qua đi, nhưng trước khi báo thù phải tìm hiểu rõ ràng về đối thủ, hắn chết như vậy cũng không oan uổng.

Diệp Thiên Vân đối với vấn đề xử lý cái thi thể này có chút đau đầu, dù sao sau lưng hắn cũng không có đại môn phái hay tổ chức nào, giết người xong thì phải có người giải quyết tốt hậu quả, bởi vậy nói với Hà Sơn: “Hà lão, ngài có biện pháp gì hay để xử lý thi thể này không?”

Hà Sơn cười ha hả nói: “Điều này đơn giản thôi, tôi gọi một cú điện thoại là xong”. Nói xong liền lấy ra điện thoại bấm số rồi hô to gọi nhỏ gì đó.

Diệp Thiên Vân mặc dù cũng dùng di động, nhưng mà cảm thấy một võ giả dùng loại công nghệ cao này có chút gì đó không được tự nhiên, cho nên ánh mắt nhìn cũng cảm thấy là lạ.

Hà Sơn nói chuyện xong thì cầm di động nói: “Vật này rất tốt dùng rất tiện lợi, là phương tiện rất thực dụng, còn có rất nhiều trò chơi, vô cùng hợp với người nhàn rỗi như tôi”.

Diệp Thiên Vân bây giờ muốn xử lý sự tình sạch sẽ một chút, nơi này là võ quán, nếu không ngày mai để đệ tử nhìn thấy trên tường toàn là máu, có thể sẽ kinh hoàng.

Thời gian không lâu sau, Thạch Thanh Sơn chạy tới, nhìn thấy Diệp Thiên Vân liền nói: “Sư phụ, có mấy người Bát Cực Môn tới, có để bọn họ tiến vào hay không?” Nói xong hắn liếc nhìn Hà Sơn.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Để cho bọn họ vào đi!”

Hơn một giờ sau, ở hiện trường đã xử lý tốt, những người chuyên nghiệp kia đem thi thể khiêng đi, trừ bức tường kia bị thương đâm thành lỗ thì không còn lưu lại dấu vết gì đặc biệt. Nhưng mà những nhân sĩ chuyên nghiệp kia cũng bị thi thể Trần Thiên Sơn làm cho méo miệng, toàn bộ khuôn mặt thì không phải nói, mà ở đầu cũng rất nhiều chỗ xương bị đá nát, tạo cho người ta kích thích cực kỳ mãnh liệt.

Hà Sơn cười nói: “Cậu xuống tay nặng như vậy, hay là nên sớm đi tìm một môn phái đi, tôi nghĩ Bát Cực Môn cũng không tồi”.

Diệp Thiên Vân không có bị dụ dỗ, hắn mỉm cười trả lời: “Đến lúc đó hãy nói đi, bây giờ tôi cũng chưa nghĩ tới, chỉ cảm thấy rằng thích cuộc sống ung dung tự tại, không chịu ước thúc gì hơn”.

Hà Sơn lắc đầu nói: “Thật ra gia nhập một môn phái cũng không có gì không tốt, không chỉ có thể học thêm công phu, còn có thể tăng thêm lịch duyệt, như tình huống của cậu bây giờ, tôi tin rằng không ít môn phái hướng cậu đưa cảnh ô liu(1)!”

Cho đến thời điểm bây giờ, Diệp Thiên Vân mới chỉ nhận được lời mời của Bát Cực Môn, nơi khác không hề có, chủ yếu là tiếp xúc với các môn phái khác ít hơn, tin rằng sau một thời gian nữa thì tình huống sẽ phát sinh biến hóa rất lớn.

(1): Biểu tượng hòa bình, ở đây là lời mời gọi gia nhập.

179. Chương 179: Kinh Thành

Diệp Thiên Vân đầu tiên là đem những loại kết quả này cùng văn tự so sánh rồi loại trừ dần, sau đó lại dùng kinh nghiệm bản thân loại bỏ tiếp, trong lòng hắn cũng không dám cầu thả, vì nếu luyện sai tẩu hỏa nhập ma sẽ hối hận cả đời.

Hà Sơn nhìn Diệp Thiên Vân như đang gặp chuyện gì khó giải quyết, liền đi tới vừa cười vừa nói: “Cậu nên cẩn thận một chút, võ công của Trần Vạn Sơn cũng không lợi hại như Trần Thiên Sơn nhưng thương thuật của hắn lại rất lợi hại!”

Diệp Thiên Vân nghe Hà Sơn nói với vẻ tôn sùng như vậy, liền gật đầu đáp lại: “Đúng vậy, tôi biết, bất quá tôi chuẩn bị rời khỏi đây một khoảng thời gian, Hà lão nếu như không có chuyện gì thì nên ở đây toạ trấn, Thạch Thanh Sơn bọn họ sẽ chăm sóc tốt cho ông, nếu có chuyện gì phiền phức cứ kêu bọn họ tới là được.”

Hà Sơn nghe xong cười hắc hắc chỉ vào Diệp Thiên Vân nói: “Được rồi ta nghe lời tiểu tử ngươi, bất quá cũng không có chuyện gì đâu, ta cũng không muốn đến tập đoàn Bát Đạt bảo vệ nữa, ở chỗ này vẫn thoải mái hơn!”

Diệp Thiên Vân nghe xong lời này cũng an tâm, Trần Thiên Sơn đã chết, Trần Vạn Sơn tìm tới cửa báo thù là chuyện sớm hay muộn, nếu có võ giả hỗ trợ còn có thể chống đỡ lại hắn, chỉ ít võ quán cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nghĩ tới đây hắn liền mở miệng nói: “Nếu như Trần Vạn Sơn tới, lão cứ nói cho hắn biết, tôi đã ra ngoài tìm một người bạn rồi, mọi chuyện xong xuôi tôi tự sẽ đi tìm hắn đến lúc đó đánh một trận giải quyết hết ân oán hai bên!”

Ngữ khí của hắn toát lên vẻ hào khí vạn trượng. Hà Sơn giơ ngón tay cái lên nói: “Cao minh! Cũng phải nói lại, hai người sớm muộn gì cũng đánh một trận, không bằng quang minh chính đại ước hội, như vậy hắn cũng không thể đến võ quán gây phiền phức, chủ ý này của cậu khá lắm!”

Diệp Thiên Vân cười nhạt một tiếng, cũng phải nói lại, cho dù hắn trốn cũng không được, chẳng bằng thân nhiên mà đối mặt. Trần Thiên Sơn vì giúp người mà bị giết, việc này không thể trách ai được. Hắn cảm ngân thương của Trần Thiên Sơn lên nói: “Cái này trả lại cho hắn. Ngân thương này trên có dính đầy máu, là di vật duy nhất của Trần Thiên Sơn lưu lại đây.”

Diệp Thiên Vân quay lại phòng mình, hắn lấy điện thoại ra gọi cho Vương Vĩnh Cường, điện thoại đã được kết nối, hắn nói: “Vương ca, hai ngày nữa em phải ra ngoài một chuyến, nhân tiện muốn về thăm nhà một chút, lần trước lúc đi em rất lo lắng cho ba mẹ.”

Wang Vĩnh Cường ở bên kia cười, tựa hồ rất cảm động, nói: “Đúng vậy thiên hạ này nên đặt cha mẹ lên hàng đầu, anh hiện giờ cũng luôn ngóng trông con gái có thể trở về nhà, như vậy anh cũng bớt cô đơn!”

Diệp Thiên Vân kỳ thực cũng muốn thông báo cho hắn, hiện tại võ quán đã mở cửa mà tiền lương hắn cũng chưa từng cầm, chủ yếu là hiện tại hắn cũng không thiếu tiền, nếu như không phải Thành Phong võ quán là nơi thích hợp luyện võ, như vậy hắn đã sớm rời đi rồi.

Wang Vĩnh Cường nói tiếp: “Quay về nhìn một chút cũng tốt, sau đó nên quay lại cho sớm, võ quán tạm thời không thể thiếu cậu, Thạch Thanh Sơn tuy rằng có thể tới võ quán gây nháo sự, bất quá hắn thiếu khuyết kinh nghiệm nên cũng không lo lắm, cậu kỳ thực chính là trụ cột của Thành Phong, chỉ cần có cậu ở trong võ quán, bọn họ mới có thể an tâm.”

Diệp Thiên Vân vừa nghĩ lại cũng thấy đúng, thời gian dài như vậy mới phát hiện tại võ quán mình cũng dần dần trở nên quan trọng. Thêm một người như mình cũng không coi là nhiều, nhưng nếu thiếu bản thân lại không ổn, hắn nghĩ vậy liền vừa cười vừa nói: “Dạ, em còn có chút chuyện phải xử lý, sẽ cố gắng hết sức để sớm trở lại. Sau khi em rời đi sẽ để Hà Sơn của Bát Cực Môn ở võ quán một thời gian, cũng không lo Thạch Thanh Sơn sẽ gây chuyện.”

Vương Vĩnh Cường ở bên kia trầm mặc một hồi, sau mới lên tiếng: “Cũng tốt, dạo này anh cũng bề bộn nhiều việc, cho nên không thể đến được.”

Diệp Thiên Vân hầu như có thể khẳng định Vương Vĩnh Cường cùng Bát Cực Môn từng có qua lại, hai phe cũng biết sự tồn tại của đối phương, nhưng đều làm bộ như không thấy, khiến cho người ta có chút nghi hoặc. Hắn đột nhiên nghĩ đến mình phải giúp Hứa Tình làm một chuyện, bởi vậy vừa cười vừa nói: “Vương ca tại cảng hàng không quốc tế Băng thành có quan hệ gì không?”

Thanh âm của Vương Vĩnh Cường có chút bất ngờ, bất quá sau đó lại khôi phục bình thường, hắn cười nói: “Lần trước không phải cùng cậu nói rồi sao? Huỳnh đệ chúng ta còn khách khí làm gì, chỉ cần cậu có chuyện gì cần, anh nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.”

Diệp Thiên Vân đương nhiên không khách khí, cho nên trực tiếp nói thẳng: “Là như thế này, em có một người bạn hiện tại làm ngành hàng không, gần đây bởi vì sự tình ngừng bay, cho nên em muốn giúp người ấy phục hồi lại chức vụ.”

Vương Vĩnh Cường nghe xong cười nói: “Anh còn tưởng chuyện gì, một cuộc điện thoại là xong mà, hay là anh và cậu tự mình đi một chuyến, như vậy cũng có thể khiến người ta coi trọng.”

Diệp Thiên Vân đối với lời này của Vương Vĩnh Cường rất ủng hộ, cũng rất thỏa đáng, bởi vậy hắn liền cảm ơn, nói: “Không cần phiền phức như vậy, chỉ cần gọi điện thoại nói một tiếng là được rồi, tên của nàng là Hứa Tình.”

Vương Vĩnh Cường nghe xong liền nói: “Ừ, không thành vấn đề, cô nàng Hứa Tình này là bạn gái của cậu à? Anh là lần đầu tiên thấy cậu lên tiếng giúp người khác xin việc đó.”

Diệp Thiên Vân ha hả cười nói: “không phải mà, nàng chỉ là một người bạn rất tốt của em thôi.”

Vương Vĩnh Cường trêu đùa nói: “Đồ đệ của cậu, Thanh Sơn, Trương Lượng, bọn họ người nào mà chưa có bạn gái chứ? Cậu cũng nên kiếm đi là vừa, âm dương tách rời thì không được, âm dương điều hòa đó mới là chính đạo!”

Diệp Thiên Vân thiếu chút nữa phun ra một ngụm nước miếng, vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới Vương Vĩnh Cường sẽ nói những lời này, bởi vậy hắn cũng phản kích nói: “Vương ca chính là nên giải quyết sự tình bản thân trước đi, ha ha ha!”

Vương Vĩnh Cường cũng không nhận được cười to một tiếng nói: “Diệp Thiên Vân cậu rất tồi a, thôi được rồi, một lúc nữa anh sẽ điện một cú để nói giúp người bạn kia của cậu.”

Diệp Thiên Vân cúp điện thoại, sau đó bắt đầu sắp xếp đồ đạc...

Thời tiết tháng bảy ở Kinh thành rất nóng nực nhưng nếu so với Băng thành nhiệt độ còn cao hơn nhiều, mọi người đi trên đường đều vội vã, người rất đông thế nhưng xe cộ còn đông đúc hơn, đúng là mang không khí của một đô thị lớn.

Diệp Thiên Vân thông thả bước trên đường giành cho người đi bộ, hắn là lần đầu tiên tới thành thị xa hoa như thế này, nơi này khiến hắn được mở rộng tầm mắt, trước đây mỗi lần đi ra ngoài du lịch một thời gian hắn cũng không có mục tiêu cố định, chỉ là đơn thuần thăm thú phong cảnh ven đường, lần này cũng không ngoại lệ, hắn cũng không có sốt ruột đi đến nhà Hứa Tình ngay, mà muốn ở trên đường chậm rãi cảm thụ một chút bầu không khí của thành thị.

Từ khi hắn bước chân vào võ lâm đã không có cảm giác bình tĩnh sinh hoạt nữa, hắn rất thích cảm giác được phiêu bạt như vậy, mặc dù có đôi khi nghĩ lại cảm thấy mình rất ngốc bất quá hắn cũng không để tâm tới, bởi vì mỗi một đoạn đường khi đi qua, lúc nhìn lại lại có một cảm giác bất đồng.

Diệp Thiên Vân đi dạo lòng vòng tới tận năm giờ chiều mới gọi điện cho Hứa Tình, Hứa Tình vừa nghe được chuyện Diệp Thiên Vân đã tới rất vui mừng, giọng nàng trong điện thoại vang lên: “Tiểu Vân, em mới xuống phi cơ sao? Em cứ ở phi trường đợi chị, chị sẽ tới ngay!”

Diệp Thiên Vân báo cho nàng một cái địa chỉ, qua một giờ, một chiếc xe màu vỏ quýt đã dừng trước mặt hắn, Hứa Tình ở trong xe kéo kính cửa xuống ngoắc tay với hắn, nói: “Lên xe đi!”

Hành lý của Diệp Thiên Vân cũng vô cùng đơn giản, chỉ có một cái túi du lịch bên trong có một vài bộ y phục và đồ dùng cá nhân hàng ngày, hắn trực tiếp mở cốp xe ra nhét vào rồi sau đó lên xe.

Hứa Tình khoát tay chặn lại nói: “Thế nào, vẫn chưa tin chị sao? Chị là một tài xế kỳ cựu rồi đó, ngồi sang bên cạnh đi!”

Diệp Thiên Vân gật đầu trực tiếp lên xe, hắn liên tục đi bộ vài giờ nên có chút mệt mỏi, bất quá tinh thần rất tốt, hắn nhìn bên trong xe một chút sau đó nói: “Chiếc xe này bình thường có hay chạy không?”

Hứa Tình “Hả” Một tiếng sau đó nói: “Đương nhiên là có, bất quá cũng không phải một mình chị sử dụng, anh trai chị đôi khi cũng dùng để đi mua thức ăn, ngoài ra không còn ai dùng nữa.”

Diệp Thiên Vân cũng nhận không được toát mồ hôi, một người đàn ông to lớn dùng chiếc xe có màu vỏ quýt hiệu QQ đi mua thức ăn, không biết là trông như thế nào, hắn vội hỏi: “Chúng ta bây giờ đi đâu?”

Nàng một bên chăm chú nhìn phía trước một bên nhiệt tình nói: “Đương nhiên là quay về nhà chị rồi, lần này cậu giúp chị một việc rất lớn, ngày hôm qua phó tổng tài công ty tự mình gọi điện thoại tới nói cho chị biết mình được phục hồi bay rồi, hắn cùng chị nói rất nhiều chuyện tâm đắc, đồng thời để chị nghỉ ngơi vài ngày, tất cả những điều này đều nhờ phúc của cậu đó, chị lại có thể tự do bay lượn trên bầu trời rồi!” Nàng cười lộ lên trông rất đẹp, làm cho hắn không tự chủ được mà nảy sinh cảm giác muốn thân cận nàng.

Diệp Thiên Vân cũng cảm thụ được tâm tình của nàng, bởi vậy hắn vừa cười vừa nói: “Cái này cũng không có gì, em vừa lúc có một người bạn có quan hệ cũng rất tốt với công ty của chị, cho nên mới may mắn giúp đỡ thôi.”

Hứa Tình nghe xong lời Diệp Thiên Vân, liền đáp lại: “Nếu có cơ hội, chị nhất định phải gặp mặt để cảm ơn người bạn kia của cậu rồi, kì thực được bay vẫn là ước vọng bấy lâu của chị, chị cứ nghĩ là thất nghiệp rồi, cho nên mấy ngày nay ngấy ngốc ở nhà rất buồn.” Kỹ thuật lái xe của nàng quả là không tồi, thoạt nhìn cũng không khác lắm so với một vị tài xế lão luyện.

Xe đi được bốn mươi phút đã đến nhà Hứa Tình, Diệp Thiên Vân xuống xe nhìn qua một chút, chỗ này có lẽ là giáp ranh với nội thành, quan cảnh cũng rất tốt, chỉ ít nếu so với trung tâm Kinh thành không khí còn tốt hơn nhiều khiến người ta có cảm giác thoải mái và tự nhiên hơn, hắn hít sâu một hơi nói: “Kinh thành lại có chỗ thoải mái như ở đây, thật là tốt!”

Hứa Tình đem hành lý của Diệp Thiên Vân ra, tức giận nói: “Cậu đúng là biến chị làm cu li rồi! Nơi này chính là địa bàn của chị, cẩn thận không chị nói với anh trai tới đánh cậu đó!” Nói xong nàng dùng quả đấm nhỏ nhỏ khoa tay múa chân một hồi, sau đó tựa hồ nghĩ ra mình làm như vậy hình như không có ý tứ, nàng vội vàng trở ngón tay vào một căn nhà nói: “Nơi này chính là nhà của chị!”

Diệp Thiên Vân nhìn theo hướng ngón tay của nàng phát hiện có một căn nhà nhỏ, xung quanh bờ tường có rất nhiều dây thường xuân leo kín xung quanh toả ra một màu xanh mướt tràn ngập sinh cơ.

180. Chương 180: Bát Quái Liên Hoàn Chưởng

Hứa Tình nghe vậy hướng tới hắn làm mặt quỷ rồi nói: “Đương nhiên rồi, những thứ này đều là do đích tay chị làm đó, tốn rất nhiều thời gian, ba ba của chị cũng rất thích.”

Diệp Thiên Vân nhận ra trong ánh mắt của nàng chứa đựng một loại tâm tình sùng bái cha mình, hắn liền nói: “Chị không phải nói rằng khi em tới đây Ba ba của chị sẽ dạy em hai ba chiêu phòng thân sao? Bây giờ ba chị có nhà không?”

Hứa Tình đóng cửa xe lại, rồi đáp: “Đương nhiên là có ở nhà rồi, bọn họ đều ở nhà cả, đi thôi, đứng ngây người ra đó làm gì.”

Hai người tiến vào trong sân, lúc này Diệp Thiên Vân mới phát hiện cảnh vật bên ngoài cùng trong này hoàn toàn bất đồng, một con đường nhỏ u tĩnh, hai bên trồng đầy hoa cỏ, đủ các loài hoa, điều này thật khác biệt so với những căn hộ thường thấy ở thành thị, thoạt nhìn tựa như nơi ở của một vị cao nhân lánh đời vậy.

Hứa Tình vừa vào sân đã hô lên: “Ba ba, ca ca mọi người ra tiếp khách này!” Nàng tựa như nàng công chúa về tới căn nhà nhỏ của mình trông rất nhí nhảnh đáng yêu.

Không lâu sau một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi từ bên trong nhà bước ra, tướng mạo đường đường, trên người còn mang tạp dề, trong tay cầm một cái muỗng inox, hẩn xoa xoa tay nói: “Tiểu muội, rống cái gì vậy, không thấy anh đang nấu cơm sao?”

Hứa Tình vừa nghe vậy khuôn mặt chợt đỏ lên nói: “Không được nói người ta như vậy, chỉ có tiểu cẩu mới rống thôi chứ, đây là bạn của em, mà Ba ba đi đâu rồi?”

Người đàn ông này lắc đầu nói: “Anh không biết, chắc Ba ba lại dẫn Đa Đa đi dạo ở chỗ nào rồi, không phải xen vào việc của Ba ba.” Hẩn nói xong lại quay đầu nhìn về phía Diệp Thanh Vân, quan sát tới lui một phen, hàng lông mi khẽ nhú, nói: “Không tệ, không tệ, có cơ hội chúng ta sẽ luận bàn một chút.”

Diệp Thiên Vân vừa nhìn cũng biết hẩn là người luyện võ, tuy rằng ăn mặc có chút khôi hài thể những không ảnh hưởng chút nào đến khí chất của hẩn, loại khí chất này tự nhiên mà sinh ra chứ không phải do luyện mà thành, Diệp Thiên Vân lập tức gật đầu nói: “Chào anh, em tên là Diệp Thiên Vân, là bạn của Hứa Tình!”

Ca ca của Hứa Tình hướng Diệp Thiên Vân giơ giơ cái muỗng lên cười nói: “Anh là Hứa Phạm, cậu không nên khách khí như vậy cứ tự nhiên coi đây là nhà của mình là được rồi, không nên câu thúc, vào phòng khách ngồi uống nước đi, anh phải đi xem thức ăn đã nếu không sẽ cháy mất.”

Hứa Tình chun cái mũi nói: “Bọn họ chính là như vậy đó, cả ngày đều tùy tiện tiện, cậu tới đây mà khách khí chỉ có chịu thiệt thôi.”

Diệp Thiên Vân ha hả cười nói: “Yên tâm đi, em chưa bao giờ biết đến hai từ “khách khí” là gì.” Hẩn nói xong liền bước theo Hứa Tình đi vào phòng khách.

Vừa vào trong phòng hẩn liền quan sát xung quanh một chút, nội thất trong phòng tương đối đơn giản, chỉ có một cái bàn, vài cái ghế, trên tường treo vài bức tranh chữ, cũng không biết ai là tác giả, Diệp Thiên Vân cũng không rành mấy thứ này.

Hứa Tình mời Diệp Thiên Vân ngồi xuống, sau đó mình cũng ngồi bên cạnh, từ trên bàn cầm lấy một chiếc quạt nan đưa cho hẩn, hỏi: “Thế nào, đến nhà chị có cảm giác gì không?”

Diệp Thiên Vân nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Tốt, rất có phong cách!”

Hứa Tình bật cười nói: “Lời đánh giá của cậu rất đặc biệt. Những bức tranh này đều là tác phẩm của Ba ba chị, trong nhà cũng chỉ có ổng thích cái loại này, chị cùng ca ca đều không có hứng thú!” Nghĩ tới đây nàng lại có chút tức giận, cong môi nói tiếp: “Khi chị vừa nói là có bạn tới ổng liền chạy đi lấy mấy bức tranh này treo lên.”

Diệp Thiên Vân phe phẩy cây quạt, không phải hẩn nóng mà bất quá dưới tình huống như vậy cũng chẳng biết làm ra động tác gì khác.

Khi hai người đang trò chuyện, Hứa Phạm liền xuất hiện nói: “Đi mua giấm đi, trong lọ chả còn tẹo nào vả lại đang nấu riêu cá mà.” Hẩn vừa nói vừa móc trong túi ra vài đồng tiền lẻ nhẩn nhúm đưa cho Hứa Tình.

Hứa Tình cầm lấy tiền sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Cậu cứ ngồi chơi, chị đi ra ngoài một chút sẽ quay về ngay!” Nàng nói xong liền vội vã chạy ra ngoài.

Hứa Phạm sau khi thấy Hứa Tình đi ra ngoài, mới hướng tới Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Diệp huynh đệ thoạt nhìn cũng là người tập võ a, muội muội luôn nhắc tới cậu trước mặt anh đó!”

Diệp Thiên Vân cười nhạt một tiếng nói: “Em chỉ tự học qua một chút võ công phòng thân mà thôi.”

Ánh mắt Hứa Phạm rất kỳ quái nhìn Diệp Thiên Vân, hần nói: “Diệp huynh đệ nếu là tự học cũng không thể tiến bộ đến trình độ như vậy, mà người không có nghị lực cũng không thể đạt được trình độ như thế này.”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Chủ yếu là lòng mê say võ thuật mà thôi, cho nên mỗi ngày em đều kiên trì tập hai bộ quyền pháp, vì thế cơ thể mới cường tráng như bây giờ.”

Hứa Phạm ha ha cười nói: “Nếu như mỗi ngày chỉ tập hai bộ quyền pháp mà luyện được thân thể như vậy, thì trên toàn quốc sẽ có bao nhiêu võ giả đây, chân nhân ở trước mặt chưa bao giờ nói láo, cậu là bạn thân của Hứa Tình, đã hai lần cứu nó, ân tình này Hứa gia sẽ ghi nhớ, chúng ta có thể luận bàn một chút chứ, coi như là dùng võ kết bạn đi, như vậy cả hai đều được mở rộng tầm mắt.”

Diệp Thiên Vân minh bạch ý tứ của hần, cũng gật đầu, sau đó đứng lên nói: “Em nghe tiếng Bát Quái Chương đã lâu, hôm nay mới được gặp, quả là hân hạnh.”

Bát Quái Chương đúng là xứng với cái tên của nó, Bát Quái Liên Hoàn Chương là một loại chương pháp kết hợp nhuần nhuyễn cùng biến hóa với cước pháp tạo nên một loại quyền thuật đặc thù. Bởi vì khi hoạt động sẽ tung hoành đan chéo khắp nơi, chia làm bốn phương tám hướng, tương tự như quẻ “Chu dịch” trong Bát quái trận đồ, cho nên mới lấy tên là Bát Quái Chương. Quyền đầu cũng tuân thủ chặt chẽ theo quy luật của tám quẻ.

Hứa Phạm nghe xong cũng cười cười nói: “Môn công phu này là tổ phụ của anh truyền xuống, Cung Bảo Điền đại sư chính là sư phụ của tổ phụ anh đó.”

Bát Quái Chương truyền lưu ra ngoài so với các môn võ khác tương đối muộn, ít nhất cũng là hơn một trăm năm. Diệp Thiên Vân cũng được nghe qua sự tích về Cung Bảo Điền đại sư, đó cũng là một nhân vật truyền kỳ.

Cung Bảo Điền cùng Đồng Hải Xuyên đại sư là người sáng lập ra Bát Quái Chương, sau lại được mời vào trong cung làm thị vệ, khi tám nước liên minh xâm lược Bắc Kinh, hần bảo hộ mọi người trong cung chạy tới Tây An, do làm việc đắc lực, nên được Từ Hi thái hậu cùng Quang Tự hoàng đế ban thưởng cho “Hoàng mã quải”. (quan phục thời Thanh)

Sau lại thấy triều đình nhà Thanh hủ bại vô năng, Cung Bảo Điền cảm thấy chán ghét công danh lợi lộc, cáo bệnh từ quan, trở lại cố hương sau hai mươi năm xa cách.

Đồng Bắc quân phiệt Trương Tác Dụng khi đó có mời Cung Bảo Điền đảm nhiệm chức vụ huấn luyện võ thuật cho binh lính. Trương Tác Dụng thấy hần vóc người nhỏ gầy, hoài nghi người này hữu danh vô thực, Cung Bảo Điền nhìn ra tâm tư của Trương Tác Dụng, liền mời Trương Tác Dụng dùng súng bắn, chính mình làm bia đỡ đạn.

Nghe được lời yêu cầu của Cung Bảo Điền, mấy người đang ngồi đó đều sợ ngây người, bởi vì ai cũng biết thuật bắn súng của Trương Tác Dụng còn thành thực hơn cả việc cầm dưa ăn cơm, dù cho ban đêm đứng ngoài trăm bước hần cũng có thể bắn bách phát bách trúng, huống hồ là một người còn sống. Trương Tác Dụng cũng lâm vào trầm tư nghi vấn, sau đó quát lên với Cung Bảo Điền: “Người không muốn sống nữa sao!” Lại thấy thần thái tự nhiên như thường của hần, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng.

Tất cả mọi người đều vì hành động của Cung Bảo Điền mà toát mồ hôi hột, Cung Bảo Điền bước ra hơn hai mươi bước, chọn xong chỗ đứng, hần đối mặt với Trương Tác Dụng, Trương Tác Dụng cầm súng trong tay, quát lên: “Cẩn thận vai trái.” Nương theo tiếng quát là tiếng xé gió của viên đạn bắn ra, chỉ thấy Cung Bảo Điền vẫn đứng tại chỗ, thân thể khê đảo đã tránh được một phát súng kia.

Trương Tác Dụng lại hô lên: “Vai phải.” Một tiếng nổ vang lên, Cung Bảo Điền vẫn đứng im bất động, trên thực tế khi Trương Tác Dụng vừa nổ súng, ánh mắt của Cung Bảo Điền đã chăm chú nhìn vào ngón tay đặt tại cò súng của hần, vì vậy khi hần bóp cò cũng là lúc Cung Bảo Điền tránh thoát viên đạn, Trương Tác Dụng có điểm nóng ruột la lớn: “Tiểu tử người cố tình chơi ta phông!” Nói xong, hần liền giơ súng lên định bắn, liền thấy Cung Bảo Điền vừa ở trước mắt đã không thấy một cái bóng.

Trương đại soái ngậy người một lát, Cung Bảo Điền đã từ phía sau hấn lên tiếng nói: “Tạ ơn Trương đại soái hạ thủ lưu tình!” Trương Tác Dụng xoay người lại, ném súng xuống đất, ha ha cười nói: “Thật sự là có bản lĩnh, bản soái phục người rồi!” Sau đó Trương Tác Dụng để Cung Bảo Điền làm đội trưởng bảo vệ cho mình.

Thời gian dưới trướng của Trương Tác Dụng, Cung Bảo Điền đúng là rất nhiều lần cứu tính mạng hấn. Một lần Trương Tác Dụng ở chỗ Hoàng Cô Truân bị người Nhật Bản bắn lén, Cung Bảo Điền hộ tống sau đó bị thương, hấn liền từ chức, lần thứ hai trở lại cố hương.

Diệp Thiên Vân rất hiểu biết đối với những cố sự của các bậc võ lâm tiền bối, bởi vậy hấn ôm quyền nói: “Không nghĩ tới dòng họ của anh lại có quan hệ sâu xa với Cung đại sư như vậy, xem ra em đến đúng chỗ rồi!”

Đúng lúc này Hứa Tình ở bên ngoài hô lên: “Thực đúng là, lần sau trước khi nấu cơm anh lên xem lại một lần đi nhá, khiến người ta mệt chết!”

Hứa Phạm vừa nghe được giọng nói của Hứa Tình, liền nói với Diệp Thiên Vân: “Chờ khi có thời gian anh cùng với cậu làm một trận, anh thấy công phu của cậu không cạn a, cả ngày ở nhà không có người luyện võ cùng thật là ngứa nghề.”

Diệp Thiên Vân cũng hiểu cảm giác này của hấn, vì thế liền đáp lại: “Nhất định, nhất định!”

Hứa Tình vừa lúc bước tới, thở hổn hển cướp lấy cây quạt trong tay Diệp Thiên Vân dùng sức phe phẩy, khuôn mặt nàng tràn đầy mồ hôi, oán giận nói: “Trời nóng như vậy mà còn bắt người ta đi ra ngoài mua đồ.”

Diệp Thiên Vân vừa muốn đáp lời nàng, chợt bên ngoài truyền đến tiếng chó sủa, nghe thanh âm hấn là con chó này không nhỏ, hơn nữa khoảng cách càng lúc càng gần.

Hứa Tình vui vẻ đứng lên vội nói: “Ba ba chị về rồi, còn có Đa Đa, cậu nên cẩn thận một chút, nó rất lợi hại đó!” Nàng nói xong liền lôi Diệp Thiên Vân chạy ra ngoài.

Diệp Thiên Vân lần này là lần thứ hai nắm tay nàng, thật là mềm mại, cảm giác rất trơn, mát lạnh, trong lòng hấn không tự chủ được khẽ rung mình một cái.

Hứa Tình tựa hồ cũng cảm giác được có điểm không đúng, nàng vội vàng rút tay lại.

Ngoài cửa xuất hiện một lão đầu chậm chạp tiến tới, tuổi chừng ngoài sáu mươi, mặc một bộ y phục cổ màu xanh, trong tay cầm một sợi dây, dắt theo một con chó ngao màu đen, từ rất xa lão đã cười nói với Hứa Tình: “Đây là người bạn mà con nói sao?” Vừa dứt lời con chó đen kia đã giẫy dậy xích thoát khỏi bàn tay lão hướng Diệp Thiên Vân đón tới.

181. Chương 181: Luận Đạo

Đa Đa cách Diệp Thiên Vân còn có hai ba thước đột nhiên dừng lại, đôi mắt nhìn chăm chăm hấn liền tục tru lên từng hồi, cũng không dám tiến lên nữa.

Hứa Tình ở bên cạnh sợ đến nỗi hoa dung thất sắc, nàng đứng ngay cạnh Diệp Thiên Vân bởi vậy sau nháy mắt sững sờ nàng liền bước lên trước mặt Diệp Thiên Vân rồi chỉ vào con chó thét lên: “Đa Đa, người tốt cuộc là bị sao vậy? Hấn là bạn của ta biết không? Người nhanh dừng lại cho ta!”

Ba ba của Hứa Tình nhìn chăm chú lên người Diệp Thiên Vân thật lâu sau đó mới tiến lên hai bước nhặt lấy đầu xích, ngượng ngùng nói: “Thật sự là xin lỗi cậu, lão cũng không ngờ là con súc sinh này lại phản ứng thái quá như vậy!”

Diệp Thiên Vân cũng không có khó chịu, nếu như con chó này bị đá một cú mà lăn quay ra thì đó mới là lỗi của mình, cho nên hấn khẽ khẽ gạt đầu nói: “Không có gì đâu bác.”

Hứa Tình thấy không có chuyện gì mới yên lòng, nàng vuốt vuốt ngực, hơi tức giận nói: “Ba ba, Đa Đa tại sao từ trong tay người chạy ra vậy, nếu như làm bạn con bị thương, vậy phải làm sao!” Nàng nói xong lại

quay về phía Diệp Thiên Vân nói tiếp: “Tiểu Vân đây là Ba ba của chị, cậu gọi là bá phụ (Bác trai) được rồi.”

Diệp Thiên Vân đánh giá Ba ba của Hứa Tình, vóc người không cao không thấp, hơi mập, điều nổi bật nhất là con mắt, bởi vì trong có một con mắt la giả, hắc khê mỉm cười nói: “Cháu chào bác! Cháu tên là Diệp Thiên Vân.”

Chỉ nghe lão “Ừm” một tiếng, sau đó nói: “Con chó này là một lần đi du lịch ta mua về, nó rất mẫn cảm với mùi máu, cậu hãy bỏ qua cho nó.” Lão tựa hồ không có ấn tượng tốt đối với Diệp Thiên Vân, lời nói nhàn nhạt, có vị đạo của một người chủ nhà đối với người lạ vậy.

Người chết trên tay Diệp Thiên Vân ít nhất là mười người, hai ngày trước hắn còn giết Trần Thiên Sơn, cho nên trên người mang theo một vị đạo đặc thù, không ngờ con chó này có thể đem bí mật của mình bóc trần.

Hứa Tình tiếp nhận cái xích trong tay Ba ba của nàng, sau đó kéo nó đi.

Hứa Phụ nhìn trên nhìn dưới nửa ngày Diệp Thiên Vân sau đó mới lên tiếng: “Trên người của cậu có mùi sát khí, hơn nữa lại rất nặng, đến cả chó cũng phải đề phòng cậu!” Lão nói xong cũng không chờ Diệp Thiên Vân trả lời, chậm chạp tiến vào phòng.

Sát khí chính là một loại khí chất làm cho kẻ khác sợ hãi, đó là do trải qua nhiều biến cố đặc biệt mà thành. Sinh vật trời sinh đã có bản năng nhận biết nguy hiểm, chỉ là đối với nhân loại bản năng này hơi yếu một chút mà thôi. Lúc sinh vật cảm giác được mình bị uy hiếp, nó tự nhiên sẽ sinh ra một loại phản kháng theo bản năng, mà loại khí tức khiến chúng bị uy hiếp lớn nhất đó chính là sát khí.

Một sát thủ lợi hại sẽ có sát khí cường đại cũng là bởi vì bọn họ đã giết rất nhiều người, hơn nữa có năng lực giết người rất mạnh, hẳn đúng là một sát thủ được bồi dưỡng từ hoàn cảnh đặc biệt trong một khoảng thời gian dài, lực lượng cường đại cùng sự tự tin khiến hắn đối với sinh mạng sinh ra cảm giác coi thường. Sát khí nếu không phải do thương xuyên chém giết sẽ rất khó được sinh ra, không giết người tự nhiên khó có thể dưỡng thành tính cách coi thường sinh mạng.

Càng giết nhiều người, càng sinh ra sát khí nồng đậm, Diệp Thiên Vân lúc này mới hiểu được con chó kia lúc đầu tại sao hăng máu xông lên, sau đột nhiên cảm giác được sát khí cho nên nó mới dừng lại. Nếu là như thế, bây giờ mình phải điều chỉnh lại mới được, ít nhất là sẽ không cho người khác cảm thấy sát khí của mình.

Hứa Tình sau khi dắt cho nhốt lại, lúc này liền quay lại, nàng thở dài nói: “Xin lỗi, chị không đoán trước được sẽ phát sinh chuyện như vậy, ngày hôm nay cũng không biết nó làm sao nữa.” Vừa nói nàng lại quệt mồ hôi trên mặt, cũng không nghe được lời đối thoại giữa cha mình và Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân vốn là muốn tới đây để gặp Hứa Tình đồng thời nếu có cơ hội cũng muốn học hai ba chiêu, hoặc luận bàn một chút về Bát Quái Chuông, thế nhưng vừa nhìn vẻ mặt của Ba ba nàng có vẻ như không thích mình, đã như vậy còn không bằng đi tới Hình Ý Môn. Hắn móc trong túi ra một chiếc khăn tay đưa cho nàng, vừa cười vừa nói: “Không có gì đâu, em muốn định về nhà một chút, cho nên tiện đường ghé qua thăm chị, một hồi nữa em sẽ đi luôn!”

Hứa Tình nghe xong sắc mặt lập tức trở nên khó coi, nàng bướng bỉnh nói: “Như vậy sao được, cậu là bạn tốt của chị, lại cứu chị một mạng, hai người chúng ta coi như là đã trải qua đồng sinh cộng tử, cậu nhất định phải ở lại đây vài ngày, nếu không trong lòng chị sẽ cảm thấy rất khó chịu!”

Diệp Thiên Vân không nói gì, khi hắn tới nhà Hứa Tình cũng không nghĩ tới bị đối đãi như vậy, bọn họ cảm thấy không vui thì mình cũng không nên mặt dày lưu lại.

Hứa Tình cùng hắn ở trên thuyền một thời gian cũng dài, bởi vậy đối với tính cách của Diệp Thiên Vân nàng cũng có chút lý giải, vì vậy nàng lập tức lên tiếng: “Tiểu Vân, cậu cứ lưu lại nhà chị mấy ngày, ca ca cùng Ba ba của chị có tính cách như vậy đó, cậu nghìn vạn lần đừng nên để bụng.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, người luyện võ có tính cách cổ quái đúng là không có gì lạ, một người quá chuyên chú vào một việc nào đó trong một thời gian lâu dài tựa hồ tính cách cũng có chút khác thường, cho nên hắn cũng sẽ không để trong lòng nữa.

Sau khi hai người đi vào phòng, Ba ba của nàng đang ngồi đó cầm bút luyện chữ, lão tĩnh khí ngưng thần thoát nhìn cũng rất có phong phạm của bậc đại gia. Lão viết xong một chữ mới ngẩng đầu lên nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Cậu có biết điểm chung giữa thư pháp và võ thuật không?”

Diệp Thiên Vân đối với thư pháp một khiêu không thông, thế nhưng nói đến võ thuật hẳn lại là một kẻ nhân sĩ chuyên nghiệp, hắn lẳng lặng nhìn một chút chữ “võ” mà lão viết, liền biết lão đang cố ý dạy bảo mình, Diệp Thiên Vân liền vắt óc suy nghĩ.

Hứa Phạm cũng từ phòng bếp đi ra, hắn huých Hứa Tình một cái rồi nhỏ giọng nói: “Ba ba đang làm gì đó?”

Hứa Tình cũng thấp giọng trả lời: “Ba đang cùng Tiểu Vân luận đạo!” Hai người cũng lặng im không nói nữa, đều chờ câu trả lời của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân một mực nhìn chăm chú vào chữ kia, đại não vận hành với tốc độ cực nhanh, hắn suy nghĩ nửa ngày mới chậm rãi nói: “Thư pháp cùng quyền thuật đích xác có rất nhiều điều tương đồng, ví dụ như nội gia, Thái Cực, Hình Ý, Bát Quái tam gia tuy rằng đều có điểm riêng nhưng nói chung đều như mọi dòng suối đổ về biển cả.

Hắn dừng một chút rồi nói tiếp: “Về vấn đề thư pháp. Tập viết theo mẫu chữ đầu tiên đều giống nhau, quyền pháp cũng là như thế. Nhưng lại có chỗ bất đồng, chẳng hạn như một người sư phụ dạy dỗ nhiều đồ đệ, nhưng mỗi đồ đệ đều có cách viết không giống nhau, có người viết chữ tam rất thẳng, nhưng lại có người viết méo mó xộc xệch. Võ nghệ nếu như muốn thành tài, cũng không phải một hai câu nói là hết được. Phải qua mình sư đích thân chỉ bảo, nếu không rất khó minh bạch. Điều mà họ gọi là đó chính là quyền hữu hình, trong công có pháp, càng luyện lâu lại càng tinh thuần, bí truyền truyền miệng như nước cam tuyến.” Hắn lúc mới bắt đầu nói còn hơi chậm, thế nhưng càng về sau càng nhanh, cuối cùng tổng kết lại một câu: “Làm nội gia hộ mà nói, âm dương luôn luôn đan xen, chiêu thức tung ra có khi cương khi nhu luôn luôn thay đổi, cũng giống như thư pháp, chữ có khi tròn khi khuyết lúc lên lúc xuống bất định, uốn lượn như rồng như rắn. Võ thuật truyền thống Trung Quốc trên căn bản đều dựa vào thái cực âm dương mà ra, trên căn bản cũng khó có thể phân biệt được, vô luận là bộ sách võ thuật nào cũng đều dựa vào nguyên lý đó.” Hắn tận lực đem phương diện thư pháp gì đó đơn giản hoá đi, thường thường mỗi một câu lại trích dẫn bằng một điểm võ học.

Hứa Phạm nghe đến nổi nhập thần, mà Hứa Tình cũng nhìn Diệp Thiên Vân với con mắt khác xưa, tựa hồ muốn nghe hắn nói tiếp.

Hứa Phụ trầm tư chỉ chốc lát, sắc mặt cũng hòa hoãn một chút, lão lại hỏi: “Cậu nghĩ cũng với ý cảnh trên hai loại vấn đề này còn có điểm chung nào nữa?”

Võ công Diệp Thiên Vân học chính là Hình Ý Quyền, cứ như vậy mà nói quả thực là dễ như trở bàn tay, hắn nhàn nhạt nói: “Quốc học cùng võ thuật truyền thống Trung Quốc kỳ thực cũng là hai mặt của một vấn đề trăm sông đổ về một biển. Một dòng sinh ra hai, hai sinh ra ba, ba sinh ra vạn vật. Tính thời gian tiết tấu cùng không gian tiết tấu đều là một, mệnh đề này phải dựa vào quan điểm cùng trí tưởng tượng của mỗi người. Giả như vạn quyển sách, cũng chỉ tổng kết lại một câu.

Mạnh Tử Văn nói “Tận tín thư bất như vô thư” (Cố gắng đọc nhiều sách cũng không bằng không đọc quyển nào), Thiện Tông không lập văn tự mà nhằm thẳng vào nhân tâm mọi người, ngôn ngữ văn tự đều là Bát nhã (từ trong kinh Phật) cũng là ma quỷ, đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh?”

Hắn không chỉ có đem chỗ tương thông giữa võ thuật cùng thư pháp nói ra, mà còn lấy dẫn chứng nêu ví dụ, có thể nói là đạt đến trình độ cao thủ cảnh giới biện giải.

Hứa Phụ nghe xong có chút khen ngợi buông bút nói: “Có đạo lý, thoát nhìn cậu cũng không phải hoàn toàn là kẻ chỉ biết giết người.”

Hứa Phạm cùng Hứa Tình đều không hiểu được lời lão nói, chỉ có Diệp Thiên Vân biết Hứa Phụ ý là muốn nhân chuyện này để kiểm tra nhân phẩm của hắn, nếu như là một kẻ chuyên giết người vậy ngày hôm nay là ngày gặp mặt đầu cũng là lần cuối của hai người rồi.

Sắc mặt Hứa Phụ thoáng hiện lên tia tiếu ý, lão nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Đi, chúng ta đi ném thử tay nghề của Hứa Phạm thôi.”

Hứa Tình thấy vẻ mặt Ba ba của nàng đã hòa hoãn không ít, nhất thời nàng cũng rất vui vẻ, nàng tựa như một con chim sẻ nhỏ, vừa cười vừa nói: “Con đi lấy chén đĩa!” Nói xong đã nhanh như chớp chạy vào phòng bếp.

Diệp Thiên Vân cũng không phải là kẻ máu lạnh thích giết người, chỉ là đôi khi sự tình dồn bản thân đến chân tường, nếu mình không giết người tựa sẽ bị người giết.

Mấy người đều ngồi xuống bàn ăn, sau khi Hứa Phụ nghe xong câu trả lời của Diệp Thiên Vân, thần sắc lão có vẻ hòa hoãn hơn rất nhiều, lão rất khách khí nói: “Thiên Vân, cậu cũng không nên ghét bỏ, cơm thường có lẽ đối với đám thanh niên các cậu mà nói đúng là cổ lỗ rồi.”

Diệp Thiên Vân không cho là như thế, hắn từ khi đến trường cũng rất ít có cơ hội về nhà ăn cơm, quanh năm đều ăn ở căn tin cả, sau khi đến võ quán cũng ăn cơm ở căn tin, bất quá chỉ là đổi địa điểm cùng thức ăn mà thôi đó chính là ở quán cơm, bởi vậy hắn lúc đầu nói: “Cơm ở nhà vẫn là tốt nhất, loại cảm giác này thường thường chỉ có người giàu cảm xúc mới cảm giác được.”

Hứa Phạm nghe xong rất cao hứng, hắn đặt đĩa xuống vỗ vai Diệp Thiên Vân nói: “Vậy cậu coi như có thể trở thành một thành viên trong gia đình này rồi, anh không nói quá chứ, ngay cả đầu bếp của quán cơm lớn cũng không có làm ngon như anh đâu!”

182. Chương 182: Độ Sức

Diệp Thiên Vân không nghĩ tới Ba ba của Hứa Tình lại đề xuất vấn đề này, luận bàn võ học chính là một trong những mục tiêu lần này hắn tới Kinh thành, bởi vậy hắn giương mắt lên nhìn phản ứng của Hứa Phạm.

Hứa Phạm thấy Diệp Thiên Vân vừa chân ướt chân ráo đến đây nên định tìm một thời gian khác để tỷ thí, nhưng lúc này cha đang vui vẻ, nên hắn cũng hào sảng nói: “Thiên Vân, chúng ta ra sân thôi, ra ngoài thả sức phóng tay phóng chân, để cho cậu biết thế nào mới chân chính là nội gia Bát Quái Chưởng.”

Hứa Tình vừa nghe đại ca nói như vậy liền vội vã nói: “Ca, anh cũng nên cẩn thận tay chân, đừng làm bị thương Tiểu Vân, mọi người điểm tới tầm là được, anh cũng không nên khi dễ hắn!” Nói xong nàng hướng tới Hứa Phạm nhảy mắt mấy cái.

Mọi người đều ra ngoài, Diệp Thiên Vân hoạt động gân cốt một hồi, ngày hôm nay hắn mặc bộ quần áo rất cơ giản, cũng không cần đổi bộ khác, Hứa Phạm làm ra vài động tác khởi động sau đó hướng tới Diệp Thiên Vân ý bảo mình cũng đã chuẩn bị xong.

Thái Cực linh, Bát Quái xảo, Hình Ý hảo, lại có một ý kiến khác cho rằng, Thái Cực gian, Bát Quái xảo, Hình Ý độc. Sáu câu nhận xét trên cũng chính là phải trái hai mặt sâu sắc nhất của tam đại nội gia quyền.

Diệp Thiên Vân đứng im bất động, Hứa Phạm tiến lên, bước từng bước rất vững vàng, trái lại không có thoải mái như lời nói vừa rồi nữa.

Hắn chăm chú nhìn thân hình của Hứa Phạm, cước bộ này cũng không phải lần đầu tiên hắn thấy, lần này coi như thu thêm kinh nghiệm, ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào thân hình của đối phương, cơ thể cũng tùy theo chuyển động.

Đồng Hải Xuyên từng truyền xuống khẩu quyết: hỗn nguyên nhất khí bước đi xa mà như gần, Bát Quái chính là chân lý, nhiều chiêu không rời khỏi biến hóa của cước bộ, khi đứng lại giống như hoa rơi xuống đất, có thể thấy được trong Bát Quái Chưởng “Biến” chính là lấy “Di chuyển” làm gốc.

Hứa Phạm đột nhiên tới gần sau đó phát lực, một chưởng hướng trước mặt Diệp Thiên Vân đánh ra, tốc độ cũng không tính là nhanh, chiêu này cũng chỉ là thăm dò đối phương mà thôi.

Đầu ngón chân của Diệp Thiên Vân điểm nhẹ, một cước đá lên người Hứa Phạm, hấn sử dụng chiêu số cũng hết sức cẩn thận, nếu không biết rõ chiêu thức của đối phương cũng không khinh thường mà ra sát chiêu ngay.

Hứa Phạm vừa nhìn động tác của Diệp Thiên Vân, tay hấn chợt biến đổi, thân thể trầm xuống phía dưới tránh thoát được một cước, chưởng thức biến đổi lại hướng tới Diệp Thiên Vân đánh tới.

Bát Quái bất quá chính là dựa theo sự xoay tròn của thiết cầu mà luyện, năm này tháng nọ cứ luyện cước bộ đi theo một vòng trong thuận theo chiều kim đồng hồ, đến khi tới một trình độ nhất định, cả thân thể xoay tròn giống như một kim cương cầu, người khác khi va vào tất sẽ bại. Quyền Phổ Vân nói: người chính là một khối hình cầu, khi đánh vào trung tâm của vòng tròn, ta vẫn di chuyển theo vòng tròn, mà khi đánh tới vùng xung quanh ta cũng vẫn di chuyển theo vòng tròn.

Cước bộ của Diệp Thiên Vân hơi loạn, sau đó tay trái hướng tới cánh tay của Hứa Phạm, lần này tốc độ xuất thủ của hấn đột nhiên nhanh hơn, cùng với động tác lúc trước phải nhanh hơn mấy lần.

Chưởng của Hứa Phạm vừa vặn va chạm với quyền đầu của Diệp Thiên Vân, hai chiêu này phát sinh ra một âm thanh rất nhẹ, bởi vì hai người cũng không sử dụng nội kình. Hứa Phạm đối diện với một chưởng này sau liền lập tức xoay người chuyển tới phía sau lưng của Diệp Thiên Vân, đánh ra một chưởng khác.

Diệp Thiên Vân đối diện với một chưởng vừa rồi cũng chỉ có một loại cảm giác đó chính là linh hoạt, lực đạo của đối phương không tập trung trên chưởng, quyền đầu của mình đánh lên chưởng của hấn chỉ như xẹt qua vậy, căn bản không có va chạm trực diện, phẳng phất như quyền đánh vào lá cây vậy. Vừa cảm thấy Hứa Phạm tới sau lưng mình hấn nhẹ nhàng tiến lên một bước, sau đó ở trên không trung xoay người tung ra một cước.

Hai người cứ như vậy từng chiêu từng chiêu qua lại, lúc đầu còn thăm dò không dùng nhiều sức, nhưng dần dần không ngừng tăng lực, hai người càng đánh càng nhanh, lực đạo càng mạnh.

Bản thân Diệp Thiên Vân có ưu thế lực lượng, đây là chỗ tốt nhất khi hấn luyện Kim Chung Tráo mang lại, kình lực của bản thân cuộn cuộn không ngừng cùng bất cứ kẻ nào giao thủ trong thời gian dài cũng không lâm vào thể yếu.

Mà Hứa Phạm lại không giống như vậy, hấn lợi dụng bộ pháp cùng Diệp Thiên Vân so chiêu nên vô cùng bất lợi, qua hai mươi chiêu hấn đã thấm mệt. Hai người dưới ánh nắng chói chang cả người đều tuôn đầy mồ hôi, toàn bộ tinh thần cùng tinh lực đều tập trung cao độ điều này khiến Hứa Phạm càng thêm uể oải.

Diệp Thiên Vân càng đánh càng lên tinh thần, lần đầu tiên linh giáo sự tinh diệu của Bát Quái Chưởng cho nên hấn cũng không muốn xuất thủ nặng tay, chủ yếu là muốn trong luận bàn có thể tích lũy được kinh nghiệm khi đối chiến cùng một người sử dụng Bát Quái, nếu như một chiêu đã đem đối phương chế phục, như vậy một điểm cũng không học được, bởi vậy hấn vẫn nương theo kình lực của Hứa Phạm mà ứng biến.

Lại qua mười chiêu nữa, Hứa Phạm đột nhiên lùi về phía sau, lúc này mồ hôi trên người hấn nhỏ xuống như mưa, chiếc áo may ô trắng cũng trở nên trong suốt, Diệp Thiên Vân đã bức hấn phải xuất hết công lực ra để đối phó, hấn xua tay nói: “Không được rồi, anh phải nghỉ một lát đã, thực sự là mệt chết mà!” Nói xong hấn dùng hai tay chống đầu gối, ngay tại chỗ mà thở hồng hộc.

Diệp Thiên Vân lại tốt hơn nhiều so với hấn, trên mặt chỉ hơi đỏ, cũng chưa xuất hiện mồ hôi lớn mồ hôi bé, lúc này hấn đang đứng lặng nghiền ngẫm tinh túy trong chiêu thức của Bát Quái Chưởng.

Hứa Tình lúc đầu thấy hai người bọn họ giao thủ thì ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ tới công phu của Diệp Thiên Vân lại tốt như vậy, nàng không khỏi nhớ tới thời gian ở trên thuyền, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Hứa Phụ thấy thân thủ của Diệp Thiên Vân như vậy cũng không nhận được khen hay, lão oang oang cười nói: “Không nghĩ tới công phu của Thiên Vân lại tốt như vậy, thoát nhìn hỏa hậu cũng rất thâm hậu, không kiêu không nóng, từ chiêu thức của cậu ta nhìn thấu được cái bóng mờ nhạt cước của Hình Ý Quyền, bất quá lại có điểm không giống.”

Hứa Phạm ở bên cạnh vừa lau mồ hôi vừa nói: “Lần này ta đã cảm nhận được cái gì là áp lực rồi, quyền cước của Thiên Vân quả là hung hiểm, chỉ cần thoáng dính qua một chiêu đã khiến anh tổn hao khí lực rất

lớn.”

Chỉ có chân chính giao thủ qua mới biết được diệu dụng của loại võ công này, Diệp Thiên Vân trải qua lần đối chiến lần này cũng lĩnh ngộ được không ít về Bát Quái Chương, cái này chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ chứ không phải cứ luyện mà thành. Hắn nghe xong Hứa Phụ nói liền khẽ mỉm cười đáp: “Công phu của cháu đa phần là tự học, cho nên chiêu số không được chuẩn xác lắm.”

Hứa Phụ nghe xong lời của hắn, lạnh nhạt nói: “Chỉ sợ không phải cậu luyện không chính xác, mà là tự mình sửa lại chiêu thức cho hợp thôi!”

Diệp Thiên Vân không nói gì, đa số chiêu thức của hắn xác thực là tự bỏ thời gian để nghiền ngẫm và cải biến, cho nên so với chiêu gốc có chút khác nhau.

Hứa Phụ hồi tưởng lại một hồi, sau đó mới nói: “Cải biến chiêu thức cũng không phải là không tốt, có người phải cải biến chiêu thức mới phát ra được uy lực lớn nhất, tuy nhiên cũng đối với từng người lại bất đồng, ta xem chiêu thức của cậu đến hơn một nửa là bị cải biến.”

Diệp Thiên Vân gật đầu thần nhiên thừa nhận, Hứa Phụ nói tiếp: “Cậu biến đổi chiêu thức đương nhiên là được, có điều phải biết rằng chiêu nào có thể biến đổi chiêu nào thì không thể, ví dụ như Băng Quyền, nên sửa, bởi vì cậu đã phát sai lực, cậu nên tìm một vị danh sư, có người chỉ điểm điều đó rất có lợi cho cậu, nếu không quyền pháp của cậu cũng chỉ dừng lại ở mức này mà thôi.”

Diệp Thiên Vân tu luyện nội công tiến bộ rất nhanh, thế nhưng về mảng chiêu thức lại không tiến bộ là bao, đó chính là do hắn chưa tìm được một vị danh sư Hình Ý môn chỉ dạy, vì vậy hắn lập tức đồng tình nói: “Cháu lần này ra ngoài cũng chủ yếu là muốn tìm một vị danh sư để bái phỏng.”

Hứa Phụ phát tay nói: “Tới đây, ta và cậu thử so chiêu xem!”

Diệp Thiên Vân vừa nghe lời này liền mừng thầm trong lòng, mục đích lần này tới đây cuối cùng đã đạt được, chỉ cần so chiêu với Ba ba của Hứa Tình, bây giờ được thể nghiệm qua võ thuật chân chính của gia đình thế gia rồi, chuyển đi này thu hoạch cũng không tệ.

Hắn tiến về phía trước hai bước sau đó đứng lại ôm quyền nói: “Mời bá phụ chỉ giáo!” Hắn cùng với mấy người khác không có giống nhau khi giao thủ đều nói bốn chữ “hạ thủ lưu tình”, hắn cho rằng lời này cũng chả có ý nghĩa gì, so với không nói cũng giống nhau cả thôi.

Hứa Tình cũng tiến lên hai bước, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, đối diện với Diệp Thiên Vân hờn dỗi nói: “Tốt nha, Tiểu Vân, cậu đúng là một võ lâm cao thủ, nhưng lại dám nói là chỉ biết một hai chiêu gì đó, chị còn tưởng thật nên có ý tốt để Ba ba dạy cậu hai ba chiêu nữa a!”

Diệp Thiên Vân cười đáp lại: “Ở trên thuyền đúng là có một số việc không thể nói được, chị đừng trách!”

Hứa Phụ đã đi tới phát vạt áo sang một bên, sắc mặt bình tĩnh nói: “Những chỗ nào quan trọng, cái gì còn khuyết thiếu trong quyền pháp của cậu, trong thực chiến ta sẽ nói cho cậu biết!” Giọng nói của lão rất bình thản, nhưng lại tạo một cỗ áp lực vô hình lên đối phương.

Diệp Thiên Vân cũng không cùng lão giao thủ ngay, tinh thần đều tập trung đề phòng, Hứa Phụ thua ở lực đạo mà không phải thua ở chiêu thức, cho nên hắn mới chăm chú nhìn chăm chăm lên người Hứa Phụ, toàn thân ở thể phòng ngự.

Hứa Phụ vòng quanh Diệp Thiên Vân, cước bộ nhẹ nhàng, lão chỉ đi hai ba bước rồi đột nhiên luôn đến gần người Diệp Thiên Vân, rất nhanh đánh ra năm chưởng.

Diệp Thiên Vân mắt thấy chiêu thức tới gần, tiếc rằng tốc độ quá nhanh, cho nên hắn chỉ có cách cấp tốc lùi về phía sau, nhưng vẫn bị đánh trúng ba chưởng.

Sau khi Hứa Phụ xuất chiêu, thần tình có chút sững sốt, nghi ngờ nói: “Khổ luyện! Cư nhiên chỉ có khổ luyện mới đạt tới loại công phu này, xem ra cậu khổ công không ít rồi!”

Khi Diệp Thiên Vân dùng Kim Chung Trảo chống lại chưởng của Hứa Phụ, hắn phát hiện lão không có sử dụng nội kinh, bởi vậy cũng rất khách khí đáp: “Cháu có tu luyện qua một chút ngạnh công!”

Hứa Phụ lại một lần nữa phải nhìn Diệp Thiên Vân bằng con mắt khác, nói: “Cậu học công phu này từ ai?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Cháu cũng không có sư phụ chỉ dạy, tất cả đều do tự học cả!”

Con mắt Hứa Phụ nhất thời phát ra tia sáng kỳ dị, bất quá sau đó lại thở dài một hơi nói: “Đáng tiếc a, nếu như cậu luyện Bát Quái Chưởng từ sớm, ta sẽ dốc lòng truyền thụ hết công phu cho cậu, đáng tiếc công phu của cậu bây giờ cơ bản đã định hình, hiện tại muốn cải biến môn hộ cũng không thể được rồi.”

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng chấn động, tuy rằng Bát Quái Chưởng được xưng là tam đại nội gia quyền, thế nhưng lại không nổi tiếng bằng Hình Ý và Thái Cực, nguyên nhân chính là môn công phu này không dễ dàng truyền cho người ngoài, nếu như có danh sư truyền thụ, sau này tiền đồ thật không thể lường được. Bất quá trong nháy mắt hắn thoải mái trở lại, vừa cười vừa nói: “Tùy thời, tùy mệnh mà thôi, cảnh ngộ cũng không phải cưỡng cầu mà được.”

Hứa Phụ cũng trầm ngâm hồi lâu sau đó cười nhạt một tiếng nói: “Bỏ đi, cho dù cậu không thể học Bát Quái Chưởng, ta cũng có thể chỉ điểm cho cậu vài chiêu!”

Diệp Thiên Vân sửa lại tư thế, thân hình như gió tung ra chiêu Băng Quyền, không lưu tình chút nào hướng tới Hứa Phụ!

183. Chương 183: Nhược Điểm

Hứa Phụ nhìn thấy hắn phát chiêu tự nhiên như vậy, trên mặt lão liền lộ ra một nụ cười, dùng tay đảo qua hướng lực lượng trong quyền đầu của Diệp Thiên Vân theo.

Hứa Phụ cùng Hứa Tình hai huynh muội đứng ngoài vừa hưng phấn lại vừa cảm thấy lo sợ, xem ra Hứa Phụ xuất thủ rất nhẹ nhàng.

Quyền đầu kia của Diệp Thiên Vân bị dẫn bởi một vòng Bát Quái có lực đạo mạnh mẽ đáng sợ, chiêu này cũng không giống như Thái Cực mượn lực dẫn lực, Hứa Phụ vừa rồi hoàn toàn có cơ hội dùng tay kia đánh mình một chưởng, rõ ràng lão xuất thủ lưu tình!

Hứa Phụ khẽ lui về phía sau mỉm cười nói: “Bát Quái nhẹ nhàng linh hoạt, điều này từ xưa đã được Cung sư tổ xác nhận. Hồi đó, có một lần Cung sư tổ đi dạo tại sân thượng lầu hai, gia phụ cùng với mấy vị đệ tử đang luyện võ công ở dưới, Cung sư tổ không để ý đụng vào một chậu hoa khiến nó rơi xuống, đệ tử trong viện lập tức kinh hô, Cung sư tổ nhanh như chớp liền nhảy xuống, nâng chậu hoa lên, chỉ nháy mắt đã tung người trở lại lầu hai rồi.”

Diệp Thiên Vân vừa ổn định lại thân thể, nghe xong lời Hứa Phụ nói, hắn cũng mỉm cười, nếu là một cố sự truyền kỳ về võ công tự nhiên hắn sẽ chăm chú lắng nghe. Lúc này hắn cũng yên bụng, một quyền vừa rồi hắn chỉ sợ làm bị thương lão, thế nhưng Hứa Phụ tựa như hơi hợt hóa giải quyền đầu đó càng khiến hắn hưng phấn, ngay cả Hà Sơn của Bát Cực Môn cũng không nhẹ nhàng đỡ được năm quyền của mình như thế, lần này có thể phát hết uy lực của bản thân rồi.

Hứa Phụ đối diện với Diệp Thiên Vân vẫy tay nói: “Đến đây, hãy tung hết công phu của cậu ra để ta mở rộng tầm mắt nào!”

Chiến ý của Diệp Thiên Vân đã được kích phát đến mức cao nhất, chân hắn rà trên mặt đất, từ từ tiến tới gần rồi quét qua đầu Hứa Phụ, một cước này có thể nói là sự kết hợp rất hoàn mỹ của lực lượng cùng tốc độ.

Hứa Phụ lùi về phía sau bấp dùi nâng lên muốn đón một cước này, nhưng chân Diệp Thiên Vân khi cách đỉnh đầu lão lại biến hóa lập tức bổ xuống, tốc độ còn nhanh hơn lúc xuất cước.

Hứa Phụ nghĩ mình cũng không thể lấy cứng đối cứng với một cước này, lão không khỏi lùi lại tránh né, than thở: “Quyền khi đánh ra mạnh như sấm sét, một khi xuất ra không thể thu hồi, một chiêu này đúng như tên gọi của nó.” Đợi đến khi cước của Diệp Thiên Vân gần tới người, hai tay lão liền giao nhau, chân phải khóa chân của Diệp Thiên Vân vai thoáng dùng lực trực tiếp đẩy Diệp Thiên Vân bay ra.

Diệp Thiên Vân lần trước cùng Thường Đại Hải giao thủ cũng chỉ một chiêu như vậy bị quét ngã, sau khi trở về hắn đã tìm được phương pháp chống lại, không nghĩ tới hôm nay lại có dịp dùng tới, khi thân thể của

hắn sắp sửa tiếp xúc với mặt đất đột nhiên hắn dùng tay chống lên mặt đất. Sau đó cánh tay nhẹ nhàng run lên chống đỡ toàn thân, sau đó dùng lực nhún một cái, cả thân thể đều bật lên.

Con mắt Hứa Phạm như muốn rớt ra, hắn ngây ngốc mà hỏi: “Huynh đệ đây là công phu gì vậy?”

Diệp Thiên Vân cũng chưa vội trả lời, chiêu này coi như là hắn sáng tạo ra, nhất thời cũng chưa biết đặt tên là gì, hiện tại hắn đều tập trung chú ý lên người Hứa Phụ, chiêu tối lợi hại của hắn chính là Băng Quyền cùng đòn quét chân, hôm nay đòn quét bị phá giải, chỉ còn lại một chiêu Băng Quyền, thân thể của hắn trầm xuống phía dưới, đột nhiên phát lực, Băng Quyền phát ra thành từng hình xoắn ốc, một thức này dường như là sự tức giận của một đội quân hùng mạnh vậy, không chỉ có khí phách mà còn tràn ngập mười phần kinh lực nữa.

Hứa Phụ thấy thế quyền đánh tới, không chút hoang mang cũng chỉ dùng một chiêu thức vừa nãy, dùng tay dẫn lực.

Tay lão vừa vươn ra, liền cảm giác được có điều không đúng, sau đó lập tức biến chiêu, vỗ hời hợt bốn năm cái lên quyền đầu của Diệp Thiên Vân, khinh khí của “Đẩu động loa toàn kinh” lập tức bị hóa giải.

Diệp Thiên Vân cũng không tiếp tục ra chiêu nữa mà chuyển động nắm tay, hắn rất có ấn tượng với chiêu này, trong đó có chứa sự huyền diệu của âm dương bát quái.

Hứa Phụ chậm lại một chút nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Đẩu động loa toàn kinh! Cậu cùng Hình Ý môn có quan hệ gì?”

Diệp Thiên Vân biết khi ra chiêu này sẽ bị lão nhận ra mình có quan hệ với Hình Ý Môn, vì vậy hắn lắc đầu nói: “Đây là do cơ duyên xảo hợp cháu mới học được, cũng không có quan hệ gì với Hình Ý môn cả!”

Hứa Phụ hơi biến sắc, lão trầm ngâm một chút rồi nói: “Trong võ thuật mặc dù không có cái gì là tuyệt học cả, chung quy lại chỉ có cao thấp, tốt xấu mà thôi, một chiêu này của cậu không nên tùy tiện sử dụng, người bình thường e là không tiếp nổi một chiêu, bởi vì lực đạo của cậu quá lớn, thông thường một quyền này có thể trực tiếp giải quyết tính mệnh của đối thủ rồi!”

Diệp Thiên Vân cũng nghĩ như vậy, dưới một chiêu này của mình rất ít kẻ có thể sống được, mấy kẻ đỡ được cũng đa số đã đi Tây Thiên rồi, hắn gật gật đầu nói: “Sau này cháu sẽ cẩn thận!”

Hứa Phụ hỏi tiếp: “Cậu còn chiêu nào khác không?”

Sắc mặt Diệp Thiên Vân bình tĩnh, hắn còn có một chiêu “Đẩu động thốn kinh” nữa, trong lòng hơi do dự, bất quá cuối cùng cũng nói: “Còn một chiêu cũng tương tự bất quá uy lực không lớn lắm!”

Ánh mắt Hứa Phụ rất thâm trầm nhìn hắn nửa ngày sau mới cười nói: “Hảo cơ duyên, một chiêu kia của cậu nếu càng luyện sẽ càng thấy sự tinh diệu trong đó.” Nói xong lão cũng không có đánh tiếp nữa, chấp tay sau lưng hướng trong phòng đi vào.

Trong lòng Diệp Thiên Vân cảm thấy kỳ quái, một chiêu này mình cũng chưa nói ra miệng, thế nhưng Hứa Phụ dường như đã biết trước vậy, bất quá hắn vẫn đem nghi vấn nén lại trong lòng, người khác không muốn nói thì mình cũng không thể ép được.

Hứa Phạm đi tới hung hăng giáng một cái lên vai Diệp Thiên Vân, nói: “Hảo tiểu tử, vừa nãy lại lừa anh nha, khiến anh càng đánh càng mệt, lần sau không thể tiếp diễn như vậy nữa, chú mày khiến anh cảm thấy xấu hổ quá!”

Hứa Tình lấy ra một cái khăn tay trắng tinh đưa cho Diệp Thiên Vân, nói: “Dùng đi, Ba ba của chị trong phòng đợi cậu đó, cậu đi vào gấp ổng đi, biết đâu lại có thu hoạch ngoài ý muốn đó!” Nàng nói xong liền trừng mắt nhìn Diệp Thiên Vân, dáng dấp trông thật giống một tiểu cô nương khả ái!

Diệp Thiên Vân nhận lấy chiếc khăn của nàng, xoa lên mặt, một mùi thơm thoang thoang lập tức xộc vào mũi, mùi vị này rất đặc biệt, hắn không khỏi gờ lên nhìn lại.

Hứa Tình huých hắn một cái, có chút gắt giọng nói: “Có cái gì đẹp mà nhìn, cậu nhanh vào nhà đi!”

Diệp Thiên Vân “Ừ” Một tiếng, tiện tay nhét khăn tay vào túi quần cũng không trả lại nàng, vội vã bước vào phòng.

Hứa Phụ đang ngồi cạnh bàn trà, thấy hấn tiến vào liền chỉ một cái ghế để hấn ngồi xuống, sau khi Diệp Thiên Vân ngồi xuống, lão rót cho hấn một chén trà, Diệp Thiên Vân cũng không khách khí uống cạn.

Hứa Phụ nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, sau đó mới chậm rãi nói: “Cậu là ân nhân cứu mạng của Tiểu Tình, cả nhà ta rất biết ơn cậu.”

Diệp Thiên Vân bình tĩnh nói: “Bác quá khách khí rồi, gặp trường hợp như vậy chỉ cần là người học võ cũng nên ra tay tương trợ, huống hồ chúng cháu là bạn bè mà!”

Hứa Phụ thấy hấn không kiêu ngạo, liền khen ngợi nói: “Mặc kệ nói lời gì đi nữa nhưng sự thật vẫn là Tiểu Tình được cậu cứu, hiện tại người trong võ lâm thường hay thay đổi, cũng không được như trước nữa. Người có tấm lòng hiệp nghĩa thường không có kết quả tốt. Ài!”

Lúc ta vừa gặp liền phát hiện trên người cậu sát khí quá nặng, ngay cả con chó ngao cũng không dám tiếp cận, bất quá sau lại quan sát tỉ mỉ thấy phẩm chất của cậu cũng không tồi cho nên mới cùng cậu đàm luận một hồi.”

Diệp Thiên Vân là hạng người gì trong lòng hấn tự biết, cho nên hấn trầm mặc không nói, sáng suốt chờ đợi câu nói tiếp theo của lão.

Hứa Phụ cười nhạt một tiếng nói: “Ta đối với việc xem tướng cũng có chút nghiên cứu, ta xem tướng mạo của cậu kiên nghị, làm việc dứt khoát, khéo miệng ngậm chặt, không dễ mở miệng, khoảng cách giữa hai lông mi không đến hai đốt ngón tay, lòng dạ cũng không phải là người rộng lượng...”

Diệp Thiên Vân chỉ cười cười, Hứa Phụ tổng kết, hấn là người chuyên quyền độc đoán, trầm mặc, còn có lòng dạ hẹp hòi, hấn biết mình cũng không phải là người lương thiện gì, bởi vậy lên tiếng nói: “Bác nói rất chuẩn.”

Hứa Phụ “Ồ” một tiếng, nói tiếp: “Đó cũng không phải là chuyện xấu, tướng mạo cũng do nguyên nhân nào đó mà trở nên dị dạng, kì thực loại tướng mạo như cậu chính là rất thích hợp lăn lộn trên võ lâm!”

Lão vừa dứt lời, Hứa Tình cùng Hứa Phạm đã đi tới, Hứa Tình cười nói: “Hai người nói chuyện gì vậy?”

Hứa Phụ ha ha cười nói: “Chúng ta chỉ bàn luận một chút võ công thôi.”

Lão chuyển trọng tâm câu chuyện sang hướng khác, nói: “Kỳ thực ở tuổi như cậu mà đã cơ thân thủ như vậy cũng là một nhân vật đầu lĩnh rồi, nếu cậu thêm vài tuổi nữa ta cũng không phải là đối thủ rồi, bất quá con đường võ học là vô bờ, chỉ cần tiến thêm một bước cậu sẽ có kiến giải sâu sắc về thực lực của mình hơn, ta nói ra khuyết điểm của cậu, sau này có thời gian cậu hãy từ từ nghiên ngẫm mà tập luyện.”

Trong lòng Diệp Thiên Vân vui mừng quá đỗi, cơ hội hiếm có như vậy, vài chục năm may ra mới gặp, bởi vậy hấn ngồi ngay ngắn cung kính nói: “Vậy mời bác chỉ điểm nhiều hơn!”

Hứa Phụ trầm ngâm một chút nói: “Nhược điểm thứ nhất của cậu chính là tốc độ, nếu như cùng một cao thủ ngang sức quyết đấu, ta tin tưởng bọn họ chỉ cần một khoảng thời gian giao đấu, xuất thủ nhanh hơn nhiều so với cậu.

Đặc điểm của Bát Quái Chương chính là cước bộ, chờ lúc rảnh rỗi ta sẽ truyền cho cậu một bộ luyện tập thân pháp.

Điểm thứ hai nằm trên chiêu thức, động tác của cậu đều bị cải biến có chỗ hợp lý nhưng cũng có chỗ không phù hợp, về phương diện này ta cũng không có cách nào chỉ điểm cho cậu, bởi vì phong cách của hai chúng ta quá khác biệt, cậu hãy tìm một người danh sư nhờ người ta chỉ bảo, đó là cách khiến cậu tiến bộ nhanh nhất.

Thứ ba chính là lực ra quyền của cậu quá mạnh, lúc phát không thể thu lại, chưa đạt đến cảnh giới thu phát tùy tâm.

Cậu nghìn vạn lần nên chú ý, khi chưa đến mức cùng người quyết đấu sống chết nguy hiểm đến tính mạng, tốt nhất không nên dùng Hình Ý Quyền bởi vì cậu chưa hiểu được ý cảnh trong đó, tuy rằng võ công của cậu rất cao thể nhưng vẫn chưa đạt được cảnh giới này.”

Diệp Thiên Vân đối với hai câu cuối cùng của lão rất mới lạ, hắn không nhận được hỏi: “Lực phát quyền quá cường hãn và ý cảnh hai phương diện này làm sao có thể giải quyết ạ?”

Hứa Phụ suy nghĩ một chút mới nói: “Kỳ thực bản thân Hình Ý Quyền chính là lấy sức mạnh mà tiến, điểm này cậu đã làm được rồi, mấu chốt chính là mỗi quyền của cậu khi tung ra đều là trí mạng, như vậy cũng không phải là tốt, phương pháp giải quyết phương diện này chính là tỉ mỉ đeo gót, về phần làm thế nào ta tin tưởng với đầu óc của cậu có thể hiểu được đáp án. Mà ý cảnh chính là phương diện khó nhất, về phương diện này cậu có thể tham khảo một chút về ”Quyền thuật thuật chân” của Tôn Lộc Đường đại sư, ta tin tưởng cái này có thể giúp đỡ cậu một chút!” Nói đến đây lão đột ngột ngừng lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Hứa Tình nhìn thấy Ba ba đã nói xong, liền hướng tới Diệp Thiên Vân nói: “Tiểu Vân, để chị dẫn cậu đi tham quan phòng chị nhé!”

184. Chương 184: Bát Quái Môn

Hứa Tình khẽ mỉm cười nói: “Bình thường chị cũng không có ở nhà, cho nên căn phòng này đôi khi một tháng cũng chỉ ở vài ngày, chị cũng có thuê một căn phòng ở Bằng thành, có đôi khi hoàn thành một chuyến bay chị cũng không có về nhà mà nghỉ ngơi luôn ở đó.”

Diệp Thiên Vân chợt nghĩ, hai người đều ở cùng một thành phố vậy khi gặp mặt nhau cũng dễ dàng hơn, bởi vậy hắn cũng cười nói: “Em cũng thường xuyên ở Bằng thành, kì thực ở đây có đủ bốn mùa, mùa đông có tuyết rơi, mùa hè gió thổi hiu hiu rất thoải mái, duy nhất không tốt chính là ở đó quá nhiều bụi.”

Hứa Tình rất tán thành gật đầu, bộ dạng của nàng có chút giống tiểu cô nương, nói: “Sau khi xuống thuyền chị rất muốn gọi điện thoại cho cậu nhưng lại quên mất số, chị còn tưởng rằng cậu sẽ không gọi đến, khiến chị thương tâm mất mấy ngày liền đó.”

Diệp Thiên Vân ha hả cười, có đôi khi một nụ cười còn hơn vạn lời nói yêu thương, bây giờ giới tuyến tình cảm của hai người cũng không phân biệt rõ ràng nữa, thậm chí cả đường ranh giới cũng biến mất, hắn thần nhiên nói: “Số điện thoại của chị, em vẫn nhớ kỹ, thế mà chị lại quên mất.”

Nhân thần Hứa Tình trở nên quyến rũ, lúc này có thể chích ra nước, nàng nhỏ giọng nói: “Tiểu Vân, cậu làm cho chị có một cảm giác thật đặc biệt, chị cũng quen nhiều đàn ông, nhưng bọn họ lại không có được khí chất như của cậu vô luận ở chỗ nào cậu cũng có thể tỏa sáng.”

Diệp Thiên Vân thoáng suy nghĩ, có lẽ hắn rời ghế nhà trường quá sớm, bươn chải trong dòng đời từ một thanh niên giờ đã biến thành một người đàn ông cứng rắn, khóe miệng hắn hơi nổi lên một tia tiểu ý nói: “Có lẽ bọn họ còn quá trẻ chăng!”

Hứa Tình nghe xong nhất thời bật cười, sau đó dường như nàng lại sợ làm mất hình tượng của mình, vội vàng che miệng nói: “Cậu chẳng lẽ không thể khiêm tốn một chút sao? Chị xem cậu cũng có đến bao tuổi đâu!”

Diệp Thiên Vân cũng khẽ cười...

Hứa Phụ hết lần này đến lần khác mời hắn ở lại, Diệp Thiên Vân cũng bắt đầu dĩ lưu lại, buổi tối hắn định vào quán rượu qua đêm, sau đó sáng mai đến Hình Ý Môn, thời gian như vậy cũng vừa hợp, nếu như đi Hình Ý môn mà không thu hoạch được gì, vậy sẽ về qua nhà một chuyến, dù sao từ mùa xuân năm ngoái một trước hắn cũng chưa có về nhà, cha mẹ không có con cái ở bên chắc là cô đơn lắm.

Hắn nằm ở trên giường trần trọc không ngủ được, trong tay cầm quyển Bát Quái Chương mà Hứa Phụ rất tâm đắc. Quyển sách này cũng không phải là cho hắn, mà chỉ là để hắn mượn đọc qua mà thôi, người trong môn phái Bát Quái Chương rất bảo thủ đối với người ngoài, bây giờ mượn được một quyển sách võ học tâm đắc đã là rất may mắn rồi.

Diệp Thiên Vân cầm quyển sách mở ra xem, điều trọng yếu đối với hắn bây giờ không phải là nghiền ngẫm lý giải mà là tập trung ghi nhớ, về sau mới nghiền cứu lại, như vậy mới là phương pháp tốt nhất, hắn lật từng trang sách một, đem mỗi một chương đều chậm rãi khắc vào trong óc, có đôi khi đến đoạn hấp dẫn quá, hắn liền rơi vào trầm tư, tay cứ cầm quyển sách như vậy hơn một giờ.

Khép lại quyển sách hần nhớ lại tình huống ngày hôm nay lúc cùng Hứa Phụ giao thủ, sau đó lại ấn chứng với những điều ghi trong sách, từ đó lại nhớ lại động tác của mình lúc đó.

Không thể không nói trời cho hần có một trí nhớ thiên phú chỉ một hồi đã nhớ hết, quyển sách này cùng với các chiêu thức luận bàn ngày hôm nay khiến hần cũng có chút lý giải chung về Bát Quái Chương.

Nội dung trong sách giới thiệu mấy điểm lý luận chính yếu của Bát Quái Chương, đó chính là thuận theo tự nhiên, đòi hỏi người luyện phải miệt mài theo đuổi triết lý, ra đòn phải nhanh, khéo léo, cố gắng tránh đòn liễu mạng của đối phương. Trong thực chiến thường thường chỉ cần một điểm sơ hở, là có thể lập tức phân cao thấp, người trong nghề đều biết nếu không thể xuất thủ cũng không nên dây dưa. Nội dung chủ yếu của Bát Quái Chương nói “Khi xuất thủ không nên dùng lực, lấy biến làm ý.”

Khi hai người đối đầu, nhất thiết phải chú ý tới cơ hội và khả năng ứng biến thần tốc. Nếu như có thể nắm chắc được ba yếu tố “Nhanh, hiểm, biến” vận dụng nhạy bén tính toán tài tình, đối phương tuy có lực mà không thể phát, lại khó có thể thoát được truy kích của bản thân, thắng bại ai cũng biết rõ. Quyền không động nhưng lại thấy hình, khẽ động lập tức đã tới trước mặt, võ thuật gia cao thâm đều có giác quan rất nhạy bén.

Cuối cùng cuốn sách còn có ghi lại một mẫu cổ sự, năm đó có một đêm Đồng Hải Xuyên tiên sinh ngủ ở Túc vương phủ, có một đôi vợ chồng giáo đầu họ Sa, một trước một sau đánh lén trong lúc sát na đao chém kiếm đâm, Đồng Hải Xuyên đã biến mất, trong nháy mắt đã tới phía sau bọn họ, cổ sự này ý muốn nói thân pháp của Bát Quái Chương luyện đến mức tận cùng có thể di chuyển nhanh như thiểm điện.

Diệp Thiên Vân buông quyển sách trên tay xuống, trong lòng không khỏi suy nghĩ về ba nhược điểm mà Hứa Phụ đã nói tới, tốc độ, chiêu thức, không thể thu phát tùy tâm, ba nhược điểm này chỉ một hồi luận bàn đã rõ ràng bộc lộ ra, về phần tốc độ cũng không thể một sớm một chiều mà cải thiện được, hơn nữa từ khi tu luyện Kim Chung Tráo, hần đã biết mình thiếu hụt chính là tốc độ, bởi vậy hần cũng gác lại việc luyện tập quyền cước, bình thường vẫn chú tâm vào việc luyện tập Thiên Vân Bộ.

Mà chiêu thức của hần lại bất đồng, những chiêu thức này toàn bộ đều từ trong sách ngộ ra, cụ thể bây giờ đạt đến trình độ nào hần cũng không thể biết được, điều cần thiết bây giờ là phải tìm một người am hiểu Hình Ý gia chỉ điểm, chỉ như vậy mới có thể đem chỗ sai trong chiêu thức bản thân cải chính lại.

Bất quá quá trình này cũng rất khó khăn, Hình Ý Quyền luyện tới hơn mười năm, muốn trong khoảng thời gian ngắn đem chiêu thức biến đổi nói dễ vậy sao, ngoài miệng thì nói thế nhưng chân chính bắt tay vào làm mới thấy được hết khó khăn của nó.

Mà cuối cùng nói đơn giản thì rất đơn giản mà nói khó khăn lại phi thường khó khăn, đó chính là ý cảnh, điều này cũng phải do cảm ngộ của mỗi người, đó có thể là tương thông, từ một điều... đến trăm điều, chỉ cần thông suốt cảnh giới này tới mức tận cùng, đến khi học bất luận loại võ công nào cũng không gặp phải khó khăn nữa, tựa hồ có một chút vị đạo của triết học trong đó, như đứng ở đỉnh cao của võ thuật. Biến cái không thể thành có thể, biến bất động thành biến hóa, đó mới chính là cảnh giới cao nhất của võ thuật.

Làn gió đêm hè khẽ thổi qua song cửa, bên ngoài mơ hồ còn nghe thấy tiếng côn trùng rả rích kêu, lúc này Diệp Thiên Vân đã tiến nhập vào một cảnh giới, đó chính là một giấc mộng đẹp...

Sáng sớm hôm sau lúc năm giờ Diệp Thiên Vân đã thức dậy, hần đánh ra một bộ Hình Ý Quyền làm nóng người, đó là thói quen mỗi sáng, mười năm qua chưa bao giờ bị gián đoạn.

Hần vừa đánh xong bài quyền, Hứa Phụ từ trong nhà đi ra vừa thấy Diệp Thiên Vân liền khẽ mỉm cười nói: “Thanh niên bây giờ hiếm có người nào thức dậy sớm như vậy, bao gồm cả hai đứa con ta nữa, hừ, mỗi ngày đều muốn ngủ tới khi mặt trời lên đến ba con sao mới chịu dậy.”

Diệp Thiên Vân thuần túy là một võ giả, hần sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi thời gian luyện quyền, vì vậy hần cũng có chút cảm xúc nói: “Thời gian dài sẽ thành thói quen thôi ạ, trước đây vào mỗi buổi sáng cháu cũng rất ngại thức dậy, càng về sau này khi thức dậy lại càng tỉnh táo hơn.”

Hàng lông mày Hứa Phụ dãn ra, hứng thú nói: “Từ trước tới giờ cậu chưa từng gián đoạn sao?”

Diệp Thiên Vân liền gật đầu, loại chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm.

Hứa Phụ “Ừ” Một tiếng rồi mới nói: “Một ngày không luyện tay chân sẽ trở nên chậm chạp, hai ngày không luyện coi như vất đi một nửa, ba ngày không luyện sẽ biến thành người bình thường, bốn ngày không luyện coi như là vứt.”

Diệp Thiên Vân đột nhiên nhớ lại một việc, lập tức liền hỏi: “Bá phụ, bác cùng với Bát Quái Môn có quan hệ rất sâu xa phải không?”

Hứa Phụ trầm ngâm một chút sau đó mới chậm rãi nói: “Điều này cũng không sai biệt lắm, nếu như nói sâu xa lại không phải, tổ tiên ta theo Cung đại sư, cho nên mọi người đều là đồng môn, tự nhiên là có quan hệ, bất quá ta cùng bọn họ cũng không hay gặp mặt.”

Diệp Thiên Vân cũng hiểu, nói là hai người ai đảm nhiệm chức trưởng môn cuối cùng cũng đều là người trong cùng một môn phái, hẳn liền tiếp tục nói: “Kỳ thực lần này cháu tới đây là muốn biết một chút về Bát Quái Chưởng, Hứa Tình có nói nàng là người trong võ lâm thế gia, gia truyền Bát Quái Chưởng, cho nên cháu mới tới đây muốn gặp gỡ bọn họ một chút.”

Hứa Phụ nghe xong nhẹ vuốt râu nói: “Chúng ta đây đâu có được tính là võ lâm thế gia gì, cái này là do nhà đầu kia không hiểu quy củ, kỳ thực Bát Quái Môn ở Kinh thành, hơn nữa cách đây cũng không xa, bất quá ta khuyên cậu bây giờ không nên đi, công phu của cậu cũng không tồi thế nhưng ở Bát Quái Môn người mạnh hơn cậu cũng không ít, chờ sau khi võ công của cậu ổn định rồi nói sau!”

Diệp Thiên Vân đang lo lắng không có người chỉ điểm, hẳn ngay cả Bát Quái Môn ở nơi nào cũng không biết, bây giờ lại nghe được một tin tức bất ngờ, bởi vậy trong lòng cũng thật cao hứng, hẳn lập tức nói: “Bá phụ cứ yên tâm, cháu tạm thời cũng chưa muốn đi đến đó, đợi khi nào có thời gian thích hợp cháu mới tính tiếp!”

Hứa Phụ vừa vặn đánh xong một bộ chưởng pháp, lão thu thế lại sau đó nói: “Bát Quái Chưởng được lưu truyền tới rất nhiều nơi, năm đó Đồng sư thu rất nhiều đồ đệ, hơn nữa tùy theo tài nghệ của từng người mà dạy, cho nên công phu của từng đồ đệ lại có một đặc điểm riêng, về sau Bát Quái Chưởng biến hóa rồi truyền lưu ra ngoài nhiều như nấm sau mưa, thậm chí còn truyền tới tận hải ngoại, cũng không có thiếu người tự khai sáng môn phái nữa.”

Diệp Thiên Vân không nghĩ tới lại được nghe chuyện này, bởi vậy có chút nghi ngờ hỏi: “Vậy những người sáng lập ra Bát Quái Môn bây giờ ở đâu ạ?”

Trong lời nói của Hứa Phụ có chút cười nhạo nói: “Đơn giản là một ít kẻ có dã tâm liên kết lại, mở ra Bát Quái Môn, chỉ là một đám ham danh háo lợi mà thôi. Nội gia quyền trong Bát Quái Chưởng tuổi tác cũng không ít, từ lúc nhập môn tính tới bây giờ cũng đã hơn trăm năm rồi.”

Diệp Thiên Vân bây giờ mới minh bạch, xem ra Hứa Phụ đối với Bát Quái Môn cũng không có thiện cảm gì, trông lời nói mang đầy vẻ oán hận.

Hứa Phụ liền đem hết mấy tên của vài vị trưởng bối nói ra, sau đó lão lạnh nhạt nói: “Đồng sư cùng mấy người đồ đệ hậu nhân hợp thành môn phái, tuy rằng chỉ vì một ít lợi ích bất quá bọn họ quả thực có tài ngắn ngủi vài chục năm đã đem môn võ này đi đến vinh quang. Kỳ thực truyền lưu Bát Quái Môn ra ngoài cũng không phải chuyện xấu, ngược lại còn có thể học hỏi được từ rất nhiều môn phái khác, điều đó cũng rất có lợi đối với Bát Quái Chưởng, bất quá những người này lại không chịu phá đi cái cũ quá chuyên quyền độc đoán rồi.”

Diệp Thiên Vân từ miệng của Vương Vĩnh Cường lấy được tin tức đã là may mắn lắm rồi, dù sao Vương Vĩnh Cường cũng không phải chân chính là người trong võ lâm, đối với mấy tin tức này cũng chỉ là nghe người khác nói mà thôi, không được chính xác như hẳn muốn, ngày hôm nay lại thu được tin tức chân chính của Bát Quái Môn, coi như là hẳn đi chuyện này cũng không phí công rồi.

185. Chương 185: Đến Ga

Hứa Phụ lắc đầu nói: “Thực sự là càng ngày càng kỳ cục rồi, một đứa con gái có bạn tới mà con không đi rửa mặt chải đầu một chút sao.” xem ra lão cũng không có biện pháp trị cô nàng này.

Diệp Thiên Vân nhìn vậy âm thầm cảm thấy buồn cười, với tính cách của lão hân là đối với phụ nữ phi thường nghiêm ngặt, thế nhưng Hứa Tình coi như là một trường hợp ngoại lệ rồi.

Hắn ngẫm lại mình cũng nên sớm rời khỏi nơi đây, vì vậy liền lên tiếng: "Bá phụ, cháu dự định ngày hôm nay sẽ rời đi, cháu còn một ít chuyện cần xử lý."

Hứa Tình nghe xong liền biến sắc, nằng vội vả la lên: "Cậu định đi đâu? Chẳng phải nói là sẽ ở đây vài ngày sao, bây giờ còn chưa được một ngày đã định đi rồi, nói mà không giữ lời gì hết!"

Hứa Phụ cũng có chút sững sốt, lão buông bút trong tay ra, nói: "Có việc gấp phải xử lý à? Nếu như không phải việc quá gấp vậy cứ ở đây chơi vài ngày."

Diệp Thiên Vân đối với Bát Quái Chương cũng có chút lý giải, hơn nữa cứ ở đây ngậm ngùi vài ngày cũng không có kiến giải gì thêm, bởi vậy hắn lắc đầu nói: "Cháu dự định sẽ đi xem qua Hình Ý môn một chút, tới đó ở vài ngày, may ra học được vài thứ."

Hứa Phụ suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy cũng tốt, hiện tại cậu đi Hình Ý môn là hay nhất, như vậy sẽ có người chỉ điểm cho cậu, bất quá Hình Ý môn cũng không thể tùy tiện tiến vào, cậu có người quen nào ở đó không?"

Diệp Thiên Vân "Đạ" Một tiếng nói: "Hai ngày trước cháu có quen một người bạn tên là Tiêu Sát, cha hắn mời cháu đến Hình Ý môn tham quan một chuyến."

Hứa Phụ nghe xong hết sức ngạc nhiên, lão có chút không tin hỏi: "Tiêu Hùng sao?"

Diệp Thiên Vân gật đầu.

Hứa Phụ trầm tư hơn nửa ngày mới nói: "Người này có khả năng chỉ điểm cho cậu. Địa vị của lão ở Hình Ý môn rất cao, hơn nữa có lão chiếu cố cậu cũng không gặp phải thiệt thòi gì."

Diệp Thiên Vân nghe Hứa Phụ đối với Hình Ý môn cũng có một chút lý giải liền nói: "Bá phụ có thể nói một chút về tình hình của Hình Ý môn không, như vậy cháu cũng có sự chuẩn bị. Người tên là Tiêu Hùng chẳng lẽ là chủ môn của Hình Ý môn sao?" Thực lòng hắn muốn đi Hình Ý môn chủ yếu là vì muốn lý giải về "Loa toàn kinh đạo", thứ hai là học thêm được một chút công phu nữa.

Hứa Phụ suy nghĩ một chút mới lên tiếng nói: "Tiêu Hùng cũng không phải là chủ môn của Hình Ý Môn, toàn bộ Hình Ý môn chia làm ba phe phái, Tiêu Hùng chỉ là người đứng đầu trong một phái, chỉ có điều hắn có danh vọng rất cao, hơn nữa trong nội môn lão cũng có quan hệ tốt với hai phái kia. Bởi vì hai phái kia có kiến giải phát lực bất đồng mà sinh ra mâu thuẫn, cho nên mới phân ra thế chân vạc như vậy."

Hứa Tình có chút không cam tâm, nói: "Tiểu Vân, cậu không thể ở đây thêm vài ngày sao, một thời gian ngắn nữa chị cũng phải đi làm rồi, định bụng mấy ngày hôm nay sẽ dẫn cậu đi tham quan và mua sắm quanh Kinh thành cơ."

Tâm tư của Diệp Thiên Vân đều đặt cả ở Hình Ý Môn, bởi vậy hắn lắc đầu nói: "Em đã sớm có hẹn với người ta rồi, có lẽ để dịp khác đi!"

Về mặt Hứa Tình có chút thất vọng, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy được rồi, nếu như vậy chị sẽ tiễn cậu, dựa theo quy củ của võ lâm, chị sẽ cấp cho cậu một chiếc vé máy bay vậy."

Diệp Thiên Vân nghe xong khẽ mỉm cười nói: "Em đi xe lửa là được rồi, thừa dịp có thể ngắm phong cảnh dọc đường."

Từ biệt Hứa gia, Hứa Tình lái xe đưa hắn tới trạm xe lửa, lúc sắp chia tay nàng nói: "Chúng ta sẽ gặp lại ở Băng thành, hai ngày nữa là chị đi làm rồi, đến lúc đó sẽ đi tìm cậu, bất quá cậu cho chị số điện thoại đi."

Diệp Thiên Vân ha hả cười nói: "Được, chờ sau khi chị đi làm trở lại, còn có Vương Nghiêm mà, chị không cần lo lắng. Đến lúc đó em sẽ tìm chị nói chuyện."

Hứa Tình gật đầu, sau đó nhìn theo bóng lưng Diệp Thiên Vân dần biến mất trong biển người.

Sau khi kiểm vé xong, Diệp Thiên Vân lẫn trong đám người đi tới xe lửa, đi được một lúc, phía sau bỗng xuất hiện hai kẻ bám theo, nhìn về mặt của bọn này cũng bình thường không có điểm gì nổi bật.

Hai người kia lăm la lăm lét, không giống như là người tốt, ở trạm xe lửa thường có rất nhiều kẻ móc túi, hơn nữa lại rất hung hăng ngang ngược. Có đôi khi báo chí cũng nhắc tới, không ngờ ngày hôm nay mình lại gặp.

Trong hai người, một người ở phía sau che tầm nhìn, mà người ở phía trước sẽ ra tay.

Diệp Thiên Vân cũng vẫn đề cao cảnh giác, bọn chúng không ra tay mình cũng không thể xuất thủ, cho nên hắn vẫn thản nhiên tiến về phía trước.

Tên móc túi kia bỗng phát hiện ra có một cơ hội rất tốt, hắn liền lấy từ trong túi quần ra một cái kẹp dài chừng một thước, hướng tới túi quần của Diệp Thiên Vân, trên mặt vẫn làm như thản nhiên không có gì, xem ra tên này cũng nhiều lần gây án rồi.

Diệp Thiên Vân lấy tay che túi, sau đó quay đầu nhìn lại tên này.

Tên trộm vặt này vừa thấy mình bị phát hiện, nháy mắt đã đem công cụ gây án thu lại, sau đó giả bộ cười ngây ngô.

Diệp Thiên Vân đối với chuyện này cũng không có biện pháp, cứ ba thước cạnh đường sắt là thấy một cảnh sát, thế nhưng rõ ràng bọn họ đều không có phát hiện được, mà hắn cũng không muốn gây ồn ào ở chỗ này.

Không lâu sau phụ cận liền có thanh âm của một cô gái hét to: “Bắt lấy tên trộm, đừng để hắn chạy.”

Diệp Thiên Vân hướng tới phía phát ra thanh âm nhìn lại, một cô gái tầm hai mươi tuổi, tựa hồ như hắn đã gặp nàng ở nơi nào đó, đang đuổi theo hướng tên móc túi chạy.

Tên móc túi này vội vã hốt hoảng chạy, trên tay còn cầm một cái ví của phụ nữ, hắn liều mạng mà chạy cũng không theo một phương hướng nào cả, Diệp Thiên Vân vừa thấy hắn chạy đến trước mặt liền nhẹ nhàng bỏ túi du lịch của mình ra quăng tới, tay kia đặt lấy cái ví, nhất thời tên móc túi cuộn cuộn ngã xuống, lăn trên mặt đất ba bốn vòng.

Diệp Thiên Vân đem ví tiền trả lại cô gái kia, sau đó định bước lên xe lửa.

Đột nhiên cái cô bé kia quan sát kỹ Diệp Thiên Vân sau đó vui mừng la lên: “Là anh! Không nghĩ tới ở nơi tha hương này lại gặp bạn cũ, tôi là Vương Ảnh, anh còn nhớ không, chúng ta đã từng hôn nhau nữa mà?”

Xung quanh vốn có rất nhiều người xem náo nhiệt, vừa nghe lời này nhất thời trong đám người truyền tới tiếng cười vang.

Wương Ảnh lúc này cũng có chút xấu hổ, nàng hướng tới bên cạnh Diệp Thiên Vân né tránh ánh mắt xoi mói của mọi người.

Diệp Thiên Vân tỉ mỉ nhìn lại một chút, sau đó nhớ lại, cô bé này đúng là người lần trước đã cùng mình thân cận qua, hắn nhanh chóng cười cười nói: “Không nghĩ tới lại là cô!”

Wương Ảnh nhìn tên móc túi sau đó nói: “Trước tiên chờ một chút để tôi bắt hắn đưa đến đồn công an, nhìn hắn sau này còn dám trộm đồ nữa hay không!” Nói xong nàng liền xông lên, phong phạm giống như là một hiệp nữ vậy.

Diệp Thiên Vân bây giờ cũng không còn ngu ngơ như hồi mới ở trường nữa, vừa thấy mấy người cảnh sát kia đều làm như không thấy, hắn là có điều mờ ám, bây giờ mình nhúng tay vào cũng không tốt, bởi vậy hắn cẩn thận lại, nói: “Mọi việc đều nên lưu lại một đường cho người ta đi, ví tiền của cô cũng đã tìm được rồi, chuyện này nên dừng lại ở đây thôi!”

Tên móc túi vất vả nửa ngày mới đứng lên được, vừa nghe Diệp Thiên Vân nói vậy, hắn liền nhìn lại một chút sau đó xoay người chạy mất.

Wương Ảnh nghe xong có chút tức giận, nàng nhìn theo bóng lưng của tên móc túi vội la lên: “Sao anh lại để hắn chạy, chuyện như vậy nếu như gặp phải nhất định phải quản, nếu không sẽ có bao nhiêu người bị bọn chúng hại nữa, anh không thấy trên báo chí nói, bao nhiêu người vì mất đồ mà không dám về nhà à, trong trường cũng thường dạy chúng ta thấy việc nghĩa thì nên hăng hái làm mà...”

Diệp Thiên Vân không để ý tới nàng, hần sốt ruột muốn lên tàu, bởi vậy nói: “Vậy cô nên đuổi theo bắt hần lại đi.” Nói xong cũng không để ý đến Vương Ảnh nữa trực tiếp lên tàu.

Vương Ảnh không nghĩ tới hần sẽ nói lời này, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người, qua hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, nàng chạy men theo tàu hô lên: “Chờ tôi với!”

Khi lên được tàu, nàng mất hơn nửa ngày mới tìm được Diệp Thiên Vân, nàng nói với người ngồi bên cạnh hần đổi chỗ, rồi ngồi xuống sau đó nói: “Anh đi Hà Bắc làm gì thế?”

Diệp Thiên Vân bình thản nói: “Gặp một người bạn!”

Vương Ảnh lấy ra một nải chuối tiêu, mỉm cười nói: “Cái này cho anh, mẹ anh cùng mẹ tôi đều là đồng sự, hơn nữa hai chúng ta cũng có một lần thân cận, tuy rằng chỉ một lần, bất quá cũng coi như là bạn rồi!”

Diệp Thiên Vân không muốn nói đến chuyện này, bất quá nghe nàng nói quan hệ như vậy cũng khẽ mỉm cười nói: “Cô đi du lịch sao?”

Vương Ảnh “Ồ” Một tiếng rồi nói: “Đúng vậy, chúng tôi được nghỉ một thời gian dài, cho nên tôi đi Bắc Kinh chơi vài ngày, hiện tại muốn đi xuống nhà chú chơi một vài ngày. Được rồi, mẹ tôi còn nói nhà anh đã chuyển qua một căn nhà lớn rồi, còn nói là do anh mua, có chuyện đó không vậy?”

Diệp Thiên Vân toát mồ hôi, thế nào mà mấy người hàng xóm đã đồn ầm lên rồi, hần liền buột miệng nói: “Đúng vậy, là do tôi trúng số.”

Ảnh mắt Vương Ảnh nhất thời đầy sùng bái nói: “Bình thường tôi cũng hay mua vé số thế mà chưa một lần nào trúng cả, anh có bí quyết... gì không, tiết lộ một chút đi!”

Diệp Thiên Vân bất đắc dĩ thở dài, nguyên lai trước mặt mình chính là một cô nàng mong chờ vận khí a, hần liền nói: “Tôi cũng chỉ nhờ vào vận may thôi mà.”

Vương Ảnh tưởng tượng nửa ngày sau đó mới ước ao nói: “Nếu như tôi trúng được một lần thì tốt rồi, nói thật lần trước cùng anh thân cận rất mệt, tôi vốn cũng không nguyện ý quay lại, nhưng vì hoàn cảnh bắt buộc cho nên cũng không còn cách nào a.”

Diệp Thiên Vân ha hả cười, cũng không nói gì.

Vương Ảnh lại nói: “Tôi muốn tìm một kẻ có tiền, đẹp trai, biết chăm sóc người khác làm bạn trai, nếu không đủ mấy điều kiện đó tôi thà sống độc thân còn hơn.”

Diệp Thiên Vân đối với loại người có quan niệm hám của cũng không có hứng thú, vì vậy hần chỉ nhàn nhạt cười rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đoàn tàu nhanh chóng tiến đến trạm xe lửa, Diệp Thiên Vân liền gọi điện cho Tiêu Sát, đòi người nếu không có người quen thật đúng là khó sống.

Hai người xuống xe lửa, lần theo dòng người thoát ra khỏi cánh cửa trạm ga, Vương Ảnh quay sang hỏi Diệp Thiên Vân: “Người bạn của anh bao giờ thì đến? Có cần tôi đứng chờ cùng anh không?”

Diệp Thiên Vân cũng không rõ lắm, bất quá khi hần vừa bước tới vài bước, liền thấy thân ảnh của Tiêu Sát đã chờ ở trước cửa, hần liền phát tay gọi.

Tiêu Sát vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân liền nhanh chóng tiên lên cười nói: “Lâu rồi không gặp, Diệp huynh!”

Diệp Thiên Vân có ấn tượng rất tốt đối với Tiêu Sát, bởi vậy cũng cười nói: “Ngày hôm nay cố ý tới gặp mặt, đã làm phiền rồi!”

Tiêu Sát nhìn Vương Ảnh bên cạnh hần, sau đó khoát tay áo nói: “Khách khí rồi, xe đang ở đằng kia, chúng ta đi thôi!” Nói xong hần liền xách hành lý của Diệp Thiên Vân, nhanh chóng tiến đến chiếc xe hơi đỗ cách đó không xa.

186. Chương 186: Hình Ý Môn

Diệp Thiên Vân cũng chỉ là khách của người ta cũng không dám tự tiện mời nàng đi theo, liền nói với Tiêu Sắt: “Đưa nàng đi nhờ một đoạn có được không?”

Tiêu Sắt nghe xong liền mỉm cười, nói với Diệp Thiên Vân: “Đương nhiên không thành vấn đề, bất quá bây giờ chúng ta nên đi ăn trước, Hình Ý môn hôm nay chỉ còn mỗi tôi tới tiếp đón cậu, ít người cũng chán, không bằng cùng đi luôn!”

Diệp Thiên Vân “Ừ” Một tiếng, sau đó nhìn Vương Ảnh.

Wương Ảnh cảm thấy như vậy không tiện lắm, thế nhưng dạ dày bên dưới lại không nghe theo nàng ừng ục kêu, nàng đỏ mặt xấu hổ, nhìn lên qua Diệp Thiên Vân một cái, lại phát hiện hai người đang nhìn mình chằm chằm, nhất thời đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tiêu Sắt ha ha cười nói: “Nếu như không có ý kiến gì, có người đẹp đi theo nói chuyện, như vậy còn gì bằng chúng ta đi thôi!” Nói xong hắn liền khoát tay áo bước đi, người tài xế từ trong xe bước ra mở cửa xe giúp mọi người.

Ba người lên xe, Diệp Thiên Vân nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, cảm thán nói: “Tôi lần đầu tiên mới tới tòa thành thị này, phong cảnh ở đây rất đẹp!”

Tiêu Sắt cũng rất tán thành nói: “Đúng là rất tốt, nguyên lai Diệp huynh là lần đầu tiên tới đây, nếu như có hứng thú, vậy ngày mai tôi sẽ dẫn cậu đi du ngoại một vòng.”

Không lâu sau, xe đã ngừng lại, Diệp Thiên Vân xuống xe nhìn xung quanh, nơi đây là một khách sạn tên Di Thành Quốc Tế, người quản lý ở đại sảnh trực tiếp chạy ra nghênh đón, nói: “Hoan nghênh Diệp tiên sinh đến Di Thành Quốc Tế, tôi đại diện cho toàn bộ nhân viên của Di Thành chân thành gửi đến ngài lời hỏi thăm ân cần nhất, mong ngài sẽ có thời gian vui vẻ khi ở đây.”

Diệp Thiên Vân nhìn Tiêu Sắt cười nói: “Tiêu huynh, cái này chẳng phải là phô trương quá sao. Chúng ta cũng không phải mới gặp mặt, cần gì phải khách sáo như vậy chứ.”

Tiêu Sắt cười ha ha nói: “Đây là sản nghiệp nhà tôi, hơn nữa Diệp huynh là lần đầu tiên tới Hà Bắc, cậu là khách, tôi là chủ nhà, chủ nhân mà chậm trễ đón tiếp khách nhân, điều này sẽ khiến người khác chê cười, nào, mời vào!”

Wương Ảnh thấy một màn này cũng không khỏi chấn kinh, nàng liền nhìn Diệp Thiên Vân, trên người mặc một chiếc quần jean bạc màu. Toàn thân trên dưới cũng không đến một trăm đồng, lại được một khách sạn 5 sao ân cần đón tiếp, sự chênh lệch về đẳng cấp xã hội càng thể hiện rõ nét.

Ba người đi đến tầng cao nhất của Di Thành Quốc Tế. Dựa theo lời Tiêu Sắt nói, đây chỉ là một bữa cơm bình thường mà thôi, như vậy có thể thấy được tiền tài quyền thế của Hình Ý môn lớn như thế nào.

Diệp Thiên Vân thấy bọn họ tiếp đãi như vậy trong lòng cũng không khỏi tán thán, nếu đối với mỗi khách nhân đều được tiếp đãi như vậy, mỗi năm bọn họ tổn hao một số tiền cũng không nhỏ. Kỳ thực hiện tại có rất nhiều người trong võ lâm giống như Diêm Phong, thậm chí là Vương Vĩnh Cường, bọn họ đều rất tôn trọng quy củ của võ lâm, mà quy củ đó chính là thích phô trương, trọng mặt mũi, cho nên không vụ tiền không được.

Kì thực loại quy củ này cũng có rất nhiều người không thích, rất nhiều người học võ ngay cả cơm đều không có mà ăn, cho nên lợi dụng quy củ trên. Do cứ có khách đến là bọn họ lại mở tiệc chiêu đãi, hơn nữa lúc khách về lại còn cho họ tiền lộ phí nữa. Cho nên có rất nhiều nhân sĩ không có sĩ diện, còn thường xuyên đến nhà người ta, thậm chí là lưu lại vài ngày, chỉ cần không đuổi họ đi, bọn họ nhất định sẽ bám trụ ở lại, kết quả là khiến cho rất nhiều người phản cảm.

Tiêu Sắt uống một hớp rượu, sau đó nói: “Diệp huynh cứ ở lại nội môn chơi vài ngày, mấy ngày trước cha tôi đã đi ra ngoài có việc rồi, bây giờ vẫn chưa trở về.”

Diệp Thiên Vân nghe xong lại rất vui vẻ, hắn muốn chính là ở lâu lâu trong Hình Ý môn để học hỏi, nếu như Tiêu Hùng không ở đây, vậy hắn có thể ở lại một thời gian rồi, có lẽ sẽ học được điều gì đó, bất

quá hần lại nghi hoặc nghi, lúc trước chính Tiêu Hùng mời mình tới, sao bây giờ lão lại không có ở nhà, vì vậy liền hỏi: “Vậy bác trai đi đâu thế?”

Tiêu Sát suy nghĩ một chút mới lên tiếng nói: “Cũng vì chuyện tình của võ thuật hội, một thời gian nữa Hình Ý môn sẽ cử người đại biểu đi tham gia mà.”

Diệp Thiên Vân đặt đũa xuống, có chút nghi hoặc nói: “Võ thuật hội là sao?”

Tiêu Sát nghe xong liền vỗ đầu, có chút xin lỗi nói: “Tôi quên mất thân phận của cậu, kỳ thực ba năm một lần đều cử hành võ thuật hội trên Thiếu Lâm, hoặc là Vũ Đang, năm nay đến phiên Hình Ý môn chúng ta rồi, cho nên cha mới đi xem qua, tiện thể thương thảo sắp xếp công việc.”

Diệp Thiên Vân đối với chuyện này rất hiếu kỳ cho nên hỏi tiếp: “Lúc nào thì cử hành? Điều này tôi mới nghe nói tới lần đầu tiên đó!”

Tiêu Sát nhìn bộ dạng của Diệp Thiên Vân không nhịn được cười một tiếng, nói: “Mỗi lần đều là trước hoặc sau lễ Trung Đường (9/9 hàng năm) mấy ngày, xem ra Diệp huynh rất có hứng thú với chuyện này a, kỳ thực võ thuật hội đúng là nơi để người ta mở mang kiến thức, trăm nhà đua tiếng, trăm hoa đua nở, nếu như muốn gặp được các thức của võ công các phái, như vậy không thể bỏ qua cơ hội này rồi.”

Diệp Thiên Vân nghe vậy nhiệt huyết chợt dâng lên, giống như trong võ lâm thời xưa, bây giờ trên giang hồ còn có một dạng hội họp của võ thuật như vậy, đi đến đó không chỉ được đại khai nhãn giới mà còn có thể học được rất nhiều thứ, nhất là khi mình lại có thể đem toàn bộ công phu võ học được nhớ kỹ, đến lúc trở về sẽ từ từ nghiên cứu, nói cách khác đại hội này là có thể khiến thực lực của mình đề thăng không ít.

Vương Ảnh nghe xong hai người nói chuyện nửa ngày sau mới hiểu, bất quá nàng cũng không có hứng thú với mấy chuyện này, trong lúc mấy người nói chuyện nàng không kịp nghe mà ngủ gà ngủ gật.

Tiêu Sát ha ha cười nói: “Nếu như Diệp huynh muốn tham gia thì cứ nói với tôi, đến lúc đó nhất định sẽ tìm cho cậu một vị trí tốt, để cho cậu tận mắt có thể thấy được võ công của các nhà!”

Diệp Thiên Vân đương nhiên là không từ chối, bởi vậy liền vừa cười vừa nói: “Đã như vậy, tôi phải cảm ơn Tiêu đại ca rồi!”

Tiêu Sát phát tay cười ha ha nói: “Chúng ta coi như là một mạch, hơn nữa tôi đâu có thể nói mà không làm.”

Sau khi ăn xong, ba người đi xuống lầu, Vương Ảnh liền nói với Diệp Thiên Vân: “Ngày hôm nay rất cảm ơn anh mời tôi một bữa, bây giờ tôi phải đến nhà cậu rồi.”

Diệp Thiên Vân “Ừ” Một tiếng, liền quay sang nói với Tiêu Sát: “Vậy xin phiền Tiêu đại ca đưa nàng đi một đoạn đường rồi!”

Tiêu Sát kêu người tài xế đến dẫn dò vài câu, sau đó quay lại nói với Vương Ảnh: “Hiện tại cũng hơi trễ, tôi sẽ bảo tài xế đưa cô tới tận cửa nhà, bảo chứng là rất an toàn, cô cứ yên tâm!”

Vương Ảnh rất cảm kích gật đầu, nàng mở cửa xe rồi lại quay đầu lại nói: “Tôi ở chỗ này hai ba ngày nữa sẽ về, anh có điều gì muốn nhắn về nhà không?” Nàng nói xong tựa hồ lại nghĩ có điểm không thích hợp, hiện tại là thời đại khoa học kỹ thuật rất phát triển, chỉ cần một cú điện thoại là ổn rồi, đâu cần mình phải chuyển lời chứ.

Diệp Thiên Vân vừa nghe nàng nói xong lại nhớ tới cha mẹ, hần trầm ngâm một chút sau đó nói: “Nói cho ba mẹ tôi biết ngày nghỉ cuối tuần tôi nhất định sẽ về!”

Tiêu Sát nghe xong liền chen miệng nói: “Nếu Vương tiểu thư phải quay về, như vậy nhờ nàng mang dùm tôi một món đặc sản trở về cho cha mẹ hần, đó cũng là chút tâm ý, đến lúc đó tôi sẽ để người mang đến chỗ cô.”

Diệp Thiên Vân không khỏi cảm kích, cách thức giao tiếp của người này cũng không giống người thường, bởi vậy hần gật gù nói: “Vậy cảm ơn Tiêu đại ca rồi!” Sau đó hần gật đầu chào Vương Ảnh.

Chiếc xe chỉ chốc lát đã biến mất trong bóng đêm, Diệp Thiên Vân nhìn theo hướng đó nghĩ người một hồi.

Tiêu Sắt nhìn hình dạng của Diệp Thiên Vân, liền trêu đùa: “Đi thôi huynh đệ! Người đẹp đã đi rồi, không nên lưu luyến nữa, một lần phát tay áo, từ biệt đến ngàn mây.”

Diệp Thiên Vân không nghĩ tới hắn cũng biết nói giỡn, liền có chút buồn rầu nói: “Chỉ bất quá đang nhớ tới quê nhà mà thôi.”

Xe chạy liên tục hơn một giờ mới dừng lại, Diệp Thiên Vân nhìn qua cửa kính, lúc này xe đã dừng lại trên một sườn núi, hẳn xuống xe phóng mắt ra phía xa, mọi cảnh vật trong vòng hai ba km đều thu vào tầm mắt.

Tiêu Sắt cũng xuống xe nói: “Đi thôi, đây là con đường nhỏ dẫn lên đỉnh núi, chỉ có thể đi bộ thôi, bên trên chính là Hình Ý môn rồi.”

Diệp Thiên Vân xoay người nhìn một chút, một dãy bậc thang quanh co hướng lên đỉnh núi, đi được phân nửa thời gian, đột nhiên hắn phát hiện phía trước có một tấm bia đá, tuy rằng trong bóng đêm nhưng dưới ánh trăng cũng có thể thấy rõ ràng dòng chữ rất đặc biệt khắc trên đó: hình vô hình, ý vô ý, trong lúc vô tình lại là chân lý!

Trái tim Diệp Thiên Vân bỗng dưng đập mạnh, tựa hồ hắn cảm giác được một điều gì đó rất huyền diệu, cơ bắp toàn thân đều căng lên, mà nội tức trong cơ thể cũng dâng lên.

Tiêu Sắt vừa nhìn loại trạng thái này của Diệp Thiên Vân, không khỏi nhỏ giọng hỏi: “Diệp huynh, cậu làm sao vậy?”

Diệp Thiên Vân căn bản không nghe được câu hỏi này, hắn tựa như đang chìm đắm trong một loại cảnh giới, giờ này khắc này cứ nhiên lại ngộ ra một chút gì đó đối với Hình Ý Quyền, đây là tại địa điểm thích hợp, thời gian thích hợp, tâm hồn bỗng dưng chìm đắm trong một loại cảnh giới kì diệu.

Khoảng chừng hơn mười phút, Diệp Thiên Vân mới hồi phục lại tinh thần, hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Tiêu Sắt cũng chờ nửa ngày, vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân có phản ứng, liền run run nói: “Nơi này là trên núi, không khí thật sự là quá lạnh, tâm hồn Diệp huynh lại bay tới cõi thần tiên nào rồi.”

Diệp Thiên Vân vừa nhìn hình dạng của Tiêu Sắt không nhịn được cười một tiếng, hắn từ lấy từ trong túi du lịch ra một cái áo nói: “Không có gì, chỉ là nhìn mấy chữ kia có chứa rất nhiều ý cảnh mà thôi.”

Tiêu Sắt nhận lấy cái áo khoác vào nói: “Chúng ta mau đi thôi!”

Lên tới bậc thang cuối cùng, Diệp Thiên Vân rốt cục cũng nhìn thấy tám biển hiệu của Hình Ý Môn, sau khi qua cổng thấy có một gian nhà, bên trong tựa hồ còn có người gác đêm nữa.

Tiêu Sắt tiến vào một hồi sau đó nói: “Diệp huynh, ngày hôm nay cũng muộn rồi, chúng ta nên đi nghỉ cho sớm, ngày mai tôi sẽ dẫn cậu đi tham quan một vòng.”

Diệp Thiên Vân gật đầu đồng ý.

Tiêu Sắt dẫn Diệp Thiên Vân tới một gian phòng, sau đó nói: “Vừa uống nhiều rượu quá, bây giờ có chút choáng váng a, tôi về ngủ trước đây.”

Diệp Thiên Vân chào hắn sau đó tiến vào, toàn bộ gian phòng đều rất mộc mạc, ngoại trừ một cái bàn cũng chỉ có một chiếc giường, xem ra còn rất nhiều môn phái vẫn duy trì cảnh sinh hoạt đạm bạc như trước.

Hắn cũng đã bận rộn cả một ngày, bây giờ cũng có cảm giác buồn ngủ, bởi vậy liền ngã lưng xuống giường.

187. Chương 187: Đánh Xong Mới Hỏi Người Là Ai

Cũng không biết qua bao lâu, mi mắt của hắn tự dưng nặng trĩu rồi chìm vào giấc ngủ.

Năm giờ sáng ngày hôm sau Diệp Thiên Vân đã rời giường, đây là thói quen đã nhiều năm nay của hắn, nhất định sáng nào cũng phải dậy đúng giờ để luyện một bài quyền, nếu như dừng lại một ngày, cả người sẽ cảm thấy khó chịu, bởi vậy sau khi đánh răng rửa mặt một chút hắn đẩy cửa, muốn ra ngoài sân tập quyền một chút.

Bên ngoài có một người thanh niên tuổi không lớn lắm đang cầm chổi quét rác, Diệp Thiên Vân nhìn xung quanh một chút cũng chỉ thấy người thanh niên này, vì vậy hắn đi tới hỏi: “Chỗ nào có thể luyện quyền vậy cậu nhỏ?”

Người này ngừng tay lại, sững sờ một hồi, sau đó ngón tay chỉ đến một nơi, nói: “Là chỗ đó, anh đi về phía trước mấy bước là có thể thấy được.”

Diệp Thiên Vân nghe tiếng chim hót thanh thúy buổi sáng trong lòng cảm thấy rất sảng khoái, Hình Ý môn tuy rằng đơn sơ nhưng cảnh vật lại rất trong lành, cho nên hắn một bên ngắm cảnh một bên đi theo hướng tay chỉ của cậu thanh niên kia, đi được năm sáu chục bước quả nhiên phát hiện ra một sân luyện võ, hơn nữa ở đây còn có bốn, năm người đang luyện quyền.

Diệp Thiên Vân cũng không khách sáo, hắn trực tiếp bước tới sau đó luyện một bài Hình Ý Quyền, lúc bắt đầu tốc độ còn chậm, thế nhưng càng luyện tốc độ lại càng nhanh, sau khi đánh xong một bài cảm giác thật thoải mái, hắn chợt ngẩng đầu nhìn xung quanh, trông sân đã xuất hiện nhiều người hơn, hắn cũng không để ý tiếp tục luyện.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Diệp Thiên Vân mới luyện xong một bài quyền nữa, nếu như ở Thành Phong võ quán hắn còn thả sức mà luyện, nhưng ở chỗ này toàn người của Hình Ý môn đứng xem, bởi vậy hắn cũng không có tận hứng.

Hắn hoạt động tay chân một chút, sau lại nhìn xung quanh sân, lúc này trong sân đã có hai mươi ba người, tuổi tác của mấy người này cũng không lớn lắm, người lớn nhất mới chỉ tầm hai mươi lăm tuổi, ánh mắt mỗi người đều có chút cổ quái nhìn hắn.

Diệp Thiên Vân lúc này mới phát hiện có chút không đúng, hình như mấy người này đang luyện tập thực sự, chỉ đợi vị huấn luyện viên tới mà thôi vì vậy hắn sửa sang lại y phục chuẩn bị rời đi.

Không đợi Diệp Thiên Vân nhích thân, một người đàn ông vạm vỡ, lông mày rậm mắt to từ bên cạnh sân đi ra, trong tay hắn còn cầm một cành cây phe phẩy qua lại, hắn vừa thấy Diệp Thiên Vân, lông mày liền nhíu lại, giọng nói có chút nghiêm khắc hỏi: “Cậu là người ở nơi nào đến, vì sao lại đến đây luyện quyền?”

Diệp Thiên Vân đánh giá người này, vóc người có chút mập mạp, trên mặt có một vết sẹo nhỏ do đao gây nên, quần áo giống như một vị quyền sư cổ đại. Nhìn bộ dạng khờ khạo của hắn, Diệp Thiên Vân cũng không thèm chấp, liền đáp: “Tôi vừa tới tới qua, buổi sáng muốn hoạt động gân cốt một chút nên tới đây.”

Tên nam nhân có vết sẹo này nghe xong nhãn châu xoay động, hiểu ý gật đầu, nhìn từ trên xuống dưới, sau đó giọng nói mang phần bỉ ổi khinh thường nói với Diệp Thiên Vân: “Chàng trai, vóc người của cậu cũng khá đó, rất có tiềm lực, cậu nếu có điều gì không hiểu cứ tới hỏi anh.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, đối phương nói năng không nặng không nhẹ, cũng không thể nói là cố ý gây sự, vì vậy hắn cũng không để ý, nếu đã được người ta cho phép, vậy cứ ở chỗ này mà thoải mái luyện quyền.

Tên nam nhân có vết sẹo kia liền đi tới trước mặt của một thanh niên nói: “Nhóc con, luyện quyền gì mà như ngủ gật vậy, lão tử đánh chết người!” Nói xong hắn liền rút roi ra quất lên người thanh niên kia.

Hai người bị đánh có chút tức giận thế nhưng không dám nói gì, vẻ mặt của những người khác đều khinh thường nhìn mặt sẹo.

Diệp Thiên Vân nhìn hành động của hắn, quả thực tác phong giống như thổ phỉ, xem bộ dạng của hắn hình như là người đứng đầu ở đây.

Vừa luyện được một hồi Diệp Thiên Vân định rời đi, hắn sợ Tiêu Sát đến tìm không thấy mình lại lo lắng, cho nên hắn cầm lấy áo khoác rời khỏi sân.

Không nghĩ tới tên mặt sẹo lại hô lên: “Chàng trai mới tới kia hãy dừng bước đã, chúng ta đang thiếu một người để luyện võ, cậu hãy ở lại tiếp chúng ta một hồi đi.”

Diệp Thiên Vân quay đầu lại nhìn một chút, trên sân bây giờ vừa tròn bốn mươi đại hán, nếu trừ tên mặt sẹo ra thì đúng là thiếu một người làm cặp, vì vậy hắn suy nghĩ nửa ngày mới trực tiếp đi tới.

Mấy người xung quanh thấy hắn là người mới nên cũng có chút hưng phấn.

Hình Ý Quyền đối luyện có thể nói là rất quan trọng, nếu như chỉ có một người luyện, hiệu quả mang lại rất nhỏ, phải có một người có lực lượng gần như ngang bằng mình cùng nhau trao đổi mới có thể tiến bộ được. Diệp Thiên Vân cũng đang thiếu một người như vậy, muốn tìm một người phù hợp cùng mình luyện tập quá khó khăn, thời gian trước hắn cũng thường xuyên luyện tập một mình. Tên mặt sẹo an bài cho Diệp Thiên Vân cùng một người trong đám, sau đó cất cao giọng nói: “Minh kinh (kình lực rõ) đó là kỹ thuật đề cao công phu bản thân. Bước thứ hai là ám kình và hóa kình công phu (công phu có kình lực ngấm và hóa giải kình lực) yêu cầu toàn thân hoàn chỉnh, cương như giúp nhau, tập trung tinh thần, hình thần hợp nhất, lấy ý dẫn dắt cơ thể, lấy khí phát lực. (theo chu trình cao của công phu là: dùng tâm điều ý, dùng ý dẫn khí, dùng khí dẫn kình, dùng kình phát lực)” Hắn nói xong liền hướng tới hai người nói: “Thế nào, các người đã hiểu chưa? Minh bạch rồi thì bắt đầu luyện đi!”

Người cùng Diệp Thiên Vân đối luyện là một thanh niên tầm hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, vừa gầy lại vừa nhỏ con, hắn âm âm cười nói: “Xin lỗi tiểu huynh đệ, ngày hôm nay lại phải cùng người luyện tập rồi, nếu có lỡ tay dẫm thương cậu cũng đừng trách nhé!”

Nói xong câu đó, hắn liền tung ra chiêu Băng Quyền đánh tới, khí lực rất mạnh có vẻ như không chút lưu tình.

Diệp Thiên Vân nhìn chiêu thức kia rồi nhăn mày, nếu như ngày hôm nay không phải là mình đối luyện cùng tên này, mà là một người mới có lẽ đã bị trúng chiêu rồi, hắn hơi lùi lại, sau lập tức dùng tay phải kéo tay tên này theo, trong nháy mắt thân thể dừng lại, người cũng hơi né sang một bên, nhất thời tên kia bị lỡ đà bay đi.

Diệp Thiên Vân đối phó với chiêu này cũng không dùng nhiều lực, hắn bây giờ chỉ giao thủ với cường giả mới cần dùng nhiều khí lực. Cho dù đối phương có phát hết lực hắn vẫn không phát lực, chủ yếu là hắn lo lắng nơi đây là Hình Ý Môn, hơn nữa mình lại là khách, nếu mạnh mẽ ra tay làm sao có thể ăn nói với Tiêu Sát, bởi vậy hắn cũng nhường đối phương, coi như mình chịu chút thiệt thòi là xong.

Thanh niên này bị Diệp Thiên Vân mượn lực đẩy đi, hắn bị đánh văng ra rất xa, sau đó trượt trên mặt đất một đoạn dài, tuy rằng không bị thương nhưng cũng bị mất mặt với đám người xung quanh rồi. Căn bản là chiêu thức vừa nãy hắn dùng lực quá mạnh cho nên không khống chế mới bị bay xa như vậy, hắn chậm rãi đứng dậy, phun ra hai bãi nước bọt, dùng tay lau khóe miệng sau đó lại hướng tới chỗ Diệp Thiên Vân tung ra một quyền.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn thế tới sắc mặt trở nên trầm trọng, người này ra tay quá độc xem ra không có ý tốt, hắn liền giận giữ tung một cước đỡ lấy nắm đấm của tên kia, động tác không nhanh không chậm nhưng tiết tấu lại rất chuẩn xác.

Tên thanh niên kia còn muốn ra tay trước đánh phủ đầu không ngờ Diệp Thiên Vân lại nhanh hơn, khiến hắn không thể nào thu tay, một cước này khiến hắn trực tiếp bị đánh văng ra ngoài ba bốn thước dừng vào bồn hoa gần đó.

Bên trong bồn hoa lại có đầy bùn và nước, hắn ngã đúng giữa bồn hoa, lớp ngóp bò lên, nhất thời cả người giống như tượng đất vậy, tên thanh niên này lấy tay quệt mặt, nhất thời nước mắt lã chã rơi xuống.

Mấy người xung quanh chợt náo loạn, toàn bộ bọn họ đều nhìn rõ lúc hai người tỉ thí, có hai người trong đám đông đồng thời kêu lên “Thần lực a!”

Diệp Thiên Vân xoay người muốn đi, đột nhiên tên mặt sẹo chỉ hai ba bước đã tới bên cạnh giơ tay cản hắn lại, giọng nói đầy căm hận: “Tiểu bối, cậu xuất thủ cũng quá độc ác đi, quy củ của Hình Ý môn cậu đã quên hết rồi sao?”

Người trong cùng một môn phái không được đánh nhau, xem ra tôi phải dạy bảo cậu một chút!” Lúc này vẻ mặt hắn rất đắc ý, lại như có chút vui mừng vì đã đạt được âm mưu của mình vậy.

Diệp Thiên Vân vừa nghĩ lại chuyện vừa rồi liền hiểu ra, thì ra tên này muốn thử mình cho nên mới phái người ra tay thăm độc như vậy, hắn cũng không nói gì, hắn không phải là người có tính đụng chuyện là ba hoa nói này nói nọ. Mà mấy người này tưởng mình không nói cho nên được nước lấn tới, hắn trực tiếp tung một cước lên ngực tên mặt sẹo, khiến thân thể tên này giống như điều đứt dây bay xa mấy chục bước.

Hình Ý đệ tử trong sân nhất thời ngây ngẩn cả người, cũng không thốt ra được một lời, một cước đã đá bay thân thể to lớn a, ánh mắt mấy người đứng là mang vẻ vui mừng khi người khác gặp nạn, tất cả đều đứng xem náo nhiệt mà không sợ chuyện này lớn thêm.

Tên mặt sẹo còn không kịp kêu lên một tiếng đã bị đá bay đi rất xa, lăn trên mặt đất, trực tiếp ngất đi.

Nếu như ở đây không phải là Hình Ý Môn, Diệp Thiên Vân còn muốn đi lên cho hắn mấy cước nữa, bắt quá là khách cũng nên biết thân phận của mình, cho nên hắn liền xoay người rời đi.

Chính trong lúc này liền có một thanh niên áo trắng khoảng ba mươi tuổi, trông rất khí thế, hắn tựa hồ nghe được bên ngoài có tiếng ồn ào nên từ trong nhà đi ra, liếc mắt một cái liền thấy tên mặt sẹo nằm ngất trên mặt đất, sau đó lại thấy mấy người học viên chỉ trỏ lên người Diệp Thiên Vân, lòng mày của hắn liền dựng lên, nói: “Cậu là ai, lại dám đánh bị thương đệ tử trong môn phái chúng tôi!” Người này vừa nói vừa đi tới sân tập.

Diệp Thiên Vân vừa mới bước được hai bước liền nghe thấy tiếng người này, hắn sớm muộn đã nghĩ tới chuyện này sẽ gây ra phiền phức. Hình Ý môn mặc dù lớn nhưng để tìm một người trong đó cũng rất dễ dàng, bởi vậy hắn dừng bước rồi xoay người lại nhìn tên thanh niên áo trắng này, cười nói: “Tôi là...”

Hắn còn chưa nói hết câu, tên thanh niên áo trắng này đã đến trước mặt, trong nháy mắt đánh ra một quyền, trong miệng hô: “Đánh xong rồi hãy nói!”

188. Chương 188: Có Chuyện Để Làm

Một quyền một cước giống như địa cầu và sao hỏa đụng vào nhau vậy, “bịch” một tiếng, tên áo trắng bay ngược lại, sau đó trụ vững xoa xoa quyền đầu, hắn có chút kiên kỵ nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Cậu không phải là đệ tử mới tới?” -

Hắn là muốn nghe lời giải thích của Diệp Thiên Vân, nhưng Diệp Thiên Vân lúc này căn bản không nghe lời hắn nói, mũi chân nhẹ nhàng đâm ra một cước hướng tới tên này.

Đám đệ tử Hình Ý môn xung quanh vừa nhìn cảnh này rất ngưỡng mộ, Diệp Thiên Vân lúc chưa động thủ trông rất nhã nhặn, thế nhưng khi vừa ra tay giống như là ác quỷ vậy, tất cả đều là sát chiêu, mọi người nhìn xem đều là bội phục không thôi.

Thanh niên áo trắng vừa thấy vậy liền bay ngược ra sau, vội vã nói: “Cậu không sợ môn quy của Hình Ý môn sao?”

Trong lòng Diệp Thiên Vân cười thầm, môn quy của Hình Ý môn chỉ áp dụng cho người nội môn mà thôi, chẳng dính dáng gì đến mình cả, hơn nữa Tiêu Hùng hẹn mình đến, cho nên nếu đánh một trận long trời lở đất cũng chẳng sao, bởi vậy hắn cũng chẳng còn chút cố kỵ nào nữa.

Thanh niên áo trắng vừa nãy đã cảm nhận được một cước đáng sợ kia, cho nên hắn vội quát: “Chậm đã, chúng ta phải làm rõ chuyện này sau đó hãy đánh!”

Mấy người bên cạnh rất buồn cười mà không dám cười, tất cả đều cúi đầu cố nén cười, vừa mới nói muốn đánh xong hãy nói... bây giờ mới nếm thử hai chiêu đã nhuyển ra, tên này đúng là điển hình của kẻ bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

Tên thanh niên áo trắng này có khổ mà không thể nói, một cước vừa rồi của Diệp Thiên Vân khiến tay hắn tê dại, bây giờ nào còn năng lực để đánh tiếp, cước pháp vừa rồi hình như không phải của Hình Ý Quyền.

Diệp Thiên Vân nhìn hắn quả thật không còn ý định muốn đánh nữa mới ngừng lại, nhìn chằm chằm tên áo trắng. Người này tầm ba mươi tuổi, mày râu nhẵn nhụi, để tóc dài, một cơn gió thổi qua khiến mái tóc bay tán loạn, trông có vẻ đẹp trai, chỉ bất quá bây giờ không có được phong độ đó nữa.

Tên áo trắng lúc này mới bình tĩnh lại, sau đó lên tiếng: “Cậu là người phương nào?” sắc mặt hắn kinh nghi bất định, bàn tay chấp phía sau.

Diệp Thiên Vân bình tĩnh nói: “Diệp Thiên Vân!”

Tên thanh niên áo trắng sau khi nghe hắn nói liền trầm tư cảm thấy cái tên này nghe được ở đâu rồi, hắn lẩm nhẩm hai lần cái tên này, không đợi hắn lên tiếng. Phía sau đám người liền xuất hiện một người tầm hai mươi tuổi hô to: “Diệp Thiên Vân, đúng là Diệp Thiên Vân à!”

Đám người phía sau nghe thấy cái tên này cũng âm thầm đánh giá. Ánh mắt cuồng nhiệt nhìn hắn tựa như đánh giá một loại động vật quý hiếm vậy.

Diệp Thiên Vân đầu chịu nổi cái loại đãi ngộ này, hắn cũng không ngờ có người nhận ra mình, cũng có chút nghi hoặc muốn nhìn xem người này là ai.

Người này liền đi lên đối mặt với tên thanh niên áo trắng nói: “Sư thúc, hắn chính là Diệp Thiên Vân, diệt Trạc Cước Môn, Diệp Thiên Vân!”

Tên áo trắng nghe vậy sắc mặt tựa hồ thay đổi, hắn có chút không tin tưởng hỏi thăm: “Cậu chính là Diệp Thiên Vân sao?”

Diệp Thiên Vân chưa kịp trả lời, phía sau đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Thì ra là Tiêu Sát chạy tới, mặt hắn nhễ nhại mồ hôi, tiến đến trước mặt mọi người liền thở hắt ra một hơi nói: “Cuối cùng cũng tìm được Diệp huynh rồi, nếu không phải vừa rồi hỏi Cương Tài ta thật không biết cậu đi nơi nào nữa.”

Tên thanh niên áo trắng thấy Tiêu Sát tới liền ôm quyền chào một tiếng: “Tiêu sư huynh!” Hắn vừa ôm quyền mới cảm giác được cổ tay đau nhức, bởi vậy không nhịn được mà nhíu mày một cái.

Tiêu Sát gật đầu coi như đáp lại, thấy vẻ mặt khác thường của hắn liền hỏi: “Địch Tường, cậu làm sao vậy?”

Tên kêu là Địch Tường này mạnh mẽ lắc đầu nói: “Không có gì, chỉ là vừa rồi cùng Diệp huynh bàn luận một chút công phu mà thôi.”

Diệp Thiên Vân âm thầm bật cười, vừa mới ăn nói ngang ngạnh cho nên mới ăn quả đắng, nếu như còn không nói lời trì hoãn, chắc còn bị đánh cho không bò được dậy, như thế cũng không thể trách được người khác. Nếu không dạy cho hắn một bài học, tên Địch Tường này lại quá kiêu ngạo rồi!”

Tiêu Sát vừa nghe vậy sau đó lại nhìn đám người xung quanh liền biết được chuyện gì vừa xảy ra, cho nên hắn thoải mái cười nói: “Bàn luận một chút cũng là chuyện bình thường, Diệp huynh cũng là người chuộng võ mà, chờ khi nào có thời gian chúng ta cũng nên luận bàn một chút nhỉ.”

Vừa nói hắn vừa vẫy tay ý bảo mấy tên đệ tử xung quanh giải tán, sau đó quay lại nói với Diệp Thiên Vân: “Tôi giới thiệu với cậu, người này là sư đệ của tôi, tên hắn là Địch Tường, công phu của hắn cũng không tồi đâu.”

Diệp Thiên Vân ha ha cười nói: “Vừa mới lãnh giáo, quả thực bất phàm!”

Chỉ là tám chữ đơn giản này cũng khiến cho Địch Tường mặt đỏ tới mang tai, hắn nhìn thật sâu lên người Diệp Thiên Vân, sau đó mới quay sang nói với Tiêu Sát: “Tiêu sư huynh, tôi trở về luyện võ đây.” Nói xong không chờ Tiêu Sát trả lời, sau đó lại nhìn Diệp Thiên Vân một cái mới trực tiếp trở về gian phòng của mình.

Tiêu Sát vừa dẹp loạn một hồi, giờ mới thở dài một hơi, nói: “Diệp huynh, chúng ta đi ăn sáng thôi!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, hắn nhìn mấy tên đệ tử còn lại trong sân sau đó liền hỏi: “Bọn họ đều là đệ tử của Hình Ý môn sao?”

Tiêu Sát gật đầu nói: “Ừ, coi như là vậy, có một số ít là ngoại môn đệ tử, còn lại đều là đệ tử đời thứ tư của nội môn.”

Diệp Thiên Vân nghe xong mới hiểu rõ, nguyên lai mấy tên này đều là đệ tử đời thứ tư, trước đây hắn cũng từng nghe qua chuyện này, bởi vậy gật đầu nói: “Bọn họ trông cũng không tồi mà.”

Tiêu Sát lắc đầu nói: “Hình Ý môn bây giờ đời này không bằng đời trước, chúng ta hồi trước đều là ăn mặc tập luyện kham khổ mới được chút thành tựu, vậy mà đám đệ tử bây giờ đều muốn một bước đạp tới trời, cũng không nhìn lại xem người khác tập luyện như thế nào, ăn ở ra sao, bộ dạng giống như ta mới là đệ nhất thiên hạ vậy, ta nhìn thấy vậy tựa hồ lại hận không thể cho bọn chúng một trận.”

Diệp Thiên Vân cười cười, đệ tử đời thứ tư tựa hồ tuổi tác cũng không chênh lệch với mình là bao, nhưng ai cũng muốn tỏ ra ta là người hơn tuổi, có lẽ địa vị trong nhà cũng rất cao mới sinh ra đã hưởng phúc, nghe người ta nói để làm đệ tử của Hình Ý môn rất khó.

Tiêu Sát nói tiếp: “Tên Dịch Tường vừa mới nói chuyện chính là đệ tử đời thứ ba, người cũng không tệ lắm, võ công cũng ổn, bất quá tính tình quá kiêu ngạo, hay xem thường người khác lòng dạ hơi hẹp hòi, mấy đức tính này cũng chính là căn bệnh chung của đám đệ tử bây giờ.”

Diệp Thiên Vân cũng không để ý đến vấn đề này, tên Dịch Tường này cũng không phải tài giỏi gì, vô luận ở đâu cũng có thể gặp loại người này, hắn có chút tò mò hỏi: “Nghe nói Hình Ý môn các cậu chia làm ba phái, tên Dịch Tường kia có phải là... Một trong những phái đó không!”

Tiêu Sát lắc đầu nói: “Không, chúng ta quả thật là phân ra làm ba phái, nhưng cũng không đến nỗi như bên ngoài người ta nói, chỉ là võ công hơi khác nên có lúc phân tranh thôi.”

Diệp Thiên Vân bây giờ đối với sự phân chia thế lực của Hình Ý môn có chút hiểu biết, bởi vậy hắn cười cười cũng không hỏi thêm nữa, hai người sánh vai cùng nhau đi tới phòng ăn.

Khi tới phòng ăn, Diệp Thiên Vân nhìn xung quanh một chút, nội thất bên trong vô cùng đơn giản, so với hôm qua ở Vân Di Thành Quốc Tế quả thực như trời với đất vậy.

Sau khi đi vào, hai người gặp rất nhiều đệ tử, ai cũng hướng tới Tiêu Sát chào hỏi một tiếng, có người đang ăn khi nhìn thấy hắn còn đứng dậy chào hỏi, hắn cũng nhiệt tình đáp lại, có thể niềm nở bắt chuyện với mọi người như vậy, không thể không nói trình độ giao tiếp của hắn đã đạt đến mức gọi là nghệ thuật rồi.

Diệp Thiên Vân tự nhận bản thân không làm được như hắn, mặc dù có lúc miễn cưỡng bắt chuyện với người khác để tạo mối quan hệ thế nhưng tâm lý của hắn cũng không được tự nhiên như Tiêu Sát, có lẽ cái này có quan hệ rất lớn đến tính cách của từng người.

Tiêu Sát đi tới bàn phục vụ, tự mình lấy một cái khay đưa cho Diệp Thiên Vân nói: “Diệp huynh ngàn vạn lần đừng nên khách khí, thích ăn gì thì cứ lấy, chỗ này cũng không có ai phục vụ cả, tự mình làm lấy thôi, ăn được bao nhiêu thì cứ ăn.”

Diệp Thiên Vân nghe xong ha ha cười, liền đi theo Tiêu Sát lấy cơm.

Hai người sau khi ngồi xuống, Tiêu Sát liền cười nói: “Nơi này chính là phòng ăn dành cho đệ tử đời thứ ba.”

Diệp Thiên Vân nhất thời hơi sững sốt, không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ còn có phòng ăn dành cho đệ tử đời thứ hai, thứ nhất sao?”

Tiêu Sát ha ha cười nói: “Đương nhiên rồi, đây chính là một đặc điểm của Hình Ý môn chúng ta, cùng người bề trên ăn cơm đó như là bắt kính vậy, hơn nữa mấy lão nhân cũng không quen nhìn chúng ta, bọn họ lúc ăn cũng không chịu nói một câu, không khí nặng nề muốn chết, cậu xem như bây giờ có phải là tốt không?”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng đảo mắt nhìn mọi người, quả nhiên giống như lời nói, đại bộ phận mọi người đều chuyện trò vui vẻ, vừa nói vừa ăn, hắn liền gật đầu nói: “Quy củ này cũng rất tốt, khi ăn cơm mà cứ phải nhìn khuôn mặt nặng trịch của trưởng bối thật đúng là phiền toái!”

Tiêu Sát “ừ” một tiếng rồi nói: “Đợi khi cơm nước xong xuôi tôi sẽ dẫn cậu đi tham quan một chút qua võ trường, may ra cậu sẽ có một ít thu hoạch bất ngờ!”

Diệp Thiên Vân gật đầu tán thành, hắn cũng có chút buồn bực, đem mình đến cửa Hình Ý môn thế nhưng lại không nói cho mình biết mấy chuyện cơ mật của Hình Ý môn thậm chí mấy lời phong thanh cũng không thấy nói đến, chỉ dẫn mình đi xem xét mấy nơi xung quanh, nếu như nói không coi trọng bản thân cũng không phải, Tiêu Sát cũng đối đãi rất tốt với mình.

Hắn đang suy nghĩ đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến một tiếng hét lớn: “Ăn cơm rồi à, mau bày cho ta một mâm, nếu không để ta nổi giận thì đừng trách!” Tiếng hét như chuông đồng từ rất xa truyền lại.

Diệp Thiên Vân bị tiếng hét này làm cho bừng tỉnh, hắn không nghĩ tới ở chỗ ăn cơm này lại có người vô lễ như vậy, liền hướng ra cửa nhìn lại, bên ngoài xuất hiện một tên đại hán để trần, trên vai còn vắt một

chiếc áo, nghênh ngang đi tới, cơ thể người này không phải là cơ bắp gì thể nhưng cũng rất rắn chắc, phía sau còn có hai người đi theo... hình như là đàn em, dùng hai chữ là có thể hình dung toàn bộ con người này, đó chính là “ngang ngược”.

Tiêu Sát ôm đầu nói: “Hắn mỗi ngày tới ăn cơm đều rất đúng giờ, thằng nhãi này không thể trêu vào.”

Diệp Thiên Vân nhìn một chút, khuôn mặt người này trông có vẻ ngu ngốc thể nhưng hai mắt lại đặc biệt sáng, vừa nhìn đã biết kẻ này ngoài thì ngu ngốc nhưng bên trong lại tinh ranh xảo quyệt, hắn lập tức hỏi: “Người này là ai vậy?”

Tiêu Sát cười nhạt nói: “Hắn gọi là Mạc Hồ, là một hệ thuộc môn phái chúng ta, là tiểu sư thúc... đệ tử đắc ý của môn phái!”

Mấy người xung quanh đều nhìn về hướng Tiêu Sát liếc mắt nói: “Tiêu sư huynh, nên đổi vị trí đi, hôm nay anh ngồi đúng vị trí của hắn rồi, cẩn thận gặp xui xẻo đó!”

Tiêu Sát như phản xạ đứng bật dậy, sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp huynh rút lui thôi, chúng ta bây giờ đang ngồi ở chỗ của hắn, nên đổi sang ngồi một bàn khác thôi, nếu không phòng ăn này lại náo loạn lên mất.”

Diệp Thiên Vân đang muốn đứng dậy rời đi, bất quá đã chậm nửa nhịp, Mạc Hồ đã ha ha đi đến nói: “Hôm nay có chuyện để làm rồi a!”

189. Chương 189: Biến Thái

Diệp Thiên Vân cũng không tiện làm trái ý Tiêu Sát chỉ đành đứng dậy, hắn tuy không sợ Mạc Hồ này, hơn nữa khi tới Hình Ý môn sớm đã chuẩn bị liên chiến, thêm một trận cũng không nhiều, bớt một trận cũng không ít.

Mạc Hồ đảo mắt, sau đó nói với Tiêu Sát: “Sư môn tôi cũng không sợ, ai còn có thể trục xuất tôi ra khỏi sư môn chứ, sự thật là tôi sớm đã muốn hạ sơn chơi đùa rồi, chỉ là chưa có cơ hội mà thôi, hiện tại thì hay rồi.”

Trong lời nói của Mạc Hồ lộ ra sự kiêu ngạo.

Diệp Thiên Vân tuy ngồi ở đó không quá nổi bật, nhưng sau khi đứng lên thì lại khác, thân hình của Mạc Hồ phải cao tới gần hai mét, mà Diệp Thiên Vân thì cũng cao một mét chín, hai người cách nhau mười phân, nếu thật sự đem so thì cũng chỉ kém nhau độ dài một ngón trỏ mà thôi, Mạc Hồ thân hình cứng cỏi, mà Diệp Thiên Vân thì cường tráng, hai người từ thân hình mà phán đoán thì khó mà nói được ai chiếm thượng phong.

Mạc Hồ đánh giá Diệp Thiên Vân, lập tức biến thành vô cùng hứng thú, hắn ha ha cười nói: “Thằng nhóc, mày cũng cứng cỏi đấy, đệ tử đời thứ ba đều đấu không lại tao, hiện tại có thêm mày, chúng ta cũng so tài đi!”

Diệp Thiên Vân cũng chẳng còn gì để nói với loại người thô lỗ này, hắn cười nhạt: “Ở đây so tài thì không tiện, nếu có thời gian thì chúng ta có thể tới địa phương khác để luận bàn một chút.”

Mạc Hồ lắc đầu, có chút không tin, nói: “Lời này tao đã nghe nhiều lắm rồi, rất nhiều người nói xong đều chạy mất dạng, có điều hòa thượng chạy được chứ miếu thì không chạy đi đâu được, chỉ cần còn ở trong môn tao sẽ tìm để so tài.”

Tiêu Sát lúc này tựa hồ như cũng bất lực, hắn có chút cấp bách nói: “Mạc Hồ. Chúng tôi đã nhường chỗ rồi, cậu ngồi xuống ăn đi, chúng tôi đổi nơi khác cũng được.”

Mạc Hồ cười ba tiếng, xua tay nói: “Thế không được, các người chiếm bàn của tôi, tôi đã lập quy củ rồi, không thể thay đổi!”

Diệp Thiên Vân không ngờ Tiêu Sát lại là người có thể diện như vậy, hắn cũng không muốn làm khó Tiêu Sát, liền mỉm cười nói: “Hôm nay tôi sẽ độ sức với anh. Sau này có cơ hội thì lại luận bàn!” Nói xong liền lật một cái chậu sắt lên, sau đó cho đầy hướng lên trên, hắn nói tiếp: “Chúng ta dùng một ngón tay để phá nó. Anh có thể làm giống tôi thì coi như thắng!”

Người xung quanh đều hít hơi lạnh, dùng ngón tay để chọc thủng chậu sắt cần nhiều sức như thế nào, mọi người trong lòng đều hiểu rõ, câu nói này cơ hồ khiến tất cả mọi người đều nhao nhao vây quanh để xem, nhất thời khung cảnh trở nên vô cùng náo nhiệt.

Loại này có thể coi là khiêu chiến công khai, nếu như không tiếp nhận sẽ mất hết mặt mũi trong võ lâm. Mạc Hổ nghe xong liền trầm tư một thoáng, sau đó nói: “Được, nhưng có thời gian tao vẫn sẽ luận bàn với mày, cuộc tỷ thí ngày hôm nay không thể coi là cuộc độ sức chân chính giữa chúng ta.”

Diệp Thiên Vân nghe vậy liền biết rằng Mạc Hổ này căn bản không phải là một kẻ ngốc, nói lời rất biết né tránh tránh sau, liền ha ha cười lớn: “Đương nhiên!”

Mạc Hổ giơ ngón cái ra: “Hảo hán, vậy mày bắt đầu trước đi, một người ba lần, ai chọc thủng trước thì thắng!”

Tiêu Sắt sợ Diệp Thiên Vân có gì bất trắc, làm thủng một cái bát sắt không phải là chuyện dễ, cần phải tập trung lực lượng toàn thân vào một điểm, sau đó bạo phát ra, lực lượng trong nháy mắt sẽ cực lớn. Điều phải suy nghĩ trước tiên chính là ngón tay có thể chịu được hay không, loại công phu này không tới cảnh giới nhất định thì không dám hiển lộ, luyện không tốt không chỉ gãy tay mà còn mất mặt, cho nên hắn vội vàng đánh mất ra hiệu với Diệp Thiên Vân, sợ gã xảy ra chuyện gì.

Diệp Thiên Vân bắt gặp ánh mắt của Tiêu Sắt, hắn gật gật đầu không nói gì, thò ngón trỏ ra, nội tức trong cơ thể sớm đã được điều động rất lâu, một chiêu này của hắn hoàn toàn là lừa kẻ ngốc, có Kim Chung Tráo hộ thân, hiện tại bình khí bình thường không thể làm thương hại tới thân thể của hắn.

Lần trước gần thương đâm vào người cũng không có chuyện gì, hướng chỉ chỉ là chọc thủng một cái chậu sắt, hắn dùng tay đo đo một chút, trong lòng không biết là nên dùng bao nhiêu lực, nếu quá ít vậy thì sẽ không xuyên được cái chậu sắt này, nhiều quá thì lại trực tiếp chọc thủng tới cái bàn bên dưới, cho nên mới đắn đo một chút.

Trên mặt Mạc Hổ cũng kinh nghi bất định, hắn nhìn một lúc rồi nói: “Mày từng luyện Thiết Sa Chưởng à?”

Tiêu Sắt thấy đã nhất định phải tỷ thí nên cũng dứt khoát nói: “Luyện Thiết Sa Chưởng cái gì, cậu nhìn tay anh ta mà không biết sao?”

Ngón tay của Diệp Thiên Vân khá dài, da lại rất trắng, hơn nữa cũng không hề thô, cái này hoàn toàn khác biệt với cánh tay luyện Thiết Sa Chưởng, tay người luyện Thiết Sa Chưởng tuy vừa mịn lại vừa trắng, có điều ngón tay và khớp xương lại vô cùng thô và to, chỉ cần nhìn kỹ một cái là có thể phân biệt ra ngay.

Mọi người xung quanh đều nhìn vào trong trường, một ngón tay của Diệp Thiên Vân ấn lên chậu sắt, xuất thủ không có điểm báo trước, chỉ nghe thấy một tiếng ma sát của kim loại, kết quả đã thấy tay đặt sau lưng rồi, chỉ thấy trên chậu sắt quả nhiên lộ ra một cái lỗ.

Phần lớn mọi người đều không nhìn rõ hắn xuất thủ như thế nào, không khỏi kinh hãi, thủ pháp khủng bố như thế này, nếu trong đả đấu đánh ra một cái, bất kể là chọc vào chỗ nào cũng để lại một cái lỗ, tất cả mọi người nhất thời đều giống như bị điểm huyệt.

Mạc Hổ lập tức nhìn đến ngây ngốc, loại thủ pháp này đâu có phải là dễ dàng được thấy, hắn dụi dụi mắt, sau đó nhìn lại thật kỹ, sau khi phát hiện không phải là ảo giác liền nhìn sang tay của Diệp Thiên Vân, quả nhiên vẫn giống như lúc chưa xuất thủ, ngón tay ma sát với kim loại, cho dù là người có lợi hại đến mấy cũng phải có phản ứng, bị sưng tấy còn là nhẹ, không bị tróc một lớp da cần phải là không phù hợp với thường lý, do đó trừng mắt lên nói: “Tay mày không phải là đeo cái gì chứ!”

Mọi người xung quanh đều nhìn vào tay Diệp Thiên Vân, hai tay của Diệp Thiên Vân đặt sau lưng rất tự nhiên, trên ngón tay không hề có gì.

Diệp Thiên Vân khẽ thở dài, tựa hồ như có chút lấy làm tiếc, hắn mỉm cười: “Anh tới thử đi!”

Mạc Hổ một lát sau mới có phản ứng, hắn ngăn người ra nói: “Loại công phu này tao không nghiên cứu gì, tất nhiên là không phải đối thủ của mày!” Nói xong, sắc mặt có chút khó coi.

Người xung quanh bình thường hay bị hắn chơi, thấy hắn chịu thua thì đâu có định bỏ qua, lập tức lên tiếng: “Hàng lỗm”, “Kém lắm”, “Vô tích sự”. Nhà ăn lập tức đầy tiếng khiển trách.

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn, cái này gọi là gieo gió thì gặt bão. Bình thường quá bá đạo, vào thời khắc quan trọng thì sẽ bị lật thuyền, hắn cũng không cưỡng cầu, lạnh lùng nói: “Không so tài cũng không sao, chỉ là anh để chúng tôi ăn xong cơm là được rồi.” Lời này nghe thì rất khách khí, nhưng bên trong lại có ý châm chọc, chẳng khác nào là nhổ mấy cái lên mặt Mạc Hồ.

Người bên cạnh đều ha ha cười lớn, hôm nay phá quy củ của hắn, sau này còn mặt mũi nào mà ăn ở đây nữa.

Cho dù là võ giả giáo hoạt nhất, trước mắt nhiều đồng đạo như vậy cũng chẳng ngẩng mặt nên nổi, Mạc Hồ cắn răng nói: “Được, hôm nay tao sẽ bỏ bàn tay này để so tài với mày, xem công lực của tao đây!”

Hắn dùng một bàn tay ấn lên chậu sắt, phí rất nhiều sức, hạ quyết tâm cả nửa ngày, nhưng độ cứng của chậu sắt đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn, chỉ thấy mặt hắn tái nhợt, nói: “Bỏ đi, hôm nay tao coi như thua, chúng ta có thời gian sẽ luận bàn!” Nói xong trừng mắt lườm Diệp Thiên Vân, sau đó dẫn hai tên lâu la vội vàng bỏ đi, ngay cả cơm cũng không ăn.

Hôm nay, người trong phòng ăn đều thấy một màn kịch vui này vô cùng nhiệt náo, nơi đây toàn bộ đều là đệ tử đời thứ ba, tuổi cũng khoảng ba mươi, thấy tình cảnh ngoạn mục như thế này đều cao giọng đàm luận.

Hai người ngồi xuống, có điều bữa cơm này cũng không thể ăn được nữa, Tiêu Sát có chút áy náy, nói: “Không ngờ lại để huynh đệ phải xuất thủ ngay tại nhà ăn, thực sự là khiến ta mất mặt quá!” Lời nói lại chuyển sang có chút bội phục: “Có điều huynh đệ đúng là chân nhân bất lộ tướng, công phu tuyệt đỉnh như thế này không ngờ cũng có thể luyện thành.”

Diệp Thiên Vân cũng là dùng kỹ xảo, nói tới cũng vẫn là nhờ có Kim Chung Tráo, nếu không sao có thể xuyên thủng một cái chậu sắt, hắn lắc đầu, nói: “Tôi cũng không nắm chắc, hôm nay có chút may mắn thôi.”

Tiêu Sát nhìn Diệp Thiên Vân, cười nói: “Người trẻ tuổi mà già dặn quá cũng không tốt, lúc này kiêu ngạo thì đừng khiếm tốn, nếu không sẽ bị coi là che giấu đó!”

Diệp Thiên Vân cười hờ hững, vừa tới Hình Ý Môn đã kết hai mối thù rồi, hôm nay là ngày đầu tiên, còn chưa quá một buổi sáng, cứ tiếp tục thế này, không bao lâu Hình Ý Môn sẽ bị khuấy thành một chén cháo.

Có điều như vậy cũng không phải là xấu, nói không chừng lúc nào đó sẽ có người tìm tới, đánh đổ đệ thì sư phụ ra mặt, đây là chân lý tự cổ bất biến, hôm nay chỉ mới là đệ tử đời thứ ba, lúc nào đó ngay cả đời thứ nhất cũng xuất hiện, Hình Ý Môn mới thực sự được gọi là Hình Ý Môn.

Tiêu Sát thấy Diệp Thiên Vân chỉ cười chứ không trả lời, liền nói: “Buổi chiều, ta sẽ dẫn huynh đệ đi khắp nơi, nếu muốn vừa ngắm cảnh vừa dạo chơi, ít nhất cũng mất một ngày.”

Diệp Thiên Vân đối với những thứ này vẫn có chút cảm giác, lúc vừa tới võ trường là biết địa bàn của Hình Ý Môn không nhỏ, do đó mới nói: “Vậy thì lát nữa Tiêu huynh đi với tôi đi, phong cảnh của Hình Ý Môn rất đẹp, ngày hôm qua tôi đã được thưởng thức cảnh đêm rồi, rất đẹp!”

Tiêu Sát cười nói: “Được, huynh đệ đã có nhã hứng, chúng ta sẽ cùng đi dạo.”

Nói xong liền đứng dậy cùng Diệp Thiên Vân ra khỏi phòng ăn.

Bọn họ đi rồi, có mấy người tâm tư trở nên hoạt bát, bước tới chiếc bàn chỗ Diệp Thiên Vân và Mạc Hồ vừa tỷ thí để xem chậu sắt đó, không khỏi tấm tắc khen ngợi, một người của Hình Ý Môn nhắc cái chậu lên, lập tức trở nên ngầy ngốc, trên mặt bàn phía dưới chậu sắt, còn có một cái lỗ nhỏ to cỡ ngón tay sâu chừng nửa tấc.

Có hai chữ cứ quanh quẩn trong đầu hắn, lấp lánh kim quang, một chữ là BIẾN, chữ kia là THÁI

190. Chương 190: Trò Chuyện

Hai người đi tới một con đường nhỏ quanh co, Tiêu Sắt cười nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp huynh, trong Hình Ý môn chỗ nào anh cũng có thể đi, chỉ nơi này là không thể vào.”

Diệp Thiên Vân ngớ người, một ngày nay Tiêu Sắt cũng chưa hề nói câu này, cho nên hắn mới hiếu kỳ hỏi: “Chẳng lẽ Hình Ý môn còn có cấm địa ư?” Hắn cũng không hiểu chuyện này, cho nên chiếu theo đạo lý mà nói, vào thời đại hiện giờ có chỗ nào còn có thể có cấm địa đâu.

Tiêu Sắt gật đầu, nói: “Kỳ thật cũng không coi là cấm địa, nơi này là nơi tiền bối của chúng ta sống, bọn họ không thích bị quấy nhiễu, chỉ là một lòng muốn sống cuộc sống thanh đạm, trừ đệ tử đưa cơm ra, những người khác nhất quyết không được phép vào, bao gồm cả đệ tử nội môn của Hình Ý chúng ta.”

Diệp Thiên Vân có một đặc điểm, đó chính là càng không cho hắn vào thì trong lòng hắn lại càng muốn vào, hắn luôn luôn có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ đối với sự vật chưa biết, nghe những lời này trong lòng có cảm giác như bị mèo cào, mắt sáng lên nhìn về hướng đó, miệng thì nói: “Tôi thực sự vẫn muốn được vào xem các tiền bối Hình Ý sinh hoạt thế nào.”

Tiêu Sắt lắc đầu nói: “Hi vọng Diệp huynh sẽ không vào, bên trong không có bảo bối gì cả, người luyện võ khi lớn tuổi rồi sẽ hỉ nộ vô thường, theo bối phận mà nói, bên trong có rất nhiều thuộc về lớp tổ sư, tuổi càng lớn càng có tính khí như trẻ con, tháng trước có một đệ tử xông vào, kết quả bị đánh trọng thương ở bên trong.”

Diệp Thiên Vân hí mắt lại, còn có loại quái sự như vậy ư, xem ra Hình Ý môn cũng rất buồn cười, ngay cả môn nhân của mình cũng không cho phép vào nói không chừng thực sự che giấu bí mật gì đó.

Khi hắn đang ngẩn người suy nghĩ thì có một đại hán khoảng ba mươi tuổi từ bên ngoài đi tới, hắn ôm quyền nói với Tiêu Sắt: “Đại sư huynh, phái chủ vừa trở về, bảo tôi mời các anh tới!”

Tiêu Sắt lộ ra vẻ mặt kinh hãi không thể che giấu nổi, hắn vội vàng bước lên trước, nói: “Không phải là nói phải đi mấy tháng ư? Sao quay về sớm vậy?”

Đại hán này lắc đầu, có chút xấu hổ nói: “Cái này thì tôi không biết, chuyện của phái chủ hạng như tôi không có quyền hỏi. Anh mau về đi! Đúng rồi, còn bảo anh và Diệp huynh đệ cùng tới nữa.” Nói xong hai con mắt trâu liền đánh giá Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới.

Diệp Thiên Vân trong lòng chấn động, cuối cùng cũng tới rồi. Thời gian vừa chuẩn, tham quan Hình Ý môn cũng xong rồi, Tiêu Hùng cũng về rồi, do đó liền gật đầu với đại hán, coi như là chào hỏi.

Đại hán đó lộ ra ánh mắt khen ngợi: “Tôi là sư đệ Vương Bình Đức của Tiêu Sắt, nghe danh Diệp huynh đã lâu, hôm nay mới được gặp, quả nhiên bất phàm!”

Tiêu Sắt trêu: “Diệp huynh đệ muốn sống ở đây một thời gian. Cậu không phải là thích luận bàn với anh ta chứ? Hai ngày nữa bảo Diệp huynh chỉ điểm cho cậu, trông cậu ấy tuy trẻ tuổi, nhưng công phu rất cứng đấy, vừa rồi ở nhà ăn đã khiến cho Mạc Hổ phải xấu mặt, buồn cười chết luôn!”

Wang Bình Đức nghe xong, trên khuôn mặt bình tĩnh cũng hiện lên một nụ cười. Hắn “ừ” một tiếng, nói: “Vẫn nên cẩn thận một chút, Mạc Hổ người cao ngựa lớn nhưng tính hình lại hẹp hòi. Tối lúc hắn muốn giở trò xấu thì rất nguy hiểm đó!”

Diệp Thiên Vân cười nhạt một tiếng, hắn chẳng để ý đến gì cả.

Tiêu Sắt đặt một tay lên vai Diệp Thiên Vân: “Huynh đệ, đi nào! Cha tôi đang đợi chúng ta đấy!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, đi theo hai người tới gặp Tiêu Hùng.

Tiêu Hùng là phái chủ một phái, tuy địa vị kém hơn môn chủ một chút, nhưng trong môn cũng có thể tính là nhân vật có một không hai. Cả Hình Ý môn chỉ có một môn chủ, ba phái chủ, cho nên chỗ mà ông ta sống được nhiều phải rất tốt.

Ba người bước tới trước một gian phòng, Diệp Thiên Vân nhìn nhìn, nếu từ hình trạng bên ngoài mà đánh giá thì không có chỗ nào độc đáo, chỉ là một gian phòng bình thường và hơi lớn một chút mà thôi, nhưng

căn phòng này lại có hai tầng, so với đại bộ phận những kiến trúc khác thì cao hơn một tầng, trong Hình Ý môn thì cả Hình Ý môn chẳng qua chỉ có ba căn, xem ra từ sự cao thấp của căn nhà là có thể xác định cấp bậc của một người.

Tiêu Sát giang tay khách khất nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp huynh, mời!” Nói xong liền thấp giọng nói: “Cha tôi rất xem trọng lễ số, trước mặt ông ấy tôi không dám vượt quá quy củ, nếu không sẽ bị trách phạt!”

Diệp Thiên Vân thông qua tiếp xúc với những người trong võ lâm lần đầu, từ khía cạnh liền có thể đoán được phản ứng ra của Tiêu Hùng, trước hần là địa vị của ông ta trong Hình Ý môn cao vô cùng, hơn nữa có quan hệ rất tốt với những phái chủ khác trong Hình Ý môn chỉ dưới môn chủ, danh tiếng cũng rất thịnh ít nhất ngay cả Lão ngoan đồng Hà Sơn nghe thấy tên của ông ta cũng phải kính nể, điều này rất đáng để nghiền ngẫm, xem ra cũng là một người yêu cầu sự nghiêm túc, ít nhất là tại phương diện con cái là như vậy.

Diệp Thiên Vân nghĩ tới đây liền gật gật đầu, cùng Tiêu Sát bước vào một căn phòng, đi được khoảng mười mét thì thấy một lão già, tóc đã có chút hoa râm, có điều khuôn mặt lại không có một chút già nua nào, sắc mặt hơi hồng hào, thân hình hơi béo, tinh thần quắc thước, trên mình mặc một cái áo khoác ngắn màu trắng, ngồi ở trong đại sảnh, trông rất uy nghiêm.

Tiêu Sát bước lên trước, nói: “Cha, vị này chính là Diệp Thiên Vân.” Nói xong liền bước tới cạnh Tiêu Hùng, đứng ở sau lưng lão.

Diệp Thiên Vân vốn cũng rất coi trọng lễ tiết, hơn nữa bản thân hần cũng không phải là một người thích cợt nhả, hần sắc mặt trầm xuống, hơi ôm quyền nói: “Tiêu tiên bối, văn bối Diệp Thiên Vân!”

Tiêu Sát mặt mày vui vẻ, bộ dạng rất hiền từ, xem ra là vô cùng hài lòng với biểu hiện của Diệp Thiên Vân, ông ta nhấc tay lên, nói: “Quả là anh hùng xuất thiếu niên, hiện tại người trẻ tuổi đều không quá coi trọng tới lễ số, nào! Ngồi đi.”

Diệp Thiên Vân bước tới bên cạnh rồi ngồi xuống, rất nhanh liền có người dâng trà, sau đó lui xuống, lúc này Tiêu Hùng mới nói: “Lão phu vốn muốn mời cậu tới Hình Ý môn làm khách, không ngờ mấy ngày trước lại có chuyện phải đi xử lý, cho nên không kịp quay về, có chút thất lễ rồi!”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Đâu có, tôi cũng vừa tới đây hôm qua, hơn nữa hôm nay Tiêu đại ca còn dẫn tôi đi tham quan Hình Ý Môn.”

Tiêu Sát cũng thấp giọng nói: “Cha, hôm nay Mạc Hổ lại phát điên, lúc ở nhà ăn vì muốn luận bàn với Diệp huynh đệ!”

Tiêu Hùng hừ lạnh một tiếng, nói: “Chuyện này đã có người nói với ta rồi, tên Mạc Hổ này có chút quá vô lý, lát nữa ta sẽ nói chuyện với sự phụ của hần, Hình Ý môn không phải là nơi mà hần có thể làm loạn!” Nói xong hai hàng lông mày nhướn lên, sự uy nghiêm ẩn tàng lập tức lộ ra ngoài.

Tiêu Sát tay trái cầm chén trà tay phải dùng nắp gạt bọt trà nổi ở bên trên, hớp một ngụm rồi nói tiếp: “Kỳ thật lần này tôi chính là muốn hóa giải khúc mắc giữa Hình Ý môn và cậu, bởi vì vốn cũng chẳng có ân oán gì.”

Diệp Thiên Vân sắc mặt bình tĩnh nói: “Kỳ thật lúc trước Tề Bằng Phi của quý phái tới võ quán của tôi là do đồ đệ của tôi tiếp đãi, kết quả hai người một lời bất hòa liền động thủ, nói ra cũng là chúng tôi tiếp đãi sơ xuất.”

Tiêu Sát lắc đầu than: “Cái này cũng không trách cậu được, võ quán hoàn toàn không thuộc võ lâm, đồ đệ của cậu cũng không phải là nhân sĩ võ lâm, cho nên tất cả đều phải chiếu theo quy củ bên ngoài. Tề Bằng Phi trong môn cũng không tệ, chỉ là không ngờ hần sau khi ra ngoài lại biến thành như vậy, cầu kết với mấy sư huynh đệ tới phá quán, đúng là làm mất mặt Hình Ý môn chúng tôi.”

Diệp Thiên Vân hơi có chút kinh ngạc, hần vốn cho rằng Tiêu Sát sẽ lấy chuyện này ra để trách mắng, kết quả không ngờ lại không có, điều này khiến trong lòng hần cũng có chút không biết tính toán thế nào.

Tiêu Hùng cười nói: “Chuyện về sau thì không cần phải nói nữa, bản thân Tề Bằng Phi gây chuyện, họa về sau cũng là do hần gây ra, cho nên cậu đừng lo lắng, Hình Ý môn cũng không phải là một môn phái không

giảng đạo lý.”

Diệp Thiên Vân vốn lo lắng hai chuyện, một là chuyện của Tề Bằng Phi, hai chính là bí mật mà Hình Ý môn không truyền ra, hai chuyện này mỗi sự kiện đều không phải nhẹ, do đó Tiêu Hùng nói như vậy thì hẳn cũng yên tâm rất nhiều, ít nhất sau này cũng không tìm tới Võ quán Thành Phong để làm phiền.

Tiêu Hùng nói tới đây liền trầm ngâm một chút, rồi hỏi tiếp: “Không biết sư phụ của cậu là ai?”

Diệp Thiên Vân tim đập thình thịch, vẫn bị hỏi rồi, liền lập tức trả lời: “Tôi phần lớn là tự học, tới hiện tại vẫn không có bái sư chính thức.”

Tiêu Hùng nghe vậy, sắc mặt bình tĩnh, nói: “Kỳ thật Hình Ý muốn luyện tốt thì không có sư phụ là không được, có câu nói thế này, Thái Cực mười năm không xuất môn, Hình Ý một năm đánh chết người. ‘Người’ ở đây chính là bản thân mình đó!”

Diệp Thiên Vân lần đầu tiên nghe thấy câu nói này, không khỏi có chút kinh ngạc, hẳn cũng nghiền ngẫm hàm nghĩa bên trong.

Tiêu Hùng nói tiếp: “Vô lâm thời cũ có câu nói ‘luyện Hình Ý Quyền như chiêu tà (chọc vào tà)’, có rất nhiều người luyện Hình Ý Quyền, khi cao tuổi, chân sẽ không được tốt, thậm chí còn đoản thọ, còn có những người trẻ tuổi thân thể rất tốt, nhưng luyện Hình Ý Quyền được mấy tháng, thể chất suy tổn rất nhiều, thần kinh suy nhược, các loại như bệnh như thận hư đều phát ra, có chút giống như Thất Thương Quyền trong tiểu thuyết, trước tiên làm tổn thương mình, sau đó mới tổn thương được người khác.

Còn có người cho là rằng là chiêu tà nhưng tụng kinh bùa chú đều vô dụng, thân thể vẫn xấu đi từng ngày.

Kỳ thật học Hình Ý phải có người chỉ đạo, nếu không rất dễ luyện chệch đường.

Diệp Thiên Vân thì đã nghe qua cách nói Hình Ý chiêu tà này, cho nên hẳn bình thường rất chú ý đến phương diện này, do đó gật đầu nói: “Về phương diện Hình Ý phần lớn đều là tự mình nghiên cứu.”

Tiêu Hùng “ừ” một tiếng, nói: “Cậu có thể một mình luyện Hình Ý tới trình độ này đã là rất khó khăn rồi, tiếp tục luyện nữa không chỉ thu được hiệu quả rất ít, hơn nữa vạn nhất xảy ra sai sót gì, vậy thì sẽ nguy hiểm tới tính mạng.” Ông ta ngừng một chút rồi nói tiếp: “Tôi cảm thấy cách tốt nhất là cậu bái nhập vào Hình Ý môn của chúng tôi đi, như vậy sẽ trợ giúp cho sự phát triển của cậu!”

191. Chương 191: Ngũ Hành Đan

Tiêu Sát tựa hồ như cũng có chút bất ngờ, hẳn nhìn Diệp Thiên Vân đang suy nghĩ, lập tức thuận theo cha của hắn, nói: “Diệp huynh, cơ hội như thế này không có nhiều đâu, anh nên biết quy củ nhập môn của chúng tôi.”

Diệp Thiên Vân đối với chuyện này cũng có một chút hiểu biết, nghiêm túc mà nói, quy củ cổ xưa của Hình Ý Quyền là không cho phép đái nghệ đầu sư (đã học võ trước rồi bái sư), điều này rất nhiều sách đều có giới thiệu.

Không cho phép đái nghệ đầu sư cũng không phải là không có căn cứ, chủ yếu là sợ đồ đệ đã được dạy, lại có lẽ là có dụng ý khác, bởi vì sau khi xác định quan hệ sư đồ, vậy thì sư phó sẽ dụng tâm mà dạy, thời gian dài thì cảm tình cũng càng lúc càng sâu, có lúc thường nói sư đồ thân như cha con. Nếu đái nghệ đầu sư vì danh, thì sẽ dẫn tới mục đích cá nhân gì đó cũng không phải là không có khả năng.

Cho dù một khi đã học Hình Ý Quyền, cổ kinh đạo đó trên người cũng rất khó thay đổi, học quyền mới thường thường sẽ không được thuần túy, sư phụ cũng khó dạy nổi, cho nên tiêu chuẩn thu đồ đệ tốt nhất chính là chưa từng luyện gì cả, giống như một tờ giấy trắng, nếu người đã từng học quyền, vậy thì chứng tỏ là bên trên đã có chữ, cho dù xóa đi, vẫn sẽ để lại dấu vết, chỉ có một tờ giấy trắng mới có thể có được truyền thừa chân chính, học được phong cách của sư phụ.

Nếu chỉ là đồ đệ tự tác chủ trương muốn bái một sư phụ khác, vậy thì khác rồi, hơn nữa tội danh còn không nhỏ, khi sư giết tử, sẽ bị người khác phỉ nhổ, cũng không ai thu nhận loại đệ tử như vậy, ít nhất cũng phải giống như bọn Thạch Thanh Sơn và Trương Lượng, có một sư phụ và một nghi thức giao nhận của sư phụ.

Diệp Thiên Vân vốn tự mình học Hình Ý Quyền, không có sư phụ, cho nên về căn bản là miễn cưỡng đủ tư cách, còn từ phương diện khác mà nói, Diệp Thiên Vân đã từng học Hình Ý Quyền rồi. Hơn nữa tuổi cũng không còn nhỏ, cái này đối với sư phụ mà nói cũng là một loại khiêu chiến, dẫu sao thì người đã có phong cách Hình Ý, muốn thay đổi công phu cả chục năm này, vậy thì có thể tưởng tượng được là độ khó lớn như thế nào.

Tiêu Hùng nhìn vẻ mặt của Diệp Thiên Vân, cười nói: “Kỳ thật chuyện muốn nhận cậu làm đồ đệ của Hình Ý Môn, tôi sớm đã nói qua với mấy vị sư huynh đệ rồi, bọn họ cũng rất hiếu kỳ với công phu của cậu, có người còn môn ngay tại đường trường định hạ quan hệ sư đồ với cậu, có điều tôi cân nhắc tới ý nguyện của bản thân cậu, hơn nữa cậu cũng không nhất định sẽ gia nhập Hình Ý môn cho nên chuyện này cứ treo ở đó.”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền không khỏi cảm thấy nghi hoặc, thì ra không phải là Tiêu Hùng thu mình làm đồ đệ, liền trầm tư một lát rồi nói: “Kỳ thật tôi trước giờ cũng cân nhắc chuyện tìm một cao nhân Hình Ý nhờ chỉ điểm. Như vậy thì công phu của tôi mới có thể tiến bộ, có điều nói tới bái sư, trong lòng tôi cũng có một chút sợ hãi, con người tôi rất tàn bạo, sợ không chịu nổi những quy củ của võ lâm.”

Tiêu Hùng nghe xong liền nói: “Kỳ thật môn phái cũng không có nghiêm khắc như cậu nghĩ đâu, sư phụ cũng chẳng có nhiều thời gian để quản đồ đệ, từ ‘môn phái’ đã tạo thành ấn tượng sai cho rất nhiều người.”

Nói xong ông ta cười ha ha, rồi nói tiếp: “Cậu nếu không bái sư mà muốn học gì đó thì không dễ tìm đâu! Như lấy Hình Ý môn mà nói, không nhập môn thì sẽ không truyền thụ công phu cho cậu đâu. Nếu cậu có thể tìm được danh sư, vậy thì coi như cậu gặp may, nhưng biết đi đâu có thể tìm được danh sư mới là chuyện khó. Hiện tại cơ hội đang ở ngay trước mặt cậu, cậu cứ suy nghĩ cho kỹ đi.”

Diệp Thiên Vân cũng không khỏi bị dụ hoặc, sức hấp dẫn của võ học là quá lớn. Tiêu Hùng không nói tới chuyện bắt truyền chi bí, mà trực tiếp muốn mình gia nhập Hình Ý Môn.

Đây chính là lùi một bước, kỳ thật nếu chân chính tiến vào Hình Ý môn thì sẽ nhận được không ít chỗ tốt, từ khía cạnh võ học mà nói, nơi đây có thể dạy mình rất nhiều.

Nếu từ khía cạnh võ lâm mà nói, như vậy coi như là chân chính có chỗ dựa, sau này sẽ không tùy tiện bị người ta tìm tới cửa gây sự, những cái này đều là nhìn thấy sờ thấy, đây là chỗ tốt thật sự.

Diệp Thiên Vân bình phục lại tâm tình, sau đó từ tốn nói: “Tiêu tiên bối, nói thật, vào Hình Ý môn chỗ tốt vô cùng nhiều, nhưng là tôi vẫn muốn suy nghĩ thật kỹ, dẫu sao thì đây cũng là một chuyện lớn, nếu hiện tại quyết định ngay, vậy thì rõ ràng là quá qua loa đại khái rồi, cho nên có thể cho tôi một chút thời gian để suy nghĩ không?”

Tiêu Hùng hí mắt lại, gật đầu nói: “Cậu quả thực là một võ giả có định lực, vào Hình Ý môn không phải là có một hai chỗ tốt, có bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn vào. Kỳ thật án chiếu theo môn quy, cậu không thể tiến vào Hình Ý Môn, đầu tiên là Hình Ý môn không cho phép đãi ngộ đầu sư, hai là, cậu phải vào đời thứ ba của Hình Ý Môn, trước đây quy củ này chưa bị phá bao giờ.”

Tiêu Sát nghe giải thích tựa hồ như rất cao hứng, hần nói với vẻ mặt hưng phấn: “Diệp huynh, anh nếu vào Hình Ý môn thì coi như là sư đệ của tôi rồi, tới lúc đó đời thứ ba có người đứng ra giữ thể diện rồi!”

Diệp Thiên Vân hiện tại bất kể là như thế nào cũng không thể đáp ứng được, hần muốn nghĩ xem nên từ góc độ nào để bước vào đầm nước sâu võ lâm một cách tốt nhất, hành tẩu trong giang hồ, không thể thất thủ, nếu không sai một bước là sẽ sai nhiều bước, cho nên hần trầm tư, nói: “Cho tôi một ngày thời gian để suy nghĩ đi, vào giờ này ngày mai, tôi môn suy nghĩ thật kỹ.”

Tiêu Hùng lúc nào trên mặt xuất hiện một nụ cười cao thâm, ông ta mỉm cười nói: “Nếu là tôi, một cái bánh lớn như vậy, tôi cũng không dám một miếng nuốt luôn đâu, có điều nhận cậu vào môn cũng không phải là không có nguyên nhân, tôi nghĩ điểm này trong lòng cậu tự thấy rõ ràng nhất.”

Diệp Thiên Vân chấn động, Tiêu Hùng chung quy cũng đã nói ra câu này, hần quan sát tử tế sắc mặt của Tiêu Hùng, nhưng đáng tiếc, muốn từ trong vẻ mặt của một đại nhân vật như thế này mà phát hiện ra gì đó, vậy thì ông ta không còn được coi là đại nhân vật nữa rồi.

Diệp Thiên Vân dạ một tiếng, tỏ ý biết rồi, hần ha ha cười nói: “Không ngờ tôi lại được hoan nghênh như vậy, còn chưa bái nhập Hình Ý môn đã có sư phụ nguyện ý nhận tôi rồi.”

Tiêu Sắt cũng không khỏi có chút hâm mộ, nói: “Tôi không có được vận tốt như anh, lúc Tiêu Hùng đồ ai cũng cảm thấy tư chất của tôi không tốt!”

Tiêu Hùng thở dài một hơi, nói với Tiêu Sắt: “Không nhận con cũng không thể trách người khác được, chẳng có sự phò nào hi vọng đồ đệ của mình chẳng làm nên thành tựu gì? Nếu là ta, vậy thì ta cũng không nhận. Thu đồ quan trọng nhất là phẩm chất, thứ hai chính là nhìn tư chất, tư chất không tốt sau khi xuất sư cũng không có không gian để phát triển, không nhận kỳ thực cũng là có đạo lý.”

Dùng lời lẽ hiện đại mà nói, một người không có sức cạnh tranh trong xã hội, vậy thì gọi là kẻ yếu kém, còn có một điểm, từ cổ đã có kiến giải rằng người học võ chẳng lành, người luyện võ quá dễ nhúng thân vào thị phi, tư chất không tốt thì đừng học võ, cho dù học thì tốt nhất cả đời đừng có tiếng tăm gì.

Có một chút danh tiếng, thì ra có thêm nhiều phiền não, chuyện trên giang hồ há có đơn giản, nếu biết không đạt được thành tựu, tốt nhất đừng học.

Diệp Thiên Vân nhắc lại lời cũ của Tiêu Hùng chính là muốn nghe thêm về quan hệ giữa người và người trong Hình Ý Môn, nhưng không ngờ lại xảy ra một loạt đạo lý, xem ra có môn phái và không có môn phái đúng là rất khác nhau, có môn phái thì ít nhất cũng có người giải đáp thắc mắc cho mình.

Tiêu Hùng nói tới đây liền không nói tiếp nữa, ông ta cười cười rồi chuyển đề tài: “Cậu có thành đệ tử của Hình Ý môn hay không cũng không cần gấp, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, cậu đã gọi tôi là trưởng bối, theo quy củ thì ta phải tặng cậu một lễ vật.” Vừa nói ông ta vừa bước vào một căn phòng.

Tiêu Sắt thấp giọng nói: “Diệp huynh, sao vậy, không hiểu à? Bảo bối của cha tôi rất nhiều, cậu không phải chịu thiệt đâu!”

Diệp Thiên Vân không để ý đến việc này, trong tay hắn không phải là không có tiền, muốn mua gì thì mình tự có thể mua thứ đó, cho nên cái gói lễ vật trong mắt hắn cũng chẳng là gì.

Một lát sau Tiêu Hùng từ bên trong lấy ra một cái hộp, sau đó hồ hững cười nói: “Cậu tự học tới trình độ này phải tốn bao nhiêu khí lực thì tôi biết rất rõ, đây cũng coi như là một chút tâm ý của tôi dành cho cậu, hi vọng cậu có thể bớt đi một chút lặn lội trên con đường võ học.”

Diệp Thiên Vân hồi lễ, nói: “Vậy thì phải cảm ơn bá phụ rồi!”

Tiêu Sắt bước lên trước, nói: “Cha tôi rất yêu quý văn bối, nếu cậu vào Hình Ý môn thì sẽ biết, mở ra xem là bảo bối gì đi?” Nói xong mắt nhìn chăm chăm vào trong cái hộp.

Diệp Thiên Vân gật gật đầu rồi ngẩng ngó cái hộp, bên ngoài dùng lụa bọc lại, bên trong là hộp làm bằng gỗ, bên cạnh còn có hai nút bấm, hình dáng được làm rất tinh xảo, mở ra thì thấy bên trong là một chiếc bình nhỏ, bên trên viết ba chữ “Ngũ Hành đan.” Tim hắn lập tức đập thình thịch.

Tiêu Sắt không nói gì, chỉ nhìn một cái rồi không nhìn nữa.

Tiêu Hùng uống một ngụm trà rồi nói: “Chắc là cậu biết về Ngũ Hành đan chứ?”

Diệp Thiên Vân đương nhiên biết, Ngũ Hành đan là đan dược chuyên dụng trong Hình Ý Quyền, nghe đồn thứ này có tác dụng rất lớn đối với nội công của Hình Ý, mà dược phương thì phải là đồ đệ truyền mới có, vì thế hắn gật gật đầu, nói: “Cảm ơn bá phụ, nghe đồn thứ này rất trân quý, lễ vật này quá lớn rồi!”

Tiêu Hùng lắc lắc đầu: “Đệ tử nội môn đều có, cũng chẳng được tính là trân quý gì cả, ta tặng cậu là vì nhìn vào võ học của cậu, lễ vật lớn hay nhỏ là phải phụ thuộc vào người được tặng, người nào cần nó, vậy thì nó là quan trọng, người không cần thì nó chẳng đáng một xu. Nếu là Tiêu Sắt thì hẳn không cần thứ này, mà cậu thì lại khác, người một lòng hướng võ mới hiểu được ý nghĩa của Ngũ Hành đan.”

Diệp Thiên Vân không nói gì, lại chăm chú nhìn vào cái bình nhỏ này, nó chỉ to bằng cái hộp thuốc, kỳ thật Ngũ Hành đan là dùng ở ngoài da, trong “Hình Ý Quyền giải” cũng từng nhắc tới nó, nghe nói nó có thể giúp đỡ không nhỏ đối với nội công.

Thứ này đối với loại người si mê võ đạo như Diệp Thiên Vân có thể nó là chí bảo vô giá. Tiêu Hùng xua tay, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, các người cũng quay về nghỉ ngơi đi!” Nói xong liền đứng dậy về phòng.

Tiêu Sắt gật đầu hiểu ý, nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp huynh, chúng ta đi thôi!”

192. Chương 192: Quyết Định

Nhưng nếu nói tới nhân tố bất lợi thì cũng không ít, đầu tiên là sẽ bị in dấu Hình Ý, cho dù là trên giang hồ cũng vạch rõ giới tuyến, Hình Ý tuy lớn, nhưng cũng không phải là không có địch nhân.

Hơn nữa thái độ của Bát Cực Môn có lẽ sẽ có chút chuyển biến đối với mình, ít nhất thì cũng sẽ không lôi kéo như trước nữa, đương nhiên chuyện này không có nghiệm chứng và cũng không thể xác định, nhưng sau này khẳng định sẽ không nói tới chuyện nhập môn nữa, mà quan hệ bạn bè chiến lược đã thiết lập bấy lâu nói không chừng cũng mất luôn.

Hình Ý mônchiêu hạ mình làm môn hạ chắc cũng không phải là nuôi báo cô, khẳng định sẽ an bài một số chuyện, trên đời vốn không có bữa cơm trưa nào miễn phí, tất cả mọi thứ đều phải trả giá.

Nghĩ cả nửa ngày, Diệp Thiên Vân đưa ra một kết luận, hiện tại vẫn đang học đại học, có thể danh chính ngôn thuận lẫn tránh khỏi phạm vi thế lực của Hình Ý Môn, ít nhất cũng có thể tiêu điều mấy năm, nếu không được thì lại làm nghiên cứu sinh, sau này trừ học tập võ thuật ra, những chuyện khác hết thảy không cần phải lo lắng.

Diệp Thiên Vân vừa nghĩ vừa bật cười, dầu ăn cơm không của Hình Ý mônthì họ cũng chẳng làm gì được mình, tới lúc đó cho dù là trục xuất mình cũng chẳng sao, trước tiên cứ tiến một bước vào đầm nước lạnh này đã, ít nhất thì hiện tại cũng không có gì nguy hiểm, sau này có chuyện hẵng tính.

Sáng sớm ngày hôm sau Diệp Thiên Vân đi luyện võ, nhưng không tới sân luyện tập đó nữa, hôm sau khi nghe Tiêu Sắt nói mới hiểu là có chuyện gì.

Hình Ý mônchia làm ba hệ - Tây, Bắc, Trung, mà lộ số võ công của mỗi một hệ đều khác nhau. Cho nên phải chia Hình Ý mônra làm ba, như vậy mới có thể giảm bớt sự xung đột lẫn nhau.

Mà hai hệ kia quả thật là xung đột không ngừng, có lúc thậm chí còn ra tay ở trong môn, nếu không phải là Tiêu Sắt đứng giữa dàn xếp, thực sự có thể phát triển thành đại chiến, ba hệ cứ thế duy trì sự bình hành vì điều này.

Tiêu Hùng thuộc về hệ Trung, và cùng vào ngày Diệp Thiên Vân tới đây, Tây hệ đang chiêu thu đệ tử, ngày hôm sau Diệp Thiên Vân lại tới Nam phái đánh quyền, tất nhiên sẽ bị cho rằng là người mới vừa đến, cho nên mới phát sinh chuyện này.

Diệp Thiên Vân đang luyện quyền thì cảm thấy phía sau có người, hắn vừa quay người lại thì Tiêu Sắt từ đằng sau bước tới.

Tiêu Sắt cười xán lạn: ”Diệp huynh mỗi ngày đều dậy sớm như vậy, thật là khiến người ta bội phục. Tội không có loại định lực này, nếu không có lẽ cũng có thể có được thành tựu trên võ thuật.

Diệp Thiên Vân cười ha ha, hắn đã tới hai tiếng rồi, nếu như bây giờ mới dậy thì còn luyện tập gì nữa, qua nửa tiếng nữa là tới giờ cơm rồi, có điều miệng vẫn nói: “Kỳ thật, luyện võ buổi sáng chẳng qua là một loại thói quen mà thôi, có rất nhiều người đều thích luyện quyền vào buổi chiều.”

Tiêu Sắt nghe vậy liền trợn mắt lên, hắn nói với vẻ không dám tin: “Diệp huynh, anh sao lại nói những lời hồ đồ như vậy?”

Diệp Thiên Vân không hiểu gì, cũng không biết là Tiêu Sắt vì sao lại nói vậy, lập tức nghi hoặc hỏi: “Tôi nói sai cái gì ư?”

Tiêu Sắt cũng ngó người, sau đó than: “Xem ra hắn còn chưa nắm vững được rất nhiều thứ, đây có lẽ chính là sai lầm của việc tự tu luyện khi luyện Hình Ý Quyền, đặc biệt là lúc mới luyện. Tốt nhất là sáng sớm phải bắt đầu tập luyện, hơn nữa nhất định mặt phải quay về hướng Đông mới tốt, đây là quy định đời truyền đời của Hình Ý Môn, chỉ cần là đệ tử trong môn cơ bản đều biết cả. Thái Dương từ phía Đông mà nhô lên, đại biểu cho sinh cơ trùng trùng, xua tan bóng tối, ánh sáng bao trùm cả đại địa. Như vậy thân thể mới có thể nhận được sinh cơ trong đó, cho nên sáng sớm luyện tập có thể có được tinh hoa một ngày. Về phương

diện này anh còn chưa có kinh nghiệm gì, nếu như tới Hình Ý Môn, anh sẽ biết rất nhiều bí mật mà trước đây chưa biết, đây kỳ thật cũng coi như là kinh nghiệm mà thế hệ già truyền xuống.”

Cấp bậc mà Diệp Thiên Vân đang ở rất huyền diệu, thứ gì có liên quan đến Hình Ý chỉ cần được người ta chỉ điểm một cái là hần lập tức hiểu ra, cho nên hần nói giống như có sở ngộ: “Cái này trước đây còn chưa nghe qua, không biết có sách giới thiệu không, tôi cũng muốn học tập thật tốt.”

Tiêu Sắt vừa cười vừa lắc đầu: “Anh thấy có sách nào giới thiệu về những thứ này không, đây là kinh nghiệm, kinh nghiệm học Hình Ý, do tiền nhân tổng kết ra, muốn học thì vẫn truyền miệng mới được!”

Một câu đơn giản này của Tiêu Sắt đã khơi lên tiếng lòng của Diệp Thiên Vân, lúc trước chỉ là một mình luyện tập, ngoài trừ khắc khổ ra thì chẳng còn cách nào khác, nào có nghe qua loại kiến thức này

Diệp Thiên Vân lập tức biến thành si mê, hần dừng quyền lại, rất hứng thú nói: “Vậy Tiêu đại ca dạy cho tôi đi, mặt hướng về phía Đông rốt cuộc có thể nhận được những gì?”

Tiêu Sắt nghĩ cả nửa ngày mới chậm rãi nói: “Kỳ thật Hình Ý môn là thứ của Đạo gia, cho nên những gì được truyền xuống cũng cách đạo không a, Hình Ý cho rằng thiên địa vạn vật toàn bộ đều có sinh mạng, mà sinh mạng thì khắc sẽ có tư tưởng, có tư tưởng thì sẽ bị đánh động, bị đánh động thì tất nhiên sẽ có hồi báo, đây chính là vì sao mặt phải hướng về phía Đông. Kỳ thật không chỉ là cái này phải như vậy, mỗi một loại kỹ nghệ cũng đều giống nhau, ví dụ như cầm kỳ thi họa cũng thế, bởi vì bọn chúng có sinh mệnh, anh không được xem thường những bí quyết nhỏ nhỏ này, đợi tới khi anh chân chính áp dụng được một khoảng thời gian, nhất định sẽ có thu hoạch rất lớn.”

Diệp Thiên Vân lúc này mới cảm thấy lúc trước có rất nhiều điều đều dựa vào Đạo gia, kỳ thật bên trong có rất nhiều hình thái nguyên thủy có thể là Hình Ý, như vậy mới có thể kiến giải càng sâu và càng nhiều hơn, quyền đánh ra mới đạt được hiệu quả tốt, mới có sinh mệnh.

Tiêu Sắt cũng cùng Diệp Thiên Vân luyện một bộ quyền, Hình Ý mà hần đánh có thể dùng từ vô cùng thâm để hình dung, khi đánh sáo lộ không ngờ lại có thể quên vài động tác, xem ra tim của hần vốn không phải ở đây, sao có thể “tâm động theo ý” được.

Diệp Thiên Vân còn chưa từng thấy Tiêu Sắt luyện võ, hôm nay cuối cùng cũng được thấy, không khỏi vì gã mà phát sầu, trong ấn tượng của hần Thạch Thanh Sơn chỉ cần nỗ lực một chút cũng đuổi theo được gã.

Tiêu Sắt hoạt động xong thân thể liền nói: “Kỳ thật tôi từ nhỏ đã rất thích luyện võ, đương nhiên, hiện tại cũng vẫn thích, có điều tôi lại không coi nó là sự nghiệp của tôi, bởi vì tôi tư chất trời sinh của tôi vốn không tốt, lúc nhỏ bá sư từng nhận đỡ kích lớn, nếu không phải là nể mặt phụ thân tôi, có lẽ thực sự sẽ không có người nhận tôi, cho nên sau khi tôi bá sư thì không quá chuyên tâm nữa.”

Diệp Thiên Vân khẽ thở dài một hơi, hần trong miệng tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại không đồng ý với quan niệm này, một người bất kể là như thế nào cũng không thể bị lực lượng ngoại giới đánh ngã, nếu không sẽ vĩnh viễn không thể đứng dậy.

Không phải là mỗi người khi sinh ra đều có tư chất tốt, nhưng cho dù là không có thể cũng không nên bỏ qua như vậy.

Nếu như thật sự bỏ qua, có một ngày khi quay lại nhìn con đường mà mình đã đi qua, cảm giác đầu tiên chính là hối hận, mình đã thích thì nên kiên trì tới cùng mặc kệ là ai nói gì, chỉ có cảm giác trong lòng mình mới là chân thật.

Bởi vì trong lòng ai cũng đều có lý tưởng, có một mộng tưởng vậy thì chúng ta phải dùng cả đời này để theo đuổi, chứ không phải là giấu đi.

Tiêu Sắt chuyển đề tài: “Kỳ thật tôi nếu có tư chất tốt như anh, vậy thì nhất định cũng nỗ lực giống như anh vậy.”

Diệp Thiên Vân cười ha ha, kỳ thật tư chất luyện võ của hần cũng không phải là tốt lắm, chỉ có điều được coi là trung đẳng, nếu không phải là luyện võ từ nhỏ, vậy thì thể chất nhất định sẽ rất kém, thành công của hần là tới từ kiên trì, mà hiện tại cái thân thể này đại bộ phận là bắt nguồn từ Kim Chung Tráo, nếu

không có bản nội công tâm pháp này, vậy thì cả đời này hắc chỉ dừng lại ở giai đoạn cường thân kiện thể, vĩnh viễn không thể bước vào giang hồ, hắc là trong kiên trì mà tìm cơ hội, cũng có thể coi là may mắn.

Diệp Thiên Vân luyện đã gần xong rồi, cũng không muốn nói tới đề tài này nữa, do đó cầm áo từ dưới đất lên: “Không luyện có lẽ cũng là chuyện tốt, chúng ta đi ăn cơm đi!”

Tiêu Sát gật đầu, nói: “Nếu không phải là sợ anh xảy ra chuyện, tôi sẽ không dậy sớm như thế này đâu, vốn tôi muốn hỏi cậu đã suy nghĩ thế nào rồi. Tôi tuy võ công không tốt, nhưng lại luôn hi vọng Hình Ý môn được tốt đẹp hơn, Trung phái cũng tốt, đời thứ ba của Trung phái có thể có mặt mũi. ”

Hắc lại thao thao bất tuyệt tiếp: “Kỳ thật nếu anh thực sự trở thành đệ tử đời thứ ba, vậy Trung phái cũng chính là có nhân vật đứng ra giữ thể diện cho mọi người rồi.”

Diệp Thiên Vân ngây người: “Chẳng lẽ đệ tử đời thứ ba của Trung hệ không có cao thủ ư?”

Tiêu Sát có chút bất lực nói: “Cao thủ cũng tương đối, hai phái Tây, Bắc có nhân vật lãnh quân, mà duy có Trung phái là không có, so với người ta thì không chỉ kém hơn một hai lần. Tôi tin vào thực lực của anh, chỉ cần anh tới, vậy thì cơ hội của chúng tôi cũng tới rồi.”

Nói xong hắc mới đứng dậy, có chút đột nhiên hỏi: “Anh rốt cuộc là có đồng ý không? Nói trước nhé, tôi không hề đại biểu cho cha của tôi để hỏi đâu, chỉ là cá nhân tôi muốn biết đáp án thôi!”

Diệp Thiên Vân nghĩ ngợi một lát, quyết định nói cho hắc, dẫu sau thì sau này cũng ở cùng nhau, lúc này không bằng tăng thêm một chút cảm tình, liền nói: “Tôi định bái nhập Hình Ý Môn!”

Tiêu Sát cả người run rẩy, hắc kích động nắm lấy tay Diệp Thiên Vân, nói: “Thật Hình Ý môn huynh đệ? Anh không lừa tôi chứ, tôi không chịu được đả kích đâu!”

Diệp Thiên Vân nhìn Tiêu Sát, người này đối với võ thuật đã mất đi hi vọng rồi, có điều lại vẫn muốn nhất hệ của Trung phái được trở nên cường đại, liền gật đầu nói: “Đương nhiên, tôi đã từng lừa anh bao giờ đâu!”

Tiêu Sát nghe xong liền buông tay Diệp Thiên Vân ra, đi loang quanh tại chỗ miệng lẩm bẩm: “Trung phái, đời thứ ba, Diệp Thiên Vân!” Hắc tuy nói rất nhỏ, nhưng trong lời nói lại lộ ra vẻ kiên định, lộ ra hi vọng.

Diệp Thiên Vân có thể thấu hiểu tâm tình của hắc, Hình Ý tuy xưng là một môn, nhưng một lại là một nhà có ba đứa con, đại ca và nhị ca thì giỏi giang, trong lòng mình cũng không tiếp thụ nổi, lúc này mình có thể trở nên mạnh hơn, tất nhiên sau này cũng có thể ngẩng đầu lên rồi.

Năm phút sau, Tiêu Sát kéo Diệp Thiên Vân, nói: “Đi, đi gặp cha tôi nào!”

193. Chương 193: Tranh Đồ

Tâm tình Tiêu Sát tựa hồ tốt lên rất nhiều, ánh mắt nhìn Diệp Thiên Vân cũng nhu hòa không ít, gã đánh một cái trước ngực Diệp Thiên Vân nói: “Bây giờ cha tôi hắc là không có chuyện gì làm cả, chúng ta ở đời thứ ba trong phái cũng coi như là tinh anh, hai phái Tây Bắc tuy là phát triển. Nhưng mà cánh nhìn kiêu ngạo kia thật khiến người ta trong lòng không thoải mái, chúng ta là tinh anh trong đời thứ ba, chỉ cần là đệ tử đời thứ ba nhìn thấy tôi sẽ phải gọi là Đại sư huynh, tôi phải có trách nhiệm với bọn họ à! Bản thân mặc dù luyện Hình Ý không tốt, nhưng lại mong một đời này có thể dạy ra vài đệ tử nổi tiếng, nâng cao thể diện cho trong mạch”.

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng có thể nhìn ra hy vọng của gã, cho nên gật đầu hiểu ý, Tiêu Sát hắc là đã ở Hình Ý môn từ nhỏ, cho nên với rất coi trọng vinh dự trong hệ mình, bởi vậy gật đầu nói: “Hiểu rồi!”

Tiêu Sát tựa hồ cảm giác có chút nói ngoài lẽ, cho nên cười ha hả nói: “Được rồi, có cậu, nhất hệ của chúng ta sẽ có hy vọng, tôi cũng muốn thấy cậu trong lúc tỷ thí hiển lộ uy phong, như vậy tôi đi đường cũng có thể ưỡn ngực”.

Diệp Thiên Vân hơi thắc mắc, nói: “Sao? Hình Ý môn bình thường cũng có thi đấu giữa các mạch à?”

Tiêu Sắt “Ừ” một tiếng nói: “Vừa đi vừa nói chuyện đi! Thật ra thì cứ cách một thời gian tổng hội ba phái lại có thi đấu, đây là chuyện không thể tránh khỏi, mọi người cùng tồn tại dưới một mái hiên, lại cùng là võ giả, sao lại không luận bàn chứ”.

Diệp Thiên Vân thích nhất là luận bàn, bởi vì nó có tác dụng rất trọng yếu trong việc đề cao thực lực một cá nhân, đã rất nhiều lần hắn ở trong thực chiến phát hiện nhược điểm của mình, rồi sau đó tiến hành bù đắp, cũng chính vì như thế hắn mới có thể đi tới trình độ ngày hôm nay.

Không lâu sau, hai người đã đi tới trước phòng Tiêu Hùng, Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua, thì ra trước cửa phòng phái chủ cũng không có người gác chẳng hề giống như lời đồn đại.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy Tiêu Hùng đang cầm bút lông luyện chữ, Diệp Thiên Vân không khỏi thở dài một tiếng, có rất nhiều cao nhân võ học, đều có hứng thú với thư pháp, xem ra hai thứ đúng là có liên hệ nhất định, nói người luyện võ thô tục thật đúng là không có chút đạo lý nào.

Tiêu Hùng ngẩng đầu lên liền thấy hai người. Gã đặt bút xuống, cười nói: “Sao thế, các con có chuyện gì tìm ta sao?”

Về mặt Tiêu Sắt rất hưng phấn, gã đi về phía trước hai bước nói: “Cha, sáng sớm hôm nay Diệp huynh đã suy nghĩ kỹ, quyết định bái nhập Hình Ý Môn!”

Tiêu Hùng ngẩn ra, sau đó vui vẻ nói: “Vậy thì tốt, cha còn tưởng phải đợi tới tối chứ, không ngờ nhanh như vậy đã có quyết định rồi”.

Nói xong gã nhìn về phía Diệp Thiên Vân nói: “Cậu xác định muốn vào Hình Ý Môn?” Ngữ khí của gã rất nghiêm túc, lúc này thực sự rất có phong cách phái chủ.

Diệp Thiên Vân hành lễ nói: “Đúng vậy, bá phụ. Tối qua tôi đã suy nghĩ kỹ, tôi muốn vào Hình Ý Môn”.

Tiêu Hùng vỗ tay sau lưng suy nghĩ một chút, sau đó nói với Tiêu Sắt: “Con đi thông báo cho mấy sư thúc con đi, nói cha có chuyện muốn thương lượng với bọn họ”.

Tiêu Sắt nghe xong gật đầu rồi đi.

Diệp Thiên Vân xem bộ dáng Tiêu Hùng muốn thu đồ đệ, liền nói: “Bá phụ, tuổi của tôi vẫn còn nhỏ. Hơn nữa đang đi học, cho nên tạm thời tôi có thể chỉ có lúc nghỉ mới có thể có thời gian tới Hình Ý Môn”.

Tiêu Hùng gật đầu. Sau đó nói: “Chuyện này cũng không sao cả, cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, vẫn còn một tháng nữa là sinh nhật, bởi vậy nói: “Hai mươi mốt!”

Tiêu Hùng lộ vẻ kinh ngạc, có điều chỉ trong chớp mắt đã khôi phục lại bình thường. Gã cười nói: “Ngay cả tôi cũng hâm mộ cái tuổi này của cậu, quyền sợ trai tráng à. Chỉ cần cậu thật sự khổ công một chút, học ở Hình Ý môn năm năm, tôi tin chắc đời thứ hai của Hình Ý môn nhìn thấy cậu cũng phải nhường bộ, lúc cậu chưa nhập môn đã làm biết bao đại sự kinh động võ lâm, tôi đều nhớ rất rõ”.

Diệp Thiên Vân không khỏi hồi tưởng lại, cười ha hả nói: “Cũng không có gì, chẳng qua cũng chỉ là thường xuyên luận bàn với người ta mà thôi”.

Tiêu Hùng cũng vui vẻ nói: “Toàn bộ những người luận bàn với cậu đều chết cả, tôi không thể không nói, sát ý của cậu quá nặng, nhân mạng trong tay có bao nhiêu chỉ sợ mười ngón đếm cũng không hết, sau khi tới Hình Ý môn tôi hy vọng cậu sau này gặp chuyện nên suy nghĩ kỹ một chút, ngấm lại những lần động thủ trước kia thử xem, không nên tạo quá nhiều sát nghiệp, bằng không sẽ ảnh hưởng đến thọ mệnh của mình!”

Đây là lần thứ hai Diệp Thiên Vân nghe được người ta nói giết người cũng ảnh hưởng đến tuổi thọ, liền hỏi: “Chẳng lẽ võ thuật và giết người còn có quan hệ sao?”

Tiêu Hùng gật đầu, chậm rãi nói: “Hình Ý Quyền là nội gia quyền, đơn giản là luyện tinh khí thần, về sau luyện công cần phải thu liễm tinh khí thần vào trong, nhưng rất nhiều võ giả lúc luyện đều coi trọng lực sát thương lớn nhất, dồn tinh khí bản thân lên quyền, cùng phát ra với kinh, lực đạo đúng là rất lớn, nhưng mà qua một thời gian dài thì tuổi thọ tự nhiên cũng theo quyền xói mòn ra ngoài, cuối cùng một thân bệnh tật không nói, mà còn kết thù với người ta. Nếu cậu muốn sống lâu một chút, tốt nhất nên luyện ở Hình Ý

môn một thời gian ngắn, đạt tới cảnh giới nhất định, tự nhiên sẽ hiểu rõ những đạo lý này, đến lúc đó cũng biết nên làm thế nào để có thể tránh khỏi tình khí bị xói mòn”.

Diệp Thiên Vân hiểu ý của gã, Hình Ý Quyền đến cảnh giới nhất định mới có thể khống chế chính mình, giết người mới không tổn hại đến bản thân, bởi vậy gật đầu nói: “Những thứ này trước kia tôi đều chưa từng nghe qua, cảm ơn bá phụ chỉ điểm”.

Tiêu Hùng mặt chứa ý cười nói: “Đó là bởi vì trước kia cậu không có sư phụ, cho nên đối với những thứ này cũng không chú trọng, nán ở Hình Ý môn một thời gian dài, cậu sẽ hiểu được làm sao để khống chế bản thân, có điều tôi thấy khí sắc của cậu rất tốt, thân thể hẳn là không có tổn thương gì, bây giờ cậu phải nhớ lúc xuất quyền không nên phát toàn lực”.

Diệp Thiên Vân nghe xong có chút xấu hổ, công phu hắc luyện cũng không phải tất cả đều là Hình Ý chân chính, ở mặt tinh khí thần này hẳn cũng không lo lắng, bởi vì luyện nội công là Kim Chung Tráo, môn công phu này trước từng năm phải bảo trì Đồng Tử Công, đặc biệt luyện tinh khí, phòng ngừa tiết ra ngoài, cho nên mãi cho đến bây giờ vẫn chưa xảy ra chuyện gì tổn thương bản thân. Xem ra cũng là vận hạnh trong bất hạnh, nếu không luyện Kim Chung Tráo nói không chừng bây giờ mình đã bị tổn thương.

Không lâu sau, từ ngoài cửa đi vào hai lão già khoảng sáu mươi tuổi, vừa trò chuyện vừa vào trong, sau khi nhìn thấy Tiêu Hùng đều hành lễ, sau đó cùng nhau nói: “Chào sư huynh!”

Tiêu Hùng nhẹ gật đầu, sau đó chỉ ghé nói: “Hai người sao lại đi cùng nhau thế? Tiêu Sát đâu rồi?”

Một người trong đó cười cười nói: “Còn không phải là đi tìm tiểu sư đệ sao, gã kia, suốt ngày đều không thấy bóng dáng, ở trong môn tìm gã thật đúng là phải phí một phen công phu”.

Diệp Thiên Vân đánh giá hai người, một lão vóc người cao gầy, khuôn mặt phúc hậu, sắc mặt hồng nhuận, có chút thoát tục, nếu mặc đạo bào vào, có lẽ thật sự có thể hù người ta. Còn lão kia thì vóc người hơi thấp, khuôn mặt trắng nõn, rất béo, cười một tiếng con mắt liền không thấy.

Tiêu Hùng hướng về phía Diệp Thiên Vân nói: “Đây là hai sư đệ của tôi”. Lão chỉ vào người cao gầy nói: “Hắn tên Hình Tri, đứng hàng thứ hai!” Lại chỉ vào lão mập lùn kia nói: “Hắn tên Vô Tình Tử, đứng hàng thứ ba!”

Diệp Thiên Vân nghe cảm thấy những tên này đều kỳ quặc, rất dễ gọi, nhưng lại không giống tên người, mà giống như một đạo hiệu, nhưng hắn vẫn nhất nhất ôm quyền hành lễ, làm tròn lễ số.

Hai người đều khẽ gật đầu, Vô Tình Tử cười nói với Tiêu Hùng: “Vị này là ai? Hai ngày qua cứ vội uống rượu, không hề biết có khách tới!”

Tiêu Hùng nghe xong cười nhạt một tiếng nói: “Hắn chính là Diệp Thiên Vân!”

Gã vừa dứt lời, bốn con mắt đều mở to như mắt trâu nhìn về phía Diệp Thiên Vân, Vô Tình Tử nhìn từ trên xuống dưới, nói: “Chà chà chà, cậu chính là Diệp Thiên Vân? Trẻ hơn so với lời đồn nhảm, quả nhiên là thân thể tốt!” Hai mắt gã sáng lên, xem ra phi thường cảm thấy hứng thú với Diệp Thiên Vân.

Hình Tri vừa nhìn vừa nói với Tiêu Hùng: “Đại sư huynh, anh sao không nói sớm cho cho chúng tôi biết! Nếu biết hắn ở đây, tôi làm sao mà có thể uống rượu với Vô Tình Tử chứ!”

Tiêu Hùng cười ha hả nói: “Diệp Thiên Vân vừa mới nói muốn vào Hình Ý Môn, tôi tìm các người đến chính là muốn hỏi thử xem ai có ý thu đồ đệ!”

Diệp Thiên Vân không có khái niệm gì đối với chuyện ai thu đồ đệ cả, hắn học được công phu chân chính mới là trọng yếu, cho nên với những chuyện này cũng không quá để ý.

Vô Tình Tử bước lên trước, chặn Hình Tri ở phía sau nói: “Để tôi đi, tiểu tử này thật ra rất hợp khẩu vị của tôi”.

Hình Tri lập tức lôi kéo Vô Tình Tử nói: “Anh cho dù đồng ý, người ta cũng không đồng ý, hắn không phải bạch đinh (TG: người chưa từng học công phu), anh nói gì thì nghe nấy, Diệp Thiên Vân là mang nghề đầu sư (tìm thầy học), anh có đồng ý, thì người ta cũng phải coi trọng anh mới được!”

Vô Tình Tử lập tức quay người lại la lên: “Hình lão nhị, anh đừng ở đó làm loạn, thu đồ đệ là thu đồ đệ, anh nói những lời vô dụng kia làm gì!”

Hình Tri cũng phản kích nói: “Vô lão tam, anh còn xếp sau tôi, trong môn anh cũng phải gọi tôi một tiếng sư huynh, tôi còn chưa tính, anh ở đây gây sóng gió gì chứ”.

Tiêu Hùng vừa thấy tình hình này liền quát lên: “Được rồi! Hai người các người dừng lại đã, người vẫn chưa tới đủ, đến tới đủ rồi sẽ cùng nhau nghiên cứu, các người khoan hãy cãi cò!”

Hai người quả nhiên rất nghe lời, mỗi người ngồi một bên không thêm để ý tới đối phương.

Thật ra thì trong lòng Diệp Thiên Vân có một chút băn khoăn, tìm sư phụ không nhất định công phu phải giỏi, nếu hấn đấu với Hình Tri và Vô Tình Tử, thắng bại vẫn còn chưa rõ, trọng yếu là ở sự từng trải, có thể giải đáp những thắc mắc trong võ thuật, những thứ khác đều không cần.

Vô Tình Tử ở đó uống một hớp trà, lại liếm liếm miệng nói: “Vậy thì chờ sư huynh đệ tề tụ đầy đủ, chúng ta sẽ xem thử rốt cuộc là rơi vào nhà nào, hắc hắc!”

Không lâu sau, Tiêu Sát bước nhanh vào trong phòng nói với Tiêu Hùng: “Cha, mấy vị sư thúc đã đến đủ”.

Vừa dứt lời, từ bên ngoài lại tiến vào hai người.

194. Chương 194: Hình Ý Môn đồ

Hai người hướng mọi nơi ôm quyền (chào), sau đó lão già đeo kiếm nói với Tiêu Hùng: “Đại sư huynh, anh tìm chúng tôi rốt cuộc có chuyện gì?” Nói xong tìm một chỗ ngồi xuống.

Tiêu Hùng “Ừm” một tiếng nói: “Mọi người đã đến đông đủ, tôi sẽ gói gọn sự tình trong một câu, hôm nay có một đệ tử muốn nhập môn, cho nên tôi muốn xem tất cả mọi người có ý kiến gì không.”

Mấy vị sư huynh đệ nhìn lẫn nhau, lão già đeo kiếm hừ lạnh một tiếng nói: “Đệ tử nhập môn mà cũng quấy rầy bọn tôi, chẳng lẽ thật đúng là tuyệt thế kỳ tài sao?” Nói xong quan sát Diệp Thiên Vân, hai mắt quét từ trên xuống, sau đó nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Diệp Thiên Vân kiềm chế rất tốt, ít nhất ở trước mặt mọi người không bao giờ nói ra lời khi thường như thế, hấn lạnh lùng nhìn lão già đeo kiếm một lát, sau đó lại phóng ánh mắt ra ngoài cửa, hoàn toàn không đếm xỉa tới lão.

Lão già xấu xí kia cười ha hả nói với Diệp Thiên Vân: “Không nên trách lão, tính tình lão là như vậy đó, cậu chính là Diệp Thiên Vân à!”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, sau đó hành lễ (chào) nói: “Bái kiến tiền bối, tôi là Diệp Thiên Vân!”

Hắn vừa dứt lời, hai mắt lão già đeo kiếm đột nhiên mở ra, tay phải bất ngờ rút kiếm, sau đó từ chỗ ngồi tiếng bước vừa động đã tới trước mặt Diệp Thiên Vân, một kiếm đâm thẳng tới.

Diệp Thiên Vân ngay lúc lão động thân đã thấy được động tác của lão. Cho nên hắn lùi một bước, sau đó dùng một tay gậy búng nhẹ mũi kiếm, lực đạo cực lớn, thoáng cái đã búng văng kiếm bằng. Hắn thuận thế phát lực một lần nữa, thân thể đột nhiên lao về phía lão già, tay nhanh như điện đuổi thẳng ra, xuất ra phách quyền, động tác nhìn có vẻ bình thường mà lại mang phong phạm tàn nhẫn.

Chỉ một cái động tác vô cùng đơn giản này không ngờ lại làm cho tất cả mọi người ở đây đều giật mình đứng dậy, Tiêu Hùng ở gần hai người nhất, hắn bước tới trước người lão già đeo kiếm. Sau đó dùng lưng chặn thân hình Diệp Thiên Vân, lớn tiếng nói: “Phương Nhược Sơn, trong mắt anh còn có người khác không hả!”

Diệp Thiên Vân thu thế lại. Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Lão già này lui về sau ba bước, không thêm trả lời Tiêu Hùng, xoay kiếm trong tay, tra kiếm vào vỏ, động tác phi thường tuyệt đẹp, lão nhàn nhạt nhìn Diệp Thiên Vân một chút rồi nói: “Cậu đã thương đệ tử của tôi, một kiếm này coi như một bút xóa bỏ, sau này cậu nhập môn tôi sẽ không tìm cậu gây phiền toái!”

Diệp Thiên Vân nhìn một chút. Hóa ra người chính là Phương Nhược Sơn, xem ra lão có quan hệ với Tề Bằng Phi và đám đệ tử đến phá quán, bằng không cũng sẽ chẳng đột nhiên ra tay như vậy.

Nét cười trên mặt Hình Tri không tan, hắn duỗi ngón tay cái ra về phía Diệp Thiên Vân nói: “Hảo khí phách, Địa Kiếm của Phương sư đệ vốn là khinh ý như bay, người thật sự có tài.” Nói xong gượng cười nhìn Phương Nhược Sơn, Diệp Thiên Vân đối với vũ khí lạnh thì coi nhẹ. Cho nên mới dám dùng tay đỡ kiếm, bằng không tính nguy hiểm quá lớn.

Chuẩn bị không hảo thủ đã được tét thấu (Nếu làm không tốt tay sẽ bị chặt bỏ) cho nên loại chiêu thức này người bình thường không dám dùng, chẳng qua người trong Hình Ý môn biết mà không nói, tất cả mọi người đều bội phục không thôi, ngoại trừ là kẻ tài cao gan lớn thì không còn nhận định nào khác.

Tiêu Hùng nhìn thấy cục diện đã được khống chế. Mới xoay người lại thở dài một tiếng nói: “Xin lỗi, Phương Nhược Sơn chính là có cái tính tình này. Cậu đã thương người của Hình Ý Môn, tất cả họ đều là đệ tử của hắn.”

Diệp Thiên Vân không bị thương tích gì, hơn nữa lần trước còn phế đi hai môn nhân (đệ tử) của Hình Ý Môn, cho nên chỉ âm thầm cười, không nói gì.

Tiêu Hùng nhìn qua vẻ mặt của Diệp Thiên Vân rồi mới mở miệng nói: “Người mang kiếm là tiểu sư đệ của ta, đây là Tứ sư đệ, Ngũ Vĩ.”

Diệp Thiên Vân ôm quyền hướng phía Ngũ Vĩ, mà hắn cũng đáp lễ chào lại, nói: “Đã sớm nghe nói qua đại danh của cậu, hôm nay vừa thấy, quả là có phong phạm.”

Ngũ Vĩ trả lễ làm cho Diệp Thiên Vân cảm thấy thêm ba phần hảo cảm, người không kiêu ngạo như vậy, ít nhất ở ngoài mặt bình dị gần gũi, tuy rằng có xấu, nhưng cho thấy có tu dưỡng.

Tiêu Hùng đi rồi trở về nói: ” Thân thủ của Diệp Thiên Vân các người cũng vừa mới nhìn thấy, không biết có ai phản đối việc thu hấn làm đồ đệ không.”

Vài người ở đây đều trầm mặc không nói, ngay cả Hình Tri cùng Vô Tình Tử cũng không nói lời nào.

Vừa rồi Diệp Thiên Vân một tay đánh bay kiếm, năng lực này người bình thường làm không được, đồ đệ có tư chất tốt, sư phó cũng phải dạy tốt mới được, Diệp Thiên Vân thực lực như vậy so với vài người đang ngồi cũng không kém, cho nên chẳng ai không biết xấu hổ mà dám mở miệng thu đồ đệ, bằng không mặt mũi liền ném đi. Nếu một người sư phụ dựa vào thanh danh của đồ đệ mới nổi danh, như vậy làm sao mà thấy vinh quang được.

Tiêu Hùng xem ra cũng không có biện pháp gì, hắn mở miệng cười nói: “Chuyện của ta bận rộn như vậy, các người cũng không thể để ta thu hấn chứ!”

Hình Tri nhỏ giọng thăm thì: “Đồ đệ này thì ai có thể dạy được? Chúng ta cũng muốn dạy, chỉ là cũng không có năng lực!”

Diệp Thiên Vân đến cũng không phải muốn học võ công gì cao thâm, hắn chỉ là thiếu một người giải thích những nghi hoặc cho hắn, hắn thiếu chính là kinh nghiệm.

Tiêu Hùng ngồi trở lại phía trên đại sảnh, hắn nói: “Các vị sư đệ, ai có đề nghị gì có thể nói cứ nói.”

Vô Tình Tử nghĩ nửa ngày mới lên tiếng: “Nếu không đi tìm sư thúc bọn họ đi! Ta phỏng chừng bọn họ có thể thu.”

Tiêu Hùng còn không nói gì, Hình Tri đã buột miệng nói nói: “Chỉ sợ không được, cho dù các sư thúc muốn thu đồ đệ cũng thu không được, Diệp Thiên Vân có bao nhiêu tuổi, còn chưa đến ba mươi tuổi, mà tiểu sư đệ Phương Nhược Sơn ở trong Môn được coi là đệ tử đời thứ hai trẻ tuổi nhất, cũng đã quá năm mươi, hiện tại nếu thu Diệp Thiên Vân thì chẳng phải là rối loạn bối phận, đến lúc đó người muốn bọn Tiêu Sát xưng hô như thế nào? Tiểu sư thúc sao?”

Sắc mặt Tiêu Sát có chút cấp bách, hắn nói: “Chúng ta đời thứ ba vừa lúc thiếu một cái hảo thủ (người giỏi)...”

Tiêu Hùng nhân tình nhủ lại nói: “Tiêu Sắt, nơi này không phải địa phương người có thể nói chuyện, người là Đại sư huynh đời thứ ba, ta cho người ở một bên lắng nghe, chứ không cần người mở mồm ra.”

Tiêu Sắt nghe xong nhất thời yên lặng, trở mắt nhìn Diệp Thiên Vân.

Tiêu Hùng trầm tư một chút, sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Kỳ thật cậu thiếu khuyết điều gì, những người đang ngồi đây cũng có thể chỉ điểm cho cậu, bọn họ không thu đồ đệ, cậu tự mình chọn đi!”

Diệp Thiên Vân nhìn mọi người, hắn cũng tạm thời không thể quyết định cuối cùng nên bái ai làm sư phụ, không nghĩ tới Tiêu Hùng lại đem cái vấn đề khó khăn này đẩy qua cho hắn, trong lúc nhất thời cũng có chút khó xử

Tiêu Hùng tựa hồ cũng biết hắn khó xử, cười cười nói: “Ta giới thiệu cho cậu một chút về bốn người bọn họ, Hình Tri tại Phách chưởng Hình Ý rất có tạo nghệ (trình độ), Vô Tình Tử còn lại là Băng quyền, tục ngữ nói nửa bước Băng quyền đánh thiên hạ, mà Ngũ Vĩ...” Nói tới đây hắn cũng do dự một chút, rồi sau đó nói: “Hắn các hạng đều biết một chút, chẳng qua cũng không thực giỏi lắm. Phương Nhược Sơn thì Phách quyền, Băng quyền, Toàn quyền, Pháo Quyền, Hoàn quyền, vài loại này hắn đều luyện thuần thục, nhưng lại thiện dùng binh khí dài!”

Diệp Thiên Vân nhìn một chút vẻ mặt của mấy người, không có chút nào bất mãn, thoát nhìn Phương Nhược Sơn cũng thật sự có tài, chẳng qua nếu như muốn hắn bây giờ bái Phương Nhược Sơn làm thầy, thì căn bản là không khả năng, trong lòng hắn cũng có ngạo khí, bởi vậy hắn nhìn một lát, nói: “Tôi sẽ bái Ngũ Vĩ tiên bối làm sư phụ!”

Chung quanh tất cả đều sửng sốt, Tiêu Hùng lúc trước giới thiệu cơ hồ là bỏ qua Ngũ Vĩ, những thứ khác cũng chưa nói, lại không nghĩ đến Diệp Thiên Vân sẽ bái Ngũ Vĩ làm sư, Hình Tri cùng Vô Tình Tử trong mắt đều lộ vẻ thất vọng, mà Phương Nhược Sơn vẫn không mở mắt. Mà người đặc sắc nhất chính là Ngũ Vĩ, hắn đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó nét mặt hồ thẹn nói: “Diệp tiểu huynh đệ, bản thân ta võ công có hạn, nếu nói chỉ đạo cậu, thật sự là có chút khó khăn.”

Tiêu Hùng nghe xong khoát tay chặn lại nói: “Lúc trước cho các người tuyển thì không ai nói gì, bây giờ Diệp Thiên Vân tuyển các người, cũng đừng có có mở miệng oán hận, Tứ sư đệ người sẽ thu Diệp Thiên Vân làm đồ đệ, tốt lắm.”

Ngũ Vĩ thở một hơi mới nói: “Ta cũng không phải không muốn dạy, các người cũng biết tính ta đậm bạc, cũng không có ý muốn thu đồ đệ, ta có thể cùng hắn luận bàn một chút, còn nếu như nói là làm đồ đệ, ta tự nhận là không có trình độ này.”

Tiêu Hùng nghĩ cả nửa ngày mới lên tiếng: “Như vậy chuyện này trước hết cứ bỏ đấy đã, Diệp Thiên Vân sẽ do người chỉ điểm, hắn cũng coi là đời thứ ba, mà đến tột cùng ai thu hắn làm đồ đệ, đợi sau này hãy nói, từ hôm nay trở đi hắn được coi như là Hình Ý môn đồ đi!”

Vài người đang ngồi cũng không có ý kiến gì, Diệp Thiên Vân hướng Ngũ Vĩ gật đầu, nếu không có danh phận thầy trò, cũng không sao cả, kỳ thật ý tứ của Tiêu Hùng chính là làm cho mình gia nhập Hình Ý Môn, những cái khác cũng không quan trọng.

Tiêu Sắt là người vui vẻ nhất, hắn là đệ tử đời thứ ba, bởi vậy nói: “Tiểu sư đệ, ha ha, người về sau cũng giống như chúng ta đều đời thứ ba.”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dáng cao hứng của hắn cũng cười nói: “Đại sư huynh!”

Một tiếng này mặc dù ngắn, nhưng lại khiến Tiêu Sắt cực kỳ cao hứng, trang trọng đáp ứng lại, hiện tại Diệp Thiên Vân chính là hy vọng của hắn, làm sao có thể làm cho hắn mất hứng.

Tiêu Hùng gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt, về sau thử xem hắn sẽ có duyên với ai!”

Diệp Thiên Vân nghe không hiểu, mà mấy người ngồi đây lại gật đầu, không biết có ý tứ gì

Ngũ Vĩ tuy hình dáng xấu xí, nhưng thanh âm lại rất ôn hòa, lão khẽ mỉm cười nói: “Về sau cậu liền đi theo ta đi! Như vậy nếu đúng lúc cậu có vấn đề gì, có thể tùy thời hỏi ta, mọi người có thể cùng nhau nghiên cứu, nghiên cứu.” Bộ dáng của hắn quá xấu, lúc này cười lên so với khóc còn khó coi hơn.

Diệp Thiên Vân không quá chú trọng tướng mạo của hắn, lúc này tuy xưng là môn đồ, nhưng không bái sư thì rất tốt, càng thích hợp phát triển, có thể trợ giúp hình thành nên phong cách độc đáo của chính mình.

195. Chương 195: Luyện Quyền Cùng Tu Thân

Ngũ Vĩ mặc dù tiến hành chỉ điểm đối với Diệp Thiên Vân, nhưng bản thân cũng không quá kiêu ngạo, ngược lại có đôi khi còn nói chuyện linh tinh với Diệp Thiên Vân nữa nên

hai người rất hợp ý, có phần giống vừa là thầy cũng vừa là bạn, nhất là Diệp Thiên Vân ở phương diện quyền thuật đánh đầu thắng đó, không gì cần nói. Ngũ Vĩ cùng hắn giao thủ mười lần thì thua đến chín, lão cũng chỉ có thể xuất ra được hai mươi ba chiêu.

Diệp Thiên Vân đang ở bên cạnh Ngũ Vĩ luyện tập Hình Ý Quyền, Ngũ Vĩ nhìn chiêu thức của hắn nói: “Phải nhớ kỹ những lời này, ‘Phách quyền giống như phủ (búa), Băng Quyền giống như tiễn (mũi tên), Toàn quyền giống như trùy (mũi khoan), Pháo Quyền giống như pháo (đại bác), Hoành quyền giống như xà (rắn)’.”

Mấy ngày nay tri thức Diệp Thiên Vân về võ học như tên lửa phóng lên, đối với hắn mà nói thì Ngũ Vĩ chính là một kho tri thức, chỉ cần đưa ra vấn đề, thì nhất định có thể nhận được giải đáp, cơ hội này trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ, có thể coi đây chính là chỗ tốt khi bái nhập Hình Ý Môn!

Rất nhiều điều trước kia không biết thì giờ đã hiểu, mà trước kia học bằng cách nhớ khẩu quyết, bây giờ hiểu rõ nguyên nhân rồi, trong lòng hắn rất cảm kích lão già xấu xí này, mặt tuy xấu, nhưng tâm lòng không xấu. Rất nhiều công phu Ngũ Vĩ cũng không giấu diếm, đây mới là điều trọng yếu nhất. Hắn luyện hết cả bộ quyền rồi nói với Ngũ Vĩ: “Ngũ tiên bối, tư thế của ta còn có chỗ nào không chuẩn không?” Cách xưng hô này chính là sự tôn kính từ trong lòng của hắn đối với Ngũ Vĩ.

Ngũ Vĩ lắc đầu nói: “Tư thế của cậu cũng không cần ta phải nói tới lần thứ hai, xem ra cậu thật sự là nhân tài học võ, đã định hình thời gian dài như vậy, vậy mà tôi vừa nói cậu đã có thể sửa được, có thể thấy thiên tư của cậu cao bao nhiêu. Người thông minh như cậu thật hiếm thấy.”

Thật ra Diệp Thiên Vân mới đầu sửa đổi cũng rất khó khăn, hắn khắc sâu động tác của Ngũ Vĩ vào trong óc, khi trở về không ngừng nghiền cứu, điều chỉnh các tư thế đến độ chính xác, loại tình huống này cũng chỉ là tạm thời, sau này có thể sửa đổi từng chút từng chút một. Hắn cười cười nói: “Luyện nhiều là được.”

Ngũ Vĩ lạnh nhạt nói: “Mấy ngày này mỗi ngày cậu đều luyện tập quá mười sáu, mười bảy giờ, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ ăn không tiêu, hơn nữa Hình Ý Quyền không thể cố luyện được, nếu cứ cố luyện sẽ gây ra tổn thương thân thể.”

Diệp Thiên Vân căn bản không hề có cảm giác ăn không tiêu, bình thường mỗi ngày hắn đều luyện tập thời gian dài như vậy. Hơn nữa nhiều lúc chỉ hơn chớ không kém, bởi vậy nói: “Bình thường tôi cũng luyện như vậy, nhưng mà cố luyện như ông nói. Tôi vẫn chưa cảm nhận được”.

Ngũ Vĩ nghĩ một chút, sau đó nói: “Thái Cực mười năm không xuất môn (ra khỏi cửa), Hình Ý một năm đánh chết người. Những lời này bao hàm rất nhiều ý tứ! Thật ra đâu chỉ Thái Cực mười năm không ra khỏi cửa, Hình Ý cũng đòi hỏi mười năm không ra khỏi cửa.

Mãnh luyện (dồn sức luyện), bình thường chưa một quyền đánh chết người ta, mà đã đánh chết mình trước rồi, cho nên loại tăng trưởng này chỉ cần cậu chịu khó là được. Nhưng phải cẩn thận, thịnh quá sẽ suy” .

Bốn chữ này rất đơn giản, cũng tương tự như ‘sinh lão bệnh tử’, sau lúc cường thịnh, bản thân nhất định cần phải chừa mực, phải bảo trì loại trạng thái này, hơn nữa còn phải tiếp tục điều dưỡng. Nếu còn tiếp tục mãnh luyện, vậy thì tinh, khí, thần sẽ giống như dòng nước chảy cạn. Đến lúc đó thân thể của cậu sẽ suy sụp. Luyện võ là cường thân (làm cho thân thể mạnh mẽ), nhưng thường thường người luyện võ lại đoản thọ (thọ ngắn, chết sớm), vừa qua tuổi trung niên liền già yếu rất nhanh.

Hình Ý Quyền cũng như Đạo gia, luyện quyền đó là một loại phương thức tu luyện thể xác và tinh thần, muốn cùng tinh khí thần phát sinh tác dụng, cho nên Hình Ý Quyền có thể biến hóa khi chất của con người, biến uy vũ thành văn nhã, biến văn nhã thành uy vũ.

Bái sư phụ, chính là tìm người có thể trợ giúp chính mình “Luyện quyền” rồi chuyển sang “Luyện người” tu thân, sẽ không bị thịnh quá mà suy, luôn bồng bồng sinh cơ. Học quyền quan trọng là thể xác và tinh thần được thoải mái. Thật ra cậu hẳn là vẫn chưa đạt tới cảnh giới này, học quyền bình thường đều là theo quy luật cường thân... tranh cường... cường thân.

Người luyện Hình Ý chờ cầu hiệu quả nhanh, ngàn vạn lần không nên sinh ra tâm chán nản, mà phải lấy bền chí, cố nghị lực, làm bài học tu chân xuyên suốt cuộc đời mình, bất kể có tác dụng gì hay không, chỉ cần vẫn tiếp tục luyện, vậy công phu tự nhiên sẽ thành, như thế mới càng phù hợp với quy tắc của Hình Ý.

Ngũ Vĩ lại chuyển lời nói tiếp: “Tôi đã quan sát quyền phong của cậu vài ngày, tâm độc như khi mèo vồ chuột, mắt độc như ưng (chim ưng) nhìn thấy thỏ, tay độc như hổ đói nhào vào dương (dê). Cả tam độc cậu đều đạt đến, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém. Quyền phong như vậy ở Hình Ý môn cũng không thấy nhiều, nếu nói đến lực sát thương, thì lực sát thương rất lớn. Bây giờ cậu luyện quyền chính là muốn mở rộng đại não, khiến người luyện quyền thông minh hơn, vậy cậu không chỉ tinh tiến ở phương diện Hình Ý, hơn nữa người cũng có thể trường thọ (sống lâu).

Diệp Thiên Vân nhớ kỹ những phương pháp này, nếu không có người chỉ điểm, hẳn nào có thể học được đạo lý này không khỏi cảm thấy việc gia nhập Hình Ý môn là một điều đúng đắn, hẳn cũng từng nghe qua chuyện luyện quyền hóa não, có rất nhiều võ giả tuổi thọ cực kỳ cao, có thể sống đến một trăm mấy chục tuổi, đây cũng là do luyện quyền hóa não, liền nói: “Phải làm sao mới có thể luyện quyền khai mở đại não?”

Ngũ Vĩ lắc đầu nói: “Tìm sư phụ chính là tìm người khai mở đầu óc mình. Khai mở đầu óc không có cách nào nói rõ, nó là một loại ý cảnh, chỉ khi cậu đạt tới mới có thể biết rõ, nói trước cũng vô ích, mở được cửa sổ tầng này, sẽ thấy có nhiều thứ hơn bên trong Hình Ý. Những thứ này phải nhờ ngộ, nếu không dù mất cả đời cậu cũng không đạt được cảnh giới này.”

Nếu đại não không mở ra thì đời cậu luyện cũng như không. Người luyện võ rất nhiều, nhưng người có thể khai mở đại não lại có rất ít. Mà người nào có thể khai mở đại não thì từ đó đạt được rất nhiều chỗ tốt, nhưng mà có thể khai mở đại não đến cực hạn lại càng ít hơn.”

Diệp Thiên Vân nghe xong gật đầu, những thứ này mới là võ học chân chính.

Ngũ Vĩ thở dài nói: “Về chuyện khai phá đại não, tôi cũng không giúp được cậu, hết thấy chỉ có thể dựa vào chính cậu, thật ra người luyện môn võ này thật không tốt, nhất là người tay dính đầy máu. Nếu không khai mở đầu óc, vậy thì sẽ chết sớm, mà khai mở đầu óc rồi thì có nhiều tai họa bất ngờ.”

Diệp Thiên Vân nghe vô cùng khó hiểu, lập tức hỏi: “Tai họa bất ngờ?”

Ngũ Vĩ gật đầu, hẳn cười cười nói: “Đây chính là điểm tâm đắc trong nhiều năm nghiên cứu của tôi, những người khai mở đầu óc tựa hồ đều có kiếp số, chuyện như vậy thường xuyên phát sinh, chẳng qua bởi vì tôi tiếp xúc không nhiều, hơn nữa bản thân cũng không đạt tới cảnh giới này, cho nên cũng chỉ là cái nhìn của riêng tôi, hy vọng có thể có trợ giúp đối với cậu.”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên theo ngoài cửa có một người nữ nhân xinh đẹp đi vào, nàng tiến vào nhìn quanh một chút, sau đó đi đến trước mặt Ngũ Vĩ nói: “Chào Ngũ sư thúc!” (tảo là chào buổi sáng)

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân nhìn thấy nữ nhân ở Hình Ý Môn, cũng không nhận được có chút tò mò, Hình Ý môn đối với nữ đệ tử không hề nghiêm khắc, hơn nữa tựa hồ chưa bao giờ thu ngoài cả.

Nữ nhân này nhìn nhìn Diệp Thiên Vân một cái, sau đó đi vào bên trong luyện tập.

Tiêu Sát cũng từ bên ngoài bước vào, hẳn cầm một cái ô nói: “Mặc dù bên ngoài mưa không lớn, có điều có ô vẫn tốt hơn!”

Diệp Thiên Vân vừa thấy hẳn đến liền nói: “Sư huynh, anh tới đây làm cái gì?” Mấy ngày nay hẳn hiểu thêm rất nhiều điều về Tiêu Sát, Tiêu Sát rất ít luyện công, đại đa số thời gian đều dạo chơi khắp nơi, hơn nữa tựa hồ rất hứng thú với việc phục hưng đời thứ ba trong phái, chỉ cần chuyện nào có liên quan đến việc này hẳn đều sẽ tràn trề nhiệt huyết.

Tiêu Sát cười cười nói: “Tôi vốn định hỏi cậu có muốn đi đến thượng du Hà Bắc một chuyến không, nếu không chẳng phải là rất tiếc à”.

Diệp Thiên Vân nghĩ một lát, cuối cùng nói: “Thôi, thời gian này chỉ bằng luyện tập thêm.”

Hắn vừa mới dứt lời, không nghĩ tới Ngũ Vĩ lại lạnh nhạt cười nói: “Hay là cậu ra ngoài chơi một chuyến đi, thời gian luyện tập dài cũng không tốt cho cậu, điều cậu cần bây giờ chính là giấc ngủ, đi ngắm phong cảnh một chút, hiểu được tự nhiên một chút, vậy mới có thể có ích cho tiến bộ võ công của cậu”

Diệp Thiên Vân vừa nghe cũng thấy rất có đạo lý, có điều hắn nhìn Tiêu Sắt một chút nói: “Bên ngoài không phải trời đang mưa sao, chúng ta đi ra ngoài chắc sẽ bị ướt hết.”

Tiêu Sắt cười ha ha nói: “Mưa bom bão đạn cậu còn không sợ, sao lại sợ trận mưa nhỏ như vậy chứ, đi ở trong mưa cũng coi như là một loại cảnh giới.”

Diệp Thiên Vân nghe xong cười nói: “Vậy cũng tốt, chúng ta cùng đi ra ngoài một chút.”

Hai người ra khỏi sân luyện tập, Tiêu Sắt nói: “Nữ hài tử vừa rồi chính là Phương Kỳ, nữ nhi (con gái) của Ngũ sư thúc, có xinh đẹp hay không?”

Diệp Thiên Vân vừa rồi chỉ nhìn lướt qua, nữ nhân này rất xinh đẹp, chẳng qua làm cho người ta cảm giác thấy rất kiêu ngạo, cùng một bộ dáng với Phương Nhược Sơn, bây giờ một điểm cũng không hiểu rõ.

Tiêu Sắt nhìn thấy Diệp Thiên Vân không nói lời nào, liền trêu ghẹo nói: “Con gái cả Hình Ý mônít đến đáng thương, tất cả có thể dùng mười ngón tay cộng lại được, cho nên nguyên cả đám đều vô cùng xinh đẹp, người theo đuổi từng đám từng đám...”

Diệp Thiên Vân đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ ở trong đầu, liền trực tiếp thốt ra nói: “Không biết Đại sư huynh anh đã kết hôn chưa?”

Tiêu Sắt nhất thời sửng sốt một chút, sau đó có chút ngượng ngùng nói: “Còn chưa có, vẫn chưa tìm được người thích hợp.”

Diệp Thiên Vân nhìn Tiêu Sắt một chút, khoảng hơn ba mươi tuổi, ở tuổi này mà vẫn còn độc thân, liền khẽ mỉm cười nói: “Người luyện võ thì kết hôn tốt hay là không kết hôn tốt hơn?”

Tiêu Sắt nghĩ cả nửa ngày mới chậm rãi nói: “Cái này cũng không thể nói rõ, cô âm không dài cô dương không sinh (một âm thì không tồn tại lâu mà một dương thì không sống được), toàn diện mà nói thì nên âm dương điều hòa.”

Lời của hắn vừa nói ra, đã nghe thanh âm của Hồng Chung Bàn từ rất xa truyền tới: “Quang côn (lưu manh, côn đồ) Đại sư huynh, rốt cục cũng để cho ta bắt được hai người các người rồi, ha ha ha!”

Diệp Thiên Vân xoay người lại, liền nhìn thấy Mạc Hổ mang theo hai người đang đi tới.

Mạc Hổ tới bên cạnh Diệp Thiên Vân cười nói: “Tiểu tử, chúng ta từng hẹn ước phải luận bàn một chút, ta xem ngay bây giờ được rồi!”

196. Chương 196: Nữ Nhân

Mạc Hổ âm hiểm cười hắc hắc, cặp mắt trâu của gã nhìn Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới nói: “Nếu không phải ngày hôm qua nghe người ta nói, tôi thật sự không ngờ, hóa ra mấy người sư huynh của tôi đều bị cậu đánh cho tàn phế, nếu tôi sớm biết như thế thì ở quán cơm ngày đó tôi đã không tạm tha cho cậu rồi, tiểu tử, đến đây đi, chúng ta tìm một chỗ luyện thử”.

Nói xong gã đưa mắt nhìn về phía sau.

Quả nhiên, hai người tùy tùng ở đằng sau chạy lên, một tùy tùng mắt mở to như mắt chuột cười nói: “Tôi cũng không muốn nói nhiều với cậu, nếu có bản lĩnh thì luyện thử với Hổ ca của chúng tôi, nếu anh ấy không đánh cậu rằng rụng đầy đất, tên của tôi sẽ đọc ngược!”

Tiêu Sắt lạnh lùng nhìn gã nói: “Cậu có thể lẩn xa bao nhiêu thì lẩn bấy nhiêu, đừng ở chỗ này lấy gây quây phân, ngày nào chưa học giỏi, thì vẫn giống như Mạc Hổ thôi!”

Lão Thử Nhân nghe xong lời này đầu tiên có chút khiếp đảm, có điều sau đó lại nhìn Mạc Hổ một lúc, tựa hồ tăng thêm can đảm, liếc nhìn Diệp Thiên Vân, nhưng không nói gì thêm, chỉ có điều ý khiêu khích trong mắt càng thêm đậm.

Diệp Thiên Vân nhìn mấy gã tôm tép nhãi nhép này, tới Hình Ý môn đã mười ngày rồi, trong thời gian này luôn đi cạnh Ngũ Vĩ học tập Hình Ý Quyền, cũng không có thời gian giao thiệp với người khác, xem ra mấy người bọn Mạc Hổ căn bản là để mình vào mắt, mặc dù không thích khi dễ người ta, nhưng lại càng không thích bị người ta khi dễ.

Đây là tôn chỉ làm người, bây giờ hợp lúc hẳn là nên lập uy ở Hình Ý Môn, nếu không một vài người thích bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh sẽ càng kiêu ngạo đắc ý, bởi vậy hẳn nhướng mày nói: “Vậy anh cứ tới luyện thử với tôi!”

Lão Thử Nhân nghe xong nhìn Mạc Hổ, sau đó bước tới một bước nói: “Đừng có nói khác...”

Lời của gã còn chưa nói hết, Diệp Thiên Vân đã tiến lên tung ra một cước, vừa vịn đá vào bụng Lão Thử Nhân. Một cước này nói nhẹ cũng không nhẹ mà nói nặng cũng không nặng, gã lập tức phun một bùm máu, ngã lăn xuống đất.

Tiêu Sát và Mạc Hổ đều sửng sốt một chút, đánh người trước mặt mọi người ở trong môn, chuyện này từ trước tới giờ chưa từng có, cho nên nhất thời chẳng biết nên nói gì, cũng không biết nên làm gì, mà Lão Thử Nhân là xui xẻo nhất, gã bị người ta làm tiêu của quý, giờ khắc này bị một cước kia đá ngã xuống đất không ngừng lăn lộn đau đớn, muốn kêu cũng không kêu được, bộ dạng thê thảm vô cùng.

Mạc Hổ khôi phục tinh thần liền giận dữ, gã hừ lạnh nói: “Diệp Thiên Vân, lần trước nhường cậu. Không ngờ cậu dám động thủ trước mặt mọi người, cậu thật đúng là coi trời bằng vung, căn bản là không để Hình Ý môn vào trong mắt. Hôm nay không dạy dỗ cậu, cậu thật đúng là không biết Mã vương gia có mấy con mắt!”

(DG: Mã vương gia là nhân vật thần thoại trong truyền thuyết “Nam du ký”, có ba con mắt)

Diệp Thiên Vân hỏi Tiêu Sát: “Môn quy gì? Tôi sao chưa từng nghe qua vậy?”

Tiêu Sát nhất thời sửng sốt một chút, sau đó bắt đầu cười khổ, Diệp Thiên Vân không có sư phụ, nhưng mà lại là người của Hình Ý Môn, tự nhiên thuộc về “Sản phẩm ba không”. Từ khi hắn đến Hình Ý môn cứ luyện công không ngừng, nào có thời gian mà đi xem môn quy gì gì đó, lúc này liền biết Diệp Thiên Vân có chủ ý gì, bây giờ cho dù hắn làm càn, ngoại trừ cười khổ cũng không còn cách nào khác.

Mạc Hổ thấy Tiêu Sát cười khổ, gã cũng chẳng hiểu, có điều lúc này trong lòng cũng tích hỏa, cho nên ra tay chính là Hoàn quyền. Gã không chỉ có thân thể cường tráng, mà lực lượng cũng không nhỏ, giờ phút này đột nhiên ra tay, chính là muốn một quyền hạ uy Diệp Thiên Vân.

Vốn Diệp Thiên Vân đi ra ngoài cũng không tình nguyện cho lắm, bây giờ lại tự nhiên nhảy ra gã nhiều chuyện sao mà không vui cơ chứ, mấy ngày nay có thu hoạch rất lớn. Đang lo không có đối thủ, hắn không né không tránh, xuất ra Băng quyền, dùng cứng chọi cứng.

Sau khi hai quyền chạm nhau Diệp Thiên Vân mới nhìn thẳng vào Mạc Hổ, loại lực lượng này của gã không chỉ vững vàng, mà còn từ trong khung xương dẫn ra một loại kinh đạo hung ác, từ trong ra ngoài đã thương người khác.

Mạc Hổ cũng không khá hơn là bao, gã dựa vào thân người cao to, cho nên quyền phong rất cứng, hôm nay lại gặp một quyền cứng hơn, lần này đã kinh qua.

Quyền lực rõ ràng không kém bao nhiêu, điều này khiến hai người lần nữa xem lại đối phương, ánh mắt Mạc Hổ vô cùng dè dặt, gã cười lạnh nói: “Thủ pháp tốt, lần đầu tiên có người có thể cùng tôi phân cao thấp”.

Diệp Thiên Vân rất bình thản nhìn gã, nếu như Mạc Hổ nói không phân cao thấp, vậy gã vẫn còn kém hắn rất xa, Loa Toàn kinh vẫn chưa xuất ra, một kích này chẳng qua chỉ là dò xét thử.

Tiêu Sát thấy hai người thật sự giao thủ, gã cũng rất sốt ruột, bởi vậy nói với Mạc Hổ: “Hay là cậu về sớm đi, bằng không tiểu sư thúc sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!”

Mạc Hồ nghĩ một lúc có chút không phục nói: “Mấy sư huynh đệ thân của tôi đều bị hấn đả thương, bây giờ bảo tôi dừng tay có phải hơi muộn không, cho dù hấn vào Hình Ý Môn, tôi cũng phải đấu với hấn một trận!”

Diệp Thiên Vân nghe xong bưng bưng lửa giận, lúc đầu một mình đánh lui sư huynh đệ gã coi như xong, nhưng sau khi vào Hình Ý môn Phương Nhược Sơn lại cho mình một kiếm, bây giờ lại đến lượt Mạc Hồ giương nanh múa vuốt, xem tính tình hay ho quá đi chứ, hấn không nói lời nào, tiến một bước tới trước người Mạc Hồ, sau khi đứng gần rồi liền quét chân.

Mạc Hồ cũng không đỡ mà trực tiếp xuất ra Pháo quyền, đánh tới mặt Diệp Thiên Vân.

Ưu thế của Diệp Thiên Vân ở trong loại chiến đấu này không một điểm cũng nửa điểm nội công hấn vừa vận xuất tốc độ chân liền tăng nhanh, đá ra ba phát liên tiếp.

Mạc Hồ đánh trúng Diệp Thiên Vân hai quyền, mà Diệp Thiên Vân đá trúng gã ba cước, ưu thế người nào lớn hơn đã có thể thấy rõ.

Diệp Thiên Vân cũng không né tránh, cứ cuồng quét một trận, rất hung hãn, mỗi cước đều trọng kích một bộ vị của Mạc Hồ.

Mạc Hồ cứ bị đánh trúng trong miệng liền không nhịn được phun ra một ngụm máu, có điều ánh mắt của gã càng dữ dần, nhắm chuẩn đầu Diệp Thiên Vân ra quyền, rất có khí thế liều mạng xem ai cứng rắn hơn.

Hai người giống như Kim cang (lực sĩ Kim cang), xem thử người nào xuống thang trước.

Sau bốn năm giây, ánh mắt Mạc Hồ cũng có chút rã rời, Diệp Thiên Vân không sợ bị đánh, nhưng gã lại không chịu được, mỗi cước đều trọng kích một bộ phận, dù là ai cũng không chịu được, thân thể vừa nghiêng liền ngã quỵ, người run rẩy không ngừng.

Diệp Thiên Vân sau khi đánh bại gã hoạt động thả lỏng, sau đó cười cười với Tiêu Sát, không nói gì. Toàn thân hấn căn bản cũng không hề bị thương, mặc dù mấy quyền đều đánh vào mặt, nhưng lại chẳng có chút ảnh hưởng nào, dù chỉ một vết thương cũng không thấy.

Tiêu Sát cũng mơ hồ, lần đầu tiên gã thấy hai người dùng nội gia quyền như vậy, con mắt mở lớn như bóng đèn, nhìn Mạc Hồ ngã trên đất còn đang thổ huyết, có chút không thể tin được nói: “Cái này... cái này... cái này...” Cứ “cái này” nửa ngày vẫn không nói nên lời, chỉ là ngón tay cứ chỉ vào Diệp Thiên Vân.

Lúc này sự bức bí trong lòng Diệp Thiên Vân giảm đi không ít, chuyện này nếu so với đi ra ngoài ngắm phong cảnh thì chẳng kém là bao, hấn nhìn thoáng qua Mạc Hồ ngã lăn trên đất nói: “Tìm thầy thuốc cho hấn đi, bằng không tí nữa sẽ chết đấy”.

Ngày thường Mạc Hồ hoành hành ngang ngược ở Hình Ý Môn, chủ yếu cũng là vì thân cường thể cứng, hơn nữa lực lớn vô cùng, hôm nay gặp Diệp Thiên Vân mới xem như là có đối thủ, có điều bản thân Mạc Hồ lại không có thực lực đánh với Diệp Thiên Vân.

Về mặt Tiêu Sát ngơ ngẩn một hồi, gã muốn nói nhưng sau đó vẫn không nói, cuối cùng “Ồ!” một tiếng chạy đi gọi thầy thuốc.

Diệp Thiên Vân đánh như vậy cũng là có dụng ý, ưu thế của Mạc Hồ là ở thân thể, vậy khi đánh sụp thân thể của gã, thì ưu thế lớn nhất sau này của gã cũng không còn, sẽ không dám khiêu khích nữa, hơn nữa cách này có thể đả kích lòng tin của võ giả nhất.

Bình thường loại đấu pháp này có thể khiến một võ giả giậm chân tại chỗ, hơn nữa sau này lúc đối mặt với đối thủ cũng sẽ lưu lại bóng ma, chiêu này không chỉ hung ác, mà còn rất tàn độc.

Diệp Thiên Vân chính là muốn cho gã một trận giáo huấn khó quên, khiến gã sau này thấy mình đều phải đi vòng, chứ nếu đánh đỡ đỡ ương ương, lần sau Mạc Hồ vẫn sẽ đến trả thù, hấn ngáng đầu nhìn gã tùy tùng vẫn còn nguyên vẹn của Mạc Hồ.

Tùy tùng của Mạc Hồ tận mắt nhìn thấy trận đánh lúc này, sắc mặt trắng bệch, đầu còn bộ dạng kiêu ngạo, bây giờ Diệp Thiên Vân vừa nhìn gã, gã cuồng quát xua tay nói: “Không... không phải... không phải tôi...” nói xong xoay người chạy thục mạng.

Trong lòng Diệp Thiên Vân đã biết trước như thế, hấn không sợ Phương Nhược Sơn tìm tới mình, một kiếm lần trước đã nói huề nhau, mà bây giờ Mạc Hổ lại tới khiêu khích, thế thì không còn gì để nói nữa, đến lúc đó cùng lắm thì trở mặt, chứ còn có thể thế nào được nữa!

Hấn đang suy nghĩ, cô nàng lúc này từ trong sân huấn luyện chạy ra, vừa thấy hai người nằm trên đất, vô cùng kinh ngạc, nàng lấy tay che miệng, nhưng sau khi thấy rõ liền nhào tới, nâng đầu Mạc Hổ dậy lớn tiếng kêu: “Anh Mạc Hổ, anh sao vậy! Anh nhanh nói gì đi chứ!” Giọng nàng nức nở, xem ra quan hệ hai người vô cùng tốt, nếu không cũng sẽ chẳng có bộ dạng như thế.

Mạc Hổ bị lay khẽ mở mắt nhìn thoáng qua, sau đó vừa học máu vừa nói: “Tiểu... sư muội, anh rất khỏe, không sao cả, hấn...” nói xong ngón trỏ vô lực chỉ về phía Diệp Thiên Vân, sau đó đột nhiên ngắt đi.

Diệp Thiên Vân quan sát, Mạc Hổ chỉ vào mình không nói gì, đã thấy chuyện không hay rồi, do dự không biết có nên rời đi hay không.

Cô gái này sau khi nghe lời nói đó của Mạc Hổ nước mắt liền chảy xuống, nàng dùng tay lay lay gã, nhưng Mạc Hổ vẫn không có phản ứng, nàng nhẹ nhàng đỡ Mạc Hổ xuống, sau đó chậm rãi đứng lên, ánh mắt căm thù nhìn về phía Diệp Thiên Vân, tay nàng vừa nhắc, chỉ vào nói: “Tôi mặc kệ anh là ai, hôm nay tôi muốn anh đền mạng!”

Diệp Thiên Vân cảm giác hơi nan giải, mặc dù hấn thường xuyên đánh nhau với người ta, nhưng nếu đánh với con gái, thì thật là lần đầu tiên.

197. Chương 197: Tìm Gia Trưởng

Cô gái này tướng mạo xinh đẹp đáng người gọi cảm, nhưng lúc này lại đầy căm hận với Diệp Thiên Vân khiến những vẻ đẹp đó bị vùi lấp, nàng cởi áo ngoài ra, sau đó thủ thế, lớn tiếng quát Diệp Thiên Vân: “Đến đây đi, tôi sẽ cho anh biết lợi hại của Hình Ý Quyền”.

Diệp Thiên Vân nghe những lời này xong đã biết nàng không chuyên nghiệp, một người báo thù, làm sao lại để đối phương động thủ, nói ra lời như thế đúng là khiến người ta phải bật cười, bởi vậy nhẹ gạt đầu nói rất bình tĩnh: “Được!” Hấn nói xong vẫn không động thủ, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Qua một hồi, cô gái này thấy Diệp Thiên Vân vẫn chưa có động tác gì, không khỏi giận dữ nói: “Anh sao không động thủ? Tôi đã nói với anh xong rồi mà!”

Diệp Thiên Vân thật ra là đang đợi, Tiêu Sắt đã đi một lúc, trận này căn bản là không thể đánh được, chốc nữa sẽ có người tới, nếu thấy hấn động thủ với con gái nhất định sẽ không có ấn tượng tốt, cho nên hấn mới không ra tay.

Kiên nhẫn cô gái này cũng có hạn, nàng thấy Diệp Thiên Vân không ra tay, lại càng giận, toàn thân phát lực xuất Phách quyền về phía Diệp Thiên Vân, động tác trông rất đẹp mắt, “Ý” trong Hình Ý Quyền nàng thể hiện vô cùng tinh tế, một chiêu này có chút giống bông tuyết rơi rơi, chỉ tiếc là thiếu mảnh kình của Hình Ý Quyền.

Nếu nàng là một cao thủ, vậy Diệp Thiên Vân bất kể thế nào cũng phải đấu với nàng, có điều nhìn cách xuất thủ, loại công phu mèo quào này hấn chẳng có chút hứng thú nào, bởi vậy lách sang bên. Một tay bắt Phách quyền của nàng, tay kia đột nhiên từ dưới chui lên, hai tay vịn chéo “rắc” bẻ trật khớp tay của nàng.

Chiêu Toái Cốt Thủ chính là Cầm nã (bắt, tóm) điển hình, chiêu này mặc dù không có lực sát thương lớn, có điều nếu chỉ đối phó với một cô gái thì đã đủ rồi.

Cô gái này còn muốn tiếp tục ra chiêu, nhưng đột nhiên hấn ra một chiêu đã bẻ trật khớp tay của nàng, đau đớn ở cánh tay như thủy triều tràn vào đầu, nhất thời nàng ngay cả động đậy cũng chẳng dám, cắn răng chịu đựng đau đớn nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân không nói được câu nào.

Diệp Thiên Vân lạnh nhạt nói: “Tôi không có thời gian lãng phí với cô, trở về tìm người chuyển khớp lại chỗ cũ đi!”

Những lời này mặc dù bình thản, nhưng lại giáng một đòn lên lòng tự tôn của nàng. Trong khoảnh khắc nước mắt của nàng chảy xuống như mưa, một tay nắm khớp xương bị bẻ trật, cổ nén đau đớn, khiến người ta không khỏi sinh ra thương xót.

Diệp Thiên Vân xoay lưng lại, nhìn mây trôi trên bầu trời, chờ Tiêu Sắt đến.

Không lâu sau, Tiêu Sắt dẫn theo một thầy thuốc chạy tới, gã mồ hôi đầy đầu, lập tức nói với thầy thuốc: “Xin xem Mạc Hổ trước, thương thế của hắn nặng hơn, người kia lát nữa hãy tính”.

Nói xong gã đột nhiên thấy được sau lưng Diệp Thiên Vân còn có một cô gái, không khỏi tiến lên hai bước, lập tức kinh hô: “Phượng sư muội, em sao lại khóc? Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Lúc này Phượng Kỳ giống một con mèo khóc nhè. Nàng vốn đã cảm thấy ủy khuất, lúc này Tiêu Sắt vừa hỏi liền khóc òa lên. Nước mắt giống như châu đàn rơi xuống, trên mặt Tiêu Sắt lộ vẻ sốt ruột, xem ra gã cũng không rành về con gái, ở đó luống cuống tay chân nói: “Tiểu sư muội khoan hãy khóc, em nói đi nào. Đã xảy ra chuyện gì!”

Diệp Thiên Vân tiếp lời nói: “Không có gì, bị tôi bẻ trật khớp. Anh giúp nàng nắn khớp lại là được!”

Tiêu Sắt nhìn Diệp Thiên Vân một lát, tiếp theo nâng khớp tay của Phượng Kỳ lên, sau đó vừa xoa vừa nói: “Đừng khóc, chốc nữa sẽ tốt thôi”.

Trong mắt Phượng Kỳ ngấn lệ nhẹ gật đầu, lát sau nàng mới mở miệng nói: “Là hắn đã thương Mạc Hổ, em muốn thay sư huynh em báo thù”.

Tiêu Sắt thở dài bất đắc dĩ nói: “Hồi nãy anh ở đó với hắn, chuyện này là Mạc Hổ không đúng, hắn khiêu khích người ta, bây giờ bị thương làm sao có thể trách người khác được!”

Lúc này có mấy người khiêng cáng tới, thầy thuốc vẫy tay một cái ra hiệu khiêng Mạc Hổ và Lão Thử Nhân lên cáng, sau đó bảo bọn họ đi trước.

Tiêu Sắt thấy thế cũng không hỏi Phượng Kỳ nữa, mà hỏi thầy thuốc: “Hắn thế nào?”

Thầy thuốc do dự một chút, suy nghĩ một chút mới lên tiếng: “Chuyện cũng không chắc, có điều xương của Mạc Hổ không chịu nổi lực, nhất định là gãy rồi, gãy cả cánh tay, còn xương sườn thì tổn thương nặng nhẹ khác nhau, nội tạng cụ thể là bị thương tới mức độ nào còn phải kiểm tra cẩn thận, người hắn là không chết được, chỉ có điều thương thế kia cũng phải bảo dưỡng khoảng nửa năm”.

Diệp Thiên Vân sững sốt, lực mấy cước lúc nãy hắn đã khổng chế, nhưng bây giờ lại nói nửa năm mới khỏi, quả thực là nói mớ, bởi vậy hắn lấy lại bình tĩnh nhìn thầy thuốc.

Tiêu Sắt gật đầu, sau đó để ông ta đi, gã xoay người nói với Diệp Thiên Vân: “Sư đệ, cùng là một tông, cậu ra tay cũng hơi hung ác đó, bình thường tính tình hắn đã như vậy rồi, cậu nhịn một chút không phải êm thấm sao”.

Diệp Thiên Vân cười một tiếng, nhần nhịn rất đơn giản, nhưng anh sao có thể cam đoan sau này gã sẽ không như thế nữa chứ, bởi vậy nói: “Việc này chẳng liên quan gì đến chuyện nhần nhịn, không phải là tôi không nên đánh với hắn, mà là hắn không nên ra tay với tôi”.

Tiêu Sắt nghe xong cũng không nói thêm gì nữa, vừa rồi Mạc Hổ ra tay trước, cho nên lúc này cũng chẳng thể nói gì được nữa.

Phượng Kỳ ở bên cạnh nghe cả buổi mới biết là chuyện gì xảy ra, lúc này nàng đã ngừng khóc, có điều vánh mắt vẫn còn hồng hồng, hỏi Tiêu Sắt: “Đại sư huynh, hắn là ai vậy?”

Tiêu Sắt cười ha hả nói: “Hắn đệ tử đời thứ ba chúng ta mới thu Diệp Thiên Vân!”

Phượng Kỳ oán hận liếc Diệp Thiên Vân một cái, chất vấn: “Nếu là một môn, tại sao phải đã thương Mạc Hổ chứ?”

Diệp Thiên Vân thản nhiên nói: “Vậy thì sao cô lại đánh tôi? Chúng ta cũng cùng một môn!”

Phượng Kỳ sững sốt một chút, sau đó nhanh trí nói: “Khi đó tôi vẫn chưa biết anh là ai, cho nên tôi mới ra tay với anh! Còn anh?”

Diệp Thiên Vân lộ vẻ bình tĩnh nói: “Tôi cũng không biết!”

Tiêu Sắt cũng không khỏi bội phục năng lực nói dối của Diệp Thiên Vân, mình đang ở đây mà dám nói dối.

Phương Kỳ thấy hắn học mình, không khỏi dậm chân một cái nói: “Được! Anh tên Diệp Thiên Vân hả, anh cứ chờ đây, tôi tìm cha tôi!” Nói xong xoay người bỏ chạy.

Diệp Thiên Vân nghe xong thiếu chút nữa bật cười, đánh không lại mình liền đi tìm cha, cô gái này trời sinh đã không nói đạo lý. Có điều chiêu tìm gia trưởng này thật đúng là không đơn giản, hắn đang suy nghĩ nên đối mặt với Phương Nhược Sơn thế nào đây.

Tiêu Sắt cũng nôn nóng gọi: “Sư muội em chờ một chút!”

Diệp Thiên Vân ngược lại không có gì băn khoăn, hắn cười nhạt một tiếng nói: “Được rồi, để nàng đi tìm cũng tốt, sớm muộn gì cũng sẽ biết”.

Sắc mặt Tiêu Sắt rất khó coi, gã nói: “Vốn tôi định mời cậu xuống núi chơi một lát, không ngờ vừa ra cửa đã đụng phải chuyện như vậy, lỡ như Tiểu sư thúc tìm tới, tôi cũng không có cách nào nói rõ”.

Tâm tình bây giờ của Diệp Thiên Vân quả thật tốt chưa từng có, học ở Hình Ý môn rất nhiều ngày, luyện tập thời gian dài tự nhiên sẽ sinh ra một chút buồn bực, vừa mới ra cửa đã có Mạc Hổ làm nơi trú ẩn, bởi vậy hắn cười cười nói: “Anh không phải nói muốn đi ra ngoài chơi sao? Chúng ta coi như đi giải sầu vậy, mặc dù phong cảnh ở đây rất đẹp, nhưng nhìn hoài cũng chán”.

Tiêu Sắt thấy Diệp Thiên Vân không bị ảnh hưởng gì, liền quan tâm nói: “Vừa rồi Mạc Hổ đánh cậu nhiều quyền như vậy, cậu không có chuyện gì chứ?”

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu nói: “Không có chuyện gì cả, tôi quen rồi”.

.....

Hai người xuống núi dạo chơi một vòng, Tiêu Sắt giới thiệu với hắn rất nhiều cảnh đẹp, cũng khiến hắn mở rộng tầm mắt, bản thân Diệp Thiên Vân với du lịch cũng cảm thấy rất hứng thú, lúc hắn nghỉ hè thường một mình đi dạo đi đó.

Ở dưới chân núi ăn cơm xong lại trở lên núi, vừa mới vào cửa không lâu liền đụng phải Trần Bình Đức, gã vừa thấy hai người liền vội vàng đi tới nói với Tiêu Sắt: “Đại sư huynh, phái chủ đang tìm hai người đây, nhanh lên đi!”

Tiêu Sắt “Ừ” một tiếng nói: “Biết rồi, lát nữa chúng tôi qua, vừa mới ở dưới núi trở lên. Đúng rồi, cha tôi có nói gì không?”

Trần Bình Đức lắc đầu nói: “Không nói gì cả, có điều xem ra sự tình không được tốt lắm, mấy sư thúc đều đến toàn bộ, hình như đang thảo luận gì đó”.

Tiêu Sắt gật đầu nói: “Cám ơn, tôi với hắn thay quần áo rồi sẽ qua”.

Trần Bình Đức báo xong rồi liền xoay người rời đi.

Tiêu Sắt nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Nhất định là chuyện lúc nãy, tính tình Tiểu sư thúc rất nóng nảy, đến lúc đó nhất định sẽ nổi giận, cậu nên nhẫn nại một chút, bằng không sẽ khó xử lý đấy”.

Diệp Thiên Vân mặt ngoài thì gật đầu, nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy, Hình Ý môn nói cho cùng cũng không phải là nhà của hắn, không có ý thức trách nhiệm gì, điều hắn hướng tới chính là vô câu vô thúc, ở đây mặc dù có thể học được nhiều thứ, nhưng lại không có tự do, hắn thậm chí tiếp tục đề thăng võ học của mình, sau đó sẽ xuống núi, theo thể phát triển bây giờ, Hình Ý môn cũng tồn tại không lâu nữa.

Tiêu Sắt thấy Diệp Thiên Vân đang suy nghĩ, tưởng là hắn đang lo lắng, liền cười nói: “Sư đệ yên tâm, Hình Ý môn chúng ta cũng sẽ không thiên vị người nào, cha tôi nổi danh công chính. Hôm nay là lỗi của Mạc Hổ, hơn nữa tôi luôn ở cạnh cậu, đến lúc đó tôi sẽ nói rõ với cha tôi, chắc chắn người sẽ quyết định đúng”.

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Vậy thì cảm ơn sư huynh, chúng ta đi thôi!” Nói xong hai người đi tới phòng của Tiêu Hùng.

198. Chương 198: Ý Và Sát

Tiêu Sát còn lợi hại hơn, gã mặc đồ Tây, phía dưới thì mang một đôi giày du lịch, trong tay cầm cái ô, cách ăn mặc như vậy là điển hình chủ nghĩa hậu hiện đại, người bình thường quả thật không chịu nổi.

Hai người cùng nhau đến sát phòng Tiêu Hùng, vào phòng liền quét mắt qua, Diệp Thiên Vân thấy tất cả mọi người đến rất đông đủ, đệ tử đời thứ hai trong hệ, một người cũng không sót, mà đứng cạnh Phương Nhược Sơn là con gái Phương Kỳ của gã, vàng mắt đỏ hồng không nói, mà nước mắt vẫn còn lưu trên mặt trông thật động lòng người. Bởi vậy liền hành lễ nói: “Bái kiến các vị trưởng bối”.

Bây giờ hắn không có sư phụ, không biết nên gọi sư thúc hay gọi sư bá, cho nên chỉ có thể dùng cách gọi chung này.

Tiêu Hùng vừa thấy hắn thì gật đầu, ngoại trừ sắc mặt Phương Nhược Sơn xanh mét, những người khác cũng không tệ lắm, nhất là Ngũ Vi, trên mặt lão cười như nở hoa, chỉ có điều tướng mạo hơi khó coi một chút, khiến nụ cười này tựa hồ có chút vị âm trầm.

Phương Kỳ rưng rưng nước mắt chỉ Diệp Thiên Vân nói: “Chính là hắn đã thương Mạc Hổ, còn bẻ trật khớp con, xin các sư bá làm chủ cho con”.

Bây giờ Diệp Thiên Vân có địa vị rất đặc biệt ở Hình Ý Môn, hắn chẳng những không có sư phụ, mà còn mang nghệ vào cửa, tất cả võ công của hắn đều là tự mình học, ít nhất võ học của Hình Ý môn ở trên người của hắn đến bây giờ vẫn chưa thể hiện ra.

Tiêu Hùng nhìn về mặt hắn, uống ngụm trà cười nói: “Thiên Vân, hôm nay gọi cậu tới đây là để nói môn quy cho cậu biết, còn về chuyện của Mạc Hổ, cậu phải giải thích rõ với Phương sư thúc”.

Sắc mặt Phương Nhược Sơn vốn đã ê chề, hôm nay cũng không cầm kiếm, lão hừ lạnh một tiếng nói: “Diệp Thiên Vân, trước kia tôi không kết oán gì với cậu. Thế mà cậu lại đã thương đệ tử tôi, tôi hy vọng hôm nay cậu có thể nói rõ”.

Diệp Thiên Vân vẫn không nói gì, Tiêu Sát liền tiếp lời thay: “Tiểu sư thúc, hôm nay con có ở đó, căn nguyên của chuyện này con cũng rất rõ, hay để con nói đi!”

Phương Kỳ ở bên cạnh nói: “Đại sư huynh, anh thiên vị Diệp Thiên Vân, tôi muốn chính hắn nói!”

Tiêu Hùng gật đầu nói: “Hãy để Diệp Thiên Vân tự nói, Tiêu Sát con lui sang một bên”.

Diệp Thiên Vân nhận thấy, tự mình nói ra sẽ không có sức thuyết phục, liền lạnh nhạt nói: “Thật ra cũng chẳng có gì mà nói, hôm nay tôi và Tiêu sư huynh định xuống núi ngắm phong cảnh, ai ngờ đụng phải Mạc sư huynh. Hắn không những khiêu khích tôi, mà còn định đánh tôi một trận, tôi không nhịn được đã đánh trả, không ngờ Mạc sư huynh lại nhất thời chủ quan trúng một cước của tôi, kết quả là ngã nhào xuống đất không đứng dậy được”.

Phương Nhược Sơn nghe xong thiếu chút nữa ngất đi, lão tức giận vỗ bàn đứng lên cả giận nói: “Đúng là nói xằng nói bậy, tôi vừa mới đi thăm Mạc Hổ, thương thế của hắn căn bản không cách nào khôi phục trong nửa năm. Nửa năm đấy, may mà đây là bài thuốc của Hình Ý Môn, bằng không cả đời này có thể bị tàn phế! Sao cậu ra tay độc ác thế!”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng không tức giận, hắn chậm rãi nói: “Ông không phải muốn nghe tôi nói à? Bây giờ tôi nói ông lại không tin, lại nói tiếp, chẳng nhẽ chỉ có tôi là có thể bị đánh sao? Đây là đạo lý gì vậy?”

Tiêu Sát nháy nháy mắt với hắn, ngầm khuyên Diệp Thiên Vân không nên hành động theo cảm tính.

Diệp Thiên Vân không phải là nói xằng không có mục đích. Hắn không giỏi diễn đạt, nếu trực tiếp kể chuyện đó ra, lỡ như bị nắm chỗ sơ hở nào mà nói không rõ thì thật gay go, chẳng bằng cứ nói qua quýt như vậy, cùng lắm thì hỏi lại Tiêu Sát.

Mấy người đang ngồi đều là đệ tử đời thứ hai của Hình Ý Môn, trừ Phương Nhược Sơn ra. Những người khác cũng không có gì là không hài lòng, bọn họ hoặc là nhắm mắt lại không nói lời nào, hoặc là mở to hai mắt xem cảnh hay.

Tiêu Hùng nhìn thoáng qua nói: “Nếu Diệp Thiên Vân không chịu nói, vậy để Tiêu Sắt nói đi, hôm nay nó tận mắt chứng kiến mọi chuyện, hơn nữa tính cách Tiêu Sắt mọi người đều rõ, nó sẽ không vì có quan hệ mà thiên vị cho người ta, hơn nữa Mạc Hổ nhập môn đã bao nhiêu năm, nếu bàn về quan hệ, như vậy ai gần ai xa có thể thấy rõ ”.

Tiêu Sắt nghe thế liền háng giọng kể lại câu chuyện từ đầu đến cuối, không hề thêm mắm thêm muối vào trong, nói rất ngay thẳng.

Phương Nhược Sơn nghe xong liền trầm mặc, còn Phương Kỳ là muốn chối cãi nhưng không nói được câu nào, sắc mặt đỏ bừng.

Tiêu Hùng trầm ngâm một chút nói: “Thật ra tính tình Mạc Hồ thế nào, tin tưởng mấy vị sư đệ đều biết rõ, Diệp Thiên Vân đã thương mấy vị sư huynh của Mạc Hổ, cho nên xuất phát từ nguyên nhân này mới có chuyện hôm nay, các sư đệ có ý kiến gì không?”

Vô Tình Tử sửa sang lại quần áo rồi mới lên tiếng: “Mạc Hổ kiêu ngạo đã quen, bây giờ Diệp Thiên Vân giáo huấn một chút, cũng không có gì, chỉ có điều ra tay hơi độc ác một chút ”.

Tiêu Hùng gật đầu nói: “Điểm này nói rất đúng, có điều Diệp Thiên Vân vừa mới vào Hình Ý Môn, không có ai nói môn quy cho hắn biết, cho nên ra tay không có chừng mực”.

Diệp Thiên Vân vào Hình Ý môn bằng thực lực chứ không phải là do bái sư, hắn cười cười nói: “Sau này tôi sẽ chú ý những thứ này, mấy ngày qua luôn đi theo Ngũ tiên bối, cho nên cũng không rõ môn quy”. Mục đích của hắn đã đạt được, hôm nay Mạc Hổ xảy ra chuyện, vậy đã đạt được mục đích lập uy. Sau này xem còn ai không có mắt dám chọc tới hắn nữa, chỉ đáng tiếc cho gã Mạc Hổ này gặp xui xẻo.

Phương Kỳ ở bên cạnh có chút không cam lòng, nhưng lại không có biện pháp gì cả, chỉ có thể trừng mắt nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nói với Phương Nhược Sơn: “Phương tiên bối, sau một kiếm kia ân oán của chúng ta sẽ một bút xóa bỏ, đây là lời lần trước ngài nói, hy vọng ngài vẫn còn nhớ. Chuyện Mạc Hổ là do bản thân hắn không tìm hiểu kỹ, ngài đã từng nói câu đó, nên tôi cũng không muốn phát sinh chuyện gì không thoải mái với ngài. Tôi cũng không khiêu khích đệ tử ngài, là do Mạc Hổ tìm tới tôi trước, sau cùng còn bức tôi ra tay”.

Sắc mặt Phương Nhược Sơn vô cùng âm trầm, lão không nói lời nào, quay đầu đi ra khỏi phòng. Phương Kỳ vừa thấy Phương Nhược Sơn đi, liền vội đuổi theo.

Ngũ Vĩ đứng lên vuốt chòm râu cười nói: “Chuyện hôm nay là lỗi của Mạc Hổ, tôi thấy thôi thì bỏ qua đi, người cũng bị thương, truy cứu nữa cũng không có ý nghĩa gì, lần sau chú ý là được”.

Xem ra Ngũ Vĩ nói chuyện vẫn còn chút phân lượng, quả nhiên mấy người ngồi đó đều gật đầu đồng ý, còn Tiêu Hùng cười nói: “Tôi thấy các người rất có duyên thầy trò đấy!”

Ngũ Vĩ khoát tay áo nói: “Chuyện này thì đảm đương không nổi, tôi cũng chỉ có thể đỡ hai mươi chiêu của Thiên Vân, nhiều hơn chút nữa, tôi chẳng tự tin chút nào, nếu nói thu hắn làm đồ đệ, vậy chẳng khác gì làm trò cười rồi”.

Những người đang ngồi đó đều hít vào một ngụm khí lạnh, Vô Tình Tử khiếp sợ nói: “Mạc Hổ bị thương thật đúng là không oan uống, hai mươi chiêu, đồ đệ kiểu này tôi cũng không dám thu!”

Tiêu Hùng “Ừ” một tiếng nói: “Tuổi Thiên Vân tuy nhỏ, có điều công phu lại sâu vô cùng, cho dù có xếp vào đời thứ hai cũng có thể đứng đầu, chỉ có điều sát khí của hắn quá nặng mà ra tay cũng nặng, con đường sau này sẽ rất khó đi”.

Hình Tri thần nhiên nói: “Quyền phong hung ác một chút cũng không sao, Hình Ý môn có nói ra tay không được lưu tình, chỉ có điều sát ý ít đi thì tốt hơn, loại sát ý này sẽ ảnh hưởng đến việc đề cao võ công!”

Ngũ Vĩ cũng đồng ý, lão nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Đây là vấn đề về cảnh giới, chỉ cần cậu nhập cảnh, vậy sát ý tự nhiên thu liễm, loại đề cao này không ai có thể giúp, chỉ có thể dựa vào bản thân mà lĩnh ngộ thôi”.

Vô Tình Tử đột nhiên chen miệng nói: “Ha ha, lúc này giao lưu với hai phái Tây Bắc thì Mạc Hồ không đi được rồi, có điều bây giờ có Diệp Thiên Vân, hắc hắc, vậy là có kịch vui để xem rồi”.

Hình Tri cười cực kỳ sượng khoái, lão đứng lên đi tới hai bước nói: “Thật là hay nha, lần trước lão tạp mao Hồ Thanh kia cứ thổi phồng với tôi đồ đệ lão lợi hại thế nào thế nào, bây giờ có Diệp Thiên Vân, tôi muốn thấy lão kinh ngạc ra sao, trong toàn bộ đệ tử đời thứ ba, hẳn xứng đáng đứng đầu!”

Trên mặt Tiêu Sát giống như nở hoa, lúc này nói Diệp Thiên Vân giống như là đang nói chính hắn vậy.

Tiêu Hùng khoát tay áo nói: “Chuyện này vẫn chưa vội, các người tốt nhất nên tôi luyện đồ đệ mình cho thật tốt đi, dù sao đời thứ ba cũng không thể chỉ dựa vào một mình Diệp Thiên Vân được, đề cao cả chính thể mới là đề cao chân chính”.

Nói thêm một lúc nữa mọi người mới giải tán, Diệp Thiên Vân đi cùng với Ngũ Vĩ, Ngũ Vĩ thở dài nói: “Cậu nên dành thời gian không chế sát ý, bằng không cậu sẽ không lĩnh ngộ được chân lý của Hình Ý đâu!”

Diệp Thiên Vân biết Ngũ Vĩ quan tâm tới mình, bởi vậy đáp: “Ngũ tiền bối, xin yên tâm, tôi sẽ cố gắng tìm cảnh giới đó, có điều luôn cảm giác không có phương hướng gì cả, loại cảnh giới này vô cùng mờ ảo”.

Ngũ Vĩ uống hớp trà nói: “Đúng vậy, chỉ có thể dựa vào chính mình để thể ngộ, tôi đã từng lĩnh ngộ ý cảnh này một lần, một khắc đó cảm giác trong đầu tôi cực kỳ rõ ràng, tôi cách người khác rất xa, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được, hơn nữa nhất cử nhất động của người đó trong đầu tôi cũng có thể phản ứng lại giống hệt thể, vả lại sau đó sẽ không quên”.

Trong lòng Diệp Thiên Vân chấn động, đây chẳng phải là nội dung cảm tri sao, lập tức có chút mừng thầm nói: “Đây có phải là hóa cảnh không?”

Ngũ Vĩ gật đầu nói: “Đáng tiếc tôi chỉ có như vậy một lần, sau đó lại trở lại giống trước kia, có cảm ngộ lần đó khiến công phu của tôi có tiến bộ rất lớn, nếu lúc trước có thể đi vào loại ý cảnh này, tôi nghĩ công phu bây giờ sẽ tăng lên rất nhiều!”

Diệp Thiên Vân nằm mơ cũng không ngờ ý cảnh theo như lời của Hình Ý môn lại giống cảm giác của mình như thế, vậy chẳng phải là mình đã sớm đạt tới trình độ này rồi sao, hắn không khỏi nghi ngờ hỏi: “Vậy có ý cảnh sẽ giảm bớt sát ý à?”

Ngũ Vĩ trầm tư một chút nói: “Có lẽ thế! Lúc tôi ở trạng thái ý cảnh này, trong lòng không minh, đến một loại cảnh giới vô dục vô cầu, ở một khắc này chỉ có ”ý” mà không có ”sát”!

Diệp Thiên Vân bây giờ mới biết cảm giác của mình chính là hóa cảnh, nhưng mà hắn cũng cảm thấy khó hiểu, nếu đã đạt tới cảnh giới này của Hình Ý Quyền, vì sao sát ý vẫn còn nặng như vậy chứ?

199. Chương 199: Giao Lưu

Nghĩ vậy, Diệp Thiên Vân cũng không hỏi tiếp nữa mà chuyển đề tài nói: “Ngũ tiền bối vừa nói giao lưu cùng Tây phái và Bắc phái là như thế nào?”

Ngũ Vĩ ha ha cười nói: “Người sau này không cần gọi ta là Ngũ tiền bối nữa, ta nghe không được tự nhiên lắm. Sau này người cứ gọi ta là sư thúc đi, như vậy dễ nghe hơn nhiều. Mỗi ba tháng, ba phái của Hình Ý môn đều tổ chức giao lưu một lần, có thể coi như là một loại luận bàn, mà người tham gia chỉ có thể là các đệ tử đời thứ ba. Đệ tử đời thứ tư cũng không được tham gia. Kỳ thật bản thân loại giao lưu này cũng rất có ý tứ, nó không chỉ là khảo nghiệm xem thử các người rèn luyện ra sao, mà còn kiểm nghiệm xem sự dạy dỗ của các phái cho nên các phái đều rất coi trọng chuyện này.”

Diệp Thiên Vân cũng rõ ràng hơn một chút. Ở Hình Ý môn mấy ngày nay, hắn biết được không ít chuyện, mỗi phái trong Hình Ý môn đều có khu vực riêng của mình, giao tình giữa các phái cũng không mật thiết cho lắm, việc giao lưu như vậy góp phần thúc đẩy sự phát triển của các phái. Hắn ha ha cười nói: “Tiêu Sát sư huynh cũng muốn tham gia sao? Vậy chẳng phải là làm khó huynh ấy sao?”

Ngũ Vĩ cười ha hả nói: “Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, mỗi hệ phái chỉ có thể cử ra hai người, nếu như toàn bộ đệ tử đều tham gia thì đấu thì có đấu suốt hai ba tháng cũng không xong, đến lúc đó không phải ba tháng giao lưu một lần mà là mỗi ngày một lần!”

Diệp Thiên Vân “Ừm” một tiếng nói: “Vậy người tham gia lần trước là Mạc Hổ?”

Ngũ Vĩ ngồi nhớ lại một lúc mới nói: “Đúng vậy, kỳ thật đệ tử đời thứ ba của phái chúng ta vẫn hơi yếu hơn. Lần giao lưu trước để cho Mạc Hổ đi, hắn ở trong phái cũng có thể xem như là đệ tử xuất sắc nhất, nhưng khi chiến đấu thì vẫn kém hơn đệ tử của hai phái kia.” Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Lần giao lưu tiếp theo cũng sắp tới, Mạc Hổ lại bị người đả thương, trong phái cũng không có đệ tử trấn môn nào, phỏng chừng người phải thay hắn tham gia đợt giao lưu này rồi!”

Diệp Thiên Vân vốn thích đánh nhau, nghe vậy liền nói: “Hình Ý Quyền chú trọng ngành công, loại giao lưu này khó tránh khỏi bị thương, đến lúc đó liệu có thể xảy ra xung đột giữa các phái không?”

Ngũ Vĩ dừng một chút mới nói: “Xung đột khẳng định là có, bất quá cũng không ảnh hưởng đến quan hệ giữa các phái. Có là chuyện lớn thì cũng hóa thành chuyện nhỏ, dù sao cũng cùng một môn phái, chung quy vẫn có chút quan hệ. Loại luận bàn như thế này chuyện bị thương là rất khó tránh khỏi, bất quá đánh nhau cũng cần phải giữ chừng mức, chỉ cần thương thế có thể chữa được thì cũng không phải là chuyện lớn.”

Diệp Thiên Vân vừa nghe thương thế có thể chữa được, trong lòng chợt động, hôm trước hắn có nghe Phương Nhược Sơn nói về đơn thuốc của Hình Ý, liền mở miệng hỏi: “Nghe nói Hình Ý môn có một vài phương thuốc đối với việc chữa trị thương thế rất hữu hiệu?”

Ngũ Vĩ không khỏi kỳ quái nhìn hắn nói: “Sao vậy, chẳng lẽ ngươi bị thương sao? Hình Ý môn có hai loại thuốc đối với người có chỗ hữu dụng, Ngũ Hành đan cùng Ngũ Hành cao. Ngũ Hành đan thì phải luyện nội công Hình Ý mới có lợi, còn Ngũ Hành cao thì đối với việc trị thương rất hữu dụng. Kỳ thật hai loại thuốc này đều là thuốc Trung Y, cũng có phương thuốc chỉ là không được truyền ra ngoài.”

Hắn suy nghĩ một chút lại nói tiếp: “Ta cũng có không ít cao, lần trước bị thương không có dùng hết, nếu như ngươi bị thương thì cho ngươi hết.”

Diệp Thiên Vân hiện không bị thương, bất quá nói không chừng ngày nào đó cũng cần dùng đến, nghe vậy liền nói: “Vậy cảm ơn sư thúc.”

Ngũ Vĩ cười ha hả nói: “Nếu như không đủ thì ta lại chuẩn bị thêm cho ngươi một ít.”

Diệp Thiên Vân về tới phòng liền suy nghĩ về chuyện cảnh giới của mình. Theo như lời của Ngũ Vĩ nói thì hắn đã gần đạt tới hóa cảnh, nhưng mà sát khí trên người hắn lại không giảm bớt chút nào, lại còn có xu hướng tăng thêm, chuyện này làm cho hắn vô cùng hoang mang. Suy nghĩ một lúc lâu mà không nghĩ ra được cái gì, hắn bỏ qua một bên, lại luyện nội công Kim Chung Tráo.

Gần đây Kim Chung Tráo tiến bộ nhanh phi thường, nhất là mấy ngày ở Hình Ý Môn, tựa hồ sự tiến bộ của Hình Ý Quyền có tác dụng thúc đẩy Kim Chung Tráo. Nội công không phải cứ kiên trì luyện tập là được, mà phải hiểu được mới có thể đột phá đến tầng tiếp theo. Trước khi đến đây vài ngày, hắn từng có một thời gian dài cảm giác như sắp đột phá lên tầng thứ năm, nhưng loại cảm giác này qua một đoạn thời gian lại biến mất làm hắn có chút buồn bực.

Sống tại Hình Ý môn hắn cũng hiểu ra được nhiều điều về võ thuật, đó chính là một người nếu như tu luyện mà không thể đột phá, lại cứ cường hành muốn đột phá thì rất có hại đối với bản thân, bởi vậy tâm tình hắn cũng tốt hơn nhiều.

Qua vài ngày sau, sáng sớm Diệp Thiên Vân lại gặp Ngũ Vĩ, hắn bây giờ chỉ cần không phải lúc ngủ thì sẽ ở cùng Ngũ Vĩ, có như vậy hắn mới có cơ hội để học hỏi thêm nhiều kiến thức. Không có cơ hội thì không tính, đằng này cơ hội nằm ngay trước mắt, nếu như không tranh thủ thì thật sự rất là đáng tiếc.

Ngũ Vĩ ở đứng ở bên cạnh xem Diệp Thiên Vân luyện Tam Thể Thức liền vừa cười vừa nói: “Hình Ý Quyền chủ yếu là thung pháp, có Hồn Viên Thung, Hàng Long Thung, Tam Thể Thức, Phục Hổ Thung, trong đó có thì Hồn Viên Thung cùng Tam Thể Thức là tối cơ bản. Người hiện tại hiện tại muốn nắm vững Tam thể

thức thì phải chú ý mấy điều. Khi luyện hai mắt luôn hướng lên trên, còn phải cảm nhận được cảm giác máu tuần hoàn trong thân thể, loại cảm giác này rất huyền diệu, người muốn cảm giác được cũng phải mất rất nhiều thời gian.”

Diệp Thiên Vân trải qua mấy ngày được hướng dẫn, phát hiện có rất nhiều thứ trước đây hắn thực hiện không đúng lắm, tỷ như khi luyện Tam Thể Thức thì hai mắt phải hướng lên, mà đánh Hình Ý Quyền thì mắt luôn quay về hướng Đông.

Hai người đang luyện tập thì Trần Bình Đức từ bên ngoài đi đến, hắn ôm quyền hướng về Ngũ Vĩ nói: “Sư thúc, phái chủ cho gọi người cùng Diệp Thiên Vân.”

Ngũ Vĩ gật đầu, hắn cầm một bình trà nhỏ uống một hớp rồi hướng về phía Diệp Thiên Vân nói: “Chắc là chuyện giao lưu sắp tới, người đến đây cũng được nửa tháng rồi, cả ngày đều ở đây luyện tập chẳng lẽ không cảm thấy buồn bức sao?” Hắn rất ngạc nhiên về sự điên cuồng đối với võ thật của Diệp Thiên Vân. Một người ngoài ăn cơm cùng ngủ ra, còn lại tất cả thời gian đều tập trung cho võ học.

Diệp Thiên Vân cười cười nhẹ nhàng nói: “Lúc mới luyện còn có chút buồn chán, nhưng qua một thời gian dài thì thấy rất tốt.”

Hai người cùng nhau tản bộ, chậm rãi đi ra bên ngoài, đi được một lúc thì Tiêu Sát đột nhiên xuất hiện sau lưng Diệp Thiên Vân, vỗ vào vai Diệp Thiên Vân nói: “Hai người đi chậm quá đi!” vừa nói lại vừa hướng Ngũ Vĩ thi lễ.

Ngũ Vĩ nhất thời trêu đùa: “Tiêu Sát hử, người cũng muốn tham gia giao lưu với hai phái Tây, Bắc hử?”

Tiêu Sát nghe vậy nhất thời đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nói: “Sư thúc, không phải người muốn ta ra là trò cười đấy chứ, cái ta luyện chính là “Ai đả quyền”, ta cũng tự biết thân biết phận mà.”

Ngũ Vĩ lộ ra ý cười nói: “Ta thấy người hưng phấn như vậy, còn tưởng là người muốn tham gia.”

Diệp Thiên Vân đối với một từ này cảm thấy rất quen thuộc, liền hỏi: “Sư thúc, Ai Đả quyền là gì?”

Ngũ Vĩ vừa cười vừa nói: “Đây là một từ được dùng trong rất nhiều sách, nhưng lại không có giải thích, người không đến Hình Ý môn thì có lẽ cả đời cũng không biết. Ai Đả Quyền chính là một loại không linh quang đấu pháp, chỉ biết sử dụng sức mạnh, hơn nữa chiêu thức thô cứng không biến hóa, người khác chỉ cần cẩn thận đánh vào một vị trí thì có thể đem người đánh ngã. Hai là luyện quyền này chú trọng là luyện cơ nhục, không phải ở lực phủ ngũ tạng. Công phu như vậy đều chỉ luyện được bên ngoài, thấy thì mạnh nhưng không thật. Theo như lời người ta thường nói thì đó chỉ là một con hổ giấy, nhìn thì thấy rất mạnh, nhưng kỳ thật không có nội hàm, thối một cái là ngã.”

Tiêu Sát cũng không để tâm chuyện này, hắn lại hướng Ngũ Vĩ, hưng phấn nói: “Lần luận bàn này phái chúng ta khẳng định là muốn phái Diệp Thiên Vân đi, với thực lực của đệ ấy khẳng định có thể giành được vị trí đầu.”

Ngũ Vĩ do dự một chút mới chậm rãi nói: “Chuyện này cũng không chắc chắn, Diệp Thiên Vân cuối cùng có thể đi hay không cũng phải chờ xem ý định của phái chủ, kỳ thật bây giờ hai phái Tây, Bắc đánh nhau như nước sôi lửa bỏng, chúng ta tham gia vào cũng không phải là chuyện tốt, mọi việc phải cân bằng, đánh ngã hết tất cả mọi người của đối phương cũng không có lợi.”

Tiêu Sát có chút không đồng ý, hắn vội giải thích: “Chúng ta cũng bị đè nén lâu lắm rồi, nếu lúc này còn không chịu ra mặt, vậy còn để bị đè ép đến bao giờ đây.”

Ngũ Vĩ cười cười nói: “Muốn nói lâu thì cũng có hơi lâu, nhưng mà nói đến chuyện xuống dốc thì còn rất xa vời, phụ thân người kỳ thật là cố ý làm ra chuyện như vậy, như vậy đối với tất cả mọi người đều có lợi, người bây giờ còn trẻ, đầy nhiệt huyết, đợi đến khi người ngang tuổi ta, lúc đó tự nhiên sẽ minh bạch mà thôi.”

Tiêu Sát bĩu môi nói: “Ta năm nay cũng ba mươi lăm tuổi rồi, qua mấy năm nữa là có thể coi như một lão đầu rồi.”

Diệp Thiên Vân lắng lắng nghe hai người nói chuyện, cũng hiểu ra được chút ý tứ, Hình Ý môn muốn duy trì loại truyền thống này là muốn đem Hình Ý Quyền không ngừng đề cao. Phải có cạnh tranh mới có áp

lực, có áp lực mới có động lực, nhưng mà chia ra thành ba phái thì sự ngưng tụ kém đi rất nhiều, ba phái ba mục tiêu, hạn chế các phái khác phát triển, cứ tiếp tục như vậy, nói không chừng một ngày Hình Môn sẽ chia rẽ thành ba môn phái.

Ba người vừa đi vừa trò chuyện một lúc thì tới đại sảnh, ở trong phòng chỉ có Tiêu Hùng đang luyện thư pháp, hắn thấy mấy người tới liền buông bút nói: “Thiên Vân, ở Hình Ý môn mấy ngày nay có thu hoạch được gì không?”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Mỗi ngày đi theo Ngũ sư thúc có thể học được rất nhiều điều, có nhiều chỗ trước kia không hiểu giờ cũng đã rõ ràng hơn, bây giờ đối với hệ thống Hình Ý Quyền cũng rõ ràng hơn nhiều.”

Tiêu Hùng ngồi xuống rồi mới nói: “Hình Ý Đan ta tặng người đã dùng chưa?”

Diệp Thiên Vân cũng hiểu được chuyện này có chút phiền phức, bản thân hắn luyện nội công Kim Chung Trảo, mà Hình Ý Đan đối với nội công này tác dụng không lớn, nên cuối cùng lại để cho bọn Thạch Thanh dùng, mặt ngoài lại đáp: “Đã dùng một ít, chỉ là hiệu quả không lớn.”

Tiêu Hùng lại rất vui mừng nói: “Người có rất chịu khó học tập, chờ một lát nữa trước khi đi ta lại cho người một ít nữa.”

200. Chương 200: Làm Hết Sức

Vô Tình Tử vừa ngồi xuống ghế thì cười ha hả nói: “Đại sư huynh, gọi chúng ta đến có phải là có chuyện gì hay không?”

Phương Nhược Sơn vẫn như vậy, không nói tiếng nào giống như một cao tăng đắc đạo.

Tiêu Hùng khẽ gật đầu, cười nói: “Kỳ thật các người cũng biết là chuyện gì rồi, về lần giao lưu sắp tới, các người có ý kiến gì thì cứ nói.”

Vô Tình Tử đặt chén trà xuống rồi nói: “Rất không sai, Trung mạch đã im lặng quá lâu rồi, cũng đã đến lúc ngừng đầu lên rồi. Mấy lần giao lưu trước, hai phái Tây, Bắc đều không hề để chúng ta vào mắt.”

Hình Tri thoáng lộ ra chút lo lắng nói: “Bây giờ tình thế cũng không được thuận lợi lắm, hai phái Tây, Bắc mấy lần gần đây tranh đấu kịch liệt, bây giờ chúng ta là chen chân vào cũng không phải là chuyện tốt, ba nhà tranh chấp vạn nhất tổn thương hòa khí, như vậy Hình Ý môn cũng trở nên rối loạn a.”

Vô Tình Tử vẫn một bộ dáng bất cần, lắc đầu nói: “Loạn thì loạn, ta thấy sớm muộn gì cũng sẽ loạn thôi.”

Tiêu Hùng bình thường đều chờ bọn hắn nói xong hết rồi mới lên tiếng nói tổng kết cuối cùng, hắn trầm tư một lúc lâu rồi mới nói: “Mấy lần trao đổi trước, Trung mạch chúng ta vẫn chưa lấy được thành tích gì tốt... Bi thảm nhất là lần trước chỉ có mỗi một mình Mạc Hổ tham gia, cứ như vậy cũng không phải là biện pháp hay. Chúng ta không tranh đấu, tinh thần sa sút vô cùng, đối với sự phát triển của chi phái chúng ta cũng không phải là chuyện tốt.”

Vô Tình Tử sắc mặt ửng đỏ nói: “Muốn nói cũng phải xem lại, chúng ta so với bọn hắn cũng không quá xui xẻo, nhưng đời thứ ba lại kém quá xa, nguyên nhân không phải là do tư chất tốt hay không tốt, mà chủ yếu là lười. Nơi nào lại có những người trẻ tuổi khổ luyện đây, bọn họ cả ngày chỉ lo làm cho xong nhiệm vụ, sau đó thì chạy đi còn nhanh hơn bị đuổi giết, càng ngày càng lười biếng, ta nhìn thấy là đã muốn đá cho bọn họ mấy cước”

Tiêu Sát so với Vô Tình Tử mặt còn đỏ hơn một chút, tựa hồ vì những lời của Vô Tình Tử mà kích động, cảm giác có chút oan uổng, nhưng ở trước mặt trưởng bối cũng không dám làm càn, chỉ nhỏ giọng nói: “Chúng ta bình thường cũng rất khổ luyện, chỉ là tư chất không được tốt, chuyện này cũng không thể trách chúng ta được.”

Vô Tình Tử nghe xong càng tức giận, hắn vỗ mạnh bàn nói: “Thiên tư không tốt còn chưa nói, chuyện không chăm chỉ là rõ ràng, nếu không tin bây giờ chúng ta cùng đi xem bọn chúng đang làm gì. Sư phụ vừa đi bọn chúng liền lo vui chơi.”

Ngũ Vĩ giơ tay cản lại, hướng về phía Vô Tình Tử nói: “Người nổi giận với nó làm gì, Tiêu Sát cũng không có như đồ đệ của người, lần sau có tức giận cũng phải xác định đối tượng rõ ràng.”

Diệp Thiên Vân cảm giác mấy người đời thứ hai cũng không hoàn toàn thống nhất, Tiêu Hùng ở bên cạnh đứng im nhìn Vô Tình Tử to tiếng la mắng Tiêu Sát không nói tiếng nào, nếu như thân tình thì khẳng định sẽ không như vậy.

Tiêu Hùng lúc này mới giơ tay lên nói: “Lần này đời thứ ba có Diệp Thiên Vân, thực lực rất khá. Bất quá, ta vẫn không muốn để hắn tham gia, dù sao hắn cũng chỉ mới nhập môn chưa tới nửa tháng, bây giờ đã tham gia giao lưu như vậy cũng không tránh khỏi lời ra tiếng vào.”

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nhưng nếu như hắn không đi, vậy đệ tử đời thứ ba cũng không có ai đủ thực lực đảm nhiệm. Người xuất sắc nhất là Mạc Hổ lúc này lại bị thương, không thể tham gia được, cho nên chỉ có thể dựa vào Diệp Thiên Vân mà thôi. Nhưng tình thế vẫn không lạc quan như cũ, hai phái Tây, Bắc mỗi phái đều đưa ra một tên đệ tử kiệt xuất.”

Hình Tri có chút nghi hoặc nói: “Không phải bọn họ cũng mới thu người mới sao? Nếu có thể đạt được trình độ như Diệp Thiên Vân cũng không nhiều đâu!”

Phượng Nhược Sơn hai mắt mở to, sắc mặt bình tĩnh, hừ nhẹ một tiếng nói: “Không vượt qua được khó khăn thì làm sao thành tuyệt thế cao thủ?”

Tiêu Hùng chậm rãi nói: “Hai đệ tử lần trước đi theo Vô Vi đạo nhân tu luyện đã trở về và được chọn tham gia lần giao lưu này rồi.”

Hai tròng mắt Vô Tình Tử mở lớn, hỏi: “Ta nhớ là phải ba năm lận mà, sao lại mới một năm đã trở về?”

Tiêu Hùng lắc đầu nói: “Cái này ta không rõ lắm. Bất quá lần này Diệp Thiên Vân muốn thắng thì gặp không ít khó khăn. Ta cũng gặp qua hai người kia rồi, thiên tư hơn người lại rất chăm chỉ khổ luyện.”

Tiêu Sát sắc mặt cũng không tốt lắm, có chút thất vọng, cười khổ nói: “Ta còn tưởng rằng có Diệp sư đệ thì đệ tử đời thứ ba chúng ta có thể mở mày mở mặt, nhưng không nghĩ tới lại gặp chuyện này.”

Vô Tình Tử ha ha cười nói: “Mọi việc cũng không phải là tuyệt đối, nói không chừng Thiên Vân có thể từ trong trận giết ra, trở thành một con đại hắc mã.”

Diệp Thiên Vân nghe hồi lâu cũng chỉ rõ ràng đại khái, liền hướng Tiêu Sát hỏi: “Sư huynh, hai đệ tử kia...?”

Tiêu Sát lộ vẻ u sầu, bất đắc dĩ nói: “Hơn một năm trước, đời thứ nhất Hình Ý môn Vô Vi đạo trưởng chọn ra hai đệ tử đời thứ ba tại Tây phái và Bắc phái và chỉ điểm cho họ, lúc đó có nói là mất khoảng chừng ba năm, không nghĩ tới sớm như vậy đã trở về.”

Diệp Thiên Vân không khỏi cười nói: “Sao trong phái chúng ta không có ai được lựa chọn? Có khó khăn gì hay là do thiên vị?”

Tiêu Sát không cam lòng nói: “Đệ tử đời thứ ba chúng ta tư chất không tốt, cho nên bị loại ra ngoài.”

Ngũ Vĩ ở một bên thanh tâm quả dục, đối với chuyện này cũng không để trong lòng, hắn nghe hai người nói chuyện thì cười nói: “Thuận theo tự nhiên là tốt nhất, kỳ thật không được bài danh đệ nhất cũng không sao, bất quá cũng chỉ là hai chữ danh tiếng mà thôi.”

Vô Tình Tử lắc đầu nói: “Ngũ sư đệ nói vậy không đúng. Có hy vọng thì phải cố hết sức, nếu không mạch chúng ta cứ theo cách nghĩ của người, thì Trung mạch cũng không bao giờ gượng dậy nổi.”

Hình Tri Tử đột nhiên nói: “Nếu không chúng ta đi tìm mấy sư thúc, cùng họ thương lượng để họ thu nhận mấy đệ tử, sau này giúp chúng ta trút giận.”

Tiêu Hùng lúc này cũng có chút bất đắc dĩ, cười khổ nói: “Người nghĩ rằng ta chưa từng thử qua sao? Ta cũng đã đi tới hậu sơn nhiều lần rồi.”

Diệp Thiên Vân lần đầu tiên thấy Tiêu Hùng lộ ra vẻ mặt như vậy. Hắn đến Hình Ý môn cũng nhiều lần rồi, trừ những lần đi cùng Tiêu Sát quan sát cảnh vật xung quanh, thời gian khác đều tập trung luyện võ,

cho nên khi nghe nhắc tới hậu sơn không khỏi nghĩ đến con đường nhỏ kia, trong đó toàn bộ đều là đệ tử đời thứ nhất, giờ nghe đến không kiềm được nổi lên một ý nghĩ kỳ quái, nếu như cứ lặng lẽ đi vào thì...

Mấy người trong đại sảnh suy nghĩ hồi lâu vẫn không tìm được cách gì, Tiêu Hùng day day thái dương nói: “Việc trên đời thì cứ theo mệnh trời, chúng ta coi như là đã cố gắng hết sức rồi. Lúc này chúng ta để cho Diệp Thiên Vân đại diện cho đệ tử đời thứ ba tham gia luận bàn cùng hai phái. Danh ngạch còn lại thì cứ bỏ trống như lần trước.”

Phương Nhược Sơn đột nhiên đứng lên nói: “Ta muốn đề cử một người tham gia.”

Tiêu Hùng sững sốt một chút, sau đó gật đầu nói: “Tiểu sư đệ muốn đề cử đệ tử nào?”

“Vương Phong!” Phương Nhược Sơn chậm rãi phun ra hai chữ.

Diệp Thiên Vân đối với hai chữ này cũng có chút ấn tượng, lúc đầu tại võ quán Thành Phong cũng đã từng giao thủ cùng người này, lại không ngờ được Phương Nhược Sơn lại nói ra tên người này.

Tiêu Hùng suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Công phu của Vương Phong cũng không tính là cao, cũng chỉ có thể xem như nhị lưu, nếu để cho hắn tham gia thì khả năng thất bại là rất lớn.”

Phương Nhược Sơn “Ừm” một tiếng rồi nói: “Ta thấy để trống một danh ngạch không bằng để cho hắn có một cơ hội để rèn luyện. Như vậy có lẽ có thể giúp cho công phu của hắn thành thực hơn một chút.”

Tiêu Hùng do dự thật lâu, cuối cùng nhìn mấy sư đệ chung quanh, nói: “Các đệ thấy thế nào?”

Vô Tình Tử thần nhiên nói: “Trung mạch chúng ta danh dự là một điều trọng yếu, ta nghĩ cứ để hắn luyện tập thêm một thời gian nữa, còn chuyện tham gia sau này hãy nói.”

Hình Tri cùng Ngũ Vĩ hai người cũng trầm mặc không nói, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Tiêu Hùng nhìn một chút biểu tình của mấy người, rồi lại nhìn Phương Nhược Sơn nói: “Hay là thôi đi, đệ tử này võ công cũng không tính là xuất chúng, mấy sư đệ cũng không đồng ý.”

Diệp Thiên Vân đối với chuyện này lại không cho là đúng, loại luận bàn như thế này có tác dụng tăng trưởng lịch duyệt cùng kinh nghiệm chiến đấu của một võ giả, nếu như không cho đi thì vĩnh viễn cũng không có cơ hội xuất đầu. Mặt mũi cùng với sự trưởng thành của đệ tử, cả hai cái đều quan trọng, bất quá bây giờ Trung mạch dường như quá chú trọng mặt mũi, như vậy cũng là tự ức chế sự phát triển của bản thân, nghĩ tới đây hắn mới bình tĩnh nói: “Đệ tử cảm giác nên để cho Vương Phong sư huynh tham gia.”

Ánh mắt mọi người tập trung trên người hắn, ngay cả Phương Nhược Sơn cũng không ngoại lệ. Tiêu Hùng ban đầu có chút ngạc nhiên, bất quá sau đó tựa hồ hiểu được, hắn lộ ra ý cười nói: “Vậy người nói nguyên nhân đi!”

Diệp Thiên Vân lạnh nhạt nói: “Cơ hội giao đấu như vậy rất là khó mà có được, người học võ qua mỗi lần chiến đấu sẽ hiểu thêm được nhiều điều, cho nên đệ tử cảm thấy không nên bỏ cuộc. Việc tham gia cũng có lợi cho sự phát triển của Trung mạch sau này.”

Khi hắn nói xong, Ngũ Vĩ liền cười nói: “Dù sao môn phái cũng không có người, không bằng cấp cho Vương Phong một lần cơ hội đi, ít nhất có thể coi như là một lần rèn luyện.”

Tiêu Hùng mỉm cười, hắn chỉ vào Ngũ Vĩ nói: “Thay đổi nhanh thật! Nói hai người các ngươi không phải sư đồ, ta cũng có chút khó tin.”

Vô Tình Tử cẩn thận đánh giá Diệp Thiên Vân một lúc lâu, sau đó mới gật đầu.

Tiêu Hùng thở dài một tiếng nói: “Được! Đã như vậy thì để cho Vương Phong tham gia đi.”

Diệp Thiên Vân hỏi: “Khi nào thì sẽ bắt đầu giao lưu?”

Tiêu Hùng nói: “Ba ngày nữa, trong ba ngày này người cũng nên chăm chỉ luyện tập để có thể trong cuộc luận bàn lấy được thành tích tốt một chút.”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, kỳ thật hắn chỉ mới đến Hình Ý môn làm gì có quyền lên tiếng, chỉ là Tiêu Hùng đối với việc cho hai người tham gia luận bàn có chút hòa hoãn mà thôi, hắn cười cười nói: “Đệ tử nhất định làm hết sức.”

Phương Nhược Sơn thần sắc phức tạp liếc nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó đứng dậy rời khỏi đại sảnh.

201. Chương 201: Hóa Cảnh

Lúc này Ngũ Vĩ cũng là đầu đầy mồ hôi, miệng lại như Phật đang đọc kinh: “Luyện võ trước tiên phải thần nhàn khí tĩnh mới có thể khiến trái tim an định, luyện quyền thì tối trân quý nhất chính là một chữ “linh”, quyền linh hoạt thì mới tốt, không chỉ có quyền linh hoạt mà trái tim cũng phải linh hoạt. Luyện công thì không thể có sát khí, nếu như người trong lòng có sát tâm mà lại luyện quyền thì rất dễ rơi vào ngu muội, chìm sâu vào trong giết chóc, cuối cùng là tự mình lầm lạc.”

Diệp Thiên Vân vốn là muốn nghe hắn nói như giao thủ cùng người khác như thế nào, không nghĩ tới hắn lại như vậy nói về sát khí, không thể làm gì khác hơn nói sang chuyện khác: “Ngũ sư thúc, người có thể hay không nói một cái gì đó thực dụng, còn hai ngày nữa là ta cùng người khác luận võ rồi, cứ tập trung về chuyện sát khí cũng không thể thủ thắng được a.”

Ngũ Vĩ cười, khuôn mặt càng trở nên âm u, khuôn mặt hắn hoàn toàn trái ngược với giọng nói: “Như vậy ta nói về chuyện Hình Ý Quyền a, mấy ngày nay quan sát người luyện quyền, ta phát hiện người tựa hồ rất ít dùng đến Bồ quyền, kỳ thật một chiêu này lại phi thường tốt.”

Diệp Thiên Vân quả thật không thích Bồ quyền, đứng dậy nói: “Mỗi khi sử dụng Bồ quyền, ta đều cảm thấy vô lực, không bằng dùng Hoành quyền thì hay hơn nhiều, nếu mà dùng chưởng thay quyền thì uy lực lớn hơn một chút, bất quá vẫn không có phương pháp cho nên mới không sử dụng.”

Ngũ Vĩ “Ừ” một tiếng, cầm lấy bình trà nhỏ châm một ly trà nói: “Người không nên nói đến chuyện Hình Ý Quyền như thế nào có thể chém ra uy lực mạnh nhất, người nên cẩn thận lo lắng tại sao ta lại muốn người luyện Bồ quyền. Nó có công năng gì? Có tác dụng gì? Đánh lên người thì sinh ra hiệu quả gì? Người khi đem Bồ quyền toàn bộ hiểu rõ, sau đó lại tiến hành luyện tập, đến khi người có thể hiểu hết tất cả thì sẽ có một loại cảm giác nước chảy thành sông.”

Diệp Thiên Vân biết hắn muốn truyền thụ công phu nên cũng không nói gì, lẳng lặng đứng một bên lắng nghe.

Ngũ Vĩ hắng giọng một cái rồi mới nói tiếp: “Hình Ý Quyền từng có một vị “Tân Đông đại hiệp”, ta nghĩ người cũng có biết. Theo như sự phụ của ta nói, khi đó ở phía đông Thiên Tân có hai thôn làng tranh đấu, sắp chuyển thành võ đấu. Tân Đông đại hiệp đi qua, lúc động thủ với người ở đây, hắn chỉ đánh ra một chiêu Bồ quyền mà khiến cho người kia một bước cũng không thể nhấc lên. Đây là Hình Ý Quyền Bồ quyền, một chiêu đánh xuống, có thể khiến cho người ta ngã trên đất. Kỳ thật đây chỉ là một chuyện xưa, ta nghĩ điều nó muốn nói ở đây là sự kỳ dị của Bồ quyền.”

Diệp Thiên Vân đối với chuyện xưa này cũng từng nghe qua, bất quá hắn lại không quá tin tưởng, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ Hình Ý Bồ quyền thật có thể đạt đến trình độ như vậy?”

Ngũ Vĩ gật đầu tự tin, kiên định nói: “Có thể! Bởi vì ta từng thấy qua! Hơn nữa cũng có thể thực hiện được. Ta thử trên người người là biết!” Vừa nói xong liền không chút báo trước đánh ra một chiêu Bồ quyền.

Diệp Thiên Vân theo tiềm thức đưa tay phòng bị, chợt nghĩ tới thể nghiệm, bởi vậy liền buông lỏng thân thể. Thật ra thì hắn luyện Kim Chung Trảo, cho dù không vận nội tức cũng sẽ phòng ngự khá tốt, một kích này vừa đánh xuống, lại khiến thân thể hắn run run không thể kiềm chế mà đem nội kinh tiết ra ngoài, bất quá hắn cũng cảm nhận được nguyên do là bởi một chiêu này bao hàm nội tức trong đó.

Ngũ Vĩ lộ ra vẻ kinh ngạc nói: “Không đúng! Người sao lại không cảm giác gì vậy?”

Diệp Thiên Vân thì hắng hái hắn lên, hắn vội vàng la lên: “Ta có thể cảm nhận được. Ngũ sư thúc, người nói tiếp đi!”

Ngũ Vĩ trong lòng thầm kinh ngạc, bất quá vẫn tiếp tục nói: “Ta trước tiên nói cách luyện Bồ quyền cho người hiểu rõ. Lúc luyện Bồ quyền, phải tìm một không gian rộng rãi, có thể thoải mái đánh quyền, ít nhất có thể làm cho lòng dạ thư sướng, tầm nhìn trống trải. Ở loại địa phương như thế mới có thể đánh quyền được.”

Hắn cười nói tiếp: “Khi vừa bắt đầu luyện Bồ quyền, người có cảm giác không bình thường, cảm giác da tay dần trở nên dày hơn, cảm giác ngón tay sung huyết, cảm giác càng ngày càng thô, hai lòng bàn tay như có hai cái lỗ xoáy, mười ngón tay không cần điều khiển mà tự nắm lại, không muốn mở ra. Đương nhiên, như ta nói, tất cả chỉ là một loại ảo giác tâm lý mà thôi.”

Diệp Thiên Vân nghe có chút mơ hồ, cho tới bây giờ hắn cũng chưa bao giờ có cảm giác này, không tin tưởng lắm, liền nói: “Luyện một chiêu Bồ quyền tự có thể cảm ứng mạnh mẽ như vậy?”

Ngũ Vĩ ha ha cười nhưng không trả lời mà lại nói tiếp: “Bởi vì nội tức càng nhiều, tâm tình càng tốt hơn, suốt ngày công việc bận rộn, nhưng lại không cảm thấy mệt mỏi. Khi trải qua giai đoạn này, phát hiện rằng mình trở thành một con người như vậy thì có nghĩa là công phu đã thăng tiến. Rất nhiều người trong thân thể đều có các loại ám tật, lấy bồ quyền luyện tức có thể đem những chứng bệnh này chữa hết. Hơn nữa, người vừa lên mấy tuổi, thân thể còn chưa có tạp chất, thông qua bồ quyền có thể làm cho thân thể hoàn thiện hơn, như vậy mới có thể càng sống càng có nhiều tinh lực. Bồ quyền đối với phổi cũng rất có lợi, người thường xuyên luyện thì sẽ cảm thấy hiệu quả.”

Diệp Thiên Vân nghe xong gật đầu, hắn thường xuyên hút thuốc nên phổi không được tốt lắm, nếu như luyện Bồ quyền thật có thể cải thiện thể chất như vậy thì hắn cũng muốn luyện. Hình Ý Quyền khó ở điểm này, không có ai truyền thừa thì mãi vẫn là nhập môn mà thôi, bất quá nghe những điều Ngũ Vĩ nói hắn chung quy vẫn cảm giác có gì đó không đúng, vô thức hỏi: “Ngũ sư thúc, ta muốn nghe một chút về kỹ xảo chiến đấu, mấy cái này không phải một ngày là có thể luyện thành, bây giờ nói thì cũng chả có tác dụng gì.”

Ngũ Vĩ nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Cái người học là quyền thuật, mặc kệ là lúc nào, đều phải vì lợi ích lâu dài mà suy nghĩ, mặc dù bây giờ tạm thời không cần nhưng sau này sẽ có ngày cần dùng tới. Cái mà võ học theo đuổi không phải thiên hạ đệ nhất, mà là kéo dài tuổi thọ, thân thể khỏe mạnh. Một lần được mắt cũng không tính là gì, người thắng thì được cái gì?”

Lời này giống như một búa tạ gõ vào lòng Diệp Thiên Vân, hắn hướng tới võ lâm, hướng tới gian hồ, lại không nghĩ rằng người trong võ lâm theo đuổi cuối cùng lại là cường thân kiện thể. Ý nghĩ này làm cho hắn nhất thời cảm thấy mê mang, từ khi Vương Vinh Cường dẫn hắn đi xem Hắc quyền đến nay, cách nhìn của hắn đối với võ đạo có một sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, nhưng là bây giờ lời Ngũ Vĩ nói lại làm cho hắn quay trở lại nguyên điểm.

Luyện võ đến tột cùng là vì cái gì, vấn đề này không biết bao nhiêu người gặp phải. Diệp Thiên Vân chính là theo đuổi một loại cực hạn, đó là không ngừng khiêu chiến, vượt hơn người khác, vượt hơn chính mình, hắn đột nhiên cảm giác trong tâm hồn tựa hồ sinh ra một cái gì đó đáp lại... phảng phất cảm giác giống như lúc đứng dưới bia đá đêm mới vào Hình Ý Môn, trong lúc nhất thời lạc vào một thế giới thần kỳ.

Ngũ Vĩ nhìn bộ dáng Diệp Thiên Vân không khỏi có chút hâm mộ, hắn chính là đang chờ loại tình ngộ này, kỳ ngộ như vậy trong một đời người có lẽ cũng không có mấy lần, bởi vậy những lúc như thế này đều dị thường trân quý.

Khi Diệp Thiên Vân tỉnh lại, Ngũ Vĩ cũng ở bên cạnh nhìn hắn cười ha ha, giễu nói: “Ta không ngờ được mình lại có một đệ tử có thể tiến vào hóa cảnh. Thế nào, cảm giác ra sao?”

Sau khi Diệp Thiên Vân bình tĩnh lại, đột nhiên đánh ra một bộ Hình Ý Quyền, quyền pháp tự nhiên lưu loát, trong quyền không chỉ có hình, mà còn tràn ngập quyền ý, trước đây có những lúc quyền pháp cùng phong cách của hắn hoàn toàn bất đồng, giờ phút này lại hòa nhập một cách tự nhiên, đem ý cảnh cũng chậm rãi truyền ra. Hắn luyện hết một lần, đột nhiên hướng về Ngũ Vĩ nói: “Hình không phải hình, ý không phải ý, vô tình thấy được chân ý bên trong!”

Ấm trà Ngũ Vĩ đang cầm trên tay rơi xuống sàn nhà, vỡ làm mấy mảnh, bất quá hắn lại không có chút cảm giác nào, hai tròng mắt gắt gao nhìn Diệp Thiên Vân, cứ như vậy đứng yên không nhúc nhích.

Diệp Thiên Vân đứng ở một chỗ chấp tay nhẹ cười, hẩn lĩnh ngộ một vài thứ, khi tỉnh lại lại nói cho Ngũ Vĩ, như vậy hai người cư nhiên đồng thời tiến nhập vào hóa cảnh, đây cũng xem như là một lễ vật tạ ơn Ngũ Vĩ.

Qua một lúc lâu, Ngũ Vĩ hồi phục tinh thần, trước tiên là quay mặt về hướng Đông quỳ xuống, hai mắt rưng rưng nói: “Không nghĩ tới ta kiếp này lại có thể đạt tới hóa cảnh, trời cao đối với ta không tệ!” nói xong thì lạy một lạy.

Tại trong võ lâm lạy khấu đầu ba cái được coi là đại lễ, mà khấu đầu một cái thì còn quan trọng hơn, bởi vì khấu đầu ba cái thì dùng chỉ dùng trán, mà khấu đầu một cái thì dùng đỉnh đầu để khấu. “Sát nhân bất quá đầu điểm địa” (Giết người không để đầu chỉ xuống đất). Đầu chỉ xuống đất ở đây chính là nói đến lễ tiết này là lễ tiết nặng nhất trong giang hồ.

Diệp Thiên Vân cũng không hiểu hết mấy cái chuyện này, bất quá Ngũ Vĩ hướng về phía hẩn đang đứng mà lạy, bởi vậy hẩn vội bước nhanh né qua một bên, những chuyện này không thể tùy tiện tiếp nhận.

Hồi lâu sau, Ngũ Vĩ đứng lên, hai mắt tràn đầy cảm kích, dùng tay áo lau lau nước mắt, cười nói: “Mười năm trước cảm ngộ được một lần, cả kiếp này tưởng rằng sẽ không còn có được cảm ngộ như vậy nữa, không ngờ tới.....”

Diệp Thiên Vân có thể hiểu được cảm xúc của một người luyện võ theo đuổi cảnh giới hơn, bởi vậy mỉm cười nói: “Có nhân ắt có quả, sư thúc đưa ta vào hóa cảnh, ta lại có thể dẫn sư thúc theo vào, tự có thể coi là hồi báo a!”

Ngũ Vĩ vui vẻ nở một nụ cười, lộ ra vẻ hiếu kỳ hỏi: “Người cảm thấy như thế nào?”

Mặc dù không thể nói rõ ràng hết nhưng Diệp Thiên Vân vẫn cảm nhận được ý tứ sâu xa bên trong. Lần trước tại bia đá ở Hình Ý môn cũng đã trải qua loại giác ngộ này cho nên hẩn nói: “Ta từng có loại kinh nghiệm này, thấy một chữ hay một câu nói thì liền có cảm giác tiến vào một thế giới khác, cái gì cũng trở nên rõ ràng hết thảy, điểm này có chút giống với Thiền Tông. Thiền Tông từng nói “Tam tàng thập nhị bộ, tào Khê nhất cú vong”, Phật chứa kinh thư bách vạn quyển, nhưng ý tứ trong đó lại chỉ cần một câu là có thể biểu đạt hết thảy, mà những câu như vậy được gọi là khẩu quyết.”

202. Chương 202: Giao Lưu Đại Tái

Rốt cuộc rồi cũng tới lần giao lưu ba tháng một lần, đại hội như vậy tự nhiên là náo nhiệt vô cùng, có rất nhiều đệ tử trông chờ ngày này, không ít người tay cầm camera, chuẩn bị chụp những cảnh tượng đặc sắc. Diệp Thiên Vân đứng ở trong nhóm người của Trung mạch, Tiêu Hùng cũng cực kỳ coi trọng hẩn, an bài cho hẩn một vị trí rất tốt trong đại hội của Hình Ý Môn.

Tiêu Sát đứng bên cạnh Diệp Thiên Vân nói: “Sư đệ, phái của chúng ta ngày hôm nay có thể rạng rỡ hay không là trông chờ vào người đó, trạng thái thế nào, có cần thì ta giúp người xoa bóp một chút. Hẩn bây giờ lúc nào cũng ở bên người Diệp Thiên vân đón, đi tới đi lui, cho dù là Diệp Thiên Vân muốn uống nước, hẩn cũng muốn chính bản thân đi lấy, có thể thấy hẩn rất coi trọng đại hội giao lưu lần này.

Diệp Thiên Vân nhìn đầu đầy mồ hôi của Tiêu Sát nói: “Ta không sao cả, huynh nghỉ ngơi một chút đi.”

Tiêu Sát lau mồ hôi nói: “Ta không phiền gì cả, chỉ cần đệ có thể phát huy tốt thì mấy chuyện này có tính làm gì.” Nói xong hẩn đột nhiên ra vẻ thần bí, cười hề hề nói: “Ngày hôm qua ta đi thăm dò nắm được tin tức người được chọn tham gia thi đấu của hai phái Tây, Bắc, người có muốn biết hay không?”

Diệp Thiên Vân đương nhiên muốn biết đối thủ là ai, hẩn lôi kéo Tiêu Sát ngồi xuống, sau đó mới nói: “Trước khi đấu nhất định phải biết chi tiết về đối thủ của mình, người cũng là vũ giả, chẳng lẽ không rõ điều này sao?”

Tiêu Sát hưng hăng gạt mạnh đầu, uống một ngụm nước rồi mới nói: “Ngày hôm qua ta hỏi các bằng hữu ở hai phái Tây, Bắc mới biết được một vài tin tức đối với người có giá trị ngàn vàng!”

Diệp Thiên Vân thấy hẩn tựa hồ còn muốn ba hoa một hồi nữa nên ngồi im lặng nghe, không nói gì cả.

Tiêu Sắt nhìn bộ dáng Diệp Thiên Vân, cười hắc hắc nói: “Kỳ thật cũng không có gì. Đối thủ lần này của ngươi có hai người, còn hai người còn lại không đáng chú ý. Một là Tây Phái Đồng Thiết Dân, người kia là Bắc phái Lý Thiên Kiêu. Hai người bọn họ là hai người đi theo Vô Vi đạo trưởng học nghệ, hoàn hảo là ta có tay trong, nếu không quả thật không thể biết được những thông tin này.”

Diệp Thiên Vân bình thường có cảm giác Tiêu Sắt rất đường đường chính chính, không người tại thời điểm mấu chốt lại ẩn dấu người nằm vùng, không khỏi cười nói: “Đại sư huynh thủ đoạn không tồi a!”

Tiêu Sắt quan sát xung quanh một chút rồi mới cúi đầu thấp giọng nói: “Chuyện này cũng không còn cách nào khác, nếu là chuyện khác thì ta cũng không để tâm như vậy, lui một bước là thấy biển rộng trời cao. Nhưng đại hội giao lưu này vẫn là tâm bệnh của ta. Ta từ nhỏ là người Trung mạch, tự nhiên là muốn nó càng ngày càng phát triển. Quan tâm quá tắc loạn, ta cũng vậy. Làm nhiều chuyện như vậy, cũng chỉ mong có thể giúp hỗ trợ cho người một chút.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, nếu như đổi lại là chuyện khác, Tiêu Sắt tuyệt đối sẽ không nhiệt tâm như vậy, hẳn suy nghĩ một chút không khỏi nghi hoặc nói: “Lý Thiên Kiêu, tên ngày nghe sao giống tên phụ nữ vậy.”

Tiêu Sắt “Ừ” một tiếng nói: “Không phải giống như, nàng chính một phụ nữ.”

Đồng tử Diệp Thiên Vân thoáng co rút lại, nói: “Phụ nữ? Rốt cuộc là nàng có chỗ nào hơn người?”

Bên cạnh đã có đệ tử Trung mạch đi tới xung quanh, Tiêu Sắt nhìn một chút rồi thấp giọng nói: “Nàng mặc dù là phụ nữ, bất quá lại có thiên phú phi thường đối với Hình Ý Quyền. Người tốt nhất là nên cẩn thận một chút, nhất là Pháo quyền của nàng.”

Diệp Thiên Vân đang uống nước, hẳn nghe Tiêu Sắt nói thì suýt chút nữa là sặc, một người phụ nữ học Hình Ý Quyền tự có thể chấp nhận được. Nhưng còn nghĩ đến chuyện luyện Pháo quyền đạt được thành tựu... Hẳn đem nước cường hành nuốt xuống rồi mới nói: “Ta cũng không phải coi thường phụ nữ, chỉ là loại phụ nữ luyện cái loại Hình Ý Quyền thì thường thiếu sự tàn nhẫn, sửa không được a.”

Tiêu Sắt vẻ mặt ngưng trọng, hẳn hướng về Diệp Thiên Vân nói: “Người ngàn vạn lần không thể xem thường nàng, nếu không có thể vì khinh thường nàng mà thua trận đó. Đây không phải là ta dọa người đâu.”

Diệp Thiên Vân hiểu ý, tiếp tục nói: “Vậy còn Đồng Thiết Dân kia thì sao? Thực lực của hắn như thế nào?”

Tiêu Sắt đứng lên quan sát chung quanh một chút rồi mới dùng ngón tay chỉ chỉ cho Diệp Thiên Vân thấy rồi nói: “Tên Đồng Thiết Dân này rất lợi hại, hẳn lại rất toàn năng, không chỉ có thông tất cả các chiêu thức mà còn tinh nữa.”

Cả sân đấu rất lớn, có chút giống như sân thể dục, mấy trăm đệ tử Hình Ý môn ngồi ở đây mà vẫn còn trống, Diệp Thiên Vân theo tay của Tiêu Sắt nhìn về phía một người. Một đại hán ba mươi tuổi đang ngồi ở trên ghế, chung quanh hẳn không có ai, mà bên cạnh hắn có rất nhiều nhóm đang túm tụm cùng nhau, không ai ở xung quanh cùng hắn nói gì, rõ ràng là bị cô lập, bất quá xem bộ dáng hẳn rất lãnh khốc.

Tiêu Sắt nhẹ giọng nói: “Ở Tây phái, hẳn là người xuất sắc nhất, nhưng lại ngạo mạn, lời nào lời nấy đều không hề coi trọng người khác nên những sư huynh đệ đồng môn đều không thích hắn.”

Diệp Thiên Vân cũng có chút lạnh lùng, bất quá hẳn không có cái loại kiêu ngạo như vậy, cho nên ở cùng mọi người cũng không bị chán ghét, mà Đồng Thiết Dân kia ngồi vào chỗ nào người ở đó sẽ chuẩn đi sạch sẽ.

Tiêu Sắt vừa cười vừa nói: “Kỳ thật người luyện võ nhiều hoặc ít đều có chút tâm lý kiêu ngạo, nhất là người còn trẻ tuổi, nhưng mà Đồng Thiết Dân này thì quá mức kiêu ngạo. Hẳn mặc dù luyện Hình Ý Quyền rất tốt nhưng lại không ai để ý đến hắn, đôi lúc ta cảm thấy hắn có chút đáng thương.”

Khi hai người ngồi trò chuyện, Hình Tri, Vô Tình Tử, còn có Ngũ Vĩ cũng đã đi tới, Diệp Thiên Vân được an bài ngồi giữa các đệ tử đời thứ hai. Vô Tình Tử cười ha hả nói: “Thiên Vân, cảm giác như thế nào? Hôm nay ngươi có thể rạng danh tại Hình Ý môn rồi, mặc kệ là thắng hay thua thì sau này người trong Hình Ý môn đều sẽ biết đến ngươi.”

Tiêu Sắt lập tức ra vẻ nghiêm túc trịnh trọng nói: “Sư thúc, trận đấu còn chưa có bắt đầu, người đã nói thua, như vậy không phải là tự hạ uy phong của mình sao?”

Mấy người khác chứng kiến bộ dáng khấn trương của hắn không khỏi cười ha hả, Hình Tri lấy ngón tay ấn vào trán Tiêu Sát nói: “Ta thấy ngươi muốn thắng đến điên rồi, được rồi, chúng ta không nói chuyện nữa nữa, để xem Diệp Thiên Vân đánh như thế nào!”

Diệp Thiên Vân đứng lên quan sát cả sân đấu. Hình Ý môn phân biệt vị trí cũng rất rõ ràng, Tây, Bắc, Trung mỗi phái một chỗ, từ chỗ này nhìn qua có thể thấy phương trận của hai phái kia. Mặc dù ngồi cũng không quá chính tề, nhưng dựa vào phương trận cũng có thể phân biệt được.

Ngũ Vĩ đi tới trước người Diệp Thiên Vân, cười cười nói: “Mọi việc cứ cố gắng làm hết sức, thắng bại cũng không quan trọng, chỉ cần ngươi có thể từ đó học được một vài thứ là tốt rồi, không nên bởi vì thắng lợi nhất thời mà cố gắng quá sức, như vậy có hại đối với bản thân.”

Diệp Thiên Vân mặc dù đối với đối thủ lần này không quá hiểu rõ, nhưng từ những thông tin nghe được từ mấy người Ngũ Vĩ thì đối với việc mình xuất chiến cũng không tin tưởng lắm. Thoạt nhìn Hình Ý môn quả thật là dầm rỗng hang hổ, mỗi đời đệ tử Hình Ý môn đều được dạy dỗ bất phàm. Không nghĩ tới thân thể hắn không tự chủ được hưng phấn lên, toàn thân cơ thể có chút run rẩy, cơ thể có cảm giác đã đạt tới trạng thái đỉnh phong.

Một lát sau, Phương Nhược Sơn dẫn Vương Phong từ ngoài cửa đi vào, Vương Phong thấy Diệp Thiên Vân thì gật đầu nói: “Diệp sư đệ!”

Diệp Thiên Vân rất là kinh ngạc, mấy người sư huynh đệ của Vương Phong đều bị hắn đánh cho tàn phế, mà lúc thái độ của Vương Phong lại thay đổi nhiều như vậy, Diệp Thiên Vân cũng ôm quyền đáp lễ nói: “Phương sư thúc hảo! Sư huynh hảo!” Hắn đem mấy câu nhân thoại của võ lâm được nghe kể trước đây nói ra.

Phương Nhược Sơn vẫn là như trước, im lặng không nói gì, bất quá chỉ gật đầu xem như đáp lễ, sau đó trực tiếp đi đến ngồi xuống bên cạnh Ngũ Vĩ.

Wương Phong đứng ở bên cạnh Diệp Thiên Vân nói: “Chuyện trước kia của chúng ta tạm thời cho qua đi, bây giờ chúng ta cùng là đệ tử Trung phái, bởi vậy cũng nói cho người một chút thông tin, đệ tử hai phái Tây, Bắc rất có thực lực, người nên cẩn thận một chút.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, Vương Phong nói tạm thời không truy cứu, chính là sau này sẽ tính, ân oán phân minh, bởi vậy hắn cười cười nói: “Như vậy trước xin cảm ơn sư huynh.”

Đại nhân vật bình thường đều là đến sau cùng, Tiêu Hùng cùng nhị vị lão giả đồng thời tiến vào, tức thì toàn bộ đệ tử Hình Ý môn đều đứng dậy kính chào.

Diệp Thiên Vân cẩn thận quan sát một chút, hai vị lão giả kia hẳn là phải chủ của hai phái Tây, Bắc, Tiêu Sát đến gần hắn thấp giọng nói: “Bắt đầu nhanh thôi, một hồi nữa là rút thăm, đến lúc đó cũng chỉ có dựa vào vận khí của người.”

Diệp Thiên Vân lạnh nhạt cười, hắn tùy thời có thể chiến đấu.

Tại bên cạnh võ đài có ba cái bàn, ba phái chủ đi tới đó liền ngồi xuống, Tiêu Hùng cầm microphone lên, hướng hai vị lão giả bên cạnh làm động tác hỏi, hai người kia đều lắc đầu.

Tiêu Hùng lúc này mới nói: “Hôm nay là đại hội giao lưu ba tháng một lần, chương môn hôm nay có chuyện không thể tới cho nên đại hội này do ba người chúng ta cùng chủ trì. Mục đích chính của hội chính là để ba mạch giao lưu trao đổi, cùng nhau tiến bộ, mọi người có thể học hỏi, tham khảo kiến thức của nhau, như vậy mới có thể khiến cho Hình Ý môn ngày càng phát triển. Trận đấu thuộc loại luận bàn, cho nên không được phép sử dụng bất cứ loại binh khí nào. Bây giờ bắt đầu rút thăm.” Hắn quả thật có phong phạm của phái chủ, chỉ vài lời ngắn gọn nhưng lại có một khí thế bức người.

Diệp Thiên Vân tiến từ sau khi nhập môn, hắn chưa từng gặp qua Môn chủ Hình Ý Môn, hắn còn tưởng rằng ở đại hội lần này sẽ có cơ hội gặp mặt, không ngờ đến là vẫn không xuất hiện, không khỏi hướng đến Tiêu Sát hỏi: “Môn chủ đi đâu vậy?”

Tiêu Sát sững sốt một chút rồi mới nói: “Hình như là bởi vì hội võ thuật có chuyện gì đó nên không thể trở về, hai ngày trước cha ta cũng có đi cùng.” Nói xong hắn vội thúc dục: “Mau đi xuống đi, nếu không thì

chậm trễ bấy giờ!” Nói xong lại hướng Vương Phong làm một cái thủ thế, ra hiệu cho hắn cùng Diệp Thiên Phong đi xuống.

Hai người cùng đứng dậy, trực tiếp đi về phía Tiêu Hùng.

Diệp Thiên Vân cùng Vương Phong đại biểu cho Trung phái xuất chiến, cho nên vừa mới đi xuống, nhất thời ánh mắt của tất cả đệ tử Trung phái đều tập trung lên hai người.

Vương Phong thì bình thường, Diệp Thiên Vân lại mới gia nhập chưa được một tháng, đại bộ phận đệ tử liền bàn luận, một người xa lạ lại đột nhiên đại biểu cho Trung phái xuất chiến, thật là kỳ quái. Trong đám người cũng có một vài người biết về Diệp Thiên Vân, vì bản tính tán chuyện nên bọn hắn bắt đầu buôn dưa lê, khi nói đến chuyện Mạc Hồ bị đánh học máu thì liền có tiếng kinh hô rất lớn truyền ra.

Người của Tây Bắc hai mạch cũng đều nhìn về phía này, Diệp Thiên Vân vóc người cũng được, mặc dù không bằng Mạc Hồ, bất quá vóc người như vậy trong giới quyền thuật cũng là tương đối hiếm thấy.

Cơ hồ đồng thời, từ trong phương trận của Tây, Bắc hai phái cũng có bốn người đi ra, cùng với hai người Diệp Thiên Vân đi đến địa điểm rút thăm. Bên Tây Phái người đi ra chính là Đồng Thiết Dân vừa được nhắc tới lúc nãy cùng với một hắc y nam tử, tuổi chừng ba lăm ba sáu, có râu mép, tướng mạo cũng khá hung hãn. Đệ tử đời thứ ba cũng đều sắp xỉ cỡ tuổi này.

Bắc phái là một nam một nữ, hai người một trước một sau đi tới, thoạt nhìn rất ăn ý.

Diệp Thiên Vân hai tròng mắt đảo qua, nam nhân Bắc phái rất gầy yếu, cảm giác có chút nhả nhặn, có vẻ cầu thả mặc một bộ đồ vận động viên, cùng những khác rất khác biệt. Còn Lý Thiên Kiêu thì toàn thân một màu trắng, tướng mạo thanh tú, ấn tượng ban đầu là nhu nhược, nhưng hai mắt lại toát ra sự mạnh mẽ, hai loại chất hoàn toàn bất đồng như vậy lại có thể cùng xuất hiện trên người nàng, loại phụ nữ này rất khó xác định tuổi tác, ai cũng không thể nhìn ra.

Diệp Thiên Vân cùng với những người khác cũng không có giống người bình thường, mặc trên người một cái áo T-Shirt cùng với một cái quần rộng thùng thình, mặc quần áo như vậy là cho người ta có chút không rõ là hắn đến đây để luận võ hay là đến du lịch. Bởi vì thời gian dài không thấy ánh mặt trời nên khuôn mặt hắn có chút tái nhợt, ngón tay dài nhỏ làm cho người ta rất khó hình dung hắn là một người luyện Hình Ý Quyền.

Sáu người rột cuộc cùng tới nơi, bắt đầu rút thăm. Tiêu Hùng mỉm cười nói: “Sáu người các ngươi chia ra đấu ba trận!”

Diệp Thiên Vân may mắn không gặp hai đại cao thủ kia, đối tượng của hắn là nam nhân nhả nhặn. Vương Phong thì xui xẻo gặp Đồng Thiết Dân, mà Lý Thiên Kiêu thì gặp đại hồ tử, tướng mạo hung hãn.

Tiêu Hùng mỉm cười nói: “May là lần này thuận lợi trôi chảy, ta nhớ lần phải bốc thăm đến sáu, bảy lần mà vẫn có hai người cùng phái phải đấu với nhau. Chúc các ngươi may mắn!”

Đại hồ tử ở đi cùng với Đồng Thiết Dân nhìn Diệp Thiên Vân cười nói: “Làm quen một chút, ta gọi là Tiễn Lợi, trước giờ hình như chưa từng gặp huynh đệ a!”

Diệp Thiên Vân thần nhiên đáp: “Ta gọi là Diệp Thiên Vân, vừa mới nhập môn vài ngày.”

Tiễn Lợi tựa hồ cũng không có phản ứng gì, “Ừ” một tiếng rồi nói: “Hạnh ngộ!”

Nam nhân nhả nhặn nghe Diệp Thiên Vân nói thì thân thể rung động, rồi sau đó nhìn Diệp Thiên Vân từ đầu đến chân rồi nói: “Ngươi chính là Diệp Thiên Vân đại danh lẫy lừng? Không nghĩ tới chúng ta lại cùng là môn nhân Hình Ý Môn. Hạnh ngộ! Ta là Cốc Phi, lát nữa xin hạ thủ lưu tình!”

Diệp Thiên Vân cũng ôm quyền nói: “Hạnh ngộ!”

Thoạt nhìn mấy người này đối với Diệp Thiên Vân phi thường tốt, kể cả Đồng Thiết Dân cùng Lý Thiên Kiêu cũng vậy, nhất là Lý Thiên Kiêu, nàng nhìn Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Không nghĩ tới Hình Ý môn còn có đệ tử đời thứ ba trẻ tuổi như sư đệ, Cốc Phi người đấu với hắn cũng phải nhẹ tay một chút.”

Cốc Phi cười ha ha nói: “Còn không biết ai nường tay đâu, ba chữ Diệp Thiên Vân thực sự danh chấn giang hồ, lần trước ở trước sơn môn ta gặp một đệ tử Trạc Cước Môn, người đó nói Diệp Thiên Vân tiêu diệt toàn bộ đệ tử nội môn của Thượng Trạc Cước Môn a!”

Lời này vừa nói ra không khác gì một tiếng sấm, vài người đồng thời nhìn về phía Diệp Thiên Vân, cùng lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Diệp Thiên Vân lạnh nhạt cười nói: “Cùng tên thôi.”

Đồng Thiết Dân khôi phục bình tĩnh cười nói: “Tiểu sư đệ cũng là được hưởng danh vọng của người khác, sau này hành tẩu trên giang hồ, chỉ cần báo tên họ ra cũng không có mấy người có dũng khí gây chuyện với người a!” nói xong lại trở lại vẻ kiêu ngạo vốn có của hắn.

Diệp Thiên Vân nhìn thần sắc Đồng Thiết Dân không khỏi có chút xem thường, con người hèn quá tự đại. Thiên tư tốt thì sao chứ, chính thức quyết đấu thì thiên tư không phải là thứ quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là phải cẩn thận, nếu như ngay cả điểm ấy mà cũng không làm được thì đi lại trên giang hồ sớm muộn gì cũng có chuyện.

Cốc Phi ở bên cạnh cười ha hả không nói lời nào, chỉ là hai mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân, tựa hồ muốn biết điều gì đó.

Tiêu Hùng thấy thời điểm cũng không sai biệt lắm, liền nói: “Trình tự thi đấu là Một... hai... ba... theo mã số trong tay các người.”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền nhìn mã số của mình, của hắn là số hai, sẽ đấu trận thứ hai, mà mã số của Vương Phong là số một, thấy vậy liền nói: “Chúc sư huynh mọi việc thuận lợi!” Lời nói của hắn tuy bình thản nhưng lại có vẻ chân thành, không có cảm giác hư tình giả ý.

Vương Phong có chút bất đắc dĩ nói: “Bất quá cũng chỉ là một lần ma luyện mà thôi, thuận tiện học hỏi thêm kinh nghiệm chiến đấu, điều này là ta ngộ được sau lần đánh nhau với người. Khi đó ta mới tỉnh ngộ, kỳ thật cũng phải cảm tạ người!”

Diệp Thiên Vân không nói gì, hướng về phía mấy người khác gật đầu chào, sau đó đi trở về.

Tiêu Sát chờ ở trên như kiến bò trong chảo nóng, hắn thấy Diệp Thiên Vân trở về liền ra tiếp đón, giật lấy cái mã số ra xem, trong miệng thì thầm: “Hai, cũng không tệ lắm, người gặp ai?”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dáng vội vàng của hắn cũng không muốn làm hắn nóng chờ thêm, nói: “Ta gặp Tiễn Lợi, trận thứ hai!”

Tiêu Sát hai tay nắm chặt mã số, dùng sức vỗ vào vai Diệp Thiên Vân nói: “Ta đã nói mà, tiểu tử người vận khí rất tốt, quả nhiên không sai, ha ha, bây giờ xem trận đấu thứ nhất thôi.” Vừa nói vừa kéo Diệp Thiên Vân ngồi xuống quan chiến.

Ước chừng năm phút đồng hồ, phía dưới có mọi người cũng đã rời đi hết, chỉ còn lại có Vương Phong cùng Đồng Thiết Dân hai người cùng lên đài, cởi bỏ áo ngoài, đứng trên đài ôm quyền chào hỏi nói mấy câu gì đó. Thoạt nhìn hai người tựa hồ rất quen thuộc. Vương Phong vốc người cùng khá, cởi bỏ quần áo ngoài để lộ ra vẻ tinh tráng, mà Đồng Thiết Dân thì bất đồng, bụng hắn có chút phình ra ngoài, hai vai nhô cao, lộ rõ dấu hiệu của người tu luyện nội gia.

Tiêu Sát ở một bên nói: “Vận khí của người cũng thật tốt, trận đấu có thể thấy rõ thực lực của Đồng Thiết Dân, lại có thể thấy một chút thói quen của hắn, Lý Thiên Kiêu thì tinh thông Pháo quyền, biết rõ điểm này cũng đủ rồi. Còn Đồng Thiết Dân thì bất đồng, hắn cái gì cũng tinh thông, người như vậy phi thường khó đối phó, khi đánh nhau nhất định phải thấy rõ sở trường, sở đoản của đối phương.”

Diệp Thiên Vân cũng không có để ý mấy lời giáo huấn của Tiêu Sát, hắn mỗi lần chiến đấu đều cẩn thận nghiên cứu đối thủ, như vậy mới có thể nắm bắt được cơ hội khi quyết đấu, không chểnh mảng, hắn cười nói: “Yên tâm đi Đại sư huynh, ta sẽ quan sát kỹ cả hai người.”

Tiêu Sát “Ừ” một tiếng nói: “Ta cũng không quấy rầy người nữa, ta đi qua bên kia ngồi xem, nếu không khi xem ta nhện không được nói mấy câu lại làm phiền người.”

Diệp Thiên Vân cười thầm, hắn cũng biết vậy nên cũng không nói gì, hướng về võ đài tập trung quan sát.

Vương Phong cùng Đồng Thiết Dân chào nhau xong, thì tách ra, hai người cũng không có lui ra quá xa, nhìn trạng thái thân thể của Vương Phong thì có thể thấy hắn rất cẩn thận, còn Đồng Thiết Dân thì lại lộ ra ý cười, buông lỏng, từ ánh mắt có thể thấy hắn không có để Vương Phong trong lòng.

Hai chân Vương Phong mở rộng, thoáng di động sang bên trái một chút, đột nhiên tăng tốc, bước nhanh về trước, một chân từ dưới quét ra, hư hư thật thật, làm cho người ta khó có thể nắm bắt, có vẻ như thử dò xét.

Đồng Thiết Dân hơi hóp bụng về phía sau một chút, không lùi mà lại tiến tới, một chân khóa chặt mặt bên, chân phải thuận thế đá về trước, cùng va chạm với chân của Vương Phong.

Hai người vừa va chạm, Đồng Thiết Dân liền nhanh như gió vung tay lên, thân trên hơi nghiêng, xoay ngang người tiến lên, quyền đâm thẳng vào mặt Vương Phong.

Vương Phong muốn lui lại tránh nhưng cũng chỉ kịp nghiêng người né, Đồng Thiết Dân lại ra thêm một chiêu Tiên bộ Bằng quyền, vừa vịn đánh vào vai trái hắn, làm cho hắn té ngã ra sau.

Diệp Thiên Phong ở trên quan sát, thấy thân thủ của Vương Phong so với lần đánh nhau trước rõ ràng có tiến bộ, chỉ là một chiêu này của Đồng Thiết Dân dị thường tàn nhẫn, Vương Phong căn bản không cùng cấp bậc với hắn.

Vương Phong lăn về phía sau rồi mới đứng lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào Đồng Thiết Dân, quan sát có thể thấy hắn không bị thương, bất quá cũng không phải là dễ chịu.

Đồng Thiết Dân cười ha hả, lộ ra một cổ ngạo khí, đi tới trước người Vương Phong, vô cùng đơn giản đánh ra một quyền về phía Vương Phong.

Vương Phong chợt bước nhanh về bên trái, sát bên người Đồng Thiết Dân, thúc một cùi chỏ vào bụng Đồng Thiết Dân.

Đồng Thiết Dân cũng không né tránh, bụng hắn hơi hóp lại, trong nháy mắt phát lực, kẹp lấu cùi chỏ của Vương Phong.

Diệp Thiên Vân lần đầu tiên thấy loại công phu này, cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Vương Phong hơi ngã về phía sau, muốn rút tay lại lui về sau, nhưng Đồng Thiết Dân không cho hắn cơ hội, bụng Đồng Thiết Dân thả lỏng, sau đó thuận thế tiến lên, đánh một quyền xuống mấy ngón tay của Vương Phong, cùng lúc ấy một bằng quyền xé gió đánh vào mặt của Vương Phong. Vương Phong trúng hai chiêu này thì ngã ngửa ra nằm trên sàn.

Tiếng kinh hô vang lên khắp sân, nhất thời toàn trường trở nên ồn ào.

Đồng Thiết Dân bước từng bước lui về sau, lẳng lặng chờ đợi kết quả, hắn hướng về phía Tây Phái, vẻ kiêu ngạo lộ rõ trên mặt hắn, không chút nào ẩn dấu.

Tiêu Hùng thấy vậy thì than nhẹ một tiếng, định nói điều gì đó nhưng không ngờ Vương Phong lại chậm rãi đứng lên.

Đồng Thiết Dân nhất thời sửng sốt, lùi về sau hai bước.

Máu từ mũi Vương Phong nhỏ từng giọt xuống đất, thân thể hắn hơi rung rẩy một chút, có thể nhận thấy hắn đang cố gắng chịu đựng đau đớn.

Diệp Thiên Vân nhướng mày, tình trạng hiện giờ của Vương Phong căn bản là không thể đánh được, nếu tiếp tục như vậy nữa cũng chỉ bị thương nặng hơn mà không được gì.

Tiêu Sát đi tới bên cạnh thấp giọng thở dài nói: “Vương Phong xong rồi, cũng không có gì bất ngờ!”

Diệp Thiên Vân hướng hắn hỏi: “Vương Phong cũng không thể đánh tiếp, sao lại không dừng lại đi?”

Tiêu Sát sắc mặt khó coi, nói: “Không nghĩ tới, người Trung phái chúng ta vẫn giữ vị trí người ngã xuống nhanh nhất.”

Mặt Đồng Thiết Dân có ý cười, hần nhìn Vương Phong đứng lên, lại bước tới trước một bước, đánh một quyền thẳng vào mặt Vương Phong.

Ý thức Vương Phong lúc này cũng có chút mơ hồ, hần đưa cánh tay còn hoàn hảo lên đón đỡ quyền của Đồng Thiết Dân.

Đồng Thiết Dân đưa một tay ra nắm lấy kéo về phía hần, tay kia đánh xuống một chiêu Bồ quyền!

Tiếng va chạm vang lên giòn tan, Vương Phong nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay buông rũ xuống.

203. Chương 203: Kẻ Địch Ngoài Ý Muốn

Phương Nhược Sơn không nói gì, miệng cắn chặt, hai mắt đỏ bừng, mắt bắt đầu kích động, nhưng vẫn đứng im không nhúc nhích.

Đồng tử Diệp Thiên Vân chợt co rút, nhịn không được hướng Tiêu Sắt hỏi: “Đây chỉ là thi đấu giao lưu, sao Đồng Thiết Dân lại ra tay ác độc như vậy? Chẳng lẽ lần thi đấu giao lưu nào cũng như vậy?”

Tiêu Sắt cũng không nhịn được lắc đầu thở dài nói: “Bây giờ cũng không giống như trước kia, bây giờ đây giống như là chiến trường giữa ba phái, tất cả mọi người đều vì đoạt được danh hiệu đệ nhất mà không ngần ngại xuống tay tàn nhẫn. Bình thường chỉ cần không chết, thì cũng không có gì so đo, chỉ là lần này Đồng Thiết Dân ra tay cũng quá ác độc đi. Hần luôn khinh thị Trung mạch chúng ta cho nên mới dám xuống tay như vậy!”

Diệp Thiên Vân nhìn Đồng Thiết Dân đang đắc ý cười mỉm, có lẽ hần lại quá ngây thơ rồi, nếu là phân tranh trong võ lâm, lại có ai chịu nhường bộ đây, nhân từ với kẻ địch thì chính là tự hại mình thôi, đến lúc đó có hối hận thì cũng đã muộn rồi.

Vương Phong lúc này đã không chịu nổi mà hôn mê bất tỉnh, có thể chịu đựng loại thống khổ đó lâu như vậy cũng không phải dễ dàng, mấy đầu khớp xương bị bẻ gãy, đau nhức tê tâm liệt phế, dù chỉ một chút đụng chạm cũng có thể làm cho người ta mất đi tri giác, mà ở đây lại bị gãy cả hai cánh tay.

Đồng Thiết Dân mỉm cười, giơ tay hướng về hướng Tây phái ra hiệu chiến thắng, hần căn bản không hề để ý đến Vương Phong, trong mắt hần tựa hồ chỉ có thắng lợi, kẻ thất bại không đáng được để ý tới. Hai người cũng có chút quen biết, nhưng là ở trên đài lại giống như kẻ địch.

Người Tây phái hướng về hần vẫy tay thăm hỏi, mặc dù mọi người không thích vẻ kiêu ngạo coi thường người khác của hần, nhưng hần chiến thắng mang về vinh dự cho Tây mạch, thậm chí có người còn huyết sắc vui vẻ, cuồng nhiệt đến cực điểm!

Tiêu Sắt vỗ mạnh đùi sau đó phẫn nộ nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Ta nếu có thực lực thì nhất định dạy cho Đồng Thiết Dân bài học, cùng là môn nhân Hình Ý Môn, thế mà hần lại xuất thủ tàn nhẫn như vậy, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng!”

Phương Nhược Sơn thấy trận đấu vừa kết thúc liền vội vàng nhảy xuống, lên đài ôm lấy Vương Phong mang ra ngoài.

Diệp Thiên Vân có cảm giác rất kỳ quái về Vương Phong, hần cùng Vương Phong từng có khuất mắc, nhưng mà giờ đây đã cùng một phe rồi, cũng không muốn muốn thấy hần bị như vậy, con người vốn là luôn mâu thuẫn như vậy.

Tiêu Sắt ở bên cạnh vỗ vai Diệp Thiên Vân nói: “Lát nữa là tới ngươi đó, ngàn vạn lần đừng hạ thủ lưu tình, nếu không nhất định sẽ hối hận, ở trên đài chỉ có thất bại cùng thắng lợi!”

Diệp Thiên Vân sửng sốt, Tiêu Sắt vừa mới nói Đồng Thiết Dân tàn nhẫn, nhưng mà lúc này có vẻ hần còn ác hơn.

Không khỏi cười nói: “Đại sư huynh, ngươi có vẻ mâu thuẫn a!”

Ngũ Vĩ đi tới, nhìn Diệp Thiên Vân một chút, trong mắt nhất thời có chút phức tạp, lời nói pha lẫn tự giận nói: “Ta vẫn khuyên người không chế sát ý, không ngờ rằng một màn vừa rồi lại làm ta suy nghĩ lại. Ta cũng không muốn nói gì nữa chỉ hy vọng người có tự bảo vệ bản thân!”

Vô Tình Tử và Hình Tri cùng hướng về phía Diệp Thiên Vân vẫy vẫy tay, Diệp Thiên Vân thấy vậy liền đi tới bên đó.

Hình Tri nhìn hắn một chút nói: “Người mặc quần áo gì vậy, ở đây ta có mấy bộ võ phục, người có muốn thay không?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, hắn bình thường đều là mặc đồ này để tập luyện, đối với quần áo này cũng rất quen thuộc, nếu tùy tiện đổi ngược lại càng không tốt, hắn cười nhẹ nói: “Không cần!”

Vô Tình Tử “Ừ” một tiếng nói: “Nghe nói công phu người cũng khá, nhưng mà ta chưa từng chứng kiến qua, hy vọng người có thể phát huy tốt, cũng có thể làm cho Hình Ý môn một lần nữa nhận thức Trung phái chúng ta!” Vva nói hắn vừa vỗ vỗ bả vai Diệp Thiên Vân.

Bình thường mấy người đệ tử đời thứ hai cũng không quá quan tâm đến bọn hắn, nhưng mà tới thời khắc mấu chốt lại thay đổi bộ dáng giống như sư phụ, Diệp Thiên Vân cũng chỉ biết im lặng lắng nghe.

Thời gian cũng không dài, trận của Diệp Thiên Vân cũng sắp bắt đầu, Tiêu Sát cầm bình nước tiến lại nói: “Tiểu sư đệ, ta chúc người chiến thắng, khai hoàn trở về!”

Diệp Thiên Vân cầm lấy bình nước, uống một hớp, xoa xoa miệng nói: “Ta đi đây!” Nói xong liền chậm rãi đi xuống.

Vương Phong ngã xuống, trừ người của Trung phái ra cũng không có ai quan tâm đến thương thế của hắn thậm chí có chết cũng không ai để ý, máu trên đài cũng được rửa sạch chỉ còn lại vết mờ là minh chứng cho hắn từng chiến đấu tại đây.

Trận thứ hai bắt đầu, mọi người cũng dần chuyển chú ý lên đài.

Cốc Phi cũng từ trên đài đi xuống, hắn không có lên đài trước mà lại tới trước mặt Diệp Thiên Vân mỉm cười nói: “Ta từng nghe qua về người, chỉ là không ngờ người cũng là môn nhân Hình Ý Môn. Ta có một bằng hữu từng chết dưới tay của người.” Vừa nói hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân hai tay để trong túi quần, có thể nói ân oán của hắn trước khi nhập môn có dùng cả đời cũng không thể giải quyết hết, nên cũng chỉ gật đầu, không hỏi thêm.

Cốc Phi nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Ta luôn muốn biết người rốt cuộc có thực lực như thế nào mà có thể giết chết Lý Văn Sinh. Bất qua hôm nay có cơ hội lên đài đấu, ta đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, dù sao hắn cũng là bằng hữu của ta!” nói xong liền xoay người bước lên đài.

Diệp Thiên Vân sắc mặt bình tĩnh, hắn thật không ngờ ở chỗ này còn gặp người báo thù. Lý Văn Sinh quả thật chết dưới chân của hắn, bị hắn đá một cước vào ngực, bất quá hắn cũng không hối hận, bởi vì nếu không phải Lý Văn Sinh chết thì là hắn chết, hắn có thể nhìn người khác chết nhưng không thể để chính mình chết.

Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân liền nhấc chân bước lên đài, bình tĩnh chuẩn bị chiến đấu. Tất cả mọi người đang trông chờ trận quyết chiến này, hai người bọn họ không chỉ đại diện cho bản thân mà còn đại diện cho thế lực ở phía sau đó chính là Trung phái cùng Bắc phái.

Bên Bắc phái bỗng vang lên tiếng hô lớn “Cố gắng lên!”, sau đó liền được sự hưởng ứng của mọi người, hào khí cũng theo mấy chữ này mà tăng lên, một tầng lại thêm một tầng.

Trung phái thấy Bắc phái như vậy thì cũng không chịu kém, Tiêu Sát hô to “Diệp Thiên Vân” sau đó khí thế của Trung phái cũng được nâng lên, qua đó có thể thấy được vinh dự cùng trách nhiệm của hai người ở trên đài.

Cốc Phi lạnh lùng cười, chậm rãi cởi quần áo ra, hướng về phía Diệp Thiên Vân nói: “Không phải ta nghi ngờ thực lực của người chỉ là ta thật sự không thể tin lời đồn đại, một người chỉ hai mươi tuổi lại có thể

một cước giết chết Lý Văn Sinh, trong chốn võ lâm không có kỳ tích!” hần để lộ cơ thể, đem quần quần thật chặt.

Diệp Thiên Vân cũng không có ý định cởi quần áo, bất quá đây hình như là quy tắc, vì vậy hần cũng cởi áo ra, bình tĩnh nhìn nhất cử nhất động của Cốc Phi.

Mọi người nhất thời đều “Ồ” lên, cơ thể Diệp Thiên Vân cực kỳ săn chắc, toàn thân vạm vỡ, cơ bắp từng múi từng lộ rõ, hoàn toàn khác với bộ dáng của người luyện nội gia quyền, ngoài dự đoán của rất nhiều người.

Tròng mắt Cốc Phi co rút lại, nói: “Người có đúng là luyện Hình Ý Quyền?”

Diệp Thiên Vân vận động thân thể một chút, cười nói: “Lát nữa người sẽ rõ!”

Cốc Phi mỉm cười, hướng về phía hần thi lễ nói: “Đệ tử đời thứ ba Trung phái đã xuống dốc, nếu như muốn muốn một lần nữa đứng lên thì trước hết phải bước qua ta đã!” Nói xong liền bước nhanh về phía trước, tới gần Diệp Thiên Vân liền đá ra một cước!

Cước pháp Trung Hoa đại bộ phận cũng không đá quá gối, đây là do cẩn thận, một cước này của Cốc Phi cũng vậy, hần nói là không tin vào thực lực của Diệp Thiên Vân nhưng mà chiêu thức đánh ra cũng thể hiện hần rất cẩn trọng.

Diệp Thiên Vân mỉm cười, đột nhiên bước sang bên cạnh một bước, để cước của Cốc Phi lướt qua cạnh người.

Cốc Phi vốn chỉ là thử dò xét, cũng không có đến gần Diệp Thiên Vân, bởi vậy đá ra một cước xong cũng lập tức thu chân.

Quyền pháp của Diệp Thiên Vân cũng chú trọng cước pháp, nguyên nhân là do Kim Chung Tráo, nguyên tắc phát lực đều xoay quanh một chữ “ngạnh”, nội gia quyền thì trái ngược, không dựa vào lực tay chân để đánh người, mà là tập trung lực lượng của toàn thân sau đó phát ra tại một điểm, cái này theo như nội gia quyền nói thì đó là khí. Hần thấy đối phương không có ý ra tay liền đứng yên tại chỗ.

Cốc Phi dường như cũng nắm được một ít tin tức, chậm rãi nói: “Người ta nói người tinh thông Bát Cực Quyền, toàn dùng những chiêu hung mãnh, thoát nhìn quả không sai!”

Diệp Thiên Vân đối với cận chiến và viễn chiến đều có đấu pháp riêng, hần di động cước bộ, đùi phải vung lên, vừa nhanh lại vừa mềm dẻo như roi, đá thẳng đến huyệt Thái Dương của Cốc Phi!

Cơ hồ tất cả mọi người đều có chút sửng sốt, sau đó thì tiếng cười rộ lên, loại đá cao chân này cũng không thường thấy, bởi vì để lộ nhiều nhược điểm, trong võ thuật chiến đấu rất ít thấy, mấy người phía dưới đều là người luyện võ bởi vậy tiếng cười lại càng lớn đến kinh người.

Người trên khán đài cười, nhưng Cốc Phi lại cười không nổi, đòn chân của Diệp Thiên Vân như roi xé gió không chỉ tốc độ nhanh, mà còn độc, chỉ cần trúng thì là một đòn rất nghiêm trọng, hần không dám chậm trễ, hơi nghiêng người, sau đó tiến lên đánh một chiêu Hoàn Hư quyền.

Đây đối với Cốc Phi chính là một cơ hội, thời gian cũng đủ cho hần đánh ra một chiêu, cho nên hần mạo hiểm áp sát vào Diệp Thiên Vân.

Quyền cước Diệp Thiên Vân đánh ra có thể thu có thể phát, hần đã diễn luyện chiêu này không biết bao nhiêu lần, chân đang vung lên thì dừng lại giữa chừng, thu về rồi phóng ra lại trong chớp mắt, giống hệt rắn mổ, đồng thời hơi nghiêng người cước tung ra vừa vận đón lấy một quyền của Cốc Phi.

“Ba” một tiếng vang lên, cổ tay Cốc Phi xuất hiện một vết máu, ngay trong tích tắc đó, Diệp Thiên Vân căn bản không chút do dự, hạ chân xuống, bước về phía trước một bước, khuỷu tay vung lên, đánh vào vai Cốc Phi, đánh hần bay về sau. Tốc độ của Diệp Thiên Vân cũng tăng lên, đuổi theo Cốc Phi ra thêm một chiêu Tiên bộ Băng quyền, trực tiếp đánh hần rớt khỏi võ đài!

Động tác của hần trước sau như một, đơn giản, rõ ràng, hung ác, phong cách đó chưa bao giờ thay đổi.

Trong nhất thời, khán đài lặng ngắt như tờ, chỉ nghe tiếng thân thể Cốc Phi nặng nề rơi xuống mặt đất, tất cả mọi người Bắc mạch đều cả kinh đứng lên!

204. Chương 204: Pháo Quyền

Đấu pháp như vậy tại Hình Ý môn cũng không được thấy nhiều, Cao tiên thối, Trừu kích, Kiên khảo, toàn bộ đều là kỹ thuật ngoại lai, chỉ có một chiêu Băng quyền cuối cùng là chân chính Hình Ý Quyền.

Bất quá chuyện này cũng không là gì cả.

Bởi vì Diệp Thiên Vân thắng lợi, toàn bộ áp lực đè nặng lên Trung phái giờ phút này được phóng thích toàn bộ. Hung tàn, độc ác toàn bộ có thể thấy rõ từ Hình Ý Quyền của Diệp Thiên Vân, hắn đã học được tính túy quyền ý của Hình Ý, đấu pháp của Hình Ý, những chiêu thức không có tên.

Diệp Thiên Vân vẫn trầm mặc như trước, chậm rãi từ trên đài bước xuống, nhặt áo ném trên mặt đất, không có cao hứng, cũng không có mất mát, bình tĩnh tựa như chưa từng có chuyện gì phát sinh. Chỉ có Cốc Phi đang nằm sóng xoài trên đất, cách áo hắn mấy thước, máu không ngừng từ miệng trào ra.

Diệp Thiên Vân rèn luyện từ trong quyết chiến nên ra tay đúng mực, Cốc Phi là cừu nhân, không thể để cho hắn có bất cứ cơ hội nào, ít nhất là trong thời gian Diệp Thiên Vân ở Hình Ý Môn, Cốc Phi cũng không thể tới làm phiền hắn lần nữa, bởi vậy chiêu cuối cùng hắn mới dùng Băng quyền.

Về tới khán đài, Tiêu Sát hưng phấn vùng vẫy tay chân, có vẻ cao hứng quá mà không kiềm chế được, bộ dáng có chút điên cuồng nói: “Tiểu sư đệ, là như vậy, phải là như vậy, không cho hắn một cơ hội nào. Cao thủ! Cao thủ chân chính!”

Diệp Thiên Vân nhìn hắn cười ha hả, sau đó ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, đại bộ phận người của Trung phái đều xúm lại vây quanh hắn, có một người đệ tử đời thứ ba nói: “Hôm nay mới được chân chính chứng kiến Hình Ý Quyền! Chúng ta ở trong phái cuối cùng cũng đợi được khổ tận cam lai, không ai có thể ngăn cản chúng ta quật khởi!” Vừa nói vừa đưa tay ra bộ dáng muốn vỗ vai của Diệp Thiên Vân, nhưng mà tay đưa được nửa chừng lại dừng lại, do dự, không dám vỗ xuống!

Diệp Thiên Vân thích thú nhìn về phía hắn cười cười đầy thiện ý, mặt người đệ tử đời thứ ba nhất thời nở hoa, hắn vỗ vào vai Diệp Thiên Vân lớn tiếng nói: “Giỏi lắm!” Những người còn lại cũng không giữ lễ nữa mà tiến lên, phảng phất như thấy được hy vọng, mọi người đều cùng Diệp Thiên Vân thân thiện hơn trước nhiều.

Đợi bọn họ nháo nhào xong hết rồi Vô Tình Tử mới đi tới, hắn lấy lại bình tĩnh nói: “Người đã nắm giữ được tinh túy của Hình Ý Quyền, sau này có thể tung hoành giới võ lâm rồi!”. Hắn mặt ngoài thì rất bình tĩnh nhưng mà tay hắn lại run nhè nhẹ, giờ phút này tâm tình tuyệt đối không kém hơn so với mấy người đệ tử đời thứ ba, nếu không phải thân phận cùng địa điểm thì chắc rằng hắn so với đám đệ tử đời thứ ba còn điên cuồng hơn.

Diệp Thiên Vân nhìn xuống dưới, lúc này Tiêu Hùng cũng đang nhìn về phía hắn, thấy hắn nhìn lại thì khẽ gạt đầu rồi chuyển ánh mắt về hướng khác.

Tiêu Sát ngồi ở bên cạnh Diệp Thiên Vân lấy bình nước ra nói: “Hôm nay toàn bộ Hình Ý môn đều biết đến ngươi rồi, đệ tử đời thứ ba cũng biết đến ngươi rồi. Sau này ngươi có thể đứng vững tại Hình Ý môn rồi.”

Diệp Thiên Vân mặc dù không có khát nước, nhưng vẫn cầm lấy bình nước nói: “Chuyện đó thì có gì đâu, ta còn muốn quay về trường học.”

Tiêu Sát lắc đầu nói: “Không phải ý này, sau này chuyện của ngươi không còn là của riêng ngươi nữa mà là của cả Trung phái, của Hình Ý Môn. Ngươi vì một phái chúng ta mà cống hiến, Trung phái tất nhiên không thể quay lưng lại với ngươi.”

Diệp Thiên Vân không ngờ đến có được lợi ích như vậy, thoát nhìn Hình Ý môn cũng không phải thường, ít ra sau này có thể là ô dù che chắn cho hắn.

Tiêu Sát lúc này mới có chút lo lắng nói: “Cốc Phi có chịu nổi hay không, ngươi ra tay có vẻ hơi nặng nếu như hắn mà chết thì cũng không phải chuyện đơn giản đâu.”

Diệp Thiên Vân trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Sẽ không đâu. Ta ra tay rất có chừng mực, một đòn tiên thối đánh trên tay hắn, một trừu vào ngực cùng một Băng quyền vào đầu, tất cả đều không dùng lực quá

lớn, trừ phi thân thể hần có ẩn tật, nếu không thì không thể chết được.”

Tiêu Sắt cảm thấy lạnh lẽo, xuống tay đều tính toán chiêu thức cùng lực lượng hết sức tinh chuẩn, Cốc Phi có muốn chết cũng không phải dễ. Hần ngồi im một lúc lâu mới nói: “Người có thể không chế đến mức như vậy quả thật không đơn giản.”

Hai người đang nói chuyện thì trận đấu thứ ba cũng đã bắt đầu, khí thế Bắc mạch giảm xuống rất nhiều, nhiều người cúi đầu ủ rũ, so với hào hứng cổ vũ mới vừa rồi hoàn toàn trái ngược, lòng tin của rất nhiều đệ tử bị đả kích nghiêm trọng. Bất quá trận này là do Lý Thiên Kiêu xuất chiến nên họ vẫn còn có một chút hy vọng. Chỉ có điều Lý Thiên Kiêu là phụ nữ, rất nhiều người luyện võ đều có chủ nghĩa nam tử, trong lòng tất nhiên không được thoải mái.

Lý Thiên Kiêu nhìn về Diệp Thiên Vân vài lần, nàng vừa mới rồi còn nói hần là người nhỏ nhất trong mấy người tham gia giao lưu, không ngờ rằng chỉ chớp mắt đã đánh bay Cốc Phi ra khỏi võ đài, thân pháp cường ngạnh, chiêu thức tàn nhẫn, công kích như rắn độc, tất cả để lại trong lòng nàng một ấn tượng sâu sắc. Nhất là sau khi ra tay lại để lộ ra khí chất bình tĩnh không chút dao động, đó mới là điều đáng sợ.

Ánh mắt trước và sau trận đấu không chút thay đổi, không hề nhìn tới Cốc Phi, điều này chỉ có thể nói lên một điều là Diệp Thiên Vân có một trái tim sắt đá. Điều đó làm cho Lý Thiên Kiêu không khỏi nhớ tới lời Cốc Phi nói lúc trước, một người tiêu diệt toàn bộ nội môn đệ tử của Trạc Cước Môn.

Cũng không phải đợi lâu, trận đấu thứ ba giữa Lý Thiên Kiêu và Tiễn Lợi cũng bắt đầu. Mâu thuẫn giữa hai phái Tây, Bắc rất sâu, hai người người lên đài cũng không nói gì nhiều, vừa ôm quyền chào liền bắt đầu!

Thân thể Lý Thiên Kiêu không chỉ nhẹ nhàng, hơn nữa tốc độ phi thường nhanh, thậm chí sinh ra tàn ảnh, loại thân pháp này không chỉ làm cho Tiễn Lợi không thể phân biệt rõ ràng mà còn làm cho người xem đầu vầng mắt hoa.

Thân pháp như vậy chính là kẻ địch lớn nhất đối với Diệp Thiên Vân, hai mắt hần gắt gao nhìn chăm chăm vào Lý Thiên Kiêu, giờ phút này trong đầu hần đang tập trung phân tích thân pháp của Lý Thiên Kiêu.

Cái khuyết thiếu của Diệp Thiên Vân chính là tốc độ, rất khó cùng nàng đối chọi, bất quá cũng may là trên võ đài cũng có hạn chế, bất quá nàng cũng là đối thủ khó đối phó nhất của Diệp Thiên Vân.

Tiêu Sắt ở bên cạnh cũng xem đến sững người, một lúc lâu hần mới than thở: “Thân pháp nhẹ nhàng, phiêu hốt như vậy đối chiến cùng ai cũng đều chiếm ưu thế tuyệt đối, tiểu sư đệ ngươi cũng nên cẩn thận!”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Quả thật chiếm ưu thế tuyệt đối, loại thân pháp phiêu hốt không ngừng như vậy làm người ta khó có thể công kích nàng được!”

Tiêu Sắt lúc này đối với Diệp Thiên Vân vô cùng tin tưởng, khó có ai có thể quên được trận chiến chớp nhoáng vừa rồi, hần ha ha cười nói: “Ta tin tưởng ngươi, người chính là hy vọng của Trung phái, lần trước Mạc Hổ mặc dù thắng một trận nhưng bất quá thắng rất miễn cưỡng, cả hai đều bị thương cho nên trận tiếp theo hần cũng chỉ có thể bỏ cuộc. Nhưng ngươi thì khác, một chút thương tích nhỏ cũng không có, đối với trận tiếp theo phi thường có lợi.” Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng, đột nhiên hỏi: “Bình thường ba người vào đến vòng sau thì đánh như thế nào?”

Tiêu Sắt suy nghĩ một chút rồi nói: “Ba người rút thăm, có một thăm trống là có thể trực tiếp lọt vào vòng sau, còn hai người kia thì quyết đấu.”

Diệp Thiên Vân không khỏi cảm thán loại đấu pháp như vậy thật không công bình, đấu có một người nhưng lại thắng hết hai người, vậy vạn nhất người quyết đấu thắng bị thương thì làm sao bây giờ?”

Tiêu Sắt bất đắc dĩ nhìn hần rồi nói: “Còn có thể làm sao bây giờ, dưỡng thương cho tốt rồi sau đó tiếp tục, chờ đến khi dưỡng thương tốt rồi mới tiến hành trận đấu. Đây chính là trận đấu của Hình Ý Môn, không có quy tắc chính xác, người may mắn cùng bất hạnh chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, người bốc được thăm trống thì may mắn, còn lại thì xui xẻo.”

Diệp Thiên Vân cũng không nói gì, đối với chuyện này hần thấy nếu trực tiếp tiến vào vòng trong cũng không có ý nghĩa gì, cái hần muốn là cùng cao thủ giao đấu, không nịn được nhìn về phía Đồng Thiết Dân.

Mà Đồng Thiết Dân dường như cảm ứng được, cũng nhìn về phía hắn, hai ánh mắt chạm nhau. Thấy Diệp Thiên Vân nhìn mình, Đồng Thiết Dân lạnh lùng cười ngạo nghễ, ý tứ rất rõ ràng trời đất bao la, duy ngã độc tôn!

Tiêu Sắt cũng thấy được, cười lạnh một câu nói: “Phẩm hạnh của tên Đồng Thiết Dân này thực sự thối quá đi, chỉ cần người khác có danh tiếng như hắn, hắn liền nhìn không vừa mắt. Người không cần để ý đến hắn, có cơ hội thì cứ đánh cho hắn mấy quyền, xem thử xem lúc đó hắn còn có thể kiêu ngạo như vậy nữa không.”

Diệp Thiên Vân phi thường kỳ quái, một người như vậy làm sao có thể được đệ nhất của Hình Ý môn coi trọng. Con người cần phải xem trọng phẩm đức, một người như vậy làm sao có thể tiến xa được, không hiểu làm sao mà lại tuyển được hắn.

Tiêu Sắt cười nói: “Quên đi, đừng nhìn hắn nữa, tập trung xem trận này đi, Lý Thiên Kiêu dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ, thiếu sự tàn nhẫn, đánh lâu như vậy làm ta có chút khó chịu rồi.”

Diệp Thiên Vân cười mỉm, mắt lại nhìn lên võ đài, Tiễn Lợi đã bị Lý Thiên Kiêu quấn cho một đến nỗi thở hổn hển như trâu, hắn bị vây trong trạng thái khấn trương, không thể buông lỏng chút nào, thân thể vì thiếu dưỡng khí mà mệt mỏi, giờ hắn muốn rời tay nhắc chân cũng rất khó nhọc.

Còn Lý Thiên Kiêu thì sắc mặt ửng đỏ, tóc dài theo thân hình chậm rãi lắc phát, hình thành một cảnh quang rất đặc biệt, làm cho người xem cảm thấy rất vui mắt, nàng cùng Tiễn Lợi giao thủ trong thời gian không ngắn mà mục đích cuối cùng của nàng cuối cùng cũng đạt được.

Tiến Lợi tựa hồ biết trạng thái của mình lúc này không tốt, hắn cuối cùng cũng quyết định... tiến lên một bước đến gần Lý Thiên Kiêu, sau đó trầm vai, co khuỷu tay lại, trong nháy mắt bạo phát đánh ra một quyền thật mạnh về Lý Thiên Kiêu, khi hắn đánh ra một quyền cả người hắn run nhẹ, có dấu hiệu thoát lực.

Lý Thiên Kiêu lao đến đón lấy một quyền của hắn, thân hình di động một quyền liền lướt qua sát người nàng sau đó một bàn tay như tia chớp chọt đẩy ra.

Tiến Lợi đột nhiên bị một quyền đánh thẳng vào mặt, trực tiếp văng ra ngoài võ đài, hôn mê bất tỉnh.

Diệp Thiên Vân thấy vậy thì đứng bật dậy, đây chính là Pháo quyền, giống như đại pháo bắn ra, vừa bắn ra thì thu, uy lực một quyền này quả thật là không thể ngờ được!

205. Chương 205: Anh Hùng Đối Đầu, Kẻ Mạnh Thắng

Hơn nữa, quyền kinh của bản thân Pháo quyền rất cường đại, hoàn toàn dựa vào lực lượng mà chiến thắng, có thể nói Pháo quyền là quyền hung mãnh nhất trong ngũ hành quyền.

Diệp Thiên Vân căn bản là không tin vào những gì hắn nhìn thấy, một người phụ nữ lại có thể đánh ra một Pháo quyền uy lực như vậy. Nhớ tới vừa rồi Lý Thiên Kiêu còn cùng mình cười nói vui vẻ không khỏi cảm thấy lạnh người. Tiễn Lợi giống như Cốc Phi bị đánh rơi khỏi đài, bất tỉnh nhân sự.

Tiêu Sắt vẫn nhìn xuống đài, miệng nói với Diệp Thiên Vân: “Nữ nhân này thế nào? Cũng không ít người theo đuổi nàng, không chỉ danh tiếng lẫy lừng mà còn rất xinh đẹp.”

Diệp Thiên Vân mơ hồ có cảm giác gì đó không đúng, Lý Thiên Kiêu lúc đầu lên đài trông có vẻ như nhược, nhưng mà đến cuối cùng lại đánh ra một chiêu Pháo quyền, hai loại phong cách bất đồng, hơn nữa khác biệt rất lớn.

Tiêu Sắt thoáng quay lại nhìn hắn, mắt có ý cười nói: “Người có biết lý do tại sao Lý Thiên Kiêu muốn luyện quyền không?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, một người phụ nữ muốn luyện quyền, ngoại trừ báo thù ra hắn cũng không nghĩ ra lý do nào khác, nên lập tức nói: “Là để báo thù?”

Tiêu Sắt cười ha hả nói: “Không phải, nếu như đơn giản như vậy, ta sẽ không để cho người đoán, nói cho người biết cũng không nên cười nha, nàng là vì muốn làm đẹp.”

Diệp Thiên Vân nghe xong chuyện này cũng không khỏi sửng sốt, luyện Pháo quyền có thể tăng cường công năng của tim. Quyền phổ có nói: “Pháo quyền là một van khí. Ngũ quan thông lười, khi van khí mở thì trái tim co lại, tạo nên lực đẩy làm tăng tốc độ lưu thông máu huyết.” Cho nên Pháo quyền có tác dụng tạo tủy sinh huyết, ích trí, ích thần, trụ dung, tâm thần an ổn, tâm trí minh mẫn.

Kỳ thật không chỉ có Pháo quyền, Bồ quyền cũng giúp thông phổi, Toàn quyền cường thận, Bằng quyền thư gan, Hoành quyền ích tỳ, mỗi loại trong ngũ hành quyền đều có hiệu quả dưỡng sinh, cường thân kiện thể. Hình Ý Quyền ngoài những hiệu quả rõ ràng trong quyền thuật ra cũng là một loại thể dục dưỡng sinh giúp kéo dài tuổi thọ, hiệu quả không thua kém gì khí công, Thái Cực quyền, phần lớn người học Hình Ý Quyền đều trường thọ, đó chính là minh chứng.

Diệp Thiên Vân ngây ra một lúc lâu, ngạc nhiên cười nói: “Đây là một nguyên nhân tốt.”

Tiêu Sát “Ừ” một tiếng nói: “Bây giờ đã có đủ ba người rồi, một vòng vừa rồi ít nhất đã chứng minh được Trung mạch chúng ta có thực lực, chỉ còn xem thử xem ai mới chính thức là vương giả!”

Khoảng chừng năm phút sau khi sàן đấu được rửa sạch sẽ, Tiêu Sát đối với kết quả này cũng rất hài lòng, mặt hần cười cười nói với Diệp Thiên Vân: “Ba người các ngươi đều không bị thương tích gì, trận đấu tiếp theo có thể tiến hành tiếp, lát nữa sẽ rút thăm tiếp. Ngươi bây giờ thấy thế nào?”

Hắn nói thế chẳng khác nào nói nhảm, Diệp Thiên Vân lên đài thời gian chưa tới hai phút, làm sao có thể mệt được.

Diệp Thiên Vân đứng lên làm vài động tác cho giãn gân cốt, nói: “Không có vấn đề gì.” Thân thể hắn cực kỳ cường hãn, cộng thêm sức khôi phục kinh người, đầu khớp xương có bị bẻ gãy cũng chỉ cần mười ngày để khôi phục. Chiến đấu lúc này không cần phí chút công sức, ngồi nói chuyện một chút là đã khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Một lát sau, Tiêu Hùng quả nhiên yêu cầu ba người tiếp tục rút thăm. Tiêu Sát vỗ vai Diệp Thiên Vân nói: “Mau đi đi, kỳ thật trận thắng tuyệt đối hồi này đã làm cho ta cảm thấy rất mỹ mãn rồi, sự tình vực dậy Trung mạch cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai mà cần tích lũy lâu dài. Lát nữa chỉ cần ngươi cố gắng hết sức là được rồi. Điều quan trọng nhất là an toàn, nếu như không chống đỡ được nữa thì nhảy khỏi đài, đây là biện pháp nhận thua duy nhất!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, hắn cũng không muốn nói nhiều, nói mà làm không được tuyệt đối không phải là tính cách của hắn, bởi vậy hắn cười cười nói: “Nhất định cố hết sức!”

Diệp Thiên Vân đi xuống phía dưới, đệ tử đời thứ ba Trung mạch chứng kiến trận đấu của hắn quả thật nổi lên một bầu nhiệt huyết, rất nhiều người cùng đứng lên, giơ nắm tay cổ vũ về phía hắn, giờ phút này hắn nghiễm nhiên là một ngôi sao, một đoạn đường ngắn nhưng đi cũng mất không ít thời gian.

Hắn là người đến sau cùng, Lý Thiên Kiêu cùng Đồng Thiết Dân hai người tới trước chờ hắn, Đồng Thiết Dân có chút bất mãn, hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi là ai chứ? Lại bắt chúng ta phải chờ ngươi.”

Diệp Thiên Vân cũng không cùng hắn so đo, liền không để ý đến hắn nữa.

Lý Thiên Kiêu thì quan sát, đánh giá hắn hồi lâu rồi mỉm cười nói: “Không ngờ là tiểu sư đệ còn trẻ mà đã tinh thông Hình Ý đến mức đó, đệ tử đời thứ ba lại có thêm một người rất có tiềm lực.”

Đồng Thiết Dân lãnh đạm nói: “Đánh một tên tiểu tôm còn có thể như vậy, nhưng mà nếu nói đến võ thuật chính thức thì còn kém lắm!”

Hắn nói một câu này mắng hai người, ngoài Diệp Thiên Vân thì không để ý, nhưng mà Cốc Phi cùng Lý Thiên Kiêu đều là người Bắc mạch, bởi vậy Lý Thiên Kiêu sắc mặt không tốt nói: “Đồng Thiết Dân, ngươi không nói được lời gì hay thì ngậm miệng đi, không nói lời nào người có thể chết sao?” Nàng lên tiếng nói không hề để Đồng Thiết Dân trong lòng, xem bộ dáng có lẽ thời gian hai người ở cùng một chỗ cũng không ngắn.

Đồng Thiết Dân cũng biết mình nói lời không hay, liền quay đầu nhìn ra hướng khác, không nói gì với hai người nữa.

Mọi người trầm mặc được một lúc Tiêu Hùng mới chậm rãi nói: “Ba người các ngươi rút thăm, từng người một.” Nói xong để chỉ tay vào một cái thùng trên để trên mặt đất.

Đồng Thiết Dân bốc đầu tiên, lấy ra một quả bóng nhỏ, cũng không có mở ra xem.

Lý Thiên Kiêu tiếp theo sau đó Diệp Thiên Vân sau cùng, cuối cùng mỗi người mở ra cái của mình, Diệp Thiên Vân cùng Đồng Thiết Dân đều là số một, mà Lý Thiên Kiêu thì là số không.

Diệp Thiên Vân cười, không phải oan gia không đụng đầu, cùng Đồng Thiết Dân nhất định sẽ có một trận đánh bởi vậy cười cười đem mã số đưa cho Tiêu Hùng.

Tiêu Hùng vừa nhìn thì sắc mặt hơi đổi, bất quá cũng chỉ hơi lóe lên một chút rồi biến mất, sau đó cười nói: “Hai người số một Diệp Thiên Vân cùng Đồng Thiết Dân đấu trận tiếp theo, Lý Thiên Kiêu số không tiến thẳng vào vòng trong.”

Nói xong lại hỏi thêm: “Các ngươi có thể chiến đấu ngay bây giờ không?”

Diệp Thiên Vân tự nhiên là gật đầu, hẳn đối với chuyện này không hề có ý kiến, Đồng Thiết Dân thì nhếch miệng cười nói: “Vây rất tốt, ta cũng muốn thử xem công phu của ngươi.”

Lý Thiên Kiêu trở thành người may mắn, còn lại hai người dĩ nhiên muốn đánh một hồi, nàng hướng Diệp Thiên Vân cười nói: “Tiểu đệ đệ, công phu của Đồng Thiết Dân rất lợi hại, ngươi nên cẩn thận.” Nói xong hướng về Diệp Thiên Vân trừng mắt.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Cám ơn!” nói xong trực tiếp bước lên đài, mà Đồng Thiết Dân cũng theo sát phía sau.

Người ở trên khán đài thấy tình hình như vậy cũng hiểu rõ mọi chuyện, Lý Thiên Kiêu là người Bắc mạch nên bên đó dĩ nhiên hưng phấn, hò hét vang lên, không cần đánh mà có thể trực tiếp tiến vào vòng trong, đây là chuyện đáng mừng.

Có cao hứng thì cũng có thất vọng, Trung mạch thật vất vả mới gần đầu lên được, vậy mà lại gặp loại chuyện này, tự nhiên có vài người thở dài. Diệp Thiên Vân nhìn về phía Trung mạch, hướng về bọn họ phất tay một cái, tự nhiên quét sạch hết tất cả tâm tư nặng nề của họ, mọi người đồng thanh gọi to ba tiếng “Diệp Thiên Vân”.

Đồng Thiết Dân không được loại đãi ngộ như vậy, dù hắn có phất tay thì cũng không có ai gọi hắn, mà có gọi cũng chỉ một hai tiếng, bởi vậy hắn đơn giản không thèm để tâm đến chuyện đó bất quá tiếng cổ vũ của Trung mạch làm cho hắn khó chịu, nhíu mày nói: “Diệp Thiên Vân, muốn đánh thì nhanh lên một chút, đừng có diễn trò nữa!”

Diệp Thiên Vân lạnh lùng nhìn, hẳn đối với Đồng Thiết Dân một tia hảo cảm cũng không có, tay trái thoáng dùng sức đem áo cởi ra, ném qua một bên, sau đó sắc mặt bình tĩnh nói: “Đến đây đi!”

Đồng Thiết Dân lạnh lùng cười, làm vài động tác rồi thủ thế, hai chân chia ra, bước theo đường thẳng vọt tới, vừa tới trước, đánh ra một chiêu Hoàn quyền thẳng vào mặt của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân hơi nghiêng người, né một chiêu này, vừa quay người lại chân phải tức thì phát lực, chân phải vung lên từ trên cao đánh xuống, bổ về phía Đồng Thiết Dân.

Đồng Thiết Dân không chút sợ hãi, cánh tay khê giờ lên nghênh đón, tay phải của Đồng Thiết Dân va chạm cùng cước của Diệp Thiên Vân, bịch một tiếng, hai người va chạm lần đầu tiên.

Chỉ trong nháy mắt, tay phải của Đồng Thiết Dân lập tức chuyển thành quyền, đánh tới, một quyền đánh trúng ngực của Diệp Thiên Vân.

Hai người sau nhất chiêu này đều lùi về sau hai bước, Diệp Thiên Vân trúng một quyền, đây cũng là lần đầu tiên hắn cảm nhận được nội kinh của Hình Ý Quyền. Kim Chung Tráo còn chưa có luyện đến mức có thể bảo vệ nội phủ, từ bên trong mơ hồ truyền ra từng trận đau đớn, mặc dù không lớn nhưng lại ầm ỉ không dứt.

Đồng Thiết Dân thì vùn vụt bắt tay, một cước đánh ở trên cánh tay hắn cũng không phải nhẹ nhàng, hắn cười lạnh một tiếng nói: “Tiểu tử, có chút đạo hạnh!” Vừa nói lại vừa tiến lên, khi cách Diệp Thiên Vân chừng một thước thì đánh ra một chiêu Băng quyền.

Diệp Thiên Vân không lùi mà tiến tới, một tay đẩy ra đón lấy Băng quyền của Đồng Thiết Dân, đồng thời thân người hơi dịch sang bên lướt qua bên người Đồng Thiết Dân, xoay người tung một cước nhanh như điện, thế lôi đình vọt vào lưng của Đồng Thiết Dân.

Đồng Thiết Dân không né được, bị trúng một cước ngay thắt lưng, phụt ra một ngụm máu! Thần sắc hắn trở nên tàn nhẫn, cố gắng nhịn đau, xoay người cất bước, lại đánh ra một cú Băng quyền uy lực không nhỏ. Hai người quá gần nhau, không thể tránh né được, bất qua Diệp Thiên Vân cũng là kẻ tài cao gan lớn, mũi chân điểm nhẹ, thân hình lui về sau, tả thủ đánh ra một chiêu Thối bộ Băng quyền, đây rõ ràng là liều mạng đối đầu.

Anh hùng đối đầu, kẻ mạnh thắng. Hai quyền gặp nhau trong nháy mắt, Diệp Thiên Vân đột nhiên vận nội lực phát ra, trong nháy mắt một luồng khí xoắn ốc từ trong cơ thể bắn ra.

Đồng Thiết Dân giống như bị một viên đạn pháo bắn trúng, bay ra ngoài, tay cũng không chịu nổi lực đạo bị xé toạc ra, xương trắng từ khuỷu tay đến ngón tay lộ ra, trông thấy rất kinh khủng, nằm trên mặt đất không ngừng kêu gào.

Ngồi giữa khán đài ngoài trừ Tiêu Hùng cùng hai vị phái chủ, tất cả những người còn lại đều như bị kim đâm đứng bật dậy, nhất là những người thuộc Trung phái, bọn họ không chỉ đứng lên hết mà còn không ngừng lớn tiếng hô to tên “Diệp Thiên Vân”, nhất thời cả hội trường trở nên náo động. Tất cả mọi người của Trung mạch đều không có hy vọng gì nhiều, nhưng mà Diệp Thiên Vân lại thắng, thắng lợi này đã đem Trung mạch từ chân núi đưa lên tới đỉnh.

Diệp Thiên Vân nhìn Đồng Thiết Dân đang dãy dụa, lúc này cũng không thể tiếp tục đánh, thắng bại đã rõ ràng, bởi vậy hắn cũng không muốn tiếp tục ở trên võ đài, xoay người định rời đi.

Không ngờ ngay thời khắc hắn quay đi, Đồng Thiết Dân đột nhiên một tay chống đất bật lên, nhảy về phía hắn xoay người tung một cước.

206. Chương 206: Sau Trận Chiến

Chỉ là khoảng cách giữa Đồng Thiết Dân và Diệp Thiên Vân quá ngắn, nơi sân đấu cũng quá lớn, tốc độ của âm thanh căn bản không bằng tốc độ một cước của Đồng Thiết Dân, rất nhiều đệ tử trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, Diệp Thiên Vân chính là hy vọng của đệ tử đời thứ ba Trung phái bọn họ, nếu như hôm nay hắn bị đánh lên mà gục ngã trên võ đài thì tổn thất quả thật không thể nói hết được.

Diệp Thiên Vân ưu tú nhất một điểm đó chính là cẩn thận, tại thời điểm Đồng Thiết Dân phi thân đá ra một cước kia thì hắn đã cảm ứng được rồi, bởi vậy thân thể hơi hơi dịch qua bên cạnh né được một cước của Đồng Thiết Dân. Lúc này hắn đối với Đồng Thiết Dân không còn chút thương xót nào, xoay người lại một trái đưa ra nhằm về cánh tay Đồng Thiết Dân mà đánh tới. Đồng Thiết Dân giờ đây như heo bị cắt tiết, trong mắt tràn ngập hoảng sợ, ráng dùng sức xoay người, đưa cánh tay còn hoàn hảo né khỏi đòn đánh của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân tốc độ rất nhanh, hắn đem Bỏ quyền học được từ Ngũ Vĩ trong hai ngày nay ra dùng, lấy Đồng Thiết Dân để thí nghiệm, này một kích này đánh xuống nhất thời tiếng xương gãy vỡ giòn tan vang lên. Hai cánh tay của Đồng Thiết Dân đều bị phế, coi như bị quả báo khi trước hắn đánh Vương Phong như vậy.

Đồng Thiết Dân thân thể bị thương, lại không có gì để chống đỡ, mặt vụn vụn, thân thể không ngừng co quắp, lập tức sụp lờ rơi xuống đất.

Diệp Thiên Vân ngay lúc hắn còn chưa ngã xuống đột nhiên đá ra một cước vào giữa đầu Đồng Thiết Dân, không chỉ chính xác, mà cũng không lãng phí chút lực lượng nào, toàn bộ lực đánh ra tập trung lên trên đầu của Đồng Thiết Dân. Lực lượng mấy trăm kilogram đánh xuống, kết quả cũng không cần phải suy nghĩ

nữa, Đồng Thiết Dân như người không xương, ngã quỵ xuống, trong thời gian ngắn như vậy lại liên tiếp bị hai đòn nghiêm trọng, cho dù là ai cũng không thể chịu đựng nổi.

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong thời gian rất ngắn, Đồng Thiết Dân ngã xuống mặt đất, máu không ngừng từ miệng, mũi, tai chảy ra, nằm im không nhúc nhích trên đất như một xác chết.

Diệp Thiên Vân lần này xác định hẳn không có khả năng phản kích nữa, chậm rãi đi xuống võ đài, toàn bộ sân đấu chìm trong tĩnh lặng không một tiếng động, hai đòn kinh khủng đó đã khắc sâu trong lòng mọi người. Không động thủ thì thôi, đã động thủ thì như yêu ma, chỉ vì đánh lén một đòn mà lại bị đánh thê thảm đến như vậy.

Tiếng hoan hô vang lên từ Trung Mạch, Diệp Thiên Vân không gặp chuyện không may là điều khiến bọn họ cao hứng nhất, rất nhiều đệ tử ôm chầm lấy nhau nhảy nhót, hoan hô, căn bản không ai để ý đến sinh tử của Đồng Thiết Dân đang nằm trên mặt đất.

Phái chủ Tây mạch sau khi qua cơn khiếp sợ thì lại chịu thêm một lần đả kích nữa chậm rãi ngồi xuống.

Hành động của Đồng Thiết Dân có phần hèn hạ, trước mặt mọi người trong đại sảnh lại đi đánh lén, mặc dù vẫn còn chưa có tuyên bố thắng thua nhưng thắng bại cũng đã rõ ràng, căn bản không còn gì để tranh cãi nữa.

Tiêu Hùng tán thưởng nhìn vào hai mắt Diệp Thiên Vân, sau đó liền tuyên bố Diệp Thiên Vân giành được thắng lợi.

Diệp Thiên Vân trở về khán đài, Tiêu Sát gặp hẳn không khác gì gặp thân nhân, cao hứng ôm choàng lấy cổ Diệp Thiên Vân, vui mừng nói: “Rất mạnh! Lần giao lưu hôm nay rất đặc sắc, Đồng Thiết Dân lại dám đánh lén, hẳn có chết cũng đáng!”

Diệp Thiên Vân thản nhiên cười cười, hỏi: “Có phải hôm nay còn đấu một trận nữa?”

Tiêu Sát lập tức lắc đầu nói: “Nếu như đấu ngay bây giờ thì quá không công bình. Người hãy lo dưỡng thương cho tốt rồi hãy tái chiến, ngày tái chiến do người quyết định!”

Diệp Thiên Vân nhất thời bối rối, có chút nghi hoặc nên nhân tiện hỏi: “Tất cả do ta quyết định? Không phải trước tiên quyết định ngày từ trước sao?”

Tiêu Sát cười ha ha nói: “Lý Thiên Kiêu lấy được phiếu trống, tự nhiên không cần phải đấu, mà người đã đánh thắng một trận rồi, nên trận tiếp theo căn cứ theo tình huống của người mà quyết định, nếu tình trạng của người không tốt thì làm sao đấu tiếp được.”

Hắn vừa mới nói thì có mấy người đệ tử đời thứ hai đi tới, Ngũ Vĩ cười cười nói: “Sự tình tạo anh hùng, Thiên Vân hôm nay quả không hề hổ thẹn chút nào, hai trận đấu đã xác lập địa vị của Trung phái rồi!”

Hắn mặc dù xem ra rất lãnh đạm, nhưng lúc này dĩ nhiên sẽ không nói mấy lời khiến mọi người mất hứng.

Vô Tình Tử gật đầu, lộ vẻ quan tâm nói: “Không bị thương chứ? Ta thấy người bị trúng mấy chiêu, trúng thương bởi Hình Ý Quyền thì phải chữa ngay, nếu lỡ để lâu bị ỉn tật thì sau này muốn chữa hết cũng không dễ dàng đâu.”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền gật đầu, hắn vừa nãy đấu quả thật có bị trúng chiêu, bây giờ vẫn còn có chút đau đớn, bởi vậy liền nói: “Ta sẽ nhanh chóng chữa hết!”

Tiêu Hùng cầm microphone nói: “Đại hội hôm nay tạm dừng ở đây, thời gian cụ thể cho lần đấu tiếp theo sẽ thông báo sau.”

Trận đấu hôm nay vốn ngoài dự liệu của đại đa số mọi người, vốn tuyển thủ có hi vọng đoạt quán quân của Tây phái lại nằm sóng xoài trên võ đài. Đệ tử hai phái Tây, Bắc cũng yên lặng mà rời đi, mặc dù trận đấu rất đặc sắc nhưng mà bên mình là kẻ thua, đương nhiên không thể vui được.

Diệp Thiên Vân về tới phòng của mình, kiểm tra một chút cảm giác cũng không tệ lắm, vết thương nhỏ này cũng không phải chuyện gì lớn, trải qua sự tẩy lễ của những trận đấu lớn thì cũng không để tâm đến những vết thương nhỏ này.

Ngũ Vĩ cầm hai hộp thuốc đến phòng hán, quan tâm hỏi: “Thế nào? Thương thế của người có nghiêm trọng không? Đây là Hình Ý cao, ta có nhiều nên sẵn cho người một ít, còn dư thì cứ giữ lại, sau này sẽ cần dùng đến!”

Diệp Thiên Vân cười cười nhận lấy hai cái hộp nói: “Không có gì lớn, chỉ là trúng một chiêu thôi, Hình Ý Quyền quả nhiên bất phàm!”

Ngũ Vĩ gật đầu nói: “Hôm nay người thắng rất hiểm, Đồng Thiết Dân cùng Cốc Phi không cùng một cấp bậc, người có thể thắng là ngoài dự liệu của ta. Nguyên bản ta tưởng rằng nếu như người vận khí tốt thì có thể thắng được một trận, không ngờ tới là thắng cả hai trận! Kỳ thật qua trận đấu vừa rồi, ta cũng hiểu thêm không ít về người. Thoạt nhìn thì người là người dựa trên học tập mà chuyển kiến thức thành kinh nghiệm, điểm này rất thông minh chỉ là quá nguy hiểm, để trúng chiêu ở những trận đấu như vậy, lá gan người cũng lớn thật.”

Diệp Thiên Vân cười cười, bất luận kẻ nào cũng không phải là vô địch, đây là kinh nghiệm hán rút ra được trong suốt thời gian theo đuổi con đường võ đạo, cho dù là cao thủ cũng có thể chết trong khi luận võ, nếu như không nhanh chóng mạnh lên thì sau này con đường càng ngày càng khó đi.

Ngũ Vĩ nhìn thần sắc của hán cười nói: “Người vẫn có thể bảo trì được trạng thái bình tĩnh đã là phi thường khó rồi, ta có một chuyện muốn hỏi người!”

Diệp Thiên Vân có chút ngoài ý muốn, liền gật đầu nói: “Ngũ sư thúc cứ nói!”

Ngũ Vĩ do dự một lúc lâu rồi mới nói: “Ta nhìn người khi ra quyền kinh xoắn ốc đó là người học từ ai?”

Diệp Thiên Vân sớm đã ngờ tới sẽ có người hỏi chuyện này, chỉ là không ngờ người đó lại là Ngũ Vĩ, lúc vừa ra quyền hán cũng có để ý phản ứng của mấy vị phái chủ, quả nhiên đúng như hán dự đoán, mỗi người đều phi thường giật mình, nghĩ tới đây liền cười nói: “Không có gì, trước đây từng theo một vị quyền sư học một hai chiêu.”

Ngũ Vĩ ngồi ngẫm nghĩ nửa ngày rồi gật đầu nói: “Ra là vậy. Chuyện này có liên quan đến một sự tình ở Hình Ý môn nên ta mới muốn hỏi qua một chút.”

Diệp Thiên Vân ở Hình Ý môn bị vây trong một tình thế rất vi diệu, Tiêu Hùng bây giờ không hỏi Loa Toàn kính là học từ đâu, cho nên hán cũng không có ý định nói thật, lại càng không muốn giao ra Hình Ý Quyền Giải, bởi vậy hán vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh hỏi: “Ta thật không biết, quyền kinh xoắn ốc như vậy đó thì gì đáng chú ý?”

Ngũ Vĩ gật đầu nói: “Kỳ thật đây là một môn công phu gọi Đấu Động Loa Toàn kính, là do các vị chưởng môn đời trước của Hình Ý môn truyền xuống, rất ít khi ngoại truyền, cũng không biết làm sao có thể xuất hiện trên người người!”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Lần trước ta cũng nghe Vương Phong nói qua việc này, chỉ là cảm thấy có chút mơ mơ màng màng, chẳng lẽ không được học công phu này?”

Ngũ Vĩ nhìn ra dụng ý của Diệp Thiên Vân không khỏi cười ha ha: “Nếu như người không phải người Hình Ý môn thì rất khó nói, bất quá đã vào Hình Ý môn thì không có vấn đề gì nữa! Phái chủ cũng biết chuyện này?”

Diệp Thiên Vân cười cười gật đầu nói: “Biết một ít!”

Ngũ Vĩ hiểu ý nói: “Như vậy thì không có vấn đề gì, kỳ thật Hình Ý Môn...”

Hán vừa nói tới đây thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, Tiêu Sắt từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng lại hơi sững sốt khi thấy Ngũ Vĩ, sau đó cười nói: “Sư thúc, người như thế nào lại đến gặp Diệp Thiên Vân?” Hán trong tay cũng cầm hai hộp thuốc giống hệt cái hộp mà Ngũ Vĩ mang đến.

Ngũ Vĩ gật đầu nói: “Ta đến để xem thương thế của hán, thuận tiện cầm cho hán một ít thuốc!”

Tiêu Sắt có chút không ý tứ sờ sờ đầu nói: “Ta cũng cầm hai hộp, có vẻ như tiểu sư đệ không cần đến nhỉ.”

Diệp Thiên Vân đối với cái này cũng không sợ nhiều, sau này sẽ có rất nhiều lúc cần dùng đến, mà Trung dược của Hình Ý mônso với thuốc của bệnh viện hẳn là tốt hơn một chút, bởi vậy hắn cười nói: “Ai đến cũng không cự tuyệt, ta nhận hết!”

Tiêu Sát đem hai hộp thuốc thấy lên trên bàn, cười ha ha nói: “Như vậy thì để cho ngươi, khi trở về cha ta đã cố ý dặn dò ta mang đến cho ngươi, ngươi nếu không có việc gì thì đi cùng ta một chuyến.”

Ngũ Vĩ gật đầu nói: “Ta đi trước đây, nếu có chuyện gì thì cứ tới phòng ta.”

Diệp Thiên Vân theo Tiêu Sát đến chỗ Tiêu Hùng, tới cửa Tiêu Sát nói: “Ta không vào, cha ta có việc muốn cùng ngươi thương lượng.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, hắn đại khái cũng biết là chuyện gì rồi, liền nói: “Hảo!”

Tiêu Sát liền rời đi, Diệp Thiên Vân nhìn bóng lưng hắn đi xa rồi mới xoay người đi vào trong phòng.

207. Chương 207: Đàn Bà

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, đi tới bên cạnh ngồi xuống.

Tiêu Hùng ánh mắt thản nhiên, cười nói: “Thương thế của ngươi hẳn là không có gì! Quyền của Đồng Thiết Dân cũng không phải nhẹ nhàng nên ta để cho Tiêu Sát mang thuốc đến cho ngươi.”

Diệp Thiên Vân khoát tay ra dấu không sao cả nói: “Hoàn hảo, cũng không có gì nghiêm trọng.”

Tiêu Hùng thở nhẹ một hơi, có chút vui mừng nói: “Đời thứ ba cuối cùng cũng có thể tại Hình Ý môn đứng lên, đây chính là điều ta muốn chứng kiến, mà chuyện này phần lớn là nhờ công lao của ngươi, điểm ấy ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ.”

Diệp Thiên Vân cũng không có kể công, khẽ lắc đầu nói: “Chuyện này cũng không có gì, ta là một thành viên của Trung phái, hiển nhiên là nguyện ý đem phái của mình phát dương quang đại coi như là đóng góp một phần công sức.”

Tiêu Hùng nhất thời có chút kinh ngạc nhìn Diệp Thiên Vân, tựa hồ không ngờ hắn lại nói như vậy, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Ngươi vì Trung phái mà cố gắng nhiều như vậy, Trung phái cũng sẽ không bạc đãi ngươi.” Hắn dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Ta hôm nay thấy trong lúc chiến đấu ngươi sử dụng Đẩu Động Loa Toàn kính phải không?”

Diệp Thiên Vân nhìn Tiêu Hùng một lúc lâu, rồi cũng không né tránh, nói: “Đúng vậy!”

Tiêu Hùng tiếp tục nói: “Ngươi làm sao mà học được công phu đó ta không quan tâm, mỗi người đều có những bí mật của mình. Chỉ là chiêu Đẩu Động Loa Toàn kính này chính là bí mật bất truyền của Hình Ý Môn, hy vọng ngươi không đem tuyệt kỹ này truyền ra ngoài, dù sao chuyện này cũng quan hệ đến cả môn phái.”

Diệp Thiên Vân tạm thời không có đem cái này truyền cho ai, Thạch Thanh Sơn cùng mấy đồ đệ khác tư chất cũng không cao, cho dù có truyền thụ thì bọn hắn cũng không thể dùng được, bởi vậy hắn cũng khẽ gật đầu nói: “Ta tạm thời sẽ không truyền cho ai.”

Tiêu Hùng cũng nghe được ý tứ trong câu nói của Diệp Thiên Vân, hắn trầm ngâm một chút rồi mới nói: “Ta nhận ngươi nhập môn cũng là có ý này. Tuyệt kỹ này của Hình Ý môn tuyệt không truyền cho người ngoài, cho dù ngươi muốn truyền thì trước đó cũng bàn trước với ta một tiếng, như vậy có thể tránh khỏi phạm điều tối kỵ!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, nhưng không nói gì, công phu truyền cho ai là quyền tự do của hắn, hắn sẽ không cúi đầu trước bất kỳ ai nên hắn cũng không có nói lên một lời hứa hẹn nào.

Tiêu Hùng tưởng rằng hắn đã đáp ứng rồi, thở dài một hơi, mặt mang ý cười nói: “Đồng Thiết Dân tình huống cũng không tốt lắm, ta vừa mới đi xem qua một chút, hắn bây giờ sống không khác gì chết. Đệ tử có tiền đồ nhất của Tây mạch lại bị người phế đi, không chết được mà còn phải chịu tội sống. Phái chủ Tây mạch khi thấy ta cũng chỉ quay đầu đi không nói gì, một cước cuối cùng của ngươi quả thật rất chuẩn!”

Nói xong nhẹ cười một tiếng rất vui vẻ.

Diệp Thiên Vân cảm thấy ngoài ý muốn, đây là lần đầu tiên Tiêu Hùng biểu lộ tâm tính trước mặt hắn, kỳ thật Trung mạch không hẳn không có dã tâm, bất quá chỉ xem như là một loại ở ẩn thôi, cố gắng sinh tồn bảo toàn thực giữa sự lớn mạnh hai mạch kia, bây giờ có cơ hội ngẩng đầu lên, hiển nhiên vui vẻ ra mặt.

Tình trạng nửa chết nửa sống của Đồng Thiết Dân bây giờ chính là do hắn cố tình, đây là một loại trừng phạt so với trực tiếp giết chết còn ác độc hơn, cho dù có thể đứng lên được, thì cũng không có khả năng tiếp tục luyện võ, một võ giả có tiền đồ lại bị đả kích như vậy không biết sẽ trở thành bộ dáng như thế nào đây.

Đồng Thiết Dân không có chết, mà phái chủ Tây mạch cũng không có nói gì. Vương Phong cũng bị Đồng Thiết Dân chặt đứt hai cánh tay, có nhân liên có quả, bây giờ báo ứng tới cũng không thể trách người khác, chỉ có thể trách hắn không cẩn thận mà thôi.

Tiêu Hùng suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Ta không muốn để người tiếp tục đánh với Lý Thiên Kiêu, như vậy có thể gây tổn thương hòa khí giữa Trung mạch cùng cả hai mạch kia, người thấy thế nào?”

Diệp Thiên Vân khi đánh với Đồng Thiết Dân còn có chút nắm chắc, bất quá đối với Lý Thiên Kiêu hắn lại không có được sự tự tin như vậy. Tốc độ của hắn từ khi luyện Kim Chung Trảo cho đến bây giờ vẫn không thay đổi. Nếu như muốn thắng Lý Thiên Kiêu thì phải đề cao tốc độ cùng thân pháp mới có thêm vài phần nắm chắc, nếu không thì cũng không có cách nào đánh trúng đối phương.

Thêm vào sự lo lắng theo góc độ của Tiêu Hùng, lúc này càng không nên cùng Bắc mạch chiến đấu như vậy sẽ đồng thời kết oán với cả hai phái, không phải là chuyện tốt. Bởi vậy Diệp Thiên Vân gật đầu, nói: “Như vậy cũng tốt, ta đến ở Hình Ý môn cũng không dài, mà còn muốn về thăm cha mẹ, hơn nữa lại phải trở về học nữa, qua một thời gian ta sẽ rời đi.”

Tiêu Hùng đứng lên mở miệng nói: “Vậy cũng tốt, bây giờ ngươi đã là người của Hình Ý môn rồi, nếu có chuyện gì khó khăn thì có thể trực tiếp đến Hình Ý Môn. Nơi đây cũng có thể coi như là một nửa nhà của ngươi, nếu như họ ở nhà ngươi không an toàn thì có thể đến đây.”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: “Quên đi, ta nghĩ để cho bọn họ cứ thoải mái, cả đời đã rất khổ cực rồi.”

Tiêu Hùng nghe xong tựa hồ có chút cảm xúc, hắn đồng ý nói: “Quả thật rất khổ cực, vậy ngươi trở về nhà thăm họ một chút đi, nếu như Hình Ý môn có chuyện gì thì ta sẽ liên lạc với ngươi.”

Diệp Thiên Vân thấy cũng không có gì để nói nữa, liền nói: “Vậy ta đi về trước đây.”

Tiêu Hùng gật đầu, đưa mắt nhìn Diệp Thiên Vân rời đi.

Diệp Thiên Vân đi ra khỏi phòng, hít sâu một hơi, cùng Tiêu Hùng nói mấy chuyện ấy hắn cảm thấy không thoải mái cho lắm. Hắn tạm thời không muốn nghĩ đến chuyện lệ thuộc vào Hình Ý Môn, bất cứ thế lực nào cũng không tuyệt đối an toàn.

Diệp Thiên Vân ở lại Hình Ý môn thêm vài ngày, mỗi ngày đều ở sân huấn luyện cùng Ngũ Vĩ bàn luận về một số sự tình hắn gặp khi luyện Hình Ý Quyền. Kỳ thật thì trước đó sở học của hắn cũng không ít, lại thêm tinh thần ham muốn học hỏi, mà Ngũ Vĩ thì lại có mong muốn truyền thụ, hai người như cá gặp nước, hòa hợp đến cực điểm.

Một chuyến đến Hình Ý môn nay thu hoạch có thể nói là rất lớn, bây giờ hắn đối với hệ thống Hình Ý Quyền đã hiểu rõ hơn rất nhiều, mặc dù không học được công phu gì cao thâm, nhưng những giọt nước nhỏ đó cũng đủ để hắn nghiên cứu rất nhiều rồi. Giờ đối với hắn những thứ cao thâm cũng chưa hẳn là tốt, trụ cột cơ sở mới chính là những gì hắn thiếu sót.

Qua thêm mười ngày nữa, hắn cũng có ý định rời khỏi Hình Ý môn và nhân dịp xem thử xem cha mẹ như thế nào, rồi ở nhà vài ngày.

Lúc hắn đi Tiêu Sát tự mình tới đưa tiễn, khi ở trong xe Tiêu Sát vừa cười vừa nói: “Còn tưởng rằng ngươi có thể nghỉ ngơi thêm một đoạn thời gian, không ngờ rằng sớm như vậy ngươi đã rời khỏi Hình Ý môn rồi, ta thật sự không nỡ a!”

Diệp Thiên Vân nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát cảnh vật cứ lui dần về sau, cười nói: “Đúng vậy, ta muốn dành vài ngày nghỉ để về thăm cha mẹ, lại thêm phải về gấp để chuẩn bị đi học nữa, nếu không ta cũng muốn ở thêm một thời gian nữa.”

Tiêu Sát đột nhiên đề xuất một chủ ý nói: “Nếu không người chuyển về học ở đây đi, ta có thể giúp người, vừa có thể ở gần Hình Ý môn vừa có thể hoàn thành việc học, thuận lợi cả đôi đường!”

Diệp Thiên Vân trở về đi học cũng chỉ là một cái cớ mà thôi, nếu như tưởng tượng mỗi ngày đều ở Hình Ý Môn, hẳn có chút không thích ứng được. Hắn mặc dù thích võ thuật nhưng lại không thích võ lâm, tiến vào võ lâm chủ yếu là để nâng cao thực lực của mình, bởi vậy dứt khoát cự tuyệt nói: “Hay là quên đi, ta sợ ở đây quen rồi sẽ có chút không hay.”

Tiêu Sát có chút thất vọng, bất quá rất nhanh liền thư thái, cười nói: “Như vậy thật đáng tiếc, bất quá nếu có hoạt động gì, người nhất định phải trở về đó.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, hắn đột nhiên nhớ đến đại hội luận võ: “Đại hội võ thuật cũng sắp tới rồi, đến lúc đó đệ sẽ trở về để chứng kiến công phu của huynh, đại khai nhãn giới!”

Tiêu Sát nói: “Cho dù đệ không tới thì cũng chạy không thoát đâu, bây giờ đệ tử đời thứ ba Trung mạch chúng ta cũng chỉ có người mà thôi, đến lúc đó, người sẽ phải đại biểu cho Trung mạch chúng ta.”

Diệp Thiên Vân ha ha cười nói: “Đến lúc đó sư huynh cần phải báo ta biết, nếu mà bỏ lỡ thì thật là đáng tiếc!”

Tiêu Sát ha ha cười nói: “Yên tâm, ta sẽ an bài một chỗ tốt cho người, lần này không được thấy người cùng Lý Thiên Kiều giao thủ thật là đáng tiếc.”

Diệp Thiên Vân nói: “Sau này rồi cũng có cơ hội thôi, Hình Ý môn chúng ta mỗi ba tháng lại tổ chức một lần giao lưu, sớm muộn gì cũng gặp nhau thôi.”

Hai người hàn huyên một lúc thì đã đến phi trường, Tiêu Sát nắm tay Diệp Thiên Vân nói: “Tiểu sư đệ, tiền đưa ngàn dặm cuối cùng vẫn phải từ biệt. Chúng ta sẽ còn gặp lại nhiều, có việc gì thì cứ liên lạc.”

Vừa nói vừa đưa ra thẻ tín dụng nói tiếp: “Đây là lễ vật của sư huynh tặng cho bá phụ cùng bá mẫu, người luyện võ chúng ta đều có thói quen như vậy, người nhất định phải nhận lấy.”

Tiêu Sát đối với Diệp Thiên Vân rất tốt, từ khi hắn mới gia nhập vào Hình Ý môn đã phá lệ chiếu cố, bởi vậy Diệp Thiên Vân đối với hắn cũng vô cùng cảm kích, hắn cười nói: “Hay là thôi đi!”

Tiêu Sát đem thẻ nhét vào trong tay hắn, cả giận nói: “Đây là tâm ý của ta, mật mã ghi trên mặt sau. Đi nhanh đi! Nếu không thì không kịp bây giờ!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, sau đó xoay người rời đi.

Tới trước cửa nhà, hắn gõ gõ cửa, vài giây sau, Diệp Mẫu mở cửa ra thấy hắn liền cười nói: “Thiên Vân chờ người lâu quá, sao bây giờ mới về, mau vào!”

Diệp Thiên Vân vui vẻ nhìn tâm tình kích động của mẫu thân, hắn cười nói: “Ba đâu?”

Diệp Mẫu cầm lấy hành lý trong tay Diệp Thiên Vân cười nói: “Đi mua đồ ăn rồi, nếu mà biết hôm nay người trở về thì ta sẽ không để hắn đi ra ngoài.”

Diệp Thiên Vân vòng tròn phòng, đột nhiên dừng lại, cảm giác có chút gì đó không đúng, rõ ràng là có thể nghe được tiếng ai đó đang nấu cơm trong bếp, hắn nhìn không được hỏi: “Mẹ thuê người giúp việc sao?”

Chỉ nghe được một thanh âm vui vẻ từ trong phòng bếp truyền ra: “Dì ơi, có hành rồi sao?”

Diệp Thiên Vân nhất thời nhú nhú mày.

208. Chương 208: Quá Thực Tế

Diệp Mẫu cười ha hả vỗ vào Diệp Thiên Vân nói: “Con còn giả bộ à, lần trước người ta với con không phải là thân thiết rồi sao? Vài ngày trước lại xách hộ người ta rất nhiều đồ, sao con lại không nhớ?” nói xong

rồi liếc Diệp Thiên Vân một cái.

Diệp Thiên Vân nghe xong thấy bức dọc, hắn chỉ là bảo Vương Ảnh đến mang đồ về, sao lại vào luôn trong nhà, nghĩ rồi bèn hỏi: “Vương Ảnh ngày nào cũng đến à?”

Diệp Mẫu nói rất hiền từ: “Đương nhiên, từ khi đưa đồ xong hơn nửa tháng nay đều nấu cơm cho bố mẹ, rất hiếu thuận”.

Diệp Thiên Vân vốn không phải là người đa tình, hắn cũng không có nhiều suy nghĩ thế, lúc đó Vương Ảnh ở bên trong làm cơm, hắn cũng không muốn nói gì, vào trong nhà bỏ đồ xuống trước sau đó lại đi rửa mặt.

Khi Diệp Thiên Vân đến, Vương Ảnh đã mặc tạp dề, một tay cầm môi từ trong bếp đi ra, khi vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân có chút bất ngờ: “Anh về khi nào vậy?”

Diệp Thiên Vân sắc mặt bình thường: “Vừa về, cảm ơn cô đã giúp bố mẹ tôi khi tôi không có nhà!”

Vương Ảnh “Ừ” một tiếng: “Có gì đâu, em mấy ngày trước chỉ là thấy hai bác mệt quá, mà vẫn còn đau đầu nên đến giúp hai ngày”.

Diệp Thiên Vân không nghĩ là còn có nguyên do này, liền hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ gần đây không khỏe à?”

Diệp Mẫu một khắc cũng không ngừng lại, đang mang quần áo của Diệp Thiên Vân treo lên sân thượng, phớt lờ hai cái mới nói: “Bệnh cũ thôi, nghỉ hai ngày là khỏe”.

Diệp Thiên Vân nhìn hướng Vương Ảnh, sau đó cau mày nói: “Mẹ tôi ốm bao lâu rồi?”

Vương Ảnh nghĩ rồi mới nói: “Có thể là một tháng rồi đấy, em cũng là nghe mẹ em nói”.

Lúc đó Diệp Mẫu đã hết bận, bà day day huyết thái dương nói: “Không có gì, hồi trẻ không thể này, giờ lớn tuổi rồi cũng quen rồi”.

Diệp Thiên Vân liền nói: “Ngày mai nhé, con đưa mẹ đi bệnh viện xem thể nào”.

Diệp Mẫu lắc đầu, bà uống một ngụm nước rồi mới nói: “Thôi, bây giờ bệnh viện chữa bệnh rất đắt, có ít tiền này làm gì cũng không tốt, con xem, giờ con vừa lên lớp vừa đi học tích góp tiền của con cho sau này dùng đi!”.

Diệp Thiên Vân nghe vậy liền khó chịu, hắn đã từng lấy ra trăm nghìn đô la, thế mà lúc này mẹ mình vì tiết kiệm ít tiền mà không đi khám bệnh điều này khiến hắn lòng đau như cắt, lập tức nói: “Giờ con không thiếu tiền. Việc sau này cũng không cần bố mẹ phải lo mà khám bệnh cấp thiết hơn”.

Diệp Mẫu xoa tay kiên trì nói: “Mẹ đã nói không cần là không cần, mẹ còn chờ con lấy vợ”, nói ý rồi nhìn Vương Ảnh một cái: “Mẹ thấy Vương Ảnh cũng được, mẹ và mẹ nó còn là đồng nghiệp, nếu sau này thành thông gia thì thật quả là đã thân lại càng thân”.

Vương Ảnh nghe thấy có chút xấu hổ, đỏ mặt cúi xuống đất nói: “Cháu vào bếp xem thể nào”. Thoắt cái đã biến mất.

Diệp Thiên Vân khóc dở mếu dở, chưa nói mình bao nhiêu tuổi, việc lấy vợ này ai còn cần người khác làm chủ, còn là một việc khó làm nữa. Hắn đang sầu muộn thì đột nhiên bố Diệp Thiên Vân ngâm một điệu dân ca, từ ngoài xách đồ ăn mở cửa ra nhìn thấy Diệp Thiên Vân vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói: “Tôi đã nói hôm nay sẽ có việc tốt, không ngờ Diệp Thiên Vân về rồi. Tốt! Tốt! Tốt!”

Diệp Thiên Vân vội đón lấy thức ăn hỏi: “Cha, cha vẫn khỏe chứ?”

Diệp phụ cười ha ha nói: “Khỏe, sao lại không khỏe, cha thời gian này sống cũng tốt, còn có Thiên Vân hiếu cha!”

Diệp Thiên Vân căn bản không biết nói gì, đang định mở miệng hỏi. Diệp mẫu như nhớ ra cái gì: “Là con nuông chiều bố con, rượu Ngũ Hương, thuốc Trung Hoa cả một xe ấy, ông ấy có thể không phản khởi không?”.

Diệp Thiên Vân không biết nói gì, hắn không có làm mấy chuyện này, bỗng nhiên nhớ ra là đặc sản Tiêu Sắt tặng, lập tức ngừng vực nói: “Không phải đặc sản sao?”

Diệp phụ cười hả hê: “Chỉ có con trai là hiểu tôi, chính là đặc sản, con xem mẹ con cũng hồ đồ rồi”.

Diệp mẫu kéo Diệp Thiên Vân nói: “Đặc sản, mẹ dẫn con đi xem”.

Đến nhà kho Diệp Thiên Vân nhìn một cái, đồ vật bày trên đất, đều không bỏ xuống, rượu Ngũ Lương, một hòm thuốc là Trung Hoa, còn có một ít đồ linh tinh cho thêm khiến cái phòng trữ đồ này đầy chật.

Diệp mẫu nói: “Con bảo Vương Ảnh mang về bao nhiêu đồ, người ta lại thuê xe mang về, người ta còn gái, lần sau đừng để làm những việc nặng này”.

Diệp Thiên Vân không khỏi thầm trách Tiêu Sắt làm mình thêm phiền, việc tốt bị hắn làm thành việc xấu, lập tức giải thích: “Là một người bạn tặng khi con đi Hà Bắc, nói là đặc sản, con cũng không để ý”.

Diệp mẫu lúc đó mắt hoài nghi: “Bạn à? Sao tặng những đồ đắt như thế này, những thứ này bao nhiêu tiền?”.

Diệp Thiên Vân nghe rồi mới biết Vương Ảnh không nói gì cả, vì thế mỉm cười: “Không đáng bao nhiêu, những thứ này giữ lại cho bố con đi, mẹ khóa cửa lại, giữ chìa khóa là được rồi”.

Diệp mẫu nghe rồi cứ cười, mở miệng nói: “Mai mẹ cho thêm khóa”.

Cả nhà đoàn tụ đương nhiên đều vui mừng, chỉ là nhà này lại có thêm Vương Ảnh, Diệp Thiên Vân có chút không thoải mái, khi ở trên tàu hỏa đã biết người con gái này rất thực tế vì thế hắn hoàn toàn không có thiện cảm với Vương Ảnh. Sau bữa cơm, Diệp Thiên Vân đưa Vương Ảnh về.

Hai người đi trên con đường nhỏ, Diệp Thiên Vân cảm thấy không khí ở quê vô cùng dễ chịu, hắn hít sâu rồi nói: “Những ngày này cảm ơn cô, từ ngày mai tôi sẽ thuê một vị bảo mẫu, làm thế tôi cũng yên tâm, cô cũng có thể nghỉ ngơi”.

Wương Ảnh chớp mắt một cái vội nói: “Không sao mà, ngày nghỉ em cũng có thời gian, có thể giúp dì làm nhiều việc, sau này em sẽ thường xuyên tới”.

Diệp Thiên Vân lúc này như bị dán lên miếng kẹo cao su, hắn rất cảm ơn những việc mà Vương Ảnh làm mấy ngày nay, chỉ là Vương Ảnh động cơ của bản thân không đơn thuần, nếu không ngăn những chuyện này lại thì sau này lại càng nghiêm trọng, đến lúc ấy chắc sẽ dồn mình vào đường cùng, vì thế hắn cười nói: “Còn việc học quan trọng ở trường đại học, cả ngày làm lờ cô, tôi cũng áy náy”.

Wương Ảnh biết Diệp Thiên Vân đã quyết định, hơn nữa là từ chối mình, nàng cảm thấy không cam lòng, đột nhiên nói với Diệp Thiên Vân: “Em biết anh luôn cho rằng em rất thực tế, nhưng anh lại không thể phủ nhận em rất ưu tú”.

Diệp Thiên Vân nghe lời cô ta, biết rằng cô ta còn muốn tranh thủ thêm, lúc đó nói vẫn bình tĩnh nói: “Tôi không nói cô không ưu tú, chỉ là tôi cũng không thích người con gái hám của”. Một phần nguyên nhân mỗi tình đầu của hắn thất bại là vì tiền bạc, vì thế hắn rất ác cảm với nó, việc này luôn giấu trong đáy lòng hắn, lúc ấy Vương Ảnh so với Lưu Gia Gia càng thích tiền bạc mà lại không hề che giấu, vì thế hắn căn bản không thể ở bên người con gái kiểu này càng không phải nói là phát triển về sau.

Wương Ảnh thấy Diệp Thiên Vân cự tuyệt, chuyển đề tài, nói lạnh: “Vậy cũng được, sau này tôi sẽ không đến nhà anh, cũng không đi vương vãi bố mẹ anh nữa, nhưng anh phải trả tôi những thứ mà tôi đã tổn trong thời gian này!”.

Diệp Thiên Vân đã làm cô ta lộ ra bộ mặt thật, Vương Ảnh tự nhiên cũng không muốn vòng vo với hắn ta, liền lộ ra bản chất. Hắn không có gì ngạc nhiên với việc này, mặt công thì nên được báo đáp, vì thế bèn nói: “Vậy cô muốn đền bù cái gì?”

Wương Ảnh nghĩ rồi nói: “Mỗi ngày năm nghìn, tất cả là một tháng, mười lăm vạn!”

“Cầm lấy đi”

Diệp Thiên Vân có nhiều hơn mười lăm vạn, chỉ là thấy cô gái này quá vênh váo đúng là sư tử to mồm, liền cười nói: “Mười lăm vạn tôi có, nhưng sẽ không đưa cô bởi vì những gì cô bỏ ra không đáng cái giá ấy”.

Vương Ảnh cười khinh bỉ: “Tôi, tôi rút cục đáng bao nhiêu tôi đều tính cả, đây chính là cái giá của tôi, nếu anh không đưa, vậy thì phải nghe lời tôi, nếu không đừng cản trở tôi đến nhà anh!”.

Diệp Thiên Vân nghe, tính mục đích quá rõ ràng, con người này thật khó tìm, chỉ năm phút lại có thể trở mặt thế này mở miệng ra là tiền, người con gái trước mắt trở mặt nhanh hơn trở trời, Diệp Thiên Vân nhìn cái dáng điệu này cũng không muốn vòng vo với cô ta, tiện mồm nói: “Cô thích thế nào thì thế ấy, tiền một phen tôi cũng không đưa thêm, nhà tôi tốt nhất cô đừng đến, hi vọng cô tự thu xếp ổn thỏa, bằng không...”

Nghe cái lời vô thường vô phạt này, mũi Vương Ảnh nhanh chóng phập phồng, phải biết rằng kiểu con gái như cô ta thường xuyên khi nói chuyện đều giữ cho mình một lối thoát, nhưng câu này của Diệp Thiên Vân hai bên đều chặn đường lui của cô ta. Hai con mắt nhìn trừng trừng như muốn giết chết Diệp Thiên Vân.

Nhưng Diệp Thiên Vân sau khi buông ra những câu này, quay đầu đi, vốn không định để ý Vương Ảnh. Như kiểu con gái này, cách tốt nhất đối phó với cô ta là không để ý cũng không khuyên giải, để ý nhiều lại càng tệ hại hơn, ít nhất cái kiểu cô ta có thể yên ổn vài hôm.

Diệp Thiên Vân một mình trên đường trở về nhà, bỏ được cái gánh nặng kia lòng rất nhẹ nhàng thoát mái, hẳn lại được ngắm ánh mặt trời nơi đây. Diệp Thiên Vân về nhà đột này là muốn được sống những ngày yên bình, thời gian này hẳn gặp qua nhiều quá nhiều việc rồi. Cứ bước cứ bước hẳn đến sân bóng rổ gần nhà, nhìn thấy rất nhiều người đang chơi bóng rổ hẳn ngồi lên cái ghế dài ở sân vận động. Vừa ngồi được một lúc, liền nghe thấy người gọi to: “Anh bạn, phiền anh ném quả bóng lại với, cảm ơn nhé”, Diệp Thiên Vân nhìn lên, quả bóng rổ đang lăn đến bên chân ghế, liền nhặt lên, vung nhẹ ngón tay, quả bóng bay đi.

209. Chương 209: Thoáng Hiện Linh Cảm

Diệp Thiên Vân nhìn quần áo của mình trước, áo màu đen, quần rộng thùng thình, lại đi một đôi giày đá bóng, lại gần giống những người chơi bóng rổ kia, đoán là bị họ cho rằng cũng là người thích môn bóng rổ.

Diệp Thiên Vân hiện không có việc gì, giờ lại có người nhiệt tình rủ chơi bóng, vì thế cười một cái rồi đứng dậy. Về nhà vốn là để nghỉ ngơi, nếu lúc này không dọn hết những ưu phiền, sau này khi luyện võ rất không có lợi, lần trước sau khi thấy thân pháp của Lý Thiên Kiêu đã khiến hẳn có hứng khởi rất lớn, tốc độ của hẳn chậm quá, lúc này đánh một trận bóng có lẽ thực sự có thể có hứng khởi, vì thế hẳn chơi cùng.

Diệp Thiên Vân đối với môn bóng rổ là ở giữa ranh giới biết và không biết, ngày xưa, khi rảnh cũng có chơi qua một khoảng thời gian, nhưng vì bóng rổ là môn thể thao tập thể, thế nên cơ hội ra sân là rất ít, phần lớn đều là một mình ném vào rổ.

Sau khi lên đại học lại không chơi nữa, rất ngượng tay, nhưng cũng không đến nỗi quá kém.

Hôm nay hứng thú cũng tốt, ở cửa nhà có cái sân rất chuẩn, vì thế bèn đi đến chỗ những thanh niên mặc áo trắng.

Diệp Thiên Vân đến gần phía trước nhìn, quả nhiên ngoài thanh niên áo trắng nhất bóng kia còn có bốn người, trong đó có ba người mặc khác thường, nhìn từ áo đều là những “siêu sao” đến từ NBA, còn lại một người mặc cũng giống hẳn, chỉ là đeo một đôi kính, thân hình cũng hơi gầy. Những người này tuổi cũng tương đương mình, đang đợi thêm đủ người để đấu bóng.

Thanh niên áo trắng nhất bóng cười một cái, sau đó dùng tay chỉ đạo: “Tôi, cậu ta, cả cậu nữa, nhóm kia ba người còn lại chúng ta ba người một nhóm, chúng ta đánh một hiệp mười bàn, đội thua nằm sấp chống đũa năm mươi cái”.

Diệp Thiên Vân nhìn rồi gật đầu đồng ý, quả nhiên ba người mặc đồng phục thi đấu NBA là cùng nhau, mà bên mình chắc chắn là đội tạp nham. Hẳn hướng vào bên trong, vừa đi được hai bước, thì có một người to khỏe khác thường chạy tới, cười nói: “canh chừng cậu!”

Diệp Thiên Vân nhìn thân hình cậu ta, cao một trăm chín mấy phân, thể trọng hơn hai trăm, bắp thịt lại không nhiều, tình trạng tích mỡ khá nghiêm trọng, có chút giống như “núi thịt”, nhìn hình dáng cơ thể phỏng đoán phản ứng cũng chậm chạp.

Thanh niên áo trắng nhìn các vị trí đứng ổn rồi, liền nói: “Bắt đầu!” tiếng nói vừa dứt, cậu ta chuyển bóng về phía Diệp Thiên Vân .

Diệp Thiên Vân lâu chưa sờ vào bóng, bèn nhảy một bước tiếp bóng, cầm tay sờ một lúc, tìm cảm giác của bóng, đánh bóng rổ hay là dựa vào mức độ quen thuộc giữa người và bóng. Sau khi cảm giác khá rồi, liền chuyển cho cậu đeo kính bên trái.

Cậu đeo kính tiếp bóng là phá vây, nhưng lại không kỹ thuật để phản, chỉ có thể chờ thời cơ, tầm nhìn của cậu ta khá rộng, mắt luôn nhìn Diệp Thiên Vân và thanh niên áo trắng, một tay khống chế bóng, tay kia để trước ngực, phòng đối phương cướp bóng, động tác tiêu chuẩn trong sách dạy.

Diệp Thiên Vân đột nhiên chuyển hướng, lập tức tăng tốc độ, trực tiếp vọt qua trước mặt “núi thịt”, trực tiếp chạy về hướng rổ bóng.

Mắt cậu đeo kính vẫn đang nhìn thanh niên áo trắng mà tay lại làm động tác ngược lại..

“vèo” ném quả bóng đi, bay thẳng hướng Diệp Thiên Vân .

Diệp Thiên Vân cách rổ bóng cũng chỉ hai bước, tốc độ rất nhanh, ”núi thịt” vốn không hơn được hẳn về bước chân, vì thế đối phương đành đến bổ sung phòng ngự.

Cầm được bóng, Diệp Thiên Vân ném bóng về phía bảng, lúc đó người bổ sung đã đến, hẳn dựa nhẹ thân vào đối phương, bay qua người ta, sau đó hất tay ném bóng.

Không có ai trời sinh đã là kỳ tài, kể cả Diệp Thiên Vân cũng không, quả bóng này lăn vài vòng trên rổ, lại rơi xuống, bị đối phương bắt được.

Thanh niên áo trắng mặt thất vọng, nhưng sau lại bỏ qua: “Không sao, một quả có là gì”

Nói rồi lại rất nghiêm túc chuẩn bị chuyển sang phòng công.

Diệp Thiên Vân cũng hơi tiếc, lâu không đánh bóng, giờ mới đánh tiếp, tay rất ngứa, trong cái hoàn cảnh này người nào cũng không thể trăm phát trăm trúng, vì thế hẳn cũng cùng phòng ngự.

Bóng của đối phương đột nhiên chuyển đến tay “núi thịt” kia, động tác của “núi thịt” rất chậm, nhưng sức thì rất mạnh, cậu ta hò hét rồi lao về hướng Diệp Thiên Vân .

Diệp Thiên Vân mặc dù nhìn gầy hơn cậu ta rất nhiều nhưng thực tế không nhẹ hơn bao nhiêu, nhất là về sức lực, hẳn nghênh đón “núi thịt”, trọng tâm người dồn xuống, hoàn toàn không sợ đối thủ.

Hai bên gặp nhau, “núi thịt” cầm bóng lại bị phản trở lại, tay Diệp Thiên Vân cũng nhanh nhẹ khác thường, dùng tay nhẹ chọc bóng của cậu ta, sau đó bóng bay đi luôn.

Những người xung quanh nhìn đều há hốc miệng, sức mạnh hai người lần đụng nhau này thắng bại đã rõ, ai cũng không ngờ Diệp Thiên Vân có sức mạnh như vậy, gầy thế mà lại mạnh mẽ

Diệp Thiên Vân thời gian dài rèn luyện như địa ngục, cho dù đối phương là ba người to béo cũng chưa chắc hơn hẳn.

Bóng bay ra bị chọc thẳng đến tay thanh niên áo trắng, cậu ta rất phóng khoáng, ”vù” một tiếng bóng rơi vào rổ, âm thanh tiếp xúc với lưới rổ rất êm tai.

Thanh niên áo trắng giơ ngón tay cái về phía Diệp Thiên Vân nói: “rất tốt, rất mạnh mẽ!”

Diệp Thiên Vân thích môn thể thao nhẹ nhàng này, nó có thể làm thoải mái thân thể con người nhất, tâm tình vui vẻ, điều tiết thích hợp, rất có lợi.

Lại đến lượt đối phương phát bóng, Diệp Thiên Vân đứng trước mặt “núi thịt”, với tốc độ của Diệp Thiên Vân, hẳn muốn tiếp được bóng quả thực khó như leo núi.

Người phát bóng ý tưởng rất hay, cậu ta chuyển bóng lên trên, muốn trực tiếp đánh bóng vào rổ, để có thể tránh phòng thủ của Diệp Thiên Vân .

Người Diệp Thiên Vân lướt về sau một bước, di chuyển về phía sau “núi thịt”, tìm thấy điểm rơi của bóng, chiếm vị trí tốt, đợi bắt được bóng.

“Núi thịt” mặc dù nhìn hơi to béo, kỳ thực ngoài mạnh trong yếu, muốn chen Diệp Thiên Vân, nhưng bất luận thế nào cũng không được, một lúc mồ hôi đầy đầu.

Diệp Thiên Vân tiếp được bóng, sau đó nhảy một bước, một tay từ từ ném bóng vào rổ, động tác rất nhẹ nhàng trôi chảy.

“Núi thịt” nhặt bóng lên, tức tối hướng xuống đất văng ra một tiếng chữ nhỏ: “Mẹ nó là ảo giác!”

Thanh niên áo trắng cười khi khi, nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Người anh em trước đây luyện qua rồi à?”

Diệp Thiên Vân cười ha ha: “Chơi một khoảng thời gian thôi!”

Thanh niên áo trắng tán thưởng: “Khiêm tốn quá, tôi mà thân thể cao như cậu thì đi chuyên nghiệp rồi, cậu không đi thử thật đáng tiếc, tố chất rất tốt”.

Đánh xong năm quả, bóng của Diệp Thiên Vân càng đánh càng thuần thục, từ lạ đến quen, một loạt những động tác khiến đối thủ hoa mắt chóng mặt

Diệp Thiên Vân và thanh niên áo trắng làm một lần chặn rất đẹp, Diệp Thiên Vân khi chuyển mình bắt bóng, hai chân cong lên, sau đó bật lên như lò xo, tại rổ cao 3, 5m, hăng hái móc sau lưng chụp xuống, do thể trọng quá nặng, cả khung bóng rổ bị lực làm rung chuyển, lúc ấy có khí thế quét sạch ngàn quân.

Thanh niên áo trắng hiển nhiên không ngờ rằng Diệp Thiên Vân lại lợi hại thế, trợn mắt nói: “Anh bạn, lẽ nào cậu là vận động viên chuyên nghiệp trong truyền thuyết...?”

Đối phương nhìn động tác này, đều vô cùng bá phục, rất nhiều người chơi bóng đều như vậy, nếu bạn cao hơn đối phương một chút thì họ không nhỏ nhen, sau sẽ đọ sức với bạn.

Nhưng bạn đạt đến trình độ quá xa không với được, thì họ sẽ bá phục vô cùng.

Quả móc chụp của Diệp Thiên Vân đạt đến trình độ đối phương không thể đến được, vì thế mấy người đều sinh lòng sùng kính, ánh mắt nhìn hắn cũng khác hẳn.

Diệp Thiên Vân sau tám quả, chuyển hướng, xoay người, sau lưng, những động tác này từ hai tay hắn làm ra rất nhẹ nhàng, cuối cùng chơi qua một lúc, phối hợp đánh cũng rất sinh động, ngoạn mục khác thường.

Bên cạnh rất nhiều người bị thu hút đến, đa phần đều là người ở gần nơi chơi bóng, vây một vòng nửa sân, rất nhiều người ngồi trên bóng, xem nồng nhiệt.

Người trên sân đều bị người vây xem điều chỉnh cảm xúc, mấy người “NBA”, vận động viên bóng rổ đều làm ra dáng thề sống chết, kiểu chú ý này khiến họ không tự giác sinh ra một cảm giác thành tựu, nếu một chút đầu trí cũng không có, thì thua cũng mất mặt, muốn thua cũng phải ưu tú một tí.

Diệp Thiên Vân khi luyện tập đánh sục đổ cũng có thể nhảy cao hơn một thước, lại thêm chiều cao của hắn quá dễ dàng để thực hiện, Diệp Thiên Vân càng đánh càng mê, quả cuối cùng, hắn liên tiếp chuyển hướng, lướt qua hai người đối phương, sau đó úp một quả kết thúc trận đấu với tỷ số xuất sắc 10-3.

Người xung quanh đều xem rất say mê, vỗ tay chúc mừng, Diệp Thiên Vân chơi một lúc cũng cảm thấy có cảm giác thành công, đổ một ít mồ hôi. Cảm giác ở nhà với bên ngoài vô cùng khác nhau, ngay cả trong từng hơi thở đều ẩn chứa mùi vị tự do thoải mái không muốn rời xa, đột nhiên hắn có linh cảm, cái nhịp bước trong bóng rổ cho hắn một gợi ý rất lớn, dường như có chỗ tương thông với Diệp Thiên Vân, linh cảm này vừa lóe lên này đối với hắn mà nói rất quan trọng.

Sắc mặt Diệp Thiên Vân mặc dù bình thường, nhưng niềm vui trong lòng không thể nén được.

Hắn lau mồ hôi, nghỉ một lát, sau đó nói hai câu với mấy người vừa chơi bóng. Khi đối thủ nằm sấp chống đẩy, nhanh chóng rời đi, trên đường hắn vừa đi vừa làm động tác, tốc độ hình như nhanh hơn trước rất nhiều.

Người trên đường đều nhìn hắn bằng ánh mắt quái dị, nhưng hắn không hề để ý, hoàn toàn trầm ngâm trong đột phá này.

210. Chương 210: Tìm Ai Mới Tốt Đây?

Chỉ cần tốc độ tăng lên, là tăng lên sức mạnh của hắc, sẽ lập tức nâng lên một mức độ đáng sợ, mà hôm nay hắc vừa tìm có linh cảm trong đánh bóng, không thể không nói đây có thể coi là một dịp may, trong thời gian dài không luyện tập đã có tiến bộ.

Hắc hít vài hơi, từ từ bình tĩnh, mặc dù tạm thời chưa đạt được thân hình như Lý Thiên Kiêu, nhưng không lâu cũng sẽ nâng cao tốc độ của mình lên. Mặc dù nói có thiên chất, nhưng càng tin tưởng nỗ lực bản thân, mỗi bước đi đều là làm đến nơi đến chốn, đây cũng là tiêu chuẩn làm người của hắc. Bất luận làm gì đều dựa vào thực lực, mà thực lực đến từ tích lũy hàng ngày, vì thế hắc chưa từng bỏ mặc một chút nào.

Diệp Thiên Vân lại luyện Kim Chung Tráo, những ngày này Kim Chung Tráo cũng coi như là kỳ vọng lớn nhất của hắc rồi, khi năm tầng sẽ sinh ra biến đổi rất lớn, giống như ở trước mắt mà không giữ được, không bắt được, phiêu hồ bất định.

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng là không nắm chắc, trong sách nói năm tầng đầu Kim Chung Tráo bắt buộc trong hai năm mới có thể luyện thành, mà hắc từ lúc bắt đầu luyện tập đến nay cũng mới chỉ nửa năm, nếu đột phá thể này, thì cũng không khỏi hoài nghi có phải là luyện sai không, vì thế trong lòng hắc còn có một chút do dự. Hiện tại khi mỗi lần luyện tập hắc đều rất cẩn thận. Nội công kỳ nhất là không làm rõ ràng trước sẽ bị phá hỏng, cẩn thận là quan trọng nhất, bằng không tẩu hỏa nhập ma thì hối hận đã muộn!

Đêm nay, Diệp Thiên Vân lại bước vào huấn luyện điên cuồng đó. Bất luận là ở lúc nào, nơi nào, hắc cũng không rời xa võ đạo.

Diệp Thiên Vân trong lòng còn có việc không yên tâm, ngày thứ hai liền đưa Diệp mẫu đi khám bệnh, làm một lần kiểm tra tất cả, tiêu mất vài nghìn, điều này khiến hắc không khỏi than chi phí trị liệu thực không nhỏ. Đây không chỉ là kiểm tra, nếu có bệnh, thì tiền đúng là sẽ chảy như nước vào bệnh viện. Căn bản không là phải thứ một gia đình bình thường có thể gánh được.

Điều khiến Diệp Thiên Vân được an ủi là mẹ không có bệnh tình gì nghiêm trọng, chỉ là thiếu máu nhẹ.

Diệp mẫu đau lòng nói: “Mẹ đã nói là không có bệnh gì, làm những kiểm tra này có tác dụng gì. thế là hết tiền một buổi sáng, ăn nhiều một chút cũng có ích hơn!”

Diệp Thiên Vân cười một cái: “Vâng, mẹ cũng hiểu đạo lý này, nhưng bình thường sao lại vẫn bớt ăn bớt mặc!”

Diệp mẫu tức khắc nghẹn lời, bà mãi mới phân giải: “Mẹ muốn tiết kiệm cho con ít tiền, sau này cưới vợ còn dùng!”

Diệp Thiên Vân ôm mẹ cười: “Việc của con không cần mẹ lo lắng, con có chân có tay, sẽ tự kiếm tiền, mẹ yên tâm đi!”

Diệp mẫu than một tiếng: “Con điểm nào cũng tốt, chỉ có việc này là mẹ không yên tâm”.

Diệp Thiên Vân cũng hiểu, ở đây con trai hai năm hai sáu tuổi đã kết hôn, vì thế nói: “Mẹ yên tâm, con đã có bạn gái rồi, không cần mẹ phải lo!”

Diệp mẫu nghe thế vừa ngạc nhiên vừa mừng, bà lập tức giữ lấy Diệp Thiên Vân hỏi: “ở đâu? Là bạn đại học à? khi nào đưa cô ấy về nhà xem, kỳ thực Vương Ảnh không tồi, mẹ và mẹ nó lại là đồng nghiệp, hai nhà rất thân thuộc, nó cũng xinh xắn, thực hơi tiếc!”

Diệp Thiên Vân không khỏi thán dương Vương Ảnh làm người hai mặt giỏi, nhưng hắc nào có bạn gái, người bạn gái duy nhất trước đây đã không được rồi, hắc nói qua loa: “Đợi khi nào con lại về nhà sẽ đưa về cho bố mẹ xem!”

Hòn đá trong lòng Diệp mẫu đã được nhắc ra, bà động viên: “Thế là tốt rồi, tốt rồi, chờ con tốt nghiệp đại học xong thì kết hôn cho sớm, thế này mẹ và bố con đều yên tâm rồi!”.

Sau khi hai người trở về nhà, Diệp mẫu vô cùng vui mừng, nói với Diệp phụ: “Thiên Vân của chúng ta có bạn gái rồi, tôi nói sao nó lại không để ý Vương Ảnh, hóa ra sớm đã có người rồi!”

Diệp phụ đang đọc báo, ông nghe rồi bỏ kính xuống, nói: “Tôi đã nói chuyện của con không cần bà lo lắng, con cháu có phúc của con cháu, bệnh của bà là bệnh gì? Có kiểm tra?”

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu: “Không có việc gì, chẳng qua thiếu máu chút thôi, tắm bổ là nhanh khỏe thôi, loại bệnh này tuổi cao đều sẽ có chút”.

Gia đình đoàn tụ họp tự nhiên vui mừng vô cùng, Diệp Thiên Vân cũng trân trọng những thời gian ở cùng cha mẹ, hần nghĩ rất lâu cuối cùng nói: “Bố, mẹ, con thấy hai người không cần đi làm nữa, sau này đi du lịch đi!”

Diệp mẫu lắc đầu: “Chúng ta làm hai năm nữa là nghỉ hưu rồi, đến lúc đó còn có lương hưu, giờ đi thì tính thế nào đây?”

Diệp Thiên Vân muốn họ đi ra ngoài cũng là có nguyên do, chủ yếu là không yên tâm sự an toàn của hai người, chuyện võ lâm càng ngày càng lún sâu, ai cũng không dám đảm bảo mọi người đều tuân thủ quy tắc của võ lâm, đến khi xảy ra việc thì muộn rồi, vì thế nói: “Bố mẹ cứ đi mọi nơi, con giờ kiếm được không ít tiền, đủ dùng cho cả đời”.

Diệp phụ nghe xong giật mình, ông không dám tin: “Một đời? phải cần bao nhiêu tiền, làm người phải ổn định mới tốt, nhất định phải làm đến nơi đến chốn”.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Con và Vương Trác Kỳ mở một công ty, hiện giờ làm ăn cũng không tồi”.

Diệp phụ nghĩ bao lâu mới vui vẻ yên tâm: “Các con mở công ty gì?”.

Câu này làm Diệp Thiên Vân cứng họng, hần chỉ biết Vương Trác Kỳ đang thu xếp, ai biết mở công ty gì, hần tiện mồm: “Công ty bất động sản, ở Băng Thành!”

Diệp phụ và Diệp mẫu đều hít một hơi, hai người đồng thời hỏi: “Bất động sản?”.

Diệp Thiên Vân miễn cưỡng cuối cùng nói: “Vâng, bọn con hai người hợp tác”.

Diệp phụ hoài nghi nói: “VẬY cần bao nhiêu tiền mới có thể mở được? Không được gạt chúng ta đấy!”

Diệp mẫu đánh ông một cái: “Thiên Vân của chúng ta là người thế nào ông con chưa biết, từ nhỏ đến lớn nó cũng chưa gạt chúng ta bao giờ, bây giờ càng không thể, Thiên Vân có tiền đồ, chúng ta sau này cũng yên tâm rồi!”.

Uy tín của Diệp Thiên Vân hiển nhiên không tệ, Diệp phụ nghĩ lâu rồi mới gật đầu: “Ừ, thằng bé này từ nhỏ đã thành thực, nói dối cũng không biết nói!”

Diệp mẫu gật đầu, sau đó vui vẻ nói: “VẬY mở công ty có vài trăm vạn, như thế sau này chúng ta cũng không cần đi làm, sau này đi chơi trong nước, cũng coi là hưởng qua phúc rồi!”.

Nói xong bà bỗng có ý nghĩ lạ, nói: “Đến lúc đó chúng ta sẽ đi xem chỗ Thiên Vân thế nào, tiện thể xem con dâu tương lai của chúng ta, thế này tôi cũng yên tâm!”

Diệp phụ gật đầu: “Cũng hay, đi một lần tôi cũng yên tâm, đợi Thiên Vân qua hai ngày nữa, chúng ta cũng nó đi xem xem!”.

Diệp Thiên Vân trong lòng hoảng nhưng sắc mặt bình thường, chủ yếu là hần vẫn còn ở nhà, ở Băng Thành một tí chuẩn bị cũng chưa có, nếu giờ tùy tiện để bố mẹ đi, thì hậu quả rất nghiêm trọng, Vương Trác Kỳ làm thế nào còn chưa nói, mà là bạn gái, việc này thôi cũng đủ cho hần rồi, hần cân nhắc nửa ngày mới cắn răng nói: “Được thôi, vậy qua vài ngày chúng ta đi!”

Diệp mẫu nghe lời hần thì rất vui mừng, ngồi trên ghế sofa nói: “Kỳ thực, mẹ có chút không yên tâm, những người cùng tuổi con ở đây đều kết hôn rồi, có người con đã hai tuổi rồi! Con lên đại học tạm thời không cần suy nghĩ, nhưng phải có một người trước, bằng không đến lúc đó tìm đã muộn”.

Diệp phụ gật nhẹ đầu: “Thiên Vân đã kiếm được tiền, chúng ta cũng nên hưởng thụ một chút, qua hai ngày ta cùng mẹ con đến công ty trình bày, sau đó không đi làm nữa, đi chơi khắp cả nước, già rồi, cảm thấy đời người qua ngắn ngủi, nói không chừng ngày nào đó là ra đi”.

Diệp mẫu không hài lòng nghe câu này, cau mày nói: “Ông sợ cái gì, bệnh gì cũng không có còn sợ chết à?”

Diệp Thiên Vân nhân cơ hội này đang tính làm thế nào đi trước, sau đó sớm đến Bằng Thành, giải quyết xong mọi việc, thế hẳn mới yên tâm, bằng không mẹ sẽ còn lằng nhằng không thôi, vì thế nói: “Mẹ, con ở hai ngày là phải đi, công ty vừa mới bắt đầu, vì thế rất bận, qua vài ngày bố mẹ hãy đến”.

Diệp mẫu có phần phê bình: “Con mới về hai ngày, sao lại đi vội thế?”

Diệp phụ nói: “Công việc của Thiên Vân vừa bắt đầu, hiện giờ chắc chắn rất bận, nó vừa về bà đã không chịu để nó đi, đây không phải là núm chân nó à?”

Diệp mẫu nghĩ ngợi rồi mới không cam lòng nói: “Tôi thấy con nó đi sớm quá, quanh năm suốt tháng ở bên ngoài, tôi có hơi nhớ nó”.

Diệp Thiên Vân cười cười: “Yên tâm mà, con ở vài ngày mới đi, đợi con đi rồi bố mẹ cũng đến còn gì, tiện ở đây vài ngày, như thế không phải rất tốt sao?”.

Diệp mẫu nghĩ nửa ngày, sau đó sắc mặt vui mừng nói: “Ta cần xem xem bạn gái của con trai thế nào, đến lúc đó cần tìm hiểu kỹ càng, thế mới hết được bệnh trong lòng. ”

Diệp Thiên Vân nghe rồi phát sầu, đến bây giờ bạn gái còn chưa biết ở đâu đây, chỉ có thể tạm thời tìm một người thay thế giả mạo, nhưng cái khó lại là tìm ai thích hợp một chút đây?”.

211. Chương 211: Xa Nhà

Cứ như vậy, Diệp Thiên Vân nán lại nhà mười ngày, những ngày này hẳn kỳ thực cũng không nhàn rỗi, mỗi sáng sớm đều đi đánh quyền, sau đó ở nhà luyện tập phụ trợ, như là chống đẩy, hít đất, còn tập tạ tay, những luyện tập đơn giản này, mặc dù thiếu dụng cụ chuyên môn, nhưng so với không làm gì cũng tốt.

Hắn đem kiến thức Hình Ý môn được học đều ghi lại toàn bộ, làm thành một quyển ghi chép. Quyển ghi chép này có thể gọi là “hội tụ kiến thức Hình Ý Môn”, những thứ bên trong có thể nói là cực kỳ quý giá, nhất là lấy tự học Hình Ý quyền là chính.

Hắn định phân thành mấy bộ truyền cho Thạch Thanh Sơn, vài đồ đệ như Trương Lượng, khi bọn chúng học Hình Ý quyền, đối với những thứ này cũng không hiểu, rất nhiều thứ liên quan đến Hình Ý đều chỉ hiểu một nửa, mang những thứ này nói cho chúng cũng coi như là trách nhiệm của người làm sư phụ.

Diệp Thiên Vân xem nhà như một nơi tạm lánh, rất nhiều lúc có nhiều chuyện, trở về nán lại vài ngày, mỗi lần cần nghỉ ngơi, đều về nhà ở vài ngày, như thế không chỉ có thể nghỉ ngơi, hơn nữa tâm tình cũng đạt được mức thoải mái nhất, dù sao là quê hương sinh ra, cha mẹ cũng ở nơi này, khiến hắn có một cảm giác rất ấm áp.

Mỗi người đều có những mối bận tâm, mối bận tâm của Diệp Thiên Vân chính là cha mẹ mình, thân tình này không thể dứt bỏ. Người có thể không có bằng hữu, không có huynh đệ, không có thê tử nhưng không thể không có cha mẹ, hai người này là người đã sinh ra và nuôi dưỡng hắn.

Hôm nay, Diệp Thiên Vân lại phải dời xa quê hương, mỗi lần đi lại cảm thấy cha mẹ có chút già nua, sự mất đi theo năm tháng ai cũng sẽ có, chỉ có thể khi ở nhà dạy họ Hình Ý quyền để dưỡng sinh. Đây cũng là biện pháp hữu hiệu, thời gian có thể chôn hết thảy, bất luận là cái gì.

Diệp mẫu lúc này lại không giống bình thường, bà mặt mang ý cười: “Thiên Vân, công việc của mẹ và cha con đều bỏ rồi, sau này cần con gánh vác cái gia đình này, con cần chú ý sức khỏe, không nên vì kiếm tiền mà làm lưng vất vả”.

Diệp Thiên Vân có chút bất ngờ, bình thường khi mình đi mẹ đều nước mắt rơi đầy mặt, biểu cảm lúc bấy giờ hoàn toàn không giống, hắn hoài nghi hỏi: “Mẹ, sao hôm nay lại cao hứng như vậy?”

Diệp mẫu cười ha ha: “Mười ngày, nửa tháng nữa mẹ sẽ đi Bằng Thành, sau đó đến chỗ con xem sao. Đương nhiên phải vui rồi, đến lúc đó gặp con dâu tương lai, phải vậy không ông nó!”

Diệp phụ gật đầu liên tục: “Đương nhiên, đương nhiên, Thiên Vân phải bảo trọng thân thể!”

Diệp Thiên Vân hai ngày trước len lén cho cha hắn không ít tiền tiêu vặt, việc này khiến Diệp phụ rất vui sướng, càng khen con trai hiểu chuyện, Diệp Thiên Vân đến giờ vẫn còn che giấu.

Diệp Thiên Vân bây giờ về Bằng Thành là để sắp xếp một chút. Để đề phòng xảy ra sai lầm, mấy ngày trước hắn đã gọi điện cho Vương Trác Kỳ, mà Vương Trác Kỳ cũng cam đoan, phải làm chuyện này thật tốt đẹp, nhiệm vụ hắn trở về là phải tìm một người bạn gái giả mạo.

Cha Diệp Thiên Vân tiễn xuống lầu dưới, Diệp mẫu nói: “Đến nơi thì gọi điện về nhà!”

Diệp Thiên Vân gật đầu. Sau đó gọi một chiếc xe đi thẳng đến sân bay.

Diệp Thiên Vân trên máy bay, nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi, trong lòng hắn nghĩ sẽ gặp Hứa Tình không. Lần trước ly biệt cũng hơn một tháng rồi, Hứa phụ cũng nói một chút liên quan đến chuyện Bất quáai chương, điều này khiến hắn có hiểu biết nhất định với môn công phu này, nếu không phải bởi vì vội vàng đi Hình Ý Môn, hắn nhất định còn lưu lại hai ngày.

Dù sao cơ hội như vậy không nhiều. Nhưng cũng tương đối, hay thu hoạch ở Hình Ý môn nhiều một chút, mà có liên quan đến những gì đã học. Có thể thực sự dùng lên người, còn tiến hành bàn luận.

Sau mỗi lần bàn luận, hắn đều chăm chỉ nghiên cứu đối thủ. Cốc Phi, loại thân thủ này bây giờ không cần đi nghiên cứu hắn làm gì, trên người hắn những thứ có thể học được cực ít. Mà Đồng Thiết Dân thì bất đồng, hắn kỳ thực là một đối thủ không tệ, chiêu pháp và phong cách đều rất đặc biệt, duy có một điểm không tốt là chiêu pháp hung mãnh nhưng thiếu mất đáng về độc ác.

Còn người nữa muốn định rõ địa vị của mình, mà địa vị càng cao càng tự phụ. Đồng Thiết Dân không chỉ nhân phẩm không tốt lắm, mà lại vô cùng kiêu ngạo, kiêu ngạo ắt bại, đây có lẽ là nguyên nhân lớn nhất khiến thua.

Diệp Thiên Vân đang nghĩ, đột nhiên có người vỗ hắn một cái, sau đó một âm thanh rất trong trẻo mà nghiêm túc nói: “thưa ngài, ngài có muốn cà phê không ạ?”

Diệp Thiên Vân nghe âm thanh này biết là Hứa Tình, liền mở mắt: “uh” một tiếng nói: “Được, cho một cà phê nhé!”

Hứa Tình cười tinh nghịch: “Cà phê hết rồi, tôi thấy hay là anh uống nước lọc nhé!”

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn, Hứa Tình mặc đồng phục, thanh thuần khiến người ta hài lòng, bèn cười nói: “Vậy nước lọc đi!”

Hứa Tình “uh” một tiếng: “Vậy mời anh đi theo tôi, không thì nước lọc cũng không có đâu ạ!”

Người bên cạnh thấy người đẹp đang trêu đùa Diệp Thiên Vân, không khỏi mở to mắt, ánh mắt ngưỡng mộ, hắn nói: “Tôi không muốn sâm banh nữa, cũng muốn nước lọc! Có cần đi cùng cô không?”

Hứa Tình cười nhẹ: “Một lát ngài ấy sẽ giúp tôi mang tới, xin ngài chờ một chút!” Nói rồi dùng bàn tay nhỏ bé trắng nõn hướng phía Diệp Thiên Vân, sau đó xoay người đi mất.

Diệp Thiên Vân hiểu ý nàng, đi cùng Hứa Tình vào bên trong.

Vừa đi vào, Hứa Tình liền cầm cốc cà phê nói: “Tiểu Vân, trước khi lên máy bay cũng không gọi điện thoại cho tôi, xem ra muốn cho tôi bất ngờ à?”

Diệp Thiên Vân nhận cà phê cười nói: “vừa về nhà ở vài ngày, phải về Bằng Thành”

Hứa Tình vỗ vai hắn nói: “Anh thật không khí phách, tôi ở lại đây vài ngày rồi, nếu biết anh ở nhà đã tìm anh cùng đi chơi”.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Nhà tôi cách Nam Thông rất xa, đi xe mất mấy tiếng, mà tôi về nhà thăm cha mẹ, ở cũng họ một khoảng thời gian.”

Hứa Tình có chút xấu hổ: “Tôi còn tưởng anh ở nhà chơi, xem ra anh còn rất có hiểu! Trăm thiện hiểu vì tiên, anh làm rất đúng, tôi có lời khen ngợi”. Nói xong che miệng cười.

Diệp Thiên Vân hàn huyền với nàng hai câu cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, liền nói: “Cô nói chuyện với tôi thế này không sợ bị giảm lương à?”

Hứa Tình cười ha ha: “Kỳ thực giờ quản chế không làm nghiêm khắc, chuyện này công ty thường chỉ cần không nhận trách cứ gì thì nhắm mắt cho qua thôi”.

Diệp Thiên Vân vừa nghe nàng nhắc đến công ty, tự nhiên hỏi: “Vương Nghiên kia không tìm cô làm phiên hà gì à?”

Hứa Tình gật nhẹ đầu, sau đó thở dài: “Từ lúc tôi đi làm đã không nữa, ngày đầu tiên tôi phụ bay, phó tổng công ty lên chỗ bọn tôi nói một lúc, vì thế cô ta cũng không dám lại tìm tôi làm phiên nữa”.

Diệp Thiên Vân chỉ là đem Vương Vĩnh nói mạnh một chút, không ngờ bạn của Vương Vĩnh thật không tồi, làm việc rất triệt để.

Vốn là hắn muốn về Băng Thành đến công ty Hứa Tình, sau đó tìm Vương Nghiên nói chuyện, không ngờ mọi việc đều được làm gọn gang lưoát rồi, liền không định đi nữa.

Dù sao Vương Nghiên người phụ nữ này ngày trước coi như quen biết, làm cứng quá ngược lại không tốt, bèn nói: “Nếu nàng ta còn tìm cô làm phiên thì hãy bảo với tôi”.

Hứa Tình “uh” một tiếng nói: “Hắn là không đâu, con người cô ta kỳ thực không tệ, chỉ là....”

Diệp Thiên Vân trong lòng thở dài, Hứa Tình vô cùng lương thiện, thế giới này không có người tốt, cũng không có người xấu, ranh giới giữa hai kiểu người không rõ ràng.

Hứa Tình nhìn Diệp Thiên Vân đang ngẩn ra liền nói: “Tiểu Vân, tôi bay đến Băng Thành được nghỉ một ngày, đến lúc đó ta đi đâu chơi nhé!”

Diệp Thiên Vân nghĩ rồi gật đầu nói: “Được thôi, Băng Thành tôi coi như cũng quen thuộc, thậm chí có thể làm hướng dẫn viên du lịch nữa!”

Hứa Tình cười khúc khích: “Tôi cũng ở lại đó một thời gian dài, sau này không có việc gì có thể tìm anh chơi, bạn ở Băng Thành của tôi rất ít”.

Hai người nói chuyện một lúc, Hứa Tình phải làm việc, còn Diệp Thiên Vân quay lại chỗ ngồi. Con đường này trong đầu hắn đều đang nghĩ đến quá trình cùng Đồng Thiết Dân giao đấu, tập trung ôn lại một lượt.

Sau đó trong não lặp đi lặp lại tiến hành so sánh, sau khi tiến hành nghiên cứu, hắn phát hiện Đồng Thiết Dân, người này động tác rất tinh diệu, mặc dù hai khi người giao đấu cũng không phát hiện, nhưng khi bạn tỉ mỉ nhớ lại có thể lĩnh hội nhiều điều khác.

Hắn khi đang nghiên cứu Đồng Thiết Dân tự nhiên lại nhớ tới Lý Thiên Kiều, mặc dù chiêu thức người con gái này thường tuy không nhiều, nhưng uy lực không nhỏ, Pháo Quyền có thể nói là công phu nàng ta am hiểu nhất, mà thân pháp nàng ta càng nhanh đến nỗi khiến người ta không có cách nào phản ứng.

Nếu như cùng nàng ta giao thủ, thì tỷ lệ thất bại rất lớn. Diệp Thiên Vân hi vọng cùng nàng ta giao thủ, chỉ là hiện tại không được, bởi vì không có cách nào phá được thân pháp nàng ta.

Máy bay đáp xuống sân bay Băng Thành, đối với Diệp Thiên Vân mà nói, mùa hè nơi đây càng tốt một chút, so với khí hậu ở quê thấp hơn bảy, tám độ, rất mát mẻ, con người cũng có thể tỉnh táo không ít. Hắn ở sân bay chờ Hứa Tình một lúc, sau đó hai người lên xe chạy hướng trung tâm thành phố.

212. Chương 212: Thuận Tiệp

Trương Lượng đang dạy mấy đệ tử Hình Ý quyền, nhưng nhìn thấy Diệp Thiên Vân trở về, hắn nhất thời vừa vui mừng vừa sợ hãi hô lớn: “Sư phụ! Thạch Thanh Sơn đang cùng Hà Sơn tiên bối đánh bài ở trên lầu ba!”

Diệp Thiên Vân gật đầu: “Vậy cậu cứ dạy đám đệ tử đi, tôi ra ngoài rồi quay lại sau!” Sau đó hắn trực tiếp đi lên lầu ba. Trở về phòng mình, hắn chỉnh sửa lại mọi thứ thật tốt, sau đó có ý định đi tìm Thạch Thanh Sơn.

Vừa đi tới cửa phòng thì cùng lúc Hà Sơn cũng vừa mở cửa bước ra, nhìn thấy Diệp Thiên Vân, lão hớn hỏ nói: “Thế nào, thời gian này không tòi chứ!” Tiếng nói vừa dứt, Thạch Thanh Sơn cũng từ trong phòng đi ra.

Diệp Thiên Vân cười ha hả nói: “Cũng được, ở đây đã quen chưa?”

Hà Sơn vỗ vỗ vai Thạch Thanh Sơn đáp: “Tổng thể thì cũng không tệ lắm, có Thạch Thanh Sơn cùng ta giải sầu, cảm giác đỡ hơn không ít. Ha ha, nơi này cùng so với Bát Cực môn thì đúng là tiên cảnh!”

Thạch Thanh Sơn cũng mỉm cười nói: “Hà lão tiên bối mấy ngày nay cũng giúp đỡ không ít mà!”

Trên mặt Hà Sơn cười tươi như hoa nở, lão cười ha hả, nói: “Nhắc tay mà thôi!”

Diệp Thiên Vân vừa nghe thấy mấy chữ ‘nhắc tay mà thôi’ liền biết chắc là vừa động thủ, bởi vậy hỏi: “Lại vừa có chuyện gì?”

Thạch Thanh Sơn suy nghĩ một chút rồi nói: “Tên báo thù kia lại tới, thế nên Hà Sơn tiên bối phải cẩn lại!”

Diệp Thiên Vân ở nhà cũng lo lắng chuyện này, hắn không có ý định cứ ở mãi tại võ quán, chủ yếu là do còn có nhiều chuyện, hơn nữa theo xu thế phát triển, nếu cứ ở lại võ quán, như vậy có lẽ một ngày sẽ gặp chuyện không may. Hắn đang có ý định đổi qua nơi khác ở, ít nhất là không để người ta lại tìm tới võ quán, bởi vậy cũng gật đầu, nói: “Vậy không có chuyện gì chứ?”

Hà Sơn cười, mở miệng nói: “Có ta ở đây, cậu cứ yên tâm đi, Trần Vạn Sơn cũng không phải không biết quy củ, tôi chỉ giúp cậu hện hấn một chút, hấn hiện giờ không chịu rời Băng Thành, cứ chờ cậu về đó!”

Diệp Thiên Vân nói: “Hện chiến như thế này, không ảnh hưởng đến đám Thạch Thanh Sơn là tốt rồi, nếu không thì chuyện này đúng chẳng dễ giải quyết!”

Hà Sơn mỉm cười, chuyển đề tài, nói: “Nghe nói cậu gia nhập Hình Ý môn, thật đáng mừng, hiện giờ võ lâm càng ngày càng thú vị, kỳ thật cậu tới Bát Cực môn thì tốt rồi, có cậu làm bạn tôi đỡ cô độc.”

Diệp Thiên Vân không nói gì, sau đó chậm rãi lên tiếng: “Tôi học đại bộ phận là công phu Hình Ý quyền, tới Bát Cực môn có thể học Hình Ý quyền chánh tông sao?”

Hà Sơn nhất thời bị lời này làm khó, nhưng mà lão làm ra dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói: “Vậy thì sao, cậu không phải cũng học cả Bát Cực quyền sao, học lại là được rồi. Tôn võ thánh cũng không phải tinh thông Thái Cực, Hình Ý, Bát Quái ba loại công phu sao? Loại nào mà không phải luyện đến chí cực chứ!”

Diệp Thiên Vân cũng không nghĩ vậy, đây tiên là Thái Cực, Hình Ý, Bát Quái ba loại công phu đều có chỗ tương đồng, hơn nữa đều là công phu nội môn, luyện đến cùng thì đều từ một hiểu ba, điều này rất bình thường. Nhưng mà Hình Ý cùng Bát Cực lại là hai loại công phu không có liên quan, mặc dù có một phần tương thông, nhưng chính thể hệ thống lại bất đồng, vì thế hấn nói: “Không nói chuyện này nữa, tôi cũng vào Hình Ý môn rồi, hiện giờ không ra được nữa.”

Hà Sơn nghe thấy thiếu chút nữa giận quẩn râu, nói: “Còn may cậu chưa vào Bát Cực môn, tôi thấy cậu nhập môn chỉ là giả, trộm đồ mới là thật. Căn bản là không có thật tâm muốn gia nhập.”

Lão sau đó lại biến sắc nói: “Hắc hắc, Hình Ý môn có nhiều chuyện cũng chẳng khác nhiều, cứ chờ xem, qua một thời gian nữa bọn họ sẽ hối hận, cậu làm ra chút chuyện tình, Hình Ý môn sẽ phải gánh chịu rồi!”

Diệp Thiên Vân nghe xong chỉ cười, nói: “Võ quán trong lúc diễn ra các trận đấu không có gì ngoài ý muốn chứ!”

Thạch Thanh Sơn cười sang sảng, nói: “Chúng ta thì không có, chẳng qua mấy ngày nay võ quán Kim Cương cùng Hòa Sinh võ quán và Trung Ý võ quán có chuyện, ngọn lửa chiến tranh đã bùng lên, từ sau đại hội đến giờ vẫn thường ‘thích quán’ nhau.

Diệp Thiên Vân sau khi bước vào giang hồ thì cũng không để ý đến chuyện này nữa, hấn chỉ ‘Uh’ một tiếng nói: “Còn may là sớm tính, nếu không loạn đã là nơi này rồi.”

Thạch Thanh Sơn vội vuốt mông ngựa: “Vẫn là sư phụ dự liệu như thần!”

Diệp Thiên Vân tròng mắt nhìn, không khỏi nghĩ đến bản bút ký, vì thế liền lấy từ trong túi mình ra, đưa cho Thạch Thanh Sơn nói: “Mấy thứ này giao cho các cậu, bên trong là một sổ kinh nghiệm, có trợ giúp đối với tự học.”

Thạch Thanh Sơn còn chưa kịp đón lấy, Hà Sơn nhanh tay hơn, lão khen liên hồi: “Tuyệt nha, ta quả nhiên không nói sai, Thiên Vân cậu đúng là đi trộm đồ về, chuyện này mà Hình Ý môn cũng cho cậu, xem ra sau này muốn tự mình mở Hình Ý môn rồi!”

Diệp Thiên Vân tức giận nói: “Hà lão tiền bối, những lời này chú ý một chút, tôi đi đến Hình Ý môn để nhập môn!”

Hà Sơn khép bản bút ký lại, nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Ồ? Cậu bái vị danh sư nào?” Vừa nói lão vừa trả bút ký lại cho Thạch Thanh Sơn.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Tôi không có bái sư, còn chưa ai nhận được tôi!”

Về mặt Hà Sơn trông cực kỳ đặc sắc, hai mắt lão mở trừng trừng, nghĩ hoặc: “Theo ta biết thì tính hình của Hình Ý môn có ba đời đệ tử, nhập môn có thể bái sư, cậu thế nào lại không?”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, nói: “Đời thứ 2 không nhận được tôi, tôi xem như là trung mạch, chỉ có thể đi theo Ngũ Vị học mấy ngày.”

Hà Sơn trầm ngâm một chút rồi nói: “Trung mạch đời thứ 3, vật cậu có thể xưng hùng rồi, Ngũ Vị ta cũng biết, một tên xấu xí, bất quá còn tạm được! Cậu sao không bái Phương Nhược Sơn? Hắn trong trung mạch là người lợi hại nhất, những người khác thì đều kém hơn!”

Diệp Thiên Vân nhìn lại, thoát nhìn thì Hà Sơn hiểu không ít về Hình Ý môn, vì thế liền nói: “Tôi phé đi ba đồ đệ của hắn, vì thế có chút...”

Hà Sơn lắc đầu thở dài nói: “Đáng tiếc, muốn nói trung mạch trừ Liễu Tiêu Hùng ra, thì Phương Nhược Sơn chính là nổi danh nhất, chẳng qua cậu không bái được, khi nào có cơ hội, nhớ hóa giải thù oán, sau đó bái ông ta làm thầy là tốt.”

Diệp Thiên Vân cũng không để ý chuyện này lắm, bái sư phụ nào thì cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình, sư phụ cũng chỉ nói một chút phương hướng cũng như là sai lầm thôi, mà Ngũ Vị ở phương diện này cũng tốt rồi, căn bản là không cần sư phụ!

Thạch Thanh Sơn ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện, một bên lại xem bút ký của Diệp Thiên Vân đưa. Không lâu sau hắn ngẩng đầu lên, vui mừng nói: “Thật tốt quá, sư phụ, bên trong thật trân quý. Tôi trước kia không biết, trong Hình Ý quyền có nhiều đạo lý như vậy.”

Diệp Thiên Vân nhìn dáng vẻ yêu thích không rời tay của hắn, chỉ cười nói: “Quyền này chỉ dành năm người các cậu, không thể truyền ra ngoài, bởi vì đây là đồ của Hình Ý môn, rất nhiều tri thức của tôi, đều là học trong này mà hiểu!”

Thạch Thanh Sơn gật đầu mạnh, hiểu ý nói: “Không ngờ sư phụ gia nhập Hình Ý môn, vậy chúng tôi có thể coi là người Hình Ý môn không?”

Diệp Thiên Vân trầm ngâm một chút, nói: “Các cậu còn chưa tính, bái sư nhất định phải được Hình Ý môn tán thành, tôi cũng không hy vọng các cậu vào đó, nếu không cừu gia của tôi sẽ tìm đến các cậu, đến lúc đó liên quan đến sinh tử đó, tư chất của cậu chỉ trung bình, vào võ lâm mỗi ngày đều phải giống như tôi, cậu nhận mình có thể sống sót sao?”

Thạch Thanh Sơn lắc đầu theo phản xạ, theo Diệp Thiên Vân nói thì không có chút cơ sở nào, hắn chỉ đánh thất vọng nói: “Tôi cũng muốn vào võ lâm xem một chút, kiến thức võ công các môn phải một chút.”

Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng thở dài nói: “Tôi nói chỉ hơi nặng một chút, nhưng thật sự là cậu không thích hợp với võ lâm. Nơi đó là nơi ăn thịt người, hay là cậu cứ truyền võ quán của cha cậu xuống đi, bản thân cậu cũng không thể tự quyết nhiều chuyện đấy!”

Thạch Thanh Sơn trầm mặc, không nói gì nữa.

Hà Sơn cười hắc hắc, nói lời thắm thía: “Vô lâm là nơi máu tanh, đặt chân bên trong không dễ dàng gì, sau khi đặt chân mà từng từng không ngã lại càng khó, sư phụ của cậu là tốt lắm rồi. Mà cậu truyền võ quán này xuống không phải là giống nhau sao? Cần gì đi va chạm giang hồ chứ, phải biết là giang hồ rất loạn nha.”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, Thạch Thanh Sơn chính là vì thực lực tăng lên, cho nên tâm tư mới muốn học được võ công càng cao hơn, lúc đó chẳng những không được gì mà bản thân còn nguy hiểm, bởi vậy hắn nói: “Cho dù cậu muốn vào giang hồ, cũng phải qua mười năm tám năm, đến lúc đó lãnh huyết dần mới nên nghĩ tới. Tôi chính là một ví dụ, không giết người thì chính là bị giết, thân luôn bất do kỷ.”

Nửa năm nay máu tang trên tay hắn đã không ít, gần đây vô lâm nhân sĩ chết trên tay hắn cũng mười người, đả thương hay đánh tàn phế đếm không hết, chỉ cần ra tay là thấy máu.

Thạch Thanh Sơn gật đầu, không nói lời nào.

Diệp Thiên Vân cũng có ý định để Thạch Thanh Sơn suy nghĩ một thời gian, dù sao làm cho người ta chuyển biến suy nghĩ cũng khó khăn không ít, nhất là một người mới hơn hai mươi tuổi. Lúc đầu Vương Vĩnh Cường cũng khuyên mình như vậy, lúc đó cũng không nghe lời hắn. Diệp Thiên Vân nghĩ một chút chuyện cũ rồi nói với ha sơn: “Hà lão tiền bối, Trần Vạn Sơn giờ ở nơi nào? Tôi muốn cũng hắn hẹn thời gian.”

Về mặt Hà Sơn vô cùng bội phục, lão cười nói: “Thạch Thanh Sơn có sức sống, mà ta lại không có đảm khí này, trở về là muốn đi tìm người báo thù, cậu đúng là quái nhân!”

Sắc mặt Diệp Thiên Vân trầm tĩnh nói: “Tôi không đi tìm hắn, hắn cũng sẽ không bỏ qua tôi, đã như vậy. Không bằng cho hắn thuận tiện một chút!”

213. Chương 213: Đoạt Mạng

Diệp Thiên Vân gật đầu, nhớ kỹ lời gã, nói: “Cậu nên lo lắng cho mình thì hơn, hỏi chú Vương của cậu một câu, xem hắn có đồng ý cho cậu gia nhập vô lâm không?”

Thạch Thanh Sơn nghĩ thoáng cái, nói: “Sao có thể chứ. Sư phụ anh không phải muốn nói giỡn đó chứ, chú Vương chắc chắn sẽ không đồng ý, chú ấy đã cảnh cáo tôi rất nhiều lần”.

Hà Sơn cười hắc hắc nói: “Thanh niên có nhiệt huyết là tốt. Có điều không nên nhiệt tình quá, nếu không đến lúc đó mất mạng thật không đáng, nếu tôi là cậu, sẽ không gia nhập giang hồ bây giờ đâu”.

Thạch Thanh Sơn cười rất khó coi nói: “Ngài đã ở giang hồ, đương nhiên sẽ nói như vậy”.

Diệp Thiên Vân nhân lúc hai người nói chuyện móc ra hai hộp thuốc lấy ở Hình Ý Môn, đưa cho Thạch Thanh Sơn nói: “Đây là Ngũ Hành đan, rất có ích cho nội công”. Nói xong đưa cho Thạch Thanh Sơn.

Con mắt Hà Sơn đảo tròn nói: “Hắc hắc. Không ngờ cậu lại có đồ tốt như vậy. Xem ra lấy ở Hình Ý môn không ít đồ tốt à!”

Diệp Thiên Vân cũng chỉ có hai hộp Ngũ Hành đan, hắn thở dài nói: “Cái này cậu cứ dùng trước đi, bọn Trương Lượng đợi sau này tôi lấy thêm một ít cho bọn họ là được, trên người của tôi cũng chỉ có hai hộp!”

Thạch Thanh Sơn giống như là được nhận vật báu, vẻ mặt mừng như điên, gã khom mình nói: “Cảm ơn sư phụ! Cảm ơn sư phụ! Không ngờ luyện nội công Hình Ý còn phải phối hợp dùng với thuốc!”

Hà Sơn gật đầu nói: “Cậu nên cảm ơn sư phụ cậu đi. Ngũ Hành đan này cũng tương đối trân quý ở Hình Ý môn đó, loại thuốc này nếu muốn tìm ở bên ngoài, khó như lên trời!”

Thạch Thanh Sơn vừa nghe lời này lập tức cẩn cẩn dục dục cất thuốc này vào trong ngực sợ làm hư, gã cảm kích nói với Diệp Thiên Vân: “Sư phụ, tôi thật không biết nên nói cái gì cho phải”.

Hai hộp thuốc này là Tiêu Hùng đưa cho. Mà Diệp Thiên Vân thì lại không cần, hắn nhìn thoáng qua Thạch Thanh Sơn nói: “Đồ đệ cũng có thân sơ, cậu ở trong bọn là chịu khó nhất, cho nên thuốc này cho cậu dùng trước, mấy người bọn họ đợi tới khi trong tay tôi lại có thì sẽ cho bọn họ”.

Hắn lại đột nhiên nhớ tới còn có rất nhiều Ngũ Hành cao, lại lấy một ít trong hộp đưa cho Thạch Thanh Sơn nói: “Đây là Ngũ Hành cao chuyên trị tổn thương, cũng có thể dùng cho nội thương...”

Hắn còn chưa nói xong, Hà Sơn vội đoạt lấy. Ánh mắt lão sáng lên nói: “Cực cương của ta. Thuốc tốt của nội gia, ha ha ha, lời to! Lời to rồi!”

Diệp Thiên Vân nhìn bằng nửa con mắt nói: “Đây là thuốc cho Thạch Thanh Sơn, ông đoạt cái gì chứ!”

Hà Sơn nhét thuốc vào trong ngực ngay, hưng phấn nói: “Cậu thật không biết chỗ tốt của nó. Nội thương, ngoại thương đều chữa được. Thuốc tốt như vậy sao có thể bỏ qua chứ! Cho Thạch Thanh Sơn cũng lãng phí. Chỉ bằng cho tôi giữ lại phòng thân!”

Diệp Thiên Vân giờ mới biết được diệu dụng của loại thuốc này. Trách không được Mạc Hồ bị thương nặng như vậy lại chỉ cần điều dưỡng nửa năm. Bởi vậy gật đầu nói: “Vậy ông đưa hộp thuốc đó cho hắn. Sau này tôi lại cho ông thêm”.

Con mắt Hà Sơn nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân hoài nghi nói: “Cậu còn thuốc sao? Đừng có gạt tôi đó, bằng không tôi sẽ đại chiến một trận với cậu đấy”.

Thạch Thanh Sơn nghe lời của Hà Sơn xong trên mặt nhất thời lộ vẻ không muốn. Có điều chỉ chốc lát gã đã nói: “Sư phụ. Hộp này cho Hà lão tiên bối đi. Dù sao tôi cũng ít dùng”.

Hà Sơn nghe xong lập tức lộ vẻ ngượng ngịu. Sau đó tựa hồ có chút không nỡ. Hơn nửa ngày mới gượng cười nói: “Tiểu tử, cho cậu đó!” Nói xong lấy thuốc ra.

Thạch Thanh Sơn nhanh chóng nhận lấy, cười một tiếng nói: “Sư phụ, Hà lão tiên bối, tôi cáo từ trước đây!” Nói xong bỏ chạy nhanh như chớp.

Hà Sơn chỉ vào Thạch Thanh Sơn mắng: “Hắc! Tiểu tử thói nhà cậu, bình thường dạy cậu nhiều món như vậy thật vô ích mà”.

Diệp Thiên Vân thấy vẻ tiếc rẻ của Hà Sơn không nhịn được cười một tiếng, Ngũ Hành cao trong người hắn cũng không thiếu, chủ yếu là do lần trước lúc thi đấu giao lưu bị thương Tiều Sắt và Ngũ Vĩ cho hắn rất nhiều, bởi vậy hắn lại lấy ra hai hộp nói: “Hà lão tiên bối. Cái này là chút tâm ý nho nhỏ, xin vui lòng nhận cho!”

Hà Sơn vốn đang có chút tiếc rẻ, vừa thấy có hai hộp, mặt mày lập tức hơn hớn, hắn cười hắc hắc nhận lấy: “Anh em tốt, có nghĩa khí. Ha ha ha! Sau này nếu có việc cứ tìm Hà Sơn tôi, dù núi đao biển lửa tôi cũng đi cùng cậu!”

Diệp Thiên Vân nghe xong rất vui, chỉ vì hai hộp thuốc này mà bán chính lão, vội nói: “Mấy ngày nay vô quán Thành Phong đều dựa vào ông, bằng không mấy người bọn Thạch Thanh Sơn nhất định sẽ gặp chuyện không may, chút đồ này không tính là gì cả!”

Hà Sơn nghe xong khoát tay nói: “Chuyện nhỏ. Quan hệ của chúng ta không cần phải nói cái này!” Lão nói xong lại bổ sung ngay sau đó nói: “Sau này nếu cậu còn Ngũ Hành cao. Thì lại cho tôi một ít nha!”

Diệp Thiên Vân bị Hà Sơn làm cho dở khóc dở cười.

Hắn liền nghiêm mặt nói: “Lão Hà, Trần Vạn Sơn ở đâu? Tôi muốn tốc chiến tốc thắng, không muốn dây dưa nữa”.

Hà Sơn “Ừ” một tiếng, sờ soạng trong túi quần nửa ngày, móc ra một tờ giấy nhẵn nhụi nhúm nhúm nói: “Ồ đây, cậu phải cẩn thận một chút, người này âm độc vô cùng, trong chốn võ lâm rất nổi danh đó!”

Diệp Thiên Vân lấy tờ giấy nhìn thoáng qua. Là một dãy số điện thoại, gật đầu nói: “Ừ, tí nữa tôi gọi điện cho hắn để hẹn thời gian!”

Hà Sơn cầm thuốc trong tay đu đưa, thờ ơ nói: “Không cần tôi đi với cậu sao!”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút lắc đầu nói: “Tôi cũng không làm gì. Có điều có thể giải quyết những người lần trước tới tìm được không?”

Hà Sơn lại lấy điện thoại di động ra, bấm nửa ngày. Sau đó đưa ra một dãy số nói: “Số tôi đây! Cậu thật tự tin, không sợ mình bị... toi mạng à?”

Diệp Thiên Vân cười ha hả một tiếng nói: “Tôi chết rồi, ông bảo bọn họ chôn tôi là được!”

Hà Sơn ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Vân nửa ngày mới khen: “Có khí phách, giết người và bị người giết chỉ là ở một ý niệm”.

Diệp Thiên Vân rất có cảm xúc với những lời này, trong nháy mắt giết người lại do dự vậy sẽ trở thành người bị giết, bởi vậy nói: “Bây giờ tôi phải gọi điện”.

Hà Sơn vừa nghe ý muốn tiễn khách, liền nói: “Vậy được rồi, nhớ kỹ số điện thoại của tôi đây. Có chuyện thì gọi cho tôi”. Nói xong xoay người ra cửa.

Trong phòng yên tĩnh trở lại. Diệp Thiên Vân hít sâu một hơi lấy di động ra nhìn thoáng qua dãy số, sau đó bấm bấm, sau khi chờ vài tiếng chuông, liền nghe một giọng nói khá trầm tĩnh truyền tới: “Cậu tìm ai?”

Diệp Thiên Vân trầm giọng nói: “Tôi tìm Trần Vạn Sơn!”.

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi, rồi sau đó thanh âm đó từ từ nói: “Cậu là Diệp Thiên Vân?”

Diệp Thiên Vân nói thẳng: “Đúng!”

Thanh âm này tiếp tục nói: “Tôi chính là Trần Vạn Sơn, quả nhiên giữ chữ tín! Vậy bây giờ tôi sẽ đi gặp cậu!” Từ tâm tình của gã căn bản là không nghe ra một chút tức giận nào, bình tĩnh giống như mặt hồ yên ả trong đêm.

Diệp Thiên Vân không muốn những ân oán vô lâm này liên quan đến võ quán, bởi vậy nói: “Mười giờ tối. Chúng ta gặp nhau ở công viên Hội Ninh phía Bắc!”

Trần Vạn Sơn do dự một lúc. Sau đó nói: “Sảng khoái! Gặp nhau ở công viên vào mười giờ tối, sinh tử không oán!”

Sau đó gã lại bổ sung nói: “Tốt nhất tới một mình, tôi không muốn giết người khác!”

Diệp Thiên Vân cảm thấy lời lúc này của Trần Vạn Sơn rất sảng khoái, mà lúc này lại đột nhiên thay đổi. Nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh nói: “Yên tâm, tôi chỉ đi một mình!”

Trần Vạn Sơn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cúp điện thoại.

Diệp Thiên Vân cũng cúp điện thoại nhìn thoáng qua đồng hồ. Kim đồng hồ vừa mới đến năm giờ, còn thời gian chuẩn bị là năm tiếng, bởi vậy hắn lại tắm rửa thay quần áo, chỉnh toàn thân gọn gàng từ trên xuống dưới, sau đó lại ăn chút cơm.

Hôm nay trạng thái của hắn không tệ, trong khoảng thời gian ở nhà này, hắn luyện tập đã lâu mà vẫn không có đối thủ nào cả, trong lòng buồn bực vô cùng. Bởi vậy trở về liền vội vã giải quyết chuyện này.

Lúc tám giờ tối Diệp Thiên Vân xuống lầu hai, bắt đầu tập thể dục, chạy một lúc, sau đó làm một vài hoạt động nhẹ để bớt sự nhộp nháp của da thịt.

Hoạt động xong hắn đi thẳng xuống lầu lấy xe đi ra ngoài, sau đó chạy thẳng tới công viên Hội Ninh. Diệp Thiên Vân có sự phòng bị rất lớn với Trần Vạn Sơn này, cho dù là Thạch Thanh Sơn hay là Hà Sơn đều nói gã khó đối phó.

Công viên Hội Ninh cũng không lớn lắm. Đi dạo một vòng cũng chỉ khoảng hơn mười phút, bình thường là chỗ tập thể dục của mấy ông già, buổi tối thì ngay cả một bóng người cũng không có. Diệp Thiên Vân đi tới góc phía Bắc nhìn thoáng qua đồng hồ, còn mười lăm phút.

Khoảng năm phút sau thấy một người cầm một cái hộp trong tay đi tới, gã đến gần Diệp Thiên Vân nhìn chăm chú một lúc rồi nói: “Cậu là Diệp Thiên Vân?”

Diệp Thiên Vân đã giao thủ với Trần Thiên Sơn, Trần Vạn Sơn này cũng không khác Trần Thiên Sơn là bao, hắn gật đầu nói: “Không sai, chính là tôi!”

Trần Vạn Sơn mở cái hộp ra, trong tay xuất hiện một thanh ngân thương, dưới ánh trăng phản xạ trong rất chói mắt, gã chậm rãi nói: “Tiền Hằng là do cậu giết à!”

Diệp Thiên Vân sững sốt, lúc trước Trần Thiên Sơn cũng hỏi như thế, bởi vậy rất tự nhiên nói: “Đúng vậy!”

Trần Vạn Sơn nói tiếp: “Trần Thiên Sơn anh tôi cũng do cậu giết sao?”

Diệp Thiên Vân vẫn gật đầu đáp lại. Hai mạng người này đúng là không còn gì để nói.

Trần Vạn Sơn biểu lộ lạnh lùng nói: “Nếu đều là do cậu giết, vậy cũng không cần phải nhiều lời, giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, hôm nay cậu phải giao tính mạng cho tôi!”

214. Chương 214: Vậy Đến Đây Đi

Trần Vạn Sơn cười âm trầm nói: “Cậu cho rằng tôi giống phế vật Trần Thiên Sơn kia sao? Hẳn chết là đáng đời. Học nghệ chưa tinh lại muốn báo thù, không có chuyện gì là dễ dàng cả, võ đạo lại càng như vậy!”

Diệp Thiên Vân quan sát gã. Trần Vạn Sơn này ngay cả anh em ruột cũng không thèm để ý, xem ra rất lạnh khốc. Thế này mới thực sự không phải lo lắng, bởi vậy khẽ cười nói: “Vậy đến đây đi!”

Nói xong liền thủ thế. Nếu hấn đấu với người tay không thì còn có khả năng, nhưng nếu đấu với thương thì thật chẳng nắm chắc được gì. Mặc dù Kim Chung Tráo có thể ngăn cản, nhưng lỡ như đâm vào trảo môn, yết hầu, hạ âm, còn có rất nhiều huyết đạo nữa thì sao. Cho nên lúc đấu với người cầm thương, cẩn thận là tất yếu.

Trần Vạn Sơn cười hắc hắc không ngừng nói: “Gần đây nghe nói cậu rất nổi tiếng, cho nên tôi mới đặc biệt tới thử xem sao, vốn tôi và cậu không có ân oán gì, Tiền Lợi là bạn của anh tôi, nhưng lại không có quan hệ gì với tôi. Bây giờ tiền cậu lên Tây Thiên cùng hai người bọn họ, thì coi như kết thúc ân oán rồi. Mà tôi báo thù cũng coi như là danh chính ngôn thuận”.

Diệp Thiên Vân nghe lời gã nói cũng mơ mơ màng màng. Người điên khùng như vậy thì không còn gì để nói, nếu dùng thương cũng điên loạn, vậy thì thật không ổn. Hẳn cũng chỉ biết sơ sơ về thương, bây giờ người luyện thương quá ít mà thương pháp lại nhiều vô số kể, trong đó dùng Lục Hợp thương là tốt nhất, nhưng ai mà biết nó là công phu của nhà nào, căn bản không có khả năng phí nhiều thời gian như vậy để đi nghiên cứu nó.

Trần Vạn Sơn đưa ngang cây thương, sau đó lui một bước nhỏ về sau. Thương đâm thẳng về phía Diệp Thiên Vân, mục tiêu chính là cổ họng của hắn.

Bây giờ Diệp Thiên Vân cũng không dám tùy tiện tấn công trước, hắn bước xéo, tránh một thương này, chặn đường lui của Trần Vạn Sơn.

Trần Vạn Sơn cười ha hả nói: “Lục Hợp thương pháp tới xưng hùng, trái lại như tiền giả như long (Lục Hợp thương pháp nhất xưng hùng, đâm tới như tên xoắn như rồng)”. Nói xong dùng cước bộ, chỉ nhìn chăm chăm bước tiến của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân né một thương này, cũng cẩn thận vạn phần, Trần Vạn Sơn này sử dụng chuyên đâm yếu huyệt, không thể dùng Kim Chung Tráo được. Lúc này thân thể của hắn đạt đến trạng thái tốt nhất, loại chiến đấu này khiến hắn hưng phấn không thôi. Chỉ cần một bước vô ý, vậy sẽ bỏ mạng, hắn thích loại cảm giác này. Giống như người đang ở giữa lằn ranh sống và chết, bạn vĩnh viễn không biết được bước kế tiếp là còn sống hay là đã chết, khiến người ta sinh ra khoái cảm vô cùng vô tận.

Trần Vạn Sơn đột nhiên bước xuôi, mũi thương phóng thẳng đến mặt Diệp Thiên Vân, sau đó thân thương đột nhiên rung lên che toàn bộ tầm mắt của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng từng luyện qua thương mặc dù là một bộ, nhưng cũng nắm rõ uy lực của chiêu này. Thương pháp có ba chiêu, một là Thân Thể Quân Quân, hai là Trì Thương Đoan Chính, ba là Thâm Trầm Bất Lộ.

Chiêu này chính là Thâm Trầm Bất Lộ, như vậy đối phương không thể biết hư thật. Đề xuất thương giả, thương giống như xích siết chặt eo. Đám tay chân không cách nào phòng bị, đoạt môn liền ba thương, khiến

người ta không thể ngăn đỡ. Đầu Hoa Tu Cái Diện khiến người ta không thể xô dịch. Lần này gã lại sử thương đó.

Diệp Thiên Vân thấy mũi thương rất rõ ràng, lúc khoảng cách còn gần ba mươi centimet, đột nhiên thân thể ngã về sau dùng “Thiết Bản Kiều” cơ hồ tạo thành góc vuông với chân, thân thể hần mềm dẻo đến không ngờ.

Trần Vạn Sơn đột nhiên rút thương về, lúc rút một nửa lại thỉnh linh biến chiêu, quét thẳng tới hạ bàn của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân vội thuận thế nhấc chân lên, thân trên rơi xuống đất đồng thời hai chân vọt lên không, tránh thoát cán thương quét qua, hai tay hần chống mạnh xuống mặt đất mượn lực dùng sức bật người lên một vòng.

Động tác vô cùng nhanh nhẹn, lúc đứng dậy đã thoát khỏi phạm vi xuất thương của Trần Vạn Sơn.

Trần Vạn Sơn cực kỳ hưng phấn, gã thu thương lại nói: “Tiểu tử kia. Cậu có đủ tư cách xem thương của tôi đó!” Nói xong lại phóng thương về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân lúc gặp thương phần lớn thời gian chỉ có thể thối lui, hần né tránh đồng thời không khỏi nhớ tới thanh đao Nhật kia, mặc dù không học dùng đao lần nào. Nhưng có kiện binh khí thì ít nhất có thể ngăn cản một lúc. Thân pháp của Trần Vạn Sơn này cách xa vạn dặm với thân pháp của Trần Thiên Sơn, đoản thương chuyên nhắm yếu huyệt, trảo môn, muốn ra tay cũng không có biện pháp.

Diệp Thiên Vân lúc tránh né không ngừng tự hỏi, làm thế nào để gã không thể phát huy ưu thế, bởi vậy vừa quan sát vừa lui, từ từ dẫn dụ Trần Vạn Sơn về phía một cây đại thụ.

Trần Vạn Sơn tựa hồ nhìn thấu kế sách của Diệp Thiên Vân, gã vừa tiến chiêu vừa cười nói: “Trong ba mươi chiêu nữa mà không khiến cậu bỏ mạng dưới thương, cả đời này tôi không động đến thương nữa”. Vừa dứt lời thương của gã bất thành linh biến nhanh.

Diệp Thiên Vân cảnh giác tối đa, lợi dụng địa thế đại thụ cố gắng tránh thương của gã để có thể dễ thở hơn một chút.

Qua mười chiêu, trên mặt Diệp Thiên Vân cũng bắt đầu rịn mồ hôi. Trần Vạn Sơn sử thương thần diệu vô cùng không hề đi sai một bước, lại thêm thương pháp của gã cũng khá phức tạp, thường trong một chiêu còn chứa nội tình, chiêu tiếp theo đột nhiên thay đổi bộ pháp khiến người ta không cách nào đoán ra được.

Trong truyền thuyết thương có sáu cảnh: Cảnh thứ sáu chính là đấu lực, căn bản không cần đạo lý hư và thực, liều và khác, vừa động thủ liền dùng sức đánh bừa, đây là cảnh sơ cấp nhất. Ngũ cảnh thiên, thủ cước đều có chứa sát kỹ, nhưng lại không được dùng loại kỹ thuật nào khác ngoài sát kỹ đó. Tứ cảnh thủ pháp, bản thân sư phụ nói là thánh chỉ đành phải y chang sư phụ, cả đời không được nghiên cứu môn phái võ học khác. Tam cảnh tinh thực, đầu óc mất linh quang, không có cách nào khai ngộ triệt để nhưng công lực cũng rất sâu. Nhị cảnh thông vi, có thể nắm giữ tinh thần võ học cao nhất, cũng có thể lấy một địch trăm, nhưng lại không thể quán thông thân thể. Trong truyền thuyết thương có sáu cảnh, luyện đến cảnh cao nhất thì hóa thần. Ta không thể vì địch mà thành thể, như nước sinh sóng, như lửa bốc cháy.

Thương của Trần Vạn Sơn giống như độc xà xuất động, rõ ràng gã xen ba vào hai, thân pháp và thương pháp đều cực kỳ linh hoạt, hơn nữa còn có chút ý khai thông.

Diệp Thiên Vân mặc dù đã cảm thấy mệt mỏi, nhưng lại hưng phấn dị thường, hần cứ vòng quanh đánh với Trần Vạn Sơn.

Trần Vạn Sơn mắt thấy lời mình nói sắp trở thành lời nói phét, nhất thời ra thương có chút nóng vội, cứ hết thương này đến thương khác, ban đầu nhắm vào yếu huyệt bây giờ từ từ chuyển thành nhắm toàn thân.

Diệp Thiên Vân chính là chờ một khắc này, một thương này phóng tới bả vai. Hần liền từ phía sau cây chui ra đón mũi thương, tốc độ cực kỳ nhanh giống như một con báo săn phát hiện con mồi, bất động không nói vừa động liền như sấm giập.

Trần Vạn Sơn hơi lộ vẻ vui mừng, gã dùng tay trái vỗ cán thương, tăng lực đạo, có lẽ muốn một kích tất trúng.

Lúc thương lao nhanh tới Diệp Thiên Vân đột nhiên ra tay chụp lấy thân thương, sau đó tay kia đánh một quyền đến cổ họng Trần Vạn Sơn.

Trần Vạn Sơn không tránh không né, đâm thương thẳng lên người Diệp Thiên Vân, gã dùng lực một lúc, nhưng thương vẫn ở ngoài cơ thể Diệp Thiên Vân không thể đâm vào, về mặt gã kinh ngạc, lại dùng tay phát lực dồn về trước, nhưng vẫn không có kết quả.

Tay Diệp Thiên Vân đến gần cổ họng của gã, đột nhiên biến quyền thành trảo, hắn cũng muốn ra một kích khiến Trần Vạn Sơn mất mạng.

Trần Vạn Sơn giật thương về sau hai cái nhưng không rút ra được, đành phải thả thương ra, lăn một vòng về sau, lúc gã đứng lên trợn to hai mắt nói: “Cậu luyện Ngạnh công!”

Diệp Thiên Vân chính là chờ thời cơ này, nào chịu cho gã có cơ hội nói chuyện, ném thương ra sau, mũi chân chĩa xuống đất, mạnh mẽ nhào tới.

Mặc dù Trần Vạn Sơn bị mất thương, nhưng vẫn không bối rối. Gã vừa lùi về sau vừa đánh ra một quyền.

Diệp Thiên Vân đánh tay không với gã có ưu thế hơn một chút. Hắn đón quyền Trần Vạn Sơn, chân đá ra trước, một cước này vừa vặn đá lên cánh tay gã.

Trần Vạn Sơn lập tức hét thảm một tiếng, ngã xuống đất đồng thời lăn về sau một vòng, gã gào khan cả giọng: “Mau ra đi, cứu mạng anh!”

Diệp Thiên Vân cũng không tin là đây có thể là kế hoãn binh của Trần Vạn Sơn, bởi vậy chân sau khi hạ xuống lại đánh ra Băng quyền, một quyền này nhắm đánh vào đầu, chỉ cần đánh trúng nhất định sẽ khiến gã toi mạng tại đây.

Con mắt Trần Vạn Sơn trừng lớn. Gã gào lên: “Mẹ...”

Diệp Thiên Vân mắt thấy sắp đánh tới đầu Trần Vạn Sơn, đột nhiên hắn cảm giác được có một mũi phi tiêu phóng tới mắt hắn, chỉ có thể bỏ một quyền này, thoát về phía sau lăn một vòng, tránh xong, hắn đứng lên nhìn thoáng về phía trước.

Một nữ nhân từ trong rừng cây của công viên chạy ra, ước chừng hơn ba mươi tuổi, toàn thân mặc đồ đen, dáng người cực kỳ đầy đặn, một đôi mắt hồ ly, hai cặp mày liễu, hình dạng cực kỳ phong tao. Nàng tới trước mặt Trần Vạn Sơn, cười một tiếng cực kỳ quyến rũ nói: “Anh không phải thường nói Dương Gia thương biến hóa khó lường, thần hóa vô cùng sao. Người được tất cả thiên hạ tôn sùng, bây giờ sao bị bệnh liệt dương thế, chẳng có chút phong phạm như lúc ở trên giường!”

Lời của nàng mặc dù là nói với Trần Vạn Sơn, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nghe lời nói của nữ nhân này thì đã biết không phải người tốt, hắn lạnh lùng nhìn Trần Vạn Sơn nói: “Anh tới một mình là như vậy đó sao?”

Trần Vạn Sơn khê vươn tay, dựa vào sự trợ giúp của cô gái để đứng lên. Phủi phủi đất bám trên người, cười hắc hắc nói: “Làm người cần phải thay đổi linh hoạt, mà ở trong giang hồ thì càng nên như thế! Hơn nữa tôi cũng xác thực là tới một mình, nàng chỉ ở phía sau tôi thôi!”

Diệp Thiên Vân đã sớm nghe sự nhắc nhở của Thạch Thanh Sơn và Hà Sơn, bởi vậy có một chút đề phòng, bây giờ Trần Vạn Sơn chỉ còn lại có một tay, không làm nên trò trống gì, mà cô gái này có thể phóng ám khí, mới thật sự người khó đối phó.

Nữ nhân này nhìn Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới nói: “Người đến thật không tệ, tướng mạo cũng dễ nhìn. Không chết ở trên giường quả thật đáng tiếc!”

Trần Vạn Sơn sờ mông nữ nhân này một cái. Nói: “Xem bộ dạng lăng lợ của em kìa, nếu em có thể bắt được hắn, muốn làm gì thì làm, chỉ có điều em phải cẩn thận một chút, có thể trong người tiểu tử này có Thiết Bối Sam, hơn nữa thân thủ rất lợi hại!”

Cô gái này cười “Khanh khách” một tiếng, đi về phía trước hai bước nói: “Ngạnh công hình như không thể phá thân, em đây bắt được hắn rồi. Sẽ phá thân của hắn, đến lúc đó hai người các anh cùng... Vạn Sơn, anh thấy ý này thế nào?”

215. Chương 215: Tâm Dừng Tay Không Dừng

Nữ nhân này cười quyền rũ nói: “Tiểu đệ đệ, không cần phải nhìn tôi như thế, nhân tính chính là như vậy, vì sao không tự thoát khỏi sự ràng buộc của bản thân chứ? Giới thiệu sơ một chút nha, tôi tên Lý Thụy Anh, còn tên cậu tôi biết rồi. Ba chữ Diệp Thiên Vân trong võ lâm giống như mặt trời ban trưa đó!”

Trần Vạn Sơn cười hắc hắc nói: “Đều là người trong võ đạo, em không cần nói nhiều lời vô dụng với hần như vậy, nhanh kết thúc trận đấu đi, mẹ kiếp. Một cước này quá độc, tay anh bị gãy rồi!”

Lý Thụy Anh cả kinh, nàng nhìn thoáng qua thương thế của Trần Vạn Sơn, quay sang nói với Diệp Thiên Vân: “Tuổi cậu không lớn, vậy mà công lực lại không tệ. Vừa Hình Ý Quyền, vừa Ngạnh công, nếu thêm mười năm, trong võ lâm sẽ không ai có thể trị cậu nữa!”

Trong tay Trần Vạn Sơn đã không còn thương. Hần đứng dậy dùng một tay nắm cánh tay kia nói: “Em đấu với hần thử xem, ngàn vạn lần phải cẩn thận đó!”

Lý Thụy Anh liếc gã một cái rất phong tình nói: “Một mình em làm sao thử được, cậ chiến em cần bản không phải là đối thủ của hần, anh cùng lên với em đi!”

Trần Vạn Sơn nhìn thoáng qua tay mình, cắn răng nói: “Vậy chúng ta rút lui, anh cũng không đánh nổi nữa!” Vừa nói xong câu đó, đột nhiên lao tới trước người Diệp Thiên Vân, xuất ra một chưởng!

Lúc đầu Diệp Thiên Vân thấy Trần Vạn Sơn cũng coi như là có khí phách, rất có phong độ “Không vương không bận”. Như mà theo thời gian trôi qua, lại không ngờ gã lại là một người như vậy, hần khê cau mày, hướng trái chột lóe, đón bằng một cước!

Trong tay Lý Thụy Anh đột nhiên xuất hiện một mũi phi tiêu ánh bạc lóng lánh, nàng cười quyền rũ nói: “Anh Vạn Sơn, anh phải cẩn thận một chút nha. Dừng để bị phóng trúng đó!”

Trần Vạn Sơn vừa rút thân tránh cước này của Diệp Thiên Vân vừa mắng nói: “Mẹ kiếp, em cẩn thận một chút, đừng phóng chết anh!”

Gã vừa dứt lời, đột nhiên Lý Thụy Anh giữ tay phóng thẳng phi tiêu tới mặt Diệp Thiên Vân, mà lúc này Trần Vạn Sơn đột nhiên xuất chưởng cản thân thể Diệp Thiên Vân lại.

Diệp Thiên Vân vẫn bình tĩnh, giác quan đạt tới trình độ cao nhất, vừa vặn có thể chụp phi tiêu của Lý Thụy Anh. Hần cảm ứng tốc độ, phương hướng và cả mục tiêu đánh lên bộ phận nào trên cơ thể của mũi tiêu này. Loại ở một bên bắn tên trộm này là loại khiến người ta chán ghét nhất, mặc dù Trần Vạn Sơn mất một tay, nhưng cũng không ảnh hưởng đến thân pháp của gã, một chưởng này của gã cực kỳ nhẹ nhàng. Có thể khẳng định là công phu nội gia. Hai người xem ra phối hợp ăn ý, chắc hẳn đã làm loại chuyện như thế này không ít lần.

Mục đích của Trần Vạn Sơn cũng không phải là muốn đánh tới Diệp Thiên Vân, mà là muốn giữ Diệp Thiên Vân ở một chỗ nhất định sau đó để Lý Thụy Anh ra tay, loại chiêu thức này quá âm hiểm.

Nếu Diệp Thiên Vân không cảm giác được, hôm nay tất nhiên sẽ chết ở công viên Hội Ninh. Lúc này hần cũng không định rút đi, mũi tiêu của Lý Thụy Anh hẳn chắc chắn có thể cảm ứng được, bởi vậy lấy tay chụp cánh tay của Trần Vạn Sơn, nhất thời chặn Trần Vạn Sơn trước người.

Trần Vạn Sơn cũng thấy hướng phóng tới của phi tiêu, gã hoảng sợ rút đầu lại, đồng thời xoay người đá một cước về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân mỉm cười hần chột nghiêng người, tránh khỏi mũi tiêu, bỏ quyền tới đầu gối Trần Vạn Sơn, vừa độc vừa tàn, rành rành là muốn phế gã đi.

Kết quả Lý Thụy Anh ở bên cạnh thấy thế, lập tức rút ra ba cái phi tiêu. Phóng một hơi tới, ba phi tiêu này một cái nhắm mặt Diệp Thiên Vân, một cái nhắm cổ họng, cái cuối cùng thì là bàn tay.

Diệp Thiên Vân đang chụp cánh tay Trần Vạn Sơn đột nhiên hần phát lực đổi Trần Vạn Sơn qua vừa vặn che ở trước người.

Trần Vạn Sơn thấy tiêu, nhất thời bị hù đến hồn phi phách tán, gã muốn nói nhưng lại không nói nên lời, xoay người theo bản năng để né tiêu.

Diệp Thiên Vân ở sau gã dùng đầu gối chọi eo gã, đột nhiên phát lực, ưỡn thân gã lên.

Trần Vạn Sơn lập tức bị trúng hai tiêu, sau đó hét thảm “A” một tiếng, gã dùng khí lực còn lại kêu lớn: “Lý Thụy Anh, con đàn bà lẳng lơ nhà mày!” Hai mũi tiêu cắm ngay giữa ngực phải gã, mặt liền nhăn nhó.

Lý Thụy Anh thấy phản xạ của Trần Vạn Sơn liền dừng lại một chút.

Diệp Thiên Vân nào chịu bỏ qua cơ hội như vậy, ngay khi Trần Vạn Sơn đứng trước, đầu gối hấn hơi cong về sau, sau đó giống như chuông bắn thẳng tới eo của Trần Vạn Sơn.

Trong hai giây, trọng kích năm lần! Loại chiêu thức này mọi người thường dùng, rất thực dụng. Hơn nữa cũng không cần nội công, nhưng do lực lượng của Diệp Thiên Vân phi thường lớn, khiến xương cốt Trần Vạn Sơn bị biến dạng, toàn thân đã thành hình cung, máu từ trong miệng phun trào, đôi mắt nhìn chằm chằm Lý Thụy Anh.

Lý Thụy Anh vừa thấy thế, liền quên cả phóng tiêu, nàng hô: “Vạn Sơn!”

Diệp Thiên Vân trong thời gian một tiếng hô này nhanh chóng xuất ra Băng quyền, đánh vào đầu Trần Vạn Sơn, cánh tay xoay nhẹ một cái.

Đầu Trần Vạn Sơn giống như dưa hấu bị đập nát, gã trước khi chết ngay cả một tiếng kêu cũng chưa kịp phát ra!

Sự sững sờ của Lý Thụy Anh vừa nãy khiến nàng mất đi một đồng bọn, nàng vừa mới khôi phục tinh thần, Diệp Thiên Vân đã ném Trần Vạn Sơn xuống phóng nhanh tới cạnh nàng.

Lý Thụy Anh cách hai người khoảng năm sáu thước, nàng vừa thấy Diệp Thiên Vân chạy về phía này, liền lùi về sau, phóng ra một mũi tiêu!

Diệp Thiên Vân đổi hướng lách một cái, đã tới trước mặt nàng trong nháy mắt đánh ra một quyền.

Bây giờ Lý Thụy Anh vẫn đang bối rối, trong cự ly gần nàng cũng không có cách nào phóng tiêu ra, cho dù có phóng ra cũng không cách nào tổn thương Diệp Thiên Vân, bởi vậy bên thân nàng chợt lóe sau đó đá ra một cước.

Lúc này trạng thái của Diệp Thiên Vân vô cùng tốt, tựa hồ cảm giác sắp đột phá, hấn cũng không né cước của Lý Thụy Anh, quét chân đón cước nàng.

Lý Thụy Anh dù sao cũng là nữ nhân, sao có thể ngăn cản Diệp Thiên Vân, một phát này đánh mạnh vào bên thân nàng. Lúc bị đá, nàng phát ra tiếng kêu thảm, hoàn toàn không còn loại quyền rũ lúc nãy!

Diệp Thiên Vân bước tới một bước, tay hấn chụp cổ Lý Thụy Anh nhấc cả người nàng lên. Đột nhiên có một giọng nói từ đằng xa truyền tới: “Diệp huynh đệ. Xin dừng tay!”

Diệp Thiên Vân cho tới bây giờ cũng không có thói quen chờ người, ngón tay phát lực, nhất thời tiếng xương cốt vỡ vụn giòn tan vang vọng!

Công viên Hội Ninh vốn ít người tới, hôm nay lại trắng mờ gió hiu, tiếng xương vỡ này thật khiến người ta nổi da gà.

Diệp Thiên Vân chỉ cần đã ra tay thì nhất định phải đoạt mạng, không có một tia bắn khoăn.

Sau khi hấn xuất thủ xong, một người từ xa chạy vội tới, thở hổn hển, Diệp Thiên Vân định thần nhìn thoáng qua, một tay người này xách quả trượng, chạy cũng có chút khập khiễng. Khoảng cách hơi xa, trời lại tối, căn bản là không thấy rõ tướng mạo.

Người này tựa hồ cũng biết kết quả rồi, lao chạy nửa chừng liền dừng lại, sau đó dùng quả trượng chống đi. Khoảng một phút sau mới tới gần, nhìn thoáng qua hai người dưới đất, vẻ mặt dị thường bi thương nói: “Vạn Sơn huynh, tôi thật có lỗi với anh! Nếu tôi đến sớm một bước. Các người cũng sẽ không thành dạng này”. Nói xong nước mắt liền rơi xuống.

Diệp Thiên Vân đã thấy rõ diện mạo người này, hần khẽ mỉm cười nói: “Uy Chấn Thiên tiền bối, đã lâu không gặp! Sau trận đánh lần trước thân thể có khá hơn chút nào không?”

Uy Chấn Thiên lấy khăn tay từ trong túi ra lau lau, sau đó lại nhìn Diệp Thiên Vân một chút, cũng không trả lời hần. Mà lại thở dài nói: “Diệp huynh đệ, cậu ra tay thật mau lẹ! Quả nhiên là hạ thủ không lưu tình”.

Diệp Thiên Vân trầm ngâm không nói, ra tay đoạt mạng là nguyên tắc từ trước đến nay của hần, mặc dù có chút hung ác, nhưng như vậy thì có thể bảo đảm sau này sẽ không người nào tìm tới cửa hay là biết rõ nhược điểm của mình. Giống hôm nay hai người đều biết mình có Ngạnh công, nếu để bọn họ chạy mất hậu quả càng thêm nghiêm trọng. Đến lúc đó trả thù sẽ khó đề phòng hơn bây giờ.

Uy Chấn Thiên nhìn hơn nửa ngày, mới hồi hận nói: “Lúc tôi biết tin mà chạy tới, kết quả vẫn chậm một bước! Tôi quả thật có lỗi với Trần thị huynh đệ!”

Diệp Thiên Vân nhớ rất kỹ những lời vừa nãy của Trần Vạn Sơn, gã căn bản không phải tới báo thù, chỉ là do không có việc gì làm nên muốn tới tham gia cho náo nhiệt. Có điều Diệp Thiên Vân cũng không nói ra, chỉ trích một người đã chết cũng chẳng hay ho gì, hơn nữa nếu nói ra cũng chưa chắc Uy Chấn Thiên sẽ tin.

Diệp Thiên Vân tìm nửa ngày mới thấy điện thoại rơi trên đất. Sau đó gọi cho Bát Cực Môn để giải quyết hậu quả, rồi mới lên tiếng nói: “Dù gì chuyện cũng đã rồi, hãy nén bi thương!”

Uy Chấn Thiên gật đầu nói: “Chuyện này đều là do Trạc Cước Môn chúng tôi không tốt, căn bản không liên quan gì đến cậu. Tôi chỉ đơn thuần là luận bàn với cậu, sau đó cũng không biết trong môn vì nguyên nhân gì mà lại vây giết cậu nữa!” Gã nói tiếp: “Kết quả đệ tử nội môn chết quá nửa. Nếu tôi biết có hậu quả này, dù có chết cũng sẽ ngăn bọn họ lại!”

Diệp Thiên Vân không ngờ lại gặp Uy Chấn Thiên dưới loại tình huống này. Thật ra khi lần đầu tiên tỷ thí với lão đã hần cảm thấy người này không tệ. Ra mặt vì đệ tử, hơn nữa sau khi bị thương cũng không vì nhiều người mà dùng chiêu Tam Lạm, nếu so với Trần Vạn Sơn thì cao hơn vài bậc, mà tựa hồ về sau Trạc Cước Môn vậy công cũng không có chuyện gì có liên quan tới lão cả.

Khoảng mười lăm phút sau, có mấy người leo tường vào công viên, là mấy gã lần trước, thấy Diệp Thiên Vân liền sững sốt, một gã trong đó vừa cười vừa nói: “Anh Diệp lại xuất thủ à?”

Diệp Thiên Vân cười ha hả nói: “Đều là người trong nhà cả, khách khí cái gì chứ, sau này có việc sẽ lại gọi điện...” Hần vừa muốn nói tiếp, vô tình lại liếc thấy thi thể Trần Vạn Sơn không khỏi lăm ba lăm bầm: “Lại một người bị nát đầu!”

216. Chương 216: Tiến Dần Từng Bước

Mấy gã phải tốn rất nhiều công sức mới dọn xung quanh sạch sẽ trở lại, thời tiết tháng tám vừa oi vừa nóng, trong không khí còn một mùi máu tanh không thể xóa đi.

Gã thủ lĩnh thấy dọn đã sạch sẽ, không biết lấy từ đâu ra một bình gì đó phun từng chỗ. Gã tới bắt chuyện với Diệp Thiên Vân một câu: “Anh Diệp, mọi chuyện đều đã xử lý xong, chúng tôi rút lui trước!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, khẽ mỉm cười nói: “Cảm ơn!”

Gã thủ lĩnh sờ sờ đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Không có gì, chỉ là anh Diệp lần sau giết người nên nhẹ tay một chút, bằng không thật khó xử lý!” Nói xong dẫn mấy người rời đi.

Diệp Thiên Vân ra tay luôn hung ác, gần đây hần cũng suy nghĩ không ngừng tại sao mình lại như thế. Giết người cũng không mang đến khoái cảm cho hần, chỉ là nếu như không giết, lần sau sẽ dẫn tới người mạnh hơn, tuần hoàn ác tính (sự việc chuyển biến liên tục ngày càng xấu) như vậy khiến hần không thể không nặng tay, hần thở dài.

Uy Chấn Thiên đứng ở bên cạnh, thấy người Bát Cực môn rời đi rồi mới nói: “Lần trước sau khi đấu với cậu tôi đã biết cậu nhất định sẽ nổi danh trong võ lâm, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy”.

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười nói: “Nổi danh cũng không phải là chuyện tốt, bây giờ tôi đã cảm nhận được hàm ý trong câu ”Thanh danh là một mối” . Lần này Trần Vạn Sơn cũng là bởi vì hai chữ thanh danh mới đến đây tỷ thí.

Uy Chấn Thiên hồi lâu mới lên tiếng: “Cậu ra tay quá nặng, việc này ở trong võ lâm cũng không phải là chuyện tốt. Lúc cậu lớn tuổi sẽ hiểu. Cuối cùng sẽ có một ngày bọn họ trả cả vốn lẫn lời cho cậu!”

Diệp Thiên Vân hiểu ý của gã, cừu nhân càng giết càng nhiều, cho nên võ giả giết chóc quá nhiều đến lúc già thường có kết cục là đột tử, bởi vậy liền nói: “Cảm ơn tiên bối chỉ giáo, tôi cũng hiểu điểm này chỉ là có bao nhiêu chuyện mình có thể tự quyết định chứ”.

Uy Chấn Thiên “Ừ” một tiếng nói: “Giữa chúng ta không cần phải tiền bối hậu bối gì cả, nếu dùng võ để luận, cậu cao hơn tôi nhiều. Nếu cậu thấy được thì kêu tôi một tiếng đại ca. Lần trước sau khi luận bàn với cậu xong tôi cũng hiểu thêm không ít chuyện. Trong võ lâm ít gây chuyện là tốt nhất, ha ha!”

Diệp Thiên Vân nhìn xung quanh một lượt, chỉ thấy một màu đen kịt. Bây giờ đã mười hai giờ khuya, hắc gập đầu nói: “Uy đại ca, đến chỗ tôi nói đi, ở đây không tiện!” Hắc nói xong cảm giác, cảm thấy là lạ, ba chữ Uy Chấn Thiên rất có khí thế, giờ gọi như vậy tựa hồ có chút buồn cười.

Uy Chấn Thiên thừa dịp bóng đêm quan sát Diệp Thiên Vân, Cười ha ha một tiếng nói: “Thiên Vân lão đệ. Thật ra vừa nãy tôi đã tới võ quán cậu, chỉ là lúc ấy cậu không có ở đó”.

Diệp Thiên Vân cầm quả trứng của gã lên, một tay vịn gã, hai người ra khỏi công viên trực tiếp lên xe...

Trở lại võ quán, Diệp Thiên Vân trước tiên an bài cho gã ở lại. Hắc cũng không nói chuyện với Uy Chấn Thiên, mà lại về phòng sớm, hôm nay hắc sau quyết đấu với Trần Vạn Sơn cảm giác toàn thân bay bổng, đây là cảm giác sắp đột phá tầng thứ năm, trước mỗi lần đột phá hắc đều không tự chủ được mà tâm tư xao động.

Hắc bắt đầu vận hành nội công. Kinh hình xoắn ốc không ngừng chạy trong người, trong sách Kim Chung Tráo từng nói qua. Người luyện thành công phu Kim Chung Tráo, xương cốt ở ngực, lưng từ từ liền nhau. Cuối cùng thống nhất, giống như một chỉnh thể: nếu cánh tay đỏ nhạt, công phu có thể vừa nhìn liền biết.

Bây giờ Diệp Thiên Vân cũng có chút nghi hoặc. Thân hình của hắc ngoại trừ thể trọng tăng thêm một chút, người khỏe mạnh hơn một chút, xương cốt hoàn toàn không có biến hóa gì. Bây giờ đã là tầng năm, điều này khiến trong lòng hắc vô cùng mê muội.

Hắc đang suy nghĩ chuyện này, đột nhiên trong cơ thể truyền đến một cảm giác kỳ quái, hắc vừa định phản ứng, không ngờ nội tức toàn thân bắt đầu cuồng bạo không thể không chế được, giống như nước chảy xiết không ngừng, vừa xiết lại vừa mạnh. Cho dù bình thường hắc có năng lực chịu đựng đau đớn cũng không cách nào tiếp tục kiên trì kêu lớn một tiếng.

Lúc Diệp Thiên Vân đánh nhau với người ta thì cho dù bị thương nặng cỡ nào, hắc cũng sẽ không vì đau đớn mà kêu lên. Cứ lâu dài như thế, sự nhẫn nại đã đạt đến một trình độ kinh người, nhưng giờ này khắc này hắc một chút cũng không chịu đựng nổi, kêu khàn trong phòng, hắc không sợ sinh tử, nhưng sự dày vò thể này thật khó khiến hắc có thể tiêu thụ.

Không lâu sau, mấy người Thạch Thanh Sơn đều tụ tập trước cửa, bọn họ chưa bao giờ nghe Diệp Thiên Vân kêu to như thế, bởi vậy đều đứng ngoài võ cửa ầm ầm. Thạch Thanh Sơn lòng nóng như lửa đốt, gã dùng lực vỗ cửa hai cái nói: “Sư phụ. Anh không sao chứ! Tôi đã vắng cửa đây!” Nói xong lùi một bước muốn giơ chân đá.

Mặc dù Diệp Thiên Vân đau đớn kịch liệt, nhưng ý thức trong đầu lại vô cùng rõ ràng, hắc dùng khí lực toàn thân còn sót lại khắc chế đau đớn nói: “Các người không nên vào...” Nói xong câu đó rồi cuộc không chịu nổi thống khổ nữa.

Mấy người bọn Thạch Thanh Sơn nghe thấy thanh âm kinh khủng của Diệp Thiên Vân đều tâm hải tím lạnh. Lúc này là đêm khuya, thật khiến người ta sởn tóc gáy.

Trương Lượng ở bên cạnh thấp giọng nói: “Sư phụ đã xảy ra chuyện gì thế?”

Thạch Thanh Sơn có biết sơ sơ, vừa rồi lúc Diệp Thiên Vân đi ra ngoài gã nghe được tin tức từ trong miệng Hà Sơn. Có điều lúc này gã chỉ có thể lắc đầu nói: “Chắc là không có chuyện gì đâu, vừa rồi lúc sư phụ trở lại còn rất tốt, hơn nữa tôi còn nói chuyện với hắn. Đừng lo, cứ chờ ở đây đi!”

Lúc này thân thể của Diệp Thiên Vân đang bắt đầu biến đổi, từ lỗ chân lông không ngừng chảy máu ra, toàn thân giống như đang ở trong vũng máu, hắn đỡ đau hơn một chút, lúc này cố gắng khống chế mình ngồi xuống, từ từ mà đợi đột phá.

Nội tức lúc thì bình lặng, lúc thì giống như biển động, biến hóa không ngừng, nhưng một chút dấu hiệu cũng không có.

Đột phá tầng thứ năm khó khăn hơn đột phá tầng thứ nhất rất nhiều, đau đớn như vậy khiến tinh thần hắn thăng hoa, Diệp Thiên Vân có một loại cảm giác. Nếu vừa nãy bỏ cuộc, vậy cuộc đời này cũng vứt đi luôn, hôm nay nhất định sẽ chết ở trong căn phòng này. Trong lúc gian nan nhất thứ hắn nghĩ đến đầu tiên không phải là bạn bè, không phải là người mình thích, mà là tinh thần vô giả, đó là một loại cố chấp, là tín niệm kiên định, không bao giờ buông bỏ cho dù khó khăn khốn khổ ra sao đi nữa.

Diệp Thiên Vân dùng cảm giác của mình dò xét tình huống bên trong cơ thể, vừa rồi trong lúc vô tình, một vài kinh mạch cuối cùng cũng được đả thông. Dừng nên vòng tuần hoàn hoàn chỉnh nhất trong cơ thể. Khung Kim Chung Tráo đã hoàn thành, sau này lúc luyện công chỉ cần hoàn thiện máu thịt.

Trong nửa năm, đạt tới tầng năm, trong lòng Diệp Thiên Vân đầy cảm giác thành tựu, rút ngắn hai năm thành còn nửa năm. Thành tích như vậy đủ để tự hào...

Thời gian cứ trôi qua từng phút từng giây như vậy. Năm đồ đệ phá hỏng toàn bộ hành lang, Diệp Thiên Vân không nói lời nào bọn họ cũng gấp muốn chết, vừa rồi tiếng gào tê tâm liệt phổi cũng khiến lòng bọn họ rối theo.

Diệp Thiên Vân là người như thế nào bọn họ hiểu rõ nhất, cho dù đau đớn vì gãy tay gãy chân, hắn cũng không biến sắc. Diệp Thiên Vân nếu không phải hôm nay đã gặp đại kiếp nạn thì tuyệt đối sẽ không như thế.

Trương Lượng ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Thanh Sơn, chúng ta hỏi lại sư phụ xem, như vậy còn có chút yên tâm, bằng không trong lòng cứ rối như tơ vò”.

Thạch Thanh Sơn nghĩ nửa ngày mới lắc đầu nói: “Lời sư phụ mới nói cậu cũng nghe rồi đó. Hắn không muốn để chúng ta vào”.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên cửa mở ra, Trương Lượng vừa thấy người đi ra, bị hù đến nổi lùi một bước, gã run rẩy chỉ vào hắn nói: “Anh là người hay là quỷ! Sư phụ tôi đó ư?”

Thạch Thanh Sơn cũng bị lời của gã chấn kinh, người này thật dọa người, hù chết người ta, gã cũng không nhận được mà lùi về sau hai bước, sau đó mới định thần nhìn kỹ lại, kinh hô: “Sư phụ, anh sao lại biến thành cái dạng này?”

Diệp Thiên Vân vừa mới đột phá xong, trên mặt toàn là máu, ngay cả đầu tóc cũng nhuộm đỏ, thân trên đỏ trần, giống như vừa mới tắm máu. Chỉ có quần là màu lam, có điều cũng đã bị nhuộm thành màu đỏ sậm, góc quần đang giọt từng giọt máu xuống đất.

Diệp Thiên Vân mệt gần chết, hắn đi ra ngoài là muốn cho mấy người Thạch Thanh Sơn yên tâm, bởi vậy vung tay nói: “Tôi không sao cả, các người về nghỉ trước đi!”

Trương Lượng nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ, liền gượng cười nói: “Sư phụ, anh không phải là đang bám cây ở trong phòng chứ!” Nói xong liền sực tỉnh, hung hăng tát mình hai cái.

Thạch Thanh Sơn tức giận nhìn gã một cái, sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Sư phụ, bây giờ chúng ta đi bệnh viện kiểm tra đi, tôi sợ anh xảy ra chuyện!” Ba huynh đệ Triệu thị không ngờ cũng gật đầu.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Bây giờ các cậu cần làm chuyện gì thì đi làm chuyện đó đi. Tôi thế nào lòng tôi tự biết”. Nói xong liền đóng cửa lại.

Mấy gã nhìn nhau, hai tay Thạch Thanh Sơn duỗi một cái nói: “Cần làm chuyện gì thì đi làm chuyện đó đi! Giải tán!”

Diệp Thiên Vân tắm rửa nửa tiếng, lau sạch toàn bộ máu trên người, thay một bộ quần áo rồi đi ra ngoài, hẩn nhìn vào gương, hình thái thân thể tựa hồ không có biến hóa gì mới thả lỏng tâm tình. Da dẻ tựa hồ tốt hơn lúc đầu, nhất là da tay, cảm giác bề mặt sáng bóng, không lưu lại vết đánh nhau nào.

Đã rạng sáng, nhưng không cách nào ngủ được, chỉ cảm giác toàn thân mệt mỏi, nằm trên giường mãi cho đến khi hừng sáng, cuối cùng con mắt cũng không mở ra được nữa rồi chìm vào mộng đẹp...

217. Chương 217: Hình Thái Thân Thể

Hẩn cởi quần áo ra nhìn lại cẩn thận, da dẻ trở nên trắng trắng, điều này khiến hẩn cảm thấy khó chịu, cả người tựa hồ gầy đi một chút, xương cốt vẫn không có biến hóa gì, kỳ quái chính là hình thái nội gia trong thân thể phai nhạt mà ngoại gia cũng không lộ rõ, ngoại trừ da thịt là lộ rõ còn lại đều giống lúc trước!

Nhìn gương hồi lâu hẩn đột nhiên bật cười, dáng người một võ giả lại chẳng hề giống võ giả, vậy có thể nói lên điều gì? Điều duy nhất là có thể ẩn tàng sâu thêm. Trà trộn vào võ lâm càng có lợi, nhưng điều này cũng không cách nào khiến hẩn cao hứng trở lại, ngủ một giấc xong phát hiện thân thể biến hình, điều này không khỏi khiến hẩn nhớ tới “Uy Chấn Thiên”. Có thể liên tưởng đến Kim Cương biến hình.

Diệp Thiên Vân mặc quần áo xong thì đi ra ngoài. Hẩn ăn chút đồ, sức ăn tựa hồ vẫn đang tăng, trong lòng cũng có chút kỳ quái. Theo lý mà nói luyện Kim Chung Tráo đến trình độ này thì sức ăn phải càng ngày càng ít mới đúng, nhưng bây giờ lại ngược lại.

Không lâu sau, Trương Lượng bên ngoài đi vào, gã để cánh tay trần, vắt áo trên vai, sau khi thấy Diệp Thiên Vân liền vô ý thức khoác áo lên người, lập tức la lớn: “Sư phụ. Anh tỉnh rồi!” Một tiếng này khiến cả nhà ăn ong ong.

Diệp Thiên Vân vừa mới ăn, trông thấy gã mặc ngược y phục không khỏi bật cười nói: “Không nên qua loa cầu thả. Bình tĩnh một chút!”

Tiếng hét của Trương Lượng gọi Thạch Thanh Sơn tới, gã vừa thấy Diệp Thiên Vân liền vô cùng kinh hỉ nói lớn: “Sư phụ, anh ở lì trong phòng đã ba ngày, mấy người chúng tôi đều sốt ruột muốn chết!”

Trong lòng Diệp Thiên Vân thầm giật mình, ngủ một giấc liền qua ba ngày. Trước khi ngủ ý thức hẩn rất thanh tỉnh, còn nhớ rõ là buổi sáng, nhưng trong nháy mắt đã qua hơn bảy mươi tiếng. Bởi vậy lập tức cau mày nói: “Ba ngày? Cậu nói tôi ngủ ba ngày sao?”

Trương Lượng và Thạch Thanh Sơn đều gật đầu, sau đó Thạch Thanh Sơn đột nhiên nhìn Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới nói: “Sư phụ. Vóc người của anh tựa hồ đã thay đổi, làn da cũng trắng bệch!”

Diệp Thiên Vân vừa mới xem xong, bởi vậy hỏi: “Biến hóa rất lớn sao?”

Thạch Thanh Sơn huých nhẹ Trương Lượng một cái nói: “Cậu xem thử coi. Có biến hóa gì không?”

Trương Lượng nhìn nửa ngày, cũng có chút không chắc chắn nói: “Có chút thay đổi thì phải. Bình thường mình cũng không nhìn kỹ thân hình của sư phụ!”

Thạch Thanh Sơn liếc gã một cái nói: “Mặc dù tôi có thể nhìn ra là có biến hóa, chỉ có điều cũng không thấy rõ ràng”.

Diệp Thiên Vân gật đầu, theo như lời Kim Chung Tráo thì biến hóa về thân hình có lẽ đã bắt đầu rồi. Hẩn gật đầu nói: “Tôi trở về sao không thấy Dương Thiên Long, hẩn đi đâu rồi”.

Thạch Thanh Sơn cười hắc hắc nói: “Hẩn nói về nước đi đây đi đó, qua một thời gian ngắn sẽ trở lại, bảo anh không cần lo lắng”.

Diệp Thiên Vân đứng là chẳng hề lo lắng, Dương Thiên Long là chiến sĩ trời sinh gã ở đâu cũng đều có thể thích ứng rất nhanh, liền gật đầu nói tiếp: “Vương Trắc Kỳ cũng không có ở trong phòng à?”

Thạch Thanh Sơn gật đầu nói: “Mấy ngày nay hẩn vẫn chưa trở lại, tôi cũng không hỏi chuyện của hẩn”.

Diệp Thiên Vân thở dài. Thứ Vương Trác Kỳ thiếu chính là tiền, bây giờ điều kiện đều chuẩn bị rồi, tâm tư của gã chắc chắn đều đặt trên đó, bây giờ cho dù có chín con trâu kéo cũng không trở lại.

Thạch Thanh Sơn thấy Diệp Thiên Vân đang suy nghĩ liền nhắc hắc: “Sư phụ, lão tiền bối Uy Chấn Thiên mà anh đưa về hai ngày trước đã tìm anh mấy lần rồi, tôi thấy anh chưa ra ngoài nên không dám gọi anh!”

Diệp Thiên Vân do dự một chút. Hỏi: “Hắc đâu rồi?”

Thạch Thanh Sơn vừa cười vừa nói: “Hình như hắc không ngồi yên được. Đặc biệt thích xem các học viên luyện tập, bây giờ đang ở lầu hai xem người khác luyện công đó!”

Diệp Thiên Vân lên lầu lấy ít Ngũ Hành cao trước sau đó mới xuống lầu hai. Thấy Uy Chấn Thiên đang ngồi bên kia xem say sưa, liền tiến lên nói: “Uy đại ca, để anh phải đợi lâu. Tôi ngủ một giấc tận ba ngày, mãi không thức dậy!”

Uy Chấn Thiên nghe xong cũng sửng sốt, sau đó cau mày nói: “Thời gian ngủ mỗi ngày của võ giả cố định vô cùng, cậu sao lại như thế, có phải là luyện công xảy ra vấn đề gì không?”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Có chút vấn đề, có điều bây giờ khá hơn chút rồi.”

Uy Chấn Thiên nhìn Diệp Thiên Vân một lúc nói: “Thân hình của cậu sao là lạ thế nhỉ, không giống hôm trước lắm!”

Diệp Thiên Vân không muốn thảo luận vấn đề này với gã, liền lấy Ngũ Hành cao ra nói: “Đây là tâm ý của tôi, thương thế của đại ca cũng vì tôi mà ra, ha ha!”

Uy Chấn Thiên nhận lấy cái hộp nhìn một lúc, nhất thời vui vẻ nói: “Ngũ Hành cao? Ha ha. Lão đệ thật có thành ý, thương thế này vừa vặn có thể sử dụng nó. Có Ngũ Hành cao tôi có thể sống lâu hơn chút rồi!”

Diệp Thiên Vân cười ha hả nói: “Đại ca cứ ở đây thêm mấy ngày, cố gắng dưỡng thương, sau khi khỏi chúng ta luận bàn một chút!”

Uy Chấn Thiên suy nghĩ một thoáng rồi nói: “Thôi, tôi thấy mạng rất ngắn, nếu luận bàn với cậu vài lần nữa thì tiêu đời mất!”

Diệp Thiên Vân cũng hiểu ý cười một tiếng, chỉ ít lòng dạ Uy Chấn Thiên cũng rất phóng khoáng, hơn nữa còn quang minh lỗi lạc. Võ lâm có chút bất đồng với xã hội thực tế, nơi đó là chỗ ăn thịt người, có thể ở trong đó mấy chục năm mà vẫn duy trì được tính cách như vậy có thể nói là không dễ chút nào.

Uy Chấn Thiên nhìn học viên xung quanh luyện tập hâm mộ nói với Diệp Thiên Vân: “Sư phụ tôi lúc còn sống ngày nào cũng xem chúng tôi luyện võ, dù chúng tôi luyện rất kém, người cũng thích xem. Khi đó tôi thấy có chút khó hiểu, bây giờ mới hơi hiểu loại cảm giác này!”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút sau đó nói: “Có muốn chỉ đạo một lát không?”

Uy Chấn Thiên cười lắc đầu nói: “Là chí tiến thủ, là hy vọng, người già thì không còn chí tiến thủ nữa, lại không thấy hy vọng, chỉ có thể đối mặt với thân thể lão hóa dần dần”.

Diệp Thiên Vân có hơi hiểu, võ giả truy cầu chính là sự đột phá trong võ đạo. Khi bọn họ già rồi cơ năng thân thể liền đình trệ, cũng chỉ có thể nhìn sự tiến bộ của đời sau, cho dù có kém cỏi muốn chết, nhưng ngã xuống bỏ lên chẳng phải là một loại quá trình truy cầu võ đạo sao.

Uy Chấn Thiên giống như đang hồi tưởng vừa cười vừa nói: “Sư phụ tôi năm đó công phu đầy mình. Lúc trẻ rất nóng nảy, nhưng đến khi cao tuổi, lại không thể so với công phu nội gia. Con đường cậu chọn không tệ, chỉ cần tiếp tục kiên trì nhất định sẽ có thu hoạch không nhỏ!”

Diệp Thiên Vân rất thích nói chuyện phiếm với võ giả lớn tuổi, bởi vì anh có thể học được rất nhiều kiến thức, kinh nghiệm, thậm chí là cổ sự (chuyện xưa) trong lời nói của hắc, những thứ này nếu biết nhiều thì lúc anh ở trong võ lâm sẽ càng thâm sâu hơn người khác một chút. Cho nên hắc cười nhạt một tiếng nói: “Cổ sự mở ra cho tôi rất nhiều điều!”

Uy Chấn Thiên cười hắc hắc nói: “Cậu học là nội gia quyền. Mà tôi thì lại là ngoại gia quyền. Con đường của chúng ta khác nhau, có điều tôi có một chuyện có thể nói cho cậu biết, có lẽ đối với cậu sẽ có thu hoạch,

năm đó sư phụ tôi gặp được một cao nhân Hình Ý. Ông ta từng nói về cảnh giới Hình Ý hóa cảnh, có thể khai mở đại não nhiều người. Chẳng qua là khai mở bên trong người chết có hiệu quả hơn”.

Người bình thường đến cảnh giới này sẽ tăng thọ, người luyện Hình Ý Quyền tám chín mươi tuổi lấy chổi quét là ra một đám, hơn trăm tuổi cũng không phải không có, chẳng qua là vẫn chưa thể đạt tới cảnh giới đỉnh điểm hóa cảnh. Dựa vào công phu của cậu luyện thêm mười năm nữa mới ba mươi tuổi, tôi cảm thấy cậu có thể đạt tới hóa cảnh. Nếu cậu có thể sống đến tám mươi tuổi. Vậy cậu có thể ở hóa cảnh tận năm mươi năm. Đây có nghĩa là cậu có nhiều thời gian hơn người khác thể thì cậu sẽ có cơ hội vấn đỉnh rồi!”

Diệp Thiên Vân bị câu kia nói trúng tim đen, bây giờ thật ra hắn đã đạt đến hóa cảnh, loại cảnh giới này hiện tại mơ hồ không rõ, đến cảnh giới này võ công chẳng phân biệt đẳng cấp, chẳng phân biệt cảnh giới, giống như một cái đầm nước, căn bản không thể tìm ra nút xỏ, lại không có ai hướng dẫn, những thứ này đều là ý ngầm, dùng ngôn ngữ để biểu đạt ra ngoài. Vậy cũng không thể gọi là cảnh giới được.

Hắn gật đầu nói: “Điều này ở Hình Ý môn tôi đã từng nghe qua, các vị tiền bối đã nói cho tôi biết!”

Uy Chấn Thiên cười thần bí nói: “Tôi còn chưa nói xong, vị cao nhân Hình Ý này nói, sau hóa cảnh còn một cảnh!”

Diệp Thiên Vân nghe xong tóc gáy toàn thân đều dựng đứng lên, hắn chụp Uy Chấn Thiên nói: “Còn một cảnh à? Gọi là gì?”

Uy Chấn Thiên lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết!”

Diệp Thiên Vân thiếu chút nữa diên luôn, đây cũng giống như đi trong sa mạc có người nói ở đây có nước, nhưng lại không biết cụ thể nước ở nơi nào. Hắn tức giận nói: “Đây không phải là móc mồi người ta sao?”

Uy Chấn Thiên cười ha hả nói: “Lão đệ bình tĩnh chút đi, người kia từng nói, thật ra cảnh ở trong lòng, cậu nghĩ là có thì nó sẽ có, cậu nghĩ không có thì sẽ không có! Nói xong mấy câu đó rồi lại nói phải tự mình sáng tạo!”

Diệp Thiên Vân bây giờ vẫn chưa lý giải được, có điều hắn vẫn nhớ kỹ những điều này ở trong lòng, hệ thống võ học Hình Ý từ có đến không, sau đó lại bắt đầu hỗn loạn, nguyên nhân chủ yếu là do người biết quá ít. Hơn nữa niên đại đã lâu không khỏi có chút hỗn tạp không thuần khiết.

Có lẽ chỉ một câu nói trong lúc vô tình của người niên đại đó đã trở thành khẩu quyết bây giờ, đây là vấn đề trong lịch sử, căn bản không cách nào khảo chứng.

Hắn đang tự hỏi sau hóa cảnh phải chăng là cảnh giới hóa não đó, đột nhiên Tiểu Linh dẫn một người đàn ông từ dưới đi lên, đến gần nói: “Diệp đại ca, người này muốn tìm anh”.

Người tới ôm quyền, cười cười nói: “Tôi là trợ lý ủy ban trọng tài võ lâm Tăng Cửu, có chút chuyện muốn báo cho cậu biết!”

218. Chương 218: Thử Cẩn Cước

Hắn quan sát Tăng Cửu, dáng người cao gầy tướng mạo văn nhã, không giống người học võ cho lắm. Hắn mặc đồ Tây màu xanh sẫm, thoát nhìn phong độ ngời ngời, mắt đeo kính, tay trái xách một cặp công văn không dày lắm.

Tăng Cửu đẩy mắt kính cười nói: “Diệp huynh đệ. Chúng ta nói ở đây luôn sao?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, nói với Uy Chấn Thiên: “Đại ca. Anh ngồi đợi ở đây một lát nha, đợi tí nữa tôi nói chuyện xong lại ra!”

Uy Chấn Thiên “Ừ” một tiếng nói: “Được, cậu cứ giải quyết mọi chuyện cho xong đi, tôi ở đây rất tốt, không cần lo”.

Diệp Thiên Vân gật đầu, khẽ vươn tay mời Tăng Cửu cười nói: “Chúng ta tới phòng khách, mời!”

Hai người đi tới phòng khách đã sửa chữa. Lần trước sau khi Diệp Thiên Vân đánh một trận với Hà Sơn thì bị đập nát, trước đó vài ngày Thạch Thanh Sơn đã sửa lại. Tăng Cửu quan sát xung quanh một lát nói:

“Diệp huynh đệ, hôm nay tôi đại biểu ủy ban trọng tài tới đưa chứng minh cho cậu để xác định chút thân phận”.

Diệp Thiên Vân nghe xong lời này có chút yên lòng, người này đi thẳng vào vấn đề, làm việc gọn gàng, lại có chút nghi hoặc nói: “Chứng minh thân phận gì? Có quan hệ gì với tôi à?”

Tăng Cửu cười ha hả nói: “Bây giờ thân phận cậu là đệ tử đời thứ ba của Hình Ý Môn, những sự vụ này nằm trong phạm vi của trọng tài ủy ban chúng tôi, như thân phận của cậu đã là võ giả, hơn nữa lại có sư môn truyền thừa chính quy, phải ghi danh đăng ký ở chỗ chúng tôi!”

Nói xong lấy từ trong cặp da ra một túi hồ sơ, đưa cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân chưa từng nghe nói qua có chuyện như vậy, lúc ở Hình Ý môn Tiêu Sát cũng không đề cập tới. Bởi vậy, hắn nhận lấy hồ sơ, mở ra nhìn sơ qua bên trong có một thứ giống chứng minh nhân dân, trên đó viết tên của Diệp Thiên Vân, còn có dòng chữ đệ tử đời thứ ba Hình Ý Môn, góc dưới cùng có in một dãy số. Hắn cầm thẻ căn cước nói: “Vật này có tác dụng gì à?”

Tăng Cửu “Ừ” một tiếng nói: “Đây là một loại chứng minh thân phận của cậu ở võ lâm! Vốn định đưa vật này cho cậu sớm. Có điều vì một số nguyên nhân nên bị chậm trễ”.

Diệp Thiên Vân có chút ù ù cạc cạc, hắn lại nhìn vào túi hồ sơ, bên trong còn có một quyển sách, vội lấy ra ngắm nghía.

Tăng Cửu khẽ mỉm cười nói: “Sau khi xác định thân phận của cậu trong võ lâm. Cậu coi như là người trong võ lâm. Sau này tất cả ân oán, đều chuyển giao đến ủy ban trọng tài! Cái thẻ căn cước này sẽ là chứng từ của cậu, hy vọng cậu giữ kỹ”.

Diệp Thiên Vân hơi hiểu ý gã, xem ra chức năng của ủy ban trọng tài võ lâm này cũng không nhỏ. Liền gật đầu nói: “Vây cảm ơn nhiều!”

Tăng Cửu khẽ mỉm cười nói: “Cuốn sách kia tên ”Võ lâm đương đại“. Là tập san duy nhất trong chốn võ lâm chúng ta. Bên trong giới thiệu một vài chuyện phát sinh gần đây của võ lâm, còn có thêm những tư liệu khác, mỗi tháng một kỳ. Hy vọng cậu có thể giữ kỹ, không nên truyền bá nó ra ngoài, trên bìa có một đường link. Nếu cậu không tiện tiếp thu, có thể lên mạng, thân phận và mật mã ở trên thẻ căn cước của cậu”.

Diệp Thiên Vân vừa rồi chỉ nhìn lướt qua, nghe lời gã nói xong lại nhìn lần nữa, cuốn tạp chí này cũng không dày lắm.

Tăng Cửu đứng lên nói: “Không còn chuyện gì nữa rồi, nếu có thắc mắc gì có thể gọi điện cho tôi”.

Diệp Thiên Vân thấy gã mới nói hai câu đã muốn đi. Cố gắng đứng lên cười nói: “Ngồi thêm một lát nữa đi, ở lại uống trà cũng tốt, nếu không chính là tôi thất lễ rồi!”

Tăng Cửu cười ha hả khoát tay nói: “Thôi. Tôi còn nhiều việc phải làm. Cáo từ trước!”

Diệp Thiên Vân thấy gã đã quyết cũng không ngăn cản nữa, tiễn gã ra tận cửa. Lúc trở lại lầu hai thì tới cạnh Uy Chấn Thiên cười nói: “Ông ta đưa cho tôi thẻ căn cước. Còn đưa một cuốn tạp chí!”

Uy Chấn Thiên gật đầu nói: “Cậu vào Hình Ý Môn, có căn cơ, đương nhiên sẽ làm cho cậu một cái rồi. Bọn họ làm cuốn ”Võ lâm đương đại” cũng không tệ lắm. Cậu có thể xem qua, có lẽ cậu sẽ có trên trên bàn tay đấy!”

Diệp Thiên Vân nhất thời nghi hoặc nói: “Có cái gì trên bàn tay?”

Uy Chấn Thiên nhìn Diệp Thiên Vân một cách kỳ lạ nói: “Đợi khi có thời gian cậu về xem qua là biết”.

Diệp Thiên Vân cũng không sốt ruột. Hắn vừa mới đột phá tầng năm Kim Chung Tráo, vẫn chưa kiểm tra trình độ tăng trưởng lực lượng, bởi vậy hàn huyền với Uy Chấn Thiên hai câu sau đó tới phòng dụng cụ. Bây giờ trong lòng hắn vô cùng kích động, lực lượng hiện tại đã là cực hạn của thân thể con người, không biết còn có thể gia tăng bao nhiêu.

Diệp Thiên Vân hoạt động thân thể một lúc. Hắn muốn kiểm tra sơ lực chân, điều chỉnh xong trạng thái thân thể, quét chân không hề báo trước, lần này rõ ràng có thể cảm giác được lực lượng toàn thân, “Phành” một tiếng, toàn bộ phòng ồng ồng lên, 840kg.

Diệp Thiên Vân thở phào nhẹ nhõm, lực lượng đã tới đỉnh, bây giờ quá trình tăng trưởng sẽ giảm dần, nếu không có biến cố gì xảy ra, lực lượng sau này sẽ càng ngày càng ít tăng. Chuyện này cũng coi như là trong dự liệu, nếu tiếp tục tăng cường độ thêm một lần nữa. Vậy luyện đến tầng mười hai, lúc quyết chiến với đối thủ chỉ cần một cước là có thể giải quyết xong.

Ngay cả lực lượng bây giờ lúc giao thủ với người khác cũng chiếm hết ưu thế.

Sau khi kiểm tra lực chân xong, hắn lại muốn kiểm tra lực tay. Đột nhiên Thạch Thanh Sơn đẩy cửa thò đầu vào, gã vừa thấy Diệp Thiên Vân liền sờ sờ đầu cười hắc hắc nói: “Sư phụ anh đang ở đây à. Vừa rồi tôi đi ngang qua nghe tiếng ầm rất lớn, còn tưởng là chỗ này bị nổ chứ!”

Nói xong đi vào. Gã vừa thấy số liệu trên dụng cụ liền trợn to con mắt, quay đầu nhìn Diệp Thiên Vân kinh nghi nói: “Sư phụ, anh dùng thứ gì đánh à?”

Diệp Thiên Vân không nói gì, cũng chẳng kiêng kỵ gì cả, tay tránh nhanh chóng đánh ra một quyền, sau đó lại dùng Đầu Động Loa Toàn Kinh. Một quyền này nhẹ hơn cú quét chân nhiều, số liệu hiện ra là 300kg. Đánh xong quyền này tay phải lại xuất thủ tiếp, hiện ra là 305kg.

Thạch Thanh Sơn ở bên cạnh trợn to hai mắt. Dùng tay run rẩy chỉ vào nói: “Đây... đây... sư phụ, lực quyền của anh có thể đạt tới trình độ này sao?”

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười nói: “Lực lượng cũng không đại biểu được gì cả. Chỉ là một cái số liệu mà thôi”. Nói xong trực tiếp đi ra ngoài.

Thạch Thanh Sơn lẩm ba lẩm bầm: “Số liệu. Nếu tôi có số liệu như vậy không phải vô địch rồi sao...”

Diệp Thiên Vân đi ra. Muốn về phòng, nhưng nửa đường lại đụng phải Vương Trác Kỳ, gã đang mang cặp cúi đầu đi vội, chẳng thèm nhìn phía trước lấy một lần.

Diệp Thiên Vân vỗ gã nói: “Sao về muộn vậy. Định đi đâu đó”.

Vương Trác Kỳ bị hù sợ hết hồn. Gã ngẩng đầu vui mừng nói: “Thiên Vân? Cậu về lúc nào thế?”

Diệp Thiên Vân cười ha hả nói: “Tôi về đã bốn năm ngày rồi, lúc về tôi có thăm mẹ anh, thân thể bà rất khỏe, anh không cần lo lắng!”

Vương Trác Kỳ “Ừ” Một tiếng nói: “Vậy thì tốt, tôi cũng không lo cho bà lắm, sau khi phẫu thuật bà đỡ hơn nhiều, qua một thời gian tôi định đón bà, vậy có thể thường xuyên ở bên cạnh bà. Đúng rồi, cậu không phải nói người nhà cậu cũng định tới sao? Tôi đã chuẩn bị xong cho cậu rồi”.

Diệp Thiên Vân biết rõ năng lực làm việc của gã, bởi vậy cười nói: “Anh làm thì tôi yên tâm rồi. Đợi hai ngày nữa tôi đi xem thử, tình huống công ty thế nào rồi?”

Vương Trác Kỳ vừa nghe đến hai chữ công ty, nhất thời vui vẻ ra mặt nói: “Có tôi ở đó thì còn có thể không tốt sao? Cậu yên tâm đi, công ty đã thành lập, hơn nữa tiền đồ sáng lạng. Bây giờ tôi nhận một hạng mục của tập đoàn Bát Đạt, bận thì có bận chút, có điều rất vui, công ty vừa mới thành lập không thể rời khỏi, nếu muốn an nhàn thì cũng phải đợi tới khi từng bước từng bước đi vào quỹ đạo”.

Diệp Thiên Vân vỗ vai gã nói: “Vậy hết thấy giao cho anh cả, công ty thành lập tôi cũng không đi, thật xin lỗi!”

Vương Trác Kỳ cười hắc hắc nói: “Tôi biết cậu căn bản là không dồn tâm tư vào những chuyện này, cho nên mới có đường cho tôi phát huy, bằng không dựa vào tài trí của cậu, chắc chắn sẽ làm tốt hơn tôi”.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Tôi không có thiên phú kinh doanh, anh thích hợp hơn tôi nhiều, cho nên những chuyện này toàn bộ giao cả cho anh”.

Vương Trác Kỳ vỗ đầu một cái nói: “Đợi tới khi bá phụ bá mẫu tới, cậu cũng dẫn hai bác tới thăm công ty nhà đất Thiên Vân đi, tên là tôi đặt, cũng chưa kịp bàn bạc với cậu”.

Diệp Thiên Vân cười ha hả nói: “Anh thật là lười, lấy tên tôi mà đặt!”

Vương Trác Kỳ lập tức kêu oan nói: “Tôi giúp cậu quản lý công ty, cậu không tán dương thì thôi, còn bảo tôi lười, cậu tự xem lại mình trước đi rồi hãy nói!”

Diệp Thiên Vân cười cười, hắn thấy tinh thần của Vương Trác Kỳ cũng không tốt cho lắm, liền nói: “Anh về nghỉ ngơi sớm đi, mấy ngày nay anh cũng mệt muốn chết rồi!”

Vương Trác Kỳ dụi dụi mắt: “Cũng được, ngày nào tôi cũng ngủ chưa được mấy tiếng, nhân dịp hôm nay nghỉ ngơi nhiều một chút vậy. Nếu không thì đúng là mệt chết thiệt”.

Diệp Thiên Vân tổng gã về phòng xong cũng trở về phòng mình.

219. Chương 219: Sao Nàng Lại Tới Đây

Không lâu sau giọng nói của Hứa Tình truyền tới, giọng nàng dồn dập, tức giận nói: “Tức chết tôi rồi! Hai chúng ta không phải đã nói là ra ngoài chơi à. Sao anh đột nhiên lại mất cả bóng dáng vậy. Tôi gọi cho anh mấy lần rồi, còn tưởng anh xảy ra chuyện gì, lần sau không được như vậy nữa đấy!”

Lời của nàng vừa nhanh vừa vội. Trong giọng nói còn có một sự quan tâm khó hiểu.

Diệp Thiên Vân nghe lời này xong trong lòng nóng lên, hắn cười cười nói: “Mấy ngày nay bị bệnh, kết quả ngủ một lèo ba ngày. Người bây giờ mới khá hơn một chút cho nên nhờ hện. Lần này thật xin lỗi, đợt sau này có cơ hội nhất định bù lại cho cô, được chứ!”

Hứa Tình vừa nghe Diệp Thiên Vân nói thế, ở đầu dây bên kia vội la lên: “Anh bị bệnh gì mà ngủ tận ba ngày. Nếu thấy không khỏe thì mau tới bệnh viện kiểm tra thử đi. Thân thể là rất quan trọng!”

Diệp Thiên Vân thở dài nói: “Không có vấn đề gì, lần này sau khi ngủ dậy đã tốt hơn nhiều rồi, chẳng qua là cảm thấy mệt mỏi không có tinh thần thôi, cô không cần lo lắng”.

Hứa Tình nghe xong lời này tựa hồ mới yên tâm hơn, nàng chậm rãi nói: “Vậy cũng tốt. Bây giờ tôi tới Nam Thông rồi, có thể phải ngày mai mới quay về, đợt khi tôi về sẽ tới thăm anh, đến lúc đó hy vọng bệnh của anh sớm khỏi”.

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Đợi bệnh tình đỡ hơn một chút tôi tìm cô là được”.

Hứa Tình cười hì hì nói: “Được rồi, Tiểu Vân anh nhất định phải giữ gìn sức khỏe, trong Nam Thông này rất nóng, lại không có điều hòa. Bây giờ có chút thử không ra hơi rồi đây!”

Hai người lại hàn huyên một hồi rồi mới cúp điện thoại.

Diệp Thiên Vân để điện thoại xuống lại lấy cuốn tạp chí ra, phía trên “Võ lâm đương đại” in tại Ủy ban trọng tài võ lâm giám chế, thật ra thì cả quyển sách cũng không dày lắm, hắn mở ra coi thử, nội dung chủ yếu là chuyện trong võ lâm.

Khiến hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là trang cuối có một cái bảng, trên đó viết “Bảng ân oán võ lâm đương đại”. Ở bên cạnh không ngờ lại thấy tên mình, hơn nữa còn xếp hạng hơn một trăm người. Còn mười tên trước đều là in font chữ màu đỏ.

Diệp Thiên Vân cũng chẳng chú ý đến chuyện trong chốn võ lâm, nguyên nhân hắn vào võ lâm chẳng qua là muốn khiêu chiến cao hơn, bởi vì ở đây có rất nhiều đối thủ mạnh, bản thân có thể đề thăng không ngừng. Hơn nữa cũng sẽ không có quạnh.

Hắn sau khi tùy ý lật ra hai trang, thân thể tựa hồ lại có chút khó chịu. Một trận mệt mỏi đánh úp tới, đắp tạp chí trên mặt rồi lại ngủ thiếp đi.

.....

Diệp Thiên Vân dậy lúc bảy giờ sáng hôm sau, đã ngủ mấy ngày rồi, thế mà hôm qua thức dậy chừng hai giờ lại ngủ tiếp. Trạng thái như vậy khiến hắn rất lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ chẳng thể nào đi luyện quyền.

Ngủ trường kỳ hẳn là do thân thể biến hóa, bằng không cũng chẳng như thế, chỉ là hy vọng có thể sớm bình thường trở lại.

Sau khi ăn sáng xong liền đến lầu hai. Mấy người bọn Thạch Thanh Sơn đều đang luyện công, mới sáng sớm các học viên còn chưa tới, cho nên cả đám đều vừa luyện vừa cười nói chuyện phiếm.

Diệp Thiên Vân vừa đi tới trước mặt bọn họ, tất cả đều xui xuống, Thạch Thanh Sơn lập tức ngừng luyện, nói: “Sư phụ. Thân thể anh không sao chứ. Chúng tôi vừa nãy đang nói chuyện về anh đấy”.

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười gật đầu nói: “Không sao, hai ngày nữa là khỏe. Các người luyện tập sao rồi?”

Trương Lượng ở bên cạnh dừng lại nói: “Mấy người chúng tôi đều rất cố gắng. Sư phụ anh yên tâm đi, tôi cảm thấy công phu đã đề cao không ít. Đợi khi có thời gian anh có thể kiểm tra thử”.

Diệp Thiên Vân nghe xong nhẹ gật đầu, mấy người bọn Thạch Thanh Sơn ngày nào cũng phải dạy học viên, rất bận. Bởi vậy nói: “Mấy người các cậu không nên chỉ lo dạy học viên, đề cao trình độ của bản thân mới là đạo lý đúng đắn, nếu không qua thời gian dài công phu sẽ trượt dốc đấy!”

Thạch Thanh Sơn nhẹ gật đầu, nói: “Yên tâm đi sư phụ, mấy người chúng tôi gần đây rất cố gắng, nhất là mấy người Trương Lượng, sau lần thất bại trước ai cũng đều tăng cường cường độ tập luyện. Nếu không tin anh có thể kiểm tra một chút, chắc chắn anh sẽ thất kinh”.

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Vậy bắt đầu từ cậu, mỗi người đánh một bộ Hình Ý Quyền, xem thử thế nào!”.

Trương Lượng tựa hồ đã chờ đợi cơ hội này từ lâu, lập tức nói: “Sư phụ, để tôi lên trước đi!” Nói xong liền đi lên lôi đài bắt đầu luyện.

Diệp Thiên Vân thấy thế liền cười, lòng tự tôn của Trương Lượng rất lớn. Sau lần bị kích động trước, rõ ràng có tiến bộ rất lớn, chỉ cần tiếp tục kiên trì sẽ có thu hoạch không nhỏ.

Thạch Thanh Sơn cười hắc hắc nói: “Mấy ngày nay Trương Lượng luyện tập phi thường khắc khổ, ngay cả bạn gái cũng chẳng thèm quan tâm”.

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu nói: “Luyện võ giống như lội ngược dòng, không tiến tất lùi, các người cũng cố gắng lên, qua một thời gian ngắn nữa tôi sẽ còn ở đây. Đến khi đó phải dựa vào chính các người”.

Thạch Thanh Sơn nghe xong lời này liền kinh hãi. Vợ la lên: “Sư phụ, chẳng lẽ anh muốn đi sao? Vậy võ quán phải làm sao?”

Diệp Thiên Vân cười ha hả nói: “Chuyện trên người tôi nhiều lắm, không phải cứ muốn ở lại là có thể ở lại được. Tôi đã tiến nhập vào giang hồ. Thân bất do kỷ à!”

Lần đầu tiên Thạch Thanh Sơn nghe Diệp Thiên Vân nói những lời tang thương như thế, gã vợ nói: “Vậy thì sao chứ, ở đây không phải rất tốt sao?”

Diệp Thiên Vân ngồi xuống ghế. Ngoắc Thạch Thanh Sơn sau đó chậm rãi nói: “Chuyện võ lâm khiến người ta khó mà nghĩ thông, thời gian ngắn gần đây, người tìm tới võ quán Thành Phong càng ngày càng nhiều. Một thời gian sau, ở đây có thể sẽ bị coi là võ quán của tôi, đến khi đó các người sẽ gặp nạn theo. Tôi đã nghĩ kỹ rồi, đợi một thời gian ngắn nữa sẽ chuyển ra, như vậy chuyện của các người cũng sẽ ít đi nhiều”.

Thạch Thanh Sơn nghe xong trầm mặc không nói, hơn nửa ngày gã mới lên tiếng: “Sư phụ, thật ra ở đây cũng không còn gì...”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Có lẽ vẫn nên thôi, chúng ta không cùng một con đường, nếu cưỡng ép đi cùng nhau sẽ phải trả một cái giá rất đắt, tôi khuyên cậu không nên đi vào võ lâm, bằng không con đường sau này chỉ càng khó khăn hơn thôi, cứ tiếp tục mở rộng võ quán là được”.

Thạch Thanh Sơn thở dài nói: “Chúng quy tôi vẫn cảm thấy vào võ lâm có thể có thêm kiến thức. Có điều bây giờ nhìn lại cũng chưa hẳn là chuyện tốt, hai ngày trước tôi đã suy nghĩ qua, nếu người trả thù ngày đó tìm tới võ quán, chờ tôi có lẽ chỉ là con đường chết mà thôi”.

Diệp Thiên Vân thấy gã đã nghĩ thông, liền “Ừ” một tiếng nói: “Cậu có thể hiểu ra là rất tốt, cho dù cậu muốn vào võ lâm, tốt nhất cũng nên qua mười năm nữa, đến khi đó đã biết xử sự khôn khéo, bản thân cậu có thể có năng lực bảo vệ mình. Bây giờ tôi gia nhập vào võ lâm quá sớm, khiến bản thân giết chóc không ngừng, nhân mạng trong tay đã hơn mười người. Có lẽ một ngày kia tôi cũng sẽ giống bọn họ”.

Thạch Thanh Sơn nghe Diệp Thiên Vân nói giết hơn mười người, thân thể lập tức run lên, gã có chút khó tin. Có điều trong nháy mắt đã bình thường trở lại. Dựa vào tính cách của Diệp Thiên Vân, giết hơn mười người cũng rất bình thường.

Diệp Thiên Vân cũng không nói tiếp nữa, mà đưa mắt nhìn lên đài, Trương Lượng đã luyện xong, quyền pháp của gã tiến bộ hơn trước kia rất nhiều. Xem ra cách kích động gã rất có hiệu quả.

Diệp Thiên Vân đang định bảo bọn hắn luyện tiếp. Đột nhiên trong thấy Dương Thiên Long ở cầu thang bên kia đang đeo một cái túi du lịch đi lên. Theo phía sau còn có một cô gái là người ngoại quốc, còn đeo kính râm.

Dương Thiên Long đi tới trước mặt Diệp Thiên Vân cười nói: “Sau khi cậu đi tôi cảm thấy không có việc gì làm nên đi ra ngoài chơi một vòng, ở nước mình thật là tốt, tôi định không đi nữa, sau này ở đây luôn!”

Giọng nói gã rất kiên quyết, xem ra lần du lịch này đã cho gã lòng tin rất lớn.

Diệp Thiên Vân nghe gã nói xong hơi sửng sốt, sau đó lại gật đầu. Tin này cũng không ngoài ý muốn, Dương Thiên Long ở trong nước là an toàn nhất, ở nước ngoài cho dù chỗ nào cũng không thể an toàn bằng ở đây.

Dương Thiên Long nháy mắt với Diệp Thiên Vân nói: “Có một người bạn từ nước Mỹ vạn dặm tới thăm cậu, tôi nghĩ cậu nên nhanh nghênh đón đi thôi”.

Mấy người bọn Thạch Thanh Sơn dồn chú ý tới cửa, Trương Lượng đã đánh xong Hình Ý Quyền, bởi vậy cũng dõi theo hướng Diệp Thiên Vân nhìn.

Diệp Thiên Vân nghe gã nói xong liền nhìn ra cửa, cô gái này cao gần 1m8, mái tóc dài màu bạc bị mũ rộng trùm lên, đeo một cái kính râm rất lớn, trên mặt phần lớn đều bị che khuất, chỉ có thể thấy đôi môi khêu gợi, mặc cái áo hở rốn. Phía dưới là quần đen bó sát, lộ ra đường cong hoàn mỹ trên người. Trong tay xách theo một túi quần dụng thật to, thoát nhìn rất phóng khoáng.

Diệp Thiên Vân cũng lộ vẻ nghi hoặc, hắn đứng lên nói với Dương Thiên Long: “Sao nàng lại tới đây?”

Dương Thiên Long cười nói: “Nghỉ phép, gần đây nàng rảnh rồi vô cùng, cho nên nán lại ở chỗ chúng ta một thời gian!”

Diệp Thiên Vân thấp giọng nói với Dương Thiên Long: “Anh tới là được rồi, sao anh lại dẫn nàng tới chỗ tôi nữa, đây chẳng phải là rảnh quá không có việc làm nên muốn gây chuyện đó chứ?”

Sắc mặt Dương Thiên Long cũng rất thắm, gã chậm rãi nói: “Nàng biết rõ tôi ở chung với cậu, nên uy hiếp tôi. Nếu không nói cho nàng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”

220. Chương 220: Quái Thú Khủng Bố

Crystal gỡ kính xuống lộ ra đôi mắt thâm thúy mê người, sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Bạn thân ái, anh đã quên quan hệ của chúng ta rồi à? Lúc đi sao không nói cho tôi biết một tiếng, báo hại tôi ngày nào cũng ở trong nhà chờ điện thoại. Anh thật chẳng có phong độ gì cả, thiết thời này tôi nhất định nhớ kỹ!”

Diệp Thiên Vân hơi áy náy, hắn cười nói rất tự nhiên: “Thực xin lỗi. Lúc ở Mỹ quả thật là vì có chuyện nên mới phải vội vã rời đi, lúc đó vội quá, sau này lại xảy ra rất nhiều chuyện, cho nên mới không gọi điện cho cô!”

Crystal cong môi: “Chỉ một cuộc điện thoại, cùng lắm thì cũng chỉ năm phút, thật là. Hôm nay gặp lại không so đo nữa, chúng ta là bạn bè, lần này tới địa bàn của anh. Ha ha, anh phải có trách nhiệm đấy!”

Diệp Thiên Vân bây giờ quả thật bất đắc dĩ, võ quán này cũng không phải của mình, nhưng khách trọ đi theo mình lại càng ngày càng nhiều, một hai người còn có thể, nhưng bây giờ lại tận năm sáu người. Mặc

dù Thạch Thanh Sơn không nói gì cả, nhưng trong lòng hần lại có chút băn khoăn, bởi vậy mới định sớm chuyển ra ngoài.

Trương Lượng vừa thấy có nữ nhân tới, hơn nữa là một cô gái nước ngoài xinh đẹp, liền từ trên lôi đài nhảy xuống, gã huých huých Thạch Thanh Sơn nói: “Thanh Sơn, sư phụ đang nói gì thế? Cậu phiên dịch thử coi!”

Thạch Thanh Sơn cười hắc hắc lắc đầu nói: “Những câu này không thể nói ra được, đây là bí mật của sư phụ, cậu không nên tò mò nghe!”

Trương Lượng nhếch miệng nói: “Bí mật gì, trong mấy người bọn mình chỉ có cậu là hiểu tiếng Anh, nhanh dịch cho bọn mình nghe, nếu không mình gọi mấy người bọn hần cùng xông lên!” Nói xong vẩy vẩy ba anh em Triệu thị, mấy người lập tức xoa xoa tay.

Thạch Thanh Sơn ho khan hai tiếng rồi nói: “Không nói gì cả, sư phụ không phải luôn như vậy à. Hàn Băng cũng ở vô quán chúng ta, đến lúc đó xem thử sau khi chạm mặt nhau sẽ có kết quả gì!”

Trương Lượng sững sốt một chút, rồi mới hắc hắc nói: “Cậu thật gian ác, hóa ra trong lòng cậu chứa những suy nghĩ bỉ ổi này...”

Diệp Thiên Vân nghĩ một lát rồi nói: “Crystal, tôi tìm một gian phòng cho cô trước, sau đó đợi đến tối sẽ an bài nơi ở cho cô, tạm thời cô nghỉ ngơi ở đây vậy”.

Crystal nghe Diệp Thiên Vân nói xong tựa hồ rất hài lòng, nàng rất dè dặt mà gật đầu nói: “Diệp, tôi biết rồi. Chúng ta là bạn tốt. Tôi tin anh, mà anh vẫn còn nhớ mấy chuyện lúc ở Mỹ đó chứ?” Lời này hoàn toàn trái ngược với biểu tình của nàng, nhiệt tình tràn trề trước sau như một.

Vừa dứt lời, Thạch Thanh Sơn đang uống nước liền phun vào người Trương Lượng. Gã rất lâu sau mới bình thường lại. Nói với mấy người Trương Lượng: “Quá tuyệt vời, thông thạo một thứ ngoại ngữ có rất nhiều trọng yếu, các cậu hiểu không?”

Diệp Thiên Vân kêu Thạch Thanh Sơn tới nói: “Đây là bạn tôi tiểu thư Crystal, cậu giúp tôi an bài một gian phòng cho nàng trước, sáng sớm tôi dẫn nàng đi”.

Crystal gỡ kính râm cỡ lớn kia xuống, sau đó cười quyến rũ một tiếng nói: “Chào anh! Tôi là người bạn tốt nhất của Diệp”.

Thạch Thanh Sơn bị lộng đến đầu váng mắt mờ, gã vô thức nói: “Chào cô, tôi an bài phòng cho cô trước. Mời đi theo tôi!”

Crystal trừng mắt nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Diệp. Tôi bỏ đồ xong sẽ tới tìm anh, ở chỗ này chờ tôi đó!” Nói xong liền đi với Thạch Thanh Sơn.

Diệp Thiên Vân đi tới nói Dương Thiên Long: “Rốt cuộc chuyện là thế nào? Sao nàng tìm tới được?”

Dương Thiên Long áy náy nói: “Vốn là tôi định gọi điện hỏi thăm nàng một câu. Ai ngờ nàng lại biết tôi ở cùng cậu, hơn nữa còn uy hiếp tôi, bảo tôi phải dẫn nàng tới chỗ cậu. Nếu không sẽ công bố hành tung của tôi ra ngoài, tôi cũng không còn cách nào, chỉ đành làm phiền cậu”.

Diệp Thiên Vân đành chịu. Dù sao cũng không phải lỗi của Dương Thiên Long: “Anh định không đi nữa à?”

Dương Thiên Long khẽ gật đầu nói: “Ở đây rất tốt cũng rất an toàn, mấy hôm trước tôi đi ra ngoài chơi một vòng, trong nước kiến thiết rất tốt. Ở đây mới là nhà của tôi, sống ở đâu cũng không quen bằng ở đây”.

Diệp Thiên Vân cười ha hả nói: “Vậy cứ từ từ hưởng thụ nha, tôi đã chuẩn bị phòng xong, chúng ta có thể phải dọn đi rồi, đến khi đó anh cũng phải đi cùng tôi đó”.

Dương Thiên Long xem ra không hề quan tâm đến những chuyện này, gã nói: “Cứ tùy tiện, ở đâu cũng được, chỉ cần có chỗ ở là được”.

Diệp Thiên Vân lấy điện thoại ra gọi cho Vương Trác Kỳ không lâu sau liền bắt máy, Vương Trác Kỳ có chút kinh ngạc nói: “Thiên Vân, sao cậu lại gọi điện cho tôi thế?”

Diệp Thiên Vân cười nói: “Tôi không phải từng bảo anh chuẩn bị một nhà ở sao, tôi muốn qua đó xem thử một chút, sau này chúng tôi đến đó ở, tôi sợ chỗ không đủ lớn!”

Vương Trác Kỳ cười ha hả nói: “Hắn là không có vấn đề gì, ngôi nhà này năm sáu người ở cũng đủ, tôi cố ý chọn chỗ cách võ quán Thành Phong không xa”.

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng yên tâm không ít, nói: “Vậy lúc nào thì anh có thời gian, chúng ta cùng đi xem”.

Đợi một lúc Vương Trác Kỳ mới lên tiếng: “Buổi chiều đi. Bây giờ tôi đang bận, không thể về ngay được”.

Diệp Thiên Vân nói thêm hai câu nữa rồi cúp điện thoại, phòng ốc đã sắp xếp xong xuôi, vậy là có thể an tâm hơn nhiều rồi, sau đó còn có rất nhiều vấn đề phải xử lý.

Không lâu sau, Crystal đã thay một bộ quần áo từ trên đi xuống, nàng đến cạnh hai người, vừa cười vừa nói: “Gần đây tôi cứ nghĩ mãi có phải là nên về hưu hay không, không ngờ Dương về hưu còn sớm hơn tôi, xem ra nhóm lính đánh thuê sắp không duy trì được nữa rồi”.

Dương Thiên Long trầm mặc một hồi rồi nói: “Tôi thấy cô cũng nên chọn lúc thu tay lại thôi, nhóm mình bây giờ quả thật rất thảm, nhất là tôi còn bị người ta đuổi giết, hy vọng cô có thể khá hơn một chút!”

Crystal nghịch tặc, sau đó xoay người cười nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp, anh thấy đẹp không, bộ áo quần này tôi mua ở đây mấy hôm trước đó”. Nói xong đôi mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân, tựa hồ ý kiến của hắn rất quan trọng.

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua, thật ra bộ áo quần này cũng không có gì đặc sắc, rất bình thường, chỉ là do thân hình của Crystal rèn luyện lâu dài nên rất thon gọn, bởi vậy mới vô cùng mỹ cảm, hắn rất chân thành nói: “Cô mặc gì cũng đều đẹp cả”.

Crystal nghe câu đó rất cảm động, nàng dùng ánh mắt khác thường kia nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Những lời này tôi từng nghe vô số lần, nhưng từ miệng anh nói ra tôi lại cảm thấy rất vui, thật sự rất vui!” Nói xong hai tay đột nhiên ôm cổ Diệp Thiên Vân, khuôn mặt từ từ áp lại gần.

Diệp Thiên Vân rất không quen với động tác này, bởi vậy hơi phát lực, gỡ hai tay Crystal ra, cau mày nói: “Đây là Trung Quốc, phong tục tập quán hoàn toàn khác Mỹ, hy vọng cô có thể để ý một chút”.

Crystal lộ vẻ mờ mịt, sau đó có chút ủy khuất nói: “Lần sau tôi không vậy nữa!”

Diệp Thiên Vân không muốn dây dưa tiếp với nàng, bởi vậy nói với Dương Thiên Long: “Anh dẫn nàng đi một lúc nha, hôm nay tôi còn chưa luyện tập!”

Dương Thiên Long biết rõ tính cách của Diệp Thiên Vân, bởi vậy dẫn Crystal đi nói chuyện phiếm.

Diệp Thiên Vân cởi quần áo trên người ra, sau đó bắt đầu luyện tập, mấy ngày nay trên cơ bản là toàn nằm ngủ, khiến hắn lại lần nữa sinh ra cảm giác tội lỗi, một ngày không luyện đã cảm thấy tụt dốc rất nhiều, bây giờ đã qua ba ngày. Lòng hắn cũng sốt ruột vô cùng, bởi vậy đi tới một góc nhỏ bắt đầu luyện Hình Ý Quyền.

Hắn vừa mới đánh được hai chiêu, đột nhiên cảm giác có chút không đúng. Hình như tốc độ nhanh hơn nhiều, liền dừng lại chuyển sang luyện Thiên Vân Bộ, sau khi luyện ba lần lòng hắn mừng như điên, tốc độ bây giờ lại đề thăng lên một tầng.

Chuyện này đối với hắn giống như là được trọng sinh lần nữa, ưu thế tầng thứ năm của Kim Chung Tráo lập tức thể hiện rõ, tốc độ, tiến độ luyện đang tăng nhanh không ngừng, sau khi luyện thêm mấy lần trên người bắt đầu rịn chút mồ hôi, hắn dừng lại nhìn đồng hồ, sau đó lại nhanh chóng luyện tiếp Thiên Vân Bộ.

Đánh xong một bộ hắn lại nhìn đồng hồ, một phút năm mươi giây, tay đeo đồng hồ của hắn có chút run rẩy, lúc trước luyện xong cả bộ Thiên Vân Bộ cần phải hai phút mười giây, mà bây giờ lại rút ngắn thời gian gần một phần ba. Điều này cũng đại biểu cho cơ năng của cơ thể lại tiến thêm một bước.

Trước kia vì muốn đề cao một giây mà khổ luyện rất lâu, còn bây giờ một lần đề cao tốc độ liền rút năm mươi giây, hiện tại hắn hoàn toàn nắm chắc có thể đánh một trận với Lý Thiên Kiêu, tốc độ và lực lượng như vậy, có thể nói khiến thực lực toàn thân của hắn tăng thêm một bậc.

Kim Chung Tráo không chỉ cải biến thân hình, mà còn thay đổi cơ năng của cơ thể, lần lượt đột phá cực hạn của thân thể, lúc này nội tâm hắn cực kỳ kích động. Lại bắt đầu quá trình luyện tập đơn điệu và buồn tẻ, mỗi một quyền mỗi một cước đều cực kỳ nghiêm túc, hắn muốn bù lại mấy ngày nghỉ ngơi trước đó.

Người chung quanh thấy quá trình luyện tập của Diệp Thiên Vân đều có một loại cảm giác khắc nghiệt. Nếu một tiếng còn có thể chấp nhận được, mà hắn lại luyện liên tục như vậy đến tận bốn năm tiếng, hơn nữa mỗi tiếng đều tương đương với sự luyện tập của người khác cả ngày. Người thường căn bản không bao giờ đạt tới.

Crystal nhìn thấy liền hoa dung thất sắc, nàng vội nói với Dương Thiên Long: “Diệp bị sao vậy? Chẳng lẽ hắn muốn tự sát sao? Cứ tiếp tục luyện như thế sẽ có tổn thương rất lớn đối với thân thể đó!”

Dương Thiên Long khẽ mỉm cười nói: “Hắn là một quái thú khủng bố!”

221. Chương 221: Tạm Biệt

Vương Trác Kỳ từ bên ngoài đi vào, gã có vẻ mệt mỏi, nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Sao rồi, người anh em còn định đi nữa không, tôi vốn định sai người khác đi, có điều lại nghĩ mình cũng sẽ ở đó. Nên đích thân đi xem luôn”.

Diệp Thiên Vân dừng luyện, cười ha hả nói: “Vậy bây giờ chúng ta xuất phát thôi, tôi muốn xem thử chỗ đó thế nào, vốn định để cho bố mẹ tôi. Không ngờ bây giờ đã cần dùng tới rồi”.

Vương Trác Kỳ “Ừ” một tiếng nói: “Vậy cũng tốt, lúc cậu tập luyện thì tới võ quán, còn bình thường không có việc gì thì cứ về đó ở, phòng năm trăm mét vuông ở mấy người cũng đủ”.

Diệp Thiên Vân nghe xong có chút kinh ngạc, hắn chậm rãi nói: “Nhà năm trăm mét vuông cũng coi như là khu nhà cấp cao. Anh làm sao mua được thế”.

Vương Trác Kỳ cười nói: “Lúc cậu gọi điện tôi đã lưu ý rồi, kết quả có người thật sự đang bán nhà hơn nữa còn rất gấp, năm trăm mét vuông tôi chỉ mua có hơn hai trăm vạn. Lại còn ở gần đây, giá này cũng không cao đâu, đợi tới khi cậu không muốn ở nữa thì có thể bán lại, tôi đã sửa sang bên trong lại một chút, bây giờ hoàn toàn có thể vào ở rồi”.

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Vậy chúng ta cùng đi nào!”

Hai người cùng lái xe đến địa điểm đó, tổng cộng chưa tới năm phút, Vương Trác Kỳ lấy ngón tay chỉ nói: “Chính là chỗ đó, phía dưới còn có một gara để xe, tiện đỗ xe, từ đây đi bộ tới võ quán cũng chỉ khoảng mười phút, khu này rất có giá trị!”

Diệp Thiên Vân dưới sự hướng dẫn của Vương Trác Kỳ đi vào nhìn một lúc, nhà ở theo phong cách Phục hưng, phòng khách rộng rãi sáng sủa, vật dụng trong nhà rất đầy đủ, xếp đặt rất chu toàn. Liền gật đầu nói: “Ngày mai liền dời qua luôn, như vậy sẽ tốt hơn”.

Vương Trác Kỳ có chút khó hiểu nói: “Cậu gấp vậy làm chi. Tôi thấy ở võ quán cũng không tệ. Mặc dù hơi ồn có điều rất tiện, đợi bố mẹ cậu đến đây nữa thì thật là tốt”.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Võ quán dù sao cũng không phải chỗ của tôi, ở đó rốt cuộc vẫn là khách, hơn nữa nhiều người lắm, trong lòng cũng có chút áy náy. Quan trọng nhất là bây giờ tôi đã vào võ lâm!”

Vương Trác Kỳ cũng không hiểu những chuyện này lắm, gã không khỏi hỏi: “Võ lâm?”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Một loại quần thể tương đối đặc thù, bên trong giết chóc không ngừng, cho nên nhất định phải dời ra khỏi võ quán”.

Hắn dừng một chút rồi nói: “Thật ra tôi cũng không muốn anh ở chung với tôi, như vậy sẽ khiến anh bị liên lụy theo. Thỉnh thoảng có một vài người trong võ lâm tới tìm tôi để báo thù, có lẽ cũng sẽ tính cả anh vào trong!”

Vương Trác Kỳ cũng lần đầu tiên nghe mấy chuyện mới lạ này, gã dị thường hưng phấn, khí khái nói: “Chuyện này có là gì, cùng lắm thì mời hai vệ sĩ!”

Diệp Thiên Vân lắc đầu thở dài nói: “Chuyện này không đơn giản như anh nghĩ đâu, giết người thật ra chỉ trong nháy mắt, mười vệ sĩ cũng không chắc là đối thủ của bọn họ!”

Vương Trác Kỳ lúc này mới bắt đầu trầm tư, lời của Diệp Thiên Vân bình thường đúng tận tám phần, chưa bao giờ khoa trương. Bởi vậy gã nói rất kiên định: “Cái mạng này trước sau gì cũng phải giao, chỉ là sớm hay muộn thôi, bây giờ tôi chẳng lo lắng chút nào, chết thì chết. Cuộc đời anh đây dù sao cũng đã sống rất tiêu sái rồi!”

Diệp Thiên Vân nhướn miệng cười nói: “Anh mới tiêu sái chưa lâu. Cuộc sống sau này còn dài mà. Anh nếu chết đi mẹ anh còn có thể sống nổi sao? Nên nghĩ kỹ một chút. Chúng ta không sợ chết, nhưng không nên hy sinh vô ích, hai chúng ta tách ra mới có lợi”.

Vương Trác Kỳ nghĩ nửa ngày mới lên tiếng: “Ừ. Tôi hiểu rồi. Vậy tôi sẽ không dọn đến đây, chuẩn bị một chỗ ở khác là được”.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút nói: “Sau này mỗi tháng tôi đều cần một trăm ngàn, số tiền này có lẽ phải nhờ anh cấp cho rồi”.

Vương Trác Kỳ lớn tiếng kinh hô: “Tôi ngắt. Không được, một tháng muốn một trăm ngàn, để làm gì chứ?”

Diệp Thiên Vân chậm rãi nói: “Để luyện công. Mua được liệu, còn cần một vài thứ khác nữa”.

Vương Trác Kỳ nghe xong ôm đầu nói: “Không xong rồi, luyện công một tháng một trăm ngàn, cậu không phải là muốn biến thân thành vàng đó chứ. Mà cho dù toàn thân biến thành vàng cũng không dùng nhiều tiền như vậy, chẳng lẽ cậu muốn tôi đi cướp sao? Tổng cộng mới cho tôi tám trăm ngàn, bây giờ đã đầu nhập gần hết, cậu muốn lấy tiền cũng phải đợi mấy tháng nữa mới được, toàn bộ tiền tôi đều quẳng vào hạng mục nhà đất rồi”.

Diệp Thiên Vân nghe gã nói xong trong lòng vừa động, loại quy mô này chẳng kém bên Diêm Phong là bao, vậy thì có thể chen chân vào Hình Ý Môn, ít nhất cũng phải lấy ở trong đó một ít tiền, nếu tình huống tốt, còn có thể lợi dụng thân phận lấy một vài hạng mục của Hình Ý môn cho Vương Trác Kỳ, bởi vậy nói: “Tôi có một vài cách, có điều anh có lẽ sẽ phải tốn sức một chút, mới có thể kiếm được nhiều tiền!”

Vương Trác Kỳ lộ vẻ ủy khuất nói: “Tôi sau khi bán toàn bộ công trình cũng chỉ có thể kiếm được một hai ngàn vạn, lúc đó có thể vừa có người lại có tiền. Bây giờ một mình cậu muốn nhiều tiền như vậy, ngoại trừ lấy vốn ban đầu thì không còn cách nào khác”.

Diệp Thiên Vân cười hắc hắc nói: “Một năm có lợi nhuận hơn hai mươi phần trăm là được rồi, tôi biết một trăm ngàn có chút khó khăn, có điều cũng không còn cách nào khác. Vậy bây giờ tôi chưa đòi tiền anh, tự tôi nghĩ cách vậy, đợi một thời gian nữa rồi nói sau”.

Vương Trác Kỳ buồn bực gật đầu nói: “Một năm chuẩn bị cho cậu hai trăm ngàn còn có thể, nếu nhiều hơn thì tôi cũng chịu, trừ khi có người khác chia sẻ chút áp lực cho tôi. Bằng không cậu chờ năm năm đi, đợi tới khi tôi tích lũy tài chính đã. Tháng này còn chưa khởi công đã nợ bên ngoài một trăm ngàn, cái này ai mà chịu cho được chứ”.

Diệp Thiên Vân nghe vậy đành chuyển chủ ý sang Hình Ý Môn, bảo bọn họ xuất tiền có lẽ sẽ có chút khó khăn. Nhưng nếu xuất ra chút được liệu thì chắc được, qua ít ngày nữa tới hội võ thuật, đến khi đó nói chuyện thử với Tiêu Sắt hoặc Tiêu Hùng xem sao, nghĩ thế liền nói: “Ừ, chờ tôi lập kế hoạch xong đã rồi hẵng nói sau”.

Trở về võ quán, Diệp Thiên Vân bảo Dương Thiên Long và Crystal chuẩn bị một chút, sau đó thu dọn đồ đạc, trước tiên dời qua đó đã.

Vương Vĩnh Cường vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân thu thập hành lý, liền vội nói: “Nếu không phải Thanh Sơn nói cho tôi biết, tôi thật đúng là không biết gì, cứ ở võ quán đi đã, đi gấp như vậy làm gì”.

Diệp Thiên Vân vội mời Vương Vĩnh Cường ngồi xuống, sau đó rót chén nước nói: “Anh Vương, anh cũng biết tình huống bây giờ của tôi, nếu tôi tiếp tục ở đây vậy võ quán này sẽ không thể mở tiếp được. Mà chủ yếu là tôi sợ bọn Thạch Thanh Sơn bị thương tổn, bây giờ tìm tới võ quán đã không còn là một hai người nữa”.

Vương Vĩnh Cường nghe xong lời này trầm ngâm một chút mới lên tiếng: “Tôi cũng biết, có điều nếu đi như vậy tôi cảm thấy trong lòng có chút hổ thẹn, võ quán này là một tay cậu nâng nó lên, bây giờ nói đi là đi, chung quy vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái”.

Diệp Thiên Vân khẽ lắc đầu nói: “Tôi cũng không phải đi luôn, bình thường vẫn về đây luyện quyền, nếu có chuyện gì tôi cũng sẽ hỗ trợ, chủ yếu là tôi không muốn dẫn nắm lửa vô lâm tới võ quán”.

Vương Vĩnh Cường trầm mặc thật lâu mới thở dài nói: “Như thế cũng tốt. Bằng không bọn Thạch Thanh Sơn có lẽ sẽ xảy ra chuyện gì không may thật”.

Diệp Thiên Vân thấy Vương Vĩnh Cường cũng không có ý kiến gì nữa liền chuyển chủ đề nói: “Khách sạn của anh Vương thế nào rồi?”

Vương Vĩnh Cường trầm mặc rất lâu rồi mới lên tiếng: “Hạng mục của tôi vừa vặn mới hoàn thành. Những ngày này có thể yên tâm nghỉ ngơi, duy trì số cửa hàng này từ nay về sau có thể an tâm dưỡng lão, tôi cũng không muốn lại chìm nổi trong nước, rất nhọc lòng!”

Diệp Thiên Vân có chút kinh ngạc nói: “Vậy anh Vương sau này không định mở rộng công ty nữa à?”

Vương Vĩnh Cường cười hắc hắc nói: “Bây giờ tôi mới hiểu ra, người làm nhiều tiền như vậy cũng không dùng làm gì. Bây giờ tôi cho dù không kiếm một phân tiền nào cả, bắt đầu tiêu tiền, thì đến tận lúc già cũng chưa chắc xài hết. Tôi chỉ có một cô con gái, nó cũng dùng không hết số tiền này”.

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười nói: “Về hưu là một lựa chọn không tệ. Có thời gian đến võ quán luyện quyền như vậy mới là đạo dưỡng sinh!”

Vương Vĩnh Cường “Ừ” một tiếng nói: “Được đấy. Nửa năm nay chỉ lo chuyện hạng mục khách sạn. Sau này có thời gian có thể luyện quyền nhiều hơn!”

Diệp Thiên Vân hàn huyên với gã hai câu, sau khi tiễn Vương Vĩnh Cường về liền đi tới gian phòng của Uy Chấn Thiên, gõ cửa xong đẩy một cái liền thấy Uy Chấn Thiên đang thu dọn hành lý, không khỏi thắc mắc, hắn cũng không nói chuyện chuyển đi với Uy Chấn Thiên, liền hỏi: “Đại ca, đang làm gì thế?”

Uy Chấn Thiên cười nói: “Lần này tôi tới vốn là muốn tìm Trần Vạn Sơn, bây giờ hắn đã chết tôi cũng không còn chuyện gì bận lòng. Định trở về Trác Cước Môn”.

Diệp Thiên Vân sững sốt có điều cũng hiểu được, liền gật đầu nói: “Cũng tốt, hai ngày qua không ít chuyện bề bộn, cũng không lo được cho anh, lần sau lão ca đến đây, tôi nhất định nhiệt tình chiêu đãi!”

Uy Chấn Thiên cười ha hả khoát tay nói: “Ở đây cũng rất tốt, bây giờ nút thắt cũng đã được mở, cũng không còn gì bận tâm nữa, tôi và cậu vốn không có ân oán gì, lần trước lúc Trương Thiên định tới tìm cậu tôi còn ngăn cản một hồi, chỉ là không thành công. Bây giờ bọn họ ném quả đấm, cũng không oán cậu được!”

Diệp Thiên Vân không muốn nói nhiều về chuyện này, liền nói: “Vậy tôi tiễn đại ca đi, qua một trận nữa chính là hội vô lâm, anh có đi không?”

Uy Chấn Thiên vui tươi hơn hử nói: “Đi, Sao lại không đi được! Cậu cho tôi Ngũ Hành cao, hai tháng này trở về điều dưỡng một chút là khỏi. Đến lúc đó có thể sẽ gặp nhau à!”

222. Chương 222: Thành Tích

Sau khi tiễn Uy Chấn Thiên đi, Diệp Thiên Vân cũng dọn nhà. Thật ra hắn cũng không có thứ gì quan trọng cả, chỉ một vài bộ áo quần và một ít sách, toàn bộ đều dời đi. Nói là rời đi, thật ra phần lớn thời gian hắn vẫn sống ở võ quán Thành Phong, ngày nào cũng luyện tập, ăn cơm, luyện tập, quá trình lặp đi lặp lại như vậy khiến người ta nghe xong đã cảm thấy buồn tẻ nhàm chán rồi.

Tiểu thư Crystal đã phàn nàn nửa tháng, vô số lần nàng đề nghị Diệp Thiên Vân rút ra một ngày trong luyện tập bồi tiếp nàng đi đây đi đó, chỉ có điều sự sắp xếp thời gian của Diệp Thiên Vân quá vụn vặt, không có một kẽ hở.

Nửa tháng này, Crystal cũng chỉ có thể ngồi trơ một chỗ với Dương Thiên Long mỗi ngày, buồn bực đến nỗi nhiều lần nàng tức giận định bỏ đi, có điều cuối cùng lại nhịn được. Nàng có tình cảm với Diệp Thiên Vân, bày tỏ tình yêu rất bạo dạn nhưng mà vẫn chưa có hiệu quả gì.

Có điều tiểu thư Crystal cũng không nổi giận, có lẽ chính vì nguyên nhân này mới khiến nàng chú ý đến chuyện của Diệp Thiên Vân.

Sinh hoạt của Diệp Thiên Vân ở trong mắt người khác quả thật rất cô độc, đơn điệu, buồn tẻ, nhưng mà bản thân hắn lại không hề phát hiện. Bởi vì ý nghĩ của hắn rất đơn thuần đó chính là phải cố gắng phát huy uy lực tăng năm của Kim Chung Tráo, bây giờ thân thể của hắn có thể gọi là thân thể được đúc bằng sắt, về mặt lực lượng hắn có thể coi thường hết thảy, nhất là về sau lúc có hỗ trợ và thừa tốc độ.

Hình thái thân thể cũng vì tới tăng năm đã xảy ra một chút biến hóa, người hắn hoàn toàn không có hình thái thân thể của võ giả. Ngoại trừ khiến người ta có cảm giác cường tráng, những thứ khác đều không có, khiến hắn cũng không nhận được mà cảm thấy kỳ quái.

Những ngày này hắn luôn luyện Thiên Vân Bộ, khiến thân pháp của hắn không ngừng đề cao, trải qua nửa tháng tới luyện rốt cuộc hắn cũng đã có thành tựu rất lớn. Không giống lúc trước luôn thua tốc độ của người khác.

Trong lúc này tin tốt nhất mà Diệp Thiên Vân nhận được chính là cha mẹ phải muộn một chút mới có thể tới, khiến tâm tình của hắn tốt vô cùng, ít nhất không bị chuyện đó quấy nhiễu. Có thể tập trung tinh thần vào võ học, điều này sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn không cách ngôn ngữ nào có thể diễn đạt được.

Hôm nay là ngày tựu trường, Diệp Thiên Vân muốn tới trường trình diện, thật ra hắn không muốn đi học, có điều trải qua ba lần do dự vẫn quyết định tạm thời giữ cuộc sống như thế. Nguyên nhân chủ yếu là do hắn thích loại cuộc sống đơn thuần này.

Thời gian tiếp xúc vô lâm, xã hội càng nhiều, càng khiến hắn có một loại chán ghét. Nguyên nhân của sự chán ghét này là do hắn thấy mỗi một chuyện đều vô cùng phức tạp, giao thiệp giữa người với người cũng không đơn thuần, thường thường sẽ có một chút mục đích ở trong đó. Có một hoàn cảnh đơn thuần, có mấy người bạn đơn thuần, cảm giác như vậy ở bất kỳ chỗ nào khác đều không thể tìm được.

Người trở lại trường rất nhiều, cơ bản đều tập trung trong mấy ngày này. Lái xe vào sân trường, suy nghĩ của Diệp Thiên Vân đã lạc đến tận đâu tận đâu. Hắn vừa lái xe vừa nghĩ một vài vấn đề về võ thuật, rất nhanh đã tới dãy lớp học.

Diệp Thiên Vân vừa xuống xe liền nhìn thấy rất nhiều bạn học của mình, quen hay không quen cũng đều bắt chuyện với hắn. Sau khi vào lớp học phát hiện mấy người bạn cùng phòng ký túc xá đang ngồi trong đó.

Diệp Thiên Vân vừa lại gần, Lưu Tùng đã vỗ vai hắn, cười hắc hắc nói: “Không cần phải nói gì cả. Chúng ta chính là anh em thân thiết. Kỳ nghỉ này đừng kể chuyện anh chơi vui vẻ như thế nào, cũng không cần lo lắng cảm giác treo khóa ra làm sao. Tôi vừa mới nhận ra! Người à, phải học được cách thỏa mãn!”

Lời của Lưu Tùng lập tức khơi dậy lửa giận của Trần Nhiên và Vương Bằng, Vương Bằng rất khinh bỉ nói: “Lạy mẹ, coi thử tí nữa thấy thành tích thi còn thối phèo được không, cẩn thận bị thôi học đấy!”

Trần Nhiên cũng cười nham hiểm nói: “Thôi học càng tốt, sau này Lưu Tùng bán kem que ở cổng Công Đại, tôi nhất định sẽ mua giúp cậu mấy que!”

Lưu Tùng liếc hai người một cái, sau đó cười nói với Diệp Thiên Vân: “Sau này tôi gọi cậu là Diệp ca, lúc thi học kỳ che chở cho tôi một chút nha. Đừng cho mỗ quạ của hai người bọn họ nói thành sự thật”.

Diệp Thiên Vân ngồi xuống bên cạnh, khẽ mỉm cười nói: “Có thời gian đọc nhiều sách đi, những thứ này về sau còn hữu dụng, nếu có thời gian tôi cũng tới nghe giảng!”

Vương Bằng ghen ghét vô cùng, gãi tóc khì nói: “Tôi chưa thấy cậu nghe giảng tiết nào, thật sự là con mẹ nó thần thông rồi, nếu không phải học kỳ vừa rồi cậu đột kích đội trưởng thì sao hơn bọn anh được chứ!”

Diệp Thiên Vân đột nhiên nhớ tới vở ghi của Kỳ Giai Trữ, nếu không phải có cuốn vở này, thành tích của hắn không biết là tụt dốc bao nhiêu nữa. Hắn liền nhìn khắp bốn phía, kết quả không thấy Kỳ Giai Trữ.

Lưu Tùng hắc hắc nói: “Bây giờ đấu võ mồm thì có ích gì, lát nữa phát thành tích, nếu toàn bộ các môn của tôi đều qua thì sẽ tới Shangri-La, lúc đó toàn bộ bữa ăn tôi trả tiền!” Nói xong nháy mắt mấy cái với Diệp Thiên Vân.

Trần Nhiên vừa nghe có ăn liền quên mất lập trường, lập tức chen miệng nói: “Vậy nói trước là phải mang theo bà xã. Nếu không tất cả đều là nam ăn chẳng có ý nghĩa”.

Lưu Tùng đồng ý nói: “Nếu có năng lực cậu cứ dẫn thêm mấy người, chỉ cần là nữ là tôi mời tất!” Gã vẫn hào sảng như thường.

223. Chương 223: Võ Đang

Diệp Thiên Vân nhìn qua người gọi là Vương Thông này, thoát nhìn thì hắc khí thể không tồi, tướng mạo khá, vẻ mặt hãnh diện, có dáng vẻ của võ giả, vì thế không khỏi cẩn thận nhìn kỹ hai mắt hắn.

Vương Thông nhìn mọi người một chút, rồi nói: “Tôi biết các người muốn cười tôi, kỳ thật tôi cũng cảm thấy mình không nên như vậy, những mà tinh lực của mỗi người đều khác nhau. Tinh lực của tôi không đặt trên học tập, cho nên mới hằng năm bỏ thi. Mọi người chắc đều đang muốn hỏi, một người học sinh nếu không đặt tinh lực ở mặt học tập, vậy thì có mặt mũi gì để lên tiếng?”

Đám đồng học phía dưới nghe thấy hắn nói vậy cũng không cười ầm lên, ngược lại còn có người thông cảm với hắn.

Vương Thông nhìn qua vẻ mặt đám người phía dưới, hắn kiêu ngạo nói: “Tôi đem đại bộ phận tinh lực dùng để theo đuổi quốc thuật Trung Hoa, cho nên thành tích học tập không tốt lắm. Tôi yêu quốc thuật, rất cố chấp, chuyện cả đời tôi theo đuổi, chính là nó!”

Trong đám đồng học có người bị bài diễn thuyết của Vương Thông làm cho chấn động, hào khí trong lời nói này, quả thật khiến người ta không thể coi thường được. Lưu Tùng ở bên cạnh vỗ vỗ Diệp Thiên Vân, nói: “Tao trước kia chung quy nghe nói về quốc học và quốc thuật, hai cái đó là gì thế?”

Diệp Thiên Vân cũng hiểu bài diễn thuyết này khá thú vị, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Nói đại khái, quốc học là lấy nho học làm chủ thể học thuật truyền thống của Trung Hoa. Quốc học nếu là học thuật văn hóa truyền thống của trung quốc, như vậy thì không thể nghi ngờ là cả y học, hí kịch, thư họa, số thuật đều thuộc về phạm trù quốc học, nhưng tất cả đều gọi tắt là quốc học, chẳng qua có người lại nói thư pháp là quốc học. Mà còn quốc thuật chính là chỉ cách gọi võ thuật truyền thống của, thực chất chính là võ thuật.”

Vương Bằng ở bên cạnh giơ ngón cái lên, nói: “Thiên Vân à, tao hôm nay mới thấy được mày cũng hiểu biết như vậy đó!”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Cũng không có gì, rất nhiều người biết mà.”

Trần Nhiên cười hắc hắc, nói: “Vậy không phải mày mắng Lưu Tùng không phải người sao? Hắn là một đứa ngốc mà, cái gì cũng không biết, mày có thời gian thì dạy nó chút, nếu không sau đến khi bị lừa cũng không biết đó, thật là!”

Lưu Tùng tức giận xì khói nhưng mà không nói gì, chắc đang bị ghen.

Vương Thông nói tiếp: “Dùng cách thông tục mà nói. Ta là một người yêu võ thuật, nếu có vị bằng hữu nào thích võ thuật như ta, vậy thì đến đây cùng luận bàn trao đổi, ta tự nhận thấy đó là điều vinh hạnh!”

Chủ nhiệm Bạch trường mắt lên nói: “Được rồi, đã nói xong rồi chứ, người mà còn nói thêm nữa chính là khơi mào mâu thuẫn đấy. Sau này nên thành thật một chút, có thời gian thì đi đọc sách nhiều chút, nếu không sau này muốn tốt nghiệp cũng khó đó!”

Nói xong ông ta dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Thành tích thể hiện trên thời gian biểu và khóa trình biểu. Các người đã là sinh viên năm hai, đều cần chứng chạc một chút, lấy học tập làm việc chính, đừng bỏ bê học tập.”

Học kỳ này có một sinh viên đột xuất nghỉ học bốn tháng do bệnh là Diệp Thiên Vân, đến cuối kỳ thi vẫn được học bổng, đây là một tấm gương, đáng để noi theo! Hôm nay nói đến đây thôi, giải tán!”

Thoạt nhìn có vẻ ông ta cũng bị Vương Thông kích thích, thế mới nói nhiều như vậy.

Vương Bằng nhìn kỹ Diệp Thiên Vân rồi nói: “Ta không nhìn ra người bị bệnh chỗ nào, lúc trong học kỳ thấy người. Mỗi lần đều càng thêm khỏe mạnh mà!”

Mấy đồng học chung quanh đều nhìn lại Diệp Thiên Vân nói: “Phòng ngủ của các người tất cả đều là cường nhân, chúng ta không thể so bì được!”

Lưu Tùng không chút khiêm nhường nói: “Có thời gian ta sẽ truyền cho các người chút kinh nghiệm, như vậy sau này các người thi sẽ có kết quả tốt hơn!”

Hắn nói ra làm mọi người không ‘ngửi’ được, chỉ đành ‘ách ách’ cười thầm rồi đi.

Trần Nhiên cười hắc hắc nói: “Chúng ta lát nữa tới Shangri-la thôi, loại cơ hội này không nhiều, lát nữa tao ngồi xe Thiên Vân!”

Vương Bằng vừa nghe thấy cũng nhao lên: “Tao cũng ngồi xe Thiên Vân!”

Lưu Tùng khinh bỉ hai thằng này, nói: “Tao tự mình đi vậy, học kỳ trước thành tích tốt như vậy, hai ngày trước đã báo với gia đình vì thế đã đổi sang A6 dùng rồi!”

Trần Nhiên thở dài nói: “Người so với người đúng là tức chết, tao thi thành tích cũng như vậy, người nhà cho mỗi cái xe đạp ‘riêng’, sao mà đái ngộ lại khác nhau thế chứ?”

Mấy đứa đi ra ngoài ý định là vào trong bãi lấy xe, không ngờ được lại có một chiếc xe Trung Hoa đang ‘thân mật’ tiếp xúc với xe của Diệp Thiên Vân. Va chạm cũng không lớn, chỉ xước chút mà thôi.

Cả đám Vương Bằng nhìn thấy tình huống như vậy, không thể bỏ qua, liền nhanh chóng tới gần. Bên trong xe Trung Hoa lúc này đi ra một người, chính là tên Vương Thông lúc nãy, hắn hô lớn: “Ôi, chúa ơi! Không phải đụng vào xe viện trưởng chứ?”

Vương Bằng đi phía trước cười lạnh, nói: “Không phải xe viện trưởng thì người sẽ không đền sao?”

Chân mày Diệp Thiên Vân cũng nhíu lại, xe này hắn còn chưa đi đến mười lần mà đã bị ‘KISS’ thế này, trong lòng cũng không thoải mái chút nào.

Vương Thông nhìn Vương Bằng, nhỏ giọng nói: “Anh bạn này, là xe của cậu sao?”

Vương Bằng lắc đầu, chỉ vào Diệp Thiên Vân nói: “Đến đây, người không chạy được rồi.”

Vương Thông vừa nghe xong thì cười ha hả, hắn đóng cửa xe lại, nói: “Người học võ chúng ta chú ý nhất là hào sảng, dù là bao tiền ta cũng không chạy!”

Trần Nhiên mỉm cười, nói: “Người có thể chạy sao? Ta xem hay là chúng ta giao cho cảnh sát xử lý đi!”

Vương Thông vừa nghe xong thì mặt biến thành rất khó coi, hắn nhanh chóng cười bồi nói: “Thôi đi, chúng ta đều là sinh viên cùng ban, vừa rồi nhìn thấy mấy người các người, ta biết là mình sẽ đền rồi, không cần phải đi gặp cơ quan chức năng đâu!”

Diệp Thiên Vân đi tới một chút, thấy cũng không tổn hại quá lớn, chỉ là có một vết xước mà thôi, bởi vậy nói: “Thôi quên đi!”

Diệp Thiên Vân vừa mở miệng, mấy người kia cũng không nói nữa, Vương Thông là ‘thủ phạm’ tất nhiên là lập tức cảm tạ: “Thật là xin lỗi, xin lỗi, tôi là nhất thời khinh thường, không ngờ lại bị quẹt vào. Chúng ta là bạn học, không bằng hôm nay ta mới khác làm một bữa bồi tội, các người thấy có được không!”

Hai mắt Lưu Tùng vừa chuyển, sau đó đến gần nói: “Vậy hả, vừa rồi chúng ta đang định kéo đến Shangri-la, không ngờ nhanh vậy đã có người bao chúng ta, cũng không dễ nhí, đều là bạn học cả, chúng ta cũng không tàn nhẫn mà cướp quyền của người, ăn một bữa cơm thôi, chuyện này coi như cho qua. Người không phải nói chính mình là người học võ, rất hào sảng sao?”

Vương Thông do dự một hồi, sau đó cắn răng nói: “Mời đi nào, mọi người coi như kết bạn, sau này ‘cúi đầu không thấy, ngẩng đầu thấy’, cũng không nên quá tuyệt tình!”

Mấy người kia âm hiểm cười, không nói tiếng nào.

Ba chiếc xe cùng nhau phóng về phía khách sạn, tới rồi lấy một buồng phòng, Lưu Tùng gọi vài món thức ăn, lúc người phục vụ sắp ra ngoài hắn còn gọi thêm một câu: “Cho ta một bình ‘Hoàng Gia Lễ Pháo’ 21 năm!” Người phục vụ nghe xong thì gật đầu đi ra.

Vương Thông nghe xong rất hoảng, hắn muốn gọi người phục vụ lại, nhưng mà cửa đã đóng, sắc mặt hắn như trái mướp đắng, nói: “Mấy người không phải chơi ta chứ, tất cả cũng đến 2000-3000 đó, mà một chai rượu của người cũng khiến ta cạn túi rồi, quá bất nhân đó!” Vừa nói hắn vừa đứng dậy.

Lưu Tùng đề tay hắn xuống, cười nói: “Chúng ta đi chơi, quy củ chính là như vậy, rượu này ta trả, đây còn cần đến tiền của người, chúng ta cũng không tính toán với người!”

Vương Thông nghe xong mới chậm rãi ngồi xuống, có chút nghẹn khuất nói: “Xe của ta cũng là xe mới, còn chưa chạy được vài lần đã đụng, về nhà chắc ‘lên thớt’ rồi!”

Lưu Tùng nhìn dáng vẻ hắn cũng không đành lòng, nói: “Chúng ta vốn là muốn tới nơi này, không nghĩ muốn người làm chủ trì, hơn nữa cũng không thiếu chút tiền bữa cơm này của người, nhìn người có vẻ cũng không tồi, coi như hôm nay ta mời, kết giao thêm bằng hữu!”

Vương Thông vừa nghe Lưu Tùng nói vậy, cũng thấy rất xấu hổ, gãi đầu nói: “Ta hôm nay không mang nhiều tiền như vậy, càng không ngờ lại quẹt xe, xe ta lại không có bảo hiểm!”

Diệp Thiên Vân đối với tên bạn học mới này cảm thấy rất có hứng thú, vì thế tùy ý hỏi: “Nghe nói người học quốc thuật, quốc thuật Trung Quốc có rất nhiều lưu phái, không biết người học cái nào?”

Vương Thông vừa nghe thấy hỏi thì hưng phấn hẳn, hắn cười hắc hắc, nói: “Ta là học phái Võ Đang, mà phái ta có nội ngoại môn, ta cũng được coi là cao thủ ngoại môn!” Hắn nói không chút khiêm nhường, bốn chữ ‘ngoại môn đệ tử’ nói cũng rất to.

Diệp Thiên Vân thiếu chút nữa phun hết cả trà ra, một ngoại môn đệ tử mà cũng dám khoe khoang, vì thế lập tức không thèm để ý nói: “Vậy võ công của người chắc không tồi?”

Vương Thông hưng hăng gật đầu, nói: “Đương nhiên, ta ở ngoại môn cũng xếp trong mười vị trí đầu, sau này các người có chuyện gì cứ tìm ta!”

Diệp Thiên Vân vô cùng nghi hoặc, Vương Thông cũng không phải mới nói lần đầu, mà hắn cũng quá thối phồng rồi, vì chưa nói đến nội môn gì cả, chỉ toàn nói đến ngoại môn, vì thế Diệp Thiên Vân lại hỏi: “Võ Đang xa như vậy, một ngoại môn đệ tử như người, chẳng lẽ không cần đi Võ Đang học võ sao?”

Vương Thông do dự nửa ngày rồi nói: “Ta lúc ngày nghỉ đều ở đó, bây giờ đi học mới không có thời gian, đợi đến lúc tốt nghiệp xong ta sẽ chuyển đến đó sống lâu dài!”

224. Chương 224: Crystal

Vương Thông không ngờ được ăn bữa cơm này còn có thể gặp được người nhiệt tình như vậy, hắn cảm động nói: “Con mẹ nó thật là duyên phận mà! Không ngờ ở đây lại có thể gặp được một bằng hữu hào sảng như vậy!”

Vừa nói hắn vừa nâng chén rượu lên, rồi tiếp tục: “Ta trước hết cạn một ly, sau này các người là bằng hữu của Vương Thông ta, có chuyện gì cứ nói!” Vừa nói hắn vừa uống cạn.

Vương Bằng ở bên cạnh âm hiểm cười: “Người chỉ nghe hắn thối phồng mà thôi, tên này rất nhanh thay đổi, hắn xếp thứ 5 đúng là không tồi, nhưng mà học kỳ trước hắn cũng không khác gì người, chỉ là đến lúc thi, mới may mắn qua được kiểm tra, người cẩn thận không lại bị hắn lừa đó!”

Tên Vương Bằng này căn bản chẳng để lại chút mặt mũi nào cho Lưu Tùng cả, cứ thế vạch trần bí mật của hắn.

Trần Nhiên cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, Thiên Vân còn chưa thềm nói, mày cứ ‘phát sóng’ ầm ầm, Vương Thông người cứ nên cẩn thận vẫn hơn!”

Lưu Tùng cười hắc hắc, nói: “Quản làm gì, học kỳ sau ta sẽ học tập thật tốt, đến lúc đó khẳng định có thể kéo Vương Thông lên, thời gian sẽ chứng minh!”

Vương Thông cũng cười, nói: “Cái khác không quan trọng, người học võ chúng ta chú ý ở nhiệt tình, kỳ thật thì có thi đỗ hay không cũng không sao, cùng lắm thì bị đuổi về, đi học võ.”

Diệp Thiên Vân thấy tình huống hôm nay như vậy rồi, hắn cũng không hỏi nữa, chỉ ở bên nghe ‘say chém gió’, mấy tháng rồi không gặp, tất cả đều khá thân thiết, cho nên còn cùng hát, hơn nữa uống hết hai bình ‘Hoàng Gia Lễ Pháo’.

Vương Thông khoát tay chặn lại, nói: “Ta thấy các người cũng uống đủ rồi, uống nữa là không lái được xe về đâu, chúng ta có 5 người thì 3 người phải lái xe, vì thế, an toàn là số 1!”

Lưu Tùng ‘Ừ’ một tiếng, nói: “Cũng tốt, chúng ta dừng lại để lái xe nào. Đi quán bar chơi một chút đi, ta còn hát chưa tận hứng, chúng ta cũng hợp ý nhau sau này là bằng hữu rồi!”

Trần Nhiên vừa nghe thấy nhất thời nói: “Vừa mới nói về nhà, kết quả lại là không về, không biết giờ lão bà ta oán giận thế nào rồi, lát nữa dẫn nàng đi cùng đi!”

Mấy người liền đồng ý, Vương Bằng hí mắt nói: “Bản thân tao cũng có ý trung nhân, lát nữa dẫn đi cho các người coi, người nào cũng không được thiếu đó! Hôm nay chúng ta một lần giới thiệu bạn gái luôn đi!”

Trần Nhiên cũng cười hắc hắc, nói: “Thoạt nhìn thì người hôm nay cũng có vẻ nắm chắc đây. Không ngờ không chút ‘phòng bị’ nào đã có bạn gái rồi! Chúng ta đây chỉ có Thiên Vân là một tên ‘quang côn’ thôi, tao thấy không bằng tìm Kỳ Giai Trữ làm khách mời đi, như vậy đỡ mất mặt.”

Diệp Thiên Vân cũng không dám trêu chọc Kỳ Giai Trữ, quan hệ giữa hai người giờ rất vi diệu, nếu như ‘tiến thoái’ đều không nắm chắc, đến lúc đó sẽ thành thương tổn rất lớn cho nàng, bởi vậy hắn lắc đầu, nói: “Hay là thôi đi, ta đi một mình là được, các người không cần xen vào mà!”

Vương Bằng lớn tiếng hét lên: “Khinh bỉ. Hôm nay không tìm được thì cho mày ‘huyết nhiễm tứ phương’, ha ha, nam nhân ngày thơ như tao còn gặp được mùa xuân, chứ đừng nói đến mày, hôm nay ai cũng đừng mong trốn!”

Lưu Tùng cũng cười dâm, nói: “Thiên Vân mày cũng đừng làm mọi người giảm hứng hái, nếu không có thì mày có thể đến vườn trường tìm đại một người! Kỳ thật bây giờ trong ban, mày chỉ cần hô một câu có rất nhiều nữ sinh muốn cùng đi với mày. Hôm nay mấy đứa tao muốn xem cái gì đó mới mẻ chút!”

Vương Thông mặc dù là lần đầu tiên cùng bọn họ ăn cơm, nhưng mà hắn cũng không kém, hắn đứng lên nói: “Ta bây giờ đi gọi điện thoại, lát nữa tập hợp, không say không về!”

Lưu Tùng trừng mắt nói: “Vậy nửa giờ sau đi, cạnh đây có quán bar Mãnh Hổ mới sửa chữa, nơi đó hoàn cảnh khá tốt, chúng ta đến đó tập hợp!”

Hắn nói xong còn liếm liếm môi, nói: “Thiên Vân, mày nói thế nào cũng phải kiếm một người đi, tốt xấu gì huynh đệ cũng có hết rồi. Chỉ còn mày là chưa dẫn người phụ nữ nào tới thôi.”

Diệp Thiên Vân quả thật có chút buồn bực, quán bar Mãnh Hổ này chính là nơi hắn và Trạc Cước Môn quyết đấu lần trước, ông chủ Hắc Hổ bên trong chính là đệ tử ngoại môn của Trạc Cước Môn, mà lần trước ở cửa nhà Hàn Băng còn gặp qua một tên Nhị Lăng Tử. Rồi đột nhiên Diệp Thiên Vân nghĩ đến Crystal, nàng tới đây nhiều ngày rồi mà hắn còn không bồi tiếp nàng, bởi vậy liền nói: “Được, ta vừa lúc có một bằng hữu tới chơi, đến lúc đó đưa đi cùng vậy!”

Ở đây ngoại trừ Vương Thông thì tất cả đều ở cùng Diệp Thiên Vân một năm rồi, bọn họ cho tới giờ cũng chưa bao giờ thấy qua hắn có một bạn gái nào thân thiết, vì thế Lưu Tùng cười hắc hắc, nói: “Thật là không dễ nha. Hôm nay mấy người chúng ta thật có phúc, đã hơn một năm rồi, ta còn chưa thấy Thiên Vân cùng nữ nhân nào thân thiết qua, giờ mới có được cơ hội, phải rửa mắt để nhìn cho kỹ mới được!”

Mấy thằng kia cũng cười gian manh, bọn họ có thể thấy Diệp Thiên Vân mang bạn gái đến chính là vô cùng khó rồi, nên mỗi thằng đều chờ mong vô cùng.

Mấy đứa ăn xong cũng đứng dậy rồi đi, hẹn nửa tiếng sau gặp nhau ở Mảnh Hổ, sau đó thì đều tự đi đưa bạn gái tới.

Diệp Thiên Vân mặc dù uống chút rượu, nhưng mà hắn rất tỉnh táo, hắn dù có uống thêm hai bình nữa cũng vẫn lái xe được bình thường. Về tới nhà mới xong, hắn vừa mở cửa đã thấy ngay Crystal đang đón, nàng thâm tình nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Diệp, anh hôm nay về sớm hơn bình thường, em ở trong nhà rất nhàm chán, anh mang em ra ngoài đi!”

Diệp Thiên Vân cười ha hả, như vậy hắn cũng chẳng phải nói, cứ trực tiếp đưa nàng đi là được, vì thế, hắn uống chút nước rồi nói: “Một lát nữa có mấy đứa bạn rủ đi uống rượu, cho nên anh về nhà đưa em cùng đi. Một ngày nay ít chơi với em, trong lòng anh cũng áy náy!”

Crystal vẫn thâm tình nhìn Diệp Thiên Vân, nàng lắc đầu nói: “Không, em thấy rất ổn, một nam nhân luôn có chuyện quan trọng muốn làm, chuyện này không sao mà!”

Diệp Thiên Vân ‘Ừ’ một tiếng rồi nói: “Vậy em đi cùng anh, đến tối anh lại đưa em đi dạo chung quanh!”

Nước mắt Crystal thiếu chút nữa thì rơi xuống, nàng chờ đợi câu nói này của Diệp Thiên Vân mấy ngày rồi mặc dù hơi trễ một chút, chẳng qua uy lực vẫn vô cùng, nàng lập tức nói với Diệp Thiên Vân: “Vâng, anh chờ em một chút, em giờ phải đi thay quần áo, chỉ cần 10 phút thôi!”

Diệp Thiên Vân cười cười, nói: “Không cần sốt sắng như vậy, vẫn kịp mà!”

Crystal gật đầu mạnh, sau đó nàng phi như bay vào phòng.

Dương Thiên Long tắt TV đi, lạnh nhạt nói: “Người nhìn xem, tình yêu có thể làm người ta ngu ngốc đi nhiều đó, khi ở Mỹ, Crystal đâu phải như vậy, nàng lúc đó chính là một huấn luyện viên kinh nghiệm sắt và khảo nghiệm ma quỷ đó.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, uống chén nước nói: “Người đi cùng chúng ta không? Một mình ở đây có tác dụng gì!”

Dương Thiên Long đứng lên nói: “Thôi quên đi, ta nếu đi thì khi về Crystal sẽ biến trở về dáng vẻ ban đầu đó, thôi thì ta đi về võ quán luyện quyền đi, lúc này thân thể cũng khôi phục không tồi rồi. Người không phải đã nói sao. Võ thuật truyền thống đối với khôi phục thương thế có hiệu quả không tồi!”

Diệp Thiên Vân ‘Ừ’ một tiếng, nói: “Chú ý ăn uống nữa, sau đó luyện Hình Ý Quyền nhiều một chút, đối với vết thương trên tay người sẽ có nhiều trợ giúp đó, ít nhất sẽ giúp người khôi phục như trước, nội gia quyền dưỡng thân, chỉ cần tốn chút công phu, có lẽ công phu cách đấu của người tăng thêm một tầng đó!”

Dương Thiên Long rất hiểu điều này, nói: “Đúng vậy, đi ra ngoài du lịch vẫn không bỏ Hình Ý Quyền, tinh thần giờ tốt hơn không ít, chỉ cần tiếp tục luyện như vậy ta tin là mình sẽ có thành quả kinh người, võ thuật Trung Hoa đúng là khiến người ta kinh ngạc.”

Hai người còn đang đàm luận về Hình Ý Quyền, Crystal đã từ trên lầu đi xuống, nàng chạy đến bên người Diệp Thiên Vân nói: “Anh thân yêu, chúng ta hôm nay đi đâu?”

Nàng vừa nói xong thì nhìn Dương Thiên Long, sau đó biến sắc hỏi: “Hắn không phải cũng muốn đi cùng chúng ta chứ!” Nàng lúc này như một con mèo bị dẫm phải đuôi vậy, bắt đầu giờ móng vuốt ra uy hiếp.

Dương Thiên Long thấy tình huống không tốt, hắn liền khoát tay nói: “Tôi đi đến võ quán, hai người thì tốt rồi, tôi sẽ không đi đâu!”

Diệp Thiên Vân nhìn xuống Crystal, hắn không khỏi phải nhìn nàng chăm chăm, trang phục của Crystal mê người cực kỳ, ống tay áo màu bạc phát ra phong tình dị quốc, khuôn mặt xinh đẹp, quần áo bó sát thân thể gợi cảm mê người, quần jean đầy sức sống, khiến tất cả những đường cong mê người của nàng hiển hiện ra. Dưới chân còn thêm đôi giày cao gót 6 phân, làm người khác vô cùng ảo tưởng, hắn không khỏi nói: “Em thật đẹp!”

Crystal hiển nhiên là rất hạnh phúc, nàng vờ về mấy sợi tóc, nói: “Em chỉ cần biết anh khen em thôi, ở bất cứ quốc gia nào cũng vậy, không có nam nhân nào keo kiệt ca từ để ca ngợi cả mà.”

Dương Thiên Long không nhìn nổi nữa, hắc hắc cười nói: “Ta không quấy rầy các người nữa, chúc các người vui vẻ!”

Diệp Thiên Vân đứng lên nói: “Ta lát nữa trực tiếp đưa người đến võ quán, như vậy cũng tiện!”

Dương Thiên Long mở cửa lớn rồi khoát tay chặn lại nói: “Coi như xong, ta tự mình đi bộ được rồi, chắc khoảng 10 phút thôi!” Vừa nói xong cái, hắc đi luôn.

Diệp Thiên Vân thu thập xong gần hết mọi thứ, sau đó nói: “Vậy thì chúng ta đi thôi, vừa hay có mấy đứa bạn tốt mời!”

Crystal giờ phút này như một cô gái thẹn thùng, nàng nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Được, hôm nay cái gì cũng nghe lời anh, rất cảm ơn anh có thể đưa em theo!”

Diệp Thiên Vân ‘Ừ’ một tiếng, sau đó hai người cùng nhau ra cửa, lái xe xuất phát đến quán bar Mãnh Hổ!

225. Chương 225: Mỹ Nữ Tính Khí Nóng Nảy

Lưu Tùng chuyển chén rượu, hắc hắc cười nói: “Sau này, lúc người thi cử đến tìm ta, vấn đề gì không hiểu ta phụ đạo cho người, ta cùng với người quản lý khá quen thuộc, đến lúc đó nói qua một tiếng, chắc cũng có thể an bài cho người một vị trí tốt.”

Vương Thông vỗ vỗ Lưu Tùng nói: “Không ngờ ta vừa mới đến trường mà đã có được mấy người bạn không tồi, chờ đến khi ta nói với quản lý một chút, để ta đến phòng của các người, đến lúc đó mọi người ở cùng nhau vui vẻ rồi!”

Trần Nhiên uống nhiều hơn một chút, Hoàng Gia Lễ Pháo sao có thể bỏ qua chứ, hắc đồ bưng mặt nói: “Người bây giờ đến cũng được, phòng của chúng ta hiện tại chỉ còn lại một mình ta thôi, người có thể đến làm bạn với ta!”

Vương Thông sững sốt, sau đó nghi hoặc hỏi: “Mấy người các người dân ở đây sao?”

Vương Bằng cười hắc hắc nói: “Cái gì mà dân ở đây, phòng chúng ta đều là người bạn rận, Lưu Tùng thì còn tốt chút, Thiên Vân thì từ lúc khai giảng mới tới vài ngày, sau kỳ thi thì mới về, hành sự đúng ba chữ ‘thật tiêu sái!’”

Vương Thông hiểu ý, hắc gật đầu nói: “Đúng vậy, hiện giờ học đại học cũng không khó, thôi thì ta ở với Trần Nhiên, coi như là có bạn vẫn tốt hơn!”

Lưu Tùng ‘Ừ’ một tiếng, nói: “Chúng ta giờ đã tính người thành một thành viên trong phòng rồi, mà kỳ nhân trong phòng chúng ta đó chính là Diệp Thiên Vân, không đến mấy tháng, hắc đã kiểm được học bổng, mà học kỳ trước ta chính là ngồi đằng sau hắc, vì thế mới có kết quả như vậy, nếu không thì giờ ta cũng cùng hàng cấp như người rồi!”

Vương Thông nghe thế liền reu: “Ta còn tưởng là người học tập không tồi, có thể kéo ta lên cùng, ai ngờ nghĩ cả nửa ngày mới biết người cũng như ta mà thôi!”

Cả hai người Vương Bằng và Trần Nhiên đều cười hắc hắc, Trần Nhiên còn nói: “Người rút lui đi, cuối cùng vẫn dựa vào Diệp Thiên Vân, người còn dựa vào xe hắc, xem ra có trò hay để xem rồi!”

Lưu Tùng cười khan hai tiếng, sau đó nhìn giờ một chút, nói: “Được rồi, sao đến giờ Thiên Vân còn chưa tới nhỉ?”

Hắc vừa dứt lời, một cô gái ngoại quốc vô cùng xinh đẹp bước từ ngoài cửa vào, vóc người quyến rũ, khí chất cao nhã, dáng vẻ đúng là nhất lưu, nhất thời làm ánh mắt nhiều người sáng hắc lên.

Người trong quán bar cũng không ít, họ nhìn thấy cô gái ngoại quốc đi tới, xinh đẹp lại có chút kinh diễm. Nhất thời mấy nam nhân không nhịn được nuốt nước bọt, khiến toàn trường đều có một bầu không khí là lạ.

Mà nữ nhân ngoại quốc này đi vào đến quầy bar phụ cận chỗ đám Lưu Tùng, sau đó nàng gọi một ly đặc biệt, nàng dùng bốn ngón tay tinh tế thanh nhã cầm ly rượu lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm thử một chút vị rượu, sau đó mới uống vào một ngụm nhỏ.

Lưu Tùng ở bên cạnh nhìn thấy mà mắt mở trừng trừng, hần nhìn đến nỗi mắt không chớp, nói: “Quá nóng bỏng, nữ nhân này thật sự quá ‘phê’! Ở nơi này chúng ta hầu như toàn gặp nữ nhân Nga, nhưng nàng ta hình như không phải, ta sẽ lại gần hơn nhìn một chút!” Hần vừa nói xong thì cô gái bên cạnh hần nhất thời bấm vào đùi hần một cái.

Lưu Tùng ‘A’ một tiếng, sau đó hần cười rộ lên, nói: “Còn không biết Diệp Thiên Vân dẫn ai tới đây!”

Trần Nhiên cười gian manh, nói: “Tao có cảm giác đó là Kỳ Giai Trữ, hai người bọn họ thật khó hiểu, lần trước tao hỏi qua Kỳ Giai Trữ, nàng ta nói quan hệ hai người là thuần khiết, thật sự là làm tao tức chết!”

Mấy người vẫn đang mãi nói chuyện, lúc này thì Diệp Thiên Vân từ ngoài đi vào, vừa mới đến gần Lưu Tùng đã cất tiếng gọi: “Bạn gái mày đâu? Không phải nói rồi sao, hiện giờ sao chỉ mình mày tới. Muốn làm bọn tao mất hứng à?”

Trần Nhiên nói: “Diệp Thiên Vân mày hay lắm, hôm nay thật khiến người ta công phần, đến đây đi, tao đại biểu cho ánh trăng trừng phạt mày!”

Diệp Thiên Vân cười cười không nói gì, mà lúc này Crystal cũng nhìn thấy hần tới, nàng mỉm cười. Dùng tiếng Trung hơi trúc trắc nói: “Chào mọi người, tôi là bạn Diệp Thiên Vân!” Nói xong nàng lại cười cười.

Bởi vì Crystal trang điểm rất cầu kỳ, vì thế nàng và Diệp Thiên Vân đến quán bar Mạnh Hổ muộn một chút. Diệp Thiên Vân thì đi đỗ xe, cho nên Crystal tiến vào trước.

Hai tròng mắt Lưu Tùng lúc này như rót cả xuống đất, cái miệng mở to như cái bát, ngơ ngát ngát cả nửa ngày mới nói: “Tao ngất, không phải chứ, mày muốn tán gái thì ra hần nước ngoài sao, rất có chí khí nha, Diệp ca. Cái gì cũng thật bí mật nha!” Vừa nói hần vừa đắm nhẹ về phía Diệp Thiên Vân.

Crystal nhìn thấy mấy người Lưu Tùng, sau đó nàng vẫy tay cười cười với họ, cũng không nói gì nữa.

Mấy người kia đều bị bất ngờ đến dừng cả hình, hơn nửa ngày sau Vương Bằng mới nói: “Thiên Vân thật sự là ‘khủng’ nha!”

Diệp Thiên Vân lúc này mới đánh giá lại không gian trong quán Mạnh Hổ, lần này rõ ràng bố trí tốt hơn lần trước, thang lầu bên kia cũng được làm lại, thoát nhìn thì cách điệu khá nhiều. Đại bộ phận người trong này đang nói chuyện phiếm, tiêu khiển, nói chung là giải trí.

Diệp Thiên Vân tùy tiện gọi mấy thứ đồ uống, còn tiểu thư Crystal xinh đẹp ngồi bên cạnh hần, nhưng người khác thì dùng ánh mắt khác thường để nhìn ‘nhân vật chính’.

Kỳ thật tướng mạo của Diệp Thiên Vân cũng không phải là rất hấp dẫn người khác, hần chỉ thuộc về dạng dễ nhìn, vóc người đẹp một chút, ở nước Mỹ đúng là có thể tóm được một nắm, thậm chí dạng cơ bắp ở đó còn nhiều là khác. Cái chủ yếu hấp dẫn Crystal chính là đêm đó tại quán bar AXE hần để lại cho nàng ấn tượng rất sâu đậm, ở trường hợp đặc biệt, mà lúc ấy Diệp Thiên Vân lại làm chuyện nên làm, một loạt hành động thích hợp lại khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Crystal lúc này có vẻ rất ngượng ngùng, hoàn toàn không có loại cảm giác tùy ý lúc mới gặp, nàng vẫn duy trì phong phạm đặc biệt của một cô gái, nhẹ nhàng vén tóc rồi nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp, anh có thể giới thiệu bằng hữu của mình cho em không?”

Mấy người đang ngồi cũng đều học qua tiếng Anh, ít nhất cũng đã mười năm rồi, Lưu Tùng nhìn mỹ nữ nói chuyện, tinh thần hần lập tức tăng cao, dùng tiếng Anh trúc trắc nói: “Tiểu thư xinh đẹp, tôi còn chưa được biết tên của cô!”

Crystal mỉm cười, nói: “Cứ gọi tôi là Crystal được rồi, rất cao hứng khi quen biết anh, tôi mà Diệp là bằng hữu rất tốt!”

Lưu Tùng cũng miễn cưỡng nghe hiểu được, hần đứng dậy giới thiệu: “Chúng tôi đều là bạn học của Diệp Thiên Vân!” Sau đó hần giới thiệu từng người từ Vương Bằng trở đi.

Crystal tao nhã gạt đầu, chỉ là nàng có chút ngoài ý muốn hỏi Diệp Thiên Vân: “Diệp, anh còn đang đi học sao?”

Diệp Thiên Vân uống một ngụm rượu sau đó nói: “Đúng vậy, mấy người này đều là bạn cùng phòng của anh, đồng thời cũng là đám bạn tốt.”

Crystal cười nói: “Hóa ra anh vẫn còn là một sinh viên, thật là không ngờ, có lẽ đây chính là điều làm em kinh ngạc nhất từ lúc tới đây đó!”

Mấy người kia ánh mắt vẫn thường đảo qua chỗ của Diệp Thiên Vân, Lưu Tùng kích động vô cùng nói: “Crystal, lúc nào rảnh, chúng ta cùng đi nhảy đi, sau đó cùng đi dạo, đường Phong Tình Nga, nơi đó có rất nhiều kiến trúc châu Âu, rất đẹp!”

Vương Bằng vỗ vỗ Lưu Tùng, nói: “Mày ngốc à, người ta sao phải đi dạo ở đó, cô ấy vừa từ bên ngoài đến mà, đúng là ngu không có tổ chất! Nhớ kỹ, tổ chất!”

Lưu Tùng lúc này bừng tỉnh, hần khê gạt đầu, nói: “Không thể vậy rồi, giới thiệu sai lầm, sớm biết vậy đã giới thiệu nơi khác!”

Crystal lúc nào mà thêm đi dạo phố với hần chứ, nàng hiện giờ chỉ muốn Diệp Thiên Vân dẫn nàng đi chơi thôi, bởi vậy nàng uyển chuyển từ chối nói: “Hay là thôi đi, tối nay tôi cùng Diệp còn có chuyện, lần sau rồi tính đi!”

Lưu Tùng vừa nghe thấy tinh thần rung lên, hần dùng ánh mắt hoài nghi dò hỏi Diệp Thiên Vân: “Buổi tối? Chuyện buổi tối?”

Sau đó hần đột nhiên biến sắc nói: “Thành thật một chút đi, hóa ra mày ẩn dấu sự cảm thú sâu như vậy! Nếu như không phải Crystal nói, chúng tao còn không biết mày dấu đến bao giờ, hôm nay rút cục cũng vạch trần được mặt nạ của mày rồi!”

Diệp Thiên Vân thấy hần tự biên tự diễn như vậy, nói luôn: “Buổi tối quả thật có một số chuyện muốn làm, nếu không chúng ta cùng đi!”

Lưu Tùng vừa định nói, đột nhiên một nam nhân đi tới, xem chừng tuổi khoảng 30, mặc một bộ quần áo có vẻ là người thành đạt. Hần tới trước mặt Crystal, sau đó dùng tiếng anh nói: “Tôi có thể biết tên cô không?”

Lưu Tùng đang thảo luận chuyện ‘buổi tối’ với Diệp Thiên Vân, đột nhiên lại có một tên chạy tới phá, hần nhất thời tức giận nói: “Con mẹ nó người là ai hả, đừng có ở đây phá người khác, biến đi! Còn ở đây ta đá một cước cho người bắn ra ngoài giờ!”

Mấy người chung quanh cũng cảm thấy không thoải mái, người thế này đúng là không đánh không được. Nhất là Vương Bằng và Vương Thông vẻ mặt đều rất phẫn nộ, Trần Nhiên ở bên cạnh thầm nói: “Hỏi con mẹ nó, Diệp Thiên Vân tìm mỹ nữ dễ dàng sao, đây là thằng cho nào!”

Diệp Thiên Vân hồ hững nhìn thoáng qua, ai bị quấy rầy như vậy cũng không thoải mái cả, mà trong quán bar này hần cũng giết vài người rồi, hơn nữa tên này có vẻ không phải là võ giả, vì thế nói: “Nàng là bạn của tôi, ông đừng làm phiền nàng!”

Nam nhân này không để ý đến Diệp Thiên Vân, mà hần tiếp tục hỏi Crystal: “Cô quả thật là vô cùng xinh đẹp!”

Crystal cười rất ngọt ngào, nhưng mà chỉ một khắc sau nàng đột nhiên cầm chén lên, ném thẳng vào mặt người kia, ngay sau đó khuôn mặt của nam nhân kia tóe máu, kêu lên thảm thiết!

Lông mi Crystal thoáng dãn ra, cố gắng che dấu anh khí, nàng dùng tiếng Trung hơi khô khan nói: “Ông không nghe thấy bạn tôi đang nói chuyện với ông sao?”

Cả quán bar nhất thời lạnh hần, mỹ nữ này quá nóng tính rồi, ánh mắt mọi người trong quán trong chớp mắt tập trung lại đây mà trong quán bar không ai lên tiếng, chỉ có tiếng âm nhạc không ngừng vang lên bài ‘You belong to me’.

226. Chương 226: Ta Đi Tìm Người

Lưu Tùng ở bên cạnh nhìn thấy mà lạnh người, hành động của Crystal đúng là quá độc ác. Hắn tuy cũng muốn tiếp tục vui vẻ uống rượu, nhưng mà lực chú ý của chung quanh đã không còn tập trung nữa, hiện giờ trong quán bar này dù là một tiếng động nhỏ cũng có thể nghe rõ ràng, hắn căn bản là không thể mở miệng được, nhưng cuối cùng sau khi do dự cả nửa ngày thì mới nhỏ giọng nói: “Hay là chúng ta đổi nơi khác đi, không khí nơi này không tốt lắm, lát nữa có thể có chuyện đó.”

Vương Thông bên cạnh cười cười, nói: “Lúc này mới gọi là thống khoái, quả thật là cuồng nhiệt, hôm nay ai mà rời khỏi nơi này, đích thực là thất bại!”

Diệp Thiên Vân lúc này đang chú ý đến nam nhân đang nằm kia, hình tượng của tên này bị Crystal đập tan như thủy tinh rồi, giờ phút này cũng không biết tên kia lấy ra một chiếc khăn tay ở đâu, không ngừng lau lau, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Crystal một chút, cười nói: “Có cá tính, ta thích!”

Câu nói này làm cả quán bar bùng cả lên, người có trình độ ‘đê tiện’ đến mức này cũng không có gì có thể hình dung được nữa, chỉ thấy tên kia đứng dậy rồi vỗ vỗ, phủ phủ bụi trên người, nói tiếp: “Một nữ nhân ngoại quốc lại dám ra oai ở Trung Quốc, chẳng lẽ không coi chúng ta ra gì sao?”

Bởi vì mặt hắn đầy máu nên tạo cảm giác rất âm u, sau đó chỉ thấy hắn cảm điện thoại lên, bấm số, gọi.

Diệp Thiên Vân nhìn qua một chút, thấy tên kia bị đánh thành đầu heo rồi mà vẫn dám đứng đó tiếp, thoát nhìn cũng có dũng khí, nên nói: “Chúng ta đổi quán bar khác, nơi này không tốt lắm!” Hắn đã từng làm ‘đổ máu’ ở đây. Hiển nhiên là thấy không thoải mái rồi, mà đang uống rượu gặp chuyện này lại càng thấy xui xẻo hơn.

Lưu Tùng đứng lên nói: “Vậy chúng ta đi thôi, sớm biết thì đã đi nơi khác rồi, hôm nay đúng là thất bại mà!” Vừa nói vừa dừng dậy định ra.

Tên nam nhân bị đánh kia lấy tay cản lại, nói: “Trò chơi của chúng ta mới chỉ bắt đầu, đi đâu chứ?” Trong lời nói có thêm vẻ tàn nhẫn.

Mấy người kia cũng không vội, mà tâm lý đám Lưu Tùng cũng vậy, lần trước ở trung tâm tắm rửa cũng là Diệp Thiên Vân ra mặt cho bọn họ, vì thế hắn nói: “Chúng tôi không có thời gian đùa với ông. Đi trước vậy!”

Lúc này bên người mấy đứa bạn đang mang theo bạn gái, đánh nhau nhất định là có hại, nếu như bạn gái bị thương thì làm sao mà bù nổi, bởi vậy Diệp Thiên Vân cũng kiên quyết nói: “Hiện giờ đi thôi!”

Bọn họ còn chưa đến cửa, lúc này đã có ba tên bảo tiêu đi tới, gã đi đầu tiên tuổi không lớn, hắn đảo mắt qua nhìn, nói với Vương Thông: “Mày là người đánh?”

Vương Thông nhìn qua một chút, hai mắt hơi híp lại, nói: “Hóa ra là võ giả. Tao còn tưởng vì cái gì mà càn rỡ như vậy, nói tên đi?”

Thằng kia quét mắt nhìn Vương Thông, nói tiếp: “Trở về luyện thêm 2 năm nữa rồi hãy hỏi xem tao là ai! Hôm nay chúng mày đánh người thì đừng nghĩ đến đi, ở lại chỗ này cho tao!”

Diệp Thiên Vân nhìn gã một chút, trong ba người cũng chỉ có nó là võ giả, từ thân thể mà nhìn xem ra là ngoại gia, hai mắt hữu thần, vì thế hắn chỉ mỉm cười, nếu như trong võ lâm thì không thể đánh người thường được. Mà ân oán thì nên giải quyết, nên hắn đang định lên tiếng, chỉ là Vương Thông lại nói trước.

Vương Thông ở bên cười, nói: “Đừng tưởng mày không báo danh thì có thể to mồm, chờ đến lúc tao về sư môn luyện qua chút, xem thằng nào không có tư cách!”

Thằng võ giả kia nghe thấy cũng bán tín bán nghi, nó có chút không xác định được hỏi: “Môn phái của mày là gì?”

Vương Thông cười hắc hắc, nói: “Tao làm việc quang minh lỗi lạc, đệ tử Võ Đang. Chuyện hôm nay trách nhiệm cũng nằm ở bên mày, vì thế bọn tao đi được rồi!”

Thằng kia suy nghĩ một chút, sau đó nhìn vẻ mặt của nam nhân mặt đầy máu kia, do dự nửa ngày rồi nói: “Mày có từ đâu ra cũng vậy, đánh người mà còn muốn chạy sao?”

Hai bên cứ thế giằng co, ai cũng không chịu kém, chủ yếu là người trong quán bar quá nhiều, nếu như chính thức động thủ, khẳng định không phải chuyện nhỏ. Trong lúc võ giả quyết đấu, nhẹ thì bị thương, mà nặng thì chết, hơn nữa đã ra tay là không lưu tình, đến lúc đó thì còn quản gì đến người môn phái gì, giết xong rồi nói.

Ngay lúc này, từ trên lầu có một người mập mạp đi xuống, người này đúng là Hắc Hổ, thoát nhìn thì có vẻ hần vừa mới khỏi, cả người vẫn còn vẻ lười biếng. Tay còn chống gậy đi xuống, điển hình của loại người không sợ chuyện lớn.

Vừa đi xuống, bởi vì Crystal đứng trước nên hần không nhìn thấy được Diệp Thiên Vân, bởi vậy đành đặc nói: “Chuyện gì xảy ra vậy? Có biết đây là nơi nào không, nếu muốn làm loạn thì mời đi nơi khác, nơi này vừa mới tu sửa!”

Diệp Thiên Vân nghe xong muốn cười toáng lên, tên Hắc Hổ này đúng thật là thích làm trò cười cho người khác.

Tên võ giả kia tạ hồ cũng biết nơi này có vấn đề, hần hơi ôm quyền, nói: “Tôi là người Hòa Sinh võ quán, hôm nay người của tôi bị đánh ở nơi này, tôi muốn cùng bọn họ lý luận!”

Con người Hắc Hổ hơi chuyển, sau đó ‘Ừ’ một tiếng, nói: “Chuyện như vậy thường chúng ta không nhúng tay vào, chỉ là các người không được quá mức, nên rõ ràng đây là địa phương nào, nếu muốn loạn thì ra ngoài!”

Diệp Thiên Vân giờ đã biết lai lịch của đối phương, hóa ra là Hòa Sinh võ quán đã tới trong lần đầu trước, thoát nhìn thì hần là có quan hệ rất sâu với võ lâm, nếu không cũng không cần thận ở đây như vậy.

Vương Thông thì lại không rõ lắm, hần tiếp tục nói: “Hôm nay mọi người ngồi đây đều thấy, mấy người này cũng quá vô lễ, ban ngày ban mặt dám trêu đùa bạn gái người ta, vậy mà các người còn dám nói là người của Hòa Sinh võ quán!”

Hắc Hổ nghe xong cũng không nói gì, hần chỉ dôi mắt nhìn lại, vừa nhìn thấy Crystal, hai mắt hần sáng rực lên, sau đó sờ sờ cảm nói: “Chuyện này đúng là không dễ xử lý, muốn giải quyết cũng không phải không có biện pháp, mỗi bên lùi một bước là được rồi, đánh người bị thương thì trả tiền thuốc men, mà mấy người cũng nên nhẫn lại, đừng có tức giận mà to chuyện!”

Tên võ giả kia suy nghĩ hồi lâu, sau đó nhìn người bị đánh, tựa hồ như đang hỏi ý kiến.

Người kia cầm khăn tay lau mắt, nói: “Người xem vết thương của ta, nếu là người, người có nuốt được cục tức này không? Chúng ta chính là tâm đối tâm, ta chỉ đến chào hỏi người đẹp một chút, ai ngờ con mẹ nó, nàng ta lại phát hỏa chứ!” Nói xong, hần nhìn chằm chằm vào Crystal.

Hắc Hổ cũng thuận thế đánh giá Crystal một chút, chính là lúc hần đang định nói, thì hần lại nhìn thấy một khuôn mặt phía sau nàng, nhất thời đồng tử của hần co rút lại, sau đó nhanh chóng lui lại hai bước, nói: “Diệp huynh đệ, đến lúc nào vậy!”

Crystal vốn đã cao, hôm nay nàng lại còn đi giày cao gót đến 7cm, vì thế có thể che trước mặt Diệp Thiên Vân, bởi vậy, Hắc Hổ không cần thận thì căn bản là không nhìn thấy hần được.

Diệp Thiên Vân vừa thấy mình bị phát hiện, hần liền cười ha hả đi ra, nói: “Hắc Hổ, lâu rồi không gặp phong thái vẫn như trước nha!”

Thân thể Hắc hổ nhất thời co rút lại, ngay sau đó hần cố điều chỉnh lại tâm tình, cười hào phóng nói: “Nhớ phục của huynh đệ, quán bar của tôi càng ngày càng phát đạt, lần trước gặp mặt vào buổi tối, đích thực là chia tay quá vội vàng, còn chưa kịp ôn chuyện. Hay ngày trước Uy sư huynh của ta còn ở đây, trước khi đi còn cố ý nói với ta, hần cùng cậu là huynh đệ mà.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, nói: “Đúng vậy, thương thế của người tốt hơn nhiều không.”

Sắc mặt Hắc Hổ hơi khó coi, nói: “Còn may, lần trước đánh xong gần chết, may mà nghỉ dưỡng một thời gian cũng tốt lên nhiều rồi!” Chân của hắn chính là bị Diệp Thiên Vân đạp gãy, vì thế nhìn thấy Diệp Thiên Vân, hắn căn bản là không có tâm ứng chiến.

Diệp Thiên Vân nhìn một chút, sau đó vừa cười vừa nói: “Chờ ta cho ngươi chút thuốc, phỏng chừng là khôi phục nhanh hơn đó!”

Hắc Hổ nghe xong nhất thời trở nên mừng rỡ, hai tròng mắt hắn sáng như đèn ô tô, vừa cười vừa nói: “Có phải là Ngũ Hành...”

Diệp Thiên Vân muốn ngăn cản hắn nói, vì thế liền ngắt lời: “Đến lúc đó ta mang đến, hy vọng có chút tác dụng với ngươi!”

Tên võ giả kia nhất thời cảm thấy không đúng, tình huống có vẻ không tốt lắm, nhất thời vội hướng thanh niên kia nói nhỏ hai câu.

Hắc Hổ lại nhìn xung quanh, hắn ho khan một tiếng, nói: “Các vị để mắt mũi cho ta đi, chuyện này đến đây coi như xong, tất cả đều là bằng hữu mà, Băng Thành nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, chung quy là sẽ còn gặp mặt, vậy coi như hôm nay ta thay hai bên nói lời xin lỗi đi, việc này thành chuyện nhỏ vậy.”

Võ giả kia do dự một lúc, sau đó nhìn về phía nam nhân bị thương.

Nam nhân bị thương kia ánh mắt vẫn còn lưu luyến nhìn Crystal hồi lâu, rồi mới nói: “Tiểu thư xinh đẹp, tôi nghĩ chúng ta sẽ còn gặp lại, tôi rất mong chờ ngày đó!”

Mấy người nghe xong trong lòng đều không thoải mái, xem ra tên này cũng quá càn rỡ, trước khi đi còn nói một câu kinh tởm như vậy.

Diệp Thiên Vân nhìn nam nhân bị thương kia một chút, giọng bình thản nói: “Ta sẽ còn đi tìm ngươi!”

Nam nhân này sững sốt một hồi, tựa như biết điều này có ý gì, vì thế suy nghĩ một chút liền cho là Diệp Thiên Vân vô tình mà nói thôi.

Hắn không biết, nhưng mà Hắc Hổ ở bên cạnh nghe thấy thì thân thể lại run lên, ý nghĩa trong lời này hắn không thể rõ ràng hơn được nữa.

227. Chương 227: Anh Không Phải Là Lính Của Em

Vương Thông nghe xong cũng gật đầu, nói: “Vậy cũng tốt, thời gian chúng ta còn nhiều mà.”

Diệp Thiên Vân ‘Ừ’ một tiếng, sau đó nói với Lưu Tùng: “Vậy thì giải tán đi, chuyện đi học ta giao cho ngươi.” Hắn hiện giờ đến thời gian đi học còn chả có chủ yếu là do võ hội sắp tới, đến lúc đó còn phải tới Hình Ý môn một chuyến, nếu không bỏ lỡ trận đấu như vậy phải ba năm sau mới được xem lại mắt.

Lưu Tùng cười hắc hắc, tay ra hiệu Ok, nói: “Yên tâm đi, vấn đề này quá đơn giản, nếu có chuyện gì sẽ gọi điện cho ngươi sau, đến lúc đó tính!”

Mấy người đơn giản chào nhau một chút rồi rời đi, Crystal nhìn Diệp Thiên Vân rồi nói: “Anh rất đặc biệt, em nghe anh hôm nay cứ như là kỳ sĩ ra mặt giúp em vậy.”

Diệp Thiên Vân mỉm cười nói: “Anh không có thói quen đó, ở chỗ này thì em phải chú ý một chút, không lại đây phải thể lực nào đó đến lúc đó em muốn về Mỹ cũng khó.”

Crystal hiểu chuyện gật đầu, nàng nói: “Hai người chúng ta đi dạo một chút đi, em muốn chúng ta có một buổi tối thật đẹp.”

Diệp Thiên Vân hiểu ý gật đầu, sau đó hắn cùng Crystal lái xe rời đi. Hai người ta ngoài ăn chút đồ ăn, sau đó đi tản bộ, Crystal dù sao cũng là một cô gái ngoại quốc, đi tới nơi nào cũng như mới, vì thế Diệp Thiên Vân cũng không quá thoải mái, hắn cùng nàng đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm, mà hắn lại không quen bị người khác chú ý.

Crystal thì lại rất thỏa mãn, mấy ngày nay nàng đều ở cùng một chỗ với Dương Thiên Long. Hôm nay mới được cùng Diệp Thiên Vân ra ngoài lần đầu tiên, mặc dù thời gian không dài, nhưng mà tâm tình lại vô cùng vui vẻ.

Hai người vì không muốn bị chú ý nên đành chọn một con đường u tĩnh, tay Crystal vươn lên, nàng muốn tận hưởng gió đêm mùa hè, nàng nói: “Bình thường nhìn anh rất trầm mặc, không ngờ lại chọn địa phương hữu tình như thế này.”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Bình thường hầu như toàn huấn luyện, không có chuyện gì thì cũng ở một mình, kỳ thật anh thấy rất thoải mái, rất thích cuộc sống này, cuộc sống bình thản làm anh có cảm giác an đặt.”

Crystal cùng gật đầu: “Em cũng vậy. Huấn luyện lính đánh thuê bề ngoài thì rất phong quang, nhưng mỗi ngày đều phải đối mặt với sự tàn khốc, em cũng có chút chán ghét rồi, Dương cũng không tồi, hắn có thể sớm rút lui rồi.”

Diệp Thiên Vân thì lại không muốn rút lui, vấn đề này cách hắn quá xa, kiếp sống vô đạo căn bản là không có giới hạn, điều này cũng làm hắn không thể rút lui, hắn ngồi xuống bên lề đường, sau đó đánh giá Crystal một chút rồi nói: “Ngồi xuống đi, chúng ta cùng nghỉ một chút.”

Chung quanh chỗ hai người ngồi đều là cây cao, căn bản là không có cảnh đẹp gì để ngắm, Crystal nói: “Không biết tại sao, gần đây khi ở một chỗ với anh, em có cảm giác như được bảo vệ. Chẳng qua trong lòng lại cảm thấy đây chỉ là ảo giác, anh cũng biết, người đáng tin nhất chỉ có chính mình, trước lợi ích trần trụi thì ai cũng sẽ trở nên tàn khốc.”

Diệp Thiên Vân nghe xong chỉ cười cười. Nhưng đột nhiên hắn lại cảm thấy khác thường, toàn thân căng thẳng, loại dấu hiệu này trước đây đã xuất hiện vài lần, đây là điểm báo trước nguy hiểm, lần trước trên đường cùng Tôn Vĩnh Nhân cũng vậy, lúc đó cũng có cảm giác này. Mà cả lúc bị thương trên thuyền nữa, cũng có, vì thế hắn mất hần chột đảo, sau đó đột nhiên đẩy Crystal ra phía sau, còn hắn thì trở người, lấy tốc độ nhanh nhất trốn ra sau cây to.

Crystal lúc bị hắn đẩy còn chưa rõ là chuyện gì, nhưng mà một giây khi nàng ngã xuống đất thì linh cảm của lính đánh thuê trong nàng xuất hiện, nàng cũng nhanh chóng trốn đến cây sau Diệp Thiên Vân, khi nàng dựa vào đó, còn khẽ cười nói: “Diệp, anh có ma lực sao, cứ nhiên làm em quên cả bản năng của chính mình, điều này làm người ta rất kinh ngạc đó, nếu cứ thế này, chắc có ngày em không thể rời xa anh được mất.”

Diệp Thiên Vân cách nàng khoảng 2 mét, hắn lấy ngón tay chặn trước miệng, ý bảo Crystal đừng phát ra âm thanh, sau đó thì để cảm giác lan tỏa ra xung quanh, nhưng mà đảo qua một vòng cũng không phát hiện gì cả, trong lòng liền xuất hiện cảm giác kỳ quái.

Crystal cười, sau đó nhẹ giọng nói: “Anh không cần khẩn trương như vậy. Em vừa rồi cũng chưa cảm nhận được, may mà là em chứ nếu là một nữ nhân bình thường, vậy thì hậu quả rất là nghiêm trọng đó.” Nói xong nàng nhìn lại quần áo mình toàn bụi, vì thế quệt miệng nói.

Diệp Thiên Vân bây giờ cũng không phát hiện ra mục tiêu, nhưng mà một giây trước cảm giác báo động vẫn còn, mà giờ lại hoàn toàn biến mất, chẳng qua hắn vẫn tin tưởng vào cảm giác của mình, bởi vì cảm giác chưa bao giờ lừa hắn, chưa từng, bởi vậy mà hắn vẫn rất cảnh giác.

Crystal thì lại không có loại dự cảm này, chẳng qua nàng vẫn làm theo ý của Diệp Thiên Vân, còn may nàng là một người chuyên nghiệp, đối với tình huống này cũng không xa lạ gì.

Crystal đợi cả nửa ngày xong mới nói: “Diệp, anh xác định có người theo hai ta sao?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, hắn lấy tay tạo thành hình khẩu súng.

Crystal nhất thời cảm thấy khó hiểu, nàng cau mày nói: “Hắn là không thể, em đối với súng rất mẫn cảm, trước khi súng nổ em đều có dự cảm.”

Diệp Thiên Vân không nghi ngờ lời nói của nàng, sau khi nhiều lần trải qua loại kinh nghiệm này, thân thể cũng sẽ xuất hiện một số cảm ứng, vì thế hắn thần nhiên nói: “Anh lại vừa mới cảm thấy có súng nhắm về

phía chúng ta, mặc kệ là có hay không, chúng ta vẫn nên cẩn thận!”

Crystal gật đầu, sau đó liền quan sát bốn phía.

Hai người cứ thế ngây ngốc ở trong rừng nửa giờ, đến ngay cả Diệp Thiên Vân cũng cho rằng lúc này là ảo giác, bởi vậy hắn đứng dậy nói: “Có thể là anh cảm giác sai, đi, chúng ta trở về thôi!”

Diệp Thiên Vân cùng Crystal chậm rãi đi ra khỏi rừng cây, Diệp Thiên Vân vẫn có chút phòng bị, hắn điều chỉnh thân thể đến trạng thái tốt nhất, sau đó lại đem cảm giác lan tỏa đến phạm vi lớn nhất, loại cẩn thận thể này, có khi còn hơn cả nữ nhân.

Vừa mới đi được chừng 10 mét, một tiếng súng rất nhỏ đã vang lên, sau đó Crystal kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống, Diệp Thiên Vân không thể nào tin nổi có người tránh được cảm giác của hắn, hắn lấy tốc độ nhanh nhất lăn trên mặt đất, sau đó ôm Crystal tránh về một bên.

Crystal chính ra lại không có chuyện gì, phát súng này chỉ bắn trúng vào chân nàng, máu tươi không ngừng theo quần jean chảy xuống, nàng rất kiên cường, dứt khoát nói với Diệp Thiên Vân: “Em không có chuyện gì, anh mau đi đi, bọn chúng có súng, hiện giờ anh không phải là đối thủ của bọn chúng đâu!” Thời khắc này nàng mới thể hiện ra bản sắc của quân nhân, rất quyết đoán, cũng rất lý trí, không chút ướm át của nữ nhân nào.

Diệp Thiên Vân lắc đầu, không ngờ hai tên sát thủ này biết thay đổi vị trí, thoát nhìn thì rất lão luyện, bởi vậy hắn nói: “Em mà ở lại một mình thì không có hy vọng gì cả.”

Một lát sau, Crystal sắc mặt đã trắng bệch, nàng lấy tay đẩy Diệp Thiên Vân ra, ra vẻ tức giận nói: “Anh nhanh chạy đi, đây là lệnh!”

Diệp Thiên Vân vốn rất nghiêm túc, hắn nghe xong những lời này liền không khỏi cười cười: “Nhưng mà anh không phải lính của em!” Hắn vừa nói xong, hai mắt đã nhìn chằm chằm phía trước, bởi vì lúc này có hai người cầm súng đi tới.

Crystal thấy tình huống như vậy, nàng không khỏi thở dài nói: “Em đã sớm biết có ngày này, chỉ không ngờ là lại chết ở đây thôi.”

Nói xong nàng lại cười cười, tiếp: “Chẳng qua có thể ở cùng một chỗ với anh em thật sự rất vui, ít nhất cũng sẽ không cô đơn, mặc dù anh cãi lại lệnh của em, chẳng qua, anh chính là một nam nhân chính thức!”

Diệp Thiên Vân đã chuẩn bị tốt kế hoạch, thân thể hắn phát lực, vọt tới phía hai tên sát thủ, mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào súng của hai tên này.

Hai tên sát thủ cũng đến gần chừng 10 mét, chúng thấy Diệp Thiên Vân vọt tới, một tên không chút báo trước mà giơ súng bắn Diệp Thiên Vân, sau đó nổ súng!

Một tiếng rất nhỏ vang lên, Diệp Thiên Vân hét lên một tiếng rồi gục xuống, mà ngay sau đó, một tên sát thủ khác đã bắn thêm hai phát lên người Diệp Thiên Vân.

Crystal nhất thời đã khóc, nàng căn bản không thể tưởng tượng một lính đánh thuê như nàng, thể mà sau một phát súng này vẫn hoảng hốt, nàng thì thào: “Anh làm sao lại chết như vậy!”

Vừa nói hai tay nàng đang ấn lên vết thương ở đùi cũng thả lỏng ra, máu tươi lại không bị khống chế mà trào ra, có lẽ nàng cũng đang muốn buông thả tính mạng của mình đi!

Mục tiêu của hai tên sát thủ cũng chuyển từ trên người Diệp Thiên Vân đến Crystal, chúng chậm rãi đi về phía nàng.

Ngay vào lúc đó, thân thể Diệp Thiên Vân đã trúng 3 phát đạn bỗng nhiên nhẹ nhàng đứng dậy, không một tiếng, tựa như là u linh tiến về phía bọn chúng!

Hai tên sát thủ hoàn toàn không chú ý đến phía sau mà cứ tiến lên, mũi chân Diệp Thiên Vân phát lực, sau đó tới phía sau một tên sát thủ, tay bỗng tăng tốc, như một đạo ánh sáng, mà đến khi tay Diệp Thiên Vân thu lại, tên sát thủ kia cũng dừng lại, rồi sau đó hắn như bị người khác lấy mất hồn, cứ thế ngã xuống.

Tên kia lúc này cảm thấy rất kỳ lạ, hẩn quay người lại thì trông thấy Diệp Thiên Vân, nhất thời ánh mắt thiếu chút rớt cả ra ngoài, chỉ biết vội vàng giơ súng lên.

Chân Diệp Thiên Vân lúc này đã sớm đá vào tay hẩn, hai người vừa tiếp xúc trong nháy mắt, chỉ thấy những ngón tay của tên sát thủ đã gập khúc một cách kỳ lạ, tên sát thủ hét lên những tiếng bi thảm.

Sắc mặt Diệp Thiên Vân rất bình thản, nhẹ nhàng tóm lấy cổ tên kia, lạnh nhạt nói: “Là ai sai chúng mày tới?”

Tên sát thủ còn muốn giãy giụa, nhưng Diệp Thiên Vân liên tục đập thân thể tên này vào cây, sau đó giữ lấy một tay, chân thì đạp mạnh một cái, nhất thời thanh âm xương gãy rùng rợn vang lên!

Yết hầu của tên sát thủ còn đang bị bóp chặt, vì thế hẩn không thể kêu được, hai mắt thì đang cực kỳ sợ hãi nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng buông tay ra, nói: “Người nào sai chúng mày tới?”

Tên sát thủ này run rẩy, nói: “Onassis (Áo nập tây tư)!” Nói xong hẩn đau đớn rên rỉ, hai tay hẩn bị bẻ ‘sống’, nỗi đau này làm sao người ta có thể chịu được.

Diệp Thiên Vân nghe khẩu âm của hẩn thì liền biết là người Nhật, vì thế lạnh nhạt nói: “Mày có thể đi chết được rồi!” Vừa nói hẩn vừa dùng lực bóp mạnh một phát!

228. Chương 228: Khó Có Thể Tin

Diệp Thiên Vân giờ phút này cũng chẳng dễ chịu gì, sau lưng trúng hai phát, trước ngực ‘ăn’ một phát, hẩn cúi đầu nhìn lại, vết thương trước ngực thì đạn đã vào trong da, cảm giác khổn khổ vô cùng nhưng Diệp Thiên Vân vẫn cố gắng chống đỡ.

Tình cảnh mới rồi vô cùng nguy hiểm, chính hẩn phải dùng đến cách ngu xuẩn nhất là lấy thân chịu đạn, như vậy Crystal mới không bị bắn, hẩn tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra. Mà lúc Diệp Thiên Vân lao tới, đó chính là lúc hẩn dùng để chọn bộ vị đỡ đạn, như vậy mới làm bớt đi nguy hiểm.

Hẩn đi tới đỡ Crystal dậy, sau đó cởi áo ra, buộc lại vết thương ở đùi nàg cho máu đỡ chảy ra.

Ý thức Crystal lúc này đã có chút mơ hồ, sắc mặt nàg cũng trắng bệch.

Diệp Thiên Vân vội vàng gọi điện cho Dương Thiên Long, sau đó lại vội gọi điện cho người của Bát Cực Môn, chỉ lát sau Dương Thiên Long đã lái xe tới, hẩn tới gần nhìn qua một chút, sau đó ngoài ý muốn hỏi: “Thế nào, không có chuyện gì chứ?”

Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Không có chuyện gì, chỉ là Crystal trúng một phát đạn, tình huống có vẻ mất máu nghiêm trọng, người nhanh đưa nàg về, sau đó đến võ quán Thanh Phong kêu bác sĩ đến điều trị cho nàg gấp.”

Dương Thiên Long ‘Ừ’ một tiếng, nói: “Được, ta lập tức đưa nàg về, nhưng mà còn người thì làm sao?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Không cần lo cho ta vội, ta còn chờ người tới nữa mới đi. Các người đi trước đi!”

Dương Thiên Long vừa muốn ôm Crystal rời đi, bất chợt hẩn nhìn thấy cái lỗ máu trên ngực Diệp Thiên Vân, hẩn nhất thời hỏi: “Người cũng trúng đạn sao?”

Diệp Thiên Vân cười ha hả, sau đó cởi áo ra, nhất thời làm lộ ra miệng vết thương.

Dương Thiên Long nhìn qua một chút, bên ngực phải có một lỗ đạn nhỏ, nhìn rất kinh khủng, hẩn giật mình nói: “Đạn đã vào trong cơ thể, người hiện giờ có sao không?”

Diệp Thiên Vân gạt đầu, nói: “Ừm, chỉ mới vào một chút, không tổn thương đến ngực, vấn đề không lớn.”

Lấy kinh nghiệm lâu năm của Dương Thiên Long mà lúc này cũng phát hoảng, hẩn đi tới gần xem qua một chút, khó tin nói: “Người có thể ngăn đạn sao?”

Diệp Thiên Vân nhìn lướt qua bên ngoài, hần thấy đệ tử của Bát Cực Môn đã tới, liền nói: “Đi nhanh đi, cứu người quan trọng hơn, nhanh đưa Crystal về nhà, đến lúc đó nói sau!”

Dương Thiên Long bị lời nói này làm thức tỉnh, hần biết còn phải cứu người, vì thế vội vàng rời đi luôn.

Người Bát Cực Môn chào hỏi với Diệp Thiên Vân rồi bắt đầu công tác, bọn họ đối với Diệp Thiên Vân đã ‘miễn dịch’ nhiều rồi, cơ bản chính là chỉ cần Diệp Thiên Vân ở Bằng Thành, bọn họ không bao giờ phải lo nhàn cả, cứ mười ngày nửa tháng lại có chuyện, chung quy cuối cùng đều cần bọn họ xử lý, nói chung là còn nhanh hơn bộ đội chuyên dụng nữa.

.....

Về tới chỗ ở, Diệp Thiên Vân cũng để bác sĩ gấp đạn ra, quả nhiên cảm giác cũng giống với lần trước, đạn cũng chỉ mới qua da, sau năm phút thì đạn được gấp ra. Ngay cả bác sĩ cũng không nghĩ ra được, đạn vì sao chỉ xuyên qua da một chút.

Dương Thiên Long vốn tưởng Diệp Thiên Vân chỉ trúng một phát, ai ngờ đến khi nhìn thấy lưng Diệp Thiên Vân thì biết hần còn trúng hai phát đạn nữa. Điều này khiến hần càng thêm kinh ngạc, bội phục nói: “Ba viên mà người còn không ‘đi’, mệnh quả thật là lớn, mà công phu của người luyện đến cảnh giới gì rồi?”

Diệp Thiên Vân cười nói: “Còn may là ở trên người, nếu không thì làm sao thoát chết được, lúc đó cũng là vận khí thôi.” Lúc ấy sau khi hần trúng một viên, tên sát thủ kia còn bắn thêm hai viên nữa vào lưng, nếu chẳng may mà vào đầu, hoặc vào chỗ ‘yếu’ khác, vậy chắc là ‘đi’ luôn rồi. Lúc đó Diệp Thiên Vân cũng cảm nhận được hết, cứ như là sau lưng có mắt vậy.

Dương Thiên Long suy nghĩ cả nửa ngày rồi lại nói: “Chuyện này là ai làm?”

Diệp Thiên Vân cũng chậm rãi nói: “Onassis, chính là bọn nó nhìn thấy ta lúc đi xem Hắc Thị Quyền Tái đó, hần cứ nhiên dảm giết người ở trong nước, có vẻ là hận ta đến tận xương. Thù này đã kết, nếu có cơ hội ta sẽ trả lại hần ba viên đạn này.”

Dương Thiên Long căn bản là không chút nghi ngờ lời này, Diệp Thiên Vân này hần cũng chưa phải chưa thấy thủ đoạn, bởi vậy hần nói tiếp: “Người nên cẩn thận thì hơn, sát thủ đã có thể truy đến đây. Có vẻ là hần rất hiểu rõ về cuộc sống của người.”

Diệp Thiên Vân ‘Ừ’ một tiếng, nói: “Ta nghĩ lần này Onassis cho dù muốn trả thù, ít nhất cũng mất một thời gian nữa.” Rồi hần dừng lại một chút, sau đó hỏi: “Crystal thế nào rồi?”

Dương Thiên Long ngồi xuống, sau đó nói: “Hiện giờ còn chưa rõ lắm, cụ thể còn phải quan sát, hần tên bản là một quân nhân ưu tú nhanh như vậy mà có thể bắn trúng, cái này chỉ thường thấy trong chiến tranh!”

Ở khoảng khắc khi mà Crystal ra lệnh cho hần chạy đi, hần cũng có chút cảm động, mỉm cười nói: “Hy vọng nàng không chuyện gì, lúc nàng trúng đạn xong còn bảo ta chạy đi nữa, điều này khác hần những người phụ nữ khác mà ta biết.”

Dương Thiên Long nói: “Nàng là phụ nữ, chẳng qua nàng cũng là một quân nhân, ở thời khắc nguy hiểm nàng vẫn có phán đoán chính xác. Dù sao Crystal cũng từng là một chỉ huy, cho nên nàng có những phán đoán mà không ai có thể nghĩ được.”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng không nói gì cả, hần vẫn đang lo lắng đối phó với Onassis như thế nào.

Dương Thiên Long có vẻ nhìn ra được tâm tư của Diệp Thiên Vân, hần cười cười nói: “Onassis không dễ đối phó đâu.”

Diệp Thiên Vân nhìn qua vết thương trên người một chút, sắc mặt tự nhiên nói: “Chung quy sẽ có cơ hội, chuẩn bị một kế hoạch, như vậy còn có khó khăn sao?”

Dương Thiên Long đang muốn nói tiếp, đột nhiên điện thoại của Diệp Thiên Vân bỗng vang lên.

Diệp Thiên Vân lấy điện thoại ra, nhìn vào thì hóa ra là Tiêu Sát, vì thế liền nhấc máy rồi cười nói: “Sư huynh, ta là Diệp Thiên Vân đây, có chuyện gì sao?”

Tiêu Sắt nói trong điện thoại: “Đại hội võ thuật sắp mở ra, ngày cũng đã định, chính là ngày 16 tháng 9, đến lúc đó cậu phải về đó, nếu không thì sẽ bỏ qua cơ hội đấy.”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, nói: “Được, ta nhất định sẽ trở về.”

Tiêu Sắt nói tiếp: “Ta còn có việc muốn nói cùng cậu, trước đây vài ngày Hình Ý môn có xảy ra một chuyện.”

Diệp Thiên Vân vốn định cúp điện thoại, nhưng nghe xong liền không khỏi sửng sốt, sau đó nói: “Chuyện gì vậy?”

Tiêu Sắt cũng chưa nói gì, một lúc sau mới lại tiếp tục: “Trước đây vài ngày đệ tử của Hình Ý môn xuống chân núi thì bị đả thương, không biết là ai làm, cậu phải cẩn thận.”

Diệp Thiên Vân nghe xong nghi hoặc hỏi: “Không có đầu mối sao?”

Tiêu Sắt ở bên kia, nói: “Không có, tất cả đệ tử bị đả thương đều là hàng thứ ba chúng ta, bọn họ đều không nhận ra, cho nên mới nói cậu cẩn thận.”

Diệp Thiên Vân vừa cười vừa nói: “Được, em cách Hình Ý môn rất xa, tạm thời chưa cần lo, đến lúc em sẽ cẩn thận.”

Tiêu Sắt ‘Ừ’ một tiếng, nói: “Vậy là tốt, chúng ta gặp mặt sau vậy!”

Diệp Thiên Vân đang định cúp điện thoại, nhưng đột nhiên lại nhớ ra một việc, vì thế vội nói: “Sư huynh, anh cũng có chứng nhận thân phận trong võ lâm sao?”

Tiêu Sắt ở bên kia sửng sốt một chút, sau đó cười nói: “Cậu nói là về chứng nhận của thành viên ủy ban trọng tài cấp hã, để từ Hình Ý môn hàng thứ ba chúng ta ai cũng có, chẳng nhẽ bọn họ tới tìm cậu rồi sao?”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút nói: “Đúng vậy, có một nhóm chín người đưa tới cho ta, môn phái khác cũng có sao?”

Tiêu Sắt nói: “Cũng không nhất định, nhưng mà đại bộ phận là có, võ lâm nhiều người mà loạn, có người không muốn có thứ đó. Chẳng qua mỗi đệ tử Hình Ý môn đều có, chủ yếu là bởi vì trong đám ủy viên trọng tài có một chức vị là người của ta, cho nên bọn họ cũng phải ủng hộ.”

Diệp Thiên Vân nghe xong thì hiểu ra, hần không khỏi hỏi: “Còn tạp chí ‘Võ Lâm Đường Đại’, ta thấy phía sau có tên của ta?”

Tiêu Sắt nghe xong thì dừng lại cả nửa ngày, rồi nói tiếp: “Đó là bảng xếp hạng, trên người ân oán rất nhiều đó.”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới hiểu ra ý tứ của Tiêu Sắt, bảng này là bảng xếp hạng giết người, người trên bảng ân oán nhiều, cho nên mới nói tiếp: “Ta hiểu rồi, vậy sư huynh cúp máy đi.”

Tiêu Sắt cười nói: “Tốt, tiểu sư đệ, ta ở Hình Ý môn chờ cậu.” Nói xong thì liền cúp luôn.

.....

Năm ngày sau, thương thế của Diệp Thiên Vân đã hoàn toàn hồi phục, hần muốn đi ngay tới Hình Ý Môn, trong lòng vô cùng kích động vì lần này có thể thấy được toàn cảnh võ lâm, hơn nữa còn được xem võ công của các lưu phái, tất sẽ có tác dụng lớn với sau này, chẳng qua là trước tiên hần có một số chuyện phải giải quyết.

Dương Thiên Long đi ra nói: “Crystal đang đau lòng muốn chết, ta thấy ngươi nên vào khuyên nhủ nàng đi!”

Diệp Thiên Vân nghe xong không khỏi buồn cười, hần gật đầu rồi trực tiếp đi vào chỗ Crystal. Sau khi hần đẩy cửa tiến vào, chỉ thấy Crystal đang khóc như là lệ nhân.

Crystal ngẩng đầu lên nhìn thấy Diệp Thiên Vân, nàng đột nhiên lau nước mắt đang chảy ra, nói: “Đây có phải là ảo giác của em không?”

229. Chương 229: Bạo Quân

Một mình Diệp Thiên Vân huấn luyện trong căn phòng luyện võ trống trải, chiến ý điên cuồng tràn ngập trong ngực, cả người đều tràn đầy lực lượng.

Một quyền nhanh như chớp đánh lên bao cát, ngay sau đó thì một cước mạnh mẽ quét ngang hai chiêu đều có lực lượng mạnh kinh người, tiếng va chạm đinh tai nhức óc truyền khắp phòng, bao cát rần chắc dưới sự giáp công của hai đòn này thì chợt vỡ tung, cát bên trong bay mịt mù.

Diệp Thiên Vân mất hứng dọn sạch sẽ đồng cát bụi đó, sau đó hắt lau mồ hôi, thay quần áo, rồi gọi điện cho George, hẳn kỳ vọng mình có được một đối thủ: “George, tôi là Diệp Thiên Vân, có đối thủ không?”

George cười ha ha, nói trong điện thoại nhanh như bay: “Đô vật cấp bậc Hoàn Hư: Yokozuna, lực lượng vô cùng...có hứng thú không?”

Đẳng cấp cao nhất của đô vật Nhật Bản chính là ‘Hoàn Hư’, dần dần hạ xuống là Đại Quan, Quan Hiệp, Tiểu Kết, Tiền Cảnh, bốn cảnh giới này được gọi là ‘Mạc Nội’, thuộc về thượng tầng. Mười hai cấp dưới nữa chính là ‘Mạc Hạ’, mà dưới nữa còn có cảnh giới càng thấp hơn là Tam Đoạn Mục, Tự Tam Đoạn, và thấp nhất chính là Đoạn Khẩu. Một đô vật bình thường muốn tăng cấp cần tốt khí lực rất lớn, nếu không trải qua thời gian dài cố gắng, muốn đạt tới cấp bậc thấp nhất cũng khó có khả năng.

Tiến vào cấp bậc Hoàn Hư thì quy củ rất nghiêm khắc, đó là bọn họ phải liên tục chiến đấu mười năm bất bại, mà sau khi lên cấp Hoàn Hư thì lại càng không thể thua, nếu không thì phải lùi cấp.

Kỳ thật thì loại vận động gọi là đô vật này truyền qua từ thời Đường Triều, về sau đến giữa thời nhà Thanh thì liên dần biến mất khỏi Trung Quốc.

Diệp Thiên Vân đối với thực lực của các đô vật rất nghi ngờ, nếu nói riêng về lực lượng thì còn có thể, chứ nếu sinh tử quyết chiến thì có chút giống trò đùa. Hắn vì thế hỏi: “Quy tắc đô vật bất đồng, thực lực của hắn thế nào?”

“Cân nặng hơn 300kg, từng lấy được danh hiệu đô vật cao nhất toàn Nhật Bản!” George cười cười trong điện thoại, “Vô cùng mập, hẳn trên quyền đài đã thắng liên tiếp 7 trận, quyền thủ thua đều bị chết thảm, cậu có hứng thú thử xem. Chẳng qua là phòng ngự của hắn rất cao, lực lượng cũng kinh người, hơn nữa khá linh hoạt, lực bộc phát mạnh.”

George lại dừng lại một lúc, sau đó nói: “Hắn tới chỗ các cậu nửa tháng rồi, muốn kiếm một trận thua, cậu có hứng thú không?”

Trạng thái lúc này của Diệp Thiên Vân đang rất tốt, hắn ‘Ừ’ một tiếng rồi nói: “Càng nhanh càng tốt!”

George ở bên kia tìm kiếm một hồi, rồi nói: “Vậy đêm nay đi. Từ lúc kết thúc trận đánh ngã Thiên Nhân Trảm, mọi người đã rất thích phong cách của ngươi!”

Diệp Thiên Vân liền cúp điện thoại, sau đó lại chăm chú luyện tập một hồi.

.....

Bóng đèn màu trắng rất lớn chiếu lên lôi đài, hai nam nhân đang giằng co phía sau lưới sắt, trên lôi đài rất lớn đến tận 100 mét, mà 10 mét quanh lôi đài thì đang có bảo vệ cầm súng đứng canh.

Đây là vì tránh làm ngộ thương đến người xem, lúc đó sẽ tổn thất đến danh dự của tập đoàn Đỗ Bang, dưới đài cũng không còn chỗ ngồi, rất nhiều quý ông bụng bự đang ôm người đẹp mà xem quyền đấu. Hơn nữa họ không ngừng nhìn về phía lôi đài, trong miệng còn liên tục hô tên tuyển thủ.

Ở nơi này, danh hào “Mập Mập” rất thịnh hành—một tên béo hơ to ‘Mập Mập’, có vẻ như nam nhân cao đến hai mét kia làm cho hắn rất tin tưởng. Còn nhiều người thì lại hô vang lên của Diệp Thiên Vân: “Bạo Quân”, khán giả đang vô cùng phấn khích. Tuy là mọi người ở trong này đều nghĩ phần thắng của Diệp Thiên Vân rất nhỏ, nhưng mà cũng không ít người yêu nước ủng hộ cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân mang mặt nạ, bình tĩnh nhìn tên Mập Mập, hắn đang mặc một cái khố chữ “T”, đai lưng rộng thùng thình ôm lấy cái bụng vô cùng lớn, đây chính là trang phục vận động đặc hữu của Sumo, đôi chân trắng kiện của hắn khiến người ta có cảm giác lực lượng trùng kích rất mạnh mẽ.

Tên Mập Mập nhìn Diệp Thiên Vân với ánh mắt miệt thị, đối với hắn thì tên ‘tiểu bò sát’ không bằng 1/3 trọng lượng của hắn này chẳng là gì cả.

Kiểu giằng co trên lôi đài tạo thành hiệu ứng thị giác rất mạnh cho đám khán giả, khán giả đang vô cùng hồi hộp, nhưng nhìn hình dáng của hai người, họ đều cho là Diệp Thiên Vân không thể chiến thắng.

Một tiếng tru thật lớn vang lên, lúc tám chấn được nâng lên, song chưởng của Mập Mập đánh ra một kích rất mạnh, tiếng vang kích thích mọi người, mà thân thể Mập Mập hơi run, không thể hiện chút nào của sự linh hoạt, hắn cứ thế lao về phía Diệp Thiên Vân.

Phần eo Mập Mập chợt phát lực, cảnh bộ rung lên. Thân thể đầy thịt rung mạnh, đầu gối trái nhằm về phía cổ Diệp Thiên Vân công kích, nội kinh tầng thứ 5 của Kim Chung Tráo được Diệp Thiên Vân tụt đến cổ, mà nếu bị đánh trúng đòn này Diệp Thiên Vân ắt phải chết, vì thế Diệp Thiên Vân muốn dùng cách du đấu để đánh với Mập Mập, nhưng mà Mập Mập đã nhanh chóng dùng tay để phong bế chúng quanh hắn, không cho Diệp Thiên Vân chạy thoát.

Chỉ có thể lui về phía sau!

Diệp Thiên Vân đành phải lui về phía sau, đồng thời dùng lực khuỷu tay đánh mạnh một cú.

Mục tiêu của đòn này chính là vị trí huyết Lương Khâu của Mập Mập, đây chính là yếu huyết, nếu bị đánh trúng thì tên béo sẽ không còn lực công kích nữa.

Mập Mập rất thần nhiên, hắn căn bản là không mang mặt nạ, trên mặt lúc này đang cười ghê tởm, chân hung hăng tiến tới, dáng vẻ như muốn trực tiếp đập nát xương của Diệp Thiên Vân, chỉ cần Diệp Thiên Vân trúng chiêu này, vậy thì không chết cũng bị thương nặng.

Trong lòng Diệp Thiên Vân hơi căng thẳng, chưởng trái áp sát sườn, đánh ra một chiêu Phách Quyền, ý muốn ngăn chặn một chút lực đạo của Mập Mập, khuỷu tay lúc này không thể thu lại được, vì chỉ cần thu lại là Mập Mập sẽ mượn thế tiến tới, lúc đó tên Mập Mập có thể dùng một quyền mà đánh vào trảo môn.

Thịch—

Hai nắm tay va chạm vào nhau vang lên những tiếng rợn người, toàn trường lúc này đều xôn xao hẳn lên, Diệp Thiên Vân bị đánh bay, ngã trên mặt đất, vừa rồi lúc Diệp Thiên Vân xuất ra một chiêu Phách Quyền, mũi nhọn của cùi chỏ cũng va chạm với đầu gối của Mập Mập.

Phải biết rằng, Phách Quyền của Diệp Thiên Vân lực đạo ít nhất cũng phải 300kg, vậy thì lực của khuỷu tay lại càng kinh khủng hơn, thế nhưng hắn vẫn bị Mập Mập đánh bay, còn may là có Kim Chung Tráo bảo hộ, không bị thương gì. Chiến ý của Diệp Thiên Vân lúc này đã tăng vọt, Mập Mập này không hổ danh Hoàn Hư, trên mặt lực lượng hoàn toàn có thể sánh cùng Diệp Thiên Vân.

Cước bộ của Mập Mập hạ xuống đất rất trầm trọng, điều này cũng khiến khán giả kinh hãi, bọn họ cảm thấy lo lắng thay cho Diệp Thiên Vân, vì mặt đất không ngờ lại rung lên vì lực đạo của Mập Mập, tiếng vang khắp toàn trường. Mập Mập rất nhanh lao đến trước mặt Diệp Thiên Vân, khoảng cách 12 mét mà hắn chỉ mất có 2 giây!

Diệp Thiên Vân cũng vì tốc độ của Mập Mập mà kinh ngạc, không ngờ cân nặng như vậy mà có thể di chuyển nhanh chóng như vậy, điều này nói rõ rằng bình thường Mập Mập tập luyện vô cùng gian khổ, nếu không thì với cơ thể như vậy hắn không thể di chuyển kinh người đến thế.

Diệp Thiên Vân bình tĩnh lại, đánh ra một kích nghênh chiến, một trận âm thanh va chạm vang lên, Mập Mập vốn muốn nhắc thất lưng của Diệp Thiên Vân lên, Diệp Thiên Vân thấy thế vội bước sang bên phải, bởi nếu đều Mập Mập tóm được, vậy nhất định sẽ bị hắn đè chết.

Diệp Thiên Vân lướt ngang, sau đó dồn công lực toàn thân đá ra một cước vào cánh tay của Mập Mập đang muốn thu về, mà Mập Mập thấy vậy dĩ nhiên không tránh né hắn trực tiếp nghênh đón, tựa như là khinh thường lực lượng của Diệp Thiên Vân vậy.

Bịch.....

Công kích của hai người đều hòa nhau, cả hai đều phải lui lại mấy bước, cổ tay Mập Mập run rẩy không ngừng, có vẻ hần cũng rất đau. Mà Diệp Thiên Vân thì vô cùng kinh hãi, một cước này của hần lực đạo cũng đến 700kg, không ngờ được tên Sumo này lại có thể đánh ngang.

Diệp Thiên Vân vội đánh giá cẩn thận Mập Mập, tìm kiếm sơ hở của hần, mà Mập Mập cũng vậy, bàn tay khổng lồ của hần nắm lại thành quyền, hai người bắt đầu di chuyển vòng quanh, sau khi chuyển ba vòng, Mập Mập bắt đầu không kiềm chế được, hần thử tung một đòn dò xét, tuy là thử dò xét, nhưng lực đạo cũng rất dũng mãnh, chỉ là vẫn để lại ba phần phòng thủ.

Tên này đã hoàn toàn phá vỡ những gì mà Diệp Thiên Vân có thể thừa nhận, tất cả động tác của Mập Mập đã không còn có trong phạm trù Sumo nữa rồi.

Diệp Thiên Vân hơi nhủu mày lại, hần đã hiểu rõ hành động dò xét của Mập Mập, vì thế vội tung một quyền đánh trung lộ, không ngờ Mập Mập lại đạp mạnh xuống đất, công kích về phía yết hầu Diệp Thiên Vân, chiêu thức vô cùng độc ác.

Diệp Thiên Vân cũng không muốn cận công với hần, bởi vậy đột nhiên biến chiêu, toàn lực quét một cước về phía chân Mập Mập, sau đó nghênh kích từ bên, lần này Mập Mập không định đón đỡ mà muốn tránh, Diệp Thiên Vân hiện giờ đã dùng đến hết công lực toàn thân, lực đạo chân lần này lên tới gần 800kg, Kim Chung Tráo cũng được vận lên, bao phủ khắp cơ thể.

Chợt bước chân của Mập Mập biến đổi, chân của hai người chạm nhau, cả hai đều phải lui về vài bước, Mập Mập chiếm thượng phong, chẳng qua là chân hần đang không ngừng run rẩy.

Diệp Thiên Vân thấy dáng vẻ của hần phỏng chừng cũng khá đau đớn, chỉ tiếc là trong chớp mắt Mập Mập biến chiêu, nội lực hầu như bị đánh trúng trên đùi hần, vì thế tổn thương không lớn.

Diệp Thiên Vân giờ phút này vô cùng bình tĩnh, hần hùng dũng đá một cước, toàn thân Mập Mập toàn thít, hạ bàn tất nhiên hơi yếu, mà cước này Diệp Thiên Vân xuất ra khi vừa mới đứng vững, đã chiếm được tiên cơ, Mập Mập hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Chiêu này của Diệp Thiên Vân tuy trông thì hùng dũng nhưng thật ra chỉ là hư chiêu, đòn sát thủ còn ở sau. Thân thể Diệp Thiên Vân lúc này đột nhiên dâng lên, eo cong như cây cung, chân trái tung ra như tia chớp, vì Mập Mập lúc này song chưởng đang giơ cao, vùng bụng đang để trống, vì thế cước này đánh trúng người Mập Mập, phát ra một tiếng ‘bịch’ thanh thúy.

Lực bộc phát của Diệp Thiên Vân làm sao cơ nhục bình thường có thể ngăn cản được, Mập Mập nhất thời liền phát ra tiếng kêu thảm thiết, còn thể của Diệp Thiên Vân lại không giảm, bộc phát lần thứ hai trên không trung, quyết muốn đưa Mập Mập vào chỗ chết.

Trong hốc mắt của mặt nạ lúc này lóe lên sát khí, Phách Quyền của Diệp Thiên Vân bổ thẳng vào bụng Mập Mập, sau khi hạ xuống đất cánh tay hần vẫn còn hơi run run.

Đô vật cấp Hoàn Cường đã bị đánh bất tỉnh trên mặt đất.

Cả khán đài lúc này sôi trào hẳn! Rất ít người xem ở đây được chứng kiến một trận đấu quyền đặc sắc mà tanh máu như vậy, vì thế đều hưng phấn mà kêu biệt hiệu của Diệp Thiên Vân—“Bạo Quân!”

Một trận chiến này đã làm cho danh tiếng “Bạo Quân” nổi như cồn.

230. Chương 230: Một Đệ Tử

Kỳ thật thì đô vật cũng là nghề nghiệp có tình nguy hiểm nhất định, so sánh với những môn khác, tính mạng của đám đô vật ngắn hơn. Bọn họ phải không ngừng ăn nhiều, thật nhiều, mập mạp đến quá độ, vì thể trái tim sẽ yếu, huyết áp không ổn định, công năng của nội tạng bị suy yếu, mà chân cũng khó chịu nổi trọng lượng cơ thể mà thường bị thương. Chẳng qua ở nước của họ lại rất được hoan nghênh.

Nghề nghiệp đô vật cần hình thể phải cao to, ít nhất thể trọng phải hơn 120kg. Đô vật nhất lưu thì thể trạng thân thể phải thật lớn, kỳ thật thì hình thể cùng lực lượng của họ có quan hệ rất lớn đến thực phẩm

mà họ sử dụng, lực ăn kinh người ước chừng phải gấp mười lần người bình thường. Mà đô vật thì không có nội kinh như võ giả, họ hoàn toàn dựa vào lực lượng của cơ thể.

Đô vật mặc dù mất đi khoản tốc độ cùng tính linh hoạt, nhưng mà về lực lượng lại cực kỳ kinh khủng, cơ bản có thể bù đi tình thế xấu kia.

Trong trận đấu, đô vật có thể nắm đai lưng của nhau, rồi ôm đầu, cổ, tứ chi, có thể chụp ngực kéo chân đối phương, nhưng mà không được đá vào ngực, bụng đối thủ, không được kéo tai, tóc, và mắt, chỗ yếu hại, không được dùng quyền đánh hoặc Quan Tiết Kỹ để đánh đối phương. Mà những đô vật cấp Hoàn Cường thì lại khác, bọn họ huấn luyện trường kỳ hoàn toàn theo cách đấu.

Diệp Thiên Vân cũng có được không ít tâm đắc trong trận đấu này, trận này giao thủ quả thật có chút khó khăn, thân thể của đám đô vật đều phòng thủ và cũng chính là vũ khí tấn công tốt nhất, năng lực chống đỡ vô cùng mạnh, trọng quyền 300kg mà nói căn bản không thể tổn thương bọn họ. Lúc giao thủ thì chiêu số tốt nhất nên có nội kinh bên trong, như vậy mới có thể thấu qua cơ thể mà vào công kích bên trong được. Quyền pháp cũng phải có lực xuyên thấu, như vậy mới có ưu thế trong trận đấu.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thiên Vân đi đến võ quán Thành Phong, từ nơi hắn ở đến võ quán chỉ tốn có 10 phút, lúc sớm những người trên đường cũng rất vội vàng, những hắn lại tách biệt hoàn toàn với người đi đường, bởi vì phương thức bước đi của hắn rất đặc biệt, chính là chấp tay sau lưng mà đi.

Kỳ thật thì rất nhiều người già cũng thích đi kiểu đó, mà Diệp Thiên Vân cũng vậy. Dáng đi giống như một lão già, chậm như rùa đi trên đường tập nập.

Hắn ở Hình Ý môn cùng Ngũ Vị học được rất nhiều điều mới lạ. Mà Hình Ý Quyền hay cũng gọi là Hành Ý Quyền. Thối công (công pháp chân) cũng rút từ trong Tam Thể Thức ra, cũng là đi lại. Hai tay chấp sau lưng là bởi vì muốn thôi động xương sống, tay chấp sau mà thân cổ giữa thẳng như vậy mới có lợi cho thân thể. Rèn luyện thời gian dài có thể khiến xương sống mạnh mẽ hơn.

Xương sống cũng chính là một bộ phận rất trọng yếu trên cơ thể người, người luyện võ cũng dựa vào nó mà phát lực, toàn thân khí kinh xuất qua, như vậy khi xuất thủ với người khác mới không có hại. Có đôi khi con người đang toàn lực phát công mà xương sống không chịu nổi lực lượng lớn như vậy, lúc đó có thể sẽ ‘sụn lưng’.

Những ông già thích đi chấp tay sau lưng, đó là những điều truyền ra từ trong võ thuật, những điều đã dung nhập vào cuộc sống.

Đi tới võ quán, Diệp Thiên Vân ăn sáng một chút, sau đó nghỉ ngơi mười phút đồng hồ rồi bắt đầu huấn luyện, hắn huấn luyện rất đơn giản, chính là luyện quyền pháp phối hợp với Thiên Vân Bộ. Mỗi chiêu mỗi thức đều ma luyện vô số lần, như vậy lúc đối chiến mới có thể phát huy hết khả năng.

Luyện khá lâu, Thạch Thanh Sơn mới từ trên lầu đi xuống, hắn nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì tiến tới nói: “Sư phụ, anh mỗi ngày đều tới sớm như vậy. Cần phải nghỉ ngơi thích hợp, tôi thấy anh luyện cũng mệt rồi!”

Tay Diệp Thiên Vân vẫn không dừng lại, hắn ‘Ừ’ một tiếng rồi nói: “Gần đây tình hình các võ quán ở Băng Thành thế nào? Có đại sự gì không?”

Thạch Thanh Sơn suy nghĩ nửa ngày rồi nói: “Có thì cũng có, đó là việc gần đây võ quán Hòa Sinh rất lợi hại, dành được danh đệ nhất thì chưa nói, kết quả lại còn cực kỳ nghiêm trọng. Mấy võ quán khác ở Băng Thành đều tìm họ gây phiền toái, mà hai ngày trước quán chủ của võ quán Kim Cương cũng bị bọn họ đá thương, hình như muốn tìm người đến đối phó.”

Diệp Thiên Vân vốn muốn hỏi về tình hình võ quán gần đây, không ngờ vấn đề của Thạch Thanh Sơn lại về võ quán Hòa Sinh, điều này không khỏi khiến hắn nhớ lại chuyện xảy ra ở quán bar đêm đó, vì thế hắn ngừng lại, hỏi: “Lai lịch của Hòa Sinh võ quán không rõ ràng, chẳng qua chỗ dựa cũng không phải là đại môn phái gì, có thời gian ta sẽ đi xem một chút.”

Thạch Thanh Sơn nghe thấy ý bất mãn trong giọng nói, hắn biết nếu Diệp Thiên Vân muốn qua đó phế người, vì thế lo lắng cả nửa ngày mới nói: “Kỳ thật thì võ quán Hòa Sinh vẫn có địch ý với chúng ta. Lần trước sau khi kết thúc võ hội, tôi đã qua chỗ bọn họ một lần, bọn họ tựa hồ vẫn cảm giác được chúng ta mới là đệ nhất võ quán, vì thế nói muốn tìm cơ hội luận bàn với chúng ta một chút.”

Diệp Thiên Vân nghe thấy nói không có chuyện gì, hai võ quán luận bàn là chuyện bình thường, chẳng qua cùng với võ quán Hòa Sinh luận bàn thì lại khác hoàn toàn, vì trong võ quán này có võ giả. Lấy thân thủ võ giả mà cùng tỷ thí với đệ tử võ quán thường thì căn bản là lấy mạnh hiếp yếu, bởi vậy hắn gật đầu nói: “Không nên luận bàn với võ quán Hòa Sinh, ta đã từng gặp qua võ giả của võ quán đó, nên tránh mũi nhọn đi. Nếu không lấy thực lực của cậu mà muốn thắng bọn họ là vô cùng khó.”

Thạch Thanh Sơn do dự cả nửa ngày rồi nói: “Tôi cũng không muốn luận bàn với bọn họ, chẳng qua là vị trí của tôi không cho phép tôi lui bước. Tôi mà đại biểu của võ quán, hiện tại lại là quán chủ, như vậy mà cúi đầu với người ta thì cảm thấy không được tự nhiên!”

Diệp Thiên Vân cười ha hả nói: “Kỳ thật cậu cũng không cần nghĩ như vậy, võ quán luôn có bài danh trước sau, nếu như tất cả đều như nhau, vậy thì võ quán đã thành chiến trường rồi, nên bình tâm một chút.” Nói xong hắn lại hơi dừng lại, thở dài nói tiếp: “Kỳ thật tôi cũng không muốn cúi đầu trước người khác, tuổi trẻ khí thịnh. Mặc dù hiện giờ nói là tốt lắm, nhưng mà không đuổi kịp người ta, cậu phải nhận thức được điểm này! Một quán chủ không phải chỉ cần không nhún nhường, mà địa vị càng lớn trách nhiệm lại càng cao, tôi tự nhận là không làm được, chỉ hy vọng cậu có thể làm được thôi!”

Giọng nói của Diệp Thiên Vân rất thành khẩn, cũng không có ý giáo huấn, điều này khiến Thạch Thanh Sơn rất sung sướng, sau đó hắn cười nói: “Đúng vậy, tâm sự của sư phụ thật ra còn hơn tôi nhiều, tôi cảm thấy như vậy cũng tốt!”

Diệp Thiên Vân khẽ cười nói: “Vấn đề như vậy tốt nhất cậu nên hỏi ý Vương thúc của cậu, hắn mới là người hiểu rõ, còn như ta thì không hiểu chuyện này lắm, không thể dạy cậu được. Mỗi người đều am hiểu khác nhau, có chỗ cậu cũng có thể là sư phụ của tôi!”

Thạch Thanh Sơn nghe xong thì nhất thời xấu hổ nói: “Tôi lại cảm thấy mình không có chỗ nào có thể làm sư phụ anh, tôi chỉ cảm thấy....” Hắn nói xong, dưới lầu cũng có năm sáu người đi lên, mà người dẫn lên chính là cô nàng Tiểu Linh.

Thạch Thanh Sơn vội nuốt lại mấy lời chưa kịp nói kia. Hắn hiện giờ xem như là quán chủ, hiển nhiên phải ra đón tiếp rồi.

Tiểu Linh nhìn thấy Thạch Thanh Sơn, sắc mặt không tốt lắm, chẳng qua là khi thấy được Diệp Thiên Vân thì tốt hơn nhiều, nàng vừa cười vừa nói: “Mấy vị này là khách của võ quán, muốn gặp anh!”

Trong đám người tới có một người đi lên, ôm quyền nói: “Thạch quán chủ? Anh nhớ tôi không?”

Sắc mặt Thạch Thanh Sơn cười cười tự nhiên, cũng ôm quyền đáp lễ: “Mã Phi tiên bối, hôm nay đến có chỉ chỉ giáo?”

Lông mày Mã Phi thoáng nhăn lại, cũng mang ý cười, nói: “Lần trước trong lúc đấu giữa các võ quán, Thành Phong không tham gia, cho nên cũng không luận bàn được, hôm nay quán chủ chúng tôi cố ý phái mấy đệ tử đến để trao đổi võ thuật, luận bàn một chút!”

Diệp Thiên Vân nghe xong thì trong lòng cười cười, từ chuyện ngày hôm qua hắn đã hiểu hết đám người này rồi, mà nhìn qua một chút, đúng thật là có một võ giả, hơn nữa đang đứng ở giữa. Điều này làm cho hắn cảm thấy có chút ngạc nhiên, xem ra Hòa Sinh võ quán ít nhất có 4, 5 võ giả, nhiều cao thủ như vậy tập trung ở một võ quán nhỏ để làm gì?

Thạch Thanh Sơn biến sắc, sau đó nhìn lướt qua Diệp Thiên Vân, lúc này mặt mới mang ý cười mà nói: “Thật là không đúng dịp, hiện giờ đệ tử còn chưa có tới, tôi thấy....”

Mã Phi khoát tay cắt lời của Thạch Thanh Sơn lại, sau đó chậm rãi nói: “Tôi thấy Thạch quán chủ tự mình chỉ giáo cũng tốt, tất cả đều là người tập võ, nên sáng khoái mà!”

Thạch Thanh Sơn quả thực rất bức, nhưng mà hắn cũng vừa mới nói với Diệp Thiên Vân, vì thế nhất thời có chút do dự.

Mã Phi mỉm cười nói: “Chúng ta chẳng qua chỉ là luận bàn, chẳng lẽ sẽ làm bị thương cậu chắc?”

Thạch Thanh Sơn nghe xong hơi nhú mày, ý tứ của Hòa Sinh võ quán này rõ ràng là khiêu khích, hắn đang cần rằng muốn nói, thì đột nhiên Diệp Thiên Vân ở bên cạnh lại đi tới, chậm rãi nói: “Quán chủ, để tôi đầu

với họ đi!”

Thạch Thanh Sơn mừng rỡ, nhưng vẫn không dám biểu lộ ra, sắc mặt ra vẻ bình tĩnh nói: “Như vậy cũng tốt, vậy thì anh tới trao đổi với bọn họ chút đi.”

Mã Phi nhìn Diệp Thiên Vân cả nửa ngày rồi nói: “Người là ai?”

Diệp Thiên Vân lạnh nhạt nói: “Một đệ tử!” Vừa nói hắn vừa nhẹ nhàng đi tới, khiêu khích: “Ai tới tỷ thí đây?”

Mã Phi nhìn mấy người phía sau, sau đó được võ giả kia ám chỉ, hắn nói: “Nếu đã vậy, chúng cũng xuất ra một đệ tử để so chiêu!” Hắn vừa nói xong thì nói với võ giả kia: “Tô Vô, hai người luận bàn đi!”

Võ giả tên gọi Tô Vô kia ôm quyền nói: “Được!” Vừa nói thì vừa bước lên quyền đài.

Mã Phi nói tiếp: “Chúng ta ở đây có DV chứ, vậy thì quay lại lúc hai bên tỷ thí, sau đó mỗi bên giữ một bản, có thể để cho đám đệ tử trao đổi, học hỏi!”

Sắc mặt Thạch Thanh Sơn lúc này xanh mét, nếu hắn thua trận thì tin tức thất bại này sẽ bị công bố ra, vậy thì còn mặt mũi gì mà dạy đệ tử, còn may là giờ có Diệp Thiên Vân, vì thế, hắn lạnh lùng nói: “Được!”

Mã Phi lại được voi đòi tiên nói: “Nếu đệ tử Hòa Sinh võ quán chúng ta may mắn thắng một chiêu nửa thức. Vậy xin quán chủ tận tay chỉ giáo!”

Thạch Thanh Sơn vốn đã tức giận lắm rồi, nghe xong lời này liền lập tức nói: “Hiển nhiên!”

Mã Phi cũng không thêm gì nữa. Ánh mắt hắn đã tập trung lên đài, mà phía sau hắn cũng có người bắt đầu quay DV lại, sau đó hắc hướng về phía Tô Vô ra dấu thành công!

Tô Vô sau khi thủ thế, đột nhiên lao về phía Diệp Thiên Vân, tay đánh ra một chưởng, chưởng này rất thật, có vẻ muốn tốc chiến tốc thắng.

Nếu như người chiến là Thạch Thanh Sơn, vậy thì hôm nay nguy rồi, bởi vì đối phương là võ giả. Nhưng mà trên đài lúc này là Diệp Thiên Vân, sắc mặt hắn hiện giờ vô cùng tỉnh táo, nhìn thấy chiêu thức của đối phương thì không lùi mà tiến, khoảng cách khi còn 1 mét thì xuất ra một cước. Chiêu này vừa nhanh vừa ngoan độc.

“Thịch” một tiếng, một cước này ngực Tô Vô, khiến Tô Vô bị bắn ra ngoài, đập vào vách chắn ngã xuống đất, khiến quyền đài cũng chấn động.

Mấy người xem ở phía dưới lúc này thấy lạnh hết cả người, không ngờ Tô Vô bị một chiêu đánh bay.

231. Chương 231: Thích Quán

Động tác của Diệp Thiên Vân quả thật là nhanh, chuẩn và tàn nhẫn, một chiêu đã khiến Tô Vô mất năng lực hành động.

Thạch Thanh Sơn nhìn mà đã cả ngẩn, hắn mới rồi bị Mã Phi kia chọc tức xì khói, hiện giờ mới cảm thấy đỡ bực mình, cảm giác vô cùng sáng khoái, trên mặt không nhịn được vui mừng.

Mã Phi thì vô cùng sững sốt, cả nửa ngày sau mới phản ứng lại được, sau đó hắn lấy lại tinh thần vung tay với mấy người phía sau, để bọn họ đi xem Tô Vô thế nào, rồi quay đầu cười lạnh nói: “Không nghĩ tới Thành Phong võ quán lại là chốn ngọa hổ tàng long. Hôm nay chúng ta lỗ mắng rồi.”

Thạch Thanh Sơn mỉm cười nói: “Đây có là gì, mọi người chỉ trao đổi thôi, như vậy có thể ẩn chứng võ học của nhau, cùng nhau tiến bộ, kỳ thật thì tôi cũng muốn đi tìm bên ông tỷ thí luận bàn một chút, đáng tiếc là không rảnh. Ông cũng biết đấy, làm quán chủ bình thường rất là bận rộn, mỗi ngày đều phải xử lý nhất nhiều việc, bởi vậy mới chậm trễ lâu như thế.”

Mã Phi tức đến xì khói, hắn căn bản là không muốn cùng Thạch Thanh Sơn nói chuyện, mà chỉ nói với mấy người phía sau: “Tô Vô sao rồi?”

Có người lên tiếng: “Vấn đề cũng không lớn, đã bé khí rồi, xương sườn hình như bị gãy.”

Diệp Thiên Vân xuất thủ đều rất nặng tay, chẳng qua hôm nay là tiền lệ, hiện giờ võ quán Thành Phong và võ quán Hòa Sinh cũng chưa có khúc mắc lớn, nếu như thật sự ra tay thì không ổn, nếu đến lúc đối đầu hẳn là hẳn sẽ không lưu tình. Còn hiện giờ chỉ vì tranh vị trí thứ nhất thứ hai mà đổ máu là không đáng. Ý của hắn cũng thể hiện rất rõ ràng rồi, đó chính là chán nản! Làm cho những người của võ quán Hòa Sinh biết khó mà lui, mặc dù mình không tranh đệ nhất với bọn họ, nhưng cũng đừng có đến khi dễ người khác.

Mã Phi nghe tên kia nói xong thì thở dài một hơi, hắn nhìn Diệp Thiên Vân rồi hỏi: “Người thật sự là để tử võ quán Thành Phong sao?”

Diệp Thiên Vân ‘Ừ’ một tiếng, nói: “Ta bình thường chỉ ở đây luyện quyền, không có việc gì nên cũng ít ra mặt!”

Mã Phi chỉ tay vào Diệp Thiên Vân hồi lâu, nhưng mà không nói lời nào, tay chỉ run run. Diệp Thiên Vân đã biểu lộ rất rõ ràng, hôm nay chỉ là luận bàn nhỏ một chút mà thôi. Mã Phi hít một hơi thật sâu rồi nén giận, nói: “Được! Ngày khác chúng ta sẽ tới bãi phỏng!”

Thạch Thanh Sơn cười hắc hắc, nói: “Mã tiên bối, vậy có thể đưa CD cho chúng ta chứ, như vậy có thể cho đám đệ tử học hỏi chút, chúng ta cùng tiến bộ!”

Mã Phi nghĩ nửa ngày rồi mới chậm rãi gật đầu, sau đó đem DV trong tay một người ở sau cầm lấy, cắn răng nói: “Chúng ta rảnh rồi sẽ lại trao đổi!”

Thạch Thanh Sơn nghe xong, cười nói: “Được, tôi tùy thời phụng bồi!”

Diệp Thiên Vân cau mày, vốn định thả cho mấy người này một ngựa, không ngờ thù này đã kết, vì thế hắn hơi nháy mắt với Thạch Thanh Sơn, sau đó nói: “Hôm nay không có chuyện gì, chúng ta cũng tới võ quán Hòa Sinh luận bàn đi!”

Mã Phi vừa nghe thấy Diệp Thiên Vân nói vậy thì hơi sợ, dù sao Thành Phong võ quán này ‘nước’ sâu bao nhiêu hắn cũng chưa biết được, chỉ biết là mấy người bọn hắn đi đến đây là không làm gì người ta được. Hắn cố chỉnh sắc mặt, nói: “Hay là thôi đi, hôm nay quán chủ chúng tôi đi ra ngoài, chờ sau này chúng ta cùng rảnh thì hãy luận bàn!”

Diệp Thiên Vân nháy mắt, Thạch Thanh Sơn tất nhiên là hiểu ý, nói: “Tôi thấy hôm nay là tốt, tôi cũng không ra tay đâu, chỉ có đám đệ tử cùng nhau luận bàn thôi!”

Mã Phi trong lòng thầm mắng Thạch Thanh Sơn không biết xấu hổ, hắn vội thoái thác: “Ngày khác đi! Chúng tôi cáo từ trước vậy!” Vừa nói hắn vừa nâng tên Tô Vô đang nằm gục kia vội vã rời đi, ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Diệp Thiên Vân nhìn đám người kia rời đi liền cười, nói: “Tôi vốn định bỏ qua cho bọn họ, không ngờ câu nói cuối cùng của hắn lại làm tôi đổi ý rồi. Lát nữa hai ta đi ‘Thích Quán’ thôi!”

Thạch Thanh Sơn nghe xong thì vô cùng kích động, hắn trước kia có lý tưởng lớn nhất là đem võ quán phát dương quang đại, giờ phút này nghe thấy câu nói của Diệp Thiên Vân, đầu hắn cũng nóng lên rồi: “Vâng, sư phụ. Chúng ta lúc nào thì đi?”

Diệp Thiên Vân hôm qua đã kết thù với Hòa Sinh võ quán rồi, hôm nay bọn chúng lại còn đánh tới tận võ quán Thành Phong, đánh bị thua còn chưa nói trước khi đi lại còn ăn nói ngang tàng, người như vậy hẳn nhất định phải ra tay trừng trị, không để cho đám người kia hung hăng được, hơn nữa phải đánh cho bọn chúng phục thì thôi, bởi vậy Diệp Thiên Vân nói: “Hiện giờ Hòa Sinh võ quán đang muốn tạo thế, bọn chúng muốn nhất thống Băng Thành, cho nên muốn giẫm lên võ quán Thành Phong. Hiện tại chúng ta không thể nương tay nữa rồi!”

Thạch Thanh Sơn nghe xong quả không thể tin tưởng được, Diệp Thiên Vân vừa rồi còn muốn ôn hòa, thế mà lúc này đã hoàn toàn thay đổi, hắn khó khăn nói: “Sư phụ, hai người chúng ta đi thôi sao?”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, mặc áo vào, nói: “Kêu thêm Trương Lượng đi, ba người chúng ta đi, như vậy là tốt rồi.”

Thạch Thanh Sơn lập tức đi tìm Trương Lượng, năm phút sau thì hai người đã quay lại.

Ba người đi đến ‘Thích Quán’ của đối phương, vì thế trực tiếp rời khỏi Thành Phong võ quán.

Ở trên xe Trương Lượng cao hứng nói: “Sư phụ, tôi thật là kích động. Đây là lần đầu tiên đi thích quán, lát nữa rút cục sẽ làm gì?”

Thạch Thanh Sơn tức giận nhìn hắn một cái nói: “Người có thể đánh người ta sao? Còn làm gì nữa, gọi người tới để xem náo nhiệt chứ sao, lần này sư phụ phát uy, một cước đá bay võ giả của Hòa Sinh võ quán trông thật sững mắt, đến giờ ta vẫn thấy sững đây.”

Trương Lượng cũng từng thấy qua Diệp Thiên Vân ra tay, lần trước lúc đánh Trần Thiên Sơn đã lưu lại ấn tượng với hắn, ra tay nhanh, chuẩn, tàn nhẫn và quyết đoán, điều này khiến hắn nhiệt huyết sôi trào, cho nên không tự giác được mà hâm mộ, nói: “Thật là đáng tiếc, vừa rồi chỉ tại ta ăn nhiều đồ khô quá?”

Thạch Thanh Sơn cũng bị câu nói đùa này của hắn làm tức cười, hắn nói: “Ai biết người ăn nhiều đồ khô như vậy! Lát nữa cẩn thận học hỏi, có lẽ sẽ có cơ hội cho chúng ta dùng đến đó.”

Không lâu sau, mấy người đã tới võ quán Hòa Sinh, võ quán này tính ra cũng không lớn, địa điểm cũng không tốt lắm, cũng không phải là gần ngã tư đường, vì thế người qua lại cũng không nhiều.

Thạch Thanh Sơn có chút kỳ quái nói: “Võ quán đều xây ở nơi khiến người ta chú ý, mở ở chỗ này có quỷ mới vào đây!”

Diệp Thiên Vân nhìn qua một chút, quả thật địa điểm không tốt, hơn nữa nhìn võ quán Hòa Sinh này rất khả nghi, bởi vậy hắn gật đầu, nói: “Chúng ta đi vào rồi hắn nói!”

Vừa mới bước vào thì gặp ngay Mã Phi, Thạch Thanh Sơn nhìn thấy hắn ta liền cười ha hả tiến tới nói: “Không mời mà đến thật xấu hổ, Thành Phong võ quán chúng tôi cũng cố ý đến thăm, mọi người cùng luận bàn để cùng tiến bộ nha!”

Mã Phi nghe xong lời này chén nước trên tay thiếu chút thì rơi xuống, hắn định thần nhìn lại một chút, đoàn ba người này tới, trong đó có cả Diệp Thiên Vân, vì thế lại run lên, do dự cả nửa ngày mới nói: “Đã như vậy, xin mời vào bên trong!”

Mấy người cùng đi vào trong, Diệp Thiên Vân thì đánh giá xung quanh một chút, địa điểm huấn luyện của võ quán này cũng không tính là lớn, chỉ là một cái sân bình thường, nếu nói thuận tiện, quả thực còn kém võ quán Thành Phong một bậc, võ quán thế này mà đều là võ giả, vậy khiến người ta rất nghi ngờ. Có mấy người đang huấn luyện, xem dáng vẻ thì có thể là mấy người đệ tử đến tập thể hình.

Mã Phi vung tay lên nói với một người: “Người vào trong thông báo một tiếng, có người của võ quán Thành Phong đến.”

Tên đệ tử kia nghe xong thì gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy vào bên trong.

Thạch Thanh Sơn cười nói: “Không biết quý quán chủ đã về chưa?”

Mã Phi cầm cái gì đó trong tay thả xuống, sau đó lại cười: “Các vị đến thật khéo quá, quán chủ chúng tôi cũng vừa mới về, xin chờ trong chốc lát, sẽ tới liền.”

Một lát sau, từ bên trong có một đám người đi ra, Diệp Thiên Vân đánh giá một chút, trong đó có ba người võ giả, dáng vẻ cũng có chút hỏa hầu, toàn bộ đều là công phu ngoại gia.

Thạch Thanh Sơn liền ôm quyền nói: “Liêu Vô Minh quán chủ, hôm nay Mã Phi tiên bối đến giao lưu với đệ tử của chúng tôi, tôi vẫn cảm thấy không yên tâm, vì vậy mới cố ý quay lại cùng trao đổi với võ quán của ông, điều này có thể có ích lớn cho sự phát triển của võ thuật chúng ta.”

Mặt Liêu Vô Minh cũng không đổi sắc, hắn chỉ ôm quyền đáp lại: “Đương nhiên, mà nói ra thì ta cũng có một tâm nguyện, đó chính là có thể luận bàn cùng võ quán Thành Phong, cho nên mới phải Mã Phi đi trao đổi học tập, không ngờ Thạch quán chủ cũng có nhiệt tâm như vậy, như thế cũng tốt, mọi người hôm nay dùng võ kết bạn đi!”

Diệp Thiên Vân đánh giá vị Liêu quán chủ này một chút, thấy hắn cũng không phải là võ giả, hơn nữa nhìn từ thân thể, thấy bụng hắn rất lớn, thân thể mập, căn bản không giống người học võ, người này có thể làm quán chủ, chắc chắn có chút thủ đoạn.

Liêu Vô Minh mỉm cười nói tiếp: “Mới rồi Tô Vô qua chỗ các người giao lưu, còn may là các người hạ thủ lưu tình, ta ở đây trước cảm tạ một chút, sau này có cơ hội, sẽ hồi báo đầy đủ!”

Thạch Thanh Sơn cũng hơi sửng sốt, nhưng sắc mặt cũng không đổi, nói: “Trao đổi luận bàn vốn là chuyện tốt, như vậy có thể làm tình hữu nghị giữa hai võ quán thêm sâu sắc hơn!”

Liêu Vô Minh gật đầu, đồng thời lúc này từ cửa có hai người đi vào, trong đó có một người nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì sắc mặt đại biến, hấn ta kinh hô: “Thế nào lại là người!”

232. Chương 232: Dĩ Hòa Vi Quý

Diệp Thiên Vân nhìn qua tên này, ngày hôm qua mặt còn bị đánh cho sưng húp, chỗ xanh chỗ đỏ, trông có vẻ giống kẻ biến thái thích màu sắc, vì thế Diệp Thiên Vân cũng nhàn nhã nói: “Thật là khéo quá!”

Nguyên nhân Diệp Thiên Vân đến đây hôm nay có một nửa là do tên thanh niên này, vì thế khi nhìn thấy hấn, Diệp Thiên Vân cũng hơi có ý cười.

Liêu Vô Minh nghe hai người nói chuyện, hấn cũng có chút kinh ngạc, nói: “Liêu Bằng, chẳng lẽ các người có quen biết?”

Tên thanh niên gọi là Liêu Bằng kia cười hắc hắc nói: “Cha. Chúng ta đương nhiên là quen biết, hơn nữa còn quen hôm qua, con bị thương chính là từ tay bằng hữu của hấn, nói gì đi nữa thì cũng có chút ‘thân thiết’!”

Diệp Thiên Vân đối với thanh niên này cũng không có hảo cảm gì, hấn chỉ coi thằng nhóc này như một con chó hôm qua bị Crystal đánh mà thôi. Người như vậy hấn chẳng thèm nói nhiều, chỉ hơi lạnh nhạt lên tiếng: “Ta thật ra cũng là tới muốn ‘thân thiết’ với các người!”

Thạch Thanh Sơn quay lại nhìn Trương Lượng, cả hai đều thấy đối phương đang cười trộm, biết là Diệp Thiên Vân đã sớm có ân oán, Hòa Sinh võ quán này xem ra bị phế rồi, chỉ cần sự phụ hấn ra tay thôi, nhẹ thì chính là tàn phế, nặng thì ‘đi luôn’, căn bản là không có hòa giải.

Thạch Thanh Sơn nhẹ nhàng ho khan một tiếng nói: “Hấn là đệ tử võ quán chúng ta, hôm nay cố ý đến đây luận bàn trao đổi. Ân oán quá khứ thì mọi người coi như xí xóa đi thôi, dù sao người cũng không có chuyện gì, hơn nữa đều đang ở tại Bằng Thành, sớm tối đều có thể thấy mặt, hòa khí mới là trọng yếu!”

Liêu Bằng nghe xong có chút tức giận, sắc mặt hấn chợt biến, tiến tới phía trước hai bước nói: “Người nói dễ dàng như vậy nhỉ, ta biết võ quán Thành Phong của các người, tục thường nói, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, tất cả mọi người đều là người học võ, cũng không cần giả dối làm gì, thực lực là tất cả, trên quyền đài phân thắng bại, như vậy mới là hợp lý nhất!”

Thạch Thanh Sơn nói chuyện chính là khéo đưa đẩy như vậy, chuyển ngay lời định nói qua bên địch, để bên đối phương tự mồm nói ra hết. Mà đám người võ quán Hòa Sinh thì ngược lại, mặt đều biến sắc, có cảm giác như mình bị gài.

Liêu Vô Minh hừ lạnh một tiếng, sau đó nói với Liêu Bằng: “Nơi này có chỗ cho người nói sao, đây là võ quán, không phải là ở nhà mà làm loạn!” Vừa nói xong hấn vừa hướng Thạch Thanh Sơn để giải thích: “Đây là trẻ nhỏ vô tri, thiếu lễ phép rồi.”

Liêu Bằng sau khi bị chê trách thì cũng thu liễm lại rất nhiều, hấn nhìn Diệp Thiên Vân, nhỏ giọng nói: “Chuyện này coi như vậy đi, cứ lên quyền đài phân định!”

Lỗ tai Thạch Thanh Sơn cũng rất tốt, hấn mỉm cười nói: “Hôm nay chúng ta đến cùng là vì thế, đã như vậy, thôi thì mời!”

Diệp Thiên Vân chậm rãi đi lên quyền đài, hấn cũng không nói gì cả. Chủ yếu là ân oán cùng cộng dồn lại xử lý luôn, hấn cũng sắp phải đi tới Hình Ý môn rồi, vì thế cố gắng giải quyết hết tai họa ngầm trong mấy ngày này. Nếu không đến lúc hấn rời đi mà có chuyện, hấn cũng không kịp trở về được. Huống chi Hòa Sinh võ quán còn có vài võ giả, đến lúc đó đám Thạch Thanh Sơn mà bị thương tổn, vậy thì có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Liêu Vô Minh hướng về phía sau mà lên tiếng: “Người nào muốn lên luận bàn, chúng ta lần này lấy võ kết bạn, không được đả thương người!”

Về mặt Diệp Thiên Vân đầy ý cười, mời vừa rồi hình như đánh Tô Vô cũng không phí, ít nhất có chút tác dụng.

Liêu Vô Minh nói xong, có một người từ sau tiến lên hai bước, rồi nhảy lên quyền đài, động tác rất lưu loát, hần ôm quyền nói với Diệp Thiên Vân: “Trần Vĩnh Tín, xin chỉ giáo!”

Diệp Thiên Vân cũng ôm quyền, sáu đờ cởi áo khoác vứt xuống, lộ ra thân hình cân xứng, đẹp đẽ.

Hình thái cơ thể hần hiện giờ có thể ngụy trang tốt nhất, không có một chút dấu hiệu luyện công nào, nhưng mà thân thể vẫn lộ ra những múi cơ bắp rất hoàn hảo.

Trong lúc võ giả quyết đấu, đầu tiên chính là dùng mắt đánh giá, nếu như là võ giả có kinh nghiệm, chỉ cần hai mắt hơi chuyển là có thể phát hiện ra đại khái môn lộ của đối phương.

Tựa như đám người Trạc Cước Môn, hạ bàn của bọn họ lớn hơn hần những võ giả khác, như vậy đối thủ của họ cũng có thể biết trước sở trường của họ, sau đó có thể nhẹ nhàng dò xét một chút khi đối chiến, lúc đó là có thể nắm giữ được tám chín phần, sau đó có thể biết được xuất thân của họ, như vậy trong tâm lý cũng có điều bình tĩnh hơn.

Mà Diệp Thiên Vân lại đang vậy ở Kim Chung Tráo tầng thứ 5, hơn nữa có 10 năm hỏa hầu công phu Hình Ý Môn. Thú vị nhất là hần vẫn còn đang không ngừng học hỏi các công phu của các phái khác như Trạc Cước, Bát Quái. Hiện giờ hần là nội gia hay ngoại gia, đến chính hần cũng không thể nào biết được chứ đừng nói đến người khác. Nếu như không phải vừa rồi một chiêu đá bay Tô Vô của Hòa Sinh võ quán, hiện giờ hần nói hần không có võ công cũng có người tin.

Trần Vĩnh Tín thoát nhìn rất chừng chặc, hần làm ra một thủ thế khai thức của Bát Cực Quyền, sau đó hai mắt không chớp nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Thỉnh!”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, rồi cũng làm ra Khởi Thủ thức của Bát Cực Quyền, hai người xem ra công phu giống nhau, đây là bước đầu nhận định.

Thạch Thanh Sơn biết diệp thiên minh có học Bát Cực Quyền, chẳng qua là rất ít thấy hần luyện qua. Lúc Diệp Thiên Vân ở võ quán, đại bộ phận thời gian đều là luyện công phu Hình Ý, bởi vậy khi nhìn thấy chiêu này hai mắt cũng trợn trừng.

Quyền pháp giống nhau, hai người chỉ cần so chiêu vài lần là có thể phân ra cao thấp, Trần Vĩnh Tín cùng đối chiêu với Diệp Thiên Vân, hần liền tiến về phía trước mấy bước, khi đến gần thì đánh ra một chiêu Phách Sơn Chuông, chiêu này chính là dùng để dò xét.

Chủ ý của Bát Cực Quyền chính là ở dịch bất động, ta bất động. Dịch chỉ cần đã động, ta liền rời xa để dụ địch xuất chiêu, sau đó thì dùng phương pháp lôi đình mà lách qua kẻ hở công kích cận thân đối phương. Diệp Thiên Vân đối với vấn đề này nắm rất chắc. Hần né người về bên sườn, sau đó chân vung ra một cước hư chiêu, rồi đột nhiên xuất chuông.

Chiêu này gọi là Câu Liên Chuông, động tác không chỉ nhanh, hơn nữa còn rất mạnh, phẳng phát như là lực đạo của pháo nổ vậy.

Diệp Thiên Vân ra đòn liền lạc, chiêu Câu Liên Chuông này rất có vị đạo của ngoại gia, chân trái bước ra hơi trầm xuống, ngay sau đó thì giật về phía sau, làm Trần Vĩnh Tín mất đi trọng tâm, còn một chuông sau thì đánh thẳng vào ngực.

Trần Vĩnh Tín chỉ dò xét một chiêu, làm sao hần nghĩ ra động tác của Diệp Thiên Vân lại nhanh như vậy, vì thế trực tiếp bị đánh ngã.

Thân thể lặn trên mặt đất một vòng, sau đó dùng một chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh để bật lên, lúc này lại càng thêm cẩn thận nhìn Diệp Thiên Vân.

Những người dưới trận lại càng ngạc nhiên, hai người rõ ràng không phải cùng một cấp bậc. Tốc độ thân thể của Diệp Thiên Vân rất nhanh, Trần Vĩnh Tín mới vừa ra chiêu thì hần đã động rồi, mặc dù là đánh

sau nhưng lại tới trước.

Diệp Thiên Vân đấu với hắn căn bản là không cần xuất toàn lực.

Dáng vẻ của Trần Vĩnh Tín có chút khó tin, hắn lại cố gắng lại gần Diệp Thiên Vân, hai tay khê biến, xuất ra chiêu Nghênh Phong Chiêu Dương chưởng.

Thân thể Diệp Thiên Vân cũng chớp lên, dán sát lại gần Trần Vĩnh Tín, lúc này chợt phát lực, Trần Vĩnh Tín đã bị đánh bay ra ngoài.

Liêu Vô Minh ở dưới vừa nhìn thấy, sắc mặt hắn chợt biến đổi, hắn nhắc tay nói: “Vĩnh Tín, thôi đi, người kém người ta nhiều lắm.”

Trần Vĩnh Tín lúc này trong lòng cũng rất sợ hãi, hắn cùng giao thủ với Diệp Thiên Vân tất nhiên là hắn hiểu. Hai lần lại gần đều bị đánh bay ra ngoài, căn bản là không có chút cơ hội nào, Diệp Thiên Vân chỉ đang chơi đùa với hắn mà thôi, bởi vậy hắn đỏ mặt ôm quyền nói: “Đa tạ rồi!”

Diệp Thiên Vân cũng ôm quyền, hắn vốn hôm nay tới để thích quán, nhưng mà trải qua trận này thì lại có suy nghĩ khác.

Chiêu thức này của Trần Vĩnh Tín cũng không quá chuẩn, có chút lộ số tự học, từ lúc ra tay cũng không giống như người trong võ lâm, nếu hôm nay đã thương hắn, như vậy có chút lấy lớn hiếp nhỏ. Hơn nữa động tác chiêu thức của Trần Vĩnh Tín cũng rất quy củ, không âm độc, nếu đã thương hắn, vậy thì thành viên tổ trọng tài có thể sẽ tìm hắn gây phiền phức.

Nếu Trần Vĩnh Tín là người trong võ lâm, vậy thì hắn cũng chỉ xem như là võ giả cấp thấp nhất. Hai người căn bản không cùng cảnh giới, không cùng cấp độ, bởi vậy Diệp Thiên Vân cũng không tàn nhẫn hạ thủ.

Liêu Vô Minh đột nhiên nói: “Võ quán Thành Phong quả thật bất phàm, có lẽ là chênh lệch không nhỏ.”

Thạch Thanh Sơn cùng Trương Lượng đều không ngờ được Hòa Sinh võ quán lại cúi đầu nhận thua nhanh như vậy, thật giống như là cố gắng đánh mạnh một cú, nhưng đáng tiếc lại trượt, điều này ai thoải mái cho được.

Chẳng qua Thạch Thanh Sơn rút cục vẫn là quán chủ, phong cách làm việc đã có thay đổi lớn, hắn cười nhạt nói: “Kỳ thật chúng ta hôm nay chỉ trao đổi một chút, song phương thi đấu hữu nghị, võ quán Thành Phong ở Bằng Thành cũng không có lòng hiếu thắng, đứng đầu hay đứng cuối cùng không sao cả.”

Liêu Vô Minh ‘Ừ’ một tiếng, ôm quyền nói: “Hôm nay là chúng ta vô cùng lỗ mẫm, ngày khác sẽ bồi tội ổn thỏa sau!”

Từ đáy lòng Thạch Thanh Sơn vẫn mong Diệp Thiên Vân có thể tiêu diệt võ quán Hòa Sinh, nhưng mà lúc này đối phương đã nhận thua, cần gì phải truy cứu nữa. Bởi vậy hắn cũng ôm quyền đáp lễ, nói: “Thành Phong không có lòng háo thắng, cũng không hy vọng cùng quý quán phát sinh chuyện không vui gì.”

Liêu Bằng mặt vẫn lạnh nhạt nói: “Cha, con cảm thấy...”

Liêu Vô Minh trừng mắt nhìn hắn, sau đó nói với Thạch Thanh Sơn: “Thạch quán chủ quả nhiên là người rộng lượng, bội phục!”

233. Chương 233: Thật Ra Tôi...

Thạch Thanh Sơn thấy Diệp Thiên Vân đứng tại đó nghĩ, liền cười nói: “Sư phụ, hôm nay anh làm cho bọn họ kinh sợ, còn muốn xưng vương xưng bá tại Bằng Thành, Hòa Sinh võ quán còn kém xa!”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ, khê lắc đầu: “Chúng ta còn chưa hiểu rõ tình hình bên trong của Hòa Sinh võ quán, nhiều võ giả như vậy trập trung trong một võ quán nhỏ cuối cùng là muốn làm gì?”

Thạch Thanh Sơn cười ha ha nói: “Một võ quán không thể có võ giả sao

? Cho dù có vài người thì cũng không có gì kì lạ, có thể đến đó luyện võ cũng là rất bình thường”.

Diệp Thiên Vân khẽ cười: “Hắn không phải, nếu nói võ quán, tại sao Thành Phong võ quán, một võ giả cũng không đến? Điều kiện của bọn họ cũng không tốt, so với các võ quán khác cũng kém xa. Nơi nhỏ bé này ẩn chứa nhiều võ giả như vậy, rất khả nghi”

Thạch Thanh Sơn lập tức nghẹn lời, Thành Phong võ quán địa điểm hạng nhất, thiết bị hạng nhất. Tất cả đều hạng nhất, nhưng ít nhất đến nay cũng chưa một võ giả nào, đây cũng có một chút khó hiểu.

Trương Lượng lái xe từ xa tới cười khà khà: “Quản võ giả gì hắn, mọi người đều mở võ quán, chỉ cần không xâm phạm nhau là được rồi, Bằng Thành rộng như vậy còn sợ không có người học sao?”

Diệp Thiên Vân nghĩ rồi nói: “Tôi suốt ruột giải quyết việc này là bởi hai ngày nữa phải đi, sợ mọi người xảy ra chuyện gì...”

Thạch Thanh Sơn nói phụ vào: “Hiện giờ Hòa Sinh tạm thời không có động tĩnh gì, khi khi, sư phụ, anh muốn đi đâu? Thời gian này thấy anh toàn chạy tới chạy lui”.

Trong lòng Diệp Thiên Vân có chút lo lắng: “Đối với việc Hòa Sinh võ quán các cậu cần thận một chút, sự việc này chưa có giải quyết chính thức, nếu bọn họ tìm đến Thành Phong mấy người các cậu nhất định phải nhượng bộ, không được dính tay vào bọn họ. Thanh Sơn, cậu chỉ có thể coi là một nửa võ giả, đến lúc đó, đối phương trong trận đấu sẽ không nhường cậu đâu”.

Thạch Thanh Sơn “ạ” một tiếng, sau đó nói: “Tôi sẽ chú ý, trở về tôi và Trương Lượng sẽ nói với mấy người bọn họ. ”

Diệp Thiên Vân nhìn ngoài cửa sổ, kỳ thực cái hắn thật sự lo lắng là Liêu Bằng kia, người như vậy sẽ không dễ dàng dừng tay, nhưng lúc ấy Liêu Vô Minh đã đè ép xuống. Bây giờ tính như vậy đi, mặc dù không cam tâm nhưng cũng không có cách nào tốt cả.

Mấy người về tới võ quán, Diệp Thiên Vân muốn tiếp tục luyện chưởng, nhưng nghĩ đến chuyện lần này lại chưa xử lý gọn, liền vẫy tay Thạch Thanh Sơn và Trương Lượng, gọi chúng lại.

Diệp Thiên Vân nhìn xung quanh nói: “Mấy người bọn họ đâu?”

Thạch Thanh Sơn biết Diệp Thiên Vân hỏi Triệu Thị tam huynh đệ, liền nói: “Bọn họ đi mua dụng cụ rồi, hôm qua thấy trên mạng vài thứ đồ mới, nên hôm nay bảo mấy người bọn họ đi mua”.

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Hai người các cậu gần đây luyện thế nào rồi? Có tiến bộ gì không?”

Thạch Thanh Sơn thấy Diệp Thiên Vân muốn kiểm tra lập tức hưng phấn nói: “Sư phụ, tôi bây giờ có tiến bộ khá nhiều, về mặt Hình Ý Chưởng hiểu được không ít điều, quyền bút kí đó quả thực rất hữu dụng”

Trương Lượng cũng nói ngốc: “Quyển bút ký đó thật hữu dụng, hiểu được rất nhiều điều mà trước kia không rõ, đúng là bảo bối của Hình Ý Quyền”.

Diệp Thiên Vân trông bộ dạng hai người họ cũng cười thâm, Hình Ý môn cũng không đơn giản như vậy, liền nói tiếp: “Những ngày này hai người các cậu nếu có vấn đề gì mau nói ra, tôi đi rồi chỉ có thể dựa vào tự thân các cậu nghiên cứu thôi đấy”.

Thạch Thanh Sơn cười khi khi: “Phần lớn đều rất rõ ràng, căn bản nhìn là có thể hiểu được, còn có một phần nhỏ nữa không hiểu nữa, tôi cảm thấy nếu bản thân ngộ ra thì kết quả có thể càng tốt hơn chút nữa”.

Diệp Thiên Vân nhìn hần tán thưởng. Thạch Thanh Sơn đầu óc rất linh hoạt, chỉ là tư chất hơi kém chút, vì thế gật đầu nói: “Bản thân ngộ ra mới là của bản thân sau này cũng không quên được, có thời gian thì suy nghĩ một chút, chỉ luyện tập một mặt thôi cũng chưa coi là tốt, luyện chưởng cần đầu óc, học được rồi sau này ích lợi vô cùng”

Hai người ở dưới nghe một chữ không lọt, trình độ của Diệp Thiên Vân càng ngày càng cao, cơ hội chỉ đạo bọn họ lại càng ngày càng ít, có khi đẳng đẳng một hai tháng không thấy bóng dáng đâu, cơ hội thế này nếu bỏ lỡ thì mới thật là ngốc .

Diệp Thiên Vân lại cùng bọn họ nói chuyện về việc luyện tập Hình Ý Chưởng và tự mình thể ngộ như thế nào. Hai người ngồi xuống đất, thoạt nhìn giống như học sinh tiểu học, sợ bỏ qua một từ một chữ.

Các học viên bên cạnh trông thấy thế cười mãi, nhưng Thạch Thanh Sơn và Trương Lượng nhắm mắt làm ngơ, chỉ một lòng một dạ tập trung vào lời nói của Diệp Thiên Vân, cơ hội như thế này bỏ lỡ thì mới hối hận không kịp.

Những gì Diệp Thiên Vân đã giảng phần lớn là những kinh nghiệm tổng kết từ bình thường huấn luyện, những thứ tự thân lĩnh hội là đáng quý nhất. Hắn giảng phải đến một giờ, cuối cùng mới nói: “Về võ học, tôi chỉ có thể nói đến thế này thôi, những điều tôi giảng, các cậu cũng có thể dạy học viên. Đây là kinh nghiệm tôi tự luyện tập, đối với việc giảng bài của các cậu cũng có ích đấy. Các cậu không phải sợ những thứ này bị người khác học mất, Hình Ý Quyền sáng tạo ra chính là muốn để người ta học”.

Hai người trải qua hơn hai giờ đồng hồ như mê như say. Những thứ Diệp Thiên Vân nói rất nhiều, liền một tiếng đồng hồ không hề lặp lại, mỗi một vấn đề khi nhắc đến đều giảng hai ba cái yếu điểm, khiến họ rõ ràng, sáng tỏ như vậy khiến người ta hiểu ra, trong đầu sẽ có một cái khung hoàn chỉnh.

Thạch Thanh Sơn mặc dù hiểu, nhưng vẫn có chút lo lắng: “Tôi cảm thấy học viên hiện tại có rất nhiều người đến học Hình Ý Quyền đều có mục đích, hai ngày trước chúng tôi còn phát hiện một người của một tiểu võ quán, bọn họ cũng đến đây học Hình Ý Quyền, đó là ăn trộm đồ!”

Diệp Thiên Vân nghe xong sững sờ, sau đó cũng không nhin nổi cười nói: “Xem ra Thành Phong Võ Quán thật sự là mở lớn, các võ võ quán liên tục phái người tới. Các cậu xem xét tình hình rồi quyết định đi, mặt này tôi không có kinh nghiệm”.

Thạch Thanh Sơn “dạ” một tiếng nói: “Khi tôi giảng bài cũng là chọn lựa người, trước tiên xem phẩm chất, kiểm tra một khoảng thời gian mới truyền thụ”.

Diệp Thiên Vân nghĩ rồi mới nói: “Mở võ quán là hình thức thường thấy nhất ở dân quốc. Mục đích cũng chỉ là để đổi phó thổ phỉ, chứ cũng không phải là chính thức truyền công phu. Mà bây giờ cũng không sai khác lắm. Mở võ quán xem ra đa phần là rèn luyện thân thể, kéo dài tuổi thọ. Kỳ thực nếu là chính truyền thì số người nhất định không nhiều, vài ba người, miễn cưỡng có thể dạy.

Như các cậu thu nhận môn đồ rộng rãi, giảng nhiều luyện ít, căn bản không bận rộn, nếu cậu muốn mở võ quán lên, vậy thì trước hết tiến hành truyền thụ cho vài học viên vừa ý đi! Hiện nay thu môn đồ cũng được, ít nhất có thể học được điều đích thực, so với nhiều võ quán lừa tiền bên ngoài mạnh hơn nhiều”.

Thạch Thanh Sơn vui vẻ nói: “Vậy chúng ta không phải là muốn làm sư phụ sao? Ha ha ha, vậy anh thành sư tổ sư tổ rồi? Há...”

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu nói: “Đừng tính tôi vào, các cậu thu đồ đệ là việc của các cậu, không có quan hệ trực tiếp gì với tôi hết!”

Hai người sững sờ, hoàn toàn không hiểu lời nói của Diệp Thiên Vân .

Diệp Thiên Vân không muốn nói tiếp những điều này, liền nói: “Bây giờ tôi đi về, vẫn còn vài việc nữa”, Thạch Thanh Sơn và Trương Lượng tiễn hắn ra tận cổng.

Sau khi về đến nhà, Diệp Thiên Vân thấy Dương Thiên Long đang ngồi xem TV ở đó, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Sao cậu không đến võ quán luyện tập?”

Dương Thiên Long bắt đắ dĩ nhìn hắn một cái nói: “Bệnh của Crystal còn chưa khỏi, anh đi rồi, chỉ còn lại một mình tôi ở đây, không phải tôi chăm sóc cô ấy, giờ chết đói rồi !”

Diệp Thiên Vân vừa ở mãi võ quán, hắn quên mất chuyện này, bèn nói có chút xin lỗi: “Ngày mai tìm một người chăm sóc, như vậy có thể đỡ được không ít việc, cậu cũng không cần phải ở nhà suốt.”

Dương Thiên Long đứng dậy nói: “Vậy cũng tốt, nhưng bây giờ tốt nhất anh đi thăm Crystal đi, cô ấy không tốt lắm, rất hay nóng nảy!”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu rồi đi thẳng vào, vừa mở cửa vào phòng đã thấy một quả táo bay ra, Crystal gào lên: “Dương, tên đầu này, nói là chăm đồ cho tôi mà cả buổi chiều không thấy bóng dáng đâu cả!”

Diệp Thiên Vân bắt quả táo bay tới, bắt xuống nhìn nhìn, sau đó nói: “Cậu ta ngồi xem TV ngoài kia kìa, tôi qua thăm cô!”

Crystal nhìn hấn, lập tức có chút xấu hổ: “À, thật xin lỗi, tôi cứ tưởng là Dương lại đến”.

Diệp Thiên Vân nhìn Crystal, cả phòng không có ánh mặt trời, hơi ngột ngạt, hấn bèn kéo rèm cửa ra nói: “Bị thương phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian, chú ý đừng để tâm trạng bị ảnh hưởng đấy, nếu không thương thể sẽ chậm phục hồi”.

Crystal dường như khỏe lên nhiều, nàng dựa mình ngồi dậy, như nhớ lại gì đó, nói: “Diệp, hôm đó thực sự tôi nghĩ anh chết rồi, không ngờ anh lại còn sống. Một khắc cuối cùng anh cũng không bỏ tôi, điều này khiến trong lòng tôi rất cảm động”.

Diệp Thiên Vân ngồi xuống bên cạnh nói: “Cái này không có gì, chúng ta là bạn, tôi cũng không mong cô gặp chuyện gì ngoài ý muốn ở đây!”

Crystal nghe xong, trên mặt dường như có chút mất tự nhiên, nàng do dự nửa ngày mới nói: “Diệp, thật ra tôi.... ”

234. Chương 234: Đồ Đệ Thu Đồ Đệ

Crystal do dự rất lâu vẫn chưa nói, bỗng nhiên ánh mắt nàng thay đổi thần sắc vừa cười vừa nói: “Nói chuyện với anh sau nhé, chân của tôi bị thương không biết đến khi nào mới khỏi, bây giờ đi vệ sinh rất bất tiện...”

Diệp Thiên Vân mặc dù đã tập trung tinh thần, nhưng cũng không ngờ được nàng lại nói câu này thấy hơi xấu hổ, hấn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Vậy ngày mai tôi sẽ tìm một người giúp việc cho cô, chứ khu nhà này toàn là nam, thể này thật không tiện !”

Crystal “Ừ” một tiếng, sau đó có một chút tò mò hỏi: “Võ công của Trung Quốc thật thần kỳ, luyện tập đến một cảnh giới nhất định lại có thể ngăn được viên đạn, nếu có thời gian nhất định tôi cũng phải học!”

Bí mật lớn nhất của Diệp Thiên Vân chính là Kim Chung Tráo, bây giờ nghe cô ta nói thì trong lòng rất không thoải mái, cứ như là bỗng nhiên bị lộ trần, liền nói: “Đây là bí mật của tôi, mong cô giữ kín hộ.”

Crystal nhìn thấy biểu cảm chân thật của Diệp Thiên Vân, sau đó bật cười với vẻ mặt xinh đẹp nói: “Được rồi, tôi nhất định sẽ giữ kín, anh đừng có chăm chú như vậy, chuyện này tôi sẽ chôn chặt trong lòng.”

Diệp Thiên Vân đứng dậy nói: “Vậy cô nghỉ ngơi đi, tôi đi đây.”

Crystal vẫy tay tạm biệt hấn, sau đó nói: “Rảnh thì tới đây thăm tôi nhé!”

Vài ngày sau đó, Diệp Thiên Vân lúc nào cũng nghĩ tới Hình Ý Quyền, và nghĩ tới phương pháp tập luyện, còn về phần Kim Chung Tráo bây giờ hấn không còn lo lắng là phải nên tiếp tục như thế nào, Kim Chung Tráo tăng năm từ nay về sau cũng không phải luyện tập chăm chỉ như vậy nữa, loại này công lực mạnh càng hướng ra sau thì độ khó càng lớn, kế hoạch tiếp tục luyện tập thế nào đây mới là điều khiến hấn phải lo nghĩ. Hiện nay, tiền là vấn đề quan trọng, đành đến Hình Ý môn nghĩ tiếp làm thế nào mới giải quyết được

Hàng ngày Dương Thiên Long đều cùng Diệp Thiên Vân luyện tập, vết thương của hấn đã khỏi lâu rồi, hàng ngày đều luyện tập để hồi phục. Hấn trông thấy Diệp Thiên Vân đang nghỉ nói: “Tôi định học Hình Ý Quyền, thời gian này tiến bộ rất nhiều, có thể coi là một học viên sơ học.”

Diệp Thiên Vân ngừng tập nói: “Cùng tôi luyện một bài quyền!”

Dương Thiên Long lập tức lắc đầu nói: “Tôi không tàn nhẫn với bản thân thể đâu, cùng anh luyện tập thường sẽ không có kết cục tốt. Những ngày tôi ở đây Thạch Thanh Sơn luôn bị đánh, anh ra tay quá mạnh!”.

Diệp Thiên Vân khẽ cười rồi nói: “Không có gì đâu, võ công chính do rèn luyện mà ra, giao đấu phù hợp với cậu ta có rất nhiều điểm có lợi, cậu xem cậu ta bây giờ võ công cũng khá tốt đấy chứ. Khi có áp lực, tốc độ trưởng thành thường đáng kinh ngạc, nếu cậu muốn tiến bộ đừng ngại hãy cùng tôi thử một lần”

Dương Thiên Long vẫn lắc đầu nói: “Tôi đã thấy sức mạnh của anh rồi. Đó không phải là một người có thể chịu đựng, cái này bỏ đi, tôi tự tập cho khỏe!”

Thạch Thanh Sơn thấy Diệp Thiên Vân nghĩ liền đi tới, hần vừa cười vừa nói: “Sư phụ, mọi người đang nói chuyện gì vậy?”

Dương Thiên Long cười hì hì nói: “Anh ta đang thiếu một người để luyện tập cùng, cậu đến thật đúng lúc đấy”

Thạch Thanh Sơn vui vẻ bay lên đỉnh quán chủ nhưng hần đấu với Diệp Thiên Vân vẫn còn nhút nhát một chút, vẻ mặt có chút biến sắc vội vàng khoát tay nói: “Tôi còn rất nhiều việc, hôm nay không được rồi”

Nói xong hần ta quay đầu lại nói tiếp: “Sư phụ, tôi đã chọn được mấy người, muốn nhận bọn họ làm đệ tử, nhưng bây giờ lại cảm thấy có chút lỗ mãng, nên đến đây hỏi xem chọn đệ tử phải xem những mặt nào?”

Diệp Thiên Vân nghĩ một lúc mới nói: “Nếu như muốn thu nhận đồ đệ thì nên coi trọng tính cách, đức hạnh, tiếp theo mới là tư chất, có câu “Ba dạy ba không dạy” cậu đã từng nghe chưa?”

Thạch Thanh Sơn vẻ mặt ngơ ngác lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua, là phép tắc thu đồ đệ sao?”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng rồi nói: “Coi là như vậy, ba không dạy là như thế nào? Đạo tặc không dạy, ngu dốt không dạy, kẻ không nghĩa khí không dạy. Thế nào là ba dạy? Dạy người trung hiếu giữ chữ tín, dạy người có cương có nhu, dạy người cơ mưu linh thông.”

Thạch Thanh Sơn cười nói: “Giờ có mấy người được thế”

Hần bỗng nhiên mở miệng nói: “Sư phụ, hay là sư phụ giúp tôi xem mấy người tôi đã chọn nhé.”

Diệp Thiên Vân không muốn đi lăm, nhưng Thạch Thanh Sơn thấy vẻ mặt của sư phụ thì vội vàng nói: “Sư phụ, sư phụ giúp tôi đi, phẩm chất đạo đức tự tôi có thể phân biệt được, chỉ là giúp tôi lựa chọn tư chất của đồ đệ thôi mà!”

Diệp Thiên Vân do dự một lúc mới gật đầu nói: “Xem thì được, nhưng tôi ngoài mấy người các cậu ra thì không thu nhận đồ đệ nữa, hơn nữa kinh nghiệm của tôi so với kinh nghiệm của các cậu cũng không hơn là bao!”

Thạch Thanh Sơn cười hì hì nói: “Không sao, có thể đi xem là tốt rồi, tôi sẽ bảo bọn họ tập chung ở lầu một!” nói xong hần chạy đi như bay.

Diệp Thiên Vân hiểu được ý nghĩ của hần, nên mới có chút do dự. Bây giờ thân phận của hần là đệ tử của Hình Ý Môn, mặc dù bọn Thạch Thanh Sơn không phải nhưng lại kể tục tại nơi này, xét cho cùng cũng phải dựa vào Hình Ý Môn, đây chẳng qua là sớm muộn mà thôi.

Dương Thiên Long cười ha ha nói: “Đồ đệ của anh đều có đồ đệ rồi, lát nữa tôi cũng đi xem bộ dạng như thế nào.”

Diệp Thiên Vân có vẻ không vui, sau đó cùng Dương Thiên Long hai người đi xuống lầu một, vừa vào trong đã phát hiện có khoảng mười mấy người tuổi tác không đến 20, có người Diệp Thiên Vân còn quen, xem ra họ là học viên cũ ở đây, tại quán võ Thanh Phong có rất nhiều thiếu niên, đều là do cha mẹ đưa đến học.

Thạch Thanh Sơn thấy Diệp Thiên Vân vào liền bước tới nói: “Tổng cộng chỉ có 15 người, tôi định nhận một đệ tử, còn Trương Lượng mỗi người nhận hai, như vậy có thể giúp võ quán du nhập huyết mạch mới, rất có lợi cho phát triển về sau”.

Nói xong hần lại có chút khó xử nói: “Có hai đứa là do bạn của chú Vương đưa tới, gốc gác vô cùng, ở nhà cũng không quản được cuối cùng đưa tới võ quán, những người này đều có thân tình với chú Vương, không muốn làm mất mặt”.

Diệp Thiên Vân cười, nhận những đồ đệ gốc gác chính là đem phiền phức cho mình, nhưng mạnh mẽ nói, hần cũng không giỏi ở phương diện đánh giá, chỉ nói là: “Cậu muốn biến nơi đây thành nhà trẻ sao”

Thạch Thanh Sơn cũng cười, hần nói: “Vậy sư phụ, sư phụ nghĩ hộ đi!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, suy nghĩ một chút nói: “Bảo bọn họ bắt đầu chạy đi, bảo với bọn họ chạy 50 vòng, sau đó tính thời gian!”

Thạch Thanh Sơn có chút khác thường, nhưng rồi hắn nhanh chóng gạt đầu, sau đó nói với các học viên: “Các cậu bắt đầu chạy đi, 50 vòng, bắt đầu tính thời gian!”

Lời của y vừa dứt, những học viên này xếp thành một hàng dài, bắt đầu chạy. Có một số nghe thấy hai chữ thời gian thì nỗ lực vô cùng.

Diệp Thiên Vân đứng bên cạnh nói: “Năm mươi vòng nói là dài không dài ngắn không phải ngắn, cái sân bãi này rất rộng, một vòng tương đương với 300 mét, bắt đầu hơn ba mươi vòng đã có hai, ba người một chạy không nổi, trong đó có hai người đã ngồi phịch xuống đất thở hổn hển.

Diệp Thiên Vân nhìn nói: “Những đệ tử này không kiên trì, không phải xem xét nữa”, một câu đã bị loại.

Thạch Thanh Sơn mặt có vẻ khó khăn giải thích: “Một trong hai người này là con trai của bạn chú Vương, vừa mới vào quán võ thể lực không được tốt, có thời gian mới có thể tiến bộ được”.

Diệp Thiên Vân khẽ cười nói: “Dù là chạy cũng phải chạy cho hết, tự ý bỏ trên mặt đất, đồ đệ như vậy cậu dạy được không!”

Thạch Thanh Sơn dường như hiểu được suy nghĩ của Diệp Thiên Vân, liền gạt đầu.

Khi đến bốn mươi vòng thì Diệp Thiên Vân bỗng nhiên nói: “Bảo với họ còn phải chạy hai mươi vòng nữa, sau đó bảo bọn họ dừng lại!”

Thạch Thanh Sơn lại tiếp tục phân phó, quả nhiên đến năm mươi vòng thì có người không chạy nữa, nghĩ rằng đã nhanh chóng đến đích rồi, nhưng bỗng nhiên nhận được lời này thì kiên quyết không tiếp tục nữa, tốc độ cũng chậm lại, còn có không đến mười người.

Diệp Thiên Vân vẻ mặt bình tĩnh nói: “Đồ đệ chính là chọn trong số bọn họ, lát nữa bảo họ chạy tiếp năm mươi vòng, nhưng sau hai vòng thì bảo họ dừng lại là được rồi, chỉ là nói cho bọn chúng xem phản ứng thế nào, còn có thể kiên trì tiếp tục nữa hay không, có đủ khả năng chịu được thách thức võ đạo căn bản là không có giới hạn, chỉ có không ngừng vượt lên chính mình mới có thể gọi là phù hợp

Phương pháp của Diệp Thiên Vân đơn giản, nhưng ẩn chứa một vài đạo lý. Thạch Thanh Sơn nhìn đến khi kết thúc, tổng cộng chỉ có 5 người tiếp tục kiên trì, trong lòng không khỏi có chút rầu rĩ.

Dương Thiên Long đứng bên cạnh nhìn rất lâu, cười nói: “Tổ chất sức khỏe của những người này tốt đấy, đi làm lính cũng được.”

Thạch Thanh Sơn cười hì hì nói: “Đa số bọn họ đều là học viên của võ quán, thông thường hàng ngày đều kiên trì luyện tập, tổ chất đương nhiên là tốt rồi.”

Diệp Thiên Vân vừa rồi đã nhìn rất lâu, trong số những người này có một học viên 17, 18 tuổi, khi đến vòng thứ năm mươi thực ra là không được, nhưng cậu ta vẫn cắn răng kiên trì, khi nghe Thạch Thanh Sơn bảo chạy thêm 20 vòng, người có vẻ đờ đờ nhưng vẫn kiên trì, cuối cùng đến vòng thứ năm mươi thì vẫn còn ở trong hàng, không bị thụt lại bước nào.

Thạch Thanh Sơn nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Sư phụ, trong những đệ tử này có người nào là có khả năng phát triển năng lực nhất?”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Điều này thật khó nói, nhưng giờ xem ra chính là cậu ta!” nói rồi dùng tay chỉ.

Thạch Thanh Sơn nhếch miệng nói: “Học viên này tôi có ấn tượng, tổ chất của hắn dường như không tốt lắm, điều kiện gia đình cũng không tốt, gửi cậu ta tới đây luyện tập mang theo kỳ vọng rất lớn của gia đình, nhận cậu ta làm đệ tử có thể là phải nuôi dưỡng nữa.”

Diệp Thiên Vân lạnh nhạt nói: “Có những thứ tiền bạc là không đong đếm được, cái gì gọi là “đệ tử nhập thất” đó là phỉ ăn, ở, sinh hoạt người thầy là phải lo tất. Tôi xem cậu nhận cậu ta là được rồi!”

235. Chương 235: Đưa Lên Tây Thiên

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua, Trương Thiên Phong sắc mặt trắng bệch, năm mươi vòng vừa rồi làm nó kiệt sức đến thở cũng khó khăn, nhưng trên khuôn mặt nó lại có chút kiên nghị, hai cánh tay chống ngang hông, thở hổn hển.

Dương Thiên Long ở bên cạnh nói: “Tôi vừa cũng chú ý đến cậu ta, đứa trẻ này quả thực không giống mọi người, ý chí rất kiên định, rèn luyện nữa có thể sẽ thành nhân tài.”

Hai nhân vật có thâm niên này đều đánh giá rất cao Trương Thiên Phong, Thạch Thanh Sơn bỗng nhiên vui vẻ ra mặt, nói với Trương Thiên Phong rằng: “Sau này cậu sẽ là nhập thất đệ tử của tôi, cậu có ý kiến gì không? ”

Trương Thiên Phong nghe xong vui mừng quá đỗi. Chưa cần nói đến chuyện Thạch Thanh Sơn là võ quán quán chủ, võ quán Thành Phong giờ đây đã được xem như là võ quán đứng đầu Bằng Thành, không chỉ có địa điểm tốt mà sân bãi phương tiện cũng là hàng đầu, nó như chuột sa chĩnh gạo, liền gật đầu nói: “Tôi bằng lòng ạ, tôi rất yêu thích võ thuật, nhất định tôi phải học thật giỏi Hình Ý Quyền . ”

Thạch Thanh Sơn rất hài lòng nói: “Vậy từ nay về sau cậu là môn hạ đệ tử của tôi, mỗi ngày theo tôi là được rồi.”

Thạch Thanh Sơn trong lúc nhất thời cao hứng quên hết tất cả, nhưng Diệp Thiên Vân lại thấy Trương Thiên Phong có gì đó khó nói, lập tức liền hỏi: “Cậu có chuyện gì khó nói sao?”

Trương Thiên Phong càng im lặng, càng làm cho những lời muốn nói như bị nuốt vào trong, lắc đầu quây quây.

Lúc này Thạch Thanh Sơn mới nhìn ra, nước mắt Trương Thiên Phong như đã sắp rơi xuống, bởi vậy nói: “ Cậu nói ra xem tôi có thể giúp được không?”

Trương Thiên Phong nghĩ một lúc lâu mới lên tiếng: “Tôi vẫn phải đi học, không thể mỗi ngày đều tới nơi này luyện tập, trong nhà chỉ có mỗi mình mẹ, không đủ sức chi trả được học phí.”

Diệp Thiên Vân nghe xong lời này đột nhiên như được khơi lại hồi ức, một lúc lâu sau mới định thần lại nói: “Từ nay về sau cậu tới nơi này không cần đóng tiền nữa.”

Trương Thiên Phong nghe xong câu nói của Diệp Thiên Vân vui mừng khôn xiết, nhưng nó bình tĩnh lại rất nhanh, nó cũng chỉ gặp Diệp Thiên Vân mấy lần, thế nên quay đầu nhìn Thạch Thanh Sơn .

Thạch Thanh Sơn nhanh chóng nói thêm: “Tất cả mọi chi phí không phải đóng, sau này đến đây học quyền là được rồi.”

Nói xong nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân ở đằng sau, nói thêm một câu: “Quán cơm à.”

Diệp Thiên Vân cũng hiểu được có chút thất thố, vừa cười vừa nói: “Nhớ lại một ít chuyện thôi.”

Trương Thiên Phong sắc mặt xúc động, nhưng lúc này cậu vẫn kiềm chế nói: “ Cảm ơn các vị sư phụ, tôi sẽ không phụ sự kì vọng của các vị.”

Diệp Thiên Vân nghe xong câu trả lời gương gao đó không nhịn được cười, nói: “Những gì cậu học được đều là của bản thân cậu, cuộc đời ai cũng muốn được lợi, điều cậu phải suy nghĩ nên là học vì cái gì.”

Trương Thiên Phong chỗ hiểu chỗ không, gật gù đầu, Thạch Thanh Sơn để cậu ta đi, sau đó nói: “ Sư phụ, tôi cũng thu nhận một đồ đệ giỏi, sau này tôi sẽ dạy dỗ cậu ta thật tốt, mang lại tiếng tăm cho võ quán.”

Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm giác mình như già đi hai mươi tuổi. Có mấy tháng ngắn ngủn vậy mà trong đầu đầy cảm giác tang thương, có lẽ những sự việc trải qua quá nhiều, có lẽ là trải qua sinh tử quá nhiều, lãnh đạm với tất cả mọi chuyện. Thật ra Diệp Thiên Vân cùng Trương Thiên Phong cũng cùng lắm là kém bốn năm tuổi, mà lại có tác phong như ông già, càng khiến người ta thấy kỳ quái là Trương Thiên Phong dường như cũng cảm thấy dĩ nhiên giống nhau.

Diệp Thiên Vân bất giác nhìn thoáng qua Thạch Thanh Sơn nói: “Sao tôi thấy như mình đã già rồi”

Thạch Thanh Sơn gật gật đầu, rồi sau đó mới kịp phản ứng. Hắn thiếu chút nữa là phì cười, nói: “Nếu sư phụ già rồi, thì có lẽ tôi cũng nên xuống đất!”

Năm ngày sau Diệp Thiên Vân lên đường đến Hình Ý Môn, trước khi đi cố ý gọi điện thoại cho Tiêu Sắt đến đón, cơ bản là vì Diệp Thiên Vân vốn không thông thuộc Hà Bắc, đến nơi nhờ không tìm được đường đến Hình Ý môn thì càng phiền phức.

Đại hội võ thuật vẫn còn khoảng một tuần nữa mới khai mạc, nhưng từ lúc này thời gian khởi trình đã gần xong xuôi hết, đã chuẩn bị sẵn sàng trước mấy ngày, sau đó tại đại hội sẽ được thưởng thức võ thuật của các môn phái, có lẽ thật sự có thể áp dụng hai chiêu thức hữu dụng tại đại hội, biến đó thành của mình.

Vừa mới đến cửa sân bay đã nhìn thấy Tiêu Sắt, Diệp Thiên Vân liền tiến đến ôm chầm lấy: “Đại sư huynh, đã làm phiền anh rồi, xa như vậy mà còn bắt anh đi một chuyến, chủ yếu là vì tôi sợ lạc đường!”

Tiêu Sắt vỗ vỗ vai của Diệp Thiên Vân: “Chúng ta là anh em cậu còn khách khí gì chứ, sau khi cậu đi, Ngũ sư thúc rồi rồi không có việc gì làm, còn muốn gọi cậu về Hình Ý môn đấy.”

Diệp Thiên Vân không ngờ Ngũ Vị lại trọng tình nghĩa như vậy, nói: “Lần này phải ở lại Hình Ý môn lâu hơn một chút, khiến Ngũ sư thúc vất vả nhiều.”

Tiêu Sắt cười ha hả nói: “Đến lúc đó chúng ta có thể...” nói đến đây anh đột nhiên không nói nữa, nhìn Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới, giật mình nói: “Thiên Vân, cậu không gặp đại biến nào đấy chứ?”

Diệp Thiên Vân không hiểu ý của anh ta lắm liền hỏi: “Sao thế?”

Tiêu Sắt nhíu mắt nhìn hồi lâu, sau đó mới nghi hoặc nói: “Thân hình của cậu sao lại thay đổi thế này? Chẳng thấy được những đặc thù của người học võ gì cả, tại sao lại như vậy?”

Diệp Thiên Vân cũng không muốn nói ra chuyện Kim Chung Tráo, liền cười cười nói: “Tôi cũng không biết là xảy ra chuyện gì, có thể là thay đổi do luyện công.”

Tiêu Sắt lắc đầu, sau đó nhéo nhéo người của Diệp Thiên Vân nói: “Không giống lắm, tôi nhớ thân hình cậu hơi giống nhà ngoại, hai bả vai thì đúng là nhà nội, nhưng bây giờ bao nhiêu đặc điểm đều biến mất, đúng là không thể tượng nổi, cậu mới đi có hơn một tháng, công phu không có vấn đề gì chứ?”

Diệp Thiên Vân đặt túi xuống nói: “Hắn là không có vấn đề gì, thời gian này còn giao thủ với người khác nữa, nên tất nhiên không lùi bước.”

Tiêu Sắt kéo Diệp Thiên Vân nói: “Vừa cùng cậu nói chuyện phiếm đã quên mất công việc, đi, trên xe chúng ta nói sau.”

Diệp Thiên Vân lại cầm chiếc túi vừa đặt xuống lên, sau đó cùng Tiêu Sắt lên xe.

Tiêu Sắt rất có hứng thú với chuyện thân hình của Diệp Thiên Vân, mặt vui vẻ nói: “Cậu đánh nhau với ai? Chẳng lẽ cậu không nói là đệ tử của Hình Ý môn sao?”

Diệp Thiên Vân khẽ lắc đầu nói: “Không. Mà có nói ra tên của Hình Ý môn chúng ta thì chắc cũng chẳng để làm gì, chủ yếu là vì hắn và tôi đã có ân oán từ lâu.”

Tiêu Sắt rất sững sốt, sau đó càng tò mò hỏi: “Là ai vậy?”

Diệp Thiên Vân chậm rãi nói: “Trần Vạn Sơn, tôi giết Trần Thiên Sơn anh hắn, nói ra tên hiệu gì thì cũng vô dụng!”

Tiêu Sắt kinh hãi nói: “Lục Hợp giáo bạc Trần Vạn Sơn, cậu đúng thật là giỏi rước họa, cậu làm thế nào chọc vào Trần Vạn Sơn đây?”

Diệp Thiên Vân thở dài nói: “Hắn đến tìm tôi vì muốn báo thù cho Trạc Cước Môn, thời gian tôi học ở Hình Ý Môn, hắn còn đánh bị thương hai tên đồ đệ của tôi. Lúc tôi trở về hắn lại đến tìm, nên tôi treo hắn lên!”

Sắc mặt của Tiêu Sắt thoáng khựng lại, nói: “Đúng là có nhân có quả. Chuyện này không trách được cậu. Lúc tỉ thí với Trần Vạn Sơn có bị thương không? Giáo của hắn cực kì lợi hại. Hiện nay những người có võ dùng binh khí đều rất có ưu thế.”

Diệp Thiên Vân cũng gật đầu nói: “Giáo bạc quả thật không tầm thường. Thương pháp của hắn đã luyện tới một đẳng cấp nhất định!”

Tiêu Sát giờ như đang vắt sữa, hắn không hỏi Diệp Thiên Vân cũng không tiếp tục nói nữa, thế nên cười nói: “Tên tiểu tử, sau này thế nào, cậu đúng là một hơi nói xong, làm cho tôi ngửa ngáy!”

Diệp Thiên Vân không muốn nói là lại đã giết người, liền “ai” một tiếng rồi nói: “Tôi đưa hắn đi rồi.”

Tiêu Sát mở to hai mắt nói: “Trần Vạn Sơn tính như thế sao?” Nói xong lại suy tư một hồi rồi nói tiếp: “Không thể nào, giáo của hắn luôn vừa nhìn thấy máu là không thu chiêu. Cậu đưa hắn đi đâu?”

Diệp Thiên Vân miễn cưỡng nói: “Đưa lên Tây Thiên.”

Tiêu Sát há to miệng, nói: “Cũng đem hắn treo lên sao? Cậu thật là giỏi, trong giới võ lâm Trần Vạn Sơn cũng được coi là một nhân vật nổi trội, trong “Võ lâm đương đại” cũng là một kẻ có tiếng tăm.

Lúc Diệp Thiên Vân quyết đấu với Trạc Cước Môn cứ ngỡ rằng tin tức trong giới võ lâm sẽ truyền đi rất nhanh. Nhưng giờ xem ra không giống như trong tưởng tượng lắm

Tiêu Sát bỗng sững sờ, hắn đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, nói: “Cậu giết Trần Vạn Sơn? Không phải là một người sao! Hắn thường xuyên đi cùng một người phụ nữ mà.”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Đúng vậy, có một người. Dùng ám khí rất giỏi, cũng bị tôi giết rồi!”

Tiêu Sát nghe xong không khỏi thở dài, nói: “Cậu sát nghiệt quá nặng rồi, người phụ nữ kia cũng có lai lịch, lúc đại hội võ lâm khai mạc cậu phải cẩn thận một chút đó.”

Diệp Thiên Vân giờ đang rất bình tĩnh, giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết, đôi gian phu dâm phụ phải giết cả, để lại một sẽ càng thêm phiền toái, bởi vậy lạnh lùng nói: “Vậy tôi có thể một giết tên, để lại một tên sống sao? Á kia tên là Thụy Anh, hai kẻ đó cùng lúc đánh lên tôi, không giết thì cũng sẽ chuốc lấy tai họa!”

Tiêu Sát đau đớn cười, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Là tôi đã thiếu suy nghĩ rồi, cậu cũng không làm gì sai. Chỉ là cảm thấy tay cậu đã lấy đi quá nhiều sinh mạng. Ra tay giết người như vậy sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện không may!”

Diệp Thiên Vân giờ đây không nghĩ đến những việc đó, hắn đang mãi nghĩ đến Đại hội võ thuật.

Tiêu Sát đang định nói tiếp, đột nhiên chiếc xe phanh gấp lại, hắn giật dử nói: “Lái xe kiểu gì vậy?”

Người tài xế cười như mèo: “Đừng trách tôi, phía trước đột nhiên có một chiếc xe lao tới!”

Anh ta vừa dứt lời, Diệp Thiên Vân nhìn thấy có người bước từ chiếc xe phía trước xuống, anh nhớ đến những lời nhắc nhở của Tiêu Sát trước đó vài ngày, nhường lòng mày lên nói “ Họ tới tìm chúng ta đó!”

236. Chương 236: Đáng Chết Sẽ Chết

Tiêu Sát thấy thế cười khở: “Lần này muốn người ta chết đây, lại một chiếc xe tải kìa! Thiên Vân nhanh lên, giữ chặt một chút, sắp đổ xe rồi.”

Diệp Thiên Vân cũng nhìn thấy, hắn vươn tay kéo Tiêu Sát về phía sau mình, rồi che đầu, tiếp đó tiếng phanh xe “rầm”, chiếc xe bị đâm về trước hai, ba mét.

Tính năng lao đi thật không tồi, chỉ có đuôi xe bị đâm nên bị biến dạng. Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn một chút rồi nói: “Không sao rồi, chúng ta xuống xe nào, xem ra không phải là muốn lấy mạng chúng ta!”

Diệp Thiên Vân vừa rồi vô tình kéo Tiêu Sát một cái, hành động nhỏ thôi nhưng khiến cho Tiêu Sát rất cảm kích. Hắn cũng dùng tay kéo cửa xe, tức giận nói: “Mẹ kiếp, nhất định là bọn đánh bị thương đệ tử Hình Ý môn ta, hôm nay hai ta cùng đi giết bọn chúng, cùng lắm thì hai cái mạng chứ mấy, ai sợ ai nào?”

Diệp Thiên Vân bị kéo xuống xe, hắn thấy chắc đây là lần đầu tiên Tiêu Sát gặp chuyện như thế này, cho nên có chút kích động, lập tức cản hắn lại nói: “Đại sư huynh, anh bình tĩnh đi, bọn chúng mặc dù muốn

giết người nhưng đệ tử của Hình Ý môn đến giờ cũng không có thương vong, xem tình hình trước rồi hãy nói.”

Tiêu Sắt cũng cảm thấy mình hơi quá, hần sửa sang lại quần áo, bình tĩnh xem xét tình hình rồi nói: “Tiểu đệ thiếu chút nữa tôi quên mất, cậu nói như vậy tôi thấy tốt hơn rồi.”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, Tiêu Sắt mặc dù xử sự khéo nhưng xem ra cũng không hay gặp chuyện như vậy nên trong lúc nhất thời nóng nảy liền nói: “Để xem bọn họ là người như thế nào rồi hãy nói”. Tiêu Sắt gật mạnh, rồi nhìn những kẻ đang tới.

Những sự việc như vậy Diệp Thiên Vân trải qua nhiều lần rồi, hần đã vô số lần giao chiến, cho tới bây giờ vẫn chưa thất thủ mặc dù có lần là do may mắn, nhưng quan trọng nhất vẫn là cẩn thận. Hần liếc nhìn về phía sau, phía sau cơ bản là không có xe.

Sau đó hần quay lại quan sát một chút, chỗ này nơi Hình Ý môn phải đi qua, bên trái là đường cái tách ra, bên phải là chỗ rẽ của đường cao tốc. Chiếc xe vừa rồi chính là đi ra từ chỗ đó, rõ ràng là có ý đồ, phía xa là mảnh đất hoang. Địa hình và hoàn cảnh có vẻ không thuận lợi cho lắm, hần nhìn xe phía trước chỉ có hai người xuống đều tay không, cũng chẳng che mặt, thoát nhìn đối phương hình như cầm cái gì đó.

Không lâu sau hai người đi tới gần Diệp Thiên Vân và Tiêu Sắt. Trong đó có một tên đại hán mặt dài nhỏ đi về phía trước mỉm cười nói: “Thứ lỗi cho chúng tôi mạo muội, hôm nay đến đây là vì ngưỡng mộ võ công của Hình Ý môn đã lâu, nên muốn bàn bạc một chút, nếu thấy phiền thì thông cảm.”

Diệp Thiên Vân và Tiêu Sắt đều sững sờ, những người này lại là những người đến bàn bạc ư, chuyện này thật vượt quá dự kiến của hai người. Nếu nói là kẻ thù thì sẽ không cần khách khí, lên thì động thủ, hay trực tiếp đâm chết, đâu ra còn nghe những lời này.

Tiêu Sắt bước lên trước vài bước nói: “Bàn luận thì dễ thôi, nhưng cái cách của các anh liêu lĩnh quá. Nếu như hôm nay chúng tôi chết trong xe thì các anh sẽ như thế nào!”

Một người đi tới mỉm cười nói: “Chúng tôi có chừng mực mà.”

Tiêu Sắt thiếu chút nữa thì bị câu nói này làm sặc chết, hần nổi giận nói: “Vậy xe của chúng tôi đây thì bây giờ làm thế nào? Các anh thì thoải mái rồi, nhưng có nghĩ đến cảm nhận của người khác không?”

Tên đại hán này cười ha ha nói: “Cái đó không nằm trong phạm vi của chúng tôi, chúng tôi chỉ là muốn cùng các anh bàn luận thôi.”

Tiêu Sắt nghe xong liền nổi giận nói: “Chó má, vậy thì hai ngày trước đệ tử Hình Ý môn cũng là do chúng mày làm bị thương?”

Đại hán trước thì lắc đầu, nhưng sau đó rất tự nhiên nói: “Cái đó chẳng trách được chúng tôi chỉ là học thuật của bọn chúng chưa tinh thông mà thôi, người như thế có đánh chết cũng đáng!”

Tiêu Sắt giận tím mặt, hần muốn mắng cho tên đại hán này một trận, nhưng bị Diệp Thiên Vân ngăn lại. Diệp Thiên Vân vừa quan sát hai người này rất lâu, bọn chúng đều là người có võ, chỉ nhìn ngoại hình thì xem ra cũng là cao thủ, cơ bắp lộ ra, huyết thái dương cổ chướng, sức lực ở chân xem ra cũng không tồi, rất khỏe mạnh điều này làm cho hần bỗng dưng nhớ tới Trác Cước Môn.

Diệp Thiên Vân tiến lên trước một bước, lạnh nhạt nói: “Đánh thế nào?”

Tên đại hán này ó chút kinh ngạc, xong cười nói: “Thắng thần đấy. Chúng tôi không ý nhiều hiếp ít, chỉ cần các anh thắng thì cứ đi tự nhiên!”

Tiêu Sắt đứng bên cạnh cười ha ha nói: “Bọn tao thắng rồi, mày còn đi được sao?”

Đại hán tự tin nói: “Vậy để xem bản lĩnh của các anh tới đâu, rốt cuộc là trình độ thế nào, chúng ta phải ra tay mới biết được!”

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua rồi mỉm cười, dịch chân lên đứng vững, tay đưa ra nói: “Mời”

Tên đại hán kia nhìn thấy phía sau có một người đến, sau đó cũng tiến về phía trước nói: “Được, tôi đến tiếp anh!” giọng của hắn vừa dứt chân phát lực lao về phía trước, khi còn cách Diệp Thiên Vân chừng ba mét thì bỗng nhiên nhảy lên, xuất chiêu chính là Băng Quyền!

Diệp Thiên Vân và Tiêu Sát từng người, đây chính là quyền pháp của Hình Ý Môn, tên đại hán dùng Hình Ý Quyền đấu với người của Hình Ý Môn, xem ra là cố ý khiêu khích, thật là vô lễ.

Diệp Thiên Vân thấy hắn ta nhảy lên thì không nhịn được cười, đây chính là chiêu thuật mà trước kia hắn thường xuyên sử dụng. Bây giờ hắn không dám dùng bởi vì sơ hở rất lớn, cũng tốt, đối thủ cũng không cao cường lắm. Bởi vậy hắn lui về phía sau rồi quét một cước, lực quyền nhỏ, còn tên đại hán lại lấy tốc độ để làm lực quyền mạnh lên, hắn chính là muốn dùng chân phá quyền.

Hai người chỉ gặp nhau trong nháy mắt “ầm” một chiêu, đại hán rõ ràng là không thể phản lại quyền bằng chân. Bởi vậy sức lực cũng có chút giảm sút, lực của chân cũng rơi xuống.

Trong lúc hắn còn chưa kịp rơi xuống đất, Diệp Thiên Vân chân trái đột nhiên hướng về phía trước, chân kia nhảy phóng lên, tên đại hán này còn đang thu quyền, phản ứng không kịp người thì còn đang ở trên không, chưa tiếp xúc với mặt đất. Hắn nhìn tốc độ của Diệp Thiên Vân thì không khỏi hoảng sợ, vội vàng nhìn xuống mặt đất.

Diệp Thiên Vân đến trước mặt hắn, chân trái đạp lên đầu hắn, tiếng “ba” truyền khắp bốn phía.

Đại hán bỗng nhiên bị một cú nặng như vậy chịu sao được, lập tức bị một cú đánh nữa khiến hắn bị bay về đằng sau cùng lúc đó một tiếng “á” thảm thiết.

Diệp Thiên Vân quay người đuổi theo hắn, giáng lên đầu hắn một chiêu “Song phong quán nhĩ”, đây đơn giản chỉ là đuổi đánh, xuất chiêu mới là mạnh, không hề nể nang.

Đại hán bị cú này thì nằm sấp trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Hai bên đều bị choáng một lúc, chỉ có mười mấy giây, tên kia bị Diệp Thiên Vân đánh không biết sống chết thế nào, chiêu này trong khi đánh nhau thật ít thấy.

Tiêu Sát lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Thiên Vân giao chiến với người ngoài, thân hình thì như mũi tên, ra tay thật thâm độc như vậy mới là quyền pháp giết người, lai lịch của Diệp Thiên Vân và người của Hình Ý môn hoàn toàn không giống nhau. Chiêu thuật này của hắn là do công kích người mà ra tay, chiêu thuật thật chất phác.

Trong võ thuật thì có tám đánh, tám không đánh. Tám không đánh là: Một không đánh vào thái dương, hai không đánh vào cằm, ba là không đánh vào giữa nội bích, bốn là không đánh vào hai sườn thái cực, năm là không đánh vào chọc âm đáy biển, sáu là không đánh vào giữa hai thận, bảy là không đánh vào phong phủ vĩ lực, tám là không đánh vào lỗ nhĩ của hai tai.

Cái thứ tám chính là chỉ hai lỗ tai. Chiêu thuật này trong môn phái cũng không thường dùng, mà sư phụ cũng không dạy, chủ yếu là vì tất cả những yếu huyệt này đều là trí mạng. Diệp Thiên Vân hoàn toàn là tự học, hắn đánh người khác thông thường đều là dùng phương pháp tám không đánh, nhưng vừa nãy thì huyệt thái dương cũng không tha.

Tiêu Sát lúc này dù hiểu rõ Diệp Thiên Vân ra tay mạnh nhưng thế nào cũng không nói ra, chủ yếu là vì chuyện đụng xe lúc nãy khiến cho người ta tức giận. Chiêu Song phong quán nhĩ này khiến cho mọi buồn bực trong lòng tan biến, hắn gãi ngón tay cái nói: “Được, thế mới là võ công chứ!”

Tên đại hán bất tỉnh nhân sự vừa nhìn ngược lên, tiến lên trước hai bước, đang quệt mũi xuống. Sau đó lại cố ưỡn thẳng người lên nói: “Thủ đoạn tàn nhẫn, tuyệt khí mà chết, anh ra tay thật độc ác, tôi không nghĩ Hình Ý môn lại có người như vậy, chúng ta đi thôi!” nói rồi khoát tay ra sau.

Diệp Thiên Vân sao có thể để hắn đi, sắc mặt bình tĩnh nói: “ Đến đây rồi thì đừng nghĩ tới chuyện đi!”

Anh ta vừa dứt lời thì đằng sau có tiếng động cơ vang lên, sau đó ga mạnh.

Tiêu Sát bước lên hai bước ,sau đó cản Diệp Thiên Vân nói: “Nguy hiểm, đằng sau có xe.”

Diệp Thiên Vân thấy tình hình như vậy thì cũng không ra tay, nếu nói so lực giữa người và xe, đó mới là tìm đến cái chết. Tên đại hán kia ôm lấy thân rồi bỏ chạy lên xe, hai chiếc xe tải nhanh chóng rời đi.

Tiêu Sát vội vàng gọi điện thoại, sau đó thở dài một hơi nói: “Lần này thật là may có cậu trên xe, không tôi cũng chẳng trốn nổi bọn nó!”

Diệp Thiên Vân sững sờ một chút nói: “Không phải anh nói đệ tử Hình Ý môn giao đấu với chúng đều không có thương vong sao?”

Tiêu Sát “Ừ” một tiếng: “Không chết, nhưng cơ bản là bị phế rồi, cả đời này cũng chẳng luyện võ được”.

Diệp Thiên Vân không nghĩ những người này lại dùng phương pháp này để luận bàn. Nghe xong lời của Tiêu Sát không khỏi buồn cười, người như thế không chết thì ai chết đây?”

237. Chương 237: Lên Núi

Tiêu Sát lắc đầu nói: “Cái này còn chưa rõ, bọn tôi cũng tìm bọn chúng khá lâu rồi. Lần này rốt cuộc đụng phải hai chúng ta, hôm nay nếu không phải có cậu bên cạnh thì tôi cũng chẳng chạy thoát. Tôi cũng vừa gọi điện rồi, lát nữa sẽ có người chặn chúng trên đường cao tốc, chắc hẳn không thoát được đâu.”

Diệp Thiên Vân thoáng nhìn chỗ vừa mới chạy qua “À” một tiếng: “Chúng ta còn có thể đi xe về không?”

Tiêu Sát tiến lên phía trước gõ vào cửa xe hỏi: “Thế nào? Còn đi được không?”

Người lái xe ở bên cạnh cười khở: “Theo lý mà nói không đâm hỏng phía trước thì không có vấn đề gì. Nhưng giờ thế nào cũng không đánh lửa!”

Diệp Thiên Vân lúc này không vội đến Hình Ý Môn. Hắn ngồi lên dải phân cách ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, nhất thời cảm thấy nơi này thật hoang vu.

Tiêu Sát ở bên cạnh gọi điện thoại một lúc lâu, sau khi gác máy mới đi tới cười nói: “Cậu không vội tí gì nhỉ, đây là đường cao tốc, xe đi qua cũng rất ít khi ngừng lại, chúng ta có khi còn phải đợi hơn một giờ nữa, xe giờ mới từ Hình Ý môn xuất phát!”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, suy nghĩ rồi nói: “ Gần đây chắc bận lắm hả? Đại hội võ thuật sắp bắt đầu rồi, đoán anh cũng chẳng nhàn rồi được!”

Tiêu Sát nhìn Diệp Thanh Vân một cái, dường như tri kỷ, hắn kể khổ: “Cha tôi là chủ quản của việc này, giờ tôi là ôsin, suốt ngày bận rộn thu xếp những chuyện lộn xộn này, gần đây đã có người của môn phái đến rồi, ăn, ở, đi lại đều do chúng tôi sắp xếp”.

Diệp Thiên Vân hơi ngạc nhiên, không ngờ còn có môn phái đến sớm hơn cả mình. Đại hội ba năm một lần này xem ra xem ra tiếng tăm không nhỏ, liền hỏi: “Là môn phái nào đến vậy?”

Tiêu Sát khẽ mỉm cười nói: “Người của Trác Cước Môn đến rồi. Thù hận giữa cậu và họ lại không nhỏ, đến lúc đó nhất định phải cẩn thận. Đại hội võ thuật tuy lớn nhưng có oán báo oán, có thù báo thù, đây cũng là quy tắc của võ lâm. Nếu đến lúc thật sự muốn ra tay với cậu, cậu cứ hô lên một tiếng, người của Trung mạch chúng ta sẽ giúp cậu trợ uy. Nhưng khả năng đó không lớn, năm nay là tổ chức ở Hình Ý Môn, mà cậu lại là đệ tử của Hình Ý Môn.”

Diệp Thiên Vân sững sờ, sau có chút buồn cười nói: “Đại hội võ thuật kiểu này chẳng phải trở thành nơi kết thúc ân oán hay sao, mọi người vừa gặp là đánh, vậy đến lúc nào mới có một cái đầu đây?”

Tiêu Sát cười ha hả nói: “Cái chết đáng chết, cái tàn nhẫn đáng tàn nhẫn, đại hội võ lâm đã mở xong rồi! Đừng tưởng rằng mọi người đến đây để trình diễn tài nghệ, nếu chỉ để biểu diễn thì một môn phái cũng chẳng đến. Đại hội võ lâm chỉ là nói cho dễ nghe, phát triển mạnh mẽ. Chứ thật ra, mỗi lần mà không chết vài chục mạng thì đại hội vẫn chưa kết thúc được. Ở đây có ân oán cá nhân, cũng có ân oán giữa các môn phái, cơ bản là nơi quyết sinh tử!”

Diệp Thiên Vân không kinh sợ mà còn lấy làm vui mừng. Nếu như chỉ là biểu diễn, vậy những gì học được vẫn còn thiếu, nhưng mọi người đều liều mạng thí vậy mới có thể lộ ra công phu thực sự, muốn học chỉ có thể học trong lúc đứng giữa sinh tử bởi vì lúc đó ai cũng phải dùng hết toàn bộ thực lực của mình.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Diệp Thiên Vân đã biết được không ít chuyện có liên quan đến đại hội võ lâm.

Chỉ trong một giờ, có ba chiếc xe Audi đi từ hướng ngược lại đến, Ngũ Vĩ rõ ràng đã từ trên núi xuống rồi, đi cùng còn có hai đệ tử.

Diệp Thiên Vân rất tôn kính con người này, hẩn nhảy khỏi dải phân cách, sau đó tiến lại gần cười và nói: “Chú Ngũ, đã lâu không gặp rồi, chú vẫn khỏe chứ?”

Ngũ Vĩ cũng thân mật lạ thường, lão đến gần vỗ vai Diệp Thiên Vân, đang định nói bỗng sững sờ nhìn Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới, sau đó mới cười nói: “Thiên Vân à, khi cậu chưa đến tôi còn không cảm thấy thời gian trôi chậm, nhưng từ lúc cậu đi, lòng tôi cả ngày trống trải, thật là nhớ chết đi!”

Thật ra Diệp Thiên Vân khi ở cùng Ngũ Vĩ cũng không nói chuyện nhiều, cùng lắm mỗi ngày hẩn như một cái bóng, Ngũ Vĩ đi đến đâu hẩn đều đi theo, có lúc thì hỏi hai câu cho nên hẩn đi rồi Ngũ Vĩ cũng không thoải mái.

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười nói: “Lần này tôi sẽ nán lại Hình Ý môn vài ngày, như vậy chúng ta sẽ có cơ hội luận bàn nhiều hơn”.

Tiêu Sát sững người, đệ tử đời thứ ba dám nói cùng Ngũ Vĩ luận bàn đến giờ chỉ có mình hẩn có thực lực không tầm thường, lập tức cũng nói: “Chú Ngũ Vĩ sao đến thế? Lần vừa rồi chú đến tôi nhớ là hai ba tháng trước, ha ha, có phải là sợ Diệp Thiên Vân bị thương không?”

Ngũ Vĩ khẽ mỉm cười nói: “Bọn họ đi vừa lúc ta đi ngang qua, hỏi mới biết, nếu nói Diệp Thiên Vân xảy ra chuyện, ta không tin lắm, bây giờ không phải các cậu đều rất tốt sao?”

Tiêu Sát cười khì khì: “Chú Ngũ, tôi vừa thấy kẻ đánh lén Hình Ý môn chúng ta hình dáng hẩn tôi cũng nhớ rồi, chỉ là không biết bọn chúng”.

Ngũ Vĩ trầm ngâm một lúc, sau đó mới ngẩng đầu lên nói: “Bọn chúng dùng võ công nhà nào, có dấu vết gì không?”

Tiêu Sát lắc đầu: “Tôi nhìn không ra, chỉ thấy bọn chúng ra tay là Hình Ý Quyền, như là người chủ yếu là đến khiêu khích”.

Ngũ Vĩ “Ừ” một tiếng, nói: “Cũng không có gì lạ cả, những kẻ đánh lén này thứ công phu nào mà chúng chả dùng, chỉ cần đánh người ta thua xong, nhất định phải làm trọng thương khiến đệ tử Hình Ý môn chúng ta không thể học võ thuật nữa, hai người các cậu còn có thể phát hiện thấy dấu mối gì nữa không? Đều ra tay chứ?”

Tiêu Sát nghe thế thấy hơi xấu hổ, nói: “Sư thúc, chú không phải châm chọc tôi, người như tôi ra tay với người ta khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết, chủ yếu là công lao của Diệp Thiên Vân”.

Ngũ Vĩ nhìn Tiêu Sát cười: “Người nhỏ quý lớn, thật ra những ngày này tôi cảm giác hành tung của bọn chúng rất khả nghi, hơn nữa người của hai phái Đông Tây phái đến cũng không bị thương nghiêm trọng như chúng ta”.

Nói xong lão quay sang Diệp Thiên Vân nói tiếp: “Thiên Vân, giao thủ xong có cảm giác gì không?”

Diệp Thiên Vân nghĩ rồi lắc đầu: “Thực đúng là chẳng có cảm giác gì đặc biệt, chúng tôi giao thủ hai chiêu, không nhìn ra cái gì cả”.

Ngũ Vĩ nghi ngờ: “Hai chiêu? Rồi bọn chúng chạy à? Thế thì có chút kỳ quái, có khi là thân thủ của cậu quá tốt rồi”.

Tiêu Sát ở bên thêm mắm thêm muối: “Tiểu sư đệ vừa xuất một chiêu Song phong quán nhĩ, kẻ đó tuyệt khí luôn đầu còn phải ra tay!”.

Diệp Thiên Vân nhìn Tiêu Sát bằng ánh mắt oán trách, Ngũ Vĩ không thích giết chóc quá nặng, nghe tin này chỉ sợ sẽ không vui.

Ngũ Vĩ quả nhiên nhú mồm, rồi trầm ngâm nói: “Đối phương hai chiêu đã chết rồi, thế thì chỉ cần chúng ở địa bàn của chúng ta thì không chạy nổi!”

Diệp Thiên Vân nhớ lại, bỗng nhớ ra đặc thù hai kẻ đó, bèn nói nhưng cũng không chắc chắn lắm: “Tôi cảm giác lực trên chân chúng rất mạnh, mà lại thuộc công phu nhà võ, vóc người có chút giống với người của Trạc Cước Môn”.

Nói xong hắn cũng thấy không ổn, việc quan trọng thế này không thể nói bừa không có chứng cứ, liền nói thêm vào: “Tôi chỉ là lấy ví dụ thôi, thân hình chúng rất giống người của Trạc Cước Môn, thế nên cảm thấy có chút quen thuộc”.

Ngũ Vĩ nghe rồi quả nhiên lặng đi, nửa ngày mới nói: “Đây là ai giờ chúng ta cũng không nói chắc được, nhưng Trạc Cước Môn đang làm khách chủ chúng ta, tôi thấy chắc không phải, sao lại có môn phái ngốc đến mức ấy”.

Tiêu Sát nhớ lại, lắc đầu: “Cái này tôi nhìn không ra, nhưng tiểu đệ nói hắn không có vấn đề gì đâu, cậu ta vừa cùng chúng giao thủ mà”.

Ngũ Vĩ suy nghĩ nửa ngày cũng chẳng có kết quả gì, cười khê: “Thôi bỏ đi, nghĩ không ra chẳng muốn nghĩ nữa, đợi về đến Hình Ý môn nói tiếp vậy, gần đây thật ra trong môn rất loạn, võ thuật cũng bộn rộn, có người cố ý chọc gây bánh xe âm mưu này sớm muộn cũng sẽ bị vạch trần”.

Tiêu Sát cười khì khì: “Ngũ sư thúc, trong môn chúng ta, nhàn rồi nhất là chú rồi còn gì, ngày ngày cầm bình trà đi dạo, chú xem tôi bận đến thành ra cái bộ dạng gì!”.

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng không nhịn được cười ha ha, Ngũ Vĩ tính tình lạnh nhạt, không có hứng thú với tranh giành danh lợi chỉ chú trọng tiến hành nghiên cứu mối quan hệ giữa Hình Ý Quyền và đạo gia.

Ngũ Vĩ đùa: “Cậu cũng học thì ta đã tốt lắm rồi, thiên hạ rộn ràng đều đến vì lợi, thiên hạ nhốn nháo đều đi vì lợi, cậu nếu có thể tìm tôi khám phá mỗi ngày đều sẽ an nhàn như tôi thôi!”

Tiêu Sát che đi cười khì khì, Ngũ Vĩ nói hắn quá màng danh lợi, hắn nhìn rồi nói: “Xe quay lại rồi kìa, chúng ta về Hình Ý môn nói chuyện tiếp, ở đây nóng quá!”.

Diệp Thiên Vân nghe câu này trong lòng thấy lạ, trước đây hắn có cảm giác rất rõ ràng với nóng lạnh, nhưng hôm nay thì một chút cũng không, từ sau khi đạt đến tầng năm Kim Chung Tráo, hoàn toàn không có cảm giác gì với kiểu thời tiết thế này, lòng không khỏi vui mừng, nếu hôm nay không phải Tiêu Sát nói ra thì đến giờ hắn cũng không biết, rất nhiều môn phái có loại công phu này, không ngờ có ngày bản thân lại vô tình luyện thành.

Điều này khiến hắn cảm thấy rất thần kỳ, ít nhất có vài thứ trong truyền thuyết vẫn còn tồn tại, cái này đối với theo đuổi võ thuật quả thực là một liều thuốc trợ tim.

Ngũ Vĩ nhìn Diệp Thiên Vân đột nhiên nói: “Thân hình cậu biến đổi nhiều đấy!”

Diệp Thiên Vân đang định trả lời, Tiêu Sát nhìn phía xa, nói: “Chúng ta về rồi hãy nói nào!”, tiếng nói vừa dứt ba chiếc xe đỗ lại trước mặt, mấy người lên xe đi về.

238. Chương 238: Tam Cảnh

Đó chính là võ đạo. Trong Hình Ý môn có hơn một nửa là võ giả, những người còn lại cũng đang cố gắng mong muốn được trở thành võ giả. Nếu như chỉ bàn về võ thuật, có thể nói nơi đây thật sự là một thánh địa. Nhưng những cảm giác mà võ đạo mang đến cho Diệp Thiên Vân lại vô cùng phức tạp, khiến cho hắn không thể lưu luyện nơi này.

Nơi đây có những ngọn núi hùng vĩ, còn có cả những con suối nhỏ nước trong veo.

Môi trường ở đây đối với người luyện võ mà nói thì không thể tốt hơn được nữa, ngày ngày đều được thả mình giữa thiên nhiên lâu dần sẽ có ảnh hưởng rất lớn với con người. Con người phá hoại thiên nhiên rồi lại hướng tới thiên nhiên, gần gũi với thiên nhiên con người với thiên nhiên tự nhiên sẽ có quan hệ không thể tách rời.

Đồng thời, võ đạo cũng phải cũng phải truy cầu tự nhiên, nên giữa chúng không đơn thuần chỉ giống như quan hệ giữa hai màu đen trắng.

Tiêu Sắt đón Diệp Thiên Vân qua đây rồi đi ăn cơm, nhưng Diệp Thiên Vân không đi.

Việc đầu tiên của Diệp Thiên Vân khi lên núi không phải là đến chỗ ở mà cùng Ngũ Vĩ đến sân huấn luyện, khi này, Ngũ Vĩ nhận ra sự thay đổi thể hình của hắn, nên hắn biết việc Ngũ Vĩ hỏi thăm là điều đương nhiên, hai người giống như tình sư đồ, nhưng lại cũng giống như hai người bạn đồng trang lứa.

Sân huấn luyện lúc này có mấy đệ tử đang vất vả luyện tập. Ngũ Vĩ và Diệp Thiên Vân bước vào, đám đệ tử vẫn không hề bị ảnh hưởng chút nào, vẫn tiếp tục công việc luyện tập của mình. Ngũ Vĩ bình thản bước vào, đối với tất cả các đệ tử đều rất hiền hòa, nên lâu dần cũng thành quen, Ngũ Vĩ chỗ sang bên cạnh nói: “Hãy đặt cái túi xuống đây đã, chúng ta đàm chuyện võ đạo.”

Diệp Thiên Vân không ngờ, Ngũ Vĩ lại nóng lòng đến thế, liền bỏ hết đồ đạc xuống mỉm cười nói: “Ngũ sư thúc, chúng ta cũng không nóng vội nhất thời, bây giờ luận đạo có phải hơi sớm không?”

Nét mặt Ngũ Vĩ không được bình thường cho lắm, bên trong vẻ ngoài điềm tĩnh ấy che giấu chút kích động liền ngồi xuống bên cạnh Diệp Thiên Vân và bắt đầu nói: “Thiên Vân, hình thể của con đột nhiên thay đổi. Chuyện này là thế nào? Có phải võ công của con đã xảy ra dị biến?”

Diệp Thiên Vân vừa nhìn thần sắc của Ngũ Vĩ vừa cười nói: “Ngũ sư thúc, người quá nóng nảy rồi, những thay đổi như thế này không phải là rất bình thường sao?”

Ngũ Vĩ đột nhiên có chút kích động, không thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa quát lớn: “Bình thường cái con khi!”

Bình thường Ngũ Vĩ rất tốt tính, nên lúc này khi nghe thấy những lời như vậy của ông, đám đệ tử của Hình Ý môn đều dừng cả lại, ánh mắt dồn cả về phía ông.

Ngũ Vĩ cũng cảm thấy có chút lỗ mãng, liền hít thở sâu vài cái để lấy lại bình tĩnh, rồi mới nói tiếp: “Luyện công mà luyện đến mức biến đổi cả thể hình thì tất cả những người luyện võ đều chẳng còn hình thái nữa. Công phu như vậy gọi là phản phác quy chân.”

Diệp Thiên Vân lặng người, hắn hiểu hàm ý của bốn chữ ấy. Nhưng bốn chữ ấy còn cách người luyện võ rất xa, luyện công đến mức phản phác quy chân thì đến giờ phút này hắn vẫn chưa từng biết đến nên lắc đầu cười nói: “Đệ tử chẳng qua là về hình thể có chút thay đổi, nếu nói là đến mức phản phác quy chân thì còn xa lắm, trước nay đệ tử cũng chưa từng thấy ai đạt đến trình độ này.”

Ngũ Vĩ ở bên ngoài chỉ là muốn hỏi Diệp Thiên Vân, nhưng lúc đó lại đang có chuyện nên không kiềm chế được nữa, ông không nhịn được gõ đầu Diệp Thiên Vân một cái rồi nói: “Mi thì biết cái gì? Chưa từng thấy tức là không hề có sao, mi đã từng gặp những đại sư của Hình Ý môn này chưa?”

“Lần này mỗi chữ tuy có vẻ bay bổng, thực ra cũng không phải là không có dấu vết để tra cứu, sự thay đổi của con khiến ta ngạc nhiên hết sức, đem toàn bộ công phu giấu trong thân thể. Tất cả những đặc trưng này đều không có, đó không phải là phản phác quy chân thì là cái gì!” Đôi mắt ông chăm chăm nhìn Diệp Thiên Vân. Thần sắc ấy giống như một người luyện võ tìm được một quyển bí tịch.

Diệp Thiên Vân cũng đôi chút hoang mang trước thần thái của Ngũ Vĩ, nhưng hắn cũng có chút hiểu kỳ với đời đệ tử đầu tiên liền nói: “Vậy những người Hình Ý môn đời đầu tiên có bao nhiêu? ”

Ngũ Vĩ lảng tránh đáp: “ Bao nhiêu không quan trọng, nghe nói phản phác quy chân luyện đến trình độ cao nhất có thể phản lão hoàn đồng. Đương nhiên không thể nói là có thể từ cõi chết trở về, nhưng ở một trình độ nhất định có thể duy trì những cơ năng tốt nhất của cơ thể, tương mạo cũng không có thay đổi gì lớn lắm. Nhưng sức khỏe có thể đạt đến cực điểm.”

Diệp Thiên Vân cũng nghe sự lớn mạnh của thuyết duy vật, quan điểm đảo lộn như thế sao có thể tin được, vì thế hẳn có một số nghi vấn: “Điều này phải chẳng quá đi ngược với lẽ thường? Con luôn cảm thấy người nói quá diệu kỳ rồi.”

Ngũ Vĩ quay đầu lại, thấy tình thế lúc đó chỉ hận một nỗi không thể cho Diệp Thiên Vân mấy cái bạt tai, ông giận những người khác đều không tin: “Phái Luyện Dưỡng trong Đạo gia cổ đại trong Hình Ý đã tạo nên một phương pháp nội sát hoàn chỉnh, hi vọng có thể luyện ra “đan” từ trong cơ thể, chung quy phép công này gọi là “nội đan thuật” ”.

Phái Luyện Dưỡng cũng do đó mà được gọi là “đạo gia nội đan”. Phép công này tất cả chia là ba giai đoạn: Giai đoạn đầu tiên là quan “Luyện tinh hóa khí”, giai đoạn thứ hai trung quan “Luyện khí hóa thần”, giai đoạn thứ ba “Luyện thần hoàn hư”, tu luyện ba quan này còn gọi là “Tam hoa tụ đỉnh”.

Diệp Thiên Vân nghe vô cùng kỳ diệu, nhưng trên quyền phổ Hình Ý cũng có ba giai đoạn này, thế nên bèn gật đầu đáp: “Cái này thì con biết, nhưng có điều không ai có thể trải nghiệm đại đạo, chẳng ai dám khẳng định luyện đến giai đoạn như thế.”

Ngũ Vĩ như tóm được sơ hở của Diệp Thiên Vân liền cười vang nói: “Sao lại không có, ở Hình Ý môn này có người có thể làm chứng, chỉ huy Đồng Thiết Dân Vô Vi đạo nhân, đời đệ tử thứ nhất có rất nhiều nghiệm chứng. Qua đây.”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền đứng lên theo phản xạ, lúc này hẳn không tin, nhưng bây giờ lại có võ giả bằng xương bằng thịt đến làm chứng, nói như vậy thì không phải là hư cấu rồi, vì thế trong lòng lúc đó giống như lửa đốt, vội vàng hỏi: “ Vô Vi Đạo Nhân? Ông ấy ở đâu?”

Ngũ Vĩ thu hút được sự hứng thú của Diệp Thiên Vân, ngược lại không hề gấp gáp, ông cười nói: “Biết cảm giác của ta rồi hả, ha ha ha!”

Diệp Thiên Vân lúc đó liếc nhìn ông không mấy thiện ý, Ngũ Vĩ thấy trêu chọc Diệp Thiên Vân như thế cũng đủ rồi liền nói: “ Thiên Vân, trên người con có loại công phu khác hay không?”

Diệp Thiên Vân và Ngũ Vĩ rất hợp ý nhau, liền chậm rãi đáp: “Con đã từng luyện nội công Kim Chung Trảo! Thực ra về phương diện nội công con cũng còn một số điểm nghi vấn, đó chính là ranh giới khác biệt giữa nội gia và ngoại gia. Loại công phu mà con luyện có cả nội và ngoại, hai thứ hòa trộn với nhau.”

Ngũ Vĩ “Ồ” một tiếng, nghĩ một lúc rồi đáp: “Thực ra cách nói nội gia và ngoại gia này quá mơ hồ, hiện nay Hình Ý phân biệt nội gia và ngoại gia thế nào vẫn còn rất nhiều tranh luận, đại đa số đều thừa nhận kế thừa công phu đạo gia thì gọi là nội gia. Nhưng Võ thánh cũng đã từng nói về sự khác biệt giữa nội và ngoại.”

Ông tiếp tục chậm rãi nói: “Sự khác nhau giữa nội gia và ngoại gia là ở chỗ, ngoại gia coi trọng việc tu luyện ngoại lực, khí chỉ là phụ. Nội gia lại coi khí là chính, ngoại lực lấy khí dẫn đạo, coi trọng tu luyện nội khí. Mà hầu hết các võ thuật gia đều thừa nhận, nội ngoại kiêm tu chính là cảnh giới cao nhất của quyền thuật, cái gọi là “lực khí” từ một khuynh diện mà nói thì lực và khí có quan hệ mật thiết, không thể tách rời.

Ở phương diện tập thể hình mà nói, luyện tập bất cứ cơ bắp nào cũng đều phải phối hợp chặt chẽ với hô hấp. Hô hấp cũng chính là cái gọi là nội công.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, điều này lần trước Ngũ Vĩ mới chỉ nói có một nửa, ranh giới giữa nội và ngoại rút cuộc là như thế nào đến bây giờ hẳn vẫn chưa rõ, nhưng đến thời khắc này lại ngộ ra được đôi điều. Nội ngoại kiêm tu mới là chính đạo, không giống như những điều mà Hà Sơn nói, xem ra mỗi người đều có một quan điểm riêng.

Ngũ Vĩ xoa xoa tay, quay lại chủ đề lại có gì đó mà tự mình không thể nói ra: “Ngoại hình của người luyện võ toàn bộ đều biến mất, đây là giao giới giữa tầng thứ hai và thứ ba của nội công, năm nay con mới có bao nhiêu, còn chưa đến hai mươi lăm tuổi. Đó là lứa tuổi mơ ước của người luyện võ.”

Con muốn đạt được sớm hơn họ mấy chục năm. Ta tuy không biết con luyện kiểu gì, nhưng con có được cơ duyên như bây giờ thì nên cố mà giữ lấy nếu không sau này nhất định sẽ phải hối hận đó!”

Diệp Thiên Vân ngồi xuống, gương mặt tươi cười, cơ duyên của hắn bây giờ quả thật là tốt hơn những người bình thường khác rất nhiều, liền nói: “Con cũng luôn luôn dĩ thân chứng võ đạo, hi vọng có thể không ngừng nâng cao bản thân, đạt đến cảnh giới như trong truyền thuyết.”

Ngũ Vĩ trong lòng vô cùng vui mừng, bèn đáp: “Bên cạnh ta có một cao thủ, như vậy ngày ngày sẽ có càng nhiều cơ hội để luận bàn, có thể thúc đẩy công phu mà ta nghiên cứu của đạo gia.”

Diệp Thiên Vân cũng hi vọng được cùng bàn luận với Ngũ Vĩ, cũng có thể từ đó mà học được không ít thứ, bèn đáp: “Con còn ở Hình Ý môn này lâu dài, chúng ta còn rất nhiều cơ hội mà!”

Ngũ Vĩ đứng dậy nói: “Sau khi con biến đổi hình thái cơ thể, chức năng của các cơ quan có gì thay đổi không?”

Diệp Thiên Vân quả thật chưa từng nghĩ đến vấn đề này, hắn bèn tổng kết một chút rồi mới đáp: “Chủ yếu là có tăng cường rất lớn về tốc độ và tính linh hoạt, khả năng chống lại sự tấn công của cơ thể cũng tăng lên không ít.”

Ngũ Vĩ vội hỏi: “So với trận giao lưu lần trước thì tăng lên được bao nhiêu? Cụ thể có thể đạt được đến trình độ nào?”

Diệp Thiên Vân cảm thấy vấn đề này thật không dễ trả lời, chủ yếu là chẳng có tiêu chuẩn gì mà so sánh, vì vậy hắn cũng đắn đo giây lát xem nên trả lời như thế nào.

Ngũ Vĩ cũng hiểu mình hỏi không chính xác lắm liền nói: “Bây giờ con chính là một bộ sách, nếu như ta ghi chép lại hết toàn bộ những thay đổi trên cơ thể con, sau này có thể có tác dụng vô cùng đối với Hình Ý Môn”

Đúng lúc ông đang muốn nghe đáp án của Diệp Thiên Vân thì Tiêu Sắt từ ngoài bước vào cười hì hì nói: “Sư thúc, người và tiểu sư đệ quả là những võ sĩ chân chính. Con đã ăn cơm xong rồi mà hai người vẫn chưa đàm luận xong thật khiến người ta cũng chẳng cách nào mà tiếp thu nổi.”

Ngũ Vĩ thấy tình thế như vậy thì không tiếp tục hỏi nữa mà cười kha kha nói: “Thực ra cũng chẳng có gì, luận võ là sở thích của những người tập võ, giống như con thì mãi mãi chẳng bao giờ đề cập đến chủ đề này!”

Tiêu Sắt nghe qua đã biết là đang làm phiền hai người ấy nãy nói: “ cái này cũng trách con. Con có việc mới qua đây, lát nữa đệ tử của Trác Cước Môn sẽ đến đây luyện tập. Sư đệ và bọn họ cũng đã từng qua lại nên con đến báo trước cho đệ ấy một tiếng, có cần tránh bọn họ ra không.”

239. Chương 239: Một Chiêu Phân Định Càn Khôn

Đây không phải nói vì nguyên nhân so với đấu mà giết người, cũng không phải giết người vì thù hận. Đó chỉ đơn giản là giết người để mua vui, loại người như thế, chẳng cần nói võ đức mà đến cả đạo đức làm người tối thiểu cũng không có, dựa vào sức mạnh của bản thân đi giết người, không cần lý do gì hết.

Chuyện này trong trí nhớ của Diệp Thiên Vân như mới vừa xảy ra, nên có thể nói hắn cực kỳ ghét bọn Trác Cước Môn, nhưng trong số đó lại có Uy Chấn Thiên, một kẻ mà suy cho cùng thì cũng không đến nỗi, ít nhất cũng có thể coi như quang minh lỗi lạc, đương nhiên cũng chỉ là cách nói tương đối mà thôi.

Còn muốn nói những kẻ luyện võ mà có võ đức thì quả thật không nhiều, Diệp Thiên Vân cũng không tự nhận rằng bản thân mình là kẻ có võ đức, phẩm hạnh của hắn có thể nói mới chỉ thuộc tầng trung lưu, nhưng một khi hắn ra tay thì đều có nguyên do của nó. Tuyệt đối không phải vì ngứa mắt mà giết người.

Tiêu Sắt thoát nhìn thấy những cân nhắc của Diệp Thiên Vân liền cười nói: “Tiểu sư đệ, ta thấy hay là đệ chịu nhường một bước đi, tránh mặt không gặp thì sẽ chẳng có chuyện gì hết, như vậy mọi người đều có thể giữ được hòa khí.”

Ngũ Vĩ vẫn không nói gì, chỉ nhìn Diệp Thiên Vân cười nhạt, nét mặt đầy thâm ý.

Diệp Thiên Vân ngẩng lên khẽ lắc đầu cười nói: “Đã là người luyện võ thì không thể tháo lui, làm người lại càng không thể thoái nhượng, ân oán giữa chúng ta không thể vì đệ mà nảy sinh. Hơn nữa là bọn họ tự tìm

đến, giết thì cũng đã giết rồi, không gặp thì cũng không thể xóa bỏ hận thù chi bằng giải quyết dứt điểm cho xong.”

Tiêu Sắt xem ra cũng không thể hiểu được ân oán giữa bọn họ, nên mới nói như vậy, nhưng Ngũ Vĩ lại một mực tán thành: “ Hay cho câu thần nhiên xử chi. Xem ra vẫn là Diệp Thiên Vân có tác phong nhất, thực ra làm người cứng rắn một chút cũng chẳng có gì sai cả, huống chi đây lại là Hình Ý Môn, Trạc Cước Môn có thể làm ăn được gì trên địa bàn của người khác chứ?”

Tiêu Sắt cảm thấy có chút không phải, liền vội vàng nói: “Con không phải có ý đó. Chẳng qua chỉ thấy gặp nhau thì sẽ rắc rối mà thôi, thêm một chuyện chẳng bằng ta bớt đi một chuyện, tránh mất mặt thôi.”

Diệp Thiên Vân thì không thèm quan tâm bọn Trạc Cước Môn, muốn đánh thì đánh. Không sống một cách thoải mái thì đừng nên làm kẻ luyện võ, đột nhiên hắn nghĩ đến Kim Chung Tráo bèn cười hỏi: “Đại sư huynh, đệ muốn hỏi một chút, Hình Ý môn chúng ta có thuốc không, đệ muốn dùng một chút.”

Tiêu Sắt chau mày nghĩ ngợi hồi lâu rồi đáp: “Thuốc Đông y thì có, đệ đến phòng thuốc của chúng ta xem xem, hầu như đều khá đầy đủ. Nếu đệ muốn tìm thuốc tốt thì đến gặp cha ta nói một tiếng, ta nghĩ cũng không vấn đề gì cả.”

Diệp Thiên Vân trong lòng vui mừng. Bây giờ nếu hắn muốn tiếp tục luyện công thì phải dùng thuốc để luyện, tăng cường sự cứng cỏi của cơ thể, nên liền nói tiếp: “Thực ra đệ muốn kiếm ít thuốc để luyện công, nên sẽ phải dùng đến, số lượng có thể sẽ nhiều một chút đấy.”

Ngũ Vĩ hơi ngạc nhiên, “Hừ” một tiếng rồi nói: “ Thiên Vân, nếu con cần thuốc thì hãy sắp xếp thời gian, ta và con cùng đi gặp phái chủ, chắc sẽ không vấn đề gì đâu.”

Tiêu Sắt thấy Ngũ Vĩ cũng đã lên tiếng liền gật gật đầu nói: “Vậy thì chẳng có gì khó khăn cả, Ngũ sư thúc bình thường không tùy tiện lên tiếng, một câu nặng tựa ngàn vàng đến lúc đó mà mở lời thì chắc chắn là không vấn đề gì!”

Diệp Thiên Vân trong lòng chợt nảy sinh một lòng quy thuộc, trước đây hắn chẳng có thiện cảm gì với Hình Ý Môn. Xưa kia bọn Vương Phong cũng chuốc phiền phức, còn có mâu thuẫn. Âm ảnh ấy vẫn không xóa đi được, đến bây giờ mới thấy nhẹ đi đôi phần.

Theo đó hắn dần dần cảm thấy Trung phái của Hình Ý môn vẫn không đến nỗi nào, ít nhất là qua tiếp xúc xem ra vẫn là rất đoàn kết, hơn nữa bản thân hắn cũng đang dần gia nhập vào cái ***này. Mà Trung Phái cũng dần dần cho mình là một thành viên trong số bọn họ.

Việc thuốc men có thể dễ dàng giải quyết được một nửa khiến cho hắn rất đổi vui mừng. Ít nhất có thể nâng cao bản thân, chẳng có gì có thể khiến hắn vui hơn chuyện này.

Không lâu sau, một đám người từ ngoài tiến vào, tất cả đều là những lão giả trên dưới sáu mươi. Diệp Thiên Vân nhìn rất rõ, trong đám người đó có ba người đã từng đánh nhau với hắn hôm đó, do Trương Thiên Phóng cầm đầu, tiến về phía hắn.

Trương Thiên Phóng từ rất xa đã nhìn thấy Diệp Thiên Vân. Hai tên đằng sau cũng vậy, chúng vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Trương Thiên Phóng không thèm để ý đến Diệp Thiên Vân, chấp tay tiến lên trước nói: “Ngũ lão đệ hôm nay cũng có thời gian đến đây, ngày thường có lẽ chẳng bao giờ gặp được đệ mất!”

Ngũ Vĩ cười ha hả đáp lễ: “Hôm nay đệ qua đây xem các đệ tử luyện tập, chứ với người như đệ thi không thích không khí ở đây lắm, đệ luôn cảm thấy không khí bên ngoài dễ chịu hơn nhiều.”

Ngũ Vĩ nói những lời không biên tế, Trương Thiên Phóng đứng bên cạnh cũng khe khẽ mỉm cười.

Trương Thiên Phóng có thể phớt lờ Diệp Thiên Vân, nhưng hai người đứng sau hắn thì rõ ràng là không chịu được, một trong hai người liền tiến lên một bước. Xem ra hắn giận Diệp Thiên Vân đến tận xương tủy, cố nặn ra một nụ cười nói: “Diệp Thiên Vân, ta tìm mi đã lâu. Lần trước để mi chạy mất, xem ra người quả là mạng lớn!”

Diệp Thiên Vân cũng cười nói: “ Dựa vào ông có thể để tôi chạy mất sao?”

Lão lập tức cứng lưỡi, sắc mặt tái xanh. Diệp Thiên Vân là do Trương Thiên Phóng thả đi, mấy người của Trác Cước Môn chết thảm dưới tay hắn, nhưng điều này lại không thể nói ra được, cộng lại lão già bốn năm trăm tuổi đi vây đánh một thanh niên hơn hai mươi tuổi, chuyện đáng xấu hổ này mà truyền ra ngoài thì lại càng mất mặt. Ánh mắt hắn nhìn Diệp Thiên Vân đầy hận học, hận một nỗi không thể ăn tươi nuốt sống anh.

Một lão giả khác cũng không chút che giấu nỗi hận đối với Diệp Thiên Vân, bàn tay hắn vì dùng lực quá mạnh, những ngón tay kêu lên răng rắc nói: “Diệp Thiên Vân, mày giỏi lắm Trác Cước Môn bị hủy dưới tay một kẻ như mày, những cái khác chưa nói, chỉ nói năm mạng người đó nhất định mày phải trả chỉ là sớm hay muộn mà thôi.”

Diệp Thiên Vân lúc này lại không phải thân thủ vừa mới xuất đạo, khi đó hắn cùng mấy người bác mệnh chiếm được ưu thế nhất định, hơn nữa hiện giờ Kim Chung Tráo của hắn đã đạt đến bậc thứ năm, Hình Ý cũng đã luyện đến một trình độ nhất định, có đánh một trận nữa cũng sẽ mạnh hơn ngày trước đến mấy lần. Hắn cũng nhe nhằng tiến lên trước và nói: “Mạng của tôi ở đây, ông muốn lấy thì cứ lấy đi”

Câu nói ấy như lửa đổ thêm dầu, đến cả Trương Thiên Phóng nghe xong nét mặt cũng hơi biến đổi. Một lão giả ở phía sau tức giận quát: “Được lắm, nếu đã như thế thì chúng ta...”

Hắn định nói tiếp Ngũ Vĩ liền nhảy lên trước một bước chặn Diệp Thiên Vân ở phía sau lưng mình, hòa nhã nói: “Ân oán giang hồ thì hãy thôi đi, chúng ta đều là những kẻ luyện võ, hãy bớt giận, Diệp Thiên Vân bây giờ là người của Hình Ý môn chúng tôi, cũng có thể coi như có chút vị trí trong võ lâm, về thân phận cũng là văn bối của các huynh, ra tay ở đây e rằng không tốt lắm đâu!”

Trương Thiên Phóng lạnh nhạt nói: “Ta biết Diệp Thiên Vân đã vào Hình Ý Môn, nhưng ân oán giữa chúng ta có trước khi hắn trở thành người của Hình Ý Môn, không liên quan đến ân oán trong môn phái, chỉ có thể coi là ân oán cá nhân mà thôi.”

Diệp Thiên Vân nghe khẩu khí của hắn là muốn tách mình ra khỏi Hình Ý Môn, sau đó sẽ xử trí mình liền cười nói: “Bất luận là ân oán thế nào cũng được, bây giờ các người muốn tìm tôi trả thù, đúng không?”

Trương Thiên Phóng nghe xong cũng hơi hoang mang, trình độ của Diệp Thiên Vân ra sao tuy không rõ lắm, nhưng hắn đã vào được Hình Ý môn nếu như công phu không có nhiều tiến bộ thì không thể xứng với ba chữ này. Vì thế hắn cũng hơi do dự một chút.

Tiêu Sát cũng chấp tay nói: “Thưa các vị tiền bối, chúng ta ân oán phân minh, Hình Ý môn chúng tôi tuy ở sau ân oán của các người, nhưng bây giờ Diệp Thiên Vân đã là người trong Môn, nay các vị đã đến làm khách của Hình Ý Môn, vậy cũng không nên phá hỏng hòa khí giữa hai bên!”

Những lời Tiêu Sát nói, từng câu đều vô cùng tinh tế, Trương Thiên Phóng nghe xong hàng chân mày càng chau lại.

Mấy người của Trác Cước Môn đều nhìn Diệp Thiên Vân hằm hằm, giết mất bốn đệ tử của bốn môn, lại thêm một Lý Văn Sinh, tất cả là năm mạng người đây căn bản là tội chết. Hôm nay cứ cho là không đánh cũng chỉ là kéo dài thêm oán hận mà thôi, nếu không phải là một bên đã chết hết thì chuyện này vẫn chưa thể kết thúc.

Diệp Thiên Vân cũng không hề sợ bọn họ, ở Hình Ý Môn, người của Trác Cước Môn không thể vẫn giống như lần trước, mấy người cùng vây đánh một người, nếu như một chọi một thì hắn hoàn toàn không ngại gì hết.

Trương Thiên Phóng cũng lo ngại như vậy, một lão giả phía sau liền nói: “Sư huynh, để đệ dạy cho nó một bài học, xem nó có bản lĩnh gì!” Nói xong liền nhảy lên trước.

Trương Thiên Phóng liền dùng tay chặn lại nhưng không giữ được, hắn liền hét: “Sư đệ, mau quay lại, đây không phải chỗ để động thủ!”

Quyết định của hắn đã quá muộn, vị lão giả đó hoàn toàn không để ý Trương Thiên Phóng, hắn cười nói: “Diệp Thiên Vân, có bản lĩnh thì ra đây xem, đừng có trốn sau lưng giả làm con cháu!”

Những người xung quanh nghe những lời này mặt liền biến sắc, thậm chí mấy đệ tử Hình Ý môn đang luyện tập ở bên trong nghe cũng không lọt tai, ai nấy đều nhìn ra đây tức giận.

Diệp Thiên Vân vốn không quen người này, lần trước vây đánh không phải hắn, mà lúc này, vị lão gia này lại quá hung hăng, “Giả làm con cháu”, dùng đến cái từ này thật khiến Diệp Thiên Vân vô cùng tức giận.

Diệp Thiên Vân vừa cất bước đã đến gần ngay trước mặt diêm nhiên nói: “Hôm nay sẽ cho ngài thấy ai là con cháu!”

Vị lão giả không nói thêm gì nữa, lập tức tung quyền về phía Diệp Thiên Vân, chiêu thức vô cùng ác liệt.

Diệp Thiên Vân đã quá rõ Trạc Cước, trong nháy mắt, anh có thể nhìn ngay ra là chiêu thức gì. Quyền hậu cân cước này vẫn như trước, không có gì thay đổi, nên anh liền lên trước đón đầu, một tay đã đỡ được đường quyền.

Vị lão giả cười vô cùng đắc ý, chân sau lập tức tung lên.

Diệp Thiên Vân chẳng qua là muốn thăm dò nhuệ khí của hắn, liền tung chân sau lên như hắn, liền ngay đó đá lên.

Trong chớp mắt hai chân chạm nhau, lực cước của lão giả rõ ràng không bằng Diệp Thiên Vân, sắc mặt thay đổi, liền muốn thu chiêu.

Diệp Thiên Vân hạ cước nhanh hơn, chân vừa tiếp đất lại mượn lực vút lên. Nhất ký tiên thối giáng xuống đầu lão giả, tiếng đòn giáng vang khắp cả sân tập! Lão giả không có chút phản ứng nào, bị trúng một đòn ngã lảo ra đất không rõ sống chết ra sao.

Toàn sân tập kinh hãi, Diệp Thiên Vân một chiêu phân định cần khôn!

240. Chương 240: Cao Nhân

Hai người phía sau Trương Thiên Phóng vừa nhìn đã vằn đỏ mắt, bắt chập tất cả phóng lên, thoáng một cái lão giả bị thương nói: “Sư đệ, sao cậu lại sơ suất thế!”

Trương Thiên Phóng muốn phát điên, lần ra tay này Diệp Thiên Vân lại làm bị thương đệ tử nội môn Trạc Cước Môn, nếu vừa rồi ngăn lại thì chắc chắn sẽ không phát sinh tình cảnh này, hắn thận trọng tiến lên hai bước xem kỹ vết thương rồi mới nói: “Diệp Thiên Vân, thù hận giữa chúng ta cũng chẳng cần nói nhiều, hôm nay mày lại đánh thương đệ tử Trạc Cước Môn bọn tao, sau này nhất định sẽ có ngày một mất một còn”.

Diệp Thiên Vân hơi đầu mà tin lời của Trương Thiên Phóng, thù hận trong quán bar đã đến mức không thể giải quyết được, Trạc Cước Môn này vốn sẽ không bỏ qua cho mình vì thế hắn nói: “Thù hận từ đâu mà ra Trạc Cước Môn các anh là rõ nhất, lúc đó bảy, tám người vây quanh mình tôi, nếu không nhờ đêm tối thì tôi chết chắc ở đó rồi, tôi với các anh không thù không oán lại muốn giết tôi, thế là cái lý gì?”

Trương Thiên Phóng lúc này không phải là không muốn đánh mà là không dám đánh, từ lúc vừa giao thủ đã nhìn ra võ công của Diệp Thiên Vân cao lên một chút, giờ không phải đối thủ ngang tầm nếu kiên quyết tiến lên thì khác gì cho không tính mạng, nên bây giờ hắn chỉ là nói Diệp Thiên Vân chứ cũng không ra tay.

Hai người bên cạnh Trương Thiên Phóng không kiềm chế được, cái thù hận thâm sâu này khiến hai người đó tức đỏ mắt, hận như khắc cốt, quát: “Diệp Thiên Vân, hôm nay là ngày chết của mày, nộp mạng đi!” nói rồi định ra tay.

Trương Thiên Phóng bước lên trước ngăn hai người lại, quát lớn: “Liều lĩnh, các cậu không tự lượng sức mình à, lại còn muốn ra tay. Có ra tay cũng chỉ là biểu không tính mạng, động nào tí đi!”

Tiêu Sát ở bên cạnh sợ toát mồ hôi, Diệp Thiên Vân ra tay không nói câu nào, ra tay là muốn lấy mạng, dẫu sao hắn cũng có võ công cao thâm, nếu không làm sao có được chỗ đứng như thế trong giới võ lâm. Tiêu Sát tiến lên ngăn Diệp Thiên Vân sau đó chấp tay nói với Trương Thiên Phóng: “Tiền bối, thù oán giữa Thiên Vân và các anh tạm thời để sang một bên, cứu người quan trọng hơn, giờ nhanh chóng đưa tới bệnh viện xem thế nào nếu chậm sẽ không có cơ hội nữa”.

Lúc này tai lão già bị đánh đã chảy ra máu tươi, thân pháp của Diệp Thiên Vân quá mạnh mẽ, hơn nữa một cước vừa rồi đã đúng huyệt thái dương giờ thì chưa việc gì nhưng cũng chỉ là tạm thời thôi, nếu không đi cấp cứu thì người này chết chắc.

Trương Thiên Phóng nhất thời bối rối, nếu bây giờ bỏ chạy thì sau này còn mặt mũi nào nói chuyện, Diệp Thiên Vân đơn thương độc mã khiến người của Trạc Cước Môn hai lần lâm vào tình cảnh này, chưa nói đến sĩ diện, mà sau này hành tẩu trên giang hồ cũng thành vấn đề. Trạc Cước Môn dù sao cũng là một môn phái, tin này để lộ ra sẽ thành trò cười cho thiên hạ.

Ngũ Vĩ mặc dù bình thường cũng không giỏi ăn nói, nhưng lúc này cũng bước lên dài nói: “Thiên Phóng huynh, chúng ta cũng coi như là bạn cũ lâu năm, việc hôm nay tôi sẽ can thiệp đệ tử Hình Ý môn không được truyền ra ngoài, không có việc gì quan trọng hơn cứu người”.

Trương Thiên Phóng nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân, sau đó thở dài một hơi: “Diệp Thiên Vân, hận thù giữa chúng ta bất luận thế nào cũng không giải quyết được, sự đệ của tôi cũng là có nguyên do đánh thương người ta rồi cậu có muốn thoát thân cũng chẳng thể được, sau đại hội võ lâm khắc có người tìm cậu tính sổ, tôi sẽ xem cậu có kết cục thế nào!”.

Diệp Thiên Vân không chấp nhận nợ nần, kẻ có thù với hắn có thể đủ thành một đại đội, nếu chuyện nào cũng chần chừ do dự thì thế nào mới ân oán rõ ràng, đáng giết sẽ giết, tuyệt đối không dây dưa, bởi vậy lạnh nhạt nói: “Đã như vậy, tôi xin đợi!”.

Hai huynh đệ của Trương Thiên Phóng thấy tình hình thế liên ôm lão già bị thương rời đi, Tiêu Sát gọi một đệ tử đến: “Đưa họ đến phòng y tế cứu chữa tận tình, còn chuyện ngày hôm nay không được tiết lộ, nếu không sự việc sẽ ồn ào, không có lợi cho Diệp Thiên Vân”.

Đệ tử kia nhanh chóng gật đầu, rồi dẫn mấy người Trương Thiên Phóng vội vã rời đi.

Tiêu Sát nhìn họ đi rồi mới thở dài nói: “Tiểu sư đệ à, hôm nay quả thật cậu gây ra chuyện không nên, việc thế này không dễ giải quyết, Trạc Cước Môn mặc dù không lớn nhưng nó cũng là một môn phái, cẩn thận vẫn hơn!”.

Ngũ Vĩ mỉm cười gật đầu phụ đạo: “Tiêu Sát nói có lý đấy. Trạc Cước Môn không phải không có cao thủ mà là cao thủ thường không ra ngoài. Lần này cũng được, cậu làm người ta khiếp sợ, đến đại hội võ lâm tìm cậu gây phiền toái là điều tất nhiên”.

Diệp Thiên Vân sững sờ, Trạc Cước Môn còn có cao nhân, điều này khiến hắn có chút khó hiểu, nhưng cũng có thể biết chút thông tin từ Ngũ Vĩ, lập tức hỏi: “Trạc Cước Môn còn có cao nhân nào ư?”

Ngũ Vĩ thở dài: “Mỗi môn phái nếu không có cao thủ thì có thể đứng vững thế nào được, Trạc Cước môn cũng vậy, như hôm nay cậu nhìn thấy Thiên Phóng và lão giả bị thương cũng không phải là sự phụ. Trong võ lâm Trạc Cước Môn có hai cao thủ, một là Dương Thiết Tâm sư phụ của Trương Thiên Phóng, người kia là sư phụ của lão giả bị thương Cổ Phàm, hai người họ là trụ cột của Trạc Cước Môn”.

Diệp Thiên Vân nhú mày, đánh mãi đánh mãi mới thấy cao nhân, tự nhiên nói: “Lần trước tôi giết năm đệ tử Trạc Cước Môn cũng không có người đến gây phiền hà”.

Ngũ Vĩ cười khổ: “Đó là người ta không muốn ra tay sợ đánh mất thân phận. Giờ thì được rồi, cậu đánh đồ đệ của Cổ Phàm, hai ngày nữa là đến đại hội võ lâm rồi. Nếu không có gì thay đổi, Cổ Phàm nhất định sẽ tới, hắn không tìm cậu mới là lạ, người này tính tình nóng nảy mà ra tay cũng tàn nhẫn, hắn không giống Dương Thiết Tâm, có thù phải trả. Hai người một ngoài một trong, Dương Thiết Tâm hiểu đạo lý, nhưng Cổ Phàm này thì...”

Hiện nay Diệp Thiên Vân đang muốn tìm một đối thủ, nếu nói Lý Thiên Kiêu còn có thể coi là một cường địch thì từ sau tăng năm, hắn có thể quét sạch Hình Ý tam đại. Võ thuật chỉ có không ngừng vượt qua, kẻ địch mạnh có thể khiến thực lực bản thân nâng lên vài bậc. Bởi vậy, vừa nghe có cao thủ, trong lòng tự nhiên kích động, hắn vừa định nói, bỗng phát hiện ra một vấn đề, Cổ Phàm là sư phụ của lão già vừa rồi, vậy thì rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Trong lòng hơi hoảng, liền hỏi Ngũ Vĩ: “Cổ Phàm chắc phải tám chín mươi tuổi nhỉ, từng ấy tuổi còn có thể ra tay không?”.

Ngũ Vĩ lúc này trầm trọng, lão cũng đã suy nghĩ, nhưng vừa mới nghe lời này cũng khẽ lắc đầu cười nói: “Dương Thiết Tâm sư phụ Trương Thiên Phóng năm nay tám mươi tám tuổi, là cao thủ đệ nhất Trác Cước Môn, nhưng mười năm gần đây cũng không thấy lão ta ra tay lần nào, người đến tuổi thân thể cũng không vấn đề gì chỉ là đã mềm lòng rồi, nên lão e ngại thân phận cũng sẽ không tìm cậu gây phiền, Trương Thiên Phóng cũng biết rõ, thế nên cậu ra tay đánh thương nhiều người như thế cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay. Nhưng Cổ Phàm không như thế, lão chưa đến bảy mươi, hơn nữa lại chỉ có hai đồ đệ, giờ cậu đánh thương một sao có thể cho qua thế nên cậu phải cẩn thận!”

Diệp Thiên Vân sững sờ, đồ đệ này và sư phụ chẳng khác nhau lắm, không khỏi nghĩ đến bản thân. Thạch Thanh Sơn còn lớn hơn hẳn nhiều, trong võ lâm quan hệ thầy trò kiểu này cũng coi là lạ. Bởi vậy mới gật đầu nói: “Tôi biết rồi, khi đại hội võ lâm bắt đầu tôi sẽ đặc biệt lưu ý”.

Tiêu Sát ở bên có chút không yên tâm, nhưng hẳn thấy Ngũ Vĩ thì nói không khỏi buồn cười: “Thật ra võ công của tiểu sư đệ tôi rất yên tâm, ít nhất cho đến nay vẫn chưa gặp đối thủ thật sự!”

Diệp Thiên Vân cũng không phải kiêu người vì tạm thời không có đối thủ mà tự cao tự đại, hẳn làm người rất biết điều, không kiêu ngạo không nôn nóng, có thể cũng bởi vì nguyên nhân này nên mới đi tới ngày hôm nay, nếu không với khả năng gây họa của hắn thì càng tự đại.

Ngũ Vĩ nhìn thần sắc Diệp Thiên Vân khẽ cười nói: “Võ công của Diệp Thiên Vân không tồi, tôi thấy cậu ta đang lo không có đối thủ cơ, giờ tranh thủ mấy ngày nghiên cứu chiêu thức của Trác Cước Môn đi trận này tôi thấy không thể tránh khỏi đâu”.

Diệp Thiên Vân “ạ” một tiếng, tuổi tác là ưu thế của hắn, chỉ cần còn sống, Trác Cước Môn cũng không dám xem thường .

Tiêu Sát liếc nhìn hành lý của Diệp Thiên Vân rồi nói: “Tôi thấy hay là mang đồ đạc về rồi hãy nói, nên nhẹ nhàng thoải mái, hàng ngày đều luyện tập, luận đạo nhằm chán, thực sự là rất mệt”.

Diệp Thiên Vân cười ha ha, ngày đầu tiên lên núi đã đến sân tập còn chưa về, bèn nói với Ngũ Vĩ: “Sư thúc, tôi đi thay áo một lát rồi quay lại”, nói rồi cùng Tiêu Sát rời đi.

Tiêu Sát sau khi ra khỏi cổng thở dài một hơi: “Quy tắc của võ lâm rất khác thường, cậu phải cẩn thận chút. Hình Ý môn này phiền cậu ra mặt, nhưng nếu cậu có nguy hiểm tính mạng, tôi nghĩ cha tôi cũng sẽ không để yên đâu. Chủ yếu là ân oán trước khi nhập môn giữa các cậu, giờ cậu gia nhập Hình Ý môn rồi bọn chúng cũng không thể vây quanh mình cậu, chỉ có thể quang minh chính đại tìm cậu báo thù hơn nữa hai bên đều phải công bằng”.

Diệp Thiên Vân hiểu rõ ý của Tiêu Sát, liền gật đầu, những ân oán này hắn cũng không định nhờ Hình Ý môn giúp. Hắn đang nghĩ đến việc của Trương Thiên Phóng, bỗng nghe thấy tiếng cười: “Mạc sư huynh, anh xem hoa bây giờ đẹp chưa, đợi tới lúc anh khỏe hái cho em vài đóa”.

Diệp Thiên Vân sững người, không ngờ trong Hình Ý môn vẫn còn có người đang tình tự.

241. Chương 241: Hận Thù Tan Biến

Diệp Thiên Vân rất hứng hờ với chuyện này, hẳn dạy Mạc Hổ cũng không phải để cậu ta học tốt chủ yếu là vì cậu ta đã vượt qua giới hạn, đề đầu cười cổ, nếu không bảo hắn quản hắn cũng ngại chẳng muốn quản.

Lời của Tiêu Sát làm đôi uyên ương trong khóm hoa giật mình, Phương Kỳ đẩy một xe lăn lại, vừa nhìn thấy Tiêu Sát liền kêu: “Đại sư huynh, mấy ngày không thấy anh rồi, nếu...” nàng đang nói đột nhiên dừng lại vì nhìn thấy Diệp Thiên Vân.

Kẻ thù gặp nhau đỏ mắt, Phương Kỳ cau mày lạnh lùng nói: “Hay cho Diệp Thiên Vân, lần trước tôi muốn đi tìm anh, không ngờ bóng dáng cũng chẳng thấy đâu, Hình Ý môn giữ không được thì chạy lên núi, có phải sợ tôi tìm anh không?”

Diệp Thiên Vân chẳng nói gì, chuyện thế này hắn cũng chẳng có cách trả lời, hai người cùng một phái, nếu tiếp tục làm to chuyện thì cũng biết kết quả thế nào, mà đằng sau Phương Kỳ còn có Phương Nhược Sơn,

hai người trước Mạc Hổ đã có kết nghĩa, hiện giờ không dễ nói chuyện tiếp, nếu lại nổi sóng gió sẽ ảnh hưởng đến đoàn kết trong phái.

Tiêu Sắt vừa nghe Phương Kỳ nói suýt chút nữa sợ đứt ruột, Diệp Thiên Vân vừa đánh nhau với người ta, thân thủ của hắn còn khắc sâu trong lòng Tiêu Sắt, hơn nữa trước mặt Tiêu Sắt hắn đã như một nhân vật hung tàn, bạo ngược.

Tiêu Sắt bước nhanh về trước nói: “Phương sư muội, chúng ta là đồng môn, giờ lại cùng thuộc Trung mạch, cô nói thế thật không hiểu đạo lý!”.

Phương Kỳ thế nào cũng không ngờ Tiêu Sắt lại nói giúp Diệp Thiên Vân, câu nói vừa dứt mắt nàng đỏ lên, nước ứa đầy vành mắt dường như một giây nữa là trào ra ngoài.

Tiêu Sắt lòng dạ thấy hối hận, hắn chân tay luống cuống vội vàng giải thích: “Tiểu sư muội, tôi không có ý đó, chúng ta đều là đồng môn sự việc đã qua không nên nhắc lại, dù sao cũng do một chút hiểu nhầm gây nên, giữa chúng ta thì cái gì cũng dễ nói nhưng Diệp Thiên Vân vừa mới tới đây, cậu ta cũng không phải vì trốn cô, cô bớt vài câu là tốt rồi”.

Diệp Thiên Vân cười thầm, Tiêu Sắt có chút khinh thường hắn, hai câu thế này, chưa kể là của một nữ nhân nói, dù là lời của nam nhân thì hắn cũng chẳng bực tức, bởi vậy liền nói: “Được rồi, đại sư huynh, không cần nói nữa, chúng ta đi thôi!”.

Câu này nghe ra thì rất bình thường, nhưng Phương Kỳ lại thấy ác cảm với nó, nàng cảm thấy lời nói của Diệp Thiên Vân như một cái tát vào mặt vì thế nước mắt trào ra. Nàng giận dữ nói: “Diệp Thiên Vân, anh không được ở đây giả bộ làm người tốt, tất cả mọi việc đều do anh làm, nếu không phải không tìm thấy anh thì tôi nhất định cho anh biết lợi hại, anh dựa vào cái gì mà ức hiếp người ta!”.

Diệp Thiên Vân cũng thấy lời của mình hơi thừa, phụ nữ kiểu này tốt nhất là không cần nói, như bây giờ lại phản tác dụng.

Tiêu Sắt không ngờ một câu nói mà gây ra phiền phức lớn thế này, đối với phụ nữ hắn cũng chẳng có cách nào, chỉ biết an ủi: “Tiểu sư muội, hôm nay bỏ qua đi không nên làm to chuyện”.

Phương Kỳ dường như còn trang điểm, mascara màu đen đều trôi hết, trên mặt nhem nhuốc như mọc râu trông đáng thương, nàng vừa lấy tay áo lau nước mắt, vừa khóc lóc: “Mạc Hổ huynh, anh xem đại sư huynh cũng ức hiếp em, anh nói đi!”.

Mạc Hổ hoàn toàn không có bộ dạng mạnh mẽ như trước nữa, toàn thân quần băng ngồi trên xe lăn, trông gần giống xác ướp, cậu ta nhìn Diệp Thiên Vân như cũng không biết nói gì cho phải, chỉ đành dùng chút sức lực nắm tay Phương Kỳ nói: “Thôi, lúc đầu anh cũng không đúng, với lại đều là đồng môn cũng không cần tính toán, Diệp Thiên Vân dựa vào tài năng thực sự đánh thắng anh, cái này cũng không có oán trách gì!”.

Nói xong lại quay sang Diệp Thiên Vân nói tiếp: “Giữa chúng ta cũng chẳng có khúc mắc gì, chẳng qua hôm đó tôi cố ý phá, sau này còn phải nhìn mặt nhau, mọi người bỏ qua đi!”.

Những người ở đây kể cả Phương Kỳ đều sững sốt, Phương Kỳ lúc lâu mới có phản ứng, nàng có chút không tin lời hắn ta: “Mạc Hổ, anh, sao anh ...”

Mạc Hổ mỉm cười, nhƯng Hình như động tới vết thương, khóe miệng co lại một lúc mới nói: “Diệp Thiên Vân là đại diện của đời thứ ba, nếu tôi so bì thì coi như là không hiểu biết rồi, mặc dù tôi không có tài cán nhưng cũng không thể vì chút việc riêng mà khiến cả môn phái bất hòa”.

Diệp Thiên Vân cũng không khỏi sững sốt, Mạc Hổ này với lần đầu tiên gặp mặt quả là biến đổi quá lớn, đại diện đời thứ ba dĩ nhiên quan trọng như vậy, trong đầu hắn chợt thoáng hiện một ý niệm, sau đó liền chấp tay nói: “Vậy thì sự việc trước đây coi như tôi sai, cùng là một mạch ta nên dĩ hòa vi quý, mong anh sớm bình phục!”.

Thứ mà Tiêu Sắt muốn thấy nhất chính là cảnh này, hắn ta mãn nguyện cười nói: “Mạc Hổ không tính toán gì tiểu sư muội chúng ta cũng bỏ qua đi, Diệp Thiên Vân nói không sai, chúng ta cùng thuộc một mạch cần phải đoàn kết mới phải”.

Phượng Kỳ nhất thời không vận lại được, nàng nhìn Mạc Hồ với con mắt khó hiểu, sau đó quay người chạy đi.

Tiêu Sát lập tức nói: “Phượng sư muội...” Mạc Hồ tới nhìn, cậu ta cười ha ha: “Thôi, để cô ấy đi đi, một lúc lại tốt thôi, các anh ở đây làm gì?”

Tiêu Sát chậm rãi nói: “Tôi đi đón Diệp Thiên Vân, vừa mới về đến đây đang định đưa cậu ta về phòng”.

Mạc Hồ khẽ gật đầu: “VẬY các anh đi đi, tôi ở đây hít thở không khí trong lành, tiện thể ngắm hoa”.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn liền cười nói với Tiêu Sát: “Anh ở lại cùng Mạc sư huynh đi, tôi tự về được rồi không cần đưa đâu, một lúc nữa tôi còn phải ra sân luyện tập, tiếp tục luận đạo cùng chú Ngũ!”.

Tiêu Sát cười nói: “Thế cũng được, Mạc sư đệ ở đây một mình cũng không thể đi lại, Phượng sư muội cũng không biết chạy đường nào rồi, tôi đẩy cậu ấy đi lại xung quanh, cậu tự về nhé!”.

Diệp Thiên Vân về phòng lần trước ở, xem xét xung quanh một hồi, dường như từ sau khi đi vẫn chưa có ai ở, ngoài căn phòng sạch sẽ ra thì mọi thứ đều như trước, hắn liền đặt đồ đạc xuống, sau đó thay quần áo nằm xuống giường.

Khi hắn đi thương tích của Crystal còn chưa khôi phục, đợi đến khi lại trở về Bằng Thành có lẽ nàng ấy đã đi rồi. Thật ra hắn luôn cảm thấy Crystal có điều gì giấu diếm, nhưng Crystal không nói, hắn cũng không muốn hỏi mãi, sau này rồi sẽ có ngày biết.

Rửa mặt rồi thay quần áo, hắn lại đến nơi tập luyện. Ngũ Vĩ quả nhiên còn ngồi ở đó, Ngũ Vĩ vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân quay lại liền cười nói: “Cậu đúng là nhân tài say mê võ thuật, cả ngày không đi đâu chỉ ở lì trong phòng tập. Hàng ngày đều luyện tập nhiều hơn người khác năm, sáu tiếng. Đúng rồi, cậu luyện bao lâu rồi?”.

Mười tuổi Diệp Thiên Vân đã bắt đầu luyện võ, gió mưa cũng mặc, hắn cẩn thận tính rồi mới nói: “Khoảng mười một năm rồi”.

Ngũ Vĩ “Ừ” một tiếng mới nói: “Rất có cơ bản, cậu mỗi ngày đều phải luyện nhiều thời gian thế này à?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Cũng không phải, khi còn đi học lấy đâu ra nhiều thời gian thế mà luyện tập, có lúc dựa vào thời gian trên lớp luyện chút Tam Thể Thức”.

Ngũ Vĩ không khỏi hứng thú, lúc đó liền hỏi: “Trong lúc lên lớp cũng có thể luyện công sao?”.

Diệp Thiên Vân nhớ lại một lúc mới cười nói: “Vâng, khi lên lớp thì không ngồi ghế, vừa đứng vừa nghe. Làm thế kết quả cũng không tồi, chính là trong lúc đó tôi mới luyện được căn cơ của Tam Thể Thức”.

Ngũ Vĩ lấy làm lạ hỏi: “Cậu thật không giống những người khác, luyện tập như vậy thành quả nhất định không ít, một ngày phải đứng bao lâu?”.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ rồi nói: “Một ngày tám tiết đều đứng”.

Ngũ Vĩ hiểu ý gật đầu nói: “Những người tự học Hình Ý Quyền thông thường đều ngại đứng tấn vì thế mới không cảm nhận được công lực nội gia quyền, nếu không phải cậu dùng cách này tin là bây giờ cũng không có thành tích như hôm nay. Tam Thể Thức là cơ sở của luyện Hình Ý Quyền, cậu đứng hơn mười năm tin chắc nhất định sẽ có hiểu biết”.

Diệp Thiên Vân hiểu ý, hắn có một thắc mắc, thời gian Ngũ Vĩ luyện quyền rất ít, hàng ngày đều tản bộ. Thật ra Hình Ý Quyền có một bí mật, đó là đứng tấn xong phải đi bộ nhiều, tản bộ như vậy phát triển công phu, thân sắc thoải mái, cũng chính là nói Ngũ Vĩ thật ra hàng ngày đều đứng tấn, liền cười nói: “Chú Ngũ, hàng ngày cũng chỉ thấy chú tản bộ, mà không trông thấy chú đứng tấn, không biết chú có cách gì!”.

Ngũ Vĩ nghe xong cười khì khì, lão ngồi về phía sau nói: “Đây không phải là đứng tấn?”

Diệp Thiên Vân vừa nhìn, hóa ra lão và mình cũng gần giống nhau cũng là ngồi hờ trên ghế, bình trà trong tay chính là trụ chuẩn, liền cười nói: “Thì ra là cùng con đường, luyện thế này trọng tâm rất thấp hơn nữa thời gian dài không thay đổi tư thế không có vấn đề gì ư?”.

Ngũ Vĩ gật đầu nói: “Cái vấn đề này không lớn lắm, mặc dù làm một vài động tác vô dụng nhưng ngày nào cũng luyện, thời gian dài cũng không bằng chuyên tâm luyện Tam Thể Thức. Nếu cậu nghiên cứu tỉ mỉ công phu đạo gia tin rằng cậu sẽ có những hiểu biết rất sâu sắc”.

Diệp Thiên Vân ở cùng Ngũ Vĩ, luôn cảm thấy lão đang hướng mình đến đạo gia, nhất thời trong lòng đầy nghi hoặc.

242. Chương 242: Võ Đức

Diệp Thiên Vân cứ sáng dậy là chạy bộ quanh khu Trung phái, đây không phải là trung tâm thành phố nên không có khí u ám, trời xanh mây trắng, tóm lại là môi trường này khiến cho người ta vô cùng thoải mái. Đi dạo trên đường bất cứ phiên muện gì cũng đều tan biến hết, chỉ còn lại tâm trạng dễ chịu, điều này với võ giả mà nói là yếu tố có lợi nhất.

Trong Hình Ý Môn, Trung mạch hắc có thể nói là rất nổi tiếng, bất kể là người qua đường cũng đều nhận ra, có nhiều người cũng đã xem hắc biểu diễn trong những trận đấu giao lưu vì vậy đều chào hỏi hắc rất nhiệt tình. Ngẫu nhiên có người còn dừng lại bắt chuyện mời thi đấu, song phần lớn đều là đệ tử đời thứ ba. Diệp Thiên Vân cũng rất hòa hữu với họ, nếu có người thỉnh giáo thì hắc cũng không keo kiệt. Đi bộ một vòng ở đây cũng phải mất một tiếng.

Ăn một ít cơm hắc liền chạy đến sân bắt đầu tập luyện. Diệp Thiên Vân từ sau hôm qua biết sẽ có đối thủ mạnh thì nhiệt tình vô cùng. Đặc biệt là ở phương diện Hình Ý Quyền, cường độ tập luyện cũng lớn hơn mấy lần. Nếu như không phải liên quan đến Kim Chung Tráo thì hắc sẽ mất sức vô số lần.

Còn tốt là Kim Chung Tráo tăng năm phát huy tác dụng không ngừng giúp Diệp Thiên Vân chuyển vận sức mạnh. Điều này khiến hắc giống như một cỗ máy điên cuồng, mỗi một quyền đều tung ra hết sức, đầm đìa mồ hôi lên bao cát xui xẻo kia.

Mỗi một đối thủ mạnh đều là một cột mốc đánh dấu của hắc, chỉ có sự tồn tại của họ mới chứng minh được từng bước tiến bộ, vươn xa không ngừng của Diệp Thiên Vân, không ai có thể ngăn cản bước chân của hắc. Bởi mỗi dấu chân của hắc đều bỏ ra sự nỗ lực mà người bình thường khó lòng đạt được.

Vừa luyện tập được khoảng 3 tiếng thì Ngũ Vĩ từ ngoài đi vào, lão thấy Diệp Thiên Vân đang luyện tập liền đi qua có ý cười nói: “Công pháp liên quan đến đạo môn hôm qua tôi đưa, cậu xem chưa?”

Diệp Thiên Vân dừng lại, hôm qua hắc đã lật giở mấy trang nhưng vì khó quá nên cơ bản là chưa xem, bởi vậy lắc đầu nói: “Hôm qua về muộn nên về là ngủ luôn”.

Ngũ Vĩ có chút thất vọng, nhưng chỉ trong nháy mắt là không còn nữa. Lão cười hì hì nói: “Thật ra tôi chủ yếu nghiên cứu quan hệ giữa Hình Ý môn và Đạo gia, cũng có độ sâu nhất định. Tôi cũng muốn cậu tiến vào lĩnh vực này, coi như là tôi có người kế nghiệp!”.

Diệp Thiên Vân hôm qua còn tưởng Ngũ Vĩ phải chăng là có mục đích gì khác, giờ mới hiểu hóa ra lại chỉ đơn giản như vậy, không khỏi buồn cười mà nói: “Nếu tôi có thời gian thì sẽ xem. Nói thật tôi không có hứng thú lắm với việc nghiên cứu lĩnh vực này, bởi vì bây giờ những thứ thực sự còn tồn tại không nhiều lắm”.

Ngũ Vĩ nghe thấy thì không có vẻ gì là nôn nóng, mà là nghe sự thành thật của Diệp Thiên Vân, lão thành khẩn nói: “Tôi muốn cậu bước vào lĩnh vực này không phải là muốn cậu học những thứ hư vô đó, thứ tôi có thể cho cậu là một kiểu quan niệm, tâm trạng, cho đến những thứ sẽ phát huy tác dụng có ích trong thực chiến”.

Diệp Thiên Vân thuộc phái thực chiến, bởi vậy anh ta vừa nghe xong liền thấy có hứng thú, hỏi luôn: “Là gì vậy?”

Ngũ Vĩ cười ha ha nói: “Là võ đức, người học võ phải có võ đức, cậu bây giờ học hơi muộn rồi, võ đức đại biểu cho một người, võ đức chính là đại diện cho chuẩn mực võ đạo cao nhất của một người, người không có võ đức thì không phải là người đại đạo, nếu cậu muốn võ công tiến bộ, thì bây giờ phải tu dưỡng võ đức đi!”

Diệp Thiên Vân không có hứng thú lắm với phương diện này, hẳn vốn tưởng là có chiêu thức hữu dụng gì nhưng nghe Ngũ Vĩ nói vậy thì hơi mất hứng. Hắn thản nhiên nói: “Về phương diện võ đức thực sự trình độ tôi không cao, sau này sẽ cố gắng xem ít sách có liên quan đến phương diện này”.

Ngũ Vĩ thấy điệu bộ của Diệp Thiên Vân như vậy thì đoán ra phân nửa, lão thở dài nói: “Người luyện võ phải khoan dung nhưng không thể chịu nhục, võ đức trong “Tả truyện” Tả Khâu Minh thời Xuân Thu sớm đã có tranh luận. Cùng với sự phát triển của thời đại, ý nghĩa của võ đức cũng không ngừng biến đổi. Trong quá khứ phần lớn lấy tôn sư trọng đạo, hiếu tình hiếu nghĩa, giúp người nguy nan, trừ bạo an dân, khiêm tốn học hỏi, lấy việc giúp người làm niềm vui, tránh thói tự cao tự đại... làm tín điều của võ đức.”

Diệp Thiên Vân nhận thức bản thân cũng tương đối khách quan, hẳn cũng không phải không muốn tu dưỡng võ đức mà là cảm thấy bản thân chưa có khuyết điểm gì, trước tiên hẳn không gây hấn, không lạm sát, cũng chưa bao giờ kiêu ngạo hoặc nóng nảy, mà võ thuật cũng chưa trì trệ, hơn nữa luôn luôn đề cao nên mới không thấy có cảm giác với hai chữ này.

Ngũ Vĩ nói xong thì thấy Diệp Thiên Vân lại luyện tập, cũng không khỏi lắc đầu nói: “Bây giờ có lẽ cậu hiểu, nhưng một ngày nào đó cậu sẽ biết được khổ tâm của tôi. Thôi, cậu vẫn chưa đến trình độ đó, nên tôi có nói như thế nào thì cậu nghe cũng không vào”.

Diệp Thiên Vân nghe những lời này thì cảm thấy có chút thua thiệt Ngũ Vĩ, liền dừng lại thản nhiên nói: “Ngũ sư thúc, hai quyển sách chú tặng tôi hôm đó tôi sẽ chăm chỉ xem, chú cứ yên tâm.”

Diệp Thiên Vân là hạng người gì thì Ngũ Vĩ đương nhiên hiểu rõ, hẳn sẽ không vì tác động bên ngoài nào lay động mục tiêu của mình. Bây giờ có thể nói ra những câu này đã coi như sĩ diện lớn. Bởi vậy ông ta cũng không nói thêm về võ đức, mà lại rất vui vẻ nói: “Được, cậu đã có ý thức này, vậy sau này tôi cũng không nhắc đến nữa, chỉ là đợi đến lúc cậu đọc xong hai quyển sách đó, tôi tìm cậu xem thế nào”.

Diệp Thiên Vân cũng không muốn làm cho Ngũ Vĩ không vui, tình nghĩa của hai người rất sâu đậm. Mặc dù không phải là thầy trò, nhưng mối quan hệ còn tốt hơn thế.

Lời Ngũ Vĩ muốn nói cũng nói xong rồi, tự nhiên nói: “Đợi đến tối chúng ta đi tìm gặp phái chủ, cậu chẳng phải là cần được liệu hay sao?” Tôi nói với ông ấy một tiếng chắc không có vấn đề gì. Nhưng tôi rất tò mò không biết cậu dùng những được liệu này để luyện võ công gì?”

Diệp Thiên Vân cười nói: “Tôi luyện Kim Chung Tráo”.

Ngũ Vĩ suy nghĩ một hồi, lão xem ra cũng nghiên cứu đôi chút loại công phu này, hơi nghi hoặc hỏi: “Kim Chung Tráo tôi cũng có tìm hiểu qua, chỉ là hình như chưa nghe qua dùng được liệu, phải chăng phương pháp của cậu có nhầm lẫn gì, cậu luyện đến tầng mấy rồi?”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ trong đầu một lúc, rồi chậm rãi nói ra: “Tầng năm rồi”

Ngũ Vĩ kinh ngạc kêu lớn: “Tầng năm? Sao có thể!” Nói xong lão mới cảm thấy có chút không đúng, hạ giọng nói: “Người luyện đến tầng năm thì ít nhất cũng phải có tới mười lăm, mười sáu năm công lực, chẳng lẽ cậu năm tuổi đã bắt đầu luyện môn võ này rồi sao?”

Diệp Thiên Vân cũng không dám nói là luyện nửa năm, nếu không Ngũ Vĩ chắc điên lên mất, bèn nhẹ nhàng cười nói: “Tôi mười tuổi đã bắt đầu luyện tập rồi.”

Ngũ Vĩ kinh ngạc nói: “Thời gian luyện tập mười năm cũng không dễ dàng gì, vậy bây giờ đối với những binh khí thông thường có thể không coi ra gì rồi.” Hắn nghĩ lại một lúc mới nói: “Tôi nhớ năm trước gặp một vị cao tăng Thiếu Lâm, ông ta 67 tuổi rồi, cũng bắt đầu luyện đến tầng bảy. Nói như trong Thiếu Lâm là tương đối nhanh đấy, còn cậu lại đã luyện tập đến tầng năm, như vậy cũng khiến người ta kinh ngạc rồi!”

Diệp Thiên Vân lần đầu nghe qua có người luyện tập võ công giống mình, liền hỏi: “Người luyện tập Kim Chung Tráo trong Thiếu Lâm rất đông phải không?”

Ngũ Vĩ lắc đầu nói: “Không nhiều, chủ yếu là vì muốn luyện thành Kim Chung Tráo khó quá, mấy tầng trước còn dễ, càng về sau càng khó, không có mấy người luyện loại võ công tốn sức này, tôi thấy có chút bị bỏ rơi. Tôi thấy hay là cậu nghiên cứu xem có nên luyện tiếp không!”.

Diệp Thiên Vân có chút hiểu ra, trong số những người giao thủ cùng hắn, phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy Kim Chung Tráo đều miễn cưỡng, hóa ra còn có ngọn nguồn, hắn cười nói: “Tôi cũng chẳng qua là vì thích mà luyện thôi, cũng không phải là ôm hy vọng lớn, không nên gượng ép bản thân học thêm một loại võ công phòng thân cũng không tồi.”

Ngũ Vĩ “Ừ” một tiếng nói: “Đúng vậy, dù sao luyện đến trình độ này mà vứt bỏ cũng có chút đáng tiếc, vậy là thành sở thích nghiệp dư. Trái lại cậu trẻ thế này có lẽ có thể luyện thành, nhưng Kim Chung Tráo này là phải giữ gìn thân thể đấy nhé”.

Diệp Thiên Vân cảm thấy hơi lúng túng trong vấn đề này bèn nói: “Bây giờ một mình tôi chưa phải lúc!”

Ngũ Vĩ cũng không biết làm sao với câu trả lời như vậy, lão võ vai Diệp Thiên Vân nói: “Thật ra một người cũng có cái lợi, cũng giống như tôi đây. Khi còn thanh niên xấu xí, nên không nghĩ đến nó, dốc sức vào võ thuật nhưng việc này chưa chắc đã phải là tốt!”

Diệp Thiên Vân không ngờ Ngũ Vĩ có thể bộc bạch như vậy, hắn cười ầm lên, trong quan niệm hai nam nhân lại toàn tâm toàn ý luyện tập võ công.

Vẫn luyện tập tới khi trời tối mới ra khỏi phòng huấn luyện, Ngũ Vĩ nói: “Cùng cậu luyện tập mới biết thời gian này còn có một phương pháp khác, chỉ khí trong Hình Ý môn đều tiêu tan hết rồi. Cái này không thể lười biếng nếu không vĩnh viễn không tiến bộ được”.

Diệp Thiên Vân nghe xong cười. Hắn nhìn xa xa thấy Tiêu Sắt dẫn theo tám, chín người đang chạy về phía này. Thị lực của hắn rất tốt, nhìn một cái là có thể thấy được cái vẻ mặt lên lút thậm thụt của Hà Sơn, có vẻ như là người của Bát Cực Môn cũng đến rồi.

Đi gần tới nơi, Diệp Thiên Vân, đứng lên phía trước chấp tay nói: “Hà lão, chúng ta vừa chia tay không lâu, nay lại gặp nhau!”

Hà Sơn đang quan sát bốn phía, dáng vẻ giống như một tên trộm Hán gian, căn bản là không chú ý đến phía này, lúc ấy nghe thấy tiếng nói thì giật cả mình, quay đầu lại vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói: “Diệp tiểu đệ, ha ha, huynh đệ chúng ta lại gặp nhau rồi, cậu đừng nói nữa, tôi còn tưởng lần này lên núi lại mẹ kiếp...”

Hà Sơn còn chưa nói hết thì có tiếng ho phát ra, lập tức hạ giọng. Lão giới thiệu với Diệp Thiên Vân: “Thiên Vân, đây là sư huynh của tôi, Diệp Vô Nhai!”

243. Chương 243: Bát Cực Môn Đến

Diệp Thiên Vân chấp tay bước lên trước hành lễ nói: “Chào Diệp tiên bối, văn bối là Diệp Thiên Vân”.

Diệp Vô Nhai mặt không biểu cảm, lão “Ừ” một tiếng từ xoang mũi, nói: “Rất nhiều người nói với tôi về cậu, hôm nay xem ra không tồi!” Nói xong là thôi, cũng không nhìn Diệp Thiên Vân nữa.

Hà Sơn cười khì khì nói: “Sư huynh ta ít nói, anh ấy nói cậu không tồi vậy là khá rồi, tôi còn tưởng cậu về nhà rồi chứ. Thành Phong quán tìm cậu, kết quả Thạch Thanh Sơn cũng ề à, tám thằng côn đồ mà cũng không đánh được, chẳng ngờ cậu lại đến đây, thế thì náo nhiệt rồi đây, chỉ cần chỗ nào có cậu, thì người ở đấy chỉ có đổ như rạ! Hắn ta ở đó nói thao thao bất tuyệt, hoàn toàn không để ý biểu cảm của những người xung quanh.

Ngũ Vĩ chấp tay cười nói: “Diệp lão ca, Hà lão ca, không có việc gì chứ!”

Hai người cũng đáp lễ, Diệp Vô Nhai rất khách khí nói: “Chúng tôi đến hơi sớm, có chút mạo muội”.

Ngũ Vĩ cười ha ha: “Khách khí gì, đều là người trong võ lâm, thật ra tôi sớm đã muốn đến Bát Cực Môn thăm Diệp lão ca, chỉ là mãi chưa có thời gian”.

Hai người ở đó nói vài lời khách khí, nhưng Hà Sơn thì không giống thế, lão võ vai Diệp Thiên Vân cười: “Hình Ý môn tốt hơn Bát Cực Môn chúng tôi nhiều, còn phải nói là phái lớn nữa ấy chứ! À đúng rồi, cậu đến khi nào vậy?”.

Quan hệ giữa lão và Diệp Thiên Vân cũng không tệ, lúc đó miễn cưỡng coi là gặp lại cố nhân bởi vậy hắn cũng rất thân thiết trả lời: “Hai ngày rồi, tôi cũng không nghĩ Hà lão đến sớm thế, nếu không chúng ta đã đi cùng nhau”.

Hà Sơn cũng đồng cảm nói: “Tôi còn đi tìm cậu một lần, nhưng sư huynh tôi là một người ngoan cố, rất nghiêm khắc, cậu đi cùng chúng tôi là không đúng quy tắc, ông ấy sẽ không đi cùng đâu”.

Bên cạnh đột nhiên có một người quen cũ chấp tay bước tới gần: “Sư huynh, lâu rồi không gặp, chúng ta lần này lại gặp nhau rồi”.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn đúng là Lâm Thanh Hoành, lúc này cậu ta vẫn đeo mạng che mắt, xem ra một con mắt đã bị Thường Đại Hải phế rồi, hắn cũng khách khí nói: “Lâm huynh, lâu không gặp, vẫn tốt chứ!”.

Lâm Thanh Hoành rất nhiệt tình với Diệp Thiên Vân, cậu ta cười nói: “Tôi cũng mới về nước, về rồi mới biết anh ra nhập Hình Ý môn rồi, sau này cũng là người trong võ lâm chính hiệu!”

Diệp Thiên Vân cười cười, hắn và Lâm Thanh Hoành quen nhau ở Mỹ, nhưng địa điểm lúc đó thay đổi rồi, chợt nhớ đến Thường Đại Hải liền hỏi: “Bắt được người chưa?”.

Lâm Thanh Hoành cũng người một lúc mới phản ứng lại, cậu ta lắc đầu nói: “Chưa, vẫn chẳng tìm thấy hắn đâu, nước Mỹ lớn quá muốn tìm một người thật khó hơn mò kim đáy bể! Nhưng Diệp huynh cẩn thận một chút, Thường Đại Hải có thù ắt sẽ trả, hướng hồ anh lại đánh hắn trọng thương”.

Diệp Thiên Vân biết rõ Thường Đại Hải hơi mất trí, trận hôm ấy cảm thấy thần kinh hắn có vấn đề, người bạn thân Bill kia cũng chết rồi, báo thù chỉ là việc sớm hay muộn nhưng kể cả Thường Đại Hải giờ đang đi tìm hắn báo thù đi nữa, hắn cũng chẳng sợ, có khi lại giúp hắn được luyện tập.

Diệp Thiên Vân nghĩ tới đây liền cảm ơn: “Cám ơn Lâm huynh nhắc nhở, tôi đã có phòng bị, sẽ không có vấn đề gì đâu!”.

Hà Sơn thấy không nói chen được, lão đẩy Lâm Thanh Hoành một cái: “Đứng sang một bên đi, không thấy ta đang nói chuyện với Diệp sư đệ à, chả có trên dưới gì cả!”.

Lâm Thanh Hoành nhún vai nhìn Diệp Thiên Vân cười khỏ, rồi lui về sau. Xem ra Hà Sơn ở trong môn cũng là một bá đạo, một tiểu bối như Lâm Thanh Hoành thì đúng là không chọc được lão.

Diệp Thiên Vân luôn cảm thấy bối phận này hơi loạn, mỗi người một phép, thật có lúc khiến hắn không biết phải làm sao. Hà Sơn trừng mắt nói: “Tôi có thể nán lại đây nửa tháng, hô hô, đến lúc đó chúng ta cùng đi chơi”.

Diệp Thiên Vân đâu ra mà dẫn lão đi chơi, hàng này đều bận luyện tập, hơn nữa hắn còn có một cường địch ở Trắc Cước Môn, hiện giờ phải bỏ ra hai mươi phần nỗ lực nếu không đến lúc có người đến gây phiền phức lại trở tay không kịp.

Hà Sơn nhìn Diệp Thiên Vân lưỡng lự nửa ngày không có kết quả gì, vội la lên: “Được hay không thì cũng nói một câu, đừng có có cất húng của ta chứ!”.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Đi chơi thì không được, tôi còn rất nhiều việc phải làm, mấy hôm nữa là đại hội võ thuật rồi”.

Hà Sơn mắt đảo một cái, sau đó cười khà khà: “Cậu có phải lại gây ra chuyện gì không? Cậu đi đến đâu là ở đó không yên, tôi đoán đúng không?”

Diệp Thiên Vân không vui nhìn lão một cái rồi mới nói: “Không có gì, chỉ là ân oán cá nhân thôi”. Hắn nói xong mới nhớ ra hình như Trắc Cước Môn và Bát Cực Môn cũng có ân oán khá sâu, lần trước Uy Chấn Thiên tới là tìm bọn họ, nhưng đúng lúc tìm thấy mình, vì thế mới xảy ra một loạt sự việc này, hắn tiếp tục nói: “Tôi có chút ân oán với Trắc Cước Môn thôi, hai ngày này phải giữ sức”.

Hà Sơn nghe rồi do dự một lúc mới hỏi: “Trắc Cước Môn? Bọn họ đến chưa?”.

Diệp Thiên Vân “Vâng” một tiếng, nói: “Vừa mới gặp xong, đến mấy ngày rồi”.

Hà Sơn bỏ tay khỏi vai Diệp Thiên Vân nói: “Dương Thiết Tâm của Trạc Cước Môn cũng coi là một nhân vật, chỉ cần không phải lão thì chẳng có vấn đề gì, ngoài lão ra thì lão ca này sẽ giúp cậu đánh!”

Diệp Thiên Vân có ý cười nói: “Người của Trạc Cước Môn chưa đến hết, có khả năng mấy ngày nữa có một vị tên Cổ Phàm sẽ tới, đến lúc đó có thể sẽ tìm tôi gây chuyện”.

Hà Sơn liếm môi, bao lâu mới nói: “Cổ Phàm này cũng ác độc, cậu phải cẩn thận một chút, Trạc Cước Môn cũng không phải là nói không, đến lúc đánh thật cậu sẽ biết lợi hại”.

Diệp Thiên Vân đang cân nhắc lời lão, Diệp Vô Nhai ở bên nói chuyện cũng chẳng kém, lão chậm rãi nói: “Sư đệ, giờ chúng ta đến phòng khách đi, cũng không còn sớm nữa!”

Hà Sơn lập tức nói với Diệp Thiên Vân: “Cậu ở đâu, để tôi đi tìm cậu!”

Phòng của Diệp Thiên Vân cách đó cũng không xa nhìn là thấy, hần chỉ cho Hà Sơn.

Hà Sơn cười khà khà, sau đó nói nhỏ: “Được, vậy tôi về trước, đợi tôi hết bận sẽ tìm cậu đi chơi!” Nói xong vỗ vai Diệp Thiên Vân rồi cùng Diệp Thanh Hoành mấy người Bát Cực Môn bọn họ rời đi.

Diệp Thiên Vân đưa mắt nhìn họ rời đi, Ngũ Vĩ bình tĩnh nói: “Bắt đầu từ hôm nay các môn phái đều phải lên núi, Hình Ý môn chúng ta mấy năm rồi chưa có thanh thế thế này, đại hội võ thuật năm nay nhất định vô cùng náo nhiệt!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, hần muốn trở về phòng, Ngũ Vĩ kéo hần nói: “Cậu không phải là cần được liệu sao? Chúng ta cùng đi tìm chủ phái nào!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, nếu chuyện được liệu được thực hiện thì Kim Chung Tráo sau này đã có bảo đảm, quyền thế của Hình Ý môn lớn thế nào còn chưa rõ nhưng qua những việc hần thấy trong những ngày này thì chắc hần không nhỏ, nên liền nói: “Vậy thì cảm ơn chú Ngũ rồi!”

Hai người đi cũng không nhanh lắm, một lúc là đến phòng của Tiêu Hùng ở, Tiêu Hùng đang ngồi ở đại sảnh nói chuyện với Vô Tình Tử. Vô Tình Tử vừa nhìn thấy họ bước vào liền cười nói: “Thiên Vân, tôi và đại sư huynh đang nói chuyện về cậu, đúng là nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến”.

Diệp Thiên Vân cũng chấp tay hành lễ, ở đại môn phái là phải làm những việc này, nếu không sẽ khiến người ta lời ong tiếng ve, mặc dù hần đem nghề vào Hình Ý môn lại không có sư phụ, nhưng hần trước sau vẫn là đệ tử đời thứ ba, nhất định phải tôn kính trưởng bối.

Ngũ Vĩ đi tới gần, chấp tay nói: “Đại sư huynh, tam sư đệ, mọi người đang nói gì vậy?”

Vô Tình Tử khước miệng cười nói: “Diệp Thiên Vân đúng là rất khí phách, vừa đối mặt Trạc Cước Môn đã phé đi một người”.

Diệp Thiên Vân quan sát những người này, Tiêu Hùng và Vô Tình Tử hình như không hài lòng với việc này nhưng mơ hồ lại có chút khuyến khích, tạm thời hần cũng không rõ tình hình. Hình Ý môn này rất cuộc coi ai là địch, đến bây giờ hần vẫn không biết tí gì.

Tiêu Hùng nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: “Thiên Vân, ân oán giữa cậu và Trạc Cước Môn tôi cũng rõ, có thể nói phần lớn trách nhiệm không phải là ở cậu”. Âm thanh vừa dứt, lão đứng dậy nói tiếp: “Nhưng dù sao bọn họ là khách, chúng ta cũng không nên ra tay với họ ở nội môn, về sau những sự việc như vậy nên tránh thì tốt hơn, thật ra Hình Ý môn cũng không nhỏ muốn tránh một người cũng không phải là chuyện khó”.

Vô Tình Tử cười lạnh: “Lần trước Trạc Cước Môn còn muốn gia nhập mười môn phái lớn, chỉ là người tính không bằng trời tính, thêm cho ta một chướng ngại vật, kết quả là gieo nhân nào gặp quả ấy. Tôi thấy không cần khách khí với bọn họ, hiện giờ Trạc Cước Môn thất thế rồi, Hình Ý môn còn phải chiều cổ bọn họ sao?”.

Diệp Thiên Vân nghe xong câu này mơ hồ hiểu ra một chút, lần trước trong quán bar mấy người Trương Thiên Phóng cũng đã nói những câu như thế này, hai phái thành đối địch, còn liên quan đến mười môn phái lớn. Hần cũng muốn biết ngọn nguồn, nhưng sự việc thế này hiển nhiên giờ chưa đủ để biết, chỉ có thể hỏi riêng Ngũ Vĩ.

Ngũ Vĩ ngồi xuống rồi cười nói: “Vừa rồi lúc Diệp Thiên Vân ra tay tôi cũng ở đó, Trạc Cước Môn này cũng chẳng coi ai ra gì!”

244. Chương 244: Chí Cường Chí Dương

Kết quả là tình hình sau này rất có lợi, mà bây giờ lại có Hình Ý môn là cái ô che chắn, hẳn càng không sợ gì, không ai có thể sống sót suốt đời, cuộc đời lại ngắn ngủi, thế thì không bằng trong thời gian có hạn bộc phát ra sức mạnh lớn nhất.

Diệp Thiên Vân không sợ bất kỳ ai trả thù, kẻ thù hẳn có thể nói ở đâu cũng có, có lẽ là ẩn giấu trong vô hình, nhưng khả năng chịu đựng của hắn rất tốt, mà trước sau ra tay đều tàn bạo, chỉ cần là có báo thù thì hẳn ra tay sẽ chôn hết tất cả sẽ không để kẻ thù còn bất kỳ cơ hội nào.

Ngũ Vĩ nhìn Tiêu Sát, nhìn cả Vô Tình Tử, chậm rãi nói: “Tôi và Diệp Thiên Vân vốn đang luận đạo, đệ tử Trạc Cước Môn này lại vừa thấy mặt đã ra tay, với chuyện như vậy, bất kỳ võ giả nào cũng sẽ ra tay huỷ hoại hồ Diệp Thiên Vân?”

Những câu này của Ngũ Vĩ có không ít tác dụng, Vô Tình Tử ở bên cạnh phụ đạo: “Thật ra Trạc Cước Môn có thể tính gì chứ, tôi vừa nói rồi, bọn họ đang xuống dốc nếu không có năng lực của Nghịch Thiên, ít nhất ba mươi, năm mươi năm cũng dừng nghỉ khôi phục nguyên khí. Hình Ý môn chúng ta mặc dù sẽ không ức hiếp kẻ yếu nhưng cũng không thể để người ta đánh vào mặt mà không phản ứng gì, ít nhất cũng phải cảnh cáo chúng một lần, ra tay ở Hình Ý môn là phải trả giá! Tôi thấy Diệp Thiên Vân làm rất tốt!”

Tình thế lúc này trở thành hai đầu một, Ngũ Vĩ thêm Vô Tình Tử khiến Tiêu Hùng cũng có chút khó xử, lão hồi lâu mới ngắc đầu nói: “Mặc dù chúng ta đều cảm thấy Diệp Thiên Vân không sai, tôi không nói gì nữa, chỉ là sau này nhất định phải chú ý, chúng ta cũng coi là môn phái lớn, không thể dễ sơ hở”.

Ngũ Vĩ nghe xong trên mặt cười mãn nguyện, lão nói không nhanh không chậm: “Thật ra lúc đầu Trạc Cước Môn sáu bảy người vây Diệp Thiên Vân một người, chưa chắc không có điểm yếu, lần này coi như người của bọn họ chết rồi, cũng chỉ có thể nuốt giận vào lòng”.

Tiêu Hùng “Ừ” một tiếng, sau đó đột nhiên chuyển đề tài, nói: “Tứ sư đệ, hai người đến đây làm gì?”

Ngũ Vĩ lúc này mới nghĩ đến mục đích việc mình đến, nên cười nói: “Là thế này, tôi và Thiên Vân đã nghiên cứu vài thứ, cần có một ít dược liệu, nếu chủ phái thấy tiện thì cho chúng tôi một ít”.

Mơ hồ Diệp Thiên Vân trong lòng cũng không khỏi cảm kích Ngũ Vĩ. Sự bảo vệ này sư phụ cũng không làm được, cùng gánh vác việc này, rõ ràng là lão có chút yêu mến.

Vô Tình Tử nghe xong cười ha ha: “Tôi nói sư đệ, cậu không cần phải nghĩ thứ gì của đạo gia nữa, lẽ nào cậu muốn luyện đan ư? Coi như cậu luyện thành đi thì cũng có ai dám uống không?”

Ngũ Vĩ nghe rồi chỉ là mặt đầy ý cười, ông bưng bình trà lên, lấy tay đưa ra giữa không trung, cũng không trả lời Vô Tình Tử.

Tiêu Hùng nghĩ một lúc rồi nói: “Thuốc không thiếu, nếu cậu muốn tiến hành nghiên cứu, thì viết ra tiến độ thí nghiệm, cậu rất thành thạo đạo gia, có thể lưu lại vài thứ cho hậu nhân”.

Diệp Thiên Vân thấy hóa ra dược liệu không phải lấy tùy tiện được, ý của Tiêu Hùng còn muốn viết một bản báo cáo, nếu hôm nay tự mình nói ra, xem ra cũng phải viết ra công thức, liền đánh mắt nhìn Ngũ Vĩ tỏ ý thôi đi, báo cáo này không dễ gì mà viết.

Ngũ Vĩ không để ý Diệp Thiên Vân mà bình tĩnh nói: “Thế cũng được, thật ra tôi là muốn thử luyện đan, có lẽ sẽ có vài phát hiện, trong đó một vài kinh nghiệm tôi sẽ viết ra, như thế hậu nhân cũng có cái tham khảo”.

Tiêu Hùng nhìn Ngũ Vĩ không có ý gì, liền gật đầu nói: “Vậy cậu cần cái gì thì liệt một cái bảng danh sách, đến lúc đó sẽ mang các thứ đến”.

Diệp Thiên Vân trong lòng hơi căng thẳng, điều này liên quan tới tốc độ luyện tập Kim Chung Tráo của hắn sau này. Hiện nay Ngũ Vĩ giúp hắn ngăn cản mọi thứ, bớt đi nhiều phiền phức, trước tiên là vấn đề tiền

bạc coi như giải quyết êm thấm rồi, đây là khó khăn lớn nhất trước mắt, thực ra khoảng thời gian ở trên núi này còn có thể luyện tập Kim Chung Tráo, bây giờ hẳn đang hướng tới mấy tầng sau của Kim chung Tráo, bắt đầu từ tầng năm Tráo Môn không ngừng biến mất, có tác dụng rất lớn đối với nâng cao võ đạo.

Hình Ý rốt cuộc là môn phái lớn, được liệu này ngay cả hỏi cũng không cần, hẳn vốn có ý định sẽ giải quyết một ít được liệu trong Hình Ý Môn, sau đó để Vương Trác Kỳ làm những loại khác là được rồi, hiện giờ tất cả đều giải quyết xong rồi, chỉ không biết có thể làm được bao lâu.

Vô Tình Tử ghé hai chân lên, lão rất nhàn nhã, cười nói: “Bát Cực Môn vừa đến, đại hội võ thuật lần này là Hình Ý môn chúng ta chịu trách nhiệm, hi vọng bọn họ có thể trung thực một chút”.

Tiêu Hùng trầm sắc mặt: “Bao nhiêu năm tích góp cũng chẳng trách được họ có dã tâm, thật ra ai mà chẳng muốn môn phái mình nâng lên một bậc”.

Ngũ Vĩ hoàn toàn không quan tâm đến việc này, lão nói xong việc xin được liệu rồi, liền đứng dậy nói: “Đại sư huynh, việc cũng bàn xong rồi, tôi và Diệp Thiên Vân đi đây”.

Tiêu Hùng nghĩ rồi nói: “Ừ, nhớ liệt ra bảng danh sách đây”.

Diệp Thiên Vân cùng Ngũ Vĩ đi ra, Ngũ Vĩ ra ngoài cười nói: “Được liệu luyện công cậu liệt ra, sau đó cho thêm mấy vị, những thứ này sẽ được lưu giữ”.

Diệp Thiên Vân hơi ngạc nhiên, xem ra Ngũ Vĩ dường như cũng không muốn công bố những thứ cần thiết để luyện công, nhưng cái mà hắn lo hơn là Ngũ Vĩ khai báo lại thể nào, ngay lúc ấy liền hỏi: “Vậy việc luyện đan làm thế nào? Nếu không luyện thì báo lại thể nào được?”.

Ngũ Vĩ cười ha ha: “Không vấn đề gì, trong đơn của cậu tôi sẽ thêm vài vị thuốc, tiện viết thêm hai câu là được. Hiện nay sự khác nhau giữa Đạo gia và Hình Ý môn rất lớn, lấy đâu ra người chăm chỉ nghiên cứu, tôi viết thêm cũng chẳng có ai chú ý cả, số người nghiên cứu Đạo gia trong cả môn phái có thể đếm trên đầu ngón tay.

Diệp Thiên Vân hiểu ý cười, Ngũ Vĩ nhìn bề ngoài có vẻ hiền lành, thật ra lại là người cực kỳ biến báo, chỉ là lão không tranh chấp với đời, nếu không cũng có thể coi là một nhân vật trong Hình Ý Môn, tâm thái tu hành Đạo gia cũng ôn hòa, không ganh đua tranh chấp.

Sau khi từ biệt Ngũ Vĩ, Diệp Thiên Vân trở về phòng rồi cầm giấy bút bắt đầu viết tên các loại thuốc, Linh Chi, cỏ Nguyệt Kiến, Đỗ Trọng, Hà Thủ Ô, Hoàng Kỳ, Xuyên Sơn Giáp, Xà Sàng Tử, Bách Lương Kim, Nhân Sâm, Đông Trùng Hạ Thảo, gan gấu,...

Quan trọng nhất là Nhân Sâm phải trên trăm năm tuổi, lần trước hắn đã đặc biệt lưu ý, một cây nhân sâm đại mộc trên núi Trường Bạch cũng phải khoảng mấy triệu. Với giá này không biết Hình Ý môn có thể chấp nhận không, nếu quả thực không được, thì chỉ có thể thông qua Vương Trác Kỳ chi riêng mà thôi, may mà nhân sâm này không phải dùng hết một lần nếu không đến lúc luyện thành thì đúng là vật báu vô giá.

Hắn nghĩ hồi lâu rồi mới cho thêm năm loại thuốc không quý lắm. Những loại thuốc này cũng có chút tác dụng bảo vệ sức khỏe, giữ lại sau này bình thường đem dùng cũng có hiệu quả tốt.

Kim Chung Tráo càng về sau càng thể hiện giá trị của nó. Từ khi hắn gia nhập giang hồ cho đến nay, Kim Chung Tráo đã năm lần cứu mạng hắn vì thế hắn rất coi trọng công pháp này.

Hắn viết xong liền vội vã đưa tới chỗ Ngũ Vĩ, những thứ này đều phải thông qua lão mới có thể đưa cho Tiêu Hùng.

Khi Diệp Thiên Vân đến phòng Ngũ Vĩ, lão đang ngồi thiền, lão nhìn Diệp Thiên Vân đến liền đứng dậy, cười nói: “Cậu đúng là rất sốt ruột”.

Diệp Thiên Vân làm sao mà không sốt ruột, với quyết tâm học võ đạo của hắn, mắt thấy công pháp ở đó mà không thể luyện tập trong lòng khác nào như bị côn trùng giày vò, bởi vậy mới không để ý thời gian đưa đến luôn.

Ngũ Vĩ nhận lấy đơn của Diệp Thiên Vân gật đầu, nhìn một lúc, hồi lâu mới than: “Những thứ ở đây của cậu thật quái dị, đa số là được liệu chí dương chí cương, đây hẳn là những thứ để uống, có việc gì không

đấy?”

Diệp Thiên Vân cũng không có hiểu biết gì về dược tính, lúc đó bèn hỏi: “Dược liệu không phải là để uống, thể này không có vấn đề đâu, tôi sợ phí tổn cao quá, chú cũng sẽ bị liên lụy”.

Ngũ Vĩ cười ha ha thản nhiên nói: “Không việc gì đâu, Hình Ý môn chúng ta không phải là môn phái nhỏ, thể mới lấy hình thức tài liệu báo cáo lên. Những thứ cơ bản hai đời đệ tử cần, nội môn đều sẽ chiếu cố, hơn nữa cũng không quá nghiêm khắc, cậu không cần phải lo lắng”.

Diệp Thiên Vân nhẹ cả lòng. Vương Trắc Kỳ cứ coi như bị ép làm đến giờ cũng chưa đào đâu ra số tiền này, hi vọng duy nhất là Hình Ý Môn, chỉ cần ở đây không có vấn đề gì thì việc lớn coi như thành. Đột nhiên hần nhớ ra cái chí cương chí dương mà Ngũ Vĩ nói, Kim Chung Tráo của hần cũng là đi trên con đường này, không biết có xảy ra chuyện gì không.

Ngũ Vĩ chậm rãi nói: “Phương thuốc cũng chú ý điều hòa âm dương, hiện nay cậu đa phần đều là tính dương, chỉ có hai vị là tính âm, nếu đơn thuốc có vấn đề thì cậu sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, hay là cậu xem xét trước đã, có cần luyện tiếp không!” Lão nói xong liền chỉ cho Diệp Thiên Vân hai vị thuốc có tính âm đó.

Diệp Thiên Vân choáng váng, đây là hai vị thuốc về sau hần viết vào cho đủ, theo ý tứ của Ngũ Vĩ thì tất cả số thuốc đều có tính dương, như vậy một mực theo đuổi chí cương chí dương kết quả là có thể gặp phải là Kim Chung Tráo không thành.

245. Chương 245: Việc Xấu

Diệp Thiên Vân cũng lo vấn đề này, hần cân nhắc giữa cơ hội và nguy hiểm, theo như cách nói của Ngũ Vĩ thì thuốc này sau khi dùng cùng lắm là chết. Nếu thành công thì ích lợi của Kim Chung Tráo tuyệt đối không nhỏ, đây là sự lựa chọn giữa tính mệnh và theo đuổi võ đạo.

Ngũ Vĩ cười nói: “Thật ra với võ công của cậu bây giờ, không cần luyện loại tà đạo này, ánh vàng đại đạo đang bày ra trước mặt cậu, Kim Chung Tráo cũng không phải là thân pháp đứng đầu gì, chẳng qua là một loại công pháp có tính phòng thủ thôi, hơn nữa cậu cũng có thể không cần dùng thuốc luyện tiếp, Kim Chung Tráo có thể trực tiếp tiến hành không?”.

Diệp Thiên Vân đang suy nghĩ làm thế nào thích hợp hơn, Kim Chung Tráo lúc này đã đạt tới tầng năm, nếu dừng lại thể này chẳng khác nào đánh mất một cơ hội quý.

Hiện nay dù luyện lại nội công Hình Ý cũng hơi muộn, bởi vì sức lực trong người hoàn toàn không giống nhau, nội công Hình Ý của ngày xưa đã chuyển hóa thành Kim Chung Tráo hết rồi, cơ bản là không có cách để chuyển lại.

Tính thực dụng của Kim Chung Tráo đối với hần mà nói vô cùng quan trọng, nó không chỉ là một loại phòng thân mà còn là đòn sát thủ ở thời khắc quyết định, bỏ đi cái này thì thật đáng tiếc. Nghĩ đến đây hần liền có quyết định, cười nói: “Tôi định luyện tiếp nó, công pháp của Kim Chung Tráo rất phù hợp với tôi, cho dù có nguy hiểm tôi cũng muốn thử một lần!” mỗi người đều có cách nghĩ riêng của mình, hần cũng không ngoại lệ.

Ngũ Vĩ nhìn vẻ quyết đoán của hần, lại nhìn đơn thuốc kia, sau đó thở dài nói: “Luyện công phu cũng không phải là luyện một ngày, cũng chẳng có võ công gì là tuyệt đối. Trình độ của cậu trong đệ tử đời thứ ba cũng coi là xuất chúng, cho dù lùi một bước cũng không sao, nếu không có lẽ mất đi công phu không nhỏ, hơn nữa có thể là tính mạng, nhưng khả năng lớn nhất là nằm liệt giường, không thể học tiếp võ đạo”.

Điều mà Diệp Thiên Vân sợ nhất là dở sống dở chết, nếu nằm liệt giường thì giết hần đi còn dễ chịu hơn, hần cười nói: “Nếu thật sự có một ngày tôi phải nằm liệt giường, thì chú hãy giúp tôi kết thúc nó nhé, sống mà không thoải mái bằng chết”.

Ngũ Vĩ nhìn hần quyết đoán như vậy cũng không khỏi buồn cười, lão chậm rãi nói: “Cái này cũng không chắc chắn, nhưng phương thuốc này của cậu không phải là của chính phái, đơn cử là chí cương chí dương, tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy”.

Diệp Thiên Vân sau khi quyết định thấy nhẹ nhàng một chút, việc lựa chọn như thế này khiến hắn không thoải mái, mất mạng thì cũng chẳng tính làm gì, chỉ là nếu luyện ra sống dở chết dở, lại không tiếp tục học võ được cái này mới khiến hắn không chịu được, Diệp Thiên Vân thở dài nói: “Chú Ngũ, những thứ thuốc này mấy hôm có thể đủ không?”

Ngũ Vĩ nghĩ ngợi rồi lắc đầu không chắc chắn: “Tôi cũng phải chuẩn bị một chút mới mới mang đi, trong Hình Ý môn chắc là có những dược liệu này, nhưng có thể không nhiều, số lượng trong đơn nhiều quá, như loại nhân sâm trăm năm này rất khó mua, đều làm thông qua cách khác, tạm thời chỉ có thể đưa cậu một ít”.

Những thứ thuốc này đều để Diệp Thiên Vân dùng trong nửa năm, phân ra từng kỳ cũng được, liền gật đầu: “Thế cũng được, tôi cũng không dùng cho một lần, hi vọng có thể đáp ứng!”.

Ngũ Vĩ sờ sờ bình trà của lão nói: “Yên tâm, việc này đã có người chuyên đi làm, không cần cậu phải lo”.

Diệp Thiên Vân muốn tạm biệt, bỗng nhớ ra lời của Vô Tình Tử bèn hỏi: “Đại hội võ thuật này ngoài giao lưu với nhau còn có tác dụng khác sao?”.

Ngũ Vĩ nghĩ hồi lâu mới bật ra được sáu chữ: “Kết ân oán, tranh danh vị!”

Dường như sáu chữ ngắn ngủi này đã nói rõ bản chất của đại hội võ thuật, Diệp Thiên Vân nhớ Tiêu Sát đã nói, kẻ đáng giết mà không giết sạch đại hội sẽ không thể kết thúc. Xem ra giang hồ mới là nơi ăn thịt người, bèn hỏi: “Tôi cũng biết là kết thúc ân oán, nhưng tranh danh vị thì là thế nào?”

Ngũ Vĩ bình tĩnh nói: “Mười môn phái lớn của võ lâm, đây cũng là cái khâu quan trọng nhất trong đại hội, mười môn phái cũng không phải tự có, mà đều là được bầu ra, chẳng qua vài năm gần đây môn phái cũng không có biến đổi gì, giống như Hình Ý môn chúng ta luôn dao động ở vị trí thứ ba và thứ tư”.

Diệp Thiên Vân đem những chuyện sau khi hắn gia nhập giang hồ liên hệ với nhau, mới phát hiện những sự việc đã trải qua rất nhiều là có liên quan đến cái danh vị này, trong lời của Trác Cước Môn, Bát Cực Môn đều đã lộ ra vấn đề này, hắn liền nói: “Xem ra đại hội này rất quan trọng với môn phái”.

Ngũ Vĩ cười ha ha: “Vậy thì phải xem là đối với ai, nếu với cậu mà nói, thì đại hội võ thuật cái gì cũng không phải, bởi vì mục đích của cậu không ở đây, một võ giả chuyên tâm chắc chắn không có hứng thú với cái đó, danh lợi này đều là tranh giành giữa môn phái mà thôi”.

Xem ra vừa rồi Tiêu Hùng và Vô Tình Tử đang bàn luận việc này nhưng Ngũ Vĩ thì lại không thích nên mới nói như vậy. Giống như Ngũ Vĩ nói hứng thú của Diệp Thiên Vân chỉ có võ thuật, ngoài ra tạm thời chưa có cái gì khiến hắn thật sự quan tâm.

Ngũ Vĩ nhìn Diệp Thiên Vân rồi nói tiếp: “Thật ra nếu sau khi cậu luyện đến một cảnh giới nhất định sẽ không có hứng thú với những thứ này, danh lợi cũng chỉ là phù phiếm thôi”.

Diệp Thiên Vân nghĩ rồi liền hỏi: “Vậy Hình Ý môn chúng ta có quan hệ tốt với môn phái nào không? Còn đối địch với môn phái nào?”. Đây là câu hỏi hắn đã thắc mắc từ lâu.

Ngũ Vĩ lắc đầu nói: “Cái này rất khó nói, nếu nói là quan hệ tốt thì đều có thể là tất cả mọi người, môn phái đối địch cũng không hoàn toàn, có thể hôm nay thì thân thiết, ngày mai vì lợi ích khác lại quấy nhiễu nhau. Quan hệ giữa các môn phái cũng gần giống quan hệ giữa các nước với nhau, không có bạn bè mãi mãi, cũng không có kẻ thù mãi mãi, có chỉ là lợi ích lâu dài”.

Diệp Thiên Vân không muốn hỏi tiếp, nhưng nhìn thấy Ngũ Vĩ còn muốn luyện công nên tỏ ý gật đầu nói: “Vậy tôi không làm phiền chú nữa, có thời gian lại đến nhờ chú chỉ bảo!”.

Ngũ Vĩ cũng là đang vội luyện công nên lão lại ngồi xuống, gật đầu: “Cũng được, chờ cậu nhớ ra cái gì thì hỏi. Thật ra những việc trong võ lâm rất phức tạp”.

Diệp Thiên Vân sau khi ra khỏi phòng Ngũ Vĩ lại không trở về phòng mình, hắn nhìn thấy người khác luyện công mà mình không luyện thì thấy khó chịu, vì thế lại đi thẳng tới nơi luyện tập.

Đi vào thì thấy rất nhiều đệ tử Hình Ý môn đang tập luyện. Hắn đảo mắt nhìn bỗng thấy một người quen, tiểu sư muội của Mạc Hổ đang ở đó.

Diệp Thiên Vân thấy cô ta quay lại thì định rời đi, Phương Kỳ này rất phiền phức, thuộc kiểu con gái càn quấy, hai người gặp nhau nói không chừng lại xảy ra chuyện, không bằng tự tìm một nơi tập yên tĩnh, như thế không nhìn thấy không phải bận tâm.

Không may là hắn vừa đi được hai bước thì Phương Kỳ phát hiện ra, hai người cũng chỉ cách nhau bốn, năm mét. Phương Kỳ vừa nhìn thấy hắn hai con mắt đã đánh lại, từ bên cạnh “xoẹt” một cái đã rút kiếm ra, hai bước đến trước mặt Diệp Thiên Vân, nàng ta vừa giơ kiếm đã hướng về phía Diệp Thiên Vân, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Diệp Thiên Vân, anh làm việc xấu còn muốn chạy, hôm nay tôi một kiếm lấy mạng anh!”

Người xung quanh không biết xảy ra chuyện gì. Diệp Thiên Vân vừa mới đến Phương Kỳ đã xông lên, lời nói còn rất mập mờ, làm việc gì xấu cũng chưa có ai biết, mọi người đều rất có hứng với thông tin này vì thế lập tức tụ tập lại.

Trong đó cũng có vài đệ tử đời thứ ba, vừa thấy sự việc xảy ra là nhấc chân chạy đi, xem ra là muốn gọi người.

Diệp Thiên Vân vốn muốn tránh nàng ta thế mà không những không tránh được mà lại dẫn đến việc này. Lúc đó muốn đi cũng không được, hắn thần nhiên nhìn thẳng vào mắt nàng ta nói: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Phương Kỳ vừa nghe nước mắt như ngọc rơi xuống, nàng kêu khóc: “Diệp Thiên Vân, Mạc Hổ cũng không cần tôi nữa, đây tất cả là tại anh, tất cả là tại anh!”

Diệp Thiên Vân gặp phải chuyện này cũng có chút bất đắc dĩ, hiện giờ xảy ra chuyện gì ngay cả hắn cũng không biết, chỉ là nghe Phương Kỳ phát tiết ở đây, hồi lâu mới nói chậm chậm: “Trách gì tôi?”

Phương Kỳ dùng áo lau nước mắt, tức giận nói: “Nếu không phải anh đánh thương Mạc Hổ, anh ấy sẽ không ghét tôi, anh là thủ phạm!” nói rồi cầm kiếm đâm tới.

Những người xung quanh đều kinh hãi, tay Phương Kỳ đang cầm kiếm, ai cũng không dám bước lên giúp đỡ, nàng ta giờ như phát điên nếu kéo ra lại tự hứng đòn, thế thì cũng bằng hòa vậy nên cũng không ai dám bước lên trước.

Diệp Thiên Vân vốn cũng không rõ sự tình, đây đúng là xui xẻo, về phòng thì đã không có việc gì, đến luyện tập lại gặp chuyện. Bấy giờ hắn không muốn ra tay với Phương Kỳ, bởi vì thù oán với Mạc Hổ đã kết thúc rồi, với Phương Nhược Sơn cũng khá lên một chút, nếu làm Phương Kỳ bị thương thì nhất định phải quay về tình trạng ban đầu, vì thế hắn nghiêng người tránh đường kiếm, lạnh lùng nhìn Phương Kỳ!.

Phương Kỳ cắn răng, đường kiếm vừa rồi không đâm trúng Diệp Thiên Vân hình như cang tức giận không chịu bỏ qua, đổi hướng kiếm chém lại, phần lớn có ý muốn lấy mạng Diệp Thiên Vân.

246. Chương 246: Góp Vui

Phương Kỳ nghe xong tức giận, toàn thân hơi run nói: “Diệp Thiên Vân, nếu không phải vì anh thì sao Mạc Hổ lại không tốt với tôi, đều là do anh gây ra tôi dù không báo được thù thì cũng phải cho anh thấy chút lợi hại!”

Bình thường phụ nữ phát tức thì bất chấp lễ thường, nhất là phụ nữ tức vì bị người ta bỏ rơi. Phương Kỳ hiện giờ như một con bạo long cái, nhe nanh múa vuốt đánh tới Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân bị hai chiêu này làm điên tiết, hắn định ra tay đột nhiên một người từ ngoài chạy vội vào, một giây đã đến phía sau Phương Kỳ, vừa ra một đòn.

Phương Kỳ còn chưa biết là chuyện gì xảy ra thì đã bất tỉnh. Diệp Thiên Vân nhìn, người vừa đến chính là Phương Nhược Sơn, lão vừa đánh một đòn làm Phương Kỳ bất tỉnh.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy lão liền không ra tay, chấp tay lại nói: “Chú Phương!”. Hắn vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng kinh ngạc. Hai chiêu này của Phương Nhược Sơn mau lẹ khác thường, nhất là đòn vừa rồi ra tay nhanh như điện.

Phương Nhược Sơn sắc mặt u ám, tóc mai cũng ướt mồ hôi, lão nhìn Diệp Thiên Vân gật đầu, ôm Phương Kỳ đang nằm gục dưới đất lên, nói: “Quần giáo không nghiêm, mong cậu bỏ qua!”.

Những người xung quanh sắc mặt đều kinh ngạc, Phương Nhược Sơn bình thường là người rất cao ngạo, đâu ra còn nói những lời xin lỗi thế này với người khác, huống hồ là với một đệ tử đời thứ ba, bởi vậy tất cả đều nhìn Diệp Thiên Vân đầy nghi vấn.

Diệp Thiên Vân có chút rõ ràng ý tứ của lão, vừa rồi nếu ra tay nhất định sẽ lấy mạng Phương Kỳ, chỉ là trong lúc do dự mới bỏ qua cho cô ta chủ yếu là nghĩ tới quan hệ với Phương Nhược Sơn, hai người đều là cùng một mạch. Mặc dù bình thường gặp nhau không nói câu nào nhưng cũng gọi là có chút quan hệ, nếu hôm nay một đòn lấy mạng Phương Kỳ thì quan hệ sau này của hai người cũng không có cách nào quay lại.

Diệp Thiên Vân mặc dù ra tay tàn nhẫn nhưng cũng là suy nghĩ lập trường, vì thế hắn liền đáp lễ: “Chú khách khí quá, hi vọng sau này cô ấy không tìm tôi gây phiền phức nữa!”

Mấy đệ tử bên cạnh bị Diệp Thiên Vân làm kinh ngạc, câu này có thể coi là cảnh cáo, lần sau lại làm phiền thì kết quả cũng có thể dự đoán được. Diệp Thiên Vân ra tay không nể tình, không chết thì cũng là tàn phế.

Phương Nhược Sơn trầm xuống một lát, sau đó gật đầu, ôm Phương Kỳ đi ra.

Tâm trạng Diệp Thiên Vân lúc này cũng chẳng tốt đẹp gì, vốn là muốn đến tập võ, chẳng qua không ngờ lại gặp chuyện thế này, mất cả hứng.

Phương Nhược Sơn đi ra chưa được một phút, Tiêu Sát vội vã từ ngoài tiến vào, theo sau là một đệ tử đi báo tin.

Tiêu Sát đến gần Diệp Thiên Vân rất quan tâm nói: “Vừa nhìn thấy Phương Kỳ hình như bất tỉnh đi qua, cậu và chú Phương có đánh nhanh không?”.

Diệp Thiên Vân lắc đầu: “Không có”.

Tiêu Sát có chút sốt ruột hỏi: “Cậu đánh bị thương Phương Kỳ sư muội, chú Phương lại không gây phiền cho cậu à. Tôi thấy lúc cậu ra ngoài sắc mặt không tốt lắm, cậu ra tay không nặng chứ?”.

Diệp Thiên Vân cười khê: “Chẳng liên quan gì đến tôi, vừa rồi là chú Phương tự đánh bất tỉnh Phương Kỳ, tôi không ra tay!”.

Tiêu Sát nghe Diệp Thiên Vân nói thế thì thờ dãi, xoa ngực nói: “Vừa nghe tin tôi giật cả mình, tôi còn tưởng cậu ra tay đánh thương Phương Kỳ, nếu mà thế thì thật là phiền phức lớn. Chú Phương rất yêu con gái, nhất định sẽ liều mạng với cậu”.

Diệp Thiên Vân cười ha ha, Phương Nhược Sơn vừa nghe con gái ra tay với mình thì chạy như bay tới, mặt thấy đầy mồ hôi, xem ra lão với mình còn chút lo ngại.

Diệp Thiên Vân lúc này mất cả tâm trạng tốt để luyện võ, gật đầu với Tiêu Sát nói: “Đại sư huynh, hay là tôi với anh đi dạo, vừa đến đây hình cảm giác hình như không tốt lắm”.

Tiêu Sát cười khổ nói: “Vừa rồi là gặp hai chuyện, dù là ai thì tâm trạng cũng không tốt được, đi, tôi đưa cậu đi quanh môn chúng ta!”, nói xong khoác vai Diệp Thiên Vân cùng ra khỏi sân tập.

Hai người đi dạo gần núi của Hình Ý Môn, Diệp Thiên Vân nhớ ra người vừa chặn xe của họ bên thuận miệng hỏi: “Đã điều tra ra kẻ chặn đường là ai phái tới chưa?”.

Tiêu Sát bị hỏi sắc mặt có vẻ khó coi, hắn bẻ một cành cây nói: “Điều tra cũng tương đối, đại khái có chút ngọn ngành, nhưng sự việc cũng không lạc quan cho lắm!”.

Diệp Thiên Vân nghe xong bất ngờ, hàm ý của cái “tương đối” này quá mập mờ, liền hỏi: “Là ai làm?”

Tiêu Sát mắt nhìn phía trước nói: “Hắn là người của Hình Ý môn ta làm, xe và người đều biến mất, một chút tung tích cũng không có. Ở Hà Bắc tôi chưa tìm ra nơi nào ngoài Hình Ý môn có khả năng này”.

Diệp Thiên Vân cũng hơi kinh ngạc, trong lúc thời khắc then chốt của đại hội võ thuật còn xảy ra xung đột nội bộ, hắn liền hỏi: “Chuyện là thế nào?”.

Tiêu Sắt nhìn xung quanh rồi mới rất cẩn thận nói: “Chuyện này cũng chẳng dễ nói, không phải Tây phái thì là Bắc phái, chỉ có hai phái đó mới có khả năng này có thể mang người đi trong nháy mắt, ngoài bọn họ tôi cũng không nghĩ ra ai có thể có kiểu năng lực này”.

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Cũng chưa chắc. Có thể vẫn còn người khác hoặc là ẩn trốn rồi!”.

Tiêu Sắt lắc đầu cười: “Cậu vừa vào Hình Ý Môn, có thể chưa hiểu lắm về thế lực của Hình Ý môn chúng ta. Nếu Hình Ý môn trên dưới một lòng, thì không có việc gì không làm được trong cái thành phố này”.

Nói xong hắn ta nói tiếp: “Sự việc ấy đã báo lên trên, cha tôi nghe xong không nói gì, điều tra đến đây, ý ông muốn tôi không được nói ra bên ngoài, cậu lại không thể cho tôi một lối đi!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, xem ra Hình Ý môn cũng phải là một nơi tốt, ba nhà bất hòa không tính, giờ nâng đến mức độ đánh bất tỉnh, cách làm này cũng thật không biết xấu hổ, hắn nghĩ rồi lại hỏi: “Rốt cuộc là phái nào làm, có đầu mối gì không?”.

Tiêu Sắt nghĩ cả ngày mới nói: “Tôi cảm thấy có lẽ là Bắc phái, người của Tây phái cũng bị thương bốn, năm đệ tử như chúng ta, chỉ có Bắc phái bị thương một người, mà lại chỉ bị thương nhẹ”.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một lúc, với kiểu chứng cứ này thật sự là không thuyết phục, tình hình hiện nay ai cũng không dám bảo đảm là bàn tay của phái nào, vì thế hắn bèn hỏi: “Giữa các phái với nhau không phải chỉ có bất đồng về võ học à? Sao giờ lại trở thành tự tàn sát lẫn nhau thế này?”

Tiêu Sắt lắc đầu: “Nếu chỉ vì khẩu khí, thăng ngốc mới làm việc thế này. Những việc này tôi cũng là nghe cha tôi nói qua, giống như đề cập đến một chút quan hệ lợi ích, thế lực ngoại môn Hình Ý môn cũng là một phân làm ba, còn có một số công ty và tập đoàn, bố trí cũng phải xem thực lực, chỉ là những việc này không đến lượt tôi quan tâm.”

Diệp Thiên Vân hiểu ý gật đầu, Tiêu Sắt hoàn toàn đối với hắn như người của mình, nếu không hôm nay cũng không thể đem chuyện ra này nói kỹ như vậy, xem ra phân tranh giữa Hình Ý môn cũng rất lợi hại, sau khi mâu thuẫn không ngừng tăng đến một mức độ nhất định, Hình Ý môn cũng sẽ xảy ra đại chiến.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện trong Hình Ý Môn, Tiêu Sắt cố ý dẫn hắn đi xung quanh khu vực của Tây phái và Bắc phái. Trời chiều buông xuống, ánh hoàng hôn đỏ rực, Diệp Thiên Vân cũng có chút lưu luyến với cảnh sắc này.

Tiêu Sắt nhìn ánh chiều tà bỗng có cảm xúc mà nói: “Tôi cũng sắp bốn mươi rồi, cuộc sống này luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó”.

Diệp Thiên Vân định trả lời nhưng nghĩ rồi thôi, hắn nhìn bốn phía phát hiện ra ở một chỗ không xa có một người con gái đáng ngắm trời chiều, hắn không khỏi nói tếu: “Tiêu sư huynh, có một người đẹp cũng có cùng sở thích với anh kìa!”.

Tiêu Sắt nghe rồi không khỏi ngạc nhiên, sau đó quau đầu lại nhìn về phía xa, nói: “Lý Thiên Kiêu sao cũng ở đây, vừa rồi cậu không thấy cô ấy à?”

Ánh mắt hai người đều nhìn Lý Thiên Kiêu, mà Lý Thiên Kiêu dường như cũng cảm thấy, nàng quay đầu lại nhìn cũng có chút kinh ngạc, sau đó đi đến chỗ Diệp Thiên Vân .

Đến gần Lý Thiên Kiêu chấp tay hướng hai người, cười nói: “Không ngờ còn có người có nhã hứng giống tôi, xem ra người biết thưởng thức trong Hình Ý môn thật không ít!”

Tiêu Sắt cười ha ha nói: “Cũng không có gì, Diệp Thiên Vân sư đệ vừa mới từ dưới núi về, hôm nay tâm trạng không được tốt nên tôi dẫn cậu ta đi vòng vòng không ngờ có thể gặp cô ở đây!”.

Lý Thiên Kiêu nhìn người Diệp Thiên Vân sau đó ngạc nhiên hô lên: “Tiểu sư đệ hình như thay đổi không ít, xảy ra chuyện gì à?”

Diệp Thiên Vân đời nào nói võ công của mình tăng lên, khẽ lắc đầu chuyển đề tài: “Không có gì, vừa rồi đại sư huynh rất buồn chán, cảm giác cuộc sống thiếu gì đó, giờ tôi mới hiểu!”

Tiêu Sắt đâu ngờ Diệp Thiên Vân lại bắn ra câu này, hắn cũng là người độc thân, lập tức hơi xấu hổ nói: “Tôi chẳng qua là cảm thấy cảnh trời chiều rất đẹp thôi”.

Lý Thiên Kiêu không để ý, câu nói của Diệp Thiên Vân khiến nàng chú ý đến tình cảnh lúc bấy, cười nói với hai người: “Không bằng chúng ta mỗi người nghĩ một bài thơ góp vui đi!”

247. Chương 247: Trêu Chọc

Lý Thiên Kiêu nhìn bộ dạng hai người không hiểu nói: “Nam tử hán có thể gánh vác, chỉ là bảo anh ngâm một câu chữ có bảo anh làm thơ tại chỗ đâu, cái này có gì khó đâu?”.

Tiêu Sắt cười: “Cái này đúng là làm khó người ta, thật ra tôi và tiểu sư đệ không am hiểu phương diện này, chúng ta đều là võ giả, ngâm thơ chẳng phải là ép sao?”.

Diệp Thiên Vân chóng cả mặt, nếu nói ngâm thơ hẳn có thể không như Tiêu Sắt, thơ ca học qua không nhiều, bình thường ngoài luyện võ cơ bản là không có thời gian nghiên cứu những thứ này, dù có thời gian hẳn thà nghiên cứu thư pháp bởi vì hai cái đấy còn có chút liên quan chữ thơ ca thì nhẽ nhẽ khiến hẳn chẳng có hứng thú được.

Lý Thiên Kiêu nhìn bộ dạng bọn họ cười khê nói: “Xem ra đúng là làm khó các anh rồi. Bình thường các anh nên nghiên cứu nhiều vào như thế có ích cho tu dưỡng bản thân, đối với Hình Ý Quyền cũng rất có lợi”.

Tiêu Sắt nhìn vẻ chân thành của Lý Thiên Kiêu không khỏi động lòng, đột nhiên hào hứng nói: “Được, nếu như vậy thì tôi đọc một câu thơ, thật ra bảo một võ giả đọc thơ quả có chút làm khó”, rồi nói tiếp: “Trước khi tôi đọc tôi muốn Lý sư muội đọc trước đã”.

Diệp Thiên Vân suýt chút nữa thì phun ra, hẳn còn tưởng Tiêu Sắt muốn gì, ai ngờ lại muốn Lý Thiên Kiêu đọc trước, hẳn không khỏi cười trộm .

Lý Thiên Kiêu cũng tưởng Tiêu Sắt muốn đọc một câu thơ, không ngờ lại muốn mình đọc trước, nàng vốn định từ chối, nhưng thấy Diệp Thiên Vân đang cười liên nói: “Được, tôi làm trước cũng được nhưng các anh không được chơi xấu, mỗi người một câu không ai được chạy”.

Vừa nói Lý Thiên Kiêu lại ngâm trước thật: “Bức tranh đỏ thắm ánh nắng chiều, ngô cao liễu rủ quạ bay qua, trước cửa không gặp về hiền vắng, trên thành buồn ngắm mặt trời tà”.

Nàng vừa nhìn trời chiều vừa ca thành thơ, Tiêu Sắt ở bên đang gật gù thưởng thức, Lý Thiên Kiêu đột nhiên chuyển giọng, quay người lại nói: “Đến lượt các anh!”.

Xem bộ dạng tức giận của nàng, đúng là không để cho người ta nửa điểm, vừa quay người khăn tay từ đầu rút xuống, nàng khom lưng nhặt nó lên. Tiêu Sắt ở bên cạnh cười khỏ: “Cô chờ tí, để tôi nghĩ đã!...Trời chiều đẹp vô cùng, chỉ là gần hoàng hôn...”

Lý Thiên Kiêu nghe xong câu thơ của hắn suýt ngã ngửa, mặt mày hớn hở nói: “Anh thật nhanh trí, thời gian ngắn như vậy có thể nghĩ ra, e hèm...coi như anh qua cửa, nhưng đây mới có hai câu, thơ của Lý Thương Ẩn hình như không ít thế này?”.

Diệp Thiên Vân lúc này đang nghĩ nên ứng đối thế nào, xong Tiêu Sắt là tới mình rồi, nhưng hẳn lúc này một chút cảm xúc cũng không có.

Tiêu Sắt hơi xấu hổ cười nói: “Tôi chỉ biết hai câu này, phía trên quên hết từ lâu rồi, coi như để cho vui đi!”

Lý Thiên Kiêu nhìn bộ dạng Tiêu Sắt không định làm khó hắn ta, liền quay sang Diệp Thiên Vân nói: “Đến cậu, anh ta đọc một nửa, cậu cũng đọc một nửa đi”.

Diệp Thiên Vân vốn định bổ sung câu thơ của Tiêu Sắt, nhưng hai câu trên lại không có nắng chiều, trong lòng không khỏi hơi nôn nóng, hắn ngẩng đầu nhìn trời chiều, bỗng nhớ lại cái ngày xưa đã học trên lớp,chậm rãi ngâm: “Ngàn dặm cổ nhân trái tim trịnh trọng, một mặt thơm mát khi tử phần quân. Khai gian nhật ánh ánh nắng chiều sắc. Mãn phúc vui về thu thủy văn. Vì nhục muốn tài liền diệp phá, chế niếu đem tiền tích hoa phân...”

Đọc đến cuối còn quên mất hai câu, khựng lại.

Lý Thiên Kiêu nhìn hần đọc đầy đủ, khẽ cười thưởng thức ai ngờ hần đột nhiên dừng lại, Lý Thiên Kiêu đang mắt đang nhắm bắt giác đọc bổ sung cho đủ hai câu: “Không bằng phùng làm hợp hoan bị. Ngụ mị tương tư như đối quân”.

Diệp Thiên Vân nghe xong toát mồ hôi, bài thơ này là Đặng Châu Tân Dã Nhân Dữu Thuận Chi, đem một loại vải mịn gọi là tử hà khí từ nơi xa xôi gửi tặng Bạch Cư Dị, Bạch Cư Dị lấy bài thơ này để đáp tạ. Ý nghĩa hai câu cuối cùng là: Không bằng lấy mảnh vải tử hà khí này may thành chăn, ngày đêm ở bên mình như người bạn tốt.

Lý Thiên Kiêu vừa thấy Diệp Thiên Vân đọc rất nghệ thuật, vì thế mới có cảm xúc mà đọc lên, chỉ là hai câu cuối này đọc xong nàng cũng cảm thấy không đúng, mở mắt nhìn phía hai người, Diệp Thiên Vân và Tiêu Sắt cũng không khỏi nhìn nàng ta, lúc đó mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Tiêu Sắt đầu óc rất nhanh, đương nhiên ngay lập tức hiểu được ý nghĩa trong đó, hần ta cố ý nhìn Diệp Thiên Vân bằng ánh mắt nể phục: “Tiểu sư đệ, trình độ trong bài thơ này rất cao, thật đáng nể”, nói rồi giả bộ chấp tay

Lý Thiên Kiêu cảm thấy bị Diệp Thiên Vân trêu chọc, nhất thời sinh ra giận dữ, trợn mắt nhìn hần, tức đến nổi quay người bỏ đi.

Diệp Thiên Vân vô tội, hần chẳng qua cũng là bị bắt buộc mà nghĩ ra, không ngờ Lý Thiên Kiêu lại cho rằng hần bốn cợt nàng, không khỏi liếc Tiêu Sắt một cái.

Tiêu Sắt cười khì khì: “Tiểu sư đệ, một trả một, vừa rồi cậu trêu tôi giờ tôi trả lại cậu, chúng ta coi như không nợ nhau”.

Diệp Thiên Vân đối với việc này cũng chẳng biết làm sao, hai người lại đi dạo.

Diệp Thiên Vân mặc dù ngày đầu tiên ở trong Hình Ý môn cũng không tốt lắm, nhưng những ngày sau thì khá hơn. Đại hội võ thuật càng ngày càng đến gần, hàng ngày đều có môn phái đến, mỗi môn phái đến ít cũng năm, sáu người, nhiều thì hai mươi, ba mươi tất cả những người đến đều là võ giả, thanh thế này cũng khiến Diệp Thiên Vân không khỏi ngạc nhiên.

Khi người của mỗi môn phái đến thường sẽ có một, hai lão giả, theo sau là một vài thanh niên. Đại hội võ thuật hần là thứ lớn nhất những người trẻ tuổi thu hoạch được vì thế các môn các phái cũng sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có này.

Mười môn phái lớn Diệp Thiên Vân cũng chỉ gặp qua Võ Đang và Bát Quái, còn có ba môn phái Bát Cực, những phái khác chưa gặp lần nào. Bởi vì Hình Ý môn chia thành ba nơi, nên khách của mỗi mạch đón tiếp cũng không giống nhau, còn có rất nhiều môn phái cũng cho người đến tham gia mà cũng không ít người hơn mười môn phái kia.

Diệp Thiên Vân ngoài luyện võ ra thì đi cùng Tiêu Sắt như thế cũng có thể học được không ít điều, hơn nữa đối với võ lâm mà nói, Tiêu Sắt cũng coi là một người rất linh hoạt, thạo tin, có biến động nhỏ gì đều dự đoán ra trước. Người luyện tập càng ngày càng nhiều, Diệp Thiên Vân thực cũng không luyện tiếp được, nếu giờ luyện một bài Hình Ý Quyền thì sẽ bị mười mấy con mắt soi vào, hần liền hỏi Tiêu Sắt: “Đại hội võ thuật phải mở bao nhiêu ngày?”.

Tiêu Sắt cười khì khì: “Sao? Giờ thấy chán à? Thời gian đại hội cũng không có hạn, khi nào tiến hành xong các chương trình thì coi như kết thúc. Trước tiên là các môn phái biểu diễn, mọi người kiểm chứng võ học, học hỏi lẫn nhau, sau đó...”.

Diệp Thiên Vân đương nhiên biết những chương trình như thế, hần cười cười hỏi tiếp: “Sau đó là gì? Anh toàn nói đầu đầu, cái càng quan trọng thì càng không nói”.

Tiêu Sắt cười ha ha: “Sau đó là tranh danh vị, vị trí mười môn phái lớn. Năm nay có thể Hình Ý môn chúng ta sẽ thay đổi, quy tắc rất đơn giản, Thiếu Lâm, Võ Đang, Bát Quái, Hình Ý, Thái Cực, Mai Hoa, Không Động, Ngũ Tổ, Bát Cực, Tây Bắc, mười đại môn phái này thì Hình Ý môn chúng ta xếp thứ tư. Chúng ta phải thách đấu với Thái Cực Môn, sau đó là Bát Quái Môn, mỗi lần đại hội võ thuật chỉ có thể tiến lên một bậc hoặc lùi xuống một bậc, đương nhiên môn phái có quyền không chấp nhận, chỉ bất quá giảm xuống một bậc”. Hần ta dừng lại hỏi: “Những phái muốn xếp vào mười môn phái lớn cũng không phải ít, vì thế vị

trí thứ mười cũng rất khó khăn. Bởi vì bọn họ phải chấp nhận thách đấu của những phái không phải mười phái lớn, như Tây Bắc Môn năm nay, vị trí của nó không ổn định nhất, có thể nói Hình Ý môn chúng ta rất khá, cứ coi như thua thì chẳng qua cũng chỉ lùi một bậc, nhưng hai, ba đời đều phải đưa ra hai người, sau đó tiến hành trận đấu”.

Diệp Thiên Vân vô cùng hứng thú với thông tin này, nếu nói đời thứ ba thì người có thể so với mình cũng chỉ có mình Lý Thiên Kiêu, hai người này đều sẽ tham gia trận đấu, hắn cười nói: “Vậy người của đời thứ ba đã chọn chưa?”.

Tiêu Sắt khẽ cười nói: “Sao phải chọn nữa. Trận giao lưu chúng ta đều tiến hành xong xuôi, người có tư cách chỉ có cậu và Lý Thiên Kiêu, đến lúc đó phải thể hiện hết mình đấy!”.

Diệp Thiên Vân gật đầu, hắn đôi chút hiểu ra lý do Tiêu Sắt đối đãi nhiệt tình với mình như vậy, Bát Cực Môn cũng đã từng có ý mời chào mình, vì thế nói: “Sau đó còn có chương trình gì không?”

Tiêu Sắt “Ừ” một tiếng: “Cuối cùng là lên võ đài kết thúc ân oán thôi, cậu phải cẩn thận chút những người có thù nhà cũng thường giải quyết ở đây, mong là sẽ không có ai gây phiền phức với cậu”.

Cái Diệp Thiên Vân hướng đến lại là oán thù kiểu này, người càng nhiều hắn càng thích, hắn luyện võ lâu như vậy ắt phải có nơi để kiểm chứng.

Hai người ở đó nói chuyện, bỗng nhiên điện thoại để trên ghế của Diệp Thiên Vân rung lên, hắn không khỏi ngạc nhiên, thời gian này hắn rất ít gọi điện thoại, giờ điện thoại ra nhìn số, lại là Hứa Tình!

248. Chương 248: Đường Lang Môn

“Anh đúng là người vô trách nhiệm nhất trên cái thế giới này, anh có biết không?” Tiếng nói tức giận của Hứa Tình vang trong điện thoại.

Diệp Thiên Vân cũng không biết làm sao, hắn mấy lần hẹn với Hứa Tình tiếc là mãi không có thời gian tìm cô ấy đi chơi, vì thế cười cười xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi rời khỏi Bằng Thành rồi cũng chưa chào cô được, mong cô sẽ không trách tôi”.

Hứa Tình hồi lâu mới ấp úng nói: “Anh bây giờ bận lắm nhỉ, thật không biết lúc nào anh mới có thể rảnh rỗi một chút”.

Diệp Thiên Vân cũng không biết, công việc hiện nay của hắn chồng chất, mà ngày kia lại là đại hội võ thuật, làm sao hắn đi tìm Hứa Tình đi chơi cho được, vì thế hắn cười nói: “Đợi tôi về sẽ tìm cô nhé, dạo này bận quá”.

Đầu dây bên Hứa Tình lặng đi một lúc lâu, đột nhiên nói: “Giờ anh ở đâu, hay là tôi đi tìm anh?”.

Diệp Thiên Vân không muốn để Hứa Tình thấy đại hội võ thuật lắm đến lúc đó nhất định là gió tanh mưa máu, hắn nhìn xung quanh rồi mới nói: “Tôi đang ở Hình Ý Môn, Hà Bắc, chuẩn bị mở đại hội võ thuật rồi ở đây không an toàn, hay là đợi đến lúc về sẽ tìm cô được không?”

Hứa Tình nghe xong lại càng hứng thú, nàng “Oa” một tiếng, vội nói: “Đại hội võ thuật à! Tôi biết, bố và anh tôi cũng biết, với lại anh tôi hình như cũng muốn đi xem, đến lúc đó anh phải chăm sóc anh ấy đấy!”

Diệp Thiên Vân không ngờ Hứa Tình sẽ đến vì thế cười nói: “Được, tôi nhất định tiếp đãi cẩn thận nhưng tốt nhất cô gọi điện cho anh ta, bảo khi nào đến thì báo tên tôi. Hình Ý môn rộng lắm, tìm một người cũng không dễ”.

Hứa Tình cười khúc khích nói: “Anh ở Hình Ý môn cũng lợi hại nhỉ, báo tên anh người ta sẽ biết à?”

Diệp Thiên Vân cũng không biết trả lời câu hỏi này thế nào, ở Hình Ý môn người không biết hắn rất ít, chỉ cần người đi xem trận giao lưu cơ bản đều nhận ra, vì thế cười ha ha: “Khi nào anh ta đến thì biết”.

Hứa Tình khẽ cười nói: “Tiểu Vân, Tạm thời tôi tha cho anh, anh phải chăm sóc tốt anh tôi, không được để anh ấy sinh sự bên ngoài đấy!”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng: “Yên tâm đi, ở đây có tôi không vấn đề gì đâu”.

Hứa Tình nghe câu nói của Diệp Thiên Vân cũng yên tâm, nói: “Vậy thì tốt, đợi khi nào anh từ Hình Ý môn quay về thì tìm tôi, nhớ đấy!”

Diệp Thiên Vân lại nói với nàng hai câu rồi cúp máy, Tiêu Sắt ở bên cười khê: “Tiểu sư đệ, không ngờ cậu lại là người phong lưu đấy, Tiêu Sắt tôi ba mươi mấy năm cũng chỉ là thức thời, ở phương diện này cậu có thể làm tấm gương cho tôi rồi”.

Diệp Thiên Vân vừa đi hai bước là muốn tránh Tiêu Sắt ra, không ngờ hắn ta lại đến gần, không khỏi nhìn hắn ta bằng nửa con mắt.

Tiêu Sắt cười khì khì nói: “Cậu còn phải tiếp một người? Tên gì thế? Tôi lưu ý giúp cậu, đến như thế là phải thông qua tôi rồi, có phải là một người con gái không?”.

Diệp Thiên Vân gật đầu, Tiêu Sắt đang quản lý nhiệm vụ này nên cũng không giấu giếm: “Người đến là một người bạn của tôi tên Hứa Phạm, nếu anh ta đến phiền sư huynh thông báo cho tôi”.

Tiêu Sắt nhìn hắn không nói đùa thì cũng không trêu hắn nữa, mà nghiêm mặt nói: “Được, tới lúc đó tôi sẽ gọi cậu”.

Diệp Thiên Vân nhìn những người luyện tập trong sân, các môn phái đều có, liền cười nói: “Sư huynh, còn có bao nhiêu môn phái nữa đến?”.

Tiêu Sắt nghĩ rồi mới nói: “Không rõ lắm, hai ngày nay cha tôi bận muốn chết, họ còn phải thống nhất, sắp xếp tiến trình các chương trình chắc đến cũng khá rồi”.

Diệp Thiên Vân nhìn vào sân, ở đây thật sự không thể luyện tiếp được, liền nói: “Chúng ta đi thôi, xem ra hai ngày này cũng không luyện được gì rồi, không bằng về phòng tự luyện”.

Sau khi hai người đi được không xa thì nhìn thấy trước mặt Ngũ Vĩ không nhanh không chậm bước tới.

Tiêu Sắt bước lên trước nói: “Chú Ngũ, chú đi đâu đấy? Sân tập bị người ta chiếm hết rồi, tôi và Diệp Thiên Vân cũng không có chỗ nán lại”.

Ngũ Vĩ cười nói: “Không sao, được liệu Diệp Thiên Vân dùng luyện công đã mang đến rồi, cho nên đến báo cho cậu ấy một câu”.

Diệp Thiên Vân nghe xong cảm kích vô cùng, hắn không ngờ Hình Ý môn làm việc lại nhanh chóng như vậy, với tính cách của hắn đối với những dược liệu này cũng rất coi trọng, không khỏi nói vội: “Chú Ngũ, thuốc ở đâu, giờ tôi đi lấy!”.

Ngũ Vĩ thản nhiên cười nói: “Cậu cũng không cần vội, thuốc cũng không tự chạy được, bên trong còn có một ít thuốc tôi dùng luyện đan, chưa tách ra!”.

Tiêu Sắt sững người, sau đó nhìn Ngũ Vĩ nghi hoặc nói: “Luyện đan? Sư thúc từ khi nào chú lại say mê đan đạo thế?”.

Ngũ Vĩ trừng mắt nói: “Đây không phải vì ít thuốc này của Diệp Thiên Vân sao, nếu không tôi cũng chẳng ra sức như vậy!”.

Tiêu Sắt lập tức hiểu ý cũng không khỏi buồn cười, hắn nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Cậu làm khó chú Ngũ rồi, chú ấy còn phải luyện đan”. Diệp Thiên Vân cũng hơi ngại, nhưng lúc đó hắn rất vội, cáo biệt Tiêu Sắt liền cùng Ngũ Vĩ đi lấy dược liệu.

Sau khi đến phòng Ngũ Vĩ, Diệp Thiên Vân vừa nhìn đã thấy toàn bộ số thuốc đã phân ra từng hòm.

Ngũ Vĩ cười ha ha: “Không cần sốt ruột, môn công phu này của cậu còn chưa biết phải luyện bao lâu, chậm một, hai ngày cũng không sao”.

Võ đạo của Diệp Thiên Vân cơ bản là dồn vào những thứ thuốc này, lòng hắn sao có thể không sốt ruột nhưng giờ dù nóng ruột cũng không có tác dụng gì, muốn luyện công ít nhất cũng phải chờ đến đại hội võ thuật mở xong, hắn tiện tay lấy nhân sâm ra xem.

Nhân sâm ở môi trường tự nhiên khắc nghiệt sinh trưởng mười mấy cho đến hơn trăm năm, đương nhiên biểu hiện ở ngoài da, da của thân sâm càng nhẵn, màu sắc càng xám, nhân sâm càng già. Nếp nhăn trên

thân sâm là một trong những đặc điểm của sâm đại trên núi, hình dạng nó như những sợi quăn, vừa nhỏ vừa chặt vừa sâu, không dính vào nhau, những cái sợi này càng nhiều càng chặt thì nhân sâm càng già.

Râu của sâm là cái nhân sâm dùng để hút chất dinh dưỡng, nhân sâm càng già, râu sâm càng ít. Bởi vì râu của sâm già rất ngắn và sạch, nhân sâm mọc ở dưới đất mười mấy năm, sẽ có rất nhiều râu bị mục nát, râu sâm bị nát sẽ lưu lại vết, càng nhiều vết thì nhân sâm càng già.

Ngũ Vĩ còn tưởng Diệp Thiên Vân không yên tâm, nên giải thích: “Sâm này đủ trăm năm, những thứ Hình Ý môn mang về không gạt được ai cả, cậu yên tâm đi”.

Giờ Diệp Thiên Vân hận là không thể lập tức luyện Kim Chung Tráo, hấn toàn thân ngứa ngáy, mặc dù có nguy hiểm nhưng lại không kìm nổi hấp dẫn, năm tầng trước có thể nói là nền tảng, từ tầng thứ sáu mới là bắt đầu thực sự, tác dụng của Kim Chung Tráo càng ngày càng lớn.

Ngũ Vĩ nhìn thần sắc của Diệp Thiên Vân cười nói: “Phải biết tiến lui có mức độ, không được vì tham vọng của bản thân mà mê mẩn. Võ công là tốt nhưng cũng phải tiến hành theo tuần tự, nếu không sẽ không hiểu được đạo lý đúng đắn”.

Diệp Thiên Vân mấy ngày trước có đọc hai quyển sách Ngũ Vĩ đưa cho hấn, vì thế hiểu ý hỏi: “Chú Ngũ, tôi hiểu rồi, hai quyển sách đó tôi cũng đã xem khá, cũng có chút hiểu biết với võ đức rồi”.

Ngũ Vĩ cười không nói, Diệp Thiên Vân chỉ muốn đi học, lão cũng không nói kỹ hơn.

Diệp Thiên Vân tìm hai người đến giúp chuyển được liệu về phòng, những thứ thuốc này cũng không nhẹ, hơn nữa hòm cũng nặng. Hấn chuyển được liệu xong liền ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tiêu Sát đẩy cửa vào phòng, hấn ta nhìn Diệp Thiên Vân liền cười nói: “Bạn cậu đến rồi!”

Diệp Thiên Vân không hiểu lắm lời hấn ta, liền hỏi: “Bạn nào?”

Tiêu Sát buồn cười: “Cậu thật chóng quên, vừa rồi trong điện thoại còn nói, có một người tên Hứa Phạm, anh ta đến trước cửa Hình Ý môn rồi”.

Diệp Thiên Vân bật cười, vừa mới gọi điện thoại xong mới chưa đầy một tiếng, Hứa Phạm này đã tới rồi, nhanh thật.

Tiêu Sát khẽ cười nói: “Cậu không đến là không vào được đâu, đến tối là Hình Ý môn không cho vào nữa. Bây giờ vừa kịp giờ”.

Diệp Thiên Vân đi ra cùng Tiêu Sát, bước được vài bước đột nhiên trông thấy mười mấy người bọc lớn bọc nhỏ từ phía trước đi tới.

Diệp Thiên Vân nhìn hỏi: “Đây là môn phái nào vậy?”.

Tiêu Sát nhìn phía xa, định thần lại mới nói chậm chậm: “Những người này là người của Đường Lang Môn, Đường Lang Quyền rất lợi hại. Năm nay họ có hi vọng vào mười đại môn phái nhất”.

Đường Lang Quyền bắt nguồn từ thời cuối Minh đầu Thanh, một vị tên Vương Lang sau khi đấu võ thua Phóng Hữu, một lần ngẫu nhiên nhìn thấy cảnh bộ ngựa bắt ve vừa linh hoạt vừa quyết liệt, liền có gợi ý, hấn bắt rất nhiều con bộ ngựa, thường cho chúng chơi đấu nhau, quan sát nghiên cứu tỉ mỉ động tác thần thái của mỗi con bộ ngựa.

Về mặt tinh thần hấn đã rút ra được ý nghĩ tập trung cao độ, khí phách cương nghị tinh nhanh của bộ ngựa, hấn đã lên kế hoạch khổ luyện quyền thuật phòng thủ tài tình, khéo léo.

Lại lần nữa Phóng Hữu liên tục giành thắng lợi, Vương Lang trong quá trình Phóng Hữu học võ cũng không ngừng tổng kết kinh nghiệm, khiêm tốn học hỏi, lấy thừa bù thiếu, làm phong phú và cải tiến những thành quả đã đạt được, từ đó tạo nên cơ sở của Đường Lang Quyền.

Những người của Đường Lang Môn đối diện cũng không quan tâm quen hay không quen, mỗi người khi đi qua đều chấp tay hướng Tiêu Sát và Diệp Thiên Vân, sau đó lại vội vã đi vào bên trong.

249. Chương 249: Ngũ Tổ

Hứa Phạm cười khê: “Tôi đi một mình, lúc ở nhà tôi vốn định nói với cha tôi một câu sau đó đi cùng Bát Quái Môn, nhưng cha tôi không cho nên tôi đi một mình”.

Hắn dừng một chút lạ nói tiếp: “Tôi đến đây mấy ngày rồi, đúng lúc nhận được điện thoại của em gái, nếu không đã đi về rồi”.

Diệp Thiên Vân bất ngờ quay đầu hỏi Tiêu Sát: “Ở đây chúng ta không cho vào à?”.

Tiêu Sát cười khê nói: “Người đến Hình Ý môn đều nhận được thiệp mời của võ lâm, trừ khi là người nổi tiếng nếu không một người cũng không được vào”.

Diệp Thiên Vân mới hiểu ra, bèn cười nói với Hứa Phạm: “Đây là đại sư huynh của tôi, Tiêu Sát”.

Hứa Phạm cười ha ha rồi mới chấp tay nói: “Tôi là Hứa Phạm, xin được làm bạn”.

Tiêu Sát cũng đáp lễ: “Được, Tôi là đại sư huynh của Diệp Thiên Vân, bạn của cậu ấy cũng là bạn tôi, chúng ta vào trong nào, mời!”.

Ba người đi vào trong Hình Ý Môn, Diệp Thiên Vân cũng chưa nghĩ được nên sắp xếp cho Hứa Phạm thế nào chủ yếu là anh ta đến quá đột ngột, nghĩ rồi mới nói: “Anh Hứa, anh ở chỗ tôi nhé, chúng ta ở cùng nhau”.

Hứa Phạm đang định nói thì Tiêu Sát cười to: “Hình Ý môn chúng ta có phòng khách, tôi bố trí cho anh một phòng, hai người ở một phòng hơi chật chội”.

Diệp Thiên Vân vừa nói chuyện với hắn còn nghe nói rất đông người, liền ngừng hỏi: “Không phải anh nói hết rồi sao?”.

Tiêu Sát đắc ý nói: “Phòng khách của chúng ta chia làm hai loại, một loại dùng tiếp đón khách bên ngoài tới môn, loại kia là để đón tiếp bạn bè. Ba hệ chúng ta thật ra đều có phòng, chỉ là không thể phá quy định cho họ ở mà thôi”.

Hứa Phạm cười nói: “Vây cảm ơn rất nhiều, không ngờ đến lại phải làm phiền Tiêu Sát sư huynh”.

Tiêu Sát đưa hai người vào phòng khách rồi rời đi, Hứa Phạm cười: “Thiên Vân, không ngờ cậu lại gia nhập Hình Ý môn đấy! NhƯng Hình Ý môn cũng không tồi, ít nhất cũng có thể học được những thứ thật sự. Hai ngày trước cha tôi còn nhắc đến cậu kia, nói võ công của cậu rất ngang tàn”.

Võ công hiện nay của Diệp Thiên Vân có ngang tàn hơn trước, toàn bộ đều lấy sức mạnh làm chính, đòn đánh cương quyết, nên mặt hắn cười cười nói: “Sức khỏe bác vẫn tốt chứ?”.

“Rất tốt, công phu nội gia càng lớn tuổi càng có tinh thần”.

“Anh Hứa lần này là muốn đến xem đại hội võ thuật, mở mang kiến thức à?”.

“Tôi là đến tìm một người trong võ lâm”.

Diệp Thiên Vân vốn định hỏi anh ta tìm ai, nhưng nghĩ rồi thôi, giờ hắn còn đang nóng ruột về xem được liệu, vì vậy đứng dậy nói: “Anh Hứa vừa đến, hãy nghỉ ngơi trước đi, phòng của tôi ở đối diện, nếu tìm tôi thì đến đó là được”.

Hứa Phạm cũng đứng dậy tiễn: “Được, nán lại đây vài ngày, cũng mệt rồi, rửa mặt mũi rồi ngủ một giấc còn đi xem đại hội võ thuật!”

Đại hội võ thuật khiến mọi người chờ đợi chính thức bắt đầu rồi, tất cả các môn phái cũng tiến vào sân theo trình tự.

Địa điểm tổ chức đại hội rất lạ, lại là ở sau núi. Lần trước Tiêu Sát đã từng nói nơi này coi như cấm địa của Hình Ý Môn, không ngờ đại hội võ thuật lại tổ chức ở đây cũng chẳng biết là cấm kiểu gì. Diệp Thiên Vân đợi một đám người Hình Ý môn bắt đầu đi vào, càng đi càng sâu.

Diệp Thiên Vân nghĩ mãi không ra, đại hội võ lâm sao lại phải mở ở đây nhỉ? Hai bên vách tường viết đầy quyền ngạn, khẩu quyết thân pháp, cho đến danh tính võ giả đã lưu lại khẩu quyết. Hoặc là niên đại rất xưa, thêm nữa là gió trong núi rất mạnh, vài lớp bụi đã phá hủy phần lớn những chữ viết kia. Giờ đang là mùa thu, lá rụng bị dầm lên kêu loạt soạt, Diệp Thiên Vân cả đường đi đều dán mắt vào những bức tranh còn sót lại ở hai bên, tỏ ý thích thú.

Tiêu Sắt khi lần đầu tiên đến đây, làm sao không khỏi tỏ lòng sùng kính khi xem những bức tranh và nét chữ trên tường kia? Chỉ là lúc thấy Diệp Thiên Vân ngạc nhiên với những bức tranh quen thuộc kia hẳn mới giải thích một cách nghiêm túc.

Diệp Thiên Vân phát hiện có một số bức vẽ rõ ràng là chiêu thức mạnh mẽ cương quyết của Hình Ý, Bát Cực. Nếu có thời gian nhất định hẳn sẽ tới nghiên cứu.

Ngũ Vĩ đi bên cạnh Diệp Thiên Vân, lão quay đầu nhìn tường đá hai bên, giọng điệu có chút thê lương: “Đây là sư tổ Hình Ý chúng ta sau khi tham gia đại hội võ thuật, vì khi đấu võ bị thương nghĩ rằng không có chỗ để dùng nữa liền viết thành sách, sau này chủ môn Hình Ý chúng ta khắc những thứ này lên tường, để cho đời sau nghiên cứu, phần lớn những chiêu thức ở đây đều là thế”.

“.....”

Diệp Thiên Vân lặng người, cảm thấy kính nể, hai vách tường dài cả nghìn mét này hình như đều là những thứ đó, chỉ là một con đường Diệp Thiên Vân đã hiểu được rất nhiều những thứ chứa đựng tâm huyết của người đi trước đã quét đi những hỗn tạp trong lòng hắn.

Ngũ Vĩ nhìn rồi nói tiếp: “Đây là quy định của Hình Ý Môn, mỗi môn phái đưa ra cho mọi người xem một chút tinh hoa trong võ lâm, một là vì đóng góp cho võ học Trung Hoa, hai cũng coi là ghi nhớ người đi trước.

Diệp Thiên Vân nghe xong mới hiểu, chẳng trách võ giả đều chạy như vẹt theo đại hội võ lâm, lại không nhắc với người ngoài địa điểm cụ thể, nơi này chứa đựng giá trị thế nào! Đáng tiếc không thể lưu lại lâu, trên cáo thị giữa hai vách núi viết rất rõ: “Bởi vì mỗi nơi đều có bí mật các phái, không được dừng lại lâu, Hình Ý môn cho phép đuổi khỏi võ lâm!”.

Đối với võ giả mà nói, kiểu trừng phạt này còn lợi hại hơn muốn lấy tính mạng họ.

Sau khi vào núi mới phát hiện, ở đây hoàn toàn không có cảm giác rộng rãi thông thoáng, chỉ là một ít cột cao, đại khái có mười mấy cái chi chít, chiều cao không giống nhau, nói chung là hình thức đấu võ truyền thống nhất trong võ lâm, võ giả nhảy trên những mét cột vuông vắn này chứng minh võ học.

Chỗ rộng rãi một chút lại là nơi bằng phẳng, lõm xuống, rộng khoảng trên nghìn mét vuông, xung quanh xây thêm một khán đài, rất nhiều đệ tử Hình Ý môn chia ra dẫn đường cho các phái, bên trên có rất nhiều bảng chỉ định, Đường Lang Môn, Bát Cực, Thiếu Lâm, Võ Đang....

Hình Ý môn là vào đầu tiên cho nên nơi này ồn ào nhất, ba phái Trung, Tây, Bắc đều tập trung một chỗ. Mọi người mặc dù từ trước có chút phân chia nhưng lúc này đều thuộc Hình Ý Môn, nên gặp nhau cũng chấp tay hành lễ, máu mủ tình thâm lúc này thể hiện sâu sắc, cùng nguồn gốc ít nhất cũng phải thân hơn người ngoài.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Diệp Thiên Vân mới bắt đầu đánh giá xung quanh, hôm nay là một ngày rất đặc biệt, đại hội võ thuật coi như chính thức bắt đầu, cái sân này nhỏ hơn so với sân vận động một chút mà trong sân lại có cột cao, nơi như thế này luôn có một chút cảm giác hoài cổ. Đây cũng không phải tận cùng sau núi, phía trước còn có một con đường nhỏ, bên trong chắc hẳn là nơi ở của đời thứ nhất.

Ngũ Vĩ cũng nhìn xung quanh nói: “Đây là nơi đời thứ nhất Hình Ý môn tập luyện võ, một lát sẽ có sư thúc ra trình diễn tài nghệ.

Diệp Thiên Vân nghe cười rung người, võ lâm hẳn hướng đến không phải âm mưu tranh đấu mà là võ học, đệ tử đời thứ nhất ra trình diễn, thời khắc này tốt nhất không nên bỏ lỡ nếu không hối hận suốt đời. Thời gian hẳn đến Hình Ý môn cũng không phải là ngắn, nhưng chưa từng thấy môn chủ bao giờ, cuối cùng cũng có cơ hội nhìn thấy công phu của võ giả Hình Ý trong truyền thuyết như thế nào, trong lòng không bình tĩnh được.

Ngũ Vĩ nhìn xung quanh cười nói: “Cũng chỉ có bây giờ tôi mới cảm thấy được Hình Ý môn là một môn phái đoàn kết, nếu là bình thường thì không thấy cảnh thế này, giờ cả phái hòa thuận khiến người ta cũng thấy ấm lòng”.

Diệp Thiên Vân cũng gật đầu, bình thường là không thấy cảnh thế này, Hình Ý môn bình thường chia làm ba phái mà đi lại với nhau cũng không nhiều.

Thời gian không nhiều, rất nhiều môn phái lại tiếp tục đến, bọn họ đều vào sân theo trật tự trước sau, trong đó rõ nhất là Thiếu Lâm Tự do những người đến rất dễ nhận biết vì đều không có tóc.

Diệp Thiên Vân nhìn mỗi môn phái đều ngồi xuống vị trí tương ứng, đột nhiên hắn nhìn thấy phái Ngũ Tổ không khỏi ngạc nhiên. Hắn mặc dù được coi là một nhân sĩ võ lâm địa đạo, nhưng cũng không hiểu lắm một số môn phái, trong mười đại môn phái có hai phái hắn không quen, bởi vậy cười hỏi Ngũ Vĩ: “Chú Ngũ, Ngũ Tổ này là môn phái nào vậy?”

Ngũ Vĩ định thần lại nhìn, sau đó mới nói chậm chậm: “Ngũ Tổ thuộc hệ Nam Quyền, Ngũ Tổ Quyền là lâu đời nhất trong lịch sử, nghe truyền lại là quyền thuật ưu tú nhất, Ngũ Tổ Quyền là tên chung của năm loại quyền Thái Tổ Quyền, Đạt Tôn Quyền, La Hán Quyền, Hành Giả Quyền, Bạch Hạc Quyền”.

Trong đó Thái Tổ Quyền truyền từ Tổng thái tổ Triệu Khuông Dẫn, nghiên cứu đánh gần, từng bước tiến sát; mà Đạt Tôn Quyền là chỉ thiên tông Đạt Ma sư tổ, lấy thiện nhập ác, lấy nhu nhập cương; La Hán Quyền lại là trong động có tĩnh, dữ dần cương quyết; Hành Giả Quyền là chỉ Hầu quyền, tung nhảy nhẹ nhàng; Bạch Hạc Quyền lấy điệu múa hạc chơi quyền.

Năm loại quyền pháp tụ lại một môn, thuộc loại quyền thuật ngoại gia điển hình, uy mãnh quyết liệt bởi vậy người luyện thành Ngũ Tổ Quyền đều hoặc ít hoặc nhiều có bản lĩnh vững vàng.

Diệp Thiên Vân không khỏi mở mắt ra được, trong Ngũ Tổ này lại đa phần đều có bản lĩnh vững vàng!

250. Chương 250: Diễn Võ

Ngành công có hơn hai nghìn năm lịch sử có thể làm cho công phu tại nắm tay, chân, khuỷu tay trở thành vũ khí trí mạng của các cao thủ thậm chí có thể luyện thành thân đồng xương thép.

Rất nhiều cao thủ có thể dùng tay đập nát những khối đá cứng hay những cục bê tông, nếu như là người thường thì đã bị gãy tay vậy tại sao người luyện ngành công lại không hề hấn gì?

Kì thật là do xương cốt trong cơ thể người có cấu tạo giống như khí quản, ở giữa trống rỗng, khi duỗi thẳng khá dẻo dai, khi gấp khúc lại tương đối yếu ớt. Hai bộ phận yếu nhất nằm ở Hải Miên cốt (Xương xóp). Tay người luyện ngành công không bị gãy là bởi vì xương cốt của họ đã được cải tạo, đây chính là cốt lõi vấn đề.

Luyện ngành công sẽ làm thay đổi cấu tạo của xương cốt, đó gọi là: “Nguyên lí Wolf”

Vào thế kỉ 19 bác sĩ Julius có phát hiện trọng đại về nguyên lí Wolf. Nguyên tắc cơ bản là nếu như xương bị tổn thương nhiều lần thì sẽ trở nên cứng hơn, đặc hơn và tính chịu đựng của nó cũng cao hơn.

Những cao thủ thời xưa sớm đã phát hiện ra bí mật của nguyên lí Wolf do đó họ đã lấy ván gỗ, hạt cát, thép hay là đá làm dụng cụ luyện công suốt mấy trăm năm. Tục ngữ có câu: “Luyện nhiều ắt thành sắt”, luyện tập trong thời gian dài sẽ khiến cơ thể rắn chắc như sắt thép.

Kim Chung Tráo mà Diệp Thiên Vân học được có thể coi là một loại ngành công vì vậy hắn rất mẫn cảm với từ này.

Ngũ Vĩ mỉm cười nói: “Kim Chung Tráo mà con luyện gần giống công phu của bọn họ, đều là kháng cự tấn công mạnh. ”

Diệp Thiên Vân gật đầu tiếp tục nhìn xuống dưới và nói với Ngũ Vĩ: “Đây không phải là cấm địa của Hình Ý môn sao? Tại sao mở đại hội võ lâm lại cho nhiều môn phái đến tham gia vậy?”

Ngũ Vĩ có chút kinh ngạc nhưng sau đó lại cười nói: “Con nghe ai nói vậy?”

“Lần trước khi con cùng Tiêu Sắt ra sau núi hắc đã nói với con như vậy” Diệp Thiên Vân nghi ngờ nói.

Ngũ Vĩ cười to nói: “Thật ra đây là nơi luyện công của thể hệ thứ nhất của phái Hình Ý chứ không phải là cấm địa. Bọn họ không thích người lạ nhưng nếu như người đã thân quen rồi thì không đến cũng không được.”

Diệp Thiên Vân chửi rủa Tiêu Sắt giả truyền Thánh chỉ. Hắn đã muốn tới đây xem từ lâu nhưng nghe Tiêu Sắt nói là cấm địa nên mới không dám vào, Hình Ý môn dù sao cũng là một môn phái, đã đến đây rồi thì phải tuân thủ qui định.

Nếu như Tiêu Sắt nói rõ hơn thì hắn đã vào xem từ lâu rồi, cho dù không học được gì thì cũng được mở rộng tầm mắt.

Cả võ đài đều đã chật cứng, từ trong đám đông vang lên tiếng truyền: “Môn chủ Hình Ý môn tới!”

Tất cả mọi người đều đứng dậy, ngay cả những phái khác cũng không phải ngoại lệ. Đây là sự tôn trọng với các môn phái khác chứ không phải là thân phận môn chủ cao quý đến đâu. Chỉ có điều hắc là thống lĩnh Hình Ý môn mà Hình Ý môn lại là môn phái tổ chức đại hội võ lâm. Môn chủ Hình Ý môn cũng coi như chủ nhân dù cho thế nào đi nữa, tất cả mọi người đều phải đứng dậy nghênh tiếp.

Diệp Thiên Vân đột nhiên kinh ngạc, tục ngữ nói nhìn người đầu tiên phải nhìn mắt, con mắt của ông ta hơi đục. Nhìn qua trông giống như mắt người già bình thường nhưng nếu hiểu như vậy thì quả thật đã lắm to rồi.

Tư thế bước đi của ông ta rất cổ quái, chỉ dùng mũi chân bước đi rất nhẹ, khi tiến về phía trước lực dồn về phía sau, cơ thể giống như đang bay theo gió một mét. Hai tay vung lên tự nhiên múa một vài đường, đó rõ ràng là một chiêu giết người cao thủ không để lộ sơ hở.

Diệp Thiên Vân nghĩ bụng, nếu như hắn ở gần ông ta trong vòng 1m, đường quyền nhanh như chớp cùng lúc tấn công vào cổ, thiên trung, thái dương, cũng những chỗ hiểm khác mà không cách nào tránh được. Ông ta vận một cái áo dài trắng in hình vận kinh, chân đeo giày, không quan sát kỹ không thể nhận ra ông ta là một cao thủ.

Vẫn còn may Diệp Thiên Vân suy nghĩ chu đáo, nếu không hắc mà khinh địch thì mắt hắc có tật rồi. Trên người như thế chẳng phải là tự chuốc vạ vào thân.

Theo sau ông ta là ba người, bọn họ chính là ba phái chủ của ba phái Hình Ý Môn, Tiêu Hùng cũng là một trong số đó.

Khi môn chủ tiến đến gần, Diệp Thiên Vân mới nhìn rõ, tướng mạo ông ta cũng rất đặc biệt, lông mày rất dài và vài sợi lông mày phần đuôi cong lên, mắt vừa nhỏ vừa dài, cung cách điềm tĩnh oai vệ.

Tiêu Sắt từ bên cạnh nhích lại gần cùng Diệp Thanh Vân và Ngũ Vĩ vỗ tay.

Diệp Thanh Vân không hiểu lắm suy nghĩ của hắc ta nhưng vẫn đứng dậy bước qua.

Tiêu Sắt đến bên cạnh cười nói: “Ngũ Sư Thúc, Thiên Vân, con tìm được một vị trí rất tốt chúng ta cùng đi nào.”

Ngũ Vĩ dường như rất hứng thú, gật đầu rồi nói với Thiên Vân: “Cũng tốt, thế này ta không phải bỏ qua những pha đặc sắc.”

Tiêu Sắt dẫn hai người đến một góc của khán đài, vị trí rất đẹp, một người cũng không có. Trên mặt đất xếp ngay ngắn ba chiếc ghế, từ đó có thể nhìn rõ võ đài.

Với thị lực của Diệp Thiên Vân thì xem đất còn rõ hơn, hắc ta cười nói: “Cảm ơn đại sư huynh, chỗ này tốt thật đấy.”

Tiêu Sắt cười nói: “Đây là đặc quyền giành cho ta, sau bao ngày vất vả có thể coi là không phí công sức.”

Ba người ngồi xem, buổi hội võ sắp bắt đầu, Tiêu Sắt ngồi bên cạnh rút ra hai túi hạt dưa và mấy chai bia nói: “Chúng ta vừa ăn vừa xem.”

Diệp Thiên Vân cười thầm trong bụng, hắc nhìn thấy Ngũ Vĩ nhận lấy thì cũng mở bia uống.

Ngũ Vĩ ngồi cạnh lên tiếng: “Nhà ngươi cũng biết hưởng thụ đấy nhỉ, cha ngươi mà nhìn thấy không lột da ngươi mới lạ.”

Mấy con người bắt đầu mở hội trà. Diệp Thiên Vân định đánh một mẻ cá lớn trong lần đầu võ này. Chỉ có không ngừng học tập sở trường của người khác thì mới có thể bổ sung thiếu sót cho mình, luyện công lâu mới nâng cao được trình độ, do đó hẳn ta chỉ uống một ngụm rượu để giữ tinh thần tỉnh táo.

Ngũ Vĩ nhìn thấy cũng không để tâm, ông thần nhiên nói: “Thiên Vân, lát nữa ngươi sẽ được chiêm ngưỡng màn biểu diễn võ thuật của các tông sư thế hệ đầu tiên. Cơ hội này rất quý báu, nếu như muốn nâng cao Hình Ý Quyền vậy thì đây chính là cơ hội tốt nhất, nắm cho chắc vào. ”

Diệp Thanh Vân gật đầu, sau đó nói với Tiêu Sát: “Đại sư huynh, sư tổ của chúng ta khi nào bắt đầu biểu diễn võ thuật?”

Tiêu Sát nghĩ một lát rồi quay sang bên cạnh, mở cuốn sách màu xanh da trời ra xem nói: “Tám giờ ba mươi phút chính thức bắt đầu, vẫn còn mười phút nữa, nhanh thôi mà.”

Diệp Thiên Vân nhìn quyển sách hóa ra là quyển sổ thứ tự, đây là thứ phải có trong mỗi lần mở đại hội, hẳn cười nói: “Hay là đại sư huynh chuẩn bị đầy đủ rồi”

“Tất nhiên rồi, hai ngày trước ta đã chuẩn bị rồi, hôm nay vừa may cần dùng đến”

Môn chủ Hình Ý phát biểu xong, màn biểu diễn của các phái bắt đầu, ba người bọn họ đang xem tiết mục đầu tiên chính là của Hình Ý Môn.

Phía dưới cạnh đài chủ tọa có hai người bước ra, áo dài, ăn vận giống như dân thường, tuổi tác khiến cho người ta khó lòng nhận ra, mỗi động tác đều mạnh mẽ, nhưng dừng lại lại giống như một ông già hiền lành, dường như họ cảm nhận thấy suy nghĩ của Thiên Vân nên quay đầu lại nhìn, hai con mắt như phóng điện.

Hai người bước lên võ đài chấp tay chào.

Diệp Thanh Vân khi đó có chút kích động muốn lên võ đài tỉ thí. Chỉ sợ sau một trận hẳn đã mất mạng. Bọn họ gườm gườm chăm chú nhìn nhau, dù là một động tác cũng không bỏ qua, họ định để cuộc tỉ thí in sâu trong tâm trí để sau khi về nghiên cứu kĩ lại.

Ngũ Vĩ cũng kinh ngạc giới thiệu: “Không ngờ lần này lại là hai vị sư thúc. Người mặc áo xám là người dạy Đồng Thiết Dân là Vô Vi đạo nhân còn người mặc áo lam là Ngô Hạo Thiên sư thúc. ”

Vô vi đạo nhân và Ngô Hạo Thiên sau khi chào mọi người liền tiến hành nghi thức chào nhau.

Vô Vi đạo tay giơ cao tỏ ý mời Ngô Hạo Thiên trước. Ngô Hạo Thiên hiểu ý gật đầu, chỉnh lại y phục, đi tới cái cọc cao gần 4m, bước đi rất nhẹ nhàng, tay hướng về phía cột, toàn thân phát ra một lực khiến cả người bay lên cao.

Tiếp đó, chân phải dẫm lên chỗ vừa đặt tay mượn lực khi này, lại là một chiêu mượn lực. Chân trái đạp lên đỉnh cột, chân phải nhấc lên, hai bả vai hạ thấp, xuất một chiêu Kim Kê Độc Lập mà vẫn đứng vững trên cột. Trên người không cử động gì, chỉ có chiếc áo dài bay thướt tha trong gió.

Diệp Thiên Vân quả thật muốn hét to hai tiếng đặc sắc, phải mất bao nhiêu năm mới có thể đạt tới trình độ này, có kẻ luyện võ công cả đời cũng không luyện thành. Cột cao 4m, hai bước đã bay lên, điều này ngay cả Ngô Hạo Thiên cũng phải 70, 80 tuổi mới luyện thành, thân pháp nhanh nhẹn có thể coi như là một điều mà hẳn ta không thể nắm bắt được.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, không chỉ có người đứng trên cột có thể nhận được sự tán thưởng của mọi người mà tất cả những người tham gia đều có cơ hội. Ít nhất cũng phải là người có trình độ cao cường, một chữ “ồn” đã khiến cho mọi người không khỏi thán phục.

Ngô Hạo Thiên đứng vững trên cột, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn, thân pháp đặc sắc như vậy dù xem một nghìn lần cũng không thấy chán.

Vô Vi đạo nhân vượt chòm râu hoa râm, khẽ cười rồi một tay vén áo dài nhảy lên đi đến giữa hai cây cột, đột ngột bay lên, chân trái đạp vào cột trái, khẽ mượn lực chân phải đạp vào cột bên phải lên cợ bên phải, không nhiều không ít đúng hai cái vững vàng đứng trên cọc.

Hai phương pháp đi lên cợ hoàn toàn bất đồng tạo cho người ta cảm giác không giống nhau, mỗi người đều nhẹ nhàng khéo léo, hai người đều thực hiện tự nhiên vô cùng. Người ở phía dưới đều vỗ tay tán thưởng.

Diệp Thiên Vân quả thật là được mở rộng tầm mắt, từ thân pháp của hai người hẳn ta có thể phán đoán ra một vài điều, mặc dù cuộc đấu võ vẫn chưa diễn ra nhưng thế này cũng đủ để mong đợi rồi, ở đây ít nhất 90% không thể thực hiện được hai động tác đó vì vậy hẳn tập trung cao độ chăm chú quan sát hai người trên võ đài.

251. Chương 251: Nhất Đại Tông Sư

Không khí vừa mới náo nhiệt mà lại chỉ đổi luyện thì sẽ khiến người ta thật thất vọng.

Ngũ Vĩ cười nói: “Đổi luyện? Vậy thì xem thường Hình Ý môn quá. Hai người tất nhiên là sẽ đấu thật, Vô Vi đạo nhân và Ngô Hạo Thiên hai vị sư thúc lại chỉ có thể làm được bao nhiêu đó sao. Con xem tiếp thì sẽ rõ”.

Tiêu Sát ngồi cạnh nhìn võ đài nói: “Đây là tiết mục đặc sắc nhất hôm nay rồi. Sư tổ Hình Ý môn chúng ta biểu diễn tất cả đều chăm chú nhìn.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, sau đó quay đầu về phía cái cột, lúc đó hai người đều đã đứng vững trên cột. Họ không nói gì nhưng xem ra đã chuẩn bị động thủ.

Vô Vi đạo nhân đột nhiên nhắm mắt lại, chân khẽ lướt về phía trước, nhanh chóng bay qua một cái cột, nhảy thẳng đến cái cột kế tiếp, sau đó tay phải vung lên, sau khi dừng lại giữa không trung thoát cái đã lại hạ xuống. Tốc độ không phải là nhanh, khi đến trước Ngô Hạo Thiên ông đột ngột tăng tốc, đây là Bồ quyền biến chiêu!

Ngô Hạo Thiên đứng im như một bức tượng đá, chỉ chờ đợi chiêu ích quyền giáng xuống, ông ta lập tức cử động, liền tiếp đẩy hai cái cột về sau, giống như đi trên mặt đất bằng phẳng vậy. Sau khi thực hiện Bồ quyền, hai đầu gối khẽ khụy xuống rồi đột ngột nhảy lên, cánh tay uyển chuyển như du xà.

Băng quyền!

Diệp Thiên Vân ngăn người. Chiêu thức này chính là chiêu thức sử dụng khi cậu ta vừa mới học được Kim Chung Trảo, sau đó không dám dùng nữa. Theo như kiến thức ngày càng cao của các nhà công phu võ thuật thì hẳn cũng sợ nhảy lên có thể dễ để lộ sơ hở.

Nhưng Ngô Hạo Thiên lại dùng chiêu thức này, quả thật đã phá vỡ suy nghĩ của hắn khiến hắn không thể không thắc mắc với Ngũ Vĩ: ”Ngũ sư thúc, chiêu này khi người giao đấu người có thể dùng đến nó không?”

Ngũ Vĩ ngồi cạnh cũng nhìn không chớp mắt, khẽ lắc đầu: “Nhảy như vậy thì phải luyện mấy chục năm hỏa hầu, chỉ có điều ta thấy khi ông ta nhảy lên có gì đó không bình thường. ”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền chăm chú nhìn Ngô Hạo Thiên, nhìn kỹ quả thật có gì đó khác thường vì chân của Ngô Hạo Thiên một chân trước một chân sau, dường như cố tình đặt như vậy và cũng chỉ có một tay ra quyền, tay kia lại áp vào bụng.

Nếu như lúc này Diệp Thiên Vân nghiên cứu kỹ hơn thì sẽ có thu hoạch nhưng bây giờ là thi đấu, vì thế cậu ta chỉ có thể ghi nhớ trong đầu để sau này ngẫm kỹ hơn.

Tình thế trên võ đài rất kì dị, Vô Vi đạo nhân cảm nhận được chiêu này không tiến mà là lùi, ông ta liền tiếp lùi ba bước. Mặc dù không mở mắt nhưng vị trí của mấy cây cột này rất chuẩn xác, không dầm lệch, bàn chân dẫm đúng vào giữa cột.

Hai người lần nữa tìm cơ hội, đứng trên cột cứ tiến lại lùi.

Vô Vi đạo nhân đi được hai bước thì dừng lại, chân trái tiến về phía trước, bàn chân phát lực cất bước Hoàn quyền.

Chiêu cuối cùng của Ngũ Hành quyền chính là Hoàn quyền. Quyền kinh có nói: “Người luyện Hoàn quyền khi hội tụ khí, như là đạn bắn ra, Ngũ hành thuộc tính thổ. Ngũ tạng với lá lách và bụng, ngũ quan thông

Nhân Trung. Trong võ thuật người ta dùng hoành quyền để chỉ ngón tay cái. Khi xuất chiêu Hoành quyền phải chú ý “Khởi Hoành Bất Kiến Tắt” (1).

Khởi Hoành mà thấy rõ, thì chỉ là dùng sức mạnh, nếu như công phu kẻ địch thâm hậu thì không đỡ được đường quyền của đối thủ. Mà Hoành kinh của Bất Kiến Hoành là phát ra từ lưng là chỉnh kinh (kinh của toàn thân) do đó không sợ đường quyền của kẻ địch mạnh, vừa ra chiêu đã đến.

Đương nhiên, muốn luyện thành “Khởi Hoành Bất Kiến Hoành” không phải một sớm một chiều, nếu như muốn hiểu được nguyên lý của nó thì phải là chân truyền. Lưng rung chuyển, quyền vất chuyển, tiên cầu hợp thuận. Luyện với lực phát ra khi toàn thân rung chuyển, chăm chỉ khổ luyện, cẩn thận xem xét mới có thể đạt được thành công.

Ngô Hạo Thiên cũng không thua kém, sau khi nhận ra đó là Hoành quyền, ông ta chuẩn bị tấn công với một loạt quyền tựa sấm sét.

Đây là lần đầu tiên hai người chiêu đối chiêu, giáp mặt nhau mà không phát ra tiếng động lớn nào, chỉ có một âm thanh rất nhỏ, sau đó hai người đều bị đẩy lùi về phía sau giống như xảy ra một vụ nổ.

Diệp Thiên Vân sững sốt, hai người cứ như thế bay ra xa mấy bước rồi lại đứng vững trên cột. Hắn có thể cảm nhận sức mạnh phát ra khi hai quyền tương tác. Chỉ có điều không ngờ là sức mạnh lại lớn đến vậy, chiêu thức đơn giản nhưng khi thực sự giao đấu mới thấy được uy lực của nó.

Ngũ Vĩ ở bên cạnh cũng than rằng: “Luyện Hình Ý Quyền đến trình độ này cũng coi như là sống không vô ích. Thiên Vân con nhìn rõ họ ra tay thế nào chưa?”

Diệp Thiên Vân gật đầu nhưng sau đó lại lắc đầu, hắn chỉ nhìn thấy uy lực khi giao đấu chứ không nhận ra ai thắng ai thua.

Ngũ Vĩ cười nói: “Thân pháp, công phu của bọn họ ngang ngửa nhau, mỗi người lại có sở trường riêng. ”

Vô vi đạo nhân chân phải đột nhiên đạp lên cột gỗ, bay lên vút lên cao. Ngô Hạo Thiên đột nhiên quỳ gục xuống đỡ trọn đòn tấn công bằng chân phải của Vô Vi đạo nhân. Chiêu thức quỳ gối chắc chắn đã làm tổn thương đại huyết của Vô Vi, ông ta không chết cũng bị thương.

Diệp Thiên Vân tưởng rằng Vô Vi sẽ lùi lại, ai ngờ ông ta lại di chuyển sang trái, hai tay bắt chéo trước ngực, lại là một chiêu thức với lực mạnh như sấm sét, như vậy không những ngăn chặn sự tấn công của Ngô Hạo Thiên mà còn là một chiêu chết người, kiểu biến chiêu này khiến người xem kinh ngạc.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên hơn là sau đó Ngô Hạo Thiên quát lớn. Thân thể đột nhiên gồng lên, tập trung toàn bộ sức mạnh của khuỷu tay bị thương tấn công vào phần bụng chân của Vô Vi, cái đầu gối phải đó lao thẳng tới vai của Vô Vi. Âm thanh trầm đục của xương cốt va chạm.... Hai người cùng lúc lùi lại hai bước.

“Rắc rắc!”

Chân hai người đều tập trung lực đạo của đối phương do đó khi lùi lại cả hai đã truyền kinh lực sang cây cột. Nếu như trên mặt đất thì việc làm đó rất đúng đắn nhưng bọn họ đều xem nhẹ công lực của đối phương, hai người lùi lại hai bước, hai cái cột chệch đôi ra, giống như bị một cây rìu bổ đôi ra vậy.

Trước tình thế này hai người vừa nhìn nhau vừa cười...Bọn họ không thể không chế được sức mạnh của đối phương, nếu đã như vậy, quyết đánh một trận thế nào cả hai cũng trọng thương, bọn họ không hề tự phụ. Bên ngoài cơ thể cứng hơn gỗ nhưng bên trong thì lại khác, yếu hơn nhiều.

Cây cột cao bốn mét, hai người buộc áo ra sau rồi tiến lên phía trước, hai chân bước đi trong không khí, đột ngột hạ thấp, khi còn cách mặt đất nửa mét cả người bỗng bay lên và chững lại, hai chân đạp liên tục ba lần lên mặt đất, xả toàn bộ trụ lực sau đó hành lễ cúi chào, trở về vị trí của mình.

Ba tiếng đạp chân xuống đất to như sấm khiến cho tất cả những ai có mặt hiểu ra rằng trụ lực mạnh như thế nào vậy mà hai người đó lại có thể hóa giải được, quả thật là rất biến thái.

Tiếng vỗ tay vang lên rào rào, Diệp Thiên Vân ngây người. Đây mới thật sự là giao đấu, không động thủ thì thôi chứ đã động thủ thì chỉ cần mấy giây sẽ phân được cao thấp! Giờ cậu ta đã hiểu tại sao một số

người đối mặt với núi Thái Sơn mà không chút sợ hãi. Bọn họ đã vô số lần vượt qua giới hạn bản thân, vô số lần nhảy lên những vách núi vách đá nguy hiểm.

Nội tạng của bọn họ từ lâu đã giống như đá vậy còn sợ hãi, thất kinh, khủng hoảng, vui mừng sao!

Nhìn trận chiến này, suy nghĩ của Thiên Vân có thay đổi, đời đệ tử thứ nhất của Hình Ý quả nhiên có tông sư phong phạm, hẳn nhìn về phía những khuôn mặt hoặc là tươi cười hoặc là tức giận. Bọn họ chắc cũng linh hội ra điều gì đó.

(1):Thế khởi Hoành không thấy động tác vung tay.

252. Chương 252: Xuất Thủ

Diệp Thanh Vân không dám bỏ lỡ dù chỉ là một giây. Hai con mắt hắn nhìn chăm chăm lên võ đài, trong đầu liên tục tái hiện những động tác tốc độ. Làm như vậy trong suốt thời gian dài cũng khiến hắn ta không chịu nổi. Mỗi động tác, mỗi tuyệt chiêu công phu đều in sâu trong não hắn, đầu hắn lúc này như cái máy ảnh liên tục hoạt động. Những chiêu thức được ghi lại nghìn vàng cũng không thể đổi được. Cơ hội này hắn chưa từng nghĩ qua dù chỉ trong một phút giây.

Ngũ Vĩ nhìn thấy hắn ta chăm chú như vậy cũng thấy hài lòng nói: “Không tồi, hi vọng con biết tận dụng cơ hội này nếu như muốn học hỏi thêm. Nhưng đây chính là lúc thích hợp nhất, học tập chăm chỉ vào, sau này khi giao đấu mới có thể nắm bắt được cơ hội nhanh hơn kẻ khác.”

Diệp Thanh Vân nhìn lên võ đài. Những môn phái khác không vấn đề gì chỉ có tuyệt chiêu Không Động và công phu Thiếu Lâm mặc dù có chút khác biệt nhưng tổng thể mà nói thì chẳng khác là bao vì vậy hắn mới hỏi: “Ngũ sư thúc, Không Động luyện thế nào? Tại sao giống Thiếu Lâm đến vậy?”

Ngũ Vĩ nhìn võ đài khẽ gật đầu: “Võ học Không Động không phải là võ thuật tầm thường mà là sự kết hợp của tư tưởng quốc đạo giáo, Ấn Độ Phật giáo cổ và văn hóa Nho giáo Trung Quốc, thông qua vận động khiến cho tinh, khí, thần và năng lượng tự nhiên dung thông đạt tới thiên nhân hợp nhất tu thân, dưỡng sinh là chủ yếu. Phái Không Động có lịch sử rất lâu đời.”

Ngũ Vĩ cười rồi nói tiếp: “Đặc điểm võ thuật phái Không Động là “Kì binh”, nó không nằm trong 18 binh khí, hình thức mỗi loại một khác, tinh xảo nhỏ nhẹ mang theo dễ dàng và khó bị đối phương phát hiện, lúc giao đấu có thể thắng bất ngờ. Võ thuật Không Động chia làm năm đại môn từ sơ cấp đến cao cấp, lần lượt là Phi Long môn, Truy Hồn môn, Đoạt Mệnh môn, Túy Môn, Thần Quyền môn.”

Mỗi môn có mười lăm mười sáu bộ sách quyền thuật và sách võ thuật sử dụng vũ khí, mỗi bộ lại có vài “Kì binh”. Ngoài ra còn có bộ Tiên Thiên Thập Bát La Hán Thủ. Nghe nói quyền này do Đạt Ma sáng tạo từ Thiếu Lâm mẫu quyền, là võ thuật cơ bản của phái Không Động.

Phi Long môn của phái Không Động là môn sơ cấp, sách võ thuật có Phi Long quyền, Phi Long chưởng, Phi Long đao, Phi Long thương, Phi Long kiếm, Phi Long sạ, Phi Long côn, Phi Long song tiên.v.v.. Truy Hồn môn và Đoạt Mệnh môn và Phi Long môn nội dung tương tự nhưng kĩ thuật nâng cao dần.

Túy môn công phu khá thâm hậu, có một số công phu thuộc về tuyệt kĩ như Túy Song kiếm, “Túy Bát Tiên” được coi là vua của các loại quyền bao gồm bước, trở mình, lao về phía trước, nhảy... những động tác độ khó cao, biến hóa khó lường, phức tạp, khó nắm bắt được.

Thần Môn quyền là võ công cao nhất nhưng quyền đánh không thật, dùng ý chứ không dùng lực, là sự xuất thần nhập hóa của phái Không Động đạt đến công phu cực cấp.

Diệp Thiên Vân nghe được những tin này cũng lấy làm bất ngờ, không ngờ Không Động lại đặc biệt đến vậy. Những môn phái khác không phải là nội môn thì là ngoại môn nhưng Không Động này lại khác lạ vậy, không giống như hầu hết các môn phái trên giang hồ.

Buổi diễn võ thuật diễn ra rất nhanh, mỗi người đều có một bài biểu diễn đại diện và hoàn thành nó chỉ trong vài phút sau khi cúi chào khán giả. Trong số đó có môn phái thực sự biểu diễn công phu nhưng có

phái chỉ diễn rất hình thức. Nhưng Diệp Thiên Vân vẫn học được rất nhiều thứ. Ví dụ như Thiếu Lâm, bọn họ biểu diễn Ưng Trảo công quả thật đã khiến cho Diệp Thanh Vân được mở rộng tầm mắt.

Kỳ thật không phải chỉ có mười đại môn phái biểu diễn võ thuật, còn có những môn phái khác đến giao lưu, nghiêm nhiên hội võ trở thành một buổi lễ lớn.

Sức lực của Diệp Thanh Vân cũng chỉ có hạn, lúc đầu hắn muốn ghi nhớ tất cả nhưng sau đó mới phát hiện ra không thể ghi nhớ hết được vì thế hắn ta chỉ chọn những thứ tương đối quan trọng.

Ngay cả như thế, hắn ta cũng thấy đầu óc hỗn loạn. Một loạt các loại võ thuật in sâu vào trong não hắn. Bây giờ não của hắn ta cứ như là chứa đầy hồ tiêu, thậm chí hắn còn cảm thấy choáng váng hoa mắt, nhìn ai cũng thành hai người. Đến lúc này hắn cũng phải dừng lại, nếu như còn tiếp tục chắc hắn sẽ té xỉu tại chỗ.

Ngũ Vĩ ngồi cạnh nhìn thấy vậy cười nói: “Con làm sao đấy? Không phải là có chỗ nào không thoải mái chứ, đi nghỉ một chút đi!”

Diệp Thiên Vân lắc đầu và tỉnh táo trở lại, lúc này ngay cả mỉm cười cũng khiến hắn cảm thấy thật mệt mỏi, sau này cần cẩn thận đề phòng hơn.

Tiêu Sắt ngồi bên cạnh rút từ trong túi ra một ít sốt thịt bò, bọn họ mỗi người một phần ăn uống sôi nổi. Tiêu Sắt không hề để tâm đến bên dưới khán đài, vừa ăn vừa nói: “Cái này con nhờ người của nhà hàng nấu sao làm đấy...”

Nói được nửa thì hắn đột nhiên im bặt, giấu thịt bò sâu vào túi, bối rối lau miệng nói: “Tổ sư thúc, Chúng con ở đây đang cố gắng....”

Từ phía dưới cầu thang của khán đài có một người đang đi lên đó chính là người vừa tỉ thí Ngô Hạo Thiên, lúc này ông ta trông giống như đang đi dạo, không biết rẽ đâu để đi lên phía trên. Vừa nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Sắt, ông ta mỉm cười nói: “Các người đang cố gắng mở tiệc trà hả? Ha ha ha !

Ngũ Vĩ cũng ngay lập tức đứng dậy, bỏ đồ đang cầm trên tay xuống, cung kính nói: “Sư thúc, không ngờ người cũng đến đây.”

Ngô Hạo Thiên chấp tay sau lưng cười nhìn mấy người bọn họ rồi nói: “Trên khán đài có lẽ không ai phát hiện ra các người nhưng đứng trên cột cao thì lại thấy rất rõ, vì thế biểu diễn xong ta qua xem thế nào.”

Diệp Thiên Vân ở phía sau cũng đứng dậy, hắn rất ấn tượng với màn biểu diễn võ vừa rồi, Hình Ý Quyền phải luyện đến trình độ như vậy mới có thể gọi là đạt tới cảnh giới cao nhất.

Ngô Hạo Thiên thoát nhìn không có vẻ trách tội bọn họ, khi ông ta quay người đi khỏi thì như chợt nhớ ra điều gì liền quay lại hỏi: “Ngũ Vĩ, nó là con của Tiêu Hùng à?”

Ngũ Vĩ không ngờ lúc này Ngô Hạo Thiên lại đột nhiên hỏi vậy nên nhanh chóng gật đầu: “Đúng vậy!”

Ngô Hạo Thiên khẽ gật đầu, có chút thất vọng nói: “Đáng tiếc thật, võ thuật không hợp với nó chỉ bằng để nó làm một người bình thường đi, bây giờ luyện tập bình thường như thế, không cao không thấp, rất dễ bị người ta hạ độc thủ.” Ông ta nói xong thở dài như thể phiền lòng vì Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt vốn không có tư tưởng giác ngộ, hắn cười ha hả nói: “Lão tổ, con học võ chỉ vì muốn rèn luyện thân thể thôi, sống chết đã có số, chúng ta há có thể đoán trước.”

Diệp Thiên Vân vẫn đang đứng cạnh đó, hắn cảm thấy Ngô Hạo Thiên dường như cũng không thể tưởng tượng được lại có đệ tử nào thế này. Cái kiểu hờ hững này dường như là một loại linh hội đối với cuộc đời chứ không vô tình giống như Tiêu Sắt nói lần trước, vì thế hắn cũng ngừng đầu lên quan sát Ngô Hạo Thiên.

Ngô Hạo Thiên nghe xong liền nhìn Tiêu Sắt nói: “Chuyện đó không cần ngươi bận tâm”. Ông ta vừa nói vừa nhìn lướt qua Diệp Thiên Vân, có chút nghi ngờ nói: “Hắn là đệ tử của ai? Chưa luyện quyền bao giờ sao?”

Ngũ Vĩ trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc, Diệp Thiên Vân càng luyện càng tinh thông. Ngay cả đệ tử đời thứ nhất cũng bị hắn qua mặt, đành cười một cách cay đắng nói: “Nó là đệ tử đời thứ ba Diệp Thiên Vân, nhưng cũng gần như là đệ tử của con.”

Ngô Hạo Thiên sững sờ nghi ngờ hỏi: “Con vừa mới nhận thêm đệ tử à? Tư chất của nó có vẻ không tốt lắm, nếu như luyện Ngoại gia quyền còn được chứ Hình Ý thì...”

Ngô Hạo Thiên dường như đã bắt đầu quan tâm đến Diệp Thiên Vân nên mới không nói nốt về sau, nhưng ý của ông ta đã quá rõ ràng rằng luyện Hình Ý sẽ không có tiến bộ.”

Ngũ Vĩ nghe xong trong lòng cũng rất bối rối, tên Diệp Thiên Vân này đã luyện đến mức độ quy chân. Bây giờ không những thân hình mà ngay cả nhìn cũng không nhận ra tinh, khí, thần của người luyện võ. Quả thật là quái thai, hẳn ta cũng không dám giấu Ngô Hạo Thiên: “Hắn vốn không phải đệ tử của con, đây là đệ tử Hình Ý môn do đại sư huynh Tiêu Hùng thu nhận, từ trước đến giờ vẫn theo con học Hình Ý Quyền, xem như trình độ khá tốt, tất cả đệ tử đời hai đều không ai dạy được hắn.”

Ngô Hạo Thiên khẽ nheo mắt rồi sau đó cẩn thận quan sát Diệp Thiên Vân, lẩm bẩm: “Không ai có thể dạy được nó?”

Ngũ Vĩ “Ừ” một tiếng rồi nói thêm: “Hắn có mấy chục năm Hình Ý công phu, người nhìn ra không?”

Ngô Hạo Thiên điềm tĩnh là vậy khuôn mặt lúc này cũng biến sắc, ông ta cẩn thận nhìn Diệp Thiên Vân rồi lắc đầu nói: “Lẽ nào hắn đã luyện tới trình độ ‘Phản phác quy chân’?”. Ông ta dừng lại một chút rồi tiếp tục nói với Diệp Thiên Vân: “Tiểu tử, cậu luyện Hình Ý Quyền không?”

Diệp Thiên Vân trong lòng có chút vui mừng lẫn sợ hãi. Nếu như ngay cả sư tổ đời đệ tử thứ nhất đều không nhận ra vậy thì sau này ra tay sẽ có lợi thế lớn. Hắn tiến lên phía trước hai bước, chấp tay nói: “Bái kiến, tổ sư thúc.”

Ngô Hạo Thiên hình như đã phát hiện ra điều mới lạ gì đó, ông ta “Ừ” một tiếng rồi nói tiếp: “Lẽ nào quả thật ta đã nhìn nhầm?” Ngay lúc đó, ông ta đột nhiên vung tay đánh vào đầu Diệp Thiên Vân.

Tiêu Sát và Ngũ Vĩ kinh ngạc, Ngô Hạo Thiên là ai chứ, nếu như ra tay thật sự thì quả thật chết chắc. Vì thế Ngũ Vĩ theo phản xạ kêu lên: “Sư thúc xin hãy ra tay nhẹ thôi, đừng đả thương hắn.”

Nhưng đã quá muộn rồi, Ngũ Vĩ vừa dứt lời thì tay áo của Ngô Hạo Thiên chỉ còn cách đầu của Ngô Thanh Vân không đến một thước.

253. Chương 253: Như Dự Liệu

Hai người giao đấu ngay tại nơi mà không thể coi là chỗ để giao đấu, Sau khi Ngô Hạo Thiên bị cánh tay của Diệp Thiên Vân đặt lên, ông ta không nhanh cũng không chậm lại lần nữa phát lực, cả cánh tay giống như một quả lắc đồng hồ khẽ gấp xuống, hướng về phương mà Diệp Thiên Vân đang cố tránh né.

Diệp Thiên Vân đoán đúng hướng phát lực của đối phương, hắn ta lùi lại phía sau tránh chiêu này, sau đó để tay phải trước ngực, giữ chặt các đốt ngón tay của Ngô Hạo Thiên.

Ngô Hạo Thiên lúc này không thấy kinh sợ mà lấy làm mừng, tay ông ta khẽ rung lên đẩy hai tay của Diệp Thanh Vân ra và cũng chỉ dùng mỗi cánh tay này xuất chiêu lần nữa.

Diệp Thiên Vân hoảng hốt. Chiêu thức như vậy bình thường hắn thực hiện bao lần rồi, nhưng chưa từng xảy ra tình trạng tương tự, tay Ngô Hạo Thiên khẽ rung lên, đỡ bỏ toàn bộ kinh lực. Chiêu thức như vậy đã không còn là vấn đề chênh lệch sức mạnh mà là sự tinh diệu của chiêu thức, lấy tinh đấu lực, vì thế khi hắn ta dùng tay che trước ngực tạo thành hình chữ thập, thân thể lại lần nữa bị đẩy lùi lại phía sau.

Ngô Thiên Vân đến lúc này chẳng qua mới sử dụng một tay thôi vì thế Tiêu Sát và Ngũ Vĩ đều thở phào nhẹ nhõm, đây nói đúng hơn là một kiểu dò xét, chứ không phải là ra tay thật với Diệp Thiên Vân, đệ tử đời thứ nhất tính tình bất định, khó mà phán đoán được.

Tiêu Sát ngồi cạnh nói hộ cho hắn: “Lão tổ, Diệp Thiên Vân còn phải thay mặt môn phái chúng ta tham gia thi đấu, Người nhất định không được đả thương hắn. Nếu không Hình Ý môn chúng ta lại thiếu một người giữ cửa.”

Nói xong hắn quay ra nháy mắt với Ngũ Vĩ, ngụ ý bảo ông ta nói thêm vào.

Ngô Hạo Thiên nhìn chăm chú. Ông ta cười ha hả nói: “Gì chứ cái đại hội chết tiệt, cuối cùng không phải là công dã tràng sao? Nếu như không phục vậy thì để Tiêu Hùng đến tìm ta!” vừa nói ông ta vừa dùng quyền biến chưởng quét về phía cổ của Diệp Thanh Vân.

Ngũ Vĩ lúc này cũng là bất đắc dĩ, ông ta đẩy tay ra dấu với Tiêu Sát là không còn cách nào khác, sau đó cũng khuyên nhủ: “Sư thúc, lát nữa Diệp Thiên Vân sẽ tham gia đấu võ, đợi khi nào có thời gian lại tỉ thí.”

Diệp Thiên Vân đầu óc mệt mỏi như thiếu khí nhưng sau vài phút vận động lại khôi phục trạng thái ban đầu, hắn cũng nhận ra Ngô Hạo Thiên không có ý làm hại hắn. Vì thế gan hắn cũng to ra, đưa ngay cánh tay ra đỡ chiêu này, tay trái uyển chuyển như rắn, lao thẳng về phía Ngô Hạo Thiên.

Ngô Hạo Thiên thấy rất hứng thú với quyền đang bay tới, ông ta cười ha hả nói: “Hay! Quả nhiên vẫn còn phách lực này, nếu như không đưa tay ra ta đúng là bị người lừa rồi.” Vừa nói ông ta vừa lùi về phía sau một bước, thân hình vội vã lao đến cạnh Diệp Thiên Vân, sau đó toàn thân rung lên đó chính là dấu hiệu toàn thân phát lực.

Diệp Thiên Vân nhìn thân hình của ông ta sừng sốt, tốc độ của Hạo Thiên Vân không phải khoái mà là hoạt. Vừa mới thấy ông ta trước mắt thì thoát cái đã lại thấy ông ta lùi về sau, đợi chiêu thức không còn uy lực nữa ông ta lại tiến sát đến.

Ngô Hạo Thiên tập trung toàn bộ sức lực tấn công lên người Diệp Thiên Vân. Có thể nói không lãng phí một chút sức lực, ông ta chỉ sử dụng một lực vừa đủ.

Diệp Thiên Vân bị tấn công bởi một lực lớn như vậy cũng khó lòng mà chịu đựng được, người hắn khom thành hình vòng cung, nhưng hắn vẫn cố được vẫn chưa chịu đầu hàng. Hắn quyết tâm tập trung toàn bộ sức lực, bao gồm lực đạo Ngô Hạo Thiên vừa tác dụng và lực đạo của bản thân hắn để phản công lại.

Mắt Ngô Hạo Thiên lờ ra, sức mạnh của ông ta lấy nhu làm chủ. Theo dự liệu của ông ta thì Diệp Thiên Vân cũng phải bị đẩy ra xa mới phải nhưng đến bây giờ lại bị hoàn trả, hợp lực của hai người cũng khiến cho ông ta không dám khinh thường. Bởi vậy ông ta lùi về phía sau, sau đó một tay chỉ vào ngực Diệp Thiên Vân nói: “Khai!” đồng thời ra quyền!

Hai tay của Diệp Thiên Vân vẫn hộ trên người, hai người va chạm nhau, “bịch” một tiếng rồi bị đẩy lùi lại phía sau, Ngô Hạo Thiên chỉ lùi về sau một bước ngắn, nhưng Diệp Thiên Vân lùi về sau đến ba bước dài, lại đứng không vững nên đã té lăn quay trên mặt đất. Cao thấp đã được phân định

Ngô Hạo Thiên không che giấu nỗi sự kinh ngạc, ông ta đứng vững ngạc nhiên nói: “Chưa đầy ba mươi tuổi nhưng người đã có thân thủ như vậy, quả đúng là người của Hình Ý Môn.”

Nhìn nét mặt kinh ngạc của Ngô Hạo Thiên, Tiêu Sát cũng không khỏi đắc ý. Dường như Diệp Thiên Vân chính là hắn ta mà hắn ta cũng chính là Diệp Thanh Vân, Tiêu Sát nói đùa: “Hắn mới chưa quá hai mươi mốt tuổi. Thế nào, đây đúng là hạt giống tốt của Hình Ý môn chúng ta chứ ạ?”

Ngô Hạo Thiên vốn dĩ muốn qua đây đi dạo nhưng không ngờ lại gặp Diệp Thiên Vân. Những lời vừa rồi của Tiêu Sát khiến cho ông ta không kìm được cảm xúc, gật đầu nói: “Đúng là hạt giống tốt. Ta chưa từng gặp ai có tư chất như hắn, quả thật là lúc đầu ta nhìn nhầm rồi.”

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân giao đấu với đệ tử đời thứ nhất. Hình Ý môn quả thật phi phạm, vừa mới thua một trận nhưng vẫn không hề lo lắng. Ngô Hạo Thiên chỉ dùng một tay chứ nếu như dùng hai tay thì giờ hắn ta chịu không nổi rồi. Mặc dù bị thua nhưng lần giao đấu này đã giúp hắn tìm được mục tiêu mới. Nếu như sau này có mối thân tình với Ngô Hạo Thiên hoặc là qua lại thân thiết hơn một chút thì sau hội võ này ngày nào hắn cũng có thể ra sau núi luyện tập. Được giao lưu với các đại tông sư của Hình Ý Môn, cơ hội quý báu như vậy không dễ gì có được, dù chỉ được đứng bên cạnh quan sát cũng đã có thể học được rất nhiều thứ.

Nghĩ đến đây, hai tay Diệp Thiên Vân ấn xuống đất, sau đó khẽ phát lực và toàn thân bật dậy về phía trước hai bước, chấp tay nói: “Sư thúc, cảm ơn người đã chỉ giáo! Chiêu này mấy người khác xem đều rất ngạc nhiên.”

Ngũ Vĩ tiến về phía trước, chậm rãi nói: “Sư thúc, đệ tử đời thứ hai của chúng ta đã hết cách dạy hắn rồi, trình độ của con cũng không theo kịp hắn. Con giao đấu với hắn chưa được ba mươi chiêu đã bị hắn đánh

bại, nếu như thật sự giao đấu, chắc còn bị đánh bại sớm hơn.”

Ngô Hạo Thiên khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ông ta cũng đã kiểm nghiệm thân thủ của Diệp Thiên Vân. Sau khi suy nghĩ trong giây lát ông ta nói tiếp: “Kì thực trong Hình Ý môn chỉ có hai người cùng tuổi với hần là nha đầu Lý Thiên Kiêu và tiểu tử ngạo mạn Đồng Thiết Dân là có thể giao đấu với hần.”

Ngũ Vĩ nghe xong cười khở sở nói: “Đồng Thiết Dân đã bị hần đánh bại rồi.”

Ngô Hạo Thiên ngạc nhiên nói: “Thất bại?”

Rồi sau đó lại cười lớn nói: “Giỏi! Quả nhiên là lớp sau hơn lớp trước, nói vậy, Vô Vi chắc tức giận lắm đây, trở về thế nào cũng nói cho hần một trận.”

Ngũ Vĩ nghe xong liền ra ám thị nguy to, ông to vội vàng nói: “Sư thúc người đừng vội nói với Vô Vi sư thúc nếu không thì sư thúc sẽ nổi trận lôi đình, Đồng Thiết Dân bị đả thương rồi.”

Ngô Hạo Thiên khoát tay nói: “Không sao đâu, huynh ấy không nhỏ mọn như vậy đâu, mọi người có chút bất đồng không là gì cả. Nếu như Vô Vi mà hẹp hòi như vậy thì cũng không sống được đến ngày hôm nay đâu.”

Diệp Thiên Vân sững sốt, nghe xong những lời này hần không hiểu gì. Tính khí thì có liên quan gì đến tuổi thọ?

Ngũ Vĩ cũng vì bất đắc dĩ, nói thật: “Đả thương cũng không sao nhưng Vô Vi sư thúc đã mất mấy năm dạy dỗ Đồng Thiết Dân, nhưng bây giờ bị phế bỏ thì dù thế nào cũng không thể bỏ qua được.”

Ngô Hạo Thiên nghe xong trờng mắt nói: “Phế bỏ? Là đồng môn với nhau mà cũng hạ thủ tàn nhẫn vậy sao?”

Ông ta vừa nói vừa nhìn Diệp Thiên Vân chằm chằm nói: “Tại sao ngươi lại phế hần?”

Ngũ Vĩ và Tiêu Sát lúc này muốn giúp cũng không giúp được gì, chỉ có thể nháy mắt với Diệp Thanh Vân, Diệp Thanh Vân nói không chút lo sợ: “Đánh lên!”

Ngô Hạo Thiên nghe xong im lặng hồi lâu có vẻ nghi ngờ, ông ta quay sang nói với Ngũ Vĩ: “Có thật như thế không? Đồng Thiết Dân lại dám giở thủ đoạn đó à?”

Ngũ Vĩ “Ừ” một tiếng nói: “Vâng, chúng con cũng không dám nói dối, khi giao đấu tất cả người của Hình Ý môn trên dưới đều nhìn thấy rất rõ. Diệp Thiên Vân đang đi xuống dưới võ đài sau khi đánh bại Đồng Thiết Dân thì không ngờ lại bị Đồng Thiết Dân đánh sau lưng.”

Ngô Hạo Thiên im lặng không nói gì, dường như đang suy xét gì đó.

Trong lòng Ngũ Vĩ lúc này cũng thấy bất an, Diệp Thiên Vân nổi tiếng ra tay tàn nhẫn. Hai người sống cùng nhau lâu nên ông ta cũng hiểu hần chút ít.

Diệp Thiên Vân ra tay cũng không phải cố ý tàn nhẫn mà là hần bẩm sinh đã có sức mạnh tàn bạo, ngay cả có tu dưỡng đức hạnh thì e rằng cũng vô ích, đây là bản tính của mỗi người căn bản không thể thay đổi được.

Những cuốn sách mà Ngũ Vĩ đưa cho Diệp Thanh Vân, hần đều đã xem hết nhưng lại chẳng có hiệu quả gì vì vậy bây giờ cũng chẳng có cách nào khác, một đệ tử giỏi của Hình Ý môn mà sát khí quá nặng cũng khiến người ta thấy có gì đó không ổn.”

Tiêu Sát từ nãy ngồi cạnh chăm chú lắng nghe quan sát, nhìn thấy Ngô Hạo Thiên đang do dự liền nói: “Sư thúc, Diệp Thiên Vân đâu phải cố ý làm vậy, chỉ là Đồng Thiết Dân không nể tình đồng môn đánh lên sau lưng, quả là không có nhân phẩm. Vì thế Diệp Thiên Vân chỉ là bị ép buộc mới phải phản công lại, người đừng trách hần nữa.”

Ngô Hạo Thiên đứng tại chỗ một hồi lâu, sau đó mới than rằng: “Thôi, chuyện này cũng không trách hần được, võ thuật trước nay đều vậy, đánh lên thì ai cũng sẽ ra phế hần thôi. Chỉ có điều đáng tiếc là Đồng Thiết Dân có tư chất tốt, xét cho cùng đây cũng là một tổn thất cho Hình Ý môn chúng ta.”

Vừa nói ông ta vừa nhìn Diệp Thiên Vân: “Chỗ Vô Vi sư huynh ta có thể nói giúp cho, huynh ấy không phải là người không biết phân biệt phải trái đâu, người có tư chất tốt hơn Đồng Thiết Dân. Sau khi hội võ kết thúc nếu như có hứng thì có thể theo ta học võ?”

254. Chương 254: Chém Eo

Ngô Hạo Thiên dường như đã quên chuyện của Đồng Thiết Dân, ông ta cười nói: “Kì thật rất nhiều đệ tử tưởng rằng sau núi có nhiều điều thần bí nhưng thật ra cũng chỉ có mấy lão nhân sống ở đó thôi, đến lúc đó người có thể đứng cạnh lắng nghe và quan sát. Nếu như có cơ hội cũng có thể giao đấu, tham gia luận bàn, ta tin rằng điều đó rất có lợi cho người.”

Ngũ Vĩ cũng rất vui mừng, khi nghe thấy Diệp Thiên Vân được ra sau núi thì nét mặt ông ta tươi cười mừng rỡ. Ông ta liếc nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Quả thật hần rất chăm chỉ, con và hần sống với nhau mấy tháng rồi nhưng hần chưa từng bỏ bê tập luyện dù chỉ một ngày. Nếu như nói về đời đệ tử thứ ba thì con nghĩ không ai theo kịp hần.”

Ngô Hạo Thiên lúc này dường như cũng rất vui mừng nói: “Sao? Chăm chỉ? Chăm chỉ tốt đấy! Nhiều người có tư chất tốt nhưng đều thất bại vì lười, Hình Ý Quyền không những cần luyện nhiều mà còn phải hiểu, chỉ có không ngừng học hỏi mới có thể đạt được kết quả, khi làm việc gì đều có thể nắm được quyền lý bên trong nó!”

Diệp Thiên Vân thấy những lời này rất ý nghĩa. Đôi khi trong cuộc sống bất kể chuyện gì cũng đều có thể có ích cho việc luyện Hình Ý Quyền. Ví như nhìn thấy con chim đang bay trên không trung hay là cách cầm đũa ăn cơm, từ đó có thể học được rất nhiều điều, hần còn lĩnh hội được đạo lý này: “Mỗi cái cây mỗi cọng cỏ đều có thể tạo ra quyền lý chỉ có điều chúng ta bình thường không để ý tới thôi.”

Ngô Hạo Thiên có chút kinh ngạc, ông ta tán thưởng nói: “Không ngờ người cũng hiểu biết vậy. Không tồi! Ta tin sau khi người ra sau núi người sẽ học hỏi được nhiều điều, chỉ cần có tâm hướng võ. Sớm muộn cũng sẽ có ngày thành công.”

Tiêu Sát nhìn người anh em sắp được ra sau núi, không nén nổi niềm vui, nhảy múa vui mừng. Hai phái Tây Bắc đều có người được đặc cách ra sau núi, chỉ có Trung phái là không có ai. Bây giờ có Diệp Thiên Vân thì cũng có nghĩa từ nay sau núi ba phái Tây, Bắc, Trung đều ngang hàng nhau.

Từ lúc trả lời xong Diệp Thiên Vân chẳng nghe mấy người kia nói gì nữa, hần đang cẩn thận suy ngẫm thời khắc hai người giao đấu, trọng tâm chính nằm ở cách Ngô Hạo Thiên ra tay. Hần phát hiện khi Ngô Hạo Thiên ra tay đều sử dụng những chiêu thức bình thường. Nhưng khi đến gần đối phương lại biến thành chiêu thức mạnh. Đây là điển hình của tinh tế hóa chiêu thức.

Ngũ Vĩ nhìn Diệp Thiên Vân đang ngây người liền cười nói: “Đã hiểu hai chiêu thức đó chưa?”

Ngũ Vĩ vừa dứt lời thì Diệp Thiên Vân cũng nghĩ thông, chuyện này khiến hần ta vô cùng vui mừng nói: “Vừa mới hiểu ra chút ít. Hi vọng có cơ hội được thử chiêu thức này.”

Ngũ Vĩ nhìn xuống dưới khán đài, khẽ nói: “Nhanh lên, người sắp được nhìn thấy rồi, bây giờ đã sắp tới lúc xếp hạng rồi. Rất nhiều người muốn vào top mười nhưng thực sự có tư cách, thực lực lại không nhiều, cũng chỉ có mấy nhà thôi.”

Ngô Hạo Thiên cũng nhìn xuống dưới, trầm tĩnh nói: “ Những gì học được hôm nay quả không ít, ta rút thăm biểu diễn không ngờ lại gặp một hậu sinh có tiền đồ như Diệp Thiên Vân, không tồi, đợi hội võ kết thúc người ra sau núi học tập! Ta còn có việc phải đi trước.”

Mấy người bọn họ cung kính tiễn Ngô Hạo Thiên rời đi. Cứ như thế đấu qua đấu lại, Diệp Thanh Vân cũng chẳng xem được là bao. Thời gian đấu võ dài khiến hần thấy mất hứng, nếu như tiếp tục thì không thể đạt hiệu quả như kế hoạch. Hần lấy quyển sổ ghi thứ tự từ chỗ Tiêu Sát rồi lật từng trang tìm những trận đấu quan trọng.

Ngũ Vĩ nhìn Diệp Thiên Vân có vẻ không khỏe bèn bảo: “Ta nghĩ người nên nghỉ chút đi sau đó chọn vài trận quan trọng xem thôi, chứ cứ tiếp tục thế này người còn có thể lên võ đài được sao, sớm muộn gì cũng

kiệt sức thôi.”

Diệp Thiên Vân xoa hai bên thái dương, rồi khẽ gật đầu. Mặc dù lúc bàn luận với Ngô Hạo Thiên hắn thấy vẫn khỏe nhưng bây giờ dừng lại rồi hắn cảm thấy toàn thân mệt mỏi. Mặc dù hắn vẫn có thể chịu đựng được nhưng nếu như đầu óc không tỉnh táo thì hôm nay làm gì cũng không xong, người cũng trở nên không biết tức giận. Hắn đứng dậy nói: “VẬY con đi nghỉ đây, ngày mai có lẽ sẽ khá hơn.”

Kì thật Diệp Thiên Vân ở đây cũng chưa quá ba tiếng nhưng vì tập trung cao độ, lại không nghỉ ngơi nên mới thành ra như vậy.

Tiêu Sát ngồi cạnh không khỏi lo lắng nói: “Đệ không phải là đổ bệnh rồi chứ? Không chịu được thì mau đi nghỉ đi, thi đấu cũng đâu cần phải ngồi cả ngày ở đây, chọn mấy trận hay hay xem là được rồi, những trận còn lại không xem cũng được mà, có một số môn phái đến đây chỉ là để vui chơi chứ không phải để học hỏi.”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng, lúc này hắn cũng cảm thấy những gì hắn đã xem quá tràn lan, thật ra chỉ cần xem mười đại môn phái thi đấu là được rồi, không cần phí thời gian xem những thứ vô nghĩa kia, hắn nói: “VẬY thì con về ngủ chút đây, hi vọng sẽ cảm thấy khá hơn một chút!”

Diệp Thiên Vân trở về phòng, ngay cả nhúc nhích cũng không buồn, liền nằm xuống ngủ luôn, đến lúc tỉnh dậy thì trời đã tối. Hắn không biết mình đã ngủ bao lâu nhưng bây giờ hắn đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, thể lực đã hoàn toàn hồi phục, nhưng đầu óc vẫn ong ong vì những thứ đã ghi lại trong đầu quá nhiều, não bộ tạm thời không chịu đựng được vì thế mới xảy ra tình trạng này.

Hắn ngồi dậy uống ngụm nước rồi lại nằm xuống, nhân lúc trời tối nhìn đồng hồ hắn phát hiện ra mình đã ngủ hơn mười tiếng đồng hồ, từ lúc hắn trở về từ giữa trưa đến bây giờ đã là hai giờ sáng.

Hắn nhớ lại tỉ mỉ trận đấu ngày hôm qua, đó là thói quen của hắn. Mỗi trận đấu đều được tái hiện lại trong não hắn, mặc dù tất cả đều chỉ là những trận giao đấu, nhưng sau khi nghiên cứu kĩ thì cũng học hỏi được ít nhiều. Đặc biệt là trận quyết đấu giữa Vô Vi đạo nhân và Ngô Hạo Thiên, quả thật nó giống như tài liệu sách giáo khoa vậy.”

Hình Ý Quyền pháp phong cách hào hiệp nhưng lại có thể nghiên cứu ra cách phát lực từ bộ phận các động tác, phát hiện này khiến hắn bất giác mỉm cười. Công năng như vậy quả thật là bảo bối, có thể học lớn được chiêu thức mà đối phương không hề hay biết điều đó.

Ban ngày Diệp Thanh Vân ghi lại những động tác võ thuật, tối về thì tiến hành phân tích. Thêm vào đó hắn còn có thể tạm dừng những động tác đó để suy nghĩ, hay phóng to lên để không bỏ sót bất kì một chi tiết nào. Phải công nhận khả năng đó thật là đáng sợ.

Đồng hồ sinh học của hắn bây giờ cũng bị làm cho rối loạn cả lên rồi, nhưng không ảnh hưởng gì đến cơ thể. Hắn đang định đi rửa mặt cho tỉnh táo thì lại phát hiện ngoài cửa sổ hình như có bóng người lướt qua, vì vậy hắn bật dậy, chỉnh lại chăn gối như thể có người đang nằm ngủ.

Thường thì đội trực đêm của Hình Ý môn không đến sát cửa sổ như vậy nên hắn có chút nghi ngờ.

Người bên ngoài dường như cũng rất cẩn thận, khẽ đẩy cửa bước vào, chỉ có một âm thanh rất nhỏ phát ra.

Diệp Thiên Vân thở dài, vẫn may là người đến vào ban đêm chứ nếu như đến vào lúc trưa thì hắn toi mạng thật rồi. Hắn trốn trong góc phòng, dùng cảm giác theo dõi động tĩnh của đối phương.

Khoảng hai phút sau, cửa mở phát ra hai tiếng động rất khẽ, từ ngoài một người tiến vào, hắn ta cẩn trọng đề phòng bốn phía xung quanh, tay phải cầm đao, quay lại phía sau quan sát, mọi động tác đều rất nhẹ.

Diệp Thiên Vân không ngờ trong Hình Ý môn lại có kẻ nào to gan đến vậy, có lẽ ngay cả người của Hình Ý môn cũng không ngờ lại có kẻ dùng cách này để giết người. Chỗ Diệp Thanh Vân ẩn nấp rất tốt, từ ngoài nhìn vào bị tủ che khuất nên kẻ vừa bước vào không phát hiện được hắn.

Kẻ đó tiến đến trước giường dường như muốn lật chăn lên nhưng vừa đi được nửa đường đao thì đột nhiên hắn thu đao lại, nhấc đao chém liên tục ba lần và khẽ cười lạnh lùng nói: “Diệp Thiên Vân không ngờ người cũng có ngày hôm nay!” Giọng nói trầm một cách khác thường nhưng từ lời nói có thể cảm nhận được khoái cảm trả được mối thù của hắn.

Sau khi chém ba đao, kẻ đó mới nhận ra có gì đó không đúng liền hást chần ra thì chỉ nhìn thấy một cái gối và cái giường trống không, mắt hần nheo lại.

Ngay lúc đó Diệp Thiên Vân nhảy ra từ góc tử rồi đưa tay tấn công về phía cổ họng đối phương. Đầu hần vốn dĩ vẫn còn đau nhưng đối mặt với những chuyện thế này khiến hần hứng thú một cách kì lạ! Lúc này hần chăm chú quan sát đối phương, kẻ vận một bộ đồ đen, trên đầu đeo mạng che mặt, tay cầm một thanh đao bằng đồng đen xì xì, rõ ràng là đã có âm mưu từ lâu.

Kẻ đó vừa nhìn Diệp Thanh Vân thì tay Diệp Thanh Vân đã lao tới. Hần bắt giác nhấc đao đâm về phía ngực Diệp Thanh Vân ngay cả chiêu thức của Diệp Thanh Vân hần cũng không để ý, có vẻ như hần muốn lấy mạng Diệp Thanh Vân.

Diệp Thanh Vân nhìn thấy sự thù hận trong mắt kẻ đó vì thế hần tập trung toàn bộ sức lực, nâng Kim Chung Trảo tới mức mạnh nhất.

Kẻ áo đen cười lạnh lùng, tay cầm đao đâm vào ngực Diệp Thiên Vân, rồi hần tiếp tục dùng lực nhưng đao vẫn không hề nhúc nhích. Trong giây lát hần đã nhận ra chuyện gì đang xảy ra nên đã bay lùi lại.

Tay Diệp Thiên Vân đã đến sát cổ đối phương rồi nhưng chính lúc này kẻ áo đen lại chuyển động giống như con cá chạch, toàn thân đột ngột lùi về sau rồi bay ra ngoài.

Diệp Thiên Vân mặc dù không tóm được cổ hần nhưng lại tóm được quần áo của hần khiến cho động tác của kẻ áo đen chậm lại, và ngay lúc đó, hần tóm lấy cơ hội một phần trăm giây đột nhiên ra một cước, “bịch” một tiếng phát ra từ người của kẻ áo đen.

Tấn công như vậy thì không kẻ nào chịu đựng được. Kẻ áo đen kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó hần vứt đao sang một bên, lùi lại phía sau rồi chạy mất.

Diệp Thiên Vân không cho kẻ địch bất kì cơ hội nào, hần dùng chân đá thanh đao đồng đen bay về phía trước sau đó nhanh chóng bay ra ngoài.

Kẻ áo đen không quan tâm gì nữa ra sức chạy, chỉ cần chạy thoát coi như là đã sống sót rồi. Sau lưng hần Diệp Thanh Vân và thanh đao đang cùng bay tới, lúc hần đưa tay định nắm lấy chuôi đao nhưng lại là một đao thật ác liệt.

Kẻ áo đen vốn dĩ không biết sau lưng mình chuyện gì đang xảy ra nên vẫn ra sức chạy nhưng cũng vào lúc đó hần thấy eo mình mát lạnh sau đó thì một cơn đau trào lên não, không nhận được hần kêu lên thảm thiết.

Đao này của Diệp Thiên Vân đã chém kẻ áo đen thành hai mảnh từ eo trở xuống. Hần nhìn thanh đao, mặc dù nó màu đen nhưng không thể che giấu được độ sắc bén của nó.

255. Chương 255: Giết Cũng Vô Ích

Chém eo là một trong những loại tử hình tàn khốc nhất. Người nổi tiếng đầu tiên bị chém eo là Lý Tương thời Tần và người cuối cùng là Du Hồng Đồ người tỉnh Phúc Kiến sống ở thời Ung Chính. Sau khi bị chém làm đôi, ông ta vẫn còn lặn qua lặn lại trên mặt đất, bàn tay đầy máu, viết lên trên mặt đất sáu chữ “bị thảm” rồi mới chết. Ung Chính sau khi biết được chuyện này lập tức hạ chiếu xóa bỏ hình phạt này.

Người của tất cả các phòng đều bị tiếng kêu thảm thiết đó đánh thức, mà vốn dĩ là họ cũng không được ngủ. Đèn lại sáng lên lần nữa, những người đi tuần của Hình Ý môn cũng đều đã chạy tới, Hình Ý môn trên dưới đều bị làm cho náo loạn cả lên.

Diệp Thanh Vân nhìn kẻ áo đen đang bò dậy trên mặt đất. Hần ta đã nghe suốt về chém eo, đến bây giờ thì đã tận mắt chứng kiến cảnh tàn khốc này, cũng có chút không đành lòng. Hần vừa mới định chém thêm một đao nữa thì đột nhiên thân thể kẻ đó cứng đờ rồi tắt thở.

Mấy người tuần đêm của Hình Ý môn đã đến nhìn thấy cảnh tàn khốc này cũng không dám bước tới. Sau đó khi đã nhìn rõ mặt của Diệp Thiên Vân một người tiến lên phía trước hai bước, run rẩy nói: “Diệp sư đệ, khuya vậy rồi có chuyện gì xảy ra vậy?”

Diệp Thiên Vân vừa định thốt lên có thích khách thì tí nữa đã bật cười, mấy năm nay muốn tìm một kẻ thích khách hay ngày nay gọi là sát thủ quả thật là rất khó nhưng hôm nay lại xuất hiện sát thủ thật, điều này khiến hắn không thể nhịn được cười.

Nghĩ đến đây Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Không có gì!” Hắn và mấy người tuần đêm này cũng không nói rõ với nhau, như thế còn tốt hơn là giải thích, nói ra lại càng thêm phiền phức.

Mấy người tuần đêm của Hình Ý môn nhìn thấy Diệp Thiên Vân cầm đao cũng thấy lo sợ, giết người là một chuyên, lại còn chém đôi nữa kiểu chết như thế chỉ cần nghe tiếng kêu thảm thiết thôi cũng đủ biết đau đớn thế nào. Vì thế mấy người đó cũng chỉ dùng mắt nói chuyện với nhau. Bọn họ không nên biết là tốt nhất, ở Hình Ý môn sát tính của Diệp Thiên Vân bộc phát, hắn đã chém chết một người trong môn phái vì thế bọn họ cũng chỉ dám đứng ở gần đó.

Lát sau khi đã mặc xong quần áo Tiêu Sắt vội vã chạy lại xem. Đến nơi nhìn thấy người chết nằm trên mặt đất liền thán trọng hỏi: “Sư đệ, chuyện gì xảy ra vậy?”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy Tiêu Sắt tới liền than rằng: “Ban nãy hắn tới phòng đệ định ám sát đệ nên đệ mới kết liễu hắn.”

Tiêu Sắt nhìn thi thể nằm trên mặt đất cũng không khỏi kinh hãi. Trời tối rồi nên hắn ta chậm chậm tiến lại gần nhìn cho rõ, sau đó khẽ gỡ mặt nạ ra xem, bàn tay run rẩy, kẻ này chết vì quá sợ hãi, nét mặt không còn ra hình người nữa rồi. Trước khi chết chắc chắn phải trải qua đau đớn tột cùng. Hắn nhìn một hồi lâu cũng không nhận ra đó là ai nên bèn đứng dậy đi về phía Thiên Vân nói: “Huynh không nhận ra. Đệ đi xem thử xem nào hay là hắn có thù oán gì với đệ?”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng sau đó tiến lại gần nhìn, hắn nhìn qua đã biết là mình không quen nên lắc đầu nói: “Đệ cũng không quen, bây giờ có thể điều tra ra hắn vào Hình Ý môn khi nào không?”

Tiêu Sắt lắc đầu nói: “Không rõ. Bây giờ đang là hội võ vì thế nên tất cả các môn phái đều tập trung tại đây, mà nếu như người ở đây đã làm chuyện này thật thì chúng ta cũng không thể nói gì được. Bất luận lớn nhỏ mỗi môn phái đều là một môn phái. Bọn họ dù sao cũng có chút thế lực và địa vị, nếu như tùy tiện lục soát thì nhất định là không được. Như thế còn có thể khiến các môn phái không hài lòng, việc này cứ tạm gác sang một bên sau này từ từ nói.”

Diệp Thiên Vân cũng không ngờ là kết quả lại như vậy. Không nói tới thể diện của các môn phái mà ngay cả người ta có đồng ý thì cũng không được phép vào các môn phái bên cạnh xem xét nên hắn cũng chỉ có thể gật đầu nói: “Bây giờ đã muộn rồi cũng chỉ có thể như vậy thôi, đợi lát nữa thì đem thi thể đi xử lý đi.”

Tiêu Sắt quan tâm nói: “Đệ bây giờ là bảo bối của Trung phái chúng ta chỉ cần đệ không bị thương sau này chúng ta sẽ từ từ tìm ra kẻ đó, dù là ai cũng phải trả giá.”

Diệp Thiên Vân lúc này rất bình tĩnh, người chết hận thù cũng hết, huống hồ hắn và người đó không hề có hận thù gì, ít nhất bây giờ hắn vẫn chưa rõ kẻ đó là ai? Chỉ có điều có thể khẳng định là một nhân vật trong võ lâm, nếu không thì lấy súng bắn hai phát vào đầu Diệp Thanh Vân không phải là thực tế hơn sao.

Người chết cầm đao, nếu như phát hiện chuyện nào như thế trong xã hội thì phải có đến hơn một nửa xã hội sẽ bị cho là điên nhưng nếu là trong võ lâm thì như vậy lại hợp tình hợp lý. Một người luyện võ cho dù công phu kém đến đâu cũng không dùng súng bởi vì chuyện này có ảnh hưởng đến danh tiếng, tôn nghiêm, thậm chí là môn phái đời sau, thế giới ở đây và thế giới bên ngoài không giống nhau nhưng vẫn có thể dung hòa. Nói cho cùng cũng chỉ vì hai chữ “Nguyên tắc”, chuyện này cũng giống như giết người trên võ đài mà không phạm pháp. Ở một số nơi nhất định hành động như vậy là hợp lý.

Tiêu Sắt trong lòng có chút không thoải mái, Trung phái không mở rộng thì không sao, đảng này vừa mới xuất đầu lộ diện đã xảy ra bao nhiêu chuyện, Diệp Thiên Vân chính là bộ mặt của đời thứ ba của môn phái hắn mà chết đi thì Trung phái sẽ phải chịu đả kích lớn, những chuyện thế này khiến hắn ta không thể không nghĩ tới hai phái khác.

Hắn điềm nhiên nói: “Có lẽ có một ngày chúng ta sẽ phát hiện ra kẻ địch ngay cạnh chúng ta.”

Diệp Thiên Vân gia nhập Hình Ý môn chưa lâu nên đối với những việc thế này hắn không suy đoán được, hắn cũng không dám suy đoán nhưng Tiêu Sắt thì lại khác, hắn đã gia nhập môn phái từ lâu có thể phán

đoán và cũng có thể đánh giá được.

Người đến xem càng ngày càng đông, rất nhiều người đến để vui chơi, phần đông không phải là đệ tử của bốn phái vì thế Tiêu Sát cung kính nói với tất cả mọi người: “Bây giờ xin mời mọi người về nghỉ, còn có điều gì thiếu sót mong được lượng thứ!”

Rất nhiều người nhìn thấy cảnh tàn khốc này cũng xúm lại chỉ chỉ trỏ trỏ nhưng sau khi nghe Tiêu Sát nói xong liền tản ra, chủ nhà đã nói vậy thì khách khứa cũng phải tôn trọng qui tắc.

Vừa mới giải quyết xong mọi việc, Tiêu Sát liền đến chỗ cách hiện trường không đến mười phút, đến nơi hẩn quan sát mặt đất sau đó nhíu lông mày nói: “Có đầu mối gì không? Rõ ràng, hẩn ta dường như đã hiểu được một phần việc này, lúc đó mọi người đã dời đi hết hẩn mới đến hiện trường cũng là vì không muốn để người khác nhìn thấy.

Tiêu Sát lắc đầu không nói gì, đi tìm vài người quanh đó. Việc thu dọn xác chết đó quả thật để lại cho người ta một cảm giác kinh sợ, những người đã thu dọn xác chết đêm nay có lẽ cũng không thể ngủ được.

Tiêu Hùng nhìn xung quanh, lúc này mọi người đã tản ra, hẩn bình tĩnh nói: “Các người theo ta về phòng. Ta có việc phải nói với các người”. Giọng ông ta rất bình tĩnh nhưng sắc mặt lại không tốt cho lắm, bất kì phái chủ môn phái nào cũng không thể tưởng tượng ra có thích khách xuất hiện, mặc dù chuyện này xảy ra ở chỗ Tiêu Sát nhưng bọn họ cũng không khỏi bị liên lụy. Bây giờ là lúc khách khứa đến rất đông, xảy ra chuyện như thế thật là mất mặt, còn đầu thể diện của Hình Ý Môn.

Tiêu Sát và Diệp Thiên Vân đi cùng Tiêu Hùng đến phòng của ông ta. Diệp Thiên Vân bước vào phòng, để ý thấy cốc trà trên bàn của Tiêu Hùng vẫn chưa đóng nắp. Làn khói mỏng khê bốc lên từ cốc trà, rõ ràng ông ta không ngủ, ngoài ra trên bàn còn có một số tài liệu.

Tiêu Hùng vào phòng, ngồi xuống rồi mới chỉ tay bảo hai người bọn họ ngồi xuống. Lúc này ông ta bình tĩnh nói với Diệp Thiên Vân: “Việc ngày hôm nay chỉ có thể im đi, làm như vậy Hình Ý môn có chút không phải với người. Sau này nhất định chúng ta sẽ bù đắp cho người.”

Ông ta mặc dù không nói bù đắp như thế nào nhưng Diệp Thiên Vân hiểu ý ông ta là không phải báo thù mà là tìm lại công bằng trên phương diện khác, như vậy mới là cách xử lí của các môn phái, dường như Tiêu Hùng đã biết chuyện gì đó nhưng lại không muốn nói.

Diệp Thiên Vân khê gạt đầu, hẩn ta mặc dù có hơi kinh ngạc nhưng lại không bị tổn thương, có thể coi như là kinh hãi nhưng không đến mức quá kinh hãi. Lần nào hẩn đầu võ cũng đều như vậy huống hồ hôm nay đã có phòng bị vì thế hẩn sắp xếp lại mọi thứ trong đầu rồi nói: “Chuyện vừa xảy ra con không nghĩ là lại ảnh hưởng đến khách khứa.”

Tiêu Hùng cười nói: “Lần sau chú ý là được, chuyện như thế kịp thời ra tay là đúng rồi, để hẩn chạy mất mới đúng là sai lầm, khiến khách của Hình Ý môn kinh hãi một phen cũng không phải là chuyện xấu.”

Diệp Thiên Vân không nghĩ đến hiệu quả đó, nên cũng không biết phải nói gì.

Tiêu Sát cười hì hì nói: “Thế lại hóa hay, đệ cầm đao trông thật lạnh lùng! Chắc chắn đã khiến cho môn phái khác kinh hãi, đến ngay cả huynh đệ trong môn phái cũng không dám tiến đến nói chuyện với đệ.”

Lúc này trong tay Diệp Thiên Vân vẫn còn cầm đao, hẩn nhìn thanh đao rồi nói: “Thanh đao này rất sắc, một đao đã đủ chém kẻ đó thành hai mảnh ngay cả màu sắc cũng rất huyền bí.”

Tiêu Sát lại gần sờ thanh đao, gạt đầu nói: “Thanh đao này quả thật là thanh đao tốt, chỉ có điều chủ nhân của nó lại hơi kém nên không phát huy được hết sức mạnh của nó, đệ giữ nó là thích hợp nhất đấy.”

Trong nhà Diệp Thiên Vân có treo một đôi súng lục, và một thanh muramasa, hẩn hoàn toàn không cố ý giết người để lấy chiến lợi phẩm, chỉ là sau khi cho mọi người xem mấy thứ đồ trang sức này ai cũng tấm tắc khen nên hẩn mới quyết định treo lên tường. Nhưng không ai biết rằng những thứ này thật sự là chiến lợi phẩm của mấy vụ giết người. Mỗi binh khí đều mang dấu vết của biết bao sinh mệnh.

Diệp Thiên Vân thấy Tiêu Sát có vẻ thích thanh đao bèn nói: “Thế thì huynh giữ lấy nó làm kỉ niệm đi.”

Tiêu Sắt rất muốn thế nhưng nghĩ đến kẻ vừa rồi cũng chết bởi thanh đao này, đã vậy lại còn chết rất thảm, theo phản xạ hần ném thanh đao xuống, như thể bị bỏng do thanh đao vậy, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Đao là hung khí giết người tốt nhất ta không lấy, ta nghĩ đệ cũng đừng giữ lại mấy thứ như vậy nữa.”

Diệp Thiên Vân rất hứng thú với các binh khí hơn nữa người học võ yêu thích đao kiếm cũng là chuyện bình thường vì vậy nên hần chỉ khẽ mỉm cười nhưng lại không nói gì.

Tiêu Sắt lúc này để cốc trà xuống rồi nói: “Ngày mai đệ phải thi đấu rồi, chuyện này ta quên mất không nhắc đệ trước. Ta rất bận nhưng ngày mai ta vẫn có thể thu xếp được thời gian. Ta nghĩ ta nên nhắc nhở đệ vài điều dù sao đây cũng là lần đầu đệ tham gia thi đấu kiểu này.”

256. Chương 256: Cuộc Nói Chuyện Đêm

Một người khác là Ngũ Vi, nguồn tin tức của ông ta thì rất chính xác nhưng ông ta lại không quan tâm, ông ta vốn dĩ không có tư tưởng thăng tiến, ngay cả chuyện trong môn phái ông ta cũng không can dự vào chứ đừng nói đến ngoài môn phái vì thế nên những thông tin của ông ta mặc dù chuẩn nhưng đều là những thông tin đã cũ rích.

Hôm nay, Tiêu Hùng đích thân giảng giải về tình hình thực tế nên tất nhiên hần phải chăm chú nghe, đây không phải vấn đề có lợi cho Diệp Thiên Vân mà là vì sau này hần ta còn phải qua lại trong võ lâm, mà hần lại không nắm được tin tức gì thì quả thật là đáng lo sợ. Những thứ như thế không yêu cầu phải học mà phải nắm rõ.

Tiêu Sắt ngồi cạnh cũng nghiêng đầu ngồi nghe chăm chú, thật ra hần và Tiêu Hùng mặc dù là cha con nhưng cơ hội gặp nhau hàng ngày rất ít. Trong môn phái hần được đối xử như những môn đồ khác chứ chẳng có đặc ân gì. Chỉ có điều hần cũng được coi là đại sư huynh của đệ tử đời thứ ba nên cũng có một số đặc quyền nho nhỏ. Chuyện này thì lại chẳng có liên quan gì đến Tiêu Hùng cả.

Tiêu Hùng nghĩ một lát rồi đột nhiên nói với Diệp Thiên Vân: “Mười môn phái, ta nghĩ ngươi biết rõ rồi chứ?”

Diệp Thiên Vân gật đầu, hần cũng chẳng biết phải nói gì nữa. Nhắc đến mười môn phái tính đến giờ hần cũng chỉ mới biết mặt, nếu không phải hội võ thì hần cũng không biết.

Tiêu Hùng đứng dậy tiếp tục nói: “Thiếu Lâm, Võ Đang, Bát Quái, Hình Ý, Thái Cực, Hoa Mai, Không Động, Ngũ Tổ, Bát Cực, Tây Bắc! Đây là bảng xếp hạng từ ba năm trước, Hình Ý môn chúng ta chỉ đứng ở vị trí thứ tư.”

Diệp Thiên Vân đã nghe Tiêu Sắt nói qua về chuyện này rồi nên hần cười nói: “Con chỉ không rõ một điều là theo như thực lực của Hình Ý môn thì chúng ta phải xếp ở thứ mấy?”

Tiêu Hùng lắc đầu nói: “Điều này cũng không phải là tuyệt đối, ta không nói xếp thứ tư có nghĩa là thực lực của chúng ta chỉ đứng thứ tư, thật ra bảng xếp hạng này không có đời đệ tử thứ nhất của Hình Ý môn chúng ta nếu không thì chúng ta có thể xếp ở vị trí thứ hai. Các môn phái khác cứ có tuổi rồi đều không tham gia thi đấu nên lúc đó đã tạo nên cục diện này.”

Tiêu Sắt mỉm cười nói: “Thật ra thực lực của Hình Ý môn chúng ta rất hùng hậu.”

Tiêu Hùng trừng mắt nhìn hần rồi nói: “Cuộc thi đấu giữa các môn phái còn diễn ra trong thời gian dài, đối thủ của chúng ta chính là Bát Quái Môn và Thái Cực Môn, những môn phái khác ngươi không cần để ý đến vì tạm thời chúng ta sẽ chưa giao đấu với chúng.”

Diệp Thiên Vân vốn dĩ muốn tìm hiểu thêm về các môn phái khác nhưng Tiêu Hùng đã nói thế thì có lẽ tạm thời chỉ cần tìm hiểu về Bát Quái và Thái Cực. Hần nghĩ một chút, Bát Quái Môn hần cũng biết đôi chút, khi ở Hứa gia hần đã từng nghe qua.”

Tiêu Hùng nhìn Diệp Thiên Vân cười nói: “Bát Quái Môn và Thái Cực Môn là đối thủ quan trọng của ngày hôm nay, thật ra năm ngoái chúng ta cũng chẳng hơn kém bọn họ là bao. Hai môn phái này có thể nói là ngang ngửa chúng ta, đặc biệt là Thái Cực Môn, ngươi nhất định phải chú ý.”

Ông ta đột nhiên dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Thái Cực Quyền do ai sáng tạo ra? Đến nay vẫn chưa rõ ngay cả môn phái của bọn họ cũng không rõ điều này, Thái Cực Môn ngày nay rất náo nhiệt vì nhiều người theo học nhưng so với Thiếu Lâm quyền thì số người trẻ tuổi tham gia ít hơn, danh tiếng có thể nói chưa phải là lớn, những hiểu nhầm của quần chúng vẫn còn nhiều. Đặc biệt là phái Biệt Lâm Lập của Thái Cực Môn, trong phái này lại phân ra thành các phái nhỏ hơn tự mình nghiên cứu luyện tập, mỗi phái đều có nét riêng biệt, rất mạnh nhưng như vậy cũng làm giảm đi sức mạnh của cả môn phái.”

Tiêu Hùng nói sang hướng khác: “Nhưng có một điểm cần phải nhấn mạnh là cao thủ của Thái Cực rất nhiều, vì thế người phải đặc biệt cẩn thận không được vì hấn xếp sau Hình Ý môn nên khinh địch.”

Diệp Thiên Vân nhớ rõ lời của Tiêu Hùng, thật ra Thái Cực Quyền hấn cũng biết chút ít nhưng không thông thạo cũng không hiểu chuyện võ lâm nên Tiêu Hùng đã cung cấp cho hấn một số thông tin đó là thực lực của Thái Cực Môn rất mạnh. Diệp Thiên Vân nghe xong cười nói: “Con sẽ chú ý.”

Tiêu Hùng gật đầu nói: “Sau khi người đến Trung phái chúng ta, thực lực của chúng ta quả thật đã tăng lên đáng kể, đặc biệt là đời đệ tử thứ ba đối với Trung phái rất quan trọng. Từ trước tới nay thực lực của chúng ta không phải là yếu chỉ là thiếu đi một người có thể giữ thể diện cho môn phái, người đến chính là để bổ xung thiếu sót này. Lần giao đấu này tất cả có bốn người, người và Lý Thiên Kiêu đại diện cho đời đệ tử thứ ba còn Phương Nhược Sơn và Tây Phái Hoàng sẽ đại diện cho đời đệ tử đời thứ hai.”

Diệp Thiên Vân không ngờ lại cùng Phương Nhược Sơn tham gia thi đấu. Lần trước khi hai người giao đấu, kiếm pháp của Phương Nhược Sơn quả thật rất uy lực, từ sau lần đó quan hệ giữa hai người cũng đã được cải thiện đáng kể, hấn nghĩ một chút rồi nói: “Không ngờ con và Phương sư thúc lại cùng tham gia thi đấu.”

Tiêu Hùng cười nói: “Ta biết người và Phương Nhược Sơn có quan hệ rất thân thiết, chuyện này người làm rất tốt, dù sao chúng ta cũng đều là người cùng môn phái mọi người hòa thuận sau này cũng dễ nhìn mặt nhau.”

Tiêu Sát ngồi cạnh nói giúp Diệp Thiên Vân, hấn cười nói: “Thật ra tiểu đệ đối xử rất ôn hòa với người của chúng ta, lần trước Phương Kỳ đến gây chuyện, hấn đâu có ra tay.”

Tiêu Hùng gật đầu, ông ta cũng rõ Diệp Thiên Vân là người như thế nào, đặc biệt là những chiến tích trước kia của hấn không thể coi là giết người không chớp mắt nhưng nếu trêu chọc hấn thì không có kết cục tốt đẹp gì nhưng bây giờ hấn đã chủ động nhượng bộ, như thế đã là tận tâm tận nghĩa lắm rồi.

Tiêu Hùng vỗ tay sau lưng nói: “Thi đấu võ lần này hình thức có chút thay đổi, ta cũng hi vọng người chuẩn bị tốt. Lần này không phải là đấu một chọi một mà là hai chọi hai, cũng có nghĩa người và Lý Thiên Kiêu cùng nhau tham gia trận đấu vì thế ta hi vọng người chuẩn bị cho tốt.”

Diệp Thiên Vân không ngờ rằng hấn sẽ thi đấu cùng với Lý Thiên Kiêu nên có chút nghi ngờ hỏi: “Như vậy có nghĩa là cùng cô ta lên võ đài sao?”

Tiêu Sát biết chuyện hai ngày trước, Diệp Thiên Vân và Lý Thiên Kiêu vốn dĩ có chút hiểu lầm vì thế nên hấn cười nói: “Thế cũng tốt, hai người có thể hòa giải xích mích, cùng nhau chiến đấu.”

Diệp Thiên Vân suýt nữa thì bị những lời nói này làm cho nghẹt thở chết, hấn ta và Lý Thiên Kiêu quả thật không có hiểu nhầm gì lớn cả chỉ là vì bài thơ hôm đó thôi. Có điều lòng dạ phụ nữ khó mà đoán được nếu lúc đấy mà cô ta nổi giận thì chắc hấn chết không có đất chôn.

Tiêu Hùng trầm ngâm một lát rồi nói: “Hai ngày tới người chuẩn bị cho tốt vào, quan sát nhiều Thái Cực và môn phái khác giao đấu, như thế sẽ có ích cho người. Còn một điểm quan trọng nữa, khi ra tay phải dứt khoát, không được chần chừ nếu không thì người hối hận sẽ là người.”

Diệp Thiên Vân đã từng nghe những lời này trong lần giao lưu trước, nên hấn bỏ qua. Thiết Dân là đồng môn với hấn, giờ trò đánh lén còn bị hấn đánh cho thảm hại như vậy thì các môn phái khác hấn còn phải nể tình sao. Hấn gật đầu nói: “Con hiểu rồi!”

Tiêu Hùng “Ừ” một tiếng rồi cười nói: “Thật ra về mặt này ta rất yên tâm vì người từ trước tới nay luôn như vậy! Chuyện thích khách lần này đợi võ hội kết thúc ta sẽ bù đắp cho người. Chuyên tâm thi đấu, trận đấu của các môn phái khác người xem là tốt rồi, không cần phải tập trung quá như vậy.”

Tiêu Sắt nghe Tiêu Hùng nói vậy đột nhiên nhớ lại chuyện ngày hôm đó, vui mừng nói: “Cha à, hôm đó Ngô sư thúc đã gặp Diệp Thiên Vân rồi, sư thúc muốn hắt ra sau núi học tập sau khi hội võ kết thúc.”

Tiêu Hùng nghe xong sững sốt nhưng sau đó lại cười nói: “Đây là chuyện tốt mà. Thiên Vân người có phúc thật đấy, người có thể ra sau núi học tập từ các đệ tử đời thứ nhất cũng là niềm vinh hạnh của Trung phái chúng ta. Trước đây chỉ có Tây, Bắc hai phái này mới có tư cách tham gia, bây giờ Trung phái cũng có người là ta yên tâm rồi.”

Nói xong ông ta nhìn ra ngoài trời nói: “Trời sắp sáng rồi, các người mau về nghỉ đi, nhất là Thiên Vân, hai ngày tới người nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe, dù sao vẫn còn hai trận nữa, bây giờ người đã là đại diện của Hình Ý môn nên nhất định phải chú ý.”

Diệp Thiên Vân biết nghe Tiêu Hùng nói xong là bọn họ phải đi ngay nên hắt nói: “Những điều này con sẽ chú ý, phải chú ý giữ gìn sức khỏe, con xin cáo lui.”

Tiêu Sắt trông cũng có vẻ không muốn ở lại đây nên cũng nói: “Cha à, con cũng về nghỉ luôn đây. Xin cha đừng quá tham công tiếc việc.”

Tiêu Hùng gật đầu rồi tiễn hai người bọn họ ra cửa, nhìn bọn họ đi khuất.

Tiêu Sắt đi được một đoạn khá xa mới vỗ vai Diệp Thiên Vân nói: “Tiểu đệ, đệ thật có phúc, được tham gia thi đấu cùng với đại mã nhân của Hình Ý môn chúng ta, ngay cả ta cũng thấy ghen tị đấy. Ta nghĩ sau này chẳng đệ tử nào của Hình Ý môn nhìn thấy đệ mà không sợ cả.”

Diệp Thiên Vân lúc này lại không nghĩ những chuyện đó, hắt ta thấy rằng các qui tắc của các đại môn phái khiến hắt ta chịu không nổi. Rất nhiều chuyện đến mãi về sau mới thông báo, nếu như không phải vì hôm nay xảy ra chuyện này thì có lẽ phải đến tận lúc sắp lên võ đài thì hắt mới được thông báo. Bây giờ hắt đang thiếu người cung cấp thông tin, một người có thể trực tiếp liên kết với Tiêu Sắt và có thể nắm bắt rõ xu thế.

Nhìn Diệp Thiên Vân, Tiêu Sắt cứ tưởng hắt đang lo nghĩ vì chuyện thi đấu nên mới cười nói: “Tiểu đệ, đệ không phải lo đâu, ta dám nói rằng trong số đám thanh niên đệ có tài nhất, mặc dù không dám chắc chắn nhưng ta cũng dám khẳng định vài phần. Thật ra thực lực của đệ không phải là kém nữa rồi, ngay cả Ngô sư thúc cũng không phải là đối thủ của đệ nếu như đệ muốn thắng ông ta. Vậy thì ta dám chắc không ai có thể cản được đệ.”

Hắt vừa dứt lời thì điện thoại trên người Diệp Thiên Vân reo lên. Lúc này bốn bề tĩnh lặng khiến cho Tiêu Sắt giật mình.

Diệp Thiên Vân nhìn màn hình điện thoại, chau mày, người gọi đến là Hứa Tình, lúc này đã hơn ba giờ sáng, không biết lại có chuyện gì gấp đây.

257. Chương 257: Người Có Một Câu Chuyện

Diệp Thiên Vân nghe thấy tiếng khóc của cô ta liền an ủi: “Là tôi đây, có chuyện gì thế, cô nói nghe xem nào không phải là công ty hàng không có chuyện gì chứ? Hay là tên Vương Nghiên kia lại gây rắc rối cho cô?”

Hứa Tình lập tức nói: “Không phải, không phải. Anh tôi ở Hình Ý môn có khỏe không?”

Diệp Thiên Vân cứ tưởng là cha của Hứa Tình xảy ra chuyện gì rồi cơ nhưng không phải. Hắt nói tiếp: “Rất tốt, mấy ngày nay tôi bận việc thi đấu nên không có thời gian để tâm chăm sóc hắt.”

Hứa Tình ở bên kia đầu dây nôn nóng nói: “Cha tôi vừa mới gọi điện thoại nói rằng anh tôi để lại một bức thư nói anh ấy muốn đến chỗ anh tìm người để báo thù. Cha tôi hiện giờ cũng đang đến đó vì vậy nên tôi cũng chỉ biết tìm đến anh! Anh Vân, chỉ có anh mới giúp được tôi chuyện này. Anh nhất định phải trông chừng anh tôi, nhất định không được để anh ý làm chuyện gì ngu ngốc.”

Diệp Thiên Vân nhớ lại ngày hôm đó Hứa Phạm nói đến đây tìm người chỉ có điều không ngờ là đến để báo thù, nên hắn nói: “Lát nữa tôi sẽ đi tìm hắn, cô yên tâm đi, hội võ mới bắt đầu nên đến bây giờ hắn vẫn chưa có cơ hội giao đấu với ai đâu, tôi sẽ đi khuyên hắn chắc là sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hứa Tình nghe xong mới thở phào nhẹ nhõm, nghen ngào nói: “Anh tôi là người thẳng tính như thế đấy, cha tôi cứ tưởng rằng anh ấy đi học hỏi võ thuật không ngờ lại thành ra như thế.”

Diệp Thanh Vân “Ừ” một tiếng rồi nói: “Cô yên tâm, tôi còn ở Hình Ý môn thì anh cô không xảy ra chuyện gì đâu.”

Sau đó hắn an ủi thêm hai câu rồi gác máy, lúc này Diệp Thiên Vân và Hứa Tình đều đang có chuyện nên họ không nói chuyện với nhau nữa.

Tiêu Sát đứng cạnh nghe hiểu đại khái, hắn cười nói: “Hong nhan tri kỉ của đệ lại có chuyện gì à?”

Diệp Thiên Vân cười không trả lời, im lặng một lúc mới nói: “Chính là cái tên Hứa Phạm mà chúng ta tiếp đón ngày hôm đó đó, hắn đến để báo thù.”

Tiêu Sát nghe xong cười nói: “Chuyện này cũng bình thường thôi, không có ân oán thì làm sao có võ thuật, vì thế cũng chẳng có gì kì lạ. Bạn của đệ tên là Hứa Phạm à, có thời gian đệ nên đi khuyên hắn. Báo thù cũng tốt nhưng võ lâm nói chuyện bằng sức mạnh, công phu của hắn thế nào?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu không nói, bây giờ hắn có thể kết liễu Hứa Phạm chỉ trong vòng mười chiêu, đây là còn vừa đánh vừa nhường, Hứa Phạm không học được công phu của cha hắn.

Tiêu Sát cười nói: “Vậy thì có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra cũng không thể trách người ta được. Chỉ có điều học thuật không tinh, trong võ lâm có biết bao nhiêu kẻ muốn báo thù chết dưới tay kẻ thù.”

Diệp Thiên Vân chính là một trong những kẻ đó, người chết trong tay hắn cũng là bị việc báo thù làm cho mờ mắt mà bỏ mạng. Bây giờ hắn muốn đi khuyên Hứa Phạm nhưng hắn lại không có tài ăn nói nên hắn kéo Tiêu Sát lại gần nói: “Sư huynh, hôm nay phải nhờ huynh việc này rồi, đệ cũng không khuyên được hắn. Huynh giúp đệ làm công tác tư tưởng đi.”

Tiêu Sát vỗ ngực nói: “Huynh đệ một nhà sao phải nói thế. Hứa Phạm là bạn của đệ thì cũng là bạn của huynh, chúng ta cùng đi thôi.”

Hai người đến phòng của Hứa Phạm, Diệp Thiên Vân gõ cửa, mấy ngày nay hắn rất bận chỉ đưa Hứa Phạm đến đây chứ chưa vào trong xem, lúc này nghĩ lại cũng thấy hắn có gì đó không phải. Hứa Phạm từ xa tới mà hắn lại tiếp đón như vậy nên cũng cảm thấy có lỗi.

Tiêu Sát hiểu được suy nghĩ của Diệp Thanh Vân cười nói: “Hai ngày trước huynh và các đệ tử trong môn phái chúng ta có gặp mặt nhau, ta có nói hắn là bạn của đệ nên bọn họ tiếp đãi rất nhiệt tình, bây giờ đệ cũng đang bận, có một số chuyện không cần phải đích thân đi chỉ cần có lòng là được rồi. Ta nghĩ hắn hiểu mà.”

Diệp Thiên Vân nhất thời cảm ơn Tiêu Sát đã giải quyết mọi việc chu đáo nếu không thì hắn không thể yên tâm được.

Khoảng một phút sau, cánh cửa mở ra, Hứa Phạm nhìn thấy Diệp Thanh Vân thì có chút kinh ngạc sau đó cười nói: “Hai người sao lại đến vào lúc nửa đêm canh ba thế này. Mau ngồi xuống đi.”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng của hắn thì biết hắn không ngủ, hắn gật đầu cùng Tiêu Sát đi vào phòng.

Vào trong Hứa Phạm tươi cười rót hai cốc nước sau đó nói với Tiêu Sát: “Mấy hôm nay quả thật đã gây phiền toái cho huynh rồi, mọi người đều tiếp đãi tôi rất tốt.”

Tiêu Sát khoát tay nói: “Đều là huynh đệ không phải so đo tính toán làm gì.” Nói xong hắn ra hiệu cho Diệp Thiên Vân, rồi cúi đầu im lặng.

Diệp Thiên cũng biết bây giờ đã rạng sáng nên phải tập trung vào vấn đề chính, hắn cười nói: “Khi này Hứa Tình gọi điện cho tôi nên tôi và đại sư huynh đến thăm anh.”

Hứa Phạm dường như đã biết trước điều này, cười đau khổ nói: “Thiên Vân, tôi biết hai người đang nói đến chuyện gì, thật ra khi tôi viết bức thư này tôi đã biết thế nào mọi người cũng đến đây, cha tôi tuổi đã cao nên tôi chỉ muốn nói trước một tiếng. Nếu không thì tôi quá bất hiếu. Tôi đến để báo thù và đã quyết tâm như vậy nên hai người đừng khuyên can nữa.”

Diệp Thiên Vân không nhịn được cười, thế cũng tốt, chưa kịp nói gì thì đã bị chặn họng, dù sao thì cũng không thể nhốt Hứa Phạm ở đây được, cũng may hắn đã ba mươi bốn tuổi đầu rồi. Mỗi người đều có một cách suy nghĩ riêng, không thể vì một câu nói của Hứa Tình mà khiến cho Hứa Phạm không muốn báo thù nữa nên hắn ta nhìn Tiêu Sắt xem hắn có cách nào không.

Tiêu Sắt làm ra vẻ thản nhiên, đứng dậy cười nói: “Chúng ta vốn dĩ không đến để khuyên đệ, thật ra vô lâm giang hồ không thể tránh khỏi những huyên thế này nên chúng ta không muốn ngăn cản đệ nhưng đã là bạn bè thì phải nói với chúng ta một tiếng chứ.”

Hứa Phạm nghe xong kinh ngạc dường như hắn ta không ngờ rằng hai người này đến đây không phải để khuyên hắn nên hắn ta im lặng một lát rồi nói: “Thật ra kể cho hai người nghe cũng không sao, chỉ sợ hai người ngăn cản tôi báo thù thôi, ba năm trước tôi đã muốn đi báo thù rồi chỉ có điều cha tôi tưởng rằng tôi đã quên rồi nên mới thả tôi ra.”

Tình hình của Diệp Thiên Vân cũng chẳng khá hơn hắn là mấy, nhưng ít nhất đến lúc này cha mẹ hắn cũng không biết hắn đang làm gì nên hắn rất tự do.

Tiêu Sắt nghĩ một lát rồi ra vẻ thấu hiểu nói: “Chúng ta đóng cửa lại có thể coi là người một nhà rồi, đệ có chuyện, chúng ta đều có thể giúp đỡ mà hướng hồ đây lại là lãnh địa của Hình Ý Môn.”

Hứa Phạm nghe xong lời này cũng thấy vui. Bạn bè trong vô lâm coi trọng nhất là hào hiệp và Tiêu Sắt có tấm lòng hào hiệp đó nên hắn quyết định nói: “Đừng nhìn dáng vẻ thư sinh của tôi bây giờ thật ra mười năm trước đây, tôi quen một người con gái, tình cảm của chúng tôi rất tốt và cô ấy cũng định kết hôn với tôi nhưng một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra phá hỏng tất cả.”

Diệp Thiên Vân nhìn Hứa Phạm, ngay lần đầu gặp mặt hắn đã thấy Hứa Phạm là người đại khái qua loa, ai ngờ hắn lại có kẻ thù cơ chứ. Nhìn hắn nói chuyện thì có vẻ rất bình tĩnh nhưng giọng nói không che giấu nổi chút đau thương.

Hứa Phạm tiếp tục nói: “Trước khi kết hôn một ngày cô ấy lại nói với tôi là cô ấy là người của Bát Quái Môn, nếu như tôi muốn lấy cô ấy thì phải đem công phu của gia đình tôi tặng cho Bát Quái Môn, người sai khiến cô ấy là một người có địa vị rất cao trong Bát Quái. Tin này khiến tôi không thể tin được nên lúc đó tôi đã hoàn toàn bị sốc đến ngất người ra. Cô ấy nói thật ra cô ấy đã suy nghĩ rất lâu và không muốn lừa tôi nên cô ấy quyết định nói cho tôi biết mọi chuyện, nói xong thì cô ấy rời đi ngay.”

Hắn cười cay đắng nói tiếp: “Một lúc lâu sau, tôi mới tỉnh ra, thật ra cô ấy bị bắt phải như vậy. Tôi liền đi tìm cô ấy nhưng lúc đó đã muộn rồi, cô ấy đã bị người ta cưỡng hiếp, lại còn bị kẻ đó phanh thây, chuyện này khiến cho tôi càng thêm hận thù nên tôi mới quyết định tìm Bát Quái Môn báo thù. Nhưng cha tôi hết lần này đến lần khác ngăn cản tôi, và cứ như vậy ông đã giữ tôi trong nhà mười năm!” Lúc đó, giọng nói của Hứa Phạm có chút xúc động, lời nói cũng có chút xáo trộn.

Hắn không kiềm chế nổi nước mắt rơi xuống, nghẹn ngào nói: “Mười năm, hàng đêm khi nhắm mắt lại là tôi lại nhìn thấy cô ấy, tôi muốn luyện võ báo thù cho cô ấy nhưng cha tôi lại không cho tôi làm vậy. Cứ như vậy tôi đã bị giữ trong nhà suốt mười năm. Những việc trong quá khứ bọn họ đều dần quên đi còn tôi thì không bao giờ quên được.”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng cảm thấy khó chịu, vô lâm quả thật phân tranh rất tàn khốc, nhất là việc liên quan đến công phu công pháp. Vốn dĩ không phải là thứ có thể giải quyết bằng tình cảm.

Tiêu Sắt không ngờ lại gặp phải một câu chuyện bi thương như vậy, hắn bất giác nắm chặt tay lại, một lúc lâu sau mới nói: “Chúng ta đều là người có nhân tính nhưng chuyện này phải nói rõ ràng, báo thù thì cũng phải xem khả năng của mình đến đâu. Nghe tiểu đệ nói công phu của đệ không tốt lắm, như thế mà đi báo thù chẳng phải là đâm đầu vào chỗ chết sao.”

Hứa Phạm gạt nước mắt lắc đầu nói: “Mặc dù tôi muốn báo thù nhưng trong lòng tôi cũng biết rõ với vô

công bây giờ của tôi thì hi vọng đó thật quá xa vời. Tôi chỉ muốn giao đấu với hắn, như vậy dù có chết tôi cũng thấy lòng mình được an ủi, ít nhất tôi cũng xứng với cô gái mà đã vì tôi hi sinh quá nhiều.”

Tiêu Sát nhìn bộ dạng của Hứa Phạm cũng không chịu đựng được chua xót nói: “Đệ đừng quá đau lòng, chỉ cần còn sống là còn có hi vọng, nếu như chết như vậy thì không phải là dễ dàng cho kẻ đó quá sao? Ta, Thiên Vân và cả đệ nữa chúng ta ba người chẳng nhẽ lại không nghĩ ra cách nào hay hơn? Võ thuật cao mấy cũng phải có thứ hấn phải sợ, chỉ cần đệ vẫn còn sống thì mọi chuyện đều có thể vì thế ta hi vọng đệ suy nghĩ một chút, đừng quá nóng vội.”

Diệp Thiên Vân đứng dậy nhìn Hứa Phạm nói: “Việc càng khó khăn thì càng phải đổi mặt để giải quyết cho xong! Nếu như anh muốn báo thù thì nên sống cho tốt vào. Võ thuật không phải là cách duy nhất để báo thù.

258. Chương 258: Nghẹn Uất

Tiêu Sát lúc này cảm thấy không khí có chút nặng nề nên cười nói: “Vậy hung thủ là kẻ nào trong Bát Quái?” Nói xong chính hắn cũng thấy mình có phần đường đột, nên nói thêm: “Đệ yên tâm, chúng ta sẽ giữ bí mật.”

Nghe xong Hứa Phạm có chút do dự nói: “Tên hắn là Tần Lỗi, hắn ta là đệ tử nội môn của Bát Quái. Thật ra quan hệ của gia đình tôi với Bát Quái cũng nằm ở chỗ đó, kẻ tiểu nhân vô liêm sỉ đó thậm chí còn phải người đến nhà tôi trộm cắp nếu như không phải là cô ấy nói với tôi thì những thứ gia truyền quả thật đã bị bọn chúng cướp đi rồi.”

Diệp Thiên Vân rất dị ứng với những thủ đoạn bỉ ổi như thế nhưng những việc sau lưng hắn làm rất kín đáo nên hắn mới hỏi: “Địa vị của hắn trong Bát Quái rất cao?”

Hứa Phạm nghĩ một chút, nghiêng rằng nói: “Tất nhiên, trong Bát Quái địa vị của hắn cũng ngang bằng Tiêu Hùng, chỉ có điều phẩm chất của hắn thì còn kém xa. Để trở thành chân truyền của Bát Quái chuyện gì hắn cũng dám làm.” Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Hắn còn có một đứa con trai tên là Tần Bảo, tôi nghi ngờ người là do hắn giết.”

Tiêu Sát vỗ vai Hứa Phạm nói: “Hứa đệ, chuyện đã qua lâu rồi, ta vẫn muốn khuyên đệ phải lí trí một chút, đừng có để thù hận làm cho mù quáng, một người nếu như chỉ sống vì thù hận thì bản thân đệ thiệt thòi nhất thôi.”

Diệp Thiên Vân vẫn giữ sắc mặt bình thản nói: “Anh Hứa Phạm, chuyện này tạm thời đừng nghĩ nữa, hãy ngủ một giấc ngon lành, báo thù cũng không thể vội vàng được nhất định sau này sẽ có cơ hội mà.”

Tiêu Sát cũng đứng dậy nói: “Thật ra hai hôm tới chúng ta sẽ giao đấu với Bát Quái, có lẽ Thiên Vân sẽ giáp mặt kẻ thù của đệ, đến lúc đó, ta nghĩ rằng hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu.”

Hứa Phạm gật đầu cảm giận nói: “Hai người yên tâm, tôi sẽ không làm những việc ảnh hưởng đến Hình Ý môn đâu, chỉ mấy hôm nữa thôi là sẽ đến ngày giải quyết ân oán, tôi sẽ lên võ đài quyết sống còn với hắn một trận.”

Diệp Thiên Vân cũng có chút bất đắc dĩ, suy nghĩ của Hứa Phạm không thay đổi chút nào, hắn vẫn muốn báo thù cho cô gái đó nhưng như vậy thì quá nóng vội, muốn hắn đổi ý cũng không phải là dễ nên hắn nói: “Anh Hứa, anh bình tĩnh lại đi theo như tôi thấy thì quyết sống chết với bọn họ là cách ngu xuẩn nhất, hi vọng anh có thể suy nghĩ thông suốt.” Hắn nói thẳng chứ không hề nể tình mối quan hệ giữa hắn và Hứa Tĩnh, những chuyện này xảy ra với ai hắn cũng đều sẽ nói như vậy.

Hứa Phạm cười ngậy ngô: “Có lẽ là vậy nhưng tôi cho rằng đáng để làm thế.”

Hai người đi ra khỏi phòng, Tiêu Sát gượng cười nói: “Tính cách của hắn như thế rất khó thay đổi. Quả thật là ngu ngốc, hi vọng hắn ta có thể nghĩ thoáng ra, người ngoài rất khó thay đổi được suy nghĩ của hắn.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, Tiêu Sát cũng đã cố hết sức rồi, nhưng Hứa Phạm không nghe thì cũng hết cách, hắn trầm tư nói: “Nói thế là tốt rồi, những chuyện thế này chúng ta có khuyên cũng không được, cũng hết

cách rồi, rốt cục người quyết định cũng là hắn. Hắn có suy nghĩ, có chủ ý, nếu như hắn không muốn thay đổi thì cũng không thể thay đổi được gì.”

Tiêu Sát “Ừ” một tiếng nói: “Thiên Vân, đệ phải chăng là đã có cái nhìn phiến diện đối với Bát Quái sau chuyện này?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Cũng chẳng có gì, mỗi môn phái đều không thiếu những kẻ như thế. Đệ sẽ không vì chuyện này mà thay đổi cách nhìn với một môn phái đâu.”

Tiêu Sát gật đầu, hắn nhìn lên trời, thấy mặt trời đã nhô lên bèn cười nói: “Bận rộn cả đêm, ta thấy có lẽ nên đi ngủ thì tốt hơn nếu không thì cả ngày không có tinh thần làm gì cả.”

Ngày hôm sau khi Diệp Thiên Vân tỉnh dậy thì cũng đã gần mười giờ. Đêm qua đầu óc hắn đã hoạt động quá nhiều nên hôm nay hắn phải ngủ bù. Sau khi tỉnh dậy, hắn thấy khỏe hơn chỉ có điều khi mở mắt ra hắn lại nhớ đến chuyện của Hứa Phạm, trong lòng khẽ trùng xuống.

Theo như lời của Tiêu Hùng thì hắn đang nghỉ ngơi vì còn hai trận đấu nữa nhưng hắn rất muốn xem công phu của các môn phái khác ra sao nên sau khi rửa mặt xong hắn lại chạy đến võ đài.

Đến sau núi hắn nhìn thấy trên võ đài đang có trận đấu, ngày hôm qua hắn cũng mới chỉ xem được một nửa nên tình hình bây giờ thế nào hắn cũng không rõ lắm. Đến chỗ hôm qua hắn nhìn thấy Ngũ Vĩ và Tiêu Sát đang ngồi đó xem và còn có thêm một người nữa đó là Hứa Phạm.

Tinh thần Tiêu Sát khá tốt, trông có vẻ rất phấn khởi. Hắn nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì đứng dậy nói: “Tiểu đệ, trong đệ có vẻ khỏe hơn rồi đấy, tối nay đệ có một trận đấu, đấu với Thái Cực Môn, ta nghĩ đệ nên tìm Lý Thiên Kiêu thương lượng chút đi.”

Ngũ Vĩ cũng quay đầu về phía hắn cười nói: “Ta thấy không đáng lo lắm chỉ cần ngươi thận trọng thì không vấn đề gì.”

Hôm qua khi Diệp Thiên Vân xem quyển sổ thứ tự thì hắn lại quên không xem mình lúc nào sẽ thi đấu, bây giờ mới biết là chiều nay, không nhận được cười nói: “Cũng tốt, đã mấy ngày rồi không được động tay động chân, hi vọng lần này học hỏi thêm được nhiều thứ.”

Tiêu Sát bĩu môi một cái, sáng nay Diệp Thiên Vân phải đi giải quyết một việc, thoáng cái hắn đã quên mất.

Hứa Phạm nhìn chăm chú vào võ đài. Diệp Thiên Vân cũng thấy tâm trạng hắn có vẻ không tốt lắm nên không làm phiền. Hắn quay sang phía Ngũ Vĩ nói: “Ngũ sư thúc, bây giờ cuộc đấu võ đến đâu rồi?”

Ngũ Vĩ cười nói: “Đường Xuất Môn thắng rồi, lát nữa sẽ giao đấu với Tây Bắc Môn, quyết định thứ hạng. Ta thấy ngươi không phải để ý những chuyện này mà hãy thương lượng với Lý Thiên Kiêu của Bắc Phái đi nếu không thì lên võ đài cô ta lại cho ngươi ít thuốc bôi mất.”

Diệp Thanh Vân “Ừ” một tiếng, bây giờ hắn không muốn đi nhưng tình hình này hắn không đi không được, đến lúc đó chỉ cần cô ta nổi giận thì sẽ thành ba người đánh một người nên hắn đang nghĩ cách để hóa giải hiểu lầm giữa bọn họ.

Tiêu Sát nhìn bộ dạng của Diệp Thiên Vân là biết hắn ta cũng thấy khó khăn nên nói: “Thế nào tiểu sư đệ, có cần ta đi cùng không?”

Diệp Thiên Vân bây giờ không đi không được, nếu như hắn đi một mình thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa, chỉ bằng cho Tiêu Sát đi cùng. Có hắn ở giữa giảng hòa mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Hai người đi lên khán đài, rẽ vài chỗ mới nhìn thấy Lý Thiên Kiêu, cô ta đang ngồi xem trận đấu.

Tiêu Sát tiến đến gần chấp tay chào rồi nói: “Lý sư muội, ta và Diệp Thiên Vân tìm muội suốt, quả thật là không dễ tìm.”

Lý Thiên Kiêu dường như đã đoán trước được hai người sẽ đến, cô ta làm làm ra vẻ cười mà lại không phải là cười nói: “Mấy ngày không gặp, ta rất nhớ sư huynh, ngày hôm đó trên núi quả thật khiến người ta khó quên.”

Người đứng cạnh đang giởng tai lắng nghe không khỏi thán phục, dù là tốt hay xấu thì đều để lại ấn tượng sâu sắc cho Lý Thiên Kiêu.

Tiêu Sắt chỉ còn biết cười gượng rồi nói: “Sư muội, hôm đó chỉ là trêu đùa chút thôi mà, không phải ngay cả trò đùa vặt vãnh đó muội cũng không thể bỏ qua được chứ?”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng của Lý Thiên Kiêu thì thấy khó chịu, có chuyện gì thì nói ra nhưng lại cứ úp mở thật là phiền nhiễu bèn nói: “Lý sư muội, hôm đó ta không có ý gì chỉ là muốn góp vui thôi.”

Lý Thiên Kiêu nhẹ nhàng hứ một tiếng rồi nói: “Trong thiên hạ này làm gì có chuyện nào trùng hợp như thế? Rõ ràng là anh cố ý.”

Tiêu Sắt vốn dĩ cũng chỉ có ý tốt muốn khuyên răn nhưng không ngờ lại còn bị Lý thiên Kiêu kéo vào nên cũng nói thêm: “Tiểu đệ không phải người như thế đâu, hần cũng không giỏi nói đùa. Hôm đó chỉ là ta ngẫu nhiên chọn một việc không ngờ lại khiến cho muội hiểu nhầm...”

Lý Thiên Kiêu dường như vẫn thấy chưa đủ, cô ta đứng dậy nói: “Rõ ràng là cố ý lại còn cố tình không công nhận, trên đời này chẳng có chuyện đơn giản như thế đâu.”

Diệp Thiên Vân nhìn Lý Thiên Kiêu, hần vốn không thích tranh cãi với phụ nữ nhưng lúc này quả thật khiến hần thấy ghét kinh khủng. Thật ra chuyện này hai bên cùng nhường một bước thì có phải là đã xong rồi không nên hần ta nói: “Đại sư huynh, chúng ta quay về thôi.”

Lý Thiên Kiêu nghe xong tức giận nói: “Chuyện của ngày hôm đó rõ ràng là anh không đúng lẽ nào anh không nên xin lỗi tôi?”

Tiêu Sắt vẫn còn muốn khuyên hai câu nữa nhưng nghe lời Diệp Thiên Vân cũng thấy Lý Thiên Kiêu quá đáng, hần cũng không thêm tức giận nữa mà cười ha ha nói: “Lý sư muội, ta đã chủ động đến giảng hòa nhưng muội lại không chịu vậy thì đừng trách ta. Chỉ có điều phải nói rõ điều này, Diệp Thiên Vân sư đệ không phải là người thích bắt nạt phụ nữ mà ngay cả khi muội muốn giảng hòa còn phải xem hần có muốn không đã. Cáo từ!”, vừa dứt lời hần quay lưng cùng Diệp Thiên Vân bước đi.

Lý Thiên Kiêu nhìn hai người đi khuất có chút hối hận, da mặt của Tiêu Sắt và Diệp Thiên Vân không dày, bây giờ thì mất mặt quá rồi. Sau này kì thật không dễ nhìn mặt nhau nhưng bây giờ có nói gì cũng đã muộn rồi.

Trên đường về Tiêu Sắt thấy hần làm vậy có chút đường đột bèn thận trọng nói: “Tiểu đệ, chúng ta đã xả được cơn giận nhưng trận đấu tính thế nào đây?”

Diệp Thiên Vân lạnh nhạt nói: “Cũng không phải là mình đệ lên võ đài mà, đến lúc đó đệ không ra tay thì coi như xong rồi.”

259. Chương 259: Thùng Rác

Tiêu Sắt cũng vô cùng ngạc nhiên trước sự to gan của Diệp Thiên Vân, bỗng nghĩ ra một cách, nhưng nghĩ lại hần lại hơi hiểu ra một chút. Diệp Thiên Vân vốn nổi tiếng là vô tổ chức vô kỷ luật, nên phải suy nghĩ rất lâu mới nói: “Tôi thấy tốt nhất là cậu không nên thế này nữa, nếu không sau trận đấu khó mà ăn nói với Hình Ý Môn.”

Diệp Thiên Vân liền nói: “Thật ra hình thức hai đấu hai rất đơn giản, mỗi người một mục tiêu, tôi có thể khiến cho người mà tôi tập trung không dám tùy tiện ra tay.”

Tiêu Sắt cũng nghĩ ra một lát mới phản ứng lại với ý kiến của Diệp Thiên Vân, liền giơ ngón tay cái ra cười nói: “Đại sư huynh ta lo lắng một phen, hóa ra cậu sớm đã có dự định riêng, nếu đã vậy, hà tất phải đến gây chuyện với Lý Thiên Kiêu.”

Diệp Thiên Vân khẽ lắc đầu nói: “Dù sao hai người cùng lúc ở trên võ đài có thể hóa giải thì phải hóa giải, thực ra ý của tôi chỉ là hai người cùng chung sức chiến đấu. Nhưng dường như ý của cô ta muốn đề lên đầu chúng ta, thế thì thôi vậy. Cúi đầu trước cô ta, sau này lên võ đài cũng phải nghe sự sai khiến của cô ta, thì chẳng bằng sự thoải mái của bản thân.”

Tiêu Sắt nghe xong cảm thấy rất có lý liền xin lỗi Diệp Thiên Vân, như vậy đến khi vào trận đấu lại phải coi cô ta là trung tâm, trong khi thân thủ của Diệp Thiên Vân lại là phong cách hoàn toàn độc lập không thể đi làm miếng vá cho cô ta được, nên liền cười cười nói: “Xem ra quả thật là có nghiệp chuyên công, về mặt này, tôi không có nhiều cách nghĩ như vậy, còn tưởng rằng xin lỗi là coi như giải quyết xong, nào biết được trong trận đấu còn có nhiều lý lẽ như vậy.”

Diệp Thiên Vân không chịu cúi đầu cũng là một đặc điểm tính cách của hắn, hôm đó cũng không phải là hắn cố ý, ai mà biết Lý Thiên Kiều lại không thuận theo không buông tha, tốt hơn hết là ai tự lo đối thủ của người này mọi người không ai ảnh hưởng đến ai.

Trở về căn cứ địa, Ngũ Vĩ đang ở đó xem trận tỷ thí dưới võ đài, lão vừa thấy hai người liền nói: “Đường Lang Môn này quả thật có thể xem như là công phu bá đạo, sát xuất trọng vi từ trong mười mấy môn phái. Nếu như năm nay có thể giành được vị trí thứ mười, thì trận lần sau còn có thể tung hoành.”

Diệp Thiên Vân nghe những lời của Ngũ Vĩ, liền nhìn xuống dưới võ đài. Hai tên thanh niên mặc võ phục, nhưng một người trên áo in chữ Tây Bắc, còn người kia là chữ Đường Lang hai người đang chiến đấu vô cùng quyết liệt. Người của Đường Lang Môn tiến chiêu chính diện vào người của Tây Bắc Môn, xuất chiêu như vậy là chiêu thức đoạt mệnh!

Ngũ Vĩ cười hi hi nói: “Đường Lang Môn tiếng xấu trong võ lâm quá nhiều rồi, không được hoan nghênh như Hình Ý môn chúng ta, Đường Lang Môn dạy quyền dĩ dụng vi bản. Nhấn mạnh nhiều nhất là ra tay không tàn ác, tài nghệ không cao. Quan trọng nhất là tâm phải ác, ra tay phải tàn bạo. Nhắc đến những quyền pháp chết người thì họ đứng đầu bảng!”

Diệp Thiên Vân quan sát những chiêu thuật tung ra dưới đài cũng tỏ ra tán thành. Tỏa hầu, xuyên vào hai mắt, ra đến ba chiêu. Chỉ cần ra hai chiêu đã vô cùng tàn độc, quyền thuật như vậy hung danh tại ngoại. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà hắn đang suy nghĩ, tuyển thủ của Đường Lang Môn đột nhiên xuất nhất chỉ, xuyên thẳng vào cổ họng của đối phương, người của Tây Bắc Môn mất mạng ngay tại chỗ.

Sống chết chỉ trong chớp mắt. Học võ thuật này khi dùng cũng phải cẩn thận.

Ngũ Vĩ lấy rượu ra, nhẹ nhàng làm một hớp, sau đó thản nhiên liếc Diệp Thiên Vân một cái rồi nói: “Lúc con ra tay, còn nhanh và độc hơn hắn, nên ta mới khuyên con phải tu luyện võ đức của mình. Chiêu thức của Đường Lang quyền chiêu nào cũng rất tàn độc, luyện loại quyền này phải hết sức cẩn trọng, nếu không chỉ cần không cẩn thận có thể hại chết người khác, nên hiện tại Đường Lang môn mới chỉ dạy trước một số động tác an toàn để luyện tập, như vậy thì sẽ không nguy hiểm lắm. Luyện lâu dần có thể lấy võ cây hàng nghìn tầng để luyện, dùng hai đầu ngón tay đâm vào, trên võ cây sẽ hằn lên hai cái lỗ. Ta có người bạn ở Đường Lang môn, vì trong bữa cơm, em trai hắn uống nhiều rượu mà nổi điên lên. Hắn chỉ mới quơ tay lên một lúc, đã đâm trúng huyệt thái dương của em trai mình, làm cho nó chết ngay tại chỗ. Nên ta mới khuyên con nên cố gắng khống chế quyền pháp của mình, không nên quá hung ác, nếu không sẽ có ngày con làm tổn thương đến những người bên cạnh con đó.”

Diệp Thiên Vân quả thật đã đem thể giới võ thuật tách hoàn toàn khỏi cuộc sống hiện thực, cho nên đến bây giờ vẫn chưa xảy ra sự cố gì. Nhưng những lời của Ngũ Vĩ có thể coi là lời cảnh cáo, nếu như có một ngày hai thứ không thể tách biệt được, vậy thì thật sự sẽ biến thành thảm cảnh. Hắn ậm ừ rồi cười nói: “Con nhất định sẽ chú ý.”

Ngũ Vĩ gật đầu hài lòng nói: “Ta đến từ sáng, ngoài Đường Lang Môn ra thì chẳng có thu hoạch gì cả, những võ lâm khác, con không cần xem cũng được, cũng chẳng học được thêm điều gì có ích đâu. Nhưng lát nữa con phải chú ý một chút, bởi vì giải đấu xếp hạng của mười đại môn phái sắp bắt đầu rồi. Những trận thật sự cũng bắt đầu kéo màn từ đây. Hầu hết những người tham gia thi đấu đều là các cao thủ, con chỉ cần chú trọng vào những người lớn tuổi hơn một chút là được. Cuộc thi này có thể giúp con mở rộng tầm mắt, khiến con thực sự làm quen với võ lâm!”

Tiêu Sắt cảm thấy hơi buồn bực, hắn cũng ở đây cả buổi sáng rồi vậy mà Ngũ Vĩ chẳng đả động gì đến hắn, liền bất mãn nói: “Ngũ sư thúc, người thiên vị quá đấy!”

Ngũ Vĩ nghe xong liền cười vang ha ha.

.....

Diệp Thiên Vân ngồi trên khán đài và bắt đầu xem các trận đấu. Đường Lang Môn đánh bật Tây Bắc Môn, trận đấu lại bắt đầu lại từ đầu, hẳn cứ xem từng trận từng trận một như thế, hình thức thi đấu rất đơn giản. Do Tình Lang Môn khai chiến, trận đấu chia làm hai lứa tuổi, thanh niên và trung niên, cái quy tắc thay đổi mà Tiêu Sắt vừa nói là chỉ hạn chế ở lứa tuổi thanh niên.

Còn đối với trung niên thì vẫn giữ phong cách như trước, một chọi một tiến hành trận đấu, như vậy sẽ cho Diệp Thiên Vân cơ hội rất lớn, nếu hai người cùng lên đấu thì sẽ rất khó để ghi lại toàn bộ chiêu thức là động tác của họ, hẳn là hẳn rất may mắn.

Ngũ Vĩ đứng bên cạnh hẳn, chốc chốc lại chen vào mấy câu, Diệp Thiên Vân cũng có những hiểu biết nhất định về thập đại môn phái. Lần này đến được xem võ công thật sự của các môn phái, điều này khiến trong lòng hẳn vô cùng vui sướng, hẳn bắt chắp lát nữa có trận đấu, lại chọn ghi lại hai trận kinh điển nhất, định mang về nghiên cứu.

Ngũ Vĩ thấy mắt hẳn nhìn bên dưới không hề chớp mắt liền nói: “Ta thấy con vẫn nên cẩn thận một chút, lát nữa nếu con lên võ đài chẳng may mà lại giống hôm qua thì được sẽ chẳng bỏ mất đâu, nghỉ ngơi một lát sẽ tốt hơn.”

Diệp Thiên Vân nhìn một người trên võ đài bỗng sững người, thân hình của người đó có những điểm khác biệt rất rõ nét, các phần trên dưới trên cơ thể dường như hòa thành một thể. Nhất là phần cánh tay. Thân hình có thể nói là vô cùng cường tráng, đôi mắt long lanh rất có thần, vừa nhìn đã biết là luyện một thứ võ công rất đặc biệt. Hẳn không kiềm chế được liền quay sang hỏi Ngũ Vĩ: “Ngũ sư thúc, đây là thứ công phu gì vậy?”

Ngũ Vĩ nhìn xuống dưới, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, lão hỏi ngược lại Diệp Thiên Vân: “Thiên Vân, lẽ nào con không rõ hẳn luyện thứ công phu gì sao?”

Thiên Vân cảm thấy thân hình dưới của người ấy cực kỳ xấu, liền lắc đầu nói: “Không biết!”

Ngũ Vĩ cười ha hả nói: “Hôm qua ta cũng đã gặp hẳn, hẳn cũng giống con, luyện Kim Chung Tráo đó!”

Diệp Thiên Vân nghe xong vô cùng kinh ngạc, nếu sau này luyện công, luyện thành hình dáng như thế này thì phải ăn nói thế nào với mọi người trong nhà, cả thân hình tròn trịa, giống như một cái thùng rác trên đường vậy, hẳn lập tức hỏi: “Người này luyện đến bậc mấy rồi?”

Ngũ Vĩ lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ lắm nhưng có lẽ cũng không cao lắm, hẳn luyện hình như không giống con lắm thì phải, thỉnh thoảng công pháp cũng không giống lắm, ta cảm thấy con vẫn chưa luyện được đến trình độ này của anh ta!”, nói xong liền cười hì hì một mình.

Diệp Thiên Vân hai mắt tròn trừng, hẳn quả thật không dám tin kẻ dưới võ đài kia cũng là người luyện Kim Chung Tráo, thân hình người này quả thật quá xấu xí. Thân hình của hẳn cũng có những thay đổi, nhưng cũng không đến mức độ này, nên không khỏi nghi ngờ. Bao nhiêu những nghi ngờ trong đầu đều thể hiện hết ra ngoài.

Nếu người dưới kia luyện Chung Kim Tráo, vậy cái mà hẳn tự luyện là cái gì? Chỉ cần là người mắt sáng đều có thể nhận ra những điểm khác nhau, điểm này khiến hẳn có chút khó hiểu về loại công pháp này.

Ngũ Vĩ nhìn xuống dưới đó nói: “Hẳn là người của Ngũ Tổ Môn, trong Ngũ Tổ Môn hầu hết đều có ngạnh công hộ thân. Cứ xem hình thể của hẳn thì đây chắc chắn là Kim Chung Tráo, công pháp của Kim Chung Tráo ta đã từng nhắc tới người luyện thành công phu Kim Chung Tráo, xương cốt ở phần ngực và lưng liền vào một chỗ, giống như trời sinh đã là một khối, nếu như vào lúc ở chỗ cánh tay đổ lên thì chỉ thoáng nhìn là biết công phu thế nào.”

Diệp Thiên Vân chợt nhìn lại cơ thể mình, hoàn toàn chẳng tìm ra điểm đặc trưng nào, liền nói: “Vậy thứ mà con gian khó luyện cũng không thành không phải là Kim Chung Tráo sao?”

Ngũ Vĩ thản nhiên cười nói: “Công pháp trải qua truyền thừa bao năm, tất nhiên phải có chút thay đổi chứ, có lẽ công phu của con đã bị người ta thay đổi cũng chưa biết chừng! Giống như Hình Ý Môn, rất nhiều công phu đã không còn nguyên vẹn như trước, chuyện này cũng chẳng có gì, chỉ cần có thể đạt được chút hiệu quả gì đó là được.”

Diệp Thiên Vân nghe những lời của lão, lại nghĩ lại Kim Chung Tráo của mình, quả là cũng có những thay đổi rất lớn, nếu không thân hình của hắn bây giờ tuyệt đối không giống thế.

Thực ra, phần đầu cuốn sách bí kíp viết cũng không khác gì những cuốn sách trong hiệu sách, rồi sau đó là cách nội công.

Khi mới luyện Kim Chung Tráo chính thống, phải dùng vải quần lại thành một quả chùy đánh vào phần trước và sau cơ thể. Ban đầu cảm giác cực kỳ đau đớn, nhưng sau đánh lâu dần sẽ không thấy đau nữa, thì sẽ đổi sang chùy sắt, chùy sắt đánh không thấy đau nữa thì dùng phương pháp Yết Đế Công, Thiết Bổ Sam và Thiết Ngưu Công.

Luyện như thế trong vòng hai ba năm, ngực và lưng sẽ cứng như sắt đá, kể cả đao kiếm cũng không thể sát thương huống chi là quyền cước. Nhưng Diệp Thiên Vân trước nay toàn luyện nội công, điểm này hoàn toàn không giống với phép Kim Chung Tráo hiện nay, nên rất có thể đã có sự thay đổi.

260. Chương 260: Nhập Tràng

Mục đích chủ yếu của hắn là xem trận của trung niên, coi thường giải thanh niên của bọn trẻ bởi vì thu hoạch được từ những trận đấu ấy quá ít, về cơ bản không thể coi là bổ ích. Ăn mà chẳng có mùi vị gì nên hắn cũng chẳng phí công đi xem những trận đấu vô bổ ấy mà làm gì, trọng tâm vẫn nằm ở giải trung niên.

Thật ra, cách bố trí đại hội rất khéo léo, những người tham gia giải trung niên hầu hết đều tầm tuổi sáu mươi. Đối với người luyện võ mà nói, ở độ tuổi này cả võ công và kỹ thuật đều đạt đến đỉnh cao, mà vẫn có lòng hiếu thắng.

Nên mới bị gọi là tổ trung niên, nếu không cứ dựa vào cuộc sống hàng ngày mà tính, thì sáu mươi tuổi đã có thể coi là lão già bất chiết bất khâu rồi, người luyện võ trải qua nhiều năm luyện tập tốc độ lão hóa sẽ chậm hơn rất nhiều.

Thật ra mấy trận này mỗi môn phái hầu như đều có tử thương, những tuyển thủ sau khi bị thương thì trong môn phái sẽ có người thay thế, năm trận đấu ít nhất ba người mất mạng, có thể nói đại hội võ thuật là nơi ăn thịt người thuần túy cũng không hề quá lời.

Lên đến lôi đài nhắc tay không nhượng bộ, ra tay không lưu tình.

Trước hết, ở góc độ võ học mà nói thì hầu hết mọi người đều không làm được thu phát tự như, khi thật sự đến thời khắc quyết chiến không ai có thể biết trước được đối phương sẽ ra những bản lĩnh gì nên cũng chỉ có thể dốc hết sức mình mà thôi.

Nếu mà anh nương tay thì kết quả sẽ là đối phương sẽ ra tay rất tàn độc lúc đó chết rồi mới kêu oan, cũng chính là vì thế nên mới có một cục diện dốc toàn lực. Rất nhiều người ra tay không quá dăm ba chiêu đã phân rõ ràng cao thấp, kẻ thua cuộc đương nhiên phải trả giá.

Diệp Thiên Vân ghi lại trong đầu toàn bộ những động tác tinh tú, nếu không phải vì sợ cái đầu sẽ quá tải thì hắn còn muốn giống như hôm qua tất cả đều in trong não bộ. Đáng tiếc là hôm nay lại phải thi đấu.

Ngũ Vĩ đứng bên cạnh nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Công phu của Thái Cực Môn con cũng đã nhìn thấy rồi. Dĩ xảo phá lực, hơn nữa bọn họ còn có một đặc điểm quan trọng là mỗi người một cách đánh, công phu rất đa dạng, nên con phải hết sức cẩn thận.”

Thái Cực như bắt cá, Bát Quái như đẩy cối xay, Hình Ý như bắt tôm.

Thái Cực như bắt cá, phải giống như tay thò xuống nước, từ từ chuyển động. Thái Cực đưa tay giống như “mạc ngư” phải dùng tay để “nghe”. Lúc luyện quyền cũng phải có kinh của mạc ngư trong nước, có một ý niệm như vậy thì có thể luyện tra võ công.

Bát Quái như đẩy cối xay, ngoài việc đẩy lên trước, còn phải xoay lực đẩy xuống dưới. Về Bát Quái Chưởng thì bước một bước phải có hai luồng lực, chuyển hóa bất cứ lúc nào, hiểu cái nguyên lý hai cổ kinh này thì có thể hiểu được số chiêu thức của Bát Quái Chưởng thiên biến vạn hóa như thế nào.

Khi luyện Hình Ý môn phải giống như bắt tôm, ra tay phải nhanh nhẹ, lúc thu quyền trên tay phải có chút gì đó mang về bốn chữ “khinh xuất trọng thu” chính là khẩu quyết khi luyện quyền, nghìn vàng không đổi.

Diệp Thiên Vân lúc này nhìn dưới sân, gật đầu lia lịa, Hình Ý và Thái Cực đều thuộc nội gia quyền, cả hai đều có những điểm không giống nhau, nhưng lát nữa hẳn phải đại chiến nội gia quyền, nếu nói công phu nào là lợi hại nhất cũng không có tuyệt đối, bất cứ một loại quyền pháp nào khi luyện đến đỉnh điểm đều vô cùng lợi hại. Nên khi luyện quyền thì phải phân nhân, bất kể là những môn phái không có danh tiếng gì, nếu thực sự luyện đến cảnh giới cao thâm thì đều có uy lực như nhau.

Diệp Thiên Vân quan sát những chiêu thức của đối phương, tuyển thủ Thái Cực môn đó khoảng tầm sáu mươi tuổi, nhất thân bạch dạ, khi xuất chiêu lại tiêu điều vô cùng, còn đối phương là người của Mai Hoa Môn.

Quyền Mai Hoa còn gọi tắt là “Mai quyền”, còn gọi là phụ tử quyền vì tăng môn giáo phái có lịch sử lâu đời, tương truyền đã xuất hiện từ đời Thương, thuộc môn pháp trấn quốc vệ gia của hoàng gia không được truyền ra ngoài từ thời lịch triều lịch đại.

Mai Hoa quyền không chỉ có võ công của những quyền phái khác, mà dung ba giáo tư tưởng là Phật Đạo và Nho. Theo ghi chép trong Mai Hoa quyền truyền thừa phổ và Mai Hoa quyền căn nguyên kinh, lão tổ Mai Hoa Thụ Nguyên, còn đời thứ hai là Trương Tam Tỉnh, tương truyền là hóa thành vũ bay lên trời ở núi Vu Sơn. Đương nhiên những câu chuyện như thế không thể coi là thật được.

Mai Hoa quyền từ thời Trâu Hoành Nghĩa mới chính thức lưu truyền trong dân gian. Vào thời Khang Hi nhà Thanh, công pháp văn võ của Trâu Hoành Nghĩa đã luyện đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần, lô hỏa thuần thanh, danh tiếng nổi như cồn hẳn vì đưa Mai Hoa quyền ra xã hội.

Mai Hoa quyền chia làm Văn tràng và Võ tràng, văn tĩnh võ công, tĩnh có thể nội sinh diệu cảnh, động mà ngoại đạt vô cực, một tĩnh một động tạo thành một hệ thống công pháp văn võ hoàn chỉnh của Mai Hoa quyền.

Quyền ngạn đã từng nói, ngũ ngũ sinh hóa hiếm người biết. Nhất động sinh ngũ động trung kỳ, Mai Hoa bản chất là ngũ trung võ, minh ngũ tự biết hoa mai thơm.

Diệp Thiên Vân quan sát chiêu thức của hai người, Thái Cực Quyền đánh rất sinh động, mà Mai Hoa Quyền cũng chẳng chịu thua kém, nhưng trong mắt hắn, bên Thái Cực quyền kỹ thuật vẫn cao hơn một bậc.

Diệp Thiên Vân chỉ cần nhìn qua hai chiêu đã rõ kết quả, bởi vì thực lực của hai người thực ra chênh lệch nhau rất lớn. Sau mười chiêu, bên Mai Hoa vừa xuất quyền đã bị Thái Cực thuận thế tấn quyền tới, sau đó toàn thân rung lên thuận theo quyền của võ giả Mai Hoa đánh ra, thân thể xoay chuyển tiến sát vào, thoát cái đã kề gần ngay người đó. Thân thể võ giả Mai Hoa đang bay về sau lại bị kéo trở lại, vai, khuỷu tay, tay liên tiếp đánh ra ba chiêu vào tim của võ giả Mai Hoa.

Người của phái Mai Hoa bị đánh đến thổ huyết, bên Thái Cực lùi lại hai bước, sau đó liền chấp tay chào khắp xung quanh tỏ ý chiến thắng.

Diệp Thiên Vân nhìn hẳn ra chiêu không nhìn được lắc đầu, người của phái Mai Hoa lần này chắc chắn là không thể sống dễ chịu được, ba đòn liên tiếp vào cùng một vị trí, vết thương này có đến vài năm cũng không thể lành được hơn nữa Thái Cực Quyền nội công lại rất mạnh, vết thương về sau mới phát tác.

Ngũ Vĩ ngẩng lên nhìn Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Trận tiếp theo là con đó, để xem xem con đã đạt đến cảnh giới nào của Hình Ý Quyền.”

Diệp Thiên Vân chỉ mỉm cười không đáp.

Thời gian cũng không còn nhiều, Tiêu Sát từ xa bước tới. Hắn cười nói: “Cậu mau đi đi, Lý Thiên Kiêu đã đợi ở dưới ấy lâu rồi đấy. Ta thấy bộ dạng của cô ấy có vẻ hơi lo lắng, lần này có cái để xem rồi.”

Diệp Thiên Vân nhìn xuống dưới sân, thấy Lý Thiên Kiêu đang đợi ở đó, hắn liền đến gần gật gật đầu nhưng không nói gì, cũng không phải vì tức giận mà là vì quan hệ giữa bọn họ bây giờ không được hòa hợp cho lắm nên cũng chẳng có gì để nói.

Lý Thiên Kiêu lúc này thần sắc vô cùng phức tạp. Mấy lần nàng muốn mở miệng, nhưng lại do dự, hồi lâu sau nàng mới nói: “Diệp Thiên Vân, những mâu thuẫn giữa chúng ta tạm thời không nhắc đến nữa, đợi sau khi trận đấu kết thúc tính tiếp, được không?”

Diệp Thiên Vân cũng không định phá hỏng trận đấu, chẳng qua là không muốn hợp tác với cô ta. Vì không tin tưởng Lý Thiên Kiêu, nhất là ở những thời khắc quyết định này, nếu như cô ta động lòng, như vậy cũng giống như là mở cửa sau cho giặc, nên hắn chỉ ừ một tiếng coi như đã trả lời.

Lý Thiên Kiêu dường như không ngờ là Diệp Thiên Vân để nói chuyện như vậy, nàng cứ tưởng Diệp Thiên Vân đã bị khuất phục, tâm trạng liền rất thoải mái, nàng cười nói: “Lát nữa đến trận đấu, mỗi người một đối thủ, nếu đánh xong thì sẽ giúp đối phương một tay!”

Diệp Thiên Vân nghe xong thấy rất hợp ý mình, thấy bộ dạng của Lý Thiên Kiêu, cô ta muốn cái vòng hào quang ấy vậy thì cho cô ấy là được rồi. Diệp Thiên Vân cũng không ham muốn danh tiếng gì, nên cũng gật đầu đồng ý.

Diệp Thiên Vân và Lý Thiên Kiêu vừa lên đài, liền nhận được những tràng pháo tay giòn giã từ phía Hình Ý Môn, không ít người còn đứng hẳn dậy vỗ tay hoan hô. Có thể nói hai người là những nhân vật đình đám của đời thứ ba Hình Ý Môn, lần trước trong buổi giao lưu, rất nhiều người đều muốn thấy thân thủ của hai người, nên lúc này vừa thấy họ lên đài, đều vô cùng phấn khích. Trận đấu lần này không giống trước đây, mà là cùng nhau đối ngoại, không có mâu thuẫn gì, chỉ cần Hình Ý môn thắng là được.

Người của Thái Cực Môn cũng đã lên đài, nhưng không phải hai người vừa thi đấu khi nãy, mà là một người đại hoàn huyết, và một người cao to, còn người còn lại thì vừa nhỏ vừa thấp, nhưng thân hình của nội gia vẫn thể hiện rất rõ.

Sau khi hai người lên đài, người của Thái Cực đều đứng dậy, xem ra bọn họ cũng vô cùng coi trọng trận đấu này.

Lý Thiên Kiêu mặt hơi biến sắc, nàng thấy hai người liền chấp tay, giọng kiêu ngạo nói: “Lãnh Vô Danh, Lãnh Vô Tính, không ngờ Thái Cực Môn lại phái hai cao thủ đến đây!”

Diệp Thiên Vân lần đầu tiên nghe thấy cái tên buồn cười như thế, nếu không phải có sự nhắc nhở của Lý Thiên Kiêu, thì không thể nào tin được hai người bọn họ lại có quan hệ với nhau, xem ra họ quả là khác nhau một trời một vực. Thân hình lại càng khác nhau rõ rệt.

Hai người phía trước mặt sau trận quyết đấu cũng chấp tay, tên béo tiến lên hai bước cười cười nói: “Tôi là Lãnh Vô Danh, còn nhớ lần trước là Đồng Thiết Dân đến tham gia đại hội. Sao lúc đó bỗng dưng lại đổi người, dám hỏi tiểu huynh đệ nên xưng hô thế nào đây?”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu đáp: “Tôi là Diệp Thiên Vân!”

Mở đầu trận đấu hắn vẫn luôn thẳng thắn như thế, còn Lãnh Vô Danh nghe xong thì chau mày, hắn có chút không dám chắc nói: “Diệp Thiên Vân? Sao ta nghe cái tên này rất quen. Chỉ là nhất thời không nhớ ra.”

Lãnh Vô Tính ở đằng sau cũng chau mày như Lãnh Vô Danh, sau đó như chợt tỉnh ngộ nói: “Tôi biết hắn là ai. Diệp Thiên Vân, chính là kẻ đã kết thù với Trạc Cước Môn.”

Lãnh Vô Danh khuôn mặt biến sắc, người có tên, cây có bóng, tiếng dữ của Diệp Thiên Vân đã đồn khắp trong ngoài võ lâm, Ma vương giết người không nháy mắt, bất kỳ ai nghe được tin này đều vô cùng ngạc nhiên.

Lãnh Vô Danh nhìn thân hình của Diệp Thiên Vân, hoài nghi nói: “Xem bộ dạng của cậu không giống như đã luyện quyền, cậu có phải là Diệp Thiên Vân đã liên lúc giết năm người của Trạc Cước Môn không?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Chỉ là cùng tên thôi, tôi vừa mới đến Hình Ý môn không lâu. Nên họ để tôi đến đây rèn luyện”

Lãnh Vô Danh khẽ cười đáp: “Rèn luyện? Nơi này là nơi phân định sống còn, không phải là chỗ để chơi.”

Hắn vừa dứt lời, Lãnh Vô Tính đứng bên liền tiếp luôn: “Đã là người Hình Ý môn phải đến, sao có thể là kẻ tầm thường, nhưng cũng không sao cả. Không có những trận đấu khó khăn thì ta cũng chẳng muốn lên đài

làm gì. Chỉ hi vọng người của Hình Ý môn năm nay mạnh hơn một chút, nếu không dù có chiến thắng cũng chẳng có gì thú vị!”

261. Chương 261: Quỷ Di

Lý Thiên Kiêu liếc sang bên cạnh, Diệp Thiên Vân ra nhập môn phái chưa lâu, chỉ là trong buổi giao lưu gần đây hắn mới thật sự trở thành người của môn phái bởi vậy những việc thế này hắn không biết rõ nên hắn cười nói: “Vì chúng ta quen biết chưa lâu nên trước khi ra tay cũng nên ôn lại chuyện cũ. Thật ra hai người cũng có thể coi là tiền bối của tôi, năm đó khi tôi vẫn còn ở dưới khán đài thì hai người đã rất nổi tiếng trong võ lâm.”

Lãnh Vô Danh khoát tay thấp giọng nói: “Chỉ là sớm hơn người hai năm thôi, vốn dĩ không phải là tiền bối gì cả, thật ra Thái Cực, Hình Ý và Bát Quái mỗi lần có hội võ đều thi đấu với nhau. Nếu không thì cũng vô vị lắm.” Hắn ta liếc nhìn Diệp Thiên Vân nói tiếp: “Ta không nhìn ra người có công phu gì. Dù nhìn thế nào cũng không thấy người giống một người luyện võ.”

Lý Thiên Kiêu cũng đã từng hoài nghi như vậy, lần trước khi cô ta hỏi thì bị Diệp Thiên Vân lừa một vỏ. Lần đầu gặp mặt thân hình của Diệp Thiên Vân còn có phần trông giống người luyện võ nhưng bây giờ một chút vết tích cũng không thấy nữa. Bây giờ nhắc lại mới nhớ khi đó cô ta đã bị Diệp Thiên Vân lừa nên cô ta quay đầu lại lườm hắn một cái.

Diệp Thiên Vân tỏ vẻ vô tội, lúc này cô ta vẫn còn nói rất hay nhưng thoát cái đã thay đổi rồi, dù thế nào cũng không hiểu được suy nghĩ của phụ nữ. Lãnh Vô Danh và Lãnh Vô Tính mặc dù là anh em ruột nhưng tính cách hoàn toàn trái ngược, chỉ cần nhìn là biết Lãnh Vô Danh điềm tĩnh còn Lãnh Vô Tính nóng nảy và còn có chút hư vinh.

Lãnh Vô Tính cười hì hì nói: “Thật ra nếu nói môn phái các người thì ta vẫn chưa từng phục ai, lần trước vì hai anh em chúng ta có chuyện nên mới phải bỏ lỡ bởi vậy Hình Ý môn mới có cơ hội thắng nếu không thì ai xếp thứ tư còn khó nói lắm.”

Diệp Thiên Vân khinh loại người chỉ biết khoát lác, võ lâm không phải là nơi để nói khoát mà ngay cả công phu cao đến đâu cũng phải nói đúng sự thật, bây giờ vẫn còn chưa ra tay mà đã tự cao tự đại như thế rồi nên hắn mới nói: “Đó đã là chuyện của quá khứ rồi.”

Tranh vị trí đã đến lúc cao trào, tất cả người xem đều đang dõi theo cuộc thi đấu giữa các cao thủ. Người xem mặc dù không nghe rõ nhưng lại có thể nhìn thấy thần sắc mỗi người.

Lãnh Vô Tính giống như con chó bị dẫm vào đuôi, hai con mắt hắn như sắp bắn ra lửa, giận dữ nói: “Diệp Thiên Vân, người đừng tưởng mình tài giỏi lắm. Khi ta mới lên võ đài người còn chưa sinh ra đâu, nếu như người không phục lát nữa ta sẽ trị cái bệnh ghen tị của người.”

Lý Thiên Kiêu cũng không ngờ Diệp Thiên Vân lại nói ra câu đó khiến cho Lãnh Vô Tính nổi trận lôi đình, cô ta che miệng nói: “Đây là tiểu sư đệ của tôi, công phu của hắn rất thâm hậu.”

Lãnh Vô Tính vốn dĩ tức giận lắm rồi nên lúc này hắn cũng không để ý đến lời nói của mình liền nói: “Hình Ý môn các người có cái rắc công phu, Trung Tây Bắc ba phái đều giống nhau cả thôi.”

Lý Thiên Kiêu vốn dĩ cố ý đổ thêm dầu vào lửa nhưng lại chuốc bực tức vào mình nên nét mặt cũng chẳng vui vẻ gì, cô ta hằn học nói: “Tốt xấu tôi cũng gọi anh là tiền bối, không ngờ anh lại là người như thế thật là khiến người ta thất vọng vô cùng.”

Lãnh Vô Tính cười nói: “Thế nào, tôi nói mà cô cũng không muốn nghe à? Nếu như hội võ lần trước có chúng tôi thì Hình Ý môn chỉ có theo đuôi chúng tôi thôi.”

Lý Thiên Kiêu dù có nhẫn nhịn nữa cũng sẽ phát cáu, cô ta cả giận nói: “Hình Ý môn chúng ta không phải là cái gì, thế các người là cái gì chứ? Đừng có mà mang chuyện cũ ra nói nữa, lên võ đài sớm cũng chẳng là cái gì cả.”

Diệp Thiên Vân đứng cạnh xem kịch. Khi này Lý Thiên Kiêu muốn Lãnh Vô Tính trút giận lên đầu hắn nhưng bây giờ lại thành gây ông đập lưng ông, có nguyên nhân thì tất có kết quả.

Hội võ lớn như vậy nhưng cũng không có trọng tài, mỗi người xem có thể coi là một trọng tài. Lúc này Diệp Thiên Vân nhìn thấy có vài người đợi khá lâu nhưng chỉ là động khẩu thôi, còn có vài môn phái nữa thì dẫn đầu về ồn ào.

Lãnh Vô Tính lắc nhai: “Cũng đúng, mặc dù tuổi cô nhỏ hơn bọn tôi một chút nhưng bây giờ cũng có thể coi như một bà lão già, một mẹ yêu quái.”

Lý Thiên Kiêu khi này vẫn còn cười nói với hai người đó nhưng bây giờ mặt cô ta tối sầm lại trông rất đáng sợ. Có cô gái nào có thể chấp nhận mình bị chê già cơ chứ, cô ta tức đến nỗi giọng cũng biến đổi luôn: “Mọi người đều nói Thái Cực lợi hại nhưng tôi thấy không phải thế. Hôm nay để tôi lĩnh giáo một chút võ công của Thái Cực Môn!” Nói xong cô ta tiến về phía trước một bước, sau đó quay đầu nói với Diệp Thiên Vân: “Chỉ một mình tôi là đủ rồi, anh không cần phải ra tay.”

Diệp Thiên Vân ngây người, Lý Thiên Kiêu bình thường cũng đâu phải là kẻ ngốc nghếch nhưng hôm nay điều khiến người ta ngạc nhiên là cô ta hành xử như một con ruồi ngu ngốc, cô ta muốn một đấu hai, cái việc mà ngay cả một võ sư cao thủ cũng không chắc làm được. Hắn bắt giặc nhớ lại câu: “Phụ nữ không thể học võ,”

Lãnh Vô Danh cười khoái chí nói: “Muốn một đấu hai thì càng hay nếu như cô thắng thì mới thật sự là có thực lực.”

Lý Thiên Kiêu lúc này đang bị công kích, những gì cô ta nói lúc này chỉ là vì tức giận nên bây giờ cô ta thấy hối hận rồi, chỉ còn hi vọng duy nhất đó là Diệp Thiên Vân đứng ra nói giúp cô ta vì thế cô ta quay đầu lại nhìn Diệp Thiên Vân.

Lãnh Vô Tính nhìn ra dụng ý của Lý Thiên Kiêu nên nhếch một bên lông mày nói: “Có phải là nói khoác quá rồi không, đã thế thì chúng tôi cũng không ép.”

Lý Thiên Kiêu nhìn Diệp Thiên Vân đầy tức giận, cô ta ưỡn ngực cắn răng nói: “Đã nói rồi thì không rút lại được.”

Diệp Thiên Vân không nhận ra ý của cô ta. Cô ta đã muốn một chọi hai thì cho cô ta chọi là được rồi nên hắn ta lùi lại một bước, có ý nhường võ đài cho họ giao đấu. Hắn đã nhận ra hai anh em họ Lãnh cố ý tạo ra cái bẫy để Lý Thiên Kiêu chui vào, không thể không phục hai tên đó có kế hoạch hay. Một người hát, một người uống, xem ra bọn họ rất chắc chắn.

Lý Thiên Kiêu đứng vững, cô ta lạnh lùng nhìn về phía trước nhưng trong lòng lại đang chửi rủa Diệp Thiên Vân, cô ta hần học nói: “Được thôi, các người lại đây.”

Kế hoạch của hai người đó đã thành công rồi nên bọn họ không muốn đấu khẩu nữa. Lãnh Vô Danh và Lãnh Vô Tính cùng nhảy về trước một bước, chấp tay nói: “Đã vậy, đắc tội rồi.”

Bên dưới võ đài không khí giống như một chảo dầu đang sôi sùng sục thì có một giọt nước rơi vào. Lý Thiên Kiêu đòi một đánh hai, đây có thể coi là tin lạ nhất hội võ, dưới võ đài những tiếng ồn ào vang lên không ngớt khiến ngay cả người trong cuộc cũng không nghe rõ.

Ưu thế lớn nhất của Lý Thiên Kiêu là tốc độ và sự linh hoạt. Thân hình của cô ta có thể nói là xuất quỷ nhập thần, hình thức một đánh hai quả thật rất đặc biệt, cô ta đứng im nhìn động tác của hai người kia.

Lãnh Vô Danh và Lãnh Vô Tính hai người bọn họ vốn dĩ là anh em ruột, hai người khề liếc nhìn nhau rồi một trái một phải tấn công Lý Thiên Kiêu, đặc biệt là Lãnh Vô Tính. Cô ta hoàn toàn không còn táo bạo như khi này, trong mắt hiện lên vẻ cẩn trọng và tự tin.

Lý Thiên Kiêu cũng biết là mình vừa bị lừa nhưng lúc này cung đã giương ra không thể không bắn, cô ta bước sang bên cạnh xuất chiêu Pháo Quyền tấn công trực tiếp Lãnh Vô Tính, cô ta đem tất cả những chiêu chết người của mình ra dùng, xem ra cô ta cần phải cố hết sức.

Lãnh Vô Tính khề cười, bước sang một bên, tránh chiêu vừa rồi của Lý Thiên Kiêu sau đó xuất một chiêu, tay không dẫn lực. Thái Cực khi tấn có phong cách riêng đó là lấy nhu thắng cương, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, mượn lực phát lực, chủ trương hết thấy đều từ khách quan mà ra, theo người mà sống, theo mình thì trì trệ. Hắn định tiến về phía Lý Thiên Kiêu đẩy cô ta ra ngoài, mượn lực dùng lực.

Lý Thiên Kiêu sao có thể để hấn làm như thế, cô ta lùi lại phía sau, đưa tay ra, chân khễ động rồi bay ra xa.

Nhưng Lãnh Vô Danh lại khác, hấn tiến đến gần Lý Thiên Kiêu hạ vai xuống sau đó toàn thân đột ngột phát lực, áp sát Lý Thiên Kiêu.

Lý Thiên Kiêu thận trọng quan sát. Đặc điểm của Thái Cực là lấy nhu thắng cương nên cô ta không dám coi nhẹ, đem ưu điểm tốc độ của mình phát huy đến mức tối đa bao vây hai người rồi tấn công, cô ta định lấy tốc độ để giành chiến thắng.

Ba người cứ như thế thành một nhóm, Lý Thiên Kiêu nếu như chỉ đấu với một người thì tốt nhưng bây giờ là hai người, nên sức lực bị phân tán, mỗi lần xuất chiêu đều tổn sức lực gấp mười lần.

Lãnh Vô Danh và Lãnh Vô Tính dường như hiểu được suy nghĩ của nhau, có thể bổ sung thiếu sót của nhau, nên hai người bọn họ đã bắt ngờ kết hợp đề bẹp Lý Thiên Kiêu.

Lý Thiên Kiêu bây giờ vô cùng hối hận. Nếu như lúc đó hòa hảo với Diệp Thiên Vân thì bây giờ đã không xảy ra chuyện này và cũng không có hậu quả này. Có lẽ hôm nay là trận đấu cuối cùng rồi, nên cô ta cần rằng kháng cự lại, nhưng về chiêu thức mà nói, anh em họ Lãnh quả thật có thực lực.

Diệp Thiên Vân đứng cách bọn họ không xa và hai anh em họ Lãnh cũng không nói không cho hấn ra tay nên lúc này hấn cũng đã có chuẩn bị. Nếu như không phải là Diệp Thiên Vân làm phân tán tư tưởng của hai anh em họ Lãnh thì tình hình của Lý Thiên Kiêu càng thảm hơn.

Lý Thiên Kiêu bắt đầu con sử dụng tốc độ tấn công hai người nhưng sau ba chiêu mồ hôi trên mặt cô ta chảy xuống ròng ròng, cô ta cần rằng tiếp tục chiến đấu nhưng xem ra tình hình không khả quan.

Diệp Thiên Vân quyết định nhanh chóng, hấn mặc kệ cái giao ước kia, hướng hồ đó cũng chỉ là giao ước giữa Lý Thiên Kiêu và hai anh em họ Lãnh chẳng có liên quan gì đến hấn cả nên Diệp Thiên Vân nhảy vào giữa ba người, tiếp đó tấn nhanh chóng tấn công vào phía trước Lãnh Vô Tính, rồi bay lên không trung toàn thân phát lực, Băng Quyền lập tức xuất hiện.

Lãnh Vô Tính vẫn luôn canh chừng Diệp Thiên Vân. Hấn vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân ra tay đã nhanh chóng xoay người tránh Băng Quyền của hấn.

Băng Quyền của Diệp Thiên Vân đi theo hình rắn, rất dễ đánh trúng tay hấn, cùng lúc đó Diệp Thiên Vân đột ngột phát lực hai lần liên tiếp, toàn thân rung lên, đánh thẳng vào mặt Lãnh Vô Tính. Một tiếng “Phốc” vang lên, Lãnh Vô Tính lúc đó ngay cả một phản ứng cũng không có, hấn chẳng khác nào một bao cát bị ném ra xa.

Sự thay đổi này khiến cho người xem không kịp trở tay, não bộ của mọi người dường như đều đang tái hiện lại khoảnh khắc ngắn ngủi đó.

Thân thủ của Diệp Thiên Vân ngày càng quái dị, khiến cho người ta không đoán trước được.

Diệp Thiên Vân ra tay chỉ có sống hoặc chết! Chiêu này hấn hoàn toàn không nê hà gì, nắm đấm của hấn như cơn lốc sóng biển lao tới chỗ Lãnh Vô Tính. Lãnh Vô Tính bay ra xa não bộ nổ tung, máu me đầm đìa.

Thân thủ của Diệp Thiên Vân ngày càng thêm quỷ dị, khiến cho người ta không thể nào đoán trước được.

262. Chương 262: Tuyệt Hộ

Uy lực của Hình Ý Quyền có thể đạt đến trình độ này, khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi. Rất nhiều người không biết đến pháp quyền xa xưa này vì thế hôm nay hấn đã khiến cho tất cả mọi người kinh ngạc, hấn đã dùng máu tươi để chứng minh sức mạnh của Hình Ý Quyền .

Lý Thiên Kiêu nhìn thấy cảnh này suýt nữa thì nôn ra. Cô ta cũng ngừng giao đấu với Lãnh Vô Danh, nhanh chóng rút về khu vực an toàn. Sau đó cúi xuống nhìn quần áo của mình, cô ta phát hiện ra toàn thân mình đỏ và trắng hai màu đan xen khiến cô ta thấy thật kinh sợ. Tính mạng của con người chẳng qua cũng chỉ là một quyền mà thôi. .

Người khiếp sợ nhất là Lãnh Vô Danh, hắn nhìn thấy đầu của Lãnh Vô Tính nổ tung, quả thật là không thể chấp nhận được bởi lẽ vài giây trước bọn họ vẫn còn sát vai chiến đấu nhưng thoáng cái em trai hắn đã trở thành thi thể không đầu. Hắn quên cả tiến lên phía trước, đứng im tại chỗ lảo đảo: “Em trai, đầu em đâu rồi?”

Đây không phải lần đầu Diệp Thiên Vân ra tay nên hắn vẫn bình thản nhìn hai người đứng trên võ đài. Khi hắn ra tay có hai loại lực đạo, một loại do thân thể tăng tốc mà thành, loại này hoàn toàn dựa vào quán tính của cơ thể nên mới khiến cho thân thể của Lãnh Vô Tính bay ra xa. Loại thứ hai lại khác, đó là lực đạo chuyển động xoay ốc của Hình Ý Môn. Nó là một loại nội lực của Hình Ý môn có thể phá tan não bộ nên đầu Lãnh Vô Tính đã bị nổ tung. Hai loại lực này cùng lúc tấn công não bộ thì bất kì ai cũng không thể chịu đựng được sự công kích như thế.

Cả khán đài đều kinh hãi, Diệp Thiên Vân chỉ dùng một chiêu đã lấy mạng người của Thái Cực. Khi này người của Đường Lang Môn được cho là ra tay ác độc nhất song hai bên cũng cùng nhau giao đấu khoảng mười mấy chiêu, nhưng không ngờ Hình Ý môn lại xuất hiện một nhân vật còn đáng gờm hơn, chỉ với một chiêu đã có thể khiến cho mấy trăm người kinh hồn bạt vía, kể như thế thì nơi đây cũng không che giấu được.

Vài giây sau, bên phía Hình Ý môn mọi người đều đang gọi tên Diệp Thiên Vân. Mặc dù hắn ta lạnh lùng thậm chí là tàn ác nhưng hắn ta lại là trụ cột của Hình Ý Môn, theo cách nói của võ lâm hắn chính là bộ mặt của Hình Ý môn nên mọi người đều bỏ qua cho hành động của hắn.

Lãnh Vô Danh mãi lúc lâu sau mới hoàn hồn, hắn đang run rẩy cả người. Hắn nhìn Diệp Thiên Vân với đôi mắt căm thù, hung hãn nói: “Diệp Thiên Vân, quả nhiên là người, tính hung ác của người quả thật như lời đồn. Bây giờ người còn giết chết em trai ta. Ta phải tính sổ với người.”

Lý Thiên Kiều đứng cạnh đó cũng sắp phát khóc, toàn thân cô ta đầy óc não, cô ta muốn đi rửa nhưng cũng không dám nên cô ta nhắm mắt hét lên: “Diệp Thiên Vân, anh mau giúp tôi lau sạch đi, anh đã man quá.”

Diệp Thiên Vân tất nhiên không thêm để ý đến cảm giác của cô ta mà hắn ta cũng chẳng có khăn tay. Hắn quay lại nói với Lãnh Vô Danh: “Quy tắc trong võ lâm anh còn rõ hơn tôi, trên võ đài chỉ có sống chết, không có lời nào khác để nói.”

Lãnh Vô Danh nghe xong mà thấy như nghẹt thở. Hắn hoảng loạn nói: “Diệp Thiên Vân, khi này ta và Lý Thiên Kiều đã có giao ước rồi tại sao người vẫn còn muốn ra tay?”

Diệp Thiên Vân có chút khinh bỉ hắn. Trong võ lâm có rất nhiều người như thế, giết người thì có thể nhưng đến lượt mình thì lại thấy như thế không công bằng nên hắn bình tĩnh nói: “Anh nói vậy là xong sao?” Hắn ngừng lại một chút rồi nói: “Giữa hai người làm gì có chuyện nói đạo lí. Thực lực quyết định tất cả.”

Hai câu nói chặn mọi lối thoát, khiến cho Lãnh Vô Danh không biết phải nói gì thêm nữa, trong lòng hắn đau khổ nhưng lại không thể giải tỏa, mặt hắn đỏ lên, run rẩy nói: “Vậy thì ta sẽ đấu với người một trận, dù chết cũng không nuối tiếc.” Vừa nói hắn vừa chuẩn bị ra tay, quyết sống chết một trận.

Thái Cực Môn đột nhiên giờ cờ trắng sau đầu hàng, sau đó từ phía trên mấy người nhanh chóng xuống võ đài, có một người vội vã nói: “Lãnh sư huynh, sư phụ có lệnh, Thái Cực Môn trận này nhận thua, cho huynh lui về.”

Lãnh Vô Danh sao có thể nghe lọt những lời này, hắn điên cuồng nói: “Người biết người chết là ai không? Đó là em trai ta, Thái Cực Môn cái gì chứ, cắt hết cho ta, nếu không thì ngay cả người cũng cùng chung số phận đó.”

Diệp Thiên Vân nhìn thần thái của hắn thì biết Lãnh Vô Danh lúc này không tỉnh táo. Nếu như giao đấu với hắn ta bây giờ thì không được đạo đức cho lắm hơn nữa Thái Cực Môn đã giờ cờ trắng nên chắc là đã nhận thua rồi, mục tiêu đã hoàn thành thì cũng không phải thi đấu nữa nên hắn ta lùi lại phía sau một bước, để thể hiện thái độ nhượng bộ của hắn.

Người của Thái Cực Môn nhìn thấy hành động của Diệp Thiên Vân thì cũng không cần nói những lời thừa thãi kia nữa mà chỉ vỗ vai Lãnh Vô Danh nói: “Lãnh sư huynh, tôi nghĩ huynh tốt nhất hãy đi về đi, trên

võ đài sống chết là chuyện bình thường, các môn các phái đều có quy tắc, chết không ân oán. Nếu như bây giờ huynh tiếp tục thi đấu thì huynh chính là người không hiểu đạo lý.”

Lãnh Vô Danh gạt bàn tay đang đặt trên vai ra, cười lạnh lùng nói: “Em ta chết rồi, lẽ nào không cho ta báo thù, thật là nực cười, các người rút hết cho ta!” Hắn vừa nói vừa đột ngột phát lực, đưa tay hất văng ra, hắn như một con hổ đói lao tới chỗ Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân không thương hại hắn cũng không thấy hắn đáng thương, ban nãy khi hai em họ Lãnh lên võ đài ngay lập tức đã dự Lý Thiên Kiêu mắc bẫy nhưng kế hoạch của hai người bọn họ mới chỉ thành công một nửa, hơn nữa nếu Lý Thiên Kiêu mà thất bại thì cô ta không chết cũng bị thương, người tiếp theo chắc chắn sẽ là bản thân hắn. Lúc này nhìn thấy tư thế của Lãnh Vô Danh, Diệp Thiên Vân lùi lại một bước tránh quyền của hắn. .

Lãnh Vô Danh cười nói: “Diệp Thiên Vân, người tới đây thử xem, xem Thái Cực của ta như thế nào? Có thể lấy mạng của người không?”

Diệp Thiên Vân khi nãy nể mặt Thái Cực nên mới không ra tay nhưng Thái Cực cũng không quản nổi chuyện này, vậy thì hắn cũng không cần phải nhệ tay nữa. Hắn nheo một bên lông mày nói: “Người đến đây thử coi.”

Mấy người của Thái Cực Môn đứng ở phía sau cũng không can được Lãnh Vô Danh nên cũng chỉ còn biết đứng một bên lo lắng nhìn. Bọn họ cũng không dám lại gần để cản Lãnh Vô Danh, bây giờ hắn không tính tào nên họ chỉ dám đứng cạnh nói: “Sư huynh, quay về đã rồi tính sau.”

Lãnh Vô Danh tức tối nói: “Các người rút hết cho ta, đừng có đứng ở đây chứng mắt!” Vừa nói hắn vừa lao đến chỗ Diệp Thiên Vân lần nữa, động tác tàn nhẫn khác thường, không có chút gì là phong cách của Thái Cực.

Thái Cực Quyền đặc biệt chú trọng “nghe kính” tức là vừa phải cảm nhận phán đoán chính xác hành động sắp tới của đối phương để phản ứng kịp thời, khi mà đối phương chưa hành động thì bản thân không được liều lĩnh hành động, nhưng có thể lấy chiêu pháp dụ dỗ đối phương, kiểm tra thực lực, thuật ngữ gọi là “Dẫn thủ”. Một khi đối phương ra tay thì phải nhanh chóng chặn trước “hai bên chưa hành động, đã hành động trước”, “phát sau đến trước”, “Dẫn thủ” đối phương, khiến cho đối phương mất trọng lực rơi xuống hoặc là phân tán sức mạnh của đối phương, thừa cơ tấn công toàn lực đánh trả.

Lãnh Vô Danh bây giờ như hóa điên rồi, tâm trạng không bình thường thì làm gì còn nghĩ được tới võ thuật, hắn chỉ còn nghĩ được là phải dồn Diệp Thanh Vân vào chỗ chết.

Mắt Diệp Thiên Vân không hề nhúc nhích, khi Lãnh Vô Danh mới chỉ định ra tay nhưng chưa kịp ra tay thì chân trái của hắn khê động, rồi chân từ dưới bay lên giống như cây song quét mạnh vào không khí, “bốp” một tiếng và mục tiêu chính là đầu của Lãnh Vô Danh.

Lãnh Vô Danh mặt mày dữ tợn, hắn định dùng một tay tóm lấy, kéo roi chân của Diệp Thiên Vân, tay kia đột nhiên phát lực, lấy nhỏ đánh lớn, rõ ràng là hắn muốn dùng một cánh tay để đối lấy một cước của Diệp Thiên Vân.

Những lúc như thế Diệp Thiên Vân lại càng lạnh lùng, roi chân của hắn quả thật giống như một cái roi song mềm dẻo mà chính xác vô cùng, nhanh chóng quét vào tay Lãnh Vô Danh.

Mắt cá chân Diệp Thiên Vân nhanh chóng rút lại, “bốp” một tiếng không chút do dự đánh thẳng vào má Lãnh Vô Danh. Lần này là Địch Xảo Kính của Hình Ý Môn, vừa chuẩn xác lại vừa tàn nhẫn, âm thanh của nó quả thật là đánh thép giống như âm thanh của một cái roi ngựa vang vọng cả võ đài.

Lãnh Vô Danh bị quét nhanh đến nỗi ngay cả quyền trong tay cũng chưa kịp ra, hắn nhất thời thờ người ra.

Diệp Thiên Vân không cho kẻ thù bất kỳ cơ hội nào, chân của hắn giống như thước cuộn, nhanh chóng thu về. Sau đó tay phải dựng thẳng đột ngột phát lực, một chưởng bay thẳng tới ngực của Lãnh Vô Danh, chiêu này nhất định là đòn trí mạng, ra tay dã man.

Lãnh Vô Danh không thể tin vào mắt mình, hai mắt lộ rõ vẻ bối rối, kinh hãi và cánh tay đang định ra quyền tấn công lên Diệp Thiên Vân cũng buông thõng xuống, sau đó đầu hắn cũng rơi xuống trước ngực, dĩ nhiên hắn đã chết đứng ngay tại chỗ.

Lý Thiên Kiêu sợ hãi, cô ta nhìn về phía Diệp Thiên Vân, nói không nên lời. Trong thời gian tới chắc chỉ có ác mộng làm bạn với cô ta thôi. Cảnh giao đấu ác liệt liên tục diễn ra trước mắt cô ta, vài phút sau có hai người chết thảm trước mặt. Mặc dù Diệp Thiên Vân cứu cô ta nhưng cô ta không có cách nào cảm kích hắn bởi vì ánh mắt Diệp Thiên Vân từ đầu đến cuối đều rất bình thản, dường như chẳng có cảm giác gì. Cái ánh mắt bình thản đó khiến cô ta thấy sợ khi nhớ lại hai hôm trước khi bọn họ còn cùng nhau ngâm thơ, toàn thân cô ta lúc này đang run rẩy toát mồ hôi.

Người của Thái Cực Môn lúc này cũng lạnh cả người. Lãnh Vô Danh chết trên võ đài là do hắn tự chuốc lấy, Diệp Thiên Vân khi này đã lùi lại một bước chính là có ý nhượng bộ nhưng bây giờ hai người đều đã chết rồi, bọn họ cũng không thể nói gì cả, ai cũng tuân theo quy tắc, chết cũng là chết một cách vô ích vì vậy nên mấy người đã đưa hai anh em họ Lãnh xuống võ đài rồi nhanh chóng lau dọn sạch sẽ.

Không khí trở nên lạnh lẽo, vừa này còn rất đông người xem bây giờ chỉ còn lại một nửa, hầu hết mọi người đều sợ Diệp Thiên Vân, Hình Ý môn và cả việc giao đấu với Diệp Thiên Vân.

Mấy người phía trước, một chút kỹ thuật cũng không có, nhiều nhất thì cũng chỉ là mới bắt đầu học võ, vốn dĩ không thể so sánh với Diệp Thiên Vân.

263. Chương 263: Đại Khai Sát Giới

Lý Thiên Kiêu cũng có chút tình cảm phức tạp với Diệp Thiên Vân, một tên giết người, một kẻ cứu mình nhưng hắn đồng thời cũng là một kẻ lạnh lùng đáng sợ. Bao nhiêu cái biệt danh dành cho Diệp Thiên Vân khiến cho cô đến lời cảm ơn cũng chẳng nói nên câu, cuối cùng định thần lại, nói như dần từng chữ: “Anh thật tàn nhẫn!”

Diệp Thiên Vân chẳng thềm để ý đến nhận xét của cô, trước nay hắn cũng chẳng bao giờ thay đổi bản thân mình vì lời nhận xét của người khác bởi vì cuộc sống là của chính mình. Nếu tiếp tục cuộc sống này thì cũng phải tự mình bước tiếp, cho dù có những nhận xét khó chịu hơn nữa thì cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến tình cảm của hắn ta.

Trở lại khán đài, mấy đệ tử Trung mạch liền vây chặt xung quanh, một người kích động nói: “Diệp sư đệ, đệ thật là bản lĩnh. Đây là trận đấu tuyệt vời nhất mà ta được xem trong võ lâm.”

Diệp Thiên Vân khẽ cười, coi như đã đáp lời rồi, sau đó quay vài vòng thì đã đến góc rẽ, sự vận động cường độ cao khi này khiến toàn thân hắn có chút uể oải, bây giờ hắn chỉ muốn được ngồi yên tĩnh xem trận đấu, bởi vì một lát nữa là đến trận của Phương Nhược Sơn rồi, trước nay hắn luôn nghe tiếng Phương Nhược Sơn rất có thực lực nhưng chưa được tận mắt xem hắn ra chiêu.

Vừa mới quay lại, Tiêu Sát liền đứng ở chỗ ngồi của mình, cười hi hi nói: “Rất đặc sắc, Thái Cực Môn lần này đã mất đi hai đại tướng, mới xem một lát đã thấy máu nóng rạo rực trong người, tiếc rằng không thể xuống để cùng họ qua lại vài chiêu!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười. Hắn không nhìn được liền hỏi: “Lãnh Vô Danh và Lãnh Vô Tính là ai vậy?” . .

Tiêu Sát nghĩ một lát rồi đáp: “Hai người bọn họ là trụ cột của lớp trẻ trong Thái Cực Môn, hơn hai mươi tuổi đã bắt đầu tham gia đại hội võ thuật. Tính đến nay đã tham gia 5 kỳ đại hội rồi, rất có kinh nghiệm đó. Nhưng không hiểu vì lý do gì là lần trước không thấy đến nên Hình Ý môn chúng ta mới từ vị trí thứ năm vượt lên trên họ.”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng, lúc trên võ đài hắn nghe được một số từ Lý Thiên Kiêu, bây giờ lại thêm những lời của Tiêu Sát nữa coi như cũng rõ thêm vài điều.

Ngũ Vĩ đứng dậy, bước đến trước mặt Diệp Thiên Vân, vỗ vỗ vai hắn và nói: “Con vẫn giữ tác phong như xưa, xem ra mấy quyển sách ấy chẳng có tác dụng gì, nhưng ta cũng hiểu ra rồi con cũng không hề cố ý, có

những người trời sinh ra đã hiểu chiến hiểu thắng sách gì cũng không thể yên diệt được.” Nói xong cũng vô cùng bất đắc dĩ, ông ta cũng bao lần muốn cải tạo Diệp Thiên Vân nhưng tất cả đều thất bại.

Con người Diệp Thiên Vân rất kì quái, lúc cùng bạn bè thì có thể nói là rất ôn hòa, không bao giờ vì va chạm hay xung đột mà trở mặt. Đối với người trong nhà cũng thế, thậm chí hẳn còn rất ít khi đỏ mặt với những bằng hữu xung quanh nhưng khi là cuộc độ sức giữa những người luyện võ thì hoàn toàn biến thành một con người khác.

Tính nết như vậy ít nhất cũng có thể dùng mâu thuẫn để hình dung, máu lạnh, tàn nhẫn. Bản thân hẳn cũng không thể nói rõ được, đó chính là nhân tính, đa biến mà không thể gọt giũa. Hẳn cười cười mà rằng: “Ngũ sư thúc, con sẽ nghe lời thúc, nhưng nếu nường tay trước những trận đấu thế này thì chẳng khác nào tự tìm cái chết cả, kẻ hiền thường hay bị kẻ khác bắt nạt, con nghĩ đạo lý này thúc phải hiểu chứ.”

Ngũ Vĩ hồi lâu mới thở dài nói: “Con điểm nào cũng tốt, chỉ là sát khí quá nặng. Có lẽ vì tuổi trẻ khí thịnh, sau này dần dần rồi sẽ tỉnh ngộ.”

Tiêu Sát ngồi bên ngắt lời nói: “Ngũ sư thúc, con thấy thúc cũng không nên nói những lời khiến người khác mất hứng như thế. Hôm nay bất luận Diệp Thiên Vân ra sao cũng là sự cố gắng cho Hình Ý môn chúng ta, những thứ võ đạo gì gì đó hãy để sau này nói tiếp đi!”

Ngũ Vĩ cười lớn. Ông ta cũng hiểu nói những lời đó vào lúc này không được thích hợp lắm nên không nói thêm gì nữa.

Diệp Thiên Vân ngồi xuống ghế, bắt đầu nhìn đôi bàn tay nhỏ dài mà trắng trẻo của mình, bên trên dính đầy những vết máu khô, trận quyết chiến khi nãy vừa đề khí, tay hẳn trực tiếp đâm thẳng vào lồng ngực của Lãnh Vô Danh, bây giờ đôi bàn tay hẳn giống như một thứ vũ khí lợi hại, tuy không thể toái kim đoạn ngọc nhưng nếu nói về lực sát thương thì vô cùng lớn, giống như một con dao sắc nhọn vậy.

Đây chính là hiệu ứng của Kim Chung Tráo, có thể nói bất cứ một nơi có khả năng tấn công nào đều là một vũ khí lợi hại, tay, chân, đầu gối, khuỷu tay, mỗi bộ phận đều có thể dồn đối phương vào chỗ chết, bây giờ Diệp Thiên Vân là một cỗ máy vũ khí hình người.

Nếu Diệp Thiên Vân muốn trực tiếp giết Lãnh Vô Tính, hoàn toàn không hề đơn giản. Sau khi thật sự giao thủ, hẳn ít nhất cũng cần một khoảng thời gian, Lãnh Vô Tính không thể đạt đến trình độ này, có điều Diệp Thiên Vân nắm được thời gian giết người đây chính là nghệ thuật, không sớm cũng không muộn mà chỉ hai chữ “thích hợp”. Cũng chính vì thế mà Lãnh Vô Tính mới bị một chiêu mà mất mạng.

Lãnh Vô Danh lại càng không cần nói, khi đó đã không chế được bản thân, nhưng lại vẫn muốn báo thù, quả thật là nằm mơ giữa ban ngày.

Lần đầu tiên Diệp Thiên Vân tiếp xúc với Thái Cực Môn tuy thời gian giao đấu không nhiều, nhưng trong thời gian trận đấu, hẳn luôn ở bên trong cự li gần quan sát trận đối chiến giữa hai người và Lý Thiên Kiêu, Thái Cực Quyền là môn võ yêu cầu tiết kiệm lực đánh, nên mượn lực để đánh, dẫn tiến lạc không là điểm đặc trưng nhất của Thái Cực Quyền.

Muốn nắm được kỹ thuật tuyệt diệu “hồi lưỡng bát thiên cân” thì phải hiểu được nguyên lý thân pháp nhẹ nhàng, lấy ý vận khí, dùng ý để đánh, dần dần thân pháp trở nên vô sở bất hợp. Điểm mạnh của thân thể nằm ở chính, khí nằm ở liêm, thân pháp có thể nhất nhất cầu đối linh hoạt tự nhiên, đạt đến trình độ động mà như tĩnh, tĩnh mà như không, người vừa kề vào ta, phía dưới ta có thể đắc cơ, phía dưới ta có thể đắc thể, trên dưới phối hợp, trước sau trái phải đều được lực.

Có thể đắc cơ đắc thể, vẫn có thể xá kỷ tòng nhân, có thể biết người biết ta, mới có thể nhân địch biến hóa, dẫn tiến lạc không, kỹ thuật của “hồi lưỡng bát thiên cân” mới có thể xuất quỷ nhập thần.

Tóm lại, dẫn tiến lạc không, mượn lực mà đánh, chu thân phải thống nhất hoàn chỉnh, cần động thì động, cần tĩnh thì phải tĩnh, kinh đoạn ý không ngừng thì mới có thể hết sức căng thẳng, kéo phía trên, vận hóa ở ngực, trụ xúc ở chân, chủ tế ở eo, súc rồi phát. Toàn thân phải sẵn sàng năm cánh cung mới có thể làm được súc kinh như mở cung, phát kinh như phát tiễn. Kinh lấy khúc súc mà hữu dư, kinh ở chu thân nằm ở chính, phát kinh phải tập trung vào một phía, phải xác định được điểm chuẩn, làm việc có mục tiêu. Kinh

khởi tại gót chân, do cước mà chân và eo hiện ra ngón tay, nên khí phải liền mạch không được phép gián đoạn một chút nào. .

Chẳng qua là khi này hai anh em Lãnh thị hoàn toàn không làm được mấy việc đó, nếu không cũng không thể nào bị rút dài như thế!

Tiêu Sắt nhìn Diệp Thiên Vân không biết hắn đang nghĩ gì liền cười nói: “Bây giờ cũng không còn sớm nữa, lát nữa tiểu sư thúc còn một trận đấu nữa. Tiến trình của ngày hôm nay kết thúc, ngày mai trận của đệ đầu tiên, đối thủ là Bát Quái Môn, nếu mệt thì hãy về sớm một chút mà nghỉ ngơi đi, Hình Ý môn có thể mở mày mở mặt, các đệ tử đều vô cùng hăng diện, đến đáng đi cũng không còn như trước nữa.”

Diệp Thiên Vân đang nghĩ lại trận chiến khi này, xem có thể học thêm được gì từ trong đó, Tiêu Sắt đến làm ngắt mất dòng suy nghĩ, hắn lắc đầu nói: “Đệ không mệt lắm, chẳng qua là đang mải nghĩ một số chuyện mà thôi.”

Tiêu Sắt cười hì hì nói: “Xem kìa, tiểu sư thúc sắp ra tay rồi, trong Trung mạch của chúng ta hắn là một đối thủ tuyệt đối đó!”

Diệp Thiên Vân nghe hắn nói liền nhìn xuống dưới, lần này Phương Nhược Sơn không cầm kiếm, chỉ tay không quyết đấu với người của Thái Cực, mà tên Thái Cực kia sắc mặt hình như không được tốt lắm, cũng không biết đang nói gì với Phương Nhược Sơn.

Lúc này Diệp Thiên Vân mới hiểu ra vài điều, hắn cũng từng nghe qua thuyết pháp này. Thông thường, những cao thủ khi luyện quyền đều tiến triển rất chậm, nên có lúc phải dùng kiếm luyện quyền, dùng quyền dẫn kiếm, luyện tập kết hợp như vậy sẽ tiến bộ rất nhanh.

Chính là ở ý niệm này, hai kẻ dưới võ đài bắt đầu động thủ, Phương Nhược Sơn chủ động tiến chiêu, phách quyền của Hình Ý môn xuất hiện như ma thuật vậy.

Thái Cực võ gia hai tay nhẹ nhàng đặt trước ngực, mũi chân dính chặt trên mặt đất, trượt về phía trước, hai chân mày hơi chùng xuống, nhẹ nhàng xuất ra một quyền. Nếu Phương Nhược Sơn có động tác tiến công thì có thể mượn lực đẩy lực, nhưng khi đến trước mặt đối phương, Phương Nhược Sơn lại đột nhiên đổi thế tiến sang bên phải.

Thái Cực võ giả hai tay nhất thác, phong bế được hai hướng trái phải của Phương Nhược Sơn, dùng cơ thể chặn lấy trung ương của Phương Nhược Sơn, hai chân lúc phân lúc trầm, công phụ yêu mã bao năm nay lại mang ra dùng. Tay trái giương cao phía tả, phía trên phong quyền, phía dưới chặn cước, khuỷu phải lượng trườ, chiêu cuối cùng này dường như không có chút sơ hở để tấn công nào.

Thái Cực võ giả eo hữu thành trục, nếu Phương Nhược Sơn thu lại thế vậy thì nhất khí tiền băng trườ là không thể tránh khỏi, nếu hắn tiếp tục tiến lên thì chỉ cần đề khổ hạ bàn, nghiêng người theo, thế tới tăng thêm một lực, Phương Nhược Sơn sẽ bị tung khỏi lôi đài, bất kể nhìn ở góc độ nào thì phần thắng của hắn vẫn là lớn nhất.

Có điều tình thế lại nằm ngoài dự liệu, Phương Nhược Sơn đạp mạnh xuống lôi đài, cả thân hình lao về phía trước nhanh như cắt, chỉ trong phạm vi vài bước chân đã phá vỡ thế phòng ngự của đối phương.

Đây hoàn toàn không phải là Phương Nhược Sơn quá lỗ mãng mà vốn dĩ là như vậy, Phương Nhược Sơn hướng tiền nhất thoán, khi sắp đến sát mặt đối thủ, hai chân cứng như đá, trụ chặt cơ thể, hữu quyền sức thế mạnh mẽ băng xuất. Lực đạo của cường kinh lại có chút quyền phong, mang mùi vị tàn nhẫn, Thái Cực võ giả không kịp suy nghĩ đã trúng một quyền ngay trước ngực.

Chiêu nhất ký này lập tức khiến phần eo của Thái Cực võ giả bị thương nặng, ngũ tạng lệch khỏi vị trí, máu tươi ứa ra ở mũi và miệng, ngửa mặt lên trời rồi ngã quỵ, mạnh yếu đã rõ, chẳng có gì phải lo lắng nữa.

Diệp Thiên Vân trông Phương Nhược Sơn xuất chiêu, cũng thầm khen là cao minh, Hình Ý Quyền để cho hắn dùng thật là linh hoạt hơn người, thật không ngờ ngoài kiếm ra quyền thuật của hắn cũng lợi hại như vậy! Hắn lại bất giác nghĩ đến bản thân mình. Ngày mai còn một trận quyết chiến với Bát Quái Môn, phải chăng cũng như hôm nay, đại khai sát giới?

264. Chương 264: Bị Phát Hiện

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn một lúc, quả nhiên rất nhiều môn phái đã đứng dậy ra về, hắn cũng đứng dậy, gật gật đầu. Sau đó cười với Ngũ Vĩ: “Sư thúc, chúng ta cũng về thôi!”

Ngũ Vĩ đứng lên chỉnh đốn lại y phục, nói: “Hôm nay gặt hái cũng không tồi, cuộc thi sẽ ngày càng hấp dẫn hơn. Đến ngày mai thì những trận đấu sẽ căng thẳng hơn rất nhiều đấy!”

Diệp Thiên Vân hôm nay cũng thu hoạch lớn, nên vừa nghe Ngũ Vĩ nhắc đến cuộc thi liền tỏ ý vui mừng, tối nay về nhà hắn cũng phải cố gắng nghĩ những thứ cho ngày mai. Như vậy cũng rất có ích cho sau này. Hắn nhìn ngó xung quanh, phát hiện Hứa Phạm không biết đã đi đâu rồi, lúc hắn xuống võ đài hình như vẫn còn thấy mà nên liền hỏi Tiêu Sát: “Đại sư huynh, Hứa Phạm đâu?” .

Tiêu Sát nghĩ ngợi rồi lắc đầu đáp: “Vừa nãy còn thấy cơ mà, thoát cái đã biến mất rồi.”

Diệp Thiên Vân lại nhìn quanh một lượt, thấy bên dưới võ đài cũng không có, liền chẳng tìm nữa, đành quay về rồi tính sau vậy. Cứ theo lời của Hứa Phạm thì trước khi giải quyết xong ân oán thì sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc đâu.

Về đến phòng, Diệp Thiên Vân liền nằm dài trên giường nghỉ ngơi, hắn bắt đầu sắp xếp lại những cảnh đang diễn ra trong đầu. Mấy trận đấu hôm nay đều chất lượng hơn ngày đầu tiên, bởi vì các môn phái đều rất coi trọng thanh danh, còn về phô trương võ thuật, nói một cách tương đối đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thiếu Lâm, Võ Đang, Bát Quái, Hình Ý, Thái Cực, Mai Hoa, Không Động, Ngũ Tổ, Bát Cực, Tây Bắc, còn có Đường Lang, kỳ đại hội võ lâm lần này khiến hắn cũng hiểu biết thêm đôi chút về tất cả, coi như cũng được mở rộng tầm mắt.

Hiện tại Diệp Thiên Vân vẫn còn chút lo lắng, Kim Chung Tráo của hắn không giống những người khác, người của phái Ngũ Tổ có thể nhận ra ngay những khác biệt này trên cơ thể hắn. Hơn nữa càng luyện lại càng không giống Kim Chung Tráo, bản thân hắn bây giờ cũng không rõ là mình đang luyện thứ võ công gì nữa, công phu Kim Chung Tráo hiện nay cũng đang ở điểm ngoặt, nếu tiếp tục luyện sẽ phát triển đến tầng bậc sâu sắc hơn, đến lúc chỉ còn một con đường duy nhất thì sẽ không còn đường lui nữa.

Mà nếu bây giờ không luyện thì sẽ mất đi một cơ hội hiếm có, tóm lại là hắn đang đứng giữa ngã ba đường, rẽ bên trái hay rẽ bên phải thật là làm hắn rất bối rối.

Suy nghĩ hồi lâu mà cũng chẳng nghĩ ra được điều gì, nên hắn liền ra ngoài đi dạo. Lúc đó đã là buổi tối, màn đêm bắt đầu buông xuống, nhưng bên ngoài người qua lại khá đông, đa phần đều là những người của môn phái khác đến. Bọn họ đều coi đại hội võ lâm lần này là một cơ hội để kết bằng hữu, ai cũng vui vẻ bàn luận chuyện võ đạo, hơn nữa còn có thể kết giao rất nhiều bạn bè nữa, có thể nói đại hội võ lâm là cơ hội hiếm có của các nhân sĩ võ lâm.

Diệp Thiên Vân chậm rãi thả bước trên đường, trời tối cũng chẳng mấy ai nhận ra hắn, mọi người đều đang mãi nói chuyện phiếm vì thế hắn cũng vô cùng nhàn rỗi. Đi mãi đi mãi, đột nhiên thấy trước mặt là một người con gái, người ấy lại chính là Lý Thiên Kiêu, dường như trong đôi mắt cô chứa đầy tâm sự.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy cô ta những cũng chẳng muốn cất tiếng chào hỏi, nên định quay đầu bỏ đi, nhưng không ngờ đúng lúc ấy thì Lý Thiên Kiêu cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn. Cô ta ngạc nhiên hỏi: “Sao anh cũng đến nơi này?”

Diệp Thiên Vân đành dừng bước gật gật đầu nói: “Không có gì, chỉ là buổi tối muốn đi dạo một chút, không ngờ lại gặp cô ở đây.”

Lý Thiên Kiêu cũng cảm thấy hơi ngại ngùng, cô vừa mới nói Diệp Thiên Vân là kẻ tàn nhẫn trong trận đấu khi nãy, nhưng lúc ấy nếu không phải là hắn thì cô đã mất mạng ngay trên võ đài rồi, đâu còn có cuộc gặp gỡ như bây giờ. Cô do dự hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Xin lỗi, tôi...”

Diệp Thiên Vân không ngờ ra ngoài dạo bộ lại gặp phải cô ta, lại càng không ngờ Lý Thiên Kiêu cũng biết nói xin lỗi, nên liền lắc đầu cười nói: “Cái đó cũng chẳng có gì, thôi, tôi đi trước đây!” Hắn không muốn tiếp tục dính dáng đến Lý Thiên Kiêu vì chuyện này, vì vốn dĩ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lý Thiên Kiêu lại tưởng rằng hắn vẫn còn giận, nên liền bám theo sau giải thích: “Tôi không phải có ý đó, chẳng qua là lúc đó tạm thời không thể chấp nhận được nên mới nói những lời như vậy. Mong anh bỏ qua cho, hơn nữa tôi còn phải cảm ơn anh, trong lúc cấp bách nhất đã cứu mạng tôi, tôi thực sự đã nghĩ thông suốt rồi.”

Diệp Thiên Vân khẽ cười nói: “Thế là ổn rồi. Vốn dĩ tôi cũng không để bụng mà.”

Lý Thiên Kiêu vẫn vui vẻ tiếp tục câu chuyện: “Tôi cũng đi bộ, vô tình lại đến chỗ Trung mạch các anh, vậy chúng ta cùng đi dạo nhé, được không?”

Diệp Thiên Vân lúc này đang có tâm sự trong lòng cũng không muốn nghĩ ngợi một mình trong căn phòng ngột ngạt buồn tẻ nên liền gật đầu đồng ý cùng Lý Thiên Kiêu dạo quanh trong Hình Ý Môn.

Lý Thiên Kiêu ngẩng mặt trời đang xuống xuống dần bất giác nói: “Thực ra, lần trước cũng là tôi hiểu lầm anh, mấy ngày nay được tiếp xúc với anh, tôi cảm thấy anh không phải loại người như thế.”

Diệp Thiên Vân hiểu cô ta đang ám chỉ việc ngâm thơ nên sắc mặt vẫn điềm tĩnh đáp: “Hôm ấy tôi quả thật không có ý tứ gì đặc biệt, chỉ là do cô hiểu lầm mà thôi.”

Lý Thiên Kiêu “Ừ” một tiếng nói: “Tôi biết mà, hôm nay bất kể thế nào cũng phải cảm ơn anh, sau khi tôi bước xuống võ đài mới cảm thấy bị rơi vào bẫy của Lãnh Vô Danh và Lãnh Vô Tính, trong lúc nóng giận mới đồng ý một chọi hai!”

Diệp Thiên Vân lúc này mới cảm thấy quan điểm con gái không nên học võ quả là chí lý. Trước tiên là tầm lòng họ quá lương thiện, trời sinh thiếu cái khí chất cứng rắn, mạnh mẽ, mà cứ nhìn Lý Thiên Kiêu, nàng cũng sợ bị kích động, mà bọn họ đã nổi giận thì sẽ bất chấp tất cả.

Lý Thiên Kiêu đến giờ mới thấy Diệp Thiên Vân dường như chính là một cái hồ lô tẻ nhạt. Trong khi đi bộ, nếu nàng không hỏi thì hắn cũng chẳng nói một lời, liền cố tình hỏi: “Hôm nay anh đột nhiên ra tay, không sợ người khác cho là đánh lén sao?”

Diệp Thiên Vân vốn cũng là đánh lén, nếu không thì không thể nào đạt được hiệu quả tốt đến như thế, hắn thần nhiên đáp: “Cuộc độ sức giữa những người luyện võ, chỉ có thắng và bại, sống và chết, không có đề hèn hay cao thượng, chỉ cần tôi đứng trên võ đài thì đương nhiên là có quyền ra tay, đây là quy định của đại hội, hơn nữa anh em nhà họ Lãnh chẳng qua cũng chỉ là đánh cược với cô, chứ không nói là không cho tôi lên đài và điểm cuối cùng là bọn chúng đều đã chết rồi.”

Lý Thiên Kiêu trong chốc lát không thốt nên lời, những lời của Diệp Thiên Vân ngắn gọn mà chất phác, hàm ý lại rất rõ ràng, đó không phải là đánh lén thì là gì chứ! Nhưng nghĩ lại thì hắn nói cũng không phải không có lý. Diệp Thiên Vân đứng trên lôi đài trong trận tỷ võ, đương nhiên có quyền ra tay, dựa vào cái gì mà không cho hắn động thủ, hắn cũng chẳng hề phạm luật tí nào.

Hai người cứ đi cho đến khi đến một nơi vắng vẻ, Diệp Thiên Vân vừa định bảo quay về thì nghe thấy tiếng của Hứa Phạm, mà lại là ở giữa rừng đình hương, nên hắn lập tức dừng bước đứng lặng người.

Lý Thiên Kiêu nghe có tiếng người nói chuyện, nàng thấy Diệp Thiên Vân đang tập trung tinh thần chăm chú lắng nghe liền đưa mắt nhìn hắn dò hỏi.

Diệp Thiên Vân gật gù đầu. Nơi hai người đang đứng là phía sau một cây đình hương, hắn vịn nhẹ cành cây, thì thấy trong rừng có hai người, người quay lưng về phía hắn là Hứa Phạm, mà quay mặt về phía hắn lại là một người trung niên mặc áo đen cũng trạc tuổi Hứa Phạm. Trông dáng người cũng có vẻ tuấn tú, lông mày lười mác, mắt sáng như sao. Nhưng trên mặt lại có một nốt ruồi rất to, làm mất đi vẻ đẹp của khuôn mặt. Nhìn cách trang điểm từ trên xuống dưới của người ấy có thể thấy người này cực kỳ chú ý đến hình thức.

Diệp Thiên Vân chăm chú quan sát người ấy, chỉ nghe Hứa Phạm cười nhạt một tiếng: “Tần Bảo, cậu không cần phải giả nhân giả nghĩa. Chúng ta đều là người trong võ lâm, cậu và tôi cũng chẳng phải mới quen biết nhau vài hôm. Đến lúc cần giải quyết ân oán, tự tôi sẽ cùng cậu quyết đấu, đến lúc đó sống chết tùy vào số trời.” .

Diệp Thiên Vân lúc này mới biết người đàn ông trung niên đó là ai, hóa ra hắn chính là kẻ thù của Hứa Phạm.

Tần Bảo không hề biến sắc, sau khi nghe hắn nói liền mỉm cười nói: “Hứa lão đệ, chúng ta là người ngay, không nói dối, Văn Tĩnh là người của Bát Quái Môn chúng tôi, cô ấy vi phạm môn quy đương nhiên là phải chịu trừng phạt, hơn nữa cũng coi như một kẻ trong giang hồ. Chuyện sống chết của cô ấy Bát Quái Môn chúng tôi không thể quyết định được, cậu cũng không thể quản nhiều đến thế được, chuyện này mỗi người hãy lùi một bước, sau này đường ai nấy đi!”

Hứa Phạm giọng đầy đau khổ nói: “Ai đi đường nấy? Cậu nói dễ nghe lắm. Bát Quái Môn, tôi thấy những việc tốt mà cha con các người làm bây giờ đang vận đúng vào người Bát Quái Môn rồi đó, tuy tôi chẳng có thiện cảm gì với Bát Quái Môn, nhưng Tần gia các người còn khiến cho người ta căm ghét hơn cả Bát Quái Môn, lẽ nào Tần gia các người chỉ có thể đại diện cho Bát Quái Môn thôi sao? Ta đến là để lấy mạng mi, giữa chúng ta có một kẻ phải chết, ta đây tuy không địch được với Tần Bảo mi, nhưng ta sẽ cược với mi một lần.”

Tần Bảo đầy vẻ ngạo mạn nói: “Nếu nói về thực lực, cậu có thể đỡ được ba mươi hai chiêu của tôi thì coi như mạng cậu lớn, còn ở đây mà tán dóc không sợ sẽ thành trò cười sao! Giang hồ trước nay vẫn luôn như vậy. Tất cả mọi người trong võ lâm đều coi trọng thực lực, muốn báo thù thì phải có võ công. Chỉ dựa vào mấy lời nói cửa miệng ấy thì có thể làm được gì, đến lúc đó tôi và cậu tỷ thí khắc sẽ có kết quả!”

Diệp Thiên Vân chỉ thấy Hứa Phạm toàn thân run rẩy, xem ra hắn đang vô cùng tức giận, nếu không thì đã không phản ứng như thế.

Hồi lâu sau, Hứa Phạm mới dần giọng đáp: “Người có phải do cậu giết không, tôi cần một đáp án rõ ràng!”

Tần Bảo cười cười mà rằng: “Những lời này còn phải hỏi nữa sao, có phải tôi giết hay không, không quan trọng, cậu muốn trả thù, tôi cùng cậu là được chứ gì! ”

Lý Thiên Kiêu đứng bên che miệng nói nhỏ: “Nghe trộm bọn họ nói chuyện không phải việc hay ho cho lắm!”

Diệp Thiên Vân nhìn Lý Thiên Kiêu khẽ lắc đầu không nói gì. Hắn muốn nghe hết cuộc đối thoại giữa hai người. Nên không thèm để ý nàng mà tiếp tục nhìn sang bên đó.

Nhưng không ngờ Tần Bảo đột nhiên đưa mắt về phía Diệp Thiên Vân đứng hét lớn: “Ai! Sao lại nghe lén bọn ta nói chuyện!” .

Diệp Thiên Vân trong lòng lo lắng, xem ra, võ công của Tần Bảo cũng không phải hạng xoàng, tiếng nói của Lý Thiên Kiêu đã nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn được nữa, vậy mà hắn ta vẫn nghe ra được, vậy nên hắn không trốn nữa mà từ từ bước ra khỏi lùm cây.

265. Chương 264: Dắt Tay

Hứa Phạm vừa nghe đằng sau có người liền quay lại nhìn, hắn vừa thấy Diệp Thiên Vân liền sững sốt kêu lên: “Thiên Vân, sao cậu lại đến đây?”

Diệp Thiên Vân và Lý Thiên Kiêu cùng bước lại phía sau lưng Hứa Phạm rồi đứng yên nhìn hai người. Diệp Thiên Vân cười cười mở lời: “Tôi ra ngoài dạo quanh một lát. Không ngờ lại qua chỗ của hai người. Không may nghe được cuộc nói chuyện của hai người, thật xin lỗi.”

Lý Thiên Kiêu tuy bị phát hiện nhưng lại trở nên ung dung, nàng cũng mỉm cười chấp tay, đáp lại hai người bằng giọng nói thanh tao: “Rất vui được gặp gỡ hai người!”

Tần Bảo phản ứng rất nhạy bén, hắn vừa thấy có người đang lại gần đôi mắt lập tức quan sát hết lượt từ trên xuống dưới. Hắn cũng chấp tay đáp lễ nói: “ Thì ra là cao thủ của Hình Ý Môn, thất kính, thất kính!”

Hứa Phạm thấy Diệp Thiên Vân đến thì không định nói tiếp nữa, lúc này tâm trạng của hắn cũng không còn như trước nữa, mà thản nhiên nói: “Yên tâm đi Thiên Vân. Tôi sẽ không làm chuyện ngốc nghếch đâu.”

Diệp Thiên Vân không lo lắng lắm về mặt này. Hắn nghe được cuộc nói chuyện của hai người cũng hiểu rằng bây giờ không thể đánh được mà ít nhất cũng phải đợi sau khi giải xếp hạng kết thúc, dù sao nơi đây cũng là Hình Ý Môn. Những kẻ phá vỡ quy củ thường không có kết quả tốt đẹp. Hắn liền tiến lên hai bước, điềm nhiên nói: “Khi nãy ở trên khán đài, không nhìn thấy cậu, bây giờ tìm được cậu thì tôi yên tâm rồi!”.

Hứa Phạm vừa muốn đáp lời nhưng lại bị Tần Bảo chen vào cướp lời, Tần Bảo cười cười đáp: “Hôm nay được chứng kiến hai người xuất chiêu quả thực khiến tôi vô cùng kinh ngạc, công phu của Hình Ý môn quả nhiên thâm hậu khôn lường.”

Diệp Thiên Vân đã từng nghe qua câu chuyện của Hứa Phạm, bỗng chốc chẳng có chút thiện cảm nào đối với tên đại phản đồ này cả. Nhưng lúc này cũng không thể tỏ vẻ lạnh lùng với hắn ta được, hắn liền gật đầu trả lời: “Bát Quái Môn cũng đâu có kém gì. Có cơ hội chúng ta sẽ cùng bàn luận sau nhé!”

Lý Thiên Kiêu phát hiện một điều rất kỳ lạ, Diệp Thiên Vân bình thường rất chừng mực, hơn nữa còn rất bình tĩnh. Nhưng chỉ cần bước lên võ đài thì lập tức biến thành một con người khác, không những nhẫn tâm mà còn rất độc thủ! Còn Diệp Thiên Vân lúc này lại rất nho nhã, có chút gì đó giống một thư sinh đọc sách. Nếu chưa từng được chứng kiến hắn ra tay, có lẽ còn bị vẻ ngoài của hắn che mắt.

Tần Bảo cười ha hả, chấp tay nói: “Ngày mai là trận quyết chiến giữa Hình Ý và Bát Quái chúng tôi. Đến lúc đó tôi cũng sẽ thi đấu, có lẽ sẽ gặp huynh đệ đây. Khi đó mong hãy nương tay cho!”.

Diệp Thiên Vân nói thì nói mà ra tay là ra tay, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Trước nay hắn chưa bao giờ phân cao thấp với người khác bằng lời nói, nên những câu như thế hắn không tài nào thốt ra khỏi miệng đành miễn cưỡng đáp: “Khách khí rồi!”

Hứa Phạm thấy Tần Bảo nét mặt vẫn rất điềm tĩnh liền nói: “Tần Bảo, cậu đừng để thất thủ trên võ đài, nhớ là tôi vẫn chờ cậu!”

Lý Thiên Kiêu không rõ lắm về ân oán giữa hai người. Ngoài khuôn mặt khiến người ta khó chịu thì mọi thứ khác của Tần Bảo cũng rất khá. Lúc này không ngăn nổi những phản cảm trong ấn tượng về Hứa Phạm.

Tần Bảo đương nhiên biết sự lợi hại của hai người, hôm nay hai anh em Thái Cực môn xuất thủ, Diệp Thiên Vân chỉ dùng hai chiêu đã diệt gọn mà không chút băn khoăn. Tuổi trẻ mà võ công thâm hậu, quả là hiếm thấy. Hạ độc thủ chính là ấn tượng đầu tiên về hắn ta, nên hắn tươi cười nói: “Nếu Diệp huynh đệ rảnh rỗi, xin mời qua Bát Quái Môn chúng tôi chơi, như vậy thì lúc đó mọi người sẽ cùng nhau đàm luận võ học.”

Diệp Thiên Vân gật đầu rồi quay lại nói với Hứa Phạm: “Hứa đại ca, chúng ta về thôi!”

Hứa Phạm “Ừ” một tiếng, sau đó lại chăm chú quan sát Tần Bảo nói: “Ân oán giữa chúng ta, đến lúc đó mong rằng cậu vẫn không xảy ra chuyện gì.”

Tần Bảo hơi thất vọng, phải giữ ý với Diệp Thiên Vân, cuối cùng lại cùng một phe nên miễn cưỡng cười nói: “Được, tôi đợi cậu.”

Diệp Thiên Vân tạm biệt Lý Thiên Kiêu rồi cùng Hứa Phạm trở về, thực ra Diệp Thiên Vân cũng không muốn nói gì vào lúc này, Hứa Phạm hiểu rất rõ điều này, ít nhất đến bây giờ vẫn rất lý trí, chưa có hành động nào quá khích.

Mới đi được nửa đường thì một đệ tử Trung mạch đi đến, hắn chào Diệp Thiên Vân rồi nói: “Diệp sư đệ, bạn của đệ đến rồi. Đang ở trong phòng đợi đệ đấy!”

Diệp Thiên Vân hơi sửng sốt, trong những người bạn của hắn người biết nơi này không nhiều, hơn nữa gần đây hắn cũng rất ít liên hệ với bên ngoài. Bỗng nhiên lại mọc đầu ra một người bạn, thật là khó hiểu, liền hỏi luôn: “Người đó tên gì?”

Người Trung mạch đệ tử đến báo tin cũng không nói rõ, hắn có gì đó ngần ngại gãi gãi đầu đáp: “Vội đi tìm cậu quá, tôi cũng không hỏi nhưng tôi thấy đó là một ông lão và một cô gái trẻ rất xinh đẹp.”

Diệp Thiên Vân còn đang phản ứng lại thì Hứa Phạm cười khổ sở nói: “Tôi biết là ai đến rồi, có điều không ngờ họ lại đến nhanh như vậy, xem ra muốn trả được mối thù này không hề đơn giản!”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền hiểu ngay vấn đề, tám phần là hai người đó, Hứa Tình và Hứa phụ, nhưng hẳn cũng không ngờ Hứa Tình lại đến đây nhanh như vậy, liền cười nói với Hứa Phạm: “Hứa đại ca, tôi thấy hay là cứ đi gặp họ trước đã, dù sao họ cũng là quan tâm đến cậu thôi mà!”

Hứa Phạm bắt đầu dĩ lắc đầu, rồi khổ sở nói: “Đến hay không thì cũng thế thôi.”

Hai người cùng đến phòng của Diệp Thiên Vân, vừa đến cửa đã gặp ngay Hứa phụ đang ngồi trên ghế, còn Hứa Tình đứng ngay sau lưng, Tiêu Sát đang cùng hai người trò chuyện.

Tiêu Sát khẽ liếc mắt, nhìn thấy Diệp Thiên Vân liền lập tức đứng dậy nói: “Thiên Vân đến rồi, mọi người cứ nói chuyện đi, tôi đi dọn đồ ăn mang trà lên. Nếu không Hình Ý môn lại thất lễ với mọi người mất.” Nói xong liền gật đầu ra hiệu với Diệp Thiên Vân, sau đó đi ra ngoài.

Diệp Thiên Vân liền chấp tay nói: “Bá phụ, người vượt đương trường xa xôi đến đây chắc cũng mệt lắm rồi, xin hãy nghỉ ngơi ở đây đã.”

Hứa phụ cảm động nhìn Diệp Thiên Vân đáp: “Hình Ý môn này may còn có con. Nếu không chúng ta quả thật không thể vào được.” Nói rồi lão đột nhiên quát lớn với Hứa Phạm: “Nghịch tử, mày phải ép tao đến mới hài lòng sao?” Tiếng lão âm vang vô cùng, trong phòng nghe như có tiếng sấm bên tai.

Hứa Tình đứng sau sợ đến run bắn cả người, khi này nàng chưa dám chào hỏi gì Diệp Thiên Vân, hiển nhiên Hứa phụ đang trong cơn giận dữ nên không dám nói lời nào.

Hứa Phạm thấy đáng vẻ tức giận của cha, lập tức quỳ xuống, tự tát vào mặt hai cái nói: “Cha, mười năm nay, ngày nào con cũng nghĩ đến cô ấy, muốn báo thù cho cô ấy, cha hãy để con đi đi!”

Hứa phụ nghe xong liền đứng bật dậy, tung ra một cước như lửa điện, cú đá khiến Hứa Phạm ngã lăn ra đất, xem ra chưởng lực cũng không nhẹ.

Hứa Phạm bị một đá ngay trước ngực liền lăn như một cái hồ lô, đầu lập tức va vào vách tường. Nhưng hẳn vẫn không bị thương gì cả. Chỉ là sự uy nghiêm của Hứa phụ khiến hẳn không thể nào ngẩng đầu lên được.

Hứa Tình cũng sợ tái mét mặt, nàng liếc mắt ra hiệu cho Diệp Thiên Vân giúp Hứa Phạm một tay.

Diệp Thiên Vân đỡ Hứa Phạm đứng dậy, rồi nói với Hứa phụ: “Bá phụ bớt giận, cho dù có lỗi gì cũng không nên như thế, bá phụ hãy bình tĩnh rồi từ từ nói chuyện.”

Hứa phụ gương mặt trầm xuống rất đáng sợ. Tuy lão vẫn còn rất giận, nhưng lão cũng không thể không nể mặt Diệp Thiên Vân, liền “hừ!” một tiếng đáp: “Tao sẽ từ từ nói chuyện với mày.”

Hứa Tình đứng sau lưng cha chấp tay, sau đó lại nháy nháy mắt với Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thấy người ta đang giải quyết việc nhà, hẳn cũng không tiện ở lại lâu, đành ra hiệu cho Hứa Phạm, rồi nói với Hứa phụ: “Bá phụ, con có chút việc phải đi bây giờ, lát nữa con sẽ quay lại.”

Hứa phụ hít sâu một cái, rồi bình tĩnh đáp: “Chuyện xấu trong nhà, thật xin lỗi.”

Hứa Tình lúc này mới nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó vội vàng nói: “Cha, con cũng ra ngoài cùng Thiên Vân đây.”

Hứa phụ gật đầu, rồi nghiêm khắc nhìn Hứa Phạm.

Hứa Tình nhanh nhẹn chạy đến bên Diệp Thiên Vân, kéo mạnh cánh tay hẳn bước đi, sau đó cùng hẳn ra ngoài.

Ra ngoài Hứa Tình giương đôi mắt trong veo của mình nhìn Diệp Thiên Vân rồi nói: “Lần này anh trai tôi làm cha tôi thực sự nổi giận rồi, khi này ở trong đó tôi sợ đến mức không dám nói gì, đây là lần đầu tiên tôi thấy ông tức giận đến thế, mong là anh trai tôi qua được cửa ải này.”

Thời gian qua Diệp Thiên Vân không gặp nàng, thấy Hứa Tình bây giờ có đôi chút tiêu tụy hơn, hẳn quan tâm hỏi: “Xem dáng vẻ của cô hình như mấy nay không ngủ hả?”

Hứa Tình bất giác nhìn đồng hồ, rồi nói: “Tôi dậy từ lúc điện thoại cho anh, sau đó đi máy bay từ Băng Thành đến đây quả là rất mệt, may mà còn có anh nếu không chúng tôi đã không vào được đây rồi. Sau

khi đến Hình Ý Môn, người gác cổng không cho vào, sao đó mới linh hoạt nói đến tìm anh họ mới chạy đi thông báo, xem ra uy danh của anh ở nơi này cũng không phải tầm thường!”

Diệp Thiên Vân cười thầm trong bụng, nơi này thì có liên quan gì chứ, nên mỉm cười đáp: “Nếu cô mệt thì để tôi sắp xếp cho cô một phòng về nghỉ trước đi, ngủ một chút rồi khi nào dậy tôi sẽ đưa cô đi tham quan khắp Hình Ý môn này.”

Hứa Tình nghe Diệp Thiên Vân nói liền lắc đầu: “Tôi vẫn chịu được, không cần phải lo lắng. Lúc lên núi tôi cũng đã quan sát, có một con khỉ cứ truyền qua truyền lại trên cây.”

Diệp Thiên Vân trông dáng vẻ vô lo vô nghĩ của nàng, trong lòng cũng rất thoải mái, bỗng hần phát hiện ra rằng hần và Hứa Tình này giờ vẫn luôn nắm tay nhau. Một cảm giác khác lạ chợt trào lên trong lòng.

266. Chương 266: Binh Khí

Hứa Tình mới đầu còn không biết hần đang nhìn cái gì, nhưng sau đó mới cảm giác được, nàng vội vàng rút tay lại. Sau đó đột nhiên chuyển chủ đề nói: “Anh định khi nào quay lại Băng Thành?”

Diệp Thiên Vân cũng vừa mới kịp phản ứng, ngượng ngùng có ý xin lỗi: “Cái này chưa thể nói trước được, có lẽ thời gian tới tôi sẽ phải ở lại Hình Ý môn lâu hơn, chủ yếu là sau khi tổ chức xong đại hội võ thuật cũng còn một số chuyện khác nữa.”

Hứa Tình “Ừ” một tiếng đáp: “Vây cũng tốt, nhưng tôi thấy anh không ở Băng Thành cũng hơi đáng tiếc.”

Khi hai người không gặp nhau dường như có rất nhiều điều muốn nói nhưng khi gần nhau lại chẳng nói được gì.

Diệp Thiên Vân cảm thấy hơi luyến tiếc cái cảm giác bình yên khi ở cạnh Hứa Tình, điều đó khiến hần cảm thấy ấm áp, nên hai người nhân lúc trời tối đi dạo thêm một vòng rồi mới trở về phòng mình.

Vừa vào phòng thấy Hứa Phạm không còn quỳ ở đó nữa mà đang cúi đầu đứng bên Hứa phụ, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì.

Hứa phụ thấy hai người đi vào liền mỉm cười nói: “Thiên Vân, lần này phải cảm ơn con đã chăm sóc cho Hứa Phạm, không có con chăm lo cho nó thì không biết đã xảy ra biết bao nhiêu tai họa rồi.”

Diệp Thiên Vân vội đáp: “Bá phụ khách sáo quá rồi, Hứa đại ca chỉ là qua đây xem đại hội võ lâm, chứ đâu có làm gì không đúng với quy định.”

Hứa phụ gật đầu mỉm cười nói: “Thực ra nhà ta với Bát Quái Môn có một số ân oán riêng tư, nhưng đó đều là những chuyện của nhiều năm về trước. Không ngờ cái thằng quỷ Hứa Phạm vẫn cứ cố chấp như vậy, nên ta đành phải vội vàng chạy đến đây.”

Diệp Thiên Vân muốn hỏi đôi điều nhưng lại nghĩ là việc trong nhà không tiện hỏi, nên đành cười cười cho qua.

Tiêu Sát vào rất đúng lúc, hần khách sáo nói với Hứa phụ: “Phòng khách đã chuẩn bị xong hết rồi, hôm nay cũng bận cả ngày rồi, mọi người nên nghỉ sớm đi!”

Diệp Thiên Vân nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Hứa Tình, hần cảm thấy giờ không phải là lúc ôn lại chuyện cũ nên cũng tán thành nói: “Bá phụ, con thấy người cũng nên nghỉ ngơi sớm đi, có chuyện gì để ngày mai tính tiếp, sức khỏe vẫn là quan trọng nhất!”

Hứa phụ đứng dậy gật đầu đồng ý, sau đó nói: “Vây cảm ơn các cậu, muộn thế này rồi còn phải đi thu xếp phòng cho chúng tôi.”

Diệp Thiên Vân đưa bọn họ về phòng xong cũng cảm thấy ngày hôm nay thật là bận rộn, Tiêu Sát vỗ vỗ vai hần cười nói: “Cậu quả là có rất nhiều bằng hữu, tôi thấy lão già đó rất có khí phách”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Ờ, họ là dòng dõi võ thuật, là nhất mạch truyền nhân của Cung Bảo Điện đại sư.”

Tiêu Sắt sao có thể không biết Cung Bảo Điền đại sư, liền vô cùng kinh ngạc nói: “Bát Quái chưởng? Thật không thể tin được. Không ngờ cậu lại quen được những nhân vật như thế, nếu có cơ hội tôi cũng phải làm quen mới được!”

Diệp Thiên Vân nói lỏng gân cốt nói: “Hôm nay làm phiền đại sư huynh rồi, những việc của đệ nhiều quá, bao nhiêu chuyện phiền phức đều nhờ huynh giúp đỡ!”

Tiêu Sắt chau mày nghiêm khắc nói: “Thế này chẳng hóa ra coi tôi là người ngoài sao. Chúng ta đều là người trong môn phái, tôi và cậu lại có duyên với nhau, nếu cậu muốn báo đáp tôi thì ngày mai quyết đấu với Bát Quái Môn nhất định phải cho họ biết sự lợi hại của chúng ta. Thôi, giờ thì cậu cũng nên về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn quyết chiến một trận!”

Diệp Thiên Vân khẽ “Ừ” một tiếng đáp: “Đệ muốn đi luyện công một lát, bây giờ có muốn ngủ cũng chẳng ngủ được.” Nói xong liền từ biệt Tiêu Sắt rồi ra sân huấn luyện.

Tiêu Sắt nhìn theo bóng Diệp Thiên Vân cười khở: “Thật đúng là một tên võ si...”

Đến sân huấn luyện rồi, thời gian này vì nhiều việc bận rộn hơn nữa sân huấn luyện này người ngoại môn chiếm quá nửa nên hần mới không qua đây, vậy mà hôm nay mở cửa thấy người trên sân ít ỏi đến thăm hại. Mấy hôm trước hầu như đều là những môn phái nhỏ đến đây luyện công, vậy mà bây giờ đã chẳng có việc gì của họ nữa, nên cũng lười đến, trận địa của họ đã chuyển từ sân huấn luyện ra ngoài phòng tán gẫu và kết bạn, cả sân tập rộng lớn chỉ có dăm sáu người, hơn nữa trong đó còn có hai người là của Hình Ý Môn, nên Diệp Thiên Vân rất đổi vui mừng, một cơ hội hiếm có, bây giờ mới có một nơi yên tĩnh để luyện quyền. Thật là một nơi lý tưởng.

Hần bước ra sân, làm nóng cơ thể rồi bắt đầu luyện Hình Ý Quyền, động tác mỗi lúc một nhanh hơn, khiến người ta phải hoa hết cả mắt.

Trong Hình Ý Quyền có câu gọi là đi ba quyền không thấy hình, thấy hình ảnh không phải khả năng, trong quyền kinh có nói: “Tam tiết tức tam thể dã, thủ vi sao tiết. Thân vi trung tiết, túc vi căn tiết. Tam tiết bất minh, chu thân thị không.” Thượng, hạ, trung tam tiết phải rõ ràng, thượng tiết bất minh thủ đa cường ngạnh. Hạ tiết tức đa bàn diệt, trung tiết bất minh hồn thân thị không. Trong cách đấu, cả ba tiết trên cơ thể đều phải dùng để tấn công đối phương. Thủ, gian, trữu, thủ, ky, tất, cước chỗ nào cũng có thể phát, chỗ nào cũng có thể dùng.

Giống như quyền ngạn đã nói: “Viễn thì thượng thủ, cận thì gia trữu, viễn thì cước thích, cận thì gia tất.” Nhưng cuối cùng là dùng chỗ nào để tấn công lại không thể hiện ra bên ngoài, mà cần phải hư hư thực thực, khiến cho đối thủ khó bề cân nhắc và phòng ngự. Ví dụ như cước thích thực chất là dùng tất, hay trực cước thực chất là hậu liêu, hoặc như kiên đả thực ra là trữu chàng. “Quyền đả tam tiết bất kiến hình” vừa là yêu cầu tấn công và phòng ngự phải có hổ hành vô thanh, long hành mạc trắc.

Lúc luyện quyền, Diệp Thiên Vân đều toàn tâm toàn ý, không để tâm đến bất cứ chuyện gì, trong đầu chỉ có ý nghĩ duy nhất là luyện cho từng chiêu thức đều phải đúng tiêu chuẩn. Một người luyện quyền không phải xem anh bỏ ra bao nhiêu khí lực mà phải xem anh đã dùng bao nhiêu tâm huyết, luyện quyền không hề đơn giản như vậy, bởi vì hần phải dùng lực cũng chỉ có dùng đầu mới có thể thực hiện tốt từng chiêu thức, công phu mới có thể ngày càng thâm hậu, nếu không thì chỉ có thể dừng ở mức rèn luyện sức khỏe mà thôi. .

Những người trên sân mỗi lúc một ít dần. Khi những đệ tử Hình Ý quen biết Diệp Thiên Vân ra về đều quay lại chào hỏi hần, nhưng Diệp Thiên Vân chỉ cần bắt đầu luyện quyền thì quan niệm về thời gian dường như cũng loãng dần, hần không biết đã luyện bao lâu rồi, tất cả thể xác lẫn tâm hồn đều nhập trong võ thuật, đây chính là điểm hơn người của hần, nếu không hần đã chẳng có được tiến bộ như ngày hôm nay, cái gọi là nhân tiền hiên quý, nhân hậu tao tội, một người nếu không muốn bỏ ra mà lại muốn được báo đáp, thật là giống như nằm mơ giữa ban ngày vậy.

Ngũ Vĩ từ bên ngoài chấp tay sau lưng chậm rãi bước vào. Lão đến gần chỗ Diệp Thiên Vân cười nói: “Đã hơn mười hai giờ đêm rồi, sao con vẫn chưa đi ngủ, ngày mai còn phải thi đấu nữa đó.”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy Ngũ Vĩ liền dừng lại, lau mồ hôi đáp: “Không sao đâu, chỉ là mấy ngày nay đều không luyện thế này, trong người bức bối khó chịu thở không ra hơi. Ngũ sư thúc, sao người lại đến đây?”

Ngũ Vĩ bước đến trước mặt hắn nói: “Lúc ta về phòng thì gặp Tiêu Sát, nó nói con chắc vẫn còn đang luyện quyền ở đây, nên nhờ ta khuyên con nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Trên sân huấn luyện lúc này chỉ còn hai người bọn họ, khi nói chuyện âm thanh đều rất vang, bấy giờ Ngũ Vĩ nói tiếp: “Xem tình hình con luyện công, lại thấy có chút giống với nhà võ thuật Lý Thư Văn của dân quốc, Lý Thư Văn tập võ ở Thần Thương ỗ là nơi nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, tiến bộ như cá gặp nước, tập quyền luyện thương đến mức si cuồng. Nhà Lý Thư Văn cách sư môn tầm bảy tám cây số, nhưng ngày nào hắn cũng luyện từ tối đến sáng. Trên đường về nhà, hắn cũng không đi bình thường như những người khác mà vừa đi vừa đánh quyền, một bước là một chiêu, mỗi bước đều luyện khuỷu tay, vừa đi vừa luyện. Lúc luyện thương, hắn cũng vừa đi vừa ôm theo đại thương ”.

Với nghị lực phi thường của mình, hắn đã thu được kinh lực siêu phàm. Chỉ mấy năm sau, công phu của hắn đã tiến bộ vượt bậc. Những cái cọc sắt nhau ở gần nhà, những cây táo thân lớn như miệng bát, những cây hòe đều bị quyền cước của hắn đánh chết, trở thành những cái cọc cho hắn luyện công, luyện đâm bao cát, những bao cát từ 50 cân đến 300 cân, hắn chưởng kích, khuỷu tay đỉnh, vai đung, lưng dựa, không biết đã đập nát bao nhiêu bao. Tập luyện đại thương, sức mạnh của “Trừu triệt”, “Triền nã” làm cho cửa chính tả tơi, khiến cho cửa trước toàn bộ sập hết. Vì để luyện tốt “Tồi thương vạn chuẩn” cho nên hắn dù là cây lớn hay cây to hắn đều dùng để tôi luyện.

Ngũ Vĩ có phần kính nể nói tiếp: “Ban ngày đâm lỗ đồng tiền, ban đêm đâm khói trên đầu hương. Táo trong rừng cây gần nhà hắn, đại thương của hắn đâm quả táo, một thương một trái táo, trăm thương trăm trái táo. Sau đó lại dùng tấm gương để luyện tập, đạt tới cảnh giới không lúc nào mà không có thương. Vô luận giá lạnh hay nóng bức, hắn cũng không gián đoạn. Trải qua mười hai năm chăm chỉ luyện tập. Lý Thư Văn tập sư tổ Lý Đại Trung, Trương Khắc Minh, sư phụ Hoàng Sĩ Hải, Trương Cảnh Tinh kỹ thuật tấn công của người Hồi, kỹ thuật thương đại thành, tạo thành phong cách của riêng bản thân. Chỉ cần đại thương rung lên, đầu thương với đường kính hơn một thước như tia chớp xuất ra. Khí thế như là nước Trường Giang tràn đầy ngàn dặm, khi đâm thương thì cực nhanh, khiến cho quỷ sợ thần kinh. Tốc độ nhanh, lực đạo mãnh liệt, mà độ chuẩn lại cực cao, đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, đăng phong tạo cực. .

Diệp Thiên Vân vận động cơ thể một lát rồi nói: “Hắn quả thực rất khắc khổ, nếu không sẽ không thể có danh tiếng như hôm nay. Nhưng bây giờ mà có tìm được những người như thế thì sợ rằng ra đường sẽ thành trò cười cho người khác mà thôi.”

Ngũ Vĩ “Ừ!” đáp: “Con cũng gần giống như hắn. Ta tiếp xúc với con bấy lâu nay, chưa từng thấy con động vào binh khí, ta thấy con cũng nên luyện một loại binh khí nào đó, như vậy binh khí và quyền sẽ thúc đẩy lẫn nhau, ở một mức độ nhất định có thể giúp con nâng cao tạo nghệ võ thuật!”

Về mặt này Diệp Thiên Vân lại rất mù mờ, hắn coi trọng nhất chính là dùng cơ thể làm vũ khí, lúc này nghe lời khuyên của Ngũ Vĩ liền đáp: “Vậy người thấy con nên luyện binh khí gì là tốt nhất?”

Ngũ Vĩ nhìn quanh, suy nghĩ một hồi rồi chậm rãi nói: “Luyện đao hoặc luyện thương đều thích hợp với con, nhưng ta cảm thấy con luyện đao sẽ tốt hơn!”

267. Chương 267: Đao Tẩu Hắc

“Hắc” có nghĩa là độc ác hung mãnh. “Tẩu hắc” chính là muốn nói đao pháp phải tàn nhẫn, dũng mãnh. Đao bản thân nó là mặt rộng, lưng dày, khá nặng so với những đoản binh khí khác. Lúc giao thủ có thể đại bổ đại khảm, ngạnh đáng ngạnh giá, đao phong lướt qua như biển qua thiết thái, nên mới nói là đao tẩu hắc. Nó rất hợp với phong cách của con.

Diệp Thiên Vân đón lấy thanh đao trong tay Ngũ Vĩ. Nhìn gần, hắn có thể ngửi được mùi vị sinh thiết của thanh đao, dường như trên thanh đao còn phảng phất có mùi máu tươi, chỉ là không nặng lắm mà thôi. Bình thường hắn cũng từng luyện đao, nhưng không chăm chỉ như luyện Hình Ý Quyền, chủ yếu là đao đã thoát tiết với hiện thực, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ là hắn sẽ dùng đao làm một món binh khí của mình nên còn đắn đo suy nghĩ.

Ngũ Vĩ đưa tay phụ hậu, ngữ khí trùng xuống nói: “Ý của ta không phải bảo con dùng nó để đi giết người, với thời đại bây giờ thì đây dường như là chuyện ngu xuẩn nhất trên đời!”

Diệp Thiên Vân chăm chú lắng nghe những lời của Ngũ Vĩ. Trên khuôn mặt xấu xí lúc này tràn đầy sự tự tin, đôi mắt lại càng cơ trí. Hắn không khỏi nghi hoặc hỏi: “Phương hướng phát triển võ thuật ư?”

Ngũ Vĩ lại gật gật đầu nói: “Phải, chính là hướng phát triển võ thuật. Thực ra mục đích học võ thuật của võ lâm hiện nay có những thay đổi lớn so với trước kia. Nó đã chuyển từ mục tiêu bảo gia vệ quốc thành rèn luyện sức khỏe, vượt qua bản thân mình. Đó mới chính là nguyên nhân khiến võ lâm hưng thịnh, nếu không tất cả mọi người đều dùng thương để giải quyết vấn đề chẳng phải càng đơn giản hơn sao?” .

Diệp Thiên Vân nghe những câu nói đùa ấy bất giác cười thầm trong bụng, Ngũ Vĩ bây giờ không còn đứng ở vai trò dẫn đạo mà có thể nói trong võ đạo, gọi lão là một đạo sư cũng không hề quá đáng. Lão tuy không am tường lắm về võ lâm, nhưng nếu nói về võ đạo thì lão nghiên cứu vô cùng sâu sắc nên hắn liền ghi nhớ trong lòng từng lời lão nói.

Ngũ Vĩ nhìn Diệp Thiên Vân nói tiếp: “Nói nhiều như vậy, thật ra là muốn bảo con rằng, mục đích con luyện đao là nằm ở chỗ con có thể phát triển được tiềm lực của bản thân, dùng đao để dưỡng quyền, dùng quyền để luyện đao, chứ không phải bảo con dùng đao để đi giết người. Đao là hợp với tính cách của con nhất, vì khi con ra tay đều rất có khí phách của đao, có sự hung ác của nó!”

Diệp Thiên Vân nghe xong những lời của Ngũ Vĩ cũng cảm thấy dường như mình cũng nên thử luyện đao, nhưng hắn lại nghĩ lại và phát hiện ra mục đích Ngũ Vĩ bảo hắn luyện đao. Thực ra lão cũng xoay quanh*** thay đổi quan điểm đạo đức võ thuật của mình, hắn không khỏi giật mình.

Lúc này đã qua tiết trung thu. Trời trong xanh như một bích vạn khoảnh. Từng cơn gió thổi đến khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Sân biểu diễn võ thuật ở núi sau của Hình Ý môn đã chật ních người. Tuy số người không nhiều, nhưng dưới sân đều là những người luyện võ. Đêm này mang đến cho sân diễn một vẻ vô cùng uy nghiêm.

Diệp Thiên Vân hôm nay dậy rất sớm, hôm qua nói chuyện với Ngũ Vĩ đến ba giờ sáng, về phòng chỉ ngủ được một lát đã phải dậy rồi. Nhưng hôm nay tâm trạng của hắn cực kỳ tốt, bởi vì sáng nay có một trận đấu lớn mà đối thủ lại chính là người của Bát Quái Môn, nên hắn vừa thức dậy đã điều chỉnh cho cơ thể ở trạng thái tốt nhất, đó cũng là nhu cầu của trận đấu. Bây giờ hắn đã quen dần với cuộc sống như vậy, trong cái thời đại khó tìm được đối thủ, thời khắc này lại càng quan trọng.

Sau khi đến, Lý Thiên Kiêu liền đi tìm hắn, mỉm cười nói: “Thời tiết hôm nay thật là tuyệt, nếu trời mưa thì trận đấu sẽ phải hoãn lại, nên tốt nhất là hãy đánh nhanh kết thúc sớm.”

Diệp Thiên Vân đang hít thở, bất giác ngửi thấy một thứ hương thơm nhẹ nhẹ, hắn không thích cái mùi này lắm, nhất là trên trận đấu, khi lên võ đài quyết đấu với Thái Cực Môn, Lý Thiên Kiêu vì thiếu suy nghĩ mà suýt nữa quải điếu, nên từ đó hắn cũng không mấy thiện cảm với cô ta. Con gái trong những trận quyết đấu sinh tử thường xui xẻo lắm.

Lý Thiên Kiêu không hề biết rằng ở đây mình không được hoan nghênh lắm. Hôm qua hai lần làm hỏng chuyện thật khiến trong lòng nàng không yên, bây giờ lại thấy Diệp Thiên Vân không muốn nói chuyện liên quan đến quan sát thần thái của Diệp Thiên Vân, sau đó mới kiếm chuyện nói: “Trận đấu hôm nay anh là nhân vật chính, tôi chỉ đứng một bên trợ giúp là được rồi!”

Diệp Thiên Vân bây giờ vẫn chưa biết người Bát Quái Môn sẽ lên võ đài hôm nay là người như thế nào. Nhưng xem tình hình này, tên Tần Bảo hôm qua rất có thể sẽ lên đài, dù sao hắn cũng là nhân vật trẻ tuổi, hơn nữa võ công hình như cũng không xoàng.

Chỉ trong năm phút đồng hồ, tiếng loa vang lên tên của hai người, yêu cầu hai người xuống đài chuẩn bị, mà trong số nhân vật của Bát Quái Môn tham gia thi đấu hôm nay, Tần Bảo là một trong số đó, còn một người khác tên là Mai Ngũ.

Nơi mà Diệp Thiên Vân ngồi chính là ghế quan chúng của Hình Ý Môn. Vừa nghe khẩu hiệu trận đấu bắt đầu, nhiều người cùng đứng dậy cổ vũ cho Diệp Thiên Vân và Lý Thiên Kiêu, tiếng vỗ tay vang dội. Từ lộn xộn đến chỉnh tề, một khí thế vô hình đang dâng lên ngút trời, đó chính là một sức mạnh vô hình, là một sự khích lệ to lớn!

Tiêu Sát bị những tiếng vỗ tay ấy làm cho đình tai nhức óc. Hắn liền nói lớn: “Tiểu sư đệ, hôm nay phải

thận trọng hơn một chút, Bát Quái Môn rất lợi hại! Phải cẩn thận!” Mấy tiếng cuối hẳn dường như phải hét lên, ở đây mà nói nhỏ thì hoàn toàn chẳng nghe thấy gì hết.

Diệp Thiên Vân nắm chặt tay Tiêu Sát. Vì ở đây khó nói chuyện nên hẳn đành gật gật đầu biểu thị bằng lòng, sau đó liền cùng Lý Thiên Kiêu bước lên đài, bắt đầu từ hôm nay có thể trở thành trận đấu xếp hạng ba người đứng đầu. Cấp bậc cũng bắt đầu cao lên. Hình Ý môn đứng ở vị trí đáng xấu hổ, Diệp Thiên Vân và Lý Thiên Kiêu có thắng thì cũng chỉ chiếm một phần ba, ngoài họ ra còn có hai trận, một của Phương Nhược Sơn, còn một người khác nữa là đệ tử đời thứ hai, ba trận phải thắng hai mới coi như tiến cấp thành công, nếu không thì cũng chỉ dậm chân ở vị trí ban đầu.

Đến giữa sân, Tần Bảo và Mai Ngũ cũng bước ra giữa sân, trận quyết đấu của quyền nội gia, Tần Bảo tiến gần lên phía trước, hai cánh mũi cử động rồi khẽ cười nói: “Thật là thơm! Không ngờ hôm nay lại được giao đấu với mỹ nhân, có thể coi như một vinh hạnh cho tôi. Qua một đêm không gặp, thần thái của Lý sư muội còn tốt hơn hôm qua đấy!”

Lý Thiên Kiêu vô cùng tức giận, nhưng nàng đã nhớ kỹ lời giáo huấn hôm qua, liền quan sát thần sắc của Diệp Thiên Vân rồi chấp tay đáp: “Không ngờ hôm nay lại được gặp nhau trên lôi đài! Thật là vinh hạnh!” Câu trước của nàng là dành cho Tần Bảo, còn câu là để nói với Mai Ngũ.

Nếu đem ra so sánh thì Mai Ngũ dường như kém hơn một chút. Hẳn cũng tầm chưa đến bốn mươi, dáng người bình thường, thân hình không béo không gầy, cơ thể có vẻ đẹp của nội gia, hẳn đáp lễ nói: “Hạnh ngộ!” Xong chẳng nói gì thêm nữa.

Tần Bảo không hề tức giận, hẳn mỉm cười nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Tôi luôn cảm thấy trận quyết đấu giữa hai người khá phiền phức. Nếu đánh thế này thì không công bằng, tôi xin đưa ra một quy tắc, mọi người thử xem có có được không, hai người một trước một sau, nếu thua thì người còn lại lên tiếp!”

Diệp Thiên Vân cân nhắc trong lòng, hẳn cũng không thích ra tay cùng lúc với Lý Thiên Kiêu chủ yếu là vì như vậy sẽ cần rất nhiều tâm sức của hẳn, hai người cùng lên đấu, hẳn lại phải lo cho một người nữa, điều này chẳng hợp với phong cách của hẳn chút nào, nhưng nghĩ lại lại thấy Tần Bảo chẳng hề có ý tốt gì, quy tắc bây giờ cũng có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Đây có thể coi là một kế sách, hoàn toàn không có sự trói buộc nào, nên hẳn thận trọng hỏi lại: “Vậy trong hai người ai lên trước?”

Tần Bảo dường như không thể ngờ được là Diệp Thiên Vân lại hỏi câu hỏi đó, nhưng trong nháy mắt hẳn mỉm cười đáp: “Chúng ta tung xu để quyết định là được!” Nói xong liền lấy trong túi ra một đồng xu, tung nó lên cao rồi bắt lấy trong lòng bàn tay nói: “Hai bên mỗi bên một lần, đồng ý?”

Lý Thiên Kiêu lúc này không nói lời nào, lúc này nàng hoàn toàn làm theo Diệp Thiên Vân nên chỉ quay đầu về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nghĩ ngợi rồi gật đầu đồng ý: “Được, bắt đầu đi!”

Tần Bảo “Ừ” một tiếng rồi đáp: “Mặt phải là tôi, mặt trái thì là cậu ấy!” Nói xong liền tung đồng xu lên, đồng xu bay lên không trung rồi rơi xuống đất. Vừa đúng mặt trái, hẳn liền cười hì hì nói: “Mai Ngũ, khi này tôi nói rồi, là cậu rồi.”

Mai Ngũ sắc mặt bình thản, bình thản đến đáng sợ. Hẳn điềm nhiên nhặt đồng xu lên rồi bảo Diệp Thiên Vân tung!

Tung xu cũng phải có kỹ thuật mà Diệp Thiên Vân chơi trò này từ lâu rồi, nên hẳn cũng có chút môn đạo khi dùng lực, nên không cần quan tâm Lý Thiên Kiêu, hẳn thản nhiên nói: “Mặt phải là tôi, mặt trái là cô ấy!” Nói xong cũng giống như Tần Bảo, tung nó lên, đồng xu rơi xuống đất, quay mấy vòng, đó là mặt phải!

Về mặt Tần Bảo vô vấn rất thản nhiên, hẳn cười ha hả nói: “Như vậy thì tốt, có lẽ ta lại có cơ hội được cùng giai nhân tiếp tục trận đấu hôm trước, có thể giữ được những kỷ niệm tốt đẹp!”

Diệp Thiên Vân nghe hẳn đứng đó lải nhải nhưng không thèm quan tâm mà tiến thẳng đến trước mặt Mai Ngũ nói: “Mời!”

Mai Ngũ nét mặt tuy bình thản nhưng trong mắt lại tràn ngập sự hưng phấn. Diệp Thiên Vân hôm qua đánh một trận làm tất cả mọi người đều phải chú ý, không ai dám coi thường hẳn ta.

Lý Thiên Kiêu và Tần Bảo cùng lùi về sau vài bước, trận đấu vừa bắt đầu đã vô cùng căng thẳng!

268. Chương 268: Giết! Giết! Giết!

Đặc điểm nổi bật của trường Bát Quái là động tác mau lẹ, linh hoạt, có thể nói là bay lên như gió, hạ xuống như tên, truy phong, đuổi nguyệt không vấn đề gì. Bởi vì động tác mau lẹ như vậy nên thân pháp biểu hiện thường là hình tròn hay hình trượt, áp sát theo cơ thể đối phương để chuyển động. Đối với việc nâng cao tính linh hoạt thì tính ổn định đóng vai trò quan trọng.

Bát Quái là hình ảnh do âm hào và dương hào tạo thành, do hướng của chúng ngược nhau nên mới trở nên nổi tiếng. Loại quyền này thông qua tập hợp thành tổng thể quyền thuật, phục theo Dịch Lý, định Bát Quái, hợp với nguyên lý ban đầu của ngũ hành. Vòng tròn của quyền vừa đi qua đúng tám vị trí của Bát Quái nên gọi là Bát Quái Trường.

Bát Quái trường xuôi theo bên trái gọi là “Dương Nghi” còn theo bên phải là “Âm Nghi”, là cơ sở kĩ thuật cho người luyện võ, những thay đổi và công dụng khác đều nằm ở sự hòa hợp giữa các chiêu thức tấn công, phòng thủ và chuyển động quanh vòng tròn. Mọi động tác khác đều phải tuân theo quy tắc chuyển động đó. Đối mặt với kẻ địch phải không ngừng di chuyển cùng đối phương, tránh chỗ mạnh, đánh chỗ yếu, tránh đánh trực diện, đánh xiên, lấy nhanh đánh chậm, khống chế những chiêu quyết thắng của đối phương đã hình thành nên quy tắc kĩ thuật của Bát Quái trường đó là “ấy động làm gốc, lấy biến làm pháp.”

Diệp Thiên Vân có thể nói là chuẩn bị rất kĩ càng. Lời của Hứa phụ đến nay hắn vẫn nhớ như in, hắn đang nhớ lại những gì học được tối hôm trước ở nhà Hứa Tình.

Ngoài việc học những cái khó của Hình Ý, thì hắn chỉ học thêm về Bát Quái, đặc biệt là phương pháp tùy vào người dạy dỗ của đại sư Đồng Sông Hải. Ông ta giỏi về dẫn dắt đệ tử bắt đầu dựa vào thực tế, lấy “Dịch” để hiểu được quyền lý và nhấn mạnh sự thống nhất của các động tác, đó là lấy chuyển động làm chính, lấy biến làm pháp nên trong đời đệ tử thứ hai của Bát Quái trường xuất hiện tình trạng lộn xộn, không chịu bó buộc trong một khuôn mẫu nào cả nhưng lại lưu truyền khá rộng rãi trong nhiều lưu phái và được nhiều người biết đến. Tầm ảnh hưởng rộng chủ yếu là năm lưu phái lớn mà mỗi lưu phái lại có những đặc điểm khác nhau nên hắn rất cẩn trọng.

Tính cách của Mai Ngũ và Diệp Thiên Vân khá giống nhau, không giỏi ăn nói, nét mặt bình tĩnh. Hắn đột nhiên trầm giọng hét: “Chiến.” vừa dứt lời, hắn đã trong tư thế sẵn sàng, bắt đầu xoay vòng trường, hai tay không ngừng chuyển động, lúc nhanh lúc chậm, nhưng khiến người ta ngạc nhiên ở chỗ động tác của hắn uyển chuyển như có tiết tấu.

Di chuyển xoay vòng trường có công phu, trong khi vận động có thể đạt tới độ eo không lúc nào không xoáy, tay và chân hòa hợp, hai tay có thể phát ra lực xoáy đình ốc trong trạng thái hai vai hơi lỏng tự nhiên. Hai chân kết hợp nhịp nhàng với thân và tay, đầu ngẩng lên trời, hai chân bắt chéo áp sát xuống đất. Đầu ở trên trời mà chân chạm đất, Bát Quái của cơ thể trở về vị trí, toàn thân chuyển động tạo thành một sức mạnh tổng hợp.

Hắn ta đến cạnh Diệp Thiên Vân rồi bắt đầu bước đi, bước chân nhẹ như gió, mỗi bước chân của hắn nhẹ đến mức khiến người ta cảm thấy như hắn đang bay.

Người ngoài xem võ vì náo nhiệt nhưng người luyện võ thì lại xem vì võ thuật. Có lẽ không phải tất cả mọi người trên khán đài đều biết võ Bát Quái Trường nhưng nếu nói đến thị lực của họ thì quả thật là hạng nhất, nên khi Mai Ngũ vừa mới di chuyển theo vòng tròn thì có tiếng hét vang lên.

Diệp Thiên Vân lấy tĩnh đánh động, hắn đang đợi Mai Ngũ ra tay. Hai người đều là những người xuất sắc nhất trong độ tuổi của họ, hơn nữa đều là những nội gia quyền pháp, không thể đánh trong mười mấy chiêu nhưng cũng không thể đánh đến hơn trăm chiêu, đánh đến hai mươi, ba mươi chiêu là nhiều rồi. Đặc biệt là Hình Ý Quyền của Diệp Thiên Vân khi giao đấu với người khác trước giờ chưa quá mười chiêu trừ phi là đối thủ rất mạnh.

Mai Ngũ quả nhiên có kinh nghiệm thi đấu rất phong phú. Ngay khi Diệp Thiên Vân vừa mới khê động chân, cơ thể hắn đã đột nhiên tiến lại trước mặt Diệp Thiên Vân ra trường Thượng Bộ Hữu Phách Trường,

mục tiêu chính là phần ngực của Diệp Thiên Vân. Chiêu này không phân biệt được thực hư, trong hư có thực, chỉ là chờ xem Diệp Thiên Vân sẽ phản ứng lại ra sao thì khi đó hắn sẽ áp dụng phương pháp tương ứng.

Chân Diệp Thiên Vân chuyển động nhanh như gió táp, chân trái lùi về sau một bước, tiếp đó xuất chiêu Phách Quyền, khi ra tay như là rắn ra khỏi động vậy, không hề né tránh, hắn muốn trực tiếp đối đầu.

Hai cánh tay va vào nhau “bụp”, âm thanh vang vọng cả võ đài, mặc dù không khí có vẻ nặng nề nhưng dường như âm thanh đó vang lên trong lòng mỗi người. Đó chính là sự va chạm giữa hai sức mạnh.

Diệp Thiên Vân lúc này đã nắm bắt được tình hình. Hắn ta là người luyện Nội Gia Quyền nhưng lại có cơ thể của người luyện Ngoại Gia, đương nhiên hắn không thể bỏ qua cơ hội giao đấu lần này. Chính trong lúc thu tay về, đột nhiên hắn lao về phía đối phương, đó chính là Hình Ý Quyền. Hắn giống như hổ báo vậy, không phải là nhảy, không phải bước mà là lao tới, quả thật giống như con hổ đói, không di chuyển thì thôi chứ đã di chuyển thì chẳng khác nào sấm sét, ra tay với toàn bộ sức lực.

Tư thế của Băng Quyền khiến cho tất cả mọi người đều lạnh cả sống lưng.

Mai Ngũ cũng ngạc nhiên, lúc này khi hắn tấn công, người Diệp Thiên Vân chẳng khác nào sắt thép, vừa mới thu chiêu thì Diệp Thiên Vân đã lao tới, quyền phong mặc dù nhỏ nhưng cũng vẫn truyền ra ngoài. Quyền của Hình Ý môn một khi đã trong tư thế khởi mà muốn ép xuống quả thật không dễ dàng, vì thế nên hắn bước sang bên trái để tránh đợt tấn công hung hãn của Diệp Thiên Vân.

Chân của Diệp Thiên Vân vừa mới tiếp đất, Băng Quyền bay vào không trung, tiếp đó hắn nhấc chân dọc theo cơ thể, phát lực đàn hồi. Lực này giống như một cái roi thép vậy, âm thanh của nó ma sát với không khí to đến mức mọi người đều nghe thấy rõ bởi vậy có những kẻ mở to mắt như sợ mình sẽ bỏ qua mất tiết mục đặc sắc.

Mai Ngũ không ngờ tốc độ của Diệp Thiên Vân lại nhanh như vậy, nhanh đến mức hắn ta không thể tránh kịp, chỉ còn cách chống đỡ lại bằng chiêu vận người chống đỡ trong Bát Quái Chương. .

Một tay gồng lên, một tay thì phát lực “Báp” một tiếng, chân Diệp Thiên Vân đã đánh trúng tay Mai Ngũ, Mai Ngũ hét lên một tiếng, rõ ràng là tay hắn đã bị thương. Hắn muốn lùi lại, tránh đòn tấn công của Diệp Thiên Vân.

Một chân của Diệp Thiên Vân vẫn chưa hạ xuống đất thì chân kia đã lại đạp một cái bay lên đuổi kịp Mai Ngũ, lại là một đòn quét chân nữa.

Cuộc chiến đấu giữa hai người đặc sắc hơn mấy ngày trước, không ai muốn bỏ lỡ dù chỉ là một giây, tất cả đều nhìn theo bước chân của Diệp Thiên Vân, đây chắc chắn là đòn quyết định, sức mạnh, tốc độ kết hợp hoàn mỹ, hắn không chết thì cũng tàn phế. Nhìn thấy Mai Ngũ đã sắp bị đánh bại nên Tần Bảo nhảy ra, lúc này hắn chỉ cách Diệp Thiên Vân có ba bốn mét, hắn nói: “Xin hãy nương tay.”

Lý Thiên Kiêu từ khi bắt đầu luôn để ý đến Tần Bảo vì sợ rằng hắn ta sẽ giở trò đánh lén. Lúc này thấy hắn ra tay, cô ta cũng nhảy ra, trực tiếp cản hắn lại.

Mai Ngũ lúc này không nghe thấy gì nữa, hai mắt của hắn nhìn chăm chăm vào chân của Diệp Thiên Vân, hai chân liên tục lùi về sau, hắn bây giờ đang trong thời khắc giữa sự sống và cái chết.

Diệp Thiên Vân không chút lo lắng đá thẳng vào lưng Mai Ngũ với toàn bộ sức mạnh của mình.

“Rắc” tiếng xương gãy vang lên khắp võ đài, rất nhiều người không thể chịu được kêu lên kinh hãi “Á”, đòn tấn công mạnh như vậy muốn sống cũng khó. Rất nhiều người luyện võ đã nhận ra cơ thể của Mai Ngũ đã biến dạng.

Mai Ngũ vốn dĩ đã bị thương nên không còn sức chống đỡ, lần vừa rồi là hắn cố sức bay lên không trung, liên tiếp quay ba bốn vòng để lùi ra xa.

Đối mặt với sức mạnh tấn công mạnh như thế, kẻ nào cũng thấy mình nhỏ bé. Hắn ta kêu lên một tiếng rồi thì không còn biết gì nữa.

Tần Bảo gọi hấn nhưng đã quá muộn rồi, ngay cả cơ hội cứu Mai Ngũ cũng không còn nữa. Với Diệp Thiên Vân chỉ có sống hoặc chết, hấn ra tay không chút thương tiếc. Hấn hất Mai Ngũ bay ra xa cũng không thèm nhìn theo mà chỉ quay đầu nhìn thẳng vào Tần Bảo.

Tần Bảo lúc này đứng im tại chỗ, hấn cũng không biết phải làm gì nữa, nếu như muốn đánh thì sẽ là một chọi hai, hấn chẳng có ưu thế gì, mà cứ cho là hấn đánh được một người thì vẫn còn một người nữa nên việc này rất khó quyết định.

Hấn ta do dự một lát, nghĩ đến Mai Ngũ mà thấy cảm giận, hấn lạnh lùng cười nói: “Diệp thiên Vân, người quả nhiên khác người, trên võ đài trước nay người ra tay không hề nương nhẹ, hôm nay để ta thử lĩnh giáo Hình Ý Quyền xem có thật sự thần kì vậy không.” vừa nói hấn vừa nhảy lên phía trước.

Diệp Thiên Vân và Hứa Phạm là bạn bè với nhau nên vốn dĩ hấn cũng không định bỏ qua cho Tần Bảo, ngay cả khi không thể giết chết hấn thì cũng phải lột da hấn. Diệp Thiên Vân nghiêng người, nhảy về phía trước khê khom người, bàn chân từ dưới đất bay lên như tên bắn, chiêu này chính là chiêu đuôi bọ cạp, một chiêu khá hiểm độc.

Tần Bảo không hề chuẩn bị gì, hấn ta cứ nghĩ rằng Diệp Thiên Vân sẽ tránh né nên mới ra chiêu Phách Trảm, ai ngờ hấn lại ra chiêu thức đó nên đành phải tiếp chiêu. .

Đây là chiêu thức Diệp Thiên Vân học được của Tây Bắc Phái, có thể nói là chiêu thức kì lạ. Hai người va chạm phát ra âm thanh rất nhỏ, chỉ có Tần Bảo có vẻ thiệt thòi, hấn lùi lại hai bước nhưng vẫn còn muốn đấu tiếp thì đột nhiên lúc này hấn cảm thấy cánh tay nóng rát, đau nhức, hấn cần môi chịu đựng, nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân. .

Lúc này, Bát Quái bất ngờ giơ cờ trắng lên, cả khán đài im lặng, Diệp Thiên Vân hai trận giết ba người khiến cho tất cả các môn phái thi đấu cùng đều nhận thua. Tình thế như thế quả thật lần đầu xuất hiện, Hình Ý môn trở nên hùng mạnh hơn cũng là điều đương nhiên.

269. Chương 269: Sự Sống Chết Của Ta Liên Quan Gì Tới Người

Thời gian không còn nhiều, mấy người Bát Quái lấy vải trắng ra, bọc thi thể của Mai Ngũ lại, sau đó vội vàng mang đi, Tần Bảo nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Diệp huynh đệ ra tay quả là không tầm thường, nếu như có cơ hội Bát Quái chúng ta nhất định sẽ trả lại mối thù này.”

Lý Thiên Kiêu quay người lại, tức giận nhìn Tần bảo, khê hừ một tiếng, rõ ràng là không sợ sự uy hiếp của Tần Bảo.

Diệp Thiên Vân lúc này cũng không để tâm, võ lâm vốn dĩ là nơi sinh tử, mọi người đều có thể mất mạng, ai cũng không có ưu thế hơn ai, chỉ có điều không may mắn thì bỏ mạng thôi, không can dự gì tới người khác vì thế hấn vốn dĩ không có gì phải lo nghĩ.

Tần Bảo nhìn thấy Diệp Thiên Vân không có phản ứng gì sau khi nghe câu nói vừa rồi bèn lạnh lùng nói: “Người ra tay độc ác như vậy, sớm muộn gì cũng bị báo ứng thôi.”

Diệp Thiên Vân lãnh đạm nói: “Sự sống chết của ta, không liên quan gì đến người.”

Lý Thiên Kiêu nghe xong lời này cũng khen thầm Diệp Thiên Vân có hào khí, trong lòng cô ta thấy rất hả hê, võ lâm làm gì có chuyện báo ứng.

Tần Bảo nghe xong những lời Diệp Thiên Vân vừa nói liền quay đầu đi luôn, chỉ có điều hấn hơi run rẩy, không biết là vì cái lạnh của gió thu hay là vì nguyên nhân gì khác....

Diệp Thiên Vân ra tay tàn ác mọi người đều đã biết, chỉ cần là quyết đấu thì hầu hết đều bỏ mạng dưới tay hấn, chuyện này trong võ lâm không phải là hiếm nhưng so với những người khác bản chất không giống nhau. Đó chính là trình độ võ thuật.

Cùng thi đấu với Hình Ý môn là Bát Quái Môn và Thái Cực Môn, hai người bọn họ đều là những người tài giỏi của môn phái nhưng cũng phải giơ cờ trắng đầu hàng, hành động của Diệp Thiên Vân không thể nào

đoán trước được. Một khi đã nhận thua thì có nghĩa là tự tụt xuống một bậc. Chỉ có thể nói rằng Diệp Thiên Vân xưng hùng khi còn trẻ như vậy thì không ai dám chống lại hắn.

Lý Thiên Kiêu tận mắt chứng kiến Diệp Thiên Vân chiến đấu, phải nói người cảm nhận sâu sắc nhất là cô ta, tốc độ, sức mạnh, độ nhạy, Diệp Thiên Vân dường như đứng một mình một trận chiến, cơ thể của hắn không biết phải trải qua bao nhiêu năm luyện tập mới được như vậy. So với lần giao lưu của Hình Ý môn trước kia thì tốc độ của Diệp Thiên Vân nhanh hơn nhiều như tên lửa vậy, bây giờ có lẽ hai người sắt cũng không phải là đối thủ của hắn.

Người luyện võ đều sùng bái những cao thủ nhưng cảm giác của Lý Thiên Kiêu lại có chút hơi khác, cô ta thấy chua xót như ăn phải quả tươi chưa chín hẳn, đây cũng là lần đầu tiên cô ta có cảm giác như vậy.

Diệp Thiên Vân mấy tháng trước vẫn còn chưa cao thủ bằng cô ta nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả đã thay đổi, cô ta nhìn sắc mặt bình thản của Diệp Thiên Vân cảm thấy có gì đó không đúng. Cô ta cảm thấy khó chịu nhưng lại không thể hiện ra mà lại cười nói: “Thiên Vân, tôi còn nhớ lần thi đấu trước anh vẫn chưa mạnh như bây giờ, anh đã luyện tập thể nào vậy?”

Diệp Thiên Vân quay đầu lại nhìn Lý Thiên Kiêu, hắn ta chỉnh lại quần áo nói: “Cũng chẳng có gì cả, chỉ là luyện tập bình thường thôi.”

Ở Hình Ý môn này Lý Thiên Kiêu cũng kiêu ngạo như cái tên của cô ta vậy, cô ta luôn nghĩ rằng mình có thể đè bẹp một người sắt thì cả môn phái sẽ thấy tự hào vì điều đó bởi vì mặc dù là nữ nhưng cô ta còn mạnh hơn cả nam giới nhưng bây giờ cô ta lại phải thỉnh giáo Diệp Thiên Vân, người nhỏ hơn cô ta vài tuổi, cô ta cảm thấy có chút xấu hổ, hơn nữa lúc này nghe Diệp Thiên Vân trả lời vậy, cô ta có chút tức giận.

Lông mày của cô ta nhướng lên. Lần đầu tiên thỉnh giáo thì nhận được câu trả lời như thế đấy, cô ta có chút cáu giận liền xoay người rời khỏi võ đài.

Diệp Thiên Vân hoàn toàn không biết trong Hình Ý môn hắn bị người ta ganh ghét, hắn cúi đầu đi đến khán đài. Ngoài võ thuật ra hắn không thích gì cả, những thứ như: quyền lực, tiền, địa vị chỉ là những thứ phù du nhưng hắn cũng không biết lấy đâu ra những thứ phù du đó, nếu như không phải vì luyện tập Kim Chung Tráo cần tiền thì có lẽ hắn đã trở thành người thuần khiết.

Trước nghi thức chào mừng nhiệt liệt của các bạn đồng môn, hắn ta cũng chỉ mỉm cười sau đó trở về cái góc không mấy thu hút sự chú ý của mình, muốn theo đuổi võ thuật thì hắn phải cứng rắn hơn người khác, ít nhất lúc này chưa ai có thể vượt qua hắn. Tiêu Sát nhìn thấy hắn trong lòng cũng có nhiều cảm xúc, trước kia Trung Phái đứng đầu bây giờ thì sự lớn mạnh của Hình Ý môn không thể tách khỏi Diệp Thiên Vân bởi vậy hắn càng nhiệt tình hơn với Diệp Thiên Vân, nhưng đó cũng là tình cảm từ sâu trong đáy lòng hắn.

Hắn cười hì hì, sau đó chỉ đến một góc khác của khán đài rồi nói tiếp: “Hôm qua ta đã sắp xếp chỗ ngồi cho bạn của đệ ở kia.”

Diệp Thiên Vân nhìn theo hướng Tiêu Sát chỉ, chính là Hứa Phạm và Hứa phụ đang ngồi ngay dưới mấy lá cờ màu, nhưng kì lạ là không thấy Hứa Tình đâu, chuyện này khiến hắn thấy nghi ngờ khó hiểu, hắn muốn hỏi Tiêu Sát nhưng nghĩ lại thấy cũng không nhất thiết phải biết nên hắn gật đầu nói: “Cảm ơn huynh đã bố trí tốt như vậy. Đúng rồi, trận tiếp theo là ai vậy?”

Tiêu Sát vuốt tóc nói: “Lát nữa là trận của tiểu sư thúc, nếu như đệ có hứng thì ở lại xem.”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng sau đó hắn tìm một chỗ ngồi xuống bên cạnh Ngũ Vĩ, hắn nghĩ thấy mùi rượu thoang thoảng nên không khỏi ngạc nhiên nhìn về phía Ngũ Vĩ.

Mặt Ngũ Vĩ lúc này có hơi đỏ, ông ta đã uống suốt mấy ngày nay rồi, tay đặt chai rượu xuống ông ta nói: “Rượu này ngon lắm, không biết là Tiêu Sát lấy ở đâu ra nữa.”

Tiêu Sát nghe thấy tên mình liền lại gần nói: “Trần Bình Đức mang từ nhà hắn đi đó, rượu của quê hắn có mùi vị rất đặc biệt.”

Diệp Thiên Vân bỗng nhớ tới cha mẹ hắn và cũng nhớ tới Băng Thành, đến đây đã lâu hắn cũng mới chỉ gọi điện về nhà vài lần, thật ra hắn cũng không biết gốc rễ của hắn đã lưu lạc đi đâu rồi nữa, cũng không biết sau này sẽ để nó ở đâu, hắn thấy mình đang bước gần tới trung tâm của võ lâm, từ hôm nay trở đi võ

lâm đã hình thành trong lồng ngực hắn sau này hắn không thể tách rời võ lâm và với hắn mỗi ngày ở đây đều rất đáng mong đợi. .

Suy nghĩ miên man một hồi, Diệp Thiên Vân chuyển sự chú ý qua võ đài, Phương Nhược Sơn đã đứng trên võ đài, ông ta mặc một chiếc áo dài, gió thổi tà áo bay qua bay lại, ông ta đứng trên võ đài trông có vẻ khá bình tĩnh.

Đối diện ông ta, Diệp Thiên Vân nhìn thấy một người khoảng hơn sáu mươi, chòm râu dài đến tận ngực, mặc dù trông không được kiện tráng như Phương Nhược Sơn nhưng thân hình nhỏ gầy của ông ta cũng cho thấy gì đó rất ngông nghênh, lúc này ông ta đang đưa tay về phía Phương Nhược Sơn chuẩn bị tư thế.

Ngũ Vĩ lúc này đã đứng dậy, quay đầu nhìn Diệp Thiên Vân, nắc lên một cái rồi nói: “Thiên Vân, người phải xem trận này mới được, hai người này có mối hận từ xưa thế nên khi ra tay chính những chiêu trí mạng, nhất định phải nhìn cho kĩ hai người bọn họ.”

Diệp Thiên Vân ngửi thấy mùi rượu cùng với mùi thức ăn trộn lẫn vào nhau, bèn nhú mồm nhưng lời của Ngũ Vĩ khiến hắn thấy rất có hứng, Phương Nhược Sơn đã đấu một trận, biểu hiện của ông ta rất đứng đắn không có chút âm mưu nào cả. Ý của Ngũ Vĩ là lát nữa Phương Nhược Sơn sẽ thể hiện công phu thật sự của mình nên Diệp Thiên Vân mới không nén nổi tò mò hỏi: “Phương sư thúc vẫn chưa thể hiện công phu thật của mình?”

Ngũ Vĩ “Ừ” một tiếng nói: “Phương sư thúc của người chính là người như thế, chưa đến lúc cần thiết thì ông ta không thể hiện bản lĩnh của mình đâu nhưng ngay cả thế cũng vẫn chưa đủ đâu. Nếu như người muốn biết những tuyệt chiêu của hắn thì phải xem trận đấu này, nhất định sẽ có ích cho người. Hai người bọn họ không phải là lần đầu giao đấu nên đều hiểu đối phương, xem bọn họ giao đấu thế nào.”

Diệp Thiên Vân trong lòng cũng có chút kinh ngạc, Phương Nhược Sơn quả thật là người như vậy sao, vậy thì hôm đó chắc chắn ông ta đã nường tay với Diệp Thiên Vân nếu không thì hắn đã không thể đạt đến trình độ này. Hắn ngừng suy nghĩ tập trung quan sát trận đấu.

Phương Nhược Sơn bước lên trước nửa bước nhỏ, sau đó toàn thân bất động, ông ta quay lưng lại khán đài nên Diệp Thiên Vân không nhìn rõ được ánh mắt của ông ta, nhưng từ phía lưng có thể thấy rằng ông ta đang tập trung sức lực bởi vì phần lưng có gì đó khác với khi này.

Ông lão đối diện mỉm cười nhưng đôi mắt lại toát lên vẻ cẩn trọng, tay phải của ông ta luôn khẽ động đậy, dường như ông ta đang tiến hành điều chỉnh sức mạnh, xem ra cũng muốn cho Phương Nhược Sơn một đòn sấm sét.

Hai người đứng đó trong phạm vi giao đấu nhưng lại không hề nhúc nhích, tất cả mọi người đều đang chờ đợi thời khắc ra tay.

Chính lúc mà Diệp Thiên Vân muốn nháy mắt thì Phương Nhược Sơn chuyển động và tiếp đó là ông già râu dài.

Phương Nhược Sơn tăng tốc, nháy mắt cái ông ta đã bước sang bên cạnh, thuận bước Bằng Quyền, mục tiêu là ngực của ông già.

Ông già râu dài mặc dù là người của Bát Quái Môn nhưng ông ta không tuân theo qui tắc võ thuật của Bát Quái mà lại đối đầu với Phương Nhược Sơn, lúc này nhìn thấy quyền của Phương Nhược Sơn đang tới, ông ta cũng lao ra xuất chiêu.

“Bang” không có một động tác nào khác, hai người một chiêu đấu một chiêu.

Gần như là cùng lúc, tay phải của Phương Nhược Sơn đánh ra, một quyền đánh trúng ngực lão trưởng râu dài, còn ông ta cũng dùng phương thức tương tự tấn công Phương Nhược Sơn.

Đồng tử của Diệp Thiên Vân co lại, hắn ta không nhìn ra chiêu thức gì.

Hai người cùng nôn ra máu tươi, tiếp đó là bị sức mạnh của đối phương đẩy ra xa.

270. Chương 270: Bị Lừa

Diệp Thiên Vân nghe mà không hiểu gì cả nhưng hấn cũng không hỏi Ngũ Vĩ mà tiếp tục nhìn lên võ đài, Phương Nhược Sơn và ông già đều đang bò dậy, hai người đều bị trúng một chiêu nhưng xem ra không nguy hiểm đến tính mạng.

Lực của người luyện Nội Gia Quyền rất mạnh, bọn họ không dựa vào quyền cứng mà đánh người, chủ yếu là vì công phu Nội Gia chú trọng đến toàn bộ sức mạnh nên dồn sức mạnh của cả cơ thể vào nắm đấm, bẻ ngoài hai người đối quyền thật ra là dùng sức mạnh lớn nhất của mình để giao đấu, ngoài ra trong quyền còn có nội lực khác đặc biệt là ở đẳng cấp của Phương Nhược Sơn, không chết thì quả thật là rất may mắn.

Phương Nhược Sơn lồm cồm bò dậy, xem ra ông ta bị thương không nhẹ, chân của ông ta hoàn toàn không dùng lực, đập mấy cái nhưng đều không có hiệu quả, nhưng may vẫn còn có thể dùng đến tay. Nhìn độ run của tay thì có thể thấy vết thương không chết người nhưng tổn thương cơ thể là rất lớn, chắc chắn là nội thương chỉ có điều nặng nhẹ thế nào thì chưa rõ.

Ông già râu dài cũng không khá hơn là bao, hai mắt ông ta nhìn chăm chăm vào Phương Nhược Sơn, sau đó hai tay dùng lực đẩy cơ thể dậy, mấy lần đều không được, nhưng ông ta vẫn gắng gượng đến nỗi đập đầu xuống đất mấy lần, mặt đầy bụi, miệng cũng không ngừng phun bụi từ trong mồm ra. Chỉ có điều khi nhổ bụi ra còn có cả vết máu, bộ dạng của ông ta lúc này cũng thật là thảm hại, uy lực của cao thủ Nội Gia hoàn toàn do hai người thể hiện.

Diệp Thiên Vân nghĩ mãi không ra, bèn hỏi Ngũ Vĩ: “Phương Sư thúc tại sao lại độ sức với ông ta như vậy, cách đó không phải là có chút”

Ngũ Vĩ ngồi im, nhìn chăm chú lên võ đài nói: “Thật là ngu ngốc. Ha ha, kì thật bọn họ đã giao đấu nhiều năm như vậy rồi nhưng vẫn chưa ngã ngũ nhưng bây giờ thì tốt rồi, Phương Nhược Sơn cũng đã có thể hoàn thành tâm nguyện rồi, ha ha, khi này người có nhìn rõ hai người bọn họ không?”

Diệp Thiên Vân làm sao có thể không nhìn rõ chứ, hấn “Ừ” một tiếng nói: “Nhìn rõ, bọn họ ra tay hai lần.”

Ngũ Vĩ khẽ cười nói: “Không sai, bọn họ ra tay hai lần, lần thứ nhất là để thử nhau, lần thứ hai là đánh thật.”

Diệp Thiên Vân cũng nghĩ như vậy nên gật đầu nói: “Điểm này con cũng nhìn ra, chỉ có điều không biết còn có gì đó bí mật ở đây?”

Ngũ Vĩ nghĩ hồi lâu rồi chậm chậm nói: “Thật ra bọn họ quá hiểu nhau đến nỗi một số mặt còn rõ hơn cả chính bản thân mình, trước mặt một người hiểu mình thì tốt nhất không dùng bất kì tuyệt chiêu nào, chỉ có thể dùng thực lực để nói chuyện, hơn nữa bọn họ cứ chiến đấu theo kiểu đó mãi thì vừa lãng phí thời gian vừa lãng phí sức lực, kết quả vẫn sẽ như bây giờ không thể phân thắng bại được bởi vậy nên áp dụng những phương pháp đã đánh là hoặc thắng hoặc bại.

Diệp Thiên Vân không nghĩ như vậy, nếu là hấn thì hấn sẽ không làm như vậy bởi vì về cơ bản như vậy là đang đánh cược với chính mình, thậm chí là đem tính mạng ra đánh cược. Diệp Thiên Vân không phải là không dám mà chỉ là cảm thấy hai người làm như vậy chẳng có gì hay ho cả, kết quả cuối cùng chỉ là hai người cùng bị thương, như vậy cách này vốn dĩ không thể giải quyết được vấn đề. Nếu như đã đánh cược tính mạng của mình thì phải lấy nhỏ đánh lớn, không mở được ngũ ngũ thì không đáng giá như vậy.

Ngũ Vĩ khẽ cười nói: “Con bây giờ vẫn chưa hiểu hết, sau này có lẽ sẽ hiểu ra thôi, bởi vì con chưa gặp đối thủ nào như thế.” Nói xong ông ta lại nhìn lên võ đài.

Phương Nhược Sơn cũng không hồi phục lại được như trước nhưng sau một thời gian dài ông ta cũng đã đứng lên được, ông già râu dài lại không được như thế, nhìn thấy Phương Nhược Sơn đứng dậy, ông ta có chút lo lắng nhưng cố gắng một hồi cuối cùng lại hôn mê bất tỉnh.

Chính lúc đó, tất cả mọi người của Hình Ý môn đều đứng dậy cổ vũ, tiếng hoan hô vang vọng khắp núi, khiến cho mấy con chim lú lo hót trên cành cũng sợ hãi mà bay đi. Trận này Phương Nhược Sơn đã giúp quyết định thứ hạng cho Hình Ý môn bởi vì ông ta và Diệp Thiên Vân đều thắng một trận, thêm vào đó còn một trận không phải đấu tiếp nữa. Thật ra vị trí thứ ba và thứ tư cũng chỉ cách nhau một bậc nhưng

xưng hô lại khác, Hình Ý môn muốn được gọi theo cái cách mà chỉ ba môn phái đứng đầu mới được gọi như thế, hơn nữa còn có thêm nhiều điểm tốt khác nữa nên mọi người trong Hình Ý môn trên dưới ai nấy đều vui mừng.

Diệp Thiên Vân tiếp tục ngồi đó xem trận đấu, hiện tại nhiệm vụ thi đấu của hắn đã hoàn thành nên có thể ghi lại những trận đấu về sau để khi nào trở về tiến hành nghiên cứu một phen.

Thiếu Lâm, Võ Đang đã mạnh từ lâu rồi, hai phái căn cơ thâm hậu hơn nữa nhân mạch cũng dày, ai đến với hai phái này hầu như đều trở thành người luyện võ.

Nhắc tới Võ Đang, mọi người đều nghĩ tới Trương Tam Phong, sau đó là Thái Cực Quyền, nhưng Thái Cực Quyền do ai sáng tạo ra vẫn còn chưa có câu trả lời chính xác song không thể phủ nhận rằng Trương Tam Phong và Thái Cực Quyền vẫn có sức ảnh hưởng lớn. Thật ra công phu chủ yếu của Võ Đang là Thái Ất Ngũ Hành Quyền, Đương Thái Ất Miên Chương, Đương Quyền Thái Cực.

Khi còn ở Mi, Diệp Thiên Vân đã từng chứng kiến Võ Đang chuởng pháp, khi đó cũng đang trong thời khắc quan trọng, nếu như không phải vì mấy chuởng đó, hắn đã không thể đạt tới cảnh giới thứ tư của Kim Chung Tráo, có thể nói áp lực bên ngoài lại thành ra có ích. Lúc này quan sát trận đấu cũng khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Thiếu Lâm thì càng không phải nói, người hai phái khi giao đấu với nhau cũng có vẻ tương đối hòa khí, hoàn toàn không có chuyện môn phái khác sống chết đấu nhau như thế. .

Diệp Thiên Vân được mở rộng tầm mắt rồi, nhưng lại không học được thực chất của vấn đề, điều này khiến cho hắn cảm thấy bức bối, hai phái rõ ràng là đều đã thi đấu trước đó, trận này thậm chí còn không đặc sắc bằng trận trước.

Hội võ đã đi được một nửa, cuối cùng cũng chỉ còn lại ân oán mà thôi, Diệp Thiên Vân không hề lo lắng bởi lẽ chuyện này là không thể tránh được, sống trong võ lâm sớm muộn gì thì cũng gây ra ân oán, nên nếu như có thù oán gì thì hắn cũng chấp nhận.

Diệp Thiên Vân trở về phòng, hắn định nghỉ một lát, dưỡng sức, bây giờ có hai chuyện hắn phải suy nghĩ, một là tiếp tục luyện tập Kim Chung Tráo, đương nhiên chuyện này cũng có chút nguy hiểm, hơn nữa hội võ vẫn chưa kết thúc bởi vậy hắn cũng không muốn luyện tập bây giờ. Hai là phải nghiên cứu trận đấu vừa rồi, cái này khiến hắn thấy rất thú vị, rất nhiều người luyện công phu giấu tuyệt chiêu trong đầu, tinh tâm nghiên cứu võ thuật, một việc thật thú vị, ngay cả khi chỉ học được có một chiêu thức thì cũng coi là có thu hoạch rồi.

Diệp Thiên Vân đang muốn đánh một giấc thì đột nhiên có tiếng gõ cửa, nói đúng hơn là tiếng phá cửa. Hắn nhướng mày, lúc này bị quấy rầy khiến hắn thấy rất khó chịu, không còn cách nào khác, hắn đành phải nhấc chân đứng dậy bước ra mở cửa, đột nhiên từ cửa một cánh tay vừa nhỏ vừa trắng ra quyền lao thẳng tới trước mặt hắn.

Diệp Thiên Vân theo phản xạ đỡ tay, sau đó định phát lực nhưng hắn ta chợt nhận ra quyền này chẳng có chút sức mạnh uy hiếp nào cả nên mới quyết định lấy lại bình tĩnh nhìn xem sao, hóa ra Hứa Tình đang đứng trước mặt hắn, hai mắt đỏ ngầu, xem ra vừa mới khóc xong.

Diệp Thiên Vân nhanh chóng rút tay lại, ôn tồn hỏi: “Cô làm sao thế?”

Hứa Tình mặc quần áo của Tiểu Phong, trông khá gọn gàng, cô ta đẩy Diệp Thiên Vân bước vào phòng, sau đó ngồi phịch xuống giường, bực tức nói: “Hôm nay các anh đều đi tham gia hội võ, chỉ có tôi ở đây buồn muốn chết, tôi thấy không thoải mái.”

Diệp Thiên Vân quên mất cô ta đang ở Hình Ý môn nên cũng thấy có chút vô tâm, dù sao thì Hứa Tình cũng là một người bạn, hơn nữa so với người khác mà nói thì có thể coi là thân thiết, bởi vậy nên hắn vội vàng rót một cốc nước cẩn thận đưa cho Hứa Tình, áy náy nói: “Tôi nên đến thăm cô sau khi thi đấu xong, khi này đấu võ có hơi mệt nên tôi nhất thời quên mất.”

Hứa Tình vừa nghe thấy hai chữ hội võ liền tỏ ra rất tò mò, cô ta đứng dậy vội vàng nói: “Anh kể tôi nghe về hội võ đi? Cha tôi và anh tôi khi trở về chẳng nói gì về chuyện này cả.”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền nhận ra, hôm nay hắn giết chết một người nên hai người bọn họ không muốn kể, nên hắn thở dài nói thật: “Hôm nay tôi giết chết đối thủ của mình.” .

Mắt Hứa Tình dần ra sau đó tức giận vỗ vai Diệp Thiên Vân nói: “Còn muốn lừa tôi hả? Anh nghĩ tôi ngốc thế sao?”

Diệp Thiên Vân cũng không muốn giấu, hắn giết người ở thuyền chở dầu Hứa Tình đã từng chứng kiến nên hắn lắc đầu nói: “Đây dù sao cũng là chuyện trong võ lâm, võ thuật đã giết chết rất nhiều người.”

Hứa Tình xem ra không phải là không thể chấp nhận chuyện này, cô ta nghĩ hồi lâu rồi nói: “Thế nào tôi hỏi anh tôi nhưng anh ấy không nói, hóa ra là chuyện này khủng khiếp như vậy.” Cô ta không hề sợ hãi ngược lại còn ngồi lại gần Diệp thiên vân, khẽ rung chân, cúi đầu không biết là đang nghĩ gì nữa. .

Diệp Thiên Vân nhìn cô ta nói: “Chuyện như vậy không biết cũng tốt, hôm nay cô không ra ngoài đi dạo một vòng sao?”

Hứa Tình nhìn xuống chân lắc đầu nói: “Ở đây tôi đâu có quen biết ai, cứ chạy linh tinh nhỡ có chuyện gì thì sao? Thế nên tôi ở trong phòng cả ngày, không có hứng thú gì cả.” Nói xong cô ta bĩu môi, trông thật đáng yêu.

Diệp Thiên Vân bất giác cảm thấy trong lòng hắn có chút trù mến, hắn nhìn đồng hồ vẫn chưa đến ba giờ nên nhẹ nhàng nói: “Vậy thì thế này đi, tôi dẫn cô đi chơi một chút, coi như là bồi thường.” Diệp Thiên Vân không nói gì, hóa ra là hắn bị lừa.

Hứa Tình dường như đang đợi câu nói này, vừa nghe thấy vậy lập tức nhảy từ trên giường xuống, khẽ vỗ vai hắn cười: “Thiên Vân, tôi chỉ đợi câu này của anh thôi.”

271. Chương 271: Thường Ngoạn Núi Non

Diệp Thiên Vân và Hứa Tình cùng nhau đi chơi trên núi, trong bán kính mười km chỉ có mỗi ngọn núi này và đó cũng là cảnh quan duy nhất ở đây, hai người bọn họ tay trong tay vừa đi vừa ngắm phong cảnh tự nhiên. .

Diệp Thiên Vân nhìn những đám mây nơi chân trời cũng phải trầm trồ thán phục, hắn mãi mê luyện võ ngay cả khi nghỉ ngơi cũng chỉ đi đi lại lại trong Hình Ý Môn, ngoại trừ lên núi, hắn chưa từng đi thăm quan chỗ nào khác, hôm nay đã được tận mắt chứng kiến quả thật là mở rộng tầm mắt.

Hứa Tình không biết hái đâu ra một bó hoa dại cài lên đầu Diệp Thiên Vân, sau đó ôm bụng cười đến mức thở không ra hơi, mãi sau mới chỉ tay lên đầu Diệp Thiên Vân nói: “Quả thật anh còn đẹp hơn cả hoa, tôi nghĩ anh đội vòng hoa này đẹp lắm đấy.”

Diệp Thiên Vân không hề tức giận mà chỉ khẽ liếc nhìn cô ta, Hứa Tình khi mới gặp còn rất dịu dàng nhưng tiếp xúc lâu rồi thì thấy cô ta rất nghịch ngợm nhưng người như thế thường khiến cho người khác thấy dễ gần và cũng có một cảm giác mới lạ.

Hứa Tình dường như không thể nhịn cười được. Lúc này cô ta đã dừng lại nhưng lát sau lại cười nói: “Thiên Vân, anh có gì đó không vui à? Tôi cảm thấy như có ai đó nợ anh rất nhiều tiền nhưng lại không trả.”

Diệp Thiên Vân kéo cô ta đi trên những chiếc lá rụng “rạp, rạp” tiếng bước chân phát ra. Đi được một đoạn hắn mới nói: “Không có gì, tôi không có nhiều cơ hội đi tìm hiểu xung quanh hôm nay ngẫu nhiên được đi như vậy cảm thấy rất vui.”

Hứa Tình nghiêm túc gật đầu nói: “Phải đấy, thật ra tôi cũng không được nghỉ ngơi nhiều, tôi cũng có cảm giác như anh. Anh nhìn anh xem trông thật buồn cười.” Nói xong cô ta không nhịn được cười phá lên.

Diệp Thiên Vân quả thật hết cách với cô ta, nên đành phải để cô ta cười tiếp, hai người cứ đi rồi lại dừng và cùng nhau cười đùa cho đến tận cửa Hình Ý Môn.

Hứa Tình đến cửa trái ngó vào nói: “Hình Ý môn thật ra rất rộng, cả ngọn núi này ngoài Hình Ý môn ra chẳng còn thấy ai cả.”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu hẳn biết rõ thế lực của Hình Ý môn mạnh như nào.

Dọc theo con đường này có rất nhiều người đi bộ, hầu hết đều là người của các môn phái khác đến tham gia hội võ, hai người bước vào trong, Diệp Thiên Vân tiễn Hứa Tình đến cửa, nhìn xung quanh rồi nói: “Đợi khi nào rồi tôi sẽ lại đưa cô xuống núi chơi.”

Hai người bọn họ đã ở cùng nhau cả buổi chiều, lúc này nghe thấy lời mời của Diệp Thiên Vân, cô ta hăng hái gật đầu nói: “Thiên Vân, chỉ có anh là tốt nhất, nếu như có cơ hội tôi sẽ lấy anh.” Vừa nói cô ta vừa nhìn thẳng vào Diệp Thiên Vân, đôi mắt ánh lên vẻ tinh nghịch.

Lúc này Diệp Thiên Vân bị Hứa Tình đùa cho động lòng, hẳn cười nói: “Vây cũng tốt, tôi sẽ ở đây đợi cô.”

Hứa Tình không ngờ Diệp Thiên Vân sẽ trả lời như vậy nên có chút ngại ngùng, cô ta hướng về phía Diệp Thiên Vân làm cái mặt quỷ rồi nói: “Anh dám trêu tôi hả..?”

Lúc này đột nhiên có tiếng cười lạnh lùng vọng đến, tiếp đó là một giọng nói vang lên: “Diệp Thiên Vân, ta cứ tưởng người máu lạnh, không ngờ người cũng có tình cảm cơ đấy, trêu chọc phụ nữ ngay giữa chốn đông người, quả thật là đệ tử cứng của Hình Ý Môn.”

Diệp Thiên Vân quay đầu lại, hóa ra là Trương Thiên Phóng và bốn năm người nữa đang vây quanh một ông già. Sớm muộn gì thì cũng gặp mặt chỉ có điều hôm nay không biết Trương Thiên Phóng phát điên chuyện gì mà lại nói giọng điệu như vậy. Lần trước Diệp Thiên Vân đã thương huynh đệ của hắn, Trương Thiên Phóng khi đó cũng không dám nói gì vậy mà hôm nay hắn lại nói thế, nếu như không phải có người để dựa dẫm ở đây thì hẳn tuyệt đối không dám như thế.

Hứa Tình vừa mới thấy trong lòng vui một chút thì kết quả là lại bị làm phiền nên cô ta không thoải mái nhìn chằm chằm vào Trương Thiên Phóng nói: “Người hơi bị nhiều chuyện rồi đó, người nghĩ mình là cảnh sát chắc?”

Trương Thiên Phóng quan sát Hứa Tình cười nói: “Không ngờ, thật không ngờ, lại bắt gặp một cảnh hay như vậy, Diệp Thiên Vân hi vọng người có thể sống sót sau ngày hôm nay, Trạc Cước Môn ta hôm nay sẽ quyết đấu cùng người để trả thù.”

Diệp Thiên Vân không ảo tưởng về Trương Thiên Phóng, hẳn ta rất độc ác, và đề tiện, thích phá vỡ qui tắc nên thản nhiên nói: “Việc của ta không cần người quản.”

Hứa Tình đứng cạnh cũng không nhẫn nhịn nữa nói thêm: “Đúng thế, con giun xéo lắm cũng quằn, người nghĩ rằng bọn ta sợ người chắc.”

Diệp Thiên Vân không muốn Hứa Tình gặp mặt người của Trạc Cước Môn đặc biệt là Trương Thiên Phóng.

Diệp Thiên Vân chậm rãi nói với Hứa Tình: “Cô quay về phòng đi, chuyện ở đây là chuyện riêng của tôi, cô không cần quan tâm.”

Hứa Tình lúc này mặc dù không muốn quay về nhưng Diệp Thiên Vân đã nói thế thì cô ta cũng đành phải gật đầu đồng ý, rồi lườm Trương Thiên Phóng một cái sau đó quay người đi về phòng.

Trương Thiên Phóng cao giọng: “Tiểu thư đi cẩn thận.”

Hứa Tình vốn dĩ không muốn quay về, lại nghe hắn nói như vậy liền dừng lại, quay người tức giận nhìn hắn.

Trương Thiên Phóng không hề nổi giận, hẳn cười ha hả nói: “Ta nghĩ cô và Diệp Thiên Vân chưa quen biết nhau lâu, nếu không thì cô đã không làm bạn với hắn, Diệp Thiên Vân máu lạnh vô tình, đã giết chết mười mấy người, có thể nói hắn là truyền nhân của bọn đồ tể.”

Hứa Tình bàng hoàng, Diệp Thiên Vân giết người thì cô ta biết thậm chí là đã tận mắt chứng kiến nhưng không nghĩ là nhiều như vậy, song cô ta phản ứng lại rất nhanh, bình tĩnh cười nói: “Ta ghét nhất là loại người như người, chọc ngoáy vào chuyện của người khác, người nghĩ lời của người đáng tin thế sao?” Nói xong cô ta nhìn Diệp Thiên Vân đầy tự tin nói: “Ta tin vào con mắt của mình, không cần người phải bình luận, huống hồ người không đủ tư cách để đánh giá người khác.”

Trương Thiên Phóng không ngờ Hứa Tình lại phản ứng như vậy nên hắn có chút ngại ngùng, không biết nói gì tiếp theo.

Diệp Thiên Vân cảm thấy hắn không phải là người tốt nhưng không ngờ hắn lại đến mức này, chọc gậy bánh xe, nên mới nhướn mày nói: “Trương Thiên Phóng, người dù sao cũng là đệ tử của Trạc Cước Môn, đây là Hình Ý môn không phải địa bàn của người, hi vọng người chú ý hơn đến lời nói của mình.”

Trương Thiên Phóng đang định nói lại thì đột nhiên bị ông già kia chặn họng, ông ta lạnh lùng nói: “Hình Ý Môn, Hình Ý môn thì sao chứ? Diệp Thiên Vân ta vốn dĩ không coi người ra gì, một kẻ bản lĩnh tầm thường như người không đáng để ta để tâm nhưng xem bộ dạng đức tính của người không đánh không được.”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền nhìn về hướng giọng nói lạnh lạnh đó thì thấy một lão trưởng tóc đã hoa râu, hai hàng lông mày dày hung dữ, đôi mắt nhỏ tí, khóe mắt rất cao, cái mũi chim ưng, cái cằm bóng loáng, dáng người cao gầy. Người này xem ra không dễ đối phó vậy nên hắn cũng không nói gì thêm.

Hứa Tình thấy chuyện có vẻ càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, trong lòng cũng có chút lo lắng nhưng cũng nhận ra rằng mình có ở lại cũng không làm được gì nên nhìn Diệp Thiên Vân một cái rồi đi vào phòng.

Trương Thiên Phóng nhìn thấy Hứa Tình đi vào nói: “Khoản nợ tháng sáu sẽ trả nhanh thôi, ta nghĩ người cũng nên biết khi có ân oán thì phải làm gì, số người tìm đến người để báo thù cũng không ít đâu, trong lòng ta cũng hi vọng người có thể kiên trì một thời gian nữa, đừng chết quá sớm.”

Diệp Thiên Vân giờ mới hiểu ra, ông già vừa nói khi nãy có lẽ là Cổ Phàm của Trạc Cước Môn và cũng vì có ông ta ở đây nên Trương Thiên Phóng mới mạnh mẽ như vậy cho nên Diệp Thiên Vân có chút khinh bỉ hắn, thản nhiên nói: “Người đến để báo thù à?”

Trương Thiên Phóng bị câu nói đó làm cho hắn đứng im như chết đứng, Diệp Thiên Vân giết người không chớp mắt nếu như giao đấu với hắn chắc chắn là chết thảm rồi, chỉ là vấn đề thời gian thôi nên hắn mới cần rằng nói: “Diệp Thiên Vân, hôm nay ta đến để nói với người rằng thời khắc giải quyết ân oán người đừng có sợ mà rụt cổ lại, Trạc Cước Môn chúng ta sẽ kết thúc mọi chuyện với người, đến lúc đó nếu như người chết thì hãy nghĩ đến những gì mình đã làm trong suốt khoảng thời gian qua.”

Diệp Thiên Vân không muốn đấu khẩu với hắn ta vì hắn ta rất xảo quyệt nên bình tĩnh nói: “Ta hi vọng có thể lại nhìn thấy người, xem người có thật sự lên võ đài hay không.”

Ông già cầm đầu ngắt lời: “Diệp Thiên Vân, người làm ảnh hưởng đến danh tiếng Trạc Cước Môn thì đã đành nhưng người lại còn dă thương đồ đệ của ta, xem ra người thật không biết nể mặt ai. Ta mặc dù không thích ra tay với lớp sau nhưng ta thấy người quá đáng quá rồi.”

Diệp Thiên Vân không quan tâm thân phận ông ta nói: “Trạc Cước Môn đều là những người hiểu đạo lý, nói đến ân oán ta nghĩ các người đều rõ cả. Nói nhảm ít thôi, đến lúc đó xin cung kính đợi các vị.”

Mấy người của Trạc Cước Môn đều bị lời nói của Diệp Thiên Vân làm cho tức giận, vài người thậm chí còn muốn lập tức lên dạy cho hắn bài học, Trương Thiên Phóng xem tình hình có vẻ không tốt bèn nhảy lên cản bước bọn họ, đồng thời hét lên: “Không được.”

272. Chương 272: Pho Tượng

Kì thật chuyện ân oán trong võ lâm không có ai đứng ra phân giải, tránh né còn chẳng kịp nữa là, bởi vậy nên chỉ có nhiều người chỉ lãnh đạm đứng xem còn một số thì đứng cạnh chỉ trở.

Trạc Cước Môn hoàn toàn không quan tâm đến đạo lý, đứng ngay trước cửa khiêu chiến, Diệp Thiên Vân có thể ra tay nhưng nghĩ đi nghĩ lại quyết định nhịn, chủ yếu là vì hắn phát hiện ra một chuyện kì lạ, Trương Thiên Phóng mặc dù cản bọn họ lại nhưng ngấm kĩ ra, hắn cản bọn họ là có ý khác, hắn cản hai người còn một người thì không, có vẻ như hắn muốn giả vờ nhân nghĩa.

Quả nhiên ông già không bị cản lại nhảy từ phía sau lên nói: “Diệp Thiên Vân, Trạc Cước Môn chúng ta quyết không đội trời chung với người, chúng ta cũng không phải che giấu điều đó. Mọi chuyện đã đến mức này, sớm hay muộn một ngày thì cũng không quan trọng gì, quan trọng là người quá càn rỡ, tất cả mọi điều là người trong giang hồ, đương nhiên có vay có trả hôm nay chính là ngày người phải trả mối thù của mình.”

Diệp Thiên Vân cứ mãi quan sát Trương Thiên Phóng nên vốn dĩ không để ý ông ta nói gì, Trương Thiên Phóng thấy có người ra tay mới thôi không cản họ lại nữa, sau đó hắn và bọn họ đứng thành một hàng.

Người của Trạc Cước Môn chỉ có Cổ Phàm là đứng im, quan sát tình hình, ông ta nhìn bốn phía, sau đó bình tĩnh nói: “Diệp Thiên Vân, người vẫn chưa đến ba mươi tuổi nhưng đã được như ngày hôm nay quả là có tiền đồ nhưng ân oán của người và Trạc Cước Môn chúng ta không thể hóa giải được, theo ta thì bất kể lúc nào mọi chuyện cũng có thể kết thúc được.”

Diệp Thiên Vân không thể phủ nhận hẳn có kế hoạch hay, chắc chắn tên đệ tử này có quan hệ với Cổ Phàm nếu không thì hẳn đã không ngồng cuồng như vậy, còn Trương Thiên Phóng rõ ràng là đang cố ý đẩy ông ta vào trận chiến, ngay cả đồng môn hẳn cũng ra tay quả là không từ một thủ đoạn nào.

Ông ta đứng ở đầu tiên, nhận được chỉ lệnh, tiến lên một bước nói: “Đệ tử của Trạc Cước Môn cũng có trình độ cao, thấp hôm nay để ta đấu với người.”

Diệp Thiên Vân cười khinh bỉ, rõ ràng là không chút sợ hãi, hẳn bình thản nói: “Người nghĩ là mình tài giỏi lắm sao?” .

Ông ta nói xong khuôn mặt lộ rõ vẻ đắc ý nhưng không ngờ Diệp Thiên Vân lại nói vậy khiến ông ta xấu hổ vô cùng, bực tức động chân lao về phía Diệp Thiên Vân.

Mấy người kia từ nãy tới giờ chỉ là khiêu khích, rõ ràng chỉ là cái cớ mà thôi, thật ra mục đích chủ yếu là để ông ta ra tay. Diệp Thiên Vân rõ hơn ai hết, ông ta có địa vị cao mà lại đột nhiên ra tay thì quả là mất mặt nên mới tìm cái cớ để ra tay.

Trận này xem ra không đấu không được, hẳn nhìn bàn chân đang lao tới, liền nghiêng người né tránh, toàn thân như lò xo phát lực, toàn bộ sức mạnh tập trung trước ngực vừa phát lực đã đẩy lực ra ngoài.

Chân của hẳn ta vẫn chưa kịp thu lại thì Diệp Thiên Vân đã áp sát, phát lực, hất hẳn bay ra xa. Hẳn ta vốn dĩ nén lực, Diệp Thiên Vân lại nắm được cơ hội đó và hẳn căn bản cũng không giữ được cân bằng nên bay ra, rồi đâm phải một cục phân chó, trượt dài hơn một thước.

Hẳn ta chậm chậm bò dậy, khuôn mặt đầy bụi, sứt xát, đầy máu, im lặng không nói gì.

Người xem nhìn thấy vậy thì cười phá lên, mọi người đều cười trên nỗi đau khổ của kẻ khác.

Trong giây lát Diệp Thiên Vân suy nghĩ rất nhiều, vốn dĩ hẳn có cơ hội giết chết ông ta nhưng lại không ra tay, nếu như Hình Ý môn xảy ra chuyện như vậy thì cũng không hay, bây giờ dù sao hẳn cũng là người của Hình Ý Môn, hơn nữa Trạc Cước Môn cố ý đến gây sự nếu như để bọn chúng lần tới thì có phải là trở thành trò đùa cho chúng không, đặc biệt là Trương Thiên Phóng tâm địa vô cùng độc ác. .

Lúc này ông già cũng đã đứng dậy, quay người lại, hai mắt căm giận nhìn Diệp Thiên Vân, khuôn mặt vẫn dính đầy bụi nhưng không che giấu nổi sự tức giận của ông ta. Chuyện này không chỉ khiến ông ta xấu hổ mà còn phá hủy mọi danh tiếng của ông ta, sau này trong võ lâm ông ta làm thế nào mà qua lại với mọi người. Nét mặt ông ta trông rất dữ tợn, cắn răng nói: “Diệp Thiên Vân, người hung ác, giang hồ rất coi trọng thể diện, hôm nay người đã không nể mặt ta, không nể mặt Trạc Cước Môn vậy thì...”

Diệp Thiên Vân mặc dù cũng muốn nhịn nhưng nhìn bộ dạng của Trạc Cước Môn cũng đủ biết bọn họ muốn nhiều hơn thế nên hẳn nói: “Người cũng có thể diện sao?” .

Lúc này Diệp Thiên Vân không nói thì cũng không có ai dám nói ra, vừa nói xong thì mọi người đều cười ầm lên đến đau cả bụng.

Trương Thiên Phóng quan sát tình hình lúc này, bước ra nói: “Diệp Thiên Vân, về xếp hạng Trạc Cước Môn chúng ta cách các người hai bậc nên ân oán giữa chúng ta hôm nay sẽ kết thúc tại đây.”

Ông già vừa bị thương nghe Trương Thiên Phóng nói xong thì cảm thấy mình bị sỉ nhục, ông ta không quan tâm lúc này là lúc nào nữa, đột ngột lao về phía Diệp Thiên Vân.

Trong đầu Diệp Thiên Vân lóe lên một tia sáng, hẳn không chút do dự đỡ đòn, ông ta không ngờ Diệp Thiên Vân đã đổi từ thế bị động sang chủ động nên đưa chân đạp hẳn.

Diệp Thiên Vân không ra tay thì thôi chứ đã ra tay thì như sấm sét, hẳn khẽ chuyển động thoát cái đã tiến đến trước mặt ông ta, trong nháy mắt ra một cước.

Ông ta phản ứng quá chậm, hơn nữa cũng bị bất ngờ nên cước vừa rồi như roi thép đánh thẳng vào đầu ông ta “Bụp” một tiếng, không còn biết gì nữa, ông ta mất hết sức lực quỳ gục xuống.

Chân của Diệp Thiên Vân vừa mới thu lại đã lại liên tiếp tấn công, hấn phát lực theo hướng nghiêng lên phía trên, ông ta vốn dĩ quỳ gục xuống nhưng lại bị một cước này hất lên, có thể thấy nó mạnh như thế nào. Diệp Thiên Vân không bỏ lỡ cơ hội này, liên tiếp đập ba phát! “bụp, bụp, bụp”

Tất cả mọi người xung quanh đều không thể cười nổi nữa, không ai ngờ rằng Diệp Thiên Vân lại ra tay mạnh như vậy, cước thứ nhất vẫn còn có thể nhận ra tướng mạo ông ta, mấy cước sau thì không ai còn nhận ra ông ta nữa, đầu ông ta nát bét như bị ô tô chèn qua, máu tươi bắn tứ tung, mặt đất máu lênh láng. Vài người không thể xem tiếp, một số thì thấy buồn nôn, máu văng ra khắp nơi, rất nhiều người bị máu bắn khắp người. Lúc này ông ta đã chết thật rồi, thân thể vẫn còn giữ nguyên tư thế đang quỳ, giống như một bức tượng trước cửa phòng Hứa Tình.

Phản ứng của người trong phái Trạc Cước Môn mỗi kẻ một khác, trong đó Cổ Phàm phản ứng dữ dội nhất, ông ta dường như rất rõ cái chết của đồng môn, nhưng mà nói: “Đồ phế thải này không cần nữa thì thôi, chỉ có điều người đã giết quá nhiều người của Trạc Cước Môn, vậy thì hôm nay ta sẽ tính sổ với người.” Mấy người bên cạnh đều tránh ra xa, mọi người đều đợi Cổ Phàm ra tay.

Diệp Thiên Vân lau vết máu dính trên tay vào quần áo, hấn biết nhất định bọn họ sẽ phản ứng như vậy nên nói: “Vừa hay ta cũng đang muốn giao đấu với cao thủ của Trạc Cước Môn.”

Tất cả mọi người đều im lặng, Diệp Thiên Vân giết người như ngóe, hôm nay quả thật đã tận mắt chứng kiến, một lời không lọt tai là giết ngay, bây giờ còn muốn thử sức với Cổ Phàm, sau mười năm nữa có lẽ hấn đã có thể san bằng Trạc Cước Môn rồi. Nếu như hấn không chết thì không chỉ có Trạc Cước Môn mà ngay cả mười đại môn phái cũng không thể coi thường hấn.

Trương Thiên Phóng tỏ ra khá bình tĩnh nhưng Diệp Thiên Vân có thể nhận ra sự vui mừng trong ánh mắt của hấn, nếu có cơ hội Diệp Thiên Vân nhất định sẽ giết chết hấn ta bởi vì hấn quá bĩ ổi, vốn dĩ không có tư cách đứng trong võ lâm lại còn nhiều lần âm mưu loại bỏ Diệp Thiên Vân.

Cổ Phàm toàn thân khê di chuyển sau đó bay lên cao ra quyền, quyền này giống như lông vũ bay về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thấy quyền của ông ta không có lực nhưng lại không dám coi nhẹ, hấn vận khí, chân phát lực, toàn thân như mũi tên lao về phía Cổ Phàm.

Hai chiêu thức chạm nhau “bang” một tiếng, chính lúc này cơ thể của Cổ Phàm bỗng biến đổi xuất quỷ nhập thần, một cước tấn công vào đùi Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân bị cước này đẩy ra xa mấy bước, trong lòng cảm thấy bất an, hấn rõ ràng chỉ nhìn thấy ông ta ra quyền nhưng cước này như có sức mạnh ma quỷ, khiến cho hấn không cách nào cảm nhận được, điều này khiến hấn rất ngạc nhiên, cũng may là có Kim Chung Tráo trợ giúp nếu không thì hấn đã bị đả thương rồi.

Cổ Phàm trong lòng cũng không khỏi ngỡ ngàng vì sau chiêu này mà hấn không vấn đề gì, có gì đó không bình thường. Ông ta đang định ra tay thì có người hắng giọng nói: “Ông già, ông cũng thật là quá đáng, tài cán của Diệp Thiên Vân đến đâu mà ông lại giao đấu với hấn, quả thật là mất mặt quá.”

Cổ Phàm ghét nhất những lời như vậy, hấn nghe xong thì dừng tay lại, nhìn về phía giọng nói phát ra, lúc lâu sau ông ta mới cười nói: “Hà Sơn, người đến thật đúng lúc, Diệp Thiên Vân giết người của bọn ta, lẽ nào ta không thể dạy cho hấn một bài học?”

Hà Sơn tiến đến gần chỗ Diệp Thiên Vân cười nói: “Trạc Cước Môn các người những chuyện hư hỏng được che giấu còn thiếu hay sao? Người quả thật cho rằng không ai biết?”

Cổ Phàm cũng không trả lời, chỉ nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Diệp Thiên Vân.

Hà Sơn nhìn hấn cũng thấy không được nể mặt cho lắm nên cười nói: “Cổ lão nhân, hôm nay ra tay cũng chưa phải lúc, người không sợ võ lâm này biết người mặt dày sao?”

Cổ Phàm nhìn Hà Sơn “hừ” một tiếng, khinh bỉ nói: “Hà Sơn, chuyện của Trạc Cước Môn chúng ta không đến lượt người quản, không cần người ở đây lắm lắm.”

Hà Sơn lắc đầu nói: “Ai bảo không phải chuyện của ta, ta và Diệp Thiên Vân là bạn bè đương nhiên không đồng ý với hành động của người, nếu như là đường đường chính chính thì không nói làm gì, đằng này lại đến để đòi giải quyết ân oán trước kia, không biết chừng ông có rấp tâm gì.”

Hắn nói xong hai câu thì người của Hình Ý môn cũng đến, cũng có nghĩa lúc đó Cổ Phàm đã mất đi cơ hội ra tay, người đến không phải là Tiêu Sát mà là Vô Tình Tử, hắn ta chấp tay chào Cổ Phàm: “Tiền bối, lâu rồi không gặp.”

273. Chương 273: Số Phận Kẻ Luyện Võ

Diệp Thiên Vân nhìn thấy là biết trận hôm nay kết thúc tại đây, Vô Tình Tử đại diện cho Hình Ý Môn, cũng có thể nói rằng sự xuất hiện của ông ta thể hiện thái độ của Hình Ý Môn.

Địa vị của Vô Tình Tử hôm nay có sự đóng góp to lớn của Tiêu Sát, hắn nhất định biết rõ điều này, chỉ là hắn biết mình không có quyền quản chuyện này nên mới tìm người đến giúp, bởi vì thường thì mỗi khi có chuyện, Tiêu Sát luôn là người có mặt đầu tiên. Hắn thích nhất những chuyện thế này.

Quả nhiên không lâu sau, Tiêu Sát từ phòng của Tiêu Hùng đi tới, trong tay vẫn còn cầm thứ gì đó, hắn đứng cách khá xa nên Diệp Thiên Vân không nhìn rõ.

Vô Tình Tử hành lễ với Cổ Phàm nên Cổ Phàm đương nhiên phải ngẩng cao đầu một chút. Ông ta khẽ gật đầu nói: “Vô Tình Tử, lâu rồi không gặp.”

Vô Tình Tử nghe thấy ông ta bắt đầu nói chuyện thì mọi chuyện coi như đã xong, nên ông ta cười đáp lại: “Cổ tiền bối, thật ra tôi đến đây là tuân theo lệnh của chủ phái Tiêu Hùng, liệu người có thể tạm gác chuyện này lại, đợi đến khi thích hợp chúng ta cùng nhau giải quyết. Như vậy tôi sẽ dễ ăn nói với Tiêu sư huynh và Hình Ý Môn. Bây giờ ở đây còn có các môn phái khác, ra tay như vậy đương nhiên là ảnh hưởng không tốt đến Hình Ý Môn, hi vọng người có thể suy nghĩ kỹ hơn.”

Cổ Phàm trầm ngâm một lát ánh mắt không rời khỏi Trương Thiên Phóng.

Trương Thiên Phóng nhìn thấy Vô Tình Tử đến giải hòa, lúc này Cổ Phàm thì đang nhìn hắn ta nên hắn tiến lên trước một bước đến cạnh Vô Tình Tử nói: “Vô Tình huynh đệ, chúng ta hôm nay không phải là muốn giao đấu chỉ là hành động của Diệp Thiên Vân quả thật là khiến người ta chướng mắt. Không vội nói đúng sai nhưng khi này hắn đã giết chết một sư đệ của ta, như vậy thì tính sao đây? Lễ nào Hình Ý môn lại để hắn tác oai tác quái vậy sao?”

Mấy người phía sau cũng bắt đầu xôn xao bàn tán. Mặc dù Diệp Thiên Vân bị ép buộc phải ra tay nhưng hầu như mọi người đều đứng về phía Trương Thiên Phóng, mấy người này thật là kì lạ, chỉ cần chuyện không liên quan đến họ vậy thì họ cứ đứng xem kịch thôi.

Vô Tình Tử nhìn xung quanh, những lời bàn luận này không có lợi cho Diệp Thiên Vân nên hắn ta nói với mọi người: “Các vị bằng hữu, xin mời về nghỉ đi.” Hắn nói chuyện với Tiêu Sát thì không lịch sự như thế. Những người đứng xem cũng đều là những kẻ tầm thường, những người có tư cách thì đã không đứng ở đây chờ xem náo nhiệt nên hắn đuổi họ về.

Lúc này hiện trường trở nên vắng lặng, chỉ có một người thích náo nhiệt vẫn chưa đi, đó là Hà Sơn, hắn không để ý đến lời nói vừa rồi trái lại còn rất nhiệt tình đuổi mấy người kia về.

Mọi người đã đi gần hết, Vô Tình Tử mới chậm chậm nói: “Trương huynh, mọi người đều biết chuyện ân oán giữa Diệp Thiên Vân và Trạc Cước Môn, chúng ta không nói là không để cho mọi người giải quyết chuyện này nhưng cũng phải chọn thời gian, địa điểm thích hợp chứ. Bây giờ ở Hình Ý môn có bao nhiêu môn phái, xảy ra chuyện như vậy không phải là tổn hại đến danh tiếng của Hình Ý môn lắm sao?”

Trương Thiên Phóng nghe Vô Tình Tử nói xong thì “hừ” một tiếng nói: “Thật ra chúng ta hôm nay cũng chỉ là vô tình gặp Diệp Thiên Vân, nếu như không phải vì hắn quá ác độc thì chúng ta cũng không ra tay.”

Hà Sơn nghe xong tức giận thay cho Diệp Thiên Vân nói: “Trương Thiên Phóng, người tại sao lại có thể nói ra những lời như thế, người chạy đến trước cửa nhà người ta gây sự còn giả bộ cao thượng sao? Đừng có mà tăng bốc mình như thế. Một người trần tục giả làm tăng nhân cái gì chứ. Người nghĩ mọi người trong thiên hạ đều mù hết cả rồi sao? Thật là xấu hổ. Hi vọng người có thể sống yên ổn nốt quãng đời còn lại mà không gặp phải bất kì tai nạn gì.” Hắn từ trước tới nay thích gì nói nấy, không cần suy nghĩ.

Trương Thiên Phóng nghe xong tức giận nói: “Vô lâm rất công bằng. Ta hi vọng Hình Ý môn có thể cho ta một câu trả lời vừa ý vậy thôi.”

Vô Tình Tử khẽ gật đầu nói: “Đương nhiên, nhưng chuyện này vẫn sẽ phải làm cho rõ.”

Tiêu Sát tiến đến phía trước Diệp Thiên Vân, nhượng mào nói: “Tiểu đệ, bọn họ lại đến để tìm rắc rối đấy, đệ không phải lo. Khi này ta nhìn thấy hết rồi. Lần này rõ ràng là Trạc Cước Môn cố tình gây chuyện.”

Diệp Thiên Vân gật đầu. Mọi người đều hiểu chuyện như thế nào mà, Trạc Cước Môn đến để gây sự. Khi này hắn còn nhìn nhưng bọn họ ức hiếp người quá đáng, không ra tay thì bọn chúng lần tới.

Trương Thiên Phóng nhìn mấy người xung quanh sau đó nói với Vô Tình Tử: “Ân oán giữa Trạc Cước Môn chúng ta và Diệp Thiên Vân hoàn toàn là từ trước khi hắn ra nhập Hình Ý môn nên ta nghĩ quý phái cũng biết rằng chúng ta không phải là muốn đối đầu với Hình Ý Môn. Ngoài ra, Diệp Thiên Vân đã ba lần giết chết người của chúng tôi, chuyện này không thể hòa giải được. Nếu như Hình Ý môn muốn đứng ra giảng hòa thì tôi nghĩ là không phải nói thêm gì nữa. Thật ra, điều mà ta muốn nói là chúng ta và Hình Ý môn không có ân oán gì cả và cũng không muốn vì Diệp Thiên Vân mà kết thành thù hận. Ta muốn mời Vô Tình Tử huynh đệ trở về bàn bạc với Tiêu Hùng, dù sao thì hai phái vẫn phải qua lại với nhau, nếu như có chuyện không vui xảy ra thì đều không có lợi cho cả hai bên.”

Vô Tình Tử không thể quyết định được chuyện này, nhiều nhất hắn chỉ có thể tạm gác chuyện này lại nhưng nếu nói quyết định thì hắn không phải là người quản lý nên tốt nhất vẫn phải xem ý Tiêu Hùng ra sao đã, nên hắn gật đầu nói: “Nhất định ta sẽ nói lại.”

Diệp Thiên Vân nghe xong mới thật sự thấy rõ mục đích của trận đấu ngày hôm nay. Để bảo vệ mình Trương Thiên Phóng quyết định hi sinh một người của Trạc Cước Môn, và hắn cũng đã nói rõ mình không có thù oán gì với Hình Ý Môn, sau đó thì để cho Cổ Phàm giao đấu. Quả thật thủ đoạn này người bình thường không thể nghĩ ra được, không biết là ai đã nghĩ ra nên hắn liếc nhìn Trương Thiên Phóng đầy ẩn ý.

Trương Thiên Phóng tỏ ra không chút sợ hãi nhìn lại Diệp Thiên Vân sau đó lạnh lùng nói: “Ác giả ác báo, không ai là không gặp phải khó khăn, hi vọng sau khi giải quyết mọi ân oán người vẫn còn sống.”

Tiêu Sát và Hà Sơn tức giận nhìn hắn, chỉ có Diệp Thiên Vân là vẫn thản nhiên như không. Người như hắn sớm muộn gì thì cũng bị loại bỏ thôi, nếu không thì hậu họa vô cùng. Bây giờ cái hắn thiếu chỉ là cơ hội, một cơ hội để ra tay.

Trương Thiên Phóng thấy mọi việc đã giải quyết ổn ổn rồi thì gật đầu ra hiệu cho Cổ Phàm. Lúc này Cổ Phàm mới nói: “Vô Tình Tử đã nói thế vậy thì hôm nay ta nể mặt Hình Ý môn bỏ qua chuyện này, dù sao hai phái cũng là bạn bè, không nên vì một chuyện nhỏ mà làm mất hòa khí. Cáo từ.”

Nói xong ông ta chấp tay chào, rồi nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp Thiên Vân, đến lúc thích hợp ta sẽ tìm người, đừng để ta thất vọng.” Ông ta cùng mấy người vội vàng rời đi.

Hà Sơn “phì, phì, phì” ba tiếng mới nói: “Cái gì chứ, dựa vào công phu mấy năm luyện tập mà đòi chèn ép người ta, mẹ kiếp, đúng là không biết xấu hổ.”

Vô Tình Tử nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Ta phải báo cáo với phái chủ chuyện này nên đi trước đây.”

Lúc này chỉ còn lại Hà Sơn và Tiêu Sát. Khi này áp lực của Diệp Thiên Vân cũng không nhỏ, thân thủ của Cổ Phàm hắn vừa mới thử rồi, thân thủ cao siêu không phải tầm thường, khi hắn tập trung tinh thần cao độ thì bị trúng một cước. Công phu như vậy hắn tạm thời vẫn chưa nghĩ ra cách đối phó. Nếu như đến lúc đó Cổ Phàm ra tay thì khả năng hắn thua là rất cao.

Hắn cũng không phải là một người cuồng vọng nên mỗi trận đấu đều phải hiểu rõ đối thủ. Hôm nay có thể thấy rằng nếu như ra toàn lực thì không biết Kim Chung Tráo có chống đỡ được không.

Tiêu Sắt đợi mấy người của Trạc Cước Môn đi khuất mới than rằng: “Tiểu sư đệ, lần này đệ gặp phải một đối thủ khó chơi rồi. Ngày kia sẽ thi đấu, lúc đó khả năng chiến thắng của đệ không nhiều, hi vọng đệ suy nghĩ cho kĩ.”

Hà Sơn cười hì hì nói: “Sợ gì chứ, không được thì chạy thôi, đối thủ là Cổ Phàm, chạy cũng không có gì là mất mặt, gần mấy chục tuổi đầu rồi ông ta mới thấy mất mặt ấy. Cùng lắm thì chúng ta cũng không cần sĩ diện nữa.”

Mặc dù lời của Hà Sơn hơi khó nghe nhưng Diệp Thiên Vân biết hắn có ý tốt cười nói: “Ta không sao, chỉ là đang nghĩ xem nên đối phó thế nào.”

Tiêu Sắt không tán đồng với Hà Sơn, hắn nói: “Để ta xem cha ta định thế nào đã, dù sao thì vẫn còn một ngày, không phải vội.”

Diệp Thiên Vân nghĩ ra rất nhiều phương pháp nhưng bỏ chạy thì không, quan trọng là hắn vẫn muốn trải nghiệm võ thuật của Cổ Phàm. Đó là sự theo đuổi võ thuật, nếu như lần này vì sợ mà không giao đấu thì con đường học võ của hắn không thể tránh khỏi những trở ngại.

Hơn nữa sau này nếu như phải rời bỏ Hình Ý môn và võ lâm thì với hắn chẳng khác nào sống mà như chết. Cảm giác bị gạt sang một bên hắn không thích nên Diệp Thiên Vân cũng không muốn đi theo con đường đó. Mặc dù tỉ lệ thắng không cao nhưng không phải là không thể nên bây giờ hắn đang trông chờ quyết định của Hình Ý Môn.

Hà Sơn buồn rầu nhìn lên trời nói: “Thật là, trời tị với anh hùng, hi vọng người có thể qua được cửa ải này thì con đường sau này sẽ rất thuận lợi, bằng phẳng.”

Diệp Thiên Vân vốn dĩ đang nghĩ chuyện khác nên nghe hắn nói thế thì không thể nhịn được cười phá lên nói: “Lão nghĩ bị quan quá vậy, ta học võ vì muốn nâng cao trình độ bây giờ có đối thủ mạnh, đó là thử thách và cũng là cơ hội. Không thắng thì thua, đó mới là số phận của một người luyện võ.”

Tiêu Sắt không ngờ Diệp Thiên Vân lại nghĩ được như vậy nên khâm phục nói: “Tiểu sư đệ quả thật là một trang nam nhi.”

274. Chương 274: Hận Thấu Xương

Diệp Thiên Vân không sợ chết cũng không sợ hãi. Lúc này hắn rất bình tĩnh, có thể Cổ Phàm vẫn sẽ ra tay như ngày hôm nay hoặc cũng có thể là một chiêu thức khác, có lẽ ông ta mới chỉ thể hiện một nửa thôi. Nghĩ tới chuyện phải giao đấu với một cao thủ như thế hắn không khỏi mất bình tĩnh.

Chiếc đồng hồ trên tường vẫn đang tíc tắc, tíc tắc chạy, Diệp Thiên Vân không thể nằm được nữa nên hắn chầm chậm ngồi dậy, cầm một cốc nước lớn, ừng ực uống hết, trong lòng hắn áp lực rất lớn nhưng uống xong thì thấy đỡ hơn nhiều.

Tiếng gõ cửa vang lên rất khẽ, Diệp Thiên Vân đi về phía cửa thì thấy Tiêu Sắt tay cầm hộp thuốc bước vào. Lúc này hắn mới nhớ ra khi nãy giao đấu Tiêu Sắt có cầm cái gì đó, nên tò mò hỏi: “Đại sư huynh, sao huynh lại đến đây?”

Tiêu Sắt đóng cửa lại cười nói: “Không có gì, ta sợ đệ bị thương nên mang cho ít thuốc, khi nãy mãi nói chuyện ta lại quên mất nên bây giờ mang đến.” nói xong hắn tự cười chế giễu chính mình.

Diệp Thiên Vân nói: “Đại sư huynh, đệ có bị thương gì đâu, bây giờ cũng chưa cần dùng đến.”

Tiêu Sắt ngồi xuống giường nói: “Ta cũng không chắc lắm, Cổ Phàm không dễ dàng đối phó đâu, đặc biệt là đệ và ông ta lại có mối thù trước khi đệ vào Hình Ý Môn. Ta nghĩ lần này Trung Phái không giúp được gì đâu.”

Hắn vuốt tóc nói tiếp: “Đương nhiên không phải là Hình Ý môn không muốn giúp mà là không giúp được, chúng ta dù sao cũng là đồng môn, ta không nhẫn tâm nhìn đệ quyết chiến với Cổ Phàm, muốn đánh thắng ông ta quả thật khó như lên trời nên ta muốn khuyên đệ nghĩ cách khác.”

Diệp Thiên Vân từ từ ngồi xuống, lắc đầu nói: “Chuyện này để sau hãy nói, chuyện này bây giờ nghĩ cũng không hiểu được tốt nhất là đừng nghĩ nữa.”

Tiêu Sát nhảy dựng lên như đĩa phải vôi, vôi vàng nói: “Đừng thế, đệ vẫn còn một ngày sau này mới nói giá như thì đã muộn rồi, ta nghĩ đệ nên tránh ông ta thì tốt hơn.”

Diệp Thiên Vân ngẩn ra nói: “Đại sư huynh, những gì huynh nói là ý của Trung Phái sao?”

Tiêu Sát thấy Diệp Thiên Vân hiểu lầm nên vôi vàng giải thích: “Tất nhiên không phải rồi, ta thấy Cổ Phàm võ thuật cao siêu, còn đệ thì tuổi vẫn còn trẻ trình độ hai người khác xa nhau, nếu như đệ thi đấu mà có chuyện gì xảy ra thì ta thấy có lỗi lắm.”

Diệp Thiên Vân cười phá lên nói: “Đệ là người luyện võ chân chính, chết trên võ đài cũng thấy xứng đáng, huynh không phải lo lắng, hơn nữa Cổ Phàm có giết được đệ hay không vẫn còn chưa rõ! Vận mệnh của đệ do đệ nắm giữ.”

Tiêu Sát biết Diệp Thiên Vân là người thế nào, số người mà hắn giết không thể đếm được trên đầu ngón tay, hắn là người mà mỗi ngày luyện tập mười lăm, mười sáu tiếng mỗi ngày, vậy thì chết trên võ đài chẳng là gì với hắn cả. Đôi khi đau khổ, mỗi một còn tàn khốc hơn cả cái chết nên hắn biết lúc này có nói gì thì cũng vô ích nên hắn nhấn mạnh: “Tiểu sư đệ, chúng ta có thể coi là rất hợp nhau, đệ cũng chỉ kém ta vài tuổi nên đôi khi ta có quan tâm đặc biệt tới đệ, đệ là người về ngoài lạnh lùng nhưng trong lòng lại rất tình cảm chứ không như mọi người nghĩ.”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Đệ cũng biết từ khi đệ ra nhập Hình Ý môn mọi chuyện đều có huynh giúp đỡ, huynh yên tâm đi, đệ sẽ không chết đâu, Cổ Phàm cũng chỉ là một chướng ngại mà thôi.”

Tiêu Sát đã bình tĩnh trở lại, hắn cười nói: “Không ngờ đệ lại nghĩ thoáng như vậy. Ta vốn dĩ định đến an ủi đệ nhưng không ngờ đệ lại dạy ta một bài học, hi vọng đệ may mắn vượt qua cửa ải này nếu vậy thì mọi chuyện sau này sẽ dễ dàng thôi.”

Diệp Thiên Vân có chút nghi hoặc hỏi: “Sau khi giải quyết ân oán lần này, vậy thì sau này....”

Tiêu Sát hiểu ý của hắn nên “Ừ” một tiếng nói: “Ta hiểu ý của đệ, nếu như đệ lên võ đài, vậy thì người giao đấu với đệ sau này sẽ không gây rắc rối cho đệ nữa, chỉ cần là báo thù trên võ đài thì chuyện này coi như bỏ qua, sau này không được nhắc lại nữa.”

Hắn cười nói tiếp: “Đương nhiên, hận thù trong lòng vĩnh viễn không thể xóa bỏ.” Đây có thể nói là một qui tắc, sau này không lo bị quấy rầy nữa.

Diệp Thiên Vân khẽ cười nói: “Hay quá, quyết chiến công minh.”

Tiêu Sát “Ừ” một tiếng nói: “Cũng không phải là không có tác dụng gì, chỉ cần đệ tố cáo với Ủy ban trọng tài là có thể trị được hắn rồi.”

Diệp Thiên Vân nếu như muốn báo thù nhất định sẽ không kéo thêm người khác mà tự mình thực hiện, không cho bất kỳ ai một cơ hội nào.

Hai người đang nói chuyện phiếm thì có một đệ tử của Hình Ý môn gõ cửa đến báo: “Diệp Thiên Vân, phái chủ có chuyện tìm sư đệ.” Hắn ta nhìn Tiêu Sát đang ngồi cạnh nói: “Đại sư huynh cũng ở đây vậy chúng ta cùng đi.” . .

Diệp Thiên Vân và Tiêu Sát cùng đến chỗ Tiêu Hùng, Diệp Thiên Vân biết Tiêu Hùng chắc đã có quyết định nếu không thì đã không báo hắn đến, chỉ có điều không biết kết quả ra sao.

Bước vào phòng Diệp Thiên Vân nhìn một lượt thì thấy còn có cả Ngũ Vĩ và Vô Tình Tử cũng ở đó, hai người với hai nét mặt khác hẳn nhau, Vô Tình Tử thì vui vẻ cười còn Ngũ Vĩ thì trông thật khó coi, Diệp Thiên Vân đã biết kết quả rồi. Hắn chấp tay chào Tiêu Hùng: “Phái chủ.”

Tiêu Hùng khẽ gật đầu, bỏ thứ đồ mà ông ta đang xem xuống, đứng dậy nói: “Diệp Thiên Vân, chúng ta tìm người là vì chuyện ân oán của người, ta muốn biết người nghĩ thế nào?”

Diệp Thiên Vân cân nhắc một lát rồi nói: “Đánh.”

Ánh mắt mấy người trong phòng đều đổ dồn về phía Diệp Thiên Vân, Ngũ Vĩ cười lớn còn Vô Tình Tử lại trở nên rất khó coi, Tiêu Hùng thì lắc đầu không nói.

Không khí trong phòng bị chữ đánh khuấy động, Vô Tình Tử nhướng mày, ông ta nghi ngờ nói: “Diệp Thiên Vân, người quyết định giao đấu với Cổ Phàm thật? Người nên biết rằng đấu võ không phải là trò chơi người dừng vì một trận đấu mà hối hận... hóa thành tro bụi.” Ông ta định nói là hối hận cả đời nhưng người đã chết rồi thì còn hối hận thế nào được nữa nên chỉ nói một nửa rồi thêm vào hóa thành tro bụi.

Ngũ Vĩ cười nói: “Ta đã nói rồi mà, thật ra đó chính là tính cách của Diệp Thiên Vân, tác phong của một người luyện võ.”

Vô Tình Tử “phì” một tiếng sau đó nói: “Tác phong cái quái gì, đây không phải là tự tìm đến cái chết sao?” Ông ta trừng mắt nhìn Ngũ Vĩ sau đó lại nhẹ nhàng nói: “Bây giờ có hai sự lựa chọn, một là đưa người ra sau núi tạm hoãn chuyện này lại, hai là người giao đấu với Cổ Phàm.”

Trong lòng Diệp Thiên Vân nhẹ nhõm hơn nhiều, lúc này mà Hình Ý môn vẫn còn định đưa hắn ra sau núi, có thể thấy rằng địa vị của hắn ở Hình Ý môn còn quan trọng hơn cả thể diện. Hắn nghĩ rất lâu rồi nói: “Con vẫn muốn giao đấu với Cổ Phàm.”

Mọi người đều kinh ngạc, Tiêu Hùng nhíu mày, xem ra không đồng ý với Diệp Thiên Vân, Ngũ Vĩ nhướng mày nói: “Thiên Vân, người không đi thi đấu thật ra cũng không có gì là mất mặt cả, Cổ Phàm thậm chí còn hơn ta một bậc, ông ta ra tay quả thật khiến cho người ta thấy xấu hổ. Trong võ lâm mặc dù không trọng cấp độ nhưng thật ra đây là vấn đề đạo đức, không có gì là không thể kết thúc được cả, ông ta có thể mất mặt tránh né, vậy tại sao người không thể tránh lần này?”

Mục đích của Diệp Thiên Vân rất đơn giản đó là vì lí tưởng của mình, trong cuộc đời này kẻ thù lớn nhất là chính bản thân hắn, không ai có thể cản được hắn, hắn chậm rãi nói: “Con đã giao đấu với Cổ Phàm và cũng hiểu ông ta rất mạnh nhưng cũng chính vì thế mà con muốn thử sức mình.”

Mọi người đã hiểu ý của Diệp Thiên Vân, hắn là một con người sẵn sàng hi sinh tính mạng vì một trận chiến, có quyết tâm như thế thì làm việc gì cũng đều thành công.

Tiêu Hùng thở dài nói: “Thật ra mấy năm nay người vẫn không hề thay đổi nhưng người đã có suy nghĩ như vậy thì chúng ta cũng không khuyên ngăn người nữa, người yên tâm Hình Ý môn sẽ đứng sau trợ giúp cho người.”

Diệp Thiên Vân nghĩ một lát rồi nói: “Con và Cổ Phàm mới đánh có một chiêu sau đó thì con bị trúng một cước nhưng việc này lại càng khiến con hứng thú hơn, thật ra ân oán của con và Trạc Cước Môn con cũng không rõ là chuyện gì, lúc đầu là bọn họ công kích con, bị con giết lại nói là tại con. Con thật sự không hiểu gì cả.”

Ngũ Vĩ cười nói: “Thật ra nói cho cùng vẫn là nhân quả tuần hoàn, người không giết người thì không sao nhưng đã giết thì giết chết hơn phân nửa vậy thì ai mà chịu được chứ, đương nhiên là bọn họ sẽ đến tìm người. Trạc Cước Môn năm nay vốn dĩ muốn trở thành một trong mười môn phái đứng đầu, bọn họ đã chuẩn bị rất kĩ lưỡng nhưng lại bị một mình người phá hỏng, người nói xem như thế chúng không hận người đến tận xương tủy mới lạ.”

275. Chương 275: Anh Đã Giết Bao Nhiêu Người Rồi?

Trạc Cước Môn giúp Diệp Thiên Vân trở nên nổi tiếng người trong võ lâm cũng bắt đầu tìm đến hắn nhưng hắn cũng phải trả cái giá mà một người bình thường khó mà với tới được nếu không thì hắn không thể bình an được tới ngày hôm nay.

Từ khi hắn bước chân vào võ lâm hắn đã bị võ thuật làm cho say mê, những gì hắn được tiếp xúc đã làm thay đổi thế giới quan của hắn và những thần bí của võ thuật cứ liên tiếp mang lại cho hắn những bất ngờ và đến tận bây giờ hắn mới hiểu rõ võ lâm, hơn nữa hầu hết đều do hắn dự đoán được, nhất định hắn sẽ đi chứng thực và khám phá, tất nhiên trong quá trình tìm hiểu không tránh khỏi những nguy hiểm.

Tiêu Hùng xem Vô Tử Tình giảng bài cho Diệp Thiên Vân cười nói: “Thiên Vân người ra nhập Hình Ý môn mới được một thời gian nhưng đã có những cống hiến to lớn cho Hình Ý môn cho Trung Phái nên chỉ cần là đệ tử của Hình Ý Môn, cả Trung Phái đều phải biết ơn người.”

Tiêu Hùng trầm ngâm nói: “Nhưng chuyện này Hình Ý môn không thể giúp được người bởi vì võ lâm là một dòng nước xoáy, người không biết nên đi đâu nên đi thế nào. Trạc Cước Môn trông có vẻ đơn giản nhưng ai biết được sau lưng bọn họ có âm mưu gì, nếu như Hình Ý môn ra tay ngăn chặn chuyện này thì ngay ngày mai các môn phái sẽ đến gây chiến với chúng ta, Hình Ý môn vốn dĩ không thể chống đỡ được nên những việc như này đều có chỗ khó riêng, không thể nói rõ hết được.”

Diệp Thiên Vân nhìn Tiêu Hùng, hắn cảm thấy ông ta đang ám chỉ điều gì đó, có lẽ là có người chỉ thị cho Trạc Cước Môn cũng có thể là Hình Ý môn quá cần trọng nhưng đối với hắn mà nói cũng chẳng có gì quan trọng cả. Cả đời này hắn muốn được giao đấu, đối thủ là ai không quan trọng, quan trọng là khắc phục khó khăn như thế nào, con đường võ thuật luôn bằng phẳng thì sao tiến bộ được.”

Tiêu Hùng nhìn sắc mặt của Diệp Thiên Vân không có gì thay đổi liền cười nói: “Vị trí của Hình Ý môn thật là đáng xấu hổ, chúng ta không thâm hậu căn cơ như Thiếu Lâm, cũng không có được tinh thần như Thái Cực Môn nên chỉ có thể từng bước mà tiến lên. Căn cơ của Hình Ý môn chủ yếu là nằm ở đời thứ nhất, bọn họ mạnh thì chúng ta mạnh, bọn họ yếu thì chúng ta cũng không thể mạnh được. Bây giờ bọn họ đều đang yếu dần đi cũng không biết khi nào thì không còn nữa?” .

Vô Tình Tử nghe Tiêu Hùng nói xong thì thở dài sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Thiên Vân, người có tham vọng làm phái chủ không?”

Câu hỏi này khiến cho tất cả mọi người ngạc nhiên, ngay cả Tiêu Hùng cũng không ngoại lệ, ông ta cười nói: “Người cũng xem thường hắn quá, Diệp Thiên Vân từ khi vào Hình Ý môn chưa bao giờ tới chỗ ta. Hắn không phải người như thế.”

Ngũ Vĩ cười nói: “Chúng ta đều giống nhau, Diệp Thiên Vân giành hết thời gian luyện võ thì lấy đau ra thời gian đến đây xử lý những việc này.”

Tiêu Sát mặc dù không nói ra nhưng hắn cũng đồng ý với Vô Tình Tử.

Vô Tình Tử bị mọi người phản đối nhiều quá nên ông ta thấy chút xấu hổ cười trừ nói: “Ta chỉ hỏi thế thôi, thật ra ta biết Diệp Thiên Vân không phải người như thế, chỉ là ta thấy đáng tiếc cho một nhân tài cũng là một tổn thất cho Trung phái.”

Tiêu Hùng cầm lấy tách trà uống một ngụm nói: “Thật ra ai làm phái chủ cũng được, không phải ai sinh ra cũng đã làm được, cũng cần phải học tập. Ta cũng chưa làm được bao lâu. Mấy ngày trước có đề cập đến chuyện này nhưng vẫn chưa quyết định.”

Diệp Thiên Vân sắc mặt vẫn rất bình tĩnh nhưng không ngờ Trung phái muốn đổi người, hắn nhìn mọi người xung quanh, trong đó vẻ mặt của Tiêu Sát trầm nhất liền nói: “Con thấy Tiêu Sát huynh rất phù hợp, không chỉ có kinh nghiệm mà còn có uy quyền.”

Tiêu Hùng đang uống trà nghe xong cũng phải phun trà ra sau đó nhìn Diệp Thiên Vân rồi mới đặt chén trà xuống.

Tiêu Sát có chút xấu hổ nói: “Ta làm sao có thể giữ trọng trách đó được chứ.” nói xong hắn nhìn Diệp Thiên Vân đầy cảm kích.

Diệp Thiên Vân cũng là xem xét điểm tốt của Tiêu Sát thấy hắn khá được, hơn nữa cũng giỏi những việc thế này nên nói vậy thôi. Thật ra hắn không được quyền phát biểu, chỉ là hắn muốn ủng hộ Tiêu Sát một chút. .

Ngũ Vĩ ngồi cạnh cũng mở to mắt nói: “Tiêu Sát cũng được đấy chứ, cũng có tiềm lực làm phái chủ, hơn nữa phẩm chất cũng tốt nếu như tôi luyện thì được đấy.”

Lúc này hình thành một cục diện kì quái, Vô Tình Tử ủng hộ Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân lại ủng hộ Tiêu Sát, Ngũ Vĩ cũng ủng hộ Diệp Thiên Vân, từ đó có thể thấy hi vọng của một người.

Diệp Thiên Vân mới ra nhập Hình Ý môn nhưng đã rất có địa vị, Tiêu Sắt nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta hãy cứ bàn chuyện của Diệp Thiên Vân đã, ta hi vọng đệ sẽ suy nghĩ lại cho kĩ nếu không hối hận cũng chẳng kịp, trình độ võ thuật của Cổ Phàm không phải là thấp nếu không thì hẳn đã không có danh tiếng như ngày hôm nay.”

Diệp Thiên Vân đã suy nghĩ kĩ rồi, không thể vì nghe danh đối phương mà rút lui nên hắn nói: “Đệ đã nghĩ rồi, nếu như đệ chết khi giao đấu với Cổ Phàm thì xin mọi người hãy chăm sóc cha mẹ đệ, đó là điều duy nhất mà đệ lo lắng.”

Tiêu Sắt nghiêm nghị nói: “Đệ yên tâm, cha mẹ của đệ cũng là cha mẹ của ta, ta sẽ chăm sóc họ chu đáo.”

Tiêu Hùng gật đầu nói: “Những chuyện này thì người yên tâm, từ hôm nay Trung Phái sẽ bảo vệ cha mẹ người, nếu cần thiết thì đón họ đến Hình Ý môn cũng được.”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Tạm thời không cần phải vậy, con sợ bọn họ sợ nhìn thấy máu, con chỉ hi vọng họ bình an là tốt rồi.”

Ngũ Vĩ khẽ cười nói: “Không ngờ người cũng hiểu thảo vậy, những chuyện này cứ để Hình Ý môn làm đi nếu không thì những chuyện người phải lo nhiều quá, tối nay người đến phòng tập luyện ta có chuyện cần nói.”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, việc duy nhất còn lại chính là nghiên cứu đối thủ Cổ Phàm sau đó chuẩn bị tinh thần và sức khỏe chiến đấu.

Tiêu Hùng thấy mọi việc đã xong xuôi liền bảo: “Thiên Vân, người đã lựa chọn rồi thì hãy cẩn thận. Hội võ kết thúc nếu như không có chuyện gì xảy ra thì ra sau núi luyện võ, ta tin người sẽ qua được cửa ải này nhất định sẽ có ích đấy, chuẩn bị tinh thần đi.”

Sau khi ra khỏi cửa Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn lên trời, trên trời đầy sao lấp lánh, mặt trăng bị mây che khuất chỉ còn lộ ra một chút, sự không hài hòa đó khiến cho bầu trời trở nên tối tăm và có chút gì đó ảm đạm.

Tâm trạng của Diệp Thiên Vân cũng như những ngôi sao bị che khuất kia vậy. Mọi việc đều đã giải quyết xong, trở về phòng Diệp Thiên Vân thấy có gì đó không bình thường, có mùi thơm nhẹ nhẹ trong phòng, hắn ta nhìn khắp phòng thì phát hiện ra có ánh đèn nên chạy lại xem, quả nhiên là có người đến.

Hứa Tình tay cầm một chiếc khăn đang bước ra, sắc mặt không được tốt lắm, da mặt tái nhợt, cô ta đi đến cạnh giường rồi ngồi xuống, trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có chiếc đồng hồ đang chạy.

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng là biết cô ta có tâm sự nên hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Hứa Tình lắc đầu, lát sau mới nói: “Tôi thấy hơi sợ, khi này có người chết trước phòng tôi.”

Diệp Thiên Vân đã hiểu ra người của Trạc Cước Môn chết ngay trước phòng cô ta nên áy náy nói: “Thật sự là xin lỗi, khi này giao đấu với hắn không ngờ lại để cô nhìn thấy.”

Hứa Tình lắc đầu hồi lâu mới nói: “Không sao, tôi chỉ hơi sợ thôi, nhất là tối nay, khi tôi nhắm mắt bước ra ngoài còn đâm cả vào cửa.” Cô ta nói có chút tức giận.

Diệp Thiên Vân thở dài: “Thế thì đừng về căn phòng đó nữa, tôi sẽ tìm cho cô một phòng khác, như thế là không sao rồi.”

Hứa Tình lắc đầu nói: “Tôi sợ lắm. Tối nay chắc là tôi không thể ngủ được rồi, khi này tôi còn nhìn thấy...”

Diệp Thiên Vân cũng chẳng còn cách nào, một cô gái thì sao có thể chịu đựng được cảnh máu me như thế chứ. Ngay cả Lý Thiên Kiều nhìn thấy chắc cũng sợ phát khiếp, nên hắn an ủi: “Vậy thì cứ ở đây đi tối nay tôi chắc chắn cũng không ngủ được.”

Hứa Tình nghĩ mãi mới gật đầu nói: “Hi vọng không làm phiền anh, khi này tôi có nghe thấy anh sẽ thi đấu?”

Diệp Thiên Vân đứng lên rót cho Hứa Tình chén nước rồi “Ừ” một tiếng nói: “Đúng vậy, tôi và người đó có chút ân oán, đến lúc phải giải quyết rồi.”

Hứa Tình đưa tay nhận chén nước, nhìn Diệp Thiên Vân có vẻ không dám nói ra.

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng của cô ta liền cười nói: “Có chuyện gì thì cô cứ nói đi.”

Hứa Tình hai tay nắm chặt chiếc chén nhìn Diệp Thiên Vân sau đó nói nhỏ: “Có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc anh đã giết bao nhiêu người rồi không?”

276. Chương 276: Ngăn Cách

Hứa Tình mở to mắt hỏi: “Không giết một ai?” Cô ta quả thật đã biết đáp án chỉ là không muốn tin.

Diệp Thiên Vân khẽ lắc đầu nói: “Giết nhiều người quá không nhớ hết được.” Nói như thế với Hứa Tình quả thật có chút tàn nhẫn.

Hứa Tình không thể tin được nói: “Thiên Vân, tại sao anh lại giết nhiều người như vậy? Tôi thật sự không dám tin....” Nói xong cô ta ôm mặt khóc, mặt dù không khóc to nhưng lại khiến cho Diệp Thiên Vân thấy đau lòng. .

Diệp Thiên Vân thật ra không có hứng thú với chuyện giết người chỉ là do hoàn cảnh bắt buộc, hắn không ra tay thì sẽ bị giết. Hắn gặp phải quá nhiều chuyện nên hắn biết rõ những chuyện này.

Diệp Thiên Vân khẽ thở dài nói: “Hứa Tình giang hồ khác hẳn với xã hội bên ngoài, thật ra có rất nhiều chuyện cô không tự mình trải qua thì cô không hiểu được. Tôi khác xa so với tưởng tượng của cô.”

Hứa Tình khóc đỏ cả hai mắt, nước mắt từ trên hai má chảy xuống không ngừng, cô ta ngẩng đầu lên nhìn Diệp Thiên Vân sau đó nói: “Xin lỗi, tôi không nghĩ thông suốt được.”

Diệp Thiên Vân có vẻ u sầu, hắn cũng không yêu cầu Hứa Tình phải hiểu hắn, suy nghĩ như nào là quyền tự do của mỗi người.

Hứa Tình mặc dù là Bát Quái Chương thể gia nhưng cô ta chưa trải nghiệm giang hồ bao giờ nên những việc này tất nhiên là không hiểu bởi vậy Diệp Thiên Vân mới nói: “Hôm nay cô cứ ngủ lại đây, tôi có chuyện phải ra ngoài không biết khi nào mới về.”

Hứa Tình dường như không muốn để Diệp Thiên Vân đi nhưng lại thấy chẳng có lí do gì nên cô ta nói đầy hi vọng: “Anh sẽ quay về chứ?”

Diệp Thiên Vân lúc này đã đứng trước cửa phòng lắc đầu nói: “Cũng không biết nữa....” Sau đó hắn nhẹ nhàng mở cửa ra và đóng lại cứ như là chưa từng xuất hiện bao giờ vậy.

Hứa Tình nhìn theo Diệp Thiên Vân đi ra khỏi cửa, đêm nay nhất định cô ta không ngủ được rồi...

Diệp Thiên Vân đến chỗ luyện võ, tâm trạng của hắn cũng rất hỗn loạn. Hứa Tình có thể nói là người bạn khác giới của hắn và trong sâu thẳm hắn thích sự ngây thơ đáng yêu của cô ta, nhưng chuyện hôm nay ở Hình Ý môn đã khiến cho hai người có chút xa cách, sau này ra sao cũng khó mà nói rõ được.

Nguyên nhân rất đơn giản vì hai người không sống cùng một thế giới, Diệp Thiên Vân ra nhập võ lâm, ở đây chỉ có chết chóc còn Hứa Tình lại sống ở xã hội có pháp luật, nơi đó rất yên bình. Hai thế giới vẫn cùng tồn tại nhưng đương nhiên sẽ có những mâu thuẫn không thể giải quyết được bởi vì qui tắc của chúng khác nhau nên quan niệm của hai người cũng khác nhau.

Mối quan hệ của Diệp Thiên Vân và Hứa Tình đã từng rất thân thiết đó là bởi vì trước kia hắn đang đứng giữa ranh giới giữa hai thế giới nhưng bây giờ hắn đã tiến sâu vào võ lâm nên đương nhiên mâu thuẫn sẽ ngày càng nhiều.

Diệp Thiên Vân cũng muốn xem Hứa Tình sẽ lựa chọn ra sao vì hắn đã không thể quay lại, nếu như bây giờ quay lại bắt đầu cuộc sống yên bình như xưa thì những gì chờ đợi hắn ở phía trước chỉ là những sự báo thù bất tận nên hắn cũng không thể quay lại được mà chỉ có thể đứng đó nhìn, đó cũng có thể coi là một sự lựa chọn. Vẫn còn may Hứa Tình không phải là không hiểu võ lâm chỉ là ít tiếp xúc mà thôi, chỉ cần cho cô ta ít thời gian thế nào cô ta cũng nghĩ thông suốt.

Đến nơi luyện võ, Diệp Thiên Vân nhìn thấy Ngũ Vĩ ngồi đó tay cầm một thanh đao hạng ba đang nhìn hắn cười.

Diệp Thiên Vân tiến đến gần nói: “Ngũ sư thúc, hôm nay không phải là có tuyệt chiêu gì dạy cho con đây chứ?”

Trong suy nghĩ của Ngũ Vĩ, Diệp Thiên Vân là một người không biết nói đùa, ông ta cười nói: “Người đến là tốt rồi, người nói đùa cứ như thế ấy, nếu như trên đời này có tuyệt chiêu thì người đã nắm bắt được hết rồi, vốn dĩ không cần ta chỉ dạy.”

Diệp Thiên Vân vốn dĩ nói đùa nên nghe Ngũ Vĩ nói xong hẩn ngẩn ra một lát rồi nói: “Con học được tuyệt chiêu gì?”

Ngũ Vĩ đưa đao cho Diệp Thiên Vân nói: “Chăm chỉ vào.” Thứ này mặc dù không phải là tuyệt kĩ gì nhưng mà chỉ cần người học được thì sẽ rất có ích, sau này sẽ áp dụng được nhiều.”

Diệp Thiên Vân nói đùa Ngũ Vĩ cũng phản bác lại nên không khí có thoải mái hơn, vốn dĩ Diệp Thiên Vân vẫn còn vướng bận một số chuyện tình cảm nhưng giờ thì đã tạm quên rồi, hóa ra nói đùa cũng có tác dụng giảm nhẹ áp lực tâm lí.

Ngũ Vĩ nhìn thấy vẻ mặt Diệp Thiên Vân có vẻ đã khá hơn nên nói: “Hôm nay ta thấy quyết định của người có chút đường đột nhưng ở Hình Ý môn người là người như vậy nên ta biết người chắc chắn sẽ quyết định như vậy. Ta muốn hỏi người một câu, người hiểu Cổ Phàm đến đâu? Có thể nói ra được những đặc điểm của hắn không? Hay là người nắm bắt được gì không?”

Diệp Thiên Vân nghĩ một lúc lâu mới hiểu ý của Ngũ Vĩ chậm chậm nói: “Thật ra con chỉ biết về ông ta qua ngày giao đấu hôm nọ, còn về những đặc điểm của ông ta thì con không rõ, nắm bắt được gì thì càng không, ba điểm này con đều không biết gì.”

Ngũ Vĩ cười một cách bất đắc dĩ nói: “Vậy người dựa vào cái gì để đánh bại ông ta, nói thẳng ra là làm sao giữ được mạng của người?”

Diệp Thiên Vân trầm ngâm một lát rồi nói: “Thật ra con không có gì chắc chắn cả. Cổ Phàm đã thương con bằng một cước nhưng cũng chính vì thế mà con quyết tâm thi đấu vậy thôi.”

Ngũ Vĩ nói: “Tuổi người còn nhỏ nên cũng không thể nhìn ra thân thủ của ông ta là đúng thôi, Cổ Phàm là người có tư chất cao và giỏi học tập, hai điểm này ta không nói kĩ vì người chắc cũng biết điều này. Nhưng điều ta muốn nói là người thiếu kinh nghiệm và hỏa hầu, Cổ Phàm đã thi đấu nhiều rồi, ít cũng phải vài trăm trận, hơn nữa ông ta rất hiểu chiến nên ra tay rất độc ác, mặc dù không mạnh tay bằng người nhưng đã ra tay cũng ít người sống sót được, người đã hỗn với ông ta như vậy nhất định ông ta sẽ không nương tay vì nếu không như thế thì giang hồ cũng đào thải ông ta, vậy thì làm sao ông ta có thể sống tiếp được chứ.”

Diệp Thiên Vân thấy cũng có lí, những người trụ được lâu trong giang hồ nếu như có thể sống đến bảy mươi, vốn dĩ đã không thể xem nhẹ, nếu như không phải là người thích yên bình thì nhất định đã giết nhiều người. Theo lời của Ngũ Vĩ thì Cổ Phàm là loại người thứ hai, vậy thì ông ta đã trải nghiệm không ít trận đấu và đều là những trận đấu sống còn.”

Ngũ Vĩ có thể đoán được suy nghĩ của Diệp Thiên Vân lúc này nên nói: “Sao rồi, người đã có kế hoạch gì rồi, ta nghĩ người sẽ có địa vị rất cao, nếu như người sống sót trở về đã là một chuyện phi thường rồi. Trạc Cước Môn mặc dù là yếu nhưng cũng có vài người chủ chốt, không may là Cổ Phàm là một trong số đó.”

Diệp Thiên Vân cũng biết điều đó nên nói: “Vậy Cổ Phàm có đặc điểm gì?”

Ngũ Vĩ nghĩ một lát rồi nói: “Ta cũng không biết nhiều nhưng ta đã từng quan sát ông ta giao đấu với Thái Cực Môn, đối thủ cũng là cao thủ. Quyền của ông ta không mạnh, công phu tập trung chủ yếu ở chân, hơn nữa là Ngọc Hoàn Bộ và Dữ Uyên Ương Cước có thể nói là hai chiêu thức có sức uy hiếp nhất.”

Diệp Thiên Vân lần đầu giao đấu với Uy Chấn Thiên của Trạc Cước Môn và sau đó là cùng Trương Thiên Phóng ở quầy rượu nên cũng đã biết đến hai chiêu thức này có thể nói hắn cũng hiểu đôi chút về võ công của Trạc Cước Môn nên nói chung đây cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ có điều không biết trình độ của Cổ Phàm ra sao.

Diệp Thiên Vân thở dài nói: “Ân oán với Trạc Cước Môn dường như không thể chấm dứt, từ khi con vào võ lâm đã giao đấu với không ít người của bọn họ nên cũng hiểu được chút ít chiêu thức của bọn họ.”

Ngũ Vĩ “Ừ” một tiếng nói: “Thật ra người hiểu một chút cũng tốt. Cổ Phàm thật ra đang ở trong giai đoạn đỉnh cao nhất, cơ thể vẫn còn rất khỏe mạnh hơn nữa về mặt chiêu thức cũng đã nhiều năm tôi luyện, được giao đấu với người như thế cũng có thể coi là một sự hưởng thụ. Nhưng công phu của ta không thể sánh được với ông ta nếu không ta cũng muốn thử.”

Diệp Thiên Vân cười sung sướng, hẳn thích nhất cuộc sống không có âm mưu, không rắc rối nhưng thế giới như thế quá là lí tưởng, vốn dĩ không thể có được, cũng giống như suy nghĩ vừa rồi của Ngũ Vĩ nhưng muốn chuyên tâm luyện võ cũng không được vì luôn bị những chuyện khác làm phiền, đúng là ảo tưởng. Nhưng rời xa thế giới lí tưởng đó thì chỉ có võ lâm, mặc dù có âm mưu, có rắc rối nhưng lại có những người luyện võ chân chính, với rất nhiều sự thử thách. .

Diệp Thiên Vân nhân cơ hội này luyện tập trước khi giao đấu. Hắn vuốt đao, điều chỉnh sức mạnh cơ thể lên đến mức cao nhất sau đó quyết đánh một trận.

277. Chương 277: Nhược Điểm

Ngũ Vĩ cả đêm không ngủ và ông ta cũng thấy rất phấn chấn. Sắp đến giờ thi đấu, ông ta nhìn đồng hồ nói: “Còn hai mươi phút nữa, phải đi thôi.”

Diệp Thiên Vân mở mắt sau đó nhảy từ trên ghế xuống đất, vận động một chút, tâm trạng khá tốt, một lát sau hắn mới nói: “Ngũ sư thúc, võ thuật và sinh mệnh người chọn cái gì?”

Ngũ Vĩ ngạc nhiên nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Ta sẽ chọn sinh mệnh sau đó mới chọn võ thuật, một người không giữ được sinh mệnh thì làm được gì.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, quan niệm của hắn và Ngũ Vĩ khác xa nhau nhưng hắn chỉ đơn thuần muốn theo đuổi võ thuật ngay cả khi phải chết cũng không hối hận, nếu không thì cũng không có trận đấu ngày hôm nay nên hắn cười nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người không ăn sáng mà đi thẳng ra khỏi phòng luyện tập thì bắt gặp rất nhiều người đang đi về phía nhà thi đấu.

Diệp Thiên Vân sững sốt nói: “Địa điểm thay đổi rồi sao? Sao lại thay đổi rồi?”

Ngũ Vĩ “Ừ” một tiếng nói: “Hôm qua vừa mới thông báo, hôm nay có thể sẽ mưa hơn nữa sau núi cũng có vẻ không hợp với một trận đấu sinh tử. Có tám đấu trường cùng nhau thi đấu nếu không thì ân oán mười năm cũng không giải quyết hết.”

Diệp Thiên Vân đang nghĩ mấy kẻ báo thù tập hợp lại với nhau sẽ càng thú vị.

Ngũ Vĩ cười nói: “Ân oán này nói thật không thể nói là kết thúc được, trên đấu trường chỉ có một lối đi xuống nên rất nhiều người đều muốn lên võ đài trả thù, nếu không bị người ta tiêu diệt hết vậy thì hối hận cũng đã muộn.”

Diệp Thiên Vân cũng tươi cười, chuyện của Võ Lâm chính là ở chữ “kì”. Chuyện gì cũng khác so với thế giới bên ngoài chỉ là đa dạng hơn mà thôi, dùng ngôn ngữ trong nghề mà nói thì đó là quy củ.

Mới sáng ra nhưng bầu trời đã có chút âm đạm, mặt trời bị che khuất, ngay cả hắt hơi cũng khiến người ta thấy không thoải mái.

Cuộc thi đấu lần này do Bắc phái kiểm soát, đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân tới đây, hắn nhìn quanh một lượt, nhìn thấy chỗ của mình đã được bố trí rồi, hắn ta cùng Ngũ Vĩ bước lên khán đài.

Người của Hình Ý môn đều đã đến đủ, Diệp Thiên Vân vừa đến bọn họ đều nhìn hắn bằng ánh mắt khác thường. Khi hắn bước vào khu của đệ tử đời thứ ba thì tất cả bọn họ đều đứng dậy. Mọi người đều nhìn Diệp Thiên Vân rất nghiêm túc điều này khiến hắn thất không quen.

Một người của Trung phái tiến lên trước nói: “Diệp Thiên Vân chúng ta là người một nhà, hôm nay nghe nói đệ thi đấu với Cổ Phàm chúng ta có chút lo lắng, hi vọng đệ sẽ ổn.”

Diệp Thiên Vân nhận ra sự thành tâm trong lời nói của hắn nên chấp tay nói: “Cảm ơn các huynh đệ.”

Các huynh đệ của Diệp Thiên Vân cũng đáp lễ lại, khuôn mặt hết sức nghiêm túc, theo họ nghĩ thì hôm nay Diệp Thiên Vân chắc chắn sẽ chết, mặc dù chuyện sống chết trên giang hồ không là gì cả nhưng khi nó xảy ra ngay cạnh mình thì người ta lại thấy khó có thể tin được. .

Ngũ Vĩ bình tĩnh nói: “Không ngờ chuyện này lại truyền đi nhanh như vậy, chỉ mới có một ngày vậy mà tất cả mọi người trên dưới đều biết cả, không hiểu kẻ nào lại thích truyền tin như vậy?”

Tiêu Sát tiến lại gần, trông hắn có vẻ lo lắng, gượng cười nói: “Tiểu sư đệ, sáng sớm ta đã đến rồi, ta cứ tưởng đệ sẽ đến đây để tập làm quen với võ đài không ngờ đệ đến muộn thế.”

Diệp Thiên Vân vỗ vai Tiêu Sát nói: “Thật ra nơi này cũng tốt, đệ vừa mới đi từ phòng luyện tập ra đây.”

Tiêu Sát cố gắng làm cho mình vui lên, lúc này hắn lo lắng nhất chính là tâm trạng của Diệp Thiên Vân nên mới hỏi: “Hôm nay đệ đã chuẩn bị hết cả rồi chứ?”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Huynh để đệ ở đây yên tĩnh một lát, huynh cứ đi làm việc của huynh đi.”

Tiêu Sát cũng biết bây giờ không nên quấy rầy Diệp Thiên Vân nên hắn quyết định rời đi.

Diệp Thiên Vân nhìn quanh để xem Cổ Phàm đến hay chưa nhưng chỉ nhìn thấy Lý Thiên Kiêu.

Lý Thiên Kiêu dường như cũng có điều gì đó muốn với hắn nhưng lại không muốn qua đây nên chỉ dùng ánh mắt ra hiệu.

Diệp Thiên Vân làm gì có thời gian cùng cô ta nói chuyện nên lắc đầu sau đó tiếp tục nhìn xung quanh, quả nhiên đối diện hắn là Trương Thiên Phóng còn Cổ Phàm ngồi ngay sau hắn, ông ta đang nhắm mắt tập trung tinh thần.

Lúc này có hai người của Hình Ý môn bước lên khán đài, tất cả mọi người đều đứng dậy hành lễ. Hai người đó chính là đệ tử đời thứ nhất của Hình Ý môn là Ngô Hạo Thiên và Vô Vi Đạo Nhân.

Diệp Thiên Vân đang nhìn về phía trước thì bị chắn mất tầm nhìn, mọi người đều nhìn về phía hắn nên hắn đành phải đứng dậy.

Ngô Hạo Thiên tiến đến cạnh Diệp Thiên Vân nói: “Diệp Thiên Vân, ta nghe nói ngươi và Cổ Phàm quyết một trận sinh tử?”

Diệp Thiên Vân ngẩn người một lát rồi mới chợt nhận ra gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Ngô Hạo Thiên cười ha hả nói: “Gan ngươi cũng to đấy, ngươi dám chắc sẽ thắng không?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, theo lời của Ngũ Vĩ hắn có thể sống sót được hay không còn chưa biết thì làm sao mà có thể thắng được cơ chứ.

Ngô Hạo Thiên cười sau đó quay sang nói với Vô Vi Đạo Nhân: “Hắn chính là người mà lần trước ta đã nhắc tới, rất lợi hại, hắn ta đã đánh bại Đồng Thiết Dân đấy.”

Vô Vi Đạo Nhân nhìn Diệp Thiên Vân một lượt rồi kinh ngạc nói: “Luyện tới trình độ này rồi.”

Ngô Hạo Thiên nói: “Cũng gần như thế, rất có bản lĩnh. Ngươi đã từng giao đấu với Cổ Phàm vậy thì hãy cho hắn biết vài điều cần phải chú ý khi giao đấu với hắn ta đi.”

Diệp Thiên Vân hồi hộp, không ngờ lại có chuyện tốt đến vậy nên chấp tay nói: “Cảm ơn hai vị tổ sư thúc.”

Vô Vi Đạo Nhân nhìn hắn rồi nói: “Ngươi đã thương Đồng Thiết Dân chuyện này sau này tính sau. Công phu của Cổ Phàm tất cả đều nằm ở chân, nếu như ngươi có thể cản được cước của hắn ta thì có cơ hội sống sót, chỉ sợ ngươi không có cơ hội đó thôi.”

Hắn với Ngũ Vĩ cũng đã biết điều đó nên Diệp Thiên Vân trả lời: “Cảm ơn tổ sư thúc dạy bảo.” Đồng Thiết Dân bị phế rồi mà Vô Vi Đạo Nhân vẫn còn đứng ra nói được mấy câu như thế đã là tốt lắm rồi, Diệp Thiên Vân cũng không hi vọng nhiều.

Vô Vi Đạo Nhân do dự mãi mới nói: “Còn nữa tay phải hắn bị thương, quyền của ngươi mạnh thì có thể thắng được ông ta.”

Ông ta không nói to nhưng Diệp Thiên Vân nghe rất rõ, Vô Vi Đạo Nhân đưa ra một thông tin sốc đến vậy. Hắn thấy rõ tin tức này rất quan trọng, tay phải bị thương, vậy thì hoàn toàn có thể lên một kế hoạch.

Ngũ Vĩ cũng đi tới nói: “Hai vị sư thúc cũng muốn chỉ điểm cho Diệp Thiên Vân sao?”

Vô Vi Đạo Nhân không nói gì, Ngô Hạo Thiên đã nói hết những gì nên nói nên ông ta chỉ nói: “Nghe nói Diệp Thiên Vân giao đấu với Cổ Phàm nên chúng ta đến xem.” Rồi ông ta nói tiếp: “Chúng ta đi thôi, không làm phiền hần nữa, sang bên kia nói chuyện.” Hai người họ đi mất.

Trong đầu Diệp Thiên Vân đã có suy tính rõ ràng, biết rõ điểm yếu của đối phương chính là nắm được đòn sát thủ trong tay, bất kì lúc nào hắn cũng có thể lấy mạng Cổ Phàm.

Lát sau, trận đấu sinh tử cũng bắt đầu, Cổ Phàm chậm chậm đi tới võ đài, ông ta dự tính thời gian rất chuẩn, tám võ đài thì ông ta đứng ngay võ đài ở giữa nói: “Diệp Thiên Vân, hôm nay ân oán của ngươi và Trạc Cước Môn sẽ kết thúc tại đây.”

Cổ Phàm nói những lời này khiến cho cả khán đài ồn ào, Diệp Thiên Vân là đệ tử đời thứ ba, Cổ Phàm lớn hơn hắn hai đời, nên những lời của ông ta bị mọi người cười nhạo, hầu hết đều cho rằng Cổ Phàm không biết xấu hổ.

Cổ Phàm hoàn toàn không sợ những lời dị nghị đó ông ta chỉ nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân.

Mọi người nhìn thấy vậy thì đều im lặng. Thân phận của Cổ Phàm rất cao còn Diệp Thiên Vân cũng chỉ là nhân tài mới xuất hiện, nên hai người chạm trán nhau tất nhiên có nhiều người quan tâm. .

Diệp Thiên Vân lúc này cũng có chút kích động, hắn cố gắng khống chế bản thân, chậm rãi đi xuống võ đài.

Lên đến võ đài hắn mới nói: “Cổ Phàm, chúng ta có ân oán gì?” cả khán đài im phăng phắc, giọng nói của Diệp Thiên Vân rất to, tất cả mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng.

Cổ Phàm lúc này ngẩn người ra sau đó tức giận nói: “Ngươi đã giết gần mười đệ tử của Trạc Cước Môn chúng ta còn hỏi chúng ta có ân oán gì sao?”

Diệp Thiên Vân lạnh lùng nói: “Vậy tại sao ta lại giết họ?”

Cổ Phàm định trả lời nhưng lại thôi nhưng trong ánh mắt ánh lên vẻ hận thù.

Diệp Thiên Vân đồng dạng nói: “Hôm đó, Trương Thiên Phóng của Trạc Cước Môn các người dẫn theo năm người khác đến đưa ta vào một quán rượu sau đó nói muốn giết ta, ta nói thế có đúng không?” Mọi người trên khán đài “à” một tiếng rồi nhìn Cổ Phàm.

Cổ Phàm lúc này đỏ bừng vì tức giận, ông ta chuyển chủ đề nói: “Giang hồ báo thù chuyện này ta cũng không biết.”

Diệp Thiên Vân cười chậm rãi nói: “Giang hồ báo thù ư? Nhưng khi đó ta vẫn chưa ra nhập võ lâm, năm sáu người luyện võ lại đi đánh một người bình thường ư?”

Cổ Phàm mặc dù là người của Trạc Cước Môn nhưng cũng không thể chịu được quay lại nhìn Trương Thiên Phóng, chuyện như vậy mà cũng làm được, chẳng trách danh tiếng giảm sút, ông ta cắn răng nói: “Diệp thiên Vân hôm nay ngươi đã vào võ lâm rồi, chúng ta không nói những chuyện không đâu đó, bắt đầu đi.” Diệp Thiên Vân chưa từng nhắc tới chuyện này nhưng hôm nay hắn lại nói ra chẳng trách ông ta tức giận.

Tất cả mọi người đều xì xào bàn tán, chuyện này bị công khai ở hội võ, vốn dĩ là một vấn đề lớn nhưng một lát sau mọi người yên tĩnh trở lại vì họ đều mong đợi phản ứng của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân chậm rãi cởi áo ra, để lộ cơ thể cường tráng nói: “Ta biết Trạc Cước Môn các ngươi rồi.”

Kẻ thù gặp nhau một câu cũng là thừa thãi, Cổ Phàm đã đợi lâu lắm rồi. Nhìn thấy Diệp Thiên Vân chuẩn bị xong, ông ta mở to mắt, mũi chân liên tục di chuyển tiến về phía Diệp Thiên Vân, tốc độ mặc dù không nhanh nhưng lại mang sức mạnh.

Diệp Thiên Vân giữ cơ thể ổn định, tập trung tinh thần cao độ, sau đó tăng tốc độ vận hành Kim Chung Tráo, đầu gối như lò xo bắn ra, đây chính là chiêu nhìn người như cổ cao, đánh người như đi bộ.

Cổ Phàm vừa thấy Diệp Thiên Vân đang tiến tới thì tay phải lập tức phát lực ra quyền.

Diệp Thiên Vân nhìn tay phải ông ta, mục tiêu của hắn chính là cánh tay đó, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hai người chỉ trong nháy mắt đã tiến lại gần đối phương, quyền của Cổ Phàm không có lực chân lại khẽ động đẩy định tấn công vào chân của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhìn chăm chú vào cánh tay ông ta, để tấn công được ông ta cũng khó. Hắn phát toàn lực Bạng quyền, khi vừa mới chạm tay Cổ Phàm thì rung lên ba phát.

Quyền của Cổ Phàm cũng không phải là đánh thật nhưng cũng bị lực xoáy ốc của Diệp Thiên Vân tác động, cánh tay phải của ông ta kêu “Bụp” một tiếng giống như phích nước nóng bị vỡ nhưng chân ông ta vẫn phát toàn lực tấn công chân của Diệp Thiên Vân.

Kim Chung Tráo của Diệp Thiên Vân đỡ trọn lực của chiêu vừa rồi, hắn thay đổi quyền phong xuất Hoàn quyền.

Tay Cổ Phàm đã có vết máu mờ mờ, ông ta nén đau đớn, đột nhiên xoay người, chân tấn công từ sau một cách quỷ dị.

Diệp Thiên Vân lúc này lấy mạng đổi mạng, hắn tập trung vào Truy Cầu Vô Đạo, bình tĩnh xuất Hoàn quyền.

Tức thì, Uyên Ưng Cước đá trúng ngực hắn, còn Hoàn Quyền của Diệp Thiên Vân lại đánh trúng phía sau lưng Cổ Phàm.

Hai tiếng “Rắc” một lớn một nhỏ hơn vang lên khiến cho tất cả mọi người rợn tóc gáy. Diệp Thiên Vân và Cổ Phàm đều bị văng ra xa, ngã trên võ đài.

278. Chương 278: Còn Sống

Trên khán đài Tiêu Sát và Ngũ Vĩ đều hít sâu một hơi, trước mắt có thể nói là kết quả tốt nhất. Diệp Thiên Vân và Cổ Phàm đều ngã xuống cùng lúc, có thể còn mạng dưới chiêu thức sắc bén như vậy thật không dễ dàng. Hơn nữa Diệp Thiên Vân xem như là đã lấy thân chứng đạo, đây cũng là cầu gì được nấy không còn gì để tiếc nuối, theo tư tưởng của Diệp Thiên Vân mà nói chết như vậy cũng coi như là chết có ý nghĩa. .

Ngô Hạo Thiên và Vô Vi Đạo Nhân nhìn nhau đều thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương, Cổ Phàm thì không nói vì đó là một cao thủ thuần túy, nhưng Diệp Thiên Vân này lại khiến hai người bọn họ không cách nào bình tĩnh được. Tuổi còn trẻ mà tác phong tàn nhẫn, không sợ sinh tử. Hai người đều là cao thủ, đều nhìn ra được chiêu thức này của Diệp Thiên Vân chính là muốn lấy mạng đổi mạng, đấu pháp như vậy ai cũng không chịu được, ngay cả mạng của mình mà cũng có thể bỏ qua, cho dù là ai đụng tới Diệp Thiên Vân cũng phải đau đầu.

Người chân chính trải qua chiến trường, từng vật lộn thì mặc dù chỉ là quyền thông cước lậu nhưng phản ứng sẽ cực kỳ nhanh nhẹn. Hơn nữa còn có một loại khí thể làm người ta khiếp sợ, đó chính là dạng liều mạng! Người luyện võ bình thường không thể nào đối phó được, đây chính là đạo lý “Ở chiến trường một lần, bằng công phu mười năm”. Diệp Thiên Vân có sức mạnh sinh long hoạt hổ, giống như dã thú.

Không người nào nghĩ là sẽ có kết quả như thế cả! Lưỡng bại câu thương sao? Người chứng kiến đều đứng lên chỉ sợ không thấy được cảnh tượng phía dưới, cho dù thế nào Diệp Thiên Vân cũng đã trở thành thần tượng của mọi người, hai mươi mấy tuổi đấu sinh tử với cao thủ như Cổ Phàm lại có kết quả như vậy, thật vượt quá dự đoán của mọi người! Lúc này trong đấu trường im lặng đến đáng sợ, chẳng nghe thấy chút tiếng động nào.

Đúng lúc này, người Cổ Phàm đột nhiên như sâu ngủ đông bỗng nhúc nhích, tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh, dưới tình huống như vậy mà vẫn không bị đánh chết. Khoảng sau vài giây, một tay của Cổ Phàm bắt đầu từ từ dùng sức mặc dù lực không lớn lắm nhưng có thể nhìn ra là gã đang động đậy. Bây giờ trên người Cổ Phàm giống như bị một ngọn núi lớn đè ép, gã phát động kinh lực toàn thân bắt đầu nâng người mình lên!

Trên khán đài lại xôn xao. Cổ Phàm bị công kích như vậy mà vẫn còn sống, điều này khiến người ta quá thật không cách nào tin được!

Mạng của Cổ Phàm cũng dai dẳng vô cùng, gã sau khi chống người dậy cũng không đi lên liền. Mà lại cố gắng lật người lại. Giờ phút này mới có thể thấy trên mặt gã đỏ bừng, hơn nữa bộ ngực phập phồng không ngừng, sau khi ngồi dậy miệng thở hồng hộc, trông chật vật vô cùng! Nhưng gã đã sống!

Việc Cổ Phàm còn sống rất bất lợi với Diệp Thiên Vân, trên đài là đấu sinh tử, trừ khi Diệp Thiên Vân chết, bằng không Cổ Phàm căn bản là sẽ không bỏ qua cho hắn.

Tiêu Sát muốn xông lên có điều đã bị Ngũ Vĩ ngăn lại, gã thản nhiên nói: “Đây là đài sinh tử không có người chết là không được. Người trước khoan hãy vọng động, có lẽ Diệp Thiên Vân sẽ còn có hy vọng!”

Trong lòng Tiêu Sát vội như kiến bò trên chảo nóng. Diệp Thiên Vân thì sống chết chưa rõ nhưng Cổ Phàm này lại sống, nếu Diệp Thiên Vân vẫn không có phản ứng như vậy sẽ chết chắc! Gã vội la lên: “Cháu xuống sân gọi một tiếng, có lẽ tiểu sư đệ sẽ có phản ứng!”

Ngũ Vĩ lắc đầu nói: “Ý chí hắn như sắt thép, nhưng vẫn có chút hy vọng hắn có thể tự mình đứng lên, cháu có gọi hắn cũng là thừa. Bây giờ cháu kêu mấy người xuống dưới chờ cứu Diệp Thiên Vân đi!”

Lúc này tất cả đệ tử Hình Ý môn đều hy vọng Diệp Thiên Vân có thể đứng lên. Nhưng hy vọng không cách nào thực hiện. Cũng không cách nào trợ giúp Diệp Thiên Vân dù chỉ là một chút.

Cổ Phàm sau khi đã nghỉ xong. Gã ổn định thân hình, một tay đã bị đánh nát nát, sau này có thể dùng được hay không vẫn chưa biết. Gã từ từ đi tới trước người Diệp Thiên Vân, sờ mũi thăm dò! Lúc này mặc dù chịu sự đau đớn vô cùng. Nhưng trên mặt lại nở nụ cười nhếch nhếch, gã cười hắc hắc hai tiếng nhưng lại khiến gã ho khan kịch liệt, hai tiếng này khiến thanh âm toàn trường lắng xuống. .

Gã nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Quả nhiên là nhân tài luyện võ, người Trạc Cước Môn chết trong tay cậu cũng không oan, một báo trả một báo!”

Cổ Phàm vừa nói những lời này xong, người Hình Ý môn đều trở nên suy sụp, đại bộ phận mọi người đều nghe được câu “Một báo trả một báo”, Diệp Thiên Vân chết rồi! Cổ Phàm có thể tự tin mà nói như vậy, vậy thì đại biểu là tính mạng của Diệp Thiên Vân cũng đã xong đời.

Tiêu Sát nghe xong thiếu chút nữa đứng không vững, còn Ngũ Vĩ cũng sắc mặt trắng bệch, những người này đều vì Diệp Thiên Vân mà như vậy, một võ giả trẻ tuổi, một võ giả có hy vọng đạt tới đỉnh phong, cứ như vậy mà ngã xuống từ đây.

Ngũ Vĩ so với Tiêu Sát vẫn mạnh mẽ hơn nhiều, gã rất nhanh từ trong bi thương tỉnh lại, nói dồn dập: “Khiêng Diệp Thiên Vân từ trên đó xuống đi, xem thử còn chút hy vọng sống nào không!”

Tiêu Sát đột nhiên bừng tỉnh, gã nhanh chóng tìm mấy đệ tử Hình Ý Môn, sau đó cùng đi xuống dưới, mang Diệp Thiên Vân ở trên đài xuống.

Mấy người Trạc Cước Môn cũng tới, tâm tình Cổ Phàm không tệ, gã cười nói với Tiêu Sát: “Từ nay về sau, Trạc Cước Môn không còn ân oán với Diệp Thiên Vân. Người chết hận tiêu. Bây giờ Diệp Thiên Vân đã biến thành một cỗ thi thể, không còn tính mạng nữa, có điều hắn đúng thật là một kỳ tài. Tư chất vô cùng tốt, có thể xem là một khối ngọc đẹp. Chỉ có điều đã đi lầm đường!”

Tiêu Sát hận Cổ Phàm cực độ, gã lạnh lùng cười một tiếng phẫn nộ nói: “Cổ Phàm, người có mặt, cây có vỏ, ông không chỉ có bối phận cao, tư cách cao, hơn nữa còn coi như là tông sư Trạc Cước. Thế mà lại gây khó dễ cho tiểu bối Hình Ý môn chúng ta, ông thật quá hèn hạ vô sỉ, lấy những từ khó nghe nhất trong thiên hạ chửi ông cũng không đủ hình dung ông đấy, hy vọng báo ứng của ông sẽ không tới quá muộn!”

Một tay của Cổ Phàm đã bị phế đi, giờ phút này máu tươi chảy ròng ròng, thịt từ trong lộ cả ra ngoài, người khác nhìn thấy thì muốn nôn mửa, gã hiển nhiên cũng bị thương rất nặng. Nói hai câu như vậy, mồ hôi đã chảy không ngừng, có điều gã vẫn cố cười nói: “Võ lâm là chỗ so thực lực, trong này không có quy củ chó má gì đó. Kẻ mạnh làm vua chính là quy củ! Diệp Thiên Vân tuy là tiểu bối, nhưng thân thủ của hắn mà là của tiểu bối sao, tên này chính là một ác lang, có mấy người có thể luyện đến trình độ như hắn chứ!”

Tiêu Sắt không thèm nói với gã, mặc dù Cổ Phàm nói Diệp Thiên Vân đã chết, nhưng gã sao có thể tin được chứ, vung tay lên khiêng hắn đi, mấy người Hình Ý môn liền mang hắn đến phòng cứu thương của Hình Ý môn xem thử một chút.

Hứa Phạm và Hứa Phụ đều ở trên đài, bọn họ cũng đều chứng kiến trận chiến này. Vừa thấy Diệp Thiên Vân như vậy cũng vội chạy xuống, nhất là Hứa Phạm, ngay cả chuyện báo thù cũng đã quên rồi. Chỉ có một ý nghĩa là phải xem tình huống của Diệp Thiên Vân gấp!

Trên đài sinh tử cũng đã khôi phục vẻ như cũ, nên giải quyết ân oán thì giải quyết ân oán, nên quyết đấu sinh tử thì quyết đấu sinh tử, võ thuật sẽ không vì sự ra đi của Diệp Thiên Vân mà dừng lại. Thế giới sẽ không vì một người mà thay đổi.

Chỉ là rất nhiều người Hình Ý môn đều rời đi, bọn họ không còn quan tâm tới đại hội nữa, đệ tử đời thứ hai trong mạch cũng rời đi, phần lớn mọi người trong mạch rời đi, toàn bộ huyết nhục trong mạch đều rời đi. Số còn lại cũng nhìn xuống rất miễn cưỡng, chỉ còn lại bộ khung trống trơn.

Phòng cứu thương Hình Ý môn có thể nói là một bệnh viện, thiết bị chữa trị trong này không thua bất kỳ bệnh viện nổi tiếng nào, ở một số lĩnh vực còn tốt hơn không ít, danh tiếng của phòng cứu thương có nhỏ một chút. Nhưng ở bệnh viện lớn thật, thì Hình Ý môn mỗi ngày đều có người bệnh. Vì người học võ trong lúc tập luyện và trong lúc đánh nhau bị thương là khó tránh khỏi, cho nên ở đây thật ra cũng coi như là chỗ tương đối quan trọng của Hình Ý môn.

Trong khi rất nhiều bác sĩ đều đang bận rộn thì ngoài phòng cấp cứu Tiêu Sắt vẫn luôn chờ ở cửa, phía sau là Hứa Phạm và Hứa Phụ, còn có Hà Sơn cũng ở đó, bọn họ ngay cả tâm tư ngồi xuống đợi cũng không có. Đều đi qua đi lại trước cửa.

Không lâu sau, Tiêu Hùng dẫn không ít người từ bên ngoài đi vào, gã tới gần liền hỏi Tiêu Sắt: “Sao rồi? Diệp Thiên Vân còn cứu được không?”

Tiêu Sắt vẻ mặt đau khổ lắc đầu nói: “Lúc đưa tới đã ngừng hô hấp, con bảo bọn họ toàn lực cứu có điều cũng chỉ có thể xem thiên mệnh. Lần này Diệp Thiên Vân bị thương quá nặng, chỉ sợ hi vọng không lớn lắm!”

Tiêu Hùng nghe xong thở dài, gã gật đầu nói với người xung quanh: “Các người nghỉ ngơi một lát đi đã, nếu mạng Diệp Thiên Vân chỉ đến vậy thì cũng chẳng có cách nào!”

Hà Sơn lộ vẻ giận dữ nói: “Tiêu Hùng, ngươi đừng thả rắm chó ở chỗ này, Hình Ý môn xứng là thập đại môn phái, Diệp Thiên Vân là anh em tốt nhất của ta, nhưng đến chỗ các người thì mẹ nó lại phải chịu oan khuất, ta sớm bảo hắn vào Bát Cực môn, ít nhất chúng ta cũng sẽ không làm chuyện như vậy!”

Tiêu Hùng thấy lão tâm tình không tốt. Cũng không để ý đến lão, chỉ đứng một bên không nói gì.

Vô Tình Tử thấy Hà Sơn chỉ trích Tiêu Hùng liền tức khí, gã chỉ Hà Sơn nói: “Chuyện Hình Ý môn chúng ta không tới phiên lão chỉ trích, chuyện võ lâm sao đơn giản như vậy được chứ. Diệp Thiên Vân cho dù tới Bát Cực Môn của các người, kết quả cũng như vậy thôi!”

Hà Sơn nghe xong càng tức, vừa muốn phát tác, đột nhiên một y tá từ phòng cấp cứu đi ra, nàng nói: “Xin đừng làm ồn, còn có bệnh nhân ở trong!”

Mấy người vừa nghe nói thế thì không nhao nhao nữa, Tiêu Sắt thấy y tá đi ra, liền tiến lên hai bước hỏi: “Bệnh nhân bên trong sao rồi?”

Y tá lắc đầu nói: “Chuyện này tôi cũng không rõ, chỉ là bác sĩ bên trong đang cấp cứu, các người hay là đợi một lát đi!”

Mười lăm phút sau, bác sĩ từ trong đi ra, gã cũng không câu giờ trực tiếp nói với Tiêu Hùng: “May mà đưa tới kịp, ý chí của bệnh nhân rất mạnh mẽ, có điều bị thương vô cùng nặng, phải phẫu thuật ngay lập tức!”

279. Chương 279: Mâu Thuẫn

Bác sĩ nghĩ một chút rồi nói: “Tim chịu đòn nghiêm trọng nên ngừng đập, sau khi chữa trị tựa hồ hiệu quả không tốt lắm, cho nên chúng tôi hy vọng làm một cuộc phẫu thuật cho hần!”

Bác sĩ hỏi Tiêu Hùng mà Tiêu Hùng lại hỏi Ngũ Vĩ: “Diệp Thiên Vân có thể làm phẫu thuật không?”

Ngũ Vĩ sửng sốt, có điều ngay sau đó liền hiểu được ý của Tiêu Hùng, thời gian gã ở chung với Diệp Thiên Vân dài nhất, cho nên Tiêu Hùng mới hỏi gã, có điều gã cũng chần chờ chốc lát, một người bình thường kiêng kỵ nhất là phanh ngực mở bụng, nhất là vô giả, một khi mở ra thì nguyên khí liền bị tổn hại. Cho nên gã cũng do dự không quyết. .

Hứa Phụ ở bên cạnh nói: “Mặc dù tôi vẫn chưa rõ tình huống lắm, nhưng tôi cảm thấy nếu tình mạng hần không có nguy hiểm thì không nên để hần mổ, nếu không việc đề cao sau này sẽ có chướng ngại rất lớn!”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hứa Phụ. Không ngờ ông ta đột nhiên đưa ra cách nhìn như vậy, trong lúc nhất thời đều hai mặt nhìn nhau cũng không nhận ra ông ta là ai cả.

Tiêu Sát tiến lên một bước, giới thiệu với mọi người: “Vị này chính là truyền nhân của Thường Cung đại sư của Bát Quái, cũng là bạn của Diệp Thiên Vân!”

Mấy người đều cảm thấy kính nể. Ai cũng không ngờ Diệp Thiên Vân còn có bạn như vậy, đúng lúc này, bác sĩ giục: “Các người tốt nhất là nên nghĩ ra một phương pháp ngay, những chuyện khác thì sau này hãy thảo luận đi!”

Lúc này Ngũ Vĩ cũng suy nghĩ hồi lâu mới từ từ nói: “Hay là cứ để yên, tính Diệp Thiên Vân như vậy. Hy vọng hần có thể gắng gượng vượt qua. Chứ nếu hần biết sẽ mổ thì cũng sẽ không đồng ý”.

Mấy người nghe xong cũng đồng ý với ý kiến này, nếu Diệp Thiên Vân sau khi sống lại lại mất đi võ công còn không bằng chết đi cho xong, nếu không thì lúc trước hần cũng sẽ không đồng ý giao thủ với Cổ Phàm. Hần làm vậy là để khiêu chiến bản thân, bằng không cũng không làm ra chuyện như vậy.

Bác sĩ hỏi có chút không chắc chắn: “Ý của các người là thật sự để hần tự tu dưỡng sao?”

Tiêu Hùng vội hỏi tiếp: “Nếu không làm phẫu thuật sẽ có vấn đề gì phát sinh vậy?”

Bác sĩ nghĩ một chút, sau đó mới lên tiếng: “Chuyện này không nói trước được, nếu không mổ sẽ gặp phải duy trì nguyên trạng, tôi sợ hần sẽ lưu lại di chứng gì đó”.

Ngũ Vĩ hồi lâu mới chậm rãi gật đầu nói: “Ừm. Anh cứ làm theo lời tôi nói là được, ngoại trừ duy trì cần thiết, những thứ khác tạm thời không cần, hơn nữa không được phẫu thuật cho hần”.

Bác sĩ gật đầu, sau đó lại đi vào phòng cấp cứu.

Mấy người đều mồ hôi đầy đầu, áp lực của quyết định này không thể nói là không lớn được cho nên mấy người sau khi làm xong quyết định này đều giống như bị thoát lực.

Ngũ Vĩ sau khi ngồi xuống đột nhiên nói với Hứa Phụ: “Lần này Diệp Thiên Vân thật sự là nguy kịch cũng không biết hần có thể vượt qua không nữa đây!” Hai người vốn là hai kẻ không quen biết nhau, nhưng lại vì Diệp Thiên Vân mà đi tới cùng một chỗ.

Hứa Phụ cũng tâm sự nặng nề mà đáp: “Chuyện này không nói trước được, Uyên Ương Cước này chắc anh cũng biết là công phu gì. Đập lên ngực không sai lệch chút nào, mà chung quanh ngực đều là trọng huyệt, yếu huyệt nên cơ hội có thể sống sót cũng không nhiều”.

Ngũ Vĩ cũng biết Diệp Thiên Vân từng luyện Kim Chung Tráo hơn nửa trình độ đã tới tầng thứ năm, mặc dù Kim Chung Tráo có thể chống đỡ được lực đạo, có điều lại có tráo môn. Tim là một bộ phận quan trọng. Hơn nữa còn có huyệt Thiên Trì. Tình huống hiện tại cũng không được tốt cho lắm, nên tất cả mọi người đều mặt ủ mày chau. .

...

Năm ngày sau, Diệp Thiên Vân tỉnh lại, dọa tất cả các bác sĩ nhảy dựng lên. Lúc ấy Diệp Thiên Vân đã bị thương vô cùng nặng, không khác gì người chết, có thể tỉnh lại trong thời gian ngắn như vậy. Không chỉ đồng môn, mà ngay cả bác sĩ cũng cảm thấy đây là một kỳ tích.

Diệp Thiên Vân từng là ngọn núi nhưng khi núi sụp tự nhiên là có người khóc người cười, hẳn có vô số kẻ thù và cũng quen không ít bạn bè.

Trong năm ngày này, người vẫn luôn ở cạnh hắn chính là Hứa Tình. Lúc Diệp Thiên Vân mở mắt thì phát hiện nàng đang bò vào chăn ngủ rất say sưa, bộ dạng cũng không còn vẻ dĩ dõm như mấy ngày trước, sắc mặt có chút tiêu tụy, đầu tóc cũng có chút bù xù, trong lòng không khỏi nóng lên, điều này khiến trong lòng hắn rất cảm động đồng thời cũng rất ảm áp.

Người chạy tới trước tiên là Ngũ Vĩ, giờ phút này gã ngồi cạnh giường Diệp Thiên Vân vừa cười vừa nói: “Tôi còn tưởng cậu không tỉnh lại được, không ngờ cậu lại có mạng lớn như vậy, đại nạn không chết tất có hậu phúc, tôi cũng hy vọng cậu có thể sớm ngày bình phục, sau đó lại đạp trên con đường võ đạo!”

Sắc mặt của Diệp Thiên Vân có chút tái, có điều tinh thần lại rất tốt, hắn khẽ gật đầu nói: “Cảm ơn Ngũ sư thúc, thật ra đại nạn lần này cũng khiến tôi có một chút cảm ngộ”.

Ngũ Vĩ “Ừ” một tiếng nói: “May mà lần này cậu không có chuyện gì, bác sĩ vốn cho là cậu phải làm phẫu thuật. Có điều tôi không đồng ý, sợ làm ảnh hưởng tới thân thể của cậu”.

Diệp Thiên Vân hiểu ý cười một tiếng. Hoàn hảo là không làm phẫu thuật. Thật ra thì theo năng lực khôi phục bây giờ của hắn thì hắn là không có vấn đề gì, nếu phẫu thuật thì lại cản trở rồi, đến lúc đó cho dù là khỏi rồi, công phu cũng sẽ thụt lùi rất lớn.

Hai người đang trò chuyện thì Tiêu Sắt cũng từ bên ngoài hấp tấp chạy vào. Trong tay cầm một bó hoa, gã cười hắc hắc nói: “Ngũ sư thúc người đến lúc nào thế? Năm tin còn nhanh hơn cả con! Tiểu sư đệ, tôi biết rõ cậu không có chuyện gì mà. Lần này sau khi bình phục hy vọng cậu có thể lại tiến một bước”. Nói xong bỏ hoa vào bình, để phòng bệnh màu trắng có thêm một chút màu sắc.

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Hội võ thuật sao rồi?”

Tiêu Sắt khoát tay nói: “Không có gì để nói, vẫn giống trước đây, giết tới giết lui. Tất cả đều đã kết thúc. Không có tin gì đáng giá”.

Trong lòng Diệp Thiên Vân có chút thắc mắc, người hắn quan tâm chính là Hứa Phạm, lúc hỏi Hứa Tình nàng cũng không biết. Cho nên lập tức hỏi: “Hứa Phạm không có chuyện gì chứ?”

Tiêu Sắt ngồi xuống, sau đó nói: “Không có chuyện gì cả. Có Hứa lão nhìn gã, ngay cả vận động cũng khó!”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, sau đó cười nói: “Mấy ngày qua khiến anh phải bận rộn rồi, hội võ thuật cũng đã kết thúc. Coi như là qua một giai đoạn rồi”.

Tiêu Sắt nghe xong không tự chủ được hoạt động thân thể một chút, sau đó cười nói: “Cũng không phải đâu, hai ngày gần đây cá môn phái dần dần rời đi, tôi mới cảm giác được sự thanh tĩnh của Hình Ý Môn”.

Ngũ Vĩ nhìn thoáng qua mặt tường, sau đó mới lên tiếng: “Tán gẫu tới đây được rồi, nói quá nhiều không có lợi cho thương thế, tôi vốn định tới đây bồi tiếp cậu, không ngờ lại có một giai nhân đã ở đây nhiều ngày cho nên tôi cũng khỏi phải lo lắng nữa!” Nói xong cười lên ha ha.

Tiêu Sắt vốn định nói chuyện thêm một lúc nữa, có điều thấy sắc mặt của Diệp Thiên Vân đúng là khó coi, cho nên cũng gật đầu nói: “Vậy cậu cứ từ từ ở trong này mà dưỡng bệnh ha, có thời gian tôi sẽ qua thăm cậu”.

Diệp Thiên Vân cũng khẽ mỉm cười, sau đó đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Tất cả đều đi rồi, trong phòng bệnh cũng im lặng đi rất nhiều, Diệp Thiên Vân nhắm mắt dưỡng thần. Trận chiến này khiến hắn có rất nhiều cảm xúc, mất đi hào quang chiến thắng ngày xưa, đây là chuyện xấu mà cũng là chuyện tốt.

Đấu sinh tử với Cổ Phàm, cũng khiến hắn hoàn toàn hiểu rõ sự chênh lệch giữa hai người, Diệp Thiên Vân quyết chiến với gã hai lần nhưng hai lần đều bại trong tay gã. Lần đầu tiên chỉ giao thủ có một chiêu nhưng

lại trúng một cước vô hình kia, cũng không gọi chú ý của hắn chỉ là cảm thấy có một cơ hội độ sức, không ngờ lúc đầu sinh tử đã phải chịu một cái giáo huấn nặng nề, cước của Cổ Phàm vô ảnh vô hình hơn nữa sau khi xuất cước lại ngoan lạt vô cùng. Căn bản là không thể phòng bị được.

Nhất là khúc cuối càng thấy được kinh nghiệm lão luyện của Cổ Phàm. Quyền của Diệp Thiên Vân vừa mới xuất đã bị Uyên Ương Cước điểm tới ngực. Hắn vốn định sử dụng Đầu Động Loa Toàn Kinh, kết quả là ngay cả cơ hội xuất ra cũng không có.

Thứ Diệp Thiên quan tâm thứ hai chính là Kim Chung Trảo, một cước của Cổ Phàm điểm vào ngực không sai một ly, cái này chưa kể là xung quanh còn có yếu huyết, thực lực tăng năm căn bản là không cách nào ngăn được một cước này, điều này khiến hắn có chút chán nản.

Hắn đang nghĩ ngợi thì Hứa Tình từ ngoài đi vào, nàng vừa mới rửa mặt, sắc mặt có vẻ tốt hơn một chút, thấy Diệp Thiên Vân đang sưng sồ, không khỏi cười nói: “Bị thương nặng thế mà còn ở đó sưng sồ, tôi cũng thật sự phục anh!”

Có sao? Diệp Thiên Vân khề cười nói: “Không có gì, chỉ là đang nghĩ một vài chuyện thôi. Cô ăn cơm chưa?”

Hứa Tình sưng sồ rồi ngay sau đó lắc đầu nói: “Đương nhiên là chưa rồi, đã mấy ngày tôi chưa ăn rồi, lúc ấy tôi nghe được tin này thiếu chút nữa bật khóc, đều là do anh làm hại!”

Diệp Thiên Vân dịch thân thể một chút, cảm kích nói: “Mấy ngày qua thật cảm ơn cô, tôi bây giờ đã tỉnh, hơn nữa cũng có thể tự hoạt động được, tối nay cô về ngủ đi. Ha ha!”

Hứa Tình nghe xong bỗng đứng tức giận nói: “Vậy sao được. Tôi nghe bác sĩ khám cho anh nói bệnh của anh rất nghiêm trọng, nếu không phải là kỳ tích thì anh bây giờ đã lên thiên đường rồi, sao mà còn có thể ở đây nói chuyện phiếm với tôi chứ! Tiểu Vân. Tôi hy vọng anh có thể suy nghĩ kỹ càng một chút, cuộc sống bây giờ của anh rất đáng sợ. Trong võ lâm máu tanh quá nhiều, chẳng lẽ anh không thể sống một cách bình thường sao?”

Diệp Thiên Vân bắt đầu trầm tư, không trả lời câu hỏi của nàng, hắn chính là từ trong cuộc sống bình thường đi ra, hơn nữa cũng vì theo đuổi võ đạo mà bước vào võ lâm, đây là nguyện vọng cả đời hắn làm sao có thể nói buông tha thì buông tha ngay được.

Hứa Tình xem ra cũng biết đáp án của hắn, vẻ kiên nghị trên khuôn mặt của Diệp Thiên Vân lúc này càng thể hiện rõ ràng, một người đàn ông nếu đơn giản vừa nói đã bị thuyết phục thì không phải là bản thân hắn, cho nên cũng chỉ có thể than nhẹ một tiếng không nói thêm gì nữa.

Hai người cứ như vậy ngây ra, phòng bệnh cũng trở nên im lặng.

280. Chương 280: Tình Cảm Mong Manh

Diệp Thiên Vân trong mấy ngày này cũng không ngừng tự hỏi về cuộc tỷ thí giữa hai người. Chiêu thức của Cổ Phàm khiến hắn phải thu chiêu không ngừng, từ từng góc độ, mỗi một động tác, thậm chí là từng thói quen rất nhỏ mà không ai chú ý, gã đều nghiên cứu hết lần này tới lần khác tới khi thấu triệt. Cổ Phàm này rất xứng được gọi là tông sư một đời của Trắc Cước, tôi luyện bán sống bán chết nhiều năm khiến cho chiêu thức của gã trở nên tinh luyện, Diệp thiên Vân bắt chước hơn trăm lần, nhưng lại phát hiện không cách nào phòng ngự được một cước kia của gã, Cổ Phàm hèn hạ vô sỉ, nhưng thực lực của gã thì người khác lại chẳng cách nào xem thường được!

Diệp Thiên Vân cũng từ trong trận chiến này đạt được thứ mình cần, đó chính là “Tự biết bản thân”, khiêu chiến với một người vượt qua nặng lực thừa nhận của mình, vậy trận chiến này chính là giáo huấn, hắn đem vị trí của mình trong võ lâm định vị rõ ra ngoài. Bất cứ kẻ nào đều không phải là vô địch, nếu hắn làm một đánh giá cứng nhắc về năng lực của mình, vậy cũng chỉ có thể vẫy trong đời thứ hai của Hình Ý Môn, chống lại người như Cổ Phàm căn bản là không có cơ hội thắng, thiếu hụt không chỉ là kinh nghiệm, mà còn là sự tôi luyện máu tanh, sự quyết đoán sống hay chết! Đúng vậy, vẫn còn thiếu nhiều!

Diệp Thiên Vân hận Cổ Phàm, hận rất trần trụi, hắn cũng không phải là một người khoan dung, bằng không cũng đã không đi được đến ngày hôm nay. Sự giáo huấn của Cổ Phàm đã tát hắn một cái thật đau mà hắn cũng muốn trả lại cho gã! Không ai có thể sau khi giáo huấn xong lại phui mông như không có việc gì mà rời đi được, ai cũng không được! Hắn muốn thông qua sự nỗ lực của bản thân mà đứng lên một lần nữa. Đây là nguyên tắc làm người của hắn, sẽ không vì bất cứ thất bại gì mà lùi bước! Té từ nơi nào thì sẽ đứng lên từ nơi đó. Cuộc sống vẫn còn dài, cứ chờ đấy mà xem!

Diệp Thiên Vân định đi lại trong Hình Ý môn một chút, dọc đường đi có rất nhiều người chào hỏi hắn, lúc đang đi tới đột nhiên có một cánh tay mềm mại, bóng loáng nắm chặt tay hắn.

Hứa Tình từ phía sau rất cẩn thận, hơi dùng sức dịu lấy hắn. Nhưng miệng lại trách: “Tiểu Vân, sao anh không nói với tôi đã một mình chạy đi rồi, tôi chỉ mới đi vào toilet mà anh đã đi xa như vậy, xem ra thương thế của anh không nặng nếu không cũng sẽ chẳng vui vẻ như bây giờ”.

Diệp Thiên Vân mỉm cười, hắn và Hứa Tình sau cuộc nói chuyện ngày đó, đều chú ý lẫn nhau, mâu thuẫn cũng không giải quyết mà lại cố ý giấu đi. Hai người không ngừng dây dưa, trong lúc vô tình đã dựng nên một phần tình cảm, đoạn tình cảm này chỉ có thể tỉ mỉ che chở mà không chịu được ngoại lực quá lớn.

Trong lòng hai người đều biết rõ, chỗ mâu thuẫn của bọn họ, chẳng qua chỉ là do nhất thời người nọ không cải biến được người kia, điều này cũng giống như bọn họ đang đi tới một cây cầu gỗ, hai người sớm muộn cũng có ngày va chạm, chỉ là đều giả bộ làm như không thấy thôi. Tư tưởng bất đồng ít nhất định sẽ sinh ra tư tưởng bất đồng lớn. Đây cũng là một loại bất đắc dĩ của hai người. Hai người giống như Romeo và Juliet, nhưng mặc kệ sau này phát sinh chuyện gì, ít nhất là như bây giờ, bọn họ đang cố gắng làm chỗ dựa cho đối phương. Đây cũng là tình yêu, có thể vượt qua bất kỳ thời gian nào, bất kỳ khoảng cách nào thậm chí là bất cứ vấn đề nào!

Hứa Tình thấy hắn lại ngây người ra, không tự chủ mà vỗ đầu Diệp Thiên Vân, sảng giọng: “Nhóc tiểu Vân. Anh lại nghĩ gì thế?”

Diệp Thiên Vân cười nói: “Cô nhìn trời này, thật ra bình thường tôi cũng không thấy nó xanh lắm, nhưng hôm nay lại đột nhiên thấy nó rất xanh, cho nên cảm thấy trước kia tựa hồ sống có chút vô dụng!”

Hứa Tình đỡ hắn đến một cái ghế sơn gỗ, tức giận nói: “Anh bình thường chắc chắn là bận quá nhiều việc, làm sao có thời gian ngắm những thứ này, nếu ngày nào anh cũng ngắm, nhất định sẽ cảm thấy rất chán!”

Lúc này Diệp Thiên Vân mới thực sự dừng lại, hồi tưởng con đường đã đi một chút, nhìn phong cảnh chưa từng chú ý một chút, cũng có một phen cảm xúc khác. Nhìn phong cảnh xung quanh là một chuyện rất thích thú, Diệp Thiên Vân dành thời gian quá dài cho võ thuật nên căn bản cũng không có thời gian ngắm nhìn.

Sau khi về tới phòng bệnh cũng vừa lúc Diệp Thiên Vân nghênh đón một vị khách, Tiêu Sát tới, hơn nữa còn cầm một vài thứ như đồ bổ, xem ra chắc là mua dưới chân núi về, trên núi không có thứ này. Về mặt của gã hôm nay rất khác thường ngày, xem ra có một chút nghiêm túc, chau mày giống như đang có chuyện sâu muộn.

Hứa Tình thấy Tiêu Sát tới liền cười nói với Diệp Thiên Vân: “Các người cứ trò chuyện đi, tôi đi giặt quần áo của anh một lúc”. Nói xong cũng không để ý đến hai người nữa, đi thẳng ra ngoài.

Tiêu Sát vừa thấy Hứa Tình rời đi liền cười nói: “Người anh em thật không tệ. Ít nhất ở trong này còn có bạn gái chiều cổ cho, con gái trong Hình Ý môn có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa còn bạo lực cực kỳ!”

Diệp Thiên Vân nghe xong lời của gã nói cũng cười cười, mấy ngày nay Hứa Tình gần như là ngày đêm không rời, đối với mình cũng coi như không tệ. Con gái bây giờ có rất ít kiên nhẫn, biết cách chiều cổ người khác càng ít hơn cho nên hắn cũng gật đầu nói: “Đúng là bạn nữ. Nhưng không phải là bạn gái”.

Tiêu Sát cười một tiếng, gã trêu: “Mấy ngày nay tinh thần cậu tốt lên không ít, xem chừng chỉ thêm ít ngày nữa là có thể khôi phục, thằng nhóc cậu thật đúng là một quái thai, bị thương nặng như vậy mà chỉ mấy ngày đã có thể xuống giường đi lại rồi”.

Diệp Thiên Vân không muốn dây dưa ở chuyện này, cho nên “Ừ” một tiếng nói: “Gần đây có bạn gì sao?”

Tiêu Sát liền thở dài nói: “Cục diện hỗn loạn còn lại của hội võ thuật cuối cùng chung quy cần có người thu dọn. Thật không may người đó chính là tôi, cho nên mấy ngày này không có không thời gian rảnh tới thăm cậu”.

Diệp Thiên Vân thấy gã chau mày tựa hồ có việc, liền cười hỏi: “Gần đây anh có chuyện khó gì phải giải quyết à?”

Tiêu Sát cười ha hả nói: “Thiên Vân. Cậu hận cha tôi không?”

Diệp Thiên Vân sững sốt, chuyện này từ đâu mà ra vậy. Lập tức lắc đầu nói: “Hận ông ấy làm gì?”

Tiêu Sát cân nhắc hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Lần này Hình Ý môn phụ cậu, tôi tin trong lòng cậu cũng không quá thoải mái!”

Trong lòng Diệp Thiên Vân “phì phì” một tiếng, hẳn từ sau khi trận đấu kết thúc vẫn chưa tỉnh nghĩ tới chuyện này, chuyện đám Hình Ý môn không giúp mình cũng chỉ là thứ yếu, hẳn tin tưởng vào sự cố gắng và thực lực của bản thân. Lúc trước Hình Ý môn cũng bảo hắn đến phía sau núi tránh một thời gian, có điều lúc ấy hắn đã cự tuyệt. Hắn suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: “Chuyện này cũng chẳng có gì đáng hận, có hai con đường là tôi tự mình lựa chọn, chuyện đó chẳng liên quan gì đến Hình Ý Môn!”

Tiêu Sát cười khổ nói: “Tiểu sư đệ. Thật ra thì hôm nay là do cha tôi bảo tôi nói với cậu chuyện này, chuyện phát sinh lúc trước, cha tôi thật ra đã nói với môn chủ chuyện này, vì chuyện này mà đã mấy phen không chạy, có điều môn chủ tựa hồ có suy nghĩ khác, cho nên mới trì hoãn mà không nói với cậu”.

Diệp Thiên Vân hiểu được dụng ý của Tiêu Hùng, gã là muốn thông qua Tiêu Sát để nói chuyện với mình, bởi vì ở trong Hình Ý môn cũng chỉ có Tiêu Sát có thể nói chuyện với mình, cho nên cũng không đánh đổ, nói thẳng luôn: “Phải chủ còn nói gì không?”

Tiêu Sát ngồi ở trước giường Diệp Thiên Vân. Sau đó vẻ mặt bình tĩnh nói: “Hôm nay cha tôi cũng đã nói chuyện từng trải qua với tôi, thật ra ân oán giữa cậu với Trạc Cước Môn là ở lúc trước khi vào Hình Ý Môn, cho nên chuyện này với Hình Ý môn lúc trước cũng không có quan hệ, nên Hình Ý môn cũng không thể ra mặt. Có điều cha tôi cũng thật lòng muốn giúp cậu cho nên mới bảo cậu đến phía sau núi tạm lánh một thời gian, đây là điều có thể làm được lớn nhất trong khả năng của mạch chúng ta. Dù sao cha tôi cũng không phải là môn chủ Hình Ý Môn, quyết định của người còn phải được hàng trên chấp nhận”.

Bản thân Diệp Thiên Vân cũng chẳng để ý đến mấy chuyện này, có điều nghe Tiêu Sát nói xong thì thất sắc cũng hết, Tiêu Hùng là thông qua miệng Tiêu Sát truyền một cái tin. Đó là gã có tâm mà không có lực, bởi vì lời gã nói không phải là quyết định cuối cùng của Hình Ý Môn, nghĩ một lát hắn mặt không đổi sắc nói: “Vậy sư huynh anh hãy thay tôi cảm ơn phái chủ, sau này có cơ hội tôi nhất định sẽ báo đáp!”

Tiêu Sát khoát tay nói: “Báo đáp thì không cần. Cậu đã cống hiến rất nhiều cho hệ mạch, chuyện này ai cũng có thể nhận ra được. Cha tôi lúc nói về Trạc Cước môn hình như còn ngầm ám chỉ phía sau bọn họ cũng có môn phái, có điều vẫn chưa lộ diện cho nên Hình Ý môn cũng không tiện ra mặt! Trạc Cước Môn đã sắp tiêu đời, nên bọn họ chuyện gì cũng đều có thể làm ra được, đến lúc đó quây võ lâm thành một bãi nước đục, sau đó kéo cả Hình Ý môn vào trong thị phi luôn”.

Diệp Thiên Vân nghe xong chuyện này cũng có chút giận, Trạc Cước Môn vẫn luôn dây dưa mãi ở chuyện này. Thật ra nếu nói đạo lý bọn họ làm sao có thể đứng trong võ lâm chứ, cho nên lập tức nói: “Vậy lúc trước tôi không phải là nhân sĩ võ lâm, bọn họ phải người vây công tôi thì nói thế nào?”

Tiêu Sát tựa hồ đã sớm có chuẩn bị, gã thở dài nói: “Lúc trước sau khi cậu giao thủ với Trạc Cước Môn, cậu liền biến thành nhân sĩ võ lâm. Hơn nữa ủy ban trọng tài đã xem xét quyết định qua rồi. Vậy công cậu nhưng cậu lại không bị bất cứ thương tổn gì, mà Trạc Cước Môn bọn họ lại chết năm sáu người, cho nên mới có cục diện ngày hôm nay. Nếu không phải trọng tài tiếp tay. Vậy chuyện của cậu cũng sẽ không được bỏ qua”.

Diệp Thiên Vân lúc này mới nhớ tới tin tức Lâm Thanh Hoành để lại khi ở Mỹ, Trương Thiên Phóng từng qua lại với trọng tài ủy ban, còn từng giải thích về mấy chuyện này cho nên cuối cùng mới được xác định là thuộc về loại tỷ thí bình thường, mà trước đây Hình Ý môn cũng đã thả ra tin tức muốn tìm mình. Chẳng lẽ thật sự có âm mưu gì ư?

281. Chương 281: Chọn Một Đường

Diệp Thiên Vân bây giờ khôi phục rất tốt. Có thể nói sự khôi phục này không chỉ đơn giản là rất tốt, mà là rất cường đại, rất kinh người khiến thương thế của hắn ngày một giảm bớt. Xem chừng nhiều nhất là năm ngày nữa, hắn đã có thể tiến hành tập luyện rồi. Cho nên hắn “Ừ” một tiếng nói: “Khỏe lắm, gần như có thể đầu thêm được một vòng nữa”.

Trên người Diệp Thiên Vân có nhiều thứ khiến người ta ngạc nhiên, Tiêu Sát thấy mãi nên đã thành quen, cho nên gã cười cười nói: “Vậy thật rất nhanh, tôi cũng hy vọng cậu có thể sớm khỏi, như vậy có thể ra sau núi học một thời gian”.

Diệp Thiên Vân gật đầu, có điều bây giờ hắn không phải nghĩ đến điểm này, sau trận đánh với Cổ Phàm hắn hoàn toàn nhận ra được thiếu sót của mình. Kim Chung Tráo luyện tập vẫn chưa được một nửa, vốn ở cửa ải này hắn còn có chút do dự là nên tiếp tục luyện, hay là mở con đường mới. .

Có điều lần thất bại này khiến hắn hoàn toàn thấy sự nhỏ bé của bản thân. Chính là Cổ Phàm, Trạc Cước Môn dồn hắn đến con đường này, điều này cũng làm cho hắn có một đáp án chính xác đó là tiếp tục luyện Kim Chung Tráo, một người tuy hèn mọn nhưng vẫn muốn giữ lại một chút tôn nghiêm cho bản thân!

Tiêu Sát cười một tiếng rất xấu xa nói với Diệp Thiên Vân: “Nhân lúc nghỉ ngơi mà tận hưởng thế giới của hai người đi, tôi sẽ không quấy rầy đâu!”

Diệp Thiên Vân đưa mắt nhìn theo gã rời đi. Sau đó lại nghĩ tới nội dung cuộc nói chuyện hôm nay, Tiêu Hùng này cũng rất có dã tâm. Hai năm nữa là sẽ hết làm phái chủ, mà còn có một mục tiêu rất cao. Nhưng thật ra chỉ cần làm người bình thường thì đều có dã tâm, chỉ là bình thường ẩn dấu đi mà thôi.

Hôm nay Tiêu Hùng thông qua miệng của Tiêu Sát truyền những chuyện này ra ngoài ngầm chỉ gã với vị trí bây giờ không hài lòng lắm, có điều Diệp Thiên Vân thấy kỳ quái chính là gã nói những lời này cho mình nghe có lợi gì, hắn ở trình độ nhất định cũng chỉ là một đệ tử đời thứ ba, thậm chí ngay cả trạng thái của Hình Ý môn cũng không hiểu lắm. Lại càng không rõ mình rốt cuộc có thể làm gì.

...

Một tuần sau Diệp Thiên Vân đã khôi phục hơn chín phần, hắn đã muốn về phòng mình, Hứa Phụ và Hứa Phàm còn có cả bọn Hà Sơn đều rời đi sau khi hội võ thuật kết thúc. Chỉ có một mình Hứa Tình sau khi xin nghỉ phép xong ở chỗ này chiếu cố hắn.

Hai ngày này Diệp Thiên Vân luôn sắp xếp được liệu: Linh Chi, Hà Thủ Ô, Hoàng Kỳ, Xuyên Sơn Giáp, Xà Sàng Tử, Bách Lương Kim, Nhân Sâm, Hùng Đâm Đẳng. Lúc hắn ở bệnh viện liền mượn một cái cân phổi xong những thứ này, có thể ngâm hơn nửa năm. Ở Hình Ý môn này thật tốt, ít nhất có thể ở trong này luyện công phu được bằng không bản thân hắn thật có chút không chịu nổi.

Những thứ thuốc này phải sắc trước, sau đó mỗi ngày đều phải đúng hạn vào ngâm trong đó, hắn chuẩn bị một thùng gỗ rất lớn, những thứ này khiến không ít đệ tử cảm thấy ngạc nhiên, vì chủ yếu là những thứ này bây giờ căn bản cũng không dùng làm gì. Muốn uống thuốc đông y thì chỉ cần đi bệnh viện, căn bản là không cần phương tiện kỳ quái như vậy.

Một mình Diệp Thiên Vân thì bận không sao nói, có điều cũng may có Hứa Tình chiếu cố nên đỡ hơn không ít, chuẩn bị những thứ này xong rất nhanh. Hứa Tình sắc thuốc nhú mày nói: “Chẳng biết anh muốn làm gì nữa, cha tôi hình như chưa từng làm chuyện như vậy”.

Diệp Thiên Vân cười ha hả một tiếng, đây là lần đầu tiên hắn tiến hành luyện tập phần sau của Kim Chung Tráo, nên vẫn chưa biết có hiệu quả hay không, cho nên bây giờ mình cũng chỉ có thể thử trước. Vì vậy vừa cười vừa nói: “Công pháp khác nhau thì tất nhiên là luyện tập cũng không giống nhau rồi, có nói cô cũng không hiểu đâu!”

Hứa Tình nhăn mũi, có điều lại có vẻ đáng yêu vô cùng, nàng khẽ “hừ” một tiếng nói: “Tôi cũng không phải là chẳng hiểu chút gì, tốt xấu gì thì tôi cũng coi như là con nhà võ, biết được rất nhiều thứ”. .

Diệp Thiên Vân nghe xong không khỏi nhớ lại lúc ở Mỹ nàng từng nói biết võ thuật, còn nói rất nhiều thứ thần bí, bất giác hắn cười nói: “Tôi cũng quên mất, còn nhớ lúc cô ở Mỹ từng nói qua...”

Hứa Tình đang sắc thuốc rất nghiêm túc, vừa nghe lời Diệp Thiên Vân nói liền ngưng, nàng trợn trắng mắt nói: “Khi đó tôi còn tưởng anh không biết gì về võ thuật nên mới giảng giải võ thuật Trung Hoa cho anh, ai ngờ anh lại gạt tôi”.

Hai người đang nói chuyện thì thuốc đã sắc xong, Diệp Thiên Vân không thích sắc thuốc bên ngoài, cho nên khiến vị thuốc nồng khắp phòng, có mùi là lạ, hắn đem thuốc đã sắc xong thả vào thùng gỗ đã chuẩn bị sẵn.

Hứa Tình thấy công tác chuẩn bị sắp hoàn thành, liền cười nói: “Tiểu Vân tử, bây giờ thì tôi cũng chẳng giúp được gì đâu đấy, anh trước hết cứ tắm rửa cho thật sạch đi, có điều tôi sợ thương thể của anh chưa lành, sẽ ảnh hưởng tới thân thể”.

Diệp Thiên Vân sau khi thả thuốc vào thì luôn chú ý trong thùng gỗ, lúc này nước đã biến thành một màu đen, hơn nữa bởi vì nước ấm nên trong không khí cũng có mùi thoang thoang rất khó có thể hình dung. Hắn cười cười nói: “Không sao, cô yên tâm đi, cứ xem như là ngâm nước nóng đi”.

Hứa Tình thấy bộ dạng hắn thế cũng yên tâm, gạt đầu rồi rời đi.

Diệp Thiên Vân đợi nàng bỏ đi rồi mới cởi áo quần ra, thuốc này cần phải ngâm hơn một tháng, ngâm ngày đầu thì còn được, nhưng sau khi ngâm liên tục ba ngày thì chẳng biết sẽ ngâm da thành dạng gì nữa.

Trong lòng Diệp Thiên Vân vì muốn luyện tốt cho nên chẳng quan tâm chuyện gì cả, sờ nước trước, cảm thấy tay không có cảm giác gì, rồi sau đó mới nhảy vào. Sau khi vào trong nước ấm, cũng chẳng có cảm giác khó chịu gì, mà ngược lại còn rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Hắn ngâm ở trong khoảng một phút, phát hiện không có cảm giác lạ gì, liền bắt đầu luyện công pháp Kim Chung Tráo, cái này không luyện thì còn đỡ, sau khi luyện thì phát hiện cả người giống như bị lửa thiêu, quả thật muốn từ trong nhảy ra ngoài, bình thường tốc độ vận khí bên trong vốn không nhanh nhưng khi luyện ở trong nước này tựa hồ lại rất khác, tốc độ không chỉ tăng nhanh mà còn trở nên có chút dữ dội phảng phất như nước lũ tràn đê!

Cảm giác này không giống mỗi lần Kim Chung Tráo đột phá, cảm giác này giống như nhảy vào trong nồi bị nấu chín hơn. Biết rõ chỉ là cảm giác, nhưng lại khó có thể khống chế, có điều ở thời khắc mấu chốt nhất, vẫn phải dựa vào nghị lực để hoàn thành quá trình này. Qua một giây lại tới một giây cho nên hắn ở trong sự dày vò thống khổ, chỉ dám ngậm miệng thật chặt không phát ra bất cứ tiếng động gì.

Công phu như vậy có chút giãy vò người ta, có điều Diệp Thiên Vân cũng đồng thời cảm thấy rất may mắn, vì điều này cũng nói lên môn công pháp này không phải là đồ giả, ít nhất còn có tác dụng nhất định, từ nội tức mà xem những dược liệu này chính là một thứ gia tốc sự vận hành nội tức. Bản thân hắn là không có tác dụng phụ khác, điều này khiến hắn ở trong thống khổ cũng có một tia vui mừng, có hiệu quả thì coi như là không uổng phí thời gian rồi.

Một canh giờ theo hiện nay mà nói thì chính là hai tiếng, hai tiếng nếu ở bên ngoài chỉ là thời gian tản bộ, dạo phố. Nhưng ở trong thùng gỗ này thời gian quả thật chính là độc dược, từng giây từng phút đều cảm thấy rất dài.

Bây giờ Diệp Thiên Vân ngay cả con mắt cũng đã nhắm chặt, bây giờ hắn chỉ muốn đi ra ngoài, về phần sau khi ra ngoài thì hắn lại chưa nghĩ tới. Chỉ là ý niệm này không ngừng quanh quẩn trong đầu hắn, hắn đặt ánh mắt cứng nhắc ở trên đồng hồ treo tường, dùng đó để xác định thời gian luôn luôn trôi qua, bằng không hắn sẽ không chịu nổi.

Ở trong thùng gỗ đang bốc hơi nóng, Diệp Thiên Vân phát hiện một vấn đề, đó là ngồi càng lâu thì cảm giác càng đỡ hơn một chút, sau một canh giờ hắn đã có thể tập trung toàn bộ tinh lực lại, hơn nữa cảm giác thân thể tựa hồ đã thích ứng với thứ này, điều này khiến hắn vô cùng vui mừng. Luyện Kim Chung Tráo đến lúc này mặc dù có thể luyện tiếp, tuy nhiên hiệu quả không còn rõ ràng, có điều thông qua lưu động nội tức. Hắn cũng có thể từ đó nắm được một ít điều. Đó là tuyệt đối có tác dụng, mà không phải bịa đặt ra.

Rốt cuộc chịu đựng qua hai canh giờ đau khổ này, Diệp Thiên Vân từ trong đi ra. Bây giờ hắn cảm thấy toàn thân đầy lực lượng, hơn nữa thân thể tựa như vừa mới bị lửa luyện qua, da toàn thân giống như con cua bị nấu chín, hiện ra màu đỏ.

Mũi của Diệp Thiên Vân bây giờ không dùng được, hẳn phải gửi vị thuốc đông y nồng đậm trong hai tiếng, cho nên toàn bộ độ linh mẫn của mũi đã hỏng mất tiêu, điều này khiến hắn vô cùng buồn bực, tựa hồ nghĩ cái gì cũng thấy giống mũi lạ trong thùng gỗ.

Hắn thay áo quần, sau đó dùng nắp che kín thùng gỗ, rồi hoạt động thân thể một chút, bây giờ hắn cảm giác vô cùng tốt, giống như sau đại nạn mà vẫn còn sống vậy.

Diệp Thiên Vân đi ra ngoài, sau đó đi thẳng tới sân tập luyện. Bây giờ hắn chỉ muốn phát tiết không có mục đích, giống như một nguồn pin đầy điện, từ trong ra ngoài đều cuộn cuộn kinh lực. Sau khi vào trong, hắn phát hiện cũng không có nhiều người bên trong, hắn vốn định đánh một bộ Hình Ý Quyền, có điều sau khi nhớ tới lời Ngũ Vĩ liền lấy một cây đao trên kệ binh khí ra luyện bài đao hắn quen thuộc: Hình Ý Lục Hợp Đao.

Lục Hợp Đao này chủ yếu là bài đao theo truyền thống, từ trăm năm trở lại đây bộ đao này dùng đao pháp tinh luyện, công thủ hợp lý, chú trọng thực dụng, truyền bá rộng rãi mà xưng thế. Tục ngữ có câu: “Thắng côn, nắm đao, thương cả đời”, đao là một loại binh khí tương đối dễ học. Yếu điểm luyện đao là tay phải nắm chặt. Đao thuộc loại binh khí nặng, khác với kiếm, đao đi chậm, dùng sức cần lớn, cũng sẽ thường xuyên phát sinh va chạm với binh khí của địch nhân, cầm không chắc rất dễ bị rơi.

Bây giờ Diệp Thiên Vân chính là muốn phát toàn bộ khí lực ra, cho nên luyện đao hung mãnh vô cùng, bộ đao pháp này của hắn bản thân cũng không có lực sát thương gì, có điều chỉ một chốc hắn đã luyện đao pháp sinh gió, không ít người đều dừng lại xem hắn luyện bộ đao này. Tốc độ lúc này càng đánh càng nhanh, người và đao không thể phân rõ!

282. Chương 282: Con Đường Của Mình

Nhiệt tình của hắn ở phương diện võ thuật cao hơn bất cứ người nào, từ lúc mới bắt đầu vẫn chưa từng gián đoạn, luôn bảo trì đến hiện tại, thành công có lẽ có tính ngẫu nhiên nhưng trong ngẫu nhiên cũng tồn tại tất nhiên. Hơn nữa ở phương diện này hắn cũng đang không ngừng học tập, tiến bộ. Thành tích hắn có được ngày hôm nay cũng là chuyện hiển nhiên. .

Ở phương diện võ thuật hắn vẫn luôn theo đuổi, dùng quyền cước của cơ thể làm chính, đối với binh khí hắn cũng không cuồng nhiệt mấy, hơn nữa trước kia còn luyện rất ít nữa. Thời gian dài không dùng nhất định sẽ có chút lã lăm. Có điều quyền pháp mười mấy năm sao lại có thể uống công luyện được chứ, ít nhất cũng có thể chuyển hóa được ba phần công lực lên đao pháp. Cho nên lúc hắn luyện đao cũng hơi có chút khí thế.

Đặc biệt là phong cách quyền pháp của hắn, dùng ở trên đao chẳng có chút lãng phí nào, xét tổng thể thì có thể dùng hai chữ để khái quát đó chính là “Bá đao”, từng đao đoạt lòng người. Đao pháp cũng nặng về khí thế, điều này khiến đao và hắn sinh ra một điểm chung nên đương nhiên là khi bắt đầu luyện sẽ cực kỳ thuận tay.

Bây giờ Diệp Thiên Vân chính là đang muốn phát tiết nhưng khí lực của hắn chẳng cách nào hao hết, hắn vốn muốn mượn việc luyện đao pháp một hồi để làm nóng cơ thể phát tiết ra ngoài, có điều thực tế lại khác với ý nghĩ của hắn đó chính là hắn càng luyện càng có tinh thần. Hơn nữa lực lượng này giống như một dòng suối từ trong thân thể tuôn ra. Dần dần lại có chút cảm giác không thể không chế được, bởi vậy hắn liền luyện đao pháp hết lần này đến lần khác, mười lần, hai mươi lần...

Hắn đi vào sân tập luyện là buổi trưa, nhưng luyện mãi đến sáu bảy giờ tối vẫn không có chút hiện tượng mệt mỏi. Điều này khiến cho từ đáy lòng hắn cũng không khỏi nghi hoặc, lúc trước luyện tập mặc dù thời gian cũng dài như thế. Nhưng muốn luyện đến cuối cùng vẫn cần một chút ý chí mới có thể kiên trì được. Hơn nữa cũng có cảm giác mệt mỏi, nhưng hôm nay sau khi ngâm những thứ thuốc kia thì lại khác. Luyện đến tận sáu bảy giờ mà chưa từng nghỉ ngơi, điều này có chút bất thường rồi.

Hắn đang nghĩ đến vấn đề xảy ra ở chỗ này, thì đột nhiên phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc: “Thiên Vân à! Không phải là tôi muốn nói cậu, chỉ là cậu thương thế vừa mới khỏi. Sao lại đi vào luyện tập như thế được. Cậu không sợ lại tái phát sao?”

Diệp Thiên Vân dừng đao trong tay, xoay người lại thấy Ngũ Vĩ xách một vĩ hấp trướng, dưới chân mang một đôi giày vải màu đen còn trên người thì mặc một áo choàng ngắn màu lam, không khỏi “phì” một tiếng mà bật cười. Ngũ Vĩ bình thường mặc dù cũng không ăn mặc nghiêm chỉnh có điều cũng chưa từng tiêu sái như vậy, cho nên ánh mắt cũng lộ ý cười nói: “Ngũ sư thúc ăn mặc thật có phong cách!”

Ngũ Vĩ chẳng những không cười, mà còn thay đổi thái độ, mi mày dựng ngược. Ngũ khí hết sức nghiêm túc: “Thiên Vân. Thương thế của cậu mới khỏi được mười ngày, đã bắt đầu luyện, chẳng lẽ cậu không sợ luyện phé sao?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, hần hiểu rõ hơn bất kỳ người nào, thậm chí hiểu thân thể của mình còn rõ hơn cả dụng cụ trong bệnh viện. Cho nên thản nhiên nói: “Không có vấn đề gì đâu. Tôi hiểu rõ cơ thể của tôi mà”.

Ngũ Vĩ nhìn xung quanh một vòng rồi nói: “Lúc trưa tôi có tới đây xem thử, khi đó cậu đang ở đây luyện đao nên không quấy rầy cậu. Không ngờ tới khi ăn cơm tối xong rồi mà cậu vẫn còn ở đây”.

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng có chút sốt ruột, hần rất muốn đề võ công lên cao một chút, như vậy thì sau này mới có thể có sự đảm bảo, bây giờ hần đang ở giai đoạn nửa vời. Nếu so với người cùng lứa mà nói thì thành tích bây giờ xem như là đứng đầu. Ít nhất là cho đến trước mắt, sẽ không đụng phải đối thủ nào giống mình, nhưng nếu so với cao thủ võ lâm mà nói như vậy hoàn toàn sẽ không đủ dùng!

Lúc trước khi tỷ thí với Ngô Hạo Thiên, căn bản là dùng chưa được mấy chiêu đã thua, đương nhiên chuyện này cũng không ngoại trừ là do tỷ thí, nếu là tình huống quyết chiến sinh tử thì có thể đỡ hơn một chút, nhưng tuyệt đối cũng không mạnh đến đâu, Ngô Hạo Thiên, Cổ Phàm, Vô Vi Đạo Nhân, những người này là cùng một thế hệ. Thân thể bọn họ có lẽ đã có chút thoái hóa nhưng kinh nghiệm nhiều năm và chiêu thức tinh diệu đều hơn hần không ít.

Nếu muốn tiến thêm một bước thì sẽ trở nên vô cùng khó khăn, giữa đời thứ ba và đời thứ nhất vẫn còn cách một thế hệ, mục tiêu bây giờ của Diệp Thiên Vân không thể nào chỉ định vị ở đời thứ nhất, bởi vì công phu của bọn họ quá cao cho nên chỉ có thể đặt mục tiêu thấp xuống, sau đó từng bước từng bước leo lên, đương nhiên điều này cũng cần phải có thời gian, cần phải có kiên nhẫn, chứ không phải là một mực trèo cao cầu xa. Bây giờ không thể nào với tay tới đời thứ nhất, một là đối phương sẽ không để cho anh có cơ hội này, hai là trình độ thua kém không ít cho nên trong lòng hần cũng không thể nào không vội được.

Diệp Thiên Vân nghĩ chuyện gì, Ngũ Vĩ mặc dù trong lòng không thể hiểu rõ toàn bộ, có điều cũng có thể đoán được một phần, gã cười ha hả nói: “Bệnh của cậu gần như đã khỏi. Tôi thấy chi bằng cậu nói với phái chủ một tiếng, sau đó đến thẳng hậu sơn là được. Tự mình luyện tập thì thứ được sẽ có hạn. Nếu có thể học đời thứ nhất một thời gian ngắn, vậy ít nhất có thể tăng không ít kinh nghiệm thực chiến. Hơn nữa cậu cũng có thể nghiên cứu kỹ Hình Ý Quyền, cơ hội lần này rất khó có được, cậu phải nắm cho thật tốt đấy!”

Bây giờ Diệp Thiên Vân đã luyện tiếp nội công Kim Chung Tráo, mặc dù vẫn chưa biết sau này có thể luyện tới trình độ nào, có điều ít nhất trước mắt có thể thấy được một chút hiệu quả, sau khi ngâm được, thể năng trong người dồi dào, tinh thần phấn khởi, hơn nữa có thể tập luyện liên tục thời gian dài, có điều có di chứng hay không vẫn còn chưa biết.

Hần còn muốn tiếp tục quan sát thêm mấy ngày nữa, nếu như tác dụng phụ của thuốc này lớn thì hần sẽ không thể tiếp tục luyện tập được nữa, cho nên hần cau mày nói: “Thật ra thì tôi cũng muốn đi tới đó sớm, có điều gần đây tôi đang luyện công, nên định ở đây quan sát một thời gian ngắn đã!”

Lông mày Ngũ Vĩ dựng đứng, nghi ngờ hỏi: “Sao. Bây giờ cậu muốn luyện tập Kim Chung Tráo sao? Những thứ thuốc kia cậu đã dùng rồi à?”

Diệp Thiên Vân ừ khẽ, sau đó mới lên tiếng: “Tôi cũng mới bắt đầu luyện ngày hôm nay. Cảm thấy hiệu quả cũng không tệ, cho nên mới muốn dành một thời gian ngắn để nghiên cứu một chút”.

Ngũ Vĩ cảm thấy rất hứng thú với chuyện này, gã lập tức nói: “Vậy cũng tốt, mặc dù cậu luyện Hình Ý Quyền. Nhưng công phu trong cơ thể lại không hoàn toàn đúng đường, hy vọng cậu có thể tìm ra một con đường đặc biệt! Trong quy trong củ cũng chưa chắc thích hợp với mỗi người, thật ra thì con đường luyện công phu của cậu có chút cương mãnh, cho dù không đồng bộ cũng chẳng có ảnh hưởng gì!”

Diệp Thiên Vân cười ha hả. Hần cũng đồng ý với suy nghĩ của Ngũ Vĩ. Mỗi một loại quyền đều có phong

cách khác nhau, cũng không cách nào so sánh với nhau, mấu chốt là phải xem người nào dùng nó, người nào thích hợp, đây mới là sự tinh túy của luyện võ. Không cần phải vì muốn phong cách quyền tốt mà một mực truy tìm, như vậy người thất vọng cuối cùng thủy chung vẫn chính là mình, đi một con đường thuộc về mình đây mới là chính đạo là đại đạo. Hắc lập tức nói: “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế, võ thuật là không có giới hạn, mà phải xem là ai học, ai dùng!” .

Ngũ Vĩ trước tiên quan sát một vòng thấy không có mấy người. Liền nói: “Nội công cậu luyện có hiệu quả gì không, có phải giống với trước kia không?”

Diệp Thiên Vân từng nói một chút về Kim Chung Tráo với Ngũ Vĩ. Cho nên gã có sự hiểu biết nhất định đối với chuyện này, bây giờ nếu nói ra biết đâu lại có thể giúp tham khảo thêm một chút, dù sao Ngũ Vĩ đối với rất nhiều công phu đều có đọc lướt qua. Cho nên suy nghĩ một lát rồi nói: “Bây giờ tôi luyện hiệu quả hoàn toàn khác với trước kia. Tôi cảm thấy những dược liệu này có thể tạo ra tác dụng gia tốc, từ bên ngoài cơ thể thúc dục vận hành nội công!”

Ngũ Vĩ lẩm bẩm hơn nửa ngày, rồi mới bước lên trước quan sát Diệp Thiên Vân cười nói: “Cậu nhất định là chưa tắm, trên người còn có mùi thuốc, hơn nữa còn rất nặng. Có tác dụng gia tốc đương nhiên là tốt, có điều sau khi cậu dùng còn có biểu hiện gì khác không? Chẳng lẽ lại chỉ có tác dụng gia tốc nội công thôi sao?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, thấp giọng nói: “Kinh lực thân thể dồi dào. Giống như là dùng mãi không hết, về mặt tinh thần cũng có chút phấn khởi, hơn nữa thân thể còn có một loại cảm giác khô nóng, những thứ khác tôi tạm thời còn chưa phát hiện!”

Ngũ Vĩ vừa nghe vừa suy tư, gã cũng cảm thấy hứng thú với cách dùng thuốc để luyện này, hồi lâu mới lộ vẻ ngượng ngịu nói: “Về phương diện này tôi vẫn chưa có nghiên cứu gì cả, có điều có thể trở về tra tìm một chút, tôi cảm thấy triệu chứng mà cậu miêu tả có chút giống một thứ!”

Diệp Thiên Vân vừa nghe câu trả lời của Ngũ Vĩ trong đầu chợt lóe. Sau đó mở to hai mắt nói: “Không phải là thuốc kích thích chứ!”

.

Ngũ Vĩ giờ phút này thay vẻ mặt nghiêm túc lúc nãy bằng vẻ cười nói: “Tôi cũng nghĩ vậy, có điều vẫn chưa biết triệu chứng sau này của cậu, hai ngày này khoan hãy đến hậu sơn, xem hiệu quả một chút rồi hãy quyết định đến tột cùng nên làm thế nào”.

Bây giờ Diệp Thiên Vân cũng chỉ có thể như thế, nếu không vì trận chiến đó thì cũng sẽ chẳng mạo hiểm đi một bước này, thật ra thì nên cảm tạ Cổ Phàm thật tốt mới phải, nếu có cơ hội nhất định sẽ hậu báo gã!

Ngũ Vĩ tựa hồ rất vui vẻ gã vừa cười vừa nói: “Nếu công pháp của cậu thành công, thì sau mười năm, hai mươi năm, cậu cũng có thể tạo ra một con đường mới. Tôi cũng coi như là một trong những người chứng kiến! Khai sáng một con đường riêng của mình, thật không dễ dàng!”

Diệp Thiên Vân bị câu “Khai sáng con đường riêng của mình” của Ngũ Vĩ chấn trụ, hắc không thể không nghĩ tới con đường mình đi, vào Hình Ý môn cũng vì có chút nguyên nhân nhưng cũng không phải vì thế mà sau này cố định mình ở trong phạm vi của Hình Ý Quyền này.

Hắc lúc mới bắt đầu kiên trì tự học võ thuật, cho nên càng hiểu được sự gian khổ trong đó, muốn khác với người ta thì phải có sự chuẩn bị trong lòng, bởi vì phía trước nhất định sẽ cỏ mọc thành bụi, đầy bụi gai, có lẽ sẽ phải chịu khó khăn đủ loại, nhưng nó lại thuộc về mình, thích hợp hoàn toàn với mình, đó là một loại phong cách chưa bao giờ có, có điều cũng vì vậy mới càng có thêm lực hấp dẫn!

Ngay một khắc này hắc đột nhiên cho rằng luyện công phu gì đều không quan trọng, quan trọng là thích hợp với mình!

283. Chương 283: Tiểu Vân Biến Thành Tiểu Vân Tử

Ngũ Vĩ thấy nó thần kỳ như vậy cũng ngạc nhiên không ít, có điều hiệu quả của thuốc Diệp Thiên Vân dùng để luyện công gã quả thật muốn nghiên cứu một phen. Chẳng qua sau lại thấy đây là bí mật của Diệp

Thiên Vân, cho nên cũng không nghiên cứu nữa, nhưng gã cũng không tin kết quả này lắm, một loại được vật có thể thúc dục nội tức. Nếu bỏ vào võ lâm, vậy tuyệt đối là một kỳ bảo. Nếu tin tức bị người ngoài nghe được, vậy kết quả có thể đoán ra, Diệp Thiên Vân sẽ bị người trong võ lâm đuổi giết.

Diệp Thiên Vân đã giải quyết vấn đề gần xong. Còn Hứa Tình tựa hồ cũng đã muốn rời đi bởi vì bệnh tình của Diệp Thiên Vân đã khỏi rồi, nên cũng không còn lý do gì để lưu lại nữa, có thể là do còn có chút thể diện không bỏ xuống được. .

Diệp Thiên Vân tiễn nàng đến sân bay, Hứa Tình có chút quyến luyến, hai người đã sống chung với nhau một thời gian dài như vậy, tình cảm đậm bạc của Diệp Thiên Vân nàng cũng có thể nhìn ra, hơn nữa phần lớn tinh lực của hắn đều bỏ vào trong con đường võ thuật, tinh lực còn thừa lại căn bản là có hạn.

Một người nếu dồn toàn bộ tinh lực vào một chuyện, vậy phản ứng với những việc khác sẽ rất trì trệ. Hơn nữa còn thiết một chút tính miễn cảm nữa, nàng đến tận bây giờ vẫn chưa hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Diệp Thiên Vân, hay ít nhất là vẫn chưa sờ thấu đáy là Diệp Thiên Vân đặt bao nhiêu tinh lực trong quan hệ của hai người cho nên bây giờ nàng không muốn đi, nhưng muốn lưu lại cũng không có cơ gì cả. .

Diệp Thiên Vân mặc một cái áo khoác màu xanh, phía dưới mặc quần rộng thùng thình, cảm giác có chút giống cậu ấm con nhà giàu, hơn nữa vì trận đánh lần trước, trên mặt vẫn còn lưu lại chút sẹo mụn. Trông rất phong độ, hai tay của hắn dút trong túi quần cười cười nói: “Hôm nay từ biệt cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại, có điều tôi định một thời gian nữa sẽ trở về Băng Thành. Chỉ là cô cũng biết đấy, chuyện của tôi có rất nhiều cũng không biết có cơ hội tìm cô không. Có điều đến lúc đó có thể gọi điện thoại, hơn nữa nếu cô có chuyện gì khó khăn thì cũng có thể gọi cho tôi, tôi có một vài người bạn ở Băng Thành!”

Tâm tư Hứa Tình không đặt ở vấn đề này, nàng có chút ai oán, có điều rất nhanh đã thông suốt, Diệp Thiên Vân là một nam nhân chân chính. Là một người có truy cầu, cho dù là sau khi bị thương vẫn luôn nghĩ đến võ thuật cho nên nàng cũng không trách hắn. Hứa Tình cũng vui vẻ cười nói: “Tiểu Vân, anh tốt nhất là nên chú ý đến thân thể đi! Thân thể của mình vĩnh viễn là tiền vốn cách mạng, chỉ có người sống mới có hy vọng không phải sao? Nghỉ ngơi tốt thì mới có thể tiến lên cảnh giới cao của võ thuật được”.

Diệp Thiên Vân không ngờ Hứa Tình lại nói ra câu như vậy, có điều hắn vẫn gật đầu nói: “Chuyện này tôi cũng hiểu mà, cô cũng phải giữ gìn sức khỏe đấy. Có cơ hội nhất định sẽ đi tìm cô”.

Người ở đại sảnh chờ máy bay đều nhìn hai người, hôm nay Hứa Tình một thân màu trắng, phảng phất như một đóa hoa sen trắng, từ trong ra ngoài tản ra một loại khí tức thánh khiết cơ hồ khiến người khác có chút không dám nhìn thẳng. Không ít khách chờ máy bay đều cố tình hoặc vô tình nhắm hai mắt, sau đó lại quay đầu đi giống như sợ bị người khác phát hiện.

Trong lòng Hứa Tình tựa hồ có chút không thoải mái lắm, đến bây giờ Diệp Thiên Vân vẫn còn sững sờ như vậy, không hiểu tình cảm người ta thì thôi nhưng ngay cả cơ hội ở trước mắt này cũng định bỏ qua luôn. Diệp Thiên chính là một người như vậy cũng chỉ có nhân tài như vậy mới càng đơn thuần, càng đáng yêu, đương nhiên nói cho cùng vẫn còn có chút giống đầu gỗ. Nghĩ tới đây Hứa Tình bật cười, sau đó vươn tay ra nói: “Vậy chúng ta gặp ở Băng Thành nha! Dù sao nếu anh dám không tới tìm tôi, tôi liền biến tiểu Vân thành tiểu Vân tử đấy!”

Diệp Thiên Vân nghe xong khóe miệng cũng nhếch lên, Hứa Tình luôn luôn dí dỏm như vậy, cho nên cũng mỉm cười đáp lại: “Sau khi trở về, tôi nhất định sẽ tìm cô, yên tâm đi!”

Hứa Tình nhận lấy vali từ trong tay Diệp Thiên Vân, sau đó đột nhiên nóng giận vô cớ, nàng mạnh miệng nói: “Anh rất đáng ghét có biết không!” Nói xong dùng vali kia đánh mạnh vào người Diệp Thiên Vân. Sau đó xoay người bỏ chạy.

Diệp Thiên Vân có chút mù mẫm, lòng dạ của phụ nữ hắn chẳng bao giờ hiểu nổi, phảng phất như biển rộng. Lúc thì tĩnh lặng, lúc thì mãnh liệt, hắn vĩnh viễn sẽ chẳng biết nàng bước tiếp theo của nàng là gì, lúc hắn cảm thấy nàng bình lặng thì lại đột nhiên nổi sóng lớn quật ngã hắn. Con gái, vĩnh viễn là như vậy!

...

Trở lại Hình Ý Môn, Diệp Thiên Vân cũng không tiếp tục bận tâm nữa, Kim Chung Tráo đã có thể tiếp tục luyện tập, bây giờ cũng chỉ còn đến hậu sơn học tập nữa thôi.

Trừ ngày đầu tiên luyện Kim Chung Tráo có chút khó chịu, hai ngày còn lại cảm giác càng ngày càng nhẹ, tựa hồ thân thể đã thích ứng, hơn nữa công hiệu của thuốc trong thùng gỗ kia cũng không còn giống lần đầu tiên nữa, gần như bình hòa, có điều so với trước kia cũng không kém là bao. Tốc độ vận hành rất nhanh.

Triệu chứng tinh thần phần khởi của ngày đầu tiên kia đã ít hơn rất nhiều, điều này khiến lòng của hắn có hơi thả lỏng. Cũng may là có giảm đi một chút, bằng không ngày nào tinh thần đều hưng phấn dị thường, vậy người đó ngày nào cũng đều sống trong sự phấn kích. Nghĩ một chút thôi đã cảm thấy rất đáng sợ rồi, cuộc sống như thế quả thực không phải là cuộc sống con người có thể chịu nổi, nhất định phải phát tiết. Bằng không thân thể sẽ giống như không chế được, giống như bị tẩu hỏa nhập ma. .

Sau khi Diệp Thiên Vân trở về lại tiến vào thùng gỗ lớn kia, mỗi ngày một canh giờ, trong sách từng nói qua luyện công phu như vậy tốt nhất là không nên gián đoạn, có điều với tình trạng của Diệp Thiên Vân bây giờ thì là chuyện không thể nào, cơ hồ mỗi ngày hắn đều có chút chuyện, cho nên chỉ có thể cố gắng gián đoạn ít, đây là mức lớn nhất hắn có thể làm được rồi.

Hắn vừa mới luyện công xong, Tiêu Sát liền ở bên ngoài gõ cửa xong rồi tiến vào, mũi không tự chủ được mà giật giật, ngửi được mùi thuốc nồng nặc. Sau đó sắc mặt kỳ quái hỏi: “Thiên Vân, phòng này của cậu sắp thành tiệm thuốc bắc rồi, nên mở cửa sổ để bớt mùi đi chứ”.

Diệp Thiên Vân cũng vừa mới mặc quần áo vào không lâu, nhìn điệu bộ của gã cũng chỉ cười, chỉ vào ghế nói: “Ngồi xuống trước đã, hôm nay tới tìm tôi có chuyện gì à?”

Tiêu Sát ngồi vào ghế rồi thì cầm một quả táo, cắn mạnh một phát nói: “Là cha tôi gọi cậu tới, ông nói hai ngày này để cậu tới hậu sơn một chuyến, Ngô sư thúc tổ đã chờ đến sốt ruột rồi”.

Diệp Thiên Vân cười ha hả nói: “Trước kia cũng chưa từng thấy bọn họ nhiệt tình như vậy, bây giờ sao lại vội bảo tôi đi vậy”.

Tiêu Sát nuốt miếng táo xuống rồi mới nói: “Cũng không thể nói như vậy được, thời gian trước bọn họ vẫn chưa biết cậu, bây giờ biết lại phát hiện thiên phú của cậu không tệ. Nên tất nhiên sẽ trở thành như thế rồi. Không có gì quá kỳ quái”.

Bây giờ Diệp Thiên Vân đang luyện tập Kim Chung Tráo, hai ngày này cảm thấy tiến bộ không nhỏ, cho nên hắn ngừng đầu nói với Tiêu Sát: “Tôi vẫn muốn chậm chút nữa, còn chút chuyện chưa xử lý xong”.

Tiêu Sát hận không thể đứng lên gõ đầu Diệp Thiên Vân hai cái. Gã vội la lên: “Thiên Vân, đây chính là một cơ hội khó có được đấy. Đi sớm một ngày thì sớm học được một vài thứ, cậu có chuyện gì thì cứ tạm gác lại đã, đến lúc về lại làm tiếp, bằng không lỡ mất cơ hội!”

Diệp Thiên Vân nghĩ lại cũng thấy có đạo lý, Kim Chung Tráo này dừng mấy ngày có thể luyện thêm. Còn cơ hội trước mắt này nếu bỏ qua thì sẽ thật sự tuột mất, cho nên trong đầu cân nhắc một chút liền gật đầu nói: “Vậy cũng tốt, hôm nay tôi đi là được, chỉ là không biết buổi tối có thể trở về không, nếu có thể trở về thì tốt hơn”.

Tiêu Sát cười hắc hắc nói: “Không biết, tôi vẫn chưa có cơ hội ở trong đó, có điều đến lúc đó cậu có thể xin ý kiến, xem thử có được không. Bây giờ thì thu dọn mấy bộ quần áo với mấy thứ thường dùng trước đi đã. Sau đó buổi tối hãy đi!”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Được, có điều tôi có cần nói với phái chủ một câu không?”

Tiêu Sát lắc đầu giống phản xạ nói: “Không cần. Tôi là từ chỗ ông về đây, cha tôi đang bận lắm, bị sút đầu mẻ trán cả ngày”.

Diệp Thiên Vân vốn không định hỏi tiếp, có điều trong đầu chợt lóe lên liền hỏi tiếp: “Bây giờ phái chủ bận chuyện gì thế?”

Tiêu Sát cười hắc hắc nói: “Hai ngày trước Bắc phái và Tây phái, hai nhà vì chút chuyện nhỏ mà đánh nhau, phái chủ hai phái gặp mặt cũng không nói chuyện, nếu không kịp thời êm xuống. Vậy ba phái Hình Ý môn sẽ phải tiến hành đại chiến”.

Diệp Thiên Vân nhướng mày nhưng ngay sau đó liền giãn ra, Tiêu Hùng luôn xem như là người trung gian, mà từ sau khi vào Hình Ý môn liền phát hiện xung đột giữa hai phái cũng không phải là quá lớn, sau bảy

giờ lại đột nhiên đánh nhau, chẳng qua đây cũng chỉ là nghi vấn, cho nên gật đầu nói: “Xem ra Hình Ý môn nếu không âm ỉ một trận thì thật là không thú vị, trước kia hai phái cũng thế sao?”

Tiêu Sắt gật đầu nói: “Đúng vậy thật ra thì hai phái cũng là vì chút chuyện cỏn con này, suốt ngày cãi tới cãi lui, có điều chuyện hai ngày trước cũng không được coi là nhỏ, cậu có biết Địch Tường của Bắc phái không, chính là cái người lần trước giao thủ với cậu ấy?”

Diệp Thiên Vân đương nhiên nhớ rõ, chính là người đầu tiên giao thủ với hắn lúc mới tới Hình Ý Môn, người này không chỉ kiêu ngạo, mà còn hơi hiếp yếu sợ mạnh, cho nên gật đầu nói: “Đương nhiên là nhớ, tôi còn từng giao thủ với hắn”.

Tiêu Sắt cười hắc hắc nói: “Chính là hắn gây tai họa đấy. Đả thương một đệ tử của Tây phái, sau đó lại nói ra lời ngông cuồng. Điều này vốn chưa tính là chuyện lớn, nhưng mà đến chết vẫn không chịu nhận sai, kết quả người của hai bên tham gia càng ngày càng nhiều, địa vị cũng càng lúc càng lớn, từ đời thứ ba lên đời thứ hai, cuối cùng phái chủ hai phái cũng bắt đầu đánh nhau”.

Diệp Thiên Vân có một loại cảm giác, chuyện lần này không đơn giản như vậy, ít nhất sẽ không đơn giản giống như lời Tiêu Sắt nói!

284. Chương 284: Chợt Thấy Cao Thủ

Từ sau khi tiến vào Hình Ý môn cũng chỉ gặp Tiêu Hùng mấy lần, mỗi một lần đều gặp vội vàng. Công thời gian gặp mặt lại cũng không hơn mười tiếng, hắn chung quy cảm giác Tiêu Hùng này rất bí hiểm, sau về ngoài bình tĩnh giống như giấu giếm điều gì đó, đây cũng là chỗ khiến hắn nghi hoặc. Tiêu Hùng là phái chủ trong phái, lần này đột nhiên lộ ra dã tâm nhất định cho mình biết. Hơn nữa từ sau khi đánh một trận bị bại lại thần nhiên thừa nhận hắn không có năng lực gánh vác, có phải quyền lực của gã bây giờ không thỏa mãn được dục vọng hay là thứ gì đó khác không, hết thấy còn phải đợi phát giác đã.

Diệp Thiên Vân vốn không giỏi suy đoán và phân tích, có điều bây giờ cũng bị buộc đến trình độ không thể không suy nghĩ như vậy, điều này cũng khiến cho hắn cảm thấy mệt chết đi được, ở Hình Ý môn cố sức tranh thủ sự bảo đảm cho bản thân, hắn mặc dù không định dựa gì vào Hình Ý Môn, nhưng cũng không thể mất đi cái gì được, căn cứ loại tâm tình này, cũng theo góc độ như vậy mà xuất phát, mặc dù cũng không tính là nghĩ nhiều, có điều so với trước thì đây cũng là một sự tiến bộ. Sự tiến bộ khi bước vào trong chốn võ lâm.

Diệp Thiên Vân mang theo vài thứ bao gồm một ít đồ sinh hoạt và cả một ít quần áo dùng cho tập luyện, những thứ khác hắn cũng không định mang theo, bởi vì cho dù mang theo cũng không có tác dụng gì, cùng lắm thì đến lúc đó trở về lấy tiếp là được.

Tiêu Sắt cũng phụ hắn một tay, gã làm không hề thấy mệt, hơn nữa tựa hồ còn cao hứng hơn cả Diệp Thiên Vân, sau khi hát một đoạn nhạc liền nói: “Tiểu sư đệ à, lần này cố gắng phải học một vài thứ rồi trở về đấy, nếu không chúng ta chỉ là vào Bảo Sơn vô ích, tốt nhất là cậu học hết từng món của sư thúc tổ, sau đó trở về lại từ từ nghiên cứu, đối với bản thân cậu sẽ cũng sẽ có thu hoạch không nhỏ”.

Lời của Tiêu Sắt mặc dù tham nhưng cũng rất đúng, lần này giống như vào bảo tàng vậy, không học một vài món thì căn bản sẽ không trở về, với tư duy của Diệp Thiên Vân thì sẽ chẳng lười biếng và lơ là chút nào. Thậm chí còn có thể hoàn toàn khắc rõ trong đầu, kỹ năng như vậy mặc dù trong lúc tỷ thí không có tác dụng quá lớn, nhưng ở lúc bình thường học tập và tập luyện tác dụng phát huy là không nhỏ, ít nhất lúc ấy có thể nhớ kỹ tất cả các kiến thức, sau đó khi trở về lại học tập sau.

Diệp Thiên Vân đeo túi xách lên lưng, mỉm cười mở miệng nói: “Yên tâm đi, tôi vào trong đó nhất định sẽ học nhiều món, đến lúc đó nếu có cơ hội còn có thể truyền thụ cho các sư huynh đệ khác!”

Tiêu Sắt không ngờ tấm lòng của Diệp Thiên Vân lại rộng rãi như thế, gã chụp lấy hai vai của Diệp Thiên Vân nói: “Tiểu sư đệ, xem ra cậu thật sự là muốn tốt cho mạch trung ta, móc cả tâm ra Tiêu Sắt tôi vốn đã da mặt dày nên nói tiếng cảm ơn cậu trước, sau này có cơ hội tôi nhất định hậu báo!”

Diệp Thiên Vân cũng là suy nghĩ thật lâu mới nói ra câu kia, món Hình Ý Quyền này, không phải là nói không truyền thì liền thật sự không truyền, món này đệ tử đời thứ nhất nhất định sẽ truyền chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi. Nhưng trái lại cho dù học cũng không nhất định sẽ thông hiểu, người có thể thả lỏng

tâm tư học võ lại càng ít, nếu không cũng sẽ không khiến đời thứ ba yếu kém đến trình độ như vậy, một người nếu chuyên tâm luyện tập, vậy ở trên con đường võ đạo cũng sẽ không có chuyện không thành.

Ngũ Vĩ nói rất hay, cần cù là tuyệt kỹ đệ nhất ở đương thời, những lời này không giả chút nào. Không chỉ cần có sự cần cù mà còn phải có quyết tâm, có nghị lực, một người nếu ngay cả những thứ này đều không có, vậy làm sao có thể làm tốt mọi chuyện. Võ đạo, cũng giống như làm người. Công phu luôn đặt bên ngoài, thường là do vẫn có mạnh có yếu. Một người quan trọng nhất là dựa vào chính mình, đây chính là phương pháp duy nhất để thành công, cho nên Diệp Thiên Vân cũng dám bạo gan xuất những thứ mình học được ra. Bởi vì hắn có sự tự tin này, nên tin chắc không ai chăm chỉ hơn, có nghị lực hơn hắn. .

Lúc này Tiêu Sắt có chút kích động không biết nên nói gì cho phải, Diệp Thiên Vân sau khi vào Hình Ý môn tất cả những việc hắn làm ra đều là chuyện lớn, hơn nữa lại có rất nhiều chuyện đều là việc gã muốn làm mà chưa làm được. Gã là đại sư huynh trong mạch, không chỉ xấu hổ, mà đồng thời cũng cảm thấy vui mừng, nếu đệ tử đời thứ ba có thêm hai người như Diệp Thiên Vân, vậy trong mạch không đơn giản chỉ phát dương quang đại, mà còn có thể khiến Hình Ý môn tranh một chuyến với Thiếu Lâm và Võ Đang. Cho nên gã cảm khái nói: “Thật ra thì tôi đã sớm có suy nghĩ này, chỉ là cảm thấy không công bằng đối với cậu, dù sao sư thúc tổ đời thứ nhất của môn chỉ xem trọng một mình cậu, mà không phải là trong mạch, sau khi cậu học những món này lại truyền về, vậy người thua thiệt nhất trong này cũng chính là cậu”.

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười. Quan hệ giữa hắn với Tiêu Sắt có thể nói là rất thân thiết, rất nhiều việc vặt đều là do một tay Tiêu Sắt hỗ trợ. Nếu có thể hắn cũng nguyện ý làm một chút chuyện cho Tiêu Sắt, dù sao mỗi người đều tinh lực có hạn, Tiêu Sắt có thể bỏ công việc trong tay để giúp mình làm một chút việc vặt vốn mình có thể hoàn thành, đây cũng là một phần tình ý, mặc dù nó không giống như giao dịch, nhưng ít nhất cũng phải có qua có lại, nào có đạo lý bảo người ta chỉ giao mà không báo đáp, chứ nếu không thật chẳng đáng làm người.

Nguyện vọng duy nhất của Tiêu Sắt chính là hy vọng trong mạch cường đại, cho nên Diệp Thiên Vân cũng rất đồng tình mà việc này có một nguyên nhân lớn là muốn trả cho Tiêu Sắt một cái nhân tình.

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn đồng hồ “tích tắc”, kim đồng hồ đã chỉ dưới chấm số ba, liền mở miệng nói: “Đại sư huynh, bây giờ không còn sớm nữa, tôi thấy chúng ta nên bắt đầu lên đường, đi sớm cho tốt. Nếu không lúc đến sẽ chỉ có thể ngủ mà thôi”.

Tiêu Sắt gật đầu thật mạnh, gã bây giờ vẫn còn đắm chìm trong vui sướng, cười ha hả nói: “Nếu có vấn đề gì thì cứ tìm tôi là được, chuyện bên ngoài tôi cũng sẽ lưu ý giúp cậu. Lỡ như có chuyện, tôi sẽ thông báo cho cậu trước tiên, sau núi người ra vào không nhiều lắm, nếu có việc, tôi sẽ sai người thông báo cho cậu, cậu cứ ở bên trong mà từ từ học đi!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, mãi đến khi Tiêu Sắt đưa Diệp Thiên Vân đến thạch bích, gã nhìn về phía trước nói: “Tôi chỉ có thể dẫn cậu tới đây thôi, tôi chẳng thể đi xa hơn được. Cậu sau khi vào ngân vân lần không nên tranh chấp cái gì với mấy lão tổ tông đó, nếu không người bị thương chỉ có thể là một mình cậu mà thôi. Nên học nhiều, nhìn nhiều, hỏi nhiều, nhưng nên nói ít, phải biết rằng họa từ miệng mà ra!”

Diệp Thiên Vân không khỏi cười ha hả, Tiêu Sắt lúc đến nơi này lại lộ bản sắc nói đông nói dài của mình, liền vỗ vai gã nói: “Được rồi, đại sư huynh, tôi cũng không phải hạng người lắm mồm, anh bảo trọng nha!”

Tiêu Sắt cũng vỗ cánh tay Diệp Thiên Vân cười nói: “Bảo trọng. Hy vọng cậu có thể học được nhiều món cho trong mạch chúng ta. Càng phải học nhiều thứ cho bản thân hơn một chút đấy”.

Diệp Thiên Vân gật đầu, sau đó tạm biệt gã rồi đi vào, hắn đi cũng không nhanh, mà lại xem mấy thứ mà những tiền bối trước kia lưu lại, rất nhiều thứ hắn chưa từng thấy qua bao giờ. Ví như một vài chiêu thức của Bát Cực Môn, hắn vừa thấy mấy thứ võ học này liền không muốn đi, đi một bước đều phải dừng lại một hồi lâu, có đôi khi còn phải dừng bước lại để suy nghĩ kỹ, chiêu thức kia tại sao lại như thế, cho nên cứ dừng dằng thế liền chậm hơn một giờ.

Khi hắn phục hồi tinh thần lại không khỏi thở ra một hơi, sau đó mới nhớ tới nhiệm vụ của mình, không khỏi cười khổ, xoay người nhìn lại, Tiêu Sắt đã sớm rời đi lúc nào không biết.

Diệp Thiên Vân vừa đi vừa cẩn thận nhớ lại những bức tranh lúc này. Điều này không khỏi khiến hắn thầm khen tinh diệu, nhớ kỹ thật nhiều món của môn phái, sau đó khắc lên trên thạch bích. Những thứ này làm

cho người ta có một cảm giác im lìm, nhưng càng có thể gây chú ý cho người ta, hơn nữa rất nhiều chiêu thức Diệp Thiên Vân đều chưa từng gặp qua.

Lần trước tới hắn cũng chỉ là nhìn lướt qua, cũng không đủ thời gian nghiên cứu xâm nhập, lúc này không có ai, cho nên hắn mới nán lâu như thế. Hắn có loại cảm giác như trở về xem lịch sử, từ miêu tả của những bức tranh này xem ra, những võ học này không giống do một người tổng kết ra, mà giống như là do nhiều người cùng nghiên cứu ra.

Tranh này thường được truyền thừa, truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, hắn không ngừng suy nghĩ quan sát đến nỗi bước chân lại chậm chạp đi về trước như cũ, từng bước một đi tới sân lớn khai mạc Võ thuật hội kia.

Vừa mới vào giữa sân, chợt nghe có một người quát: “Tiểu tử, sao cậu dám cả gan xâm nhập vào đây?”

Diệp Thiên Vân nghe xong cảm thấy kinh hãi. Hắn luôn nghĩ về mấy động tác được vẽ trên thạch bích, bởi vì suy nghĩ quá nhập tâm nên không hề thấy có người, không khỏi thầm mắng mình quá không cẩn thận. Vừa ngẩng đầu nhìn, một lão già mặc áo choàng ngắn màu xanh xám đứng ở trên một cái cọc lớn, trông lớn hai mắt nhìn thẳng mình, cho nên hắn vội tiến lên ôm quyền nói: “Vãn bối Diệp Thiên Vân, đến đây để...”

Lão già này vung tay lên nói: “Được rồi, không cần nói mấy thứ vô ích này, đi lên tiếp ta hai chiêu!”

Diệp Thiên Vân vốn là muốn giải thích, có điều vừa nghe câu nói của lão, liền cảm thấy sự chào hỏi của lão cũng thật ngoài dự đoán. Vừa nghĩ tới chuyện đi lên tiếp hai chiêu với người như vậy, trong lòng kích động một trận.

Đây đúng là một cơ hội luyện tập cực tốt, sau núi tất cả đều là tông sư đời thứ nhất, mặc dù biết rõ mình không phải là đối thủ, có điều có thể học trộm một ít bản lĩnh, cho nên cũng không nói nhảm nữa, bỏ túi xách trên người xuống. Sau đó đi tới cạnh cọc gỗ cao lớn.

Lão già thấy hắn vẫn chưa lên, không khỏi nổi giận nói: “Nhanh chút đi. Không được lãng phí thời gian!”

Diệp Thiên Vân đặt tay lên cọc, dùng lực phát toàn thân đột nhiên nhảy lên, sau khi nhảy cao hơn một thước, ngay lúc thân thể bay lên, dưới chân mượn lực một cái, vừa vịn đạp lên chỗ vừa đặt tay, vũng vàng đứng trên cọc cao, thân thể không lắc lư chút nào!

Lão già này lông mày cau lại nói: “Hay đấy, cậu là ai, tuổi còn nhỏ lại có thân thủ như vậy!” Nói xong hai mắt bắn thẳng đến Diệp Thiên Vân.

Chiêu này của Diệp Thiên Vân cũng là học trộm. Chiêu thức của hắn là học được từ lúc luyện tập võ nghệ với Ngô Hạo Thiên, có thể nói không sửa đổi chút nào, là bắt chước hoàn toàn! Giờ phút này hắn mới có cơ hội thật sự để quan sát lão già này, tuổi khoảng chừng tám mươi, khuôn mặt có chút hung ác, giống như khí nói chuyện với hắn, bộ râu theo gió bay bay, dáng người hơi mập, xem ra không phải là người dễ sống chung. Trong đầu khẽ động, nói: “Là lão tổ Ngô Hạo Thiên bảo tôi tới!” .

285. Chương 285: Giết Người Như Cắt Cỏ

Lão già đối diện cười ha hả nói: “Lão tạp mao à, ta biết rồi, cậu chính là đệ tử có tiềm chất ở trong mạch chữ gì, hai ngày trước còn có đồn về cậu, nghe nói cậu phé đi một tay của Cổ Phàm, thật là sáng khoái!” Diệp Thiên Vân cũng cởi áo khoác ra, khí trời mùa thu mặc dù lạnh, nhưng bây giờ hắn lại không có cảm giác lạnh, mà cảm thấy thân thể có chút ấm áp, hắn hoạt động thân thể một lúc rồi nói: “Xin hỏi ngài là?”

Lão già nhìn lướt qua vóc người của Diệp Thiên Vân, sau đó mới khen: “Khá, ta là Lý Tông Hồ, đến đây đi!” Lão đã nói xong, nhưng vẫn không thấy lão có động tác gì chỉ đứng ở đó chờ đợi, xem ra là muốn hậu phát chế nhân!

Diệp Thiên Vân là lần đầu tiên đứng trên cọc, cọc này cách mặt đất hơn bốn thước, có chút chóng mặt có điều rất nhanh hắn đã nghĩ ra một biện pháp, đó chính là dùng thức giục cảm giác, như vậy thì hoàn cảnh trước sau đều có thể nắm rõ hơn nữa cũng không cần phải nhìn khắp nơi.

Lão già nhìn bộ dạng của Diệp Thiên Vân không khỏi cười hào sảng nói: “Lần đầu tiên ở trên cọc cao à, người học võ không đứng qua cọc làm sao có thể thành!”

Diệp Thiên Vân lúc này cảm giác ở trên cọc đã tốt hơn nhiều, thân thể của hắn gấp một cái, chân liền nhảy về trước, tay trái thành quyền hơi khựng lại, sau đó ánh mắt nhìn chăm chăm vào quyền phóng về trước, người liền bắn ra, ra tay bỏ quyền thẳng xuống đầu Lý Tông Hồ, thân thể cũng không chậm!

Lý Tông Hồ vừa thấy cái động của Diệp Thiên Vân, lão trong nháy mắt này, hình quyền thành chưởng, chân đạp trên cọc cũng bay ra với tư thế giống Diệp Thiên Vân, sau đó mục tiêu cũng giống Diệp Thiên Vân. Đầu nhắm đầu bổ tới! Trong lòng Diệp Thiên Vân rất cẩn thận, lúc này hắn chẳng biết gì về Lý Tông Hồ cả, cho nên quyền đổi thành thế, sau đó chân lùi về sau đưa tay vạch một cái muốn gạt một quyền này.

Phách quyền của Lý Tông Hồ đánh thẳng đến cánh tay của Diệp Thiên Vân, “Bịch” một tiếng, có âm thanh nặng nề phát ra từ chỗ đụng nhau.

Diệp Thiên Vân lui về sau hai bước cũng gạt bỏ được một quyền này nhưng trong lòng có chút hiểu rõ, Lý Tông Hồ này ra tay cũng không có lực lượng quá lớn, mà có chút mùi hướng dẫn.

Lý Tông Hồ khẽ mỉm cười nói: “Phương pháp luyện Phách quyền có rất nhiều loại, có loại dùng quyền làm búa đánh xuống, có loại lấy chưởng làm búa đánh xuống. Mặc kệ là loại nào thì mấu chốt cũng chẳng khác nhau là bao. Phách quyền đánh xuống là dùng lực toàn thân. Hình Ý Quyền có một đặc điểm, đó là toàn thân một thể, nhất động chứ không bất động, phát lực cũng là sức lực toàn thân chứ không dùng lực một bộ phận, Phách quyền càng phải như thế. Trước tiên duỗi thẳng tay trái, trước duỗi thân thể hơi gấp, lại uốn ra trước, lực là do lúc uốn tức thời này phát ra, không phải chỉ là động tác cánh tay đơn thuần, cái này ở trong Hình Ý Quyền gọi là ”Thức triển“. Sau khi bỏ tay trái thì eo, lưng giật lên, tăng thêm lực cho tay trái trước đó. Lúc bỏ thì hông eo có hơi thấp xuống, động tác gấp xuống này khiến trọng tâm của cơ thể trầm xuống, lực bỏ liền nặng dệ thường chẳng khác gì là dùng cả người đánh”.

Diệp Thiên Vân tới nơi này không phải để liêu mạng mà là để học món gì đó, cho nên giờ phút này hắn cũng ghi tạc những lời này vào trong đầu. Cho tới nay hắn luyện Hình Ý Quyền quan trọng lực lượng, rồi sau đó mới là kỹ xảo, cũng chính vì thế mà lực lượng của hắn lớn hơn người thường rất nhiều. Có điều lực lượng mạnh có ưu thế nhưng cũng có yếu thế, chiêu thức Phách quyền của Lý Tông Hồ giống với chiêu thức của mình, có điều lại có chút phiêu dật mà thiếu đi vài phần bá đạo, đây chính là sự chênh lệch giữa hai người, cho nên khiêm tốn nói: “Đã thụ giáo!”

Nói xong chân của hắn lại biến đổi, giống như hổ đánh tới Lý Tông Hồ, kỳ lạ chân hắn lại giẫm xuống rất chuẩn, nếu không phải là cảm nhận rõ vậy chắc chắn sẽ ngã xuống, tay trái tay phải đồng thời nắm quyền thật chặt như hình đinh ốc, cánh tay trái duỗi thẳng, khuỷu tay ngằm vận kinh rữ xuống. Hai vai buông lỏng, hai mắt nhìn ngón trỏ trong khớp tay trái ở phía trước. Tâm quyền tay phải hướng về phía trước, giống như mũi tên phóng đi!

Hắn làm tư thế chuẩn nhất, bởi vì đối diện là một vị tông sư, hắn cho dù không tranh được hai câu khen ngợi, cũng không thể dọa người, nếu không sau này mình cũng ngại học thứ gì đó, Ngũ Hành quyền nhất định phải luyện đến thuần thực, làm được chuyện thu phát tự nhiên!

Lý Tông Hồ cũng không nhịn được mà hơi có chút kinh ngạc, lão đón thế tới quét ngang quyền một cái, sau đó cũng dùng chiêu giống thế hạ xuống, lui về sau hai bước nói: “Không tệ, Băng quyền này quả thật có chút đáng vẻ, có chút hỏa hầu! Có điều Băng quyền này của cậu tựa hồ có chút bá đạo, Phách quyền vừa này cũng thế!”

Diệp Thiên Vân lúc này đã dùng quá sức, cũng không giống như vừa này dùng chiêu thức làm chủ, cho nên lực lượng của hắn cũng rất khác, thật ra thì chiêu thức của hắn là Ngũ Hành quyền, nhưng nội tức lại là Kim Chung trảo, cho nên khi bắt đầu luyện dương cương đến cực điểm nếu nói phi thường có lực thì cũng hơi có khác với Hình Ý Quyền của người khác, dù sao hắn phát ra lực lượng từ cơ thể đã không giống rồi, hắn cười cười nói: “Từng học một vài công phu nhà khác, cho nên đường đi có chút bất đồng”.

Lý Tông Hồ dừng một chút, ngẫm nghĩ nửa ngày mới hờ hững mà đáp một tiếng: “Như thế cũng tốt, người nào có võ học của người đó, có sự theo đuổi riêng của bản thân mà!” Nói xong chân vừa động, nhưng lúc này Băng quyền như thái sơn đè xuống, nghe quyền phong đúng là toàn lực mà phát!

Diệp Thiên Vân làm sao ngờ được vừa nói xong Băng quyền đã tới, cũng còn may là hắn luôn cảnh giác bằng không sự cả kinh này có thể làm hắn ngã xuống, cho nên thân thể hơi nghiêng sau đó tránh một chiêu Băng quyền này, sau đó quay người lại đánh ra Hoàn quyền, một chiêu này hoàn toàn là phát ra trong vô thức thuộc về loại ra quyền theo bản năng!

Lý Tông Hồ thấy Diệp Thiên Vân lại có thể ở thời gian ngắn như vậy kịp phản ứng, không khỏi mặt nở nụ cười, Băng quyền vừa thu lại đồng thời cũng thu cả thế, tiếp đó rất nhanh biến đổi thành Hoàn quyền! Mục tiêu nhất định là muốn chạm trực diện!

Hai quyền chạm nhau, một quyền này của Diệp Thiên Vân cũng đầy áp lực lượng, có một chút ấn trên quyền của Lý Tông Hồ, “Ba” một tiếng vang nhỏ!

Lý Tông Hồ vốn là đối quyền với Diệp Thiên Vân, chỉ là sau khi đối quyền ánh mắt nhanh chóng biến đổi, tay giống như sợi dây bị lôi kéo ra một đoạn, từ bỏ vai bắt đầu hơi run rồi sau đó đột nhiên đề khí trong nháy mắt phát lực.

Diệp Thiên Vân bị một chiêu này đánh văng, thân thể bay ngược về phía sau, cũng may phản ứng của hắn nhanh lúc sắp rơi xuống đất nhanh chóng đưa tay giữ ở trên một cái cọc thân thể mới không rơi xuống bằng không sẽ bị rơi thẳng xuống đất.

Hắn cũng không nhịn được mà kinh hãi, đây là lần đầu tiên thấy phương pháp ra chiêu như vậy, Băng quyền của Lý Tông Hồ tựa như lò xo, lúc đối chiêu Băng quyền thì lão vốn vô lực, chỉ sau khi Băng quyền của mình phát ra lão mới phát lực, giật kinh ra, giống như được hấp thu lực lượng của mình vậy, trong lòng không khỏi vui vẻ, hắn đã ghi nhớ chiêu pháp này vào trong đầu, trở về căn thất nghiên cứu, cho dù là học chưa tới mười phút, học chỉ năm phần cũng không thành vấn đề, chênh lệch giữa hắn với những người này chính là ở chỗ chiêu thức không đủ tinh thuần, hỏa hầu kém!

Diệp Thiên Vân âm thầm cao hứng, trong lúc nhất thời lại đã quên mình đang ở treo lơ lửng trên cọc, sau khi phản ứng lại hắn mới một cánh tay phát lực, sau đó chân đạp mạnh cọc cạnh đó, lại đứng lên.

Lý Tông Hồ nhìn Diệp Thiên Vân nửa ngày, rồi mới nói ngắt ngứ: “Không tệ, có tiềm chất! Tư chất nếu so với hai đệ tử lần trước tới thì tốt hơn nhiều”.

Diệp Thiên Vân tới nơi này chỉ đơn thuần là muốn học trộm chiêu thức, nên hắn rất có kính ý, sau đó ôm quyền nói: “Cảm ơn sư thúc tổ chỉ điểm, cháu cũng có không ít thu hoạch!”

Lý Tông Hồ sững sờ nửa ngày, sau đó gật đầu nói: “Ta không hề dạy cậu thứ gì cả, chỉ là nhất thời cao hứng mà thôi, quyền của cậu quá độc ác, vừa này ta một quyền kia của ta, đại bộ phận là lực lượng của bản thân cậu đánh ra, nhưng không ngờ lại có thể có uy lực như thế, Hình Ý có câu là ‘Giết người như cắt cỏ’, xem lực đạo của cậu cũng biết cậu đã giết không ít người rồi!” .

Diệp Thiên Vân đương nhiên giết không ít, có điều giờ phút này cũng không định nói về những chuyện này, hắn còn muốn thử hai chiêu với Lý Tông Hồ, có điều nhìn bộ dạng của lão sợ là không có cơ hội, đành phải nói: “Sư thúc tổ, cháu muốn hỏi một chút, Ngô sư thúc tổ ở đâu thế?”

Lý Tông Hồ tựa hồ cũng không để ý đến việc bị ngắt lời này, nghĩ một chút rồi nói: “Lão đang ở bên cạnh chơi cờ chứ đâu, cậu vào trong phải cẩn thận một chút đấy, không nên nói lung tung!” Lão lúc này cũng không còn ngang ngược như lúc này nữa, rất có ý tốt mà chỉ điểm một cái.

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua, tựa hồ đệ nhất đại tông sư của Hình Ý môn cũng không phải là dễ tiếp xúc, Ngô Hạo Thiên, còn có Vô Vi Đạo Nhân cũng coi như là tương đối bình thường, mặc dù lúc mới gặp có chút khó chịu, có điều sau khi qua lại một thời gian thì đỡ hơn nhiều, không hề giống hạng người ngang ngược như Tiêu Sát nói ngược lại cảm thấy cũng không tệ lắm, cho nên cung kính nói: “Cảm ơn sư thúc tổ, cháu sẽ đi ngay bây giờ đây!”

Lý Tông Hồ khoát tay, sau đó liền đứng sững ở đó, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, Diệp Thiên Vân thấy lão cũng không để ý đến mình nữa, liền nhẹ nhàng nhảy xuống cọc, sau khi hắn đeo lại ba lô trên lưng, lại ngẩng đầu thấy Lý Tông Hồ vẫn đứng ở đó như cũ, không khỏi cảm giác có chút vắng vẻ, trong sân lớn cũng chỉ có hai người, trống rỗng, một chút sinh khí cũng không có.

Lúc này nắng chiều đầy trời, còn trời chiều cũng buông xuống, Diệp Thiên Vân sau khi thấy những cảnh sắc này không tự chủ được mà liên hệ với nhau, đột nhiên hắn sinh ra một loại sợ hãi từ trong lòng, nếu hắn còn sống, còn theo đuổi võ đạo, thì sẽ có một ngày hắn già, cơ năng cơ thể sẽ theo không kịp cũng không thể tiến thêm, cảnh tượng như vậy bây giờ là khắc họa chân thật của mình, một loại cảm giác bị thương tự nhiên sinh ra.

Có điều trong nháy mắt hắn lại trở nên kiên quyết, nếu đã chọn con đường này sẽ luôn tiếp tục đi mãi, hắn xách ba lô lên sau đó xuyên qua sân này đi thẳng tới con đường nhỏ đầy là vàng rơi.

286. Chương 286: Sức Sống

Lúc trước khi nghe Tiêu Sát giới thiệu, vẫn cảm giác trong này hẳn phải là một nơi cực kỳ thâm nghiêm, tường bao cao cao, thủ vệ nghiêm ngặt, tóm lại đây là do lời nói của Tiêu Sát lưu lại cho hắn ấn tượng sâu sắc. Có điều khi hắn thực sự vào nơi này, mới phát hiện không hề giống vậy.

Trước mắt là một cái viện nhỏ có hàng rào bao quanh, nếu lấy tầm nhìn từ con đường nhỏ này thì có thể thấy được có hai phòng không quá ngăn nắp, bên trong lại có tiếng cho sữa, thậm chí còn có tiếng gà, vịt, những loại thanh âm hỗn loạn này khiến trong viện không chỉ tràn đầy sức sống, hơn nữa còn có một loại cảm giác khiến người ta không tự chủ được mà muốn thân cận.

Diệp Thiên Vân đang muốn đi về phía trước nhưng chỉ mới hai bước, đột nhiên từ trong viện nhảy ra một con chó vàng rất lớn, nghe rằng há miệng với hắn, thỉnh thoảng lại sữa lên hai tiếng, hai con mắt nhìn chăm chăm Diệp Thiên Vân, lộ ra vẻ nó rất oai phong!

Diệp Thiên Vân liền dừng bước, gặp phải con chó này thì cũng chẳng thể nói đạo lý gì được, cho nên hắn liền nhìn vào trong, nếu có người thì ngay bây giờ chắc sẽ đi ra.

Quả nhiên, từ bên trong đi ra một lão già tóc trắng xóa, cặp mắt đục ngầu vô thần, mặc áo bông, hai tay đút trong tay áo, vừa đi vừa cần nhàn nói: “Là ai tới đây? Không biết đang chơi cờ sao? Tự dưng lúc này lại tới quấy rầy bọn ta...”

Lão từ trong sân đi ra, vừa thấy Diệp Thiên Vân liền sửng sốt, sau đó dùng cánh tay da bọc xương già nua giụi giụi mắt, nói: “Cậu là ai? Hôm nay tự nhiên lại có khách tới, lão tạp mao, lão đi ra ngoài xem thử một chút coi!”

Diệp Thiên Vân không ngờ một đại tông sư lại mặc thành bộ dạng này, bây giờ chỉ mới vào tháng mười, khí trời cũng không phải quá lạnh, mặc một bộ áo đơn là đủ rồi, cần gì phải mặc áo bông chứ, hơn nữa còn ba lớp trong, ba lớp ngoài. Có chút khoa trương quá, điểm thứ hai chính là rất khó nghĩ lão già trước mặt là tông sư đời thứ nhất, bởi vì lão quá gầy, gầy đến nỗi có chút khiến người ta không dám tin, trên mặt lại có chút da đồi mồi nâu nâu, vẻ mặt cũng hơi có chút đại dai.

Diệp Thiên Vân đang nghĩ ngợi thì có một người từ trong đi ra, đó chính là Ngô Hạo Thiên. Lão hoàn toàn khác với lão già kia, tinh thần vô cùng phấn chấn rất có phong phạm võ giả, ăn mặc cũng gọn gàng. Lão vừa thấy Diệp Thiên Vân thì cười ha hả nói: “Tới nhanh vậy là được rồi, thân thể cũng khỏe! Tốt, tốt lắm. Vào trong rồi nói!”

Nhắc tới cũng kỳ quái, thấy có người đi ra, con chó vàng tựa hồ thấy Ngô Hạo Thiên quen thì không sữa nữa mà phe phẩy cái đuôi. Ở cạnh lão già mặc áo bông cứ phe phẩy đuôi chạy qua chạy về, nó hưng phấn hơn bất kỳ ai, phe phẩy không ngừng, giống như sắp nhào lên người.

Lão già mặc áo bông này dùng khuỷu tay đẩy nhẹ, tránh được móng vuốt của chó, cười mắng: “Mày cái gì cũng biết, biết, biết, biết, đừng ở chỗ này chướng mắt bằng không buổi tối cho mày đầy nổi đấy!”

Con chó vàng to nghe xong những lời này thì kêu “ư ư” hai tiếng. Sau đó giống như chuột chạy qua đường, nhón chân mà chạy lẫn vào trong viện, phảng phất như thật sự nghe rõ lời của lão già.

Diệp Thiên Vân thấy cảnh tượng như vậy cũng thấy kỳ quái, hai người này đều ngoài tám mươi, người đã già cũng trở nên có chút tinh quái. Hắn có một loại cảm giác kỳ dị, giống như đến một nhà làm khách, cho nên cũng đi theo hai người vào thẳng trong viện.

Vào trong vừa nhìn, quả nhiên có chút khác, những gà vịt này đều nuôi tản trên đất, vừa thấy có người tới liền lập tức chạy tứ tán, hoàn toàn có bộ dạng thấy người là sợ, trong viện có hai phòng gạch không mới cũng chẳng cũ, cũng có thể có hơi lâu năm rồi.

Ngô Hạo Thiên dẫn Diệp Thiên Vân vào trong viện, nhưng lại không hề để ý đến hắc, mà lại nói với lão già kia: “Đình lão quái, mau kết thúc ván này đi, buổi tối thua thì tới lão rửa chén đấy!”

Cho dù là người như Diệp Thiên Vân, cũng không nhịn được mà nở nụ cười, hai người đánh ván cờ này chính là vì muốn quyết định xem ai rửa chén bát, cũng chẳng biết thế này là tốt hay xấu.

Lão già được gọi là Đình lão quái cười ha hả nói: “Ván này ta là thế cờ tất thắng rồi, xem ra rửa chén chẳng tới phiên ta rồi!” Nói xong hai người liền bắt đầu sát phạt, hoàn toàn không thêm để ý gì đến việc Diệp Thiên Vân đã vào trong này.

Lúc này Diệp Thiên Vân cũng khá khó xử, mấy thứ để trong ba lô cũng không thể bỏ xuống, tất cả đều đặt trên người, mặc dù không quá nặng, có điều vẫn có cảm giác có chút không được tự nhiên, hắc nhìn lướt qua thế cờ của hai người, đây rõ ràng là mới bày ra, Đình lão quái nói lão là thế cờ tất thắng. Nhưng xem tốc độ chơi cờ của hai người, không có nửa giờ là không quyết định được thắng thua, cho nên hắc cũng bắt đầu bồn chồn, đành phải đi bộ một mình ở trong viện này, mặc dù bọn Ngô Hạo Thiên không có đạo đãi khách gì nhưng mình cũng không thể thất lễ, hắc liền đi xung quanh nhìn viện.

Viện cũng không lớn, đi một vòng cũng chỉ mất hai phút, trên đất cứ cách hai bước lại có một ít phân và nước của gia cầm, Diệp Thiên Vân cũng không ngại bẩn cho lắm, nếu không ở đây đúng là nửa bước khó đi. Định đi một vòng để xem thử, không ngờ lại dẫn con chó vàng kia ra ngoài.

Con chó này cũng không đeo vòng, cứ chạy loạn khắp nơi, nó đến trước người Diệp Thiên Vân ngửi ngửi, sau đó lui vài bước, nhìn Diệp Thiên Vân có chút cảnh giác.

Diệp Thiên Vân nhìn lướt qua con chó này, thấy tuổi hắc là không nhỏ, không phải là chó năm sáu tuổi thì không có dạng này, bây giờ hắc chính là muốn trước tiên quen thuộc hoàn cảnh, xem ra phía sau núi này cũng có một vẻ thú vị khác, có rất nhiều người thích những nơi như vậy, bởi vì nó rất gần gũi với thiên nhiên, không có chút tiếng ồn của đô thị lớn.

Diệp Thiên Vân tìm một cái ghế ngồi xuống, sau đó lại bắt đầu hồi tưởng lại lúc giao thủ với Lý Tông Hồ vừa nãy, nhất là một chiêu quyền pháp kia, sao có thể làm biến mất lực đạo của mình, rồi sau đó lại phát lực nhỉ.

Hắc lúc đã nghiên cứu thì chẳng quản đêm ngày, cho nên một hồi liền say mê đắm chìm vào lúc giao thủ giữa hai người, ở trong đầu không ngừng tính toán, đem tất cả các động tác tổ hợp một lần nữa, sau đó tiến hành mô phỏng, vừa mới cảm thấy có chút thu hoạch thì không ngờ Đình lão quái ở bên kia hô “Á” một tiếng, sau đó oán hận nói: “Lão tạp mao, hôm nay sao lại thắng chứ, có phải là thừa dịp ta không để ý lên bỏ thêm cờ vào không, đúng là không biết xấu hổ mà!”

Diệp Thiên Vân bị tiếng đó làm đứt mạch suy nghĩ, trong lòng không khỏi có chút bức bối, thật vất vả mới có chút đầu mối, không ngờ lúc này lại mất hút rồi, đến lúc đó lại phải tiếp tục nghiên cứu lại. Hắc hít một hơi thật sâu, nghĩ đến đây là sau núi, cũng không phải là trong phòng mình, cho nên mới nhin xuống.

Con chó vàng cũng không sợ người lạ, chỉ trong chớp lát đã thân hơn với Diệp Thiên Vân, liếm tới liếm lui trên tay của Diệp Thiên Vân trông thân thiết vô cùng. Diệp Thiên Vân vỗ nhẹ lên đầu chó vàng, nhưng nó liền tách ra.

Ngô Hạo Thiên đứng lên đột nhiên cảm xúc trào dâng, nói: “Thế cờ này của ta chắc chắn là không có đối thủ rồi, nhưng ta vẫn cầu bại một lần!” .

Đình lão quái nghe xong thiếu chút nữa tức khí nhảy dựng lên, lão ở đó râu mày dựng ngược nói: “Ngày mai tái chiến, hôm nay nhường lão một ván trước đấy”. Nói xong đột nhiên nói với Ngô Hạo Thiên: “Trước hết bảo tiểu tử này để đồ xuống đi đã, rồi tìm một phòng cho hắc, từ từ an bài”.

Ngô Hạo Thiên giờ phút này mới nhớ ra, vỗ vỗ đầu nói: “Ừ nhỉ, vừa nãy ta cũng định đi tìm một phòng, không ngờ vừa nói cái đã quên, đều là do chơi cờ hỏng việc!” .

Nói xong vẫy vẫy tay với Diệp Thiên Vân, sau đó nói: “Đi với ta!” Sau đó cất bước đi vào phòng.

Diệp Thiên Vân đến bên trong phát hiện có hai gian phòng, Ngô Hạo Thiên vẫy tay nói: “Cậu chọn trước một cái đi, có điều đã lâu không có người thu dọn, nếu muốn ở đây thì phải dọn dẹp một chút”.

Diệp Thiên Vân đầu tiên đẩy một gian phòng ra, mùi mốc meo bên trong xộc vào mũi, trong này có chút mùi hoa quả thoith cũng cái mùi khác, hắn nhìn lướt qua phát hiện trong phòng này có chút lòi thối, căn bản là người không thể ở được, cho nên lắc đầu, lại đóng cửa lại, phòng như vậy có đánh chết hắn cũng không ở.

Ngô Hạo Thiên ở bên cạnh cũng bịt mũi nói: “Chỗ này lúc trước Đồng Thiết Dân ở, không chú ý đến vệ sinh lắm, có thời gian thì sẽ gọi đệ tử tới quét dọn một chút cũng tốt”.

Diệp Thiên Vân cũng bó tay nhưng chỉ cần có một tia hy vọng thì hắn sẽ không ở trong này, cho nên lại mở một gian phòng khác ra, cũng không tệ lắm nếu so với căn phòng lúc này thì đỡ hơn nhiều. .

Trong phòng không có mấy mùi ghê ghê kia, ngược lại có một cỗ mùi thơm thoang thoảng, hắn quan sát một lúc thấy bên trong cũng khá sạch, ngoại trừ có chút bụi bám ra những thứ khác đều rất tốt, mình chỉ cần chùi một chút là được, căn này tốt hơn lúc này không ít, lập tức gật đầu nói: “Tôi ở căn này là được”.

Ngô Hạo Thiên “Ừ” một tiếng nói: “Nơi này là phòng của Lý Thiên Kiêu, nó có thể sau một thời gian sẽ trở lại, ta thấy cậu trước hết cứ ở nơi này đã, đợi phòng kia dọn dẹp xong thì cậu dời qua”.

Diệp Thiên Vân kìm lòng khôngặng mà gật đầu, có một nơi sạch sẽ thì hắn rất thỏa mãn, chẳng ngờ Đồng Thiết Dân lại không chú ý vệ sinh, trước kia thấy gã ăn mặc cũng giống người, không ngờ cái phòng ở lại bị gã xáo thành giống cái ổ chó có một không hai.

Ánh mắt Ngô Hạo Thiên nhìn Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới nói: “Ta nói trước với cậu, trong này có người không thích thanh niên cho lắm, cậu phải cẩn thận một chút, nếu chọc giận hắn cậu sẽ xui xẻo đấy, cho nên bình thường ít nói một chút, nghe nhiều, nhớ nhiều. Lúc luyện công cậu phải ở cạnh để xem, có cái gì không hiểu thì đợi có thời gian ở cạnh ta rồi hỏi, không nên quấy rầy người khác”.

Diệp Thiên Vân tất nhiên là hiểu, bỏ ba lô xuống rồi nói: “Sư thúc tổ, còn có chú ý gì nữa không?”

Ngô Hạo Thiên tựa hồ có chút chán cái danh xưng này, lão cau mày nói: “Sau này cứ kêu ta lão Ngô là được rồi, nếu thấy mấy người khác cũng gọi giống thế, còn nữa, bản thân ngàn vạn lần không được đi loạn đấy!”

287. Chương 287: Lão Quái

Thật ra thì cả căn phòng cũng không có gì, chỉ có một cái tủ, một cái bàn, còn có một cái giường, mấy cái này ở trong phòng cũng tới đủ dùng, không có TV, bài biện nổi bật, chẳng những không có mấy tính mà ngay cả phương tiện công nghệ cao cũng cách biệt nơi này nốt.

Diệp Thiên Vân cầm một cái khăn bắt đầu lau dọn trong này, thật ra thì chủ yếu là do bụi bám tương đối nhiều bởi vì thời gian dài không có ai dọn dẹp. Lý Thiên Kiêu từng ở trong phòng này, có điều bây giờ phòng đã đổi chủ, sau khi Diệp Thiên Vân vào ở tất nhiên là muốn tẩy trừ đồ của mình ra rồi.

Diệp Thiên Vân vốn là muốn lấy áo quần ra sau đó bỏ vào trong tủ, chỉ là khi mở bên trong ra mới phát hiện rất nhiều áo quần Lý Thiên Kiêu vẫn chưa lấy đi cho nên hắn đành phải chuyển áo quần của Lý Thiên Kiêu sang một bên, sau đó mới miễn miễn cưỡng cưỡng mà nhét quần áo vào. Cái tủ này để đồ của một người thì vẫn còn rộng, nhưng muốn để đồ của hai người, thì rõ ràng là không đủ chỗ. Cũng may Lý Thiên Kiêu tựa hồ đã lấy đi một ít đồ, nếu không căn bản là không có chỗ để quần áo.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong thì trời lúc này đã tối. Diệp Thiên Vân ngày đầu tiên tới nơi này vốn là muốn làm quen với hoàn cảnh, có điều suy nghĩ một lát cuối cùng cũng chọn quên đi, Ngô Hạo Thiên từng nói qua không nên tùy tiện đi lại, cho nên hắn cũng chỉ ở lì trong phòng.

Trong lúc rảnh rỗi, thứ còn lại Diệp Thiên Vân có thể làm cũng chỉ là ngủ. Hắn nằm trên giường có hơi cứng này, bởi vì thân thể có hơi nặng nên phát ra thanh âm “cót két, cót két”, căn bản là không thể làm những động tác khác.

Diệp Thiên Vân ở trong phòng này phát hiện một cái cuốn sổ màu đen, xem ra là của Lý Thiên Kiêu, hắn mở ra nhìn sơ qua, hóa ra là một quyển nhật ký. Cho nên hắn lại gấp lại, tôn trọng riêng tư của người khác là nguyên tắc trước sau như một của hắn. Tiện tay bỏ cuốn sổ lên bàn.

Lúc tới cũng không lấy chân đệm, cho nên cũng chỉ có thể dùng của Lý Thiệu Kiêu, trên chân vẫn còn chút mùi thơm thoang thoảng. Mặc dù hắn có chút không quen, có điều so với ổ chó của Đồng Thiết Dân vẫn khá hơn nhiều, ít nhất không cần phải ngửi cái mùi hoa quả thối.

Ở nơi lạ lẫm này, Diệp Thiên Vân lại nghĩ tới tình huống giao thủ vào ban ngày, Lý Tông Hồ ra tay rất có đặc thù, cũng rất có phong cách hợp với Hình Ý Quyền, cẩn thận mà nói thì chiêu đó có chút giống Đầu Động Loa Toàn Kinh, có điều cẩn thận phân biệt thì lại có chút khác biệt, Diệp Thiên Vân nghiên cứu kỹ phương thức ra tay ban ngày của Lý Tông Hồ một chút. Quả thật khiến hắn có chút thu hoạch.

Chiêu thức của Lý Tông Hồ rất quái dị, đầu tiên là tiếp nhận lực lượng của đối phương, sau đó tháo gỡ kinh đạo. Sau khi đối lực lượng đối phương tác dụng hết toàn bộ, lão mới phát lực phản kích.

Đương nhiên ở trong này có hai cái bí quyết, một là tháo, hai là dính. Hai thứ này nếu thiếu một thì đều không được, đây cũng là thành quả mới nhất được Diệp Thiên Vân nghiên cứu ra, phương pháp giảm bớt lực rất nguy hiểm, nếu lỡ như thất thủ thì sẽ gặp phải công kích như bão táp, cho nên thời gian và lực đạo đều phải nắm vững đến độ lộ hỏa thuần thanh (nhuần nhuyễn) mới được.

Điểm thứ hai chính là “dính”, lúc đối phương ra quyền phải nghĩ cách để hắn khó có thể thu hồi, lúc ấy khi Diệp Thiên Vân đánh ra Băng quyền thì có một loại cảm giác đó chính là tay theo Lý Tông Hồ mà động, ở đây chắc chắn là có chút bí quyết bằng không chắc chắn sẽ không có cảm giác như thế. Bí quyết một chiêu này chính là ở tiết tấu, khống chế tốt tiết tấu lúc hai bên quyết chiến, sau đó dự đoán sớm một chút.

Diệp Thiên Vân không có việc nên lúc này chỉ có thể mượn những thứ này làm niềm vui, đem từng chiêu từng thức nghiên cứu hết, bằng không cứ ở mãi trong căn phòng vừa nhỏ lại vừa bức bối ai cũng chẳng chịu được. Trong quá trình học tập hứng thú chiếm tỷ trọng rất lớn, bằng không rất khó sinh ra niềm vui thú với võ thuật, cũng sẽ chẳng nỗ lực học tập. Hai thứ này bổ trợ cho nhau...

Sáng hôm sau, Diệp Thiên Vân sau khi thức dậy vừa định đi tới sân đấu kia luyện quyền một chút, nhưng lại không ngờ vừa ra khỏi cửa đã đụng phải Ngô Hạo Thiên, còn có cả Đinh lão quái kia, hơn nữa còn mơ hồ nghe được có tiếng nói chuyện ở trong một gian phòng, mà rõ ràng là trong phòng ít nhất có từ hai người trở lên.

Diệp Thiên Vân biết nhất đại tông sư của Hình Ý môn có Vô Vi Đạo Nhân, Ngô Hạo Thiên, Đinh lão quái, còn có Lý Tông Hồ, nghe tiếng từ phòng mà xem thì hình như là đại bộ phận. Nghĩ tới đây, hắn hơi ôm quyền nói: “Chào các vị!” Hắn cũng không theo thói quen để chào, chỉ rất tự nhiên mà bắt chuyện.

Đinh lão quái tựa hồ đối với sự chào hỏi này rất hài lòng, lão dùng con mắt của vạn năm cũng không mở ra được kia mà nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân nói: “Đúng là hiếm có, dậy sớm là tốt, thanh niên bây giờ đều lười biếng, sao giống thời kia của chúng ta chứ! Cái thời mà Tiểu Nhật Bản tiến vào Trung Quốc, người nào cũng đều dậy sớm, khi đó sống cũng có hứng khởi, ngày này qua ngày khác lấy việc giết bọn chúng làm thú vui...” .

Ngô Hạo Thiên đang luyện công, nghe Đinh lão quái này nói liền lập tức ngừng lại, cả giận nói: “Lão không thể nói thứ khác à, cứ tiểu Nhật Bản này, tiểu Nhật Bản khác. Ta đã nghe lão nói mấy chục năm rồi, mau luyện quyền đi!”

Đinh lão quái vẫn còn có chút cẩn thận, có điều cũng không để ý đến Diệp Thiên Vân nữa mà lại bắt đầu luyện Hình Ý Quyền, có điều đánh ra hơi chậm có hơi giống tốc độ rùa bò.

Diệp Thiên Vân nhìn qua bên cạnh, con chó vàng lại chạy tới, cứ vờn tới vờn lui quanh người Diệp Thiên Vân, cũng không biết nó muốn làm gì.

Ngô Hạo Thiên thì nhắm mắt lại đánh Hình Ý Quyền, lão một bên ra quyền, một bên thông thả nói: “Diệp Thiên Vân. Cậu ở trong này nhìn nhiều, nghe nhiều đi, buổi sáng ngủ dậy cũng nên luyện một chút quyền, thả lỏng gân cốt!”

Diệp Thiên Vân vốn là ngủ dậy xong thì muốn luyện quyền, cho nên sau khi nghe lời Ngô Hạo Thiên nói cũng không nói gì, nhà này mặc dù không tính là quá lớn, lại có một ít động vật có điều cũng không ảnh hưởng đến việc luyện tập. Hắn bắt đầu luyện Hình Ý Ngũ Hành Quyền, lúc luyện tập hắn không cần nhìn địa điểm, không cần nhìn hoàn cảnh, chỉ cần sau khi luyện qua một bộ là có thể tự động quên đi chuyện vật xung quanh, hoàn toàn có thể đắm chìm trong Hình ý Quyền, ở đâu hắn cũng đều như thế cho nên hắn khi đã bắt đầu luyện thì sẽ không dừng được, quyền pháp cũng đi rất cương mãnh. Tiếng gió thổi khi luyện bắt đầu vang lên, thân thể cũng linh hoạt đến cực điểm.

Ngô Hạo Thiên và Đinh lão quái vốn cũng luyện quyền, có điều lại vì quyền pháp của Diệp Thiên Vân mà ngừng lại, ai cũng đều chấp tay sau lưng đứng xem, trong ánh mắt phảng phất có chút lưu luyến, mà trên mặt rõ ràng là đang nhớ lại trước kia, có lẽ quyền pháp của Diệp Thiên Vân mang lại cho bọn họ một chút hồi ức, cho nên hai người cũng đều nhìn không chút nhúc nhích, giống như thời gian đã mất đi kia đang diễn ra trước mắt một lần nữa.

Một lúc lâu sau, có một thanh âm cổ quái nói: “Còn ở đây mà nghĩ vớ vẩn cái gì thế? Chẳng lẽ các người còn có thể sống cả đời sao?” Tiếng nói vừa dứt, từ bên trong có một lão già đầu trọc đi ra. Chỉ là lông mày hơi ngắn, con mắt dài nhỏ, trên mặt còn có một vết sẹo, kéo dài từ góc trái của mặt cho đến phía dưới góc phải. Khiến cho khuôn mặt có chút dữ tợn.

Diệp Thiên Vân vốn đang luyện Ngũ Hành quyền, nhưng lại bị giọng nói này làm bừng tỉnh. Hắn cũng dừng lại quan sát lão già này. Lão mặc áo choàng ngắn màu đen. Có chút giống nhân vật phản diện trong phim truyền hình, lại có chút giống ác bá, chỉ là vì đã già, nên nhìn qua có hơi kém một chút, có điều vẻ sắc bén thoáng hiện trong mắt vẫn như cũ chứng minh lão không phải là người dễ trêu chọc. .

Con chó vàng thấy lão cũng nơm nớp lo sợ, muốn chạy mà không dám chạy, chỉ là nép ra phía sau Diệp Thiên Vân. Xem ra người này cũng không thích chó lắm.

Lão già này lông mày dựng ngược nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân nói: “Sư phụ của cậu là ai?”

Diệp Thiên Vân hơi sững sờ. Sau đó nói: “Tôi không có sư phụ!”

Lão già này nóng nảy vô cùng. Lão trừng mắt nói: “Đúng là nói vậy. Vậy Hình Ý của cậu, là không học ai mà tự thành chắc?”

Diệp Thiên Vân mặc dù biết đời thứ nhất đều coi như là cao thủ, có điều cũng không thể mặc người ta vênh qua nữa lại, hắn chậm rãi nói: “Vâng!”. Miệng mặc dù trả lời, có điều ánh mắt lại vẫn luôn nhìn chăm chăm vào lão già lông mày ngắn!

Ngô Hạo Thiên đi lên vỗ tay nói: “Ứng lão quái, lão không cần cả ngày trừng mắt dựng mũi thế đâu. Chẳng lẽ người trong thiên hạ đều phải tôn kính lão sao?”

Diệp Thiên Vân vừa nghe ngoại trừ lão tập mao Ngô Hạo Thiên, còn có một Đinh lão quái, một Ứng lão quái, tên gọi như vậy thế mà lại dễ nhớ hơn, chỉ là có chút hơi khô khan, có chút giống tên mấy quái nhân võ hiệp trong tiểu thuyết.

Ứng lão quái không để ý gì tới Ngô Hạo Thiên, chỉ cười âm hiểm nói: “Hắc hắc! Có chút không phục sao, vậy thì để ta tiếp đón cậu!” Nói xong thân thể của lão nhảy tới cách Diệp Thiên Vân không xa, sau đó dùng thức Ứng Hình trong Hình Ý phóng thẳng về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân bình thường giao thủ rất ít luyện mười hai hình của Hình Ý Quyền, mà là cường điệu Ngũ Hình Quyền trong Hình Ý quyền hơn, bởi vì Ngũ Hình quyền chính là quyền mẫu của Hình Ý, còn mười hai hình này có chút là từ Ngũ Hình Quyền biến hóa mà nên, hắn lần này vừa giao thủ đã gặp Ứng Hình, cho nên chân phải lui về sau, sau đó hai tay vừa động, thân thể thu về sau, tiếp đó chính là tiến bộ Băng quyền!

Ứng lão quái chân vừa động đã nhắm tới trước ngực Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân một chút cũng không sợ. Băng quyền của hắn không hề thay đổi, quyền phong hung mãnh dị thường cũng nhắm tới trước ngực Ứng lão quái, rất có kiểu dáng dùng chiêu đối chiêu. .

Quyền Ứng lão quái lúc cách Diệp Thiên Vân không xa đột nhiên lại đổi thức, sau đó xoay người ngăn Băng quyền của Diệp Thiên Vân lại. Lui về sau một bước ngạc nhiên nói: “Thật là không muốn người ta sống mà!”

Bằng quyền của Diệp Thiên Vân bị hóa thành vô hình, Ung lão quái này tựa hồ quyền pháp cũng chẳng kém Lý Tông Hồ là bao, cũng dùng thức đánh, bằng không tuyệt sẽ không dễ dàng như thế đã hóa giải Bằng quyền, hần lúc đang xuất quyền liền nghĩ xong rồi, giao thủ với tông sư Hình Ý Môn, chiêu thức là không thể so sánh được, vậy quả thực là chính mình tìm tai vạ chỉ có lấy cứng chọi cứng mới vẫn có thể xem là một biện pháp tốt thôi!

Ung lão quái mỉm cười, trên mặt hơi có vẻ âm trầm. Lão mở miệng nói: “Quyền pháp này của cậu căn bản là không đúng, có thể luyện Hình Ý Quyền thành mạnh mẽ như vậy. Thật đúng là không phải người thường!”

288. Chương 288: Ba Loại Người Không Dạy

Diệp Thiên Vân quan sát, cũng không nói chuyện, Ung lão quái này là người không dễ nói chuyện, lão tuy dễ nhìn hơn so với Ngũ Vĩ một chút nhưng mà khi nói chuyện lại rất khó nghe, nét mặt phẳng phất như có cái gì đó chán nể người khác, người này quả thật là quá bá đạo.

Ngô Hạo Thiên thấy hai người dừng lại liền đi về phía trước, đứng chính giữa, sắc mặt nghiêm lại nói với Diệp Thiên Vân: “Đây là Ung lão quái, cũng coi như là sư thúc tổ của ngươi, cho nên không được vô lễ”.

Nói xong lại quay sang nói với Ung lão quái: “Lão không nên bá đạo như vậy, đây là Diệp Thiên Vân, chính là đệ tử cực kỳ có tư chất của Hình Ý môn chúng ta. Lão ngàn vạn lần không nên ra tay với hần, tự hạ thấp thân phận chưa nói còn không ra dáng vẻ của một trưởng bối. Những hài tử này đều là hạt giống của Hình Ý môn chúng ta, sau này có thể trở thành đại thụ che trời, nếu người làm tổn thương thì sau này còn có ai để phát dương quang đại Hình Ý Môn? Chỉ dựa vào người sao?”

Thần sắc của Ung lão quái có phần kỳ quái, hai mắt nhìn Diệp Thiên Vân hỏi: “Tiểu tử, người nói người không có sư phụ? Đó là sự thật?”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, nói: “Tôi học võ công của Hình Ý Môn, tạm thời cũng chưa có sư phụ, nhưng mà sư thúc Ngũ Vĩ trong mạch vẫn một mực chỉ dạy cho tôi” .

Ung lão quái cười hắc hắc, đi vòng xung quanh Diệp Thiên Vân quan sát, sau đó khen: “Ngũ Vĩ? Ta phải xem xét lại một chút, không ngờ xú tiểu tử kia lại có thể dạy bảo được nhân tài như ngươi, coi như là cũng có công lớn. Xem như ở Hình Ý môn còn có người làm được việc”.

Diệp Thiên Vân vẫn phòng bị lão, dù sao với tính tình cổ quái của lão già này bảo vệ được bốn phía cũng không phải là việc dễ dàng, ai biết lão có thể tùy thời ra tay hay không, tăng bốc mình một chút rồi lại chìm xuống. Nhưng mà, trong lời nói của lão dường như còn hàm chứa điều gì đó, có lẽ đang nói đến chuyện tranh danh đoạt lợi của những người trong Hình Ý Môn.

Ngô Hạo Thiên trừng mắt nhìn Ung lão quái, nói: “Nói những lời vô ích đó làm gì, nếu người có thời gian thì dạy dỗ môn hạ đệ tử đi, không nên suốt ngày ngồi lý trong phòng”.

Ung lão quái chưa kịp đáp lời thì từ trong phòng có một người đi ra. Đây đúng là Vô Vi đạo nhân, lão vừa ra tới cửa thì miệng đã cười gằn: “Diệp Thiên Vân, Đồng Thiết Dân mà ta vất vả bồi dưỡng đã bị người phế đi, xem như bốn sự của người cũng không nhỏ nha!” Lão vừa buông lời, ngay sau đó từ bên trong lại đi ra một người chính là Lý Tông Hồ ngày hôm qua gặp ở nơi thượng cột.

Diệp Thiên Vân quan sát bốn phía, diện mục của đời thứ nhất không tồi, chỉ là không biết còn ai hay không. Nhưng mà trước kia nghe nói có sáu bảy người, hiện tại thì kém hơn một ít.

Lý Tông Hồ, Đinh lão quái, Ung lão quái, Vô Vi đạo nhân, Ngô Hạo Thiên, cả năm người đều đứng giữa cái tiểu viện này. Diệp Thiên Vân không nhìn được mà hỏi: “Xin hỏi còn có sư thúc tổ nào ở đây nữa không?”

Vừa nói xong câu này, sắc mặt tất cả mọi người đều khẽ biến, sắc mặt Ngô Hạo Thiên trở nên tái nhợt, nói: “Hình Ý môn chỉ có năm chúng ta, không có người nào nữa!” Những người còn lại dường như cũng không được thoải mái lắm.

Diệp Thiên Vân thầm kêu không hay, xem sắc mặt của mấy người thì biết. Hình Ý môn hẳn là còn có một đại tông sư nữa, chỉ là không biết nguyên nhân tại sao mà không nói ra thôi, cho nên hần khẽ gật đầu, nói:

“Bái kiến các vị sư thúc tổ. Con là Diệp Thiên Vân môn hạ đệ tử của trung mạch Hình Ý Môn, vừa tới hậu sơn vào ngày hôm qua, nếu có cơ hội, hi vọng các ngài chỉ điểm cho con vài chiêu, như vậy cũng đủ cho con có thu hoạch lớn!”

Diệp Thiên Vân càng gặp phải tình huống quan trọng thì càng không mất bình tĩnh, tuy trước mặt đều là những lão giả hơn tám mươi tuổi, bọn họ là những người chèo chống Hình Ý Môn, là cao thủ chân chính trong chốn võ lâm. Trong năm người này thì đã đã giao thủ cùng ba người, cả ba lượt thì hẳn đều không thắng được. Đối với công phu của họ, hẳn đều đem lòng sùng kính, võ học chẳng phân biệt trước sau, mà là kẻ hiểu biết hơn thì làm thầy, mỗi người trong sân đều hiểu nhiều biết rộng.

Trong lòng của hắn cũng có phần kích động. Dù sao những người này đều là “bảo sơn”. Cuối cùng là có thể lấy được ít hay nhiều thì phải trông cậy vào họ truyền thụ, đương nhiên cũng có thể lên học trộm một ít, về điều này thì hoàn toàn phải dựa vào bản thân. Đây cũng là nơi làm cho hắn cảm thấy hứng thú nhất.

Ngô Hạo Thiên ho nhẹ hai tiếng, nói: “Các người cũng biết. Thỉnh thoảng ta vẫn đi ra ngoài chính là muốn vì lưu lại vài hạt giống Hình Ý Quyền. Dù sao những điều này đều do lão tổ tông truyền thừa lại, phải truyền lại là điều sớm hay muộn mà thôi, đệ tử có tư chất tất nhiên phải được truyền thụ trước như vậy cũng coi như là công bằng”.

Vô Vi đạo nhân hiển nhiên không hài lòng lắm, lão nhìn Diệp Thiên Vân, hừ một tiếng, nói: “Đồng Thiết Dân mà ta chỉ dạy, cảm thấy rất vừa ý, đã bị tiểu tử này phé đi. Ta đã xem qua, sợ rằng Đồng Thiết Dân từ giờ cho đến già cũng không thể nào tập võ nữa”.

Mấy người cũng đồng thời nhìn về phía Diệp Thiên Vân, đều cảm thấy rất kỳ lạ. Đinh lão quái vẫn với dáng vẻ như ngày nào, hai tay luồn vào tay áo, nói thầm: “Phé thì phé chứ sao. Tên Đồng Thiết Dân cũng không phải là kẻ tốt đẹp gì, tư chất thì cũng tầm tầm, nhưng mà là loại người có lòng dạ hẹp hòi, không rộng lượng với kẻ dưới, hẳn dù có bị phé đi cũng không đáng tiếc!”

Vô Vi đạo nhân vì Đồng Thiết Dân mà tổn rất nhiều công sức, vừa nghe lời này lão không nhịn được mà trừng mắt lên cãi: “Người nói thì rất hay, vậy người hãy chỉ dạy cho một người rồi để cho người ta phé đi, thử xem có cảm giác như thế nào!”

Ngô Hạo Thiên cười ha hả, nói: “Đồng Thiết Dân được người chỉ dạy nửa năm, kết quả là còn không bằng Diệp Thiên Vân, ta thấy hắn bị phé đi còn chưa tính là gì, chuyện này ta đã nghe kể lại: Đồng Thiết Dân đánh lên sau lưng người ta, làm như vậy không bị phé mới là kỳ quái. Nếu là ta thì đã một chưởng đánh chết hắn rồi, người không nên ngồi đó mà than thở, học võ thì cũng phải có cái số. Đồng Thiết Dân nhất định là hạng người bạc phúc, cho dù học thành thì có tác dụng gì chứ”.

Vô Vi đạo nhân nghe hai người nói lý lẽ, không cách nào phản bác lại chỉ có thể âm thầm tức giận, cười gằn nói: “Nếu ai nguyện ý dạy thì dạy đi. Ta cũng không muốn làm mọi người mất hứng”.

Diệp Thiên Vân nghe lời nói của mấy người, ngoại trừ Đinh lão quái thì hẳn đều đã thấy qua thân thủ của những người khác, Đinh lão quái có dáng vẻ già nua, bình thường lại hay nói dông dài. Nhưng mà xem tình hình trong sân, lão không giống với vẻ bề ngoài ốm yếu như vậy, ngược lại những người còn lại không biết là vô tình hay hữu ý mà có phần nhường bộ lão. Tuy Diệp Thiên Vân không biết vì nguyên nhân gì, nhưng mà hắn có thể xác định Đinh lão quái này công phu hẳn là không thấp, ít nhất là không giống với biểu hiện bên ngoài.

Lý Tông Hồ đột nhiên cắt đứt tranh chấp của mấy người: “Như vậy đi, ta nghĩ các người không cần tranh chấp, đều sắp xuống mồ hết rồi còn suy nghĩ nhiều làm gì, ta thấy Diệp Thiên Vân cũng không tồi, ngày hôm qua có cùng hắn qua lại hai chiêu, cũng có tư chất, Ngũ Hình Quyền cũng có cơ sở chỉ là không biết hắn còn luyện qua công phu gì nữa không!” Nói xong lại nhìn vào Diệp Thiên Vân.

Ở trước mặt những người này, dù Diệp Thiên Vân có muốn che giấu nhưng một khi giao thủ cũng sẽ bị nhận ra, cho nên cũng thoải mái nói: “Con có luyện qua Kim Chung Tráo!”

Mấy người nghe xong không hện mà cùng nhìn về phía Diệp Thiên Vân, Vô Vi đạo nhân có phần hả hê nói: “Kim Chung Tráo thì phải giữ tâm thần đồng tử, người luyện công phu này không phải là muốn chịu khổ

sao? Tuổi còn trẻ mà đã giống hòa thượng xuất gia, tuyệt diệu, tuyệt diệu!” Mắt của hắn hơi lộ ra sự vui vẻ, có ý trêu cợt mà nhìn chòng chọc vào Diệp Thiên Vân.

Vào lúc này Đinh lão quái cũng có phần không xác định được, nói: “Kim Chung Tráo luyện không chuyên thì không có tác dụng gì, luyện cũng yêu cầu tuổi tác, người tuổi còn trẻ như vậy thì theo lý thuyết luyện cũng chẳng có ích gì. Ồ... Nhưng mà không đúng, quyền phong của người theo đường dương cương. Kim Chung Tráo tổng cộng có mười hai tầng, người luyện đến tầng thứ mấy rồi?”

Diệp Thiên Vân hít sâu vào một hơi, trả lời: “Tầng thứ năm!”

Một câu nói ra làm cho tất cả những người xung quanh hít vào một ngụm khí lạnh. Vô Vi đạo nhân vừa rồi còn cười, giờ phút này nghe xong thì vẻ hờ hững biến đâu hết, lão trừng mắt lên, nói: “Tầng thứ năm? Người có biết Kim Chung Tráo chưa đến tuổi thì không luyện được!”

Đinh lão quái đứng tại chỗ hồi lâu mới nói: “Quả là không tồi, xem đường quyền của hắn rất có hỏa hậu, với cái này mà không phải kỳ tài thì không luyện Kim Chung Tráo đến mức độ như vậy được. Hắn là Hình Ý môn chúng ta đã thu được một môn nhân tốt”.

Thần sắc của Đinh lão quái so với vừa rồi thì rất khác biệt, hơn nữa nói chuyện thì lại rất rõ ràng. Hoàn toàn không còn nói dông dài như lúc trước nữa, suy nghĩ điều này một lúc dường như cũng đã thông suốt.

Ngô Hạo Thiên “ừm” một tiếng, nói: “Một thiên tài như vậy, ta nghĩ cũng không nên lãng phí, chúng ta tốn chút sức lực có thể dạy được bao nhiêu thì dạy. Như vậy chưa chắc đã không phải là một biện pháp tốt”.

Lý Tông Hồ khẽ gật đầu đồng ý, sau đó mới lên tiếng: “Để xem hắn có thể học được bao nhiêu, học võ cuối cùng vẫn phải dựa vào ngộ tính. Nếu như quả thật đúng là thiên tư không tồi, thì ta cũng có thể truyền thụ cho hắn vài thứ”.

Ứng lão quái khinh thường nói: “Công phu của ta có ba loại người không dạy. Thứ nhất, không truyền thụ cho hạng người tầm thường, có thiên tư kém. Thứ hai, không dạy cho kẻ hèn nhát, nhát sợ phiền phức là không dạy. Thứ ba, là không dạy cho kẻ không tàn nhẫn, đã luyện võ thì không được giả nhân giả nghĩa, tâm không ác, ra tay không tàn nhẫn thì không làm nên đại sự”.

Lão cười “hắc hắc!” nói tiếp: “Tiểu tử, người có khả năng đạt được ba điều kiện của ta không!”

Ngược lại Diệp Thiên Vân cũng hít vào một ngụm lãnh khí, Ứng lão quái quả nhiên là kỳ quái, luyện võ phải dạy đức, thế mà từ miệng lão phát ra thì lại hoàn toàn thay đổi so với sách luyện võ dạy. Như vậy là phủ nhận võ đức, người này nếu có coi là một đại tông sư, vậy thì theo như lời của những người kia thì những gì Ngũ Vĩ chỉ dạy đều là nói nhảm hay sao!

Vô Vi đạo nhân chăm chú nhìn Diệp Thiên Vân đã lâu, bây giờ mới nói: “Kim Chung Tráo phối hợp với Hình Ý Quyền sẽ có hiệu quả gì. Nếu như luyện qua tầng chín, hắc hắc...”

289. Chương 289: Câu Cá

Ngô Hạo Thiên là một người tương đối dễ nói chuyện trong số những người này, lão nhìn những lão quái xung quanh rồi dẫn đo nói: “Diệp Thiên Vân là hạng người gì thì các người phải từ từ mà đánh giá, mỗi người có một quan điểm. Hắn là người như thế nào, có hợp khẩu vị hay không, ta trước tiên chưa nói đến nhưng về tư chất của hắn thì tin rằng các người đều thấy rõ, ta đưa đến một đệ tử có tiềm chất vào hậu sơn, còn những công việc còn lại là của các người”.

Vô Vi đạo nhân đối với Diệp Thiên Vân thì có cảm xúc rất phức tạp, Diệp Thiên Vân đánh Đồng Thiết Dân thành tàn phế, điều này đối với Vô Vi đạo nhân vốn là người dạy bảo cho Đồng Thiết Dân thì là một điều sỉ nhục, một đệ tử ưu tú mà bản thân tự thu nhận bị người ta phế đi trong tình huống công bằng như vậy chỉ có thể nói là do học nghệ không tinh. Mà không tinh thì đó là do nguyên nhân sâu xa hơn, đệ tử học nghệ không tinh có thể nói là do sư phụ truyền thụ không tốt. Cho nên việc Đồng Thiết Dân thua trận, thì lão cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Nhưng mà nói về phương diện khác, ở bên cạnh thấy rõ sự ưu tú của Diệp Thiên Vân, ít nhất là so với Đồng Thiết Dân cao hơn rất nhiều! Võ giả chỉ cần chênh lệch thì lúc hai người ra tay sẽ phân cao thấp. Đồng Thiết Dân ngay cả đánh lén cũng không thể thắng được Diệp Thiên Vân, chỉ có thể nói rằng trình độ của hai người chênh lệch rất nhiều.

Vô Vi đạo nhân vuốt ve chòm râu, thở dài nói: “Ta có một chủ ý, mọi người nhận xét xem thế nào!” Nói xong lời này liền ngừng lại, quan sát phản ứng của những người khác.

Các đại tông sư đều nhìn về phía Vô Vi đạo nhân mà Ứng lão quái cùng Ngô Hạo Thiên thì đều trừng mắt lên, lời chỉ nói có một nửa thật là làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Vô Vi đạo nhân thấy mọi người đều chú ý lắng nghe rồi, lúc này mới ho nhẹ một tiếng, nói: “Diệp Thiên Vân là người Hình Ý Môn, như vậy có thể nói tất cả mọi người đều có trách nhiệm. Không phải nói không muốn dạy thì sẽ không dạy. Cho nên ta cảm thấy nên tiến hành một khảo nghiệm đối với hần, để xem hần có tư cách để nhận sự truyền thụ của các người hay không, nếu là tính khí không hợp thì chỉ dạy qua quýt cho xong chuyện. Luyện võ cũng phải nói đến duyên phận, tục ngữ nói muốn ‘đối thượng nhân nhi’(1) thì trước tiên hai người phải hợp, các người cảm thấy thế nào?”

Diệp Thiên Vân nghe xong chủ ý của lão cũng cảm thấy không tồi, bây giờ hần chỉ muốn đem hết công phu của những người này thu hết vào tay mình. Truyền nghề thì không thể truyền một cách uống phỉ, cho nên đầu tiên là phải nhìn người hợp nhãn, bằng không cũng chẳng khác nào truyền một cách vô ích. Nếu một người muốn bá sư, mà sư phụ lại thấy chướng mắt vậy thì người đó sẽ không truyền thừa lại công phu. Cho dù có truyền thì cũng chỉ là vài kiến thức vô dụng. Cho nên người truyền thụ thường phải kiểm tra tính cách của người định truyền thừa.

Diệp Thiên Vân hiện tại cũng đã vắt hết óc để nghĩ xem làm sao có thể học hết công phu của những người này, quả là một nan đề. Mỗi một đại tông sư của Hình Ý môn tính cách đều khác biệt rất lớn, muốn học được cái gì thì tất nhiên là phải rất tốn công phu. Không chỉ có phải học được cách nhìn mặt mà nói chuyện, còn phải giỏi luận cùi nếu không người ta dựa vào cái gì mà truyền thừa công phu cho người. Cho nên, hần vừa tự hỏi, vừa quan sát phản ứng của các tông sư.

Mấy lão nhân cũng đang mở to mắt chờ Vô Vi đạo nhân nói tiếp.

Vô Vi đạo nhân sau khi nói ra những lời đó thì cười cười nói tiếp: “Ta cũng chỉ nghĩ ra được cách này. Ai có ý kiến nào hay hơn thì có thể nói ra, vậy cũng là thả con tép bắt con tôm”. Lời nói của lão tuy khiêm tốn nhưng trên vẻ mặt thì một tia khiêm tốn cũng không có, hoàn toàn là cảm giác tự hài lòng với bản thân.

Đình lão quái đột nhiên đưa tay áo ra lau nước mũi, sau đó lẩm bẩm: “Người nói vậy khác nào chẳng nói gì? Nếu như chúng ta có biện pháp thì còn ở đây suy nghĩ làm gì?”

Ngô Hạo Thiên cười ha ha, đi vòng tại chỗ hai vòng rồi nói: “Như thế cũng tốt, Vô Vi đạo nhân đã nói thế vậy chúng ta cứ làm như vậy, Diệp Thiên Vân ở với mỗi người vài ngày sau đó xem có hợp với tính mình hay không, các người thấy vậy có được hay không?”

Mấy người vẫn như cũ không gật đầu mà cũng chẳng lắc đầu, điều này làm cho Ngô Hạo Thiên có phần xấu hổ, mặt lão hơi hồng lên, nói tiếp: “Mấy lão rắm các người, đã vậy tự mà xử trí đi”.

Diệp Thiên Vân muốn cười nhưng lại cố kiềm chế, mấy người này đều là những nhân vật kiệt xuất, nói ra như vậy có phần không lịch sự, hần cũng muốn phát biểu một chút ý kiến nhưng vào hoàn cảnh này sợ là không có cơ hội nào.

Con chó Đại Hoàng kia sau một hồi đã quen thuộc, hiện tại đang cắn cắn ống quần của Diệp Thiên Vân, cái đuôi vẫy vẫy có vẻ vô cùng thân mật. .

Ứng lão quái sau một lúc suy nghĩ thì đã lên tiếng đầu tiên: “Biện pháp này cũng không tồi, Diệp Thiên Vân theo mỗi người một thời gian, sau đó sẽ nhận xét xem thích hợp với ai hơn!”

Lý Tông Hồ cũng đã gật đầu, nói: “Ta không có ý kiến gì!”

Đình lão quái cũng gật đầu, ngay cả lời cũng lười nói, chỉ cần những người khác gật đầu thì lão cũng không có ý kiến gì.

Ngô Hạo Thiên thấy mọi người đều không có ý kiến gì đối với việc này, liền nói: “Xem ra các người cũng không quá nhiệt tình, chẳng lẽ các người muốn mang theo công phu của mình vào quan tài hay sao?” .

Diệp Thiên Vân thừa dịp khi Ngô Hạo Thiên nói chuyện thì đưa mắt quan sát bốn phía, phát hiện sắc mặt của Ứng lão quái biến đổi, hần lập tức đem điều này ghi nhớ vào trong lòng. Ứng lão quái kia rõ ràng là khi nghe được hai chữ “quan tài” sắc mặt mới thay đổi, từ điều này thì đã có thể hiểu được tâm trạng của một người.

Vô Vi đạo nhân tùy ý nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Vậy ta sẽ là người đầu tiên kiểm tra xem hần có thể thỏa mãn ta hay không!”

Nửa câu đầu lão nói với mấy người kia, mà nửa câu sau thì là nói với Diệp Thiên Vân.

Mặc dù Diệp Thiên Vân cũng lão chưa thể nói là đã kết thù nhưng mà quan hệ cũng không tốt, hơn nữa còn có chút căng thẳng, dù sao vì chuyện của Đồng Thiết Dân nên đã tạo thành một vách ngăn. Vì lúc này Diệp Thiên Vân cần học công phu của Vô Vi đạo nhân cho nên hần lập tức ôm quyền, nói: “Cảm ơn sư thúc tổ!”

Vô Vi đạo nhân khoát tay chặn lại, lạnh lùng nói: “Trước tiên người khoan hãy cảm ơn ta, khảo nghiệm của ta người còn chưa thông qua, cho dù là người đã thông qua thì đó cũng là nhờ thực lực, không liên quan đến ta!”

Diệp Thiên Vân nghe lời này liền hiểu rằng lão vẫn còn đang tức giận, còn có một tuần nữa, hần muốn dùng thời gian này để làm thay đổi thái độ của Vô Vi đạo nhân, những công phu của lão có học được hay không thì đều phải dựa vào bản thân mình.

Mấy người đã đồng ý với điều này cho nên lập tức ai lo việc người ấy. Ứng lão quái đi vào phòng, Ngô Hạo Thiên cùng Đinh lão quái lại bắt đầu đánh cờ, mà Lý Tông Hồ thì đi ra phía ngoài.

Vô Vi đạo nhân liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó thản nhiên nói: “Ở chỗ này chờ ta, lát nữa ta đi đâu thì người có thể đi theo mà không theo cũng được.”

Diệp Thiên Vân ngẩn ra, rồi sau đó liền gật đầu. Thật ra dù là khảo nghiệm gì thì hần cũng không sợ, trong mắt hần Vô Vi đạo nhân là một tòa núi báu, hần cũng không muốn làm Vô Vi đạo nhân tức giận, học được điều gì thì cái đó thuộc về mình, người cần gì phải ép buộc người.

Chỉ chốc lát sau, Vô Vi đạo nhân lấy từ trong nha ra một bộ đồ đánh cá, sau đó sải bước rời khỏi khoảng sân nhỏ.

Diệp Thiên Vân liền theo sát phía sau, hần sẽ không câu cá, cũng không muốn câu cá, trong suy nghĩ của hần thì câu cá là loại việc lãng phí thời gian nhất. Có thời gian thà rằng hần luyện công phu nhiều hơn một chút.

Vô Vi đạo nhân rẽ bảy tám lần thì đã đi tới một ao cá ở hậu sơn, sau đó lại ngồi xuống một cái ghế đẩu, tiếp theo lại hí hoáy với bộ cần câu, xem như Diệp Thiên Vân không hề tồn tại.

Diệp Thiên Vân cũng không nói chuyện, tìm một tảng đá ở gần đó rồi ngồi xuống xem động tác của Vô Vi đạo nhân.

Không lâu sau, Vô Vi đạo nhân vung lưới câu xuống phía dưới, sau đó quay đầu liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân, tiếp theo lại nhìn chăm chăm vào trong nước.

Thời gian mỗi ngày của Diệp Thiên Vân đều rất quý giá, nếu như cứ ở cùng với Vô Vi đạo nhân như vậy thì thật là quá lãng phí, cho nên hần bắt đầu hồi tưởng lại công phu võ thuật của các môn phái đã ghi nhớ hơn nữa cũng có giác ngộ, ở phụ cận tìm được một nhánh cây, sau đó thì lặng lẽ luyện tập.

Thật ra khi Diệp Thiên Vân nằm viện cũng bận bịu vô cùng, vẫn không có thời gian nghiên cứu võ thuật đã ghi nhớ, mỗi ngày đều cùng Hứa Tinh nói chuyện phiếm, hơn nữa người tới thăm cũng không ít, cho nên cũng không thể tĩnh tâm học tập. Cho dù có thì hơn phân nửa là cùng Cổ Phàm nghiên cứu trong trận chiến kia, hiện tại vừa vặn là một cơ hội rất tốt.

Trong chốn võ lâm những môn phái mà hần cảm thấy hứng thú nhất chính là Thiếu Lâm cùng Võ Đang. Một môn phái có thể sừng sững trăm năm không suy sụp thì ngoài trừ may mắn thì còn hai chữ “thực lực”. Hần đem những động tác của đệ tử Thiếu Lâm cùng Võ Đang vẫn ghi nhớ trong đầu cẩn thận phân tích.

Vô Vi đạo nhân cũng không để ý tới hần, chỉ ngồi ở bên kia câu cá, vẫn cứ coi Diệp Thiên Vân như là không khí. Lão đối với chuyện Đồng Thiết Dân vẫn còn bất mãn cho nên đối đãi như vậy cũng không có gì khó hiểu.

Từ lúc bảy tám giờ sáng đến lúc bầu trời tối đen mới kết thúc công việc, ngay cả cơm trưa Vô Vi đạo nhân cũng không ăn, hằng ngày lão đều vô cùng nhàn rỗi.

Diệp Thiên Vân ngày nào cũng nghiên cứu về Thiếu Lâm cùng Võ Đang. Đầu tiên là tiến hành phân tích so sánh, về sau là vẽ trên mặt đất để nghiên cứu, cuối cùng là dùng hai tay để diễn luyện. So với Vô Vi đạo nhân thì công việc của hần còn phong phú hơn, nhớ kỹ là một chuyện, mà nghiên cứu lại là một chuyện khác. Hần đem những điều đã ghi nhớ nghiên cứu thấu triệt, cảm giác thành tựu cùng cảm giác cảm giác thỏa mãn thì không có bất cứ chuyện gì có thể thay thế, cho nên trên vẻ mặt Diệp Thiên Vân lộ ra nụ cười rất thoải mái.

Liên tiếp năm ngày, Vô Vi đạo nhân mỗi ngày đến câu cá, mà Diệp Thiên Vân thì mỗi ngày nghiên cứu võ công, hai người làm hai việc. Cũng không quấy rầy lẫn nhau, quả thật coi như đối phương không hề tồn tại.

Sáng sớm ngày thứ sáu, Vô Vi đạo nhân cuối cùng cũng mở miệng nói với Diệp Thiên Vân: “Đầu của người đến cùng là làm bằng gì vậy?”

(1): Vừa mắt, hợp ý.

290. Chương 290: Tiếp Được Người

Cho dù là diễn trò thì cũng phải có lúc nghỉ ngơi, nhưng mà tên Diệp Thiên Vân này mỗi ngày đều đến đây ngồi chồm hổm một chỗ. Sau đó bắt đầu ngồi suy nghĩ, có đôi khi lại vẽ lên vài nét, sau đó nghiên cứu, thỉnh thoảng lại luyện tập hai chiêu, Vô Vi đạo nhân cũng bị chần trệ, Diệp Thiên Vân nghiên cứu võ công so với việc lão câu cá thì độ nghiện còn lớn hơn, điều này làm cho lão có phần không chấp nhận được.

Điều thú vị hơn còn ở phái sau, thỉnh thoảng Vô Vi đạo nhân hữu ý vô ý mà liếc qua Diệp Thiên Vân vài lần. Lão phát hiện ra một điều kỳ quái, đó chính là mỗi ngày Diệp Thiên Vân nghiên cứu võ công đều không giống nhau! Hần đem võ công của mười đại môn phái nghiên cứu một lần. Hơn nữa có đôi khi còn đánh lên vài chiêu để so sánh. Mỗi chiêu Diệp Thiên Vân đánh lên đều khá có chiều sâu mà không phải là những chiêu thức thô thiển, đây mới là điều làm lão rất ngạc nhiên.

Một võ giả có thể thông hiểu công phu của hai ba nhà cũng không tính là có gì kỳ lạ, nhưng mà muốn đem võ công của mười đại môn phái khoa tay múa chân như Diệp Thiên Vân thì nhân lực, trí nhớ, thể lực, thiếu một trong những thứ này thì không thể làm được.

Diệp Thiên Vân đứng lên hoạt động thân thể, sau đó nghỉ hoặc nhìn Vô Vi đạo nhân. Trong lòng của hần thì Vô Vi đạo nhân hẳn là sẽ hằng ngày đều câu cá, sau đó nói với mình một câu ‘không hợp tính tình’, coi như là xong việc. Hần cũng không ngờ hôm nay Vô Vi đạo nhân lại có biểu hiện khác thường, bởi vì tất cả tới quá đột ngột.

Vô Vi đạo nhân nói ra những lời này, sau lại thấy biểu tình của Diệp Thiên Vân thì lại có phần tức giận, những ngày này hai người đang so bì cao thấp cho nên ai mở miệng trước là thua. Thời gian này lão mang ý nghĩ đó, nhưng mà không nhận được mà mở miệng hỏi tính ra cũng là một hành động bất đắc dĩ. Diệp Thiên Vân cũng quá kỳ lạ, không nói lời nào cũng không quấy rầy lão, nhưng mà vẫn làm cho người ta cảm nhận được sự hiện hữu của hần.

Vô Vi đạo nhân đem lửa giận trong lòng dè xuống, bình tĩnh nói: “Năm ngày thời gian, tính cả Hình Ý thì người còn nghiên cứu công phu của mười đại môn phái. Hơn nữa nhìn đường như thu hoạch cũng không nhỏ! Mỗi lúc trời tối người đều đi về đọc sách phải không?”

Diệp Thiên Vân làm gì có mang sách tới hậu sơn, hần lắc đầu nói: “Không có”.

Vô Vi đạo nhân nghe vậy liền đứng lên, sau đó đi quanh Diệp Thiên Vân một vòng, mặt hiện lên vẻ không tin: “Chẳng lẽ trong đầu ngươi lại có thể chứa nhiều như vậy, tinh thông quyền pháp bốn năm nhà đã coi như không tệ, ngươi lại biết tận mười nhà!”

Lão lại cười khở, nói tiếp: “Thật ra mỗi ngày ta đều quan sát ngươi. Trong năm ngày, mỗi ngày ngươi đều không ngẩng đầu lên, vốn ta chỉ định kiểm tra tính nhẫn nại của ngươi mà thôi. Lại phát hiện việc này căn bản là không có tác dụng gì”.

Diệp Thiên Vân vốn tưởng Vô Vi đạo nhân cố ý kéo dài thời gian mà thôi, cho nên ngày đầu đi theo cũng không ôm hi vọng quá lớn. Dù sao cũng là trong lúc rảnh rỗi liền đem quyền pháp các nhà khác tỷ mỷ nghiên cứu một phen. Cho dù Vô Vi đạo nhân không truyền thụ thì hắn cũng không tổn thất gì, dù sao trong những ngày này thì hắn thu hoạch cũng không nhỏ. .

Vô Vi đạo nhân thở dài nói: “Thật ra ta cũng chỉ môn xả giận một chút mà thôi, Đồng Thiết Dân thua trong tay ngươi làm cho nội tâm ta có chút khó chịu. Ta cùng với hắn mặc dù không phải thầy trò, nhưng mà ở chung một chỗ cũng khá lâu. Tính nết của hắn ta cũng hiểu rõ, có phần cuồng ngạo, lòng dạ cũng hẹp hòi, ta từng khuyên bảo hắn vài lần nhưng mà hắn không có để vào tai, cho nên lần này coi như hắn tự làm tự chịu”.

Trận chiến giữa Diệp Thiên Vân cùng Đồng Thiết Dân diễn ra khi hắn đến đây chưa lâu, nghe Vô Vi đạo nhân nói đến chuyện cũ cũng chỉ cười cười, không nói gì. Vô Vi đạo nhân đã mở miệng nói chuyện, như vậy sự tình đã thành công được 50%, dù sao nếu hai người có thể trao đổi thì không còn giống với trước kia nữa, đây cũng là một cơ hội.

Vô Vi đạo nhân liếc nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Quả thật tư chất của ngươi không tồi, những ngày này ta cũng phát hiện ra ưu điểm của ngươi: Chăm chỉ và rất có nghị lực. Đồng Thiết Dân so với ngươi cũng không kém bao nhiêu, chỉ là hắn quá tự đại!” Nói xong lời này thì lão chuyển chủ đề: “Ngươi muốn học cái gì?”

Đây là câu hỏi bình thường, nhưng thật sự là hỏi khó Diệp Thiên Vân, hơn nữa ngày Diệp Thiên Vân mới thản nhiên nói: “Cái gì con cũng muốn học!”

Vô Vi đạo nhân thiếu chút nữa sắc nước bọt, lão trừng mắt nói: “Người tuổi trẻ, người không nên tham lam như vậy bằng không sớm muộn gì cũng bị sự tham lam thôn tính. Thật ra về Hình Ý Quyền muốn học toàn bộ thì đơn giản, nhưng muốn luyện cho tinh thì khó hơn lên trời! Những lão bất tử chúng ta luyện cả đời mới phát hiện ra Hình Ý Quyền rộng lớn khôn cùng. Không phải một đời người là có thể nắm giữ hết, nếu ngươi muốn học toàn bộ thì không chỉ phải dựa vào nghị lực của chính mình mà còn cần có người chỉ dạy! Ta cũng chỉ có thể dạy cho ngươi một phần, bởi vì bản thân ta cũng chỉ tinh thông một bộ phận mà thôi”. .

Chỉ cần là Hình Ý Quyền thì cái gì Diệp Thiên Vân cũng muốn học, hắn căn bản là không thỏa mãn với từng chiêu từng thức, bởi vì hắn cái hắn truy cầu chính là võ đạo mà không phải là từng chiêu từng thức đơn thuần, trong mắt hắn tất cả võ thuật đều có sức hấp dẫn, cho nên việc phải lựa chọn đối với hắn quả thật là một việc rất khó chịu.

Vô Vi đạo nhân chấp tay mà đứng, nghiêm trang nói: “Ta chỉ đủ khả năng dạy ngươi về cái mà ta tinh thông là Ngũ Hình Quyền, còn có Hồ Hình trong Thập Nhị Hình, thật ra hiện tại trong Hình Ý môn thì Thập Nhị Hình chỉ có thể coi là một loại truyền thừa, đem hết nghiên cứu của tiền nhân truyền xuống hết, như vậy mới không có lỗi với lão tổ tông. Hiện tại người thực sự có thể luyện tốt Thập Nhị Hình cũng không có bao nhiêu người, bình thường chỉ luyện một hai Hình hoặc không luyện. Bởi vì Thập Nhị Hình này, thích một loại lại luyện một loại, nắm giữ loại này mà luyện loại khác. Người đối với có hiểu rõ về Thập Nhị Hình không?”

Diệp Thiên Vân chủ yếu đều là tự học, Thập Nhị Hình hắn đều biết, chỉ là trong thực chiến không thể dùng tới. Bình thường chỉ có thể dùng tới Ngũ Hành Quyền. Khi gia nhập Hình Ý môn cũng không có nghe Ngũ Vĩ nhắc tới Thập Nhị Hình, chỉ nói về Ngũ Hình Quyền cho nên dần dà cũng không luyện tập Thập Nhị Hình. Hôm nay một lần nữa nghe nhắc tới, hứng thú của hắn liền trỗi dậy, không nhịn được mà hỏi: “Luyện Thập Nhị Hình có tác dụng gì sao?”

Vô Vi đạo nhân thâm thúy cười, nói: “Rất nhiều các tiền bối đều rất yêu thích Hồ Hình, cũng không ít

người kham khổ đem tinh lực suốt đời nghiên cứu, trong Hình Ý Quyền thì tay sử dụng Hồ Hình rất nhiều, ‘hồ ôm đầu’ là một trong sáu tư thế của Hình Ý Quyền, luyện tốt thì có thể ứng phó được hết thảy. Trước đây có người từng nói, trong Thập Nhị Hình luyện tập tốt một hai Hình là đã đủ dùng, lời đó không hề sai. Nếu người có thể luyện một hoặc hai Hình tới mức thâm sâu thì có thể cảm nhận được. Có câu ‘tham nhiều nhai không nát’, Thập Nhị Hình học cũng phải lựa chọn, chỉ có theo phương pháp đó mới có thể học dễ dàng”.

Diệp Thiên Vân cũng từng nghe nói qua như vậy, nhưng mà bởi vì lúc đó tuổi còn nhỏ nên trong lúc nhất thời yêu mến cái gì thì đem cái đó luyện một hơi hết sạch. Hiện tại mới hơi hiểu rõ dụng ý của Thập Nhị Hình, thật ra trụ cột của Hình Ý Quyền chính là Ngũ Hình Quyền, mà Ngũ Hình Quyền đi lên nữa chính là Thập Nhị Hình, lập tức nói: “Cảm ơn sư thúc tổ đã chỉ dạy, thật ra con có nghiên cứu qua Thập Nhị Hình nhưng mà không có hiệu quả gì”.

Vô Vi đạo nhân không còn lãnh đạm như hai ngày trước nữa, mà cười ha hả nói: “Muốn học cái gì đó thì phải có quyết tâm, ta sẽ không vì một câu cảm ơn mà đem công sức cả đời truyền thụ cho người”.

Diệp Thiên Vân cũng hiểu rằng chỗ lợi như vậy làm sao có thể dễ dàng tới tay, liền đi thẳng vào vấn đề: “Không biết con phải làm gì mới có thể học được những công phu này”.

Vô Vi đạo nhân trầm ngâm một chút, rồi thông thả nói: “Thật ra trong Ngũ Hình Quyền, ta cảm thấy những điều có thể chỉ dạy cho người cũng có hạn, trong Thập Nhị Hình ta chỉ có thể cam đoan dạy tốt cho người về một bộ phận, về Hồ Hình trong Hình Ý môn này thì không có ai luyện tốt hơn so với ta! Yêu cầu của ta cũng không cao, đáng tiếc Đồng Thiết Dân chưa học được lại dụng phải người, quyền pháp của hắn khá toàn diện nhưng có khuyết điểm là không tinh. Tư chất của người so với hắn thì cao hơn cho nên khởi điểm của người so với hắn cũng cao hơn. Ta cũng không hy vọng người bước theo vết xe đổ của hắn. Nếu như người đang ở đây bị người ta phế đi, như vậy chỉ có thể nói là ta dạy không tốt!” Nói xong lại cười ha hả.

Diệp Thiên Vân biết rằng lão đang tự giễu cợt. Từ miệng lão nói Đồng Thiết Dân học nghệ không tinh, nhưng nếu xét ở góc độ khác thì Đồng Thiết Dân cũng tính là một võ giả toàn năng. Chiêu thức của hắn thay đổi vô cùng quỷ dị, chỉ có người đã giao thủ cùng hắn mới biết được, thoát nhìn Vô Vi đạo nhân cũng là một người cuồng ngạo.

Lúc này Vô Vi đạo nhân mới lên tiếng: “Muốn học công phu thực sự thì phải tín nhiệm lẫn nhau. Cho nên trước tiên người phải có được sự tín nhiệm của ta!”

Diệp Thiên Vân ngẩn ra, người đối với người thì khó khăn nhất là sự tín nhiệm, một số người kết giao cả đời mà vẫn chưa tin tưởng đối phương, đây là có thể tính một trong những vấn đề nan giải nhất! Cho nên hắn hỏi tiếp: “Làm sao để có được?”

Vô Vi đạo nhân không hề nghĩ ngợi mà nói luôn: “Rất đơn giản, đầu tiên là người phải tin ta, sau đó ta sẽ tín nhiệm lại người. Đây cũng là điều kiện”. Nói xong lão ngẩng đầu quan sát, sau đó đưa một ngón tay chỉ về trước mặt, nói: “Người nhìn thấy không? Nơi kia có một vách đá. Người từ chỗ này leo lên đó bằng tay không, sau đó lại từ phía trên nhảy xuống, làm được thì ta sẽ dạy công phu cho người!”

Diệp Thiên Vân nhìn theo hướng ngón tay của lão, ở đây thật ra chính là một góc của hậu sơn, có thể xem như một tòa núi nhỏ, ở chính giữa ngọn núi nhỏ này có một bình thai không rộng lắm, cách mặt đất chừng mười mấy mét, hợp với mặt đất thành một sườn dốc rất hẹp, cơ hồ là dựng thẳng lên mặt đất.

Leo đi lên thì dễ dàng, nhưng từ độ cao như vậy nhảy xuống, cho dù không chết thì cũng tàn phế, vô ý thức nói: “Núi cao như vậy, làm sao có thể cam đoan lúc nhảy xuống sẽ an toàn?”

Vô Vi đạo nhân rất nghiêm túc nói: “Rất đơn giản, ta không thể tiếp được người sao?”

291. Chương 291: Tín Nhiệm

Vô Vi đạo nhân lạnh lùng cười nói: “Ta cả đời này chưa bao giờ khoác lác, ta nói có thể tiếp được người thì tức là có thể tiếp được, còn nếu như người không tin vậy thì không thể trách ta”.

Diệp Thiên Vân liên tưởng đến tất cả mọi việc, hần phát hiện Vô Vi đạo nhân cũng không có lý do để lừa gạt hần. Nhưng nếu cứ thế mà đi lên vì học Thập Nhị Hình mà mạo hiểm nhảy xuống toi mạng vậy thì không đáng. Nhưng suy nghĩ lại, Vô Vi đạo nhân là người có danh dự, ít nhất là đến giờ còn chưa lừa gạt hần điều gì, cũng không có dạy hần qua loa vài chiêu mà nói ra một biện pháp như vậy.

Tín nhiệm! Đối với xã hội bây giờ mà nói có thể nói là một điều nguy hiểm. Trong hiện thực có người nào dám nói rằng chưa từng gạt người, giờ phút này gặp phải một lựa chọn quan trọng, hần thần nhiên nói: “Để cho con suy nghĩ một chút, nhảy từ trên cao xuống như vậy rất nguy hiểm!”

Vô Vi đạo nhân dường như rất hài lòng với sự thẳng thắn của hần, vừa cười vừa nói: “Nhảy hay không là do người, tiếp hay không là do ta, nếu như người không tin ta, vậy thì cũng không cần học công phu của ta. Nếu như người tín nhiệm như vậy ta cũng sẽ không giữ lại chút gì mà truyền thụ hết cho người, Thập Nhị Hình này là một loại truyền thừa quan trọng, nó đã mang dấu ấn cả đời của ta, truyền lại cho người tất nhiên phải đánh đổi được một điều gì đó!”

Sự cổ quái của tông sư Hình Ý môn hôm nay hần đã cảm nhận được, quyết định vào lúc này là vô cùng quan trọng, hần cẩn thận quan sát vách đá.

Thật ra ngọn núi này hơi dốc, nếu có thể từ phía trên trượt xuống thì an toàn hơn một ít. Còn nếu trực tiếp nhảy xuống hần là phải chết, hần tính toán hồi lâu, cuối cùng nói: “Con sẽ thử xem!”

Vô Vi đạo nhân cảm thấy có chút ngoài ý muốn, lão hỏi ngược lại: “Người thật sự tín nhiệm ta như vậy?”

Diệp Thiên Vân đột nhiên hỏi ngược lại: “Đồng Thiết Dân từng nhảy trên này xuống sao?”

Vô Vi đạo nhân cười cười nói: “Không có. Ta cũng từng bảo hần nhảy nhưng hần không dám, đã mấy lần do dự nhưng cuối cùng vẫn không nhảy xuống, bằng không thì cũng không kém cỏi như thế”.

Trong lòng có Diệp Thiên Vân có chút vướng mắc, hần muốn dạo quanh một vòng rồi quyết định, nếu nếu như có thể trượt xuống, như vậy nguy hiểm sẽ giảm đi rất nhiều. Phương pháp này của Vô Vi đạo nhân cũng không phải là lần đầu tiên sử dụng, nếu như trượt từ trên xuống và ở dưới có người đỡ thì tình huống sẽ tốt hơn nhiều, cho nên hần ngẩng đầu lên, cười nói: “Con sẽ thử!”

Vô Vi đạo nhân thần sắc nghiêm túc, sau đó gật đầu nói: “Đây cũng là một ước định giữa chúng ta. Người từ phía trên nhảy xuống, nếu như ta tiếp không được, như vậy thì ta mất hết thể diện. Từ nay về sau sống cũng không khác nào đã chết, chỉ cần người tin tưởng ta là tốt rồi”.

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu. Vô Vi đạo nhân cũng sẽ không vì chút sự tình của Đồng Thiết Dân mà đi hại mình. Một là vì không đáng, hai là vì thân phận của lão tại Hình Ý môn rất cao, không thềm làm cái chuyện mờ ám để trả thù thay Đồng Thiết Dân. Nếu lão thực sự muốn trả thù thì không bằng trực tiếp tự vung tay đánh vài chưởng, cho nên hần cười nói: “Con đi lên đây!”

Nói xong cũng không nhìn nét mặt của Vô Vi đạo nhân, mà đi thẳng tới dưới vách đá. Thân thể nhẹ nhàng, sau đó hai chân hơi cong phóng nhanh về phía trước. Tay vào vào vị trí cao hơn ba thước, thân thể hần mặc dù nặng nhưng lực lượng lại càng lớn hơn, chỉ dùng một tay để lơ lửng giữa không trung. Hần ngẩng đầu nhìn tình huống phía trước, bắt đầu sắp tính toán tốt lộ tuyến, chân phải hần khẽ mượn lực của vách đá, sau đó dùng sự linh hoạt của loài vượn mà tiến thêm hơn một thước nữa.

Vô Vi đạo nhân quan sát cũng cảm thấy kinh hãi không thôi, thân thể của Diệp Thiên Vân to lớn, nhưng sự linh hoạt lại không tương xứng với thân thể. Nhảy cao hơn một thước không khó, khó là ở trên vách đá nhảy hơn một thước, điều này không chỉ phải nắm rõ tình thế mà còn phải có lực lượng rất rất lớn! Hình thể của Diệp Thiên Vân đã nặng hơn 100 kg. Cho nên nhìn thấy sự linh hoạt của hần người ta không thể không kinh ngạc.

Sau một thời gian như vậy nữa, Diệp Thiên Vân đã đi được nửa chặng đường, phía trên hần không có vật gì để mượn lực, mà ở phía trên bên phải cách đó hai thước có một điểm có thể leo lên, hần nhìn sang phía bên phải, điều chỉnh thân thể, hiển nhiên là đang chuẩn bị nhảy lên.

Lòng Vô Vi đạo nhân không nhịn được mà thầm tán thưởng sự cam đảm của Diệp Thiên Vân. Lão ở phía dưới rất hiểu rõ ngọn núi này dốc đứng như thế nào, chỉ cần không cẩn thận lập tức té xuống cho nên lúc

này lão vội tiến thêm hai bước sát ở phía dưới Diệp Thiên Vân, dường như là để bảo vệ sự an toàn cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân hít sâu một cái, sau đó đề khí nhảy lên, vào lúc này mắt hắn ở trong không trung vẫn không ngừng quan sát, quả thật là vô cùng lớn mật.

Qua vài giây thời gian, Diệp Thiên Vân đã ổn định tại vị trí không thể coi là rộng ở phía trên, hắn đã có phần thở gấp, phải nghỉ ngơi một lúc. Cường độ mạnh như vậy đối với bất cứ kẻ nào cũng là một thử thách, hắn đã từng ở trên bưu luân (tàu biển chở khách chạy định kỳ) trải qua một lần mạo hiểm như vậy, khi đó còn phải cộng thêm một người, lần này chỉ có một mình so với lúc đó thì thoải mái hơn rất nhiều. .

Hình Ý môn vốn là xây dựng ở trên núi, còn là trên núi của một ngọn núi khác, cho nên gió lại càng mạnh, gió như là nhọn dao sắc bén làm cho hô hấp có phần khó khăn với sức nặng của Diệp Thiên Vân mà cũng bị gió thổi làm lay động, gió trên ngọn núi này so với gió biển cũng không kém hơn bao nhiêu.

Lúc khoảng cách được mười mét, tương đương với độ cao của một tầng lầu, Diệp Thiên Vân từ phía trên nhìn xuống, cảm thấy kích thích vô cùng, cái ao nuôi cá trong mắt hắn giờ đây đã nhỏ hơn không ít.

Vô Vi đạo nhân ở dưới mặt ha hả cười nói: “Nhảy đi, ta sẽ đỡ ngươi!”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, sườn dốc của vách đá này không quá lớn, hắn đang tính toán làm sao để trượt từ phía trên xuống mà có thể giảm độ chậm lại một chút. Cảm thấy rằng cũng không nguy hiểm như suy nghĩ, nếu trượt xuống phía dưới thì cho dù Vô Vi đạo nhân không đỡ thì cũng lăm cũng chỉ bị thương mà thôi, với năng lực khôi phục của hắn thì chỉ cần vài ngày là có thể trở lại bình thường! Cân nhắc trước sau đã hợp lý, cho nên liền có quyết định.

Sau khi tâm lý bình tĩnh lại, Diệp Thiên Vân hít sâu vào một hơi, loại chuyện này trong mắt ngoài ngoài chỉ có một chữ “ngốc” để hình dung, cho dù là đệ tử của Hình Ý môn được lựa chọn, một trăm người thì cũng có hơn phân nửa là không nhảy. Quả thật là nếu trong xã hội làm loại chuyện này thì không khác gì kẻ điên.

Nhưng mà hắn lại từng nghe nói rằng: Con người bá sư học nghệ thì phải trải qua khảo nghiệm, đó là sự khảo nghiệm của sư phụ đối với đồ đệ, ở dân quốc (Trung Hoa Dân Quốc) trước kia thật sự đã xảy ra chuyện này. Một người muốn học võ thì trước tiên phải có được sự tín nhiệm, hai người tín nhiệm lẫn nhau, chỉ có qua được cửa ải này thì sư phụ mới truyền lại kỹ nghệ, bằng không thì đừng có mơ tưởng học được gì.

Vô Vi đạo nhân ở dưới, cười ha hả nói: “Nhảy xuống đi! Có ta đỡ ngươi! Yên tâm đi!”

Diệp Thiên Vân đã tỉnh táo hơn rất nhiều, hắn thả người xuống theo sườn dốc, trên sườn núi này có mọc một lớp rêu xanh từ trên xuống dưới. Còn có một vài móm đá nhỏ nhô ra, tiếng quần áo của hắn cùng vách đá cọ xát phát ra tiếng “xoẹt xoẹt!”, hắn mở to con mắt, vào thời khắc khẩn cấp này phải giữ cho đầu óc thật thanh tĩnh, tuyệt không để cho đầu óc bị ngoại lực quấy nhiễu.

Trong nội tâm Diệp Thiên Vân vô cùng khẩn trương, Vô Vi đạo nhân cũng không khá hơn bao nhiêu, đầu lão vẫn không hề nhúc nhích nhìn về phía Diệp Thiên Vân rơi xuống, hai chân không ngừng di chuyển, rõ ràng là đang tìm điểm rơi.

Trong tích tắc này hai người không biết đã làm bao nhiêu động tác, thời gian Diệp Thiên Vân rơi xuống cũng chỉ tầm ba đến năm giây. Đối với một võ giả vài giây thời gian cũng đủ để giết một người, mà Vô Vi đạo nhân muốn trong mấy giây thời gian này phán đoán thật tốt, cứu Diệp Thiên Vân thì khó khăn hơn nhiều.

Thân thể của Diệp Thiên Vân đang nhanh chóng lao xuống, thoáng chốc đã xuống hơn mười mét, sự nguy hiểm của điều này người ngoài rất khó mà cảm nhận được. Khi hắn cách mặt đất chừng ba mét thì Vô Vi đạo nhân bước nghiêng sang một bước, nhảy vọt lên sau đó toàn thân đột ngột phát lực đẩy về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cảm thụ điều này rất rõ ràng, trong lòng hắn lúc này đã khẳng định: Ít nhất Vô Vi đạo nhân không có lừa gạt hắn. Với tình huống lúc này muốn bị thương cũng rất khó, ngoại lực kia đột ngột làm thay đổi trạng thái rơi thẳng xuống của thân thể hắn, hóa giải một phần lớn lực đạo. Lúc chạm đất hai

tay hấn cùng đẩy lên, phát lực làm một động tác lộn người, sau đó hai chân đứng vững trên mặt đất không nhúc nhích!

Lúc này Vô Vi đạo nhân khuôn mặt cũng đỏ bừng, sau khi lão vừa hạ xuống liền cười ha hả, nói: “Tốt! Tốt! Tốt!”

Diệp Thiên Vân hiểu rằng sau chuyện này thì ‘vách ngăn’ giữa hai người sẽ không còn tồn tại nữa. Một người có thể đem tính mạng phó thác cho một người khác, đó là tín nhiệm. Sắc mặt hấn tự nhiên, nói: “Cảm ơn sư thúc tổ đã tương cứu!”

Vô Vi đạo nhân khoát tay nói: “Cái này không tính là cứu giúp, mà là một loại khảo nghiệm, người tin tưởng ta thì ta mới có thể truyền công phu cho người, nếu không thì thật sự là có lỗi với bản thân!” Lão vuốt râu thở dài, nói tiếp: “Hồ Hình ta đã luyện hơn bảy mươi năm, truyền lại cho người ta thì ta cũng cần một chút tín nhiệm. Đồng Thiết Dân tuy cũng muốn học, nhưng mà không có sự can đảm của người! Từ hôm nay trở đi ta sẽ đem toàn bộ công phu này truyền thụ lại cho người, không giữ lại một chút”.

Diệp Thiên Vân lập tức bình ổn lại, nhưng mà ngay sau đó lại có chút máy động, hấn phát hiện mình đã bỏ qua một nhân tố là Vô Vi đạo nhân, hấn vì tin tưởng năng lực của mình mà làm việc này, những nhân tố khác đều không quan trọng, bởi vì hấn không hề tin bất cứ kẻ nào! Đây là ưu điểm cũng là khuyết điểm, hấn không biết hai điều này cuối cùng nên lựa chọn điều nào.

292. Chương 292: Bí Văn

Nhưng động cơ dám làm vậy của Diệp Thiên Vân lại hoàn toàn khác, hấn đã suy nghĩ cẩn thận, trong phạm vi bản thân có thể chịu đựng được mới nhảy xuống, suy nghĩ của hai người căn bản là không giống nhau, chỉ đáng tiếc là Vô Vi đạo nhân vẫn không hay biết gì, bằng không nhất định là sẽ nhảy dựng lên mà mắng to.

Phương thức truyền thụ của Vô Vi đạo rất đặc biệt, mỗi ngày lão chỉ dạy cho Diệp Thiên Vân một giờ, một giờ này truyền thụ công phu cùng kinh nghiệm mà cả đời lão đúc kết rút ra. Một giờ chỉ dạy tận tình cho Diệp Thiên Vân có thể nói là thực sự xem Diệp Thiên Vân là truyền nhân, không hề giấu giếm. Chỗ nào Diệp Thiên Vân không hiểu lão cũng giải thích rõ ràng, quả thật là một lão sư chu đáo.

Nhưng mà cũng bởi vì Diệp Thiên Vân chỉ học cùng Vô Vi đạo nhân một khoảng thời gian cho nên hấn lại có một nhiệm vụ mới, đó chính là đi theo Ưng lão quái một tuần, để xem có phù hợp để truyền thụ hay không.

Đình lão quái cùng Ngô Hạo Thiên mỗi ngày dù mưa dù gió thì vẫn ngồi chơi cờ, Lý Tông Hồ thì không biết đang dạo chơi nơi nào, mà Vô Vi đạo nhân thì mỗi ngày đều ngồi câu cá.

Chỉ có Ưng lão quái, bình thường không có việc gì thì sẽ về phòng. Hôm nay Diệp Thiên Vân đi cùng lão. Cho nên lão không trở về mà đứng ở trong sân nói với Diệp Thiên Vân: “Trong đời ta ghét nhất là dạy đệ tử, bởi vì bọn họ không thể đạt tới yêu cầu của ta cho nên cả đời ta chưa từng dạy bảo cho một đồ đệ nào. Hiện tại đã già rồi, lại xuất hiện một người!” .

Diệp Thiên Vân cũng không biết nên ứng xử thế nào, lần trước các đại tông sư nói chuyện, hấn phát hiện ra Ưng lão quái rất kiêng kị đối với cái chết.

Tròng mắt của Ưng lão quái hơi híp lại, nói: “Ta truyền thụ công phu có ba loại người không dạy, ta tin rằng người cũng đã hiểu rõ, người có thể có được ba điều kiện này không?”

Diệp Thiên Vân chậm rãi hít một hơi, bình tĩnh nói: “Có thể!”

Ưng lão quái nghe xong liền cười lên ha hả, một lúc lâu lão mới lên tiếng: “Có nhiều việc không phải cứ nói ra là làm được, người đã giết bao nhiêu người, làm bao nhiêu việc lớn. Những điều đó, ta ở chỗ này làm sao biết đúng hay không. Ta chỉ tin vào điều mà mắt ta nhìn thấy”.

Diệp Thiên Vân thật muốn cho hấn một chưởng, ở hậu sơn thì có thể phát sinh đại sự gì chứ, những người ở đây đều là các đại tông sư. Chẳng lẽ phải cùng bọn họ giao thủ? Nói đến tâm ngoan thủ lạt, có thể nói Diệp Thiên Vân là nhân tài kiệt xuất trong việc này, hai là nhất gan sợ phiền phức, nếu như vậy thì làm

sao có thể tâm ngoan thủ lạt! Cho nên hắn nói: “Vậy con phải làm gì mới có thể học được công phu của sư thúc tổ?”

Ứng lão quái “Hắc hắc” cười, nói: “Cũng đơn giản thôi, về năng lực thì cửa ải này người có thể qua. Chỉ còn lại nhất gan sợ phiền phức cùng tâm ngoan thủ lạt, ta cho người ít thời gian, để cho thấy biểu hiện của người!”

Đinh lão quái ở một bên đánh cờ mắng to: “Con mẹ nó, đúng là không ra gì. Dạy đệ tử như vậy, người còn là người sao?”

Ứng lão quái vừa nghe liền nổi giận: “Đinh lão quái, người đừng có giả nhân giả nghĩa. Hai cánh tay nhìn như que củi của người đã giết bao nhiêu người, trong lòng người còn nhớ được sao? Ta là không muốn che dấu sự tàn nhẫn, loại người giả nhân giả nghĩa thì ta không dạy nổi!”

Đinh lão quái sau khi mắng xong, dường như trong lòng thư thái hơn rất nhiều, lão vừa nhìn bàn cờ vừa nói: “Ta không hiểu lời của súc sinh và cũng không muốn nghe!” Lão cất tiếng một cách uể oải, hơn nữa cũng không có chút bận tâm tới.

Ứng lão quái nổi giận nghiêng răng kèn kẹt, lão hung dữ trừng mắt nhìn Đinh lão quái, quát lên: “Lão bất tử, ai mượn người nhiều chuyện!”

Nhưng vào lúc này con chó Đại Hoàng chạy tới bên cạnh Đinh lão quái sủa liên hai tiếng, đối với Đinh lão quái rất thân mật.

Đinh lão quái quay đầu lại làm ra vẻ ngạc nhiên, nói: “Thì ra người có thể hiểu được lời nó. Thì ra là vậy! Thảo nào!”

Ứng lão quái cũng tức điên lên, lão cười gằn, nói: “Đinh lão quái, người khác sợ người chứ ta không ngăn người đâu, người nghĩ mình là cái quái gì, một kẻ bị thiên cũng thích nói xấu sau lưng, trước tiên hãy tẩy rửa sạch sẽ thân thể rồi nói sau, ta vừa đến gần người đã nghe mùi khai của nước tiểu, thật sự là buồn ói vô cùng!”

Diệp Thiên Vân nghe xong ngẩn ra, Đinh lão quái lại có một bí mật như vậy, nếu như không nói ra thì cả đời cũng không ai biết, nhưng mà Ứng lão quái cũng phản ứng thái quá, “đánh người không nên đánh vào mặt, mắng chửi người không nên nói chỗ yếu”, đó là một câu ngôn ngữ rất có đạo lý, hơn nữa hai người còn quen biết nhau.

Diệp Thiên Vân cẩn thận nhớ lại mới phát hiện ra Đinh lão quái bình thường nói chuyện rất hàm hồ. Cố gắng che dấu giọng nói của mình mới không để lộ ra, hắn biết ngay sau đó Đinh lão quái sẽ nổi giận. Một người bình thường hay để ý đến điều này như vậy mà bây giờ không tức giận mới gọi là chuyện lạ đó.

Đinh lão quái nghe xong, quả nhiên sắc mặt biến đổi, lão tùy ý đẩy con cờ, sau đó đứng lên, đôi mắt thường ngày vẫn đục ngầu giờ phút này có phần âm trầm. Thân hình lão cũng thay đổi, thân thể co quắp đã thẳng lên hoàn toàn không có dáng vẻ của một người tuổi già sức yếu, lão cũng không che dấu nữa mà cất tiếng nói lạnh lạnh, lạnh lùng cười: “Ứng lão quái, người lại có thể bối móc chuyện này, Đinh Phục Sơn ta mặc dù là hoạn quan, đó cũng là do giết người mà lưu lại, dù chỉ còn có một trứng cũng là có cốt khí”.

Ngô Hạo Thiên vốn đang suy nghĩ nước cờ, mặc cho hai người nói gì cũng không để ý, nhưng mà lúc này Đinh lão quái đã đứng lên, lão mới dừng lại, sau khi nghe đoạn đối thoại giữa hai người liền lập tức đứng lên, nói: “Được rồi, trước mặt tiểu bối mỗi người lùi một bước, chúng ta đều là huynh đệ đã vài chục năm, hà tất phải hẹp hòi như vậy, mỗi người nhịn một chút cho qua chuyện đi!”

Ứng lão quái lúc này cũng biết lời nói của mình có phần quá đáng, nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ cãi lại: “Đó là do người xem vào chuyện của ta trước, ta muốn dạy như thế nào là chuyện của ta. Người chen miệng vào làm gì, sau này thì người cũng có cơ hội mà chỉ dạy!” .

Đinh lão quái tức giận “Phì” một tiếng, cất giọng lạnh lạnh: “Thúi lắm! Những đệ tử Hình Ý môn đều do người dạy như vậy mà ‘thăng thiên’, một hài tử tốt như vậy để cho người dẫn sai đường, trong lòng người không thấy là thiếu sót sao? Phải khuyến khích người ta hướng thiện, điều này người không rõ sao? Sống cả đời cũng không tự biết mình, Hình Ý môn chúng ta sao lại có dạng cầu thí như người!”

Ngô Hạo Thiên tiến lên hai bước, đứng giữa hai người khuyên nhủ: “Các người cũng thật là, không ở một chỗ thì không sao, hễ gặp nhau là âm ỉ muốn chết, chẳng lẽ phải thực sự phải có kẻ sống người chết mới bỏ qua cho nhau sao?”

Hai người đều không nói nhưng mà Đinh lão quái thì hung ác nhìn trừng trừng về phía Ứng lão quái, mà Ứng lão quái thì cũng không e dè mà trừng mắt nhìn lại.

Vốn là Diệp Thiên Vân đi theo Ứng lão quái học tập, nghe được chuyện như vậy trong lòng cũng rất kinh ngạc. Hắn không phải là một kẻ nhiều chuyện, nhưng mà đối với chuyện bí ẩn như vậy cũng hiếu kỳ vô cùng. .

Ngô Hạo Thiên hắng giọng một cái, nói: “Tổn thương của Đinh lão quái ra sao, ta nghĩ người so với ta còn hiểu rõ hơn, không nên nhắc tới. Người nói hắn như vậy không nghĩ tới làm cho người ta đau lòng sao? Đối lại là hắn nói người như vậy, thì người cũng không chịu được. Hiện tại nếu mọi người trở mặt với nhau mới là điều đáng chê cười nhất!”

Hiển nhiên là Ứng lão quái không phục. Lão chỉ vào Đinh lão quái, nói: “Nhưng hắn...”

Ngô Hạo Thiên khẽ cau mày, nói: “Hắn không có đánh người thì người không đau không ngứa, có chuyện gì chờ sau khi bình tĩnh hãy nói, đừng nóng đầu lên đã nghĩ rằng mình bị oan uổng”.

Ứng lão quái tràn đầy một bụng uất khí, lão đưa tay xuống dưới dùng sức hất lên, sau đó dùng dùng nổi giận xoay người đi ra ngoài, đến cửa vào thì “Rầm” một tiếng cánh cửa xui xẻo bị đá bung ra, Ứng lão quái khom người một cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Cánh cửa gỗ bình thường nhìn rất rắn chắc mà giờ phút này đã biến thành hai nửa chắn ngang trước cửa ra vào.

Lúc này Diệp Thiên Vân cũng không có chủ ý gì. Ứng lão quái đang tức giận, ai biết lão có thể làm ra việc gì chứ, hiện giờ nếu đi theo lão là tự tìm xui xẻo, cho nên cũng đứng ở nội viện, muốn chờ Ứng lão quái trở về rồi nói sau.

Đinh lão quái thâm ý nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó nói: “Người ở đây làm gì, nhanh đi tìm hắn đi!” Âm thanh của lão lại bị tiếng nói hàm hồ che dấu, không còn lạnh lạnh như hồi nãy.

Ngô Hạo Thiên cũng gật đầu nói: “Đi đi, đừng ở chỗ này mà chướng mắt, hắn không làm gì người đâu, yên tâm đi”.

Diệp Thiên Vân cũng chỉ có thể đi ra khỏi cái sân nhỏ, vừa mới ra ngoài liền thấy Ứng lão quái đang đi về phía sân huấn luyện, nhưng mà hai tay ở đặt ở sau lưng đang nắm chặt, xem ra lúc này chưa nổi giận.

Lý Tông Hồ suốt ngày đều ở đó. Diệp Thiên Vân liền nhớ tới khi cùng Lý Tông Hồ thử sức hai tay cảm thấy ngứa ngáy. Đến sân luyện tập thì phát hiện Lý Tông Hồ không ở đó, không nhận được mà ngăn ra.

Ứng lão quái vừa quay người liền thấy hắn, đột nhiên vẫy tay nói: “Người tới bồi tiếp ta vài chiêu!”

Diệp Thiên Vân khẽ nhíu mày, lúc này cùng Ứng lão quái giao thủ thì nhất định sẽ trở thành cái bao tã để lão trút giận. Học công phu hắn cũng muốn, nhưng không thể vô cớ mà chịu ngược đãi, đương nhiên trong lúc nhất thời hơi do dự.

Ứng lão quái vốn đang tức giận, thấy vậy lập tức hừ một tiếng, nói: “Diệp Thiên Vân, người thật là có胆 lượng nhỉ!”

Hắn ngẩng đầu lên nhìn vừa định phát hỏa, đột nhiên từ con đường nhỏ phía đối diện một người trẻ tuổi vội vàng chạy tới, xem tình hình thì sốt ruột vô cùng, vừa chạy vừa lau mồ hôi, sau đó nhìn tới nhìn lui như đang tìm cái gì, trong tay còn xách một cái hòm không lớn lắm.

Diệp Thiên Vân ngăn ra, người này chính là thường đưa đồ tới đây, tên là Vương Thủ Nghiệp, cũng là đệ tử Trung mạch. Giờ phút này vội vã như vậy nhất định là đã xảy ra chuyện lớn, nếu không tuyệt đối sẽ không như vậy.

Ứng lão quái vốn muốn cùng Diệp Thiên Vân thử sức, nhưng mà lão cũng đã thấy người mới tới, liền đứng sang một bên quan sát.

Vương Thủ Nghiệp tới gần, bắt chắp việc hành lễ, gặp Diệp Thiên Vân như là thấy được thân nhân, liền kêu lên: “Diệp sư đệ... Diệp sư đệ... Tiêu Sát đại sư huynh vừa rồi cùng người khác tranh cãi, sắp động thủ rồi!”

Diệp Thiên Vân sau khi nghe tóc gáy dựng lên, tròn mắt hẩn híp lại, hỏi: “Cùng ai?”

293. Chương 293: Không Có Người Không Thể Giết

Trong lòng Diệp Thiên Vân lúc này cũng đã có phần sốt ruột, nhưng hắn cũng hỏi vấn đề này cho rõ ràng, lập tức nói: “Tốt! Thời điểm anh rời đi đã bắt đầu đánh chưa?”

Hơi thở của Vương Thủ Nghiệp vẫn còn có phần gấp gáp, hắn lắc lắc đầu, nói: “Chưa! Nhưng sắp rồi, tiểu sư đệ, cậu nhanh đi đi! Chậm một chút là không kịp nữa, đại sư huynh chỉ có một mình”.

Tình huống lúc này rất khẩn cấp, hắn vội vào nói với Ung lão quái: “Sư thúc tổ, trong phái chúng ta xảy ra chuyện, có lẽ nên trở về một chút!”

Người thanh niên này vừa rồi còn chưa hành lễ, nghe vậy bị hù cho run rẩy, lập tức nói: “Sư thúc tổ, sự tình khẩn cấp, xin thứ lỗi!” Hắn vừa nói vừa nhìn sắc mặt của Ung lão quái ở bên cạnh.

Nãy giờ Ung lão quái vẫn ôm một cục tức, đang cần được phóng ra, đúng lúc Vương Thủ Nghiệp từ ngoài tiến đến, vốn định thừa dịp giáo huấn cho hắn một trận nhưng lại bị mấy câu nói của Vương Thủ Nghiệp hấp dẫn cho nên mới im lặng không nói gì, ánh mắt lão đột nhiên khê chớp nói với Diệp Thiên Vân: “Người còn nhớ ba điều mà ta không dạy chứ?” .

Diệp Thiên Vân hơi sững lại, sau đó liền gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Ung lão quái hắc hắc cười nói: “Đây cũng là thời khắc khảo nghiệm dành cho ngươi, đối với bất kỳ kẻ nào cũng không được nương tay, nếu không thì không thể học võ, đây cũng là nguyên tắc của ta! Một lát nữa ta sẽ xem ngươi giải quyết như thế nào, nếu giải quyết tốt chuyện này thì ta sẽ truyền thụ những gì ta biết cho ngươi, nhất định không thất hứa!”

Trong nội tâm Diệp Thiên Vân cũng đã như có kiến bò, hắn “Vâng” một tiếng rồi nói: “Sư thúc tổ, chúng ta vừa đi vừa nói, thời gian không đợi ai, nếu như còn không đi thì sợ rằng sẽ chậm mất”. .

Ung lão quái cười ha ha nói: “Được! Đã như vậy, ta sẽ đi với các ngươi một chuyến. Nếu như làm chuyện này không tốt, thì ngươi cũng đừng trách ta vô tình”.

Cước bộ của ba người nhanh như bay, mặc dù Diệp Thiên Vân không biết tại sao Tiêu Sát bị người ta bao vây nhưng hắn cũng hiểu rõ đôi chút. Tiêu Sát là một người ôn hòa, nếu như là xung đột nhỏ thì hắn sẽ cười xòa mà bỏ qua tuyệt đối sẽ không cùng người khác tranh chấp.

Hiển nhiên là hôm nay đã nắm được thóp của sự việc, nếu không cũng sẽ không bị bao vây, trong lòng khê động, nói: “Sư thúc tổ, tranh chấp cùng đồng môn cũng không lưu tình sao? Như vậy có quá tuyệt tình không, quy định trong môn phái là đồng môn phải giữ hòa khí mà”.

Ung lão quái theo sát bên cạnh Diệp Thiên Vân, sau khi lão nghe xong hai chữ ‘đồng môn’ thì không kìm được mà nghĩ tới Đinh lão quái. “Phì!” Lão nhổ một bãi nước bọt lớn xuống đất, sau đó mắng: “Người trong võ lâm phải có phong cách võ lâm, hễ làm việc lễ mễ chậm chạp thì làm sao có thể xử lý việc lớn! Vô tình mới thực sự là anh hùng. Bất kể kẻ kia thuộc môn phái nào, thời khắc buộc phải giết người thì tuyệt đối không nương tay!”

Diệp Thiên Vân muốn nghe chính là những lời này. Trong môn phái tranh chấp nội bộ thì tội danh không nhỏ, điều này sẽ để cho Ung lão quái gánh chịu hết. Hắn liếc nhìn Vương Thủ Nghiệp, mà Vương Thủ Nghiệp cũng nhìn Diệp Thiên Vân, trong lòng đều hiểu ý nhau.

Thật ra Ung lão quái đã quá đề cao tình cảm của Diệp Thiên Vân đối với nội môn. Nếu như hắn từ nhỏ lớn lên ở Hình Ý môn thì nhất định sẽ không làm việc đó, nhưng đáng tiếc là không phải.

Tính cách của hắn lạnh lùng, đối với bất cứ kẻ nào tình cảm cũng không sâu sắc, hơn nữa thời gian hắn đến Hình Ý môn cũng chưa lâu, ngay cả Trung mạch cũng quen biết chưa hết càng không nói đến kẻ khác, cho nên trong lòng đã xác định trước đáng chết lập tức sẽ giết.

Cước trình của mấy người không chậm, chỉ trong chớp lát đã đến địa điểm xảy ra sự việc, nhìn thấy Tiêu Sắt đang cùng kẻ khác giao thủ. Theo tuổi thì đối phương cũng là đệ tử đời thứ ba, bên ngoài có sáu bảy người vây lấy Tiêu Sắt, bộ dáng đều sẵn sàng đón địch, hẳn là đề phòng Tiêu Sắt sẽ chạy mất. .

Ứng lão quái đột nhiên nói: “Các người vào là được rồi, ta sẽ ở một bên quan sát. Diệp Thiên Vân! Việc này thành hay không thì đều dựa vào người, nhớ là không được hạ thủ lưu tình”. Nói xong liền xoay người đi ra sau một thân cây, bảo hai người mau đi!

Đến lúc này Diệp Thiên Vân có thời gian thời gian quan sát phản ứng của Tiêu Sắt, nhìn vào tình huống trận đấu thì Tiêu Sắt sẽ không còn cầm cự được mấy chiêu nữa, cho nên hắn tiến tới quát lên: “Dừng tay!” Tiếng quát này rất lớn, làm cho kẻ khác phải biến sắc.

Những người ở đây đều mất tự chủ mà dừng tay lại, Tiêu Sắt lui về phía sau, giờ phút này vì giao thủ mệt mỏi mà mặt hắn hồng lên như quả táo. Sau đó, hắn quay đầu thì kinh hãi hô khẽ: “Tiểu sư đệ, sao cậu lại tới đây...” Hắn còn chưa dứt lời thì đột nhiên đệ tử Hình Ý môn giao thủ cùng Tiêu Sắt bất ngờ ra tay đánh một quyền vào trước ngực Tiêu Sắt.

Tiêu Sắt làm sao chịu được, lập tức phun ra một ngụm máu tươi. Ngửa mặt ngã quỵ!

Vô công của mới chỉ được xếp vào trình độ tam lưu, hơn nữa bình thường đối với việc luyện võ không có hứng thú, công phu nào cũng chỉ luyện đến nửa vời. Tuy kết giao bằng hữu không ít, người tôn kính cũng không thiếu nhưng vô công của hắn lại kém cỏi, mà lúc này hắn lại chỉ chú ý tới Diệp Thiên Vân. Vì kinh hãi mà quên mất tình thế trận đấu, bị một quyền này đánh thẳng vào ngực.

Người này lại thừa lúc đối thủ nói chuyện liền đánh lên, Diệp Thiên Vân tức giận vô cùng, hắn khẽ nhón chân lập tức đã tới gần. Những người vây quanh cũng không dám ra tay với Diệp Thiên Vân bởi vì hung danh của hắn đã lan rộng, phạm là đệ tử Hình Ý môn đối với hắn đều có phần sợ hãi.

Kẻ kia vốn muốn nhân cơ hội một chiêu tiếp theo sẽ đánh chết Tiêu Sắt, nhưng mà hắn ta đã không còn cơ hội. Lúc này Diệp Thiên Vân đã đến cạnh Tiêu Sắt, nếu như hắn ra tay thì tức là đối địch với Diệp Thiên Vân cho nên cũng đã dừng lại, nhanh chóng lui ra sau hai bước.

Lúc này Diệp Thiên Vân cũng không lập tức báo thù, đó chỉ là điều thứ yếu, trước mắt cần quan tâm tới thương thế của Tiêu Sắt, huynh đệ tình thâm, cho nên hắn ôm lấy Tiêu Sắt xem xét kỹ lưỡng.

Tuy Tiêu Sắt bị đánh một quyền làm cho ói máu nhưng tạm thời cũng không nguy hiểm đến tính mạng, khi hắn thấy Diệp Thiên Vân ở bên cạnh thì khuôn mặt nụ cười an ủi, yếu ớt đưa một ngón tay lên, nói: “Tôi tìm được rồi.... Đêm hôm đó...” Nhưng chưa kịp nói ra, trong miệng phun ra một ngụm máu lớn, trong chớp lát liền hôn mê bất tỉnh.

Diệp Thiên Vân nhanh chóng ôm hắn ra khỏi vòng vây, sau đó giao Tiêu Sắt cho Vương Thủ Nghiệp, nói: “Nhanh đưa hắn tới bệnh viện, chậm trễ thì người phải chịu trách nhiệm”.

Wương Thủ Nghiệp vội vàng đỡ Tiêu Sắt, không nói thêm lời nào mà lập tức rời đi, hắn sợ chậm trễ thời gian, trong chớp lát đã không còn thấy bóng dáng.

Có mấy đệ tử của Tây phái còn muốn đuổi theo nhưng mà thân thể của Diệp Thiên Vân chuyển động chắn ngang phía trước cho nên không có ai dám vọng động.

Hiện tại chỉ còn lại một mình Diệp Thiên Vân. Những đệ tử Tây phái này lại càng không dám ra tay, kể lúc này ra tay ôm quyền nói: “Thì ra là Diệp sư đệ tiếng tăm lừng lẫy tới làm khách của Tây phái chúng ta, ta là Ngô Thu Sinh, vừa rồi cùng Tiêu sư huynh tỷ thí, kết quả là lỡ tay đã thương hắn, thật là xấu hổ vô cùng!” Cái dáng vẻ diễn trò của hắn làm cho người ta nhìn vào mà thấy buồn nôn.

Diệp Thiên Vân nhướng mày, nói: “Tỷ thí? Ta thấy rõ ràng là người đánh lén. Chẳng lẽ quy củ của Tây phái là như vậy sao? Thừa dịp người ta không chú ý mà hạ độc thủ, hành động bỉ ổi?”

Mấy người ở đây đều biến sắc, Ngô Thu Sinh là đại biểu của Tây phái lúc này đương nhiên hẳn phải ra mặt, Ngô Thu Sinh hừ lạnh nói: “Cho dù người chính là Tiêu Hùng thì ta cũng không sợ, huống chi chỉ là tên oắt Diệp Thiên Vân người!”

Lời này lại càng làm cho lửa giận của Diệp Thiên Vân bốc lên ngàn ngút. Không nói thêm lời nào, thân thể của hắn nhoáng lên đã tới cạnh đệ tử Tây phái này, cùng lúc đó chân tùy ý quét ra, ngay sau đó tiếng kêu thảm thiết cùng âm thanh xương cốt vỡ vụn vang lên cùng một lúc.

Sắc mặt của Diệp Thiên Vân vẫn không thay đổi, căn bản là không dừng lại, từ trên không quát xuống.

“Rốp!” Một tiếng, đá trúng đầu kẻ xấu số kia!

Diệp Thiên Vân ra tay luôn rất tàn nhẫn, hẳn cũng không quản đây là nơi nào. Bất kể kẻ nào, chỉ cần ra tay là lấy mạng! Đáng chết thì phải chết.

Chỉ thấy thân thể của kẻ kia đã biến dạng, đầu cũng bị quét đứt, nhiều người đứng gần nhìn thấy Diệp Thiên Vân ra tay đều nôn ọe. Quả thật đầm máu vô cùng, thịt nát văng ra dính vào mặt và đầu của những người xung quanh, ngoại trừ buồn ói thì sợ hãi xâm chiếm nội tâm mỗi người.

Diệp Thiên Vân hạ xuống trước những kẻ còn lại, hắn quay đầu bình tĩnh nói: “Tại sao lại vây công Tiêu Sát?”

Hắn vừa buông câu hỏi, những người xung quanh đều rùng mình một cái cùng lui về sau một bước, vẻ mặt của Diệp Thiên Vân vẫn bình thản nhưng ai biết với vẻ bình tĩnh này hẳn có giết người lần nữa hay không, cho nên nội tâm đều lo lắng không yên.

Xem ra tất cả đều kinh hoảng bất an, một đệ tử Tây phái thấy tình thế bất lợi liền nổi giận hét lớn: “Đây là địa bàn của Tây phái, người của Trung mạch cũng dám tới đây giương oai, cũng không xem lại đây là địa phương nào. Người đứng là con chó mù mắt, mọi người cùng nhau xông lên!”

Lời này quả thật đã làm cho những kẻ này tăng thêm cam đảm, rất nhiều người sợ Diệp Thiên Vân nhưng nghĩ đến nơi này là Tây phái, dũng khí lập tức tăng mạnh, nếu tại nhà mình mà bị người ta đánh mà đánh rầm cũng không dám phóng ra thì thật là uất ức cho nên có vài kẻ tiến tới vây lấy Diệp Thiên Vân.

Cánh tay trắng nõn của Diệp Thiên Vân lại có mục tiêu, người Tây phái còn chưa kịp phản ứng, tay của hắn đã đặt lên cổ đối phương. Cả quá trình ngoài âm thanh thanh thúy vang lên thì không có một tiếng động nào khác, khiến cho người ta không thể không kinh sợ!

Chỉ còn lại ba đệ tử Tây phái không ngừng lui về phía sau, trong đó một kẻ oán hận nói: “Diệp Thiên Vân, người dám giết người của Tây phái chúng ta?”

Trông mắt của Diệp Thiên Vân hơi híp lại: “Trong thiên hạ không có kẻ nào không thể giết”. Âm thanh vừa dứt thì thân hình lại chuyển động.

294. Chương 294: Nhỏ Cỏ Phải Nhỏ Tận Gốc

Diệp Thiên Vân vẫn rất bình tĩnh, nhưng so với bất kỳ vẻ mặt của hắn vào lúc nào khác thì đều đáng sợ hơn nhiều. Bởi vì lúc hắn giết người mới lạnh lùng như vậy, hẳn buông thì thể trong tay xuống, hỏi: “Vì sao lại vây công Tiêu Sát?” . .

Đệ tử Tây phái này bị dọa cho mù mịt, hắn lắp bắp nói: “Là...Là...Là vì...” Hắn còn chưa nói xong, từ quần xuất hiện một vết nước, mà ngay sau đó nước theo ống quần chảy xuống.

Hắn muốn nói nhưng không thốt nên lời, gấp đến mức tiểu ra quần, hắn hung hăng vả vào miệng mình mấy cái, sau đó khóc rống lên.

Diệp Thiên Vân cố ý để lại một tên, cũng không biết hắn có hiểu rõ chuyện hay không, nhưng xem tình hình hiện tại thì hẳn là có biết chút ít bằng không cũng sẽ không như vậy cho nên hắn chưa vội ra tay, yên lặng đợi đáp án. Những người này chết cũng không có gì đáng tiếc.

Còn Ưng lão quái, bây giờ lão hận không thể đi tới và lên cái miệng của tên đệ tử Tây phái kia.

Thủ đoạn của Diệp Thiên Vân quả thật là rất tàn độc, quá phù hợp với ba yêu cầu của bản thân, phù hợp tới mức lão không thể tin vào chuyện xảy ra trước mắt. Vừa ra tay liền giết sau bảy người, ai dám nói hắn không can đảm, ai dám nói hắn không tàn độc!

Ứng lão quái không ngờ rằng ngay cả đồng môn Diệp Thiên Vân cũng giết sạch sẽ, khi vừa giết người thứ nhất thì lão còn có phần không tin, nhưng mà chỉ do vài giây chậm trễ, thoáng lưỡng lự, khiến cho đệ tử Hình Ý môn chết sạch.

Phong cách của Diệp Thiên Vân cuối cùng lão đã hiểu rõ nhưng mà lúc này cũng đã muộn, đáng về điềm tĩnh vô hại của hắn những thực ra lại là một mãnh thú hung dữ, ẩn chứa sự hung tàn và giết chóc.

Đệ tử Tây phái vừa rồi còn sợ hãi nhưng mà lúc này đã tốt hơn rất nhiều, Diệp Thiên Vân cách hắn chừng bốn năm mét, điều này làm cho hắn sinh ra một loại ảo tưởng là hắn có thể chạy thoát khỏi phạm vi khống chế của Diệp Thiên Vân, cho nên hắn nói: “Là thế này... Hôm nay Tiêu Sát...”

Nói đến đây đột nhiên hắn quay người bỏ chạy, liều mạng chạy về phía trước mà miệng thì hét lên: “Có ai không! Diệp Thiên Vân giết người! Mau tới...”

Diệp Thiên Vân rất ghét kẻ tiểu nhân thay đổi thất thường như vậy, hôm nay nếu như hắn ta sống sót, như vậy sẽ là một ‘nét bút hồng’ trong cả chuỗi sự kiện vừa phát sinh. Đến lúc đó, hắn sẽ đâm bị thóc, chọc bị gạo, bịa đặt sinh sự cho nên chân hơi động, tiếp theo thân thể vọt lên. Trong đời đệ tử thứ ba có rất ít người có tốc độ sánh được với hắn, trong chớp mắt đã tới sau lưng của đệ tử Tây phái kia. Ngay sau đó nhảy vọt lên, chân đá vào lưng đối phương.

“Bịch!” Đệ tử Tây phái kia giống như bị một chiếc xe tải đâm vào người, thân thể bay lên, đầu ở trước thân thể ở phía sau, đầu đập lên một cái thân cây, óc văng tung tóe!

Diệp Thiên Vân hạ xuống mặt đất mới thở phào một hơi, sau khi giết chết kẻ này hắn cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều bởi vì người đối chất cũng chỉ còn có hắn ta, giờ thì muốn nói thế nào cũng được. Nếu như vừa rồi lưu lại người này thì lúc đó sự tình sẽ rất khó giải quyết, ‘nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc’ chính là đạo lý này.

Thây phơi đầy trên đất, Diệp Thiên Vân quay người lại nhìn, không còn một người nào còn sống. Nếu là đã giết thì cũng không cần nói đến tình cảm làm gì! Vốn là vừa rồi chính Ứng lão quái gợi ý, bây giờ đã làm theo ý lão, như vậy Ứng lão quái cũng sẽ có một phần trách nhiệm.

Hiện tại hắn không thể đi cũng không đi được bởi vì chuyện này không nhỏ, nếu bây giờ bỏ đi thì chuyện này thật sự sẽ âm ỉ vô cùng, cho nên hắn ở lại chờ đợi. Vừa rồi kẻ kia đã phát ra ‘tín hiệu’ cầu cứu, nhất định sẽ có người đi tới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, từ một gian nhà cách đây không xa có hai người đi tới, phỏng chừng cũng đã nghe thấy tiếng thét đầy sợ hãi kia mới xuất hiện, hai người kia đều đã ngoài năm mươi tuổi, rất dễ dàng nhận ra đó là đệ tử của Hình Ý Môn. Hai người đi ra còn cười cười nói nói, lúc cách Diệp Thiên Vân bảy, tám bước thì đột nhiên dừng lại.

Hai người đều không thể tin vào mắt mình, cùng dụi hai con ngươi, đây thực sự là một lò mổ, thi thể đầy đất, có cái ngay cả đầu cũng biến mất.

Một người trong đó bước nhanh tiến lên nhìn, hét lớn: “Dưới đất là đệ tử của chúng ta!”

Sau khi nhận định xong, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Diệp Thiên Vân, một người thân thể không ngừng run rẩy đưa ngón tay chỉ vào Diệp Thiên Vân lắp bắp nói: “Là người phương nào giết đệ tử Hình Ý môn chúng ta?”

Sau khi Diệp Thiên Vân thấy có hai người tiến đến, hắn liền chú ý, trong đó có một người hắn nhận ra, là đệ tử Tây phái đời thứ hai, tên là Hoàng Thánh. Hai người đã gặp nhau trong hội võ thuật, thậm chí đã có nói chuyện với nhau.

Diệp Thiên Vân ôm quyền hướng về phía hai người, nói: “Bái kiến hai vị sư thúc, ta là Diệp Thiên Vân đệ tử Trung mạch!”

Hoàng Thánh mặt mày nhăn nhó, hần ngồi xuống, sau đó cẩn thận xem xét thương thế cũng những người này, tiếp theo đứng lên dùng ánh mắt giết người nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân, nói: “Nhất định là người, Diệp Thiên Vân, cách giết người này chúng ta đã từng thấy qua ở hội võ thuật, tại sao người lại giết đệ tử Tây phái? Dù gì chúng ta cũng là đồng môn, người cùng bọn họ là sư huynh đệ đồng môn!”

Diệp Thiên Vân đã dám giết người thì đương nhiên không sợ ánh mắt của hắn, sắc mặt vẫn bình tĩnh, nói: “Hôm nay cùng đại sư huynh của ta cùng nhau đi ngang qua địa giới Tây phái không ngờ bị vây công, đại sư huynh của ta bị đánh trọng thương. Ta cũng là bất đắc dĩ mới ra tay như vậy!”

Hoàng Thánh cười gằn, nói: “Diệp Thiên Vân, người đừng có ngại biện, người như thế nào thì đệ tử Hình Ý môn từ trên xuống dưới đều hiểu rõ! Giết người không chớp mắt, đệ tử Tây phái chúng ta tránh người còn không kịp đâu ra mà dám chọc vào sát thần như người!”

Diệp Thiên Vân không nói gì, hai người kia không thể làm chủ được, mặc dù bọn họ là đệ tử đời thứ hai nhưng cũng chỉ có thể nói hần như vậy, về phần quyết định thì phải do phái chủ. Cho nên hần vẫn bảo trì trầm mặc, cùng bọn họ cãi vã vô ích, không bằng bảo trì chút thể lực còn hơn!

Hoàng Thánh nói với người bên cạnh: “Sư đệ, ta ở đây trông coi, người nhanh đi tìm chủ phái. Có ta ở đây có thể yên tâm, ta không tin hần còn có thể giết ta!”

Sư đệ của Hoàng Thánh “Dạ” một tiếng, sau đó nghiêng răng nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp Thiên Vân, người quá tàn độc. Lại tàn sát cả đồng môn, chờ sau khi ta bẩm báo với chủ phái, sẽ cùng người đối chất! Nếu người dám ra tay với sư huynh của ta thì Tây phái chúng ta sẽ đuổi giết người đến tận chân trời góc biển”. Nói xong quay người bỏ đi!

Diệp Thiên Vân cũng chưa đến mức gặp một người thì giết một người, hần vốn cũng không muốn rời đi, bởi vì ở sau lưng còn có một người, người này có thể giúp hần gạt bỏ mọi phiền phức. Nếu như hần bỏ đi thì cũng không có tác dụng gì, giết nhiều người như vậy sớm muộn gì cũng bị điều tra ra, đến lúc đó sự tình có thể thay đổi về bản chất cho nên sự việc hôm nay tốt nhất là giải quyết lập tức, đây là biện pháp tốt nhất!

Hoàng Thánh nhìn thi thể dưới mặt đất, lòng đau như cắt, hần lật lật những thi thể kia nhìn về phía Diệp Thiên Vân giận dữ nói: “Đây đều là tương lai của Tây phái ta, toàn bộ do người giết chết thậm chí toàn bộ đều chết không toàn thây, quả thật là bụng dạ khó lường!”

Diệp Thiên Vân ngẩn ra, giết người thì quy về tội giết người thôi, còn đeo thêm cho mình cái tội gây tổn hại cho Tây phái, như vậy chính là vu oan cho mình, cho nên lạnh nhạt nói: “Cũng chưa biết ai bụng dạ khó lường. Nhiều người như vậy vây công ta sao không nói là bụng dạ khó lường, còn về Tây phái, trong Tây phái chỉ có mấy người này thôi sao? Hơn nữa những kẻ này đều là hạng người đánh lén hèn hạ, cũng không biết là người nào dạy bảo nên!”

Hoàng Thánh thiếu chút nữa uất ức công tâm mà chết, hần đứng lên chỉ vào Diệp Thiên Vân mà nói: “Được lắm! Người dám chửi bới Tây phái chúng ta như vậy, người đừng tưởng rằng trong Hình Ý môn này người đã là giỏi nhất, ta cho người biết người còn non kém lắm!”

Diệp Thiên Vân ghét nhất là bị người ta chụp mũ, động một chút lại đem cá nhân liên hệ tới cả môn phái, hoặc là làm bới móc thêm thắt về ý đồ giết người, hần chỉ báo thù, Tiêu Sắt chịu một quyền kia không thể bỏ qua.

Diệp Thiên Vân tuy lạnh lùng nhưng cũng phân biệt được người tốt kẻ xấu, làm người từ trước đến nay đều như vậy, Tiêu Sắt là huynh đệ của hần, lúc đó chứng kiến Tiêu Sắt bị kẻ khác đánh trọng thương, sao có thể không tức giận? Lập tức giết chết không lưu tình!

Cho nên Diệp Thiên Vân lạnh lùng cười nói: “Tây phái thì sao chứ!”

Lúc này Hoàng Thánh cũng không có biện pháp nào, nếu như động thủ thì nhất định không phải là đối thủ của Diệp Thiên Vân cho nên chỉ có thể mở miệng cãi lý. Khẩu thiển bôn tử (1), thì phải duy trì nói chuyện không động thủ đó cũng là một ‘độc môn tuyệt kỹ’. Nếu không kẻ kia mà tức giận động thủ vậy thì kết quả của hần ta so với những thi thể trên mặt đất cũng không tốt hơn bao nhiêu. Đây cũng là kẻ tự mình biết mình.

Hai người ở chỗ này giằng co chừng năm phút thì người của Tây phái đi tới, kẻ đi đầu chính là chủ phái mà Diệp Thiên Vân từng thấy qua, xem dáng vẻ bước đi là biết đang rất nôn nóng, hắn đi tới gần cũng không nói lời nào, mà đứng cách đó không xa quan sát thi thể dưới đất. Sau đó mới ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Vân, từ nét mặt có thể thấy hắn đang phần nộ vô cùng, chỉ có điều đang tận lực áp chế không bộc phát ra mà thôi.

Bốn người theo sát phía sau đều là đệ tử đời thứ hai của Tây phái, hơn nữa tất cả đều trợn trừng mắt nhìn về phía Diệp Thiên Vân.

Bởi vì chủ phái không nói lời nào cho nên những kẻ dưới cũng không có ai lên tiếng, cả hiện trường im lặng, dường như đang đợi cái gì đó!

Sau một thời gian, từ phía đối diện cũng có năm, sáu người đi tới. Diệp Thiên Vân quay người lại nhìn thì phát hiện ra là Tiêu Hùng đi đầu, đi theo phía sau gòn Vô Tình Tử, Ngũ Vĩ, Hình Tri, còn có người rất ít lộ diện là Phương Nhược Sơn, người trong phái đều đã tụ lại ở đây!

Diệp Thiên Vân lúc này mới hiểu được vì sao chủ phái của Tây phái không nói lời nào, thì ra là cảm thấy Diệp Thiên Vân không đủ tư cách. Trực tiếp gọi Tiêu Hùng tới, là muốn trực tiếp chất vấn kẻ cùng cấp bậc.

Tiêu Hùng đi tới, trước tiên đi một vòng rồi mới đứng lại. Đúng lúc này, chủ phái của Tây phái mở miệng nói: “Tiêu Hùng, người nói xem chuyện này nên giải quyết như thế nào!”

(1): Đơm đặt chuyện xấu đổ lên đầu người khác.

295. Chương 295: Công Đạo

Tiêu Hùng nhíu nhíu mày, số người chết ở đây cũng không ít, cho nên hắn dẫn đo một chút rồi hỏi: “Thiên Vân, xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại xảy ra xung đột cùng đệ tử Tây phái?”

Bây giờ Diệp Thiên Vân muốn đem tình cảnh lúc nãy thuật lại một lần, nhưng mà trước tiên hắn muốn gặp Tiêu Sát đã nếu không những lời hắn nói không đủ vững chắc cũng không thể nói là thay Tiêu Sát báo thù, nói như vậy cũng chỉ là lời vô căn cứ mà thôi, cho nên hắn thông thả nói: “Hôm nay con cùng đại sư huynh Tiêu Sát đi ngang qua Tây phái, vừa đi qua nơi này thì bị người Tây phái tấn công, hai chúng con bị vây vào giữa rồi sau đó đại sư huynh bị người ta dã thương, con cũng là bị bức quá mà đánh trả. Mới tạo thành cục diện như vậy! Chân tướng của sự việc là như vậy!”

Hoàng Thánh ở bên cạnh ‘phì’ một tiếng rồi nhả ra một bãi nước, sau đó lớn tiếng mắng chửi: “Diệp Thiên Vân! Con mẹ ngươi, đồ chó, cả đồng môn cũng không buông tha, ngươi ra tay quá tàn nhẫn, ta thấy ngươi có tội mà không dám nhận, không nên ở đây mà ngụy biện lý do với lý trấu”.

Diệp Thiên Vân hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Ta nhận tội gì? Chẳng lẽ mặc cho người Tây phái các người vây công mà không hoàn thủ mới là người tốt sao? Thật là buồn cười!”

Bãi xuống còn muốn cãi lại, chủ phái của Tây phái khoát tay, sau đó nói: “Hiện giờ không phải lúc bàn vấn đề vô tội hay có tội, Trung phái cùng Tây phái trước nay vẫn quan hệ rất tốt. Ta cũng không hi vọng vì việc này mà ảnh hưởng xấu đến quan hệ của hai mạch!”

Tiêu Hùng trầm ngâm nửa ngày mới lên tiếng: “Thiên Vân. Thương thế của Tiêu Sát nghiêm trọng lắm sao?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Con đã bảo người đưa đi cứu chữa, thương thế nặng nhẹ thế nào cũng khó mà nói được!”

Mấy người Ngũ Vĩ cùng Vô Tình Tử sau khi nghe thấy rằng Tiêu Sát bị thương, sắc mặt không nhìn được mà biến đổi. Bởi vì này Tiêu Sát thường ngày đều rất ít cùng người khác tranh chấp, nếu như có tranh đấu như vậy nhất định là không phải do hắn gây sự. Một người có tính cách như vậy, không ai tin rằng hắn làm việc đó.

Ngũ Vĩ ở bên cạnh nghĩ hồi lâu, dường như đã hiểu được phần nào. Lão thâm ý liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó cười cười. Diệp Thiên Vân vẫn ở hậu sơn học võ, người Trung mạch hầu như ai cũng biết, hắn

căn bản là không thể tùy ý rời khỏi đó cho nên khẳng định là sự việc không đơn giản như lời kể của Diệp Thiên Vân.

Mấy người Vô Tình Tử, Tiêu Hùng trong lòng cũng hiểu được phần nào, Diệp Thiên Vân xuất hiện ở đây sự việc không đơn giản như vậy, chỉ là việc này không thể nói ra, vì sao lại rời khỏi hậu sơn hiện giờ bọn họ cũng không hiểu rõ lắm nhưng mà nhất định là có nội tình gì đó. Hiện giờ người Tây phái ở đây không tiện hỏi, cho nên cả đám đều trầm mặc không nói.

Hoàng Thánh đột nhiên nói với chủ phái Tây phái: “Đại sư huynh, người của chúng ta cũng không thể chết vô ích như vậy. Đây đều là những đồ đệ theo chúng ta đã hơn chục năm, đều là tương lai của Tây phái! Diệp Thiên Vân kia có ý đồ không tốt, phải bắt Trung mạch giao người cho chúng ta!”

Trong lòng Diệp Thiên Vân giận dữ, tên Hoàng Thánh quả thật là mất dạy, chuyên môn ngoa dụ sự tình. Bất cứ ở nơi nào thì cũng đều tồn tại dạng tiểu nhân!

Hắn vừa muốn nói, chợt nghe Phương Nhược Sơn hừ một tiếng, nói: “Hoàng sư huynh. Người không nên cứ mãi tranh chấp như vậy, sự tình thực sự như thế nào đến bây giờ còn chưa xác định. Tại sao chúng ta phải giao Diệp Thiên Vân cho các người. Nếu muốn nói đạo lý, nếu là đệ tử Tây phái của các người vậy công Diệp Thiên Vân cùng Tiêu Sát, món nợ này chúng ta phải giải quyết thế nào đây?”

Hoàng Thánh là loại người sợ sự tình không lớn hơn, vội vàng đổ thêm dầu vào lửa: “Phương Nhược Sơn, làm việc ác mà không chịu nhận, cái gì gọi là chưa có kết luận, không phải là người của chúng ta đã chết hết rồi sao? Thật là buồn cười, dù là cừu nhân cũng không nên giết sạch toàn bộ, Diệp Thiên Vân này quả thật là cực kỳ ngoan độc!”

Ngũ Vĩ tiến lên một bước, nói: “Hoàng lão đệ, lời này của người làm cho lòng người không phục, dựa vào điều gì mà chỉ có đệ tử các người mới được vậy công mà người của bọn ta không thể tự vệ, đây không phải là không công bằng sao! Sự tình chưa rõ ràng, người ở chỗ này đâm bị thóc chọc bị gạo phải chăng là muốn quấy rối?”

Chủ phái của Tây phái nghe kể dưới không ngớt tranh chấp, liền quát: “Đủ rồi! Diệp Thiên Vân. Trừ người thì còn có người nào ở hiện trường chứng kiến mọi việc không?”

Vốn là Diệp Thiên Vân muốn nói ra Ứng lão quái, hắn liếc nhìn bên cạnh, vốn là Ứng lão quái không biết đã đi đâu mất, trong lòng rất nghi hoặc, cho nên hắn nói: “Đương nhiên là có, tôi đi cùng với đại sư huynh tới đây, Tiêu Sát chính là người trải qua việc này, chỉ là vì bị vây công nên đã phải tới bệnh viện, hiện giờ đang được cứu chữa!”

Hoàng Thánh lạnh lùng cười, nói: “Thật là hay, tất cả nhân chứng đều là người Trung mạch các người, đương nhiên muốn nói thế nào thì nói, thật là thủ đoạn hay!”

Phương Nhược Sơn nhíu mày nói: “Nói như vậy, người không tin vào người Trung mạch chúng ta?”

Đối với sự hỗ trợ của Phương Nhược Sơn, Diệp Thiên Vân cảm thấy ngoài ý muốn, thật ra quan hệ của hai người không lạnh cũng không nóng, dù hắn có đứng ra nói một hai câu thì cũng không có gì, nhưng không ngờ tới thời khắc mấu chốt Phương Nhược Sơn lại đứng là một lưỡi dao sắc bén, mỗi câu đều nói trúng chỗ hiểm.

Lúc này Hoàng Thánh đáp lại: “Đương nhiên không phải ta không tin Trung mạch, nhưng đều là huynh đệ trong một mạch vậy có thể sẽ có chút thiên vị. Ta sợ chúng cứ không xác thực, vậy thì những đệ tử của chúng ta chẳng phải là chết vô ích hay sao!”

Chủ phái Tây phái ngăn Hoàng Thánh lại nói: “Chết nhiều người như vậy đương nhiên là không thể chết vô ích. Ta muốn đưa Diệp Thiên Vân về để hỏi rõ, ta lấy danh dự của Tây phái mà cam đoan nhất định sẽ không đả thương hắn. Coi như là ta đã nhượng bộ một bước, đến lúc hiểu rõ mọi việc liền để cho hắn trở về”.

Trong lòng Diệp Thiên Vân cười thầm, kẻ kia nói như vậy nhưng đến khi trở về làm những gì thì ai biết. Hắn muốn phản đối nhưng mà sau đó lại nín lại, hắn còn muốn xem Tiêu Hùng xử lý chuyện này như thế nào. Tiêu Sát là con của hắn, hiện tại cũng bị đánh trọng thương. Không biết hắn có phải là loại người có khí phách!

Tiêu Hùng không cần suy nghĩ, trực tiếp đáp lời: “Người không thể mang Diệp Thiên Vân đi, người đương nhiên không thể chết vô ích, Trung mạch chúng ta nhất định sẽ cho người một đáp án công bằng! Sự tình thực sự xảy ra như thế nào, ngoại trừ Diệp Thiên Vân thì những người khác không ai biết được! Từ hiện trường có thể thấy, rõ ràng là những người này muốn vây công, kết quả là bị giết ngược lại. Ta nghĩ điều này mọi người đều không phủ nhận!” .

Trong nội tâm Diệp Thiên Vân hồi hộp, hắn đã quên mất chuyện này, vừa rồi khi còn lại một người cuối cùng muôn chạy trốn, kết quả là bị hắn giết luôn. Nếu như cứ để như vậy thì là một điều bất lợi đối với mình. Cho nên, hắn không nhịn được mà quét mắt qua hiện trường, lúc này nội tâm mới ổn định lại, vừa rồi giết người cũng không đi ra ngoài phạm vi này. Diệp Thiên Vân không nhịn được mà toát mồ hôi lạnh, lần sau nhất định phải không chế tốt sân bãi, hôm nay xem như may mắn, không phải lúc nào cũng có vận khí tốt như vậy.

Một câu của Tiêu Hùng làm cho mọi người đánh giá lại hiện trường, quả nhiên lời nói của hắn không sai, dựa vào vị trí các thi thể trên mặt đất thì là nhiều người vây công một người, lập thành một vòng vây, hơn nữa dấu vết đánh nhau rất rõ ràng.

Sắc mặt của chủ phái Tây phái lúc đỏ lúc trắng liên tục biến đổi, sau đó cường ngạnh nói: “Hôm nay ta nhất định phải mang Diệp Thiên Vân đi, ta muốn tự mình tra hỏi, hy vọng mọi người cho ta chút thể diện!” Nói xong hướng về một lão giả hơn năm mươi tuổi ở phía sau, nói: “Các người bắt lấy Diệp Thiên Vân!”

Sự việc đã như dầu trong chảo rồi, đệ tử đời thứ hai từ sau lưng Diệp Thiên Vân tiến lên, nếu Diệp Thiên Vân bị bắt đi thì thật sự là chuyện đáng cười! Tiến lên trước một bước cười lạnh nói: “Phó Bác Sinh, uống cho người là chủ phái của một phái. Dù người muốn mang Diệp Thiên Vân cũng phải có sự đồng ý của chúng ta. Người lại dám cường ngạnh như vậy, không thêm nói đến tình lý đã như vậy người muốn tới thì cứ việc tới đi!”

Ngũ Vĩ cũng nổi giận, lão đứng ở phía sau Diệp Thiên Vân, thay hắn ra mặt từ điều này có thể thấy được tình nghĩa!

Diệp Thiên Vân cười ha hả, nói: “Nếu như ta không muốn đi, ai dám đưa ta đi!”

Tất cả người của Tây phái đều trừng mắt lên, Diệp Thiên Vân này ngông cuồng đến cực điểm, Hình Ý môn quy củ nghiêm, Diệp Thiên Vân là đệ tử đời thứ ba cho nên người của Tây phái đạt tới trình độ nào đó đều có phần nào khinh thị hắn. Có bối phận cao đương nhiên cảm thấy lời nói của hắn khó lọt vào tai.

Hoàng Thánh tiến bước tới một vị trí gần đó, nói: “Diệp Thiên Vân, người khác sợ người nhưng mà ta không sợ người đâu. Có một đệ tử đời thứ ba bại hoại như người quả là việc bất hạnh cho Hình Ý Môn, hôm nay chúng ta nhất định phải đưa người về thẩm vấn!”

Ngũ Vĩ muốn tiến lên lại bị Diệp Thiên Vân đưa tay ngăn cản, tên Hoàng Thánh này vừa rồi không dám động thủ, lúc này thấy có nhiều người tới đây rồi thì lại có tín tâm, hắn là điển hình của dạng người mắc bệnh tâm thần.

Thân thể Diệp Thiên Vân không hề động, thông thả nói: “Ta cứ đứng ở chỗ này, người thử tới xem!”

Lúc này Hoàng Thánh sắc mặt đỏ như máu xông lên, hắn tiến tới gần Diệp Thiên Vân, vươn tay định bắt Diệp Thiên Vân.

Thân thể Diệp Thiên Vân hơi nghiêng về phía sau một chút, vươn tay tiếp lấy tay của Hoàng Thánh, sau đó thân thể nghiêng về phía trước một chút, hai bả vai trầm xuống phía dưới, toàn thân rung lên phát lực! Hoàng Thánh trực tiếp bị lực lượng này đánh bay ra phía ngoài! Chiêu gạt người này là công phu học được từ Vô Vi đạo nhân!

Sau chiêu đó Hoàng Thánh bị đánh bay rất xa mới lơ lơ đứng vững được, trên mặt tái nhợt, tay phải che trước ngực cảm thấy ngạc nhiên nghi ngờ. Bối phận của Diệp Thiên Vân không lớn, nhưng nói đến công phu thì đời thứ hai có một bộ phận lớn không phải là đối thủ của hắn, Hoàng Thánh vừa giao thủ đã biết là không bằng nhưng mà nếu lùi bước thì mất hết thể diện. Người sống bằng khuôn mặt, cây sống bằng lớp da, thân hình hắn chuyển động lại hướng về phía Diệp Thiên Vân đánh tới. .

Sắc mặt Diệp Thiên Vân trầm xuống, nói: “Vì quan hệ hai phái Trung và Tây ta đã nương tay, nếu như người còn quá đáng đừng trách là ta không nhắc nhở trước!”

Hoàng Thánh cười gằn nói: “Diệp Thiên Vân, sau lưng ta còn có Tây phái, người có thể chống lại sao?”

Phương Nhược Sơn tiến về phía trước, rút thanh kiếm từ sau lưng ra nói: “Có chúng ta, người sẽ không sao”. Hai bên đồng thời bước lên, lúc này đã lâm vào tình thế giương cung bạt kiếm.

Nếu hai phái tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ có một trận đại chiến!

296. Chương 296: Tai Hoạ Ngầm

Trong lòng Diệp Thiên Vân có chút khó hiểu, theo lý mà nói Tiêu Hùng không phải là nhân vật im lặng ít nói. Hình Ý môn có ba phái: Tây phái cùng Bắc phái không hợp nhau, nhưng mà Trung mạch lẫn lộn trong này lại có thể cùng hai bên hòa hợp chung sống, đây cũng là một loại năng lực. Có thể nói người có công lớn nhất chính là Tiêu Hùng, cho nên nếu nói hẳn ít giao tiếp thì không đúng, như vậy không phù hợp với lẽ thường.

Hôm nay, Tiêu Hùng không nói chuyện, mục đích của hắn rất rõ ràng, đó chính là một loại thỏa thuận ngầm, lời nói của Phương Nhược Sơn và lời nói của Ngũ Vĩ. Trên thực tế chính là lời nói của Tiêu Hùng, cho nên hắn không cần phải nói.

Còn nữa, chủ phái cũng không thể công khai tuyên chiến nếu không thì khó có thể chấp nhận, cho nên Tiêu Hùng làm vậy thực ra là biến tướng của sự cứng rắn. Nếu như có gây chiến cùng với Tây phái, như vậy nếu thật sự xảy ra một trận đại chiến mà không có cách nào thông báo với Hình Ý môn chủ thì dù là hai phái có xung đột, nhưng mà cũng chỉ ở phương diện võ thuật mà thôi.

Phương Nhược Sơn rút kiếm ra, Tiêu Hùng ngấm ngầm đồng ý, ý tứ rất rõ ràng cho nên hắn cầm kiếm, cười nói: “Cho dù Tây phái có cường thịnh trở lại, cũng không thể áp chế chúng ta, Diệp Thiên Vân là đệ tử của Trung mạch chúng ta, các người không có quyền đưa hắn đi, nếu như cưỡng ép thì hãy xem thử lưỡi kiếm trong tay ta!”

Chủ phái của Tây phái Phó Bác Sinh nghe xong liền phát hỏa, hắn chỉ vào Tây phái giận dữ nói: “Được! Được! Được lắm! Tiêu Hùng, Trung mạch các người lại giương oai trên địa bàn của chúng ta. Điều này coi như bỏ qua, nhưng còn giết chết bảy tám đệ tử của chúng ta. Vốn chúng ta còn có thể hòa hoãn, nhưng chắc người đã quyết định như vậy, mọi người cũng không cần lưu tình, Tây phái chúng ta xin phụng bồi!”

Nói xong, hắn dùng ánh mắt quét về phía sau, lập tức mấy người đằng sau đều đi lên!

Tiêu Hùng trầm mặc nửa ngày mới cất lời, hắn cười nói: “Phó huynh, không phải ta không nể mặt người, cũng không phải là ta coi trọng tình nghĩa, Diệp Thiên Vân ở trong phái của chúng ta không đơn giản như vậy, hôm nay nếu để cho các người mang người đi như vậy thì trở về làm sao chấp chưởng Trung mạch! Cho dù ta đồng ý, đệ tử Trung mạch cũng sẽ không cùng sẽ không đồng ý, cho nên xin thứ lỗi!”

Tiêu Hùng cuối cùng cũng đa mở miệng, lời nói mặc dù nhẹ nhàng nhưng không có ý nhượng bộ. Đây cũng là câu có trọng lượng đầu tiên hắn nói ra, khi Phó Bác Sinh dứt lời mới đáp lại, còn làm ra dáng vẻ bất đắc dĩ, xem như Diệp Thiên Vân đã được kiến thức về tâm kế của Tiêu Hùng. Thật ra bản thân Tiêu Hùng cũng không phải là nhân vật dễ đối phó, chỉ là bình thường hắn vẫn nhượng bộ mà thôi.

Phó Bác Sinh uất ức cũng không có cách nào cãi lại, hắn hung hăng nhìn Tiêu Hùng, sau đó nói: “Được! Không nên nói nhảm quá nhiều, dùng công phu chân chính mà quyết định!”

Diệp Thiên Vân lại cảm thấy có chút không hợp lý. Tiêu Hùng cùng Phó Bác Sinh dường như đang tranh chấp cái gì đó, không hề giống giao thủ. Mà Phó Bác Sinh cũng đưa ra điều kiện là dẫn mình về còn hứa là không chịu tổn thương gì, trong chuyện này hẳn là còn điều gì bí ẩn.

Phó Bác Sinh muốn đem mình về ngoại trừ nguyên nhân muốn tra hỏi kết quả, thì còn có cái gì đáng giá để đào móc, một ý niệm nảy sinh trong đầu hắn. Nếu như muốn thứ gì đó trên người mình, vậy những lời kia là có ý nghĩa...

Đại chiến sắp diễn ra, đột nhiên một thanh âm vang lên: “Các người thật là âm ỉ, chẳng lẽ muốn thật sự biến Hình Ý môn thành một chiến trường hay sao?” Thanh âm vừa dứt, Ứng lão quái từ trên một cái cây nhảy xuống, sắc mặt cũng không được tốt lắm.

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng thở phào một cái, Ứng lão quái cuối cùng cũng đã ra mặt, sự tình hôm nay lão cũng phải có trách nhiệm, nếu như sớm bước ra thì sự việc đã không đến mức độ này. Nếu không phải giết người mới giải quyết được sự việc thì hắn cũng không muốn ra tay độc ác. Hiện tại đã có giải quyết việc này cho nên hắn cũng không cần lo lắng, dù sao sau lưng hắn cũng có một người có khả năng đó.

Người ở chỗ này đều là đời thứ hai của Hình Ý môn nên đều nhận ra Ứng lão quái. Tất cả mọi người ôm quyền hành lễ: “Sư thúc!” Thanh âm thống nhất một cách thần kỳ.

Ứng lão quái vung một tay lên, nói: “Không cần phải làm ra mấy thứ lễ nghi vô dụng này, từ lúc các người tới ta vẫn ở đây, không ngờ hai phái lại đến mức độ này thật sự là mấy lão gia hỏa kia nói không sai, Hình Ý môn quả thật là làm cho người ta lo lắng mà!”

Thần sắc Tiêu Hùng nhũn lại, sau đó lập tức khôi phục, sau đó nói: “Sư thúc, chẳng lẽ chuyện ngày hôm nay người tận mắt chứng kiến sao?”

Ứng lão quái trừng mắt hỏi: “Sự tình gì?”

Phó Bác Sinh vội tiến lên hai bước, nói: “Sư thúc, khi Diệp Thiên Vân đánh nhau cùng đệ tử Tây phái, người có chứng kiến không?”

Lúc này Ứng lão quái “dâng mình” cũng không phải là không có nguyên nhân. Diệp Thiên Vân đưa cho lão một vấn đề nan giải.

Vốn là lão muốn làm khó Diệp Thiên Vân, bảo hắn làm một sự tình không thể thực hiện được, nhưng không ngờ Diệp Thiên Vân này là quá độc ác, giết chết toàn bộ người của Tây phái.

Đến lúc đó Diệp Thiên Vân trút toàn bộ lên người lão, như vậy thanh danh một đời sẽ bị hủy hoại. Diệp Thiên Vân không đáng lo, nhưng mà lão thì sợ không gượng dậy nổi! Tuy rằng lão không làm ra việc này, nhưng lại là nguyên nhân dẫn tới sự việc.

Mới vừa rồi còn cho rằng Tiêu Hùng có thể khống chế tình thế cho nên nấp dưới cành cây quan sát, không ngờ sự việc càng lúc càng lớn. Lớn tới mức hai phái phải động thủ, lão không thể không ra mặt nếu không Hình Ý môn có thể xong đời mất. Một khi song phương động thủ thì không ai có thể ngăn cản.

Diệp Thiên Vân nhìn lão, sau đó cố ý hỏi: “Sư thúc tổ, chẳng lẽ vừa rồi người thực sự nhìn thấy?”

Đương nhiên Ứng lão quái nhìn thấy, vừa rồi hai người đã ước hẹn trước, Diệp Thiên Vân chỉ muốn nhắc nhở lão nên nói thế nào thôi. Cho nên mới hỏi một câu như vậy. .

Ứng lão quái “làm trái lương tâm”, ra vẻ đau xót nói: “Không sai, vừa rồi khi Diệp Thiên Vân giao thủ thì ta đi tới. Bấy tám người vây công một người, bất kể là ở phương diện nào thì những người này cũng không đáng được tha thứ, càng không đáng để hai phái tới mức người chết ta sống, việc này nên giải quyết thế nào thì các người rõ ràng hơn ta!”

Trong lòng Diệp Thiên Vân mắng thầm, nếu như hắn không ở hậu sơn thì còn có thể tin lời này, nhưng hiện tại thì đã không cần suy nghĩ cũng có thể hiểu. Hai ngày trước khi Ứng lão quái còn nói về ba điều không chấp nhận dạy, lúc này chớp mắt đã thay đổi cách nói.

Phó Bác Sinh bị một tràng liên thanh kia đánh cho tan tác, trên mặt hắn giờ này đã không còn rõ là màu gì nữa. Ứng lão quái nói mấy câu đều nghiêng về Trung phái. Hiện giờ hắn nói gì cũng vô tác dụng, trước mặt tiền bối một chút cơ hội cũng không có, lần giao thủ này hắn đã thua, Tiêu Hùng thắng, đó là kết quả cuối cùng!

Ứng lão quái hiện, hai phái không phải đánh nhau, Tiêu Hùng khẽ mỉm cười nói: “Sư thúc lâu nay đều ở hậu sơn, không ngờ hôm nay lại ra ngoài dạo chơi, nếu có thời gian thì đến Trung phái chơi một lúc!”

Ứng lão quái tiến về phía trước hai bước, nói: “Không cần phải nói những lời vô ích này, ta không đi đâu hết, lát nữa sẽ trở về hậu sơn. Hi vọng ba phái các người có thể chung sống hòa thuận, nếu như tranh chấp

một chút trên phương diện võ thuật thì có thể được, bởi vì có tranh luận mới có tiến bộ. Nếu như cứ bên này áp chế bên kia, thì ta nghĩ các người không nên ở lại Hình Ý môn nữa, ở đây không nạp các người vì nơi đây là đất học võ không phải là nơi chơi trò chơi quyền mưu!”

Người của hai phái đều trầm mặc không nói, đó cũng không phải do Ứng lão quái có quyền lực cao hơn mà là một sự tôn trọng, những lời này nói ra thuần túy là vì võ thuật không có thiên vị ai cho nên cả hai phe đều không một câu oán hận.

Phó Bác Sinh thua, Tiêu Hùng cũng không thắng, một kết quả mới lại xuất hiện, lại lần nữa trở về điểm xuất phát, mọi người lại ở tình thế cân bằng.

Ngũ Vĩ trừng hai mắt nhìn Diệp Thiên Vân, ám chỉ hắn nói ra suy nghĩ của mình. Diệp Thiên Vân hiểu ý gạt nhẹ đầu, vừa rồi Ngũ Vĩ vì mình mà nổi giận, hắn cũng nhìn ra sự quan tâm cùng bảo vệ, trên quan hệ là thầy trò mặc dù không có danh phận nhưng địa vị và tình cảm trong lòng hai người đều rất tốt.

Phó Bác Sinh bị đánh úp như vậy trong lòng tất nhiên rất khó chịu, mọi việc đã bị Ứng lão quái hoàn toàn triệt tiêu, căn bản không có lý do nào để tiếp tục lý luận, cho nên liền ôm quyền nói: “Sư thúc, chúng con xin trở về!” Nói xong liền nghiêng đầu đi nhanh, cũng không cùng Tiêu Hùng chào hỏi. .

Diệp Thiên Vân hiểu rõ Phó Bác Sinh lúc ra đi còn liếc mắt nhìn Tiêu Hùng. Ánh mắt này rất có ý nghĩa, sự tranh chấp của thượng tầng Hình Ý môn đã thoáng lóe lên, có lẽ trước kia cũng có, nhưng mà hắn không biết mà thôi, hai phái Trung và Tây hôm nay có xích mích không nhỏ, ít nhất đây cũng là một tai họa ngầm, có lẽ sau này sẽ có lúc bộc phát.

Không biết chừng ngày nào đó sẽ đem chuyện cũ nhắc lại, dù sao số đệ tử chết cũng không ít, điều làm Diệp Thiên Vân hiểu kỳ chính là thái độ của Tiêu Hùng, hắn dịu dặt Trung mạch thay đổi, góc cạnh cũng từ từ xuất hiện, cuối cùng muốn làm cho Trung mạch đi tới mức độ nào thì Diệp Thiên Vân cũng không biết. Nhưng mà Tiêu Hùng quả thật đã làm cho Trung mạch kiêu ngạo và mạnh mẽ hơn.

Phương Nhược Sơn sau khi thấy Tây phái đều đã rời đi, thở dài một tiếng, nói: “Sư thúc, con đi trước một bước!” Nói xong liền xoay người rời đi, hướng về phía địa bàn của Trung mạch.

Tiêu Hùng nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân, Sau đó nói: “Đi xem Tiêu Sát ra sao, thương thế của hắn không biết thế nào rồi, hi vọng hắn đã đỡ hơn!”

Diệp Thiên Vân hiểu rõ ý của Tiêu Hùng, là muốn bảo hắn ở lại có chuyện cần hỏi, cho nên nói với Ứng lão quái: “Sư thúc tổ, con có chuyện phải ở lại lát nữa sẽ trở về”.

Ứng lão quái tức giận, nói: “Người rất thích hợp với ba điều kiện kia, đúng là ta nhìn sai rồi, người quả thật là xảo quyệt!” Nói xong cũng xoay người rời đi.

Còn lại đều là người một nhà, sắc mặt của Ngũ Vĩ không được tốt, lão võ vai Diệp Thiên Vân, nói: “Trở về rồi nói chuyện! Có nhiều việc con phải giải thích rõ ràng đó!”

Trong lòng Diệp Thiên Vân hiểu rõ, lần này người của Trung mạch cũng xuất lực, tất nhiên muốn hiểu mọi việc, rất nhiều chuyện bọn họ chưa rõ ràng.

297. Chương 297: Khuyên Nhủ

Cùng bác sĩ nói chuyện thì vấn đề không quá nghiêm trọng, Tiêu Sát tuy rằng vẫn còn hôn mê nhưng mà không nguy hiểm, chỉ cần tính dưỡng một thời gian là ổn. Điều này cũng làm cho Diệp Thiên Vân đỡ lo lắng. Lúc đó bởi vì Tiêu Sát quay đầu lại mới bị thương, điều này cũng do Diệp Thiên Vân quá chủ quan, không ngờ người của Tây phái lại vô sỉ như thế làm ra chuyện đánh lén như vậy. Đây cũng là nguyên nhân hắn đại khai sát giới, bằng không mấy người Tây phái kia cũng không chết thảm như vậy.

Về tới Trung mạch, trước tiên đến phòng của Tiêu Hùng, ngoại trừ Phương Nhược Sơn thì bên ngoài chưa có ai tới, đây cũng là một đại gia đình, đôi khi Diệp Thiên Vân cảm thấy cảm giác này cũng không tệ lắm.

Tiêu Hùng chỉ vào ghế thần nhiên nói: “Thiên Vân, con cũng mệt mỏi rồi, ngồi xuống đi. Thật ra bảo con trở lại đây là bởi vì hỏi con về chuyện vừa rồi, con cũng biết chuyện lần này rất âm ỉ, tuy bị đè ép xuống nhưng không có nghĩa là chấm dứt tại đây vì thế chúng ta muốn biết rõ cả quá trình của việc này”.

Diệp Thiên Vân cũng hiểu rõ, lời vừa rồi nói ra căn bản là không có ai tin, người của Trung mạch đều biết mình ở hậu sơn, mà người của Tây phái cũng sẽ không tin lời mình, bởi vì bọn họ vốn có nhận định khác cho nên cả hai bên đều không tin.

Hắn ngồi ở vị trí dưới Ngũ Vĩ, mở miệng nói: “Hôm nay con vốn luyện võ ở hậu sơn, không ngờ sư huynh Vương Thủ Nghiệp đột nhiên chạy tới, nói với con là Tiêu Sát xảy ra chuyện nên bảo con đi cứu. Cho nên con lập tức chạy tới hiện trường, phát hiện đại sư huynh đang bị vây công, hơn nữa lúc con quát ngừng lại thì sư huynh bị đánh lén, trong lúc tức giận nên con đã ra tay với bọn họ. Kết quả cuối cùng là như vậy”.

Lời nói của Diệp Thiên Vân ngắn gọn, dễ hiểu. Hắn vừa dứt lời, lông mày Tiêu Hùng nhíu lại, hắn dẫn đầu nói: “Thiên Vân, lần này con giết không ít người đâu, thật ra khi con vào môn thì ta cũng đã hiểu rõ. Thói quen là khó từ bỏ, nhưng tất cả mọi người đều là đồng môn, đối với bọn họ như vậy là quá tàn nhẫn, hơn nữa chuyện này sẽ lưu lại hậu quả không tốt đối với con! Việc hai nhà tạm thời kết thúc ở đây, hi vọng con có thể giữ gìn lời nói cùng việc làm của mình, không nên làm ra chuyện quá mức nếu không toàn thể chúng ta cũng không thể giữ con lại được!”

Thủ đoạn của Diệp Thiên Vân gần đây đều như vậy, chỉ cần có người phạm “cấm khu” của hắn thì hắn đều ra tay, có đôi khi biết rõ là không hay nhưng phải vẫn làm. Với chuyện hôm nay của Tiêu Sát, có một phần trách nhiệm trên người hắn, không thể chối bỏ. Tiêu Sát có lẽ tạm thời không sao, nhưng mà đây cũng là nguyên nhân khiến hắn tức giận, rõ ràng đã hết dừng tay, thế mà còn đánh một chiêu vào ngực Tiêu Sát.

Nhưng mà Diệp Thiên Vân cũng hiểu là nên khắc chế bản thân một chút, đây cũng là nguyên nhân Ngũ Vĩ nói hắn tuổi trẻ khí thịnh, hắn vuốt cằm, nói: “Sau này con sẽ nghiêm khắc kiểm chế bản thân. Lúc ấy cũng vì quá tức giận mà xảy ra chuyện này”.

Diệp Thiên Vân có thể nói ra lời này cũng không dễ dàng. Trước khi hắn vào Hình Ý môn thì giết người đã rất nhiều, ít nhất theo Tiêu Hùng với khí độ của Diệp Thiên Vân làm được như vậy là tốt rồi.

Thật ra sự tình đã xảy ra, Trung mạch cũng đã chống đỡ được, nếu quả mắng Diệp Thiên Vân một trận cũng không được gì chẳng bằng cho hắn chút thể diện, cho nên Tiêu Hùng cười nói: “Con hiểu rõ là tốt rồi. Trong cuộc đời không có ai không phạm sai lầm, hy vọng sau khi trải qua chuyện này con sẽ chín chắn mà bước về phía trước, như vậy Trung mạch cũng không uổng công vô ích”.

Sắc mặt của Hình Tri cũng không quá tốt, sự tình hôm nay là một việc lớn làm chấn động cả môn, người trong môn tàn sát lẫn nhau nếu truyền ra ngoài, như vậy trong chốn võ lâm nhất định sẽ có phản ứng. Hơn nữa tin tức này nhất định sẽ lộ ra, chỉ là sớm hay muộn mà thôi, hắn thành khẩn cất lời: “Thiên Vân. Con nên thay đổi lại tính tình, không nên cứ nổi giận là giết người. Mặc dù là thoải mái hơn, nhưng hậu quả để lại rất nghiêm trọng. Nhất là trong võ lâm, kẻ thù càng nhiều thì càng phiền toái, nhiều hơn một chuyện không bằng bớt đi một chuyện! Huống chi con đã giết một lúc bảy tám người, nếu giết ít người cũng có thể giải quyết sự việc thì không nên ra tay tàn nhẫn như vậy!”

Lời này Diệp Thiên Vân cũng không quá đồng ý. Tình huống lúc ấy, giết một người thì bị toàn bộ vây quanh. Người Tây phái lợi dụng chiến thuật biển người, khi chỉ còn lại một người mà kẻ kia cũng muốn đặt điều thị phi, không giết sạch thì sự việc càng thêm phiền toái. Đến lúc đó Tây phái cũng có thêm một người làm chứng, dù sao sau khi giết sạch người thì đã không chế được thể cục.

Vô Tình Tử hiển nhiên không đồng ý với cách nhìn nhận của Hình Tri, hắn đứng lên nói: “Sư huynh, không thể nói như vậy, nói cho cùng thì tại sao Diệp Thiên Vân phải giết người? Ta cảm thấy vấn đề này mới cần nghĩ đến, hắn là bởi vì Tiêu Sát, vì bảo vệ huynh đệ cùng mạch. Điều này có gì không đúng sao? Nếu như ta bị người ta vây công hoặc đánh trọng thương thì huynh sẽ thế nào? Tuy Diệp Thiên Vân làm sai, nhưng động cơ thì không sai mà? Chẳng lẽ cứ để cho Tiêu Sát bị người Tây phái đánh một cách oan uổng sao?”

Hình Tri liếc Vô Tình Tử không nói gì nữa, câu hỏi này thật khó trả lời, không thể không báo thù, cũng không thể không cứu người. Vô Tình Tử so sánh như vậy cho nên hắn không biết nói ra sao, chỉ là sắc mặt càng thêm khó coi.

Vô Tình Tử cũng biết lời nói của mình không dễ nghe, hần cười hắc hắc nói: “Sư huynh, chúng ta đã là huynh đệ nhiều năm như vậy, huynh có thể thấy chết mà không cứu sao? Huynh đừng nóng giận, ta cũng chỉ là có cách nhìn nhận khác mà thôi, cũng không phải là huynh không đúng mà là phải nhìn sự tình một cách tổng thể. Ta cảm thấy cách mà Diệp Thiên Vân xử lý không đúng, hần nên cứu Tiêu Sát. Sau đó trở lại môn phái báo tin, như vậy mọi người cùng nhau đi tới thì hay hơn!”

Vô Tình Tử đi thẳng vào vấn đề, nói ra suy nghĩ của mình, thật ra lúc này mấy người này ở đây mở miệng khuyên răn Diệp Thiên Vân nhưng nếu họ ở trong tình cảnh đó thì chưa chắc đã có thể làm tốt hơn. Nói thì đơn giản nhưng thật sự làm thì khác biệt với suy nghĩ rất nhiều.

Ngũ Vĩ cười ha hả, liếc nhìn Vô Tình Tử, nói: “Chuyện này Thiên Vân làm là không đúng, mấu chốt là khi xử lý sự việc hần có phần quá khích, nhưng mà người trẻ tuổi luôn nóng nảy, suy nghĩ chưa chín chắn, đây cũng là nguyên nhân xử lý sự việc không tốt”.

Diệp Thiên Vân có phần xấu hổ, sách của Ngũ Vĩ tặng cho hần xem cũng không ít, nhưng lúc sự việc thật sự xảy ra thì không ứng dụng được một chút, hơn nữa bao nhiêu sách đã đọc cũng quên sạch, bèn áy náy nói: “Ngũ sư thúc, con được người dạy bảo, nhưng những gì đọc từ sách kia đều quên sạch!”

Ngũ Vĩ thấy Diệp Thiên Vân áy náy ngược lại cũng có phần xấu hổ, trong lòng hần cũng hiểu rõ muốn một người áp chế tính tình thì rất khó, điều này không phải một ngày hai ngày là có thể thay đổi được, liền nói: “Được rồi, nếu con có tâm thì sau này nhất định phải chú ý, không nên làm ra chuyện như vậy trong môn. Nếu có lần sau, hần là cái Hình Ý môn này cũng không thể lưu lại con, đến lúc đó sự việc cũng sẽ không đơn giản như lúc này”.

Sắc mặt Tiêu Hùng như mặt nước, nói: “Thật ra muốn nói con sai thì cũng có người không đồng ý, mà nói con đúng thì cũng có người không đồng ý. Con chỉ cần nhớ kỹ là Hình Ý môn còn có môn quy. Chuyện của con xử lý thế nào thì còn phải xem ý của chương môn, Tây phái chắc chắn sẽ không để yên như vậy, đến lúc đó chắc chắn sẽ tố cáo, con phải chuẩn bị cho chu đáo”.

Ngược lại, Diệp Thiên Vân không quá lo lắng. Hần đến Hình Ý môn cũng không phải là do tự nguyện, mặc dù ở đây cũng không tồi nhưng mà dù sao cũng không bình lặng như bề ngoài. Ngược lại thời gian luyện võ không nhiều bằng khi sống một mình. Sống ở Hình Ý môn còn tổn hại nhiều tinh lực để tham gia vào việc tranh đấu.

Ngũ Vĩ có phần nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ Phó Bác Sinh lại còn muốn kiện Diệp Thiên Vân lên Hình Ý Môn?”

Tiêu Hùng lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ lắm. Chỉ là vấn đề này thật sự không nhỏ, ta cũng không dám đoán bừa. Phải biết rằng lòng dạ Phó Bác Sinh rất hẹp hòi, sau chuyện này hần mang một bụng ầm ục rồi, hần là sẽ dây dưa không thôi”.

Diệp Thiên Vân tin lời Tiêu Hùng là đúng, nhưng mà hần cho rằng mình không nhất định bị đuổi ra khỏi môn. Nguyên nhân cũng bởi vì Tiêu Hùng, hần cũng không muốn mình đi, nếu không cũng sẽ không quyết liệt cùng Tây phái. Trong lòng hần, Tiêu Hùng là người biết nắm giữ tình thế, mặc dù có chút tư tâm nhưng mà cũng không phải là không có đạo lý.

Vô Tình Tử cười gằn nói: “Trung mạch còn không thể bảo vệ nổi một người ư? Thật là buồn cười, huống chi lúc đó còn có sư thúc làm chứng, ít nhất cũng có phần tác dụng, kẻ bị giết đều là những người đáng chết, Tiêu Sát bị trọng thương trước. Sau đó Diệp Thiên Vân mới giết người, ta nghĩ nhiều nhất là khiển trách mà thôi, không có gì đáng lo!”

Hình Tri khẽ mỉm cười nói: “Cho dù Diệp Thiên Vân có phải xuất môn, Trung mạch chúng ta chẳng lẽ lại không thể nhận hần? Môn quy là chết, con người mới là sống, cho dù Diệp Thiên Vân sai, cũng không phải là chuyện của một cá nhân hần. Hơn nữa Diệp Thiên Vân cũng không phải là người bình thường, trước đây còn có công với Hình Ý Môn, công và tội bù trừ nhau. Ta tin tưởng chương môn cũng sẽ cân nhắc”.

Mấy người đối với việc Diệp Thiên Vân rất xem trọng, Tiêu Hùng cười nói: “Các người thật là giỏi phỏng đoán. Rốt cuộc như thế nào thì phải đến lúc đó mới có kết quả, chỉ mong Phó Bác Sinh có thể cẩn thận suy nghĩ, không lại gieo xuống một mầm tai họa”.

Ngũ Vĩ cười cười đứng lên nói: “Sự tình cũng không khác là mấy, đến lúc đó nếu có cơ hội hi vọng đại sư

huynh sẽ vì Diệp Thiên Vân mà nói một hai câu có lợi, Diệp Thiên Vân ở lại Trung mạch là một chuyện tốt. Đối với hần có lợi, đối với Trung mạch càng có lợi”. .

Tiêu Hùng mỉm cười mà không nói. Những người khác cũng đã biểu hiện thái độ đã hiểu. Trong mắt mọi người thì tình cảm giữa Ngũ Vĩ cùng Diệp Thiên Vân đã vượt qua thầy trò, cho nên việc bảo vệ cũng là hợp tình hợp lý.

Diệp Thiên Vân cũng đứng lên nói: “Con xin về trước, tranh thủ thời gian chuẩn bị vài thứ, sự tình hôm nay mong các vị sư thúc thông cảm!”

Mấy người đều gật nhẹ đầu, Diệp Thiên Vân liền cùng Ngũ Vĩ cùng rời khỏi.

298. Chương 298: Dọn Nhà

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Chúng ta tới sân huấn luyện ngồi đi, hôm nay đã ra ngoài rồi thì muộn một chút hăng về cũng được.”

Hai người tới nhà huấn luyện, người bên trong không nhiều, Ngũ Vĩ ngồi xuống rồi vỗ vỗ chỗ ngồi ở bên cạnh, nói: “Tới đây ngồi đi, những ngày gần đây có thu hoạch gì không?”

Diệp Thiên Vân đương nhiên là có thu hoạch, hơn nữa còn thu hoạch không ít. Vô Vi đạo nhân tận tâm truyền thụ, điều này khiến hần cũng được đại khai nhãn giới, chỉ là hần vừa mới học được có mấy ngày cho nên mỉm cười nói: “Vô Vi đang truyền thụ cho tôi mười hai hình, có điều vẫn chưa học xong.”

Hai mắt Ngũ Vĩ trợn trừng như hai cái bóng đèn, cao hứng thốt lên: “Hở hình ư? Vô Vi sư thúc sao có thể truyền thụ hình này cho cậu? Đây chính là một cái duyên phận lớn đó nhé!” Nói xong không ngồi yên được nữa, đứng dậy bước ra sau hai vòng, hiển nhiên cũng là đang cao hứng cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhìn Ngũ Vĩ, trong miệng khen thầm, có điều cũng đã nhìn thấy hi vọng của hần. Đúng vậy, rất ít võ giả có thể không động tâm vì công phu này, bởi vì đây là một duyên phận lớn. Cho nên cười nói: “Ngũ sư thúc. Đợi khi cháu học xong sẽ giao lưu với thúc, như vậy thúc cũng có thể tăng thêm thể hội đối với Hình Ý.”

Ngũ Vĩ do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Bỏ đi, công phu này cháu có được cũng không dễ dàng gì, Vô Vi sư thúc có thể xem trọng cháu, cũng tính là duyên phận của cháu, đừng phụ lòng ông ấy. Mười hai hình này thúc cũng chưa từng được học từ trong tay sư phụ, toàn bộ đều là tự mình tham ngộ, hiện tại cháu có cơ hội này, hãy cố mà nắm lấy!”

Diệp Thiên Vân cười cười, Ngũ Vĩ chính là người như vậy, ông ấy mà đã quyết định thì không ai có thể can được.

Diệp Thiên Vân vốn định học xong cái này rồi đổi thành một loại hình thức khác để dạy cho Ngũ Vĩ, có điều từ tình huống hiện tại mà nói thì có lẽ là nên bỏ ý định đó đi thôi, cho nên gật đầu nói: “Vậy cháu về đây.”

o0o

Diệp Thiên Vân lấy một số ở trong phòng mình, sau đó lại tản bộ trở lại hậu sơn, chuyện xảy ra trong mấy ngày gần đây cũng không ít. Kỳ thực hần quay về còn phải nghĩ xem nên ăn nói với Ung lão quái như thế nào, chuyện mà hần đã làm quả thực là có chút hơi quá đáng, khi lão tới chắc chắn là không bỏ qua cho mình đâu.

Bất tri bất giác đã đi tới hậu sơn, về trong viện, Đinh lão quái đang đánh cờ với Ngô Hạo Thiên, hai người không hề biết Diệp Thiên Vân đã về cho tới tận khi con chó Đại Hoàng sủa lên mấy tiếng chào mừng.

Đinh lão quái ngẩng đầu lên nhìn Diệp Thiên Vân, hơi có chút kỳ lạ, có điều rất nhanh liền cười nói: “Ung lão quái tức giận đến mức nhảy như con chơi chơi đấy, nhìn bộ dạng của cậu không giống như là đã làm nơi chút giận.”

Diệp Thiên Vân ngây người, Ung lão quái này không biết đã chạy đi đâu rồi, tới giờ vẫn chưa trở về, điều này khiến hần có chút không hiểu, hần kỳ quái nói: “Ung lão chẳng lẽ vẫn chưa về ư?”

Ngô Hạo Thiên nhú chặt mày, lão tự hồ như đang khổ sở suy nghĩ. Hai người nói chuyện hiểu nhiên là đã quấy rầy dòng suy nghĩ của lão, xua tay nói: “Đi mau đi, đừng ở đây làm phiền chúng tôi. Chủ nhà của cậu về rồi đấy, mau về thu dọn đi.”

Diệp Thiên Vân nghe thấy lại có người đến, ngoại trừ Đồng Thiết Dân ra thì chỉ có Lý Thiên Kiêu. Đồng Thiết Dân có thể tự mình về tới hậu sơn vẫn còn là vấn đề. Hắn hơi gật đầu tỏ ý biết rồi, sau đó liền về phòng.

Kỳ thật nơi ở của Diệp Thiên Vân mỗi ngày đều được thu dọn rất gọn gàng ngăn nắp. Từ sau khi sống ở đây, mỗi ngày đều lau chùi phòng rất sạch. Bởi vì nơi ở tất nhiên phải lấy thư thái làm chủ, nếu không thì trong lòng luôn cảm thấy khó chịu. Quay về phòng, đẩy cửa ra, không ngờ lại phát hiện Lý Thiên Kiêu đang ngồi trên giường. Về mặt phức tạp khó hiểu, đó là cảm giác gì thì cũng khó mà dùng lời để tả được.

Diệp Thiên Vân ở nơi đây cũng chẳng qua là người thuê trọ mà thôi, có điều đã đã là người ở trọ thì chỉ có thể thu xếp đồ dùng, sau đó đem đồ tới phòng của Đồng Thiết Dân, may mà mấy ngày trước Vương Thủ Nhân đã quét dọn phòng một lượt, nếu không hôm nay không có phòng mà ở.

Hắn bước vào, ôm quyền nói: “Lý sư tỷ, tôi không biết hôm nay chị tới, lát nữa tôi sẽ đem đồ tới phòng đổi diện.”

Lý Thiên Kiêu cũng không biết thế nào, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Cậu tới hậu sơn từ lúc nào đấy?”

Diệp Thiên Vân nghĩ một chút rồi nói: “Khoảng mười ngày.”

Lý Thiên Kiêu hỏi một câu không đầu không đuôi: “Cậu đã đọc chưa?”

Diệp Thiên Vân không hiểu gì, hắn có nghĩ đến vỡ đầu cũng không hiểu ý của Lý Thiên Kiêu, cho nên hỏi lại: “Đọc cái gì?”

Lý Thiên Kiêu không trả lời, mà dùng ánh mắt hoài nghi nhìn lên quyển nhật ký ở trên bàn. Sau đó đứng dậy nhìn chằm chằm không chớp mắt vào Diệp Thiên Vân, đợi hắn trả lời.

Diệp Thiên Vân bưng tỉnh. Mấy ngày trước lúc hắn dọn phòng đã phát hiện ra quyển nhật ký này. Hắn nhớ rất rõ là cuốn vở này được giấu trong khăn trải giường, cho nên hắn mới đặt thứ này trên bàn, những ngày nay trước sau chưa hề động đến, cho nên hắn lập tức lắc đầu: “Tôi chưa đọc. Lúc mới đến không có ga trải giường, cho nên chỉ đành dùng cửa chị, mà quyển bút kỳ này vốn kẹp ở bên trong, cho nên mới lấy nó ra, trước sau chưa hề động đến.”

Lý Thiên Kiêu trên mặt hiện lên vẻ không tin, cô ta tiếp tục nói: “Cậu thực sự là chưa đọc một trang nào chứ?”

Vấn đề này thực sự là không tiện hồi đáp, ít nhất đối với Diệp Thiên Vân mà nói thì hơi khó khăn, lúc hắn lấy ra đã vô tình lật xem một chút, sau khi phát hiện là nhật ký thì không đọc nữa, cho nên vẻ mặt rõ ràng có chút do dự. . .

Thấy vẻ so dự của hắn, sắc mặt của Lý Thiên Kiêu lập tức biến thành bất hảo, cảm giác của cô ta đối với Diệp Thiên Vân cũng có chút khó nói rõ, có điều từ sự tiếp xúc cho thấy, Diệp Thiên Vân rõ ràng không phải là loại người thích rình coi đồ của người khác, cho nên mới nói: “Đọc thì cứ đọc, kỳ thực cũng không có gì, chỉ bất quá là viết một số chuyện nhỏ nhặt mà thôi.” Chỉ là vẻ mặt không tự nhiên, hơi hơi nhăn nhó.

Diệp Thiên Vân lập tức phản ứng, lắc đầu nói: “Khi dọn dẹp phát hiện là nhật ký thì tôi không động vào. Sư tỷ hôm nay tới là để lấy lại à?”

Lý Thiên Kiêu gật đầu, cũng không hỏi thêm về chuyện này nữa, cô ta nói: “Đúng vậy, tôi còn phải ở đây thêm một khoảng thời gian dài nữa, cho nên lần trước khi về môn phái không mang đồ theo. Trong tủ có một chút quần áo, còn có một số đồ vặt vãnh nữa.”

Hai người thành hàng xóm, hai gian phòng cách nhau cũng không xa, cơ hồ như là cửa đối cửa, cho nên hắn cười nói: “Vậy tôi sẽ chuyển đồ qua đó. Gian đó là phòng của Đồng Thiết Dân, khi vừa tới nơi đó rất bừa, cho nên mới tới phòng của chị, mấy ngày trước đã dọn dẹp xong rồi, một lát nữa tôi sẽ chuyển sang đó!”

Diệp Thiên Vân bắt đầu vội vội vàng vàng dọn nhà, kỳ thực hẳn từ sau khi đi học đều luôn luôn luôn sống kiểu này đây mai đó, không có địa điểm cố định, hiện tại cũng giống như vậy. Người ở hậu sơn có thể giúp hẳn dọn nhà chỉ có một mình Lý Thiên Kiêu.

Hai người không mất nhiều thời gian đã chuyển xong hết đồ. Lý Thiên Kiêu lau mồ hôi: “Kỳ thực đồ đạc của cậu cũng không tính là nhiều, xem ra cậu cũng không định ở đây lâu.”

Diệp Thiên Vân lần này về là muốn chuyển cái thùng gỗ luyện công đi, hẳn đã có kế hoạch, tốt nhất là đồng thời tiến hành học công phu và Kim Chung Trảo. Hai thứ này đều không thể chậm trễ, mà đó cũng là phương án tập luyện lý tưởng nhất trong lòng hắn.

Lý Thiên Kiêu cũng nhàn rồi không có việc gì, ngồi lên ghế hỏi: “Cậu học công phu với một vị lão tổ à? Lão đầu ở đây đều quái dị lắm, có điều bọn họ cũng không có ác ý gì đâu, chỉ là có chút quá quy củ thôi. Tôi và mấy người này sống với nhau nửa năm, phát hiện sinh hoạt mỗi ngày của bọn họ đều vô cùng đơn điệu, ngoại trừ buổi sáng luyện công một chút ra, cả ngày đều dành hết thời gian vào việc câu cá, chơi cờ.”

Diệp Thiên Vân cười ha ha, nói: “Mấy ngày nay tôi tới đây cũng vẫn như thế, hiện tại tôi học vài thứ với Vô Vi đạo nhân.”

Lý Thiên Kiêu có chút kinh ngạc, cô ta đứng dậy tròn tròn mắt, nói: “Vậy hai người chúng ta không phải sẽ cùng nhau luyện tập trong mấy ngày này sao? Như vậy cũng tốt, đấu sao thì tốt hơn là tôi một mình với Vô Vi lão tổ, ông ấy lúc truyền thụ võ công rất nghiêm khắc. Hơn nữa có chút thiên kiến với đàn bà con gái, có rất nhiều thứ quan trọng không dạy cho tôi.”

Khi Diệp Thiên Vân và Vô Vi đạo nhân ở cùng một chỗ thì không hề phát hiện ra chuyện này. Vô Vi đạo nhân khi truyền thụ võ công trước sau luôn dốc hết tâm mà dạy, không hề giấu diếm thứ gì như Lý Thiên Kiêu vừa nói, cho nên chỉ cười nói: “Qua một khoảng thời gian là ổn thôi, kỳ thực tôi cảm thấy không tồi.”

Lý Thiên Kiêu có chút thất vọng, cô ta mấp máy môi, do dự nửa ngày mới nói: “Tính khí của Vô Vi lão tổ cũng rất kỳ lạ, có lúc nói không dạy là không dạy luôn.”

Diệp Thiên Vân có chút đồng tình với Lý Thiên Kiêu, trong võ lâm vốn có thiên kiến rất lớn đối với đàn bà con gái. Đặc biệt là thế hệ già, hẳn đã từ trong miệng của rất nhiều người nghe về vấn đề này, hơn nữa có lúc trong lòng hắn cũng không khỏi sinh ra ý nghĩ này, lần trước khi Lý Thiên Kiêu đối quyết với Thái Cực Môn không hề lãnh tĩnh như lúc bình thường, hơn nữa cũng rất mềm lòng. Mềm lòng không phải là không tốt, nhưng nếu dùng sai chỗ, trong võ lâm mềm lòng có lúc lại là chuyện cực kỳ đáng sợ, hậu quả do nó dẫn tới khó mà chịu đựng nổi.

Lý Thiên Kiêu còn muốn nói tiếp thì lại nghe thấy tiếng “thình thịch” ở ngoài cửa. Sau đó là một giọng nói tức giận vang lên: “Diệp Thiên Vân, cái thằng ôn nhà mày, làm nhiều chuyện ác như vậy, muốn ông đây giết mày hả! Mày cho rằng có thể chạy được sao? Hình Ý Môn lớn vậy ư, mày mau ra đây, nếu không thì hôm nay tao sẽ xé mày thành tám mảnh!”

Lý Thiên Kiêu giống như bị kim châm, cô ta nhìn Diệp Thiên Vân đầy kinh ngạc, hỏi: “Chuyện này là sao vậy? Sao lão tổ tức giận thế?”

Diệp Thiên Vân cũng biết sớm muộn gì cũng phải chạm mặt với Ứng lão quái, cho nên nấn chậm rãi đứng dậy, bước ra ngoài, nói: “Sư thúc tổ, người tìm cháu có chuyện gì ư?”

299. Chương 299: Hổ Hình

Ứng lão cười lạnh hai tiếng, nói: “Diệp Thiên Vân, tao thừa nhận đã nhìn nhầm mày rồi, nhưng mà mày cũng đã vượt quá sức chịu đựng của tao rồi. Tam bát giáo đó không phải là dùng trên người của mình, những gì tao nói với mày chẳng qua là lời nói khi tao tức giận mà thôi, mày không ngờ lại làm thật, thế chẳng phải là dồn tao vào chỗ bất nghĩa sao, mày thật đúng là dụng tâm ngoan độc mà...”

Ứng lão quái lúc này cũng không biết nên nói gì, người thì Diệp Thiên Vân cũng đã giết rồi, hơn nữa lão cũng đã đồng ý cho nên ngục nước đắng này cũng đành phải nuốt vào trong bụng thôi.

Diệp Thiên Vân giết những người này cũng là có mục đích nhất định, tuy Tiêu Sắc vẫn chưa say mềm, có điều lời mà hắn nói trước khi thụ thương cũng có thể giúp người ta có được một số tin tức hữu dụng. Hắn mỉm cười, xấu hổ nói: “Ứng lão, tôi có thể là ra đã ra tay hơi nặng, lần sau nhất định sẽ chú ý!”

Ứng lão quái rõ ràng là động nộ, cắn răng nói: “Còn muốn có lần sau nữa à, một lần thôi là Hình Ý Môn đã khó tha cho mày rồi!”

Lý Thiên Kiêu đột nhiên từ trong phòng bước ra, cô ta vốn không muốn ra, có điều lại có thấy có chút không ổn, cho nên cuối cùng do dự một lúc rồi mới hiện thân, ôm quyền nói: “Ứng lão tổ, xin người trước tiên bớt giận đã!”

Ứng lão quái thấy có người thì liền không nói gì nữa, tức giận nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân, sau cùng hạ giọng nói: “Tiểu tử, Tam bát giáo này mày coi như đã qua rồi, nhưng muốn tao dạy mày võ công thì, hắc hắc...” Lão nói được một nửa rồi không nói nữa, khiến người ta sinh ra cảm giác chờ mong vô hạn.

Diệp Thiên Vân cũng chỉ là ôm hi vọng, cho dù Ứng lão quái này không dạy, cũng không đến nỗi chết đói, huống chi hắn hiện tại đang cùng Vô Vi đạo nhân học công phu, sau khi chuyện giết đồng môn xảy ra, hắn biết rõ rằng không có nhiều cơ hội để Ứng lão quái này dạy hắn võ công. Không bằng cứ học tốt nhất gì đã được dạy đã. Là người ai cũng có lòng tham, hắn cũng không ngoại lệ, chỉ là nên tham thế nào, tham bao nhiêu là hợp lý, điều này chính là thứ mà con người phải nắm rõ. Nếu như cứ muốn thứ không thuộc về mình, vậy thì còn không bằng không có. Lý giải của hắn đối với chiêu thức võ thuật vẫn là ở một chữ “Tinh”, không phải là tất cả các chiêu thức đều thích hợp với mình.

Ứng lão quái trong lòng tức giận, nhìn Diệp Thiên Vân rồi bỏ đi. Cũng may là lão không ra tay, nếu không kết cục của Diệp Thiên Vân tuyệt đối không được dễ chịu gì, vốn theo tình hình này, Ứng lão quái tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn, có điều Lý Thiên Kiêu ở bên cạnh, lời của lão cũng chưa nói hết.

Lý Thiên Kiêu tuy không biết chuyện gì xảy ra, có điều cũng biết rằng Diệp Thiên Vân đã gây họa, cho nên có chút lo lắng nói: “Tiểu sư đệ. Cậu phải cẩn thận một chút, tính khí của vị sư thúc tổ này luôn không tốt, cậu chọc vào lão thì phải cẩn thận, lần trước có một đệ tử vì không hiểu quy củ mà xông vào hậu sơn, bị lão đánh bay ra ngoài. Nghe nói bị thương rất nghiêm trọng. Ở hậu sơn làm việc gì cũng phải lấy nhẫn tâm đầu, nơi đây chú trọng nhất là bồi phạt, đừng làm những chuyện phá hỏng quy củ.”

Hảo ý của Lý Thiên Kiêu Diệp Thiên Vân cũng hiểu, hắn không cho rằng Ứng lão quái này là dạng người thập ác bất xá, chỉ là tính khí hơi quái dị một chút mà thôi, chứ không hề đáng sợ như lời đồn ở bên ngoài. Có lúc con người khi không hiểu chuyện thì luôn hay suy đoán linh tinh, cho nên không đáng tin. Hắn gật đầu, nói: “Cám ơn sư tỷ!”

Lý Thiên Kiêu cười nói: “Kỳ thực cậu bình thường hòa nhã điềm đạm là điều rất tốt, đối với người sống chung cũng rất hòa khí, nhưng khi giao thủ thì lại khác hẳn”

Bản thân Diệp Thiên Vân thật ra không thể hội được ý tứ hòa nhã điềm đạm là như thế nào, có điều bình thường hắn quả thật là không có va chạm với người khác. Chủ yếu là hắn luôn rất kiệm lời, rất ít khi kết oán với người khác, hai là bình thường cũng khá âm trầm, hơn nữa rất ít khi chủ động gây chuyện. Có lúc hắn đem sinh hoạt và võ học phân ra, cho nên một khi giao thủ, hay lộ ra sự cuồng nhiệt không giống với như bình thường.

Lý Thiên Kiêu nhìn đồng hồ, sau đó nói: “Tiểu sư đệ, cậu mấy giờ thì học công phu với Vô Vi sư tổ? Tôi và cậu cùng đi nhé, có hai người thì cũng tiện chiếu cố cho nhau.”

Diệp Thiên Vân hiện tại cũng không coi trọng thứ của Ứng lão quái nữa rồi, cho nên nói: “Vậy thì bây giờ luôn đi, kỳ thực tôi thì lúc nào cũng được. Vô Vi lão tổ không có quy định chính xác thời gian, chỉ nói khi nào rảnh thì cứ đến.”

Lý Thiên Kiêu biến sắc, có điều trong nháy mắt đã khôi phục lại nguyên trạng, cô ta vội vàng nói: “Vậy thì cậu ở đây đợi tôi nhé, tôi đi thay quần áo, nhanh thôi!” Nói xong không đợi Diệp Thiên Vân trả lời, chạy luôn vào trong nhà. .

o0o

Hai người đi đến vách núi mà Diệp Thiên Vân đã tới lần trước, kỳ thực cũng chính là cái hồ nuôi cá đó. Gió thu dần dần trở lạnh, Lý Thiên Kiêu thay một bộ võ phục màu đỏ rực, cùng với lá đã khô héo biến thành màu vàng hình thành một liên minh đối lập, dưới chân cũng đi một đôi giày thể thao màu đỏ, cũng coi như là một đạo phong cảnh của hậu sơn, không chỉ có tinh thần phấn chấn mà còn lộ ra vẻ trẻ trung đặc biệt.

Chỉ là dù mặc đẹp đến mấy cũng chẳng có người khen. Sống ở hậu sơn đều là những lão quái bảy tám chục tuổi, người trẻ tuổi duy nhất chỉ có một mình Diệp Thiên Vân. Có điều hắn cũng làm như không thấy trang phục này, bởi vì tim của hắn luôn luôn đặt ở phía trên.

Khi Diệp Thiên Vân và Lý Thiên Kiêu đến nơi, Vô Vi đạo nhân vẫn ngồi trên băng ghế nhỏ đó, bên cạnh đặt một cái thùng nhỏ, cái cần câu vạ nằm không động đậy đó cũng không biết là có câu được gì không. Diệp Thiên Vân từng lưu ý, Vô Vi đạo nhân có lúc cả ngày chẳng qua chỉ câu một hai con cá, còn lại hầu như đều phóng sinh, điều này có chút khó hiểu.

Lý Thiên Kiêu đứng ở đằng sau cũng không dám làm phiền Vô Vi đạo nhân, chỉ lặng lẽ đứng đợi.

Diệp Thiên Vân thì lại khác, hắn nói trực tiếp luôn: “Sư thúc tổ, nội dung ngày hôm qua con về nhà đã nghiên cứu là tập luyện một lượt lại rồi, cảm thấy rất có thu hoạch, không biết hôm nay có thể học cái gì nữa!”

Vô Vi đạo nhân quăng cần câu, dùng tay nhẹ nhàng kéo dây, sau đó quay người lại nói: “Thiên Vân à, ta đã phát hiện ra một chuyện lạ, thứ mà ta dạy con không ngờ không có thể nắm bắt nhanh như vậy. Trên người con rốt cuộc là có ẩn giấu bí mật gì vậy?”

Lý Thiên Kiêu thấy Vô Vi đạo nhân nói vậy, lập tức ôm quyền, nói: “Sư thúc tổ, con về rồi, không biết thân thể của người có khỏe không!”

Diệp Thiên Vân nghe ra sự xa lạ trong câu nói này. Theo lý mà nói thì Lý Thiên Kiêu đã vào hậu sơn được nửa năm. Sao lại không thân với Vô Vi đạo nhân bằng mình, hắn nhất thời có chút không hiểu.

Vô Vi đạo nhân không hề kinh ngạc vì Lý Thiên Kiêu cũng tới, ông ta mỉm cười, nói: “Vẫn khỏe, ta không phải đã nói với cô rồi sao, nếu trong phái có việc thì không cần phải tới đâu!” Lời nói này rất uyển chuyển, có điều lại nghe ra được ý cự tuyệt ở trong đó. .

Về mặt của Lý Thiên Kiêu hơi trùng xuống, sau đó lại lập tức đáp lại: “Chuyện của Bắc phái đã được xử lý ổn rồi. Con cũng một lòng gắn bó với võ học, cho nên cho dù sống ở phía trước cũng không thể an tâm, cố ý tới hậu sơn để học võ với sư thúc tổ!”

Trên mặt Vô Vi đạo nhân thoáng hiện lên vẻ không hài lòng, ông ta chậm rãi nói: “Kỳ thực con gái học công phu cũng rất không tiện. Khi cô tới ta cũng đã từng nói rồi, chỉ là cô quá háo thắng!”

Lý Thiên Kiêu nghe xong câu này trong lòng cảm thấy chua xót, nhưng cô ta vẫn quật cường nhìn Vô Vi đạo nhân, vành mắt đã ửng đỏ, ngân ngấn nước mắt, lúc này rõ ràng có chút hơi đáng thương.

Vô Vi đạo nhân xua xua tay, nhún mày nói: “Bỏ đi, cô học cũng phu cũng không phải là không tốt, chỉ là nữ nhân muốn đi theo con đường này cũng không dễ dàng như vậy đâu, cô hãy suy nghĩ thật kỹ đi.”

Diệp Thiên Vân nghe thấy những lời này thì có chút minh bạch, xem ra Lý Thiên Kiêu vào hậu sơn, không biết đã tốn bao nhiêu tinh lực và tới gian, có chút nhõng nhẽo dùng dằng, có điều hắn lại rất hâm thưởng điểm này của Lý Thiên Kiêu, làm việc gì cũng nên tranh thủ đây cũng là một phong cách làm người. Bản thân hắn kỳ thực hơi bị động, mà loại cố chấp của Lý Thiên Kiêu chính là cái mà hắn đang thiếu.

Vô Vi đạo nhân không nhìn Lý Thiên Kiêu nữa, mà mỉm cười nói với Diệp Thiên Vân: “Hồ hình không phải dễ nắm bắt vậy đâu, có điều ta cũng nhìn ra là con rất chăm chỉ, hơn nữa lại có thiên phận. Chỉ đây con một lần là con có thể nhớ, đây chính là thiên tư. Rất tốt! những thứ hôm qua dạy con, kỳ thực chỉ là những gì cần phải chuẩn bị để luyện Hồ hình, mà mấy chiêu ta định dạy con ngày hôm nay, hi vọng con có thể liên hệ với công phu hai ngày qua để nắm bắt, đây mới là căn bản!”

Diệp Thiên Vân hiểu ý rất nhanh, Vô Vi đạo nhân hai ngày nay luôn chuẩn bị cho mình học Hồ hình, đầu óc của hắn phi thường nhanh nhạy, cho nên nhớ chiêu thức rất tốt, đây cũng là chỗ khiến Vô Vi đạo nhân

kinh hỷ, hôm nay muốn học những chiêu thức mới, mười hai hình này nếu như tính toán tử tế, chắc là một loại duyên phận của Hình Ý Ngũ Hình.

Vô Vi đạo nhân không hề để ý đến sự có mặt của Lý Thiên Kiêu, hơn nữa còn hoàn toàn coi như không nhìn thấy cô ta, chậm rãi nói: “Hổ hình là hình thứ hai của mười hai hình, chiêu thức cơ bản có hổ phác (vồ), hổ thác (móc từ dưới lên) và hổ bãi vĩ (vẫy đuôi), trong đó hổ phác là nổi danh nhất, người không luyện Hình Ý thường thường cũng biết đến hổ phác, cái mà chúng ta nói đến cũng là chiêu hổ phác này. Hổ phác rất phổ cập, rất nhiều đệ tử của Hình Ý Môn đều luyện nó, nhưng luyện có đúng hay không thì vẫn khó nói. Vì sao vậy? Bởi vì họ không biết hàm nghĩa chân chính của hổ phác, khi luyện đương nhiên là sai lệch hẳn. Người được ta truyền thụ đầu tiên là con, mà người cuối cũng chắc cũng là con. Đây là truyền thừa, đã dạy một người rồi thì sau này không dạy ai nữa, đây là quy củ bất sự lúc xưa của ta, bởi vì ta cũng nhảy qua sườn núi, ha ha ha!” Nói xong lão cười to, tựa hồ như rất nhẹ nhõm.

Diệp Thiên Vân cũng mỉm cười hiểu ý, có điều hắn cũng hơi cảm thấy nặng nề, lúc trước khi nhảy qua sườn núi hắn cũng không nghĩ gì tới Vô Vi đạo nhân, cũng chính là nói mình không hề thành tâm, có điều chuyện này sao có thể nói ra được, chỉ gật đầu nói: “Không ngờ sư thúc tổ cũng có loại kinh lịch như thế này.”

Sắc mặt của Lý Thiên Kiêu trong giây phút này đã biến thành trắng bệch, hai mắt không thể che giấu nổi mà chiếu ra vẻ đồ kỵ. Cô ta dùng đôi mắt đẹp của mình nhìn Diệp Thiên Vân với vẻ hâm mộ, đồ kỵ, hận thù và còn có vẻ gì đó khó mà nói ra được.

Vô Vi đạo nhân liếc Lý Thiên Kiêu một cái, nói: “Thiên Kiêu. Cô lui trước đi, thứ ở đây cô không thể học!”

300. Chương 300: Đồ Kỵ

Lý Thiên Kiêu cố gắng hết sức mà không thể nào có được sự truyền thụ của Vô Vi đạo nhân, không cam tâm thì cũng chẳng còn cách nào khác, cho nên chỉ đành lắp bắp nói: “Sư thúc tổ, vậy con về đây.”

Vô Vi đạo nhân gật đầu, nói: “Đi đi, làm một người con gái ngoan hiền dịu dàng cũng là một chuyện tốt. Rồi có một ngày cô sẽ minh bạch điều này!”

Lý Thiên Kiêu mang theo sự không cam lòng, đồ kỵ, hâm mộ, một loạt nhưng cảm tình phức tạp mà rời đi, cho đến khi bóng lưng của cô ta biến mất ở cuối con đường nhỏ, Vô Vi đạo nhân cười ha ha, nói: “Hôm nay chúng ta sẽ nói về hổ phác. Nói tới cũng lạ, con là người có thiên phận nhất mà ta đã từng gặp. Sau khi ta vừa làm động tác xong, con lập tức có thể học được bảy phần, lượt thứ hai thì con có thể làm được chín tới mười phần, thông thường đều không cần đến lượt thứ ba. Con và người thường tuyệt đối là bất đồng.”

Trên người của Diệp Thiên Vân tất nhiên là có bí mật, có điều hắn lại không nói ra, chỉ cười ha ha, không nói gì nhìn Vô Vi đạo nhân,

Vô Vi đạo nhân cũng chỉ là muốn làm Diệp Thiên Vân cười mà thôi, sau đó lão lại nghiêm mặt nói: “Vừa rồi những gì ta đã giới thiệu cho con là cơ bản của Hổ hình, kỳ thực hổ có tám pháp, ngoại trừ hổ phác, hổ thác, hổ bãi vĩ ra thì còn có năm pháp khác là hổ xanh tử (hổ co mình), hổ trảo (hổ cào), hổ bảo đầu (hổ ôm đầu), hổ thoán sơn (hổ chạy trên núi), hổ đặng trảo (hổ đập vuốt). Đó chính là toàn bộ công pháp mà ta được truyền thừa. Vừa rồi có người ở đây nên không tiện nói, giờ ta sẽ nói cho con nghe. Ngoài ra còn có Ưng lão quái thiện trường Ưng hình, Đinh lão quái thì là Long hình. Kỳ thực con không cần phải học hết đâu, có hai ba hình là đủ rồi. Có điều cho dù còn muốn học toàn bộ e rằng cũng không dễ dàng gì.”

Diệp Thiên Vân thảm toát mồ hôi, Lý Thiên Kiêu cũng là đồng môn mà ngay cả điều này lão cũng không dạy, xem ra Vô Vi đạo nhân cũng quá cẩn thận rồi. Hắn cũng khá may mắn vì có được cơ duyên như thế này, cũng coi như là không tồi.

Vô Vi đạo nhân chấp tay nhìn lên trời, nói: “Kỳ thực ta đã kiến thức qua công phu của con về Ngũ Hình Quyền rồi, cái này rất khá. Ngũ Hình là mẹ, cũng coi như là một loại cơ sở, mà con đã có cơ sở học Hình Ý thì luyện những thứ khác sẽ trở nên vô cùng đơn giản. Bởi vì nhìn hai thứ có hai hệ thống khác nhau kỳ thực là tương thông với nhau. Hiện tại con có lẽ chưa hiểu, nhưng ta lại rất có thể hội về điều này. Quyền phải tinh, cho nên con muốn học mười hai hình cũng phải học một số có tính đại biểu đã. Long hình, Hổ hình, Ưng hình, ba hình này nếu con có thể học vững thì học tiếp những thứ khác cũng không muộn, ba

hình này cũng phải luyện từ từ từng hình thì mới có hiệu quả. Ta tuy biết cả mười hai hình, nhưng... nhưng nếu nói tới tinh thì lại chỉ tinh thông một hình mà thôi!”

Diệp Thiên Vân ở trước mặt Vô Vi đạo nhân chẳng qua cũng chỉ là một đứa học trò, đặc biệt là về phương diện Hồ hình, hẳn vẫn chưa luyện tốt, cho nên hẳn rất thực thà làm đủ quy củ để bắt đầu nghe.

Vô Vi đạo nhân vuốt râu tiếp tục nói: “Hồ phác khi luyện tập thì phải luyện lực, hành động phải tạo ra gió, uy vũ dũng mãnh, khi luyện toàn thân phải phát lực, chú trọng ý thức, giống như hổ giận dữ ra khỏi núi, hai chân đạp trên vách núi, nhảy qua khe núi, hai tay có thể như bài sơn. Trong thực chiến phân làm ba loại: tiến bộ hồ phác, thoái bộ hồ phác, tà mông hồ phác. Quyền kinh viết: ‘Viễn thủ chư vật, cận thủ như thân’, cho nên phải nhắm vào độ cao thấp, thể trọng và tốc độ của đối thủ để biết nên dùng phương thức hồ phác nào cho hợp lý!”

Nói xong lão lui lại ba bước, điều chỉnh trạng thái thân thể, nói: “Khi đối thủ tấn công, có thể sử dụng thoái bộ hồ phác để mượn lực lượng của đối phương, thêm vào lực lượng của mình, lui chéo về phía sau để kìm lại, sau đó lại đánh chéo ra, cũng chính là hai tay từ trên đè xuống tới bụng dưới trong hồ phác, đó chính là thoái bộ.” Nói xong lão cố ý làm chậm động tác, sau đó để Diệp Thiên Vân nhìn thật rõ, rồi lại tiếp tục làm ra một chiêu thoái bộ hồ phác.

Diệp Thiên Vân mắt nhìn không chớp vào động tác làm mẫu của Vô Vi đạo nhân, cảm thấy lão và mình luyện cùng một cái nhưng lại không giống nhau lắm, về phương diện hình thức xuất thủ cảm thấy không khác nhau quá nhiều, nhưng khi phát lực thì lại không giống nhau lắm, đây chính là sự khác nhau giữa được truyền thụ và tự học.

Vô Vi đạo nhân sau khi làm mẫu xong, đứng thẳng dậy nói: “Con phải chú ý một chút, lực đạo này, khi Hình Ý phát lực toàn bộ đều là trọng kinh, không thể đem cục bộ và thân thể chia ra, nếu không Hồ hình của con hoàn toàn luyện không tốt. Điểm thứ hai là con phải tự mình cảm thụ một chút sự phát lực của Hồ hình, nói trắng ra chính là phải chịu đòn, không nếm thử tư vị bị đánh thì không luyện ra được Hồ hình đâu! Lúc trước khi ta học cũng không ít lần bị sư phụ đánh, cho nên con cũng phải thử!”

Diệp Thiên Vân cảm thấy rất mới mẻ, thì ra còn phải có một quá trình nhất định, học Hồ hình còn phải tự mình thử chịu đòn, điều này không khỏi khiến hắn lại biết thêm một loại phương pháp truyền thụ nữa. Rất rõ ràng kinh lực mà Vô Vi đạo nhân đánh ra vô cùng khác lạ, cho nên hắn gật gật đầu, sau đó chuẩn bị thể nghiệm xem người đánh Hồ hình dụng lực như thế nào.

Vô Vi đạo nhân mỉm cười nói: “Yên tâm đi, kinh đạo mà ta đánh con sẽ không quá mạnh đâu, chỉ là con nhất định phải nắm bắt được sát na đó. Ghi nhớ từ lúc ta bắt đầu xuất chiêu với con, toàn bộ quá trình cũng không tới một giây đâu. Nếu như con có thể lĩnh hội được sau mười lần đánh của ta, vậy thì con có thể được coi là kỳ tài rồi đó, lúc trước khi sư phụ ta đánh ta phải tốn cả một ngày ta mới lĩnh hội được.”

Diệp Thiên Vân nghe xong mà trong lòng lạnh toát, người như Vô Vi đạo nhân mà còn phải tốn cả một ngày mới thể nghiệm được kinh lực, vậy thì chứng tỏ là cái này cũng không phải là dễ nắm bắt, cho nên hắn tập trung tinh lực, thúc động cảm giác để thể hội quá trình này.

Dưới chân Vô Vi đạo nhân khẽ động một cái đã lao vút tới cạnh Diệp Thiên Vân, hai tay vận tới trước ngực, quát khẽ một tiếng: “Hãy!” Lưỡng chưởng trong nháy mắt đã được đánh ra, nện lên người Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân đã hơi thể hội được Hồ phác này. Biện pháp phòng ngự nào cũng vô dụng, chỉ dùng cảm giác để thể hội sự bất đồng của hồ phác này. Trong sát na đó hắn đã nắm được gì đó, có điều lại không cảm giác được có gì khác với bình thường, cho nên không khỏi kỳ quái nói: “Con không hề thể hội được có gì khác, dù trong sát na này con đã nắm bắt được rồi!”

Vô Vi đạo nhân nhân cơ hội này lập tức nói: “Lần này là dùng kinh lực bình thường. Con thử thêm một lần nhé, xem xem có thể cảm giác được sự ảo diệu trong đó không!” Vừa dứt lời, lại kích chưởng lên trước ngực Diệp Thiên Vân.

Thân thể của Diệp Thiên Vân khá mạnh mẽ, hẳn không hề động đậy, sau đó bắt đầu nắm bắt sự khác nhau giữa hai cái, hẳn thông qua cảm giác sau đó truyền vào não để tiến hành phân tích. So sánh với nhau mới phát hiện quả nhiên có chút ảo diệu, kinh lực mà hồ phác này sử dụng hơi giống như kinh đạo xoắn ốc, đánh lên trên người so với kinh lực bình thường thì hơi có một loại cảm giác xoáy vào bên trong.

Nếu không so sánh thì quả thực là không thể phát hiện ra được. Lục đạo mà Vô Vi đạo nhân phát ra quá nhẹ, nhẹ đến nỗi suýt nữa thì bỏ qua điểm này.

Vô Vi đạo nhân cho rằng Diệp Thiên Vân vẫn chưa thể hội được, lão vẫn kiên trì nói: “Đừng gấp, thứ của Hồ hình không phải là dễ nắm bắt như vậy đâu. con đừng lo lắng, ta lúc trước cũng phải bước từng bước mà qua, cho nên con có thể...”

Diệp Thiên Vân thể hội được điểm khác biệt, tất nhiên trong lòng cao hứng, hần cười ha ha, nói: “Con có chút minh bạch về sự khác biệt giữa hai cái này rồi. Hai cái này quả thực là khác nhau, bởi vì con thể hội được sự khác biệt trong đó!”

Vô Vi đạo nhân tuy biết Diệp Thiên Vân rất có thiên phú về phương diện võ học, nhưng không ngờ lại cao tới mức này. Mắt lão trợn trừng như cái bóng đèn, vui mừng nói: “Thiên Vân, con thực sự có thể thể hội được sự bất đồng giữa hai cái ư?”

Diệp Thiên Vân “ừm” một tiếng, nói: “Con có thể thể hội được, nhưng lại không nói ra được. Loại kinh đạo này rất quái dị, giống như là xoắn ốc, nhưng lại không quá giống, nhưng cuối cùng con vẫn phân biệt được!”

Vô Vi đạo nhân kích động vạn phần, lão đi hai vòng, vỗ tay nói: “Kỳ tài! Vô Vi đạo nhân ta ở trước mặt con cũng phải đổ mồ hôi, chỉ thoáng một cái không ngờ lại có thể thể hội ra được, con đánh thử lên người ta đi, xem xem con có thể sử dụng ra được không!” Nói xong lão chấp tay sau lưng, mặt thản nhiên muốn chịu một chưởng. .

Diệp Thiên Vân lúc này mới hiểu dụng ý Vô Vi đạo nhân muốn mình nhảy qua vách núi, rồi dùng toàn bộ tâm huyết để truyền thụ, đây mới là học công phu một cách chân chính, hần trước tiên tự mình luyện hai lần. Cảm thụ một chút, thấy đã hơi nắm vững, sau đó mới hơi phát lực một cái, đánh lên người Vô Vi đạo nhân.

Vô Vi đạo nhân mặt mày tươi cười cảm nhận kinh đạo mà Diệp Thiên Vân sử dụng, mở hai mắt ra, nói: “Quả nhiên là con không lừa ta, tuy kinh đạo vẫn hơi có chút sai lệch. Có điều vấn đề không lớn, con có thể coi là học sinh giỏi nhất mà ta đã dạy trong cả cuộc đời này, chỉ luận về ngộ tính này, người bình thường đã không thể so sánh được rồi, rất tốt, rất tốt!”

Diệp Thiên Vân không khỏi có chút thẹn thùng. Hần cũng là sử dụng cả cảm giác, lại thêm phân tích trong đầu cực nhanh nên mới thể hội được. Nếu như là trước kia thì căn bản là không thể phân biệt ra được, hần có chút xấu hổ nói: “Vẫn là sư thúc tổ dạy giỏi, bản thân con cũng chẳng có thiên phú gì cả đâu.”

Vô Vi đạo nhân cười ha ha, nói: “Đừng nói vậy. Con đã rất khá rồi, ta hiện tại mới hơi cảm thấy Ngô Hạo Thiên đã dẫn tới cho ta một Hình Ý đệ tử tuyệt vời. Đây là phúc phận của con, mà cũng là phúc phận của Hình Ý Môn chúng ta, nếu con chịu tĩnh tâm sống ở hậu sơn năm ba năm thì con có thực lực để lên tiếng tại Võ Lâm rồi!”

Diệp Thiên Vân hơi gật đầu, kỳ thực cái mà Vô Vi đạo nhân đang nói đến không phải là võ lâm mà hần đang tiếp xúc, thời gian năm ba năm đủ để làm rất nhiều chuyện, mà một người trong khoảng thời gian đó cũng có thể tạo ra được một thành tựu lớn lao, trong võ lâm cũng là từ thấp đến cao, vừa mới tiếp xúc tất nhiên chỉ là sơ cấp. Theo sự lý giải càng lúc càng sâu, cũng tất nhiên phải từ cấp thấp mà hướng lên cấp cao.

Vô Vi đạo nhân giống như là bắt được bảo bối, lại giống như là ăn được đường ngọt vậy, lão đem hai chiêu thức hồ phác khác truyền cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân bởi vì đã hiểu được kinh lực trong đó. Cho nên hai chiêu còn lại cũng không khó nắm bắt, học xong rồi thì việc tiếp theo chính là luyện tập, đây mới là quá trình học công phu chân chính, muốn không trải qua ma luyện mà giỏi vậy thì không có khả năng. Không có ai có thể không làm mà hưởng, bất kể là thiên tư của anh cao bao nhiêu! Cho nên hần bắt đầu liều mạng tập luyện.

301. Chương 301: Nhất Định Sẽ Vượt Qua Cạm

Bất là ở nơi nào, hắn chỉ cần luyện quyền là quyền cả ngày đêm, Vô Vi đạo nhân ở bên cạnh nhìn từng chiêu từng thức mà hẩn luyện. Bắt đầu từ trưa, luyện cho tới tận tối, không ngờ vẫn chưa dừng lại, một lòng trầm mê vào Hình Ý Hổ phác.

Vô Vi đạo nhân mắt thấy trời đã tối, mà Diệp Thiên Vân dường như không phát hiện ra, không khỏi lên tiếng ngăn cản: “Luyện công cũng vừa phải thôi, hôm nay đã luyện lâu lắm rồi, ta thấy đủ rồi đó, ngay mai lại tiếp tục cũng không sao, công phu không phải là luyện thành trong một sớm một chiều đâu.”

Diệp Thiên Vân cũng dừng lại, nhìn bầu trời đã có lưa thưa vài ngôi sao, cũng biết rằng thời gian luyện của mình cũng không ngắn, có chút xấu hổ nói: “Xin lỗi. Con cứ luyện một cái là quên cả thời gian, chủ yếu là cảm giác của Hổ hình quá kỳ diệu, khiến người ta muốn ngừng mà không được!”

Vô Vi đạo nhân đứng dậy cười ha ha, nói: “Kỳ thực là con đối với võ đạo muốn ngừng mà không được mới đúng, lúc vừa luyện còn có vài chỗ luyện không đúng lắm, nhưng dần dần có thể nhìn ra rất ít chỗ sai, ngày mai con tới chỗ ta luyện thêm một lượt hổ phác nữa, ta sẽ quan sát một chút xem còn có chỗ nào sai sót không. Sau đó sẽ dạy con chiêu tiếp theo, ta cũng coi như là có người kế nghiệp rồi.”

Vô Vi đạo nhân rất ái tài mà Diệp Thiên Vân thì lại luyện võ, hai người khi ở cùng nhau thì có tiếng nói chung, toàn bộ đều là về võ học. Vô Vi đạo nhân buông cần câu, một mực quan sát mỗi một động tác của Diệp Thiên Vân, tiến hành chỉ đạo những tư thế vừa rồi luyện chưa được chính xác.

Diệp Thiên Vân thả lỏng thân thể, lau mồ hôi nhưng không hề cảm thấy mệt mỏi. Khi huấn luyện và đối quyết có sự khác biệt rất rõ ràng. Áp lực tâm lý chiếm một bộ phận lớn, hơn nữa khi giao thủ bác mệnh với người ta, không chỉ yêu cầu phải tập trung cao độ, hơn nữa còn phải không ngừng tiến hành suy tính trong đầu, không ngừng thay đổi chiến thuật và sách lược cho nên tiêu hao về thể lực là rất lớn. Nên khi giao thủ cùng người ta chỉ năm ba chiêu thôi là đã cảm thấy mệt rồi.

Vô Vi đạo nhân thu dọn đồ câu cá, sau đó chậm rãi nói: “Ta truyền công phu cho con, con cũng có thể truyền cho người khác. Có điều phải nhớ kỹ, không truyền cho nữ, không truyền cho ngoại môn, còn những người khác thì còn có thể tùy ý.”

Diệp Thiên Vân kỳ thực muốn truyền công phu hai ngày nay cho Ngũ Vĩ, có điều Ngũ Vĩ sợ Vô Vi đạo nhân đạo nhân oán trách cho nên mới không học, nói tới cùng thì cũng là vì suy nghĩ cho Diệp Thiên Vân. Lúc này Vô Vi đạo nhân đã mở lời, vậy cũng có nghĩa là loại công phu này nếu truyền cho người trong môn phái thì không có vấn đề gì, trong có chút vui mừng. Dẫu sao thì hẩn và Ngũ Vĩ trên một trình độ nhất định còn vượt quá cả quan hệ sư đồ. .

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Xin sư thúc tổ yên tâm. Con nhất định sẽ suy xét kỹ đối tượng được truyền thụ.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, cự ly được kéo gần lại không ít, Vô Vi đạo nhân ban đầu không có hào cảm với Diệp Thiên Vân bởi vì Đồng Thiết Dân chính là một tay lão đạo nên, kết quả lại bại dưới tay Diệp Thiên Vân nên trong lòng có chút không thoải mái. Có điều từ sau khi Diệp Thiên Vân tiến vào hậu sơn, cơ hội để hai người tiếp xúc có nhiều hơn, tự nhiên gần nhau dần, hơn nữa từ sau khi Diệp Thiên Vân nhảy qua vách núi, Vô Vi đạo nhân cũng càng nhìn càng thấy hẩn thuận mắt hơn.

Diệp Thiên Vân không nhiều lời, hơn nữa vô cùng thành thật, ít nhất thì ở trước mặt Vô Vi đạo nhân hẩn vẫn được một coi là một tên hậu sinh không tồi, cho nên Diệp Thiên Vân mới có được cơ hội quý giá như thế này.

Vô Vi đạo nhân từ ngày hôm nay đã bắt đầu truyền công phu chân chính cho hẩn, cho nên cũng thân cận với hẩn hơn nhiều.

Về tới việc đó, Vô Vi đạo nhân nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Lý Thiên Kiều sẽ ghen tị. Con hãy cẩn thận một chút, người học võ không thể không luyện đầu óc, nếu không công phu chẳng khác nào luyện vô ích!”

Diệp Thiên Vân sau khi tiến vào Hình Ý Môn đầu óc đã tiến bộ không ít. Trước đây, hẩn rất ít khi nghĩ tới những chuyện này, hoặc căn bản là không thèm quan tâm, còn hiện tại thì đã bắt đầu suy nghĩ về mối

quan hệ với người khác, cùng với cục thế chính thể liên quan tới Hình Ý Môn. Cho nên hần mỉm cười, nói: “Con hiểu rồi, cảm ơn sư thúc tổ đã dạy dỗ!” .

Vô Vi đạo nhân có chút nhàm chán xua xua tay, sau đó nói: “Ta không nghe nổi những lời này, đi đi! Nếu muốn học tiếp thì ngày mai tới hậu sơn tìm ta!” Nói xong liền thân nhiên bước đi!

o0o

Diệp Thiên Vân về tới phòng, vừa mở cửa thì thấy Lý Thiên Kiêu đang ở đó dọn dẹp đồ đạc, trông bộ dạng thì tâm tư không đặt ở việc này, hơn nữa thỉnh thoảng còn đánh rơi đồ, rõ ràng là trong lòng đang tức giận mà không xả ra được. Kỳ thực đây là một phòng xếp, hai người dùng chung một cái phòng khách, hai buồng còn lại là phòng trọ.

Lý Thiên Kiêu thấy Diệp Thiên Vân đã về, sắc mặt có chút khó coi. Cô ta cười cười, nói: “Ấy, đệ tử chân truyền của Vô Vi đạo nhân về rồi à!” Cô ta hiện tại không phải chỉ giống như một thùng thuốc nổ mà còn giống một bình giấm chua nữa.

Diệp Thiên Vân trong lòng sáng như gương, Lý Thiên Kiêu trước kia chính là theo Vô Vi đạo nhân học công phu, hiện tại Vô Vi đạo nhân lại không muốn dạy cô ta. Giờ gặp mình ở đây, trong lòng tất nhiên không thoải mái, cho nên liền cười nói: “Cái gì mà chân truyền mới cả không chân truyền, kỳ thực sư tỷ theo học sớm hơn tôi nhiều, tôi vừa tới chưa được mấy ngày mà.”

Tình huống hiện tại của Lý Thiên Kiêu, Diệp Thiên Vân cũng chẳng có cách nào giúp đỡ, trong mắt của Vô Vi đạo nhân hai người căn bản là không giống như nhau, đây chính là vấn đề quan niệm, hơn nữa công phu này là của Vô Vi đạo nhân, lão đã nói không dạy vậy thì khẳng định là không dạy. Cô ta có chút bực bội, nói: “Tôi về từ sáng, cậu thì giờ mới về, Vô Vi đạo nhân thật sự là thiên vị quá, bằng vào cái gì mà không truyền võ công cho tôi, cậu nói xem là vì sao đi?”

Diệp Thiên Vân nào có biết được là vì sao, cười nói: “Kỳ thực tự mình luyện cũng không phải là không tốt, chỉ cần chịu bỏ thời gian, sớm muộn gì cũng có thành tích mà.”

Lý Thiên Kiêu lại giống như bị đâm một cái, cười lạnh nói: “Tự luyện? Tự luyện thì có thể luyện ra được cái gì, con đường tự học Hình Ý khó khăn như thế nào chẳng lẽ cậu còn chưa rõ ư? Tôi lại là một nữ nhân, cậu nói xem thế này có công bằng không?”

Diệp Thiên Vân không đồng ý lắm với câu này, hần chính là một người tự học điển hình, tuy hiện tại tới Hình Ý học nghệ nhưng cũng phần lớn là dựa vào chính mình. Tự học tuy hơi chậm, nhưng lại không phải là không có một chút tác dụng nào. Hần liền an ủi: “Sư tỷ chỉ cần nỗ lực, sớm muộn gì cũng có thể tìm ra con đường của riêng mình.”

Lý Thiên Kiêu từ sáng đã thấy khó chịu, mỗi một giây một phút đều giống như là bị hành hạ, cô ta lẩm bẩm: “Kỳ thực tôi chính là thích luyện võ thôi chứ chẳng có lý do gì khác. Nhưng Vô Vi lão tổ này lại quá thiên vị, lúc trước khi ở cùng Đồng Thiết Dân, ông cũng chỉ chiều cố cho hần, trong nam kinh nữ thì cũng được, nhưng lão đối với tôi gần như là không thèm để ý đến, có lúc chỉ dạy Đồng Thiết Dân mà không dạy tôi. Cho nên tôi mới hạ quyết tâm sẽ khổ luyện, cuối cùng tôi cũng vượt qua được hần. Nhưng điều này không hề khiến Vô Vi đạo nhân nhìn tôi với con mắt khác, ông ta ngược lại còn nói tôi là tranh cường hão thắng. Cậu nói xem là vì sao chứ!”

Vừa nói nước mắt của cô ta vừa không ngừng rơi. Tất cả những ức chế trong lòng đều theo đó mà ra.

Diệp Thiên Vân hiện tại không tiện thoát thân, phòng của hai người được an bài gần nhau như vậy, hôm nay nếu bỏ đi vậy những lời châm chọc sau này sẽ theo đó mà tới. Nhưng không đi thì lại không biết nên an ủi Lý Thiên Kiêu như thế nào, kỳ thực bản thân hần chính là người được lợi, dùng thân phận của hần mà nói thì Lý Thiên Kiêu trong lòng khẳng định là còn khó chịu hơn.

Lý Thiên Kiêu khóc lóc vô cùng thê thảm, ánh mắt u oán thỉnh thoảng lại chiếu lên người Diệp Thiên Vân, một lát sau cô ta mới thấp giọng nói: “Tôi sống ở đây cảm giác như không thể ngẩng mặt lên được vậy, Bắc phái tuy nhìn thì vô cùng phong quang nhưng kỳ thực áp lực rất lớn. Bình thường người của hai phái Trung, Tây thường nói Bắc phái chúng tôi âm thịnh dương suy. Dưới loại dư luận như vậy, đệ tử của môn phái tôi nhìn tôi cũng không thuận mắt, ai ai cũng mong muốn tôi bị vấp ngã, nếu như chuyện ở hậu sơn bị

tiết lộ ra ngoài, tôi cũng không còn mặt mũi nào mà ở lại Bắc phái nữa, cho nên xin cậu hãy giữ mồm giữ miệng!”

Diệp Thiên Vân vốn không phải là loại người ngồi lê đôi mách, hơn nữa hắn càng không thể làm ra loại chuyện không có đạo đức như vậy. Là một võ giả thì ít nhất cũng không được làm người khác thấy mình nham hiểm. Cho nên hắn lập tức đáp ứng: “Yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ không nói ra ngoài đâu!”

Mặt mũi Lý Thiên Kiêu đã khóc đến nhòa lệ rồi, cô ta vừa dùng tay áo lau mắt vừa nói: “Tôi cũng xin cậu giúp tôi một chuyện, cậu có thể... có thể đem những gì mà Vô Vi sư thúc tổ đã dạy lên lút truyền lại cho tôi không?” Cô ta nói xong lập tức nhìn trộm sắc mặt của Diệp Thiên Vân, sau đó lại nói ngay: “Tôi sẽ bảo mật mà, cậu yên tâm đi, chuyện này chỉ có tôi và cậu biết thôi!”

Diệp Thiên Vân khẽ lắc đầu, nếu như là những võ công bình thường thì không sao, hắn cũng không tính toán nhiều làm gì, có điều Vô Vi đạo nhân đã đặc ý dặn dò Diệp Thiên Vân phải chú ý mấy mục, cho nên hắn cũng phải tuân thủ, lập tức nói: “Cái này e rằng không được. Vô Vi sư thúc tổ không cho phép tôi dạy cho nữ nhân, tôi cũng đã hứa với ông ta rồi, chỉ đành xin lỗi cô mà thôi!”

Lời nói của Diệp Thiên Vân rất kiên quyết, nếu thực sự truyền công phu cho Lý Thiên Kiêu, vậy thì hắn sẽ rất hổ thẹn với Vô Vi đạo nhân. Hắn biết cái gì nên kiên quyết thì phải kiên quyết, nếu không tất sẽ loạn. Ít nhất thì cũng không thể cho Lý Thiên Kiêu bất kỳ một cơ hội nào.

Lý Thiên Kiêu thấy vẻ mặt của Diệp Thiên Vân liền có chút tuyệt vọng. Có điều cô ta vẫn cố vớt vát một phần hi vọng mong manh, nói: “Thực sự không được ư?”

Diệp Thiên Vân tâm vững như bàn thạch, chỉ cần đã quyết định cái gì thì không ai có thể thay đổi! Huống chi hắn đã hứa trước với Vô Vi đạo nhân rồi, cho nên hắn im lặng không nói gì. .

Lý Thiên Kiêu khóc rất lâu nên cũng biến thành có lý trí hơn. Sau khi phát tiết nỗi buồn bực, sự ủy khuất của cô ta cũng biến mất theo, trở nên vô cùng kiên định, trong mắt ngấn lệ, gần từng chữ: “Tôi nhất định sẽ khiến Vô Vi đạo nhân phải hối hận! Diệp Thiên Vân, tôi nhất định sẽ vượt qua cậu! Tôi phải cho cậu biết rằng, nữ nhân không hề kém nam nhân!” Nói xong liền quay người bước vào phòng, đóng rầm cửa lại.

302. Chương 302: Đầu Mối

Lý Thiên Kiêu muốn từ trên người Diệp Thiên Vân học được kỹ nghệ của Vô Vi đạo nhân nhưng bất thành, liền thay đổi chủ ý, lập chí muốn vượt qua Diệp Thiên Vân, lời thề này cũng có thể được coi là khá vĩ đại, sự quật khởi của Diệp Thiên Vân giống như là tên lửa, tạm thời còn chưa phát hiện ra đối thủ có thể cạnh tranh với hắn.

Diệp Thiên Vân ở hậu sơn học công phu, mỗi ngày đều dành ra mấy tiếng để học tập với Vô Vi đạo nhân, mà chuyện Ưng lão quái ở bên kia sau mấy ngày thì cũng tạm gác lại, bởi vì bản thân Ưng lão quái vốn có chút oán hận đối với hắn, tuy không đáp ứng dạy hắn công phu, nhưng cũng không có nói là không dạy, chỉ nói là phải suy nghĩ thêm.

Diệp Thiên Vân cũng biết là hi vọng không lớn, làm ra chuyện như vậy quả thực là khó có thể khiến lão đã dằn tha thứ được, cho nên cũng đem hết tâm tư đặt ở chỗ Vô Vi đạo nhân, hễ có tám hình, hắn đã học được bốn hình. Kỳ thực học hổ hình tuy hơi khó, nhưng như vậy càng khiến Diệp Thiên Vân thấy hứng thú hơn, mỗi ngày đều học được những thứ khác nhau, khiến hắn luôn giữ được cảm giác mới mẻ, cho nên hứng thú học võ cũng lên cao.

Ngày hôm nay Vô Vi đạo nhân đang dạy Diệp Thiên Vân. Ông ta ngồi trên băng ghế nhỏ, hài lòng nhìn Diệp Thiên Vân luyện hổ hình, miệng nói: “Hổ bãi vĩ trong Hình Ý kỳ thức rất có chỗ dùng. Khi đối phương tiến về bên phải, dùng tay phải đánh và phần đầu hoặc là công kích vào ngực và sườn thì con cũng có thể dùng chân phải để chặn chân phải của hắn, đồng thời dùng tay phải gạt tay phải của hắn ra rồi lập cổ tay bắt lấy, đưa chân trái ra sau chân phải của hắn, gạt chân phải của hắn, tay trái co trước vai phải rồi tung lực đã tích trữ ra, dùng chưởng xuôi theo cổ tay đánh vào giữa ngực hắn, chân phải vẫn không động. Thức này gọi là ”hổ vĩ tiên”, cũng gọi là ‘hoành tảo thiên quân’.

Khi tay trái của đối phương đánh vào phần trên và phần giữa của ta, vẫn dùng cách này để tiếp chiêu phá chiêu, duy có động tác tay chân trái phải đổi cho nhau. Yếu điểm của một chiêu này là ở phần cổ tay và khuỷa tay tiến hành đồng thời, phần trên thì giấu quyền, rồi gạt ngang quyền ra và eo trái cũng phải đồng thời hành động, vậy thì mới dùng hết được sự diệu dụng của nó.

Con phải nhớ, hổ hình này kỳ thực là mô phỏng hình thức công kích của hổ, tin rằng con cũng đã từng nhìn thấy hổ. Có thể tưởng tượng ra.”

Diệp Thiên Vân hiểu rất rõ, kỳ thực hổ thức này trong bát pháp có thể nói là nổi tiếng nhất. Ngoại trừ hổ phác ra, thì chính là hổ thác và hổ bãi vĩ, chỉ cần học tốt mấy chiêu này, học những cái khác cũng dễ dàng hơn.

Hắn trước đây thường dùng năm loại quyền pháp là băng, phách, hoành, pháp, toản. Hiện tại lại có thêm hổ hình bát pháp. Có những chiêu thức này, hiện tại hắn đột nhiên muốn tìm một đối thủ để đánh thử.

Hai người đang ở hậu sơn luyện công phu thì Vương Thủ Nhân từ con đường nhỏ ở bên ngoài hoan hỉ chạy vào. Hắn trước tiên sửa sang lại quần áo, sau đó tới gần hành lễ, nói: “Lão tổ. Con tới tìm Diệp Thiên Vân!”

Vô Vi đạo nhân nhíu mày, trách mắng: “Diệp Thiên Vân đang học công phu, người chẳng lẽ không thấy à? Nơi đây là hậu sơn, cho dù là sư thúc của các người cũng không thể tùy ý tiến vào. Xem ra người đã quên hết cả quy củ rồi!”

Vương Thủ Nhân hoan hỉ tiến vào, không ngờ vừa thò đầu vào đã bị Vô Vi đạo nhân mắng cho một trận, trong lòng tất nhiên thấy khó chịu, có điều hắn cũng biết hậu sơn này là chỗ nào, cho nên áy náy nói: “Lão tổ... con...” Hắn muốn nói nhưng lại không biết nên nói gì, nhất thời gấp đến vò đầu bứt tai.

Diệp Thiên Vân nhìn tình hình là biết Vô Vi đạo nhân đang trách Vô Vi đạo nhân lỗ mạng, bởi vì ông ta đang truyền thụ võ công, không hi vọng có bất kỳ ai quấy rầy, cho nên liền bước lên trước nói đỡ: “Sư thúc tổ, anh ấy tới đây nhất định là có việc. Trước khi con tiến vào hậu sơn từng được anh ấy giúp đỡ, xin người bỏ quá cho!”

Vô Vi đạo nhân hiện giờ rất yêu quý Diệp Thiên Vân, cho nên liền thôi giận, gạt đầu, nói: “Ồ! Có chuyện như vậy ư.” Nói xong liền quay người lại câu cá, không nói gì nữa.

Vương Thủ Nhân vốn còn muốn giải thích lý do mình tới đây, không ngờ được một câu nói của Diệp Thiên Vân giải vây, trong lòng chấn động, gờ ngón tay cái lên, sau đó tỉnh ngịch thè lưỡi ra.

Diệp Thiên Vân rất thích tên Vương Thủ Nhân này, lần trước cũng nhờ hắn tới báo tin, nếu không Tiêu Sát chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì, hắn cũng không dây dưa nữa, hỏi thẳng luôn: “Có chuyện gì vậy?”

Vương Thủ Nhân giờ mới nhớ ra rằng có chuyện nên mới tới, nhất thời có chút xấu hổ, lập tức nói: “Đại sư huynh tỉnh rồi, thương thế cũng đỡ hơn nhiều, huynh ấy sai tôi đi gọi cậu, có điều lại sợ làm lỡ chuyện học công phu của cậu, cho nên hỏi cậu hiện tại có rảnh không.”

Diệp Thiên Vân trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, Tiêu Sát tỉnh rồi, vậy thì khối đá trong lòng hắn cũng được bỏ xuống, hơn nữa Tiêu Sát còn là một trong những nhân chứng mục kích lúc đó, hiện tại phải đi xem thế nào, vạn nhất người của Tây phái tới hỏi thì sự tình có thể rất xấu, hắn “ừ” một tiếng, nói: “Anh đợi tôi một chút, tôi đi ngay bây giờ đây!”

Nói xong, hắn mặc quần áo vào, sau đó nói với Vô Vi đạo nhân: “Sư thúc tổ, con có chuyện cần phải xử lý, có thể muộn mới về.”

Vô Vi đạo nhân không quay đầu lại, chỉ nâng cần câu, gạt đầu nói: “Được, nên nghỉ ngơi thì cứ nghỉ ngơi, không có vấn đề gì cả, đi đi!”

Diệp Thiên Vân hiện tại chẳng có vấn đề gì để xin nghỉ cả, hắn hiện tại rất thích ở cùng với Vô Vi đạo nhân. Hắn còn chuẩn bị hai ngày tới sẽ mang thùng gỗ đến, sau đó tiến hành luyện tập Kim Chung Trảo.

Tạm biệt Vô Vi đạo nhân, hai người vội vã lên đường, Diệp Thiên Vân nhớ tới Kim Chung Trảo liền nói: “Sư huynh, nếu có thời gian thì giúp tôi chuyển thùng gỗ đến hậu sơn đi. Tôi cần dùng!”

Vương Thủ Thân nếu không phải là có quan hệ với Tiêu Sát, có lẽ cả đời này cũng không cơ hội nói chuyện với Diệp Thiên Vân, hần vừa nghe thấy vậy đã lập tức vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, tiểu sư đệ, tôi có thể ra vào hậu sơn, chuyện này cứ để tôi lo!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười tỏ ý cảm tạ, sau đó lại nói: “Đại sư huynh tỉnh lại khi nào vậy? Có nói gì không?”

Vương Thủ Thân đi theo Diệp Thiên Vân gần như là phải chạy, có điều hần lại không hề cảm thấy mệt, cười hắc hắc, nói: “Tôi hôm nay đến thăm huynh ấy, ai ngờ đại sư huynh đột nhiên tỉnh lại, sau đó lại hỏi cậu thế nào rồi! Tôi nói chuyện với huynh ấy một lúc, rồi anh ấy bảo tôi gọi cậu đến.”

Diệp Thiên Vân sau khi đẩy cửa tiến vào phòng bệnh, lại thấy Tiêu Sát đang nằm trên giường, mặt trắng bệch, nhìn là biết thương thế không nhẹ, cho nên hần ngồi xuống cạnh giường, quan tâm nói: “Đại sư huynh, anh không sao chứ?”

Tiêu Sát vừa thấy Diệp Thiên Vân liền mỉm cười, đưa tay ra vỗ lên tay Diệp Thiên Vân, nói: “Tôi biết cậu sẽ không để tôi bị thương một cách vô ích mà, đã sử lý sạch sẽ mấy thằng chó chết đấy chưa?” Nhìn lông mày đang nhăn nhúm của hần là biết vẫn chưa hết tức, cho nên vẻ mặt không tốt lắm.

Diệp Thiên Vân phần nào hiểu được nguyên nhân vì sao Tiêu Sát tức giận, cho nên nói thẳng luôn: “Không lưu lại thằng nào, toàn bộ đều sử lý sạch sẽ rồi.”

Lông mày đang nhíu chặt của Tiêu Sát hơi dần ra, trên mặt hần cũng lộ ra nét cười, tin tức này đối với hần chính là một liều thuốc tốt nhất để hồi phục, ngoại trừ thương thế ra còn có tâm bệnh, hiện tại Diệp Thiên Vân nói vậy đã khiến tâm bệnh được xua tan.

Tiêu Sát trong mắt lộ ra vẻ cảm kích, nói: “Tôi nghe rồi, có điều tiểu sư đệ, như vậy cũng khó cho cậu quá, Tây phái sẽ tìm cậu làm phiền nhiều đấy!”

Diệp Thiên Vân nếu như ở Trung mạch, vậy thì Tây phái có lẽ còn có thể tìm hần làm phiền, nhưng hiện tại hần đang sống ở hậu sơn. Nơi đó rất an toàn, người của Tây phái muốn tìm hần gây chuyện cũng phải suy nghĩ thật kỹ xem nếu như chọc vào đệ nhất đại tông sư của Hình Ý môn thì kết quả sẽ thế nào.

Hần mỉm cười, nói: “Yên tâm đi, tôi luôn ở hậu sơn mà!” Hần hiện tại muốn biết nguyên nhân Tiêu Sát động thủ với người ta: “Đại sư huynh, anh và Tây phái rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Sao ngày đó lại thụ thương?”

Vương Thủ Nhân thấy hai người muốn nói chuyện, tự động ra ngoài đợi.

Tiêu Sát nghe xong mặt lộ ra vẻ buồn rầu: “Kỳ thực hôm đó tôi đi điều tra chuyện cậu nửa đêm bị ám sát, hơn nữa còn có một chút phát hiện!”

Diệp Thiên Vân hít mắt lại, sau đó đợi Tiêu Sát tiếp tục nói.

Tiêu Sát nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Sau khi chuyện ám sát cậu xảy ra, tôi đặt biệt lưu ý, sau đó tìm thấy một chút đầu mối, ở trên người thích khách tìm được một số điện thoại. Số điện thoại này thuộc Tây phái, cho nên tôi một mình đi điều tra. Hi vọng có thể tìm thấy phát hiện mới, nhưng không ngờ mình lại bị phát hiện trước, mấy người đó bắt đầu vây công tôi!”

Diệp Thiên Vân không ngờ tình huống lại phức tạp như vậy, hần không khỏi ngẩng đầu lên hỏi: “Vậy anh cho rằng chuyện này là người nào đó của Tây phái hay là cả Tây phái làm?”

Tiêu Sát suy nghĩ một hồi lâu rồi lắc đầu, nói: “Cái này thì tôi không rõ lắm, có điều tôi luôn cảm thấy chuyện này không hề đơn giản, người của Tây phái tôi không phải là biết hết, có điều trong đó có một số người lạ mắt, trước đây hình như chưa từng thấy qua.”

Diệp Thiên Vân trong lòng cả kinh, đi đi lại lại, nghĩ tới tranh đấu giữa mấy phái, đây kỳ thực là chuyện mà hần không muốn thấy nhất, khó lắm mới được tĩnh tâm để học võ, nhưng không ngờ lại dính vào những chuyện phiền lòng như thế này. Nhất thời không biết phải làm sao mới tốt. Cho nên không không nhịn được mà cất tiếng hỏi: “Chuyện này phái chủ đã biết chưa?”

Tiêu Sát lắc đầu, nói: “Chuyện ám sát cậu vốn là đã có người đi điều tra rồi. Có điều lúc đó tôi cản họ lại, tự mình điều tra kỹ càng, vừa phát hiện ra một chút manh mối. Kết quả lại xảy ra chuyện này, chưa kịp

hồi báo cho phụ thân của tôi.”

Diệp Thiên Vân dăm chiêu gạt đầu, tới mức này thì đã không còn là chuyện của một mình hắn nữa rồi, chuyện từ một người lan ra cả Tây phái, cho nên hắn hiện tại không thể đơn độc hành động, chỉ có thể dựa vào thể lực của trung mạch mới ổn, hắn thở dài, nói: “Hiện tại nên làm thế nào đây?”

Tiêu Sát cũng có chút trầm trọng, nói: “Chỉ có thể để phụ thân của tôi xử lý thôi, sự tình càng lúc càng lớn, một người khẳng định là không điều tra ra được gì đâu.”

303. Chương 303: Bảo Hộ

Tiêu Sát nhìn về ưu lự của Diệp Thiên Vân, hắn rướn người lên trước, tuy thương thế chưa đỡ, có điều hắn vậy cần rằng ngồi dậy, gượng cười nói: “Kỳ thực cũng không có gì đâu, chuyện của cậu Trung mạch khẳng định phải có cái gì đó để ăn nói. Nếu không cũng không phải với cậu, trong môn xảy ra chuyện như vậy, cho dù là phụ thân của tôi cũng sẽ không cho phép. Cậu nếu như bị người khác đánh bị thương, cũng là đệ tử Trung mạch chúng ta, mọi người cũng đều như nhau cả thôi. Huống chi chuyện của cậu, tôi phải giúp đỡ cũng là điều đương nhiên!”

Diệp Thiên Vân có chút áy náy, Tiêu Sát nếu như muốn thân thể được phục hồi như trước, ít nhất cũng phải tốn hơn ba tháng, những ngày này đều phải ở trong bệnh viện, hắn áy náy nói: “Kỳ thực lúc đó anh nên gọi tôi một tiếng, anh không chú ý nên mới bị đánh một chưởng, nếu không hiện tại có thể chạy nhảy tung tăng rồi.”

Tiêu Sát bật cười ha hả, có điều sau đó lại ho kịch liệt, lâu sau mới hòa hoãn nói: “Những người đó cùng nhau vây công tôi, lúc đó tôi cơ hồ chẳng sử ra được một chút công phu nào. Nếu không có cậu tới cứu, tôi thực sự không biết sẽ chống được bao lâu nữa. Ít nhất thì hiện tại tôi chỉ thụ thương, không quan ngại gì tới tính mạng, cho nên tôi cảm thấy vẫn có thể trị được.”

Diệp Thiên Vân cười cười, hai người cứ khiêm nhượng như vậy cũng chẳng phải là cách, Tiêu Sát nói không sai, ít nhất thì hắn không bị gì quá đáng ngại, hiện tại bị thương so với mất mạng thì quả thật là vạn hạnh trong bất hạnh.

Hắn đang suy nghĩ thì ngoài cửa có tiếng bước chân truyền tới, lập tức nói: “Nếu người của Tây phái đến, vậy tôi cả anh sẽ cùng nhau đi là được.”

Tiêu Sát hiển nhiên cũng nghe thấy, cho nên chỉ dùng mắt để ra hiệu chứ không nói gì.

Trong khoảng hai giây, cánh cửa đang khép hờ bị mở ra, Tiêu Hùng từ bên ngoài bước vào, sau đó mặt không chút biểu tình, chỉ nhìn hai người bọn họ, trong tay còn cầm thứ gì đó, nhìn dáng vẻ thì hình như là đặc biệt tới thăm Tiêu Sát.

Diệp Thiên Vân lập tức đứng dậy, nói: “Phái chủ, tôi tới thăm đại sư huynh. Cho nên...”

Tiêu Hùng có chút kinh ngạc, cười ha ha, nói: “Huynh đệ tình thâm, quan hệ giữa cậu và Tiêu Sát là tốt nhất. Hắn bị thương cậu cũng rất quan tâm. Cậu sao lại từ hậu sơn về đây?”

Diệp Thiên Vân ngây người, sau đó nói: “Tôi về lấy đồ, tiện tới thăm đại sư huynh luôn!”

Tiêu Hùng “ừ” một tiếng, sau đó quan tâm hỏi thăm Tiêu Sát: “Cảm giác thế nào rồi? Tự mình cảm giác thấy thương thế có vấn đề gì không?” Lời nói của ông ta lúc này cũng không giống như bình thường, có thể thấy được một loại từ ái ở bên trong.

Tiêu Sát hơi gạt đầu, nói: “Không vấn đề gì, chỉ bị đánh một quyền thôi, nghỉ ngơi là khỏi. Hơn nữa cũng không bị nội thương!”

Diệp Thiên Vân cũng không muốn làm phiền cha con Tiêu Hùng, hơn nữa nhìn bộ dạng của Tiêu Hùng tựa hồ như nói chuyện không được tiện lắm. Sau đó liền thẳng thắn nói: “Vậy tôi đi trước, đại sư huynh, khi nào tôi có thời gian sẽ lại tới thăm anh, tôi về hậu sơn trước đây!”

Tiêu Hùng chừ trừ một thoáng, lập tức nói: “Thiên Vân, cậu và Vô Tình Tử ở bên ngoài đợi tôi đã, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Diệp Thiên Vân có chút nghi hoặc, có điều hần lập tức gạt đầu, nói: “Được, vậy khi nào tôi rảnh sẽ lại tới thăm anh nhé.” Nói xong liền cùng Vô Tình tử ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, Diệp Thiên Vân cũng không biết Tiêu Hùng tìm mình có chuyện gì. Có điều chắc là không ngoài chuyện của Tây phái, trong lòng cũng suy nghĩ xem nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Vô Tình Tử từ lúc đến vẫn chưa nói câu nào, hần sau khi đi ra liền kéo Diệp Thiên Vân tới một chỗ vắng để ngồi, nói: “Thiên Vân, cậu cũng là chân truyền đệ tử được vào hậu sơn, công phu thế nào rồi.”

Thời gian Diệp Thiên Vân ở hậu sơn cũng không quá dài, hơn nữa bởi vì phải khảo nghiệm nên đã làm mất một chút thời gian, cho nên lắc đầu, nói: “Vẫn tốt, có điều tôi cũng chưa học được nhiều, dù sao thì cũng vừa vào hậu sơn mà, trước tiên phải làm quen với hoàn cảnh đã.”

Vô Tình Tử cười ha ha, nói: “Đã tới đó thì nên học nhiều vào, nếu không sẽ thấy thẹn với chính bản thân mình đó. Gần đây trong phái có rất nhiều chuyện xảy ra lắm.”

Diệp Thiên Vân trong lòng muốn hỏi chuyện của Tây phái, cho nên liền hỏi thăm: “Sư thúc, chuyện của Tây phái rốt cục sao rồi. Có tiến triển gì mới không?”

Vô Tình Tử lắc đầu, có chút nghi hoặc, nói: “Trước mắt thì chưa có gì. Nếu là chuyện của phái chủ, bình thường tôi đều nhận được tin tức trước, tôi cũng thấy lạ, lần này Phó Bác Sinh vì sao không có hành động gì. Theo lý thì hần khẳng định sẽ không bỏ qua cho cậu, hơn nữa ngay cả Trung mạch hần cũng không chịu bỏ qua đâu, nhất định sẽ tố chuyện này lên môn chủ, có điều hiện tại vẫn chưa có động tĩnh gì, tôi thấy không bình thường lắm.”

Diệp Thiên Vân thầm nghĩ, xem ra trong đây nhất định có gì mờ ám. Trong lòng máy động, nếu như tạm thời không có động tĩnh gì, vậy thì không thể đoán ra vì sao Tiêu Hùng lại tìm mình.

Năm phút sau, Tiêu Hùng từ bên trong đi ra, ông ta nói: “Chúng ta quay về nói chuyện đi, Thiên Vân, cậu cũng theo tôi một chuyến.”

Mấy người đi nhanh tới chỗ ở của Tiêu Hùng, Tiêu Hùng khi quay về trong sảnh thì mặt lộ ra vẻ ưu tư, trước tiên bảo người mang trà, sau đó lại bảo Diệp Thiên Vân và Vô Tình Tử ngồi xuống.

Diệp Thiên Vân trước đây khi tới trung mạch vẫn chưa từng được đãi ngộ như vậy, hiện tại cảm thấy cấp bậc đã được đề thăng, ít nhất thì tới chỗ của Tiêu Hùng đã có chỗ ngồi, đây chính là đãi ngộ khác hẳn rồi. Đừng thấy chỉ là một chỗ ngồi, cái này thực ra rất quan trọng. Ít nhất cho đến hiện tại Diệp Thiên Vân còn chưa thấy Tiêu Sát được ngồi nói chuyện. Trong Hình Ý môn, điều quan trọng nhất là phải biết quan sát, nếu tỉ mỉ thì sẽ phát hiện ra những điều khác nhau, Diệp Thiên Vân sau khi tới Hình Ý môn đã học được điều này, nó cũng chẳng tốt mà cũng chẳng xấu, chỉ là lực quan sát tốt hơn một chút mà thôi.

Tiêu Hùng lặng lẽ phẩm trà, nói: “Thiên Vân, chuyện liên quan tới thích khách tạm thời cậu không cần quan, chuyện này tôi sẽ phái người khác trong phái đi làm, cậu có yêu cầu gì không?”

Diệp Thiên Vân nghe xong trong lòng mừng rỡ, có thể không cần phải nhúng tay vào chuyện này là tốt nhất, bởi vì mấy phái tranh đấu qua lại, có rất nhiều âm mưu quỷ kế, loại chuyện này không hợp với hần, hơn nữa hần không thích mấy chuyện như thế này. Hiện tại hứng thú duy nhất của hần chính là tới hậu sơn học võ, những thứ khác không muốn quan, hần sắc mặt trầm xuống, nói: “Không có yêu cầu gì cả, chỉ cảm thấy chuyện trong đây rất quỷ dị, hi vọng phái chủ có thể làm minh bạch ngọn nguồn bên trong.”

Tiêu Hùng “ừ” một tiếng, sau đó lại nói: “Loại chuyện này trong phái sẽ tiếp tục điều tra, không cần cậu phải phí sức quan tâm làm gì, chỉ là hiện tại có một chuyện cần cậu giúp!”

Diệp Thiên Vân hiện tại chỉ muốn về hậu sơn luyện võ, cho dù cả đời này không được rời khỏi đó hần cũng không oán hận, chỉ là khi Tiêu Hùng nói cần hần giúp đỡ là hần biết không đơn giản, Tiêu Hùng muốn kéo mình ra khỏi tranh chấp trong phái, tất nhiên sẽ có chuyện khác giao cho mình. Quan hệ giữa Hình Ý môn và hần hiện tại đã rất vững chắc, ít nhất thì mình cũng học được không ít thứ từ Hình Ý môn, hơn nữa Tiêu Hùng trước giờ đối xử với mình cũng không tồi, hần hơi trầm ngâm một chút rồi nói: “Xin phái chủ cứ nói!”

Tiêu Hùng cũng chần chừ cả nửa ngày mới mở lời: “Chuyện liên quan tới việc tiến vào hậu sơn học võ, tôi muốn cậu tạm thời dừng lại, bởi vì trong Hình Ý môn của chúng ta thực sự là đang rất thiếu người đi làm nhiệm vụ, cho nên chỉ đành gọi cậu về!”

Chuyện như vậy phải đi là tất nhiên rồi, trong môn phái tất nhiên phải có một số nhiệm vụ giao cho đệ tử môn hạ đi hoàn thành. Diệp Thiên Vân hiện tại đã từng nhận không ít nhiệm vụ, có điều đều là trong môn, cho nên không ngắt lời Tiêu Hùng mà để ông ta tiếp tục nói.

Tiêu Hùng có chút bất đắc dĩ nói: “Tôi vốn cũng không muốn tìm cậu đâu, có điều hiện tại cần một người không quá lớn tuổi, hơn nữa có thể ẩn tàng thân phận võ giả, toàn bộ Hình Ý trên dưới chỉ có thể tìm ra một mình cậu thôi.”

Diệp Thiên Vân so sánh điều kiện của mình một lát, phát hiện đúng là hoàn toàn hợp với điều kiện này, không khỏi thầm hô xui xẻo, chính vì phù hợp với điều kiện cho nên phải đi hoàn thành, điều này khiến hắn trong lòng không thoải mái lắm.

Tiêu Hùng nghĩ một chút rồi nói: “Kỳ thực chuyện này quan hệ tới một số chuyện cũ của Hình Ý môn. Muốn cậu dùng một loại thân phận khác tới một võ quán để bảo hộ một người, hơn nữa cậu đã rời xa võ lâm, người nhận ra cậu cũng không có nhiều!”

Diệp Thiên Vân không khỏi ngáy người, bảo hộ một người không phải là hắn chưa từng làm, có điều còn phải đổi một thân phận khác, loại chuyện như thế này không bình thường lắm, bất giác hỏi: “Bảo hộ ai vậy?”

Tiêu Hùng cười ha ha, sau đó lấy ra một bức ảnh, nói: “Kỳ thực là một hậu nhân của một đệ tử đã mất của Hình Ý môn! Là người nhà của sư huynh tôi!”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền gật đầu, nói: “Đái khái là cần mất bao nhiêu thời gian?” Nói xong liền nhận lấy tấm ảnh để nhìn, trên ảnh là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, tóc ngắn, từ trong ánh mắt có thể nhìn ra là đã từng học võ thuật. Xem tới đây hắn mới ngẩng đầu lên.

Tiêu Hùng chấp tay than: “Cô ta gặp chút phiền phức, cho nên tôi hi vọng cậu có thể giúp cô ấy vượt qua, thời gian chắc không quá dài đâu, khoảng nửa tháng thôi!”

Diệp Thiên Vân rất rành về chuyện võ quán. Hắn ở Băng thành cũng từng sinh hoạt trong võ quán, tuy rất nhiều chuyện đều do Thạch Thanh Sơn quản lý, nhưng hắn nghe lâu cũng hiểu ra được không ít, nhiệm vụ này cũng không coi là quá khó khăn, cho nên hắn mới thấy lạ, hỏi: “Vậy vì sao không trực tiếp dùng thế lực của Hình Ý môn tới...”

Tiêu Sát cười khổ, nói: “Chuyện này nói ra thì cũng có chút phiền phức. Hình Ý môn hiện tại đối với cô ta mà nói thì hoàn toàn coi là có hận thù, cho nên mới bảo cậu ẩn tàng thân phận, như vậy sẽ không khiến cho cô ta phản cảm. Nhờ cậu âm thầm bảo hộ cô ta, tôi coi như là cũng có cái để ăn nói với sư huynh của tôi!”

304. Chương 304: Ngày Rời Khỏi Võ Lâm

Diệp Thiên Vân không cảm thấy hứng thú với những việc này lắm, bởi vì chuyện này không tính là lớn, hơn nữa người được bảo hộ lại là một người con gái, cho nên gật đầu, nói: “Vậy tôi lúc nào thì phải xuất phát?”

“Sau một tuần nữa!” Tiêu Hùng lại suy nghĩ cẩn thận thêm một lát rồi nói tiếp: “Sự an toàn của cô ta là quan trọng nhất. Theo bối phận thì cô ta là cháu gái của tôi, hi vọng cậu có thể bảo hộ tốt cô ấy, đừng để cô ấy phải chịu bất kỳ thương hại nào. Tính khí của cô ấy không tốt lắm, cho nên tôi mới tìm một phương thức khá bí mật để cậu tiếp cận!”

Diệp Thiên Vân cảm thấy chuyện có chút đại tài tiểu dụng, hắn tuy không phải là nhân vật lớn, nhưng bảo hắn làm chuyện này, vẫn có chút không thoải mái lắm. Hơn nữa xuất phát từ quan niệm của hắn thì chỉ là lãng phí thời gian. Người bình thường có rất nhiều chuyện phải làm, càng huống chi là một võ giả.

Tiêu Hùng nâng chén trà lên, lại nhìn vẻ mặt của Diệp Thiên Vân, có chút không yên tâm, nói: “Chuyện này dùng danh nghĩa Hình Ý môn để lộ mặt thì không thích hợp, nếu như dùng cường thế để đối đãi với võ

quán, vậy thì sẽ mang tiếng lấy lớn hiếp nhỏ. Hơn nữa đằng sau một số võ quán cũng có bối cảnh, cho nên mới cần cậu giúp đỡ!”

Diệp Thiên Vân hơi hiểu ý. Tiêu Hùng đã có nhiều lý do như vậy, hẳn cũng nhận lời rồi, còn có một tháng thời gian ở lại, hỏ hình của Vô Vi đạo nhân trên cơ bản cũng có thể học xong, coi như là đổi hoàn cảnh tập luyện cũng tốt.

Cáo biệt Tiêu Hùng, Diệp Thiên Vân trở lại gian phòng ở Trung mạch để lấy vài thứ, sau đó lại về hậu sơn. Vừa về tới phòng thì thấy Lý Thiên Kiêu đang một mình luyện quyền ở đó, nhìn bộ dạng có vẻ rất mệt mỏi, chỉ là vẫn cắn răng kiên trì luyện tiếp, không hề có ý buông bỏ.

Lý Thiên Kiêu thấy Diệp Thiên Vân cũng dừng lại, lấy một cái khăn ra lau mồ hôi, nói: “Hôm nay cậu có thu hoạch gì không? Xem xem hai người chúng ta hơn ai!”

Diệp Thiên Vân không ngờ Lý Thiên Kiêu lại là một người quật cường như vậy, xem ra lời nói ngày hôm đó cũng có được nghiệm chứng rồi. Cô ta đặt mục tiêu định vị lên người mình, cảm giác bị người ta nhắm vào cũng không dễ chịu lắm. Diệp Thiên Vân là một người rất có thể hội.

Hắn kỳ thực ở những giai đoạn khác nhau cũng thường tự hạ mục tiêu cho mình, cho nên công phu của hắn mới không ngừng tiến bộ. Điều này và mục tiêu xác định cũng có quan hệ nhất định, nó cũng coi như là một loại động lực. Hơn nữa nếu sau khi đuổi được mục tiêu sẽ có một loại cảm giác thỏa mãn khó có gì sánh bằng, một cảm giác thành công vô cùng mỹ diệu.

Hắn cười nói: “Tôi có chuyện phải tới phía trước một chuyến. Qua một đoạn thời gian nữa tôi sẽ rời khỏi đây, hi vọng võ công của cô có thể tăng tiến!”

Lời nói của Diệp Thiên Vân rất chân thành, còn Lý Thiên Kiêu thì lại bất ngờ, cô ta có chút không cam lòng, nói: “Khó lắm mới hạ được quyết tâm đuổi theo cậu, không ngờ cậu lại phải đi. Cậu có còn về hậu sơn không?”

Diệp Thiên Vân đương nhiên sẽ trở lại, chỉ cần hắn về tới Hình Ý môn thì nhất định sẽ tới đây, cho nên gật đầu, nói với vẻ nghiêm túc: “Tôi có chuyện phải đi trước đây!”

Lý Thiên Kiêu giống như một quả bóng bị xì hơi, đứng tại chỗ không biết là nên luyện tiếp hay là không.

oOo

Diệp Thiên Vân trong thời gian bảy ngày đã đem bát pháp của hỏ hình học xong một lượt. Hỏ phác, hỏ thác, hỏ bầy vĩ, hỏ xanh tử, hỏ thảo, hỏ bảo đầu, hỏ thoán sơn, hỏ dạng thảo. Mấy pháp môn còn lại hẳn cũng hoàn toàn học xong, đương nhiên cũng phần lớn là Vô Vi đạo nhân truyền thụ và hắn nghe giảng. Chủ yếu là vì không có nhiều thời gian, sau khi hắn nói nguyên do cho Vô Vi đạo nhân, liền nhận được đãi ngộ đặc biệt này.

Toàn bộ hỏ hình hắn chỉ có thể ghi nhớ những gì mà Vô Vi đạo nhân đã dạy ở trong đầu. Sau này tìm cơ hội học tiếp. Kỳ thực những gì mà hắn nhớ trong đầu và Vô Vi đạo nhân dạy cũng không có gì khác nhau cả, khuyết điểm duy nhất chính là nếu có vấn đề thì đành tự mình tìm tòi.

Vô Vi đạo nhân cũng không thể tùy thời đều ở cạnh mình, chỉ có thể lý giải từng chút từng chút mà thôi, hoặc là luyện được một đoạn thời gian, tổng kết lại những gì mà mình không hiểu, sau đó tìm một ở hội nhờ Vô Vi đạo nhân tập trung giảng giải, đây cũng là biện pháp tốt nhất mà hắn nghĩ ra.

Bảy ngày không dài mà cũng không ngắn, Hỏ hình đã học hết rồi. Chỉ là một đoạn thời gian nữa mới có thể dùng những công phu này.

Dẫu sao thì học và luyện là hai chuyện khác nhau. Học không thôi thì không thể nắm vững, chỉ có sau khi luyện mới có thể chân chính nắm vững, có thể nói đây cũng là một niềm tiếc nuối.

Sau khi Diệp Thiên Vân học được công phu tới tay, thời gian cũng đến, cho nên đành chào Vô Vi đạo nhân rồi rời khỏi hậu sơn, trực tiếp tới tìm Tiêu Hùng.

Tiêu Hùng mấy ngày trước đã dặn Diệp Thiên Vân trước khi đi thì tới chỗ ông ta một chuyến, khi Diệp Thiên Vân tới thì ông ta đang đọc văn kiện, thấy có người, liền cười hỏi: “Thiên Vân, thời gian không dài

đâu, chỉ cần xử lý xong chuyện là có thể trở về mà!”

Diệp Thiên Vân hồ hững hờ một tiếng, hần hiện tại đã học xong hổ hình rồi, cho nên có thời gian thì có thể tự mình nghiên cứu. Hần chậm rãi nói: “Phải chứ, còn có chuyện gì đặc biệt phải dặn dò không?”

Tiêu Hùng rút một tập văn kiện ra, sau đó đưa cho Diệp Thiên Vân, nói: “Những thứ này cậu có thời gian thì đọc đi, tư liệu bên trong tôi đã sai người chỉnh lý rồi, đối với cậu mà nói thì cũng đã đủ. Tôi hi vọng cậu có thể dùng thân phận học viên để vào võ quan, như thế cũng tiện để che giấu thân phận, thân hình của cậu so với người bình thường cũng không có gì khác nhau, đây cũng là chỗ mà tôi thấy thích hợp nhất. Ở đó không có đệ tử ngoại môn của võ lâm xuất hiện, tin rằng không có ai có thể thực sự nhận ra cậu, nếu cảm thấy không chắc thì thay đổi cách ăn mặc một chút là được, xác suất có người tình cờ nhận ra cậu cũng rất nhỏ. Cậu có thể yên tâm.”

Diệp Thiên Vân đã rất lâu rồi không ra ngoài, hẳn rất thích du lịch, chỉ là bởi vì sau không học võ công thì không có thời gian cho chuyện này, lần này có cơ hội, hẳn trong lòng cũng có chút cao hứng. Dẫu sao thì cơ hội như thế này đối với hắn mà nói thì cũng rất khó kiếm. Được đi đây đi đó nhìn ngắm phong quang danh thắng các nơi, đây cũng là một loại phúc khí không phải ai cũng có.

Hắn không đọc tư liệu ở đây, cũng không muốn chậm trễ thời gian nữa, quyết định lập tức xuất phát, cho nên nói: “Vậy tôi đi trước. Nếu có chuyện gì thì liên hệ với tôi nhé!”

Tiêu Hùng mỉm cười, nói: “Chúc cậu tất cả đều thuận lợi.”

Diệp Thiên Vân ngồi xe ba tiếng, sau đó bắt đầu một đoạn lữ trình, địa phương trên tư liệu cung cấp là Tần Hoàng thị, kỳ thực cách Hình ý môn cũng không xa lắm.

Danh tiếng của võ quán này rất vang, mà quán chut ở nơi đây là một cô gái tên là Vu Hình Nguyệt, lớn hơn Diệp Thiên Vân hai tuổi, trước tiên không nói đến tuổi lớn hay nhỏ, chỉ cần một cô gái mà có thể chèo chống một võ quán cũng đủ khiến người ta bội phục rồi.

Diệp Thiên Vân sống ở võ quán Thành Phong rất lâu, cho nên rất nhiều vận tác hắn đều biết rất rõ ràng. Nếu quán chủ là nam thì còn đỡ một chút, có điều quán chủ lại là nữ, vậy thì rất nhiều chỗ sẽ bất lợi.

Diệp Thiên Vân sau khi tới Tần Hoàng thị trước tiên là đi ngắm cảnh, đằng nào thì cũng ra ngoài rồi, cho nên hắn không gấp gáp làm gì. Không bằng cứ đi loăng quăng chơi đã, đây cũng là lần đầu tiên hắn tới đây, cho nên bắt đầu đi ngắm cảnh.

Thắng cảnh nổi tiếng nhất của Tần Hoàng thị chính là tòa thành môn “Thiên hạ đệ nhất quan” này, chia làm hai tầng trên dưới, tạo hình rất mỹ quan, hùng tráng uy nghiêm, lên lầu thành, một bên là biển lớn xanh ngắt dập dềnh, một bên là Vạn Lý Trường Thành liên miên bất tuyệt, khiến người ta nảy sinh hào khí. Ở trên mặt tây của lầu treo tấm biển “Thiên hạ đệ nhất quan”, là do đại thư pháp Tiểu Hiên viết, nét bút mạnh mẽ, cùng thành lâu hợp thành một thể.

Diệp Thiên Vân đi tới đâu cũng không bao giờ bỏ qua những địa phương mỹ lệ như thế này. Nếu bỏ lỡ, không biết khi nào mới có cơ hội tới lại. Hắn cũng đi du lãm theo các du khách, còn có người làm nhiệm vụ giới thiệu, nghe lịch sử, ngắm Thiên hạ đệ nhất quan.

Chỉ đi một chỗ thôi mà đã tốn ba tiếng đồng hồ, Diệp Thiên Vân cũng không khỏi nhìn đồng hồ, đã ba giờ chiều rồi. Hắn định tới Dật Hiên võ quán để ở, nếu không thì buổi tối sẽ phải ở khách sạn mất.

Khi tìm được địa chỉ của Dật Hiên võ quán, hắn mới phát hiện kỳ thực võ quán này đã có chút xuống dốc. Nơi đây là một căn nhà đã cũ kỹ, do thời gian quá lâu, tường đã bị nước mưa làm cho ố vàng, hơn nữa biển của võ quán Dật Hiên cũng bị treo hơi xiêu vẹo, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác tiêu điều. So với những tòa nhà cao tầng ở xung quanh, liền có thể thể hiện ra được sự tiến bộ của sự cái cách cho tới nay.

Có điều địa phương này lại khiến Diệp Thiên Vân phát hiện ra một chuyện lạ, đó chính là xung quanh võ quán rất sạch sẽ, rõ ràng có dấu vết sáng sớm có người quét dọn. Xem ra chủ nhân của võ quán cũng rất nỗ lực duy trì cái nơi không tính là lớn này, còn phụ cận thì không được sạch sẽ như võ quán này.

Diệp Thiên Vân bước vào võ quán, phát hiện có một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi đang dẹt cái gì đó. Người phụ nữ này không ngừng đầu lên, chỉ mãi bận rộn việc trên tay, ngay cả sau khi hắn tới gần

cũng không chú ý.

Diệp Thiên Vân không thể không cắt đứt công việc của bà ta, nói: “Xin hỏi ai phụ trách chuyện võ quán.”

Phụ nữ trung niên giật nảy mình, tay run lên, kim suýt chút nữa thì đâm vào người, không khỏi lộ ra vẻ tức giận, có điều sau khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì liền cố nhịn. Bà ta đột nhiên dùng giọng cao vút hét lên: “Nguyệt Nguyệt, có người tới võ quán này, cô mau ra xem đi!” Giọng nói rất chói tai.

Với thính lực của Diệp Thiên Vân có thể nghe rõ tiếng bước chân trên sàn, không lâu sau liền có một cô gái sạch sẽ hoạt bát từ bên trong bước ra, tay buộc tóc, mắt to to, võ phục màu trắng lộ ra vẻ thanh thuần và lanh lẹ, cô ta có chút nghi hoặc hỏi Diệp Thiên Vân: “Anh tới đây có chuyện gì vậy?”

Diệp Thiên Vân phát hiện cô gái ở trước mặt rất đặc biệt. So với trên tấm ảnh mà Tiêu Hùng đưa thì lớn hơn một chút. Xem ra tấm ảnh đó đã chụp từ mấy năm trước rồi. Có điều hắn chỉ nhìn thoáng qua, liền hồ hững nói: “Xin chào, tôi tên là Diệp Thiên Vân, muốn tới võ quán Dật Hiền học một ít công phu để phòng thân!”

Hắn vừa dứt lời, phụ nữ trung niên vừa rồi liền dừng việc trong tay lại, nói: “Học công phu? Mười người tới đây thì có tám người nói là muốn học công phu, nhưng đều là lấy cớ để thân cận với Nguyệt Nguyệt của chúng tôi, nếu cậu có chủ ý xấu xa đó, vậy thì mau rút đi, chỗ chúng tôi không nhận người có ý đồ khác, cũng không cần chỗ tiền đó!” Nói xong tựa hồ vẫn chưa hết giận, tiếp tục lẩm bẩm: “Người giống như cậu một ngày có tới bốn năm người tới, có ai mà không nói là muốn học công phu đâu, tôi thấy nhiều rồi.!”

Diệp Thiên Vân hơi nhú mồm, hắn quả thực là có mục đích khác, có điều lại không phải là bởi vì tiếp cận ai cả. Có chủ ý gì xấu đâu, cho nên hắn hành vi không tự nhiên của hắn đã lọt vào mắt của Vu Hình Nguyệt.

Phụ nữ trung niên sau khi nói mấy câu này lại tiếp tục công việc, tựa hồ như là chưa từng nói gì vậy.

Vu Hình Nguyệt trước tiên quan sát Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới, Diệp Thiên Vân hiện tại đã đạt tới trình độ phản phác quy chân rồi, đương nhiên có khả năng là không bị nhìn ra, chủ ý là Kim Chung Tráo đã biến đổi hình thái của thân thể một chút, hiện tại hoàn toàn thuộc loại nam nhân có thân hình rắn rỏi chứ không có dấu hiệu của người học võ. Đây cũng là nguyên nhân mà Tiêu Hùng bảo hắn tới.

Tuy trong võ lâm khuôn mặt này cũng hắn cũng đã trở nên quen thuộc, nhưng đây là xã hội bình thường, hắn trong mắt người khác vẫn giống như là một sinh viên bình thường, không có bất kỳ dấu hiệu đặc biệt nào.

Diệp Thiên Vân lúc cuối còn nghe theo lời Tiêu Hùng, mang theo một mắt kính nửa khung, như vậy cũng lộ ra dáng vẻ thư sinh hơn, đủ để lừa dối qua cửa.

Vu Hình Nguyệt nửa ngày sau mới gạt đầu, nói: “Học công phu cũng được, có điều cậu phải biết rõ, chỗ chúng tôi không phải là Đài Quyền Đạo, cũng không phải là tán thủ. Mà là võ thuật chân chính, là công phu Hình Ý quyền. Không biết cậu đã nghe nói chưa, học võ thuật là phải biết chịu khổ, nếu không sẽ không có thành tích, hơn nữa phải có nghị lực và bền chí. Nếu không học cũng uống phí thôi!”

Diệp Thiên Vân đặt túi du lịch đeo sau lưng lên ghế rồi gạt gạt đầu, sắc mặt bình tĩnh, nói: “Tôi biết rồi, hơn nữa tôi cũng có lòng yêu thích học võ!”

Vu Hình Nguyệt hơi mỉm cười, nói: “Nhìn bộ dạng của cậu hình như thường rèn luyện, tôi cũng hi vọng cậu có thể kiên trì. Vậy được rồi, tôi dẫn cậu đi tham quan một chút!”

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng, sau đó theo Vu Hình Nguyệt đi xem các nơi, sau khi vào bên trong, Diệp Thiên Vân phát hiện nơi đây là một huyền quan.

Vu Hình Nguyệt không biết từ đâu lấy ra được một cái trùm giày, sau đó đưa cho Diệp Thiên Vân, nói: “Chỗ chúng tôi lúc nào cũng giữ sạch sẽ cho quán, tuy bên ngoài nhìn thì không đẹp. Nhưng tôi hi vọng ở đây có thể khiến người ta cảm thấy thoải mái. Nếu cậu tới đây luyện tập, nhất định phải thay giày!”

Diệp Thiên Vân cầm lấy cái trùm giày, đeo lên chân, sau đó liền nhìn ngắm xung quanh. Trong quán tuy có chút cũ kỹ, có điều lại rất sạch sẽ, quả thực giống như Vu Hình Nguyệt đã nói.

Vũ Quán cũng không phải quá lớn, chỉ khoảng bốn năm mươi mét, một số thiết bị cũng không còn nguyên vẹn, khí giới quả thực có thể nói gần như là không có. Toàn bộ đều rất đơn giản. Trong sân chỉ có ba bốn người đang luyện tập, có điều rất nghiêm túc, có thể nhìn ra sự chuyên tâm ở họ.

Vu Hình Nguyệt dẫn Diệp Thiên Vân đi một vòng, sau đó hồ hững nói: “Lầu hai còn có một số phòng cho học viên dùng, võ quán cũng không rộng lắm, phương tiện cũng không đủ, người ở chỗ này luyện tập hầu như là hàng xóm và láng giềng.”

Diệp Thiên Vân có chút bất ngờ, Vu Hình Nguyệt này không hề lừa hấn, từ trên tư liệu mà Tiêu Hùng cung cấp hẳn biết được sinh ý của võ quán này không tốt lắm, kỳ thực nếu như với phòng ốc của võ quán này mà làm sinh ý khác, hoặc là cho thuê, khẳng định sẽ kiếm được nhiều tiền hơn hiện tại! Đây chính là hiện thực, một võ quán không có thế lực nào chống đỡ, có thể đảm bảo là chắc chắn lỗ vốn.

Võ quán Thanh Phong lúc trước cũng vậy, Vương Thủy cương đem tiền kiếm được đổ vào trong võ quán mới khiến thiết bị trong võ quán biến thành hạng nhất, học viên cũng nhờ thế mà càng lúc càng nhiều. Mà tòa võ quán Dật Hiên này rõ ràng là không có thực lực lớn như vậy, cho nên cũng không thể có phát triển lớn lao.

Kỳ thực nếu là một người mở võ quán, phần lớn đều là vì kế thừa. Có lúc võ quán đại biểu cho một loại tinh thần, cũng là một loại gửi gắm. Diệp Thiên Vân đi một vòng ở đây mới phát hiện vấn đề này. Vu Hình Nguyệt căn bản mở võ quán không phải là vì kiếm tiền.

Vu Hình Nguyệt dẫn Diệp Thiên Vân đi một vòng trong võ quán, cũng hiểu được nơi đây có chút lạnh lẽo buồn tẻ, cô ta có chút tự giễu, nói: “Kỳ thực tôi tiếp nhận võ quán này cũng nhiều năm rồi. Học viên tới không ít mà đi cũng không ít. Rất nhiều người đều vì thiết bị nơi đây đã lạc hậu mà bỏ đi rất tự nhiên, còn có một số thấy võ quán cũ như vậy cũng nhứt nháy. Ngay cả học thử cũng không muốn, chỉ quét mắt một cái là bỏ đi.” Nói xong liền cười: “Có phải là không đạt được sự kỳ vọng của cậu không? Không sao đâu, nơi đây quả thực không giống một võ quán hiện đại, rất nhiều thứ đều là được truyền xuống.”

Diệp Thiên Vân lúc mới gặp đã cảm thấy Vu Hình Nguyệt rất kiên định. Nhưng hiện tại lại cảm thấy cô ta rất yếu đuối, yếu đuối đến mức ngay cả lòng tin của mình cũng đánh mất một nửa, ngay cả lòng tin với võ quán cũng không đủ, hẳn nghĩ một lát rồi nói: “Võ quán này rất tốt, thiết bị hiện đại có lúc cũng không nhất định sẽ tốt, rất nhiều người đều lấy lợi nhuận làm chủ, dạy công phu cũng không chuyên nghiệp, chỉ cần kiếm được tiền thì cái gì cũng nói là tốt. Tôi cảm thấy chỗ cô rất có phát triển, hơn nữa tôi tới võ quán không phải là nhìn thiết bị và sân tập mà phải nhìn nội hàm của nó. Tôi định học thử một tháng ở đây, sau đó mới quyết định!”

Lời này khiến tinh thần của Vu Hình Nguyệt chấn động, chỉ trong nháy mắt cô ta đã khôi phục lại lòng tin, nói: “Nơi đây chỉ có một mình tôi dạy thôi, hơn nữa thứ được dạy là công phu chân chính đó!”

Diệp Thiên Vân lúc này nhìn xung quanh một vòng, nói với cô ta: “Tôi muốn sống ở đây, bởi vì nhà tôi cách đây quá xa. Hi vọng cô có thể giúp tôi tìm một căn phòng, như vậy cũng tiện cho tôi có đủ thời gian để luyện tập.”

Vu Hình Nguyệt cũng bất ngờ vì Diệp Thiên Vân đột nhiên lại có quyết định như vậy. Cho nên nghĩ một chút rồi nói: “Kỳ thực trên lầu còn có mấy phòng cho học viên dùng, cậu hôm nay có thể sống ở đây! Công phu của tôi giỏi hay không, vậy thì còn phải đường xa mới biết sức ngựa. Tôi tin nếu như cậu là người muốn học công phu chân chính, vậy thì nhất định sẽ ở lại đây!”

Thế là, Diệp Thiên Vân lần đầu tiên trong đời làm học viên của võ quán, tuy võ quán này không tốt, có điều hẳn lại cảm thấy có chút mới mẻ.

Diệp Thiên Vân từ lúc bắt đầu học Hình ý quyền thì chưa từng tốn tiền để học công phu. Có điều hiện tại hẳn phải chi ra hai trăm đồng tiền học phí và hai trăm đồng tiền ở trọ. Bắt đầu lịch trình một tháng học tập.

Người thu tiền chính là phụ nữ trung niên đó, bà ta cảnh giác nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng có dụng ý gì đối với Nguyệt Nguyệt của chúng tôi đây, nếu không tôi sẽ cho cậu biết tay. Tôi ở võ quán lâu như vậy không phải chỉ là ở vô ích đâu, tới lúc đó sẽ cho cậu thưởng thức sự lợi hại của tôi!”

Diệp Thiên Vân nghe xong những lời này liền cảm thấy khó chịu, căn bản là không thể cùng tranh luận với một người như thế này. Hắn nhíu mày giả vờ như không nghe thấy, nhưng trong lòng lại cực kỳ phản cảm với người đàn bà lắm miệng, tự cho mình là đúng này.

Lúc đưa chìa khóa phòng, Vu Hinh Nguyệt nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Cậu mang đồ vào đi, sau đó buổi tối có thể tới luyện tập. Chỗ tôi căn bản là không phân thời gian, chỉ cần cậu muốn luyện tập thì có thể tìm tôi. Hơn nữa trước khi dạy tôi sẽ đưa cho cậu một bản kế hoạch huấn luyện, như vậy sẽ giúp cậu trong một thời gian nhất định đạt được hiệu quả!”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, bước lên lầu. Hắn tìm được căn phòng có số ghi trên chìa khóa, sau đó liền mở nơi ở tạm thời của mình ra.

Sau khi tiến vào mắt không khỏi sáng lên, mặt trời đã hạ một nửa rồi. Có điều ráng chiều vẫn rất đẹp. Hơn nữa chiếu cả căn phòng biến thành đỏ rực, khiến người ta cảm thấy ấm áp, an nhàn. Hắn quét mắt nhìn ăn phòng, căn phòng khoảng hai mươi mét vuông, tuy không còn mới, nhưng lại giống như cả tòa võ quán, vô cùng sạch sẽ, không chỉ trong phòng có một toilet riêng, hơn nữa còn có thể tắm rửa, còn có một cái tivi 20 inc, những thứ này đối với hắn mà nói là đã đủ rồi.

Kéo rèm cửa ra mới phát hiện phía sau là một công viên, bên trong có không ít người đang tản bộ, quán sát một lúc thì thấy hoàn cảnh vô cùng không tồi, thu hết cảnh sắc vào mắt!

Diệp Thiên Vân tắm rửa, thay quần áo xong liền đi xuống. Trong đầu hắn hiện tại chỉ có hỏ hình, tuy không phải ở hậu sơn, có điều hắn lại nhớ rất kỹ những gì mà Vô Vi đạo nhân truyền thụ. Kỳ thực tới võ quán này cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất thì có thể tiếp tục an tâm mà luyện tập.

Xuống tới dưới mới phát hiện người vừa luyện tập đã đi rồi, cả sân chỉ còn lại một người, trong lòng không khỏi mừng rỡ, lúc này có thể luyện tập rồi. Chỉ là khi luyện công đồng thời cũng phải chú ý một chút, bởi vì Vu Hinh Nguyệt không biết lúc nào sẽ tới, hắn nhìn kỹ một lúc thì thấy không còn ai, liền bắt đầu luyện tập hỏ hình!

Sau nửa tiếng, cảm thấy có người đến cho nên lập tức dừng lại, vừa đứng thẳng người dậy, giả vờ vung tay vung chân giống như chuẩn bị khởi động thì Vu Hinh Nguyệt từ bên ngoài tiến vào, vừa thấy Diệp Thiên Vân liền ngạc nhiên nói: “Tôi vốn muốn gọi cậu xuống lầu ăn cơm, không ngờ cậu lại nhanh như vậy!”

Diệp Thiên Vân ngây người, hắn không ngờ còn được ăn cơm ở đây nên buột miệng hỏi: “Cái này có phải trả tiền không?”

Vu Hinh Nguyệt muốn gật đầu, có điều nhìn bộ dạng của Diệp Thiên Vân thì đột nhiên cảm thấy đáng thương cho nên liền không đành lòng, nói: “Cậu nếu trên người không có tiền thì sau này khi nào có đưa cho tôi sau cũng được!”

Diệp Thiên Vân biết Vu Hinh Nguyệt đã hiểu lầm nên nói ngay: “Tiền thì tôi có đủ, chỉ là không ngờ được ăn cơm cùng nhau, có điều như vậy cũng tốt, đỡ phải ra ngoài ăn, cảm ơn!”

Vu Hinh Nguyệt cười ha ha, nói: “Vậy thì đi cùng tôi nào, người ăn cơm ở đây không nhiều đâu!”

Vu Hinh Nguyệt dẫn Diệp Thiên Vân tới nhà ăn, kỳ thực nếu nói là nhà ăn thì cũng không chính xác lắm, chỉ chẳng qua là một phòng ăn của một căn bếp mà thôi, nơi này không rộng lắm.

Diệp Thiên Vân không quá quen thuộc với võ quán, cho nên tới chỗ nào cũng bắt giắc so sánh với võ quán Thành Phong, có điều hai nơi căn bản là không cùng đẳng cấp, hoàn toàn không thể so sánh!

Hắn vào phòng ăn liền phát hiện trên bàn đã có hai người, hơn nữa toàn bộ đều là đàn ông, có một người lúc vừa rồi đã thấy ở sân tập, thân hình cao lớn, tuổi khoảng hai mươi, tóc tết thành bím, tai đeo khuyên, trông rất mô đen.

Người còn lại thì mặt võ phục, giày thể thao. Vừa nhìn là biết người rất coi trọng vẻ bề ngoài, tựa hồ như trên người còn phảng phất mùi nước hoa, xem ra cũng là khách quen của nơi này.

Vu Hinh Nguyệt liền an bài chỗ ngồi cho Diệp Thiên Vân, sau đó chỉ vào người đàn ông đeo khuyên, nói: “Đây là em họ của tôi, học võ ở chỗ này, từ nhỏ nó đã muốn làm một minh tinh công phu!” Sau đó lại chỉ

vào người dùng nước hoa, nói: “Anh ấy là bạn tốt của tôi, chơi thân từ nhỏ đến lớn, hơn nữa còn là hàng xóm nhiều năm của tôi, tính tình rất tốt!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười với hai người, tự giới thiệu: “Tôi là Diệp Thiên Vân, học viên mới đến!”

Uông Dương cười ha ha nói: “Chị ả, chị giỏi ghê, lại có một người bị chị lừa tới rồi!” Sau đó lại đứng dậy đột nhiên đưa tay ra, nói: “Tôi muốn làm một võ sư, chúng ta sau này sẽ sống cùng một nhà, có gì không hiểu thì cứ hỏi tôi, tôi cũng coi như là tới sớm hơn cậu, gọi tôi một tiếng đại sư huynh cũng không phải là làm khó cậu!”

Diệp Thiên Vân chỉ khẽ gật đầu chứ không nói gì, muốn làm đại sư huynh thì của thì còn kém xa lắm, hẳn không quen cách xưng hô như vậy.

Vu Hình Nguyệt thấy Diệp Thiên Vân không nói gì, sợ bầu không khí trở nên tẻ nhạt, vội vàng nói: “Tiểu đệ, em đừng nói linh tinh, chị có bao giờ lừa ai đâu, chính là mùi thối của em bay ra ngoài đó!”

Uông Dương nghe vậy lập tức hỉ hỉ hả hả gãi đầu, nói: “Em thấy trong TV đều nói như vậy, không thích thì thôi!”

Ngô Đại Quân cũng đứng dậy cười nói: “Hoanh nghênh cậu, tôi là bạn tốt của Nguyệt Nguyệt, từ nhỏ tới lớn đều là hàng xóm, kiêm chức vị bạn trai và chồng!” Ngữ khí của hắn không thích hợp lắm, dường như có chút địch ý.

Diệp Thiên Vân qua mấy câu này có thể phán đoán rằng hai người này có gì đó mập mờ, người này có chút nham hiểm.

Vu Hình Nguyệt trừng mắt lườm Ngô Đại Quân, sau đó quan tâm nói: “Tôi sẽ gọi cậu là Thiên Vân nhé! Ngồi xuống ăn cơm đi, người thường sống ở đây không nhiều lắm đâu, cậu cũng đừng khách khí, ở lâu rồi sẽ hiểu được tính tình của họ thôi, mau ăn cơm đi, nếu không sẽ nguội đó!”

Diệp Thiên Vân cũng không khách khí, thức ăn tuy không nhiều lắm, nhưng vẫn tính là phong phú. Hơn nữa bụng hắn cũng hơi đói rồi, cho nên ngồi xuống là cầm đầu ăn, một hơi ăn luôn bảy tám cái bánh bao.

Uông Dương nhìn thức ăn trên bàn, nói nhỏ: “Chị thu tiền cơm của người ta bao nhiêu mà lại cho người ta ăn thế này? Có phải là hơi ác quá không?”

Ngô Đại Quân thì khác, bữa cơm này đã tiêu từ toàn bộ địch ý rồi, hắn cười tùm tùm nói: “Người trẻ tuổi thì nên ăn những thứ bổ béo, nhìn thể cách của Thiên Vân là biết cậu ấy không thể ăn ít rồi!”

Diệp Thiên Vân mặc kệ trên bàn là ai, ăn no rồi hăng nói. Có điều ăn cơm mà có thể giảm bớt được địch ý của Ngô Đại Quân, hẳn thực sự không ngờ đến, cho nên sau khi ăn xong bảy cái bánh bao, sắc mặt bình tĩnh, nói: “Tôi ăn xong rồi, thức ăn rất ngon!”

Vu Hình Nguyệt nhìn thức ăn trên bàn chẳng còn được bao nhiêu, áy náy nói: “Thực sự là làm hơi ít, lần sau bảo Uông Dương làm nhiều một chút!”

Uông Dương bĩu môi, khó chịu nói: “Anh Đại Quân, anh cũng đừng ăn, em đi làm thêm một chút nhé!”

Diệp Thiên Vân thực sự nhìn không ra Uông Dương này còn biết nấu ăn, theo lý mà nói thì dạng tân triều nhất tộc như thế này thông thường đều kinh thường loại chuyện nấu ăn này.

Vu Hình Nguyệt nhìn thấy ánh mắt của Diệp Thiên Vân, tảng đá trong lòng cũng được cất xuống nói: “Thiên Vân. Cậu trước đây đã từng luyện công phu chưa?”

Diệp Thiên Vân tới đây là muốn bảo hộ cô ta, cho nên hắn nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Từ luyện Đài Quyền Đạo, quyền Thái, còn có một số chiêu thức tán thủ nữa, còn biết một chút võ thuật sáo lộ!”

Võ thuật sáo lộ và võ thuật có sự khác biệt rất lớn, cho nên hắn nói ra cũng không sao.

Mấy người đều rất bất ngờ, những gì mà Diệp Thiên Vân nói chính là các loại đấu thuật hiện đại hóa, Uông Dương từ trong nhà bếp thậm chí còn thò đầu ra hiểu kỳ nói: “Chẳng trách anh không gọi tôi là đại sư huynh, thì ra trên người đã có công phu rồi, không ngờ còn biết cả quyền Thái, khi nào rảnh hai người

chúng ta cạ xát nhé, xem xem quyền của ai độc hơn! Tuy quyền Thái rất thực dụng, có điều gặp phải Hình Ý quyền của chúng tôi thì không đỡ nổi đâu!”

Vu Hình Nguyệt nhìn thế cách của Diệp Thiên Vân, nói: “Cũng hơi giống như đã từng luyện công phu, cậu có căn cơ như vậy, tôi dạy càng tiện hơn!”

Ngô Đại Quân thì chỉ cười cười không nói gì, điều này chứng tỏ hắn không học võ thuật, ít nhất thì động cơ của hắn cũng không trong sáng.

Diệp Thiên Vân cũng ăn khá khá cơm rồi, liền nói: “Tôi trước tiên đi làm quen với sân tập đây!”

Sau khi ra ngoài, Diệp Thiên Vân có chút không hiểu, một võ quán như thế này, mục đích mà Tiêu Hùng bảo mình tới đây có chút hơi kỳ lạ, võ quán Dật Hiên từ thiết bị cho thấy hoàn toàn không đủ tư cách để cạnh tranh với võ quán khác. Ít nhất thì trước mắt còn chưa thấy có bao nhiêu người đến học.

Một lúc sau, Ônng Dương thì trong phòng ăn bước ra, hắn thấy Diệp Thiên Vân liền vẫy tay nói: “Người anh em có hút thuốc không? Khoái lắm đấy, tôi hiện tại dựa vào nó mà sống qua ngày!” Nói xong liền từ trong túi móc ra một hộp thuốc, vung vẩy về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân hiện tại đã hoàn toàn miễn dịch đối với thuốc lá, trước đây tuy biết hút thuốc là không tốt, có điều lại một mực không bỏ được, bởi vì luôn cảm thấy hút lâu đã thành thói quen rồi, cho nên không muốn bỏ. Có điều từ sau khi luyện thành Kim Chung Trảo, hắn liền không động tới nó nữa, bởi vì đã mất đi cảm giác, hắn khách khí nói: “Cám ơn, tôi không hút!”

Ônng Dương trừng mắt nói to: “Tôi ngất, anh đúng là thanh niên thế hệ mới. Xem ra tôi đã dạy người ta sa ngã rồi, tôi hút hai ba năm rồi, cũng đã thành thạo nghiện thuốc!”

Diệp Thiên Vân bắt giắc bật cười, hắn lên sơ trung thì bắt đầu hút thuốc, hút cho tới tận năm hai mươi tuổi, coi như cũng được bảy tám năm. Cho tới hiện tại mới bỏ thuốc, nói là người nghiện thuốc, Ônng Dương còn chưa đủ tư cách.

Ônng Dương thấy Diệp Thiên Vân vừa quan sát võ quán, liền rất kiêu ngạo nói: “Anh đừng thấy tòa võ quán này của chúng tôi có chút cũ kỹ, có điều lại dạy chân công phu đó. So với những võ quán đây hư danh ở bên ngoài thì tốt hơn nhiều, hơn nữa công phu của chị tôi cũng không phải là được thổi phồng mà có đâu, võ quán phụ cận đều biết rõ, bởi vì bọn họ đều được thưởng thức sự lợi hại của chị ấy rồi!”

Diệp Thiên Vân giờ mới sáng tỏ, thì ra Vu Hình Nguyệt còn giao thủ với những võ quán khác, liền có chút kinh ngạc nói: “Còn có chuyện như vậy ư?”

Ônng Dương đắc ý nói: “Anh có thể vẫn chưa biết, các danh nhân của võ quán ở Tần Hoàng thị chúng tôi đều từng giao thủ với chị tôi. Bởi vì có mấy võ quán từng muốn hủy Dật Hiên của chúng tôi, chỉ tôi nghe xong liền bốc hỏa, cho nên trực tiếp tới phá quán, đánh bại toàn bộ bọn họ!”

Diệp Thiên Vân đột nhiên nhớ tới Tiêu Hùng đã nói tính khí của Vu Hình Nguyệt vô cùng nóng nảy, giờ mới có chút minh bạch, có lẽ trong khoảng thời gian sắp tới sẽ có biến động, Tiêu Hùng chắc là để ý đến thời gian, nếu không cũng sẽ không bảo mình tới đây vào lúc này.

Ônng Dương thấy vẻ mặt của Diệp Thiên Vân không đúng, liền lập tức an ủi: “Yên tâm đi, tính khí của chị tôi tuy không tốt, nhưng phi thường bênh vực người của mình, chỉ cần là học sinh của võ quán thì đều chiếu cố đặc biệt, cho nên mới có tiếng tăm tốt, người tới học võ đều là hàng xóm hoặc là bạn bè của chúng tôi.”

Đột nhiên Vu Hình Nguyệt cũng bước ra, nghiêm túc nói: “Dương Dương, em đừng nói linh tinh. Để ý mà luyện công phu cho tốt đi, đừng có ở đây nói lung tung, em xem Thiên Vân rất trầm ổn, nên học tập người ta nhiều một chút!”

Ônng Dương cười hắc hắc nói: “Chị à, em đâu có nói linh tinh, chuyện mà chị làm chẳng lẽ còn không cho phép người ta truyền cho chị một chút sao? Chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho phép bách tính đốt đèn ư!”

Vu Hình Nguyệt không để ý đến hắn nữa, mà nói với Diệp Thiên Vân: “Cậu muốn luyện công thì tôi sẽ dạy tốt, có điều cậu luyện cách đấu thuật nhiều như vậy, đối với việc luyện Hình Ý có lẽ có thể có một chút xung

đột, cho nên khi tôi dạy cậu, hi vọng cậu có thể nghe theo tôi để tiến hành luyện tập, đừng đem những loại phương pháp khác như tán thủ và quyền Thái ra.”

Diệp Thiên Vân hiểu rõ hết, hần hiện tại không phải là tới học Hình Ý quyền, tin rằng trình độ của Vu Hình Nguyệt có cao thế nào cũng không thể hơn được Vu Hình Nguyệt, cho nên hần hơi gật đầu, nói: “Đối với Hình Ý quyền, tôi khi ở võ quán trước cũng có rất nhiều hiểu giải, hơn nữa cũng tự học một chút!”

Vu Hình Nguyệt hiểu kỳ nói: “Cậu còn tự học Hình Ý nữa ư? Vậy thì tốt quá. Hiện tại cái cậu cần chính là được chỉ điểm thêm. Cậu đã học rồi thì chúng ta bắt đầu từ tam thể thức nhé. Tôi sẽ ấn định thời gian cho cậu, mười lăm phút nhé, có vấn đề gì không?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, tam thể thức hần đứng mấy giờ cũng không thành vấn đề, ngay cả động cũng không cần động, thung công mười mấy năm đâu phải chỉ luyện vô ích, có điều hiện tại cũng phải coi mình là một người mới học, tất nhiên phải có chút sơ hở! Có điều sơ hở này cũng không được quá lớn, nếu không mỗi ngày đều phải luyện tập, lúc đó lấy đâu ra thời gian mà luyện hổ hình. Hần dùng lực ở hông, đứng tam thể thức.

Vu Hình Nguyệt xem ra cũng có một chút kinh nghiệm, cô ta nhìn Diệp Thiên Vân đứng tấn liền rất cao hứng. Tư thế của Diệp Thiên Vân đại bộ phận đều đúng, chỉ có một hai khuyết điểm, cho nên cô ta liền sửa mấy tư thế cho hần.

Diệp Thiên Vân bình thường đứng tam thể thức rất chuẩn, cố để lộ ra một hai chỗ sai nên hơi không quen. May mà Vu Hình Nguyệt kịp thời sửa cho hần, lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Vu Hình Nguyệt thì ở bên cạnh nhìn Diệp Thiên Vân, càng nhìn trong lòng càng cao hứng. Có chút cơ sở, còn học qua mấy loại cách đấu thuật khác, từ động tác Diệp Thiên Vân có thể thấy, tam thể thức này làm rất đúng tiêu chuẩn, hiện tại trong mắt cô ta, Diệp Thiên Vân chính là một khối ngọc quý chưa được khai phá, nào có thể không cao hứng.

Cô đứng đó nhìn đồng hồ, đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào, chỉ là trong thời gian một cái quay đầu, ngoài cửa liền truyền tới cười lạnh: “Vu quán chủ, cô đã đắc tội với tất cả võ quán ở Tản Hoàng thị mà còn có thêm học sinh ư?”

Diệp Thiên Vân đang đứng tam thể thức, nghe thấy có tiếng nói liền quay đầu lại, thấy ở bên ngoài có ba người đang đứng, hai trung niên khoảng ba mươi tuổi, phía sau là một người thanh niên, đang bước về phía mình, trên sàn nhà sạch sẽ lưu lại một hàng vết chân.

Uông Dương tựa hồ như đã quen rồi, hần hắc hắc cười nói: “Ôn Hoa, dám chố các người lại sửa gì đó, cả ngày nhảy lên nhảy xuống, chẳng lẽ còn chưa ăn đủ khổ à?” Nhìn dáng vẻ của hần tựa hồ như không bắt ngờ lắm, có vẻ như tên Ôn Hoa này cũng là người quen.

Sự chú ý của Diệp Thiên Vân hoàn toàn bị một người trung niên khác hấp dẫn, người này từ trên hình thái thân thể liền có thể phán đoán ra là một võ giả, hơn nữa còn là một võ giả ngoại gia, cho nên mới có thể hấp dẫn sự chú ý của hần! Hần từ tin tức mà Tiêu Hùng đưa cho đã biết được nơi đây rất ít khi có sự xuất hiện của nhân sĩ võ lâm, có điều hiện tại vừa tới được ba tiếng đã thấy một người, không thể không khiến hần kinh ngạc.

Tuy công phu thì chưa biết thế nào, có điều từ khí tức trầm mặc đó có thể thấy, người này không phải là từ trong võ quán có thể bồi dưỡng ra. Hần không hề mang theo vẻ kiêu căng, ngược lại còn có chút ổn trọng. Phải biết rằng võ giả do võ quán luyện ra đại đa số đều có một loại bộ dạng mắt ngếch lên trời, không coi ai ra gì, những người đó nhất định không thể lặng lẽ không nói gì, ít nhất thì cũng là cột trụ của võ quán mà. Mà người do võ lâm luyện ra thì lại khác hần, bọn họ tất nhiên biết rằng còn có rất nhiều cao thủ khác, cho nên hành vi đều lấy âm trầm làm chủ.

Vu Hình Nguyệt và Uông Dương hiển nhiên là không biết võ giả này, cho nên hần không có khả năng là người trong võ quán.

Vu Hình Nguyệt cũng lạnh lùng nhìn mấy người vừa đến không nói gì. Có điều từ sắc mặt có thể nhìn ra cô ta đang nổi giận, chỉ là cố gắng áp chế cho nên không nói gì cả.

Nam nhân vừa nói cũng hắc hắc cười nói: “Ôn Hoa tôi tuy không có tài cán gì, nhưng lại có nhiều bạn bè, cao thủ mà tôi quen cũng không ít. Đừng cho rằng trêu vào tôi là được bỏ qua dễ dàng nhé, đó không phải là tính cách của tôi đâu! Có cừu tất báo, cho nên các người bình thường hãy cẩn thận một chút!” Hắn nói xong dừng lại một lát rồi mới nói tiếp: “Có điều, tôi hôm nay đến đây không phải là tìm các người gây phiền phức, bằng không sẽ không nói nhiều lời thừa thãi với các người như vậy đâu. Chuyện giữa chúng ta sớm muộn gì cũng phải giải quyết, rồi cũng sẽ có cơ hội thôi!”

Ngô Đại Quần từ phía sau bước ra, từ trong mắt có thể nhìn ra sự cảnh giác của hắn, bước lên trước đứng sau Vu Hình Nguyệt, cẩn thận nói: “Bọn họ tới đây làm gì?”

Vu Hình Nguyệt lắc đầu, không trả lời hắn, mà nhú mày nói: “Các người có chuyện gì thì mời ra ngoài nói chuyện, đừng có làm bẩn chỗ của chúng tôi!”

Ôn Hoa kinh thường nhìn nhìn xung quanh nói: “Vu quán chủ, tôi khuyên cô nên đổi một sân huấn luyện mới đi! Tôi cũng không có nhiều thời gian đâu. Tối đây là muốn thông tri cho cô một tiếng, mười ngày sau yêu cầu Dật Hiên vô quán của các cô tới tham gia đại hội giao lưu của giới võ thuật Tần Hoàn thị. Nếu cô còn muốn mở vô quán tiếp, vậy thì tốt nhất là nên tới tham gia, nếu không thì hậu quả cô tự chịu!”

Diệp Thiên Vân hiểu ra, thì ra Tiêu Hùng bảo mình tới là vì chuyện này. Muốn mở hội võ thuật, vậy thì vẫn phải tính xem là có bao nhiêu kinh nghiệm. Thạch Thanh Sơn trước đây cũng từng tổ chức, cho nên hắn cũng hiểu rất rõ quy trình.

Uông Dương mỉm cười, sau đó hiếu kỳ nói: “Chúng tôi không đi thì phải tự chịu hậu quả ư? Đúng là buồn cười quá! Vậy anh nói với chúng tôi xem đó là hậu quả gì?”

Ôn Hoa trước tiên quay sang nhìn người bên cạnh rồi mới nói: “Lần này là vô quán Lam Sơn tổ chức. Nếu như các người không đến, vậy thì sẽ chịu sự chèn ép của tất cả các vô quán của Tần Hoàn thị, trừ phi các người không muốn chiêu nhận học viện, nếu không thì các người tốt nhất là hãy đến đi!”

Vu Hình Nguyệt tâm tình lúc này đã tốt hơn không ít, cô ta nhìn Ôn Hoa, nói: “Được. Lam Sơn là đệ nhất vô quán của Tần Hoàn. Tôi sẽ suy nghĩ!”

Ôn Hoa dùng đôi mắt cá chết quét nhìn mấy người, sau đó rất cao hứng từ trên người rút ra một thiệp mời, dung hai ngón tay kẹp lấy, sau đó dùng lực, thiệp mời này không ngờ trực tiếp bay tới tay Vu Hình Nguyệt.

Vu Hình Nguyệt lúc này đã biến thành có phong phạm của quán chủ, cô ta gật đầu, nói: “Được, qua hai ngày nữa tôi sẽ trả lời anh!”

Ôn Hoa ôm quyền với mấy người, đồng dạc nói: “Tôi chỉ tới đưa tin, nếu như suy nghĩ xong rồi thì gọi điện thoại cho tôi, cáo từ!” Nói xong liền dẫn hai người bên cạnh ngênh ngang bỏ đi.

“Đại hội giao lưu võ thuật” Vu Hình Nguyệt cúi đầu nhìn tấm thiệp mời trong tay, nó được làm bằng giấy cứng trông rất đơn giản nhưng cực kỳ trang nhã, bên trên tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, khiến người ta cảm thấy tĩnh tâm.

Có điều cầm thiệp mời trong tay, Vu Hình Nguyệt không thể bình tĩnh được, cô ta vừa muốn mở ra nhìn thì không ngờ Uông Dương lại giật lấy: “Sao mà làm giống thiệp mời cưới thế, những người này cũng lắm chuyện quá, vô quán Lam Sơn vì sao lại muốn cử hành loại đại hội rắc rối này nhỉ?”

Hắn vừa muốn mở ra xem thì lại bị Vu Hình Nguyệt cướp lại, sắc giọng mắng: “Dương Dương, em đừng làm loạn!”

Diệp Thiên Vân sau khi Ôn Hoa đi lại chuyên tâm đứng tam thể thức, hắn chỉ phụ trách bảo hộ Vu Hình Nguyệt, những chuyện khác hắn mặc kệ.

Vu Hình Nguyệt cầm tấm thiệp nhưng cũng không mở ra xem, mà trước tiên lại nhìn đồng hồ, sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Hết giờ rồi, xem ra cậu cũng đúng là có chút căn cơ đấy, nếu vậy cậu có thể cùng Dương Dương luyện tập.”

o0o

Diệp Thiên Vân theo kế hoạch thì chỉ định ở đây khoảng nửa tháng, cho nên từ ngày hôm sau hắn bắt đầu luyện hổ hình. trong sân huấn luyện của võ quán tìm một góc có thể coi là kín đáo, mỗi ngày đều khắc khổ luyện tập. Ban ngày người ở võ quán cũng không nhiều lắm, người chú ý đến hắn thì càng ít đến đáng thương, có người ngẫu nhiên nhìn thấy hắn thì cũng không biết đây là công phu gì.

Những thứ mà Vô Vi đạo nhân dạy có thể nói là một món tài phú rất quý giá, toàn hổ hình trên cơ bản hắn đều đã được học, hơn nữa khi giao thủ với người khác cũng có thể dùng được mấy chiêu. Đây chính là một sự tiến bộ không nhỏ.

Vu Hình Nguyệt mỗi ngày đều dành ra một tiếng để huấn luyện cho Diệp Thiên Vân, sau đó lại bảo hắn tự luyện tập. Trong thời gian mấy ngày nay, cô ta phi thường hài lòng với Diệp Thiên Vân, chăm chỉ khắc khổ, làm chuyện gì cũng không qua loa, chưa từng lười biếng. Hơn nữa hắn không giống như Uông Dương, có thời gian rảnh thì ra ngoài chơi bời, càng đáng quý hơn là Diệp Thiên Vân vì võ học mà học võ.

Vu Hình Nguyệt gần như là chưa từng nhìn thấy hắn ra khỏi võ quán, bình thường không có chuyện gì thì ở trong phòng, hơn nữa không có bất gì sở thích xấu nào. Ngoại trừ tính cách hơi lạnh lùng một chút ra, Vu Hình Nguyệt không tìm thấy bất kỳ điểm xấu nào ở học viên này.

Diệp Thiên Vân mấy ngày nay thường quan sát, thấy đệ tử của võ quán Dật Hiên thật ra không ít, chẳng qua bọn họ đều là một số hàng xóm và những người đã đi làm, bọn họ không phải là tới để học võ thuật chân chính, mà là để kiện thân, hi vọng lớn nhất chính là thân thể được khỏe mạnh. Hắn giờ mới có chút hiểu được chỗ khó của Vu Hình Nguyệt. Trong một võ quán cần phải là người chân chính học công phu, nếu không vĩnh viễn sẽ không thể làm vẻ vang cho võ quán được, bởi vì thiếu một chỗ dựa, ở chỗ này người có thể tính là có công phu không tồi thì chỉ có một mình Uông Dương. Có điều hắn không phải là một nhân tài học võ, cả ngày ra ngoài không cửa gái thì cũng lên mạng hoặc là chơi điện tử.

Đã qua năm ngày rồi, Diệp Thiên Vân sống trong võ quán cũng rất tốt. Võ quán Dật Hiên so với Hình Ý môn thì thoải mái hơn nhiều, không có nhiều tranh đấu, mà người luyện tập trong võ quán vào ban ngày chỉ đếm trên đầu ngón tay. Điều này đã cho hắn một cơ hội luyện tập tuyệt vời, có thể nói là không có việc gì tốt hơn thế này.

Vu Hình Nguyệt từ ngoài cửa bước vào gọi: “Diệp Thiên Vân!”

Diệp Thiên Vân đứng thẳng lại, quay người nhìn Vu Hình Nguyệt, đợi cô ta nói nốt.

Vu Hình Nguyệt biết Diệp Thiên Vân không thích nói chuyện, tiếp tục bảo: “Ừ, biểu hiện của cậu trong khoảng thời gian này tôi cũng nhìn thấy hết rồi, tôi vốn định muợn một chút mới dậy cậu Hình Ý quyền. Có điều thấy biểu hiện của cậu trong khoảng thời gian này rất khá, cho nên tôi sẽ dậy một một số kiến thức cơ bản trước, cậu xem nhé!”

Nói xong, cô ta hờ hững nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó liền luyện Hình Ý ngũ hình quyền, ban đầu đánh rất chậm, về sau động tác càng lúc càng nhanh, một hơi đánh liền năm lượt!

Diệp Thiên Vân nhìn thân hình của Vu Hình Nguyệt. Công phu của cô ta trong võ quán cũng tính là không tồi, ít nhất cũng có không ít chân công phu, so với Thạch Than Sơn thì cao hơn một chút, có điều cũng không hơn quá nhiều, có thể coi là tuyển thủ cùng một đẳng cấp.

Vu Hình Nguyệt lau mồ hôi trên người, sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Cậu có thể nhìn rõ không?”

Diệp Thiên Vân giả vờ như đang suy nghĩ, sau đó hơi gật đầu, nói: “Về cơ bản thì rõ rồi!”

Vu Hình Nguyệt “ừ” một tiếng, sau đó nói: “Vậy thì cậu đem những gì mà tôi vừa dạy, tiếp tục đánh một lượt đi.”

Diệp Thiên Vân tới học tập chứ không với là tới để hiển lộ công phu, hắn có thể biết đứng tấn, có thể biết luyện tán thủ, cũng có thể biết quyền Thái, nhưng không thể ngay cả Ngũ hình quyền cũng biết. Cho nên hắn chỉ có thể đem Hình Ý quyền vốn đã rất quen thuộc luyện một cách siêu siêu vẹo vẹo, sai lầm đầy rẫy. Có một số động tác còn xuất hiện ngừng ngắt, sau đó lại luyện chiêu thức một cách lẩn lộn.

Vu Hình Nguyệt vẫn cảm thấy khá tốt, cô ta khẳng định nói: “Được rồi, có một số tư thế tuy không đúng, nhưng cũng đánh ra được vị đạo của Hình Ý, điểm này người bình thường không nắm bắt được đâu. Chiêu

thức của cậu tuy không đúng, nhưng có thể luyện thêm, dần dần rồi sẽ tốt thôi!”

Diệp Thiên Vân trong lòng cả kinh, hắn không thể đổi được vị đạo của Hình ý này, cũng không thể che giấu nó được. Tuy rằng quyền kinh của hắn cương mãnh, có điều vẫn có một loại phong cách độc đáo do ma luyện mà hình thành, cũng may là Vu Hình Nguyệt không quá để ý, nếu không thì lộ tẩy rồi.

Vu Hình Nguyệt tận tâm tận lực sửa những chỗ không đúng cho Diệp Thiên Vân, sau đó lại tự mình làm mẫu một số chiêu thức, bảo Diệp Thiên Vân cố gắng nhìn kỹ, có thể nói là rất cẩn thận tỉ mỉ. Sau khi chỉnh xong những “chỗ sai” của Diệp Thiên Vân thì mới rời đi.

Sau khi thấy cô ta đi, Diệp Thiên Vân lại luyện toàn hổ hình. Động tác không chỉ lăng lệ mà hơn nữa còn hung ác tàn nhẫn hơn Ngũ hình quyền nhiều. Hắn tự mình có một loại cảm giác, đó chính là toàn hổ hình nếu đánh lên thân người, hiệu quả so với Ngũ hình quyền thì lợi hại hơn mấy lần, nếu như là đánh nhau sinh tử, hiệu quả càng tốt hơn.

Diệp Thiên Vân ở sân huấn luyện đang được Vu Hình Nguyệt dạy cho ngũ hành quyền, hắn luyện tập rất chăm chú, tốc độ cũng vô cùng chậm! Kỳ thật luyện tập trụ cột gì đó lợi ích cũng không ít. Hắn luyện kỹ năng cơ bản nhiều năm như vậy. Cho nên hiện tại học thập nhị hình, cũng không tốn nhiều công sức.

Vu Hình Nguyệt cảm thiệp mời Ôn Hoa đưa tới không khỏi cau mày, thứ này đã đưa tới hai lần. Bất quá nàng vẫn chưa quyết định là có trả lời hay không, bởi vì nàng phải đối mặt với lựa chọn gian nan, quan trọng là đi hay không.

Đi hay không kì thật là một lựa chọn, Tần Hoàng Thị võ quán cũng không tính là nhiều, chỉ hơn mười nhà, bất quá nói đến võ quán lớn nhất, phải nói đến Lam Thiên, đây là chuyện toàn bộ giới võ thuật Tần Hoàng thị đều rõ ràng.

Lam Thiên võ quán phía sau còn một đại tập đoàn, một võ quán không đủ để tiến hành tranh đấu, bởi vì võ quán của một nhà sẽ không có khả năng bằng thực lực với một môn phái. Tuy rằng nàng không sợ bị chen ép, nhưng võ quán lại sợ. Hiện tại võ quán Dật Hiên mặc dù có một ít nhân mạch. Bất quá cũng là nhiều năm tích tụ lại, người gia nhập ngày càng ít, võ quán ngày càng xuống dốc.

Thiệp mời này cũng có thể đại biểu cho mạo hiểm, nhưng cũng là cơ hội. Lam Thiên võ quán ở Tần Hoàng danh tiếng khá tốt, hơn nữa nói một là một, Lam Thiên võ quán nếu muốn đánh úp, như vậy toàn bộ Tần Hoàng thị không ai có thể đối đầu.

Thiệp mời này nói muốn Tần Hoàng thị võ quán kết thành một mặt trận thống nhất, như vậy có thể trợ giúp toàn bộ người trong nghề phát triển. Hơn nữa võ quán tham gia, còn có một ít võ quán hẻo lánh hoặc quy mô nhỏ, có thể cấp chút trợ cấp cho họ, đồng thời có cơ hội thi triển vài thủ đoạn nâng cao thanh danh võ quán.

Quan trọng nhất là có không ít người học võ tới quan sát. Nếu ở đại hội biểu hiện tốt, vậy có trợ giúp lớn đối với việc thu nhận đệ tử!

Những chuyện khác còn chưa tính, chỉ có chuyện này cũng khiến Vu Hình Nguyệt động tâm. Cho tới nay, vấn đề đệ tử vẫn là tâm bệnh lớn nhất trong lòng nàng.

Mà lần này chỉ cần có thể thành công, có thể tạo được tác dụng tuyên truyền, hơn nữa còn tìm được vài đệ tử có thiên phú. Trong thiệp nói sẽ có mấy trăm người muốn gia nhập võ quán. Mấy trăm người đối với giới võ thuật Tần Hoàng thị cũng không nhiều, nhưng đối với Dật Hiên võ quán lại là con số không nhỏ, cho dù vài ba chục người cũng coi là tiến bộ lớn rồi.

Mục tiêu lớn nhất của Vu Hình Nguyệt là mở rộng quy mô Dật Hiên võ quán, cho nên điều kiện như vậy khiến nàng không thể không động tâm. Đối với bản lĩnh của mình, nàng vô cùng tự tin, bất quá cũng bởi vì thế nên hiện tại nàng đang ở trong giai đoạn do dự.

Nàng nhìn bốn phía tiêu điều không khỏi thở dài nói: “Thiên Vân. Anh lại đây một chút!”

Diệp Thiên Vân hiện tại đang chìm trong niềm vui võ thuật. Luyện cực kì chú tâm, ngũ hành quyền vừa đánh vừa nghiền ngẫm, trong lúc nhất thời đúng là hoàn toàn trầm mê.

Vu Hinh Nguyệt gọi vài tiếng, Diệp Thiên Vân mới phản ứng lại, hần hơi sững sốt, sau đó đi qua, tới gần nói: “Vu quán chủ. Tìm tôi có chuyện gì?”

Vu Hinh Nguyệt ha hả cười, nói: “Anh cứ gọi tôi là Hinh Nguyệt được rồi. Kyg thật không cần quán chú gì gì đó, tôi cũng không đủ tư cách làm quán chủ. Nơi này cũng không xem như võ quán chính quy!” Nói đến đây vẻ mặt có chút ảm đạm.

Diệp Thiên Vân cũng không biết nàng vì sao lại nói vậy. Bất quá nếu gọi mình tới, vậy nhất định có chuyện, nếu không sẽ không gọi làm gì.

Vu Hinh Nguyệt quả thật có chuyện, nàng do dự vài lần, rút cuộc chậm chậm nói: “Thiên Vân lãnh bản của anh chắc không tồi chứ?”

Đồng tử Diệp Thiên Vân co rút, hần còn tưởng bị phát hiện, bất quá trong đầu xoay chuyển cả nửa ngày, không cảm thấy được mình có vấn đề gì, liền nghi hoặc nhìn Vu Hinh Nguyệt!

Mái tóc dài của Vu Hinh Nguyệt lúc này đã được buộc gọn, nhìn thấy ánh mắt Diệp Thiên Vân, có chút chột dạ, nang thở dài nói: “à thế này, muốn hỏi anh công phu thực chiến thế nào. Tôi nghĩ nếu có thể anh đi tham gia đại hội giao lưu võ thuật, chuyện hai ngày trước anh cũng biết. Cho nên muốn hỏi anh một câu!”

Diệp Thiên Vân nghĩ mãi không ra, hần thậm chí còn chưa hiểu ý tứ lời nói của Vu Hinh Nguyệt, cũng không rõ ràng nàng có mục đích gì, cho nên nói thẳng: “Có ý gì?”

Vu Hinh Nguyệt bị hỏi ngược lại nhẹ cúi đầu, chậm rãi nói: “Là thế này võ quán Tần Hoàng thị muốn tiến hành một lần giao lưu võ thuật, nếu ở đại hội có thể chiến thắng, vậy đối với chuyện chiêu sinh của võ quán có nhiều lợi ích! Tôi bình thường không có thương lượng với người khác, Uông Dương bình thường cũng không quan tâm đến việc này, Ngô Đại Hàn mỗi ngày đều phải đi làm, hần tới nơi này chỉ là tập thể hình, tôi cũng không biết thương lượng cùng ai cho tốt!”

Diệp Thiên Vân có chút hiểu được, Vu Hinh Nguyệt vì chuyện đại hội là phiền não. Hần không khỏi cười cười, Tiêu Hùng có lẽ để mình tới tận đây cũng có ý tứ muốn mình giúp nàng, bằng không cũng sẽ không lựa chọn thời gian trước đại hội nửa tháng mà đến, hần nghĩ mở miệng nói: “Chuyện này nhìn cô lo lắng như vậy, tôi mới đến, đối với chuyện tình võ quán chúng ta không rõ ràng lắm.”

Vu Hinh Nguyệt lật đi lật lại tấm thiệp mời trong tay, giống như vĩnh viễn không có đọc xong. Một lúc sau nàng mới nói: “Anh cũng thấy hiện trạng võ quán chúng ta, mười ngày nửa tháng cũng không thu nhận thêm nổi một đệ tử. Nếu chúng ta trên người không đủ công phu cũng đành. Nhưng là chúng ta có thực tài, cũng muốn phát triển võ quán lớn mạnh hơn!”

Diệp Thiên Vân nhìn quanh bốn phía, trước mắt ngoài một trung niên nữ nhân đang bận việc không ngừng, cũng chỉ có thêm mình. Nữ nhân khi do dự một việc thường kiếm người khác để tâm sự bàn bạc.

Rất không khéo, hôm này ở sân tập chỉ có mình hần, cho nên liền bị gọi qua, hần hơi trầm ngâm một chút nói: “Kỳ thật tham gia cũng không phải chuyện gì xấu, không phải cô còn chuyện gì khó nói sao?”

Vu Hinh Nguyệt chần chờ một chút nói: “Cái này, cũng không phải chuyện khó nói gì, chỉ là Dật Hiên võ quán chúng ta bình thường kết oán không ít, cho nên tham gia đại hội, tự nhiên sẽ có người âm thầm ngăn cản.”

Sap? Diệp Thiên Vân mỉm cười nói: “Cái này cũng không có gì, cản đường ta đánh, chuyện này không phải bình thường sao?”

Vu Hinh Nguyệt nhìn Diệp Thiên Vân cười khổ nói: “Võ quán chúng ta, hiện tại chân chính công phu chỉ có tôi và Uông Dương hai người. Uông Dương không cần phải nói. Hần còn quá nhỏ, mê chơi đùa, một ngày cũng không chịu nghiêm túc luyện võ. Tôi chung quy cũng không thể dẫn một người tập thể hình đi.”

Vu Hinh Nguyệt đột nhiên lớn mật nói: “Hai ngày trước tôi cũng nhìn qua công phu của anh, trong đám đệ tử coi như không tồi, tôi hỏi ý kiến anh một chút, có thể đi cùng tôi tới đại hội giao lưu võ thuật này không?” nàng nói như súng máy, một hơi nói hết, sau đó ánh mắt mong chờ nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân tới đây là để bảo hộ nàng, lập tức không chút do dự đáp ứng: “Được!”

Vu Hình Nguyệt nghe xong cao hứng, bất quá kìm nén lòng vui vẻ xuống, sau đó bình tĩnh nói: “Quyết định vậy, anh cứ xem tôi như một đệ tử luyện võ, đến lúc đó luyện tập vài lần là được!”

Diệp Thiên Vân thấy rõ ràng biến hóa trong mắt nàng, làm một quán chủ cũng thấy không dễ. Phải có khí độ nhưng phải có uy nghiêm, không thể buồn vui ra mặt, Vu Hình Nguyệt tự nhiên là tuân thủ quy tắc này, hần dưng khăn lau qua mặt nói: “Đến lúc đó gọi tôi là được!”

Vu Hình Nguyệt như trút được gánh nặng, tâm tình cũng tốt hơn không ít, bất quá nàng lại cảm thấy mình vừa ra một quyết định liều lĩnh, nói chuyện này với một người mới vào võ quán, có chút không hợp lẽ thường. Nàng có chút ngượng ngùng nói: “Chuyện kia không nên nói với người khác được không?”

Diệp Thiên Vân trong lòng nở nụ cười, Vu Hình Nguyệt này cho dù có tố chất làm quán chủ, nhưng nàng cũng chỉ là một cô gái, liền thẳng thắn đáp ứng sau đó rời đi.

Vu Hình Nguyệt trong lòng tràn đầy vui vẻ, bất quá vẫn trầm ổn rời đi.

Dật Hiên võ quán lại là nơi cư ngụ của Diệp Thiên Vân, hần bắt đầu luyện toàn bộ Hổ Hình, vô luận có thú vị đến đâu ngày ngày luyện tập mãi sẽ nhàm chán, Diệp Thiên Vân cũng không ngoại lệ, bất quá hần bắt đồng với người khác! Nghỉ ngơi với hần là chuyện xa xỉ, hần một ngày luyện tập trong võ quán bốn năm giờ, sau đó lại về phòng luyện bốn năm giờ nữa, buổi tối ăn xong lại tiếp tục luyện.

Cho dù là thế, tất cả Dật Hiên võ quán đều cảm thấy hần quả thực chăm chỉ. Nếu cho bọn họ biết lịch sinh hoạt hàng ngày của hần, vậy không biết sẽ có biểu tình thế nào.

Toàn bộ Hổ Hình bát thức hần mỗi ngày đều luyện một chiêu, như vậy cần phải có sự chuyên tâm, hôm nay cũng vậy, hần luyện Hổ Báo Đầu, động tác này không chỉ có tính công kích, mà còn có tính chất phòng ngự.

Vô Vi đạo nhân lúc truyền thụ cho hần rất đơn giản. Tiến lên vươn tay ngăn đón, nắm tay hướng hai bên thì triển sức mạnh, tiến lui phải nhịp nhàng trong <> nói: “Thử pháp tiên hành, tiến nhân yếu tiến thân, thân thủ tề đáo thị vi chân.” còn nói: “Thủ đáo bộ bất đáo, đả nhân bất đắc diệu; thủ đáo bộ dã đáo, đả nhân như bạt thảo.” (*)

Hổ Báo đầu chiêu thức như tên, chiêu này động tác rất quái lạ, chờ khi tay đang sức lực chưa phát, tay ôm đầu như hổ chụp mồi, nên tên là Hổ Báo Đầu. Lão hổ khi vồ mồi không chỉ bộc phát sức mạnh, hơn nữa nhanh lại hiểm, trảo tới miệng cũng tới, con mồi bị vồ trúng khó lòng phản kháng. Uy lực của Hình ý Hổ Hình quyền đúng là mượn chiêu hổ báo đầu áp sức sức mạnh, sau đó bộc phát ra chiêu.

Diệp Thiên Vân ở nơi nào cũng luyện tập không ngừng. Ưông Dương ngoài miệng ngậm thuốc, vào nhà dụi mắt vài cái, sau đó mới tới gần nghỉ hoặc hỏi: “Người luyện cái gì đây? Sao mô phỏng bộ dáng kì quái như vậy?”

Diệp Thiên Vân trong lòng cả kinh. Nhập tâm vào công phu, căn bản quên hết hoàn cảnh xung quanh, hần trong lòng tuy cả kinh. Bất quá trên mặt căn bản không nhìn ra chút gì, thả lỏng toàn thân nói: “Vài chiêu cơ bản của thái cực quyền, anh muốn học, tôi có thể dạy cho!”

(*): Quyền kinh có nói: Tuân thủ nguyên tắc trước, áp sát địch nhân, thân thủ toàn thân cùng một nhịp” còn nói: “Tay xuất mà chân chưa bước, không thể đánh tới người, tay tới chân bước, đánh người như bạt cỏ.”

Diệp Thiên Vân làm việc nghỉ ngơi đều có quy luật, trên cơ bản là sáng sớm sáu giờ bắt đầu luyện quyền, đến mười giờ thì dừng lại, sau đó về phòng lại tiếp tục luyện tập, luyện đến buổi chiều bốn năm giờ lại ra ngoài luyện, ngày ngày trừ thời gian ăn cơm cơ bản không có thời gian nhàn rỗi.

Cường độ như vậy, độ thuần thực Hổ Hình thuật tiến bộ như gió, đến hiện tại hần ít nhất khi cùng người khác giao thủ cũng có thể sử ra đệ tam thức, tiến bộ không thể coi là không lớn. Phải biết rằng ứng dụng chiêu thức vào thực chiến, phải phí nhiều tâm huyết, nhưng Diệp Thiên Vân có thể thông qua cường độ huấn luyện kinh người của hần, dự đoán được hiệu quả khi thực chiến! Đương nhiên trong đó không thể thiếu nỗ lực, có khi vượt qua người thường mấy chục lần, thậm chí mấy trăm lần.

Ngày ấn định đại hội giao lưu võ thuật ngày càng gần, Vu Hình Nguyệt bàn bạc với Diệp Thiên Vân xong, trong lòng cũng thả lỏng phần nữa, cứ vậy, đại hội giao lưu chính là một cơ hội tuyệt hảo đối với võ quán.

Bất quá nàng vẫn chưa đưa ra câu trả lời thuyết phục, chính là vẫn còn lo lắng.

Đương nhiên ở đại hội giao lưu nàng có thể thi triển thân thủ. Bất quá hiện tại nàng lại phát sầu vì việc khác. Một võ quán có quán chủ cao minh là chuyện tốt, nhưng phải có đệ tử ưu tú nữa mới được, bằng không cho dù quán chủ công phu cao cũng không chứng minh được điều gì. Bởi vì mở rộng võ quán quan trọng là trình độ đệ tử phải cao hơn quán chủ.

Một người học võ, tất nhiên phải quan sát võ quán dạy dỗ thế nào, vậy đệ tử chính là một yếu tố quan trọng để cân nhắc. Dật Hiên võ quán dạy dù tốt, nhưng không có người học, đây mới là việc khó!

Hôm nay người đến xem như gần hết, trong quán huấn luyện không ít đệ tử. Mà Ưông Dương cùng Ngô Đại Quần cũng ở trong võ quán. Bất quá bọn họ không luyện võ, mà là tán gẫu.

Diệp Thiên Vân đến đây lâu như vậy còn chưa thấy Ngô Đại Quần đi ngang qua sân tập, hẳn đã bị Diệp Thiên Vân coi là kẻ du thủ du thực có ý đồ riêng. Đến đây chỉ để trò chuyện qua ngày, giết thời gian, căn bản không có luyện công, hẳn ban ngày nói đi làm, mỗi lần đều nói mệt muốn chết, trong võ quán hẳn là người nhàn nhất.

Vu Hình Nguyệt chỉ đạo Diệp Thiên Vân ở chỗ này xem hắn tập hình ý quyền, trong lòng lại có chút tán thưởng. Diệp Thiên Vân này công phu tuy không tốt lắm, bất quá lại đủ cần cù, người luyện võ cần nhất là cần cù.

Ưông Dương đi tới vỗ vai một cái cười ha hả nói: “Lão tỳ. Thế nào, Dật Hiên võ quán chúng ta có tham gia đại hội giao lưu? Em thấy chắc là tham gia. Bởi vì đó chính là thời khắc em thi triển tài năng, đến lúc đó khẳng định trong đại hội không ít người sùng bái. Nói không chừng còn bị vài đạo diễn nổi tiếng coi trọng, quay lại một bộ < tuyệt= ” ” đỉnh= ” ” kungfu= ” ” >>!”

Vu Hình Nguyệt nghe thấy vài từ đại hội giao lưu hai hàng lông mày liền nhíu lại, nàng đã tự hỏi đến tột cùng là ai thích hợp đi cùng mình, kỳ thật trong võ quán cũng chỉ có hai người Ưông Dương và Diệp Thiên Vân. Cho nên cũng chỉ chọn từ hai người họ, lúc trước dù đã quyết định, bất quá trong lòng vẫn lưỡng lự, bởi Diệp Thiên Vân mới đến võ quán có mười ngày.

Ngô Đại Quần tự nhiên là nhân vật không thể thiếu, hắn từ xa “Lơ đãng” đi tới, nhìn thấy Vu Hình Nguyệt không khỏi mở miệng hỏi: “Nguyệt Nguyệt, em rút cuộc làm sao vậy? Có chuyện gì khó giải quyết hay sao?”

Vu Hình Nguyệt vừa thấy toàn bộ mọi người, liền khoát tay bảo Diệp Thiên Vân dừng lại nói: “Tôi đã sớm lo lắng, tính toán có nên tham gia đại hội giao lưu võ thuật hay không, bất quá chưa đưa ra câu trả lời thuyết phục cho Lam Thiên võ quán, hôm nay tôi quyết định phải gọi mọi người ra đây, nói một câu.” Nàng dừng một chút sau đó uyển chuyển nói: “Tôi định mang Diệp Thiên Vân đi cùng, nhiều người ngược lại không có tác dụng gì, các người xem thế nào?”

Giấc mơ của Ưông Dương tan thành bọt biển, hắn lập tức phản đối: “Nơi như vậy sao có thể thiếu em, lão tỳ mang em đi cùng đi, công phu của em cũng không kém tiểu tử Diệp Thiên Vân này, hơn nữa em còn có thể bên cạnh bảo hộ chị, làm bảo tiêu cũng tốt a!” Nói xong liền kéo cánh tay Vu Hình Nguyệt, vô cùng trẻ con!

Diệp Thiên Vân vừa thấy biểu hiện của Ưông Dương, trong lòng không khỏi hạ hắn xuống hai bậc. Võ công của Ưông Dương so với ngay cả Thạch Thanh Sơn còn kém hơn, thậm chí còn không được bằng một ít đệ tử trong võ quán, hắn đi bất quá chỉ làm bề mặt, tự đập bằng hiệu của chính mình.

Vu Hình Nguyệt dứt khoát lắc đầu nói: “Ưông Dương đừng làm loạn, chúng ta không phải đi chơi, em tới đó rồi không nghe lời chị, không phải tự đập biển hiệu sao, hơn nữa công phu của em kém Diệp Thiên Vân không ít, căn bản không cùng cấp bậc! Chị bảo em cứ rèn luyện thực chiến cho tốt, chờ lúc nào em thành thục rồi nói sau!”

Ngô Đại Quần ở bên cạnh quan tâm nói: “Nguyệt Nguyệt, vậy có cần anh.....”

Vu Hình Nguyệt mỉm cười nói: “Anh không có võ công, đến đó làm gì, có em cùng Diệp Thiên Vân đi là đủ rồi. Hai người các người cứ nhàn nhã ở võ quán là được rồi, không cần quan tâm chuyện này.”

Uông Dương làm sao cam tâm, hắn vốn đối tốt với Diệp Thiên Vân, nhưng hiện tại lập tức hóa thành cừu nhân, dùng ánh mắt hung ác nói: "Diệp Thiên Vân, uống công tôi nấu cơm cho anh, ở phía sau không nói giúp cho tôi một chút! Võ công anh cao như vậy, vậy chúng ta lên sân tập đấu, xem xem lai thắng, người đó đi!"

Diệp Thiên Vân kỳ thật tuổi tác so với hắn không sai biệt lắm, bất quá tư tưởng lại hơn hắn nhiều, ít nhất hắn sẽ không nhàm chán tự nhiên cùng người khác đại chiến một hồi, hắn thoáng cười nói: "Tôi không bằng cậu!"

Uông Dương trong lòng như ăn mật. Hắn liền quay sang khoe với Vu Hình Nguyệt: "Lão tử, chị xem hắn cũng tự biết, chị mang em đi được rồi. Đến lúc đó giao thủ cùng kẻ khác, em nhất định sẽ thắng, bằng không cả đời này em sẽ không luyện võ nữa!"

Vu Hình Nguyệt bị làm phiền, quát lớn với Uông Dương: "Được rồi, đừng ồn ào, chuyện này không phải trò đùa, không phải ai cũng đến đó được, em cứ ở lại, luyện tốt võ công rồi hãy nói! Diệp Thiên Vân là không muốn chấp với em, đừng trẻ con như vậy nữa!"

Lão hổ ra uy, tứ phương thần phục, Uông Dương nghe xong hừ mạnh một tiếng, sau đó vụt chạy đi.

Vu Hình Nguyệt giải thích với Diệp Thiên Vân: "Thiên Vân, hắn còn nhỏ, không nên chấp nhặt cùng hắn!"

Diệp Thiên Vân thấy Uông Dương tức giận. Cho nên thản nhiên "Ừm" một tiếng tỏ vẻ không thèm để ý.

Vu Hình Nguyệt trong lòng đã có quyết định, liền nói tiếp: "Được rồi, tôi đi gọi điện cho Lam Thiên võ quán, đến lúc đó hai người chúng ta tham gia!"

Ngô Đại Quần nghe xong khẽ nhú mày: "Hình như có chút không ổn, chúng ta là võ quán, võ quán phải làm theo quy củ võ lâm, phải phải người mang thiệp đến, người chỉ gọi điện qua loa, cái này không phải thiếu lễ phép sao? Giữa các võ quán có rất nhiều quy củ, người ta coi trọng mặt mũi, em không thể để họ thấy mất mặt a!"

Diệp Thiên Vân sững sốt, Ngô Đại Quần này biết không ít, giữa các võ quán thực tồn tại một ít quy củ, tựa như Thạch Thanh Sơn trước đại hội cũng là tự mình bãi phỏng, mà võ quán khác cũng sẽ phái người đáp lễ, đó là quy tắc ẩn, nếu phá hoại quy củ, thì họ liền không tôn trọng người.

Vu Hình Nguyệt nghe xong trên mặt thoáng hoảng hốt, sau đó khôi phục như thường, nàng không đầu không đuôi nói: "Tôi tự mình đi nói một tiếng là được!"

Ngô Đại Quần vỗ đầu phát sầu nói: "Em thật không thể khiến anh bớt lo, anh cần gì tự mình đi, trong võ quán tìm một tên đệ tử là được rồi, như vậy vừa tỏ vẻ có thành ý, lại không mất mặt! Người ta quán chủ có bao giờ tự mình đi, em đi làm gì!"

Vu Hình Nguyệt cười khổ, sau đó bắt đầu tìm người, quét một vòng lại quay về phía Ngô Đại Quần, nàng cười ha hả nói: "Vậy anh đi một chuyến đi!"

Ngô Đại Quần xua tay nói: "Anh sao có thể đi. Em tìm một đứa nhỏ, trầm ổn một chút là được. Anh không biết võ công, đến lúc đó họ thử anh, vậy chẳng phải mất mặt sao?"

Hắn chớp mắt thấy Diệp Thiên Vân liền nói: "Thiên Vân, cậu đi đi, đợi đại hội giao lưu kết thúc Nguyệt Nguyệt sẽ dạy cho cậu thêm vài món công phu, về sau võ quán hưng thịnh cũng có một phần công lao của cậu!"

Vu Hình Nguyệt ánh mắt chờ mong nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân có chút khó xử, hắn hiện tại ra ngoài hai mắt như mù, chỗ nào cũng không biết. Lần đầu tới nơi này không quen biết, hơn nữa thế lực Lam Sơn võ quán này lớn như vậy khó tránh khỏi có liên quan đến vài môn phái nhỏ, đến lúc đó bị người ta nhận ra, vậy hắn không thể che dấu nữa, bất quá tình hình tới nước này, hắn chỉ đành nhìn hai người gật đầu nói: "Được!"

Diệp Thiên Vân trả lời vô cùng ngắn gọn, hắn ở võ quán mấy ngày nay, khiến người ta có cảm giác lạnh lùng, cũng không phải lạnh lùng bình thường, lúc thường không nói lời nào, mà luyện công thì ra hắn một góc, căn bản không hứng thú trao đổi với đệ tử khác.

Diệp Thiên Vân đáp ứng xong, khiến hai người nhẹ nhõm, Vu Hình Nguyệt đánh giá hần một lát, nói: “Vây phiền anh đi một chuyến đến Lam Thiên võ quán, lúc này cũng chưa quá muộn, võ quán bọn họ bình thường đều mở cửa đến mười một giờ đêm a!”

Diệp Thiên Vân hơi điểm đầu, Vu Hình Nguyệt tìm bút, sau đó trên thiệp mời viết vài chữ, giao thiệp cho Diệp Thiên Vân nói: “Không cần nói gì với họ, cứ đưa tới rồi về là được! Nếu có người thử anh, hoặc khiêu khích, vậy cứ coi như không thấy đi!”

Ngô Đại Quần đưa một ít tiền cho Diệp Thiên Vân nói: “Đây là tiền đi lại, có chút tiền lẻ đi xe cũng tiện.”

Diệp Thiên Vân thầm khen Ngô Đại Quần này làm việc chu toàn, một trăm nguyên không tính là nhiều, nhưng cũng đủ tiền xe, cho nên hần cũng không khách khí, nhận lấy tiền.

Vu Hình Nguyệt đột nhiên phản ứng lại, nghi hoặc nói: “Đại Quần, quy củ đó anh sao lại biết?”

Ngô Đại Quần có chút xấu hổ nói: “Anh xem trên TV hồi còn đi học trung học.”

Vu Hình Nguyệt :“.....”

Diệp Thiên Vân trở lại đã thay một bộ quần áo khác, đeo thêm mắt kính vào, soi gương một chút, thấy khí chất thay đổi không ít, một chiều này không biết đã dùng bao nhiêu lần, không khỏi vừa lòng. Nếu không gặp phải người quen, sẽ không bị nhận ra, sửa sang lại một chút liền đi tới võ quán Lam Sơn.

Diệp Thiên Vân đối với khái niệm Tầm Hoàng thị vẫn không có chút gì, mấy ngày nay bận rộn luyện tập, liền giống như tiểu thư khuê các vậy, chưa ra khỏi cửa một bước, hoàn toàn là một công dân tốt trẻ tuổi.

Ra khỏi cổng vậy một chiếc taxi, lên xe nói đến Lam Thiên võ quán, lái xe đã quen đường, vừa lái vừa nói chuyện phiếm: “Người anh em cũng thích võ thuật sao? Con ta cũng học võ ở đó, rất tốt, nếu cậu muốn học nói với tôi một tiếng, tôi có quen hai người trong đó, có thể kiếm cho người một vị trí tốt.”

Lái xe nói chuyện quá nhiệt tình, nhưng Diệp Thiên Vân ở Dật Hiên võ quán là hoàn hảo nhất, vì vậy mở miệng nói: “Cảm ơn, tôi tạm thời không cần.”

Lái xe thấy Diệp Thiên Vân không quá ham thích liền “Ồ” một tiếng nói: “Thật ra nơi đó toàn bộ đều là chân công phu, cậu muốn học chân công phu nên đến đó. Con tôi học bát quái chưởng, có tác dụng rất tốt đối với sự phát dục của cơ thể.”

Diệp Thiên Vân một chút cũng không nghi ngờ cái Lam Thiên võ quán này còn có bối cảnh, nhưng vừa nghe đến bát quái chưởng liền miễn cưỡng, hỏi thẳng: “Ngoại trừ bát quái chưởng ở đó còn dạy những gì?”

Lái xe không quá chắc chắn nói: “Còn Hữu Trạc cước, tôi không quá rõ, chỉ nghe người ta nói thôi, nếu có hứng thú tự mình đi xem sẽ biết.”

Diệp Thiên Vân đồng tử chợt co rút, tuy rằng không xác định được sau lưng Lam Thiên này có thể lực gì, bất quá trước mắt hần cũng chưa có cảm giác gì không đúng, cho nên chỉ giữ chút đề phòng, nếu bên trong thật sự có người biết Hữu Trạc Cước, vậy.....

Xe đi một lát đã đến nơi, Diệp Thiên Vân trả tiền xuống xe, vừa vặn đứng ở cửa chính, vừa nhấc đầu liền thấy được Lam Thiên võ quán, đây là một tòa nhà cao tầng, lóe ra ánh đèn neon khiến người khác không thể không chú ý, bởi vì bảng hiệu này quá lớn. Từ lâu ba đến lâu năm cửa sổ hoàn toàn bị bảng hiệu này che khuất, mặt trên hai chữ Lam Thiên khổ lớn, thực lực lớn như vậy, kẻ có tiền chắc chắn không mở ra, trừ phi có mục đích gì khác, bằng không chuyện đầu tư không thu lại được không ai muốn làm.

Nhìn bên ngoài vào có chút giống CLB thể hình, không quá giống võ quán vì quá nhiều hơi thở hiện đại, khiến người ta không thấy liên hệ gì đến võ quán. Bên dưới đỗ nhiều xe không ít hăng nổi tiếng, điều này khiến Diệp Thiên Vân có chút không tự giác liên tưởng đến Thanh Phong võ quán, cũng không biết Thạch Thanh Sơn bọn họ muốn làm gì.

Tới cửa có vài vị nữ tiếp tân ra đón, cười thân thiết với Diệp Thiên Vân nói: “Xin chào, tiên sinh ngài có chuyện gì cần giúp đỡ có thể hỏi tôi.”

Diệp Thiên Vân thầm khen võ quán này bất đồng, đem võ thuật ra thương mại hóa, nhân tính hóa, hơn nữa hiện đại hóa, công nghiệp hóa, một cái võ quán làm được cỡ này muốn không nổi danh cũng khó. Bên

ngoài biển quảng cáo bắt mắt, bên trong phục vụ chu đáo, đây là võ quán tốt nhất hắn từng thấy, nếu gần bó cũng không tồi. Hắn khẽ gật đầu đáp lại: “Tôi muốn tìm người phụ trách Lam Thiên võ quán, xin nói giúp với họ tôi từ Dật Hiên võ quán tới.”

Vị nữ tiếp tân cầm bộ đàm, đi sang bên cạnh, bắt đầu liên lạc.

Diệp Thiên Vân coi như là người từng trải, võ quán làm không kém nhà hàng, đây cũng là một loại sáng ý, hắn cũng không khỏi đánh giá xung quanh.

Ước chừng hai phút sau, một cô gái trẻ xinh đẹp đi từ thang máy ra, nữ tiếp tân kia đi tới nói vài câu, sau đó liền hướng Diệp Thiên Vân cáo biệt rồi đi.

Cô gái xinh đẹp lại gần Diệp Thiên Vân, nhẹ vươn ngọc thủ nói: “Anh khỏe, tôi là người phụ trách bộ ngoại vụ Kim Lam Lam, hoan nghênh anh tới võ quán chúng tôi, không biết xưng hô với anh thế nào?”

Diệp Thiên Vân đáp qua loa một chút, sau đó quay đầu ngược trở về, ở trong này nếu nói tên thật sẽ quá mạo hiểm, vạn nhất bị kẻ khác lưu ý dễ bị phát hiện, ý niệm vừa chuyển bật thốt lên: “Tôi gọi là Thiên Vân, tôi đến đưa cái này.” Nói xong hắn lấy thiệp trong người ra, đưa cho cô gái.

Cô gái cần thiệp nhìn qua, sau đó mỉm cười nói: “Được, mời ngài đi cùng tôi, hôm nay quán chủ đang dạy học ở bên trong, một lát nữa có thể gặp ngài.” Nói xong một tay thử thể mời, sau đó đi trước dẫn Diệp Thiên Vân vào thang máy.

Diệp Thiên Vân phát hiện đưa thiệp cũng là một loại hưởng thụ, hắn cũng là lần đầu làm công việc này, ở Thanh Phong võ quán hắn là số một, hiện lại hắn đang diễn vai, đành chịu sai khiến của người khác.

Kim Lam Lam đi giày cao sáu bảy phân, lộ ra một thân hình yểu điệu, càng thú vị là khi đi nàng có thể sinh ra một loại tiểu tấu độc đáo, khiến người ta bị hấp dẫn một cách khó không chế.

Dáng người cao gầy, nhũ cầu nửa ẩn hiện, trang phục công sở, ăn mặc tao nhã, đi phía trước kiêu đồn lúc lắc, chập chờm trước mắt Diệp Thiên Vân, còn thoảng mùi nước hoa như có như không, người có định lực bình thường đã sớm bị mê đảo, ngay cả người đi qua cũng thường xuyên liếc mắt nhìn sang.

Diệp Thiên Vân lại khác, trên mặt hắn kiên nghị, không chút chú ý đến Kim Lam Lam, hai mắt thủy chung nhìn thẳng, đi tới thang máy.

Kim Lam Lam không khỏi có chút ngoài ý muốn, trong mắt nàng hiện lên một tia kinh ngạc nói: “Xin hỏi ngài lần đầu đến võ quán chúng tôi sao?”

Diệp Thiên Vân “Um” một tiếng, xem như trả lời.

Sau khi tới thang máy, Diệp Thiên Vân bị một âm thanh hấp dẫn, đó là âm thanh tiếng chân giậm lên sàn nhà, thanh âm không quá lớn, bắt quá cũng biết được võ quán này thực lực lớn bao nhiêu.

Kim Lam Lam thấy không hứng thú liền im lặng không nói nữa, dẫn Diệp Thiên Vân thẳng tới sân huấn luyện, phía trước một khoảng mênh mông.

Nơi này quá lớn, mất hai ba phút mới đi đến trung tâm, điều này khiến Diệp Thiên Vân phải giật mình, vậy chỗ này chưa nói mua, đến tiền thuê cũng là cái giá trên trời, dùng để mở võ quán cũng quá mức lãng phí. Bất quá đệ tử ở đây cũng không ít, trên sân đại khái có khoảng hơn ba trăm đệ tử đang luyện tập, đủ loại tư thế.

Kim Lam Lam đột nhiên dừng bước, sau đó nói với một đại hán trung niên: “Quán chủ, Dật Hiên võ quán phái người đưa thiệp tới.”

Người này đang dạy đệ tử, vừa nghe thấy Kim Lam Lam nói, hắn liền ngừng lại, sau đó bước tới.

Diệp Thiên Vân nhìn đại hán đang tới gần, tuổi ước chừng trên dưới năm mươi, trên người quả có phong thái của một bậc võ giả.

Kim Lam Lam vừa thấy quán chủ đi tới, liền giới thiệu: “Vị này là quán chủ Lam Thiên.”

Diệp Thiên Vân không khỏi sửng sốt, tên này rõ ràng không phải tên thật, chẳng qua là một loại xưng hô, hẳn cũng biết lễ nghĩa, nhất là giữa hai võ quán, cho nên liền ôm quyền nói: "Lam Thiên quán chủ, xin chào, tôi là người Dật Hiên võ quán, đem thiệp tới cho ngài."

Lam Thiên hơi ôm quyền nói: "Không dám, hiện tại người còn giữ cấp bậc lễ nghĩa trong võ quán không nhiều lắm." Nói xong tiếp nhận tấm thiệp Kim Lam Lam đưa qua, sau đó nói: "Vô cùng cảm ơn."

Diệp Thiên Vân muốn cáo biệt rời đi, không ngờ đột nhiên gần đó vang lên tiếng hô: "Cẩn thận."

Ngay sau đó hẳn liền cảm giác được cái gì đó đang nhanh chóng tới gần mình.

Diệp Thiên Vân ngoảnh mặt phát hiện cách đó không xa là một ngân thương lóe lên bay lại đây, mục tiêu là mình, tốc độ vô cùng nhanh, có lẽ trong nháy mắt, thương này sẽ cắm trên người Diệp Thiên Vân. Diệp Thiên Vân tuy rằng đang ẩn tàng, nhưng phản ứng do huấn luyện nhiều năm rất khó đổi, ngay trong nháy mắt thân thể hẳn đột nhiên căng cứng.

Bất quá ngay sau đó lại thả lỏng xuống, nơi này là võ quán, bên cạnh còn quán chủ, phía sau tự nhiên sẽ có người ra mặt.

Quả nhiên ngay sau khi tiếng hô vừa dứt, thân thể Lam Thiên đột nhiên di động, hiện ra phía sau Diệp Thiên Vân, lúc này thương đã tới, hơn nữa còn vẽ ra một đường cong hướng đầu gối đâm xuống, bất quá mục tiêu vẫn là Diệp Thiên Vân.

Thân thể Lam Thiên nhún xuống, "Ba" một tiếng, vang lên âm thanh kim loại va chạm, sau đó đánh mạnh ra, vừa lúc đánh lên đầu thương.

Thân thương lập tức đổi hướng, lực lượng lớn cô vùng, hướng tới một bao cát ở bên cạnh, xuyên qua.

Toàn bộ quá trình Diệp Thiên Vân đều thông dong như người đứng xem, kỳ thật hẳn đã có chuẩn bị, nếu tiếp tục tới gần hơn, liền ra tay. Hơn nữa hẳn đã âm thầm vận Kim Chung Tráo, cho dù thật sự va chạm, vấn đề cũng sẽ không quá lớn, cho nên sắc mặt hẳn trước sau vẫn bình tĩnh, tựa hồ chưa từng phát sinh chuyện gì.

Lam Thiên không hổ là quán chủ, hẳn phát hiện Diệp Thiên Vân rất trấn tĩnh trên mặt cũng hiện ra chút kinh ngạc, đầu tiên là ôm quyền nhận lỗi: "Thực sự xin lỗi, khiến tiểu hữu bị sợ hãi."

Diệp Thiên Vân bình tĩnh, băng quơ đáp: "Không sao, còn chưa xảy ra chuyện gì."

Lam Thiên nhìn tên đệ tử vừa làm rớt thương nhíu mày một cái, sau đó nói với Kim Lam Lam: "Phái một chiếc xe đưa vị tiểu hữu này trở về."

Kim Lam Lam cũng là sợ hãi, hoa dung thất sắc gật đầu, nói: "Thiên Vân, đi thôi." Nàng thầm nghĩ mau rời chốn nguy hiểm này.

Diệp Thiên Vân trải qua toàn bộ sự tình, kì thật là một quá trình, mới đầu có vài phần mạo hiểm, nếu hẳn động, vậy tất nhiên sẽ bị người khác nhận ra thân phận, hoàn hảo Lam Thiên ra ra tay.

Xuống dưới Kim Lam Lam an bài cho hẳn một chiếc xe, sau đó cười ngọt ngào với hẳn, vẫy tay tạm biệt: "Hẹn gặp lại." Nói xong nàng liếc nhìn Diệp Thiên Vân lần nữa, sau đó rời đi.

Trong xe, lái xe khách khí nói: "Tiên sinh, anh muốn đi đâu?"

Diệp Thiên Vân vừa muốn trả lời, đột nhiên nhìn bên ngoài cửa xe có vài người, ánh mắt hẳn lập tức liền híp lại, bởi vì có hai người hẳn quen, đúng là hai sự đệ của Trương Thiên Phóng.

Không nghĩ bọn họ lại tới nơi này, sự tình càng lúc càng thú vị, lúc này gặp lại đúng là oan gia ngõ hẻm, hẳn thần nhiên nói: "Hiện tại chưa cần, tôi muốn đi mua vài thứ, chút nữa tự ngồi xe về." Nói xong hẳn liền xuống xe.

Diệp Thiên Vân đã chờ cơ hội này rất lâu, ở võ thuật đại hội của Trạc Cước môn bọn họ cho hẳn một kích thật nặng, đánh hẳn thiếu chút nữa không thể trở mình. Nếu chết trên lời đài, vậy cũng không làm gì được, hẳn không có năng lực đi tìm Trạc Cước môn gây phiền toái. Nhưng hiện tại bất đồng, hai tên sự đệ của Trương Thiên Phóng bỗng nhiên xảy ra chuyện trong này, điều này khiến tinh thần hẳn có chút hưng phấn.

Kỳ thật hai người này cũng bị hấn đánh vài lần, mà tên hấn vẫn nhớ rõ, tên hơi béo là Lý Vĩ Ngôn, mà tên hơi cao là Trương Hội Húc.

Từ khi tiến là Trạc Cước môn luôn kiếm hấn gây phiền toái, hơn nữa ân oán cũng ngày càng nặng, có thể nói đạt tới quan hệ nước lửa bất dung.

Tuy rằng nói ân oán trước kia có thể một câu hòa giải, nhưng ý tưởng này tựa hồ có chút lý tưởng hóa, ân oán giữa Diệp Thiên Vân cùng Trạc Cước môn, hai bên đều không chịu dàn hòa.

Cho dù là Trạc Cước môn không gây phiền toái, Diệp Thiên Vân cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ, đó là nhân tính. Huống hồ tính cách Diệp Thiên Vân có thù tất báo, đánh người xong liền dàn hòa, ở đâu có chuyện tốt như vậy.

Lại nói Trương Thiên Phóng này cũng là một tên tiểu nhân, hấn tuyệt đối không bỏ qua cho Diệp Thiên Vân, vô luận từ góc độ nào mà nói, cừu oán của hai bên phải một bên nằm xuống mới có thể chấm dứt, ân cừu ngày đó, chồng chồng chất chất, mà Diệp Thiên Vân trước sau đều tuân theo một nguyên tắc, hấn sẽ không bỏ qua kẻ nào đã từng khiêu khích mình.

Tuy rằng mới đến Tần Hoàng thị vài ngày, bắt quá hấn lại cảm thấy ở trong sung sướng nhàn nhã quá lâu, trong lòng có một loại cảm giác không an phận bùng lên, hấn phát hiện mình đã quen dần cuộc sống vô lâm, nhất là thích cái cảm giác ân oán chốn này.

Cho nên dưới ánh mắt hiện lên hai từ “có bệnh” của lái xe, hấn xuống xe sau đó dạo một vòng quanh Lam Thiên võ quán, sau đó lại chậm chạp quay về, hấn đang suy nghĩ lúc nào mới có thể thuận tiện xuống tay.

Diệp Thiên Vân tới cửa tìm một cái ghế dài, ngồi xuống, hấn cũng không định rời khỏi Lam Thiên võ quán, bởi vì vừa rồi hấn đi dạo một vòng, phát hiện nơi đó phương tiện không những đầy đủ, mà camera còn rất nhiều, đến lúc đó mình đi sâu vào bên trong đánh chết hai tên kia, như vậy khẳng định sẽ lộ ra dấu vết, lấy thân thủ của hấn không dám cam đoan có thể an toàn rời đi, cho nên phương pháp tốt nhất là chờ, cũng chính là ngồi câu.

Dù sao hiện tại cũng không có chuyện gì, trừ phi hai người kia cứ ở mãi bên trong, không trở ra, vậy Diệp Thiên Vân không thể tìm ra chút cơ hội. Bất quá nhìn tư thế lúc hai người vào bên trong, hiển nhiên là tới có việc gì, hoặc là còn mục đích khác, hấn là không ở bên trong lâu lắm.

Diệp Thiên Vân ngồi yên trên ghế dài, đợi phát hiện tung tích hai người kia, tiết trời mùa thu cũng thoáng có chút lạnh, bắt quá đối với hấn quá nhỏ nhoi, hai con mắt vẫn không hề nhúc nhích dán chặt là cửa lớn Lam Thiên võ quán, còn rọi ra ánh đèn neon.

Ước chừng qua một giờ, sắc trời đã dần tối, từ bên trong Lam Thiên võ quán có không ít đệ tử lục đục đi ra, đại bộ phận trên mặt thoáng hiện nét mệt mỏi, còn có loại cảm giác như tìm lại được tự do, không ít người đi qua Diệp Thiên Vân, nhưng ngay cả một chút cũng không chú ý đến hấn.

Diệp Thiên Vân có rất nhiều ưu điểm, kiên nhẫn là một trong số đó. Hấn có thể dùng mười mấy giờ để luyện võ, vậy tiêu phí mấy giờ để theo dõi hành người, đối với hấn quả thực là chuyện vô cùng thoải mái. Cho nên trong đầu hấn một mặt suy nghĩ về “Công phu điện ảnh” của Vô Vi đạo nhân, vừa nhìn cửa lớn, đề phòng hai con mồi xổng mất.

Người rời khỏi Lam Thiên võ quán đã gần như hết, hấn giơ tay nhìn đồng hồ, đã chín giờ tối, hấn quyết định đợi thêm 2h nữa, nếu quá 11h mà hai người kia còn chưa ra, vậy hấn từ bỏ cuộc săn bắn, dù sao hấn cũng không thể trở về quá muộn.

Kim đồng hồ đã điểm 11h, Diệp Thiên Vân khẽ thở dài một cái, xem ra hai người kia không trở về, hấn đứng dậy gọi taxi định trở về võ quán.

Đúng lúc này, đột nhiên từ Lam Thiên võ quán đi ra một nhóm người, mà người đầu tiên là Lam Thiên quán chủ, đi sau là Kim Lam Lam.

Chờ được mục tiêu toàn thân Diệp Thiên Vân truyền ra một cỗ khoái cảm, khiến hấn rung động trong lòng, Lam Thiên đã ra, vậy hai tên kia tất nhiên sẽ không ở trong quá lâu, cho nên hấn bảo lái xe chạy xe, mà đợi hai tên kia xuất hiện.

Hai con mỗi quả nhiên từ bên trong đi ra, đầu tiên là bắt tay cùng Lam Thiên, sau đó không biết nói chuyện gì.

Diệp Thiên Vân ở trong xe cách cửa lớn khoảng hơn 20m, dưới ánh đèn neon hắn có thể nhìn rõ khuôn mặt hai người có chút đỏ lên, rõ ràng hai người vừa kiếm được chỗ tốt, xem ra đang rất vui sướng.

Từ biệt xong, hai người lên xe, Kim Lam Lam kia cũng theo vào trong xe, Lam Thiên một mình quay về võ quán, xe liền chậm rãi rời đi.

Diệp Thiên Vân phân phó lái xe bám theo, sau đó sắc mặt bình tĩnh, cất kính mắt đi, đợi được hai kẻ này, không dễ dàng gì, hôm nay phải đòi chút lợi tức.

Xe đi trên đường cũng không quá nhanh, chỉ dùng tốc độ có mười mấy km mà chạy, lái xe taxi ban đầu còn có chút kích thích, lúc sau cảm thấy mất kiên nhẫn, xe chạy chậm như rùa bò vậy.

Diệp Thiên Vân xuất ra một trăm nguyên mới bình ổn oán khí của hắn, mặt mày hớn hở tiếp tục lái xe, chỗ này là một phần ba số tiền kiếm được trong một buổi tối của hắn.

Xe đi lòng vòng trên đường, như là thưởng thức phong cảnh, không biết bao lâu, không ngờ dừng lại ở gần khách sạn Hải Cảng Tầm Hoàng thị.

Diệp Thiên Vân thanh toán tiền xe, sau đó chậm rãi theo sau đám người, khoảng cách không tính là xa cũng không quá gần, hơn nữa luôn luôn duy trì đúng một khoảng cách.

Vạn nhất bọn họ quay đầu lại, vậy hắn tuyệt đối có đủ thời gian để trốn đi, theo dõi là một kỹ năng sống, hơn nữa Diệp Thiên Vân trước kia cũng ít khi làm vậy, cho nên hắn cũng không phải người chuyên nghiệp, chỉ chốc lát thời gian trên mặt đã thấy mồ hôi, dù sao không trải qua huấn luyện, bất luận kẻ nào lần đầu tiên cũng không dám cam đoan thành công.

Hơn nữa trong lòng hắn luôn bị vây trong trạng thái khẩn trương, cho nên đổ mồ hôi cũng là chuyện không kì quái gì.

Hoàn hảo Diệp Thiên Vân có đủ tố chất của một võ giả, luôn bình tĩnh, hắn vài lần sắp bị phát hiện, kết quả vì trấn định mà khiến hắn vượt qua vài ải khó khăn.

Hai tên sư đệ của Trương Thiên Phóng đi đến bờ biển liền dừng lại, sau đó nói chuyện phiếm với Kim Lam Lam, thoạt nhìn ba người nói chuyện rất hợp nhau.

Diệp Thiên Vân đang núp trong một rừng cây nhỏ tuy rằng không lớn, nhưng đủ che chắn cho hắn, cho nên hắn đến gần khoảng mười mét liền dừng lại, bắt đầu nhẹ nhàng cởi áo.

Vừa mới ở Lam Thiên võ quán, Kim Lam lam đã chú ý đến hắn, cho nên không thể lưu lại chút dấu vết, hắn thay hết quần áo, lấy khăn tay trong áo ra, vừa vặn có thể che mặt, điều này khiến hắn cao hứng một trận.

Diệp Thiên Vân chuẩn bị tốt, liền nghe được tiếng Kim Lam Lam cười bồi nói: “Trong giới võ thuật hai anh cũng là người đức cao vọng trọng, chỉ cần các anh thích, không ít cô gái thầm yêu trộm nhớ.” Nàng vừa nói, vừa né sang một bên.

Diệp Thiên Vân sững sốt, vốn là giết người, không nghĩ tới thành khán giả, hắn không khỏi muốn nghe xem hai người đó nói gì.

Lý Vi Ngôn cười he he nói: “Phụ nữ nói nhiều cũng nhiều, nói ít thì ít, kỳ thật chuyện chúng ta có bao cô gái nhưng nhớ không liên quan, cái chính là cảm xúc, hôm nay tâm trạng tốt, hơn nữa cảm thấy cô em rất được, tự nhiên muốn tiếp xúc nhiều hơn.” Nói xong vươn tay tóm lấy eo thon của Kim Lam Lam, mười phần bộ dáng sắc lang.

Diệp Thiên Vân gặp Kim Lam Lam có một lần, hắn nghĩ đánh chết hai người kia, lại biết thời điểm này chưa được, bởi vì lúc này Trương Hội Húc đang quét mắt khắp nơi, lúc này xuất hiện, sẽ tổn thêm chút khí lực, cho nên chỉ đành nhẫn nại, chờ cơ hội tuyệt hảo, một kích tất sát.

Trương Hội Húc sắc mặt hơi đổi, sau đó nói với Lý Vi Ngôn: “Sư đệ, ngươi đừng tái phát bệnh cũ nữa, đến lúc đó đại sư huynh lại phải dạy dỗ ngươi một phen.”

Lý Vi Ngôn bị câu này thuyết phục, bất quá hấn sắc đảm bảo thiên nói: “Anh không nói, em không nói, ai biết, chả lẽ Lam Thiên lại nói?”

Kim Lam Lam vừa thấy hai người nói chuyện, liền lùi về sau hai bước cười bồi: “Hai vị cũng là trưởng bối trong giới võ thuật, làm vậy không tốt lắm đâu. Huống chi em hôm nay thật sự không thoải mái, nếu có cơ hội lần sau....”

Lý Vi Ngôn thấy Trương Hội Húc không nói gì hiển nhiên là cam chịu, trên mặt hiện ra nụ cười thâm ý nói: “Nói như vậy anh thấy không được, lần sau ngay cả thân ảnh em cũng tìm không thấy, tiện hôm nay anh liền làm cô em trước cho chắc chắn.” Nói xong liền vươn tay tóm lấy quần của Kim Lam Lam.

Kim Lam Lam vốn có chủ ý né tránh, nên thấy động tác của hấn lập tức lui về sau, không ngờ Lý Vi Ngôn đã quơ được quần của nàng, lập tức “xoạc” một tiếng chiếc quần bị xé ra, lộ ra quần lót màu đen bên trong.

Kim Lam Lam “A!” lên một tiếng, Lý Vi Ngôn nhanh tay che miệng nàng lại, cười nói: “Bảo bối, nói nhỏ một chút!”

Trương Hội Húc đứng cạnh bị hành vi của sư đệ làm cho sắc mặt khó coi, bất quá không nói gì, lại thành người vô hình.

Diệp Thiên Vân thấy cơ hội tới, liền nhảy ra ngoài, không đến một giây đã đến phía sau thân thể Trương Hội Húc, toàn thân hấn phát lực, đột nhiên sử ra Hổ Phác!

Trương Hội Húc đều phát hiện tình huống không ổn, nhưng hai người đều phản ứng chậm, vừa mới cảm giác được, tay Diệp Thiên Vân đã đến phía sau Trương Hội Húc.

Trương Hội Húc quay đầu phát hiện một người bịt mặt, hơn nữa ra đòn đánh tới, hấn lập tức nghĩ muốn tránh lùi về sau, bất quá Diệp Thiên Vân sử ra Hổ Phác quả như lão hổ vồ mồi, hai tay hấn đồng thời xuất ra, như vuốt hổ, hai tay bổ tới ngực Trương Hội Húc phát lực, một tiếng ” rắc” nặng nề vang lên.

Trương Hội Húc ngay cả phản ứng còn chưa kịp đã bị hai tay xuyên lồng ngực, hơn nữa tay của Diệp Thiên Vân còn xuyên ra cả sau lưng, lập tức gục đầu chết không kịp ngáp.

Lý Vi Ngôn và Kim Lam Lam đều phát ra tiếng thét “A” chói tai, ánh mắt thiếu chút nữa lòi ra, thấy Diệp Thiên Vân công kích xuyên từ trước ngực ra sau lưng liền theo bản năng che tay trước ngực, thất thanh kêu lên: “Mày là người phương nào.”

Kim Lam Lam y phục không toàn vẹn, nàng vốn biết Lý Vi Ngôn không phải thứ tốt, cho nên vừa rồi hết sức giữ khoảng cách với hấn, không ngờ Lý Vi Ngôn ở chốn công cộng cũng dám làm xằng. Diệp Thiên Vân nửa đường đột nhiên xuất hiện giết người, khiến nàng kinh hãi vô cùng, một người cứ vậy mà chết đi, từ đầu tới cuối không kịp kêu lên một tiếng. Nàng ngay cả việc kêu lên cũng quên mất, cho dù là một chút âm thanh, hay chuyện đơn giản nhất là chạy trốn cũng không làm.

Giờ phút này Kim Lam Lam vừa cầm chiếc quần rách che thân, đồng thời trên mặt cũng hiện lên nét sợ hãi, dùng đôi mắt to tròn trừng khó tin nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân, sợ hấn giết người diệt khẩu.

Diệp Thiên Vân trên mặt bịt khăn, ánh mắt bình thản như nước, lúc này ánh trăng chiếu trên khuôn mặt hấn càng thêm âm trầm khủng bố.

Lý Vi Ngôn đột nhiên lui về sau, thủ thế xong, hấn dùng đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân, Trương Hội Húc chết thảm hấn trừ sợ hãi còn không chút thương xót, cái gì huynh đệ đều chỉ ngoài miệng, làm sao để sống sót mới là chuyện hấn quan tâm nhất hiện tại.

Hấn hiện giờ đang cố điều chỉnh trạng thái của mình, trong lòng suy tư xem người đối diện là ai, trong tiềm thức hấn cảm thấy phương thức người này ra tay có chút quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời bị kinh sợ, không thể nghĩ ra là ai.

Diệp Thiên Vân khi tỷ thí khác với khi báo thù, bởi vì hai mục đích bất đồng, hấn giết Trương Hội Húc là nhắm đúng thời cơ, bằng không tuyệt đối không sinh ra được hiệu quả như vậy, Kim chung tráo luyện đến tầng năm, lúc vận công, bộ phận toàn thân đều là lợi khí sát nhân, lúc này Trương Hội Húc đã chết từ lâu, tay hấn mới run lên từ từ rút về.

Trương Hội Húc thân thể không chút khí lực ngã xuống, thủ đoạn thô bạo như vậy, người bình thường không thể chứng kiến.

Diệp Thiên Vân định lao lên trước, hắn vừa động, Kim Lam Lam liền dán chặt ánh mắt gắt gao nhìn hắn, thân thể không ngừng run rẩy. Nàng nghĩ Diệp Thiên Vân muốn giết người diệt khẩu, hiện tại nàng chẳng qua là một con cừu non, chỉ cần Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng phẩy tay, sinh mệnh nàng liền bị cướp đi.

Diệp Thiên Vân căn bản không định áp sát Kim Lam Lam, bởi vì hắn trong lòng luôn có một nguyên tắc, không ra tay với người vô tội. Trong quan niệm của hắn, là một võ giả luôn phải chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi sinh mạng, bằng không vĩnh viễn đừng nên bước chân vào võ lâm, hắn đã hiểu câu giết người hoặc bị người giết, nhưng bình thường hắn không chủ động ra tay, phần lớn đều là do người khác chủ động khiêu khích, cho nên khi hắn giao thủ sẽ không lưu tình. Hơn nữa, bước chân vào giang hồ, sẽ bị cuốn vào vòng xoáy ân cừu.

Diệp Thiên Vân lao tới trước người Lý Vi Ngôn, thân hình ngừng lại, Trương Hội Húc bị Diệp Thiên Vân đánh lén mà chết trong đó cũng có kỹ xảo, bằng không dù khinh địch cũng không chết bất đắc kỳ tử như vậy, hơn nữa còn không minh bạch cả đối thủ là ai, nhưng lúc này hắn đã bị phát hiện, nên phải cẩn thận hơn.

Là một võ giả bị thảm nhất là hai chuyện, thứ nhất không biết kẻ nào giết mình, mà thứ hai là bị đối thủ giết chết nhưng ngay cả tên hắn cũng không thốt lên được. Hai chuyện đó đều là sỉ nhục lớn nhất của võ giả. Thân mang võ công, dưới tình huống không hề hay biết lại bị người ta cướp đi sinh mạng, cái này gọi là vô năng, cho nên bị thảm, chuyện thứ hai cũng tương tự.

Lý Vi Ngôn muốn mở miệng, bất quá lại cố nhịn xuống, hắn đối với Diệp Thiên Vân đang bịt mắt có chút sợ hãi, vạn nhất mở miệng đối phương liền cho mình một kích, vậy kết cục của mình cũng giống như Trương Hội Húc, chết không hiểu tại sao. Hắn cẩn thận đề phòng Diệp Thiên Vân, không công chỉ thủ, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Không phải hắn không muốn ra tay, mà bởi vì hắn không thể, hắn chưa nhìn ra Diệp Thiên Vân dùng công phu gì, Hình Ý Hồ Hình nhiều người học, đại đa số đều đã nghe nói, kỳ thật là song chưởng đồng thời xuất chiêu, bất quá xuất chiêu thế nào, lúc nào xuất cũng là một loại học vấn.

Cũng là hai tay cùng xuất chiêu, nhưng phương thức lại không giống nhau, hơn nữa Hình Ý Hồ Phác chỉ có Vô Vi đạo nhân của Hình Ý môn là tinh thâm, luyện sâu, các đệ tử khác cho dù luyện, cũng không có mấy người áp dụng vào thực chiến, đều nói hình ý Hồ Hình là hổ trong hổ, nhưng cực ít người luyện thành. Cho dù là Vô Vi đạo nhân, bình sinh trình độ như vậy, có mấy người có cơ hội nhìn thấy lão xuất thủ.

Diệp Thiên Vân nếu đến thu lợi tức, tự nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn, hai người khoảng cách ngày càng gần, chiêu thức sức tích lực ngày càng lớn, đương nhiên vẫn cách nhau một khoảng nhất định.

Lý Vi Ngôn không muốn ra tay, nhưng cũng vì bất đắc dĩ, hắn ngay cả võ công của Diệp Thiên Vân còn chưa thấy rõ, nếu đối phương đã tới, cũng chỉ có thể cắn răng liều mạng, cho dù không muốn cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng. Đuôi hắn nhanh chóng đá tới Diệp Thiên Vân, đương nhiên chỉ là chiêu thăm dò mà thôi.

Diệp Thiên Vân chính là hi vọng hắn ra tay, vậy mới có cơ hội dùng Hồ bảo đầu của Vô Vi đạo nhân, cho nên hắn không tránh thế công của Lý Vi Ngôn, không chút cố kỵ sử ra Hồ bảo đầu.

Chiêu này rất thu hút, hơn nữa gần đây Diệp Thiên Vân thường xuyên học tập kỹ xảo, Vô vi đạo nhân ngay từ đầu đã nhấn mạnh “Khủy tay không rời sườn, nắm tay không rời ngực, xuất động nhập động khấn tùy thân.” Đây là Hình Ý Hồ Hình nguyên tắc phát thu tay, khởi đão đánh trước cổ pháp hậu đánh người đích tác dụng (trước theo nguyên tắc để trữ lực sau mới dùng để đánh người.)

Cổ chính là trữ lực lượng, bởi khủy tay không rời sườn, nắm tay không rời ngực, khiến cho cánh tay và thân thể hợp thành một thể, cánh tay mượn lực lượng toàn thân, mượn lực cả cơ thể mà phát ra, hơn nữa còn có toàn, phiên, ninh, khóa, trụ năm thế sức tích lực đến cực điểm, uy lực còn được nâng cao. Bởi vì còn có tác dụng cho phòng thủ, vậy nên khi phát kinh phải lựa chọn đúng thời điểm.

Xuất động nhập động khấn tùy thân ý tứ cũng rõ ràng, không chỉ có bao hàm trên nghĩa bóng, mà là yêu cầu trong phút chốc sắp ra tay. Động tức là miệng người, xuất động nhập động nói đúng nghĩa chính là thu

phát tay đều phải từ miệng, khi tay đã sức lực, tay ôm đầu, dùng thể như hổ vồ mồi, cho nên mới gọi là Hổ bảo đầu.

Lý Vi Ngôn thấy chiêu thức của Diệp Thiên Vân vừa tới, không khỏi di động thân thể, muốn thoái lui trước, sau đó chờ thời cơ phản kích.

Diệp Thiên Vân sử ra Hổ bảo đầu, từ miệng mà xuất ra, lúc này hấn chính là một đầu mãnh hổ xuống núi, thân thể hơi di động, phát hiện thân hình Lý Vi Ngôn đang lùi về sau, Hổ bảo đầu căn bản là đánh không tới, cho nên trong nháy mắt này, hấn lại tính toán tiếp tục sức lực chờ tái phát động.

Lý Vi Ngôn đại bộ phận sức chú ý đều tập trung trên tay Diệp Thiên Vân, vừa rồi Trương Hội Húc là bị xuyên ngực mà chết, cho nên hấn cũng luôn đề phòng hai cánh tay nhuốm đầy máu tươi kia của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thân hình hơi động, dưới chân không hề có chút dấu hiệu tung ra một cước, vừa độc vừa chuẩn, hấn dưới thời khắc Lý Vi Ngôn bị phân tán sự chú ý liền quét ngang một cước.

Lý Vi Ngôn trong lòng đang ngẫm nghĩ, đột nhiên cảm giác được sự khác thường, lập tức phát hiện tình huống không tốt, hấn “a” lên một tiếng, thấy được một cước của Diệp Thiên Vân, chỉ trong nháy mắt liền biết được ai là kẻ cao tay, ai là kẻ ngoan độc.

Bất quá khi hấn phát hiện ra đã muộn, chân Diệp Thiên Vân “bốp” một tiếng móc tới đầu Lý Vi Ngôn, ánh mắt Lý Vi Ngôn chợt lóe sau đó ảm đạm.

Diệp Thiên Vân vừa hạ chân xuống hạ thân đã lao lên, một bàn tay đột nhiên đặt lên cổ Lý Vi Ngôn nhẹ phát lực, một âm thanh thanh thúy truyền ra xung quanh, động tác như nước chảy mây trôi.

Kim Lam Lam quả thực nhìn đến ngây ngốc, chỉ trong thời gian chưa tới một phút, đã có hai người mất mạng, nàng dùng một loại ánh mắt không thể tin nhìn hai thi thể, sau đó một trận tuyệt vọng, người bên cạnh đều đã chết, chỉ còn lại một mình nàng, sao có thể sống. Nàng vốn làm ở võ quán, đối với võ thuật có một trình độ nhận thức nhất định, hai người kia đều là cao thủ, có thể suy ra thực lực của người bị mất.

Diệp Thiên Vân bình tĩnh hớp hai ngụm khẩu khí, hấn không phải lam sát, mỗi lần ra tay đều có mục đích, lúc này chính vì báo thù. Hấn nhìn Kim Lam Lam, sau đó lột quần áo của Lý Vi Ngôn xuống ném tới bên cạnh nàng sửa giọng nói: “Cái này cho cô, về nói với Lam Thiên. Ân oán võ lâm, võ lâm giải quyết!”

Kim Lam Lam không ngờ hung thủ giết hại hai nhân mạng lại tha cho mình, không khỏi sinh ra cảm giác thoát chết trong gang tấc, lúc này không có gì quan trọng hơn còn sống. Bất quá nàng không dám nói lời nào, chính là gật đầu như một con rối, sau đó đánh giá Diệp Thiên Vân một lần, bất quá hiện tại nàng cảm thấy ánh mắt Diệp Thiên Vân có chút quen thuộc.

Diệp Thiên Vân thấy phản ứng của Kim Lam Lam, lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ tôi cũng không phải đối tốt với cô, chút nữa đem hai cỗ thi thể này ném xuống biển, sau đó thu thập xung quanh một chút.”

Kim Lam Lam thân thân mặc âu phục, quần ngắn bị xé rách, chỉ còn lại quần lót mỏng manh màu đen, lộ ra đùi ngọc thon dài, thập phần dụ hoặc. Nàng ngây ngốc một hồi mới phát hiện mình chỉ mặc quần lót, lập tức đỏ mặt nhặt quần áo của Lý Vi Ngôn lên che đi thân thể.

Diệp Thiên Vân xử lý tốt mọi việc, liền nhanh chóng rời đi, hấn tuy không giết Kim Lam Lam, nhưng không có khả năng đưa nàng về, vào trogn rừng nhỏ hấn cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người, cuối cùng xuống biển rửa sạch hai tay.

Hấn trên đường trở về, trong đầu vẫn lưu lại cảnh tượng hạ thân Kim Lam Lam chỉ mặc một chiếc quần lót, quần bị xé rách, cặp đùi trắng bóng thon dài, đương nhiên còn cả đôi nhũ cầu nửa ẩn hiện, một đoạn khó quên luôn lơ đãng hiện lên trong đầu hấn, rất lâu không xóa được đi. Hấn lần đầu tiên phát hiện trí nhớ tốt cũng có khuyết điểm, ngẫu nhiên khiến người ta không thể quên đi vài chuyện...

Một vầng trăng chiếu sáng trên cao, ánh sáng như ngọc chiếu lên biển rộng vô bờ, xa xa thấp thoáng một ngọn hải đăng sáng ngời, trong nước in bóng Diệp Thiên Vân. Đương nhiên còn có một kí ức không thể xóa nhòa, đêm nay lại có người mất ngủ....

Diệp Thiên Vân về tới võ quán đã là 12h30, Ngô Đại Quân và Vu Hinh Nguyệt đều lo lắng chờ đợi, vừa thấy Diệp Thiên Vân liền không khỏi hỏi đông hỏi tây, liên miên hỏi chuyện Lam Thiên võ quán.

Diệp Thiên Vân chỉ nói mình lạc đường, tìm nửa ngày mới thấy cho nên chậm trễ, khiến cho hai người trợn trừng mắt. Tần Hoàng Thị cũng không lớn, vô luận ở nơi nào tùy tiện bắt xe đều có thể đến nơi, bọn họ rất khó tin tưởng Diệp Thiên Vân vì lạc đường là đến chậm.

Thấy hẳn về hai người Ngô Đại Quân và Vu Hinh Nguyệt đều an tâm, chỉ cần người không có chuyện gì, vậy tất cả đều ổn, cho nên liền về phòng ngủ.

Diệp Thiên Vân sau khi trở lại phòng mình có chút hưng phấn, lần đầu hẳn dùng Hình ý Hổ Hình giao thủ cùng người khác, tuy rằng hiện tại luyện còn chưa tinh thuần, chỉ có thể nói là mức đầu tiên, bất quá toàn bộ uy lực Hổ Hình quả thật không nhỏ, nhất là một chiêu Hổ phác kia, kết hợp với Kim chung trảo quả thật là lợi khí giết người.

Hổ Hình so với Ngũ hình quyền còn cao thâm hơn, khó luyện hơn, mới luyện một chút hiệu quả so với Ngũ hình quyền cao hơn nhiều lắm. “Hình ý Hổ Hình hổ trong hổ” cũng không phải nói suông, hơn nữa Hổ Hình còn tăng thêm tiềm lực, Diệp Thiên Vân hiện tại đã luyện đến giai đoạn thuần thực, chỉ cần không ngừng rèn luyện, vật công phu sẽ nhanh chóng đại tiến.

Hắn tập thử Hổ Hình xong, không khỏi nghĩ tới mấy hình khác, tuy rằng không chắc chắn có thể học toàn bộ, bất quá nếu học được bốn trong năm hình, vậy thực lực có thể tăng lên. Điều này khiến hắn trần trọc miên man, hình ý quyền không phải vừa, nhất là ngũ hình quyền học tốt, lại dùng hơn mười hai hình, vô công hiển nhiên tăng lên cảnh giới mới.

Ngũ hình quyền là căn cơ, mà nó cũng có liên hệ rất lớn với Thập Nhị Hình, tựa như toàn bộ Hổ Hình kết hợp với Ngũ Hình quyền, hẳn tiêu phí mười năm luyện Ngũ Hình quyền rút cuộc cũng chạm tới điểm đầu, điều này khiến hắn âm thầm quyết tâm sau này nhất định phải học thêm mấy hình, ít nhất phải giành được cái gọi là nhất đại tông sư.

Bất quá còn một việc khiến Diệp Thiên Vân lo lắng, chính là Trạc Cước môn, kì thật đệ tử Trạc Cước môn đã bị hắn nhanh chóng giết sạch, chỉ có sư đệ Trương Thiên Phóng chạy thoát, có thể còn thêm một ít đệ tử, hơn nữa Trương Thiên Phóng cũng gần như gặp họa diệt môn. Hôm nay đã chết hai người, đúng là một cú đả kích chí mạng với Trạc Cước môn, đệ tử bên trong thiếu, vậy Trạc Cước môn cũng coi như xong rồi, hẳn cũng không biết liệu Trạc Cước môn có xuất hiện trong đại hội giao lưu võ thuật hay không.

Trạc Cước môn kẻ có thể uy hiếp tới Diệp Thiên Vân chỉ có Dương Thiết Tâm, còn kẻ khác, ngay cả Cổ Phàm cũng không khiến hắn sợ hãi. Nguyên nhân rất đơn giản, Trương Thiên Phóng bọn họ không phải đối thủ, mà Cổ Phàm đang trong giai đoạn dưỡng thương, Trạc Cước môn công phu tuy rằng tập trung luyện chân, bất quá cánh tay cũng là một bộ phận trọng yếu, khi một người mất đi một cánh tay, thân thể trong một thời gian nhất định cơ bản sẽ không kịp thích ứng, không có hơn nửa năm, hẳn đừng mơ có thể khôi phục.

Bằng không cho dù thương thế đã đỡ, ra tay cũng trở nên khó khăn, không thể bảo trì cân bằng cơ thể, đối với võ giả là một chuyện đáng sợ, tư thế tốc độ hay phương hướng công kích đều biến hóa, Cổ Phàm đợi cho thích ứng xong mới có thể rời núi, cho nên hiện tại kẻ có sức uy hiếp chỉ có một mình Dương Thiết Tâm.

Diệp Thiên Vân càng nghĩ càng không ngủ được, hiện tại hẳn phải tránh mặt Dương Thiết Tâm, sau đó trước khi Cổ Phàm hồi phục phải rửa sạch Trạc Cước môn, nếu không có Trương Thiên Phóng, mọi chuyện cũng không cải biến như hiện tại. Bất quá hẳn cũng không có cách nào, Trương Thiên Phóng thực giáo hoạt, căn bản là không giao thủ cùng mình.

Ngay trong đêm, Diệp Thiên Vân không biết suy nghĩ bao nhiêu sự tình, thân hắn mặc dù rời võ lâm, nhưng tâm vẫn không dứt ra được.

.....

Ngày hôm sau Diệp Thiên Vân dậy rất sớm, hắn nhanh chóng ăn xong hai phần bữa sáng, sau đó bắt đầu tập luyện, kỳ thật hẳn vô cùng ngứa ngáy, ngày hôm qua thử chiêu, phát hiện Hổ Hình uy lực không ngờ lớn như vậy, tất nhiên muốn thử xuất ra tất cả võ công vừa luyện được.

Cũng may trong võ quán người có thể nhận ra Hồ Hình quá ít, đại bộ phận đều đến tập thể hình, hơn nữa, hôm nay là thứ hai, mọi người phải dậy sớm chuẩn bị đi làm, cho nên người đang luyện tập tính cả Diệp Thiên Vân, tổng cộng có ba người.

Vu Hình Nguyệt vốn cơm nước xong sẽ ra sân tập kiểm tra, nàng bình thường đều phụ trách việc giải thích, ai có gì không hiểu thì thỉnh giáo nàng. Nàng đi đến bên người Diệp Thiên Vân, không khỏi dừng chân một chút, ở trong mắt nàng, Diệp Thiên Vân là một học viên chăm chỉ hiếu học, hơn nữa tiếp thu cũng rất nhanh, lý giải với hình ý quyền, tuy rằng vẫn ở trong giai đoạn sơ cấp, bất quá cũng là một hạt giống tốt.

Nàng đợi Diệp Thiên Vân dừng lại liền hỏi: “Anh phần lớn chỉ học công phu vật lộn, không học các võ thuật khác? Tôi nói là công phu chân chính?”

Diệp Thiên Vân tự nhiên lắc đầu, hần nếu hiện tại nói thật ra, khẳng định Vu Hình Nguyệt này điên mất, cho nên tốt nhất không nói gì.

Vu Hình Nguyệt ngập ngừng muốn nói ra suy nghĩ của mình, nàng nhìn mặt đất một lát, chần chờ cả nửa ngày mới thốt lên: “Tổ chức thân thể anh không tồi, luyện công cũng chăm chỉ, nếu anh muốn học võ thuật chân chính, vậy võ quán cũng không phải là nơi tốt nhất để học tập.”

Diệp Thiên Vân không rõ ràng ý tứ của nàng, cho nên chỉ lẳng lặng nhìn nàng, chờ câu phía sau.

Vu Hình Nguyệt đã quen với việc Diệp Thiên Vân ít nói chuyện, nàng mỉm cười nói: “Kỳ thật lấy tư chất của anh, nếu hạ quyết tâm, ba năm sau thực lực so với tôi không sai biệt lắm.”

Diệp Thiên Vân không ngờ Vu Hình Nguyệt thổ lộ nhiệt tình như vậy, nói thẳng ra những lời này, theo đạo lý mà nói nếu Vu Hình Nguyệt muốn lưu hần lại, sẽ không nên nói những lời này. Thật vất vả mới có một đệ tử mới, nói mấy câu đã như muốn đuổi đi rồi, hần nhìn thật sâu Vu Hình Nguyệt, không quá hiểu được nàng nói những lời này là có ý tứ gì.

Vu Hình Nguyệt sâu kín thở dài nói: “Kỳ thật chuyện như vậy tôi vốn không nên nói với anh, bất quá anh cũng giúp tôi không ít, hơn nữa tư chất anh quả thật không tồi, không muốn làm chậm trễ tiền đồ của anh, võ quán này kỳ thật cũng không phải là nơi tốt nhất để học võ công.”

Nàng đột nhiên thốt ra một câu như vậy, chẳng lẽ là muốn nói chuyện tình vài môn phái? Diệp Thiên Vân trong lòng vừa động, lập tức lấy làm hứng thú nói: “Ồ? Tôi hôm qua đến Lam Thiên võ quán, bên trong có rất nhiều người, võ công rất cao, hơn nữa rất rộng.” Hần cố ý cười đại Lam Thiên võ quán lên một chút, chính là muốn nhìn xem Vu Hình Nguyệt có phản ứng gì.

Vu Hình Nguyệt cười cười, không vì Diệp Thiên Vân tán dương võ quán khác mà không vui, nàng suy tư hồi lâu mới nói: “Kỳ thật Lam Thiên võ quán ở Tần Hoàng thị xem như là võ quán tốt nhất, hơn nữa lý giải với võ công cũng cao, bởi vì phía sau võ quán còn có vài môn phái?” Nói xong nàng tìm một chỗ, mời Diệp Thiên Vân ngồi xuống.

Diệp Thiên Vân tới bên cạnh nàng ngồi xuống, hít sâu một hơi ngửi thấy một cỗ hương thơm ngát, tinh thần chấn động hỏi ngược lại: “Môn phái? Chẳng lẽ là Võ Đang, Thiếu Lâm sao? Cái đó tôi biết.”

Vu Hình Nguyệt gật đầu, sau đó bình tĩnh nói: “Kỳ thật thế giới này có đôi khi không giống như anh thấy, nó ẩn tàng rất nhiều thứ, không ai nói cho anh, vậy người sẽ vĩnh viễn ở trong mê cục.”

Diệp Thiên Vân ”nửa hiểu nửa không”, đang duy ngẫm lời của nàng.

Vu Hình Nguyệt nói tiếp: “Kỳ thật anh muốn luyện võ công, phải tìm một môn phái, nơi đó mới có công phu chân chính.”

Diệp Thiên Vân chậm rãi gật đầu, nhìn Vu Hình Nguyệt ánh mắt bình tĩnh như nước, đột nhiên nói: “Qua mấy ngày luyện tập, tôi thấy hình ý quyền không tồi, về sau muốn tiếp tục nghiên cứu sâu hơn, có phải có Hình Ý môn không?”

Vu Hình Nguyệt sắc mặt đại biến, đột nhiên đứng dậy lạnh lùng nói: “Không được, anh không thể đi.”

Diệp Thiên Vân lòng vòng cả nửa ngày, mới nói được suy nghĩ trong lòng ra, nghe vậy lập tức nghi hoặc hỏi: “Thật sự có? Sao tôi lại không thể đi?”

Vu Hinh Nguyệt tựa hồ nhớ ra cái gì, cả nửa ngày sau tâm tình nàng mới phục hồi, sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Bởi vì trước khi cha tôi là đệ tử của Hình ý môn, ông từng nói qua bên trong môn phái phân tranh quá lớn, hơn nữa sau này ông cũng chết vì tranh đấu trong nội bộ môn phái, tư chất càng cao chết càng nhanh.”

Diệp Thiên Vân cảm thấy lời nói của nàng có chút khoa trương, ít nhất hiện tại hắn còn không phát hiện Hình Ý môn có phát sinh chuyện như vậy, tuy rằng bên trong môn phái có một vài tranh đấu, bất quá trong mắt hắn, đều là bình thường, bởi vì các môn phái khác không nhất định không có, hơn nữa so với Hình Ý môn chưa chắc đã khác hơn.

Vu Hinh Nguyệt thấy hắn không tin, lập tức nói “Cha tôi bị hại chết, người nếu muốn học hình ý quyền, nếu đến Hình Ý môn không bằng tự mình luyện tập. Nếu không chỉ chết sớm hơn, chuyện này cũng không phải là dọa dẫm gì.” Nàng dừng lại một chút nói tiếp: “Cha tôi ở trong môn phái, luận võ sau đó bị thương. Ông bị thương, nhưng không nguy đến tính mạng, sau đó sư đệ tặng cho ông hai gói thuốc, kết quả dùng xong hôm sau liền qua đời. Mọi người đều nói võ công Hình Ý môn thâm độc, tôi cảm thấy con người Hình Ý môn mới là tâm địa độc ác a. Sư huynh đệ còn làm ra chuyện như vậy, cho nên tôi khuyên anh không nên tư tưởng đến Hình Ý môn gì đó, bằng không chỉ chuốc lấy thảm cục, chết không hiểu tại sao.”

Diệp Thiên Vân nghe xong trong lòng cả kinh, kể trong lời của Vu Hinh Nguyệt là Tiêu Hùng không thể nghi ngờ, hắn cũng từng đưa cho mình không ít thuốc. Đối với hắn vô ích, nhưng lại đưa cho bằng hữu, Uy Chấn Thiên, Hà Sơn, còn có Thạch Thanh Sơn. Bất quá hắn liền phủ định, Tiêu Hùng cho dù muốn hạ độc, nhưng lúc đó hắn vừa gia nhập môn phái, căn bản không có lý do gì để hạ độc.

Vu Hinh Nguyệt thấy Diệp Thiên Vân thần sắc khiếp sợ, bất quá trong nháy mắt khôi phục thái độ bình thường, nàng cảm thấy Diệp Thiên Vân vẫn không tin, liền cười tự giễu nói: “Tôi cũng không lừa anh, không nên tiếp xúc với Hình Ý môn là tốt nhất, nếu có lòng muốn học võ công, vậy anh nên tự giải quyết cho tốt.” Nói xong liền rời khỏi sân tập.

Ngoài sân mọi người đã tới gần như đầy đủ, chỉ có Diệp Thiên Vân đang suy ngẫm lời nói của Vu Hinh Nguyệt, hắn chung quy vẫn cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, hơn nữa hiện tại, vài người đã dùng qua thuốc chưa có phản ứng gì.

Diệp Thiên Vân nói chuyện với Vu Hinh Nguyệt xong, cả một ngày chỉ có ý niệm này trong đầu, điều này khiến hắn vài lần đang luyện tập phải dừng lại, bởi vì một câu khơi ra ý nghĩa sâu xa “Mọi người đều nói công phu độc, tôi thấy người luyện hình ý mới là tâm địa độc ác!”

Những lời này nghe ra rất bình thường, bất quá nếu tinh tế suy nghĩ lại phát hiện không phải không có đạo lý, nhất là thể hiện trên người hắn. Hắn khi giao thủ cùng người khác luôn không lưu tình, đây cũng là phong cách trước sau như một của hắn, cho nên mới có thể trải qua gió tanh mưa máu trong võ lâm mà bình an vô sự đến bây giờ.

Kỳ thật nói đến độc, cũng không chỉ có lòng người độc, ở trong chốn võ lâm không có người không độc. Người khi còn sống luôn muốn tranh giành hơn kém, bước vào võ lâm đánh bại tất cả trở thành đệ nhất, thành đệ nhất rồi lại phải đề phòng kẻ khác trở thành đệ nhất. Những người này tâm đều bước dần về một nơi đen tối mà không hay.

Võ lâm chính là một tràng giết chóc, chỉ cần có kẻ tranh cường háo thắng, vậy giết chóc sẽ vĩnh viễn không dừng lại, bởi vì nói này rất dễ xảy ra ân oán, cho nên người trong võ lâm đều rất cảnh giác đề phòng với những người khác.

Diệp Thiên Vân tiến vào võ lâm liền không ít người nói hắn tâm ngoan thủ lạt, bất quá hắn một đường thẳng đến bây giờ vẫn an toàn vô cùng, nhưng không phải hắn có thủ đoạn giữ mình thật tốt, mà kẻ nào chọc hắn, hắn đều đã giết hết.

Loại thủ đoạn này của hắn muốn lùi bước là không có khả năng, chỉ có thể mãi tiến về phía trước, mà đối thủ lại không ngừng cường đại, cũng như một con đường tràn ngập khiêu chiến không có điểm cuối.

.....

Đại hội giao lưu ngày càng tới gần, Diệp Thiên Vân đã luyện toàn bộ Hổ Hình đến mức không sai biệt lắm, hẳn lúc này chính là đang chờ đợi, chờ tới đại hội sau, nhiệm vụ của hắn cơ bản hoàn thành.

Lúc này Diệp Thiên Vân đang một mình huấn luyện ở sân tập, sân tập im ắng, chỉ có tiếng xuất chiêu làm bạn với hắn.

Vu Hình Nguyệt từ bên ngoài đi tới, nàng hôm nay tựa hồ cố ý ăn mặc, gạt đầu một cái nói với Diệp Thiên Vân: “Thiên Vân, anh đi cùng tôi một chuyến.”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng, liền đi theo nàng lên lầu hai, trong đầu hắn còn đang chạy lại hình ảnh ngày hôm qua đánh lén, đầu óc không tập trung. Vu Hình Nguyệt nhìn thấy tên đệ tử bình thường vẫn bộ dáng không nóng không lạnh hôm nay bỗng nhiên có chút không phải, cảm thấy kinh ngạc.

“Xảy ra chuyện gì?” Vu Hình Nguyệt ngữ khí tuy rằng thản nhiên, nhưng không thể che dấu sự quan tâm. Nói thật, Vu Hình Nguyệt đối với tên đệ tử này rất vừa lòng, chịu khổ cực, chưa từng oán hận, hơn nữa chỉ cần hắn cứ thế luyện tập, sẽ có kiến giải của mình với võ thuật, tương lai cũng là một nhân vật bất phàm.

“Không có gì.” Diệp Thiên Vân thuận miệng trả lời một câu, trong lòng vẫn suy nghĩ về vấn đề vừa rồi, đầu óc có chút hỗn độn. Hắn đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, nếu hai ngày nữa ở đại hội gặp người quen vậy xử lý ra sao, nên lấy thân phận nào giao thủ cùng họ, hoặc đi chỉ để bảo vệ Vu Hình Nguyệt.

Chuyện này có thể nói là cực kì phiền toái, đến lúc đó thường trảng, tình hình căn bản là không thể khống chế, hơn nữa cũng không thể tùy ý đánh lén như ngày hôm qua, cho nên trong lòng một chút nắm chắc cũng không có.

Bất quá hoàn hảo năng lực khống chế của Diệp Thiên Vân rất mạnh, ngay cả khi tinh thần ức chế, hắn vẫn bảo trì được tỉnh táo.

Vu Hình Nguyệt thấy Diệp Thiên Vân không muốn nói, nên cũng không hỏi nhiều, chỉ bổ thêm một câu: “Có chuyện gì không giải quyết được, có thể nói với tôi.”

Diệp Thiên Vân gạt đầu ý bảo đã hiểu, cảm thấy lo lắng hơn vài phần, nan đề của hắn sao có thể nói với Vu Hình Nguyệt, đơn giản bỏ hết ra khỏi đầu, nghe xem Vu Hình Nguyệt định nói cái gì.

Vu Hình Nguyệt về tới phòng mình, sau đó cười nói: “Hôm này sáng sớm Lam Thiên võ quán đã cho người tới đây, xác định nhân số chúng ta tham gia đại hội, hơn nữa còn đưa thêm cái này, anh xem qua đi.” Nói xong đưa cho Diệp Thiên Vân một tờ giấy.

Diệp Thiên Vân nhìn qua thấy ba chữ đỏ đậm “Sinh tử trạng”, không khỏi nhìn trên dưới vài lần, lần trước lúc mở đại hội võ thuật cũng đã ký một lần, cũng không khác gì hôm nay. Chính là khi thượng đài tỷ thí, phải ký sinh tử trạng. Những cái khác cũng không có gì, cho nên ngẩng đầu hỏi: “Chúng ta cũng phải ký sao?”

Vu Hình Nguyệt trong lòng lo lắng, Diệp Thiên Vân chỉ là một tên đệ tử, kí giấy sinh tử này tựa hồ có chút quá mức, cho nên mới gọi Diệp Thiên Vân đến đây, nàng vừa rồi vẫn quan sát phản ứng của hắn, bất quá không phát hiện ra cái gì khác biệt, lúc hắn nhìn thấy sinh tử trạng vô cùng bình tĩnh.

Điều này khiến nàng có chút ngạc nhiên, cho nên mày tú nhướng lên nghi hoặc nói: “Thiên Vân, anh từng tham gia cái này sao?” Cặp mắt khi mở to nhìn chăm chú Diệp Thiên Vân, tựa hồ chờ đợi hắn giải thích.

Diệp Thiên Vân đột nhiên ý thức được mình không đúng, cho nên trong đầu vừa chuyển nói: “Trước kia tôi đã từng tham gia một tràng tỷ thí kịch liệt, hơn nữa cũng phải kí sinh tử trạng này.”

Vu Hình Nguyệt nghe xong mới cởi bỏ nghi vấn, nàng cũng không hỏi thêm, gạt đầu nói: “Đúng vậy, kí giấy sinh tử này không nhất định sẽ chết, chẳng qua là hình thức thôi.”

Diệp Thiên Vân phản ứng cũng coi như nhanh, nếu vừa rồi do dự thêm một chút, nhất định sẽ bị Vu Hình Nguyệt phát hiện có điểm khác thường, cho nên hắn cảm thấy nhanh quyết định, sau đó nhanh tay kí tên mình lên, đưa cho Vu Hình Nguyệt.

Vu Hình Nguyệt còn tưởng muốn hắn kí tên là việc khó, không ngờ Diệp Thiên Vân không hỏi một câu liền kí tên, cho nên trong lòng vui vẻ nói: “Yên tâm, có chuyện gì tôi sẽ bảo vệ anh.”

Diệp Thiên Vân nghe thấy nàng muốn bảo hộ mình, không khỏi có chút xúc cảm, tiến vào võ lâm chưa từng có người nào nói vậy với hắn, trong mắt hắn bảo hộ chính là một loại hứa hẹn, như vậy sẽ không dễ dàng nói bừa, cho nên hắn nhìn thật sâu Vu Hình Nguyệt, lại thấy ánh mắt kiên định của nàng, như muốn chứng minh sự kiên định trong lời nói của mình vậy.

Vu Hình Nguyệt đặc biệt trang điểm, lúc này một nam nhân nhìn nàng không chớp mắt, lập tức có chút xấu hổ, nàng rốt cuộc vẫn là một quán chủ, chỉ chốc lát thời gian đã ổn định lại tinh thần, thần nhiên nói: “Đến lúc đó anh theo phía sau tôi là được.....”

Đại hội giao lưu trong giới võ thuật đã bắt đầu, chủ nhà là Lam Thiên võ quán, không chỉ có mời các võ quán trong Tần Hoàng thị, mà còn mời khá nhiều võ giả nổi danh, khiến cho địa hội lần này náo nhiệt hơn bao giờ hết.

Bãi đỗ xe của Lam Thiên võ quán không ít hăng xe nổi tiếng, thoạt nhìn người giàu đến khá nhiều, trên cơ bản có thể mở một cái triển lãm. Vu Hình Nguyệt kì thật cũng giống như Hứa Tình, đều là trang trí nhiều thứ trong xe hơn nữa còn treo rất nhiều trang sức nhỏ đáng yêu, chẳng qua màu sắc bất đồng mà thôi. Xe dừng ở bãi đỗ, Vu Hình Nguyệt trên mặt không khỏi đỏ bừng, nhìn bãi đỗ cũng có thể suy ra điều kiện võ quán.

Dật Hiên võ quán vô luận ở phương diện nào cũng không thể so sánh, trừ Vu Hình Nguyệt thân thủ tốt ra, những thứ khác cũng chẳng có gì khiến người ta khen ngợi.

Diệp Thiên Vân lại không chút phản ứng, xe tốt hay xấu hắn cũng không để ý, võ thuật không phải dùng những thứ này để so sánh, bất quá hắn vẫn còn chuyện để lo lắng. Hắn hôm nay cố ý mặc một chiếc áo gió màu đen, đeo một chiếc kính râm lớn, che đi một phần khuôn mặt, như vậy cũng giảm bớt tỷ lệ bị phát hiện. Hắn hiện tại cũng phát sầu vì không biết làm gì, dù sao nơi này ranh giới với võ lâm mơ hồ không rõ, nói không chừng người của môn phái nào đó sẽ đến tham gia, cho nên phải ngụy trang một chút.

Trước cửa Lam Thiên võ quán là hai hàng đệ tử quần áo trắng tinh, thần sắc nghiêm trang đứng đó, nghênh đón các võ giả đến tham gia đại hội, có thể thấy Lam Thiên võ quán cũng phí không ít tâm tư. Bên ngoài võ quán cờ lá tung bay, rất nhiều khẩu hiệu lời chúc treo ngập trời.

Vu Hình Nguyệt đi hai bước, thần sắc có chút bối rối, nàng không tự giác nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Nơi này có không ít đệ tử tới tham gia, chúng ta chỉ là một võ quán nhỏ, sợ là không có hi vọng gì.” Nói xong nàng thở dài một hơi, có thể nhìn thấy trong lòng đang âu lo vạn phần.

Diệp Thiên Vân hơi có chút buồn cười, không ngờ lúc trước Vu Hình Nguyệt còn biểu hiện rất kiên cường, nhưng hiện tại lại xì hơi như bóng cao su, hoàn toàn không có bộ dáng quán chủ, thoạt nhìn tốt chất tâm lý cũng không tốt lắm, còn phải rèn luyện thêm.

Thạch Thanh Sơn cũng là tôi luyện rất lâu mới được như vậy, mà Vu Hình Nguyệt tựa hồ không có trải qua trường hợp như thế, trong lúc nhất thời khẩn trương mất đi lòng tin cũng là việc khó tránh khỏi, cho nên hắn cười an ủi: “Kỳ thật không có gì cả, coi như bọn họ không tồn tại là được rồi.”

Vu Hình Nguyệt nghe xong bật cười, nàng có chút ngoài ý muốn nói: “Nhìn anh bình thường không nói một lời, lúc mấu chốt lại biết làm cho người ta thoải mái.” Bất quá lời nói của Diệp Thiên Vân khiến nàng thả lỏng không ít, ít nhất cũng bớt chút cảm giác khẩn trương.

Diệp Thiên Vân lúc này cố vũ lòng tin của Vu Hình Nguyệt, là không muốn nàng dựa vào mình, bằng không lúc sau tiến sâu hơn, nàng khẳng định là nàng nhường cho mình quyền quyết định.

Hai người đi theo dòng người đi vào bên trong, kỳ thật nơi này không chỉ có các võ quán quán chủ, còn có rất nhiều đệ tử, cho nên tạo thành một hiện trường chật chội như hiện tại.

Vừa mới tiến vào bên trong, Diệp Thiên Vân liếc mắt một cái liền thấy Kim Lam Lam trên người đeo một huy hiệu, đứng bên cạnh chỉ huy đám đệ tử.

Thực xảo hợp Kim Lam Lam cũng đảo mắt qua phát hiện Diệp Thiên Vân, nàng nở nụ cười với hắn, sau đó lại vẫy tay, xem như tiếp đón.

Vu Hình Nguyệt ở bên nhìn thấy rõ ràng, không khỏi dùng ánh mắt kì dị đánh giá Diệp Thiên Vân, nam nhân trầm mặc ít nói này.

Diệp Thiên Vân ở Dật Hiên võ quán tập luyện ra bốn sự hiện tại, hẳn đều ít trao đổi cùng mọi người, cho dù một đệ tử của võ quán cũng không nói lời nào. Chỉ là nỗ lực luyện tập, không giống như bình thường luôn tách riêng, hôm nay lại xuất hiện một chuyện ngoài ý muốn đối với Vu Hình Nguyệt.

Diệp Thiên Vân nói qua hẳn không phải là người thành phố này, cho nên mới có vấn đề, hẳn có thể một ngày quen biết một mỹ nữ có khí chất như vậy, không thể không nói là rất có mị lực, cái này hoàn toàn không phù hợp với lễ thường, cho nên Vu Hình Nguyệt không thể không chú ý thêm vài phần.

Một thân âu phục trắng ngà, giày cao gót đen, còn lộ ra đôi đùi ngọc thon dài, dáng người cao gầy, dáng người như vậy đúng là xứng với dung mạo, đôi chân kia ít nhất dài chín lăm phân.

Kim Lam Lam vốn chỉ chào hỏi, nên Diệp Thiên Vân cũng chỉ gật đầu đáp lễ, căn cứ vào một lần gặp mặt trước, kỳ thật hẳn tránh nàng còn không kịp, nếu để Kim Lam Lam nhận ra hẳn tối hôm đó giết Lý Vi Ngôn cùng sư đệ, vậy sự tình không biết sẽ có bao nhiêu phiền toái, hẳn cơ hồ chỉ điểm nhẹ đầu sau đó đi tới chỗ Vu Hình Nguyệt.

Kim Lam Lam thấy Diệp Thiên Vân đáp lễ, trên mặt liền nở nụ cười, định nhìn theo hướng hắn rời đi, ngay lúc Diệp Thiên Vân xoay người bước hai bước, nàng đột nhiên có cảm giác quen thuộc, nhưng lại không có ấn tượng sâu lắng. Nàng cẩn thận nghĩ lại sắc mặt đột nhiên biến đổi, sau đó vội chạy tới chỗ Diệp Thiên Vân nói: “Xin chờ một chút.”

Thân hình Diệp Thiên Vân hơi khựng lại, hẳn có một loại cảm giác bất an, thoát nhìn Kim lam Lam hẳn là phát hiện ra cái gì, bằng không tuyệt đối sẽ không gọi hắn lại, cho nên hắn chậm rãi xoay người lại.

Vu Hình Nguyệt vốn định cùng Diệp Thiên Vân sóng vai mà đi, bất quá cũng bị tiếng la của Kim Lam Lam làm cho dừng bước, nàng bỗng có cảm giác không thoải mái, giống như vừa mất đi thứ gì đó vậy, đương nhiên không phải trên phương diện tình cảm, mà là một loại tâm lý, giống như cảm giác bị phản bội.

Diệp Thiên Vân là đệ tử Dật Hiên võ quán, lại có quan hệ không minh bạch với người phụ trách Lam Thiên võ quán, sao có thể khiến nàng thoải mái, cho nên Vu Hình Nguyệt không biết sao bỗng nhiên nổi tính, túm lấy cánh tay Diệp Thiên Vân, sau đó hung hăng nhéo hắn một cái, rồi lại dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Thiên Vân.

Kim Lam Lam vốn nhìn thấy bóng dáng Diệp Thiên Vân có chút quen mắt, lại không ngờ thấy được Vu Hình Nguyệt nhéo hắn một cái, liền phì cười, nàng muốn che miệng như lại thấy không lễ phép nên rụt tay về, trong mắt không che dấu được ý cười.

Diệp Thiên Vân rất vô tội, không chỉ bị đám nam nhân võ quán khác dùng ánh mắt giết người nhìn đi nhìn lại, mà còn nhận lấy sự tức giận của Vu Hình Nguyệt, kì thật hẳn trong lòng rõ ràng, căn bản là không có chuyện gì, chỉ là xảo hợp. Vu Hình Nguyệt không biết bị bệnh gì, hẳn không để ý đến Vu Hình Nguyệt, mỉm cười nói: “Có chuyện gì sao?”

Kim Lam Lam bỗng nhiên quên mất mình định làm gì, trong lúc nhất thời lâm vào xấu hổ, nàng trong lòng cũng nóng vội, gọi người ta lại lại không nói chuyện gì, cứ như nhàn rỗi kiểm việc làm, bỗng thấy trong tay đang cầm một chai nước, cho nên dùng thanh âm ngọt ngào nói: “Bên trong có nhiều người, rất nóng, chai nước này cho anh.”

Diệp Thiên Vân nhìn biểu hiện của Kim Lam Lam, trong lòng có chút kinh nghi bất định, chẳng lẽ nàng không phải phát hiện ra cái gì? Bất quá lúc này hẳn không thể hỏi, tất cả nghi hoặc chỉ có thể tạm thời nuốt vào bụng, thản nhiên đáp lại: “Cảm ơn.”

Kim Lam Lam xấu hổ không nói nên lời, động tác của Vu Hình Nguyệt khiến nàng không khỏi hiểu lầm, chính mình trở thành kẻ phá rối, lập tức thấp giọng nói: “Không có chuyện gì nữa, tôi đi làm việc đây.” Nàng cũng không dám xin lỗi Diệp Thiên Vân, có chút hơi thẹn thùng nhanh chóng chạy đi.

Không ít người ở đại sảnh nhìn thấy cảnh này, cũng đều là lấy ánh mắt không hảo ý nhìn Diệp Thiên Vân, ghen tị, hâm mộ, có nam nhân đồng cảm mang theo một loại ánh mắt kì lạ nhìn Diệp Thiên Vân.

Vu Hình Nguyệt có chút ngưng ngừng, nàng tuy là quán chủ, nhưng cũng không chịu nổi ánh mắt của nhiều người như vậy, lấp tức đỏ mặt, dùng sức lôi Diệp Thiên Vân đi vừa nói: “Đi thôi, sắp trễ giờ rồi.” nói xong liền kéo Diệp Thiên Vân nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Diệp Thiên Vân hiện tại không có thời gian lo lắng nhiều như vậy, hắn bây giờ còn đang suy đoán, Kim Lam Lam đưa chai nước có ý tứ gì, hoặc ám chỉ cái gì, lấy quan hệ hai người sau có thể đưa nước cho hắn, trừ phi Kim Lam Lam phát hiện cái gì, hoặc là cảm tạ hắn hôm qua cứu nàng? Nhưng cũng chỉ là đoán, không thể chứng thực, hắn chỉ có thể tạm thời đem nghi vấn thu hồi, theo dòng người đi vào trong.

Nhìn hình thức tổ chức đại hội lần này của Lam Thiên võ quán, hắn là rất quyết tâm thi thố, tụ trung nhiều người đến Lam Thiên võ quán như vậy, không chỉ gia tăng nhân khí, mà còn ảnh hưởng lớn đến một ít võ quán.

Diệp Thiên Vân hiện tại mục đích quan trọng là không để lộ hành tung, chính là ẩn dấu trong vô số đệt ở nơi này, điều vui mừng duy nhất là, Vu Hình Nguyệt chẳng qua chỉ là một quán chủ tam lưu võ quán, không có bao nhiêu người quen biết, mà các võ quán cũng được dãi ngộ như nhau, bắt đầu được an bài vị trí.

Vu Hình Nguyệt nhận được mức chiêu đãi cũng không cao, thậm chí có thể nói là quá kém, bất quá xưa nay thái độ làm người cũng xem như là không đòi hỏi cao, lần này đến cũng không muốn bị người khác chú ý.

Chỗ ngồi được xếp ở rìa biên, điều này khiến Diệp Thiên Vân thất vọng đi rất nhiều, đại bộ phận mọi người đều không chú ý tới, tuy rằng đây là cách chiêu đãi của võ quán, bất quá chỗ này cũng không quá thu hút ánh mắt kẻ khác.

Trước mắt xem mức độ chiêu đãi của Lam Thiên võ quán, có thể là người tham gia đại hội nhiều, vượt qua dự đoán, bất đắc dĩ đành phải lấy một gian cách vách đại sảnh làm chỗ chiêu đãi lâm thời.

Nói thật, Diệp Thiên Vân có chút hứng thú với đại hội giao lưu võ thuật này, từ khi Trắc Cước môn đi vào Lam Thiên võ quán, Diệp Thiên Vân đối với Tần Hoàng thị võ quán không dám có chút coi thường nào, nơi đây ngọa hổ tàng long, nói không chừng mỗi võ quán phía sau đều là một môn phái.

Hơn nữa Diệp Thiên Vân đối với năng lực học tập của mình thập phần tự tin, đại hội như vậy sẽ có một chút tác dụng xúc tiến, không cần nghĩ cũng biết đây là ưu điểm của hắn, sẽ không vì tỷ thí giữa các võ quán mà coi thường, bởi vì đó là việc không đúng với tính cách của hắn, hắn luôn là người cẩn thận, không thích qua loa.

Vu Hình Nguyệt cùng Diệp Thiên Vân ngồi yên lặng tựa một chỗ, đám người xung quanh bọn họ một người cũng không quen, hơn nữa lại chỉ có hai người, đều đáng vẻ lạnh băng, tự nhiên sẽ không có người nào chủ động nói chuyện cùng họ.

Lam Thiên võ quán mọi người đang bận rộn chuẩn bị cho đại hội, không ai nhớ được một tiểu nhân vật như Diệp Thiên Vân, cho dù là Vu Hình Nguyệt phỏng chừng cũng sớm quên sạch sẽ.

Đại hội giao lưu lần này chủ yếu có vài tiết mục, đầu tiên là đệ tử Lam Thiên võ quán biểu diễn, sau đó chính là đệ tử võ quán khác biểu diễn, cùng nhau tỷ thí, cuối cùng để ban giám khảo so sánh đánh giá.

Biểu diễn tập thể trogn mắt hành gia bất quá chỉ là vài trò khoa chân múa tay, nhưng đối với người thường, cũng là tiết mục khó thấy, thật khiến cho thường nhân hứng thú vô cùng.

Đến Lam Thiên võ quán đại bộ phận là đệ tử, bọn họ thường thức ở trình độ cũng không cao, đại bộ phận đều là xem cho vui cũng không có suy nghĩ sâu xa gì. Nếu nói đến phân loại, thì tất cả đều thuộc loại thường, trình độ thường thức căn bản không cao, nên đa phần mọi người là đến xem náo nhiệt không có yêu cầu gì.

Tiết mục đầu tiên không nghi ngờ là rất thành công, tiếng khen hay của mọi người vang lên ầm ầm, cũng thỉnh thoảng nổi lên vài tràng vỗ tay nhiệt liệt, là cho nhóm quán chủ ngồi ở địa sảnh đều ưỡn ngực ngẩng cao đầu, thần sắc vô cùng sáng lạn.

Diệp Thiên chỉ có cảm giác chán muốn chết, biểu diễn như vậy, hắn thực sự không thể nổi chút hứng thú, tuy rằng bề ngoài có chút chính tề, hơn nữa đẹp mắt, bất quá một chút kiến thức cũng không thu được.

Diệp Thiên Vân ánh mắt rất đơn giản, chính là thực dụng, tất cả mọi hoạt động của hắn đều xoay quanh mục đích này, cho nên cho dù đẹp hơn nữa, hắn cũng thấy chẳng đáng một xu, đây là vấn đề giá trị.

Lúc này biểu diễn thi đấu đã chấm dứt, mà võ thuật chân chính đã bắt đầu lên đài, cũng không ít giám khảo lục tục đi lên khán đài, những người này phần lớn là một vài nhân vật võ giả nổi tiếng trong giới võ thuật, thời điểm giới thiệu có không ít bậc thầy về dạy võ. Thoạt nhìn có chút hiểu biết về võ thuật, làm cho người ta cảm thấy có một trình độ nhất định, bất quá chỉ là lừa người thường mà thôi.

Đối với giám khảo Diệp Thiên Vân một chút cũng không quan tâm, những người này tuy rằng bình luận hơn một phút đồng hồ, bất quá đều là tự khoe mẽ bản thân, chân chính công phu, Diệp Thiên Vân chỉ thấy có một vị, miễn cưỡng có thể coi là giám khảo võ giả. Khiến cho hắn kì quái chính là sự kiện võ thuật lớn như vậy, vì sao không có vài người trong các môn phái đến dự, như vậy tựa hồ không đưa ra được đánh giá khách quan.

Lực chú ý của hắn toàn bộ đặt trên người tuyển thủ đang thi đấu, những tuyển thủ này vô cùng kì quái, tuổi trẻ có, mấy chục tuổi cũng có, quần áo đủ các loại màu sắc.

Mà làm cho Diệp Thiên Vân chú ý chính là phương thức ra tay của bọn họ rất kì quái, rất nhiều chiêu thức mà hắn chưa từng nghĩ ra, tuy rằng đối với võ lâm mà nói bọn họ chỉ là nghiệp dư, bất quá thường thức xong tựa hồ có chút gợi mở, bởi vì những người này không có danh sư chỉ đạo, tự nghĩ ra vài chiêu sở cho bản thân, võ thuật loại này gọi là “Dã lộ tử”, chính là giống như lúc Diệp Thiên Vân chưa đến Hình ý môn.

Tuy rằng trình độ của bọn họ hữu hạn, bất quá đối với việc mở mang tầm nhìn có không ít chỗ tốt, có đôi khi mỗi chiêu đều hàm chứa một tư tưởng kì diệu.

Vu Hinh Nguyệt hai mắt dừng trên khán đài, bất quá nàng thường xuyên liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân. Tựa hồ lúc có hắn ở bên rất yên tâm, kỳ thật Vu Hinh Nguyệt không phát hiện, bất quá Diệp Thiên Vân đã trở thành tâm phúc của nàng.

Diệp Thiên Vân đang tập trung tinh thần, đột nhiên Vu Hinh Nguyệt giống như phát hiện ra cái gì, hơi có chút ghen tuông nói: “Lão bà tương lai của anh đến tìm anh kia!”

Diệp Thiên Vân ban đầu nghi hoặc, lúc này nhìn về phía sau Vu Hinh Nguyệt phát hiện Kim Lam Lam cách đó không xa đang bước tới, trong mắt hắn lóe ra một tia nghi hoặc, một tia không thể tin nổi, còn có sợ hãi.

Diệp Thiên Vân trong lòng “thình thịch” một chút, hắn biết Kim Lam Lam ít nhất đã biết cái gì, bất quá trong mắt nháy trở lại bình thường, Kim Lam Lam có thể tìm đến hắn, vậy sự tình còn chưa tới mức không cách nào cứu chữa được, ít nhất Kim Lam Lam còn chưa nói với Lam Thiên, bằng không mình sao có thể an ổn ngồi ở chỗ này.

Kim lam Lam một lát đi tới gần, bất quá không nói chuyện cùng Diệp Thiên Vân mà nói với Vu Hinh Nguyệt: “Xin chào, có thể cho tôi mượn Thiên Vân một lát được không? Tôi một lát nữa sẽ trả lại cho cô.” nói xong tựa cười tựa không nhìn Vu Hinh Nguyệt.

Vu Hinh Nguyệt trong lòng vốn không thoải mái, lại nghe thấy Kim Lam Lam kêu Diệp Thiên Vân là Thiên Vân, trong lòng không khỏi giận dữ, nàng căn bản là không biết Thiên Vân là do Diệp Thiên Vân nói cho Kim Lam Lam, còn tưởng là hai người có quan hệ gì.

Bất quá vẫn phải áp chế lửa giận, dù sao xung quanh còn nhiều võ quán quán chủ, Kim Lam Lam nói chuyện cũng không chỉ ngọt, mà còn một loại hấp dẫn, rất nhiều người đều quay đầu lại nhìn hai người, dù sao trong võ quán có thể tìm được hai mỹ nữ cũng rất khó.

Vu Hinh nguyệt trong lòng có giận mà không phát tiết được, cho nên dùng cặp mắt to hung hăng nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó cố ý nâng tay lên nhìn đồng hồ nói: “Được, bất quá chỉ có thể cho cô mượn Thiên Vân năm phút, năm phút sau Dật Hiên võ quán chúng ta có một hồi diễn đấu.”

Kim Lam Lam liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân một cái, hiểu ý cười nói: “Được, tôi hắn là có thể đưa hắn về đúng giờ, cô yên tâm.” nói xong xoay người bước ra bên ngoài.

Hai nữ nhân nói chuyện có mùi thuốc súng khiến Diệp Thiên Vân như trong sương mù, hay là nữ nhân này muốn ăn hấn, bắt quá hấn không đi theo không được, Kim Lam Lam khẳng định biết vài thứ, tạm thời hấn chưa nói ra cái gì, cho nên tìm đến mình, hấn cũng bước nhanh rời đi theo Kim Lam Lam.

Vu Hình Nguyệt ngồi ở bên cạnh tâm tư không yên, cái mũi nàng hơi chun vào, trong lòng một mảnh tức giận, nhìn đám người trên đài như đám ếch nhái đang múa may.

Kim Lam Lam vô cùng quen thuộc nơi này, dọc đường không ít đệ tử bảo an hoặc nhân viên công tác chào hỏi nàng, mang mang theo Diệp Thiên Vân quẹo trái quẹo phải, đi tới một đại môn, nhìn Diệp Thiên Vân phía sau một cái, sau đó đẩy cửa vào.

Diệp Thiên Vân cũng theo vào, tới bên trong thấy nguyên lại là một căn phòng làm việc nhỏ, nơi này ngàn ngập một mùi tự nhiên xộc vào mũi, tuy nói hương thơm dễ chịu, nhưng khiến hấn không thoải mái, bởi vì hấn không thích mùi hương như vậy.

Kim Lam Lam tiến vào trong phòng đột nhiên xoay người nói: “Thiên Vân tôi biết là anh.”

Diệp Thiên Vân trong lòng đã có chuẩn bị, cho nên biểu tình không chút biến đổi, chính là nhướng mày lên nhìn Kim Lam Lam nói: “Cái gì là tôi?”

Kim Lam Lam trong lòng cũng nghi hoặc không ngừng, bắt quá nàng đánh giá cẩn thận ánh mắt Diệp Thiên Vân, đột nhiên vui vẻ nói: “Tôi biết chính là anh, không cần lừa tôi, ngay tối hôm đó tôi đã thấy ánh mắt của anh.” Nói xong nàng chỉ vào mắt hấn còn nói thêm: “Là nó bán đứng anh, anh căn bản là lừa không nổi tôi, vì ánh mắt anh rất đặc biệt.”

Diệp Thiên Vân khi giết người ánh mắt cũng đều bình thản như nước, vô luận gặp sự tình gì của là vẻ mặt vạn năm không đổi, Kim Lam Lam tự nhiên chỉ cần liếc mắt một cái liền không thể quên được.

Nàng vừa rồi phát hiện, nhưng lại bị Vu Hình Nguyệt làm cho nhất thời quên đi, sau đó nhìn kĩ lại Diệp Thiên Vân mới phát hiện hấn giống như đúc người bị mặt tối hôm đó. Hơn nữa lúc này thấy ánh mắt Diệp Thiên Vân, nàng càng thêm chắc chắn.

Diệp Thiên Vân biết nàng chắc chắn đã nhận ra, nếu vậy cũng không cần giả bộ nữa, bắt quá trong lòng hấn cũng có vô số nghi hoặc, Kim Lam Lam gọi hấn đến dụng ý không rõ ràng lắm, cho nên hấn thẳng thắn nói: “Tìm tôi có chuyện gì sao?”

Kim Lam Lam đoán đúng sự thật, trong lòng một trận hưng phấn, bắt quá ngay sau đó nàng đột nhiên lại cảm thấy sợ hãi, Diệp Thiên Vân có biểu tình bình tĩnh như vậy, khiến nàng không thể không liên tưởng đến bộ dạng giết người của hấn tối qua. Tim nàng đập thành thịch, làm bộ lơ đãng nhìn qua cánh tay Diệp Thiên Vân, cánh tay đã xuyên qua ngực một người, mặc cho ai cũng không thể tưởng tượng, lại nhỏ trắng đến vậy.

Nàng nhanh chóng giấu đi vẻ mặt căng thẳng, sau đó lắc đầu nói: “Tôi, tôi không có ý gì, chỉ là đêm đó anh đã cứu tôi, tôi muốn cảm ơn một chút....”

Diệp Thiên Vân không thích cảm ơn như vậy, hơn nữa hấn còn nhiều việc phải hoàn thành, hấn căng thẳng nói: “Không cần, tôi nghĩ chắc cô vẫn chưa nói cho người khác chứ?”

Kim Lam Lam gật đầu như gà mổ thóc, nhanh miệng nói: “Tôi không nói cho người khác, anh yên tâm, bất luận kẻ nào.....”

Diệp Thiên Vân cơ bản có thể hiểu ý nàng, nếu Kim Lam Lam hôm nay đã nói cho người khác, vậy cũng tuyệt đối không có trường hợp hiện tại, nàng tránh né còn không kịp, một võ giả ở trong khoảng cách gần như vậy, cho dù là súng cũng không cứu nổi. Cho nên hấn lạnh nhạt nói: “Hi vọng cô có thể giữ bí mật, tôi có chuyện trước hết đi trước.”

Kim Lam Lam trong lòng hưng phấn, Diệp Thiên Vân ở một mức nào đó vẫn coi là ân nhân của nàng, tuy rằng không biết hấn xuất phát từ mục đích gì, bắt quá đêm đó hấn cứu nàng là sự thật không thể tranh cãi, cho nên gọi với nói: “Anh cứ chờ một chút, tôi còn có chuyện muốn nói.”

Diệp Thiên Vân tay đã cầm vào nắm cửa, bắt quá dừng bước lại nghe Kim Lam Lam nói.

Kim Lam Lam chạy nhanh tới bên cạnh Diệp Thiên Vân nói một hơi: “Anh giết hai người là đệ tử Trạc Cước môn, bọn họ hiện tại đang tìm anh, hơn nữa Trạc Cước môn có cử người đến đây, tìm tôi vài lần, cho nên tôi hi vọng anh cẩn thận. Những người đó rất lợi hại, ngay cả quán chủ tựa hồ cũng tôn kính bọn họ, tôi chỉ nhắc nhở anh một chút, ngàn vạn lần không được bại lộ thân phận, hơn nữa tôi nhất định sẽ không nói, trừ phi tôi chết.”

Diệp Thiên Vân do dự một chút, hẳn vốn muốn hỏi Trạc Cước môn có ai đến đây, bắt quá trong lời nói của Kim Lam Lam, nàng tựa hồ cũng không biết, cây địa thu Trạc Cước môn đã sớm không còn cường đại như xưa rồi, cho nên hẳn khẽ gật đầu nói: “Cảm ơn!”

Kim Lam Lam trong lòng bình ổn lại, nàng cảm kích nói: “Kỳ thật phải là tôi cảm ơn anh, anh đêm đó đã cứu tôi. Trả lại cho tôi quần áo....” Nói tới đây nàng đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, cho nên bỗng nhiên dừng lại, bởi vì đêm đó hạ thân nàng chỉ có một chiếc quần lót.

Diệp Thiên Vân không tự giác như tới tình cảnh đêm đó, bắt quá hẳn rất nhanh tỉnh lại, Vu Hình Nguyệt còn có chuyện, phải sớm về: “Không cần cảm ơn, tôi đi trước.” nói xong liền không ngừng lại đi thẳng ra ngoài.

Diệp Thiên Vân đi cùng Kim Lam Lam trong lòng có tâm sự, cũng không nhớ đường về, giống như đi trong mê cung, hỏi vài lượt mới về được địa sảnh, về tới chỗ ngồi phát hiện Vu Hình Nguyệt đã không còn ở trong này, hẳn ngủ rồi, ngay sau đó nhìn lại phía trên đài, phát hiện Vu Hình Nguyệt đang đứng trên đài, ngoắc tay gọi hẳn qua, trong mắt rõ ràng là vui vẻ.

Hoàn hảo còn kịp, bằng không chớm trễ một hồi nữa Vu Hình Nguyệt đã lên đài, Diệp Thiên Vân bước nhanh tới, không khỏi hỏi: “Bắt đầu rồi sao?”

Vu Hình Nguyệt trong lòng cuối cùng cũng an định xuống, thiếu Diệp Thiên Vân trong lòng nàng luôn không thể bình tĩnh, giống như mất đi chỗ dựa, muốn nói Diệp Thiên Vân vài câu, nhưng lại nhìn xuống, hẳn cũng chỉ là đệ tử Dật Hiên thôi, mình căn bản không có tư cách nói hẳn, nàng thở phào một hơi nói: “Tiếp theo là tôi, vừa nãy anh chưa về, trong lòng hơi căng thẳng.”

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng nói: “Cô đi đi, có tôi ở phía dưới.”

Có lẽ lời lẽ kiên định của hẳn khiến Vu Hình Nguyệt yên lòng, nàng nhẹ cười, sau đó đi lên đài.

Kỳ thật Vu Hình Nguyệt trình độ trong các quán chủ không tính là thấp, nàng ít nhất phải lợi hại ngang với Thạch Thanh Sơn, có thể tính là võ giả, Diệp Thiên Vân cũng không sợ nàng giao thủ cùng quán chủ võ quán khác, mà sợ có người trong võ lâm giao thủ với nàng, cho nên mới đứng gần nàng.

Vu Hình Nguyệt lên đài liền nhận được một tràng pháo tay, mà đối phương cũng là một võ quán quán chủ, Diệp Thiên Vân trong lòng ổn định, đối phương không phải là võ giả, căn bản không có gì uy hiếp, chỉ cần Vu Hình Nguyệt không có chuyện ngoài ý muốn, chắc chắn là thắng.

Hai người không cùng một cấp bậc, Vu Hình Nguyệt áp sát xuất ra hai quyền, cao thấp khó phân, nàng còn khiêm nhường hai chiêu, để lại mặt mũi cho đối phương, sau đó dễ dàng chiến thắng, phía dưới không ít người vỗ tay. Vu Hình Nguyệt sử dụng ý quyền rất có tiêu chuẩn, hơn nữa trong trận đấu cũng không trì hoãn gì, mới bắt đầu coi như bắt phân cao thấp, sau mới định đánh bại, có thể nhìn ra là khiêm nhường, tránh cho đối phương bị mặt cảm.

Hai người đang mỉm cười, tính toán xuống đài, nhưng không ngờ một âm thanh vang lên: “Vu quán chủ, võ công rất cao, trong võ quán chúng tôi có người nói: muốn cùng cô giao thủ.”

Một tiếng này khiến toàn trường loạn hết cả lên, từ trước đến giờ chưa từng phát sinh chuyện như vậy, không đúng quy tắc, những người này đều đến xem náo nhiệt không sợ loạn, một đám người đều nháo nhác nhìn khắp nơi.

Diệp Thiên Vân rất quen thuộc với giọng nói này, người này chính là đám người Ôn Hoa đến Dật Hiên võ quán lúc trước, hẳn trong lúc sắp xếp, là đi sau hai người, nhìn có vẻ khoảng ba mươi tuổi, tối trọng yếu là bọn họ đều là võ giả.

Ôn Hoa tới phía dưới đài không đi lên, mà ôm quyền nói với hai người khác: “Chính vị này là Vu quán chủ ba lần bốn lượt đến võ quán chúng ta phá rối, xin hai vị giúp đỡ, thi triển chút thân thủ với nàng.”

Trong đó một tên cười miệt thị, đột nhiên nhảy lên đài, ôm quyền với Vu Hình Nguyệt nói: “Tôi gọi là Trần Côn, chúng ta luận bàn một chút, tôi sẽ không đả thương cô, chỉ là muốn giữ chút thể diện cho bằng hữu, xin mời.”

Trần Côn cơ hồ là nói một hơi đã xong, sau đó liền chuẩn bị động thủ, phía dưới khán giả cũng biết đài này cao gần hai mét chỉ nhún một cái liền nhảy lên được, đích thật có bản lĩnh thực.

Mà các quán chủ sắc mặt bất đồng, đại đa số đều là vui sướng khi kẻ khác gặp nạn, Vu Hình Nguyệt ở Tần Hoàng thị đắc tội với không ít người, lúc này rút cuộc có người mở đầu, thoạt nhìn đại hội võ thuật này sẽ rất náo nhiệt đây.

Mỗi người ý nghĩ bất đồng, có người đồng tình, có người thích xem náo nhiệt, nhưng đều nhận thức Trần Côn này là cao thủ, không phải động tác võ thuật đẹp, cho nên ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn lên đài sợ bỏ qua màn phấn kích nào đó.

Diệp Thiên Vân không ngờ lại như vậy, ở trên đài hẳn không có cách nào công nhiên giúp Vu Hình Nguyệt, dù sao đây là lôi đài, phải giảng quy củ, người nào muốn phá hư quy tắc đều phải chịu trừng phạt, cho nên hẳn chưa nghĩ ra biện pháp gì cứu người.

Vu Hình Nguyệt vốn trong lòng có chút sợ hãi, bất quá từ vong tử thí lòng tự tin của nàng đã cao lên không ít, nàng cũng biết trước mặt mình là một võ giả, bất quá võ công so với mình cũng không sai biệt lắm, vẫn có cơ hội.

Nàng không nói với Diệp Thiên Vân, mà dùng khăn lau một lượt trên mặt sau đó nói với Trần Côn vừa lên đài: “Anh thất sự muốn tử thí?” Nói xong đã ném khăn vắt lên rào chắn, ánh mắt gắt gao nhìn Trần Côn, đánh giá từ trên xuống dưới.

Diệp Thiên Vân trong lòng kêu to hỏng việc, vừa mới nghe khẩu khí Ôn Hoa liền biết tên này không phải người trong võ quán, hơn nữa Ôn Hoa lần trước tới Dật Hiên võ quán liền biết hẳn không phải là người tốt, cho nên Trần Côn có hơn phân nửa là đến từ võ lâm.

Hắn cũng muốn ngăn Vu Hình Nguyệt lại, bất quá ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có, hơn nữa thời khắc mấu chốt, hoàn toàn có thể gạt trận chiến này sang một bên với một đồng lý do mệt mỏi, buồn ngủ... Như vậy mình liền chiếm ưu thế, đại hội cũng không có khả năng ép buộc một người đánh liên tục hai tràng, Vu Hình Nguyệt này lại như con nít vậy, trong thiên hạ chắc không có lựa chọn nào ngu ngốc hơn lựa chọn này.

Trần Côn sắc mặt như nước, vươn tay nói: “Kỳ thật chuyện này rất đơn giản, tôi chỉ tới tìm đối thủ, hiện tại đã lên lôi đài sinh mệnh không thể nắm trong tay, nếu cô không sợ, có thể cùng tôi so hai chiêu.” Lời nói của hắn tuy khách khí, bất quá ngữ khí lại như kẻ trên từ trên cao nhìn xuống, cố ý chọc giận Vu Hình Nguyệt.

Ngoài ý muốn, Vu Hình Nguyệt không tức giận, nàng rất có hàm dưỡng nói: “Kỳ thật trận này cũng không phải ân oán gì, chẳng qua là cọ sát học hỏi, Ôn Hoa sao không tự mình lên?”

Trần Côn cũng không nề mặt mũi ai, thản nhiên nói: “Rất đơn giản, hẳn không phải đối thủ của cô nên mời tôi lên.”

Vu Hình Nguyệt như là nhìn thấy chuyện gì buồn cười nói: “Vậy anh chắc chắn mình là đối thủ của tôi? Trước khi ra tay hiểu thắng cũng tương đương với thất bại, không nên quá mức tự đại, chẳng lẽ sư phụ anh không dạy anh điều này?”

Diệp Thiên Vân hiện tại đã hiểu lời nói của Uông Dương, Vu Hình Nguyệt này cũng là nữ nhân trọng sĩ diện, cho dù gặp cường địch, nàng cũng giống như Lý Thiên Kiêu cho dù chết cũng không lùi bước.

Không khỏi thở dài một hơi, dưới đài nhiều ánh mắt như vậy, chung quy chỉ có mình hắn nhận ra, từ lúc Trần Côn bước lên đài, đã thay đổi tính chất của cuộc chiến, vốn là giao lưu giữa các võ quán lại thành sinh

tử chiến, hấn hiện tại muốn tránh lên đài, nên mới ẩn mình, nếu đến lúc đó không xong, cũng chỉ có thể tự mình ra mặt.

Khi đó Vu Hình Nguyệt nhất định không có việc gì, bất quá hấn cũng dự tính trước, đánh giá hoàn cảnh xung quanh, đến lúc có chuyện gì ngoài ý muốn, cũng có thể thông dong dời khỏi nơi này.

Ngay khi Diệp Thiên Vân đánh giá hoàn cảnh, trên đài mùi thuốc súng cũng dần nặng lên, Trần Côn lạnh lùng cười, nhìn Vu Hình Nguyệt nói: “Tôi luyện quyền cũng hơn hai mươi mấy năm, cùng một kẻ nhãi nhép sinh tử chiến thật buồn cười, quá đáng cười.”

Câu nói này như đổ dầu vào lửa, Vu Hình Nguyệt lông tóc dựng đứng lên, nàng làm một cái khởi thức nói: “Nếu đã vậy, chúng ta so công phu chân chính.”

Trần Côn nói đánh liền đánh, chân hấn rảo bước, tay không ngừng chuyển chuyển, căn cứ vào vị trí của Vu Hình Nguyệt mà không ngừng biến hóa, dưới chân bước theo hình bát quái.

Vu Hình Nguyệt hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào chân Trần Côn, nàng tập trung hết lực chú ý vào người hấn, căn cứ vào vị trí của hấn mà không ngừng chuyển động, hai người thần kinh đều căng lên, cứ như giây tiếp theo sẽ ra tay.

Trần Côn vốn có chút khinh thường Vu Hình Nguyệt, xem ra hấn cũng không định ra tay trước mà chỉ dùng bát quái thân pháp bao vây lấy Vu Hình Nguyệt.

Vu Hình Nguyệt sắc mặt nghiêm túc, hai chân rạng ra, sau đó mũi chân tiếp xúc với mặt đất như chim én lướt mặt hồ, phi thân tới vị trí Trần Côn, khi tới gần hấn đột nhiên toàn thân phát lực, sử ra trùng bộ hoành quyền, đánh thẳng vào mặt Trần Côn.

Trần Côn trên mặt nở nụ cười cao thâm, sau đó hai chân tách ra, rộng bằng hai vai, chân trái bước lên nửa bước, gót chạm vào mũi chân phải, tay phải thuận theo chiều kim đồng hồ, hoa lên một vòng, đánh tới đan điền, tay phải đồng thời vung về trước, đây là Thanh long tham trảo trong bát quái chuyển, âm độc cực kỳ.

Thanh Long tham trảo, có ba cách dùng, đó là một chuyển đánh vào địa phương nào, đều rất hiểm, có thể là thẳng đến cổ họng đối phương, mà thông thường là công kích ngực bụng, chiêu thức âm hiểm nhất là công vào hạ bộ, đó là kích đả hạ âm. Cho nên Trần Côn tức hiện đúng nguyên tắc, tay trái ngẫu nhiên dụng lực, đánh tới dụng dưới đối phương, đồng thời phối hợp với tay phải, tiền cung bộ biến thành hậu cung bộ, nhẹ thì phế mệnh căn, nặng thì mất mạng nhỏ.

Bất quá chiêu thức của hấn lại không có tác dụng với nữ nhân, không biết sao hấn lại sử ra chiêu này.

Vu Hình Nguyệt hoành quyền biến thành phách quyền, biến hướng, trực tiếp ngăn đón tay Trần Côn, chớp mắt hai quyền chạm nhau, Vu Hình Nguyệt đầu tiên là lui lại mấy bước, sau đó sắc mặt lạnh lùng nhìn Trần Côn, phách quyền thu ra sau người.

Trần Côn cười đắc ý: “Cô bé, đã biết cái gì mới là bát quái quyền chưa, hi vọng cô về nhà hảo hảo luyện tập, lấy thân thủ hiện tại của cô, hấn là biết hơn thua, ta cũng là hảo tâm khuyên bảo cô.”

Vu Hình Nguyệt tức giận cảm run nhẹ nhẹ, vừa rồi thời điểm hai người giao thủ, Trần Côn vung quyền vỗ nhẹ vào người nàng một chút, quyền này nhẹ không nhẹ, nói nặng cũng không nặng, nhưng cao thấp đã nhìn ra, nàng không phải đối thủ.

Trên đài nếu đã ra tay, trừ khi nhận thua nếu không sẽ không thể xuống đài, nàng biết không nay mình gặp phải một đối thủ cường đại, bất quá trong lòng vốn quật cường, không nghĩ cứ vậy mà đánh mất mặt mũi, vậy cho dù trở về Dật Hiên vô quán, chính nàng cũng áy náy, cho nên lúc này cắn răng đánh tiếp.

Diệp Thiên Vân phía dưới đã nhìn thấy tình cảnh của Vu Hình Nguyệt, hai người chênh lệch quá lớn, hấn thấy Vu Hình Nguyệt định liều mạng, cho nên dưới chân nhún nhẹ, thân hình nhảy lên đài đứng sau lưng Vu Hình Nguyệt.

Động tác này dọa cho Vu Hình Nguyệt nhảy dựng, nàng quay người lại nhìn thấy Diệp Thiên Vân, lập tức nhú mày nói: “Anh lên làm cái gì?”

Diệp Thiên Vân ở cùng nàng thời gian không ngắn, không muốn nhìn thấy nàng bị thương, sắc mặt bình tĩnh nói: “Xuống đi, cô không phải đối thủ của hần.”

Vu Hình Nguyệt sững sốt, sau đó trừng mắt nói với Diệp Thiên Vân: “Anh nói cái gì, tôi sao lại không phải đối thủ của hần.” Nhìn bộ dáng nàng sĩ diện không muốn sống, Diệp Thiên Vân rất tức giận.

Vừa rồi Diệp Thiên Vân hạ tràng bên dưới còn chưa chú ý, nhưng thấy công phu hần, phía dưới không khỏi loạn lên, “Hần là ai vậy?” chính là câu hỏi chung của mọi người bên dưới.

Vu Hình Nguyệt sắc mặt đỏ bừng, nhìn Diệp Thiên Vân vừa muốn nói chuyện bảo Trần Côn không nên hiểu lầm mà coi Diệp Thiên Vân là đối thủ, bỗng Trần Côn đánh giá đôi mắt kính của Diệp Thiên Vân, kính nghi bất định chỉ tay nói: “Anh.... là Hình Ý mônDiệp Thiên Vân.”

Ba chữ Diệp Thiên Vân khiến không ít kẻ dưới đài đứng dậy, Vu Hình Nguyệt vốn muốn dạy dỗ Diệp Thiên Vân bắt quá nghe được ba chữ Hình Ý môn, lầm bầm: “Hình ý môn, Diệp Thiên Vân?” Nàng đột nhiên lạnh lùng nói: “Anh là Hình Ý mônphái tới?”

Diệp Thiên Vân không có cách nào giải thích, đành khẽ gật đầu nói: “Diệp Thiên Vân, Hình Ý môn!”

Vu Hình Nguyệt đột nhiên vươn tay tát tới mặt Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân ngăn tay nàng lại, sau đó thả tay nàng ra.

Vu Hình Nguyệt nước mắt đọng đầy, dùng ánh mắt động lòng người kia nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó hét lên: “Diệp Thiên Vân, anh đóng kịch thật giỏi!” Nàng một khắc cũng không muốn nhìn thấy Diệp Thiên Vân nữa, quay người nhảy xuống đài, sau đó xoay người chạy ra ngoài.

Diệp Thiên Vân không có lựa chọn khác, vì bảo hộ Vu Hình Nguyệt nên hần buộc phải hiện thân.

Phía dưới đã bị làm cho mơ hồ, bọn họ không quan tâm Vu Hình Nguyệt vì sao chạy đi, mà chỉ quan tâm Diệp Thiên Vân là ai?

Trước mắt trên đài chỉ có ba người, Trần Côn bị biến hóa xảy ra làm cho sững sốt, bắt quá sau đó hần lại đánh giá trên dưới Diệp Thiên Vân một cái nói: “Mày là Diệp Thiên Vân? Rất tốt.... tao không ngờ có cơ hội gặp được kẻ được đánh giá vị cao thủ trẻ tuổi, không ngờ a....”

Hần bỗng chuyển giọng hung hăng nói: “Sư huynh tao Mai Ngũ là chết trong tay mày, chúng ta đúng là oan gia ngõ hẹp.”

Diệp Thiên Vân nhướng mày, chậm rãi nói: “Trên lôi đài sinh tử khó đoán, Mai Ngũ chết trên lôi đài, không chút oán hận ta.”

Trần Côn cười tàn nhẫn: “Khá lắm, hiện tại mày cũng trên lôi đài, nếu lên đây sống chết cũng không thể đoán được.” Nói xong dưới chân vừa động, thân hình lao tới bên cạnh Diệp Thiên Vân, cổ tay run lên, một chưởng đánh tới.

Diệp Thiên Vân vốn đã có phòng bị, Trần Côn lao tới cũng nằm trong suy đoán của hần, hai chân đan chéo, thân thể phát lực, tay như rắn độc không thể phát hiện tung tích, nhanh như chớp bổ xuống một chưởng đang tới của Trần Côn, vô luận là lực lượng hay tốc độ đều nhanh hơn Trần Côn một bậc, toàn trường đều nghe rõ tiếng “răng rắc” vang lên, cánh tay Trần Côn bị bẻ gãy tại dương trường, trên mặt đã trở nên vặn vẹo, miệng phát ra thanh âm thảm thiết, hai người căn bản không cùng một cấp bậc.

Diệp Thiên Vân không bởi hần kêu thảm mà dừng lại, lui chân một bước, nhanh như chớp đạp đất lao lên, ánh mắt mọi người như hoa lên, sau đó là “bốp” một tiếng đá vào mặt Trần Côn.

Thân thể Trần Côn bị chịu một lực đạo cực lớn, không ngừng quay tròn bay ra khỏi đài, thân mình rơi xuống đất âm một tiếng vang động toàn trường.

Dưới đài mọi người sau lưng phát lạnh, vừa rồi xem luận võ quả thực như trẻ con nô đùa, đây mới là võ thuật, không chút hoa mỹ, lại bạo lực đầm máu, Diệp Thiên Vân cho họ biết võ thuật chân chính chính là đầm máu, và tàn nhẫn.

Diệp Thiên Vân là Diệp Thiên Vân, hẳn chứng minh võ thuật thực sự. Bất kể về mặt chiêu thức, sức mạnh, hay tinh thần, hẳn đều trình diễn cả rồi, cho dù những khán giả có trình độ thưởng thức thấp cũng biết ai mạnh ai yếu.

Những màn trình diễn võ tập thể vừa rồi thực chỉ là một việc cỏn con, hoàn toàn không thể sánh với Diệp Thiên Vân, nếu cho bọn họ lựa chọn lại, thì trăm phần trăm sẽ đều cảm thấy đây mới là võ thuật thực sự.

Nhưng sau khi cái cao trào ngắn ngủi này qua đi, lại khiến mọi người nghĩ lại chuyện đã qua, bản chất của võ thuật là hung tàn, mặc dù nó phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ, nhưng cũng không thể khiến người ta quên đi sự tàn nhẫn đẫm máu. Bởi vì nó được hình thành trên cơ sở giết người. Võ thuật như thế này có thực sự phù hợp với xã hội, với tiêu chuẩn đạo đức làm người hay không? Đương nhiên là không, đây là kỹ xảo giết người thực sự.

Dưới sân đa số là học viên, nhưng trong đó cũng có không ít quán chủ. Diệp Thiên Vân ra tay có thể chính xác đến một phần mười giây. Bản lĩnh này trong so tài giữa các võ quán là không thấy, nên những người thực sự hiểu võ thuật đều đã thấy võ công thực sự, trong lòng vô cùng kích động.

Nghĩ kỹ cái đáng nghĩ, học cái đáng học, nhưng trong sân vẫn chưa kết thúc, mặc dù Diệp Thiên Vân như quét rác, một cước quét một người, nhưng lại vẫn còn một người.

Còn lại một võ giả mặt tái mét, Diệp Thiên Vân mặc dù không có tiếng tăm gì trong các võ quán nhưng có thể lại là một kẻ hung ác trong võ lâm, từ trước tới nay ra tay không lưu tình. Mà quan trọng nhất là đến giờ hẳn vẫn còn sống, những kẻ đến báo thù cũng không ít, nhưng tất cả đều đã trở thành những hồn ma, vì thế tên võ giả đến cùng Trần Côn này một câu cũng không nói, trên lôi đài này nói gì cũng vô ích, bản lĩnh mới là đạo lý thực sự.

Diệp Thiên Vân ra tay không phải chủ động khiêu khích mà là bị động. Tên võ giả này đồng tình nhìn Trần Côn một cái, lúc này Trần Côn đâu còn hung hăng như lúc đầu, ngã giữa vùng máu, sống chết không biết thế nào. Bản lĩnh này cũng chỉ có Diệp Thiên Vân mới làm được, hẳn ta thở dài, sau đó nhảy xuống đài, nhìn phía Diệp Thiên Vân, rồi nói: “Bát Quái Môn tôi định tìm cậu nói chuyện”.

Quán chủ phía dưới có quá nửa đều biết có võ lâm vừa nói, nên vừa nghe thấy người này là người của Bát Quái Môn thì kinh sợ, đó là một môn phái có tiếng vang trong chốn võ lâm, song có điều phản ứng thứ hai lại là với Diệp Thiên Vân, cái người gọi là Diệp Thiên Vân này ngay cả Bát Quái Môn cũng không sợ mà lại còn ung dung như thế, khí phách này cũng khiến không ít người hiểu võ lâm cảm thấy kính nể.

Tên của người, hình của cây. Ba chữ Diệp Thiên Vân đã khiến người ta mãi mãi không thể quên, bởi vì người của Bát Quái Môn sợ rồi, tự động nhảy xuống võ đài, đó là đã cúi đầu.

Diệp Thiên Vân nhìn thời gian cũng sắp hết rồi, định rời võ đài, nhưng cửa lớn phía sau mở ra, có người cười lạnh nói: “Diệp Thiên Vân, quả nhiên là rất gan dạ, tôi nói các huynh đệ tôi không hiểu đâu hết rồi, hóa ra là cậu ở đây, xem ra hôm nay thật thú vị đây”.

Người nói từ ngoài bước vào, Diệp Thiên Vân chỉ biết hai người trong đó, một là Trương Thiên Phóng, còn có một sư đệ duy nhất của lão, còn lại một người hẳn chưa gặp bao giờ.

Ở đây vô cùng náo nhiệt, trong đầu mọi người đều có một ý nghĩ, đó là đại chiến sắp bắt đầu, không ít người nói nhỏ hai từ “Võ giả”, đương nhiên trong đám người này có người biết phân biệt nên chẳng, không ai muốn bỏ lỡ trận đấu sinh tử này.

Quán chủ Lam Thiên không biết từ đâu nhảy lên võ đài, lão nhìn Diệp Thiên Vân trước, nhưng trong ánh mắt ấy lại có sự kinh động không thể che giấu. Hai ngày trước lão còn gặp chàng trai này bởi vì lão nhớ rất rõ cây giáo ấy suýt chút nữa đâm vào người Diệp Thiên Vân, chỉ là không ngờ cậu ta lại là cao thủ đứng đầu võ lâm.

Người như thế lại không phát hiện ra. Lão nghĩ đến đây toát mồ hôi lạnh, nhìn bản lĩnh của Diệp Thiên Vân liền biết đây cũng là một nhân vật trong võ lâm, một thẳng cha tay ngập máu tươi.

Nhìn từ ngoại hình lão không thể phán đoán Diệp Thiên Vân là một võ giả, nên trong lòng ngạc nhiên nghi ngờ không chắc.

Lão định thần lại, nhìn Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, rồi nói: “Tôi đến tuyên bố một vài chuyện!”. Lão cũng sợ Diệp Thiên Vân phát tức biến mình thành kẻ bối mớ, nên khẩn trương đến làm sáng tỏ.

Mặt khác, lão cũng rất đề phòng Dật Hiên võ quán kia, hóa ra ẩn sau võ quán nhỏ như vậy lại là Hình Ý Môn, xem ra bất cứ võ quán nào của thành phố Tần Hoàng đều không thể coi thường, nói không chừng một việc nào đó, một câu nói nào đó đã đắc tội với một môn phái lớn.

Diệp Thiên Vân cười thầm, nhưng vẻ mặt bình tĩnh gật đầu, để lão tiếp tục.

Lam Thiên trong lòng mới ổn định, chấp tay quay bốn phía, sau đó nói: “Xin lỗi các vị. Hiện nay có vài người bạn có việc riêng muốn giải quyết, muốn mời các vị rời khỏi sân, mong mọi người thông cảm, sau này Lam Thiên nhất định sẽ tạ lỗi tới nơi tới chốn.

Sau câu nói của lão, ở phía dưới không biết ai hô: “Thối lắm!”. Dưới sân cười rộ lên. Sự việc vừa thấy lên đến đỉnh điểm đã bị đuổi đi, thật khiến người ta khó lòng chấp nhận. Trong đó có không ít là để rình mò võ công của vài người, làm sao chịu đi,

Trương Thiên Phóng “hừ” một tiếng, cả sân lập tức im lặng, lão thần nhiên nói: “Ai làm loạn ở đây, ra tôi xem nào”. Âm thanh của lão không nhỏ, giọng điệu mặc dù bình tĩnh nhưng cũng không ít oai phong.

Mặc dù có người nhón nháo nhưng một câu nói của Trương Thiên Phóng có tác dụng hơn Lam Thiên nhiều. Phía sau Trương Thiên Phóng là bốn võ giả, nhiều người như vậy, võ quán nào dám đứng ra. Bốn võ giả có thể dễ dàng phá hủy một võ quán, thậm chí cả thành phố Tần Hoàng cũng không tha, thế nên những âm thanh phản đối lập tức biến mất không dấu vết.

Trương Thiên Phóng mỉm cười, cũng không uy nghiêm như vừa nãy, chấp tay có ý xin lỗi nói: “Các vị, hôm nay chúng tôi giải quyết ân oán, để cho tiện thì nếu là người ủng hộ Diệp Thiên Vân thì có thể ở lại”.

Lời này vừa ấm vừa xoa. Không ít người tông cửa xông ra, định nhanh chóng rời khỏi nơi này, những người ủng hộ Diệp Thiên Vân thì khác nào kẻ địch, cho nên không ai dám ở lại đây, trong có năm phút người đã chạy sạch.

Chẳng ai muốn tự chuốc lấy phiền nhiễu, Trương Thiên Phóng thực sự cũng có bản lĩnh, nói mấy câu mà khiến những người này chạy nhanh hơn chuột. Trương Thiên Phóng nhìn khung cảnh trống hoắc đương đương đắc ý.

Mấy người đến dưới đài, Lam Thiên quán chủ hành một lễ với Trương Thiên Phóng, nói: “Các vị tiền bối, hi vọng mọi người từ từ nói chuyện”.

Trương Thiên Phóng cười khì khì, sau đó mặt bỗng nhiên biến sắc, nghiêm túc nói: “Lam Thiên, ở đây không có việc của ông, ông ra đứng xem đi! Ân oán giữa chúng tôi không đơn giản như ông nghĩ đâu, con người luôn phải trả giá cho những việc mình làm, ân oán giữa Diệp Thiên Vân và Tróc Cước Môn chúng tôi giải quyết một đời cũng không xong đâu.

Diệp Thiên Vân không biết Trương Thiên Phóng lấy đâu ra cái sức mạnh này. Lần trước ở Hình Ý môn đánh bị thương sư đệ lão, ngay cả chữ cũng không dám, lúc này vết thương của Cổ Phàm cũng không thể khá được.

Người như vậy không nói là đề tiện thì thật có lỗi với bản thân, lão có chỗ ỷ vào liền tới gây phiền phức. Diệp Thiên Vân cực kỳ ác cảm với Trương Thiên Phóng, lần đầu tiên đánh nhau, thấy tình hình bất thường lập tức chuyển hướng, khi nào có lợi cho mình mới thò mặt ra, không biết lão đã tổn bao nhiêu suy nghĩ cho mấy cái mảnh khoque này.

Trương Thiên Phóng chưa học đến đạo lý đích thực của một võ giả, đó là một kiểu tinh thần dũng cảm tiến tới, cả đời lão đều luôn lách, dựa dẫm vào những mưu mô, làm sao có thể học được những điều ấy

Mặc dù trong lòng Diệp Thiên Vân xem thường lão, nhưng không thể không thừa nhận Trương Thiên Phóng có thể nhằm chính xác lúc hấn không bận rộn mà đem phiền phức tới, hấn thần nhiên nói: “Thiên Phóng huynh, chúng ta lâu rồi không gặp”. Hấn kếm Trương Thiên Phóng một thể hệ, nhưng lại cố ý thành cùng vai phải lứa, trong lời nói đã có ý mỉa mai.

Diệp Thiên Vân vừa nói vừa nhìn phía sau hắn, ngoài những người quen biết kia ra thì còn có hai lão giả ngoài sáu mươi, một là đạo sĩ, mặc áo đạo sĩ, rất có hình dáng của một cao nhân, chỉ là có đôi mắt nhái bén, mí mắt còn sưng phù, thoạt nhìn còn giống yêu đạo, người này sau lưng đeo một thanh kiếm, chân đi giày vải

Nhưng người kia thì không giống thế, một võ giả ngoại gia điển hình, cơ bắp khiến người ta không thể xem thường, trên đầu toàn sẹo, chỉ có một con mắt, lão vừa cao vừa to, mặc một cái áo khoác, nhưng phong cách của người này khiến người ta không thể quên được, cho dù chỉ là một con mắt, nhìn tướng mạo hoàn toàn có thể hình dung đó là một người đầu đá tàn nhẫn, con mắt ti hí hướng lên trên soi mói, lim dim quan sát.

Trương Thiên Phóng nghe lời của Diệp Thiên Vân lại không tức giận. Lão có lòng cười nói: “Thiên Vân huynh, lâu rồi không gặp, lần trước cậu đánh nhau với sư thúc tôi kẻ tám lạng người nửa cân, không ngờ mệnh của cậu lại lớn như vậy, sức sống như cỏ dại, thực khiến người ta khâm phục, tôi sống đến tuổi này cũng không thể không gọi cậu tiếng Thiên Vân huynh! Mệnh của cậu thực sự rất lớn”.

Qua câu nói Diệp Thiên Vân liền biết hai người này là nhân vật hung ác. Thứ nhất, nhìn một cái là không phải gốc rễ tốt đẹp gì, mặc dù hắn rất chán ghét Trương Thiên Phóng nhưng không thể không khâm phục lão, lại có thể ba lần tìm được cao thủ đến đánh nhau với mình, đây cũng là một loại bản lĩnh.

Nói thực, không có Trương Thiên Phóng, hắn cũng không trải qua nhiều trận sinh tử như vậy, võ công cũng không thể đạt đến trình độ này. Con người ở trong cảnh ngộ ngang trái thì sự trưởng thành càng nhanh chóng. Nhưng cái này không có nghĩa hắn phải tha cho Trương Thiên Phóng, người thế này, chỉ cần còn sống thì còn phiền phức, vì thế hắn nói: “Mệnh của tôi là do bản thân chứ không phải do trời, không ai có thể quyết định số mệnh của tôi, huống hồ tôi cũng không sợ sinh tử”.

Trương Thiên Phóng không nói gì, võ giả mắt chốt kia giờ ngón tay cái ra tán thưởng: “Anh bạn, trước tiên chưa nói có phải cậu khoác lác hay không, nhưng câu này của cậu thực sự rất có khí khái, lát nữa ra tay, tôi sẽ giữ toàn vẹn xác cậu!”.

Diệp Thiên Vân chớp mắt, trong võ lâm có loại người tồn tại chỉ để chuyên đánh nhau với người khác, bọn họ vốn không quan tâm có ân oán hay không, mà lão giả trước mặt chính là loại người này.

Mắt chốt cảm thấy Diệp Thiên Vân cho rằng hắn mạnh mẽ, liền phóng khoáng cười: “Hà hà, Thường Không ta giết người vô số, chiến tích đầy lũng, ta đứng thứ bảy trong bảng sát nhân!”. Nói rồi lão bổ sung thêm: “Đương nhiên đã nói sẽ giữ lời! Nói giữ toàn vẹn xác cậu thì nhất định sẽ không chia cậu thành hai nửa!”.

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng đặc ý của Trương Thiên Phóng trong lòng khó chịu, kẻ này mấy lần muốn lấy mạng hắn, chẳng qua là chuyện luôn không như ý người.

Diệp Thiên Vân thôi không nghĩ về Trương Thiên Phóng nữa, đánh mắt nhìn Thường Không. Người này chắc chắn là võ công ngoại gia, nhưng lại nhắc đến bảng sát nhân, Diệp Thiên Vân cau mày nói: “Bảng sát nhân?”

Thường Không giống như một con quái vật, quan sát Diệp Thiên Vân, hình như cảm thấy hắn lẽ ra phải biết, phản ứng lại rồi cảm thấy mất thể diện, nên cười khì khì nói: “Bảng phía sau của “Võ lâm hiện đại”, không phải cậu chưa xem qua đấy chứ!”.

Diệp Thiên Vân mới hiểu ra, lần trước Tiêu Sát còn nhắc đến với hắn, nhưng lúc đó nói là bảng ân oán, hóa ra là bảng sát nhân, chả trách hắn còn nhìn thấy tên mình bên trong, nhưng lại không lưu ý mà thôi.

Hắn không đếm từng người một, xem mình là thứ bao nhiêu, nhưng cái này khiến hắn đã phát hiện ra một việc lạ, Tiêu Sát có thể cũng không muốn nói cho hắn, nên mỉm cười gật đầu nói: “Xem rồi, chẳng qua là không biết tên thôi”.

Nói rồi hắn quan sát xung quanh, lúc này cả sân chỉ còn lại sáu người, ngoài Diệp Thiên Vân, Trương Thiên Phóng và đồng bọn ra, còn có một người, là Lam Thiên quán chủ, võ giả của Bát Quái vừa này không biết đã chạy đi đằng nào.

Lam Thiên, người này quá lắm có thể coi là trung lập, còn lại những người khác đều là kẻ thù của Diệp Thiên Vân, nên hắn cũng phải cân nhắc nên đi bước tiếp theo như thế nào.

Với Diệp Thiên Vân mà nói thì võ quán Lam Thiên cũng không phải một địa điểm tốt. Bởi vì Trương Thiên Phóng mang đến rất nhiều người mà hẳn lại chỉ có một, tình hình cũng không lạc quan, chưa muốn tiến đã muốn lui, ít nhất cũng phải chuẩn bị kỹ càng. Trương Thiên Phóng này giỏi nhất là lợi dụng tình hình để công kích, nếu đoán không nhầm, thì lát nữa muốn lấy nhiều thắng ít rồi.

Diệp Thiên Vân là muốn dựa vào võ thuật chính đạo, nhưng hẳn cũng muốn làm rõ phán đoán, nên vừa nhìn mấy người vừa quan sát xung quanh.

Trương Thiên Phóng nói với hai người bên cạnh: “Thường huynh, Lại huynh, Diệp Thiên Vân không phải tiểu bối vô danh trong giới võ lâm, nếu các vị muốn đo sức với hắn thì tôi nghĩ tốt nhất là cùng lên cho chắc, kẻ này giết người như ma quỷ, mà lại không biết đạo nghĩa, từ trước tới nay ra tay là muốn lấy mạng người, nên mong hai vị suy xét cho kỹ!”.

Đạo sĩ kia lạnh lùng “ừ” một tiếng, sau đó hắn không nhỏ nhem nói: “Thiên Phóng à. Chúng tôi là người thế nào anh cũng không phải không rõ. Hai người đấu với một tiểu bối, không ngờ anh có thể nghĩ ra được! Ở trong sân ai không phải kẻ giết người vô số, ai tay không nhuộm máu tươi, trong võ lâm có thể tìm thấy một người sạch sẽ sao? Đúng là trò cười, nếu chúng tôi đã tới đương nhiên là muốn đấu với hắn, chỉ là đấu như thế nào cũng không cần anh chỉ vẽ.”

Thường Không hình như cũng phản ứng lại, đầu lắc lư nói: “Đúng, đúng, anh là cái gì! Ngay cả chương môn Ngũ Tổ Môn cũng không dám dạy tôi phải làm thế nào”.

Trương Thiên Phóng nghe xong cũng không tức giận, mắt đảo khẽ, rồi cười nói: “Thế cũng tốt, tôi chỉ là đề xuất ý kiến thôi, không có ý gì khác!”.

Diệp Thiên Vân cũng khó hiểu, từ lời nói có thể thấy hai người này chắc chắn không chịu sự điều khiển của người khác, Thường Không có thể là thiếu thông minh, nhưng người họ Lại này nhất định không phải là một kẻ tầm thường, cũng không biết Trương Thiên Phóng đã dùng cách gì để có thể mời lão đến.

Người họ Lại nói rồi nhìn Diệp Thiên Vân, hai con mắt nháy nháy một cái nói: “Lão là Lại Hưng Hoa, đã từng là nhân sĩ Võ Đang, hôm nay muốn đấu với cậu!”.

Trong lời nói của mấy người, Diệp Thiên Vân đã nghe thấy hai từ quan trọng . Ngũ Tổ, Võ Đang. Thường Không cũng không biết là người thế nào ở Ngũ Tổ, nhưng nghe có vẻ có chút địa vị, còn Lại Hưng Hoa này đã từng là đệ tử Võ Đang, trong lòng hắn đã có ngọn ngành, bình tĩnh nói: “Diệp Thiên Vân ,người của Hình Ý Môn!”.

Thường Không ở bên cạnh bỗng nhiên bước lên một bước, sau đó cười lớn nói: “Người Hình Ý Môn, có hứng, có hứng, lão phu sẽ tiếp cậu. Lại huynh, để tôi thử Hình Ý Quyền của cậu ta !”. Nói rồi bật người lên võ đài, độ cao hai mét chẳng coi là gì.

Thường Không rất vội vàng, nhưng Diệp Thiên Vân đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội cọ sát, tình thế không có lợi cho hắn nhưng chỉ là lời nói của một người, hắn cũng sẵn lòng “giao lưu”. Nói cho cùng cơ hội thế này chỉ cần là là người thích võ thuật thì đều không muốn bỏ qua.

Thường Không lên võ đài vận động cơ thể, sau mới cởi áo khoác ra, nghiêm mình ngoắc ngoắc ngón tay nói: “Đến đây đi, để tôi thử bản lĩnh của cậu!”.

Diệp Thiên Vân không khỏi thán ca ngợi, Thường Không này thực sự rất thẳng thắn, nói đánh là đánh, không hề lè mề, từ thân hình này cộng thêm lời Thường Không đã nói, lão tám chín phần mười là người của Ngũ Tổ.

Mà môn đồ Ngũ Tổ đa phần đều có ngành công phòng thân, hơn nữa trong đại hội võ thuật Diệp Thiên Vân còn tận mắt nhìn thấy môn đồ Ngũ Tổ ra tay, thậm chí còn học hỏi một số chiêu thức, võ công của bọn họ đều chú trọng kiên trì, hàm chứa ngũ hành, trái phải tương hỗ, công thủ luân phiên, nội ngoại kiêm tu, ổn định thân thể.

Đặc biệt nhất là khi xuất chiêu muốn phát ra thì trước tiên thu về, thường dùng phương pháp lắc mình rung vai, tăng nhanh tốc độ quyền, gia tăng thể quyền, phát ra tiếng, lấy tiếng trợ lực.

Quyền pháp của Ngũ Tổ tiến như thỏ chạy, lui như hổ chồm, kỹ thuật chặt chẽ, một dương một âm, công thủ rõ ràng, thân pháp tự nhiên, cước pháp tinh tế.

Cho nên Diệp Thiên Vân cũng cẩn thận với Thường Không, nhất là người có ngành công phòng thân, hấn vốn luyện Kim Chung Tráo, đương nhiên rất rõ cái này, nếu bạn không có cách nào một chiêu đã khiến hấn ngã xuống đất, thì tốt nhất là phải phòng bị nhiều hơn, bởi vì mặc dù hấn trọng thương cũng có thể trả đòn lại bạn, nên gặp phải đối thủ thế này không thể không cẩn thận.

Nhưng Diệp Thiên Vân cũng có chút ưu thế, đó là công lực nội gia, ngành công này nếu không luyện đến uyên thâm công phu nội gia có thể phá tan ngành công trên người lão. Diệp Thiên Vân kiêm thông nội ngoại, trong lòng đang cân nhắc thiệt hơn.

Thường Không lắc người một cái rồi lao đến, ra tay là quét sạch nghìn quân, tay trái dùng đong quét ngang mà tay phải lại quét nghiêng, chiêu thức này hoàn toàn phù hợp với trái phải tương hỗ của Ngũ Tổ quyền.

Diệp Thiên Vân trong lòng bình tĩnh, quả nhiên là võ công của Ngũ Tổ, hấn nghiêng người né đòn quét ngang, đúng lúc này toàn thân hấn phát lực, tay trái sử dụng đòn chém, lao thẳng đến tay phải của Thường Không.

Thường Không quả nhiên không dám khinh xuất đòn chém của Diệp Thiên Vân, hấn rung hai vai rồi xuất chiêu túy quyền, đỡ đòn chém của Diệp Thiên Vân, khua vài bước vẩy đến bên cạnh Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân không ngờ Thường Không này lại mạnh như vậy, khác nhiều với thân hình lão, nên đòn chém của hấn xoay một cái kéo cả người xoay theo, cùng lúc tung ra Hình Ý hoành quyền.

Trong mắt Thường Không chỉ còn lại sự dè dặt, người lão lùi về một bước, tay trái xuất cầm chưởng, lợi hại hơn là tay phải đồng thời xuất roi nhằm thẳng đầu Diệp Thiên Vân! Tay trái là hư chiêu mà tay phải lại là thực chiêu. Đòn roi này không khác roi chân của Diệp Thiên Vân là mấy, bởi vì tốc độ rất nhanh, phát ra âm thanh như tiếng huyết sáo.

Diệp Thiên Vân kinh ngạc, hấn dậm một chân xuống dưới, sau đó thân hình lùi về sau, chân phải quét roi chân như măng xà xuất động, lại càng hung mãnh!

Sự thay đổi trong lúc cấp bách của Diệp Thiên Vân thuộc loại kỳ chiêu. Đòn roi của Thường Không và roi chân của Diệp Thiên Vân trong tích tắc va vào nhau, nhưng lại là liên tiếp phát ra hai tiếng “bang bang”

Cái này như hai roi vướng vào nhau, điểm phát lực không giống nhau nhưng lại tác dụng lên người đối phương.

Phía dưới đều nhìn thấy hết, khiếp sợ nhất là Lam Thiên, lão đứng cách đó không xa, thân hình liên tục run rẩy. Đầu võ kiêu này với một võ giả mà nói, thực sự là thứ tìm trong mơ.

Hai người đấu trên võ đài với ánh mắt của lão cũng chỉ có thể nhìn thấy hư ảnh, có thể thấy sức mạnh của hai người thế nào! Ba chữ Diệp Thiên Vân dường như đã đánh mạnh vào lòng lão. Ở cái tuổi hai mươi mấy này lại luyện quyền pháp đến trình độ ấy, cái này đối với người trung niên như Lam Thiên mà nói, hầu như không thể, mắt lão không chớp, muốn xem họ ra tay thế nào.

Thường Không đột ngột lui nhanh về, lòng cũng hoảng hốt, võ công của Diệp Thiên Vân không chỉ độc mà còn lạ, cước này giống như một con rắn vòng lấy cánh tay lão, mổ lão một miếng.

Diệp Thiên Vân cũng là dùng Kim Chung Tráo chống lại chiêu của Thường Không, hấn cau mày, giữa lông mày hiện vẻ tức giận, thừa lúc Thường Không vội vàng lui về, đột nhiên lao lên như hổ dữ, ra tay là miếng hổ vô hung ác nhất trong toàn bộ Hồ Hình. Chiêu này có thể nói đã tập hợp tất cả sức mạnh của hấn, nếu lao vào giữa chắc chắn sẽ đánh xuyên ngực Thường Không, bất kể lão dùng ngành công gì cũng không thể chống đỡ!

Thường Không sợ đến hồn bay phách lạc, đây là lần đầu tiên hấn đối mặt với chiêu thức này, chiêu này của Diệp Thiên Vân quả thực quá bất ngờ, đáng sợ hơn là khí thế, như hổ ác vô tới, khiến lão lạnh xương sống! Lúc này thời gian né cũng chẳng kịp, lão chỉ có thể vội xoay người rồi dùng cánh tay quét ngang chặn lại, đồng thời vận dụng ngành công, hi vọng có thể chống cự.

Hầu như cánh tay hấn hoàn toàn cùng lúc. Diệp Thiên Vân lao đến, trong nháy mắt hai tay đánh trúng Thường Không, đánh bật về sau!

“Răng rắc” một tiếng. Diệp Thiên Vân lùi nhanh còn Thường Không lại kêu lên thảm thiết như lợn bị chọc tiết.

Thân hình hai người đã trụ lại, mấy người kia nhìn chăm chăm trên võ đài, trong lòng ngập tràn nỗi sợ hãi không kiềm chế được.

Bởi vì trên tay Diệp Thiên Vân cầm một cánh tay đầm đìa máu của Thường Không, cánh tay ấy còn co giật liên tục, như muốn nói nên sự đau đớn vô cùng.

Lam Thiên kinh sợ, mặc dù lão là một quán chủ có tiếng, thậm chí trong võ quán có thể nói là có một không hai, nhưng trong đại chiến này cuối cùng đã biết sự nhỏ bé của mình, chẳng là gì cả.

Thực ra, chỉ cần là võ giả sau khi gặp Diệp Thiên Vân đều sinh ra chút cảm xúc phức tạp, bởi vì hắn quá trẻ, trẻ tuổi thì không đáng tin, nhưng điều khiến Lam Thiên vui mừng là đời này cuối cùng cũng nhìn thấy sự tranh đấu trong võ lâm, cũng không khỏi có chút cảm giác sống sót sau tại nạn, nếu lão là người trong võ lâm chứ không phải một quán chủ, thì với thân thủ của lão kết quả nhất định không khá được.

Thường Không xem ra cũng là một kẻ kiên cường, mặc dù lão vừa kêu thảm một tiếng nhưng chỉ trong chốc lát, dường như đã khá lên rất nhiều, lão dùng chiếc áo choàng đã cởi ra bọc lấy vết thương, nghị lực này có mấy người có được, nhìn sắc mặt nhợt nhạt khiến người ta sợ hãi của lão, những giọt mồ hôi to nhỏ như hạt đậu không ngừng chảy xuống gò má, cánh tay kia bưng lấy vết thương, đứng đó nhìn chăm chăm Diệp Thiên Vân, sự thù hận từ đôi mắt khiến người ta phát lạnh.

Diệp Thiên Vân ném cánh tay của Thường Không xuống đất, hấn nhìn Thường Không, người có ngành công này khác với người không có. Đòn hấn vừa dùng chính là Hổ Hình của Hình Ý, cũng là mất một lần sức lực. Hổ Hình chú trọng cùng lúc phát lực phải lấy lại một vài thứ, cho nên hấn cầm tay của Thường Không về.

Không thể không nói Hổ Hình thực sự khác những quyền pháp khác, chỉ cần chạm vào là khiến bạn mất một lớp da, mà Thường Không rõ ràng đã trúng chiêu này. Với ngành công của Thường Không mà nói, hình như còn chưa luyện đến trình độ quá cao, cùng lắm chỉ có thể coi là đoạn giữa, cũng không khác Diệp Thiên Vân là mấy.

Trương Thiên Phóng sốt ruột, khi hấn vừa nhìn thấy tình hình không tốt, liên tục nói gì đó bên tai Lại Hưng Hoa. Nhìn thấy đại cuộc, không khỏi nghiêm giọng nói: “Diệp Thiên Vân, cậu hết lần này đến lần khác làm hại bạn tôi, nếu hôm nay cậu không chết, thì thật là ông trời không có mắt!”. Nói rồi ánh mắt lão nhìn Lại Hưng Hoa

Lại Hưng Hoa lúc này nét mặt cũng biến, võ công của Diệp Thiên Vân rõ ràng cao hơn Thường Không, trong lòng lão cũng không ngừng suy tính, tình hình tốt xấu trong lòng tự có quyết đoán. Lão cũng kinh hãi với thủ đoạn của Diệp Thiên Vân, vẻ ngoài nhìn bình thường mà lại là một võ giả cao thâm.

Cái này chưa tính, càng đáng sợ hơn là khi ra tay thoáng hiện sự tàn nhẫn như một loại dã thú hung ác, có thể của mãnh hổ xuống núi. Cho dù thế nào, người thế này nhất định không thể gây thù chuốc oán, mà giải quyết thù oán chắc chắn không cần nể nang.

Thực lực của Diệp Thiên Vân không nói là bao nhiêu, chỉ là vừa rồi ra tay liền biết là một nhân vật hung ác, Trương Thiên Phóng bên cạnh đã nói không ít, lão do dự mãi, rồi gật đầu với Trương Thiên Phóng, sau đó lộ vẻ trầm tư, cũng không nói gì thêm.

Trương Thiên Phóng đã có sự đáp lại của lão, trong lòng dường như cũng có cơ sở, nhưng mày nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp Thiên Vân, hôm nay chắc chắn là ngày phải trả nợ, giữa chúng ta phải có một cái kết, chủ yếu là vì cậu không coi ai ra gì!”.

Diệp Thiên Vân cười lạnh nói: “Trương Thiên Phóng, thật ra anh không tìm tôi, tôi cũng sẽ tìm anh, ân oán giữa chúng ta đã không gì có thể tháo gỡ được, không phải anh chết thì là tôi chết!”.

Trương Thiên Phóng run người, nhưng lúc đó đưa mắt nhìn Lại Hưng Hoa, sau đó lại gật đầu với sư đệ lão, ba người cùng bước lên võ đài, đến trước mặt Thường Không, không nhúc nhích nhìn Diệp Thiên Vân.

Trong lòng Diệp Thiên Vân sưng lại một hồi, cái gì phải đến cuối cùng cũng đến, Trương Thiên Phóng vừa rồi trong khi đấu võ không biết đã nói gì với Lại Hưng Hoa, nhưng hẳn cũng có thể đoán được quá nửa, chẳng qua là muốn hợp vây, lấy ba đánh một, xem bộ dạng chắc đã thuyết phục được Lại Hưng Hoa, nếu không bây giờ lão nhất định sẽ không lên võ đài.

Trương Thiên Phóng sợ sớm đã tính được rồi nhưng Diệp Thiên Vân tính đâu ra đây cũng chẳng qua chỉ có một người, hơn nữa lại không có hậu thuẫn nào, cho dù đánh thắng ở đây đi, nếu bốn người bọn họ lo gì chỉ một người đứng lên, tất cả đều muốn lấy mạng mình, cho nên hẳn nhìn xem làm thế nào có thể ra khỏi vòng vây này.

Cái mà Diệp Thiên Vân khó chịu nhất là không có cơ hội đánh nhau với mình Trương Thiên Phóng, nếu không sự việc sẽ không đến nước này, mỗi lần Trương Thiên Phóng đến đều đã tính toán đầy đủ, nên muốn một mình tìm lão cũng là một việc khó làm. Hẳn nhìn mấy người không nói gì, bởi thật ra không có gì thích hợp để nói.

Lam Thiên ở một bên nhìn sợ hãi, giờ muốn bỏ qua ân oán của mấy người quả thực không thể, nếu sau khi Diệp Thiên Vân chết, thì nguy hiểm nhất là lão rồi, xem từ đầu đến cuối, một trận đấu thực sự trong võ lâm, cũng khiến lão nhận ra một góc đen tối khác.

Mấy người bao vây tấn công một người, cái này thực sự không thể chấp nhận được, mặc dù lão chỉ là một quán chủ của một võ quán cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ thay những người này, nhưng lão cũng chẳng thể đi nói đạo lý công bằng, lúc này lên tiếng khác nào tìm cái chết.

Vì thế dù lão không quen nhìn cũng chỉ có thể chịu đựng không nói, đến giờ lão muốn nhanh rời khỏi cái sân này, cũng không quan tâm sống chết của bất kỳ ai, nhưng giờ muốn thoát thân cũng chỉ là mơ hão mà thôi.

Trương Thiên Phóng nhanh chóng đứng vào vị trí, lão và sư đệ mình giống nhau, giữ chắc hai góc võ đài, sau cười nham hiểm nói: “Diệp Thiên Vân, võ lâm là như vậy, cậu chắc chắn hối hận đã tiến vào đây!”

Lại Hưng Hoa lúc này cũng đã đứng vào vị trí, lão cười nói với Thường Không: “Anh ra nghỉ đi, Diệp Thiên Vân giao cho mấy người bọn tôi, thêm anh cũng không nhiều hơn mà thiếu anh cũng chẳng ít đi, nếu có chuyện gì anh giúp cũng không muộn!”

Nói rồi chậm chậm rút kiếm sau lưng ra, nghe âm thanh biết là kiếm tốt, âm thanh trong trẻo êm tai, dường như ra khỏi vỏ là chuyện vui nhất của thanh kiếm này.

Thường Không lắc đầu, sau đó nhìn Diệp Thiên Vân không chịu khuất phục, một câu cũng không nói nên lời, nhưng có thể thấy lúc đó lão vô cùng đau đớn, hoàn toàn không có tinh thần như lúc đầu.

Diệp Thiên Vân bị ba hướng vây đánh, hẳn cũng đã có quyết định, trước hết đấu với mấy người, sau đó tìm cơ hội rui lui, nếu có thể giết Trương Thiên Phóng thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua, chủ yếu là nếu bây giờ bỏ đi, thì hiệu quả thua xa lúc đấu, như thế này còn có thể phân tán tinh thần! Vì thế hẳn cũng chuẩn bị tư thế chờ đại chiến bắt đầu!

Năm người đứng trên đài cũng không có vẻ gì chật chội.

Thường Không chần chờ mãi mới tiến lên trước một bước, lão cũng không xuống võ đài, mỗi thù cụt tay dù thế nào cũng không thể khiến lão nuốt trôi được, bây giờ việc hẳn muốn làm nhất chính là giết Diệp Thiên Vân, vì thế cơ hội này lão cũng không muốn bỏ qua.

Lại Hưng Hoa trùng gối một chút rồi lao tới Diệp Thiên Vân, kiếm thức này chính là chiêu Thanh Long Xuất Hải đệ nhất của Thái Ất Huyền môn kiếm, xem ra lão muốn nổ tiếng pháo đầu tiên đây!

Kiểm pháp của Võ Đang cũng không ít, nhưng Thái Ất Huyền Môn Kiếm này cũng coi là nổi bật trong đó, có một câu nói miêu tả kiếm pháp này: “Dữ dội làm kinh sợ chim bay, cuộn cuộn không dính trần, một khi xuất ra không thấy kiếm, trong lúc vạn biến thấy kiếm không thấy người”. Bởi vậy có thể biết kiếm pháp sắc nhọn chừng nào!

Diệp Thiên Vân làm sao không nhận ra, hắn không lùi mà tiến tới, rồi né người sang bên cạnh, tránh một kiếm, bước chân thay đổi, thuận đánh ra Băng quyền, trong ngũ hành quyền cũng chỉ có chiêu này sử dụng thuận tay nhất

Trương Thiên Phóng sợ nhất là Diệp Thiên Vân chết không nhanh, lão chạy lên trước, sử dụng bản lĩnh Tróc Cước nhà nghề, mà mục tiêu chính là hướng tới Diệp Thiên Vân

Diệp Thiên Vân đánh được một nửa quyền này cũng chỉ có thể biến chiêu, bước chân hắn lùi về sau, thể tấn công thế này rất khó ra tay, bây giờ hắn chỉ là chờ quay nhanh lại, sau đó cố gắng đợi một cơ hội.

Thường Không thật ra không cần phải đứng trên đài, lão hoàn toàn có thể đi xuống nghỉ ngơi, chẳng qua là mối thù này khiến hắn bức bối nên nhìn thấy mấy người đều ra tay rồi chỉ còn mình lão đứng đó, trong lòng càng phát sốt, lão cũng không quan tâm tình trạng sức khỏe vội vã chạy tới trước mấy người, dùng cánh tay duy nhất quét ra quyền pháp Ngũ Tổ.

Diệp Thiên Vân bất quá cũng chỉ có hai tay, hai chân, nhiều người như vậy hắn đối phó lại cũng có đôi chút khó khăn, hắn dồn người xuống dưới, sử dụng chiêu của Bát Cực quyền

Lại Hưng Hoa thấy tất cả đều lên rồi, kiếm pháp của lão thay đổi, một chiêu Bát Vân Kiến Nhật lao thẳng tới mục tiêu là yết hầu của Diệp Thiên Vân, mà còn cố tránh hướng đi của Thường Không.

Kiểm pháp Thái Ất nổi tiếng nhất có mấy chiêu, lão đã sử dụng hai chiêu. Cái gọi là thế Thanh Long Xuất Hải khó mà ngăn cản, Bát Vân Kiến Nhật định càn khôn, Tê Ngưu Vọng Nguyệt hiển linh cơ, Bạch Viên Phàn Chi ẩn chứa sự kỳ diệu.

Diệp Thiên Vân nhìn thế kiếm của lão tới quá nhanh cho nên bắt lấy người Thường Không, tóm lấy chỗ vết thương của Thường Không, thoát cái ném lão qua.

Thường Không vốn đã mất đi cánh tay, lần này Diệp Thiên Vân gần như làm lão ngắt xủ, lão gào lên đau đớn, Diệp Thiên Vân thừa lúc, dùng sức đẩy người Thường Không hướng thẳng đến mũi kiếm của Lại Hưng Hoa, cùng lúc đảo mắt nhìn xung quanh, cơ hội chính trong khoảng khắc này, hắn quay người ngược lại, toàn lực lao thẳng đến phía Trương Thiên Phóng, lại dùng đòn hổ lao.

Trương Thiên Phóng mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng cũng không ngờ Diệp Thiên Vân đến bất ngờ như vậy, lão muốn tránh nhưng phía sau là dây chần nên lão nghiêng mình, định né đòn hổ lao của Diệp Thiên Vân.

Mục đích của Diệp Thiên Vân là xông lên, Trương Thiên Phóng đã mở đường, hắn biến chiêu hổ lao thành quét ngang, hết sức đánh vào chính mắt Trương Thiên Phóng, hắn không dừng lại một giây nào, đập lên dây chần, bay khỏi sân.

Trên lôi đài lại vang lên tiếng kêu thảm thiết, mà người phát ra là Trương Thiên Phóng, hai tay lão bưng mắt, nhưng máu tươi không ngừng tuôn, mấy người vây kích Diệp Thiên Vân đều sững sờ, thậm chí mọi động tác đều dừng lại.

Trương Thiên Phóng không biết bị thương thế nào, vừa vây kích giờ lại có người bị thương.

Lúc này mấy người đều dừng lại, cũng là cho Diệp Thiên Vân một cơ hội.

Diệp Thiên Vân mượn tính đàn hồi của hàng dây chần bảo vệ, bật cao hai mét, võ đài còn cách mặt đất hai mét, độ cao này chừng hai tầng lầu, nhún người nhảy lên, không hề chịu thua, cái này đều ngoài ý muốn của mấy người, hắn rơi xuống đất, đầu gối gập cong, cố gắng giảm va chạm, tránh làm tổn thương bộ phận trên cơ thể, cái này với hắn mà nói còn có thể làm được.

Thực ra vừa rồi là hắn muốn dùng hổ lao, lao tới người Trương Thiên Phóng, chỉ là bị né ra. Nếu không Diệp Thiên Vân chắc chắn giết lão tại chỗ, cho nên hắn tung một đòn nhưng lại trúng mắt lão.

Hiện giờ trong tay Diệp Thiên Vân là một con người, nhưng trong lòng lại không thoải mái, chưa giết được Trương Thiên Phóng ngay tại chỗ, hắn vừa rơi xuống đất, vội vàng chạy về phía ngoài đại sảnh.

Trương Thiên Phóng bưng mắt, đau đớn không chịu được la lớn: “Đừng quan tâm đến tôi, nếu hôm nay để nó đi, mấy người chúng ta sẽ không có ngày bình yên”.

Ngoài Thường Không ra thì hai người khác cũng cùng nhảy xuống, đuổi theo bóng Diệp Thiên Vân, xem ra cũng không muốn hấn sống qua hôm nay.

Diệp Thiên Vân lúc này vốn định dừng lại, nhưng trong lòng thay đổi, nghĩ ra một cách, Lại Hưng Hoa và sư đệ của Trương Thiên Phóng đang theo sát phía sau mà tốc độ cũng không chậm.

Vừa rồi Diệp Thiên Vân cũng tiêu hao không ít sức lực, giờ lại phải chống lại hai người, thì lại càng yếu sức. Mặc dù Thường Không và Trương Thiên Phóng bị thương nhưng nghe tiếng chắc chắn phải chạy tới, đến lúc đó muốn thoát cũng khó.

May là võ quán Lam Thiên là một nơi cao tầng mà còn rất lớn, hấn vòng vào trong, kéo theo hai người phía sau quẹo trái quẹo phải, nhờ sự nhanh nhẹn của mình chơi trò trốn tìm với họ.

Không thể không nói toàn bộ võ công bình thường Diệp Thiên Vân huấn luyện đều đã thể hiện ra, hấn luyện tập trong thời gian dài cường độ mạnh, lúc này phát huy sức mạnh, mấy vòng là khiến hai người luẩn quẩn vào trong, hấn định nấp vào một góc, sau đó đợi hai người đến nơi.

Diệp Thiên Vân không ngừng cảm nhận xung quanh, giống như có con mắt thứ ba quan sát, mãi đến khi hai người chạy đi hấn mới bước ra, thở dài một hơi, lần này thật vô cùng nguy hiểm. Vừa rồi nếu có một sơ suất nhỏ thì hấn sẽ muôn đời muôn kiếp không trở lại được, mặc dù hấn không sợ chết nhưng cũng không muốn chết trong tay kẻ tiểu nhân dê tiện Trương Thiên Phóng.

Hấn chậm chậm quay về theo lối đi hấn nhớ, đây là những ý niệm vừa mới xuất hiện trong đầu Diệp Thiên Vân, tất nhiên hấn nhất định sẽ không bỏ qua Trương Thiên Phóng, phải tự tay giết lão!

Mặc dù nguy hiểm một chút, nhưng hận thù đôi bên khó có thể nhịn, hôm nay Trương Thiên Phóng không chết sau này rắc rối của hấn càng nhiều, vì thế hấn vừa đi vừa nhanh chóng phục hồi, tranh thủ lấy lại tình trạng ban đầu, Trương Thiên Phóng mặc dù mất đi một con mắt nhưng nếu liều mạng thì vẫn còn chút sức mạnh, cho nên hấn cũng không ngừng điều hòa hô hấp.

Diệp Thiên Vân lại đến đại sảnh, hấn chưa vào cổng mà đứng bên ngoài liếc một cái, lúc này trong sân chỉ có Thường Không và Trương Thiên Phóng trên võ đài, nhưng Lam Thiên lại như đang cầm ít thuốc ở đó, hình như đang cầm máu cho hai người, xem ra hấn cũng vội muốn chết, không khỏi thở dài, hấn chỉ có hai ba phút ngắn ngủi để giải quyết Trương Thiên Phóng, hấn đã quyết nhưng còn có Thường Không nên hấn phải làm một trận tất thắng.

Hấn men theo tường đi về phía trước, mắt Trương Thiên Phóng bị mù vốn không chú ý, đoán lão cũng không nhìn, càng không ngờ Diệp Thiên Vân sẽ bất thành linh quay lại lấy đầu lão, mà Thường Không vốn đã mất một cánh tay, không ngắt đi là cũng khá rồi, nên lão cũng ngồi dựa lưng vào sau võ đài nghỉ ngơi.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy thời cơ đến liền ba bước lao tới gần, thoát cái đã ở trên võ đài.

Thường Không bỗng cảm thấy bất thường, bỗng nhiên quay người lại nói: “Là mày?”. Ngay sau đó ra sức lùi về sau, bởi vì lão không đứng dậy nên chỉ có thể dùng một cánh tay chống xuống đất, hai chân không ngừng đẩy, nhìn hết sức thảm hại.

Diệp Thiên Vân không muốn tha cho ai, Thường Không đã mất một cánh tay, hấn không thể không hận mình, hơn nữa để đề phòng lão cản trở khi mình giết Trương Thiên Phóng, Diệp Thiên Vân chạy về phía trước, đạp mạnh lên đầu Thường Không, chết ngay tại chỗ, không một chút do dự.

Diệp Thiên Vân cũng luyện ngành công, đương nhiên biết chỗ nào hiểm yếu, nên đòn này của hấn đánh thẳng vào đầu Thường Không, đây là một kinh nghiệm.

Một tiếng kêu kinh hoàng cũng kích động hai người, Trương Thiên Phóng đang cầm máu, còn Lam Thiên cầm máu cho lão, vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân hai người lạnh sởn tóc gáy.

Trương Thiên Phóng bật dậy, người vội lùi về sau, nhưng vì đang bôi thuốc, thuốc cầm máu ở mắt cứ rơi xuống, lão liên tục dùng tay chùi, xem bộ dạng rất dữ tợn, lão chỉ vào người Diệp Thiên Vân run rẩy nói: “Diệp Thiên Vân, mày, mày...sao mày lại quay lại!”.

Diệp Thiên Vân cũng biết thời gian rất cấp bách, hấn có rất nhiều điều muốn hỏi Trương Thiên Phóng, bởi vì từ khi vào chôn giang hồ bị cuốn vào rất nhiều chuyện, thắc mắc của hấn nhiều đến mức hỏi một giờ

cũng không hết, nhưng hẳn biết hiện giờ không thể chần chừ, bỏ qua thì sẽ không có cơ hội nữa, cho nên hẳn không đáp lời, thân hình như mảnh hổ xo lông lao lên.

Trương Thiên Phóng vội vã thối lui, không giấu nổi sự hoảng sợ, cho dù thể nào lão cũng không ngờ Diệp Thiên Vân lại tàn ác thế này, nháy mắt đã quay lại, đầu lão còn đang tê liệt, trong lòng không có gì ngoài sự kinh ngạc và hoảng sợ. Vừa nhìn thấy thân hình Diệp Thiên Vân dần dần phóng to trong mắt mình liền xuất cước, hoàn toàn là hành động có tính phản xạ

Diệp Thiên Vân đã đợi rất lâu, cùng lúc Trương Thiên Phóng xuất cước, hẳn toàn lực đá một cước. Đó là Tróc Cước hẳn học được khi bị vây kích ở quán bar, chỉ là thông qua sự cái biến của hẳn đã không còn như hình dạng ban đầu.

Hai chân đụng nhau, Trương Thiên Phóng là vô thức đá ra còn Diệp Thiên Vân lại là dùng toàn lực, cố ý coi vô tình, một tiếng kêu đau đớn phát ra, Trương Thiên Phóng quỵ xuống đất, lão cũng không còn bưng mắt, hai tay ôm chân không ngừng lăn lộn.

Diệp Thiên Vân không thể nói là tức giận, cũng không thể nói là vui mừng, chỉ là Tróc Cước này đã trả lại cho lão.

Trương Thiên Phóng không chịu nổi đau đớn, vừa nhìn về mặt Diệp Thiên Vân, lập tức lấy tay chắn trước ngực, nói lớn: “Diệp Thiên Vân, tôi còn có chuyện nói với cậu!. Lẽ nào cậu không biết tôi vì cái gì...”

Diệp Thiên Vân muốn biết, hơn nữa người này nhất định có bí mật, nhưng thời gian không cho phép, nên cho dù muốn biết cũng sẽ không cho Trương Thiên Phóng có thời gian để nói, hẳn dùng một lực cực mạnh đá vào người Trương Thiên Phóng .

Trương Thiên Phóng vốn định dụ Diệp Thiên Vân, nhưng lại phát hiện Diệp Thiên Vân không mắc bẫy, chỉ còn lại sự tuyệt vọng hiện lên trong con mắt còn lại. Ngay sau đó, tiếng xương cốt gãy vụn vang khắp đại sảnh.

Trương Thiên Phóng hình như hơi không dám tin Diệp Thiên Vân để lão chết thế này, cái đầu không còn sức, khê lắc, nhưng đa số các bộ phận đều bị phá hỏng, con mắt cũng dần dần trở nên vô hồn, cuối cùng mọi thứ kết thúc yên lặng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lam Thiên nhìn Diệp Thiên Vân tiến tới, run cầm cập, hai người đi tìm Diệp Thiên Vân, kết quả hẳn luẩn quẩn một vòng rồi quay lại. Lúc này mới có thể nhìn thấy khả năng tính toán của một người, giờ lão cũng sợ Diệp Thiên Vân coi lão là đồng bọn của Trương Thiên Phóng, nên vội vàng giải thích: “Cái này....Diệp sư đệ...Tôi là...”.

Diệp Thiên Vân hơi đầu nghe lão nói, tay hẳn ấn dây chắn bảo vệ nhảy xuống, sau đó chạy ra ngoài cửa. Hiện giờ còn có hai người không biết bao giờ thì quay lại, nên hẳn rất thận trọng đi xuống dưới lầu, nhưng điều khiến hẳn cảm thấy lạ là không phát hiện thấy dấu vết của hai người, một mạch đi xuống dưới lầu.

Sau khi ra ngoài, hẳn định bắt xe đi, không ngờ khi đi qua bãi đỗ xe, có một chiếc xe hiện đại màu đỏ đã mở cửa, một cánh tay khê vẫy, sau đó một người phụ nữ từ trên xe bước xuống, nói với Diệp Thiên Vân: “Tôi đợi anh nửa ngày rồi, tôi đưa anh về!”.

Diệp Thiên Vân nhìn người phụ nữ là Kim Lam Lam, lúc này nàng đã thay trang phục, không nghiêm chỉnh như lúc đi làm, muốn từ chối nhưng cuối cùng lại gật đầu.

Kim Lam Lam hình như cảm thấy phần khởi có thể mời được Diệp Thiên Vân, nàng liền tự tay mở cửa xe cho Diệp Thiên Vân, rồi đưa tay nói: “Mời”

Diệp Thiên Vân khê gật đầu rồi lên xe, ngồi cạnh chỗ điều khiển

Kim Lam Lam nhanh nhẹn cho xe khởi động, rồi đeo cặp kính râm, cười ngọt ngào: “Thiên Vân, bây giờ anh đi đâu?”.

Diệp Thiên Vân giờ định đi đâu cũng không rõ, thậm chí Dật Hiên võ quán cũng không đến được, mà thành phố này lại vô cùng xa lạ. Hiện giờ tâm trạng hẳn không tốt, cái chết của Trương Thiên Phóng cũng không khiến hẳn có được sự thích thú mong muốn ngược lại có một chút mất mát, rút cục vì cái gì hẳn cũng không tự nói được, đành dựa về phía sau thở dài nói: “Tùy”.

305. Chương 305: Cảm Ơn

Điều khiến lòng hần rối bời là Trương Thiên Phóng chết rồi, mà lại là tự tay mình giết. Hần có rất nhiều chuyện muốn hỏi Trương Thiên Phóng, từ đầu đến cuối đều không có cơ hội, bởi vì một khi Trương Thiên Phóng xuất hiện thì có không ít người bên cạnh, lão thường đảm bảo cho bản thân rồi mới đến tìm mình, lần này cũng không ngoại lệ, chỉ đáng tiếc hơi ít người nếu không sẽ không chết dễ dàng như vậy.

Kim Lam Lam lái xe nhưng mắt lại không nhìn phía trước, thỉnh thoảng liếc Diệp Thiên Vân một cái, giống như sợ hần bốc hơi mất, trong lòng nàng Diệp Thiên Vân là một người vừa bí mật vừa cổ quái, mà còn là một đại hiệp bản lĩnh cao cường, nếu không nhất định sẽ không đến cứu hần trong thời khắc quan trọng ấy, vì thế nàng có một cảm giác khác thường với Diệp Thiên Vân.

Thỉnh thoảng nàng nhìn Diệp Thiên Vân với cặp mắt xinh đẹp, lại thấy hai tay Diệp Thiên Vân toàn máu, chỉ là đã khô rồi, nhưng có thể đoán vừa rồi đã xảy ra một trận đấu quyết liệt.

Kim Lam Lam bất giác hỏi: “Anh vừa đánh nhau với ai à?”

Diệp Thiên Vân khẽ lắc đầu không nói, hiện giờ hần không muốn nói chuyện, trong đầu chỉ có những sự việc ngày hôm nay và suy nghĩ xem sau này phải đi tiếp thể nào mới được.

Kim Lam Lam biết hần cổ quái thì cũng không để ý hần nữa, nàng nhấn chân ga, xe phóng đi như bay, không đến mười phút đã dừng xe tại một bãi đỗ, sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Đây là nơi tôi ở, mời anh lên nhà chơi!”

Ngoài dự liệu của Diệp Thiên Vân, Kim Lam Lam dẫn hần vào trong nhà, mặc dù hần không có mục đích gì nhưng cũng không muốn vào nhà đối phương, bèn do dự nói: “Tôi đi trước, vẫn còn rất nhiều...”

Kim Lam Lam vô cùng tò mò về Diệp Thiên Vân, trong một võ quán hạng ba lại có một cao thủ thể này, nàng sao có thể để hần đi, vội nói: “Anh ngồi một lúc cũng được, tôi muốn cảm ơn anh cũng không có cơ hội, chỉ là lần này, một lần này được không?” Kim Lam Lam đưa ngón tay nhỏ nhắn trắng trẻo của mình ra, rồi cố gắng nhẹ hóa cái khái niệm “một”.

Diệp Thiên Vân thở dài, lúc này đi hần cũng không biết phải đi đâu, nên khẽ gật đầu, rồi lặng im không nói.

Kim Lam Lam thấy Diệp Thiên Vân đồng ý không biết trong lòng vui mừng đến mức nào, nàng vén tóc, rồi vắt qua vai, nói: “Sẽ không mất nhiều thời gian của anh đâu, yên tâm đi”.

Nói xong liền dẫn Diệp Thiên Vân ra phía trước, với Diệp Thiên Vân nàng một nửa là hiếu kỳ, nửa kia là cảm ơn, hần đã cứu nàng trong lúc tuyệt vọng nhất bên bờ biển tối hôm đó, việc sống sót sau tai nạn khiến nàng học được cảm ơn. Dù sao không phải mỗi lần đều có người như Diệp Thiên Vân xuất hiện, cho nên nhất định phải mời hần đến chơi, cho dù chỉ là nói hai câu, bày tỏ tấm lòng của mình.

Thật ra nguyên nhân Diệp Thiên Vân ra tay càng không như bình thường, hần có thù oán không thể giải quyết với Tróc Cước Môn, cho nên mới cùng đến bờ biển, vốn không ngờ sẽ có duyên gặp mặt Kim Lam Lam, mà lại còn có cơ duyên cứu nàng ta. Với Diệp Thiên Vân mà nói tất cả đều là trùng hợp, nên hần cũng không cảm thấy Kim Lam Lam nợ hần cái gì, chỉ là trong lúc đó hần cũng có mục đích riêng của mình chứ cũng không phải vì Kim Lam Lam nên cũng không muốn nàng cảm ơn mình.

Hai người đi thang máy rất nhanh đã đến nhà Kim Lam Lam, sau khi vào nhà Kim Lam Lam cầm đôi dép lê cho Diệp Thiên Vân thay, sau đó mỉm cười nói: “Vào nhà ngồi đi, thật ra có thể mời anh đến làm khách tôi cũng rất bất ngờ, không ngờ anh lại hiền thế này”.

Sau khi thay dép, Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng, nhìn quanh phòng, có một phòng khách rộng rãi sáng sủa, trong phòng chủ yếu là tông màu ấm, phong cách khiến người ta cảm thấy ấm áp, hần nhìn hai tay mình, nhú máy hỏi: “Có nhà vệ sinh không, tôi muốn dùng một lúc”.

Kim Lam Lam quả thực đang không biết nên làm gì thì tốt, vừa nghe Diệp Thiên Vân nói lập tức nói như phản xạ: “Có, ở đằng kia, cứ đẩy cửa là được”.

Hai tay Diệp Thiên Vân toàn máu, đây chính là máu người, lại là hai người đã chết, nên hắn vào nhà vệ sinh nhanh chóng rửa sạch, đang định tìm một chiếc khăn lau bỗng nhiên Kim Lam Lam từ ngoài vào cầm một chiếc khăn, đưa nhanh cho Diệp Thiên Vân, rồi kéo rèm buồng tắm trong nhà vệ sinh ra, hình như hơi có chút xấu hổ.

Bên trong toàn là nội y thay ra để giặt, cảnh này để một người con trai nhìn thấy đương nhiên cũng hơi xấu hổ.

Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh Diệp Thiên Vân thấy Kim Lam Lam đã pha một bình trà, hương thơm thoang thoảng tràn ngập căn phòng, tâm trạng tự nhiên khá lên nhiều, hắn cũng muốn nán lại đây, thời gian còn nhiều.

Kim Lam Lam nhìn Diệp Thiên Vân, ngồi xuống rót trà trước rồi mới nói: “Chén trà này là tôi mời anh, cảm ơn anh tôi đó đã cứu tôi!”. Nàng vừa nói vừa rót một chén, sau đó bưng lên nhìn Diệp Thiên Vân bằng ánh mắt long lanh không chớp.

Diệp Thiên Vân cũng cầm lấy chén trà, hắn thản nhiên nói: “Khách sáo rồi!” Nói xong uống một ngụm.

Kim Lam Lam thấy Diệp Thiên Vân rất thẳng thắn, nàng cũng phần khởi, cũng muốn uống một ngụm trà nhưng vừa kê lên môi mới thấy trà quá nóng, không thể uống, vô thức nhìn Diệp Thiên Vân, phát hiện trong chén đã cạn, rồi lại nhìn Diệp Thiên Vân mà hắn lúc này đang nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh biển, nàng không khỏi ngạc nhiên, cười tủm tỉm nói: “Trà nóng quá, tôi chờ một lát hãy uống!”.

Trong lòng Diệp Thiên Vân đều chất đầy sự việc, nếu không cũng sẽ không có ý định đến nhà Kim Lam Lam, hắn chần chừ hồi lâu cuối cùng mới quyết định, thật ra là muốn tránh việc của Dật Hiên vô quán, chuyện đã đến nước này hắn không thể bảo đảm được, nên cuối cùng phải đem mọi chuyện kể cho Tiêu Sát, để anh ta đi giải quyết, hắn nhìn đồng hồ sau đó đứng dậy nói: “Tôi phải đi, cảm ơn cô khoản đãi, lần sau có cơ hội sẽ gặp lại!”.

Kim Lam Lam bất ngờ, lúc này nàng mới biết cảm giác với Diệp Thiên Vân, hiểu kỳ xen lẫn sự sợ hãi chôn giấu dưới đáy lòng, người con trai trước mặt là một người thâm dày máu tươi, mặc dù cứu nàng nhưng lại không che giấu bản chất, nàng ngây người, không biết nên nói gì.

Diệp Thiên Vân đứng dậy, thật ra sự cảm kích của Kim Lam Lam với hắn, hắn cũng không coi là chuyện gì, chỉ là hắn sẽ không lưu lại ở thành phố này.

Kim Lam Lam thấy hơi mất mát, nàng có một linh cảm, Diệp Thiên Vân giống như căn nhà xây trên biển, dường như nổi trôi mãi là số mệnh, nàng do dự rất lâu mới thấp giọng nói: “Không biết sau này còn có thể gặp lại anh không!”.

Diệp Thiên Vân không nói gì, nơi đây trong hành trình của hắn chỉ là phong cảnh mà thôi, vẫn còn có việc quan trọng hơn phải làm, hắn nhìn Kim Lam Lam một cái rồi quay người bỏ đi.

Diệp Thiên Vân sau khi rời khỏi đây, trước tiên gọi điện cho Tiêu Sát, kể rõ mọi chuyện, sau đó lại bắt xe trở về Dật Hiên vô quán. Hắn không phải là muốn giải thích gì với Vu Hinh Nguyệt mà là định quay về lấy đồ.

Xe dừng lại tại cái vô quán cũ nát ấy, Diệp Thiên Vân xuống xe, trời không biết đã mưa từ lúc nào, mấy ngày nữa là sắp đến mùa đông rồi, thời tiết cũng trở nên se lạnh.

Sau khi vào vô quán, phát hiện Ưng Dương đang huấn luyện bên trong, nhìn thấy Diệp Thiên Vân hắn ta không khỏi kinh ngạc, hắn bí mật nói: “Anh còn dám tới? Không sợ chị tôi sao?”.

Diệp Thiên Vân nhìn Ưng Dương, hình như không có thái độ thù địch gì với mình, nên hắn thản nhiên cười nói: “Tôi đến lấy lại ít đồ rồi đi ngay!”.

Ưng Dương giơ ngón tay cái nói: “Anh thật thú vị, là tôi thì sớm đã chạy rồi, đâu còn dám ở lại đây, đi nhanh đi, nếu không chị tôi ra thì anh coi như tôi”.

Diệp Thiên Vân cười, xem ra Vu Hinh Nguyệt đã quay lại rồi, hắn cũng yên tâm, đành đi lên lầu, vào phòng thu dọn đồ đạc của mình, rồi mới xuống.

Vừa xuống đến dưới lầu, phát hiện Vu Hinh Nguyệt đã đứng ở cầu thang, sắc mặt xanh xám đứng đó đợi, Vu Hinh Nguyệt vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân sắc mặt xanh xao biến thành trắng bệch, nàng ta tức giận nói: “Diệp Thiên Vân, cậu quả nhiên có dũng khí, còn dám đến Dật Hiên vô quán, tôi thật không ngờ cậu lại lừa dối tôi!, uống công tôi hết lòng hết dạ dạy cậu Hình Ý Quyền, cậu đúng là một đệ tử giỏi!”

Diệp Thiên Vân bình tĩnh nói: “Tôi cũng là chịu sự ủy thác của người ta!”

Vu Hinh Nguyệt tức giận đến mức cả người run rẩy, nàng cười lạnh: “Là ai? Tiêu Hùng sao? Dật Hiên vô quán của tôi coi như đã ngừng hoạt động rồi, cũng không cần Hình Ý môn đến giúp đỡ!”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, hiện giờ hắn không cần phải giải thích gì, chỉ nói: “Thật ra ai giúp đều không quan trọng, quan trọng là bản thân chị, hi vọng chị sẽ làm vô quán tiếp tục hoạt động!”

306. Chương 306: Nổi Gió

Vu Hinh Nguyệt tức giận, tính cách Diệp Thiên Vân là như thế, nếu hắn không muốn nói thì không ai cạy được miệng, thật ra nàng nói rút cục chỉ là bực tức Diệp Thiên Vân lừa nàng, quan hệ với Hình Ý môn cũng không nhỏ cho nên khi tình cảm bị tổn thương, nàng cũng có chút không chấp nhận được.

Một người con trai đã từng giúp nàng, một người chống đỡ cho nàng, cho nên Vu Hinh Nguyệt rất đau lòng, rất phiền não, bây giờ nàng không biết nên đối mặt với Diệp Thiên Vân như thế nào, vì thế chỉ có thể căm giận nhìn hắn bỏ đi.

Diệp Thiên Vân cuối cùng đã rời Dật Hiên vô quán, cuộc sống của hắn sẽ không vì thế mà dừng lại, buổi tối liền lên tàu về Hình Ý Môn. Trên xe hắn không ngừng suy nghĩ xem chặng đường sau này nên đi thế nào, với Diệp Thiên Vân mà nói võ đạo là thứ theo đuổi cả đời, mãi mãi sẽ không thấy nhàm chán, cái này giống như cá lúc nào cũng sống trong nước, sẽ không lên bờ hít thở, bởi vì đó là toàn bộ thế giới của nó.

Về việc giết chết Trương Thiên Phóng, chỉ có thể nói là tạm thời chưa có rắc rối gì, hắn quay đầu nhìn lại đoạn đường đã đi qua, dường như có một bàn tay vô hình đang đẩy hắn từng bước tiến về phía trước, cụ thể là gì, hắn cũng không thể nói rõ, chỉ là một cảm giác rất mơ hồ, giống như một cái xoáy nước, hắn từng bước đi từ ngoài vào giữa trung tâm, trực giác này khiến hắn rất bất an.

Thật ra tất cả những cái này đều phát hiện trong cuốn Hình Ý Quyền Giải, tất cả sự việc dường như là trùng hợp mà trong sự trùng hợp này lại bao hàm một chút tất yếu, đây là con đường của hắn, con đường bước vào vô lâm.

Hiện giờ hắn muốn luyện tiếp Kim Chung Tráo, cũng không quan tâm võ công thế nào, Kim Chung Tráo trong Hình Ý Quyền Giải với công pháp hiện đại hình như có bản chất khác nhau nhưng lại có điểm tương đồng, Diệp Thiên Vân nhiều lần cận kề bên bờ cái chết, đều là Kim Chung Tráo giúp hắn. Thậm chí cứu hắn lúc nguy nan, vì thế hiện giờ cho dù võ công này không phải Kim Chung Tráo, thì hắn cũng phải luyện tiếp, bởi vì công pháp này chính là chiếc ô bảo vệ hắn trong vô lâm, đến thời khắc mấu chốt có thể phát huy tác dụng của nó

Xe lửa mà Diệp Thiên Vân đi là xe hạng sang nhất, chỉ là bởi vì vé khác đều bán hết rồi. Hắn từ thành phố Tần Hoàng về Hình Ý môn nhiều là cũng chỉ ba, bốn tiếng đồng hồ, vốn cũng không cần đi xe sang trọng gì, ngồi chưa ấm chỗ đã đến bến, nhưng vì cho kịp thời gian cũng đành chọn toa giường nằm cao cấp này, mỗi toa có hệ thống vệ sinh riêng, có ghế sofa, bàn trà, điện thoại và thiết bị gọi đáp ứng nhu cầu bức thiết. Mỗi chỗ nằm còn có ti vi màn hình tinh thể lỏng 13 inch, có thể xem các chương trình truyền hình bất cứ lúc nào.

Vì thế hắn gọi điện cho Tiêu Sát, dự tính khoảng 10 giờ tối mới có thể về đến nơi, nếu không có người tới đón thì hắn không về được.

Nằm trên giường, mắt nhìn chằm chằm cái ti vi, vẫn còn chút việc lo lắng trong lòng, đó là cha mẹ đến Bằng Thành mà hắn giờ lại không ở đó, buộc phải nói công ty có chút việc phải giải quyết, Vương Trác Kỳ chịu trách nhiệm tiếp đón hai người họ.

Diệp Thiên Vân vốn định sau khi tham gia đại hội võ lâm xong sẽ quay về, dù thế nào cũng có thể kịp, nhưng sự việc liên tiếp xảy ra, làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch của hắn, nhất là học võ sau núi, đây vốn là điều ngoài ý liệu, mà lại cũng khiến hắn khó bỏ võ thuật về Băng Thành, thế mới khó xử cả hai bên.

Nhưng được cái hai người đi du lịch khiến lòng hắn có chút an ủi, cuối cùng một đời cũng đi thăm thú khắp nơi. Đây có lẽ là chuyện vui nhất. Con người luôn có hứng thú với tất cả những thứ tồn tại mà mình chưa biết, nên hai người thích du lịch cũng là lẽ đương nhiên.

Diệp Thiên Vân định để ba mẹ tiếp tục hành trình du lịch của họ trước, còn mình về sau núi Hình Ý môn học vài thứ, nói như vậy không được chậm trễ, đợi một thời gian lại về Băng Thành, đón ba mẹ.

Thật ra lần này có Vương Trắc Kỳ giúp đỡ, mọi việc chắc không vấn đề gì, nên hắn rất yên tâm, hơn nữa xung quanh ba mẹ còn có người của Hình Ý Môn, chỉ cần không gặp người chuyên gây phiền phức thì chắc sẽ không có vấn đề gì.

Từ phương diện khác mà nói cái chết của Trương Thiên Phóng cũng khiến hắn yên tâm, nếu làm Trương Thiên Phóng chó cùng rứt giậu, thì thì chuyện gì hắn cũng có thể làm. Trong chuyện này hắn vẫn luôn lo lắng, hắn không thể ở bên ba mẹ cả đời mà sự an toàn của ba mẹ đương nhiên là một vấn đề phiền não.

Nếu đón ba mẹ đến Hình Ý Môn, thì hắn cũng không thật yên tâm, phải biết rằng sống trong Hình Ý môn với hai người họ mà nói thật không công bằng, cái phạm vi sinh hoạt nhỏ không nói, còn phải đối mặt với những chuyện chưa từng gặp, chưa từng nghe thấy.

Đau đầu là cảm giác duy nhất của hắn lúc này, nhưng sự tình cũng không phải một ngày có thể giải quyết được, cũng chỉ có thể thả lỏng một chút, nghĩ chuyện khác. Như thế mọi việc sẽ nhẹ nhàng hơn.

Hiện giờ mục tiêu của Diệp Thiên Vân hoàn toàn đặt vào mười hai hình Hình Ý và Kim Chung Tráo, với hai loại võ công này hắn đều ôm mộng rất lớn. Một người không thể luyện hết tất cả võ công nhưng còn tốt là năm tầng trước của Kim Chung Tráo đã hoàn thành, nên giờ luyện tiếp vừa tốt.

Mà mười hai hình cũng giống nhau, cơ sở của mười hai hình ở Ngũ Hình Quyền, mười năm khổ luyện của hắn cũng không lãng phí, sau khi học xong hai loại công phu này, sẽ có thêm phần bảo đảm trong võ lâm, điều này với hắn mà nói là quan trọng nhất.

Gần đây hắn cũng phát hiện ra một chuyện, đó là trong võ thuật mãi mãi cũng sẽ không lo võ công của mình bị buông thả, bởi vì trong võ thuật luôn không thiếu chém giết, trôi nổi trong giang hồ, sinh tồn là động lực tiến lên của một võ giả, vì thế phần lớn mọi người thật ra học võ để bảo vệ sự an toàn của bản thân, không thể không nói đây là trò cười lớn nhất.

Xe lửa đến bến, Diệp Thiên Vân vừa xuống đến sân ga đã nhìn thấy người quen, Trần Bình Đức. Lần đầu tiên anh ta đến Hình Ý môn cũng là anh ta tìm mình, chỉ là vị sư huynh này không thường xuyên lộ diện, thậm chí ngay cả đại hội giao lưu của Hình Ý môn cho đến đại hội võ thuật cũng không có mặt, có thể không thường xuyên ở Hình Ý môn.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên Vân bước lên trước chấp tay nói: “Anh Trần, lâu rồi không gặp”.

Trần Bình Đức giống như tên của anh ta, bản tính thản thản, anh ta rất thân thiết nhấc cánh tay Diệp Thiên Vân, quan sát kỹ hắn, cười tủm tỉm nói: “Hôm nay tự nhiên nhận được thông báo của phái chủ, bảo tôi đi đón cậu về Hình Ý môn! Cách có ba ngày, Thiên Vân tôi thấy thân hình cậu hình như có thay đổi lớn đấy!”.

Diệp Thiên Vân cũng chẳng muốn nói cái chuyện cũ này, nên khẽ cười nói: “Vẫn tốt, à đúng rồi, Trần sư huynh, hai lần tôi về Hình Ý môn đều không thấy anh!”.

Trần Bình Đức mặc dù nét mặt rất phấn khởi nhưng không giấu nổi vẻ phong trần, hắn ta hâm mộ nói: “Tôi là đệ tử lo đời ngoài, một năm cũng không có mấy lần quay về nghỉ ngơi, cái số sinh ra vất vả, suốt ngày chạy đông chạy tây”.

Diệp Thiên Vân gật đầu như thông cảm, thật ra Trần Bình Đức này không kém Tiêu Sát, nhưng xem ra cơ hội gặp mặt cũng không nhiều, nên vô thức hỏi: “Anh có gặp đại sư huynh không? Bệnh tình anh ấy đỡ chưa?”.

Trần Bình Đức vừa nghe, nhẹ nhõm cười nói với hân: “Mệnh anh ta rất lớn, hai ngày trước còn gọi điện cho tôi, một ngày cố nín không chịu được”.

Nếu Tiêu Sắt không có chuyện gì, Diệp Thiên Vân nghe xong cũng yên tâm.

Trần Bình Đức nhìn đồng hồ, rồi nói với Diệp Thiên Vân: “Đi thôi, lát nữa nhân vật nổi tiếng cần dùng ga tàu hỏa, tôi nhân lúc người ta chưa đến lái xe vào, nếu không lát nữa chạm mặt thì thật không dễ nhìn!”.nói rồi dẫn Diệp Thiên Vân đi mấy bước.

Diệp Thiên Vân đi lên trước một đoạn không xa liền thấy một chiếc BMW đời mới nhất chạy thẳng lên sân ga. Trần Bình Đức này còn chơi nổi hơn cả Tiêu Sắt,. Ở bên xe lửa, nhưng ô tô bình thường không đi vào ,nhưng Trần Bình Đức xem ra sĩ diện không nhỏ, lại cho xe chạy thẳng vào, cũng không khỏi thán giạt mình.

Hai người lên xe, tài xế khởi động, xe lao như tên trên đường, tài xế mấy lần chạy đến 123km/h

Trần Bình Đức vỗ vỗ huyết tinh minh, sau đó thấp giọng nói: “Tiêu Sắt vừa gọi điện cho tôi, bảo cậu cẩn thận chút, tình hình của Hình Ý môn hiện nay không lạc quan cho lắm, mùi thuốc súng của vài môn phái rất nặng, mà ...”

Diệp Thiên Vân từ khi anh ta đến đã biết nhất định có chuyện, nếu không chắc chắn không muộn thế này còn đích thân tới, nên hân hỏi thẳng: “Mà cái gì?”.

Trần Bình Đức thở dài: “Mà kẻ ám sát cậu lần trước điều tra ra rồi, chính là người của Tây phái làm, cho nên Tiêu Sắt mong cậu có thể cẩn thận một chút, nhất định phải chú ý sự an toàn của mình, một tuần trước, khi Tiêu Sắt ra ngoài dạo mát cũng gặp ám sát.Anh ấy nói cậu không cần đi tìm anh ấy, nếu không có việc gì thì cứ đến thẳng hậu sơn!”.

Diệp Thiên Vân trầm ngâm một lúc cuối cùng cũng gật đầu đồng ý, hiện giờ hân cũng không rõ, giữa ba phái Hình Ý môn đang làm chuyện gì, môn chủ của Hình Ý môn này lẽ ra chịu trách nhiệm sắp xếp mọi việc giữa ba phái, mà như bây giờ xem ra rõ ràng môn chủ chẳng làm cái gì cả. Nếu ba phái đánh nhau, thì cảnh tượng náo loạn sẽ đến, đến lúc đó, các môn phái trong võ lâm cũng sẽ tham dự vào.

Trần Bình Đức cười ha hả nói: “Thực người này, lòng tham vô đáy, luôn muốn có nhưng thứ không đạt được, có được rồi lại muốn có thêm nhiều nữa...”.Hân ta nói xong bỗng sững người, rồi cười lớn: “Cậu xem, tôi cứ nói cái gì thế này!”.

Mặc dù câu nói này có hơi rối, nhưng Diệp Thiên Vân cảm thấy có chút chủ đích, bởi vì nhân vật mà anh ta nói trùng hợp với hình ảnh một người trong đầu, mà người này, chính là Tiêu Hùng!

307. Chương 307: Hạm Hực

Nhưng trước khi đi còn cho Diệp Thiên Vân không ít lời khuyên, đại thể đều là bảo hân cẩn thận Tây phái một chút, hơn nữa tình hình rất hỗn loạn.

Diệp Thiên Vân cũng nắm được điều này, khi bị ám sát hân sớm đã biết rồi, mâu thuẫn của ba phái đã tồn tại từ lâu, mà lại không có môn chủ hòa giải, thế thì chỉ có loạn. Trước đây Tiêu Hùng còn làm kẻ hòa giải trong đó, nhưng bây giờ e là cũng có ý tranh giành, nên sự việc đã trở nên rất tệ hại.

Lần này Tiêu Hùng đưa Diệp Thiên Vân ra Hình Ý Môn, một phần lớn nguyên nhân có thể là vì hân ra tay quá mạnh, thông thường chỉ cần người giao thủ bị thương không chết, một lần hai lần cũng được, nhưng nếu số lần nhiều rồi, thù hận giữa hai phái cũng nhiều, đến lúc đó Tây phái và Bắc phái kết hợp với nhau, thì Tiêu Hùng muốn trở mình cũng không thể.

Mặc dù Diệp Thiên Vân là trụ cột của Trung mạch, nhưng trên cái trụ này lại mọc đầy gai, một cái không tốt cũng sẽ khiến bản thân bị thương, có chút giống Thất Thương Quyền, nên bị đưa ra môn phái cũng đã có cách nói.

Thật ra tất cả mọi thứ của Diệp Thiên Vân cũng chỉ là suy đoán, hân không thể khẳng định Tiêu Hùng có phải thật sự có dã tâm thống nhất Hình Ý môn không. Tất cả những thứ này đều là suy nghĩ của bản thân.

Hắn không phải là một người ngu xuẩn, nhưng muốn nói đến thông minh, thì cũng phải xem trên phương diện nào, trên phương diện võ thuật có thể nói đạt tới đỉnh cao, nhưng trong việc làm người đối ngoại thì còn hơi khờ khạo, trong tranh giành quyền lực thì mới thật là một thằng chíp hôi, những gì hắn đã làm cũng chẳng qua chỉ là hai từ “Học hỏi, nhìn kỹ”

Diệp Thiên Vân có một điểm tốt là tự mình biết mình, với những việc không thạo hắn thường sẽ nghiên cứu, học hỏi, thông qua sự tiến bộ không ngừng để bù đắp những thiếu sót của bản thân, mà tuyệt đối không làm những việc mình không chắc chắn

Diệp Thiên Vân không dừng lại ở phía trước, cho dù nhìn thấy Tiêu Hùng cũng không thể nói thêm chuyện gì, mà đi thẳng ra sau núi. Hiện giờ hắn muốn rời xa phía trước, tập trung hết vào mười hai hình Hình Ý, vả lại còn muốn học Kim Chung Tráo.

Thật ra Tiêu Hùng rút cục có dã tâm gì, dùng thủ đoạn gì đều không liên quan gì tới hắn. Hiện giờ hắn đang ngồi trên thuyền, mà lại còn biết bơi, nếu Tiêu Hùng thắng rồi, thì cũng không có hại gì với hắn. Ngược lại nếu Tiêu Hùng thua, thì cái quyết định xấu nhất là rời Hình Ý Môn, đây đã là một quyết định không hay.

Hình Ý môn mặc dù gây phiền phức cũng phải xem xét, với thực lực của hắn, người của ba phái đều rất rõ, cho nên hiện giờ hắn có thể thoải mái ra sau núi học, hoàn toàn không cần lo nghĩ.

Diệp Thiên Vân tới phía sau núi, các lão quái đều đã nghỉ ngơi, trong sơn tĩnh mịch, mà ngay cả con đại hoàng cũng ngủ rồi, cử động của hắn rất khẽ, cố gắng không quấy rầy người khác

Nhưng hắn phát hiện đèn phòng tiếp khách của Lý Thiên Kiêu vẫn còn sáng, bên trong thỉnh thoảng có bóng người chớp động, Diệp Thiên Vân thở dài. Lý Thiên Kiêu rất giữ thể diện, thà ở đây tự luyện tập cũng không bằng lòng ra sau núi, kiểu con gái thế này không biết nói gì mới được.

Sau khi đẩy cửa liền thấy bóng Lý Thiên Kiêu bỗng nhiên dừng lại, nàng quay ngoắt người lại quát khê: “Ai!”

Diệp Thiên Vân bước vào, người mặc quần áo du lịch đơn thuần đi tới, hắn đi lần này khoảng nửa tháng rồi, nhìn thấy Lý Thiên Kiêu khê gật đầu nói: “Lý sư tỷ!”. Chào hỏi chẳng qua cũng chỉ là hình thức, dù sao hai người cùng một chỗ cũng không thể mất trọn mảy ngược, như thế ảnh hưởng đến tâm trạng của người ta, cho dù là ai cũng không hay.

Lý Thiên Kiêu mấy ngày không gặp hốc hác hắn đi, người cũng có vẻ không có tinh thần, nhưng xem ra cũng đã luyện trong phòng khách lâu rồi, phản ứng đầu tiên của nàng nhìn thấy Diệp Thiên Vân là vành mắt đỏ lên, rồi đột nhiên cười hì hì, nàng như vui lại như buồn nói: “Mấy ngày không gặp tên oan gia này, lại thấy không thoải mái, làm tôi cả ngày ở đây buồn chết”.

Diệp Thiên Vân hơi buồn cười, khi chưa đi Lý Thiên Kiêu không ít cái lộn, thật ra hắn có chút hiểu cảm giác của Lý Thiên Kiêu, một người trường kỳ tự học võ thuật, tâm tình nhất định không tốt, cần phải trút hết tâm sự, nếu không sẽ càng ngày càng không tự tin với võ thuật.

Hắn cũng rất có cảm xúc ở phương diện này. Bởi vì trước đó hắn cũng là luyện tập một mình, Lý Thiên Kiêu lúc này như đang đi trên con đường cũ của hắn, khiến hắn có cảm giác rất thông cảm, nên khê gật đầu nói: “Vâng, tôi cũng mới về, đạo này vẫn khỏe chứ?”

Cảm xúc đã khá hơn của Lý Thiên Kiêu lại thay đổi, nước mắt không kìm được như nước lũ vỡ bờ, người nàng đã hốc hác, lúc này lại đầm đìa đáng thương, toàn thân áo trắng làm cho vẻ u sầu càng lộ rõ, nàng mơ hồ khóc: “Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa, mấy ngày nay luôn cảm thấy buồn bực”.

Diệp Thiên Vân biết trong lòng nàng không vui, bị Vô Vi Đạo Nhân từ chối truyền nghề tâm trạng nhất định không dễ chịu, quan trọng là nàng còn mạnh mẽ, nếu cứ thế này võ công sẽ không có tiến triển gì, có thể còn mắc chứng sâu muộn, nên hắn cười ha hả nói: “Mấy ngày này chị không ra ngoài à!”

Lý Thiên Kiêu vừa khóc vừa nhìn Diệp Thiên Vân bằng cặp mắt to như trái đào, nghi ngờ hỏi: “Sao cậu biết?”

Diệp Thiên Vân quan sát trên dưới một lúc, rồi mới cười nói: “Thì đoán, chị ở trong phòng còn đi chân đất, nên nghĩ có thể hàng ngày chị không ra ngoài hoạt động, như thế này rất có hại cho sức khỏe”.

Lý Thiên Kiêu vừa nghe vô thức rụt đôi chân không sạch sẽ lấm về phía sau, chỉ là ánh lên ánh đèn đôi chân này lại cũng rất xinh xắn, nàng nói có chút oán hận: “Mấy lão quái ngoài kia, ai cũng không muốn dạy tôi, bọn họ luôn so sánh tôi với cậu, chả có ai là thứ tốt cả!”.

Diệp Thiên Vân nghe rồi cũng không biết nói gì cho được, mấy ngày trước mở miệng là gọi lão tổ, giờ đã biến thành lão quái, lại chẳng phải là thứ tốt nữa, hẳn mãi mãi không thể hiểu nổi phụ nữ.

Nhưng Lý Thiên Kiêu cứ tiếp tục như thế thì sẽ chết trong cái phòng này, đây không phải nói đùa, một người cả ngày ở trong phòng lại không có tinh thần, sẽ chỉ mắc bệnh tâm thần thôi.

Lý Thiên Kiêu nhìn túi của Diệp Thiên Vân chưa bỏ xuống, lúc này lại còn đeo một cặp kính, nàng không nhận được trên: “Nhìn dáng cậu thật có vẻ thư sinh, đã đi đâu lừa con gái nhà người ta chưa!”.

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Không có, tôi chỉ là thay mặt Trung phái xử lý một số việc, tôi khuyên chị hay là nghỉ ngơi một thời gian đi, nếu không cứ luyện tiếp thì nhất định sẽ xảy ra chuyện!”.

Về mặt Lý Thiên Kiêu khó chịu, nàng hiện giờ tiến thoái lưỡng nan, về Bắc phái thì tất cả mọi thứ đã làm, bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển, vì thế cũng chần chừ rất lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu gạt bỏ ý kiến của Diệp Thiên Vân .

Diệp Thiên Vân cũng hiểu rõ tình cảnh của Lý Thiên Kiêu, thật ra ở Bắc phái mặt ngoài cũng không chắc náo nhiệt như vậy, một người con gái luôn có người không phục nói này nói kia, hẳn thoáng trầm ngâm rồi nói: “Mai tôi đi nói với Vô Văn Đạo Nhân, xem xem có thể chỉ bảo cho chị không?”

Lý Thiên Kiêu nghe xong sững sốt, ngay sau đó nàng có chút không dám tin vào tai mình. Diệp Thiên Vân không biểu hiện ra cái gì khác, nàng không chắc chắn hỏi: “Cậu nói khiến Vô Vi sư thúc tổ...?”. Trong mắt nàng rõ ràng là một tia hi vọng, long lanh có thần nhìn Diệp Thiên Vân .

Diệp Thiên Vân cũng không thích một người “độc chiếm”. Bởi vì hẳn tự tin vào bản thân, nếu hẳn kém hơn người khác, thì sẽ tự mình tìm nguyên nhân, yêu cầu của hẳn với bản thân rất hà khắc, có lẽ đây là một loại tinh thần không chịu thua, chính là vì thế này hẳn mới tiêu tốn một trăm phần trăm sức lực vào luyện tập.

Hắn khẳng định câu hỏi của Lý Thiên Kiêu, nói: “Chỉ là tôi không dám bảo đảm, tính cách của Vô Vi Đạo Nhân chị cũng rõ, nếu ông ấy không dạy tôi cũng không có cách nào”.

Lý Thiên Kiêu gật mạnh, chỉ sợ Diệp Thiên Vân đổi ý, sau đó nàng đứng đó cười ngây ra, dường như sự buồn bã không vui mấy ngày nay đều phun ra hết, cảm kích nhìn Diệp Thiên Vân hồi lâu, khẽ nói: “Cho dù có thành công hay không, tôi cũng rất cảm ơn cậu, thực sự, không ngờ tấm lòng của cậu lại rộng lượng như vậy”.

Diệp Thiên Vân hiểu ý nói: “Tôi mang đồ về trước”. Vừa nói hẳn cũng không quan tâm Lý Thiên Kiêu thế nào, cầm hết đồ mang về phòng trước. Mấy ngày nay vì không ở, trên mặt bàn đã đóng một lớp bụi, hẳn mất mấy phút để dọn dẹp cả phòng, sau đó mới cầm thuốc lên, lại mang bếp lò ra giữa sân, bắt đầu bật lửa.

Lý Thiên Kiêu còn tưởng Diệp Thiên Vân ngủ rồi, không ngờ chỉ là dạo một vòng rồi lại đi ra. Trong lòng nàng rất muốn có một người nói chuyện cùng, những ngày sống một mình thật ra khiến nàng có cảm giác dần vật, giãy vò.

Diệp Thiên Vân cầm những thứ thuốc đã trộn với nhau ra, đợi lửa lên bắt đầu sao khô thuốc. Nét mặt hẳn rất chuyên tâm, suy cho cùng mấy ngày trước có Hứa Tình giúp đỡ, hẳn không cần để tâm như thế, nhưng lần này lại không giống vậy, chỉ là một mình hẳn, tất nhiên phải cẩn thận một chút, những thứ thuốc này đều có giá nghìn vàng.

Lý Thiên Kiêu ngửi thấy mùi thuốc không khỏi tò mò hỏi: “Cậu có bệnh à”.

Diệp Thiên Vân lắc đầu không nói, chuyện thế này hẳn không muốn nói với người khác, đương nhiên càng ít người biết càng tốt.

Lý Thiên Kiêu nhìn Diệp Thiên Vân không trả lời, cũng không hỏi lại. Bây giờ nàng như một con chim nhỏ vui sướng, chủ động nhận nhiệm vụ, nói: “Nếu không thì tôi giúp cậu nhé, thật ra tôi cũng thường phải cần một ít thuốc Đông y, nên chắc không có vấn đề gì”.

Diệp Thiên Vân cảm thấy vừa lòng, một mình hắn làm cũng hơi vội, nên giao nhiệm vụ cho nàng ta, sau đó mình đi đổ nước, chuẩn bị đầy đủ tất cả mọi thứ.

Trong những ngày ra ngoài, thật ra hắn cũng không ngừng luyện Kim Chung Tráo, chỉ là tiến độ quá chậm, nên vừa về đã định bắt đầu lấy thuốc luyện.

Đêm nay, Diệp Thiên Vân cuối cùng lại tập trung vào nâng cao tốc độ Kim Chung Tráo rồi.

308. Chương 308: Hình Ý Ma

Nhưng hắn cũng sợ thời gian một lần luyện tập nhiều sẽ có ảnh hưởng gì đó, nên định mỗi ngày kéo dài ra mười phút, như thế có cảm giác bất thường hay có phản ứng gì không tốt thì dừng lại luôn. Tốc độ tiến hành bảy tầng sau của Kim Chung Tráo cũng không phải là nhanh, chỉ ít cũng không đơn giản như năm tầng đầu.

Khoảng thời gian gần đây còn có chuyện làm chậm trễ, mặc dù hắn cũng không gián đoạn nhưng tốc độ này cũng không tăng lên, hắn định ở sau núi ít nhất phải dùng hết một lần thuốc. Thứ nhất là những thứ thuốc này không phải dễ mà có, thứ hai cũng là muốn xem xem một tháng rốt cuộc khiến Kim Chung Tráo nâng cao bao nhiêu.

Ngày thứ hai Lý Thiên Kiêu rất sớm đã thu dọn rồi, với nàng mà nói là một ngày quyết định số phận, có Diệp Thiên Vân nói hộ nàng, ít nhất sẽ khá hơn. Mặc dù Vô Vi Đạo Nhân không thích nàng lắm nhưng nàng lại muốn học võ công, cho dù hà khắc một chút nàng cũng có thể chịu đựng.

Diệp Thiên Vân sau khi đứng dậy liền đến phòng khách, tối qua hắn lại cảm thấy hiệu lực mạnh mẽ của thuốc, nửa đêm tinh thần cũng rất phấn khích, lại luyện Hồ Hình hắn mấy tiếng, mãi đến lúc trời sáng mới miễn cưỡng đi nghỉ, nhưng việc khiến hắn lo lắng chưa xảy ra, ít nhất nhìn từ trạng thái tinh thần từ sau khi ngủ dậy xem ra rất tốt, cũng không có cảm giác mệt mỏi.

Hắn cảm thấy nên luyện Kim Chung Tráo vào buổi sáng, như thế cả ngày sẽ có tinh thần, hơn nữa nếu vẫn hằng sức còn có thể luyện thêm chút nữa, chứ vào buổi tối không ngủ được.

Lý Thiên Kiêu nhìn Diệp Thiên Vân đứng dậy, liền đứng dậy cười khê: “Tiểu sư đệ, cậu còn chưa ăn sáng, hôm nay tôi chuẩn bị hết rồi, chúng ta cùng ăn nhé!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, sau đó cùng Lý Thiên Kiêu ăn một bữa sáng tương đối thịnh soạn, hắn ăn như hổ đói, không hề có kiểu thể hiện trước mặt phụ nữ, nên cũng rất thoải mái.

Lý Thiên Kiêu nhìn cách ăn của Diệp Thiên Vân, không khỏi buồn cười, vừa thêm cháo vào bát của Diệp Thiên Vân vừa nói: “Nếu cậu thấy được, sau này ngày ngày làm cho cậu!”

Diệp Thiên Vân nhìn Lý Thiên Kiêu nói: “Cám ơn”.

Lý Thiên Kiêu dường như cảm thấy có thể vì Diệp Thiên Vân làm vài việc mà thấy vui mừng, nàng cũng đang có một tâm trạng khác nên mới cư xử như vậy.

Hai người ăn xong cơm, liền đi ra bể nuôi cá, thật ra những gì Vô Vi Đạo Nhân dạy, Diệp Thiên Vân đã học đến sáu bảy mươi phần, mà hiểu biết về chiêu thức và phát lực lại không tồi. Những tháng ngày khổ luyện nhất định sẽ không uổng phí, thêm vào hắn vừa luyện tập, vừa tiến hành phân tích, có thể nói rất có tiến bộ.

Những gì Vô Vi Đạo Nhân có thể dạy đã dạy rồi, lúc này Diệp Thiên Vân tìm Vô Vi Đạo Nhân một phần lí do là xem còn gì phải chú ý không, phần kia là nói với Diệp Thiên Vân một tiếng, hắn không thể dạy cho Lý Thiên Kiêu nhưng Vô Vi Đạo Nhân lại có thể.

Sau khi đến đó phát hiện Vô Vi Đạo Nhân muôn đời không thay đổi câu cá ở đó. Diệp Thiên Vân lúc đầu còn tưởng câu cá chẳng qua là thú vui của Vô Vi Đạo Nhân nhưng khi hắn ở thành phố Tần Hoàng bỗng phát hiện một bí mật, Vô Vi Đạo Nhân thật ra là đang luyện công mà lại còn là đang dưỡng khí, lão chỉ là tìm một nơi yên tĩnh, luyện công thể này dễ hơn một chút.

Vô Vi Đạo Nhân ở chỗ rất xa hình như đã cảm giác nhận được, quay đầu nhìn một cái, rồi quay người lại nhắm mắt nói: “Diệp Thiên Vân, việc của cậu làm xong chưa?”

Diệp Thiên Vân “ạ” một tiếng nói: “Tất cả đều làm xong hết rồi, nên mới quay lại định học tiếp”.

Vô Vi Đạo Nhân đáp một tiếng rất khê, thản nhiên nói: “Những gì tôi có thể dạy cậu đều đã dạy hết rồi, chỉ cần cậu chăm chỉ luyện tập sau này nhất định có thành tựu, nhớ rằng võ thuật không thể ngừng một ngày”.

Diệp Thiên Vân vốn không cần dặn những điều này, tự hắn cũng coi võ thuật quan trọng hơn tất cả, chỉ cần còn sống sẽ không dừng lại. Hắn đã có câu trả lời, Vô Vi Đạo Nhân cũng chỉ là chịu trách nhiệm truyền thụ toàn Hình Hồ và một số chú ý, nên hắn nói thẳng: “Sư thúc tổ, vẫn còn một chuyện muốn nói với ông!”.

Vô Vi Đạo Nhân bỏ cần câu cá xuống, rồi chống tay đứng dậy, quay người nhìn Lý Thiên Kiêu một cái rồi ra ra hiệu bảo Diệp Thiên Vân nói.

Diệp Thiên Vân hơi trầm ngâm rồi nói: “Lý sư tỷ thường luyện Hình Ý Quyền trong phòng một mình, tôi sợ cô ấy sẽ sinh bệnh, cô ấy hi vọng có thể đi theo chú, như thế nếu có chỗ nào không biết còn có thể tiếp thu sự chỉ bảo của ông”.

Vô Vi Đạo Nhân nghe rồi cười, một lát vẻ mặt lại bình thường trở lại nói: “Nếu như muốn luyện tập sống lâu, thì chỉ cần tập võ công hiện giờ là được rồi, hay là cô còn có sự theo đuổi cao hơn? Lão không đáp lời Diệp Thiên Vân mà hỏi thẳng Lý Thiên Kiêu .

Lý Thiên Kiêu nếu không phải đi cùng Diệp Thiên Vân tới, Vô Vi Đạo Nhân sẽ không thèm để ý, liền nắm lấy cơ hội nói: “Vâng thưa sư thúc tổ. Tôi muốn tiếp tục học tiếp, trên con đường võ thuật này là không có điểm dừng”.

Vô Vi Đạo Nhân nhìn Diệp Thiên Vân một cái, sau đó thoáng suy nghĩ, lão thở dài một cái nói: “Đã như vậy thì hàng ngày cô đến chỗ tôi một tiếng, nếu như có gì khó hiểu đều có thể hỏi tôi, nhưng nếu muốn học võ cùng tôi...” Nói đến đây khê lắc đầu không nói

Lý Thiên Kiêu chỉ cần Vô Vi Đạo Nhân có thể chỉ bảo cho là được rồi, đâu còn yêu cầu này nọ, nên vừa lão nói nàng lập tức quỳ xuống đất nói: “Lý Thiên Kiêu không có mong ước cao xa như vậy, chỉ mong khi có thắc mắc có thể được giải thích”.

Vô Vi Đạo Nhân hơi buồn cười, nhưng cũng không cười, mí mắt nhìn xuống “ừ” một tiếng nói: “Thế cũng tốt, lần này Diệp Thiên Vân xin tôi, vậy bắt đầu từ ngày mai đi, hôm nay tôi có vài chuyện muốn bàn với Diệp Thiên Vân .

Lý Thiên Kiêu sau một lần cũng không dám mong được đối đãi như Diệp Thiên Vân, Vô Vi Đạo Nhân cũng có phân biệt đối xử theo giới tính, cái này không thể phủ nhận, nhưng lại có thể mở miệng chỉ bảo nói chung là có một con đường, nên mặt mày rạng rỡ nói: “Được ạ, vậy tôi lui trước!”. Nàng đứng dậy quay người nhìn Diệp Thiên Vân với ánh mắt cảm kích rồi rời đi.

Sau khi Diệp Thiên Vân đi rồi, sắc mặt của Vô Vi Đạo Nhân khá lên nhiều, bỗng lão hỏi Diệp Thiên Vân: “Vì sao cậu phải giúp cô ta?”

Diệp Thiên Vân không phải giúp hay không giúp cái gì cả, hắn nói thật: “Tối qua khi tôi về thấy cô ấy cứ nhốt mình trong phòng, cứ như vậy, sớm muộn cũng sẽ phát bệnh, không bằng cho cô ấy một chút hi vọng”.

Vô Vi Đạo Nhân vui vẻ nói: “Hi vọng này là cậu cho, nhưng chịu vất vả lại là tôi!”. Lão chỉ than phiền một câu rồi nghiêm mặt nói: “Không nói chuyện này nữa, Toàn Hình Hồ cậu luyện thể nào rồi? Tập một lần cho tôi xem!”

Khoảng thời gian này Diệp Thiên Vân hàng ngày đều không giảm sút mà còn tự thực hành. Hắn nhớ lại Toàn Hình Hồ trong đầu rồi tập, quả nhiên là đánh rất mạnh mẽ uy phong.

Vô Vi Đạo Nhân càng nhìn càng thuận mắt, Diệp Thiên Vân tập xong, lông mày lão hướng thẳng lên, vô cùng khuyến khích nói: “Hay! Tôi chỉ dạy cậu chút ít này, những gì cậu luyện lại càng hoàn hảo, đi học người khác đi, tôi không có gì hay dạy cậu rồi!” . Dường như thấy cậu này chưa thỏa đáng, nói thêm: “Nếu có gì không hiểu, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi”. Nói xong cười lớn, quay người đi câu cá.

Diệp Thiên Vân rất bình tĩnh, qua cửa này của Vô Vi Đạo Nhân liền đứng dậy cáo từ, trên đường quay về gặp Vương Thủ Nghiệp. Tay hắn mang ít đồ, hình như rất vội, chạy thở hổn hển, vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân nói rất thân mật: “Tiểu sư đệ, về rồi à”.

Diệp Thiên Vân cười nói: “Anh lại đưa gì đây?”

Diệp Thiên Vân và Vương Thủ Nghiệp cũng không dừng bước, Vương Thủ Nghiệp vừa đi vừa cười khi khi nói: “Một ít đồ sư thúc tổ dùng, tôi còn tưởng cậu chưa về cơ, chờ sau khi tôi quay lại nói với đại sư huynh”.

Diệp Thiên Vân là được sự chỉ vẽ của Tiêu Sát mới đi thẳng tới hậu sơn, nên hắn nói luôn: “Cho tôi gửi lời hỏi thăm đại sư huynh”.

Vương Thủ Nghiệp “ừ” một tiếng rồi bỗng thần bí, hề hề nói: “Thiên Vân, Hình Ý môn có người đặt biệt hiệu cho cậu, cậu biết không?”.

Diệp Thiên Vân sững người, bèn hỏi: “Biệt hiệu gì?”.Hắn vào võ lâm lâu như vậy còn chưa từng nghe qua ai có biệt hiệu.

Vương Thủ Nghiệp sắc mặt khó coi, ngập ngừng nói: “Tôi cũng là nghe nói, nhưng cậu không được giận, hiện nay người của mấy phái đều biết cả, cũng không biết là Vương Bát Đản nào nói cậu hành sự quá đáng, sát khí quá nặng, ra tay không để chi người ta sống, mà ngay cả người mình cũng không tha, gọi cậu là Hình Ý Ma”.Nói xong vẻ mặt hồi hận dường như cũng cảm thấy tin này không hay.

Diệp Thiên Vân sững sờ, Vương Thủ Nghiệp vội nói: “Không nói với cậu nữa, tôi đưa đồ còn có chuyện phải làm, có thời gian nói chuyện sau!” . Nói rồi lại chạy vụt đi.

Diệp Thiên Vân cũng không để tâm đến cái biệt hiệu này, hắn đến bây giờ còn chưa nghe qua biệt hiệu gì, cũng không biết có tác dụng gì. Huống hồ hắn cũng không vì tên là gì mà thay đổi hành vi của mình, nhưng ngẫm nghĩ lại đúng là như vậy, hắn chỉ cười một cái rồi bỏ qua, cũng không để trong lòng.

Về đến trước sân, buổi sáng lúc đi ra còn chưa thấy Đinh lão quái và Ngô Hạo Thiên, lúc này lại trông thấy hai người bày bàn cờ lên.

Diệp Thiên Vân tiến về trước, chấp tay nói: “Đinh lão, Ngô lão, tôi vừa về...”

Tiếng nói hắn vừa dứt Ngô Hạo Thiên kêu to: “Ưng lão quái, nhanh, đừng ở trong phòng ngủ nữa, Diệp Thiên Vân về rồi, hai ngày trước không phải ông nói phải truyền võ công cho cậu ta sao?, nhanh ra đi!”.

Vừa dứt lời, cửa phòng liền bị đẩy ra, Ưng lão quái quả nhiên từ trong đó bước tới, vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân hình như có chút phấn chấn, lão nhảy tới trước mặt Diệp Thiên Vân, tay trái đột nhiên vung ra, cổ tay và đốt ngón tay móc vào trong, mục tiêu chính là mắt của Diệp Thiên Vân.

309. Chương 309: Mua Bán

Ưng lão quái đột ngột bị kiềm chặt, lùi người lại ngay, sau khi tránh khỏi phạm vi công kích của Diệp Thiên Vân, mặt có vẻ ngạc nhiên nói: “Vô Vi lão đã truyền võ công cho cậu à?” . Lão vốn mang vẻ mặt dữ tợn, đầu trọc chưa nói còn một đường sẹo kéo dài khắp mặt, lúc này vì kinh ngạc mà sắc mặt có phần hồng đỏ, không nhúc nhích nhìn Diệp Thiên Vân .

Lão vừa thốt lên, hai người chơi cờ cũng dừng lại, tất cả đều đứng dậy. Ngô Hạo Thiên khen ngợi: “Tuyệt đấy, Hình Hổ này đã có truyền nhân, khả khà. Xem ra kế tiếp là Ưng lão quái ông rồi”. Vừa nói vừa ngắm Diệp Thiên Vân giống như đang đánh giá bảo bối gì mới lạ.

Diệp Thiên Vân trong lòng cũng có chút hiểu được. Hổ Hình này của Vô Vi Đạo Nhân trong mười hai hình mặc dù có chút uy lực, nhưng cũng không thể thu hút những bậc thầy này .

Đinh lão quái lật lật trong kiệu tre lấy ra mấy hạt lạc, vừa từ từ lấy tay nhặt vừa nói mập mờ không rõ: “Vượt giới hạn chưa? Ông già Vô Vi đúng là tính tình kỳ quặc”.

Ngô Hạo Thiên khẽ cười nói: “Vô Vi này quả thật là không tiếc võ công, truyền lại thứ quan trọng thế này, xem ra cậu cũng không phụ hi vọng của ông ấy!” . Nói rồi lão thoảng trầm ngâm nói: “Toàn Hổ Hình cậu học được mấy thức rồi?”.

Diệp Thiên Vân tất nhiên phải nói theo thực tế, nên hần bình tĩnh đáp: “Tám thức! Toàn Hổ Hình đã học xong rồi”.

Ứng lão quái thở dài một tiếng, rồi cười khà khà nói: “Không tồi, không tồi, thật ra mấy ngày trước tôi còn lo cậu học có lên tay không, không ngờ mấy ngày này cậu đã học hết Hình Hổ. Tôi cũng định dạy Ứng Hình cho cậu nhưng...”. Lão nói đến đây bỗng nhiên không tiện lắm nhìn Đinh lão quái và Ngô Hạo Thiên, hình như không muốn nói lắm.

Đinh lão quái ở bên cạnh ném một hạt lạc vào miệng, xem thường nói: “Ông điểm này lòng dạ hẹp hòi, ngay cả con Đại Hoàng cũng biết, còn phải giấu?”.

Ứng lão quái mặt nhăn nhó, hình như đang do dự nói hay không nói, xem bộ dạng có vẻ đang đấu tranh.

Ngô Hạo Thiên nhìn kỹ Diệp Thiên Vân, rồi sau đó nói với Đinh lão quái: “ Thôi, chúng ta lại chơi cờ đi, ở đây không tiện”. Vừa nói vừa kéo Ứng lão quái quay lại bàn cờ.

Đinh lão quái hình như muốn nghe chính miệng Ứng lão quái nói ra, nhưng sau bị Ngô Hạo Thiên kéo đi nên cũng bỏ qua.

Ứng lão quái nhìn hai người đi rồi lại vẫn chưa yên tâm, lão khoát tay với Diệp Thiên Vân: “Đi theo tôi!” Nói xong liền vào phòng.

Diệp Thiên Vân thấy lạ. Ứng lão quái nếu không có việc gì hình như cũng không ra ngoài, hàng ngày đều ở trong căn phòng đó, cho nên bây giờ có cơ hội đương nhiên phải vào xem một cái.

Theo sau Ứng lão quái vào trong phòng tông sư, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thuốc nhàn nhạt, hôm qua hần cũng ngửi cả buổi tối, gần như có thể thích ứng với mùi vị như thế này. Hần mở mắt quan sát. Thật ra nơi này cũng không khác nơi hần ở là mấy, cũng vừa vào cửa là một phòng khách, mà phòng khách có bốn cửa, xem, xem ra khi mới thiết kế có lẽ đã xây để dành cho mấy người, nhưng hần không khỏi nảy ra ý nghĩ, vậy phòng mình trước đây là ai ở đó?.

Ý nghĩ này cũng chỉ là thoảng chốc, xem ra bên trong nơi này cũng không có gì, chỉ là một cái bàn, hai cái ghế đặt bên cạnh, trên treo một bức tranh chữ, mà chữ này Diệp Thiên Vân nhìn một lúc mới ra là hai chữ Tình Nghĩa, chỉ không biết là ai viết, nhìn xiêu vẹo xấu xí, dường như không giống nét bút của một người mà hơi giống như mỗi người viết một nét.

Trên tường bên cạnh treo không ít binh khí, có đao có kiếm còn có cả súng, những thứ này nhìn là biết không phải đồ trang trí mà là binh khí thật, bụi bặm bên trên không ít, giống như lâu rồi không động tới.

Cả phòng có thể nói không có bất kỳ thiết bị gì thừa thãi, chỉ là giữa phòng khách có một tấm thảm đỏ sậm, cũng không phải là lớn lắm nhưng đủ để một người đứng trên đó luyện võ.

Phòng khách này chính là phòng diễn võ, ở đây có thể đủ cho sáu, bảy người mở một buổi họp nhỏ.

Ứng lão quái đến bên trong liền ngồi xuống, cầm một cái ghế rồi cười nói: “Ngồi đi, đến đây không cần khách sáo”.

Diệp Thiên Vân thấy lão nhiệt tình thế này liền có chút không thích ứng, hần luôn cảm thấy Ứng lão quái này không giống một người tính tình ôn hòa, nhưng cũng không khách sáo, ngồi xuống rất dứt khoát.

Ứng lão quái thở dài một hơi nói: “Mấy ngày trước cậu cho tôi không ít phiền phức, chúng ta cũng coi là quen biết. Người như tôi tính khí cũng không tốt lắm, nhưng cậu tôi cũng là có chút hiểu rõ!” Lão vừa nói vừa cười mím, cái kiểu cười bất thường này rất khó khiến đối phương cười.

Diệp Thiên Vân ngày hôm đó đã liên tiếp đánh bảy tám người mà lại mượn lời lão đi giết, Ứng lão quái cũng rõ, Diệp Thiên Vân đưa cho lão một cái oan ức sau lưng, nên hôm đó mới tức đến mắng to. Diệp Thiên Vân hơi có ý xin lỗi nói: “Hôm đó là tôi làm việc xấu với ông, cái này thực sự có chút...”

Ứng lão quái hình như không trách Diệp Thiên Vân mà khoát tay nói: “Nếu tôi truyền võ công cho cậu, tất nhiên không liên quan đến những cái này. Cái gì mà “Ba không dạy” thật ra là nói đùa, nhưng đã thấy được cái tâm của cậu, rất tốt!”.

Diệp Thiên Vân hơi không hiểu. Hắn cũng không ôm hi vọng Ứng lão quái dạy cho hắn, cho nên trong một lúc đầu óc mơ hồ, rút cục Ứng lão quái này gọi mình đến là có mục đích gì.

Ứng lão quái trầm ngâm một lúc rồi nói: “Tôi muốn đổi chác với cậu, giữa chúng ta cũng không có quan hệ gì, cậu thay tôi hoàn thành một chuyện, sau đó tôi sẽ dạy võ cho cậu!”.

Diệp Thiên Vân trong lòng bất ngờ, mặc dù hắn không ôm mộng lớn nhưng nếu cơ hội bày ra đến đây thì không học lại có lỗi với bản thân, hắn nghĩ rồi đắn đo nói: “Không biết Ứng lão là bảo tôi...”

Ứng lão quái biến sắc, nghiêm túc nói: “Trước tiên tôi sẽ nói điều kiện với cậu một chuyện, nhưng cậu nhất định không được nói ra, nếu không tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cậu”

Diệp Thiên Vân gật đầu: “Cái này đương nhiên”.

Ánh mắt Ứng lão quái nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng trong miệng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi muốn cậu giúp tôi giết một người. Người này với tôi có thù không thể giải, chỉ cần cậu học võ công của tôi thì phải giúp tôi làm việc này!”.

Diệp Thiên Vân đương nhiên giết một người như không. Chỉ là nếu người này với hắn không thù không oán, vậy thì giết người lại thành tâm thường, nên suy nghĩ hồi lâu, cũng không nói gì, bởi vì việc như thế này rất khó để cân nhắc. Bản thân Diệp Thiên Vân có một điểm đạo đức đó là lời của người ngoài nói hay thế nào cũng không vì thế giết nhầm, chỉ là hiện giờ trong tình cảnh thế này, khiến hắn khó lòng lựa chọn.

Ứng lão quái cũng nhìn thấy sự bối rối của Diệp Thiên Vân nhưng lão không ngừng nói, tiếp tục lôi kéo: “Phải nói Ứng Hình, Hình Ý môn chỉ có tôi là truyền nhân chính thức, nếu muốn truyền cho cậu, đương nhiên cần cậu làm một số việc để báo đáp. Trong võ lâm mà nói, đòi hỏi thế này cũng không phải là quá đáng”.

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu bỗng nhiên cười nói: “Ứng lão, nếu ông có thù với người ta tại sao không tự mình ra tay, như thế này chẳng phải là không thoải mái”.

Ứng lão quái đành thở dài nói: “Nếu tôi có thể giết vì sao còn phải tìm cậu, vương lời thề, tôi không thể ra tay”.

Diệp Thiên Vân chậm rãi lắc đầu, chuyện như thế này hắn không muốn trả lời, một khi đã nhận lời, thì đến lúc đó phải đối mặt với một số chuyện không nên đối mặt. Hắn không muốn biến võ công thành cái trói buộc mình. Mặc dù hắn cũng muốn học Ứng Hình nếu như tự học thì không thể quá được cửa này, vậy thì học cũng không có ý nghĩa gì.

Ứng lão quái dường như sớm đã liệu được Diệp Thiên Vân sẽ như vậy nên cười nói: “Chúng ta hãy coi như là một vụ mua bán, nếu cậu không muốn thì thôi”.

Diệp Thiên Vân có chút không cam lòng, nhưng cũng không muốn làm những chuyện vô tình, khẽ gật đầu nói: “Ứng lão. Vậy tôi cáo từ trước!”. Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Ứng lão quái đảo con ngươi, lão không ngờ Diệp Thiên Vân sẽ như vậy, không khỏi cau mày, nhìn bóng Diệp Thiên Vân gọi: “Chậm đã”.

Trong đòi hỏi này Diệp Thiên Vân cuối cùng thoái thác, lúc này nghe thấy Ứng lão quái gọi lại dừng bước, nghi ngờ hỏi: “Ứng lão, ông còn có việc gì?”.

Ứng lão quái chậm rãi nói: “Nếu là mua bán, đương nhiên có chỗ mặc cả. Thế này được rồi, tôi nghĩ ra một cách, nếu như cậu có thể đáp ứng thì tôi sẽ truyền võ công trên người cho cậu cũng không có gì không được”.

Diệp Thiên Vân sững người, đòi lại còn có chuyện tốt như vậy, không nhận được hỏi: “Cách thế nào”

Ứng lão quái nghĩ rồi sờ sờ cái đầu trọc nói: “Tôi cũng không yêu cầu cậu giết người, chỉ cần trong thời cơ thích hợp, có thể làm nhục người này, thay tôi cho một trận cũng được. Cậu thấy thế nào?”

Diệp Thiên Vân với đòi hỏi này không hề nghĩ ngợi, bước nhượng bộ này của Ung lão quái cũng thật lớn, từ giết người biến thành làm cho nhục nhã, hắt hủi tức hỏi: “Có thời hạn không?”

Ung lão quái lắc đầu nói: “Không phải nói tới thời hạn, chỉ cần trước khi tôi chết có thể nghe thấy tin này là được rồi!”.

310. Chương 310: Ung Hình

Chẳng qua là đi làm nhục một người, Diệp Thiên Vân làm cũng không coi là đơn giản. Nhưng muốn nói đến thời cơ thích hợp, hắt hủi còn có tính khả thi nhất định, hơn nữa lại không quy định thời gian, nhìn tình trạng của Ung lão quái thì sống thêm mười năm nữa hẳn không có vấn đề gì.

Suy nghĩ, Diệp Thiên Vân cuối cùng gật đầu nói: “Ung lão, vậy người này tôi có thể biết là ai không?”.

Ung lão quái con người hướng lên trên suy nghĩ: “Cái này tạm thời không thể nói, đợi lúc thời cơ đến tôi tự khắc sẽ bảo cậu, nhưng cậu có thể yên tâm, sẽ không là người bên cạnh cậu đâu, nếu không cái giao ước này coi như tự động xóa bỏ”.

Diệp Thiên Vân nhìn điệu bộ của Ung lão quái cũng bình tĩnh lại, điều kiện hẳn có thể chấp nhận, vụ mua bán này chắc chắn thích hợp, dùng một điều kiện không phải lớn lắm đổi lấy có được Ung Hình, khiến hẳn rất thoải mái, bởi vậy bình tĩnh nói: “Một lời đã định. Tôi sẽ tuân thủ điều kiện này!”.

Ung lão quái cười khì khì nói: “Tốt! nếu đã vậy việc mua bán của chúng ta đã xong. Tôi bình sinh không nợ nần người khác, cậu chọn thời gian tôi sẽ dạy cậu nhưng tôi chỉ dạy Ung Hình trong mười hai Hình Ý, cái khác không quản, đây cũng là nội dung của vụ đổi chác”.

Diệp Thiên Vân thở dài một hơi, hẳn vốn không có ý định có thể học được những thứ của Ung lão quái, nếu hôm nay có được thì giống như là vớ được. Vô Vi Đạo Nhân từng nói học Tam Hình ,trong đó sẽ có Ung Hình, xem ra bàn bạc về cái này cũng còn không ít.

Khát khao kiến thức võ học của Diệp Thiên Vân cao hơn bất kỳ thứ gì, với Ung Hình quả thực hẳn ham muốn không che đậy, lập tức nói: “Ung lão, nếu ông có thời gian, thì bây giờ dạy tôi cũng được”.

Ung lão quái rất vui, lão mỉm cười nói: “Được, tâm trạng tôi hôm nay rất tốt, muốn học lúc nào cũng được, nếu muốn luyện tôi thấy ở đây được rồi!”.

Diệp Thiên Vân “vâng” một tiếng nói: “Cám ơn Ung lão!”.

Ung lão quái lắc lắc ngón trỏ nói: “Cậu không nợ tôi, tôi cũng không nợ cậu, hai chúng ta chẳng qua chỉ là một vụ làm ăn, khi ra ngoài cũng không cần nói tôi đã dạy cậu, tôi dạy nhưng nếu cậu không biết thì chuyện này không trách tôi được, cũng không phải là tôi không dạy mà là cậu chưa đủ tư chất”.

Diệp Thiên Vân cũng hiểu rõ mười hai hình này coi là một kiểu truyền lại, thông thường chỉ dạy cho một người, mà xem ra từ ngày hôm nay, trong lời nói của Vô Vi Đạo Nhân dường như cảm thấy đây là lần đầu tiên lão truyền Hổ Hình cho người khác, đoán Ung lão quái cũng không kém là bao nhiêu, chỉ lạ là sao lão lại ra điều kiện như vậy

Diệp Thiên Vân về tư chất cũng không phải rất tốt chỉ có thể nói là bình thường, đa phần là thông qua những ngày sau cải tạo, nhưng khi hẳn luyện Kim Chung Tráo có một kiểu tư duy và cảm nhận đặc biệt. Điều này khiến hẳn học rất nhanh mà không mất sức lực, nếu hẳn không học được thì thật không có đạo lý”.

Ung lão quái thản nhiên nói: “Chim ưng là loài hung dữ, mạnh mẽ nhất trong các loài chim, liếc mắt có thể nhìn thấy những vật rất nhỏ, hình dạng nó ngoại dương nhưng nội âm, trong bụng có thể dâng khí dương ở tận lên đến đầu. Quyền thuận của nó tinh thông như nào mà mắt thì tinh sáng “Quyền Kinh” viết, anh hùng không kiêu căng, gặp biến sợ gì điều hâu, bắt hết thỏ liền siêu thoát. Đây là yêu cầu đối với luyện tập Ung Hình, người học chặt chẽ hình này là có thể khôi phục lại khí thuần dương, rất bổ ích”.

Diệp Thiên Vân thích kiểu mở màn này, hơi có phần lịch sử, thực ra khi học võ thuật không hẳn không học một kiểu không khí, một bầu không khí võ đạo. Ung Hình trong mười hai hình rất có tiếng, bên ngoài có

rất nhiều người ham thích đều đem Ưng Hình làm một hình độc lập, gọi là mẫu thể của Hình Ý, mà Ngũ Hình Quyền Hình Ý lại là mẫu quyền.

Hắn cũng biết Ưng Hình, chỉ là Ưng Hình này với Ưng Hình của Ưng lão quái có phải giống nhau không phải nghe tiếp, thật ra Diệp Thiên Vân cũng đã đem Ưng Hình ra luyện riêng, nhưng căn bản không có cách nào làm thành chiêu thức ra tay thực chiến, mà chỉ có thể xem như một loại rèn luyện thân thể.

Ưng lão quái cười khà khà nói: “Người luyện Ưng Hình rất nhiều, nhưng người dùng Ưng Hình giao đấu lại không có, nói cho cùng không ở chiêu thức mà ở phát lực. Mười hai hình thực ra là một phương pháp công kích của Hình Ý, nhưng người biết cách dùng ít quá, thậm chí tôi hành tẩu trong võ lâm từng ấy năm còn chưa thấy ai”. Lão vừa nói sắc mặt cũng hiện rõ niềm kiêu hãnh vô cùng.

Diệp Thiên Vân trái lại không cười. Thử mà Ưng lão quái cất giữ cả đời đương nhiên sẽ không tồi, Diệp Thiên Vân đã từng hai lần giao thủ cùng, đều cảm thấy năng lực của lão rất sắc bén, mà cái tay kia giống như sắt thép.

Ưng lão quái hình như cũng có chút kỳ vọng, lão chậm rãi nói: “Cậu có thể học Hồ Hình, vậy thì nhất định có hiểu biết nhất định về phát lực, Ưng Hình này cũng như vậy. Ưng Hình chỉ có ba thức, Ưng Hình trái, Ưng Hình phải, còn có Ưng Hình xoay người, chỉ cần luyện tốt ba thức này, công phu Hình Ý của cậu sẽ có một sự tiến bộ lớn bởi vì ba thức này đều yêu cầu có nền tảng mạnh mẽ, cậu không có vấn đề gì!

Diệp Thiên Vân đương nhiên không có vấn đề gì, hắn khẽ gật đầu tỏ ý tiếp tục. Đối với công pháp cơ bản còn có sự tự tin rất lớn, mười năm khổ luyện khiến hắn hết sức tự tin về nền tảng của Hình Ý, bất kể là từ trong mồ hôi hay máu đều có thể thể hiện ra.

Ưng lão quái bày ra một cái ba thể thức, nói: “Đây là bản thể khi Ưng bất bất động, tôi biết cậu chắc chắn đã học qua một ít, nhưng cậu nhất định phải nhìn kỹ sự bất đồng giữa chúng, nếu không cậu muốn học cũng muộn.

Diệp Thiên Vân không ngừng động não, nắm bắt tất cả góc độ phương hướng của thân hình Ưng lão quái, định mãi mãi ghi nhớ cái khoảnh khắc này. Hắn rất tập trung tinh thần, khiến người ta không thể tin nổi.

Ưng lão quái nhắm mắt lại, giống như thành thực cảnh đó, diêm tĩnh nói: “Bắt đầu từ ba thức, chân trái thu về bên trái nửa bước, đồng thời tay trái thu về vòng thành quyền, khụy chân, ngực hướng ra trước, lòng bàn tay hướng vào trong, mắt nhìn lòng bàn tay trái”.

Nói rồi thân hình thay đổi, sau đó chậm rãi nói: “Ưng Hình bên phải, tay phải do lòng bàn tay trái đánh ra trước, nắm ngón quắp căng, làm hình tay Ưng trảo, lòng bàn tay hướng xuống dưới, eo bàn tay thu về bên thành quyền, lật xuống dừng ở phần rốn, lòng bàn tay hướng xuống dưới, mắt nhìn tay phải. Nhớ, quyền trái phải đưa ra cùng lúc với chân trái, đánh quyền phải với chân phải động tác yêu cầu nhịp nhàng, đỉnh đầu thẳng, đầu lưỡi chạm ngạc, ngực đưa ra lưng thụt vào, hai tay nắm ngón tay lực móc hướng xuống, lòng bàn tay hướng về, tinh thần tập trung”.

Diệp Thiên Vân toát mồ hôi, không phải vì mệt mà vì căng thẳng, Ưng lão quái hiển nhiên không chỉ từng cái cho mình, nếu không nhớ được, sau này khi hồi lại càng khó, hắn ghi hớ từng động tác vào trong đầu, cuối cùng phát hiện ra có chút không giống với chiêu thức mình đã làm.

Cứ như vậy, Diệp Thiên Vân ở trong phòng khách rộng rãi này luyện Ưng Hình, bắt đầu từng cái, từ không quen đến quen, từ chậm đến nhanh, sự tiến triển này dường như có thể nhìn thấy được.

Ưng lão quái ba thức đều đã dạy xong, bổ sung hai điểm, nói cái chưa đầy đủ của Diệp Thiên Vân, cuối cùng nói: “Ưng Hình luyện dễ chịu, yêu cầu thân hình hợp nhất, mắt sáng như đuốc, lực phát đan điền, tung ra phải giết, điều hâu bắt chim non, giấu trong cây trầm hương. Ưng Hình trong Hình Ý Quyền là gốc, suy nghĩ nhiều ắt đạt được.

Động tác của Diệp Thiên Vân càng ngày càng thuần thực, chỉ là thói quen khó sửa. Ưng Hình của bao nhiêu năm luyện với động tác của Ưng lão quái có rất nhiều tình tiết khác nhau, chỉ có thể bắt buộc cơ thể thích ứng, lúc này Ưng Hình mà trước đây học lại trở thành một gánh nặng.

Diệp Thiên Vân vốn là luyện vào buổi sáng, kết quả là luyện luôn đến tận khi trời gần tối.

Ứng lão quái rất hài lòng gật đầu nói: “Sau khi nắm chắc ba thức, tôi sẽ truyền cho cậu phương pháp phát lực. Phát lực này với Hổ Hình hơi có chút không giống nhau, hôm nay học đến đây thôi!”

Diệp Thiên Vân hôm nay có hơi quá sức, cái Ứng Hình chú trọng là lấy ba thức làm cơ sở, tất cả những động tác đều phải tiến hành trên ba thể thức, vì thế hôm nay hắn không đi thẳng, đều là liên tục luyện tập một cách vòng vèo. Đặc biệt là trong hoàn cảnh tinh thần tập trung, thể lực hơi có chút không chống đỡ hết nổi, cả ngày đều không nghỉ ngơi, hai chân không ngừng run rẩy

Còn Ứng lão quái ngồi cả một ngày, lão vừa uống trà vừa nhìn sắc trời bên ngoài nói: “Cậu rất chịu khó, đây là đánh giá của tôi với cậu, hơn nữa tư chất không tồi, luyện mấy ngày võ thuật có thể đạt được, cậu về đi, nếu không tí nữa mọi người về”.

Diệp Thiên Vân mệt lắm rồi, khẽ gật đầu rồi bước nhanh đi. Sau khi về đến phòng việc đầu tiên là làm nóng thùng gỗ, rồi nhảy thẳng vào bắt đầu phục hồi. Tu luyện Kim Chung Tráo là một công pháp tốt, có thể dùng trong lúc mệt mỏi, như thế hiệu quả càng cao.

Hơi nóng bốc lên trong thùng, Diệp Thiên Vân ở bên trong luyện Kim Chung Tráo. Thời gian của hắn một giây cũng không bỏ lỡ, cũng chính vì như vậy, võ công của hắn cũng tiến bộ nhanh chóng.

Lúc này, bỗng nhiên tiếng cười lạnh lạnh và tiếng bước chân Lý Thiên Kiêu đến: “Thiên Vân, cậu về rồi à!”. Vừa dứt lời, cửa mở ra, kêu “kẹt” một tiếng

311. Chương 311: Lộ Hàng

Sự mệt mỏi của cả một ngày dường như đã được đám dược thuốc này làm cho tan biến đi hết cả, cơ thể của hắn tựa như đang điên cuồng hấp thụ lấy chất thuốc này, mỗi lần luyện tập chiêu thức này thể lực của Diệp Thiên Vân đều có dấu hiệu hồi phục vô cùng nhanh chóng.

Hơn một giờ đồng hồ sau, Diệp Thiên Vân mới đi từ trong phòng ra, trong bụng hắn lúc này có cảm giác hơi đói, nhưng cảm giác phấn khích trong người hắn lại hiện lên vô cùng rõ rệt, cứ như thân thể của hắn sinh ra là để được tôi luyện như vậy, Diệp Thiên Vân cảm thấy thoải mái vô cùng, sau đó hắn lại đi vào phòng tắm, nếu không thì mùi dược thuốc trên người hắn không biết phải làm cách nào mới khử hết được.

Tầng của Diệp Thiên Vân trú ngụ hiện giờ nồng nặc mùi vị của dược thuốc, vô cùng khó ngửi, thế nên bây giờ hắn đành phải mang quần dài vào và ra khỏi đó, thực chất cũng là do hắn đói bụng nữa, mà ngày hôm nay Ứng Lão Quái đều luyện tập ở đó, nên cũng làm gì để ý đến chuyện cơm nước nữa.

Khi Diệp Thiên Vân đi vào phòng khách thì đã trông thấy Lý Thiên Kiêu đang ngồi ngay trước bàn ăn rồi, trên bàn cũng đã bày sẵn hai món ăn, và hai bát cơm đã được chuẩn bị sẵn ở đó. Lúc này bụng của Diệp Thiên Vân cũng đã bắt đầu réo lên ục ục.

Còn Lý Thiên Kiêu bây giờ trông thấy Diệp Thiên Vân thì thấy vô cùng khó xử, vừa rồi khi hắn đang tắm thì nằng đã mạo muội xông vào, giờ đây nghĩ lại cảnh tượng đó ở trong đầu Lý Thiên Kiêu cảm thấy áy náy vô cùng, thế nhưng giữa hai người giờ đây cũng phải có câu gì để nói chứ, nghĩ vậy Thiên Kiêu liền lên tiếng: “Ăn cơm thôi! Không ăn nhanh thì nó nguội hết sẽ mất ngon.”

Thiên Kiêu vừa nói dứt lời, thì trong đầu nằng lại không thể kiềm chế được cảnh tượng ban nãy cứ hiện ra ám ảnh nằng, mặt của Thiên Kiêu đỏ bừng lên, trong đầu nằng bây giờ toàn là hình ảnh thân thể của Diệp Thiên Vân cứ lượn lờ lớn vờn bay xung quanh nằng, chốc chốc lại xà xuống bên cạnh nằng, làm cho nằng không biết phải làm thế nào cho phải nữa.

Diệp Thiên Vân hơi khẽ gật đầu, hắn ngồi xuống và bắt đầu công việc dọn sạch của mình. Diệp Thiên Vân khi ăn uống thì không có nề hà gì hết, liền một mạch vét hết hơn chục bát cơm một bắt đầu có cảm giác no.

Lý Thiên Kiêu trông thấy điệu bộ ăn uống như hổ vồ như vậy cũng phải bật cười thành tiếng, lúc này nằng cũng quên hẳn luôn cả cái chuyện ngượng ngùng lúc nãy đã xảy ra giữa hai người: “Ngày mai có cần làm thêm nữa không? Ta thấy cơm hôm nay hình như không đủ!”

Tinh thần của Diệp Thiên Vân giờ đây cũng đã rất sáng khoái, khi nghe thấy Thiên Kiêu nói vậy cũng nhếch môi đáp lại: “Không cần đâu!”

Lý Thiên Kiêu trông vào chàng trai nhỏ tuổi hơn mình này, bỗng chốc cũng thấy mình dường như cũng trở nên già đi, nhưng rất nhanh Lý Thiên Kiêu đã đổi sang chủ đề nói chuyện khác, nàng cười nói với Diệp Thiên Vân: “Hôm may Vô Vi Lão Tổ đã chỉ điểm cho ta, so với tự mình luyện tập thì tốt hơn rất nhiều.”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng chỉ “Ừ!” một tiếng, Vô Vi Đạo Nhân chỉ dạy cho hắn cũng khá đầy đủ rồi, hơn nữa hắn cũng đã nắm trong tay chiêu Hổ Hình rồi, về sau có đi theo Vô Vi Đạo Nhân tập luyện cũng chỉ dừng ở mức đó mà thôi, cũng chẳng thể tiến xa thêm được nữa.

Lý Thiên Kiêu nói với hắn với giọng vô cùng chân thành: “Chuyện ngày hôm nay thật vô cùng cảm ơn cậu, nếu không Vô Vi Lão Tổ cũng chẳng bao giờ chỉ dạy cho ta cả, xem ra ông ta rất tín nhiệm cậu!”

Diệp Thiên Vân đứng thẳng dậy không nói câu nào, hắn muốn tìm Vô Vi Đạo Nhân thì dễ như trở bàn tay vậy, đây cũng là dịp để cho những nỗi buồn chán trong người của Lý Thiên Kiêu được giải tỏa ra hết, như vậy thì cả hai bên đều có lợi cả.

Lý Thiên Kiêu nhân tiện tóm lấy thời cơ thấp giọng nói tiếp: “Thiên Vân, từ khi ta đến đây rất hay đối đầu với cậu, có lúc lại hay thích nổi nóng với cậu nữa, hy vọng cậu có thể lượng thứ cho ta, cũng do ta chỉ có một mình nên buồn quá, bắt ta im miệng không nói câu gì, chẳng khác gì có trăm ngàn con sâu nó hành hạ ta vậy!” Lý Thiên Kiêu nói xong ngượng ngùng cúi mặt xuống, hai người bọn họ đều không cùng một tuýp người, nên Diệp Thiên Vân cũng chẳng có trách nhiệm phải nhường nhịn Lý Thiên Kiêu.

Diệp Thiên Vân nghe vậy cũng chỉ biết gật gật đầu đồng ý, nàng ta có gì cũng đã nói ra hết rồi, cũng chẳng có gì mà cứ đi chấp nhặt với người ta nữa, khuôn mặt của hắn trầm tĩnh, bình thản đáp: “Hy vọng tâm bệnh của cô sớm ngày bình phục, nếu không nó sẽ trở thành chướng ngại vật trên con đường võ học của cô đó.”

Lý Thiên Kiêu dĩ nhiên hiểu rõ vấn đề này, hiện giờ nàng và Diệp Thiên Vân không còn là người song hành cùng trình độ nữa rồi, Diệp Thiên Vân cũng đã lĩnh hội hết công phu của Vô Vi Đạo Nhân rồi, cũng có nghĩa là trình độ của Diệp Thiên Vân đã hơn hẳn nàng một bậc rồi, thế nên nàng bất giác hỏi hắn: “Thiên Vân, bây giờ cậu luyện võ cùng ai vậy?”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, việc này cũng chẳng thể che giấu được mãi, nên hắn thản nhiên đáp:

“Bây giờ tôi đang học mấy chiêu của Ung Lão Quái!”

Lý Thiên Kiêu nghe xong, trong lòng cũng lấy làm mừng cho hắn, nhưng lại cảm thấy thất vọng với bản thân mình vô cùng, Lý Thiên Kiêu đến Hậu Sơn sớm hơn Diệp Thiên Vân khá lâu rồi, nhưng Diệp Thiên Vân lại học được nhiều hơn nàng rất nhiều, còn nàng thì chẳng học được một thứ nào cho ra hồn cả.

Diệp Thiên Vân cũng chẳng buồn nói chuyện tiếp với Thiên Kiêu nữa, vì hắn còn rất nhiều chuyện để làm, chiêu Ung Hình của hắn đang luyện mới chỉ là giai đoạn bắt đầu, còn rất mong manh yếu ớt, hắn giờ đây buộc phải tập trung trí nhớ của mình để tăng cường sự thuần thục với chiêu thức, thế nên hắn đáp lại lời của Lý Thiên Kiêu vô cùng lạnh nhạt: “Tôi vẫn còn việc phải làm, nên phải đi luôn bây giờ đây!” Diệp Thiên Vân nói xong, quay người đi về phòng của mình.

Lý Thiên Kiêu bị bỏ rơi ở nơi đó một mình cũng không biết đang nghĩ gì nữa....

Những ngày sau đó cũng chẳng phải là những ngày tốt đẹp, hàng ngày trừ luyện công ra thì là ngủ, nhưng đối với Diệp Thiên Vân mà nói, thì cuộc sống như vậy đối với hắn là vô cùng xa xỉ. Vì chỉ cần hắn ra khỏi Hậu Sơn, thì còn cả đồng việc đang chờ hắn giải quyết, thế nên hắn vô cùng trân trọng những thời khắc hắn sống ở đây, hắn dồn hết sinh lực, tập trung toàn bộ tinh thần vào việc luyện võ công trong thời gian ở đây.

Diệp Thiên Vân luyện tập Ung Hình cũng đạt đến độ kha khá, cách phát lực của Ung Hình so với Hổ Hình thì cũng không khác nhau là mấy, nhưng hắn luôn cảm giác rằng cách phát lực của Thập Nhị Hình luôn có liên hệ mật thiết với kinh đạo xoắn ốc trên người hắn, hơn nữa hắn cũng thử vận dụng cho thêm vào Thập Nhị Hình này lực kinh xoắn ốc cũng có thể phát huy và sử dụng được Hổ Hình với Ung Hình, nhưng lại bị cái rất khó sử dụng.

Ung Lão Quái cũng chăm chú theo dõi Diệp Thiên Vân luyện tập, mười mấy ngày gần đây, sự tiến bộ Diệp Thiên Vân cứ như hắn đang ngồi trên tên lửa vậy. Mỗi ngày đầu tiên gặp Diệp Thiên Vân, ông cũng chỉ

thấy hắn có chút căn cơ, đến ngày thứ hai thì thấy hắn thay đổi hoàn toàn, làm cho ông ta kinh hãi đến suýt ngất.

Ứng Lão Quái bất giác than thầm: “Vô Vi cũng thấy người luyện tập như vậy sao? Khi ta mới luyện Ứng Quyền thì phải mất một năm để luyện chiêu thức, năm năm để học cách phát lực, so với người thì ta quả là cảm thấy hổ thẹn vô cùng!”

Diệp Thiên Vân cũng chẳng lấy gì làm lạ, hắn thực sự biết ưu thế của mình là do đâu, tốc độ tiếp thu là ưu thế lớn nhất của hắn, thế nên nghe Ứng Lão Quái nói vậy, hắn cũng chỉ mỉm cười đáp: “Ứng Lão! Cái Ứng Hình này còn có điểm chú ý nào không vậy?” Khi hắn nói xong câu này mới bắt đầu chú ý đến hàm ý lời nói của Ứng Lão Quái, không khỏi mỉm cười một cái.

Mỗi vị sư phụ đều hy vọng mình có một tên đồ đệ có tư chất tốt nhất, tiền đồ sáng lạng nhất, ngay cả Ứng Lão Quái cũng không phải là ngoại lệ.

Khi Diệp Thiên Vân học xong Hổ Hình, thì thái độ của Vô Vi Đạo Nhân thay đổi một trăm tám mươi độ, ông thực lòng muốn Diệp Thiên Vân học tốt, có thể đem Hổ Hình ra để oai danh thiên hạ là một việc vô cùng có ích, cũng coi như là mình đã tìm được một truyền nhân vừa ý, và tâm tình của Ứng Lão Quái cũng bắt đầu có những chuyển biến như vậy.

Ứng Lão Quái “Ừ!” lên một tiếng, trầm tư một lúc lâu rồi cất tiếng nói: “Thế công của Ứng Trảo ảo diệu khó nói vô cùng, có thể coi như là tiến cũng đánh, lùi cũng đánh, bay cũng đánh, đáp cũng đánh, quyền pháp nơi đâu cũng có, không nơi nào là không có cả, thực ra Ứng Hình và Phách Quyền trong Hình Ý đều có chỗ giống nhau, chẳng qua khác nhau đôi chút trong các chi tiết nhỏ mà thôi, nếu người muốn luyện đến mức thượng thừa thì người phải luyện tập Phách Quyền một cách thuần thực hơn nữa mới được.”

Ứng Lão Quái thấy lời nói của mình cũng có chút hàm hồ, không thoát ý, bèn giải thích thêm: “Khi Ứng Hình xuất thủ, thì phải có một cảm giác, nói thế nào nhỉ...Nó giống như cảm giác người của hành khách khi ngồi trên xe hơi bị văng về phía trước khi xe hơi phanh gấp vậy. Hơn nữa khi xuất thủ, thì nó giống như bánh xe của tàu hỏa vậy, cuộn cuộn không ngừng, khi xuất thủ thì hình dạng của tay giống như hình của hai con rắn, hoặc như sợi mỳ mềm mại, chứ không phải cứng như khúc gỗ đầu. Khi tiếp cận vào đối phương, thì phải ra đòn nhanh như vũ bão, dồn dập như mưa rơi, như vậy mới đạt đến cảnh giới chạm vào đã ngã, đụng vào đã bay!”

Nếu như không phải là người luyện võ, thì khi nghe những câu nói này của Ứng Lão Quái cũng chẳng hiểu gì hết, nhưng Diệp Thiên Vân thì lại khác, hắn có thể cảm nhận được hàm ý của Ứng Lão Quái, đặc biệt là mấy ngày trước đây, khi hắn đã học xong Hổ Hình, khi giao thủ với người khác, hắn đã có những tiến bộ rõ rệt.

Hồi trước khi giao thủ cùng với người khác, hắn chỉ có thể dùng Ngũ Hình Quyền, tuy rằng sát thương là vô cùng lớn, nhưng lại có vẻ hơi đơn điệu, khi học xong Thập Nhị Hình, thì hắn xuất thủ cũng linh hoạt hơn, làm cho đối thủ cũng khó lường hơn.

Diệp Thiên Vân cũng cố gắng ghi nhớ thành quả tập luyện của bốn ngày hôm nay lại, hắn hy vọng rằng sau khi rời khỏi đây sẽ sắp xếp, chỉnh sửa lại cho cẩn thận, võ công không phải luyện một ngày là xong, mà lĩnh hội lại càng không phải trong một chốc một lát mà thành được.

Diệp Thiên Vân tuy là có thể ghi nhớ lại toàn bộ mọi thứ, nhưng nếu muốn biến nó thành của riêng mình thì vẫn còn phải cần thêm một chút thời gian nữa, giống như cái máy tính nếu muốn có thêm dữ liệu thì phải chờ thời gian download vậy. Dĩ nhiên trí óc của hắn cũng chẳng phải là thần thánh, nhưng so với người bình thường thì lại cao hơn rất là nhiều.

Những thứ cần học của Ứng Lão Quái, Diệp Thiên Vân cũng học xong đâu đấy hết cả rồi, nên Ứng Lão Quái bèn mỉm cười nói: “Những gì cần dạy, thì ta đã dạy hết rồi, những thứ còn lại đều tùy thuộc hết vào bản thân của người cả, con đường võ thuật không bao giờ là bằng phẳng, ta hy vọng rằng người có những bước đi vững chắc, đừng có trèo cao ngã đau, vội vã hấp tấp. Theo như tư chất và sự cần cù của người, thì sau này người chắc chắn sẽ có một chỗ đứng trong làng võ lâm.”

Ứng Lão Quái ngập ngừng một chút rồi lại nói tiếp: “Người đã học xong Nhị Hình rồi, Thập Nhị Hình đều phải học từng Hình một, thế nên người cũng nên lựa ra những thời điểm thích hợp, tỷ mỉ xem xét, thường

thức từng hình một, có lẽ sẽ có những thu hoạch mới cũng không chừng, nhưng nếu người không làm như vậy, e rằng cũng giống như thùng mù vác bao gạo vậy, chẳng biết mình đang có thứ gì trên lưng! Và một điều cuối cùng nữa, người đừng quên cuộc hẹn ước của chúng ta!”

Diệp Thiên Vân nhoẻn miệng cười he he, cho đến tận giờ hắc vẫn không hề thấy Ứng Lão Quái khó tính như mọi người thường nói, mà chỉ là một ông lão đáng kính, có một chút tật nhỏ, nhưng lại không hề kỳ quái chút nào.

Sau khi đi về phòng mình, Diệp Thiên Vân suy ngẫm xem mình có nên quay về Băng Thành hay không, bây giờ đã là những ngày đầu tháng mười hai, thế là một năm đã trôi qua, hắc vô cùng muốn quay về đó để giải quyết mọi việc, Hình Ý môn tuy là rất tốt, nhưng việc cần làm cũng khá nhiều, không chắc vào một hôm nào đó Tiêu Hùng lại kêu gọi hắc ra đi hoàn thành mấy cái nhiệm vụ gì gì đó thì cũng mệt.

Sau khi đến Hậu Sơn luyện tập thì Diệp Thiên Vân được ra vào nơi này tùy ý, dù sao thì hắc cũng có chút tư cách, điều này đã trở thành điều kiện không hạn chế đối với hắc.

312. Chương 312: Một Bức Thư

Kim Chung Trao cũng đã hoàn thành xong chu kỳ một tháng, nhìn trước mắt thì hiệu quả cũng được nâng cao lên rất nhiều, nếu như liên tiếp khổ luyện hai, ba tháng nữa chắc sẽ đạt đến tầng thứ năm cũng nên.

Diệp Thiên Vân trong vòng một năm đã luyện được Kim Chung Trao lên được tầng thứ năm, và bảy tầng còn lại của Kim Chung Trao cũng không có liên quan gì đến năm tầng trước cả, có lẽ sẽ càng luyện càng nhanh hơn, Diệp Thiên Vân hiểu cái đạo lý này, hơn nữa cần phải tiếp tục chăm chỉ tập luyện hơn nữa, vì đây là môn võ đòi hỏi sự kiên trì, chứ không phải một chốc một lát luyện xong là xong.

Diệp Thiên Vân hiện giờ tạm thời cũng chẳng học thêm được cái gì mới tại Hậu Sơn nữa, thế nên hắc cũng suy ngẫm, rồi xác nhận nhiệm vụ của hắc hiện giờ là nên nghiên cứu đem Hổ Hình và Ưng Hình sử dụng sao cho thật tốt, rồi áp dụng vào thực chiến.

Lý Thiên Kiều dường như không còn để ý đến việc tranh giành vị trí đệ nhất với Diệp Thiên Vân nữa, lời thề ngày trước cũng hình như quên bẵng từ bao giờ, khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì hay thất thần, còn khi nói chuyện với hắc thì lại rất không tập trung. Khi không có chuyện gì làm, thì cứ ngồi nghĩ ngợi lung tung trong phòng khách, sau đó đợi đến giờ, lại vội vàng vàng đi làm cơm, dường như mục tiêu cuộc sống của nàng cũng đã thay đổi, và điều đáng ngạc nhiên là nàng dường như không hề phát hiện ra sự đổi thay của bản thân mình.

Diệp Thiên Vân cũng cảm thấy kỳ lạ, Lý Thiên Kiều lúc trước đâu có chuyện có thói quen thích hay hát một mình, yêu đời như vậy đâu, hơn nữa sự thay đổi này gần đây mới phát sinh, không giống với Lý Thiên Kiều hồi trước một chút nào, nàng bây giờ trông có vẻ gì đó vô cùng hạnh phúc.

Diệp Thiên Vân đã quyết định quay về Băng Thành một thời gian, và hắc sẽ âm thầm rời đi, đây là kế hoạch mà hắc đã định sẵn ra từ trước, nếu không bị Tiêu Hùng phát hiện, thì hắc lại có một đồng việc phải giải quyết. Diệp Thiên Vân không thích bị gò bó, nên cũng không thích bị bất kỳ ai sắp đặt điều gì cho mình cả.

Lý Thiên Kiều sau khi nghe thấy tin này, trong lòng thoáng chút không vui, nàng vừa thu dọn hành lý cho Diệp Thiên Vân, vừa lẩm bẩm một mình: “Cậu bao giờ thì quay lại đây?”

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu, hắc cũng không chắc lắm, nhưng theo ý của Ứng Lão Quái thì Diệp Thiên Vân phải luyện tập không ngừng để thành thục các chiêu thức đã học, chỉ khi nào hắc thành thạo, lĩnh hội xong rồi mới dạy cho hắc chiêu Hình tiếp theo, vậy nên Diệp Thiên Vân bèn đáp lại lời của Lý Thiên Kỳ một cách lạnh nhạt: “Tôi cũng không biết nữa, tôi về bây giờ cũng có chút việc cần giải quyết.”

Lý Thiên Kiều “Ồ!” lên một tiếng, bèn không nói thêm câu nào nữa, chỉ cúi đầu cặm cụi tiếp tục dọn dẹp hành lý cho Diệp Thiên Vân.

Sau khi mọi thứ được sắp xếp xong xuôi, Diệp Thiên Vân bất giác cũng thấy lưu luyến nơi này, từ khi gia nhập Hình Ý môn đến nay, trừ việc học cùng Ngũ Vĩ ra, nơi này cũng làm cho hắc gọi lên nhiều cảm xúc

nhất. Hình Ý môn tuy rất rộng, nhưng duy chỉ có nơi này là thanh tịnh, không có tranh giành, không có âm mưu, nơi đây đúng là thiên đường của các bậc võ giả, chứ không phải là nơi của bọn ngụy trang võ giả để buôn bán kiếm lời, thế nên Diệp Thiên Vân rất yêu thích nơi này.

Lý Thiên Kiêu sau khi thu dọn đồ đạc cho Diệp Thiên Vân xong, quay lại cười nói với hắn: “Cậu đi rồi về sớm nhé! Nếu không một mình ta ở đây cũng chán lắm!” Nói xong Thiên Kiêu lại cảm thấy những câu như vừa rồi không nên thốt ra, nên cứ đứng ngẩn ra đó, ngẩn ngừ ngắc ngứ mãi.

Diệp Thiên Vân cũng phát hiện ra được sự thay đổi của Lý Thiên Kiêu, nhưng hắn cũng chẳng thấy có gì cả, chỉ lạnh lùng nói qua loa vài câu, rồi quay người ra đi.

Sau khi Thiên Vân ra đi, Lý Thiên Kiêu bất giác thơ thẩn đi đến bên cửa sổ, đưa mắt dõi theo bóng hình của hắn đang dần khuất ở nơi xa...

Diệp Thiên Vân rời khỏi Hình Ý môn mà không muốn thông báo cho ai biết cả, thế nên hắn trực tiếp xuống núi luôn, ở ngay cổng của Hình Ý môn đã có sẵn xe để rời khỏi đây, nên hắn tìm lấy một chiếc nhanh chóng đi luôn khỏi nơi này. Một tấm vé máy bay, một chỗ ngồi vừa ý, như vậy đã là quá đủ rồi.

Khi máy bay hạ cánh tại sân bay của Băng Thành, Diệp Thiên Vân cảm thấy dường như hắn mắc phải căn bệnh lạ nào đó, chỉ cần lên máy bay một cái là dường như hắn lại nhớ đến Hứa Tình, bất giác làm cho hắn nhớ lại lần đầu hai người gặp gỡ, nhớ đến những ngày Hứa Tình chăm sóc cho hắn, không biết bây giờ Hứa Tình ra sao rồi!

Diệp Thiên Vân và Hứa Tình cũng đã xa cách nhau hai tháng rồi, trong lòng hắn cũng nhớ nàng vô cùng, nhưng Diệp Thiên Vân không phải là loại người hay biểu lộ điều đó ra ngoài, và lại dòng máu võ đạo chảy trong người hắn cao hơn tất cả, chỉ khi nào tâm tình hắn lắng xuống thì hắn mới bắt đầu nhớ đến cô gái hoạt bát, đáng yêu, thấu hiểu lòng người này, còn khi hắn luyện võ tại Hậu Sơn thì hoàn toàn không hề nhớ nhưng gì đến Hứa Tình cả.

Mối tình đầu của Diệp Thiên Vân đã bị hủy hoại trong bàn tay của Lưu Giai Giai, thế nên về mặt tình cảm, yêu đương cũng đã bị tổn thương khá nhiều, hơn nữa về mặt này thì hắn cũng có vẻ lãnh đạm, lạnh lùng, không như võ học, Diệp Thiên Vân say mê võ đạo đến điên cuồng, thế nên hắn có rất nhiều lần có thể tỏ lòng với Hứa Tình nhưng đều bỏ lỡ cơ hội đó.

Diệp Thiên Vân đúng là có chút tình cảm vô cùng khác lạ với Hứa Tình, nhưng hắn lại cứ không chịu mở miệng, nếu như bây giờ hắn vẫn sống cuộc sống như người bình thường, thì chắc chắn hắn sẽ liên lạc với Hứa Tình thường xuyên hơn, và có lẽ Hứa Tình khi đó đã trở thành bạn gái của hắn rồi cũng nên. Nhưng theo tình trạng hiện giờ của hắn thì đây không phải là lúc thích hợp để hắn đi tìm một nửa còn lại của mình.

Nếu như lúc này Diệp Thiên Vân vẫn còn là một chàng sinh viên đại học, thì thời điểm này cũng là lúc hắn tìm người yêu, trong lòng ôm một hoài bão ước vọng của mình đó là sau khi tốt nghiệp xong sẽ tìm được một công việc tốt, có thu nhập ổn định, cưới một cô vợ xinh đẹp, mua một chiếc xe hơi dành cho riêng mình.

Nhưng những thứ đó hiện giờ là quá đối tầm thường đối với hắn, hắn giờ đây có một công ty riêng, một căn phòng hào nhoáng, chỉ cần với tay ra một cái là có thể vợ được một đồng người đẹp, dường như tất cả đều vô cùng dễ dàng. Thế nhưng, bây giờ hắn đã bước vào con đường***, đó chính là không biết lúc nào mình sẽ chết, lúc nào sẽ mất hết tất cả, đây cũng chính là nỗi khổ của riêng hắn, khi hắn đạt được rất nhiều thứ thì đồng thời cũng mất đi rất nhiều.

Mỗi một người đều có yêu cầu tiêu chuẩn dành riêng cho bản thân mình, nhưng Diệp Thiên Vân lại vô cùng đơn giản, tiêu chuẩn của hắn chỉ là vượt qua được chính bản thân mình, trong trái tim của hắn thì địch thủ lớn nhất đời hắn chính là bản thân của hắn, những thứ khác đều không thành vấn đề đối với hắn.

Diệp Thiên Vân xuống khỏi trạm xe buýt gần nơi hắn ở nhất, tại Hình Ý môn cũng không thấy lạnh bằng nơi đây, nhiệt độ của Băng Thành hiện nay đang là dưới âm hai mươi độ, hắn chỉ mặc trên người vền vền một chiếc áo, khoác trên lưng một chiếc ba lô, bước đi trên con đường vắng tanh này.

Khi mới xuống xe đi được vài bước, thì trên trời bắt đầu có tuyết rơi xuống, cứ như là đang chào đón Diệp Thiên Vân vậy, hắn trông những bông hoa tuyết trắng ngần, lấp lánh đó, bất giác nở một nụ cười khoan

khóai. Cảnh đẹp đặc trưng nhất của Băng Thành chính là tuyết, bao phủ cả một thành phố bằng một màu trắng mênh mông này chính là tuyết, một thế giới tuyết huyền ảo.

Khi đến cổng nhà của mình, Diệp Thiên Vân lấy từ trong người ra một chùm chìa khóa để mở cửa, hần rũ sạch đám tuyết còn bám trên người xuống, sau đó dậm dậm chân, rồi bước vào trong, khi hần vừa quay người đóng cửa lại, thì đã thấy Dương Thiên Long xuất hiện ở trên lầu tự bao giờ.

Nét mặt của Dương Thiên Long vẫn vậy, trên miệng phì phèo điếu xì gà, dùng tay lấy nó ra rồi khê gật đầu nói: “Thiên Vân, cậu đi cũng đã gần ba tháng rồi, bỏ tôi ở nơi này một mình, cậu đúng là một gã chủ nhà tồi đó!”

Diệp Thiên Vân trong lòng vô cùng phấn khởi, hần trông Dương Thiên Long dường như sống ở đây cũng không tồi, vẫn chiếc áo ba lỗ màu xanh, quần dài màu xanh, toàn bộ thân hình hần đều toát lên phong thái của một anh chàng lính đánh thuê. Cũng may là trong phòng có lò sưởi, chứ nếu Dương Thiên Long mà cứ ăn mặc như vậy chạy ra ngoài, chắc chắn hần đã biến thành một que kem từ lâu rồi. Diệp Thiên Vân quay người đóng cửa xong, liền đặt cái ba lô xuống, rồi ngồi lên chiếc ghế sa *** nói: “Mọi chuyện đều tốt đẹp cả chứ?”

Dương Thiên Long cười ha hả đáp: “Cũng không tồi, khi nào rảnh rồi thì tôi luyện vài bài quyền, còn khi nào cảm thấy chán thì đi ra ngoài chơi, tìm một quán bar nào đó giải chí, thư giãn một lúc. Có mỗi một điều là cảm thấy hơi bị lẻ loi, cô đơn, nếu như nơi này mà có cô bé giúp việc xinh xắn nào đó, thì cuộc sống của tôi có lẽ sẽ thú vị hơn rất nhiều.”

Diệp Thiên Vân không biết Dương Thiên Long từ khi nào mà mồm mép thay đổi nhanh đến như vậy, hay đây vốn là bản tính của cậu ta đến giờ mới lộ ra, hần đột nhiên nhớ đến một việc, bèn cười hỏi: “Crystal đi chưa?”

Dương Thiên Long gật đầu, sau đó quay người bỏ đi, lúc sau Dương Thiên Long quay ra từ phòng của hần, trên tay hần lúc này đã có một bức thư trông rất đẹp, Dương Thiên Long nhẹ nhàng dùng lực, bức thư trên tay hần uốn lượn bay từ trên tầng bay xuống, hần cùng lúc đó cũng thốt lên: “Đi được cũng lâu rồi, cô ta chờ cậu mãi, mà không thấy cậu gọi điện về gì cả, thế nên bỏ về trước rồi!”

Diệp Thiên Vân “Ừ!” lên một tiếng, thì bức thư vừa đúng lúc rơi xuống cách chiếc ghế salon hần đang ngồi không xa, chiều này của Dương Thiên Long cũng khá hay. Diệp Thiên Vân bèn đưa tay đón lấy bức thư. Khi hần mới nhìn thấy bìa ngoài của bức thư, thì đột nhiên cảm nhận thấy một mùi thơm mát của hoa nhài bay vào trong mũi của hần.

Mở bức thư màu xanh nhạt này ra, hần trông thấy nét chữ của Crystal vô cùng quy củ, hơn nữa lại là tiếng anh, hần bắt giắc cau mày lại, bắt đầu xem.

Diệp yêu mến! Chờ rất lâu mà không thấy anh gọi điện về, tôi rất buồn, vết thương của tôi cũng đã lành rồi, nên cũng muốn rời khỏi đây. Tôi vô cùng hoài niệm những ngày được ở bên anh, San Francisco là nơi tôi và anh gặp gỡ và đưa chúng ta đến với nhau.

Thật lòng mà nói thì tôi rất tò mò về anh, giống như cái đêm tại quán bar Axe đó vậy, tôi đã bị anh thu hút, lôi cuốn, si mê. Từ khi tôi đến Trung Quốc, tôi càng phát hiện ra nhiều điều từ anh, những điều đó làm tôi kinh ngạc vô cùng.

Thực ra cái ngày mà anh ra đi, tôi có một chuyện muốn nói với anh, nhưng tôi không thể mở miệng ra nói được, bởi vì tôi cảm thấy có chút hổ thẹn ở trong lòng. Tôi đến Trung Quốc chẳng qua là do nhận được một nhiệm vụ, thế nên tôi mới tìm đến anh, tiếp xúc với anh, và hai tên sát thủ ngày hôm đó, dường như cũng có liên quan tới tôi, vậy nên mong anh hãy tha thứ cho tôi!

Tôi không biết sau này chúng ta còn có cơ hội gặp lại nhau nữa hay không, nhưng việc này giờ đây không còn quan trọng nữa rồi, việc quan trọng nhất bây giờ là nói lời xin lỗi với anh, hy vọng như vậy có thể bù đắp được những lỗi lầm tôi đã gây ra.

Anh là một chàng trai tốt, tôi mãi mãi sẽ nhớ đến anh, cho đến khi tôi từ già thế giới này.

Diệp Thiên Vân xem xong bức thư này, không có vẻ gì là tức giận hay phẫn nộ cả, hần chỉ im lặng, gấp bức thư lại rồi nhẹ nhàng đặt nó lại vào trong phong bì như cũ.

Dương Thiên Long trông thấy Diệp Thiên Vân đọc xong bức thư, bèn nói: “Thế nào hả? Cô ả yêu cậu rồi đúng không?”

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu đáp: “Không có gì, chỉ là bức thư từ biệt bình thường thôi mà.”

313. Chương 313: Thế Sự Vô Thường

Diệp Thiên Vân cũng hơi lo lắng cho chuyện của võ quán Thành Phong, bèn quay sang hỏi Dương Thiên Long: “Võ quán Thành Phong bây giờ sao rồi?”

Dương Thiên Long ngẫm nghĩ một lúc, rồi thở dài đáp: “Vẫn tốt, cậu không có ở đó, chuyện của võ quán cũng không nhiều lắm, nhưng có Liêu Bằng của võ quán Hòa Sinh đến tìm cậu, còn không cũng chẳng có việc gì nữa cả!”

Diệp Thiên Vân nghe xong cảm thấy có chút kỳ quặc, hẳn cũng có chút ấn tượng với Liêu Bằng, nhớ hồi trước đến Hòa Sinh gây chuyện hẳn đã gặp Liêu Bằng, hồi đó cũng chỉ vì một ý niệm thoáng qua mà bỏ qua cho võ quán Hòa Sinh, nghĩ vậy Diệp Thiên Vân bèn lên tiếng hỏi: “Liêu Bằng đến sinh sự hả?”

Dương Thiên Long lắc lắc đầu đáp: “Không phải đến gây sự, nhưng giọng nói nghe điều có vẻ khó chịu, nói là tìm cậu để giải quyết chuyện thù ân oán riêng giữa hai người, không hề có một hành động quá khích nào cả.”

Diệp Thiên Vân cười mỉm, hẳn nghĩ rằng Liêu Bằng ắt là tìm được một người nào đó, sau khi rời khỏi võ quán liền đến gây sự với hắn, nếu không đã không có những hành động như thế, nghĩ vậy Diệp Thiên Vân cũng chỉ gật gật đầu không nói thêm câu gì nữa.

Dương Thiên Long cười he he nói thêm vào: “Trong thời gian cậu rời khỏi đây, tôi ngày nào cũng đến võ quán Thành Phong luyện Hình Ý Quyền, và có thu hoạch không nhỏ, công phu của Thạch Thanh Sơn rất tốt, cậu ta đã giao thủ với tôi rồi, he he!”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng “Ừ!” một tiếng, bây giờ cũng chưa muộn lắm, hắn liền quay sang Dương Thiên Long mỉm cười nói: “Tôi đến võ quán một chút, xem có chuyện gì không.”

Dương Thiên Long dường như đột nhiên trở nên lười nhác hơn trước rất nhiều, có lẽ cuộc sống ở đây quá ư là thoải mái, nên mới sinh ra như vậy, vì thế mà hắn ta cũng chỉ lạnh nhạt đáp lại: “Thế thì tôi không đi cùng cậu đâu, thực ra tôi cũng vừa ở đó về.”

Diệp Thiên Vân đặt đồ xuống, sau đó đi ra ngoài, lúc này bầu trời của Băng Thành cũng đã đen như mực, bình thường thì mùa đông bao giờ cũng tối nhanh hơn các mùa khác, và trên đường cũng ít người đi lại. Bên ngoài trời rét căm căm, người đi trên đường cứ phải cúi mặt xuống để tránh gió tuyết, chỉ trong vòng một thời gian ngắn thôi, tuyết đã phủ khắp mặt đường, ánh đèn le lói hắt lên từ bóng tuyết càng làm cho cảnh vật nơi đây thêm nên thơ, đẹp đẽ hơn.

Diệp Thiên Vân không ở thành phố này đã vài tháng rồi, lúc này quay lại bỗng thấy nơi đây trở nên thân thích vô cùng, hẳn đi được mười phút thì đã đến trước cổng võ quán Thành Phong.

Khi Diệp Thiên Vân định bước vào trong thì có một tên bảo an ngăn không cho hắn vào, mỉm cười nói: “Thưa ông, ông có thể hội viên không? Đây là võ quán của tư nhân, nếu ông muốn vào tìm người thì xin ông ra đăng ký trước đã, thành thật xin lỗi!”

Diệp Thiên Vân ngó nghiêng một hồi, nơi này hình như có thêm những khuôn mặt mới khác, người tiếp đãi khách Tiểu Linh bây giờ cũng không có ở đây, mà thay vào đó là một cô gái xinh đẹp, hắn trông thấy bèn gật đầu đi đến cầm bút định ký tên mình lên, thì bỗng có tiếng gọi giật lại nơi cầu thang: “Sư phụ, là sư phụ đúng không?”

Diệp Thiên Vân ngoái đầu nhìn lại, thì ra đó là Trương Lượng, mấy tháng không gặp mà trông cậu ta đã trưởng thành hơn rất nhiều, hẳn không khỏi đặt bút xuống, nở một nụ cười.

Trương Lượng vội vã chạy đến, nhiệt tình nói: “Sư phụ, đồ đệ nhớ sư phụ quá trời, sao sư phụ lại cứ thoát ẩu thoát hiện vậy, mời sư phụ lên lầu!” Nói xong Trương Lượng bèn dẫn Diệp Thiên Vân đi lên trên lầu.

Khi lên đến nơi, Diệp Thiên Vân đảo mắt một lượt, mấy tháng không đến đây, hẳn bỗng thấy nơi này thân quen lạ thường, nhưng trong cái thân quen đó hẳn lại cảm nhận thấy có cái gì đó khác lạ. Diệp Thiên Vân hiện giờ không còn là giáo viên dạy võ ở đây nữa, nên trong lòng cũng không khỏi cảm thấy một nỗi buồn đau đáu trong lòng. Nhớ khi xưa, vì một trăm vạn nhân dân tệ mà đến đây làm việc, giờ đây hẳn đã không còn phải làm thế nữa rồi. Hẳn bây giờ cũng coi như không còn là người của võ quán Thành Phong nữa rồi.

Lên đến lầu, Diệp Thiên Vân phát hiện ra học viện đông lên rất nhiều, có vẻ rất kính trọng Trương Lượng, Trương Lượng thì đứng bên cạnh hò hét: “Thanh Sơn, sư phụ về rồi, mau đến đây!”

Thạch Thanh Sơn đang dạy võ cho đệ tử ở phía trong, vừa nghe thấy có tin Diệp Thiên Vân quay về liền mừng rỡ, vội vàng quỳnh quáng chạy đến trước mặt Diệp Thiên Vân, đưa tay thi lễ, xúc động nói: “Sư phụ, sư phụ đạo này có khỏe không?”

Diệp Thiên Vân trông thấy bộ dạng của Thạch Thanh Sơn thì bất giác mỉm cười, không ngờ bây giờ cậu ta cũng đã để râu dài nửa tấc, thân mặc đồ Đường Trang, trông rất có phong độ của một trưởng quán, Diệp Thiên Vân gật đầu mỉm cười hỏi: “Nơi đây mọi việc đều tốt đẹp chứ?”

Thạch Thanh Sơn vội vã đáp lại, bây giờ muốn gặp được Diệp Thiên Vân không phải là chuyện dễ dàng gì, nên hẳn tranh thủ cười đáp: “Rất tốt, thưa sư phụ, bọn đệ tử rất mong sư phụ người quay về đây!” Nói xong bèn nhìn ra xung quanh, rồi vỗ vỗ vào đầu mình nói: “Ba người bọn họ đều ra ngoài có chuyện cả rồi!”

Diệp Thiên Vân hiểu ý của Thạch Thanh Sơn nhắc đến ba người bọn họ là ba huynh đệ nhà họ Triệu, khi Diệp Thiên Vân vẫn còn ở đây, đã gây ra biết bao nhiêu là điều phiền phức, mà hầu hết hẳn đều có dây dưa với mấy người trong Võ Lâm cả, thế nên sau khi hẳn chuyển nhà đi khỏi nơi này, thì võ quán dĩ nhiên sẽ không có chuyện gì nữa. Hôm nay Diệp Thiên Vân đến đây cũng chỉ là muốn thăm mấy người đệ tử của mình mà thôi.

Diệp Thiên Vân đối với công phu của mấy người bọn Thạch Thanh Sơn đều rất hài lòng, nếu chỉ là một cái võ quán thì tập luyện đến mức độ này đã là tốt lắm rồi. Giả dụ như Thạch Thanh Sơn mà tiến thêm một bước nữa để trở thành một võ giả thì sự việc sẽ không còn đơn giản như bây giờ nữa, nhiều lúc không hiểu biết gì thì lại là một điểm phức, chính vì như vậy mà Diệp Thiên Vân không tiếp tục dạy dỗ bọn họ lên thêm nữa.

Thạch Thanh Sơn từ sau khi trở thành quán chủ thì đã trưởng thành, trầm tính, ổn định hơn rất nhiều, Thanh Sơn nhiệt tình nói chuyện với Diệp Thiên Vân: “Sư phụ, học viên của võ quán chúng ta bây giờ ngày càng đông, danh tiếng cũng ngày một lớn, may mà có sư phụ đến đây chỉ dạy, chứ nếu không thì không biết đến khi nào chúng ta mới có được sự oai phong của ngày hôm nay.”

Diệp Thiên Vân mỉm cười nghĩ thầm, võ quán Thành Phong này phát lên quả cũng có chút liên quan tới mình, sau đó quay sang nói: “Ta cũng có làm gì đâu cơ chứ!”

Thạch Thanh Sơn nháy mắt ra hiệu cho Trương Lượng, xong rồi nói tiếp: “Sư phụ, lần này sư phụ đến đây là dạy cho đệ tử những chiêu mới ư?”

Trương Lượng cũng ở bên cạnh phụ họa thêm vào: “Đúng đó, mấy chiêu trước sư phụ dạy, bọn đệ tử đã thành thục hết cả rồi, không tin sư phụ cứ kiểm tra xem sao!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy hai người bọn họ diễn như trong phim vậy, cũng không khỏi bật cười, lắc đầu nói: “Từ nay về sau ta không dạy cho mấy người nữa rồi, những gì cần dạy cũng đã dạy rồi, còn những cái về sau, thì mấy người các người cứ từ từ mà lĩnh hội, được đến đâu hay đến đó.”

Thạch Thanh Sơn và Trương Lượng đều có chút thất vọng, trên người của Diệp Thiên Vân che giấu nhiều thứ không phải một hai chỗ không thôi đâu, mà là cả một ngọn núi khổng lồ, chỉ cần đi xung quanh quả núi đó một vòng thôi thì sẽ học thêm được rất là nhiều thứ mới lạ, vả lại Thanh Sơn và Trương Lượng đều biết rõ thực lực của Diệp Thiên Vân ghê gớm nhường nào, Diệp Thiên Vân ở Thành Phong võ quán này giết người như cắt cỏ, nhưng khi nghe thấy Diệp Thiên Vân nói là không còn gì để dạy nữa thì hai người đều trở nên tiu ngiu, buồn bã cúi đầu xuống.

Diệp Thiên Vân đảo mắt ra tứ phía, trông thấy mấy đứa đồ đệ lần trước Thạch Thanh Sơn chọn lựa đều luyện tập ở nơi này hết, bất giác trong lòng hẳn trỗi dậy một nỗi niềm kỳ lạ, khó tả. Bọn chúng giờ đây đều

là đồ đệ của Thạch Thanh Sơn rồi, nếu tính đến vai vế, bối phận thì hẳn đã trở thành sư tổ của bọn chúng rồi, nhưng ý nghĩ đó cũng chỉ lóe lên trong đầu của Diệp Thiên Vân một cái là biến mất luôn, hẳn quay ra hỏi: “Hàn Băng còn đến đây không?”

Thạch Thanh Sơn gật gật đầu, nhưng rồi lại lắc lắc đầu đáp: “Thỉnh thoảng cũng thấy đến, nhưng cô ấy đến đây cũng không giống như hồi mới đầu nữa, năm nay hình như cô ấy sắp tốt nghiệp rồi thì phải, vậy nên bây giờ chắc đang ngồi ở nhà chuẩn bị bảo vệ luận văn tốt nghiệp, có vẻ cũng khá bận.” Thạch Thanh Sơn nói xong lại phấn khởi nói tiếp: “Cô ấy hẳn là nếu sư phụ quay về rồi thì hãy gọi điện thoại cho cô ấy, sư phụ, cô ấy rất có tình cảm với sư phụ đó!”

Diệp Thiên Vân nghĩ đến Hàn Băng, nghĩ đến Hàn Vận, rồi lại nghĩ đến Công Đại, bất giác xốn xang cõi lòng, với tình trạng của hắn hiện giờ thì có đi học hay không cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, nhưng suy cho cùng một thời sinh viên đi học thuần khiết, trong sáng cũng đáng để ghi nhớ, tưởng niệm lắm chứ, nghĩ đến đây hắn cũng cảm thấy hơi có chút gì đó tiếc nuối. Tuy hiện giờ Diệp Thiên Vân chưa bị đuổi học, nhưng hiện tại hắn cũng chẳng khác gì bị đuổi học cả. Cả một năm nay, những ngày hắn lên lớp đi học cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, còn thời gian còn lại hắn đều dành hết cho võ học rồi.

Diệp Thiên Vân ngẩn người ra một lúc suy ngẫm, Thạch Thanh Sơn thấy vậy bèn lên tiếng hỏi: “Sư phụ, có cần đệ tử gọi điện cho Hàn Băng không?”

Diệp Thiên Vân buông thông luôn một câu: “Không cần đâu! Đúng rồi, Vương thúc dạo này thế nào rồi? Hôm trước không phải nói là về hưu rồi hay sao?”

Sắc mặt Thạch Thanh Sơn đột nhiên sa sầm hẳn lại, Trương Lượng đứng bên cạnh cũng vậy, thần sắc đều không tốt chút nào, Diệp Thiên Vân trông thấy điệu bộ của hai người như vậy, thì đã đoán ra được là đã có chuyện gì đó xảy ra, bèn hỏi luôn: “Có chuyện gì rồi sao?”

Thạch Thanh Sơn thở dài: “Vương thúc về hưu rồi, nhưng mà sức khỏe thì kém hơn hồi trước rất nhiều, và cũng mắc phải bệnh nan y! Ung thư phổi giai đoạn cuối rồi!”

Lông mày của Diệp Thiên Vân nhướng lên, thời gian trước Vương Vĩnh Cường bận tới mất tới mũi để kiếm được cả đồng tài sản, nhưng ông ta kiếm xong rồi thì lại không kịp hưởng phúc để tiêu thụ thành quả kiếm được của mình nữa rồi, điều này làm cho Diệp Thiên Vân cảm thấy trong lòng nhói đau. Thực ra quan hệ của Diệp Thiên Vân với Vương Vĩnh Cường cũng chưa hẳn là một người bạn, mà mối quan hệ đó chẳng qua cũng chỉ là một đối tác làm ăn với nhau mà thôi, vì lợi nhuận mà cả hai cùng đến với nhau, nhưng sau này vì một số lý do mà quan hệ của hai người mới nhạt đi ít nhiều.

Diệp Thiên Vân đã sớm hoài nghi ông ta và Bát Cực Môn có những quan hệ không tầm thường, hơn nữa ông ta đưa hắn đến võ quán Thành Phong này cũng là có mục đích cả, nếu không hồi đó hẳn làm sao có được một trăm vạn tệ (tầm 3 tỷ đồng vnd) một cách dễ dàng như vậy được, thế nên Diệp Thiên Vân quan hệ với Vương Vĩnh Cường là vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn còn chút đề phòng dè dặt với ông ta. Bây giờ xem ra cũng đúng là như vậy, điều này có lẽ là nằm ngoài dự kiến của Vương Vĩnh Cường, nên quan hệ của hai người đã tụt xuống như xe xuống dốc không phanh vậy.

Diệp Thiên Vân không phải là người thích thú với người của Bát Cực Môn, bất kể Vương Vĩnh Cường có mục đích gì, nhưng cũng phải nói rằng hồi đó cũng giúp đỡ hắn khá nhiều, việc này Diệp Thiên Vân vẫn khắc nhớ trong lòng, hơn nữa Vương Vĩnh Cường còn mở rộng cánh cửa của Võ Lâm ra cho hắn, để hắn bước đi trên một con đường hoàn toàn mới, nghĩ vậy hắn thở nhẹ ra nói: “Chờ khi nào ta có thời gian nhất định sẽ đến thăm ông ấy! Nhưng ta cũng không ngờ sức khỏe của Vương thúc lại trầm trọng như vậy!”

Thạch Thanh Sơn cũng thở hắt ra: “Thế sự vô thường, mọi việc khó lường, thực ra đệ tử cũng đã nói với Vương thúc từ lâu rồi, bảo là chú ấy nên chú ý...” Nói đến đây ánh mắt của Thạch Thanh Sơn đột nhiên thay đổi, rồi nói: “Sư phụ, Hàn Băng đến luyện tập kìa, đệ tử không hề nói cho cô ấy biết...”

Diệp Thiên Vân ngoái đầu lại nhìn, Hàn Băng đang từ cầu thang đi lại gần đây, tóc của nàng đã được cắt ngắn, trên người khoác một chiếc áo lông chồn màu trắng, càng làm tôn thêm vẻ đẹp lạnh lùng của nàng, khuôn mặt của nàng có lẽ bị gió lạnh bên ngoài thổi ghê quá, nên hai má bây giờ đỏ ửng lên, trên tay nàng có cầm theo một cái túi xách không lớn lắm.

Hàn Băng đã phát hiện ra Diệp Thiên Vân, ánh mắt của nàng đột nhiên trở nên chứa chan, hiền dịu, sắc mặt của nàng bỗng nhiên thay đổi như vậy, làm cho tất cả mọi người trong phòng tập này đều cảm thấy lạnh hết sống lưng!

314. Chương 314: Con Đường Phủ Tuyết

Diệp Thiên Vân hướng về phía Hàn Băng vẫy vẫy tay, sau đó nở một nụ cười, hai người đều là những người bạn khá tốt của nhau, hơn nữa Hàn Băng còn là giáo viên dạy Takewondo của hắn ngày trước, nên quan hệ giữa hai người cũng khá gần gũi.

Hàn Băng tiến đến, rồi đưa mắt dò xét hắn từ trên xuống dưới, trong quãng thời gian này Diệp Thiên Vân thay đổi rất nhiều, tóc hắn ngắn đi khá nhiều, không giống như hồi trước, nhưng ánh mắt của hắn thì vẫn vậy, lạnh lùng sát thủ, tất cả mọi sự việc đều khó có thể làm đôi mắt này của hắn rung động, Hàn Băng nhìn hắn xong liền nhướn miệng cười: “Lâu lắm rồi không gặp cậu, lần gặp trước cũng không nhớ là từ bao giờ rồi, hai người chúng ta đều học chung một trường, vậy mà tôi chưa gặp cậu trong trường bao giờ cả!”

Diệp Thiên Vân bận vô cùng, hơn nữa hắn cũng vừa mới từ Hình Ý môn về, nên cũng chỉ ừ lên một tiếng rồi nói: “Đạo gần đây tôi cũng khá bận, không ở trong trường nữa!”

Bọn Thạch Thanh Sơn cũng rất biết điều, khi thấy Diệp Thiên Vân và Hàn Băng đứng hàn huyên với nhau cũng không dám làm phiền, nên cả lũ âm thầm lui đi hết, để tạo cho hai người có một khoảng không gian riêng. Tuy bây giờ Thạch Thanh Sơn là quán chủ, và đã có đồ đệ riêng, nhưng mà tính cách thì vẫn như ngày xưa, không hề thay đổi chút nào.

Hàn Băng hiểu rất ít về Diệp Thiên Vân, nhưng nàng biết rằng người con trai đang đứng trước mặt nàng lại là một người không hề đơn giản chút nào, hắn ta tầm khoảng hơn hai mươi tuổi đầu, nhưng lại có một bản tính trưởng thành, người lớn hơn nhiều so với tuổi đời của hắn, nhất là sự tự tin đang toát lên từ trên cơ thể của hắn, cộng với đôi mắt lạnh giá như băng, sắc lạnh như lưỡi dao, nó chính là vũ khí sắc bén làm đồ gục biết bao nhiêu cô gái.

Hàn Băng vuốt vuốt mái tóc của mình rồi cười nói: “Tôi đã tốt nghiệp rồi, công việc cũng tìm được rồi, bảo vệ luận văn cũng đã thông qua, ngày hôm nay là buổi cuối cùng tôi đến đây, cũng chỉ là đến xem tình hình một chút thôi!” Đang nói đến đây thì Hàn Băng ngậm luôn miệng lại, không nói thêm câu nào nữa, nàng dường như đang suy tính một điều gì đó.

Diệp Thiên Vân cũng hơi có chút kinh ngạc, tốt nghiệp cũng phải chờ đến tầm tháng sáu, tháng bảy cơ mà, hắn không khỏi lên tiếng hỏi: “Vẫn còn cả một học kỳ nữa đúng không? Cậu muốn rời khỏi thành phố này sao?” Theo trình độ của Hàn Băng thì nếu nàng sinh sống ở thành phố này, thì tuyệt nhiên không gặp một vấn đề trở ngại nào cả.

Hàn Băng gật gật đầu, lúc này ánh mắt băng giá của nàng đã trở nên hiền hòa đi hơn trước rất nhiều, nàng ngẫm nghĩ đôi chút rồi lại cất tiếng nói: “Học kỳ cuối cũng chẳng có môn gì phải học nữa cả, hơn nữa tôi cũng quen với thầy hướng dẫn, thầy cũng sẽ không làm khó dễ cho tôi, trong thời gian này tôi đã đi Hồng Kông, và làm việc cho một công ty ở đó, bắt đầu một cuộc sống mới.”

Diệp Thiên Vân trong lòng hiểu rất rõ vấn đề, Hàn Băng là một cô gái vô cùng tự lập, đức tính của cô lại rất cứng cỏi, kiên cường, theo như hắn được biết thì gia đình của Hàn Băng cũng thuộc vào hàng có thể lực, hắn cảm nhận được Hàn Băng tựa như muốn tách mình ra khỏi sự ràng buộc đó, để đi tìm một cuộc sống mới dành riêng cho mình.

Nét mặt của Hàn Băng bây giờ vô cùng phức tạp, nàng nhìn đồng hồ, rồi ngẩng lên nói: “Thực ra hôm nay tôi đến đây là nói lời từ biệt với Thạch Thanh Sơn, cậu chờ tôi một chút nhé, được không?”

Diệp Thiên Vân cũng hiểu ẩn ý của nàng là gì, nhưng hắn bây giờ đúng là cũng chẳng có việc gì để làm cả, nên cũng đành gật đầu chấp nhận.

Hàn Băng sau khi thấy Diệp Thiên Vân đồng ý xong, liền bước thêm mấy bước đến bên cạnh Thạch Thanh Sơn nói vài câu, rút từ trong cái túi sách của nàng ra một phần quà trao cho Thạch Thanh Sơn, xong đâu đấy rồi nàng liền quay lại bên Diệp Thiên Vân.

Khi nàng đã đến trước mặt của Diệp Thiên Vân, liền cất lên một giọng nói nhẹ nhàng, trêu mếu: “Đưa tôi về nhà được không? Hôm nay tôi không muốn luyện tập nữa!” Ánh mắt của nàng giờ đây ánh lên một sự mong mỏi, chờ đợi và Diệp Thiên Vân cũng hiểu ánh mắt của nàng đang mong mỏi điều gì.

Trong lòng của Diệp Thiên Vân lúc này bỗng chốc trở nên nặng trĩu, đường ngăn cách của hắn với Hàn Băng đã vượt quá giới hạn tình bạn thông thường, nhưng Hàn Băng sắp đi xa rồi, hắn cũng nên đưa tiễn nàng chút, nghĩ vậy bèn đáp: “Được!”

Hai người đi bộ trên đường, nói ra thì thật kỳ lạ, Diệp Thiên Vân và Hàn Băng ngoại trừ việc ăn uống ra, thì hai người còn rất thích tản bộ trên phố, cái này thì đến ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu vì sao họ lại có sở thích như vậy.

Hai người sống đôi tản bộ đi cùng nhau, nhưng tuyệt nhiên không hề nói với nhau câu nào cả, cứ như vậy đi chừng hơn một giờ đồng hồ, giữa hai người dường như đều chờ đợi người kia lên tiếng trước, nhưng thật đáng tiếc, cả hai đều không chịu đi bước ngoặt quan trọng nhất này.

Khi hai người đi gần đến nơi, thì đột nhiên Hàn Băng dừng chân lại, nghiêng mặt về phía Diệp Thiên Vân rồi dùng ánh mắt sâu thẳm của nàng dò hỏi hắn: “Thiên Vân, cậu có muốn nói câu gì không?”

Diệp Thiên Vân vốn đang im lặng, nhưng đột nhiên bị Hàn Băng hỏi một câu như vậy, thì hắn cảm thấy tựa hồ như mình đang tiếp chiêu với một đại cao thủ võ lâm, tim hắn đập loạn xạ, hắn không hiểu tại sao Hàn Băng lại đột nhiên hỏi hắn như vậy, bởi vì Hàn Băng vốn là một người con gái ít nói, nhưng hôm nay dường như lại thay đổi hoàn toàn, nhất thời cũng không biết nên phải nói ra làm sao cả!

Hàn Băng bèn tháo đôi găng tay có phần dễ thương của nàng ra, sau đó sờ sờ vào đôi tai bị gió lạnh làm cho đông cứng và ửng đỏ của mình, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Thiên Vân, tôi đã từng thầm thương trộm nhớ cậu!”

Diệp Thiên Vân là một cao thủ trong làng võ thuật, nhưng trong tình trường thì hắn lại vô cùng kém cỏi, lúc này đây Diệp Thiên Vân cũng không biết phải ăn nói thế nào cho phải, hắn chỉ biết dùng sự im lặng của mình để trả lời Hàn Băng mà thôi!

Hàn Băng chăm chú, đắm đuối nhìn thẳng vào mặt của Diệp Thiên Vân, trong ánh mắt của nàng ẩn chứa biết bao nhiêu nỗi niềm thương nhớ, nhưng trong thời khắc này nàng đã áp chế, kìm nén được cảm xúc đó của mình xuống, nàng cất tiếng trầm trầm như người ta đang kể chuyện vậy: “Ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi đã biết cậu là một người không bình thường, sau đó lại theo cậu đến quán võ Thành Phong này học võ, rồi cũng đến một ngày kia tôi phát hiện ra rằng, tôi rất thích cậu!”

Hàn Băng xoa xoa hai bàn tay vào nhau nói tiếp: “Tôi không sợ cậu chê cười tôi, tôi nói cho cậu biết rằng, có mấy lần tôi đã nằm mơ về cậu, khi lên lớp, khi đi học võ, khi luyện tập tôi đều có cảm giác nhớ cậu ra diết, hơn nữa càng ngày càng nhớ, càng yêu cậu, thì lại càng cảm thấy cậu thật là thần bí!”

Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy có một cảm giác là lạ, một cảm giác khó có thể dùng lời nói để diễn tả ra được, giống như một hòn đá tảng đang đè nén lên con tim của hắn vậy.

Tâm tư của Hàn Băng hiện giờ đang vô cùng xúc động, nàng cố gắng kiềm chế tình cảm của mình, rồi lại nhẹ nhàng nói tiếp: “Cậu biết không? Thật ra chúng ta đều thuộc cùng một tuýp người giống nhau, đều rất ít nói, không thích sự ồn ào, cái này xét trên nhiều phương diện thì đó là một ưu điểm, nhưng nếu đem nó ra để xét về mặt tình cảm thì nó không tốt một chút nào! Hồi trước tôi cũng không để ý đến điều này, nhưng sau khi cậu bỏ đi, thì tôi đột nhiên hiểu ra rằng, tôi phải thổ lộ lòng mình ra cho cậu được biết, chính vì tôi thích cậu nên tôi mới biến thành chủ động như vậy!”

Hàn Băng nói xong thì thấy hai mắt mình đỏ hoe, ánh mắt nàng buồn man mác ngăm nhìn Diệp Thiên Vân đang đứng bất động ở đó hỏi: “Thiên Vân, anh có yêu em không?”

Diệp Thiên Vân đối với Hàn Băng thì có rất nhiều tình cảm khác nhau, thực ra hắn cũng chưa từng nghĩ nhiều về vấn đề này, hắn chỉ đáp lại theo một ý thức phản xạ tự nhiên: “Tôi cũng không biết nữa?”

Hàn Băng tựa hồ như đoán được điều gì đó, nhưng nước mắt của nàng thì lại không cảm nổi, nó cứ lăn dài xuống má, ánh mắt nàng mông lung khó hiểu hỏi lại: “Thiên Vân, anh đừng bỏ qua lời nói từ tận sâu trong

trái tim mình nữa, trong đó bây giờ chỉ có hai sự lựa chọn là thích hay không thích mà thôi, không hề có cái gì gọi là không biết hết!”

Ngay sau đó ánh mắt của Hàn Băng tiếp tục thay đổi: “Thực ra, anh yêu hay không yêu em đều không thành vấn đề, những việc như thế này vốn đã qua đi từ lâu rồi, em đột nhiên thấy chán ghét cái thành phố này, tuy là nó rất đẹp, rất tráng lệ, nhưng nó ẩn dấu một nỗi niềm đau khổ trong trái tim em, thế nên em phải rời khỏi nơi này!”

Diệp Thiên Vân bây giờ mới hiểu lý do vì sao Hàn Băng lại muốn rời khỏi thành phố này, hẳn nghĩ rằng giờ đây giữa hai người cũng nên có một thứ gì đó, nhưng lại không dám trông mong gì vào chuyện tình cảm cả, một năm trở lại đây Diệp Thiên Vân đã trải qua quá nhiều chuyện rồi, việc Hàn Băng thổ lộ tình cảm với hắn, làm hắn vô cùng kinh ngạc, hắn không ngờ một cô gái lạnh lùng bằng giá như nàng mà tình cảm cũng mãnh liệt như vậy, nhất thời làm cho hắn khó có thể tiếp nhận được.

Diệp Thiên Vân lấy ra từ trong túi một bao khăn giấy, rồi nhẹ nhàng rút ra từ trong đó một chiếc khăn đưa cho Hàn Băng nói: “Lau nước mắt đi!”

Hàn Băng chưa chút lắc lắc cái đầu của mình, nàng miễn cưỡng kìm chế những giọt nước mắt đang trào ra trên khóe mắt, rồi cười nói: “Thiên Vân, đây có lẽ là lần cuối cùng hai chúng ta gặp mặt nhau, em có một số ý kiến cho anh!”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu một cách vô thức, trong lòng hắn bây giờ cũng vô cùng rối bời, hắn phát hiện ra rằng, con tim sắt đá cứng cáp cũng đang như muốn mềm hẫng ra, cái khí thế của những cuộc thử sức, rèn luyện như ở dưới địa ngục giờ đây cũng lẫn trốn đâu hết cả.

Hàn Băng bây giờ trông đã khá hơn hồi nãy rất nhiều, hai mắt của nàng đau đáu nhìn vào Diệp Thiên Vân: “Anh có khả năng kiềm chế bản thân rất cừ, nhưng trong chuyện tình cảm thì anh quá bị động, anh nên biết rằng con người sống trên thế gian này không bao giờ là một người cả. Thực ra em hồi trước cũng giống như anh vậy, nhưng từ khi gặp được anh rồi em mới cảm nhận được cảm giác đó, hy vọng anh có thể đứng đắn xem xét lại tình cảm của chính bản thân mình, kỳ thực có lẽ là anh đã biết rằng em đã yêu anh rồi, nhưng anh lại cứ làm bộ như không biết vậy!”

Hàn Băng không chờ cho Diệp Thiên Vân kịp lên tiếng bào chữa, đã nói thêm: “Hy vọng về sau anh sẽ tìm được người mà anh yêu, lúc đó anh mới hiểu được cảm giác, tâm trạng đau đớn của em lúc này, hy vọng ý kiến này của em sẽ giúp đỡ được anh trong chuyện tình cảm!”

Hàn Băng nói xong phi thẳng người lên phía trước, đến ngay trước mặt của Diệp Thiên Vân, nàng giang rộng hai tay ra ôm lấy thân hình của hắn, nàng kiễng chân lên, vừa vặn đôi mắt của nàng đối chiếu với đôi mắt của hắn, bốn mắt nhìn nhau.

Hàn Băng ôm chặt lấy thân hình của Diệp Thiên Vân một hồi lâu, rồi mới cất lên một giọng nói run run: “Đừng từ chối em được không? Em chỉ muốn có một kỷ niệm, một ký ức tốt đẹp...” Hàn Băng nói xong, hai mắt nàng nhắm luôn lại, hôn luôn lên đôi môi của Diệp Thiên Vân.

Đôi môi của hai người hòa quyện vào nhau, những ký ức của Diệp Thiên Vân đột nhiên chợt ủa về, hắn bắt đầu chìm đắm trong những khoảng khắc trước kia của mình, hai người cứ thế ôm hôn nhau trên con đường được phủ đầy tuyết trắng.

Không biết qua bao lâu, Hàn Băng bỗng nhiên đẩy người của Diệp Thiên Vân lùi lại hai bước, hai mắt chơm chớp nhìn hắn chăm chăm, như là muốn ghi nhớ một điều gì đó, rồi quay người chạy về phía nhà của mình.

Nhưng trên đất tuyết rơi trơn trượt, còn Hàn Băng thì dốc toàn lực để chạy nên đã ngã nhào trên tuyết, nhưng nàng vẫn không hề ngoái đầu lại, nhanh chóng đứng dậy, lau hết nước mắt trên mặt đi rồi chạy đi tiếp...

315. Chương 315: Liên Lạc Tình Cảm

Tuy là tiếp xúc với nhau không nhiều lắm, nhưng sự việc ngày hôm qua có ảnh hưởng không nhỏ đến Diệp Thiên Vân, nhất là nụ hôn của Hàn Băng dành cho hắn, làm cho hắn nảy sinh một thứ tình cảm vô cùng

khác lạ ở trong lòng, dường như thứ tình cảm đó làm cho con tim của hắn trở nên ấm áp hơn bao giờ hết. Diệp Thiên Vân giờ đây không biết nên đối mặt với Hàn Băng như thế nào nữa, nhưng hắn cũng yên tâm phần nào, vì Hàn Băng sắp rời khỏi đây rồi, từ nay về sau hắn không phải giáp mặt nàng ở cái thành phố này nữa.

Nhưng cái chuyện bày tỏ tình cảm đó, đối với Diệp Thiên Vân mà nói, nó như một hòn đá vô hình đè nén lên con tim của hắn vậy, đột nhiên cảm thấy nặng nề vô cùng. Đối với Diệp Thiên Vân mà nói thì chuyện tình cảm bây giờ có vẻ như quá sớm, vết thương lòng khi xưa vẫn chưa được xoa dịu, nó vẫn ẩn chứa nơi sâu thẳm trong con tim của hắn, thế nên hắn luôn luôn nghi ngờ tình yêu liệu có thật trên đời này không.

Nhưng qua lần Hàn Băng bày tỏ tình yêu của nàng với hắn, thì hắn phát hiện ra một điều, mặc dù vết thương lòng vẫn đang khắc sâu trong trái tim hắn, nhưng hắn cũng không thể làm ngơ trước tình yêu mà Hàn Băng dành cho hắn, mà cũng chính vì vậy mà Diệp Thiên Vân đến giờ vẫn là một mình.

Bất kỳ ai đều không muốn bị người khác nhắc đến chuyện cũ của mình, Diệp Thiên Vân cũng vậy, chính vì lý do đó mà hắn luôn tìm mọi cách để né tránh không động chạm vào những chuyện có liên quan, hay những vấn đề mẫn cảm về chuyện khi xưa của hắn. Thời gian có thể xóa mờ đi tất cả, làm cho những thứ ảnh hưởng sâu sắc đến bạn nhất cũng phải bị lu mờ, cho đến khi bạn quên hẳn nó đi, đây là một sự thật vô cùng hiển nhiên, thế nên Diệp Thiên Vân đối với mấy vấn đề vướng mắc về chuyện tình cảm thì cũng không lo lắng cho lắm.

Mới đầu thì hắn vì bị tổn thương nên không muốn đi tìm người yêu, nhưng bây giờ hắn có thêm những điều ràng buộc khác, đó chính là Võ Lâm, hắn giờ đây hành tẩu Võ Lâm mà muốn có người yêu thì đúng là một trò cười không hơn không kém. Tuy không thể nói rằng ngày nào hắn cũng phải vào sinh ra tử, nhưng hầu như hôm nào cũng có những trận chiến khốc liệt, nhất là so với tính cách của hắn, hắn đã đắc tội với quá nhiều người trong Võ Lâm rồi, không chắc có một ngày lại có một cừu gia xuất hiện trước mặt hắn đòi báo thù, giờ đây mà hắn vướng mắc vào chuyện tình cảm nữa, thì chẳng khác nào một cửa nợ, vác vào chỉ thêm nặng thân mà thôi.

Khi tình cảm của hắn phong phú lên rồi, hạnh phúc lên rồi, thì hắn sẽ trở nên yếu đuối, chính vì vậy Diệp Thiên Vân bây giờ luôn cố gắng chôn vùi chuyện tình cảm vào tận sâu trong trái tim, hắn bây giờ chỉ đặt toàn tâm toàn ý vào con đường võ học, vào cái khoái cảm được giao đấu với các cao thủ võ lâm, bởi vì hắn thích cuộc sống có những kích thích mạnh như vậy. cuộc sống của Diệp Thiên Vân luôn đứng trên bờ vực của sự sống và cái chết, điều đó làm cho hắn càng có nhiều cảm ngộ hơn, hơn nữa hắn có một mộng tưởng là phát huy võ thuật của hắn luyện tập đến trình độ cao siêu nhất, một khi hắn lún sâu vào chuyện tình cảm rồi, thì con đường võ đạo của hắn cũng sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Chính vì những lý do như vậy mà chuyện tình cảm của hắn bị hạn chế vô cùng, mà hắn cũng chẳng buồn nhắc đến nữa, ngay cả tình cảm với Hứa Tình cũng không nói!

Diệp Thiên Vân xoa xoa đầu, cố gắng lọc hết những chuyện hôm qua ra khỏi đầu mình. Hôm nay, hắn có hai việc cần phải làm, đầu tiên là đến trường học thăm mấy đứa bạn, việc thứ hai là đi thăm Vương Vĩnh Cường, nghĩ đến đây Diệp Thiên Vân liền trở mình bật ra khỏi giường, sau khi sắp xếp hết các thứ xong, hắn liền xuất phát. Chiếc xe Audi-A6 của Vương Vĩnh Cường bây giờ luôn được Dương Thiên Long sử dụng, thế nên hắn rất nhanh đã có xe để đi đến trường.

Trời mùa đông, tuyết rơi liên hồi, do vậy đường cũng rất trơn, vì thế mà Diệp Thiên Vân lái xe cũng vô cùng cẩn thận, sau khi mất hơn một giờ đồng hồ hắn mới đến được trường, sau khi đi qua sân vận động trong trường, thì hắn phát hiện ra là sân băng của trường đã được chuẩn bị xong rồi, hai bên còn có những hình điêu khắc bằng băng nữa, đây là một hoạt động hàng năm của trường Công Đại.

Diệp Thiên Vân lái xe trực tiếp vào thẳng trong khu ký túc xá, khi mới đi đến cổng đã nghe thấy tiếng vui đùa náo nhiệt vọng ra, hắn cũng chẳng thêm gõ cửa, mà đi thẳng luôn vào trong. Hắn vừa thò đầu vào thì đã thấy Vương Băng, Trần Nhiên, Lưu Tùng, Vương Thông bốn người đang ngồi đánh bài, trên bàn bày ra cũng khá là nhiều tiền.

Bốn người này thấy cánh cửa tự nhiên mở ra cũng sợ đến mất mật, Lưu Tùng quay mặt lại, trên miệng vẫn ngậm một miếng thuốc ngậm tỏ ra một lúc mới mừng rỡ hét lên: “Thiên Vân, tên *** này, cậu lại chết dăm

chết chúi ở chỗ nào vậy? Được rồi, đêm hôm nay có chuyện để nhậu rồi, ha ha ha!” Trần Tùng nói xong liền vút luôn đám bài xuống, nói tiếp: “Thôi, được rồi, không đánh nữa!”

Vương Bằng và Trần Nhiên cũng đều đã trông thấy Diệp Thiên Vân, dĩ nhiên cũng mừng rỡ vô cùng. Diệp Thiên Vân từ lúc vào học đến giờ mới gặp bọn họ có một lần, giờ đây cũng đã ba tháng rồi không gặp, sắp đến thi cuối kỳ rồi hẳn mới quay lại, hai người bọn họ đều tiến đến vỗ vỗ vai của Diệp Thiên Vân nói: “Mấy tháng không gặp rồi đúng không cậu nhóc? Nhìn thấy cậu vẫn còn sống là tốt rồi!”

Diệp Thiên Vân chẳng biết nói gì cả, thực ra bọn họ nói câu này cũng đúng, hẳn bây giờ cũng sống qua ngày đoạn tháng ở trong Võ Lâm, hẳn còn sống được đến bây giờ cũng là một việc khá tốt rồi, nên cũng mỉm cười đáp lại: “Mấy người bọn cậu đều ngồi trong phòng chơi sao? Không có tiết à?”

Vương Bằng đang định trả lời, thì Trần Nhiên đột nhiên chen ngang vào nói với Vương Bằng: “Chết cha! Ván bài này bài của hai đứa mình tốt lắm, ta biết ngay là tên Lưu Tùng này đột nhiên không chơi nữa là do bài nó xấu quá, nên vút bài xuống đó!”

Vương Bằng cũng sực bừng tỉnh, nói với Lưu Tùng: “Ông thật chẳng quân tử chút nào cả, tôi bây giờ mới biết đấy, nếu không có Trần Nhiên nhắc nhở, ông lại ăn gian được một ván rồi đấy!”

Lưu Tùng cười hề hề đáp: “Rõ là đồ vớ vẩn, sao ông không nghĩ kỹ lại xem, đại gia của phòng chúng ta đã trở về, bữa trưa hôm nay không phải lo nữa rồi, còn đánh bài làm cái ***** gì nữa, đúng không? Hôm nay nói thế nào thì nói, hiếm có lắm mới có dịp bắt được Diệp Thiên Vân, nhất quyết không thể để cho nó thoát, mấy ông chuẩn bị hết dao kéo đi, hôm nay chúng ta sẽ cắt máu thẳng ranh ranh này! Ha ha ha!”

Vương Thông lúc này mới quay sang Diệp Thiên Vân gật gật đầu, hai người chỉ gặp qua một lần lúc mới vào đầu năm học, nên cũng hơi lạ lẫm nhau, không giống mấy tên này cứ tự nhiên như không.

Lưu Tùng đứng dậy nói tiếp: “Vương Thông thay thế vị trí của cậu rất xuất sắc, nên hôm nay cậu về phòng này thì cũng chẳng còn chỗ cho cậu ở nữa rồi.”

Diệp Thiên Vân trông thấy mấy tên bạn này, thì thấy thân thiết vô cùng, đây đều là những người bạn rất tốt của hắn, khi hắn không còn ở trong trường thì vẫn luôn bảo hộ cho hắn, theo như môi trường xã hội hiện nay thì bọn họ đã vô cùng nghĩa khí rồi, nghĩ vậy hắn liền lên tiếng: “Bữa trưa hôm nay mình mời, muốn ăn chỗ nào các cậu cứ việc chọn!”

Trong phòng mọi người đều vui vẻ hoan hô nhiệt liệt, tuy rằng Lưu Tùng ngày thường cũng hay mời mọi người, nhưng cũng không vui vẻ được bằng thế này, thế nên mấy người này có những biểu hiện như vui quá hóa rồ vậy.

Diệp Thiên Vân mấy tháng gần đây ngoại trừ tiền vé máy bay, thì chỉ mất mấy trăm tệ tiêu ở vô quán tại thành phố Tần Hoàng, hẳn không hề tiêu thêm một đồng nào nữa, trong tay hắn lúc này vẫn còn mấy chục vạn tệ, khi ở Hình Ý Môn, hắn muốn tiêu tiền, cũng chẳng có chỗ để mà tiêu, vì nơi đó làm gì có chỗ để mua đồ. Chính vì vậy, khi hắn đi ra ngoài chơi đều không thêm coi trọng xem cần có bao nhiêu tiền thì mới là đủ.

Mấy người bọn họ liền đến quán ăn Hoa Dung ở ngoại ô thành phố Băng Thành ăn một bữa bào ngư no nê, tất cả đều rất vừa lòng, cái kiểu liên lạc tình cảm như thế này làm cho Vương Bằng và Trần Nhiên cứ như được phiêu du tiên cảnh vậy.

Vương Thông thì vẫn còn lạ Diệp Thiên Vân, nhưng sau khi uống mấy chén rượu xong đã xưng anh em với hắn rồi, Vương Thông hướng về Diệp Thiên Vân vẫy vẫy tay nói: “Người anh em quả nhiên có nghĩa khí, về sau có việc gì cứ tìm tôi!”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng chỉ mỉm cười, hẳn chẳng bao giờ tin lời nói trên bàn rượu cả, nhưng hắn lại vội ngưng lại một lúc, rồi lại lên tiếng hỏi: “Nghe nói cậu là đệ tử của Võ Đang phải không? Thế võ công của Võ Đang ra sao?”

Sắc mặt của Vương Thông đã bắt đầu ngà ngà say, đắc ý nói: “Cái này cũng cần phải nói sao, Võ Đang của bọn tôi là môn phái to thứ hai trong Võ Lâm này, ngoại trừ Thiếu Lâm ra, thì Võ Đang là nhất, câu nói này thật chẳng sai chút nào cả!”

Những người còn lại đều uống rất nhiều rượu rồi, Lưu Tùng chen ngang vào nói: “Cái gì mà môn phái Võ Lâm cơ chứ, cậu đang kể chuyện kiếm hiệp à, Võ Lâm ở đâu chứ? Bốc phét cũng phải vừa vừa thôi chứ!”

Vương Thông bị câu nói này làm cho cụt cả hứng, mất cả vui, cậu ta liền đứng dậy ngạo mạn nói: “Lừa mấy ông làm cái gì, đệ tử Võ Đang khắp thiên hạ, công phu võ giỏi đầy ra đấy, để tôi múa một bài quyền cho mấy ông xem!” Nói xong Vương Thông liền đi một bài quyền trong căn phòng này, cũng may là phòng ăn của bọn họ khá rộng nên Vương Thông cũng có chỗ để đi quyền, bài quyền của cậu ta có tên là Thái Ất Ngũ Hình Quyền, múa rất đẹp mắt, mấy người ngồi xem đều vỗ tay khen hay.

Diệp Thiên Vân ngồi đó ngẩn ngĩa, biết rằng Vương Thông biết khá nhiều chuyện về Võ Đang, hẳn vừa nãy cũng định hỏi chuyện về Võ Đang nhưng lại bị Lưu Tùng làm gián đoạn, lần này có cơ hội tốt như vậy sao lại không hỏi cơ chứ.

Vương Thông sau khi đi hết bài quyền thì hơi thở có chút gấp rút, có lẽ là do uống quá nhiều rượu nên mới như vậy, Vương Thông hít một hơi thật sâu rồi nói: “Chờ tôi tốt nghiệp xong sẽ đi Võ Đang học võ, thực ra tôi đã có cơ hội này từ trước rồi, nhưng tiếc là do gia đình bắt tôi phải đi học nên đã bỏ qua nó, nếu không thì nói thế nào tôi cũng chẳng bao giờ bỏ qua cơ hội đó mà về đây đi học đâu.”

Diệp Thiên Vân dò xét Vương Thông, cậu ta vẫn chưa chính thức được gia nhập Võ Lâm, hẳn bất giác nhớ đến hình ảnh của mình hồi trước, hồi đó khi Vương Vĩnh Cường khuyên nhủ hắn, thì hắn cũng giống như Vương Thông bây giờ, nghĩ vậy bèn lên tiếng nói: “Trong Võ Đang chắc cũng có phân vai vế, bối phận đúng không? Như vậy thì sắp xếp ra sao?”

Vương Thông xoa xoa cái đầu của mình đáp: “Tên chữ Sư thì là đời thứ mười lăm, tên chữ Phàm thì là đời thứ mười sáu, tên chữ Tình thì là đời thứ mười bảy!”

Diệp Thiên Vân liền ghi nhớ thông tin này vào trong đầu, không ngờ Võ Đang đã xếp bậc được bao nhiêu đời như vậy rồi, thực ra Hình Ý môn cũng khá lâu đời rồi, nhưng nếu so bì với Võ Đang thì lại kém hơn rất nhiều. Hơn nữa Hình Ý môn chỉ sắp xếp những người đang còn sống, cũng chẳng có tên chữ, cái này cũng chẳng hề có liên quan gì đến lịch sử môn phái cả, Diệp Thiên Vân lại lên tiếng hỏi tiếp: “Võ Đang bây giờ chỉ có ba đời này thôi ư?”

Vương Thông tuy lúc này đã ngà ngà say, nhưng vẫn thấy câu hỏi của Diệp Thiên Vân có gì đó kỳ lạ, bèn hỏi lại: “Cậu hỏi mấy cái này làm gì? Hình như còn có cả đời thứ mười ba nữa, nhưng tôi vẫn chưa được gặp mặt.”

Diệp Thiên Vân thấy Vương Thông nóng lòng muốn lên Võ Đang như vậy bèn cười nói: “Vậy cậu về sau sẽ lên Võ Đang làm đạo sĩ nhỉ!”

Vương Thông khinh bỉ nhìn Diệp Thiên Vân một cái, mặt mày biến sắc nói: “Cậu thì biết cái gì, thực ra Võ Đang không hề đơn giản như vậy đâu.” Cậu ta nói xong câu này, rồi cũng không thèm nói thêm câu nào nữa.

Lưu Tùng thấy hai người nói chuyện kỳ lạ liền khoát tay chen vào: “Bọn mình bàn đến đạo sĩ làm cái gì cơ chứ, nói chuyện đàn bà là hay nhất, nếu không thật là vô vị!” Lưu Tùng đang nói thì bật cười lớn rồi lại nói tiếp: “Đúng rồi, cái cô bé Hàn Băng dạy Takewondo cho chúng ta, bây giờ không dạy nữa rồi, nghe nói cô ấy sắp tốt nghiệp rồi, nhớ hồi trước đại học năm hai mới khai giảng cô ấy rất có cảm tình với Thiên Vân, khi lên lớp hỏi bọn mình liên tục!”

Hai mắt của Vương Bằng và Trần Nhiên đều hí tịt lại ngủ gục xuống, chỉ còn có mỗi Vương Thông vẫn đứng đó, cậu ta nghe xong vô cùng hâm mộ bèn nói: “Không ngờ người anh em lại có một câu chuyện tình cảm hay như vậy, đúng là tấm gương sáng cho phòng của chúng ta. Tôi cũng đã trông thấy Hàn Băng rồi, rất xinh, có lẽ là cô gái trong mơ của đàn ông...”

Diệp Thiên Vân không muốn nhắc đến Hàn Băng nữa, liền nói luôn: “Đi thôi, chúng ta đến giờ phải về rồi!”

316. Chương 316: Phó Thác

Diệp Thiên Vân gọi một cú điện thoại về cho Thạch Thanh Sơn, để biết địa chỉ hiện giờ của Vương Vĩnh Cường, sau khi biết được địa chỉ, hắn liền lái xe đến bệnh viện mà Vương Vĩnh Cường đang điều trị, suốt đường đi hắn đều suy ngẫm về những việc xung quanh Vương Vĩnh Cường, hắn muốn giải quyết tất cả mọi việc luôn trong mấy ngày tới, sau đó thì sẽ đem hết tâm tư của mình dành cho võ đạo.

Khi đi qua cửa hàng hoa, Diệp Thiên Vân lại muốn mua một thứ gì đó, thế nên hắn đi vào luôn bên trong mua một bó hoa, khi hắn đến bệnh viện thì cũng mất khá nhiều thời gian, lại phải hỏi thăm mấy người mới tìm đến được phòng bệnh của Vương Vĩnh Cường.

Khi hắn vừa mới vào trong thì đã thấy Vương Vĩnh Cường đang nằm trên giường bệnh, trên tay có một quyển sách, ông ta đang nhìn chăm chú vào nó, Diệp Thiên Vân bất giác lên tiếng gọi: “Anh Vương, tôi đến thăm anh này!”

Wương Vĩnh Cường trông thấy Diệp Thiên Vân thì ngạc nhiên vô cùng, vội bỏ sách xuống, mừng rỡ nói: “Thiên Vân, cậu đến từ lúc nào vậy, ha ha!”

Diệp Thiên Vân giờ đây phát hiện ra sắc mặt của Vương Vĩnh Cường rất đáng sợ, thực ra sắc mặt của Vương Vĩnh Cường từ trước đã không tốt rồi, chỉ là hồi đó ông ta rất bận, cũng không ngờ mình lại mắc phải bệnh ung thư phổi, Diệp Thiên Vân đem hoa cắm vào lọ xong, liền quay sang Vương Vĩnh Cường hỏi với giọng vô cùng quan tâm: “Anh Vương, bệnh tình của anh còn thuốc chữa không?”

Wương Vĩnh Cường miễn cưỡng mỉm cười một cái rồi đáp: “Ung thư thời kỳ cuối rồi, còn cách nào chữa được nữa đâu, chỉ là do đợt trước bận quá, nên bây giờ mới thành như vậy, thôi chờ đến ngày mà chui xuống lỗ thôi!”

Diệp Thiên Vân an ủi nói: “Có lẽ vẫn còn hy vọng, đừng bi quan như vậy, có thời gian thì luyện công một chút, luyện công rất có lợi cho sức khỏe, tuy là không thể chữa trị tận gốc căn bệnh, nhưng lại có thể kéo dài tuổi thọ, cái này thì không sai một chút nào.”

Wương Vĩnh Cường lắc lắc đầu đáp: “Bệnh tình của tôi thì tôi biết rõ hơn ai hết, thực ra tôi sống như vậy cũng đủ rồi, cả đời tôi bận tới mất mũi như vậy, cũng nên dừng lại mà nghỉ ngơi thôi. Tôi thế này chỉ làm khổ con gái của tôi thôi, qua một thời gian nữa là nó thành hôn với Thạch Thanh Sơn rồi, bao giờ tôi nhìn thấy hai đứa bọn nó về ở với nhau rồi thì mới yên tâm nhắm mắt được!”

Diệp Thiên Vân đã gặp mặt con gái của Vương Vĩnh Cường một lần, nàng ta có tình cảm với Thanh Sơn từ khá lâu rồi, thế nên sau khi nghe tin này Diệp Thiên Vân cũng không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm. Vương Vĩnh Cường thực ra muốn coi gái mình lấy Thạch Thanh Sơn chẳng qua là muốn nàng có một chỗ dựa vững chắc, như vậy thì cho dù có chết cũng yên tâm được phần nào.

Wương Vĩnh Cường đột nhiên ngồi thẳng dậy nắm lấy tay của Diệp Thiên Vân, thở dài một hơi rồi nói: “Anh Vương của cậu cả đời này đều làm bạn với những người trong giới buôn bán, thương trường vô tình, kỳ thực thì những người bạn chân chính vô cùng ít, nhưng quan hệ giữa tôi với cậu từ trước đến nay vẫn rất tốt, trên danh nghĩa nào đó thì cậu là một người bạn đúng nghĩa của tôi, nếu tôi có mệnh hệ nào, mong cậu hãy chăm lo cho Thanh Sơn và con gái của tôi giúp tôi, được không?”

Thế lực hiện tại của Diệp Thiên Vân mặc dù vẫn chưa phải là lớn, nhưng trong Võ Lâm hiện giờ cũng được coi là đã có một chỗ đứng nhất định rồi, hơn nữa hắn còn là người của Hình Ý môn nữa.

Diệp Thiên Vân biết rằng Vương Vĩnh Cường sẽ nói những câu như vậy, nên cũng gật đầu đồng ý: “Tôi sẽ cố gắng chăm lo cho hai người bọn họ, Thanh Sơn là đồ đệ của tôi, bất luận thế nào thì quan hệ đó cũng không thể cắt đứt được, anh cứ yên tâm!”

Wương Vĩnh Cường nghe Diệp Thiên Vân đồng ý thì vui mừng khôn xiết, nhưng sắc mặt lại đột nhiên biến thành một màu đỏ lựng, rồi ho sù sụ như mưa, một lúc lâu sau mới hồi hoãn được, Vương Vĩnh Cường hít một hơi thật sâu, cầm lấy chiếc khăn giấy lau lau, rồi lại cố gắng hít thêm mấy hơi thật sâu, nét mặt vô cùng đau khổ nói: “Thiên Vân, cả đời tôi có lẽ điều may mắn nhất là được làm bạn với cậu, nếu không thì tôi thực sự không biết Thạch Thanh Sơn bọn họ phải làm thế nào nữa, tôi sống cả đời người giờ mới hiểu ra được một đạo lý, kiếm tiền thì không bao giờ có giới hạn cả, nhưng mạng sống lại có hạn, cả một đời người

thì nên làm những việc mà mình muốn làm. Nếu cho tôi một cơ hội được làm lại cuộc đời, thì tôi thà rằng không thèm kiếm tiền để đổi lấy sức khỏe!”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, chỉ có điều khi Vương Vĩnh Cường hiểu ra vấn đề thì đã quá muộn rồi, hắn nhớ lại những khoảnh khắc khi hai người còn ở bên nhau, thì cũng cảm thấy có chút buồn buồn, nên nhất thời cũng im lặng không nói gì nữa.

Wương Vĩnh Cường bỏ tay của Diệp Thiên Vân ra, đi xuống giường rồi đứng dậy, có thể nhận thấy mỗi bước đi của ông ta đều đổi lấy một cơn đau vô cùng dữ dội, sau ba bốn bước chân, ông ta liền quay người lại nói: “Chuyện mà tôi nhờ vả cậu, cậu cũng đã đồng ý rồi, nhưng tôi vẫn còn chút lòng tham nữa, vẫn còn một việc nữa phải nhờ cậu giúp đỡ!”

Diệp Thiên Vân sửng sốt, trông Vương Vĩnh Cường đau khổ như vậy cũng không đành lòng, liền lên tiếng: “Anh Vương, anh có chuyện gì ngồi xuống hãy nói, chúng ta có thể thương lượng được mà!”

Wương Vĩnh Cường nhất quyết lắc đầu, ông vẫn đứng ở đó đáp lại: “Chuyện này có quan hệ rất lớn, tôi cũng chỉ muốn làm tròn bổn phận của một người đệ tử!” Nói xong Vương Vĩnh Cường bèn quỳ luôn xuống đất nói: “Tôi muốn báo thù cho sư phụ của tôi, nhưng tôi lại không có đủ năng lực đó, tôi quỳ xuống cầu xin cậu như thế này, là một lễ tiết không thể thiếu được!”

Diệp Thiên Vân trông bộ dạng của Vương Vĩnh Cường như vậy cũng vội vã chạy đến đỡ ông ta, nhưng Vương Vĩnh Cường vẫn nhất quyết không chịu, nên Diệp Thiên Vân cũng không biết làm cách nào khác cả, nếu như hắn mà dùng lực mạnh quá, e rằng bệnh tình của ông ấy sẽ lại càng nặng thêm, như vậy thì không gì có thể bù đắp được.

Wương Vĩnh Cường cười khổ nói: “Tôi đã từng là đệ tử của Bát Cực Môn, cậu cũng biết điều này rồi đấy. Sư phụ của tôi năm đó bị một người dùng Thiết Sa Chưởng đả vào lưng, từ đó trở đi không thể đứng thẳng người đi lại được nữa, người dùng Thiết Sa Chưởng đó chính là Võ Đang Lý Sư Bình, người này hiện giờ vẫn còn sống, đã tám mươi tuổi rồi. Tôi hy vọng cậu nếu có cơ hội trả giùm tôi một chưởng cho lão ta, tôi cả đời này kiếp này cũng không có thực lực để thực hiện việc này nữa rồi!”

Diệp Thiên Vân cau hết lông mày lại, sự việc mà Vương Vĩnh Cường nhờ vả làm hắn cảm thấy khó xử vô cùng, trước tiên không bàn đến đối thủ của hắn là người ra sao, chỉ có điều hắn và sư phụ của Vương Vĩnh Cường chẳng có quan hệ gì với nhau cả, thế nên thù này nên báo kiểu gì đây, vì thế nên hắn chỉ im lặng không nói câu nào, chuyện như thế này thì chắc chắn không thể đồng ý được.

Wương Vĩnh Cường dường như cũng đoán được kết quả, ông ta cười khổ đáp: “Tôi biết việc này làm khó cậu vô cùng, hơn nữa cậu lại đi trả thù hộ tôi cũng không hợp với lẽ thường nữa. Thực ra tôi cầu xin cậu như vậy cũng là để thể hiện tấm lòng của mình trước khi chết mà thôi, tôi sợ rằng khi tôi xuống dưới kia rồi, sẽ không biết ăn nói với sư phụ như thế nào cho phải cả!”

Ông ta lại tiếp tục nói: “Sư phụ của tôi bị Lý Sư Bình giáng cho một chưởng, sau đó quay về Bát Cực Môn dưỡng thương, nhưng không biết tại sao lại đắc tội với Diệp Vô Nhai, hắn ta dùng một âm mưu để tiện để sư phụ của tôi phải xuống núi, sư phụ của tôi cũng vì chuyện này mà ôm hận mãi trong lòng, sau đó chết một cách vô cùng bi thảm!”

Trong lúc Vương Vĩnh Cường nói ra những câu nói này, thì thân thể của ông cũng không ngừng run lên, Diệp Thiên Vân chứng kiến tình cảnh của ông ta như vậy, bèn đỡ ông ta đứng lên, rồi thở dài một hơi nói: “Anh Vương, hai việc này rất khó hoàn thành, giờ không nói đến Võ Đang, mà ngay cả Bát Cực Môn, quan hệ giữa tôi và Bát Cực Môn cũng khá tốt. Diệp Vô Nhai là sư huynh của Hà Sơn, hai người này tôi đều đã gặp qua rồi, và cũng quen biết bọn họ, nên cũng không biết nên báo thù ra sao nữa.”

Nét mặt của Vương Vĩnh Cường sa sầm hẳn lại, sau khi đứng dậy liền chậm rãi nói: “Thiên Vân, tôi không hy vọng gì cậu có thể trả thù giúp tôi cả, chỉ là khi có cơ hội giao thủ thì cậu đừng nên nương tay mà thôi.”

Diệp Thiên Vân với hai người mà Vương Vĩnh Cường đề cập đến đều không có thù hận gì cả, vậy mà ông ta nhờ hắn hai việc khó như vậy, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Wương Vĩnh Cường đem hết những điều này nói ra xong rồi cũng không nhắc lại lần nữa, ông ta tự cười chế giễu bản thân mình: “Thực ra nói cho cùng, tôi quan tâm nhất vẫn là con gái của mình, và Thạch Thanh

Sơn, người trước khi chết thường có những ý nghĩ rất thoáng đạt, những người còn sống mới là quan trọng, hai đứa bọn chúng đều là con của tôi, nếu như bọn chúng gặp khó khăn, mong cậu ra tay giúp đỡ!”

Diệp Thiên Vân nghe vậy thì trong lòng nhẹ nhõm đi rất nhiều, hần nhoèn miệng cười nói: “Nếu như hai người bọn họ gặp chuyện khó khăn thì tôi nhất định sẽ ra tay giúp đỡ!”

Vương Vĩnh Cường nói một hồi lâu như vậy, nên sắc mặt cũng kém đi rất nhiều, ông ta từ từ nằm xuống giường bệnh, mở miệng lẳng lẳng nói: “Tôi cũng biết mình không còn sống được bao lâu nữa, sức khỏe càng ngày càng yếu, bây giờ cậu quay về rồi, tôi trao hai đứa nó vào tay cậu, thì cũng rất yên tâm. Chỉ cần hai đứa chúng nó có một cuộc sống bình an thì tôi cũng mãn nguyện lắm rồi, tôi hy vọng rằng bọn chúng sẽ có một tương lai tươi đẹp!”

Diệp Thiên Vân gật gù đồng ý, hần để ý thấy cũng đã đến lúc hần phải đi, bèn mở miệng nói: “Anh Vương, hôm nay tôi đến đây cốt là để thăm anh, còn Thanh Sơn và con gái của anh thì cứ yên tâm, tôi sẽ lưu ý giúp đỡ bọn chúng. Còn chuyện trả thù giúp anh thì tôi tạm thời không thể đáp ứng anh được điều gì cả, mà tôi cũng không dám hứa chắc, để đó từ từ hẵng hay, nếu mà có cơ hội...”

Diệp Thiên Vân cũng không nói tiếp nữa, nhưng Vương Vĩnh Cường thì cảm kích vô cùng: “Thiên Vân, tôi không hy vọng là cậu phải báo thù gì cả, tôi nói ra như vậy chỉ là để bày tỏ lòng mình trước khi chết mà thôi, hai người bọn họ cũng sắp xuống lỗ đến nơi rồi, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!”

Diệp Thiên Vân trông bộ dạng của Vương Vĩnh Cường hiện giờ thì cũng không muốn làm phiền ông ta nữa, bèn nói: “Vậy bây giờ tôi phải đi đây, anh Vương, hy vọng anh sớm bình phục!”

Vương Vĩnh Cường mở miệng cười, sau đó hiểu ý đáp: “Đi đi, hãy sống cho tốt vào!”

Diệp Thiên Vân rời khỏi bệnh viện, hần cảm giác rằng Vương Vĩnh Cường nói với hần câu nói hay nhất chính là câu hãy sống cho thật tốt, hần rất hiểu câu nói đó có thâm ý sâu xa như thế nào.

Diệp Thiên Vân chậm chậm lái xe trên đường, khi hần đang định quay về, thì nhận được một cú điện thoại, Diệp Thiên Vân nhìn vào thì thấy đó là Diêm Phong gọi đến, bất giác thấy có điều gì đó rất trùng hợp.

Diệp Thiên Vân đưa điện thoại lên nghe, tiếng của Diêm Phong vọng lên: “Thiên Vân, cậu về rồi hả?”

Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy Diêm Phong quả nhiên ghê gớm thật, hần vừa mới về đến võ quán mà đã có người biết rồi, nghe vậy bèn đáp: “Tôi vừa mới về đến Băng Thành, anh Diêm, có chuyện gì không?”

Diêm Phong nghe xong thở dài một tiếng rồi nói: “Cậu về lại đúng dịp quá, nói cho cậu biết một tin tuyệt vời, Thường Đại Hải về rồi, cậu phải cẩn thận một chút đấy. Hần ta giờ đây biến thành một tên cuồng loạn có phần bệnh hoạn rồi đấy, hôm qua hần xông vào trong Bát Cực Môn giết mấy người đệ tử rồi bỏ đi mà không bị thương tích nào cả, võ công của hần rõ ràng là đã tiến bộ rõ rệt rồi đó!”

Diệp Thiên Vân cau mày lại, đúng lúc này thì Thường Đại Hải quay về, phải đảm bảo an toàn cho những người xung quanh mình mới được!

317. Chương 317: Vấn Đề Nan Giải

Mỗi người đều có một cuộc sống riêng của mình, chính vì vậy Diệp Thiên Vân càng không thể để đám bạn của mình tập trung hết cả lại một chỗ được, đó là một việc làm không có chút thực tế nào cả, chính vì vậy việc cần nhất bây giờ là phải tìm ra cho bằng được Thường Đại Hải, sau đó là nhanh chóng giải quyết hần ta một cách gọn gẽ, đó mới là thượng sách, nếu không thì thời gian càng kéo dài bao nhiêu thì sự việc càng trở nên tồi tệ bấy nhiêu.

Diệp Thiên Vân tay cầm chiếc điện thoại, bất giác nhớ đến Hứa Tình, hần giờ đây không biết là có nên gọi cho Hứa Tình hay không, thực ra lần này Diệp Thiên Vân quay về Băng Thành thì người mà hần nhớ nhất chính là nàng, nghĩ đến đây Diệp Thiên Vân không còn cảm thấy do dự nữa, bấm số gọi luôn cho nàng.

Được một lúc thì có người nhắc máy, giọng nói ngọt ngào, nhẹ nhàng từ đầu dây bên kia truyền đến: “Thiên Vân, anh đang ở đâu vậy?”

“Tôi vừa quay về đến Bằng Thành, cô đang ở ngoài sao?” Diệp Thiên Vân không thường hay gọi điện thoại cho Hứa Tình, nên lúc này đây nàng nghe thấy giọng nói của hắn thì không khỏi bật cười.

Giọng của Hứa Tình lại vọng lại từ bên đầu dây bên kia, nhỏ nhẹ, thỏ thẻ như đùa nghịch với hắn, cười nói: “Tôi đang ở Giang Tô đấy, nơi này nóng lắm!”

Diệp Thiên Vân ừ lên một tiếng rồi đáp: “Đã mấy lần hẹn gặp mặt nhau rồi, nhưng tiếc là đều bị lỡ hẹn, chính vì vậy khi mới về đây tôi đã gọi luôn cho cô rồi.”

Hứa Tình nghe vậy thì mừng rỡ, nàng cũng không thể ngờ rằng Diệp Thiên Vân lại gọi điện thoại đến cho nàng, vui vẻ đáp: “Tối nay là tôi quay về đó, còn một tiếng nữa là lên máy bay rồi, tối nay đến anh đến sân bay đón tôi được không?”

Diệp Thiên Vân lặng thinh một lúc, hắn vừa nãy đã đồng ý đi một chuyến đến Diêm Phong xem tập đoàn Bát Đạt rồi, không biết khi nào mới quay lại, suy ngẫm một lúc, rồi cuối cùng hắn cũng cất tiếng: “Được, cứ như vậy nhé, máy bay mấy giờ đến nơi?”

Dường như lúc đó Hứa Tình cũng có việc phải làm, nên nàng vội vàng nói: “Tám giờ hơn tối nay hạ cánh thì phải, Bằng Thành lạnh lắm đó, anh nhớ mặc ấm vào nhé! Tôi có việc phải làm rồi, thôi lúc khác nói tiếp nhé!” Nói xong Hứa Tình dập luôn điện thoại xuống.

Sau khi Diệp Thiên Vân cúp điện thoại thì trong lòng hắn bây giờ cũng thấy yên tâm đôi chút, Thường Đại Hại đột ngột quay về làm cho hắn có chút lo lắng không yên, nhưng sau khi nói chuyện với Hứa Tình xong thì tâm tình của Diệp Thiên Vân cũng khá hơn một chút, không đến nỗi như hồi nãy, hắn liền khởi động máy, lái xe đi thẳng đến chỗ tập đoàn Bát Đạt.

Hắn lái xe chưa đầy hai mươi phút thì đã đến nơi rồi, cô thư ký xinh đẹp quyến rũ của Diêm Phong đã đứng sẵn ở cổng chờ hắn từ lúc nào, khi hắn vừa bước vào đại sảnh thì cô nàng rất lịch sự, mỉm cười với hắn nói: “Diệp thiếu gia, tổng giám đốc Diêm chờ anh đã lâu rồi, nhưng do việc của tổng giám đốc bận quá nên không thể trực tiếp ra ngoài nghênh tiếp anh được, mong anh tha lỗi!”

Hồi trước Diệp Thiên Vân đến đây thì cô ta gọi hắn là Diệp tiên sinh, vậy mà bây giờ gặp hắn đã đổi ngay cách xưng hô, gọi hắn là Diệp thiếu gia mới chết người chứ, xã hội này từ bao giờ thịnh hành cách xưng hô này không biết? Diệp Thiên Vân lạnh lùng đáp lại: “Dẫn tôi đi gặp anh ta!”

Lúc này Diêm Phong đang ở trong phòng riêng của mình, khi Diệp Thiên Vân vừa bước vào thì đã thấy anh ta đang bận túi bụi, nên hắn đành phải ở đó chờ một lúc, những người làm chức tới tổng giám đốc như Diêm Phong đúng là rất bận, ngày nào cũng vậy, từ sáng sớm cho đến tối mịt, biết vậy nên Diệp Thiên Vân liền ngồi luôn lên ghế salon gần đó chờ đợi.

Diêm Phong cũng nghe thấy tiếng mở cửa, nên sau khi giải quyết xong hết mọi chuyện liền nhanh chóng bỏ bút xuống, anh ta ngược đầu lên, duỗi chân duỗi tay rồi cười nói: “Thiên Vân, tôi mấy hôm nay bận quá, cậu thông cảm cho tôi nhé!”

Diệp Thiên Vân đến đây cũng đều là vì chuyện của Thường Đại Hại cả, do vậy hắn cũng khách khí đáp lại: “Anh Diêm cũng nên chú đến sức khỏe của mình, tôi có một người bạn cũng bận tới mức tôi mũi như anh, giờ đây đã mắc phải tuyệt chứng rồi, chỉ còn nước chờ chết mà thôi!”

Diêm Phong xoa xoa vào hai bên huyệt thái dương nói: “Không được đâu, đây là lợi nhuận của môn phái cả, nếu tôi không tận tâm thì tôi sẽ thấy hổ thẹn với bản thân mình lắm” Nói xong Diêm Phong liền chuyển luôn đề tài, quay sang hỏi hắn: “Thường Đại Hại hôm qua đại náo Bát Cực Môn một trận ra trò, có mấy người cũng đã bị hắn giết, chính vì vậy tôi mới gọi điện cho cậu, bảo cậu nên cẩn thận một chút, nghe mấy người anh em bên đó nói thì Thường Đại Hại bây giờ tính tình thay đổi ghê gớm lắm, mặt mũi cũng bị hủy hoại rồi, mà đáng sợ nhất là trạng thái tinh thần của hắn bây giờ cứ như là một thằng điên vậy!”

Diệp Thiên Vân lo nhất chính là điểm này, nếu mà bây giờ Thường Đại Hại ra tay với hắn ngay tại Bằng Thành thì cũng gây khó dễ cho hắn rất nhiều, nghĩ vậy Diệp Thiên Vân cũng lo lắng vô cùng: “Thường Đại Hại quay về rồi thì Bát Cực Môn có cách gì đối phó không?”

Diêm Phong đứng dậy đi đến bên Diệp Thiên Vân rồi ngồi xuống nói: “Thường Đại Hại hiện giờ vẫn chưa chết, Bát Cực Môn của chúng ta cũng bị đánh một trận thừa sống thiếu chết. Đáng sợ nhất là sau khi hắn

ta ra tay xong thì đột nhiên mất tầm mắt tích, chính điều này mới làm cho mọi người cảm thấy vô cùng cảm hận!”

Diệp Thiên Vân quay sang hỏi lại: “Tôi nghĩ Thường Đại Hải coi tôi là mối thù lớn nhất của hắn, tôi e rằng hắn sẽ hạ thủ mấy người bạn của tôi mất, anh Diêm, anh có cách nào giải quyết cho êm thấm chuyện này không?”

Diêm Phong nghe xong cũng ngập ngừng, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới đáp lại: “Theo tôi nghĩ thì Thường Đại Hải cũng không dám làm bừa, chuyện của Võ Lâm thì nên giải quyết trong nội bộ Võ Lâm mà thôi.”

Diệp Thiên Vân đời nào tin lời nói này của ông ta, nếu như Thường Đại Hải không tuân thủ luật lệ đó thì Diệp Thiên Vân biết làm thế nào, hắn nghĩ rằng cứ nên cẩn thận vẫn là tốt nhất, nếu như tên Thường Đại Hải đó mà ra tay hạ sát bạn của hắn, thì đến lúc đó nói gì cũng đã quá muộn rồi. Hắn nhướn nhướn lông mày, ngay từ đầu Bát Cực Môn đã tìm đến sự giúp đỡ của hắn, vậy mà hiện giờ Thường Đại Hải vẫn chưa chết, vì thế mà bao nhiêu vấn đề cũng theo đó mà xảy đến với hắn, chính vì vậy sau khi nghe Diêm Phong nói xong, Diệp Thiên Vân cảm thấy rất khó chịu, mặt hắn ánh lên và đành hết cả lại.

Diêm Phong nhận thấy thần sắc của Diệp Thiên Vân thay đổi như vậy, bèn vội vã trấn an hắn: “Thiên Vân, cậu đừng quá lo lắng như vậy, sự việc cũng không tồi tệ đến mức đó, tôi đem cả tính mạng ra để đảm bảo với cậu đó, nếu như hắn dám giết người bừa bãi như vậy, cậu lúc nào cũng có thể đến đây mà cắt đầu của tôi xuống!”

Diệp Thiên Vân nghe vậy sững sốt vô cùng, Diêm Phong từ trước đến giờ ăn nói rất ngay thẳng, không bao giờ vòng vo tam quốc cả, thế mà hôm nay lại không hề như vậy, gấp nga gấp ngừ chẳng giống mọi hôm, xem ra ông ta rất chắc chắn thì phải, chính vì vậy mà ánh mắt của ông ta lắng đọng nhìn hắn, chờ đợi câu trả lời thốt ra từ miệng hắn.

Diêm Phong lúc này cũng cảm thấy khó xử, trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp: “Thiên Vân, cậu cũng biết Thường Đại Hải là một trong những người xuất sắc nhất trong Bát Cực Môn của chúng ta, chính vì vậy tôi cũng hiểu đôi chút về tính cách của hắn ta, do vậy...”

Diệp Thiên Vân lúc này mới hiểu tại sao Diêm Phong dám khẳng định như vậy, thì ra Thường Đại Hải không phải một mình, nghe giọng điệu của Diêm Phong thì hắn vẫn còn người nhà nữa, tuy là việc này không được phơi bày ra, nhưng cũng đủ làm cho Diệp Thiên Vân thở hắt ra một hơi, hòn đá đè nặng trong lòng của hắn cũng đã được gỡ xuống: “Nếu đã như vậy thì tôi yên tâm rồi!”

Diêm Phong thấy Diệp Thiên Vân hiểu rõ vấn đề rồi, thì bèn nói tiếp: “Tôi có thể đảm bảo với cậu rằng, cho dù hắn ta có bệnh hoạn đến mức nào đi chăng nữa, hắn cũng không dám phá hoại quy tắc của Võ Lâm đâu, nếu không thì hậu quả với hắn sẽ khủng khiếp vô cùng!”

Diệp Thiên Vân chỉ đến đây để dò hỏi tình hình, bây giờ thì mục đích của hắn cũng đã đạt được rồi, trong lòng cũng yên tâm được phần nào, hắn gật đầu nói: “Vậy thì tôi tin anh rồi đó anh Diêm ạ, không biết tình hình thương tích bên Bát Cực Môn thế nào rồi!”

Diêm Phong cũng đành bất lực, châm một điếu thuốc lên rồi lại nói tiếp: “Tình hình không được tốt lắm, đệ tử của Bát Cực Môn quá ít, so với thân thủ của Thường Đại Hải thì chẳng khác nào trứng trời với đá cả, Thường Đại Hải mà quay lại một hai lần nữa thì chắc Bát Cực Môn sẽ suy sụp mất, những đệ tử mới vào võ công chưa ra đâu vào đâu đã bị một trận trời bởi thế này, do vậy bọn họ bây giờ chẳng còn tâm trí đâu mà học võ nữa cả.”

Đúng là nhà nào cũng có chuyện cần phải giải quyết, Diệp Thiên Vân lại ngồi nói chuyện với Diêm Phong thêm một lúc rồi mới rời đi, hắn còn phải ra đến sân bay để đón Hứa Tình, nên mỉm cười nói với Diêm Phong: “Anh Diêm, tôi phải đi đây, tôi có chút việc phải giải quyết!”

Diêm Phong ngẫm nghĩ Diệp Thiên Vân một lúc rồi nói: “Được, tôi nghe nói cậu ở Hình Ý môn cũng rất nổi tiếng thì phải, lại còn có biệt hiệu riêng nữa, cậu cũng ra đánh lâm rồi đấy!”

Diệp Thiên Vân nghĩ đến Vương Thủ Nghiệp đặt biệt hiệu cho hắn, thì không khỏi cười nói: “Mấy người trong môn phái đặt bừa đây, chỉ là có chút mâu thuẫn, vậy mà đã bị bọn họ đặt biệt hiệu rồi”

Diệp Phong cười nhưng không nói thêm câu nào nữa, ông ta tiến Diệp Thiên Vân ra đến tận cửa, rồi nói: “Đi đi, người trong Bát Cực Môn bây giờ cũng truy lùng Thường Đại Hải đó, nếu như có tin gì, tôi sẽ lập tức thông báo cho cậu biết!” .

Diệp Thiên Vân nghe xong liền lên tiếng cáo từ, hắn đang rất vội, hắn vừa ra đến ngoài liền lái luôn xe đi đón Hứa Tình, trên đường đi tâm trạng của hắn đã tốt hơn rất nhiều, khi hắn đến sân bay thì nhìn nhìn đồng hồ, thấy mình đến vừa kịp lúc, bất giác mỉm cười tủm tỉm thích thú. Ngày trước, hắn hẹn hò với Hứa Tình rất nhiều lần, nhưng hắn đều thất hẹn, cũng may là Hứa Tình không trách gì hắn cả.

Diệp Thiên Vân cứ đứng ở cổng sân bay chờ nàng, được một lúc sau thì hắn đã nhìn thấy Hứa Tình, nàng bước ra cùng với rất nhiều đồng nghiệp, toàn thân ăn mặc vô cùng kín đáo, đúng như bộ dạng của mọi người khi vào đông, nàng cùng với các đồng nghiệp của mình vừa đi vừa cười nói vui vẻ, xem chừng nàng rất vui.

Hứa Tình vừa đi vừa đảo mắt tìm, nàng cũng đã trông thấy Diệp Thiên Vân, một tay kéo hành lý, một tay thì hướng về hắn vẫy vẫy. .

Nhưng động tác của Hứa Tình đã làm cho các đồng nghiệp của nàng cùng lúc hướng hết đôi mắt họ về phía Diệp Thiên Vân.

Hứa Tình đi đến trước mặt Diệp Thiên Vân thì dừng lại, rồi sau đó quay sang đồng nghiệp của mình nói: “Mình có chuyện phải đi trước đây, về nhà rồi thì đừng quên gọi cho mình nhé!” Hứa Tình nói xong liền đưa tay lên vẫy vẫy bọn họ.

Mấy đồng nghiệp của nàng cùng rộ lên ríu ra ríu rít, một người trong bọn họ liền nghĩ ra một cách trêu đùa Hứa Tình: “Tình Tình cậu thật quá đáng, có bạn trai rồi là bỏ rơi luôn bọn mình, đúng là cái đồ trọng nam khinh nữ!” Những người đồng nghiệp khác thấy vậy cũng hòa theo, làm cho nơi đại sảnh vắng vẻ này bỗng chốc trở nên náo nhiệt vô cùng.

Hứa Tình trợn mắt nhìn bọn họ, rồi cười nói: “Đi đi, mấy người bọn cậu lắm chuyện quá!” .

Các đồng nghiệp của nàng chẳng thèm nghe lời nàng, còn quay sang Diệp Thiên Vân vẫy vẫy tay: “Anh chàng đẹp trai, chúng tôi đi đây, khi nào rồi thì đến đây ăn cơm cùng nhé, anh nhớ mời chúng tôi đấy, nhớ chưa?”

Diệp Thiên Vân nhướn miệng cười, sau đó gật gật đầu đồng ý, hắn thuận tay tiếp lấy hành lý trên tay của Hứa Tình.

Hứa Tình trông mấy người đồng nghiệp của mình đi rồi, bèn chậm rãi nói: “Tìm được anh thật không dễ chút nào, đúng rồi, tối nay về nhà tôi đi, tôi làm cơm cho anh! Hí hí!”

Diệp Thiên Vân ừ lên một tiếng, rồi đáp: “Được thôi, hình như tôi chưa đến đó thì phải!”

318. Chương 318: Thiên Hạ Đệ Nhất Nữ Xa Thủ

Người lái xe lúc này không phải là Diệp Thiên Vân, mà chính là người có biệt hiệu “Thiên hạ đệ nhất nữ xa thủ” lái hộ, Hứa Tình vừa lái xe vừa nói: “Quả nhiên chiếc xe này so với chiếc QQ của tôi thao tác tốt hơn rất nhiều, xem ra anh làm ăn ở Băng Thành cũng khá khẩm ra phết đấy chứ nhỉ!”

Giọng nói của Hứa Tình với Diệp Thiên Vân lúc này cứ như là một đàn chị đang nói với đàn em của mình vậy, không khác gì mấy bộ phim xã hội đen của Hồng Kông. Lúc mới gặp nhau thì không có gì, nhưng sau khi hai người đứng nói chuyện với nhau một lúc thì Hứa Tình bắt đầu trêu chọc Diệp Thiên Vân với bản tính vốn có của mình.. .

Diệp Thiên Vân cười ha hả đáp: “Nếu cô thích thì tôi tặng cho cô đó, tôi cũng chẳng cần dùng nhiều đến nó lắm.”

Hứa Tình lúc lắc cái đầu dễ thương của mình theo nhịp điệu, chiếc xe cũng lắc lư theo nàng, sau đó nàng lại giữ chặt tay lái rồi nói: “Tiền lương của tôi cũng chỉ đủ để thuê nhà ở thôi, chiếc xe này hao tổn lắm tôi

không đủ chi phí cho nó, hơn nữa thời gian tôi ở Băng Thành cũng không nhiều, cần chiếc xe tốt như thế này để làm gì cơ chứ, đến lúc đó có người chẳng may quẹt vào, xước sơn một cái thì tôi xót lắm.”

Khi Diệp Thiên Vân bị trọng thương thì Hứa Tình luôn ở bên cạnh chăm sóc cho hắn, không rời hắn lấy nửa bước, chính vì vậy mà hắn thấy rằng, kể cả hắn có tặng cho nàng mười chiếc xe như thế này đi chẳng nữa cũng chẳng thấy có gì là đáng tiếc cả, đây chỉ là cách hắn bày tỏ lòng cảm ơn của mình mà thôi, thế nên khi thấy Hứa Tình nói không cần thì hắn cũng không gượng ép nàng nữa.

Hứa Tình liếc nhìn Diệp Thiên Vân một cái, rồi lại quay đầu lại nói: “Những người như anh thì đúng là ngày nào cũng bận, bận và bận! Anh xem tôi này, tuy là kiếm tiền ít một chút nhưng lại nhàn nhã vô cùng, kiếm cả đồng tiền như thế mà không có thời gian để tiêu, thì thật buồn chán vô cùng!”

Phản ứng đầu tiên của Diệp Thiên Vân sau khi nghe câu nói này là hắn nghĩ ngay đến Vương Vĩnh Cường, ông ta chỉ đầu tư vào mỗi cái nhà hàng thôi mà đã lên đến mấy trăm triệu nhân dân tệ rồi, nhưng ông ta lại không hề có một cuộc sống nhẹ nhàng, phóng khoáng như Hứa Tình, thế nên Diệp Thiên Vân liền nói: “Tôi có một người bạn, ông ta kiếm được rất nhiều tiền, nhưng do mệt mỏi quá mà sinh bệnh, cô nói rất đúng!”

Hứa Tình đắc ý mỉm cười, sau đó lại nói thêm: “Có tiền không phải là không tốt, nhưng cái quan trọng nhất chính là hưởng thụ, nếu không biết hưởng thụ thì cuộc sống sẽ mất đi niềm vui, tôi thấy anh mà cứ cái đà này thì sẽ giống người bạn của anh đấy!”

Hai người cứ ngồi như vậy nói chuyện với nhau, cũng không biết qua bao nhiêu lâu, thì hai người đã về đến nhà của Hứa Tình, Diệp Thiên Vân đưa mắt ra nhìn, đây là khu chung cư gần khu của sân bay, rất tiện cho việc đi làm của Hứa Tình.

Sau khi dừng xe, Diệp Thiên Vân đi theo Hứa Tình lên trên lầu, căn phòng của nàng thuê cũng không to lắm, có lẽ cũng chỉ có tầm khoảng bốn mươi mét vuông, cũng chẳng có điểm gì đặc biệt cả, tuy đây chỉ là một nơi ở tạm thời, nhưng trong phòng được dọn dẹp rất gọn gàng, sạch sẽ, nơi đây còn trang trí rất nhiều vật dụng nho nhỏ, đáng yêu, nó làm cho căn phòng này trở nên ấm cúng hơn rất nhiều.

Hứa Tình bỏ hết những thứ cầm trên tay xuống nói: “Mọi thứ đều đã được chuẩn bị cả rồi, tôi nấu ít thức ăn, chúng ta ăn luôn ở nhà nhé, bên ngoài trời lạnh quá!” Nói xong nàng liền nhìn Diệp Thiên Vân một cái rồi trách móc nói: “Anh nhìn anh kia, trời lạnh như thế này mà chỉ mặc mỗi cái áo khoác mỏng dính như vậy ở ngoài, anh không sợ bị biến thành que kem sao? Không phải tôi đã dặn trong điện thoại là anh nên ăn mặc cẩn thận hay sao?”

Diệp Thiên Vân cũng chỉ biết mỉm cười không biết nói gì hơn, khả năng chống lạnh của hắn bây giờ rất tốt, không như hồi trước phải khoác lên người cả một đồng áo nữa, nhưng nghe xong câu nói này mà hắn vẫn cảm thấy rất nóng, lòng tốt của Hứa Tình hắn hiểu, nên lên tiếng nói: “Lần sau tôi sẽ mặc nhiều hơn một chút!”

Trong phòng này cũng chẳng có đồ vật gì có thể giải trí được cả, chỉ có một cái ti vi, Hứa Tình bật nó lên, rồi nói: “Anh nghỉ chút đi, hay cứ ngồi đây mà xem ti vi, tôi đi nấu cơm.” Nói xong Hứa Tình bèn cởi áo khoác ngoài ra đi vào trong bếp.

Trong lòng Diệp Thiên Vân lúc này vẫn đau đầu về việc của Thường Đại Hại, hắn ta biến thành bộ dạng của ngày hôm nay, thực ra có một nửa nguyên nhân là do chính tay Diệp Thiên Vân gây nên, nhưng phạm vi thể lực của Bát Cực Môn như thế nào, thì Thường Đại Hại cũng hiểu rõ điều này, hồi đó hắn giết liền một lúc năm người, nên trong lòng vô cùng sợ hãi cảnh sát sẽ tìm đến mình, do vậy hắn buộc phải quá cảnh sang Mỹ, sau đó hắn mới hiểu được sự vận hành của Võ Lâm thì mới yên tâm.

Khi Diệp Thiên Vân vẫn đang suy ngẫm về chuyện này thì Hứa Tình đã làm xong cơm, nàng đi đến gần chỗ của Diệp Thiên Vân rồi vỗ tay vào nhau, đắc ý nói: “Anh ở nhà chắc cũng là một đại thiếu gia, khi người khác bận rộn không ngừng thì anh lại chỉ biết đến ăn mà thôi, đúng là một con heo lười biếng!”

Diệp Thiên Vân bị Hứa Tình cắt ngang dòng suy nghĩ, liền không nghĩ thêm gì nữa, đứng dậy cười cười đáp: “Cũng hơi đói rồi đấy, ăn cơm thôi!”

Hứa Tình nheo mắt nhìn Diệp Thiên Vân, chỉ có ở với hắn lâu ngày thì mới phát hiện ra hắn thực chất không phải là một con người lạnh lùng, khó gần như mình nghĩ.

Hai người cùng ngồi xuống, Hứa Tình mở một chai bia ra rồi nói: “Nào! Tự thưởng cho mình một chút đi, không say không về!”

Diệp Thiên Vân bị sự hóm hỉnh hài hước của Hứa Tình làm cho không biết nói thế nào nữa, chỉ có mỗi một chai bia mà cũng đòi không say không về!

Hứa Tình cầm lấy cốc của mình cụng vào cốc của Diệp Thiên Vân rồi vui vẻ cười nói: “Cuối cùng cũng hẹn được với anh rồi, anh cứ như là một cô gái kiều xa ấy, hẹn hò mãi mới được!” Hứa Tình nói xong liền cụng luôn cốc bia của mình, thể hiện rõ bản tính phóng khoáng của người con gái phía bắc.

Diệp Thiên Vân mới uống được một nửa, thì điện thoại của hắn đã réo lên, lông mày của hắn hơi nhíu vào một chút, bây giờ mỗi một cuộc điện thoại đều vô cùng quan trọng đối với hắn, có lẽ là Diêm Phong cũng không biết chừng, hắn liền nhắc điện thoại lên nói: “À lô, Diệp Thiên Vân nghe đây!”

“Sư phụ, là đệ tử đây, chỗ này của chúng ta gặp phải chuyện rồi, chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ nữa!” Người vừa nói như cái sấm liên thanh đó là Thạch Thanh Sơn.

Diệp Thiên Vân cứ ngỡ rằng Thường Đại Hải tìm đến võ quán rồi, bất giác lo lắng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Đầu dây bên kia vọng lên những tiếng nói chuyện ồn ào, có người vừa cướp lấy điện thoại của Thạch Thanh Sơn nói chen vào: “Cậu là Diệp Thiên Vân phải không? Cái võ quán này không phải của cậu, nhưng cậu vẫn có liên quan đến nó đúng không? Cậu phải đến đây ngay bây giờ, tôi ngồi đây chờ cậu, nếu mà cậu không đến, thì từ hôm nay trở đi cái võ quán này sẽ phải đóng cửa!” Nói xong liền cúp luôn điện thoại xuống. .

Diệp Thiên Vân sửng sốt, nhưng mà hắn nghe giọng nói này cũng khá quen, nhưng không đoán ra được đó là ai, chắc chắn không phải là Thường Đại Hải, việc trước mắt bây giờ là phải nhanh chóng quay về đó ngay.

Sau khi nghe xong điện thoại, Diệp Thiên Vân bèn quay sang xin lỗi Hứa Tình: “Tôi bây giờ có việc phải về gấp, thành thật xin lỗi cô!”

Hứa Tình tuy rất không vui, nhưng cũng hiểu cho tâm trạng của hắn lúc này, bèn lên tiếng trả lời: “Không sao, lần sau phải ở bên tôi ba ngày thì tôi mới tha cho anh!” Nói xong nàng liền lè lưỡi trêu hắn.

Diệp Thiên Vân cũng chẳng kịp ăn cái gì cả, hắn đứng dậy khoác áo vào, rồi nhanh chóng đi xuống lầu. Khi xe vừa mới khởi động, thì Hứa Tình khoác một chiếc áo mỏng chạy xuống, cầm một hộp cơm đưa cho hắn nói: “Lái xe cẩn thận, đi đứng cho nó đàng hoàng vào nhé!” Nói xong nàng liền vẫy vẫy tay tạm biệt, rồi lại chạy vù lên lầu.

Khi gần đến võ quán, Diệp Thiên Vân mới phát hiện ra hiện tượng bất thường ở đây, nhưng chắc chắn Thường Đại Hải cũng chẳng có được khí thế như thế này, lại còn có một chiếc xe quân sự chuyên dụng nhãn hiệu IVECO nữa chứ, võ quán bây giờ trông như đã bị bao vây hết xung quanh vậy, bốn bề toàn là quân nhân, bộ đội đứng đầy ở đó.

Diệp Thiên Vân đem xe đỗ ở bên cạnh võ quán, rồi xuống xe định đi xem xét tình hình, thì không ngờ có một người trông giống sĩ quan quân đội chặn hắn lại nói: “Chỗ này bây giờ là khu vực quân sự rồi, có chuyện gì thì chờ chúng tôi giải quyết xong rồi, anh mới được vào.”

Diệp Thiên Vân thấy vậy cũng sửng sốt vô cùng, hắn liền buông thông một câu: “Tôi là Diệp Thiên Vân!”

Viên sĩ quan này im lặng hồi lâu, sau đó đưa mắt thăm dò hắn một lượt, rồi dùng ánh mắt kỳ quái nói với hắn: “Anh chính là Diệp Thiên Vân? Vậy thì anh vào đi.” Viên sĩ quan vừa dứt lời, thì ngay lập tức anh ta đứng tránh sang một bên nhường đường cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân không biết đã xảy ra chuyện gì nữa, nhưng vẫn từ từ đi lên trên lầu, hắn từ trước đến giờ không có dây dưa gì với quân đội cả, khí thế của bọn họ trông cũng khá ghê gớm, làm cho hắn nghĩ mãi mà vẫn không hiểu bọn họ đến đây làm gì nữa.

Khi vừa lên đến trên lầu, Diệp Thiên Vân đã trông thấy Thạch Thanh Sơn, Trương Lượng, và cả ba anh em nhà họ Triệu nữa, tất cả đều ở đây và đang nói chuyện với một người. Trương Lượng dường như đang ngồi bên cạnh giải thích điều gì đó, thì đột nhiên trông thấy Diệp Thiên Vân đi đến, khuôn mặt hắn bỗng chốc trở nên rạng rỡ hẳn ra.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy bóng dáng người này, thì lại nhớ đến giọng nói lúc nãy khi nghe điện thoại, bây giờ hẳn đã biết người đó là ai rồi, đó chính là cha của Hàn Băng, Hàn Tông Nhân, lần trước ông ta cũng đến võ quán này rồi.

Lúc này Hàn Tông Nhân cũng nhận ra được thần sắc của bọn Thạch Thanh Sơn biến đổi rất nhanh, liền chậm chậm quay người lại, thì thấy Diệp Thiên Vân đang đứng ở đó, bất giác thay đổi nét mặt, nhưng rất nhanh lại biến mất luôn ngay sau đó, ông ta lạnh lùng lên tiếng: “Diệp Thiên Vân, xem ra muốn tìm cậu cũng không dễ dàng chút nào nhỉ!”

Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Xin chào bá phụ!”

Hàn Tông Nhân dò xét kỹ lưỡng Diệp Thiên Vân rồi hứ lên một tiếng nói: “Cậu cũng to gan lắm, bao nhiêu người như vậy cũng dám vác xác đến đây, nhưng hôm nay tôi hy vọng cậu sẽ giải thích rõ ràng hết mọi chuyện, nếu không hậu quả ra sao thì cậu cũng biết rồi đó!”

Lúc này đại sảnh trở nên im phăng phắc, tất cả mọi người đều chờ đợi câu trả lời của Diệp Thiên Vân, Thạch Thanh Sơn cũng chẳng hiểu là đã xảy ra chuyện gì nữa, trên mặt của cậu ta cũng lộ lên vẻ lo lắng bất an.

Diệp Thiên Vân cũng hơi hiểu ra vấn đề, bèn hỏi: “Chuyện của Hàn Băng?”

Hàn Tông Nhân thể hiện rõ sự không vui trên mặt, ông ta nhướng lông mày lên, nói: “Cậu cũng không cần phải giả vờ không biết cái gì, con gái của tôi ở đây đang yên đang lành, chẳng hiểu sao sau khi đến cái võ quán này xong thì quay ngoắt lại, thay đổi một trăm tám mươi độ, bây giờ cứ nặng nề đòi đi Hồng Kông, cậu đã làm gì với nó rồi hả?”

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu đáp: “Tôi chả làm cái gì cả!”

Hàn Tông Nhân cười nhạt một cái, rồi quay sang đưa mắt ra hiệu cho hai đứa cảnh vệ đứng cạnh đó. Đột nhiên gã cảnh vệ đó trượt chân một cái đã đứng bên cạnh Diệp Thiên Vân rồi, sau đó hắn ta đưa tay lên chấp lại theo thế của con nhà võ chào hắn một cái, rồi thẳng tay tóm luôn vào cổ của Diệp Thiên Vân, thân pháp của gã cảnh vệ đó rất nhanh, và vô cùng linh hoạt.

Diệp Thiên Vân không ngờ gã này chưa nói câu gì đã ra đòn luôn, chiêu này là chiêu thức của Đường Lang Môn (Môn phái võ bộ ngựa), nhất thời làm cho lửa giận trong người của Diệp Thiên Vân bốc lên ngùn ngụt, hắn nghiêng người tựa thể tránh luôn đòn của gã cảnh vệ vừa đánh tới, sau đó bất thần tung luôn một cước đáp trả.

Gã cảnh vệ không ngờ động tác của Diệp Thiên Vân nhanh như vậy, trong lòng thất kinh vội vã thu tay lại, sau đó gơ hai tay ra đỡ cú đá của Diệp Thiên Vân, gã cảnh vệ tuy đỡ được cú đá đó, nhưng vẫn bị một luồng lực đạo to lớn của cú đá đẩy lui ra sau mấy bước, hắn trợn ngược mắt lên định xông vào đánh tiếp.

Thì sau lưng hắn có một giọng nói quát lên: “Tiểu Tề, dừng lại, cậu không phải đối thủ của Thiên Vân đâu! Cậu ta là Hình Ý Ma của Hình Ý Môn!”

319. Chương 319: Uống Trà

Sắc mặt của Hàn Tông Nhân lúc này cũng sa sầm hẳn xuống, xem ra ông ta cũng không biết chuyện gì đang xảy ra cả, chính vì vậy ông bèn đưa mắt lên nhìn tên cảnh vệ kia với một cái nhìn đầy vẻ nghi hoặc.

Tên cảnh vệ đó đến trước mặt ông ta gơ tay lên đầu rồi chào theo kiểu của một người lính, thấp giọng nói: “Cái tên Diệp Thiên Vân này thủ hạ nghe cũng quen tai lắm, khi trông thấy cậu ta xuất thủ thì thủ hạ cũng nhận ra cậu ta là người trong Võ Lâm, hơn nữa toàn thân còn toát lên một mùi chết chóc, danh tiếng lẫy lừng trong giang hồ. Diệp Thiên Vân buồn vui thất thường, chỉ cần có ai đó mà cậu ta nhìn ngứa mắt thì chắc chắn người đó sẽ phải chết! Thậm chí ngay đến cả người cùng môn phái, cậu ấy cũng không buông tha cho, chính vì vậy mới có biệt hiệu Hình Ý Ma. Cái biệt hiệu này thực ra có nghĩa là hình bóng của ma quỷ, thích làm gì thì làm, không bao giờ câu nệ bất cứ điều gì cả.”

Hàn Tông Nhân nghe xong thì cũng đã bình tĩnh lại, ông ta bất giác quay sang Diệp Thiên Vân nói: “Cậu là người như vậy sao?”

Diệp Thiên Vân thầm cười khổ trong lòng, hắn đã sớm biết được cái biệt hiệu Hình Ý Ma này cũng chẳng tốt đẹp gì cho lắm, nhưng tên cảnh vệ đó nói cũng không sai, người chết dưới bàn tay của hắn quả thực không ít, nên cũng thần nhiên gật đầu đồng ý, chuyện đã như vậy rồi thì cứ nhận quách luôn đi cho nó xong chuyện.

Hàn Tông Nhân thấy vậy cũng thất kinh, hắn trông Diệp Thiên Vân cũng có dáng vẻ của một anh chàng thư sinh nho nhã, vậy mà không ngờ hắn lại là một con người như vậy, Hàn Tông Nhân thở dài một cái rồi nói: “Con gái của tôi đã đi rồi, nói gì thì cũng vô ích cả, tôi vốn mong rằng cậu có thể níu kéo nó ở lại, nhưng cậu lại có một thân phận như vậy, nên tôi cũng chẳng muốn con gái của tôi có dây mơ rễ má gì với cậu nữa, và tôi hy vọng rằng từ nay trở đi cậu cũng đừng nên đến làm phiền nó nữa.”

Diệp Thiên Vân không biết tại sao Hàn Tông Nhân lại thay đổi một trăm tám mươi độ nhanh đến như vậy, nhưng chuyện này kết thúc như thế là tốt nhất, nên hắn cũng gật gật đầu đồng ý.

Hàn Tông Nhân thấy thái độ của Diệp Thiên Vân tốt như vậy, nên cũng khoan khoái, mừng rỡ vô cùng, ông ta cũng không muốn nói thêm gì nữa, nên quay sang gã cảnh vệ nói: “Đi thôi!” Nói xong ông cùng gã cảnh vệ dắt ý ra về.

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng thấy kỳ quái, mỗi lần hắn cùng Hàn Băng có gì đó với nhau thì lại có một đồng chuyện vớ vẩn tìm đến hắn, hồi trước thì có hai người do ghen tuông mà tìm đến hắn, còn lần này thì là cha của nàng, nếu ngày hôm nay mà không có người biết tới mình ở đây thì chuyện này không biết nên giải quyết thế nào cho phải.

Thạch Thanh Sơn cảm thấy áy náy vô cùng, bèn quay sang Diệp Thiên Vân nói: “Xin lỗi sư phụ, đệ tử vốn không muốn tìm sư phụ đâu, nhưng mà...”

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu, chuyện này cũng chẳng là gì đối với hắn cả, Vương Vĩnh Cường bị bệnh, nên cũng chẳng có ai đứng ra bảo hộ cho Thanh Sơn cả. Nếu hôm nay Vương Vĩnh Cường vẫn còn ở đây, thì việc ngày hôm nay cũng có thể giải quyết một cách êm thấm được, suy cho cùng thì ở nơi này ông ta có quan hệ khá rộng rãi, chuyện này cũng không thể trách Thanh Sơn được.

Trương Lượng và ba anh em họ Triệu cũng đều đi đến chào hỏi Diệp Thiên Vân, bây giờ muốn có cơ hội gặp được hắn cũng rất hiếm hoi, hơn nữa Diệp Thiên Vân cũng không còn huấn luyện thêm cho bọn họ nữa, mấy người sau khi vui vẻ được một lúc rồi thì lại thất vọng tràn trề, nói cho cùng thì Diệp Thiên Vân là một sư phụ rất nghiêm khắc, tuy tuổi hắn còn trẻ, nhưng võ công của hắn thì không hề kém chút nào.

Trương Lượng lúc này bô bô với Diệp Thiên Vân rằng: “Sư phụ, xem ra người cũng có danh vọng khá lớn trong võ lâm đấy chứ, chắc là lợi hại lắm đúng không?”

Diệp Thiên Vân chỉ nhoẻn miệng cười mà không trả lời câu hỏi đó, hắn nói sang chuyện khác: “Dạo gần đây ta có một kẻ thù vừa về nước, mấy người các ngươi nên cẩn thận bảo vệ mình hơn một chút, gặp chuyện gì cũng không nên cố chống lại, Vương thúc cũng bị bệnh rồi, cũng không nên làm phiền ông ta nữa.”

Thạch Thanh Sơn gật gật đầu, sau đó đột nhiên ngượng ngùng nói: “Sư phụ, chủ nhật tuần sau đệ tử cử hành hôn lễ với Vương Thiển, lúc đó mời sư phụ đến dự lễ thành hôn của đệ tử!” Nói xong mặt của Thạch Thanh Sơn đỏ ửng, ngượng ngùng đứng đó vò đầu bứt tai, bọn Trương Lượng thấy vậy thì phá lên cười ha hả.

Diệp Thiên Vân lần trước đi thăm Vương Vĩnh Cường cũng đã biết chuyện này rồi, nên cũng đồng ý nói: “Yên tâm đi, đến lúc đó ta nhất định sẽ đến!”

Thực ra hai người bọn họ lần này thành hôn phần lớn cũng là vì Vương Vĩnh Cường cả. Diệp Thiên Vân xem chừng tình trạng bệnh tình của ông ta cũng không thể kéo dài thêm được nữa. Lần thành hôn nhanh chóng này của bọn họ cũng có ý phó thác, chủ yếu là mời bạn bè có thể lực của Vương Vĩnh Cường đến nhân tiện làm quen, rồi mai sau còn có người nhờ cậy, giúp đỡ nữa.

Diệp Thiên Vân đột nhiên nhớ ra một việc, bèn nói: “Tìm cho ta một cái nồi đất có thể sắc thuốc được đến đây, cùng với một cái chậu tắm to cho ta, ta cần nó để khi nào về sẽ dùng.” Diệp Thiên Vân nhớ là võ quán có mấy thứ đó, nhưng không biết là có còn hay không thôi.

Bọn Thạch Thanh Sơn nghe xong chẳng hiểu mô tê trời đất gì cả, cũng không rõ Diệp Thiên Vân muốn làm gì nữa, bọn họ lúng lúng một hồi lâu mới tìm được hai thứ đó, sau đó bảo viên bảo an dưới lầu đưa đến nhà cho Diệp Thiên Vân.

Mọi việc cũng đã đâu vào đấy cả rồi, Diệp Thiên Vân bèn nói: “Ta phải về đây, có chuyện gì cứ gọi điện cho ta!” Diệp Thiên Vân nói xong liền quay người đi khỏi đây.

Khi hần về đến nhà thì đã gần mười hai giờ đêm rồi, cả ngày hôm nay hần bận tối mắt tối mũi, việc đầu tiên hần về đến nhà là sắc thuốc.

Dương Thiên Long vốn đã ngủ từ lâu, nhưng lại bị mùi thuốc bắc nồng nặc làm cho tỉnh dậy, hần đi xuống lầu nhìn thì bỗng nhiên vui mừng nói: “Cậu làm gì ở đây vậy?”

Diệp Thiên Vân trông thấy Dương Thiên Long thì chợt nhớ ra là cần dặn dò hần mấy câu: “Mấy ngày hôm nay cậu ra khỏi nhà thì nhớ cầm súng theo nhé, chỗ này chúng ta ở là nơi nguy hiểm nhất đó, cái gã lần trước vừa mới từ Mỹ quay về rồi.”

Dương Thiên Long ừ lên một tiếng rồi nói: “Kẻ thù của cậu cũng nhiều thật, tôi thấy cậu nên cẩn thận mới đúng đó, ở nước ngoài vẫn còn có người muốn kiếm chuyện với cậu đó!”

Diệp Thiên Vân cũng chẳng biết làm thế nào nữa, Lần trước Tôn Vĩnh Nhân trả thù Onassis, kết quả là đối phương không ngừng phái người đến Trung Quốc, đây cũng là một chuyện vô cùng phiền phức, tuy rằng bọn họ không phải là người trong Võ Lâm, nhưng thỉnh thoảng cứ phái sát thủ đến làm cho người ta cũng cảm thấy vô cùng bất an, chỉ là bây giờ không biết là bọn chúng có kiếm chuyện với Tôn Vĩnh Nhân chưa thôi.

Thuốc cũng đã sắc xong, Diệp Thiên Vân liền bắt đầu tập trung vào luyện tập...

Liên tiếp mấy ngày liền Diệp Thiên Vân không hề ra khỏi nhà, suốt ngày ở trong phòng luyện quyền, trừ Hồ Hình và Ứng Hình trong Hình Ý Quyền ra, hần còn luyện thêm Kim Chung Tráo nữa, những uy lực khủng khiếp nhất của hần ngoại trừ mấy chiêu này ra, thì cước pháp của hần cũng rất khủng khiếp, hần nghe nói võ công của Thường Đại Hải đã tiến bộ lên rất nhiều, nhưng Kim Chung Tráo của hần cũng luyện lên đến tầng thứ năm rồi, không biết khi đụng độ với kẻ địch thì uy lực của nó thế nào.

Thực ra hồi trước hai người so tài với nhau thì đã là bên tám lạng người nửa cân, võ công của Thường Đại Hải cũng không phải là hạng tầm thường, chỉ cần để hần áp sát người thôi, thì hần sẽ ra đòn tấn công như vũ bão. .

Một tuần đã trôi qua, lễ thành hôn của Thạch Thanh Sơn tổ chức đúng như ngày đã dự định, Diệp Thiên Vân và Dương Thiên Long đều đến chung vui, Dương Thiên Long vẫn theo học Hình Ý Quyền của Thạch Thanh Sơn, quan hệ giữa hai người thuộc vào kiểu vừa là thầy trò, vừa là bạn bè, nếu Dương Thiên Long mà không đi, thì thật là đáng trách vô cùng.

Mới sáng ra đã đến võ quán Thành Phong, đối với Diệp Thiên Vân mà nói thì đây cũng là lần đầu tiên hần tham gia một lễ cưới chính thức như vậy. Khi hần mới tới cổng của võ quán thì đã thấy nơi đây giăng đèn kết hoa, bóng bay được treo khắp nơi, muôn màu muôn sắc, cộng thêm lẵng hoa và băng rôn được trang hoàng vô cùng lộng lẫy, người trong võ quán Thành Phong đều tươi cười vui vẻ, dù sao thì đây là cũng hôn lễ của quán chủ, cũng được coi là một việc trọng đại của võ quán.

Nhưng những người biết chuyện thì đều biết rằng lễ cưới này thực ra là tổ chức vì Vương Vĩnh Cường, sức khỏe của ông ta càng ngày càng yếu, nếu không tổ chức thành hôn sớm, thì chắc là ông ta cũng không chờ được đến ngày bọn họ thành hôn mất. .

Lễ thành hôn của bọn họ cũng không mời đông khách cho lắm, Thạch Thanh Sơn và Vương Thiển đều không cố định tổ chức thật to, thực ra bọn họ cũng chỉ có mỗi hai người bạn thân đến tham dự, những vị khách còn lại thì đều là bạn bè của Vương Vĩnh Cường. Lễ thành hôn một lúc nữa sẽ được tổ chức tại võ quán này, cái này là do Vương Vĩnh Cường không thể ngồi lâu trên xe, nên mọi thứ đã được đơn giản hóa đi rất nhiều, tổ chức ở đây vừa tiện vừa đỡ phải đổi chỗ này nọ, Vương Vĩnh Cường vì vậy cũng không cần ngồi xe di chuyển nhiều, lợi cả đôi đường.

Điều làm cho Diệp Thiên Vân khó hiểu là Hà Sơn cũng có mặt ở đây, hẳn không thể hiểu được quan hệ của Vương Vĩnh Cường với Bát Cực Môn là như thế nào, hai bên dường như đều rất ăn ý với nhau thì phải.

Hà Sơn hôm nay còn ăn mặc rất trịnh trọng, bên ngoài khoác một bộ comple, chân đi đôi giày da đen bóng, vừa trông thấy Diệp Thiên Vân đã tay bắt mặt mừng: “Thiên Vân, vết thương của cậu ra sao rồi? Tôi nghe nói là cậu náo loạn Hình Ý môn một phen thất điên bát đảo đúng không? Ha ha ha, cậu đúng là bạn của Hà Sơn tôi, chỉ cần ra tay một cái là không bình thường chút nào!”

Diệp Thiên Vân biết Hà Sơn là một ông già vui tính, nên cũng cười cười đáp: “Cũng bình thường thôi, nhưng tôi cũng lén lút chạy đến đây đó.”

Hà Sơn hùng dũng thò tay vào túi đưa ra cả một đồng kẹo cười, mắt cũng không thèm ngước lên nói: “Sư huynh của tôi kêu tôi đến tham gia, cậu nói xem mấy người này có lạ không? Ngày trước thì đánh nhau sứt đầu mẻ trán, chớp mắt một cái đã cùng nhau chăm sóc người của cổ nhân rồi, cũng không biết trong đầu óc bọn họ chứa đựng cái gì nữa, lại còn phải đưa kẹo cười cho bọn họ nữa, thật là phiền phức.”

Diệp Thiên Vân hơi cau đôi lông mày lại, mọi việc bây giờ cũng giống như suy đoán của hắn, Diệp Vô Nhai và sư phụ của Vương Vĩnh Cường có quan hệ không tầm thường chút nào, nếu không thì Hà Sơn cũng không muốn đến đây, hẳn vừa mới nghĩ tới thì lễ thành hôn đã bắt đầu khởi hành.

Wương Vĩnh Cường giờ đây không đi lại được nữa, chỉ ngồi được xe lăn mà thôi, Thạch Thanh Sơn không còn cha mẹ, cũng không có người thân nào khác, thế nên Diệp Thiên Vân bị buộc phải lên bục để đại diện cho Thanh Sơn.

Những người ngồi dưới bục đã biết Diệp Thiên Vân rồi thì cũng không nói làm gì, nhưng những người không quen hắn thì đều ngơ ngác nhìn nhau, trông tuổi đời của Diệp Thiên Vân có khi còn không bằng cả Thạch Thanh Sơn, nên họ đều tròn tròn mắt kinh ngạc.

Wương Vĩnh Cường quay sang Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Tôi cũng sắp xuống lỗ rồi, cậu là trưởng bối của Thanh Sơn, phải giúp đỡ chăm sóc hai đứa chúng nó, đây là việc cuối cùng mà lão ca này của cậu nhờ cậu.” Vương Vĩnh Cường nhận thấy mình không nên nói những lời nói xui xẻo đó vào ngày vui này nên vội vã chuyển đề tài nói: “Chút nữa cậu không chỉ phải tiếp trà, mà còn phải phát hồng bao cho hai đứa nó nữa, đây là nghi thức buộc phải có, cậu đã chuẩn bị gì chưa?”

Diệp Thiên Vân trông Vương Vĩnh Cường bị bệnh nặng như vậy, bất giác cảm thấy chua xót trong lòng, hẳn cũng đã sớm bảo Trương Lượng chuẩn bị sẵn hồng bao cho hắn rồi, nên trả lời: “Anh Vương, anh cứ yên tâm, hai người bọn họ sẽ hạnh phúc bên nhau mãi mãi!”

Wương Vĩnh Cường cảm thấy an ủi vô cùng, trong mắt ông cũng hiện lên vẻ ảm đạm khác thường, cảm giác như là ông không được chứng kiến tận mắt ngày đó thì chết không nhắm mắt vậy.

Thạch Thanh Sơn và Vương Thiên dưới sự hướng dẫn của người dẫn chương trình, đem hai tách trà dâng lên cho hai người Diệp Thiên Vân và Vương Vĩnh Cường. Vương Vĩnh Cường vô cùng hạnh phúc, sắc mặt hồng hào lên rất nhiều, còn những người khác cũng vỗ tay chúc mừng hạnh phúc cho đôi vợ chồng trẻ.

Khi đến lượt Diệp Thiên Vân tiếp lấy tách trà, thì có một giọng cười nhạt cất lên: “Diệp Thiên Vân, mà có điểm phúc được làm trưởng bối người ta rồi đấy, nhưng không biết mà có sống được đến lúc uống hết cốc trà đó không!”

320. Chương 320: Không Phân Thắng Bại, Chỉ Phân Sinh Tử

Lễ cưới được tổ chức tại tầng một của võ quán, nhưng khách cũng không đáng kể, đại bộ phận cũng chỉ là bạn bè của Vương Vĩnh Cường, Diệp Thiên Vân nhìn vào mặt của ông ta tỏ vẻ xin lỗi, rồi uống cạn luôn tách trà mà Thanh Sơn dâng cho hắn, bất kể tách trà đó đang bốc hơi nóng hừng hực, sau đó hắn rút chiếc hồng bao từ trong túi ra, trao vào tay của đôi vợ chồng trẻ rồi nói: “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, ta đi giải quyết chuyện riêng một lúc, hai người cứ tiếp tục lễ cưới của mình đi!”

Nói xong Diệp Thiên Vân nhanh chóng bước xuống bục, Thạch Thanh Sơn nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, Thanh Sơn biết Diệp Thiên Vân đang gặp phải rắc rối, nhưng mình thì lại đang tổ

chức đám cưới, cũng không thể tạm dừng lễ cưới lại được, vậy nên đưa ánh mắt buồn bã về phía Vương Vĩnh Cường.

Wương Vĩnh Cường dường như chẳng thèm để ý đến chuyện đó, ông ta chỉ gạt đầu ra hiệu đám cưới vẫn cứ tiếp tục, không ít khách mời ở đây đều hướng mắt về phía Thường Đại Hại theo dõi.

Diệp Thiên Vân đi đến bên Thường Đại Hại, lạnh lùng nói: “Thường huynh, lâu lắm không gặp rồi!” Diệp Thiên Vân nói câu này là cố ý muốn tách Thường Đại Hại ra khỏi chỗ đông người này.

Diệp Thiên Vân trong bụng lúc này lửa giận đang bùng bùng bốc lên, còn mục đích của Thường Đại Hại thì vô cùng đơn giản, đó chính là đến đây phá bình, Vương Vĩnh Cường không biết còn sống được bao lâu, nếu như lần này bị Thường Đại Hại làm loạn ở đây, có lẽ cả đời của ông ta sẽ không thể chứng kiến lễ cưới này được tổ chức lại một lần nữa. Hơn nữa hôm nay cũng là ngày vui của Thạch Thanh Sơn và Vương Thiên, cả đời người ta chỉ có duy nhất ngày này là quan trọng nhất, cho dù ngày sau có tổ chức bù cho hôm nay đi nữa, nhưng cũng không thể nào cứu vãn được sự tổn thất, mất mát của ngày hôm nay.

Thường Đại Hại có thể chọn tất cả những ngày bình thường khác mà hắn muốn, nhưng hắn lại thích chọn ngày hôm nay, Thường Đại Hại thể hiện rõ cho Diệp Thiên Vân biết rằng, hôm nay hắn đến đây là để phá bình. Vậy nên Diệp Thiên Vân nghĩ rằng đây cũng là cơ hội cho hắn giải quyết luôn Thường Đại Hại cho xong chuyện, nếu không lại để hắn sống mất thì về sau sẽ còn rất nhiều phiền phức khác tìm đến hắn.

Hà Sơn lúc này vẫn đang vui vẻ đi phát kẹo cưới cho mọi người, không chú ý đến tình hình lúc ấy, sau đó thấy Diệp Thiên Vân bước xuống, thì ông ta mới phát hiện ra người mà ông đang cất công tìm kiếm, Thường Đại Hại, do vậy sắc mặt ông đột nhiên sa sầm xuống, lập tức bấm máy gọi cho ai đó.

Sau khi gọi xong điện thoại, Hà Sơn nhanh chóng bước đến trước mặt Thường Đại Hại nói: “Thường Đại Hại, mày cũng gan thật đấy, tự tiện xông vào Bát Cực Môn đã đành, lại còn giết hại bao nhiêu huynh đệ đồng môn, mẹ kiếp, mày được lắm thằng khốn. Chuyện của Vô Lâm thì để Vô Lâm giải quyết, đừng có nhiều sự ở đây, sư bá Diệp Vô Nhai của mày cũng đang ở đây đó, tao tin là mày cũng phải nể mặt ông ta phần nào chứ đúng không?”

Thường Đại Hại dường như trở nên trầm mặc hơn trước rất nhiều, hắn chậm chậm bỏ cặp kính đen xuống, nhìn như có một đàn sâu bọ đang làm loạn trên đó vậy, nhưng nhúc, nham nhở, làm cho người khác nhìn thấy cũng phải phát buồn nôn. Thường Đại Hại cũng có vẻ do dự, xem ra những lời mà Hà Sơn nói với hắn có vẻ rất quan trọng.

Một lúc lâu sau hắn mới lên tiếng nói: “Diệp sư thúc có ơn chi ngộ với tôi, hôm nay tôi cũng không quấy nhiễu ở đây, lại càng không muốn phá hoại quy tắc, những người cần giết ở Bát Cực Môn tôi cũng đã giết hết rồi, mục đích của tôi hôm nay đến đây là tìm Diệp Thiên Vân.”

Hiện giờ những người khách mời đến đây đều không buồn theo dõi những diễn biến của lễ cưới nữa, mà cứ dõi theo chuyện của Diệp Thiên Vân và Thường Đại Hại, khi Thường Đại Hại bỏ đôi kính đen xuống, không ít người kêu lên lên những tiếng kinh hãi, những vết sẹo trên mặt của Thường Đại Hại không là cái gì so với cả cái khuôn mặt dường như bị người ta dùng cái xẻng đào bới trên đó, lở lổm, nát bươm, lởm chởm không còn chỗ nào là lành lặn cả, làm cho người ta chỉ cần nhìn vào thôi là đã muốn buồn nôn rồi..

Diệp Thiên Vân không muốn phá hỏng ngày cưới của Thạch Thanh Sơn, nên quay sang nói với Thường Đại Hại: “Chúng ta lên lầu nói chuyện, anh muốn thế nào thì cứ thế đó đi!”

Thường Đại Hại xem ra cũng có chút tình nghĩa với Diệp Vô Nhai, nên hắn nghe xong liền quay ngoắt người bước lên lầu hai, còn Hà Sơn và Diệp Thiên Vân thì bước theo sau hắn.

Khi đến lầu hai, Diệp Thiên Vân mới thở hắt ra, nếu để cho Thường Đại Hại đại náo lễ cưới ngày hôm nay của Thạch Thanh Sơn thì về sau muốn bù đắp lại cũng không thể bù đắp lại được. Cũng may mà lúc này có lời nói của Hà Sơn làm Thường Đại Hại không dám làm càn dưới đó nữa, do vậy Diệp Thiên Vân mới thở phào nhẹ nhõm, ít ra thì tình hình hiện giờ cũng không đến nỗi tệ như hắn nghĩ.

Thường Đại Hại lên đến lầu hai thì quan sát một lúc, hắn phát hiện ra nơi đây không một bóng người, liền lạnh lùng cười, đôi mắt hắn ánh lên một sự thù hận: “Diệp Thiên Vân, chuyện hồi trước giữa tao và mày thì không cần phải dài dòng nữa, mày đúng là khí phách hơn tao, tao công nhận rằng hồi trước không phải

là đối thủ của mày, nhưng thù giết cha không thể không trả! Lần trước mày không giết tao, có lẽ đó là sai lầm lớn nhất của đời mày đó!”

Hà Sơn đứng bên cạnh không muốn chen vào cuộc nói chuyện giữa hai người, nhưng sau khi nghe Thường Đại Hải nói câu vừa rồi xong thì tức giận vô cùng, ông ta chỉ thẳng vào mặt của Thường Đại Hải mà mắng: “Mẹ kiếp, mày còn nói mà không biết ngượng mồm, tao thấy phát ốm thay cho mày, sao Bát Cực Môn lại thu nhận một thằng khốn nạn, chó má như mày được cơ chứ? Mày mà còn có chút liêm sỉ thì đừng nhắc đến thằng khốn tạp chủng đó nữa, mày nhắc đến nó là tao lại thấy xấu hổ thay cho mày đấy!”

Tâm trạng của Thường Đại Hải lúc này bị kích động lên thấy rõ, hắn nghiêng răng đáp: “Tại sao tôi không được quyền nói, yêu ai, thích ai thì đó cũng là chuyện của tôi, mấy người là cái thá gì mà can thiệp vào!”

Hà Sơn nhở liền ba bãi nước bọt xuống đất, ông ta trợn mắt lên nói: “Thường Đại Hải, bọn tao không hề cưỡng ép mày, cũng chẳng thêm can thiệp vào chuyện của mày, nhưng mày không tuân thủ quy tắc của Bát Cực Môn, khi mới gia nhập môn phái mày còn ghi nhớ chứ? Đừng có nói là mày quên rồi đấy nhé, những quy tắc này được tổ tiên bao đời truyền lại, thế mà mày lại đi phá hoại nó, đờn đấy, không có cửa đâu nhé!”

Thường Đại Hải nghiêng răng ken két không nói câu nào, nhưng thần sắc của hắn thì lại không đồng ý với câu nói của Hà Sơn chút nào.

Hà Sơn dường như vẫn còn rất tức giận, ông ta lại tiếp tục chửi mắng Thường Đại Hải: “Kể cả mày đi tìm mấy thằng đồng tính tao cũng chẳng thêm quan tâm, nhưng phương pháp phát lực của Bát Cực Môn thì sao? Triền Ti Kinh, Thập Tự Kinh, toàn bộ đều bị mày mang ra nước ngoài hết cả, mày nên biết rằng những thứ đó không phải là của mày, đừng có nói với ta là Ngô Thức của bọn mày! So về thân thích thì tao còn thân hơn mày, tao là huynh đệ của hắn, mày là cái thá gì cơ chứ? Tao không cần nói gì đến quốc gia nào cả, tao chỉ nói đến dân tộc mà thôi, tổ tiên đã tổng kết cả trăm năm nay, vậy mà mày dám đem cái đó truyền ra ngoài, mày là thằng phản đồ của cả một dân tộc, mày là một tội đồ!”

Thường Đại Hải sau khi nghe xong thì tức giận vô cùng: “Những việc đó tôi không thêm quan tâm, cũng chẳng muốn quan tâm, mấy đứa cần giết ở Bát Cực Môn tôi cũng đã giết rồi, bây giờ chỉ còn mỗi một mình Diệp Thiên Vân mà thôi, thù này tôi nhất định phải trả, nếu không cả đời này tôi sẽ không bao giờ an tâm cả, Hà Sư thúc ông cũng đừng nói nữa, chỉ cần Diệp Thiên Vân chết là tôi sẽ trả lại mấy món đồ đó ngay lập tức, sau đó sẽ không còn dây dưa rề má gì với Bát Cực Môn nữa!”

Diệp Thiên Vân vừa nghe thì cũng hiểu rằng, Thường Đại Hải muốn đánh đổi hắn với quyển bí kíp, nên hắn không nói gì thêm, chỉ đưa mắt lên nhìn Hà Sơn, xem ông ta sẽ giải quyết thế nào.

Hà Sơn nghe xong phần nộ: “Mày coi tao, coi Bát Cực Môn rề rúng quá đấy, cho dù tao cần thứ mà mày có, nhưng quyết không bao giờ dùng cái trò hèn hạ, dễ tiện đó cả, mày cứ tưởng mày có hai quyển sách rách rưới đó là có thể tùy ý dẫm đạp lên Bát Cực Môn sao?” Hà Sơn vừa dứt lời thì liền xuống thế như muốn xuất thủ đến nơi, ông ta quay sang Diệp Thiên Vân nói: “Đây là việc riêng của Bát Cực Môn, không có liên quan gì đến cậu cả.”

Thường Đại Hải mặt mày thất sắc, hắn nói: “Tôi có thù oán với Diệp Thiên Vân, chỉ cần trận chiến này Bát Cực Môn không can thiệp vào, quyển sách này sẽ hoàn trả cho các người!” Thường Đại Hải nói xong bèn rút một quyển sách cũ, đã ố vàng từ trong eo của mình ra.

Hà Sơn lắc lắc đầu, ánh mắt của ông ta vẫn vô cùng kiên định.

Diệp Thiên Vân thấy Hà Sơn vì mình như vậy, trong lòng vô cùng cảm kích bèn nói: “Tao muốn giao thủ với mày, mày thua rồi thì đưa quyển sách đó cho tao, còn mày thắng rồi thì không cần nói gì nữa phải không?”

Thường Đại Hải vô cùng khâm phục câu nói vừa rồi của Diệp Thiên Vân, hắn lạnh lùng trả lời: “Được, thực ra nếu tao không có mày làm mục tiêu thì tao đã không còn sống đến ngày hôm nay rồi, lần trước bị mày đánh cho trọng thương, tao cũng có những linh hội mới. Nếu như mày thắng thì tao sẽ xuống dưới kia đi gặp Bill!” Thường Đại Hải nói xong bèn ném luôn quyển sách đó lên chiếc ghế gần đó.

Hà Sơn thấy vậy vội vàng nói: “Thiên Vân, không được...”

Diệp Thiên Vân không vì một mục đích nào khác, hắn chỉ muốn sau trận chiến đó xem hắn và Thường Đại Hãi ai có tiến bộ nhanh hơn ai, như vậy càng đánh giá mức tiến bộ của hắn. Khi còn ở Mỹ, nói cho cùng thì hắn cũng chẳng phải là người chiến thắng, mà chỉ là hắn dựa vào ý chí to lớn của mình làm cho Thường Đại Hãi phải sợ hãi bỏ chạy, còn nói về võ học thì đúng là hắn vẫn kém hơn so với Thường Đại Hãi.

Thường Đại Hãi hạ thấp vai xuống thế, năm ngón tay của hắn chụm lại, bàn tay hướng lên trên, dứ dứ ngay trước ngực của mình, đây là chiêu Bao Nguyệt nhập thế cơ bản của Bát Cực Quyền, con người một khi đã muốn chết thì chẳng còn gì phải e sợ nữa, Thường Đại Hãi trầm giọng gầm lên: “Mày chuẩn bị chết đi là vừa!”

Diệp Thiên Vân hôm nay mặc một bộ vest tây lịch thiệp, khi thấy dáng bộ của Thường Đại Hãi như vậy, bèn cởi hết áo ra vứt xuống đất, chỉ còn thân hình cường tráng của hắn lộ ra bên ngoài. Diệp Thiên Vân bèn thủ thế Tam Thể Thức, bất kể thế nào hắn đều coi đây là trận quyết chiến của hắn, võ giả tương ngộ, kẻ mạnh sẽ bại trận, còn kẻ mạnh hơn sẽ thắng!

Hai người giao thủ, không phân thắng thua, chỉ phân sinh tử!

Thường Đại Hãi chân lướt một cái, thân hình nghiêng về phía trước, tay trái chém ra một chưởng, tay phải móc lại, chiêu này là Thôi Sơn Thức của Bát Cực Quyền, động tác nhanh nhạy, hung hãn vô cùng, chiêu này rất chú trọng tiếp cận đối phương, dũng mãnh xuất kích, Thường Đại Hãi biết Diệp Thiên Vân cũng vô cùng lợi hại, nên hắn mới sử dụng chiêu thức dễ công dễ thủ làm chiêu đầu tiên xuất ra, chưởng lực hắn vừa chém ra nhằm thẳng vào đầu của Diệp Thiên Vân quét xuống, hắn xuất ra chiêu này với toàn bộ sức lực của mình.

Thân thể của Diệp Thiên Vân từ khi trông thấy Thường Đại Hãi đã tự động điều chỉnh trạng thái, do vậy trạng thái cơ thể của hắn lúc này cũng rơi vào thời điểm hưng thịnh nhất, thế nên cũng chẳng cần phải khởi động tim cảm giác nữa. Khi Diệp Thiên Vân lâm chiến, trong bụng liền niệm “Mãnh như hổ, Hung hãn như ưng” Tam Thể Thức chuyển thế, hắn không hề lùi lại mà ngược lại lập tức tiến lên, xuất luôn chiêu Hổ Trảo trong Toàn Hổ Hình, khí thế dũng mãnh như chúa sơn lâm, tay phải của hắn từ phía ngoài vòng ngoặt vào quét xuống hạ bàn, đồng thời chân phải nhích lên, bước ngoặt ra phía bên ngoài, tay trái chop thẳng vào đầu của đối phương.

Diệp Thiên Vân tuy đã luyện tập đã lâu, nhưng đây mới là lần đầu tiên hắn sử dụng chiêu thức này trong thực chiến, hắn hiểu rất rõ uy lực của Toàn Hổ Hình, cú chop này không hề đơn giản chút nào.

Thường Đại Hãi lần trước giao thủ với Diệp Thiên Vân thì biết rằng tốc độ của hắn không nhanh, nhưng không ngờ rằng lần này tốc độ của Diệp Thiên Vân đã tăng lên gấp bội, không những vậy khí thế còn mãnh liệt hơn trước. Diệp Thiên Vân đã móc đúng cổ tay của Thường Đại Hãi, Thường Đại Hãi ấn tay xuống, lùi lại người hơi ngửa ra phía sau tay trái vắt sang tay phải quấn lại, biến thành Âm Chưởng, sau đó hai tay hóa thành Âm Chưởng đánh thẳng ra, đây là tuyệt chiêu kỳ môn của Bát Cực Môn.

Chiêu Hổ Trảo của Diệp Thiên Vân cũng bị hóa giải luôn lúc đó, nhưng khí thế của hắn vẫn vô cùng hưng thịnh, Diệp Thiên Vân liền lùi lách người tránh hai chưởng của Thường Đại Hãi, rồi để khí đưa hai tay từ dưới hướng lên quạt thẳng vào Thường Đại Hãi, khi hai tay của hắn vừa quạt lên thì bỗng nhiên tách ra làm hai phía, chân hắn lướt lên một cái đã áp sát gần đến bên Thường Đại Hãi, mười ngón tay của hắn phát lực chọc thẳng vào hai hàng xương sườn của Thường Đại Hãi, đây là uy lực của Hổ Xanh Lực!

Hà Sơn đứng cạnh đó khí huyết đảo lộn, ông ta không ngờ thân thủ của Diệp Thiên Vân lại cao đến nhường đó!

321. Chương 321: Dũng Cảm Mà Thận Trọng

Hà Sơn không phải chưa từng giao thủ với Diệp Thiên Vân, hai người có tỉ thí vài lần, Diệp Thiên Vân Sở trường là Ngũ Hình Quyền hắn là Thanh Thanh Sở Sở, còn có Nhị Chiêu Thối hắn càng thành thạo, trước đây công phu đơn giản thực dụng, nhưng hiện tại đã rõ ràng hơn trước kia nhiều lắm.

Hắn trong nhất thời do dự, Diệp Thiên Vân ngón tay đánh sâu vào thân thể Thường Đại Hãi nửa thốn, Thường Đại Hãi thiếu chút nữa ngắt xủ, cũng may hắn ma luyện qua sinh tử, cần rằng đề khí, mạnh mẽ

lui về sau, song chưởng đánh vào mặt Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân không bị mê hoặc, lóe một cái lui về sau, né được một kích!

Với thân thủ của Thường Đại Hải, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, vậy Diệp Thiên Vân sẽ không bị mắc lừa hậu chiêu đổi mạng lấy mạng của hắn, sở dĩ hắn lui về sau, ngừng lại tùy thời có thể xuất thủ, nếu lúc đó tiếp tục ra tay khẳng định mất mạng.

Thường Đại Hải lui về sau ba bước, sắc mặt trở nên thống khổ, càng thêm vẻ dữ tợn. Hắn không che giấu nỗi sợ hãi, dùng hai tay che lấy vết thương do Diệp Thiên Vân gây ra, cười thảm: “Diệp Thiên Vân, không ngờ mày ẩn tàng nhiều như vậy, tao còn tưởng võ công của mày xấp xỉ tao, hóa ra là mày cố ý dẫn dụ tao mắc câu, tâm kế khá lắm!” Hắn càng nói càng thở hổn hển, trong mắt hiện lên thần sắc tuyệt vọng.

Diệp Thiên Vân bị oan uống, hắn khi giao thủ với Thường Đại Hải, Kim Chung Tráo bỗng nhiên đột phá tầng năm, vậy nên tốc độ cùng linh hoạt đều gia tăng, có Vô Vi đạo nhân với Ứng Lão Quái chỉ đạo, nếu không vượt qua Thường Đại Hải vậy không còn thiên lý nữa rồi.

Thường Đại Hải tuy rằng khổ luyện, lại có sở ngộ, nhưng Diệp Thiên Vân cũng không kém, thậm chí luyện tập còn khắc khổ, điên cuồng hơn. bởi vậy hôm nay đánh một trận thực lực mới trăn Thường Đại Hải.

Hà Sơn con mắt tròn trừng, hắn nhìn cả nửa ngày mới không chắc chắn hỏi Diệp Thiên Vân: “Thập Nhị Hình?”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu đáp lại, Thập Nhị Hình cũng không lạ lắm nhưng chân chính nắm trong tay, học tinh được Thập Nhị Hình chỉ có một chỗ ấy, vì vậy Hà Sơn thật có chút ngạc nhiên, hắn kích động hỏi Diệp Thiên Vân: “Bọn họ dạy anh?” Nói xong hai con mắt nhìn chăm chăm Diệp Thiên Vân, như thấy kì trân dị bảo, hoàn toàn khác biệt với Thường Đại Hải, mục đích trước mắt cũng quên sạch sẽ.

Diệp Thiên Vân đương nhiên không thể nói, lực chú ý của hắn còn đang đặt trên Thường Đại Hải, chuyện ngày hôm nay đã ngã ngũ cũng không dự định buông tha Thường Đại Hải, không vì Thường Đại Hải báo thù vô vọng mà thay đổi chủ ý. Bởi vậy hai chân hắn trầm xuống, sử ra tam thể thức, thân thể rung lên, chân phải tiến lên phía trước, đồng thời tam thể thức tay phải thu hồi biến thành quyền, cùng lúc đó khuỷu tay dọc theo ngực mà đánh ra.

Một chiêu này vừa nhanh vừa mãnh, hai tay Thường Đại Hải đang bưng vết thương, liên tục nhe răng trợn mắt. Vừa thấy Diệp Thiên Vân hành động, trong lòng kinh hãi, hắn biết rõ, nếu lui bước chỉ sợ công kích sẽ tới tấp ập tới, bởi vậy thân thể ưỡn ra, chân giậm mạnh, thất lưng vận vẹo tập trung lực lượng toàn thân, sau đó hai chân rạng ra, chân trước bước lên phía trước bàn chân hướng vào trong, chân sau nửa ngồi, trọng tâm hạ xuống, thân thể sắp tự động phát lực.

Diệp Thiên Vân dùng chiêu vừa rồi thực ra là nửa chiêu Tả ứng thức của Ứng lão quái dạy hắn, còn nửa chiêu ẩn giấu phía sau, chờ áp sát thân thể Thường Đại Hải, chưởng trái từ bụng cùng chưởng phải trực diện đánh ra, năm ngón biến thành vuốt ưng, lòng bàn tay úp xuống, hổ khẩu thành hình bán cầu, đồng thời chân trái tiến lên nửa bước, lần này nhắm vào vai Thường Đại Hải, toàn bộ ưng trảo đánh vào!

Ngay sau khi toàn thân phát lực, thân thể Thường Đại Hải phát ra âm thanh như tiếng kéo khóa, sau đó thê thảm tru lên.

Dưới ưng trảo của Diệp Thiên Vân, cơ thể toàn bộ như bị kéo rách.

Thường Đại Hải căn bản không dám dừng lại, liên tục lui về sau, lần này nhìn vết thương, thiếu chút nữa hôn mê. Tay Diệp Thiên Vân biến thành lợi trảo quả thực lợi hại, đối cứng liền mất oan một miếng thịt, lúc này một nửa vai đã bị xé rách, máu me ồ ồ chảy ra, tràng diện kinh khủng vô cùng.

Thường Đại Hải nào còn ý niệm báo thù trong đầu, vừa rồi còn muốn chiến sinh tử với Diệp Thiên Vân, vậy mà không quá năm chiêu đã thụ thương toàn thân, cơ thể như bị lửa thiêu, máu chảy không ít, cứ như vậy, không nói đến báo thù, hôm nay sống sót cũng là mạng lớn.

Diệp Thiên Vân hai tay đầy máu, hắn xoa ra quần, như điều hâu nhìn gà con, Thường Đại Hải hiện tại không còn lực chống đỡ. .

Nhưng lúc này, dưới lầu truyền lên tiếng bước chân, xuất hiện hai lão giả cùng ba bốn đệ tử.

Hà Sơn đang xem màn đặc sắc, nghe thấy tiếng bước chân, không khỏi đảo qua nói: “Sư huynh, các người tới vừa lúc, Thường Đại Hải sống không được bao lâu nữa, giờ chỉ còn chờ Diệp Thiên Vân làm sao lấy mạng hắn.”

Hà Sơn tính cách yêu hận rõ ràng, thấy Thường Đại Hải không vừa mắt, bây giờ chính là muốn hắn chết ngay tức khắc.

Thường Đại Hải thấy nhiều người tới như vậy, liếc thấy Diệp Vô Nhai, trong miệng bất giác nói: “Sư bá, người đạo này vẫn khỏe chứ?” cùng lúc đó không ngừng hít sâu, cơn đau truyền lên từ vết thương khiến giọng nói hắn run rẩy không ngừng.

Diệp Thiên Vân thấy tình huống hiện tại cũng dừng tay, chỉ là thân thể vẫn duy trì trạng thái phát động công kích, hôm nay phải lấy tính mạng Thường Đại Hải!

Diệp Vô Nhai cùng lão giả kia lên lầu, hai người quan sát một chút, thấy có ba người, Diệp Vô Nhai hừ một tiếng nói: “Thường Đại Hải, uống công ta dạy cho con công phu, không ngờ con chỉ là một tên vô dụng.”

Thường Đại Hải nghe Diệp Vô Nhai nói xong nước mắt rơi xuống, vẻ mặt hổ thẹn nói: “Bát cực môn từ trên xuống dưới, con chỉ tôn kính một vị, những kẻ khác đều là cừu nhân.”

Diệp Vô Nhai nghe xong không tức giận trái lại thở dài, nói: “Đại Hải, con hối cải còn kịp, cùng ta về Bát cực môn chịu phạt!”

Hà Sơn nghe xong lập tức cắt ngang, tức giận nói: “Sư huynh, hắn là một tên cặn bã, người còn bảo vệ hắn?”

Diệp Vô Nhai chau mày, quét mắt khắp toàn trường sau đó mới nói: “Câm miệng, ở đây không có chỗ cho đệ nói chuyện, ta nói hắn về Bát cực môn tự có đạo lý!”

Cho dù là Bát Cực môn đồng ý, Thường Đại Hải cũng không chịu, hắn lắc đầu nói: “Sư bá, người cũng không cần vì con, con không bao giờ quay về đó!” Nói xong thân thể không ngừng thoái lui, con mắt không ngừng đánh giá.

Diệp Thiên Vân vừa thấy động tác của hắn, liền biết hắn có chín phần muốn bỏ chạy, thân hình khê động, nhanh như mèo xuất hiện trước người Thường Đại Hải, một tay chụp tới cổ hắn.

Diệp Vô Nhai vừa thấy tình hình, quát lớn: “Hạ thủ lưu tình!”

Diệp Thiên Vân sợ nhất là Thường Đại Hải chạy, như vậy sẽ có thêm một kẻ uy hiếp tới hắn, nếu chầy chểnh职业技术学院 không dám trực diện cùng hắn giao thủ, vì vậy thà đắc tội với Bát Cực môn, cũng không buông tha Thường Đại Hải, tay không ngừng lại thân thể càng nhanh hơn.

Thường Đại Hải cảm thấy lúc này cái chết đã ngay trước mắt, liền ngừng cước bộ, hét lên một tiếng: “Đi chết đi!” nói xong cổ nện đau đớn, toàn thân phát ra một kích cực hạn.

Diệp Thiên Vân áp sát, sử ra Quy tất bộ, là chiêu thức chỉ có Bát Cực môn mới có, hai gối quỳ xuống, đầu ngón chân hướng phía trước, chân sau quỳ xuống chân trước co vào sát sườn, đầu gối đặt trước bàn chân một tấc, đồng thời đánh ra một quyền.

Thân thể Diệp Thiên Vân đã không yếu như trước, hắn trực diện đấu với Thường Đại Hải một quyền, sau đó tiến lên kẹp lấy tay Thường Đại Hải, kéo mạnh vào trong, sau đó bẻ ngược, nhất thời một tiếng “rắc” vang lên.

Cánh tay Thường Đại Hải bị bẻ gãy, Diệp Thiên Vân ngay sau đó dưới chân quét mạnh, một cước đạp vào ngực Thường Đại Hải. .

Thường Đại Hải bị lực lượng mạnh mẽ đánh bay ra ngoài, lao vào đồng dụng cụ tập thể hình, không sai một li đập thẳng vào, một khối thép xuyên qua giữa ngực, treo hắn lủng lẳng trên không trung, ánh mắt thoáng chút tuyệt vọng cùng không cam lòng.

Toàn bộ quá trình chỉ hơn hai giây, Diệp Thiên Vân cũng cực kì bất đắc dĩ, Diệp Vô Nhai đến, hắn phải nhanh chóng xử lý Thường Đại Hải, nếu không sự việc sẽ mất kiểm soát.

Ở đây không người nào không khiếp sợ, thủ đoạn nhanh nhẹn độc ác như vậy, Thường Đại Hải ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, đã chết thảm tại chỗ! Trong sảnh đều là người của Bát Cực môn, võ công của Thường Đại Hải bọn họ đều rõ ràng, nhưng Diệp Thiên Vân giết hắn dễ như giết gà, thực lực như vậy không khỏi khiến mọi người sinh ra loại cảm giác khiếp sợ.

Diệp Vô Nhai lông mày dựng đứng, quát lớn: “Diệp Thiên Vân, cậu dám giết đệ tử Bát Cực môn? Ai cho cậu cái quyền đó?” Hắn căn bản không ngờ Diệp Thiên Vân đột nhiên ra tay giết chết Thường Đại Hải, hắn không đoán được thanh niên trước mặt lại can đảm như vậy.

Băng Thành là phạm vi của Bát Cực môn, mà Thường Đại Hải cũng coi như người của Bát Cực môn, Diệp Vô Nhai hô hạ thủ lưu tình, vậy là Diệp Thiên Vân coi như không nghe, trực tiếp giết người!

Hà Sơn thở ra một hơi, hắn nhìn Diệp Vô Nhai, lập tức khuyên nhủ: “ Sư huynh, Thường Đại Hải đã sớm thoát li Bát Cực môn, hơn nữa hắn cũng phải chết, đệ nghĩ Diệp Thiên Vân giết rất tốt!”

Diệp Vô Nhai hung hăng trừng mắt nhìn Hà Sơn, nói với Diệp Thiên Vân: “Cậu cũng quá cuồng vọng, Băng Thành tuy không phải nơi Bát Cực môn hô phong hoán vũ, nhưng giẫm chân một cái cũng phải rung chuyển, người này cậu nói giết là giết, không thêm để ý ta có đồng ý hay không?”

Diệp Thiên Vân vốn cho rằng Diệp Vô Nhai tới xử lý Thường Đại Hải, không ngờ hắn đột nhiên giận mặt, cục diện như vậy khiến hắn rất khó lựa chọn, Thường Đại Hải muốn chạy trốn, mà Diệp Vô Nhai mặc dù không có ý muốn thả đi, nhưng xem tình hình là muốn giữ cho hắn một mạng.

Nếu hai người không oán không cừ Diệp Thiên Vân tuyệt đối không giết hắn, nhưng hiện tại Thường Đại Hải muốn chạy vậy hậu quả khó đoán, ai có thể gánh trách nhiệm, xong rồi thì hối cũng không kịp.

Đến lúc đó người bên cạnh mình chết hết, Bát Cực môn tới xin lỗi, nói cái gì cũng đã muộn. Khiếu Vô Nhai không có năng lực cứu người chết sống lại, bởi vậy hắn nhàn nhạt nói: “Chả lẽ võ lâm không được tỷ thí hay sao?”

322. Chương 322: Ngã Xuống

Diệp Thiên Vân không biết vì sao trọng tâm câu chuyện lại thay đổi, Diệp Vô Nhai thoát nhìn là người cực kì cao ngạo, vì vậy vừa nhìn thấy hắn cũng không phải người vòng vo, liền nói thẳng: “Thường Đại Hải nếu trốn đi, Bát Cực môn các người cũng không có chuyện gì, nhưng ta nhất định tìm hắn khó hơn lên trời, hôm nay không giết hắn, hậu họa vô cùng, tin rằng người cũng hiểu.”

Hà Sơn vừa nhìn Diệp Vô Nhai vừa trầm tư không nói gì, liền ở giữa giảng hòa: “Ấn oán giữa Diệp Thiên Vân cùng Thường Đại Hải không liên quan đến Bát Cực môn, trước đây không ai trong môn phái muốn cùng hắn giao thủ, Diêm Phong cũng phải nhờ người khác, đi hắn một chuyến sang Mỹ. Sư huynh, Thường Đại Hải chết thì cũng chết rồi, hắn sống để mới không yên tâm, một kẻ như vậy muốn quay về Bát Cực môn chắc chắn không ai chịu, hắn thực sự ghê tởm!” vừa nói vừa làm vài động tác nôn mửa.

Lúc này giữa sảnh ngoại trừ Diệp Thiên Vân còn lại đều là người của Bát Cực môn, đáng sợ nhất là Thường Đại Hải, trên người hắn không ngừng chảy máu xuống phía dưới, bởi lồng ngực bị xuyên thủng, bộ dạng cực kì thê thảm. Diệp Thiên Vân một cước tới hậu liền đá vỡ vụn toàn bộ xương sườn của hắn, hiện tại bị treo lơ lửng, trên cơ bản trông như một liều nhân (Người không xương).

Diệp Vô Nhai thiếu chút nữa tức bổ phổi, quyền bí tịch công pháp của Bát Cực môn không có chuyện truyền ra ngoài, mà Diệp Thiên Vân cũng không phải người của Bát Cực môn, còn cùng Thường Đại Hải đánh cuộc, hắn cũng biết Hà Sơn là một lão hồ đồ, vì vậy ánh mắt vừa chuyển nhìn Diệp Thiên Vân không nói gì.

Diệp Thiên Vân đối với quyền bí tịch cũng không có ý đoạt lấy, võ công Bát Cực môn hắn cũng biết, hơn nữa luyện cũng không tệ lắm, thế nhưng hắn không muốn học. Trước kia vì chuyện này mà người của Bát Cực môn truy đuổi Thường Đại Hải sang tận Mỹ, vì vậy bí tịch này là củ khoai nóng bỏng tay, không phải muốn cầm mà được, nếu họ còn chưa biết chuyện này, còn có khả năng để vậy, nhưng hiện tại muốn không trả, vậy là không thể nào.

Hắn không rõ vì sao Diệp Vô Nhai lại biến hóa như vậy, nhưng là ý tứ của hắn hiển nhiên là không có ý truy cứu chuyện Thường Đại Hải, vì vậy liền nói: “Hà lão bí tịch này đưa cho ông, tôi cũng không dùng, huống chi là bí mật truyền thừa của Bát Cực môn.”

Sắc mặt Diệp Vô Nhai đã tốt hơn, Diệp Thiên Vân nói lời này dù có nói cho ai nghe, nhưng ý là không muốn giữ bí tịch lại.

Hà Sơn nghe xong sững sốt do dự cả nửa ngày, cuối cùng lắc đầu: “Quên đi, Bí tịch đó nếu là cậu đoạt được vậy cứ mượn xem hai ngày, sau đó trả lại là được.”

Lần này tất cả người của Bát Cực môn đều biến sắc, nếu là một quyển bí tịch thông thường, căn bản không thể khiến Bát Cực môn đuổi giết sang tận Mỹ. Hiện tại bị Hà Sơn nói một câu liền tảng nói ra ngoài, Diệp Vô Nhai hai lông mày chập lăm một, xem chừng nếu nghe thêm một lời ngu ngốc nào nữa hắn sẽ bùng phát.

Diệp Thiên Vân tuy rằng tinh thông Bát Cực quyền, nhưng không muốn chiếm tiện nghi của người ta, hắn lắc đầu nói: “Diệp lão, bí tịch này trả lại cho ông! Kỳ thực tôi không dùng được, trước kia chỉ là đùa vui một chút.”

Công phu trên người hắn hiện tại không ít, có Kim Chung Tráo, còn có Đẩu động loa toàn kính, nhiều quá, ngược lại trở thành vô ích. Võ công nhiều vừa là chuyện tốt cũng là chuyện xấu, đến lúc đó không phân biệt được cái nào là chính cái nào là phụ, vậy võ công không thể luyện tới đỉnh cao.

Diệp Vô Nhai trong lòng vô cùng muốn quyển bí tịch, nhưng hắn không có khả năng cầm, vừa rồi trở mặt với Diệp Thiên Vân, vì vậy trong lúc nhất thời do dự, thoát nhìn có chút khó xử.

Nhưng vào lúc này Trương Lượng lại kêu lên: “Sư phụ, chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

Lời này khiến vài người sững sốt, Diệp Thiên Vân không biết Trương Lượng có ý tứ gì, nhưng hắn lập tức đáp lại: “Bắt đầu đi, chỗ này không có chuyện gì!”

Qua khoảng chừng trên dưới một phút, Thạch Thanh Sơn công Vương Vĩnh Cường, còn Trương Lượng ba người cùng nhau đi lên, Vương Vĩnh Cường thoát nhìn bệnh nặng, căn bản không thể tự bước đi,

Wương Vĩnh Cường ai cũng không nhìn, chỉ chăm chú nhìn vào Diệp Vô Nhai, hắn dường như muốn cố gắng nhớ kỹ người này, hơn nữa trong mắt cừu hận bốc lên như lửa.

Thạch Thanh Sơn mặc quần áo chú rể, hắn đặt Vương Vĩnh Cường ở trên ghế, sau đó đứng ra sau, dường như không định rời đi, đưa mắt ra hiệu với Diệp Thiên Vân.

Wương Vĩnh Cường tuy rằng không phải tự đi, nhưng cũng mệt mỏi, ngồi trên ghế hít từng ngụm không khí, phải biết rằng bệnh ung thư phổi giai đoạn cuối, hô hấp đã là một việc khó khăn, thấy đáng vẻ gắng gượng của hắn là biết.

Diệp Thiên Vân không biết hắn muốn làm gì, nhưng mà chắc chắn đến tìm Diệp Vô Nhai nếu không đã không tốn khí lực như vậy để lên lầu hai.

Thạch Thanh Sơn đi tới gần Diệp Thiên Vân, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, hôn lễ của tôi đã cử hành xong, người dự cũng về gần hết, chú Vương muốn nói với Diệp Vô Nhai vài câu, nếu không ông ấy không an tâm....” Hắn nói đến đây quét mắt một lượt, kết quả bị dọa cho nhảy dựng.

Thi thể Thường Đại Hải vẫn treo lơ lửng, bộ dáng kinh khủng không gì sánh được, lúc vừa tiến vào còn chưa nhận ra Thường Đại Hải, bởi có vài người vây quanh, lúc này vừa nhìn, mới hiểu được gì, vô ý cúi đầu lại thấy được hai tay Diệp Thiên Vân dính đầy máu, sợ đến mức run rẩy.

Hôm nay hôn lễ không có gì đặc biệt, tiệc rượu cũng không, kỳ thực Thạch Thanh Sơn và Vương Thiên có thể chiếu cố lẫn nhau, chỉ như thế là đủ.

Wương Vĩnh Cường lúc này hô hấp đã nhẹ nhàng đi nhiều, vừa lên lầu hắn còn mệt hơn Thạch Thanh Sơn, hắn nhàn nhạt nói: “Diệp Vô Nhai, chúng ta lâu không gặp!”

Diệp Vô Nhai hiển nhiên quen biết Vương Vĩnh Cường, hắn nhẹ nhàng hơi nói: “Lần trước gặp cậu đã là hơn mười năm trước, chỉ chớp mắt người đã hơn ba mươi tuổi, thoát nhìn tính mệnh cũng không còn bao lâu nữa.”

Ở đây mọi người đều biết lời nói của hắn là thật, nhìn thân thể Vương Vĩnh Cường là có thể đoán ra được.

Wương Vĩnh Cường lại có chút cảm thán, hắn sốc lại tinh thần nói: “Diệp Vô Nhai, sư phụ ta là ai ông rất rõ ràng, trước kia ông bày mưu khiến hắn bị trục xuất khỏi môn phái, ta hôm nay muốn tranh biện với ông!”

Hắn lắc đầu nói tiếp: “Ta báo thù vô vọng, chỉ là muốn nói chuyện với ông, ta khi xuống dưới kia còn biết mà ăn nói với sư phụ, không thì lão nhân gia sẽ không an tâm!”

Diệp Vô Nhai trên mặt co rúm, hiển nhiên không muốn đề cập đến chuyện này, thần sắc thay đổi vài lần nói: “Cậu nói với sư phụ là Diệp Vô Nhai thẹn với hắn, sau khi ta chết chắc chắn hướng hắn tạ tội.”

Khuôn mặt bệnh tật của Vương Vĩnh Cường ửng đỏ, hắn hừ lạnh nói: “Diệp Vô Nhai, ông nói tạ tội chẳng lẽ người có thể thay thứ cho ông? Sư phụ ta trước kia khi giao đấu bị thương, ông đuổi ông ấy xuống núi, Bát Cực môn này còn có đạo nghĩa hay không? Tạ tội? Ông nghĩ hay lắm!”

Wương Vĩnh Cường hiện tại như người chết, căn bản muốn gì nói hết, cái gì giang hồ, cái gì võ lâm, hắn đều không quan tâm, ai cũng không có cách với hắn.

Diệp Vô Nhai trên mặt xám xịt, hắn đảo qua Vương Vĩnh Cường nói: “Ta làm sai cũng không đến lượt tiểu bối như cậu bình luận, đây là chuyện của ta và sư phụ cậu.”

Wương Vĩnh Cường tựa hồ thở ra một hơi, nhưng mà trạng thái cũng không tốt lắm, thân thể không chống đỡ được, phải vịn tay vào cái ghế, đột nhiên cười lớn nói: “Diệp Vô Nhai, ta biết vì sao, có một người phụ nữ thích sư phụ ta, mà ông tưởng nhớ nàng, vì vậy đuổi sư phụ ta ra khỏi bát cực môn, chính là hoành đao đoạt ái! Ông làm chuyện này tưởng ta không biết sao, thực sự buồn cười, đây là chuyện buồn cười nhất Bát Cực môn!”

Diệp Vô Nhai nhất thời điên cuồng nói: “Được rồi, không nên nói chuyện này, ta cảnh cáo cậu...”

Wương Vĩnh Cường ánh mắt lại sáng như xưa, lúc này bỗng nhiên đứng dậy, hắn cười to một tiếng nói: “Diệp Vô Nhai, ông không muốn ta nói, ta lại càng phải nói, đoạt người yêu của huynh đệ, hành vi tiểu nhân, vì một cô gái mà bức tử sư phụ, ông chờ xem, ông cũng sẽ gặp phải báo ứng. Nghe nói ông có một đứa con gái, nàng bị sao chứ? Sinh ra cũng chỉ nằm trên giường, ta thấy chính là báo ứng tốt nhất! Ha ha ha!” Vương Vĩnh Cường càng nói càng lớn, cuối cùng bật cười.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn đã biết Vương Vĩnh Cường hồi quang phản chiếu, chỉ sống một lát nữa, liền nháy mắt với Thạch Thanh Sơn.

Diệp Vô Nhai dường như phát điên, xem ra con gái rất quan trọng với hắn, hai mắt trợn trừng nói: “Wương Vĩnh Cường, cậu to gan, đừng tưởng rằng...”

Không đợi hắn nói xong, Vương Vĩnh Cường phun ra một ngụm máu, ngã vật tại chỗ, Thạch Thanh Sơn vừa nhìn hai mắt đỏ bừng, hét lớn: “Chú Vương, chú Vương, nhạc phụ!”

Wương Vĩnh Cường lúc này không duy trì nổi, hắn nắm chặt tay Thạch Thanh Sơn nói: “Thanh Sơn, nhất định phải chiếu cố tốt cho Thiên Thiên... nhất định...” Còn chưa nói xong, hai tay đã vô lực buông xuống!

323. Chương 323: Bảo Mẫu

Diệp Thiên Vân đi tới gần kiểm tra hơi thở Vương Vĩnh Cường, sờ đông mạch, người đã chết từ lâu. Vương Vĩnh Cường hôm nay tâm tình kích động vô vùng, cho nên bệnh tình chuyển biến xấu, vì vậy đã sớm hết thọ dương.

Diệp Vô Nhai, Hà Sơn, còn có lão giả đang đứng, cùng với mấy người Bát Cực Môn định đưa thi thể của Thường Đại Hải xuống. Diệp Thiên Vân một cước lực lượng quá mạnh, vài người hợp sức mới đưa được thi thể xuống, tổn không ít công phu.

Diệp Vô Nhai lúc này tâm tình khó chịu, hắn liếc nhìn Hà Sơn, nhàn nhạt nói: “Đi thôi!” nói xong đem người của Bát Cực môn rời đi.

Thạch Thanh Sơn đột nhiên quay đầu, chăm chú đánh giá Diệp Vô Nhai, vẻ mặt bi thương nói: “Diệp Vô Nhai, vì ông vương thúc mới ra bộ dạng này, không có ông, ông ấy chỉ ít còn sống qua tháng này, ông hôm nay vì cái gì hôm nay ông lại tới!”

Diệp Vô Nhai đi tới đầu cầu thang, nghe thấy thanh âm liền dừng lại, với thân phận của lão không thể đấu võ mồm với Thạch Thanh Sơn, chỉ nói: “Nén bi thương nhìn về phía trước!”

Thạch Thanh Sơn vô cùng kích động, nhưng hấn đường như đã khổng chế được mình, không nói gì nữa, chỉ là nắm tay nắm chặt.

Diệp Thiên Vân hiểu tâm trạng của hấn, Vương Vĩnh Cường chết đối với hấn mà nói là một đả kích không nhỏ. Tuy rằng mọi người đều có sinh lão bệnh tử, nhưng mà dựa vào bệnh tình của Vương Vĩnh Cường hôm nay không hấn phải chết. Nghĩ đến cuối cùng lại nghĩ tới Thường Đại Hải, nhưng hiển nhiên Thường Đại Hải đã chết từ lâu, nhất thời thoải mái nói: “Thanh Sơn, trước tiên bình tĩnh lại một chút.”

Trương Lương kéo Thạch Thanh Sơn, bình phục tâm tình của hấn, vừa nói vừa an ủi, chỉ ít cũng khiến hấn hạ nhiệt một chút.

Diệp Vô Nhai thấy tràng diện này cũng không muốn tìm phiền phức, nhìn Diệp Thiên Vân sau đó rất nhanh dẫn người rời đi.

Wương Thiển tựa như cũng biết chuyện gì, nàng mặc áo cưới, cũng bất chấp tất cả, chạy tới thấy Vương Vĩnh Cường đã chết từ lâu, lập tức không nói được câu nào hôn mê bất tỉnh.

Lúc này mọi người cũng tới, bên trong võ quán mọi người đều bận rộn, việc vui biến thành tang sự, tình huống này luôn khiến người ta trong lòng khó chịu.

Giữa sảnh chỉ còn một mình Thạch Thanh Sơn khóc rống....

Wương Vĩnh Cường chết cũng không ngoài sự liệu, mọi người đã sớm chuẩn bị, chỉ là không ngờ ngày ấy lại nhanh đến vậy. Diệp Thiên Vân tham dự tang lễ của Vương Vĩnh Cường, đối với hấn mà nói, Vương Vĩnh Cường cũng tính như một người bạn, mặc dù có vài sự việc hỗn loạn trong đó, nhưng chỉ ít trong lúc hấn sống đối xử với mình không tồi, hơn nữa có nhờ sẽ giúp.

Tham gia tang lễ xong Diệp Thiên Vân không có ra ngoài, vài ngày lo lắng chuyện Vương Vĩnh Cường, hấn khi lâm chung đã có hai thỉnh cầu, một là chiếu cố Thành Phong võ quán, mà còn lại chính là báo thù cho sư phụ.

Diệp Thiên Vân rất có cảm tình với Thành Phong võ quán, hơn nữa Thạch Thanh Sơn cũng coi như là bằng hữu, nói đến chiếu cố là tất nhiên, còn báo thù, hấn không muốn tham dự vào ân oán của Vương Vĩnh Cường và Bát Cực môn, bởi vì... chuyện này liên quan đến hai nhà, không liên quan với hấn, hấn không muốn tham gia, cũng không có lý do tham gia, trước đó Vương Vĩnh Cường nói hấn đã từ chối thẳng thừng, cũng không hồ thẹn gì, ân oán võ lâm chỉ có kẻ trong cuộc với có tư cách tham gia.

Dương Thiên Long cũng tham gia lễ tang, lúc này hấn và Diệp Thiên Vân đều ngồi trên sofa, thở dài nói: “Thiên Vân, tôi có việc cần xử lý phải li khai một khoảng thời gian.”

Diệp Thiên Vân vừa nghe lời khẩu khí hấn như trong lòng có giấu điều gì vậy, vì vậy liền nói: “Đi đâu?”

Dương Thiên Long do dự một lát, mới nói: “Tôi phải về Mỹ một chuyến, mấy ngày nay đã thông suốt, chúng quý sống không phải không có mục tiêu, mà kỳ thực là tôi cố quên đi, thù này tôi nhất định tìm cơ hội trả lại cho bọn họ.”

Diệp Thiên Vân không ngờ hấn quay về Mỹ, trước kia bắn chết thị trưởng, công ty bán đứng hấn, không khỏi nói: “Nhưng cậu làm được không?”

Dương Thiên Long vui vẻ gật đầu: “Tôi khoảng thời gian này đều học Hình Ý quyền, thân thể có tiến bộ lớn, tin rằng không yếu như trước đây, yên tâm, tới đó nếu không nắm chắc, tôi sẽ trở về.” .

Diệp Thiên Vân một khoảng thời gian sau phải về Hình ý môn, cả cười nói: “An toàn của bản thân quan trọng hơn, không nên để cừu hận che mất lý trí.”

Dương Thiên Long cười nói: “Yên tâm, vô luận lúc nào, chúng ta vẫn là bạn, phải nhớ kĩ lời cậu nói!”

Diệp Thiên Vân nghe xong yên tâm hơn nhiều, hẳn hiện tại tâm tình cũng không yên tĩnh, mấy ngày nay liên tục xảy ra chuyện, vì vậy cũng muốn nói chuyện giải sầu, cùng Dương Thiên Long nói chuyện một lát rồi ra cửa, lái xe đi lòng vòng.

Mùa đông ở Bằng thành rất đẹp, hẳn lái xe trên đường loanh quanh mãi sau đó lại vô thức lái đến gần phòng thuê của Hứa Tình, điều này làm hắn hoang mang không dứt, hoàn toàn là từ trạng thái vô thức, đúng là vòng vo lại đi tới đây, nhớ tới mấy hôm trước Hứa Tình tặng hắn hộp cơm, không khỏi cười khổ, hẳn căn bản không có thời gian ăn, chỉ đặt trên xe, ba bốn ngày này chắc đã đóng băng cả.

Lái xe thẳng tới phía dưới phòng Hứa Tình, sau đó mang hộp cơm xuống, ấn chuông cửa, một lát sau giọng nói Hứa Tình truyền ra, nhưng kèm chút ngái ngủ, xem ra còn chưa tỉnh ngủ.

Diệp Thiên Vân trong lòng không khỏi hơi kinh hãi, hẳn cũng không hi vọng quá lớn, chỉ là thử một lần, không ngờ đúng là không phải đi làm, Hứa Tình mở cửa, hắn liền nhanh chóng vào phòng.

Vào bên trong phát hiện trong phòng có chút lạnh, thoát nhìn khu trọ này cũng không tốt lắm, Hứa tình giật mình nhìn Diệp Thiên Vân đến, nàng mặc một bộ áo ngủ kẻ caro ngáp một cái, thẹn thùng nói: “Thân thể có chút khó chịu, vì vậy chưa rời giường, hai ngày nay có chút ngái ngủ.”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng sửng sốt, tại Bằng thành cảm mạo cũng không phải bệnh gì quá nặng, một người trong mùa đông phải tắm đến mười lần cảm, nhìn Hứa Tình sắc mặt có chút quan tâm nói: “Uống thuốc gì chưa?”

Căn phòng có chút lạnh, Hứa Tình chui lại vào chăn, uống một ngụm nước, rung mình một cái, vô tình nói: “Chút nữa là khỏi thôi, thân thể em rất tốt, chỉ là mùa đông năm nay khá lạnh, cho nên mới thế.” Mũi cũng có chút ngạt, giọng nói cũng không được như bình thường.

Diệp Thiên Vân đi đến trước giường, sờ sờ chén nước, phát hiện nước cũng lạnh, hẳn không thể làm gì khác là vào bếp đun nước, sau đó đến cửa hàng thuốc mua vài liều thuốc về.

Nhìn bộ dạng ốm yếu của Hứa Tình không khỏi nói: “Thân thể quan trọng, ở một mình phải chịu khó một chút, không phải bệnh nào cũng tự khỏi được đâu.” Nói xong đưa nước cùng thuốc cảm cho nàng.

Hứa Tình nghe xong Diệp Thiên Vân nói, trên mặt không khỏi đỏ lên, nàng nhận lấy ấp úng nói: “Anh cũng biết, người bị bệnh thường không muốn hoạt động, em vốn không phải như thế.” nói xong ném thuốc vào miệng, ực một tiếng uống vài ngụm nước nuốt xuống.

Diệp Thiên Vân cười ha ha nhìn nàng, sau đó tắt TV, nói: “Chào em, ngủ một giấc đi, ngày mai tinh thần sẽ khá hơn.”

Hứa Tình nghe lời gật đầu, chỉ chốc lát được lực phát tác liền ngủ đi, hơn nữa ngủ rất say, mũi bị ngạt, thỉnh thoảng lại truyền tới tiếng ngáy nhẹ.

Diệp Thiên Vân ngồi cạnh giường, hẳn tới đây không thể nói rõ là cố ý hay vô ý, chỉ là trong lòng có chút buồn phiền liền đến đây, không ngờ lại làm công việc bảo mẫu, trong lúc nhất thời không biết nên khóc hay cười.

Hắn nhìn Hứa Tình ngủ, cũng không quấy rầy nàng, vào phòng bếp xem còn thức ăn gì, đột nhiên hăng hái, trở tài làm vài món ăn.

Khoảng chừng qua hai ba giờ Hứa Tình tỉnh lại, nàng thấy mùi thơm liền bắt giác kêu lên: “Thiên Vân, anh biết nấu cơm sao? Thơm quá!”

Diệp Thiên Vân nghe thấy tiếng gọi, liền ra khỏi phòng bếp cười nói: “Không thường xuyên, vốn muốn gọi thức ăn ngoài, nhưng nghĩ lại một chút liền thôi.”

Hứa Tình không khỏi mở to mắt, tâm tư Diệp Thiên Vân rất tinh tế, thường làm vài chuyện không tương xứng với bề ngoài, nàng khách khách cười nói: “Không ngờ anh còn là một người thú vị như vậy, để anh chiêu cố em, em có chút áy náy.”

Diệp Thiên Vân khẽ lắc đầu cười nói: “Không có gì, lúc anh bị ốm, em chẳng phải cũng chăm sóc anh sao, chúc em mau khỏi a.” Nói xong liền bắt đầu bê bát đĩa lên, căn phòng bởi vì có bữa cơm mà ấm áp hơn

nhiều, không còn cảm thấy lạnh nữa.

Hứa Tình tuy rằng nói rất khách khí, nhưng khi động đũa mới nhìn ra chân tướng, không nói một câu, chỉ cúi đầu ăn.

Diệp Thiên Vân không khỏi sửng sốt, nói: “Em bị ốm bao lâu rồi? Mấy ngày nay ăn cái gì?”

Hứa Tình vô thức nói: “Vài ngày nay, mỗi ngày đều ăn bánh quy.”

Diệp Thiên Vân thấy túi bánh quy trên sofa còn một nửa, đột nhiên hiểu ra, thoát nhìn Hứa Tình cũng không hay nấu ăn, hầu hết thời gian chỉ là ăn uống tạm bợ.

324. Chương 324: Có Việc Muốn Nhờ

Diệp Thiên Vân không có chút óc hài hước nào, nhàn nhạt “ừ” một tiếng nói: “Không sao, bị ốm tinh thần cũng không tốt, khỏi là không có vấn đề gì rồi, nhớ uống thuốc đúng giờ.”

Hứa Tình lúc này chỉnh sửa một chút, người cũng có vẻ sạch sẽ hơn, nàng cười Diệp Thiên Vân không hiểu chuyện cảm tình, nhưng lại bị câu nói cuối cùng làm cho ấm lòng, có đôi khi tình cảm chỉ vì một chữ, một câu nói đã đủ biểu đạt, tựa như Diệp Thiên Vân nói vài câu quan tâm, chung quy cũng khiến nàng cảm động.

Hứa Tình tuy rằng trong lòng ngọt ngào, nhưng ngoài miệng ngàng ngạnh nói: “Anh giống dài như mẹ em vậy!” nói xong đột nhiên vành mắt đỏ lên, nước mắt lưng tròng.

Diệp Thiên Vân thấy thần tình của nàng liền hiểu ra, mẹ nàng qua đời đã lâu, hẳn bèn chuyển chủ đề: “Kỳ thực anh có chuyện bàn bạc với em, mong em giúp anh một tay.”

Hứa Tình biết hẳn cố ý nói lảng sang chuyện khác, thế nhưng không tự giác lại bị cuốn vào. Diệp Thiên Vân bình thường sẽ không nhờ vả ai, vì vậy liền vội hỏi: “Anh cần em giúp gì? Em nói trước giúp đỡ phải có thù lao.”

Diệp Thiên Vân lo lắng đã lâu, lần trước cha mẹ hẳn ở một thời gian chính là chỗ này, vì vậy hẳn dự định sớm đem hai người đến ở Bằng Thành một vài ngày.

Đương nhiên quan trọng nhất là phải có một người bạn gái, đây là mong muốn lớn nhất của cha mẹ hẳn, hẳn nhàn nhạt nói: “Mẹ anh vô cùng mong mỗi chuyện gia thất, nên muốn anh kiếm một cô bạn gái. Ừm.... anh muốn em giúp, tạm thời làm bạn gái anh... để họ an tâm một chút.”

Hứa Tình trong lòng nhất thời vui vẻ, nụ cười khê nở trên mặt, nhưng cố dè nén, cố ý nói: “Thiên Vân, em nhớ là anh nói đã có một người bạn gái mà, em giả mạo có vấn đề gì không?”

Diệp Thiên Vân khi thụ thương đã từng đề cập một lần, nhưng không ngờ Hứa Tình nhớ mãi trong lòng, Lưu Giai Giai hiện tại cũng không biết thế nào, có phải còn sống hay không, lần trước chỉ nghe Kỳ Giai Trữ nói qua tình hình gần đây.

Hắn đối với phụ nữ không phân biệt, cũng không quan tâm, chết cũng tốt sống cũng tốt, đều là quá khứ. Huống hồ hai người cũng chia tay, hẳn không có trách nhiệm và nghĩa vụ gì với Lưu Giai Giai, vì vậy lắc đầu: “Đó là chuyện lâu lắm rồi, cho nên mới cần em giúp.”

Hứa Tình thích nhất nghe câu này, nàng có chút hàm súc gật đầu, sau đó nói: “Yên tâm, chuyện của anh em nhất định sẽ giúp, chắc chắn cha mẹ anh hài lòng.”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng của nàng bất giác mỉm cười, Hứa Tình khá dễ nhìn, không giống như người có bệnh, liền nói: “Vậy nói trước với em, đến lúc cha mẹ anh đến sẽ anh sẽ gọi.”

Hứa Tình vắn vẹo thắt lưng, nửa đùa nửa thật nói: “Kỳ thật anh muốn tìm bạn gái, tin rằng không ít cô gái bằng lòng, chỉ là anh thiếu lãng mạn, cũng không có óc hài hước, nếu không ngày xưa trong trường chắc chắn có một đội quân hàng dài theo đuổi anh.”

Diệp Thiên Vân chỉ cười cười, hẳn đã rời trường học lâu rồi, một năm đi học, ở trường cũng chỉ có nữ cường nhân Kỳ Giai Trữ biểu lộ với hắn, nhưng hẳn ở trong trường cũng không thích ai, lên đại học thề non hẹn

biển cũng không ít, nhưng tốt nghiệp lại chia li. Có người thậm chí còn không liên lạc lại nữa, nói đến làm bạn còn không được, làm người yêu càng thêm xấu hổ. Hấn chỉ cười, không trả lời Hứa Tình.

Hứa Tình tuy rằng cùng Diệp Thiên Vân cũng ít khi gặp mặt, bèn bối rối nói: "Nếu anh có chuyện buồn cứ đến tìm em, em chuyện ý dành chút thời gian khai đạo cho anh, thấy bộ dạng anh có chút tâm sự, khẳng định đang buồn."

Diệp Thiên Vân không muốn nói chuyện này, hấn ở cùng Hứa Tình luôn có cảm giác an tĩnh, chuyện vô lâm bị gạt ra khỏi đầu.

Hứa Tình nhân châu xoay chuyển, nói: "Lần trước đồng ý theo em ba ngày, em cũng không tham lam như vậy, ở cùng em một ngày là được rồi, cái này cũng không tính là nhiều a."

Diệp Thiên Vân điểm đầu, tinh thần Hứa Tình không tồi, liền nói: "Anh ở cùng em một ngày."

Hứa Tình nhìn tổng phòng một chút, nói: "Hiện tại ở trong phòng có chút buồn chán, em nghĩ ra ngoài đi dạo, anh ở Băng Thành đã lâu, còn chưa qua nhà anh, không bằng đến chỗ anh đi."

Diệp Thiên Vân nghĩ ngợi nói: "Không nên, nhà anh không an toàn, ra vào sẽ có người chú ý, nói không chừng sẽ có người làm phiền."

Hứa Tình tận lực không đụng chạm đến vùng cấm của Diệp Thiên Vân, nghe nói như vậy, rất ngoan ngoãn gật đầu: "Vậy cùng em đi mua sắm được rồi, thời gian bị bệnh cũng muốn vận động một chút, như vậy được không?"

Hai người đến trung tâm thương mại ở Băng Thành, Hứa Tình cao phải một thước bảy, đi cùng Diệp Thiên Vân rất xứng đôi, trong trung tâm thương mại cũng là tiêu điểm, tuy rằng không khoa trương, nhưng tại gian thử trang phục cũng phải đón nhận không ít ánh mắt đổ kị của đám nữ hài. .

Diệp Thiên Vân cũng là lần đầu nếm thử tư vị này, hấn đi dạo lòng vòng thấy chiếc áo da, không khỏi nhớ tới Hàn băng mặc một chiếc áo da điều màu trắng, nổi bật khí chất hấn lên, bèn nói với Hứa Tình: "Em chọn một kiện đi, anh tặng em được không?"

Hứa Tình lắc đầu, nhưng trong mắt có chút mong muốn, kiên trì nói: "Không được, mấy thứ này rất đắt, hơn nữa không thực dụng, một năm mặc được có vài lần."

Diệp Thiên Vân nhìn ra Hứa Tình rất thích, phái nữ trời sinh thích đẹp, hơn nữa hai người tình cảm không thể dùng tiền đo đếm, nhìn lướt qua, tự chủ trương lấy một kiện màu trắng đưa cho Hứa Tình, miệng nói: "Thử xem, giữa chúng ta không nói tới tiền, vô luận là chuyện gì đi nữa."

Hứa Tình ban đầu không muốn, nhưng nghe xong ý tứ hấn, hài lòng gật đầu, sau đó đi vào gian thay đồ.

Chỉ chốc lát Hứa Tình mặc một chiếc áo nhung điều màu trắng đi ra, Diệp Thiên Vân hai mắt sáng lên, Kỳ thuật Hứa Tình có một loại vị đạo thuần khiết, giống như hoa bách hợp, khiến cho đáy lòng người ta không khỏi cảm thấy tươi mát, mặc thêm kiện y phục này trên người khiến trên người thêm thêm vài phần tư vị khác.

Hứa Tình bị nhân tình nóng bỏng của Diệp Thiên Vân nhìn chăm chú có chút thẹn thùng, nhưng vẫn nói: "Đẹp không?"

Diệp Thiên Vân không nói gì, vị nữ nhân viên bán hàng liền miệng khen: "Quá đẹp, tiểu thư bạn trai của cô thật xinh đẹp, y phục rất hợp với cô."

Diệp Thiên Vân mỉm cười gật đầu nói: "Nàng nói đúng, rất đẹp." Hứa Tình vốc người thon thả, mặc y phục này vào khiến hai đôi chân dài đều được khoe ra.

Hứa Tình bị Diệp Thiên Vân thuyết phục, do dự một chút, cuối cùng đành chịu.

Diệp Thiên Vân rất vừa ý, trả tiền tại chỗ, cầm quần áo bỏ vào túi, sau đó không nghe Hứa Tình khuyên bảo, quyết định mua cho nàng vài thứ, hai người khi còn ở Hình ý môn, quan hệ cũng rất thân thiết, sau bởi vì nguyên nhân xa cách, khiến tình cảm lạnh bớt, nay hai người gặp lại, tình cảm lại được hâm nóng.

Khi tạm biệt Hứa Tình, Diệp Thiên Vân rất thoải mái, nhàn nhạt nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, đợi khi lành bệnh hãy tiếp tục đi làm.” .

Hứa Tình nghe lời gật đầu, sau đó lúi cúi kéo Diệp Thiên Vân nói: “Mong anh luôn bình an!” Sau đó như chuồn chuồn lướt nước hôn vào trán Diệp Thiên Vân một cái, rồi quay người chạy như bay.

Diệp Thiên Vân trong nháy mắt hiện lên vô số ý nghĩ trong đầu, nhưng mà cuối cùng chấp nhận nụ hôn vừa rồi, hẳn nghĩ sẽ tìm cơ hội nói chuyện với Hứa Tình. Xoa huyết thái dương, gọi điện thoại cho Vương Trác Kỳ, dự định qua công ty nhìn một cái, dù sao mấy thứ này cũng là của mình, lại để cho Vương Trác Kỳ quản lý toàn bộ, chung quy cũng có chút áy náy.

Diệp Thiên Vân giao tiền cho Vương Trác Kỳ xong liền phủi tay mặc kệ, tâm tư của hắn không hề hiện lên mặt. Huống hồ ham muốn của hắn với tiền tài không lớn, bởi vì quan hệ đến luyện công, nên phải cần tiền, hiện tại tạm thời không cần tiền, bởi vì Hình Ý môn cung cấp được thảo cho hắn, nhưng chung quy cũng không thể dùng tiền của họ mãi. .

Hắn trong lòng suy nghĩ một chút, dự định giao một nửa công ty cho Vương Trác Kỳ, như vậy hắn cũng bớt chút áy náy.

Diệp Thiên Vân hiện tại có nhiều mối quan hệ, có nhiều cách kiếm tiền, dùng sức tập thể hơn là sức một người, vì vậy hắn đầu tư chín trăm vạn mỹ kim vào chỉ là để kiếm tiền theo nguyên lý quả cầu tuyết.

Xe chạy đến địa chỉ như lời Vương Trác Kỳ nói, Diệp Thiên Vân bước xuống nhìn xung quanh, sau đó quả nhiên gặp được một căn nhà bên trên ghi “Công ty bất động sản Thiên Vân”

Hắn chậm rãi đi vào công ty, phát hiện bên trong không lớn, thẳng vào là đại sảnh đứng hai bên là hai nữ tiếp tân, bộ dạng không khéo xinh đẹp, vừa thấy Diệp Thiên Vân liền lễ phép nói: “Chào anh, xin hỏi tôi có thể giúp được gì không?”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu: “Tôi là Diệp Thiên Vân, muốn gặp Vương Trác Kỳ, có hẹn trước.”

Vị nữ nhân viên tiếp tân gọi một cú điện thoại, sau đó mỉm cười nói: “Được rồi, mời anh đi theo tôi.”

325. Chương 325: Di Sản

Tới trước phòng quản lý, nữ tiếp tân rời đi, Diệp Thiên Vân cũng không gõ cửa mà tiến thẳng vào, Vương Trác Kỳ đang làm việc, trên bàn là mở một bao thuốc lá Hồng Hà, hắn cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống sofa, nói: “Vương tổng, gần đây tốt chứ?”

Vương Trác Kỳ vô thức gật đầu, phản ứng xong, mới cảm thấy không đúng, ngẩng đầu lên phát hiện Diệp Thiên Vân, liền đứng dậy chào nhẹ nhàng một cái, cười ha ha nói: “Tiểu tử cậu, suốt ngày biến mất, tôi cũng không tìm được!” nói xong lấy ra một điều thuốc đưa cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân sớm không hút thuốc, không khỏi cảm thấy phụ lòng bạn, cũng may hai người là bạn bè lớn lên cùng nhau, liền khoát tay nói: “Tôi đã sớm không hút, cậu hút ít đi một chút, như vậy không tốt cho thân thể, cũng là ông chủ lớn rồi vậy mà vẫn hút Hồng Hà?”

Vương Trác Kỳ nở nụ cười, sau đó nói: “Ở trong công ty ai dám xem thường tôi? Cái này gọi là thưởng thức, cũng không phải nghiện, gần đây bận bịu cái gì thế?”

Diệp Thiên Vân quan sát phòng làm việc nói: “Cũng không làm gì, đi đi lại lại, ngày hôm nay đến công ty xem qua một cái, tình hình hiện tại thế nào?”

Vương Trác Kỳ nghe xong không che giấu được hưng phấn nói: “Đương nhiên công ty thuận buồm xuôi gió, Thiên Vân, tiểu tử cậu thực là một nhân tài, tôi ở Băng thành càng lâu lại càng thấy thế lực của Diêm Phong cường đại, cậu sao biết hắn thế? Tập đoàn Bát Đạt chỉ cần nhắc tay cũng đủ để chúng ta trở mình, các người là bạn bè?”

Diêm Phong xem như là một người có thế lực ở đây, Diệp Thiên Vân hơi gật đầu, sau đó nói: “Tôi với hắn là bạn, cậu yên tâm, cậu bình thường có gặp hắn không?”

Vương Trác Kỳ nghe xong ngồi xuống sofa, lắc đầu: “Sao có thể, chỉ gặp mặt lần đầu tiên, sau đó đều là thủ hạ của hắn trao đổi với tôi, bàn việc mở rộng, các quan hệ đều là hắn giúp, chúng ta chỉ phụ trách thi công, nhưng cũng là sự trợ giúp to lớn vô cùng, người bạn này của cậu rút cuộc đến mức nào.”

Diệp Thiên Vân cười ha ha nói: “Chuyện này thì không cần cậu quản, cậu chỉ cần quản lý tốt công ty là được rồi.” Hắn chuyển chủ đề nói: “Bác có khỏe không?”

Vương Trác Kỳ “ừm” một tiếng, sau đó cười nói: “Không vấn đề gì, dạo này thân thể tốt vẫn nói chưa có cơ hội cảm ơn cậu. Tôi lần trước đưa bà đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ mà anh giới thiệu kia, bà coi như con gái, không ngờ cậu cũng thích loại này, bông hoa kia đúng là tươi ngon mọng nước, cứ một đoạn thời gian lại lấy cớ bắt chuyện với tôi, tôi còn tưởng mị lực của mình cao, không ngờ là chỉ toàn hời hợt của cậu.”

Diệp Thiên Vân sững sốt, Vương Trác Kỳ nói chính là Kỳ Giai Trữ, hai người đã lâu không liên lạc, liền nhàn nhạt nói: “Chỉ cần bác không sao là tốt rồi, mong bác sớm ngày bình phục.” nói vừa nhìn sắc mặt Vương Trác Kỳ, thần tình biến đổi nói: “Cậu gần đây chú ý nghỉ ngơi đi, Vương Vĩnh Cường cũng là lao lực mà chết đó, chớ để vì tiền mà mất mạng a!”

Vương Trác Kỳ biết Vương Vĩnh Cường, nhưng hiển nhiên không quá để ý chuyện này, tùy tiện nói: “Tôi thân thể không có chuyện gì, thanh niên chính là phải như tôi, tràn đầy sức sống.”

Diệp Thiên Vân cảnh cáo: “Tiền đúng là cần thật, nhưng cậu không nên vì vậy mà liều mạng, hiện tại cơ hội đã có, hơn nữa cũng không có phiền phức, nên hưởng thụ một chút, nếu không sau này lại hối hận.”

Vương Trác Kỳ vốn cho rằng chỉ là nói một chút cho qua chuyện, không ngờ Diệp Thiên Vân chú ý đến chuyện này như vậy, lập tức đáp ứng: “Được, cậu yên tâm, tôi nhất định bảo vệ thân thể khỏe mạnh, được rồi, lần này cậu về sẽ không đi nữa chứ?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, nói: “Lại phải đi, nhưng chưa đi ngay, chuyện công ty cậu không nên gấp gáp, chờ tôi xem... liên hệ thêm cho cậu hai người bạn.”

Vương Trác Kỳ nghe thấy con mắt tỏa sáng, theo phản xạ đứng dậy, kích động nói: “Là bạn của Diệp Phong? Tôi nói đúng phải không?”

Diệp Thiên Vân tạm thời không đáp lại, hắn kì thực muốn dẫn Vương Trác Kỳ tới thế lực của Hình Ý môn, ở nơi đó rất có tiền đồ, Hình Ý môn thế lực lớn tại Hà Bắc, cơ hội cũng lớn hơn nhiều, nhưng mà gần đây Hình Ý môn cũng không sống yên ổn, vì vậy hắn định theo dõi một thời gian, miệng nói: “Còn phải theo dõi, gần đây không an toàn, chờ khoảng thời gian nữa. .

Vương Trác Kỳ đi tới đi lui, miệng nói không ngừng: “Nếu nếu lại thêm một lần nữa, công ty không quá ba năm...”

Hắn dừng lại nghi hoặc hỏi: “Được rồi Thiên Vân, cậu nói có lúc cần tiền mua được thảo mà? Bây giờ cần dùng không?”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng hắn không khỏi cười, thuận miệng nói: “Về vấn đề tiền, tôi hiện tại không cần, lại có một việc, công ty này tôi nghĩ một nửa chuyển sang tên cậu, khi nào gọi luật sư đến làm nha.”

Vương Trác Kỳ bị chiếc bánh rơi trên trời xuống đập đến choáng váng, nhưng vẫn cẩn thận hỏi thăm: “Cho tôi, tôi cần tiền này làm cái gì?”

Diệp Thiên Vân cười ha ha nói: “Ha ha, chuyện gì muốn làm thì làm.”

Vương Trác Kỳ tuy rằng vẫn quản lý công ty, nhưng cũng là làm việc cho Diệp Thiên Vân, bỗng nhiên nhận được tin tức như vậy, không biết nói sao cho tốt, cả nửa ngày sau hắn ngẩng đầu nói: “Thiên Vân, vì một câu nói kia của cậu, mà tôi thành triệu phú đó, tôi có thể sống trong cái thế giới kia sao?”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng Vương Trác Kỳ, không khỏi cười, nói: “Tôi không có chuyện gì, chỉ qua đây xem một chút, cũng không có việc gì đặc biệt, tôi đi đây.” nói xong liền đứng dậy rời đi.

Vương Trác Kỳ cả nửa ngày vẫn chưa phản ứng lại, qua vài giây mới vội nói: “Đi, tôi tiễn cậu xuống lầu.” .

Hai người cùng nhau đi xuống, Diệp Thiên Vân nhàn nhạt nói: “Cậu biết tâm tư của tôi không ở trên công ty, vì vậy giao hết cho cậu phụ trách, còn một việc, nhất định phải coi trọng an toàn của bản thân.”

Vương Trác Kỳ cũng nghe Diệp Thiên Vân nói qua chuyện võ lâm, vì vậy gật đầu nói: "yên tâm, tôi biết làm thế nào."

Đưa đến bãi đỗ xe, Vương Trác Kỳ đứng ở cửa chờ Diệp Thiên Vân rời đi, không ngờ Diệp Thiên Vân không đánh xe đến, Vương Trác Kỳ cầm chìa khóa trong tay cười hắc hắc nói: "Tiện nghi cho cậu rồi, đây là xe mới mua đó, cứ lái về trước đi."

Diệp Thiên Vân nhìn qua thấy chiếc Audi Q7 mới tinh, hắn cũng miễn cưỡng biết nhìn xe, liền trêu ghẹo nói: "Được rồi, xe này bị tôi trưng dụng, cậu mua chiếc khác nhá, ha ha!" dưới tiếng cười mắng của Vương Trác Kỳ, Diệp Thiên Vân lái xe rời đi.

Khi về đến nhà, phát hiện Dương Thiên Long để lại một bức thư, trên mặt có ghi ba chữ "mình đi rồi.", không khỏi cười, Dương Thiên Long luôn thích chơi trò mất tích. Diệp Thiên Vân hiện tại mỗi ngày đều luyện Kim Chung Tráo và thập nhị hình. Đánh với Thường Đại Hải một trận hắn có lý giải không nhỏ với Ứng Hình, hơn nữa thập nhị hình cũng rất có tiền đồ.

Hiện tại chỉ học một khoảng thời gian, nếu luyện nhiều năm, công phu khẳng định tiến bộ lớn, vì vậy hắn xử lý hết mọi chuyện liền bắt đầu tập luyện. Luyện Thập Nhị Hình cũng không chiếm nhiều diện tích, Diệp Thiên Vân bố trí trong phòng một gian chuyên để tập luyện, tuy rằng không lớn nhưng cũng đủ cho hắn luyện tập.

Hắn về nhà đã là năm giờ hơn, luyện tới 10h, đang định tiếp tục thì nhận được một cú điện thoại.

Diệp Thiên Vân nhìn số, thì ra là Thạch Thanh Sơn, liền tiếp điện nói: "Thanh Sơn, có chuyện gì sao?"

Thạch Thanh Sơn tâm tình vẫn không tốt lên, Vương Vĩnh Cường chết là đả kích lớn với hắn, hắn khách khí nói: "Sư phụ, có một việc muốn nói với người, vừa rồi luật sư vừa gọi điện, nói về vấn đề di sản, có một phần cấp cho người, nếu người có thời gian vậy đến gặp luật sư một chút."

Diệp Thiên Vân sững sốt, Vương Vĩnh Cường với hắn không có quan hệ gì, nhất là gần đây, hai người ít gặp mặt, hắn trong lòng khẽ động hỏi: "Để lại vật gì?"

Thạch Thanh Sơn ở đầu dây bên kia nói: "5% cổ phần tập đoàn, còn có một gian KTV, toàn bộ chuyển qua tên người."

Diệp Thiên Vân lúc này mới hiểu ý tứ Vương Vĩnh Cường, đó là muốn mình chiếu cố Thạch Thanh Sơn và Vương Thiển, sợ mình mắc kệt, nên để lại di chúc. Không thể không nói Vương Vĩnh Cường suy nghĩ rất chu đáo, một chiêu cũng không cao mình, hắn chỉ muốn nhấn với mình, đó chính là đừng quên chiếu cố Thạch Thanh Sơn và vương Thiển.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên Vân thở dài nói: "Ý tứ Vương ca, tôi hiểu, Thanh Sơn yên tâm, nếu cậu có chuyện gì, tôi sẽ tận lực giải quyết, những di sản này, tôi nghĩ các người cứ lấy là tốt nhất, tôi cũng không có thời gian để ý tới."

Thạch Thanh Sơn trong điện thoại rất nghiêm túc nói: "Sư phụ, đó là ý tứ của bác Vương, cũng là điểm mong muốn cuối cùng của bác ấy, con và Vương Thiển đã bàn bạc, xin người đừng cố cự tuyệt."

Diệp Thiên Vân cúp điện thoại thở dài một hơi, hiện tại xã hội vẫn tiếp tục quay vòng, hắn cũng luyện tiếp Thập Nhị Hình...

326. Chương 326: Phiền Phức Không Ngừng

Sau đó tốn một ít thời gian luyện tới đỉnh, Vô Vi đạo nhân nhiều năm mới học đến cực đỉnh một hình, hắn cũng sẽ không điên cuồng nói có thể đem Thập Nhị hình luyện tới đại thành.

Diệp Thiên Vân gọi điện cho cha mẹ, để họ nhanh tới bằng thành một chút, hắn cũng đã hơn nửa năm không thấy cha mẹ, trong lòng cũng có phần thương nhớ.

Hắn luyện Kim Chung Tráo cũng không gián đoạn, vẫn trường kì ngâm mình trong dược thảo tựa hồ thân thể có chút phản ứng nhất định, mỗi lần luyện xong, da luôn có một loại cảm giác bị buộc chặt, giống như

cơ thể bị bó trong bao, trong một đoạn thời gian cực kì không thích ứng, không biết đây chính là tốt hay xấu.

Nhưng có khả năng nhất là Kim Chung Tráo có tiến bộ cực đại, mới có thể sinh ra loại cảm giác này. Hơn nữa thân thể hắn cân nặng ngày càng giảm, gần đây vài ngày lại cân một lần, mỗi lần đều giảm xuống trên dưới một cân, điều này làm hắn không giải thích được. Thể trọng của hắn trong thời gian dài luôn duy trì ổn định, lần này đột nhiên xuất hiện tình huống này, khiến hắn có chút khó hiểu.

Diệp Thiên Vân bớt thời giờ đi đến Thành Phong võ quán, Vương Vĩnh Cường cho hắn 5% cổ phần, nhưng lại có một gian KTV, đối với hắn hiện nay, đúng là con số không nhỏ. KTV trị giá phải hơn một nghìn vạn, mà 5% cổ phần càng không dưới ba nghìn vạn. Số tiền ngoài ý muốn như vậy, hắn chưa hề mong muốn, khi hắn nhận lấy kỳ thực là tiếp nhận một phần trách nhiệm, là ủy thác của Vương Vĩnh Cường.

Thạch Thanh Sơn cũng hiểu rõ Diệp Thiên Vân là loại người gì, cho nên nói thêm vài lần cũng không có kết quả gì, rút cuộc chuyển mấy thứ này sang tên của Vương Thiển, nhưng hắn biết rõ Diệp Thiên Vân vẫn chiếu cố Thành Phong võ quán, vì vậy trên phương diện này hắn rất yên tâm, bởi vì Diệp Thiên Vân đối với tiền không có xem trọng.

Diệp Thiên Vân đem chuyện tình xử lý mấy không ít thời gian, hắn không có thời gian rảnh rỗi, tất cả thời gian đều dành cho tập luyện.

Khi hắn đang luyện buồn bực thì điện thoại vang lên, Diệp Thiên Vân dừng lại vừa nhìn không khỏi nhủ mày, là Lưu Tùng gọi tới, hắn đến nhận điện nói: “Có chuyện gì? Lưu Tùng!” trong lòng luôn thấy không được tự nhiên, từ khi trở về Bằng thành, điện thoại như sóng mạnh hơn hay sao, vô số chuyện đều tìm đến hắn qua chiếc điện thoại này.

Lưu Tùng ở đầu dây bên kia thoát nhìn rất gấp, vội nói: “Thiên Vân, là tôi, việc lớn không tốt.” điện thoại vang lên thanh âm ồn ã, không biết là đang ở nơi nào.

Diệp Thiên Vân cho rằng Lưu Tùng đi ra ngoài chơi, không nghĩ tới có chuyện phát sinh lập tức hỏi: “Cậu đừng vội, có chuyện gì xảy ra? có gì từ từ nói.”

Lưu Tùng ở bên kia dừng lại một chút, tựa hồ tìm nơi yên tĩnh, thanh âm vẫn hơi hoảng loạn nói: “Là như vậy, trường học kiểm tra thí điểm chuyển trốn học, chúng ta bị tóm tới nơi rồi, cậu trốn học nhiều nhất, thứ nhì là tôi, Vương Bằng và Trần Nhiên thì ít hơn một chút.”

Diệp Thiên Vân không có cảm giác gì kì quái, nghi hoặc hỏi: “Vậy cậu phải tìm đạo viên a? Hắn bây giờ còn ở đó không? Để hắn đứng ra dàn xếp chuyện này.”

Lưu Tùng chửi bới: “Tôi vừa rồi muốn đưa tiền cho hắn, hắn liền không tiếp điện thoại. Cậu một học kì không đi học, chắc chắn là đuổi học, tôi cũng chẳng khá hơn, tình hình ở trường hiện nay rất phức tạp, cậu nhanh đến đây đi, nếu chuyện này bị công bố ra, vậy chẳng còn cơ hội nào nữa.”

Diệp Thiên Vân vốn chẳng quan tâm đến chuyện trường học, cũng không sợ bị đuổi học, nhưng hiện tại không được, cha mẹ hắn hai ngày nữa sẽ tới, chỉ ít cũng phải ứng phó qua thời gian này, suy nghĩ một chút nói: “Được, cậu ở đầu để tôi tới.”

Lưu Tùng “ừ” một tiếng nói: “Đi, đến phòng tôi đi, tới rồi gọi điện cho tôi, tôi xuống đón, chúng ta gặp mặt còn có Vương Bằng, Vương Thông và Trần Nhiên. Bọn họ bình thường vẫn lên điểm danh, vấn đề không lớn, kém xa hai chúng ta.”

Diệp Thiên Vân cúp điện thoại, bỏ vào ngực áo. Sự việc này xảy ra là chuyện tất nhiên, mười ngày nữa tháng còn có biện pháp, nhưng như hắn bị tóm là chuyện sớm muộn, hắn bèn lái xe đến chỗ Lưu Tùng.

Hắn đổi với Vương Trác Tùng hết Q6 lại tới Q7, hơn nữa đều là xe mới tinh, vừa vào bên trong Công đại đã bị chú ý, hắn đỗ xe dưới lầu, gọi điện cho Lưu Tùng.

Lưu Tùng không nhận điện, chỉ chốc lát chạy từ phòng ra, nhìn đông ngó tây, cũng không thấy Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thò đầu ra cửa xe nói: “Lưu Tùng, tôi ở đây, bên ngoài lạnh, vào trong rồi nói.”

Lưu Tùng sững sốt, thấy Diệp Thiên Vân lại đổi xe, định nói một hai câu rồi lại nuốt xuống, hiện tại hắn cần bản không có tâm tình nói chuyện này. Rất nhanh ngồi vào vị trí phó lái, sắc mặt lo lắng nói: “Thiên Vân, lần này chúng ta chắc chắn toi rồi, Công Đại năm nay rất nghiêm, đột nhiên tổ chức kiểm tra thí điểm, loại ra hơn một trăm học sinh, chúng ta hiện tại nếu không làm gì, chắc chắn sẽ bị đuổi học.”

Diệp Thiên Vân nghe xong trầm ngâm một chút hỏi: “Là ai tổ chức khóa kiểm tra? Rút cuộc chuyện xảy ra thế nào, nói hết cho tôi nghe xem.”

Lưu Tùng nuốt một ngụm nước bọt, lấy ra một điều thuốc, tay còn run run, xem ra là bị dọa sợ rồi, lấy lại bình tĩnh một chút mới nói: “Chuyện là như vậy, ngày hôm qua trường đột nhiên làm một cuộc kiểm tra nhỏ, chuyên môn nhắm vào học sinh trốn học, lấy hết sổ điểm danh của giáo viên về. Hôm nay truyền ra tin tức, nói học sinh trốn học sẽ bị xử phạt, hiện tại toàn trường đều chuẩn bị giấy khám bệnh, hôm qua tôi không tới, kết quả hôm nay mới biết.”

Diệp Thiên Vân hơi gật đầu, hắn đã cân nhắc nên làm thế nào, không khỏi nói: “Cậu có biện pháp gì không?”

Lưu Tùng thở dài nói: “Tôi hiện tại không nghĩ ra biện pháp, Vương Bằng bọn họ chỉ tới đa là xử phạt, vì vậy không vội. Đang ở phòng đánh bài, chúng ta lại khác, tôi trốn học không ít hơn cậu, hơn nữa vừa tới trường đã gọi cho Đạo viên, hắn nói đang họp, liền cúp máy, hiện tại đầu chúng ta đúng là số con ruồi, làm cái gì cũng gặp khó khăn.”

Lưu Tùng nói một hơi... vẫn chưa hết giận, cúi đầu chậm rãi nói: “Chúng ta như cá nằm trên thớt, vài ngày nữa là vào nồi. Nếu tôi bị đuổi học, cha nhất định lột da tôi. Nếu vừa học bị đuổi còn tốt, bây giờ đã qua hai năm, ngay cả một cái bằng tốt nghiệp cũng không lấy được, chẳng phải là phí toi hai năm sao?”

Diệp Thiên Vân nhìn thần tình hoảng loạn của Lưu Tùng, không khỏi cười nhạt, nếu như không ra trường, hắn cũng vào võ lâm luyện rèn, nghĩ một chút võ vai Lưu Tùng nói: “Đừng có gấp, luôn có biện pháp giải quyết, hiện tại ai quản lý chuyện này?”

Lưu Tùng suy nghĩ một chút, có chút không chắc chắn nói: “Phòng giáo vụ a, chắc à nơi này, nhưng tôi không quen thuộc chỗ đó, cũng chưa từng đến đó a.” nói bỗng như nhớ tới cái gì vui vẻ nói: “Đúng rồi, mỹ nữ lão sư Hàn Vận kia là thuộc phòng giáo vụ, hay chúng ta phải đi tìm nàng, nhờ nàng nghĩ cách giúp?”

Diệp Thiên Vân sững sốt không ngờ lại quen biết một người, hắn ban đầu cũng có chút quan hệ với Hàn Vận, đồng thời cũng cứu nàng một lần, suy nghĩ một chút sau đó nói: “Cậu có điện số điện thoại không?” Hắn đã từng lưu số của Hàn Vận, nhưng điện thoại thì thay đổi liên tục, kết quả không biết nhét vào nơi nào rồi.

Lưu Tùng lắc đầu, lấy ra điện thoại gọi điện cho ai đó, một lát sau nói: “Được rồi, cậu nói chuyện với nàng đi, tôi cũng không quen nàng.”

Diệp Thiên Vân cũng không do dự, trực tiếp gọi tới, nghe tút tút hai tiếng, bên kia bắt điện, truyền tới một giọng nữ cuốn hút: “Xin chào, tôi là Hàn Vận, xin hỏi bạn tìm ai?”

Lưu Tùng như kiến bò trong chảo nóng, liền ghé lỗ tai vào nghe.

Diệp Thiên Vân buồn cười nhìn hắn một cái, nói: “Cô Hàn Vận, tôi là Diệp Thiên Vân, còn nhớ tôi chứ?”

Hàn Vận bên kia truyền đến một trận thanh âm hoảng loạn, một lát sau mới nói: “Tất nhiên nhớ, Thiên Vân phải không? Cậu tìm tôi vì chuyện trốn học? Trong danh sách tôi thấy cậu.”

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng, có chút áy náy nói: “Đúng vậy tôi vừa về, nghe tin này xong, nói là ở trường kiểm tra học sinh trốn học, vì vậy tôi hỏi thăm một chút.”

Hàn Vận bên kia trầm ngâm, gấp gấp thay hắn nói: “Chuyện này khó rồi, danh sách đã đến chỗ trưởng ban giáo vụ, hiện tại chủ quản giáo học và phó hiệu trưởng chắc cũng có một tờ, nếu cậu muốn chạy chọt, tốt nhất là nhanh một chút, ba ngày sau có công bố, đến lúc đó, cũng chỉ có khả năng là đuổi học.”

Diệp Thiên Vân nghe xong tin này liền tốt hơn nhiều, chỉ ít cũng biết cần gặp người nào.

Hàn Vận tựa hồ lo lắng cái gì, do dự nói: “Nếu cậu tin tưởng tôi, tôi có thể thử một lần, nhưng mà không có nắm chắc.”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút, trừ hắn còn có Lưu Tùng, hiển nhiên quá sức với Hàn Vận, vừa rồi câu kia của là cần răng nói ra, hắn liền cười nói: “Vậy cảm ơn cô Hàn, tôi suy nghĩ một chút, nếu không có biện pháp nào tốt sẽ gọi điện cho cô.”

327. Chương 327: Hỗ Trợ

Diệp Thiên Vân cười cười, thấy Lưu Tùng nóng nảy, nói thẳng: “Không có tin tức gì, Hàn Vận nói có thể hỗ trợ, nhưng thành công hay không, nằng cũng không nắm chắc.”

Lưu Tùng nghe có hi vọng thở phào một hơi, mấy ngày nay tâm trạng của hắn luôn trong trạng thái căng thẳng, hiện tại thả lỏng được một chút, xoa đầu nói: “Tôi biết sớm muộn cũng có ngày này, ai bảo không lên điểm danh, đúng là bị báo ứng, mong lần này bình an vô sự, nếu không cũng chỉ có thể về nhà lẩn lộn ngoài đường.”

Diệp Thiên Vân nghe xong tin tức của Hàn Vận, còn ba ngày hắn cũng không cần vội vã, về chuyện này hắn cũng có chút bối rối, khi học hắn cũng chưa từng quan tâm đến chuyện thể này.

Lưu Tùng bình tĩnh lại bắt đầu mắng: “Đám Vương Bằng thật không phải, tôi không đến bọn họ cũng không cho tôi biết, nếu bạn cùng lớp không nói một tiếng, chẳng phải tôi chết oan rồi sao!”

Diệp Thiên Vân sững sốt nói: “Sao vậy? Không là là Vương Bằng nói chuyện này cho cậu sao?”

Lưu Tùng nghe vậy tức giận nói: “Nếu đợi được bọn họ tôi đã sớm bị đuổi học rồi, cũng không biết Vương Bằng và Trần Nhiên xảy ra chuyện gì, suốt ngày xưng huynh gọi đệ, đến lúc cần rắm cũng không đánh một cái. Vừa rồi lúc tôi trở về Vương Bằng còn gọi tôi đến chơi bài, cậu nói hắn có nói chuyện này cho tôi không? Ngày mai tôi gọi vài người tới tắm quất cho hắn một trận.”

Diệp Thiên Vân im lặng, Vương Bằng và Lưu Tùng căn bản không phải người cùng đường, người khi đã trưởng thành, sẽ đi theo phương hướng nào, là chuyện không thể dự đoán. Chỉ có thể nói mấy người cùng phòng đã qua thời kì thân thiết, tất cả đều có tâm tư, hắn chậm rãi nói: “Coi như hết, đều là cùng phòng, không nên tính toán với hắn, cậu cũng không ở trường học, tôi cũng không ở....”

Lưu Tùng lúc này mới có tâm tình, ở trong xe sờ đông ngó tây, nửa ngày sau mới kêu lên: “Thiên Vân, cậu thực sự ngày càng tiêu sái, Q7 hơn trăm vạn, lái thích không?”

Diệp Thiên Vân cười nói: “Của bạn tôi, sao không thấy xe cậu đâu?”

Lưu Tùng không đi xe, nhắc tới liền phát bực nói: “Bán, không còn tiền, một năm cũng chưa thấy cậu được vài lần, dạo này làm cái quái gì vậy?”

Diệp Thiên Vân cười khở một chút, xe mới mua đã bán, liền thuận miệng đáp: “Cùng bạn góp vốn kinh doanh, một năm nay đi buồn bán.”

Lưu Tùng nằm nhào tựa vào chiếc ghế da, cảm thán: “Xe này thật thoải mái, tôi thấy cậu làm giàu, cũng có năng khiếu đó, lần trước là A6 bây giờ đến Q7, giá trị cũng phải một nghìn tám trăm vạn đó. Người với người thật không thể so sánh, cậu xem tôi thật vô tích sự.” Nói xong lại nghĩ đến chuyện trường học, đau khổ nói: “Trước hết phải nghĩ biện pháp đã, nếu không hai ta coi như xong.”

Vừa dứt lời, điện thoại di động của Diệp Thiên Vân vang lên, hắn nhìn qua màn hình, là Hàn Vận gọi tới, liền nhận điện: “Cô Hàn, tìm tôi có việc?”

“Ừm, tôi giúp cậu hỏi rồi, biện pháp cũng có nhưng không biết cậu có chịu nổi không, nói chuyện điện thoại không tiện, chúng ta hẹn một nơi gặp mặt đi.” Giọng nói của Hàn Vận truyền tới.

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng, hắn cũng không quen hoàn cảnh xung quanh đây, nghĩ cả nửa ngày, mới nói: “Được rồi, chúng ta đến quán trà Vũ Hậu gặp mặt a.” Chợt nhìn đồng hồ sau đó bổ sung: “Ba mươi phút nữa.”

Hàn Vận ở bên kia cũng im lặng một lát, sau đó đáp ứng: “Được, không gặp không về.”

Lưu Tùng vừa nghe có tin, liền kinh hỉ nói: “Được rồi? Thật tốt quá.”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu nói: “Hàn Vận muốn gặp mặt nói chuyện, chờ tôi nói chuyện xong sẽ tới tìm cậu.”

Lưu Tùng cười he he nói: “Cũng đừng quên anh em a! Tôi cuối cùng vẫn cảm giác cậu với Hàn Vận có gian tình, tôi chờ điện thoại của cậu.” Nói xong xuống xe, chạy về phòng.

Diệp Thiên Vân quay đầu xe, chậm rãi ra khỏi trường, trong lòng không khỏi nhớ tới quán trà Vũ hậu, rất nổi danh quanh đây, khi học trò nói chuyện yêu đương thường ra đó, gọi một ly đồ uống, cắn hạt dưa, nói chuyện phiếm, cảm giác rất thoải mái, chi phí lại không cao.

Hắn cũng chia tay với Lưu Giai Giai ở đây, lúc đó hai bàn tay trắng, ngay cả trà cũng không uống nổi, hiện tại tiền cũng có, nhưng chỉ còn lại một mình, cảnh còn người mất.

Quán trà vũ hậu kì thực cũng không tính là lớn, Diệp Thiên Vân không có cả chỗ đỗ xe, không thể làm gì khác là đỗ cạnh cửa, đi vào quán phát hiện không ít người, đại bộ phận là học sinh, nhưng lại rất ầm ập, lòng không khỏi nóng lên.

Bàn lúc đó ngồi chia tay với Lưu Giai Giai không ngờ không có ai, không khỏi bước tới, ngồi xuống gọi một ấm trà, sau đó tiện tay cầm quyển tạp chí trên mặt bàn lên, trong quán bật bài hát Em hãy nghe anh hát, khiến hắn có chút quen thuộc.

Học sinh bên trong quán không ít ánh mắt dừng trên người Diệp Thiên Vân mang theo vài tia ao ước, còn trẻ đã nhiều tiền, cái này không khỏi khiến người ta ghen tị.

Không lâu sau, Hàn Vận mặc một thân áo khoác màu trắng sữa, trên tay còn một chiếc túi vội vã chạy vào, vừa vào đã khiến không ít người mở miệng.

Hàn Vận có thể nói là nổi tiếng trong trường, xinh đẹp không nói, hơn nữa còn thành thực đoan trang, quan trọng là nàng có học thức, có tu dưỡng. Không ít học sinh đều nhận ra nàng, học giờ của nàng, vì vậy vừa vào quán, đã không ít học sinh chào cô giáo.

Cái quán trà này có điểm quá nhạy cảm, Hàn Vận hiện tại cũng cảm giác được, nàng mặc dù thấy có chút không tiện, nhưng cũng đi tới bàn của Diệp Thiên Vân, cởi áo khoác ngoài xuống, lộ ra áo lông trắng.

Gần một năm không gặp, Hàn Vận trở nên cực kì thành thực động lòng người, không tự giác lộ ra một loại vẻ đẹp thanh thoát, làm cho người khác vô thức bị hấp dẫn, Diệp Thiên Vân quay sang cười, cũng không nói gì.

Hàn Vận lần thứ hai nhìn thấy Diệp Thiên Vân, trước tiên uống một ngụm trà nóng lúc này mới nói: “Cậu thay đổi không ít, thành thực hơn so với trước, nhưng dường như còn trầm ổn hơn cả trước đây.”

Diệp Thiên Vân ừm một tiếng, sau đó nói: “Gần đây hơi bận bịu.”

Giọng nói của hai người không lớn, lời nói đầu của hai người cũng cố che dấu thân phận hai người, đại bộ phận ánh mắt học sinh đều chiếu trên người bọn họ, Hàn Vận từ khi li dị đều sống một mình, mà nay đột nhiên nhảy ra một gã đàn ông, tự nhiên có điều cổ quái.

Hàn Vận nhìn lướt qua xung quanh nói: “Chuyện của cậu tôi đã hỏi rồi, nếu cậu còn muốn tiếp tục học, phải nộp một phần bệnh án, sau đó học lại một năm.”

Diệp Thiên Vân không quan tâm vấn đề học lại, hắn suy nghĩ một lát nói: “Còn biện pháp khác không?”

Hàn Vận tựa hồ đoán được Diệp Thiên Vân không hài lòng với đáp án này, thoải mái nói: “Học lại một năm cũng không vấn đề gì, còn biện pháp khác, trừ phi cậu có năng lực tìm một người ở thượng tầng, hoặc là quen người có khả năng gạt tên danh sách.”

Diệp Thiên Vân hơi trầm ngâm, hắn nhớ Vương Vĩnh Cường quen biết một vài nhân vật thượng tầng, nhưng hiện tại người đã mất, chỉ còn có Diêm Phong, hắn nhấp một ngụm trà nói: “Tôi cần suy nghĩ, lâu nhất là bao giờ hết hạn?”

Hàn Vận suy nghĩ một lát đáp: “Ba ngày sau, nếu không cậu giao bệnh án cho tôi được rồi.”

Công Đại là trường học tốt nhất ở Bằng thành, phó hiệu trưởng là cán bộ cao cấp, bình thường rất khó nói chuyện, thoát nhìn Hàn Vận giúp mình không ít, Diệp Thiên Vân nhìn nàng nói: “Cảm ơn.”

Hàn Vận vô ý tránh ánh mắt Diệp Thu nói: “Cậu có ơn cứu mạng với tôi, chuyện này không tính là gì.”

Diệp Thiên Vân vừa muốn nói, nhưng phát hiện có người cầm điện thoại chụp ảnh hai người bọn họ, liền nói: “Ở đây nói chuyện không tiện, tôi đưa cô về.”

Hàn Vận gật đầu, mặc áo khoác nào đi ra cùng Diệp Thiên Vân, hai người lên xe rời đi.

Hai người lâu ngày không gặp, cũng không có chuyện gì để nói, Diệp Thiên Vân sau khi đưa Hàn Vận về, do dự một chút gọi điện cho Diêm Phong. Diêm Phong tiếp điện cười nói: “Thiên Vân, cậu sao lại gọi điện tới?”

Diệp Thiên Vân cười ha hả nói: “Không có gì, có chút việc muốn hỏi Diêm ca, anh biết hiệu trưởng trường Công Đại chứ?”

Diêm Phong nghĩ cả nửa ngày, thở dài nói: “Không quen, có chuyện gì nói xem tôi có thể giúp không?”

Diệp Thiên Vân lạnh nhạt nói: “Vậy cảm ơn Diêm Ca, tôi học ở Công Đại, trốn học nhiều, kết quả bị đuổi, vì vậy muốn nhờ anh hỏi một câu.”

Diêm Phong cười nói: “Thiên Vân, chuyện này vậy mà không hỏi a, được tôi giúp cậu hỏi một câu.”

Diệp Thiên Vân lúc này cười nói: “Rất cảm ơn.”

Diêm Phong ừ một tiếng, nói: “Cùng lắm là tối mai sẽ có tin tức cho cậu, vấn đề này không lớn.” Hắn chuyển chủ đề nói: “Chuyện của Thường Đại Hải đã xử lý xong, lão ca cũng bội phục dũng khí của cậu. Thật khoái cả người a, Diệp sư thúc tôi đi cứu người, may mà cậu nhanh tay, không thì tất cả mọi người đều không may, được rồi, nói chuyện sau, có thời gian thì đến Bát Đại tập đoàn.”

Diệp Thiên Vân trong lòng sùng sốt, Diêm Phong muốn Thường Đại Hải chết, Diệp Vô Nhai lại muốn bảo vệ Thường Đại Hải, khiến hắn cũng hồ đồ, nhưng hắn cười sảng khoái nói: “Được, có thời gian nhất định qua thăm.”

Cúp điện thoại không khỏi thở dài một hơi, việc lại dây dưa vào vô lâm.

328. Chương 328: Ghen

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thiên Vân nhận được điện thoại của Diêm Phong, nói hắn đã liên lạc thẳng với phó hiệu trưởng, chuyện này hắn có thể giải quyết.

Diệp Thiên Vân cũng thở dài một hơi, kỳ thực hắn cố sức trốn khỏi chốn vô lâm này, chỉ là không ngờ lại phải nhờ Diêm Phong mới giải quyết được, hắn gọi điện cho Lưu Tùng, lúc này Lưu Tùng chưa rời giường, liền hẹn gặp ở phòng mình.

Diệp Thiên Vân đẩy cửa vào phát hiện vài người trong phòng đã bắt đầu chuẩn bị đi học, Vương Bằng và Trần Nhiên đều ở trong phòng, vừa thấy Diệp Thiên Vân tới, cười nói: “Cậu hôm nay sao lại rảnh rỗi tới?”

Diệp Thiên Vân hơi gật đầu, hắn biết Lưu Tùng đang giận đối bọn họ, suy nghĩ một chút nói: “Sắp thi rồi đó, thu xếp được chưa?”

Vương Bằng cười ha hả nói: “Mùng 1 tháng 5, cũng chuẩn bị tạm tạm rồi, nhưng là cậu có khả năng không được, nghe nói năm nay kiểm tra trốn học rất nghiêm, tôi định gọi điện cho cậu, nhưng cậu dối số, tốt nhất là sớm lo liệu đi, không nên...” Hắn tuy chưa nói xong, nhưng cũng hiểu được ý áy náy.

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng, lúc này mới nói: “Đang thu xếp đây, được rồi đang giận đối các người hả?”

Trần Nhiên đưa chén nước cho Diệp Thiên Vân, hèn mọn nói: “Mẹ nó, hắn chả có cái gì tốt, cần gì để ý đến hắn.”

Diệp Thiên Vân nghe hai bên nói, thoát nhìn một số việc Lưu Tùng hôm qua cũng không nói thật, không khỏi nhũu mày: “Các người làm sao thế?”

Vương Bằng thở dài nói: “Không có gì, chỉ là gần đây hơi mâu thuẫn với Lưu Tùng, cũng không phải chuyện lớn gì.”

Đang nói đến đó, Lưu Tùng hấp tấp chạy từ bên ngoài vào, thấy Diệp Thiên Vân không khỏi hưng phấn nói: “Có tin tức hả? Ha ha, Thiên Vân, lúc quan trọng chỉ có thể trông vào cậu.” hân hưng phấn khoa chân múa tay vui sướng, thoát nhìn là kích động muốn chết.

Diệp Thiên Vân hiện tại cũng không có tâm tình quản chuyện của bọn họ, liền nói: “Chín rưỡi đến gặp trực tiếp phó hiệu trưởng là được.”

Lưu Tùng nghĩ một chút nói: “Sớm đi đi, chậm trễ không tốt.”

Hai người đi gặp Mã phó hiệu trưởng quản lý giáo học, chỉ là không ngờ Mã hiệu trưởng cực kì hóa khí, nói mấy câu liền xử lý chuyện phiền phức của hai người sạch sành sanh.

Thư kí xinh đẹp của Mã hiệu trưởng pha trà cho hai người, Mã hiệu trưởng nhìn thư kí cười ha ha nói: “Thiên Vân, sau này trong trường có chuyện gì có thể đến tìm nàng, chuyện có thể giải quyết nhất định sẽ giúp cậu giải quyết.”

Nữ thư kí xinh đẹp đưa ra danh thiếp phụ họa theo: “Có việc cứ tìm tôi, hiệu trưởng hay đi công tác, rất ít ở trường học.”

Diệp Thiên Vân thấy bộ dạng của Mã hiệu trưởng liền biết Diêm Phong nói không ít lời có ích cho mình, lập tức cười nói: “Vây cảm ơn mã hiệu trưởng, chúng tôi xin cáo từ trước.”

Lưu Tùng trong chuyện này chỉ là kẻ đứng xem, khiến cho thị giác hắn rất ư là chán động. Một chuyện khó giải quyết, đến tay Diệp Thiên Vân lại như trở bàn tay, đó là năng lực a, sau khi rời khỏi không khỏi bội phục nói: “Thiên Vân, cậu thật có mặt mũi, hai ba câu đã thu xếp xong, sau này tôi phải học tập cậu nhiều.”

Công đại lần này áp dụng hình phạt nghiêm với học sinh trốn tiết, hơn trăm học sinh, đại bộ phận bị đuổi học, còn lại ghi vào học bạ, thủ đoạn như vậy, khiến học sinh hay trốn học trong trường đứng ngồi không yên.

Đương nhiên vẫn có cá lọt lưới, Diệp Thiên Vân là một trong đó, sau khi công bố danh sách không có tên hắn, nhiều giáo viên biết hắn nhất định có quan hệ, một học kỳ không đi học buổi nào, vậy mà không có trong tên trong danh sách, nhiều kẻ chửi mắng sau lưng hắn.

Diệp Thiên Vân cả học kỳ chỉ đi có vài ngày, là mấy ngày thi, đối với chuyện thi cử hắn không lo, cách năm ngày cầm tài liệu xem qua, nhớ được gần hết.

Thi cử xong xuôi, Diệp Thiên Vân làm xong kế hoạch, hắn giải quyết mọi chuyện gần như xong hết, hai ngày nữa cha mẹ hắn sẽ tới, khi bọn họ về, sẽ tiếp tục học Thập Nhị Hình, ôn lại toàn bộ công phu, sau đó tiếp tục phá chướng đột phá võ công.

Vì vậy hắn cũng muốn bắt đầu kế hoạch, liền gọi điện cho Hứa Tình.

Giọng nói mềm mại của Hứa Tình truyền tới: “Thiên Vân, anh sao gọi điện sớm như vậy? hiện tại mấy giờ rồi?”

Diệp Thiên Vân sững sốt, nhìn đồng hồ, hắn vừa thi xong, hiện tại đã hơn 12h, chính là bữa cơm trưa, vô ý thức nói: “Buổi trưa a, sao cô lại bảo muộn?”

Hứa Tình không có ý giải thích, chỉ nở nụ cười, sau đó dùng giọng nói dễ nghe nói: “Ừm, hôm qua xem phim Hàn Quốc, cảm động quá, vì thế cả đêm không ngủ.”

Diệp Thiên Vân buồn cười nói: “Được, anh hỏi xem em khỏe chưa, vài ngày nữa cha mẹ anh tới, em phải nhớ kĩ đó.”

Hứa Tình ở bên kia im lặng một lát, sau đó nhanh nhẩu nói: "Một giờ sau, gặp ở dưới nhà em, nhưng anh phải mời em ăn."

Diệp Thiên Vân nói: "Không vấn đề."

Dưới phòng Hứa Tình, Diệp Thiên Vân vừa tới, thấy nàng đang đứng ở cửa liền mở xe nói: "vào đi."

Hứa Tình không trả lời, dùng ánh mắt chăm chú xe của Diệp Thiên Vân, lúc sau mới reo lên: "Thiên Vân, anh sao biết em thích xe này, mau mở cửa, em phải ngồi thử." nói xong vui vẻ lôi kéo tay Diệp Thiên Vân.

Xe lao đi, Hứa Tình vừa nghe nhạc vừa nói: "Em mới tìm được một nhà hàng đồ tây, đảm bảo anh thích."

Diệp Thiên Vân cười mà không nói, thời gian này ngoài luyện tập hần hầu như không có sở thích gì khác, hần cũng hiểu Hứa Tình rất bướng bỉnh, đại bộ phận đều thích làm những trò tinh quái, khó có thể sửa được.

Xe chạy đến một nhà hàng tiêu chuẩn, Diệp Thiên Vân nhìn thấy quen quen, hình như nhà hàng này hần đã tới, rất nổi tiếng ở Băng thành.

Hứa Tình mau chóng nhảy xuống xe, sau đó cười nói: "Lão thổ, anh đã từng tới sao? Em mỗi tháng đều tới một lần, mong là anh sẽ ăn quen."

Diệp Thiên Vân cười không nói, hần gần đây chỉ thích luyện tập không còn thói quen nào khác, Hứa Tình thấy vậy nhăn mũi, gờn nắm tay nhỏ thị uy: "Anh rõ ràng tới rồi mà không nói, thì ra thời gian dài như vậy đều chê cười em." nói xong nghiêng đầu miệng chu lên, bộ dạng tức giận nhìn qua rất là khả ái.

Diệp Thiên Vân vừa muốn trả lời, cũng không ngờ có hai người đi tới, một nam một nữ đến trước mặt hai người dừng lại, người nam nói: "Sao không đi vào? Vừa rồi em cao hứng lắm mà?"

Diệp Thiên Vân nhắc đầu, không ngờ là Kỳ Giai Trữ, không khỏi sửng sốt, hai người không cùng thi một điểm, vì vậy cũng không gặp nhau, lúc này bên cạnh Kỳ Giai Trữ là một cậu sinh viên.

Hứa Tình cũng phát hiện ra Kỳ Giai Trữ, nhưng nàng phản ứng lại rất nhanh, nói: "Thiên vân, đây là bạn anh sao?"

Diệp Thiên Vân chợt tỉnh, hơi gật đầu nói: "Cô ấy là bạn tốt của anh, Kỳ Giai Trữ."

Hứa Tình vươn tay, vừa cười vừa nói: "Xin chào, tôi là Hứa Tình, là bạn của Thiên Vân, rất vui được gặp cô."

Kỳ Giai Trữ khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân sắc mặt vui vẻ vô cùng, nhưng khi nhìn thấy Hứa Tình thì sắc mặt xấu đi, đến khi Hứa Tình nói hai chữ Thiên Vân, sắc mặt nàng trắng bệch, vô ý siết chặt bàn tay Hứa Tình.

Cậu học sinh kia gật đầu với Diệp Thiên Vân, sau đó cười nói với Kỳ Giai Trữ: "Giai Trữ, em giới thiệu bạn em đi."

Kỳ Giai Trữ vốn sắc mặt không tốt, nghe xong lời này vành mắt đỏ lên, nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân, đột nhiên nói: "Diệp Thiên Vân, em hận anh." Nói xong liền không để ý đến cậu sinh viên kia, lau nước mắt bỏ chạy.

Cậu sinh viên kia xấu hổ vô cùng, quay lại áy náy nói với Diệp Thiên Vân: "Cô ấy vừa rồi rất tốt, không biết sao lại thành ra như thế, các bạn cứ đi ăn cơm đi, tôi đi xem nàng." nói xong chạy đi.

Diệp Thiên Vân về tới Băng thành vẫn không liên lạc với Kỳ Giai Trữ, bởi vì hần nghĩ hai người không cần phải liên lạc, Kỳ Giai Trữ là một cô gái tốt, nhưng không thể ở cùng nàng, vì vậy không rước lấy phiền, ai biết hôm nay lại xảy ra chuyện này, hần có chút mơ hồ.

Hứa Tình chậm rãi ngồi xuống, nàng dùng đôi mắt đẹp nhìn Diệp Thiên Vân, cổ quái nói: "Không ngờ anh còn có cổ sự như vậy, em còn tưởng rằng chỉ có trong tiểu thuyết chứ, không ngờ hôm nay lại trải qua một lần, nhưng lạ có cảm giác quái lạ, cứ như em là người thứ ba."

Diệp Thiên Vân nhẹ nhấp một ngụm rượu, sắc mặt bình tĩnh nói: "Cô ấy là bạn học của anh, quan hệ trước đây không tệ."

Hứa Tình không tin, nũng nịu nói: 'Em thấy không giống, vẫn cảm giác hai người có cố sự gì, hơn nữa còn không phải đơn giản, nói cho em nghe đi.'

Giọng nói Hứa Tình như kèm theo gì đó, rất đặc biệt, bởi nàng ghen! Diệp Thiên Vân đột nhiên đầu to ra, vô ý lắc đầu nói: "Thực sự không có chuyện đặc biệt gì."

329. Chương 329: Động Nhân

Thực sự có kẻ thù muốn gây bất lợi thì chạy cách nào cũng không thoát, ngoài cảnh giác phòng ngừa, còn lại cũng không còn biện pháp khác.

Hứa Tình cũng dưới tình huống này mà đi tới nhà Diệp Thiên Vân, căn phòng rộng dọn dẹp mất hai ngày, hơn nữa đây mới chỉ là dọn dẹp chút bề bộn bên ngoài.

Kỳ thực Diệp Thiên Vân vốn định thuê người làm, gian nhà lớn như vậy dọn dẹp rất khó khăn, nhưng lại bị Hứa Tình cự tuyệt. Nói theo lời của nàng, chỉ là tự mình dọn dẹp mới thấy sống thoải mái, Hứa Tình hoàn toàn coi nhà của Diệp Thiên Vân thành nhà mình, chạy tới chạy lui dọn dẹp như chú chim nhỏ.

Đã đến giờ, Diệp Thiên Vân cùng Hứa Tình lên xe, trực tiếp đến sân bay. Hứa Tình hôm nay cố ý ăn mặc một phen, mái tóc phiêu dật, trên mặt trang điểm phớt qua nhìn rất ý nhị, Bỗng thành lúc này đang là buổi tối lạnh, Diệp Thiên Vân mặc áo khoác vào, quần tay màu xanh trông rất bánh, rất đẹp trai.

Hứa Tình lái xe, Diệp Thiên Vân ngồi ngẫm nghĩ một chút, quan hệ hai người cũng phát triển nhanh, bởi vì hay tiếp xúc, vì vậy cũng không ngừng tăng lên. Diệp Thiên Vân trong lòng luôn có một giải giới tuyến, tới một mức độ nhất định sẽ sinh tác dụng.

Hứa Tình lái xe, còn nhìn vào kính chiếu hậu, phát hiện Diệp Thiên Vân nhìn chằm chằm mình, ngại ngần nói: "Đừng nhìn nữa, giúp em nhìn xe phía trước xem, không khéo tai nạn."

Diệp Thiên Vân thấy Hứa Tình xấu hổ, không khỏi mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tới sân bay vừa kịp thời gian, hai người đến chỗ đón khách, từ xa Diệp Thiên Vân đã thấy cha mẹ mình, vẫy tay, tình thân đã lâu ẩn dấu mất lại trở dậy trong lòng.

Diệp mẫu cùng Diệp phụ lần thứ hai đến đây, hẳn là đã có chuẩn bị, toàn thân ăn mặc rất đầy, nhưng khi họ đến thời tiết cũng không lạnh đến vậy.

Diệp mẫu không quần mặc nhiều hay ít, bước nhanh về phía trước, Diệp phụ kéo va ly, nói: "Chậm một chút, bình thường không thấy bà đi nhanh như vậy, đều già cả rồi, sao lại đi nhanh như vậy?"

Diệp Thiên Vân bước nhanh tới đón Diệp mẫu, vừa muốn nói, không ngờ Diệp mẫu căn bản không thèm để ý hắn, mà tiếp tục đi tới, mục tiêu là Hứa Tình đi cùng Diệp Thiên Vân.

Tình huống như vậy khiến Diệp Thiên Vân một trận xấu hổ, hẳn không thể làm gì khác là nhận lấy đồ trong tay cha, cười nói: "Cha, gần đây thân thể có khỏe không?"

Diệp Thụ vui mừng vỗ vai Diệp Thiên Vân, cười nói: "Ngày càng già đi, nhưng thân thể lại khỏe, mỗi ngày đều ra ngoài đi dạo, tâm tình cũng thoải mái, già rồi, không ngờ vẫn có thể hưởng phúc."

Hai cha con đi tới, Diệp mẫu đã hỏi tới hỏi lui Hứa Tình, thân thiết vô cùng, Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng nóng ruột của bà, cười nói: "Mẹ, đây là bạn gái con, nàng tên..."

Diệp mẫu tươi cười khoát tay, nói: "Biết tên Hứa Tình, nhà ở kinh thành, lớn lên thật xinh đẹp, tình tình cũng tốt, ha ha."

Chỉ sau vài phút thời gian, liền có thể biết rõ tư liệu của Hứa Tình, Diệp Thiên Vân thật không biết nói sao cho tốt, hẳn đối với mẹ rất là bội phục.

Hứa Tình mỉm cười, ngại ngần nói: "Bác trai bác gái, chúng ta lên xe nói đi, ở đây trời rất lạnh, hay là mặc thêm một bộ quần áo đi, không đến lúc đó lại bị cảm." nói xong thừa dịp Diệp mẫu không chú ý, nháy mắt với Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân ồm một tiếng, sau đó nói: "Đúng vậy, ở đây khác phía nam, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm rất lớn, lấy một chiếc áo nữa mặc vào vậy mới đủ, thân thể là quan trọng."

Diệp mẫu nắm bàn tay bé nhỏ của Hứa Tình, cười đến tít cả mắt, Hứa Tình không chỉ xinh đẹp, quan trọng là Diệp Thiên Vân thích, lại tính tình tốt, điểm nào cũng làm bà thỏa mãn, vì vậy Diệp mẫu cười ha ha nói: "Được được được, chúng ta về nhà nói."

Về tới nhà, cha mẹ Diệp Thiên Vân đều thất kinh, nhà của Vương Trác Kỳ mua tất nhiên là cao cấp, quan sát mọi nơi một lát, Diệp mẫu chép miệng nói: "Lần trước anh không phải đi bàn chuyện làm ăn, Vương Trác Kỳ còn bảo chúng ta tới đây xem, nhưng lần trước không tới, lúc này thấy được, nhìn quá tuyệt, chờ anh có việc làm là kết hôn được rồi."

Diệp Thiên Vân nghe Diệp mẫu nói, cười ha ha: "Việc này không vội, đường dài mệt mỏi, cha mẹ nghỉ ngơi đi, có chuyện gì tôi nói chuyện."

Diệp mẫu ngồi xuống sofa, lắc đầu nói: "Đường dài cái gì, tôi với cha anh mỗi ngày đi làm còn dài hơn, lúc này rảnh rồi, so với đi làm thì thoải mái hơn nhiều." Bà chớp mắt mặt mày rạng rỡ nói với Hứa Tình: "Tiểu Tình, đến đây ngồi đi, chúng ta nói chuyện một chút."

Hứa Tình vô luận là giả bộ giỏi cỡ nào cũng chỉ là lần đầu, vì vậy trong lúc nhất thời không quen, nàng len lén trừng mắt với Diệp Thiên Vân, sau đó ngồi lên sofa nói: "Bác gái, trước tiên cởi bớt quần áo ra a, trong phòng ấm hơn bên ngoài, mặc lâu quá dễ ra mồ hôi."

Diệp mẫu gật đầu như gà mổ thóc, sau đó liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân nói: "Thiên Vân xem anh còn kém hơn cả bạn gái anh, anh hiện tại làm việc ở đâu?"

Diệp Thiên Vân nhìn tình hình, cha mẹ không có khả năng đi nghỉ, không thể làm gì khác là ngồi xuống, Diệp phụ nhìn Diệp Thiên Vân nói: "Thân thể anh thật ra rất khỏe, chỉ là cũng cần phải chú ý nghỉ ngơi, việc buôn bán lấy thân thể khỏe mạnh là chính, không nên tham lam công việc, nếu không về già lại sinh bệnh."

Diệp Thiên Vân vâng một tiếng, mới hỏi: "Cha, các người gần đây hay đi đâu?"

Diệp phụ suy nghĩ cả nửa ngày, sắc mặt vui vẻ nói: "Đi thực ra cũng không ít, trong nước cũng đi gần hết, chúng ta còn mua chiếc máy ảnh, đi đâu, cũng đều chụp lại ảnh, nghe nói còn có thể mở trên máy tính."

Diệp Thiên Vân nghe xong cười, nói: "Yên tâm, lúc nào con rửa ảnh ra, lúc đó đưa cho cha mẹ xem."

Một nhà đoàn tụ nói mãi không hết chuyện, nhất là Diệp Thiên Vân có bạn gái, khiến Diệp mẫu cứ dài dòng không dứt, thật giống chiếc radio, hận không thể một ngày nói 25 tiếng.

Hứa Tình nhìn đồng hồ một chút, sau đó nói: "Dì, dì với chú chưa ăn cơm nhỉ? Con đi chuẩn bị chút đồ ăn cho dì với chú ăn nha, một nhà tụ thật đáng chúc mừng." Một hồi nói chuyện từ bác gái biến thành dì, cảm tình tiến triển nhanh thật.

Diệp mẫu hiển nhiên còn chưa tận hứng, nhưng Hứa Tình cũng không chạy mất, liền cười ha ha nói: "Được, chúng ta một nhà ăn bữa cơm đoàn viên, đi, bác với cháu cùng làm, mua đồ ăn chưa..."

Người một nhà ăn cơm đoàn viên, vừa ăn vừa nói chuyện hòa thuận vui vẻ, sau khi thu dọn bát đĩa xong, Diệp mẫu thỏa mãn nói: "Thiên Vân, bạn gái anh thật rất vừa mắt, vóc dáng đẹp, mà cũng xứng đôi với anh, anh gặp qua cha mẹ nàng chưa?"

Hứa Tình chỉ có cha, mẹ đã qua đời từ lâu, vì vậy hắn gật đầu nói: "Vâng, có gặp qua, còn ở đó hai ngày."

Diệp mẫu hiền lành nhìn Diệp Thiên Vân, xoa đầu hắn nói: "Ông à, xem Thiên Vân cũng lớn rồi, chúng ta có lẽ cũng yên tâm được rồi."

Diệp Thu cười ha ha nói: "Đúng thế, như vậy cũng ta xuống đất nằm cũng không còn gì lo lắng nữa."

Diệp mẫu liên tục phi vài tiếng, sau đó chỉ vào mũi Diệp thụ nói: "Lão già nói cái gì hử, một nhà đoàn tụ, lão lại nói chuyện gở, vạn nhất xảy ra chuyện gì không may tôi sẽ khâu miệng ông lại."

Hứa Tình lúc này dọn dẹp xong đi ra, Diệp mẫu như đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, ngoắc tay với Hứa Tình nói: “Tình Tình, tới đây, dì có cái này cho cháu.”

Diệp Thiên Vân còn tưởng vật kỉ niệm, ai ngờ Diệp mẫu cởi vòng tay trên tay ra, một tay bắt lấy bàn tay Hứa Tình, cười nói: “Dì đưa cái này cho con, là Diệp gia truyền xuống, mong con với Thiên Vân có kết quả mỹ mãn.”

Hứa Tình nhất thời có chút kinh hoảng nhìn Diệp Thiên Vân, trong mắt có chút ngại ngùng, cho tới bây giờ nàng với Diệp Thiên Vân vẫn chưa có bất cứ quan hệ gì, tuy rằng nói tình cảm hai người có tiến triển, nhưng Diệp Thiên Vân thủy chung không mở miệng nói câu kia, vì vậy trong lúc nhất thời không biết làm sao, muốn Diệp Thiên Vân xử lí.

Hứa Tình lúc này rất động nhân, tựa như một con nai ngơ ngác khiến người khác yêu mến, Diệp Thiên Vân thật ra không có gì do dự, nhàn nhạt nói: “Mẹ anh tặng em vậy em cứ nhận lấy đi.”

330. Chương 330: Đi Xa

Diệp mẫu vừa thấy biểu hiện của Hứa Tình, biết nàng chưa có chuẩn bị, vì vậy hiền lành lôi kéo tay nàng nói: “Tình Tình, cái này con mau thu lấy, sau này dù thế nào chúng ta vẫn vui vẻ.” nói xong liền chậm rãi đeo vào tay nàng.

Tay Hứa Tình trắng nõn, đi với vòng ngọc xanh xúng đôi vô cùng.

Diệp Thiên Vân thấy cha mẹ vui vẻ, cũng rất vui mừng, vô luận thật giả không quan trọng, kỳ thực cũng chỉ để họ vui vẻ mà thôi.

Hứa Tình không có từ chối, trong lòng nàng cũng muốn, vì vậy hơi áy náy nói: “Dì, con thân thể không thoải mái, muốn đi nghỉ ngơi, dì cứ ngồi chơi nha.” nói xong đỏ mặt chạy lên lầu.

Diệp mẫu cười ha ha nói với Diệp phụ: “Ông nhìn xem, Tình Tình da mặt thật mỏng a, tôi nhớ năm xưa mình cũng thế, bây giờ Thiên Vân đã lớn như vậy rồi.” hiển nhiên bộ dạng của Hứa Tình gợi ra kỉ niệm của bà.

Diệp Thiên Vân muốn theo Hứa Tình lên lầu, nhưng không ngờ Hứa Tình chạy nhanh như vậy, nháy mắt đã biến mất bóng dáng.

Diệp Mẫu liếc mắt nói: “Công ty cũng có, hiện tại Thiên Vân sự nghiệp cũng thành, chuyện học hành không cần cũng được.”

Diệp phụ hơi lắc đầu nói: “Nói thế cũng không phải, có cơ hội thì cứ đến trường học tập nhiều thứ, không thể vì chuyện buôn bán mà ngừng lại, vậy không bằng chỉ đến trường, anh thấy tôi nói có đúng không.” nói xong con mắt nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân định nói vài câu che đậy, nhưng thấy ánh mắt chờ đợi của cha, không khỏi gật đầu, im lặng không nói, hần từ khi vào võ lâm chuyện học hành đã không quan trọng nữa, hiện tại hần chỉ cần lấy xong bằng tốt nghiệp cho dễ ăn nói với cha mẹ thôi, hiện tại một kỳ không lên được hai buổi, căn bản là không chút để tâm.

Diệp phụ thấy Diệp Thiên Vân trầm mặc, hỏi ngược nói: “Tôi nhớ ngày xưa còn trẻ không được học đại học vì điều kiện gia đình. Vì vậy tôi không hi vọng anh vì chuyện khác mà lỡ mất học hành, sự nghiệp của anh hiện tại đã thành công, tôi cũng không muốn áp đặt, nhưng có cơ hội nên đi học, như vậy cũng có lợi khi vào cuộc sống.”

Trong mắt Diệp Thiên Vân, cha là một người không có khát vọng lớn, mỗi ngày ngoài giờ làm việc cũng chỉ xem Tv đọc báo, hôm nay nghe cha nói có chút ngoài ý muốn, không khỏi gật đầu. Nhưng hiện tại hần cơ bản không có thời gian học, hiện tại ngay cả thời gian rảnh hần cũng không có nhiều.

Diệp phụ vừa nói mấy câu đó trong phòng không khí có chút trầm mặc, liền cười ha ha nói: “Quên đi, cuộc sống là của anh, anh có quyền lựa chọn, tôi nghĩ họ chưa chắc đã tốt, chỉ cần sau này không hối hận là được.”

Diệp mẫu “ừm” một tiếng, nói: “Con đường của con trai để nó tự chọn, chúng ta hiện tại không cần quan tâm nữa, cũng không phải lo lắng nữa.” nói xong liền nhìn lên lầu nói với Diệp Thiên Vân: “Lên xem tiểu Tình sao rồi, con gái rất hay tự ái, đừng để nó tức giận với anh.”

Diệp Thiên Vân vốn là muốn trò chuyện với cha mẹ thêm một chút, nhưng mẹ hắn đã giục, hắn chỉ đành hiếu thuận đi lên lầu.

Lên lầu, Diệp Thiên Vân nhìn về phía phòng ngủ Hứa Tình, cửa khép hờ, vì vậy hắn khẽ đẩy cửa ra, không quá nhiều Hứa Tình, không phát ra tiếng động mà đi vào phòng.

Đi vào đưa mắt nhìn, Hứa Tình đang nằm trên giường hai chân vắt chân chữ ngũ, hai con mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm chiếc vòng tay, khi thì hài lòng lúc thì xấu hổ.

Diệp Thiên Vân không khỏi cười, Hứa Tình như một cô bé vậy, nội tâm cũng thế, bề ngoài cũng vậy, liền nhẹ giọng nói: “Chào em, anh vào không sao chứ?”

Hứa Tình lại càng hoảng sợ, phản ứng đầu tiên là rút tay về, đồng thời trở mình, che giấu bộ dạng mình, không ngờ lại không phát hiện Diệp Thiên Vân đến gần, hai người cách nhau chưa tới hai mét, không khỏi quay mặt đi nói: “Anh vào phòng sao lại không gõ cửa, thật đáng ghét!”

Diệp Thiên Vân cười ha ha ngồi xuống giường, nói: “Cha mẹ anh đều rất hài lòng, mấy ngày nay nhờ em, cảm ơn em nhiều lắm.”

Một câu nói này khiến Hứa Tình bừng tỉnh, nàng quay mặt con mắt lóe sáng nhìn Diệp Thiên Vân, có chút hụt hẫng nói: “Không có gì, ai bảo chúng ta là bạn.” nói xong nhìn chiếc vòng xanh biếc trong tay nói: “Cái này em đeo hai ngày, cha mẹ anh về sẽ trả lại anh.”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng nàng không khỏi nổi lên một trận kỳ quái, hắn lắc đầu nói: “Không cần, đây là mẹ anh tặng em, anh lấy lại làm gì.”

Hứa Tình nghe câu này trong lòng ngọt ngào, liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Coi như anh có lương tâm, nhưng là vật gia truyền nhà anh mà, sau này anh có bạn gái lại không có đồ để tặng sao?”

Diệp Thiên Vân vô ý thức muốn trả lời, nhưng thấy thần thái giao hoạt của nàng không khỏi sửng sốt bật cười.

Hứa Tình ban đầu không cảm thấy gì, nhưng lại thấy Diệp Thiên Vân bật cười liền hoảng lên, ngay sau đó mặt đỏ bừng, nàng thấy đáng về đây ý nhị của Diệp Thiên Vân thì cầm lấy cái gối, đập về phía hắn, miệng nói: “Ai cho anh cười, ai cho anh cười.”

Diệp Thiên Vân trúng hai gối, đã bình tĩnh lại nói: “Mẹ anh tặng em thì em giữ lấy, em đeo rất đẹp.”

Hứa Tình không khỏi ngừng lại, nàng suy nghĩ một chút nói: “Cha mẹ anh đều tới, hiện tại là mùa đông, đưa họ đi xem băng đảng, còn có làm người tuyết, hiện tại còn có thể trượt tuyết, em rất thích trượt tuyết.”

Diệp Thiên Vân ừm một tiếng, sau đó gật đầu: “Chúng ta dẫn họ đi chơi cho thoải mái cũng tốt.”

Hứa Tình cười tủm tỉm nói: “Mùa đông Băng thành rất thú vị, chúng ta đi chơi mấy ngày, dù sao em cũng đang được nghỉ, hay xin nghỉ đủ mười ngày đi, vậy hắn là đủ rồi.”

Bốn người đi chơi ở Băng Thành, cha mẹ Diệp Thiên Vân đều coi Hứa Tình thành người một nhà, coi nàng như con vậy. Tại Băng thành ăn hết đặc sản, nhìn tượng băng, trượt tuyết, cha mẹ Diệp Thiên Vân đều là người phía nam, đối với tuyết vô cùng hứng thú, chơi hết một vòng, mỗi ngày đều cao hứng, lúc thì đắp người tuyết, khi thì ném tuyết, Hứa Tình thường ngày tính cách tính quái, nhưng trong mắt cha mẹ Diệp Thiên Vân lại thấy khả ái vô cùng.

Kỳ thực trong mắt Diệp Thiên Vân, cha mẹ làm lụng vất vả cả đời, vì vậy hắn tận lực muốn họ vui vẻ, người sống trên đời không dễ dàng, mỗi ngày đều đối mặt với chuyện không vui, hiện tại có thể dứt bỏ những thứ này, cũng thỏa thích hòa nhập vào.

Đi chơi nhiều ngày, cha mẹ Diệp Thiên Vân lại phải rời đi, vì hai người có kế hoạch về ăn tết, Diệp Thiên Vân gặp được cha mẹ, bồi tiếp hai người vài ngày, nên tết cũng không định về.

Cha mẹ Hứa Tình còn tưởng hấn chủ yếu muốn ở lại vì Hứa Tình, vì vậy đều gặt đầu, tuy rằng tết là ngày quan trọng, nhưng Diệp Thiên Vân đã có bạn gái tất nhiên là phải đến nhà nàng thăm hỏi một chút.

Trước khi đi Diệp mẫu lôi tay Hứa Tình, nói: “Tình Tình, con là một đứa nhỏ ngoan, dì rất thích, đến lúc đó làm con dâu Diệp gia, con cũng đừng trách Thiên Vân, đứa nhỏ này quật cường, hơn nữa rất có chủ ý, nếu sau này nó có chỗ nào không tốt, vậy con nhìn nó một chút, sau đó báo lại với dì.”

Hứa Tình đối với câu “con dâu Diệp gia” rất là miễn cảm, nàng hơi gặt đầu, nhưng không nói lời nào.

Diệp mẫu trừng mắt với Diệp Thiên Vân lạnh lùng nói: “Có nghe thấy không? Đừng có lúc nào cũng giữ khuôn mặt như người chết đó, rảnh thì đến nhà Tình Tình giúp đỡ, nếu anh phụ nó, tôi không tha cho anh.”

Diệp Thiên Vân nhìn đồng hồ một chút nói: “Được rồi mà mẹ, nói nhiều sẽ trễ giờ đó, con nhất định nghe lời mà.”

Diệp phụ nhận lấy va li từ tay Diệp Thiên Vân, cười khê nói: “Anh cũng đã trưởng thành, tôi với mẹ anh cũng an tâm, không cần nhớ mong chúng tôi, tôi mẹ anh sống rất tốt, nếu có cơ hội thì học thêm vài thứ, tương lai nhất định có ích.”

Diệp Thiên Vân lập tức đáp ứng: “Cha, yên tâm, con sẽ chú ý học thêm vài thứ.”

Diệp phụ vỗ vai Diệp Thiên Vân, sau đó lôi kéo Diệp mẫu đang nói chuyện với Hứa Tình đi về phí thông đạo.

Hai người đều đi, Diệp Thiên Vân thở phào một hơi, hấn đã xử lý xong mọi chuyện, bây giờ tốt rồi, nhìn qua thấy Hứa Tình nói: “Em cũng chuẩn bị đi làm lại rồi?”

Hứa Tình hai mắt nhìn chăm chăm về hướng cha mẹ Diệp Thiên Vân rời đi, vô ý nói: “Đúng vậy, thật không muốn đi làm, nghĩ lại cuộc sống mấy ngày qua thật đẹp!”

331. Chương 331: Rời Đi

Diệp Thiên Vân thật ra rất muốn đi học, muốn trải nghiệm cuộc sống sinh viên, học hỏi những điều có ích cho tương lai nhưng bây giờ chuyện học tập đối với hấn không có ích lắm. Nếu như có thời gian hấn nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này, dù sao cũng là một trường top ten toàn quốc. Nếu như chăm chỉ học xong thì sau này sẽ rất có lợi.

Nhưng hấn cũng chỉ có thể thở dài bất lực bởi vì có quá nhiều chuyện, chỉ trong mấy ngày ở Thủy thành đã có bao nhiêu chuyện xảy ra, nếu như hấn không mạnh mẽ thì công phu của hấn có lẽ đã bị phế bỏ rồi.

Nghĩ một cách toàn diện, Diệp Thiên Vân vẫn muốn quay về Hình Ý môn để học nốt mười hai Hình còn lại, đem tất cả tâm sức của mình để học võ, đây cũng là tâm nguyện của hấn. Tâm nguyện này trước giờ hấn chưa bao giờ quên và cũng sẽ không bao giờ từ bỏ.

Hứa Tình cũng phải đi làm, thời gian nghỉ của cô cũng đã hết rồi, hơn nữa lại còn nghỉ quá mấy ngày, hai người ở với nhau thư giãn hai ngày. Trong mấy ngày này cô không có gì lo lắng cả. Chuyện của bố mẹ Diệp Thanh Vân đều do cô lo liệu nếu không thì hấn đã không thể thoải mái mà ở lại Băng Thành thế này được. Tiến độ tình cảm của hai người quan trọng hơn tất cả.

Diệp Thanh Vân còn đặc biệt đến Thành Phong võ quán nói chuyện với Thạch Thanh Sơn, sự ra đi của Vương Vĩnh Cường là một sự tác động lớn đối với Thành Phong võ quán và Thạch Thanh Sơn dù là về mặt tinh thần hay vật chất. Không có sự trợ giúp của Vương Vĩnh Cường, Thành Phong võ quán thiếu đi trợ giúp về kinh tế và sức mạnh.

Võ quán vốn dĩ không thể tự duy trì được nên chỉ có thể dựa vào một thể lực khác nếu không thì không thể trở thành võ quán lớn được.

Diệp Thanh Vân cũng an ủi Thạch Thanh Sơn, nếu như có vấn đề gì thì hấn có thể giúp đỡ được thì hấn sẵn sàng. Sức mạnh của Diệp Thiên Vân chính là thứ mà võ quán đang thiếu vì sau hấn là võ lâm là Hình Ý Môn. Võ quán mà được có cái nền là võ lâm thì tất nhiên sẽ khác hoàn toàn.

Chỉ là danh tiếng của hắn trong võ lâm không được tốt, hơn nữa kẻ thù có thể nói là ở khắp mọi nơi nên nếu như cho hắn lên võ đài thì ngày mở võ quán chắc chắn sẽ gặp nhiều phiền phức.

Nên hắn đành phải giấu mình đứng sau bức rèm, những mâu thuẫn trong xã hội hắn không quan tâm nhưng nếu như đó là vấn đề của võ lâm thì hắn sẽ dùng cách đơn giản và trực tiếp nhất để giải quyết vấn đề.

Ngoài Thành Phong võ quán ra, chỉ còn lại công ty bất động sản của Vương Trác Kỳ và Thiên Vân. Lúc này Diệp Thiên Vân đã tính toán kỹ rồi, tham vọng của hắn với tiền bạc không lớn và Vương Trác Kỳ cũng đã có thể có một cuộc sống an nhàn nên hắn cũng không muốn Vương Trác Kỳ vướng vào con đường võ lâm, chỉ cần không phải lo ăn lo mặc còn những cái khác thì đành phải trông chờ vào chính mình thôi.

Vương Trác Kỳ sau khi có được một nửa cổ phần thì coi công ty như là nhà của hắn. Hắn vốn dĩ là người sớm đã vào đời nên rất coi trọng đồng tiền, hắn cũng rất cảm kích vì Diệp Thanh Vân đã tặng hắn một khoản không nhỏ nên mỗi giây mỗi phút hắn đều ở đây. Trước kia hi vọng đối với hắn quá là nực cười, con người trưởng thành rồi, có thực lực rồi vậy thì ham muốn cũng theo đó mà dâng lên, chắc chắn là sẽ vượt qua cái mốc của hiện tại.

Ngày Diệp Thanh Vân trở về Hình Ý môn cũng là ngày tết. Hắn gọi điện cho Tiêu Sát trước, hắn vẫn chưa biết tình hình của Hình Ý môn thế nào nên Tiêu Sát trở thành nguồn tin duy nhất của hắn.

Tiêu Sát đã khỏe hơn trước nhiều rồi, có thể xuống đất luyện võ, chỉ là không thể dùng lực mạnh thôi bởi vì vết thương trước ngực vẫn chưa bình phục hẳn, đối với Tiêu Sát mà nói như thế đã là tốt lắm rồi. Hắn đích thân ra đón Diệp Thiên Vân và cũng không vội trở về Hình Ý Môn.

Hai người ngồi ở phòng cà phê của khách sạn quốc tế Di Thành nói chuyện, Tiêu Sát nhìn Diệp Thiên Vân một lượt rồi nói: “ Tiểu sư đệ, đệ gần đây xem ra sắc mặt cũng khá, mấy tháng không gặp rồi, công phu đã tiến bộ rồi chứ hả?”

Công phu của Diệp Thiên Vân ngày một tiến bộ, tốc độ ngày càng nhanh. Kim Chung Tráo của hắn luyện ở Thủy Thành mới chỉ có một tháng mà đã lên đến cấp năm, chỉ còn thiếu một cơ hội nữa là có thể bước sang một lĩnh vực khác, một thế giới mới. Hắn rất khiêm tốn lắc đầu nói: “ Cũng được, có chút tiến bộ. Sư huynh vết thương của huynh sao rồi?”

Tiêu Sát uống một ngụm cà phê đặc nói: ‘ Chỉ là những ngày trời âm u có chút ngột ngạt không thể thở được thôi. Những thứ khác thì không có gì. Một chương này cho ta một bài học. Hình Ý môn cũng không an toàn như ta nghĩ, chỉ trách võ công của ta quá kém nếu không thì đã không bị đánh đến mức này.”

Trời âm u đổ mưa vết thương đau, vậy thì có thể coi đó là gốc rễ của căn bệnh, người luyện võ sợ nhất là những chuyện như thế này, bị người khác đánh trúng điểm yếu coi như là võ công đã bị phế rồi. Nếu như muốn luyện tập lâu dài thì phải chú ý đến sức khỏe không thể để bị thương nữa.

Diệp Thiên Vân nghĩ một lát rồi nói: ‘ Vậy thì huynh luyện Ngũ Hình Quyền đi, vết thương sẽ mau chóng bình phục thôi. Đúng rồi, nói chuyện ở Hình Ý môn chúng ta có phải là tốt hơn không, nói chuyện ở đây có chút không quen?”

Tiêu Sát cười khổ nói: “ Ta cũng muốn quay về Hình Ý môn ngày một yếu đi, bây giờ người của Tây Phái lúc nào cũng lôi chuyện ngày hôm đó ra, bắt cha ta phải giao đệ ra, ta làm sao dám để đệ quay về. Chỉ cần đệ lộ diện thì nhất định sẽ có chuyện xảy ra, phiền phức cũng theo đó mà tới. Ta cũng là vì nghĩ cho tính cách của đệ, chuyện như thế này tốt nhất nên tránh đi nếu không thì rắc rối lại bắt đầu thôi.”

Diệp Thiên Vân nghe xong tức giận sôi máu, đấu tranh nội tâm chính là không để cho bọn chúng yên thân, quan trọng nhất là kẻ châm ngòi lại là hắn, nếu lộ diện, vậy thì hắn sẽ bị kéo vào nên hắn nhướng mày nói: “ Lê nào bây giờ đệ không thể trở lại Hình Ý Môn?”

Tiêu Sát khoát tay sau đó dựa lưng vào sofa nói: “ Tất nhiên là không phải vậy nhưng đợi trời tối hãy về đó, ta thấy đệ cũng không muốn bị kéo vào chuyện này. Chỉ cần đệ ra sau núi, là an toàn rồi, ít nhất nơi đó Tây Phái không dám tới gây sự.”

Nói xong mặt hắn có chút mệt mỏi thở dài nói: “ Đại chiến chắc chắn là không thể tránh khỏi, chỉ cần đệ luyện công phu cho giỏi xem đến lúc đấy còn kẻ nào dám đối xử không ra gì với đệ. Bây giờ ở Hình Ý

môn tên của đệ hot lắm đấy, Hình Ý ma đã trở nên rất nổi tiếng, thậm chí ngay cả bên ngoài cũng biết cơ nên muốn động đến đệ chắc là cũng phải cân nhắc.

Diệp Thiên Vân biết chuyện này, lần trước bảo vệ của Hàn Tông Nhân còn nhắc tới vậy thì bên ngoài sớm đã biết chuyện này rồi. hấn nhấp một ngụm cà phê, biệt danh người khác đặt nhất định không hay.

Tiêu Sát nhìn ra ngoài cửa sổ thở dài nói: “ Ta rất nhớ Hình Ý môn trước kia, lúc đó mấy môn phái không căng thẳng như bây giờ, gặp nhau còn có thể chào hỏi rất nhiệt tình nhưng bây giờ gặp nhau thì cúi mặt lảng tránh. Hình Ý môn chắc là xong rồi.”

Diệp Thiên Vân nghĩ một hồi lâu mới nói: “ Hình Ý môn chúng ta không phải là vẫn còn mấy vị tông sư đời thứ nhất sao? Bọn họ lẽ nào không thể ngăn chặn được chuyện này?”

Tiêu Sát bình tĩnh cúi đầu nói: ‘ Đời thứ nhất của Hình Ý môn không những không quản mà công phu cũng chỉ truyền cho một nửa nên bây giờ đời thứ hai mới như vậy. Đệ có cơ hội được chân truyền vậy thì đừng có bỏ lỡ cơ hội. Ra sau núi đệ học được những gì rồi?’

Diệp Thiên Vân cũng không muốn giấu nên nói: “ Học được Thập Nhị Hình, chẳng còn cái gì khác, những thứ có thể học rất ít.”

Tiêu Sát “ Ừ” một tiếng rồi gật đầu nói: “ Cũng đúng nhưng mặc dù không có gì nhưng vẫn còn tốt hơn ở trong môn phái. Có người dạy với không có người dạy hoàn toàn khác nhau. Công phu của đệ Trung Mạch chúng ta tiếp tục luyện thì rất khó mà đạt được tiến bộ, nhiều nhất cũng chỉ là cùng các sư thúc luyện đến một trình độ nào đó thôi, nhưng sau núi thì khác, ta tin đệ hiểu điều này.”

Diệp Thiên Vân biết điều đó, mấy năm nay hấn toàn tự học là chính. Có thể nói khả năng tự học của hấn rất tốt nhưng cũng phải đi rất nhiều đường vòng, mất rất nhiều thời gian.

Buổi tối mới được về Hình Ý môn khiến Diệp Thiên Vân có chút khó chịu, hấn không thích trốn tránh như thế nhưng chuyện đã đến mức này thì cũng không còn cách nào khác. Để luyện võ thuật hấn chỉ còn cách né tránh nếu không thì toàn bộ công sức dồn vào để chiến đấu vì thứ mà hấn yêu thích coi như công toi.

Hai người ngồi trong khách sạn năm sao nói chuyện mãi đến 11h tối thì hai người trở về Hình Ý Môn.

Sau khi trở về, Diệp Thiên Vân mới phát hiện có gì đó khác lạ. Trước cửa Hình Ý môn có treo đèn lồng đỏ, có không khí của ngày tết, mùa đông ở đây cũng không lạnh như ở Băng Thành nhưng bên ngoài đến một người cũng không có. Bất luận là về mặt thời gian hay là thời tiết, thì đây là lúc lạnh nhất ở Hình Ý môn nên hai người cũng chẳng để ý đến điều gì, tiến thẳng vào Hình Ý Môn.

Tiêu Sát tiến hấn đến sau núi xong thì chấp tay nói: “Tiểu sư đệ, ở đó luyện tập chăm chỉ đến lúc được ra ngoài chúng ta lại tụ họp. Nếu như có chuyện gì ta sẽ nhờ Vương Thủ Nghiệp chuyển thư cho đệ. Nhất định phải luyện tốt võ thuật đấy, ta đi trước đây.”

Diệp Thiên Vân cũng đáp lễ rồi đi về sau núi. Trong suốt hai tháng hấn đều kiên trì luyện tập Kim Chung Trảo và Hình Ý Quyền ở Băng Thành, hai loại công phu này có thể coi là có chút tiến bộ rồi. Nhị Hình của Thập Nhị Hình không chỉ luyện tập lúc bình thường mà còn cả trong lúc chiến đấu, rất có sức uy hiếp nên hấn rất hi vọng vào Thập Nhị Hình.

Diệp Thiên Vân đến trước cửa phòng mình thì phát hiện ra phòng khách vẫn sáng đèn nên hấn đẩy cửa bước vào vừa bước vào thì nhìn thấy một cảnh rất kinh ngạc.

Lý Thiên Kiêu tay cầm kiếm, luyện võ ở trong phòng, đường kiếm rất đẹp hơn nữa trên người cô ta cũng chỉ khoác một bộ quần áo ngủ mỏng, đôi chân trắng như ngọc lúc ẩn lúc hiện, cơ thể quyến rũ không chút che đậy lọt vào tầm nhìn của hấn khiến hấn xao động.

332. Chương 332: Quyển Rũ

Diệp Thiên Vân đặt túi xuống. Hấn cũng vừa bị mấy động tác múa võ của Lý Thiên Kiêu hấp hồn, không phải là người luyện võ nào cũng nhìn thấy cảnh này thường xuyên. Trình độ kiếm của Lý Thiên Kiêu rất cao có thể đạt tới mức này chỉ có rất ít người. Huống hồ những người càng đam mê võ thuật thì càng dễ bị

hấp dẫn, giống như sự yêu thích của một nhà thẩm định vật báu với một món đồ cổ, hơn nữa càng nghiên cứu sâu lại càng nhìn ra vẻ đẹp của món đồ cổ.

Bên ngoài rất lạnh nhưng trong phòng lại khiến cho người ta thấy ấm áp tình cảm con người. Lý Thiên Kiêu chỉ mặc có bộ quần áo ngủ, một cảm giác thân quen toát ra. Cô ta dứt thanh kiếm trở vào vỏ hai hàng lông mày lộ rõ dũng khí, tạo nên một phong cách đặc trưng. Cô ta nháy mắt với Diệp Thiên Vân rồi cười nói: “Diệp sư đệ, tết mà đệ không về nhà sao?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, Lý Thiên Kiêu gần đây xem ra trông khá hơn hẳn, không kích động như trước kia nữa nên nói: “Lý sư tỷ gần đây chắc học được không ít thứ.”

Lý Thiên Kiêu “Ừ” một tiếng chậm rãi nói: “Đúng thế, Vô Vi lão tổ dạy ta rất nhiều, trước kia không biết nhưng bây giờ đã hiểu ra nhiều điều rồi, không cần phải giống như con ruồi không đầu óc trước kia nữa.”

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng thấy chút ngạc nhiên, nếu như Vô Vi Đạo Nhân quả thật đã dạy cho Lý Thiên Kiêu võ công thì hẳn mới cảm thấy lạ nên mới tò mò hỏi: “Vậy Vô Vi lão tổ đã dạy gì cho tỷ?”

Lý Thiên Kiêu đứng dậy cười, rút kiếm ra nói: “Dạy ta một số đường kiếm, và chỉ điểm cho ta về Ngũ Hình Quyền, ha ha. Đệ có thể giúp ta một việc lớn đấy. Đệ muốn gì, tỷ đều cho đệ.”

Diệp Thiên Vân không có cái hứng thú đó. Những thứ mà Lý Thiên Kiêu học được không phải là không tốt mà là Vô Vi Đạo Nhân có ý muốn tạo ra bước ngoặt cho võ công của cô ta. Từ kiếm pháp có thể thấy rằng tính hoa mỹ nhiều hơn là tính thực dụng. Trên thực tế kiểu võ công này giống như bình hoa đẹp mà không thực dụng.

Ngay cả luyện đến mức độ cao nhất thì sẽ ra sao? Lý Thiên Kiêu dường như không nghĩ tới điều đó, chỉ cần theo Vô Vi Đạo Nhân học võ là cô ta đã thỏa mãn rồi. Hắn nhìn Lý Thiên Kiêu nói: “Kiếm pháp này rất hay, đây là lần đầu tiên đệ nhìn thấy.”

Lý Thiên Kiêu không che giấu nỗi sự kiêu ngạo nói: “Ừ, đợi ta học xong ta sẽ dạy cho đệ. Vô Vi lão tổ nói ta có thể truyền cho người khác.” Cô ta đột nhiên chua xót nói: “Ta không nhỏ mọn như đệ.”

Võ công như thế có đánh chết Diệp Thiên Vân cũng không học. Những thứ mà hắn nắm trong tay đều là những thứ lấy thực tế làm cơ sở, nếu như luyện kiếm pháp như Lý Thiên Kiêu thì hẳn ta chẳng biết một chiêu nào cả bởi vì hắn không hợp với võ công như thế.

Diệp Thiên Vân hiểu dụng ý của Vô Vi Đạo Nhân, Lý Thiên Kiêu nói là muốn theo đuổi đỉnh cao võ thuật nhưng cái gọi là đỉnh cao ấy cũng có nhiều loại, có lẽ Lý Thiên Kiêu là một người nên theo đuổi cái như thế. Hắn nhìn đồng hồ đã sáng sớm rồi bèn nói: “Hẹn ngày mai gặp, tỷ nên nghỉ sớm đi.”

Lý Thiên Kiêu co chân lên ghê ngồi, chiếc áo choàng lụa tụt xuống, để lộ ra đôi chân trắng muốt, rất gợi cảm, cô ta không hề để ý nói: “Được rồi, đệ đi ngủ trước đi. Ta luyện thêm chút nữa. Ngày mai Vô Vi lão tổ còn kiểm tra nữa cơ, đến lúc đó mà luyện không tốt thì còn bị phạt cơ.”

Diệp Thiên Vân cứ cảm thấy Lý Thiên Kiêu dường như đang thể hiện vóc dáng đáng tự hào của cô ta trước mặt hắn. Mặc dù có chút hấp dẫn nhưng hắn cũng không muốn ở lại lâu hơn.

Từ bây giờ trở đi hai người cũng không còn luyện cùng một công pháp nên hắn cũng không nói nhiều nữa mà cầm túi đi về phòng, dọn dẹp một chút, chỉnh lại đồ đạc.

Nửa đêm canh ba, bắt đầu nấu thuốc, thuốc uống trong một tuần này có lẽ để giúp hắn phá vỡ nhân tổ quan trọng thứ sáu. Suốt đêm đó Diệp Thiên Vân không thể ngủ được....

Sáng hôm sau, tinh thần của Diệp Thiên Vân đã phần chấn trở lại, sáng sớm đã ngâm mình suốt một tiếng, tinh thần rất sáng khoái, toàn thân tràn đầy năng lượng, bây giờ hắn như một bình năng lượng được nạp đầy. Hắn chỉ mặc một chiếc áo mỏng đi luyện tập, sáng sớm tập Ngũ Hình Quyền, đứng kiểu Tam Thể Hình là bài tập hằng ngày của hắn.

Đến sân, Diệp Thiên Vân nhìn thấy mấy vị lão tổ đang tụ tập ở đó, Vô Vi Đạo Nhân nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì vuốt râu sau đó vẫy tay.

Diệp Thiên Vân bèn dừng lại, tiến về phía đó. Đến trước mặt bọn họ hần chắp tay nói: “ Sư Thúc Tổ, hôm qua con mới về.”

Vô Vi Đạo Nhân gọi hần lại gần khiến mấy người xung quanh dừng lại, Ung Lão Quái cũng liếc nhìn Diệp Thiên Vân rồi nói: “ Thiên Vân, ngươi còn nhớ thỏa thuận giữa chúng ta chứ?”

Diệp Thiên Vân gật đầu, chuyện quan trọng như vậy hần quên thế nào được, chỉ là trong lời nói của ông ta có chút trầm xuống không hiểu là hần đã làm sai chuyện gì chẳng?

Vô Vi Đạo Nhân nhìn từ nhìn Diệp Thiên Vân sau đó nói: “ Đinh Lão Quái, ta sẽ giao Diệp Thiên Vân cho ông, hi vọng ông không tiếc mà dạy hần Long Hình nếu không thì sớm muộn cũng thất truyền thôi. Tư chất của hần cũng không tồi, nếu như ông muốn tìm truyền nhân thì xem hần có thích hợp không?”

Mới sáng ra Diệp Thiên Vân đã nhận được tin tốt. Chuyện này đối với một người luyện võ mà nói thì có thể coi như là trúng thưởng lớn. Vô Vi Đạo Nhân đề cử hần với Đinh Lão Quái, dù thế nào hần cũng không ngờ tới. Chuyện này đã dập tắt nghi ngờ rằng mối thù trước kia vẫn còn đến tận bây giờ. Từng chút từng chút thay đổi khiến hần cảm thấy rất biết ơn cảm kích nói: “ Cảm ơn sư thúc tổ.....”

Lý Tông Hồ cười ha hả nói: “ Vô Vi Lão Quái đã nói vậy xem ra tên Diệp Thiên Vân này chắc phải có gì đó khác thường, khiến ông đề cử như thế nếu như có cơ hội ta cũng muốn kiểm tra hần.”

Vô Vi Đạo Nhân nhướng mày nói: “ Được rồi, ta chỉ có trách nhiệm đề cử thôi còn thành bại ra sao là do ngươi. Toàn Hồ Hình luyện thế nào rồi? không thì luyện luôn ở đây để mấy người bọn ta xem ngươi có tiến bộ hơn không.

Lời nói này dường như tác động đến tất cả mọi người, ai cũng nhìn Diệp Thiên Vân xem ra bọn họ cũng rất hứng thú với Toàn Hồ Hình.

Diệp Thiên Vân cũng không sợ gì, hầu hết thời gian ở Băng Thành hần đều nghiên cứu Toàn Hồ Hình và Tam Thức Ứng Hình nên rất tự tin đưa tay luyện Toàn Hồ Hình, hôm nay hần phát hiện ra một điều đó là khi luyện Toàn Hình Hồ mạnh không gì có thể sánh được, hoàn toàn là đánh ngạnh tiến ngạnh, khác hần với bình thường.

Sau khi hần luyện xong Toàn Hồ Hình, Ngô Hạo Thiên thốt lên: “ Tên nhóc này, quyền mạnh quá, không khác mấy so với võ công của Hình Ý mônnhưng cũng may là vẫn còn nhận ra là võ công của Hình Ý Môn, liệu có phải là nội công trong cơ thể hần khác không?”

Vô Vi Đạo Nhân cũng mỉm cười gật đầu nói: “ Công phu cực kì mạnh vừa rồi rất hợp với Toàn Hồ Hình nên ta mới định để hần học thêm Ứng và Long Hình, phong cách đó hợp với hần. Ba hình đó phối hợp cũng phù hợp với công pháp.

Ung lão Quái cười ha hả nói: “ Được lắm, Ta cũng đã quan sát hần một thời gian rồi, ba hình này quả thật rất hợp với hần đến lúc đó dùng nội công phát Long Hồ Ứng, sức uy hiếp khỏi phải nói.”

Đinh Lão Quái tinh thần hôm nay có gì đó hơi khác. Ông ta nói: “ Thế cũng tốt, ta chưa đồng ý mà các ông đã quyết định vậy rồi, quả thật là ép người đây mà.”

Mấy người nghe xong cười lớn, Diệp Thiên Vân cũng không rõ mấy người đó đang cười gì nữa, mấy quái nhân này rất khó mà đoán được nên hần cũng ngại người ra.

Đinh Lão Quái chậm rãi nói: “ Long là một loài vật thần trong truyền thuyết của Trung Quốc, Chập Long Thăng Thiên, Vân Long Cửu Hiện, Đằng Vân Giá vụ, Phiên Giang Đảo Hải..v.v..tất cả đều thể hiện sự biến hóa thần kì của rồng. Long Hình luyện thần, thần phát ra từ mắt, sức uy hiếp nằm ở móng vuốt, sức mạnh nằm ở lưng và khởi tại Thừa Tương huyết, trong quá trình thao tác cần phải nắm được nó có “ Sư cốt chi pháp” “ Tam chiết chi thế” khi nào thì tốt khi nào là lúc thích hợp, liên tục biến hóa.

Trong trí nhớ của Diệp Thanh Vân thì Long Hình là thứ rất khó luyện nhưng Thập Nhị Hình giống như Hình Quyền. Khi thực hiện không tìm được Long nên hầu hết đều là do mọi người tưởng tượng ra mà thôi. Nhưng cũng chính vì điều đó mà Long Hình nếu như luyện tốt thì sẽ rất có ích. Sự hiểu biết của hần về Long Hình cũng khá đầy đủ bởi vì Long Hình Quyền dựa vào thân pháp và phát lực.

Đinh Lão Quái nói những lời này, mấy người kia dường như cũng đang nghe, lát sau, Vô Vi Đạo Nhân nhìn Diệp Thiên Vân nói: “ Công phu của Đinh Lão Quái rất thâm hậu nếu như người thật sự muốn học được thứ gì đó thì hãy theo ông ta.” Nói xong ông ta cùng mấy người đi câu cá.

Còn mấy người còn lại thì cũng tản ra, chỉ trong nháy mắt trên sân chỉ còn có Thiên Vân, Đinh Lão Quái và Ngô Hạo Thiên.

Ngô Hạo Thiên cười nói: “ Đinh Lão Quái chúng ta đành tạm hoãn việc đánh cờ lại, ông dạy hần đi.” Nói xong ông ta cũng đi vào phòng.

Lúc này chỉ còn lại hai người, Đinh Lão Quái rất quái, ông ta là một người tàn tật nhưng Thiên Vân lại không hề coi thường ông ta, đặc biệt là về mặt võ thuật, ngay cả khi tàn tật bẩm sinh thì đối với ông ta hần cũng có cái nhìn bình đẳng như người thường huống hồ ông ta là một tôn sư.

Đinh Lão Quái dường như không mở mắt, đằng hắng, ông ta ngồi ở chỗ bàn cờ nói: “ Đến đây, cùng ta chơi ván cờ.”

333. Chương 333: Long Hình

Diệp Thiên Vân vừa nhìn Đinh Lão Quái vừa đánh cờ. Hần rất tò mò vì hần cũng đã ở sau núi một thời gian không phải là ngắn có một số chuyện rất thú vị nếu như không phải vì lộ ra ngoài thì rất khó phát hiện ra.

Uy vọng của Vô Vi Đạo Nhân rất cao dường như trong mắt mấy người đó lời nói của ông ta rất đáng tin. Lý Tông Hồ thì lại trầm tính nhưng lời nói rất có trọng lượng. Ung Lão Quái thì rất cổ quái, luôn khiến cho người ta cảm thấy ông ta hơn hẳn người khác một cái đầu chỉ là không có ai quan tâm đến ông ta thôi. Người đặc sắc nhất phải là Đinh Lão Quái không ai dám chọc giận ông ta, hơn nữa tính cách của ông ta cũng rất tốt, bình thường rất thích đấu khẩu với người khác nên mỗi lần tiếp xúc Thiên Vân đều cảm thấy bất ngờ.

Hai người ngồi đánh cờ một hồi, Diệp Thiên Vân thở dài, số lần hần chơi cờ chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng Đinh Lão Quái thì ngày nào cũng chơi cờ nhưng hần với ông ta cũng người tám lạng kẻ nửa cân, Diệp Thiên Vân đánh với ông ta ba ván thì thắng hai ván

Sau mười ván, Đinh Lão Quái hất bàn cờ tức giận nói: “ Tên nhóc này được lắm, không nhìn ra người cũng có tài đánh cờ nhưng lại không dám đánh thắng ta.” Giọng nói của ông ta trở nên danh thép nên bất giác ho hai tiếng che giấu.

Diệp Thiên Vân cũng không dám xem thường tài đánh cờ của Ngô Hạo Thiên nhưng đánh trong một thời gian dài với đối thủ như Đinh Lão Quái khiến hần muốn cười phá lên nhưng trước mặt Đinh Lão Quái quả thật hần không cười nổi, hần đứng lên nói: “ Đánh cờ là để dưỡng tính luyện công phu. Đinh Lão Quái không thể không biết rằng thua rồi mà vẫn còn phải cười trừ. Đinh Lão Quái chắc không cần phải như thế?”

Đinh Lão Quái nghe Diệp Thiên Vân nói cũng có lí nên cũng cười nói: “ Sao ta lại không biết chứ, xem ra người gan cũng to đấy, ta và bọn họ không giống nhau, nếu như người muốn theo học ta thì cũng rất đơn giản thôi.”

Diệp Thiên Vân nghe xong thấy mình đã thành công một nửa. Thật ra hần chưa từng làm qua mấy việc này nhưng hần có lòng tin với sự đề cử của Vô Vi Đạo Nhân và mấy lời nói tốt của mấy người kia thì Đinh Lão Quái nhất định sẽ dạy hần nhưng có thể học được bao nhiêu thì còn phải xem sự thành tâm của Đinh Lão Quái.

Đinh Lão Quái chậm rãi nói: “ Long Hình thật ra một nửa là trên thân pháp, người học thì cũng đơn giản thôi nhưng có thể vận dụng được không thì phải xem người nắm bắt được bao nhiêu.” Ông ta vừa nói vừa cười, quay người.

Sau cái cộc vang lên một tràng âm thanh như tiếng hạt đậu nổ, lách tách vang lên, đương nhiên âm thanh không lớn, giống như âm thanh khi bẻ đốt ngón tay.

Diệp Thiên Vân nghe thấy âm thanh đó thì chợt nhớ lại đã từng nghe ai đó nói rằng luyện Long Hình thành công khi mới khởi động cơ thể đã phát ra tiếng động. Trong xương cốt của cơ thể thì cột sống có hình dáng giống rồng nhất và công phu Long Hình luyện đến trình độ này quả thật hiếm có, hầu hết đều chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Rất nhiều người chưa từng nhìn thấy hiện tượng này, trước sau gì cũng nghĩ là bị lừa, không ngờ hẳn lại có cơ hội được nhìn công phu này nên rất cảm kích.

Đình Lão Quái cười lớn. Lúc này ông ta không thể không chế được những âm thanh the thé chói tai vang lên khiến cho người ta nghe xong thấy thật khó chịu. Ông ta không biết tại sao lại thả lỏng cơ thể, bình thần nói: “ Người phải biết Long Hình không phải là ngày một ngày hai mà luyện thành được. Trong Thập Nhị Hình thì Long Hình khó, đối luyện khó, luyện tốt khó, người phải vượt qua được ba cấp khó này mới có thể cảm nhận được sự kì diệu của nó.

Ông ta bình tĩnh nói: “ Mấy người bọn họ đều đã đề cử người, vậy thì ta nghĩ chắc họ không nhìn nhầm. Công phu Long Hình ta dạy cho người khác không phải ai cũng luyện được. Việc này phải dựa vào những gì đã tích lũy được trong nhiều năm nên về cơ bản vẫn nằm trong Ngũ Hình Quyền, nếu như người luyện tốt thì khi luyện Long Hình sẽ rất thuận lợi. Nếu như không chắc thì khó như lên trời.

Diệp Thiên Vân cũng hiểu điều này, hẳn đã từng nghe Vô Vi Đạo Nhân nói qua, mười hai quyền của Hình Ý Quyền đều từ mẫu quyền “ Ngũ Hành Quyền” mà ra. Hình Ý mẫu quyền “ Ngũ Hành Quyền” yêu cầu sáu hợp làm một, một âm một dương, sáu là do mười hai chữ số biến hóa thành và những chữ số khác, mô phỏng đặc điểm của động tác của mười hai loài động vật, tiếp thu những kĩ năng đặc sắc nhất của chúng trong chiến đấu và săn mồi. Giống như Kì Hình, Thủ Kì Ý, Ý Tượng Hình, Hình Tùy Ý Chuyển, Ý Chí Hình Sinh, đều biến những động tác của động vật thành những kĩ năng của con người. Hiệu quả rất cao và hữu dụng với con người.

Đình Lão Quái cười hì hì nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy có gì đó buồn rầu, ông ta không giấu diếm nói: “ Ta là người tàn tật, từ sau khi bị thương, luyện Long Hình chỉ có thể luyện ra âm tính, âm thì dù thế nào cũng khó mà luyện tốt được. Mười hai hình phụ nữ luyện không được tinh tú, người tàn tật cũng vậy không thể luyện đến đỉnh cao của nó, ta cố hết sức thì cũng chỉ là một con rồng nhỏ. Nếu như thật sự muốn luyện thành rồng thực sự thì khí dương trong người phải rất mạnh, không gì có thể so sánh được nếu không thì rồng sẽ không có “ thể” thiếu đi một nửa uy lực nên rồng của ta có thiếu sót, thậm chí không bằng con rắn. Nghe nói người luyện qua Kim Chung Tráo, đó cũng là một công phu tốt nếu như có thể hợp nhất với Long Hồ Ứng thì không cần ta phải nói người cũng biết được uy lực của nó, lấy khí dương phát ra đó mới là công phu của một trang nam tử.

Diệp Thiên Vân ngược mắt nhìn thì phát hiện ra Đình Lão Quái đang nhìn xuống, nên hẳn cũng không thể không thở dài, hẳn luyện Kim Chung Tráo có điểm tốt cũng có điểm không tốt nhưng từ ánh mắt của Đình Lão Quái hẳn phát hiện ra hẳn vẫn còn tốt hơn ông ta nhiều.

Đình Lão Quái nhìn lên trời, lúc này trời rất lạnh nhưng ông ta vẫn mặc cái áo bông đó, hai người đứng trong sân đã được một lát. Ông ta liếc nhìn Diệp Thiên Vân nói: “ Công phu dạy thì ta đã dạy rồi nhưng thật ra truyền cho ai cũng là truyền ta chỉ hi vọng một ngày nào đó có thể nhìn thấy rồng chân chính, hiểu chứ?”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, nguyện vọng lớn nhất của Đình Lão Quái có lẽ là nhìn thấy rồng chân chính nên hẳn đáp: “ Xin hãy yên tâm, con sẽ học tốt.”

Đình lão Quái cũng không nói nhiều nữa: “ Hình ý Quyền về hình thức nhấn mạnh thể hiện bốn hình tượng, đó là hình ảnh của bốn con vật và rồng là một trong số đó. Nó vừa mang Thúc Cốt Chi Pháp (Cách không chế xương cốt) vừa mang Triết Long Chi Năng (Uốn lượn như rồng) và Tam Khúc Chi Tài (Khả năng cong gập người) và Phi Đằng Chi Kĩ (Kĩ năng bay lên). Hình Ý quyền nhấn mạnh thể hiện cơ thể rồng vì khi mà gập người giống như rồng uốn mình thì có ý nghĩa là chờ đợi. Trong khi chiến đấu tấn công, có tư thế đẹp khi thăng thiên của rồng. Uốn mình là để tăng tốc độ, nuốt vào là để tăng cường sức mạnh, không có sự tập trung sức mạnh thì không thể phát lực được, không có tư thế nuốt lực thì không thể bay lên được, không có Tam Khúc Chi Tài thì không thể biến hóa linh hoạt được nên trong mỗi động tác chuyển ngoặt của Hình Ý Quyền đều thể hiện đặc điểm của rồng.

Diệp Thiên Vân đã nghe những điều này từ Vô Vi Đạo Nhân khi mới bắt đầu học Hổ Hình nhưng hắn vẫn cứ như ngồi nghe chuyện lịch sử vậy, mặc dù rất ý nghĩa nhưng không học được gì nhưng luyện rồi mới biết đó chính là những lời chỉ dẫn tốt nhất. Cơ thể con người đều thể hiện theo phương hướng đó, những lời này là phương hướng để luyện Long Hình chỉ cần là luyện Long Hình thì đều phải ngẫm nghĩ câu nói này.

Đình Lão Quái dừng lại một chút rồi đột nhiên nói: “Người nhớ kĩ những lời này, ta không nói lại đâu.” Sau đó ông ta nói tiếp: “Những điều có liên quan đến Long quyền chỉ là Long Quyền ít hơn Hổ Quyền hai thể thôi, Triết Long Phục Địa, Phản Thân Long Hình, Lão Long Ngọa Đạo, Khiêu Bộ Long Hình, Triết Long Phản Thân, Thanh Long Xuất Thủy.

Diệp Thiên Vân rất căng thẳng, Long Hình có sáu thức, nếu như học được Long Hổ Ứng thì những thứ này hắn cũng phải mất một thời gian để nghiên cứu, cùng với sự tiến bộ của Kim Chung Tráo, công phu của hắn sẽ ngày một cao đến mức độ nào thì vẫn chưa rõ nhưng tiến bộ chắc chắn là không nhỏ.

Ngô Hạo Thiên đi tới trong lúc Đình Lão Quái đang giảng bài cho Diệp Thiên Vân, ông ta cũng đứng im lắng nghe, cũng thấy thú vị, có lúc ông ta còn tự suy nghĩ.

Đình Lão Quái vốn dĩ không để tâm, ông ta cứ giảng như bình thường, ngay cả Diệp thiên Vân nghe hay không ông ta cũng không để ý, hoàn toàn tập trung vào Long Hình vừa giới thiệu chiêu thức vừa làm ví dụ.

Diệp Thiên Vân không ngừng tiếp thu kiến thức, vẫn may hắn khác với người khác nếu không chắc với tốc độ này người bình thường khó mà hiểu được.

Đình Lão Quái nói liền một mạch sau đó mới tổng kết: “Pháp bộ của Long Hình chủ yếu là trực diện tấn công bốn phía, nghiêng chủ yếu tấn công nghiêng bốn phía, trong pháp luyện và pháp kĩ thì Phản Thân Long Hình, Lão Long Ngọa Đạo, Tả Thế Long Hình, Hữu Thế Long Hình, Thanh Long Xuất Thủy đều thể hiện đủ điểm khởi đầu và kết thúc, chủ yếu là nắm bắt được sự biến hóa của quyền.

Vận dụng những kĩ pháp nhắc lên rồi quay chân như: nhử, đưa chân, đá. Chân hạ xuống vận dụng các kĩ pháp: cắt, đâm, đập, nhìn đầu gối mà nâng, nhìn chân mà hạ, nhìn bụng mà nâng, nhìn đầu gối mà hạ. Nâng lên như rồng bay lượn lên trời, phải nhanh mạnh. Hạ xuống thì như rồng chui xuống mặt nước, có sức mạnh không thể ngăn cản được.

Ông ta nói tiếp: “Nếu người muốn tìm một người để luyện công thì Ngô Hạo Thiên là một sự lựa chọn tốt đấy, nếu người muốn học được công phu thật sự thì luyện với ông ta đi, bây giờ khổ chút không sao chỉ cần người luyện công phu tốt rồi vậy thì sau này có thể sống lâu hơn.”

Ngô Hạo Thiên gật đầu nói: “Đến đây cùng luyện nào. Có Kim Chung Tráo hỗ trợ chỉ cần không phải là bị thương nặng, thương ngoài gia thì không vấn đề gì.”

Ông ta dường như đã thống nhất với Đình lão Quái từ trước, nói xong liền quay sang Diệp Thiên Vân: “Muốn học công phu thật sự thì không chịu khổ không được.” Nói xong bước chân chuyển động, người đã tiến lại gần.

334. Chương 334: Cấp Thứ 6

Khi này mới chỉ là nghe Đình Lão Quái giới thiệu về Long Hình, vốn dĩ vẫn chưa được tập luyện, sáu thức đến bây giờ mới chỉ biết tên, những thứ khác đều không biết gì, đương nhiên là khiến hắn không kịp trở tay. Chuyện này giống như một tướng trong quân đội nói cho học viên về công dụng và tính năng của súng rồi cho họ ra trận, ngay cả chốt bảo hiểm cũng không bảo họ cách làm thế nào để mở ra.

Ngô Hạo Thiên nghe xong cũng dừng lại cười ha hả nói: “Ta đang dạy người cách dùng Long Hình.”

Diệp Thiên Vân loạn hết cả lên, vốn dĩ là Đình Lão Quái dạy hắn Long Hình, Ngô Hạo Thiên đột nhiên lại nhảy vào khiến cho hắn không hiểu nổi hai người này có quan hệ gì nữa. Giao đấu thể này thì có nghĩa gì?

Đình Lão Quái cười nói: “Ngô Hạo Thiên luyện Hầu Hình, dùng Hầu Hình để luyện Long Hình là cách tốt nhất. Trước khi người đạt được mức độ linh hoạt nhất định thì ta sẽ không dạy người Long Hình vì có dạy thì cũng như không thôi.

Bây giờ Diệp thiên Vân mới hiểu ra, Ngô Hạo Thiên luyện Hầu Hình mà Hầu Hình thân pháp nhanh, nếu như so về thân pháp thì Hầu Hình có thể coi là đứng đầu trong Thập Nhị Hình.

Ngô Hạo Thiên cũng không cho Diệp Thiên Vân cơ hội, động tác của ông ta rất kì quái, lùi về sau một bước rồi lại tiến về phía trước, giờ tay định tóm lấy Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng vắt óc suy nghĩ làm thế nào tránh được đòn này nhưng lại nghe thấy Đinh Lão Quái nhắc nhở bên cạnh: “ Nghĩ về rỗng ở sau người, nhất định phải nhớ đặc điểm của rỗng, thần phát ra ở mắt, uy lực nằm ở móng, lực phát ra ở ngực.”

Vừa mới nói xong, Diệp Thiên Vân đã hứng trọn hai đòn. Đây có thể coi là một kiểu huấn luyện, vốn dĩ không thể chống đỡ nếu không thì rõ ràng là bất kính nhưng động tác của Ngô Hạo Thiên nhanh như gió, hết Đông lại Tây, Đinh Lão Quái vừa mới nói xong thì áo của Diệp Thiên Vân đã bị xé toạc.

Hắn ngẫm nghĩ lời của Đinh Lão Quái, trong lòng có hiểu ra chút ít, trong tình thế lúc đó có lẽ càng dễ hiểu ra chiêu thức. Hắn thu mình lại liên tiếp tránh Ngô Hạo Thiên.

Đinh Lão Quái nhìn thấy Diệp Thiên Vân đã hiểu ra chút ít bèn nói tiếp: “ Long Chiết Thân, Chiết chính là chỉ Tam Khúc, đó là khuỷu tay uốn lượn, thân hình uốn lượn, hai chân uốn lượn, Tam Khúc ở đây chủ yếu nói đến tay không uốn lượn thì không thể chính xác được, cơ thể không uốn lượn thì không thể tạo ra sức mạnh, hai chân không uốn lượn thì không thể có sức bay lên và tiếp đất được nên Long Chiết Thân giống như côn trùng ngủ đông tỉnh giấc. Không khom không khúc thì làm sao có thể thành Hình Ý Long Hình của Long Chiết Thân.

Diệp Thiên Vân lúc này như một mục tiêu di động, hắn đã bị tấn công mấy chục đòn, vẫn còn may là mấy quyền này không mạnh, chỉ là khi đánh lên người thì cảm thấy có chút nội lực, hơi đau nhưng cũng chính trong tình trạng này hắn tiếp thu thêm nhiều kiến thức

Đinh Lão Quái cũng chăm chú nhìn Diệp Thiên Vân, nhìn kĩ từng hành động của hắn để chỉ điểm: “ Cần phải phát toàn lực từ lưng, không chỉ tránh đòn tấn công không như thế được, cần phải dùng ưu thế của thân mình để khiến cho đòn tấn công của ông ta vô hiệu, đó mới là cái mà người phải học từ Long Hình.”

Thân hình của Ngô Hạo Thiên rất nhanh, mặc dù bình thường trông có vẻ

cao khỏe nhưng khi hành động mới thấy được sự huyền diệu của nó, thân hình quả thật không khác gì thanh niên, thậm chí còn hơn, sự nhanh nhạy và sắc bén vốn dĩ không phải là của một ông già.

Hai người cứ giao đấu trong một trận chiến không cân sức suốt hai tiếng đồng hồ, ngay cả Diệp Thiên Vân cũng phải toát mồ hôi hột, chảy tong tong xuống đất. Lông mày và râu đều bám đầy sương, trông chẳng khác gì ông già tuyệt cả. Ngô Hạo Thiên thì cười rất sáng khoái nói: “ Quả nhiên là da dày nhiều thịt, nếu như là người khác thì đã chết đi sống lại mấy chục lần rồi.”

Đinh Lão Quái nhìn bộ quần áo của Diệp Thiên Vân rách tả tơi cũng không nhịn được cười, thở dài nói: “ Thân pháp của người vẫn còn hơi kém một chút, nếu như muốn luyện tốt Long Hình thì phải vượt qua trở ngại của bản thân có lẽ là vì thân hình của người quá to, ta cũng không muốn làm khó người nếu không mấy người bọn họ lại bảo ta mang Long Hình vào quan tài, từ hôm nay trở đi mỗi ngày ta sẽ dạy người một thức.”

Thân thể Diệp Thiên Vân lúc này tốt hơn bao giờ hết, Kim Chung Tráo sau khi ngâm thuốc cơ thể vẫn còn chưa phát hết lực, sau khi ngâm thuốc cơ thể giống như quá trình phát điện phải phát cho hết thì sau này mới có thể nạp tốt được, đó cũng là những gì mà hắn rút ra khi ở đây.

Diệp Thiên Vân chỉ nghe đã có thể thu nhận chiêu thức vậy thì có thể nhập môn được rồi, đến lúc đó dù có thế nào Long Hình cũng đã học được rồi nên hắn cảm kích nói: “ Cảm ơn, Lão Quái.”

Đinh Lão Quái khẽ gật đầu nhưng lại nói: “ Mặc dù ta có thể dạy người nhưng sự phụ chỉ là người chỉ đường thôi, còn tu hành thế nào là do người, ai cũng không thể giúp được, nếu như có vấn đề gì người phải tự mình tìm ra nguyên nhân. Sáu ngày, ta chỉ dạy người sáu ngày, hơn một ngày ta cũng không dạy.”

Diệp Thiên Vân cũng hiểu, tư chất của hắn không phải là kém nhưng về Long Hình mà nói thì có vẻ không thích hợp lắm. Bây giờ hắn không phải là không muốn chọn mà là không được chọn. Mười hai hình của

tông sư đời thứ nhất hần đã học được hai hình, sắp thêm ba hình, không cần phải nghĩ đến chuyện hợp hay không nữa hãy cứ học cho xong đã.

Huống hồ Kim Chung Tráo rất dẻo dai, không biết chừng đến một mức nào đó lại phù hợp thì sao nên những gì hần có thể làm lúc này là học, cuối cùng luyện cái gì hần tự chọn là được rồi. Đến lúc đã nắm công phu trong tay rồi, ngay cả không luyện thì cũng coi là biết thêm một môn công phu.

Đinh Lão Quái tiến lại gần nói: “ Mọi người đều nói Hình Ý độc nhưng độc ở đâu thì không ai nói ra, ta sẽ cho người biết Hình Ý tại sao lại độc. Thứ thứ nhất là “Triết long phục địa” thật ra nói cho cùng thì nó đã được mi miêu hóa rồi. Trong võ lâm trước giờ đều lấy sống chết làm ranh giới chứ không lấy độc hay không độc làm ranh giới nên nếu như người có dùng Long Hình cũng không ai nói người không quang minh lỗi lạc cả.”

Đinh Lão Quái di chuyển ba bước, bàn tay khẽ động nói: “ nắm lấy thời cơ bước chân tự nhiên, đưa tay trái ra trước, điểm tấn công là mặt của đối phương, lấy bước khó để lay chuyển bước tiến công của đối phương sau đó tay trái hướng vào trong, quay người sang trái, quỳ xuống, đồng thời tay phải tấn công hạ bộ đối phương.” Nói xong ông ta thử làm cho Diệp Thiên Vân xem hai lần.

Diệp Thiên Vân xem xong cũng thấy quả thật chiêu này rất độc, vừa đánh vào mặt vừa tấn công vào hạ bộ. Hồ Hình và Ứng Hình đều không có chiêu thức như thế nên hần chăm chỉ học.

Đinh Lão Quái sợ hần không biết nên nói ra điểm chủ chốt: “ Khi công kích sức lực phải đủ mạnh, quyền của tay trái phải đủ mạnh, lực đạt đến mức căn bản, ngẩng cao đầu ngang thắt lưng, quỳ xuống ở mức vừa phải. Quan trọng nhất là khi đối phương hóa giải chiêu thức này phải đứng dậy biến quyền, phải để tâm trước sau đó mới đánh, trước tiên vận người sau đó tay trái tấn công vào mặt, tay phải tấn công hạ bộ, lặp lại liên tục khiến đối phương bị thương.”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng thấy lạnh hết sống lưng. Chiêu thức như này của Long Hình quả thật là khiến hần cảm thấy độc. Hần không thể không nghĩ rằng tông sư đời thứ nhất không ai dám trêu Đinh Lão Quái có lẽ là vì nguyên nhân này.

Đinh Lão Quái nói xong không thềm để ý đến Diệp Thiên Vân nữa mà đi thẳng vào phòng còn Ngô Hạo Thiên thì đi quanh hần một vòng nhìn tư thế nói: “ Không tồi, nhớ luyện thâm thân hình, công phu của Lão Quái rất độc phải không, nếu như người luyện tốt đến lúc đó ôm cái cột phát lực mà phát ra âm thanh thì người ta cũng phải nể người vài phần.” Nói xong ông ta cũng đi vào phòng.

Lông mày và râu của Diệp Thiên Vân toàn sương, hần đã nhớ tất cả. Hai người bọn họ đều không vừa ý lắm với thân pháp của hần nhưng đó cũng là chuyện không thể khác được không thể khiến hổ biết trèo cây được. Cứ từng bước tiến lên, Kim Chung Tráo của hần lên một cấp thì tốc độ cũng nhanh lên một chút nên bây giờ học để biết đã, sau này luyện sau, đó cũng là một phương pháp hay.

Cái lạnh của mùa đông như cắt da cắt thịt nhưng hần lại không hề bận tâm, liên tục luyện tập lại những động tác vừa rồi, trong đầu không ngừng tái hiện lại, tốc độ chưa được nhưng động tác có thể nói là khá chuẩn.

Những lời của Ngô Hạo Thiên còn khiến cho hần có chút hi vọng, rõ ràng là trong ba hình Hồ Mạnh, Ứng Lợi, Long này độc nhất, học được ba hình thì sức mạnh cũng sẽ tăng lên, đến lúc ba hình hợp nhất Hồ Ứng Long không ngừng biến hóa thì sức công kích sẽ nâng lên gấp bội.

Hần đang luyện thì Lý Thiên Kiều huyết sáo trở về, nhìn thấy Diệp Thiên Vân giữa mùa đông mà không mặc gì cô ta chạy ngay vào phòng, lát sau lấy ra một chiếc áo bông chạy đến cạnh quan tâm nói: “ Đừng có để cơ thể bị lạnh nếu không sau này bị bệnh thì sẽ không có lợi cho việc tập võ.”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy Lý Thiên Kiều thì vội dừng lại, mặc dù hần không cần đến nhưng cũng nói: “ Cảm ơn.”

Lý Thiên Kiều cười mãi mới dừng lại, cô ta mặc không ít quần áo, nhồi nhét chẳng khác gì quả bóng, mặt nghiêm nghị nói: “ Ta nấu cơm cho đệ nhé, đệ tiếp tục luyện đi.” Nói xong cô ta không làm phiền nữa mà nhanh chóng rời đi.

Diệp Thiên Vân trở lại mạch suy nghĩ, hần định luyện tiếp Long Hình thì đột nhiên thấy rất đau bụng, hần nghĩ ngay là do ăn phải đồ ăn ôi thiu nhưng cũng thấy không đúng, từ khi hần lên cấp ba đến giờ chưa từng bị bệnh, vốn dĩ không phải là đau bụng. Quả nhiên lát sau bụng hần phồng lên nhiệt độ cơ thể tăng lên. Diệp Thiên Vân kinh hãi nhìn hần cứ như sắp nổ tung.

335. Chương 335: Tết

Thật ra khi luyện cấp thứ nhất hần cũng đã gặp phải tình trạng tương tự, không khác là bao chỉ là không đau như lần này, lần đột phá thứ sáu này tác dụng trực tiếp vào bụng khiến cho hần một người quen chịu đau cũng khó mà chịu được. Bây giờ hần cũng rất nghi ngờ, sự đau đớn mỗi lần lại tăng lên một chút, nếu như tiếp tục luyện thì không biết có chết vì đau không nữa.

Mãi lâu sau hần mới thấy khá hơn, mặc dù công phu có chút tiến bộ nhưng cũng phải chịu không ít đau đớn. Thời gian trôi chậm như rùa bò, đối với hần thời gian tính bằng giây quả thật vẫn thật là lâu quá sức chịu đựng.

Toàn thân nóng lên đã đạt đến mức nhiệt độ không bình thường, hần muốn dùng nước để hạ nhiệt, hần cởi sạch quần áo và chui vào thùng gỗ.

Bình thường thuốc có tác dụng nhưng hôm nay không biết tại sao lại như vậy, Diệp Thiên Vân có là người sắt cũng có chút chịu không nổi, cắn răng nhẫn nhịn.

Khi đã vượt qua cửa ải khó khăn vừa rồi Diệp Thiên Vân vận nội công. Nội tức lúc đó quả là huyền diệu, không biết một luồng nội tức từ đâu mà ra phá tan chu kì hoàn chỉnh, hơn nữa lại không có trật tự gì, cứ như con ngựa hoang chạy loạn khắp nơi ở bên trong.

Hần dùng cảm giác dò xét, cũng hiểu rằng tại sao mình lại đau nhức như vậy. Sau khi biết chuyện, Diệp Thiên Vân cũng chỉ biết tự mình nghĩ cách, chuyện này người khác cũng không giúp gì được. Hần vận hành công pháp của Kim Chung trảo sau đó dùng toàn bộ lực của cơ thể, tóm lấy một tia nội tức, không chế nó, đến lúc ổn định rồi hần mới vận hành theo cách chính qui, chậm chậm tiến hành từng bước một.

Để hoàn thành một chu kì hoàn chỉnh cần khoảng hơn mười phút, sau một chu kì thì có thể khiến cho một số nội tức trở lại qui luật bình thường, mặc dù không nhiều nhưng cũng đủ để hần hân hoan vui mừng.

Quá trình còn lâu nhưng Diệp Thiên Vân vẫn giữ vững tinh thần, không ngừng luyện tập, đau đớn cũng dần dần giảm dần.

Khi mà mới bắt đầu vận hành theo chính qui lực cản của nội tức rất lớn nhưng sau đó cũng giảm đi nhiều, mãi cho tới khi bình tĩnh trở lại hần cũng không biết mình đã mất bao nhiêu thời gian nữa.

Diệp Thiên Vân không chế được tình trạng cơ thể xong cũng thở dài. Lần vận hành này khiến hần nhận ra một điều khác hần với trước kia, lần này là thật sự khống chế. Bởi vì bên trong cơ thể hết thấy đều nghe theo hần mà vận hành, chuyện này giúp hần có một cách lí giải mới đối với một số các lĩnh vực mới lạ.

Ra khỏi thùng gỗ, Diệp Thiên Vân tắm rửa để loại bỏ mùi thuốc và sự mệt mỏi. Đau đớn suốt một thời gian dài cũng khiến hần cảm thấy có chút không chịu được.

Sau khi tắm xong hần ra ngoài hoạt động một chút, có cảm giác như vẫn còn sống sót, khi này cơ thể không phải là của hần còn bây giờ hần đã khống chế được nó rồi. Trong lòng cảm thấy rất hài lòng.

Vừa mới định luyện Long Hình thì Lý Thiên kiều từ ngoài chạy vào nói: “Thiên Vân, mau ăn cơm thôi nếu không thì sẽ nguội hết đấy.”

Diệp Thiên Vân ngẩn người, theo phản xạ nhìn đồng hồ không ngờ đã hơn một tiếng trôi qua, khiến cho hần không tin vào mắt mình nữa. Khi này đồng hồ sinh học của hần chắc phải chạy thêm năm sáu tiếng nữa rồi nhưng bây giờ hóa ra lại không phải, tất cả chỉ là ảo tưởng của hần. Chuyện này khiến hần thấy mơ hồ, một thứ vốn rất chuẩn giờ đột nhiên không chính xác nữa rồi.

Lý Thiên Kiều có vẻ rất thích nhìn dáng bộ ăn ngon lành của Diệp Thiên Vân, cô ta không đụng đũa mà chỉ nhìn hần ăn ngấu ngiến và liên tục gấp thức ăn cho hần, dường như có vẻ rất hạnh phúc.

Diệp Thiên Vân thì lại không biết mình đang sống trong hạnh phúc, ăn cũng được kha khá rồi mới nói: “Hôm nay tỉ học cái gì?”

Diệp Thiên Vân ăn no rồi bèn đặt đũa xuống, lắc đầu nói: “ Có chút khó chịu, bây giờ thì lại bình thường rồi.”

Lý Thiên Kiêu đang ngậy ra nhìn Diệp Thiên Vân nghe xong thì mới tỉnh lại không để tâm lắm nói: “ Không có gì,vẫn là mấy thứ đó thôi.

Đúng rồi Thiên Vân, khi này đệ làm sao thế? Ta gọi đệ mãi mà không thấy trả lời?”

Cô ta nhìn thấy Diệp Thiên Vân ngồi trong thùng gỗ thì cũng không dám vào phòng hấn, nếu như có chuyện gì thì cũng chỉ toàn đứng ngoài gọi thôi.

Diệp Thiên Vân ăn no rồi bèn đặt đũa xuống, lắc đầu nói: “ Có chút khó chịu, bây giờ thì lại bình thường rồi.

Lý Thiên Kiêu lúc này cũng không ăn nữa, thu dọn bát đũa vừa dọn dẹp vừa nhìn Diệp Thiên Vân hỏi:” Còn mấy ngày nữa là đến tết đệ không về nhà thật sao?”

Diệp Thiên Vân không định về nhà đón tết khi hấn ở Băng thành đã quyết định như vậy rồi nên cười nói: “ Không, ở đây học thêm nhiều thứ chứ về nhà cũng chẳng có gì hay ho cả.”

Vừa nói hấn vừa nhìn Lý Thiên Kiêu, dường như mấy ngày gần đây cô ta không có hứng thú lắm với chuyện luyện võ, ngày nào cũng nấu cơm, những thứ mà trước đây cô ta thích cô ta cũng không nói đến nữa, đa phần là chỉ nói chuyện cuộc sống hàng ngày.

Lý Thiên Kiêu do dự hồi lâu mới hỏi: “ Thật ra ta muốn về nhà nhưng nghĩ rồi lại thôi. Đến được đây cũng không phải dễ dàng gì, ta ra ngoài rồi nhờ đâu không quay lại được thì sao.”

Cô ta vừa nói vừa nhìn Diệp Thiên Vân, đột nhiên nói: “ Thiên Vân ta thấy hôm nay đệ có vẻ không được khỏe, sắc mặt hơi tái.”

Diệp Thiên Vân rất rõ điều này, hấn vừa mới chịu đau như vậy đương nhiên là sắc mặt không tốt rồi nhưng cơ thể vẫn rất khỏe mạnh. Khi này ngâm mình trong thùng gỗ, cảm giác dễ chịu đó đã xóa tan đi nỗi đau, bây giờ mặc dù không được khỏe như lúc đầu nhưng cũng đã khá hơn nhiều rồi, hấn nói: “ Đệ ra ngoài luyện tập đây.”

Lý Thiên Kiêu “ ừ” Một tiếng rồi nhìn Diệp Thiên Vân đi ra dặn với theo: Trời lạnh đấy chú ý sức khỏe, đừng lao lực quá.”

Diệp Thiên Vân lại ra sân luyện Long Hình.....

Suốt năm ngày Đinh Lão quái dạy hấn Long Hình, Ngô Hạo Thiên thì luyện thân hình cho hấn nhưng bọn họ thấy lạ là ở chỗ ngày đầu tiên Diệp Thiên Vân khiến họ không hài lòng nhưng ngày hôm sau lại như biến thành một người khác vậy, so với ngày đầu tiên ngày thứ hai tiến bộ hơn nhiều.

Quả thật là khiến cho hai người bọn họ mở rộng tầm mắt bởi bọn họ đều là những cao thủ thật sự nên họ biết công phu không phải ngày một ngày hai mà tiến bộ được nhưng Diệp Thiên Vân lại vượt ngoài sự tưởng tượng của bọn họ, Trong có một ngày hấn đã lên một cấp, Đinh Lão Quái trong lòng rất vui.

Diệp Thiên Vân mới có hơn hai mươi tuổi một chút nhưng thực lực quả thật rất mạnh, luyện tập chỉ trong mấy năm, quả thật là một thanh niên kì lạ của võ lâm, không có gì khiến mọi người thấy có động lực hơn hấn. Đinh Lão Quái ngày đầu tiên chỉ là chỉ điểm đại khái vậy thôi chứ đến ngày thứ hai thì dốc toàn lực dạy hấn. Theo cách nói của võ lâm thì đó là môn diện. Học xong Long Hình Diệp Thiên Vân có thể thay thế ông ta nên ông ta cũng cố tận tâm tận lực.

Mắt Ngô Hạo Thiên đỏ hết cả lên, Diệp Thiên Vân quả thật là mạnh hơn ông ta tưởng tượng. Một nhân tài đang đứng trước mặt ông ta. Ông ta có công phu nhưng hấn lại không học, điều này khiến ông ta lo lắng, bồn chồn. Hàng ngày ngoài việc thể hiện những chiêu thức mà ông ta cho là tâm đắc, ông ta còn truyền dạy chúng cho Thiên Vân.

Ai cũng có trái tim biết yêu thương, Ngô Hạo Thiên cũng vậy. Nếu như không có truyền nhân thì ông ta cũng thấy khó chịu nên nhân cơ hội này dạy cho Diệp Thiên Vân một số công phu thường dùng, mấy tông sư này cứ ôm chặt lấy võ công của mình không chịu truyền dạy cho ai.

Kim Chung Tráo của Diệp Thiên Vân chính là cơ sở của hắc, mỗi lần lên một cấp là công phu của hắc lại tăng lên rất nhiều, đó cũng chính là đòn sát thủ của hắc, sau khi luyện xong cấp sáu hắc bắt đầu Tráo Môn và bắt đầu tiêu biến dần. Trước tiên là huyết vị trên người tiêu biến, sau khi luyện xong tầng thứ sáu thì ngoài việc đâm vào hai mắt, hai tai, mồm, hạ âm hay là những huyết đạo chủ chốt ra mới có thể bị chết, mà những huyết đạo này cũng chỉ có bốn chỗ.

Cơ thể có tất cả năm mươi hai đơn huyết, ba trăm song huyết, năm mươi kinh ngoại kì huyết tất cả là bảy trăm hai mươi huyết vị. Có một trăm linh tám có thể gây tổn hại, trong đó có bảy mươi hai huyết đánh vào không chết, còn 36 huyết còn lại là chết, gọi là “tử huyết”. Trong sách Kim Chung Tráo có một câu: “Vĩ lư bất hoàn hương, chương môn bị kích trung, thập nhân cửu nhân vong, thái dương hòa ách môn, tất nhiên kiến diêm vương.” (chỉ ra vị trí các huyết vị chết người.) Vĩ Lư là vùng gần Vĩ Trùy, còn Chương Môn nằm ở trung tuyến nách.

Diệp Thiên Vân ngoài những Tráo Môn này ra thì không còn bất kì chỗ nào là điểm yếu nữa. Đó chính là đặc điểm của Kim Chung Tráo, mỗi lần lên một cấp, sức phòng ngự của cơ thể cũng sẽ tăng lên gấp bội.

Tam hình cũng đã học được, mục đích của Diệp Thiên Vân ra sau núi học tập cũng đã đạt được một nửa. Hôm nay chính là ngày tết cổ truyền của người Trung Quốc, Đinh Lão Quái cũng đã dạy xong cho hắc chiêu cuối cùng. Sáu thức của Long Hình đã xong, hắc bây giờ chỉ còn luyện cho tốt Tam Hình là được hắc cũng không quan tâm là tết hay không phải tết, trời đầy tuyết hắc cũng vẫn đứng trên cọc trong sân luyện tập Long Hình.

Những bông tuyết như lông thiên nga rơi đầy trên mặt đất, tạo thành từng lớp, lúc này từ xa xa có một bóng đen đi tới, phía sau hắc chỉ còn lại một loạt dấu chân. Bởi vì tuyết quá dày nên chỉ có thể nhìn thấy hình dáng, người này vừa đi vừa chạy. Xem ra có vẻ vội vàng.

Diệp Thiên Vân nhìn người này đi tới, hóa ra là vương Thủ Nghiệp, Diệp Thiên Vân bắt đầu dừng lại. Hắc chạy nhanh tới chỗ Diệp Thiên Vân, chắc là có việc gì gấp phát sinh!

336. Chương 336: Chúc Tết

Diệp Thiên Vân không biết từ khi nào lại có cái kiểu như thế, nhưng nhìn Vương Thủ Nghiệp xem ra không giống như là có việc gấp, nếu không thì cũng không có thời gian cùng hắc tán dóc, cho nên hắc xoay người từ trên cọc nhảy xuống, sửa sang lại quần áo mới nói:” Sư huynh, có chuyện gì sao?”

Vương Thủ Nghiệp hăm mộ nhìn hắc nói:” Hôm nay là tết, không ít huynh đệ cũng đã về nhà nên phái chủ tụ tập những người ở lại cùng nhau tổ chức một cuộc liên hoan, đến lúc đó mọi người cùng ăn một bữa cơm đoàn viên, nên ta đến báo cho đệ một tiếng!”

Diệp Thiên Vân đầu óc quay quay, đã lâu rồi hắc không về. Kỳ thật là vì Tiêu Sát không muốn cho hắc trở về, bởi vì tình hình của Hình Ý môn không khả quan, nếu như không cẩn thận, sẽ dẫn đến cuộc đại chiến. Chắc là Tiêu Sát cũng sợ hắc ra tay, cho nên hắc vừa đến Hình Ý môn đã bảo hắc ra sau núi, nghĩ tới đây hắc liền nói:” Tiêu Sát sư huynh nói như thế nào?”

Vương Thủ nghiệp gãi gãi đầu, sau đó ngại ngùng cười nói:” Đại sư huynh đến không nói gì cả.”

Diệp Thiên Vân hơi do dự, sau đó gật đầu đồng ý, nhân dịp năm mới hắc cũng nên quay về một chuyến, những người khác thì không sao cả, nhưng ít ra muốn gặp Ngũ Vĩ một lần. Công phu của ông ta mặc dù không tốt lắm nhưng cũng đã tỉ mỉ dạy hắc nên có thể coi ông ta gần như là sư phụ rồi.

Ngũ Vĩ có ân với hắc, hơn nữa ân tình lại rất sâu đậm nên, về tình về lý hắc cũng nên quay về gặp ông ta. Đó cũng là tình nghĩa. hắc quay người lại nói:” Đệ đi lấy vài thứ, lát nữa sẽ trở lại!”

Diệp Thiên Vân trở về lấy túi của mình, kỳ thật cũng không có gì quan trọng cả, nhưng cảm cái gì đó theo khiến hắc thấy tiện hơn. Hắc đã chúc năm mới mấy vị tông sư của Hình Ý môn rồi. Cho nên cũng không

cần phải đi nữa. Mấy người đó đều không thích ồn ào mà thích được yên tĩnh nếu không thì cũng không ở sau núi.

Lý Thiên Kiêu ở trong phòng luyện công phu, cô ta thấy Diệp Thiên Vân định rời đi nhất thời vội la lên: "Tiểu sư đệ, đệ định đi đâu?" ánh mắt cô ta rõ ràng bối rối vô cùng.

Diệp Thiên Vân thấy ánh mắt đáng thương của cô ta cũng không khỏi động lòng nói: "Không có gì, phải chủ bảo đệ quay về đi một chuyến, nếu như không có chuyện gì đệ sẽ nhanh chóng trở về, nhân dịp này đến chúc tết các tiền bối thôi!"

Lý Thiên Kiêu nghe xong mới yên lòng, sau đó nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân nói: "Tiểu sư đệ. năm mới nhưng chỉ còn lại có hai chúng ta, đệ không thể để ta một mình ở đây, nếu không buổi tối ta chẳng biết làm gì! Bây giờ ta sẽ làm cơm tất niên, buổi tối đệ về chúng ta cùng nhau ăn được không!"

Diệp Thiên Vân biết Lý Thiên Kiêu sợ hấn rời đi. Sợ cô ta phải đón tết một mình, nên nói: "Ừ. Nếu như không có gì ngoài ý muốn nói, đệ nhất định sẽ trở về!"

Lý Thiên Kiêu nghe hấn hứa xong thì cũng yên lòng, cô ta buồn bã nói: "Nhất định phải trở về đây, buổi tối có một mình ta không quen!" Thần sắc rõ ràng thể hiện sự chờ mong. Chuyện này khiến cho Diệp Thiên Vân thấy hơi áy náy.

Diệp Thiên Vân cùng Vương Thủ Nghiệp ra trước núi. Mấy ngày nay tuyết rơi không ngừng. nhưng tiết trời như vậy mới là không khí tết.

Vương thủ nghiệp vừa đi vừa cười vừa nói: "Tiểu sư đệ, lần đầu tiên ăn tết ở đây hả?. Hình Ý môn chúng ta đón tết rất náo nhiệt. Không chỉ có ăn ngon mà còn có cả lì xì. Hàng năm phái chủ đều tự mình phát lì xì cho mọi người, hơn nữa mỗi người một lì xì không giống nhau!"

Diệp Thiên Vân cười ha ha, Vương Thủ Nghiệp này thật là trung thực, hấn cũng hiếu kỳ nói: "Sư huynh, vậy năm ngoái huynh được bao nhiêu?"

Vương Thủ Nghiệp cười hì hì ngại ngần nói: "Lì xì càng ngày càng nhiều cho thấy đóng góp cho môn phái ngày một nhiều. Ta năm ngoái cũng không làm gì thể mà cũng được năm vạn!" Hấn liếc nhìn xem Diệp Thiên Vân phản ứng thế nào sau đó mới nói: "Năm ngoái tiểu sư đệ Mặc Hồ được hai mươi vạn đấy, hấn thay mặt phái tham gia thi đấu giao lưu, mặc dù không thắng, nhưng cũng là có đóng góp lớn đối với môn phái."

Diệp Thiên Vân đã hiểu ra hóa ra tết còn phát lì xì, giống như là tiền lương hàng tháng, đãi ngộ của Hình Ý môn cũng không phải tồi, nếu không thì đã không phát nhiều như vậy, cộng lại cũng không phải con số nhỏ.

Hai người chốc lát đã tới địa bàn Trung Mạch, Diệp Thiên Vân thấy quen thuộc vô cùng, không thể không hét lên một tiếng, ở sau núi một thời gian dài, vẫn chưa có cơ hội trở về.

Vương Thủ Nghiệp chỉ về phía nhà ăn nói: "Tiểu sư đệ. Chúng ta liên hoan ở đó, mười hai giờ bắt đầu, còn nửa giờ nữa, ta muốn đi về lấy và thứ đã, đệ đi trước đi!"

Diệp Thiên Vân "Ừ" một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn hấn rời đi. Kỳ thật hấn cũng không muốn đi sớm như vậy. Hôm nay là ngày tết hấn liền lấy điện thoại di động gọi cho cha mẹ báo cho họ hấn vẫn bình an, chúc mừng năm mới, hàn huyên hồi lâu, cuối cùng dập máy trong tiếng nói lưu luyến của cha mẹ.

Hấn cầm điện thoại trong tay đột nhiên nhớ tới Hứa Tình, không biết cô ta thế nào Mặc dù chỉ là vài ngày không gặp, nhưng hấn cũng thấy hơi lo, nghĩ tới đây liền nhắc điện thoại gọi.

Chỉ chốc lát điện thoại đã thông, Hứa Tình ở đầu dây bên kia vui vẻ như một đứa trẻ reo lên: "Năm mới vui vẻ nhé, tiểu Vân Tử, mau mang lì xì đến đây, nếu không tôi cho anh biết tay."

"Uh, năm mới vui vẻ nhé, cô đã trở lại Kinh thành chưa?" Diệp Thiên Vân không thích gọi là tiểu Vân Tử bởi vì nó thể hiện sự khác biệt tuổi tác.

Hứa Tình dí sát điện thoại vào vui vẻ nói: "Ừ. Tôi biết thế nào anh cũng gọi điện cho tôi, lâu rồi không gặp anh, gần đây thế nào rồi?"

Diệp Thiên Vân ha ha cười nói:” Vãn tốt, Những ngày ở Hình Ý môn cũng rất bận không có thời gian gọi điện cho cô, cô được nghỉ tết chứ?”

Hứa Tình chậm rãi nói:” Đương nhiên, nhưng tôi chỉ được nghỉ có hai ngày, mừng ba đã đi làm rồi, so với năm ngoái vẫn còn tốt hơn nhiều!” Cô ta đột nhiên đổi giọng rất thần bí nói:” Có một việc tôi muốn nói với anh nhưng anh không được nói cho bất kì ai nhé, nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười đồng ý nói:” Có chuyện gì thì cứ nói đi!”

Hứa Tình do dự hồi lâu, đột nhiên nói như sấm liên thanh:” Máy ngày nay tôi nhớ anh quá, cũng không biết anh giờ trò ma pháp gì mà tôi nằm mơ cũng mơ tới anh! Đồ lừa gạt, chuyên môn lừa gạt tình cảm của người

Diệp Thiên Vân định giải thích thì, đột nhiên điện thoại truyền tới ” Tút Tút ” hóa ra hứa tình nói xong đã cúp máy. Hắn định gọi để chúc tết cả cha và anh trai cô ta nữa nên cầm điện thoại trên tay hắn vừa cười vừa mếu.

Gọi điện thoại xong Diệp Thiên Vân cũng thấy yên tâm rồi còn năm phút nữa là mười hai điểm, nên hắn đi về phía nhà ăn.

Gian phòng này thật ra chính là nơi mà đời đệ tử thứ ba thường dùng cơm. Trước kia hắn cũng thường xuyên ở chỗ này ăn cơm, chỉ là từ khi ra sau núi thì không đến đây nữa. lại gần hắn phát hiện ra ngoài cửa đều được trang trí rất bắt mắt, tất cả đều là đèn lồng đỏ, còn có cả bóng bay đủ mọi màu sắc. Có vẻ rất náo nhiệt.

Đẩy cửa ra đi vào nhìn quanh, phòng ăn ước chừng có thể chứa được có ba bốn mươi người. Bàn được xếp thành nửa hình tròn. Những người này có lẽ đều không có ý định về nhà ăn tết.

Diệp Thiên Vân bước vào vừa đúng lúc, không ít đệ tử Trung phái chú ý đến hắn nên nhìn thấy hắn cũng nhiệt tình hỏi thăm. Hắn đi từ đầu đến cuối đều là chỗ của các sư huynh, cho nên cũng đều đáp lễ lại, đi hết một vòng thế này, cũng khiến cho hắn mệt mỏi.

Mặc dù hơi rối rắm nhưng không khí rất vui vẻ, hơn nữa mọi người đều rất hòa thuận với nhau làm cho người ta thấy ấm lòng.

Diệp Thiên Vân đi tới trước bàn đời đệ tử thứ hai chúc tết, hắn hơi ngạc nhiên. Đệ tử đời thứ hai không thiếu một người nào: Ngũ Vĩ, Vô Tình Tử, Phương Nhược Sơn, Hình Tri bốn người đều có mặt. Chỉ có một người không có ở đây, đó chính là Tiêu Hùng, hơn nữa ở giữa còn có một chỗ trống, có lẽ vẫn chưa tới.

Vài người nhìn thấy Diệp Thiên Vân cũng đều tươi cười đón chào, đại lễ mừng năm mới năm nay mỗi người đều vui vẻ Vô Tình Tử vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân trở về thì rất vui mừng. Ông ta đứng lên vỗ vai hắn nói:” Thiên vân, võ công tiến bộ nhiều rồi chứ, lát nữa người phải qua đây kính rượu, chúng ta chờ đấy!”

Diệp Thiên Vân cười ha ha, hắn ra dấu cho Ngũ Vĩ lát nữa nói chuyện. Ngũ vĩ cũng rất hứng thú, quan hệ giữa họ không ai trong số mấy vị ngồi đây có thể so sánh được, cho nên ông ta chỉ gật đầu sau khi đồng ý mà không nói gì

Phương Nhược Sơn lúc này cũng đã ngồi đó, Diệp Thiên Vân đặc biệt chúc tết hắn, chủ yếu là vì lần trước Phương Nhược Sơn rút kiếm trợ trận, như vậy cũng có thể xem như có ý rồi, quan hệ hai người không mặn không nhạt mà, thông qua lần đó mới có chút thay đổi.

Phương Nhược Sơn cũng là người hiểu lễ nghĩa, ông ta khoát tay áo nói:” Người cũng không cần phải cảm ơn ta, lần trước ta bị thương vẫn chưa khỏi nên cũng chỉ dọa được Tây phái thôi!”

Lời này quả thật làm cho Diệp Thiên Vân sững sờ, hắn hồi tưởng lại mới nhớ ra Phương Nhược Sơn khi tham gia hội võ đã bị thương, thoát nhìn vẫn chưa hồi phục nên nói:” Phương sư thúc bây giờ đã khá hơn chưa?”

Phương Nhược Sơn đang định trả lời thì, phía sau liền vang lên tiếng ồn ào. Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn, Tiêu Hùng tới!

337. Chương 337: Lì Xì

Tiêu Hùng đầu tiên chấp tay xin lỗi mà nói:” Vừa mới xử lý xong mọi chuyện cho nên đã tới chậm. Ha ha, hôm nay thật đúng là náo nhiệt!” Vừa nói vừa liếc nhìn Diệp Thiên Vân cười nói:” Người cũng đã từ sau núi trở về, hôm nay cũng là ngày đoàn tụ, ngồi ở đây luôn đi, để Tiêu Sắt đi lấy thêm một cái ghế!”

Bên cạnh không ít Trung Mạch đệ tử cũng nghe được, đây là tin tức lớn của hôm nay, đây là lần đầu tiên Tiêu Hùng xác nhận trước mặt các đệ tử trong phái vị trí của Diệp Thiên Vân. Đối với một đệ tử đời thứ ba mà nói, có lẽ đó là vinh dự lớn nhất.

Diệp Thiên Vân nhận ra mấy chục ánh mắt đang nhìn mình, cảm thấy không được tự nhiên lắm, cũng quá là rêu rao. Không phải là ngồi đây không tốt, mà là không phải lúc cho nên lập tức cự tuyệt nói:” Hay là thôi đi, con cùng đại sư huynh ngồi cùng nhau thì tốt hơn, như vậy dễ nói chuyện phiếm!”

Hắn càng nói giọng càng nhỏ dần. Vô Tình Tử cùng vài người cũng cười ha ha, Ngũ Vĩ nhìn Tiêu Hùng nói:” Ta thấy hay là thôi đi, nhiều người như vậy không thể phá vỡ quy củ như vậy được, cho hắn cùng Tiêu Sắt ngồi cùng nhau đi. Ngồi cùng chúng ta mấy lão già thì có cái gì nói đâu!”

Diệp Thiên Vân cảm kích nhìn Ngũ Vĩ, lúc này Tiêu Sắt cũng cười nói:” Đúng vậy, cha, chúng con còn trẻ còn có thể cùng nhau chuyện phiếm, hơn nữa chúng con đều là huynh đệ, lâu rồi không gặp mặt cũng là có chút nhớ nhung!”

Tiêu Hùng nghe xong có chút hơi trầm ngâm, sau đó cười, hắn khoát tay nói:” Thôi thì tùy các người. Tuổi trẻ có niềm vui của tuổi trẻ, chúng ta không hiểu được!” ông ta nói chuyện cũng không như khi nãy, mà là thay đổi bộ mặt cười, làm cho mấy người đang ngồi cũng phải gật đầu.

Buổi liên hoan bắt đầu Tiêu Sắt dẫn Diệp Thiên Vân tới bàn ngồi xuống, bàn này mấy người đều là thân cận của Tiêu Sắt, mọi người đối với Diệp Thiên Vân cũng là rất tốt, ít nhất đến lúc này, trong đời thứ ba Diệp Thiên Vân, có thể san bằng Hình Ý Môn. Mấy người này cũng đều hòa thuận với hắn đương nhiên là tất cả mọi người vui vẻ.

Thức ăn rất thịnh soạn, kỳ thật bình thường thức ăn cũng không tồi, nhưng không được như hôm nay, hơn nữa mỗi một bàn lại có một ít rượu trắng, bình thường là không được phép, tất cả mọi người cầm đũa cùng nhau ăn uống vui vẻ.

Ăn được một nửa, Tiêu Hùng đứng lên, lúc này tất cả mọi người cũng đều ngừng lại, chờ ông ta nói. Diệp Thiên Vân nhìn lướt xung quanh, phát hiện ra dường như đây là một qui tắc.

Tiêu Hùng cười nói:” Những ai đang ngồi ở đây đều là đệ tử Trung Mạch, đời thứ hai cũng được thứ ba cũng được, hôm nay chúng ta không phân cấp bậc, không xét tư cách. Ta chỉ đại diện chính mình, kính mọi người một chén, chúc tất cả các đệ tử Trung Mạch khỏe mạnh, vui vẻ! Nào chúng ta cùng nhau nâng chén, mọi người cùng uống!”

Tiêu Hùng mặc dù cười đứng dậy nói vậy thì cũng có ba phần khí thế, ai cũng không dám tin lời ông ta nói. Cho nên cũng đứng lên cùng nhau uống một chén!

Tiêu Hùng uống một hơi cạn sạch cười ha ha. Rất hào sảng nói:” Năm mới phải có khí thế mới, năm nay tất cả mọi đệ tử đời thứ ba đều có lì xì. Bây giờ chúng ta sẽ phát cho mọi người, những đệ tử không ở đây sẽ nhận sau!”

Nói xong Ngũ Vĩ và mấy người bắt đầu đem lì xì phát cho mỗi người, quả thật mỗi người một phong bì đỏ, bên trên có chữ vàng, Trung Mạch đệ tử không nhiều nên chỉ mấy chốc đã phát xong.

Sau đó mọi người ngồi xuống, phản ứng đầu tiên đều là lấy ra xem. Lúc đó căn phòng có chút âm ỉ. Diệp Thiên Vân nhìn bao lì xì của mình vẫn chưa mở ra và cái bao của Tiêu Sắt cũng vậy nhưng mấy người cùng bàn thì đã mở ra xem.

Tiêu Sắt ha ha cười, nói với Diệp Thiên Vân:” Tiểu sư đệ, sao không mở ra xem là bao nhiêu?”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng hỏi ngược lại:” Vậy sao huynh cũng không mở!” Hai người nhìn nhau không nhịn được cười.

Tiêu Sắt cầm lấy bao lì xì, thở dài nói:” Ta hàng năm đều nhận được năm vạn, không nhiều hơn cũng không ít hơn, mười năm như thế rồi, cho nên không mở ra cũng như vậy thôi!” Vừa nói vừa mở lì xì bên trong là một cái thẻ tín dụng và một tờ giấy, mở ra đúng là năm vạn!

Mọi người chung quanh cũng đã đều báo được bao nhiêu. Nhiều nhất là mười vạn, cả bàn chỉ còn lại có Diệp Thiên Vân, cho nên tất cả mọi ánh mắt đều dồn về phía hắn.

Diệp Thiên Vân nhìn mọi người mở ra cũng không muốn phá quy củ, cho nên cũng mở phong bao xem, một trăm vạn, không hơn không kém

Có người hai mắt tròn xoe vừa nhìn thấy con số không khỏi hô lên:” Oa! Lì xì một trăm vạn!” sau khi nói xong mới nhận ra mình có chút thất lễ, vội vàng xin lỗi Diệp Thiên Vân.

“Một trăm vạn” ba chữ này trong nháy mắt đã được truyền đi, mọi người đều ngưỡng mộ nhìn về phía Diệp Thiên Vân, mặc dù tiền ở chỗ này cũng không phải quan trọng nhưng đây là một niềm vinh dự. Trung Phái người nhiều tiền nhất chính là Diệp Thiên Vân, bởi vì hắn năm nay chính là một ngôi sao mới, hắn quật khởi lại Trung Phái cho nên không người nào bắt nạt cả.

Tất cả mọi người ăn cơm vui vẻ nhận được tiền tất cả đều cười ha ha, Hình Ý môn binh thường rất quy củ rất nghiêm khắc, không được chơi đùa, hôm nay lại khác, mấy người thích náo nhiệt nhanh chóng khuấy động không khí.

Mấy người xung quanh đều liên tiếp kính rượu Tiêu Sắt. Sau một vòng Tiêu Sắt chống giữ không nổi, vui đùa không nổi. Mục tiêu của bọn họ chuyển hướng về phía Diệp Thiên Vân người có lì xì nhiều tiền nhất. Diệp Thiên Vân cũng không muốn làm mất hứng, liền cùng bọn họ uống. Một lát sau, bọn họ mới biết hắn có thực lực. Hai bình rượu trắng vào bụng mà không hề hấn gì, mấy người kính rượu không khỏi hoảng hốt.

Bữa cơm này kéo dài gần một tiếng, ngay lúc hào khí cao nhất thì từ bên ngoài không ít người kéo vào, Diệp Thiên Vân lúc đó rất tỉnh táo, cảm đầu là Tây Phái phái chủ Phó Bác Sinh, theo sát ông ta chính là đời đệ tử thứ hai Tây Phái Hoàng Thánh, mấy người còn lại cũng là đệ tử đời thứ hai.

Diệp Thiên Vân khẽ đẩy Tiêu Sắt đang say mềm bên cạnh, Tiêu Sắt vốn đã không chịu được nữa rồi, thấy những người này đồng tử chợt co lại, hắn thấp giọng nói:” Tùy cơ ứng biến đi, những người này chắc chắn đến để gây sự.”

Phó Bác Sinh vừa vào cửa liền cười ha ha. Đi vài bước liền dừng lại. Hướng về đại sảnh chấp tay nói:” Hôm nay ngày đầu năm mới. chúng ta đại diện Tây Phái đến đây chúc tết các vị huynh đệ. Chúc mọi người năm mới ngày một thăng cao.”

Diệp Thiên Vân vừa nhìn đã biết những người này rõ là tới gây chuyện. Những người luyện võ không thích nghe nhất là hai chữ “thăng cao” hai chữ này đối với ngành khác là tốt nhưng đối võ thuật thì nó lại ngụ ý thăng thiên Cũng có nghĩa là chết, hắn không khỏi chau mày nhìn bọn chúng!

Tiêu Hùng thấy Phó Bác Sinh tới cũng căng thẳng nhưng ông ta nhanh chóng khôi phục lại thái độ bình thường, đứng lên chấp tay nói:” Phó huynh thật sự là khách khí. Đến lúc này thật là hay quá nếu đã đến thì ngồi xuống uống một chén vui vẻ nào.

Đệ tử Trung Mạch ai cũng biết đối phương không có ý tốt, bởi vì thời gian vừa vạn, sớm cũng không đến, muộn cũng không đến, mà cứ chọn cái lúc thế này mới đến, rất rõ ràng là không có ý tốt. Hơn nữa mâu thuẫn giữa Tây Phái và Trung Mạch gần đây càng lúc càng lớn!

Phía dưới mấy người uống rượu cũng đều cẩn thận khác thường. Lúc này rất dễ dàng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, mọi người cũng đều đặt chén xuống chậm rãi đứng lên. Phó Bác Sinh bên kia hừ một tiếng lạnh lùng. Theo sau một người khoảng sáu mươi tiến lên nói:” Tiêu Hùng, Trung Mạch vươn tay càng ngày càng dài, có phải chúng ta không trở lại thì các ngươi đã quên chúng ta rồi! Cọp không phát uy, người nghĩ chúng ta là con mèo bệnh à?”

Diệp Thiên Vân nhìn lướt qua lão già đối diện, người này đúng là giống Phó Bác Sinh, thậm chí mặc quần áo cũng không khác mấy, chỉ khác ở chỗ người này vóc người cao hơn một ít. Nhìn Tiêu Hùng sắc mặt không thay đổi chỉ có Vô Tình Tử và vài người sắc mặt như đón kẻ địch. Tiêu Hùng thở dài nói:” Người quả nhiên đã trở về, xem ra Phó huynh đệ thật sự có muốn khơi mào chiến tranh cho hai phái.”

Phó Bác Sinh lạnh lùng cười, sau đó hãnh diện nói:” Tiêu Hùng, là ta nhìn lầm ngươi, chỉ là không nghĩ ngươi như thế, đúng là giả vờ lợn ăn thịt cợn! Giết bao nhiêu người của chúng ta vậy mà ngay cả nói cũng không nói một tiếng, lẽ nào chúng ta để bị bắt nạt vậy sao?”

Diệp Thiên Vân đang nhìn Tiêu Hùng, không nghĩ tới Tiêu Hùng cũng liếc nhìn hắn, hai người bắt gặp ánh mắt của đối phương trong chớp lát cùng nhìn ra được một vài thứ.

Tiêu Hùng bình tĩnh đối phó nói:” Vậy ngươi muốn thế nào, không đề lên đầu chúng ta không được sao?”

Phó Bác Sinh không nói gì, bên cạnh Hoàng Thánh tiến về phía trước cười nói:” Chúng ta luôn luôn dĩ hòa vi quý, không nói tới thù hận. Chỉ là lần trước các ngươi giết chết bảy tám đệ tử của phái ta, chuyện này chúng ta nếu như không có cách giải quyết thì cũng không có cách nào qua lại với đệ tử Trung Phái. Cho nên xin Tiêu sư huynh có thể nể mặt chúng ta giao ra người thì chúng ta sau này còn có thể qua lại như trước kia, không nên bởi vì một việc nhỏ mà làm ảnh hưởng đến hòa khí!”

Vừa nói hắn liếc nhìn hội trường nhìn thấy Diệp Thiên Vân, hắn cười ha ha hai tiếng nói:” Diệp Thiên Vân ngươi làm vậy nếu không muốn liên lụy Trung Phái thì mau ra đây chịu chết đi!”

338. Chương 338: Không Sợ Kẻ Viếng Thăm

Hoàng Thánh thần nhiên cười lạnh lùng, hắn không sợ Vô Tình Tử, chỉ tay về phía Diệp Thiên Vân nói:” Người như vậy các ngươi cũng giữ lại Trung Phái, thì đừng có nói ta! Hắn quả thực chính là nỗi nhục của Hình Ý Môn. Biết bên ngoài gọi hắn là gì không? Hình Ý Ma, môn phái khác đều nhạo báng chúng ta không còn người nào, chẳng lẽ ta nói không đúng sao?”

Diệp Thiên Vân vốn dĩ không muốn để ý tên Hoàng Thánh này. Lần trước ở địa bàn Tây Phái, thấy người ít, hắn không dám động thủ, bây giờ phía sau có người chống đỡ hộ nên mới dám to mồm thế thôi. Nhưng hắn chỉ là một tên thối tha căn bản cũng không đáng để cho người ta ra tay, cho nên hắn chỉ lạnh lùng nhìn thôi!

Vô Tình Tử vốn là có uống chút rượu, bị mấy câu nói đó chọc tức mặt đỏ bừng, tay ông ta run run chỉ vào Hoàng Thánh nói:” Ngươi. Thật là không biết xấu hổ, nếu như ngươi không thể chịu được thì đi ra ngoài cùng hắn so tài, đừng có mà ở đây sủa như chó điên, sao Hình Ý môn chúng ta lại có loại người như ngươi chứ!” Nói xong hung hăng nhổ ” phì ” một cái.

Hoàng Thánh hoàn toàn không bị kích động, hắn nhìn thẳng Tiêu Hùng cười nói:” Tiêu phái chủ, Hình Ý môn có chút xô xát không là gì, chỉ có điều chúng ta phải xả cơn giận này, nếu không không thể thỏa được cơn phần nộ của các đệ tử.”

Tiêu Hùng đang cân nhắc, Vô Tình Tử định nhảy tới, thì bị ông ta cản lại sau đó mới chậm rãi nói:” Thời gian gần đây, Tây Phái cũng gây không ít phiền toái cho chúng ta, nói cho cùng cũng là vì chuyện Diệp Thiên Vân giết đệ tử của các ngươi, ta cũng biết điều đó.” Ông ta nói tiếp:” Nhưng chuyện này Ứng sư thúc lúc đấy ở đây, có thể chứng minh không phải như vậy, rốt cuộc là như thế nào ông ta lúc ấy cũng đã quyết định rồi, bây giờ chuyện đã xong các ngươi lại tìm đến có phải là không tôn trọng ông ta không!”

Phó Bác Sinh cười cười. Hắn lắc đầu nói:” Chuyện này cũng không đơn giản như vậy, đệ tử chúng ta ngay cả có vạn lần không đúng, cũng không có thể giết hết bọn họ, chuyện này quả thực là chỉ có ma quỷ mới làm! Nếu như lúc ấy nói với ta thì chuyện này ta nhất định giải quyết ổn thỏa, chỉ là bây giờ đã không có đường lùi nữa rồi. Chúng ta cũng chỉ muốn công bằng thôi! Hơn nữa Ứng sư thúc tuổi lớn đương nhiên cũng có chút chút hồ đồ!”

Diệp Thiên Vân xem bọn chúng ở đó chống lại người đứng đầu, chính hắn cũng phải thở dài, bây giờ Trung mạch bị đẩy tới chỗ chết rồi. Hơn nữa phần lớn mọi người đều cũng uống không ít rồi, nếu cùng bọn chúng giao thủ, nhất định thiệt thòi, không thể không khen kế sách của phó Bác Sinh, chọn đúng thời gian này mà đến.

Trung Phái rất tôn trọng tông sư cánh đời thứ nhất của Hình Ý môn mà ngay cả khi không tôn trọng thì cũng không như hắn nói, nghe xong không khỏi biến sắc mặt. Ngũ Vĩ mỉm cười nói:” Vậy theo ý của ngươi Ứng sư thúc hồ đồ, như vậy lát nữa ta đưa ông ta đến, người nói lí với ông ta nhé.”

Phó Bác Sinh cho dù lợi hại thế nào, cũng không dám đối mặt cùng Ưng Lão Quái nói chuyện, nếu hôm nay Ưng Lão Quái tham gia thật mà nghe nói như thế này chắc chắn sẽ xé xác hấn ra, cho nên lúc này cũng hơi ngần người ra.

Ngũ Vĩ bình thường không hay nói chuyện nhưng lúc này nói một câu khiến Phó Bác Sinh uất nghẹn.

Đúng lúc này người vừa mới hừ một tiếng lạnh lùng từ phía sau đi lên, thản nhiên nhìn lướt Diệp Thiên Vân nói:” Mọi người đều nói Hình Ý môn có một ma đầu, không ngờ còn trẻ thế ! Nhưng ma hay không ma ta mặc kệ, người dám công khai sát hại đệ tử Tây Phái chúng ta về tình về lý đều không thể nào nói nổi. Ta cũng không làm khó người. Người tự sát thì chúng ta không tới gây phiền phức cho người nữa!”

Diệp Thiên Vân vốn dĩ không rõ người trước mắt là ai. Dựa vào cái gì mà khẩu khí to như vậy, hấn không khỏi hướng về phía Tiêu Sát dò hỏi.

Tiêu Sát ngồi bên cạnh uống say rồi nhưng hấn vẫn cố gắng khống chế mình, chậm rãi nói:” Hình Ý môn có sát thủ độc ác tên là Phó Tự Tại. Chính là hấn, anh của Phó Bác Sinh, lòng dạ độc ác. Công phu rất cao!”

Tiêu Sát nói xong liền đứng lên vỗ tay nói:” Phó sư phụ, ta cũng coi như là một đương sự. Tây Phái đệ tử các người lúc đầu từng ám sát Diệp Thiên Vân, kết quả bị ta tra xét ra, ngày đó mấy người tấn công ta cũng vì sợ chuyện này bại lộ.

Phó Tự Tại nhướng mày, sau đó ánh mắt kiên định vô cùng nói:” Đùa sao, Tây Phái chúng ta cứ cho là như thế thật cũng không thể ám sát người của Trung Mạch các người, nói sao cũng phải tìm một lý do hay chứ!”

Tiêu Sát nhìn người này căn bản là không chịu nghe, bây giờ chỉ muốn tìm Diệp Thiên Vân, xem ra phải đánh thật rồi, hấn có chút lo lắng, lúc này căn bản không phải là lúc thích hợp để giao thủ, Vô Tình Tử và mấy người đều đã uống rượu rồi.

Rượu đối với thân thể thương tổn rất lớn, đầu tiên làm giảm sức phản ứng của cơ thể. Dùng câu không dễ nghe nói mà nói chính là thân thể chậm chạp, điểm này chính là điểm hại. Cho nên bây giờ hấn cũng sốt vó cả lên.

Tiêu Hùng nhìn quanh, tất cả mọi người đứng lên, Ngũ Vĩ, Vô Tình Tử, Phương Nhược Sơn, còn có Hình Tri, đời đệ tử thứ hai đều đủ cả, Tiêu Hùng tựa hồ cũng đã có quyết định rồi, hấn mỉm cười nói:” Nếu như ta đem Diệp Thiên Vân giao cho các người, như vậy Trung Mạch chúng ta cũng không biết ăn nói thế nào, nếu như các người muốn nhân cơ hội này chấm dứt mọi chuyện cũng tốt, sau đó ta cũng sẽ bảo đảm với môn chủ, đến lúc đó chúng ta tiếp tục thảo luận đúng sai!”

Tiêu Hùng ra chiêu này quả nhiên rất hiệu quả. Phó Bác Sinh nghe đến phái chủ mặt cũng biến sắc. Nhưng hấn khinh thường nói:” Vì một người tầm thường như Diệp Thiên Vân mà cùng Tây Phái chúng ta quyết chiến. Tiêu huynh, người có cần phải suy nghĩ thêm không? Môn chủ bây giờ ra sao, người và ta đều biết, hấn có thể sống bao lâu còn phải xem ông trời, đừng có mà đem hấn ra hù ta! Chuyện này ta quyết định là được rồi!”

Tiêu Hùng cười ha hả, ông ta sáng khoái nói:” Diệp Thiên Vân, hôm nay chúng ta không biết tự lượng sức mình, nói cho cùng cũng là không thể đem người giao cho người. Nếu các người muốn cướp người, thì dựa vào sức mình mà cướp!”

Phó Bác Sinh nghe Tiêu Hùng quả quyết như vậy thì sắc mặt hiển nhiên có chút do dự. Sự tình hôm nay xảy ra ở địa bàn của Trung Mạch. Bọn họ đến đây đã là không tôn trọng chữ lý rồi nếu như chiến một trận, phiền toái cũng không phải là ít, hấn nghĩ ra một chút, đời đệ tử thứ hai của Trung Mạch đều đứng dậy, xem ra là muốn đánh một trận!

Diệp Thiên Vân vẫn luôn quan sát, hấn không giỏi nói, nhưng nếu là giao thủ thì hấn có thể giết hơn phân nửa, hôm nay người của Trung Mạch đều uống rượu, cho nên hấn nhìn lướt qua, nhưng lại phát hiện Ngũ Vĩ đang hướng về phía hấn nháy mắt, thần thái xem ra vẫn rất tỉnh táo, điều này làm cho hấn nghi ngờ.

Phó Bác Sinh do dự. Phó Tự Tại lại không quản, hấn một bước bay thẳng tới trước mặt Diệp Thiên Vân cười nói:” Công phu của Phó Tự Tại ta thế nào, các người không phải không biết, nếu như ta muốn bắt người thì nhất định sẽ bắt được, nếu là không tin thì cứ việc đến thử xem!”

Ngũ Vĩ vừa nhìn tình hình có vẻ không tốt liền nhảy tới cạnh Diệp Thiên Vân, cười nói:” Phó huynh, nếu muốn bắt người thì phải hỏi trước ta mới được, nếu không thì, hôm nay đến một cọng lông của hắc cũng không mang đi được!”

Đại chiến xảy ra chính lúc đó, khiến cho mọi người đều không kịp trở tay. Ngay cả Phó Bác Sinh tựa hồ cũng không ngờ, ngăn cản cả người!

Phó Tự Tại ánh mắt sắc lạnh, thân hình biến đổi, ra Pháo Quyền, hắc hắc diện nói:” Nếu là nói về võ công, ngươi có thể chịu được mười chiêu của ta thì ta sẽ không mang người đi!”

Ngũ Vĩ căn bản là không sợ hắc, thân thể tiến về phía trước, cước bộ thoảng biến hóa, Băng Quyền hiện ra. Đồng thời dùng Ngũ Hình Quyền nghênh đón, rất nhiều chiêu thức trí mạng

Hai người giao thủ, công phu của Ngũ Vĩ đã giảm đi, ông ta bây giờ thậm chí không bằng Diệp Thiên Vân, nhưng lại không thể không ra tay, bởi vì ông ta đại diện cho Trung Mạch, có cơ này, Diệp Thiên Vân ra tay cũng càng thêm hợp lý!

Ngũ Vĩ ra tay, Diệp Thiên Vân không muốn nhìn ông ta bị thương, hoặc là bởi vì bảo vệ hắc mà làm như vậy. Sống chết đôi khi chỉ ở trong nháy mắt, cho nên nếu là giao thủ thì phải nhanh chóng thay thế Ngũ Vĩ nếu không chậm một giây có thể tính mệnh sẽ không còn. Hắc tiến tới trước mặt Phó Tự Tại, vừa đứng lên, toàn thân chắc nịch, giống như cái cung giương lên hết cỡ.

Phó Tự Tại vốn đã ở thế thượng phong, nhưng Diệp Thiên Vân này vừa đứng, làm cho ưu thế của hắc mất hết, bởi vì Diệp Thiên Vân đứng ở điểm giao tiếp, nếu Ngũ Vĩ ra tay, hắc bay lên vậy thì ông ta tuyệt đối có thể dồn hắc vào chỗ chết, Phó Tự Tại vừa mới nhảy lên lại hạ xuống!

Sau mấy chiêu Ngũ Vĩ mồ hôi chảy ròng ròng, hắc định tiếp tục ra tay, thì bị Diệp Thiên Vân ngăn lại, ông ta lùi lại rồi nói:” Thiên vân.”

Công phu bây giờ của Diệp Thiên Vân tới trình độ nào rồi chính hắc cũng không rõ ràng, bây giờ có đối thủ luyện tập rồi, hắc thấy rất hưng phấn, đại chiến chính là như thế, tâm thái căn bản là không cần điều chỉnh, muốn chiến liền chiến, hắc lao tới không hề sợ!

Phó Tự Tại cười hì hì nói:” Ta chính là sát thủ tàn nhẫn của Hình Ý, giao đấu với ngươi một chút Hình Ý Ma!” Vừa nói hai chân thoảng nội khấu. Thân thể giống như thỏ nhảy một bước bay về phía Diệp Thiên Vân, một chiêu Bồ Quyền vừa nhanh vừa gấp, thẳng đến đầu.

Diệp Thiên Vân hai tròng mắt vẫn không nhúc nhích mà nhìn hắc lao tới, thân thể thành tam thể di động, hắc đợi cơ hội, tay trái phía trước nghênh kích phá vỡ đòn tấn công của Phó tự Tại.

Phó Tự Tại đang nhìn hắc mặt lộ vẻ khinh thường, căn bản là không xem Diệp Thiên Vân ra gì. Chính là muốn đánh thật một quyền đầu một quyền.

Diệp Thiên Vân vừa mới tiếp quyền, thân thể đột nhiên gấp lại quì xuống, tay phải đến cả hình ảnh cũng không nhìn thấy, trực tiếp tấn công hạ bộ của Phó Tự Tại, đúng là Triệt Long Phục Địa!

Phó Tự Tại nhìn thân hình của Diệp Thiên Vân biến hóa nhanh quá, đến lúc ông ta nhìn ra thì tay đã đang lao tới gần. Ông ta kinh hãi toàn thân mồ hôi toát ra, phản ứng cũng không chậm, dùng gót chân đạp xuống đất, thân hình lùi lại phía sau một quãng xa, đứng vững kinh ngạc nói:” Long Hình!”

Diệp Thiên Vân buông lỏng tay, một đồng vải trên tay rơi đầy trên mặt đất, nhất thời chung quanh lạnh ngắt như tờ. Sau đó mọi người cười phá lên ha ha!

339. Chương 339: Phát Hiện

Ngũ Vĩ ở bên cạnh cũng cười nhưng không phải cười nhạt, mà là cười hài lòng vì Diệp Thiên Vân và đương nhiên cũng rất vui mừng. Dù sao thì Diệp Thiên Vân và ông ta cũng có mối quan hệ khác thường, cũng đã có thời gian dạy dỗ hắc, bây giờ hắc tiến bộ nhanh thế này, nên khiến cho ông ta rất vui.

Cả hội trường cũng cười rộ lên. Phó Tự Tại vốn mặc một chiếc quần đen mà lúc này phần đùi quần đã bị Diệp Thiên Vân xé toạc để lộ ra màu đỏ trông giống như là một miếng vá ở đùi quần vậy.

Phó Tự Tại sắc mặt cũng tái đi, ông ta cùng giao đấu với Ngũ Vĩ rất nhẹ nhàng, cho nên căn bản không coi Diệp Thiên Vân ra gì, nhưng ông ta không ngờ Diệp Thiên Vân lợi hại như thế, lợi hại tới mức chỉ một chiêu mà suýt làm cho ông ta bị thương.

Đến bây giờ trong lòng vẫn còn sợ, nếu đánh trúng thật thì nửa đời còn lại có lẽ ông ta chỉ có thể đi làm thái giám thôi. Phó Tự Tại mặt biến sắc, lúc này mới thật sự xem trọng Diệp Thiên Vân lạnh lùng cười nói:” Thân thủ người quả nhiên rất tốt hóa ra là đã được truyền thụ!”

Diệp Thiên Vân biết lần này hẳn đã không dám khinh thường nữa rồi, nhưng hẳn cũng chưa luyện Long Hình đến mức cao nhất, cho nên chỉ có thể nói là tạm tạm thôi, nếu cho hẳn một tháng, thì chỉ một chiêu thôi cũng đủ để giết chết đối phương

Tây Phái sắc mặt khó coi, Phó Bác Sinh cũng bị Long Hình của Diệp Thiên Vân làm cho sợ hãi, hẳn hừ lạnh một tiếng nói:” Xin hãy dừng tay đã, để ta nói xong đã!”

Tiêu Hùng rất hi vọng ở Diệp Thiên Vân nhưng sau khi hẳn ra tay ông ta có chút thất vọng nhưng ông ta rất giỏi che giấu bình tĩnh nói:” Phó huynh, hôm nay là đại lễ mừng năm mới mà. Ta nghĩ chúng ta cũng không muốn không thoải mái, chuyện này nếu như làm đến cùng, ta nghĩ chắc không phải một chuyện tốt, bây giờ Hình Ý môn không có người chống đỡ, bệnh của môn chủ cũng không biết khi nào mới có thể bình phục. Cho nên ta nghĩ chúng ta hay là dĩ hòa vi quý, mọi người đừng làm hỏng hòa khí sau này lại khó gặp mặt!”

Phó Bác Sinh cười ha ha, sau đó trừng mắt nói:”Bình phục? Người nói sao mà dễ dàng quá. Nhưng chuyện này cũng không cần phải nói ngay bây giờ. Hôm nay ta đến là để tìm Diệp Thiên Vân, muốn dẫn hẳn đi. Những chuyện khác sau này nói, người có thể nhượng bộ không?”

Đây là lần thứ hai Diệp Thiên Vân nghe Phó Bác Sinh nói như vậy, hẳn nhìn thần sắc hai người, rõ ràng bọn họ đang bàn luận điều kiện gì. Mặc dù không nói ra, nhưng cũng có thể nghe được họ có ý muốn trao đổi. Điều này làm cho hẳn thấy khó nghĩ Tiêu Hùng là người có nhiều kẻ sách. Nếu như là một người không có đầu óc thì có thể đã mắc bẫy. Hẳn từ đáy lòng không tin Tiêu Hùng, nhưng lại không thể rời Trung Mạch, cho nên chỉ có thể đứng giữa hai người đi tới đi lui, luôn tránh xa né tránh Tiêu Hùng.

Phó Tự Tại quả nhiên là không ra tay nữa. Chỉ là sắc mặt bị chọc tức đến đỏ bừng, Diệp Thiên Vân lần này tấn công hạ bộ, hơn nữa lại còn làm lộ nội y của ông ta, ông ta không nuốt được cục tức này. Nhưng Phó Bác Sinh đã ra lệnh, ông ta không dám coi thường, cho nên trong thời gian ngắn chỉ có thể đứng im ở chỗ này.

Tiêu Hùng đứng đó suy nghĩ, không nói gì. Phó Bác Sinh lại có chút lo lắng chờ đợi. Một lát sau Tiêu Hùng chậm rãi lắc đầu nói:” Lại khiến cho Phó huynh thất vọng rồi. Bất luận như thế nào hôm nay cũng không thể cho huynh mang Diệp Thiên Vân đi được!”

Phó Bác Sinh mặt biến sắc. Hẳn vừa nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó lại vừa nhìn phía sau kiên quyết nói:” Đã tới rồi chúng ta cũng không có ý định cứ như vậy rời đi, nếu Tiêu huynh không chịu nể mặt thì chúng ta chỉ có cách tự mình động thủ !”

Tiếng nói vừa dứt. Phó Tự Tại như được ra lệnh, nét mặt trầm xuống, trượt một bước đã lao đến trước mặt Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân bây giờ có nhiều nghi vấn. Phó Bác Sinh này đến tìm hẳn rốt cuộc vì chuyện gì. Nếu như nói là bởi vì giết mấy Tây Phái đệ tử thì chính hẳn cũng không tin. Mặc dù người chết là chuyện không nhỏ, nhưng là cũng không phải là quá lớn, huống chi Ung Lão Quái sớm đã kết thúc chuyện này rồi, đòi công bằng chỉ là một cái cớ để bắt hẳn mà thôi, Tây Phái căn bản không phải vì việc này mà đến.

Trong đầu hẳn vừa động đột nhiên nghĩ ra mấy từ quan trọng Hình Ý môn chủ, thích khách, tử, mang người đi. Còn nữa lần trước khi thi đấu giao lưu hẳn đã dùng Đấu Động Loa Toàn Kính cho nên hẳn bắt giác liên kết mấy từ đó lại với nhau, hồi tưởng lại mấy chuyện trước kia, không ngờ lại hiểu ra.

Nếu môn chủ đã chết, như vậy thì Đấu Động Loa Toàn Kính mà chỉ truyền cho môn chủ mà rơi vào tay Phó Bác Sinh thì sẽ thế nào, nếu là Tiêu Hùng chiếm được thì sẽ như thế nào, Diệp Thiên Vân đột nhiên hiểu ra mục đích của Phó Bác Sinh, ít nhất hẳn muốn giết chết Thiên Vân nhưng tốt nhất vẫn là đem được hẳn về.

Diệp Thiên Vân đã không có thời gian để suy nghĩ nữa. Bây giờ hắn cần phải đối mặt với đòn công kích, hắn đã có dự tính, hắn vốn dĩ không sợ áp sát người, trong đầu vừa muốn dùng Toàn Hổ Hình, nhưng lại thôi. Hổ Hình cũng không thích hợp lắm, cho nên khi thấy thân hình của Phó Tự Tại đang lao tới, hắn quyết định dùng một chiêu phòng thủ trong Long Hình Phản Thân Long Hình. Mặc dù vừa mới luyện có vài ngày, nhưng uy lực cũng không nhỏ!

Diệp Thiên Vân có Kim Chung Trảo hộ thân, không sợ chiêu thức như vậy, hắn đưa tay từ bên người ra, đón đòn công kích của đối phương. Đồng thời ra quyền Đầu Động Loa Toàn.

Phó Tự Tại bây giờ đã xuất hết sức lực đạo, hai người giao đấu, một tiếng động nặng nề vang lên, cánh tay Diệp Thiên Vân run run mạnh tựa như mũi khoan đang ngày một chui sâu vào.

Phó Tự Tại tiến tới gần định đưa tay tóm lấy cổ Diệp Thiên Vân, rõ ràng là muốn tóm yết hầu hắn, nếu trúng đích thì có thể nói là chết chắc rồi.

Lần này, Phó Tự Tại thật sự được nếm trải sự lợi hại của Diệp Thiên Vân. Tay ông ta bị Đầu Động Loa Toàn Kinh đánh cho mất đi cảm giác, không khỏi hoảng hốt, quay người tiến ra xa không dám lấy ngón tay chạm vào.

Diệp Thiên Vân tay đưa ra phía trước chân phải nâng gối hướng hạ bộ của đối phương đá tới. Cước này rất độc, bất luận tránh sang trái hay là phải thì cước này đều theo sát như hình với bóng.

Phó Tự Tại sau hai chiêu đã bị đánh cho sợ hãi, ông ta vừa mới né tránh một quyền lại đã phát hiện cước của Diệp Thiên Vân như rắn độc áp sát cơ thể tiến đến, ông ta sợ đến hồn bay phách tán, lần này mà đánh trúng thì chỉ có mà làm công công. Tình hình khẩn ông ta vội vàng quỳ xuống né tránh đòn trí mạng này.

Cước này của Diệp Thiên Vân đập trúng bụng của Phó Tự Tại, "bịch" giống như trống bị gõ, Phó Tự Tại dùng bụng chống chiêu này, máu trong miệng phun ra nhanh chóng rút lui khỏi vòng chiến, hai con mắt vẫn nhìn chăm chăm Diệp Thiên Vân, sâu đó hôn mê bất tỉnh!

Kỳ thật nhiều động tác như vậy mà cũng chỉ phát sinh trong nháy mắt, có lẽ nháy mắt vài cái, tất cả đã kết thúc. Đó chính là cái kết của trận quyết đấu, đến ngay cả Ngũ Vĩ đứng gần đó cũng ngây ra.

Diệp Thiên Vân định nhảy lên đuổi theo, không ngờ phía sau Ngũ Vĩ lập tức kéo hắn lại, nói: "Ở Hình Ý môn đừng có tuyệt tình như vậy, nếu không chỉ có hại thôi!"

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút. Thở dài một cái, hắn không muốn lấy mạng Phó Tự Tại, chỉ là khi giao thủ, trong mắt hắn không có bất cứ bất kỳ thứ gì. Nghe Ngũ Vĩ nói xong cũng bình tĩnh lại, chết mấy đệ tử đời thứ ba không phải chuyện lớn nhưng nếu ngay cả huynh đệ ruột thịt Tây Phái phái chủ cũng giết chết thì mọi chuyện nhất định không bao giờ chấm dứt.

Phó Bác Sinh nhìn Phó Tự Tại bị Diệp Thiên Vân đánh ngất đi, không khống chế được mình chạy lên phía trước. Đầu tiên xem ông ta còn thở không, phát hiện vẫn còn thở lập tức ôm lấy Phó Tự Tại tức giận nhìn Diệp Thiên Vân, vội vã xoay người rời đi. Theo sau là mấy người mặt mũi cũng khó khăn, lúc này không ai nói gì đi theo Phó Bác Sinh rời đi.

Diệp Thiên Vân coi như vẫn còn nhẹ tay, nếu như bình thường, Phó Tự Tại hắn đã phải chết, hơn nữa Diệp Thiên Vân luôn ra tay độc ác vô cùng, rất ít người sống sót dưới tay hắn.

Đầu năm lại là quang cảnh như vậy, người trong Trung Mạch cũng không khỏi lo âu nhưng bọn họ cũng đã thấy Long Hình của Diệp Thiên Vân được mở rộng ra tầm mắt, công phu như vậy mà luyện thật tốt có lẽ một chiêu là có thể khống chế kẻ địch, cho nên mọi người đều đang hồi tưởng lại lúc giao đấu, xem có thể học được chút gì hay không.

Ngũ Vĩ vỗ vai Diệp Thiên Vân có thể thấy ông ta rất vui mừng, hài lòng nói: "Thiên Vân, Long Hình của ngươi quả nhiên là lợi hại, chỉ là hơi thâm độc quá!"

Diệp Thiên Vân ha ha cười nhưng không trả lời. Khi mới học Long Hình Đinh Lão Quái đã từng nói qua Long Hình rất thâm độc, cho nên lúc này cũng không có gì là đáng bàn cãi. Cùng người khác giao thủ nếu trong lòng không tàn nhẫn, trong tay không độc, cũng không thắng được. Lúc sinh tử ai quản được nhiều như vậy, chỉ có sống sót mới là người mạnh.

Buổi liên hoan vẫn tiếp tục, nhưng tất cả mọi người đều không uống rượu nữa. Tiêu Hùng nói hai câu, làm cho hẳn vui mừng, chỉ là không nói lại chuyện khi này.

Diệp Thiên Vân trong tích tắc cũng đã hiểu ra rất nhiều, nếu như từ Đấu Động Loa Toàn Kính mà xem xét thì mọi chuyện đều hợp lý, ám sát, bao vây, muốn dẫn hẳn đi! Máy người đó chết không chừng chính là do Phó Bác Sinh ra lệnh. Hẳn cũng không khỏi kích động, Đấu Động Loa Toàn Kính là thứ tốt nhưng cũng là quá tốt nên dẫn tới những người khác rình rập, như vậy bảo bối sẽ biến thành tai họa.

340. Chương 340: Quyết Định

đạo, còn buổi tối trở về sau núi làm bạn cùng Lý Thiên Kiêu.

Kỳ thật trước núi cũng không có gì. Chỉ là Tiêu Sát giữ hẳn lại, bởi vì chuyện của Trung Mạch căn bản là vẫn chưa kết thúc, hơn nữa đại chiến sắp tới, cho nên không thể không cho Diệp Thiên Vân chạy qua chạy lại, nếu như có chuyện gì phát sinh, hẳn cũng có thể chạy tới trước tiên.

Nếu như nói Diệp Thiên Vân là ngòi nổ, vậy thì bữa tiệc cuối năm đúng là chất xúc tác. Hai phái từ đó về sau không qua lại, hơn nữa ngay cả địa bàn cũng là vẽ rõ ràng giới tuyến, không lẫn sang địa bàn của nhau.

Trung Mạch bây giờ thế lực đã mạnh hơn một chút nếu như chiến đấu vốn dĩ không phải là đệ tử đời thứ ba, bọn họ không có tác dụng gì cả, hơn nữa Hình Ý môn cũng sẽ không để sự việc âm ỉ như vậy như vậy, cho nên có khả năng lớn nhất có lẽ là đệ tử đời thứ hai sẽ kết thúc mọi chuyện.

Tây Mạch cũng từng có một kẻ tư chất cao là Đồng Thiết Dân, lúc này đang nằm ở bệnh viện của Hình Ý Môn. Sau khi bị Diệp Thiên Vân phế, căn bản vẫn chưa tỉnh, cũng vì nguyên nhân này nên thực lực của Tây Phái cũng giảm xuống.

Bây giờ Trung Mạch có thêm một Diệp Thiên Vân, thực lực của hẳn không cần phải nói thì ai cũng biết, Hình Ý Ma ba chữ này làm cho hẳn ở Hình Ý môn nổi tiếng khác thường. Nhất là sau khi đã thương Phó Tự Tại, thực lực của hẳn càng thể hiện rõ.

Trong phòng của Diệp Thiên Vân, Tiêu Sát ngồi ở trước bàn uống một ngụm nước nói:” Tiểu sư đệ, mấy ngày nay đệ đệ chạy đi chạy lại. Có chút phiền phức nhưng chuyện rất khẩn cấp, chúng ta cũng phải tranh thủ thời gian chuẩn bị, nếu không một khi có chuyện gì phát sinh phản ứng không kịp, như vậy thì nguy to.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, hẳn ban ngày đều luyện tập mười hai hình, mấy ngày nay Long Hình cũng luyện quen nhiều rồi. Cho dù tới sau núi hẳn vẫn giữ thói quen như trước kia, luyện tập không ngừng, đối với hẳn mà nói không có gì tổn thất. Mục tiêu bây giờ của hẳn chính là nắm chắc được ba hình, thời gian và cường độ luyện tập mỗi ngày đều đạt tới mức kinh người. Nếu là người luyện võ cũng không chịu nổi, may mà Diệp Thiên Vân dùng được liệu hỗ trợ, cho nên tiến bộ cũng rất nhanh.

Tiêu Sát chỉ về phía đồng hồ đang chỉ 12h nói:” Đi thôi. Chúng ta cũng nên đi ăn cơm thôi, chậm thì chẳng còn gì mà ăn đâu.”

Diệp Thiên Vân cũng thấy hơi đói bụng, trên đường Diệp Thiên Vân tò mò hỏi: ” Tây phái càn rỡ lâu như vậy sao không gặp Bắc Phái, trước kia không phải là bọn họ tranh đấu với nhau sao?”

Tiêu sát ” uh ” một tiếng mới nói:” Kỳ thật Bắc Phái cũng không có dã tâm tranh chỉ là bọn họ trước kia mạnh hơn so với chúng cho nên luôn bị Tây Phái xem như là kẻ địch, bây giờ Trung mạch chúng ta địa vị được nâng cao rồi. Bọn họ hiển nhiên cũng bị đẩy lùi xuống.”

Diệp Thiên Vân nghe mấy chuyện của Hình Ý Môn, không biết nói là cảm giác gì, Hình Ý môn môn chủ bệnh nặng, người có dã tâm cũng sẽ lộ ra. Xem ra thế lực của Trung Mạch cũng ẩn dấu đã lâu. Chỉ là thiếu một cơ hội, cho nên vẫn chưa thể hiện ra.

Bây giờ Tiêu Hùng có dũng khí đứng ra, như vậy đủ thấy ông ta và Bắc Phái có thể đã có ước định hoặc là một số điều kiện khác. Nếu không theo tính cách của ông ta tuyệt đối sẽ không như vậy.

Vừa mới tới cửa phòng ăn một đệ tử Trung Mạch chạy tới, sau đó chấp tay nói với Tiêu Sát:” Đại sư huynh, Diệp sư đệ, phái chủ tìm hai người có chuyện cần thương lượng, bảo các người mau tới đó!”

Tiêu Sắt mặt biến sắc. Sau đó kéo Diệp Thiên Vân nói:” Xem ra có chuyển biến rồi. Tiểu sư đệ, ăn cơm sau vậy. Ta tin rằng lần này Tây Phái nhất định lại có trò gì đây, nếu không phái chủ sẽ không sót ruột như vậy!”

Diệp Thiên Vân mấy ngày nay đều luyện tập công phu, hoàn toàn không để tâm đến chuyện hai phái tranh đấu. Với hắn mà nói, cuộc tranh đấu này và hắn chẳng có can hệ gì lớn, cho nên cũng không để tâm. Lúc này vừa nghe có chuyển biến, lập tức gật đầu nói:” Được, vậy chúng ta cùng đi!”

Sau khi đến phòng Tiêu Hùng, Diệp Thiên Vân nhìn ra bốn phía, chắc có chuyện gì xảy ra nên dời đệ tử thứ hai không thiếu một ai. Tiêu Hùng đang đứng tại đại đường, từ khí sắc xem ra không tốt lắm, lông mày có vẻ u sầu. Chắp tay sau lưng đi qua đi lại.

Vô Tình Tử người đầy mùi bụi. Ông ta vừa thấy hai người đến bèn nói:” Các người đến đúng lúc lắm, ngồi xuống đã. Phái chủ đang suy nghĩ, nhất thời còn chưa có quyết định, không cần phải chào hỏi!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, sau đó liền cùng Tiêu Sắt ngồi xuống hai ghế xếp cuối cùng. Ngũ Vĩ ngồi ngay trước Diệp Thiên Vân, tay bưng chén trà. Vừa nhìn thấy dáng bộ lãnh đạm của Diệp Thiên Vân, bèn nói:” Tây phái gửi chiến thư, yêu chúng ta ba ngày sau quyết chiến!”

Diệp Thiên Vân nghe thấy chẳng có gì, hắn không quan tâm. Tiêu Sắt lại khác, hắn ngồi cách xa Ngũ Vĩ, nhưng nghe được tin tức này tai hắn không khỏi dựng lên, vội vàng đứng lên, tới cạnh Ngũ Vĩ khom lưng nói:” Ngũ sư thúc, người nói là Tây Phái thật sự muốn cùng chúng ta quyết chiến ?”

Ngũ Vĩ ha ha cười, chỉ vào phong thư trên bàn Tiêu Hùng nói:” Chiến thư gửi đến rồi, ta lừa ngươi làm gì?”

Tiêu Sắt nghe xong kích động, chuyện này đối với Trung Mạch mà nói là một cơ hội. Giác mộng làm cho Trung Mạch quật khởi của hắn có cơ hội thành hiện thực, cho nên trong lòng không hề sợ hãi mà trái lại hưng phấn nói:” Nếu như lần này Tây Phái thất bại vậy có phải Trung Mạch sẽ cường thịnh trở lại hay không?”

Ngũ Vĩ nhìn Tiêu Sắt lắc đầu nói:” Chuyện không đơn giản như vậy, bất luận như thế nào ba phái cũng không thể hợp nhất thành một phái. Nếu như lần này hai phái đều có tổn thất. Như vậy sẽ gây ra ảnh hưởng lớn cho Hình Ý môn cho nên phái chủ mới khó quyết định!”

Diệp Thiên Vân nhìn Tiêu Sắt kích động mà cũng không khỏi giật mình, lần này Tây Phái cùng Trung Mạch quyết đấu. Có khả năng sẽ là môn chủ tranh đấu. Hình Ý môn chủ bệnh nặng không thể cứu chữa, người có tham vọng có lẽ chính là Phó Bác Sinh và Tiêu Hùng. Nếu như lần này thắng, có lẽ Tiêu Hùng có khả năng sẽ kế thừa vị trí Hình Ý môn chủ, đây có lẽ chính là mục đích cuối cùng..

Tây Phái mấy lần muốn giao đấu cùng Trung Mạch, có thể cũng là vì muốn giảm bớt thực lực của Trung Mạch, nhưng đều bị Tiêu Hùng từ chối, chuyện này cũng thể hiện rõ một số vấn đề.

Diệp Thiên Vân không rành lắm trận chiến lần này, cho nên ngoại trừ việc quan sát diễn biến tình hình thì quả thật cũng không có cách nào khác. Tiêu Hùng làm môn chủ, đối với hắn không có gì là bất lợi, trái lại còn được nhiều lợi ích hơn. Trong lòng hắn cũng không có gì mâu thuẫn. Bởi vì trong cuộc chiến giữa hai phái của Hình Ý môn đối với hắn nói cho cùng cũng chỉ người đứng xem mà thôi.

Tiêu Sắt nghe mấy lời này cũng không hỏi thêm nữa, mà trở lại chỗ ngồi, đợi quyết định của tiêu hùng.

Ngũ Vĩ có ý liếc nhìn Diệp Thiên Vân một cái, rất hứng thú nói:” Mười hai hình người luyện thế nào rồi? Trước đó vài ngày nhìn người dùng Long Hình giao đấu cũng được lắm, ta trước kia mới chỉ xem qua Đinh sư thúc luyện có một chiêu thôi, không ngờ người lại được theo ông ta học, không tồi! Không tồi!”

Diệp Thiên Vân sắc mặt giãn ra, Ngũ Vĩ và hắn kỳ thật cùng một loại người, đều không có hứng với những chuyện thế này. Chỉ cần Trung Phái cần người thì liền tham gia, những việc còn lại thì không can dự. Hắn từ sau bữa tiệc tất niên vẫn chưa liên lạc gì với Ngũ Vĩ. Hắn lập tức nói:” Mười hai hình còn học được ba hình.! Ngũ sư thúc, nếu cảm thấy hứng thú con có thể dạy người vài chiêu.”

Ngũ Vĩ đang cười tủm tỉm thưởng trà. Không ngờ câu nói của Diệp Thiên Vân làm cho ông ta suýt đánh rơi chén trà trong tay, theo phản xạ đứng lên, khẽ run người, lông mày cũng dựng đứng lên, không thể tin được nói:” ba hình?”

Nói xong mới phát hiện trừ Tiêu Hùng ra, tất cả mọi người đều nhìn ông ta. Lúc đó ông ta mới biết mình quá kích động rồi, Ông ta sờ sờ trước ngực. Rồi sau đó lại ngồi xuống, thần sắc rõ ràng hưng phấn vô cùng. Quả thực là giống y dáng bộ của Tiêu Sắt khi nãy.

Ông ta có chút không chắc nói:” Long Kê Hùng?” Nói xong chăm chú nhìn Diệp Thiên Vân chờ đợi hần trả lời, tay không ngừng động đậy, hiển nhiên là có chút căng thẳng!

Diệp Thiên Vân chậm rãi nói nhỏ:” Không phải. Long Hồ Ưng, ngũ sư thúc nếu như cảm thấy hứng thú, con có thể dạy người một hình!”

Ngũ Vĩ chỉ thấy hứng thú với võ thuật, vừa nghe Diệp Thiên Vân nói xong ông ta không biết nói cái gì tiếp theo nữa, thì thào lẩm bẩm:” Long Hồ Ưng. Ba Hình này đều là bảo bối. Ta cũng không biết học cái nào tốt nhỉ. Tất cả đều tốt.” Hiển nhiên là ông ta bị sốc, ánh mắt cũng có chút không tỉnh táo.

Diệp Thiên Vân từng nghe Ngô Hạo Thiên nói qua, mười hai hình đối với đời đệ tử thứ hai mà nói là một điều đáng tiếc nuối, bởi vì bọn họ căn bản không được học, cho nên đời đệ tử thứ hai không chính thức được coi là đời thứ hai. Mặc dù học không ít. Nhưng lại không được chân truyền, mười hai hình đối với bọn họ mà nói đúng là rất thú vị.”

Ngũ Vĩ suy nghĩ hồi lâu vẫn chưa ra quyết định, không ngờ Tiêu Hùng đã dừng bước, nhìn lướt mọi người một lượt rồi nói:” Lần này cùng Tây Phái quyết chiến ta đã có quyết định rồi, bất luận thế nào quyết không thể để cho Phó Bác Sinh thắng thế!”

341. Chương 341: Đại Chiến

Trong mắt hần đời thứ nhất và đời thứ hai hoàn toàn là hai thế hệ, tông sư đời thứ nhất căn bản là sẽ không làm chuyện tranh giành đoạt lợi này, mà một người khác là Ngũ Vĩ, lão không có chút hứng thú đối với việc này, vì thế giới tuyến này khiến hần miễn cưỡng tách Hình Ý môn và những thức mình học được ra.

Ngũ Vĩ là người của Hình Ý Môn, tông sư đời thứ nhất cũng là người của Hình Ý Môn, thế nhưng hai người này lại đều không hứng thú với tranh giành, vì thế Diệp Thiên Vân cũng không cảm thấy nợ Hình Ý môn cái gì. Hần không phải một người không biết báo ơn, thế nhưng muốn báo cũng phải tìm đúng người, đó là cách nghĩ của hần.

mấy người xung quanh hình như đều vui mừng với quyết định của Tiêu Hùng, Vô Tình Tử vừa nhìn thấy dáng vẻ kiên định của Tiêu Hùng liền hỏi: “Nếu hai mạch chúng ta thực sự đánh nhau, chúng ta có thể nói với chỗ môn chủ hay không? Đến lúc đó trách tội xuống, có thể đại sư huynh của anh khó tránh tội đấy!”

Tiêu Hùng khẽ ừ một tiếng, nói: “Việc này tôi đã có cân nhắc, vấn đề không lớn, thực ra thời gian gần đây môn chủ không có tâm trạng đến hỏi chuyện này rồi. Bắt đầu từ hôm kia luôn ở trong tình trạng hôn mê, hơn nữa cho dù tỉnh lại, cũng không như trước được, vì thế về mặt này không cần lo”.

.mấy người thở một hơi, Hình Tri ở đó về mặt cũng có chút chần chừ, hần liền nói: “Vậy Bắc phái nên thế nào, có thể sau khi chúng ta đánh nhau thật, bọn họ bỗng chặn một đòn hoặc bỗng liên kết với Tây phái, đây mới là việc tôi lo nhất hiện nay, chỉ sợ đến cuối hai phái lại đi cùng nhau, thì chúng ta sẽ đối mặt với nguy hiểm càng lớn”.

Tiêu Hùng mỉm cười, lão từ từ ngồi xuống nói: “Cái này cũng không phải lo, với chuyện này, tôi sớm đã thương lượng với Bắc phái, nếu chúng ta đấu với Tây phái, bọn họ sẽ không giúp đỡ cả hai bên!”.

Hai vấn đề quan tâm nhất đều được Tiêu Hùng giải quyết rồi, vậy thì cuộc chiến giữa hai phái đã không có gì cản trở, Vô Tình Tử và Hình Tri xem ra vẻ mặt đều tươi tỉnh.

Diệp Thiên Vân ở dưới quan sát, thực sự vui mừng chỉ có ba người, Tiêu Hùng, Vô Tình Tử, còn có Hình Tri. Phương Nhược Sơn ở đó nhắm mắt không nói một lời, về mặt cũng rất nặng nề, Ngũ Vĩ lại ở bên cạnh nghĩ chuyện mười hai hình, hai người bọn họ không có hứng thú với tranh giành thế này, càng không có dã tâm gì.

Tiêu Hùng quả nhiên sớm đã giải quyết mọi việc, hiện giờ chỉ thiếu một cơ hội, chiến thư này đưa tới, cơ hội cũng tự nhiên đến trước mặt Tiêu Hùng, lão nhất định sẽ không bỏ lỡ cơ hội, xem ra Trung mạch đến giờ vẫn thật đồng lòng.

Diệp Thiên Vân cũng biết lí do gọi mình đến đây, đơn giản là khi đại chiến lên sân giao đấu với người ta. Hắn cũng không có gì bất ngờ. Tình hình hiện nay là như vậy, Tây phái đi tới bước này nên Tiêu Hùng nhất định phải phản kích, nếu không cũng không hợp lẽ thường.

Tiêu Hùng nhìn dưới sân, bỗng nói với Tiêu Sát: “Hai ngày này con phải quan tâm đến sự an toàn của Trung mạch, bảo đảm đệ tử tăng cường tuần tra, trước đại chiến nhất định không để xảy ra chuyện gì”.

Tiêu Sát liền gật đầu, hắn rất nhiệt tình với mấy chuyện này, mặc dù không nói hắn cũng sẽ giải quyết tốt.

Tiêu Hùng nói tiếp với Diệp Thiên Vân: “Thiên Vân, về thân thủ của cậu, tôi nghĩ người có thể thắng cậu ở Trung mạch cũng chẳng có mấy người, vì thế tôi nghĩ trong thời điểm mấu chốt cậu giúp đỡ một tay. Điều này rất có ích cho việc cậu ở Hình Ý môn sau này, hơn nữa Tây phái luôn tìm cậu gây chuyện, nếu không đi đến một kết thúc thì sự việc sẽ chỉ càng ngày càng hỏng.

Diệp Thiên Vân nghe những lời này, cười thâm trong bụng, Tiêu Hùng đã hứa với mình, mặc dù vòng vo tam quốc nhưng vẫn có thể nghe ra ý tứ thưởng công, hắn khẽ đáp: “Vâng!”.

Tiêu Hùng cầm chiến thư đó lên, thản nhiên nói: “Chiến thư đã đến, địa điểm hẹn tại sân đấu. Mấy ngày này chuẩn bị tốt nhé”.

Phương Nhược Sơn đứng bên cạnh rất lâu không nói gì, lúc này bỗng mở miệng: “Sư huynh, lần tranh đấu giữa hai phái này là phải phân sinh tử hay là thắng thua vậy?”.

Tiêu Hùng vẽ mặt biến đổi, trầm ngâm thật lâu mới nói: “Cái này đến lúc đó hãy nói, lúc ấy nếu không cần thiết, tôi cũng không mong đến mức đó!”.

Diệp Thiên Vân thản nhiên nhìn mấy người. Loại chuyện này xem tình hình, nếu đến cuối mà vẫn chưa giải quyết, thì chỉ có khai đao sát giới.

Tiêu Hùng đều đã quyết định những chuyện này, thở dài nói: “Vậy chúng ta đợi đại chiến ba ngày sau!”.

Cứ như vậy Hình Ý môn trải qua ba ngày trong hồi hộp khẩn trương, mâu thuẫn giữa Tây phái và Trung phái đã đến mức không thể khoan nhượng, cũng không có đường nào xoa dịu.

Sáng ngày thứ ba, Tiêu Hùng tập hợp tất cả mọi người lại, mặc dù là đệ tử đời thứ ba cũng phải chú ý đề phòng cảnh giới, không để bọn họ gây ra một chút sai lầm.

Lần này ngoài đệ tử đời thứ hai, chỉ có một mình Diệp Thiên Vân đệ tử đời thứ ba có thể tham gia lần quyết chiến này, ngay cả Tiêu Sát cũng không được phép.

Đời thứ hai Trung mạch, năm người đều đã đến rồi, hơn nữa sau lưng Phương Nhược Sơn còn mang theo kiếm, xem ra hôm nay sẽ không sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

Diệp Thiên Vân đứng đối diện với Phương Nhược Sơn cũng không thể không nói gì, bèn hỏi: “Vết thương của Phương sư thúc đỡ nhiều chưa?”

Phương Nhược Sơn ừ một tiếng bỗng cười nói: “Đỡ lâu rồi, chỉ có điều mãi không có cơ hội ra tay, xem ra hôm nay nhất định là thời điểm tốt!”.

Quan hệ giữa Diệp Thiên Vân và lão hiện giờ không tệ, vì thế chào hỏi lão xong cũng không nói thêm nữa.

Ngũ Vĩ suy nghĩ mấy hôm, còn chưa quyết định được phải học cái gì, lúc này bèn hỏi Diệp Thiên Vân: “Cậu nói trong tam hình cái nào dùng tốt nhất, tiện nhất?”.

Diệp Thiên Vân nghe thế suýt phì cười, hắn khoác vai Ngũ Vĩ cười nói: “Sư thúc, chú cũng là một võ giả, hình nào tốt nhất sao lại không biết nhỉ?”

Khuôn mặt xấu của Ngũ Vĩ không ngừng động não, sau mới vỗ đầu, cười đánh Diệp Thiên Vân một cái: “Trêu tôi hả, tôi chỉ muốn chọn một hình phù hợp với mình, chứ học hết há chẳng phải mù à!”.

Thiên Vân suy nghĩ kỹ càng, Ngũ Vĩ quả nhiên có chút đặc biệt với mười hai Hình. Hiện giờ trong tay lão có ba hình, dạy lão một hình cũng chẳng có vấn đề gì. Khi xưa Vô Vi Đạo Nhân cho phéo hắc truyền cho người khác vì thế hắc suy tư một lúc rồi nói: “Vây Hổ Hình đi, tôi thấy chú rất thích hợp, thực ra mười hai hình này luyện hết cũng rất được?”.

Mấy người vừa đi vừa nói, chẳng bao lâu đã đến sân đấu, Diệp Thiên Vân tiến vào nhìn xung quanh, thấy Phó Bác Sinh đã đến rồi, mà bên cạnh còn có bốn người ở dưới sân, hình như đã đến từ rất lâu rồi.

Tiêu Hùng khẽ chấp tay, sau đó mỉm cười nói: “Phó huynh, trận chiến hôm nay nếu khó tránh khỏi thì tôi cũng không phải nói nhiều nữa. Nói về làm chứng, tôi đã mời Kim Ưng của Bắc phái!”. Nói rồi chỉ tay lên võ đài.

Phó Bác Sinh lại không hề khó chịu, lão nhìn lên trên rồi gật đầu nói: “Kim Ưng mặc dù đấu với chúng tôi nhiều năm nhưng con người thì tôi rất tin tưởng”. Nói rồi lão đảo mắt nhìn, nhìn thấy Diệp Thiên Vân liền nheo mắt lại, rồi chậm rãi nói: “Xem ra Tiêu huynh lại có thêm một mãnh tướng nhỉ. Bản lĩnh của Diệp Thiên Vân này người thường khó có thể sánh được!”.

Tiêu Hùng cười ha hả rồi than thở: “Phó huynh, hai chúng ta vốn nên hòa thuận, nhưng không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện binh đao, hy vọng chuyện này sẽ có một kết thúc có hậu!”.

Trong lời nói của hai bên mặc dù khiêm tốn nhưng thực tế đã đến bước không thể khoan nhượng, hôm nay nhất quyết phải ra tay phân thắng bại.

Những lời khách sáo đã nói xong, mọi người cũng không làm mất thời gian, thực ra người bên dưới đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu rồi.

Diệp Thiên Vân lại hơi nghi ngờ, dựa vào sức mạnh của Tây phái mà nói, Phó Bác Sinh vốn không thể yên tâm như thế này, bởi vì sức mạnh của bọn họ không giống Trung mạch, vì sao lại có sự chắc chắn như vậy, vì thế nhất thời cũng chút thắc mắc.

Tiêu Hùng nhìn thấy biểu hiện của Phó Bác Sinh lại không bất ngờ lắm., lão thân nhiên nói: “Theo giao ước, năm đánh ba thắng, vậy chúng ta có thể bắt đầu rồi!”.

Phó Bác Sinh khẽ lắc đầu nói: “Không vội, không vội, phải chờ một chút, mặc dù chúng ta giao ước rồi nhưng vẫn phải đợi hai người!”.

Trừ Tiêu Hùng ra, sắc mặt tất những người khác đều thay đổi. Tiêu Hùng dường như sớm đã liệu được, bình tĩnh nói: “Phải đợi ai?”.

Phó Bác Sinh cười khẽ, liếc ra cổng nói: “Bọn họ đến rồi!”.

Lời nói vừa dứt, tất cả mọi người đều hướng về cổng, chỉ nhìn thấy hai lão giả tầm ngoài sáu mươi từ cổng bước vào, hai người này có đặc điểm giống nhau, đó là mái tóc, quần áo đều sạch sẽ gọn gàng, trời rét cầm cầm cũng chỉ áo mỏng che thân, sắc mặt hồng hào, mặt mày hiền hậu.

Tiêu Hùng nhìn thấy hai người cũng nheo mày, lập tức hỏi: “Bọn họ là người phương nào?”.

Phó Bác Sinh cười ha hả, chỉ vào hai người giới thiệu: “Hai người này là đệ tử mới nhập môn Trung mạch chúng tôi, giống như Diệp Thiên Vân là đệ tử đời thứ ba!”.

342. Chương 342: Tay Tốt Hơn Kiếm

Người đến đã đứng ổn định, một người trong đó cười ha hả, sau đó chấp tay nói với Tiêu Hùng: “Tiêu sư thúc, chúng ta đã lâu không ôn lại chuyện cũ, mấy ngày nay tôi không lúc nào không nhớ đến anh, chúng ta từ biệt cũng vài chục năm rồi!”.

Mấy người đều sửng sốt, có điều Vô Tình Tử lại không quan tâm họ đang nói gì, quát thẳng vào mặt Phó Bác Sinh: “Các anh phá hỏng phép tắc của môn phái, hai người này là đời thứ ba? Hình Ý môn lại có đời thứ ba ngoài sáu mươi tuổi, chẳng nhẽ không còn ai có thể tìm à?”.

Chất vấn của lão, Phó Bác Sinh vốn lờ đi nhưng rồi lại nhẹ nhàng lễ phép nói: “Những lời này của sư huynh cũng hơi thiên lệch rồi, coi như là bảy mươi thì cũng làm sao. Chỉ cần là người thì có sự tiến bộ, sống đến già học đến già, sáu mươi cũng chẳng phải vấn đề gì to tát, huống hồ các anh ngay cả ma quỷ cũng có thể tha thứ khoan dung chúng tôi chẳng qua là thu nhận hai võ giả tìm thầy học thì có gì không được!”.

Diệp Thiên Vân cũng không định nghe lời luận bàn của hai người bọn họ, bởi dù cho nói đến ba hoa chính chèo thì cũng chỉ là vai phụ, nói đến cuối cũng vẫn phải xem Tiêu Hùng và Phó Bác Sinh, huống hồ người vừa đến rõ ràng có quen biết Tiêu Hùng, thậm chí còn có chút thâm giao, từ đối thoại có thể thấy Tiêu Hùng chắc hẳn có chút không hài lòng và người này, nhìn mặt lão là biết. Mặc dù nụ cười dường như rạng rỡ nhưng thực tế hàm răng đã nghiến vào nhau!

Hai lão giả đột nhiên gia nhập Tây phái, lần này tình thế có chút thay đổi. Lão giả đang nói chấp tay lại: “Các vị đồng môn, theo như vai vế mà nói, mọi người ở đây hẳn đều lớn hơn vai vế của tôi, tôi xin tự giới thiệu, tôi là Lý Khắc Tín, hôm kia ra nhập Hình Ý Môn, trở thành đệ tử đời thứ ba Tây phái, hơn nữa tôi và Tiêu Hùng cũng là bạn bè lâu năm, phải không Tiêu sư thúc!”.

Người bên cạnh rõ ràng tính cách không thế này, lạnh lùng chấp tay nói: “Ngô Tự Cường!” Lão mặc dù vẻ mặt hiền hòa, nhưng khi nói đôi mắt lại nhìn xuống dưới, phá hỏng cả bộ mặt.

Tình hình trên sân đã thay đổi, trong Tây phái bỗng xuất hiện hai người, làm mất đi ưu thế vốn có của Trung mạch, Tiêu Hùng nheo mắt nói: “Theo như tôi biết hai người các anh đều là người của Võ Đang. Mà tên của các anh một người tên Lý Phàm Tín, một người là Ngô Phàm Cường, hai người đều là đệ tử thứ mười sáu của Võ Đang phái, vì sao lại muốn gia nhập Hình Ý môn chúng tôi?”

Phó Bác Sinh nghe xong sắc mặt cũng không tốt lắm. Lão có vẻ cũng chiếu cố đến chuyện này, Tiêu Hùng không nói thì thôi, chỉ cần mở miệng là chạm đến chỗ ngứa của lão. Người của Tây phái cũng không nói như bản năng, bộ dạng trầm mặc, chỉ có hai người ưỡn ngực đứng đó, hoàn toàn chẳng quan tâm Tiêu Hùng nói gì.

Lý Khắc Tín mỉm cười thản nhiên nói: “Là thế này, mấy ngày trước tôi cũng Ngô Tự Cường đã rút khỏi Võ Đang, gia nhập Hình Ý Môn. Mặc dù đem tài nghệ đi tìm thầy khác học không hay lắm nhưng chúng tôi không quan tâm, để học võ công thực sự, cái gì cũng có thể chịu được”. Lão chuyển chủ đề, nheo nheo mắt nói: “Tôi đây cũng không coi là phá quy tắc, tôi nhớ đem tài nghệ đi tìm thầy khác học cũng không có vấn đề gì, vì thế lần này cũng nên bỏ qua cho tôi!”.

Phó Bác Sinh nhìn Lý Khắc Tín nói tự nhiên như vậy, liền thoải mái cười nói: “Đúng rồi, tôi cũng thấy sự thành tâm của họ mới thu nhận, võ học thực ra không phân môn phái cũng không có ranh giới, mọi người lấy võ thuật kết bạn, lại không phá vỡ phép tắc, cho nên hôm nay bọn họ đến cũng là chuyện rất bình thường!”.

Mọi người ở sân đều biết lời của lão là nói dối, có điều lại không thể nói ra. Hình Ý môn quả thực không có quy tắc gì không cho người ta nhập môn. Hơn nữa hai phái là hai hệ thống, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cứ thế mà qua.

Mấy người Vô Tình Tử cũng tức giận nghiến răng kèn kẹt, bịa đặt hết lần này đến lần khác thì thôi, nhưng lại còn nói cái không hợp lý thành hợp lý, bỗng nửa đường mọc ra hai người này, bất kể nhìn từ góc độ nào cũng đều bất lợi với Trung mạch, mấy người nhìn nhau, sự việc ngoài ý muốn nhất định phải có thời gian chuẩn bị, nhưng đây đã bắt đầu rồi, làm xáo trộn hết mọi kế hoạch đã định, nhất thời cũng cứng người lại.

Phó Bác Sinh nhìn Tiêu Hùng hồi lâu không nói gì, vô cùng đắc ý, lão không hề che giấu mà nói: “Thực ra mọi người chẳng qua vì ý kiến bất hòa mà đưa tay ra, vốn không có gì, tôi nhắc lại một câu, Diệp Thiên Vân giao cho Tây phái chúng tôi xử lý, như vậy sau này mọi người sẽ vẫn hòa hợp!”.

Diệp Thiên Vân thản nhiên cười, xem ra Phó Bác Sinh cho rằng thắng lợi đã nắm trong tay rồi, nếu không từ mấy lần gặp trước có thể thấy lão nhất định sẽ không như vậy, vì thế hắn liền quan sát hai người kia, có thể thấy bản lĩnh hẳn rất cao!

Tiêu Hùng không nói, nhưng Ngũ Vĩ lại cười nhạt nói: “Trung mạch chúng tôi từ khi thành lập chưa từng giao một người, cúi đầu trước người khác, thì thể diện chúng tôi ở đâu, Phó sư huynh, anh thật biết nói đùa. Sự việc đi đến bước này, nói gì cũng vô dụng”.

Ai cũng biết Ngũ Vĩ yêu quý Diệp Thiên Vân, vì thế vừa nghe thấy liền phản bác, hùng hồn nói một hơi!

Tiêu Hùng lại do dự một lúc, sau đó mới thản nhiên cười nói: “Phó huynh, chúng tôi đều rõ, lực lượng mượn này tốt thì tốt nhưng cuối cùng lại phải trả nợ, anh mượn lực lượng dễ dàng, có thể vẫn còn mắc nợ chứ?”

Phó Bác Sinh nghe xong cười nhạt: “Trả hay không là chuyện của tôi, không liên quan đến anh, vì thế anh không phải lo. Tốt nhất là quan tâm Trung phái nên thế nào đi!”

Tiêu Hùng cũng kiên nghị, lão chậm rãi nói: “Đã như vậy, thì chúng ta vào trận phân cao thấp!”

Đến mức này, Diệp Thiên Vân có thể hiểu vấn đề giữa hai phái, Tiêu Hùng vừa quay đầu lại nhìn, đương nhiên định xem ai xuất chiến trước, lão suy nghĩ rất lâu, rồi nói: “Nhược Sơn, trận này...” Ý của lão rất rõ ràng, chính là để Phương Nhược Sơn đi đánh trận đầu!

Mà bên kia Lý Khắc Tín đã nhảy ra, rêu rao ầm ĩ: “Hôm nay tôi sẽ lĩnh hội các anh, xem xem có phải thần thông như bên ngoài đồn đại không!”. Lời nói của lão quả thực càn rỡ đến mức nhất định, Phương Nhược Sơn dậm mạnh chân nhảy ra, không ngờ Tiêu Hùng dùng tay ngăn lại, giọng nặng nề: “Nhược Sơn, nhất định phải cẩn thận, võ công của lão rất cao, nếu không địch lại cũng không cần cố gắng gượng!”

Phương Nhược Sơn đâu nghe theo những lời này, thoát một cái thân hình xông ra, hô một tiếng lanh lảnh dứt khoát, mũi kiếm của lão chìa thẳng vào trước người Lý Khắc Tín: “Đến đi, tôi cũng muốn xem xem Võ Đang có võ công gì hay ho!”

Lý Khắc Tín cười nheo mắt nói: “Ồ, Phương Nhược Sơn sư thúc, đã nghe qua, toàn nghe thấy khi anh còn trẻ tuấn kiệt phóng khoáng, tôi cũng chưa có duyên gặp bao giờ, quả nhiên không tầm thường!”. Hai tay lão chấp sau lưng, dường như phớt lờ Phương Nhược Sơn.

Phương Nhược Sơn tính tình lạnh lùng, hơn nữa con người cũng cao ngạo, lão không chịu nổi những lời này, động tác thay đổi, là chiêu Tiên nhân chỉ đường, chân hơi nhúc nhích, đâm hướng tới ngực Lý Khắc Tín.

Lý Khắc Tín thấy người tới rồi, sắc mặt vui mừng, cơ thể lão hình như sớm đã đến trạng thái tốt nhất, khẽ chuyển mình, làm chiêu Hồn nguyên nhất khí, mà lúc này kiếm của Phương Nhược Sơn đã đến rồi, lão đưa tay kéo hướng mặt bên kiếm, trong nháy mắt bỗng hét to một tiếng “Mở”, trong khoảnh khắc này, tay và kiếm liên tiếp chạm nhau ba lần.

Phương Nhược Sơn ngày thường luôn luyện kiếm, ba cú chạm này lại khiến mũi kiếm của lão nứt đến một thước, may mà lão phản ứng kịp thời, cảm chắc mũi kiếm run run trong tay sau đó nhanh chóng biến thức, xuất chiêu Biết thời biết thế, mượn lực kiếm đã vung lên hướng vào đầu Lý Khắc Tín mà đâm tới!

Người của hai phái đều là cao thủ, đương nhiên từ xuất thủ có thể thấy được một số thứ, Diệp Thiên Vân càng có cảm xúc, chiêu này của Lý Khắc Tín gọn gàng, hoàn toàn có thể lấy biến ứng biến, thân hình cũng nhanh chậm đan xen, võ công quả thật điêu luyện, hẳn nhìn Ngũ Vĩ nói: “Hai bên thế nào?”

Ngũ Vĩ có vẻ cũng rất căng thẳng, xem ra cũng lo cho sự an nguy của Phương Nhược Sơn, không tập trung mà nói: “Không biết được, Huyền Vũ quyền của người này rất lợi hại!”

Nhưng khi nói câu này, hai người trên sân đã bắt đầu rồi, Phương Nhược Sơn nhanh chóng lùi lại, mà Lý Khắc Tín một bước không nhường, theo sát nút!

Phương Nhược Sơn lùi liên tiếp ba bước sau đó người bỗng nhảy lên, chuyển mình quay lại tung ra một kiếm, chiêu này lại khiến người ta cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng.

Lý Khắc Tín hình như không ngờ Phương Nhược Sơn lại xuất ra một kỳ chiêu như vậy. Người lão đã hứng lấy, vốn không thể né. Trong lúc hết sức cấp bách này, lão lại vẫn mỉm cười, tay trái từ sườn vung lên, chặn đứng mũi kiếm, ngay sau đó dưới chân phát lực.

Phương Nhược Sơn vừa nhìn thấy lão dùng tay giữ mũi kiếm liền gắng sức chuyển, ai biết Lý Khắc Tín hình như sớm đã tính đến, hoàn toàn không để ý chiêu này, vẫn một cái theo hướng ngược lại, dường như cùng lúc tay lão bẻ cong thanh kiếm!

Thanh kiếm này xem ra vô cùng đau đớn, vốn vắn thành hình dạng sứ mẽ, kết quả lại bị Lý Khắc Tín bẻ cong, lập tức không chịu nổi, “bang” một tiếng, gãy làm đôi!

Hai người đồng thời rơi xuống, Lý Khắc Tín trong tay nắm một nửa thanh kiếm, như không có chuyện gì, lão cười tủm tỉm nói: “Kiếm gì cũng không tốt bằng tay đâu!”

343. Chương 343: Bước Nhảy Long Hình

Phương Nhược Sơn lần này cũng bị làm cho mặt mũi đỏ bừng, trong tay lão cầm nửa đoạn kiếm kia, trên mặt nóng bừng! mấy chiêu của Lý Khắc Tín đã làm bẽ gãy nó, sao có thể không giận!. Lý Khắc Tín ném mạnh đoạn kiếm xuống đất, cơ thể cũng biến thành tam thể thức, nhìn Lý Khắc Tín đối diện.

Trung mạch cũng lộ ra vẻ lo lắng, nhìn từ võ công trên tay của Lý Khắc Tín, hẳn là Thiết Sa chương, đôi tay thanh khiết vô cùng, mà cũng không coi kiếm là cái gì!.

Lý Khắc Tín nhẹ nhàng vứt đoạn kiếm xuống đất, cười ha hả nói: “àì, võ công đời thứ hai Hình Ý môn cũng chẳng ra sao, bất luận thể nào chúng ta cũng xem như giao đấu rồi, hi vọng anh có thể không để tôi thất vọng!.”

Phương Nhược Sơn hai chân nghiêng xuống đất, sau đó tay trái đặt ở chỗ Đan điền khí hải, tay vùng lên, tung ra phách quyền (đòn chém), động tác của lão nhanh chóng khác thường, cơ thể hoàn toàn thoải mái triển khai, hướng ngực đối phương mà bổ tới!.

Lý Khắc Tín mặt vẫn tươi cười, chân phải lùi một bước, rồi tay trái lại thành hình trảo xuất chiêu Hoàng long giờ vuốt, người lùi về nhưng tay lại hướng về phía Phương Nhược Sơn. Trong lúc nảy lửa, hai người đều hết sức liều một chương, tay với tay gặp nhau phát ra tiếng va chạm cũng không to lắm, sắc mặt Phương Nhược Sơn biến đổi, ngay sau đó biến Phách quyền thành Băng quyền. Hai quyền này dường như không dừng lại, đòn liên tiếp khiến người ta khó mà phòng bị.

Lý Khắc Tín sau khi đối chương, ánh mắt rõ ràng thay đổi, người lão vốn là bay lùi lại, nhưng sau đòn này, ngược lại ngừng lại, chân đạp xuống, thân hình lại tung lên, Huyền Vũ quyền hay còn gọi là Lưỡng Nghi quyền, nhanh và chậm, cương và nhu bên trong đều thể hiện ra!.

“Bịch” một tiếng, hai người chưa đầy một giây lại đưa võ học lên cực đỉnh. Ngoan cố liều mạng, mà thân hình hai người vội vã lùi về.

Tim của mọi người bên dưới đều bị hai người thu nhỏ lại, Phương Nhược Sơn lùi lại khoảng hai mét thì dừng lại, khoe miệng đã rớm máu, sắc mặt cũng không được tốt, chắc chắn là bị thương rồi, nhưng mức độ này cũng không đáng nói.

Lý Khắc Tín không kém là mấy, ngực hẳn phập phồng nhanh mạnh, chiêu này cũng dùng đến sức mạnh toàn thân, mặt đỏ như trái táo, toàn bộ khí huyết đã dồn lên mặt, muốn mở miệng nhưng không nói ra được, cắn răng rất lâu, miễn cưỡng nói đỡ: “Không tồi!”. Nói xong liền ngậm miệng im lặng, hai cánh tay khô run, dễ thấy đã bị chấn thương không nhỏ.

Diệp Thiên Vân cau mày nhìn, từ hai người mà nói, Lý Khắc Tín lại không kém Phương Nhược Sơn là mấy, mà nhìn khí sắc trên mặt thì còn khá hơn một chút. Theo như hắn được biết, ở phái Võ Đang, Sư ự bối là đời thứ mười lăm, Phạm tự bối là đời thứ mười sáu, Tinh tự bối là đời thứ mười bảy, vừa rồi Tiêu Hùng nói lão là đời thứ mười sáu, vậy thì Võ Đang có lẽ rất nhiều cao thủ!.

Phải biết rằng trong đệ tử đời thứ hai của Hình Ý Môn, Phương Nhược Sơn có thể xếp hàng đầu, vì thế khiến hắn không thể không hoài nghi, bởi khi ở Băng Thành từng nghe Vương Thông của trường nói một câu. Phái Võ Đang này có mười bốn đời! từ đây mà suy đoán, phái Võ Đang hơn Hình Ý môn không phải một ít, ít nhất từ trận đấu trước mắt có thể thấy Lý Khắc Tín và Phương Nhược Sơn ngang nhau!

Trong khi Diệp Thiên Vân suy nghĩ, trên sân lại đến giây phút quan trọng, Phương Nhược Sơn từ dưới xuất ra Pháo quyền, nhưng Lý Khắc Tín lại sử dụng Mạnh hổ ra khỏi rừng, đầy cương mãnh.

Phương Nhược Sơn trong lúc giao đấu bỗng thân hình quay nhanh lại quán lấy sau lưng đối phương, hết sức đánh vào lưng lão, lúc đó Lý Khắc Tín kinh hãi, nhưng lão rất cay độc, dựa vào kinh nghiệm lâu năm, chân lùi về sau, nện đúng vào bụng dưới của Phương Nhược Sơn, hai người cùng lúc đều bay ra.

Diệp Thiên Vân sửng sốt, lại bỏ lỡ, hẳn hơi lo lắng vì Phương Nhược Sơn đã không chống đỡ được nữa rồi!.

Vô Tình Tử và Ngũ Vĩ đều chạy về phía trước, Phương Nhược Sơn máu từ miệng học ra, sống chết không biết thế nào!, Lý Khắc Tín cũng nằm trên mặt đất không nhúc nhích, xem ra cũng chẳng tốt đến đâu!

Trận đầu lại là thế hòa, thật bất ngờ. Bất luận là Trung mạch hay Tây phái, hai bên đều đang xem xét thương tích, mãi sau mới trở lại bình thường

Mắt của Vô Tình Tử dường như có thể phun ra lửa, mặc dù hai bên đều thương nặng nhưng lão thân thiết gần cận Phương Nhược Sơn, ngay lúc đó đã muốn lên sân quyết sống chết với Tây phái.

Phương Nhược Sơn thương tích cũng không phải nhẹ, Tiêu Hùng vỗ Vô Tình Tử nói: “Đưa ông ấy đến bệnh viện, mạng người quan trọng, có chuyện gì đợi sau hãy nói, nếu sư đệ mất mới thật sự là mất”.

Diệp Thiên Vân không nói gì, Tiêu Hùng nói không sai chút nào, bất kể thù hận nào cũng được, quan trọng nhất bây giờ là người bị thương, nếu không, vì thù hận mà làm lỡ thương tích thì cái được không bù lại được cái mất, mà Vô Tình Tử quá kích động, nếu lên sân nhất định sẽ nổi giận, lúc này để lão đi cũng là hợp lý nhất.

Ngũ Vĩ nhìn thương tích của Phương Nhược Sơn, trong lòng cũng khó chịu, nhưng lão cũng không biểu hiện ra ngoài như Vô Tình Tử, chỉ khẽ thở dài. Lão cũng muốn lên sân, chỉ có điều biết rõ thực lực của mình, vì thế nói với Diệp Thiên Vân: “Một cước này quá tàn nhẫn, Thiên Vân, nếu có cơ hội nhất định không được lưu tình!”.

Diệp Thiên Vân nhìn vẻ mặt Ngũ Vĩ, cũng nghiêm túc gật đầu, bởi hắn thấy được sự oán hận trong mắt Ngũ Vĩ.

Phó Bác Sinh nhìn thấy Phương Nhược Sơn bị thương, càng hiểu sự quan trọng của lão với Trung mạch, Phương Nhược Sơn về võ công được xếp ở hàng cao trong Trung mạch, với Tây phái mà nói họ đã thua rồi, lão chỉ tỏ ra đồng tình vừa phải với Lý Khắc Tín, nói: “Thật đáng tiếc, hai phái chúng ta đều tổn thương đệ tử, mặc dù đều có tổn hại nhưng bây giờ vẫn phải tiếp tục!”.

Lời nói của lão mặc dù có vẻ nặng nề nhưng vẻ mặt lại hoàn toàn không tương xứng, không khiến người ta khinh thường. Tiêu Hùng cau mày lên, chậm rãi nói: “Như vậy cũng tốt!”.

Phó Bác Sinh nhìn người của phái mình, có ý gọi Ngô Tự Cường lên, nhưng nhìn sắc mặt lão không tốt, dễ thấy là bởi Lý Khắc Tín, bèn nói nhạt: “Vậy trận này chúng ta cử Hoàng Thánh!”.

Hoàng Thánh nghe thế lập tức kích động, lão một bước đã nhảy lên, chấp tay cười ha hả: “Thực ra tôi sớm đã muốn giao lưu với sư huynh của Trung mạch, nhưng mãi không có cơ hội, hôm nay tôi nguyện cũng vị sư huynh sư đệ nào đấu vài chiêu, học hỏi lẫn nhau!”.

Tiêu Hùng nhìn thấy bộ dạng Hoàng Thánh ở đó gật gù đắc ý, không khỏi chán ghét, lão nhìn lướt qua rồi nói rất nhẹ nhàng: “Nếu đã như vậy, vậy Thiên Vân, cậu lên đánh với Hoàng Thánh sư thúc vài chiêu!”.

Chiêu này không thể nói không hận, thực lực của Diệp Thiên Vân cũng không kém đệ tử đời thứ hai, mà lại còn vô cùng tàn nhẫn. Hoàng Thánh vừa nghe suýt chút nữa ngất xỉu. Tối qua Diệp Thiên Vân vừa phế đi anh của Phó Bác Sinh, thủ đoạn hung tàn, lão bất luận thế nào cũng không ngờ mình sẽ gặp hắn, trong mắt Hoàng Thánh, Diệp Thiên Vân có lẽ là một trong hai trụ cột của Trung mạch, ngoài Phương Nhược Sơn ra là hắn, ít nhất phải tìm một đối thủ ngang tầm.

Hoàng Thánh đảo con ngươi, cười nói: “Tôi thấy hay là tôi tìm một người cùng vai vế, nếu không lại cảm thấy lấy vai vế đè người không hay!”.

Tiêu Hùng nghe lời của lão hơi ngừng lại, hình như cũng đang suy xét thích hợp hay không. Lúc này, Diệp Thiên Vân từ từ đi tới, khẽ chấp tay nói: “Hoàng sư thúc võ công cao cường, tôi bằng lòng cạo xát với ông, nếu có gì bất trắc, thì tôi tự nhận rủi ro!”.

Diệp Thiên Vân sớm đã muốn phế lão, Tây phái có lão là nhiều thêm mấy trăm cái miệng, không chỉ càn quấy mà còn nói những điều xiên xẹo, lần trước chính lão chủ định phá, lần này cơ hội hiếm thấy, sao có thể bỏ qua cho lão.

Hoàng Thánh nghe mấy lời này cũng không biết nên nói gì, lão có ý rút lui nhưng nhìn người của Trung mạch và Tây mạch đang khinh bỉ chế nhạo lão, huyết khí cũng dồn lên, không biết dừng khí từ đâu tới, hết

to: “Diệp Thiên Vân tôi nhìn cậu sớm đã không thuận mắt, hôm nay phải chấm dứt!”.

Diệp Thiên Vân cũng không trả lời lão, chỉ nhìn chăm chú vào người Hoàng Thánh, mặc dù người này chẳng ra gì nhưng trên người cũng có chút võ công, nếu không chắc chắn không sống tới hôm nay. Diệp Thiên Vân không coi thường một đối thủ nào, đều thận trọng là chính.

Hoàng Thánh mặc dù cũng hơi rụt rè nhưng cũng nghiêng rằng ngang ngạnh, chân lão dậm xuống đất, nhảy lên giống như bắn ra, giống phách quyền của Phương Nhược Sơn lao tới Diệp Thiên Vân .

Diệp Thiên Vân mặc dù chưa từng đấu với lão nhưng hẳn lại biết điểm yếu của lão, lập tức không chần chừ, người như lò xo bắn lên, võ công của Hoàng Thánh nhất định không bằng hẳn, nên cách của hẳn là lấy ngạnh đánh ngạnh, lấy Bằng quyền để đón, trong tích tắc gặp nhau, tay lão bỗng run rẩy!.

Sau khi giao thủ, Hoàng Thánh không nhịn được phát ra một tiếng kêu đau đớn, khi hẳn rút người ra, trong đầu đã sinh ra cảm giác sợ hãi, Diệp Thiên Vân quá kiên cường, ngay cả chiêu cũng không thử, mà cánh tay này suýt chút nữa bị phế rồi, sau khi đánh tay lại tê rần, căn bản là không thể động đậy, thân hình vội vã thối lui, muốn tránh công kích của Diệp Thiên Vân .

Diệp Thiên Vân có được cơ hội này, sao có thể bỏ cho lão chạy, Hoàng Thánh lùi thì hẳn tiến, chỉ là tốc độ nhanh hơn, hung dữ hơn, hai đầu gối nhảy ra như mũi tên, không chế cơ thể đến mức tận cùng, tốc độ của hẳn nhanh hơn bước lùi của Hoàng Thánh nhiều, nhảy mắt đã đuổi kịp.

Hoàng Thánh đâu còn cái dũng khí vừa nãy, lập tức sợ đến hồn bay phách tán, vô thức xuất chiêu chặn khí thế của Diệp Thiên Vân .

Diệp Thiên Vân vẻ mặt biến đổi, chân phải chặn đánh đòn của đối phương, tay kia dậm lên trước, vô sâu vào mặt đối phương, đồng thời chân phải hướng về sau, chân trái hướng lên trước, hai chân chéo nhau nhún người nhảy lên.

Hoàng Thánh nhìn chiêu đến quá mạnh mẽ, buộc phải lùi về sau, để có thể tránh đòn này,

Diệp Thiên Vân sao có thể bỏ qua cơ hội tốt thế này, liền trong lúc nhảy lên, tay hướng về trước tóm lấy hai mắt Hoàng Thánh, lão nghiêng đầu tránh, bị Diệp Thiên Vân tóm vào mang tai! Hẳn kéo về sau, ngay sau đó dùng tay quét ngang đến mắt, trên tay phát lực!.

Hoàng Thánh lập tức kêu thảm thiết, lấy tay ôm mặt theo bản năng, thân hình Diệp Thiên Vân lại rơi xuống, một chân đạp đúng hạ bộ của lão, chiêu này chính là bước nhảy Long Hình.

Cả sân đều sợ hãi, trong đó không ít người dựng tóc gáy. Đây đúng là Long Hình, trong tay Diệp Thiên Vân đã biến thành một con rồng kịch độc!

344. Chương 344: Đánh Một Trận Nửa

Chiêu Bước nhảy Long Hình này là lần đầu tiên thể hiện trước mặt mọi người, nhất thời, tất cả mọi người đều sửng sốt, Hoàng Thánh trên sân ngay cả sức lực phản kháng cũng không có, dường như vừa ra tay, thân hình Diệp Thiên Vân đã đuổi lên rồi.

Bất luận là từ tốc độ hay sức mạnh, chiêu này đều tuyệt đối trí mạng, mắt, tai, hạ bộ. Đây toàn là điểm trí mạng, trong ba huyết tề, trừ Hoàng Thánh có bản lĩnh chết mà vẫn sống, nếu không lão chỉ có con đường chết!

Diệp Thiên Vân trận này rất nhẹ nhàng, thậm chí ngay cả thể lực cũng không tiêu hao. Hẳn hiểu rõ vì sao, bởi vì Hoàng Thánh hoảng sợ rồi, động tác của lão, chiêu thức của lão, còn cả tim lão đều chùn bước về sau, vốn không định bỏ qua, nếu không cuộc đấu của hai người nhất định sẽ không dễ dàng như bây giờ.

Tây phái vừa nhìn tình hình như vậy, trong lòng sinh ra cảm giác bất lực với đối thủ như Diệp Thiên Vân . Bởi chiêu thức của hẳn quá tàn nhẫn, đã có lần nhìn thấy Long Hình của Diệp Thiên Vân, có điều không ác liệt như vậy.

Mấy ngày không nhìn thấy võ công này lại càng có tiến bộ, kẻ thù như thế này thật đáng sợ. Có lẽ hẳn không phải cao thủ lợi hại nhất, nhưng hẳn đang tiến bộ, không ngừng tiến bộ, hơn nữa ra tay tức là sống chết, chỉ cần là kẻ thù của hắn, thì cũng phải chịu hậu quả này!

Hoàng Thánh mặc dù với Trung mạch mà nói thì là một cái gây chọc phân, nhưng với Tây phái mà nói thì nhân duyên cũng không tệ. Mấy người đỡ Hoàng Thánh lên, sờ mạch đập, sau đó lắc đầu. Bề ngoài của Hoàng Thánh bị hủy đi một nửa, mắt bị chọc thủng, tai bị xé quá nửa, quan trọng nhất là trên huyết Nha môn sau tai có một lỗ hồng, nửa thân dưới cũng một bãi đỏ ngòm, thương thế như vậy, vốn không thể cứu vãn.

Người của Tây phái chỉ cần nhìn thấy vết thương, không thể không thấy sợ hãi với Diệp Thiên Vân.

Phó Bác Sinh muốn nói cái gì đó cuối cùng cũng không nói ra, có người đỡ Hoàng Thánh đến trước mặt lão, lão nhìn một cái rồi khoát tay để người đỡ đi. Lão quay người lại nhìn Diệp Thiên Vân, sắc mặt có chút ảm đạm nói: “Giết người không ghê tay”

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu đón ánh mắt lão, nói nhát: “Đây là Hình Ý Long Hình, đều là tông sư truyền thụ!”

Phó Bác Sinh nhìn dáng vẻ hắn trong lòng cũng bất định, giết người cũng không đáng sợ, nhưng Diệp Thiên Vân quá bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi không có biểu cảm gì, không thể không nói người như thế này mới thực sự là tàn nhẫn, lão cười nhạt nói: “Hay cho một câu Long Hình chối bỏ trách nhiệm cho mình. Cậu là một con ma trong Hình Ý Môn, tôi không có lời nào để nói, chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau!”

Diệp Thiên Vân nhìn lão một cái, Phó Bác Sinh sẽ không bỏ qua cho hắn, đó là chắc chắn, ít nhất trước khi lão làm môn chủ Hình Ý. Người như vậy rất nguy hiểm, nhưng được cái sống với nhau cũng không nhiều, hắn cũng không nói tiếp với Phó Bác Sinh mà quay lại phe Trung mạch.

Ngũ Vĩ cũng không biết từ đâu có chiếc khăn tay, sắc mặt không đành, nhưng sau một giây lại hiển hiện sự vững vàng nghị lực, lão hùng hổ vỗ vai Diệp Thiên Vân nói: “Có lẽ cậu đúng!”

Một trận của Diệp Thiên Vân mặc dù cũng không coi là phân sức mạnh, nhưng lại cho Tây phái một tiếng chuông cảnh báo. Trung mạch cất giấu cái gì, chẳng ai nói rõ, không khỏi phải thận trọng, nếu Trung mạch là xuất ra một người như Diệp Thiên Vân, thì thôi khỏi cần đánh nữa.

Phó Bác Sinh nhìn mấy người còn lại, mục tiêu đầu tiên của lão là Ngô Tự Cường, nhưng Ngô Tự Cường này rõ ràng còn chưa bình tâm lại sau chuyện vừa rồi. Lão đứng yên không nhúc nhích, ngay cả mắt cũng không ngẩng lên, vì thế lão cười với Tiêu Hùng nói: “Nếu một trận hòa, một trận thắng, Trung mạch từ khi bắt đầu đã luôn nương tay, là tôi nhìn sai, không ngờ các anh chớp mắt đã mạnh như vậy, ha ha, đã như vậy...”

Bổng lão nói với Ngô Tự Cường: “Trận này anh có thể lên không?”. Xem ra Phó Bác Sinh này cũng không có cách nào mới phun ra câu này, nếu còn chút tia hy vọng, lão cũng sẽ không nói!”

Ngô Tự Cường từ sau khi Lý Khắc Tín bị thương, luôn im lặng, nghe thấy lời kêu gọi của Phó Bác Sinh, lão cười cười nói: “Được, chỉ có điều giữa chúng ta...”

Sắc mặt Phó Bác Sinh lúc này biến đổi, lưỡng lự nhiều lần, lão gật mạnh, đồng ý nói: “Anh yên tâm!”

Chẳng ai biết hai người đang nói cái gì. Nhưng có thể khẳng định đây là một vụ đổi chác, cái khác thì không ai rõ. Ngô Tự Cường nghe những lời này, sắc mặt quả nhiên khá hơn rất nhiều, nhưng trên mặt vẫn còn chút lo lắng, đi lên giữa sân, chấp tay nói: “Vị bằng hữu nào ra cọ xát một lúc”.

Tiêu Hùng nhìn xuống dưới, Phương Nhược Sơn là thân thủ tốt nhất trong mấy người, hiện giờ dần bị đánh trọng thương, Diệp Thiên Vân cũng đã thắng rồi, chỉ còn lại Hình Tri và Ngũ Vĩ, lão suy nghĩ hồi lâu rồi chậm chậm nói: Ngũ sư đệ, cậu lên thế nào...?”

Giọng nói của Tiêu Hùng không chắc chắn, rất có ý thăm dò, bởi vừa rồi võ công của Lý Khắc Tín rất cao, nên Ngô Tự Cường này rất có khả năng cũng không kém là bao.

Bên cạnh lão chỉ có mấy người này, có thể dùng đã dùng rồi, chỉ có lão với Phó Bác Sinh đấu một trận, mặc nếu là chiến đấu giữa các phái, thì môn chủ với môn chủ, đây cũng coi là một nội quy, vì thế còn lại hai

người ắt phải chọn một.

Hình Tri uốn ngực ra, sang sảng nói: “Phái chủ, tôi muốn lên!” . lúc này trong phái không có người, cho dù biết rõ không địch lại được xung phải cố gắng mà lên, chỉ có lúc này mới có thể nhìn ra.

Ngũ Vĩ lại không nghĩ nhiều như vậy, lão cười nhạt: “Để tôi đi được rồi, huynh đệ chúng ta mấy người,sao còn phân anh tôi cái gì!”.Vừa nói vừa cởi áo, mỉm cười đi lên sân.

Hình Tri lúc này trong ánh mắt như nổi lên lệ quang, nhưng lão sau một giây lại lấy lại tâm trạng bình thường, lão đứng đó nói: “Không cần gắng gượng!”. nói xong cũng không nói gì nữa.

Diệp Thiên Vân nhìn về mặt của mấy người, bình thường có vẻ cũng không quan tâm nhau lắm, nhưng đến lúc thế này mới thấy được tình nghĩa giữa họ, hẳn cũng muốn lên nhưng lại không thể lên sân lần nữa, với sự tranh đấu như vậy của Trung phái hẳn cũng không thể nói gì chỉ có thể im lặng.

Ngũ Vĩ bước lên trước chấp tay nói: “Dùng võ thuật kết bạn, bản lĩnh trong tay!”.Lời của lão vẫn hờ hững như lúc đầu mà lại vẫn ung dung.

Diệp Thiên Vân nghe khẩu khí của lão, liền nhớ đến khi Ngũ Vĩ cầm bình trà tản bộ khắp Hình Ý Môn, cũng bất giác cười.Những khoảnh khắc như thế này luôn có thể tôn lên sự cao lớn của người ta,ai cũng có bản lĩnh, người bình thường cũng có cái mặt không tầm thường, mà trong tầm thường cũng có cái không tầm thường.

Ngô Tự Cường nhìn Ngũ Vĩ cũng chấp tay, sau đó dùng Hồn nguyên nhất khí để bắt đầu. Đây là thức đầu tiên của Huyền Vũ quyền Võ Đang. Từ thân pháp mà nói, lão vào Lý Khắc Tín đều có nguồn gốc rất sâu, không ít động tác lén lút đều giống nhau như đúc.

Ngũ Vĩ đứng đó, thân thể pháp phòng tự nhiên. Về mặt tu dưỡng lão hẳn rất cao nhưng về võ công, thì hình như lão còn kém Phương Nhược Sơn một ít, mà trước đây Diệp Thiên Vân đấu với lão cũng chỉ đấu hai ba mươi chiêu là lão thua.

Ngô Tự Cường trông thấy dáng vẻ Ngũ Vĩ lại như vậy, cũng không chờ đợi, chân phát lực nhảy đến trước mặt Ngũ Vĩ,tiếp đất đột ngột nhưng người lại đứng lại vững vàng, chân đá ra một đường vòng, người bỗng khom xuống, chiêu này là Hải Đế Lao Nguyệt(Mò kim đáy bể), góc độ của người khiến người ta khó chịu, bởi góc độ lão ra tay với độ cong của thân hình khiến người ta hơi không dám tin.

Khi đòn của lão còn chưa đến, chân Ngũ Vĩ đá lên rất nhanh, hai tay đồng thời đánh mạnh vào đầu Ngô Tự Cường !

Mọi người trong sân đều sửng sốt, chiêu này không thuộc Hình Ý Môn. Trên sân đều là cao thủ của Hình Ý Môn, một chiêu một thức đều rất tàn nhẫn, nhưng chiêu thức của Ngũ Vĩ lại không biết từ đâu ra.

Chỉ có Diệp Thiên Vân mới biết chiêu thức này.Những thứ Ngũ Vĩ học trời nam đất bắc, có Bát quái, có Hình Ý, còn có Thái Cực, võ công của lão không chỉ hạn chế ở Hình Ý quyền, mà gần với Đạo gia, có lúc còn tự sáng tạo ra vài chiêu. Chiêu này cũng là tự sáng tạo ra, có điều Diệp Thiên Vân không ngờ lão lại to gan như vậy, lại dùng chiêu thức này ở đây!.

Ngô Tự Cường nhìn thấy chiêu của Ngũ Vĩ đến, cong gối người về sau, chính là lấy lưng để cuộn vòng, một chân đá ra, mà tay cũng tung một chưởng, bỗng bật lên như con lật đật.

Phản ứng của Ngũ Vĩ cũng không chậm. người lão lùi về sau, tiếp đó như đã liệu, đánh ra Băng quyền!. Người Ngô Tự Cường bật lên khỏi mặt đất, giống như một con rắn, bám lấy Ngũ Vĩ với tốc độ cực nhanh.

Giữa lúc hai người bay lên không, hai chưởng giao nhau, chưởng giao chưởng vang dội khác thường, vang vọng cả sân, lúc này chân Ngô Tự Cường bỗng tung ra Bát Tự Hình, ôm trọn sau người Ngũ Vĩ, lấy toàn lực tung ra một chưởng!.

Chân Ngũ Vĩ còn chưa tiếp đất, vừa nhìn thấy chưởng tới, đồng tử co lại, cũng chỉ có thể dùng lực toàn thân tập trung lên tay, quay người tiếp chưởng này.

Về mặt Ngô Tự Cường bỗng cười một cách cổ quái, các đốt ngón tay bỗng giờ ra, như roi da cuốn lấy hai tay Ngũ Vĩ, đánh trúng hàm Ngũ Vĩ ,đường như tay kia đồng thời từ dưới vòng lên ấn một chưởng vào ngực

Ngũ Vĩ.

Ngũ Vĩ phun máu ngay tại chỗ, thân hình như điều đứt dây, người lão bay lên hai mét!.

Hình Tri gào lên xót thương: “Sư huynh!”.

Đôi mắt Diệp Thiên Vân trở nên sắc bén lạ thường, như một con hồ vồ mồi, một bước chân đuổi kịp thân thể Ngũ Vĩ, bắt được người lão, hất quay ngang nhẹ nhàng đưa cho Hình Tri

Hình Tri vừa nhìn thấy lập tức nhảy lên đỡ lấy Ngũ Vĩ, bắt chấp mọi thứ lao thẳng đến bệnh viện.

Diệp Thiên Vân thân hình trụ vững, quay người chậm chậm nói với Tiêu Hùng: “Môn chủ, tôi muốn đấu với lão!”.

345. Chương 345: Hành Hạ Đến Chết

Tiêu Hùng sắc mặt khó coi, lão cân nhắc một lúc, sau đó khẽ lắc đầu nói: “Đây là tử thí thực sự, sống chết không liên quan đến người ta, Thiên Vân, tốt nhất là cậu kiềm chế bản thân một chút!”.

Diệp Thiên Vân cũng không tức giận với chuyện Ngũ Vĩ bị thương, hấn suy nghĩ kỹ càng, cũng cảm thấy kỳ quặc, Tiêu Hùng từ khi bắt đầu đến khi kết thúc, luôn lặng lẽ, ngay cả biết rõ Ngũ Vĩ bị thương cũng chẳng quan tâm, có vẻ cũng giống như đã sắp đặt. Bây giờ xông lên chắc chắn làm xáo trộn kế hoạch của lão, không biết lão nghĩ thế nào, chỉ có thể lui về sau xem tình hình phát triển, mức độ cuối cùng là gì còn chưa biết.

Phó Bác Sinh nhìn thấy bên mình cũng thắng một trận, ánh mắt cũng có vẻ thỏa mãn, lão hình như cũng thoải mái hơn một chút, nói nhạt: “Tiêu huynh, chúng ta một đều, phải đấu tiếp, hai bên cũng có thể...”

Lão vô cùng tự tin, lại không ngờ Ngô Tự Cường đứng trong sân mãi không xuống, lão quay đầu nói với Phó Bác Sinh: “Tôi muốn đấu với cậu ta!”. Nói rồi lấy tay chỉ vào Diệp Thiên Vân dưới sân.

Phó Bác Sinh nhìn Diệp Thiên Vân dưới sân, cau mày lên. Sức mạnh cao cường của Diệp Thiên Vân không giống dáng vẻ, hiện nay ít nhất hấn phải có trình độ tương đương Phương Nhược Sơn . Mặc dù là đệ tử đời thứ ba nhưng vừa rồi ra tay quả thực là bản sao của đời thứ nhất, có điều võ công của Ngô Tự Cường hiển nhiên cũng không thấp, nếu để hai người họ với nhau, nhất định là long hổ tranh hùng, trong lòng cũng chần chừ chưa chắc chắn.

Tiêu Hùng ở bên nghe bọn họ nói chuyện, lập tức lông mày cũng giãn ra, lão mỉm cười nói: “Nếu hai người họ đều có ý như vậy thì tôi thấy để bọn họ đánh một trận đi, cuối cùng tôi và Phó huynh sẽ quyết thắng bại!”.

Phó Bác Sinh nghe câu này trong lòng bình tĩnh lại, võ công của Ngô Tự Cường còn cao hơn một chút so với những người còn lại, mà coi như thua thì chỉ là 2-Diệp Thiên Vân, lão thở dài sau đó mới gật đầu quyết định, nhìn Ngô Tự Cường nói: “Anh thật sự muốn đấu với cậu ta ?”.

Con mắt vô hồn của Ngô Tự Cường lập tức sáng quắc, lão nói chậm: “Nhưng xin một trận!”

Phó Bác Sinh nghe xong không khỏi mắng thầm, Ngô Tự Cường cũng là một người luyện võ mà ngu ngốc. Hai người như thế gặp nhau, thì kết quả nhất định không nằm trong phạm vi xác định, lão nói nhạt: “Được, vậy xem anh thế nào!”.

Ngô Tự Cường nghe xong, tinh thần chấn động, lão nhìn Diệp Thiên Vân đang đứng đó bằng ánh mắt tán thưởng nói: “Tôi vốn tưởng rằng Hình Ý môn cũng vô vị, không ngờ lại gặp người thú vị như cậu, đáng để tôi ra tay, đến đi!”.

Lúc đó Tiêu Hùng nhìn Diệp Thiên Vân, gật đầu nói: “Cẩn thận!”.

Hình Tri lại rất quan tâm, Diệp Thiên Vân thắng một trận, nhưng xem có vẻ không có chuyện gì, lão tiến lên trước thẳm nói: “Ngũ sư thúc của cậu sẽ không có việc gì. An toàn của bản thân là quan trọng nhất!”.

Diệp Thiên Vân gật đầu, thoát cái đã lên giữa sân, toàn thân hấn không ngừng điều hòa, trong mấy giây mà đưa trạng thái của mình lên mức cao nhất, khí thế hùng hực!. Hàng ngày hấn đều ngâm người trong

thuốc, nên luôn có tác dụng phụ, đó là tinh lực tràn trề, khi đấu võ với người ta, kinh lực của cơ thể hoàn toàn là không thể dùng hết.

Hắn nhìn Ngô Tự Cường đối diện, tay người này cũng giống như bạch ngọc, cũng có công phu Thiết Sa chưởng, hơn nữa vừa rồi cũng nhìn thấy lão ra tay, cũng hiểu đôi chút con đường của lão. Trước đây hắn cũng đã dùng Kim Chung Tráo đấu với Thiết Sa Chưởng, nó giống như dùng chùy sắt đập chuông, thân thể còn bị thương, nhưng bây giờ Kim Chung Tráo của hắn đã đến tầng thứ sáu, ra tay đã có tốc độ, cũng trở nên khác biệt. Lúc đầu khi ở tầng thứ tư bị thương, thì trận chiến hôm nay càng có thể kiểm chứng sự tiến bộ của Kim Chung Tráo, muốn đến đây, hắn nóng lòng muốn một trận đấu lớn, lập tức chấp tay chứng tỏ mình đã chuẩn bị xong rồi!.

Ngô Tự Cường trông thần thái của Ngô Tự Cường, trên mặt lại có vẻ tươi cười, hắn dùng Hồn nguyên nhất khí sau đó làm một động tác to gan, ngoắc ngón tay hướng về .

Diệp Thiên Vân không bị kiểu khiêu khích này làm tức giận, chỉ cần đến võ đạo, không có bất kỳ ai, bất kỳ việc gì khiến hắn mất bình tĩnh. Hắn làm Tam thể thức, thân hình hướng về trước, không ngừng biến đổi phương hướng, hai vòng quay nhanh đã đến trước mặt Ngô Tự Cường, tung ra Băng quyền quen thuộc!.

Ngô Tự Cường dương như cũng cảm thấy bất ngờ, lão tướng Diệp Thiên Vân phải dùng mười hai hình đối phó với Hoàng Thánh khi nãy, không ngờ lại là Băng quyền, nên cũng chột dạ, sau đó lão dậm chân, dùng chiêu Quy Xà Đồng Thể, võ công lấy phòng thủ là chính, tay đến trước ngực, bàn tay rộng như ngọc che lại lối tấn công của Diệp Thiên Vân ,đồng thời đẩy quyền ra ngoài, định lấy công đối công.

Diệp Thiên Vân nhìn đôi tay này, không hề sợ hãi Thiết Sa chưởng của lão, trong người đưa Kim Chung Tráo lên cực đỉnh rồi tiếp xúc với tay của Ngô Tự Cường, nháy mắt phát ra sức mạnh hình xoáy ốc.

Trong đại sảnh lập tức truyền đi thứ tiếng vang như kim khí đập vào nhau, sau đó thân thể hai người bay ngược lại, có vẻ đều bị lực đạo này phản chấn trở lại.

Ngô Tự Cường bị chiêu này, mắt quắc lên, lão nhảy về phía trước, lao thẳng đến trước người Diệp Thiên Vân !.

Chiêu này Diệp Thiên Vân toàn lực phát ra, tác động của cú va chạm đối với hai người như nhau, điều này khiến hắn cũng thấy hoạt bát lên.cho đến bây giờ, ít nhất cũng chưa có ai dính đòn này mà lại không bị tổn thương gì, nên tinh thần hắn càng hưng phấn, cùng lúc chân dậm xuống, người lao lên trước như dã thú, dường như Ngô Tự Cường trước mặt chính là con mồi của hắn!.

Người xem dưới sân hoảng hốt, khi Diệp Thiên Vân dùng sức mạnh hình xoáy ốc, rất nhiều người đã thấy, kinh đạo này có thể khiến xương gãy gân lìa, người bình thường không thể đỡ được, không ngờ Ngô Tự Cường lại có bản lĩnh như vậy !. Tất cả mọi người đều là võ giả, lại càng chú ý cao thủ quyết đấu. Bởi đây là trận đấu sinh tử thực sự, nếu may thì có thể học lên được vài thứ từ đó, ngay cả Tiêu Hùng cũng không ngoại lệ, nhìn không chớp mắt.

Vấn đề khó nhất của Diệp Thiên Vân bây giờ là tinh lực quá tràn trề. Sau chiêu này phát hiện ra Ngô Tự Cường lại là một đối thủ không tồi, nên tâm trạng hắn thay đổi, nhìn người Ngô Tự Cường lao đến rồi ,liền dùng tới Long Hình.

Ngô Tự Cường nháy mắt tới trước mặt Diệp Thiên Vân, toàn thân phát lực, tay phải đến rồi, lại tung chiêu Thanh Long (ác thần) để tấn công! Diệp Thiên Vân lấy Hoàn quyền tay phải đỡ, hết sức nhanh chóng biến chiêu nắm lấy cổ tay lão, đồng thời chân phải đạp vào đầu gối đối phương, tay trái vòng vào trong vặn khuỷu tay lão.

Ngô Tự Cường phản ứng không chậm, lão lập tức lấy tay phát lực về trước, sau đó rút về sau, đồng thời đầu gối gấp nghiêng sang bên cạnh, tránh hai đòn tấn công kia!.

Thứ Diệp Thiên Vân sử dụng là Lão long ngoa đạo trong Long Hình, chân phải hắn đạp mạnh xuống, thuận chân giẫm lên mu bàn chân Ngô Tự Cường . Tay trái dùng sức vặn đồng thời lấy sức người đè xuống.

Chiêu Long Hình này của hắn chính là chuyên dùng để đạp chân, lần này sử dụng đánh trúng Ngô Tự Cường ,đồng thời đè hắn xuống.

Sắc mặt Ngô Tự Cường biến đổi, tay hất đảo qua mặt Diệp Thiên Vân, sau đó dứt ra thối lui, rõ ràng, khi thân hình nhanh chóng lùi lại, chân đã khập khiễng, không thể nhanh nhẹn như lúc trước!

Diệp Thiên Vân cũng sợ Thiết Sa chưởng đập vào mặt, hấn né người sang bên cạnh, nhanh chóng theo sát, ra tay đánh Pháo quyền,

Chân của Ngô Tự Cường không còn nhanh nhẹn như trước được nữa, chỉ đưa tay chống đỡ, có thể thấy rõ mồ hôi trên mặt, xem ra chưởng của Diệp Thiên Vân không phải là không có ảnh hưởng với lão.

Diệp Thiên Vân như mãnh thú nổi điên, trong nháy mắt trút hết tinh lực, liên tục dùng năm chưởng Băng, Pháo, Phách, Hoành, Toàn, mà tay giật giật liên tục, mỗi lần tấn công đều giật giật hình xoáy ốc!

Sau khi dùng một vòng, Ngô Tự Cường mặt cắt không còn giọt máu, lão đâu ngờ Diệp Thiên Vân lại biến hóa như vậy, thừa lúc chân mình không thể di chuyển liền đuổi theo dùng năm hình quyền tấn công mạnh mẽ. Quyền pháp của Diệp Thiên Vân vừa nhanh vừa hiểm, hơn nữa kinh đạo khác thường, Ngô Tự Cường cắn răng gào to một tiếng, tiếp tục rút lui!

Diệp Thiên Vân mới hiểu đại độc của Long Hình này, khiến Ngô Tự Cường từ một đối thủ lớn mạnh trở thành tấm bia sống, vừa nhìn thấy Ngô Tự Cường muốn chạy trốn, đầu thế cho lão cơ hội, hiện giờ tinh lực hấn cũng trút ra khá khá rồi, mũi chân đạp xuống đất, người vội vàng đuổi theo, dùng Chập Long Phục của Long Hình, giờ vượt đánh về phía trước, khi đối mặt liền vồ lên mặt Ngô Tự Cường, đồng thời trên tay phát lực, cào xuống dưới, đến cổ Ngô Tự Cường liền dùng sức vặn một cái.

Đầu Ngô Tự Cường không còn sức gục xuống, lão vừa dính năm Hình quyền, sức lực không theo kịp, Diệp Thiên Vân lúc này nhanh gấp mấy lần, nên ngay cả phản kháng cũng không có, trông thấy luôn Diêm Vương rồi!

Mấy người còn lại dưới sân, đều có hiểu biết mới về sức mạnh của Diệp Thiên Vân, lớn mạnh vô cùng, hơn nữa thân hình như mãnh thú. Đối thủ cường đại như vậy đúng là rõ ràng khiến lão chết đau đớn!

Diệp Thiên Vân vút xác Ngô Tự Cường sang một bên, rồi đi xuống dưới, hấn đã trả mối thù của Ngũ Vĩ. Đây cũng coi là một kiểu nhả nhủ về tình nghĩa.

Tiêu Hùng nhìn thấy Ngô Tự Cường chết rồi, rất hài lòng, lão cười nói: “Phó huynh, mời!”

346. Chương 346: Bọn Họ Vô Tội

Công phu của Diệp Thiên Vân bình thường thì không nói làm gì nhưng bây giờ chỉ một cước hấn có thể quét sạch Hình Ý Môn. Ít nhất là đến bây giờ, ngoài mấy đại tông sư sau núi ra thì hầu như không có ai là đối thủ của hấn.

Tiêu Hùng có được một trợ thủ như vậy đương nhiên là rất hân diện. Trước khi vào Hình Ý môn Diệp Thiên Vân chỉ là một võ gia bình thường nhưng bây giờ sự tiến bộ của hấn đã khiến cho không ai dám coi thường. Từ góc độ nhìn người mà nói, Tiêu Hùng quả là có con mắt tinh đời, chính ông ta là người đưa Diệp Thiên Vân vào Hình Ý Môn.

Phó Bác Sinh thở dài, trong nháy mắt hai trợ thủ người nước ngoài đã bị kết liễu, có cái hay cũng có cái không hay, chuyện này không hề ảnh hưởng đến sự phát triển của Tây phái, bởi vì ngoài chuyện Hoàng Thánh chết ra thì những người khác không sao, coi như là thua rồi, vậy thì vẫn còn có thể trở về.

Hấn do dự một hồi sau đó cười nói: “Tiêu huynh công phu tiến bộ thật đấy, ta còn nhớ chúng ta đã nhiều năm không ra tay rồi, chỉ là không ngờ hôm nay lại vì chuyện này mà ra tay, xem ra giữa chúng ta nhất định phải giải quyết cho xong.”

Tiêu Hùng sửa sang lại quần áo, rồi sau đó đi tới võ đài, chậm rãi nói: “Ta quả thực nhiều năm chưa động tay rồi, công phu nhất định là kém đi nhiều!”

Phái chủ của Bắc Phái nhảy từ trên khán đài xuống, khiến cho Trung Mạch và Tây Phái ngáy ra, vào lúc này ông ta đến đây làm gì? Mọi người đều nghĩ ông ta là ngư ông đắc lợi, nên không khỏi nhìn không ta tức giận.

Người này đúng là Kim Ung, ông ta cười dài mà nói: “Ba người chúng ta mấy năm nay không có giao thủ không ngờ hôm nay hai người lại quyết phân thắng bại.”

Lời này vừa nói ra không ít người cũng yên lòng, lúc này hai bên cũng đã đấu tới một mức nhất định rồi, nếu như lúc này lại thêm một phe nữa, như vậy mọi chuyện sẽ khác đi.

Kim Ung vuốt râu nhìn lướt Diệp Thiên Vân sau đó nói với Tiêu Hùng: “Tiêu huynh Trung Mạch các người có một người ra tay độc ác như vậy, quả đúng là xứng với cái danh Hình Ý Ma, đúng là một nhân tài.”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng cảm thấy hơi ngượng. Hình Ý Ma cái biệt hiệu này

không hay ho gì, kẻ thù đặt cho thì làm gì có chuyện biệt danh hay, nhưng Kim Ung này lại rất thích cái tên đó nên hẳn cũng thấy hơi bất ngờ, ngại ra không biết nói gì.

Tiêu Hùng cũng cười nói: “Trong môn phái Diệp Thiên Vân rất hòa thuận với mọi người, chứ không giống như bên ngoài gọi vậy đâu, hẳn dù sao cũng là một đệ tử giỏi.”

Kim Ung nhìn Diệp Thiên Vân cười ha ha nói: “Kì thật, cái tên này rất hay. Bây giờ võ lâm đều biết người có cái biệt danh như vậy, nếu như người không phải là người của Trung Mạch, thì ta sẽ nhận người vào Bắc Phái chúng ta.” Ông ta thể hiện sự quý trọng nhân tài ngay trước mặt Tiêu Hùng nhưng sau đó lại chuyển chủ đề: “Người biết thế nào là ma không?”

Diệp Thiên Vân, hẳn không có nghiên cứu mấy vấn đề này, trước giờ cũng không lãng phí thời gian nghĩ tới cái tên đó, bây giờ nói chuyện cái tên này có chút lạc đề, không biết tại sao Kim Ung lại nhắc đến chuyện này.

Kim Ung ha ha cười nói: “Ma cũng không phải kinh khủng như mọi người tưởng tượng. Từ góc độ khách quan mà nói nó cũng là một loại học thuật như Phật, Đạo, Nho, là một kiểu lí luận, ma chủ yếu là không chịu ràng buộc, muốn làm gì thì làm, không phải là giết người như điên như dại. Đạo trọng tự nhiên, Phật trọng sinh mệnh, Ma trọng cái tôi. Ta nghĩ cái tên này rất hay, chú trọng cái tôi là bản tính của mỗi con người, không cần phải để ý đến bất kì một sự gò bó nào.”

PhóBác Sinh cười ha ha sau đó nói: “Kim huynh huynh nói vậy có phải là người của ta chết vô ích rồi không. Tôn trọng cái tôi không có nghĩa là coi thường tính mạng con người, hơn nữa Diệp Thiên Vân cũng không phải đệ tử của phái các người, không thì người cũng đã sợ chết rồi.”

Kim Ung cười nói: “Người nhất định phải đấu với Tiêu Hùng sao? Người phải biết rằng ba phái chúng ta mặc dù vẫn có mâu thuẫn nhưng chưa bao giờ đến mức độ này!”

Phó Bác Sinh cười nói: “Yên tâm đi, Kim huynh, chuyện này do ta tự gánh chịu!”

Tiêu Hùng ngược lại thấy có gì đó không ổn nói: “Phó huynh, mấy ngày nay người năm lần bảy lượt gây khó dễ cho chúng ta, ta cũng nhẫn nại bỏ qua nhưng hôm nay bảo ta giao Diệp Thiên Vân thì không thể, chuyện này là không thể những chuyện khác chúng ta đều có thể thỏa thuận, chỉ có.....”.

Diệp Thiên Vân có chút mơ hồ, ngữ khí và giọng điệu của Tiêu Hùng lúc này và khi nãy cứ như hai người khác nhau vậy, nếu là trước khi khai chiến mà nói những lời này thì, hai phái rất có thể còn có đường hoà hoãn. Nhưng bây giờ đã bị dồn vào con đường chết, nói những lời này chẳng quá là vô bổ sao?

Phó Bác Sinh không chút do dự khoát tay nói: “Việc này không thể thỏa thuận được nữa, cũng không có cách nào mà thỏa thuận được, người cũng không cần phải nói nữa, chuyện đã đến mức này, giữa chúng ta nên giải quyết rõ ràng, không thì ta không biết ăn nói thế nào với anh em trong phái.” Giọng nói của ông ta rất kiên quyết, vốn dĩ không nhận ra sự thay đổi trong giọng nói của Tiêu Hùng.

Ông ta vừa dứt lời thì một giọng nói già nua nhưng vẫn rất uy nghiêm vang lên: “Dễ ănnói, người có nghĩ là sẽ ăn nói thế nào với ta không? ta đang bị bệnh. Nhưng ta không hô đồ, người đem Hình Ý môn làm loạn như ngày hôm nay, trách nhiệm lớn thế nào, người biết không?”

Diệp Thiên Vân nghe xong những lời này cũng không khỏi kinh ngạc. Lúc này khi mới đến hẳn đã nhìn lướt một lượt chỉ thấy có Kim Ung vậy mà bây giờ lại thêm một người, hẳn không ngạc nhiên sao được. Sau đó hẳn mới hiểu ra có lẽ là khi hẳn thì đấu ông ta đã đi vào. Giọng nói, ngữ khí, âm điệu hẳn chắc chắn đó là môn chủ của Hình Ý Môn, nên rất nhanh hẳn đã đưa ra phán đoán này.

Sau khi đã hiểu ra, hắn nheo mắt nhìn xung quanh. Thái độ của Tiêu Hùng rõ ràng là không giống khi nãy. Khi nãy ông ta rất kiên quyết ấy vậy mà từ khi Kim Ưng đến, ông ta lại tỏ ra muốn hòa giải, chỉ có một khả năng đó là ông ta sớm đã biết môn chủ sẽ đến, vậy thì tất cả đều đã được dự tính. Tiêu Hùng không phải là chiến đấu một mình mà còn có một người khác nữa đó chính là Kim Ưng.

Câu trả lời này làm cho Diệp Thiên Vân khó mà tin được, hắn nhìn một lượt, chỉ còn lại Vô Tình Tử, và Hình Tri vậy thì hai người Tiêu Sát và Ngũ Vĩ cùng Phương Nhược Sơn.....

Ngay lúc này trong tích tắc Diệp Thiên Vân đã hiểu ra nhiều điều, thái độ của Tiêu Hùng đã làm hắn hiểu ra mọi chuyện, ông ta và Kim Ưng bắt tay tính sổ Phó Bác Sinh. Và Ngũ Vĩ và Phương Nhược Sơn đều là vật hi sinh bởi vì hai người bọn họ không muốn đánh nhau, Phương Nhược Sơn tính cách khá trầm tĩnh, Ngũ Vĩ thì trọng tình cảm nên trong lúc quan trọng khó mà khống chế nổi mình. Hắn nhìn hai người đứng sau lưng mình Vô Tình Tử và Hình Tri, hai người mặc dù có vẻ hơi kinh ngạc nhưng cũng không thể hiện rõ ra.

Chuyện này phân tích ra khiến hắn lạnh cả người. Huynh đệ bao nhiêu năm vậy mà lại trở thành vật hi sinh, cuối cùng thì vì Trung Mạch chuyện gì cũng có thể làm. Chỉ có câu trả lời này mới khiến hắn thấy hợp lí.

Nhưng chính vào lúc Phó Bác Sinh mặt mũi trắng bệch ra, hắn nghe thấy giọng nói này thì ngay lập tức lùi lại mấy bước, sau đó mới dừng lại, nhìn Tiêu Hùng nói: “Hắn, hắn sao lại có thể sống lại.....”

Nhưng vào lúc đó một người mặc áo trắng, chậm rãi từ trên khán đài bước xuống, vất tay sau lưng cười nói: “Phó Bác Sinh, ta sớm đã biết ngươi là người như thế nào, chỉ là ta cho ngươi rất nhiều cơ hội, hi vọng ngươi có thể hiểu được điều này nhưng không ngờ ngươi đến chết vẫn không thay đổi, chuyện này khiến ta đành phải đưa ra quyết định cuối cùng.”

Tiêu Hùng và Kim Ưng lúc này cùng chấp tay nói với người đang đi tới: “Môn chủ, sức khỏe của môn chủ không tốt thì.....”.

Hình Ý môn chủ khoát tay nói: “Ta thật không hiểu tại sao trong thời gian ngắn như vậy mà Hình Ý môn lại thành ra thế này, Phó Bác Sinh, ngươi định giải thích với ta thế nào đây.”

Tây Phái tái mặt. Phó Bác Sinh muốn lùi cũng không lùi được nữa rồi, ông ta đứng thẳng người, sau đó là người không dứt, mãi sau mới nói: “Lão nhân, năng lực của ta không phải ông không biết, nếu xét về các đệ tử thì ta là có năng lực nhất, có tâm nhất, vậy mà trước giờ ông không bao giờ để ý đến ta. Đúng, ta có tham vọng, ta muốn làm môn chủ, muốn khống chế Hình Ý Môn, nhưng như vậy có gì sai? Lẽ nào bọn chúng không có tham vọng đó? Con người luôn có sự ích kỉ, ngay cả ông cũng không phải ngoại lệ.”

Phó Bác Sinh bị môn chủ Hình Ý môn dồn đến chỗ chết, hôm nay đã đến mức độ này, không thể quay lại nữa, nên hắn lật mặt.

Môn chủ Hình Ý môn thở dài, im lặng một lát mới nói: “Ngươi muốn làm môn chủ không sai, ngươi tận tâm hết sức ta cũng rất coi trọng, nhưng ngươi lại đem người ngoài đến đối phó với người nhà. Hành động của ngươi như vậy lẽ nào là muốn làm môn chủ sao? Ngươi nhắm thử xem, mình có xứng không?”

Phó Bác Sinh trừng mắt nói: “Ta từng bước từng bước đến bây giờ, cái gì khiến cho ta trở thành như vậy? Ông từng nghĩ đến chưa? Hình Ý môn như ngày hôm nay, lỗi cũng là do ông.”

Đối mặt với sự chỉ trích như vậy Hình Ý môn chủ thở dài. Ông ta đột nhiên ảm đạm nói với Phó Bác Sinh: “Kỳ thật ta có ý truyền vị trí này cho ngươi, chỉ tiếc...” Ông ta không nói tiếp nữa, bởi vì, tất cả đều đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Phó Bác Sinh không thể khống chế nổi nước mắt, hai hàng lệ rơi xuống. Ông ta thì thảo luận lắm bầm: “Đây là vận mệnh? Thật là buồn cười... Thật là buồn cười...” vừa nói khoe miệng máu tươi chảy ra, gắng gượng nói câu cuối cùng: “Bọn họ vô tội!” vừa nói dứt lời thì tắt thở!

347. Chương 347: Chí Hướng Lớn

Phó Bác Sinh gục ngã, mà không có chút báo hiệu nào. Xét về mọi mặt đều là một đòn công kích lớn đối với Tây Phái. Khi ông ta còn sống thì từng từng như một ngọn núi, ông ta gục ngã rồi thì Tây Phái có mạnh mấy mà không có phái chủ thì cũng như rỗng không có móng, vốn dĩ không biết đi đâu về đâu.

Mấy người trong Tây Phái cũng rơi lệ. Trước mặt môn chủ Hình Ý môn bọn họ tỏ ra không chút sức lực. Câu nói của Phó Bác Sinh trước khi chết, khiến cho bọn họ rất cảm động. mặc dù chỉ có bốn chữ nhưng bọn họ đã thể hiện tình anh em thân thiết của bọn họ. Trước mặt môn chủ Hình Ý môn bọn họ cũng không dám làm càn, bọn họ đặt thi thể của Phó Bác Sinh nằm ngay ngắn lại, sau đó lau vết máu tươi, đem một bộ quần áo đến che lại. Đây có lẽ là chuyện cuối cùng mà họ có thể làm, tất cả đều đã được thu dọn sạch sẽ, sau đó ngẩng đầu cảm giận nhìn Tiêu Hùng.

Bọn họ không hận môn chủ của Hình Ý Môn, không hận Kim Ưng. Người mà bọn họ hận nhất là Tiêu Hùng. Bởi vì ông ta khiến cho Tây Phái từng bước tiến đến vực sâu, cho nên bọn họ đều hận không thể lột da ông ta. Tất cả đều căn rằng nghiêng lợi, gồng mình nhìn Tiêu Hùng.

Hình Ý môn chủ thở dài, tựa hồ muốn tiến lên phía trước nhìn Phó Bác Sinh một cái sau đó dường như lại cảm thấy không hay nên mấy lần muốn cất bước rồi lại thôi, nên chỉ đứng đó mà thở dài.

Diệp Thiên Vân cũng không khỏi khâm phục Phó Bác Sinh. Ngay cả phút cuối cùng ông ta cũng muốn cùng Tiêu Sát chiến đấu, đúng là vào giây cuối cùng ông ta đã để lại cho Tiêu Hùng một vấn đề khó khăn. Tiêu Hùng muốn nắm giữ Tây phái, nếu như không tổn công tổn sức thì Phó Bác Sinh thật là đã chết uống.

Diệp Thiên Vân lúc này muốn rời khỏi cái nơi đầy mưu mô này, hẩn cẩn thận nghĩ lại, bắt đầu từ Tây Phái. Chính hẩn đã bị cuốn vào trong dòng chảy này, âm mưu cùng quỷ kế luôn sát bên người, vậy mà hẩn căn bản không phát hiện ra, mãi đến khi mọi chuyện kết thúc thì hẩn mới ngộ ra.....

Hẩn luôn muốn rời xa âm mưu nhưng âm mưu lại cứ vây lấy hẩn, càng không ngừng chuyển động xung quanh hẩn. Hẩn đột nhiên có một cảm giác hoang đường, bị người khác lợi dụng mà không hề biết. Không khỏi thở dài, hẩn nhìn Tiêu Hùng một cái, căn bản hẩn không thích hợp với đấu tranh kiểu này, từ tổng thể mà nói hẩn giống Ngũ Vĩ, Phương Như Sơn cũng chỉ là vật hi sinh của Trung Mạch, về bản chất cũng giống nhau cả thôi. Điểm khác nhau lớn nhất đó là hẩn may mắn hơn mà thôi. Nếu như hẩn cũng gặp phải một cao thủ, vậy thì cuối cùng hẩn cũng nằm trong viện thôi, hoặc là đi gặp Diêm Vương.

Tất cả mọi người đều bị lợi dụng chỉ có một người được lợi đó là Tiêu Hùng. Diệp Thiên Vân suy nghĩ một lát chợt phát hiện ra, Trung Mạch giờ cũng là Tiêu Hùng. Hai cái tên thực chất đã là một, chỉ là chỉ là tùy từng người gọi thế nào mà thôi. Từ bây giờ, căn bản không khác nhau! Hẩn không phản nộ, cũng không có tức giận, bởi vì hẩn không hiểu hết giang hồ, đối với Trung mạch thì nhận thức không sâu cho nên bị lợi dụng cũng là đáng đời.

Tiêu Hùng dường như cũng nhận ra ánh mắt của Diệp Thiên Vân, ông ta nghiêng đầu, chấp tay nói với môn chủ:” Môn chủ, về chuyện của Phó Bác Sinh tôi nghĩ nên an táng cho ổn thỏa đã, dù thế nào hẩn cũng có công hiến không nhỏ cho Hình Ý môn chúng ta. Hơn nữa nói về trình độ thì hẩn cũng là đệ tử của Hình Ý môn nên nhất định cũng phải làm cho đàng hoàng.”

Hình Ý môn chủ liếc nhìn hẩn một cái, sau đó mới gật đầu nói:” Cũng tốt mặc dù Bác Sinh tuy có sai, nhưng hẩn cũng có công lớn, hai việc khác nhau. Tiêu Hùng người nghĩ rất chu đáo.

Tiêu Hùng không tỏ ra đắc ý, ông ta rất chân thành mà nói:” Phó huynh cùng chúng ta qua lại đã mấy chục năm, mặc dù chỉ là hỏi thăm nhau thôi nhưng trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn. Bây giờ đã đi tới bước này, thật sự khiến cho tôi có chút áy náy, cái chết của hẩn tôi cũng có một phần trách nhiệm!”

Hai người Tây Phái nghe xong phản ứng mỗi người một khác, có người hoài nghi, có người lại thấy bất ngờ, thậm chí là khinh thường, tóm lại những lời này đều là đứng trên lập trường của Tây Phái.

Kim Ưng tiến đến cười, ông ta không muốn nói tiếp chủ đề này nên mới nói với môn chủ: “ Sức khỏe của người tốt hơn thì mới là sự may mắn cho môn phái chúng ta, nếu như người khỏe hơn thì có lẽ chúng ta đã có thể tiến cao hơn.”

Hình Ý môn chủ trầm mặc không nói, mãi sau ông ta mới nói:” Kim Ưng, phải biết mình biết ta, nếu không có bản lĩnh đó thì đừng có phát ngôn bừa bãi, Hình Ý môn đã đạt tới mức cao nhất rồi, thực lực xếp thứ ba, nên thỏa mãn mới đúng. So với Thiếu Lâm một môn phái có hàng nghìn năm lịch sử thì không nói làm gì, còn so với Võ Đang thì còn kém xa.”

Kim Ưng nghe xong cũng chấp tay cho rằng đúng. Kỳ thật trong lòng ông ta hiểu hơn ai hết, chỉ là không thỏa mãn với hiện tại bởi lòng tham của con người là vô cùng.

Hình Ý môn chủ nhìn mấy đệ tử của Tây Phái nói: “ Các người phải nhớ rõ, không phải Phó Bác Sinh nuôi dạy các người mà chính là Hình Ý Môn. Bởi vì các người đều là một phần tử của Hình Ý Môn, không được nghĩ các người là một nhóm nhỏ, mà cô lập chính mình. Hình Ý phân thành ba phái không phải là để các người đấu đá lẫn nhau, chém giết lẫn nhau, mà là để các người tương trợ giúp đỡ lẫn nhau. Như vậy mới có thể có tiến bộ, nhìn xem các người đã làm những gì? Ta không muốn nói nhiều nữa, tất cả những người của Tây Phái hãy trở về và tự suy nghĩ xem sao, về chuyện của Tây Phái các người không phải lo, ta đã có cách giải quyết, các người về hết đi.”

Mấy người Tây phái nhìn nhau, không ngờ môn chủ lại dễ dàng bỏ qua như vậy nên cũng cảm động chấp tay nói:” Cảm ơn môn chủ, chúng tôi xin cáo lui!” Nói xong liền rời đi, bọn họ có ở lại cũng không có nghĩa lý gì vì Phó Bác Sinh đã chết rồi, tranh đấu tới mức nào cũng không có liên quan gì tới bọn họ!

Mấy người này rời đi, khung cảnh trở nên trống trải hẳn, Hình Ý môn chủ tiếp tục nói:” Trừ phái chủ của hai phái ra, tất cả những người khác cũng rời đi cho ta!”

Kỳ thật chỉ còn lại có ba người, Diệp Thiên Vân, Vô Tình Tử, Hình Tri cho nên ba người bọn họ cũng nhìn nhau ngụ ý rời đi. Đang định rời đi thì môn chủ nói:” Diệp Thiên Vân, người đợi ở đây, lát nữa ta có chuyện muốn nói với người!”

Vô Tình Tử cùng Hình Tri nhìn nhau sắc mặt vui mừng, Diệp Thiên Vân là người của Trung Mạch, bây giờ giữ hân lại nhất định sẽ khiến cho bọn họ hoang tưởng, nếu như Diệp Thiên Vân mà làm phái chủ thì niềm vui của bọn họ cũng nhanh chóng mà rời đi rồi.

Diệp Thiên Vân ngay lúc đó cảm thấy không được tự nhiên, căn bản là hắn không rõ Hình Ý môn chủ vì sao lại giữ hân lại, muốn làm gì? Trong lòng hắn rất băn khoăn.

Điều mà hắn muốn nhất là nhanh chóng rời khỏi nơi này, bởi vì nơi này quá nhiều âm mưu, nên tất cả mọi thứ đều không như bản chất của nó. Hắn không thích âm mưu, càng không muốn sống với nó. Theo hắn thấy thì Tiêu Hùng chỉ lợi dụng người khác để chiếm quyền lực, hơn nữa ông ta còn có dã tâm, ở cạnh ông ta sớm muộn gì hắn cũng bị tổn thương, hơn nữa ông ta cũng không thể thành thật với bất kỳ ai. Chỉ cần là một người nào đó thôi đều biến thành người có giá trị lợi dụng hay không.

Hắn không phải là muốn lùi bước, mà chỉ là với năng lực của hắn mà đấu với Tiêu Hùng thì đúng là kém hắn một bậc nên rời đi mới là sự lựa chọn tốt nhất. Nếu với tỉ lệ thành công bằng 0 mà ở lại thì đúng là không biết tự lượng sức mình.

Giữa sân chỉ còn lại có bốn người, Hình Ý môn chủ cười cười nói:” Phó Bác Sinh nói rất đúng. Bất luận là ai trong lòng đều có * *, ngay cả chính ta cũng không ngoại lệ. Lấy chính ta mà nói, ta muốn môn phái chúng ta đứng trên Thiếu Lâm và Võ Đang đó quả thật là một cảm giác của chiến thắng.”

Ông ta đối mặt với Tiêu Hùng nói:” Dã tâm của người là gì?”

Diệp Thiên Vân cảm thấy môn chủ rất thẳng thắn, không ngờ lại nói thẳng ra như vậy.

Tiêu Hùng cũng cực kỳ hào hiệp, thản nhiên nói:” Tôi cũng có cùng suy nghĩ với phái chủ. Muốn Hình Ý môn trở thành đệ nhất võ lâm, đệ nhất môn phái, nhưng trước đó tôi muốn làm Hình Ý môn chủ.”

Kim Ưng kinh hãi, hắn không ngờ Tiêu Hùng lại nói như thế nên không khỏi kinh ngạc, nghi hoặc, lúc này trừ Diệp Thiên Vân ra đúng là không còn ai khác, ông ta nhìn bốn phía nhìn hồi lâu, mới yên lòng.

Hình Ý môn chủ không đánh giá gì về Tiêu Hùng, ông ta trực tiếp đối mặt với Kim Ưng gật đầu nói:” Vậy còn người? Trong lòng người * * là cái gì, nói ra, không cần nghĩ cái gì mà phái chủ môn chủ. Là người phải

thần nhiên một chút, nếu ngay cả những điều muốn nói trong lòng cũng không dám nói. Như vậy còn gọi gì phái chủ, môn chủ, có mà không bằng giang hồ hỗn loạn.”

Kim Ung khi này vừa mới cùng Diệp Thiên Vân nói chuyện rất hào sảng nhưng lúc này ông ta lại có chút nhần nhố, ngại ngần nói: “ Tôi không có chí hướng như Tiêu Hùng, chỉ là muốn phát triển Bắc Phái mà thôi, rồi sau đó là dẫn dắt Hình Ý môn từng bước lớn mạnh.”

Tiêu Hùng trực tiếp bao nhiêu thì Kim Ung lại gián tiếp bấy nhiêu, ông ta rất nhẹ nhàng nói ra nguyện vọng của mình. Mỗi người một tích cách nhưng đây chính là nơi mà thể hiện ra tất cả những gì giấu kín nơi sâu thẳm nhất trong lòng.

Hình Ý môn chủ thoáng trầm ngâm một chút, liếc mắt nhìn hai người rồi nói:” Uh, Diệp Thiên Vân, chúng ta lần đầu nói chuyện nhưng không phải lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng người có * * gì ? Cũng nói ra như bọn ta đi?”

Diệp Thiên Vân đột nhiên chán ghét võ lâm, hắn vốn không có lòng tranh đấu nên chậm rãi nói:” Tìm một nơi an tĩnh mà sống, rời khỏi võ lâm, rời khỏi giang hồ, sống một cuộc sống yên bình!”

Mấy người đều rất sững sốt sau đó Hình Ý môn chủ cười ha ha nói:” Bái phục! Hai các người nghe thấy chưa, chí hướng của hắn còn lớn hơn cả của chúng ta.”

348. Chương 348: Hóa Ra Là Thế

Diệp Thiên Vân thích nhất là cuộc sống không có âm mưu, chỉ đơn thuần sống vậy thôi. Hắn thích võ thuật và chỉ muốn chuyên tâm vào võ thuật. Nếu như dựa theo tên mà nói thì võ thuật hoàn toàn thích hợp với hắn, nhưng tiếc là trong võ lâm có quá nhiều thứ hắn không thích. Chuyện này khiến lòng hắn đầy mâu thuẫn, phải chọn lựa giữa thích và ghét quả thật là khó khăn.

người nghe xong đều tươi cười, Hình Ý môn chủ nhìn Tiêu Hùng và Kim Ung nói:” Muốn làm môn chủ cũng không có gì là sai cả, mọi người đều có tham vọng ngày một tiến cao hơn, nhưng đương nhiên không dễ dàng như vậy. Phó Bắc Sinh chính là vì quá tham vọng nên mới đi tới con đường chết.Vốn dĩ cả ba người đều là trụ cột của Hình Ý môn nhưng giờ lại thiếu đi một người, chuyện này ảnh hưởng đến hòa khí của Hình Ý Môn, ta không muốn nhìn thấy các người tàn sát nhau nữa, cạnh tranh vừa phải cũng là vì Hình Ý Môn”

Hình Ý môn chủ nói mặc dù rất có hòa khí nhưng cũng rất uy nghiêm, cái phong thái mà ông ta có bao nhiêu năm tự nhiên bộc lộ ra, khiến cho người ta cảm nhận thấy đó là phong thái của người bề trên..

Hai người nghe xong gật gù đầu, Kim Ung nói:” Xin môn chủ hãy yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giữ mối quan hệ hòa hảo!”

Diệp Thiên Vân thấy rất khó hiểu hắn không hiểu hai bên đang nói gì. Ở Trung Mạch hắn cũng đã nghe Ngũ Vĩ nói qua, Hình Ý môn chủ và phái chủ ba phái rất thân thiết, những người khác không được phép đến gần, nên càng không hiểu tại sao lại giữ hắn lại.

Ít nhất tính đến bây giờ Hình Ý môn chủ cũng chưa từng nói chuyện riêng với hắn, hơn nữa, đây là chuyện giữa các môn phái đối với một đệ tử đời thứ ba như hắn vốn dĩ không có liên quan gì.

Hình Ý môn chủ cười sau đó nói:” Số mạng của ta cũng đã đến, sau khi giải quyết xong chuyện này thì ta cũng sẽ đi gặp các tổ sư của Hình Ý môn thôi, đến lúc đó ta cũng dễ ăn dễ nói với họ, nếu không thì ta không còn mặt mũi nào đi gặp bọn họ, hi vọng các người hòa thuận với nhau.

Hai người cùng nhau nói:” Môn chủ, chuyện này.. ”.

Hình Ý môn chủ cười ha ha, vui vẻ nói: “ Người ai cũng phải chết, bất tử cũng không thể được, người già rồi thì cũng phải đối mặt với trời, ta cũng vậy thôi. Người đã đến cái tuổi này như ta, thứ mà ta băn khoăn nhất không phải là thành tích của mình mà là những việc sai lầm, trước đây ta luôn nghe mọi người nói, bây giờ thì chính ta cũng cảm thấy rồi...”

Diệp Thiên Vân thoáng nhìn thấy sự đau thương hiện ra trong đôi mắt môn chủ, khiến hắn cảm thấy ông ta là một người rất mạnh mẽ, trước cái chết hắn cũng có thần thái như vậy, dường như cũng có gì đó giống với môn chủ.

Tiêu Hùng nhìn môn chủ nói: “ Tây phái không thể một ngày không có chủ, nếu không thì rất bất lợi cho sự phát triển của chúng ta, hi vọng môn chủ suy nghĩ kĩ về chuyện này, chỉ có cách khiến bọn họ yên bình trở lại mới có thể khiến Hình Ý môn đoàn kết trở lại!”

Hình Ý môn chủ khoát tay nói: “ Các người đi trước đi. Ta muốn nói chuyện riêng với Diệp Thiên Vân, chuyện này ta đã có cách giải quyết, các người tạm thời không phải lo.”

Không chỉ Kim Ung mà ngay cả Tiêu Hùng cũng thấy khó hiểu, Diệp Thiên Vân và môn chủ nói chuyện, chuyện này trước giờ rất ít khi xảy ra, nhưng cũng không có gì là không thể, nên hai người chào hỏi rồi rút lui, lát sau họ biến mất khỏi tầm nhìn của Diệp Thiên Vân.

Hình Ý môn chủ mặc một bộ quần áo trắng, có chút cổ quái, hơn nữa hai mắt sáng quắc, Diệp Thiên Vân lần trước gặp ông ta thì không như vậy ông ta nhìn quanh một lượt, sau đó nói: “ Đến đây, ta với ngươi nói chuyện, ta có chuyện phải nói với ngươi.”

Diệp Thiên Vân nghe xong cảm thấy có chút hồi hộp, hắn sợ nhất là Hình Ý môn chủ giao cho hắn trách nhiệm, nghĩa vụ gì, hắn bây giờ chỉ muốn rời khỏi đây nhanh nhất có thể, cuộc sống của một người bình thường còn thanh thản hơn nhiều so với cuộc sống của võ lâm với đầy những âm mưu.

Cuộc sống của hắn càng ngày càng đi ngược lại với võ lâm, cuộc sống bây giờ và trước đây là hai con đường khác nhau, có thể nói là hai đường thẳng song song, không có bất kì một điểm chung nào. Nghe những lời này Diệp Thiên Vân thấy rất khó chịu, hắn không thích bị gò bó, đặc biệt là sau khi hiểu rõ mọi chuyện ngày hôm nay, hắn càng quyết tâm chọn lựa trở về con đường cũ.

Nhưng hắn cũng rõ, chuyện này là không thể, đã bước chân vào võ lâm, muốn rút khỏi không phải là chuyện dễ dàng gì, nhưng nếu như không thích hắn cũng không muốn miễn cưỡng ép mình. Diệp Thiên Vân đi theo môn chủ, đến sau núi thì dừng lại. Diệp Thiên Vân vừa đi vừa nghĩ, nên cũng không nhớ đường, khi ngẩng đầu lên thì đã thấy khung cảnh thay đổi, hắn bất giác nhìn quanh, Trước mắt có một căn phòng trông rất bình thường, cũng chẳng khác mấy so với phòng của Tiêu Hùng, lần trước cùng Tiêu Sát đến đây, hắn cũng đã được giới thiệu qua.

Hình Ý môn chủ dẫn hắn vào phòng, nhẹ nhàng nói: “ Ngồi xuống một lát đã rồi nói chuyện.”

Diệp Thiên Vân có chút kinh ngạc hắn kinh ngạc chính là vì ngữ khí của môn chủ, giọng điệu hoàn toàn khác hẳn so với khi nãy. Từ trong giọng điệu có thể nhận ra sự quan tâm, chuyện này khiến Diệp Phong có chút kinh ngạc, khi nãy môn chủ nói chuyện cùng Tiêu Sát rất uy nghiêm, nên khiến hắn thấy khó hiểu.

Vẫn chưa ngồi ấm chỗ thì đã có người bưng trà tới, còn môn chủ thì lại vẫy tay bảo người ra ngoài, căn phòng yên tĩnh trở lại.

Hình Ý môn chủ mở nắp tách trà, nhìn vào bên trong tách nói: “ Diệp Thiên Vân, trên có mẹ cha, đã từng học ở phương Bắc, còn rất yêu võ thuật, ta nói đúng không?”

Diệp Thiên Vân nghe xong phản ứng đầu tiên là nhú mày, có chuyện gì thì nói ra, lại đi nói chuyện của hắn ra làm gì? Đường đường là môn chủ còn sợ gì nữa sao? Những lời này khiến hắn thấy khó hiểu, hơn nữa lại còn nhắc chuyện gia đình khiến hắn thấy phản cảm, nhìn ông ta chằm chằm, xem rốt cuộc có chuyện gì.

Hình Ý môn chủ nhìn biểu hiện của Diệp Thiên Vân cười nói:” Không tồi, người của võ lâm cần phải như vậy, không được như Tiêu Hùng.” Ông ta nói tiếp: “ Thật ra ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi không có ý gì.”

Diệp Thiên Vân cũng không nói gì, quả thật hắn cũng không biết phải nói gì nữa. Hắn cũng không biết vì sao phải đến đây.

Hình Ý môn chủ nhấp một ngụm trà rồi nói:” Ta biết ngươi biết đấu động loa toàn kính, hơn nữa ta còn biết ngươi học nó từ một quyển sách, ta nói đúng không?”

Diệp Thiên Vân có chút kinh ngạc, chuyện này rất ít người biết, hắn không biết môn chủ Hình Ý môn quan tâm hắn như vậy là có ý gì. Hắn do dự một lát rồi gật đầu nói “ Đúng là như vậy.”

Hình Ý môn chủ nhìn thấy Diệp Thiên Vân gật đầu rồi thì cũng có lòng tin, ông ta đứng dậy, quay lưng lại đi vài bước sau đó mới nói: “Ừ, quyển sách đó có tên là “Hình Ý quyền giải” phải vậy không?”

Diệp Thiên Vân đứng dậy, kinh ngạc, người biết hẳn học đích loa toàn kính đạo quả thật là có, nhưng bốn chữ này khiến hẳn cảm thấy có gì đó bí mật ở đây. Quyển sách này Hình Ý môn chủ không thể biết được, hẳn khẽ nheo mắt hỏi: “Sao người biết?”

Hình Ý môn chủ nhìn Diệp Thiên Vân cười lớn, cũng không trách hẳn bắt kính, Ông ta khẽ nói: “không cần phải như vậy, ta cũng chỉ đoán vậy thôi, người không phải như vậy. Những bí mật mà ta biết không chỉ có vậy, “Hình Ý quyền giải” là tâm huyết của một người tên là Vương Đức Hành.”

Diệp Thiên Vân nghe xong thấy có chút mơ hồ, quyển sách này hẳn đã đem gửi vào két bảo hiểm của ngân hàng, nếu như không có gì bất trắc thì nó vẫn ở đó, trừ khi ngân hàng bị cướp nên hẳn trầm ngâm suy nghĩ, sau đó mới ngộ ra.

Có lẽ Vương Đức Hành này có quan hệ gì với Hình Ý Môn, nếu không thì Hình Ý môn chủ đã không biết chuyện này. Hẳn nghĩ thông suốt mọi chuyện rồi, giờ chỉ ngồi chờ câu trả lời của ông ta thôi.

Hình Ý môn chủ đợi Diệp Thiên Vân bình tĩnh trở lại mới nói: “Đó là duyên phận, ta cũng nhìn phản ứng của người xong mới dám khẳng định, Vương Đức Hạnh chính là môn chủ đời thứ tư của Hình Ý môn chúng ta.”

Diệp Thiên Vân thở dài, nhìn môn chủ, hẳn đến Hình Ý môn cũng đã một thời gian, nhưng vẫn chưa từng gặp ông ta, thậm chí là không nói chuyện, nếu như hôm nay không xảy ra chuyện thì có lẽ không có cơ hội nói chuyện thế này. Hẳn nói: “Quyển sách này là do tôi mua từ một quán bán sách, cũng chỉ có mấy chục đồng, tôi không biết đó là đồ của Hình Ý Môn.”

Hình Ý môn chủ cười khỏ nói: “Không ngờ bí mật của Hình Ý môn chúng ta lại được bày bán ở một quán bán sách, không biết là nên vui hay nên buồn đây.”

Diệp Thiên Vân cũng không biết nên thế nào, nếu như đem quyển sách này giao cho Hình Ý môn thì hẳn không đành lòng.”

Hình Ý môn chủ nhìn Diệp Thiên Vân sau đó mới nói: “Người đi theo ta, ta đưa người đến một nơi.”

349. Chương 349: Tin Dữ

Hình Ý môn chủ nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Nơi này là nơi để linh vị của những môn chủ tiền vị, bọn họ đều an nghỉ ở đây, không lâu nữa có lẽ ta cũng sẽ ở đây.”

Diệp Thiên Vân không nói gì, hẳn nhìn quanh, thật ra linh vị ở đây cũng không nhiều, chỉ có năm người trên có cắm hương, nên hẳn chậm rãi hỏi: “Hình Ý môn từ khi bắt đầu đến giờ mới chỉ có năm môn chủ sao?”

Hình Ý môn chủ khẽ gật đầu nói: “So với các môn phái khác, Hình Ý môn chúng ta quả là chưa được bao lâu!”

Diệp Thiên Vân nhìn mấy linh bài đó thì phát hiện quả nhiên có Vương Đức Hành hẳn không khỏi thở dài. Quyển sách đó nhất định là của Hình Ý môn rồi, bây giờ đã có bằng chứng, hẳn cười cười nói: “Quyển sách đó của tiền bối Vương Đức Hành tôi sẽ trả lại cho Hình Ý Môn, lúc đầu có được cũng chỉ là vô tình mà thôi.”

Hai người đều rất tôn kính tác giả của cuốn sách này, lát sau họ nhanh chóng rời đi, và trở lại phòng của môn chủ.

Diệp Thiên Vân đi vào bên trong mới phát hiện ra trong lòng mình vô cùng tĩnh lặng, có lẽ là cảm giác khi vào căn phòng ban này.

Hình Ý môn chủ tựa hồ cũng cảm thấy như vậy, ông ta không có suy nghĩ muốn lấy lại cuốn sách nói: “Vương Đức Hạnh là môn chủ đời thứ tư, khi ta mới vào Hình Ý môn cũng có gặp ông ta một lần, bây giờ thì người mất vật còn.”

Diệp Thiên Vân cũng cảm nhận được sự khẳng khái trong giọng nói của ông ta, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ nói: “ Môn chủ, tôi có một vấn đề rất khó khăn, nếu như có gì đó không phải xin môn chủ bỏ qua!”

Hình Ý môn chủ rất vui vẻ nói:” Nói đi, nơi này cũng chỉ có hai chúng ta. Không có gì không thể nói ra.” Nói xong hai mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân, chờ câu hỏi của hắn. Đường như ông ta rất có hứng thú với Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nói:” Tôi vào Hình Ý môn lâu như vậy rồi, thấy đời đệ tử thứ nhất cùng với Hình Ý môn đường như rất xa cách, hơn nữa võ thuật của đời đệ tử thứ nhất và thứ hai chênh lệch nhau rất nhiều. Không biết là vì sao?”

Hình Ý môn chủ nghe xong nhíu mày, sau đó mới đặt tay lên bàn, gõ tay theo điệu, mãi lâu sau mới nói:” Kỳ thật chuyện người hỏi cũng là một vấn đề, không ít người đều nghi hoặc. Nếu như người hỏi sớm thì ta cũng không trả lời người, nhưng bây giờ cho dù là che dấu cũng không có gì ý nghĩa gì nữa!”

Hắn vừa cười vừa nói:” Người đã gặp mặt năm người bọn họ rồi chứ?”

Diệp Thiên Vân ” uh ” một tiếng, rõ ràng hắn nói đến chính là năm đệ tử đời thứ nhất của Hình Ý Môn.

Hình Ý môn chủ thoáng trầm ngâm một chút mới nhớ lại nói:” Lúc đầu truyền thừa, tổng cộng có mười hai vị, vừa đúng mười hai hình, sau lại bởi vì tranh đấu môn chủ trong môn phái, đã chết mất hai người. Chỉ còn lại có mười người, đương nhiên những người ta nói chính là những người trong môn phái võ lâm.”

Diệp Thiên Vân không rõ ông ta nói những thứ này có lợi ích gì, hắn bây giờ cũng chỉ muốn biết tại sao đời đệ tử thứ nhất lại rời bỏ Hình Ý Môn..

Hình Ý môn chủ đầu khoắc nói:” Kỳ thật dựa theo thân phận mà nói, mấy người phía sau núi đều là sư huynh của ta! Lúc đầu tình cảm rất tốt, nhưng sau đó bởi vì ta muốn làm môn chủ nên tình cảm phai nhạt dần. Cuối cùng, bọn họ đều rời đi, cũng không ai xen vào chuyện của Hình Ý môn nữa.”

Trong giọng nói của ông ta có chút đau thương. Tựa hồ có chút sợ Diệp Thiên Vân không rõ nên bổ sung nói:” Cũng giống như hôm nay Phó Bác Sinh và Tiêu Hùng. Cho nên đời thứ hai được truyền thừa không hoàn thiện, bởi vì rất nhiều thứ không có dạy cho bọn họ. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho đời đệ tử thứ hai trở nên yếu kém..”

Có thể là do đau lòng, Hình Ý môn chủ không nói thẳng ra nhưng Diệp Thiên Vân thấy rất rõ ràng, không khỏi gật đầu nói:” Tôi hiểu rồi!”

Bây giờ Diệp Thiên Vân đã rõ mọi chuyện của Hình Ý Môn, mấy đệ tử đời thứ nhất phía sau núi bị làm cho tâm tàn ý lạnh, hiển nhiên sẽ không ra khỏi núi nữa.

Hình Ý môn chủ lúc này cũng bình tĩnh nói:” Kỳ thật ta biết người học được vài hình rồi. Nếu là trước kia bọn họ sẽ không truyền thụ cho người, nhưng bây giờ người già nghĩ thoáng ra rất nhiều chuyện. ”

Diệp Thiên Vân nhớ tới những gì Vô Vi Đạo Nhân nói. Hóa ra hắn là sợi giây kết nối duy nhất giữa mấy người đệ tử đời thứ nhất và Hình Ý Môn. Bọn họ cũng biết mình già rồi, hiển nhiên bọn họ không muốn đem võ công vào quan tài nên đều đem mười hai hình truyền cho người khác, nên mới đem tất cả võ công truyền cho hắn và cũng chính là thông qua hắn truyền mười hai hình cho Hình Ý Môn.

Vô Vi Đạo Nhân cũng đã nói rằng mười hai hình có thể truyền cho người khác, hắn là ám chỉ hắn có thể truyền cho người của Hình Ý Môn, mọi chuyện đã nghĩ thông suốt, hắn cũng đã hiểu rất nhiều rồi.”

Hình Ý môn chủ nhìn thấy biểu hiện của Diệp Thiên Vân cũng yên tâm, hắn nói:” Người đã hiểu rồi thì tốt. Hình Ý môn và đệ tử đời thứ nhất đều trông cậy vào người.”

Diệp Thiên Vân vô tình lại gánh vác một nhiệm vụ, trở thành đầu mối của Hình Ý môn và sau núi, hắn gật đầu đồng ý nói :” Tôi sẽ đem những hình này truyền cho người khác!”

Hình Ý môn chủ nghe xong rất vui mừng mà nói:” Được lắm, có câu nói này của người là ta yên tâm rồi, hôm nay đến đây ta còn có một việc muốn nói với người!”

Diệp Thiên Vân dừng mắt nhìn về phía Hình Ý môn chủ, ông ta nói không có chút ngữ khí ra lệnh nào, hoàn toàn giống như một người già đang nói chuyện với lớp trẻ.

Hình Ý mônchủ suy nghĩ một chút mới nói:” Trong cuốn sách của Vương Đức Hành có cất giấu một bí mật. Bên trong có một bộ Kim Chung Tráo công pháp, người có phải đã luyện rồi không?”

Diệp Thiên Vân hết sức kinh ngạc, Hình Ý mônchủ tựa hồ biết rất nhiều chuyện, trong lòng nghi hoặc nói:” Tôi có học qua!”

Hình Ý mônchủ nhú mày, một lát sau lại giãn ra. Thở dài nói:” Đúng là ý trời! Ta chỉ là muốn nói cho người biết môn công phu này tà rất lớn, lúc đầu ta cũng nghe qua Vương lão nói qua về quyển sách này!”

Hai tai Diệp Thiên Vân bây giờ dựng thẳng lên, chuyện hấn quan tâm nhất chính là Kim Chung Tráo, vừa thấy môn chủ không nói nữa, hấn vội vã hỏi:” Nói gì vậy?”

Hình Ý mônchủ hồi tưởng lại nói:” Ta chỉ nghe nói môn công phu này có khuyết điểm, cho nên Vương Đức Hành mới giấu ở trong “Hình Ý quyền giải”, mục đích chính là vì không để người khác luyện tập!”

Diệp Thiên Vân nghe xong mãi một hồi lâu sau không có phản ứng gì, hấn nhớ kỹ phía sau Kim chung Tráo có ghi tặng cho người có duyên, khác hẳn so với lời của môn chủ. Điều này làm cho hấn cũng không khỏi mơ hồ!

Hình Ý mônchủ nhìn thấy bộ dạng của Diệp Thiên Vân bèn nói:” Ta lúc ấy cũng chỉ là nghe được một câu vậy thôi. Cụ thể là gì, ta cũng không rõ lắm, người cứ từ từ tìm hiểu đi.”

Diệp Thiên Vân vừa mới có chút nóng lòng, nghe xong cũng bình tĩnh trở lại, hấn đã luyện Kim Chung Tráo đến mức sáu, bất luận thế nào cũng vậy, không thể quay lại được, huống hồ lúc đầu hấn đã lựa chọn tiếp tục, đương nhiên là biết có nguy hiểm. Coi như là có khuyết điểm cũng không có quan hệ gì, ít nhất trước mắt, công phu của hấn vẫn thuận buồm xuôi gió. Huống hồ còn có người luyện đến qua cấp thứ chín. Cho nên hấn cũng yên lòng.

Hình Ý mônchủ vừa định nói chuyện thì sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt, ông ta cố nén một hồi mới nói:” Người trở về đi. Cơ thể của ta đã chống đỡ không được nữa rồi, hy vọng người có thể đem mười hai hình truyền cho bọn họ!” Vừa nói vừa phát phát tay, đứng dậy liền vào phòng.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn là biết bệnh của Hình Ý mônchủ không tốt lắm, nên hấn cũng nhanh chóng rời đi!

Diệp Thiên Vân đầu tiên là đi thăm Ngũ Vĩ cùng Phương Như Sơn hai người. Nhìn bệnh tình bọn họ cũng không biết thế nào, nhưng cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng nên hấn cũng yên tâm nhiều. Ngũ Vĩ là sư phụ đầu tiên của hấn, hai người mặc dù không có danh phận rõ ràng, nhưng tình cảm vượt qua cả mức thầy trò, hấn hy vọng Ngũ Vĩ không có chuyện gì.

Sau đó Diệp Thiên Vân chỉnh lí lại ba hình hấn đã học, viết vào một quyển sách, đến một lúc nào đó hấn sẽ giao cho Trung Mạch, đây cũng là cách để trả ơn những đệ tử đời thứ nhất. Hấn cũng không hẹp hòi gì trong chuyện mười hai hình, bởi vì đây vốn dĩ là những thứ thuộc về Hình Ý Môn, đương nhiên là phải trả cho bọn họ.

Mười hai hình không có ai dạy thì không thể có khả năng học được điểm này Diệp Thiên Vân rất rõ, nên hấn mới viết một số thứ cần thiết vào sách, đến lúc học được kha khá rồi, hấn sẽ tiến hành chỉ điểm, như vậy sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian.

Sau khi chỉnh lí xong hấn đi tìm Tiêu Hùng. Vừa bước vào thì hấn nhìn thấy Tiêu Hùng đang đi đi lại lại ở góc phòng, dường như có chuyện gì đó. Hấn liền đem cuốn sách ra nói:” Phái chủ, đây là mười hai hình mà con đã học được, bây giờ con định truyền lại cho Trung Mạch!”

Tiêu Hùng sắc mặt không tốt lắm, hấn thậm chí nghe thấy mười hai hình sắc mặt càng xấu hơn, nhìn Diệp Thiên Vân có chút có lỗi nói:” Thiên Vân, có một việc ta không thể không nói với người, hy vọng người đã có chuẩn bị!”

Tâm lí của hơi hồi hộp một chút, hấn nhìn Tiêu Hùng là biết có gì đó không đúng, không thể không hỏi:” Chuyện gì vậy?”

Tiêu Hùng thở dài một hơi nói:” Cha mẹ người gặp tai nạn trên đường đi tới sân bay!”

350. Chương 350: Tồn Thương

Tiêu Hùng vỗ vai Diệp Thiên Vân mà bình tĩnh nói:” Một tiếng trước, ta cũng vừa mới biết tin. Ta đã phái người đi tìm người rồi, không ngờ người lại đến đây, bây giờ mau lên xe đến chỗ bọn họ thôi!” Xe đã chuẩn bị xong rồi!

Diệp Thiên Vân nghe được tin tức này chạy vội ra ngoài. Hắn bây giờ cũng không quan tâm gì hơn nữa, trong đầu chỉ có hình ảnh cha mẹ... ..

Trên đường đi, lòng Diệp Thiên Vân như lửa đốt. Trên thế giới này cha mẹ là hai người quan trọng nhất, sinh ra hắn, rồi sau đó nuôi dưỡng hắn thành người, có thể nói ân tình cao như núi. Đây cũng là hai người mà hắn quan tâm nhất, bây giờ xảy ra tai nạn xe, khiến cho hắn khó có thể tiếp nhận được.

Theo sau Diệp Thiên Vân đều là huynh đệ Trung Mạch trên đường bọn họ cũng nơm nớp lo sợ, bọn họ đều sợ Diệp Thiên Vân sẽ có hành động gì đó, phải biết rằng trong Hình Ý môn không mấy người khổng chế được hắn. Hơn nữa Diệp Thiên Vân cũng là sát thủ có tiếng tàn nhẫn, nếu hắn phát cuồng, nhất định sẽ rất kinh khủng. Trước khi rời đi Tiêu Hùng đã có ý dặn dò nhất định phải khuyên bảo hắn, nếu không có chuyện gì thì không ai có thể dự tính được.

Nhưng điều khiến cho bọn họ yên tâm chính là từ lúc lên xe Diệp Thiên Vân ngồi im giống như một pho tượng mất đi tánh mạng, bất luận kẻ nào nói hắn cũng như không nghe thấy, tựa hồ hắn đang suy nghĩ gì vậy.

Như vậy mặc dù sẽ không gây ra bất cứ chuyện gì nhưng bộ dạng này của Diệp Thiên Vân, bọn họ lại càng không muốn nhìn thấy. Thống khổ ẩn sâu nơi đáy lòng, không bộc lộ ra đối với hắn lại càng ảnh hưởng mạnh hơn nữa, cho nên Tiêu Sát cũng khuyên hắn cả đoạn đường.

Máy bay vừa đáp xuống Giang Tô, qua cửa an toàn thì thấy hai người của Hình Ý môn đến, Tiêu Sát hướng nhìn bọn họ nói:” Lên xe rồi nói!”

Mấy người nhanh chóng lên chiếc xe đã chuẩn bị trước tiến về phía nhà Diệp Thiên Vân. Hai người đến đón bọn họ chính là hai người bảo vệ cha mẹ Diệp Thiên Vân. Bọn họ cùng Diệp Thiên Vân cùng với Tiêu Sát ngồi trên cùng một xe.

Xe vừa chạy. Tiêu Sát chậm rãi nói:” Chuyện gì xảy ra? Nói cho sư đệ nghe!”

Hai người buồn bã nhìn nhau, một người trong số đó có chút đau buồn nói:” Tiểu sư đệ, chuyện này không phải tại chúng ta, ngay từ đầu chúng ta đã được phái đến âm thầm bảo vệ cha mẹ đệ. Sáng sớm nay cha mẹ đệ dự định ngồi máy bay đi Hồng Kong chơi, nhưng trên đường cao tốc lại bị một chiếc xe tải vượt qua dải phân cách cán phải, lúc ấy chúng ta ở ngay sau nhưng căn bản là không thể phản ứng kịp.”

Diệp Thiên Vân từ lúc rời đi vẫn cũng không nói gì. Cho tới bây giờ mới mở miệng nói:” Bọn họ bây giờ thế nào rồi?”

Người vừa mới nói sắc mặt lúc ấy trở nên có chút khó coi, hắn thở dài một hơi mà không nói lời nào, nhưng đáp án đã viết ở trên mặt.

Từ nhà Diệp Thiên Vân đến phi trường chỉ có một con đường quốc lộ cũng chính là con đường này cho nên Diệp Thiên Vân hướng ra ngoài cửa sổ xe, đột nhiên nói:” Ngay trên con đường này đúng vậy không?”

Hai người nghe xong cùng nhau gật đầu, một người trong số đó nói:” Ở ngay phía trước, vừa mới vào đường cao tốc phía trên đó, chiếc xe đó hình như là bị nổ lốp, không cách nào khổng chế, người lái xe cũng không bỏ trốn mà chấp nhận mọi hình phạt, tất cả cũng đều là ngoài ý muốn.”

Diệp Thiên Vân thở dài một hơi. Ngay cả cơ hội thấy cha mẹ lần cuối cùng cũng không có rồi. Lần gặp mặt năm trước hóa ra lại là lần gặp cuối cùng. Điều này khiến cho hắn nói không lên lời chỉ muốn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe trực tiếp chạy đến bệnh viện. Diệp Thiên Vân nhìn thấy cha mẹ của chính mình ở nhà xác, nhìn thấy bộ dạng của bọn họ Diệp Thiên Vân đau đớn giống như bị dao đâm, sức lực toàn thân như mất hết khi nhìn thấy hai thi thể lạnh như băng.

Cùng bọn họ ngồi trò chuyện, giúp bọn hắn sửa sang lại quần áo, đó là chuyện duy nhất hắn có thể làm lúc này, từ giờ trở đi hai nơi cách biệt, mỗi người một thế giới.

Diệp Thiên Vân trong đầu bất giác nhớ tới khuôn mặt tươi cười của cha mẹ, nhớ lại những lời lẽ nheo của mẹ, trước đây hắn luôn cho là phiền nhiễu, bây giờ cũng thành hy vọng xa vời... ..

Làm xong tang lễ cho cha mẹ, cũng như giải quyết xong mọi chuyện khác, Tiêu Sát cùng đám người trở về. Diệp Thiên Vân vẫn đắm chìm trong bi thương, nhưng cạnh hắn lại có thêm một người, đó là Hứa Tình, hai người dường như tâm hồn tương thông.

Diệp Thiên Vân ở lại căn phòng mà cha mẹ hắn mới mua, trong nhà hết thảy mọi thứ đều thu dọn sạch sẽ, bởi vì cha mẹ Diệp Thiên Vân hai người luôn muốn đi du lịch, cho nên trong nhà không có đến một hạt bụi. Hai người hiển nhiên rất thích Diệp Thiên Vân mua gian phòng này để ở, họ bịt kín tất cả những chỗ hỏng rồi mới rời đi.

Hứa Tình nhìn thấy Diệp Thiên Vân ngồi yên tại phòng cũng rất đau lòng, cô ta ngồi xuống, xoa đầu Diệp Thiên Vân đầu, mạnh mẽ cười nói:” Tiểu Vân. Anh không nên như vậy, tôi biết anh rất đau lòng, nhưng con người ai cũng phải chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi, tất cả mọi người đều sẽ có một ngày như vậy, anh bây giờ hắn là đang chúc phúc cho bọn họ ở bên kia có cuộc sống hạnh phúc.”

Diệp Thiên Vân cầm tập ảnh trong tay, Đó là thứ duy nhất cha mẹ để lại cho hắn, những gì hắn có thể nhìn thấy bây giờ chỉ có thể là những bức ảnh này, không còn gì nữa cả.

Hứa Tình nhìn bộ dạng đáng thương của Diệp Thiên Vân, đột nhiên cảm thấy lo lắng, người đàn ông trước mắt, kỳ thật cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi đầu, bất luận hắn có lạnh lùng bao nhiêu, hung hãn bao nhiêu, nhưng cũng có thứ mà hắn không từ bỏ được chứ không như vẻ bề ngoài lạnh lùng của hắn.

Hứa Tình cũng không quan tâm tới công việc của mình, mỗi ngày cô đều chăm sóc Diệp Thiên Vân. Bởi vì Diệp Thiên Vân chỉ có mỗi mình cô ta bên cạnh.

Qua một tuần, Diệp Thiên Vân mới khá hơn được một ít. Cha mẹ hắn qua đời khiến hắn không khỏi nhớ tới một việc. Hai người đối với hắn mà nói, cũng có vài yêu cầu, mẹ hy vọng hắn có thể tìm một người bạn gái, còn cha hắn thì lại mong hắn học lên cao. Hi vọng từ giờ đã trở thành di nguyện.

Người chết rồi không có khả năng sống lại, bất luận có đau lòng bao nhiêu, cũng chỉ có thể tiếp tục sống, chuyện này cũng là một sự thật mà hắn phải đối mặt, cha mẹ đã đi tới tận cùng của cuộc sống, còn hắn mới chỉ vừa mới bắt đầu, ít đi hai người quan tâm đến hắn, Diệp Thiên Vân càng cần phải quan tâm hơn đến mình, để cho bọn họ yên tâm.

Hứa Tình trong suốt một tuần qua, ngày nào cũng cùng hắn ở trong phòng. Ngoài mua thức ăn nấu cơm ra thì không rời xa hắn một bước. Lúc này cô ta ở cùng Diệp Thiên Vân, suy nghĩ một hồi mới hỏi:” Tiểu vân, sau này anh có dự định gì không?”

Diệp Thiên Vân nhìn Hứa Tình, hắn có chút cảm kích nói:” Mấy ngày nay cảm ơn cô quá, hai người đột nhiên ra đi đối với tôi mà nói là một sự đả kích rất lớn!”

Hứa Tình nhìn thấy Diệp Thiên Vân đã thoát khỏi cái vỏ của chính hắn, cô ta lập tức ngồi xuống cạnh Diệp Thiên Vân vui mừng mà nói:” Không ngờ nhanh như vậy mà anh có thể hồi phục trở lại, tôi còn nghĩ là anh còn cần thêm mấy ngày nữa cơ, thật là khiến cho tôi nhẹ hết cả lòng.”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút rồi nói. Hắn nói:” Tôi muốn tiếp tục hoàn thành việc học tập, đây là tâm nguyện của cha tôi.”

Đối với Hứa Tình mà nói đây là một tin tốt, Diệp Thiên Vân vẫn đang ở trong vô lâm. Cho nên quan hệ giữa hai người vẫn không có tiến triển gì. Thậm chí mấy lần quan hệ giữa hai người đã rất gần gũi rồi, nhưng lại vô tình bị cắt đứt. Cô ta thật lòng thích Diệp Thiên Vân, nhưng hai người một đông một tây, tiếp xúc quá ít, bây giờ nghe Diệp Thiên Vân nói muốn học cho xong, cô ta thấy rất vui.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy Hứa Tình ngăn người ra thì cũng không khỏi thở dài, bạn bè của hắn rất ít, nhìn quanh một lượt lại nhìn thấy chiếc vòng tay của mẹ hắn, hắn vội vàng nắm lấy tay của Hứa Tình đột nhiên nhớ tới bộ dạng hân hoan của mẹ hắn lúc đó.

Hứa Tình vốn đang ngây người ra, bị hấn nắm tay bất ngờ, khiến cho cô ta không biết làm sao, nhần nhó mà nói:” Tiểu Vân, anh muốn làm gì?” Cô ta muốn giãy để thoát khỏi Diệp Thiên Vân, nhưng lại cảm giác tay hấn ngày càng chặt. Hứa Tình không khỏi nhìn Diệp Thiên Vân sau đó mới hiểu ra rồi nhìn xuống tay của mình.

Diệp Thiên Vân nhớ rất rõ lúc đó, mẹ hấn nhìn thấy Hứa Tình khen không dứt miệng thậm chí còn đem chiếc vòng mà bà thích tặng cho cô, hấn nhớ lại bất chợt cười, nhìn Hứa Tình.

Hứa Tình thấy ánh mắt của Diệp Thiên Vân liền vội vàng đứng lên, né tránh, giống như con nai bị dọa cho sợ hãi vậy, đến khi tới khoảng cách an toàn mới nói:” Được rồi. Thiên Vân, anh dự định lúc nào đi học tiếp. Đến lúc đó tôi tìm anh cũng dễ rồi!”

Diệp Thiên Vân cũng đang suy nghĩ. Học kỳ mới cũng đã bắt đầu rồi, hấn bây giờ muốn chính thức học cho xong chứ không phải là ứng phó như trước kia, bởi vì đây cũng là điều mà hấn đã hứa với cha hấn. Hấn ngẩng đầu nhìn lại những ngày qua, nhìn rõ những chuyện cách đây ba tháng, đối với hấn mà nói, đó cũng không phải là chuyện gì tồi tệ.

351. Chương 351: Ép Buộc

Nhưng làm cho người ta vui mừng chính là Diệp Thiên Vân đã sớm học được cách tự lập, hơn nữa có thể đứng giữa võ lâm hiểm ác mà không bị đốn ngã, hấn đã quen với chuyện sanh tử, nhưng đối với chuyện bất ngờ này vẫn có chút khó có thể tiếp nhận.

Hứa Tình giúp đỡ hấn giải quyết mọi chuyện một cách chu đáo, trong lòng cô ta coi Diệp Thiên Vân như một người luôn bên cạnh mình, hơn nữa trong lòng cô ta luôn có mong muốn bảo vệ cho hấn..

Hai người chia tay tại sân bay, Hứa Tình phải quay về nhà một chuyến, còn Diệp Thiên Vân thì trở lại trường học, hơn nữa hấn cũng không dự định quay về Hình Ý Môn, đối với võ lâm hấn đã cảm thấy chán ghét rồi. Có lẽ chỉ có trường học mới có thể xóa bỏ mọi sự chán ghét của hấn với võ lâm.

Ba tháng tới, cũng là mùa xuân, Diệp Thiên Vân lại lần nữa bước trên con đường đi tìm tri thức, đối với gia nhập võ lâm mà nói, trường học là một nơi yên tĩnh hơn nhiều. Hấn không chỉ vì tránh né võ lâm, mà quan trọng hơn là muốn hoàn thành tâm nguyện của cha hấn, từ mặt nào mà nói thì cũng đều có ích cho hấn.

Vừa về đến trường, mấy người bạn cùng phòng ai cũng vui mừng khi thấy hấn. Lưu Tùng nhìn thấy Diệp Thiên Vân tới không khỏi vui mừng cười ha ha nói:” Thiên Vân, con người cậu luôn luôn như vậy, học kì nào cũng đến ghi danh nhưng mà sau đó lại biến mất không dấu vết, một học kì không thấy cậu đâu, tôi nhớ cậu quá.”

Vương Bằng cũng phụ họa nói:” Đúng mà, học kì này cậu mới chỉ đến có hai ngày, sau đó là biến mất tằm, có bài hát tên là “ Người đàn ông như gió.” Đúng là rất phù hợp với cậu!”

Diệp Thiên Vân trầm ngâm một lát, hấn cũng đang cố gắng quên đi mọi chuyện không vui nên cũng cố gắng khiến cho mình nghĩ đến chuyện khác, hòa nhập vào cuộc sống ở trường học. Hấn phát hiện Vương Bằng và Lưu Tùng đã lại hòa thuận như lúc ban đầu không khỏi cười cười nói:” Tôi dự định sẽ học xong đại học, tôi sẽ không bỏ học nữa đâu..”

Mấy người trong phòng nhìn hấn không khỏi ngạc nhiên. Bởi vì Diệp Thiên Vân đã nghỉ học một năm rồi, lần này lại đột nhiên nói ra những lời như vậy. Bọn họ đều biết tính cách của Diệp Thiên Vân, chỉ cần nói là sẽ làm được, trong lúc nhất thời mấy người cũng ngây ngẩn cả người ra.

Diệp Thiên Vân nhìn bọn họ khê cười rồi cười nói:” Học đại học kỳ thật cũng rất tốt, phiêu bạt bao lâu như vậy rồi, luôn cảm thấy có gì đó không an tâm, cuộc sống của trường học vẫn khiến cho tôi thấy nuôi tiếc.”

Vương Bằng ở bên cạnh nói thầm nói:” Thiên Vân, tiền cậu cũng kiếm đủ rồi, nên lại trở lại trường học. Học kì trước tôi nghe người ta nói cậu đi một con tới, bây giờ cậu đáng giá bao nhiêu tiền hả?”

Diệp Thiên Vân làm bộ không nghe thấy. Nhưng Lưu Tùng lại ở bên cạnh thở dài nói:” So sánh làm gì cho mệt, cậu trở về rồi thì tôi làm sao tán gái được nữa đây, tôi nghĩ cậu cứ như học kì trước đi, đến báo danh rồi thôi.”

Trần Nhiên cười khúc khích nói:” Thiên Vân, trở về cũng tốt mà, phòng chúng ta có một đại gia. Sau này đi ra ngoài ăn cơm có người trả tiền, các cậu không cảm thấy đây là chuyện hạnh phúc nhất trần đời sao?”

Hắn nói xong mọi người trong phòng đều lớn tiếng hoan hô. Diệp Thiên Vân mặc dù không thường đến đây nhưng cũng được mọi người yêu quý, ít nhất chi tiền rất hào phóng nên được mọi người rất hoan nghênh.

Cứ như vậy Diệp Thiên Vân bắt đầu cuộc sống ở trường của hắn, mỗi buổi hắn đều đi học đầy đủ, không có bài tập thì hắn trở về luyện tập quyền pháp, hắn mặc dù đã rời khỏi võ lâm, nhưng cả đời này hắn không thể tách khỏi võ đạo. Hai lĩnh vực này có thể phân ra, giống như cuộc sống trước kia của hắn, luôn giữ im lặng, tính tình lãnh đạm, những người không quen biết vẫn là không quen biết.

Với cái đầu của hắn thì những thứ trên lớp rất đơn giản chỉ cần đọc một lần là nhớ, hắn hoàn toàn có thể nắm rõ tất cả, cho nên sau khi học xong hắn đến thư viện tự mình học một số thứ mới, đối với hắn mà nói cũng là để hoàn thiện mình.

Lớp học tự nhiên có thêm một người, khiến cho không các bạn cùng thầy giáo quan tâm, nhất là giáo sư Vương Cửu Vân, từ khi Diệp Thiên Vân đi học ông ta luôn để ý hắn, nhưng Diệp Thiên Vân rất ít lộ diện, điều này làm cho ông ta trong quá trình phát hiện nhân tài có một chút thất vọng, có

không ít người tài hoa, nhưng chuyên tâm học tập thì lại rất ít.

Lần này Diệp Thiên Vân trở lại trường học, khiến cho ông ta thấy được hy vọng. Quan sát một khoảng thời gian, phát hiện Diệp Thiên Vân tiết nào cũng đến, hơn nữa tiết nào cũng chăm chú nghe giảng, khiến cho ông ta vô cùng vui mừng, bắt đầu có ý muốn bồi dưỡng hắn.

Diệp Thiên Vân rất thích cuộc sống giản dị như vậy, Hình Ý môn ngoài Tiêu Sát gọi điện cho hắn ra, hắn cùng với Tiêu Sát đều thống nhất, hắn không đến Hình Ý môn nữa.

Diệp Thiên Vân bây giờ cũng hoàn toàn không sợ các môn phái võ lâm khác tìm đến, hắn bây giờ là một kẻ thảm hại, ngay cả gia đình mất đi, hắn không muốn gây sự với kẻ khác, cũng không hy vọng người khác tìm tới hắn. Nhưng kỳ quái chính là tựa hồ Diệp Thiên Vân và kẻ thù đều có ý nghĩ giống nhau, để cho hắn qua sống cuộc sống yên bình.

Sau khi giáo sư Cửu Vân giảng bài xong, Diệp Thiên Vân cùng các bạn cùng phòng đi ra, hắn dự định đến thư viện đọc sách, không ngờ lại bị Kỳ Giai Trữ cản đường, điều này làm cho hắn có chút bất ngờ.

Kỳ Giai Trữ còn tưởng rằng Diệp Thiên Vân lại đến hai ngày rồi không đi học nữa, không ngờ ngày nào cũng gặp hắn, cô ta nhìn Diệp Thiên Vân thấp giọng nói:” Diệp Thiên Vân. Chúng ta nói chuyện chút được không?”

Lưu Tùng ở bên cạnh cười xấu xa nói:” Ai, ya, Không bạn học cùng nhau còn cản đường cướp bóc, thật là..... ”.

Kỳ Giai Trữ vốn là muốn thấp giọng nói nhưng không ngờ lại bị Lưu Tùng chơi đùa, nổi giận trừng mắt nói:” Lưu Tùng, anh dám nói thêm một câu nào nữa tôi xé toác miệng anh ra.”

Cô ta vừa nổi giận thì mấy người bọn họ cũng không ai dám nói gì thêm, chỉ võ vai Diệp Thiên Vân nói:” Được rồi, bảo trọng nhé, cậu hi sinh một chút vì sự an toàn của mọi người, bọn này phản trước đây!” Nói xong bọn họ cũng nhanh chóng mà chạy mất.

Trong lúc nhất thời chỉ còn lại có hai người, Kỳ Giai Trữ nhìn Diệp Thiên Vân nói:” Đi theo tôi, tôi muốn nói chuyện với anh chút!”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một chút cũng muốn nói chuyện cùng cô ta, sau khi quay về trường học hắn luôn tránh né Kỳ Giai Trữ, bởi vì hai người trong lúc đó quả thật có một chút bất đồng.

Ước chừng mười phút sau, Kỳ Giai Trữ đưa hắn tới chỗ ở của cô ta, đây là phòng của cô ta, Diệp Thiên Vân nhìn chung quanh một lượt sau đó liền ngồi xuống ghế sa ***.

Kỳ Giai Trữ đã đưa hắn đến đây thì cũng không phải vội, cô ta đến phòng khác thay quần áo, rồi sau đó mới ngồi xuống chiếc giường đối diện Diệp Thiên Vân, không nói gì, chỉ là nhìn chăm chăm Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân kỳ thật cũng đang nhìn cô ta, Kỳ Giai Trữ trở nên hấp dẫn hơn nhiều rồi, nếu như cô ta không mở miệng nói thì đúng là rất ra dáng con gái, không hề giống cô gái trước kia nữa rồi, khi hắn không ở đây cô ta đã thay đổi nhiều. Tóc tết buộc nơ con bướm, lông mi dài, cái miệng nhỏ nhắn xinh xinh như hoa anh đào, khiến cho người ta muốn nếm thử.

Kỳ Giai Trữ bị ánh mắt của Diệp Thiên Vân nhìn chăm chú làm cho xấu hổ, cô ta cố ý nghiêng đầu, chậm rãi nói:” Thiên Vân, lần trước tại phòng ăn thật sự là xin lỗi. Tôi chỉ vì nhìn thấy anh cùng người phụ nữ khác hẹn hò nên mới cáu giận như vậy.”

Diệp Thiên Vân có chút buồn cười, lúc đầu nhìn thấy cô ta, cũng là lúc cô ta đang dẫn một bạn học nam cùng đi, lập tức nói:” Không có gì, người đàn ông lúc trước là bạn trai của cô à?”

Kỳ Giai Trữ nghe xong sắc mặt hoảng hốt, rồi sau đó nhanh chóng giải thích nói:” Không phải, không phải, chúng tôi lúc đó chỉ là quan hệ bạn học mà thôi. Hắn mời tôi ăn cơm, mà tôi lúc đó cảm thấy không vui cho nên mới cùng hắn ăn cơm.”

Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng mà lắc đầu nói:” Tôi không có chất vấn cô. Chúng ta cũng là bạn bè. Cô tìm tôi đến có chuyện gì sao?”

Kỳ Giai Trữ cắn môi, do dự rồi mãi mới nói :” Lưu Giai Giai qua đời rồi, cô ta có để lại một phong thư bảo tôi giao cho anh!”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng nhú mày, sau khi bước vào giang hồ, có quá nhiều chuyện khiến hắn hoàn toàn không nhớ tới cô ta, tất cả đều quên sạch rồi, hắn lại càng không muốn xem thư để ảnh hưởng đến tâm lý của mình, rất dứt khoát nói:” Thư tôi không xem nữa, cô ấy và tôi là hai người của hai thế giới khác nhau. Tôi không muốn có bất kì liên hệ gì với cô ấy nữa.” Nói xong hắn nhìn đồng hồ đứng dậy nói:” Tôi còn có một số việc, phải đi trước đây!”

Kỳ Giai Trữ tìm Diệp Thiên Vân đến hiển nhiên không phải vì chuyện này, phong thư này chỉ là cái cớ mà thôi. Cô ta cúi đầu, mắt long lanh, thổn thức nói:” Diệp Thiên Vân, tôi có chỗ nào có lỗi với anh. Anh dựa vào cái gì mà cao ngạo như vậy hả! Nhìn thấy tôi cũng không để ý một chút, ngay cả liếc nhìn cũng không. Không phải là tôi thích anh sao? Thích anh cũng là sai sao?”

Diệp Thiên Vân không nghĩ chuyện lại thành ra như vậy, hắn muốn nói rõ ràng rồi, nên không khỏi nói:” Giai Trữ, tôi và cô không có khả năng ấy đâu, hai người ở cạnh nhau là vì họ có cảm tình với nhau. Chúng ta không như vậy.”

Kỳ Giai Trữ nghe xong thoáng chút tuyệt vọng, nhưng cô ta lại lớn tiếng nói:” Anh thích phụ nữ già dặn đúng không? Lần trước tôi nhìn thấy anh cùng Hàn Vận hẹn hò, anh thích cô ta có đúng không? Tôi đã già dặn hơn trước rồi, hơn nữa sau này nhất định tôi sẽ xinh đẹp hơn cô ta.” Nói xong cô ta ưỡn ngực ra trước mặt hắn.

Diệp Thiên Vân không muốn trêu chọc cô gái như vậy. Hắn đã thích người khác rồi nên thờ dãi nói:” Giai Trữ, chúng ta chỉ là bạn bè thôi, hơn nữa chuyện cũng không giống như cô nghĩ đâu, tôi và Hàn Vận cũng chỉ là bạn bè mà thôi, hôm đó tôi có chuyện tìm cô ta.”

Kỳ Giai Trữ nhìn thấy một tia hy vọng trong mắt Thiên Vân. Cô ta theo đuổi Diệp Thiên Vân đã hơn một năm rồi, bị hắn cự tuyệt tình cảm, hơn nữa Diệp Thiên Vân rất ít đến trường học, lần này gặp hắn cũng không dễ dàng gì, cô ta không muốn bỏ qua lần cơ hội này.

Cho nên trước khi hắn bước ra khỏi cửa, cô ta đóng chặt cửa vào, rồi sau đó dùng ánh mắt buồn rầu nhìn hắn nói:” Thiên Vân, tôi có thể vì anh mà làm bất cứ chuyện gì, bất cứ chuyện gì!” Vừa nói cô ta vừa chậm rãi kéo khóa áo xuống, dần dần để lộ ra làn da trắng nõn nà.

352. Chương 352: Quấy Rầy Không Thoại

Kỳ Giai Trữ với thân hình ngọc ngà xuất hiện trước mắt Diệp Thiên Vân rồi cô ta nói:” Thiên vân, tôi có đẹp không? Tôi thích anh lâu như vậy rồi ngay từ lần đầu tiên tỏ tình tôi đã nghĩ sẽ có ngày hôm nay, anh sẽ chịu trách nhiệm chứ?”

Diệp Thiên Vân cũng không thể không có chút cảm giác, nếu như tất cả phụ nữ đều như vậy, vậy thì hẳn còn muốn chịu trách nhiệm với tất cả. Thân thể của Kỳ Giai Trữ lúc này ở trước mặt Thiên Vân, hai bầu ngực trắng muốt, hai núm vú màu nâu, tất cả đều hiện lên trong mắt hắn, hắn không thể làm gì khác hơn là xoa người đi.

Mọi người có dự vọng, hắn cũng không ngoại lệ, không biết từ lúc nào, hắn bắt đầu có nhận thức mới đối với quan hệ nam nữ. Không dừng lại tại giai đoạn manh nha đó nữa. Hắn nhìn ngoài cửa sổ lãnh đạm nói: "Tôi từng nói cô là một cô gái tốt, nhưng không phải kiểu mà tôi thích. Tôi tôn trọng cô, cũng hy vọng cô tôn trọng tôi, bởi vì chúng ta vốn dĩ là con người của hai thế giới khác nhau, tôi không muốn làm chuyện gì đi quá giới hạn!"

Trước phản ứng của Diệp Thiên Vân Kỳ Giai Trữ rất kinh ngạc, hai lần tỏ tình nhưng hắn đều không có phản ứng gì. Trong lòng cô ta có một chút tự ti, không khỏi thấp giọng ghen ngào nói: "Tôi có phải không giống những người phụ nữ khác không? Tôi biết tôi tính tình không tốt. Nhưng những thứ này tôi cũng có thể thay đổi, chỉ cần anh đồng ý ở cạnh tôi, thật đấy!"

Diệp Thiên Vân không muốn làm tổn thương một cô gái vô tội, nhất là một cô gái thích hắn, hắn chậm rãi nói: "Cô mặc xong quần áo chúng ta nói tiếp!"

Trong phòng không khí có chút ngưng ngừng, Diệp Thiên Vân quay mặt về phía bên ngoài cửa sổ, còn Kỳ Giai Trữ thì không mặc gì có một cảm giác không thoải mái giữa hai người.

Kỳ Giai Trữ hiển nhiên là lần đầu tiên làm chuyện kiểu này. Sắc mặt nóng đỏ như đồng nung. Cô ta chậm rãi mặc quần áo vào. Lại lần nữa ngồi lên trên giường, tất cả đều sửa sang xong xuôi, có chút ngại ngùng mà nói: "Anh có thể quay lại rồi, tôi đã mặc xong rồi."

Diệp Thiên Vân nghe thấy cô ta nói, rồi chậm rãi quay người lại. Hắn bây giờ tâm tư cũng không tập trung, nhưng trong lòng bình tĩnh nói: "Lưu Giai Giai qua đời rồi?"

Câu nói này xóa đi sự xấu hổ của Kỳ Giai Trữ, cô ta đứng lên đi tới cạnh bàn, lấy ra một phong thư màu lam nhạt, thấp giọng nói: "Tết, cô ấy vẫn còn nhớ tới anh, nói có chút có lỗi với anh. Hy vọng anh có thể tha thứ cô ấy. Cô ấy nói đời này cô ta thấy rất vui vẻ. Chỉ là gây ra một sai lầm. Cô ấy biết anh không thật sự tha thứ cho cô ấy, nên viết một bức thư bảo tôi giao cho anh." Vừa nói vừa bước tới, đem phong thư giao cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhận phong thư này nhìn một chút, rồi sau đó cười cười nói: "Kỳ thật tôi cũng quên rồi, giữa chúng tôi chẳng có gì cả. Tất cả đều đã hóa thành tro bụi rồi, phong thư này không có gì ý nghĩa rồi." Vừa nói hắn vừa xé nát phong thư ra, ngay cả bên trong có gì cũng không xem.

Kỳ Giai Trữ có chút không dám tin. Cô ta từng khuyên Diệp Thiên Vân đến thăm Lưu Giai Giai. Kết quả đều bị từ chối, cô ta tưởng rằng phong thư này Diệp Thiên Vân nhất định sẽ mở ra nhìn một chút. Không ngờ kết quả lại như thế, tâm lý cũng không khỏi thương hại cho Lưu Giai Giai, trong miệng lầm bầm nói: "bất luận cô ấy làm sai gì thì cũng đã từng là bạn gái của anh, anh không cần tuyệt tình như vậy, đây là nguyện vọng cuối cùng của cô ấy trên cõi đời này!"

Diệp Thiên Vân đúng là một người như thế, hắn một khi mất hứng với chuyện gì, thì hắn sẽ từ bỏ hoàn toàn, cũng sẽ không bao giờ tốn hao một chút thời gian để tâm nữa. Tất thấy những gì có liên quan đến Lưu Giai Giai cũng biến mất, hắn nói với Kỳ Giai Trữ: "Cám ơn cô. Có thời gian chúng ta nói chuyện sau vậy. Tôi phải đi đây!"

Kỳ Giai Trữ trúng kế hoãn binh. Lúc này vừa nhìn hắn đi, cô ta ngay lập tức nhào tới sau lưng Diệp Thiên Vân, lớn tiếng mà nói: "Tôi không cho anh đi. Anh vừa mới nói mà! Không được đi!" Cô ta giống như một con ngựa sống chết ôm lấy cái cây đại thụ Diệp Thiên Vân, thậm chí ngay cả hai chân cũng kẹp chặt ở bên hông Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân định mở cửa ra. Nhưng trong tình trạng này hắn đương nhiên không thể ra ngoài, hắn nhẹ nhàng mà vứt Kỳ Giai Trữ lên trên giường nói: "Không nên làm loạn, tôi còn có một số việc phải làm!"

Hai người mặt đối mặt, có thể nhìn ra trong mắt nhau có gì đó. Kỳ Giai Trữ chưa bao giờ cách Diệp Thiên Vân gần như vậy, trong lúc nhất thời bị hơi thở của hắn làm cho toàn thân nóng cả lên, thân thể bất giác

giấy dựa, thấp giọng nói:” Thiên Vân, tôi thích anh, tôi không yêu cầu anh gì, chỉ hy vọng tôi và anh có kỉ niệm đẹp để nhớ lại, được không?” Nói xong cặp chân trắng nõn không ngừng cọ xát vào lưng Diệp Thiên Vân, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ hắn.

Diệp Thiên Vân bị cô ta khiêu khích khiến cho dục vọng bốc lên, hắn không muốn dây dưa cùng cô ta nữa, nên cúi đầu, rồi sau đó gạt tay Kỳ Giai Trữ ra. Rồi sau đó nói:” Cô hãy làm một cô gái tốt đi!”

Nói xong khi mà Kỳ Giai Trữ vẫn đang ngây người ra hắn bước nhanh mà đi ra ngoài.

Sau khi rời khỏi đó, Diệp Thiên Vân mới thở dài một cái, Kỳ Giai Trữ rất thẳng thắn, cũng dám làm dám chịu, nhưng hắn không thích hợp với kiểu phụ nữ như vậy, bởi vì giữa hai người không có cảm giác.

Thở dài một hơi, Diệp Thiên Vân cũng không biết nơi nào để đi, hắn không muốn về nhà, bởi vì hắn luôn nhớ tới cha mẹ. Hắn cũng không muốn mỗi ngày đều đắm chìm trong sự bi thương. Người chết đã chết rồi, còn người còn sống vẫn phải tiếp tục sống .

Nơi này khu nhà của người lao động. Diệp Thiên Vân dự định trở về lấy xe, tản bộ một mình trong sân trường, bước đi rất chậm rãi. Trường học có không khí yên tĩnh vô cùng đáng quý, hắn rất thích không khí này, những học sinh tới đây học, có thể khiến cho chính hắn cũng cảm thấy thoải mái bởi vì bây giờ hắn cũng chỉ là một anh sinh viên.

Vốn là muốn đến chỗ Hứa Tình, nhưng cũng phải qua mấy ngày nữa thì cô ta mới trở về, tâm lý có chút trống rỗng. Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu là vấn đề tâm lý, khi cha mẹ hắn vẫn còn khỏe mạnh, hắn cũng luôn một mình. Nhưng khi bọn họ rời đi, hắn mới thấy từ đáy lòng trào dâng một cảm giác cô độc.

Lấy xe, đi chậm chậm mà không biết đi đâu, trong xe đang bật bài hát(), giai điệu rất hay, khiến cho hắn thấy say mê, hắn mấy ngày nay vẫn luyện công phu, Hình Ý Ngũ Hình Quyền. Kim chung Tráo. Mười hai hình..... Hắn học được không ít công phu và cũng tốn hao không ít thời gian.

Xe vừa định tiến ra khỏi trường, thì trước mặt có một chiếc xe Trung Quốc đi tới, lúc hai chiếc xe đi sát nhau, có một người từ bên trong thò đầu ra, người đó là Vương Bằng, hắn nói với Diệp Thiên Vân: ” Dừng xe, nếu không sẽ gỡ đèn xe ném vào thùng rác!”

Diệp Thiên Vân bị câu nói này làm cho bừng tỉnh, mới nhớ tới hắn đang lái xe, không khỏi vuốt vuốt đầu dừng xe lại. Trần Nhiên, Vương Bằng, còn có Lưu Tùng. Ba người mở cửa xe bước xuống.

Diệp Thiên Vân cũng đứng ở cạnh xe, rất kinh ngạc nhìn Lưu Tùng, học kì trước mấy người đánh nhau sống dở chết dở, không ngờ mới có hai tháng không gặp, mấy người đã như một người.

Lưu Tùng nhìn thấy xe của Diệp Thiên Vân ngửa tay nói:” Trong ngôi trường này, tôi thấy hay là thôi đi, làm người cũng nên khiêm tốn một chút, để tránh thầy giáo nhìn thấy anh cũng đổ mắt. Cho tôi mượn xe hai ngày, như vậy cũng là tránh cho cậu kiếp nạn.”

Diệp Thiên Vân đến cười sảng khoái nói:” Mấy người đi đâu đó? Vừa mới không phải là về phòng sao?”

Vương Bằng hihi cười xấu xa nói:” Thôi đi. Đó là chuyện xưa rồi. Bây giờ cũng xế chiều rồi, cậu tên cầm thú này, đến ở cùng Kỳ Giai Trữ đi, đừng ở đây giả bộ nữa, trên thế giới này người vô liêm sỉ sao nhiều như vậy?”

Mấy người khác cũng đều phụ họa theo, hiển nhiên là không có việc gì làm thì tìm việc làm, Lưu Tùng nói:” Đi chơi đi, có một nữ ca sĩ hát cũng hay phết, nên định bảo cô ta hát hai bài, uống chút rượu, thấy anh có chuyện nên không gọi!”

Mấy người đều là thanh niên muốn chết, bây giờ đã là học kì hai đại học năm hai rồi, nên chương trình học cũng trở nên ít đi rất nhiều, một tuần chỉ có tám tiết, thời gian cũng nhiều hơn. Vương Thông cũng từ trong xe bước xuống. Hắn cười ha ha nói:” Muốn nói phòng ngủ, còn phải nói Thiên Vân có thực lực. Có hoạt động gì không vậy?”

Lưu Tùng có chút xấu hổ cười nói:” Học kì trước tôi bán xe rồi. Kinh tế bị gia đình khổng chế rồi, một xu cũng không có. Bây giờ đành phải ở với mấy người!”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng sửng sốt, không khỏi hỏi:” Chuyện gì xảy ra?”

Lưu Tùng có chút nhần nhó nói:” Nhà tôi đã chọn cho tôi một người phụ nữ, bắt tôi tốt nghiệp đại học xong phải kết hôn luôn, tôi thà cả đời này làm ăn mày, cũng không bán thân!”

Lời nói này khiến cho mọi người cười phá lên, ai cũng không ngờ Lưu Tùng cũng có ngày đó, nên có chút hả hê. Vương Thông cũng là hòa vào cười theo, hần vừa nói chuyện đột nhiên hai mắt mở to, lấy tay chỉ vào nói:” Xem kia có phải là cô giáo của chúng ta không? Sao lại giằng co với một người đàn ông?”

Vừa nói xong, Diệp Thiên Vân cũng không khỏi nhìn về phía Vương Thông đang chỉ, chỉ thấy Hàn Vận có chút chật vật chạy về phía trường học, rồi sau đó là một người đàn ông trung niên, ở phía sau kéo túi của cô ta, tựa hồ không muốn để cô ta đi.

Vương Thông nhìn thấy như vậy thì nghiêng răng nghiêng lợi, hần tức giận nói:” Cô ấy là nữ thần trong trái tim ta. Mẹ kiếp, qua đó xử hần đi!” Nói xong liền chạy về phía đó.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy Hàn Vận thì cũng nhú mào, đi theo bọn họ tới đó.

353. Chương 353: Hồng Nhan Tri Kỷ

Hàn Vận nhìn thấy có người cứu mình, cô ta cũng yên tâm, hít sâu hai hơi, sau đó sửa sang lại quần áo, rất cảm kích nói:” Cảm ơn cậu, tôi không việc gì, không phải lo!”

Vương Thông anh hùng cứu mỹ nhân nên hần đặc ý cực kỳ, hơn nữa người được cứu là Hàn Vận, trong lòng cái không khỏi trào dâng một cảm giác thoải mái, đối mặt với tên đàn ông đó sang sảng cười nói:” Anh bạn, anh đang ở đâu vậy? Trên trường mà lồi lồi kéo kéo, cũng phải chú ý hình tượng chứ! Nơi này là trường học, không phải nơi anh tùy ý lồi kéo, mau biến đi, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Tên đàn ông kia giả bộ không nghe, trên mặt hần hiện ra vẻ sốt ruột, không ngừng nói:” Tiểu Vận, chúng ta sao lại chia tay không phải em không rõ, bây giờ cuộc sống ở Mỹ của anh cũng tạm được. Cho nên cũng muốn đem em sang đó! Hơn nữa mẹ em đã mất, cách trở giữa chúng ta cũng không còn nữa. Hy vọng em có thể suy nghĩ thêm, anh thật không thể không có em!” Nói xong hần vẫn muốn tiên cầm tay Hàn Vận.

Diệp Thiên Vân quan sát người đàn ông này, rất nhã nhặn, mang kính không gọng, khuôn mặt điềm tĩnh. Khi hần cùng Hàn Vận ở cùng nhau hần đã được cô ta kể cho nghe, người đàn ông trước mắt hần là hần chồng cũ của cô ta, Tôn Vũ.

Vương Thông không rõ quan hệ giữa hai người, nên nghĩ hần là lưu manh, hần nhìn người đó không nghe lời hần, không khỏi tức giận, hần dùng tay đẩy nói:” Tôi cảnh cáo anh. Đừng ở chỗ này trong kiếm chuyện, nếu không tôi đem anh đến đồn công an đấy!”

Tôn Vũ bị đẩy lui về phía sau hai bước. Có chút tức giận nói:” Cậu là ai? Có tư cách gì quản chuyện của tôi, Hàn Vận là vợ của tôi, anh chen vào là có ý gì!” Nói xong tiếp tục nói với Hàn Vận:” Anh ở bên kia sinh sống thời gian dài như vậy cảm thấy cô đơn. Những ngày không có em anh mới biết được thế nào là dày vò!”

Khuôn mặt Vương Thông trở nên rất khó nhìn, chồm vào chuyện nhà người khác rồi. Chuyện này thật sự là có chút xấu hổ, hần lúc này cũng không biết tiến hay lùi, nên đứng im không nhúc nhích.

Hàn Vận thở dốc, cô ta không để ý Tôn Vũ, mà là cười nói với Vương Thông :” Chuyện ngày hôm nay cảm ơn cậu nhé!”

Vương Thông nghe vậy trong lòng rất sáng khoái, một câu nói của Hàn Vận đã xua tan mọi đau buồn trong lòng hần, hần xoa đầu, có chút xấu hổ nói:” Yên tâm đi cô giáo. Tôi sẽ không để hần quấy rầy cô nữa!”

Tại cổng trường học, Hàn Vận cũng sợ gây ảnh hưởng không tốt, cô ta dù sao cũng là cô giáo, lại rất nổi danh, cho nên bắt giác nhìn xung quanh một lượt. Người bên cạnh cũng không nhiều, hơn nữa chuyện cũng chỉ là vừa mới vừa phát sinh, chỉ có Diệp Thiên Vân cùng mấy người bạn cùng phòng của hần. Hàn Vận nhìn thấy hần mới hô lên:” Trùng hợp vậy!” Nói xong câu này đột nhiên cảm thấy không khí thoáng chút gượng gạo.

Diệp Thiên Vân mỗi lần nhìn thấy Hàn Vận, đều là có chút phiền phức. Hắn nói:” Cô giáo Hàn, chúng tôi đến mời cô uống trà!” Ý của hắn là thoát khỏi phiền toái, hắn cũng rõ người đàn ông đối diện kia chính là chồng cũ của cô ta, chuyện như vậy xảy ra tại trường học trước mặt học sinh có chút không thích hợp.

Mấy người còn lại cũng nhanh chóng hòa theo, Lưu Tùng hì hì cười nói:” Đúng đấy. Cô giáo Hàn, chuyện lần trước vẫn chưa cảm ơn cô, chuyện tôi và Thiên Vân nhờ có cô mới không bị đuổi học. Hôm nay trùng hợp gặp nhau ở đây, chúng tôi mời cô. Hì hì!”

Vương Thông thành tên ngốc, nói hồi lâu vẫn không nói vào trọng tâm, nghe Diệp Thiên Vân nói mới cảm thấy mình không khéo đưa đẩy, cũng có chút xấu hổ nói:” Đúng vậy. Đúng vậy. Chúng ta cùng đi nói chuyện!”

Hàn Vận nhìn thấy Diệp Thiên Vân giúp mình giải vây liền rất cảm kích mà nhìn hắn một cái. Diệp Thiên Vân nhìn nói:” Ở đây đông người, lên xe nói tiếp!”

Tôn Vũ vừa nhìn tình hình không ổn. Liền vội vàng nói:” Hàn Vận, chúng ta nói chuyện tử tế được không?” Nhưng lúc này nói ra những lời này cũng đã muộn, Hàn Vận đã tiến về phía trước hai bước, tự nhiên lên xe của Diệp Thiên Vân. Theo sau là Lưu Tùng, Vương Bằng. Diệp Thiên Vân vẫy tay với Vương Thông ,sau đó cũng lên xe, nhanh như chớp chạy mất.

Còn Vương Thông sau khi ngăn Tôn Vũ lại, cũng ngạo nghễ mà rời đi... ..

Mấy người tìm một phòng trà đắt tiền ngồi, Hàn Vận thoát nhìn đã khá hơn nhiều rồi. Có mấy người này ở cạnh, tâm tình của cô ta cũng khá hơn nhiều rồi.

Vương Thông ở bên kia cười nói:” Cô giáo Hàn, tôi sùng bái nhất cô, bài của cô tôi không nghỉ một tiết nào, hơn nữa mỗi tiết đều chăm chú nghe giảng, thật đúng là học được không ít thứ!”

Hàn Vận quen Diệp Thiên Vân nhất, cô ta cầm lấy chén trà khẽ cười nói:” Hôm nay thật sự là cảm ơn các cậu. Có thời gian cô giáo Hàn mời các cậu về nhà ăn cơm!”

Hàn Vận mặc dù đã hơn ba mươi tuổi, nhưng rất kiêu diễm. Cái phong thái này làm cho người ta khó có thể chống đỡ. Thời gian dài dạy học ở trường đại học đã tạo ra một khí chất đặc biệt, một người phụ nữ vừa đẹp vừa thông minh, mấy người đều bị hấp dẫn. Đối với bọn họ mà nói cơ hội như vậy thật là hiếm có.

Hàn Vận là cô giáo đương nhiên là không muốn nói chuyện của mình và Tôn Vũ, cô ta ha ha cười rồi sau đó cùng mấy người nói đến chuyện học tập, mấy người đang ngồi đều học kinh tế, chuyện này Hàn Vận không thiếu. Cô ta khiến cho mấy người nghe không biết nói gì nữa.

Họ trò chuyện mãi cho đến khi tất cả mọi người đã thấy chán và muốn rời đi.

Diệp Thiên Vân trong lúc uống trà cũng không nói gì nhiều, hắn thân với Hàn Vận nhất nhưng ở đây cũng không tiện nói nhiều. Còn Hàn Vận cũng đang muốn tránh nói về cuộc sống riêng, nên chỉ nói chuyện trường học học tập, hai người có suy nghĩ khá giống nhau.

Trong số bạn cùng phòng của Diệp Thiên Vân thì chỉ có Lưu Tùng nhìn ra, hắn biết quan hệ giữa hai người cũng tạm được, cho nên lúc uống trà hắn toàn cười xấu xa.

Sau khi uống hết trà, cũng phải giải tán, trời cũng đã tối rồi, Vương Thông vốn muốn đưa Hàn Vận về, nhưng hắn còn có chuyện. Cho nên cũng chỉ có thể để Diệp Thiên Vân đưa cô ta về.

Lưu Tùng rất biết ý kéo Trần Nhiên cùng Vương Bằng lên xe của Vương Thông, hắn nhỏ giọng nói với Diệp Thiên Vân:” Cậu nói xem anh em biết ý thế được chứ hả!”

Nhìn bọn họ rời đi. Hàn Vận thở dài một hơi, dường như cũng là có chút mệt, Diệp Thiên Vân vừa nhìn tình huống liền nói:” Vậy thì em đưa cô về!”

Hàn Vận lắc đầu nói:” Hay là thôi đi, hắn lúc này đang ở dưới lầu chờ tôi, về chỉ khiến cho chính mình nhức đầu thôi!”

Diệp Thiên Vân cũng không muốn về nhà, hai người dường như có điểm chung, hắn trầm ngâm nói:” Chúng ta đến quán bar vậy, không khí ở đó rất thoải mái!” Hàn Vận thở dài một hơi, gật đầu đồng ý.

Hai người không muốn về nhà người ở cùng nhau, tìm một quán bar, gọi vài chai bia, liền mở ra uống. Hàn Vận ở một mình với Diệp Thiên Vân, nên cô ta cũng rất thoải mái, một hơi uống hết nửa chai, cười khổ nói:” Người khi này chính là chồng cũ của tôi, sự nghiệp của hắn đã thành, nên mới nghĩ đến tôi, cậu nói mọi người đều ích kỷ vậy sao?”

Diệp Thiên Vân cũng uống một ngụm bia. Sau đó cầm cái chai cúi đầu nói:” Có lẽ vậy, có đôi khi chỉ có mình * * thỏa mãn rồi, mới có thể quan tâm đến những người khác.”

Hàn Vận nhìn ánh mắt của hắn, cũng hiểu được hắn đang không vui, liền an ủi nói:” Cậu bây giờ còn nhỏ, không có chuyện buồn gì, đến độ tuổi như tôi hoặc là khi kết hôn, vậy thì phiền toái sẽ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó cậu ngay cả muốn thở cũng thấy khó khăn!”

Diệp Thiên Vân cười ha ha. Chuyện buồn của hắn ngày càng nhiều. Bất luận từ mặt nào, đều ngày càng nhiều, càng khó khăn. Nhưng hắn học được cách buông lỏng bản thân, lãnh đạm nói:” Nói một chút chuyện của cô đi, chúng ta lâu rồi chưa gặp nhau nói chuyện thế này.”

Hàn Vận hai mắt như say, hai má đỏ ửng, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp, miệng khẽ chu lại sau đó bắt đầu lên tiếng tâm sự chuyện với Tôn Vũ.

Diệp Thiên Vân không giỏi ăn nói, nhưng là nhưng là một người biết lắng nghe, Hàn Vận cũng giống như tìm được một đối tượng thổ lộ, nói hết ra ngay cả những điều không muốn nói cũng nói cho hắn nghe.

Cơ hồ cũng giống lần trước. Cảm giác đó lại xuất hiện giữa hai người, giống như là bạn bè nhiều năm, quả thực là không có gì giấu nhau. Từ học tập đến cuộc sống, từ cuộc sống đến tình cảm. Từ tình cảm đến gia đình. Hàn Vận đang nói, Diệp Thiên Vân thì đang nghe.

Nhưng cũng có đủ chuyện khiến hai người phiền lòng, này giờ đều có người mời Hàn Vận uống rượu, điều này làm cho hai người thấy có chút buồn bực, ở đó gần một tiếng, Hàn Vận uống hết ba chén rượu xong, lập tức đứng lên rút tiền vứt lên bàn. Nhìn Diệp Thiên Vân cười nói:” Dẫn cậu tới một chỗ!” Vừa nói vừa vội vã để chai rượu đổ vào túi.

Diệp Thiên Vân sững sốt. Theo sau là cũng là bất đắc dĩ cười, đứng dậy theo đi ra ngoài.

Bên ngoài thời tiết có chút lạnh, hai người đi tới bờ cát bên bờ sông, Hàn Vận cởi giày ra, vứt túi xuống đất. Chân trần chạy trên bờ cát một vòng. Cười khanh khách nói:” Thử xem, rất thoải mái, gần gũi với thiên nhiên cảm giác rất tuyệt.”

Mặc dù thời tiết lạnh một chút, nhưng lại càng thích hợp với tâm trạng của bọn họ. Nằm ở trên bờ cát, trong tay cầm chai bia, đối mặt với ánh trăng sáng tỏ và những ngôi sao lấp lánh. Giống như tri kỷ, cùng nhau nói chuyện trời đất. Cùng nhau chia sẻ vui sướng và đau buồn...

354. Chương 354: Dự Lễ

Nhắm mắt lại hồi tưởng lại chuyện ngày hôm qua. Cùng Hàn Vận nói chuyện đến khi trời sáng, đương nhiên hẳn hầu hết chỉ ngồi nghe, cô ta nói về công việc, cuộc sống chuyện tình.

Khi mà Hàn Vận thấy quá đau khổ, hắn cũng có chút an ủi. Bởi vì đó là những điều rất tầm thường trong cuộc sống con người, tất cả hết thảy cũng đều là trải nghiệm.

Diệp Thiên Vân cảm giác được ánh mặt trời chiếu đến hai mắt, hắn nhắm mắt mà vẫn thấy chói, bất giác mở mắt ra thì đã thấy trời sáng rồi, thoát nhìn ước chừng có lẽ là khoảng bảy tám giờ, thời tiết có chút lạnh.

Hàn Vận nằm trong vòng tay hắn, đắp quần áo của hắn, giày không biết ở chỗ nào rồi, hai cái chân không ngừng co quắp lại, chắc là lạnh.

Diệp Thiên Vân bây giờ đối với trời lạnh đã không miễn cảm như vậy rồi, nhưng Hàn Vận thì không như vậy, buổi sáng là lúc lạnh nhất trong một ngày, hắn nhìn khuôn mặt thanh tú của Hàn Vận, không khỏi giật mình trong lòng. Đầu của cô ta tựa áp vào ngực Diệp Thiên Vân, còn ngực Diệp Thiên Vân cũng có chút ướt ướt, hiển nhiên là ngủ chảy nước miếng.

Diệp Thiên Vân lấy tay ra, muốn dìu cô ta dậy, dự định ôm cô ta vào trong xe, không ngờ không cẩn thận khiến cô ta tỉnh dậy. Lúc này Diệp Thiên Vân mới chỉ vừa dùng sức, tư thế của hai người vốn không có gì thay đổi.

Hàn Vận quơ quơ đầu, nhưng lại phát hiện mình vừa nằm trước ngực Diệp Thiên Vân. Còn trên người Diệp Thiên Vân chỉ duy nhất một cái áo, trước ngực hằn hơi ướt.

Mặt cô ta đỏ lên, cô; cô ta dùng sức đẩy Diệp Thiên Vân ra, nhanh chóng ngồi dậy, sau đó chỉnh lại tóc, thấp giọng nói:” Tối hôm qua uống say, Cậu không sao chứ?”

Diệp Thiên Vân nhìn cô ta không khỏi cười, bất luận làm như thế nào, tóc Hàn Vận vẫn loạn lên, cô ta có chút bối rối. Dáng bộ vội vàng trông rất đẹp, một cái đẹp khác thường, cho nên hần bình tĩnh mà nói:” Cô tỉnh rồi à?”

Hàn Vận gật đầu, đứng lên, bắt đầu đi tìm giày, đã mặc mọi thứ có thể, vậy mà vẫn thấy rất lạnh, nên vội vàng lên xe.

Diệp Thiên Vân nằm ở trên bờ cát, phủi mấy hạt cát trên tóc xuống, cũng nhanh chóng lên xe.

Hàn Vận ngồi ở cạnh tay lái, dường như có chút không dám nhìn Diệp Thiên Vân, cô ta nhìn đồng hồ trong tay mình nói:” Mau đưa tôi đến trường đi, lát nữa có tiết, nếu không đến kịp thì nguy.”

Diệp Thiên Vân bình tĩnh nhìn cô ta khẽ gật đầu, khởi động xe chạy về phía trường học.

Không thể không nói phụ nữ có khả năng ứng biến. Hàn Vận chỉnh sửa lại trang phục trên xe, đến khi xuống xe mọi thứ đã như thường..

Xe dừng ở trước cổng, Hàn Vận khoát tay áo nói với Thiên Vân:” Cậu về đi thôi. Nếu không có tiết thì nghỉ ngơi đi. Đêm nay tôi thấy khá hơn rất nhiều rồi. Cảm ơn cậu!” Nói xong cô ta nhìn Diệp Thiên Vân một cái, liền vội vàng chạy về phía trường học.

Diệp Thiên Vân về tới nhà sau khi tắm rửa xong thì bắt đầu luyện Kim chung Tráo, đây là bài tập hàng ngày, hần bây giờ cũng không biết nên làm như thế nào với môn công pháp này, theo Hình Ý môn chủ nói, công phu này rất tà, nhưng không nói cụ thể.

Điểm mạnh nhất của Diệp Thiên Vân chính là kiên định, nên hần lựa chọn Kim chung Tráo rồi thì nhất định sẽ không từ bỏ. Tiếp tục luyện tập. Rốt cuộc là tốt hay là xấu bây giờ cũng không biết được.

Luyện tập xong. Lại bắt đầu huấn luyện bình thường, Ngũ Hình Quyền, Thập Nhị Hình, Thiên Vân Bộ..., Đây đều là những thứ hần phải luyện mỗi ngày.

Không thể không nói chính là bây giờ Thiên Vân đã bắt đầu bước vào giai đoạn đột phá, không dừng luyện tập chút nào. Công phu đã thành một loại bản năng, nhưng cũng vì thân hình và đột phá như vậy nên hần linh hoạt vô cùng.

Còn có một thứ khiến cho Diệp Thiên Vân kiên trì chính là vận tay. Đối với môn công phu này trong võ lâm chẳng là gì nhưng rời khỏi võ lâm thì lại khác, cùng người bình thường giao thủ đương nhiên không thể khiến cho người ta mất mạng, cho nên đối với hần chiêu này rất hữu dụng, vừa không cướp đi tánh mạng người khác đồng thời còn có thể ngăn người khác lại, Chuyện này đối với hần mà nói đúng là không thể tốt hơn.

Công phu luyện tương đối rồi. Diệp Thiên Vân cũng tới trường học, đây là tiết cuối cùng trong ngày, và thầy giáo là giáo sư Vương Cửu Vân.

Diệp Thiên Vân đến sớm năm phút, đến nơi hần liền bắt đầu dỡ sách ôn tập. Chuyện này đối với hần mà nói đúng là hiếm thấy. Nếu là hần trước kia thì tuyệt đối sẽ không phí thời gian vào chuyện này.

Nhưng là bây giờ khác với trước kia, đột nhiên hần cảm thấy mình nên học vài thứ, có đôi khi không là di nguyện của cha hần, mà là mong muốn chứng tỏ bản thân.

Người đi học cũng không nhiều, đại đa số đều trốn học, lúc tất cả mọi người ở đây thì Diệp Thiên Vân lại không có ở đây, Còn khi tất cả mọi người không đến thì hần lại đột nhiên xuất hiện ở lớp học .

Còn có mấy vị học sinh “giỏi” cũng đồng thời xuất hiện, Lưu Tùng cùng Vương Thông, hai người cũng đến nghe giảng. Không biết là diên chuyện gì. Lưu Tùng mặc dù điểm danh, nhưng sách cũng không mang đi. Lúc đi học hẳn chỉ đến nhìn quanh thôi, cũng không biết là tới làm gì.

Trái lại, Diệp Thiên Vân đang nghe giáo sư Vương Cửu Vân giảng bài. Hẳn nhìn tài liệu, Vương Cửu Vân càng cảm thấy hứng thú. Ngẫu nhiên thầy giáo còn có thể nói một vài triết lý trong cuộc sống không chỉ là để học hỏi mà còn có thể thấy thoải mái hơn.

Lúc ra chơi, Diệp Thiên Vân nhìn thấy Kỳ Giai Trữ đang cúi đầu ngồi ở phía trước, cô ta dường như cũng đang có tâm sự, hơn nữa Diệp Thiên Vân cũng phát hiện cô ta không tập trung. Có đôi khi ngẫu nhiên nhìn liếc hẳn một cái, nhưng ngay lập tức rời mắt khỏi hẳn, sắc mặt cũng không tốt.

Diệp Thiên Vân cảm thấy cô ta có chuyện, nhưng cũng không dám tùy tiện tiến lên trêu chọc, đối với người mình không thích, hẳn cũng không muốn cô ta hiểu lầm, sau khi suy nghĩ một chút hẳn đến bên Lưu Tùng nói:” Có thời gian giúp tôi trông nom Kỳ Giai Trữ cô ta dường như tâm trạng không tốt lắm, đừng để cô ta làm chuyện gì ngốc nghếch.”

Lưu Tùng đang nhai bánh bích quy, nghe Diệp Thiên Vân nói xong trong đầu thoáng hiện nghi vấn nói:” Tôi là gì của cô ta chứ, Sao cậu không đi? Tôi mà động tới con hổ cái đó chắc cô ta không nghĩ tôi trêu cô ta mà xé xác tôi thành hai mảnh.” Vừa nói vừa lắc đầu, làm ra một bộ lực bất tòng tâm.

Diệp Thiên Vân lườm hẳn một cái nói:” Coi như là giúp tôi đi!”

Lưu Tùng thấy Diệp Thiên Vân nghiêm túc, cũng không từ chối nữa. Trong lúc nguy nan nhất quý nhân của hẳn cũng chỉ có Diệp Thiên Vân, nếu như đắc tội với hẳn, vậy thì hậu quả rất nghiêm trọng. Cho nên nhìn thấy Diệp Thiên Vân nghiêm túc như vậy, liền vội vã nhỏ giọng nói:” Được. Nhưng nói rồi nhé, có thời gian tôi sẽ hỏi thăm cô ta!”

Hai đang trò chuyện, Vương Thông ghé đầu vào nói:” Ngày hôm qua Hàn Vận về nhà an toàn chứ? Tên đó không xuất hiện chứ?”

Diệp Thiên Vân không biết nên trả lời ra sao, ngày hôm qua hai người hàn huyên một đêm. Căn bản không về nhà, hẳn đang định nói thì đột nhiên giáo sư Vương Cửu Vân từ ngoài cửa đi đến. Cười ha ha nói:” Diệp Thiên Vân, có người tìm người, cậu quen cũng không ít người nhỉ!”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền hướng về phía cửa, là hai đạo sĩ, nhìn cũng khoảng bốn mươi tuổi. Nhìn thân hình cũng biết là người luyện võ. Hẳn không khỏi cau mày, cũng không rõ có chuyện gì.

Lưu Tùng vừa nhìn, vỗ vai Vương Thông nói:” Cậu không phải rất thân với đạo sĩ sao? Vậy cậu xem người ngoài cửa từ nơi nào đến?”

Vương Thông sửng sốt một chút, sau đó sợ hãi nói:” Bọn họ sao lại tới nơi này? Không phải tới tìm tôi chứ? Nói xong liền nhanh như chớp chạy ra ngoài.”

Diệp Thiên Vân im lặng một lát, nhìn ra ngoài cửa thấy hai người cũng đã đi ra ngoài. Đến cửa liền nhìn thấy Vương Thông đang vui vẻ không biết nói cái gì cho phải, tay cũng luống cuống. Sau đó hành lễ nói:” Hai vị sư thúc. Hai người sao lại tới nơi này? Có chuyện gì sao?”

Hai người nhìn thấy Vương Thông cũng đáp lễ, đang định nói thì nhìn thấy Diệp Thiên Vân đi ra, lập tức nghiêm mặt. Một người trong số thấp giọng nói với Vương Thông:” Có cơ hội trò chuyện sau!”

Nói xong hai người chuyển hướng về phía Diệp Thiên Vân, hành lễ nói:” Võ Đang Môn, đệ tử đời thứ bảy, Lý Tình Phong, Tôn Tình Quyền rất vui được gặp Diệp đạo hữu!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy vậy cũng không khỏi chấp tay đáp lễ, nói:” Hai vị tới tìm tôi? Có chuyện gì sao?”

Hẳn cũng do dự hồi lâu mới đi ra, chủ yếu là không biết tại sao lại có hai người môn phái Võ Đang đến tìm hẳn.

Người tên là Lý Tình Phong mỉm cười nói:” Diệp đạo hữu, hôm nay chúng ta tới nơi này cũng là phụng lệnh của môn chủ Võ Đang, đến đưa thư mời cho cậu!”

Diệp Thiên Vân ngăn người, hấn cùng với phái Võ Đang ngoài kẻ thù ra đường như không có gì khác, không biết chuyện này là thế nào?

Người kia lấy từ túi bên hông ra một tấm giấy mời nói:” Ngày 1 tháng 5 năm nay, đại diện của Võ Đang hoàn thành, chương môn muốn mời cậu đến dự lễ khánh thành!”

Diệp Thiên Vân bây giờ cũng không rõ là có ý gì. Hấn không tùy tiện trả lời. Chỉ là lãnh đạm nói:” Khách khí quá rồi, xa như vậy còn bắt hai người đến đây một chuyến!”

Hai người cũng cười khách khí rồi chấp tay cáo lui, không để ý gì tới Vương Thông, xoay người rời đi.

Vương Thông ở bên cạnh ngây ngẩn cả người, hấn nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân vẫn không nhúc nhích mà nói:” Chương môn mời cậu đến, cậu là ai?”

355. Chương 355: Dự Đoán

Trọng yếu nhất là nhìn bề ngoài, Diệp Thiên Vân chỉ là một người bình thường, trên người hấn cũng không có tố chất của người luyện võ, cho nên đối với chuyện ngày hôm nay hấn cũng rất nghi ngờ.

Diệp Thiên Vân ậm ừ ” Ừ” một tiếng, rồi sau đó cười nói:” Không có gì, chỉ là quen biết thôi!” Hấn bây giờ cũng thấy không yên lòng, hấn đang nghĩ xem có nên đi hay không.

Nhiều thứ khiến cho hấn khó có thể quyết định, mặc dù cách xa Hình Ý Môn, nhưng không có nghĩa là thoát ly Hình Ý Môn, từ góc độ võ thuật mà nói hấn vẫn là một phần tử của Hình Ý Môn, cho nên nếu như muốn mời hấn, vậy thì trước tiên phải thông qua Hình Ý Môn.

Nhưng tình huống khẳng định là có gì đó không đúng, Hình Ý môn chưa người nào thông báo cho hấn. Cho dù với thể nào cũng phải gọi điện thoại. Cho nên môn chủ phái Võ Đang rõ ràng là không thông qua Hình Ý môn mà đột nhiên tìm đến hấn. Vậy thì tình huống cũng trở nên phức tạp hơn nhiều. Chương môn Võ Đang mời hấn đến dự lễ, khiến hấn thấy trong lòng nặng trĩu.

Vương Thông vẫn đang đi học, không có cơ hội đến Võ Đang, nếu không hấn đã sớm biết Diệp Thiên Vân là ai. Hấn nghe Thiên Vân giải thích mà vẫn cảm thấy là lạ. Lập tức nói thẳng nói:” Chân Võ đại diện hoàn thành rồi tôi cũng biết, nhưng chuyện mời người đến dự không phải là tùy tiện, không có thân phận không thể nào vào được, chẳng lẽ cậu cũng có quan hệ gì?”

Diệp Thiên Vân cầm thiệp mời dát vàng trên tay xem. Bên trên có ghi tên mình, và có cả ấn kí của môn chủ Võ Đang. Hấn cười không nói gì. Kỳ thật hấn muốn tận lực đem mình cuộc sống của mình tách khỏi võ lâm tàn ác, như vậy cuộc sống sẽ dễ dàng hơn.

Trường học đối với hấn mà nói có thể là nơi thuần khiết nhất rồi, nơi này không có giết chóc, làm cho tâm hồn người ta trở nên tĩnh lặng. Hấn lắc đầu thở dài, sau đó liền xoay người đi vào phòng học.

Vương Thông lại càng tin thân phận của Diệp Thiên Vân có gì đó khả nghi, nhưng hấn cũng không nghĩ Diệp Thiên Vân là một võ gia. Nhưng cảm thấy hấn và võ lâm có chút quan hệ, mặc dù không dám khẳng định. Hấn theo sát Thiên Vân đi vào phòng học, vội la lên:” Thiên vân huynh, nói cho tôi biết đi, nếu không tôi thấy khó chịu trong lòng lắm!”

Về tới chỗ ngồi Diệp Thiên Vân vẫn đang suy nghĩ. Hấn tới trường học là vì muốn tránh ra võ lâm, mặc dù yên bình được một khoảng thời gian, nhưng cuối cùng vẫn có người đến tìm hấn. Hơn nữa mỗi một lần tìm tới thế lực càng lúc càng lớn.

Hấn cũng không dám khẳng định liệu có một ngày, Thiếu Lâm cũng sẽ phái người đến tìm hấn, mặc dù hai người trong lúc đó không có quan hệ gì. Hấn mãi nghĩ chuyện, tấm thiệp trên tay bị hấn kẹp vào đầu đó.

Hết tiết, hoạt động của ngày hôm nay cũng đã kết thúc, kỳ thật đại học cũng phần lớn là tự học. Mỗi người đều là như thế, có học hay không đều phải dựa vào chính mình.

Trước khi hết giờ giáo sư vẫy vẫy tay gọi Diệp Thiên Vân. Tháo kính mắt ra nhìn Diệp Thiên Vân nói:” Nếu như anh có thời gian thì đem những tư liệu này về mà đọc, sau đó viết một luận văn giao cho tôi!” Vừa nói ông ta vừa rút ra một tập tư liệu.

Diệp Thiên Vân rất thích công việc này, giống như là đọc sách xong phát biểu cảm nghĩ. Từ đó có thể học được không ít thứ, cho nên hắn lật hai trang, dứt khoát mà đáp lại:” Vâng, lúc nào nộp cho thầy?”

Vương giáo sư suy nghĩ một chút nói:” Cuối tuần đi, tôi xem qua (Phi khổ mạng tiếng Trung) luận văn của cậu, rất có tiềm lực, không nên hoang phí sự nghiệp học tập, lĩnh vực này chỉ cần cố gắng là sẽ có thu hoạch. Đi học khi tốt nhất không nên nghỉ học, nếu không là mình thiệt thôi. Nếu có hứng thú, có thể cùng nhau nghiên cứu.” Nói xong ông ta vỗ vai Diệp Thiên Vân nhún mày như có ý gì đó.

Diệp Thiên Vân cảm tạ từ đáy lòng vị giáo sư già. Hắn đã thành người. Chuyện gì cũng đều rõ cả, vị giáo sư già cố gắng kéo hắn trở lại cũng là có ý tốt cho nên hắn cũng nghiêm túc gật đầu nói:” Em sẽ cố gắng!”

Qua vài ngày, Hứa Tình đã trở về. Cô ta lần trước vì chăm sóc Diệp Thiên Vân nên không làm việc, lần này trở lại Bằng Thành kì nghỉ coi như cũng đi tong rồi, nên cô ta bèn gọi Diệp Thiên Vân đến.

Hứa Tình tỉ mỉ chỉnh sửa trang phục, một cây trắng. Thời tiết cũng từ lạnh chuyển thành nóng, quần áo mà Hứa Tình mặc cũng ít đi, hai má đánh phấn hồng, trông thật ngây thơ. Cô ta đã mấy ngày không gặp Diệp Thiên Vân liền vừa cười vừa nói:” Nhìn anh chắc là không tự chăm sóc mình. Lúc tôi không có ở đây anh có nấu cơm ăn không thế?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, nói đến cơm, căn bản là không có thời gian, liền cười nói:”Hàng ngày ra ngoài ăn cũng được mà, một mình tôi không thích nấu cơm!”

Bọn họ mấy ngày này luôn ở cùng nhau, dường như cũng đã quen với ngữ khí của nhau, Hứa Tình nhăn mũi đáng yêu nói:” Còn nói tôi lười, xem anh cũng chẳng kém đâu, ngày nào cũng ra ngoài ăn, lâu dần cũng không có lợi cho sức khỏe, nếu như sau này có thời gian thì tới chỗ tôi chúng ta cùng nhau ăn cơm, hai người cũng vui hơn mà.”

Diệp Thiên Vân ” uh ” rồi một tiếng. Hắn không có ý kiến gì, hắn đột nhiên nhớ tới một việc, liền hướng Hứa Tình nói:” Anh cô bây giờ thế nào rồi?”

Hứa Tình vốn đang sửa sang lại quần áo. Nghe xong cũng dừng lại, nhún mày nói:” Còn thế nào được chứ, từ lần đến Hình Ý môn anh ấy vẫn luôn muốn báo thù. Nếu như không phải có anh, chắc anh ấy đã sớm chết ở nơi nào rồi. Cha tôi bây giờ cũng không quản nổi anh ấy rồi.”

Diệp Thiên Vân đối với Bát Quái Môn mà nói cũng không có nhiều tình cảm lắm, chủ yếu là hắn nghe được một vài chuyện, đều là bất lợi cho Bát Quái Môn. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói:” Vậy thì nhất định phải trông anh ấy cho tốt, võ công của Tần Bảo cũng không tồi.”

Hứa Tình ” uh ” một tiếng rồi vén tóc. Sắc mặt cũng có chút lo lắng, cô ta chậm rãi nói:” Tôi nghe cha tôi nói. Bát Quái Môn cùng ta nhà cũng có mối quan hệ từ xa xưa, cũng không phải đối địch gì, tôi cũng không hiểu nhiều. Nhưng anh tôi nhất quyết không từ bỏ được việc này, anh ấy vẫn luôn nhớ tới cô gái đã lừa gạt anh ấy, tôi thấy uất chết đi được. Anh tôi vì cô ta mà nỗ lực cả đời, đều bị người phụ nữ kia phá hủy!”

Diệp Thiên Vân bây giờ cùng Bát Quái Môn vẫn còn một số việc chưa xong, nhưng hắn bây giờ cũng không lo lắng, nếu như thật sự tìm tới hắn, hắn cũng không quan tâm.

Hứa Tình càng nói càng có chút phiền lòng, cô ta ngồi xuống cạnh Diệp Thiên Vân, thở dài nói:” Quên đi, đừng nói những thứ này nữa, mất hứng lắm, vô lâm, cha tôi, anh tôi, còn cả anh nữa đều bị vô lâm làm tổn thương, nhưng không hiểu tại sao mọi người ại không rời xa vô lâm, vô lâm thật sự tốt như vậy sao? Tôi cảm thấy cuộc sống bây giờ của tôi thoải mái, không có gì phiền não, hơn nữa còn có thể làm những chuyện mình muốn làm.” Vừa nói cô ta vừa nằm ra giường.

Diệp Thiên Vân ngồi ngay bên cạnh, cũng đang nghĩ những gì cô ta nói, kỳ thật hắn thích võ thuật chứ không phải vô lâm. Không phải không rời xa vô lâm, mà là vô lâm không cho hắn rời đi, cuộc sống bây giờ bất kể lúc nào cũng có thể có người của vô lâm can thiệp vào.

Tiến càng sâu vào vô lâm thì càng khó thoát thân. Hắn vuốt vuốt huyệt Thái Dương chuyển đề tài nói:” Có chừng nào thì đi làm?”

Hứa Tình nghe vậy cũng vui vẻ hơn nhiều rồi. Cô ta nói:” Ngày mai ” cô ta nhanh chóng ngồi dậy cũng không ngờ ngồi dậy quá nhanh khiến cho mũi đụng vào vai Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng không ngờ nhắc tới công việc cô ta lại như vậy, lập tức đỡ cô ta dậy, nhìn âu yếm.

Hứa Tình lấy tay ôm mũi, nước mắt không ngừng chảy ra, hình như rất đau, mãi sau mới đỡ, nhưng trên mặt vẫn có chút tức giận, dùng hai cánh tay nhỏ bé đánh Diệp Thiên Vân hai cái, có chút tức giận nói: “Đều tại anh, ai bảo lại gần tôi !”

Diệp Thiên Vân cười ha ha, vuốt mũi cô ta. Xem ra đỏ hết lên rồi, hai người đều dùng lực. Không ngờ lại đụng nhau. Hắn đột nhiên nhìn vào mắt Hứa Tình, trong lòng đột nhiên có một cảm giác khác thường, giống như bị điện giật, bất giác tiến sát lại.

Hứa Tình nhìn thấy khuôn mặt Diệp Thiên Vân càng ngày càng gần nhất thời hoảng hốt cô ta vội dựa vào vào phía sau, muốn giãy tay hắn ra, nhưng hai mắt nhắm nghiền lại.

Diệp Thiên Vân lúc này cũng không muốn nghĩ gì, hắn chỉ là cảm thấy Hứa Tình rất hấp dẫn, liền tiến lên trước, khoảng cách hai người ngày càng gần, đến mức đã có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, một giây sau là có thể môi chạm môi.

Đang lúc đó thì điện thoại của Diệp Thiên Vân vang lên, làm cho hắn giật mình. Thân thể theo phản xạ ngồi thẳng dậy. Hắn liếc nhìn Hứa Tình một cái, còn cô ta càng bị tiếng chuông làm cho hoảng sợ, trên mặt có chút ngượng ngùng.

Diệp Thiên Vân cầm lấy điện thoại nhìn một cái, là Lưu Tùng, liền nhận điện nói: “Có chuyện gì sao?”

Lưu Tùng bên kia có chút ồn ào, hắn cười khổ mà nói: “Thiên Vân, đúng như dự đoán của cậu, Kỳ Giai Trữ xảy ra chuyện rồi, bây giờ cậu đến trường học đi. Bây giờ tâm trạng cô ta không tốt lắm, hơn nữa có vẻ coi nhẹ mạng sống của mình.”

Diệp Thiên Vân sửng sốt, hắn lập tức nói: “Hai người đang ở nơi nào?”

Lưu Tùng ở bên kia dừng một chút nói: “Ở phòng học trên tầng, đến càng nhanh càng tốt!” Nói xong liền cúp máy.

Diệp Thiên Vân vừa mặc quần áo vừa nói với Hứa Tình: “Tôi có một số việc phải đi trước rồi, có thời gian tôi sẽ gọi điện thoại cho cô!” Nói xong liền đi ra cửa.

Trong phòng chỉ còn lại có Hứa Tình, cô ta tức giận đá dép lê bay đi, đúng lúc Diệp Thiên Vân mới vừa mới đi khỏi cửa.

356. Chương 356: Diên Cuồng

Đến dưới lầu, Diệp Thiên Vân nhìn chung quanh một lượt, giờ đã là hơn tám giờ tối rồi, trời đã tối như mực, hắn cầm lấy điện thoại gọi cho Lưu Tùng.

Lưu Tùng nhận được điện thoại cũng vội vã nói: “Trên tầng thượng, anh mau lên đây đi, chậm thêm chút nữa tôi sợ không gặp được cô ta nữa đâu!” Nói xong hắn vội vàng cúp điện thoại.

Diệp Thiên Vân nhìn lên trên lầu, lơ mơ thấy một bóng người, gió đang thổi rất to, hắn mò mẫm đi lên lầu vì trời đã tối đen rồi.

Đến tầng chót của khu nhà, Diệp Thiên Vân đẩy cửa quan sát một chút, quả nhiên góc trái thấy Lưu Tùng, ngoài ra còn có Vương Thông, và một cô gái, chính là Kỳ Giai Trữ.

Hắn nhanh chóng tiến lên phía trước, Diệp Thiên Vân mặc dù biết tâm trạng của Kỳ Giai Trữ không tốt, nhưng cũng không ngờ rằng cô ta lại kích động như vậy. Bởi vì tình cảm của hai người không đến mức đó, Diệp Thiên Vân suốt một năm nay không tới trường học. Cho nên hắn nghĩ tình cảm của Kỳ Giai Trữ hẳn là đã phai nhạt nhiều, cho nên mặc dù có đoán trước, nhưng mà cũng không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.

Lưu Tùng nhìn thấy Diệp Thiên Vân đến đây, thở phào một cái, hắn vỗ ngực nói: “Tôi ghét anh Thiên Vân, tại sao lại khiến Giai Trữ thành ra như vậy, một cô gái tốt như vậy đã bị anh biến thành gì rồi!”

Vương Thông cũng kinh ngạc nhìn Diệp Thiên Vân. Sắc mặt nhục nhĩ nói: “Diệp Thiên Vân, anh thật là tàn nhẫn!”

Diệp Thiên Vân nhướng mày nói: “Mấy người đang nghĩ bậy gì thế, mấy người hiểu nhầm rồi, giữa chúng tôi hoàn toàn không có gì!”

Lưu Tùng cũng đã yên tâm hơn, hần vội vã nói: “Có quan hệ gì hay không tôi cũng không xen vào nữa. Vừa rồi thiếu chút nữa là phải gọi 110, Kỳ Giai Trữ không biết làm sao vậy, thần sắc hoảng hốt vô cùng. Anh nói chuyện với cô ta thì chú ý một chút ngữ khí, không chắc cô ta nhảy lầu mất.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, tình huống này hần cũng đã quen rồi, hần cũng không để mất thêm thời gian. Kỳ Giai Trữ đang ngồi trên lan can, chỉ cần nghiêng về phía sau là té xuống. Cho nên hần đi ra phía trước sắc mặt bình tĩnh nói: “Giai Trữ, tôi tới rồi đây!”

Kỳ Giai Trữ đang khẽ hát bài hát gì đó. Hai mắt vô thần, quần áo mặc trên người cũng không nhiều, chỉ có một bộ quần áo. Tóc rối bời, trên người còn đeo một cái túi màu đen, tựa hồ như không nghe thấy Diệp Thiên Vân nói.

Lưu Tùng ở bên cạnh cuống quýt cả lên. Chuyện này liên quan đến tính mạng con người, là chuyện lớn. Vô luận có quan hệ hay không, Diệp Thiên Vân nhất định sẽ gặp phiền toái, cho nên nhìn thấy Kỳ Giai Trữ không có phản ứng gì, hần liền lớn tiếng nói: “Giai Trữ, Thiên Vân đến này, cô nói chuyện với anh ấy đi! Trong lòng có gì không vui thì nói ra đi, không cần phải làm chuyện đại dột như vậy!”

Kỳ Giai Trữ sau khi nghe được ba chữ Diệp Thiên Vân, rõ ràng có gì đó thay đổi. Cô ta dường như hơi nghiêng nghiêng đầu. Nhìn thấy Diệp Thiên Vân đang đứng đối diện, thần sắc lập tức trở nên có phần kích động. Cô ta đột nhiên nói rất nhẹ nhàng: “Thiên Vân là anh sao? Tôi còn tưởng rằng anh sẽ không đến đây!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy cô ta nói chuyện, trong lòng cũng an tâm rồi, hần nhanh chóng đi về phía trước hai bước. Thật ra hai người cách nhau không đến mười mét. Nếu là lại gần thêm một chút nữa hần có thể chạy ngay tới đó cứu Kỳ Giai Trữ. Hần cũng chỉ nhân lúc cô ta không để ý, tiến về phía trước hai bước.

Kỳ Giai Trữ nhìn thấy động tác của Diệp Thiên Vân. Thân thể hơi nghiêng về phía sau, có phần kích động nói: “Đừng tới đây, bằng không tôi sẽ nhảy xuống. Diệp Thiên Vân, tôi sẽ không dung túng cho anh đâu!”

Diệp Thiên Vân có chút lo lắng, nhưng mà hần cũng không lùi lại, đứng đó nói: “Giai Trữ, chúng ta là bạn cùng học, có chuyện gì thì có thể cùng nhau nói, một số chuyện phải nghĩ thoáng ra một chút, không cần phải bí quan như vậy!”

Kỳ Giai Trữ lạnh lùng cười, tóc bị gió thổi bay phất phơ trên mặt. Cô ta hất tóc rồi nói: “Diệp Thiên Vân. Tôi bị quan ư? Tôi không bị quan một chút nào! Từ khi vào đại học tôi đã thích anh rồi. Hai lần tỏ tình đều bị cự tuyệt! Thời gian không dài cũng không phải là ngắn, hai năm! Hai năm anh biết cảm giác như thế nào chứ? Hơn bảy trăm đêm, để đổi lấy kết quả như thế này đây!”

Diệp Thiên Vân muốn nói chuyện. Nhưng mà Kỳ Giai Trữ hiển nhiên là còn chưa nói hết, nàng tại đó thì thảo lắm bầm: “Vào đại học tôi đã thích anh, nhưng mà khi tôi cũng không hiểu không biết gì, nên mới giấu kín trong lòng, kết quả bị Lưu Giai Giai cướp mất!”

Vừa nói cô ta vừa nhìn về phía Diệp Thiên Vân nói: “Đúng vậy, chuyện này là lỗi của tôi, cho nên khi đó tôi âm thầm chúc phúc cho anh! Nhưng Lưu Giai Giai giờ đây đã rời khỏi thế giới này, tôi lại tỏ tình với anh lần nữa, nhưng anh vẫn không chấp nhận, anh có thể nói cho tôi biết vì sao?”

Diệp Thiên Vân cũng không biết tại sao, không thích là không thích, hần cho tới bây giờ vẫn luôn như vậy. Đã không có cảm giác thì không thể miễn cưỡng, nhưng bây giờ nhất định không thể nói tuyệt tình như vậy. Hần dám khẳng định nếu nói sự thật thì Kỳ Giai Trữ sẽ không cần suy nghĩ mà nhảy ngay xuống. Giật mình nói: “Về chuyện cự tuyệt cô, tôi chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi!”

Kỳ Giai Trữ thở gấp. Nước mắt không ngừng chảy xuống, trong đêm tối càng có vẻ sáng lóng lánh, tựa hồ như có chút uất ức. Nàng kiệt lực nói: “Xin lỗi? Không, anh không sai, là tôi sai rồi. Tôi không nên thích anh! Anh biết tôi cố lấy dũng khí để bày tỏ với anh không? Tôi đã phải nhìn gương luyện tập mấy tháng. Mà ngay cả yêu cầu cuối cùng của tôi anh cũng không đáp ứng, tôi cũng không muốn quấy rầy cuộc sống của anh nữa, nhưng anh vẫn luôn cho tôi một tia hi vọng!”

Diệp Thiên Vân im lặng, mấy ngày trước khi Kỳ Giai Trữ thổ lộ với hắn, thật ra cô ta đã vứt bỏ sự tự tôn của mình, một cô gái đứng trước mặt một người đàn ông mà không mảnh vải che thân. Trừ phi là phóng đảng, nếu như bị từ chối thì đúng là tổn thương lòng tự trọng, phụ nữ đều như vậy. Hắn suy nghĩ một lát rồi nói: “Cô là cô gái tốt, cho nên tôi lại càng không muốn làm như vậy! Nếu đêm đó thật sự có chuyện gì xảy ra... Như vậy tôi thật sự còn là chính mình nữa không?”

Những lời này hiển nhiên đã động Kỳ Giai Trữ. Cô ta tựa hồ đang suy nghĩ, hơn nữa con mắt tràn đầy thần thái, cười nói: “Đúng vậy, tôi yêu anh cũng vì điều đó. Anh không sai, tôi thích anh càng không sai. Không biết bởi vì sao, sau khi gặp lại anh tôi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy thần thái của cô ta có chút buông lỏng, hắn không dám coi nhẹ mà càng thêm cảnh giác, bởi vì Kỳ Giai Trữ buông lỏng với chính mình, cũng chính là không thiết gì thế gian này nữa. Nhìn trong ánh mắt của cô ta, Diệp Thiên Vân thấy được sự tuyệt vọng, cho nên hắn không ngừng quan sát xung quanh, nếu như sự tình có biến hóa, hắn cũng có thể phản ứng kịp thời.

Vương Thông cùng Lưu Tùng hai người cũng đang rất sốt sắng, Lưu Tùng cầm điện thoại, tay run rẩy, tiến đến cạnh Diệp Thiên Vân nhỏ giọng nói: “Báo cảnh sát nhé, nếu như không thể khuyên giải được, cô ta thật sự sẽ nhảy xuống đây!”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, hắn giờ đây có vài phần chắc chắn, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, có lẽ cảnh sát còn chưa tới thì cô ta đã nhảy xuống rồi. Hắn lại tiến về phía trước một bước nói: “Giai Trữ, tôi hy vọng cô có thể suy nghĩ, đối với cuộc sống của con người mà nói, tình yêu cũng không phải là tất cả, nếu cô thật sự yêu mến một người, nên mạnh dạn theo đuổi, chứ đừng có coi thường mạng sống như vậy. Đối với chính cô như vậy thật quá bất công!”

Tình trạng hiện tại của Kỳ Giai Trữ cũng không tốt lắm. Với tính cách của cô ta vốn không duy trì được lâu, cô ta lấy từ trong túi ra một quyển sổ nói: “Thiên Vân, tôi muốn nói một tiếng xin lỗi với anh, thư của Lưu Giai Giai tôi đã xem trộm. Sau khi rời bỏ anh cô ấy mới nhận ra người mà cô ấy thích nhất là anh, nhưng mà cô ấy đã không có cơ hội nữa rồi. Giờ đây tôi cũng có cái này giao cho anh, nếu có thời gian có thể xem, bởi vì đây tình cảm của một cô gái dành cho anh! Những gì trong suốt hai năm qua đều ở trong này, cuối cùng hy vọng trên thiên đường có thể sống vui vẻ hơn một chút!” Cô ta vừa nói vừa quăng quyển sổ về phía Diệp Thiên Vân, thân thể từ từ nghiêng về phía sau!

Tình hình bây giờ đã rất khẩn cấp, Diệp Thiên Vân đã tiến được hai bước rồi, nhưng vẫn còn xa chút ít. Không ngờ Kỳ Giai Trữ lại nhảy xuống nhanh như vậy, đối với hắn mà nói, quá khó khăn!

Hắn nắm chắc cơ hội trong tay. Toàn thân bỗng nhiên phát lực, giống như một con chó săn, sải chân hai bước đã đến lan can, nhưng mà động tác của hắn mau nữa cũng không nhanh bằng Kỳ Giai Trữ, dù sao khoảng cách của hai người cũng không xa.

Lưu Tùng cùng Vương Thông hiển nhiên rất sợ hãi, đồng thời hô lớn: “Không được nhảy!”

Khi mà tay của Diệp Thiên Vân đụng phải lan can, thì Kỳ Giai Trữ đã lao đầu xuống dưới, hai người cách nhau khoảng nửa thân người! Hắn cố đưa tay kéo gần khoảng cách giữa hai người, lúc này hắn cũng chẳng để ý gì đến nguy hiểm, dùng tay kia kê chống trên lan can, ngay sau đó chân ngoắc vào lan can, “Vụt” thoáng cái hắn cũng lao xuống! Tốc độ của hắn nhanh hơn Kỳ Giai Trữ rất nhiều, nhanh chóng bắt được chân Kỳ Giai Trữ!

Kỳ Giai Trữ cũng đã nhắm mắt lại. Nhưng dưới chân lại có cảm giác xiết chặt, không khỏi mở mắt ra, nhìn xuống độ cao này trong lòng sợ hãi vô hạn. Cô ta rất sợ hãi cho nên cố gắng nhìn lên trên, phát hiện một bàn tay, sau đó là thấy Diệp Thiên Vân đang treo trên lan can, lập tức cảm nhận được cảm giác sống sót sau tai nạn. Cô ta vui mừng nói: “Thiên Vân, anh cứu tôi thật sao?”

Vương Thông cùng Lưu Tùng đều sợ đến mức ngất ra, đầu tiên là Kỳ Giai Trữ nhảy lầu, sau đó là Diệp Thiên Vân cũng điên rồi mà nhảy xuống, đầu bọn họ ong ong vang lên. Vương Thông phản ứng nhanh, hắn vừa chạy vừa nói: “Thiên Vân đừng nóng vội! Tôi tới cứu anh đây!”

Diệp Thiên Vân lấy lại bình tĩnh. Nơi này cách mặt đất khá cao, trong khoảnh khắc có chút nguy hiểm này, lại nghe thấy tiếng Vương Thông, nhưng hắn lại có một cảm giác không hay, giày của hắn quá trơn, hắn đang dần tuột xuống!

357. Chương 357: Một Người Đàn Ông Chân Chính

Nhưng Diệp Thiên Vân thì khác, hắn là một võ giả khỏe mạnh, chính cái sức mạnh này khi đứng trước ranh giới sống chết lại có thể mạnh hơn người ta tưởng tượng nhiều. Khi mà Kỳ Giai Trữ được nhắc lên một chút thì cũng là lúc chân của hắn rời khỏi lan can!

Lưu Tùng vẫn ngây ra ở đó, không biết nên làm cái gì. Nhưng Vương Thông lại khác, hắn xông lên phía trước. Một tay định nắm lấy chân của Diệp Thiên Vân, ai ngờ chân của hắn đã tuột khỏi lan can, không thể tóm được. Lưu Tùng hét lớn: “Thiên Vân!”

Diệp Thiên Vân và Lưu Giai Trữ cùng rơi xuống, hắn đưa tay ôm cô vào lòng.

Kỳ Giai Trữ có thể nói là sống rồi lại chết, chết rồi lại sống, trong lúc tuyệt vọng nhảy lầu, rồi sau đó lại được Diệp Thiên Vân cứu, trong lòng lại nảy lên ham muốn được sống. Mọi người đều như vậy, nghĩ rằng mình chết chắc rồi nhưng rồi lại có hy vọng.

Nhưng cô ta vui mừng chưa được bao lâu thì Diệp Thiên Vân và cô ta cùng rơi xuống, điều này làm cho cô ta cảm thấy có gì đó không phải với Thiên Vân.

Nếu như hôm nay hai người đều chết, như vậy hung thủ chính là cô ta. Là cô ta khiến cho Diệp Thiên Vân phải chết, cho nên cô ta giãy dụa hô lớn: “Anh thật khờ!” Bởi vì rơi xuống gió rất to nên cô ta dùng hết sức có thể hét lên.

Diệp Thiên Vân căn bản cũng không nghe thấy, không phải nghe không thấy, mà là hắn quá chuyên tâm, bởi vì hắn đang tìm một điểm để nắm lấy. Nếu như tìm được, vậy thì hai người đều sống sót. Nhưng nếu như tìm không thấy. Kỳ Giai Trữ nhất định là sẽ chết, hơn nữa sẽ chết vô cùng thảm, cho nên hắn đang chờ đợi cơ hội mong manh đó.

Trong khi Kỳ Giai Trữ nói chuyện, hai người bọn họ đã rơi xuống ba bốn mét, Diệp Thiên Vân nhìn xuống phía dưới, phát hiện có một chỗ nhô ra, cho nên hắn khê vươn tay nắm lấy.

Hai người quả thật là lơ lửng giữa trời. Kỳ Giai Trữ không thấy như vậy, cô ta nhìn xung quanh, mặt mũi trắng bệch vì sợ hãi, nhưng sau khi thấy Diệp Thiên Vân, cô ta lấy lại bình tĩnh run rẩy nói: “Tại sao lại cứu tôi?”

Diệp Thiên Vân biết tạm thời đã an toàn, hắn lại nhìn bốn phía tìm một nơi an toàn hơn, thì nghe thấy Kỳ Giai Trữ nhàn nhạt nói: “Chỉ là bạn bè thôi?”

Suy nghĩ của phụ nữ rất nhất nông cạn, nhất là Kỳ Giai Trữ, cô ta phát hiện Diệp Thiên Vân lại khác. Đầu tiên là quên mình nhảy xuống cứu cô ta. Sau đó là bị treo lơ lửng, nghe giọng của hắn, hoàn toàn không chút sợ hãi hoặc là bất kì một phản ứng nào, thanh âm bình tĩnh, không nghe thấy bất kì một sợ hãi hoảng nào, giờ đây cô ta thấy như là ở một quán cà phê ngồi nói chuyện phiếm. Chuyện này khiến cho cô ta thấy bản khoan.

Nàng quơ đầu nhìn hiện tại. Sau đó quyết định không nghĩ những chuyện này nữa, hình ảnh Diệp Thiên Vân bình tĩnh in sâu trong tâm trí cô ta. Trong những thời điểm mấu chốt, càng dễ kiểm nghiệm một người đàn ông. Biểu hiện hôm nay Diệp Thiên Vân, cho một nghìn điểm cũng đáng.

Lúc này Lưu Tùng cũng đã nhìn thấy. Hắn ở phía trên sốt sắng đến độ cứ đi đi lại lại, trong tay còn nắm chặt cái điện thoại. Trong miệng không ngừng nói: “Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ...”

Vương Thông nhìn thấy hắn cứ đi đi lại lại, không khỏi đá mạnh vào mông hắn một cái rồi nói: “Nhanh đi tìm dây thừng, bằng không lát nữa hai người bọn họ không chống đỡ nổi, nhanh lên, đừng đứng ở đó mà cuống lên nữa!”

Lưu Tùng nghe được Vương Thông nội vàng chạy xuống.

Vương Thông xuống phía dưới thăm dò nói: “Thiên Vân. Anh không sao chứ. Chờ một chút, Lưu Tùng đi lấy dây thừng rồi. Lát nữa là có thể kéo hai người lên.”

Diệp Thiên Vân gật đầu. Vừa rồi hắn nhảy quá nhanh, căn bản cũng không có thời gian suy nghĩ, chỉ có dừng lại mới có cơ hội xem xét tình hình bên dưới, tại góc nghiêng bốn lăm độ có một cửa sổ, ước chừng

khoảng bốn năm mét xa. Hắn không hi vọng gì vào chuyện Lưu Thông đi tìm dây thừng, chờ hắn thì quá lâu. Hơn nữa quan trọng nhất là hắn rất chắc chắn, hơn nữa lúc quan trọng nhất, tuyệt vọng nhất, hắn luôn tự tin vào chính mình.

Vương Thông hôm nay mới phát hiện Diệp Thiên Vân không phải người bình thường, tốc độ của hắn sao lại nhanh như vậy, hơn nữa thân thể rất khỏe mạnh, tuy bình thường không thấy hắn làm bất cứ hành động gì, nhưng hôm nay đã biết hắn là võ gia.

Hơn nữa là một võ gia võ công cao cường, có suy nghĩ tỉnh táo, quyết đoán. Bất luận mặt nào hắn cũng đều giỏi cả cho nên hiện trong lòng Vương Thông cũng không quá lo lắng, hi hi cười nói: “Thiên Vân, tôi thật đúng là nhìn lầm anh, anh đúng là cao thủ!”

Diệp Thiên Vân không để ý đến hắn, bây giờ còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm, lấy đầu thời gian nói chuyện phiếm, nhưng mà những lời này lại kích động Kỳ Giai Trữ, cặp mắt của cô ta tràn đầy thần thái. Càng tiếp xúc với Thiên Vân càng thấy hắn thần kì, và nhiều điểm tốt hơn. Đối với cô ta mà nói, Diệp Thiên Vân đúng là một kho báu, cất giấu vô số đồ vật.

Diệp Thiên Vân quan sát cũng đã khá rồi. Hít vài hơi thật sâu, hắn nhìn Kỳ Giai Trữ nói: “Chúng ta phải đi thôi, cô có sợ không?”

Kỳ Giai Trữ đương nhiên sợ hãi, nhưng mà cô ta ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Vân. Trong lòng không biết từ đâu ra một luồng dũng khí, lắc đầu nói: “Tôi không sợ, chỉ cần ở cạnh anh thì tôi không sợ gì hết.”

Diệp Thiên Vân khẽ nhúc nhích cơ thể, Kỳ Giai Trữ lúc này mới cảm thấy sợ hãi, cứ từng chút từng chút giao động như vậy, biên độ cũng đã càng lúc càng lớn, đến mức cuối cùng là mỗi lần giao động tạo thành góc vuông. Kỳ Giai Trữ sợ tới mức, nhắm chặt mắt lại, nhưng giờ đây cô ta chỉ có thể tin vào Diệp Thiên Vân một cách vô điều kiện, cố gắng kiềm chế chính mình. Xem ra đây là lúc của cuộc hành trình mạo hiểm.

Vương Thông vừa trầm tĩnh lại thì đã nhìn thấy động tác của Diệp Thiên Vân lập tức giật nảy mình, lớn tiếng nói: “Anh đừng làm vậy. Thiên Vân!”

Trong lúc hắn kêu lên, Diệp Thiên Vân vẫn cứ tiếp tục, hơn nữa lực đạo cùng tốc độ đều như tính toán, khi mà thân thể gồng lên, tay buông lỏng, toàn thân bay lên!

Thân thể hai người như lướt đi trên không trung, bốn năm mét đối với hắn mà nói cũng không phải là quá khó khăn. Trong lúc rơi xuống, thân thể cũng đồng thời bay ra, khi ngang qua cửa sổ, Diệp Thiên Vân đột nhiên đưa tay đánh mạnh vào cửa sổ!

Mảnh thủy tinh sao có thể làm cho hắn kinh sợ, tất cả vỡ tan trong nháy mắt, tay hắn khẽ phát lực bám lấy cửa sổ, lực lớn khiến cho hắn và Kỳ Giai Trữ không khỏi choáng váng, bởi vì quán tính quá lớn!

Tay của Diệp Thiên Vân đúng là bình khí, không chỉ có thể giết người mà còn có thể cứu người trong lúc nguy cấp, hai người bám vào cửa sổ giống như đồng hồ quả lắc đang rung lên vài hồi.

Ngoại trừ Diệp Thiên Vân ra, Kỳ Giai Trữ và Vương Thông đều chứng kiến cảnh kinh khủng này, ngoại trừ kinh hãi ra bọn họ cũng không nghĩ được gì khác, Diệp Thiên Vân giống như con thằn lằn đang dán trên tường.

Kỳ Giai Trữ thấy may mắn vì chính mình chưa từng trải qua trường hợp như vậy, được người mình yêu cứu, lại trải qua tình huống như vậy, trong lòng không khỏi nghĩ, đời này sẽ mãi tin tưởng hắn.

Như này đối với Diệp Thiên Vân có thể nói là an toàn rồi. Hắn hoàn toàn không có thời gian làm gì khác, hắn nắm chặt lấy tay của Kỳ Giai Trữ đẩy cô lên đến trên bậu cửa sổ nói: “Cẩn thận mảnh thủy tinh vỡ!”

Câu nói kia bình thường nói thì không sao, nhưng lúc này lại khiến Kỳ Giai Trữ nước mắt lưng tròng, cô ta cũng không muốn liên lụy Diệp Thiên Vân, cô ta giống như một con thỏ trắng nhanh nhẹn nhảy lên, sau đó nhanh chóng tiến vào bên trong. Sau đó nhanh chóng đưa tay ra nói: “Mau lên đây Thiên Vân!”

Tay của Kỳ Giai Trữ chỉ để làm cảnh thôi, Diệp Thiên Vân lắc đầu. lấy cánh tay còn lại bám lấy cửa sổ, sau đó thân thể bỗng nhiên khẽ động, nhảy vào bên trong. Sau khi đã an toàn hắn phỉ phỉ tay, phát hiện quần áo đã rách tới tả, nhìn chung quanh một chút. Sau đó nói: “Giai Trữ con người sống được không dễ dàng, hy vọng cô biết quý trọng chính mình!”

Kỳ Giai Trữ đã trải qua chuyện như vậy nhất định sẽ không coi nhẹ mạng sống nữa, cô ta khẽ gật nhẹ đầu. Đau lòng nói: “Anh không bị thương gì chứ? Tôi sau này cũng không dám nữa đâu, chỉ cần anh nói tôi đều sẽ cố gắng làm!” Cô ta giờ đã coi Diệp Thiên Vân như là một phần không thể thiếu. Ánh mắt tràn đầy tình yêu.

Diệp Thiên Vân không nhìn cô ta mà nói: “Đi thôi, lát nữa lại có người đến đây!”

Nói xong hai người liền nhanh chóng xuống lầu, ở đầu bậc thang lại đứng phải Vương Thông, hẳn lúc này không thể tin nổi, nhìn Diệp Thiên Vân bằng ánh mắt đầy sùng bái nói: “Đúng là một người đàn ông chân chính. Động tác nhanh gọn, không đi quay phim thật là đáng tiếc cho anh!”

Ba người đến cửa tầng lầu, Diệp Thiên Vân mới thở phào nhẹ nhõm. Đối với tình huống như thế này, hẳn cũng không muốn nó xảy ra lần nào nữa. Bởi vì quá nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là mất mạng.

Hai tay Kỳ Giai Trữ nắm chặt lấy quần áo của Diệp Thiên Vân, một bước cũng không rời, nói: “Thiên Vân, từ hôm nay trở đi tôi sẽ cố gắng sống cho tốt, bởi vì tôi hiểu rằng, mạng sống của tôi là của anh, anh và tôi sẽ không bao giờ chia cắt!”

Diệp Thiên Vân cau mày, chậm rãi nói: “Tôi đã có người yêu rồi!”

Kỳ Giai Trữ hoàn toàn không để tâm, nằng nặc cười “Ừ” một tiếng nói: “Tôi sẽ chờ anh mãi mãi, cho dù là đến giây phút cuối đời!”

Đúng lúc này, Lưu Tùng vội vàng hấp tấp cầm một bó dây thừng từ đằng xa chạy tới. Vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân, hẳn mừng rỡ nói: “Sao anh lên được?”

358. Chương 358: Lựa Chọn Và Trách Nhiệm

Hắn đầu tư khá nhiều thời gian vào nghiên cứu tư liệu của giáo sư Vương Cửu Vân để viết một bản luận văn Tiền kinh tế học tuyến đầu: luận chiến và phản bác , luận văn của hắn thể hiện một cái nhìn khác hẳn với sách giáo khoa, những ngân hàng tự do, tự do luân chuyển, trình độ chủ nghĩa, pháp luật hạn chế luận, sức sản xuất....., thể hiện một cái nhìn toàn diện về lí luận kinh tế tiền tệ.

Nhưng mà đáng tiếc thời gian giáo sư Vương cho hắn quá ngắn, hắn tuy học rất nhanh, nhưng nhận thức cũng cần một khoảng thời gian. Sau khi ghi lại suy nghĩ của mình, hắn vẫn cảm thấy có phần khiếm khuyết, nhưng mà thời gian có hạn, hắn không còn nhiều thời gian nữa rồi. Cho nên hắn đem nộp luôn cho giáo sư Vương.

Giáo sư Vương rất hài lòng với thái độ của Diệp Thiên Vân. Một tuần xem xong hơn trăm trang tư liệu, hơn nữa còn ghi lại suy nghĩ của hắn sau khi đọc, chuyện này đối với một học sinh mà nói không phải là chậm. Trong đó trọng yếu nhất chính là những kiến thức này có một phần rất lớn không có trong sách giáo khoa mà đều là những lý luận tiên tiến nhất từ nước ngoài. Những người theo đuổi tri thức thật sự cũng không nhiều, cho nên ông ta rất vui vẻ mà khen Diệp Thiên Vân, và nói sẽ xem cẩn thận.

Diệp Thiên Vân chỉ mất một ngày để xem, thời gian còn lại đều là suy nghĩ xem nên viết như thế nào, đối với những tài liệu này hắn đọc hết cũng không tiêu tốn mấy thời gian.

Khiến cho Diệp Thiên Vân có phần do dự còn có một việc, đó chính chuyện có liên quan đến Võ Đang, đến lúc đó cũng không còn mấy ngày nữa. Giờ đã là đầu tháng tư. Nhưng hắn vẫn chưa quyết định. Những chuyện có liên quan đến võ lâm hắn giờ đây cũng không muốn tham dự vào, chỉ cần dính vào dù chỉ một ít thôi cũng khiến Diệp Thiên Vân thấy phản cảm. Võ Đang và hắn cũng không có gì, ngoài ân oán với mấy người của Võ Đang.

Lúc này nếu như đến Võ Đang, thì có chuyện gì xảy ra cũng chưa biết được, kẻ địch không phải là yếu, tất cả những chuyện này cứ khiến hắn phải suy nghĩ. Về phương diện khác, hắn cũng rất tò mò về Võ Đang nên bản thân hắn đang rất mâu thuẫn. Bởi vì trong võ lâm ngoại trừ Thiếu Lâm thì chỉ có Võ Đang là có thể xưng hùng. Những thứ ở đó nhất định sẽ rất đặc sắc.

Nếu như không có võ lâm, hẳn nhất định sẽ đi để giao lưu học hỏi. Đối với hắn mà nói đúng là rất khó lựa chọn, để có được lợi đương nhiên cũng phải đánh đổi một số thứ, mà thứ đó chính là thứ mà bây giờ Diệp Thiên Vân sợ mất đi nhất.

Hôm nay là chủ nhật, Diệp Thiên Vân sau khi luyện công xong thì đi đến Thành Phong võ quán. Thời gian này hắn cũng không có nhiều thời gian đến đây, Thạch Thanh Sơn cũng chỉ gọi điện thăm hỏi có hai lần. Từ khi Vương Vinh Cường chết, võ quán cũng phát triển tạm ổn, Thành Phong võ quán ở Bằng Thành cũng không có xếp hạng nhất nhì gì. Nhưng danh tiếng của nó lại không nhỏ nên học viên cũng khá.

Điều khiến Diệp Thiên Vân thấy kỳ quái nhất chính là Bát Cực Môn lại có hứng với Thành Phong võ quán, tựa hồ như lời của Vương Vinh Cường trước khi chết đã có tác dụng. Diệp Vô Nhai từ khi nghe xong những lời đó, cũng chú ý tới Thành Phong võ quán. Đáng tiếc chính là Thạch Thanh Sơn cũng không linh tính, quan hệ giữa hai nhà của quan hệ vẫn giống như trước.

Sau khi đến võ quán sau. Mới có mấy tháng chưa đến đây mà vừa đi vào đã ngửi thấy một mùi hương quen thuộc. Học viên của võ quán có thêm nhiều học viên mới, người rời đi cũng không ít, người quen biết tựa hồ cũng chỉ còn lại vài người.

Nhìn thấy Diệp Thiên Vân mấy học viên cũ đều gật đầu chào, cái quy củ này hình thành khi Diệp Thiên Vân ở đây, cho nên Diệp Thiên Vân cũng đáp lại

Thạch Thanh Sơn suốt cả ngày đều làm việc ở đây, chỉ cần có người đến thì hắn là người đầu tiên có thể nhìn thấy, cho nên hắn tiến nhanh tới chỗ Diệp Thiên Vân. Rất thân mật nói: “Sư phụ. Người hôm nay sao lại rảnh rỗi vậy?”

Diệp Thiên Vân cười nhìn hắn một lượt. Sau đó cười nói: “Cũng không sao, đã lâu không tới. Hôm nay vừa vặn là ngày nghỉ, lại tiện đường nên tới thăm thôi.”

Thạch Thanh Sơn đương nhiên tinh tường tính cách của Diệp Thiên Vân, gần đây võ quán không có chuyện gì, Diệp Thiên Vân nhất định là tới thăm nên lập tức cười nói: “Sư phụ, thời gian gần đây võ quán cũng không tệ lắm, nhưng mà chuyện của con thì quá nhiều, cái quán của Vương thúc Vương Thiển cũng bận rộn không ngớt, luôn cần con giúp đỡ cho nên cũng có lúc không ở võ quán.”

Diệp Thiên Vân dự liệu được những chuyện này, gia nghiệp của Vương Vinh Cường khá lớn, Vương Thiển lại là phụ nữ, gánh vác nhiều như vậy đương nhiên là mệt mỏi, Thạch Thanh Sơn đương nhiên phải giúp đỡ, như vậy cũng tốt. Thạch Thanh Sơn ở đây một thời gian thể lực cũng ngày một mạnh. Lúc trước Vương Vinh Cường đã có dự định, muốn cho Thạch Thanh Sơn kế thừa những thứ này. Hắn suy nghĩ nói: “Tiếp tục mở võ quán cần nhiều người một chút. Người giờ đây căn cơ bất ổn, chạy đi chạy lại võ quán cũng tốt.”

Thạch Thanh Sơn nghe được lời của Diệp Thiên Vân bụng nghĩ một kiểu nói một kiểu: “Đúng vậy. Sau này võ quán có thể sẽ vững chắc hơn.” Trong ánh mắt cũng có chút không cam lòng.

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dáng của hắn liền hiểu rằng hắn có ý định gì, Thạch Thanh Sơn một lòng muốn đến võ lâm xem sao. Võ lâm thật giống như một vây thành, người ở phía ngoài muốn đi vào, bên trong lại muốn đi ra. Đối với Thạch Thanh Sơn cũng vậy, nhiệt huyết thanh xuân cực kỳ mạnh mẽ. Hắn nhìn lướt qua Thạch Thanh Sơn cười nói: “Người phải biết thỏa mãn.”

Thạch Thanh Sơn cười khan hai tiếng, có phần đùa giỡn nói: “Con biết rồi sư phụ, khi con không có đủ năng lực thì con sẽ không đi. Chờ ngày con có công phu tốt, vậy thì...” Nói xong liền nhìn sắc mặt của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy tâm tư của hắn, hiểu rằng Thạch Thanh Sơn không thể khuyên can được. Mỗi người đều có lựa chọn của mình, không ai có thể thay đổi được, cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình. Hắn đã không phải là lần đầu bày tỏ nguyện vọng của mình, trước đó cũng có một lần, cho nên Diệp Thiên Vân cũng không ép buộc.

Quan trọng nhất không phải là lựa chọn của Thạch Thanh Sơn, mà là chịu trách nhiệm vì sự lựa chọn của mình, không ai có thể giúp hắn được, tất cả đều dựa vào chính hắn, Diệp Thiên Vân cũng không khuyên nữa, chỉ nhàn nhạt nói: “Chính người tự lo liệu đi, tóm lại nhất định phải suy nghĩ cho kĩ!”

Thạch Thanh Sơn sợ nhất hai người là Vương Vĩnh Cường cùng Diệp Thiên Vân, giờ đây Vương Vĩnh Cường đã chết. Chỉ còn lại có Diệp Thiên Vân. Giờ đây hắn cũng chỉ quan tâm đến thái độ của hắn mà thôi. Vừa nghe thấy Diệp Thiên Vân nói vậy hắn cao hứng vô cùng, trong miệng hắn không ngừng nói: “Cảm ơn sư phụ, cảm ơn sư phụ!”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, hắn chậm rãi nói: “Con đường này là của ngươi. Không liên quan gì đến người khác, nhân sinh tự mình nắm chắc là tốt rồi, ta chỉ khuyên ngươi thận trọng một chút, không được đi lầm đường!”

Thạch Thanh Sơn cũng đã rõ những này, hơn nữa hắn rõ Diệp Thiên Vân không phải muốn ngăn cản hắn. Chỉ là thiện ý khuyên hắn mà thôi. Võ lâm đối với hắn mà nói thật sự là hiếu kỳ vô cùng, đối với một võ giả mà nói, thực lực của Thạch Thanh Sơn ở trong võ quán cũng đã đi đến cuối cùng. Hắn không muốn giống Vương Vĩnh Cường, cả đời tránh xa võ lâm. Chuyện này có lẽ là chuyện bi ai nhất đối với một võ giả, rõ ràng thứ mình yêu mến đang ở trước mắt, nhưng lại không dám chạm vào.

Thạch Thanh Sơn cười hì hì nói: ” Cách đây không lâu Tôn Vĩnh Nhân gọi điện thoại cho sư phụ, nói là điện thoại của người không mở, cho nên gọi tới võ quán!”

Diệp Thiên Vân đã lâu không có nghe được tin tức của hắn, phản ứng đầu tiên là mừng rỡ, thời gian cùng Tôn Vĩnh Nhân mặc dù có chút phiền toái, nhưng mà hai người xem như bạn bè, cùng nhau trải qua vô số lần sinh tử, ban đầu ở Thành Phong võ quán vì quá bận, kết quả ngay cả hắn đi khi nào cũng không biết, lập tức nói: “Hắn định trở về Băng Thành sao?”

Thạch Thanh Sơn lắc đầu, nói: “Con cùng phụ thân hắn Tôn Minh Vũ giờ đây có quan hệ làm ăn, Tôn Vĩnh Nhân nhất định không tới được, hiện trong nhà hắn phải kế thừa gia nghiệp, quản lý gia tộc, phụ thân hắn bảo con cảm ơn sư phụ! Ha ha, nói Tôn Vĩnh Nhân và người ở cùng nhau không giống như trước kia nữa. Hơn nữa hắn còn nói nếu có thời gian mời người đi Hồng Kong chơi. Đến nhà hắn làm khách.”

Diệp Thiên Vân đến không có để ý những thứ này, hắn nhàn nhạt nói: “Àn” một tiếng, rồi cũng không nói gì thêm. Hắn đột nhiên nhớ tới Hồng Kong cái từ này, trước đó có nghe nói qua, Hàn Băng cũng đã đi tới đó, trong lúc nhất thời suy nghĩ cũng không biết phiêu đến nơi nào rồi.

Hai người nói một hồi, Diệp Thiên Vân quyết định rời đi, võ quán cũng không có chuyện gì, hắn cũng vui vẻ, chỉ cần Thành Phong võ quán không có chuyện gì thì không phụ lòng Vương Vĩnh Cường.

Vừa rời ra khỏi võ quán. Diệp Thiên Vân nhìn thấy Trương Lượng, hắn từ một cỗ xe tải nhảy xuống, vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân vui vẻ nói: “Sư phụ, người sao lại rảnh rỗi đến đây thế này? Con đi mua ít khí giới, vừa trở về.”

Diệp Thiên Vân cười cười vừa định trả lời, một cỗ xe Toyota có rèm che dừng ngay cạnh hắn, từ phía trên bước xuống một người, Liêu Bằng đã lâu không gặp. Hắn nói với Diệp Thiên Vân: “Ta đi tìm người mấy lần, không ngờ hôm nay lại có cơ hội gặp mặt!”

359. Chương 359: Khùng Tăng

Diệp Thiên Vân không biết hắn tìm mình làm cái gì. Lúc trước cũng đi qua Sinh võ quán, nhưng lại gặp quán chủ bọn họ Liêu Vô Danh. Hắn và Liêu Bằng có chút xích mích nhưng mà đều được quán chủ giải quyết rồi.

Coi như là xô xát nhỏ mà thôi. Crystal cho mặt hắn ít màu mè, cũng không chịu nhiều thương tổn lắm. Chẳng qua là chảy ít máu. Còn Liêu Bằng ba lần bốn lượt đến tìm hắn, cũng không rõ hắn rốt cuộc muốn gì.

Diệp Thiên Vân thoáng nhíu mắt nói: “Ngươi tìm ta? Có chuyện gì?”

Liêu Bằng ha ha cười cười, hắn rất lễ phép nói: “Chuyện này hai lần đến Thành Phong võ quán tìm ngươi, phát hiện ngươi không ở nơi này, ha ha, cho nên cũng có chút quấy rầy. Hôm nay tiễn một người bạn, vừa vặn đi ngang qua, không ngờ lại gặp ngươi!”

Lời này nói ra khiến cho Diệp Thiên Vân cũng không biết hai người có quan hệ như thế nào. Là địch hay là bạn, bởi vậy cũng không cắt lời.

Liêu Bằng từ trong túi quần lấy ra một bao thuốc. Sau đó đưa cho Diệp Thiên Vân nói: “Hút một điếu? Vốn là định đi săn bay tiền một người bạn. Tôi rất thích luận bàn cùng bạn bè.”

Diệp Thiên Vân lắc đầu cự tuyệt, Liêu Bằng này quanh co một hồi, sau đó mới nói ra. Hắn giờ đây không muốn cùng những người trong võ quán giao thủ. Diệp Thiên Vân trong nội tâm có một giới tuyến, đó chính là sẽ giao thủ với những người hơn kém hắn chút ít. Bằng không lại có thấy có chút ức hiếp người khác.

Liêu Bằng rất tiêu sái cười nói: “Nói thật, người ngoại quốc người tìm ngày đó rất tuyệt, ta cũng chỉ muốn cùng nàng kết giao bằng hữu, không ngờ lại mất hòa khí! Những chuyện này đều đã là quá khứ. Mọi người cứ như vậy bỏ qua đi! Ta đến giới thiệu cho ngươi một người bạn!” Một tay cầm điếu thuốc, tay kia gõ vào cửa kính cổ xe Toyota.

Cửa xe mở ra. Từ phía trên một người bước xuống, người này thân cao ít phải một mét chín. Toàn thân chỉ mặc một cái áo khoác rất đơn giản, cái áo khoác trên người hắn căng phồng, giống như cái bánh bao thịt. Trên mặt đeo kính râm, nhưng lại đội mũ lưỡi trai, sau khi xuống xe ánh mắt có chút nghi hoặc.

Người này mở miệng nói: “Liêu Bằng, tên tiểu tử này nhiều chuyện nhỉ!, lát nữa là không kịp lên máy bay đâu.”

Liêu Bằng ha ha cười, nhổ một bãi nước miếng khoát tay nói: “Tới đây. Ta giới thiệu cho ngươi một người, nhất định làm cho ngươi cảm thấy hứng thú, một võ giả rất lợi hại!”

Người này mặc dù có kính râm, nhưng mà trên mặt vẫn hiện lên chút kinh ngạc, hắn dùng tay tháo kính xuống, nhìn một hồi, lắc đầu nói: “Nói đùa gì vậy?”

Liêu Bằng giờ khắc này cũng cảm thấy có chút nghi hoặc, nhưng mà hắn rất nhanh chóng bình tĩnh trở lại, lấy tay chỉ tên nam nhi vừa rồi giới thiệu cho Diệp Thiên Vân: “Anh em với ta từ nhỏ đến lớn, ở Thiếu Lâm làm khổ hạnh tăng cũng là vì yêu thích võ thuật. Ở Thiếu Lâm cũng có chút danh tiếng, biệt danh khùng tăng!”

Diệp Thiên Vân đối với hai chữ Thiếu Lâm rất miễn cưỡng, phái lớn nhất trong võ lâm, hơn nữa ở trong nước, cũng có tầm ảnh hưởng không nhỏ. Hắn đột nhiên có phần minh bạch dụng ý của Liêu Bằng.

Hắn suy nghĩ đánh giá người này, đôi mắt hướng lên phía trước, làm cho người ta cảm giác được vẻ hung hãn. Hơn nữa toàn thân có một cảm giác kỳ quái, quan trọng nhất là người này cũng là một võ giả, hắn khẽ gật đầu, xem như bắt chuyện.

Liêu Bằng có chút quay đầu lại nói: “Hắn chính là Diệp Thiên Vân, người lần này cũng cũng không phải là đến mất công. Ít nhất trước khi đi cũng gặp hắn rồi!”

Lời này vừa nói ra, người này trên mặt rõ ràng có biến hóa, khóe miệng của hắn có chút nhếch lên. Hai tay có chút run lên, sau đó vỗ vai Liêu Bằng nói to: “Được lắm! Quả nhiên không mất công đến đây, Diệp Thiên Vân... Ân, không sai!” Dứt lời liền vui vẻ của nhìn về phía hắn

Trương Lượng xem xét tình thế thấy cũng không tốt như vậy, nhanh chóng dùng ánh mắt ra hiệu cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy người này liền hiểu rằng hôm nay sẽ không yên bình. Nhưng về phương diện khác lại có phần do dự. Bởi vì từ trước tới nay đều rất yên bình. Tạm thời rời bỏ võ lâm khiến cho hắn nhẹ nhõm được một thời gian, hôm nay lại có người đến. Hắn cũng đã cân nhắc nên như thế nào!

Khùng tăng cười cười nói: “Ta đã sớm nghe qua tên của ngươi, trong hội võ, vốn muốn làm quen, không ngờ nội môn lại không để cho ta đi, cho nên cũng vô tình mà gặp nhau! Trước kia ta có nghe Liêu Bằng nói ngươi thường xuyên tới đây, ta liền vụng trộm hạ sơn, muốn tới thăm ngươi một chút!” .

Liêu Bằng nghe xong lời của hắn không khỏi ngẩn ra, sau đó có phần hoang mang nói: “Hội võ lâm gì?”

Diệp Thiên Vân nhìn nét mặt của hắn, rõ ràng hắn không biết, vừa rồi còn tưởng rằng Thiếu Lâm cùng cùng Sinh Võ quán có quan hệ gì, nhưng mà từ hai câu này xem ra, hắn là không phải như vậy.

Khùng tăng nhìn lướt qua Liêu Bằng nói: “Người còn chưa tới cảnh giới đó, hời cũng như không, ta ngưỡng mộ Diệp huynh đã rất lâu rồi, đến Bằng Thành cũng chính là vì muốn lĩnh giáo công phu. Chúng ta dùng võ kết bạn. Xem có thể kết thân được không!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy bộ dáng của khùng tăng trong nội tâm cũng hơi buông lỏng. Đơn thuần luận võ vậy cũng khá tốt, hắn đã rất lâu rồi không có động thủ. Vừa nghe muốn giao thủ trong lòng bàn tay cũng là có chút ngứa ngáy, người luyện võ đều có đặc điểm này, phàm là người chỉ biết đánh hai chiêu, cũng muốn cùng những người khác luận bàn.

Kẻ yêu thích võ thuật đều như thế, võ giả càng lại càng như thế. Đương nhiên nói vậy đều là lấy thực chiến làm cơ sở. Hắn nghĩ cũng không do dự, lập tức nói: “Bên trong mời!”

Khùng tăng nghe được Diệp Thiên Vân nói vậy, mặt giãn ra. Vui vẻ nói: “Quả nhiên thoải mái!”

Hai người đối thoại Liêu Bằng nghe rành mạch, hai ba câu đã đi vào cửa. Ngay cả lí do cũng không cần, hắn trong lòng cũng là cực kỳ hiếu kỳ, tựa hồ hai người không cần nói cũng hiểu.

Một phòng luyện võ được mở ra, hai người đều tiến vào, Liêu Bằng cũng muốn đi theo vào, khùng tăng đưa tay cản lại nói: “Người ở chỗ này chờ ta đi!”

Liêu Bằng nghe xong ngẩn ra, sau đó không có cam lòng, hắn vốn là muốn nhìn hai người ra tay luận võ, lại không nghĩ rằng bị người một nhà cản lại. Lập tức nói: “Ta chỉ đi vào không nói lời nào đâu, như vậy là được mà!”

Khùng tăng lắc đầu, sau đó nhìn Diệp Thiên Vân liếc nói: “Chỉ có hai người bọn ta thôi, bọn họ không cần phải đi vào!”

Trương Lượng cũng muốn đi vào. Nhưng mà xem xét tình huống, không cần Diệp Thiên Vân mở miệng nói thẳng nói: “Con cũng ở bên ngoài trông coi, sự phụ yên tâm đi!”

Hai người đi vào cửa chính đóng chặt lại, khùng tăng nhìn lướt qua sân bãi, cười lên ha hả, thanh âm cực kỳ to, vang khắp căn phòng. Hắn nở nụ cười rất hài lòng nói: “Không tồi. Chỗ này rất thích hợp để chúng ta giao thủ, đúng không, Hình Ý ma!”

Diệp Thiên Vân nghe hắn gọi ra Hình Ý ma, khẳng định là có ý gì đó với hắn. Hắn trong lòng có chút nghi hoặc, liền hỏi nói: “Người cùng Liêu Bằng có quan hệ như thế nào?”

Khùng tăng đến là không phải vì vấn đề này, thuận miệng đáp: “Từ trước là bằng hữu ở trường học võ, yên tâm đi, ta cũng không nói cho hắn biết ngươi là ai, nhưng mà cũng không hy vọng ngươi hại hắn, Liêu Bằng người này cũng không tồi!”

Ngay sau đó hắn chuyển đề tài cười nói: “Ta nghe huynh đệ tham gia võ hội trở về đều khen người không ngớt. Nói công phu của người rất có hỏa hậu, hơn nữa phong cách ra tay giống với ta!”

Diệp Thiên Vân cũng không rõ lắm về Thiếu Lâm, bởi vì công phu của Thiếu Lâm rất nhiều. Hắn không chuyên về những thứ này. Nếu như không phải lần trước ở hội võ mở rộng tầm mắt thì nhận thức của hắn với Thiếu Lâm càng nông cạn hơn. Nhìn khùng tăng cũng trạc tuổi hắn nên đột nhiên hỏi: “Người bao nhiêu tuổi?”

Điền khùng tăng nghĩ nghĩ, cười ha hả nói: “Hai mươi sáu, năm tuổi học võ, mười tuổi đến Thiếu Lâm, đến bây giờ cũng được mười lăm năm, hai người chúng ta tuổi cũng không hơn kém nhiều.”

Diệp Thiên Vân cũng không phải người do dự, lập tức thân thể khê động. Liền bày ra Tam Thể Thức, võ công của Thiếu Lâm hắn đã sớm muốn đích thân thể nghiệm. Giờ đây có một cơ hội như vậy làm sao có thể bỏ qua.

Điền khùng tăng khê gật đầu cũng không nói gì, dưới chân vừa trượt, thân thể giống như trượt trên băng, động tác dưới chân không phải nhanh mà là chậm, nhưng tốc độ chuyển động có thể nói mau lẹ vô cùng. Đến trước mặt Diệp Thiên Vân hai tay giang ra. Cơ hồ đồng thời, ngón cái giương ra, còn lại bốn ngón lại khép lại, tất cả ngón tay nắm chặt vào mu bàn tay, mu bàn tay sau đó lại mở ra. Hình như Ưng Trảo.

Động tác này rất có tính đại biểu, đây cũng là Ưng Trảo công của Thiếu Lâm, hần đột nhiên nghĩ đến Ưng Hình mà Ưng lão quái truyền lại thụ lại cho hần, trong nội tâm khê động, cả hai đều là Ưng Hình, nếu như đối mặt thì sẽ như thế nào. Chính lúc hần đang nghĩ vậy thì Ưng Trảo công của khùng tăng bay đến!

Diệp Thiên Vân lúc này hiển nhiên dùng Ưng Hình không được phù hợp cho lắm, dưới chân hơi lui lại phía sau, toàn thân phát lực, nghiêng người Bằng Quyền thẳng đánh vào trúc ngực khùng tăng. Ngũ Hình quyền giống như tên ở trên cung nhanh chóng hướng khùng tăng mà vọt tới!

Khùng tăng đã tính trước. Ưng trảo của hần đón nhận quyền của Diệp Thiên Vân ngay tại lúc va chạm, đột nhiên lấy vai làm trục xoay vòng, giống như một sợi dây thừng quấn quanh Bằng quyền của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân sắc mặt lạnh lùng. Nhưng trong lòng lại cảm thấy kinh ngạc. Khùng tăng chiêu thức quái dị, không khỏi toàn thân phát lực, đồng thời cánh tay run mạnh sau đó Toàn Kính Đạo thấu thể xuất ra!

Trong đại sảnh vang lên những tiếng va chạm không ngừng, sau đó hai người như hai cực cùng dấu của nam châm, đẩy nhau ra xa.

360. Chương 360: Sau Này Còn Gặp Lại

Khùng tăng được nếm mùi Đấu Động Loa Toàn Kính lực của Hình Ý Bằng quyền, lực quyền lấy cương mãnh làm chính hơn nữa trong Loa Toàn còn cất giấu một loại lực đạo quái dị. Tự giống như cối xay thịt vậy, khiến tay hần tê dại. Ánh mắt của hần vẫn không nhúc nhích nhìn Diệp Thiên Vân. Hần muốn từ trên mặt của Thiên Vân nhìn thấy cái gì đó. Nhưng mà đáng tiếc, Diệp Thiên Vân từ đầu đến cuối không có chút thay đổi, vẫn giống như trước khi giao thủ, điềm tĩnh.

Giờ phút này trong lòng hần giống như biển động, thực lực của Diệp Thiên Vân mạnh hơn hần tưởng tượng.

Diệp Thiên Vân vẻ mặt tuy không thay đổi nhưng mà cảm thấy một cái gì đó. Khi hần bước vào giang hồ, chỉ cần là những người cùng tuổi với hần thì đều không có một ai là đối thủ của hần. Hơn nữa những người cùng hần giao thủ chủ yếu tuổi đều đã khá cao, đều đã có nhiều năm luyện võ.

Hôm nay hần lại có thể gặp được một võ giả trạc tuổi với hần, thực lực cũng tương đương, trong nội tâm cũng không khỏi cảm thấy thích thú.

Diệp Thiên Vân khi bắt đầu luyện võ lấy chăm chỉ làm chính, không ngừng nâng cao thực lực, để ứng chiến với mọi đối thủ. Chỉ cần là cùng tuổi, muốn cùng hần ra tay quả thực là chuyện không thể nào.

Khùng tăng sau khi kinh hãi lại thấy hần hoan vô cùng, trên mặt hần có phần không chế không nổi sự vui mừng nói: “Ồ Thiếu Lâm tìm đối thủ trạc tuổi ta quả là không dễ dàng, không ngờ lại có thể tìm thấy ở bên ngoài. Thật sự khiến ta không biết nói gì cho phải, Hình Ý ma, người rất mạnh!”

Diệp Thiên Vân không biết mình mạnh yếu ra sao, nhưng hần giờ đây cũng đã kích động, lại khôi phục Tam Thể Thức. Tư thế vẫn giống như hai người trước khi thi đấu trước vậy.

Khùng tăng còn muốn nói chuyện, nhưng mà nhìn thấy tư thế của Diệp Thiên Vân không khỏi hào sảng cười nói: “Người đã có hứng vậy, chúng ta cứ tiếp tục!” Nói liền đem hai chân trầm xuống. Sau đó thân thể tiến về phía trước khê nhảy. Ưng Trảo thẳng hướng mặt của Diệp Thiên Vân lao tới. Đồng thời chân bay lên đánh thọc sườn hần.

Diệp Thiên Vân quan sát thể tới, trong nội tâm đã có quyết định. Vô ý thức cúi đầu tránh Ưng Trảo. Đầu là điểm yếu của hần. Kinh ý là không thể để lộ cho đối phương. Dưới chân tiến về phía bên trái vận người, tay trái nhanh chóng ngoại xoáy nắm lấy chân của đối phương, tay phải đồng thời ngoại xoay trở về tấn công khớp đầu gối của đối phương, hai tay nhanh chóng khống chế chân của đối phương.

Kinh lực của Diệp Thiên Vân vượt qua người bình thường rất nhiều, đặc biệt là sức mạnh, cặp tay trắng nõn kia giống như cái kìm, kẹp chặt lấy đối phương.

Thân thể của khùng tăng mặc dù đã nâng khỏi mặt đất, nhưng cơ hồ đứng lúc kẻ sát đất mới tiến hành, một chân của hần đá Diệp Thiên Vân đồng thời chân kia tiếp đất. Vừa nhìn thấy động tác của Diệp Thiên

Vân, lập tức mượn lực. Dùng chân còn lại quét về phía đầu của Diệp Thiên Vân, muốn thoát khỏi hai tay của hắn.

Đúng lúc này, Diệp Thiên Vân chân phải bước đạp vào mặt trong khớp đầu gối chân trụ của hắn, đồng thời đưa chân phải của hắn đẩy ra ngoài, chân phải đồng thời giẫm xuống, đây chính là Chập Long Phản Thân của Đinh lão quái.

Khùng tăng vốn định chống đỡ, nhưng động tác của Diệp Thiên Vân quá đột ngột, thành linh không đề phòng nên bị một chiêu này, bay ngược ra ngoài. “Bùm” đạp vào sàn nhà. Âm thanh phát ra nặng nề, giống như tảng đá lớn rơi xuống đất, không nhúc nhích!

Diệp Thiên Vân vừa hứng thú đồng thời trong lòng cũng có chút thất vọng, khó lắm mới gặp được một võ giả Thiếu Lâm, hơn nữa cũng trạc tuổi hắn, thực lực cũng không kém. Kết quả dùng Long Hình lại khiến hắn bay ra xa như vậy. Từ trước tới nay Diệp Thiên Vân vẫn mong muốn gặp được một đối thủ, đương nhiên là chỉ những người hơn kém hắn ít tuổi, thực lực cũng không chênh lệch là bao, chỉ tiếc chưa gặp được ai.

Hắn đang nghĩ ngợi thì đột nhiên khùng tăng giống như bắt đảo ông, đứng thẳng lên, toàn thân khởi động, cười nói: “Thủ đoạn được đấy!”

Diệp Thiên Vân đồng tử khê co lại, lại là một ngạnh công, cũng không khác hắn là bao, chiêu Long Hình này là một thức không có lực sát thương nhất, cho nên hắn mới dám dùng đến. Khùng tăng cái tên mặc dù nghe làm cho người ta khó chịu, nhưng mà khi giao thủ, hắn đúng là một người yêu thích võ thuật, hơn nữa mọi người dùng võ kết bạn, cũng không có gì không ổn.

Khùng tăng ha ha cười cười, phủi qua bụi trên người, chậm rãi nói: “Ngạnh công Thiếu Lâm thiên hạ đều biết, chúng ta tiếp tục?”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy hắn không có chuyện gì, hơn nữa thân thể vốn là đã luyện ngạnh công, trong lòng cũng yên tâm, nên cũng khê cười cười, tìm được một đối thủ không dễ dàng, hơn nữa lâu rồi không giao thủ, thân thể rất khó chịu, dưới chân khê động, thân thể lướt nhẹ qua, đồng thời thân thể đột nhiên phát lực đúng là một cước!

Khùng tăng thấy Diệp Thiên Vân nói đánh liền đánh, trong lòng cũng là thầm khen. Hắn nhìn thấy cước của Diệp Thiên Vân liền dùng tay phải đón đỡ, đồng thời hét lớn một tiếng, một quyền mang mãnh lực đánh ra được! Rõ ràng là lấy ngạnh đối ngạnh, hoàn toàn không quan tâm đến công phu trên chân của Diệp Thiên Vân.

Tốc độ của Diệp Thiên Vân như điện, sức nặng gần một tấn dưới chân, “Phanh” thoáng cái đánh trúng vào trên cánh tay của khùng tăng. Cơ hồ đồng thời, chân của Diệp Thiên Vân liên tiếp ra cước.

Khùng tăng căn bản cũng không ngờ rằng chân của Diệp Thiên Vân nặng như vậy, còn tưởng rằng có ngạnh công rồi thì không vấn đề gì.

Nhưng đón một cước, mặt hắn biến sắc, quyền ra đến một nửa lại thu trở về. Không đợi lui về phía sau, lại thêm hai cước nữa, hắn lập tức cắn răng rút lui về phía sau.

Diệp Thiên Vân thấy được cơ hội tốt như vậy, thân thể gia tốc vọt lên, đồng thời ra quyền, trong tay không ngừng sử dụng Đầu Động Loa Toàn Kính, bên ngoài đại sảnh tiếng động vang lên không ngừng.

Khùng tăng đã trúng vài cước, thân thể cũng có chút chịu không nổi, thân hình hắn lùi về phía sau. Trong miệng hô: “Khoan!”

Diệp Thiên Vân nghe thấy mới ngừng lại, khùng tăng quả thực là một tấm bia di động, tốc độ chậm không nói, hơn nữa da dày. Giống với lúc trước khi hắn bắt đầu luyện Kim Chung Tráo, khi đó hắn có Thiên Vân bộ, tốc độ còn phải nhanh hơn hắn một ít. Nhưng mà khùng tăng hiển nhiên là trên người không có loại công phu này, không theo kịp, nên chỉ có bị đánh thôi!

Sau khi Khùng tăng hô lên hắn nhìn thân thể của Diệp Thiên Vân, không khỏi sờ lên trán, mồ hôi chảy tong tong. Nếu như không may mắn bảo hắn ngừng lại, thì hắn ăn đủ rồi, hắn há mồm thở dốc đồng thời nói: “Khá lắm, quả nhiên là không giống người thường, linh giáo!”

Diệp Thiên Vân suốt một thời gian dài không giao thủ, vô luận là thân thể hay tâm lý đều cảm thấy thoải mái, tâm tình cũng đã tốt lên rất nhiều bèn hỏi: “Thực lực của ngươi tại Thiếu Lâm như thế nào?”

Khùng tăng trên mặt có chút ít ửng hồng, hiển nhiên quyền và cước của Diệp Thiên Vân đều khiến cho hắn thiệt hại nghiêm trọng. Ngành công tựa hồ rất lợi hại nhưng vẫn còn nhiều hạn chế, cũng không thể nói mạnh vô địch, mình đồng da sắt cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Chỉ trong chốc lát, hắn bình tĩnh lại nhiều rồi. Đặt mông ngồi xuống trên mặt đất. Không thêm để ý chút nào nói: “Khá tốt. Ở tuổi của ta, những người ở Thiếu Lâm có thể thắng được ta chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!”

Một câu nói kia hắn nói rất tùy ý, nhưng đối với Diệp Thiên Vân mà nói thì lại rất hữu, ít nhất cũng có thể biết được thực lực của Thiếu Lâm.

Khùng tăng ngồi dưới đất nói: “Quyền cước của ngươi đều rất nặng. Đúng vậy ngành công tiếp nhận đều phải tiêu hao khí lực lớn, nếu như không phải từ Thiếu Lâm tới, ta thật không biết võ lâm còn có thiên địa khác!”

Ấn tượng của Diệp Thiên Vân đối với khùng tăng không tồi, chỉ luận võ, những thứ khác cái gì cũng không quan, đây mới là một cái võ giả chân chính, chuyện của võ lâm hết thảy đều không quan hệ gì đến hắn. Hai người thật ra là chỉ đơn thuần luận bàn, chứ không có ân oán gì. Trận chiến này hắn cũng không có hao phí bao nhiêu thể lực.

Khùng tăng nghỉ ngơi một hồi, sau đó đứng lên chấp tay nói: “Lĩnh giáo, Hình Ý quyền của ngươi quả thực không giống người thường, ta đối với Hình Ý quyền cũng có một chút nghiên cứu. Kinh đạo của ngươi và chính tông có phần khác. Hôm nay đa tạ ngươi hạ thủ lưu tình, hy vọng lần sau còn có cơ hội cùng ngươi luận bàn!”

Diệp Thiên Vân cũng chấp tay, khẽ mỉm cười nói: “Ngươi là khùng tăng, thật ra một chút cũng không giống!”

Khùng tăng nghe xong vừa sờ đầu cười ha ha. Lát sau mới lên tiếng: “Hình Ý ma cũng không hợp với ngươi, ta phải đi, có cơ hội có thể đến Thiếu Lâm, chúng ta tiếp tục luận bàn!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, sau đó hai người cùng đi ra ngoài. Cửa lớn vừa mở ra, Trương Lượng cùng Liêu Bằng đồng thời nhìn vào trong, kết quả xem hai người sắc mặt đều bình tĩnh đi ra, cứ như thể không phát sinh bất cứ chuyện gì. Trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái. Vừa rồi tiếng đánh nhau hai người nghe rành mạch. Nhưng mà giờ đây lại như không có chuyện gì.

Liêu Bằng vừa nhìn thấy khùng tăng, tuy hắn không bị thương. Nhưng mà thể lực có phần mệt mỏi, mà Diệp Thiên Vân thần thái lại rất sáng láng, nên cũng hiểu ra gì đó, hắn hướng Diệp Thiên Vân nói: “Diệp huynh, có cơ hội chúng ta gặp lại sau!”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, hôm nay sau khi cùng người giao thủ tâm trạng cũng rất vui, nhất là cùng khùng tăng đánh nhau, khiến cho mọi căng thẳng của hắn đều được giải tỏa.

Khùng tăng hướng về Diệp Thiên Vân liền ôm quyền, cười cười nói: “Diệp huynh, có thời gian đến Thiếu Lâm nhé. Sau này còn gặp lại!” Nói xong liền xoay người cùng Liêu Bằng rời đi.

Trương Lượng nhìn thấy tâm trạng của Diệp Thiên Vân rất vui, nịnh nọt nói: “Sư phụ, hai người người nào thắng?”

Diệp Thiên Vân nhàn nhạt nói: “Có thời gian luyện tập nhiều một chút, hỏi cái này cũng vô ích thôi?” Nói xong liền cũng rời khỏi võ quán.

Sau hai tuần, Diệp Thiên Vân cũng đã quyết định, Võ Đang mời hắn đi dự lễ, tránh né cũng không phải là chuyện tốt. Có đôi khi càng không muốn cuốn vào thị phi, lại càng bị rơi vào, chỉ bằng thản nhiên đối mặt!

361. Chương 361: Một Danh Lam Thắng Cảnh

Diệp Thiên Vân tới nơi thì cũng đã qua buổi trưa, đến một nơi lạ hẳn đều muốn đi dạo quanh, thói quen này hẳn đã có từ rất sớm. Đến một là xem phong thổ, nhân tình, thứ hai là làm quen với môi trường. Đến Võ Đang trong lòng của hắn cũng không chắc, Võ Đang gọi thiệp mời rốt cuộc là ý gì, cho tới bây giờ hắn vẫn có phần nghi hoặc, cũng may giờ đây cũng không có gì phải lo lắng cả.

Hắn chỉ cầm theo một cái túi du lịch không quá lớn. Trong túi có một ít quần áo, cùng một số đồ dùng cần thiết.

Du khách đến Võ Đang không ít, hơn nữa đúng là ngày mùng một tháng năm tuy ngày nghỉ ít, nhưng các du khách vẫn rất hào hứng, trên cổ đeo cameras, không ngừng chỉ vào những khung cảnh của Võ Đang, trên mặt vui sướng. Trong đó cũng không có thiếu người ngoại quốc, ngẫu nhiên còn có thể nói ra hai câu tiếng Trung Quốc.

Diệp Thiên Vân theo dòng người đến phố giả cổ “Vinh Nhạc thịnh thế” của Ngọc Hư Cung. Đến núi Võ Đang, nếu như không ăn một bữa “Cơm bố thí Đạo gia”, thật sự là một điều tiếc nuối.

Cơm bố thí của Võ Đang đạo giáo, nguồn nguyên liệu chủ yếu là hoa quả thực vật trên núi, những loài cây, hay hoa quả dựa vào núi mà sinh trưởng tự nhiên. Như là muối duy trì dưỡng, lộc vĩ dưỡng, Cửu tiên tử, đậu phụ đông, cây hạch đào, hạt dẻ, cây sỗ, mộc nhĩ, nấm hương, hoàng tinh các loại..., mỡ liệu hết thấy đều dùng dầu thực vật, tư tưởng Ngự Đạo gia ‘Đạo pháp tự nhiên. Trở lại nguyên trạng’ bắt đầu từ ẩm thực.

Diệp Thiên Vân nhắm nháp từng món ăn đặc sắc xong, liền theo mọi người đi lên núi. Đoạn đường này hẳn gặp không ít đạo sĩ, nhưng mà cho tới bây giờ vẫn không thấy một võ giả nào, phần lớn đều là những hướng dẫn viên du lịch, nhìn hình thái thân thể không phải là người luyện võ. Cho nên hắn cũng không hỏi.

Hắn cũng là lần đầu tiên đến Võ Đang, nên đến cửa núi Võ Đang Phái cũng không biết nên đi như thế nào, đơn giản đi ké các du khách, một bên ngắm cảnh Võ Đang một bên cẩn thận quan sát.

Đi tới nửa thì dừng phải hai đạo sĩ. Họ cười cười nói nói, từ đối diện đi tới, trong tay còn cầm vài thứ, Diệp Thiên Vân tinh tế quan sát. Trong lòng cũng đã có nhận định. Hai người kia khác hẳn với những đạo sĩ hắn gặp trên đường, vô luận là khí sắc, thần thái hay là thân thể tuy không phải võ giả nhưng mà xem ra cũng sắp ra nhập hàng ngũ rồi. Quan trọng nhất là hai người này tinh khí rất tốt.

Diệp Thiên Vân vốn không muốn gọi bọn họ nhưng mà núi Võ Đang quá lớn, thật sự là tìm không thấy người, chỉ có thể hỏi hai người bọn họ. Bằng không khả năng phải chờ tới ngày mai mới tới Võ Đang Phái là rất cao. Hắn đi tới, đưa tay cản hai người lại, rất khách khí nói: “Hai vị đạo trưởng, ta muốn hỏi một chút, Võ Đang Phái đi như thế nào vậy?”

Hai người vốn là cười cười nói nói. Vừa nghe thấy lời của Diệp Thiên Vân, hai tay ôm quyền, thoáng xoay người ý bảo, mỉm cười đáp lại nói: “Vô Lượng Thiên Tôn. Không biết người muốn tìm Võ Đang Phái có chuyện gì?”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy thần thái của hai người rất thân thiện. Liền lấy từ trong túi quần thiệp mời ra, trong miệng nói: “Chân Vũ đại diện lạc thành. Võ Đang Phái mời ta tới xem lễ, nhưng ta lần đầu tiên đi vào núi Võ Đang, nên nơi này không được rõ lắm, hy vọng các người có thể giúp!”

Vốn hai người còn cười cười nói nói. Một nghe nói như thế lập tức sắc mặt nghiêm túc, hai tay tiếp nhận thiệp mời nhìn nhìn, sau đó nhìn nhau, vừa khom người, vừa khoanh hai tay trước bụng hướng Diệp Thiên Vân hành lễ. Đem thiệp mời trả lại cho Diệp Thiên Vân xong, trong miệng mới khách khí nói: “Khách quý mời đi cùng chúng tôi. Nhưng mà lộ trình hơi xa!”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, sau đó liền đi theo hai người đi lên núi. Trên đường đi, hai vị đạo sĩ mỗi khi đến một chỗ đẹp đều muốn giới thiệu, đem niên đại lịch sử nói ra một cách rất chuẩn xác. Nhưng mà cũng không đề cập tới Võ Đang Phái, chỉ nói vài điều không quan trọng.

Mấy người đi qua một con đường gấp ghe, mà ngay cả Diệp Thiên Vân cũng vì con đường này mà thấy khó khăn, nếu như không là gặp được hai người, chắc là mệt chết cũng tìm không thấy.

Ước chừng đi được khoảng mười phút đồng hồ, Diệp Thiên Vân rốt cục cảm giác có gì đó khác, hóa ra Võ Đang Phái nằm ở sườn núi, du khách không thấy ở đây. Cách đó rất xa có thể nhìn thấy cửa chính sơn màu đỏ. Hơn nữa xa xa còn có thể nhìn khói bếp, chung quanh ngoại trừ cây ra, là rừng tùng lâm rậm rạp, phong cảnh đẹp không kém Hình Ý Môn.

Không biết vì sao, võ lâm môn phái đều muốn lựa chọn nơi như vậy. Diệp Thiên Vân đang nghĩ ngợi, thì một cái đạo sĩ vừa cười vừa nói: “Võ Đang Phái đây rồi, môn phái có một chút quy định cần khách nhân tuân thủ, trước tiên khi vào đạo quan không được chỉ trỏ tượng thần cũng không được quay lưng lại, khi tiến vào điện không được đập lên cửa, cũng không được lớn tiếng sửng sốt, tiếp theo, “Tăng bắt ngôn danh, đạo bắt ngôn thọ”, đạo nhân tu luyện là vì trường thọ, tốt nhất không nên hỏi đạo nhân bao nhiêu tuổi. Nguyên nhân nhập cửa đạo rất nhiều, nếu như không có thâm giao, cũng không nên hỏi thân thế; cuối cùng, vào Võ Đang đạo thần, phải im lặng tĩnh tâm, không nói những lời dơ bẩn. Cống phẩm không thể có cây lựu, cây mận, thịt chó,....., không ăn chim, rùa, ngừ, chó, heo cạp, tỏi, thức ăn mặn, không uống rượu. Những điều này là do Võ Đang chủ thần Chân Vũ Đại Đế đề ra.”

Diệp Thiên Vân hiểu ý, Võ Đang Phái cùng Thiếu Lâm không khác nhau là mấy, đều thuộc về giáo phái, cho nên có một số quy củ phải tuân thủ. Những quy củ này đã có từ rất sớm, cũng không có gì bất hợp lý. Tục ngữ nói nhập gia tùy tục thì ra là đạo lý này.

Sau khi vào cửa hắn liền nhìn khắp một lượt. Hóa ra Võ Đang đúng là một danh lam thắng cảnh, bên ngoài có núi bao bọc, còn bên trong lại là một tầng thiên địa, cái gọi là nhất diệp chương mục chính là thế này đây, hầu hết cảnh vật đều bị ẩn dấu.

Hai đạo sĩ đều dừng bước. Đạo sĩ vừa nói chuyện kia nói tiếp: “Xin chờ một chút ta đi thông báo cho trưởng bối, một lát nữa sẽ có người đến tiếp đãi!” Nói xong liền vội vàng rời đi.

Diệp Thiên Vân nhàn rỗi không có gì làm, liền quan sát bốn phía. Ở đây cơ hồ đều là tòa nhà, không hề giống Hình Ý môn, trong đó đại đa số là các nhà hai tầng, ba tầng nhưng lại có phần xưa cũ, làm cho người ta cảm giác vô cùng an nhàn.

Năm phút sau, từ không xa đi tới một lão đạo, lớn tuổi khoảng năm sáu chục tuổi gì đó, đến trước mặt hắn ôm quyền hành lễ, sau đó vừa cười vừa nói: “Không biết có khách quý đường xa đến, thật thất lễ! Bần đạo Dịch Phàm Thiên. Võ Đang đệ tử đời thứ mười”

Diệp Thiên Vân cũng ôm quyền đáp lại, sau đó hắn cầm thiệp mời đưa ra nói: “Vậy xin làm phiền!” Chân Vũ đại diện hai ngày nữa mới tổ chức lễ, mà hai ngày này đều phải ở tại Võ Đang Phái, hắn tới cũng không phải là sớm, hội võ có người còn đến sớm mười ngày hoặc là trước một tuần.

Dịch Phàm Thiên tiếp nhận thiệp mời nhìn nhìn, sắc mặt có chút biến hóa, nhìn từ trên xuống dưới Diệp Thiên Vân, thấp giọng khen: “Hình Ý môn, Diệp Thiên Vân. Mong chờ đã lâu!” Nói xong lại hành lễ.

Đạo sĩ dẫn đường nhìn thấy Dịch Phàm Thiên hành lễ hai lần với Diệp Thiên Vân, cũng rõ thực lực của Diệp Thiên Vân có thể khiến cho mười sáu đời đại đệ tử kính phục.

Diệp Thiên Vân nói không nhiều lắm, và Dịch Phàm Thiên cũng thế, hơn nữa hai người chưa từng gặp mặt, bởi vậy chỉ là đơn giản khách khí nói hai ba câu, rồi đưa Diệp Thiên Vân đến một căn phòng cách đó không xa.

Dịch Phàm Thiên đứng trong phòng cười nói: “Thật ra người tới cũng không phải là sớm, có không ít người nhận được thiệp đã đến từ sớm. Võ Đang chúng ta không chỉ là thánh địa võ học mà còn là một danh lam thắng cảnh nên về cơ bản có rất nhiều người đều đến đây sớm. Căn phòng đều là nơi ở của nhân sĩ võ lâm, nếu có hứng thú có thể cùng bọn họ giao lưu, như vậy đối với võ học cũng có lợi!”

Diệp Thiên Vân “Ân” một tiếng, dám công nhiên xưng là võ học thánh địa, cũng chỉ có Thiếu Lâm cùng Võ Đang hai nhà, Hình Ý môn vẫn chưa sánh được, vẫn còn thiếu khuyết căn cơ. Hắn lập tức nói: “Vậy tạ ơn đạo trưởng, không biết người của Hình Ý môn có đến hay không?”

Dịch Phàm Thiên cười ha hả gật đầu nói: “Bọn họ đã sớm đến từ lâu rồi, mấy ngày nay đều ở tại Võ Đang, hơn nữa cách chỗ người cũng không xa, nếu có chuyện gì, hãy nói với đệ tử phụ trách ở đây. Hắn sẽ trực tiếp dẫn người đến đó!”

Diệp Thiên Vân tiến Dịch Phàm Thiên ra ngoài xong, lại trở lại gian phòng, mấy ngày này hẳn đều phải ở lại đây. Sắp xếp quần áo cùng đồ dùng cần thiết xong, hẳn muốn đi tìm người của Hình Ý môn xem rốt cuộc là ai đến.

Vừa lúc định ra cửa, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, sau đó có một giọng nói quen thuộc vang lên: “Nhanh ra đây, sư huynh tới thăm ngươi đây.”

362. Chương 362: Danh Tiếng

Gã há cái miệng đầy răng trắng ra, cười hắc hắc đẩy cửa bước vào rồi chấp tay sau lưng quan sát một hồi, sau đó hớn hở chỉ vào trước ngực Diệp Thiên Vân, nói: “Cậu đúng là không đủ ý tứ. Tới đây rồi mà không chịu nói cho tôi một tiếng, còn bắt tôi phải đẳng môn bối phỏng. Cậu nói xem có đáng phạt hay không?”

Diệp Thiên Vân bước vào cửa còn chưa tới nửa tiếng, không khỏi cười nói: “Ông sao lại biết tôi ở đây?” Hẳn đối với lời nói của Hà Sơn thì có đến tám phần mười coi như là đùa, căn bản không để trong lòng.

Tính cách của Hà Sơn thực sự đúng là như vậy, vừa nghe thấy Diệp Thiên Vân nói đã cười bảo: “Tôi đang đi dạo ở trong Võ Đang, không ngờ vừa liếc một cái đã thấy cậu. Cho nên chạy thẳng tới đây, ở đây buồn chết đi được.”

Diệp Thiên Vân mỗi lần gặp Hà Sơn đều thấy hắn kêu buồn. Trên cơ bản chỉ cần là lúc không có bạn tốt ở trong môn phái thì hắn đều kêu buồn. Diệp Thiên Vân nói rất thẳng thắn: “Tôi còn không biết Võ Đang cơ, ở phụ cận vòng mấy vòng rồi mới vào. Hã lão ông loanh quanh ở đây mấy ngày rồi?”

Hà Sơn nhướn mày, sau đó ngồi xuống ghế, xua tay nói: “Được rồi, được rồi,. Chúng ta xưng huynh gọi đệ đi, bối phận gì đó chỉ là rắc rối, có tác dụng gì đâu? Hai ngày trước thấy cậu lại tiến bộ, trong lòng tôi cũng rất mừng. Không ngờ ở bên cạnh tôi lại có một tấm gương sáng như vậy, sau này cũng có thể học hỏi một chút!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy hắn nói đến văng nước miệng, không khỏi thốt lên: “Có gì mà lại tiến bộ chứ?”

Hà Sơn cười ha ha nói: “Cậu không biết từ Võ lâm đương đại ư? Có thời gian thì xem nhiều một chút. Tin tức bên trong đều là mới nhất đấy!”

Diệp Thiên Vân trong lòng nghi hoặc không hiểu, hẳn không biết lại có tin tức gì được truyền ra đây, không ngờ lại khiến Hà Sơn cao hứng đến như thế này. Có điều đối với từ “Võ lâm đương đại” đó, hẳn trước giờ không có hứng thú, “ồ” một tiếng rồi nói: “Anh tới từ lúc nào vậy?”

Hà Sơn nghĩ tới vừa rồi cao hứng quá nên quên mất, hơi có chút xấu hổ, nói: “Tôi được ba ngày rồi, mấy ngày nay đều ăn rau, miệng lưỡi nhạt tẻch, có thời gian thì chúng ta xuống núi kiếm gì đó đi!”

Diệp Thiên Vân không dám nghe lời hắn, lão Hà Sơn này tuy nắm bắt chuyện lớn không tồi, nhưng chuyện nhỏ đều qua loa sơ sài, có lúc thường làm ra một số chuyện rất quá đáng. Những quy củ lúc vừa vào môn xem ra Hà Sơn cũng quên gần hết rồi, cho nên hắn chuyển đề tài ngay: “Hình Ý môn có ai tới?”

Hà Sơn chép miệng hai cái, cầm ấm trà lên uống một ngụm, nói: “Không ít đâu, gần đây tôi thấy có Tiêu Hùng. Còn có con trai của lão, nghe nói là Phó Bác Sinh của Hình Ý môn hình như chết rồi? Không biết có đúng không?”

Diệp Thiên Vân hơi gật đầu coi như là trả lời, trong lòng lại không hiểu rõ Võ Đang vì sao lại mời mình lên núi. Hình Ý môn đã phái người tới, vậy thì cũng nên thông tri một tiếng chứ, hẳn tại Hình Ý môn cũng chẳng được coi là nhân vật lớn gì cho cam, vậy mà chương môn của Võ Đang lại đích thân mời mình lên núi, vô luận là nhìn từ phương diện nào thì cũng thấy không được hợp lý cho lắm.

Hà Sơn cười ha ha, nói: “Chết thì tốt rồi, lần này Hình Ý môn chỉ còn lại một mình Tiêu Hùng, nắm đại quyền trong tay thì hỏi sao không sung sướng. Hiện tại chương môn của Hình Ý môn cũng sắp tới rồi, người chân chính có thực lực đoạt chức chương môn chỉ còn lại...”

Diệp Thiên Vân không khỏi nhú mày, cái miệng của Hà Sơn cái gì cũng nói ra được, nếu hiện tại đổi thành người của Hình Ý môn nghe thấy, vậy thì chuyện sẽ biến thành phiền phức, trực tiếp ngắt lời hắn: “Ông cũng tới đây dự lễ ư? Các môn phái tới đây có nhiều không?”

Hà Sơn đảo mắt, chậm rãi nói: “Không tính là nhiều cũng không tính là ít. Đại phái có danh có tiếng đều có người đến. Hắc hắc, cừu nhân của cậu cũng không ít đâu. Đừng có thấy mặt nhau rồi đỏ cả mặt lên nhé. Trước điện Chấn Võ đại để không cho phép động thủ đâu, nếu không Võ Đang sẽ tức giận thực sự đấy!”

Diệp Thiên Vân gần đây rất thu mình. Mà cừu nhân của hắn còn thu mình hơn, ít nhất từ hiện tại mà thấy thì căn bản không có động tĩnh gì. Giống như là ngủ đông tập thể vậy. Trong lòng hắn hoàn toàn yên tâm về chuyện này.

Hai người tán nhảm một lúc rồi xuống lầu, sai khi chia tay Diệp Thiên Vân chiếu theo sự chỉ dẫn của đạo sĩ phụ trách nơi đây tìm thấy chỗ ở của Tiêu Hùng, vừa đẩy cửa vào thì thấy Tiêu Sát.

Tiêu Sát thấy mặt Diệp Thiên Vân lập tức vô cùng hoan hỉ. Hắn ôm Diệp Thiên Vân, miệng nói: “Nhớ tiểu sư đệ của ta chết đi được, cậu sao tới mà không nói với tôi một tiếng để chúng ta cùng nhau đi, cậu sao lại tới một mình như vậy?”

Diệp Thiên Vân nghe thấy câu này trong lòng càng nghi hoặc. Hắn nhú mày nói: “Là phái Võ Đang mời tôi tới đây, còn đưa cho tôi một cái thiệp mời, cho nên tôi mới tới nơi này.”

Tiêu Sát vẻ mặt cũng khác lại, có điều hắn vẫn ôm vai Diệp Thiên Vân, nói: “Vào trong nói chuyện đi, chúng ta đứng đây làm gì, biết sớm thì tôi đã tới tìm cậu rồi, chúng cùng nhau tới đây thì tiện hơn!”

Tiến vào trong phòng, Diệp Thiên Vân phát hiện căn phòng này còn lớn hơn nhiều chỗ mình sống, hơn nữa còn có hai cái giường, hắn quét mắt nhìn thì thấy trong phòng không còn ai khác nữa, liền hỏi thẳng: “Phái chủ đi đâu rồi? Vừa rồi nghe người ta nói là hình như đã đến rồi mà?”

Tiêu Sát “ừ” một tiếng, sau đó nhìn ra ngoài, đóng cửa lại rồi mới thấp giọng nói: “Tôi và cha tôi hai ngày trước đã tới rồi, lúc trưa vừa nhận được tin tức, bệnh tình của chưởng môn chúng ta đã nghiêm trọng rồi, cho nên phải về phái xử lý sự vụ, trước khi ly khai bên ngoài còn không biết tin tức!”

Diệp Thiên Vân và Hình Ý môn chủ vẫn có chút qua lại, lúc này bệnh tình của ông ta không tốt, hơn nữa lúc nói chuyện còn luôn bảo là thọ mệnh của mình tới rồi. Xem ra lần này rất gay go đây.

Tiêu Sát ngồi lên giường rồi bảo Diệp Thiên Vân ngồi xuống, mới dẫn dụ nói: “Thiên Vân, hậu sự của cha mẹ cậu...” Lúc hắn nói về mặt cũng rất có coi, rõ ràng là không muốn nhắc tới chuyện thương tâm của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng không giống như trong tưởng tượng của hắn, bình thản nói: “Đều làm ổn rồi, an táng ở quê, nơi bọn họ sinh sống cả đời, cảm ơn sư huynh!”

Tiêu Sát vội vàng xua tay nói: “Khách khí làm gì, chuyện lần này tuy là bất ngờ, có điều Hình Ý môn cũng không thể tránh khỏi trách nhiệm, sớm biết như vậy thì nên...”

Diệp Thiên Vân cũng không muốn tiếp tục nhắc tới chuyện này, hướng hồ việc này cũng không thể trách Hình Ý môn được. Hắn cười nói: “Bỏ đi, đừng nhắc tới những chuyện không vui này nữa, nói tới Võ Đang đi, lần này tới là có yêu cầu gì?”

Tiêu Sát thấy Diệp Thiên Vân không muốn nhắc tới chuyện này nên cũng thôi. Hắn trầm ngâm một lát rồi nói: “Hình như không có yêu cầu gì cả, chỉ là trên nguyên tắc thì các phái đều có người tham dự điển lễ này, coi như là một loại tôn kính đối với Võ Đang. Sự tình cụ thể thì không có yêu cầu gì, chỉ cần chúng ta không gây sự thì sẽ không có vấn đề gì. Chúng ta cũng phải cẩn thận một chút, hai ngày trước hai người của võ Đang đều tới Hình Ý môn gây sự. Cho nên phải đề phòng.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, lần trước Lý Khắc Tín và Ngô Tự Cường hai người một chết một bị thương, đều trút lên Hình Ý môn, hôm nay tới đây cũng phải cẩn thận. Hắn nghĩ một lát rồi thật thà nói: “Tôi hiết rồi!”

Tiêu Sát nhìn đồng hồ, nói: “Đi ăn cơm thôi, chúng ta cùng đi nhé. Năm giờ dọn cơm, giờ đi là vừa. Nếu quá giờ cơm thì tôi không có gì để ăn đâu.”

Diệp Thiên Vân ở Hình Ý môn cũng thường như vậy, có lúc luyện công quá giờ liền không ăn cơm. May mà có quan hệ tốt với Tiêu Sắt. Tùy thời đều có thể ăn cơm, nhưng đây là Võ Đang. Quá thời gian thì người ta tất nhiên sẽ không an bài cho anh.

Tới nhà ăn, Diệp Thiên Vân từ xa đã nghe thấy tiếng cãi nhau ồn ào ở bên trong, trông ra thì cũng vô cùng náo nhiệt. Hắn nhũu mày không thích loại tình cảnh này, một là quá loạn, hai là loại người gì cũng có, rất dễ chuốc phiền phức vào người.

Tiêu Sắt nhìn ra vẻ ưu lự của Diệp Thiên Vân, hắn nhìn xung quanh một hồi rồi nói: “Không để ý đến họ là được rồi, chúng ta ăn cơm của chúng ta, hơn nữa Hình Ý môn chúng ta lại có hai người, vẫn còn một bàn trống kia.” Nói xong liền kéo Diệp Thiên Vân qua bên đó.

Vừa vào cửa, Diệp Thiên Vân mới phát hiện nhà ăn quả thực không tầm thường, ít nhất rộng khoảng hai ngàn mét, bày hơn năm mươi cái bàn. Trên mỗi một cái bàn đều đặt bằng nhựa màu trắng, bên trên ghi rõ môn phái. Đại sảnh tuy náo nhiệt, nhưng không ít người đều chú ý tới người bước vào.

Tiêu Sắt dùng tay chỉ chỉ, cười nói: “Kia kia, đi nào, hai người chúng ta với một bàn thức ăn, ăn thế nào cũng không hết!”

Sau khi vừa dứt lời, thanh âm trong đại sảnh biến thành nhỏ đi, hơn nữa còn lan với tốc độ rất nhanh. Hai người sau khi từ cửa bước vào tới chỗ ngồi, thanh âm đã hạ thấp đi một nửa, không ít người đều không ngừng quan sát Diệp Thiên Vân và Tiêu Sắt, còn có một số người tay để ở dưới bàn chỉ chỉ trỏ trỏ.

Tiêu Sắt sau khi quét nhìn xung quanh một vòng, mỉm cười nói: “Thiên Vân, danh tiếng của cậu đúng là không nhỏ đó, hơn nữa có thể dẫn tới tác dụng hạ bớt tạp âm, không biết tôi lúc nào mới có loại uy thế này nhỉ!” Nói xong liền cười ha ha hai tiếng, bộ dạng mong chờ.

Diệp Thiên Vân chỉ nhìn chằm chằm vào thức ăn, há miệng ăn mặc kệ hắn nói gì, có lẽ là hắn chẳng thèm để ý đến sự chỉ trỏ của người khác, ăn nó bụng mới là điều quan trọng nhất.

Vừa gặp được hai gặp thức ăn thì Hà Sơn không biết từ đâu chui ra, trong tay cầm một cái bát và một đôi đũa, cười hi hi nói: “Bàn của tôi có quá nhiều người ăn, ra đây ăn thích hơn!” Vừa dứt lời lại có chút thần bí nói với Diệp Thiên Vân: “Cậu an tâm ngồi ăn ở đây, nhưng có vài người thì đúng là đồ cả mắt rồi, hận không thể ăn tươi nuốt sống cậu!”

363. Chương 363: Ngờ Vực

Những người này đều đang nói chuyện, nhìn thấy ánh mắt của Diệp Thiên Vân thì đều bắt giắc né tránh, những ngón tay đang chỉ trỏ cũng không còn thấy nữa. Thoáng chốc đại thánh đã khôi phục lại tình cảnh náo nhiệt như lúc trước.

Có điều Diệp Thiên Vân vừa rồi quét mắt nhìn đã phát hiện ra vài điều, trong ánh mắt của những người nhìn hắn không phải là hảo ý mà là phẫn nộ và bất lực. Một phía là Trạc Cước môn, phía kia chính là Bát Quái môn, người của hai bàn này ánh mắt đều rất không bình thường, giống như là đang nhìn cừu nhân không đội trời chung vậy.

Diệp Thiên Vân tới đây không ngờ lại gặp được những người mà hắn không muốn gặp. Trong đó một bàn là Bát Quái môn, bàn kia chính là Trạc Cước môn, hai môn phái đều có thù oán với hắn.

Người của Bát Quái môn còn đỡ một chút, nhưng người của Trạc Cước môn thì lại khác hẳn, nhìn thấy Diệp Thiên Vân rồi cố ý hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất, sau đó giả vờ như không thấy. Cổ Phàm cũng không có tới đây, chỉ có hai đệ tử trẻ tuổi, không hề có chút lực sát thương nào.

Hà Sơn thấy cảnh này, khinh thường nói: “Trạc Cước môn vốn đã không tính là phái lớn. Nhưng giờ đức hạnh lại xuống cấp như vậy, cũng không biết là Dương Thiết Lâm không biết dạy hay là Cổ Phàm có vấn đề. Trạc Cước môn càng lúc càng xuống dốc, bảo bọn chúng tới làm loạn, hắc hắc, sớm muốn gì thì cũng ăn đòn thôi!” Nói xong cũng không thèm nhìn nữa, chỉ cúi đầu bận rộn với đồ ăn trong bát.

Tiêu Sắt có mấy lời muốn nói với Diệp Thiên Vân, nhưng có Hà Sơn ở đây nên không tiện nói, chỉ có thể thở dài một hơi, sau đó xua tay, bảo: “Tiểu sư đệ, ăn cơm đi, đừng để ý đến bọn chúng, chúng ta ăn cơm của chúng ta.”

Những hành vi này của Trác Cước môn đối với Diệp Thiên Vân mà nói thì hoàn toàn không có ảnh hưởng gì, bọn họ chỉ cần không tới trước bàn thì mình sẽ không để ý đến bọn họ, cho nên cũng yên ổn ngồi ăn cơm. Trác Cước Môn cho dù là có tức hơn nữa thì cũng không dám công nhiên tới tìm Diệp Thiên Vân, bởi vì bọn họ sớm đã được thưởng thức sự lợi hại của hắn rồi.

Ăn cơm xong hai người đi tản bộ. Tiêu Sắt có chút không khẳng định, nói: “Tiểu sư đệ. Cậu sao lại nhận lời mời của Võ Đang, theo đạo lý thì thiếp phải được gửi tới chương môn hoặc là người phụ trách trong môn phái chứ. Võ Đang không thể không biết cậu là người của Hình Ý môn, cho nên bọn họ làm như vậy tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng!”

Diệp Thiên Vân cũng có cảm giác như vậy, lúc ở Băng thành đã từng nghĩ tới chuyện này, hắn căn bản chưa thoát ly Hình Ý môn, không hiểu là khâu nào xảy ra vấn đề.

Tiêu Sắt đột nhiên nhớ tới một chuyện, trực tiếp nói: “Tiểu sư đệ. Cậu đưa thiếp mời cho tôi, chỗ tôi có một tấm, chúng ta so thử xem có giống nhau không!” Nói xong liền lấy thiếp mời của mình ra. Hắn chậm rãi tiếp tục nói: “Cái này vốn không nên không ở trong tay tôi, có điều cha tôi có chuyện đi trước nên để lại cho tôi, còn của cậu đâu?”

Diệp Thiên Vân lúc vừa vào cửa thì Dịch Phàm Trần, người an bài chỗ ở cho hắn đã thu lại thiếp mời, hiện tại không còn giữ trong tay nữa, không khỏi nhú mày, cầm lấy tờ của Tiêu Sắt nhìn rồi nói: “Tờ của tôi đã bị người ta lấy đi rồi!”

Tiêu Sắt có chút mơ hồ, nói: “Không thể nào, thứ này Võ Đang không thể thu lại được, thiếp mời thông thường đều có ý nghĩa kỷ niệm, bọn họ lấy về cũng vô dụng.”

Diệp Thiên Vân sau khi nghe thấy lời nói của Tiêu Sắt, trong lòng trầm xuống, mở thiếp mời ra xem, không hề có gì bất đồng với tấm thiếp của hắn, chỉ có danh tự ở bên trên là khác mà thôi. Khép lại rồi trong đầu không ngừng xoay chuyển ý nghĩ, nếu như những gì Tiêu Sắt nói đều là thật, vậy thì tấm thiếp mời của hắn khẳng định là có vấn đề rồi, hơn nữa khả năng lớn nhất chính là có người muốn dụ mình tới Võ Đang.

Tiêu Sắt nhìn vẻ mặt của Diệp Thiên Vân. Tựa hồ như cũng hiểu ra. Hắn lạnh lùng nói: “Tôi đoán tấm thiếp của cậu không phải là thật. Là ai đưa cậu tới vậy?”

Diệp Thiên Vân nào có biết. Có điều Dịch Phàm Trần vừa rồi nếu không có gì bất ngờ thì khẳng định là có vấn đề. Là hắn thu hồi lại tấm thiếp mời của mình một cách rất tự nhiên.

Bất kể có mục đích gì, thì cũng không phải là hảo ý, vô lâm nhân sĩ ở nơi đây quá nhiều, rất dễ xảy ra chuyện. Hắn thở dài một hơi, nói: “Không biết là ai lừa tôi tới, có điều có thể khẳng định là người của Võ Đang!”

Tiêu Sắt nghe xong hơi ngây người, sau đó lại có chút kỳ quái, nói: “Sao cậu biết?”

Diệp Thiên Vân nghĩ một lát rồi nói: “Tôi có một bạn học là ngoại môn đệ tử của Võ Đang, hắn nhận ra hai người tới đưa thiếp mời. Coi như có chút quan hệ.”

Tiêu Sắt cũng không có manh mối gì, hắn dứt khoát tới ngồi trên băng ghế đá ở bên cạnh, rồi mở miệng nói: “Đã có có người lừa cậu tới đây thì cậu nên chú ý một chút, những cái khác thì không cần phải lo lắng.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, hiện tại không có manh mối. Chỉ có Dịch Phàm Trần vừa rồi là một sơ hở duy nhất, một lát nữa quay về nếu có cơ hội thì sẽ hỏi hắn. Cho dù biết là không ổn, nhưng hiện tại cũng đã tới rồi.

Tiêu Sắt cũng không lo lắng đến như vậy, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi cảm thấy chắc là không có gì đâu, Chân Võ đại diện đối với Võ Đang mà nói thì không phải là một chuyện nhỏ, nếu bọn họ muốn tìm cậu gây phiền phức, vậy thì người gặp phiền phức nhất vẫn chính là bọn họ. Nếu chuyện âm ỉ quá lớn, bọn họ cũng không cần phải xem lễ nữa rồi.”

Diệp Thiên Vân cười cười, hắc hắc hiện tại không muốn gây chuyện, nhưng cũng không có nghĩa là sợ người ta, chỉ là cảm thấy sống yên ổn cũng không tồi, nhưng chỉ cần có người dám gây hấn với hắc hắc, vậy thì hắc hắc cũng không để ý nhiều làm gì.

Hắc hắc cũng không định tốn quá nhiều thời gian về phương diện này. người khiến hắc hắc lo lắng nhất ở Hình Ý môn hiện tại chính là Ngũ Vĩ, cũng không biết ông sao rồi, bèn hỏi Tiêu Sát: “Ngũ sư thúc sao rồi, thương thế có nặng không?”

Tiêu Sát sắc mặt có chút khó coi, dẫn đo nửa ngày mới trả lời: “Thương thế của Ngũ sư thúc vẫn chưa đoán định được, có điều chắc là không nhẹ, tuy không có gì nguy hiểm tới tính mạng, nhưng đối với người luyện võ mà nói thì...”

Diệp Thiên Vân hiểu ý của hắc hắc, thương thế của Ngũ Vĩ rất nặng, chắc là không thể học võ được nữa. Trong lòng hắc hắc không khỏi có chút buồn bã. Kỳ thực trước khi Ngũ Vĩ bị thương, hắc hắc còn định đem Hồ Hình làm nhân tình tặng cho Ngũ Vĩ, có điều từ tình hình này mà nhìn thì cơ hội rất mong manh.

Từ góc độ của một võ giả mà nói. Sau này không thể luyện võ, là chuyện thống khổ nhất. Hơn nữa thương thế của Ngũ Vĩ nặng như vậy, đối với thọ mệnh mà nói cũng là một chuyện xấu.

Tiêu Sát cười cười bất đắc dĩ, trầm ngâm một lát rồi nói: “Cậu đừng lo lắng, Ngũ sư thúc cũng nhìn rất thoáng về phương diện này, ông ta nói phải toàn tâm nghiên cứu công phu của đạo gia, tuy tại phương diện võ thuật thì không thể tự mình thực tiễn, nhưng có thể nhập thủ từ phương diện của người khác, có thời gian thì đến thăm ông ấy đi!”

Diệp Thiên Vân nghe xong câu nói này trong lòng cũng không thể nói ra là có cảm giác gì, Tiêu Hùng lợi dụng Ngũ Vĩ và Phương Nhược Sơn, hai người bị thương rồi, lão từ bên trong giành được lợi ích. Ngũ Vĩ không có một lời oán thán nào, nhưng hắc hắc thì không chấp nhận được, kiểu lợi dụng này khiến hắc hắc không chỉ khó có thể chấp nhận được, hơn nữa còn có chút thống hận. Cho nên không đáp lời của Tiêu Sát, mà hỏi ngược lại: “Vậy Phương sư thúc thì sao? Thương thế của ông ta thì thế nào?”

Tiêu Sát nghe tới Phương Nhược Sơn thì mặt dễ coi hơn nhiều, nói: “Phương sư thúc không có chuyện gì lớn, chỉ bị thụ thương nhưng không nặng như Ngũ sư thúc, không cần nhiều thời gian là có thể khôi phục. Mấy ngày trước tới còn thấy ông ấy đang luyện quyền, chỉ là khí sắc không được tốt lắm.”

Nói chuyện một lát, Diệp Thiên Vân cảm thấy tốt hơn không ít, trong cả Hình Ý môn, người hắc hắc quan tâm trừ Ngũ Vĩ ra thì chính là mấy lão đầu tử ở hậu sơn. Ngũ Vĩ thụ thương cũng không nhất định là chuyện xấu, với tính cách của ông ấy nếu như chuyên tâm nghiên cứu công phu của đạo gia, có lẽ sẽ có thành tựu lớn hơn.

Công phu của bản thân Ngũ Vĩ cũng không tính là cao, hơn nữa không có quá nhiều tiềm lực để phát triển. Ông ta đã có thể nhìn thoáng như vậy, thì chính là chuyện tốt nhất, có lúc lui một bước lại có thể tiến xa hơn.

Tiêu Sát muốn gọi Diệp Thiên Vân cùng tới ở chỗ của hắc hắc, thêm một người thì vui hơn một chút. Có điều Diệp Thiên Vân nghĩ một lát rồi cự tuyệt, hắc hắc hiện tại không tính là an toàn, có Tiêu Sát ở bên cạnh thì ngược lại còn liên lụy tới gã. Không bằng ở một mình, đi lại tự do, cũng không cần phí nhiều tâm tư để bảo vệ gã.

Khi quay về thì đã muộn. Trời cũng tối rồi, có điều không khí ở Võ Đang lại rất tốt, có thể nhìn thấy rất rõ ánh trăng sáng trong và bầu trời đầy sao. Diệp Thiên Vân tới khách phòng, nằm xuống, hắc hắc hiện tại cũng đang nghĩ xem là ai muốn dụ mình tới Võ Đang, là vì mục đích gì.

Đang nghĩ về vấn đề này thì đột nhiên bên ngoài truyền tới tiếng tranh cãi ầm ỹ, tựa hồ như hai bên đã sắp đánh nhau tới nơi rồi. Tầng của hắc hắc tổng cộng có ba gian khách phòng, chắc còn có một số khách nhân khác.

Diệp Thiên Vân nghĩ chắc chỉ một lát là yên ổn lại thôi, không ngờ tiếng động bên ngoài càng lúc càng lớn, một mực kêu la ầm ỹ, không khỏi trở mình đứng dậy, mở cửa bước ra ngoài.

Chỉ thấy hai người đang cãi nhau om sòm, trong đó có một người thấy Diệp Thiên Vân đi ra, vội vàng ôm quyền, nói: “Bằng hữu, anh bình xét đi!”

Diệp Thiên Vân không hiểu gì, vừa ra ngoài đã muốn bình xét, hắn cũng không để ý đến hai người, mở miệng nói thẳng: “Hai anh nhỏ tiếng một chút, đừng làm phiền người khác nghỉ ngơi!”

Người kia nghe thấy câu này rõ ràng là không bằng lòng, nhú mày nói: “Tầng này chỉ có ba người ở, trừ hai người chúng tôi ra thì chỉ còn lại một mình anh, chúng tôi nói chuyện thì có liên quan gì tới anh?”

Diệp Thiên Vân ghét nhất là loại chuyện này, chậm rãi nói: “Cái anh nói chuyện thì kệ các anh, nhưng xin nhỏ tiếng một chút, đừng làm phiền tôi nghỉ ngơi!”

Người kia vừa định mở miệng nói thì từ tầng dưới đột nhiên có mấy đệ tử Võ Đang chạy lên. Trong đó còn có Dịch Phàm Trần vừa mới gặp, hắn thấy mấy người thì ôm quyền, nói một cách hòa khí: “Xin các vị nhỏ tiếng một chút, đừng làm ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi của mọi người, có chuyện gì thì từ từ nói!”

Diệp Thiên Vân đang muốn tìm hắn, không ngờ lại trùng hợp như vậy, không khỏi rúng động tâm tư.

364. Chương 364: Náo Nhiệt

Diệp Thiên Vân cũng có không ít lời muốn hỏi hắn, nhưng rõ ràng hiện tại có quá nhiều người, nên không phải lúc để hỏi.

Dịch Phàm Trần mặt mày tươi cười, nói: “Trước quan lễ, Võ Đang chúng tôi không hi vọng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nếu có gì không ổn thì cũng là một sự không tôn trọng đối với Chân Võ đại điện, xin các vị nhin nhau một chút, có va chạm nhỏ thì để nó qua đi, vì chuyện nhỏ mà chuốc thêm cừu gia thì thật sự là không đáng.” Hắn tới đây cũng không hỏi nguyên do, chỉ trực tiếp cảnh cáo mấy người, lời nói tuy rất khách khí, nhưng ý tứ lại rất gọn gàng dứt khoát, biểu lộ đầy đủ thực lực của Võ Đang.

Tên râu quai nón vừa rồi không phục vẫn tiếp tục trừng mắt nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó cũng ôm quyền, không nói câu nào quay trở về phòng, đóng rầm cửa lại.

Người còn lại thì nhìn xung quanh một lượt, trước tiên cười cười với Dịch Phàm Trần và Diệp Thiên Vân, sau đó quay người về phòng.

Dịch Phàm Trần nhìn Diệp Thiên Vân, cười tủm tỉm, nói: “Tiểu huynh đệ tuổi nhỏ nên tính khí khó trách khỏi dễ xung động, sau này cố gắng tránh những chuyện này ra là tốt nhất, đừng để trong lòng làm gì.”

Diệp Thiên Vân nhìn thẳng vào mắt của Dịch Phàm Trần một hồi lâu, rồi trả lời: “Vâng! Đúng rồi, Dịch tiên bối, có chuyện tôi muốn thỉnh giáo ông. Xin hỏi Võ Đang có phải là mời tôi tới đây không? Hay là người nào khác?”

Dịch Phàm Trần cơ hồ không chút do dự, nói theo bản năng: “Võ Đang hoan nghênh bất kỳ ai tới quan lễ. Chân Võ đại điện đối với Võ Đang có ý nghĩa rất sâu, đối với bằng hữu võ lâm cũng là một chuyện tốt!”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một lát, lời này của Dịch Phàm Trần cơ bản là nói cũng như không, hắn không thừa nhận mà cũng không trả lời gì cả. Hoàn toàn là nói theo kiểu khách sáo. Diệp Thiên Vân muốn tiếp tục hỏi, có điều nghĩ lại nên không mở miệng nói gì. Dịch Phàm Trần ngay cả vấn đề cơ bản này cũng không chịu trả lời, những chuyện khác thì càng đừng hòng hắn trực tiếp nói ra đáp án.

Dịch Phàm Trần phất tay bảo đệ tử bên dưới lui xuống, sau đó lặng lẽ quan sát Diệp Thiên Vân, nói rất có thâm ý: “Cậu vừa đến đây nên chưa quen thuộc. Tôi dẫn cậu đi dạo một vòng. Bằng hữu trong võ lâm có chút va chạm là điều khó tránh khỏi. Nếu tâm của mình không tĩnh, thì theo tôi đi cho khuây khỏa, danh thắng trên núi Võ Đang rất nhiều, chỉ cần cậu đi một vòng, đảm bảo vui vẻ thoải mái trở lại.”

Diệp Thiên Vân đương nhiên không bằng lòng, xua tay nói: “Bỏ đi, tôi ở trong phòng vẫn tốt hơn!” Hắn không muốn dây dưa nhiều với Dịch Phàm Trần, cho nên liền tiến vào phòng.

Vào tới phòng chưa được ba phút thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Điều này khiến tâm lý của hắn rất bức bối, cho rằng chuyện vừa rồi chưa kết thúc. Mở cửa ra thì Hà Sơn nghênh ngang bước vào, hắn rất tùy ý dùng tay chống ở trước cửa, nói: “Lão ca không ngủ được, tìm cậu nói chuyện. Xuống dưới nhé?”

Diệp Thiên Vân ừ một tiếng, hắn vốn đang nghĩ đến chuyện của Dịch Phàm Trần, có điều không có manh mối gì nên liền gật đầu đáp ứng.

Hai người cứ vậy tản bộ trong phái Võ Đang. Hà Sơn nhìn ngó xung quanh, tuy là buổi tối, nhưng người xung quanh vẫn không ít. Những người thích võ thuật tụ lại với nhau, không phải nói về chuyện của võ lâm thì là nghiên cứu công phu với nhau. Hơn nữa thanh âm còn rất lớn. Hà Sơn quay đầu lại, chậm rãi nói: “Lão ca hôm nay xin cảm ơn cậu trước, chuyện liên quan đến Thường Đại Hải cũng may mà có cậu giúp đỡ. Có điều Bát Cực môn vẫn không biết là sẽ tranh đấu đến lúc nào nữa. Vẫn là cậu thẳng thắn, dứt khoát giải quyết hẳn luôn, nếu không chuyện sẽ càng lúc càng phiền phức!”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, hẳn đối với vấn đề của Thường Đại Hải cũng suy nghĩ rất nhiều. Bởi vì võ công của người này cũng không thấp, hơn nữa tính tình còn là dạng có thù tất báo, hạ độc thủ cũng là điều đương nhiên. Nếu lúc đó Thường Đại Hải chạy rồi, vậy người xui xẻo nhất khẳng định chính là hắn, cho nên mỉm cười, nói: “Cũng không có gì, chỉ chẳng qua là thuận tay thôi mà!”

Hà Sơn dẫu môi lên, sau đó cười hắc hắc: “Vậy cũng không phải. Thường Đại Hải là người của Bát Cực môn chúng tôi, chuyện có liên quan đến hắn trong phái có rất nhiều bất đồng, cho nên mới để hắn sống lâu như vậy. Còn có một chuyện chính là bản bí tịch đó, cũng là công lao của cậu!”

Diệp Thiên Vân cũng không có gì phải giấu diếm đối với Hà Sơn, hắn chậm rãi nói: “Chuyện của Thường Đại Hải cũng liên quan rất nhiều đến tôi. Cái này sớm đã đáp ứng với Bát Cực môn rồi, chẳng qua coi như là hoàn thành nhiệm vụ mà thôi. Sinh tử của hắn đối với tôi mà nói thì rất quan trọng. Nếu như để hắn chạy, vậy thì sự an nguy của những người xung quanh tôi cũng không có gì bảo chứng được, anh không cần phải cảm ơn tôi!”

Hà Sơn nhìn Diệp Thiên Vân, hơi dùng lực võ hắn một cái, nói: “Sảng khoái lắm, cậu đúng là thực tế, tôi rất hâm mộ điểm này của cậu, sau này có gì phiền phức thì cứ tìm Hà Sơn tôi nhé!”

Hà Sơn đã sảng khoái thì cũng không cần phải khách sáo với hắn làm gì, cho nên gật đầu, rồi lại trầm mặc.

Trong bất tri bất giác, hai người đi tới trước đại điện phỏng theo kiểu cổ, Hà Sơn vừa quan sát vừa tấm tắc khen: “Môn phái lớn đúng là rộng rãi thật, Võ Đang này cũng không biết là có được bao nhiêu tiền hương hỏa mới có thể xây được Chân Võ đại điện như thế này, xem ra đạo sĩ cũng giàu có lắm!”

Diệp Thiên Vân vốn không chú ý, có điều sau khi nghe thấy Chân Võ đại điện mới có phản ứng, ngừng đầu lên quan sát từ tế một lát. Đây rõ ràng là một kiến trúc mô phỏng theo kiểu cổ mới được xây dựng, hai bên dựng bia lớn, ở giữa có một lư hương lớn. Trông cũng phải nặng mấy ngàn cân, hoành phi bị vải hồng che kín, bên trong đại điện sáng rực, vào ban đêm nơi này rõ là rất chói mắt.

Hà Sơn trước tiên nhìn ngó xung quanh, sau đó lén lút bước lên trước hai bước, thấy cực kỳ gần sát rồi mới dừng lại trước cửa, nhìn qua khe cửa vào bên trong, vẩy tay nói: “Trong Chân Võ đại điện rộng lắm, cậu cũng qua đây xem đi!”

Diệp Thiên Vân vẫn chưa thấy hình dáng của đại điện, do đó cũng rất hiếu kỳ, cho nên bước lên trước hai bước, phát hiện khe cửa rất to, không cần khoa trương như Hà Sơn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, vừa hay nhìn thấy tượng ngồi của Chân Võ đại đế.

Chân Võ đại đế ngồi vững trên ghế, ghế dựa vào nền. Áo dài màu lục rủ xuống, mũi cao miệng rộng, tướng mạo đoan chính, hai mắt tròn xoe, cổ đeo vòng, người mặc long bào, lưng đeo bảo bối, hai tay đặt trên đầu gối. Ở chính giữa phía trước tượng điêu khắc quy xà tương đấu, ý ở Huyền Vũ.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ cả nửa ngày, Chân Võ đại điện so với sự tưởng tượng của hắn thì xa hoa hơn cả mười lần. Đúng là trung tâm của phái Võ Đang, lập tức ngạc nhiên nói: “Vị trí của nơi này tốt như vậy, không phải là nên cung phụng Tam Thanh ư? Sao lại là Chân Võ đại đế!”

Hà Sơn quay người lại nhìn Diệp Thiên Vân với vẻ khinh thường, thấp giọng nói: “Nơi đây thuộc Hỏa hình, là Hỏa hình sơn trong phong thủy học. Rất thích hợp với tiên nhân đạo gia của tư tưởng dịch học, bởi vì lửa này rất lớn, duy có môi Thủy thần Huyền Vũ để của thủy vị phương bắc tọa trấn ở đây mới có thể thủy hỏa bình hành, âm dương điều hòa. Đạo trung hòa ấy mà. Chúng ta biết, thủy thượng hỏa hạ là quẻ thủy hỏa kế tể trong sáu mươi tư quẻ. Võ công mà nhất đại tông sư Trương Tam Phong khai sáng lấy ‘dĩ tính chế động, dĩ nhu khắc cương, hậu phát chế nhân’ là đặc điểm chủ yếu, là nhất mạch tương thừa với dịch lý này.”

Diệp Thiên Vân nghĩ cảm cảm thấy rất có đạo lý, không khỏi cười cười. Ngũ Hình quyền của Hình Ý môn cũng là thứ của đạo gia, cho nên cũng án chiếu theo quy luật của Ngũ hình mà biến hóa, cũng là âm âm tương hòa.

Hai người đang chuẩn bị quay người ly khai thì đột nhiên bên trong phát ra một tràng tiếng động, sau đó có một tiếng rên khẽ truyền ra. Hà Sơn ở gần nhất lại rất thính tai, chỉ hơi động một cái là nghe thấy. Diệp Thiên Vân cũng như vậy. Hắn tuy ở xa hơn một chút, nhưng thanh âm này vốn không nhỏ, khiến người ta sinh nghi nhất chính là thanh âm này rất quen thuộc.

Giống như là một người đột nhiên xảy ra gì đó bất ngờ bị người ta dùng tay bịt miệng. Hà Sơn quay người lại ghé sát vào. Hắn nhìn một cái rồi lui hai bước, quay người lại cẩn thận nói: “Xảy ra chuyện rồi, mau rời khỏi đây đi, nếu không sẽ phiền phức đấy!” Nói xong liền quay người lại chạy đi.

Hiện tại Võ Đang sợ nhất là xảy ra chuyện, mà Diệp Thiên Vân cũng sợ nhất là dính phải phiền phức, hắn chạy theo sau Hà Sơn, tuy không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn là tẩu vi thượng sách, nếu bị liên lụy thì hậu quả phi thường nghiêm trọng.

Hai người chạy thẳng một mạch, đại khái chạy được một phút thì Hà Sơn dừng lại, sau khi nhìn xung quanh một lượt mới mở miệng nói: “Dọa chết tôi rồi, cũng may lão ca tôi thông minh, nếu không chuyện hôm nay khẳng định là không nhỏ! Có điều hiện tại.. hắc hắc, chúng ta có thể bình yên đứng xem náo nhiệt. Cho dù có chuyện thì cũng không liên quan gì tới chúng ta.”

Diệp Thiên Vân không khỏi trực tiếp hỏi: “Xảy ra chuyện gì mà khiến anh thành ra thế này?”

Hà Sơn thấp giọng nói: ” Ở Chân Võ đại điện có người chết, chuyện này có lớn không?”

Diệp Thiên Vân cũng cảm thấy đại sự không ổn, nếu hai người bị dính vào trong vậy thì Võ Đang khẳng định là không chịu bỏ qua, không khỏi nói: “Ai chết vậy? Anh có thấy không?”

Hà Sơn gật đầu, nói: “Một đạo sĩ bị ám sát, sau đó có người thay quần áo của hắn.” Hắn nhìn về mặt của Diệp Thiên Vân rồi có chút xấu hổ, nói: “Không phải là lão ca không quản, chuyện này thực sự là tôi không dám dây vào, Võ Đang không giống như những môn phái khác!”

Diệp Thiên Vân lập tức dở khóc dở cười, hắn căn bản không định lo chuyện bao đồng, vừa định trả lời thì phía Chân Võ đại điện truyền ra tiếng hét.

365. Chương 365: Trả Lại Hoàn Cảnh

Diệp Thiên Vân cũng cảm thấy nắm bắt thời gian vừa chuẩn, hắn cũng không thích dính phải những chuyện phiền phức này, khẽ gật đầu coi như là cảm ơn.

Hà Sơn nhìn về phía bên kia mấy cái, chỉ trong chốc lát, không ít người của môn phái khác đều đi về phía Chân Võ đại điện, nói trắng ra là muốn xem náo nhiệt. Có vài người trên mặt còn tràn đầy tiểu ý, xem ra chỉ sợ chuyện không lớn thì không thấy được trò vui. Hà Sơn liếc Diệp Thiên Vân, trong miệng không khỏi ức chế, nói: “Đi thôi!”

Diệp Thiên Vân còn cho rằng là hắn muốn về phòng, nhưng không ngờ Hà Sơn lại tiếp tục quay lại hướng cũ, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Chúng ta hiện tại tới đó làm gì.”

Hà Sơn trợn mắt nhìn hắn, cười hắc hắc: “Chúng ta tới xem tiếp, chẳng phải là có chuyện mới để xem sao, không biết người đó đi chưa, nếu chưa thì có thể sẽ đại chiến một trận đó, khẳng định rất đã mắt!”

Diệp Thiên Vân vừa rồi bị Hà Sơn trực tiếp kéo đi, chưa kịp thấy gì, loại chuyện này xuất hiện ở Võ Đang, luôn mang vị đạo có âm mưu. Hắn theo Hà Sơn chậm rãi quay lại. Vòng một vòng thì thấy có hơn chục người đang vi quan, vài đồ trên tấm hoành phi của Chân Võ đại điện bị người ta kéo xuống, đệ tử Võ Đang thân mặc đạo phục ra ra vào vào. Người cũng không ít, từ bên trong khênh ra hai cỗ thi thể, tử thương rất thảm.

Hà Sơn cũng bước tới sau đám người, nháy mắt với Diệp Thiên Vân, trong miệng thấp giọng nói: “Vừa rồi tôi thấy có người...” Nói xong liền ra dấu, làm ra động tác cắt cổ, sau đó nói tiếp: “Thủ pháp của người này rất lưu loát, xem ra kỹ xảo giết người rất điêu luyện.”

Diệp Thiên Vân hiểu ý của Hà Sơn, võ giả thông thường không chuyên đi học kỹ thuật giết người, đại đa số đều là công phu và chiêu thức, cho nên khi giao thủ khẳng định sẽ khiến người ta nhận ra. Từ thủ pháp mà nói thì chính là muốn che giấu công phu, cũng chỉ là bởi vì vậy nên mới khó phán đoán.

Diệp Thiên Vân bản thân tuy là võ giả, có điều đối với kỹ xảo giết người thì cũng có hiểu biết nhất định, đặc biệt là khi giao thủ cùng người khác, dùng phương pháp gì có thể trí mạng mới là quan trọng nhất. Cái này so với đại đa số võ thuật thì có chút trái ngược nhau. Không khỏi nhìn xung quanh rồi nghi hoặc hỏi: “Vậy anh có nhìn thấy tên đó không?”

Hà Sơn lắc đầu, vừa nhớ lại vừa nói: “Không thể nói rõ được. Chỉ là thủ pháp rất quen thuộc, một loại cảm giác thuần túy thôi, nhất thời tôi cũng không nghĩ ra được.”

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn, thì thể chưa được khênh đi, chỉ đặt ở một bên, vết thương trí mệnh của hai người toàn bộ đều ở trên cổ, hơn nữa từ lực đạo của vết ngón tay mà nói thì khẳng định là không nhỏ, xương cổ bị người ta vật gãy.

Phái Võ Đang vội vàng xử lý sự tình, chết người đối với họ mà nói là một loại sỉ nhục, cho nên chỉ cần là đệ tử Võ Đang thì sắc mặt đều rất khó coi. Chân Võ đại diện ở thời khắc quan trọng như vậy lại xảy ra chuyện, sao khiến bọn họ cao hứng cho nổi.

Nếu chuyện phát sinh sớm thì còn đỡ, nhưng thời gian lại không sớm không muộn mà lại vào đúng lúc người trong võ lâm đã tới đông đủ. Thế này chẳng khác nào tát một cái thật mạnh lên mặt họ.

Người xung quanh đều xem náo nhiệt, từ chỗ không xa bước ra ba người. Tính cảnh giác của Diệp Thiên Vân rất cao, dư quang của hắn đã chú ý tới, thoáng chốc đã tập trung toàn bộ lực chú ý lên ba người này.

Ba người vừa tới Diệp Thiên Vân đều nhận ra hết, người thứ nhất chính là Uy Chấn Thiên đã lâu không gặp, từ sắc mặt mà thấy thì tựa hồ như có chút tiêu tụy. Hai người còn lại một là sư đệ của Trương Thiên Phóng, người kia chính là cừu nhân cũ - Cổ Phàm.

Diệp Thiên Vân quan tâm nhất là Cổ Phàm. Hắn chỉ còn một cánh tay, vị trí tay trái chỉ còn lại ống tay áo phe phẩy. Bước đi cũng không còn dứt khoát ổn định như trước nữa, tựa hồ như có chút chậm chạp, nói chung nhìn là biết rất không tốt.

Đồng thời vào hắn thấy mấy người này, ba người cũng nhìn thấy hắn. Nhân thần của Uy Chấn Thiên là đặc biệt nhất, tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, liên tục nhìn Diệp Thiên Vân mấy lần, sau cùng mới thở dài một hơi rồi quay đầu đi, tựa hồ như hoàn toàn không nhận ra Diệp Thiên Vân.

Ánh mắt của Cổ Phàm nhìn Diệp Thiên Vân thì tràn ngập oán hận, sau đó trên mặt bất giác co rúm lại, rồi cũng quay đầu đi.

Hà Sơn thấy cảnh này, không khỏi giơ ngón tay cái về phía Diệp Thiên Vân. Bối phận của Cổ Phàm rất cao, hơn nữa cũng rất có tiếng trong võ lâm. Có thể khiến hắn cúi đầu, đã là rất khó rồi.

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng của Cổ Phàm, trong lòng hiểu rất rõ, công phu của Cổ Phàm so với trước kia đã kém đi nhiều, bởi vì hắn chỉ còn lại một cánh tay! Cho dù là một người bình thường, trên người thiếu một bộ phận còn có ảnh hưởng rất lớn, huống chi là võ giả. Cổ Phàm thụ thương khoảng nửa năm rồi, cho dù khôi phục thân thể cũng không còn được như trước kia. Cánh tay đó của hắn là bị cắt đứt. Chỗ đáng sợ nhất của việc bị cắt đứt chính là khiến cơ lực của toàn thân hạ thấp, thể lực yếu đi. Còn có một điểm chính là thiếu cánh tay sẽ ảnh hưởng tới hệ thống bình hành của thân thể.

Những cái này đối với võ giả mà nói, mỗi một dạng đều là trí mạng. Tình huống hiện tại của Cổ Phàm căn bản là không thể khôi phục lại trình độ ban đầu, cũng không thể có thực lực như xưa, cho nên hắn lựa chọn thoái nhượng.

Diệp Thiên Vân sau khi thấy phản ứng của Cổ Phàm, trong lòng đột nhiên sinh ra oán khí. Lúc trước trên lời đài Cổ Phàm kiêu ngạo vô cùng, hơn nữa còn đòi đánh một trận với mình. Căn bản cũng không để ý

đến bối phận, hoàn toàn là lấy mạnh hiếp yếu. Hiện tại sau khi yếu đi thì lại bắt đầu giả vờ như không có chuyện đó.

Vào giây phút mà hấn ngậy người, có mấy lão già vội vàng chạy tới trước Chân Võ đại để quan sát, sau đó liền nói khẽ mấy câu với một đệ tử.

Một lão già trong đó đột nhiên ôm quyền rồi nói oan oan như chuông đồng với những người xem nhiệt náo: “Các vị cũng đều là người trong võ lâm, hôm nay để mọi người làm nhân chứng, phái Võ Đang luôn là bình dị gần gũi, dĩ hòa vi quý, chưa từng làm gì không phải với võ lâm đồng đạo. Nhưng chuyện này lại khiến chúng tôi không thể không phẫn nộ, ngang nhiên ở trước đại diện của chúng tôi mà giết hại đệ tử Võ Đang, vậy bầy Chân Võ đại diện! Mà quang trọng nhất chính là hung thủ cực kỳ càn rỡ, hiện tại khẳng định vẫn ở Võ Đang!”

Ông ta dừng lại một chút nhìn toàn trường rồi tiếp tục nói: “Ba ngày. Chỉ cần ba ngày, phái Võ Đang chúng tôi khẳng định sẽ bắt được hung thủ, tới lúc đó Võ Đang nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc!”

Hà Sơn nghe thấy câu này, thề lưỡi, thấp giọng nói: “Nghe chưa, người của Võ Đang phát nộ rồi, đời mười lăm đến nhiều như vậy. Tôi thấy hung thủ phen này xui xẻo rồi!”

Diệp Thiên Vân nghe vậy, liền chú ý quan sát mấy lão già này, tuổi tác xem ra hình như không tính là già, ai ai cũng hoành mi thụ nhãn, Võ Đang xảy ra chuyện thành ra mặt ai cũng tức giận. Hấn nhớ kỹ từng người đời thứ mười lăm, sau này nhìn thấy cũng khỏi phải ngỡ. Đời thứ mười lăm của Võ Đang chắc cũng không nhiều, nhiều hơn Hình Ý môn một chút thôi.

Lão già này nói xong, bên dưới không ít người đều có phản ứng, đại bộ phận đều nói là phải nghiêm trừng hung thủ. Nhất định phải lôi hấn ra, hơn nữa còn có mấy người nói rằng muốn chủ động phối hợp.

Lão già của Võ Đang thấy dạng phản ứng này, mặt lập tức dễ coi hơn một chút, ôm quyền nói: “Võ Đang xảy ra chuyện lớn như vậy, thực sự là không phải với các vị quý khách, bản đạo ở đây chấp tay thi lễ với mọi người, xin mọi người bỏ qua cho những gì sơ xuất, sau cùng vẫn hi vọng mọi người có thể phối hợp, nhất định tìm ra hung thủ chân chính. Nếu có manh mối gì thì xin mọi người nói cho chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ trọng tạ!”

Diệp Thiên Vân thấy vậy là biết Võ Đang sẽ có động tác lớn, cũng không biết là làm thế nào mà tìm thấy hung thủ, manh mối cũng không biết là có thể tìm được không.

Lão già Võ Đang nhìn xung quanh, sau đó chậm rãi nói: “Điện lễ của Chân Võ đại diện vẫn cử hành đúng ngày, xin mọi người đừng lo lắng!”

Nói xong thì cơ bản cũng không còn nhiệt náo gì để xem, mọi người đều định giải tán về phòng. Lúc hai người Diệp Thiên Vân và Hà Sơn ly khai, vừa hay đi qua người Cổ Phàm, Hà Sơn không thèm nhìn họ, nói như không có việc gì: “Có những người đúng là biết rụt đuôi!”

Thanh âm của hấn tuy không lớn, nhưng ý tứ lại biểu đạt một cách rất rõ ràng, lời nói của Hà Sơn chính là nhắm vào Cổ Phàm, điều này khiến mấy người đó đều biến sắc. Uy Chấn Thiên sau khi nghe thấy câu này cũng hung hăng trừng mắt lườm Cổ Phàm, mà người khó chịu nhất chính là bản thân Cổ Phàm. Từ sau khi đánh với Diệp Thiên Vân, hấn còn cho rằng sẽ tiễn Diệp Thiên Vân tới tây thiên, kết quả không tới hai ngày liền nhận được tin tức Diệp Thiên Vân không sao cả. Điều này khiến hấn vừa bất ngờ lại vừa tức giận, bản thân mình đã trả một cái giá lớn như vậy mà lại đổi được kết quả như thế này.

Hấn cũng biết mình đã mất đi lợi thế, Diệp Thiên Vân phé một cánh tay của hấn, hơn nữa từ lúc nhận được tin tức bất lợi, mấy tháng nay hấn ăn không ngon ngủ không yên, Diệp Thiên Vân luôn là một khối đá lớn trong lòng hấn. Lúc trước hấn đã thắng, nhưng kết quả kỳ thực còn thảm hơn là thua.

Câu này của Hà Sơn đúng là đánh đúng vào chỗ đau của Cổ Phàm, hấn nhướn mày cười lạnh: “Hà Sơn, người không cần phải nói mát, người trước khi nói người khác thì nhìn lại mình xem có sơ hở hay không đi đã!”

Hà Sơn bộ dạng rất hồn nhiên, lập tức trả lời: “Có một số người cũng tự mình biết mình, thấy trâu không được liền chủ động thoái lui, phong cách này cũng hay đấy!”

Cổ Phàm tức giận đến nỗi râu tóc dựng đứng, cố gắng nuốt ngược cục tức vào bụng. Chỉ là toàn thân trên dưới vẫn run rẩy, có thể nhìn ra là hần đã tới giới hạn rồi. Diệp Thiên Vân kém hần hai lú. Dạng uất nghẹn này không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Diệp Thiên Vân cũng không ngăn cản Hà Sơn, chỉ là sắc mặt tựa hồ như không nhìn thấy. Cổ Phàm lúc đó đối đãi với mình như vậy, hiện tại hần thông qua miệng Hà Sơn để trả lại hoàn chỉnh.

366. Chương 366: Chân Võ Phong Vân

Bản thân Cổ Phàm cũng có chút hậm hực, Diệp Thiên Vân không chỉ không chết, hơn nữa còn sinh long hoạt hổ, sao có thể khiến hần vui mừng cho nổi. Một cánh tay này mất rồi, ở phương diện thân thủ chính là chịu ảnh hưởng không nhỏ, nếu lúc trước đối với Diệp Thiên Vân có bảy phần nắm chắc chiến thắng thì giờ chỉ còn ba phần, căn bản là biến thành một kẻ tàn phế.

Cổ Phàm hôm nay không nói gì chính là đại biểu một loại tỏ ra yếu kém, bởi vì hần sớm đã không còn là đối thủ của Diệp Thiên Vân, cho nên hai người bốn mắt nhìn nhau mà hần chỉ một mực trầm mặc không nói gì, đây là sự thừa nhận biến tướng đối với thực lực của Diệp Thiên Vân. Nhưng lời nói của Hà Sơn lại giống như là một cây kim, ác độc đâm vào tim hần, hơn nữa dùng lực rất khéo, sao có thể không khiến cho hần uất hận. Cổ Phàm ngực phập phồng dữ dội, hai hàng lông mày gần như chập vào nhau, cười gằn, nói: “Hà Sơn, chuyện giữa ta và Diệp Thiên Vân chẳng có liên quan gì tới người cả, người ở đây giả bộ lên mặt làm cái gì, cả ngày cho rằng người là lão nhị của thiên lão đại chắc, tưởng không ai có thể áp chế được người à? Đúng là nực cười!”

Hà Sơn thấy hần động nộ thật rồi, cười càng khoái chí hơn, có điều hần cũng không muốn sống mái với Cổ Phàm, chỉ là miệng của mình nhanh quá, muốn châm chọc hần một phen, để hần lúc nào cũng phải nhớ đến chuyện mà bản thân hần không muốn người khác nhắc tới. Bộ mặt gian tướng của Hà Sơn, cười giống y như gà mái già.

Diệp Thiên Vân hiện tại không muốn làm khó Cổ Phàm, có điều như vậy không có nghĩa là hần bỏ qua tất cả. Ngược lại, oán khí đối với Cổ Phàm ở trong lòng hần cực kỳ nặng, hơn nữa sớm đã đạt tới một loại cao độ, nếu như có cơ hội, hần quyết không bỏ qua để giáng cho Cổ Phàm một quyền. Người này khiến hần phải quanh quẩn giữa sinh tử, suýt chút nữa thì toi mạng! Nếu không phải là mạng lớn thì sớm đã biến mất khỏi cõi đời này rồi. Giữa bọn họ sớm muốn gì cũng phải có một trận chiến, Diệp Thiên Vân khẳng định phải báo thù này.

Nhưng hôm nay lại không phải là lúc, hiện tại hai người đều dùng thân phận khách nhân ở phái Võ Đang, hơn nữa Võ Đang vừa rồi lại xảy ra chuyện, chính là lúc gà bay chó nhảy, hần cũng không muốn xảy ra va chạm. Có lúc cũng phải lấy đại cục làm trọng, không thể vì những chuyện như thế này mà đắc tội với Võ Đang. Cho dù có đánh chết Cổ Phàm thì cũng chỉ là giải được hận ý nhất thời, hần theo đó sẽ đắc tội với địch nhân cường đại. Diệp Thiên Vân lườm Cổ Phàm một cái, sau đó quay người cười với Hà Sơn, hồ hững nói: “Hôm nay không phải là lúc gây chuyện, đừng khiêu khích nữa.”

Hà Sơn và Diệp Thiên Vân là tới xem náo nhiệt, tất nhiên biết trên dưới Võ Đang đang chỉ hận không kiếm được một chỗ chút giận, hần cũng không định động thủ, chỉ chẳng qua là muốn chọc tức Cổ Phàm mà thôi, hiện tại đạt được mục đích rồi thì tất nhiên là mặt mày rạng rỡ, dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống lườm đối phương một cái. Sau đó nói với vẻ khoan dung: “Yên tâm đi, tôi đâu phải là loại người không biết suy nghĩ, sẽ không làm ra loại chuyện đó đâu!”

Trong lúc nói chuyện, người xung quanh tụ tập càng lúc càng nhiều, vừa rồi chỉ có mấy chục người, hơn nữa đều ly khai rồi, nhưng hiện tại lại có đến ba tầng ngoài ba tầng trong, cũng không biết là những người này từ đâu nghe được tin tức, giống như là cá mập ngửi thấy mùi máu. Đáng tiếc những người này đã đến chậm một bước, náo nhiệt cũng đã hết rồi, chỉ có thể nhìn về phía điện Chấn Vũ một cách tượng trưng, vẻ mặt cũng rất chỉ là hồi tiếc.

Vị trí mà bọn họ đứng cũng rất quái lạ, tuy người rất nhiều, nhưng những người này chen chúc lại một chỗ mà lại không lẫn tới giữa Diệp Thiên Vân và Cổ Phàm, hơn nữa cũng lơ lơ có ý tứ né tránh hai người họ, lấy Cổ Phàm và Diệp Thiên Vân làm trung tâm, vẽ ra một vòng tròn. Hơn nữa thỉnh thoảng lại quay người

lại nhìn về phía bọn họ, rõ ràng là cực kỳ liễu giải ân oán giữa hai người, đều sợ hai người động thủ làm liên lụy.

Uy Chấn Thiên có chút không nhịn được nữa, hắc dẩu sao cũng là người của Trạc Cước môn, hơn nữa chiếu theo bối phận mà nói thì Cổ Phàm còn là sư thúc của hắn, Diệp Thiên Vân và hắn cũng coi như là không đánh thì không quen nhau, nhìn ánh mắt vui mừng trước sự đau khổ của người khác của những người xung quanh, liền nhìn Cổ Phàm rồi nói với vẻ đắn đo: “Sư thúc, cháu thấy chúng ta ly khai trước đi, chưởng môn còn đợi chúng ta về phục mệnh, hiện tại chuyện cũng rõ ràng rồi, quay về thông báo lại một tiếng!”

Cổ Phàm thấy có bậc thang để xuống đài thì liền gật đầu, cảm kích nhìn Uy Chấn Thiên một cái, sau đó quay đầu, cũng làm như không thấy ánh mắt của những người xung quanh, rảo bước rời khỏi hiện trường, Uy Chấn Thiên và sư đệ của Trương Thiên Phóng nhanh chóng đi theo, chỉ là bóng lưng có chút bối rối.

Diệp Thiên Vân hiện tại cũng không còn gì để xem. Hắn hiện tại muốn biết chuyện phát sinh lần này sẽ có ảnh hưởng gì tới quan lễ vào mấy ngày sau. Võ Đương bài danh thứ hai trong thập đại môn phái, tất nhiên không phải là kẻ yếu, chuyện hôm nay cũng tuyệt đối không thể làm như chưa hề xảy ra. Bọn họ trải qua nhiều năm truyền thừa, lực lượng có thể nói là chỉ có Thiếu Lâm mới có thể sánh bằng, tuy Võ Đương không có biểu hiệu ra vẻ vênh váo hung hăng, nhưng ít nhiều gì cũng coi là cường thế. Chỉ sợ mấy ngày sau, chí ít thì cho tới trước quan lễ, người tới Võ Đương sẽ không có mấy ngày an lành đâu.

Tiêu Sát không biết từ đâu nhận được tin tức, cũng hốt ha hốt hải từ chỗ ở chạy tới, thấy Diệp Thiên Vân và Hà Sơn thì liền bước lên trước ôm quyền, có chút khẩn trương nhìn về phía xảy ra chuyện rồi nói: “Hà Sơn tiền bối!” Sau đó mới quay lại nhìn Diệp Thiên Vân, có chút hiếu kỳ hỏi: “Tiểu sư đệ, ở đây xảy ra chuyện gì vậy?”

Diệp Thiên Vân nhìn thần thái của hắn là biết hắn ở đây cũng không phải là không biết gì, nơi đây là địa bàn của Võ Đương, mà Hình Ý môn ở đây chỉ có hai người, có tin tức gì thì căn bản là không thể biết nhanh như vậy được, liền quay lại hỏi: “Chúng ta vừa đi vừa nói, trong điện Chấn Võ của Võ Đương có người ngang nhiên giết chết đệ tử của Võ Đương!”

Tiêu Sát cũng quay về theo hai người, dẩu sao thì hắn tới đây cũng không phải là để xem náo nhiệt, có điều là muốn xác định một chút xem đã xảy ra chuyện gì, hiện tại có Diệp Thiên Vân ở đây, vậy thì cũng đỡ tốn một phen miệng lưỡi, hắn trầm ngâm một lát rồi tỉ mỉ hỏi lại chuyện vừa xảy ra.

Kỳ thực người chân chính nhìn thấy quá trình trừ Hà Sơn ra thì còn có Diệp Thiên Vân, ngoài hai người họ thì rất ít người biết chân tướng, người còn lại đều là sau khi chuyện xảy ra mới chạy đến, đối với những chuyện này trong lòng Diệp Thiên Vân đã hiểu rõ, tùy tiện kể lại là rõ ràng ngay.

Tiêu Sát nghe xong thần sắc có chút do dự, một lúc sau mới nói: “Xem ra lần này to chuyện rồi, tôi đi thông tri cho phái chủ đã, thương lượng một chút xem ông ta có chỉ thị gì không.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, Tiêu Hùng để Tiêu Sát ở lại đây, mục đích chủ yếu chính là để nghe ngóng tin tức. Hắn có một đoạn thời gian dài không liên hệ với Hình Ý môn, có chút ý vị thờ ơ với võ lâm, kỳ thực hoàn toàn không phải là vì một loạt những chuyện vừa xảy ra.

Nguyên nhân chân chính kỳ thực là có chút bất mãn đối với Tiêu Hùng, đặc biệt là chuyện Ngũ Vĩ thụ thương. Từ một góc độ mà nói, Ngũ Vĩ có thể tính là sư phụ của Diệp Thiên Vân, quan hệ vi diệu giữa hai người người bình thường rất khó nhìn ra.

Tuy không có sư đồ chỉ danh nhưng lại có sư đồ chỉ thực. Ngũ Vĩ tôn tâm tư trên người Diệp Thiên Vân không phải chỉ có một chút, từ sau khi Diệp Thiên Vân nhập môn, ông ta đã bắt đầu dạy dỗ hắn rất chu đáo, từng chút từng chút truyền thụ tri thức của Hình Ý cho hắn, từ võ đạo tới võ đức.

Hơn nữa Ngũ Vĩ còn có ý dẫn dắt Diệp Thiên Vân theo hướng tốt, tuy Diệp Thiên Vân không quá tán đồng với quan điểm của ông ta. Có điều cũng biết là Ngũ Vĩ là thực tâm thực ý đối đãi với hắn, cảm tính của hai người tất nhiên là phi thường tốt. Tiêu Hùng mượn tay của Phó Bác Sinh đánh cho Ngũ Vĩ thành trọng thương, từ thời khắc đó trong lòng Diệp Thiên Vân đã có chút phản cảm, hắn cố tình rời xa Hình Ý môn, cũng là không ủng hộ Tiêu Hùng.

Có điều Diệp Thiên Vân cũng biết, Ngũ Vĩ không hề oán trách Tiêu Hùng. Bọn họ đều là huynh đệ mấy

chục năm, loại tình ý này rất khó nói. Mà Diệp Thiên Vân thì càng không thể vì chuyện này mà công nhiên trở mặt với Tiêu Hùng, nếu như vậy thì e rằng người đầu tiên tìm hấn tính sổ chính là Ngũ Vĩ, cho nên hấn cũng không tiện nhúng tay vào chuyện giữa hai người.

Vô luận chuyện này là như thế nào thì cũng có chút khiến người ta thất vọng, quan hệ của hấn và Hình Ý môn vốn đã mơ hồ không rõ ràng, Ngũ Vĩ thụ thương đối với hấn mà nói càng là một loại giải thoát, cho nên lại càng thêm cố ý xa lánh, tạo thành mối quan hệ không lạnh cũng không nóng như hiện tại.

Nói cho cùng Hình Ý môn, Trung phái gì đó cùng hấn chẳng qua là có qua lại, người chân chính truyền thụ công phu cho hấn là Ngũ Vĩ, chứ cũng chẳng có quan hệ gì quá nhiều với Tiêu Hùng.

Mấy người cùng nhau quay về, Tiêu Sắt bởi vì trong lòng có chuyện nên cáo từ trước, chỉ có Hà Sơn mặt dày ở lại chỗ của Diệp Thiên Vân, hơn nữa hấn còn ở cả một ngày, hoàn toàn không có sự giác ngộ của một người khách.

Diệp Thiên Vân cũng không tiện làm nghịch ý Hà Sơn, chỉ mặc cho hấn ồn ào, dẫu sao thì quan hệ giữa hai người cũng không tồi.

Hai ngày liền rất bình thường, không có chuyện gì phát sinh, trong lòng Diệp Thiên Vân cũng quen khuấy về những chuyện này, chỉ ở trong phòng luyện Hình Ý quyền. Một mặt nghĩ xem nên ứng đối với chuyện trong võ lâm như thế nào, một mặt không ngừng đề thăng thực lực bản thân. Đối với hấn mà nói, võ thuật thì có nhiều hứng thú hơn võ lâm. Đó mới là thiên đường chân chính của hấn. Không có bất kỳ ai có thể ngăn cản bước tiến của hấn, bất kỳ đối thủ nào hoặc là bất kỳ địch nhân nào đều chẳng qua là một hòn đá kê chân để vô đạo của hấn tiến lên mà thôi.

Sáng sớm ngày thứ ba, khi Diệp Thiên Vân đang trầm mê vào võ đạo thì có hai vị khách gõ cửa phòng. Người tới là hai vị đệ tử Võ Đang, tuổi tác chừng trên dưới bốn mươi.

Một đạo sĩ mập mạp trong hai người ôm quyền, cười ha ha nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp đạo hữu, ta phụng lệnh của thủ tịch chấp sự của Luật đường mời anh tới uống trà!”

Diệp Thiên Vân nghe thấy câu này, thấy hơi chột dạ. Lúc trước Võ Đang từng nói là qua ba ngày sẽ tra ra manh mối. Hiện tại cách thời hạn ba ngày cũng không còn xa, có tin tức từ Hà Sơn, hấn đối với tiến độ của chuyện ở điện Chân Võ cũng có chút hiểu giải, phàm là người có liên quan đều được chấp sự mời đi uống trà, hiện tại xem ra tới lượt hấn rồi. Án kiện không phá được thì chính là đánh thẳng vào mặt Võ Đang, hiện tại không biết kết quả thế nào rồi, có điều từ tình thế mấy ngày này thì chắc là chưa có manh mối.

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân liền hiểu ý, hấn hơi gật đầu rồi bảo: “Được, xin đợi tôi một lát, tôi thay quần áo xong rồi đi cùng các anh.” Hấn vừa diễn luyện mười hai hình xong, cả người đầy mồ hôi, phải thay quần áo khô.

Hấn quay người vào trong phòng ngủ, ai ngờ một đạo sĩ gầy gò bước lên trước một bước, lạnh lùng nói: “Theo tôi thấy thì Diệp đạo hữu không cần phải vậy đâu, xin mau theo tôi, nếu chậm trễ thì chấp sự sẽ trách đó, đối với tôi và anh đều không tốt!” Lời nói vừa thối lại vừa cứng như đá vậy, không khiêm cung như đạo sĩ béo vừa rồi.

Diệp Thiên Vân dừng lại, quay người lườm đạo sĩ gầy, ánh mắt có chút lạnh lẽo, khiến đạo sĩ đó bất giác khiếp đảm lùi một bước.

Diệp Thiên Vân lườm hấn một cái, trong lòng đã hơi có chút bực mình. Võ Đang cho dù lớn thế nào đi chăng nữa thì hấn cũng không phải là người của Võ Đang, chuyện trong phái của họ cũng chẳng có quan hệ gì với hấn. Hơn nữa Diệp Thiên Vân tới Võ Đang cũng không phải là bị người khác sai phái, hấn tới đây chẳng qua là để dự lễ mà thôi. Tôi tôn trọng anh thì anh cũng phải tôn trọng tôi. Nhưng tình huống hiện tại là đạo sĩ gầy này không coi mình người ngoài, thực sự cho rằng có thể hành xử với chủ nghĩa bá quyền, cho nên Diệp Thiên Vân hừ khê một tiếng, đứng im không động đậy.

Đạo sĩ gầy bị cái lườm của hấn khiến cho cả người không được tự nhiên, trong ánh mắt của Diệp Thiên Vân bao hàm rất nhiều thứ, trường kỳ sinh hoạt giữa cái sống và cái chết đã khiến trong mắt của hấn ẩn chứa một số thứ khiến người khác phải sợ hãi, đạo sĩ gầy tất nhiên có thể hiểu được. Sau đó hấn không ngờ

lại tự giác lui ra sau một bước, mặt đỏ bừng, nhìn đạo sĩ béo ở bên cạnh có chút tức giận rồi lạnh lùng nói: “Diệp đạo hữu không đã không muốn, vậy bản đạo từ về bẩm báo...”

Đạo sĩ béo bạo dạn cắt đứt lời hắn, nói: “Sư huynh trước tiên nghe đệ nói đã, đệ nghĩ sư bá cũng không gấp lắm đâu, chúng ta đợi Diệp đạo hữu một chút đi, chắc rằng thay quần áo cũng không cần nhiều thời gian đâu!”

Hắn ở bên cạnh vốn không muốn nói gì, có điều mắt thấy Diệp Thiên Vân và sư huynh của mình không hài lòng với nhau, trong lòng cũng có chút lo lắng, do đó vội vàng lên tiếng can ngăn, hướng chỉ Diệp Thiên Vân trong vô lâm cũng không phải là không có địa vị.

Chưa kể thanh danh vang dội, mà còn phải nói là trong mấy phái lớn có rất ít người không biết tới hắn, đặc biệt là lứa thanh niên, càng có không ít người đều tăng bốc Diệp Thiên Vân, lấy hắn làm đối thủ, không nên phát sinh xích mích với dạng người này. Tuy nói đây là địa bàn của mình, có điều người chịu thiệt sau cùng vẫn chưa biết là ai, nếu sư huynh của hắn đắc tội với Diệp Thiên Vân, hắn cũng không có gì tốt, do đó liền vội vàng ngắt lời đạo sĩ gầy.

Đạo sĩ béo này vốn có ý tốt, thế nhưng sư huynh của hắn lại không nhận lòng tốt của hắn, ngược lại có chút ghi hận, nói: “Được rồi, nếu sư thúc trách mắng, vậy thì người cũng đừng làm liên lụy tới ta, người này là do một mình người mời!” Nói xong liền quay người tức giận bừng bừng rời khỏi phòng của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân vốn có chút không vui, nhưng dính vào những chuyện như thế này ngược lại càng khiến hắn bình tĩnh, xem ra Vô Đang cũng có chỗ khó của Vô Đang, môn phái lớn có phân tranh tất nhiên là điều khó tránh.

Đạo sĩ béo thấy Diệp Thiên Vân không hề động nộ liền thở dài một hơi, cười nói: “Xin đạo hữu đừng so đo với sư huynh của tôi, huynh ấy sống ở Vô Đang lâu rồi, đầu óc cũng không được lanh lợi cho lắm.”

Diệp Thiên Vân cười cười, người này cũng rất có ý tứ, môn phái lớn cũng có nhạc thú của môn phái lớn, Vô Đang và Hình Ý môn vẫn có chỗ bất đồng, đây là môn phái ngàn năm chân chính, căn cơ rất sâu, liền gạt đầu rồi vào trong phòng ngủ thay quần áo.

Sau khi hai người xuống lầu, Diệp Thiên Vân chỉnh trang lại quần áo mới chậm rãi hỏi: “Quan lễ của Vô Đang định tổ chức vào lúc nào?” Kỳ thực thời gian cũng không còn sớm nữa, nhưng vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên chỉ đành chậm trễ một chút, Diệp Thiên Vân còn định kết thúc cuộc du hành ở Vô Đang từ mấy ngày trước, sau đó về trường học học thêm một chút, đây cũng là một loại hình thức để tưởng nhớ cha mẹ của hắn.

Đạo sĩ béo cười ha ha trả lời: “Sư bộ thì định vào ngày mùng năm tháng năm, chỉ có điều sau cùng chương môn lại không đồng ý. Gần đây phát sinh chuyện như thế này, thực sự là quá làm mất mặt Vô Đang, chương môn đã tức giận thực sự đối với chuyện xảy ra hai ngày trước, nhất định phải tìm được hung thủ và nghiêm trừng.”

Diệp Thiên Vân nghe thấy cũng gật đầu đồng ý, sau đó trong lòng hơi rung động, hỏi: “Đã tra ra được nơi hạ lạc của hung thủ chưa?” Tuy Hà Sơn luôn kể lại cho hắn một số tin tức, có điều dấu sao cũng chỉ là tin vĩa hè, chưa chắc đã chuẩn xác, đạo sĩ béo ở trước mặt chính là đệ tử của Vô Đang, lời hắn nói chắc có chút căn cứ.”

Đạo sĩ béo hơi biến sắc, rồi khôi phục lại bình tĩnh, xấu hổ cười hai tiếng hắc hắc, nhìn xung quanh một vòng rồi mới nói: “Ừ, cái này cũng khó nói, có điều anh biết chúng tôi hiện tại cũng rất lo lắng về chuyện này. Ừ, cũng nhờ các khách nhân cung cấp một số manh mối, như vậy thì cũng mau tìm được hung thủ hơn.” Hắn có chút xấu hổ, nhìn lên Diệp Thiên Vân hai cái, phát hiện không có gì dị thường thì mới thở phào một hơi.

Diệp Thiên Vân hiểu rõ ý mà bọn họ mời mình tới. Mấy ngày này, có không ít vô lâm nhân sĩ đều được mời đi uống trà, mục đích chủ yếu chẳng qua là gặng hỏi mà thôi, xem ra mồm miệng của đạo sĩ này cũng kín thật, nói cả nửa ngày cũng không để lộ ra chút tin tức chân chính nào.

Hai người cứ thế vừa nói chuyện vừa đi vào điện Bích Lạc, điện này bên ngoài nhìn thì rất hoành hùng vĩ, chỉ là vào bên trong mới biết cũng chỉ đặt được vài cái bàn, mấy cái ghế mà thôi.

Liếc một cái là phát hiện Hà Sơn cũng đang ngồi, trên bàn đặt một ấm trà. Hà Sơn đang híp mắt ngồi sau bàn bộ dạng như một cao nhân, Diệp Thiên Vân nhìn thấy tư thái này của hắn không khỏi có chút buồn cười. Hà Sơn này bình thường ở chỗ hắn thì nhích tới nhích lui, cẩn bản không có chút bộ dạng nào của người già cả, hoàn toàn là một loại ngoan đồng, nếu là hôm nay mới quen hắn thì thực sự là nhất định sẽ bị lừa.

Hà Sơn nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì đột nhiên nháy nháy mắt, sau đó lại lắc lắc đầu.

Nếu là lúc bình thường thì Diệp Thiên Vân sẽ không nhìn ra, có điều lúc này thì hắn lại minh bạch ý tứ bên trong, Hà Sơn là muốn ám chỉ rằng đừng nói ra chuyện hôm đó mình và hắn nhìn thấy.

Diệp Thiên Vân bước lên trước mới nhìn thấy có một lão đạo sĩ đang ngồi trên đường, tay cầm phát trần, chắc khoảng hơn năm mươi tuổi, có điều quan sát kỹ càng thì lại thấy không giống. Bởi vì ánh mắt của lão đạo này có chút quá thương tang, trong mắt lộ ra vẻ trầm ổn, khóe mắt hơi hướng lên trên, nếp nhăn hai bên góc mắt cũng không tính là nhiều, chắc thuộc loại người cực kỳ có uy nghiêm, xem ra không giống như người giỏi ăn nói.

Hà Sơn nắm bắt thời gian rất chuẩn, đứng dậy cười nói: “Thiên Vân, tôi giới thiệu cho cậu nhé, vị này chính là Vương Sư Đình đạo trưởng, chấp chương hình luật ở Võ Đang, đạo hào Vô Trần!”

Lời này vừa lọt vào tai Diệp Thiên Vân, hắn không khỏi lại một lần nữa quan sát kỹ càng người này. Phải biết ở Võ Đang, án chiếu theo bối phận thì phải xem chữ ở giữa tên là chữ gì, chữ Sư là đời thứ mười lăm, chữ phạm là đời thứ mười sáu, mà chữ tình là đời thứ mười bảy! Đây cũng chính là nói người này là đồng bối với mấy đệ tử đời thứ nhất trong Hình Ý môn, nhưng lão đạo sĩ ở trước mắt về ngoài rõ ràng là trẻ hơn không ít so với bọn Vô Vi đạo nhân, vậy thì người này ít nhất cũng phải trên bảy mươi tuổi rồi, ở tuổi này mà ở ngoài xã hội thì sớm đã về hưu từ lâu, nhưng trong võ lâm thì lại khác.

Vương Sư Đình hơi gật đầu, coi như là một loại chào hỏi đối với Diệp Thiên Vân, sau đó mở miệng nói: “Phạm Dạ, dâng trà!” Nói xong liền quan sát Diệp Thiên Vân, ánh mắt có chút kín đáo, sau đó nói với giọng hơi uy nghiêm: “Mời đạo hữu ngồi!”

Diệp Thiên Vân ở trước mặt dạng võ giả này cũng không dám can rõ, tuy vẫn không biết thân thủ của người này như thế nào, nhưng chỉ nhìn vào vẻ bề ngoài là biết người này không yếu, chắc chắn cũng là cao thủ nội gia. Ngực và cánh tay của lão săn chắc, bụng chỉ hơi nhô lên, không có cái nào là không biểu lộ ra sự hàm dưỡng của đạo gia, đối với dạng võ giả này nhất định phải tôn trọng. Chỉ luận về niên kỷ mà nói, Vương Sư Đình cũng có thể làm gia gia của Diệp Thiên Vân rồi, cho nên hành vi của Vương Sư Đình cũng không coi là cao ngạo.

Vương Sư Đình quan sát Diệp Thiên Vân. Trên mặt cũng bao hàm dị sắc, biểu tình tiếc hận từ trên mặt lóe lên rồi vụt tắt, sau đó mới hờ hững nói: “Hình Ý môn Diệp Thiên Vân, ta cũng có nghe nói về cậu, tuổi còn nhỏ mà đã tập được một thân công phu giỏi...” Hơi ngừng một chút rồi nói tiếp: “Đáng tiếc sát khí của cậu quá nặng, đây không phải là chuyện tốt! Thái thượng viết: Hòa phục không có cửa, chỉ có người là tự lao vào. Thiện ác chi báo, như bóng với hình.” Lời nói có chút hờ hững, có điều lại khiến người ta khó có thể sinh ra ý kháng cự.

Diệp Thiên Vân cũng từ trong sách đọc được câu này, nhân vật đại biểu của đạo gia là Lão Tử. Có một thiên là “Thái thượng cảm ứng thiên” dạy người cải ác hành thiện, trong đây chỉ ra thiện có thiện báo, ác có ác báo, phúc và họa đều là tự mình tạo ra, tự mình gọt tới.

Diệp Thiên Vân đọc sách cũng không ít, chuyện mà hắn làm cũng không ít, nhưng hắn đối với võ lâm tự có một loại phương pháp xử sự của riêng mình, nào có thể dùng một hai câu nói là có thể thay đổi được hắn. Nếu không hắn cũng không sống được đến ngày hôm nay. Theo lời nói của Vương Sư Đình thì ý tứ là người khác làm ác thì tự có trừng phạt, bản thân mình đừng xen vào.

Diệp Thiên Vân mỉm cười, bất kể Vương Sư Đình xuất phát từ nguyên nhân gì, hắn cũng không tranh biện với lão, thời gian có thể kiểm nghiệm tất cả! Diệp Thiên Vân từ ngày bắt đầu vào võ lâm, cẩn bản không

tin vào lý luận sáo rỗng, mà sinh là tử cũng không phải là trời định, chỉ cần có thực lực, vậy thì chân chính muốn nghịch thiên cũng không phải là không có khả năng.

Hà Sơn ngồi đó cười cười không nói gì, trong lòng quả thực là cảm thấy câu nói của Vương Sư Đình rất buồn cười! Bản tính của Diệp Thiên Vân hẳn rất hiểu, người không phạm ta, ta không phạm người! Có điều nếu thực sự kết thù với hắn, vậy thì cái mà người đó chờ đợi chính là một kích lôi đình, không chết không thôi! Ít nhất thì tới hiện tại chính là như vậy. Chưa bao giờ thấy ai kết thù với Diệp Thiên Vân mà lại chưa gặp báo thù.

Người vừa rời ra ngoài bưng trà đã quay lại, nhìn Vương Sư Đình thấy lão hơi gật đầu mới đặt trà lên mặt bàn gần Diệp Thiên Vân, rồi bước về đứng ở gần trước mặt Vương Sư Đình, vẫn giống như vừa rồi, thậm chí ngay cả vị trí cũng không thay đổi.

Vô Đang nhìn Diệp Thiên Vân và Hà Sơn, ghi nhớ thần thái của hai người vào trong đầu, hai mắt hơi nhắm lại, cũng biết là hai người đều không tin lời lão, bèn không nói về phương diện này nữa, hỏi: “Diệp Thiên Vân, vài ngày ở Chân Võ điện phát sinh huyết án cậu đang ở đâu?” Nói xong hai mắt giống như điện nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân, muốn nhìn ra đầu mối gì đó.

Diệp Thiên Vân cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, càng không phải là thiếu niên chưa trải đời, mà là một người có kinh nghiệm giang hồ thâm hậu, hắn không chút sợ hãi nghênh đón ánh mắt của đối phương, thần nhiên thuật lại chuyện hôm đó. Hắn nói dối mà ngay cả mắt cũng không chớp, hơn nữa hắn và Hà Sơn cũng không làm ra chuyện ác độc gì, chỉ chẳng qua là không muốn dính vào phiền phức, cho nên chỉ có thể nói là chuyện không có liên quan gì tới mình mà thôi.

Hà Sơn nghe Diệp Thiên Vân nói xong, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, hai tay đặt sau lưng, sau đó giơ hai ngón tay cái ra, ra hiệu cho hắn.

Vương Sư Đình nghe Diệp Thiên Vân thuật lại xong, hơi trầm ngâm một lát, mới ngẩng đầu lên, nói: “Hôm nay ta tìm cậu, chỉ chẳng qua là muốn xác nhận một chút chuyện của cậu và Hà Sơn mà thôi, hung thủ chân chính chúng ta sớm đã tìm được rồi, chỉ chẳng qua là cẩn thận đối với tình tiết của vụ án, nên mới chiếu theo lệ mà hỏi hai vị, hiện tại đã vô cùng rõ ràng rồi, xin hai vị chớ trách!”

Hà Sơn và Diệp Thiên Vân nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ nghi hoặc trong lòng đối phương, hai người bọn họ hôm đó là một trong những người mục kích, hơn nữa lúc đó bên cạnh căn bản không có ai, vậy rốt cuộc là ai phát hiện ra, làm thế nào mà phát hiện được?

Những nghi vấn này căn bản là không có ai giải thích cho họ. Diệp Thiên Vân còn đỡ, Hà Sơn thì nóng lòng như một con khỉ, hắn đối với những sự tình mới luôn luôn tò mò, nhìn thấy Vương Sư Đình không nói gì chỉ uống trà, gấp đến nỗi nuốt nước bọt mấy lần, toan mở miệng hỏi nhưng bị ánh mắt của Diệp Thiên Vân ngăn lại.

Vương Sư Đình đặt chén trà thơm phức xuống, nhìn nhiệt khí giống như sương mù, không mặn không nhạt, nói: “Kỳ thực người này hai vị đều nhận ra, trải qua sự điều tra kỹ càng của chúng ta, ngày đó có người tận mắt nhìn thấy hắn lén lút từ trong Chân Võ đại điện bước ra, hơn nữa cũng tìm thấy bộ quần áo hành hung trong phòng của hắn, bên trên còn dính vết máu, do đó chúng ta có thể đoán ra hắn chính là hung thủ thật sự ngày hôm đó.”

Ông ta vỗ mạnh một cái lên bàn, mắt biến thành hung ác: “Vô Đang chúng ta mấy ngày nay luôn rất kính trọng đối với hắn, không ngờ tri nhân tri diện bất tri tâm, hắn không ngờ lại là kẻ cầm thú như vậy!” Vừa dứt lời liền phát tay với Phạm Dạ ở bên cạnh: “Dẫn hắn tới đây!”

Không lâu sau, cửa sau chậm rãi mở ra, từ bên trong có một người đi ra, nhìn thấy diện mạo của người này, Diệp Thiên Vân vô cùng chấn kinh, nhưng thoáng chốc lại trấn định như không, nói với Vương Sư Đình: “Là hắn ư?”

Thị tuyền của Hà Sơn bị thân hình của Diệp Thiên Vân che khuất, sau khi nghe thấy lời nói của Diệp Thiên Vân, hắn không khỏi quỳnh lên, hiện tại bất kể là chuyện gì cũng không đáng giá bằng tin tức này. Thân hình của Diệp Thiên Vân giống như một bức tường dày, che khuất cả thân hình hắn ở phía sau. Thế là hai tay của Hà Sơn tì lên vai Diệp Thiên Vân, sau đó từ bên trái thò đầu ra nhìn, nhìn người vừa được dẫn ra, không khỏi thốt lên kinh ngạc: “Tiêu Sát? Sao có thể là hắn...”

Thân thể của Diệp Thiên Vân hơi phát lực rung một cái, Hà Sơn muốn nói tiếp, kết quả cảm giác được động tác của Diệp Thiên Vân, lập tức ngừng lại ngay, sau đó ngậm chặt miệng, không nói gì nữa, chỉ có điều do thần tình quá kích động, hơn nữa lời muốn nói căn bản chưa nói ra, cho nên mặt bị nghẹn đến đỏ bừng, cổ cũng phình ra, rất giống một con gà trống chuẩn bị chiến đấu.

Vương Sư Đình đã nhìn thấy Diệp Thiên Vân vô ý lộ ra vẻ kinh ngạc, lại nhìn Hà Sơn ở sau lưng Diệp Thiên Vân, cười mà như không cười nhìn hắn rồi nói: “Không phải là hắn thì có thể là ai?”

Hà Sơn mở miệng muốn giải thích, nhưng một cảm giác vô lực dâng lên, vừa rồi còn cảm thấy kể mà mình nghĩ ra như thiên y vô phùng, nhưng nháy mắt lại bị Vương Sư Đình nhìn thấu, mặt không khỏi trắng bệch, cũng hiểu là chuyện này không đơn giản như vậy, không khỏi có chút hối hận, nhìn Tiêu Sát với vẻ hổ thẹn.

Vẻ mặt của Tiêu Sát cũng không tốt lắm, đặc biệt là mặt còn tái nhợt, khác biệt một trời một vực với hai ngày trước, may mắn là mắt vẫn còn có thần. Quần áo trên người nhăn nhúm, giống như mấy ngày rồi chưa giặt, trên cổ có hai vết ngón tay tím bầm, xem ra sớm đã động thủ rồi, hơn nữa thời gian ít nhất cũng phải một ngày.

Thần sắc của Tiêu Sát vô cùng bình tĩnh, có điều khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì ánh mắt sớm đã bán đứng hắn, từ trong ánh mắt của hắn có thể đọc được rất nhiều thứ, có phần nộ, ủy khuất và sợ hãi, có điều những cái đó chỉ hiện ra trong một sát na mà thôi, sau đó thì lại cố ý duỗi lưng một cái để che giấu, biết thành vô cùng bình tĩnh, giống như không có chuyện gì cả.

Không ai ngờ được ba người mấy ngày trước còn đàm tiếu phong sinh giờ lại gặp nhau trong tình huống này, cho dù là Diệp Thiên Vân cũng không ngờ được loại kết quả như thế này.

Diệp Thiên Vân vào lúc Tiêu Sát bước ra trong lòng mới có chút minh bạch vở kịch ngày hôm nay, hắn và Hà Sơn đều thành một con rối, để người ta từng bước dẫn vào bàn cờ mà bản thân lại không hề biết. Tại phái Võ Đang, không có gì là người ta không biết, kỳ thực Võ Đang một mực khống chế tất cả. Xem ra bản lĩnh ám đấu của phái lớn thực sự là cường đại, căn bản không phải là thứ mà hai người Diệp Thiên Vân và Hà Sơn có thể nhìn thấy được.

Diệp Thiên Vân trong lòng ngoại trừ chấn kinh ra thì còn có phần nộ, có điều hắn lại nắm được một vài thứ bản chất, bởi vì rất nhiều chuyện không đơn giản như vẻ ngoài, đằng sau màn này, chỗ đứng của Võ Đang và Hình Ý môn sẽ bất đồng.

Sau khi tỉnh táo lại, trong nháy mắt đã minh bạch được vài thứ, tranh đấu giữa Hình Ý môn và Võ Đang sớm đã bắt đầu rồi, bởi vì hắc thủ của bọn họ từ lâu đã thông qua Tây phái phái chủ Phó Bác Sinh của Hình Ý môn, mà xâm nhập vào Hình Ý môn. Từ lúc đó hai bên đã tranh đấu, chẳng qua là hắn không biết mà thôi. Hơn nữa lúc ấy cũng đơn thuần cho rằng là Phó Bác Sinh mượn lực của mình, hoàn toàn không ngờ rằng Võ Đang là một con mãnh hổ chờ thời cơ, không phát lực thì thôi, một khi phát lực sẽ toàn lực đánh ra một kích, đây mới là uy của Võ Đang! Không khỏi cảm thấy mình có chút nực cười, nhìn mọi thứ đều quá thô thiển.

Lúc đó, hai đệ tử hàng chữ Phàm hơn sáu chục tuổi tới Hình Ý môn, hơn nữa đều là người của phái Võ Đang, Phương Nhược Sơn đầu ngang tay với một trong hai người đó, cả hai đều bị trọng thương, hơn nữa bản thân mình còn kích sát một người ngay tại đương trường, Phó Bác Sinh cũng là vì thế mà uống thuốc độc tự sát. Nghĩ tới đây bất giác cảm thấy buồn cười, xem ra sự quật khởi của Hình Ý môn cũng có thể làm xúc động đến một số người, khiến phái Võ Đang có cảm giác bị uy hiếp, cho nên mới có phản ứng như ngày hôm nay.

Diệp Thiên Vân thở dài một hơi, nhìn Tiêu Sát rồi nói với vẻ đoán đo: “Đại sư huynh...”

Tiêu Sát nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Thiên Vân, cũng biết Diệp Thiên Vân đã hiểu ra rồi, có điều hắn quả thực là sợ Diệp Thiên Vân khó xử, tình hình hiện tại rất vi diệu, căn bản không phải một mình hắn có thể giải quyết vấn đề. Hắn cười rất hào sảng, nói: “Nam nhi Hình Ý gặp chuyện gì cũng không đổi sắc, cậu cũng không cần phải nói gì cả, sư huynh tôi trong lòng hiểu rất rõ, xin về nói với phái chủ một tiếng, tất cả những chuyện khác không cần phải để ý tới.” Nó xong biểu lộ ánh mắt linh tình, tỏ ý bảo Diệp Thiên Vân đừng nói gì cả.

Diệp Thiên Vân cũng hiểu ý tứ của Tiêu Sắt. Xem ra rời khỏi Hình Ý môn mấy tháng, cũng phát sinh không ít chuyện, mà Tiêu Sắt cũng nhìn thấu điểm này. Chuyện ngày hôm nay không phải nói một hai câu là có thể cứu được, hơn nữa cũng không có bất kỳ ai có thể chứng minh rằng Tiêu Sắt không phải là hung thủ. Võ Đang muốn tính kế với một ai, vậy thì sao có thể thoát ra khỏi lòng bàn tay họ. Huống chi đây chính là địa bàn của Võ Đang, có điều Diệp Thiên Vân tại Trung phái ngoại trừ có quan hệ tốt với Ngũ Vĩ ra thì cũng chỉ có đại sư huynh Tiêu Sắt này.

Diệp Thiên Vân tuy ngoan độc, nhưng lại không vô tình, lúc ở Hình Ý môn, Tiêu Sắt rất thật lòng với hắn, rất nhiều chuyện đều là nhờ Tiêu Sắt chạy đông chạy tây làm giúp, lần trước vì nghe ngóng chuyện mình bị ám sát mà còn bị đánh thành trọng thương! Nhưng chuyện hôm nay điều mà hắn có thể làm chỉ là thông tri cho Tiêu Hùng một tiếng. Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn thở dài, hắn căn bản là không thể giúp đỡ gì được trong chuyện này, chỉ có thể lảng lảng giữ phần tình huynh đệ này ở sâu trong lòng, im lặng đứng nhìn Tiêu Sắt.

Cơ hội duy nhất của Diệp Thiên Vân hiện tại chính là cứu Tiêu Sắt ra, nhưng đây lại là một cái ngõ cụt. Cứu ư? Chuyện này so với lên trời còn khó hơn, Võ Đang có dạng âm mưu này, lại có bao nhiêu cao thủ, những điều này hắn hoàn toàn không biết. Không cứu ư? Vậy thì lại không phải với tình nghị của Tiêu Sắt, cái này về tình lý thì càng không thể nói được. Cũng chính vì thế mà Tiêu Sắt mới nói những lời hào khí như vậy, kỳ thực chẳng qua là để trấn an hắn mà thôi.

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân cũng không định phí sức giải thích làm gì, mà có giải thích cũng không được. Bởi vì bất kể là như thế nào, trường âm mưu này đều là triều khai để nhắm vào Hình Ý môn, mặc kệ là hắn có nói hay như thế nào đi chăng nữa cũng không cứu nổi mạng của Tiêu Sắt, lập tức nói như chém đinh chặt sắt với Vương Sư Đình: “Tôi tin sư huynh của tôi không phải là hung thủ, trong đây chắc có nội tình! Cho nên xin để tôi về nói rõ với phái chủ, tới lúc đó nhất định chân tướng sẽ được rõ ràng!”

Vương Sư Đình cầm chén trà trong tay lại, hốt bọt trong chén, mắt cũng không thèm ngẩng lên, chỉ nhìn chăm chăm vào nước trà, nói với vẻ thờ ơ: “Cũng được, vậy nhờ cậu chuyển cáo cho Tiêu Hùng, trước ngày mừng năm tháng năm, nếu như không tới Võ Đang tham gia quan lễ, vậy thì Chân Võ đại đế sẽ động nộ thật sự, Võ Đang chúng tôi cũng không đợi lâu được đâu. Tới lúc đó sẽ mang Tiêu Sắt ra tế Võ thần. Nếu vậy cũng đừng trách chúng tôi vô tình, đây chính là quy củ, bởi vì Võ Đang còn phải có gì đó để ăn nói với võ lâm!”

Hà Sơn ở bên cạnh định mở miệng, nhưng từ đầu tới cuối lại không nói gì, hắn lúc ban đầu còn muốn giải thích một chút, nhưng sau khi nghe mấy người nói chuyện thì hiểu rằng có giải thích cũng chẳng ăn thua gì, đây là tranh đấu giữa các môn phái, hắn ở giữa càng không tiện xen vào, bởi vì đứng sau hắn là Bát Cực môn. Tuy Bát Cực môn cũng có chút địa vị trong võ lâm, nhưng lại không thể đối kháng với Võ Đang, hơn nữa Vương Sư Đình còn giả vờ như vô ý ra hiệu cho hắn, cho nên hắn chỉ đành nuốt ngược những lời muốn nói vào bụng.

Tuy được nhìn thấy cuộc tranh đấu lớn nhất trong võ lâm này, nhưng hắn lại không cao hứng một chút nào. Nguyên nhân không ngoài gì khác mà chính là Diệp Thiên Vân nằm ở thế yếu trong cuộc tranh đấu này, hơn nữa còn lỡ mớ có xu thế bị kẹp ở giữa, nghĩ tới đây, hắn ôm quyền nói rất dứt khoát gọn gẽ với Vương Sư Đình: “Cáo từ!”

Diệp Thiên Vân càng không còn gì để nói, hắn nhìn Tiêu Sắt một cái, trong lòng tính toán sự tình rồi quay người định bỏ đi.

Vừa bước được một bước thì nghe thấy ở phía sau có tiếng quát: “Diệp đạo hữu, tại hạ Lê Phàm Dạ sớm đã nghe nói công phu của anh siêu quần, chúng tôi cũng muốn được thỉnh giáo, ẩn chúng võ học đại đạo một chút, thế nào?”

Diệp Thiên Vân quay người lại nhìn Phàm Dạ vừa rồi còn luôn trầm mặc, không ngờ giờ lại gọi hắn lại, không khỏi nhìn về phía Vương Sư Đình một cái, phát hiện người này vẫn ngồi yên trên đài Điều Ngự, thản nhiên nhìn Diệp Thiên Vân, hơn gặt đầu, nói: “Tên đồ đệ này của ta là một võ si, chỉ cần nghe thấy người có đại danh trong võ lâm đều sẽ thỉnh giáo một phen, xin tiểu hữu đừng keo kiệt, dạy cho nó mấy chiêu, cũng để cho nó biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên!”

Hà Sơn nghe thấy câu này liền dừng chân lại, nhìn Diệp Thiên Vân, tuy đây nói là so đấu nhưng kỳ thực

chính là cảnh cáo Diệp Thiên Vân trong mấy ngày này đừng có mang tâm tư khác, Hà Sơn lúc này trong lòng có muộn vui cũng không được, chỉ trầm mặc ứng đối. Trong nhất thời trong đại sảnh trở nên tĩnh lặng, thậm chí ngay cả kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua rồi chậm rãi gật đầu, nói: “Chuyện tỷ thí này hay là bỏ đi, tôi còn có chuyện phải xử lý. E rằng không có tâm tư để tỷ thí. Đợi tôi xử lý xong, tới lúc đó chúng ta sẽ lại dùng võ để kết bạn. Sau cùng vẫn xin các vị đối đãi tốt với sư huynh tôi, tất cả đợi khi phái chủ của chúng tôi tới rồi hãy nói!”

Vương Sư Đình nghe thấy câu nói của Diệp Thiên Vân thì nhú mày, không nói gì, Lệ Phàm Dạ lại giống như là cái loa vậy, ha ha cười lớn, tiếp đó bước xuống ba bước, thân hình liền chỉ còn cách Diệp Thiên Vân ba bước, hai tay thủ thế, nói: “Mời!”

Diệp Thiên Vân vốn đang quay lưng lại với hắn, hơn nữa hôm nay lần đầu tiên lĩnh giáo cường thế này của Võ Đang, lại thêm vì chuyện của Tiêu Sắt, nhất thời nộ hỏa bùng bùng, quay người lại bước tới trước mặt đối phương, thân hình linh hoạt như rắn, tay đi Long Hình, đánh thẳng vào thân thể của Lệ Phàm Dạ! Có điều hắn cũng hiểu rằng giờ không phải là lúc tranh khí thế, Tiêu Sắt vẫn còn ở trong tay người ta, cần bản không thể làm gì đối phương được, chỉ chẳng qua là muốn đối phương đừng coi thường mình, do đó động thủ nhanh như điện, lẹ như gió! Không thể lộ ra thực lực nhất định vậy thì chỉ có thể để mặc cho đối phương nhào nặn.

Lệ Phàm Dạ bức được Diệp Thiên Vân xuất thủ, trong chớp mắt hơi sững sốt, thân thể rùn xuống định dùng miên chưởng, đây là Thái Ất miên chưởng vừa cương vừa nhu, âm dương tương tùy, không nhanh không chậm của Võ Đang, nhìn thì yếu đuối không xương, thực tế lại trong mềm có cứng. Cái này gọi là cứng quá tất gãy, mềm thì thắng dài, thể hiện đạo lý lấy nhu chế cương của đạo gia.

Có điều đáng tiếc là Diệp Thiên Vân nói động thủ là động thủ ngay, không cho hắn một tia cơ hội nào, tiên phát chế nhân đánh cho hắn không kịp trở tay! Không đợi tới khi Lệ Phàm Dạ phát chưởng thì tay đã đặt lên cánh tay hắn, dùng Loa toàn kinh của Hình Ý phối hợp với cấm nã của Toái cốt thủ, kinh đạo xoắn ốc cùng lực nén đồng thời tập trung trên khớp xương của Lệ Phàm Dạ rồi bạo phát, trong đại sảnh lập tức truyền ra tiếng xương ròn tan.

Rắc rắc, khớp xương của Lệ Phàm Dạ bị lực lượng lớn tháo xuống. Lệ Phàm Dạ thất kinh muốn thu tay lại lùi ra khỏi vòng chiến, tùy thời tái chiến, không ngờ tay kia của Diệp Thiên Vân đã từ phần bụng đánh lên, bằng quyền lập hiện, trực tiếp đánh lên người Lệ Phàm Dạ rồi đồng thời rung động. “Bốp, bốp” hai tiếng, Lệ Phàm Dạ ứng tiếng bay ra ngoài, ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có, thấy tình cảnh này Vương Sư Đình cũng kinh hãi không thể kiềm chế được mà đứng bật dậy, hai mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân có vẻ mơ màng, tựa hồ như nhớ tới chuyện gì đó.

Diệp Thiên Vân bình tĩnh thu thế, thấy đã đạt được mục đích liền ôm quyền nói: “Đa tạ!” Rồi quay người cùng Hà Sơn rời đi.

Sau khi Diệp Thiên Vân ly khai, khoảng chừng năm phút sau Lệ Phàm Dạ mới dùng một tay chống xuống đất, vật lộn cả nửa ngày mới đứng dậy được, trên mặt đất có một khoảng màu đỏ sẫm, nhưng không quá bắt mắt, nếu ai không chú ý thì không nhất định phát hiện ra được! Sau khi chống dậy, cánh tay bị Diệp Thiên Vân kích trúng giống như hoàn toàn không còn thuộc sự khống chế của Lệ Phàm Dạ, cơn đau buốt từ khớp xương không ngừng truyền lên óc, khớp tay không ngờ lại bị người ta dùng một chiêu tháo xuống.

Cố gắng nhịn đau, Lệ Phàm Dạ sau khi bò dậy cũng không sửa sang lại quần áo trên người, việc đầu tiên không phải là kiểm tra thương thế mà hai đầu gối quỳ xuống đất, lết dần về phía Vương Sư Đình, một đoạn cự ly vừa rồi chỉ đi mất ba bước giờ không ngờ lại cảm thấy rất xa.

Lệ Phàm Dạ cũng không để ý tới Tiêu Sắt ở bên cạnh, dùng đầu gối lết vài cái rồi đập đầu, cự ly ba bước này không không ngờ lại dùng đập đập vào mặt đất đến mấy chục lần. Cho tận khi đến dưới chân Vương Sư Đình, giống như một con chó đợi Vương Sư Đình dạy bảo, ngay cả dũng khí mở miệng nói cũng không có. Dạng thần thái này khiến Tiêu Sắt cũng trầm kinh hãi, quy củ phải nghiêm khắc như thế nào mới có thể khiến một võ giả biến thành như thế này, không khỏi nhìn về phía Vương Sư Đình với ánh mắt chấn kinh.

Sau thời gian khoảng một chén trà, Vương Sư Đình mới hồi thần chấp tay sau lưng, trước tiên nhìn Tiêu Sắt một cái, tựa hồ như rất hài lòng trước ánh mắt chấn kinh của Tiêu Sắt, rồi mới hướng thị tuyến xuống phía dưới, nhìn Lê Phàm Dạ, chậm rãi lắc đầu sau đó thở dài một tiếng.

Lê Phàm Dạ ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, có điều lại có thể cảm giác được động tác của Vương Sư Đình, lập tức thân thể run rẩy, thu hết can đảm ôm lấy chân Vương Sư Đình, vừa dập đầu vừa van xin: "Sư phụ, con đáng chết, là con cô phụ kỳ vọng của người, là hồng thanh danh của người, xin người trách phạt, là con đáng chết, con đáng chết! Sau đó vừa nói vừa tát mạnh vào mặt của mình, trên đại điện chỉ nghe thấy tiếng tát bôm bốp không ngừng, giây phút này giống như mặt và tay có oán cừu to lớn, nhất quyết phải sống chết với nhau vậy.

Về mặt của Vương Sư Đình vẫn rất từ mi thiện mục, có điều thở khê một hơi, nói: "Phàm Dạ, con đang làm gì vậy? Chuyện này cũng không trách con, chỉ là nhất thời sơ ý mà thôi, vẫn là kinh nghiệm của con không đủ, phải học hỏi thêm nhiều!"

Lê Phàm Dạ nghe thấy câu này, ngược lại càng không biết phải làm thế nào mới tốt, chỉ là trong nháy mắt lại có phản ứng, vội vàng nói: "Đồ nhi đáng chết! Đồ nhi đáng chết! Con nguyện ở hậu sơn diện bích khổ luyện ba năm, lần sau quyết không khinh thường đối thủ như thế này nữa!"

Khóe miệng của Vương Sư Đình hơi nhấc lên, giống như là đang rất buồn cười. Quay người lại hờ hững nói: "Phàm Dạ, con là ngoại môn đệ tử, lúc đó ta vốn không muốn cho con nhập môn, chỉ là niệm tình con tôn sư trọng đạo nên mới thu nhận. Kỳ thật tư chất của con không phải là rất tốt, phàm là đệ tử dưới tay ta..." Nói tới đây liền không nói nữa. Hơn nữa không cũng có ý tứ nói tiếp.

Lê Phàm Dạ nghe thấy câu này lập tức cắn chặt răng, làm ra quyết định: "Sư phụ, con biết mình sai ở đâu rồi, con nguyện tự chặt một tay để ghi nhớ sai lầm ngày hôm nay, đây là một giáo huấn đối với con! Vũ giả tử thí, sinh tử chẳng qua chỉ trong một cái nháy mắt. Chỉ có như vậy mới có thể tiến một bước trên võ đạo!"

Vương Sư Đình quay người lại, vẻ mặt rất hài lòng, nụ cười chợt lóe lên rồi tắt, vẻ mặt thương tiếc, nói: "Giáo huấn này cũng quá sâu phải không? Bỏ đi, con đã có quyết tâm như vậy, cũng chứng tỏ là có thành ý đối với võ giả chi cảnh, dẫn Tiêu đạo hữu xuống dưới nhận trách phạt. Ngày mai người xuống núi quản lý sản nghiệp của Võ Đang đi!"

Lê Phàm Dạ nghe thấy câu này như nhận được chí bảo, nói: "Tạ ơn sư phụ ban thưởng. Đồ nhi sẽ ghi nhớ trong lòng, nhất quyết sẽ không làm mất mặt ân sư nữa!" Nói xong liền đứng bật dậy, cơ mặt co giật, khắp khiêng bước tới trước mặt Tiêu Sắt, cúi đầu xuống, cắn răng nói: "Tiêu đạo hữu, mời vào bên trong."

Tiêu Sắt bị sáu chữ "vô quý củ, bất quy tắc" này làm cho rung động, Vương Sư Đình nhìn thì tiên phong đạo cốt, nhưng bên trong xương cốt lại cực kỳ ác độc, từ cuộc đối thoại giữa sư đồ là có thể nhìn ra. Vừa rồi Vương Sư Đình còn giảng thiện ác, giảng phúc họa với Diệp Thiên Vân. Nhưng nháy mắt đã chẳng còn thấy đạo hạnh ở đâu, hoàn toàn là một kẻ tàn ác, vì đồ đệ làm mình mất mặt mà muốn hấn tự chặt đứt một tay. Lại còn bắt đi đây. Điều này đối với võ giả mà nói thì chính là sự đả kích lớn nhất, nhưng bộ dạng của lão vẫn vô cùng lạnh nhạt. Ai thấy cũng phải lạnh run.

Vương Sư Đình sắc mặt ôn hòa, nói: "Phải thiện đãi Tiêu đạo hữu, chớ vì chuyện hôm nay mà làm ảnh hưởng hấn, nếu không đừng trách ta trách phạt người!"

Lê Phàm Dạ vâng một tiếng, dẫn Tiêu Sắt vào trong điện. Tiêu Sắt vào tới hậu điện thì lơ mơ nghe thấy ở tiền điện truyền ra một tiếng: "Phế vật!" Trong nháy mắt hấn phát hiện thân thể của Lê Phàm Dạ run lên một cái, trong mắt truyền ra thần tình cừu hận...

Diệp Thiên Vân và Hà Sơn rời khỏi điện Bích Lạc, quay đầu lại nhìn tấm biển trên đại điện, từ Bích Lạc này là xuất phát từ đạo gia "Linh bảo vô lượng độ nhân thượng phẩm diệu kinh", được xưng là đông phương đệ nhất tăng thiên (tăng trời), bích hà mãn không, gọi là "bích lạc". Về sau ý chỉ trời cao, có nghĩa điện này chính là cái ghế xếp của Võ Đang.

Hà Sơn thấy Diệp Thiên Vân còn có tâm tình để quay đầu lại nhìn, phi thường bội phục sự trầm ổn của Diệp Thiên Vân, đừng nói là hấn trước đây, cho dù là hấn hiện tại cũng không có được sự thâm trầm như

thế này, đối với bất kỳ chuyện gì cũng không chút hoảng loạn, hoàn toàn là bộ dạng lãnh tĩnh, bất giác mở miệng nói với vẻ xấu hổ: “Thiên Vân, cậu có gì muốn nói không?”

Diệp Thiên Vân nhìn ngũ quan của Hà Sơn đều vặn lại với nhau thành cái bánh bao, biết hẳn vẫn có chút áy náy về chuyện của Tiêu Sắt, lập tức trấn an: “Chuyện này không nằm trong phạm vi mà chúng ta có thể khống chế được, hữu tâm toán vô tâm mà, chuyện của Tiêu Sắt anh không làm gì sai cả, ai cũng không ngờ được Võ Đang lại đột nhiên phát lực như vậy!”

Hà Sơn cảm kích nhìn Diệp Thiên Vân, rồi thở dài, nói: “Sớm biết chuyện này có liên quan tới Tiêu Sắt thì tôi nhất định sẽ không nói như vậy, nói cho cùng thì cũng chỉ là vì sợ dính phải phiền phức nên mới có kết quả như ngày hôm nay, xem ra hảo nhân hữu hảo báo (người tốt thì được báo đáp tốt) vị tất đã có đạo lý!”

Diệp Thiên Vân cười ha ha, có chút không đồng ý với câu này của hắn, nếu tới hôm đó quả thực quản chuyện này, vậy thì người bị bắt nhất định sẽ là bản thân hắn, còn có khả năng là cả hắn và Tiêu Sắt đều bị bắt! Bởi vì như vậy cũng vừa hay phù hợp với lợi ích của Võ Đang, Hà Sơn có thể sống qua đêm đó hay không thì cũng khó mà nói được. Võ Đang muốn ở trên địa bàn của mình kích sát một người, đó quả thực là dễ như trở bàn tay!

Nếu là Diệp Thiên Vân bị Võ Đang cầm cổ, vậy thì căn bản là không có ai có thể cứu hắn, võ công của Tiêu Sắt không phải kém, vậy mà vẫn bị mọi người cùng nhau chơi xỏ.

Hà Sơn xoa xoa đầu, thấp giọng chửi Võ Đang một câu, rồi nói: “Mặc kệ nó, những người này nhìn mặt thì hiền từ, nhưng trong xương cốt lại cực kỳ độc ác, không biết cả đời giết bao nhiêu người, ám sát bao nhiêu nhân tài mới bò lên được vị trí cao như vậy. Vũ lực và quyền mưu, hai thứ thiếu một thứ cũng không được. Vương Sư Đình sớm đã thành tinh, giẫm lên thi thể người chết để bò lên cao, chúng ta không phải là đối thủ của lão!”

Diệp Thiên Vân nghe thấy câu này cũng cảm thấy rất có đạo lý, Bát Cực Môn coi như là môn phái xếp trên mười hạng đầu. Có điều tranh đấu trong môn phái của họ lại là lấy người làm chủ, người ở đây kỳ thực chính là chỉ có một hai người mà thôi

Còn môn phái giang hồ như Võ Đang, tất là sự tranh đấu của mấy phái, trong đó còn pha lẫn một số người âm thầm trong bóng tối lực địch với nhau, môn phái càng lớn thì quan hệ sẽ càng phức tạp, đây chính là do thiên tính của nhân loại tạo thành. Không chỉ là giang hồ, trong xã hội hiện đại cũng vậy. Từ trường học, thương trường cho tới quan trường đều như vậy cả. Loại tranh đấu này là toàn cầu hóa chứ không phải lấy chủng tộc làm giới tuyến. Bởi vì trong lòng cũng mỗi người đều có dục vọng khác nhau, cũng vì thế mà sản sinh ra cá thể nhất định, không thể không nói, nhân loại là phức tạp nhất.

Hà Sơn nhìn bộ dạng trầm tư của Diệp Thiên Vân, cười ha ha nói: “Bỏ đi, đừng nghĩ về những cái này nữa, dẫu sao thì tôi cũng sống đủ rồi. Chỉ cần không phải ngậm đắng mà chết thì coi như cả đời này sống cũng không uổng. Sống vui vẻ là được rồi, mặc kệ người khác như thế nào! Vô tướng bất tướng phóng nhân vô tướng, tâm kiến thực tướng!” Hắn còn phun la hai câu danh ngôn chí lý của Phật gia, khiến Diệp Thiên Vân cũng có chút kinh ngạc. Hà Sơn biết Diệp Thiên Vân còn phải liên hệ với môn phái, do đó cũng không làm phiền quá đáng, ở tượng trưng một lát rồi rời khỏi phòng của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân sau khi đóng cửa lại mới nằm lên giường, suy nghĩ một lượt về chuyện này, sau đó rút đi động ra, do dự một lát rồi ấn số gọi cho Tiêu Hùng.

Kỳ thức võ lâm hiện đại cũng có ưu thế hiện đại, không cần dùng nhưng phương pháp đưa tin kiểu truyền thư miệng, tới được môn phái thì phải mất cả mấy tháng như trước kia nữa. Chỉ cần một cú điện thoại, hoặc là ngồi máy bay, chỉ cần một ngày là có thể giải quyết xong. Thời đại đang tiến bộ, võ lâm tất nhiên cũng không thể thụt lùi được. Đi theo khoa học kỹ thuật hiện đại, có lúc ở một số phương diện còn đứng ở tuyến đầu, chỉ có điều bởi vì có lúc võ lâm nhân sĩ đều rất coi trọng mặt mũi, một số hoạt động quan trọng và mời người có địa vị thì mới phải đưa thiệp mời trước, để chu toàn lễ số.

Điện thoại vang ba chuông thì có người nhắc, một giọng thanh niên trả lời, hỏi: “Xin hỏi ngài tìm ai?”

Diệp Thiên Vân hơi sững sốt, sau đó chậm rãi nói: “Tôi là Diệp Thiên Vân, có việc muốn thương lượng với phái chủ!”

Giọng nói ở bên kia tựa hồ có chút kinh hỷ, nói: “Thì ra là tiểu sư đệ, cậu chờ một chút, tôi đi tìm phái chủ!”

Một lát sau đầu dây bên kia vang lên giọng nói khàn khàn: “Thiên Vân à? Cậu tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Diệp Thiên Vân nghe thấy giọng nói của lão, xem ra Tiêu Hùng chắc là đang bận rộn lắm, ngay cả giọng nói cũng gấp gáp như vậy, cho nên nói trực tiếp luôn: “Tiêu Sát sư huynh bị phái Võ Đang giam giữ rồi, nói là huynh ấy giết người, phá hỏng Chân Võ quan lễ, muốn ông trước phải tới trước ngày quan lễ mừng năm tháng năm, nếu không mạng của Tiêu Sát sẽ khó giữ!” Khi hắn nói xong, rõ ràng là tay của điện thoại của Tiêu Hùng run lên một cái. Tin tức này cho tới hiện tại chắc chỉ có Hà Sơn và Diệp Thiên Vân biết, chưa được lưu truyền ra ngoài.

Khoảng hai phút sau, Tiêu Hùng mới gần từng chữ, hỏi: “Là ai tìm tới cậu?”

Tiêu Sát dấu sao cũng là phái chủ, nên vẫn có định lực mà người thường không thể sánh được, con trai của mình bị bắt, vẫn bình tĩnh như thường, điểm này khiến Diệp Thiên Vân bất giác cảm thấy bội phục, hắn tự cho rằng nếu như mình đứng ở góc độ của Tiêu Hùng thì tuyệt đối không thể lạnh lùng như vậy được. Bởi vì loại lãnh tĩnh này giống như là lãnh khốc vô tình, có chút khiến người ta cảm thấy như là máu lạnh, hoàn toàn là sống nhờ lý trí.

Diệp Thiên Vân chậm rãi nói: “Là chương luật chấp sự Vương Sư Đình của phái Võ Đang!”

Tiêu Sát ở bên đó trở nên trầm mặc, tựa hồ như đang đưa ra quyết định cuối cùng, Diệp Thiên Vân không biết lão lúc này đang đấu tranh, hay là tính toán, cân nhắc, dấu sao thì nhất thời hai bên đều im lặng đến đáng sợ, tựa hồ như đang đợi giải thoát.

Không là tới lúc nào, Diệp Thiên Vân tựa hồ như biết được kết quả.

Một lát sau, Tiêu Hùng đề trầm lại cực kỳ lãnh tĩnh, nói: “Lúc này Hình Ý môn đang ở vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, tôi không thể thoát thân được, nếu có cơ hội...” Lời chưa nói xong, tựa hồ như đang do dự, lại giống như đang thỉnh cầu.

Diệp Thiên Vân biết lão muốn nói gì, nhưng lại không tiếp lời, mà để tự cho Tiêu Hùng phải nói nốt.

Tiêu Hùng ở đầu dây bên kia tựa hồ như đang cố đợi, cho tới khi xác định Diệp Thiên Vân sẽ không nói thì mới quả quyết bảo: “Thiên Vân, nếu có cơ hội thì nói với Tiêu Sát một tiếng, Tiêu Hùng tôi cả đời có lỗi với nó!” Nói xong, điện thoại truyền ra tiếng “tút, tut”, lão gác điện thoại rồi.

Diệp Thiên Vân không biết bao lâu sau mới hồi thần lại, lúc này hai hàng lông mày của hắn nhíu lại thành một đường. Kết quả này có lẽ hắn cũng sớm đoán được rồi, nhưng lại không muốn nhìn thấy! Bởi vì Tiêu Sát là bằng hữu của hắn, như thế này đối với Tiêu Sát mà nói thì quá thống khổ!

Kết quả rất đơn giản, Tiêu Hùng tiến hành cân nhắc hai bên, quyết định vứt bỏ con trai của mình. Không phải đấu tranh, không phải tính toán mà là cân nhắc! Diệp Thiên Vân đột nhiên nhớ tới anh mất bất lực của Tiêu Sát, rõ ràng là không có hi vọng nhiều đối với mạng sống của mình. Tiêu Hùng tất nhiên là không nhìn thấy, nhưng lão khẳng định là tưởng tượng ra được, rốt cuộc là cái gì lại có thể khiến một người vứt bỏ thân sinh cốt nhục của mình.

Diệp Thiên Vân lúc mất đi song thân, tim như thất lạc, hắn có thể thể hội được loại tư vị đó, có điều lúc đó cha mẹ của hắn đã không còn tại thế. Tiêu Hùng thì khác, lão đối diện với cơ hội có thể lựa chọn, nhưng lại trở mắt vứt bỏ, để bảo vệ đại cục sẵn sàng trả bằng mọi giá, e rằng tim của hắn sớm đã biến thành một viên đá rồi.

Diệp Thiên Vân đột nhiên nghĩ rằng kể ra Tiêu Hùng đối đãi với mình cũng không tồi, ít nhất thì không mang hắn ra thí tốt, lúc trước khi đối đầu với Tây phái còn đứng ở phía mình, cho dù là chỉ là tình thế bất buộc. Có điều nghĩ mà thấy sợ, Tiêu Hùng này đúng là một kẻ hùng, luôn mang tác phong thà ta phụ người cả thiên hạ, hơn nữa còn không tiếc bất kỳ giá nào để đạt được mục đích, không thể không nói người này đối với người ta đã ác, đối với mình còn tàn nhẫn hơn.

Diệp Thiên Vân đã trải qua vô số lần vào sinh ra tử, nhưng hắn vẫn không thể chấp nhận nỗi sợ tàn nhẫn của Tiêu Hùng, không hiểu lão rốt cuộc là phấn đấu vì cái gì! Hình Ý môn nói cho cùng cũng chẳng qua là

một tấm biển, cho dù là Hình Ý môn thật sự bị diệt thì người luyện Hình Ý cũng không thể tuyệt tích, coi trọng môn phái như vậy rốt cuộc là được cái gì, quyền lực thực sự khiến người ta mê say như vậy sao? Có lẽ hẳn vẫn chưa đạt tới loại cảnh giới đó, càng không thể lý giải nỗi sự truy cầu của Tiêu Hùng.

Kỳ thực một câu nói “nếu như có cơ hội...” của Tiêu Hùng, Diệp Thiên Vân hiểu ý của lão, nếu có cơ hội thì cứu Tiêu Sát ra. Có điều Diệp Thiên Vân lại không tiếp lời, lão tất nhiên không thể nói tiếp, bởi vì chuyện này còn khó hơn là lên trời, bản thân Tiêu Hùng không cứu, sao có thể mở miệng bảo Diệp Thiên Vân đi làm nhiệm vụ khó có thể hoàn thành như thế này được.

Nghĩ tới đây không khỏi cảm thấy phần nộ, chẳng lẽ Tiêu Hùng sớm đã nhìn thấu hắn, đoán rằng hắn sẽ đi cứu Tiêu Sát. Có điều nghĩ một lát lại lắc lắc đầu, nếu đem thực lực của Võ Đang và của mình ra so sánh, rõ ràng hắn quá tự đại rồi. Nhưng vô luận là như thế nào thì vẫn phải cứu vị đại sư huynh này. Vì tình nghị, chỉ là tình nghị nhưng ở trong lòng Diệp Thiên Vân lại có một ý nghĩa vô cùng quan trọng!

Diệp Thiên Vân thực sự có chút mê man, lấy điện thoại ra không ngừng bấm số, đợi tới khi bên trong truyền ra giọng nói thì hắn mới có phản ứng, thầm kêu may mắn. Nếu như tiếp tục mê man, đối với nhân sinh và võ đạo mà nói đều là một loại trở ngại, chuyện đã nghĩ không thông thì dừng nghĩ nữa, chuyện không lý giải nổi thì cũng đừng cố gắng bách bản thân phải lý giải làm gì, bởi vì tâm của người là phải không ngừng trải qua lịch luyện, nhất thời nghĩ không thông gì đó thì vẫn còn cả đời để sống. Cảm điện thoại lên nghe thấy giọng nói ngọt ngào, trong lòng bất giác thoải mái hơn một chút, chậm rãi nói: “Tôi là Diệp Thiên Vân!”

Đầu bên kia điện thoại truyền ra tiếng “hì hì”, cười cả nửa ngày mới nói: “Tiểu Vân à tiểu Vân, làm ra vẻ nghiêm chỉnh như thế làm gì, chẳng lẽ cậu có chuyện muốn nhờ à?” Nói xong liền nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nói: “Vậy được rồi, tôi hiện tại đang nghỉ ngơi, nhất định phải ăn của cậu mấy bữa!”

Diệp Thiên Vân cười ha ha, trong lòng thả lỏng, nói: “Đúng vậy, có chuyện muốn nhờ, đang ở dưới nhà cô đây!”

Hứa Tình ở bên kia đầu dây ồ một tiếng, sau đó là tiếng rầm rầm vang lên, bên trong nói: “Anh đừng lên vội, đợi tonton dọn dẹp đã, năm phút thôi, năm phút là được rồi, đợi tôi dọn dẹp xong sẽ ra mở cửa cho anh!”

Người thật thà không hay nói đùa, mà đã nói đùa thì sẽ khiến người ta tưởng thật. Diệp Thiên Vân có thể tưởng tượng ra trên bàn trong nhà Hứa Tình bày đầy bát đĩa chưa rửa, quần áo cũng vứt lung tung, trên sàn nhà toàn là giấy kẹo, còn có vỏ hoa quả, trong lòng không khỏi thấy ảm áp.

Hứa Tình thoát nhìn rất gọn gàng, nhưng trong nhà quả thật là rất bừa bộn, dạng con gái hồn nhiên như thế này, có một chút tật xấu thì vẫn luôn có thể cho qua, thế nên cũng không nhẫn tâm đùa nữa, nói: “Tôi nói đùa với cô thôi, kiểm tra thử xem cô có lừa dối hay không ý mà!” Lúc hắn sống ở nhà Hứa Tình thì rất sạch sẽ gọn gàng, có điều có một lần phát hiện ở dưới máy giặt và tủ lạnh có mấy bộ quần áo chưa giặt, khiến hắn vô cùng buồn cười, sạch sẽ chẳng qua chỉ là bên ngoài mà thôi, hắn suýt chút nữa thì bị lừa. Hứa Tình vốn không chính chu như vẻ bề ngoài, mà là một cô gái khá lười thôi.

Hứa Tình nghe thấy Diệp Thiên Vân và đang nói đùa với cô ta, đầu tiên là cảm thấy tức giận, những đồ vật xung quanh thì gặp nạn, bồn rửa bát vang lên tiếng leng keng, có chút bức bối nói: “Ai cho anh gạt tôi, ai cho anh gạt tôi!” Sau đó thì lại cảm thấy hơi ủy khuất, trong điện thoại liên tục vang lên tiếng sục sục mũi.

Diệp Thiên Vân cũng hiểu rằng lần này đùa hơi quá đáng, vội vàng nói với giọng dịu dàng: “Thôi mà, tôi ở đây có việc nên không tới chỗ cô được, đợi tôi xong việc thì sẽ tới thăm cô trước tiên, tôi đảm bảo đấy!”

Hứa tình khóc thêm hai tiếng rồi nín khóc mỉm cười, hờn dỗi nói: “Tiểu vân chết tiệt, tôi giết chết anh, cái đồ đáng ghét!” Phía bên kia điện thoại không biết lại có thứ gì gặp xui xẻo, trở thành chỗ chết giặc của Hứa Tình.

Diệp Thiên Vân không biết từ lúc nào đã đi vòng được một vòng, cảm điện thoại bước tới cửa sổ nhìn phong cảnh ở bên ngoài, nói: “Đột nhiên nhớ tới em, một loại cảm giác rất kỳ diệu!”

Hứa Tình ở bên kia vừa vui lại vừa xấu hổ, định mạnh miệng nhưng lại cố nhịn, câu này của Diệp Thiên Vân khác hẳn với một loại ám chỉ đối với cô ta, mà có lẽ là đang bày tỏ rõ ràng. Cô ta và Diệp Thiên Vân tiếp xúc rất lâu rồi, tất nhiên rất hiểu bản tính của hắn, tình cảm đơn bạc, hơn nữa từ trước đến giờ đều không nói nhiều. Có thể nói ra những câu này, đủ để biểu đạt ra tình cảm ở trong lòng hắn đối với mình.

Do đó bất chấp tính rụt rè của con gái, cũng đáp lại: “Tiểu Vân, em cũng nhớ anh!” Nói xong tựa hồ như có chút xấu hổ, nhất thời hai người đều ngại ngùng.

Diệp Thiên Vân trước khi tới Võ Đang một mực sinh hoạt ở trường học, cảm tình với Hứa Tình không ngừng thân thiết hơn, đặc biệt là sau khi cha mẹ hắn qua đời, loại cảm tình này đột nhiên tìm thấy một nơi ký gửi, không sâu không cạn nhưng vừa hay khắc ghi ở trong lòng. Hôm nay sau khi nói chuyện với Tiêu Hùng, đột nhiên có một loại thể ngộ mới đối với những chuyện tình cảm, sự tuyệt tình của Tiêu Hùng khiến hắn bất giác thử đem so sánh với bản thân mình, từ đó tâm tính cũng hơi có chút chuyển biến.

Sự thay đổi này đã chọc thủng lớp giấy dán cửa sổ giữa hắn và Hứa Tình, cũng chính vì thế mới lần đầu tiên nói đùa như vậy, càng khiến Hứa Tình tưởng là thật.

Diệp Thiên Vân nhìn phong cảnh ở nơi xa, trong lòng không hiểu sao bỗng dưng thấy nhẹ nhõm, hắn nói với nữ khách rất nhu hòa: “Chú ý nghỉ ngơi, đợi anh về thăm em!”

Hứa Tình trong lòng ngọt ngào, “ừm” một tiếng, cũng biến thành ôn nhu, nói: “Vậy anh cũng chú ý tới thân thể, đợi lúc về em sẽ làm một ít đồ ăn ngon cho anh ăn!” Trong câu nói lộ ra tâm tư của cô gái nhỏ, đã ôn nhu lại hiểu ý người. Cô ta tất nhiên biết Diệp Thiên Vân làm nghề gì, do đó lời nói cũng rất có chừng mực, không hỏi nhiều, nhưng lại thể hiện ra tình ý của mình.

Gác điện thoại, tâm tình của Diệp Thiên Vân tốt hơn rất nhiều, từ lúc chia tay với Giai Giai, đã lâu rồi không tìm thấy loại cảm giác này. Hắn là một người rất ngu ngơ đối với cảm tình, bởi vì chỉ yêu có một lần, hơn nữa hắn luôn có thói quen cất kỹ tình cảm ở tận đáy lòng, cũng chính vì thế mới lộ ra vẻ có chút đạm bạc.

Diệp Thiên Vân đứng ở trước cửa sổ, suy nghĩ rất nhiều, hiện tại hắn không thích hợp ở cùng một chỗ với Hứa Tình, bởi vì như vậy quá nguy hiểm, hơn nữa quan hệ đối với Hứa Tình có chút ảo tưởng, cảm tình không có căn cơ thì đã chú định là sẽ không bền vững, chỉ có lúc tan vỡ thì mới hiểu ra, những thứ này quá mỏng manh dễ vỡ.

Có điều hắn sau khi trải qua cuộc nói chuyện với Tiêu Hùng, lại cảm thấy mình hơi quá bảo thủ, đã là người thì phải có thất tình lục dục, nếu cứ sợ trước sợ sau vậy thì còn có thể làm gì nữa, đàn ông bằng vào hai tay cũng có thể chống cả trời đất! Huống chi cha của Hứa Tình cũng là một người có thể lực nhất định trong võ lâm, đối với chuyện của hai người tất nhiên nhìn còn rõ ràng hơn. Ông ta cũng không có phản đối, vậy thì cũng đã chứng tỏ được một số vấn đề rồi.

Sau khi nghĩ thông Diệp Thiên Vân cũng khá hơn rất nhiều, hiện tại chỉ còn vướng mắc chuyện của Tiêu Sát. Hắn chỉ có thời gian mấy ngày, xác suất thành công cứu được hắn ra ngoài là quá nhỏ, trừ phi có biến cố gì đó, nếu không thì e rằng rất khó thành công. Hắn ở trong lòng vẫn còn có một tia nghi vấn, nếu sau khi Tiêu Sát biết được thái độ của Tiêu Hùng thì sẽ có biểu tình như thế nào? Hắn cũng không muốn nghĩ tiếp, bởi dù sao đây cũng là vấn đề của người khác, không cần mình phải quan tâm làm gì.

Diệp Thiên Vân rời khỏi cửa sổ, đẩy cửa xuống dưới đi một vòng, có điều vừa xuống lầu thì lại thấy ở cửa có hai đệ tử Võ Đang đang đứng.

Chính là đạo sĩ gầy và đạo sĩ béo vừa rồi đã mời mình đi uống trà, đạo sĩ gầy sắc mặt không tốt, hơn nữa rõ ràng là có vẻ sợ hãi đối với Diệp Thiên Vân, còn đạo sĩ béo thì lại khác, hắn cười bồi ôm quyền nói: “Diệp đạo hữu, xin dừng bước, hôm nay Võ Trần sư thúc bảo chúng tôi phục thị anh. Hai ngày trước tiếp đón không được chu đáo, thực sự là rất xin lỗi. Nếu anh có gì phân phó, thì cứ gọi một tiếng, chúng tôi nhất định sẽ làm thật tốt!”

Đạo sĩ gầy có chút rụt rè, nói: “Có gì xin cứ phân phó!” Ngay cả mắt cũng không dám ngẩng lên nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhìn hai ngoại môn đệ tử này của Võ Đang, trong lòng cảm thấy chán nản, có hai tên này đứng ở cửa trông chừng, việc cứu người càng khó khăn hơn. Hắn mất đi tâm tình ra ngoài tản bộ, chỉ hít một hơi, thâm nghĩ: Đại sư huynh, phải trông vào mệnh của anh thôi!

Hai đạo sĩ này đều nhận được tin tức Diệp Thiên Vân xuất thủ đả thương Lê Phàm Dạ, thậm chí sư huynh Lê Phàm Dạ mà bọn họ trước giờ luôn sùng bái ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có. Dạng nhất vật này

sao có thể không khiến cho họ sợ hãi, hai người bọn họ chẳng qua chỉ là ngoại môn đệ tử, nếu so sánh thì cả trăm người cũng không đánh nổi Lệ Phàm Dạ. Bọn họ cũng sống nhiều năm rồi, cho nên ngay cả đạo sĩ gầy vêu vôi còn ngang ngược với Diệp Thiên Vân giờ cũng không dám trêu vào hắn nữa, ngoài ra trong lòng rõ ràng là còn sợ hãi, dạng người này không phải là người mà bất cứ ai trong hai người bọn họ có thể trêu vào. Diệp Thiên Vân muốn lấy mạng bọn họ chắc chỉ tốn một giây.

Buổi đêm, Diệp Thiên Vân trước tiên đi tắm rửa, sau đó thay một bộ quần áo chưa mặc bao giờ, dùng khăn lau khô đầu, tóc dựng đứng như bàn chải, trang phục toàn thân trông rất gọn gàng, trên dưới đều một màu đen, rất dễ dung nhập với màu sắc buổi tối. Hắn thích mặc quần áo rộng một chút, bình thường vẫn dùng để che giấu thân hình của võ giả, hiện tại lại thành một loại gánh nặng, nếu để người ta nhận ra, vậy thì chuyện sẽ biến thành rất phiền phức.

Diệp Thiên Vân ban ngày không coi hai đạo sĩ trông chừng mình vào đâu, nhưng không tiện dẩu kinh xà, cho nên tản bộ khắp nơi một vòng, mục đích chính là nghiên cứu địa hình, để chuẩn bị cho hành động buổi tối. Đây cũng là phong cách nhất quán của hắn, làm chuyện gì cũng phải nghiêm cẩn, phải quen thuộc hoàn cảnh lạ lẫm với một trình độ nhất định trước rồi mới hành động.

Hiện tại đệ tử Võ Đang ở bên ngoài đã thay bằng một toán khác, hai người hai mươi tư giờ thay nhau trông chừng hắn, Diệp Thiên Vân không thể ra ngoài vào ban ngày. Hắn dám khẳng định, chỉ cần gió thổi cổ lay, vậy thì tin tức sẽ truyền tới tai Vương Sư Đình trong thời gian ngắn nhất. Như vậy thì việc cứu Tiêu Sát có thể nói là tăng thêm càng nhiều độ khó.

Diệp Thiên Vân trên giang hồ thích dùng võ để giải quyết sự tình, nhưng tuyệt đối không phải là một tên mãng phu. Tiêu Sát đối tốt với hắn, hiện tại gặp phiền phức thì cũng nên kéo hắn ra, có điều không phải là bất chấp tất cả mà đi cứu. Ngược lại, cho dù là cứu cũng phải khống chế mọi chuyện trong phạm vi của mình, nếu vì cứu Tiêu Sát mà phải thêm cả mạng của mình vào, hắn vẫn chưa đạt tới trình độ vĩ đại như vậy.

Cuộc sống là tốt đẹp, võ học là cảnh giới vô chùng, cho nên cái giá để cứu người cũng phải là giá có thể chấp nhận được. Nơi này là Võ Đang, là địa phương của người khác, Diệp Thiên Vân hành sự càng phải cẩn thận hơn. Hơn nữa chuyện quan trọng không thể để bị người khác phát hiện, nếu không sẽ phải gánh chịu tiếp thừa của Võ Đang.

May cho Diệp Thiên Vân là hiện tại người đợi quan lễ vẫn không ít. Mấy trăm người trong võ lâm đều ở đây, cũng bởi vì nguyên nhân này nên hắn mới có cơ hội để hành động.

Lúc mười giờ tối, Diệp Thiên Vân bật đèn, sau đó ở trong phòng làm nóng thân thể, nỗ lực điều chỉnh trạng thái thân thể, cảm thấy người nóng rồi mới thở ra hai hơi. Sau khi hoàn toàn thả lỏng, dùng tay đẩy nhẹ cửa sổ, dùng mắt quét một vòng, sau đó khởi động cảm tri, không bỏ qua bất kỳ một chỗ khả nghi nào, kiểm tra xong mới an tâm.

Xem ra Võ Đang cũng không quá trọng thị hắn, chỉ để hai đạo sĩ canh cửa, đây cũng là kết quả mà hắn muốn. Sau khi hiển lộ công phu, cố gắng hạ tới thấp nhất, để Võ Đang không thể trọng thị mình. Hiện tại đã đạt được mục đích rồi. Tay thò ra ngoài cửa sổ, nắm lấy thêm xi măng ở bên ngoài, thân thể giống như một con chim yểu từ cửa sổ bay ra, hình thành một loại tương phản cực kỳ cường liệt với thể hình của hắn, lặng lẽ không phát ra một tiếng động nào.

Sau hai ba bước nhảy thì tới bên dưới, lao vút vào khóm hoa, dung hợp thành một thể với cảnh sắc ở xung quanh. Một lát sau có ba bốn người tổ thành một đội tuần tra, theo hình chữ nhất đi qua trước khóm hoa, ai ai sau lưng cũng đeo kiếm, hoàn toàn không nói chuyện với nhau. Xem ra Võ Đang quả thực là đạt tới một trình độ rất cao ở phương diện này, hoàn toàn khác hẳn Hình Ý môn lỏng lẻo.

Đội khi toàn bộ đi qua, Diệp Thiên Vân mới lộ ra âm ảnh từ sau cây đại thụ.

Hắn ban ngày sớm đã nhìn thấy kết cấu của Võ Đang, thấy cũng tương tự như Hình Ý môn, nhưng lại có một chút bất đồng. Loại bất đồng này không phải là về phong cách kiến trúc, mà là bộ cục chính thể. Võ Đang là lấy bảy đại điện làm chủ, ở xung quanh mỗi nơi hình tại một loại thể lực tiềm ẩn, sau đó có liên hệ với nhau, tựa hồ như bảy đại điện này là chủ mạch của Võ Đang.

Hắn hôm nay không định cứu Tiêu Sắt ra, cách ngày mừng năm tháng năm còn có ba ngày, mà hôm nay mới là ngày đầu tiên, chỉ cần tìm tòi tất cả địa phương một lần, tìm ra nơi Tiêu Sắt bị giam là được rồi. Võ Đang tuy không tính là lớn, nhưng muốn tìm một người thì cũng rất khó khăn, đặc biệt là không thể để người ta phát hiện.

Diệp Thiên Vân cẩn thận quanh quẩn bên trong Võ Đang, hắn có một phát hiện rất đáng kinh ngạc, đó là ngoại trừ tuần tra ra thì trên cơ bản là không có người nào khác.

Kỳ thực vào buổi tối, cảm tri của Diệp Thiên Vân có thể nói là một thanh lợi khí, chỉ cần có người ở gần hắn, vậy thì hắn sẽ lập tức cảm giác được ngay, không hề khoa trương khi nói rằng, lực công kích vào buổi tối còn hơn ban ngày gấp bội! Đương nhiên đây cũng là nói tương đối mà thôi, cảm tri buổi tối đủ để khiến hắn trở thành vương giả trong bóng tối, không có ai có thể có năng lực đối kháng lại cái này. Kim Chung Trảo càng luyện về sau càng rõ ràng, cảm tri cũng dễ thăng theo sự dễ thăng của Kim Chung Trảo, hơn nữa tác dụng cũng càng lúc càng rõ ràng, ưu thế đêm tối dần dần lộ ra.

Diệp Thiên Vân lần trước nhìn thấy Tiêu Sắt ở đằng sau điện Bích Lạc, có điều cụ thể là bị dẫn tới đâu thì hắn không rõ. Có điều điện Bích Lạc này có cửa sau, phía sau có mấy con đường thông suốt bốn phương tám hướng, ai biết được Lệ Phàm Dạ đó đưa Tiêu Sắt đi đâu. Hắn chỉ đành bắt đầu từ điện Bích Lạc, tìm kiếm dần dần.

Bích Lạc, Bích Phạm, Bích Không, Bích La, Bích Hợp, Bích Ngạn, Bích Hành, những đại điện này cũng tương tự như tên gọi, ngay cả kết cấu cũng giống luôn. Diệp Thiên Vân vòng đi vòng lại đến mức cảm thấy mơ hồ, vòng vèo cả nửa ngày ở ngoại vi mà cũng chẳng có kết quả gì, trong đó còn có mấy lần gặp nguy hiểm, điều này khiến hắn không khỏi có chút nhụt chí.

Hắn biết Tiêu Sắt tuyệt đối sẽ không rời khỏi nơi này, chỉ là không biết rốt cuộc bị giấu ở đâu. Vòng thêm mấy vòng hắn liền quay về trước cửa điện Bích Lạc, ổn định lại tâm thần rồi lặng lẽ tiến vào trong điện.

Trong điện cũng không có gì khác so với lúc sáng Diệp Thiên Vân đến đây, chỉ có điều là không bật đèn, cả bên trong điện tối om như mực, hơn nữa cũng im lặng đến đáng sợ.

Diệp Thiên Vân bước tới chỗ sáng nay đứng nói chuyện, muốn tiến nhập vào hậu điện xem xem có kẻ quả gì không. Không ngờ cảm tri của hắn lúc này đột nhiên thám thính được có người đang đến, không khỏi giật mình, lập tức dùng mắt quét nhìn, rồi lại ngẩng đầu lên, phát hiện bên trên có một xà ngang, trong lòng không khỏi thầm kêu may mắn.

Điện Bích Lạc tuy bên ngoài thì hùng vĩ, nhưng bên trong thì lại rất trống trải, ngoại trừ bàn ghế ra thì không có thứ gì. Địa phương này hơi giống như sân luyện võ, nhưng cán cột sơn đỏ dựng khắp nơi, chống cả tòa đại điện, nếu bên trên không có xà ngang, vậy thì có thể nhìn hết toàn trường, lấy đâu ra chỗ mà trốn.

Hắn cảm thấy người bên ngoài cách cửa lớn càng lúc càng gần, liền lui mấy bước ra sau cây cột, sau đó tăng tốc giống như một con báo leo cây, mượn lực bắt phi lên trên, khi tới một nửa thì ôm chặt lên cột rồi dùng hai tay bò mấy cái, cuối cùng cũng leo lên được xà ngang.

Cơ hồ như là đồng thời, có người đẩy cửa ra, sau đó bật đèn trong đại sảnh, ánh sáng chói lòa khiến Diệp Thiên Vân có chút không thích ứng được. Do bị ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào mắt, đồng tử của hắn co rút lại. Có điều vào lúc này, từ ngoài cửa liền tiếp bước vào bốn người, có ba người là lão đạo sĩ của Võ Đang, mà một người còn lại mặc Tây trang, lúc bước đi, thấy rất cung kính với mấy người, thân hình hơi cúi về phía trước.

Người bật đèn lập tức lui ra, đóng chặt cửa lại. Sau đó mấy người đều chia chủ khách ngồi xuống, một đạo sĩ trong đó ha ha cười lớn: “Đường xa như vậy mà lại bắt anh đi gấp như thế. Khiến anh vất vả rồi!” Lúc nói về mặt hắn rất cao hứng.

Mắt của Diệp Thiên Vân đã thích ứng được ánh sáng mạnh, hơn thò đầu ra để quan sát, chú ý không để tiếp xúc với quang tuyến, sợ hình thành bóng. Trước tiên nhìn đạo sĩ vừa nói chuyện, người này chính là Vương Sư Đình đã gặp lúc sáng, về mặt của hắn hoàn toàn khác hẳn với ban sáng, cười vô cùng đắc ý, hai mắt cũng nhỏ đi vài phần.

Người mặc Tây trang chủ động đứng dậy, ôm quyền cười nói: “Có đáng gì đâu, có chuyện để làm thì mới thấy vui chứ, Vô Trần đạo trưởng khách khí rồi!”

Diệp Thiên Vân nghe giọng nói đoán rằng người này khoảng bốn mươi tuổi. Từ thân hình cho thấy cũng là võ giả, có điều thần thái lúc này rất khiêm cung. Hắn tiếp tục nói: “Hai ngày nay trong môn phái đại loạn. Ha ha, sức khỏe của chúng môn đã không xong rồi, hoàn toàn là chống đỡ nhờ chút tinh thần còn sót lại, tôi đoán không qua được tháng này, trong môn tất nhiên sẽ đổi chủ.”

Tâm tình của Diệp Thiên Vân không dễ trong cuộc đối thoại này, hắn vừa nghe vừa quan sát hai người còn lại. Một người trong đó là một đạo sĩ vừa cao lại vừa đồ, người kia cũng tương tự, có điều lưng lại đeo kiếm. Khí chất của hai người này cũng tương tự như Vương Sư Đình, từ lý luận mà nói thì cùng xuất thân từ một mạch thì đương nhiên là có chỗ tương tự nhất định. Lão đạo lưng đeo kiếm cười ha ha, nói: “Chúng ta cũng không phải là quá nóng lòng, trước uống trà đã rồi nói, bốn ba trên đường khẳng định là mệt lắm.”

Người trung niên xoa xoa tay, nói: “Thanh Nguyên đạo trưởng, tôi không phải là khách khí với các ông, chúng ta tất nhiên là lấy chính sự làm chủ, đợi khi nói xong rồi uống cũng không muộn, hơn nữa trong phái tôi hiện tại chính là lúc thiếu nhân thủ, lát nữa tôi phải lập tức trở về rồi!”

Vương Sư Đình thôi cười, cũng gật đầu, nói: “Đúng vậy, hiện tại là thời khắc quan trọng, những tục sự này miễn được thì miễn đi.”

Người trung niên hơi nghiêng người, nghiêm túc nói: “Mục đích tôi tới đây hôm nay tin rằng các đạo trưởng đều biết rồi, tôi nói trực tiếp ra nhé. Tên Tiêu Sắt này nhất định phải giữ hẩn lại Võ Đang, người này là mấu chốt xác định thành bại của chúng ta! Nếu hẩn đi rồi, để Tiêu Hùng được yên tâm thì kế hoạch của chúng ta khẳng định sẽ thất bại.”

Diệp Thiên Vân vốn không chú ý lắm tới cuộc nói chuyện của bọn họ, chỉ lẽ thuật tiện hai vài cái tin tức mà thôi, nhưng ai ngờ lại nghe được bí mật này, không khỏi ghi nhớ người này lại, sau này sẽ tập trung hơn vào hẩn.

Võ Đang cười ha ha, nói: “Xin các vị yên tâm, Tiêu Sắt hiện tại đang ở phía dưới chúng ta, khẳng định là không chạy được, bên dưới còn có người canh gác, nếu không hoàn toàn yên tâm, tôi sẽ dẫn các vị đi xem!”

Người trung niên vội vàng lắc đầu, tựa hồ như không muốn gặp Tiêu Sắt, nói: “Không cần phải vậy, có lời của Vô Trần đạo trưởng thì tôi yên tâm rồi!” Nói xong liền cười hai tiếng, giống như là nghĩ ra gì đó, nói: “Đúng rồi, Diệp Thiên Vân, các vị đã mời đến chưa? Tốt nhân là trừ khử người này đi!” Nói xong liền lấy tay vạch vạch hai cái ở cổ, ngữ khí biến thành đầy oán hận: “Diệp Thiên Vân tuổi tuy không lớn, nhưng lại cực kỳ ngoan độc, luôn thích phá hỏng chuyện của người khác!”

Diệp Thiên Vân nghe xong khoe miệng hơi nhếch lên, hẩn dám xác định đại hán trung niên này là người của Hình Ý môn, xem ra chuyện càng lúc càng thú vị rồi đây! Muốn trừ khử mình ư, xem ra người có thù với mình không hề ít đâu.

Đạo trưởng cao to lưng đeo kiếm nghe xong, tựa hồ như trầm ngâm một lát, sau đó chậm rãi nói: “Cái này e rằng không dễ đâu, tên Diệp Thiên Vân này mấy ngày nay không làm ra chuyện gì trái lẽ, hơn nữa hẩn chẳng qua chỉ là đời thứ ba của Hình Ý môn, e rằng cũng không tạo thành ảnh hưởng gì đối với kế hoạch của chúng ta được. Quan trọng nhất là hẩn hiện tại dùng thân phận khách nhân tới Võ Đang, lại không có bất kỳ hành động bất lợi gì đối với Võ Đang, tùy tiện hạ thủ có thể sẽ lưu lại ấn tượng không tốt đối với người của các phái khác.”

Đạo trưởng ngồi ở cạnh lão cũng gật đầu lia lịa, nói: “Tuy nghe nói tính tình của hẩn hung tàn, có điều tới Võ Đang thực sự là chưa hề làm ra chuyện ác nào, như vậy mà hạ thủ với hẩn, tựa hồ như có chút không đúng với quy củ. Hơn nữa, tôi cũng không tin một tên Diệp Thiên Vân có thể phá hỏng kế hoạch của chúng ta, chẳng qua là một thằng nhóc chưa ráo máu đầu mà thôi, có thể làm được việc gì chứ.”

Nam tử mặc Tây trang nghe xong, sắc mặt hơi khó coi, vội vàng nói: “Công phu của tên Diệp Thiên Vân này thâm bất khả trắc, hẩn không phát lực thì thôi, chỉ cần cho hẩn cơ hội, trời hẩn cũng có thể chọc ra một cái lỗ lớn! Nhớ lúc trước phái chủ của chúng tôi đã gián tiếp chết dưới tay hẩn, hơn nữa quý phái cũng có một đệ tử chết thảm dưới tay hẩn, người này tâm ngoan thủ lạt, chỉ cần không thuận ý hẩn, vậy thì hẩn

sẽ lập tức trở mặt vô tình. Nếu như có cơ hội, vẫn xin các đạo trưởng có thể sớm diệt trừ họa hại này, nếu không đợi tới khi xảy ra chuyện mới tiến hành bổ cứu thì đã muộn rồi!”

Diệp Thiên Vân nếu như hôm nay không phải là xuất hiện ở đây, thực sự không biết còn có người rắp tâm muốn dồn hấn vào chỗ chết, trong lòng sản sinh ra sự chán ghét đối với giang hồ. Nếu có cơ hội, tuyệt đối không thể để đại hán mặc Tây trang ở trước mặt này sống sót được, phải cố gắng diệt trừ hấn từ sớm, nếu không sau này sẽ xuất hiện thêm một Trương Thiên Phóng nữa. Hấn hiện tại cũng hiểu, trong giang hồ, nói không chừng vô hình trung đắc tội với người khác, giẫm lên chỗ đau của người ta, đối phương sẽ âm thầm muốn mạng của anh, cho nên hành tẩu trên giang hồ nhất định phải cẩn thận từng bước một. Không thể tùy tiện đắc tội với người khác, nhưng nếu đã đắc tội rồi thì nhất định phải trảm thảo trừ căn, không thể để lưu lại cơ hội báo thù cho bất kỳ ai!

Hai đạo sĩ tựa hồ như không đồng ý với lời nói của hấn, sau cùng vẫn là Vương Sư Đình nói cho có lệ: “Được rồi, hiện tại là lúc chúng tôi và quý phái liên hợp, không thể cho phép bất kỳ chuyện gì ngoài ý liệu phát sinh, chỉ cần là có uy hiếp đối với chúng tôi, vậy thì nhất loại diệt trừ hấn trước tiên, để tuyệt hậu hoạn!”

Lão nói một cách vô cùng thần nhiên, tựa hồ như là một chuyện không đáng để nhắc đến, rồi lại nói tiếp: “Hôm nay tôi đã gặp mặt Diệp Thiên Vân, không phải là ngông cuồng như bên ngoài thường đồn đại, xem ra cũng là một người có tâm kếp. Ở một số chuyện nắm bắt vô cùng có chừng mực, không phải là Hình Ý chi ma như bên ngoài lưu truyền, tác phong hành sự rất lão luyện. Lời đồn đúng là không thể tin được.”

Lão đặt tay lên bàn rồi gõ nhẹ, sản sinh ra một tiết tấu vô cùng vi diệu, sau đó mới nói tiếp: “Công phu của hấn thực sự là không tầm thường, ít nhất trong đệ tử đồng bối của Võ Đang, người có sức đánh một trận với hấn quả thật là không nhiều, có lẽ chỉ có Mông Quân và Trần Trung Vĩ thôi!”

Hai đạo sĩ ở bên cạnh đều chấn kinh, quay đầu lại nhìn về phía Vương Sư Đình, nói: “Có thực lực như vậy ư? Phải biết rằng đệ tử mà tiểu sư đệ dạy ra, vậy trình độ không phải chỉ cao bình thường, nếu thực sự là vậy thì cũng thể coi thường thực lực của Hình Ý môn được!”

Vương Sư Đình gật đầu, tay cầm một kiện ngọc khí ở bên cạnh lên chơi, miệng nói: “Người này chỉ dùng một chiêu đã đánh bay Lê Phạm Dạ, xuất thủ cũng cực kỳ lão luyện, tiền đồ vô lượng!”

Nam tử mặc Tây trang cũng tán đồng, hấn nói: “Bởi vậy nhất định phải trừ khử tên này, nếu không đường hổ vi hoạn!”

Võ Đang nhìn lướt qua mấy người, nói: “Sau ngày mừng năm tháng năm, sau khi Diệp Thiên Vân rời khỏi Võ Đang mới trừ khử hấn được. Nếu để hấn chết ở Võ Đang, vậy thì sẽ khiến người ta đồn thổi, cứ để hấn sống thêm hai ngày nữa đi. Hai ngày này chúng ta sẽ hợp lực đối phó với Tiêu Hùng, không thể để tên tiểu tử đó được yên lành, nếu không không chỉ chúng ta không được vẻ vang, mà Tây phái của các anh cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng đó!”

Nam tử mặc Tây trang tựa hồ như cũng hiểu, đứng dậy ôm quyền nói: “Xin các đạo trưởng giúp đỡ nhiều hơn, nếu chúng tôi có được Hình Ý môn, vậy thì nhất định sẽ để Võ Đang vi tôn, giả sử như nếu thực sự thất bại thì đó cũng là số mạng! Khi Phó phái chủ chết, một hệ chúng tôi cũng không còn gì luyện tiếu đối với Hình Ý môn, cùng lắm thì tới Hoàng Tuyền một chuyến với phái chủ của chúng tôi thôi!”

Ba đạo sĩ Võ Đang cũng đứng dậy, Vương Sư Đình hồ hững gật đầu, nói: “Tất cả cứ theo quy củ mà chúng ta đã ước định, Võ Đang chúng tôi tuyệt đối sẽ không phá hỏng hiệp định đã ước định lúc trước, vẫn xin quay về chuyển cáo một tiếng, ngoài ra nếu thiếu nhân thủ thì chúng tôi cũng có thể phái ra mấy người!”

Nam tử mặc Tây trang vội vàng lắc đầu, nói: “Thế thì không cần, nếu là tranh đấu trong phái, các ông một khi xen vào, tính chất có thể sẽ thay đổi, cũng sẽ giống như lần trước. Dấu sao thì hiện tại chương môn của chúng tôi cũng chưa chết, hơn nữa còn có những lão gia hỏa đời thứ nhất ở bên cạnh nữa.” Nói tới đây liền dứt khoát bảo: “Chuyện cũng nói hết rồi, tôi xin cáo từ, mời!”

Bốn người rời khỏi Bích Lạc điện, Diệp Thiên Vân ngẫm lại cuộc đối thoại của bốn người, người trung niên vừa rời chắc chính là người của Tây phái, có thể là từ trước Phó Bách Sinh đã có hiệp nghị gì đó với Võ Đang rồi, hiện tại chương môn của Hình Ý môn sắp mất, cho nên định đoạt vị trí chủ nhân của Hình Ý môn, dựa vào Võ Đang. Nghĩ tới đây không khỏi ngẩn đầu nhìn, thấy đèn trong đại sảnh vẫn chưa tắt, xem ra mấy người đó lát nữa sẽ quay lại, cũng không tuột xuống xà ngang vội, nhìn xung quanh một vòng, đột

nhân cảm thấy có chút buồn cười, lần này đúng là dưới tình huống cấp bách phải là đầu trộm đuôi cướp rồi!

Hắn điều chỉnh lại tư thế, tối nay có thể nói là không phí công, bởi vì không chỉ thăm dò được tin tức của Tiêu Sát, hơn nữa còn nghe được một âm mưu nhắm vào Hình Ý môn. Đương nhiên bản thân Diệp Thiên Vân cũng có chút chán ghét đối với những âm mưu này, hắn thích loại cảm giác đơn thuần chứ không phải là kiểu sống hiện tại. Nhưng tin tức đối với hắn mà nói thì cũng quá quan trọng, nó có ảnh hưởng rất lớn đối với cuộc sống sau này của hắn! Giống như hôm nay, nếu không tới đây nghe trộm mấy người này nói chuyện thì vẫn không biết Võ Đang muốn động thủ với mình, tới lúc đó có thể chưa kịp phản ứng gì thì mạng đã ô hô rồi!

Mà Hình Ý môn bị Võ Đang toán kế, có thể là bởi vì quật khởi quá nhanh, lúc trước Tiêu Hùng khiến Trung phái quật khởi, nhưng chỉ nhìn thấy địch nhân trong Hình Ý môn, không thấy địch nhân trong võ lâm. Võ Đang và Thiếu Lâm đều sẽ không cho phép bất kỳ thế lực nào mạnh lên, hơn nữa còn đứng trên đầu họ, đây chính là quyền uy! Chỉ là vì như vậy, Võ Đang mới xuất thủ giúp Phó Bác Sinh. Thuận tiện đã kích thật mạnh Hình Ý môn. Lần này cho dù là Tiêu Hùng thành công thì đối với Hình Ý môn mà nói cũng có tổn thất không nhỏ, thực lực bị ảnh hưởng thì lấy gì mà đứng vững trong giang hồ. Nguyên khi đại thương là điều chắc chắn, chỉ là không biết sẽ bị thương tổn đến trình độ nào mà thôi!

Sa khi nghĩ tới những chuyện này, đại diện lại mở ra, ba lão đạo quay về điện Bích Lạc, Vương Sư Đình cười rất khí phách, vừa đi vừa nói: “Hình Ý môn thì sao chứ, Võ Đang chúng ta khổ tâm gây dựng nhiều năm, có một phái nào có thể chống đối nổi đâu!”

Chậm rãi ngồi vào giữa đại sảnh rồi mới bình tĩnh nói tiếp: “Sau khi tể bái Chân Võ đại diện, tôi muốn Hình Ý môn phải rơi vào tay chúng ta!” Trong ngôn ngữ lộ ra khí phách ta có cả thiên hạ, khiến người ta cảm thấy có chút cuồng ngạo, có điều với Võ Đang hiện tại mà nói, lão có thực lực để nói ra những lời như vậy, chỉ từ những người tuần tra vừa rồi cho thấy, ai cũng đều là hảo thủ cả. Những người này nếu được phái Võ Đang phái ra, có thể dễ dàng quét sạch một môn phái nhỏ, có điều với thanh danh của Võ Đang thì hiện tại không thể làm vậy, nên mới đổi một loại phương thức khác, muốn khiến Hình Ý môn phải phụ thuộc vào Võ Đang.

Diệp Thiên Vân thấy vậy cũng lạnh buốt trong lòng, đồ mưu cùng Vương Sư Đình chẳng khác nào bảo hổ lộ da. Hình Ý môn thực chất sẽ biến thành móng vuốt của Võ Đang, tới lúc sẽ không còn là Hình Ý môn nữa. Một khi xảy ra chuyện gì, vậy thì gặp xui xẻo trước tiên tất nhiên là Hình Ý môn. Chuyện gì cũng không được nói, căn bản là không còn tôn nghiêm. Quan trọng nhất chính là nói không chừng có một ngày Võ Đang sẽ hy sinh Hình Ý môn, hắn không biết những người này của Tây phái hiện tại đang nghĩ cái gì nữa.

Diệp Thiên Vân ở trong Hình Ý môn có mấy bằng hữu chân chính, Ngũ Vĩ có thể nói là người đầu tiên, Tiêu Sát cũng là một trong số đó, số còn lại chính là những đệ tử đời thứ nhất ở hậu sơn, đối với Diệp Thiên Vân cũng coi như là có ơn. Trừ những người này ra, sinh tử của Hình Ý môn cũng chẳng có quan hệ gì lớn tới hắn.

Quan hệ của hắn và Hình Ý môn cũng chỉ như vậy mà thôi, có điều đáng tiếc là người ngoài lại không thấy vậy, bọn họ sớm đã coi hai người là một thể, trong Hình Ý môn có Diệp Thiên Vân, mà phía sau Diệp Thiên Vân cũng có Hình Ý môn. Đối với dạng quan niệm này hắn cũng không có bất kỳ biện pháp nào để sửa đổi, dẫu sao thì thân phận trên giang hồ vẫn là môn đồ của Hình Ý môn. Nghĩ tới đây cũng cảm thấy không cần phải nghĩ nhiều như vậy làm gì, có một số chuyện đã bị hiểu lầm thì cứ để bị hiểu lầm đi, cho nên lại thò đầu ra nhìn.

Hai đạo sĩ gật đầu đồng ý với lời nói của Vương Sư Đình, đạo sĩ tên là Thanh Nguyệt nói: “Vậy chúng ta có thật sự phải giết Tiêu Sát không? Vạn nhất Tiêu Hùng thực sự thành công, vậy thì chúng ta có thể đứng ở phía đối lập với Hình Ý môn, tới lúc đó những lão gia hỏa của Hình Ý môn sẽ tìm chúng ta gây phiền phức! Tuy Võ Đang của chúng ta mạnh hơn họ nhiều, nhưng tôi cảm thấy vẫn không đáng trở mặt với họ, dẫu sao thì chúng ta là đồng bối, hơn nữa cũng từng kề vai sát cánh chiến đấu, vẫn có chút tình nghị!”

Vương Sư Đình giậm giậm chân, tựa hồ như là xác nhận vị trí của Tiêu Sát, miệng than: “Hình Ý môn tính đi tính lại thì cũng chỉ có vài người đó, chúng ta đều qua lại mấy chục năm rồi, thân thủ của bọn họ tuy độc, nhưng dẫu sao cũng không bằng chúng ta, hà tất phải để ý đến họ. Nếu nói tình nghị, cũng không tới

lượt chúng ta và họ nói. Cũng là Tiêu Hùng ở bên kia không có cách gì có thể nói nổi, nhưng đây cũng là yêu cầu của Tây phái trước khi hợp tác. Không giết Tiêu Sát, bọn họ cũng sẽ không cho rằng chúng ta thực sự có ý giúp bọn họ, cho nên người này chúng ta nhất định phải giết!”

Mấy người nói chuyện một lát rồi rời khỏi điện Bích Lạc, đèn ở đại sảnh lại được tắt đi.

Diệp Thiên Vân lúc này mới có thể buông lỏng, phải biết các cao thủ vô cùng miễn cảm đối với bên ngoài, chỉ cần hơi có tiếng động vậy thì khẳng định sẽ bị phát hiện, hẳn ở bên trên thậm chí còn không dám thở mạnh, chỉ sợ để mấy người ở bên dưới phát hiện. Đối phương là ba cao nhân hàng chữ Sư, trong Hình Ý môn tương đương với ba Vô Vi đạo nhân, một khi bị phát hiện thì chính là cử tử nhất sinh. Do đó đợi sau khi mấy người đi rồi, Diệp Thiên Vân mới dám hô hấp sâu mấy tiếng, khôi phục lại thân thể rồi nhanh nhẹn ôm lấy cột trượt xuống dưới.

Tiến vào hậu điện, lại cẩn thận tra xét một lượt, quả nhiên phát hiện ở sau đài cung phụng có một cánh cửa ngầm, cửa này chắc là nơi Tiêu Sát bị giam, hẳn nhẹ nhàng mở cửa ra, nhưng vẫn để phát ra tiếng “két”, lập tức thanh âm truyền đi rất xa.

Diệp Thiên Vân đợi một lát nhưng phát hiện không có ai đi lên liền bước vào, bên dưới tối đen thò tay không thấy ngón, thỉnh thoảng lại có tiếng nước chảy tí tách, trong không khí đầy mùi vị ẩm ướt, dạng địa phương này khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Bước khẽ xuống cầu thang, cầu thang rất hẹp, hai bên đều là thạch bích, với thân thể của Diệp Thiên Vân thì chỉ có thể để một mình hắn đi qua, hơn nữa còn phải cúi đầu cong người, nếu không thì thực sự có chút khó khăn.

Vào tới bên trong, Diệp Thiên Vân không dám tùy tiện thôi động cảm tri, cẩn thận lần mò từng bước về phía trước, đại khái sau khoảng một phút thì nhìn thấy ánh đèn yếu ớt, còn có tiếng nói khe khẽ, Tiêu Sát chắc là ở bên trong. Diệp Thiên Vân bước tới chỗ có bóng, hẳn có thể cảm giác được bên trong có hai người, đúng như Vương Sư Đình đã nói.

Chỉ nghe thấy một người thấp giọng nói: “Sư bá từ trước tới giờ chẳng an bài cho chúng ta được sống vui vẻ, lần này không ngờ còn bắt tới cái chỗ quỷ quái này. Mẹ nó, sớm biết vậy đệ thà xuống núi còn hơn, huynh xem những huynh đệ ở dưới núi so với chúng ta có phải là sướng hơn không, uống công đệ phí tâm luôn cúi để được tới đây.”

Người kia vừa cúi đầu dùng đũa gấp vừa trách cứ: “Sự đệ, đệ còn không biết ư, có bao nhiêu người hâm mộ vị trí của chúng ta đó, có thể trở thành tâm phúc của sư bá, chúng ta còn sợ không có ngày được nở mày nở mặt à? Hừ, tới lúc đó chúng ta còn không phải là...”

Cảm tri của Diệp Thiên Vân đã bao trùm cả tòa địa lao này, trong cả đại lao chỉ có năm người, có ba người bị giam trong lao phòng khác nhau, chắc là tù nhân, còn hai người kia chính là người canh gác. Hẳn có một trăm phần trăm có thể kích sát hai người mà không phát ra bất kỳ tiếng động gì, do đó, thôi không cần thận nữa, sử dụng hoạt bộ lao tới trước mặt hai người, thò tay ra tóm lấy cổ một người, phát lực một cái, cổ người ta lập tức rủ xuống.

Người kia vừa gấp thức ăn bỏ vào miệng thì thấy Diệp Thiên Vân, sợ đến nỗi mất lời cả ra ngoài, miệng vừa định hét lên thì tay một bàn tay to lớn đã kẹp lấy cổ mình, không kịp phát ra tiếng nào thì mất đã tối sầm, tiếp đó thống khổ như bị sắc nước, sau đó thì không biết gì nữa.

Tay kia của Diệp Thiên Vân bắt lấy đôi đũa của hắn, cả quá trình đều không gây ra tiếng động nào, có điều đầu mỡ trên đũa dính vào tay, không khỏi cảm thấy ghê ghê, bèn lau toàn bộ đầu dính trên tay lên người hai tên đã chết, dùng lực chà sát mấy cái, về mặt không chút thay đổi, giống như là chưa hề xảy ra chuyện gì.

Xem ra hai người này không có ngày để ngẩng cao đầu nữa rồi, bọn họ gặp phải Diệp Thiên Vân, quỹ tích nhân sinh cũng đều đã thay đổi.

Diệp Thiên Vân không còn là một sinh viên đơn thuần như trước kia, vì bị bạn gái phản bội mà giận quá thành ưu sầu, cũng không còn vì một túi lì xì năm đồng tiền mà hài lòng, càng không phải là vì một công việc tốt mà cố gắng học tập!

Hắn hiện tại là một võ giả, một võ giả chân chính, trong hiện thực tầm cầu sự đột phá của võ đạo. Đối diện với bất kỳ khó khăn nào cũng không chút sợ hãi, càng không sợ bất kỳ thế lực nào, chỉ cần là hắn muốn làm, vậy thì nhất định sẽ làm được. Hắn không thể không có nguyên tắc giết người, nhưng lại không chứng tỏ rằng hắn không giết người. Ngược lại, hắn giết người mới chân chính là không ngại gì hết, không chỉ lãnh khốc mà hơn nữa còn tàn nhẫn vô tình.

Cái chết của hai người không hề mang tới cho hắn một sự bất an nào, trong lòng của Diệp Thiên Vân cũng có một loại phản ứng rất vi diệu với dạng máu tanh này, đó là một loại hưng phấn. Sau khi cứu Tiêu Sắt ra hắn sẽ ngênh đón một trận đại chiến trước giờ chưa từng có, hắn có thể khẳng định trong trận chiến này sẽ gặp những đối thủ vô cùng cường đại, điều này càng khiến tâm lý của hắn có chút kích động.

Thực lực của Võ Đang sau trận chiến này khẳng định sẽ lộ ra ngoài, hắn có thể giao thủ với những đối thủ mạnh hơn, bản thân cái này cũng là chuyện đáng để cao hứng.

Sau khi đặt thi thể của hai người xuống dưới, quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, mấy căn phòng có người bên trong toàn bộ đều bị khóa, cho nên Diệp Thiên Vân liền sờ khắp người hai cỗ thi thể này, quả nhiên phát hiện chìa khóa, đây là thứ mà hắn học được trong điện ảnh, nhưng từ trước tới giờ không ngờ những gì trong điện ảnh lại giống với hiện thực đến vậy.

Có được chìa khóa rồi, Diệp Thiên Vân nhìn ba cánh cửa, cũng không biết Tiêu Sắt ở trong phòng nào, hiện tại thời gian cũng cấp bách, hắn đi mở bất kỳ một cách cửa nào cũng chỉ có xác suất ba mươi phần trăm, cho nên hắn dùng một phương pháp đơn giản nhất, trầm giọng gọi: “Đại sư huynh, anh ở đâu?”

Sau khoảng mấy giây, ba thanh âm ở trong ba căn phòng khác nhau đồng thời trả lời: “Ở đây!” Diệp Thiên Vân vẫn có thể từ giọng nói phân biệt sự khác nhau, không khỏi bật cười, xem ra người trong phòng đều nóng lòng muốn thoát khỏi, còn muốn lừa mình tới mở cửa, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cổ quái.

Có điều sau đó Tiêu Sắt rõ ràng là nóng lòng nhất, lớn tiếng nói: “Là tiểu sư đệ à? Tôi ở đây, cậu đừng tin bọn họ, bọn họ đều là lừa cậu cả đấy?” Hai người kia đồng thời cũng mặc nhận đáp án này.

Diệp Thiên Vân phân biệt phương hướng, buổi tối trong lao phòng không chỉ ẩm ướt tối tăm, lại còn tích lũy nhiều năm, bên trong có khí lạnh, khiến trên người hắn cảm giác có chút ướt át không được thoải mái. Trong gian lao phòng này không hề có điện, chỉ có một ngọn đèn dầu kếu cũ. Bởi vì hắn cũng muốn mau chóng rời khỏi nơi này, cho nên chạy thẳng đến gian phòng ở giữa, bởi vì lời nói chính là của Tiêu Sắt truyền ra.

Có điều tiếp theo ở hai bên đều đồng thời truyền ra tiếng kêu cứu, thanh âm của một người bên trong còn có chút thô lỗ, tựa hồ như không muốn bỏ qua cơ hội trước mắt, nắm chặt mỗi một giây thời gian. gấp gáp nói: “Tiểu huynh đệ, tôi xin tự báo danh, tôi tên là Ngô Lập Sâm, là người của Thái Cực môn, câu thuận tiện thả tôi ra luôn đi, sau này tôi đảm bảo sẽ trả ơn cậu. Cho dù cậu muốn mặt trăng trên trời, lão ca ta cũng sẽ nghĩ biện pháp hái xuống cho cậu, có yêu cầu gì thì chỉ cần cậu mở miệng, cái gì tôi cũng đáp ứng cậu hết!” Người này cũng rất biết thuận nước đẩy thuyền, phân biệt ra giọng nói của Diệp Thiên Vân liền đáp lời ngay.

Diệp Thiên Vân vừa dùng chìa khóa mở khóa vừa do dự trong lòng. Người này quá cầu thả, một người đàm diện kiện sao vừa mở miệng ra đã bày tất cả lên bàn, không khỏi cười, nhưng không trả lời.

Người này vừa nói xong, người kia cũng mở miệng, chậm rãi nói: “Vị bằng hữu này, thả chúng tôi ra cũng có chỗ tốt đối với cậu, tôi nghĩ cái này cậu cũng minh bạch phải không. Ít nhất thì có thêm một bang thủ có sức.” Người này nói rất hiền hậu, có điều tâm tư lại rất cẩn thận, không phạm phải sai lầm như người vừa rồi. Hơn nữa trong lời nói còn lộ ra ý chỉ thả một người ra thôi là được rồi, vào thời khắc quan kiện này mà có được phần tâm cơ như thế, xem ra cũng không phải là hạng dễ chơi.

Diệp Thiên Vân không trả lời, nhưng trong lòng lại phòng bị người này, đúng vào lúc này ổ khóa vang lên tiếng keng. Diệp Thiên Vân lùi ra sau một bước rồi kéo cửa ra, Tiêu Sắt quả nhiên đang ở bên trong, may mắn là không bị còng tay hay còng chân, nếu không thì lại phí một phen công phu, bên trong lao phòng rất sạch sẽ, có một cái bàn, còn có nhà xí.

Tiêu Sắt rõ ràng là cũng không ngủ yên ở trong đây, hai mắt của hắn đầy tia máu, quần áo bởi vì nơi đây quá ẩm ướt nên cơ hồ như có thể vắt ra nước. Nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì mắt không khỏi đỏ lên, bước

lên trước ôm lấy Diệp Thiên Vân, miệng kích động nói: “Tiểu sư đệ, cậu quả nhiên tới rồi!”

Tiêu Sát rất hiểu tính tình của Diệp Thiên Vân, đối với địch nhân thì ngoan độc, đối với bằng hữu thì lại rất tốt! Mấy chữ này dùng lên người hắn thì hoàn toàn phù hợp, hơn nữa Diệp Thiên Vân lớn gan, tâm tư cẩn mật, đối với mọi chuyện đều vô cùng cẩn thận, lúc trước khi hắn giao du với Diệp Thiên Vân cũng là coi trọng điểm này, cho nên mới không ngại khó ngại khổ mà tận lực giúp đỡ hắn, nói tới cùng thì đúng là đáng để kết giao. Quả nhiên hôm nay Diệp Thiên Vân đã hồi báo cho hắn, trong lòng không khỏi cảm thấy cay cay. Tại Võ Đang cường giả như mây, có thể một mình mạo hiểm, tìm tới và cứu một người ra ngoài, như vậy cần phải có dạng năng lực như thế nào!

Khảo nghiệm một người thường thường đều phải vào thời khắc quan kiện, Diệp Thiên Vân chính vào thời khắc này đã dũng cảm đứng ra, phần tình nghị này Tiêu Sát cả đời cũng không trả nổi. Tiêu Sát sau khi thấy Diệp Thiên Vân, mắt lệ không khống chế nổi mà tuôn ra, dùng mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân, dùng tay nắm thật mạnh vào vai hắn.

Diệp Thiên Vân không nói gì, hắn sau khi gọi điện thoại cho Tiêu Hùng, từ trong lòng đã sinh ra cảm giác đồng tình với Tiêu Sát, có một người cha lãnh khốc như vậy, bất kỳ ai cũng không được dễ chịu. Hắn gật đầu, nói: “Đi, chúng ta ta rời khỏi Võ Đang!” Nói xong liền kéo Tiêu Sát ra khỏi lao phòng, định rời khỏi nơi này.

Cơ hồ như là đồng thời, Ngô Lập Sâm vừa rồi cầu cứu lại tiếp tục khẩn cầu: “Tiểu huynh đệ, cậu phải như thế nào mới chịu cứu tôi hả!” Trong lời nói có thể nghe ra sự chán nản vô cùng, giống như là một kẻ ăn mày vậy. Không, có khi còn không bằng được ăn mày.

Diệp Thiên Vân cũng không có thời gian để cứu họ, hiện tại hắn và Tiêu Sát bản thân mình còn khó giữ, lại cứu thêm người một khi bị phát hiện, vậy thì mục tiêu càng lớn, hơn nữa chưa biết được liệu cứu người ra rồi thì họ có trở mặt vô tình hay không. Để phòng việc ngoài ý muốn, hắn thà không cứu còn hơn, giang hồ hiểm ác, tất cả chỉ cần có thể tự bảo vệ mình thì bất kể là làm gì cũng đều hợp với quy tắc.

Diệp Thiên Vân định đi, nhưng Tiêu Sát lại đột nhiên kéo hắn một cái, thấp giọng nói: “Thiên Vân người này tôi biết, lão chính là phó môn chủ của Thái Cực môn, có điều lão đã biến mất tám năm rồi, sao lại chạy tới đây nhỉ?”

Diệp Thiên Vân có chút ý vị nhìn Tiêu Sát một cái, Hình Ý môn đang phải đứng ở thế đối lập với Võ Đang, nếu lúc này cứu Ngô Lập Sâm ra, vậy thì sẽ có thêm một trợ lực, giảm bớt đi áp lực đối với Hình Ý môn. Hắn cân nhắc một chút, sau đó lắc đầu nói: “Đại sư huynh, giang hồ hiểm ác, cứu lão cũng chưa chắc đã có lợi, nhưng nếu cứu hắn ra để rồi liên lụy chúng ta bị Võ Đang phát hiện, vậy thì chúng ta sẽ thực sự rơi vào hiểm cảnh, huynh suy nghĩ kỹ đi!”

Lúc này người kia mới cười nói: “Vẫn là tiểu huynh đệ chu toàn, cứu hắn không nhất định là chuyện tốt đâu. Vạn nhất vào thời khắc quan trọng mà lại trở mặt, vậy thì các cậu đừng hòng có cơ hội thoát khỏi đây!”

Tiêu Sát tựa như đang suy nghĩ, sau đó hơi gật đầu rồi nghe theo lời Diệp Thiên Vân, hai người cùng nhau rời khỏi. Nhưng không ngờ lại nghe thấy tiếng Ngô Lập Sâm tức giận nói: “Lão thất phu, ta ở đây tám năm, chưa bao giờ thấy người lảm lời như hôm nay, Võ Đang có thù không đội trời chung với ta, huống chi người tới đây còn sớm hơn ta, nhìn người hiện tại cũng trung khí đầy đủ, chẳng lẽ người thích sống ở đây lắm à?” Bởi vì nguyên nhân quá phần nộ cho nên giọng nói biến thành hơi lạnh lạnh.

Người đó cười ha ha, trong phòng đầy tiếng vang, hắn cười to, nói: “Ta nguyện ý đấy, người có thể làm gì ta nào?” Nói xong còn dùng giọng mũi đầy khiêu khích hừ hai cái.

Ngô Lập Sâm ngay cả thanh âm cũng biến thành run rẩy, đột nhiên dùng lực đập mạnh vào cửa sắt nghe đến “choang một tiếng”, khiến cho cả địa lao rung rung, rồi mở miếng mắng người đối diện.

Diệp Thiên Vân không khỏi sợ run lên, nhưng ngay lập tức lại trầm giọng nói với người đó: “Tiền bối quả nhiên giỏi tâm kế. Sau khi chọc giận Ngô Sâm tiền bối khiến lão làm loạn lên, bức chúng ta không thể không dẫn các người ly khai, là tôi không nghĩ chu toàn!”

Tiêu Sát cũng bị tiếng này dọa cho sợ gần chết, có chút tức giận, có điều nghe thấy lời của Diệp Thiên Vân thì cũng bình tĩnh lại. Bên trên đây chính là điện Bích Lạc, hơn nữa hiện tại là buổi đêm nên rất yên tĩnh.

Vạn nhất bị nghe thấy âm thanh gì, vậy thì sẽ nhốt bọn họ lại, không ai có thể thoát được, lúc đó thì hoàn toàn bị giam ở đây rồi.

Người đó cười cười như đang rất đắc ý, cũng không che giấu nữa, nói: “Vẫn là tiểu huynh đệ hiểu chuyện!” Nói tiếp: “Các cậu có thể đi, có điều lại không thể ngăn cản chúng tôi phát ra tiếng động! Tôi dám đảm bảo, nếu tạo thêm mấy tiếng nữa, người bên trên khẳng định sẽ nghe thấy. Phòng ngự của Võ Đang không phải là đùa đâu, một khi bị phát hiện thì sẽ gặp họa đấy!”

Diệp Thiên Vân biết người này rất âm hiểm, nhưng hiện tại không có biện pháp để đối phó với hắn, liền cười hai tiếng, nói: “Ông nói xem là người của phái nào, tên là gì để tôi còn xét!” Dẫu sao thì hiện tại hắn cũng không thể đơn độc cùng Tiêu Sắt chạy trốn, chỉ có thể thả hai người này ra, không bằng lúc này cứ bàn điều kiện đã.

Người đó nghe xong liền trở nên trầm mặc, sau hai giây tựa hồ như nhớ tới hiện tại mình đang ở chỗ nào, liền nói thẳng: “Tiểu huynh đệ, tôi cũng không nói lời thừa làm gì, tên thì tôi không muốn nói, cậu cứu tôi ra thì tôi nhất định sẽ không làm liên lụy tới cậu, cũng sẽ không thiếu chỗ tốt cho cậu!”

Diệp Thiên Vân nghe xong không ngờ lại tin ngay, người này lúc nói rất thành khẩn, nếu so sánh lời hứa hẹn của hai người thì hắn lại tin lời của người sau hơn, bởi vì những gì mà Ngô Lập Sâm nói quá không chân thực. Con người đều có dự vọng, vậy mà hắn lại đem tất cả mọi thứ cho anh, vậy thì trừ phi anh là người chết, nếu không thì là hắn phải chết, nói chung là hai người không thể cùng sống.

Tiêu Sắt thấy Diệp Thiên Vân lúc này vẫn chưa đi, trong lòng nôn nóng, liền nhắc nhở: “Tiểu sư đệ, tốc độ phải nhanh, tôi thấy tiếng động vừa rồi có tám chín phần là kinh động tới người bên trên rồi.”

Thời gian quá ngắn, Diệp Thiên Vân chỉ đành dứt bỏ tất cả mọi chuyện, trực tiếp mở miệng nói điều kiện: “Tôi cũng không cần thứ gì của các người cả, chỉ cần sau khi ra ngoài thì lập tức chạy theo hướng ngược lại với chúng tôi, chúng ta không thể tụ ở một chỗ được, nếu không thì kiểu gì cũng chết hết!”

Người đó cười hai tiếng, sau đó nói với giọng đầy hào khí: “Xin bằng hữu yên tâm, tôi nói lời thì sẽ giữ lời, chỉ cần thả chúng tôi ra thì quyết sẽ không làm liên lụy tới các cậu, mỗi người sẽ đi một hướng!”

Ngô Lập Sâm ở bên kia cũng nói: “Được, có cơ hội nhất định sẽ báo đáp!” Trong tiếng nói lộ ra vẻ vui mừng.

Diệp Thiên Vân cũng không dây dưa nữa, bước lên trước mở cánh cửa bên trái ra trước, Ngô Lập Sâm miệng rộng mũi to, mắt như chuông đồng, thân hình cũng không tính là kiện tráng, đầu đầy tóc, có điều trong mắt thì tinh khí thần đều thịnh vượng, tuổi cũng không thể nhìn ra được. Hắn thấy Diệp Thiên Vân thì hai mắt không khỏi sáng lên: “Quả nhiên là thiếu niên anh hùng!” Nói xong liền bắt đầu hoạt động thân thể, điều chỉnh trạng thái, vui mừng như chim thoát lồng.

Diệp Thiên Vân lại mở cánh cửa còn lại ra, sau khi nhìn thấy người đó thì trong lòng lập tức kinh ngạc, người này thân hình cao chừng hai mét, thân thể giống như một bức tường, cơ nhục toàn thân giống như là rắn bò trên than sắt.

Bị nhốt ở đây trong thời gian dài như vậy, da thịt có chút trắng bệch, khuôn mặt cương nghị, trên mặt có một vết sẹo từ bên trái trán kéo dài xuống tận cổ, giống như là một con rết sống sờ sờ, khiến hắn trông rất dữ tợn. Càng đáng sợ hai là trên hai chân bị khóa hai chiếc xích sắt, trên xích sắt lại buộc hai quả cầu sắt hình tròn, quả cầu sắt này phải to bằng hai quả bóng rổ. từ hình dáng thì chỉ có thể đoán ra là tuổi không lớn, nhưng hai hàng tóc mai trắng như tuyết và hai hàng thọ mi đã bán đứng lão.

Tiêu Sắt nhìn thấy thân hình của người này thì da đầu có chút ngứa ran, hắn ở trong võ lâm chưa từng thấy người như thế này, thậm chí ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua, Ngô Lập Sâm của Thái Cực môn cũng không có loại đái ngộ như vậy, nhưng người trước mặt thì lại bị xiềng xích trên người, không biết là nhân vật cấp bậc nào.

Ngô Lập Sâm nhìn thấy lão, sắc mặt lập tức biến thành trắng bệch, nói: “Thì ra là người! Lão bằng hữu hơn chục năm, hôm nay mới được gặp mặt thật!” Về mặt âm tình bất định có chút sợ hãi, giống như là nhìn thấy quỷ.

Diệp Thiên Vân quan sát lão, trong lòng cũng phải khen thầm thân hình này, có điều vì lời nói vừa rồi nên không khỏi lai lịch của lão! Trên mặt người này nếu như không có vết sẹo, vậy thì cũng coi như là một người đàn ông anh tuấn, ít nhất thì hiện tại vẫn có thể nhìn ra tướng mạo đầy anh khí. Hơn nữa thân thể cường tráng, thể hiện ra vẻ đẹp dương cương, nếu như không có vết sẹo, vậy thì khí chất của lão có thể nói là tốt nhất trong những người mà Diệp Thiên Vân nhìn thấy kể từ khi xuất đạo đến nay! Có điều nhìn thấy hai quả cầu sắt to lớn thì lập tức trầm giọng nói: “Ông làm cách nào mà mang chúng ly khai được?”

Người này cười cười, kẹp hai quả cầu sắt lên cửa để cố định, sau đó đột nhiên hít sâu một hơi, dưới ánh mắt kinh dị của mấy người, đột nhiên cơ nhục toàn thân không ngừng bành trướng, toàn thân giống như một quả bóng da căng phồng đột nhiên phát lực, lập tức giật đứt đến tận gốc hai xích sợi xích sắt to như cánh tay con gái.

Thân thể của Tiêu Sắt bất giác run lên một cái, hẳn có một loại cảm giác rằng, Võ Đang có lẽ sẽ gặp phiền phức không nhỏ đâu.

Hai tiếng vang lanh lảnh như gõ vào tim mọi người, quá cường hãn rồi! Trên người của Diệp Thiên Vân cũng có công phu ngoại gia, nhưng với thực lực của hắn thì không thể sử dụng lực đạo này, ngoại gia chú trọng nhất lực hàng thập hội, thân thủ của đại hán này thực sự khiến người ta phải lú lutz không nói lên lời.

Cái gọi là nhất lực hàng thập hội chính là dùng man kinh để hàng phục các loại kỹ pháp đả đấu, nhất lực hàng thập hội trên cơ bản thuộc về luyện pháp của công phu ngoại gia, người này tất nhiên là thuộc ngoại gia rồi. Đặc biệt là thân hình cao hai mét, thân thể săn chắc thô tráng, cơ nhục toàn thân giống như rồng cuộn, khiến ai nhìn thấy cũng phải sợ hãi ba phần.

Đại hán cười ha ha hai tiếng, hoạt động thân thể rồi nhìn ánh mắt có chút ngốc trệ của mấy người, không khỏi đắc ý: “Hai cái thứ đồ chơi này trời tôi mấy năm rồi, cũng có chút cảm tình.”

Diệp Thiên Vân nhìn chằm chằm vào xích sắt rồi mới có chút hiểu ra, chỗ gãy đứt của xích sắt rất chỉnh tề, rõ ràng là đã động chân tay vào rồi, xem ra người này từ lâu đã có tâm tư đào thoát.

Khác với Ngô Lập Sâm, trong mắt hắn rõ ràng lộ ra ánh mắt cừu hận, sau đó lại nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân, lộ ra vẻ thân cận, gật đầu rất có thâm ý, nói: “Rất tốt, tuổi nhỏ không kiêu mà cũng không nóng nảy, rất tốt! Là một nhân tài hành tẩu giang hồ đây!” Nói xong liền đổi giọng: “Hôm nay cậu thả tôi ra, tôi đã thiếu cậu một phần nhân tình, cậu tên là gì? Ngày sau tất sẽ báo đáp!”

Diệp Thiên Vân và Tiêu Sắt lại thêm Ngô Lập Sâm, ba thân hình của bọn họ mới có thể tích tương đương bằng đại hán này, ngay cả khi nói chuyện với hắn cũng phải ngẩng lên, Tiêu Sắt vừa muốn đáp lời, Diệp Thiên Vân lại lắc đầu: “Bằng hữu giang hồ, không tất phải báo danh tính làm gì, chúng ta tốt nhất nên mau rời khỏi đây đi, nếu không lát nữa người của Võ Đang sẽ tới nhốt chúng ta ở đây thì có cánh cũng khó bay!”

Tiêu Sắt vội vàng gật đầu, sau khi thoát khỏi đây thì thả hồ mà nói chuyện, nơi đây quá nguy hiểm, hơi vô ý một chút sẽ bị người của Võ Đang phát hiện.

Đại hán nghe xong câu nói của Diệp Thiên Vân cũng có chút hân thưởng hắn, nhưng trong miệng lại hồ hững lắc đầu, nói: “Chúng ta không gấp, Võ Đang này không dễ vào, ra còn khó hơn! Nơi đây bị núi bao quanh, nếu muốn thoát ra thì khó càng thêm khó. Phòng ngự bên trong Võ Đang không nói là thiên hạ đệ nhất, thì cũng không kém Thiếu Lâm là bao. Tôi tuy bị nhốt nhiều năm, nhưng lại nắm rõ như lòng bàn tay đối với rất nhiều thứ của Võ Đang!”

Lão thở dài một hơi rồi tiếp tục nói: “Nếu không phải là tôi tranh cái lợi nhất thời, cũng sẽ không bị nhốt mười mấy năm, trong chu vi mấy chục dặm của Võ Đang đều thuộc phạm vi thể lực của bọn họ, nếu chúng ta chạy ra rồi bị đuổi theo, vậy thì cái đón chờ cậu là một kiếm trảm. Tới lúc đó các cậu muốn chạy quả thực là vọng tưởng. Tôi từng tự mình thử qua, nếu muốn an toàn từ đây thoát ra, vậy nhất định phải tính mưu trước rồi sau đó mới hành động!”

Ngô Lập Sâm nghĩ một lát rồi tán đồng: “Không sai, trong đây nói một cách tương đối thì vẫn tính là an toàn, trừ lão thất phu đó ra, bình thường không có ai tới đây, ở thêm một lát chắc cũng không sao đâu!”

Tiêu Sắt nghe thấy lời nói của người này, trong lòng cũng bình ổn lại, trong lời nói của cự hán này có một loại khí chất bao dung cả núi và biển. Tuy tướng mạo hung ác, nhưng từ trong giọng nói tựa hồ như lại chứng tỏ rằng không phải là loại người như vậy, khiến người ta bất giác sinh ra một loại hào cảm, đây chính là ấn tượng đầu tiên.

Tiêu Sắt nhìn Diệp Thiên Vân một cái, đối với hắn mà nói thì Diệp Thiên Vân chính là người đáng tin cậy, thấp giọng nói: “Tôi thấy chúng ta hiện tại không thể cầm đầu mà chạy được. Nếu như vậy thì đối với chúng ta mà nói thì thực sự là có tai hại rất lớn, chỉ có hợp lại với nhau mới có thể phát ra uy lực lớn nhất, chúng ta lúc đó mới có cơ hội đào sinh!”

Diệp Thiên Vân sao mà không biết điều đó, hắn vừa rồi nói vậy là sợ hai người này trong lòng có ý đồ, tới thời khắc quan kiện lại lôi hắn và Tiêu Sắt ra làm mồi, sau đó thoát khỏi Võ Đang. Hiện tại xem ra hai người này không giống như loại người đó, cho nên cũng không phản đối. Có điều hắn trong lòng vẫn có một tầng phòng tuyến, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Ở cùng một chỗ với người ta, đặc biệt là người của võ lâm thì phải thật cẩn thận, nếu không không biết lúc nào sẽ bị đánh lên cho một cái, kết quả cuối cùng chính là hắn và Tiêu Sắt trở thành hai cổ thi thể.

Đại hán rõ ràng là nghe thấy lời của Tiêu Sắt, lão nhíu mày, thuận miệng hỏi: “Các cậu không phải là người của Võ Đang sao? Vậy sao mà lại tới Võ Đang này?”

Tiêu Sắt thấy mấy người tề tâm hiệp lực, hào khí bỗng dưng sinh ra, trong lòng đối với việc chạy thoát đã có không ít lòng tin, lập tức đáp: “Chân Võ đại diện của Võ Đang được khánh thành, không ít nhân sĩ giang hồ tới Võ Đang để quan lễ?” Hắn nói xong câu này thì hai mắt lại sáng lên, chỉ cần có nhân sĩ võ lâm, vậy thì hi vọng đào sinh nhiều lên không ít.

Ngô Lập Sâm và đại hán ở trước mặt thì lại khác, trong mắt bọn họ là vẻ trông chờ, bất kỳ ai bị nhốt ở đây nhiều năm đều như vậy, cả ngày chỉ một mình sống trong một căn phòng vừa tối tăm lại vừa ẩm ướt, trường kỳ sẽ khiến người ta phát điên, may mà hai người này không phải là hạng tầm thường, cũng nhờ vậy nên mới có thể sống tới hiện tại.

Ngô Lập Sâm nắm lấy tay Tiêu Sắt, có chút nóng lòng, hỏi: “Nơi đây có người của Thái Cực môn chúng tôi không? Tôi có nhiều không?”

Đừng nói là Tiêu Sắt, cho dù là Diệp Thiên Vân cũng không nắm rõ về cái này, Thái Cực môn tuy cường đại, có điều lại luôn đứng ngoài thị tuyến, làm chuyện gì cũng rất thu mình, mấy ngày nay căn bản là không nhìn thấy người của Thái Cực môn, do đó hai người đều lắc đầu.

Ngô Lập Sâm không khỏi có chút thất vọng, có điều tựa hồ như nghĩ rằng lát nữa có thể thoát ra nên lại cao hứng, cười ha ha, nói: “Xem ra tôi cũng nên về gặp đồng môn của tôi rồi, Thái Cực môn chắc cũng mạnh hơn rồi!” Trong con mắt biến thành đầy hi vọng đó cũng nói hết được oán niệm mấy năm nay bị nhốt tại Võ Đang.

Diệp Thiên Vân nghĩ một lát, cũng không nghĩ nên lợi dụng nhân sĩ giang hồ tới quan lễ như thế nào, liền hỏi: “Tiền bối, vậy ông có kế hoạch gì không?” Lời nói của hắn cũng cực kỳ thành khẩn, hắn vốn không phải là một người tự cho mình là thông minh, hơn nữa đối với những ý kiến hay hoặc là kiến nghị tốt đều có thể khiêm tốn tiếp thu, đặc biệt là vào thời khắc mấu chốt như thế này.

Đại hán hơi trầm ngâm, sau đó cố gắng làm dịu bầu không khí trước mắt, nói: “Tiền bối cái gì, tôi họ Trần, cậu cứ gọi tôi một tiếng Trần lão ca đi.” Lão nhìn mấy người ở xung quanh, đây là tất cả nhân thủ có hiện tại, cũng không cố làm ra vẻ huyền hư nữa, nói thẳng luôn: “Tôi cũng có một biện pháp! Chúng ta hỏa thiêu Võ Đang, sau đó lợi dụng người quan lễ, khiến cho toàn bộ nhân sĩ giang hồ sống ở đây loạn hết lên, rồi nhân cơ hội chạy ra ngoài!”

Tiêu Sắt và Ngô Lập Sâm không khỏi hít một hơi lạnh. Kế mưu đúng là kế hay, hỏa thiêu Võ Đang, cái này đúng là một hành động vĩ đại. Không ít kiến trúc Võ Đang đều là làm từ gỗ, chỉ cần có thêm một chút gió, vậy thì kế này có tám chín phần mười là thành công, có điều chiêu này cũng quá ác độc. Phóng hỏa rồi, khi tất cả nhân sĩ võ lâm đều bị thiêu, nhân lúc loạn mà chạy ra. Hiện tại như thế này là an toàn, nhưng sau này thì phải làm sao, Võ Đang vạn nhất bị thiêu rồi, vậy thì tất cả cừu hận sau này toàn bộ sẽ tập trung lên đầu mấy người. Võ Đang khẳng định sẽ phái cao thủ đi khắp nơi truy sát họ!

Tiêu Sắt có chút do dự, nói: “Như vậy thì quá tuyệt tình rồi, nếu thực sự bị phát hiện, vậy chúng ta khẳng định sẽ gặp phải sự báo thù của Võ Đang, hậu quả ai có thể chịu nổi đây?” Hắc và Diệp Thiên Vân đều là người của Hình Ý môn, hắc không thể không nghĩ về phương diện này. Có điều bất giác nhìn về phía ngọn đèn dầu không tính là sáng ở góc tường, rõ là cũng rất động tâm với ý kiến của lão.

Diệp Thiên Vân thấy hắc tới lúc này mà vẫn còn nghĩ cho Hình Ý môn, không khỏi cười nhạt một tiếng, Tiêu Hùng vì Hình Ý môn mà vứt bỏ hắc, hắc hiện tại có thể vẫn chưa biết. Diệp Thiên Vân không định nói cho hắc, bởi vì đối với Tiêu Sắt mà nói thì như vậy có chút quá tàn nhẫn.

Ngô Lập Sâm tựa hồ cũng đang do dự, có điều nghe thấy lời nói của Tiêu Sắt, trong mắt cũng biến thành oán độc, nói: “Tuyệt tình ư? Tôi cũng lấy thân phận khách nhân tới Võ Đang, ai ngờ bị bọn chúng nhốt gần chục năm, thế không tính là tàn nhẫn à? Hắc bắt nhân thì ta bắt nghĩa, thế cũng không thể trách là chúng ta ác được! Chỉ sợ chúng ta bị Võ Đang phát hiện cũng khó mà thoát được kết cục phải chết, đã đều là chết, chúng ta còn quản chuyện sau này làm quái gì? Cho dù tôi chạy không thoát thì trước mặt cũng có thể trút được oán khí trong lòng!”

Diệp Thiên Vân hơi gật đầu, sau đó thở dài một hơi, biểu hiện đồng ý! Hắc nhìn đại hán họ Trần một cái, võ công và tâm kế của người này đều lợi hại như nhau, e rằng năm đó lúc chưa bị nhốt cũng là một nhân vật phong vân! Từ sau khi lão vào địa lao, mỗi một bước đều nằm trong sự không chế của đại hán này! Càng quan trọng hơn là lão lợi dụng tình thế để chủ động tính kế hại Võ Đang, phóng hỏa hơn phân nửa là muốn hãm sự oán hận đối với Võ Đang, cho nên mới nghĩ ra một chiêu này.

Diệp Thiên Vân nếu tự mình ra ngoài thì cũng không thành vấn đề, quan trọng là còn có Tiêu Sắt. Hai người rất dễ bị người ta phát hiện, mục tiêu cũng rất lớn. Chạy khỏi Võ Đang thì dễ bởi vì địa phương của Võ Đang cũng không tính là lớn, cho dù bị phát hiện thì cũng có thời gian để đào tẩu, nhưng vấn đề là làm thế nào để xuống núi, làm thế nào thoát khỏi phạm vi thế lực của Võ Đang, đây mới là chỗ then chốt của quá trình đào sinh. Hắc cũng không quen thuộc với địa giới của Võ Đang cho lắm, hiện tại nghe đại hán nói ra kế này, trong lòng cũng rung động.

Ba người thương lượng xong kế sách, liền bắt đầu hành động, Ngô Lập Sâm và Tiêu Sắt tràn đầy lòng tin đi trước nhất, mà Diệp Thiên Vân thì cùng đại hán đi phía sau, cơ hội chỉ có một lần, chỉ xem bọn họ có thể nắm bắt được hay không.

Đại hán vừa đi vừa xách cầu sắt vừa rồi còn móc trên chân, không ngờ lại không có một chút ảnh hưởng nào tới tốc độ, vừa đi vừa lạnh lùng nói: “Phái Võ Đang cũng cấp cho tôi một binh khí vừa tay đây, mỗi hạn mười năm tất cả ở trên quả cầu sắt này, tối nay tôi sẽ trả lại hết cho chúng.”

Diệp Thiên Vân vừa rồi xách thử quả cầu sắt, cảm thấy có chút cật lực, đại hán lấy thứ này làm binh khí không khỏi khiến hắc thâm kinh hãi trong lòng. Quả cầu này đặc ruột, ít nhất cũng phải hơn một trăm kilogam, thực lực của người này khẳng định là vượt qua phạm trù lý giải của hắc. Vật nặng như thế này ở trong tay lão mà như không có vật gì, đây chính là thực lực. Trên con đường võ học, hắc lại tiến thêm một bước, bởi vì đại hán mà hắc vừa cứu ra này đã khiến cho hắc được đại khai nhãn giới, tựa hồ như một mục tiêu võ học mới đã mọc rễ nảy mầm trong tâm của hắc. Mà một loại cảnh giới võ học khác cũng đang đợi hắc lĩnh ngộ.

Lúc ít người có thể bằng vào tay không mà chiến, nhưng một khi có nhiều người thì cần phải có một loại hung khí để uy hiếp địch nhân, khiến người khác không dám tùy tiện tiếp cận.

Trong tay Tiêu Sắt thì cầm một ngọn đèn dầu, hai tay cầm rất cẩn thận, đèn dầu ở nơi đây chính là một bộ phận quan trọng nhất trong hành động hôm nay, nếu như đánh rơi vậy thì tất cả mưa đổ toàn bộ đều chỉ là nói xuông.

Từ địa lao lên trên, tất cả đều không có gì nguy hiểm, không khỏi không khiến bọn họ thâm kêu may mắn, tới hậu điện, bên trong là một mảng tối om, tất cả mọi người đều phải mò mẫm tiến về phía trước! Diệp Thiên Vân cũng bất chấp tất cả mà đi ở trước tiên, mắt hắc rất tinh, do đó có tác dụng để hướng đạo.

Mấy người đều đang cảm thấy may mắn vì có thể thoát ra khỏi nhà lao thì cửa đột nhiên mở ra, từ bên ngoài có hai người cầm đèn lồng bước vào. Đại điện căn bản không có chỗ để giấu mình, bốn người bị nhìn

thấy ngay, hai đệ tử của Võ Đang rõ ràng là trong nhất thời không kịp phản ứng lại, cả hai đều đứng ngây ra.

Ngô Lập Sâm cùng Tiêu Sát đi phía trước, đại hán họ Trần và Diệp Thiên Vân đi phía sau. Ngô Lập Sâm ngay lúc nhìn thấy hai người liền đến trước mặt đối phương, bàn tay khê vươn ra, đặt lên ngực đối phương, năm ngón tay xòe rộng. Trong nháy mắt người bên trái đã bị cấp đi.

Người bên cạnh nhận thấy tình thế không hay, lập tức lùi về phía sau, định với lấy cửa yểm hộ phía trên, hi vọng có thể cản trở được đòn ra tay của đối phương. Ngô Lập Sâm tay cấp người, mắt lại để ý kẻ bên kia trong lòng nóng như lửa đốt. Nếu kẻ này chạy thoát được thì kế hoạch vừa mới định ra sẽ tiêu tan luôn. Thế khác nào việc thoát khỏi Võ Đang khó như lên trời đây!

Trong khoảnh khắc vị đại hán họ Trần trong tay cầm đích thiết liên, kéo căng về phía sau. Quả bóng sắt trăm cân giờ như là quả bóng da ngoan ngoan, vừa vắn nâng lên trước ngực, thân hấn căng về phía sau thành hình cung, tức tốc xuất thủ đẩy quả cầu về phía trước

Thiết cầu giống như có linh tính, vút nhanh như mũi tên, nhận định đúng đích ngắm rồi lao vút về phía trước, kèm theo là tiếng gió rít wu...wu...u...u. Âm thanh ma sát của nó làm cho người ta lạnh run người. Không chỉ có lực đạo kinh người mà tốc độ cũng làm cho đối phương khó mà phòng bị.

Trong chớp mắt công phu đã đánh trúng mặt của đệ tử Võ Đang. Tốc độ thế này, lực đạo thế này, căn bản là không ai có thể tiếp được. Tích tắc thiết cầu chạm tới đầu, não bộ đã như một quả dưa hấu bị xe ngựa nghiền nát, óc vỡ toang. Không một chút âm thanh nào phát ra mà đã thành tử thi không đầu.

Trái lại đại hán sau khi đánh chết đối phương, hai chân mở ra từ từ, cơ thể hạ xuống liền giật thiết cầu trở về. Tay nắm chặt thiết liên kéo, thiết cầu giờ ngoan ngoãn không một chút ác tính nào. Công phu giết người của hán có thể gọi là nghệ thuật, sử dụng thiết cầu như đang đùa giỡn với tiểu bằng hữu vậy.

Cùng lúc đó, Ngô Lập Sâm ra tay mau lẹ, nhưng cách thức của hán thì hoàn toàn ngược lại với đại hán, lấy nhu mà khắc cương. Sau khi túm lấy đối phương tay phải hán đi hình vòng tròn, liền vẽ ra nửa vòng tròn kéo đệ tử Võ Đang lại, đồng thời tay trái lại nghịch thế lên trên. Thi triển Vân thủ -một chiêu của Thái Cực, một chưởng áp vào mặt đối phương làm kẻ địch đến một tiếng cũng không thể kêu. Thái Cực khúc súc có thừa, toàn thân phát kinh. Kinh lực phát tại chân rồi theo ra ngón tay cùng một mạch.*

Cả hai người đều trong nháy mắt lấy mạng người. Nhưng có hai cách thức trái ngược nhau. Diệp Thiên Vân ra tay mắt không biểu lộ cảm xúc, còn công phu của Đại Hán lấy cương là chính, lấy cương đánh cương. xuất thủ nhanh như điện, phát lực cương mãnh, đón đánh ngạnh khai, phát lực toàn thân, hành tại thất lưng, kinh lực bộc phát cực đại tại bàn tay.

Còn công phu của Ngô Lập Sâm xác thực cũng đạt tới đại thành cảnh giới. Động tác Thái Cực Quyền đã dung nhập vào cơ thể hán. Một chiêu này đúng là hiển lộ ra sáu tư thế. Có đứng vòng tròn, đều hình cung, nghiêng hình cung, sau hình cung, thuận hình cung, nghịch hình cung! Toàn thân chung quanh được bao bọc bởi một vòng tròn hình tuyến. Từ đầu đến cuối theo tay đến chân, phạm là các bộ vị có thể hoạt động cũng có các loại hình tròn khác nhau xuất hiện. Đây mới chính thức là Thái Cực Quyền đích thực.

Hai người hai cách thức khác nhau nhưng ra tay đều mau lẹ dị thường, không khỏi khiến cho Diệp Thiên Vân kinh thán, đáng ngạc nhiên hơn Ngô Lập Sâm người này tính cách nhìn rất nóng nảy nhưng khi ra tay lại có phong thái bất đồng, có chút cảm giác không đúng lắm. Vì thời gian cấp bách, nên cũng không có thời gian truy xét.

Hai đệ tử Võ Đang đều đã chết. Nhưng mấy người đều mơ hồ cảm thấy tiếng động phát ra, bởi vậy không chút do dự, Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua hai người trên mặt đất nhanh chóng kéo thi thể hai người tới góc tường trong điện. Trong đầu ý niệm cấp bách chợt hiện ra

Do lúc động thủ phát ra tiếng. Có lẽ sau một khắc người tuần tra sẽ tới. Lập tức chỉ có thể phóng hỏa. Đưa các võ lâm nhân sĩ đến mới có thể thành công.

Bốn người ra khỏi điện Bích Lạc. Theo cách nghĩ của Diệp Thiên Vân thì muốn cùng với hai người tách ra nhưng trong nội tâm hán cũng rất biết rõ. Nếu đơn độc tách khỏi ngoài hai người bọn họ thì hôm nay hán

sẽ mệnh tang tại Võ Đang. May mắn thay, tựa hồ đại Hán họ Trần cũng có kế hoạch, cũng có thể từ chết mà thành sống.

Cho đến giờ phút này Diệp Thiên Vân mới cảm giác kế hoạch cứu Tiêu Sắt quả là chưa chu toàn. Mặc dù đã ngờ tới Võ Đang canh phòng nghiêm ngặt nhưng hắn vẫn cho rằng liều mạng là được. Nhìn vào thân thủ đại hán họ Trần và cách thức phòng ngự của Võ Đang thì hắn mới hiểu ra mình còn khinh địch lắm.

Đại hán họ Trần quay đầu về phía Diệp Thiên Vân cười cười mà nói: " Những kẻ nhân sĩ giang hồ đều ở chỗ nào?" Đường như hắn với Diệp Thiên Vân rất có cảm tình, sau đó liền báo danh: " Ta gọi là Trần Mễ Lạp"

Diệp Thiên Vân không quen biết hắn cũng gật đầu. Đi đầu trong nhóm, buổi đêm hắn có cảm quan nhạy cảm mà người thường không có, quay đầu liếc Tiêu Sắt ý bảo hắn đi liền sau lưng. Sau đó mấy người thành một hàng nhanh chóng biến mất vào bóng đêm.

Dọc đường về Diệp Thiên Vân tự nhiên thấy rất quen thuộc. Hắn ban ngày cố ý bước từng bước chính là muốn thông thuộc hoàn cảnh để khi chạy trốn có thể xác định ngay đường thoát

Đi được nửa đường, hắn cảm giác có người đến liền vung tay ra dấu cho mọi người núp ở phía sau hòn giả sơn. Thần sắc của Ngô Lập Sâm và Trần Mễ Lạp đều lộ ra nét hoài nghi, bọn họ không hề cảm giác được có người nên có phần không tin tưởng. Dù sao vẫn cứ mau chóng ẩn núp đã

Thì ra hơn mười giây sau, đội tuần tra của Võ Đang chậm rãi đi qua hòn giả sơn, bóng lưng dần biến mất cách đó không xa. Tiêu Sắt đến thở mạnh cũng không dám, e là tiết lộ hành tung. Hắn giơ ngón tay cái về Diệp Thiên Vân, ánh mắt lộ vẻ bội phục. Và cả hai người Ngô Lập Sâm và Trần Mễ Lạp lại càng thêm tín nhiệm Diệp Thiên Vân, đường như đã xem hắn thân thiết hơn trước rồi.

Diệp Thiên Vân không có lộ ra chút nào đặc ý. Đối với hắn mà nói đây chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc tới. Ước chừng đã hơn 5 phút cuối cùng đã đến nơi.

Trần Mễ Lạp hưng hăng cười thấp giọng nói : " Các người ở đây chờ, ta cùng Ngô Sâm Lạp đi làm trò vui, người xem càng náo nhiệt càng tốt. Ta muốn lần này thể diện của Võ Đang mất hết." Nói xong nhìn Diệp Thiên Vân, lại chú ý quan sát xung quanh, hai người nhanh chóng từ phía sau cây chạy tới phòng khách.

Phòng ốc của Võ Đang đích thực xếp đặt rất đặc sắc, phần lớn là làm bằng gỗ ba tầng cùng với thiết kế Hình Ý môn kể cũng không đến nỗi nào. Lửa mà ở trong này đúng là rất hữu dụng.

Chỉ trong chốc lát thi triển công phu, mắt hai người đều lập lòe oán độc lại có xen lẫn chút khoái ý. Về tới chỗ núp, Trần Mễ Lạp nói: " Hãy chờ xem màn trình diễn hỏa thiêu Võ Đang . Thế này phong cảnh buổi tối càng tuyệt hơn!"

Không quá mười phút, hai tòa lầu xảy ra hỏa hoạn, khói đen cuộn cuộn hướng lên trời. Ngay lập tức đã có đệ tử Võ Đang phát hiện hô lớn: " Đi lấy nước, lấy nước!"

Tiếp sau đó liền có tiếng chuông trầm thấp, từng tiếng dồn dập. Đó là 10 thanh âm xé gió vang lên không ngừng, Võ Đang đã giống như cái chảo nóng bỏng, giờ bị dội nước sôi vào mà trở nên náo nhiệt hẳn lên, vội vã di tản ngay lập tức các khách nhân đến xem lễ.

Đến xem lễ Võ Đang đều là người giang hồ, cứ coi là không tinh tường thì trong lòng họ cũng có phần nặng nề. Chuyện này sớm không đến muộn không đến rõ ràng là có kẻ chủ ý phóng hỏa. Đối với Võ Đang đúng là sự nhục nhã mà cả trăm năm nay cũng chưa từng xảy ra. Đại bộ phận ngoài mặt tỏ vẻ bi thống nhưng lại quay lưng lại trộm cười đến mức muốn lật cả trời. Còn tiểu bộ phận bèn hô to gọi nhỏ xem chừng náo nhiệt lại càng náo nhiệt hơn. Chẳng có mấy kẻ ngốc đi cứu hỏa, chỉ là toàn người đến quơ quơ tay chỉ huy. Trong một lúc không nơi nào náo nhiệt bằng.

Diệp Thiên Vân liếc mắt sang phía bên kia Hà sơn, cả đám trông như lũ khỉ chạy tới chạy lui lớn tiếng gọi nhau hỗn loạn vô cùng mà không khỏi cười thầm. Võ Đang bận rộn hẳn lên, đến đội tuần tra cũng không thấy. Tất cả đều gia nhập vào hàng ngũ cứu hỏa. Cách đó không xa người của các môn phái lên xem lễ Võ Đang tất cả đều đứng lại xem ra vô cùng náo nhiệt.

Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm đưa ánh mắt tới, tựa hồ cửu hận đều hóa thành ngọn lửa. Nụ cười trở nên tà ác, ngọn lửa ngập trời chứa đầy oán khí. Trần Mễ Lạp cười khoát tay nói: " Đi! ta hiểu rõ đường xuống

núi.”

Mấy người theo sau Trần Mễ Lạp, tựa hồ Võ Đang đối với hắn có phần quen thuộc, cùng với vài người đi theo đường mòn. Chả mấy chốc đã đi ra khỏi khuôn viên chính của Võ Đang.

Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy Trần Mễ Lạp không phải là không thông thuộc Võ Đang mà là vô cùng thông thuộc nơi này. Người này ở trong này thời gian nhất định không ngắn. Bằng không tuyệt đối sẽ không thể quen thuộc với địa hình như thế này, thậm chí cũng không cần phân biệt rõ phương hướng. Cũng may giờ đây đệ tử Võ Đang còn đang bận cứu hỏa. Căn bản không mấy người đến tuần tra!

Qua chừng năm phút, cuối cùng đã tới con đường nhỏ chính giữa hai ngọn núi, lập tức ra khỏi Võ Đang. Mà Diệp Thiên Vân trước đó chưa từng phát hiện qua con đường này.

Trần Mễ Lạp dừng lại, hắn nhìn con đường nhỏ trước mắt thản nhiên nói: ” Võ Đang tuy ba mặt đều là núi nhưng lại có hai đường ra, thật ra tuyệt đại đa số mọi người chỉ biết đến một đường. Ta nghĩ các người cũng đoán được, ta từng là đệ tử Võ Đang. Ở đây đường ra chỉ có người Võ Đang mới biết rõ, hơn nữa cũng có người gác nhưng không quá nhiều.”

Tiêu Sát âm thầm hưng phấn nhưng lại nghe Trần Mễ Lạp nói: ” Cao thủ chắc chắn sẽ không thiếu mỗi ngày đều có đạo sĩ thuộc hàng chữ Bối đến canh gác. Bây giờ là thời kì loạn lạc, chỉ biết tin tưởng phòng ngự thật nghiêm. Nhưng mà chỉ cần chúng ta xông qua cái quan khẩu này, như vậy coi như là đã thành công một nửa, Từ nơi này đi ra ngoài qua được ngọn núi này là tránh được một kiếp. Bốn người chúng ta thành hay bại mặc cho số phận vậy!”

Ngô Lập Sâm hắc hắc cười nói :” Ta hiểu rằng người sẽ không hại chúng ta, nghe người nói đủ hiểu người so với bọn ta thì hận Võ Đang hơn nhiều phải không?” Hắn cười mỉa.

Diệp Thiên Vân giờ mới cảm nhận được giang hồ nhiều biến đổi, thô liên biến thành nhỏ, giả thành hư, hư hư thực thực, chân chân huyền huyền, cũng không biết đạo giang hồ ở đâu, đồng thời cũng không biết cái gì là thực chất cái gì là biểu tượng. Hắn đối với Trần Lạp Mễ một mực đều có phòng bị, đến bây giờ ngược lại lại có chút tin tưởng, nhìn Tiêu Sát gật đầu ý bảo: ” Xông vào thôi”

Trần Mễ Lạp đột nhiên đứng lên nói :” Đi thôi, đến đây rồi, chúng ta cũng không cần che dấu gì nữa. Bất kể có thể qua được hay không thì tin tức cũng sẽ nhanh chóng tới tổng hội của Võ Đang thôi!”

Đi được một đoạn đường đã thấy được toàn cảnh, ở đây kì thực có con đường nhỏ ở giữa hai quả núi, ước chừng rộng 10 mét.

Các đó không xa có một trạm gác, thoạt nhìn Võ Đang với nơi này rất xem trọng. Bên trong được xây dựng rất đơn giản, bên ngoài có 6 đệ tử Võ Đang lưng đeo kiếm đứng gác

Nhìn thấy Diệp Thiên Vân cùng vài người đi tới, một người nhanh chóng chạy đến cách không xa căn phòng là bao nhiêu. Trong đó một người quát :” Đừng nhúc nhích, mau khai báo thân phận. Nếu như là quan khách đến xem lễ xin mời quay về. Ở đây là nơi cấm của Võ Đang!” Dứt lời những người còn lại rút kiếm.

Trần Mễ Lạp sau khi xem khoảng cách cũng không xa lắm liền tiểu cười nói: ” Ta chính là chủng môn Võ Đang! Động thủ!” Câu trước thì đúng là đệ tử Võ Đang nói, hai chữ phía sau thì là Diệp Thiên Vân và bọn họ nói. Ngay sau đó, đại thiết cầu trong tay hắn liền huy vũ khởi phát hướng đối phương đập tới!

Đệ tử Võ Đang sớm đã có chuẩn bị, mấy người đồng thời huy kiếm vọt lên, hoàn toàn không sợ hãi! Ngô Lập Sâm cũng cười to nói: ” Các cháu, ta tới đây”.

Hai phe cùng lúc động thủ, Diệp Thiên Vân tất nhiên hiểu rõ thực lực của Tiêu Sát, trong lòng cũng tính toán tuyệt đối không thể để đệ tử Võ Đang xông tới. Lập tức nói: ” Hãy tự bảo vệ lấy mình” Dứt lời thân thể nhoáng một cái đã lao lên đâm vào người của đối phương. Đòn đầu tiên hắn muốn dốc toàn bộ thực lực, toàn lực thúc giục Kim Chung Trảo nâng lên cực hạn, hướng về ba đệ tử cầm kiếm.

Khí thể của Diệp Thiên Vân giống như hổ lao vào bầy sói, mấy người cầm kiếm đi đối phó hắn, ba thanh kiếm đồng loạt hướng về thân thể hắn đâm tới! Diệp Thiên Vân chính là muốn khổ luyện lẽ nào lại sợ kiếm. Mấy người đệ tử Võ Đang không dám tin hắn dám nhắm mũi kiếm đâm vào người, hai tay hắn ngay tắp lự đã giống như kiếm xuyên vào lồng ngực của đối phương!

Trần Mễ Lạp cùng Ngô Lập Sâm chứng kiến Diệp Thiên Vân mà thật không ngờ hắn rất hung ác, nảy lên lãnh khí bội phần. Vốn dĩ vẫn luôn là thiếu niên trầm mặc mà đột ngột đã giống như con sói đang khát máu.

Diệp Thiên Vân toàn lực ra tay, ngạnh công liên tiếp xuyên thấu qua ngực của hai đệ tử Võ Đang. Sau đó dùng một phương thức rung động, tay mềm dẻo tựa như xà xuất chiêu.

Chỉ trong nháy mắt, hai đệ tử Võ Đang máu lẫn thịt tung tóe văng ra, máu tươi như hai dòng suối ào ạt chảy. Hai kẻ này bị xuyên qua ngực trong nháy mắt còn chưa tin chính mình đã bị giết chết, ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân không có thời gian xem bọn chúng. Hãy còn một thanh kiếm đâm vào ngực hắn và còn việc trọng yếu hơn cần hoàn thành. Kim Chung Tráo đến tầng sáu thì vũ khí đâm vào chỗ qua chỉ là cảm giác tê rần, cũng không có phản ứng không tốt.

Tiến lên một bước mũi kiếm đã oằn xuống. Lúc này chỉ còn một người. Ánh mắt của hắn chỉ chứa đầy sự sợ hãi. Hắn muốn rút lui bèn nhảy về phía sau, định chạy thoát khỏi phạm vi công kích của Diệp Thiên Vân.

Nhưng Diệp Thiên Vân đâu dễ dàng cho hắn như thế. Mắt của Diệp Thiên Vân hơi nhú lại, kiểm mũi chân dừng đứng kéo giãn các đốt ngón tay, phát động sức mạnh toàn thân, dùng một cước tựa như roi liên quạt vào đầu đối phương

Kẻ này chưa kịp rên la thì đầu đã biến dạng. Do lực đạo quá lớn làm cả thân thể bay đập vào vách đá, giống như bức tranh treo trên thạch bích dốc đứng, lực đạo tiêu tan hết mới trượt xuống được, rồi lại giống như một cái bút, muốn lưu lại bút tích bằng máu trên vách đá.

Ba người giải quyết hết mới dừng lại, cả quá trình không vượt quá 10 giây, không hề giữ lại thực lực, không hề bận tâm việc giết người. Đây mới gọi là khoái cảm mà võ lâm mang tới, so với thuốc phiện còn vui sướng hơn nhiều!

Trần Mễ Lạp giải quyết xong một tên lại phát hiện ra cả ba đệ tử Võ Đang đã tử vong, không khỏi liếc nhìn Diệp Thiên Vân một cái: " Khổ luyện? Ra tay là chết!" Chứng kiến cảnh tượng thế này làm hắn thêm nhiệt huyết. Không ra tay thì thôi, đã ra tay thì tất cả phải bỏ mạng! Như vậy mới là người học võ chân chính.

Ngô Lập Sâm sắc mặt có vẻ khó coi. Nhìn Diệp Thiên Vân ra tay vô cùng đẫm máu, ngay cả võ giả cũng không tiếp nổi. Hắn khẽ gật đầu vừa như là tán thưởng mà lại như thở dài.

Tiêu Sát đã quá quen với thủ đoạn của Diệp Thiên Vân, vài giây là ngăn ngủi nhưng cũng đủ để giết người. Hắn cũng rất tán đồng với sự hung ác của sư đệ của mình. Bản thân hắn không có cái thực lực này nhưng luôn một mực muốn như Diệp Thiên Vân.

Vào lúc này cửa mở, một đệ tử từ trong đi ra ngay lập tức nhìn thấy cảnh tượng thảm thương không khỏi gào to đau đớn: " Sư huynh". Ngay sau đó từ trong nhà lại có hai vị lão giả, nhìn thấy thi thể đầy đất sắc mặt chợt tái nhợt!

Đảo mắt liền phát hiện ra Trần Mễ Lạp trong mấy người. Một lão giả trong đó sắc mặt đại biến nghiêng răng nghiêng lợi nói : " Thì ra là người, phản đồ của sư môn!" Trong chớp mắt lại thấy Ngô Lập Sâm sắc mặt thấy đổi mấy lần, còn đối với Diệp Thiên Vân và Tiêu Sát thì chỉ nhìn lướt qua

Trên lưng Trần Mễ Lạp là hắc oa, hắn không chỉ nhanh, ngược lại cao hứng muốn chết, xem ra hận đến mức giết tất cả những người kia, lại nhìn tới máu tươi trên thiết cầu, làm cho người ta cảm giác thị huyết. Hắn đắc ý mà nói : " Sư huynh mạnh khỏe, sư đệ thỉnh an các vị!" Vừa nói chuyện, trong mắt lại tỏ ý sự việc vô cùng cấp bách với Ngô Lập Sâm

Ngô Lập Sâm tựa hồ nhận thức được hai người này, trong lòng cũng không yên, hắn nhỏ giọng với Trần Mễ Lạp nói : " làm thế nào bây giờ? Người có nắm chắc đối phó được 1 tên"

Trần Mễ Lạp trên mặt lộ vẻ mỉm cười, trong giọng nói lại tràn đầy vẻ đau khổ hỏi ngược lại : " Còn người có thể một mình chống lại một người không?"

Ngô Lập Sâm do dự hồi lâu, mới chậm rãi gật đầu : " Không chết được! Nhưng mà khó, khó lại càng khó, có thể chống đỡ thời gian ngắn có lẽ không vấn đề!"

Hai người đồng thời liếc nhanh Diệp Thiên Vân, nhìn vào ánh mắt của hắn cũng không khó xác định. Trần Mễ Lạp cất tiếng cười to:” Thế nào tiểu huynh đệ chúng ta cùng chiến đấu chống lại cao nhân Võ Đang hàng sư chữ Bối chứ?”

Diệp Thiên Vân lúc này quay đầu về Tiêu Sát thản nhiên nói :” Lát nữa tôi đánh nhau cậu đi trước đi. Không cần bận tâm cái gì đâu!” Tuy lời nói tỏ ra lạnh nhạt kì thực ngữ khí tràn đầy tuyệt quyết”

Tiêu Sát như thế nào mà không biết đây là sư đệ hắn giúp hắn chạy, cố nén thống khổ gật đầu nói :” Cậu nhất định phải bảo trọng!” Bây giờ nói cái gì nhi nữ tình trường hay gì cũng vô nghĩa.

Trần Mễ Lạp khoan khoái gật đầu, hắn vốn cũng không nghĩ đến Diệp Thiên Vân sẽ ở lại, đàm tếu nói :” Tiểu huynh đệ không gì phải băn khoăn, đánh không lại thì chạy!” Nếu như chúng ta chạy thì bọn chúng cũng không thể ngăn cản được!” Nghiêng đầu nói với Tiêu Sát:” Qua ngọn núi này là tới chân núi Võ Đang, đi đường bảo trọng.”

Nội tâm của Diệp Thiên không ai đoán được, không phải mờ mịt không phải quyết tuyệt càng không sợ hãi. Hắn bây giờ là hưng phấn, hưng phấn cực độ, rốt cục có thể cùng cao thủ trong truyền thuyết quyết chiến, điều này làm hắn kích động dị thường. Hắn thậm chí nghĩ tới nếu như một mình cùng với cao thủ thế này quyết chiến chết cũng không uổng! Thế này đụng độ với hai tông sư Võ Đang cân bản cũng không hề nghĩ tới chạy trốn. Xương cốt bên trong là máu, vì chiến mà sống!

Ba người nhìn nhau, bất quá chỉ là trong lúc đàm tiếu bèn tiến lên nghênh chiến. Đối phương cũng có ba người có thực lực rất lớn. Kế hoạch của Diệp Thiên Vân thập phần tinh tường. Đầu tiên phải diệt trừ tin báo của đệ tử tới Võ Đang, tiếp theo mới có thể gia nhập vòng chiến. Chỉ có như vậy Tiêu Sát mới có thể thuận lợi chạy thoát

Hắn nhìn sang bên cạnh là hai người Ngô Lập Sâm và Trần Mễ Lạp, trong nội tâm liền hiểu ý, rất dễ nhìn ra nội tâm hai người đầy kích động, tự bản thân cũng giống hai người kia nên đối với cả hai lại càng thêm tin tưởng, ít nhất thì hai người họ cũng không phải hạng sợ chết. Hơn nữa loại người này với âm mưu quỷ kế không thấy hứng thú, thuần túy chỉ là vì truy đuổi võ đạo mà thôi.

Diệp Thiên Vân lần này chẳng qua chỉ là người trợ giúp, không tính là chính thức quyết chiến với tông sư, chỉ có vậy cũng đủ làm hắn hưng phấn rồi. Võ Đang là môn phái đứng thứ hai trong thiên hạ, võ công tất phải có nhiều chỗ cao minh. Nếu lần quyết chiến này được ghi lại sau đó lại được tiến hành nhiều lần nghiên cứu, thu hoạch khẳng định là không phải nhỏ. Hắn đối với trận quyết chiến ba người này có thể coi như là một kinh nghiệm quý báu, có thể tăng công phu của bản thân lên một bậc.

Hai lão đạo nhìn mấy người, lộ vẻ hận thấu xương, một người trong đó nói :” Trần Mễ Lạp, nhìn kĩ con đường này đi, chạy thoát người sống, bằng không bỏ xác tại đây. Con đường sinh tử này há lại để người đi qua. Mười mấy năm tử tính vẫn không đổi, xem ra ngươi chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ, muốn quay về quả thực là nằm mơ. Công phu Võ Đang không thể truyền cho người khác. Cho dù trước kia ngươi là sư đệ của ta mà giờ lại ra tay tàn độc với đệ tử Võ Đang thì chúng ta chính thức là kẻ thù. Muốn động thủ thì đến đi!”

Lão đạo kia cũng đã gật đầu, liền ngạo nghễ nói với Ngô Lập Sâm :” Tốt, ngươi đến thật là đúng lúc, tám năm trước ngươi chính là kẻ bị ta bắt giữ, nếu giờ muốn thử thì ta sẵn sàng tiếp ngươi!”

Diệp Thiên Vân nghe hai người này đối đáp mới hiểu rõ, vốn dĩ còn có vài chuyện khác, không thể trách Ngô Lập Sâm không có tự tin, không khỏi điều chỉnh lại toàn bộ tư thế, toàn thân giống như cây cung đang giương sẵn, xem ra còn chưa đến điểm bộc phát cuối cùng. Vừa khéo giọng cảm hận cầu cứu của tên đệ tử vang tới :” Còn có sư huynh ta ở đây, muốn qua đây phải nhìn lại xem các ngươi có qua nổi thanh kiếm trong tay ta!”

Trần Mễ Lạp thả xích cầu, cười ha ha nói :” Võ sư huynh, mời!” Nói xong liền đi tới gần đối mặt, mà Ngô Lập Sâm cũng đồng thời khê vươn tay hào khí ngất trời nói :” Mời”

Cuộc quyết chiến giữa các cao thủ rất khó nói, có lúc phải chờ tới khi thế, cơ hội vận khí đạt tới đỉnh điểm mới có thể xuất thủ thế nên bọn họ dường như có sự thỏa thuận ngầm mà cùng chờ đợi, có lẽ sinh tử chỉ trong một khắc!

Võ Đang đệ tử báo tin càng cấp bách hơn, hần ta hiển nhiên không có khí thế 25 đời tông sư, chủ động chạy ngang qua Diệp Thiên Vân. Một tiếng vang nhỏ kiếm lấy từ trên lưng rút ra, dưới ánh trăng sáng thanh kiếm tựa hồ trắng lóa! Liền khởi phát một thế kiếm, mỹ danh " Trăm binh chi quân" đúng là có khí thế đả đầu như cầu vồng.

Diệp Thiên Vân thản nhiên không né tránh, đón nghịch thế của đối phương, một tay đặt lên mũi kiếm rồi dùng lực làm thân kiếm oằn 180 độ. Căn bản là thanh kiếm không thể chịu được sức oằn này nên " Choang " tiếng giòn vang bị gãy của thanh kiếm vang lên.

Động tác của Diệp Thiên Vân đột nhiên nhanh hơn, liền trở tay đem đoạn kiếm đâm vào người đối phương, dùng sức một cái đệ tử Võ Đang đã tru lên như heo bị giết thịt

Hai lão đạo sĩ vô thức hướng về phía bên này. Xem ra Diệp Thiên Vân đã muốn làm thì đích thị là có hiệu quả. Chính là khoảnh khắc này Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm đồng thời xuất thủ, công kích hai lão đạo sĩ như mưa bão!

Diệp Thiên Vân dùng lực hướng đoạn kiếm lên trên, người này liền ngửa mặt nằm đấy. Hần bình tĩnh nói với Tiêu Sát : " Đại sư huynh sau này còn gặp lại"

Tiêu Sát hăng hái gật đầu, vòng qua giữa hai chiến trường, không hề quay đầu nói vọng lại: " Tiểu sư đệ, cậu nếu có chuyện gì ta quyết báo thù cho rồi tự sát cùng cậu xuống hoàng tuyền!"

Diệp Thiên Vân không trả lời, hần giờ đã chú ý sang hai trận đại chiến, hai mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của bốn người, bất cứ động tác nào đều được hần ghi tạc lại trong đầu. Đồng thời cân nhắc ai yếu hơn như thế mới sớm có kế hoạch.

Từ tình hình hai người mà nói, Trần Mễ Lạp rõ ràng là một cao thủ đấu với lão đạo họ Võ một chút cũng không thua kém nhưng mà hần tuyệt không có ưu thế. Hai người này tạm thời chưa thể nói kết quả gì.

Còn Ngô Lập Sâm thì hoàn toàn khác. Hần đấu với lão đạo kia vô cùng vất vả, mới có vài chiêu mà đã vã cả mồ hôi. Có thể thấy áp lực của hần không nhỏ.

Diệp Thiên Vân đã phân tích mạnh yếu của hai người bọn họ. Cân nhắc một lúc cuối cùng quyết định trợ giúp Ngô Lập Sâm liền phi thân đón đỡ đòn của lão đạo cho Ngô Lập Sâm.

Lúc này Ngô Lập Sâm đang lâm vào tình thế nguy hiểm, bắt đầu xuất thủ hần còn chiếm được ưu thế nhưng mấy chiêu sau liền dồn vào bị động. Thái Cực tuy bắt phạm nhưng so với đối phương thì thế là chưa đủ, hiển nhiên đó là khoảng cách không nhỏ mới khiến hần lâm vào tình thế nguy nan như bây giờ. Thái Ất ngũ hình quyền của đối thủ đã đánh tới, xuất thần nhập hóa. Lão đạo tuy chỉ là tiện tay mà xuất chiêu nhưng rõ ràng không có chút sai sót với

Ngô Lập Sâm vẫn trên một kích. Hơn nữa từ cách ra chiêu, tiểu gặp đại, dần dần đẩy Ngô Lập Sâm vào góc chết.

Ngô Lập Sâm chỗ nào cũng bị khống chế, liền dồn tất cả kinh lực phòng ngự phía trên, bất giác đã lại rơi vào thế hạ phong . Điều này không chỉ làm hần thống khổ vô cùng mà còn làm hần thêm tuyệt vọng, liên tiếp bị đánh bại.

Diệp Thiên Vân giải quyết xong đám đệ tử Võ Đang không còn chút bận tâm liền gia nhập vào vòng chiến! Một khi mà ra tay thì khí thế đột biến trở nên lạnh lùng. Loại khí thế này tuyệt đối không phải bất kì lúc nào cũng có thể xuất hiện đó là tùy theo đối thủ mạnh yếu mà xuất hiện! Phải cường địch, gặp mạnh càng mạnh. Hình Ý sở dĩ nói gặp địch giống như hoả thiêu thân, ngạnh đánh ngạnh không cần che giấu

Ngô Lập Sâm đồng thời lui về phía sau, Lão đạo Võ Đang lại càng từng bước ép sát. Diệp Thiên Vân lúc này trượt sát bên cạnh chặn lại thế tới của lão đạo, xuất thủ Hồ ô đầu một trong 12 chiêu Hình. Lão đạo tiến sang bên phải lấy tay nện xuống mặt bên trái của Ngô Lập Sâm. Diệp Thiên Vân nhanh chóng đưa tay trái ra ngoài ngăn đòn rồi hai tay nắm Dương Quyền, quyền chưởng xuôi theo cổ tay kẹp chém cổ hần, hai khuỷu tay chà sát đụng trên ngực hần, đồng thời tiến bước về phía bên phải vu kì hạ âm.

Chiêu này tinh diệu tại kì thế, Vô Vi đạo nhân từng nói : " Phương pháp này tiến về phía trước, tiến người phải tiến thân, thân thủ vừa đến mới là chân."

Lão đạo biết Diệp Thiên Vân đến trợ giúp, nhưng không ngờ được hắn dùng Hình Ý Thập Nhị Hình, liền hiểu rằng không thể khinh thường hắn. Một lúc sau, sợ đến mức lông tơ dựng đứng, nghĩ tiến bước mà biến thức không được, muốn lui bước hoán chiêu lại càng ko kịp. Lâm vào tình thế này mắt lão đỏ song sọc! Bất chấp cả sự tôn nghiêm, khí khái, chân hắn co lại theo phản xạ, lập tức như một con lừa lười cuộn tròn lại chật vật tránh thoát đòn kích này, rồi lại giống như 1 quả cầu lúi về phía sau thật xa. Nhanh chóng đứng người lên giọng cảm hận :” Toàn Hồ Hình! Người là người của Hình Ý môn” .

Trong lòng Ngô Lập Sâm hoảng hốt, công phu này của Diệp Thiên Vân chỉ cần một chiêu liền bức được lão tạp mao. Nhất thời trong lòng hắn như được ăn nhân sâm, vui sướng mừng rỡ nói :” Tốt, hôm nay đã để ta được đấu với hắn Khương sư minh người đã là lão tạp mao rồi, mau để mạng lại đây !”

Lời nói vừa dứt động tác tay đã biến đổi! Cao thủ đối chiến thường giằng dụa khí thế. Sự bại trận của hắn sẽ phải chấm dứt, công phu liền xuất ra, một kích Pháo chùy của Thái cực nghênh lên ứng chiến, lại dùng chiêu đẩy sơn bạt hải nhất quyết sinh tử! Trong công có thủ, trong thủ có công

Diệp Thiên Vân cơ hội đang ở trước mắt tuyệt không thể bỏ qua, trong này không có đường lui, chỉ người dừng cảm mới có thể tương phù. Thân hình hắn biến đổi Tam Thể Thức được xuất ra, nhảy bước biến chiêu xoay người hình rồng, lấy xoắn ốc làm lực, ảo bước vi pháp, đồng thời tay phía trước khoan xuống, mũi chân giương lên hướng hạ bộ của đối phương đá tới, hình ý đại độc một chiêu xuất tới!tông

Lão đạo vừa đứng dậy đồng thời phải nghênh tiếp hai chiêu, ngay cả là tông sư cũng khó địch lại vậy! Vừa phải tránh thoát Pháo chùy của Ngô Lập Sâm lại vừa phải né tránh tay của Diệp Thiên Vân. Hắn không ngờ được một cước bị đạp ngay bên đùi, hạ bộ cũng bị quét qua, ngay lúc liền ngửa mặt lên trời tru lên một tiếng

Tất bất khả thất, thất bất tái lai! Có nghĩa là thời cơ đã đến thì không được để bị vụt mất. Đây là kiến giải của Diệp Thiên Vân với cơ hội, trong mắt hắn sự hung ác chợt loé lên. Ngay tắp lự, tung thân người lên một chiêu nhảy thể rồng vừa vắn đạp vào đan điền của đối phương. Lão đạo phun ra một ngụm máu tươi. Mệnh tang tại chỗ! dùng

Ngô Lập Sâm chứng kiến cảnh này mà trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Diệp Thiên Vân đúng là to gan dám dùng chân đạp chết tông sư của Võ Đang. Hắn tưởng rằng một chiêu ấy chỉ có thể làm kích thương mà thôi. Vốn dĩ không ngờ tới Diệp Thiên Vân dùng sát chiêu!

Diệp Thiên Vân tiến lên phía trước kiểm tra hơi thở, xác định rõ đã chết hay chưa rồi xoay thân mình sang đối thủ của Trần Mễ Lạp vọt đi. Hắn hiểu rõ sự lợi hại của môn phái, phải giết thì giết toàn bộ, một tên cũng không tha!

Lão đạo tuy vẫn đối chiến nhưng vẫn rất tinh tường tình thế, vừa nhìn thấy sư đệ bị đánh chết tại chỗ, lập tức khí huyết dâng lên, cổ họng nghẹn lại mặt bỗng đỏ bừng bừng! Chờ lúc Diệp Thiên Vân đến cách mình không xa ngay tức thì kéo Trần Mễ Lạp một cước, thân hình ngừng lại, xoay người nhảy sang phía trước Diệp Thiên Vân, xuất chiêu, miệng thê lương nói :” Tiểu bối, người để mạng lại đi” Không thể nói rõ là cười hay là khóc, tóm lại làm cho người ta cảm thấy khủng bố.

Trần Mễ Lạp liền nhảy vọt lên bức lão đạo nhưng đã không thể đuổi kịp lão được nữa. Còn Ngô Lập Sâm càng không thể phản ứng kịp, chẳng ai ngờ đường đường là một đại tông sư lại đột ngột bỏ rơi đối thủ mà chuyển sang công kích tiểu bối.

Diệp Thiên Vân lập tức hướng Võ sư nhảy tới, tự nhiên đã có sự chuẩn bị. Hắn đã sớm nâng Kim Chung Trảo lên đỉnh điểm, biết là đã đạt tới cực hạn, chẳng khác gì tự hắn đang đánh cược một phen! Trong chớp mắt Võ sư đã ra chiêu tới, trên bàn tay lão xuất hiện màu lục vàng rồi xuất toàn lực thẳng đến trước ngực của Diệp Thiên Vân.

Ngô Lập Sâm và Trần Mễ Lạp kinh ngạc mất hồi lâu. Bởi vì Võ Đang là môn phái truyền thừa từ ngàn năm nay, thế mà tự nhiên lại có người dùng võ công không chính thống. Chiêu của lão đạo dùng là một trong số đó, được gọi là Võ Đang Hoàng Nê Âm thủ chưởng, chính là một 1 loại công phu bí truyền của bốn phái.

Cái gọi là Hoàng Nê Âm thủ chưởng là sự kết hợp của đất bùn với dược liệu trung y bí truyền, tập luyện kích đánh chính là công phu nội gia chính tông của Võ Đang. Lại khác với cả tập luyện ngoại gia ở chỗ, bùn đất tính âm nhu, đánh vào không hại da thịt. Chưởng lực trong nhu có cương, rất có uy lực, chém mọt

mộc đoạn, đánh thạch thạch toái, đánh người thấu xương, đau nhức tâm phúc, do đó lại được xưng gọi là ” Âm thủ chưởng”. Đối với chưởng pháp này thì Võ sư Đằng đã vô cùng nhuần nhuyễn, một chưởng đã xuất ra thì Diệp Thiên Vân cũng bị đánh nát như dưa hấu!

Bởi vậy hai người cũng không có chút đề phòng, chỉ có thể lập tức tiến đến Võ sư Đằng, hi vọng kì tích có thể xuất hiện.bộc

Diệp Thiên Vân đã nhận thấy rõ uy lực của chưởng này, đối phương hướng chính mình ra tay thì đủ biết người này muốn đòi mệnh đây. Hắn không một chút sợ hãi, thân thể lập tức như bàn thạch kiên cố, chân hạ thấp thế bước về bên trái, xuất ra Hổ Bái Vĩ chưởng mạnh nhất của Vô Vi Đạo Nhân, giữa thời khắc sinh tử tiềm lực bộc phát vô cùng lớn. Diệp Thiên Vân giống như mãnh hổ, hồng lên đầy giận dữ đón chưởng của đối phương

Hắn đã sớm có tính toán, nếu người muốn có cái mạng của ta, lẽ nào ta đây lại không muốn

cái mạng của người! Chúng ta cùng đến mạng đổi mạng, cùng lắm thì hai người đồng quy vu tận! Hoàng Nê Âm thủ chưởng là gì đi nữa hắn cũng mặc kệ, trực tiếp hướng về phía Võ sư Đằng đánh tới, dùng hết sức toàn thân bộc phát tới. Đúng là khí thế trong sinh tử này làm cho người khác không cách gì dám nhìn thẳng, ánh mắt hắn phần khích không giống với bình thường, không cái gì có thể so sánh với loại sinh tử đầy vui sướng này!

Võ sư Đằng muốn Diệp Thiên Vân bỏ mạng ngay chưởng này, nhưng chiêu Hổ Bái Vĩ uy lực quả thật không nhỏ, hướng chỉ lại là trong khoảng khắc sinh tử mà ra tay, bộc phát bình thường thì không thể có được khí thế này. Hổ Bái Vĩ cũng được gọi là Hoàn Hảo Thiên Quân, là chiêu cuối cùng của Toàn Hổ Hình, rất xứng với độc tôn bá khí của vương giả!

Sau một khắc sẽ gặp nhau, Võ Sư Đằng hiển nhiên có chút do dự, tất nhiên, hắn chưa từng nghĩ đến tử, càng không thể chết dưới tay một tên tiểu bối được!Lập tức nghiêng người hoán chiêu tránh Diệp Thiên Vân ngay sát bên người rồi phản trở lại một chưởng.không

Cũng ngay lúc đó Trần Mễ Lạp tới, từ trên khônglấy chân nện vào đối phương, hắn cũng không dám coi nhẹ trực tiếp hạ Âm Thủ chưởng.

Võ Sư Đằng bị bức bách liền thay đổi chiêu thức, thu hồi chưởng trở về đồng thời lấy tay kéo chân Trần Mễ Lạp. Còn Diệp Thiên Vân toàn lực bộc phát tuy một kích thất bại nhưng cũng có cơ hội sống sót, mũi chân hắn chĩa xuống đất, quay thân một kích như roi quét thẳng tới đầu Võ Sư Đằng!

Võ Sư Đằng không cam lòng mạng đổi mạng, nếu muốn lấy mạng Diệp Thiên đã không thể được chính hắn cũng tự biết để vượt mất cơ hội này. Hình thân của Ngô Lập Sâm đã tiếp cận được đối phương. Thoáng một cái Võ Sư Đằng đã phi thân lùi xuống, lập tức rút khỏi vòng chiến, bèn tháo chạy về phía trước!

Ba người cũng không có khả năng đuổi theo truy sát hắn, bởi vậy cùng dừng bước, đồng thời thở phào một cái. Trần Mễ Lạp thoáng nhìn qua Diệp Thiên Vân, hắn vẫn bình tĩnh thái không có chút bối rối nào. Vừa mới định cùng Võ Sư Đằng mạng đổi mạng mà có thể bình tĩnh lạ thường thế này, người bình thường tất không có sự nhanh trí này. Trong tâm trí hắn đánh giá Diệp Thiên Vân quả thực là có trình độ cao, võ vai Diệp Thiên Vân nói:” Tiểu huynh đệ quả nhiên là chân hào kiệt!”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nhẹ nhàng, thở dài một hơi. Hắn với trận chiến vừa rồi vẫn chưa mãn nguyện, lần này không có cơ hội giết Võ Sư Đằng sau này tất phiền toái sẽ không nhỏ, đáng lẽ nên nghiền đến đón đuổi giết, nhưng điều này không phải đáng quan tâm bây giờ, bởi vì đều là chuyện về sau này rồi!giây

Toàn Hổ Hình sau khi phát chiêu không thể nào thu hồi lại làm hắn càng thêm khó khăn, sức mạnh quá lớn, suýt chút nữa là trúng được một chưởng quay người của đối phương. May thay Trần Mễ Lạp có thể tiếp được, bằng không hôm nay thật đã bỏ mạng nơi tha hương này.Không cảm thấy trước một giây của tỉ thí đối với hắn ảnh hưởng rất lớn. Đây là lần đầu tiên không chính thức hắn cùng cao thủ Võ Đằng quyết đấu, nội tâm cũng hiểu rõ chính mình quá thiếu kinh nghiệm!

Ngô Lập Sâm nhìn hai người cười rồi chút gượng gạo nói :” Hôm nay may mà có tiểu huynh đệ, chứ không ta đây...”

Trần Mễ Lạp có chút bất mãn ” hừ” một tiếng. Khoảnh khắc sinh tử sao có thể do dự, Ngô Lập Sâm đứng ở góc độ chưởng môn mà nghĩ đến chuyện này không khỏi e ngại thực lực của Võ Đang! Nếu như không phản ứng quả quyết chỉ một chút do dự hắc Diệp Thiên Vân đã chết ngay tại chỗ, do vậy trong lòng hắc cũng có bất mãn.

Diệp Thiên Vân không hề có lo lắng này, hắc còn đang suy tư được mất của cuộc chiến này. Không có tính toán thì phản ứng sẽ chậm mất. Ngắc đầu nhìn bóng đêm sau đó nói thẳng :” Nhanh đi thôi! Không thì người của Võ Đang có thể đuổi kịp đấy!”

Trần Mễ Lạp “À” một tiếng, chỉ đằng trước mặt ngọn núi nói :” Chúng ta mới thành công một nửa thôi. muốn qua ngọn núi này phải đi qua cầu treo, đến lúc đó sẽ có ác chiến, hãy bảo tồn thực lực!”

Ngô Lập Sâm có chút lo lắng nói:” Võ Sư Đằng còn chưa chết, liệu có thể đánh lên chúng ta”

Trần Mễ Lạp nghĩ một lúc rồi chậm rãi lắc đầu nói :” Có phải hay không ta là người hiểu rõ hắc nhất, người này võ cùng cẩn thận. Chúng ta ba người mà chỉ cần ít nhất hai người đã có chiến ngang tay với hắc, hắc sẽ không mạo hiểm vậy đâu!”

Nói xong nhìn thiết chùy cũng không nhặt lên, lấy từ trong thi thể một thanh kiếm, khoát tay hai người cùng đi, ý định tiếp tục chạy đi. Còn Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua lão đạo đã chết, trong tâm khê động, lại chạy trở về sờ lên người chết tìm được hai cái bình nhỏ.

Trần Mễ Lạp nhìn vật Diệp Thiên Vân cầm trong tay, không khỏi kinh ngạc nói :” Người cầm đều là bảo được của Võ Đang không truyền ra ngoài !”

Ba người đi trên đường núi gập ghềnh, Trần Mễ Lạp còn đang giải thích với Diệp Thiên Vân :” Cái mà cậu đang cầm là Bát Tiên Đan và La Hán Đan, sở dĩ Võ Đang cường đại và đan dược của Võ Đang có quan hệ rất lớn. Trên con đường đan đạo thì Võ Đang chính là độc nhất trong thiên hạ, cũng có câu: Không có tam tuyệt tại thân thì không phải người Võ Đang“. Cho nên cái gì là Tam Tuyệt, trong văn có tam tuyệt ”thi, thư, họa“; trong võ thì có ”nhuyễn ngạnh, khinh“, trong đạo lại có ” đan đạo, nguyên thần, phi kiếm.”

Trần Mễ Lạp lôi ra một thanh trường kiếm vừa mới đoạt được từ trên người chết gạt đám cỏ dại, tiếp tục không đếm xỉa đến nữa mới nói :” Ha ha, thật ra trong Tam Tuyệt Đạo có danh khí nhất phải nói đến Đan Đạo, còn lại hai loại kia ta chưa từng nhìn thấy. Theo ta được biết thì có bách bổ tráng lực, bát tiên đan, la hán đan. Bách bổ tráng lực nguyên là bí quyết được bổ luyện công tương truyền của bốn môn. Không những có hiệu quả tráng lực mà đối với những người thể hư có tác dụng rất lớn, dùng lời nói của đạo gia mà nói thì chính là tẩy chất hỗn tạp trong cơ thể để đạt tới ” trức cơ”

Trần Mễ Lạp dừng lại một chút rồi nói: ” Còn bát tiên đan uống vào có thể tăng cường thị lực, cơ lực, phản ứng nhanh. Đây cũng là thứ Võ Đang không truyền ra ngoài! Sau khi vào Võ Đang không ít đệ tử đều dùng bách bổ tráng lực, cũng chính vì nguyên nhân này, thực lực đệ tử ngoại môn của Võ Đang luôn luôn cao hơn môn phái bên ngoài. Luyện đến trình độ nhất định, sẽ tiến nhập đến nội môn mới có bát tiên đan. Loại đan dược này chủ yếu là có tác dụng trực tiếp với võ giả, hơn nữa mỗi người được chia chỉ có giới hạn!”

Diệp Thiên Vân nếu như không biết hắc là người của Võ Đang, chắc sẽ cho rằng hắc chỉ nói hươu nói vượn, bởi vì Hình Ý môn cũng là một loại thuốc chính là Hình Ý Đan, công năng chủ yếu là khôi phục nội thương. Hắc vẫn tưởng Hình Ý Đan đã là cao cấp, hôm nay nghe được Trần Mễ Lạp nói, mới hiểu ra nhiều thứ. Vốn dĩ Võ Đang không chỉ đạt thành tựu cao trên phương diện võ học mà còn có được vật bí truyền không tránh khỏi vô cùng tò mò

Nhưng nghĩ lại lại thấy rất là bình thường. Hắc mỗi ngày đều dùng được liệu phụ trợ luyện tập Kinh Chung Trảo, hơn nữa hiệu quả rất phi thường, cái này cùng với rượu thuốc của Võ Đang hắc là cùng đạo lí.

Trần Mễ Lạp thấy thần sắc của Diệp Thiên Vân, liền cao hứng nói tiếp :” tác dụng của La Hán Đan rất lớn, có thể lợi dụng tính được để kéo dài sự sung mãn, trì hoãn sự già yếu, các người đều biết võ giả một khi có tuổi, cơ năng của thân thể sẽ không ngừng thoái hóa. Tuy trải nghiệm phong phú nhưng vẫn lực bất tòng tâm. Và La Hán Đan chính là để kéo dài cơ năng của võ giả. Loại đan dược này chỉ có sư chữ Bối mới có thể sử dụng. Tất nhiên, thuốc này không phải dùng một viên liền có thể được, đó là tiên đan không phải thứ trong thế giới của con người. La Hán Đan phải dùng trong một thời gian dài, không phải công phu một ngày hai ngày. Mà đó là sự tích lũy năm tháng không ngừng dùng. Tác dụng của nó mới thể hiện ra được!”

Nói xong nhìn bộ dạng thỏa mãn của Diệp Thiên Vân, rất hào sảng cười nói :” Tôi có phương thuốc của La Hán Đan và Bát Tiên Đan, còn có cả Bách Bổ tráng lực, đợi khi nào chúng ta ra khỏi núi, nếu như có cơ hội cậu chọn một loại ta liền viết cho cậu !” thấy ngại ngùng

Ngô Lập Sâm nghe đến hai loại này ánh mắt phát quang, phương thuốc này đối với môn phái mà nói đại biểu cái gì không có ai hiểu rõ. Nhưng hắn cũng thấy ngại ngùng tiến lên thương thảo, vừa mới lúc động thủ suýt hại tính mạng người ta. Hơn nữa Trần Mễ Lạp trên đường đi đối với hắn sắc mặt không có gì là tốt thì đành kìm nén vậy.

Diệp Thiên Vân biết rõ Trần Mễ Lạp chính là muốn hoàn lại sự cứu mạng của hắn, phần lễ này quả là không nhỏ, nghĩ đi nghĩ lại hắn thực cũng muốn thứ này. Bởi vì phương thuốc này không truyền ra bên ngoài thường đều là rất hiệu quả. Trong mấy phương thuốc này quan trọng nhất là La Hán Đan đối với mấy người Vô Vi Đạo Nhân hắn có tác dụng rất lớn.

Thoáng một chút do dự rồi cũng không làm bộ bèn gật đầu nói :” Vậy thì rất cảm ơn Trần đại ca, tôi quả thật cũng rất cần thứ này. Trần Mễ Lạp nghe nói như thế tựa hồ thở dài một hơi, thoáng cười cười lộ vẻ chút dữ tợn.

Diệp Thiên Vân giờ mới hiểu tại sao sư thuộc hàng chữ Bối của Võ Đang cùng võ giả của Hình Ý môn so sánh vậy, cùng một tuổi lại có sự chênh lệch như vậy, hắn trước kia luôn có chút chuyển, giờ trực tiếp nghe những lời nói này, đối với hình thể Võ Đang coi như là có chút hiểu biết

Có điều hắn lại thấy có chút tiếc nuối không ngờ rằng vào núi ngọc lại ra về tay không. Nếu như sớm biết những loại thuốc này, như vậy hắn nói gì cũng phải tìm ra mang về. Nhưng mà giờ cũng tốt, hắn đã có được hai loại bí dược Võ Đang La Hán Đan và Bát Tiên Đan, làm cho lòng hắn cũng có chút đền bù.

Quan trọng hơn là Trần Mễ Lạp lại có những phương thuốc này mà còn vì hoán trả nhân tình nên mới tặng cho mình. Hắn còn thiếu một nợ nhân tình của Ngũ Vĩ mà cái Ngũ Vĩ thích nhất chính là đan đạo, và còn cả học thuyết hư vô mờ ảo của Đạo gia cũng rất hứng thú, bởi vậy nếu có dịp sẽ đem hết những thứ này cho Ngũ Vĩ.

Trần Mễ Lạp trả nợ nhân tình xong rồi liền quay đầu như cười mà cũng không phải về Ngô Lập Sâm: ” Lúc đầu Diệp Thiên Vân cứu người, người cũng đã hứa hẹn cam kết không ít đấy.”

Ngô Lập Sâm để được ra đã đem hết mọi lời nói tốt đẹp ra nói hết, không ngờ Trần Mễ Lạp lúc này sau khi trả lại nhân tình lại còn định giết hắn bằng một hồi mã thương, mặt không khỏi trương lên thành màu gan heo, ấp úng nói :” Chuyện ta đáp ứng dĩ nhiên ta nhớ rõ, chỉ cần tiểu huynh đệ muốn cái gì ta nhất định làm hết sức !” nói xong trộm liếc mắt Trần Mễ Lạp.

Bất cứ ai cũng có thể thấy được sự miễn cưỡng trong lời nói của hắn, hơn nữa trong lời nói lại còn đùa tếu ít thủ đoạn, cái gì có thể làm được cái gì mà hết sức chứ.

Thực ra Diệp Thiên Vân cũng không trông cậy vào việc cứu hai người sẽ có chỗ tốt gì, động cơ hắn cứu hai người cũng không thuần hắn. Nếu như không phải tại bị bức bách, thì liệu Diệp Thiên Vân và Tiêu Sát hai người có thể đi được không.

Bận tâm đến hai người bọn họ chả qua cũng bởi vì quá trùng hợp, Diệp Thiên Vân với hai người bọn họ kể như cũng có quen biết hơn nữa lại cùng trải qua chuyện sinh tử.

Có điều đây cũng là một kinh nghiệm, Diệp Thiên Vân đối với chuyện này cũng có cách nhìn rất cởi mở, hắn từ trước đến giờ cũng không nghĩ đến thời khắc mấu chốt sẽ có người cứu hắn. Bất luận lúc nào, con người chỉ có thể dựa vào chính mình cho nên hắn cười nhạt nói :” Thôi bỏ qua đi, tôi cũng không có yêu cầu gì!”

Lời nói của Diệp Thiên Vân cũng chỉ là qua loa đại khái, cũng không có điều gì, thế nhưng Ngô Lập Sâm vẫn có chút ngại ngùng, cường điệu nói :” Lời tôi nói đã định, nhất định không thể nuốt lời !” Hắn cũng không muốn dây dưa chủ đề này thêm nữa bèn chuyển hướng hỏi :” Tiểu huynh đệ, cậu tên gì vậy, chúng ta đã cùng đi một đoạn đường lại chỉ gọi một tiếng tiểu huynh đệ có phần hơi xa lạ !”

Đã ra khỏi Võ Đang được 4 tiếng đồng hồ ước chừng bây giờ mới có hơn 3 giờ. Trời bên ngoài đã có chút ít tia sáng. Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời bình thản nói :” Tôi gọi là Diệp Thiên Vân !”

Trần Mễ Lạp nghe tên của hắc liên quay người lại nhìn thoáng qua, gật đầu nói :” Vừa nhìn thấy thân pháp nội công tinh thông của cậu, trên thân còn tinh thông Hình ý tuyệt kĩ, lúc tôi bằng tuổi cậu mà suốt ngày làm loạn cái gì cũng không biết !” Dứt lời cười ha hả

Diệp Thiên Vân có rất nhiều người bạn cùng lứa tuổi không có năng lực này, căn bản hắc liên là người mà người bình thường không thể độ được. Đó chính là bởi hắc liên đối với con đường võ đạo rất kiên trì khắc khổ. mới có được sự hồi đáp như thế này!

Lại nói hắc liên còn có tinh thần của võ giả, cái gì cũng không sợ, với ai cũng dám động thủ, tỉnh táo, trầm mặc, loại thành thực này càng không phải một ngày hai ngày có được mà là do khổ công vài chục năm mới tôi luyện ra được tính cách như vậy. Nhưng phàm là vật gì cũng đều có hai mặt, cũng có mặt xấu. Hắc liên từ sau khi gia nhập vào võ lâm không ngừng càng cường đại địch nhân đối kháng không có chút nào sợ hãi, chưa từng có từ trước đến nay ! Từ bản chất mà nói điều này cũng là do tính cách của hắc liên tạo thành, càng không phải hắc liên gây chuyện sinh sự.

Con đường dưới chân càng lúc càng rõ ràng, ba người liên tục đi không ngừng lại, cuối cùng cũng thấy được rặng đông không khỏi lấy làm vui sướng. rậm rạp che khuất ánh sáng ban ngày

Ven đường các loại đại thụ vươn mình chạm cả tới trời xanh, rậm rạp che khuất ánh sáng ban ngày; nước trong khe suối làm ta ngỡ ngàng như dịch ngọc, tiếng nước như sấm; đủ các loại đá kì dị giống như hổ, như rồng...thủy thạch giao hòa đẹp không sao kể xiết. Nếu như không phải lúc lẩn trốn, Diệp Thiên Vân thực muốn dừng lại ngắm cảnh. Nếu bước chậm nhất định sẽ có cảm giác ” Phản phác quy chân, trở về tất nhiên ”

Trần Mễ Lạp nhìn thấy cách không xa có một ngôi miếu cũ nói :” Đây chính là phía sau núi Ngọc Hư. Chúng ta hiện tại đang ở Cửu Độ khe bờ phía Nam là nơi tối hiểm của Võ Đang. Chúng ta sắp ra khỏi cấm địa của Võ Đang! Tương truyền, Chân Vũ từng tu luyện tại nơi này, sau khi đắc đạo được phong là sư Ngọc Hư.”

Mặc dù thực lực của hắc liên rất mạnh nhưng do phải đi nhanh nên trên người đã lấm tấm mồ hôi liền nói tiếp :” Tôi nghĩ vị tiểu huynh đệ lúc này có lẽ đã sớm ra khỏi đây rồi, chỉ cần qua khỏi cái cầu treo này, xem như là ra khỏi địa bàn của Võ Đang. Đến cả trời cao cũng phải mặc cho chim bay, coi như là Võ Đang không cách nào bắt lại chúng ta !”

Cầu treo ở trên không, kì thực là nối liền với hai ngọn núi. Nếu như không có cầu treo này như vậy mọi người phải xuống núi này rồi trở lên ngọn núi khác, phiền toái vô cùng. Cây cầu treo này là dùng gỗ chế thành, hai bên cố định khung sắt.

Cầu ước chừng dài hơn 100 thước. Hai người vừa muốn lên cầu. Diệp Thiên Vân nhìn lại đằng sau cách đó không xa có giọng nói vang lên :” Bọn họ đến đây !” Hắc liên trên đoạn đường này đều có cảm giác không yên đó là bởi vì đề phòng Võ sư họ Đổng đột xuất xuất thủ hạ sát, không ngờ tại đây vào thời khắc mấu chốt này lại có tác dụng.

Ngô Lập Sâm nhìn theo ánh mắt của Diệp Thiên Vân, trên đường xuất hiện 7,8 người phi nhanh tới. Dẫn đầu chính là võ sư Đổng, theo đằng sau có 2 lão giả Võ Đang, ngoài ra còn có mấy đệ tử đời thứ 16 . Mặt hắc liên lập tức trắng bệch, chỗ này quá hiểm !

Trần Mễ Lạp cũng vừa nhìn thấy tình huống này cũng biết tình thế gấp gáp thấp giọng quát: ” Đi! hãy đi trước rồi nói sau”

Ba người vội vàng lên cầu treo, phi thật nhanh chạy trốn, ở phía dưới là khe núi, cầu treo gấp phải ngoại lực có chút lay động, xem chừng có vẻ lung lay muốn rơi, tựa hồ sau một khắc sẽ đứt rời.

Bọn họ mấy người bước nhanh đi tới, mà người Võ Đang phía sau cũng không chậm, giữa hai người cũng cách nhau chừng hai mươi thước, chỉ cần không cẩn thận, sẽ bị người Võ Đang đuổi kịp, tình thế quá khẩn cấp.

Diệp Thiên Vân là người cuối cùng lên cầu, chạy đến giữa cầu, thấy người Võ Đang càng ngày càng đến gần liền quát to một tiếng :” Kiểm !”

Trần Mễ Lạp vừa chạy nhanh vừa lấy kiếm ném về phía sau, hắc liên và Ngô Lập Sâm trong nháy mắt đều hiểu rõ Diệp Thiên Vân muốn làm gì, cảm thấy có chút hoảng sợ.

Diệp Thiên Vân bình thường nhìn rất vững vàng, nhưng đến thời khắc mấu chốt này lá gan quá lớn, còn cách bờ bên kia có hơn 20 mét, cao khoảng 100 mét, nói đứt là muốn đứt rồi !

Người của Võ Đang nhìn thấy càng ngày càng gần Diệp Thiên Vân trong ánh mắt dần hiện ra sự hưng phấn, lại không nghĩ rằng có thanh kiếm trong tay đối phương, vô thức liền nắm chặt lấy dây thừng, đồng thời dừng bước, chỉ sợ Diệp Thiên Vân đến trở tay không kịp ! Bọn họ không muốn cầu bị chém đứt, bởi vì như vậy sẽ không cách nào bắt được mấy người. Diệp Thiên Vân cũng dừng lại, nói với hai người đằng sau :” Chạy” nhưng trong mắt không hề động đậy nhìn chằm chằm 7,8 người Võ Đang !

Một hồi giằng co, tạo cho Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm một cơ hội, bọn họ cũng chưa đến một phút liền đến bờ bên kia, cùng thở phào một cái ! Võ sư họ Đằng trong mắt lộ vẻ không cam lòng đối với Diệp Thiên Vân càng căm hận, miệng cười lạnh nói: ” Phải chết thì cùng chết, ta không tin ngươi dám !” Tiếng nói vừa cất ra liền đi về phía trước vài bước !

Diệp Thiên chỉ có không nghĩ tới, chứ không có gì mà không dám làm cả ! Hắn vừa nhìn thấy võ sư Đằng tới, nháy mắt liền kích ba cái vào dây thừng cầu treo.

Sợi dây bị chém đứt đoạn, mất đi một bên muốn lật ra ! Tất cả mọi người đều không tin Diệp Thiên Vân dám như thế, đúng là sinh tử cũng không màng ! Nhất định là người điên ! Trong lúc Bát Tiên quá hải, hiển thần thông ! Mỗi người đều nắm chặt bên kia của dây thừng, dầm nát cả ván gỗ, đứng trên này toàn là những người võ giả, bằng không một kiếm này mọi người đã bỏ mạng !

Mỗi người trên cầu lúc này tim đều đập thành thịch hơn 200 nhịp, gió thổi lạnh buốt. Mấy người Võ Đang không khỏi thảm mắng võ sư họ Đằng chọc như vậy không sợ chết người à. Mắng lại mắng không ai dám nói nữa, đều giữ chặt dây thừng, dầm trên ván gỗ, cố gắng giữ thân mình cân bằng.

Sau một khắc, Trần Mễ Lạp cùng Ngô Lập Sâm đồng thời lo lắng hô lớn :” Huynh đệ, cẩn thận !” Hai người đêm nay đều đã chứng kiến đủ sự liều mạng của Diệp Thiên Vân, đại tông sư của Võ Đang thì bị hắn giết một người, bây giờ lại muốn chém đứt cầu treo. Đằng lo lắng hắn đồng thời không khỏi bội phục dũng khí của Diệp Thiên Vân !

Tất cả mọi người cho rằng Diệp Thiên Vân sẽ dừng tay, ai ngờ khoe miệng hắn thoáng nhếch lên, một tay bắt được dây thừng kia đồng thời tay kia đột nhiên dùng sức huy kiếm ! Lần này huy tụ sức mạnh toàn thân, chặt đứt dây trời cùng toàn bộ tám ván gỗ

Cầu, thật sự đã đứt...

Có hai đệ tử Võ Đang đuổi tới, tại thời điểm khẩn cấp lại không bám chắc, liền rơi từ trên cầu xuống, chỉ còn nghe thấy tiếng gào thét cuộn lấy họ xuống khe núi ! Sự tình chuyển biến chưa đến một giây cũng đủ làm cho tất cả mọi người dở khóc dở cười, võ sư Đằng liền nhân cơ hội này phi tới, tay nắm tám ván gỗ trên cầu, đến trước mắt Diệp Thiên Vân !

Võ sư họ Đằng tại sao lại phải mạo hiểm, vậy tại sao Đoạn Kiều lại làm những động tác nguy hiểm thế này, cần phải biết loại hành vi này của hắn không khác gì muốn chết!

Diệp Thiên Vân đang nhìn hắn nếu như lời nói của hắn bị phát hiện, một cước đá xuống coi như là thành công lên Đoạn Kiều lại vừa thành công hại chết Diệp Thiên Vân, trước mặt vẫn còn có hai người là Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm. Hắn coi như là chết ! Võ sư họ Đằng làm chuyện gì cũng đều nhất nhất cẩn thận hơn nữa tâm tư rất tinh vi, càng ít làm những việc không có ý nghĩa

Mạo hiểm lớn như vậy là vì tại sao? Chỉ có bản thân hắn mới hiểu rõ!

Nguyên nhân này rất đơn giản, đơn giản đến mức làm người ta không thể tin được hắn mạo hiểm chẳng qua là vì thể diện! Tục ngữ nói người sống vì khuôn mặt, cây sống vì vỏ! Võ sư họ Đằng là đại tông sư của Võ Đang lại cùng với Khương Sư Minh là đệ tử đời thứ 15, cùng sống với nhau vô cùng hòa hợp mà Khương sư Minh lại sư đệ thân thiết của hắn cùng một sư phụ! Có thể nói còn thân hơn cả huynh đệ ruột thịt !

Không lâu trước Khương Sư Minh lại bị Diệp Thiên Vân đánh chết đột tử tại cấm địa của Võ Đang vậy làm sao có thể khiến hắn không tức giận cho được! Cũng chính là như vậy khiến hắn đang cùng Trần Mễ Lạp đối chiến lại đột nhiên quay sang công kích Diệp Thiên Vân chính là vì báo thù cho sư đệ. Đây cũng là việc hắn nên làm nhưng Diệp Thiên Vân muốn mạng đổi mạng nên hắn mới tránh kích này!

Võ sư Đằng có chút ảo não, đánh vỡ đầu cũng không nghĩ ra Diệp Thiên Vân lấy mạng đổi mạng, mất đi cơ hội này thì sau sẽ không có nữa. Do vậy hắn cân nhắc lại và tìm xuống cơn tức này, nhanh chóng trở lại Võ Đang và đem sự tình nói rõ xong sẽ tìm viện thủ!

Tuy nhiên từ ánh mắt nhìn của sư huynh đệ có thấy được sự khinh thường, ánh mắt này một lần cũng đủ làm cho người ta khó quên ! Đích thị là... khinh thường, từ trước đến giờ hắn chưa từng bị nhìn như thế này! Sau khi cảm nhận được dư vị trong đó mới cảm thấy lúc ấy thả rằng chết cũng phải đem cái mạng Diệp Thiên Vân đi! Cho tới bây giờ hắn luôn dùng ánh mắt khinh thường kẻ khác thật không ngờ bây giờ bản thân lại chịu ánh mắt này, mắt không khỏi đỏ hần lên. Bởi vì cái cảm giác thật không dễ chịu, làm cho hắn trước mặt đồng môn không thể ngóc đầu lên được!!

Bất luận thế nào lần này hắn cũng hạ quyết tâm, chỉ cần Diệp Thiên Vân còn sống, đối với hắn và cái chết của Khương Sư Minh đúng là sự sỉ nhục. Bị một thiếu niên tuổi mới chỉ 20 giết chết, lời này bị người khác nói ra so với chết còn khó chịu hơn!

Võ Đang tuy không phải thiên hạ đệ nhất nhưng cũng là thiên hạ đệ nhị. Hắn trong bốn phái thực lực không phải thứ nhất nhưng có thể nói trên vạn người. Hắn không muốn nghe những lời nói như vậy càng không dễ dàng nhẫn nhịn ánh mắt như thế! So về tôn nghiêm mà nói, đôi khi sống hay không cũng không còn quan trọng nữa! Hắn lần đầu tiên trong đời sản sinh ra kích động, muốn giết Diệp Thiên Vân ngay lập tức ! Bởi vì chuyện này đối với nhân sinh là sự ô nhục, hắn không ý thức đến điều này cho đến khi dính vào người, bất luận thế nào cũng tẩy trừ không xong!

Hai đệ tử Võ Đang đời thứ 15, một người bị đệ tử đời thứ 3 của Hình Ý môn giết tại chỗ, một người khác bị bức lui. Nếu như còn sống để chịu đựng những điều này, như vậy hắn còn mặt mũi nào để sống đây. Có lúc ngôn ngữ của ánh mắt còn lợi hại hơn cả đao và kiếm, bởi vì chỉ một câu, quan hệ giữa người với người có thể sản sinh sự xô xát. Mà một ánh mắt có lẽ còn có thể giết chết người.

Kì thực ân oán cũng rất đơn giản, chẳng qua chỉ là một câu, một ánh mắt !

Đoạn giữa của cầu đã gần bị đứt và người trên cầu cũng bị đem chia làm hai nhóm, một nhóm là đệ tử Võ Đang, bọn họ đuổi Diệp Thiên Vân tới cầu treo, ngay lập tức muốn bắt Diệp Thiên Vân nhưng lại xảy ra sự việc ngoài ý muốn !

Đương nhiên, điều nằm ngoài ý muốn này chẳng bao giờ họ có thể ngờ tới, mà cái này chẳng qua chỉ là đến từ một lời nói của võ sư Đằng, một câu nói dường như là bình thường !

Quả thật nằm mơ cũng không tin được là Diệp Thiên Vân sẽ làm như vậy. Mấy người đệ tử Võ Đang bám lấy sợi dây, đu người trên 450 mét, vài giây, công phu liền cùng vách núi dựng đứng và đập vào nhau.

“Bùm” một tiếng va đập cường đại phát ra, lại một người đệ tử từ phía trên rơi xuống, nhưng đồng môn của hắn cũng chẳng có thời gian để cứu người. Bởi vì bản thân họ cũng đang phải giãy dụa. Thì như thế nào mà cứu đồng môn của bọn họ đây? Giữa sự sống và cái chết lúc này, bất cứ cái gì là đơn bạc tình nghĩa chẳng qua chỉ để bị chê cười mà thôi !

Những người còn lại thì cảm thấy rất bất an. Sau khi có thêm hai hay ba tiếng va đập, cầu treo cuối cùng cũng đã dừng lại. Tất cả đệ tử Võ Đang đều được trải nghiệm ranh giới giữa sinh và tử, thật ra sống hay chết lại rất gần nhau ! Vừa nãy càng áp sát Diệp Thiên Vân càng cảm thấy phấn khích, ngược lại giờ đây lại cảm thấy vô cùng sợ hãi ! Bởi vì bọn họ đang treo người trên vách núi cheo leo, khoảng cách an toàn thật sự là rất xa. Vừa nãy mấy người bọn họ còn có chút ích kỉ tự tâm giờ thì đang không ngừng kêu rên tuyệt vọng !

Tất nhiên, bọn họ là võ giả ! Trước sinh tử thì rất yếu ớt, đều không chịu nổi, thân thể thì lại rất cường tráng, thể lực dư thừa, thậm chí nắm trong tay rất nhiều nhân mạng, thế nhưng thế nào đi nữa họ cũng vẫn là con người có máu có thịt, đường đường là con người !

Nhân sinh trăm thế tại thời khắc này thể hiện rất tinh tế, nhân tính được khắc họa vô cùng sinh động !

Đây chẳng qua mới chỉ bên phía Võ Đang, còn phía bên Diệp Thiên Vân cũng từng trải qua chuyện sinh tử giống bọn họ bây giờ, hơn nữa so với bọn họ hắn còn gặp chuyện nguy hiểm hơn, dưới tình huống này thì

không ai là không sợ hãi, con người giữa trời cao thế này không khỏi sợ hãi ! Nhưng Diệp Thiên Vân rất rõ ràng một việc chính là hắn còn muốn sống, và còn muốn sống thật tốt nữa là đằng khác !

Thời khắc sinh tử tồn vong, ý chí lại càng cứng cỏi và bất khuất cường đại hơn cả,

Diệp Thiên Vân thừa dịp cầu bị đứt hết sức trèo lên trên. Trong hoàn cảnh ác liệt này chỉ có thể đi được vài mét, cố gắng nắm chặt dây thừng và tấm gỗ, chân thì cắm vào khe hở giữa tấm gỗ, tựa đầu về phía sau, lập tức ngêng đón sự va đập !

Sau khi cầu treo và vách đá va đập vào nhau, Diệp Thiên Vân mới thở ra một hơi, quả thật quá mạo hiểm ! Mở to mắt mới phát hiện có gì đó không đúng lắm, có cái gì đó túm lấy hắn, lúc chém đứt cầu treo hắn chỉ chăm chú bò lên trên nhưng không chú ý có người đang đi cùng hắn.

Thấy được tiếng cười âm hiểm của Võ sư Đằng, nội tâm không khỏi bất ngờ ! Đúng thật là sơ suất không ngờ Võ sư Đằng lại có dũng khí thế này từ phía bên kia nhảy tới bên này ! Giờ hắn có muốn đá xuống thì cũng đã muộn bởi vì võ sư Đằng đã bắt được chân của hắn !

Trần Mễ Lạp không thể tin được cảnh tượng trước mắt, một ngày mà hắn có thể cảm nhận được quá nhiều sự biến đổi, vài chục năm cuộc sống cũng không sánh bằng sự đặc sắc của một ngày. Hắn nhìn sự quả cảm của Diệp Thiên Vân mà huyết khí kích động như dâng lên ! Võ sư Đằng đột ngột không màng chuyện sinh tử muốn đuổi theo truy sát Diệp Thiên Vân làm hắn khiếp sợ nhưng cũng không có biện pháp gì, nắm sát bên vách núi nhắc nhở :” Tiểu huynh đệ cẩn thận ”

Nhưng sự nhắc nhở của hắn hiển nhiên không phải là kịp thời vì Diệp Thiên Vân đã cảm nhận được một luồng sức mạnh đang hướng đến mình, muốn đẩy hắn xuống vách núi phía dưới ! Phía dưới này nhìn không thấy đáy, thật sự là ứng với câu nói ” Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền ”, trên là sinh mà phía dưới thì là tử, Diệp Thiên Vân không thể mãi mãi đứng ở chính giữa.

Võ sư Đằng dùng sức phát lực xuống dưới đồng thời giận dữ nói :” Người gọi Diệp Thiên Vân, đời thứ 3 của Hình Ý môn. Ta không lâu mới biết được tên của người, ta sẽ nhớ kỹ người, tốt lắm ! Người sẽ chết ! ” hiển nhiên là muốn đưa Diệp Thiên Vân vào chỗ chết, đến nói ra cũng không cần nhiều lời.

Lần này Diệp Thiên Vân sơ suất quá, vốn tưởng rằng chém đứt cầu treo là đã có thể bình an vô sự, hắn có thể dựa vào thân pháp và sức mạnh để quay trở về, ai biết nửa đường lại đột nhiên phải giết võ sư Đằng, giống như quỷ đưa đường cho mình vậy, trong nội tâm không khỏi tức giận.

Tính cả lần này thì chính là hai lần cùng hắn sinh tử tương đấu, mỗi lần đều trên một bậc. Hắn không sợ hãi bị khiêu chiến ngược lại bị một kích của võ sư Đằng càng bất khuất hơn !

Cúi đầu xuống nhìn lướt qua, cách đây ước chừng 7, 8 mét phía dưới có một hoãn đài không quá lớn hình thành một cách tự nhiên ! Lúc này trong tâm liền có tính toán, đã đấu không lại người chi bằng lợi dụng hoàn cảnh chung quanh. Bất luận thế nào hắn cũng đang ở tình thế xấu, chân bị túm lấy. Căn bản là không cách nào công kích lại đối phương. Thanh kiếm vừa rồi do cắt đứt dây thừng nên đã rơi xuống vách núi. Bằng không còn có thể cho võ sư Đằng một kiếm.

Vừa nghĩ đến nơi đây, võ sư Đằng một tay nắm dây thừng tay kia liền phát lực kéo Diệp Thiên Vân, xem ra nhất định muốn hắn táng thân không sai !

Trong một giây, Diệp Thiên Vân bất chấp tình cảnh, nương nhờ lực đạo mãnh lực của lão đạo đạp xuống phía dưới, sức mạnh lớn đến mức làm võ sư Đằng giật cả mình, cứ tưởng hắn muốn đồng quy vu tận, sợ lực đạo quá lớn chính mình cũng bị đẩy xuống, không tự chủ được buông lỏng tay ra.

Diệp Thiên Vân đợi mãi thời khắc này. Đúng lúc hắn buông lỏng tay, dùng hai tay toàn lực kéo dây thừng, hướng về phía tảng đá phía trên, mượn lực đạo lúc ấy làm đứt dây thừng ! Hai người cùng hướng vách đá rơi xuống !

Võ sư Đằng lại càng không nghĩ tới Diệp Thiên Vân làm đứt dây thừng, một chút cũng không chuẩn bị. Hai người một trên một dưới liền ngã xuống phía dưới

Diệp Thiên Vân trong không trung liền xuất Kim Chung Tráo. Đã chuẩn bị tốt trước khi rơi, Kim Chung Tráo chính là lợi khí bảo vệ tính mạng cho hắn. Ngược lại lão đạo ở đâu ra mới có loại công phu thế này.

Hắn rơi một phát xuống hoàn đài phía dưới, phát ra một tiếng ” bộp” lập tức phun ra một ngụm máu tươi. Ngay sau đó Diệp Thiên Vân phía trên đầu hắn rơi xuống, không ngờ lại rơi trên người hắn !

Võ sư Đằng nằm mơ cũng không ngờ tới mình trở thành cái đệm thịt, bị thương nhưng vẫn có khả năng đứng lên. Tuy vậy, Diệp Thiên Vân thể trọng một trăm cân tự do rơi xuống, giống như tảng đá lớn nện vào cơ thể hắn, chả khác gì cái chùy nặng ngàn cân đập vào người !

Võ sư Đằng dùng hết lực đạo toàn thân khởi động lại cơ thể, trở thân một cước mãnh liệt, muốn đem Diệp Thiên Vân vào chỗ chết !

Diệp Thiên Vân có võ sư Đằng làm tấm đệm, căn bản là không bị thương tích gì, vui mừng không sợ hãi đón chân của hắn, thân thể toát lên sức mạnh mãnh liệt áp đảo ! Ngay sau đó khẽ đảo người cưỡi lên người của võ sư Đằng, lúc này căn bản không dùng bất cứ công pháp nào, mấy trăm cân nắm đấm giống như bão tố rơi xuống đầu lão đạo, một quyền rồi lại một quyền, quyền sau còn hung ác hơn quyền trước. Sau 4,5 quyền võ sư Đằng hoàn toàn mất ý thức !

Diệp Thiên Vân ngược lại càng phát tiết hơn, không ngừng tay, từ trước đến giờ chỉ có sư tử hổ báo những con vật đi săn mới lấy được uy danh, còn con nai kia có ai thương đây ! Đã chỉ có một người sống, thì đó là người tử ! Ta sống ! Diệp Thiên Vân sẽ không cho hắn cơ hội sống. Loạt công kích này đạt đến mức khủng bố, một phút đồng hồ sau mới dừng lại !

Đầu của Võ sư Đằng tìm khắp không thấy, chỉ có thể nhìn thấy một đồng máu đỏ xen lẫn thịt trắng làm cho người ta nôn mửa, mà chỗ thịt nát còn giống như đồng bùn vậy

Ai cũng không thể nghĩ ra, đường đường là một đại tông sư lại bị đối phương loạn quyền đánh chết ! Võ sư Đằng ở dưới hoàng tuyền chắc chắn cũng không an lòng, đây không phải là bị ai thì là gì !

Võ sư Đằng là một đại tông sư, thực lực của hắn trên Diệp Thiên Vân, điều ấy không thể nghi ngờ, mà sư đệ của hắn Khương Sư Minh công phu cũng trên Diệp Thiên Vân thế nhưng hai người đều chết trong tay hắn !

Đúng vậy, đó chính là kết quả. Lúc Diệp Thiên Vân ra tay mạnh hay yếu chỉ phân biệt trong một khắc, biến đổi không rõ ràng, như ở giữa bạch và hắc vậy.

Người Võ Đang trên đoạn cầu đứt đồng loạt thấy bất an, mà sau khi leo lên lại thấy còn sống sót, thở hổn hển không ngừng. Bọn họ lần đầu tiên biết không khí lại tốt đẹp đến thế này, tính mạng mới đáng giá quý trọng nhường nào !

Nhưng ngay lúc bọn họ cảm thấy tốt đẹp, thì có người đột nhiên gào một cách thê thảm :” Sư phụ !” Người này chính là đệ tử đời thứ 16 của Võ Đang là đệ tử của võ sư Đằng.

Tất cả mọi người nhìn về hướng đó đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn kinh muốn nôn mửa. Diệp Thiên Vân xuất thủ rất nhanh đánh chết võ sư Đằng, từng quyền không biết mệt mỏi của hắn dường như đang vang lên trong lòng mọi người !

Ánh mắt của hai lão giả đều thể hiện thần thái không thể chịu được, võ sư Đằng chết quá thảm, đầu bị người ta đánh thành nát vụn. Nắm tay của Diệp Thiên Vân giống như một cái chùy to đánh vào thép! Đáng thương thay võ sư Đằng dù sao cũng không phải là sắt, thể mà chuông của hắn lại thật sự giống đại chùy !

Thị lực của võ giả hơn người thường cho nên cảnh tượng lúc này thật sự rất rõ ràng,. Vừa mới này vẫn còn một con người mà trong nháy mắt đã bị biến thành tạp phiến, vắt cạn khô không còn giọt máu nào.

Những người này nhìn Diệp Thiên Vân sinh ra phần nộ cực độ, hận là không thể uống máu của hắn, ăn thịt hắn ! Nhưng một giây sau đối với sự tàn nhẫn của Diệp Thiên Vân lại cực kỳ sợ hãi.

Đối với người khác hung ác đã là gì. Bản thân hắn đối với bản thân còn ác hơn, đánh chết hai đại tông sư hàng chữ Bối, nhưng mà vẫn còn sống rất khỏe. Bọn họ không khỏi không suy nghĩ đến thực lực của mình.

Đương nhiên cũng có chút không sợ Diệp Thiên Vân, nhìn thấy võ sư Đằng chết như vậy lớn tiếng oán độc nói: ” Diệp Thiên Vân, chúng ta Võ Đang cùng người thể bất lương lập, chỉ cần Võ Đang chúng ta còn ngày

nào, người hãy đợi bị truy sát đi ! Thù này không đội trời chung !” Tiếng vọng lại vẫn còn quanh quẩn giữa hai ngọn núi.

Diệp Thiên Vân phía bên kia sau khi thu hồi liền nghỉ ngơi hai phút, từ trong ngực võ sư Đằng lấy ra cùng một loại La Hán Đan giống trên người Khương sư minh. Hắn lúc này nghe được tiếng gào từ phía đối diện, rất rõ ràng truyền vào trong tai !

Nhìn đối diện một cái sau đó lại từ hướng bản thân mặt dốc đứng nhìn lại, hoàn toàn không để đến những lời của võ giả Võ Đang nói, để ý đến hắn có hữu dụng gì đâu, cách xa nhau một trăm mét. Ai cũng không thể nhảy qua chứ không nói đến tử chiến, chỉ có thể gào to, đối với hắn lời nói này không đau cũng không ngứa, hắn nhất mực không thèm để ý tới !

Nghỉ ngơi được một lúc, liền nắm chặt khe hở vách đá, bắt đầu leo lên. Thân thể của hắn tương đối lớn nhưng sức mạnh của hắn cùng tính linh hoạt cũng đều giống nhau. Cho nên leo lên được vài bước còn có chút không lưu loát nhưng sau vài bước hắn đã thành thực giống như vượn khỉ linh hoạt bò lên, thỉnh thoảng còn có vượn nhảy qua làm cho người xem kinh hãi không thôi !

Kì thực khoảng cách hắn rơi xuống cũng không xa khoảng 7, 8 mét gì đó, một lúc sau liền tóm lấy dây thừng bị chém đứt mà hai người Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm sớm đã ở phía trên đợi. Hai người bọn họ chăm chú ý hành tung của Diệp Thiên Vân. Nhìn thấy hắn bắt được sợi dây thừng, hai cánh tay Trần Mễ Lạp thoáng phát lực kéo hắn lên, chốt lát đã kéo được lên.

Lên được tới phía trên, Diệp Thiên Vân vô thức liếc nhìn xuống phía dưới. Khoảng cách này đến gan hắn có to đến mấy cũng có chút ít kinh thiên. Không có ai là không sợ hãi sự khủng bố của độ cao đem tới. Bởi vì ở đây bất cứ ai bất cứ cái gì đều tự cảm thấy hèn mọn cả.

Trần Mễ Lạp đối với Diệp Thiên Vân không chỉ đơn giản mở to mắt, một thiếu niên hơn 20 tuổi, một thiếu niên giết chết hai tông sư ! Nếu như đây là lần đầu có thể tính là do may mắn nhưng một đêm lại liên tục lấy đi tính mạng của hai đại tông sư thì lại không hề đơn giản .

Cái này nói lên cái gì, không nghi ngờ gì nữa chính là thực lực, bởi vì chỉ có thực lực mới có thể có kết quả như hôm nay ! Nếu như cái chết của Khương sư minh là ngoài ý muốn vậy thì cái chết của võ sư Đằng làm hắn phải thay đổi lại thái độ !

Trần Mễ Lạp bản thân cũng không được tính là một tông sư, hắn trước mặt võ sư Đằng và Khương sư minh bất quá chỉ là ngang tay thôi, nhưng ngược lại thực lực của Diệp Thiên Vân lại đủ để đánh chết bọn họ

Lúc Khương sư minh bị giết hắn còn đang chú tâm đến trận quyết đấu không thể xem được ! Nhưng Diệp Thiên Vân giết võ sư Đằng, mắt hắn không hề rời ra.

Cả quá trình này đem đến cho hắn sự khiếp sợ tột độ ! Điểm đầu tiên Diệp Thiên Vân là con người rất quả quyết, biết không thể hi vọng cùng võ sư Đằng quyết chiến trên này, bèn quả quyết cắt đứt sợi dây !

Đối với người khác hung ác nhưng với chính mình còn ác hơn ! Tuyệt vọng sau vui mừng không hề sợ hãi quyết tâm cùng địch nhân xuống hoàng tuyền !

Điều thứ hai đó là lá gan quá lớn rất mực can trọng, sau khi hiểu rõ phía trên không có cơ hội nào bèn tìm kiếm chiến trường thích hợp với mình, lợi dụng hoàn cảnh xung quanh để đối kháng với đối thủ, tâm tư tỉ mỉ thể này làm người khác thể nào dám xem thường !

Thứ ba đó là ra tay quả quyết, sau khi tìm được chiến trường liền chém tận giết tuyệt, không hề có chút nương tay ! Ra tay tàn nhẫn vô cùng khiến người khác kinh hãi !

Ba điểm này xuất hiện trên một người võ giả cùng thế hệ với hắn, vậy thì hắn phải chăm chú cẩn thận đối đãi người này, tại vì loại người này trong võ đạo rất đáng được tôn kính !

Nhưng những điểm này lại đồng thời xuất hiện trong một thiếu niên, thế thì ý vị lại không giống rồi.

Hắn có thể dự liệu trước, mười năm nữa, số đối thủ của Diệp Thiên Vân vượt quá cả 10 đầu ngón tay. Đỉnh cao của võ giả là khoảng 30 mấy tuổi cảm giác này là thể nào còn rất nhiều thời gian để cảm nhận, có thể trải qua nhiều lần thất bại bởi vì hắn còn rất trẻ !

Nếu như qua hơn 20 năm nữa hoàn toàn có thể xưng là một đại tông sư, đến lúc đó chắc chắn thực lực đã đạt đến đỉnh cao! Tiếp sau đó nữa hẳn không dám đoán tiếp, bởi vì vận mệnh của Diệp Thiên Vân đã nằm ngoài phán đoán của hắn .

Trần Mễ Lạp suy nghĩ những điều này chẳng qua cũng chỉ là giữa vài ý niệm. Hắn kéo Diệp Thiên Vân một cái, thân mật hỏi :” Hảo huynh đệ dạo chơi giữa vòng sinh tử cảm giác thế nào ?”

Diệp Thiên Vân cười cười, giống như một cách tập luyện bình thường, không đáng nói, ngược lại nói :” Đi thôi, tôi đột nhiên muốn rời khỏi Võ Đang !”

Ngô Lập Sâm thẩm thấu mồ hôi. Tâm tư của Diệp Thiên Vân thiên mã hành không, không người nào có thể đoán được, lập tức nói :“Xuống núi, tôi và Trần Mễ Lạp đại ca nhiều năm chưa nhìn thấy thế giới bên ngoài rồi, trong nội tâm còn gấp hơn cậu. Chúng ta xuất phát luôn đi !”

100 mét của phía bên kia hãy vẫn còn có tiếng gào thét thê lương

Ba người nhanh chóng xuống núi rời đi, tuy nơi này không phải là địa bàn của Võ Đang nhưng cũng thập phần dị thường nguy hiểm. Vạn nhất người Võ Đang đuổi theo ba người bọn họ căn bản không phải là đối thủ.

Lên núi khó, xuống núi dễ. Khoảng một tiếng sau, mấy người từ một đường nhỏ đi xuống, trên đường đi đến một người cũng không gặp, tất cả đều là màu xanh biếc của rừng rậm. Cuối cùng sau một hồi đi mới nhìn thấy đường lớn.

Trần Mễ Lạp cùng Ngô Lập Sâm cười to nói :” Đường lớn này thật tốt, xem ra mới có mấy năm mà đã thay đổi nhiều thế này, không biết Thái Cực môn của chúng ta có bộ dạng thế nào nữa. Mấy năm nay đều không thể quay về được, có lúc cũng tự trách mình !”

Ba người đều là cao thủ, nhưng cũng không thể không nhờ cậy tới phương tiện giao thông, Cho nên Ngô Lập Sâm vừa nói chuyện vui vẻ với hai người kia vừa vẫy tay đón xe, 7,8 xe nhỏ đi ngang qua đều không dừng lại, không tránh khỏi nản lòng !

Tâm tư Diệp Thiên Vân lấy làm thú vị, liền cười nói :” Thái Cực môn của các vị ở đâu, nếu có thời gian tôi cũng muốn đến quấy rầy !”

Ngô Lập Sâm nghe thấy Diệp Thiên Vân tỏ ý muốn đi, bèn hiếu khách nói :” Chúng tôi ở Phúc Kiến, năm đó tôi bị nhốt lại, nơi đó còn rất phát triển, bây giờ thì không biết như thế nào nữa. Nếu cậu muốn cùng tôi quay về, lão ca ca đương nhiên sẽ đưa cậu đến ở mấy ngày, chúng ta cùng kiểm chứng võ học thế nào !”

Kì thực Diệp Thiên Vân từ trước đến nay không biết nhiều về võ lâm chỉ biết có Võ Đang. Nhưng lại chưa từng nghe qua đến Thái Cực môn, thắc mắc hỏi :” Võ Đang với Thái Cực có quan hệ gì ?”

Trần Mễ Lạp hạ người xuống nói, có chút buồn cười :” Bọn họ có quan hệ rất lớn. Loại chuyện này cậu cũng không cần phải tìm hiểu, lùi lại năm trăm năm về trước hai môn phái quả thật là một nhà !”

Ngô Lập Sâm dường như có chút khinh thường, nhưng cũng không hề phản bác, trong lúc nhất thời cũng không nói gì.

Thật không dễ gì cản lại một chiếc xe mà còn là một xe chở hàng, đằng sau chở vài con bò sữa kêu không ngừng, lái xe hạ cửa sổ xuống thăm dò hỏi:” Định đi đâu ? Tôi có thể đưa các người đi! Ở đây không dễ dàng gọi được xe, đặc biệt là hắn !”vừa nói vừa chỉ Trần Mễ Lạp, trên mặt có chút ít sợ hãi !

Sau khi lên xe,ba người ngồi xuống mới biết không gian trên xe rất nhỏ, có Diệp Thiên Vân cùng Trần Mễ Lạp, tựa hồ muốn nhét chặt xe lại

Diệp Thiên Vân nhìn thấy sắc mặt Trần Mễ Lạp có phần cổ quái, cũng không nhìn nổi cười. Hình thể của hắn cùng vết sẹo trên mặt làm người ta cảm thấy thập phần hung ác, vừa nhìn thấy đã thấy không phải người tốt, bèn nói với lái xe :” Chúng tôi muốn đi tới thành phố gần nhất, có điện thoại không vậy ?”

Lái xe rõ ràng bị Diệp Thiên Vân dọa làm cho giật nảy mình, có chút hối hận nói :” Huynh đệ không nên bất nhân nghĩa thế, tôi cho các người đi nhờ xe, các người còn muốn cướp bóc, sớm biết như vậy thì ...” Diệp

Thiên Vân sợ hấn hiểu lầm lập tức khoát tay nói :” Ông đừng hiểu lầm, chúng tôi không phải cướp bóc đâu, chỉ muốn mượn điện thoại lát thôi, đồ đạc của chúng tôi bị mất rồi !”

Trần Mễ Lạp chưa từng nhìn thấy điện thoại, nhìn thấy thứ long lanh tinh xảo thế này không khỏi ngạc nhiên :” Đây là cái gì thế? Là điện thoại à ? Ta nhớ là trước kia vẫn còn dùng dây điện mà !”

Ngô Lập Sâm so với hấn thì có vẻ ngạc nhiên hơn, thềm nói :” Tôi nhớ điện thoại hình như lớn hơn nhiều, cái này nhỏ quá, cũng rất tinh xảo !”

Diệp Thiên Vân nghe vậy không biết nên có cảm giác gì, hai người đã bị Võ Đang nhốt quá lâu, cả một thời đại phát triển, cũng có chút tiếc hận thay bọn họ .

Tay lái xe có chút sợ hãi, Diệp Thiên Vân lấy điện thoại ra gọi điện cho Hà Sơn, chốc lát bên kia có tiếng Hà Sơn :” Đừng có làm phiền ta, có chuyện thì nói mau ! Lão tử bây giờ phải đi đuổi máy bay !”

Diệp Thiên Vân sợ hấn đập máy, liền nói luôn :” Lão ca ta là Diệp Thiên Vân người không phải là còn ở Võ Đang à ?”

Hà Sơn nghe được thanh âm này, giống như con mèo bị giẫm lên cái đuôi của mình, vừa kinh ngạc vừa thân mật nói :” Ta đây, Thiên Vân cậu đang ở đâu ? Ta còn tưởng cậu đi rồi, định đem di vật của cậu mang về !” nhận được điện thoại, trong tâm liền hiểu rõ mục đích Diệp Thiên Vân gọi cho hấn.

Diệp Thiên Vân lập tức nói thẳng :” Tôi đang ở cùng mấy người bạn, ông ở chỗ ấy có an toàn không ?”

Hà Sơn lớn tiếng cười nói :” Yên tâm đi, lễ võ quan của Võ Đang không có tổ chức, lại gặp trận đại hỏa, bây giờ tất cả mọi người đều đã rời Võ Đang, ở đây rất an toàn, ta đang ở sơn khẩu, xe đang chờ ngoài kia, ta đã bảo họ đặt cho hai vé xe tàu hỏa rồi !” trong lời nói để lộ vẻ vui mừng, giống như đang đón năm mới.

367. Chương 367: Tương Trợ

Diệp Thiên Vân hỏi hai người bên cạnh, Ngô Lập Sâm tất nhiên phải về Thái Cực môn, bởi vì chỗ đó mới là địa bàn của hấn. Trên mặt Trần Mễ Lạp hiện ra nét cổ quái, hấn rất lâu mới quyết định cùng Diệp Thiên Vân đi Băng Thành chơi một chút !

Tin tức này có phần làm cho Diệp Thiên Vân có chút kinh ngạc, nhưng theo lời của bọn hấn thì đã đặt hai vé xe lửa, bởi vì tất cả chứng cứ đều không có, không thể có khả năng lên máy bay được, đành phải tạm lùi mà cầu lần khác.

Tay lái xe chở bỏ rất tốt, đưa bọn hấn đến trước cửa một khách sạn lớn mà Hà Sơn đã chỉ. Tuy nhưng hấn vẫn có chút nghi hoặc, mấy người ăn mặc quần áo tả tơi, nhìn thế nào cũng không giống kẻ có tiền, ngược lại mỗi người trên mặt đều có phần hung ác, cho nên rất thành khẩn nói :” Tôi còn muốn làm vài việc trước khi đi, nhưng mà khách sạn này rất đắt, người địa phương cũng không ở trong này ! Nếu các người nghĩ thực tế chút ta có thể đưa mọi người đi ”

Thế là Diệp Thiên Vân sờ tay vào túi quần, trong túi có khoảng hơn một ngàn tiền lẻ. Đây là vật tùy thân của hấn, tiện tay kín đáo đưa cho tay lái xe :” Đây là có chút, người tốt sẽ có sự báo đáp.”

Ngô Lập Sâm và Trần Mễ Lạp không khỏi kinh ngạc. Chẳng ai ngờ rằng Diệp Thiên Vân lại có mặt khác thế này, không khỏi trách cứ.

Lái xe thấy đại hán nhìn vào tiền,, liền đỏ mặt cổ họng hự nói :” Cái này, tôi không muốn lấy tiền các người...” Nhưng mà trong mắt vẫn hiện ra chút lưu luyến

Diệp Thiên Vân cười ha ha, cũng không nói gì bèn cùng Trần Mễ Lạp xuống xe.

Lái xe nhìn bóng lưng của họ, lại cúi đầu đếm đếm lẩm bẩm nói :” Đủ một tháng lương của ta ...” Sau đó nhanh chóng nhét tiền vào túi. Đối với hấn, hôm nay nhất định là một ngày tuyệt đẹp.

Ba người bước vào đại sảnh, mấy người bảo an liền ngăn lại, miệng rất khách khí nói :” Rất xin lỗi tiên sinh. Quần áo không ngay ngắn, không được phép vào khách sạn chúng tôi !”

Không đợi Diệp Thiên Vân mở miệng, một người mặc âu phục liền từ cách đó không xa đứng lên, đằng sau có hai người đi theo, xem ra hẳn là đệ tử của Bát Cực môn, đi thẳng đến đây, thoạt nhìn rất có khí thế của một ông chủ lớn. Nháy mắt đã đến trước mặt của mấy người, hai người đằng sau đẩy bảo vệ ra. Hắn hung hăng nhìn Diệp Thiên Vân, mặt mày hớn hở nói: “Tiểu tử, ta chỉ biết ngươi chết không xong, có chuyện tốt cũng không gọi huynh đệ một tiếng, ngươi thật đúng là không có suy nghĩ !” Nói xong, nhìn lướt qua hai người đằng sau Diệp Thiên Vân, vừa nhìn đến Trần Mễ Lạp liền không nói nữa, thần sắc biến đổi, tựa hồ muốn xác nhận cái gì đó !

Trần Mễ Lạp giống như cười mà cũng không phải cười nhìn Hà Sơn, cuối cùng giả giọng trêu đùa :” Thế nào, không quen ta, tiểu sơn tử, cẩn thận ta đá cái mông ngươi !”

Hà Sơn tại thời khắc này, thần hóa biến hóa thật lớn, ngay người mà không dám tin, sau đó kích động đến mức thân thể run rẩy. Đột nhiên hai chân quỵ xuống, vành mắt đỏ lên nói :” Đại sư huynh, là huynh, huynh vẫn còn sống...” Nói đến đây nghẹn ngào, lời nói cũng không thể nói ra được !

Trông chốc lát, Diệp Thiên Vân ngẩn ra, sửng sốt, Trần Mễ Lạp tự bảo là người của Võ Đang, tại sao lại cùng người của Bát Cực môn có quan hệ ?

Người xung quanh thấy Hà Sơn quỵ gối liền xúm lại xem, do vậy hắn liền dứt khoát nói :” Chúng ta trở về phòng đã, ở đây không tiện nói chuyện !”

Trần Mễ Lạp thần sắc có chút kích động, tiến lên hai tay ra đỡ và nói :” Hà Sơn, chúng ta vào trong rồi hẵng nói, ở đây quá đông người !” Hà Sơn nghe xong vội đứng dậy, nhưng mà thần sắc vẫn chưa bình thường, dẫn mọi người vào phòng khách đã sớm được hắn chuẩn bị.

Cả đêm mấy người đều đã chạy trốn chết, bị Võ Đang đuổi giết cảm giác không hề dễ chịu, do vậy nhìn thấy xung quanh thoải mái, không khỏi cảm thấy mỗi mọt. Diệp Thiên Vân cùng Ngô Lập Sâm hai người đi tắm rửa trước, để hai người kia ngồi lại phòng trọ nói chuyện. Nhưng có thể khẳng định Trần Mễ Lạp với Hà Sơn quan hệ không hề bình thường, hai người nói chuyện với nhau, bọn họ ở trong phòng thì thật không tiện

Diệp Thiên Vân không ngờ Hà Sơn đem đồ hắn mang về, bên trong đều là quần áo của mình. Bèn thay một cái áo sạch, một quần màu đỏ sậm rộng thùng thình, nằm trên bàn cầm điện thoại gọi cho Tiêu Sát. Điện thoại vang lên tiếng cười ha ha của Tiêu Hùng :” Thiên Vân, cảm ơn cậu cứu Tiêu Sát, phần nhân tình này tôi xin nhận ! Không chỉ giúp tôi mà đối với Hình Ý môn cũng có công hiển. Nửa giờ trước Tiêu Sát vừa mới liên lạc với ta, đã tiến hẳn đi rồi, cậu yên tâm.”

Diệp Thiên Vân một lời cũng không nói liền cúp điện thoại. Hắn đối với Tiêu Hùng không được thoải mái cho lắm, biết Tiêu Sát không có vấn đề gì thì coi như đã đạt được mục đích rồi. Cái gì mà công hiển cho Hình Ý môn đúng là vô nghĩa ! Nghịch diện thoại vừa suy nghĩ về sự tình của Hình Ý môn. Hắn lần này cứu Tiêu Sát hoàn toàn xuất phát từ tình cảm bạn bè, với Hình Ý môn không có bất cứ quan hệ nào. Nhưng hắn cũng hiểu rõ, làm như vậy cũng là phá hoại kế hoạch của Võ Đang, không biết Võ Đang có vì thế mà đuổi giết hắn hay không.

Hắn tạm thời coi như là đã an tâm, bởi vì Võ Đang bây giờ hẳn rất bận rộn, trong phái xảy ra hỏa hoạn, xem chừng đại lễ của Chân Vũ đại diện đã đình chỉ ! Nghe ngữ khí vui sướng của Tiêu Hùng, có vẻ như chuyện của Hình Ý môn cũng không thành, như vậy những phiền toái này chắc chắn khiến Võ Đang rối loạn. Hơn nữa trong căn phòng này còn có phó môn chủ của Thái Cực, Trần Mễ Lạp võ công thâm hậu bất khả trắc, những người này đều đủ để những cái đầu vạch quyết sách Võ Đang thay đổi lớn đây. Có khi Vương Sư Đình bây giờ đang tự xử lý chính mình, cả ngày đều ra về bộ dáng đặc đạo, ngược lại đằng sau thì vì lợi ích gì cũng làm. Nếu không phải bởi vì hắn buổi tối nghe được đối thoại của mấy người, không thì vẫn tin Vương Sư Đình.

Đang lo lắng sự tình, Trần Mễ Lạp từ phòng khách đi đến, cầm lấy một lá thư, cười ha hả đưa cho Diệp Thiên Vân :” Thiên Vân, đây là phương thuốc của mấy loại đan dược, đều tặng cho cậu, những thứ này có thể coi là rất tốt với thân thể rất hữu dụng !”

Diệp Thiên Vân từ trên giường đứng lên, hai tay đón tờ giấy, lập tức nói :” Cảm ơn Trần đại ca, tiểu đệ vô cùng cảm kích !” Nói xong hắn liền nhận tờ giấy. Trần Mễ Lạp lúc đó nói tặng bản thân một loại phương

thuốc, vừa liếc một cái, không chỉ là một loại mà là ba loại, không biết Hà Sơn cùng hần nói những gì.

Trần Mễ Lạp chỉ ghé sô fa bên cạnh nói :” Ngồi đi, chúng ta nói chuyện nào ! Tôi tới là để nói lời từ biệt với cậu. Lát nữa tôi có chuyện phải đi gặp vài người bạn. Không thể cùng cậu đi được !”

Diệp Thiên Vân tuy không dự liệu hần nói đi là đi, nhưng ngẫm lại thấy cũng không vấn đề gì, một người bị giam mười mấy năm, như vậy thì ra khỏi, tất nhiên việc đầu tiên phải làm là tìm những sự vật quen thuộc, bèn ra vẻ trực tiếp nói :” Trần đại ca chờ sự việc hết bận thì đi đến Bằng Thành chơi, lúc đó tiểu đệ đứng ra mời !”

Trần Mễ Lạp tràn ngập vui vẻ, vỗ vỗ vai Diệp Thiên Vân hào sảng nói :’ Cái này không cần phải nói. Chúng ta đều đã cùng trải qua sinh tử, đến lúc nào cũng không nên không biết đại ca là ta ! Đúng rồi, Bát Cực môn cùng ta cũng có chút sâu xa, hơn nữa ta cùng với Vô Vi đạo nhân của Hình Ý môn có quan hệ cũng không sai, nhìn cậu có thể xuất Hổ Hình, chúng ta xem ra có chút quan hệ !”

Diệp Thiên Vân phần lớn đều đứng phải địch nhân rất ít có quan hệ vừa nghe thấy Trần Mễ Lạp nhắc tới Vô Vi đạo nhân liền không thể gọi đại huynh tiểu đệ, ôm quyền nói :” Vậy thật cũng muốn gọi tiền bối ” Trong mắt thì đang dò xét Trần Mễ Lạp, được của Vô Đang thực sự là bất phàm có thể làm cho cơ năng của thân thể trì hoãn sự già yếu.

Trần Mễ Lạp cười khổ hai tiếng sau đó khoát tay đứng dậy :” Những điều này đều là do hư, ta chẳng qua là lớn tuổi hơn cậu, vẫn còn có chuyện cần nói với cậu. Nếu như cậu với Bát Cực môn có gì đó không hài lòng, hãy tìm Hà Sơn, không thì nhắc tới tên lão ca này. Coi như là quá khứ, đến lúc đó coi như lão ca nợ cậu một ân tình !”

Diệp Thiên Vân nghe khẩu khí của Trần Mễ Lạp biết ngay người này muốn bảo vệ Bát Cực môn, có thể là chuyện của Diệp Thiên Nhai bị Hà Sơn nhắc đến. Kì thực hần cùng với Bát Cực môn không có cừu hận không giải được, chẳng qua là giết Thường Đại Hải thôi. Giờ đây Trần Mễ Lạp nói ra, cũng không nên làm mất mặt mũi người ta, bèn cười nói :” Lão ca yên tâm đi !”

Trần Mễ Lạp thấy Diệp Thiên Vân đáp ứng liền ôm quyền nói :’ Vậy là tốt rồi ! Lão đệ chúng ta núi xanh không đổi, nước biếc chảy mãi !”

Diệp Thiên Vân nghiêng người nói :” Sau này còn gặp lại, xin mời !”, bèn tiễn Trần Mễ Lạp

Ngô Lập Sâm cũng muốn ở trong này nghỉ ngơi, nhưng cũng biết không phải lúc. Sau khi nhìn thấy Trần Mễ Lạp đi, không chờ được, dứt khoát nói với Diệp Thiên Vân :” Diệp lão đệ, ta cũng muốn về Thái Cực môn ngay, đã hơn mười năm không về rồi, trong lòng nóng như lửa đốt ! Đợi ta về giải quyết hết mọi chuyện, mời cậu tới chơi, luận bản công phu xác minh võ học. Ôn cứu mạng của cậu lão ca ca sẽ luôn ghi nhớ, nếu như có dịp sẽ báo đáp !”

Diệp Thiên Vân bỏ qua lời nói của hần, mỉm cười ôm quyền nói :” Lão ca, nếu có cơ hội đệ nhất định sẽ đến ! ” Hà Sơn đưa cho hần vé xe và một ít tiền mặt rồi tiễn hần. Tuy không bằng sự đãi ngộ với Trần Mễ Lạp nhưng cũng coi như là khách khí rồi.

Đợi cho hai người đi rồi, Hà Sơn cười hì hì vỗ ngực Diệp Thiên Vân :” Được đó, Thiên Vân, làm Vô Đang bụi mù mặt .”

Diệp Thiên Vân liếc qua ánh mắt hần, liền hiểu rằng không muốn nhắc tới chuyện của Trần Mễ Lạp. Thật ra Diệp Thiên Vân không có kiểu hiếu kì dòm vào đời tư người khác. Trần Mễ Lạp vừa là người Vô Đang lại là người của Bát Cực môn, cũng có dây dưa trong đó. Diệp Thiên Vân cũng không muốn xía vào. Vì vậy, cũng bận tâm những lời hần, nói :” Vận khí thôi, khi nào chúng ta trở lại Bằng Thành ?”

Hà Sơn lấy vé xe lửa đã bị vò thành một cục nhìn thoáng qua, cười đùa nói :” Lão tử đây bởi vì cậu sớm về, nên đi máy bay cho nhanh! Nhưng đi tàu hỏa cũng tốt, có cậu làm bạn ở đâu đều thú vị ! Còn có hai giờ, có cần đi dạo trong này một vòng ?”

Diệp Thiên Vân cảm giác trong này cũng coi là không có bảo hiểm, nên sớm rời khỏi nơi này, chậm rãi lắc đầu nói :” Trở về càng sớm càng tốt, tôi đã mệt rồi !” Nói xong trong tâm cảm thấy vô cùng thoải mái, chuyện võ lâm chấm dứt, hần lại có thể sống cuộc sống bình yên rồi. Lần này đến Vô Đang cũng đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm, Hình Ý thập nhị hình đã có thể cùng cao thủ quyết đấu, Kim Chung Trảo

có thể tiếp tục tập luyện. nghĩ tới đây trong lòng hắn thấy rất hưng phấn, đột nhiên cảm thấy cuộc sống mới đẹp sao, dường như hạnh phúc đang ở rất gần.

368. Chương 368: Dị Biến

Suy nghĩ lại chuyện cũ, đột nhiên cảm giác được chính mình đã để lại nhiều thứ ở đây. Có lẽ thành thị ở Băng Thành không tính là đẹp nhất, nhưng lại làm cho người ta không cách nào không có hoài niệm về cội cây ngọn cỏ nơi đây.

Bát Cực môn phái ra mấy đệ tử ngoại môn đến tiếp đón, sư huynh của Hà Sơn, Diệp Vô Nhai đã trở về từ lâu, cho nên nghi thức này cũng không quá lớn. Nhưng Hà Sơn rốt cuộc cũng được tính là lão tiền bối của Bát Cực môn. Công phu của hắn chả ra làm sao, lí lịch đủ cả tốt xấu, vì vậy từ quy cách tiếp đón mà nói cũng không tệ lắm.

Hà Sơn đưa Diệp Thiên Vân đến cửa sau rồi liền rời đi, hắn cũng có việc cần trở về bẩm báo, không có ở lại nói chuyện tào lao. Vào trong nhà Diệp Thiên Vân mới thật có cuộc sống an nhàn bình thản, tuy giống như bạch thủy nhưng tuyệt đối không thể thiếu.

Trong nhà mời một người giúp việc, đảm nhận việc nấu nướng, dọn dẹp vệ sinh, nếu như hắn không có ở nhà còn đảm nhận việc coi nhà, điều này làm cho hắn tổn không biết bao nhiêu tâm can.

Sau khi ăn xong, Diệp Thiên Vân điều chỉnh lại cơ thể, sau đó liền vùi đầu vào phòng tập luyện. Hắn những ngày này tại Võ Đang làm khách, không có thời gian tập luyện Kim Chung Tráo làm cho hắn cảm thấy bất an cho nên về đến nhà nhiệm vụ thứ nhất chính là ngâm nước thuốc trong 3 giờ

Nước nóng bỏng bao quanh thân hắn làm cơ thể đỡ bùng nhưng lại làm hắn thập phần sảng khoái, giống như tắm nước nóng. Lần này lên Võ Đang, Kim Chung Tráo của hắn không tăng lên bao nhiêu, phần lớn là trong lúc đối chiến và còn có một chút ứng dụng Hình ý quyền.

Ngâm mình trong nước, đầu hắn không ngừng quay trở về thời điểm giao đấu cùng hai tông sư và những thứ nhìn thấy và học được. Tuy rằng hai trận đấu đều có nhất định sự may mắn, nhưng cũng không ngừng suy nghĩ trong đó. Tổng kết kinh nghiệm mỗi lần giao đấu tự thân còn có chỗ nào chưa hoàn thiện.

Diệp Thiên Vân chính là một người như vậy. Sau mỗi lần suy nghĩ lại không ngừng tiến bộ, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nâng cao nhanh nhất năng lực của hắn., người bình thường suy nghĩ chỉ tương đối cơ trí mà thôi.Sau khi tổng kết bắt đầu khôi phục tập luyện, toàn thân dùng một phần kinh lực, làm hắn phát tiết một cách khoan khoái.

Buổi sáng ngày thứ hai, Diệp Thiên Vân nhận được điện thoại của Tiêu Sát. Tiêu Sát so với trước kia có phần thân thiết hơn với Diệp Thiên Vân trong điện thoại có chút đồng tình nói :” Tiểu sư đệ, tôi cảm kích cậu không thể nói hết được. Nói có vẻ xa lạ, sau này chỉ cần đại sư huynh có thể làm được, cậu cứ việc nói, ta coi như đáp lại một mạng, cũng muốn giúp cậu một tay !”

Diệp Thiên Vân nằm trên một cái giường rộng 3 mét, có thể cảm nhận được Tiêu Sát và Tiêu Hùng hoàn toàn khác nhau, cười đáp lại nói :” Được, sau này có chuyện tất sẽ tìm cậu ”

Tiêu Sát cười khúc khích. Sau một khắc liền mở miệng nói :“Đúng rồi, ngũ sư thúc nói muốn xuống núi,, hình như là muốn lên chỗ người tặng thuốc, cũng chính là công phu của hai ngày nay, nhờ ta hỏi người có tiện hay không, nếu không tiện thì chỉ qua một chốc rồi đi luôn.”

Diệp Thiên Vân nghe xong trầm kêu hổ thẹn. Ngũ Vĩ là một trong những người quan tâm hắn nhất. Thuốc của Kim Chung Tráo đến bản thân hắn cũng không rõ nhưng Ngũ Vĩ lại giúp hắn nhớ rõ. Tấm lòng này nặng ngàn cân, thẳng thắn nói :” Để Ngũ sư thúc đến đây đi, tôi cũng rất nhớ ông, mấy ngày này vừa vặn không có chuyện gì.

Tiêu Sát trong điện thoại “À” một tiếng. Gần đây trong Hình Ý môn không ít người làm âm ỉ, một tháng nay môn chủ chưa tỉnh, Sự tình rất cấp bách, không ít người đều chăm chăm vào vị trí này.

Diệp Thiên Vân ngày đó tại Võ Đang nghe được Vương Sư Đình cùng mấy người đàm luận chuyện này., Cảm thấy có chút do dự có nên hay không nói cho Tiêu Sát biết chuyện này, rất lâu mới nói :” Tây phái,

Võ Đang có quan hệ !” Hần không nghĩ quá nhiều việc tham dự vào việc này, bởi vì hắn không có chút cảm tình với Tây phái. Tương đối mà nói Tiêu Hùng nếu là trên hắn, ít nhất là thế, đối với hắn vẫn có chút có lợi, nếu thật là Tây phái có được thiên hạ, như vậy sau này có khả năng cũng muốn mưu phản Hình Ý môn.

Sau khi Tiêu Sát nghe được lời nói đó tiêu hóa mất nửa ngày bèn nói :

” Tôi hiểu rồi, yên tâm chúng ta... yên tâm Trung phái sẽ không để cho bọn họ thực hiện được !” Hần từ đó tách ra khỏi Diệp Thiên Vân, bởi vì hắn hiểu rõ ý tứ của Diệp Thiên Vân

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Thiên Vân kéo bức màn ra, ánh nắng vào buổi sớm từ cửa sổ xông thẳng vào phòng hắn làm cho người ta cảm giác ấm áp đồng thời lại cảm thấy nhức mắt xua đuổi hết sự buồn ngủ.

Sau khi ăn sáng xong liền đưa chiếc Audi trong kho ra, chiếc xe đã được lau sạch sẽ, đem từ chỗ của Vương Trác Kỳ về còn chưa dùng được bao lâu, nước sơn đen vẫn còn mới tinh. Hắn định hôm nay đi thăm Hứa Tình, đây cũng là đã đáp ứng chuyện của nàng. Hắn không muốn gọi điện thoại chỉ là muốn cho nàng kinh ngạc, khởi động xe hướng nhà Hứa Tình.

Đi ngang qua cửa hàng hoa, Diệp Thiên Vân liền mua một bó hoa bách hợp, hắn đã rất lâu chưa mua. Lần trước là mua hoa hồng đó là lần đầu Diệp Thiên Vân mua hoa, hơn nữa có phần quần bách. Lúc ấy là Lưu Giai Giai buộc hắn mua. Mà sau khi mua xong lại phải chờ ở kí túc xá nữ, chờ nửa giờ sau Lưu Giai Giai mới đi ra, điều này làm Diệp Thiên Vân nhớ mãi. Bởi vì tất cả những người đi ngang qua đều nhìn hắn với ánh mắt khác thường, loại dư vị này thật sự không dễ chịu gì.

Nhưng mà lúc đó hắn vẫn còn đơn thuần, không ý thức đến Lưu Giai Giai quá yêu hư vinh. Nếu như là bây giờ còn có như vậy với hắn, vậy thì Diệp Thiên Vân có lẽ phải suy nghĩ bởi hai người cuối cùng vẫn là tình cảm, không thể để tình yêu sống trong mắt ánh mắt hâm mộ của người khác.

Đến trước cửa nhà Hứa Tình, Diệp Thiên Vân liền gõ cửa, lực đạo của hắn không rõ không nặng. Nhưng mà trong đầu nghĩ một chương có thể đánh tan cửa này, có lúc sự si mê của người học võ chính là vậy. đi 1 đường dò xét một đường

Chỉ chốc lát cửa mở, Hứa Tình thanh tú tịnh lệ nhìn bó hoa trong tay Diệp Thiên Vân liền giằng lấy, lại ” bỏ qua” Diệp Thiên Vân, trong miệng lạnh nhạt nói :” Tiểu Vân tử, người trong những ngày này ở đâu vậy, làm hại ta tìm vài ngày, người có biết tội không!” Nói xong để bó hoa cẩn thận trong tay sợ đưa hắn làm hư, sau đó cố ý đem bình hoa lâu không dùng đến cắm vào, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Diệp Thiên Vân vài ngày không gặp Hứa Tình, luôn luôn có cảm giác như đã li biệt lâu lắm rồi vậy, làm người ta muốn thổ lộ ra hết vậy. Nhưng mà hắn có thể nhẫn nhịn được. Những ngày này chuyện nữ nhi giang hồ vẫn không biết thật tốt, bèn ngồi lên chiếc giường trải ga màu hồng phấn. Hít hà mùi thơm thoang thoảng phát ra, nói :” Những ngày này đi núi Võ Đang chơi một vòng, phong cảnh rất đẹp, rất hấp dẫn !”

Hứa Tình đặt bình hoa xuống, lại buộc tóc đuôi ngựa, kéo một cái ghế lại ngồi xuống cạnh Diệp Vân, có phần không mừng nói :” Tiểu Vân cũng thiệt là, đã hẹn nhiều lần rồi. Chúng ta cùng ngắm phong cảnh !” Hai mắt nàng sáng long lanh nháy mắt nhìn Diệp Thiên Vân, tựa hồ xem hắn có gì thay đổi.

Diệp Thiên Vân mắt nhìn Hứa Tình, chiếc áo T- shirt màu trắng nhỏ nhắn, váy tennis màu xanh đậm, hai chân trắng nõn, hai thái dương còn chút mồ hôi, thoạt nhìn cũng biết vừa vận động xong. Ánh mắt thoảng quét qua cũng thấy được đôi ngọc bóng loáng nõn nà. Hứa Tình dáng người cao gầy. Dáng người có tỉ lệ cân đối khiến cho cặp chân kia thẳng tắp thon dài, dưới ánh mặt trời phản xạ làm Diệp Thiên Vân có chút thất thần.

Hứa Tình nói xong chờ Diệp Thiên Vân trả lời nhưng lại phát hiện ánh mắt hắn nhìn chằm chằm một vị trí, không khỏi có chút ngượng ngùng, như con nai con đười ươi bật dậy :” Để Tình tỷ rửa cho Tiểu Vân quả táo, trước đó xem ti vi đi !” Nói liền đứng dậy mở ti vi, sau chạy tới phòng bếp.

Diệp Thiên Vân thoảng mặt đỏ, bị Hứa Tình phát hiện có phần xấu hổ, vô thức nhắm mắt lại. Cảm giác vừa rồi, trong đầu vẫn còn nguyên vẹn.

Sau khi Hứa Tình đem hoa quả tới, mới khôi phục lại, đã nói :” Ngày mai phải đi làm, nếu Tiểu Vân đến chậm một ngày chắc không gặp.” Nói xong liền đem quả táo còn vương vài giọt nước cho Diệp Thiên Vân. Còn mình thì cầm lên quả táo hồng hồng cắn một miếng lớn, vừa dí dỏm vừa đáng yêu.

Diệp Thiên Vân sau khi cầm quả táo, tự nhiên theo bản năng cầm tay nàng, kéo lên giường. Có chút động lòng nói :” Những ngày này có thời gian đều nhớ tới Tiểu Tình, lúc ở Võ Đang đều muốn cùng Tình tỷ ngắm cảnh, nhưng đáng tiếc không có mang máy ảnh !”

Hứa Tình bị Diệp Thiên Vân động tác như vậy không biết làm sao, có phần dẫy dựa lại có chút muốn thuận theo, cho nên tuy ngồi xuống giường nhưng lại tựa đầu, từ cổ tới mặt bắt đầu đỏ ửng, ánh nắng chiếu vào người lại càng mỹ lệ hơn.

Diệp Thiên Vân chỉ muốn kéo nàng đến bên cạnh lại không nghĩ rằng cảnh tuyệt mỹ ở ngay bên cạnh, đột nhiên cảm thấy cảnh sắc Võ Đang cũng không bằng nhìn thấy Hứa Tình mỹ quan vậy. Hướng hồ phong cảnh chỉ có thể nhìn, nhưng mà Hứa Tình lại gần trong gang tấc, chỉ cần tiến về phía trước là có thể có. Vì vậy đầu tựa lại gần, tóc của Hứa Tình dựa vào người hắn có mùi thơm thoang thoang, liền nhẹ nhàng dùng sức ôm nàng trong ngực tựa ở trên ngực của mình.

Hứa Tình bắt đầu không có chút thoải mái. Nhưng cảm nhận được lực tay mạnh mẽ của Diệp Thiên Vân nên liền cũng an tâm, con mắt hướng lên phía Diệp Thiên Vân, mê man nói :” Thiên Vân, Tiểu Tình có cảm giác rất an toàn, trong nội tâm rất thoải mái...”

Diệp Thiên Vân bị mùi thơm của Hứa Tình hấp dẫn cảm giác khô nóng, nuốt một ngụm nước bọt, trong nội tâm cảm thấy thân thể rất nóng. nằm về phía sau tựa đầu chạm vào đôi môi của Hứa Tình

Hứa Tình quay đầu rồi đáp lại, dần dần bị lạc vào thế giới khác.

Diệp Thiên Vân vừa hôn nàng, một tay đưa lên đùi giống như bạch ngọc, dần dần đưa lên, giống như con báo đang tiến tới con mồi. Chậm rãi đưa tay lên lớp vải trong ánh mắt tràn đầy dục vọng.

Hứa Tình giống như con sơn dương bị mê hoặc, dùng hết tất cả sức lực hô :” Không cần phải, tiểu Vân ta sợ.” nhưng mà tiếng của nàng không lớn trở nên nhu nhược vô cùng.

Diệp Thiên Vân như lửa đốt, ý thức của hắn rất thanh tỉnh lại đột nhiên phát hiện không biết làm sao, không thể khống chế nổi thân mình! Muốn nói chuyện nhưng một âm thanh cũng không phát ra được, ngoài miệng khép mở vài cái, trước mắt có gì đó màu sắc rực rỡ hơn nữa ánh sáng càng ngày càng mờ. Tại đây trong nháy mắt hắn cảm nhận được trong đầu có một mảng màu xám. loại gì đó tựa hồ muốn nhập vào cơ thể !

Hứa Tình vừa rồi còn muốn giãy giụa, nhưng mà phát hiện tay của hắn ngừng lại. Trong nháy mắt thấy được ánh mắt của Diệp thiên Vân quá sợ hãi, đó có gì giống như tử khí, cảm nhận được tính mạng của Diệp Thiên Vân đang dần dần biến mất. Hứa Tình dùng hết sức muốn nâng Diệp Thiên Vân dậy, nhưng bất luận thế nào hắn cũng không động dậy.

Hứa Tình đột nhiên như nổi điên, lay đầu Diệp Thiên Vân kiệt lực khản cổ gọi :” Thiên Vân là ta, nhìn Tiểu Tình này, nhìn này !”

369. Chương 369: Khoảng Cách Sinh Tử.

Hắn cố gắng muốn giãy ra khỏi tình hình này, không ngừng thử giãy đầu ngón tay. Đây là phương pháp duy nhất hắn nghĩ đến. Nhưng lần lượt đều thất bại, khiến không công mà lui. Nhưng hắn cũng không bối vì khó mà sợ hãi ! Thử hết lần này đến lần khác cuối cùng trong sự cố gắng không ngừng, ngón tay của mình bỗng nhúc nhích !

Điều này làm cho hắn mừng rỡ như điên, giống như lần đầu tiên hắn dùng ám kình của Hinh Ý quyền đánh ra, có thể nói sự khống chế đơn giản này cũng là sự bắt đầu tốt đẹp, đối với tình hình lại càng tràn ngập niềm tin ! Mỗi lần lại mỗi lần hung ác công kích, thử từng ngón tay một, không biết bao lâu cuối cùng đã khống chế được một tay, nhưng cái cảm giác này đột nhiên như thủy triều vô ảnh vô tung biến mất. Điều này làm cho hắn dùng lực không nổi.

Thân thể bối vì dùng quá nhiều lực giãy dựa, sau lúc đoạt lại quyền khống chế trong nháy mắt lại không thể khống chế nổi cơ thể.” răng rắc” tiếng giường gãy vì dùng nhiều lực nên chiếc giường đã bị gãy thành hai đoạn !

Hứa Tình nhìn thấy động thái của Diệp Thiên Vân muốn khôi phục lại như bình thường, trông mắt không khỏi đỏ lên, cũng không để ý giường thế nào thoảng cái nhào tới trên người Diệp Thiên Vân mà khóc.

Diệp Thiên Vân tuy đã sống sót qua nhiều kiếp nạn nhưng trong lòng vẫn không có chút sợ hãi, nhìn thấy cơn mưa lệ rơi của Hứa Tình liền an ủi :” Tiểu Vân không có chuyện gì để lo lắng đâu, vừa nãy có cảm giác không khống chế nổi mình có thể là những ngày này quá mệt, không có nghỉ ngơi tốt .”

Hứa Tình biết hẳn đang lừa gạt mình, đánh hai cái vào ngực Diệp Thiên Vân, rồi lại sợ hãi bị thương vội vàng ngừng lại, liền đỡ Diệp Thiên Vân ngồi dậy, cẩn thận xác định hẳn không có chuyện gì vừa kinh vừa sợ nói :” Thật là đáng sợ, Tiểu Tình vừa nãy nhìn thấy mắt Tiểu Vân giống như biến thành màu xám ấy, loại thần thái này làm Tiểu Tình không cảm giác được khí tức của tính mạng .” Nói hết kìm lòng không được liền vuốt ve khuôn mặt của Diệp Thiên Vân, nước mắt không ngừng rơi xuống giường, chốc lát đã làm ướt một phần mảnh vải ga giường, làm người khác vừa yêu vừa thương.

Diệp Thiên Vân chỉ có thể lấy tay chậm rãi lau sạch nước mắt cho Hứa Tình. Hứa Tình có thể cảm giác được từng lời từng câu nói của mình trầm trọng vô cùng, tràn đầy tình ý. Nhưng coi như là hẳn bây giờ cũng không thể tổ tưởng nổi đã xảy ra chuyện gì. Trong nháy mắt đã không thể khống chế nổi cơ thể, nếu như lúc đó đang đối chiến xảy ra chuyện thế này, như vậy trăm phần trăm đột tử tại chỗ.

Hai người đồng thời cùng ngồi thẳng, Hứa Tình mất thân tình nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân, trong lời nói có phần nỉ non nói :” Thiên Vân, rốt cuộc là sao vậy? Tình tỷ biết là đó không phải là mệt, không cần phải làm Tình tỷ an tâm mà lừa gạt như thế, Tình tỷ muốn có quyền biết mọi chuyện !” Trong giọng nói tràn đầy sự quật cường của thiếu nữ.

Diệp Thiên Vân không biết trả lời thế nào, liền từ chiếc giường đã bị hỏng hoàn toàn đứng dậy. Hẳn hum nay tới là có ý định cùng Hứa Tình tiến một bước, nhưng mà hiện tại xem ra tạm thời không thể làm như vậy. Nếu như vừa rồi hẳn không có cảm giác lời nói có gì đó sai, thì chắc chắn đó là cảm giác tử vong. Cái loại cảm giác này làm cho người khác vô dục vô cầu, dường như cả thế giới đã bị chia cắt, trong đầu không có bất kỳ ý niệm phản kháng nào. Nếu không phải hẳn nghe tiếng của Hứa Tình gọi về, còn không biết sẽ phát sinh điều gì.

Hứa Tình nhìn hẳn lắc lắc đầu liền tiến lên, không hề dự liệu trước bàn tay lạnh như băng ôm lấy Diệp Thiên Vân từ đằng sau, vùi đầu vào lưng của hẳn nói :” Thiên Vân, Tiểu Tình không thể giương mắt nhìn Tiểu Vân như thế. Chúng ta cùng đi tìm bác sĩ tốt nhất. Nhất định có thể chữa khỏi căn bệnh này, chỉ cần Tiểu Vân có thể khỏe lại, Tình tỷ cái gì cũng đều nguyện làm ! Đến lúc đó chúng ta mãi mãi ở bên nhau, trải qua cuộc sống vô tư vô lự.” Nàng cắn răng mới nói ra những lời này, có chút thẹn thùng đồng thời lại tràn ngập sầu lo.

Những lời nói về tương lai tốt đẹp của Hứa Tình có phần làm động lòng, Diệp Thiên Vân ngược lại có chút do dự. Cái loại bệnh này đúng lúc hẳn đang truy cầu hạnh phúc thì lại đột nhiên phát tác, mà bệnh tình này là lần đầu tiên thấy, vẫn không biết rốt cuộc xảy ra vấn đề gì. Đối với những lời nói của Hứa Tình làm hẳn động lòng, thế nhưng bây giờ tuyệt đối không thể ở bên Hứa Tình, sẽ làm hại cô ấy mất.

Diệp Thiên Vân rất yêu Hứa Tình, nhưng không thể vì sự ích kỉ của mình mà phá hỏng cả đời hạnh phúc của người ta, nghĩ tới đây hẳn quay đầu lại nhìn vào đôi mắt đỏ vì đầm lệ của Hứa Tình giống như một con nai con đang thẹn thùng, liền đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt tóc, trêu mếu nói :” Yên tâm đi! Tiểu Vân nhất định không có chuyện gì đâu ! Chờ Tiểu Tình đi nghỉ trở về, Tiểu Vân sẽ cùng Tiểu Tình !”

Hứa Tình hiển nhiên là bị những lời này thuyết phục, trong lòng tất cả những nghi ngờ liền vứt bỏ, nhưng đồng thời sẵn giọng :” Tốt ! Nói lời giữ lời, không giữ thì xấu lắm, bằng không ta sẽ hận người cả đời ! Nghe lời của Tiểu Tình, chúng ta sẽ đi ngay đến bệnh viện, đi xem bệnh tình thế nào, nếu như cần nằm viện, Tiểu Tình sẽ bỏ việc, ngày ngày đều chăm sóc cho Tiểu Vân, bảo đảm làm Tiểu Vân còn béo hơn bây giờ .”

Diệp Thiên Vân nghĩ ở đâu có thể tìm ra bệnh này, lắc đầu nói :” Tiểu Tình yên tâm đi, trong Hình Ý môn có bệnh viện tốt lắm, nơi đó thích hợp với Tiểu Vân, hơn nữa Tiểu Vân không có chuyện gì đâu !”

Hứa Tình biết một số chuyện trong võ lâm, mắt sáng ngời nói :” Đúng rồi, Tiểu Tình làm sao quên, cha cũng nói qua trong Bát Quái môn cũng có bệnh viện rất tốt, hơn nữa thiết bị so với bên ngoài khá tốt, vậy

Tình tỷ yên tâm rồi.”

Sự cự tuyệt uyển chuyển của Hứa Tình vẫn còn đó, Diệp Thiên Vân lái xe đi dự định đến Thành Phong võ quán, trong đầu vừa mới phát sinh chuyện có rất nhiều nghi kỵ, thân thể của hắn gần đây khỏe mạnh, hơn nữa Kim Chung Tráo có thể tu bổ vết thương của hắn trong thời gian ngắn. Hắn không dám bảo đảm cơ thể không có nội thương, nghĩ tới nghĩ lui cũng không rõ rốt cuộc cái gì làm cơ thể phát sinh biến hóa này.

Diệp Thiên Vân đối với cái chết không có chút sợ hãi. Từ lúc bắt đầu đứng trong giang hồ chính là con đường tinh phong huyết vũ, số người chết trong tay hắn vô số. Hắn đã gặp qua quá nhiều người chết, sự sợ hãi in trên nét mặt của những người đó vẫn là những kí ức mới mẻ trong hắn. Từ giờ trở về bóng tối của cái chết cũng bao trùm lên người hắn, nhưng kinh nghiệm của bản thân bảo hắn biết phải thần thiên đối mặt đồng thời từ sợi dây sinh tử lần tìm ngộ ra, vứt bỏ sinh tử truy cầu võ đạo chính là mục tiêu của hắn !

Diệp Thiên Vân phát bệnh trong thời gian quá ngắn, hơn nữa sau khi phát bệnh thân thể không có gì dị biến, cho dù giờ đi kiểm tra 8 đến 9 phần cũng không ra. Ngược lại không nghĩ những chuyện này sẽ tốt hơn.

Trong lúc vô thức Diệp Thiên Vân đã đến nơi, dừng xe trước cửa võ quán Thanh Phong, sau khi lên lầu chỉ thấy có hai đứa trẻ 16, 17 tuổi đang khổ luyện, chính là Hình Ý quyền, không khỏi dừng lại nhìn, phát hiện hai tiểu tử này đều có bài bản hẳn hoi, rất có khí thế của Hình Ý quyền, bèn hỏi :” Thạch Thanh Sơn có đây không ?”

Hai đứa trẻ tựa hồ không hài lòng lắm khi người khác gọi phải dừng lại, hiển nhiên là đang ganh đua tập luyện, ai cũng không chịu dừng lại, cuối cùng có một đứa trẻ dừng lại, đi lại nhìn Diệp Thiên Vân, có chút nghi ngờ nói :” Người là...? Tìm sư phụ ta làm gì? ” Đứa trẻ kia nhìn thấy đứa nọ ngừng lại, khuôn mặt đầy đắc ý kêu lên :” Trương Thiên Phong, cậu thua rồi, hắc hắc!”

Diệp Thiên Vân nghe thấy tên của đứa trẻ này, trong nội tâm liền dấy lên cảm giác quen thuộc, trong đầu chợt lóe sáng rồi mới nhớ ra. Đúng là Thạch Thanh Sanh lúc đầu có thu nhận đệ tử. Những đệ tử này Thạch Thanh Sanh thống nhất sắp xếp đi tập huấn, không ngờ sau vài tháng không gặp đã có sự thay đổi rất lớn, trên thân thể đã không còn sự gầy yếu, hẳn lúc đấy đã nhìn ra được nghị lực của Trương Thiên Phong, sau khi nhớ ra liền nói :” Đi nói với hắn, Diệp Thiên Vân đến .”

Trương Thiên Phong đối với Diệp Thiên Vân có vài phần quen thuộc, nhưng mà hiển nhiên không có ấn tượng sâu sắc, thoáng do dự vẫn gật đầu nói :” Được, ta lập tức đi ngay !” Nói xong hướng người chạy lên lầu.

Tiểu tử còn lại đang nhìn Diệp Thiên Vân, dò xét trên dưới, nhãn châu xoay động, kêu lên :” Tiểu tử người rất cường tráng, hai ta cùng luyện ?”

Diệp Thiên Vân đối với đứa bé này không có ấn tượng, xem tiểu tử này chính là hay gây sự sinh chuyện, không biết tại sao lại nhận người như vậy làm đệ tử, lắc đầu không có trả lời hắn !

Thiếu niên này tuy luyện Hình Ý quyền có chút căn nguyên nhưng nhìn thân thể của Diệp Thiên Vân vẫn sợ hãi, cao gần 190 cm, trên cơ thể mũi cơ dị thường, có lóng có giác, so với hắn còn thấp hơn một bậc. Nhưng miệng lại không thuận theo không buông tha nói :” Hừ chuột nhắt nhắt gan !”

Nhưng vào lúc này tiếng bước chân vang lên, cơ hồ Thạch Thanh Sanh liền đến, đi theo đằng sau là Trương Lượng, hai người bọn họ nhìn thấy Diệp Thiên Vân vạn phần kinh hỉ, đến trước cung kính nói :” Sư phụ, người tại sao có thời gian đến đây, mời vào bên trong !”

Trương Lượng không chỉ là kích động, đầu tiên hành đại lễ, đột nhiên sau đó sắc mặt nghiêm nghị, tiến lên phía trước một cước vào đầu của tiểu tử vừa nói !

Tiểu tử kia bị té ngã giống như hồ lo lăn đất, trên mặt đất lăn vài vòng, trong miệng oan ức nói :” Sư phụ, con lại làm gì à !”

Trương Lượng sắc mặt tái nhợt nói :” Lý không nói gì à ! Một bọn nhát gan chuột nhắt, thành ngữ xem ra người học không ít ! Thành sự không đủ, tiểu tử người bại sự có dư, người nếu như biết cho thể diện của sư phụ Trương thì đã chăm chỉ tập luyện ít gây chuyện sinh tử, làm lão tử suốt ngày phải đi chùi sạch cái môn của người !” Trương Lượng nghe được những lời đó liền giáo huấn mao đầu tiểu tử này

Thiếu niên gọi là Lý Vô Ngôn cũng không dám lên tiếng, tựa hồ hiểu rõ sự lợi hại của Trương Lượng, không dám chống đối. Diệp Thiên Vân từ trước cũng như vậy với Trương Lượng, hơn nữa so với hắn còn nghiêm khắc hơn nhiều, nhìn thấy Trương Lượng thành sự phụ cười cười khoát tay nói :” Ta tới chính là xem xem võ quán gần đây thế nào, liệu có chuyện gì hay không?” Rồi quay đầu sang Thạch Thanh Sơn nói :” Sinh ý quán lí có khỏe không ?”

Từ sau khi Vương Vĩnh Cường chết, Diệp Thiên Vân không còn thường xuyên đến dạy mấy người Thạch Thanh Sơn quyền pháp nữa. Nhưng Thạch Thanh Sơn cũng minh bạch, võ quán Thành Phong ở thành phố này cũng ổn định lần đầu từ khi cùng Diệp Thiên Vân tách ra. Thế lực trong võ lâm không có người nào dám khinh thường trên chóc bọn họ, bằng không căn cơ đằng sau võ quán sớm bị bọn họ đuổi hạ bảo tọa.

Thạch Thanh Sơn cung kính gật đầu nói :” Kính xin sự phụ yên tâm, ở đây rất tốt, không có chuyện gì phát sinh.”

Trương Lượng rất lâu mới gặp Diệp Thiên Vân không khỏi hưng phấn nói :” Sự phụ, Thành Phong võ quán chúng ta giờ đây sắp thuộc về Hình Ý môn!”

370. Chương 370: Tóc Trắng.

Diệp Thiên Vân nghe được tin tức này, không biết nên nói gì cho phải. Hắn vốn dĩ không tán đồng Thạch Thanh Sơn gia nhập Hình ý môn, đáng tiếc những lời nói trước giờ đồ đệ cũng không có nghe hắn, rốt cuộc vẫn bước lên con đường này, tâm tư không khỏi giật mình.

Hắn bây giờ đối với hướng đi của đồ đệ không muốn can thiệp nhiều, nhân sinh là do bọn hắn, nếu không để bọn họ tự đi con đường của mình, cuối cùng sẽ có oán khí .

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân thở dài nói :” Nghĩ vào thì vào, Hình Ý môn hiện tại không ổn định, các người nếu muốn vào Hình Ý môn thì nên đợi một thời gian, chờ cho đại cục ổn định lại hãy vào cũng không muộn !”

Thạch Thanh Sơn nghe được lời nói thế, ý tứ của Diệp Thiên Vân hắn hiểu, vì vậy từ trước cũng không muốn hắn biết. Bây giờ rốt cuộc cũng mặc kệ, hơn nữa còn đem lại tin tức.

Phải biết rằng bọn họ có hao tổn tâm trí đi tìm hiểu cũng không có khả năng nghe được cái bí mật này. Cái này tuy chưa phải là bí mật gì nhưng đối với võ lâm mà nói thì đúng là vậy

Giờ đây Diệp Thiên Vân có thể nói cho hắn biết, chính là chỉ một con đường cho hắn, làm sao có thể khiến hắn mất hứng.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Thạch Thanh Sơn đầy vui mừng rồi lại trầm tư suy nghĩ vấn đề này, Trương Lượng thừa dịp đưa hai đồ nhi đến trước mặt Diệp Thiên Vân nói :” Các người mau quỳ xuống dập đầu sư tổ, nhanh lên !”

Hai đứa trẻ từ đầu đến cuối không dám tin Diệp Thiên Vân trước mắt là gia gia tiền bối của bọn hắn, có phần không chấp nhận nổi. Tuy đứng trước mặt Diệp Thiên Vân hơi mất mặt, cổ họng nghẹn lại không thể nói được lời nào.

Diệp Thiên Vân nhìn hai thiếu niên, phát phát tay hai người, trừng liếc Trương Lượng nói :” Không cần, ta chỉ là với các người có chút quan hệ. Hơn nữa các người muốn gia nhập Hình Ý môn đến lúc đó có thể tìm một sư phụ cẩn thận dạy bảo bọn hắn, như vậy đối với bọn hắn rất tốt !”

Trương Lượng bị Diệp Thiên Vân liếc mắt trong nội tâm đầy sợ hãi, chứng kiến việc hắn không thừa nhận hai đứa trẻ có phần tiếc hận. Công phu của Diệp Thiên Vân có phần xuất thần nhập hóa, ít nhất những người hắn gặp qua không có ai vượt qua Diệp Thiên Vân. Hai đứa trẻ do dự một hồi, bỏ lỡ một cơ duyên tốt, đây coi như cũng là mạng của bọn nó, Trương Lượng lập tức nói :” Được !” Sau đó nói với hai thiếu niên :” Các người về sau phải tôn kính người, đây là sư phụ của ta và quán chủ !”

Hai đứa trẻ nghe xong lời này hiện rõ vẻ bất an. Bọn họ chủ yếu không chấp nhận được Diệp Thiên Vân là do tuổi của bọn hắn chỉ kém vài tuổi. Trong ánh mắt của Lý Vô Ngôn tràn đầy quật cường, nhìn Diệp Thiên Vân tựa hồ không có thực lực gì nổi bật, cũng không hơn hắn là mấy.

Diệp Thiên Vân đối với Thanh Phong rất có cảm tình, hắn năm đó bước vào giang hồ cũng là từ nơi này khởi bước, vì vậy có lúc vô thức muốn quay về thăm. Có loại cảm giác gọi là hoài niệm. Chính là vậy, con người thường luyến tiếc nơi đó, nhưng Thanh Phong vô quán cũng không phải Thanh Phong hồi trước nữa.

Mặc dù tên không thay đổi, nhưng nhân tâm đã thay đổi thế nên hắn phải khống chế loại cảm giác này, có chút không nỡ nhìn lại nơi này, cũng biết nơi này không lâu sau sẽ biến thành nơi của Hình Ý môn, có lẽ hắn nên dứt bỏ hết thấy những ngày tháng cũ.

Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân có chút uể oải, tự nhiên trong mắt lại biểu đạt sự cô độc cô đơn. Nhàn nhạt nói với Thạch Thanh Sơn :” Vô lâm lấy thực lực làm đầu, Hình Ý môn cũng vậy, mấy người các người con đường đi giờ mới bắt đầu thôi.

Trong vô lâm đâu đâu cũng là võ giả, đâu đâu cũng là âm mưu, tràn đầy hắc ám của nhân tính ! Các người quan trọng nhất là phải tự bảo vệ chính mình bằng thực lực. Gia nhập vào vô lâm phải cẩn thận không thì tất cả sẽ bị trả giá, toàn bộ sẽ về không bởi vì ở đó không có người nào thực lực thấp hơn các người đâu.”

Diệp Thiên Vân trong giọng nói có phần trầm thấp tiếp tục nói :” Còn nữa, vào Hình Ý môn giữa chúng ta sẽ không còn tồn tại quan hệ thầy trò. Các người phải lần nữa bái sư nhập môn.”

Hai người nghe những lời nói của Diệp Thiên Vân thân thể không khỏi chấn động. Bọn họ không ngờ kết quả là như vậy. Từng chữ từng chữ đều chứa đựng ý tứ trong đó. Trương Lượng thần kinh đại điều nói :”Vậy thì chúng con sẽ bái nhập môn hạ của người, lại làm đệ tử của sư phụ, đến lúc đó chúng con sẽ không còn giống như bây giờ !” Nói xong liền cười khê, hoàn toàn không chú ý thần sắc thay đổi của Thạch Thanh Sơn.

Thạch Thanh Sơn là quán chủ, cũng là hắn một mực hướng tới vô lâm, mà Diệp Thiên Vân một mực không tán đồng cách nghĩ của hắn.

Giờ đây Diệp Thiên Vân nói ra những lời này, nói rõ hắn với Hình Ý môn không cùng một đường. Ánh mắt của Thạch Thanh Sơn cực kỳ phức tạp, cùng lúc muốn tiếp tục cùng Diệp Thiên Vân giữ quan hệ này, còn mặt bên kia lại muốn chính mắt tìm tòi giang hồ, chần chừ nói :” Lão sư, hôm nay chúng ta...”

Diệp Thiên Vân có phần ích kỷ, nhưng lại không muốn trở thành chướng ngại vật ngăn cản mộng tưởng của người khác, hắn xoay người rời đi, vừa đi vừa nói :” Hãy tự bảo trọng, đây là câu cuối cùng của sư phụ, muốn các người bảo toàn tính mạng !” Nói xong liền bước luôn xuống lầu

Về mặt Thạch Thanh Sơn biểu lộ sự lo lắng, nếu như Diệp Thiên Vân nói đúng, vậy thì bọn họ hướng đến vô lâm kì thực là tẩm máu !”

Sáng ngày thứ hai, Diệp Thiên Vân nghênh đón một người khách là Ngũ Vĩ.

Ngũ Vĩ nhìn thấy thần sắc của Diệp Thiên Vân không giấu nổi kích động, võ học của Diệp Thiên Vân chính xác là một loại truyền thừa, từ sau khi truyền dạy cho Diệp Thiên Vân, hắn liền bị thương, căn bản là không có cơ hội phục hồi, hơn nữa lại không có thực lực của võ giả, chỉ là một lão già khuất bóng, một lão giả cô độc.

Ngũ Vĩ cả đời không có nữ tử bởi vì hắn quá xấu, đến cả quyền yêu cũng bị tước bỏ, vì vậy hắn vô thức cho rằng Diệp Thiên Vân là truyền thừa của mình, bởi vậy giờ khắc hai người gặp nhau vô thức toát ra cảm tình, thốt thốt nói :” Sau khi người đi, trong phái chỉ còn một vô dụng là ta, nếu như không phải là yêu mền Đạo gia, thì những ngày đó không biết sống như thế nào.” Trong lời nói chứa đầy sự đau xót.

Diệp Thiên Vân vừa nghe liền biết cuộc sống của hắn hắn là không tốt, đây không phải là Hình Ý môn đối với hắn không tốt mà là tự bản thân hắn cảm thấy bị ai, bèn tôn kính mời Ngũ Vĩ vào phòng khách ngồi, nhưng hắn lại đứng nói :” Ngũ Vĩ sư thúc, con từ khi tập võ liền chăm chỉ tiến hành tập luyện, rất ít người dạy bảo, chỉ đến khi gặp sư thúc mới được ngài truyền thừa.

Trùng hợp thay con tại Hình Ý môn không có sư phụ, con muốn bái ngài làm thầy !” Ngũ khí của hắn rất chính trực, dứt lời liền thật thà cười cười rồi bổ sung nói :” Đến lúc người già rồi, con sẽ chăm sóc người, đó coi như là tấm lòng hiếu kính, báo đáp sự dạy bảo tận tình của người !”

Ngũ Vĩ nghe xong liền lập tức đứng dậy, hắn biết rõ Diệp Thiên Vân là người như thế nào, lúc mới bước vào Hình Ý môn cũng không toàn tâm toàn ý dạy Hình ý môn, chỉ coi như là một loại thỏa hiệp thôi, không có ai thu hắn làm đệ tử.

Thật ra ngoại trừ Tiêu Hùng, sư huynh sư đệ Hình Ý môn đều biết hắn là nhân tài, trở thành sư phụ của hắn cũng đã là biểu tượng của sự vinh dự. Đến cả Phương Nhược Sơn cũng khởi dậy lòng yêu tài, định đem Diệp Thiên Vân làm môn hạ, đã từng mấy lần đưa ra, tính như là một loại thái độ.

Nhưng Diệp Thiên Vân từ khi nhập môn lại không để ý tới, hơn nữa thực lực của hắn cực kỳ cường đại, còn ra sau núi cùng với mấy đệ tử học tài nghệ, có thể nói trong Hình Ý môn người có thể thắng được hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay. Thời gian gần đây còn giết chết hai đại tông sư của Võ Đang, thực lực như vậy muốn làm đồ đệ của hắn, Nếu như quan hệ hai người không thân thuộc còn tưởng rằng đang châm chọc.

Nhưng Ngũ Vĩ lại hiểu được ý nghĩa trong đó, Diệp Thiên Vân hiểu rõ Ngũ Vĩ tại Hình Ý môn sống không được thuận ý, tự muốn hạ thân mình, tôn Ngũ Vĩ lên một bậc.

Nếu như thu nhận Diệp Thiên Vân làm môn hạ, như vậy người trong môn phái sẽ phải ngược mắt nhìn hắn! Kể cả giang hồ cũng vậy, có thân phận sư phụ của Diệp Thiên Vân tất cả mọi người đều không dám khinh thường.

Nhưng có điều những điều Ngũ Vĩ muốn không phải là vậy, mà là câu nói của Diệp Thiên Vân: "chăm sóc lúc về già."

Hắn biết Diệp Thiên Vân rất coi trọng tình người, lại không ngờ tới bản thân đối lấy phần lễ vật như vậy, kích động không biết nói gì cho phải, lòng cảm kích không gì có thể nói hết liền nói: "Thiên Vân, tâm ý của người ta nhận, nhưng ta hiện tại trạng thái này không thể đảm đương nổi sư phụ của người, không cần phải nói bây giờ, mà kể từ trước, ta cũng không thể chỉ bảo thực lực của người! Người học Thập Nhị Hình, đã được chân truyền của Hình Ý môn..."

Lời của Diệp Thiên Vân cũng không nhiều, lúc đó tiến lên một bước quỳ xuống trước Ngũ Vĩ nói: "Sư phụ ở trên, xin hãy nhận đệ tử này một lần, lễ nghĩa hôm nay không được vẹn toàn, đợi khi quay về Hình Ý môn, con sẽ làm lễ bái sư thật trọn vẹn."

Hai mắt Ngũ Vĩ thoáng có lệ, thấy hắn như thế không ngừng gật đầu nói: "Tốt, tốt, tốt, Thiên Vân coi như con có tình, vì sư không so đo chuyện này." Nói xong liền đỡ Diệp Thiên Vân đứng dậy, dứt lời nhìn nét mặt Thiên Vân.

Trên giang hồ có ai có thể nhận được cái cúi đầu này, không chỉ nói cúi mà muốn tìm một người khiến Diệp Thiên Vân cúi đầu quả thực rất khó. Hôm nay hắn nguyện ý bái Ngũ Vĩ vì sư là xuất phát từ tình cảm chân thành tha thiết trong nội tâm.

Ngày đó tại Hình Ý môn Ngũ Vĩ toàn tâm toàn ý dạy bảo hắn, giải thích và đem những điều tâm đắc và lĩnh ngộ của bản thân dạy bảo hết cho hắn.

Diệp Thiên Vân quả thực hiểu rõ Ngũ Vĩ sau khi mất đi võ công, có cảm giác bị quan chán đời, biết là hắn giờ đây cần sự ủy thác hơn nữa còn phải là một loại thuốc trợ tim.

Ngũ Vĩ giữ chặt hắn, nghiêm túc nói: "Thiên Vân con thời gian gần đây có chuyện gì xảy ra, tại sao hai thái dương lại có tóc trắng?"

371. Chương 371: Sinh Mạng Cạn Kiệt

Diệp Thiên Vân mới chỉ dậy trong chốc lát, Ngũ Vĩ liền đến, cũng không chú ý tới chi tiết này. Sau khi nghe Ngũ Vĩ nói không nhiều lời liền tìm dưới bàn một cái kính để soi. Đúng là tóc hai bên thái dương như lời Ngũ Vĩ nói thật, tóc trắng sinh ra từ gốc! Hơn chỉ tại hai bên thái dương, hơi hơi màu hoa râm.

Phải biết rằng Diệp Thiên Vân mới 20 tuổi, đúng tuổi thanh xuân hăng hái hào khí, thì sao lại dài ra tóc trắng? Hắn nhìn hồi lâu cũng không phát hiện khuôn mặt trên mặt có dấu hiệu của già nua, ngũ khí bình tĩnh nói: "Có lẽ là do chuyện hôm qua, lực sinh mệnh cảm tưởng như bị xói mòn!" Tuy nói một cách rất

nhẹ nhàng, nhưng hẳn hiểu rõ nếu không khống chế được thì như nước trong bình vậy, một chút một chảy ra ngoài, đến lúc đó ngoài già nua đi còn có thể tử vong.

Ngày hôm qua còn cho rằng chứng bệnh chỉ cách một thời gian ngắn mới phát tác không có bệnh trạng khác. Nhưng giờ đây mới biết được, di chứng không đơn giản như hẳn nghĩ.

Ngũ Vĩ nghe xong thần sắc rất lo lắng, sắc mặt vui mừng liền biến mất không thấy, cẩn thận nhìn sắc mặt Diệp Vân, trong lời nói có sự chân thật đáng tin:” Để ta xem mặt cho con, có lẽ sẽ có cách.” Nói rồi túm lấy tay hẳn, đưa ngón tay nhẹ nhàng đặt lên mạch, đồng thời nhắm mắt lại, giống như một lão tăng đang nhập định.

Diệp Thiên Vân không nói gì, trong đầu nghĩ lại. Thật ra đột nhiên xuất hiện dấu hiệu này làm cho người ta cảm thấy bất ngờ. Hẳn chưa từng nghĩ chính mình có ngày bị mắc bệnh này. Trong nội tâm hiện rõ sự bất lực thậm chí là bi thương ! Một kẻ truy tìm võ lực làm mục tiêu, làm sao có thể chịu được lực sinh mệnh mất dần

Tử hẳn cũng không sợ nhưng hẳn cũng không muốn nhìn thấy có một ngày hai tay đầy nếp nhăn, trong gương đầu đầy tóc trắng, một cước một quyền đánh ra đều tràn đầy sự già nua, Chỉ có thể lẳng lặng ngồi trên xích đu, nhìn bọn trẻ con mà nhớ lại lúc thời gian tuổi trẻ đẹp nhất !

Không ! Đây tuyệt không phải số mệnh của hẳn ! Diệp Thiên Vân vì theo đuổi võ đạo trả giá cái gì đều không sợ, hẳn tình nguyện một ngày bị đối thủ đánh bại. Sau đó chấp nhận công kích như bạo phong vũ, cuối cùng bị chôn sâu dưới đất. Sự tình về sau không cần biết bởi vì thế giới lúc đó với hẳn không còn quan hệ gì nữa.

Diệp Thiên Vân đang nghĩ tới hậu quả của chứng bệnh này. Ngũ Vĩ đưa tay của hẳn đặt sang một bên, sau đó nhắm mắt lại không mở ra, nhưng mà hai lông mày cùng nhú lại tụ tại một giữa hai mắt. Hẳn thở dài nói :” Hãy kể lại sự tình hôm qua phát sinh kể lại cho sư phụ ”

Diệp Thiên Vân liền kể hết sự tình trong nhà của Hứa Tình, nói một cách rất tỉ mỉ, không bỏ sót.

Trong Hình Ý môn, Ngũ Vĩ so với các đệ tử đời thứ 2 thực lực kém xa, nhưng mà nói đến y học thì hẳn rất có đạo hạnh, Bởi vì trong vài năm trở lại đây, rất chăm chú say mê học thuyết của Đạo gia, lại vì nghiên cứu Đạo gia nên phần trung y cũng đọc lướt qua. Tại Trung phái không ít đệ tử bị bệnh đều nhờ hẳn xem trước, một thời gian sau cũng luyện được bản lĩnh

Rất lâu sau Ngũ Vĩ mới mở mắt ra, bình thần hỏi:” Sư phụ hỏi con mấy vấn đề, con buổi tối có hay không mặt đỏ thân nóng? Ban ngày có hay không thần phiền khí thô. tiếng to ? hơn nữa tập võ có khát nước ?”

Diệp Thiên Vân chuyện của mình rõ như lòng bàn tay, bệnh trạng mà Ngũ Vĩ nói hẳn một cái cũng không có, bởi vậy rất quyết đoán lắc đầu :” Bình thường không có bất kì chuyện gì phát sinh !” Trong đầu lại nhớ lại một số thứ, có thể tìm ra manh mối.

Ngũ Vĩ gật đầu, ngược lại có chút nghi hoặc, hẳn móc từ trong túi du lịch ra một bao gì đó :” Người xác thực là có bệnh, nhưng không phải là bệnh nặng! Theo sư phụ, con bây giờ nên dùng loại thuốc Chí Dương này. Lâu ngày tất sẽ làm tính chất cơ thể phát sinh một số thay đổi. Mạch của con thập phần mạnh mẽ, hẳn là tại âm dương không điều hòa. Nhưng làm cho người ta kì quái chính là hết lần này tới lần khác con không có phát sinh bệnh trạng này !”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ hồi lâu cuối cùng quyết định đưa vấn đề của mình trở về công pháp. Nhớ tới lúc ấy Hình Ý môn chủ nằm trên giường bệnh nói qua Kim Chung Tráo luyện tà vô cùng ! Hẳn khi đó không cách nào giải thích lời này, cho nên cũng không quan tâm lắm.

Ngũ Vĩ chậm rãi nói :” Con ngày hôm qua phát bệnh cũng rất đơn giản, trong Trung y cũng có loại này gọi là Vong Dương! Kì bệnh này toát mồ hôi lạnh, ác hàn, tay chân quyết lạnh, khí tức yếu ớt, thích uống đồ nóng, lưỡi nhạt, mạch vi không rõ, hay thấy nhiều ở cơn sóc của người bệnh. Thân thể của người chí dương hết lần này tới lần khác xuất hiện Vong Dương, thật sự là có chút phức tạp !”

Diệp Thiên Vân nghe xong bệnh trạng của bệnh nhân trong lòng có chút minh bạch. Chí Dương là nói tính chất cơ thể lệch dương. Nhưng nhiều lần sinh ra cơn sóc thuộc về Vong dương. Chí dương cùng Vong dương vốn mâu thuẫn giờ thì cùng tồn tại, hình thành thể mâu thuẫn thống nhất

Ngũ Vĩ sợ Diệp Thiên Vân không rõ, nghịch thuốc trong tay nói :” Người bình thường âm dương hòa hợp, với tình huống bình thường, bởi vì âm dương lẫn nhau nên cùng tồn tại chế ước quan hệ. Dương được âm hòa, làm dương không quá thịnh. Âm được dương hòa, làm âm không quá suy yếu, duy trì sự phát triển biến hóa của sự vật. Mà trong trường hợp dị thường, quan hệ âm dương mất đi chế ước phối hợp lẫn nhau thì sẽ biểu hiện ở phương diện khá lệch thịnh lệch suy. Trung y thường vận dụng tăng giảm âm dương, cân đối động thái lệch thịnh lệch suy.”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, nhìn thấy Ngũ Vĩ đưa thuốc điều phối cho mình không khỏi có chút cảm động liền nói :” Ngũ sư thúc, bệnh trạng này có khả năng trị liệu?”

Ngũ Vĩ “à” một tiếng dậm tếu nói ” Người bình thường thân thể đều điều hòa mà chúng ta là võ giả tuy thuộc phạm trù người bình thường nhưng mà thực sự âm dương có chút ít phát sinh. Ta có thể mở hai loại phụ dược cho con, con uống trước, nếu như không có hiệu quả gì thì quay lại Hình Ý môn có thể dùng Tây kiểm tra, xem các số liệu cụ thể, có tình huống dị thường không !”

Diệp thiên Vân cũng biết trước mắt chỉ có thể làm như thế, hần tin tưởng NGũ Vĩ. Hơn nữa môn chủ Hình Ý môn cũng nói qua công pháp này còn có phần thiếu sót chỉ là không dự liệu được di chứng sẽ đến nhanh như vậy.

Ngũ Vĩ xem thần sắc của Diệp Thiên Vân cười nó :” Cũng không cần bi quan như vậy, tính mạng của người rất mạnh mẽ, ít nhất cũng mạnh hơn rất nhiều người. Hơn nữa cũng không thể không chữa khỏi, nên để tinh thần thoải mái. Sẽ có hiệu quả không tưởng !”

Diệp Thiên Vân không phải lo lắng mình chết mà là cảm thấy nếu có một ngày không thể hướng võ đạo tiến lên lại hướng về sau lùi lại ! Như vậy cuộc sống đối với hắn thật không có ý nghĩa. Bởi vì cuộc sống an nhàn hoàn toàn không thích hợp với hắn. Nhưng thoáng qua hắn cũng đã thông suốt, cả đời người đều phải qua rất nhiều ngã rẽ không ai có thể sống trên con đường rộng lớn bằng phẳng được. Lúc này đây đối với hắn võ đạo chỉ là trải nghiệm thôi. Tuy không lạc quan nhưng cũng không tới mức quá bi quan, nhẹ nhàng cười đối chủ đề :” Sự phụ thời gian gần đây tại Hình Ý môn cuộc sống thế nào ?”

Ngũ Vĩ nghe được Diệp Thiên Vân gọi mình là vi sư, hiển nhiên trong nội tâm rất khuây khỏa. Hắn cả đời cô độc. Giờ đây có nhiều đồ đệ, nhưng lại là do Hình Ý môn phái tới. Đây mới đúng là đệ tử nhập thất, làm sao không khiến hắn cao hứng ! Nụ cười chồng chất trên mặt như một cái bánh bao nói :” Khá tốt, chỉ có điều trước kia luyện võ vì muốn nâng cao thực lực mà bây giờ chỉ thuần túy là muốn cường thân kiện thể. Hai mục tiêu hai phương hướng. Điều này làm ta với võ thuật cũng có linh ngộ. Đối với ta mà nói mất đi thứ gì đó không phải là chuyện xấu, có thể đủ thời gian nghiên cứu đạo gia là tốt rồi.”

Diệp Thiên Vân nghe được lời Ngũ Vĩ đột nhiên nghĩ đến phương thuốc Trần Mễ Lạp đưa liền vừa cười vừa nói :” Sư phụ mấy ngày hôm trước con đi Võ Đang có nghe nói qua một số loại đan dược với võ giả rất có hiệu quả, Bách bồ trăm lực, Bát tiên đan, La hán đan !”

Ngũ Vĩ quả nhiên bị khơi mào, gật đầu thở dài nói :” Những cái này ta hiểu rõ. Võ Đang không hổ là môn phái ngàn năm, đúng là về phương diện này rất có đạo hạnh. Bách bồ lực tráng khá tốt, có vài môn phái còn có thể chế ra. Nhưng Bát tiên đan cùng La hán đan chỉ là nghe người ta nói qua nhưng lại chưa thấy qua. Nếu có cơ hội nhất định muốn biết hai loại dược này, không uống ta say mê đan đạo !”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy Ngũ Vĩ tiếc nuối bèn quay vào phòng đem ra hai cái bình dược, cười nói :” Kính sư phụ xin người vui lòng nhận cho !”

Ngũ Vĩ có phần nghi ngờ nói :” Đây là dược của Võ Đang sao ?” Dứt lời liền mở chai ra nhìn, lại ngửi hai lần. Bộ dạng không hiểu ra sao

Diệp Thiên Vân vừa mới nghe Ngũ Vĩ nói còn tưởng rằng đối với đan dược có chút ít hiểu biết chỉ là không ngờ hoàn toàn không phân biệt rõ được, liền nhìn thoáng qua hai bình :” Đây là Bát tiên đan còn đây là La hán đan !”

Ngũ Vĩ ánh mắt cấp bách, lập tức cầm bình chai đan dược coi như trân châu, chú ý quan sát tỉ mỉ không ngừng khen :” Cánh hữu duyên nhất kiến, hữu duyên nhất kiến ! Thiên Vân con thật là có tâm !”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy Ngũ Vĩ cao hứng, tinh thần cũng vô cùng tốt đã sớm quên bệnh của mình ở chân

trời nào rồi, lại đem phương thuốc cho Ngũ Vĩ nói tiếp :” Con lần đi Võ Đang còn có hữu duyên cứu một vị bằng hữu. Hẳn từng là sư hàng chữ Bối của Võ Đang, lấy được phương thuốc về sau đưa cho con !”

Ngũ Vĩ lại có thêm định lực, không nhịn được bị hấp dẫn bởi phương thuốc của Diệp Thiên Vân, phải biết rằng sư hàng chữ Bối của Võ Đang đều dùng La hán đan. Những vật này bên ngoài dường như nói là nhìn thấy mà lại càng ít người biết ! Đan được quý như châu báu, phương được kia cả ngàn vàng cũng không đổi, cầm lấy tờ giấy tay không ngừng run rẩy , khó có thể tin nói :” Thiên Vân phương thuốc này là đưa cho ta ?”

Diệp Thiên Vân nói cho cùng lưu lại những vật này cũng không có tác dụng, không bằng đưa cho Ngũ Vĩ đi nghiên cứu, nói không chừng ngày nào đó luyện ra La hán đan, liền nói thẳng nói :” Sư phụ đến lúc đó có thể thử luyện chế, nếu may mắn thành thì hãy đưa một phần cho những vị lão nhân phía sau núi coi như là tâm ý của con !”

Phương thuốc này đối với một người mà nói chẳng khác gì sống lại lần thứ 2. Nếu mà môn phái chiếm được như vậy có thể coi là trợ khí hay là thối khí. Đan được có thể khiến cho môn phái hưng thịnh cũng có thể làm cho suy sụp.

Ngũ Vĩ dùng hai tay cẩn trọng cầm lấy trang giấy, hơi động lòng nói :” Thiên Vân phần lễ này của con quá là xa xỉ. Sư phụ cũng không có cái gì có thể tặng cho con được, phải biết rằng cái này không chỉ với ta là hi vọng còn đối với Hình Ý môn...” Hẳn nói đến đây đột nhiên dừng lại bởi vì hẳn cùng Tiêu Sát hiểu rõ Diệp Thiên Vân với Hình Ý môn có chút phiền chán.

Diệp Thiên Vân hiểu được ý tứ của Ngũ Vĩ. Ngũ Vĩ coi Hình Ý môn là nhà, đối với nhà thì tự nhiên cảm thấy rất ấm áp, mà có đồ tốt theo phản xạ cũng sẽ nghĩ đến nơi đó trước tiên. Hẳn cũng không ngại đưa phương thuốc này cho ai dùng, cũng không quan tâm Hình Ý môn dùng làm gì. Hẳn ghét bị Tiêu Hùng coi là quân cờ trong tay, tuy hẳn có được vị trí tốt nhưng mà không thích bị người khác sai khiến.

Nhưng mà đã cam lòng cho người khác đan được này như vậy tất nhiên phải có sự chuẩn bị, chỉ là hơi lo lắng nhân tiện nói :” Sư phụ thích ai thì đem tặng người đó, tốt nhất không nên cho người ngoài, bằng không môn phái khác chiếm được lại là tinh phong huyết vũ ! Đồng thời với vị bằng hữu kia sẽ ảnh hưởng không tốt!

Ngũ Vĩ vội vàng gật đầu nói :” Về phương diện này người an tâm, chỉ là tình cảm của ta với Hình Ý môn quá sâu sắc, bởi vì đó là nhà của ta !”

Diệp Thiên Vân cười cười vỗ vai Ngũ Vĩ không nói gì, hẳn tuy đã bái Ngũ Vĩ làm sư phụ nhưng giữa hai người đây chỉ là danh phận, đều là cùng thân phận bằng hữu. Ngũ Vĩ cũng như thế hẳn cũng minh bạch mấu chốt trong đó.

Diệp Thiên Vân thừa dịp Ngũ Vĩ ở nhà mình liền cùng hẳn trao đổi một số kỹ xảo trong Hình ý, những thứ này hiểu càng nhiều đối với tương lai của hẳn càng quan trọng. Tri thức trong Hình Ý môn có không ít đều từ nhỏ đã đánh dấu. Đó là trụ cột của võ học.

Diệp Thiên Vân vừa luyện tập công phu vừa cùng Ngũ Vĩ trao đổi võ học, học được không ít thứ.

Mà Ngũ Vĩ đối với sự tiến bộ của Diệp Thiên Vân không cách nào hình dung. Tuy công phu bị phế mất nhưng nhân lực vẫn còn. Trong phòng tập luyện, Diệp Thiên Vân không ngại để lộ ra sức mạnh khiến người khác e sợ, một quyền một cước đều rất cương mãnh. Đồng thời cũng minh bạch bất luận cái gì cùng hẳn giao thủ thì người đó chỉ có cách tránh đi.

Cứ như vậy Ngũ Vĩ ở nhà Diệp Thiên Vân đã được hai ngày, hai ngày này đem thuốc cho hẳn, Diệp Thiên Vân đứng giờ dùng. Sau đó còn phải đi thăm vài vị bằng hữu, vì bệnh trạng của Diệp Thiên Vân đã được kiểm tra.

Ngũ Vĩ rời đi mà Diệp Thiên Vân cũng kết thúc ngày nghỉ 1-5. Ngày mai phải tới trường.

372. Chương 372: Theo Dõi – Chương 373: Tai Nạn Xe

Sau khi đánh một trận với Võ Đang, Diệp Thiên Vân nhận ra thiếu sót của mình, vẫn là tốc độ và linh mãnh cùng cao thủ có chút khoảng cách. Thật ra đó không phải vấn đề của hẳn mà vấn đề tại công pháp của Kim

Chung Tráo, bởi vì công pháp của Kim Chung Tráo phòng ngự là chính cũng không linh mẫn và có tốc độ là bao. Đây coi như phương pháp luyện công chưa đủ còn thiếu sót.

Nếu như theo cách luyện tập bình thường của Kim Chung Tráo mà nói, tốc độ của Diệp Thiên Vân là rất nhanh, bởi vì hắn không hề gián đoạn việc tập, bằng không thân pháp của hắn sẽ bị trì hoãn.

Từ sau khi Kim Chung Tráo qua tầng 5, thân pháp của hắn nhanh chóng tiến bộ. Đây là động lực để hắn luyện tập. Tin tưởng là Kim Chung Tráo một khi luyện đến tầng thứ 7 nhất định sẽ có sự nhảy vọt thực chất. Tuy giờ đây thân thể xảy ra vấn đề nhưng hắn vẫn không ngừng luyện tập Kim Chung Tráo. Mấy ngày nay đều kiên trì nên hắn có cảm giác là Kim Chung Tráo dần tiến bộ. Tuy có chút chậm rãi nhưng mà hiểu rõ đang tăng từng chút một.

Chỉ cần so sánh với trước kia thấy có sự tiến bộ như vậy cũng đủ cho hắn mừng rỡ. Hắn rất thỏa mãn sự tiến bộ này, mặc dù rất ít nhưng đó là thật sự.

Còn có cái vẫn chưa thỏa mãn chính là công pháp thu phát chưa được tự nhiên. Tuy võ sư Đằng chưa đắc thủ nhưng cuối cùng Trần Mễ Lạp vẫn phải cứu hắn, bằng không tình huống lúc đó không tránh khỏi.

Vì vậy Diệp Thiên Vân với công phu, bản thân thường xuyên tiến hành luyện tập tính khống chế, lực công kích bao nhiêu không quan trọng mà quan trọng là có thể tự nhiên sử dụng bao nhiêu, khống chế bao nhiêu ! Đường nhiên sức mạnh tăng đến mức nhất định thì phải đi tìm kiếm chất lượng, hai cái cùng nhau phụ trợ, mới có thể gây ra lực sát thương cực đại !

Cuộc sống ở trường học rất tĩnh lặng không có gợn sóng nào, vốn tưởng rằng Võ Đang sẽ gây phiền phức nhưng mà một tin nhắn hỏi thăm của Tiêu Sắt đã làm hắn giảm bớt lo lắng. Thái Cực môn và Võ Đang đã đối đầu nhau, nói theo giang hồ chính là trở mặt. Mà Bát Cực môn cũng thay đổi con đường trung dung ngày xưa, giờ gia nhập vào Hình Ý môn. Những ngày này Võ Đang chắc chắn không được tốt, còn có các môn phái bình thường khác làm cho tình thế giờ ngày càng nghiêm trọng hơn.

Diệp Thiên Vân rất rõ, những chuyện này phần lớn là công lao của hắn. Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm hai người bọn họ đều do hắn thả ra mà bọn họ cũng không lương thiện, vừa về tới môn phái liền bắt đầu hành động

Thời gian ở nhà trường luôn làm cho người ta vô ưu vô lo. Diệp Thiên Vân hàng ngày ngoài việc lên lớp, còn sử dụng thời gian thu mình trong thư viện, lại còn luyện tập võ đạo, sống cuộc sống đơn giản làm cho hắn không cách nào thấy thỏa mãn, đặc biệt là cũng đủ thời gian để luyện tập công pháp.

Vài người bạn cùng phòng mê chơi game online, trong thế giới giả tưởng cũng giống hiện thực thống khổ có mà sung sướng có Lưu Tùng tự phong cho hắn là Tình thánh, vậy mà trong trò chơi lại bị người ta vứt bỏ nhiều lần. Còn đụng phải hai yêu nhân, hắn đã sớm tuyệt vọng rồi, từng ngày ý chí tinh thần sa sút. Người nhà lại thúc giục hắn đính hôn với người mà hắn không quen biết. Đây quả thực là tuyệt thượng gia sương. Mỗi ngày đều ra ngoài uống rượu không say không nghỉ.

Vương Bằng cùng Trần Nhiên còn muốn mời Diệp Thiên Vân cùng chơi, nhưng Diệp Thiên Vân từ chối rất nhẹ nhàng. Cuộc sống của hắn bây giờ rất tốt đẹp, không muốn đi tiếp xúc với loại cuộc sống này. Đối với hắn ngoài võ học thì còn lại tất cả chỉ là bề nổi.

Những người bạn cùng phòng rất hâm mộ Diệp Thiên Vân. Bởi vì trong mắt bọn họ hắn đã sớm thoát li phạm trù về sinh viên, xe cộ ở khu nhà cao cấp. Những thứ này cả đời bọn họ đều truy cầu nhưng Diệp Thiên Vân chỉ trong thời gian ngắn lại có được. Đồng thời cũng lại ai thán xã hội bất công.

Chuyển biến lớn nhất chính là học sinh mới Vương Thông, hắn dần dần quen với Diệp Thiên Vân. Nhưng đáng tiếc chính là hắn không biết Diệp Thiên Vân đại nào Võ Đang. Cho nên thỉnh thoảng cạnh Diệp Thiên Vân lại so sánh một số chuyện võ học. Trong ánh mắt hắn có thể thấy rõ sự sùng bái Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân đối với hắn tỏ thái độ bình thường. Hắn cũng không biết nên thế nào với Nhị Lăng Tử ở chung nhà. Nếu như quá thân cận khó bảo đảm Võ Đang sau này tìm Vương Thông gây khó dễ, coi như là không có quan hệ gì thì sẽ ít bị khổ sở. Mà thân cận hơn, dĩ nhiên là không tốt, hai người đều là bạn học, ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại thấy, lên lớp cũng phải chào hỏi nhau. Cho nên đối với võ học thì nhất

định không đáp, mà cũng nên tránh xa Vương Thông, không có tâm hại người nhưng nên có tâm phòng người. Vạn nhất Võ Đang tìm tới hấn làm một số chuyện hèn hạ xấu xa thì rất khó phòng bị.

Còn có chuyện không thể không nói đến là luận văn của Diệp Thiên Vân ” Vị trí của kinh tế tiền tệ: thuyết minh và phản ánh”. Báo cáo đã được đưa lên trường, là đại công của Bằng Thành, được xếp hạng trên bảng xếp hạng quốc gia, mà cũng là báo cáo khoa học của trường, đồng thời được đăng trên tập san về khoa học nghệ thuật. Nhưng lần này phát biểu luận văn còn cùng với giáo sư Vương Cửu Vân hợp tác kí tên tác giả và Diệp Thiên Vân là tác giả chính khiến cho bạn bè cùng lớp ghen ghét.

Cái này nói lên cái gì. Nói lên việc giáo sư Vương Cửu Vân đang bồi dưỡng hấn, nếu như không xảy ra việc ngoài ý muốn, chỉ cần Diệp Thiên Vân 4 năm đại học vượt qua một cách bình lặng, như vậy 8 đến 9 phần sẽ được an toàn.

Diệp Thiên Vân hàng ngày đều tan học đi học đúng giờ, cũng không thiếu khóa, để lại cho các thầy cô rất nhiều ấn tượng, bởi vì hấn gần một năm trời đều trốn học. Điều này khiến các thầy cô như bị mộng tưởng, Diệp Thiên Vân lảng tử quay đầu, cải tà quy chính. Mặc dù không đến mức tập trung bồi dưỡng nhưng ở trong con mắt của bọn họ thì người học sinh này rất tốt.

Hơn nữa phó hiệu trưởng rất quan tâm tới chuyện của Diệp Thiên Vân, thường xuyên nhờ bí thư hỏi thăm tình hình, khiến cho hiệu trưởng của Học viện quản lí kinh tế cũng thăm giât mình. Không ngờ vô thanh vô tức như Diệp Thiên Vân còn đang đi học mà đã có từng này quan hệ.

Hàn Vận cũng giống vậy là giáo viên chuyên ngành của hấn, quan hệ với Diệp Thiên Vân không xa cũng không gần. Nếu nói là xa, hai người nói chuyện với nhau thì như hai người bạn lâu năm với nhau . Còn nếu nói là gần thì cuộc sống của hai người khác nhau rất lớn, ngoài việc lên lớp thì rất ít khi cùng xuất hiện.

Chỉ trong chớp mắt đã sắp nghỉ, tiết tấu của trường học ngày càng khẩn trương lên. Dù sao thì nghỉ cũng đồng nghĩa với thi cử. Diệp Thiên Vân so sánh rất nhẹ nhàng, càng khó nói hơn chính là tinh thần rất tốt. Trong thời gian ngắn sau khi uống thuốc của Ngũ Vĩ, bệnh tình cho tới bây giờ cũng chưa phát tác, điều này làm cho hấn bớt lo lắng đi nhiều. Lực sinh mệnh cũng không có dấu hiệu xói mòn, còn về mặt công phu thì càng không có sự lùi bước.

Kết thúc tiết học cuối cùng của giáo sư Vương Cửu Vân, Diệp Thiên Vân kẹp lấy sách vở định ra về, thi cử 5 ngày sau. Hấn đối với loại hình thức này cũng không để ý nhiều, cho dù có hết thi thì cũng không quan hệ gì. Hấn là người ăn rất no, mà cả nhà cũng không đói bụng. Ngay đến cha mẹ cũng rời hấn đi, thi có tốt thì cũng không có ai nhìn thấy, không có ai cùng hấn chia sẻ. Hấn chẳng qua là muốn dùng phương thức này để tỏ lòng hoài niệm cha. Học hết mình thì có được tri thức, rốt cuộc thì được bao nhiêu điểm, xếp loại thế nào, những cái này đều không quan trọng.

Ra khỏi cửa chính, Diệp thiên Vân có ý định về nhà, đã thấy Hàn Vận từ đối diện đi tới, không khỏi cười cười bắt chuyện, hai người rất chân thành với nhau, bạn bè cũng rất quan trọng thế nên việc chào hỏi là rất tự nhiên.

Hàn Vận đi tới gần Diệp Thiên Vân, giày cao gót không hề phát ra tiếng vang, đỡ cái gọng kính, tràn đầy sự trưởng thành cười nói :” Chương trình học của học kì này hoàn thành rồi, gần đây em rất rảnh rang à, thường xuyên đi học vậy.”

Gần hơn một tháng nay, đây mới là lần đầu Diệp Thiên Vân cùng Hàn Vận chính thức nói chuyện, rất lịch sự gật gật đầu, thăm nhìn Hàn Vận, áo sơ mi kẻ ô vuông làm vẻ đẹp của Hàn Vận nổi bật hấn lên, váy dài tới đầu gối, tất chân làm đôi chân hoàn mỹ không còn gì để nói, không khỏi khen thầm, vẻ đẹp này làm cho người ta rất khó cưỡng lại, hấn liền đáp:” Thì nghĩ nên hoàn thành sự nghiệp học hành, không thì tâm can lại cảm thấy thua thiệt cái gì đó. Cô gần đây có khỏe không? Hấn ta có còn làm phiền cô không?

Hàn Vận biết là Diệp Thiên Vân đang nói đến chồng trước, nhún vai dễ dàng nói :” Không sao hấn trở lại Mỹ để tiếp tục cuộc sống tuyệt đẹp của hấn rồi. Lần trước là quay về nước để lo liệu chút ít chuyện, còn muốn tốn hao tâm tư quay lại làm gì!” Hàn Vận xem đồng hồ có chút áy náy nói :” Tôi phải lên lớp giờ, có thời gian thì hẹn em ra ngoài nói chuyện, điện thoại vẫn thế chứ ?”

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng nói :” Vãn vậy, cô bận à !”

Hàn Vận sau khi nghe gật đầu đáp :” Tốt, vậy quyết định thế nhé, tôi đi trước nhé !” Nói xong “cạch,cạch” một hồi nhẹ vang lên, đi vào lớp học

Diệp Thiên Vân nhìn Hàn Vận rời đi liền vô thức nhìn lướt qua, định đi về không ngờ cách đó không xa Kì Giai Trữ đang chăm chú nhìn hắn, liền gật đầu bước qua nhanh

Kì Giai Trữ cười với hắn rất sáng lạn nói:” Tôi không còn giống với hồi trước nữa, Thiên Vân trải qua nhiều rồi tự nhiên lại hiểu rõ vài chuyện, không cần sợ tôi theo đâu !”

Diệp Thiên Vân đối với sự chuyển biến của Kì Giai Trữ có chút bất ngờ, vốn dĩ định mở cửa xe liền đóng lại, đúng là gần đây Kì Giai Trữ không có quấy rầy hắn, hơn nữa hai người một lời cũng không nói.

Kì Giai Trữ vốn dĩ để tóc dài, đã lâu không gặp liền đổi sang tóc ngắn, đôi mắt vẫn cứ sáng lạn, đi lại gần bên nói :” Những ngày gần đây đã giúp tôi hiểu được một số chuyện, có lúc sự tình không vì ý người mà thay đổi được, càng không thể dùng ý chí của mình áp đặt cho người khác, cảm ơn cậu, Thiên Vân !”

Diệp Thiên Vân nghe những lời nói này vui mừng vô cùng. Kinh nghiệm làm con người ta trưởng thành quả nhiên không sai. Từ đứa trẻ không hiểu chuyện nhân sinh liền biến thành một cô gái, có lẽ không được bao lâu.Hắn thản nhiên cười nói :” Cô nghĩ như vậy là tốt rồi. Tôi còn có chuyện, có thời gian mời cô uống trà sau !”

Kì Giai Trữ nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân lái xe đi, trong mắt tràn đầy sự quật cường. Sau khi nhìn thấy hắn rời đi liền phát hiện Vương Thông cũng đang khởi động xe, vài bước tới trước xe, mở cửa xe ngồi xuống.

Làm Vương Thông gật nảy mình, còn chưa biết xảy ra chuyện gì, nhìn thấy Kì Giai Trữ liền thở phào nhẹ nhõm, nghi ngờ nói :” Thử kìa, cô muốn làm gì?”

Kì Giai Trữ liếc Vương Thông một cái :” Đuổi theo hắn.”

Chương 373: Tai nạn xe

Thấy Diệp Thiên Vân điều khiển chiếc Audi q7 chậm chậm rời đi, Kì Giai Trữ không khỏi lo lắng, đẩy mạnh Vương Thông nói:” Nhanh lên, khởi động xe đuổi kịp Diệp Thiên Vân, tôi có việc gấp !” Vương Thông không biết làm sao, hắn không biết Kì Giai Trữ đột ngột vào trong xe có chuyện gì, hơn nữa động tác có phần bạo lực.. Ngay lúc thì nói lắp :” Ài... Kì Giai Trữ ...cô rốt cuộc có chuyện gì ?”

Kì Giai Trữ dùng hết sức đập vào cửa sổ xe làm vang lên tiếng rất to, hô lớn :” Bảo người đuổi kịp, nói nhiều làm cái gì!”

Vương Thông nhìn thấy Kì Giai Trữ có ý định phá hoại, trong lòng không khỏi xót xa, đành khởi động xe, nói với giọng khẩn cầu :” Được rồi, được rồi, bà của tôi, đừng có gấp. Tôi đuổi giờ đây, đuổi theo liền, hắn chạy không kịp đâu !”

Kì Giai Trữ nhìn thấy xe hơi nhanh chóng đuổi kịp trong tâm mới thở phào nhẹ nhõm, lại có chút áy náy nói :” Xin lỗi Vương Thông, tôi muốn theo Diệp Thiên Vân để biết nhà cậu ấy ở đâu, làm hỏng chuyện của cậu. Lần sau nhất định mời cậu uống trà .”

Kì Giai Trữ rất thích thú với chuyện của Diệp Thiên Vân, trong lớp mọi người đều biết, mà còn biết cô yêu rất sâu sắc. Thực sự mà nói Kì Giai Trữ ngoài tính khí không tốt lắm, tại học viện quản lí kinh tế này cũng được coi là một mỹ nhân. Đó là bởi vì tính khí ảnh hưởng lên hình tượng, do vậy người ta chỉ dám đứng xa nhìn mà cũng không dám đứng quá gần nàng.

Vương Thông thông qua Lưu Tùng thì mới biết Kì Giai Trữ, hai người quan hệ cũng khá tốt, cùng nhau ăn cơm, cùng hát karaoke, cũng coi là chỗ bằng hữu rồi. Lúc bắt đầu hắn với Kì Giai Trữ có chút tình ý. Nhưng rồi nhìn thấy tận mắt bản tính bá đạo, thì cũng không dám đi bắt chòm râu.

Vương Thông thấy xe bị phá hư cũng chỉ có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Lúc này cũng đã nhận được lời xin lỗi cũng không tốt nếu lại so đo với Kì Giai Trữ, bề ngoài giả vờ cười nói :” Được. Dù sao giờ mới 6g, lát nữa mới tới giờ ăn cơm. Tôi cũng không có chuyện gì, thôi thì cùng cô chơi trò theo dõi vậy. Có điều bị cậu ấy phát hiện không phải là không tốt à?”

Kì Giai Trữ cắn môi, trong nháy mắt do dự. Cảnh tượng này làm Vương Thông mê mẩn, giọng nói của cô không chắc chắn lắm:” Chắc chắn không vấn đề gì. Tôi chỉ muốn biết nơi cậu ấy ở thôi, cho dù phát hiện lại có thể thế nào !” Lời của Kì Giai Trữ tuy là nói với Vương Thông nhưng lại giống như giải thích lại như tự an ủi bản thân mình.

Vương Thông nghĩ lại thấy cũng chẳng sao. Diệp Thiên Vân chẳng phải là nguyên thủ quốc gia. Mất dán vào chiếc xe phía trước, liền nói :” Có lẽ thế này, nếu bị phát hiện thì bảo là cùng đường, dù sao chúng ta cũng có hai người !”

Kì Giai Trữ mắt sáng ngời, bắt giác cười khanh khách hai tiếng, mới nói:” Vậy thì phải cảm ơn cậu rồi, hai ngày sau nhất định mời cậu đi Hoa Kì ăn cơm ! Đừng có lại quá gần, nếu như không bị phát hiện, là tốt nhất ! Bản thân lần trước được Diệp Thiên Vân cứu, lại biết được hắn không muốn người khác biết được mặt khác của mình

Diệp Thiên Vân có công phu rất tinh diệu, hơn nữa gan lớn, tâm tư rất kín kẽ. Từ lần đó Kì Giai Trữ không chỉ không buông tha cho Diệp Thiên Vân mà còn cố chon chặt lòng ái mộ, nhất quyết không thể biểu lộ ra sợ Diệp Thiên Vân phản cảm với mình.

Trong lòng của Kì Giai Trữ Diệp Thiên Vân đã cùng đồng sinh cộng tử. Cho nên trong tim sớm đã không thể chứa nổi ai khác. Hôm nay theo dõi Diệp Thiên Vân thật sự là muốn biết nhà Diệp Thiên Vân ở đâu. Và quan trọng hơn là muốn biết rốt cục bên cạnh hắn có mấy người con gái. Tóm lại với bất cứ chuyện gì của hắn Kì Giai Trữ đều rất hiểu kì

Vương Thông gật đầu nói:” Đó là tất nhiên, cậu yên tâm đi, xe của tôi cũng không phải loại tầm thường !” Nói xong liền kéo giãn khoảng cách với Diệp Thiên Vân

Diệp Thiên Vân tan học vừa mới định ra khỏi cổng trường, liền nhận được điện thoại của Hứa Tình. Trong mắt chợt hiện lên sự dịu dàng, vừa cười vừa nói :” Tiểu Tình hết bận rồi à ?”

Ở đầu bên kia Hứa Tình cũng mỉm cười nói :” Ở đâu đã hết bận, gần đây có vài học sinh muốn nghỉ học, công việc thật sự mới là bận lúc này. Tiểu Tình gọi điện cho Tiểu Vân là muốn thông báo ngày kia mới có thể về được, vì vậy hai ngày đó đừng qua nhà !”

Diệp Thiên Vân từ lúc bị bệnh, bèn cố ý cách xa cô, nhất định không liên lạc. Nhưng một tháng nay, bệnh tình của hắn đã dần ổn định, hắn mới dám gọi cho Tiểu Tình hai lần, giữ tình cảm. Hắn cũng hơi do dự, không biết có nên tiếp tục với Hứa Tình như bây giờ. Nghe được tiếng Tiểu Tình thở ra một hơi cười nói :” Tốt, biết rồi, vậy hai sau sẽ qua tìm Tình tỷ.”

Hứa Tình bất mãn “hừ” một tiếng, không theo mà cũng không tha nói:” Tiểu Vân lần trước nói đợi Tiểu Vân ra ngoài làm hết nhiệm vụ thì ngày ngày bên ta, Nhưng người ta đợi mãi điện thoại của Tiểu Vân. Tiểu Vân nói giờ làm sao? Lần trước nói thế nào mà lại...”

Diệp Thiên Vân hơi sững sờ:” Còn làm sao nữa?”

Hứa Tình bên này một hồi không nói gì, sau đó có phần xấu hổ nói:” Được lắm người Tiểu Vân tử, ta không nói với người nữa !”

Diệp Thiên Vân nghe thấy âm thanh tắt máy, có chút không hiểu xem lại điện thoại, trong lòng vô cùng nghi hoặc, không biết bản thân có làm gì không tốt.

Bèn tắt điện thoại rồi ngồi lên xe khởi động. Sắp đến đoạn quẹo về nhà, thì đột ngột một chiếc xe tải cỡ lớn bốc xếp hàng hóa lao rầm rầm tới trước mặt, lao thẳng tới đâm vào xe của hắn

Diệp Thiên Vân rất miễn cảm với hoàn cảnh bên ngoài. Chỉ có chút gì đó không đúng thì liền bị hắn phát hiện. Trông thấy có xe lao tới, tâm trí ngay lập tức tập trung, đồng thời trượt xe sang hướng khác rất nhanh, tiếp đó dùng hết sức nhấn ga.

Nhưng rất đáng tiếc ở chỗ hai người đụng nhau ở ngã rẽ, thời gian cho Diệp Thiên Vân quá ít, chỉ có thể thời gian cho hắn phản ứng, không có đủ thời gian để ứng phó với xe tải. Xe tải đâm một tiếng :”Rầm” một cái vào đằng sau q7! Phát ra âm thanh rất nặng trĩu, làm xe Diệp Thiên Vân suýt chút bay lên

Diệp Thiên Vân liền bị ảnh hưởng của xung lực, lại đại an toàn giữ chặt. Hắn rất may mắn đây là loại xe việt dã, tuy bị đâm vào đằng sau, nhưng xe vẫn có thể mở được

Bây giờ ý nghĩ về nhà cũng không thể được. Diệp Thiên Vân dấn lên vệt dầu lớn nhất, sau đó nhìn lại kính chiếu hậu. Chiếc xe tải đằng sau phát ra âm thanh trầm, nặng nề. Đó hiển nhiên không phải là sự cố tai nạn ngẫu nhiên mà là có người xếp đặt, muốn mạng của mình !Diệp Thiên Vân phẫn nộ, cha mẹ của hắn chính là chết dưới xe. Bất luận kẻ nào cũng không thể giở trò kiểu này với hắn !

Trong nháy mắt, chiếc xe bị méo mó đã vội vàng chạy đi. Hắn không gây chuyện, nhưng cũng chưa bao giờ sợ phiền phức. Nếu có người muốn mạng của hắn, như vậy hắn càng không có cái gì bận tâm !

Xe tải sau khi đụng Diệp Thiên Vân, tốc độ chậm lại, sau đó lại phát ra thứ âm thanh đặc biệt hướng Diệp Thiên Vân lao tới!

Xe của Diệp Thiên Vân tuy bị đụng nhưng còn có thể khởi động ! Tăng dần tốc độ. Hắn cũng không nhanh như vậy, mà là chiếc xe tải đằng sau đủ đuổi kịp xe của hắn. Hắn không biết là a. Nhưng nếu như hôm nay có cơ hội, thì tên lái xe nhất định phải chết!

Nửa sau đã đến ngoại ô thành phố. Ở quanh đây đều là kho hàng, đi qua đây rất ít người. Sau khi dừng xe lại, Diệp Thiên Vân nhìn lướt qua, phần cuối của xe bị đụng hoàn toàn đã bị méo mó, không khỏi nhớ tới mạo hiểm lúc này. Nếu như hơi có không chú ý, như vậy thì người bị thương sẽ là bản thân mình ! Có lẽ lúc đó sẽ bị vây quanh bởi đồng sắt méo mó, ra cũng không ra được !

Hơn mười giây, xe tải cách Diệp Thiên Vân khoảng 10 m liền dừng lại, tay lái phụ nhảy xuống. Hắn vừa cao lại vừa gầy, liếc nhìn Diệp Thiên Vân, chạy tới sau xe tải kéo cửa ra, đằng sau đó là một hồi nhỏ âm thanh truyền xa. Từ thùng xe tải xuất hiện 7 người, đều che mặt, trong tay cầm Hắc bộ thứ đồ gây nhiễu.

Diệp Thiên Vân không sợ đối phương đông, nhìn tất cả một lượt. Thân hình của nội gia, y phục che phủ cả người, tất cả đều là võ giả! Càng kì quái hơn là những người võ giả này dáng người toàn bộ giống nhau, dùng mắt thường cũng không nhận ra được !

Những người này chậm rãi tiến sát Diệp Thiên Vân, một chữ cũng gạt ra, sau đó liếc lẫn nhau một cái. Một người ở giữa tiến lên 3 bước, sau đó ôm quyền, thanh âm rộng lượng nói :” Diệp Thiên Vân người biết chúng ta là ai không ?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, che mặt ai có thể nhận ra được. Hắn cừu gia tuy không nói là khắp thiên hạ nhưng điểm ra vài môn phái thì không khó, lông mi dựng lên nói :” Không quen biết ! Trước hãy nói các người với ta có cừu hận gì. Đơn giản mà nói dùng xe tải đâm ta, thù đoạn này quá hèn hạ !”

Người cầm đầu đám này có chút khinh thường gõ nhẹ quần áo phủ bụi, thản nhiên nói :” Đây chỉ là thủ đoạn chúng ta thử ngươi mà thôi. Nếu như ngươi ngay cả phản ứng còn không có, thì sao có thể xứng là đối thủ của chúng ta !” Nói dứt lời, lại chăm chăm nhìn vào Diệp Thiên Vân vài lần, con mắt híp lại lạnh lùng nói :” Nói cho ngươi biết, ngươi đã làm những việc không nên làm. Chúng ta chính là muốn lấy mạng của ngươi. Có gì oan khuất đến Diêm Vương khiếu nại ấy !”

Mấy người đằng sau nghe nói vậy đều cùng nở nụ tiếng, tựa hồ đang giễu cợt Diệp Thiên Vân không có năng lực !

Diệp Thiên Vân nghe xong như có đồng lửa đang cháy ở trong lòng. Nhưng càng phẫn nộ thì lại càng phải bình tĩnh. Điểm này hắn hoàn toàn minh bạch. Tuy mấy người này không rõ lai lịch nhưng trong tay đều cầm một thứ gì đó ! Đó là kiếm! Loại vũ khí này thời đại ngày nay người còn dùng không nhiều. Lúc trước đi Võ Đang lại có không ít người dùng.

Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân không ngừng âm thầm điều chỉnh cơ thể, sau đó nhẹ nhàng cởi bỏ áo khoác, lạnh lùng nói :” Xin mời !”

Mấy người sau khi nghe được lời nói, thân thể bỗng nhiên chuyển động. Sau một khắc mỗi người đều đứng ở một vị trí đặc biệt, đồng thời “vụt” tiếng giòn vang. Bảy thanh kiếm đồng thời ra khỏi vỏ, lộ ra kiếm quang lấp lánh !

Lúc này tuy là giữa mùa hè tháng 7, nhưng hào quang này lại làm cho người ta cảm nhận được một loại khí tức thâm lãnh!

373. Chương 374: Võ Đang Kiếm Trận

Vương Thông cùng Kỳ Giai Trữ có nằm mơ cũng không nghĩ tới hôm nay có thể nhìn thấy một màn vô cùng đặc sắc. Bất luận trên phương diện nào mà nói, đều thuộc về hành trình mộng ảo. Căn bản chẳng qua chỉ là đi theo Diệp Thiên Vân để xem hắn ở nơi nào, ai biết theo nửa đường, lại xuất hiện một cái xe to đùng hướng xe Diệp Thiên Vân xông tới !

Ở đằng kia phút chốc Kỳ Giai Trữ lập tức muốn nhảy khỏi xe đi xuống cứu Diệp Thiên Vân. Kỳ Giai Trữ xác định chưa từng có nỗi đau nào giống thế này, coi như tất cả nỗi thống khổ trộn lẫn cùng một chỗ, chịu không nổi trong nháy mắt sẽ bị nổ tung ra vậy. Tin rằng chỉ cần Diệp Thiên Vân thật sự chết ở chỗ này, như vậy nàng cũng muốn cùng đi!

Nhưng mà sự tình thường làm người khác không ngờ tới, chứng kiến xe của Diệp Thiên Vân chạy xa khỏi xe tải, tâm trạng rối bời đó đã yên tâm hơn, như là chính mình đã trải qua một hồi đại nạn vậy. Cô hiểu rằng về sau cũng sẽ không thể nào chịu được đả kích thế này nữa, trong nháy mắt đã làm cô lao lực quá độ

Kỳ Giai Trữ có phần cảm khái, nhưng một giây sau đó xe tải lại tiếp tục đuổi theo Diệp Thiên Vân. Điều này làm cho nàng phần nộ đến cực điểm. Đây là mưu sát, chính là mưu sát, cảnh sát trên thế giới này chạy đi đâu hết rồi, pháp luật ở đâu đây ? Thế giới quan của cô, nhân sinh quan của cô, giá trị quan đều đã tan thành bọt biển.

Nhưng mà Diệp Thiên Vân có thể bỏ chạy, đây cũng là sự may mắn trong bất hạnh. Thấy người trong tim không có gặp nguy hiểm, trong lòng bỗng cảm thấy yên an. Tất nhiên đây là sự ban ơn của ông trời, không có tin tức tốt mới thật sự là có tin tốt. Đột nhiên xuất hiện sự việc ngoài ý muốn làm Kỳ Giai Trữ hiểu rõ an toàn mới là hạnh phúc chân chính !

Vương Thông đi xa xa theo sát chiếc xe tải tới nơi này, mới phát hiện đây là do Diệp Thiên Vân. Không thể tin được Diệp Thiên Vân quá to gan. Hắn cứ tin rằng lá gan của mình cũng coi như không nhỏ nhưng đến hôm nay mới phát hiện đã đề cao chính mình

Võ Đang kiếm trận vừa xuất hiện, Kỳ Giai Trữ liền cầm tay điện thoại trong tay, mồm miệng nói không rõ :” Thiên Vân, người tại sao ngu như vậy, nhiều người như vậy...” Nói liền mở khóa bàn phím, rồi ngón tay ấn thật nhanh.

Vương Thông nghiêng đầu nhìn động tác của Kỳ Giai Trữ, liền đoạt lấy điện thoại, nhíu mày nói :” Cô điên rồi, báo cảnh sát làm gì?” Nói xong bỏ điện thoại vào túi quần

Kỳ Giai Trữ mắt đỏ lên, như điên cuồng nói :” Sao không thể báo cảnh sát. Không phải là có pháp luật à? Bọn hắn cố ý giết người, báo cảnh sát đi bắt bọn hắn, bằng không Diệp Thiên Vân sẽ gặp nguy mất!” Bất kể ai cũng không ngờ cô ta lại điên khùng, giống như một con cạp mẹ già, muốn giành lại chiếc điện thoại.

Vương Thông khinh thường nhìn nàng một cái, dùng ánh mắt ngu ngốc nói:” Báo cảnh sát? Thôi đi! Bọn chúng là người nào cô biết không? Là võ giả, chính là Võ Đang. Giết người là chuyện bình thường. Bọn họ đang giải quyết ân oán giang hồ! Những người này kể cả Diệp Thiên Vân cũng không cùng một thế giới với cô, có hiểu không ?

Kỳ Giai Trữ nghe đến mấy lời này liền tỉnh táo lại. Nàng biết rõ trên người Diệp Thiên Vân có công phu nhưng lại rất ghét Vương Thông nói là hai người không cùng một thế giới, khấn trương nói:” Chẳng lẽ lại giương mắt nhìn Diệp Thiên Vân chết tại chỗ này sao? Cậu không phải là có chút công phu à, vậy thì chúng ta cùng đi cứu hắn!” Nói đến đây liền cảm thấy một tia hi vọng.

Vương Thông không nói gì, muốn phản bác nhưng lại biết bản thân bất lực. Hắn một mực rất ngạo nghễ với công phu của mình, nhưng khi nhìn tình thế này cho hắn cả mười lá gan cũng không dám xuống dưới. Nếu là đơn độc đấu với một võ giả, hắn còn có thể đấu một trận. Cùng lắm thì chạy trốn, nhưng đối diện lại là 7 người, mỗi người đều là đỉnh cao hơn nữa lại đang dùng trận pháp Võ Đang ! Hắn từ trên đây đi

xuống thì liền biết được vận mệnh của mình, trên người khẳng định là sẽ thủng chực cái lỗ, sau đó máu chảy hết mà chết

Nghĩ tới đây ngữ khí có phần bất đắc dĩ, đồng thời có chút lạng lạng nói :” Đây không phải là điều chúng ta có thể giúp được. Những người kia đều là vong mệnh đồ giết người không chớp mắt ! Hơn nữa bọn họ cũng có quy tắc, không phải người thường cũng có thể tham gia.”

Kì Giai Trữ không nghe ra ngữ khí của hắn, vội vã nói :” Cậu không phải là đang tập võ sao? Chẳng lẽ cậu lại không được?”

Là nam nhân rất ghét người khác nói không được, chỉ là bản thân cũng tự biết mình không có năng lực đi cứu Thiên Vân, liều mạng toàn thân khí lực nói:” Tôi không được.” Kì Giai Trữ thất vọng giống như quả bong cao su bị xẹp xuống tức khắc, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng :” Người đã không muốn giúp Thiên Vân, ta đi là được rồi !” Dứt lời liền từ phía trên muốn nhảy xuống.

Vương Thông lấy một tay túm lại, đè xuống đất:” Cô yêu Diệp Thiên Vân sao ?”

Kì Giai Trữ vừa giãy dụa vừa nóng nảy nói :” Tôi yêu Diệp Thiên Vân, yêu tận xương tủy, cậu không được ngăn cản tôi. Tôi cho dù không cứu được hắn nhưng cũng có thể cùng hắn đồng sinh cộng tử !”

Vương Thông có chút kính nể lại có chút ít hồ thẹn, ôn nhu nói :” Vậy thì cô không muốn làm liên lụy hắn chứ. Diệp Thiên Vân cùng người ta giao thủ, vạn nhất đối phương bắt cô uy hiếp Thiên Vân thì làm sao ?”

Kì Giai Trữ bị thuyết phục, có chút khổ sở phải từ bỏ giãy dụa, bất lực ngồi trên đất. Ánh mắt lại dán chặt vào Diệp Thiên Vân phía xa xa.

Vương Thông thở dài nói:” Xem hắn kia, có lẽ không bị quan . Diệp Thiên Vân đánh không lại có thể chạy. Cô không cần quá lo lắng !” Nói xong cũng nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân, ánh mắt nghiêm nghị nâng kính !

Diệp Thiên Vân nhìn theo động tác của bọn họ, ý nghĩ đầu tiên chính là thật hợp kích. Hắn đã cùng với người hiểu được hợp kích đối chiến, nhớ rõ đó là trước khi gia nhập giang hồ. Uy lực của nó đích thực là rất lớn, nhưng so người trước đó với những người này nhìn cách đi của đối phương thì hiểu rõ hoàn toàn không cùng một cấp bậc

Chính là bây giờ hắn đang nhớ lại cuộc đối ba, cũng minh bạch mấy người Hình Ý mônhiều được chỉ là da lông. Chỉ có điều lúc đó thực lực của hắn còn ở vào trình độ tam đẳng, không có thực lực như bây giờ. Nếu giờ đây bảo hắn đại chiến với ba người của Hình Ý môn thì hẳn rằng không cần đến ba hiệp, đã giết sạch những người đó. Đương nhiên giờ đây trên giang hồ khẳng định cũng không thể tìm được người một lòng muốn chết như vậy.

Những người ở trước mặt chưa có ra tay nhưng động tác của bọn họ xem ra rất mạnh! Diệp Thiên Vân quan sát chỗ đứng của mấy người liền có chút linh ngộ.

Trong nội tâm liền vong lại lời của Trần Mễ Lạp nói, ánh mắt bỗng biến đổi. nếu như lời nói của Trần Mễ Lạp không có linh tính thì hôm nay gặp được mấy người này, có lẽ chính là Võ Đang kiếm trận. Nghĩ tới đây, trong túy cái cảm giác bất khuất lên não bộ, coi như là thần, cũng muốn đấu 1 trận. Đem Kim Chung Tráo cùng sự điên cuồng thúc giục, hắn muốn kiến thức của trận pháp này, xem xem nó có phải là thần không !

Người thủ lĩnh nhìn thấy dấu hiệu Diệp Thiên Vân định ra tay trước, một tay chỉ hướng bầu trời, sau đó thủ thế một cách quỷ dị, lại nhìn hình thế của 7 người, vây xung quanh Diệp Thiên Vân quay vòng, kiểm trong tay nâng lên trước ngực, ánh mắt đều chăm chú nhìn Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân ngực không ngừng phập phồng. Hắn lần đầu tiên cảm nhận được kiếm trận, có chút hưng phấn. Nhưng lại đi kèm một cảm giác áp lực dường như mây đen đầy trời. Nhìn thấy đối thủ đã động thủ, cước bộ chuyển động Tam Thể thức hiển lộ !

Người thủ lĩnh quát :” Đạo phát hiển nhiên, hiện trận !”

Bảy thanh kiếm sang như tuyết nhất tề hướng Diệp Thiên Vân đánh úp lại ! Xuất kiếm mang theo cả tiếng “ong...ong” của gió. Tuy không hoa lệ nhưng cũng không bao hàm cái gì kinh ngạc ngưỡng mộ, nhưng lại

mang theo lực xuyên thấu không thể nào áp đảo ! Bảy chuỗi kiếm đồng thời bảy vị trí. Từ 7 phương hướng cùng một mục tiêu đưa tới. Kiếm thắng của bọn hắc tại chất phác

Diệp Thiên Vân lúc mấy người đồng thời rat ay, mũi chân quay vào trong, tiếp đó đột nhiên quay người tung nhảy, lấy thủ nhập kiếm ! Không quan tâm kiếm khác công kích như thế nào !”

Mấy con mắt đều sinh ra nghi hoặc, khó hiểu còn có thể thực hiện một cách vui vẻ. Nhưng sau một khắc không cách nào đắc ý được. Bởi vì tất cả đáp án đều được giải đáp ! Kiếm toàn bộ đâm tới trên người Diệp Thiên Vân, phát ra tiếng “ leng keng” liên tục. Chính là sắt thép đâm vào sắt thép mới phát sinh ra âm thanh ấy, tất cả mọi người không khỏi kinh ngạc

Người cầm đầu ánh mắt trở nên dị thường nghiêm túc quát nói :” Khổ luyện ! Đâm vào yếu huyệt của hắc:”

Diệp Thiên Vân cũng đồng thời hắc nói, lấy kiếm vào tay, sau khi vận Kim Chung Trảo toàn thân đều là lợi khí. Trong tay như quần sợi dây thừng đem kiếm của đối phương quấn một vòng rồi đột nhiên buông tay ra !

Kiếm là hảo kiếm, mềm dẻo cũng đã vô cùng tốt, tại vì hắc buông tay trong nháy mắt, nhanh chóng sinh lực cực đại đẩy đối phương đi!

Người này bị sức mạnh cực đại bắn ra đến trước ngực, lập tức bị đánh không nhẹ liền kêu lên một tiếng đau đơn nhanh chóng thối lui.

Diệp Thiên Vân trong mắt âm hiểm chợt lóe, thừa dịp hắc khuyết muốn mệnh hắc luôn. Vừa định đi tới đột nhiên phát hiện kiếm của mấy người tới. Mà phương vị chỉ của kiếm chiêu toàn bộ đều vào năng huyệt của Diệp Thiên Vân! Chiêu này không thể bảo là không hung ác, khó lòng làm người ta phòng bị!

Bất luận thế nào cũng vô cách tránh né công kích sắc bén thế này. Diệp Thiên Vân nương theo thế tới của đối phương lặn một vòng, chiêu này tuy khó coi nhưng lại là biện pháp duy nhất ! Rút lui hai bước trong mắt đề phòng mấy người .

Người kia bị Diệp Thiên Vân công kích, đi dạo một vòng trên con đường tử vong. Thần thái kinh ngạc nhìn vào kiếm trong tay. Không thể ngờ người bạn lâu năm của mình lại đột nhiên biến thành lợi khí trong tay đối phương !

Mấy người thấy Diệp Thiên Vân lui ra phía sau, tên cầm đầu lộ ra ánh mắt tôn kính nói :” Diệp Thiên Vân quả nhiên bất phàm !” Trong võ lâm không nói tiền tài không nói thế lực chỉ đơn giản à thực lực! Bất luận võ giả cường đại đều được người khác tôn kính .

Diệp Thiên Vân khinh thường khi nghe nói vậy, không phải mỗi người đều có tư cách khen tặng hắc. Hai phe giao thủ hắc phát hiện mấy người này thực lực cũng phải bằng thực lực của đời thứ hai của Hình ý môn. Những người này nếu là đơn độc đối chiến không có người nào có thể quá 5 chiêu, nhưng mấy người lại phối hợp vô cùng ăn ý, khiến hắc đôi chút khó khăn !

Hắc rất cực cũng cảm nhận được trận pháp và vây công bất đồng, trong trận pháp lần đầu tiên cảm nhận được khí thế !

374. Chương 375: Kiếm Vũ

Có thể nói Vương Thông có năng lực tiếp nhận mạnh hơn, Kỳ Giai Trữ hiển nhiên là không thể nào chấp nhận được những thứ bên ngoài nhận thức của mình, trừng trừng mắt hỏi :” Diệp Thiên Vân là quái vật sao ?”

Vương thông nghe được câu hỏi, mắt trợn trắng, hắc cũng không biết Diệp Thiên Vân làm sao có thể luyện được sắt thép thân, nhưng mà đối mặt cô gái của câu hỏi đáp không được lại có chút ít quần bách, tựa ngược lại trở nên thâm trầm, ngữ khí bất định của giải thích nói:“Đây là một loại ngoại công, cũng gọi là khổ luyện, đúng vậy đem người của thân thể luyện được như tảng đá đồng dạng cứng rắn, nổi danh nhất đúng là Kim Chung Trảo !”

Kì Giai Trữ nhìn Diệp Thiên Vân ở phía xa kia, trong miệng nỉ non nói:“Kim Chung Tráo? Kim Chung Tráo không phải võ học trong tiểu thuyết sao? Hắn sao có thể luyện thành?”

Vương Thông mắt như hai cái đậu xanh trũng mắt nhìn sự ngốc nghếch của Kỳ Giai Trữ, thở dài nói:“Những võ công này thật sự đều tồn tại, chỉ có điều cô không biết thôi, nói thí dụ như..... Thật giống như là y học, người thường rất ít người hiểu của nhiều như vậy. Đây là, mà võ học cũng có đặc biệt. Cô không có biết đến, tất nhiên đối với sự tình bên trong không rõ ràng là phải rồi!”

Kì Giai Trữ gật lấy gật để nói:“Chúng ta hay là xuống dưới xem, vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn, cũng có thể cứu Thiên Vân lúc nguy hiểm!”

Vương Thông do dự thật lâu, trong nội tâm không ngừng tính toán, cứu Diệp Thiên Vân rồi, chỉ sợ cuộc sống sau này cũng sẽ không sống vui vẻ gì được.Nhưng mà nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của Kỳ Giai Trữ, cũng cắn răng gật một cái nhẹ. đành nói:“Liều mạng!”

Diệp Thiên Vân trong tình cảnh này, quần áo trên người xuất hiện vài vết rách do kiếm, nhưng mà hắn hoàn toàn không quan tâm. Hai con mắt lộ ra một loại dục vọng làm cho người ta sợ hãi, vẫn không nhúc nhích chăm chăm nhìn mấy người đối diện.

Mà những người cầm kiếm lại như đang lâm đại địch, phòng bị Diệp Thiên Vân, kiếm trong tay đều cầm chắc .Bởi vì bọn họ hiểu rất rõ địch nhân đối diện đáng sợ thế nào. Hơi không cẩn thận, sẽ bị một kích trí mạng của hắn, đối thủ quá nổi danh ra tay hung ác, dưới tay hắn không chết cũng tàn phế!

Bí mật trong thân thể của Diệp Thiên Vân bị bọn họ biết rồi, cũng không ý định che giấu, lúc này Kim Chung Tráo đã sớm có thể phát huy rất có tác dụng, đối với kiếm mà nói, hắn càng không sợ. Còn không bằng quyền cước. Quyền pháp có khi khả năng đánh ra nội kình, nhưng mà kiếm pháp lại không được!

Hắn tiến lên phạt nhất thác . Chân trái hướng phía dưới phát lực, giống như lò xo dính sát đất, mũi chân giống như đạn pháo bắn ra, đây cũng là công phu Trạc cước lúc học trung học đã học được.

Mấy người hiển nhiên là không nghĩ cùng hắn chính diện đối kháng, trong đó hai người đồng thời xuất kiếm muốn chống chọi cước của Diệp Thiên Vân. Những người khác, bốn người từ phương hướng khác nhau xuất kiếm nhắm ngay cổ họng!

Diệp Thiên Vân thoáng chốc biến chiêu. Tay trái quét qua kiếm của đối phương đang công hướng cổ họng ,một tiếng giòn vang kiếm bị quét bay đi, thân thể đột nhiên hướng lên trên, đón người bịt mặt một cước, lần này liên quét đến cánh tay đối phương tay,sau một tiếng“Rắc”,kiếm liền đã rơi xuống mặt đất. Mà người cầm kiếm phi thân thối lui!

Diệp Thiên Vân giống như mãnh hổ đẩy đòn công kích ba mũi kiếm rồi xông lên, nhảy lên như hổ vồ. Trong mắt nổi lên quang mang hung lệ, một kích này phải tất yếu đẩy đối phương phải đột tử tại chỗ!

Còn lại mấy người đều quá sợ hãi, đồng thời xuất kiếm ngăn lại Diệp Thiên Vân. Hai người lại xuất kiếm thẳng đến đằng sau Diệp Thiên Vân !

Diệp Thiên Vân thân thể mặc dù có thể ngăn kiếm nhưng cũng vẫn có khiếm khuyết, nên dùng cách thức cứng chọi cứng, thân thể trên không trung quay một phát, tiếp được thế tới của đối phương !

Chính là lúc quay người lại nên mấy người có thể ngăn cản được Diệp Thiên Vân rồi cứu người bị thương. Diệp Thiên Vân đồ lao vô công không khỏi nhụt chí, bắt quá đối phương chỉ thảm hại hơn, trận pháp thiếu một người, liền không cách nào đạt tới công kích cực đại !

Liên tiếp hai lần tiếp xúc trực tiếp, đều chi tiết tìm hiểu rành mạch đối phương, Diệp Thiên Vân biết rằng mấy người thực lực như thế nào. Còn với đối phương càng sợ hãi sự hung ác của Diệp Thiên Vân, giống như cú vồ của cá sấu, chỉ cần chờ đúng cơ hội liền ra sức một kích!

Phải biết rằng Diệp Thiên Vân giờ đây cũng không sợ kiếm của bọn hắn, nếu là hôm nay hung ác bọn họ ít nhất phải để lại vài thứ, đại hán cầm đầu mất hơi híp, một lần nữa quát:“Biến Lục Hợp!”

Trong tích tắc vị trí của mấy người lại biến đổi,người kia bị thương tay ôm tay trái đứng ở cách đó không xa, lông mày không ngừng nhăn lại, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Mấy người nhìn thấy một cước này của Diệp Thiên Vân lại có uy lực như thế, càng cẩn thận đến cực điểm, sợ một bước sai từng bước sai. Giờ đây thiếu một người liền mất đi một phần uy lực, đến lúc đó chỉ sợ không ai có thể chế ngự được Diệp Thiên Vân, muốn chạy quả thực là nằm mơ! Tên áo đen thần sắc biến đổi, hai người liền rút kiếm đâm!

Diệp Thiên Vân ở trong trận, rõ ràng cảm nhận được trận pháp uy lực dị thường cực đại. Hắn vừa đem hai kiếm đánh bay, liền tiếp tục có hai người ra tay, trên đầu nhìn thấy lăm lăm mồ hôi. Đợt thứ hai của công kích còn chưa ngăn cản xong, đợt thứ ba lại đến! Nhiều người không ngừng công kích!

Kiểm kiếm đều đâm vào yếu huyệt, con mắt lỗ tai. Diệp Thiên Vân tức giận trong lòng, đã tránh không khỏi vậy đừng trách ta! Xuất một hư chiêu, bỏ nhào về phía trước xuyên người qua ngoài trận, mà hướng lao tới chính là chỗ của người vừa bị thương.

Tên áo đen bị thương hiển nhiên không ngờ rằng Diệp Thiên Vân sẽ ra ngoài, trong mắt còn mang theo khoái ý, sao biết Diệp Thiên Vân tránh đến trước người, giật cả người thối lui!

Diệp Thiên Vân như thế nào nắm chắc không đến một tia cơ hội, hướng chi đối phương còn có thương trong người, hai chân lần lượt giống như cóc phát lực, đuổi theo thân hình của đối phương! Chân trái phía trước, hữu quyền hướng mặt đối phương bằng quyền điểm đánh, trong khoảnh khắc liền đánh trúng mặt đối phương, hơi chút gắng sức nhanh chóng rút về, quyền trái cùng chân phải phối hợp chữ thập, đùi phải đập lên hạ bộ đối phương!

Một tiếng kêu rên vang vọng bầu trời đêm, mà còn lại của mấy người hiển nhiên là bị thống vô cùng, đồng thời xuất kiếm, ý định đem Diệp Thiên Vân đánh gục tại chỗ.

Diệp Thiên Vân chân phải thuận rơi, hữu quyền lộn trở lại thẳng đánh ngực đối phương, tay xuyên thấu lồng ngực đối phương, đồng thời vừa thu lại xiết chặt quỳ người của đối phương, dùng thân thể của hắn ngăn lại sáu thanh kiếm!

Mấy người đều không ngờ đến sự việc ngoài ý muốn, người bị thương thống khổ không chịu nổi, vốn là đem người chết, ai biết lại vừa dùng thân thể chặn kiếm, thần sắc tuyệt vọng không hề che dấu biểu lộ ra, một giây sau liền cúi đầu tắt thở!

Diệp Thiên Vân dùng đúng là Ô long phiên giang của Ô hình, một loại chiêu thức cực kỳ âm độc, làm hắn cảm thấy hết giận, trong trận pháp làm cho người ta quá áp lực. Hắn đưa tay co lại liền rút từ trong thi thể ra, lui về phía sau hai bước.

Mấy người tự tay kết thúc đồng môn, cảm thấy áy náy đồng thời ánh mắt đều chăm chăm hướng về phía Diệp Thiên Vân. Tất cả hận ý đều dồn lên người hắn. Từ nơi này ánh mắt của những người này xem ra, Diệp Thiên Vân chết thêm một trăm lần một ngàn lần cũng không đủ đền mạng.

Diệp Thiên Vân nhỏ giọng nói: “Sát nhân giả, hằng giết chi!”

Tên áo đen trợn mắt nhìn, cùng một chỗ thủ thế, lập tức mấy người hàm chứa phần nộ ra tay, uy lực càng hơn trước!

Diệp Thiên Vân ứng phó đợt công kích như bão tố, mồ hôi từ đầu liền chảy xuống, đại thán trận pháp uy lực cường đại, không phải hắn bây giờ có thể đủ đối phó. Cũng may hắn có Kim Chung Trảo hộ thân, ít nhất sẽ không bị thương!

Mấy người còn muốn cùng Diệp Thiên Vân nhất quyết sinh tử, nhưng mà Diệp Thiên Vân lại không nghĩ vậy tiếp tục đi xuống, bởi vì người cường đại cũng chịu không được xa luân chiến, thân mình quá tiêu hao thể lực. Trận pháp của đối phương hắn là lần đầu tiên gặp được, nhớ tới lời nói của Trần Mễ Lạp không khỏi cũng có chút đồng ý, đây không phải một người có thể giải quyết được gì đó. Nếu như không có thân Kim Chung Trảo, nhất định lúc này sẽ chết, công kích của những người này dày đặc giống như gió bão, lại liên miên không dứt, đây mới thực sự là chỗ đáng sợ.

Mới đầu chỉ là bởi vì đối phương coi thường, giờ đây đã không có cơ hội. Thoáng một do dự, trên tay Hồ Hình biến đổi bắt ra trở ra, trong miệng nói: “Ngày sau tái chiến!” Xoay người phóng qua một người, chạy xa khỏi đây!

Có hai người chứng kiến Diệp Thiên Vân chạy đi, lập tức đỏ mắt, lập tức muốn ngăn lại hắn, không ngờ người cầm đầu quát: “Không nên !”

Trong đó một người có chút không cam lòng nói: “Vì sao, chẳng lẽ sư huynh lại chết vô ích sao?”

Đại hán cầm đầu thở dồn dập, hiển nhiên cũng hao phí không ít thể lực. Tiến lên liền cho hắn một cái tát, cả giận nói: “Ngu xuẩn, ngươi một người có thể giết chết hắn sao? nếu như không phải khơi dậy cơn giận của hắn, chúng ta căn bản là không cách nào ngăn lại hắn, đã giao thủ rồi mà ngươi chẳng lẽ còn không rõ ràng lắm sao?”

Người nọ trong mắt hiện ra thần sắc oán độc, nhưng mà cũng biết nói rất đúng, có chút không cam lòng nói: “Chúng ta lại để cho hắn tiêu điều tự tại?”

Đại hán thở dài một hơi, nhìn thoáng qua thi thể trên mặt đất, cười lạnh nói: “Tiêu điều tự tại? Chỉ sợ hắn sau này không có loại cuộc sống này, chúng ta trở về cùng các sư bá bẩm báo chi tiết, đã mất một sư huynh đệ, tranh đấu tiếp cũng không ý nghĩa, đến lúc đó thỉnh bọn họ định đoạt! Ta nghĩ lúc gặp lại Diệp Thiên Vân, chính là tử kỳ của hắn!”

Diệp Thiên Vân thân thể nghiêng về phía trước, dưới chân tốc độ không giảm, chỉ chốc lát công phu liền đổi qua góc, nhìn thấy mấy người kia không có đuổi theo, cũng thở dài một hơi. Đến đây bảy người, cho dù giết chết một cái còn có sáu! Hắn lần đầu tiên trong trận quyết chiến rút đi, nhưng mà hắn không có tức giận cái gì, đối phương có sáu người sáu thanh kiếm, cho nên mỗi một bước đều muốn đi cẩn thận !

Vừa mới nghĩ đến nơi đó, thân thể đột nhiên một hồi run rẩy, Diệp Thiên Vân ý thức rõ ràng, nhưng mà không cách nào khống chế được thân thể của mình, cảm thấy hoảng sợ không thôi, hắn hiểu rằng địch nhân tại cách đó không xa, nếu là đuổi theo, hắn phải chết không thể nghi ngờ!

375. Chương 376: Hảo Vận Khí

Cơ thể run rẩy bị khống chế, hai đầu gối chậm chạp quỳ trên mặt đất. Hắn cũng giống lần trước, muốn liều mạng khống chế ngón tay, ý định lại một lần nữa từ nơi này trở thành cửa đột phá, chỉ cần một ngón tay động, như vậy hắn sẽ lại tin tưởng một lần nữa có thể khống chế thân thể!

Hết lần này lần khác công kích vào chỗ yếu nhất. Diệp Thiên Vân đối với việc phát tác bệnh là có chuẩn bị. Nhưng mà hắn rất nghi hoặc, thời gian gần đây một tháng đến nay đều rất tốt. Tại sao lúc xuất thủ đột nhiên xuất hiện loại tình huống này! Thoạt nhìn được, bệnh của hắn cùng Kim Chung Trảo nhất định là có chỗ liên quan.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, hắn thành công khống chế được đầu ngón tay. Điều này làm hắn thấy mừng rỡ dị thường, bởi vì thời gian lần trước khống chế dài vô cùng. Trước sau hai lần phát bệnh so sánh có thể thấy được thuốc của Ngũ Vi vẫn còn có chút hiệu quả. Nếu như kiên trì dùng, nói không chừng bệnh trạng còn có thể giảm bớt.

Diệp Thiên Vân nỗ lực khống chế bản thân mạnh phi thường. Hắn làm việc và nghỉ ngơi, có năng lực khống chế thân thể, còn có năng lực khống chế sự vật bên ngoài, đều đạt đến một trình độ đáng sợ. Một khi vượt qua khả năng khống chế của hắn, như vậy Diệp Thiên Vân hoặc là tranh phục, hoặc là ở cách xa xa rồi đi.

Diệp Thiên Vân đang lúc giãy dụa, một chiếc xe Trung Hoa có rèm che từ đằng xa nhanh chóng lao ra, dừng ở trước người Diệp Thiên Vân, Vương Thông mở cửa xe, sau đó chạy vội tới, vừa chạy vừa hướng bốn phía không ngừng quét mắt, Hiển nhiên là đối với mấy người che mặt vô cùng sợ hãi. Đến trước Diệp Thiên Vân, hai tay đặt lên bờ vai của hắn, dùng sức rung mạnh! Trong miệng có chút lo lắng nói: “Thiên Vân, người thế nào? Cố chịu, bây giờ chúng ta sẽ đưa ngươi đi bệnh viện.”

Kì Giai Trữ cũng đã mở cửa sau ra, dùng sức nâng Diệp Thiên Vân vào trong xe. Nhưng mà Diệp Thiên Vân thật sự là không nhẹ, nàng dùng hết sức mạnh toàn thân vẫn cảm thấy có chút bất lực. Nhờ có Vương Thông trợ thủ, bằng không một người thật đúng là khó vô cùng để đưa hắn lên xe.

Diệp Thiên Vân cái gì cũng đều nghe nhưng không cách nào phản ứng, vốn có lo lắng liền bình tĩnh trở lại. Thoạt nhìn lúc này đây tránh thoát kiếp nạn, tập trung tinh thần tranh đoạt quyền không chế thân thể

Lên xe sau. Vương thông nhanh chóng về vị trí lái xe, khởi động xe, nhanh như chớp liền chạy trốn ra ngoài...

Trên xe Diệp Thiên Vân giống như lần trước cũng không chế được ngón tay, sau khi hấn tạm để cả ngón tay khôi phục, thân thể đột nhiên lại khôi phục như thường ngày, lại có thể cử động, cảm giác lúc này không phải hưng phấn, mà là mệt mỏi.

Tại trải qua một hồi đại chiến vừa tranh đoạt quyền không chế thân thể, điều này làm cho hấn thể lực cùng tinh thần đều tiêu hao rất lớn. Giống như sắp chết, cố gắng phát ra âm thanh yếu ớt nói: "Tôi không sao, tìm một chỗ để cho tôi ngủ một lát, hơi mệt chút, không cần đưa đi bệnh viện!" Nói xong những lời này, Diệp Thiên Vân đúng là trong mắt tối sầm. Đã không có phản ứng.

Kì Giai Trữ để đầu Diệp Thiên Vân đặt vào trên đùi nàng, thân thể khom xuống cẩn thận chăm sóc Diệp Thiên Vân, chứng kiến hấn có thể nói chuyện, như vậy nếu không có sự tình gì. Trong nội tâm không khỏi vui vẻ, nhưng mà ngay sau đó một khắc Diệp Thiên Vân giống như mất đi tri giác, trong nội tâm có phần sợ. Hướng Vương Thông nói: "Vương thông hấn tại sao ngất đi, có phải là bị cái gì?"

Xe của Vương Thông lao đi rất nhanh, trở thành ái giá, nhưng hấn cũng chẳng quan tâm, một bên chú ý nhìn tình hình giao thông phía trước, đồng thời qua kính liếc về phía sau, nơi: "Không sao rồi, cô bỏ quần áo của hấn ra, xem hấn có bị thương hay không? Nếu như không có thì không vấn đề gì, tôi nghĩ là chắc là mất sức thôi!" Hấn đối với Diệp Thiên Vân rất hiếu kì, rất muốn biết với cơ thể đỡ kiêu như vậy phải có bao nhiêu sức mạnh thể này.

Kì Giai Trữ nghe vậy liền cảm thấy yên lòng, hất tóc ra sau, dùng tay áo thấm mồ hôi trên đầu. Sắc mặt hơi đỏ lên. Dù sao muốn xem thân thể của Diệp Thiên Vân cũng phải chậm rãi kéo áo ra. Diệp Thiên Vân da thịt rất khỏe mạnh, thân thể hiện ra rất dương cương, mỹ cảm! Thoạt nhìn không có ngoại thương chỉ có điều là trước ngực Diệp Thiên Vân có một số vết cắt, hấn là dấu vết của kiếm, trong lòng cảm giác hiếu kì không thôi.

Một phút sau trong lòng không tránh khỏi cảm thấy chua xót, ôm Diệp Thiên Vân vào ngực, định dùng nhiệt độ cơ thể làm hấn ấm lên! Thoáng chốc Kì Giai Trữ đối với Diệp Thiên Vân sinh ra ý muốn bảo vệ, vuốt ve trán hấn, trong ánh mắt hiện vẻ nhu hiền tựa hồ như muốn làm tan chảy đối phương

Không biết bao lâu, Diệp Thiên Vân đã tỉnh dậy cảm thấy đầu đau nhức, hơn nữa rất khát nước. Hấn không có mở to mắt mà chỉ có thể cảm nhận được ánh nắng đang chiếu trên mặt rất ấm áp.

Hít vào hai cái, phát hiện ra mình đang nằm trên giường, gối thoang thoảng mùi hương. Mùi thơm này làm hấn thấy rất quen thuộc, nhưng mà không nhớ đã gặp ở đâu, hít thở hai cái liền cảm thấy dễ chịu hẳn. Thân thể giờ rất thoải mái nhẹ nhàng.

Diệp Thiên Vân nhớ lại lúc trước té xỉu, không khỏi cau mày, sau đó trong não như đang tua lại một đoạn phim, trong lòng cũng hiểu ra, không khỏi thầm kêu mạng lớn. Lần này thật đúng là ông trời chiếu cố mình, lần sau không biết còn vận may tốt nữa không!

Mở to mắt nhìn thấy trần nhà, trong này không bài trí gì nhiều, một căn phòng rất bình thường. Thân thể khẽ động dậy, đã cảm thấy khỏe lên nhiều. Hôn mê đã giúp hấn khôi phục lại hoàn toàn thể lực, làm hấn thấy rất cao hứng xoay người một cái rồi ngồi xuống, quan sát bốn phía.

Nhìn phía bên ngoài cửa sổ phát hiện kiến trúc chung quanh có quen thuộc, xuống giường bước tới vài bước mới bước xa xa chính là công trình kiến trúc đánh dấu công lao lớn của Băng Thành, có chút sững sờ quay đầu nhìn chung quanh, mới bình tĩnh. Ở đây chính là kí túc xá trường học

Trên tường có bày trí vài thứ, trên mặt bàn còn để vài quyển sách, ít đồ trang điểm của con gái. Phòng hoàn toàn bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng đầu giường đặt một bức ảnh của Kì Giai Trữ.

Diệp Thiên Vân cũng vừa đoán được 7 phần giờ nhìn bức ảnh càng chắc chắn hơn. Nhìn trên người, quần áo tự lúc nào đã bị cởi hết, phía dưới chỉ mặc có chiếc quần ngắn, cảm giác khác thường, xoay người lật tìm chung quanh không thấy quần áo.

Đúng lúc này, một cô gái với cái đuôi ngựa đằng sau đi đến, nhìn Diệp Thiên Vân vui mừng nói :” Cậu đã tỉnh? Làm tôi sợ muốn chết còn tưởng rằng có chuyện gì nữa !”

Diệp Thiên Vân nghe thấy tiếng con gái nói lập tức dùng ga trải giường quây quanh lưng, có phần gương gạo ngồi xuống giường sau đó gật đầu nói :” Thật sự là cảm ơn cô với Vương Thông đã cứu tôi!” Lời của hắn tuy ngắn nhưng lại rất có lực đạo.

Kì Giai Trữ sắc mặt vừa hiền lại thanh thoát, mặc váy hoa, đôi chân nhỏ nhắn như ngọc phần tính xảo, mặc tạp dề có chút giống vợ bé, kinh hỉ vội vàng nói :” Cậu nằm xuống trước đã chờ tôi lát !” Nói xong xoay người chạy ra ngoài.

Một lúc sau, cô bưng một bát súp, đi đến trước Diệp Thiên Vân ôn nhu nói :” Thân thể của cậu còn chưa khỏe, nên uống một bát canh gà đã. Có lẽ tôi làm không được ngon lắm nhưng tôi đã rất chăm chú .”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy ánh mắt tràn ngập hi vọng, liền dùng hai tay nhận lấy, uống một ngụm, chép chép miệng, quả thật vị rất ngon, nhẹ giọng cảm kích nói :” Đã làm cô phải hao tâm tổn trí rồi! Đúng rồi tôi ngắt đi bao lâu rồi ?”

Kì Giai Trữ nghĩ một lát mới lên tiếng :” Hai ngày hai đêm, nếu không phải trước khi ngắt cậu bảo không có chuyện gì chắc tôi đã đưa cậu vào bệnh viện rồi.

Diệp Thiên Vân thất kinh, không ngờ bản thân đã hôn mê hai ngày, trong lòng khẽ động nói :” Vương Thông thì sao? Cậu ta lúc nào rồi đi vậy ?”

Kì Giai Trữ ngồi xuống đối diện Diệp Thiên Vân nghĩ nghĩ rồi nói :” ày, đưa cậu đến đây một lát liền đi rồi. Hắn nói còn có chuyện ”

Diệp Thiên Vân lại nhìn Kì Giai Trữ, trường học sắp nghỉ, vậy mà trên bàn còn đầy sách, còn một *** Coca cola, nhớ tới sắp thi tới nơi, bèn cố ý tìm lí do đứng lên nói :” Quần áo của tôi đâu rồi ? Không quấy rầy cô ôn tập nữa. tôi phải về trước đã, hai ngày nữa nếu có rảnh chúng ta lại hẹn nhau !”

Kì Giai Trữ dù phải bỏ tất cả thi cử, cũng không muốn Diệp Thiên Vân đi như vậy. Nhưng cô cũng hiểu làm mọi việc cũng phải có mức độ, đừng để sau khi cứu hắn lại làm hắn ghét mình ! Lấy một túi giấy từ phòng khác mỉm cười nói:” Quần áo của cậu đều bị rách rồi, vốn không thể mặc được nữa, vì thế hôm qua tôi liền mua một bộ khác, thử mặc xem có vừa không ?”

Diệp Thiên Vân có chút hổ thẹn, hắn sớm đã quên mất quần áo bị hỏng rồi, còn tưởng rằng Kì Giai Trữ đã giặt sạch, nhìn thấy quần áo mới cũng không chối từ vội vàng thay rồi soi gương nói :” Cảm ơn cô, rất hợp !”

Kì Giai Trữ cũng không giấu nổi ánh mắt tán thưởng, như đang quan sát người yêu vui vẻ vỗ tay nói :” Rất đẹp, rất đẹp !”

Diệp Thiên Vân giờ có rất nhiều chuyện muốn làm, hắn định trở về gọi điện cho Tiêu Sát, hỏi xem rốt cục là tình huống thế nào. Nếu hắn đoán không sai, những người che mặt chắc chắn là người của Võ Đang, hơn nữa còn dùng kiếm trận áp chế hắn, không biết chính xác đã xảy ra chuyện gì.

Tình thế võ lâm thoáng chốc đã thay đổi, một khi có việc ngoài ý muốn, hắn cũng sớm phải có chuẩn bị. Bằng không như hôm nay sẽ bị đánh trở tay không kịp !

Hắn sửa sang lại quần áo một chút thản nhiên nói :” Vậy tôi xin cáo từ ! Chúng ta sắp thi rồi, cô có thời gian nên đọc nhiều sách. Lần này thật cảm ơn cô, nếu có cơ hội nhất định báo đáp !” Nói xong liền đi ra cửa.

Kì Giai Trữ lúc này nghe được quá nhiều cảm ơn, thực sự không muốn Diệp Thiên Vân nói những lời này. Bởi vì như vậy có nghĩa quan hệ của hai người rất thân mật, nhưng giờ thì rõ ràng cảm giác rất xa lạ

Cô mấy lần muốn nói gì đó, muốn biểu đạt nhưng đành nhin lại, thần sắc có chút thất vọng, nhìn theo bóng lưng của Diệp Thiên Vân xa dần.

376. Chương 377: Quen Thuộc

Những ngày này núi Võ Đang đang nháo nhác cả lên, đầu tiên là Thái Cực môn cùng Vũ Đường Phái trở mặt, sau đó Bát Cực Môn cũng có ý ngả theo Thái Cực môn, Hình Ý môn cũng như thế. Tựa hồ tất cả của mâu thuẫn đều tập trung đến cùng một chỗ trong thời gian rất ngắn, còn có một số môn phái bình thường chẳng ra mặt lại đột nhiên giống như được thức tỉnh, trong các phái có phái hời hợt lại có phái không ngừng bạo động, điều này khiến Vương Sư Đình rất đau đầu!

Lúc này trong điện Bích Lạc, Vương Sư Đình ngồi ở chủ vị, còn có ba vị sư huynh sư đệ ngồi ở phía dưới. Pha trà xong, ngắm nghía cái ghế biểu tượng cho quyền lực tối thượng mà mình đang ngồi, thâm tâm có chút phiền não, ánh mắt chuyển xuống vài cái sư đệ phía dưới, thản nhiên nói: “Về Hình Ý, ta chủ trương vẫn không để ý tới vài phái Bát cực, không cần nghe bọn họ nói cái gì đó, chỉ cần không mở công khai tuyên chiến với Võ Đang, ta nghĩ có thể coi là thái độ ngầm đồng ý!”

Có thể thấy thái độ khác nhau trong ánh mắt của các sư đệ, Thanh Nguyệt đạo trưởng tay cầm phất trần, trầm ngâm một hồi mới chậm chước nói: “Đại sư huynh, ta không có ý kiến gì đối với thái độ của vài cái môn phái, nhưng mà ta Kim Hinh cần bắt Diệp Thiên Vân về Võ Đang, mọi chuyện đều bắt đầu từ hắn ta, hơn nữa quan hệ của hắn với Hình Ý môn về mặt nào đó dường như cũng không thân thiết như mọi người tưởng tượng!”

Hai vị đạo trưởng có tuổi tác tương đương với Vương Sư Đình đang ngồi dưới không đồng ý với ý kiến của Vương Sư Đình, có điều sau khi nghe ý kiến của Thanh Nguyệt Đạo trưởng cũng gật đầu tán đồng, trong đó có một vị Đạo trưởng lớn tuổi hơn cháu mày này nói: “Diệp Thiên Vân thật không ra thể thống gì, cứ cho là hắn là người của Hình Ý môn cũng không nên thả hai người đó ra! Nếu lúc đầu tiêu diệt hắn cùng phái Võ Đang thì cũng chẳng phải lo lắng như ngày hôm nay!”

Thanh Nguyệt Đạo trưởng thấy đã lôi kéo được tiếng nói chung, gương mặt lập tức nở nụ cười, có điều cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, mặt mày ông ta cũng nhả lại thành hình chữ Xuyên, nói lớn giọng: “Trần Mễ La là ai, người khác không rõ, chẳng nhẽ chúng ta lại không rõ ư?”

Dừng lại một lúc rồi tiếp: “Hắn là nỗi sỉ nhục của Võ Đang, lúc đầu tông sư học đạo, thực ra là vì chiêu thức của Võ Đang chúng ta! Mà đáng sợ hơn là tâm địa của con người này, gây sóng gió trong nội bộ môn phái, làm li gián nội bộ sư đồ chúng ta! Lại làm cái chuyện vô sỉ này, điều này thật làm Võ Đang chúng ta mất mặt vô cùng!”

Sư huynh trước giờ im lặng có vẻ không vui, nói thẳng: “Sư huynh, lúc đầu hắn yêu sư muội cũng là một chuyện vui, không thể coi là làm mất mặt Võ Đang, ở đây có hiểu nhầm gì chăng?”

Con người này trước nay không hay nói, nhưng mở miệng ra là dường như muốn chọc tức Thanh Nguyệt Đạo trưởng, Thanh Nguyệt Đạo trưởng đập mạnh bàn, quay đầu lại giận giữ nói với người vừa nói kia: “Chuyện vui? Sư huynh, lời của huynh nói thật dễ nghe, vậy huynh nói xem ban đầu sư muội đính hôn với ai, là ai đã làm mối cho chúng tôi, và cũng là ai đã đem cô ấy về Võ Đang ngay đêm tân hôn?” Ông ta càng nói càng giận giữ, gương mặt đỏ gay do tức giận.

Ấn oán của vài chục năm nay lúc này bị khơi dậy, khiến gương mặt của vài người không còn phẳng lặng, mà dung mạo của sư muội trải qua bao nhiêu nhiều khắc nghiệt của thời gian không biết có còn được như xưa!

Vị Đạo trưởng kia hoàn toàn không ngạc nhiên trước thái độ của Thanh Nguyệt, nói úp mở: “Trước khi hai người đính hôn, Trần Mễ La và tiểu sư muội Tô Nguyệt đã có tình ý với nhau, nếu xếp về tư cách trước sau, đệ cũng có thể coi là động dao cướp người yêu, huống hồ chuyện tiểu sư muội đính hôn với đệ cũng ả do đệ nỉu kéo đấy chứ?” Nói rồi miệng cam như hến.

Thanh Nguyệt Đạo trưởng tức thời nổi giận, xông về phía người vừa nói, đúng lúc đó Vương Sư Đình này giờ im lặng lại lên tiếng: “Đủ rồi”, âm thanh đó giống như viên ngọc rơi xuống nước vậy, vang vọng đến từng góc ngách của điện.

Thấy hai người bình tĩnh hơn, Vương Sư Đình mới chậm rãi nói: “Vấn đề này chúng ta không nhất thiết phải tranh cãi, chẳng có ý nghĩa gì cả, về Trần Mễ La, tội lớn nhất của hắn là phản bội môn phái, còn làm hại đồng môn! Hai sư huynh đều chết sau khi bị hắn hạ độc, đây là điều không thể phủ nhận!”

Hơn nữa chuyện của hắn với phái Bát Cực lại không rõ ràng, đây cũng là sự thật! Lúc đầu chúng ta giam giữ hắn ở đây là do sự phụ dận dờ, chỉ có điều không ngờ lại để hắn chạy mất!”

Mấy người đều im lặng, xem ra lời nói của Vương Sư Đình rất uy ở đây, ông cười nói: “Trần Mễ La dù gì cũng đã chạy thoát, vậy cũng ta không cần tuân thủ chuyện xưa nữa, đến lúc đó cho hắn ngủ một giấc dài, theo hầu sư phụ luôn!”

Một chút nham hiểm thoáng qua trong mắt Vương Sư Đình, ông tiếp tục nói: “Ngô Lập Sâm, lúc ở Bát Cực luôn đối đầu với chúng ta, chúng ta cũng chưa giết hắn, còn muốn giúp hắn hạ cơn giận, mong hắn hiểu cho thành ý của chúng ta! Nếu không thay đổi được thói trước kia thì Võ Đang chúng ta cũng không sợ bất kì thế lực nào!”

Mấy vị huynh đệ ngồi dưới đều gật gù tán thành, mấy người lúc này còn có mâu thuẫn bây giờ cũng đã ôn hòa hơn.

Tay của Vương Sư Đình lướt trên ghế, như đột nhiên nhớ đến gì đó, tay đột nhiên nắm chặt, chiếc ghế gỗ phát ra âm thanh như tiếng khóc, ông thấy có phần mất mặt, liền thả lỏng tay, nói trầm ngâm: “Cả đời ta chỉ nhìn nhằm Diệp Thiên Vân, người này ngang nhiên cứu người ở Võ Đang, lại còn dùng thủ đoạn dâm tiện để hạ sát Võ Sư Đằng, Khương Sư Minh, thù này dù thế nào chúng ta cũng phải báo, mà phải báo ngay! Để thiên hạ biết rằng Võ Đang không ngần ngại giết thêm một người trong giang hồ, không được để họ cho rằng chúng ta không tranh chấp gì với thế gian, chỉ là sống hòa hảo hơn! Trần Mễ La và Ngô Lập Sâm chạy trốn là vì tên tiểu tử này, mạng của hắn là do chúng ta giữ lại!”

Diệp Thiên Vân sau khi về đến nhà liền đem chuyện của mình kể lể với Ngũ Vĩ qua điện thoại, Ngũ Vĩ cũng đã tìm đến không ít bạn bè, hơn nữa cũng đã điều tra kĩ chuyện của Diệp Thiên Vân, dường như cũng nắm được sự thiếu sót về thân pháp của Diệp Thiên Vân, để anh có thời gian lại lên Hình Ý môn một chuyến kiểm tra sức khỏe toàn diện

Thời gian ba ngày trôi qua chớp nhoáng, Diệp Thiên Vân sau khi thi xong môn cuối cùng, đối với hắn, lần thi này không cần ôn tập mà có thể có được kết quả tốt như vậy, nếu dốc hết sức thì không chừng còn nhận được học bổng ý chứ.

Giáo sư Vương Cửu Vân sau ngày thi môn cuối cùng còn giao thêm cho hắn một số bài tập, đồng thời dẫn hắn về nhà làm khách, điều này khiến Diệp Thiên Vân cảm kích vô cùng.

Vợ giáo sư nhìn thấy Diệp Thiên Vân liền ưng ý ngay, vừa mời vào nhà, vừa cười nói: “Ông Vương nhà cô đâu có dễ dàng để học sinh đến nhà thế này, xem ra ông ấy coi trọng cậu lắm đấy!”

Trần Ngọc Mai, vợ Vương Cửu Vân cũng là một giáo viên nổi tiếng của Băng Thành, dạy môn tiếng Đức, khoảng 50 tuổi, nhìn bà bây giờ cũng có thể biết hồi trẻ bà xinh đẹp thế nào. Diệp Thiên Vân mang ơn với giáo sư, vì vậy ăn nói rất khách khí, hắn trầm giọng nói: “Chào sư mẫu! Từ sau con còn đến làm phiền sư mẫu nhiều! Hôm nay thật thất lễ, đến tay không, mong sư mẫu thông cảm!”

Trần Ngọc Mai rất ưa vẻ thâm trầm của Diệp Thiên Vân, hơn nữa Diệp Thiên Vân không đẹp trai, nhưng lại rất kiên nghị, cũng rất được lòng người lớn tuổi. Trần Ngọc Mai ngắm nhìn 1 lúc, rồi mới nói: “Quà cáp gì chứ, chỉ sợ mang quà đến gặp ông ấy, ông ấy lại quay mặt đi ấy chứ! Đến thư phòng ngồi đi, ta đi rót trà cho hai người!”

Bước vào thư phòng của giáo sư, Diệp Thiên Vân mới bắt đầu quan sát, một phía tường toàn sách là sách, chưa có bất kì sự sửa chữa nào cả, chỉ có một cái bàn viết cũ, vài cái ghế. Thư phòng có phần mộc mạc nhưng lại rất có hồn, xem ra Vương Cửu Vân là người tao nhã.

Wương Cửu Vân thấy Diệp Thiên Vân đang quan sát, liền bật cười nói: “Những thứ này làm bạn với ta lâu rồi, nên cũng thấy có tình cảm, không muốn thay”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, Vương Cửu Vân là thầy hướng dẫn tiến sĩ, lại có trợ cấp của Quốc Vụ Viện, trong ngành giáo dục cũng có cấp bậc cao, có điều không có chức tước gì trong trường. Thời buổi này những thầy giáo chỉ chuyên tâm dạy học mà không đá sang kinh doanh rất hiếm, hơn nữa giáo sư rất có quyền uy trong lĩnh vực kinh tế.

Vương Cửu Vân hiền từ nhìn Diệp Thiên Vân cười nói: “Hai chương luận văn của em tốt lắm, rất hợp ý thầy! Xem ra em đúng là người muốn thay đổi tri thức, bình thường em học hành cũng rất chăm chỉ.

Diệp Thiên Vân không biết phải trả lời những câu nói của thầy thế nào, chỉ sợ dù gì cũng mới dùng 10-20% sức lực, không thể nói là toàn tâm toàn lực, hầu hết thời gian hẳn đều dùng vào chuyện vô vãng, có để ý gì đến học hành đâu.

Nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân thầm nghĩ hử thẹn, nếu không phải do cha, có lẽ hẳn chỉ học đến Đại học, vì vậy cẩn trọng đáp: “Em chẳng qua có chút hứng thú với kinh tế thôi, không thể nói tới chăm chỉ cần cù, thầy có phần quá khen em rồi!”

Vương Cửu Vân thấy Diệp Thiên Vân không hề kiêu ngạo, càng coi trọng hẳn hơn, gật gù nói: “Ừ, học vấn là vô bờ, em đang học năm 3, kì sau là không còn môn của thầy nữa rồi. Thầy đưa em đến cho biết, về sau còn đến chơi với thầy, có gì không hiểu đến đây thầy giải thích cho!”

Trần Ngọc Mai thấy hai người nói chuyện, mang trà lên rồi ra luôn không làm phiền, Vương Cửu Vân nghe Diệp Thiên Vân nói về hình thái kinh tế, còn bổ sung thêm một số ý kiến đối với một số vấn đề, vì phương diện nào Diệp Thiên Vân cũng biết một ít nên cách nhìn còn khá ấu trĩ, nhưng tài không đợi tuổi, ai mà biết hai mươi năm sau sẽ thế nào, vì vậy Vương Cửu Vân rất hài lòng với Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nếu không có mấy ngày gần đây đọc sách ở thư viện thì có những câu không trả lời được, sở trường của hắn là trí nhớ rất tốt, đọc qua một quyển sách là có thể nhớ được vài phần, lúc thảo luận với giáo sư Vương Cửu Vân cũng không ngừng phát biểu ý kiến của mình.

Hai người bàn bạc một lúc, Diệp Thiên Vân lại vô tình nhìn thấy một tấm ảnh trên bàn, trong ảnh là một người con gái đẹp, khoảng 14 15 tuổi, liền hỏi: “Thầy, con gái thầy phải không? Nhỏ hơn em nghĩ!”

Giáo sư sau khi nhìn bức ảnh gương mặt liền biến sắc, dường như đang trở về quá khứ, mất một lúc mới gượng cười nói: “Đây là con gái của thầy với vợ trước, nhưng bức ảnh này cũng là chuyện 17 18 năm về trước rồi, cũng không biết bây giờ nó thế nào rồi!”

Diệp Thiên Vân ngắm kĩ cô gái trong bức ảnh, cô gái mặc đồ trắng từ đầu tới chân, ngoại hình rất đẹp, không hiểu sao khi nhìn bức ảnh đấy hắn lại có cảm giác quen thuộc!

377. Chương 378: Nghi Ngờ

Những cô gái mà Diệp Thiên Vân biết rất ít, mà hắn cũng đâu tiếp xúc với phụ nữ nhiều, vì vậy thấy mình cả nghĩ quá mà thôi. Nhìn kĩ lại thì trên cổ cô gái có một chiếc chìa khóa nhỏ bằng bạc, liền âm thầm ghi nhớ, nếu có ngày gặp lại thì còn nói với giáo sư Vương Cửu Vân.

Giáo sư Vương Cửu Vân bị Diệp Thiên Vân là nhớ lại chuyện cũ, sau đó cúi đầu nhìn đôi bàn tay đầy nếp nhăn của mình, nói với vẻ hoài niệm: “Đứa con gái kia của ta tên là Vương Mạnh Mạnh, do ta quá chăm chú vào công việc, không quan tâm đến hai mẹ con họ. Sau vợ trước của ta qua đời vì trọng bệnh, đáng tiếc là ta không được nhìn mặt bà ấy lần cuối, số bà ấy thật khổ! Mà con gái ta từ ngay ấy trở nên cảm hận ta, cuối cùng bỏ nhà đi, không biết đi đâu, bao năm nay ta vẫn nhớ người thăm hỏi tìm khắp nơi, nhưng không có chút kết quả nào”

Nói đến đây, cảm thấy không khí có vẻ khác, ông liền cười vẫy tay nói với Diệp Thiên Vân: “Nói những chuyện này làm gì cơ chứ, toàn chuyện quá khứ!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy mái đầu hai thứ tóc của thầy chợt cảm thấy chạnh lòng, không ngờ người bình thường điềm đạm thế lại vượt qua nỗi đau lớn vậy để tiếp tục nghiên cứu, nhưng đến cuối cùng lại mất đi người thân, đôi lúc người ta quá chú ý đến một cái gì đó thì đồng thời sẽ mất đi một số thứ khác, cho dù họ ta không muốn đánh mất những thứ đó.

Diệp Thiên Vân trầm tư một hồi, phát hiện ra rằng không có quen biết gì cô gái trong ảnh, thậm chí còn chưa nghe qua, nhưng câu chuyện của thầy Vương đột nhiên làm hắn nghĩ đến mình, vì chuyên tâm cho võ thuật mà quên mất gia đình, kết quả nhà tan cửa nát, cha mẹ mất trong tai nạn xe cộ, con cái muốn báo hiếu cha mẹ mà không được, có gì đó tương tự với hoàn cảnh của Vương Cửu Vân, vì vậy hắn khom người

xuống cất lời an ủi: “Thầy cũng đừng qua đau buồn, có lẽ một ngày nào đó con gái thầy sẽ trở nên thông suốt và trở về bên thầy!”

Vương Cửu Vân khẽ gạt đầu, chỉ vào một tách trà rồi nói: “Uống trà đi, kéo nguội hết bây giờ, uống phí tấm lòng của sư mẫu “Nhìn ánh mắt dường như đầy cảm thông với câu chuyện của mình của Diệp Thiên Vân, ông liền cười nói: “Thầy dạy em cũng được hai năm rồi, nhưng chúng ta vẫn chưa có cơ hội nói chuyện, nhà em ở đâu? Bố mẹ làm nghề gì?”

Diệp Thiên Vân cũng không giấu giếm, nuốt nước bọt, tay mân mê tách trà nhẹ nhàng nói: “Em là người Giang Tô, cha mẹ em mất vài tháng trước do tai nạn giao thông.” Lời của hắn tuy ngắn gọn nhưng không giấu nổi đau thương.

Vương Cửu Vân hiển nhiên chưa từng biết là Diệp Thiên Vân lại bất hạnh đến vậy, nhưng càng ngạc nhiên hơn là thầy cô bạn bè trong học viện đều biết là gia cảnh của Diệp Thiên Vân rất tốt, có thể nói là giàu có, xe của Diệp Thiên Vân còn đẹp hơn xe hiệu trưởng, không ngờ lại gặp phải cảnh ngộ đáng buồn như vậy, bèn nói: “Cũng không nên quá đau buồn, con người sớm muộn cũng phải lìa xa cõi đời này! Có điều không còn cha mẹ dẫn dắt nữa, hành sự nên cẩn thận hơn, làm gì cũng phải nghĩ thật kĩ!” Trong câu nói không chỉ hàm chứa sự chân thành mà còn chứa đựng sự quan tâm.

Diệp Thiên Vân cười nhẹ nhàng đáp: “Cám ơn thầy Vương đã quan tâm!”

Vương Cửu Vân nhìn đôi mắt đậm đậm thông dong của Diệp Thiên Vân mới cảm thấy có chút đa nghi. Hai năm quen biết Diệp Thiên Vân, nhưng từng làm chuyện lỗ mãng bao giờ, hơn nữa Diệp Thiên Vân học hành rất chăm chỉ, tuy dạo gần đây không lên lớp, nhưng ngày hôm nay mới biết có khả năng liên quan đến sự ra đi của cha mẹ hắn, bất giác cảm thấy cuộc đời con người thật lắm gian truân.

Giáo sư Vương Cửu Vân giữ Diệp Thiên Vân ở lại ăn bữa cơm, lại còn rất nhiệt tình tặng hắn mấy quyển sách kinh tế, còn mời hắn thường xuyên đến làm khách.

Rời khỏi nhà giáo sư Vương Cửu Vân, Diệp Thiên Vân đến cổng trường lấy xe, muốn đến chỗ Vương Trác Kỳ xem thế nào, nghĩ đến việc bỏ bạn tại Bể Thành mà không qua tâm gì trong lòng thấy ngại ngại. Nếu không phải trước đây mấy ngày xe bị hỏng, để Vương Trác Kỳ đi sửa, có lẽ sẽ chẳng nhớ ra.

Vương Trác Kỳ đến Bể Thành được mấy tháng, tâm huyết đều dồn vào công ty, thành tích trong công việc rất khá, hưởng hồ lại được Diêm Phong cho phép gia nhập thị trường bất động sản, có thể dùng từ thuận buồm xuôi gió để hình dung.

Công ty bất động sản Thiên Vân ban đầu trở thành tập đoàn Thiên Trác bây giờ, cái tên là do Diệp Thiên Vân thay đổi, thì ra công ty này là của Diệp Thiên Vân, nhưng sau đó hắn cho Vương Trác Kỳ một nửa số cổ phần, trở thành công ty của hai người. Dùng mãi cái tên Thiên Vân cũng không hợp lí, hơn nữa Diệp Thiên Vân cũng không muốn dùng cái tên này, thấy quê quê, sau ghép tên hai người lại thành tập đoàn Thiên Trác.

Diệp Thiên Vân đang trong văn phòng tổng tài trên tầng 30, đứng trên cao ngắm nhìn toàn cảnh Bể Thành, lộ rõ nụ cười trên mặt: “Xem ra văn phòng này đâu có tồi, ít nhất cũng làm con người cảm thấy thoải mái. Công ty sắp tới có kế hoạch gì không?”

Nhiều tháng rồi không gặp, hai người hoàn toàn không có chút e dè, quan hệ của hai người không thể phai nhạt vì thời gian.

Vương Trác Kỳ vắt vẻo hai chân để lên trên bàn làm việc, không để ý đồng giấy tờ trên đấy, hai tay vòng sau đầu dựa vào ghế, trên mặt nở một nụ cười nhàn hạ nói: “Không có gì, gần đây chúng ta hợp tác với tập đoàn Bát Đạt, đang chuẩn bị tham gia chuyện cải cách hành chính của Ủy Ban Thành phố, nếu thành công, đây sẽ là bước nhảy lớn về chất lượng đối với công ty chúng ta!”

Diệp Thiên Vân gạt đầu, tỏ ý là đã biết, quay lại nhìn Vương Trác Kỳ. Mấy tháng không gặp, sắc mặt đã hồng hào hơn, tập đoàn đã đi vào quỹ đạo, không cần anh bận rộn như trước nữa. Về non nốt ngày nào mới đến Bể Thành đã không còn nhìn thấy nữa, ngược lại còn là sự trưởng thành. Thời gian khiến tư chất của anh thay đổi để bạn tốt của mình cảm thấy vui vẻ vì đã bắt đầu cuộc sống mới.

Diệp Thiên Vân không quá để ý tới việc kiếm được bao nhiêu tiền, chuyện hấn quan tâm bây giờ là chuyện của phái Bát Cực. Hấn chậm rãi nói: “Tập đoàn Bát Đạt dạo này có động tĩnh gì khác thường không?”

Vương Trác Kỳ biết Diệp Thiên Vân có mối quan tâm riêng của hấn, hơn nữa Diệp Thiên Vân đã từng kể mấy chuyện võ lâm gì đó cho anh nghe, anh biết tập đoàn Bát Cực chẳng qua chỉ là sản phẩm của một môn phái, nói chính xác hơn thì tập đoàn Bát Đạt chỉ là công cụ kiếm tiền mà thôi.

Còn về địa vị của Diệp Thiên Vân trong giới võ lâm thì cũng có vài suy đoán, nắm rõ thực lực của hấn, tập đoàn Thiên Trác có thể trụ vững ở Bằng Thành, không có Diệp Thiên Vân đứng sau gồng lên, thì chỉ là chuyện trong mơ mà thôi. Người khác không dám nói, nhưng Diêm Phong tuyệt đối không giao công trình này cho hấn.

Anh tự biết tầm quan trọng trong câu hỏi của Diệp Thiên Vân, suy nghĩ một hồi mới nói: “Khác thường... dạo này không có động tĩnh gì lớn cả, chỉ có điều không thấy bóng dáng Diêm Phong đâu, tôi có đến công ty tìm mấy lần nhưng đều không gặp, không biết có được tính là động tĩnh không?”

Câu hỏi của Diệp Thiên Vân khá chung chung, hấn cũng không biết nên trả lời thế nào, vì vậy lắc đầu tỏ ý không phải, nếu nhân viên mà nhìn thấy động tác vừa rồi của Vương Trác Kỳ chắc sẽ há hốc miệng ra nhìn!

Diệp Thiên Vân lắc đầu, biết mình đã quên đi một số quy tắc. Hấn không muốn Vương Trác Kỳ tham gia vào chuyện này, vì vậy có một số chuyện tốt nhất không nên hỏi, thở dài: “Thôi, chuyện này tớ không hỏi qua cậu nữa, tớ cũng không muốn nói mấy chuyện giang hồ với cậu, cậu không cần tham gia, nếu không là đùa với lửa đấy! Lúc này tớ sơ suất quá!”

Vương Trác Kỳ khẽ gật đầu, anh biết có một số chuyện anh không tham gia được, có điều vẫn lo lắng: “Lần tai nạn xe này là thế nào? Tớ biết cậu không muốn tớ hỏi, nhưng cứ để mãi trong lòng thì khó chịu lắm. may là lần này chỉ đâm phải phía đuôi xe, nếu là chỗ khác tớ thật không dám nghĩ đến!”

Diệp Thiên Vân vỗ vai anh, chuyện bị tông xe hấn cũng như có lửa đốt trong lòng, nếu mấy người đẩy là của Võ Đang thì chuyện này sớm muộn cũng phải tính sổ! Giang hồ có quy tắc của giang hồ, giang hồ có thể giải quyết ân oán, nhưng không thể giúp kẻ ngoài! Hấn muốn làm rõ rốt cuộc kẻ nào đã đến phái Bát Cực để giết hấn!

Có điều trong lòng Diệp Thiên Vân cũng có một chút nghi ngờ, vì hấn sớm đã biết Võ Đang tạm thời chưa thể gây phiền phức gì, ít nhất là thời gian trước chưa làm gì. Cho dù lực lượng có lớn đến đâu đi nữa, nhưng lúc đó có quá nhiều kẻ thù, mà làm thế nào tìm ra được kẻ muốn giết mình. Chỉ cần người có chút lí trí sẽ không làm vậy, huống chi lại là người của Võ Đang!

Nếu không phải là người của Võ Đang, vậy những người này là ai phái đến? Mục đích của chúng là gì? Nghĩ đến đây hấn thấy khó hiểu, trước khi hiểu rõ chân tướng, điều hấn muốn làm là chờ đợi, là tìm hiểu!

Vương Trác Kỳ thấy thái độ của Diệp Thiên Vân như vậy, biết là nói chẳng có tác dụng gì với hấn, nói: “Sửa xong xe cậu đừng đi nữa, đợi đổi cái khác chắc chắn hơn, đặt sự an toàn của mình đặt lên đầu mới được!” Nói rồi lại cười hi hi nói: “Xe cậu sửa xong tớ dùng nó để làm quà cho cán bộ cấp cao của công ty, cũng cách tận dụng!”

Diệp Thiên Vân không biết nên nói thế nào về sáng kiến của Vương Trác Kỳ, anh ta từ nhỏ đã thế rồi, bệnh cũ khó sửa, hấn cũng chẳng muốn nói gì nữa, nhìn đồng hồ thì đã tối rồi. Sau khi nghỉ, ngoài việc tranh thủ đọc sách thì cũng chỉ có luyện võ, ngoài ra chẳng có việc gì đáng phải làm cả.

Trước mắt nhiệm vụ quan trọng nhất là nhanh chóng nâng cao Kim Chung Trác, vì hấn có linh cảm, đó là cảm giác sắp có nguy hiểm rất kì lạ, giống như là giông bão sắp đến vậy, nếu không nâng cao thực lực của mình thì đến lúc đó không cứu nổi chính mình ỷ chứ

Sau khi chia tay Vương Trác Kỳ liền lái xe về nhà, đến cửa nhà, nhìn thấy 1 người con gái quen quen, lúc đó đang ấn chuông cửa, không ngừng xem tờ giấy trong tay, miệng lầm bầm: “Không sai, là ở đây ...”

Nhìn thấy cô gái ấy Diệp Thiên Vân bất giác có chút ngạc nhiên: “Tỉ đến đây làm gì?”

Người con gái đó nhìn thấy Diệp Thiên Vân lập tức tươi cười nói: “Lẽ nào tôi không thể đến tìm cậu?”

378. Chương 379: Khách Tới Nhà

Diệp Thiên Vân quan sát Lí Thiên Kiều, chiếc áo phong ngắn tay, một cặp kính đen giống như tiền vệ cài trên mái tóc khiến mái tóc xõa xuống tự nhiên, đeo ba lô leo núi, một đôi giày Niken. Toàn thân toát lên vẻ trẻ trung tràn đầy sức sống.

Hai người đi vào nhà, Lí Thiên Kiều nhìn xung quanh, nhìn thấy có nhiều trang sức cách điệu, mới bình xét: “Nơi này không tồi tí nào, không ngờ kẻ bình thường quê mùa như cậu lại có thể mua được căn nhà khá thể này, tôi hơi bị tự hào đấy!”

Diệp Thiên Vân cười trừ, căn nhà này vốn không phải do hắn tu sửa, chủ nhân do cần gấp tiền nên sửa sang hòa chỉnh căn nhà rồi bán lại cho Vương Trác Kỳ. Vương Trác Kỳ biết là cho Diệp Thiên Vân ở một mình liền cải tạo nơi này thành một nơi ấm áp như thế này.

Hơn nữa Vương Trác Kỳ chuyên làm về lĩnh vực bất động sản, rất quen thuộc với lĩnh vực này, đã tu sửa nơi này trở thành căn nhà sang trọng với chi phí thấp nhất, biến phòng khách này thành nơi khiến người ta cảm thấy ấm áp thoải mái. Khu này được gọi là Bể Thành Quan Giang quốc tế, rất gần với bờ sông, buổi tối có thể ra đây đi dạo mát.

Lí Thiên Kiều nhìn lên tường, vui mừng kêu “Í” một tiếng: “Cậu có một thanh Thôn Chính cơ à!” Rướn một tay ra lấy thanh kiếm xuống, vì hơi mạnh tay nên làm phát ra những âm thanh chói tai của tiếng kim loại, thanh kiếm lóe sáng khiến mắt không mở ra được.

Lí Thiên Kiều rút đao ra quan sát cẩn thận, không ngừng tán thưởng: “Quả nhiên là một thanh kiếm tốt. Kỳ thực đối với người yêu binh khí mà nói không dễ có được!” Nói rồi dùng Thôn Chính múa hai động tác hợp đao của Hình Ý môn, không hề che giấu ánh mắt mến mộ. Nhét kiếm vào bao mới chợt nhớ ra: “Hình Ý môn chúng ta rất ít khi dùng binh khí, không giống các môn phái khác như Võ Đang, thiếu lâm. Hiện nay vẫn có không ít người dùng binh khí làm công cụ thách đấu.

Diệp Thiên Vân không biết Lí Thiên Kiều đến đây với mục đích gì, cô ấy từ Hình Ý môn tới đây thì chắc chắn có chuyện, nhưng không tiện mở lời lắm, bèn hắng giọng: “Tỉ ăn cơm chưa? Nếu chưa thì chúng ta ra ngoài ăn chút gì đó?”

Lí Thiên Kiều treo trả thanh kiếm lên trên tường, sau đó lưu luyến nhìn lên một đôi súng ngắn, đáp mà không quay đầu lại: “Lúc đến đây tôi ăn rồi, đồ đặc nhà cậu toàn là bảo bối, những thứ này mà chỉ trên trên tường thì thật phí!”

Diệp Thiên Vân không đáp, muốn để cô ấy ở lại ngắm nghía cho thỏa, hai người trước kia từng là hàng xóm, thấy Lí Thiên Kiều cũng không có chuyện gì gấp liền nói: “Vây tỉ cứ xem đi, đệ đi tắm, lát nữa quay lại.” Nói rồi lên tầng.

Những buổi tối mùa hè thường nóng nực, tắm xong Diệp Thiên Vân xuống nhà, thấy Lí Thiên Kiều ngồi trên sofa, đoán là đã tham quan ngôi nhà xong. Hắn ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt Lí Thiên Kiều hỏi: “Sư tỉ, tỉ đến có chuyện gì vậy?”

Lí Thiên Kiều lúc này mới nhìn ngắm Diệp Thiên Vân sau mấy tháng không gặp, ánh mắt có gì đó rất đặc biệt, đột nhiên lấy lại thần sắc nói: “Cậu cũng biết tôi ở sau núi, là Ứng sư tổ bảo tôi đến tìm cậu, còn có một bức thư giao cho cậu!”

Diệp Thiên Vân nghĩ một lúc mới nhớ ra. Thì ra Ứng Lão Long bảo cô ấy đến, xem ra lời hứa khi xưa cần mình phải thực hiện rồi, nghĩ đến đây bèn gật gù, vừa bày đĩa hoa quả ra vừa nói: “Sư tỉ ăn hoa quả đi, còn bữa thư của sư tổ đâu?”

Lí Thiên Kiều cầm quả táo lên cắn một miếng, sau đó nhìn Diệp Thiên Vân với ánh mắt tinh nghịch chớp chớp mắt nói: “Tiểu sư đệ, như vậy là không đúng rồi, làm gì có ai hối thúc người ta vào việc chính như vậy chứ! Khó khăn lắm mới được một lần xuống núi, chẳng nhẽ không để cho tôi nghỉ ngơi chút sao?”

Diệp Thiên Vân ăn tộp tộp, không tiện giục cô ấy nữa, đành đồng ý: “Vây cũng được, sư tỉ ở lại đây chơi vài ngày, có điều bây giờ là mùa hè, không có đèn làm mát. Phong cảnh ở Hình Ý môn đẹp hơn ở đây, hơn nữa lại có thể thường xuyên xuống núi chơi!”

Lí Thiên Kiều nghe câu trước thì rất vui, nhưng nghe đến câu sau thì rướn người về phía trước thăm dò: “Xuống núi? Cậu tưởng tôi giống cậu chắc? Ở Hình Ý môn muốn gì được nấy! Tưởng núi Hình Ý môn dễ xuống lắm đấy, huống hồ bây giờ tình hình đang rất căng thẳng!” Nói rồi nhìn hắn đầy ẩn ý.

Diệp Thiên Vân không ở Hình Ý môn lâu, hơn nữa trước giờ vẫn coi thường những quy tắc đó. Tiêu Hùng và Tiêu Sát cũng chưa bao giờ ra quy định gì với hắn, xem ra là ngoại lệ trong môn phái rồi, nghĩ Lí Thiên Kiều vừa từ Hình Ý môn tới, mắt hắn chợt sáng lên.

Hắn cô ấy nắm rất rõ những thay đổi gần đây của Hình Ý môn, hắn bây giờ vẫn chưa biết âm mưu của Vô Đang rốt cuộc là gì. Nhân cơ hội này nghe ngóng chút từ Lí Thiên Kiều, thế là hắn không hỏi trực tiếp nữa mà lại vòng vo: “Sư tử, đệ sắp xếp chỗ ăn nghỉ cho tử trước, tử nghỉ ngơi đi, có gì mai hãy nói!”

Lí Thiên Kiều lườm Diệp Thiên Vân một cái, cười nói: “Xem như cậu có lòng!”

Dẫn Lí Thiên Kiều lên tầng dọn dẹp đồ đạc rồi đưa đi xung quanh cho quen. Cuối cùng mới về nhà, Lí Thiên Kiều vẫn có gì đó do dự, nhưng có Diệp Thiên Vân đi cùng là một vinh dự lớn rồi, miễn nguyện nói: “Vô Vi lão tổ biết tôi đến chỗ cậu, còn dặn tôi hai câu, bảo tôi nói với cậu là võ học có điểm dừng, nên nghỉ ngơi hợp lý!”

Diệp Thiên Vân nghe mà trong lòng thấy có chút ấm áp, lúc mới quen biết Vô Vi Đạo Nhân, có thể nói là chẳng ai vừa mắt ai, đặc biệt là sau chuyện Đồng Thiết Dân bị hắn đánh cho tàn phế Vô Vi Đạo Nhân vẫn áy náy trong lòng.

Mãi sau này, khi nhận ra ưu điểm của nhau mới sinh lòng mến mộ người tài, dạy dỗ cẩn thận. Hơn nữa còn truyền lại toàn bộ Hồ Hình.

Mười hai Hình rất quan trọng với Diệp Thiên Vân, đặc biệt là gần đây hắn mới nhận ra. Dùng mười hai Hình đối phó với Tông sư chính là sự lợi hại mà họ cũng phải tránh

Diệp Thiên Vân nghĩ tới đây, thành thật nói: “Sư tử có về thì thay đệ hỏi thăm sư tổ!”

Lí Thiên Kiều “ừ” một tiếng, có chút ghen tị: “Tôi ở sau núi lâu như vậy, Vô Vi lão tổ rất ít khi nói chuyện với tôi, nếu không nói là đến chỗ cậu, tôi nghĩ có lẽ ông ấy cũng không để ý đến tôi”

Diệp Thiên Vân lại không nói gì, trọng nam khinh nữ là tư tưởng phong kiến, nhưng trong võ lâm đây lại là định luật. Nữ nhi không hợp với giết chóc, vì trong người thiếu sự tàn bạo, trong đại hội võ lâm lần trước của Hình Ý môn có thể thấy rõ.

Vì vậy Vô Vi Đạo Nhân không để ý đến cô ấy cũng dễ hiểu, kẻ võ học như Vô Vi Đạo Nhân có rất ít thứ có thể khiến ông quan tâm, Hồ Hình cũng đã truyền lại càng không có gì mong muốn nữa.

Lí Thiên Kiều có cảm giác thân thiện không thể diễn tả được với hắn, giống như không còn căng thẳng nữa, mới thật thà nói vài câu: “Có một số tin đồn! Nhưng tôi cũng chỉ nghe thôi, nếu sai đừng trách tôi. Vài ngày trước Ngũ Vĩ sư thúc của Trung phái đến sau núi một chuyến nói gì đó với lão tổ, sau đó tôi thấy các lão tổ khen cậu hết lời là có lòng, hơn nữa thần sắc của ai cũng tốt, giống như đoạt được bảo bối vậy!”

Nói rồi Lí Thiên Kiều toe vể thân bí nói: “Trên đường xuống núi, khi ngang qua phòng của các tổ sư, nghe thấy có gì liên quan đến Vô Đang, cái gì mà trộm gà không được thì lấy gạo, còn có đơn đan gì đó, những cái khác tôi cũng không hiểu!”

Lí Thiên Kiều không hiểu là do cô không biết mấy chuyện này, nhưng Diệp Thiên Vân thì rất rõ, nhất định Ngũ Vĩ đã chế được La Hán đan, đưa cho mấy sư tổ mới khen mình. Hắn cũng không tiện nói với Lí Thiên Kiều, những thế lực có liên quan quá lớn, nếu lộ ra gì thì mang lại phiền phức cho Hình Ý môn.

Diệp Thiên Vân không tiếp tục nữa, hắn đổi chủ đề: “Hình Ý môn chúng ta đạo này có chuyện gì không? Nghe nói mấy phái đang bất hòa!”

Lí Thiên Kiều dùng ánh mắt “thông tin của cậu thật thông linh” đáp ngay: “không phải là bất hòa, mà là rất bất hòa. Lúc đến tôi mới biết, Tây phái không biết làm sao tự nhiên như nổi điên vậy, đánh nhau mấy lần với Trung phái! Nguyên nhân thì tôi không rõ, phái chủ chúng tôi thì cứ như không nhìn thấy gì vậy, để hai phái đấu qua đấu lại, cho đến gần đây mới ổn định lại nhiều, mà bây giờ Tiêu Hùng đã lên đại diện Môn chủ!”

Diệp Thiên Vân nheo mắt, không ngờ Tiêu Hùng đã leo lên vị trí đấy, lần này khác những lần đại diện khác, không được bao lâu, có lẽ sẽ trở thành cột trụ mới của Hình Ý môn.

Lí Thiên Kiều thấy vẻ mặt đó của Diệp Thiên Vân bèn không làm phiền hắn nữa, bật ti vi lên xem một mình.

Diệp Thiên Vân đang suy nghĩ chuyện của Hình Ý môn, việc Tiêu Hùng thượng vị đối với hắn lợi nhiều hơn hại. Chỉ cần Tây phái không là chủ Hình Ý môn thì quan hệ của hắn với Hình Ý môn sẽ không thay đổi, bây giờ chỉ còn cách tới đâu hay tới đó.

Lí Thiên Kiều thấy Diệp Thiên Vân đã lấy lại thần sắc nên muốn mở miệng nói chuyện tiếp. Ai ngờ đúng lúc ấy Diệp Thiên Vân có điện thoại.

Diệp Thiên Vân nhắc máy lên, giọng nói hoảng hốt của Thạch Thanh Sơn vang lên bên kia đầu dây: “Sư phụ, là Thạch Thanh Sơn, Trương Lượng bị người ta đánh trọng thương, đang cấp cứu trong bệnh viện, không biết có qua được không!”

Diệp Thiên Vân nghe thấy tin đó mà sững người, muốn đi xem sao. Nhưng đứng dậy rồi mà lại quay người lại: “Cuối cùng là có chuyện gì, cậu nói từ từ thôi!”

379. Chương 380: Sóng Gió

Võ công của Thạch Thanh Sơn đã đạt đến ngưỡng của một võ gia, tuy chỉ là võ gia sơ cấp, nhưng hắn lại không có cách nào cưỡng lại được sức hấp dẫn của giang hồ. Hắn thậm chí còn cho rằng mơ ước lớn nhất là vào được giang hồ. Đó là sự khẳng định đối với một kẻ võ vè, đồng thời cũng là một vinh dự, nguyện từ bỏ tất cả ở hiện tại cũng cần phải xông pha một chuyến, vì hắn cho rằng vào giang hồ là có thể làm lại từ đầu, cho dù sẽ có trắc trở, nhưng đủ khiến hắn hi vọng.

Hắn không nghe Diệp Thiên Vân mấy lần khuyên bảo, luôn liên hệ những sự vật sự việc xung quanh mình với giang hồ, kết quả vào được Hình Ý môn.

Ai mà ngờ được, thế hội võ lâm vừa mới đến tay chưa đầy 3 ngày thì đã có người đến gây sự! Là ai thì hắn cũng không biết, nhưng đối với hắn thì đúng là tai họa! Vì họ chỉ nói đúng ba từ: “Người của Hình Ý môn phải chết!”

Hắn tin là cả đời này hắn cũng không quên được câu nói đấy, vì đây là lần đầu tiên hắn chạm mặt với những người trong giang hồ, bài học này đúng là rất khó quên!

Khi vẫn chưa đứng vững trong giang hồ hắn phát hiện ra giang hồ không tốt đẹp như hắn tưởng, mà giang hồ phải dùng tất cả những từ đen tối nhất để miêu tả, như hung tàn, bạo ngược, mưu mô, hắn nghĩ giang hồ tập trung tất cả những thứ đó

Diệp Thiên Vân tức tốc đến bệnh viện, hắn vẫn chưa hiểu hết những điều trong điện thoại, đi cùng hắn còn có Lí Thiên Kiều, không thể để khách ở nhà một mình được.

Đến nơi Diệp Thiên Vân thấy Thạch Thanh Sơn đang ngồi yên không nói trước cửa phòng cấp cứu, ba huynh đệ họ Triệu cũng đang đi lại cạnh đó, giống như đang đợi một phán quyết vật.

Mấy người nhìn thấy Diệp Thiên Vân như thấy được điểm tựa, đồng thanh chấp tay chào hỏi: “Sư phụ” Họ cũng nhìn thấy mỹ nữ Lí Thiên Kiều đi cùng, không biết có quan hệ gì với Diệp Thiên Vân, vì đang có chuyện nên chỉ chấp tay tỏ ý chào hỏi.

Diệp Thiên Vân khoát tay ngăn lại, mấy người đã từng là đệ tử này chẳng có gì đáng nói, mấy người này vừa vào võ lâm rồi, hơn nữa lại vào Hình Ý môn, vậy nên quan hệ trước kia không tính.

Hiện mấy người Thạch Thanh Sơn chỉ có thể coi Hình Ý môn là chủ, họ được cho là đồ đệ của Hình Ý môn, hơn nữa võ thuật của họ là do sư phụ của Hình Ý môn truyền dạy. Nói cho chính xác thì Diệp Thiên Vân chỉ có thể coi là sư phụ trước kia của bọn họ, nay không còn quan hệ gì nữa.

Điều này cũng giống như hòa thượng cắt tóc đi tu phải rũ bỏ sạch bụi trần vậy, tất cả đều bắt đầu lại.

Diệp Thiên Vân thấy phòng cấp cứu vẫn sáng đèn, chắc chắn vẫn đang cấp cứu, hắn không thể không mở miệng trách cứ Thạch Thanh Sơn, lúc đầu bản thân hắn cũng không nghe Vương Vĩnh Cường can ngăn, rất hiểu mấy chuyện trong võ lâm, hạ thấp giọng hỏi: “Trương Lượng bị thương ở đâu? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Thạch Thanh Sơn và ba huynh đệ họ Triệu nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ Diệp Thiên Vân, cuối cùng Thạch Thanh Sơn cắn răng tiến lên lăm bắm nói: “Vẫn chưa biết, Trương Lượng bị đánh trúng vào đầu, chúng tôi đâu chọc ghẹo gì ai, nhưng những người đó thật chẳng ra gì, vừa đến cửa đã ...” Nói rồi mắt đỏ hoe, tinh thần có vẻ uất ức thấy rõ, xem ra đã chịu không ít!

Diệp Thiên Vân hắng giọng cắt ngang Thạch Thanh Sơn. Võ lâm làm gì có chuyện noi đạo lí, nếu có thì phải nói bằng thực lực, chẳng ai cho bạn cơ hội nói xin lỗi, bình tĩnh nói: “Rốt cuộc là ai đánh, có nói tên không?”

Thạch Thanh Sơn lắc đầu, nhưng lại rút ra một mẫu giấy: “Hắn nói 5 ngày sau sẽ quay lại đây, bảo chúng tôi đi thông báo cho Hình Ý môn!”

Lí Thiên Kiều giật lấy tờ giấy xem, lo lắng nói: “Người này hắn rất có bản lĩnh, nếu không phải có âm mưu gì đây, nếu không sẽ không để lại tờ giấy này để cậu tìm đến. Chắc chắn lúc đến đã có chuẩn bị”

Diệp Thiên Vân cũng xem qua, trong đó có đề địa điểm, xem ra đây không phải là chuyện hắn có thể xử lí được, chuyện của Hình Ý môn không chừng có liên quan đến các môn phái lớn khác: “Bây giờ thông báo cho Hình Ý môn, kể tường tận sự việc cho họ nghe, còn Trương Lượng các cậu phải để mắt cẩn thận!”

Nói rồi thở dài. Trước đây tuy từng có người đến gây chuyện, thậm chí có người đã đánh thương bọn họ, nhưng ra tay cũng còn chừng mực, vì mấy người Thạch Thanh Sơn chưa vào giang hồ. Giang hồ có quy định của giang hồ. Tuy có thể giải quyết ân oán bằng sinh tử, nhưng vẫn phải làm theo quy định. Nay Thạch Thanh Sơn không nghe theo lời can ngăn, vào Hình Ý môn, cũng nên có người dạy bảo cho tỉnh ngộ!

Gương mặt Thạch Thanh Sơn lộ rõ vẻ hối hận, Diệp Thiên Vân không chỉ 1 lần ngăn hắn không được tham gia võ lâm, nhưng hắn có nghe đâu, hắn nhập hội với đầy hi vọng, không ngờ 3 ngày đã xảy ra chuyện như thế này. Trương Lượng hôm nay ngộ nhờ có gì không may thì hắn lấy gì để đền mạng cho người anh em đây!

Diệp Thiên Vân thừa biết suy nghĩ của Thạch Thanh Sơn, lúc mới vào võ lâm hắn cũng từng mông lung vậy. Võ vai Thạch Thanh Sơn ôn tồn nói: “Ai cũng phải chịu trách nhiệm về sự lựa chọn của mình. Nếu Trương Lượng không muốn vào võ lâm thì ai kéo hắn vào. Không cần hối hận về chuyện này, làm cũng đã làm rồi, sai cũng đã sai rồi, bước tiếp theo nên suy nghĩ kĩ hãy làm”

Lúc Diệp Thiên Vân chưa đến, Thạch Thanh Sơn cho rằng sẽ bị mắng nhiếc thậm tệ, hoặc sẽ chịu cái gì đó tương tự! Bây giờ thấy thái độ của Diệp Thiên Vân như vậy hắn mới an tâm phần nào, rồi tự trách mình không tốt! Hắn tự cho mình hai cái tát rõ mạnh, ánh mắt chợt khác: “Sư phụ, lần này là lỗi của con, con nhớ bài học này rồi. Lần sau sẽ không tái phạm nữa!” Gương mặt hắn nổi lên dấu mười ngón tay, khiến cho những người xung quanh kinh ngạc.

Lí Thiên Kiều cũng biết chút ít về chuyện này, dùng giọng nói thanh như tiếng chuông bạc nói với mấy người bọn Thạch Thanh Sơn: “Vào giang hồ chẳng có gì là sai, có chăng là các cậu ở sai chỗ, các cậu đang ở trên đất của Bát Cực môn! Cậu lại là người của Hình Ý môn, chỉ ở trên đất của Hình Ý môn mới được an toàn!”

Dừng lại một lúc rồi tiếp: “Cho dù có người đến gây sự thì Hình Ý môn sẽ giải quyết trong thời gian ngắn nhất. Giờ thì hay rồi, người của Hình Ý môn muốn đến đây cũng phải mất mấy tiếng ngồi máy bay, cậu tìm người ta báo thù kiểu gì? Tôi không biết tại sao Bát Cực môn lại làm phiền các cậu, nhưng vẫn phải đề phòng, đừng chọc giận họ!”

Câu nói này của Lí Thiên Kiều không chỉ mở mắt cho Thạch Thanh Sơn mà còn thức tỉnh cả Diệp Thiên Vân. Trước đây hắn chưa từng chú ý đến việc này, hơn nữa cũng không có hứng thú, thế nên mới để chuyện này xảy ra!

Lí Thiên Kiều thấy vẻ mặt của Diệp Thiên Vân như vậy thì rất đắc ý, chẳng mấy khi mới hơn được hắn: “Cậu bây giờ gọi điện về Hình Ý môn để họ qua đây “cứu hỏa”!”

Thạch Thanh Sơn cuối cùng cũng có chỗ để bầu nịu, nhanh chóng cầm điện thoại liên lạc với Hình Ý môn.

Diệp Thiên Vân thấy Lí Thiên Kiều xử lí rất tốt bèn cười đáp: “Không ngờ tí lại biết những chuyện này, liệu Hình Ý môn có cho người đến không?”

Lí Thiên Kiều “hứ” một tiếng, đắc ý nói: “Ồ Hình Ý môn lâu, nên cũng biết những chuyện này. Làm gì được như cậu quanh năm suốt tháng lang bạt bên ngoài. Bọn họ là đồ đệ của cậu hả?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu: “Trước thì phải, bây giờ thì không. Bây giờ họ đã vào Hình Ý môn, chỉ là trước đây đệ dạy họ chút võ công thôi”

Lí Thiên Kiều rất tiếc cho họ, mới hạ giọng nhẹ nhàng nói: “Đây quả là trải nghiệm không đáng có. Hình Ý môn mấy ai được cậu truyền thụ võ công? Bọn họ chưa vào giang hồ đã được cậu chỉ giáo, thật là một cơ duyên lớn. Thật không biết trân trọng! Cậu còn không nhanh nhanh đưa họ về địa bàn của Hình Ý môn đi. Tôi thấy lần này còn nhẹ đấy, nếu ở đây lâu thì khó bảo toàn tính mạng lắm!”

Diệp Thiên Vân cũng tán đồng ý kiến này, nếu có người muốn tìm Hình Ý môn để gây sự thì Bằng Thành này thành chảo lửa rồi, hơn nữa Hình Ý môn cũng không thể cho người đến nằm vùng vì đây là địa bàn của Bát Cực môn. Ở Bằng Thành Bát Cực môn chính là đầu rân, ai đến ai đi đều phải thông qua bọn họ trước. Bát Cực môn chấp nhận Thạch Thanh Sơn và Uy Phong võ quán là nể mặt Vương Vĩnh Cường lắm rồi.

Diệp Thiên Vân và Lí Thiên Kiều tuy thuộc Hình Ý môn, nhưng chuyện này không tới lượt họ, Hình Ý môn có người chuyên giải quyết chuyện này. Hơn nữa Diệp Thiên Vân cũng không muốn quản những việc trong Hình Ý môn. Nếu giúp Thạch Thanh Sơn lần này thì sẽ tạo ra vòng xoáy ân oán! Từ góc độ khác, bắt buộc phải để Thạch Thanh Sơn học cách giải quyết mọi việc độc lập, nếu không hẳn sẽ sớm bỏ mạng chốn giang hồ.

Giúp đỡ cũng phải có chừng mực nhưng không nên để bọn họ ỷ lại, nếu không là hại họ. Đã lựa chọn con đường này thì còn phải đối mặt với nhiều thử. Con đường của bọn họ mới bắt đầu mà thôi.

Ba huynh đệ họ Triệu tuy đứng từ xa nhưng nghe rất rõ những gì mà hai người nói, có chút hối hận về lựa chọn của mình, chỉ có điều cơ hội đã qua từ lâu, bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi.

Thạch Thanh Sơn cúp máy, quay lại nói: “Sư phụ, con vừa liên lạc với môn phái, ngày mai sẽ có hai người Mạc Hổ và Trần Bình Đức đến.”

380. Chương 381: Sóng Ngầm Trời Dậy

Diệp Thiên Vân im lặng, ở Hình Ý môn, hẳn cũng có thể coi là quen biết Trần Bình Đức, người này làm việc dứt khoát có lập trường riêng, hơn nữa lại nắm giữ sản nghiệp của Trung Mạch, chuyên quả lí những chuyện bên ngoài, quan trọng hơn là quan hệ rất tốt với Tiêu Sát.

Mà Mạc Hổ cũng khỏi cần nói, hẳn cũng đấu với Mạc Hổ một lần, khiến đối phương liệt giường nửa năm, bây giờ chắc vết thương khá hơn nhiều rồi, có điều con gái của Phương Nhược Sơn sẽ vẫn còn tính sổ với hắn vụ này.

Thạch Thanh Sơn biết không phải vì mình, tuy chưa từng đến Hình Ý môn, nhưng có một số chuyện đã biết, chần chừ do địa vị của Diệp Thiên Vân trong môn phái không hề thấp, bọn họ mới có được đối xử tốt như vậy. Trầm tư một lúc mới nói: “Chuyện của Trương Lượng, ý của môn phái là đợi hắn chữa trị cho khá lên đã rồi mới đưa về Hình Ý môn!”

Diệp Thiên Vân gật đầu: “Thiết bị y tế trong Hình Ý môn rất tốt, thuốc men cũng không tồi, tin rằng sẽ có ích đối với sự phục hồi của Trương Lượng”

Mấy người đang nói thì đột nhiên đèn phòng cấp cứu vụt tắt, bác sĩ cấp cứu mặc áo xanh bước ra, nhìn Thạch Thanh Sơn rồi tháo găng tay ra: “Coi như cứu được rồi, có điều không biết phục hồi thế nào, cần theo dõi một thời gian”

Thạch Thanh Sơn có thể coi là phú thương có máu mặt tại đây, có quan hệ rất rộng, lần này là phó viện trưởng bệnh viện trực thuộc ĐH Y khoa phẫu thuật cho Trương Lượng, khách sáo đáp: “Lại làm phiền phó viện trưởng rồi!”

Không lâu sau, Trương Lượng được y tá đưa ra, đầu vẫn quấn băng, trông giống xác ướp vậy, mọi người chợt thấy đau lòng, nào bộ là cơ quan quan trọng nhất của cơ thể con người, qua lần phẫu thuật này chắc tuổi thọ sẽ bị giảm đi rất nhiều, trước sống được đến trăm tuổi thì giờ chỉ được sáu mươi.

Đưa hắn vào phòng hậu phẫu xong, bác sĩ dặn người bệnh đang rất cần nghỉ ngơi đầy đủ, vì vậy mấy người đều không ở lại đây với Trương Lượng, định rời bệnh viện.

Vừa ra khỏi cửa thì có một chiếc xe dừng lại, Hà Sơn bước xuống, thấy Diệp Thiên Vân gật đầu chào, mặt nghiêm lại nói: “Đồ đệ của cậu có chuyện gì không? Tôi vừa biết tin, sợ cậu cũng có chuyện gì, vì vậy mới đến xem thế nào!”

Sự có mặt của Hà Sơn nằm ngoài dự tính của Diệp Thiên Vân, lúc này có thể đến tỏ ý quan tâm đến mình, cảm kích nói: “Đến nhà đệ một chuyến rồi nói đi!”

Thạch Thanh Sơn bảo ba huynh đệ họ Triệu về trước, còn hắn về cùng Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân và Hà Sơn là bạn cũ, hai người không cần khách sáo, có nhiều chuyện hắn vẫn nghi ngờ. Hắn mở cửa cho Hà Sơn nói: “Lão huynh, Bát Cực môn các huynh đạo này nhận được tin gì không? Là ai đến Bằng Thành gây sự vậy?”

Hà Sơn nhìn Lí Thiên Kiều có vẻ không yên tâm, sau sắc mặt không tốt lắm: “Cái này...”

Lí Thiên Kiều có vẻ hiểu ý hắn, đứng dậy nói: “Hai người nói chuyện đi, tôi buồn ngủ rồi, có chuyện gì mai nói tiếp!” rồi lên lầu, không làm phiền hai người nói chuyện nữa!

Thạch Thanh Sơn thấy Lí Thiên Kiều làm vậy cũng đứng dậy bỏ đi, nhưng Hà Sơn kéo hắn lại, vì vậy hắn vẫn ngồi lại.

Hà Sơn đợi Lí Thiên Kiều đi khuất mới thở dài: “Thiên Vân, chuyện này tuy xảy ra trên địa bàn của Bát Cực môn, nhưng chúng tôi không biết gì cả, nhưng sau khi xảy ra chuyện chúng tôi đang ở trạm kiểm soát sân bay bắt được một người khả nghi!” Nói rồi lấy ra một bức ảnh 3x4 đưa cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân đưa tay đón lấy, bức ảnh chụp ở sân bay, nhìn mặt mày người này nhãn nhó, đưa ảnh cho Thạch Thanh Sơn hỏi: “Là người này phải không?”

Thạch Thanh Sơn nhận lấy tấm ảnh, thần sắc vô cùng kích động: “Chính là hawnsn chính người này đến Thành Phong võ quán chúng tôi rồi chẳng nói lời nào mà xông lên đả thương Trương Lượng! Mấy người chúng tôi muốn can hắn mà lực bất tòng tâm!” Hắn nói với vẻ mặt bất lực, như chỉ muốn xé vụn bức ảnh.

Hà Sơn sau khi nghe câu nói đấy, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng: “Thiên Vân, người này hai chúng ta đều biết, hơn nữa đã từng tiếp xúc, hắn tìm đến đây chắc chắn do thể lực đang suy giảm!”

Diệp Thiên Vân đương nhiên biết người này, chính là Lịch Phàm Dạ đã từng đấu võ với hắn ở Võ Đang, tuy bức ảnh hơi mờ nhưng vẫn nhận ra!

Lịch Phàm Dạ đến tức Võ Đang đến, hơn nữa còn có trăm mối quan hệ khác nữa, còn có Hình Ý môn, Bát Cực môn, Thái Cực môn, các thế lớn có liên quan quá nhiều, có thể nói nửa non võ lâm bị kéo vào chuyện này!

Mà Võ Đang lại ngầm trùg Thành Phong võ quán, cũng có nghĩa là họ đã chuẩn bị sẵn, dự định tính sổ với mình, nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân nhìn Hà Sơn: “Lão huynh, Bát Cực môn có dự định gì?”

Hà Sơn cười trừ lưỡng lự: “Cậu biết là tôi không có quyền, chuyện này tuy tôi có quyền hỏi, nhưng không có quyền quyết sách, vẫn phải đợi thái độ của môn chủ!” Dừng một chút rồi nói: “Có điều tôi đoán, Bát Cực môn chúng tôi sẽ không cho qua vụ này!”

Phản ứng đầu tiên của Diệp Thiên Vân khi nghe tin này là kinh ngạc, Bát Cực môn sẽ không vì mấy chuyện của mình mà đối đầu với Võ Đang, dù gì Võ Đang cũng đứng thứ hai toàn thiên hạ, ai là môn chủ cũng

đều cần cân nhắc lợi hại. Hơn nữa lần này lại nhằm vào mình, không liên quan trực tiếp với Bát Cực môn. Nhưng Hà Sơn tiết lộ ra là Bát Cực môn muốn giúp đỡ, chuyện này sẽ thú vị lắm đây!

Nếu đoán đúng, Bát Cực môn chẳng qua muốn lợi dụng vài chuyện làm chất dẫn, muốn thi uy Võ Đang! Ngược lại Võ Đang muốn tự chuốc phiền phức là muốn làm một cuộc bức phá! Nhìn nhận rõ mọi chuyện Diệp Thiên Vân nói: “Vây tốt rồi, xem ra lần này lại có quyết đấu đây, không biết thái độ của Võ Đang thế nào!”

Hà Sơn hăng giọng cười hi hi nói: “Võ Đang tìm cậu gây sự, chắc sẽ có chuẩn bị, lần trước cậu hại chết hai vị sư phụ của họ, bọn họ mà không làm gì thì chắc bị gọi là Vạn niên lão nhị rồi! Thực ra cậu có điều kiện trời cho, thân là đồ đệ của Hình Ý môn, mà lại có quan hệ tốt với Bát Cực môn chúng tôi, mà lại từng cứu Trần đại ca và Ngô Lập Sâm một phen! Võ Đang muốn dùng cậu để lập uy, sợ hại mắt của họ, đợi xem, lần này đến 1 chết 1, đến 2 chết cả đôi, xem Võ Đang có thần thông như đồn đại không!”

Hà Sơn vui vẻ, nhưng Diệp Thiên Vân không vui nổi, bản thân hiện nay “rơi vào tâm bão”, không biết thái độ của Hình Ý môn thế nào, nhưng chắc họ có chung một suy nghĩ với Bát Cực môn.

Nghĩ đến đây Diệp Thiên Vân không khỏi thắc mắc chuyện xảy ra mấy hôm trước: “Lão huynh, mấy ngày trước có người tấn công đệ, huynh biết không?”

Hà Sơn chắc không biết, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ hỏi: “không biết! Tôi không nghe gì về chuyện này, kể cả Bát Cực môn cũng không có phong thanh gì, họ là ai?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, xua đi mối nghi ngờ trong lòng, thẳng thắn nói: “Không biết, có 7 người tất cả, dùng kiếm trận đồ của Võ Đang để tấn công đệ!”

Hà Sơn xoa đầu, không nghĩ ra nổi, nói không chắc chắn: “Chuyện này tôi còn chưa nghe thấy, nhưng sao họ lại tấn công cậu? Dùng võ công của Võ Đang chắc gì đã là người của Võ Đang, chuyện này để tôi thăm dò đã, xem có đầu mối gì không!”

Nói nốt mấy chuyện liên quan đến chuyện đêm đó bị tấn công bằng kiếm, Diệp Thiên Vân tiễn Hà Sơn về, lúc về mới nói với nói với Thạch Thanh Sơn: “Lần này giang hồ không còn yên bình nữa rồi, cứ cho là có người ra tay với cậu thì cũng chỉ có mức độ, nhưng giờ khác rồi, hi vọng cậu rút ra được bài học!”

Thạch Thanh Sơn vừa nghe thấy những bí mật của võ lâm, đại loại là cũng hiểu, hần biết là bây giờ đã không còn cách hồi hận nữa rồi, hỏi vu vơ: “Sư phụ, vậy chúng ta nên làm thế nào?”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ kĩ rồi nói: “Các cậu bước chân vào giang hồ, nhưng võ công vẫn chắp tiến bộ, chỉ có thể tự vệ mà thôi, đóng cửa Thành Phong võ quán trước! Sau đó hộ tống Trương Lượng về Hình Ý môn, hiện nay thì đó là cách tốt nhất! Thành Phong võ quán không thể là nơi dung thân được nữa, trong 3 ngày phải rời đi, nếu không khi trận chiến này nổ ra thì các cậu chỉ còn 1/10 sống sót!” Thạch Thanh Sơn tuy là chủ quán, nhưng nói chung hần mới vào võ lâm, nếu Diệp Thiên Vân không nhắc nhở, bước tiếp theo phải làm gì hần cũng không biết nữa, nghĩ đến Thành Phong võ quán kinh doanh bao nhiêu năm phải đóng cửa hần thấy xót xa, đây là tài sản duy nhất cha mẹ để lại, bảo đóng cửa thì đúng là làm khó hần!

Diệp Thiên Vân thấy bộ dạng đó cũng biết là hần đau lòng, đành an ủi hần: “Tất cả chỉ là tạm thời, đến khi cậu thức sự có bản lĩnh thì lại mở Thành Phong võ quán!”

Thạch Thanh Sơn cũng chỉ biết làm vậy, hần đồng ý: “Con hiểu rồi, lần này là do con có quan hệ với võ lâm mới xảy ra cơ sự này, lần sau nhất định sẽ nghĩ cách chu toàn!” Nói rồi rời khỏi nhà Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân giải quyết mọi việc xong bèn thở dài bắt đầu tập luyện Kim Chung Trắc với người gỗ, thời gian cho hần không còn nhiều, vài ngày nữa hần phải đối đầu với Võ Đang rồi, phải tận dụng thời gian tập luyện! Nhiều hơn một phần công lực thì càng an toàn!

381. Chương 382: Sự Phẫn Nộ Của Võ Đang

Lịch Phàm Dạ đứng giữa điện Bích Lạc, cúi đầu yên lặng, hai mắt chăm chăm vào mũi giấy, dường như không có sức ngẩng đầu lên vậy.

Không khí xung quanh cũng trầm lắng như vậy, vì Vương Sư Đình ngồi trên điện, bên trái là một người cao tuổi, ăn mặc trông cũng giống một đạo sĩ, đôi mắt sắc sảo khiến người khác không dám nhìn thẳng vào, trong tay cầm cây phát trần, đang để hướng lên trên. Người này chính là Lý Sư Bình của Võ Đang.

Trừ hai vị đạo trưởng ngồi trên, hai hàng ghế phía dưới còn có 8 vị đạo trưởng khác, người ngẩng đầu nhìn về phía trước, kẻ dò xét Lịch Phàm Dạ, còn có người nhắm mắt không biết nghĩ gì.

Vương Sư Đình muốn mở lời, nhưng lại quay ra nhìn vị đạo trưởng bên cạnh, thấy ông ấy gật đầu bèn hỏi Lịch Phàm Dạ: “Việc giải quyết thế nào rồi?”

Lịch Phàm Dạ ngẩng đầu lên như máy, nghiêm túc đáp: “Lần này tôi tấn công một đồ đệ của Diệp Thiên Vân, nhưng không lấy được mạng hắn. Hơn nữa tôi hẹn 5 ngày sau tại địa điểm tương đối xa!”

Vương Sư Đình nghe xong gật gù, nhẹ giọng nói: “Lần này ngươi lấy công chuộc tội, nên biết tầm quan trọng của chuyện này. Diệp Thiên Vân to gan cẩn thận, vì vậy chạm mặt hắn cần thận trọng, đừng để xảy ra sai sót!”

Lịch Phàm Dạ lập tức quỳ xuống, ra sức dập đầu, đồng thời khăng định: “Xin sư phụ yên tâm, lần này chắc chắn thành công. Chỉ cần Diệp Thiên Vân dám đến chỗ hẹn, đệ tử dám khăng định hắn chỉ có đến mà không có về!” Không biết từ lúc nào, người vốn lạnh lùng bình tĩnh như hắn lại xuất hiện những giọt mồ hôi nhỏ trên trán và hai thái dương.

Vương Sư Đình nghe mà để lộ ra nụ cười mãn nguyện, đồng thời nghiêng mặt nói: “Sư đệ, chúng ta nhất định phải tiêu diệt Diệp Thiên Vân, nếu không thể diện của Võ Đang chúng ta chẳng còn! Võ Đang chúng ta chẳng còn mặt mũi nào để đối diện các môn phái khác trong giang hồ nữa!”

Ông ta tiếp tục nói: “Lần này phòng hách của Võ Đang bị phóng hỏa, có liên quan rất lớn đến người này. Hơn nữa hai sư đệ cũng chết trong tay hắn, sợ rằng tay hắn đã nhuộm đầy máu của Võ Đang! Không có quy tắc thì sẽ không nên gì cả, nếu không trừng phạt hắn theo quy tắc của Võ Đang, sợ rằng những người chế trong tay hắn sẽ càng ngày càng nhiều!”

Lý Sư Bình đằng hắng, giống như vừa đánh la trong điện vậy: “Hay cho Diệp Thiên Vân, hay cho Hình Ý môn! Lễ Chân Vũ Quan lại để cho một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa phá hỏng, còn thả Trần Mễ La và Ngô Lập Sâm nữa! Đàng hạn nhất là hắn cướp đi sinh mạng của hai vị sư đệ. Thù này không thể cho qua được!”

Rồi ông cười nhạt: “Ta nắm giữ Hình luật bao lâu nay, nhưng chưa bao giờ thấy trong môn phái xảy ra chuyện thế này, những ngày này trưởng môn cứ trách ta không quan tâm đến sự an toàn của Võ Đang, khiến ta không biết trả lời thế nào!”

Thanh Nguyệt Đạo trưởng cũng trong số 8 vị đạo trưởng ngồi dưới. Ông đứng dậy chấp tay nói: “Sư huynh! Diệp Thiên Vân đã giết chết hai vị huynh đệ của chúng ta, tuy có chút may mắn nhất định, nhưng không thể coi thường. Theo Võ Sư Đẳng từng nói lúc được chữa trị thì võ công của Diệp Thiên Vân gồm nhiều loại, trong ngoài phái đều có, hơn nữa luyện rất thành thực! Chỉ riêng về binh khí đã khó thắng hắn rồi!”

Vương Sư Đình tỏ ra tán đồng: “Tuy Diệp Thiên Vân đã làm rất nhiều chuyện ác với Võ Đang, nhưng không thể phủ nhận những ưu điểm của con người này. Hôm đó ta 3 huynh đệ chúng ta cùng đệ tử đuổi theo hắn tới tận cầu treo sau núi, tưởng bắt được hắn rồi, không ngờ hắn chặt đứt cầu, khiến mấy người không trụ được! Gan to mà hành sự cẩn thận, có được trí tuệ hơn người, công phu càng hơn những người cùng lứa tuổi!”

Lý Sư Bình nghe tới đây không khỏi ngạc nhiên, bình tĩnh lại rồi quát mắng: “Võ Đang chúng ta chẳng hề không có ai đấu được với hắn?”

Vương Sư Đình nghĩ rồi thở dài: “Có lẽ do ta đề cao hắn quá, có điều xét từ công phu và tâm địa thì môn phái chúng ta không có ai có thể so cao thấp với hắn”

Lý Sư Bình cười ha ha, sau đó thở hắt ra: “Thật là bi kịch, Võ Đang chúng ta đứng đầu hàng nghìn năm nay, vậy mà không đào tạo được đệ tử nào sánh được với đệ tử của Hình Ý môn, đây không phải là chuyện cười cho thiên hạ sao!”

Mấy vị đạo trưởng ngồi dưới nghe mà tối sầm mặt lại. Bọn họ ai cũng có đệ tử, thậm chí có cả đồ tôn, ai coi thường đều khó chịu, Võ Đang có nhiều ưu thế so với Hình Ý môn, nhưng, nhưng đệ tử trong môn phái lại không có ai hơn được Diệp Thiên Vân!

Vương Sư Đình thấy vậy bèn đi 1 vòng nói: “Đây cũng không phải lỗi của Võ Đang, ta cũng có biết chút ít về lai lịch tên này. Lúc nhập môn hắn đã có chút công phu rồi, không thể coi là công của Hình Ý môn được, hơn nữa thân thủ là do luyện tập nhiều phái võ khác nhau, những thế võ này đều hơn xa Hình Ý môn!”

Các vị đạo trưởng thấy thế sắc mặt mới khá hơn một chút, ai cũng tức giận, Diệp Thiên Vân không thắng bởi võ công của Hình Ý môn, mà thắng bởi tư chất tốt!

Lý Sư Bình không đồng ý với quan điểm của mấy người bọn họ, cười nhạt: “Ta không thấy vậy, đệ tử của Võ Đang cũng toàn người có tư chất vạn người mới có một. Cứ cho là kém đi thì cũng không thể kém xa đến vậy được. Do Võ Đang chúng ta yên bình quá lâu rồi, hầu hết đệ tử đều chưa trải qua sóng gió, đối với thế giới giang hồ bên ngoài mà nói thì tất kém hơn nhiều! Công phu không phải luyện mà có mà do trong lúc sinh tử ngộ ra được!”

Những người trong điện không bảo đều đồng loạt gật đầu,, rõ ràng là đồng ý với quan điểm trên!

Vương Sư Đình thấy vậy trong mắt thoáng qua chút lo lắng. Ông ta đổi chủ đề: “Sư đệ, vậy chuyện của Diệp Thiên Vân, ta nghĩ nên phái Triệu Sư Chiêu, Hoa Sư Húc, Tần Sư Bốn, Châu Sư Thành cùng ccs đệ tử dưới trướng đi bắt Diệp Thiên Vân. Nếu không bắt sống được thì giết ngay tại chỗ! Nếu các môn phái khác dám ngăn cản thì bắt cả họ về!”

Trên mặt ông ta hiện lên chút ngạo mạn: “Để họ biết, chúng ta không giết người không phải vì không có khả năng mà là không muốn! Bất kì môn phái nào cũng không được phá vỡ tôn nghiêm của Võ Đang!”

Lý Sư Bình trầm ngâm rồi nói: “Cũng được, nếu không các môn phái khác cho rằng chúng ta không có người! Ta thấy có hứng với tên này Diệp Thiên Vân này đây, đợi đến lúc bắt về ta muốn gặp hắn xem thế nào. Xem cuối cùng đây là nhân vật gì!”

Bốn vị nghe thấy Lý Sư Bình và Vương Sư Đình nói vậy lập tức đứng dậy: “Tuân lệnh sư huynh!”

Ngày thứ hai Diệp Thiên Vân nhận được điện thoại của Tiêu Sát. Hắn cũng không lấy làm lạ. Tiêu Sát trước nay vẫn luôn quan tâm đến chuyện của hắn nên nói vài câu.

Tiêu Sát nói trên điện thoại có vẻ lo lắng: “Tiểu sư đệ, lần này đệ với đám đồ đệ bị tấn công, rõ ràng là đối phương đã có chuẩn bị, nếu không chắc không đến nổi! Ta nghĩ chắc họ muốn đệ nhập cuộc. Bất Cực môn có liên lạc gì với đệ không?”

Diệp Thiên Vân không định giấu hắn, nói thẳng: “Đối phương là một đệ tử của Võ Đang, chính là người động thủ với đệ lần trước!”

Tiêu Sát ngậm ngừ rồi nói: “Chuyện này không chỉ mình cậu đi được, chuyện Võ Đang đã thương Trương Lượng phải xem xét lại! Hiện Trương Lượng không phải đồ đệ của cậu nữa, nhưng lại là người của Hình Ý môn, ngang nhiên tấn công hắn muốn thị uy với chúng ta! Chúng tôi sẽ báo với Trưởng môn, sau đó liên lạc lại với cậu, còn bọn Thạch Thanh Sơn tạm thời đến Hình Ý môn đi! Bằng Thành vốn không thuộc phạm vi quản lí của chúng tôi, muốn giúp nhưng lực bất tòng tâm, sự an toàn của họ rất quan trọng!”

Diệp Thiên Vân nghe xong cho là lẽ đương nhiên, nói thêm vài câu rồi gác máy. Tiêu Sát sẽ báo với Tiêu Hùng chuyện này, sẽ sớm có hồi âm thôi. Nếu Võ Đang thực sự muốn cái mạng của hắn, thì hắn không phải là đối thủ rồi. Bất Cực môn tuy muốn giúp, nhưng thực lực môn phái không đủ, không thể là vật cản đường họ được!

Diệp Thiên Vân luyện chiêu thức của Hình Ý môn rồi ra phòng khách, thấy Lí Thiên Kiều mặc áo ngủ, mái tóc vừa gội còn ướt, đang ngồi trên sofa xem tivi, dáng vẻ rất thích thú.

Diệp Thiên Vân trong lòng có chuyện, cũng không muốn làm liên lụy đến Lí Thiên Kiều nói: “Sư tỉ, bức thư của Ung sư tổ đâu? Đạo này ở đây không an toàn lắm, đệ nghĩ tỉ làm xong chuyện thì nên sớm quay về Hình Ý môn đi!”

Lí Thiên Kiều nghe thế rất tức giận nhưng biết rằng Diệp Thiên Vân muốn tốt cho mình, lườm hắt một cái nói: “Tiểu sư đệ, đệ có chuyện gì tôi cũng không quan tâm. Nếu không cái danh sư tử không chỉ để gọi không, có gì to tát chứ, xe đến chân núi tất có đường đi, cậu không cần lo cho tôi!”

Diệp Thiên Vân hết cách với Lí Thiên Kiều, hắt cũng không nên trở mặt đuổi khách đi, thấy cách nghĩ của cô ấy ngây thơ quá: “Lần này Võ Đang muốn đối phó với đệ, đệ chỉ sợ tử gặp nguy hiểm thôi. Nhà mà sập thì đệ không lo được cho tử đâu!”

Lí Thiên Kiều tuy trong lòng có chút sợ hãi, nhưng nghe Diệp Thiên Vân nói vậy bèn phì cười, cô có thể thấy sự lo lắng trong giọng nói của Diệp Thiên Vân, đứng dậy nói: “Sao cậu lại gây rắc rối với Võ Đang, nay cứng cáp rồi, đối thủ cũng phải mạnh hơn, nếu tôi giúp được gì cứ nói, Võ Đang tôi cũng không sợ!”

Diệp Thiên Vân quay đầu né tránh Lí Thiên Kiều, có một người con gái trong nhà cứ thấy kì kì kiểu gì ấy. Hắn không biết làm sao Lí Thiên Kiều ở lại, nhưng cô đã quyết định rồi, có khuyên cũng không được: “Vay sư tử bảo trọng, đệ dạo này nhiều việc, không đi chơi với tử được! Đệ ra ngoài chút đã, có chuyện gì điện thoại cho đệ!” Nói rồi hắn quay đầu đi ra ngoài cửa.

Lí Thiên Kiều nghe Diệp Thiên Vân nói có chút thất vọng, nhưng vẫn nói rất thấu tình đạt lý: “Được thôi, tôi cũng không chết đói được, cậu đi giải quyết công việc đi!”

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng chuẩn bị đi, đúng lúc đó chuông cửa reo, hắn tiện tay mở cửa luôn thì thấy Hứa Thanh đứng ngoài cửa!

382. Chương 383: Hứa Thanh

Diệp Thiên Vân thấy Hứa Thanh đến, đầu tiên rất vui mừng, nhưng cảm thấy không đúng thời điểm, bèn nghĩ đóng cửa trước rồi ra ngoài cùng Hứa Thanh, không ngờ Lí Thiên Kiều từ trong bước ra, đứng trước cửa định thần nhìn Hứa Thanh, yếu điệu nói: “không biết tại sao Thiên Vân đi ra ngoài, thì ra là đi gặp người yêu!”

Hứa Thanh nghe thấy âm thanh đó liền sững người lại, thấy Lí Thiên Kiều đang amwcj áo ngủ liền hỏi: “Thiên Vân, cô ấy là ai?”

Diệp Thiên Vân thấy Lí Thiên Kiều nói mấy câu đó trong lòng không vui, nhưng cũng không cần phải giấu Hứa Thanh: “Đây là sư tử ở Hình Ý môn”

Hứa Thanh thấy không bằng lòng với cách ăn mặc của Lí Thiên Kiều, hơn nữa trong lòng có chút thù địch, nhưng vẫn lễ phép chào hỏi: “Chào sư tử, em là bạn gái của Diệp Thiên Vân!”

Lí Thiên Kiều che giấu sự không vui trong lòng lại, nghe thấy thế mà sững người, nhìn Hứa Thanh mặc quần áo đồng phục tiếp viên, dịu dàng chừng mực, ánh mắt chột thay đổi, nhẹ nhàng kéo tay Hứa Thanh vẽ rất thân thiết: “Chào em, trước kia chị có nghe Diệp Thiên Vân kể về em, nói là có một cô bạn gái, hôm nay mới được nhìn thấy, q ủa là rất xinh đẹp!”

Diệp Thiên Vân thấy Lí Thiên Kiều nói dối trắng trợn, liền kéo một tay Hứa Thanh lại: “Đi thôi, đến chỗ em rồi nói!” Nói rồi không thèm để ý đến phản ứng của Lí Thiên Kiều.

Hứa Thanh hiểu ý gật đầu, chào Lí Thiên Kiều rồi bỏ đi trên taxi với Diệp Thiên Vân.

Trên xe Hứa Thanh không nói gì, nhưng trên mặt cô ấy vẫn có chút không vui, quay mặt ngắm cảnh vật ngoài cửa xe, không thèm nhìn Diệp Thiên Vân, hắn là đang giận rồi.

Cứ như thế cho đến nhà Hứa Thanh, Diệp Thiên Vân đặt hành lí xuống rồi ngồi lên giường: “Gần đây nhiều chuyện bận ngập đầu, vì vậy không gọi điện cho em, muốn đợi em về rồi nói!”

Hứa Thanh vừa nãy trên xe không nói gì, nhưng về đến nhà mình rồi, nghe Diệp Thiên Vân nói vậy, mắt ửng đỏ khóc,, nước mắt ngấn trên mi mắt, dường như cứ từng giây từng giọt rơi xuống vậy, khiến người ta thấy vô cùng đáng thương.

Diệp Thiên Vân thấy Hứa Thanh khóc, mới hiểu tại sao nói con gái làm từ nước, bèn dỗ dành: “Đừng như vậy, Lí Thiên Kiều thực sự là sư tĩ của anh mà, huống hồ bọn anh không có gì cả! Cô ấy đến đây là muốn đưa anh một thứ, hai ngày nữa sẽ về!”

Hứa Thanh nghe xong không nói gì, nhưng liền dựa vào lòng Diệp Thiên Vân, sau đó khóc to lên, mãi sau mới như chú mèo mướp nằm lười biếng trong lòng Diệp Thiên Vân, nói với vẻ ghen tức: “Em không khóc vì anh với chị ấy!” Trong mắt toáng qua chút giảo ngoặt, rồi nói: “Em rất tin anh!”

Diệp Thiên Vân nghe vậy thấy yên tâm phần nào, nhưng không nhìn cô ấy, mà vuốt mái tóc mượt mà của cô ấy nói lời an ủi: “Vậy sao em khóc?”

Hứa Thanh dựa vào lòng Diệp Thiên Vân, giống như đang suy nghĩ gì vậy, sau mới lau nước mắt nói: “Cũng chẳng có gì, em nhớ anh thì khóc thôi.”

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng, nâng mặt Hứa Thanh lên, dí tay vào trán cô, giọng nói có tâm sự: “Mấy ngày nay giới võ lâm đầy sóng gió, hơn nữa hai ngày nữa sắp có chuyện xảy ra rồi!”

Hứa Thanh lại không muốn nghe hắn nói, nũng nịu nói: “Thiên Vân, em quen anh lâu như vậy rồi, anh đối với em vẫn vậy, lúc gần lúc xa! Em biết chuyện võ lâm, cũng hiểu nỗi khó xử của anh, nhưng em nghĩ đó không phải là trở ngại giữa chúng ta! Em luôn cảm thấy anh đang gò ép bản thân, nói em biết đi, anh có thật sự thích em không?”

Diệp Thiên Vân không nói, nhưng gật đầu, hắn thích Hứa Thanh, thích từ lần đầu tiên gặp cơ, trong thời gian dài như vậy 2 người tuy thường xuyên gặp nhau nhưng có những lần mấy tháng liền không gặp, nhưng hắn chỉ thích Hứa Thanh!

Hứa Thanh thấy Diệp Thiên Vân gật đầu, trong mắt đầy thần thái khác thường, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại, áp sát mặt vào mặt Diệp Thiên Vân!

Trang phục của cô hôm nay khiến Diệp Thiên Vân thấy khác mọi lần, chiếc váy liền nổi lên màu áo sơ mi trắng, chiếc khăn vuông kẻ caro thắt trên cổ, vừa hoạt bát năng động mà vẫn gợi cảm.

Cách ăn mặc này của cô khiến Diệp Thiên Vân nhớ đến lần đầu tiên gặp cô, khiến người hắn đột nhiên nóng lên, thật khso cưỡng lại được, liền ôm chặt lấy Hứa Thanh mà hôn, trong căn phòng nhỏ chỉ còn nghe thấy tiếng của hai người.

Hứa Thanh cũng đáp lại hành động của Diệp Thiên Vân, cơ thể cô mềm nhũn ra như nước vậy, miệng nói những âm thanh nghe không rõ lắm: “Thiên Vân, chúng ta mãi ở gần nhau nhé!”

Diệp Thiên Vân vốn đã quên tất cả, trước mắt chỉ có Hứa Thanh, chỉ có người hắn yêu mà thôi. Nhưng câu nói này đã kéo hắn lại với thực tế, hắn có chút kháng cự Hứa Thanh: “Hứa Thanh, anh đang có chuyện, có thể đối mặt với cái chết! Vì vậy anh luôn không muốn tiến xa thế này, vì anh thích em, vì anh không muốn nhanh thế này...” Lần đầu tiên hắn phát hiện ra còn có chuyện khó hơn cả luyện công, lúc này hắn mang tâm trạng vừa muốn tiếp tục lại muốn kháng cự lại!

Hứa Thanh trườn trên người hắn, dùng tay chặn miệng hắn, nhìn hắn với ánh mắt thiết tha: “Chuyện chúng ta làm không liên quan gì cả, cuộc đời luôn có những chuyện ngoài ý muốn, chẳng ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì! Em không cần ông trời thương đến chúng ta, chỉ cần chúng ta đã từng có là được, trân trọng những gì đang có là đủ rồi!”

Câu nói này của Lí Thiên Kiều đã làm hắn suy nghĩ lại, hắn nghĩ mình thật mềm yếu trước tình cảm, luôn sống với cái bóng của mối tình đầu, sợ lại bị lừa dối và phản bội. Tuy hắn chưa từng ý thức được, nhưng tình cảm của hắn rất yếu mềm, lần nào cũng như muốn tự vệ vậy! Hôm nay Hứa Thanh lại cho hắn thấy ma lực của tình yêu, và hoàn toàn thoát ra khỏi cái bóng đó!

Đúng! Có lẽ ngày mai sẽ phải chết, có lẽ sẽ phải đối đầu với nhiều thách thức hơn, có lẽ có rất nhiều cái có lẽ, nhưng đều là chuyện của sau này, bây giờ điều cần làm là thỏa mãn tình yêu của hai người.

Nghĩ đến đó, Diệp Thiên Vân không còn thấy sợ hãi nữa, và tiếp tục ...

Không biết bao lâu sau hắn tỉnh lại, nhưng cảm thấy thoải mái vô cùng, giống như mây mù đã tan hết, mắt vẫn chưa buồn mở ra, sờ soạng trên giường, nhưng thấy trống không, ngạc nhiên, hắn đột ngột ngồi dậy,

phát hiện ra chỉ còn mình hằn trên giường, không thấy Hứa Thanh đâu.

Ra khỏi giường đi tìm Hứa Thanh, nhưng tìm cả nhà không thấy!

Điều này khiến hấn cảm thấy hụt hẫng, định mặc quần áo thì thấy đầu giường có một mẩu giấy, trên đó là chữ của Hứa Thanh: “Ồ nhà có chuyện, đừng quên em!” đồng thời còn có một cái mặt cười nho nhỏ bên cạnh.

Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng trả tờ giấy về chỗ cũ, tâm trạng hụt hẫng đã không còn, nhớ lại lúc nãy mà vẫn thấy bàng khuâng. Lúc đó không biết ở cùng Hứa Thanh bao lâu, chỉ nhớ là cuối cùng thấy mặt ngủ thiếp đi.

Diệp Thiên Vân cầm điện thoại lên, mới biết là mình đã ngủ những hai ngày,, điều này khiến hấn kinh ngạc, đồng hồ sinh học của hấn vốn rất chuẩn, lúc nào cũng dậy đúng giờ, không thể bỗng dưng thay đổi được.

Mặc quần áo xong hấn kiểm tra lại toàn thân, Kim Chung Trác vẫn tiến bộ từng ngày, đã đạt đến đỉnh điểm cấp 6, cảm thấy đây là tiến bộ vượt bậc! Đây là thời điểm quan trọng mà lại tiến bộ nhanh như vậy, hấn không giấu nổi sự vui mừng.

Kim Chung Trác nếu tiến được một bậc thì cơ thể sẽ có thay đổi đáng kể về chất, mà từ mức thứ năm trở đi, tiến bộ một bậc thì sự miễn cảm sẽ tăng vượt trội.

Nhược điểm của Kim Chung Trác là thời kì đầu tốc độ tiến bộ và sự nhạy bén khá chậm, chỉ đến mức cuối cùng mới khắc phục được điều này. Cũng giống như Thiên Vân tập luyện Thiên Vân bộ, loại di chuyển này có thể nâng cao cả hai chức năng của cơ thể. Bây giờ sắp lên mức 7 rồi, việc đối mặt với Võ Đang ít nhất cũng có thêm hi vọng bảo toàn mạng sống!

Sau vài phút vui mừng ngẩn ngủ, Diệp Thiên Vân nhanh chóng bình tĩnh trở lại, liền cầm điện thoại lên muốn hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại thôi, nếu Hứa Thanh muốn giúp thì nhất định cô ấy sẽ gọi điện.

Trong lúc do dự vẫn chưa gọi đi được, nhưng điện thoại của Hứa Thanh lại vang lên âm báo tắt máy. Diệp Thiên Vân đứng lên, nhìn vài lượt căn phòng ảm áp để quên hết những thứ bên trong đi.

Diệp Thiên Vân hiểu rằng bước ra khỏi căn phòng ấy sẽ phải đối mặt với hiểm nguy vô cùng, nhưng hấn không do dự, đây là con đường hấn đã chọn, vì thế hấn không bao giờ hối hận!

383. Chương 384: Mưu

Tiêu Sát nhận được điện thoại của Diệp Thiên Vân vẫn luôn nghe ngóng phản hồi từ phía Tiêu Hùng, Tiêu Hùng gần đây lên chức Đại môn chủ, Tây Bắc Trung phái đều do hấn quản lí, mà Tiêu Hùng kiêm luôn là phái chủ Trung phái, vì vậy thời gian của hấn phải tính bằng giây.

Hình Ý môn tuy không có thể lực bằng Võ Đang hay thiếu lâm trong giới võ lâm, nhưng dù gì cũng là một trong mười môn phái mạnh nhất, những ngày này Trưởng môn của Hình Ý môn thoái vị, những việc cần làm lại càng nhiều hơn.

Tiêu Sát đợi cả ngày mới nhận được lệnh của Tiêu Hùng, trực tiếp đến thư phòng đợi chỉ thị của Tiêu Hùng.

Tiêu Hùng có chút quen thuộc với việc làm trưởng môn, vì mấy năm gần đây do tuổi cao nên một số chuyện vặt không quan trọng lắm đều được giao cho ông, vì vậy có một số chuyện ông cũng giải quyết nhẹ nhàng. Khi xử lí những việc như thế ông rất đặc ý, chỉ là một số chuyện quan trọng đến tay là được.

Tiêu Sát thấy Tiêu Hùng, biết ông cũng chẳng nhàn rồi gì bèn nói thẳng luôn: “Môn chủ, có chỉ thị gì không?”

Tiêu Hùng ngồi trên ghế chau mày lại, không trả lời câu hỏi của Tiêu Sát, mà lại quay người lại với Tiêu Sát: “Tiêu Sát, bây giờ ta là đại môn chủ, chứ không phải môn chủ, nhất định phải phân biệt rõ ràng. Hiện nay chúng ta cần hành động cẩn thận từng bước một, ở đây tuy không có ai, nhưng ngộ nhớ! Gọi ta là được rồi, chức môn chủ của Hình Ý môn đâu dễ làm vậy!”

Tiêu Sắt nghe cũng hiểu ra, và không phản đối Tiêu Hùng, gật đầu đồng ý nói: “Phái chủ, chuyện của Diệp Thiên Vân Hình Ý môn chúng ta giải quyết thế nào đây?”

Tiêu Hùng mắt khép hờ, như đang suy tư gì vậy, mở trừng mắt nói: “Con trai, đừng trách ta!”

Tiêu Sắt lặng người, lập tức quỳ xuống cúi đầu nói: “Phụ thân! Hải nhi không dám!”

Tiêu Hùng không nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Sắt, nhưng gương mặt của ông có chút gì cười nhạo: “Ta biết con còn giận vì để mặc con ở Võ Đang không đoái hoài gì nên mới phân biệt cha con tôi tớ. Con cũng biết là không phải ta không muốn giúp con, nhưng lúc đó con ở Võ Đang thực sự không có nguy hiểm gì cả!”

Tiêu Hùng thấy người Tiêu Sắt run lên, ôn tồn tình cảm nói: “Làm gì có người cha nào hi sinh con trai mình, hổ còn không ăn thịt con! Đó là lúc Hình Ý môn chúng ta đang rất nguy cấp, mấy tên tiểu tử của Tây phái định gây sóng gió cho Hình Ý môn, nếu lúc đấy đi cứu con, tất bọn chúng sẽ nước đục thả câu! Vì vậy ta không đề xuất việc đó, mà ngầm phái người đến Võ Đang, muốn cứu nguy cho con!” “Ai ngờ Diệp Thiên Vân lại là người trọng tình nghĩa, lại cứu con ra khỏi Võ Đang, mối ân tình đó đời này con trả cũng không hết đâu!”

Mắt Tiêu Sắt lúc này hơi ươn ướt, ngẩng đầu lên khẩn cầu nói: “Xin phụ thân nể mặt đã từng cứu một mạng của con mà giúp tiểu sư đệ. Một miếng khi đói bằng một gói khi no! Tiêu sư đệ cứu con một mạng, ơn này con sẽ nhớ suốt đời, nếu chưa báo hết thì kiếp sau báo tiếp!”

Tiêu Hùng thở dài, trong giọng nói có chút bất lực: “Con à, con hành động qua cảm tính rồi, Diệp Thiên Vân trọng tình nghĩa, không sai, nhưng cứu con là việc trong tầm tay hân! Làm người cần lượng sức mà hành động, mà sức con bây giờ còn không lo nổi cho mình nữa là!”

Tiêu Sắt thấy gương mặt của Tiêu Hùng vậy, vẫn cố chấp: “Diệp Thiên Vân lúc đầu ở Võ Đang, tình thế vô cùng nguy ngập, thế mà đệ vẫn cứu con, sau đó con còn nghe đệ ấy giao đấu với hai tông sư của họ, như vậy nếu không coi là mạo hiểm thì trên đời này cái gì mới được coi là mạo hiểm!”

Tiêu Hùng thấy vậy, gật đầu nói: “Được, con nói như vậy tức là con đã đưa ra quyết định, nhưng ta đứng trên lập trường của Hình Ý môn, là sẽ không phái bất cứ ai đi hết!”

Tiêu Sắt nghe vậy, không thể không nhìn Tiêu Hùng, miệng vẫn biện hộ kịch liệt: “Phụ thân, Diệp Thiên Vân là người của phái chúng ta, cũng là thể diện của Hình Ý môn, đừng nói đến công lao của đệ ấy, chỉ cần thực lực của đệ ấy cũng không nên đối xử với đệ ấy như vậy! Nói rồi tức giận định bỏ ra ngoài!”

Tiêu Hùng lạnh lùng hắng giọng: “Đứng lại!” Tiêu Sắt không quay mặt lại, giọng nói có phần thất vọng: “Phụ thân, hải nhi cả đời này tôn trọng ngưỡng, nhưng không ngờ phụ thân lại có thể ra một quyết định như vậy, chẳng nhẽ người muốn Hình Ý môn trên dưới mất hết niềm tin sao?”

Tiêu Hùng cười nhạt, cũng có phần phẫn nộ: “Được, con đã nói thế, ta sẽ nói cho con biết! Hình Ý môn đang như thế nào, con là người rõ hơn ai hết, ánh sáng hào hoa không che giấu được sự kém cỏi của mình! Cứ cho là điều này không quan trọng, nhưng con coi Võ Đang là nơi thế nào, họ là những ai!”

Tiêu Hùng đứng dậy đi đến đằng sau lưng Tiêu Sắt, chậm rãi nói: “Bản lĩnh của Võ Đang như thế nào mà lại để cho chúng ta động thủ được, nếu Hình Ý môn dốc sức mà lật đổ được Võ Đang thì Hình Ý môn chúng ta trên dưới đều bỏ mạng cũng đáng! Nhưng ta dám đảm bảo cho người đi thì cũng không cứu nổi Diệp Thiên Vân đâu! Giang hồ mà không có thực lực, nói gì cũng là trò cười hết, thực lực là điểm tựa cho quyền lực mạnh đó!”

Tiêu Sắt không nói, hân cũng biết sự thật này, nhưng không thể thấy Diệp Thiên Vân gặp nguy hiểm mà không cứu! Hân có phần đau lòng: “Vậy một mình con đến Băng Thành chịu chung kiếp nạn này với đệ ấy!” Sự quyết đoán trong lời nói của hân không hề để cho Tiêu Hùng sự lựa chọn nào khác!

Tiêu Hùng nghe thế cười cay đắng, thở dài: “Tiêu Sắt, con còn quá trẻ! Ta mới nói thế mà con đã mất hết lí trí, Diệp Thiên Vân phải cứu, nhưng không phải Hình Ý môn!”

Tiêu Sắt nghe vậy quay ngoắt người lại, vui mừng hỏi: “Phụ thân, ngoài Hình Ý môn chúng ta thì còn có ai?”

Tiêu Hùng thấp giọng xuống: “Hình Ý môn không phải không cứu mà là không cứu được! Nhưng không phải sao núi còn có tổ sư sao? Tiêu Sát, con cần nhớ, càng những lúc quan trọng càng cần phải bình tĩnh, đừng để tình cảm thù hận che mờ hai mắt, cần học cách nhìn đại cục, đừng tính toán được mất trước mắt, đó mới là mưu kế!” Tiêu Sát giật mình tỉnh ngộ, vô cùng kích động nói: “Phụ thân, do con không hiểu nỗi khổ của người! Bây giờ con sẽ đi tìm mấy vị sư tổ đây!”

Tiêu Hùng vỗ vỗ vai Tiêu Sát: “Con chỉ nhớ đến Hình Ý môn và Diệp Thiên Vân mà sao không nhớ đến Diệp Thiên Vân và mọi người sau núi, có rất nhiều chuyện phải nghĩ theo chiều hướng khác!” Nói rồi khoát tay không nói để Tiêu Sát đi!

Tiêu Hùng nhìn theo bóng con, trong mắt ngập tràn sự thất vọng...

Diệp Thiên Vân về nhà, nhưng trong lòng vẫn vương vấn đến Hứa Thanh, mở cửa ra nhìn thấy Lí Thiên Kiều đang ngồi nói chuyện với một người nữa trên ghế sofa.

Người đang nói chuyện kia nghe thấy tiếng cửa mở liền quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì vui ra mặt, đứng dậy cười lớn: “Thiên Vân, coi như đã gặp được cậu, nếu cậu lại không về thì tôi lại phải về không!”

Diệp Thiên Vân nhìn Cự Hán đang đứng trước mắt, trong mắt thoáng hiện lên niềm vui: “Trần đại ca, không ngờ lúc này rồi mà đại ca còn đến Băng Thành! Tiểu đệ cũng muốn đi chơi cùng đại ca, chỉ tiếc là thời gian không cho phép!”

Trần Mễ La lắc đầu: “Đến đúng giờ không bằng đến đúng lúc! Những ngày này đang thấy ngứa nghề, muốn tìm ai đó để luyện tập cái!”

Diệp Thiên Vân thăm dò thế là đã biết hẳn ta tới đây là vì Võ Đang, dù gì cũng không vội, mời Trần Mễ La ngồi xuống mới nói: “Đại ca dạo này sống thế nào? Lần trước từ biệt về tiểu đệ vẫn luôn mong nhớ đại ca!”

Trần Mễ La yên vị mới đáp: “Tất cả là nhờ cái phúc của lão đệ, nếu không ta đã không được thanh nhàn như vậy, bây giờ vẫn phải ở nơi tăm tối ẩm thấp rồi! Gặp lại bạn bè cũ, cuộc sống rất thoải mái!” Rồi quay sang Thiên Kiều nói: “Thiên Vân, cậu để một cô gái xinh đẹp thế này ở đây mà chẳng đoái hoài gì, đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc!”

Lí Thiên Kiều hẳn nói chuyện rất hợp với Trần Mễ La, cố ý nói kiểu ghen tức: “Thiên Vân đi với bạn gái mấy ngày liền không về, để tôi ở đây chẳng ngó ngang gì, hai người nói chuyện đi, tôi đi pha trà!” Rồi cô đi vào phòng bếp, hẳn đây là nơi mà hia ngày qua cô đã ở quen!

Trần Mễ La ngồi trên sofa mà như ngồi trên một ngọn núi nhỏ, hẳn dựa thoải mái ra sau: “nghe tiểu đệ có chuyện, vì vậy ta đến để xem thế nào! Trước kia ta cũng góp “công” trong việc giết người của Võ Đang, sự trả thù này không thể một mình đệ gánh được!” Nói rồi nhìn Diệp Thiên Vân nửa đùa nửa thật.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy biểu hiện của Trần Mễ La cũng hiểu được ẩn ý trong đó, Trần Mễ La từ ngày thoát được hẳn rất hận Võ Đang, nghe có chuyện bèn chạy như bay đến! Con người này cái gì cũng không sợ, chỉ sợ không làm được! Rõ ràng là có ý muốn gây sự với Võ Đang!

Diệp Thiên Vân không muốn liên thủ với Trần Mễ La, vì ân oán của Trần Mễ La với Võ Đang quá sâu đậm, tuy sự giúp đỡ của Trần Mễ La là tốt nhưng chắc chắn về sau sẽ khó đối mặt với Võ Đang rồi.

Diệp Thiên Vân hiện không rõ thái độ của Võ Đang, muốn đánh để sau này không gây rắc rối nữa hay muốn hẳn chết mới hả dạ!

Trần Mễ La dường như nhìn ra sự lo lắng của Diệp Thiên Vân, bèn không cợt nhả nữa mà ăn nói nghiêm túc hơn: “Cậu làm mất mặt Võ Đang, họ nhất định không cho qua, sẽ phải cho cậu một bài học! Tôi ở Võ Đang hàng chục năm nay, tôi thừa biết! Nếu họ bắt được cậu thì chỉ có đường chết, không giống tôi, chỉ bị giam mãi tận núi Võ Đang!”

Nhìn sự ngạc nhiên của Diệp Thiên Vân hẳn cười: “Nếu không tin thì đợi đến hôm đấy xem ai đoán đúng!”

384. Chương 385: Mưu

Tiêu Sắt nhận được điện thoại của Diệp Thiên Vân vẫn luôn nghe ngóng phản hồi từ phía Tiêu Hùng, Tiêu Hùng gần đây lên chức Đại môn chủ, Tây Bắc Trung phái đều do hắn quản lý, mà Tiêu Hùng kiêm luôn là phái chủ Trung phái, vì vậy thời gian của hắn phải tính bằng giây.

Hình Ý môn tuy không có thế lực bằng Võ Đang hay Thiếu lâm trong giới võ lâm, nhưng dù gì cũng là một trong mười môn phái mạnh nhất, những ngày này Trưởng môn của Hình Ý môn thoải vị, những việc cần làm lại càng nhiều hơn.

Tiêu Sắt đợi cả ngày mới nhận được lệnh của Tiêu Hùng, trực tiếp đến thư phòng đợi chỉ thị của Tiêu Hùng.

Tiêu Hùng có chút quen thuộc với việc làm trưởng môn, vì mấy năm gần đây do tuổi cao nên một số chuyện vặt không quan trọng lắm đều được giao cho ông, vì vậy có một số chuyện ông cũng giải quyết nhẹ nhàng. Khi xử lý những việc như thế ông rất đắc ý, chỉ là một số chuyện quan trọng đến tay là được.

Tiêu Sắt thấy Tiêu Hùng, biết ông cũng chẳng nhàn rồi gì bèn nói thẳng luôn: “Môn chủ, có chỉ thị gì không?”

Tiêu Hùng ngồi trên ghế chau mày lại, không trả lời câu hỏi của Tiêu Sắt, mà lại quay người lại với Tiêu Sắt: “Tiêu Sắt, bây giờ ta là đại môn chủ, chứ không phải môn chủ, nhất định phải phân biệt rõ ràng. Hiện nay chúng ta cần hành động cẩn thận từng bước một, ở đây tuy không có ai, nhưng ngộ nhỡ! Gọi ta là được rồi, chức môn chủ của Hình Ý môn đâu dễ làm vậy!”

Tiêu Sắt nghe cũng hiểu ra, và không phản đối Tiêu Hùng, gật đầu đồng ý nói: “Phái chủ, chuyện của Diệp Thiên Vân Hình Ý môn chúng ta giải quyết thế nào đây?”

Tiêu Hùng mắt khép hờ, như đang suy tư gì vậy, mở trừng mắt nói: “Con trai, đừng trách ta!”

Tiêu Sắt lặng người, lập tức quỳ xuống cúi đầu nói: “Phụ thân! Hải nhi không dám!”

Tiêu Hùng không nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Sắt, nhưng gương mặt của ông có chút gì cười nhạo: “Ta biết con còn giận vì để mặc con ở Võ Đang không đoái hoài gì nên mới phân biệt cha con tôi tớ. Con cũng biết là không phải ta không muốn giúp con, nhưng lúc đó con ở Võ Đang thực sự không có nguy hiểm gì cả!”

Tiêu Hùng thấy người Tiêu Sắt run lên, ôn tồn tình cảm nói: “Làm gì có người cha nào hi sinh con trai mình, hổ còn không ăn thịt con! Đó là lúc Hình Ý môn chúng ta đang rất nguy cấp, mấy tên tiểu tử của Tây phái định gây sóng gió cho Hình Ý môn, nếu lúc đấy đi cứu con, tất bọn chúng sẽ nước đục thả câu! Vì vậy ta không đề xuất việc đó, mà ngầm phái người đến Võ Đang, muốn cứu nguy cho con!” “Ai ngờ Diệp Thiên Vân lại là người trọng tình nghĩa, lại cứu con ra khỏi Võ Đang, mối ân tình đó đời này con trả cũng không hết đâu!”

Mắt Tiêu Sắt lúc này hơi ươn ướt, ngẩng đầu lên khẩn cầu nói: “Xin phụ thân nể mặt đã từng cứu một mạng của con mà giúp tiểu sư đệ. Một miếng khi đói bằng một gói khi no! Tiêu sư đệ cứu con một mạng, ơn này con sẽ nhớ suốt đời, nếu chưa báo hết thì kiếp sau báo tiếp!”

Tiêu Hùng thở dài, trong giọng nói có chút bất lực: “Con à, con hành động qua cảm tính rồi, Diệp Thiên Vân trọng tình nghĩa, không sai, nhưng cứu con là việc trong tầm tay hắn! Làm người cần lượng sức mà hành động, mà sức con bây giờ còn không lo nổi cho mình nữa là!”

Tiêu Sắt thấy gương mặt của Tiêu Hùng vậy, vẫn cố chấp: “Diệp Thiên Vân lúc đầu ở Võ Đang, tình thế vô cùng nguy ngập, thế mà đệ vẫn cứu con, sau đó con còn nghe đệ ấy giao đấu với hai tông sư của họ, như vậy nếu không coi là mạo hiểm thì trên đời này cái gì mới được coi là mạo hiểm!”

Tiêu Hùng thấy vậy, gật đầu nói: “Được, con nói như vậy tức là con đã đưa ra quyết định, nhưng ta đứng trên lập trường của Hình Ý môn, là sẽ không phái bất cứ ai đi hết!”

Tiêu Sắt nghe vậy, không thể không nhìn Tiêu Hùng, miệng vẫn biện hộ kịch liệt: “Phụ thân, Diệp Thiên Vân là người của phái chúng ta, cũng là thể diện của Hình Ý môn, đừng nói đến những công lao của đệ ấy, chỉ cần thực lực của đệ ấy cũng không nên đối xử với đệ ấy như vậy! Nói rồi tức giận định bỏ ra ngoài!

Tiêu Hùng lạnh lùng hắng giọng: “Đứng lại!” Tiêu Sát không quay mặt lại, giọng nói có phần thất vọng: “Phụ thân, hài nhi cả đời này tôn tringj ngưỡng, nhưng không ngờ phụ thân lại có thể ra một quyết định như vậy, chẳng nhẽ người muốn Hình Ý môn trên dưới mất hết niềm tin sao?”

Tiêu Hùng cười nhạt, cũng có phần phẫn nộ: “Được, con đã nói thế, ta sẽ nói cho con biết! Hình Ý môn đang như thế nào, con là người rõ hơn ai hết, ánh sáng hào hoa không che giấu được sự kém cỏi của mình! Cứ cho là điều này không quan trọng, nhưng con coi Võ Đang là nơi thế nào, họ là những ai!”

Tiêu Hùng đứng dậy đi đến đằng sau lưng Tiêu Sát, chậm rãi nói: “Bản lĩnh của Võ Đag như thế nào mà lại để cho chúng ta động thủ được, nếu Hình Ý môn dốc sức mà lật đổ được Võ Đang thì Hình Ý môn chúng ta trên dưới đều bỏ mạng cũng đáng! Nhưng ta dám đảm bảo cho người đi thì cũng không cứu nổi Diệp Thiên Vân đâu! Giang hồ mà không có thực lực, nói gì cũng là trò cười hết, thực lực là điểm tựa cho quyền lực mạnh đó!”

Tiêu Sát không nói, hẳn cũng biết sự thật này, nhưng không thể thấy Diệp Thiên Vân gặp nguy hiểm mà không cứu! Hắn có phần đau lòng: “Vậy một mình con đến Băng Thành chịu chung kiếp nạn này với đệ ấy!” Sự quyết đoán trong lời nói của hắn không hề để cho Tiêu Hùng sự lựa chọn nào khác!

Tiêu Hùng nghe thế cười cay đắng, thở dài: “Tiêu Sát, con còn quá trẻ! Ta mới nói thế mà con đã mất hết lí trí, Diệp Thiên Vân phải cứu, nhưng không phải Hình Ý môn!”

Tiêu Sát nghe vậy quay ngoắt người lại, vui mừng hỏi: “Phụ thân, ngoài Hình Ý môn chúng ta thì còn có ai?”

Tiêu Hùng thấp giọng xuống: “Hình Ý môn không phải không cứu mà là không cứu được! Nhưng không phải sao núi còn có tổ sư sao? Tiêu Sát, con cần nhớ, càng những lúc quan trọng càng cần phải bình tĩnh, đừng để tình cảm thù hận che mờ hai mắt, cần học cách nhìn đại cục, đừng tính toán được mất trước mắt, đó mới là mưu kế!” Tiêu Sát giật mình tỉnh ngộ, vô cùng kích động nói: “Phụ thân, do con không hiểu nỗi khổ của người! Bây giờ con sẽ đi tìm mấy vị sư tổ đây!”

Tiêu Hùng vỗ vỗ vai Tiêu Sát: “Con chỉ nhớ đến Hình Ý môn và Diệp Thiên Vân mà sao không nhớ đến Diệp Thiên Vân và mọi người sau núi, có rất nhiều chuyện phải nghĩ theo chiều hướng khác!” Nói rồi khoát tay không nói để Tiêu Sát đi!

Tiêu Hùng nhìn theo bóng con, trong mắt ngập tràn sự thất vọng...

Diệp Thiên Vân về nhà, nhưng trong lòng vẫn vương vấn đến Hứa Thanh, mở cửa ra nhìn thấy Lí Thiên Kiều đang ngồi nói chuyện với một người nữa trên ghế sofa.

Người đang nói chuyện kia nghe thấy tiếng cửa mở liền quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì vui ra mặt, đứng dậy cười lớn: “Thiên Vân, coi như đã gặp được cậu, nếu cậu lại không về thì tôi lại phải về không!”

Diệp Thiên Vân nhìn Cự Hán đang đứng trước mắt, trong mắt thoáng hiện lên niềm vui: “Trần đại ca, không ngờ lúc này rồi mà đại ca còn đến Băng Thành! Tiểu đệ cũng muốn đi chơi cùng đại ca, chỉ tiếc là thời gian không cho phép!”

Trần Mễ La lắc đầu: “Đến đúng giờ không bằng đến đúng lúc sm những ngày này đang thấy ngứa nghề, muốn tìm ai đó để luyện tập cái!”

Diệp Thiên Vân thăm dò thế là đã biết hắn ta tới đây là vì Võ Đang, dù gì cũng không vội, mời Trần Mễ La ngồi xuống mới nói: “Đại ca dạo này sống thế nào? Lần trước từ biệt về tiểu đệ vẫn luôn mong nhớ đại ca!”

Trần Mễ La yên vị mới đáp: “Tất cả là nhờ cái phúc của lão đệ, nếu không ta đã không được thanh nhàn như vậy, bây giờ vẫn phải ở nơi tăm tối ẩm thấp rồi! Gặp lại bạn bè cũ, cuộc sống rất thoải mái!” Rồi quay sang Thiên Kiều nói: “Thiên Vân, cậu để một cô gái xinh đẹp thế này ở đây mà chẳng đoái hoài gì, đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc!”

Lí Thiên Kiều hẳn nói chuyện rất hợp với Trần Mễ La, cố ý nói kiểu ghen tức: “Thiên Vân đi với bạn gái mấy ngày liền không về, để tôi ở đây chẳng ngó ngang gì, hai người nói chuyện đi, tôi đi pha trà!” Rồi cô

đi vào phòng bếp, hẳn đây là nơi mà hia ngày qua cô đã ở quen!

Trần Mễ La ngồi trên sô fa mà như ngồi trên một ngọn núi nhỏ, hẳn dựa thoải mái ra sau: “nghe tiểu đệ có chuyện, vì vậy ta đến để xem thế nào! Trước kia ta cũng góp “công” trong việc giết người của Võ Đang, sự trả thù này không thể một mình đệ gánh được!” Nói rồi nhìn Diệp Thiên Vân nửa đùa nửa thật.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy biểu hiện của Trần Mễ La cũng hiểu được ẩn ý trong đó, Trần Mễ La từ ngày thoát được hẳn rất hận Võ Đang, nghe có chuyện bèn chạy như bay đến! Con người này cái gì cũng không sợ, chỉ sợ không làm được! Rõ ràng là có ý muốn gây sự với Võ Đang!

Diệp Thiên Vân không muốn liên thủ với Trần Mễ La, vì ân oán của Trần Mễ La với Võ Đang quá sâu đậm, tuy sự giúp đỡ của Trần Mễ La là tốt nhưng chắc chắn về sau sẽ khó đối mặt với Võ Đang rồi.

Diệp Thiên Vân hiện không rõ thái độ của Võ Đang, muốn đánh để sau này không gây rắc rối nữa hay muốn hẳn chết mới hả dạ!

Trần Mễ La dường như nhìn ra sự lo lắng của Diệp Thiên Vân, bèn không cợt nhả nữa mà ăn nói nghiêm túc hơn: “Cậu làm mất mặt Võ Đang, họ nhất định không cho qua, sẽ phải cho cậu một bài học! Tôi ở Võ Đang hàng chục năm nay, tôi thừa biết! Nếu họ bắt được cậu thì chỉ có đường chết, không giống tôi, chỉ bị giam mãi tận núi Võ Đang!”

Nhìn sự ngạc nhiên của Diệp Thiên Vân hẳn cười: “Nếu không tin thì đợi đến hôm đấy xem ai đoán đúng!”

385. Chương 386: Liên Thủ

Càng hiểu về đối thủ thì tính mạng càng được bảo toàn: “Trần đại ca, đại ca ở Võ Đang bao nhiêu năm, nội bộ Võ Đang như thế nào?”

Trần Mễ La nghe Diệp Thiên Vân nói vậy, trong mắt thoáng qua sự tán thưởng, rồi trầm ngâm nói: “Võ Đang kì thực phân làm hai bộ phận trong ngoài, cũng giống như các môn phái võ lâm khác. Nhưng nội bộ Võ Đang có Trưởng luật, Trưởng lễ, Trưởng võ, Đan đạo, 4 điện lớn, và Y học điện, ngoại sự điện, Thăng tiên điện! Gọi chung là Thất Đại Điện!

Diệp Thiên Vân nghe những cái tên này, lại tưởng tượng đến những địa hình lúc trước đã từng quan sát được xem có tương thích không, bèn ngẫm gật đầu, ít nhất những cái tên mà Trần Mễ La nói cũng khớp với những điện lớn ở Võ Đang! Liên đợi Trần Mễ La giải thích kĩ càng tiếp.

Lúc này Lí Thiên Kiều lại bưng trà từ bếp lên, tươi cười với hai người: “Hai người uống trà trước đi, tôi lên tầng xem Tiêu Hùng thế nào!” Nói rồi nháy mắt với Diệp Thiên Vân, sau đó lên lầu.

Trần Mễ La ném trà, sau đó nói điềm đạm: “Điện Trưởng luật là điện đầu tiên, phụ trách an toàn cuộc sống hàng ngày của Võ Đang, còn có hình phạt nữa!

Mà điện Trưởng lễ lại tuyên truyền lễ nghĩa, tinh thông kinh giới, chủ trì lễ tế, lễ nhập môn, điện trưởng võ lại là đất của võ học, điện đan đạo xuất phát từ một nhánh của đạo gia, chuyên nghiên cứu các loại đan dược!”

Diệp Thiên Vân nghe rất chăm chú, cơ hội để mở rộng tầm mắt như vậy không nhiều, nghĩ ngoại sự điện và y học điện thì khỏi nói cũng biết: “Vậy thăng tiên điện là nơi như thấy này?”

Trần Mễ La nhìn Diệp Thiên Vân mới nói đầy nghi hoặc: “Thăng tiên điện chính là viện dưỡng lão của Võ Đang, giống như hậu sơn của Hình Ý môn đó!”

Diệp Thiên Vân trong lòng đầy kinh ngạc, không ngờ Võ Đang lại có nơi như vậy, hỏi với giọng hiếu kì: “Vương Sư Đình là chấp sự Trưởng luật, vậy có được coi là người của thăng tiên điện không?”

Trần Mễ La lắc đầu: “Thăng tiên điện toàn những đời đệ tử thứ 14, ta và Vương Sư Đình là đời đệ tử thứ 15, sao mà vào được! Võ Đang có quy định, nếu toàn bộ đời trước đều qua đời không còn ai thì đời sau sẽ đủ tư cách để vào! Thực ra nhìn hai chữ thăng tiên là cũng biết, đến thăng tiên điện rồi coi như là chỉ đợi ngày chết mà thôi! Bọn họ không can thiệp vào chuyện của Võ Đang, trừ phi có chuyện lớn, còn không bao giờ can thiệp!”

Diệp Thiên Vân thấy giống như mây mù vừa tan vậy, thỏa nào võ lâm đều đánh giá cao Võ Đang với Thiếu lâm, thì ra Võ Đang có thực lực như vậy! Vội hỏi: “Ồ Võ Đang chuyện gì mới là chuyện lớn?”

Trần Mễ La cười tíu mắt lại, nói với Diệp Thiên Vân như nói với tri kỉ vậy: “Trừ phi Võ Đang có nguy cơ không thoát được, bọn họ mới lộ mặt! Đệ tử đời thứ 14 của Võ Đang mới thực sự mạnh, đừng nhìn vào tuổi thọ mà coi thường họ. Thực lực của họ rất khó đoán! Nhưng chúng ta nếu có cơ hội, nhất định phải mời mấy lão quái ấy ra, xem xem bản lĩnh của họ lớn đến đâu!”

Diệp Thiên Vân nhìn Trần Mễ La không nói nhưng dạ dày như tiêu hóa những gì hắn vừa nói vậy, thực lực của Võ Đang lớn đến vậy, không phải loại đối thủ dễ đối phó như Hình Ý môn hay Bát Cực môn

Trần Mễ La uống một hơi hết tách trà: “Võ Đang thực sự không đáng sợ, dạo này ta có hai người bạn cũng muốn đến Bằng Thành, họ vốn không có thiện cảm với Võ Đang, không chừng lại có lợi cho chúng ta trong thời điểm này! Cậu đừng lo lắng quá, chỉ cần chúng ta còn sống thì sẽ không để cho Võ Đang được yên!”

Diệp Thiên Vân chợt hiểu tại sao Trần Mễ La không đến Bằng Thành ngay mà lại đi thăm bạn, chắc là muốn kéo thêm cả mấy người đó cùng đối phó với Võ Đang! Cũng căn bản là hắn có thù quá sâu với Võ Đang!

Tuy Diệp Thiên Vân không có thiện cảm với Võ Đang nhưng cũng không có thiên kiến gì hết! Các môn phái trong giang hồ, chẳng có môn phái nào là tốt hoàn toàn cả, cũng chẳng có môn phái nào độc ác! Bọn họ chẳng qua vì lợi ích của mình mà đấu tranh mà thôi.

Thiện phi thiện, ác phi ác! Đây là quan điểm hình thành trong võ lâm! Võ Đang lấy Tiêu Sắt thể mạng chẳng qua là vì lợi ích của mình mà thôi!

Quan điểm và mục tiêu của hắn và Trần Mễ La căn bản là không giống nhau, bây giờ chỉ nên nằm im quan sát mà thôi. Nếu Võ Đang thực sự muốn hắn chết, vậy hắn sẽ không ngần ngại đi vào doanh trại của Trần Mễ La. Bị phanh thây, vậy cũng chẳng có gì đáng nói, phải chết thì chết, tuyệt đối không để tình cảm nứu kéo!

Hắn cứu Tiêu Sắt không có gì là sai, giết hai vị tông sư chẳng qua là vì bảo toàn tính mạng, dù gì thì Võ Đang chỉ đã thương Trương Lượng là đã để cho một đường sống rồi, vì hai bên đều có cái lí của mình, chưa đến thời khắc phải dùng đến chiêu bài cuối cùng.

Lúc đó chiếc đồng hồ điểm một tiếng, Trần Mễ La nhìn lên, đứng dậy vỗ tay nói: “Hôm nay huynh đệ chúng ta gặp nhau thể thôi, lát nữa tôi còn có vài người bạn, nếu không đi ngay thì không kịp mất! Tôi ở tập đoàn Bát Đạt, nếu có chuyện gì đến đó tìm tôi!”

Diệp Thiên Vân đứng dậy tiễn Trần Mễ La ra tận cửa, đến khi Trần Mễ La khuất bóng mới quay vào. Hắn vào trong nhà rồi chả để tâm đến Lí Thiên Kiều, thay quần áo rồi vào phòng luyện tập lại tiếp tục tập Kim Chung Trác!

Càng tiến xa trong võ lâm, hắn càng cảm thấy sợ hãi. Giới võ lâm không nói chuyện tư chất, không nói thân phận, chỉ quan tâm đến thực lực, chỉ có thực lực mới có quyền nói, nếu không chỉ là bước đệm cho người khác mà thôi! Muốn đứng vững trong võ lâm thì phải ác, chính là cái nhân tiền hiền quý, nhân hậu tao tội!

Diệp Thiên Vân tuy nổi bật trong lớp trẻ, nhưng có mấy ai biết những nỗi đau mà hắn đã phải trải qua, không có ngày nào vì chuyện khác mà không tập luyện, mười năm nay ngayf nào cũng thế, không ngừng tập luyện nâng cao bản thân mình!

Hôm sau tỉnh dậy hắn vào phòng khách nhìn thấy Lí Thiên Kiều bèn chào hỏi một câu!

Đây là lần đầu tiên từ khi Diệp Thiên Vân xa Hứa Thanh mà Lí Thiên Kiều gặp hắn một mình bèn đùa cợt: “Thiên Vân, bạn gái cậu đâu rồi?”

Không nói thì thôi, nói đến Diệp Thiên Vân lại thấy hụt hẫng. Ngày hôm qua gọi bao cuộc điện thoại đều tắt máy. Không biết lúc nào mới liên lạc được với cô ấy, cười gượng đáp: “Về nhà có việc rồi!”

Lí Thiên Kiều hưởng thụ ánh mặt trời trong đại sảnh, ánh mặt trời chiếu vào khiến da mặt thấy ngứa ngứa, khiến vẻ đẹp của cô càng lung linh hơn, làm nổi lên thân hình kiều sa, chiếc áo sơ mi trắng, còn có chiếc quần bó sát làm lộ rõ vẻ đẹp của thân hình cô.

Là con gái có thể phong lưu chút, thông minh, mạnh mẽ, tức trí đa mưu... nhưng có một thứ nhất định phải có, đó chính là sự dịu dàng, lúc này là lúc sự dịu dàng của cô biểu hiện rõ nhất.

Diệp Thiên Vân có phần thất thần, nhưng đó chỉ là khoảnh khắc, lại nghĩ đến việc Ứng Lão Long nhờ cô ấy hẳn hỏi: “Sư tử, bức thư của Ứng sư tổ nên tranh thủ lúc đệ có thời gian đưa cho đệ đi, hai ngày nữa có khi đệ không còn sống nữa ấy chứ!”

Lí Thiên Kiều dường như quên mất chuyện này, vỗ nhẹ trán nói: “Ài! Cậu không nói tí nữa tôi quên mất! Hôm qua định đưa cho cậu thì cậu bị bạn đưa đi mất! Nói rồi nhìn Diệp Thiên Vân với ánh mắt của tiểu hồ li, sau đó sau đó rút trong túi ra một bức thư, hiển nhiên đã có chuẩn bị!

Diệp Thiên Vân không để ý đến cô ấy, chỉ nhận lấy bức thư, xé vội phong bì ra, bên trong chỉ có một tờ giấy mỏng dính, mở ra bên trong chỉ có vài chữ “lời hứa”, “Võ Đang”, “thập ngũ đại Hoắc Sư Đồng”, còn lại chẳng có gì

Diệp Thiên Vân xem xong bỏ vào gạt tàn đốt luôn, tờ giấy chốc lát đã thành tro bụi, hẳn đã từng hứa với Ứng Lão Long là đi sĩ nhục một người, mà hôm nay nhận được tên người này cũng coi như đã ném đi được một hòn đá. Hắn không quen biết Hoắc Sư Đồng, xem ra chuyện này luôn nằm ngoài dự định của hắn.

Diệp Thiên Vân không biết hắn có ân oán gì với kẻ kia không, và hắn cũng không muốn biết! Chuyện này hoàn toàn có thể coi như là nhận lời làm hộ người ta, mà đối phương cũng có một thứ để trao đổi, coi như không ai nợ ai!

Lí Thiên Kiều muốn xem bức thư đó, ai ngờ đã bị Diệp Thiên Vân đốt mất, bèn thăm dò Diệp Thiên Vân: “Thiên Vân, Ứng Lão Long nói gì?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu thở dài: “Cũng không có gì, chỉ là dặn đệ giữ gìn sức khỏe, chăm chỉ luyện tập hơn, không được làm lỡ đại cuộc!”

Lí Thiên Kiều nghe vậy liền tỏ ra giận dữ ra mặt, cuối cùng không nhịn được nói: “Cậu muốn lừa người khác cũng phải tìm một cái lí do hợp lí chứ, thế này thì chết đi sống lại tôi tin sao được! Nói rồi tức giận thở phì phò, dường như cảm thấy cái áo sơ mi quá ngọt ngào, cô cởi bớt một cái cúc ra, sau đó tiến gần đến Diệp Thiên Vân giận dữ quát: “Thiên Vân, thành thật khai báo ngay!”

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn thấy làn da trắng trước ngực cô liền ngại ngần quay mặt đi, ai ngờ lại nhìn thấy trang sức cô đang đeo trên cổ! Hắn định thần nhìn lại, nhìn hai mắt rồi ngấm kĩ lại dung nhan cô.

Thấy Diệp Thiên Vân nhìn mình chằm chằm như vậy cô tự nhiên thấy nóng ran lên mặt: “Cậu nhìn cái gì!”

Đó là bởi vì trang sức mà Lí Thiên Kiều đang đeo chính là hình chìa khóa nhỏ màu bạc!

386. Chương 387: Giải Tán Hình Ý Môn

Lí Thiên Kiều cho rằng Diệp Thiên Vân đang tận dụng cơ hội, do tính cách của nữ nhi nên càng tức giận hơn, muốn tát hẳn một cái để đời, nhưng phản ứng thứ hai đã ngăn cô lại, cô quen Diệp Thiên Vân lâu rồi, không phải là cái kiểu yêu thầm trộm nhớ gì!

Lí Thiên Kiều lùi lại hai bước, sau đó đóng cúc áo lại, vẫn chưa nguôi giận: “Diệp Thiên Vân, cậu làm gì vậy?”

Diệp Thiên Vân đang suy nghĩ thì bị câu nói của Lí Thiên Kiều làm tỉnh lại, hai mắt vẫn dán vào Lí Thiên Kiều, xua tay để Lí Thiên Kiều yên tâm: “Sư tử, đệ không có ý gì đâu, chỉ muốn hỏi xem chiếc vòng của sư tử mua ở đâu thôi, đẹp thật đấy!”

Lí Thiên Kiều chẳng hiểu gì cả, cúi đầu nhìn chiếc vòng của mình, cảm thấy khá kì lạ: “Cậu hỏi làm gì? Cái này tôi có lâu lắm rồi!” hai mắt dán vào Diệp Thiên Vân xem hắn có nói dối không.

Diệp Thiên Vân vừa nhìn thấy bộ dạng đó của Lí Thiên Kiều, phát hiện ra Lí Thiên Kiều giống cô gái đó lạ kì, nhưng gương mặt thay đổi rất nhiều. Lần trước ở nhà giáo sư thấy rất quen nhưng không nhớ ra nổi.

Bây giờ mới để ý là quả nhiên rất giống, có điều lúc đó đã bị giáo sư đánh lạc hướng, vì ông ấy nói là con gái ông ấy tên là Vương Manh Manh, Diệp Thiên Vân không hề liên tưởng đến Lí Thiên Kiều.

Nay nghĩ kĩ có khi hai người đúng là cha con.

Vương Cửu Vân từng nói là con gái ông tức giận qua mà bỏ đi, nếu Lí Thiên Kiều thực sự là con gái ông ấy thì lúc này nhất định không muốn gặp ông ấy. Hơn nữa Lí Thiên Kiều muốn tìm cha thì chỉ cần lợi dụng các mối quan hệ của Hình Ý môn là tìm ra được.

Nghĩ tới đây, bèn nghĩ ra một lí do, nói với giọng tiếc nuối: “Sư tử, đệ muốn tặng Hứa Thanh một món quà sinh nhật, vẫn chưa biết mua gì, hôm nay thấy chiếc vòng của sư tử thật đặc biệt!”

Lí Thiên Kiều bán tín bán nghi nhìn hắn, sau đó trân trọng mâm mê chiếc vòng, nói với giọng nhỏ mọn: “Cái này không cho cậu được, nó quan trọng với tôi lắm!”

Diệp Thiên Vân trông bộ dạng Lí Thiên Kiều, bèn nghĩ đến tấm ảnh đó, lúc này trông hia người thật giống nhau liền cố ý nói: “Quan trọng vậy sao? Bạn trai tặng tí à?”

Lí Thiên Kiều không biết làm sao lại biến thành người như vậy, cắn răng nói: “Diệp Thiên Vân, tôi hận không thể cho cậu hai cái tát! Đây là kỉ vật duy nhất của người mẹ quá cố của tôi!”

Diệp Thiên Vân đã biết cái cần phải biết, biết là trong lòng ai cũng có một nơi mà không ai chạm tới được, vội vàng đứng dậy thành thật xin lỗi: “Xin lỗi, đệ chỉ đùa vậy thôi, không biết nó lại quan trọng với tri như vậy!”

Lí Thiên Kiều như bông hoa xấu hổ co lại, khiến cô ấy có gồng lên cũng không có cách nào nở ra, chỉ muốn tìm cái gì đó để trút giận.

Diệp Thiên Vân đem chuyện của Vương Cửu Vân ra so sánh với chuyện của Lí Thiên Kiều, để xác nhận xem hai người có phải cha con không: “Sư tử, tí vào Hình Ý môn khi nào? Là từ nhỏ hay lớn lên mới vào?”

Lí Thiên Kiều vốn muốn mặc hắn, nhưng cảm thấy không hay lắm, bèn trả lời không vui vẻ lắm: “Không phải, 14 tuổi tôi mới đến Hình Ý môn!” nói rồi giận dỗi bỏ đi, mặc kệ Diệp Thiên Vân.

Lí Thiên Kiều tuy xinh đẹp nhưng vẫn có vẻ cứng cáp của con nhà võ! Tuy điều kiện rất tốt nhưng trong môn phái vẫn bị gọi là bà cô, luôn bị chê cười vì điều này.

Diệp Thiên Vân thấy cô ấy bỏ đi thì tức cười, nếu cô ấy đúng là con của giáo sư thì cô ấy càng đúng là sư tử rồi.

Buổi tối ngày thứ ba trước khi quyết đấu, nhà Diệp Thiên Vân lại có khách, mà số lượng không nhỏ, đều là người của Hình Ý môn, điều này làm hắn cảm thấy bất ngờ.

Tiêu Sát từng gọi điện cho hắn, sau đó lại chẳng có liên lạc gì. Diệp Thiên Vân cứ cho rằng Hình Ý môn sẽ không đến, không ngờ không những có Tiêu Sát mà còn có một nhân vật lớn nữa, đó là Vô Vi đạo sư! Đi cùng còn có Trần Bình Đức, và Mạc Hổ của Trung phái nữa.

Diệp Thiên Vân mời họ vào nhà, đối với hắn, cho dù những người này đến đây với mục đích gì thì ít nhất cũng có thiện chí! Bọn họ không vì đối phương là Vô Đang mà thay đổi, ít nhất vẫn đứng về phía mình.

Mà cảm động nhất là Vô Vi đạo nhân cũng đếnm còn có Tiêu Sát đến cùng đối diện với khó khăn cùng hắn.

Mấy người ngồi lại với nhau, ánh mắt của Vô Vi đạo nhân hướng vào Diệp Thiên Vân, tràn đầy niềm vui.

Không biết có phải do gặp lại hắn hay không, ông ta nhìn 1 lượt, sau đó mới nói: “Thiên Vân, ta nghe chuyện của con, lần này đến cũng do chuyện của Vô Đang, thái độ của Hình Ý môn thế nào ta không biết, nhưng mấy lão già chúng ta thì không thể ngồi yên được!”

Diệp Thiên Vân đứng dậy hành lễ: “Đa tạ sư thúc quan tâm, nhưng tuổi tác của người đi xa như vậy con thật không yên tâm!”

Vô Vi đạo nhân cười ha ha, khoát tay với Diệp Thiên Vân, quan hệ giữa chúng ta làm gì có xa gần, những ngày không gặp con ta thấy vô vị lắm, nhớ tới những lúc cùng con luyện công!”

Lúc Vô Vi đạo nhân nói, mọi người đều yên lặng lắng nghe, trước mặt lão tổ tông, những người này không có quyền phát ngôn, nhưng Trần Bình Đức, còn có Mạc Hổ, thậm chí cả Tiêu Sát đều ngạc nhiên về quan hệ của họ!

Sự tồn tại của những vị tông sư trước nay chưa ra khỏi núi đã được thần thánh hóa! Vô Vi đạo nhân nói chuyện thoải mái với Diệp Thiên Vân như vậy, cũng đủ thấy quan hệ của hai người tốt thế nào, Trần Bình Đức và Mạc Hổ vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

Diệp Thiên Vân cười, thực ra Vô Vi đạo nhân rất tốt với hắn, đã truyền lại Hổ Hình cho hắn, hắn có thể cảm thấy sự chân thành của Vô Vi đạo nhân. Huống hồ hắn là truyền nhân duy nhất của Vô Vi đạo nhân, quan hệ lại càng gần bó hơn.

Vô Vi đạo nhân nói đến đó thì thấy ngại khi nói chuyện trước mặt nhiều hậu bối thế này, bèn tự nói với mình: “Ta muốn nghỉ ngơi trước đã, các con nói chuyện đi!”

Lí Thiên Kiều thấy Vô Vi đạo nhân đi cũng đi theo, lập tức cung kính nói: “Phòng đã chuẩn bị rồi, mời sư tổ đi theo con” Nói rồi hai người đi khuất tầm mắt của mọi người.

Lúc này chỉ còn lại mấy người, họ mới thở phào, sự có mặt của Vô Vi đạo nhân khiến họ cảm thấy áp lực.

Tiêu Sát nhìn Diệp Thiên Vân giới thiệu: “Lần này đến toàn người của Trung phái, Trần Bình Đức sư đệ, hai người gặp nhau rồi! Đệ ấy chuyên lo chuyện xảy ra ngoài môn phái! Còn Mạc Hổ sư đệ, đến đây đại diện cho Trung phái, chuyện Trương Lượng bị đả thương lần này suy cho cùng cũng là chuyện của chúng ta!”

Diệp Thiên Vân biết Tiêu Sát muốn giúp hắn một tay, vì vậy chấp tay nói: “Lâu rồi không gặp! Đa tạ hai vị sư đệ đã đến Bằng Thành, Trương Lượng và Thạch Thanh Sơn vốn là đồ đệ của ta, nhưng đó là lúc họ chưa ra nhập võ lâm. Bây giờ muốn đi con đường khác, ai ngờ chưa được mấy ngày đã xảy ra chuyện!”

Trần Bình Đức chấp tay đáp lễ: “Tiểu sư đệ, chúng ta đâu cần khách sáo!”

Mạc Hổ cũng rất lâu rồi không gặp Diệp Thiên Vân, cũng chấp tay nói: “Tiểu sư đệ, chúng ta tuy từng có hiểu lầm, nhưng đó là chuyện đã qua! Đã đắc tội rồi, vẫn mong được tha thứ!”

Diệp Thiên Vân tuy mất tâm mất tích ở Hình Ý môn nhưng không ai dám coi thường hắn. Thực lực của hắn thế nào, những chuyện hắn làm thiên hạ ai cũng biết. Tông sư của Võ Đang đều bại dưới tay hắn, làm gì có ai dám gây khó dễ cho hắn!

Tiêu Sát thấy mọi người đều hòa hảo cùng vui lây, hắn kéo Diệp Thiên Vân lại gần, đi thẳng vào chuyện chính: “Nếu tin tức không sai thì lần này chúng ta sẽ vất vả đây!”

Diệp Thiên Vân mấy ngày nay suy xét chuyện này. Theo lí mà nói, hắn và bọn Thạch Thanh Sơn không còn quan hệ gì, nguyên do đều ở Hình Ý môn, nhưng mối quan hệ giữa người với người đâu đơn giản vậy.

Hắn và bọn họ vẫn có tình nghĩa, hơn nữa từng là sư đồ! Quan trọng nhất là chuyện này đã lộ ra một sự thật, Võ Đang sai người đả thương Trương Lượng là muốn nhắm vào hắn! Mà hắn ban đầu muốn cứu Tiêu Sát nên mới có cơ sự này! Mà Tiêu Sát lại là người của Hình Ý môn!

Hắn, Tiêu Sát, Thạch Thanh Sơn có mối quan hệ dây mơ rễ má lằng nhằng, muốn chặt cũng không đứt: “Phái chủ có muốn lộ diện vì mấy người này không?”

Những người có mặt không muốn nói, nhưng Hình Ý môn chỉ có tam đại đệ tử, hiển nhiên muốn giải quyết chuyện này êm đẹp.

Sắc mặt Tiêu Sát có phần khó coi, nhưng vẫn nói: “Hình Ý môn vừa yên bình trở lại, hơn nữa...”

Diệp Thiên Vân không phải không biết, nhưng hắn không thể chấp nhận chuyện rút đầu rút cổ này mãi, chuyện lần này cũng thế, bình tĩnh hơn hắn nói: “Hình Ý môn không muốn ra mặt vậy còn nhận đệ tử làm gì, giải tán đi có phải tốt hơn không?”

Mấy người nghe xong mà mặt tái đi!

387. Chương 388: Dây Dưa Không Rõ

Nhưng đối phương lại là Diệp Thiên Vân, không ai nói cái gì, cũng không ai định phản bác ! Đầu tiên việc này cũng không phải Diệp Thiên Vân giảng đạo lý, mà sự thật thì Hình Ý môn có lỗi với hắn, chẳng trách người ta lại nói những lời này.

Sắc mặt của Mạc Hổ và Trần Bình Đức đều hiện lên vẻ tinh ranh, cùng trầm mặc không nói lời nào. Bọn họ bất quá chỉ là kẻ bị sai khiến, quyết sách thế nào cũng chẳng có liên quan gì. Hơn nữa hai người cũng hiểu rõ, Diệp Thiên Vân những lời nói này không phải nói với chúng, mà đích thị công kích trực tiếp Tiêu Hùng!

Loại chuyện này đối với bọn họ mà nói không phải có thể tham gia được, bởi vậy nên tránh xa thì hơn.

Sắc mặt của Tiêu Sát có chút khổ sở, liền quay sang liếc một cái hai người Trần Bình Đức và Mạc Hổ, hai người liền đứng dậy đi ra ngoài. Nhìn thấy bọn họ đi rồi có phần khó xử nói :” Tiểu huynh đệ, chuyện này là do Hình Ý môn chúng ta không có năng lực, nhưng cái này cũng có nỗi khổ tâm, không thể trách Hình Ý môn được !”

Diệp Thiên Vân cũng không phải nhằm vào Tiêu Sát, chỉ là nhìn không quen cách làm của Hình Ý môn, dàn xếp ổn thỏa không sai, thế nhưng tiến hành cùng lúc thì...

Hắn chậm chậm ngồi xuống so fa, bình tĩnh nói:” Tôi biết chủ phái muốn tôi tiếp nhận chuyện của Trương Lương, sau đó một mình đối mặt với Vô Đang. Đây đều là cách làm của hắn. Hình Ý môn không được để bị tổn thất, bởi vì đây đúng vào thời kì phát triển tốt nhất. Ta Diệp Thiên Vân dù sao lưng đã bị đeo tiếng xấu giờ cũng chẳng quan tâm thêm một cái hay không! Thôi một bước mà nói coi như là đã bị Vô Đang giết chết, bất quá cũng chỉ là một đệ tử của Hình Ý môn, cũng không tổn thất gì cho cam ! Huống hồ Hình Ý môn còn có con đường sống!”

Tiêu Sát nghe đến đó thì lại vô cùng khổ sở, thẳng thắn nói:” Tiểu huynh đệ, phái chủ không phải là không nghĩ cho cậu, mà do Hình Ý môn chúng ta không thể là đối thủ của Vô Đang, coi như là khởi đầu và kết quả như nhau sao ! Huống hồ phái chủ không phải là không giúp cậu. Cậu xem Vô Vi sư thúc tổ chính là do phái chủ bảo ta mời!”

Tiêu Sát nói đến đây không khỏi kích động:” Tính mạng ta là do cậu cứu, Vô Đang tìm đến cậu, tôi nguyện cùng cậu tiến lùi. Nếu như có tam trường nhị đoản, kiếp sau sẽ lại báo đáp ân tình của cậu !”

Diệp Thiên Vân thật sự tìm đến Hình Ý môn cũng không dễ nhưng nhìn thấy thần sắc của Tiêu Sát, cũng biết những lời nói hôm nay nói cũng không được nữa. Người mà hắn cứu tại Vô Đang là Tiêu Sát, hết lần này tới lần khác sau khi cứu người, Hình Ý môn muốn hắn gánh trách nhiệm này, cứ nghĩ tới đây tuy không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể tạm thời trấn tĩnh lại.

Tiêu Sát nhìn thần sắc của Diệp Thiên Vân, biết hắn niệm tình bạn bè, bèn nói:” Tiểu huynh đệ, nếu muốn trách thì lúc đầu phải trách tôi! Hôm nay cũng lại làm phiền cậu!”

Diệp Thiên Vân thở dài. Ngược lại còn cười nói :” Nếu như Vô Đang đến tìm. Vậy thì cậu ở đây cũng không tốt. Những lời phải nói tôi đã nói hết rồi, chuyện này tôi tự gánh chịu. Không phải là vì Hình Ý môn, mà là mấy từng người đã từng là đồ đệ!” Nói xong cũng không để ý tới Tiêu Sát liền lên tầng.

Tiêu Sát nhìn theo Diệp Thiên Vân, trong lòng cũng không rõ cảm xúc gì, vậy là Hình Ý môn có lẽ đã tránh đủ một kiếp. Thế nhưng về sau sẽ thiếu mất một Diệp Thiên Vân, không biết là phúc hay là họa...

Diệp Thiên Vân lên trên tầng, gõ cửa phòng của Vô Vi đạo nhân, sau đó vào bên trong, phát hiện Vô Vi đạo nhân đang cầm một quyển sách đọc say sưa.

Vô Vi đạo nhân nhìn thấy hắn tới, liền bỏ quyển sách xuống, vỗ vào cái ghế bên cạnh nói :” Thiên Vân, lại ngồi đây, công phu của con gần đây tiến bộ ra sao rồi?”

Diệp Thiên Vân gật đầu, Vô Vi đạo nhân không có nhắc tới ân oán với Vô Đang, mà chỉ nói rõ bất kể ra sao thì cũng đều đứng về phía hắn, thẳng thắn nói :” Toàn Hổ Hình, con trong lúc giao thủ đã có thể vận dụng thành thực !”

Vô Vi đạo nhân nghe đến lời này, hiển nhiên là dị thường mừng rỡ, không ngừng nói :” Vậy quá tốt, quá tốt ! Học với hành là hai mặt, học tốt không có nghĩa là hành được, hành tốt ! Công phu đích thực còn cần phải vận dụng cùng tôi luyện. Con có thể đạt đến trình độ này, cũng không uổng công ta truyền cho con!”

Nói đến đây, dường như nhớ tới vài chuyện, sắc mặt có chút kích động nói :” Thiên Vân, Ngũ Vĩ lần trước đưa cho chúng ta La Hán đan, nói là con nhờ ông ta đưa cho mấy lão già chúng ta ?”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy Vô Vi đạo nhân có vẻ mặt thế này. Đan dược này không phải là tặng không. Phải biết rằng Vô Vi đạo nhân, sự từng trải nhiều không kể xiết, trên thế gian này vật có thể làm ông ta động lòng thực không nhiều. Ý niệm trong đầu vừa chuyển liền gật đầu nói:” Phương thuốc này là do con may mắn mà có được, bèn biếu tặng mấy vị sư thúc tổ dùng thử, không biết là có tác dụng hay không !”

Vô Vi đạo nhân gật đầu tán thưởng không ngừng nói :” Thiên Vân con thật có tâm! Mấy người chúng ta với phương thuốc này từ lâu đã nghe tiếng, chỉ là không có duyên mà gặp thôi. Không ngờ là con đi Vô Đang lấy được vật quý báu này, đối với chúng ta thì tác dụng rất to lớn ! Bọn họ mấy lão quái đều vui mừng khôn xiết !”

Tiếp đó liền thở dài:” Đan đạo của Vô Đang vẫn là chính tông, đặc biệt là La Hán đan, đối với việc ức chế sư lão hóa của cơ năng thân thể thật có tác dụng rất lớn!”

Diệp Thiên Vân nhớ tới Trần Mễ Lạp, tiện mồm nói :” Con ở Vô Đang có quen được một tiền bối, tên là Trần Mễ Lạp, nói là với người có chỗ thân quen !”

Vô Vi đạo nhân nghe đến ba chữ Trần Mễ Lạp sắc mặt không khỏi lộ vẻ cổ quái, ngay lập tức hỏi :” Con với hắn quen biết thế nào ?”

Diệp Thiên Vân nói rất chân thật :” Lúc đầu cứu Tiêu Sắt không ngờ Trần Mễ Lạp cũng bị nhốt trong lao, còn có cả Ngô Lập Sâm của Thái Cực môn, tiếp đó bèn thuận tay cứu luôn hai người đó !”

Vô Vi đạo nhân nghe những lời này thở dài một hơi, rồi đứng dậy nói :” Ngô Lập Sâm năm đó là phó môn chủ của Thái Cực môn, mà Thái Cực môn và Vô Đang có cùng nguồn gốc. Nhưng Ngô Lập Sâm người này không coi Vô Đang cùng gốc, hơn nữa lúc tại vị mười mấy năm còn làm tăng ảnh hưởng của Thái Cực môn lên bội lần, bước ra từ cái bóng của Vô Đang, sau đó đối nghịch với Vô Đang.

Còn Trần Mễ Lạp trong võ lâm tiếng ác rõ ràng ! Loại người này tâm tư rất phức tạp, hơn nữa ra tay rất thô bạo, lúc đó vô cùng hung ác, dưới tay hắn là không có đường sống ! Hắn lúc đầu học nghệ với Bát cực, sau đem nghệ vào Vô Đang, nhập môn đệ tử đời thứ 15, tập được một thân nội ngoại kiêm tu! Bị võ lâm trên dưới gọi là tàn sát đại nhân!

Sau đó dù làm những việc bản thân yêu thích, tựa hồ cùng đồng môn xảy ra chuyện không vui, đã đại náo Vô Đang ! Cuối cùng bị bốn vị sư hàng chữ Bối liên thủ mới bắt được! Ta với hắn cũng chả có giao tình gì, chỉ là 10 năm trước có một lần giao thủ thôi !

Diệp Thiên Vân nghe lại chuyện cũ này, lại thấy đúng là Trần Mễ Lạp. Ngoài việc ra tay hung ác, còn lại có vẻ không giống lắm. Với những chuyện cũ của hắn đây là lần đầu Diệp Thiên Vân nghe tới, Vô Vi đạo nhân cũng không lừa hắn.

Vô Vi đạo nhân nhìn Diệp Thiên Vân chậm rãi nói:“Con cứu hắn ta ra ngoài, đối với Vô Đang mà nói thì không phải là chuyện tốt, ta nghĩ bọn chúng tất sẽ không buông tha con đâu !”

Diệp Thiên Vân nghe những lời của ông ngược lại rất bình tĩnh, Vô Đang cũng chẳng có gì hơn người, nếu muốn đưa hắn vào chỗ chết, vậy thì hắn sẽ hạ quyết tâm kéo Mễ Lạp vào vòng chiến, đến lúc đó ai thắng ai bại cũng không nói rõ được ! Huống hồ Trần Mễ Lạp đã tự mình tìm đến cửa rồi !

Vô Vi đạo nhân sợ những việc đã nói với Diệp Thiên Vân có ảnh hưởng, bèn động viên:” Kì thực tiến vào trong võ lâm chỉ là thực lực mà thôi. Bất luận đối đầu kẻ nào, thực lực ra sao, là một võ giả, cần phải có tâm không sợ! Chỉ có vậy, mới đủ để rèn luyện, nhanh chóng trưởng thành! Gặp đối thủ cường đại không nhất định là chuyện xấu, ít nhất đối với người võ học thì mới có lợi ích.

Diệp Thiên Vân “à” lên một tiếng, vừa muốn trả lời, nhưng đúng lúc này điện thoại vang lên, liền tiến về phía Vô Vi đạo nhân thành lễ nói :” Sư thúc tổ người ở lại đây nghỉ ngơi, đợi con rồi sẽ đến thăm người.”

Vô Vi đạo nhân khoát tay áo, cầm quyển sách lên nói :” Đi đi không cần ngại ta!”

Diệp Thiên Vân ra ngoài cửa mới nghe máy, phát hiện là của Hứa Tình, trong nội tâm hơi kích động. Hắn nhận điện thoại vừa cười nói:” Hứa Tình, sao đi mà không từ giả ? Trong nhà xảy ra chuyện gì à?”

Hứa Tình đầu dây bên kia trầm thấp một vài giây, sau đó bất an nói :” Thiên Vân, Tiểu Tình không có chuyện gì, trong nhà cũng chẳng có chuyện gì. Chỉ là bố Tình tỷ rất nhớ Tình tỷ, vội vàng gọi về thôi !”

Diệp Thiên Vân không nghe ra được trong giọng nói của Hứa Tình có chút dị thường, nói :” Vậy bao giờ Tiểu Tình về đây?” Tuy Hứa Tình rời đi không lâu nhưng trong lòng hắn có chút lo lắng, chính là ” Ta ở đầu Trường Giang, quân vương ở cuối Trường Giang, ngày ngày không thấy vương quân, cùng uống chung nước Trường Giang.”

Bất kể tình cảm của Diệp Thiên Vân thế nào nhưng vừa đối mặt với tình cảm sâu đậm của Hứa Tình trong lòng không khỏi lo lắng.

Hứa Tình nghe xong không nói gì, trầm mặc lúc lâu mới áy náy nói :” Thiên Vân, cha Tiểu Tình tạm thời không cho Tiểu Tình tìm Tiểu Vân, cho nên trong khoảng thời gian này chỉ có thể ở nhà thôi !”

Diệp Thiên Vân nghe được những lời này mới từ những kỉ niệm tốt đẹp đi ra, hắn chỉ là nhớ đến Hứa Tình, liền cũng không liên lạc trong tình cảnh hiện tại. Cha Hứa Tình gọi về nhất định là nghe được một số chuyện.

Nghĩ tới đây, tâm cũng dần dần dịu lại, ít nhất Thiên Vân cũng không định để Hứa Tình bên cạnh cùng mình vượt qua hoạn nạn, hơi trầm ngâm nói :” Vậy Tiểu Tình ở nhà nghỉ ngơi nhiều nhé, qua mấy ngày nói chuyện sau !”

Hứa Tình nghe được Diệp Thiên Vân bình thản như vậy không khỏi la lên :” Thiên Vân, không phải Tình tỷ không nghĩ cho người, chỉ là phụ thân...”

Diệp Thiên Vân trong lòng cũng không trách Hứa Tình, cô ấy cũng có nỗi khổ tâm, ngữ khí có vẻ cao hứng nói :” Tiểu Vân minh bạch, Tình tỷ không cần phải nói, mấy ngày này cho dù Tình tỷ có ở Băng Thành, Tiểu Vân cũng không cách nào chăm sóc được, không bằng về nhà nghỉ hai ngày ít nhất cũng an toàn !”

Hứa Tình nghe vậy có phần nức nở nghẹn ngào, không ngừng giải thích nói :” Thiên Vân, Tiểu Tình rất muốn lưu lại cùng Tiểu Vân, biết đó, Tiểu Tình muốn cả đời ở bên cạnh Tiểu Vân !”

Diệp Thiên Vân tuy rất nhớ Tiểu Tình, nhưng lại không muốn bị tình cảm trói buộc, bởi vì từng giây từng phút của nguy hiểm đang tới gần, hắn không muốn làm mất thời gian, chuẩn bị đầy đủ, nghênh đón địch thủ tới gần !

388. Chương 389: Quyết Định Cuối Cùng

Tuy lúc ấy tình thế cũng rất bức bách nhưng mà Diệp Thiên Vân đối với hai người từ đáy lòng mà nói không có phản cảm nào.

Đến lúc này sự báo thù của Võ Đang đã tới, sau khi Bát Cực môn cung cấp tin tức đáng tin cậy, thì có thể nói, kẻ địch của Võ Đang lại trở thành đồng minh. Trần Mễ Lạp đối đầu Võ Đang đã thành bạn hữu. Không thể không nói Võ Đang là chất xúc tác có một tác dụng không nhỏ.

Tại tập đoàn Bát Đạt, Diêm Phong đang ngồi trong văn phòng, Diệp Thiên Vân trước tiên phải tìm đến hắn, sau một hồi không gặp, Diêm Phong có vẻ thanh nhàn hơn nhiều, không còn dáng vẻ bận rộn như trước nữa.

Diêm Phong nhìn thấy Diệp Thiên Vân tới, mặt mừng rỡ đứng dậy đón chào :” Thiên Vân lão đệ, nhớ cậu muốn chết đây, chúng ta rất lâu mới gặp nhau, cậu thật là không có suy nghĩ gì cả!”

Diệp Thiên Vân cười cười, Diêm Phong đối với hắn mà nói chính là chiếc chìa khóa mở con đường vào võ lâm, đã chỉ dẫn phương hướng cho hắn, lập tức rất khách khí đáp lại :” Diêm đại ca, tôi trong khoảng thời gian này cũng không có ở Băng Thành, cho nên cũng không tới thăm anh được, ha ha thời gian gần đây thế nào rồi ?”

Con mắt của Diêm Phong vô cùng âm trầm, cười rộ lên làm người khác cảm thấy hắc cũng không hiền đâu, ngược lại còn cho người ta có cảm giác nham hiểm, hắc mở cửa nói :” Vương Trắc Kỳ gần đây với tập đoàn chúng ta cùng chính phủ tiến hành hợp tác, nên rất bận! Đúng rồi, cậu hôm nay đến là có chuyện gì thế ?”

Diệp Thiên Vân nghe hắc nói đến tên Vương Trắc Kỳ, cũng biết hắc trong đó có ý tứ nào đó. Hắc cùng với công ty của Vương Trắc Kỳ đều dựa vào Diêm Phong, liền tiện thể nói :” chuyện của Vương Trắc Kỳ vẫn còn phải cảm ơn DIêm đại ca giúp đỡ nhiều. Sau này tất sẽ báo đáp ! Tôi hôm nay đến là muốn tìm Trần Mễ Lạp đại ca.”

Diêm Phong nghe được lời nói này quả nhiên cực kì cao hứng, gật đầu khách khí nói :” Chúng ta lúc này không cần nói những lời này, tôi bây giờ sẽ đưa cậu đi gặp Trần tiên bối.” Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Hắc biết Diệp Thiên Vân không thích quanh co lòng vòng. Do vậy liền vậy nhẹ Diệp Thiên Vân, hứa hẹn với Diệp Thiên Vân, điều này làm hắc rất mất hứng! Phải biết là Diệp Thiên Vân trong võ lâm thanh thế và địa vị đều rất lớn, sự hứa hẹn đối với những võ giả đỉnh cao có lúc thậm chí có thể mất mạng.

Có lẽ ở thế tục Diệp Thiên Vân còn có chuyện cần cầu trợ hắc, nhưng nếu như Diêm Phong trong võ lâm có gì phiền toái mà Bất Cực môn lại không thể xuất đầu thì như vậy Diệp Thiên Vân có tác dụng quá lớn !

Hai người đi tới trước cửa một căn phòng để nghỉ ngơi, bước vào Diệp Thiên Vân mới phát hiện đây là nơi luyện công. Nhìn tấm biển ngoài cửa bất quá chỉ là che giấu mà thôi. Qua hai gian phòng cuối cùng cũng gặp được Trần Mễ Lạp. Lúc này cùng với Trần Mễ Lạp còn có hai lão giả đang ngồi dưới đất tán gẫu, xem ra mấy người này đàm đạo thập phần hòa hợp

Diêm Phong từ khi bước vào phòng này khí thế cũng có chút biến đổi. Đi đến rất cẩn thận, xem ra hắc đối với Trần Mễ Lạp vẫn có chút kính sợ, bằng không tuyệt đối không có loại thái độ này !

Trần Mễ Lạp tựa hồ đang chỗ hào hứng chợt nghe được tiếng bước chân sắc mặt có phần không hay, nhưng thấy được Diệp Thiên Vân thần sắc lại lộ vẻ mừng rỡ.

Diêm Phong cúi thấp đầu, cũng không nhìn thấy ánh mắt của Trần Mễ Lạp, rất tôn kính nói :” Trần lão, hai vị tiền bối, Diệp Thiên Vân có việc cầu kiến !”

Trần Mễ Lạp đứng dậy nửa như cười lại không như cười, ý vị thâm thúy nói :” Lão đệ, cậu hôm nay làm sao tới vậy? Xem ra là đã có quyết định?”

Diệp Thiên Vân không biết nên trả lời hắc thế nào, hắc nhìn nhìn hai người trước mặt, hai người kia về tuổi tác so với Trần Mễ Lạp cũng già nua không kém. Trong đó có một người chỉ còn một mắt, hơn nữa còn không có một cái tai, tóc tương đương thưa thớt, giống như vừa trải qua một đại nạn. Người kia nói theo ngôn ngữ mạng thì có phần vượt qua bình thường chút ít, cũng chẳng có đặt trưng gì nổi trội.

Diệp Thiên Vân đánh giá hai người kia xong, mới cười nói :” À, khá tốt chẳng qua là muốn thương lượng với Trần đại ca một chút thôi !”

Trần Mễ Lạp vừa muốn nói, người một mắt ngồi bên cạnh hừ lạnh một tiếng, sau đó mắt nhìn Diệp Thiên Vân như muốn hắc chết ngay, có phần bất âm bất dương nói :” Diệp Thiên Vân? Đã sớm nghe nói đại danh nhưng mà khó gặp hôm nay thật đúng là có duyên !”

Diệp Thiên Vân cũng không nên giả bộ như không thấy hai người kia, ôm quyền về phía hai người, tương đối bình tĩnh nói :” Gặp hai vị tiền bối! Không biết xưng hô như thế nào !”

Người kia có tướng mạo tương đối bình thường tựa hồ rất có cảm tình với hắc, ôm quyền đáp lại :” Cái gì mà tiền bối với không tiền bối, quá khách khí rồi ! Lão phu Hoắc Minh Cách.” Nói xong tương đối thiện ý cười cười.

Diệp Thiên Vân hiểu rằng đây là dấu hiệu tốt, với tuổi của hai người này nếu làm gia gia của hắc thì hơi quá, đối với người lễ phép hắc cũng rất tôn kính.

Lúc này lão giả độc nhãn không thèm giới thiệu, có vẻ mắt mặt, mặt hướng lên trông vênh vào hung hăng !

Trần Mễ Lạp nhìn thấy tình hình này, liền đặt lên vai hắc hướng Diệp Thiên Vân nói :” Hắc con người tính tình bướng bỉnh, cũng là lão bằng hữu của ta, Lục Vệ Minh ! Quan hệ với Trạc Cước môn rất tốt, với cậu

thì hơi thái quá !”

Diệp Thiên Vân giật mình, Trạc Cước môn giống như ngủ đông, trong giang hồ mai danh ẩn tích, hẳn đối với một cước của Cổ Phàm chi sâu nhớ mãi không quên ! Nếu có cơ hội hẳn tuyệt đối sẽ không buông tha lúc trước ý thế hiệp người, chỉ có điều lúc Chân Vũ đại diện Cổ Phàm không nhượng bộ, điều này làm hẳn hơi bất đắc dĩ !

Trong võ lâm nhắc đến thực lực, mà không có thực lực thì phải nhận cái nhục vô cùng tận, đợi sau khi hẳn có thực lực, Trạc Cước môn chỉ có thành con chuột, như vậy thù oán ngày xưa mới có thể tiêu tan.

Trần Mễ Lạp hắc hắc cười hai tiếng, sau đó hào khí nói :” Vệ Minh lão ca, ông và Diệp Thiên Vân đều là bằng hữu của ta, các người lúc trước không có liên quan, như vậy đối địch có thể lí giải. Hôm nay có ta ở đây, vậy thì tự khắc sẽ hòa giải, gọi là một tiếng cười làm tiêu tan hận thù. Mà hai người cũng không phải là tử thù gì cả, đừng vì những chuyện khác làm tổn thương hòa khí, hôm qua không phải là chúng ta đã nói rồi à ?”

Lục Vệ Minh nghe xong liền trầm ngâm, sau đó nói :” Diệp Thiên Vân ta cùng với Cổ Phàm quan hệ không tệ, người cùng với hẳn động thủ ta không tán đồng, biết là hẳn cậy tiền bối ức người. Nhưng mặt khác, Trạc Cước môn cũng triệt để làm người mờ nhạt trong võ lâm! Người đồng thời cũng phế đi một tay hẳn! Cổ Phàm bây giờ không phải là Cổ Phàm của trước nữa, nhờ người giờ cao đánh khẽ, từ nay về sau tương kiến mới tốt !” Nói xong báo quyền xem như hai người gặp qua.

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn Lục Vệ Minh, trong lòng không vui lắm, nghĩ chỉ một câu mà bỏ qua Trạc Cước môn nào có chuyện dễ dàng vậy. Chính cái gọi là ” Tình sâu chỉ gian tiêu”, người đứng trong võ lâm, trong tay nào mà không có mạng người.

Mọi người đều là đạp lên đầu kẻ khác mà đi, muốn giết người tự nhiên phải có cảm giác bị người giết ! Hẳn không muốn tranh luận, đơn giản là người này đã lớn đầu rồi mà lại không thông suốt quy tắc võ lâm thật đáng buồn cười.

Trần Mễ Lạp thấy đôi bên thoáng chốc đã nhường bước, thở phào một hơi, cười nói :” Hai vị đều là bằng hữu do ta mời đến cả cùng đối phó với Võ Đang, sự không vui lúc này liền quên đi. Bây chúng ta có cùng một kẻ địch, hơn nữa lại ngay trước mắt !”

Diệp Thiên Vân tới đây cũng có tính toán của bản thân, hẳn không muốn Võ Đang quy hẳn với Trần Mễ Lạp là một, một khi đi vào chính là theo ác tính.

Cho dù Diệp Thiên Vân với Võ Đang rốt cục cũng tử chiến, tuyệt đối không phải là vì Trần Mễ Lạp mà là vì bản thân hẳn. Đó chính là nguyên nhân khiến hẳn có phần do dự với Trần Mễ Lạp.

Hẳn cũng tạm thời để sự không vui qua một bên, nói thẳng :” Trần đại ca, tôi đối với Võ Đang mặc dù không cảm tình nhưng cũng với chúng cũng không có thù hận trực tiếp, đơn giản là đã cứu sư huynh của tôi, trốn khỏi Võ Đang, tôi nghĩ đây cũng không phải là lí do cùng bọn họ không tử không xong. !

Trần Mễ Lạp nghe được lời nói của Diệp Thiên Vân liền rõ ràng mục đích tới đây của hẳn, hẳn lộ ra vui vẻ, nói trắng ra là có chút thưởng thức Diệp Thiên Vân, chợt chấp tay sau lưng rồi đi hai bước xoay người nói :” Lão đệ ta mình bạch ý của cậu, nhưng mà có lẽ cậu đã nhìn sự tình đơn giản đi rồi, thật ra cậu cứu ta chỉ là vì thuận tiện giữa chúng ta cũng không có quan hệ gì, điểm này Võ Đang rõ ràng nhất. Chỉ là Võ Đang đã hoành hoành võ lâm nghìn năm, ân oán giữa các người lớn nhỏ đều không là gì cả, cái mà bọn họ quan tâm chính là thể diện, uy tín của Võ Đang !”

Lục Vệ Minh ở bên cạnh cười lạnh phụ họa nói :” Võ Đang chính là đức tính kia đó, không thể dung nhẫn bất luận kẻ nào đi khiêu chiến với quyền uy của bọn chúng, chỉ cần người mạo phạm bọn họ thì kết cục là chết !”

Diệp Thiên Vân tâm chí kiên định. Hẳn sẽ không vì ý của hai câu nói mà lung lay, hơn nữa cái mà hẳn quan tâm không chỉ là những điều này.

Trần Mễ Lạp thấy Diệp Thiên Vân đang trầm tư ngay lập tức xen vào :” Như thế cũng tốt, tôi nghĩ không bằng để cậu xem sắc mặt Võ Đang rồi quyết định không muộn ! Đến lúc đó cậu phải đơn độc đối phó, xem xem bọn chúng rốt cuộc đối với cậu thế nào. Nếu như Võ Đang không tìm rắc rối cho cậu thì tôi cũng không

miễn cưỡng kéo cậu vào ân oán của tôi ! Nếu như bọn chúng không đạo lí, đến lúc đó chúng ta cùng đối phó Võ Đang !”

Diêm Phong ở bên cạnh nghe mà kinh sợ, Võ Đang đối với hắn mà nói là thánh đường của võ học, toàn là những lời nói to gan lớn mật ! Diệp Thiên Vân so với hừm xuất đạo muộn hơn nhiều, thế nhưng bây giờ trong võ lâm lại hô mưa gọi gió ầm ầm lên, chỉ biết âm thầm kêu lúc trước chọn lựa thật chính xác.

Diệp Thiên Vân thoáng nghĩ đến liên đồng ý lập tức gật đầu nói :” Vậy cảm ơn Trần đại ca!”

389. Quyển 2: Chiến Ý Vô Cùng – Chương 390: Dạ Chi Tự Khúc

Lúc này ánh trăng đang treo giữa không trung, ở dưới là ánh trăng mờ mờ và bóng đèn đường yếu ớt, giờ này đã có hơn 20 bóng người đang đứng ở trên cầu, những người này dùng màu đen là chủ đạo.

Bất cứ ai cũng không ngờ đến toàn bộ đều là đệ tử Võ Đang. Bốn vị tông sư Võ Đang dẫn hàng, những người còn lại thì ở sau lưng bọn họ, hiển nhiên là đang đợi Diệp Thiên Vân tới.

Triệu Sư Chiêu nhìn 3 vị sư đệ bên cạnh, có chút tiên phong đạo cốt nói :” Ba vị sư đệ, sư huynh đối với Diệp Thiên Vân rất có hứng thú, muốn đưa hắn về xem xem. Lát nữa nếu động thủ có thể bắt thì bắt, còn nếu hắn thật sự không thức thời, ta nghĩ chỉ có thể trách mạng hắn không tốt thôi !”

Tần Sư Bản mỉm cười, lắc người hai cái, mặt thoáng nghiêng nói :” Diệp Thiên Vân người này rất thú vị, nghe nói khổ luyện công phu của hắn đã đạt tới trình độ nhất định, đao thương không thương, chính cái này làm ta thấy có hứng thú, chẳng trách hắn đã nhiều lần chạy thoát, trên người chắc vẫn còn giấu gì đó. Đệ thật sự muốn xem nội gia quyền của Võ Đang đối với hắn rốt cuộc có tác dụng hay không !” Vừa nói, mắt vừa nhìn về phía xa, trong ánh mắt hiển lộ ra sự hưng phấn.

Chu Sư Thành đứng cuối cùng, ngược lại thần sắc có chút không vui, hắn liếc nhanh hai vị sư huynh, thần nhiên nói :” Kỳ thực lần này không muốn tới, chỉ bất quá hai vị sư huynh đã ra lệnh, cũng không thể ngay trước mặt phản bác lại bọn họ. Một kẻ Diệp Thiên Vân vậy mà phải có 4 người chúng ta tới đây, có thể thấy rất coi trọng hắn ! Sư Đẳng và Sư Minh cái chết của bọn họ tuy có liên quan tới hắn nhưng phải có chút may mắn ở bên trong !”

Trong lúc nói chuyện mấy đệ tử phía sau một tiếng động cũng không phát ra, có thể thấy quy củ của Võ Đang rất uy nghiêm.

Triệu Sư Chiêu nghe được Chu Sư Thành, lông mày xiết chặt trách mắng :” Sư đệ, người cũng không còn nhỏ nữa rồi, sao đối với chuyện này còn chưa rõ ! Võ sư Đẳng và Khương Sư Minh công phu so với người còn kém một chút. Nhưng hai người bọn họ thật muốn quyết sinh tử với người cũng chưa chắc không có cơ hội !”

Chu Sư Thành nghe được lời này, muốn phản bác nhưng lại không dám mở miệng, thần sắc vẫn còn chút không phục.

Mấy người vừa nói tới đây, từ đối diện đi tới hai người, dưới đèn đường mờ mờ, đại để chỉ thấy được hình dáng. Trong đó có một người tương đối già nua. Thân mặc đạo bào, trong đêm đen lại thêm vắng lặng. Hai tay để phía sau lưng, đi tới làm cho người ta có cảm giác như đang lướt trên mặt đất.

Còn người kia nhìn chính trực tráng kiện, thân hình cao lớn có góc cạnh rõ ràng, đầu hơi cúi xuống làm cho người ta cảm nhận được sự nặng nề khác...

Diệp Thiên Vân cùng Vô Vi đạo nhân cùng nhau đi tới, đối với hắn mà nói ngày này chờ đợi thật lâu, cũng có thể cùng Võ Đang đi tới một quyết định.

Chỉ có hai người, đây cũng là suy nghĩ của Diệp Thiên Vân, Tiêu Sát căn bản không thể cùng bọn họ đi được. Không thể nói trước thực lực đối phương thế nào, nói tới công phu của Tiêu Sát thì thật rất kém. Chỉ cần hắn ở đây, một khi xuất thủ thì Diệp Thiên Vân phải bảo vệ hắn, không bằng để hắn làm công việc phía sau, ít nhất như vậy mới có thể phát huy năng lực cực đại của mình.

Một lát sau, hai người đã đi tới gần sát, chậm rãi đứng lại, nhìn những người cách đó không xa. Vô Vi đạo nhân ánh mắt sắc bén, nhìn thấy những người này cũng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Diệp Thiên Vân mặc dù nói có một chút năng lực nhưng mà muốn cùng bốn người đối đầu, thì tuyệt cách tử không xa. Bởi vì toàn bộ đối diện đều là cao thủ

Trong chốn võ lâm khái niệm cao thủ là cái gì, bọn họ cùng Vô Vi đạo nhân trình độ cơ có thể đứng cùng một hàng, mấy người cũng chắc chắn sẽ không kém quá nhiều.

Vô Vi đạo nhân không biết trải qua bao nhiêu lần đại chiến, khí thế lâm nguy vẫn rất bình tĩnh khiến cho người đối diện không khỏi kinh ngạc, trên mặt có vẻ không vui bình thản nói :” Triệu huynh, Hoa huynh, Tần huynh, Chu huynh, thật sự là xấu hổ, đã đến chậm !”

Đệ tử Vô Đang đằng sau hiển nhiên có biết hấn. Tuy Vô Vi đạo nhân không tùy tiện rời khỏi núi sau Hình Ý môn, nhưng thời gian gần đây ở đại hội võ thuật cũng đã xuất hiện, lúc ấy tiến hành luyện tập võ nghệ cũng biết thực lực của hấn thâm bất khả trắc.

Chỉ có điều hai người hôm nay dám đến chỗ phò ước, không ít đệ tử Vô Đang cung kính kính trọng, thay đổi suy nghĩ, có lẽ người gan dạ như bọn họ thật sự rất hiếm.

Mấy vị tông sư của Vô Đang nhìn thấy vẻ mặt của Vô Vi đạo nhân, trong thoáng chốc đều kinh ngạc, thật không ngờ Hình Ý môn từ trước tới nay không tranh đoạt võ lâm đột ngột giờ lại đi cùng Diệp Thiên Vân.

Triệu Sư Chiêu ôm quyền nói với Vô Vi đạo nhân:” Tử Kinh huynh, chúng ta đã lâu không gặp !”

Diệp Thiên Vân từ trước chưa từng hỏi tên của Vô Vi đạo nhân, bởi vì đây cũng coi là một sự kiêng kỵ, bây giờ nghe được tên của ông cũng không khỏi không nhớ.

Vô Vi đạo nhân quét mắt qua mấy người trước mặt, sau đó nhớ lại nói :” Đúng vậy, không nhớ lần cuối cùng chúng ta gặp mặt là lúc nào, thời gian mấy năm gần đây chỉ có câu cá, đánh cờ, chuyện của võ lâm đã phai nhạt đi rất nhiều !”

Chẳng ai ngờ rằng Vô Vi đạo nhân lại vạch rõ ranh giới, Triệu Sư Chiêu cũng không tức giận, lại nhìn như là tiêu thương đứng cạnh bên Diệp Thiên Vân vậy, sau đó rất khách khí nói :” Tử Kinh hôm nay tôi, ông cùng đứng đây, quá thân cận nên lại khó chịu. Trước tiên nên nói việc chính đã, chúng tôi bốn người phụng mệnh Vô Đang đem Diệp Thiên Vân về, kính đi thuận tiện !”

Lúc Diệp Thiên Vân nhìn thấy những người này, mới biết Trần Mễ Lạp nói không sai, Vô Đang hiển nhiên là muốn động thủ với bản thân. Hấn một lòng muốn hoàn thành việc học vì đó là tâm nguyện của cha hấn, vì thế mới định xa lánh võ lâm, còn một nguyên nhân nữa là không muốn cuốn vào tranh chấp của võ lâm. Nhìn thấy sự tình hôm nay, trong lòng mới để xuống một số chuyện. Phải đến nhất định sẽ đến, cho dù muốn tránh cũng không thoát. Điều này có lẽ đúng là cái giá để tiến vào võ lâm !

Vô Vi đạo nhân nghe nói thế cũng không phản ứng dữ dội ngược lại có vẻ nghi ngờ nói :” A? Theo ta được biết, Diệp Thiên Vân là người của Hình Ý môn, các người dựa vào cái gì mà đưa hấn về Vô Đang ?”

Chu Sư Thành đứng cuối nghe được, cười lạnh một tiếng khinh thường nói :” Vô Vi, sự việc này ông không rõ sao? Lúc ở Chân Vũ đại điện xem lễ thì Tiêu Sát của Hình Ý môn giết người, Diệp Thiên Vân thừa dịp buổi tối cứu hấn đi, phóng hỏa Vô Đang nhưng lại để chạy hai trọng tội của Vô Đang ! Lại giết hại hai vị sư huynh của ta !”

Chu Sư Thành nhìn Diệp Thiên Vân không chút biểu cảm nào, đột nhiên ngữ điệu thay đổi nói :” Những cái này điều nào cũng là tử tội, hấn sống mấy ngày nay đã là phá lệ rồi !” Trong lời nói không hề dấu chút ngạo nghễ.

Diệp Thiên Vân nhìn sắc mặt của mấy người, đối với võ lâm lại có thêm tầng nhận thức mới, võ học cao không có nghĩa là võ đức cao, có lẽ người có đức cao nhưng tuyệt đối không phải là toàn bộ. Hàng sư chữ Bối của Vô Đang cũng không vượt quá điều này, ý thực lực cao cường !

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân lại nhìn Chu Sư Thành nói :” Người xác định thế nào những chuyện này đều là ta làm ?”

Châu Sư Thành nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Thiên Vân, trên mặt có chút ít nộ khí, vừa định nói lại đã bị Triệu Sư Chiêu giơ tay ngăn lại, đành phải cầm miệng không nói .

Triệu Sư Chiêu nhìn thấy không khí có vẻ nặng nề, thoải mái nói :” Thật ra cũng không có gì, hôm nay chúng tôi đến đây, là muốn đưa Diệp Thiên Vân đi cùng chúng tôi một chuyến, có chương luật điện điều tra, đến lúc đó đúng sai tất sẽ có định luận !”

Vô Vi đạo nhân nghe lời hắn nói, đầu ngẩng lên nói :” Định luận? Cái này Hình Ý môn sẽ định luận, để Diệp Thiên Vân đi cùng các người là không thực tế!”

Triệu Sư Chiêu khẽ thở dài một hơi mới có phần khó xử nói :” Tử Kinh huynh, chẳng lẽ chuyện này nhất định vậy sao? Đưa Diệp Thiên Vân về cũng là ý của Chương Luật điện !”

Vô Vi đạo nhân nhìn thấy áp lực, mới cùng Diệp Thiên Vân liếc nhìn một cái, nhìn thấy thần sắc của hắn rất kiên định liền nói :” Bằng hữu đã từ xa mà tới, ta tự nhiên muốn cùng mấy chiêu, bằng không lại có phần thất lễ ?”

Diệp Thiên Vân từ trước tới nay cùng Vô Vi đạo nhân ở chung, đều cảm thấy ông đối với mọi việc đều rất lạnh nhạt, không ngờ hôm nay có thể nhìn thấy mặt khác của ông. Vô Vi đạo nhân nếu cùng người khác tranh chấp cũng một bước không nhường, hơn nữa còn ẩn chút áp lực lên đối phương, không khỏi lấy làm kì.

Chu Sư Thành nghe được không khỏi ngửa mặt lên trời mà cười, ánh mắt như mũi nhọn đảo qua Diệp Thiên Vân cùng Vô Vi đạo nhân, miệng nói :” Tốt, Hình Ý môn hai người đứng là có khí thế chống lại trăm người, điều này làm cho ta thập phần bội phục ! Đã như vậy thì chúng ta cũng không nên lấy lớn hiếp nhỏ, vậy ta cũng nên lãnh giáo công phu của Vô Vi đạo trưởng ! Nếu như qua được ải của ta, thì nói phét cũng không muộn !”

Triệu Sư Chiêu nghe xong lời của hắn, tiến về phía trước một bước quát :” Sư đệ, bây giờ không phải là lúc sinh uy, sư huynh có mệnh lệnh, chúng ta nên lấy đại cục làm trọng !”

Chu Sư Thành nghe đến đó cười nhạt một tiếng, đồng thời đi về phía trước nói :” Sư huynh, trước mắt hai người bọn họ, ta rất lâu đã không động thủ rồi, toàn thân khó chịu lắm rồi ! Đợi ta với Vô Vi qua mấy chiêu thì hãy nói tiếp !” Trong lời nói hiển nhiên là không coi trọng Vô Vi đạo nhân!

Vô Vi đạo nhân vừa muốn trả lời, thân hình Diệp Thiên Vân đã động, đồng thời tiếp chiêu của đối phương., miệng nói :” Đạo trưởng, hãy để ta lãnh giáo một chút !”

Tất cả mọi người ở đây đều khẽ giật mình, không thể không bội phục dũng khí của Diệp Thiên Vân, dám cùng Chu Sư Thành động thủ!

Vô Vi đạo nhân muốn ngăn lại Diệp Thiên Vân, nhưng mà nhìn thấy chiến ý của hắn, liền không khuyên ngăn nữa, mà nói :” Mọi sự cẩn thận !”

Diệp Thiên Vân gật đầu đồng thời thân thể như con rắn nước linh hoạt, chặn Chu Sư Thành, dậm dậm nói :” Kính xin chỉ giáo !”

Diệp Thiên Vân ra tay là vì sớm đã có suy nghĩ, hắn giờ đây muốn bảo tồn thực lực. Vô Vi đạo nhân cho dù thắng đối phương, nhưng nhất định cũng trả giá rất nhiều. Hai võ giả đỉnh cao độ sức, thắng cũng không coi là thắng, thua cũng không tính là thua, đặc biệt là Võ Đang có rất nhiều người vẫn còn ở đây quan sát.

Diệp Thiên Vân thân mình đã có Kim Chung Tráo hơn nữa có năng lực hồi phục rất mạnh. Chỉ cần mệnh không chỉ tử như vậy hắn nhất định sẽ có cơ hội, hơn nữa thể năng của hắn đang trong giai đoạn tăng cao, đối với người có tuổi mà nói thì rất dễ tiêu hao thể lực, có rất lớn ưu thế.

Nghĩ tới đây hắn đem cơ năng của cơ thể trong nháy mắt nâng lên cực hạn, thúc giục Kim Chung Tráo. Bất luận đối phương là ai, thì lúc thi đấu tất cả đều bình đẳng, bất luận có là võ giả có địa vị cao thế nào cũng bất luận đã làm những việc kinh thiên ra sao đều dồn hết sức đánh. !

Chu sư Thành tiến về trước đồng thời ánh mắt không thay đổi, nhất quyết đón đánh Vô Vi đạo nhân, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười quát :” Vô Vi chờ một lát, ta xử lý trước chút việc vặt !”

Nói xong tốc độ bỗng nhiên biến đổi, năm ngón tay quặt vào, đồng thời khuôn mặt đỏ ửng. Nghe được lời nói của Diệp Thiên Vân, hiển nhiên là không coi chuyện gì to tát, cước điểm nhẹ trên mặt đất, nhảy lên, đối đầu Diệp Thiên Vân bằng một kích, đồng thời hai gối gấp lại, nháy mắt đã hình thành thế kỵ mã xạ tiễn.

Rõ ràng là Diệp Thiên Vân trở thành món ăn khai vị, một kích định sinh tử !

Diệp Thiên Vân không tránh đối phương, chân phải lùi về phía sau một bước, đột nhiên phát lực, dựa vào lực của chân, thân nhảy lên, giống như lò xo bắn ra! Trên không trung thân thể như tại bình địa trầm ổn, đối với thế tới của Chu Sư Thành không nhúc nhích chỉ còn đón trong nháy mắt !

Sau một khắc hai người không hề lo lắng đối đầu nhau, tay của Chu Sư Thành quét qua trước ngực Diệp Thiên Vân! Vào thời khắc này Diệp Thiên Vân trên không trung có chút biến đổi, tay phải trên chưởng tay trái đánh về phía trước, năm ngón tay quắp lại, như ưng chi lệ trảo ! Hồ khẩu thu hồi biến dưới lòng bàn tay trở mình dừng lại trước bụng, dọc theo, hạ trọng thu, đầu lưỡi, ngực căng eo thót, bả vai hạ xuống, hai chưởng úp vào nhau hạ xuống, lòng bàn tay co lại, hết sức chăm chú nhảy đến Ứng Hình hữu thức.

Chu Sư Thành tuy ngôn ngữ cuồng ngạo, nhưng tâm tư một điểm cũng không khinh nhẹ. Nhìn thấy Diệp Thiên Vân biến chiêu vừa hung vừa vội, trong nội tâm với Diệp Thiên Vân cũng thêm một tầng nhận thức, trong tay vừa thu vừa xuống đúng là nhanh như điện !

Không ít đệ tử Võ Đang đều chưa gặp khí thế không chế thiên hạ như thế, giống như mũi tên đã bắn ra bay vút đi. Trong mắt vẻ tôn sùng! Chu Sư Thành biến đổi tay, rất nhiều đệ tử hít hà lãnh khí, tại Võ Đang có truyền lưu câu như vậy ” Võ Đang tinh tú, âm hung phá kiên cường. Tam bộ bốn, hoàng nê âm thủ chưởng!”

Chưởng pháp này vô cùng âm hung ác, bất truyền văn tự, không nhẹ ý kì nhân. Đâu nghĩ hôm nay sẽ được nhìn thấy, tất cả đều chờ mong kết quả!

Hai người lấy cứng chọi cứng, một kích thanh thúy vang vọng cả bầu trời, trong bóng tối làm cho phía sau lưng lạnh cả người! Cũng ngay lúc đó, hai người ngược lại bay ra, bị sức mạnh của bản thân bắn ngược trở lại.

Chu Sư Thành có chút trống rỗng rơi xuống, một tay sau lưng, thần sắc đầy hoảng sợ. Một chữ nói ra :” Hình Ý Ứng Hình ?”

Diệp Thiên Vân cũng bị một kích mà bay lão đảo rơi xuống đất, bị một âm chưởng mà cả bàn tay có vẻ cứng ngắc, bàn tay tiếp nhận lực đạo cường đại mà có phần không chế không nổi lập tức run rẩy, có thể nghĩ đến chưởng lực của Chu Sư Thành, hai người đúng là tám lạng nửa cân!

Diệp Thiên Vân biết rõ thắng bại chỉ quyết định trong một khắc bởi vậy cũng không đáp lời. Chưởng lực của Chu Sư Thành âm bất khả trắc. Nếu không phải có Kim Chung Trảo ngăn cản, chắc chắn là cánh tay của hắn sẽ bị nát bấy. Trong mắt lóe lên âm lạnh khác thường, thân thể nghiêng nghiêng đi về phía Chu Sư Thành !

Chu Sư Thành vừa rồi còn muốn một kích giải quyết luôn Diệp Thiên Vân, sau đó sẽ cùng Vô Vi đại chiến! Cho dù thua thì các vị sư huynh sẽ không nói hắn gì được. Nhưng mà chuyện này đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn, toàn thân phát lực một chưởng vậy mà lại để cho Ứng Hình của Diệp Thiên Vân đánh bay !

Hắn trước kia cũng chỉ biết Diệp Thiên Vân có phần danh khí nhưng dù sao cũng là tiểu bối. Hôm nay khi hắn chính thức đối mặt cùng Diệp Thiên Vân mới phát hiện thực lực của đối phương vượt xa hắn nghĩ ! Một chưởng ngạo nghễ thế vậy mà giờ lại trở nên yếu ớt thế này, tay của hắn tạm thời không dùng được !

Nhìn thấy Diệp Thiên Vân không hề sợ hãi chạy tới, trong lòng không khỏi bội phục. Hắn tin rằng Diệp Thiên Vân tuyệt đối không thể lãnh lặn được, nhưng không ngờ kích thứ hai tới nhanh như thế, trong nội tâm đối với hắn càng xem trọng hai phần, chân liền thoái lui, đồng thời tay chuyển Thái Ất Ngũ Hành chưởng !

Diệp Thiên Vân nắm lấy cơ hội, tiến ba bước nghênh đón, Hình Ý Bằng quyền không hề báo trước xuất ra, hai người tiếp xúc không ngừng chấn động, khí thế chưa từng có từ trước đến nay!

Người Vô Đang mở to mắt nhìn, không ai muốn bỏ qua cơ hội này! Vô giả luyện đến trình độ nhất định liền không thể có khả năng toàn lực dốc sức tương đấu, bởi vì vô giả đỉnh cao lúc toàn lực ứng phó thì không có chuyện hạ thủ lưu tình, rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn ! Tiểu thì thương gân động cốt, đại thì chết tại chỗ, cho nên tất cả người của Vô Đang đều chăm chú dán mắt vào cảnh đặc sắc trong nháy mắt !

Vô Vi đạo nhân ở bên cạnh muốn là Diệp Thiên Vân cẩn thận, nhưng khi nhìn thế đứng là vừa mừng vừa sợ. Diệp Thiên Vân trong tình huống này đối đầu với Chu Sư Thành mà không thành bại tương, thì đây là tiến bộ rất lớn!

Phải biết rằng nửa năm trước Diệp Thiên Vân trong mắt hắc vân còn rất nhiều sơ hở, không ngờ trong thời gian ngắn ngủi vậy có thể đạt đến trình độ này, làm sao có thể khiến cho hắc vân không mừng! Vừa nghĩ tới việc bản thân đã tìm được người truyền thừa thích hợp, trong tâm vô cùng khuây khỏa!

Diệp Thiên Vân xuất ba Băng quyền, từng quyền đều lực đạo thập phần, hắc vân quyết không để một cơ hội cho Chu Sư Thành chuyển mình, bởi vậy dùng toàn bộ thực lực khống chế hắc vân. Hắc vân cũng minh bạch loại công kích này nhất cổ tác khí, nếu dừng lại chỉ sợ một giây sau là chính mình tử kì !

Chu Sư Thành tiếp được mấy quyền này, mồ hôi như mưa, quyền của Diệp Thiên Vân kinh lực xoắn ốc, mỗi nhất kích đều lộ vẻ quái dị, khiến cho cánh tay hắc vân đau đớn thập phần ! Hắc vân tuy kinh nghiệm phong phú, nhưng việc có tuổi đang hiển hiện trên mặt, Diệp Thiên Vân đang đi lên, mà hắc vân thì đang rơi xuống phía dưới!

Huống hồ lực đạo của Diệp Thiên Vân vô cùng lớn, hắc vân chỉ có thể tránh được mũi nhọn tấn công. đành cần rằng một cước quay người, đồng thời bứt thân ra, muốn tránh công kích của Diệp Thiên Vân, gạt bỏ đường của hắc vân.!

Diệp Thiên Vân sử dụng công kích cường độ này, bản thân cũng không chịu được, nhìn thấy Chu Sư Thành động, trong mắt lóe lên cơ hội, Băng quyền trên tay thoáng biến đổi, tay phải hướng về đùi phải đối phương, trở tay cầm chân phải hắc vân, đồng thời chân trái hướng bên trái nửa bước bắt được chân, hai tay vuốt thân.

Chu Sư Thành mắt thấy Diệp Thiên Vân tay đến, dùng lực quay người, nhưng vẫn bị nắm lấy đùi, Diệp Thiên Vân với quán tính cực đại quét hắc vân té ngã một cái, trong nội tâm giống như là ngồi trong xe qua núi !

Diệp Thiên Vân lóe lên hung sắc, tiến về phía trước, muốn giết Chu Sư Thành tại chỗ.

Mấy lão đạo bên cạnh sớm đã nhìn không được, Chu Sư Thành đã bị Diệp Thiên Vân làm đầy bụi đất, ở đâu mà có thể dễ hắc vân giết người ngay trước mặt! Ngay lập tức, Hoa Sư Húc, Tần Sư Bản lập tức phi thân tới, một người rút kiếm quét ngang mắt Diệp Thiên Vân, người còn lại chặn trước Chu Sư Thành !

Diệp Thiên Vân mất đi cơ hội có phần thất vọng, nghênh đón kiếm. một tay quét qua, sau đó bứt ra bay ngược! Đến chỗ an toàn, mới dừng lại, không ngừng thở dốc, mồ hôi không ngừng tuôn chảy, ồ ồ tiếng thở dốc, giống như vận động viên vừa chạy Ma-ra-tông!

Hoa Sư Húc, Tần Sư Bản hai người đều một kích trở ra, không có ý chiếm thượng phong, chỉ là muốn cứu Chu Sư Thành.

Vô Vi đạo nhân lúc đối phương động thủ đã sớm đến sau lưng Diệp Thiên Vân chỉ sợ hắc vân bị thương tổn gì, trông thấy Diệp Thiên Vân thở hổn hển, hào khí nói :” Hảo, công phu điều luyện!”

Dứt lời quay đầu lạnh lùng nói :” Cao nhân hàng chữ Bối các người chống lại Diệp Thiên Vân còn đồng thời ba vị ra tay sao? Các người Vô Đang còn thể diện không?”

Mấy vị đạo trưởng bị mấy lời nói này sắc mặt chuyển thành màu gan heo, gắt gao nhìn thoáng qua Chu Sư Thành người giờ như màu đất, âm thầm trách cứ hắc vân liều lĩnh, nhưng mà về phương diện khác thì bị Diệp Thiên Vân ra tay quá kinh !

Thực lực của Chu Sư Thành trong phái quá rõ ràng, tuyệt đối không phải công phu mèo quào, hơn nữa còn được xưng Vô Đang nhất chưởng! Nhưng Diệp Thiên Vân dùng ngạnh đối một chưởng của hắc vân, rồi còn liên tục ra tay, cái này thật vượt quá phạm vi nhận thức của mấy người. Đáng sợ nhất chính là Diệp Thiên Vân

lúc công kích như dã thú hung tàn, Chu Sư Thành chẳng qua là thoáng dừng hạ xuống, liền đón nhận bão công kích !

“Quyền Kinh”: ” Tâm như lửa được quyền như tử, linh cơ khẽ động điều khó bay” Diệp Thiên Vân thật sự là quá nhanh, coi như là bọn họ không cách nào ứng đối công kích mãnh liệt như vậy!

Chu Sư Thành sắc mặt không tốt, đứng dậy xem trên đùi của mình, có một đạo vết cắt, từ chân lên tận bắp chân, quần phát phơ vài mảnh vải. Lần này nếu là trảo thực như vậy sau này tất phải ngồi xe lăn, nghĩ lại nhìn về phía Diệp Thiên Vân kinh sợ.

Triệu Sư Chiêu không hổ là đại sư huynh tiến lên một bước nghênh tiếp ôm quyền nói :” Tử Kinh huynh, thật có lỗi! Võ Đang có lệnh, phải đem Diệp Thiên Vân về! “Dứt lời nháy mắt nói:” Tốc chiến tốc thắng !”

Chu Sư Thành không nhúc nhích nhưng Hoa Sư Húc cùng Tần Sư Bản hai người đều xoay người lại hướng về phía Diệp Thiên Vân, Triệu Sư Chiêu về phía trước một bước, khí tức tập trung Vô Vi đạo nhân !

Tất cả mọi người đều hiểu rằng sắp khai chiến, một ít đệ tử Võ Đang nhìn thấy tình huống này trong nháy mắt đã muốn lên trước vây hai người!

Đồng thời, chung quanh vang lên một tiếng “hừ” lạnh, ngay sau đó một thân ảnh xuất hiện, một vị cự hán cao 2m từng bước tới gần, trong miệng cười nhạt nói :” Nhìn xem Võ Đang là nhân vật gì, biết địch không nổi đối phương liền tiến đến vây, cái điệu này, còn dám tự xưng thiên hạ đệ nhị, thật sự là không thấy thẹn !”

Trần Mễ Lạp rốt cuộc đã hiện thân, thời gian không sớm không muộn, có thể nhìn ra được hán đã trù tính rất cẩn thận, mới lựa đúng thời khắc quan trọng xuất đầu lộ diện.

Đại bộ phận đệ tử Võ Đang nhìn không ra thân phận của hán, nhưng cũng có một số ít người nhận ra vị này là “tàn sát” đạo nhân, rất lâu trước kia tác phong của người này tại Võ Đang đã từng rất nổi danh, hơn nữa hán thường xuyên làm việc theo cảm tính, hỉ nộ vô thường cho nên những người quen biết hán đều rất kinh ngạc !

Biết Trần Mễ Lạp tuy xuất thân từ Võ Đang nhưng lại chưa bao giờ coi mình là đệ tử Võ Đang. Năm đó tại Võ Đang đã giết không ít đồng môn, bằng không chẳng đã bị gọi là “tàn sát” đạo nhân. Cái gọi là “tàn sát” thật ra chính là Võ Đang.

Bốn người Võ Đang nhìn thấy Trần Mễ Lạp hiện thân tâm không khỏi đại chấn, không vì cái gì khác, biểu hiện của Diệp Thiên Vân, thân thủ của Vô Vi đạo nhân, bọn họ đều nhìn rõ, thêm một Trần Mễ Lạp nếu so sánh thì Võ Đang tuy chiếm nhiều ưu thế nhưng nếu ba người kia muốn thoát thân thì mọi chuyện trở nên đơn giản hơn nhiều.

Muốn nắm bắt Diệp Thiên Vân, nếu như vừa nãy có lẽ mấy vị tông sư sẽ không bận tâm. Nhưng sau trận chiến này, ở đâu còn dám xem thường.

Diệp Thiên Vân công kích như pháo hoa, tuy ngắn ngủi nhưng lại sáng lạn trên bầu trời! Không chỉ có lực sát thương cực đại hơn nữa xuất thủ giống như mãnh hổ, không có bất cứ người nào tự nhận có thể toàn vẹn trở ra sau đòn công kích của hán, bởi vì sự tàn nhẫn của hán, khát máu của hán, mới là chỗ thật sự đáng sợ, ánh mắt của hán lúc xuất thủ đã đủ làm người khác kinh hồn !

Võ giả cùng một trình độ không sai khác nhiều, có lúc thắng bại thường không do võ nghệ mà ở tại ý chí, so đấu chính là trí tuệ, còn có thể xem ai hung ác hơn, giống như cảm giác công kích cá sấu, có lẽ chỉ có mười mấy giây, liền bị khí thế này nuốt chửng. Chỉ có thể xem, ai là người cuối cùng cười.

Đệ tử Võ Đang dàn thành hình quạt vây Diệp Thiên Vân và Vô Vi đạo, nhìn thấy Trần Mễ Lạp đến sau, Triệu Sư Chiêu vung tay lên, lập tức tất cả đệ tử như thủy triều rút lui, sự tình rất đơn giản, trợ thủ của Diệp Thiên Vân đã đến.

Trần Mễ Lạp đối với những đệ tử này hoàn toàn không đếm xỉa,, chỉ nhìn mấy lão giả sư hàng Bối, ôm quyền tượng trưng nói:” Mấy vị sư huynh chúng ta cũng đã thật lâu không gặp, nhớ tới năm đó chúng ta vẫn còn chăm chỉ học ở Võ Đang. Quá lâu rồi, chỉ không ngờ có một ngày vẫn đứng đối lập nhau !”

Thần sắc của Triệu Sư Chiêu với vừa nãy thật bất đồng. Nhìn phía sau Trần Mễ Lạp lướt 4 phía, trong mắt có sự cảnh giác chưa bao giờ có. Ngữ khí ôn hòa nói :” Tiểu sư đệ, chúng ta cũng thật lâu không gặp rồi!”

Chu Sư Thành nhìn thấy Trần Mễ Lạp thần sắc rất phức tạp. Hắn sửa sang lại quần áo, có phần không quen nhưng đã thấy Trần Mễ Lạp nhìn chòng chọc vào hắn, cuối cùng thở dài nói :” Phong vân xuất ngã bối, giang hồ tuế nguyệt thúc”

Trần Mễ Lạp nhìn thấy hắn có phần động nhưng trong ánh mắt cừu hận chợt lóe bỗng nhiên cười to nói :” Không cần phải nhĩ nữ tình trường, Sư Thành, năm đó việc năm đó quên, thở dài thở ngắn chỉ có thể làm cho năm tháng trôi qua tuổi già đến gần!”

Hoa Sư Húc, Tần Sư Bản hai người hiển nhiên đối với Trần Mễ Lạp rất đề phòng, hai người bọn họ tựa hồ quan hệ với Trần Mễ Lạp không thân thiết.

Trần Mễ Lạp cười hắc hắc, trong đêm tối như quỷ khóc, vết sẹo trên mặt có vẻ càng dữ tợn hơn, chậm rãi nói :” Võ Đang từ đầu đến cuối cũng không bỏ qua được thể diện, xảy ra sự việc thể này đã nghĩ đến làm cho những việc này biến mất vô hình ngay, ta thấy đã quá hủ bại rồi, có lẽ cần phải cải biến rồi !”

Triệu Sư Chiêu sau khi nghe xong ánh mắt chợt biến đổi, trầm giọng nói :” Trần Mễ Lạp, Võ Đang đời thứ 15 đã sớm không có loại người này rồi, giờ đây chúng ta vẫn nhớ kỹ một số chuyện, mới khách khí chút ít với ngươi, đừng để sự khoan dung của chúng ta thành sự nhân nhện! Ngươi đã tới rồi, nhiều mà cũng không nhiều, cho dù ngươi không hiện thân thì sớm hay muộn Võ Đang cũng sẽ tìm ra ngươi !”

Trần Mễ Lạp “hừ” lạnh một tiếng, đưa một ngón tay trước mặt đệ tử Võ Đang khinh thường nói :” Tìm ra ta? Chỉ dựa vào phế vật các người à? Ta nếu như là đối đầu các người có lẽ vẫn còn giống như lần trước, nhưng bây giờ là nơi nào, là Võ Đang chắc? Thật là nực cười !”

Vừa dứt lời, từ bóng đêm hai người đi tới, trong đó có một người tay cầm một Trảm Mã đao, thân hình khá cao, đến gần đem đao đưa cho Trần Mễ Lạp, rồi cười nói:” Hôm nay có thể có may mắn tham dự đại chiến thật đúng là không dễ dàng, phải biết rằng giang hồ tuy lớn, nhưng muốn tìm một đối thủ cũng thật sự hơi khó cầu !”

Đến đây chính là Hoắc Minh Cách và Lục Vệ Minh, bọn họ đứng phía sau. Lục Vệ Minh hướng về phía Diệp Thiên Vân giơ ngón tay cái lên nói :” Chúng ta mặc dù không nhanh nhưng cũng không ngại thưởng thức ngươi, Diệp Thiên Vân, tại võ lâm ngươi cũng đủ là một hán tử, chẳng trách Trần huynh đệ tán thưởng ngươi, trận quyết chiến này thật đặc sắc !”

Triệu Sư Chiêu hiển nhiên đối với hai người này cực kỳ kiêng kị, nheo mắt nói :” Tốt, hai vị tảo nhân cũng đã tới rồi, cuộc chiến ngày hôm nay không cách nào tránh khỏi được .”

Lục Vệ Minh cười hắc hắc nói :” Ta chính là không đối phó với Võ Đang, hôm nay đến trợ giúp !”

Diệp Thiên Vân hơi thở gấp gấp đã dần bình tĩnh lại, vừa rồi hoạt động kịch liệt, khiến cho toàn thân hắn tập trung axit lactic ! Chu Sư Thành tuy chịu đựng đòn công kích không tưởng tượng nổi nhưng Diệp Thiên Vân nhận lấy áp lực càng lớn, hắn không chỉ tạo cho Chu Sư Thành sự tuyệt vọng mà còn muốn đối kháng cơ thể mình !

Hắn khẽ gật đầu về phía Lục Vệ xem như đã chào rồi, do có thêm hai người, từ tam thất mở thành số ngũ ngũ, không thể không nói tâm Trần Mễ Lạp khác người thường, lúc thích hợp nhất thì xuất hiện, đã là đòn công kích lớn nhất với người Võ Đang !

Diệp Thiên Vân minh bạch, sự xuất hiện của Trần Mễ Lạp chính là con đường không thể quay đầu, hắn đã thành một phần tử đối kháng lại Võ Đang! Hắn đối với võ lâm có phần kháng cự, cuộc sống hướng về phía trước, nhưng hắn cũng biết từ hôm nay cuộc sống của hắn không thể yên tĩnh nữa. Cuộc tranh đấu võ lâm cũng từ hắn mà ra .

Trần Mễ Lạp tựa hồ cũng không muốn cùng mấy người này nói nữa, một tay xách Trảm Mã đao hào khí nói :” Thiên Vân chuẩn bị xong chưa ?”

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn Vô Vi đạo nhân, thấy được sự cổ vũ, trầm giọng nói :” Được rồi !”

Trần Mễ Lạp rất hài lòng gật nhẹ, một tay Trảm Mã đao giơ ngang, nói :” Hôm nay mượn các người đệ tử Võ Đang tế thanh đao này !” Nói xong xách đao lên !

Diệp Thiên Vân cùng ba người theo sau Trần Mễ Lạp, trước sau không sai ba bước.

Tông sư Võ Đang muốn nghênh chiến Trần Mễ Lạp, nào nghĩ Trần Mễ Lạp dùng đao quét ngang đón đánh mang theo tiếng u...u của gió, phạm vi công kích cả 4 người !

Trảm Mã đao chiều dài quá 2m, toàn bộ đao là tinh cương chế tạo, ít nhất cũng phải bảy tám chục kg! Bốn người lần lượt bị bức lui, không ai dám tiến lên.

Trần Mễ Lạp không để ý mấy người này, nói với Diệp Thiên Vân và mấy người đằng sau:” Thiên Vân, trước tiên giải quyết những con ruồi này !”

Mấy vị tông sư nghe thế lập tức mắt đỏ hần lên, Trần Mễ Lạp căn bản là không nói cái gì tiên lễ hậu binh, trực tiếp nhảy tới đám tiểu bối, mang theo Trảm Mã đao vung mạnh lên! Đai đao quét qua, người chung quanh cách ba thước đều bị chụp xuống, làm người ta khó đề phòng.

Rất nhiều đệ tử vì hoảng hốt mà rối loạn cước bộ, thường là đến một thanh âm phản ứng cũng không phát ra, giống như cây củ cải bị cắt thành hai !

Triệu Sư Chiêu vừa đuổi theo Trần Mễ Lạp vừa tránh Trảm Mã đao của hắn, cả giận nói :” Người thật tàn nhẫn, cả đến tiểu bối cũng khai đao !”

Oan gia ngõ hẹp đúng giả thắng, Diệp Thiên Vân đã khôi phục lại được 7,8 thành, hành động của thân thể sớm đã như đại chiến lần trước, hết thấy trước mắt nhìn như mộng ảo, lại như chiến trường cổ đại, bị tiếng chém giết làm huyết khí dâng lên, nháy mắt một lúc trước đã biến mất. Hắn theo sát Trần Mễ Lạp liền bổ nhào vào những đệ tử đời thứ 16, 17 của Võ Đang giống như hổ nhập bầy sói ! vừa ra tay đã cướp đi một mạng! Có Kim Chung Tráo bảo vệ, hắn chỉ cần bảo vệ những chỗ hiểm, hoàn toàn không để ý đao kiếm của đối phương.

Nếu như là địch nhân như vậy kiên quyết không lưu tình, quy tắc của võ lâm luôn lấy cương ức yếu, hướng hồ hấn xuất thủ với những người này là đương nhiên rồi ! Cũng không có ức hiếp tiểu bối ! Thật ứng với một câu nói, lịch sử là do người thắng viết, trong võ lâm cũng thế, còn sống mới có quyền nói chuyện, người đã chết, vĩnh viễn là một góc nhỏ đã bị quên lãng.

Trần Mễ Lạp một đao liền đem đệ tử Võ Đang chém thành hai đoạn, trong miệng cười nói :” Các người Võ Đang làm sao lại ức hiếp tiểu bối, vừa lúc này không phải cùng Diệp Thiên Vân đó sao?” Giữa lúc nói lại thêm một cái đầu bị bay mất.

Hoắc Minh Cách cùng Lục Vệ Minh hai người là vậy, ánh mắt đều mang theo khoái ý, dường như phát tiết thống khoái !

Vô Vi đạo nhân cũng bị kích động, nhưng không ra tay với tiểu bối liền cùng Hoa Sư Húc giao đấu.

Bốn vị tông sư Võ Đang như đang cùng mấy người chơi điều hâu bắt gà con, bọn họ muốn bảo vệ nhưng căn bản không được, Triệu Sư Chiêu dùng hai câu nói, đệ tử Võ Đang 6,7 người thân thủ tách ra, hắn vững tâm quát to:” Bầy trận !”

Đệ tử Võ Đang bị tàn sát tất cả đều phản ứng lại, bọn họ không ngừng tránh mấy người, đồng thời kết trận, nhưng mà bởi vì vội vàng, nên không có kiên tịnh lập lạc, đến cuối cùng mới chỉ có hai trận, những người khác toàn bộ đều bị chết.

Trần Mễ Lạp nhìn thấy trận pháp hình thành, đưa mắt về phía mấy người kia ám chỉ lui ra sau, trên đao của hắn vẫn còn hơi ấm của máu tươi, kêu lên:” Quá đã, lúc Võ Đang truy sát người cũng có cảm giác thế này chứ /”

Chỉ chớp mắt đã chết hơn 10 người, đã gần hình thành hai trận pháp, điều này làm sư hàng Bối của Võ Đang hiển nhiên là không chịu được.

Những người này cơ bản đều là nhất mạch của bọn hắn, nhất mạch của Tàn Sư Bản thương vong nhiều nhất, trên mặt dày gân xanh, giận dữ nói :” Trần Mễ Lạp người dù có chạy trốn tới chân trời góc biển bọn

ta tuyệt đối cũng không bỏ qua cho người !”

Trần Mễ Lạp lấy lại bình tĩnh hơi đắc ý nói :” Ai buông tha ai còn chưa định! Hôm nay có thể còn sống mà ra khỏi đây thì hãy nói tiếp !”

Tiếng nói vừa dứt đã thấy từ vị trí cách đó không xa có năm người đi tới, mỗi người đều toát lên khí phái của những cao thủ ngoại gia, tuy trong đêm tối nhìn không rõ diện mạo, nhưng lại khoác lên mình một vẻ rất thần bí.

Tiến đến gần, một trong số họ ôm quyền thủ lễ với Diệp Thiên Vân, cất cao giọng nói: “Đã tới chậm, xin thứ lỗi”.

Diệp Thiên Vân đương nhiên nhận ra người này, vì đã từng gặp nhau tại Phong Thanh võ quán. Hắn chính là Diệp Vô Nhai của Bát Cực Môn, phía sau hắn ngoài Hà Sơn còn có mấy lão già, một người trong số họ xem ra rất quen mặt.

Có sự xuất hiện của Bát Cực Môn, Diệp Thiên Vân cảm thấy đôi chút thoải mái, đồng thời cũng rất bội phục mưu kế tỉ mỉ của Trần Mễ Lạp, đầu tiên là bản thân tự ra mặt, làm cho lòng tự tin của Võ Đang dâng lên cuộn cuộn! Chờ khi khí thế của đối phương sắp đạt đến mức cực đại lại ra tay đả kích chính lòng tin ấy! Sau khi khai đao đại sát đệ tử làm cho bọn họ phần nộ, lại mời người của Bát Cực Môn xuất hiện, xem ra hôm nay bọn họ đã dự tính một người cũng không thể thả về, có thể thấy hận ý của hắn đối với Võ Đang như thế nào.

Diệp Thiên Vân vẫn chưa nghĩ ra được cách gì để đả kích đối phương, vì đa số thời gian của hắn đều là một mình ở bên ngoài hành sự, hơn nữa theo tính cách của hắn cũng nhất định không thể có nhiều bằng hữu như Trần Mễ Lạp! Nghĩ đến đây, hắn cũng cảm thấy đôi chút xấu hổ. Trong võ lâm, kẻ xứng đáng được gọi là bằng hữu có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi đưa mắt nhìn đối phương, những đệ tử phái Võ Đang như có chút lo lắng, hôm nay ai cũng dừng nghĩ đến việc rời khỏi. Bát Cực Môn một khi đã xuất hiện, làm gì còn cơ hội cho bọn họ đi báo tin, nếu đoán không lầm, phía sau có thể còn nhiều trò đặc sắc hơn.

Diệp Thiên Vân vốn dĩ không muốn chính diện đối kháng với Võ Đang, vì hắn không muốn vứt bỏ cuộc sống bình lặng của mình, hơn nữa đối với tình yêu hắn cũng chỉ vừa mới bắt đầu manh nha có chút lòng tin, vì chính là lúc cùng với Hứa Tình mới tiến thêm một bước.

Chỉ là bây giờ Võ Đang đã phá hủy toàn bộ ảo tưởng của hắn, chẳng khác nào dồn hắn tới bước đường cùng! Hai bên đã đi đến thời khắc sống còn, chuyện ai sống ai chết chỉ có thể lấy võ công ra quyết định.

Việc Diệp Vô Nhai dẫn theo Bát Cực Môn xuất hiện đã khiến tình thế xoay chuyển hoàn toàn. Võ Đang từ thế mạnh giờ đã thành thế yếu.

Trong đêm tối, mái tóc bạc trắng của Diệp Vô Nhai như càng rõ hơn. Ánh mắt lộ rõ vẻ tàn khốc, nhìn Võ Đang lạnh lùng cất tiếng: “ Võ Đang bước vào địa bàn của chúng ta, không thêm thông báo một tiếng, có phải rất xem thường Bát Cực Môn ta hay không? Nếu là lần đầu tiên, Bát Cực Môn bọn ta cũng có thể tha thứ, nhưng các người hết lần này đến lần khác đều như không để Bát Cực Môn trong mắt, dựa vào danh tiếng Võ Đang đứng thứ hai thiên hạ mà tỏ thái độ ngạo mạn như vậy. Các người thật sự cho rằng có thể xưng hùng võ lâm hay sao?

Trong lúc hắn đang nói những câu này, Hà Sơn một mặt làm ra vẻ nghiêm trang, mặt khác lại lén nháy mắt với Diệp Thiên Vân, rồi hạ giọng: “Lát nữa đừng để chúng chạy thoát .Hôm nay chúng ta phải đem sự uất ức trong lòng đòi lại cho bằng được! Ha ha!”

Diệp Thiên Vân liếc hắn một cái. Gã này luôn là người phá rối tình huống, nhưng có mặt hắn coi như cũng có thêm một phần đảm bảo, ít ra cũng còn có nội ứng trong Bát Cực Môn.

Bốn vị tông sư đối diện dường như cũng có dự cảm không tốt, Bát Cực Môn trước giờ đối với bọn họ đều là nước sông không phạm nước giếng, nhưng hôm nay lại đột nhiên muốn ra tay, ý tứ ở trong đã rất rõ ràng.

Triệu Sư Chiêu trong mắt đã lộ rõ thần sắc quyết chiến, hiên ngang cất giọng: “Khá lắm Bát Cực Môn, sớm đã có mưu đồ từ trước thì còn chờ gì nữa! Đệ tử Võ Đang nghe lệnh! Hôm nay chỉ cần có một người có thể

sống sót, sau khi về tới Võ Đang, xin đem chuyện này bẩm báo chưởng môn, họ tự có định đoạt!”

Đệ tử Võ Đang nghiêm trọng chờ lệnh, sau khi nghe lời nói này, tất cả đều bưng bưng một khí thế xưa nay chưa từng có. Do căng thẳng, sử dụng lực quá mạnh làm cho các đốt ngón tay đều trắng bệch.

Trần Mễ Lạp đương nhiên sẽ không cho bọn họ cơ hội, vừa nhìn thấy khí thế muốn phản công của đối phương, hiểu rằng nếu không ra tay ngay thì hậu họa vô cùng, vung tay lên nói với người phía sau: “Giết đi”. Âm thanh vừa dứt liền phóng thẳng về phía Triệu Sư Chiêu.

Gió đêm hè đứng ra khiến người ta vô cùng khoan khoái, thế nhưng giờ phút này không rét mà run. Trần Mễ Lạp la lớn xông vào trận đấu, mọi người cũng không còn chỗ nào để ý nữa.

Diệp Vô Nhai dường như sớm đã định được mục tiêu, nhảy về phía trước, cười lạnh nói: “Hoa Sư Húc, món nợ ba năm trước, giờ chúng ta có thể tính lại rồi!”, nói xong nhẹ nhàng phi thân đánh tới, cơ hồ cả hai bên đều đồng thời ra tay. Diệp Thiên Vân tự biết năng lực của mình, nếu đi đối phó với kiếm trận thì cũng có chút khiên cưỡng. Vừa rồi đại chiến cùng Chu Sư Thành chẳng thích thú chút nào. Đưa mắt liếc tìm Chu Sư Thành, phát hiện bóng dáng hắn đã sớm lui về góc tối âm u cách ánh đèn khá xa. Ngay lập tức lòng hiếu kỳ nổi lên, bèn nhảy liên ba bước về phía Chu Sư Thành, cười cười nói: “Có dám đánh một trận nữa không?”

Thế lực của Chu Sư Thành chưa hồi phục lại, vốn là muốn tìm cơ hội rời khỏi vòng chiến, sau đó chờ thời cơ phát lực, ai ngờ Diệp Thiên Vân hời hợt hỏi một câu làm nộ khí lại nổi lên.

Hắn vốn là bậc tôn sư của thế hệ chữ Sư phái Võ Đang, mới rồi Diệp Thiên Vân sử dụng toàn lực liều mạng áp chế hoàn toàn thực lực của hắn, vốn đã có chút bực bội. Giờ đây Diệp Thiên Vân lại giở giọng khiêu khích, hắn làm gì còn giữ được sự bình tĩnh vốn có, khí độ của tôn sư sớm đã bị quăng lên chín tầng mây.

Chu Sư không trả lời, đưa chân phải vẽ theo vòng tròn, bước lên theo hình cánh cung, sau đó liên tục bước tới, tay phải thành xuyên chưởng đánh về phía Diệp Thiên Vân, thân pháp giống như rồng bay rắn cuộn, liên hoàn không dứt.

Diệp Thiên Vân vận khởi Kim Chung trảo, đồng thời thúc đẩy cảm giác, từ từ căng cơ thể, để hình thái Tam thể thức tự nhiên bộc lộ. Chỉ là trong nháy mắt trên đỉnh đầu và phía bên phải mặt đồng thời cảm nhận được chưởng phong của Chu Sư Thành, trong lòng cả kinh, động tác của đối phương lúc nhanh lúc chậm, biến hóa tùy tâm mà phát chiêu, đây mới chính là thực lực của bậc tôn sư. Lúc này liều mạng áp chế được đối phương, giờ đây mới hiểu được sự sáng suốt lúc ban đầu.

Nghĩ tới đây, không hề có chút sợ hãi đón lấy chưởng pháp của đối phương, tay trái luôn qua phía ngoài cổ tay của Chu Sư Thành, đánh xuống phía dưới, đồng thời chân bước tới tránh luồng chưởng phong, tiến một bước phát chưởng vào phía bên phải. Vì Kim Chung Trảo nội kinh rất phức tạp, làm cho hổ trảo của toàn hổ hình phát huy toàn bộ oai phong, thật giống như ác hổ đang giờ nanh vuốt.

Chu Sư Thành không hổ danh một đời tôn sư, nhìn thấy chiêu pháp tuyệt diệu đó nhưng không e ngại, bàn tay tự nhiên đang cương hóa nhu, co chưởng lại quấn xung quanh hổ trảo của Diệp Thiên Vân, giống như càn nhô quấn quanh một thân cây mà bò lên vậy.

Diệp Thiên Vân trong đêm tối như mực đột nhiên cảm thấy một sức mạnh dị thường, hóa chưởng thành trảo chụp lấy phần đầu của đối phương.

Hai bên đang phát lực trong thời gian nhanh nhất! Một âm thanh nhỏ vang lên, sau đó lại nghe như có tiếng cọ sát! Hai bên cùng rên một tiếng, nhảy lùi lại phía sau.

Ngay lúc đó, từ phía không xa truyền lại âm thanh: “Thiên Vân, cẩn thận, đây chính là Thuần dương long tâm chưởng của Võ Đang”.

Nghe tiếng nói, Diệp Thiên Vân liền nhận ra ngay chính là Vô Vi đạo nhân đang truyền âm tới nhắc nhở hắn, nhưng đáng tiếc là hắn không có đủ năng lực để đáp trả, vì trên cánh tay phải có cảm giác như đang bị lửa thiêu đốt, lần này coi như đã thực sự nếm được công phu của Chu Sư Thành, bậc chữ Sư trong Võ Đang quả nhiên bất phàm! Cẩn rằng đứng thẳng người như một ngọn thương, hắn đưa mắt nhìn thẳng vào Chu Sư Thành.

Mặt của Chu Sư Thành bị tay của Diệp Thiên Vân cào thành ba đường, vết máu kéo dài xuống tới sống mũi. Lông mày cũng cũng bị đứt quãng, phần thịt trắng bị lật ra ngoài, máu theo gương mặt chảy không ngừng xuống dưới.

Máu tươi nhuộm đỏ trông mắt, thỉnh thoảng lại giật giật. Thế nhưng ý chí chiến đấu lại đi xuyên qua cơ thể xộc ra phía ngoài! Ở vị trí ánh đèn chiếu không tới này, tướng mạo so với Trần Mễ Lạp còn âm trầm hơn ba phần.

Hắn vừa phòng bị nghiêm ngặt lại vừa sợ sợ ra tay tàn nhẫn của Diệp Thiên Vân. Nếu nói lần trước là ngẫu nhiên, vậy lần đánh này có thể xem như là thực lực, thực lực của một gã học võ mới hai mươi tuổi có thể đã thương một vị tôn sư.

Diệp Thiên Vân vừa sử dụng chính là Hổ trảo của Toàn hổ hình, tuy phải trả giá chút ít, nhưng thật sự đã đạt được mục đích. Trong đêm tối, cặp mắt là thứ quan trọng nhất. Nhìn thấy mình đắc thủ, bàn chân bèn khều nhẹ mặt đất, giống như dã thú đang dạo bước quanh rừng cây. Sau đó nghiêng thân hình về phía trước, giống như một con báo săn, bổ nhào về phía Chu Sư Thành.

Thị lực của Chu Sư Thành lúc này hoàn toàn đã bị che lấp, không còn chú ý đến máu tươi đang chảy vào mắt, dốc hết toàn lực nghênh đón một chưởng phi thân của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân hoàn toàn có thể cảm nhận được nội kinh trong chưởng pháp của đối phương, đó chính là Hoàng nê âm thủ, hơn nữa hoàn toàn không có khả năng né tránh, hiểu rằng Chu Sư Thành đang liều mạng với mình! Nghiến chặt răng, cong cứng cánh tay trái hết sức để chặn thế tới của đối phương.

Dùng tay phải xuôi theo cánh tay lật ngang ra ngoài cầm lấy chưởng thủ của đối phương, tay trái kéo dài âm kinh níu về phía sau, định bẻ gãy khớp tay của đối phương, đồng thời chân phải co gối đạp lên đầu gối của đối phương.

Chu Sư Thành vừa đánh trúng Diệp Thiên Vân đã có chút mừng rỡ, nhưng ngay lập tức đã biết không hay, rút tay lại đồng thời kéo chân tránh cú đánh vào đầu gối.

Diệp Thiên Vân cảm thấy toàn thân đau rát, nhưng thân hình càng lúc càng thêm vững mạnh, bỗng nhiên nghiêng người ngồi xuống, đồng thời ra chiêu đánh vào hạ bộ của đối phương. Chiêu Long hình này hắn sử dụng tinh diệu vô cùng, tay như đầu rồng, chân như đuôi rồng, vờn mây giỡn mưa không chút e dè.

Chu Sư Thành thất sắc cả kinh, đây rõ ràng là lần biến chiêu thứ hai của Diệp Thiên Vân. Hắn ngồi xuống dưới tránh cú đánh rồi ngay lập tức quay người về phía sau để toàn thân có thể lui ra.

Bàn tay giống như một vũ khí lợi hại của Diệp Thiên Vân, nhanh như điện xẹt chụp vào trong bắp đùi của hắn, chỉ nghe một tiếng “phốc”, dường như móc sâu vào trong cả tấc, đồng thời một âm thanh thê lương cất lên trong đêm đen.

Không phải không tàn nhẫn, mà là quá tàn nhẫn. Ngay sau đó năm ngón tay ấn vào phía trong, siết chặt tay móc ra một miếng thịt. Còn muốn đánh nữa, Chu Sư Thành đã lui khỏi phạm vi công kích của hắn rồi.

Diệp Thiên Vân làm sao có thể để cho hắn thoát lui dễ dàng như thế, điểm chân xuống đất với khí thế sấm sét phi thân, chính là băng quyền, trong một sát na đã đánh trúng phía sau lưng của đối phương, tay liên tục chuyển động, chỉ nghe “răng rắc”, xương khớp đã gãy rời.

Thân hình rơi xuống hóa chưởng thành trảo, chộp nhẹ vào cổ của Chu Sư Thành, nhấc bổng lên, năm ngón tay đột nhiên siết chặt lại.

Chu Sư Thành thậm chí không thể rên, đầu rũ xuống không chút sức lực, thân thể đung đưa cánh mặt đất hơn một tấc.

Diệp Thiên Vân chậm rãi buông tay, thi thể Chu Sư Thành rơi xuống đất, ngạo khí vừa rồi không còn sót lại chút gì, chỉ là sự sợ hãi vẫn còn vương trong mắt, dù có là tôn sư thì cũng bị sợ hãi cho đến chết.

Trong lúc phát lực, trong lòng Diệp Thiên Vân cũng có chút kích động, đã chính là vị tôn sư Võ Đang thứ ba chết trong tay hắn. Võ Sư Đằng và Khương Sư Minh hai vị tôn sư này, trong một chừng mực nào đó, thì cái chết của bọn họ cũng có chút ngoài ý muốn.

Mà Chu Sư Thành hôm nay, cũng xem như một hòn đá tảng lớn của võ đạo. Hôm nay không có sự trợ giúp bên ngoài, chỉ đơn thuần dùng võ lực để chiến thắng, đối với hắn có một ý nghĩa quan trọng lạ thường.

Nhưng Diệp Thiên Vân cũng hiểu rõ ưu điểm và yếu điểm của mình, đối với các bậc tôn sư ở trên, chỉ có thể dùng toàn lực ứng phó, thậm chí là liều mạng để áp chế đối phương. Nếu nói về phương diện võ đạo, đây chính là sự không thuần thực, là sự thiếu kinh nghiệm, thì mới dùng phương thức cực đoan như trên. Chỉ cần để sơ hở ra một chút thì coi như đã vứt bỏ cả tính mạng của mình.

Chu Sư Thành có được danh hiệu tôn sư cũng không phải là đi nhặt về, lại bị sự ức chế của hoàn cảnh, ví dụ đêm tối, mất hết thị lực, đây cũng xem như là sự may mắn vô cùng của Diệp Thiên Vân. Nếu không có những nhân tố này, có lẽ kết quả còn có rất nhiều biến số.

Mặc dù đối với thế tục mà nói, giết người là vi phạm pháp luật, thế nhưng chỗ đứng của Diệp Thiên Vân lại thuộc về võ lâm, nên cho dù có thêm một mạng người mất trong tay hắn thì cũng không có gì lấy làm áy náy.

Kiểm tra lại thân thể mình, phát hiện ra cánh tay dường như không nâng lên được, hiểu rằng lúc này nội kình của Hoàng nê âm chướng thủ đã đánh vào bên trong. Kim Chung trảo của hắn đã đạt đến tầng thứ 6 mà còn bị đánh thành như vậy, công phu của Vô Đang thật không thể xem thường.

Ngẩng đầu quét mắt, đại chiến đang vào lúc nóng bỏng, Vô Vi đạo nhân hồng quang phủ đầy mặt xuất thủ đánh với Tần Sư Bản, hai người như đứng trong chảo lửa.

Còn Hà Sơn và một đám người của Bát Cực Môn đang phân cao thấp với kiếm trận của Vô Đang. Bốn người của Bát Cực Môn chống lại một kiếm trận, dường như có chút rơi vào thế hạ phong. Hắn vốn dĩ định tới giúp đỡ, nhưng lại nhịn đi. Tuy rằng bọn họ đang ở thế hạ phong nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Nên xem hết toàn bộ rồi ra quyết định cũng chưa muộn.

Diệp Vô Nhai một mình đại chiến Hoa Sư Húc, nhưng Hoa Sư Húc đã bị thương, máu từ miệng nhỏ ra từng giọt không ngừng, có thể thấy được công phu của Diệp Vô Nhai đã bước vào hóa cảnh.

Trần Mễ Lạp và Triệu Sư Chiêu hai người đang phân tài cao thấp. Thanh Trảm Mã Dao sớm đã bị ném ra phía xa, có thể thấy hai người này là cặp kè phùng địch thủ.

Còn có Lục Vĩ Minh và Hoắc Minh Cách cả hai đều đã bị kiếm trận vây vào giữa, dường như đã sắp không thể duy trì được.

Sau khi nhìn một vòng, Diệp Thiên Vân biết rằng thời gian cấp bách, trong đầu thoáng dự định thì trong lòng đã có chủ ý, hắn tới đây cũng do tình thế bắt buộc, hiện nay điều quan trọng nhất là áp chế tình thế của đối phương lại.

Tương đối thân cận với hắn có Vô Vi đạo nhân và Hà Sơn, Vô Vi đạo nhân tạm thời không cần hắn trợ giúp, thân hình thoát cái đã phi tới chỗ Hà Sơn. Mồ hôi trên mặt của Hà Sơn lúc này như không cần tiền mua đang thi nhau rơi xuống, nghiêng người một cái tránh kiếm của đối phương, sau đó dùng Nghênh phong triều dương chưởng - một trong tám đại chiêu của Bát Cực Quyền, định thoát ra khỏi kiếm trận, chỉ là không ngờ lại bị một kiếm ép trở về, trong mắt ánh lên vẻ lo âu, hiển nhiên đã dùng công phu thật sự của mình ra ứng chiến.

Diệp Thiên Vân đầu tiên giống như đi sẵn, nhẹ nhàng tiến đến phụ cận, xem đúng thời cơ, nhắm đúng mục tiêu là một đệ tử tương đối yếu thế của Vô Đang, xuất thủ Bằng quyền, đồng thời nhanh như điện xẹt đánh trúng phía sau lưng của đối phương.

Diệp Thiên Vân ra tay sinh tử dùng hết sức lực làm cho đối phương trong nháy mắt như bị xe tải húc vào, bị một lực lớn đẩy tung bay ra phía bên ngoài.

Ngay sau đó hắn lập tức đón chiêu của một đệ tử Vô Đang gần nhất, như một con độc xà xuất động phi thân tới.

Đối phương hiển nhiên đã có sự chuẩn bị, chứng kiến cái chết của sư huynh đệ bên cạnh mình thì vô cùng cảnh giác. Ngay lập tức một chiêu Ngự vượt long môn thoát ra khỏi phạm vi tấn công của Diệp Thiên Vân. Chưa kịp mừng vì thoát nạn thì phát hiện kiếm trận đã bị phá vỡ, mấy người Hà Sơn thoát ra khỏi kiếm

trận liền phát động hùng uy, lấy bốn người đánh năm người, lập tức đã đè ép được khí thế của đối phương, Diệp Thiên Vân xuất thủ không nhiều, nhưng thắng tại mấu chốt, hai chiêu từ bên ngoài đã xông vào tách kiếm trận ra, như vậy bọn Hà Sơn có đánh một mình cũng không sợ kiếm trên tay của đối phương nữa.

Diệp Thiên Vân giải khai thế bí của bọn họ xong liền thở dài một hơi, nếu như bình thường hành vi này có thể xem như hạ độc thủ, nhưng hôm nay thì rõ ràng không còn nằm trong phạm vi này nữa.

Lúc này, thể lực, tinh lực và cả thương thế của Diệp Thiên Vân đã không còn cho phép hắn có thể đối đầu với một vị tôn sư nào nữa, nếu không hắn sẽ chết thảm.

Hà Sơn vừa đưa tay vừa nhìn Diệp Thiên Vân cảm kích, đòn đánh này của hắn không thể nói là không kịp lúc, cười lớn nói: “Đa tạ huynh trợ thủ”, nói rồi phóng tầm mắt ra xa, nhìn thấp thoáng thấy thi thể của Chu Sư Thành trên mặt đất, trong lòng không khỏi hoảng sợ, Diệp Thiên Vân một mình đấu với tôn sư mà rốt cuộc hắn vẫn thắng.

Mấy người họ chống lại năm hậu bối của Võ Đang, lập tức cũng dễ dàng hơn. Trận pháp này tuy lợi hại, nhưng cũng có tính cục hạn. Nếu đứng bên trong muốn phá trận thì rất khó, nhưng nếu phá trận từ bên ngoài thì thoải mái hơn nhiều, hơn nữa môn đồ Võ Đang thực lực cao thấp không đồng đều, bên trong có mười sáu đệ tử Võ Đang và mười bảy tiểu bối, tuy rằng trận pháp phối hợp cũng không tệ, nhưng cũng chỉ là tạm thời lập thành, không khỏi có sơ hở.

Hà Sơn từ khi xông được ra ngoài đã cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, nhân cơ hội liền lập tức ra ba chiêu đánh một đệ tử Võ Đang, làm cho đối phương trào máu ngã xuống.

Chưa đến một phút chỉ còn lại có hai đệ tử khó khăn chống đỡ, Hà Sơn buông một tiếng thở dài, nhìn toàn cục diện, thấy Lục Vệ Minh và Hoắc Minh Cách cả hai đều đã bị thương, gần như đã sắp ngã quỵ, bèn vỗ vai Diệp Thiên Vân nói “ Người tạm thời nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta đi giúp bọn họ”. Hắn cũng biết Diệp Thiên Vân đã bị thương, liền nhảy qua một kiếm trận khác mà đi.

Diệp Thiên Vân dùng công phu lướt xem chung quanh, hiện nay mục tiêu của hắn chỉ còn lại Vô Vi đạo nhân ở đây, còn đang nghĩ xem có nên dùng chút thủ đoạn đưa Tần Sư Bản xuống hoàng tuyền hội ngộ với Chu Sư Thành hay không.

Ngẫm nghĩ một lát lại thôi, Vô Vi đạo nhân nhất định không thích như thế. Thật ra khi đã đạt đến trình độ tôn sư, rất khó tìm ra đối thủ trong thực tế đời thường, hễ động thủ là muốn phân sinh tử, nên chỉ cần không có thâm cừu đại hận thì cũng sẽ không tùy ý ra tay.

Tuy rằng không thể giúp, nhưng cũng không ảnh hưởng gì nếu hắn ở bên cạnh quan sát học tập. Hắn biết thân thủ của hắn và Chu Sư Thành vẫn còn kém nhau một cự ly tương đối xa.

Cho nên không thể nào bỏ sót bất kỳ một cơ hội học tập nào, đứng bên cạnh quan sát cuộc chiến thật ra cũng muốn đề phòng chuyện xảy ra ngoài ý muốn cho Vô Vi đạo nhân.

Vô Vi đạo nhân khuôn mặt vô cùng thoải mái đang thi triển Tam thể thức đứng trên mặt đất, tùy ý xuất chiêu Pháo quyền của hình ý. Cái chính của Pháo quyền là ra tay sau nhưng đến trước, chiếm đoạt trung môn. Có trong không ngoài thì không thành quyền, có ngoài không trong không thành thuật. hình ý, tên như ý nghĩa của nó, là sự thống nhất và kết hợp cao độ giữa ngoại hình và nội ý.

Pháo quyền của Vô Vi đạo nhân không cương ngạnh, ngược lại nằm ngay chữ khéo. Pháo quyền được xưng là “Sát nhân quyền”, uy lực lớn vô cùng, cách nói này được lưu truyền rất rộng rãi trong Hình Ý môn, ngoại hình tay của Pháo quyền rất giống trong “khung”, nhưng thật ra là sau khi áp chặt vào tay địch thủ, nương theo kinh lực đối phương mà xuất lực, chính là xảo pháp “tứ lạng bạt thiên cân”, là kỳ chiêu để dẫn dắt địch nhân theo ý mình.

Tần Sư Bản sớm đã rơi vào thế hạ phong, hắn đang dùng Thái Ất Ngũ Hình quyền để chống đỡ, đúng ngay lúc ấy, thân hình của Vô Vi đạo nhân lúc thu lúc duỗi, rồi đột nhiên như đạn pháo bay ra khỏi nòng súng, chỉ nghe “bùm” một tiếng.

Tần Sư Bản vốn dĩ đã không còn đủ lực để chi trì, lại bị phát quyền này đánh bật ra phía sau, hắn định dốc toàn lực để không chế, nhưng lại để lộ môn trung, thân thể mất đi sự thăng bằng.

Thời cơ không thể để mất, mất đi rồi không thể có lại được nữa. Vô Vi đạo nhân liên tục bước tới, dưới chân lướt đi như hình bán cung, sau đó áp bước phải vào phía cạnh ngoài chân đối phương, đồng thời dùng tay phải chộp vào ngoài cổ tay của đối phương bẻ lật lại.

Sau khi tiến bước trái lên chân phải của đối phương, tay trái sử dụng âm quyền đánh về phía trước vào vai, dùng vòng quyền và cổ tay đánh theo phương ngang vào ngực đối phương, là đòn đánh rất tàn nhẫn vào môn trung! Đây chính là chiêu “Hổ bãi vi” (hổ vẫy đuôi) hay còn gọi là “Hoành tảo thiên quân”.

Lúc này Diệp Thiên Vân mới cảm nhận được dụng ý của Vô Vi đạo nhân, dùng Pháo quyền phá vỡ thế của địch nhân, sau đó lại sử dụng Toàn Hổ hình, dùng cổ tay mà đánh, lên gối, đập, đập vào ngực.. tất cả những động tác này phải liền một mạch, tự nhiên phải vô cùng nhanh nhẹn. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Vô Vi đạo nhân toàn lực sử dụng chiêu này, bèn âm thầm ghi nhớ để sau này có dịp nghiên cứu cẩn thận hơn.

Hắn và Vô Vi đạo nhân không đi chung một đường, hơn nữa nội kinh của hắn lấy cương mãnh làm chủ, chứ không được như Vô Vi đạo nhân có sự hòa hợp giữa cương và nhu.

Tần Sư Bản toàn thân nghiêng về phía sau, chiêu này đang đánh thẳng vào giữa xương sườn, nhất thời lại làm cho hắn lảo nhủ như hồ lô, lăn mấy vòng liên tục dưới đất, ngay lập tức hôn mê bất tỉnh.

Vô Vi đạo nhân không nhân cơ hội này hạ sát thủ, ông rất tự tin vào chiêu vừa rồi. Thả lỏng một lúc rồi mới nói với Diệp Thiên Vân: “Già rồi! Thiên hạ từ nay về sau là của lớp trẻ các ngươi. Mới rồi ngươi giao thủ với Chu Sư Thành, ta cũng còn chút lo lắng.

Ai ngờ người to gan lại tài cao, quả nhiên không phụ lòng trông mong của mấy lão già bọn ta. Cho dù Đinh lão quái có ở đây thì cũng chỉ có thể ngưỡng mộ Long hình của ngươi mà thôi. Toàn hổ hình, còn cả Ứng hình ngươi đã luyện vô cùng thành thực”. Lời nói này của Vô Vi đạo nhân vô cùng chân thành. Ông thật ra chưa già, lại còn có thể đối đầu với tôn sư phái Võ Đang, nhưng khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân xuất thủ cũng không khỏi cảm thấy ngậm ngùi. Tuổi tác đi qua không lấy lại được, đây chính là điều bi ai của kẻ học võ. Khi bản thân mình tự cảm thấy vô vọng, chỉ còn có thể gởi gắm hy vọng cho thế hệ sau.

Diệp Thiên Vân không đành lòng nhìn cảnh tình của Vô Vi đạo nhân lúc này, nhưng lại không biết làm cách nào để an ủi ông, chỉ có cách trầm mặc không nói, rồi sẽ có một ngày hắn cũng ở vào cảnh ngộ của Vô Vi đạo nhân hôm nay, chỉ là sự khác biệt của năm mươi tuổi và một trăm tuổi mà thôi.

Đúng vào lúc ấy, từ phía xa truyền tới âm thanh của sự va chạm, cả hai không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn.

Hóa ra là âm thanh từ phía Diệp Vô Nhai và Hoa Sư Húc hai người đó truyền tới. Chỉ thấy một cánh tay của Hoa Sư Húc đã bị vặn ngược lại. Diệp Vô Nhai nắm chặt cổ tay của Hoa Sư Húc, vẻ mặt vô cùng hung dữ như muốn bẻ gãy, ánh mắt hiện lên một vẻ rất thích thú, làm cho người ta nhìn không tự chủ được cũng có chút xót xa. Xem ra, Diệp Vô Nhai vốn cũng không phải là một kẻ dễ trêu.

Do cánh tay đã bị bẻ gãy, chịu đựng nỗi đau quá sức tưởng tượng, mặt Hoa Sư Húc nhăn nhó vô cùng thảm hại, nhưng lại xuất hiện thần sắc vô cùng quyết đoán. Toàn thân dùng lực, đánh lại hét lên một tiếng thật dữ tợn: “Cánh tay này ta cho ngươi!”, nói đoạn không lùi mà tiến, tay kia vòng quanh dưới bụng đối phương, một chưởng ngay lập tức vỗ vào người Diệp Vô Nhai.

Diệp Vô Nhai tựa hồ không bao giờ nghĩ rằng Hoa Sư Húc lại có thể ra tay tàn ác như vậy, lực đạo của một chưởng này quá mạnh, ngay lập tức bị đánh bay lên cao, thần sắc còn ánh lên một vẻ hoài nghi. Máu tươi như không thể kiềm chế ào ạt từ miệng phun ra.

Hà Sơn từ phía xa chứng kiến cảnh Diệp Vô Nhai bị đánh trọng thương, nhưng xung quanh lại đang bị vây bởi đám đệ tử phái Võ Đang, chỉ có thể lo lắng sốt ruột mà không làm gì được, hai mắt đỏ ngầu, kêu lên một tiếng thật bi thảm: “Sư huynh!”

Hoa Sư Húc sau khi ra tay tuy rằng rất đau đớn, nhưng trên mặt lại ngập tràn khoái cảm đã trả thù thành công, hắn gãy một cánh tay, nhưng đổi được Diệp Vô Nhai, lấy tổn thất của bản thân mà xoay chuyển cán khôn, cảm thấy vô cùng đắc ý. Hắn tất nhiên không muốn buông tha cho Diệp Vô Nhai, định bước đến bồi thêm một chưởng nữa.

Diệp Thiên Vân mắt gấp tay nhanh, trong thời khắc then chốt này lập tức đảo nhanh dưới đất, nhìn kiếm của đệ tử Võ Đang, rồi dậm chân sau đó kéo lên trên, kiếm đã bị hất lên không trung. Dùng mũi chân phát lực, thanh kiếm liền như có linh hồn ngay lập tức bay thẳng về phía Hoa Sư Húc, đồng thời chân dưới tiến một bước lao mình theo kiếm vọt tới.

Hoa Sư Húc đã đến trước mặt Diệp Vô Nhai, chưởng cũng đã phát ra, nhưng lại cảm thấy bên mặt dường như có tiếng gió rít lên, không khỏi kinh hồn thất sắc, chỉ có thể buông tha ý định giết chết Diệp Vô Nhai, bằng tốc độ nhanh nhất ngay lập tức nằm rạp xuống.

Thanh kiếm kia vừa vọt ép sát người hấn lướt qua, tim hấn muốn vọt ra ngoài. Nếu chậm thêm một khắc, có lẽ đã bị đâm xuyên tim, một chút mừng rỡ vừa lóe lên đã cảm giác nguy hiểm đang ở ngay phía sau, tóc gáy hấn dựng đứng cả lên.

Diệp Thiên Vân theo kiếm đuổi đến ngay trước mặt của Hoa Sư Húc, sức lực của hấn thật sự không thích hợp động thủ ngay lúc này, nhưng khi nhìn thấy tình hình xảy ra như vậy lại không thể không giúp, vì vậy mà đành phải liều mạng phi thân đến gần cản Hoa Sư Húc.

Nhưng may ở chỗ đối phương cũng vừa mới trải qua trận đại chiến và mất một cánh tay, so với hấn cũng xem như kẻ tám lạng người nửa cân, trong lòng đã định, nhìn thấy đối phương đang nằm trên mặt đất bèn vận kình lực dưới chân nhằm thẳng vào đầu của Hoa Sư Húc.

Hoa Sư Húc sợ đến mức ruột gan lộn tung phèo, vốn dĩ phản ứng của hấn đã chậm hơn Diệp Thiên Vân nửa nhịp, lúc ấy thân thể lại đang nằm thẳng trên mặt đất, không hề có chút thực lực để phản kích, đành phải nhấc chân lên định chặn sự công kích của đối phương.

Nếu là người khác, có thể phản ứng này hôm nay sẽ giữ được một mạng, nhưng Diệp Thiên Vân lại luyện Kim Chung tráo, chuyên lấy cứng chọi cứng, cho nên biết trước đó sẽ là sự bi ai vô cùng của Hoa Sư Húc.

Hai người vừa chạm nhau, đùi Hoa Sư Húc cảm nhận một lực cực đại va đập vào, chỉ nghe “rắc” một tiếng, hấn kêu lên thống thiết, đau đớn như thủy triều dồn dập chạy lên não, không tự chủ được ngay lập tức mất luôn ý thức.

Cước này của Diệp Thiên Vân đích thị là nhằm vào đầu gối của Hoa Sư Húc, hiện giờ bắp đùi và bắp chân của Hoa Sư Húc đã không còn co lại được, hiển nhiên đã mất tác dụng rồi.

Đúng lúc đó, Hà Sơn ở bên kia hét lên: “Thiên Vân, chừa cho hấn một mạng”.

Chân của Diệp Thiên Vân còn cách đầu của Hoa Sư Húc không đầy năm phân, nghe thấy tiếng gọi lập tức hạ xuống. Hà Sơn đã lên tiếng thỉnh cầu thì ít ra cũng phải giữ thể diện cho hấn, hơn nữa Diệp Thiên Vân cũng không muốn mất thêm một mạng người nữa trong tay mình. Hấn cũng muốn giết chết đối phương, nhưng chẳng qua là xét việc không xét người, đồng thời Hoa Sư Húc và hấn cũng không có thâm cừu đại hận gì.

Sau khi thu chân, Diệp Thiên Vân liếc nhìn Hoa Sư Húc thì thấy hấn đã ngất đi từ lúc nào, biết rằng sau này hấn sống cũng không bằng chết bèn bước qua chỗ Diệp Vô Nhai, đầu tiên đưa tay lên mũi hấn, phát hiện cũng còn chút hơi ấm, biết rằng tạm thời không có gì nguy hiểm đến tính mạng, bèn thở dài, xem như hôm nay ra tay cũng đáng, tốt xấu gì cũng đã cứu được một mạng người.

Diệp Vô Nhai tựa hồ cảm giác có gì đó trên mũi mình, bèn lấy hết sức mở mắt ra xem, sau khi phát hiện ra đó chính là Diệp Thiên Vân, thần sắc trở nên phức tạp, muốn nhắm mắt lại, nhưng từ trong ánh mắt vẫn phóng ra một tia nhìn cảm kích.

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu hàm ý đã hiểu, liền đặt hấn nằm xuống. Hấn với Diệp Vô Nhai vốn dĩ trước đây có chút xích mích, lúc trước Thường Đại Hải ở nước ngoài chưa bị giết chết, chạy về nước một lòng tử chiến. Diệp Thiên Vân trước mặt Diệp Vô Nhai giết chết đối phương, tuy rằng lúc đó cũng không phải là hành động không đẹp gì, nhưng cũng không tránh khỏi có sự xích mích giữa hai người.

Huống hồ Diệp Vô Nhai tính khí cực kỳ cao ngạo, nên thái độ của hấn đối với Diệp Thiên Vân không mặn không nhạt, luôn xem Diệp Thiên Vân là hàng tiểu bối.

Hôm nay Diệp Thiên Vân cứu hấn, coi như đã giải quyết xong khúc mắc trong lòng, thêm một bằng hữu và thêm một kẻ thù, xét về bản chất có sự khác biệt rất lớn, huống hồ còn có mối quan hệ với Hà Sơn, hấn và Bát Cực Môn cũng xem như có chút quan hệ sâu xa, cứu được Diệp Vô Nhai đối với Diệp Thiên Vân cũng có chỗ tốt.

Vô Vi đạo nhân thoát nhìn thì không có vấn đề gì, nhưng Diệp Thiên Vân biết ông đã sớm mất đi năng lực động thủ, không thể vừa mới nghỉ ngơi trong chốc lát đã ngay lập tức ra tay. Con người ngày càng lớn tuổi thể lực không thể duy trì mãi, xét từ phương diện này mới có thể thấy được sự khác biệt.

Bậc tôn sư chỉ có thể thắng ở kinh nghiệm chứ năng lực của bản thân không thể nào theo kịp.

Vô Vi đạo nhân nhìn thấy Diệp Thiên Vân hành động bèn nói: “Diệp Vô Nhai con người này tuy rằng có chút ngạo khí, nhưng làm người cũng không uổng, hấn là người rất ngay thẳng, người cứu hấn một mạng, hấn nhất định sẽ tìm cách đáp trả lại cho người”.

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, tìm một nơi tương đối an toàn, đỡ Vô Vi đạo nhân ngồi xuống nghỉ ngơi, dứt khoát nói: “Sư thúc tổ, người tạm nghỉ ngơi ở đây, chờ con đi xem thế nào rồi sẽ trở lại, người nhất định phải chú ý an toàn”.

Vô Vi đạo nhân khẽ gật đầu, ngồi xuống dặn dò: “Người cũng vậy, tôn sư Vô Đương dù sao cũng không phải là danh hiệu suông, thể lực của bọn họ còn cách xa chúng ta lắm”.

Diệp Thiên Vân trong lòng hiểu rõ, các vị tông sư trong Vô Đương ai cũng sử dụng đan dược. Nhưng cho dù như thế, nguy hiểm hiện nay gần như đã sắp trở về con số không. Triệu Sư Chiêu, Hoa Sư Húc, Tần Sư Bản, Chu Sư Thành bốn vị tôn sư Vô Đương nay chỉ còn một, hai kiếm trận của Vô Đương cũng sớm đã bị phá một nửa.

Vô Đương hiện nay đã không còn tự lo được cho mình, làm gì còn có công phu chạy đến tìm việc khác, tuy rằng thể lực của hấn lúc này đã giảm sút nhiều, lại còn bị thương, nhưng không ai đủ cam đảm đến làm phiền hấn được.

Vừa bước đến gần chỗ Trần Mễ Lạp, liền nhìn thấy mồ hôi của Triệu Sư Chiêu chảy ròng ròng từ trên đỉnh đầu xuống, nhìn qua một cái cũng biết tình hình không lấy gì làm khả quan.

Trái lại Trần Mễ Lạp khí định thần nhàn, tuy rằng trên đầu cũng có chút mồ hôi, nhưng tỏ ra rất phấn khởi, xem ra Triệu Sư Chiêu không thể sánh bằng.

Hai người đánh nhau cả nửa ngày, đối đầu là chính, hơn nữa Triệu Sư Chiêu lại có phần hơi kiêng kỵ Trần Mễ Lạp, không dám để hấn xấp lại gần, chỉ cần khoảng cách hơi gần một chút nhất định phải tìm cách kéo ra.

Công phu của Trần Mễ Lạp kiêm tu sở trường của cả hai nhà, lúc thì hấn dùng Bát Cực Quyền, bỗng nhiên lúc lại chuyển sang công phu Vô Đương, phiêu hốt bất định, làm cho đối thủ rất khó nắm bắt.

Triệu Sư Chiêu không muốn tiếp cận hấn cũng là do sợ Bát Cực Quyền dựa vào sát thân mà đánh, chỉ cần trúng một chiêu ngay sau đó sẽ liên tục không ngừng, nên đành phải đứng phía xa cam chịu thế hạ phong.

Trần Mễ Lạp nhìn thấy Triệu Sư Chiêu dò xét bốn phía, bèn cười nói: “Sư huynh, anh cũng không nhất thiết phải tự tính toán cho mình đâu, chỉ cần anh có thể chạy ra khỏi Bằng thành, tôi gọi anh một tiếng sư phụ cũng không ngại”.

Diệp Thiên Vân cũng hiểu rõ, Bát Cực Môn hiện thân, tức là sợ bọn họ đào tẩu nên mới phải xuất hiện sau cùng. Đã xuất hiện tức là đã chuẩn bị hết mọi thứ rồi, nếu đoán không sai, các vùng phụ cận xung quanh nhất định đã bị người của Bát Cực Môn khống chế, một khi có ý định bỏ chạy, tám chín phần là sẽ bị bắt lại. Hơn nữa Triệu Sư Chiêu lại có thực lực của một vị tôn sư, đã đến bước này mà bỏ chạy nhất định sẽ bị người khác cười nhạo.

Ánh mắt Triệu Sư Chiêu lộ rõ vẻ tuyệt vọng, thực lực của hấn tự nhiên là thấp hơn Trần Mễ Lạp một bậc, hơn nữa lại đối đầu thế này, thể lực tổn hại rất ghê gớm, tiếng thở dốc ngày càng nặng nề, biết rằng mình đâu không qua Trần Mễ Lạp, đánh mạnh ra một chiêu hư chiêu rồi bay ngược ra phía sau.

Trần Mễ Lạp đương nhiên là sợ hấn chạy thoát, bèn vừa đuổi theo vừa lạnh nhạt nói: “Thiên Vân, ngăn hấn lại, hấn nhất định chạy không nổi đâu!”

Diệp Thiên Vân nào còn chút sức lực, biết là Trần Mễ Lạp muốn lừa Triệu Sư Chiêu, cũng giả vờ lui về phía sau hai bước, Triệu Sư Chiêu nhìn thấy đường lui đã bị chặn, lại đưa mắt nhìn các sư đệ nằm trên mặt đất, thần sắc vô cùng bi phẫn.

Đang bỏ chạy trong vô vọng, trong nháy mắt hấn đã lui về dựa vào lan can trên cầu, đưa mắt nhìn xuống, không do dự nhảy luôn xuống dưới.

Trần Mễ Lạp và Diệp Thiên Vân không khỏi kinh hãi, ai cũng không ngờ đến việc hấn lại chọn cách này để kết liễu sinh mạng của mình, nên biết rằng dưới chân cầu kia nước sông cuộn cuộn, cầu cách mặt nước ba bốn chục mét, chọn cách nhảy xuống, đồng nghĩa với việc phải chết, chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Diệp Thiên Vân cũng không đủ cam đảm bước qua xem, hấn nhìn Trần Mễ Lạp rồi hỏi một cách nghi hoặc: “Triệu Sư Chiêu lúc này muốn bỏ chạy thật sao?”

Trần Mễ Lạp cúi đầu nhìn xuống dưới, thần sắc lộ chút tiếc nuối, chậm rãi nói: “Hấn là người phụ trách hành động lần này, chúng ta sẽ không để cho hấn sống, Võ Đang lại càng không!”

Diệp Thiên Vân chưa bao giờ nghĩ đến phương diện này, giờ được Trần Mễ Lạp khai sáng mới có chút hiểu được ý tứ của hấn, lần trước nã này tự mình thất bại, Võ Đang cũng cần có một con dê thế tội, và Triệu Sư Chiêu chính là con dê ấy.

390. Chương 391: Bát Cực Môn Chủ

Trần Mễ Lạp sau khi vừa đứng lên, cơ thể không giống vừa nãy, nhìn mấy người bên dưới rồi vẫy tay với họ, hai cánh tay quơ quơ, rồi bình thản như không có chuyện gì nói: “Không cần lo lắng, mấy người này là người của Bát Cực Môn, Triệu Sư Chiêu đã nhảy từ đây xuống thì sống cần phải thấy người, chết cần phải thấy xác”

Diệp Thiên Vân có chút ngạc nhiên vì sự cẩn thận của người Bát Cực Môn, mấy người dưới cầu đang chờ mệnh lệnh, vài người của Võ Đang muốn nhảy xuống để khẳng định rằng làm điều đó khó như lên trời, được một lát sau thuyền bắt đầu vớt.

Trần Mễ Lạp nhìn Diệp Thiên Vân cười tủm tỉm nói: “Người yên tâm đi, lần này tuy Võ Đang có chuẩn bị nhưng sẽ không tiên liệu được người của Bát Cực Môn cũng tham gia và tới chỗ này, không cần phải sợ bọn họ”

Diệp Thiên Vân muốn quay lại gấp, toàn bộ người Võ Đang đã đầu mất hết, với Trần Mễ Lạp thì cho rằng đó là điều tốt. Nhưng mặt khác, đối với hấn thì hấn tự thấy rằng điều này tệ nhiều hơn là lợi.

Hơn 20 người này có thể sẽ không trở về Võ Đang được, vậy thì hấn sẽ trở thành một trong những mục tiêu. Đối phương sẽ phái người đến Băng Thành đòi mạng của hấn. Tuy nhiên ai cũng biết rõ ràng tuyệt đối hấn sẽ không thể giết chết hơn 20 tên này, nhưng không có gì chứng minh, chỉ có thể lấy đầu hấn để làm bằng chứng.

Tuy có thể nghi ngờ người Bát Cực Môn nhưng mà những việc như vậy đều không thể xem thường được.

Nghĩ tới đây hấn thở dài, hấn tuy đã giết không ít người nhưng lại gây thù chuốc oán, chắc chắn Võ Đang sẽ không bỏ qua cho hấn.

Nhưng mà mặt khác, giờ hấn cũng không phải chỉ có một mình, thậm chí còn có Trần Mễ Lạp và Bát Cực Môn đứng đằng sau hấn, nếu chết thì cả đám cùng chết. Bức giết Võ Đang thì cùng lắm cũng giống như cá sa lưới rách.

Đánh nhau một hồi, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, hai người nhìn nhìn, đệ tử Võ Đang chết la liệt, toàn bộ bị đánh tới bờ nằm la liệt trên mặt đất, quân pháp bị phá tan tành.

Hà Sơn đánh ngã tên đệ tử Võ Đang cuối cùng, liền nhanh chóng chạy đến cúi xuống trước người Diệp Vô Nhai đang bị thương cần cấp cứu.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy sắc mặt xanh mét của Hà Sơn biết hẳn bình thường e sợ người sư huynh này như tình cảm của hai huynh đệ rất sâu đậm.

Hà Sơn kêu gọi mấy người đệ tử Bát Cực Môn đưa Diệp Vô Nhai về cứu chữa.

Sau đó xoa xoa đỏ cả vành mắt, nhặt thanh kiếm dưới đất lên, chạy đến bên gần trước mặt Hoa Sư Húc ở bên cạnh, cúi đầu nhe răng cười, dí sát thanh kiếm vô mặt đối phương mà nói: “Đại sư huynh của ta đã trúng chưởng của người. Người có biết tại sao người còn yên thân nằm chỗ này không?”

Hoa Sư Húc bị sắc lạnh của thanh kiếm thức tỉnh, trong mắt thoát hiện lên thần sắc khiếp sợ, hẳn bị Diệp Thiên Vân đã xuất một chiêu bẻ gãy chân. Giờ tỉnh lại thấy có người đợi hẳn như thế hẳn càng sợ chết hơn, lập tức mất hết dũng khí sống còn.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy Hà Sơn định báo thù, chạy lại gần, nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng không nhẫn tâm để một tay cao thủ chết, nhưng cũng không thể tự thú, thực ra Hoa Sư Húc cũng không hề sử dụng thủ đoạn nham hiểm nào. Hẳn lúc đó chỉ cho Diệp Vô Nhai một chưởng, cách ra đòn này cũng là để người ta kính phục. Diệp Thiên Vân liền nói Hà Sơn: “Cho hẳn một cơ hội sống, hẳn cũng đáng được vậy.”

Hoa Sư Húc mặt lộ vẻ cảm kích, đối với hẳn mà nói, thì như vậy coi như là được sống rồi, sau này hẳn cũng không thể tồn tại trên chốn võ lâm nữa rồi. Vì chân hẳn đã bị tàn phế, di chuyển chỉ có nước ngồi xe lăn. Hẳn tự biết chấn thương không thể hồi phục được, liền mất nhắm cầu tha mạng.

Hà Sơn có chút không cam tâm, nhưng mạng sống của tên này là do Diệp Thiên Vân tha mạng, cũng không có ý làm trái ý của hẳn, nên nhắm ngay vào cho Hoa Sư Húc một nhát vào yết hầu.

Hoa Sư Húc bị xẹt một nhát tại chỗ, kêu rên vài tiếng, sau đó miệng và cổ tiết ra máu đỏ tươi, hực lên hai cái rồi đi đời nhà ma.

Trần Mễ Lạp đỡ Hà Sơn dậy, nhìn hẳn cười: “Yên tâm đi, Vô Nhai không hề hẳn gì cả, quay về chăm sóc ông ta một thời gian thì sẽ hồi phục như trước thôi”

Diệp Thiên Vân biết rằng nói như vậy chỉ là an ủi Hà Sơn thôi, Diệp Vô Nhai đã trúng chưởng mà Hoa Sư Húc đã dùng hơn gấp đôi công lực, lúc đó mà không chết là may rồi. Nếu nói quay về tin sẽ hồi phục như trước thì như nói người khờ nằm mộng thôi. Võ công người cao thủ rất quan trọng, tuy có thể nhìn khỏe mạnh như người bình thường nhưng thực tế đã yếu đi rất nhiều so với người đã luyện võ qua.

Nghĩ tới đây cũng không ngờ rằng bản thân mình có được khả năng hồi phục công lực mạnh mẽ thì cảm thấy rất may mắn, hẳn đã bị trọng thương nhiều lần, nhưng chỉ cần không chết, thì Kim Chung Tráo sẽ giúp hồi phục nhanh chóng, điều này cũng giống như hẳn có vô số mạng sống.

Trần Mễ Lạp nhìn thấy Diệp Thiên Vân sững sờ, liền cười nói: “Vô Vi Đạo Nhân tới rồi, ta vẫn chưa gặp qua, lát nữa chúng ta cùng đi đến Bát Cực Môn”

Diệp Thiên Vân muốn từ chối, nhưng hẳn nghĩ đến thân phận của Vô Vi Đạo Nhân cũng biết rằng chuyến này bắt buộc phải đi. Ở Băng Thành thì Vô Vi Đạo Nhân là khách, nhưng dựa vào lễ nghi mà nói, thì cần phải đến thăm viếng, không thì bị Bát Cực Môn để ý, nên hẳn liền gạt đầu: “Được”

Để lại vài tên Bát Cực Môn dọn dẹp chiến trường, còn lại đều rời khỏi chỗ này. Sau khi xuống cầu, Diệp Thiên Vân cùng Vô Vi Đạo Nhân cùng ngồi cỗ xe theo bọn họ đi về Bát Cực Môn.

Cỗ xe chạy như bay trên đường lớn khoảng 2 tiếng đồng hồ cuối cùng tới một nơi như một thị trấn nhỏ, thì dừng lại, mọi người trong xe đều đi xuống. Có vài tên đệ tử Bát Cực Môn tự nhiên cảm thấy lưng mỗi nhừ, có thể nhận ra được nơi đây họ rất quen thuộc.

Hà Sơn sau khi nhìn thấy thần sắc của Diệp Thiên Vân thì cười nói: “Bát Cực Môn có những hình thái không giống nhau, chúng tôi có sắc thái riêng của chúng tôi”

Diệp Thiên Vân nhìn từ trên cao nhìn xuống hướng xa xa, đây chính là một thị trấn nhỏ, sơn thôn của một thị trấn nhỏ, hẳn nhìn xem địa thế, núi cao, cây xanh, ngôi hồng ngôi đỏ, nhà cửa cao thấp san sát, và dưới chân cầu nước chảy.

Phía trước là con đường mòn duy nhất của thị trấn nhỏ, tất cả giống như ở khoảng mấy chục năm trước. Là người lạ, lại có cảm giác quen thuộc, nhà cửa, đường phố, đều có cái không khí đậm đà chất quê. Nếu như không có vài cây cột điện, nhất định người tuyệt đối sẽ không ngờ rằng đây là nơi của thế kỷ mới.

Vô Vi Đạo Nhân đứng cạnh Diệp Thiên Vân, cười nói: “Đây là một nơi tốt”

Lần này đến đây, Hà Sơn dẫn theo 2 người bọn họ đi đến cuối con đường mòn, giới thiệu rất tỉ mỉ, rồi lại dẫn về dừng tại một căn nhà 3 tầng cao nhất của thị trấn này nói: “Thời Dân quốc tổ tiên chúng tôi tự thiết kế vô quán, thụ nhận bách dân, đặt tên ”Bát Cực Tổ”

Diệp Thiên Vân nghiên cứu Bát Cực Quyền, nhưng không biết rõ lai lịch lắm, lần đầu nghe thấy cũng thấy hơi chút lạ lẫm, ở Băng Thành lâu vậy rồi mà từ trước giờ vẫn chưa tới Bát Cực Môn. Giờ nhìn thấy thật không khỏi hứng thú, những sầu lo đều tan biết hết.

Hà Sơn rất hiếu khách, nói: “Đi, chúng ta đi vào trong nói chuyện, không nên để họ chờ lâu quá”, nói xong đưa tay mời Vô Vi Nhân Đạo và Diệp Thiên Vân.

Mấy người vừa bước vào, thấy trong đại phòng rất náo nhiệt. Trần Mễ Lạp ngồi trên ghế, vừa thấy bọn họ liền đứng dậy nói: “Đi đường chắc mệt, mời ngồi xuống tách nước trước đã”, hất ra đáng vẻ của chủ nhà ở đây, nhiệt tình để đệ tử Bát Cực Môn châm trà.

Diệp Thiên Vân và Vô Vi Đạo Nhân ngồi đối diện với Lục Vệ Minh và Lôi Minh Các, hai người cũng đứng dậy bái vai nhau.

Trận chiến hôm nay làm cho tất cả mọi người gần nhau thêm, từ ngày hôm nay những người này cùng phấn đấu vì một mục tiêu chung, cho nên cũng khách khí cùng làm tăng thêm tình cảm sâu đậm.

Diệp Thiên Vân hàn thuyên vài câu, bèn trực tiếp nói với Trần Mễ Lạp: “Trần Đại ca, đã tìm thấy Triệu Sư Chiêu chưa?”

Trần Mễ Lạp tỏ ra không bận tâm, cười cười nói: “Lão đệ yên tâm đi, ta biết hắn không thể chạy thoát, chỗ địa giới của Bát Cực Môn này, chúng ta có chuẩn bị vạn điều thì cũng như là ruồi bọ không thoát khỏi lòng bàn tay của họ.”

Diệp Thiên Vân mong rằng Triệu Sư chạy thoát, tên này mà trở về Võ Đang được thì đối với Diệp Thiên Vân mà nói chẳng có hại gì cho hắn, nên khẽ gật đầu không nói”

Trần Mễ Lạp có chút khách khí với Vô Vi Đạo Nhân, mỉm cười nói : “Vô huynh, đã nhiều năm chúng ta không gặp rồi, phong thái của huynh vẫn như xưa, nếu như không có chuyện này thì không biết khi nào chúng ta mới có thể gặp lại nhau”

Vô Vi Đạo Nhân gật gù, chậm rãi nói: “Khách khí rồi, lần này nếu như không phải Thiên Vân gặp chuyện, thì có thể ta cũng không từ Hình Ý Môn đến nơi đây”

Trần Mễ Lạp rất coi trọng thực lực của Diệp Thiên Vân, hắn biết rõ ràng Thập Nhị Hình chính là kế thừa của Hình Ý Môn, nhưng mà Diệp Thiên Vân chính mình đã luyện được Tam Hình, đó là Long, Hổ, Ưng. Điều này chứng tỏ hắn đã phải học qua 3 vị tôn sư, quan trọng hơn là thực lực của Diệp Thiên Vân cũng sẽ nhanh chóng gia nhập trình độ của bậc tôn sư, vậy thì với lực lực như vậy dù ở bất cứ nơi nào cũng không thể xem thường được.

Lặng một lúc sau, một tên đồ đệ của Bát Cực Môn chạy vào giữa mấy người này, khách khí nói: “Chư vị, Trưởng môn tới!”

Vừa dứt lời, từ đằng sau xuất hiện một đại hán khoảng hơn 50 tuổi, diện mạo xem nhìn rất nhân hậu, rất có khí phách của một đại gia có thể là Trưởng môn của Bát Cực Môn, đằng sau còn có một thanh niên khoảng 24, 25 tuổi.

Tất cả mọi người đều đứng dậy thi lễ với bậc tôn kính của môn phái, phép lễ nghi này tuyệt nhiên không thể thiếu sót được.

Ông ta chậm rãi đi về phía chỗ chính giữa, nhìn quanh một lượt, hướng xuống phía dưới nói: “Hôm nay chư vị đến đây tôi thay mặt cho Bát Cực Môn rất hoan nghênh, nếu có điều chi không được chu toàn xin lượng

thứ”

Diệp Thiên Vân nhớ lúc mà truy sát Thường Đại Hải có nghe nói đến Trưởng môn Bát Cực Môn, nhưng tên Thường Đại Hải rất coi thường vị Trưởng môn này, hôm nay gặp người này, nên cẩn thận xem lại.

391. Chương 392: Hốt Hữu Cường Đồ Dạ Ma Dao

Tuổi tác và tướng mạo của chàng thanh niên này khá tốt, mắt không to cũng không nhỏ, sống mũi cao, lỗ tai đại phúc, tóc dài xuống lưng như con gái, buộc chặt phía sau. Theo nhân tướng học thì là người rất có mê lực, đặc biệt trên tai trái có một cái núm rất sáng càng làm cho đôi mắt sáng hơn.

Diệp Thiên Vân không có suy nghĩ đánh giá gì với loại này, nhưng trong những người mà hắn biết cũng có một người ăn mặc rất giống cách của chàng trai này, đó cũng chính là phong cách Tôn Vĩnh Nhân đời thứ 2 của Hương Cảng.

Chàng thanh niên này phát hiện Diệp Thiên Vân đang nhìn hắn, nhưng anh ta cũng không quay đầu đi chỗ khác, chỉ cười cười hỏi thăm Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng gật gật đầu xem như là đã gặp qua, trước mắt hắn biết mối quan hệ giữa chàng thanh niên này với Bát Cực Môn có thể là không đơn giản, hôm nay gặp ở chốn này cũng thấy rằng chàng trai này cũng là nhân vật thành danh ở chốn võ lâm, ý đồ của chàng thanh niên này Diệp Thiên Vân cũng đoán được bảy tám phần.

Những người đang đứng trong phòng này ai Bát Cực Môn Chủ cũng đã từng gặp qua, nhưng nhìn thấy Diệp Thiên Vân ở đây, ông ta cười rất sảng khoái, thiện cảm nói: Thiên Vân tiểu huynh đệ, ngưỡng mộ danh tiếng đệ đã lâu, đệ và Bát Cực Môn ta quan hệ cũng không đơn giản, lúc trước có giúp Bát Cực Môn chúng ta trừ khử một tên phản đồ, phần ân tình này chúng ta tuyệt đối không bao giờ quên.

Đúng lúc ấy chàng thanh niên đột nhiên cắt ngang lời: “Thưa phụ thân, cho con được giới thiệu với Diệp đại ca, con đã nghe danh đại ca đã lâu và rất tôn sùng đại ca”. Mọi người xung quang nghe thấy đều cười rất thiện ý nhưng không hề có ý gì khác, mặt chàng trai chợt đỏ hồng lên.

Sự xuất hiện của Diệp Thiên Vân trong chốn võ lâm dùng từ “thần thoại” để hình dung ra thì cũng chưa đủ. Nếu như dựa vào thứ bậc mà nói, hôm nay làm sao mà có vị trí cho hắn. Đời thứ 3 của Hình Ý Môn tương đương với đời thứ mười bảy của phái Võ Đang. Với công lực như vậy mọi người cùng học trong môn phái cần phải học theo, phải trả bưng nước rót cho Diệp Thiên Vân mới phải, nhìn là biết ngay.

Nhưng Diệp Thiên Vân lúc mới gia nhập Võ Lâm thì đã bị đại bại trấn động trời đất, sau đó hợp với Thường Đại Hải, Trương Thiên Phóng, Chiến Cổ Phàm đánh Tông sư Võ Đang, những chiến tích này người thường không hình dung được. Vì vậy Diệp Thiên Vân sớm rời bỏ hình ảnh thu nhỏ của thể hệ Hình Ý, hắn chính là hắn, ai cũng không dám coi thường hắn.

Thần sắc Bát Cực Môn Chủ chợt không vui nhưng cũng nhanh chóng lấy lại nụ cười tự nhiên, quay đầu vẫy tay, dẫn con trai lại giới thiệu với Diệp Thiên Vân: “Ta giới thiệu với đệ, đây là đứa con trai chưa trưởng thành của ta, tên Lưu Đông, nếu hai người có thời gian thì làm quen thêm” Lời lẽ có vẻ như rất hào phóng nhưng giọng điệu như có vẻ hơi hợm.

Trong chốn võ lâm thông thường nếu muốn kết bằng hữu, ngoài cái danh tiếng còn cần có sự “làm mới”, “làm mới” thông thường là làm quen với đối phương thông qua từ những người có vị thế trong chốn võ lâm, nói đến cùng cùng vì sợ mất mặt người với người mình kết giao.

Vì việc “làm mới” này cơ bản đều là địa vị 2 người không tương xứng, đa phần là đối phương cao hơn một bậc.

Lưu Đông tiến tới trước mặt thi hành lễ, ngữ khí có vẻ căng thẳng nói: “Diệp đại ca, Tiểu đệ Lưu Đông, nghe tiếng đồn cậu huynh đã lâu chỉ không có duyên diện kiến”

Diệp Thiên Vân rõ ràng nhìn thấy thần sắc rất sắc của Bát Cực Môn Chủ, trong lòng cười không nổi. Thông thường mà nói hắn không muốn thân thiết với ông ta bởi vì kẻ thù nhiều quá. Bát Cực Môn Chủ

cũng không muốn con trai ở cùng với người có nhiều kẻ hủ trong chốn võ lâm, ông cũng không hề muốn điều này tí nào.

Diệp Thiên Vân không hề chậm trễ, liền đứng dậy ôm vai, bình thản nói “Không nên xưng hô đại ca, vì giữa chúng ta chưa thể nói ai lớn ai nhỏ, gọi ta là Diệp Thiên Vân được rồi”

Thật ra Diệp Thiên Vân nhận ra rằng tên Lưu Đông này lớn hơn hẳn vài tuổi nhưng vì tôn kính nên gọi đại ca, thứ bậc trong chốn võ lâm xem ra thực tế có chút lộn xộn.

Lưu Đông xem ra Diệp Thiên Vân có vẻ như không từ chối hẳn cảm thấy rất nở mặt, chủ động tiến lại phía trước, thân mật nói: “Thiên Vân huynh, đợi ngày mai đệ sẽ dẫn huynh đi xem Bát Cực Môn”

Bát Cực Môn Chủ thấy con trai có vẻ như đã thân với Diệp Thiên Vân lập tức chuyển đề tài: “Thôi được rồi, những việc này ngày mai nói, hôm nay mọi người đã mệt rồi, chúng ta đã chuẩn bị sẵn chút đồ nhắm để mọi người cùng chúc mừng”

Những người cùng ngồi đây hôm nay đều đã trải qua sinh tử, đã có chút mệt mỏi, giờ Bát Cực Môn mời rượu cực chẳng đã không thể từ chối nên uống xong se liền đi nghỉ ngơi. Cần phải biết nhân sinh đều muốn hoan vui tận cùng. Tiệc đã chuẩn bị xong từ lâu, Bát Cực Môn Chủ mời mọi người lên lầu, sau khi kính mọi người một ly xong liền xưng có việc nên cáo lui trước, những người còn lại đều bắt đầu ăn uống nói chuyện.

Đối với giang hồ mà nói, dịp này rất hiếm có cho nên các quy cách thông thường đều bỏ qua hết, nâng ly chúc tụng.

Hà Sơn hôm nay không vui, vì sư huynh của mình đã bị trọng thương nhưng cũng cảm lý cảm kích nói với Diệp Thiên Vân: “Thiên Vân, huynh đệ chúng ta chính nhờ có tình nghĩa biết nhau cũng chưa lâu nhưng tình bằng hữu vững bền, ta già rồi, chúng ta cùng ly chúc mừng tình bằng hữu trường tồn”

Thân phận của Hà Sơn ở Bát Cực Môn rất cao, lúc này chủ động kính rượu thì mọi người cảm thấy rất ngạc nhiên.

Diệp Thiên Vân cũng đứng dậy, đột nhiên thấy mấy người gặp nhau trên chốn võ lâm cũng rất sáng khoái nói: “Quen nhau dù xa hay gần đều là hàng xóm, nói xong ngược mặt uống cạn ly rượu.

Không khí buổi tiệc dần trở nên náo nhiệt cao trào, mọi người đều uống rất hưng phấn.

Diệp Thiên Vân sau khi đưa Vô Vi Đạo Nhân đi nghỉ thì quay trở lại phòng khách, ngày này hẳn cũng hơi mệt, hơn nữa vết thương trên tay còn bị đau nhưng chỉ cần 2-3 ngày nghỉ ngơi là coi như không việc gì.

Đêm nay hẳn thu hoạch cũng không ít, trong lúc bắt tay làm quen với đối phương cũng tích lũy được nhiều kinh nghiệm, tông sư tuy công phu tuyệt đỉnh nhưng cũng không phải không có điểm yếu, đây là những thông tin quan trọng hẳn học được trong vài lần chạm chiến.

Sau này gặp tông sư thì không cần bối rối như trước nữa, chỉ cần sử dụng hết sức áp chế đối phương sau đó thử sức chịu đựng, như vậy sau một thời gian hẳn sẽ nắm được ba bốn phần bí quyết của tông sư.

Bình tĩnh lại, bất giác nhớ đến Hứa Tình ở phương xa, không biết nàng sống ra sao, Hứa phụ kêu nàng trở về, xem ra cũng là lúc chú ý đến tình thế chốn võ lâm. Như vậy đối với hẳn mà nói thì có điều tốt, không cần lo lắng Hứa Tình có tình ý gì khác, chỉ cần không được nhìn thấy hứa tình lòng đều cảm thấy trống trải.

Trong lúc lòng có tâm sự, bên ngoài có người gõ cửa, một âm thanh ro ro vang lên: “Thiên Vân ngủ hay chưa?”

Diệp Thiên Vân nghe ra là giọng của Trần Mễ Lạp, bèn mở cửa mời vào, hôm nay Trần Mễ Lạp độc chiến với Triệu Sư Chiêu như vũ bão, với thực lực như vậy, Diệp Thiên Vân lại thấy cảm giác quen quen.

Vào trong phòng, thần sắc Trần Mễ Lạp không được tốt lắm nhưng cũng mỉm cười nói: “Thiên Vân, hôm nay không tìm thấy Triệu Sư Chiêu, thuyền đi vớt cũng chưa thấy quay về, xem ra hẳn chưa chết” nói xong có chút thất thần, dường như có sự lo lắng.

Diệp Thiên Vân nghe điều này thở phào nhẹ nhõm, Triệu Sư Chiêu chạy thoát đối với Diệp Thiên Vân đó là điều tốt, thậm chí toàn bộ chuyện hôm nay cũng không đổ hết lên đầu hẳn. Mặt khác, hẳn cũng không

muốn Trần Mễ Lạp gặp chuyện, hơn nữa nếu Võ Đang thật sự nổi giận, xui xẻo nhất là Bát Cực Môn, bọn họ muốn chạy cũng không có chỗ chạy nhưng nhà thì ở đây cũng không chạy thoát khỏi đây.

Bất luận nói gì đi nữa, Bát Cực Môn và Trần Mễ Lạp đều đã giúp hẩn một cú, một giọt ân tình cũng không thể quên, nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân lặng đi một lúc nói: “Nếu Triệu Sư Chiêu thật sự đã chạy thoát, vậy việc của huynh và đệ không còn quan trọng nữa, mấu chốt là Bát Cực Môn sẽ như thế nào”

Trần Mễ Lạp thở dài nói: “Đúng, đệ và ta đều là người không có gốc, đi đến đâu cũng được, chỉ là ta không muốn người Bát Cực Môn xảy ra chuyện gì. Ta hồi nhỏ đã học võ nghệ ở đây, cũng coi như là một nửa nhà. Nếu như Võ Đang thật sự đến đây, vậy thì Bát Cực Môn sẽ bị tiêu diệt”

Diệp Thiên Vân có chút chưa hiểu rõ về thực lực của Võ Đang, bèn mở miệng hỏi dò: “Tông sư của Võ Đang đã bị tiêu diệt hết 3 người, thực lực của Bát Cực Môn nay có mấy người chúng ta, có thể ngăn chặn được không?”

Trần Mễ Lạp cười lên vài tiếng nói: “Kỳ thực chúng ta mấy ngày ở đây đối bậc tông sư cũng chưa phải là chường luật điện, nếu mấy người này thật sự chống đỡ được thì địa vị của Võ Đang cũng thay đổi rồi. Võ Đang võ cao cường, chủ yếu vẫn là quyết định bởi Đan Đạo. Tuy nhiên tông sư rất khó đạt được nhưng thật sự cần phải xem xem, kên khoảng hai mươi ba mươi người cũng không thành vấn đề”

Diệp Thiên Vân có cảm giác không còn sức lực, Võ Đang tông sư có mà nhiều như vậy, biết Hình Ý Môn từ trên xuống dưới cũng không qua nổi 5 người, bây giờ lại có 1 người đang nằm trên giường đang chờ quy tiên. Từ đó cũng biết được thực lực của Võ Đang rất hùng mạnh, căn bản chính là không phải một người hay nhiều người chống đỡ.

Trần Mễ Lạp dường như chẳng có kế hoạch gì, tự mình oán thán: “ta thật sự không ngờ việc lại nghiêm trọng như vậy, tên Triệu Sư Chiêu chạy thoát cũng thực sự là do sơ suất của ta.”

Diệp Thiên Vân thấy biểu hiện của Trần Mễ Lạp, biết là việc không liên quan đến mình, liên quan đến chắc loạn mất Kế Vi Linh chỉ có thể tránh được mũi nhọn của Võ Đang, trầm giọng nói: “Trần Đại Ca, đệ không cần phải lo lắng, ta thấy đệ nên liên hệ với Môn chủ của Bát Cực Môn trước, xem ông ta có thái độ gì không”

Muốn biết Võ Đang không giống môn phái khác nếu lại đến Băng Thành, chỉ sợ khôn phải là 4 vị tông sư đơn giản kia. Ngoài ra, chúng ta cũng không có cơ hội, Triệu Sư Chiêu hẩn chạy về cũng mất mấy ngày, chúng ta vẫn còn thời gian, thực ra không hành động mà chỉ có thể để Bát Cực Môn ẩn nấp trước”

Trần Mễ Lạp thoáng suy tư, có chút khó xử nói: “Ta cũng đã suy nghĩ, chỉ sợ cũng không thể được, đường đường là Bát Cực Môn nếu phải chạy chốn Võ Đang chẳng phải khiến thiên hạ cười chế nhạo”

Diệp Thiên Vân đương nhiên biết, nhưng mà bây giờ thời hạn của họ có hạn, ngoài việc chạy trốn và tìm sự trợ giúp ra thì không còn cách nào khác, trực tiếp nói luôn: “Vậy thì chỉ có thể liên hợp môn phái khác trợ giúp thôi, đệ nghĩ đây cũng là cách duy nhất”

392. Chương 393: Núi Xanh Còn Đỏ, Nước Biếc Chảy Dài

Võ Đang thật ra một mục muốn chiếm đoạt nội gia quyền. Bởi vì nội gia quyền rất trọng yếu với đạo giáo, mà Võ Đang là môn phái đầu tiên sáng chế ra nội gia quyền, cùng đạo giáo có quan hệ rất lớn, cho nên những năm gần đây Võ Đang luôn ngấm ngầm không ngừng làm khó dễ đến Hình Ý môn, Thái Cực môn và Bát Quái Môn!”

Diệp Thiên Vân nghe thế cũng lấp bắp kinh hãi, nhưng chuyện mà hẩn giết mình là vì Võ Đang còn nguy biến ra tà thuyết, truyền thuyết, người sáng lập Võ Đang là Trương Tam Phong, đầu tiên sáng chế ra Thái Cực Quyền. Nhưng mà, đó là truyền thuyết mà thôi.

Còn nội gia quyền được sáng lập đầu tiên, hẩn là Thông Bối quyền. Bắc Tống năm đó, nước Chu là cha đẻ của Thông Bối quyền. Cho dù không phải nước Chu cũng chỉ có thể là nước khác, nhưng tuyệt đối không thể nào là Võ Đang Phái.

Theo phương diện đạo gia này mà nói, thuận để Đông Hán là Trương Đạo Lăng ở huyện Hạc Minh Sơn gần biên cương khởi xướng đã liên kết Đầu Mễ đạo cùng Thiên Sư đạo dâng tặng giáo chủ Lão Tử Lý Nhĩ, sau đó dùng Lão Tử Ngũ Thiên văn là chủ yếu, đạo giáo chính thức sáng lập từ dấu hiệu này. Cho nên Hạc Minh Sơn đã trở thành nơi phát sinh ra đạo giáo được công nhận của Trung Quốc và giới đạo giáo.

Về sau Thiên Sư đạo dọn đến Long Hồ sơn, trên đó cũng có một khối đá ghi rõ về giáo tông, nói là ngày khai sinh của Thiên Sư phái không phải ở Long Hồ sơn, cho nên nơi phát sinh ra đạo gia là ở Hạc Minh Sơn.

Diệp Thiên Vân đã biết qua những tài liệu này, nên hân tình tường vô cùng.

Quan trọng nhất là đạo giáo của Võ Đang chỉ là trọng yếu mà thôi, đạo giáo của Võ Đang tín ngưỡng thần linh, Thiên Thần của “Tam Thanh” và Thiên Đế của “Bốn ngự” đều không có trong tín ngưỡng đó, mà vị trí cung phụng của Võ Đang lại là chân vô Đại Đế.

Từ phương diện đó mà nói, có thể nhìn ra Võ Đang không phải là thủy tổ chính thức của nội gia. Cho nên giờ đây hoàn toàn có thể lý giải được Võ Đang muốn quy nội gia về một thể, sau đó thành lập võ thuật đơn cực, cái này mới là mục đích chân chính của Võ Đang ..

Diệp Thiên Vân nghĩ tới đây. Thấy Trần Mễ Lạp không có tiếp tục nói hết, trong nội tâm lập tức có chút ngứa ngáy, vội la lên: “Trần đại ca, tiếp tục đi!”

Trần Mễ Lạp lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng sốt ruột của Diệp Thiên Vân, lập tức vui vẻ, vẻ u sầu bị thổi tan đi không ít, gật đầu nói: “Tốt. Ta tiếp tục nói. Võ Đang tự nhận là người sáng lập ra nội gia quyền, những môn phái khác đều từ đó sinh ra. Cho nên những năm này bọn họ không ngừng có mưu đồ với vài môn phái nội gia quyền. Hơn nữa mười năm trước đã động thủ với Thái Cực môn!”

Trần Mễ Lạp dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Thái Cực Quyền xuất phát từ Võ Đang tựa hồ không cần phải tranh luận. Nên Thái Cực môn tất nhiên là chi nhánh của Võ Đang. Cho nên Võ Đang Phái một lòng muốn đem Thái Cực môn vào Võ Đang.

Lúc ấy ta còn không bị nhốt ở phòng giam, nên biết được khi ấy môn chủ Thái Cực môn cố ý đem Thái Cực môn quy về Võ Đang. Nhưng mà Phó môn chủ Ngô Lập Sâm của Thái Cực môn kiên quyết phản đối, hơn nữa còn phản lại lập luận của Võ Đang.

Ngô Lập Sâm chính là đắc tội với Võ Đang, cho nên bảy năm trước đã bị bắt. Mấy ngày hôm trước ta đi thăm vài bằng hữu mới biết được, Ngô Lập Sâm bị bắt xong thì môn chủ Thái Cực môn không biết vì sao đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, kết quả khiến cho Võ Đang không đắc lợi được.” Diệp Thiên Vân từ trong lời nói chiêm được không ít tin tức, hẳn chính thức lĩnh giáo sự cường hoành của Võ Đang, có thể đồng thời đấu với vài môn phái nội gia quyền, loại thực lực này khẳng định dị thường cường đại.

Trần Mễ Lạp có chút khô họng, cầm lấy trà trên bàn uống một ngụm, chậm rãi nói: “Thái Cực môn không có kết quả, Võ Đang liền dời mục tiêu. Động tâm đối với Hình Ý môn cùng Bát Quái môn, âm thầm ủng hộ vài môn phái nhỏ sau đó không ngừng phái các môn phái đó tiến hành đả kích, hơn nữa thỉnh thoảng còn vận chuyển tiền tài và phái một ít cao thủ vào đó để công kích Hình Ý môn và Bát Quái môn, theo ta được biết Trạc Cước Môn chính là một trong số đó.”

Diệp Thiên Vân nghe đến đó rốt cuộc hiểu rõ vì sao lúc trước Trạc Cước Môn tìm tới mình, nhưng Hình Ý môn lại không chịu đứng ra, hơn nữa lúc giết chết Trương Thiên, còn có một vị đạo sĩ có hành động giúp đỡ, câu đó dần dần được cởi bỏ. Hành động đó là của Võ Đang muốn làm khó dễ Hình Ý môn, giờ đây hẳn cũng càng ngày càng thấu hiểu vô lâm.

Nhưng mà bây giờ thì Trạc Cước Môn đã mất đi giá trị lợi dụng rồi.

Trần Mễ Lạp giống như cười mà không phải cười nói: “Đại đa số môn phái đều ném qua công kích ngầm của Võ Đang, bọn tuy giận nhưng cũng không dám nói gì, họ sợ bị trả thù. Hôm nay chúng ta đã triệt để đắc tội cùng Võ Đang, Hình Ý môn và Bát Quái Môn nhiều nhất cũng chỉ là phát cỡ hò reo, tuyệt đối sẽ không dám đứng chung với chúng ta!”

Diệp Thiên Vân thở phào một cái, chuyện này thật đúng là khó nói, giờ đây hẳn đã phải đối mặt với khôn cảnh cho dù có môn phái nào đến giúp đỡ, chắc cũng chỉ Ngô Lập Sâm mà thôi, nhưng dù vậy cũng không thể đối kháng với Võ Đang được!

Trần Mễ Lạp có chút ảm đạm nói:“Nếu không có thâm cừ đại hận, ta tuyệt đối không cùng Vô Đương đối địch, bởi vì ta biết rõ thực lực của bọn hắn. Lúc trước ngươi và ta đi đã gặp qua Hà Sơn, mới biết được trong mấy năm này, sư huynh ta thân nhất trong Bát Cực Môn đã bị Vô Đương đánh chết! Hơn nữa Vô Đương chỉ thị cho các môn phái tìm mọi cách quấy rối đối với Bát Cực Môn, thù mới hận cũ, ta thật sự là nuốt không trôi a.”

Diệp Thiên Vân không có trả lời, lại nghĩ đến lúc trước, Uy Chấn Thiên của Trạc Cước Môn đi vào Băng Thành tìm Diêm Ma Phong, lời của Trần Mễ Lạp tám chín phần mười là thật .

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn ngoài cửa sổ, thở dài nói:“Nếu như không có biện pháp, Bát Cực Môn cũng chỉ có thể liều mạng cùng Vô Đương thôi, nhưng mà kết quả chắc mọi người đều biết!”

Trần Mễ Lạp gật đầu, tựa hồ cũng vì chuyện này mà lo phiền không ít, mày nhíu lại nói:“Bát Cực Môn vô luận như thế nào cũng không thể nhượng bộ, có đôi khi con người không thể không vì mặt mũi mà liều mạng, mặc dù mọi người cũng biết trước kết quả!”

Lời này của Diệp Thiên Vân tràn đầy cảm xúc, Bát Cực Môn nếu mà lui, từ nay về sau liền bị mắng là nhát gan. Nếu bị như vậy thì vô luận là bao nhiêu năm, cuối cùng cũng không thể rửa sạch được mối nhục này.

Nhưng mà không nhượng bộ, cùng Vô Đương liều mạng, chỉ sợ toàn bộ sẽ chết trận, đây cũng là vận mệnh của Bát Cực Môn! Trong hai lựa chọn, vô luận ai là môn chủ, đều lựa chọn cho dù chết trận, cũng sẽ liều mạng vì Bát Cực Môn.

Trần Mễ Lạp thở dài ra một khẩu troc khí nói:“Cũng được, đây cũng là một khảo nghiệm của Bát Cực Môn a, nếu thua thì sẽ bị xóa sạch ngược lại, dặm chân sẽ oai chấn Cửu Châu! Tiêu vong là sự bắt đầu của phục hưng, chỉ cần còn có người Bát Cực môn còn sống , ta nghĩ cuối cùng cũng có một ngày Bát Cực Môn lần nữa đứng thẳng lên, đến lúc đó môn phái nhất định sẽ vang danh!”

Diệp Thiên Vân cũng đã luyện Bát Cực Quyền tất nhiên minh bạch hàm nghĩa trong đó, dù sao cũng chết, lựa chọn như vậy mới có thể khiến cho tên Bát Cực môn vĩnh tồn trong vô lâm, sẽ không để cho thế nhân quên lãng, hào khí nói:“Nếu Bát Cực Môn có một ngày một lần nữa đứng thẳng lên, ta nguyện hỗ trợ hết mình!”

Trần Mễ Lạp cực kỳ giống hành động của hồ ly, cười tủm tỉm vỗ bả vai của Diệp Thiên Vân nói:“Thiên Vân, nếu thật sự có một ngày như vậy, ngươi cũng không nên quên lời nói hôm nay!”

Diệp Thiên Vân lập tức minh bạch lời nói của chính mình, hắn vừa muốn nuốt lời nói trở vào, đã bị Trần Mễ Lạp nói như vậy, như vậy đại biểu cho Bát Cực Môn nhất định muốn cùng Vô Đương đấu một trận. Cái loại dũng khí này, vô luận như thế nào đều đáng để kính nể, hắn lập tức nói:“Tốt...một lời đã định!”

Trần Mễ Lạp vui mừng gật đầu nói:“Bạn chí cốt, nếu thật sự có một ngày như vậy, ta nghĩ chỉ cần là người của Bát Cực Môn nhất định là không quên được ngươi!”

Diệp Thiên Vân không cần ai cảm ơn, cũng không cần ai nhớ kỹ hắn, bởi vì đây đều là chuyện tình không cần thiết, Bát Cực Môn dám liều mình, hắn chỉ giúp như vậy thì có đáng là gì!

Sáng sớm ngày hôm sau, Lưu Đông liền tới tìm Diệp Thiên Vân, muốn dẫn hắn đến Bát Cực Môn nhìn một cái, trong lời nói có vẻ cực kỳ nhiệt tình.

Mà ngày hôm qua Diệp Thiên Vân đã đảo qua một vòng, hắn bây giờ còn có chút ít sự tình không xử lý xong, lời nói dụ dỗ xin miễn đi cùng Lưu Đông.

Diệp Thiên Vân ném qua điểm tâm xong liền mang theo Vô Vi đạo nhân rời đi, bởi vì thời gian gần đây còn một sự tình muốn trở về xử lý, tranh thủ trước khi Vũ Đường Phái tới đây, dần xếp hết thấy.

Ngay lúc ra đi, Trần Mễ Lạp, Hà Sơn, còn có môn chủ Bát Cực Môn đều đi ra đưa tiễn, thần sắc cũng không ít vẻ u sầu.

Bát Cực Môn môn chủ thay đổi thái độ, kéo Lưu Đông và Diệp Thiên Vân lại gần vừa cười vừa nói:“Tiểu tử này, từ nhỏ đã yêu mến võ thuật, nguyện ý cùng một chỗ với cao nhân. Thiên Vân tiểu huynh đệ, nếu hắn có chuyện gì, trong phạm vi khả năng của ngươi thì mở đèn xanh cho hắn chút ít!”

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn Trần Mễ Lạp cùng Hà Sơn, hai người đều làm bộ không nhìn thấy, rõ ràng ý tứ của môn chủ Bát Cực Môn, bọn họ đã quyết định, hẳn là muốn mình chiếu cố Lưu Đông, hơi có chút ý tứ ỷ thác!

Bát Cực Môn nếu muốn tử chiến, tất nhiên phải lưu lại một huyết mạch, nghĩ tới đây hẳn cũng không có từ chối, thần nhiên nói:“Ta còn có chút sự tình phải xử lý vài ngày, đợi hoàn thành xong, ta liền tới tìm Lưu Đông!”

Lưu Đông còn có chút mờ mịt, hoàn toàn không biết sắp phát sinh cái gì. Nhưng mà nghe được Diệp Thiên Vân sẽ tìm đến hẳn, cao hứng bừng bừng nói:“Thiên Vân huynh đệ, đến lúc đó cần phải dạy ta vài chiêu a!” Thần sắc cực kỳ vui mừng. Bát Cực Môn môn chủ từ ái nhìn Lưu Đông một chút, ôm quyền hướng về Diệp Thiên Vân, lần đầu lộ ra thần sắc cảm kích:“Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, Vô Vi tiên bối, Thiên Vân tiểu huynh đệ, sau này còn gặp lại!”

393. Chương 394: Gặp Lại

Diệp Thiên Vân thường thức phong cảnh của đoạn đường, trong đầu lại tự hỏi vận mệnh cuối cùng của Bát Cực Môn, hẳn xem Bát Cực Môn ngoài tròn trong vuông, nếu là chuyện bình thường có lẽ nhìn một chút sẽ gió êm sóng lặng, nhưng lần này liên quan đến tương lai vận mệnh của Bát Cực Môn, bọn họ không được phép cúi đầu đối với Võ Đang!

Mới vừa đến nhà, liền phát hiện Tiêu Sắt cùng Lý Thiên Kiêu đều ngồi ở phòng khách, hai người nhìn thấy Diệp Thiên Vân liền đứng dậy lộ ra thần sắc mừng rỡ, Lý Thiên Kiêu vừa muốn nghênh đón, lại phát hiện Vô Vi đạo nhân từ phía sau đi vào cửa, vội khom mình hành lễ, đối với nàng mà nói những quy củ của Hình Ý môn không thể chậm trễ, bằng không vạn nhất Vô Vi đạo nhân tìm nàng gây phiền toái thì nàng thế thảm rồi.

Tiêu Sắt cũng ôm quyền hành lễ xong, mới thở dài một hơi nói:“Tiểu sư đệ, thấy người trở về ta cũng an tâm, sự tình thế nào?” Trong hai ngày này hẳn vốn là muốn làm công tác tiếp ứng cho Diệp Thiên Vân, nhưng đợi hành động chính thức, mới phát hiện ở đây căn bản không phải là chuyện hẳn có thể tham dự vào, Bát Cực Môn đem tất cả địa phương khống chế nghiêm mật, làm sao có địa phương cho hẳn nhúng tay vào được.

Diệp Thiên Vân ngồi xuống ghế sofa, tuy đêm qua nghỉ ngơi tại Bát Cực Môn, nhưng chỉ ngủ hai ba giờ, căn bản cũng không có nghỉ ngơi tốt, hướng hồ trong nhà người khác luôn không thoải mái bằng địa bàn của mình.

Vô Vi đạo nhân tinh lực càng có hạn, chỉ bắt chuyện một chút liền lại đi lên lầu nghỉ ngơi, một đêm rồi trên cơ bản hẳn cũng không có ngủ, hơn nữa ngày hôm qua giao thủ cùng người ta, mệt nhọc rất nhiều.

Thiếu Vô Vi đạo nhân, mọi người trong phòng khách buông lỏng rất nhiều. Diệp Thiên Vân lúc này mới khoát tay áo đối với Tiêu Sắt nói:“Không có chuyện gì. Nhưng mà các người cũng nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng đi, trở lại Hình Ý môn a!”

Những ngày này mặc dù Lý Thiên Kiêu không có nhìn thấy Diệp Thiên Vân. Nhưng mà trong nhà phương tiện xa hoa, hơn nữa vừa rồi không có trời buộc của môn phái, làm cho nàng tiêu dao quên luôn Hình Ý môn.

Vừa nghe đến Diệp Thiên Vân muốn đuổi nàng rời đi, tiến lên hằm hừ nói:“Thiên Vân, con người người thật đúng là không đạo lý, ta phải từ Hình Ý môn chạy tới, người lại không theo giúp. Giờ câu nói đầu tiên là kêu ta trở lại Hình Ý môn? Một chút đạo lý cũng không có!”

Lý Thiên Kiêu không biết nội tình. Nhưng mà Tiêu Sắt lại minh bạch những lời nói của Diệp Thiên Vân, liền hiểu rằng sự tình có biến hóa. Gật đầu nói:“Ta biết. Nhưng mà sớm nhất cũng phải ngày mai mới có khả năng rời đi.”

Diệp Thiên Vân rờ mũi. Mở to mắt phát hiện ra tính tình của Lý Thiên Kiêu, hiểu rằng nàng đúng là giống như hài tử.

Về chuyện tình Võ Đang đã xảy ra. Cũng không có ý định giấu diếm, thở dài nói: “Võ Đang đến hơn hai mươi người, một người trong bọn họ đã chạy đi. Nếu như không có cái gì ngoài ý muốn, Võ Đang rất nhanh sẽ lại tới đây, lúc đó ở tại chỗ này, nhất định sẽ dính líu tới ta, càng đi sớm càng tốt!”

Hai người nghe lời này của Diệp Thiên Vân xong, sắc mặt Lý Thiên Kiêu liền biến đổi, một người chạy đi sao? Như vậy khẳng định là những người còn lại đều ở đây.

Lý Thiên Kiêu từ khi đến Hình Ý môn rồi, chuyên làm một số sự tình to gan lớn mật, trên mặt của nàng lại không có biểu hiện gì ra ngoài, vừa cười vừa nói: “Sợ cái gì, Võ Đang thì Võ Đang, bọn họ đến đây ăn thịt ta sao? Ta chưa làm cái gì tổn hại đến bọn hắn a!” Nàng giương cổ lên nói, có chút hờn dỗi Diệp Thiên Vân.

Tiêu Sát nghe đến mấy câu này tâm niệm nhanh chóng quay ngược trở lại, Võ Đang muốn tới Bằng Thành, như vậy trước hết khẳng định không phải là vì Diệp Thiên Vân, mà là vì Bát Cực Môn, gió lốc vô lâm rất nhanh sẽ quét đến đây. Trên mặt hắn cũng sầu lo nói: “Thiên Vân, nếu ta đi rồi, người làm sao bây giờ? Không bằng cùng chúng ta cùng trở lại Hình Ý môn a, nơi đó cuối cùng là nhà của người, ở đây quá mức nguy hiểm!”

Diệp Thiên Vân không muốn đi, cũng không thể đi, đêm qua Trần Mễ Lạp đã bắt hắn trợ giúp Bát Cực Môn vượt qua cửa ải này, hắn còn cần phải mang theo Lưu Đông!

Lúc này đây hắn không có bị Võ Đang chú ý, đối với Bát Cực Môn và Trần Mễ Lạp có trợ giúp rất lớn. Giờ đây Bát Cực Môn gặp nạn, về tình về lý cũng không thể bỏ người ta, huống hồ Võ Đang nếu như thật sự đem Bát Cực Môn san thành bình địa cũng tuyệt đối sẽ không buông tha cho mình. Nét mặt Diệp Thiên Vân càng trở nên khó coi.

Tiêu Sát thấy hắn trầm tư, còn tưởng rằng lời nói làm Diệp Thiên Vân động tâm, tiếp tục cổ động: “Ta thấy chúng ta cùng trở về đi, Võ Đang nếu như muốn tìm người, cũng sẽ không đến Hình Ý môn!”

Diệp Thiên Vân có lo lắng của hắn, cười cự tuyệt nói: “Các người đi trước đi, ở đây còn có chút sự tình, ta không thể rời đi! Ta sẽ không tiễn các người, ta đi luyện một hồi quyền đây!” Nói xong liền đứng dậy hướng tới phòng huấn luyện.

Đi được hai bước rồi nghĩ đến chút ít sự tình, liền dừng bước quay đầu lại nói với Tiêu Sát: “Chiều cổ bọn người Thạch Thanh Sơn một chút, chớ để họ chọc ra tai họa!”

Tiêu Sát nghe được vội vàng lên tiếng, nói: “Người yên tâm đi, chỉ cần bọn họ ở tại Hình Ý môn, sẽ không có chuyện gì đâu, đến lúc đó bọn họ bái sư, ta sẽ cho sắp xếp tốt cho bọn hắn!”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, lường trước bọn người Thạch Thanh Sơn tại Hình Ý môn sẽ không có sự tình gì, nói: “Tốt, nhưng mà cũng không thể bảo vệ bọn họ quá mức, sẽ bất lợi cho sự phát triển của bọn họ!” Nói xong liền vào phòng huấn luyện!

Tiêu Sát giờ đây biết một đại tin tức, hắn vội vã chạy về Hình Ý môn, nhìn thấy Lý Thiên Kiêu không có ý định rời đi, hiểu rằng Diệp Thiên Vân sẽ có biện pháp, liền ôm quyền nói: “Ta còn muốn đi tìm hai vị sư đệ, ngày mai sẽ cùng Vô Vi đạo nhân rời đi, cáo từ trước!”

Lý Thiên Kiêu nhìn thấy Tiêu Sát không có gọi mình rồi đi liền thở dài một hơi, cao hứng nói: “Tốt a, vậy người đi đi!”

Trong phòng huấn luyện, Diệp Thiên Vân bắt đầu luyện Kim Chung Tráo, giờ đây hắn chỉ cần đạt tới tầng bảy, như vậy coi như thành tông sư, cũng sẽ có thực lực để chuẩn bị cho trận chiến, cho nên tiết kiệm hết thời gian, lợi dụng được vật để thăng chính mình, hơn nữa thực lực tăng lên một phần thì càng tốt!

Diệp Thiên Vân đang luyện công, trong phòng huấn luyện còn có một người, đó chính là Lý Thiên Kiêu, nàng muốn đi theo Diệp Thiên Vân. Không muốn trở lại Hình Ý môn. Bởi vậy khi Tiêu Sát đi rồi nàng liền tới tìm Diệp Thiên Vân.

Đối với việc Diệp Thiên Vân dùng được liệu để luyện công nàng đã thấy tại phía sau Hình Ý sơn, nàng đã từng thấy qua Diệp Thiên Vân dùng loại phương pháp này nên cũng không kinh ngạc gì.

Diệp Thiên Vân luyện công không thể bị phân tâm. Cũng may Lý Thiên Kiêu đi vào trong phòng huấn luyện không có nói chuyện nhiều. Nhưng mà cho dù không có nói lời nào, hắn vẫn cảm thấy có chút khó chịu, thật giống như lúc mình tắm rửa mà có người ở bên cạnh.

Rất cục đã luyện đủ hai giờ, Diệp Thiên Vân rất nhanh kết thúc luyện tập Kim Chung Tráo, cầm một cái khăn trắng quàng cổ đem quần hạ thân lại, đi đến trước mặt Lý Thiên Kiêu nói:“Sư tỷ. Ta khuyên người nhanh trở về. Bằng không.....”

Lý Thiên Kiêu làm một cái thủ thế, đem lời Diệp Thiên Vân cắt đứt. Nói:“Sư tỷ của người cũng không phải mới vào giang hồ. Sự tình gì mà không minh bạch. Người yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không liên lụy người!” Nói xong nước mắt lưng tròng nhìn Diệp Thiên Vân. Giống một tiểu cô nương đang bị ủy khuất.

Diệp Thiên Vân đã gặp bộ dạng tình nghịch này của nàng, có chút giận dữ, nhưng một giây sau nhớ tới ảnh chụp tại Vân gia, trong nội tâm liền có chút dằn dỗi, thản nhiên nói:“Sư tỷ, ta còn có chuyện rất trọng yếu muốn làm, người ở chỗ này chơi a! Ta cũng không ép người trở về nữa!”

Lý Thiên Kiêu cho rằng đã đánh lừa được Diệp Thiên Vân, lập tức một tay chống eo, tay kia làm ra hình chữ V, cười nói:“Ta biết tiểu sư đệ là tốt nhất ! Người muốn đi đâu?”

Diệp Thiên Vân cầm quần áo đi thẳng, vừa rồi luyện tập hết Kim Chung Tráo, toàn thân phải dùng không ít sức, nói thẳng:“Ta muốn đi gặp lão sư của ta một chuyến để cáo biệt hắn, Võ Đang lại tới đây, không biết khi nào thì ta mới có thể trở lại Bằng Thành.”

Lý Thiên Kiêu sững sốt một chút, sau đó mới lên tiếng:“Lão sư? Người không phải nói qua là người không có lão sư sao?”

Diệp Thiên Vân ha ha cười, đi đến cửa ra vào của phòng huấn luyện, mở cửa ra nói:“Là lão sư trong đại học của ta, chúng ta gặp lại sau!”

Lý Thiên Kiêu nghe đến là đến chuyện tình này, nổi hứng lên, đuổi theo Diệp Thiên Vân ra khỏi phòng huấn luyện nói:“Ta còn tưởng rằng người muốn đi làm chuyện xấu gì, không ngờ người còn biết tôn sư trọng đạo, ta cùng người đi, dù sao ở nhà cũng không làm cái gì!”

Diệp Thiên Vân không nói gì, không tán thành cũng không có phản đối, trong nhà tìm ra hai chai rượu. Ra cửa hậu vẫy tay kêu một chiếc xe taxi, cùng Lý Thiên Kiêu hướng tới nhà Vương Lâu Vân!

Lý Thiên Kiêu tâm ngọt như là ăn đường, Diệp Thiên Vân không có đem nàng vứt xuống, mà mang theo nàng cùng đi, như thế nào mà nàng không vui được!

Không lâu sau, hai người đi tới trước cửa nhà Vương Lâu Vân, Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó quay đầu đưa mắt nhìn Lý Thiên Kiêu, phát hiện nàng thậm chí có chút ít khẩn trương, còn tự giác sửa sang quần áo.

Không lâu sau, trong phòng có động tĩnh, cửa mở ra, Trần Ngọc Mai đứng ở trước cửa, rất là nhiệt tình nói:“Là Thiên Vân, ha ha!”

Nói xong nhìn thấy Lý Thiên Kiêu phía sau liền rất có thâm ý nói:“Bạn gái của người rất đẹp a!! Mau vào!”

Tuổi Lý Thiên Kiêu nếu so với Diệp Thiên Vân thì nàng lớn hơn bảy tám tuổi, nhưng dung mạo của nàng lại làm cho người khác nhìn lầm, cùng Diệp Thiên Vân đứng chung, rất là xứng đôi, mặt của nàng hơi có chút hồng, vội vàng giải thích:“Không phải, chúng ta là bằng hữu!”

Trần Ngọc Mai dạy học tại đại học nhiều năm, rất là hiểu chuyện, lắc đầu cười nói:“Không sao cả, sinh viên cũng không phải không cho có tình cảm, các người vào đi, ta và lão Vương đang tại thư phòng của hắn luận văn!”

Diệp Thiên Vân đem hai chai rượu lấy ra nói:“Sư mẫu, đây là một quà biếu!”

Trần Ngọc Mai mới nhìn đến trong tay Diệp Thiên Vân xách gì đó, cười mắng nhiếc nói:“Đến đây còn mang những thứ rượu này làm gì! Lần sau ta mà thấy những thứ này sẽ không cho người vào cửa!”

Diệp Thiên Vân lập tức cảm thấy có phần xấu hổ, những rượu này là của Thạch Thanh Sơn, hắn nhất thời vội vã xuất môn, cho nên cũng không nhìn kỹ.

Đúng lúc này, Vương Lâu Vân trong thư phòng đi ra nhìn thấy Diệp Thiên Vân nói:“Là Thiên Vân sao?”

Lý Thiên Kiêu nghe được câu này thân thể run lên, nàng vẫn không nhúc nhích chăm chăm nhìn vào Vương Lâu Vân hồi lâu, thần sắc có chút phức tạp nói:“Là người...!”

394. Chương 395: Quán Bar Bồ Lão Khắc

Vương Lâu Vân không ngờ Diệp Thiên Vân dẫn theo người đến, đang mang kính viễn thị nên không thấy rõ ràng, sau đó mới nhanh chóng đem kính mắt xuống, hẩn nhìn Lý Thiên Kiêu từ trên xuống dưới, lập tức trở nên kích động dị thường, trên mặt càng phức tạp vô cùng.

Hẩn tựa như tràn đầy hy vọng, nhưng tựa hồ lại sợ hãi, có chút không dám xác định nói:“Manh Manh..... Manh Manh là người sao?”

Lý Thiên Kiêu quay đầu lại hung dữ trừng liếc Diệp Thiên Vân, tức giận nói:“Người có ý hả?”

Diệp Thiên Vân gạt nhẹ đầu, thần nhiên nói:“Ta thấy được ảnh chụp của người trong nhà Vương giáo sư, cho nên.....”

Thần sắc của Lý Thiên Kiêu biến đổi, đột nhiên có chút hung dữ:“Ai bảo người nhiều chuyện? Diệp Thiên Vân, chuyện của ta người tạm thời không nên nhúng tay, không ngờ người hèn hạ như vậy, lập ra cái bẫy để cho ta tới!” Nói xong nàng cũng không nhìn lại, nổi giận đùng đùng xoay người bỏ đi!

Trần Ngọc Mai thấy một màn như vậy, biết là Diệp Thiên Vân đã đem nữ nhi của Vương Lâu Vân trở về. Nhìn thấy Lý Thiên Kiêu rời đi, muốn ngăn nàng lại, trong miệng giăng hòa nói:“Manh Manh, người đây là.....”

Thân thủ của Lý Thiên Kiêu đâu dễ cho Trần Ngọc Mai có thể ngăn lại, nàng xuất ra ba phần kinh lực, đem Trần Ngọc Mai chấn bay trở về!

Trần Ngọc Mai bị lún chấn bay không nhẹ, nhưng trong miệng vẫn nói:“Thiên Vân, tại chúng ta không tốt, người nhanh giúp đỡ ta cùng Vương lão sư đi, đem nàng trở lại đây!”

Hai lão giáo sư tuổi đều đã sáu mươi có hơn, sao có thể đuổi kịp cước bộ của Lý Thiên Kiêu.

Diệp Thiên Vân “Vâng” một tiếng liền chạy ra ngoài, một mực đuổi tới dưới lầu, mới phát hiện thân ảnh của Lý Thiên Kiêu, liền theo sát nàng, một tay tóm ở trên vai nàng nói:“Sư tỷ. Trở về nhìn phụ thân của người một lần đi a. Thật ra hẩn rất cô độc!”

Vành mắt của Lý Thiên Kiêu có chút ửng đỏ, dùng sức muốn giãy khỏi tay Diệp Thiên Vân, nhưng mà không có thành công... Mặt đầy ủy khuất khóc lóc kể lể nói:“Cô độc? Ta mới cô độc, ta mười mấy tuổi đã lên Hình Ý môn, hẩn sinh ta ra cũng không có trông nom ta và mẹ ta, hẩn không phải là nam nhân, cuộc đời của ta cùng hẩn một điểm quan hệ đều không có, không cần người nhiều chuyện!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy vẻ mặt Lý Thiên Kiêu, hiểu rằng oán khí của nàng thật sự là quá lớn. Hôm nay nếu như cứng ngắc đem hai người kéo đến. Ngược lại sẽ hỏng việc, liền buông lỏng Lý Thiên Kiêu ra. Tương đối bình tĩnh nói:“Sư tỷ. Ta chỉ muốn nói cho người biết. Sẽ có một ngày mất đi lúc đó mới biết quý trọng!”

Lý Thiên Kiêu nghe được câu này, thoáng tự đánh giá . Nàng cũng là một võ giả, rất nhanh đem tâm tình bình phục lại, nói với Diệp Thiên Vân:“Ta hiểu rõ là người hảo tâm, nhưng mà người không rõ cảm thụ của ta, chuyện này người không cần nhúng tay!” Nói xong tốc độ của nàng nhanh thêm, cũng không quay đầu lại nói:“Ta sẽ không quán quít lấy người, ta sẽ trở lại Hình Ý môn!”

Diệp Thiên Vân cũng biết nàng cần tỉnh táo lại, liền mở miệng nói:“Sư tỷ bảo trọng a!”

Sau khi Lý Thiên Kiêu rời đi, Diệp Thiên Vân lại nhớ tới Vương Lâu Vân, vừa mới đi lên lầu, liền phát hiện Vương Lâu Vân bị Trần Ngọc Mai dìu lấy, hai người đứng cùng một chỗ đi xuống phía dưới.

Nhìn thấy Diệp Thiên Vân trở về, hai người mới vừa tiến vào cửa ra vào, liền đi tới chỗ hẩn.

Vương Lâu Vân hiển nhiên thất vọng cực kỳ, có chút không hết hy vọng nói:“Manh Manh....., nàng quả thực đi rồi sao?”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy ánh mắt một đôi phụ thân chờ đợi đối với nữ nhi, chỉ là Lý Thiên Kiêu đã sớm trở về, hắn liền nói: “Vương lão, chúng ta đi lên rồi nói đi, người cũng không nên quá kích động!”

Vương Lâu Vân nghe được câu này cũng biết nữ nhi đã rời đi, xoay người, cầm lấy tay Diệp Thiên Vân, tâm tình không quá ổn định nói: “Thiên Vân, như thế nào mà người tìm được nàng?”

Diệp Thiên Vân đưa hắn đến thư phòng, lại châm nước nóng vào trong chén trà mới lên tiếng: “Vương lão, người trước đừng nóng vội, ta cùng nàng rất quen thuộc!”

Vương Lâu Vân nghe được câu này sau, mới yên lòng, chỉ cần tìm thấy nữ nhi, sự tình sẽ có một ngày giải quyết được... Hắn có chút cảm khái nói: “Lúc trước là ta không tốt, xem nhẹ hai mẹ con nàng, vậy cũng là báo ứng a! Chỉ là sinh thời còn có thể gặp nàng, ta cũng coi như tròn tâm nguyện!”

Nói xong cầm tay Diệp Thiên Vân càng chặt, tràn ngập cảm kích nói: “Thiên Vân, cảm ơn người! Nếu như không phải người trợ giúp ta, khả năng cả đời cũng sẽ không có cơ hội gặp lại nàng!”

Diệp Thiên Vân có thể cảm nhận được kích động của Vương Lâu Vân, một vài chục năm không thấy nữ nhi vậy mà gặp lại dưới tình huống này, nghĩ tới đây hắn cân nhắc một chút mới lên tiếng: “Nàng giờ đây gọi là Lý Thiên Kiêu, từ nhỏ bái một vị đại sư võ thuật của môn hạ!”

Hắn nói những lời này cũng có chút lo lắng, chuyện giang hồ tốt nhất Vương Lâu Vân không nên biết, hơn nữa cho dù nói ra, hắn cũng không nhất định sẽ tiếp nhận.

Vương Lâu Vân nghe mấy lời nói này tựa hồ thấy được hy vọng, hắn cao hứng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ là không ngừng nói đầu đầu: “Thiên Vân..... Nàng ở nơi nào, ở nơi nào.....”

Diệp Thiên Vân chậm rãi nói: “Ừm, nàng ở Hà Bắc, về phần địa điểm cụ thể, ta cũng không rõ lắm!” Thoáng suy nghĩ hắn tiếp tục nói: “Ta nghĩ nàng lúc này nhất định là không muốn gặp người, để nàng một mình suy nghĩ một chút cũng tốt, nếu mà nàng nhận người, khẳng định sẽ tìm đến người, nếu nàng không nhận người, người muốn gặp cũng không thấy được nàng!”

Vương Lâu Vân biết là như vậy, chỉ có thể thở dài một tiếng.

Trần Ngọc Mai ở một bên nghe xong nửa ngày, sau đó mới lên tiếng: “Thiên Vân, Mạnh Mạnh nàng kết hôn chưa?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, sau đó mới lên tiếng: “Còn chưa có! Sau này nếu có cơ hội ta nhất định khuyên nhủ nàng, ta đồng dạng muốn cho các người sớm ngày đoàn viên.”

Vương Lâu Vân lúc này cũng đã bình tĩnh trở lại, lời kéo Diệp Thiên Vân nói lời cảm tạ, lòng cảm kích động vô cùng, lời nói cái gì cũng không thể biểu đạt được.

Diệp Thiên Vân không biết Lý Thiên Kiêu có hay không cùng Vương Lâu Vân quen biết nhau, nhưng mà trong lòng của hắn hy vọng hai người sẽ cùng một chỗ. Nói thêm một ít chuyện tình về Lý Thiên Kiêu.

Nói một tràng xong, Diệp Thiên Vân mới rời đi, hắn cũng để lại số điện thoại của hắn, để đến lúc thích hợp bọn họ gọi điện thoại cho hắn.

Rời đi khỏi nhà Vương Lâu Vân, Diệp Thiên Vân lại đi một chuyến đến công ty Thiên Trắc, đem chuyện xảy ra trong thời gian gần đây nói cùng Vương Trắc Kỳ. Nếu Võ Đang lại đến, như vậy Băng Thành chắc chắn sẽ không còn là địa bàn của Bát Cực Môn, công ty tất nhiên sẽ phải chịu ảnh hưởng. Không có Bát Cực Môn, đối với Thiên Trắc tập đoàn mà nói chỉ sợ là trời đông giá rét khó có thể vượt qua.

Diệp Thiên Vân nói cho Vương Trắc Kỳ biết trước nhắm mục đích để hắn sớm chuẩn bị, miễn cho đến lúc đó bị động trở tay không kịp.

Vương Trắc Kỳ nghe được tin tức xong, công việc lập tức lu bù lên. Nếu như có thể hắn sẽ tình nguyện không nghe sự tình này. Nếu sự tình này phát sinh, hắn còn có thể có một chút chuẩn bị trước, Diệp Thiên Vân cũng chẳng quan tâm nữa liền quay trở về.

Sau khi Diệp Thiên Vân về đến nhà, đi lên lầu nhìn nhìn, Lý Thiên Kiêu đã biến mất, thoát nhìn nàng đã rời Băng Thành. Chỉ có Vô Vi đạo nhân hắn là đang nghỉ ngơi trong phòng.

Lý Thiên Kiêu nếu mà không đi, đối với Diệp Thiên Vân mà nói mới là phiền toái nhất, nếu nàng gặp nguy hiểm gì, hắn sao có thể kịp chiếu cố cho nàng được?

Tĩnh tâm lại, Diệp Thiên Vân lại bắt đầu đột huân luyện tàn khốc, hắn đối với võ đạo có loại tín niệm rất kiên trì.

Kim Chung Tráo đạt được tầng bảy xong, trong thân thể các nặng huyết sẽ biến mất. Đầu tiên chính là huyết vị trên người biến mất, luyện đến tầng thứ sáu thì trừ phi đánh trúng hai mắt, hai lỗ tai, miệng, hạ âm hoặc huyết đạo trọng yếu mới có thể làm chí tử, mà huyết đạo trọng yếu cũng chỉ có bốn phía. Ở tầng bảy, bốn yếu huyết này sẽ biến mất tại hai nơi. Một cái là huyết Vĩ Lư và phụ cận Vĩ Trùy, cái khác chính là huyết Chương Môn, ở chỗ trung tuyến nách và lối vào sườn.

Diệp Thiên Vân cũng không coi trọng chuyện hai cái yếu huyết biến mất, hắn coi trọng là sau khi tầng thứ bảy thì năng lực tăng lên rất nhiều, chỉ cần tốc độ, lực lượng, còn có sự chịu đựng tăng lên một bậc, hắn hi vọng có thể cùng tông sư chính diện đánh nhau, mà không cần phải đánh lén hoặc là dùng đấu pháp liều mạng. Bởi vì hai loại thủ đoạn này thuộc về tiểu thừa, nếu bị người phát hiện sau, sẽ trở thành tử huyết.

Đến lúc tối thượng, Diệp Thiên Vân đem Hình Ý Ngũ Hình quyền, Thập Nhị Hình, luyện vài chục lần. Giờ đây hắn đã ở vào một vị trí tương đối, một bước liền có thể đạt tới cảnh giới tông sư, nhưng dù sao hắn cũng còn kém một chút. Cái chênh lệch này khiến cho hắn không cách nào yên lòng, cho nên hắn liều mạng tiến hành luyện tập, tranh thủ có thể tại thời điểm mấu chốt nhất đột phá.

Hắn còn muốn tiếp tục luyện, nhưng mà hắn cũng biết là lúc này, càng phải tĩnh táo khách quan, Kim Chung Tráo không thể nóng vội, chỉ có thuận theo tự nhiên, mới có thể khiến cho công phu tiến một bước.

Nếu như cố gắng đột phá, chỉ sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma. Diệp Thiên Vân không có biện pháp khác, chỉ có thể dừng lại tiến hành nghỉ ngơi, khổ luyện không có cách nào tiến bộ, vậy thôi một bước tiến hành buông lỏng, có đôi khi sinh ra hiệu quả ngoài ý muốn.

Thay đổi quần áo, Diệp Thiên Vân đi trên đường lớn, nhưng trong lòng nhớ tới khuôn mặt tươi cười của Hứa Tình, tình cảm của hai người vừa mới có một ít tiến bộ, rồi lại bị ngăn trở.

Bất tri bất giác Diệp Thiên Vân đi đến trước một gian quán bar, đột nhiên nghĩ đến uống rượu, Diệp Thiên Vân bình thường rất ít uống rượu, ngẩng đầu nhìn tên của quán bar...Bố Lỗ Khắc!

395. Chương 396: Không Thể Tưởng Tượng Nổi

Lúc sau đến quán bar ở Hoa Kỳ, làm cho hắn thấy được cái thế giới khác, một cái thế giới mà tất cả mọi người tại đó đều phải sinh tử, tại đó hắn đã quen được Dương Thiên Long.....

Quán bar đã mang đến cho hắn rất nhiều chuyện xưa, nhưng mà hôm nay hắn chỉ muốn tiến vào trong quán rượu để uống một chén rượu, muốn được lắng lặng ngồi ở bên trong quán thưởng thức rượu ngon. Diệp Thiên Vân có chút mỏi mệt, bởi vì hắn minh bạch cuộc sống như vậy sẽ càng ngày càng xa đối với hắn.

Cửa quán rượu này mang phong cách tây, bên ngoài tường đều được chế bằng gỗ, nếu từ ngoài nhìn vào, thật có một loại phong tình hơi âm đạm vậy, có thể làm cho mọi người cảm thấy bình tĩnh.

Đẩy cửa quán bar đi vào, phát hiện ở đây không hề giống như bên ngoài làm cho người ta cảm giác bình tĩnh như vậy. Mặt tiền là quầy bar, đằng sau là tủ rượu, trên đó có đủ loại rượu, làm cho người ta thấy hoa mắt. Một gã pha chế hai tay không ngừng tung bay, thuần thục đem cái chai bay múa qua lại, làm cho người ta thấy hoa mắt.

Diệp Thiên Vân ngồi xuống trên quầy bar, quán bar này cũng không có ồn ào gì, hơn nữa trang trí bên trong quán bar có chút đơn điệu. Người ngồi ở chỗ này, phần lớn đều là thành phần tri thức, tới nơi này để buông lỏng áp lực, còn có một ca sĩ nữ xinh đẹp tương đối nổi danh đang hát trong quán, biểu diễn tài hoa của mình, thanh âm rất cuốn hút.

Chung quanh là mấy người đã hơn 30 tuổi, Diệp Thiên Vân không biết vì sao, tâm tình hắn có thể dung hợp cùng cái quán bar này. Diệp Thiên Vân kêu hai loại rượu. Mùi vị cũng được. Nhìn lướt qua chung quanh,

năm ba khách nhân ngồi thưa thớt trong quán, ở trong một góc tối của quán Diệp Thiên Vân phát hiện ra một người quen.

Trong góc đó có một nữ nhân, mặc áo sơ mi sọc ô vuông màu xám trắng, đeo một bộ kính mắt, khuôn mặt có chút vũ mị. Thân dưới bị cái bàn ngăn trở, chân ở dưới đất đứng đưa tới lui, trong ngọn đèn u ám phản xạ một quang mang hấp dẫn.

Hôm nay Hàn Vận dĩ thường mỹ lệ. Nàng thỉnh thoảng che miệng cười rộ lên, khiến cho cảnh sắc chung quanh lập tức ảm đạm.

Mà đối diện nàng là một nam nhân. Tuổi xem chừng không nhỏ. Tóc trên thái dương của gã có chút ít hoa râm, đang nói gì đó cùng nàng.

Diệp Thiên Vân vốn muốn tới nơi này uống chút rượu để buông lỏng tâm tình. Hắn không nghĩ rằng có thể nhìn thấy người quen. Hắn không phải muốn đánh nhau mà đến đây. Đem bia uống trong tay uống hết một hơi, sau đó rời đi, tránh cho hai người gặp mặt nhau mà xấu hổ. Mỗi lần gặp Hàn Vận đều phiền toái không ít.

Diệp Thiên Vân trả tiền xong, vừa mới xoay người thì thanh âm quen thuộc của Hàn Vận truyền đến: “Thiên Vân...? Trùng hợp như vậy sao?” Diệp Thiên Vân vừa mới xoay người rời đi vẫn bị nàng phát hiện. Nghiêng đầu phát hiện Hàn vận đã đứng lên, ngoắc ngoắc hắn, Diệp Thiên Vân đành phải ngừng bước, khẽ gật đầu!

Hàn Vận hiển nhiên bất ngờ khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân, một bên ngoắc, một bên cười nói: “Sao? người thật là nhàn hạ, tới đây ngồi đi!”

Trong tiềm thức của Diệp Thiên Vân không muốn thân cận với Hàn Vận, cho nên không muốn quấy rầy nàng, nhưng mà từ biểu hiện của nàng, hắn không thể nào né tránh, liền không nhanh không chậm đi về phía Hàn Vận!

Người nam nhân ngồi gần đó nhìn lướt qua Diệp Thiên Vân đang đi tới, sau đó ngoài ý muốn, sắc mặt biến đổi, híp mắt nói: “Là người? Người cùng tiểu Vận quen nhau sao?”

Hàn Vận nghe lời này cũng ngoài ý muốn, ánh mắt nghi hoặc quăng về phía Diệp Thiên Vân, muốn tìm được một đáp án!

Diệp Thiên Vân vừa vặn đi đến trước bàn, nghe lời nói của nam nhân, liếc mắt một cái. Người nam nhân này hắn đương nhiên là quen biết, đó là phụ thân của Hàn Băng, lúc trước đã từng gặp khi đi sinh nhật Hàn Băng, về sau người này còn từng mang binh đem vây Thành Phong võ quán lại... Hắn chỉ không rõ, hai người bọn họ sao lại đi tới cùng một chỗ.

Trong ấn tượng Diệp Thiên Vân nhớ kỹ hắn, tương đối lễ phép nói: “Bá phụ, lâu rồi không gặp!”

Hàn Tông Nhân nghe được câu này sắc mặt thoáng hòa hoãn lại, nhưng ngay sau đó liền nhớ tới sự tình gì, lạnh lùng cười nói: “Ta còn không dám đảm đương nổi!”

Hàn Vận nghe được lời nói của hai người cũng không biết làm sao, đem Diệp Thiên Vân đánh giá một lần, mới quay đầu hướng tới Hàn Tông Nhân nói: “Thức thức, người biết Diệp Thiên Vân sao?”

Hàn Tông Nhân đánh giá Diệp Thiên Vân, trong miệng nói: “Tại sao không biết, nếu như không phải tại hắn, muội muội của người sau khi tốt nghiệp cũng sẽ không phải đi Hương Cảng Hong Kong!”

Diệp Thiên Vân thông qua mấy câu nói đó, mới nhận thức ra quan hệ của hai người, đối với chuyện tình Hàn Băng, hắn không muốn giải thích cùng Hàn Tông Nhân.

Hàn Vận trong lúc nhất thời không thể tin được, mà Hàn Tông Nhân thì càng nói càng tức giận, Diệp Thiên Vân vẫn trầm mặc không nói gì, ba người lâm vào hoàn cảnh tương đối xấu hổ.

Sau nửa ngày, Hàn Tông Nhân cũng đứng lên, cùng Diệp Thiên Vân bốn mắt nhìn nhau, hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Nữ nhi của ta tại sao mắt bị mù mà vừa ý người nữa!”

Hắn nói xong móc tiền trong ví ra, đặt ở dưới chén rượu, sau đó mới nhìn Hàn Vận cau mày nói: “Ta nhìn thấy hắn là không thoải mái, đi trước đây!” Nói xong liền nhanh chóng rời đi quán bar.

Hàn vận hoàn toàn không biết hai người đang nói cái gì, nàng thấy ánh mắt của Diệp Thiên Vân có chút khác thường, lộ ra thần sắc hoang mang nói:“Người quen với Hàn Băng?”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, sau khi Hàn Tông Nhân rời đi mới chậm rãi nói:“Hàn Băng từng là học trò Taekwondo của ta, ta đã dạy vài khóa cho Hàn Băng!”

Hàn Vận nghe xong không tự giác vuốt vuốt đầu, xem ra chuyện tình này đầu đầu vô cùng nói:“Cái tên bạc tình bạc nghĩa quả nghĩa nguyên lai là người! Ta tại sao không có nghĩ đến.....” Nàng thì thào nói nhỏ vài câu, cười khổ nói:“Hàn Băng là biểu muội của ta, chuyện tình của người và nàng ta cũng biết , thật sự là không ngờ!”

Diệp Thiên Vân hơi nghi hoặc, hỏi:“Sự tình gì?”

Hàn vận nhìn thấy người trong quán rượu càng ngày càng nhiều, vươn tay lôi Diệp Thiên Vân nói:“Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện!”

Ra khỏi quán bar, Hàn Vận có chút vui vẻ nói:“Thật sự là không ngờ, Hàn Băng lại thích người như vậy!”

Diệp Thiên Vân có chút xấu hổ, hắn tuy thường xuyên nói chuyện phiếm cùng Hàn Vận, nhưng phần lớn đều là nghe Hàn Vận nói, khi nghe Hàn Vận nói chuyện của mình, đem sự tình tình cảm của mình đặt ra trước mặt, hắn cảm thấy không được thoải mái!

Hàn Vận ngẩng đầu lên thấy vẻ mặt trên mặt Diệp Thiên Vân liền bật cười, nửa ngày mới dừng lại, thở không ra hơi, nói:“Cái này cũng khó trách, phụ thân của Hàn Băng là biểu thúc ta, mà Hàn Băng chính là biểu muội của ta!”

Nàng giới thiệu thoảng quan hệ của nàng, lại tiếp tục nói:“Từ nhỏ Hàn Băng rất yêu mến công phu, biểu thúc ta muốn nàng là một thực nữ, cho nên một mực không cho nàng tiếp xúc phương diện đó, ai biết nàng lại tìm người. Hai người các người cùng một chỗ nhất định sẽ có tiếng nói chung, trách không được nàng lại thích người!”

Diệp Thiên Vân nhìn khuôn mặt của Hàn Vận, nàng cùng Hàn Băng đều rất đẹp, nhưng khí chất hai người lại khác nhau rất lớn, hắn thật sự là không cách nào nhìn thấy điểm chung của hai người.

Có đôi khi thế giới lại nhỏ như vậy, hắn vừa định nói chuyện, lại phát hiện Hàn Vận nhìn hắn, liền có chút không vui. Hàn Vận nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Thiên Vân, cũng không hề trêu chọc hắn, xem phía xa hít sâu nói:“Không ngờ a! Biểu muội ta lại trở thành cái dạng như vậy ! Mỗi lần chúng ta nói chuyện qua điện thoại, nàng cơ hồ đều nhắc tới người. Nói người giỏi như thế nào, công phu cao bao nhiêu! Ta còn truy vấn tên của người, nàng lại không chịu nói, thần thần bí bí, giờ đây cuối cùng ta cũng nhìn rõ được diện mục thật của người!”

Diệp Thiên Vân vô ý thức mấp máy miệng, nhớ tới đêm đó, nói:“Các người còn liên lạc sao?”

Hàn Vận cười gật nhẹ đầu, quay đầu dùng ánh mắt sáng lóng lánh nhìn Diệp Thiên Vân, tròng mắt nói:“Đương nhiên, mỗi tháng chắc cũng nói chuyện điện thoại mấy lần! Nàng chỉ nói với ta, mà không nói với biểu thúc, kết quả là biểu thúc phải dựa dẫm vào ta để tìm được tin tức của nàng. Người muốn biết số điện thoại của nàng sao?” Lời này nghe như lơ đãng, nhưng ánh mắt của nàng lại nhìn trộm về mặt Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng không có do dự, lắc đầu, có chút tang thương nói:“Chúng ta là người của hai thế giới, không có khả năng ở cùng một chỗ!”

Hàn Vận nghe nói như thế tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại có chút hiếu kỳ nói:“Không phải một cái thế giới? Thế giới cũng chỉ có một cái, lời này của người thật có chút huyền diệu !”

Tay Diệp Thiên Vân cầm ở trong túi quần, nhẹ nhàng đá tảng đá ở dưới chân, tình cảm của hắn đối với nàng cũng có chút ít, không chút nào dấu nói:“Ta đã có bạn gái , cho nên chúng ta không thể chung một thế giới!”

Hàn Vận vốn vô tâm hỏi một câu, không ngờ lại nghe Diệp Thiên Vân trả lời như thế, lập tức bất mãn, cực đoan nói:“Có bạn gái thì sao? Tình cảm ta cùng người yêu của ta rất sâu đậm còn muốn kết hôn, nhưng đến cuối cùng hắn vẫn thay đổi! Lời thề sông cạn đá mòn phải chịu khổ nghiệm của thời gian, thế giới

thay đổi, chúng ta cũng thay đổi, chuyện của ngày mai ai cũng không nói trước được! Người không phải là tiên đoán gia, không có tư cách cũng không có quyền lợi tiên đoán tương lai được!”

Lời của nàng khiến cho Diệp Thiên Vân xúc động, hắn đã từng nói những lời kia cùng Lưu Giai Giai, cũng bởi vì nàng thay đổi mà hắn phải thay đổi. Không đến ngày mai sẽ phát sinh sự tình gì. Hắn nhìn ánh đèn ô tô lập loè phía xa, tâm tình có chút mờ mịt...

396. Chương 397: Trên Núi Võ Đang

Sự thanh tĩnh tu luyện này, ai cũng không muốn phá hư loại hào khí này. Nhưng đúng lúc này, đã có hai tiểu đạo sĩ không lớn tuổi lắm, mang theo một cái cang lên, vội vàng xông vào trong Võ Đang Phái.

Nằm ở trên cang là một lão giả mặc quần áo màu đen, toàn thân đều là bùn. Mà bùn tựa hồ trên thân thể đã lâu rồi nên duy trì hình dáng rạn nứt. Tóc tán loạn giống như ổ chim, khóe miệng có vết máu đã khô, cả thân thoát nhìn thê thảm vô cùng, giống như tên khất cái đi xin cơm vậy.

Một đạo sĩ trung niên sau khi thấy, từ đại điện đi ra, thấp giọng trách mắng:“Mới sáng sớm, vội vàng làm cái gì vậy?”

Hai tên tiểu đạo sĩ ngừng lại, thở không ra hơi nói lắp bắp:“Là Sư.....Sư..... Sư thúc tổ!”

Đạo sĩ trung niên cúi đầu xem xét người trên cang, hít vào một ngụm lãnh khí. Lập tức phát tay triệu tập mấy vị đạo sĩ quét rác bên cạnh, mồm miệng nói không rõ:“Nhanh, đem sư thúc vào Y Học điện, nhất định phải nhanh!”

Vài đạo sĩ đang quét rác có chút dờ dẫm, phản ứng nửa ngày mới hiểu được ý, liền thay thế hai tên tiểu đạo sĩ, mang cang nhanh chóng chạy đi!

Trong mắt đạo sĩ trung niên hiện ra thần sắc lo lắng, xoay người đi cấp tốc về Bích Lạc điện!

Trong tín ánh mắt đồ đạo giáo, trời cao ở trên thần bí khó lường. Mà những ngọn núi cao vút trong mây, là nơi có thể nhìn thấy trời cao gần nhất. Bên trong núi Võ Đang là một nơi trọng yếu nhất cũng là nơi Tử Tiêu Cung tọa lạc.

Tử Tiêu Cung là chánh điện của núi Võ Đang, nơi có kết cấu được Võ Đang bảo tồn kỹ lưỡng nhất.

Trong tòa kiến trúc cổ này có nghệ thuật kết cấu với phong cách phối hợp thống nhất. Nơi đây đã cùng tự nhiên hòa hợp thành một thể, giúp cho kiến trúc núi Võ Đang phong mạo vô cùng.

Chỉ là hôm nay tòa kiến trúc cổ này không cho du khách vào, bên ngoài treo lên một thẻ bài. Trên đó viết là bên trong đang tu sửa, xin miễn viếng thăm!

Trong đại điện tráng lệ, cấu trúc rất xảo diệu, tạo hình đơn giản hào phóng, được lắp đặt thiết bị trang nhã.

Đại điện này thờ năm chỗ ngồi, trên đó có trăm ngàn di vật văn hoá trân quý. Phần lớn là các cổ vật có tạo hình khác nhau, sinh động rất thật, rực rỡ muôn màu. Đẹp không sao tả xiết.

Tại trên đại điện, bày biện vài cái ghế bằng gỗ quý. Trên mỗi cái ghế đều có một lão đạo sĩ. Những đạo sĩ này tuy tất cả đều mặc đạo bào màu sắc xanh đậm, nhưng cùng đạo sĩ bình thường có chỗ bất đồng, trên mỗi đạo bào đều thêu viền vàng, hơn nữa trước ngực có đủ loại đồ án, làm đạo bào càng thêm trang trọng uy nghiêm. Phía trên đại sảnh là chân vũ Đại Đế, phía dưới, một vị đạo nhân mặc đạo bào sắc hoàng kim, người này khí độ vô cùng uy nghiêm, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, mục quang ông ta sáng ngời, vẫn không nhúc nhích, nhìn người trên cang trong đại sảnh, ánh mắt giống như lợi đao, nói:“Hắn thể nào rồi?”

Lý Sư Bình ngữ khí có chút trầm trọng nói:“Hồi bẩm chương môn sư huynh, vừa rồi Y Học điện đã xem qua , tình huống không tốt lắm, nếu không có cái gì ngoài ý muốn, chỉ sợ....., chỉ sợ sống không qua đêm nay!”

Chưởng môn Võ Đang nghe câu sau sắc mặt biến đổi cực kỳ khó coi, hướng về một vị lão đạo ngồi phía dưới tương đối ôn hòa nói: “Vệ Sư Hạo sư đệ, xin làm phiền người, chúng ta đều là người Võ Đang, đều là trụ cột nền tảng của Võ Đang! Nếu có một chút hy vọng, cũng đem kéo hẳn sống trở về!”

Một lão đạo ngồi ở phía dưới đứng dậy... Đi tới gần cái, bắt mạch của người trên cái. Sau nửa ngày, Vệ Sư Hạo đứng dậy lắc đầu với chưởng môn Võ Đang, ngữ khí có chút bi thảm nói: “Triệu sư đệ sinh cơ đã tuyệt, dù là thần y, chỉ sợ cũng vô lực xoay chuyển được!”

Chưởng môn Võ Đang chau mày, ngừng đầu lên mục quang bắn thẳng đến Lý Sư Bình, trong miệng bất mãn nói: “Lý sư đệ, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Người thân là điện chủ của Chưởng Luật điện, ta cần một giải thích hợp lý!”

Lý Sư Bình ngồi ở ghế thứ ba phía bên trái, nghe được lời này lập tức đứng dậy trầm giọng nói: “Chuyện này có liên quan đến Vương Sư Đình sư huynh, thỉnh hẳn thay đệ giải thích!”

Chưởng môn Võ Đang nghe xong lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó quét mắt qua nói: “Vương Sư Đình sư đệ?”

Tất cả ánh mắt đều tập trung lên người của Vương Sư Đình, trong ánh mắt có chút tiếc hận, còn có một chút khinh thường, coi hẳn rất hèn mọn.

Vương Sư Đình nghe thế cũng không bối rối, cúi đầu vội vã đi ra vài bước, đi tới giữa đại sảnh, tương đối bình tĩnh nói: “Sự tình này tin rằng chưởng môn sư huynh cùng các vị điện chủ đã đã tính tường. Diệp Thiên Vân phóng hỏa Võ Đang, cứu đi hai người Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm, sau còn giết chết nhị vị sư đệ của chúng ta, cho nên Chưởng Luật điện làm theo môn quy Võ Đang liền phái ra bốn vị sư đệ, muốn bắt Diệp Thiên Vân về! Võ Đang xảy ra chuyện tình lớn như vậy thiết nghĩ phải có một cái công đạo!”

Chưởng môn vốn chau mày, nhưng mà nghe đến đó lông mày thoáng giãn ra, vung tay lên nói: “Nói tiếp đi!”

Vương Sư Đình nghe đến đó thở phào một cái, tiện đà phẫn nộ nói: “Chúng ta phái ra bốn vị sư huynh đệ đem thủ phạm tước nã đi quy án, nhưng khi tới Băng Thành, tao ngộ ngoài ý muốn là gặp phải phục kích! Chúng ta liền phản kháng, Bát Cực Môn cùng phản đồ Trần Mễ Lạp cấu kết với nhau, cho nên ba sư đệ chúng ta đã gặp nạn. Còn có đệ tử truyền thừa của họ cũng mệnh tang tại chỗ!”

Chưởng môn Võ Đang nghe đến đó, tay vỗ vào trên mặt bàn, hai con mắt tròn như mắt hổ, giận dữ nói: “Hồ đồ, bốn gã sư đệ trước đó không có chuẩn bị sao?”

Các đạo nhân chung quanh nhất thời căng thẳng, mà trông mắt Vương Sư Đình hơi híp lại hành lễ nói: “Hồi bẩm chưởng môn, trước đó chúng ta đã bố trí rất chu đáo chặt chẽ, nhưng không nghĩ đến Bát Cực Môn vô cùng hèn hạ, đã lật lọng! Bởi vì Bát Cực Môn cùng Trần Mễ Lạp thông đồng, lại liên hợp với Diệp Thiên Vân nên ba phương đều có cạm bẫy.”

Chưởng môn Võ Đang nghe nói như thế cũng bình tĩnh trở lại, rồi sau đó cười lạnh hai tiếng nói: “Khá lắm Diệp Thiên Vân, khá lắm Bát Cực Môn, không phải Võ Đang chúng ta không cho các người mặt mũi, mà là các người lần tới, dám tàn sát đệ tử Võ Đang chúng ta! Đáng hận nhất chính là tên súc sinh kia, cấu kết ngoại nhân hại Võ Đang, thật sự là nghiệt chủng, không thể sống!”

Bảy vị điện chủ của Võ Đang đều ngồi đó, một vị lão đạo trong đó đứng lên hành lễ nói: “Chưởng môn sư huynh, ta nghĩ chuyện này phát sinh ngoài ý muốn, không trách Vương sư đệ được! Dù là ai cũng không nghĩ ra một cái Bát Cực Môn nho nhỏ kia, lại có can đảm như vậy, sau lưng bọn họ là có chỗ dựa sao?”

Lão đạo ngồi ở hàng thứ nhất đứng dậy nói: “Ta xem ra không phải, trong võ lâm chỉ có vài chỗ quan hệ cùng Bát Cực Môn, nhưng vô luận là ai, đều không có thực lực khiêu chiến với chúng ta, chỗ có năng lực thì không có màng thế sự rồi!” Lời này sau khi nói xong, vài vị đạo nhân còn lại cũng gật nhẹ đầu, rất rõ ràng là đồng ý loại thuyết pháp này.

Lý Sư Bình quan sát thần sắc mọi người, nghe đến đó, tiến lên một bước trong miệng nói: “Chưởng môn, như ta thấy, lần này Bát Cực Môn ra tay đối với chúng ta, cũng không có tín hiệu báo trước, nếu như Võ Đang chúng ta không thể kịp thời phản ứng, hậu quả thiết tưởng hẳn là không chịu nổi, nếu không đòi lại công đạo sẽ bị võ lâm chế nhạo!”

Các lão đạo nghe được Lý Sư Bình nói vậy tựa hồ có chút ít không đồng ý, chầm chước nói: “Sư Bình sư đệ, mặt mũi đối với chúng ta cũng không phải là trọng yếu nhất. Ta cảm thấy cần nhất phải điều tra xem đến tột cùng là người nào, môn phái nào dám ra tay với chúng ta.

Diệp Thiên Vân có hiềm nghi rất lớn, cả phản đồ Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm nữa, hai người bọn họ cũng có hiềm nghi lớn nhất, còn có Hình Ý môn! Vài cái môn phái này đối với Võ Đang chúng ta đều có địch ý, chúng ta phải tính toán trước rồi mới động thủ!”

Lý Sư Bình nghe xong cười cười, chấp tay nói: “Mã Sư Châu sư huynh, Võ Đang chúng ta là đại phái trong chốn võ lâm, mà trong võ lâm trọng yếu là mặt mũi, lúc này đây bốn sư huynh đệ đều chết ở trong tay Bát Cực Môn, ý của người là phải nuốt cơn tức này sao?”

Mã Sư Châu nghe xong cũng cải lại, nói: “Ta đương nhiên không phải có ý tứ này, chỉ có điều.....”

Chưởng môn Võ Đang phát phát tay, ngăn hai người bọn họ cải cọ, chậm rãi nói: “Hai người các người đều nói có đạo lý, đối với thái độ của Bát Cực Môn, chúng ta phải cẩn thận, tính trước rồi sau đó động thủ, nhưng đồng thời phải đem mặt mũi về Võ Đang chúng ta!

Bát Cực Môn, Hình Ý môn, còn có Thái Cực môn cùng Bát Quái Môn, những phái này đều có địch ý, bởi vì bọn họ cùng Võ Đang có chút thù oán! Nhưng trước mắt quan trọng nhất là Bát Cực Môn!”

Mã Sư Châu nghe được lời của chưởng môn cũng suy nghĩ, sau đó nói: “Nếu chúng ta cứ như vậy đi tìm Bát Cực Môn gây phiền toái, võ lâm sẽ nói chúng ta lấy lớn hiếp nhỏ?”

Chưởng môn Võ Đang lắc đầu, lên tiếng: “Trong võ lâm không có chuyện lấy lớn hiếp nhỏ, dùng cường lấn nhược gì cả! Cá lớn nuốt cá bé là chuyện đương nhiên, cho nên không cần bận tâm chuyện này! Từ hôm nay trở đi tuyên chiến với Bát Cực Môn, đem bắt Diệp Thiên Vân trở lại Võ Đang! Đánh chết phản đồ Trần Mễ Lạp! Cho dù sau lưng bọn họ có môn phái khác, chúng ta cũng phải chặt đứt nanh vuốt đó!” Lời của hắn âm tuy không lớn, nhưng mà lộ ra khí thế duy ngã độc tôn!

397. Chương 398: Phó Thác

Tinh thần của Vô Vi đạo nhân rất tốt, thấy Diệp Thiên Vân đến không ngoài dự liệu, chỉ cười mà nói :” Con phải là muốn ta rời khỏi nơi này ?”

Diệp Thiên Vân nhìn nét mặt của Vô Vi đạo nhân, bình tĩnh gạt đầu:” Sư thúc tổ, có con ở trên này là đủ rồi !”

Vô Vi đạo nhân liền thở dài, lại có chút trầm mặc nói :” Lão già này đã vô dụng rồi...”

Diệp Thiên Vân sợ ông nghĩ sai, bèn lập tức nói :” Sư thúc tổ, con không phải là ý này...”

Vô Vi đạo nhân ngắt lời hắn cũng không có nổi giận, rất bình thản nói :” Thiên Vân, ý của con ta hiểu, chỉ là có vài chuyện ta không nói thì không thoải mái! Ta đã lớn tuổi, có chút bất lực, những điều này ta rõ nhất. Nếu như là mấy ngày trước ta cũng không cho như vậy, cuộc chiến hôm đó đã làm ta hiểu rõ hơn, bây giờ đã qua thời kì hăng hái rồi !”

Ông dừng một chút, tựa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chăm chú nhìn những vết rạn màu xanh tựa như khe nứt trên bầu trời lấm bầm nói :” Vô gia cùng với tuổi đã cao, nhất định tràn ngập sự thương tâm, tinh lực và thể lực đều đã xuống, lưu lại chỉ có làm con mệt hơn thôi ! Những gì ta dạy ,con cũng đã học hết rồi, còn giờ con phải bước tiếp con đường như thế nào thôi ! Thiên Vân, bất luận con đường của con thế nào, con nhất định phải ghi nhớ, Hình Ý môn chính là chỗ dựa của con, mà vĩnh viễn con cũng không cô độc !”

Diệp Thiên Vân thấm thía những lời nói của Vô Vi đạo nhân, liền gạt đầu :” Sư thúc tổ, con nhất định ghi nhớ lời của người !”

Không lâu sau ở dưới lầu, ngoàiTiêu Sát còn có Mạc Hổ và Trần Bình Đức đều đang đợi xuất phát, nhìn thấy Vô Vi đạo nhân xuống sau, lập tức hành lễ.

Tiêu Sát đã nhiều lần khuyên Diệp Thiên Vân:” Thiên Vân, hay là cậu và tôi cùng quay về Hình Ý môn! Tốt xấu gì thì nơi đó cũng coi như là nơi tránh bão !”

Diệp Thiên Vân khẽ lắc đầu, chỉ tiếp nhận tâm ý của Tiêu Sát mà thôi, hắn chỉ muốn nhẹ nhàng mà ra trận...Đối với tương lai càng có khuynh hướng một mình cất bước, hơn nữa lại rất kiên định. Cho dù đường đi có gập ghềnh, nhưng nhất định có thể đạt được không ít tôi luyện !

Tiêu Sát biết khuyên không ăn thua, đành không nói nữa. Hắn ở đây cũng không giúp được gì, càng gây phiền phức cho Diệp Thiên Vân, ngược lại rời đi lại là chuyện tốt.

Tiến mọi người một đoạn đường xa. Dù đưa vạn dặm, cuối cùng vẫn phải nói lời từ biệt ! Nhìn mấy người đi xa dần, Diệp Thiên Vân mới quay lại.

Về đến nhà, dĩ nhiên không còn sự ràng buộc. Hắn đem ra toàn bộ thuốc của Ngũ Vị, lại mang thêm vài đồ đạc. Giờ phải chuẩn bị ít hành trang! Bởi vì điểm đến kế tiếp là Bát Cực môn. Nên chuẩn bị thật tốt cho hành trình dài này!

Đúng lúc định bước ra khỏi cửa, có khách tới, là Diêm Phong của Bát Cực môn. Điều này giảm cho hắn rất nhiều phiền phức, không thì lại phải tự mình đến Bát Cực môn.

Diêm Phong mặc âu phục khuôn mặt u sầu, thấy Diệp Thiên Vân ở nhà tựa hồ thoải mái rất nhiều, rút ra một điều thuốc đưa cho Diệp Thiên Vân, nhưng một giây sau nghĩ ra gì đó liền vỗ đầu một cái, có phần xấu hổ cười nói :” Trí nhớ sao mà không tốt thế này, quên mất là cậu đã cai thuốc, Thiên Vân cậu lát nữa không có chuyện gì chứ ? Tiền bối Trần Mễ Lạp sáng sớm đã tới tập đoàn Bát Đạt, bảo tôi tới đón cậu!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, cười nói :” Không có chuyện gì, thời gian gần đây cũng bề bộn nhiều việc à!”

Bây giờ chỗ nào ở Bát cực môn trên dưới đều vô cùng bận rộn, mà Diêm Phong tương đương với Tổng quản ngoại sự, cho nên toàn bộ những sự việc ở bên ngoài đều do hắn xử lý, sao mà rảnh rỗi được. Hắn nghe thấy lời của Diệp Thiên Vân, cầu nhàu nói:” Không chỉ có thế, hiện giờ có việc là một chân chạy đến luôn!” Nói hết lại có chút ít cảm thán:” Ở đây đã nhiều năm, đột nhiên cảm thấy không nỡ bỏ !”

Diệp Thiên Vân thấy tinh thần Diêm Phong lộ ra một tia tuyệt vọng, liền minh bạch tâm tình của hắn, bèn cười trêu ghẹo nói :” Không ngờ Diêm ca thật là một người có tình !”

Diêm Phong cười ha ha, nhưng một khắc sau lại có phần trầm mặc nói :” Thiên Vân, đành phải làm phiền cậu giúp ta một tay!”

Diệp Thiên Vân nhìn dáng của Diêm Phong giống như là đang giao lại chuyện hậu sự, liền gật đầu :” Diêm ca, cứ nói đi, là chuyện gì thế ?”

Mắt của Diêm Phong âm trầm nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân, nghe được những lời này của hắn thần sắc liền thay đổi có chút hài lòng, tiến lên vỗ vai Diệp Thiên Vân chân thành nói :” Đại ca đã không nhìn lầm cậu. Nếu như thật là chết, ngày lễ ngày tết hãy đốt cho ta ít tiền giấy, không thì ở dưới lại làm con quỷ chết đói !”

Diệp Thiên Vân cười ha ha, biết là hắn đang thử mình, tiến đến nắm chặt vai Diêm Phong nói :” Đi thôi, chúng ta đến công ty đã rồi nói sau !”

Đến văn phòng của Diêm Phong, Diệp Vân Phong gặp ngay Trần Mễ Lạp đang đợi, và Hoắc Minh Cách, Lục Vệ Minh. Trần Mễ Lạp không nói gì, hai người kia thì thân mật ôm quyền chào Diệp Thiên Vân, Lục Vệ Minh cười cười nói :” Vừa rồi ta còn cùng lão Hoắc đánh cuộc, không ngờ lại thua, nhưng thua cũng đáng giá !

Diệp Vân Minh nhìn thần sắc của Lục Vệ Minh, biết là người này bây giờ xem ra tính tình cũng thẳng thắn, gặp mặt lúc trước còn có chút bất mãn, còn muốn đâm chọc, nhưng lần này ngược lại còn vòng vo, liền cười đáp:” Đánh cuộc gì thế ?”

Lục Vệ Minh liếc nhìn Hoắc Minh Cách một cái, vuốt vuốt râu nói :” Ta cứ tưởng cậu không tới, không ngờ cậu lại là một người coi trọng tình nghĩa vậy! Ta lão Lục cá lớn, phải gọi cậu một tiếng huynh đệ, nam nhân Sơn Đông chúng ta tính tình ngay thẳng, tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh! Trước tiên là phải xin lỗi cậu, ta lần trước không đứng đã trách lầm cậu, kính xin cậu thứ lỗi. Nếu như lần sau có chuyện gì, chỉ cần gọi Lão ca, tùy gọi theo đạo !”

Diệp Thiên Vân nhìn hấn quả thực là rất chân thành, liền gật gật hiểu ý nói :” Cảm ơn lão ca ! Đề xin lĩnh ý !”

Trong lúc này không khí đã trở nên hòa hợp, không còn gượng gạo như trước .

Lục Vệ Minh cùng Hoắc Minh Cách hai người nói vài lời khách sáo, liền vào phòng tập luyện. Diêm Phong đưa bọn họ cùng rời đi.

Trần Mễ Lạp hiển nhiên là có chuyện muốn nói chỉ cần đợi mấy người đi, cân nhắc lát rồi nói :” Thiên Vân, mời cậu đến là đã nhập cùng bọn ta, trong tâm thật sự là cảm thấy có phần thua thiệt cho cậu, lão ca ca này phải cảm ơn cậu !” Dứt lời sắc mặt nghiêm trang, cúi người xuống.

Diệp Thiên Vân vội vàng đỡ hấn dậy, chuyện liên quan đến Bát Cực môn thật sự không nói rõ ai thua ai thiệt! Từ lúc hấn xuất đạo, thì trong phạm vi thể lực của người ta mà hoạt động, sau này lại được Diêm Phong giúp không biết bao nhiêu, lại còn Hà Sơn nói chuyện rất hợp ý bằng hữu! Đây đều là những việc trước chuyện của Trần Mễ Lạp, mà hơn nữa lần này chính Bát Cực môn đã giúp hấn vượt qua cửa ải khó khăn này .

Diệp Thiên Vân cân nhắc cách đơn giản, tốt thì chính là tốt, bởi vậy cười cười nói :” Lời này quá khách khí rồi !”

Trần Mễ Lạp thành khẩn nói :” Đây không phải là khách khí, thật ra người nào cũng biết Bát Cực môn và Võ Đang ai mạnh ai yếu, kết cục tất nhiên là Bát Cực môn diệt vong, chỉ là sớm hay muộn thôi! Bây giờ có thể vươn tay, đều là do bằng hữu. Tình thế rất nghiêm trọng, ta cùng Bát Cực môn có việc mời cậu hỗ trợ !”

Diệp Thiên Vân “à” một tiếng, trong lòng tự nhủ hôm nay người giúp đỡ thật không ít, mặt không đổi sắc nói :” Trần đại ca, mời nói !”

Trần Mễ Lạp lúc này cũng không ngừng nghỉ, dáng vẻ nghiêm túc nói :” Võ Đang chắc chắn sẽ tới, mà Bát Cực môn là không thể rời khỏi Băng thành, vì vậy về mặt hành động thì hơi bị động, đây cũng là việc không có cách nào. Cho dù người Bát môn toàn bộ chết, thì cũng phải chết tại nơi này! Đây không phải là chúng ta không hiểu biến báo, dù sao cũng là một đạo, không như thống khoái tới! Huống hồ Bát cực môn ở đây đã kinh doanh nhiều năm, cũng coi như có căn cơ.”

Diệp Thiên Vân nghe tới đây, trong nội tâm cũng chút hiểu biết, hấn biết là Trần Mễ Lạp là loại người thế nào.

Trần Mễ Lạp thản nhiên nói :” Bát Cực môn trong võ lâm biến mất không là gì, sợ là sợ Võ Đang nhổ cỏ tận gốc, vì thế tôi và môn chủ đã suy nghĩ rất lâu, muốn nhờ cậu đưa Lưu Đông rời xa nơi này, coi như là vì Bát Cực môn lưu lại huyết mạch chính tông!”

Diệp Thiên Vân tới đây là muốn đụng độ Võ Đang một phen, bọn họ Bát cực môn sẽ không bị bỏ qua, càng không thể cho qua mình. Coi như là không địch lại Võ Đang thì cũng là muốn mở mang kiến thức ! Vì vậy lập tức từ chối :” Trần đại ca, chuyện này tôi cho rằng huynh nên thay người khác! Tôi tới đây là muốn cùng Võ Đang, cho dù thiên quân vạn mã có ngại gì !”

Trần Mễ Lạp nói :” Thiên Vân, cậu hãy nghe tôi nói hết! Tất cả môn đồ Bát Cực môn đều đã chuẩn bị tồn vong cùng môn phái, mà trong bằng hữu của ta chỉ có Lục Vệ Minh và Hoắc Minh Cách là không có vướng víu! Nhưng căn bản hai người đều vô cùng khí phách không thể lo liệu chuyện này được !

Hiện giờ người phù hợp nhất với chuyện này chỉ có mình cậu. Lúc ở Võ Đang, tôi đã biết ngay cậu là một người tinh táo, rất quyết đoán, chuyện này giao cậu mới có thể yên tâm! Huống hồ tôi không có định để lập tức mang Lưu Đông đi, Bát Cực môn dù không đông nhưng chống lại Võ Đang cũng phải vài ngày, đến thời khắc cuối cùng, cậu đưa hấn đi là tốt rồi !”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một lúc, đưa Lưu Đông rời đi thì có thể, trước đó vài ngày Trần Mễ Lạp hấn đã có để lộ ẩn ý này. Thế nhưng sau này thu xếp thế nào mới là vấn đề, lập tức nói :” Vậy tôi đồng ý, nhưng tôi không thể đưa Lưu Đông đi cùng được, bởi vì bên cạnh tôi lại thêm nguy hiểm!”

Trần Mễ Lạp nghe như thế, liền yên tâm, cười nói :” Cậu đồng ý là tốt rồi, đưa Lưu Đông tới Hong Kong, nơi đó sẽ có tiếp ứng hần, chỉ cần đưa tới đó thì nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành ! Hần sẽ đến Hoa Kỳ, rồi tùy cơ hội mà xây dựng lại Bát Cực môn !”

398. Chương 399: Hai Nhược Điểm

Chuyển suy nghĩ, Diệp Thiên Vân chợt nhớ tới tình hình của Bát Cực môn, lần trước Võ Đang đến Băng Thành, Bát Cực môn dựa vào ” Kỳ” mới có thể tiêu diệt hết bọn họ. Kế hoạch rất là hoàn mỹ nhưng cũng chỉ có thể coi là vậy vì còn để một người chạy mất.

Diệp Thiên Vân trong lòng mình bạch Triệu Sư Chiêu nhất định sau khi nhảy xuống sông, sẽ nhanh chóng trà trộn mới có thể thoát được.

Thế lực của Bát Cực môn rất lớn, không tránh khỏi bị người khác tiết lộ. Loại chuyện này coi như là bất kì môn phái nào trong võ lâm, cũng không dám cam đoan không sai sót.

Nhưng Triệu Sư Chiêu chạy thoát, lại làm Bát Cực môn phải đối mặt với thảm cảnh! Có đôi khi trên giang hồ hành tẩu, đặc biệt cùng với đại môn phái phải hết sức cẩn thận, nếu một ngày chủ quan thì cái đang chờ đón chính là sự báo thù.

Trần Mễ Lạp thấy Diệp Thiên Vân đang suy nghĩ hắc hắc cười nói :” Thiên Vân không cần phải nghĩ những chuyện này. Một người suy nghĩ thì sao bằng cả môn phái cùng suy nghĩ. Giờ đây bất luận là Võ Đang hay là Bát Cực môn làm cho bọn họ phí sức thôi, những ngày này nghĩ tới là ta lại đau cả đầu!”

Diệp Thiên Vân không quá tán đồng, nhưng vẫn gật đầu tỏ vẻ thông hiểu. Hần hiểu rất rõ cảm giác này, huống hồ so với người khác càng rõ hơn. Bởi vì từ trước tới nay hần đều sống trong khốn cảnh thế này.

Mà do một mình hành động nên rất nhiều chuyện thiết yếu phải tự mình suy nghĩ. Tuy là rất hao phí tâm lực nhưng không thể tránh khỏi.

Thật ra theo góc độ khác mà nói, hần cũng không cần lo lắng như vậy, sự sinh tồn diệt vong của Bát Cực môn quan hệ với hần cũng không lớn! Cho dù Võ Đang đem Bát Cực môn san thành bình địa, có thể là xúc phạm tới hần nhưng cũng chỉ rất ít mà thôi. Nguyên tắc của hần là đụng mặt với Võ Đang có thể giết thì giết. Giết không được thì chạy !

Tuy cuộc sống mà phải chạy trốn thì không hay nhưng hần tin là bản thân có thể tiếp nhận được, tại Võ Đang mỗi bước đều phải dùng máu để cúng tế, không phải là máu của hần mà là của đối thủ. Có lúc sự tình cũng không phức tạp dùng phương pháp đơn giản và nguyên thủy nhất như vậy mới có thể giải quyết vấn đề.

Trần Mễ Lạp sau khi đưa Lưu Đông giao lại cho Diệp Thiên Vân, thoải mái nói :” Cậu là người mà tôi thấy rất khả quan. Về sau tất trở thành một ngôi cao thủ võ lâm ! Cậu giết người quyết đoán, tâm tư rất tỉ mỉ, lại còn rất dũng cảm.

Theo tôi nhận thức cậu lúc bắt đầu, liền hiểu rõ nguyên tắc của cậu! 20 năm sau, cứ coi như là công phu của cậu không tiến được bước nào, thì tông sư môn của Võ Đang có nhìn thấy cậu thì cũng phải đi đường vòng!”

Diệp Thiên Vân lần đầu bị tông sư tăng bóc, có phần bối rối nói:” Tôi nghĩ tôi không đạt tới trình độ đó, về sau chuyện phải chú ý rất nhiều !”

Trần Mễ Lạp xoa tay, ngồi lên ghế cười :” Thực lực của cậu ta rất rõ, đó hoàn toàn không phải là tăng bóc, mà là giao tình của huynh đệ chúng ta! Ưu điểm của cậu rất rõ ràng, khuyết điểm thực sự cũng rất rõ ràng !”

Diệp Thiên Vân đối với những lời khen thì tuyệt đối để ngoài tai, nhưng nếu là khuyết điểm, thì hần vô cùng chú ý, không khỏi dò hỏi :” Kính xin Trần đại ca chỉ dạy!”

Trần Mễ Lạp rất hài lòng với sự khiêm tốn của hần. Hần có thể nhận ra những lời này là thật tâm hay là giả , Diệp Thiên Vân chỉ có 20, nhưng không hề có sự lỗ mãng của người trẻ tuổi.

Hắn chậm rãi nói :” Chỉ dạy thì quả thật không dám, chỉ là cậu phải chú ý vài cái ! Cậu lần này có thể giúp Bất Cực môn, tôi vô cùng cảm kích. Vậy thì theo quy củ của võ lâm có phần hậu lễ tặng cậu, đáng tiếc là trên người tôi không có đồ gì, có thể cầm ra tay mới có chút thiệt tình !”

Diệp Thiên Vân khoát tay nói :” Trần đại ca, đồ gì tôi cũng không thiếu, tôi thật sự muốn quan tâm tới lời nói chân tình của huynh!”

Hai người nhìn nhau cười, rồi Trần Mễ Lạp chân thành nói :” Đầu tiên, cậu say mê thể hiện kỹ năng, vô cùng theo đuổi việc phát triển nội lực, riêng điểm này là đã không tốt. Tuy cậu chưa đạt tới cảnh giới, nhưng lại không kém bao nhiêu !

Cậu phải ghi nhớ rằng một võ giả chân chính không chỉ thể hiện kỹ năng xuất sắc, làm người lại càng muốn xuất sắc, nhưng cậu lại chỉ tập trung võ nghệ, năng lực khác thì rất yếu kém, đối đãi với người, xử sự còn rất nhiều thứ không đủ! Cái này còn chưa tính là gì, đáng sợ nhất chính là sẽ bị kỹ năng làm giới hạn tầm mắt, làm cho tầm nhìn không thể mở mang được. Từ đó mà không thể rút ra khỏi kỹ năng mà phóng tầm mắt vào võ đạo được!

Phải biết rằng chỉ tinh thông võ nghệ, chưa hẳn là có thể tới đỉnh của võ đạo. Cao thủ chân chính là người tầm mắt khoáng đạt hơn người, bọn họ có thể khống chế đại cục, có thể nhảy tới giới hạn của kỹ nghệ mà phóng tầm mắt về đạo! Cần biết võ đạo là nhân sinh!”

Diệp Thiên Vân hiểu rõ mức độ trong lời nói của Trần Mễ Lạp, là muốn so sánh bản thân cao hơn. Hắn cũng có thể chỉ dạy cho mình, nêu so với nhiều bí tịch thì còn quan trọng hơn, bởi vì lời của hắn có tính châm chích cùng duy nhất tính. Công phu của hắn luyện đến ngày hôm nay đều là đánh giá tiêu chuẩn tự nâng cao thực lực của mình, đối với hắn thì đây là võ đạo, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn cũng không có suy nghĩ gì.

Trần Mễ Lạp thấy Diệp Thiên Vân suy tư liền nói:” Chậm rãi mà nghĩ, có đôi khi cũng phải do ngộ tính. Lúc này không thể minh bạch sau này nhất định sẽ nghĩ ra! Điều thứ 2, cậu là người ngoài mặt thì lạnh lùng, nhưng kì thực trong tâm lại rất coi trọng tình nghĩa! Có thể lấy chuyện cậu cứu Tiêu Sát mà nói, nếu ta là cậu sẽ không liên quan, tình tuy nặng nhưng cũng sẽ không chọc vào phiền toái lớn thế !”

Diệp Thiên Vân điều 1 còn không đầu mối, điều 2 lại càng làm hắn mờ mịt hơn. Ý tứ trong lời nói của Trần Mễ Lạp làm hắn chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Trần Mễ Lạp thấy Diệp Thiên Vân hây còn đang mê muội mới nói :” Tiêu Sát cậu cũng đã cứu rồi, nhưng đồng thời cậu cũng mất đi tự do! Đây gọi là sự tổn hại vô hình, nếu như không có cứu hắn, Võ Đang tất nhiên sẽ lấy lễ mà đối đãi! Nói cho cùng đây cũng là người đã phạm vào hai điều này, đầu tiên là chuyên chú kỹ thuật, mà lạc vào đạo, không có nắm được đại cục.

Hai là vô cùng trọng tình nghĩa, mới là gây ra cái cục diện ngày hôm nay! Theo ta được biết Vô Vi đạo nhân mặc dù là tông sư Hình Ý, nhưng với Hình Ý một chút cũng không có quan hệ, chuyện này mười mấy năm trước mọi người đều biết, đến nay cũng không có hòa hoãn ! Hắn tới giúp người hắn không phải ý của Hình Ý môn !

Cứu Tiêu Sát là chuyện của Hình Ý môn, đâu đến lượt cậu? Vấn đề này vốn là Hình Ý môn phải đối mặt, ngược lại lại sai cậu đi hứng lấy, còn bọn chúng thì đứng chân rút bước! Hình Ý môn quả thật độc ác, vì bản thân cái gì cũng loại bỏ !”

Trần Mễ Lạp nhìn thần sắc của Diệp Thiên Vân rồi nói tiếp:” Lão ca cả đời này xem chuyện tình nhiều lắm rồi, cậu nên nắm chắc bản thân, nếu như không phải vì chuyện Tiêu Sát cậu trong võ lâm chắc chắn là một hiện tượng! Nếu như ta dự liệu không sai sau này cậu cũng chỉ có một mình với Võ Đang giải quyết, ngoài ra chẳng có ai giúp cậu !”

Diệp Thiên Vân vừa mới nghi hoặc, nhưng những chuyện bản thân đã làm như đang bày ra trước mắt, đến bây giờ mới lĩnh ngộ triệt để. Hắn cứu Tiêu Sát nhưng lại quá nặng tình nghĩa nên nhất thời không nhìn rõ tình thế, tự đẩy mình vào tình thế nguy hiểm ! Chính là ứng câu nói, 1 bước sai, từng bước sai !

Trần Mễ Lạp vỗ vỗ vai hắn nói :” Lão đệ, lời nói thật tình của ta chỉ có thể đếm bằng ngón tay. Thực lực của Võ Đang hiện giờ thật không phải lúc cậu trực diện đối kháng được, trước tự bảo trọng bản thân rồi

nói sau !”

Diệp Thiên Vân sửa sang lại tư thế. cúi người xuống, lời nói này làm hấn ngộ ra mình đã sai ở chỗ nào! Thở dài một câu nói :” Cảm ơn Trần đại ca!”

Trần Mễ Lạp thấy Diệp Thiên Vân có thể hiểu được nỗi khổ tâm của hấn, cũng rất vui mừng cười to nói :” Không sao, cậu chỉ là chưa thích ứng với quy tắc của võ lâm thôi, đối với rất nhiều chuyện còn chưa nhìn ra được. Con đường giang hồ phía trước còn rất dài, phạm vài lỗi cũng không đáng gì! Nếu hồi trước tôi có thực lực như cậu, e là mạng sớm đã không còn rồi !

Sau này nên thận trọng, Võ Đang muốn bắt cậu cũng không có cách, qua vài năm cũng không giải quyết được gì! Bọn họ ở đâu có công phu ngày ngày sẽ tìm đến cậu, chỉ cần đưa trảo ra là chém đứt, đưa đầu ra là phải trốn, bắt buộc phải tìm một chỗ mai danh ẩn tích. Ba năm, chỉ cần ba năm, tông sư Võ Đang cũng không cách nào !

Diệp Thiên Vân gật đầu, phần hậu lễ ngày hôm nay quả thật là không nhẹ tí nào, không chỉ chỉ ra cho hấn những sai lầm phạm phải, hơn thế còn tặng hấn một con đường!

Trần Mễ Lạp còn muốn nói tiếp, đột nhiên cửa bật mở, hóa ra là Hà Sơn vẻ mặt đầy lo lắng xông vào, hướng về phía Trần Mễ Lạp nói:” Sư huynh, không hay rồi, Võ Đang đã tuyên chiến với chúng ta rồi !”

Thần sắc của Trần Mễ Lạp cũng đã lộ vẻ căng thẳng, sau đó trầm giọng hỏi:” Cụ thể là lúc nào? Dò hỏi được tin tức gì chưa?”

Diệp Thiên Vân biết Võ Đang nhất định tới, chỉ không ngờ là dùng phương thức này, công khai tuyên chiến với Bát Cực môn, xem ra sự diệt vong của Bát Cực môn là ngay trước mắt.

Hà Sơn nhìn đến Diệp Thiên Vân bên cạnh, thở dốc vài tiếng, có phần bi phẫn nói :” Chỉ có hai ngày, Võ Đang lần này dốc toàn lực, nhưng lại muốn sư huynh hạ sát, bắt Diệp Thiên Vân!”

Trần Mễ Lạp cười hắc hắc, xoay người vài cái trở nên tỉnh táo dị thường nói :” Mạng của ta không phải là tốt như vậy, Chương Luật điện lần trước tới Bằng thành, lần này ít nhất Tam điện sẽ tới! Bát Cực mệnh đã như vậy, cuối cùng cũng chỉ có tử chiến !” Tiếp đó thở dài lại hỏi :” Tìm hiểu đến đâu rồi !”

Hà Sơn thoáng ngừng lại, lấy trong túi quần ra một tờ giấy:” Đều ở đây cả, xem đi đã !”

Trần Mễ Lạp nhận tờ giấy nhìn có khoảng 1 phút đồng hồ đã đem giấy đưa cho Diệp Thiên Vân, sau đó trầm tư suy nghĩ.

Diệp Thiên Vân cầm tờ giấy nhìn qua một lượt, nội dung rất đơn giản, Triệu Sư Chiêu trốn về Võ Đang, người đẩy thương tích, chương môn Võ Đang tức giận, cực lực áp chế Bát Cực môn, đòi đuổi bắt phản đồ Trần Mễ Lạp, bắt Diệp Thiên Vân.

Hà Sơn phẫn nộ nói:” Nghe bạn sư huynh nói, ở đại điện chính của Võ Đang, Vương Sư Đình nói trước khi đến Bằng thành đã từng thông báo qua Bát Cực môn, còn nói chúng ta không quy củ! Trong thiên hạ sao lại có loại người hèn hạ vô sỉ như vậy !”

Trần Mễ Lạp lắc đầu nói :” Cũng không phải không nói quy củ, mà bọn chúng chính là người đặt ra quy củ, nói cái gì thì là cái đấy! Cùng bọn chúng nói quy củ chẳng phải là quá buồn cười sao, Võ Đang muốn gây rắc rối cho ai, chỉ sợ là không có ai có thể trốn thoát được. Nhược nhục cường thực, bọn họ đều được cả ba.”

Hà Sơn nghe đến đó, lập tức ngồi xuống, nhụt chí nói :” Chương môn để cho đệ tới hỏi trước ý kiến của huynh, chẳng lẽ thật sự không có biện pháp gì sao?”

Trần Mễ Lạp lắc đầu nói :” Thời gian ngắn ngủi như vậy, quả thật rất khó khăn .”

Diệp Thiên Vân trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nói :” Tôi vừa nghĩ ra được một kế !”

Không chỉ là Hà Sơn, ngay cả Trần Mễ Lạp cũng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hấn !

399. Chương 400: Đại Hắc Oa

Trần Mễ Lạp càng hiểu rõ Diệp Thiên Vân sẽ bắn tên mà không có đích, có phần kinh hãi nhìn hắn, phải biết rằng lúc này con đường của Bát Cực môn chỉ là con đường chết, nhưng chỉ cần một tia cơ hội sống, cũng phải nắm chắc lấy.

Diệp Thiên Vân thấy rõ phản ứng của hai người, biết là hai người đối với bản thân mình rất tin tưởng, không thể để cho họ hi vọng quá lớn. Hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn, đến lúc này không có tác dụng gì, chỉ tăng thêm phiền não, cho nên cẩn thận nói :” Tôi có một ý nghĩ, còn chưa rõ ràng lắm, vì vậy muốn đưa ra cùng mọi người bàn bạc.”

Hà Sơn thẳng tính, gì cũng trải qua, đến mấu chốt này thì không có ruồi nhặng nói:” Lão đệ, không phải, ta nên gọi cậu một tiếng đại ca, cậu nếu như có chủ ý thì đừng vòng vo nữa, ta cũng nóng ruột lắm rồi!”

Trần Mễ Lạp nhìn thấu hết, cười cười nói:” Không sai cậu nói đi, ngựa chết đang sống cũng là ngựa bệnh, không giải quyết được cũng không phải là vấn đề của cậu!”

Diệp Thiên Vân mà nói thật ra với võ lâm không bằng Trần Mễ Lạp và Hà Sơn, nhưng mà hắn vừa nghĩ tới một điều, đó chính là ủy ban trọng tài võ lâm. Nghĩ tới đây liền từ túi tiền lấy ra 1 tờ giấy chứng nhận thân phận nói :” Chính là cái này!”

Cái mà hắn đang cầm tất nhiên không phải là giấy chứng nhận thân phận của công dân bình thường mà là giấy thân phận võ giả trong võ lâm.

Hà Sơn nhận lấy nhìn nhìn, có phần nghi hoặc nói:” Đây không phải là giấy chứng nhận ủy ban trọng tài dùng, cần nó làm gì, ta cũng có!”

Diệp Thiên Vân nhớ rõ Diêm Phong từng nói qua, trong võ lâm cũng có quy tắc của võ lâm, ủy ban trọng tài nơi giải quyết tranh chấp giang hồ, mười đại môn phái đều có một người là ủy viên. Mà vài chục năm trước không có cơ cấu này. Chẳng qua là mới thành lập vài năm nay, liền châm chước nói:” Tôi nhớ rõ Diêm Phong từng nói qua, ủy ban trọng tài lớn mạnh vô cùng.”

Lúc trước hắn giết 5 người của Trạc Cước môn, sợ pháp luật truy cứu, không nghĩ ủy ban trọng tài lại quy hắn về võ lâm, ngay lúc này lại càng nhớ rõ cơ cấu này.

Trần Mễ Lạp theo Hà Sơn cầm lấy giấy chứng nhận thân phận nhìn nhìn, có phần mông lung hỏi:” Chứng nhận thân phận võ lâm? Nơi nào phát thế? Ta sao lại không biết?”

Hà Sơn thấy Diệp Thiên Vân lấy ra cái này có chút thất vọng, cười nhạo hai tiếng xua tay nói :” Vật này vô dụng thôi, cơ cấu chứng nhận này gọi là ủy ban trọng tài võ lâm, từ sau khi huynh bị bắt thì mới thành lập. Ủy ban này tuy với tiểu tiên bối còn có chút tác dụng, nhưng giữa các môn phái, nó chả khác gì cái rế hành !

Diệp Vô Nhai đại diện Bát Cực môn trong ủy ban thường nhiệm nhưng ảnh hưởng thì rất yếu, còn hỏi ta có làm hay không, về sau ta cự tuyệt! Loại này, có tác dụng gì chỉ để trang trí thôi !”

Diệp Thiên Vân không ngờ sự việc lại như vậy, Diêm Phong lúc trước nói nó vô cùng có tác dụng, là tương đối mà nói. Giờ đây đến mức độ này, xem ra không có cách nào giải quyết vấn đề, cho nên hắn có chút áy náy nói :” Tôi cho rằng trọng tài võ lâm ít nhất có thể thương lượng, cho nên có hướng về phương diện này, chỉ là không nghĩ đến...”

Hà Sơn vội xua tay giải thích:” Không sao, trời đã muốn tuyệt Bát Cực môn, ai lại có thể nghĩ ra cách gì. Thực lực của chúng ta bây giờ, trọng tài võ lâm có thể có tác dụng gì, bất quá chỉ là chứng nhận thôi, xuất ra một tờ giấy. Nhắc đến thực lực, phải nói tới Thiếu Lâm, Võ Đang. Bởi vì trọng tài trong võ lâm không có căn cơ, lời nói ra không có trọng lượng.”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, không nói gì nữa, hắn muốn làm chỉ là một chủ ý giúp đỡ, nếu như không giải quyết được, cũng không còn cách nào khác.

Trần Mễ Lạp nhìn chứng nhận của Diệp Thiên Vân, lông mày đột nhiên giãn ra, giọng nói đầy hàm ý :” Thiên Vân, thật không ngờ bức ảnh của cậu rất có tinh thần, không sai, không sai !”

Hà Sơn giọng có khó nghe nói :” Sư huynh, đây có phải lúc đâu, huynh còn nói đông nói tây, nên nghĩ xem còn có cách nào hay không, chớ môn còn chờ đệ về!”

Diệp Thiên Vân không như Hà Sơn đơn giản vậy, hắn nhận thấy ý khác của Trần Mễ Lạp, suy đoán sự tình có lẽ có cơ may. Trần Mễ Lạp bị nhốt mười mấy năm, đối với thế giới bên ngoài còn nhiều điều không hiểu rõ, liền hỏi :” Trần đại ca, huynh nghĩ tới điều gì?”

Trần Mễ Lạp cầm lấy chứng nhận của Diệp Thiên Vân, không ngừng nghịch nghịch, quay về phía Hà Sơn nói:” Cơ cấu này là sao mà thành lập? Là ai khởi xướng vậy?”

Hà Sơn nghĩ lúc lâu, lưỡng lự nói :” Lúc trước hình như là Bát Quái môn cùng Ngũ Tổ môn, lưỡng phái giao chiến, kết quả song phương đều kéo trợ lực tới, cuối cùng tới mười môn phái hỗn chiến! Trong 10 đại môn phái đã tới hơn 6 môn phái, đánh không dứt.

Cuối cùng là Thiếu lâm đứng ra điều đình, kéo hai phe thế lực ra. Thực ra làm vậy là vì bảo vệ Ngũ Tổ, bởi vì quan hệ của Ngũ Tổ và Thiếu Lâm rất hòa hợp, hơn nữa Ngũ Tổ cũng coi là chi nhánh của Thiếu Lâm!

Sau đại chiến, không biết nguyên do gì, Thiếu Lâm khởi xướng thành lập ủy ban này, kết quả là mười đại môn phái mỗi môn phái đều tiến vào chiếm giữ một chỗ, nói là giải quyết tranh chấp trong chốn võ lâm, nhưng cái gì cũng đều không giải quyết được, mấy năm gần đây đều im lìm.”

Trần Mễ Lạp u ám cười, đánh một quyền mạnh vào trước ngực Diệp Thiên Vân, vừa cười vừa nói :” Biện pháp của cậu tuy không đúng nhưng lại làm cho ta tìm được một con đường, không sai rất nhanh đã lĩnh ngộ được những điều ta vừa nói!”

Diệp Thiên Vân có phần phiền não, đây không phải là do hắn lĩnh ngộ lời nói của Trần Mễ Lạp mà đưa ra ủy ban trọng tài là vì kinh nghiệm lúc trước từng trải qua, chỉ là không ngờ chớ ngập phải ruồi.

Trần Mễ Lạp đắc ý vì đã nắm chắc, nhưng cụ thể làm thế nào cũng không rõ.

Hà Sơn đầu óc như mất hết sự linh hoạt, vuốt vuốt đầu nghĩ mãi mà không ra, liền hỏi :” Phương pháp gì?”

Trần Mễ Lạp trả lại giấy chứng nhận thân phận cho Diệp Thiên Vân xong, bình tĩnh nói :” Ủy ban này có thể là nơi hai cừu gia đối mặt, mà cái mà chúng ta thiếu hụt chính là cơ hội nói chuyện ngang hàng với Võ Đang, do thực lực của chúng vô cùng lớn mạnh! Chúng ta phải lập tức đệ trình đơn khiếu nại ân oán giữa Võ Đang và Bát Cực môn, nói rõ chúng ta cần nói chuyện với Võ Đang, ta nghĩ bọn họ hẳn là có biện pháp!”

Hà Sơn có đôi chút minh bạch, Võ Đang nói khai chiến là khai chiến, Bát Cực môn đến cả quyền nói chuyện cũng không có, mặt vẻ vui mừng gật đầu nói :” Đệ trở về nói với môn chủ, xem cuối cùng môn chủ quyết định thế nào!”

Trần Mễ Lạp ngăn hắn lại nói :” Ta sẽ trực tiếp gọi điện thoại cho môn chủ, giờ thời gian cấp bách, với tốc độ làm việc đợi người chạy về mấy lần thì Võ Đang đã tới cửa nhà rồi!”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một hồi, hai phái có thể ngồi xuống đối thoại, như vậy cừu hận tạm thời có thể gác lại một bên, ít nhất cũng có thể nói chuyện. Trọng tài Võ Lâm là Thiếu Lâm khởi xướng, như vậy Thiếu Lâm không thể làm ngơ không biết chuyện này. Nếu là Thiếu Lâm mở miệng, như vậy cũng hơn mấy phần Võ Đang, cho dù điều kiện ngặt nghèo, cũng không đến mức diệt môn Bát Cực môn.

Mà cho dù Võ Đang không quan tâm Thiếu Lâm, như vậy hai phái cũng sinh ra mâu thuẫn, đối với Bát Cực môn mà nói, có thể thêm một trợ lực.

Nghĩ tới đây, đã thấy Trần Mễ Lạp đi đến trước bàn làm việc của Diêm Phong tìm điện thoại, biết không thể ở lại đây, bèn cười nói với Hà Sơn :” Tôi đi ra ngoài đã, đi thăm một vòng tập đoàn Bát Đạt!”

Hà Sơn nghe vậy liền gật đầu, cười nói :” Được vậy tôi và Lưu Đông cùng đi, chính là con trai chưởng môn, hẳn cũng ở bên ngoài chờ, ta xem thì hẳn đối với cậu cũng rất sùng bái, đi dạy hắn thì thế nào?”

Diệp Thiên Vân không nói gì, nếu mà tùy ý dạy thì giờ đây sao có thể còn môn phái tồn tại, thế giới đã sớm hài hòa thống nhất rồi. Trừng mắt nhìn Hà Sơn không trả lời hắn. Hà Sơn điểm này không hay, thường xuyên hồ đồ.

Ra đến bên ngoài, Diệp Thiên Vân tùy ý đi lại trong tập đoàn Bát Đạt, toàn bộ tập đoàn đều thuộc về sản nghiệp của Bát Cực môn, dân văn phòng bận rộn khác thường, mỗi người đều có chuyện để làm.

Diệp Thiên Vân nếu là chưa nhập vào võ lâm, sau khi ra trường nhiều nhất thì vào một công ty như vậy, công tác ổn định, kết hôn rồi sinh con, sau đó dần dần già đi. Xem ra cách có một cửa sổ văn phòng, mà đường như đã là một thế giới khác.

Đi tới hai bước, phát hiện Lưu Đông đi tới, cũng đang nhìn vào bên trong, Diệp Thiên Vân liền tiến tới chào hỏi: "Lưu Đông đang nhìn cái gì thế?"

Lưu Đông bị làm cho giật mình, ngay lập tức đảo mắt thấy Diệp Thiên Vân, hưng phấn nói, không hiểu sao lắp bắp nói: "Diệp... đại ca, đệ... đệ... đang nhìn... người bên trong!"

Diệp Thiên Vân nghe được lời hân cười nhạt, buổi tối lần trước đánh giá Lưu Đông, hôm nay phát hiện hẳn đúng là nhất biểu nhân tài, mặc một bộ âu phục xanh đen, càng nổi rõ làn da trắng, một người nam nhân rất dương quang. Hơn nữa dáng người chút gầy yếu, không hề giống phần lớn người Bát Cực môn cao lớn cường tráng.

Lưu Đông kịp phản ứng, ôm quyền hành lễ nói: "Diệp đại ca, huynh cũng ở đây thật là quá tốt, chúng ta có thời gian so chiêu, đệ cũng muốn cùng huynh học mấy chiêu!"

Diệp Thiên Vân nhìn hẳn bộ dạng gấp gáp, hẳn là đối với võ học rất nhiệt tình, mỉm cười lắc đầu nói: "Thôi, tính ta khó được thanh tĩnh, chúng ta cùng đi tham quan tập đoàn Bát Đạt!"

Diệp Thiên Vân gần đây có lẽ hơn một năm rất coi nhẹ cùng người khác giao thủ, hẳn giờ đây thân thủ đạt được trình độ nhất định, chỉ sợ ra chiêu với người công phu quá thấp sẽ gặp sinh tử.

Lưu Đông sắc mặt biến đổi, có phần không phục nói: "Diệp đại ca, có phải là huynh xem thường ta, thân thủ của ta rất lợi hại, Hà Sơn sư thúc tổ đều không lại nổi ta!"

400. Chương 401: Không Sợ Chết

Lưu Đông cố sức nói ra lời này giờ cảm thấy rất thoải mái, dường như là sợ Diệp Thiên Vân không tin, lại nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng nói: "Hà lão không để cho đệ nói, vừa rồi nếu không phải sợ huynh chê cười, không thì thật không dám nói cho huynh biết! Nếu như bị người khác nghe được, lại lọt vào lỗ tai của Hà lão, vậy đệ lãnh đủ rồi!"

Diệp Thiên Vân vào năm ngoái còn đánh ngang với Hà Sơn, nhưng mà công phu năm nay của hẳn mà nói với ba Hà Sơn cũng không có vấn đề gì! Hà Sơn thân phận cao, nhưng công phu lại chỉ đáng để quờ quạo. Cùng với sư huynh Diệp Vô Nhai, hoặc là so với tông sư Võ Đang, hẳn còn kém rất nhiều. Nếu như lấy Hà Sơn để phân chia tiêu chuẩn thì hẳn tất nhiên là tiêu chuẩn còn ở dưới cả người khác.

Diệp Thiên Vân cảm thấy hứng với thực lực của Lưu Đông, cùng với hẳn giao đấu coi là không kém quá nhiều. Xem ra huyết thống của Bát Cực môn tất cả đều đặt trong Lưu Đông, tuổi không lớn, còn thoáng chút thẹn thùng của nam nhân, làm cho Diệp Thiên Vân có chút cảm tình.

Cảm xúc của Lưu Đông đều hiện rõ trên nét mặt, nhìn thấy Diệp Thiên Vân có hơi do dự, rồi lại lập tức bắt lấy cơ hội: "Vậy chúng ta đi vào phòng luyện tập, hoạt động chút, xin lĩnh giáo Diệp đại ca vài chiêu, xem có thể học được gì không!"

Diệp Thiên Vân nhìn rõ vẻ mặt háo hức nhiệt tình của hẳn, liền gật đầu đồng ý. Những đứa trẻ cùng tuổi với hẳn, xem ra còn kém hẳn nhiều. Đây cũng có thể coi là thành quả khắc khổ tôi luyện của hẳn.

Lưu Đông vừa thấy Diệp Thiên Vân gật đầu suýt chút nữa nhảy căng lên, chạy vụt ra ngoài, còn nói theo: "Đệ đi thay quần áo, lát nữa gặp lại ở phòng luyện tập!"

Diệp Thiên Vân có chút kinh ngạc. Nhưng mà tiếp đó lại cười lắc đầu, võ giả cùng võ giả học hỏi, cơ hội cũng rất hiếm, bèn chuyển người đi về phòng luyện tập.... Mở cửa ra, đã thấy Lưu Đông trong bộ võ phục màu xanh ngọc đang hào hứng đi tới. Bên trong phòng không chỉ có Diệp Thiên Vân còn có Hoắc Minh Cách và Lục Vệ Minh đang ngồi trò chuyện.

Lưu Đông tuy nóng vội. Nhưng cũng thể quên cấp bậc lễ nghĩa. Đối với hai vị tiền bối thi hành lễ, sau đó đứng thẳng người, nhìn lướt qua một lượt. Diệp Thiên Vân còn đang mặc một cái quần rộng, thân trên mặc một cái áo T-shirt, không cần phải thay, hoàn toàn có thể giao đấu liền gật đầu nói :” Diệp đại ca, đệ chuẩn bị xong rồi !”

Hoắc Minh Cách cùng Lục Vệ Minh hai người vừa mới nói chuyện với Diệp Thiên Vân sớm đã biết chuyện. Hoắc Minh Cách giọng hơi trầm trầm, lại có vẻ hứng thú nói :” Lưu thiếu chủ, cậu nếu muốn cùng Diệp Thiên Vân giao thủ, tốt nhất vẫn cẩn thận là hơn !”

Lưu Đông tuy rất đề cao Diệp Thiên Vân, nhưng tự trọng của hắn cũng không thấp. Hắn một lòng muốn thử sức, rốt cuộc có chênh lệch bao nhiêu. Thực sự hắn cũng có chút kiêu ngạo, chỉ có điều là không để người khác thấy thôi. Giờ đây giống như bị một kích của Hoắc Minh Cách, trong nội tâm dấy lên cảm giác không phục, mặt hơi hồng, tuy gật nhẹ nhưng không có để mấy lời đó lọt lỗ tai.

Hoắc Minh Cách đã nhìn thấy Diệp Thiên Vân xuất thủ nên biết rất rõ thực lực của hắn. Đêm hôm đó Diệp Thiên Vân cùng Chu Sư Thành ra tay. Mặc dù không có hiện thân nhưng cũng đứng cách đó không xa.

Diệp Thiên Vân Thập Nhị hình chỉ mới vẽ vện dùng hai chiêu, liền bức Chu Sư Thành không đường lui. Hôm nay chỉ cần như vậy một nửa kinh lực với Lưu Đông, kết quả sẽ không tốt. Lưu Đông dù lợi hại tuyệt đối không thể cùng tông sư ngang tài ngang sức, cho nên chỉ có thể nhìn thực lực của bản thân Lưu Đông thế nào mà thôi !

Diệp Thiên Vân đứng tại chỗ cũ bất động ôm quyền về phía Lưu Đông gật đầu nói :” Mời ”

Lưu Đông tiến lại gần mặt đối mặt với Diệp Thiên Vân, nghe âm thanh vậy hiểu rằng Thiên Vân đang cho hắn thể diện, lập tức thi lễ. Hào khí tỏa ra :” Vậy, ta xuất chiêu đây!”

Tiếng nói vừa dứt, chân đứng tấn, cả người hạ thấp xuống, năm ngón tay khép lại, lòng bàn tay từ trước bụng hướng lên trên. Đây là thức mở đầu của Bát Cực quyền!

Diệp Thiên Vân luyện tập Hình Ý quyền đồng thời cũng kiêm tu Bát Cực quyền. Cũng đã có 10 năm khổ luyện. Tuy giờ không xuất Bát Cực quyền nhưng mà chiêu thức như trong lòng bàn tay.

Bát Cực quyền mạnh, nhanh, nhạy, linh, coi trọng “Ai bằng tể kháo, bằng hám đột kích.” Lúc lâm chiến có ý niệm “mãnh như hổ, ngoan như ưng, hoạt như du, lãnh như băng”, ” Động như băng cung, phát như cò tạc lồi, thế như khuyển đề”. Không ra chiêu thì thôi, đã ra thì tất trúng!

Nhìn thấy thân pháp của Lưu Đông, hắn liền có cảm giác thúc giục, khắc ghi từng động tác của đối phương vào nội tâm, tục ngữ nói hành gia vừa ra tay, bèn biết được hay không được! Chỉ cần biết thức khởi đầu là có thể nhìn ra đó là gì.

Bát Cực môn lấy động tác “ôm” gọi là “Ôm hải nhi” , ý nghĩa giống như Thái Cực quyền ôm cầu, yêu cầu chủ yếu là phải nắm lấy hàm ngực bặt lưng, đỉnh đầu gáy thẳng cùng yếu linh khí ở đan điền, để toàn thân giữ nguyên trạng thái hồn viên ” Lục hợp bát cực“, như vậy mới có thể đạt được ” Tứ chi bát tiết giai thị thủ, hồn thân vô điểm bất độn hoàng“! Đánh ra 4 phương 8 hướng, quay về đáp lại” Thập tự kính“,” Triền tự kính” và ” Trầm trụ kính”

Động tác của Lưu Đông tất nhiên rất thuần khiết, từ khí thể đã lộ ra một luồng khí hung hãn! Diệp Thiên Vân vô ý thức khép nhẹ mắt, chỉ là dùng cảm giác để dò xét.

Cạnh đó Hoắc Minh Cách và Lục Vệ Minh mắt đều sáng ngời. Họ lần đầu tiên nhìn thấy Lưu Đông thi triển, biết chắc thành tựu trong tay! Nhưng nhìn động tác của Diệp Thiên Vân, mồm miệng không khỏi toét, đang nhắm mắt cùng Lưu Đông so chiêu, chuyện như vậy họ luyện không được, đều bị thu hút nhìn, chờ mong hai người ra tay.

Lưu Đông nhìn thấy Diệp Thiên Vân khép hờ hai mắt, trên mặt bình ổn. Hắn đâu biết công pháp kỳ lạ của Diệp Thiên Vân, còn tưởng rằng đang xem thường bản thân mình. Nhưng vài giây sau đã liền bình tĩnh lại, chân tiến lên ba bước, kéo gần khoảng cách lại, chỉ đợi cách Diệp Thiên Vân một bước, thân thể giống như một cái lò xo, âm thanh giòn giã cùng với bình quyền đánh ra!

Bình quyền trong Bát Cực gọi là Chùy, tỏ vẻ hữu lực, xung quyền gọi là chống chùy hoặc là độn chùy !

Hai người bên cạnh xem cuộc chiến đồng thời cùng hô lên Được, Bát Cực chính là có loại sức mạnh thuần khiết, động tác khó coi, nhưng thắng thì rất thực dụng! Ngược lại Diệp Thiên Vân bình tĩnh khép mắt, hơn nữa lại không nhúc nhích, không khỏi thay hân và mồ hôi !

Diệp Thiên Vân trong tâm nhìn thấy có gì đó rõ ràng hơn với so với nhìn bằng mắt, cảm giác của hắn không ngừng tăng dần lên, cho dù ngay cả hắn cũng cảm thấy thật quý dị! Trong bóng đêm, một trận gió, chỉ có một quyền hướng về phía đầu bản thân đánh tới, trong nội tâm không chút do dự!

Nghiêng người chừa đường rút, thân thể đột nhiên kéo tới như hình trăng rằm, không hề e ngại đón nhận quyền của Lưu Đông, tay phát lực như độc xà thổ tín, đi nửa vòng tròn quần lên Bình quyền của Lưu Đông, sử dụng kỹ xảo Toái cốt thủ, vừa quần quanh vừa ngăn chặn được kinh lực của đối thủ, sau đó đột nhiên phát lực co lại về phía sau, lập tức hai tiếng giòn giã truyền ra.

Hai người hoán vị sai thân, Lưu Đông nhe răng nhếch miệng, đau đến mức cong người lại, chỉ một tay đánh ra Bình quyền mà lại như đôi khúc côn cụp xuống, bả vai hõm lại!

Trong lòng cảm giác bất lực tràn dâng, đánh vỡ sự tự tin lúc đầu của hắn. Chỉ một chiêu lại khiến cho khuỷu tay các đốt ngón tay toàn bộ đều rã rời. Đó là Diệp Thiên Vân còn nhắm mắt.

Hắn tuy tự tin nhưng biết có 10 năm nữa tuyệt đối cũng không đạt tới trình độ này! Bất luận thể nào, hắn cũng không rõ Diệp Thiên Vân luyện tập thể nào, hai người tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, thể mà công phu lại như một trời một vực! Người với người rất sợ so đo, hắn dưới một kích này phải đối phó khổ sở, dùng tay phải nắm chặt tay trái, cổ hết sức nhắc người lên, hai tiếng rất nhỏ của đốt tay vang lên, xoay người nhìn Diệp Thiên Vân, vẫn hiện ánh mắt không chịu khuất phục.

Hoắc Minh Cách và Lục Vệ Minh tự giác liếc nhau, nhìn thật sâu vào ánh mắt kinh hãi của đối phương! Không cần con mắt, chỉ dựa vào thính giác cũng có thể nhận ra chiêu thức của đối phương. Hai người bọn họ tuy chưa đạt được cái gọi là tông sư, nhưng cũng chẳng kém đó bao nhiêu, cái loại này nghe âm thanh phân biệt rõ phương vị còn lần đầu tiên trông thấy !

Hoắc Minh Cách nhìn thấy Lưu Đông còn muốn tiếp tục, liền mau chân ngăn giữa hai người, cười nói :” Chúng ta cho rằng chỉ là tỉ thí, không ngờ lại có thể nhìn thấy sự đặc sắc của võ học, Bát Cực quyền của cậu thật là công phu!”

Hoắc Minh Cách vốn ý tốt, nhưng Lưu Đông có phần mất hứng, hắn từ lúc giao thủ với Diệp Thiên Vân mới dùng có hai chiêu, một là trong lòng ôm trăng, còn kia là bình quyền, mà lúc chính thức quyết đấu mới chỉ dùng một chiêu!

Diệp Thiên Vân nếu như bỏ các đốt ngón tay nắm thành quyền, hắn tin là đến khí lực để đứng cũng không được.

Minh bạch sự chênh lệch của hai người, đồng thời khích lệ Lưu Đông của Diệp Thiên Vân, hắn lùi phía sau ôm quyền bội phục nói :” Diệp đại ca, là đệ không biết tự lượng sức mình, trở về nhất định sẽ cố gắng luyện tập!”

Diệp Thiên Vân thấy Lưu Đông biết nắm biết thả, cảm thấy không sai về Lưu Đông. Hắn lúc trước ở nhà học trung học, từng gặp ít võ sư độ sức cũng đã từng thua, hơn nữa còn thua rất thê thảm, đến lết cũng không lết nổi.

Nhưng hắn lại có tinh thần không phục, với Lưu Đông giờ đây giống y hệt, liền có ý tốt nói :” Ta cũng luyện Bát Cực quyền, vừa ra tay đã nhìn ra cân lượng, quyền pháp của đệ tuy làm cho người ta cảm thấy hung ác, nhưng lúc đánh ra lại quá nhu hòa!”

Lưu Đông từ trước cũng sùng bái Diệp Thiên Vân, tỉ thí lần này càng thêm kính nể. Nghe được lời của hắn, liền khắc ghi luôn trong lòng, có thể để đối phương chỉ điểm đúng là kì ngộ khó gặp.

Vừa lúc đó Hà Sơn đẩy cửa đi tới, nhìn thấy bộ dạng mấy người hiểu rằng vừa rồi có động thủ, hai ba bước tiến lên nhìn Lưu Đông có phần đau lòng nói:” Người thật là không sợ chết, dám cùng hắn động thủ, không thương ở đâu chứ ?”

401. Chương 402: Tâm Kế

Hà Sơn thấy Lưu Đông ôm cánh tay, cười méo mặt nói:” Ta cũng không dám cùng hấn động thủ, chính là vì hấn ra tay rất hung ác, lần trước phát ra ba chưởng làm ta mấy ngày cũng không trở lại bình thường được!”

Diệp Thiên Sơn vừa muốn hỏi Hà Sơn về chuyện trọng tài võ lâm, không ngờ điện thoại bên cạnh reo vang, hấn nhìn thoáng qua biết là Hứa Tình liền cầm lấy :” Tiểu Tình có khỏe không?”

Trong điện thoại một hồi trầm mặc, sau đó truyền lại một giọng nhỏ nhẹ, rất lâu mới lên tiếng:” Thiên Vân, Tiểu Tình rất khỏe, Tiểu Vân đang ở đâu thế?”

Nhìn lại xung quanh phát hiện Hà Sơn rõ ràng đang có ý đồ nghe lén, liền bước mấy bước ra ngoài phòng tập luyện, ngữ khí có phần dịu dàng nói :” Tiểu Vân đang ở tập đoàn Bát Đạt!”

Bên kia Hứa Tình truyền lại một loạt tiếng xì xào, sau đó mới nói :” Thiên Vân, hay là rời khỏi chỗ đó đi, quá nguy hiểm, Tình tỷ biết rằng Bát Cực môn hiện đang đối diện với một trận đại nạn!”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, Hứa Tình từ trước nhất định không hỏi nhiều cũng không nghe nhiều, hôm nay đột nhiên lại hỏi vấn đề của võ lâm, bèn trầm giọng hỏi :” Là ai nói cho Tình tỷ?”

Điện thoại đầu kia giọng nói có phần rời rạc, cẩn trọng mở lời:” Là anh Tiểu Tình, do Tiểu Tình muốn đi tìm Tiểu Vân, thế là cha liền nhốt Tiểu Tình vào phòng không cho ra ngoài! Anh Tiểu Tình đưa cơm tới, nói cho biết !”

Diệp Thiên Vân không nói gì cũng không biết nên nói gì, hấn tuy hi vọng cùng Hứa Tình chung sống. Nhưng lại không nghĩ có quá nhiều sự quấy nhiễu. Nhà Hứa Tình là Bát Quái thế gia, cho nên cũng rất nhiều chuyện không thuận tiện nói.

Hứa Tình không nghe thấy âm thanh gì , tựa hồ có phần sợ hãi, liền nói gấp:” Thiên Vân, anh trai Tiểu Tình nói hết chuyện của Tiểu Vân rồi, giờ đây Võ Đang đang muốn bắt Tiểu Vân, thật sự nên trốn thì trốn, không cần phải nhất thời kích động, hậu quả rất nghiêm trọng! Tốt nhất là trở lại Hình Ý môn, như vậy thì nguy hiểm sẽ bớt đi!”

Diệp Thiên Vân đối với những lời này rất phản cảm. Hấn muốn sống chung với Hứa Tình, đó là muốn tình cảm của bản thân và võ lâm không liên quan tới nhau, ít nhất cũng hi vọng thế giới tình cảm của mình có thể đơn giản, tất cả mọi người đều không đụng đến cái khu vực mẫn cảm này.

Ai biết đi đến bây giờ mới hiểu được điều này dường như là một bên tình nguyện, thẳng thắn nói:” Tiểu Vân nhất định không muốn nói về vấn đề này với Tiểu Tình, chính là tưởng rằng Tiểu Tình biết cũng sẽ đồng ý, võ lâm thật sự không hề đơn giản giống như lời Tiểu Tình nói vừa nãy. Nói một câu rồi là rồi. Người ở đây còn có chuyện liên quan với Tiểu Vân.”

Hứa Tình ở đầu dây bên kia cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ là có chút khó xử nói :” Thiên Vân, Tình tỷ hiểu rằng..., chỉ là anh trai Tình tỷ muốn Tình tỷ khuyên Tiểu Vân, rời xa thị phi, tốt nhất không cần phải trở mặt với Võ Đang. Điều này không có chỗ tốt.”

Diệp Thiên Vân phản ứng, không khỏi nghi hoặc, hấn đã gặp qua anh trai của Hứa Tình hai lần, lần đầu là ở nhà, lần thứ hai là ở Hình Ý môn. Dựa theo những gì trông thấy Hứa Phạm cũng không phải loại người này. Hấn kích động, còn có chút khó khăn, những lời nói này hấn thật sự không nên nói, liền mở miệng thử nói:” Phụ thân Tiểu Tình còn nói gì nữa ?”

Hứa Tình không có kịp phản ứng, tiếp tục cứng nhắc nói :” Cha Tình tỷ nói nếu Võ Đang gây phiền toái thì chỉ sợ chúng ta vĩnh viễn không thể sống chung...”

Diệp Thiên Vân trong lòng chấn động, chợt có phần thất vọng, Hứa Tình nói dối cũng không có gì là thiên phú, ít nhất thì Lưu Giai Giai nếu so với Hứa Tình thì còn cao minh hơn rất nhiều. Không khỏi nghĩ đến bên kia có hai người đang nói, hấn sợ bị lừa gạt. Tuy biết Hứa Tình cũng muốn tốt cho hấn, nhưng chỉ là đơn thuần không có tầm nhìn, nhưng hấn cũng cảm thấy chút ít khó chịu.

Trong lời nói của hấn cũng không lộ ra tình cảm gì, có chút mệt mỏi nói :” Tiểu Tình an tâm ở nhà nhé. Về những chuyện này, không cần Tiểu Tình mệt nhọc vậy đâu. Nếu có cơ hội sẽ tìm Tình Tỷ!”

Cúp điện thoại, Diệp Thiên Vân trong tâm đột nhiên có cảm giác hậm hực không nói nên lời, lờ lững hắt hắt làm cho hắt hơi hoang mang, giống như đang gieo hạt giống vào lòng, và đang bắt đầu mọc rễ nảy mầm. Bất luận thế nào gạt đi cũng không được, chỉ có thể càng ngày càng sâu, càng ngày càng mạnh.

Trên núi Võ Đang.

Trong Bích Lạc điện, chỉ có Lý Sư Bình và Vương Sư Đình ngồi ở chủ vị. Lý Sư Bình bên trái còn Vương Sư Đình ngồi bên phải, hai bên là hai tiểu đạo sĩ đang bưng trà.

Lý Sư Bình để cho tiểu đạo sĩ lui xuống, nhìn thoáng qua Vương Sư Đình chút áy náy nói:” Sư huynh, ngày trước tại đại điện để huynh đi giải thích mọi chuyện, là do đệ suy nghĩ không chu đáo, vậy đệ ở đây để tạ tội với huynh!”

Vương Sư Đình nghe được lời nói sau, vội vàng đứng lên cười khổ nói :” Sư đệ, người nói gì vậy, chúng ta đều là chưởng luật, người là chủ điện, để cho ta giải thích có gì không được, huống hồ việc này là do ta phụ trách, về công về tư thì đều là việc của ta, đệ không cần chú ý, ngược lại lại làm phai nhạt tình huynh đệ!”

Lý Sư Bình vẫn nhìn chăm chăm vào mắt của Vương Sư Đình, dường như muốn phân biệt thật giả, nhìn thấy vẻ mặt Vương Sư Đình chân thành, lông mày mới giãn ra, cười nói:” Sư huynh, huynh có thể hiểu là tốt rồi! Lần trước mấy sư đệ đi bắt Diệp Thiên Vân, về chỉ có Triệu Sư Chiêu. Thật là đáng tiếc, hắt giờ đây đã nhập thổ, trong các điện chỉ có chúng ta tổn thất lớn nhất!”

Vương Sư Đình nghe xong có vẻ hổ thẹn :” Chuyện này vẫn là do ta không chu toàn, thật sự không ngờ Bát Cực môn vậy mà lại dám khiêu chiến quyền uy của Võ Đang!”

Lý Sư Bình có phần u sầu, nhưng mà rất nhanh đã gạt bỏ, xoa tay nói :” Chuyện này huynh cũng cùng ta nói rồi, không coi là sai lầm của huynh, sau này trong phái nên cẩn thận là hơn, không nên để điện khác nắm được chuôi!”

Vương Sư Đình đồng ý gật nhẹ đầu, sau đó cau mày nói :” Chỉ sợ sau này Chưởng Võ điện sẽ đổ hết lên đầu chúng ta, tổn thất 4 vị sư đệ, vô luận thế nào cũng không cách nào đền bù!” Nói đến đây liền chuyển chủ đề :” Cùng Bát Cực môn khai chiến chuyện này đã tiến hành thế nào rồi? Chúng ta Chưởng Luật điện muốn phái ra vài người?”

Lý Sư Bình thở dài, lấy từ trong người ra một tờ giấy, cười lạnh hai tiếng, bắt âm bắt dương nói :” Cái này là Bát Cực môn, thật ra không xem thường được, vừa rồi Chưởng môn gọi đến là vì tờ giấy này!” Nói hết liền mở giấy ra đưa cho hắn.

Vương Sư Đình nhận lấy đã đọc nhanh qua, ước chừng chỉ có 10 giây, nhíu mày giương mắt:” Ủy ban trọng tài võ lâm? Đây là cái gì?”

Lý Sư Bình cười nhạt hai tiếng mới chậm rãi nói :” Ta mới đầu vừa nghe, cũng giống huynh vậy, là chưởng môn nói cho, bằng không thật sự là không nhớ nổi. Mười mấy năm trước, võ lâm thành lập một cơ cấu trọng tài!”

Vương Sư Đình khinh thường ném tờ giấy lên mặt bàn, trầm giọng nói :” Bọn chúng cho mình là ai, còn vì hai phái điều đình? Chỉ là một cách bài trí mà thôi, phóng tầm mắt võ lâm ai dám nói mạnh miệng!”

Lý Sư Bình lắc đầu, quệt miệng nói :” Chỉ sợ không đơn giản như vậy, cái cơ cấu này mặc dù không có quyền lực gì, nhưng lại do yêu tăng đích thân khởi xướng thành lập, cái này thế diện không nhỏ!”

Vương Sư Đình kinh ngạc nói:” yêu tăng của Thiếu lâm?” Nhìn thấy Lý Sư Bình gật đầu, lại chút trầm ngâm nói :” Vậy chưởng môn định trả lời thế nào? Là chiến hay không chiến? Nếu thật sự cho chúng một lần thế diện chỉ sợ chúng lựa đạp lên mặt mũi của chúng ta! Quan trọng nhất là thế diện của Võ Đang làm thế nào bảo toàn?”

Nghĩ lại rồi cười, hiển nhiên nói :” Ai có thể nghĩ Bát Cực môn lại sử dụng chiêu này, đẩy trách nhiệm lên thiếu lâm? Thiếu Lâm có thái độ gì?”

Lý Sư Bình bưng chén trà, vừa nhìn nước trà, không quá để ý :” Trọng tài võ lâm có thể nhanh chóng tìm tới cửa, tự nhiên sẽ có chỉ thị, bằng không với cơ cấu nhỏ nhoi kia, dọa bọn họ một phen!”

Vương Sư Đình quay người lại, giọng nói đầy vẻ quan tâm:” Vậy chương môn chúng ta sẽ trả lời ra sao? Thật muốn cùng Bát Cực môn ngồi vào bàn đàm phán? Vậy vọng hồn sư huynh đệ thì nên làm gì, không lấy đầu của Diệp Thiên Vân và Bát Cực môn thì ta không cách nào xuống cứu tuyền gặp các sư đệ!” Hắn thần sắc đột nhiên có phần trở nên bi phẫn.

Lý Sư Bình cười hắc hắc, mặt thoáng điềm nhiên nói :” Ý chương môn có phần do dự chưa định, nhưng ta nói vài câu đã giúp chương môn quyết định rồi. Mặt mũi của Thiếu Lâm phải đưa, Diệp Thiên Vân, Trần Mễ Lạp, còn có Bát Cực môn phải giết! Ngồi cùng một chỗ đàm phán? Đó là chuyện không thể! Chúng ta đã truyền tin tức, Bát Cực môn nếu muốn yên không chiến cũng được thì phải đưa Trần Mễ Lạp và Diệp Thiên Vân lên Võ Đang, và cả người đã tham gia đại chiến của Bát Cực môn nữa, một người cũng không được thiếu!”

Vương Sư Đình nghe xong vỗ tay cười nói:” Sư đệ quả nhiên chiêu này cao minh, Bát Cực môn lần này chiến cũng chiến, bất chiến cũng phải chiến!”

Lý Sư Bình nghe xong đắc ý, hiển nhiên cao hứng nói tiếp :” Chờ lần này bình định Bát Cực môn xong, chúng ta sẽ chiêu vài đệ tử thực lực mạnh vào Chương Luật điện, tiến hành bồi dưỡng! Đến lúc đó ta sẽ phái huynh tới Bằng thành trấn thủ, phụ trách mọi chuyện nơi đó, không bị trói buộc trong phái, không phải muốn gió được gió, muốn mưa được mưa sao!”

Vương Sư Đình mặt cảm kích nói:” Sư đệ nếu lần này thật sự được việc, ta không biết sẽ tạ ơn đệ thế nào!”

Lý Sư Bình nhấp một ngụm trà, dường như cũng không có để ý, đứng lên nói:” Huynh đệ chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn, còn nói những lời khách khí làm gì. Đệ còn muốn đi Y học điện một chuyến, chúng ta lát về sẽ nói chuyện tiếp!”

Vương Sư Đình lập tức đứng dậy, gấp người khê gập đầu:” Đúng vậy, chuyện của Chiêu Sư đệ bọn họ đã giúp không ít, nên đi tỏ lòng chút ít!” Vừa nói vừa đi chậm lại Lý Sư Bình nửa bước, tiến hẳn ra khỏi Bích Lạc điện.

Nhìn thấy Lý Sư Bình đã rời đi, thần sắc của hắn lập tức có chút trầm xuống. trở nên âm lãnh, hướng về phía sư đệ của hắn biến mất, tự nhủ:” Sư đệ ơi, sư đệ, mấy câu nói đã muốn bỏ qua mọi chuyện, lấy ta ra làm đứa trẻ 3 tuổi sao?”

402. Chương 403: Từ Nay Tương Phùng Trong Mộng

Phòng tiếp khách của Bát Cực môn, Trần Mễ Lạp cùng Hà Sơn ngồi ở phía trước, còn Diệp Thiên Vân ngồi ở cuối cùng.

Môn chủ Bát Cực môn đứng giữa đại sảnh, mỉm cười nhìn Tăng Cửu của ủy ban trọng tài võ lâm bước tới, rất khách khí đón chào:” Lần này đã phiền ngài đến Bằng thành, ân oán giữa Võ Đang và chúng tôi thật sự cần các ngài điều hòa, ở đây xin cho phép tôi đại diện Bát Cực môn tỏ lòng biết ơn với Ủy ban trọng tài võ lâm!”

Tăng Cửu nếu mà ở trong đám đông, dù thế nào cũng không thể nghĩ hắn là người của võ lâm, phần đông cho rằng hắn là một dân văn phòng thì hơn.

Hắn ngồi ở trên ghế hơi có chút câu nệ, lấy tay đỡ gọng kính nói :” Tiền bối quá khách khí rồi, những điều này đều là phần việc trong Ủy ban, đừng nói là phiền. Hôm trước Ủy ban bỏ phiếu, 6 phiếu trong thập đại môn phái nghiêng về Bát Cực môn, đại đa số môn phái đều hi vọng hai phe đều tiến hành đàm phán hòa giải.

Hơn nữa Dũng Tín đại sư cũng đặc biệt hỏi đến việc này, còn phát biểu cách nhìn đối với chuyện này. Người cho rằng giữa hai môn phái vẫn còn tồn tại một số hiểu lầm, chỉ cần làm sáng tỏ, nhất định can qua sẽ hóa ngọc lụa!”

Diệp thiên Vân nghe được 10 đại môn phái trong đó đã có 6 phiếu tán thành hòa giải hai phái,xem ra lần này đã đẩy Võ Đang vào tình thế khó xử, đánh cũng không phải, không đánh cũng không phải. Liếc nhìn thần sắc của Trần Mễ Lạp vẫn như thường không biết hắn có chủ ý gì.Thực ra việc kéo dài này rất có lợi với

Bát Cực môn, bởi vì có đủ thời gian để đối ứng với thế công tới của Võ Đang! Diệp Thiên Vân không tin hai phái sẽ đình chiến, đó chỉ là hoang tưởng mà thôi. Võ Đang chiếm được ưu thế lớn như thế này, quan trọng nhất là trong cuộc chiến này có thể đạt được lợi ích cực đại, đàm thoại thực ra chỉ là tính lí do thoái thác. Nếu hần là chưởng môn Võ Đang, dù thế nào cũng đối kháng với áp lực của trọng tài võ lâm, quét sạch Bát Cực môn.

Môn chủ Bát Cực môn hít một hơi sâu, chấp tay nói:” Đã như vậy, xin hãy giúp cho! Nhưng chúng ta lúc nào thì cùng Võ Đang đàm phán, kính xin lão đệ cho ta cái kì hạn để có sự chuẩn bị!”

Tăng Cửu quét nhìn mọi người một lượt, sắc mặt thay đổi vài lần, mới tiếp tục nói :” Võ Đang đã đáp ứng hòa đàm, chỉ có điều...”

Hần chuẩn bị rồi mới tiếp tục nói :” Võ Đang đồng ý đàm phán, nhưng lại có mấy điều kiện cần Bát Cực môn phải suy nghĩ!”

Bát Cực môn chủ nghe được hai chữ điều kiện, lông mi hướng lên:” A? Điều kiện gì? Tăng lão đệ không cần bận tâm, đây là chuyện giữa chúng ta và Võ Đang!”

Tăng Cửu nghe được lời của hần liền không còn vướng bận gì, nói nhanh gọn:” Võ Đang cần các vị Bát Cực môn giao hung thủ ra, Diệp Thiên Vân, Trần Mễ Lạp, cùng với người của Bát Cực môn!”

Bát Cực môn chủ mắt nháy liền hai cái, bất giác nhìn về phía Trần Mễ Lạp và Diệp Thiên Vân, nhưng hai bọn họ như đã có ước định, mặt không đổi sắc, không có tỏ ra bất kì sự kinh ngạc nào!

Hà Sơn rất có quy tắc liền ôm quyền nói :” Chưởng môn...”

Bát Cực chưởng môn khoát tay áo, ngăn Hà Sơn kích động, sau đó quay đầu nói với Tăng Cửu:” Chuyện này, chúng tôi cần thương lượng chút đã, hay là Tăng lão đệ hãy tới phòng nghỉ ngơi đã. Có kết quả sẽ nói cho lão đệ biết!”

Tăng Cửu nhìn ra Diệp Thiên Vân. Lúc vừa rời vào cửa còn chào hỏi, nhìn thấy hần không có phần nộ, liền yên tâm, đứng dậy ôm quyền:” Được, một khi có tin kính xin tiền bối lập tức báo cho ta biết!” Dứt lời liền đứng dậy cáo từ.

Đợi hần rời khỏi phòng tiếp khách, Bát Cực môn chủ nhìn mấy người, mới nói :” Các người thấy thế nào? Sự tình lần này không chỉ liên quan đến Bát Cực môn còn có cả Trần sư thúc và Diệp lão đệ, hai người đều nằm trong điều kiện của Võ Đang!”

Diệp Thiên Vân tất nhiên là không có gì đáng nói, Bát Cực môn không có khả năng đáp ứng cái điều kiện vô lí này, dó dó chỉ lắc đầu không nói gì.

Trần Mễ Lạp cười khê hai tiếng rồi chậm rãi nói :” Võ Đang với chúng ta khai chiến là tất nhiên rồi, chỉ có điều là sớm hay muộn thôi. Chúng ta đều hiểu rõ, Võ Đang có bản tính như thế nào! Hai ngày nay Bát Cực môn đã chuẩn bị xong, người có thể mời tới được đều đã tới. Không thể tới sau này cũng quyết không tham gia vào chuyện này, như vậy thì không cần bận tâm cái gì nữa rồi!”

Bát Cực chưởng môn vui sướng vô cùng, nhìn Trần Mễ Lạp nói:” Ý của Trần sư thúc là nói, chúng ta tiếp tục kéo dài thời gian, đợi Võ Đang...” Hần không có nói hết chính là muốn Trần Mễ Lạp nói cụ thể đối pháp.

Trần Mễ Lạp lắc đầu nói:” Chúng ta lúc đầu lợi dụng trọng tài võ lâm là bởi vì chuẩn bị chưa đủ. Mà bây giờ chuẩn bị đã tốt rồi đương nhiên sẽ đại chiến với võ lâm. Thực sự chuyện này rất đơn giản, Võ Đang sư tử Đại Trương Khẩu chúng ta từ chối hần là tốt rồi!

Nhưng có một số thứ cần chú ý, Bát Cực môn không thể phá hư quy tắc, để cho Võ Đang nhần nại không được là đủ rồi! Thật ra bọn họ từ lâu đã phái người tới Bạng thành theo dõi rồi, nhất cử nhất động của chúng ta đều bị bọn họ nắm rõ cả!”

Bát Cực môn chủ sắc mặt thoáng hiện lên vẻ không cam chịu, nhưng đã tới bước này, muốn lui về phía sau cũng không có kết cục tốt, đành cắn răng gật đầu nói:” Vậy theo ý của sư thúc!”

Đến buổi tối, Tăng Cửu đã biết được thái độ của Bát Cực môn, hần chỉ có thể nhanh chóng rời đi. Bởi vì nơi này thị phi, lưu lại dễ bị môn đồ Bát Cực xử lí.

Bát Cực môn chủ sai người gọi Lưu Đông vào thư phòng, còn có cả Trần Mễ Lạp và Diệp Thiên Vân đang ở bên cạnh.

Lưu Đông một thời gian gần đây mới biết được sự tình xảy ra của môn phái, nhưng do say mê võ thuật nên cũng không hay hỏi chuyện này. Đến thư phòng xong nhìn mấy người thần sắc đều lạ thường, không khỏi hướng Bát Cực môn hành lễ rồi hỏi:” Phụ thân, tìm con có chuyện gì?”

Bát Cực môn chủ nhìn thấy Lưu Đông thần sắc ngỡ ngàng, trên mặt bỗng trở nên ôn hòa hơn, đi về phía trước hai bước có phần cứng chiều vuốt tóc Lưu Đông :” Một giờ sau, Trần sư tổ sẽ đưa con rời khỏi đây, nhớ thu dọn hành lý để đi xa!”

Lưu Đông chính là không để ý đến tình hình trong môn phái, bây giờ mới minh bạch có chuyện đại sự, không khỏi vội nắm chặt cánh tay của phụ thân la lên:” Phụ thân, Bát Cực môn làm sao vậy? Tại sao con phải rời đi?”

Bát Cực môn chủ vừa rồi vẫn còn vui vẻ, nhưng thoáng chốc sắc mặt đã nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói :” Một lát nữa sẽ nói chuyện sau. Mấy ngày này bất luận nghe thấy gì hoặc thấy Bát Cực môn phát sinh chuyện gì, đều không được quay về! Hiểu chưa?”

Lưu Đông muốn được giải thích nội tình sự việc, nhưng mà bị phụ thân ngăn lại, đành phải nén lại sự nghi ngờ của mình gật đầu nói :” Hai nhi hiểu rồi!”

Bát Cực môn chủ vuốt vuốt cằm, chỉ một ngón tay về phía Diệp Thiên Vân:” Hành lễ với Diệp đại ca, chính Diệp đại ca sẽ đưa con đi, ân tình này con vĩnh viễn phải nhớ kỹ, không bao giờ được quên gốc!”

Lưu Đông tuy không biết rõ ngọn nguồn sự tình nhưng tình hình này hẳn đã xem qua nhiều lần trong phim ảnh. Rất rõ ràng Bát Cực môn sắp gặp tai vạ mà Diệp Thiên Vân sẽ là người cứu hắn. Mất đồ ngân ngân lệ, từng giọt rơi xuống không ngừng như những viên châu, quay sang Diệp Thiên Vân hành đại lễ!

Diệp Thiên Vân thản nhiên tiếp nhận thi lễ, tiện thể đỡ lấy cánh tay Lưu Đông, hẳn không có ngăn cản chính là muốn Bát Cực môn chủ an tâm.

Bát Cực môn chủ rất vui mừng Lưu Đông có thể nghe lời, vừa rồi không nói rõ nguyên do cũng là muốn thử, nhìn thấy hết thảy mọi việc đã làm xong, giải thích:” Bát Cực môn với Võ Đang sắp đại chiến, qua trận chiến này Bát Cực môn tất sẽ không tồn tại. Mà con, là người duy nhất lưu lại huyết mạch của Bát Cực môn, con phải gánh lấy một phần trách nhiệm, phải sống sót. Đời này kiếp này phải lấy việc gây dựng lại Bát Cực môn làm mục tiêu!”

Lưu Đông nghe nói như thế , giống như là đã được xác nhận nghi ngờ, khó lòng rời bỏ đi liền nói :” Phụ thân, đã như vậy, tại sao chúng ta không tránh đi, tạm thời bảo toàn thực lực, tích trữ lực lượng!”

Bát Cực môn chủ cười ha hả, ngược lại không hề trách cứ hắn mà trong ngữ điệu còn chút tâm tư:” Có thể tránh lui, có thể bảo toàn thực lực, càng có thể tích trữ lực lượng nhưng đó chính là nhiệm vụ của con! Bát Cực môn trong võ lâm, bảo vệ một phần vinh dự là chức trách của ta! Bát Cực môn có thể đổi, nhưng Bát Cực tinh thần không thể đổi. Cho dù Bát Cực môn chỉ còn một người , ta cũng không thể đi!”

Diệp Thiên Vân có thể cảm nhận được ý tứ của Bát Cực môn chủ. Bát Cực tinh thần càng là trọng yếu vô luận thế nào, cũng muốn truyền thừa cho đời sau cho dù có chết cũng không tiếc!

Lưu Đông tinh thần dường như đã thấm thía những lời này, huyết khí tăng lên. Trong mắt hắn thể hiện sự quyết tâm :” Con minh bạch lời phụ thân. Ngày hôm nay con vĩnh viễn ghi nhớ! Từ hôm nay trở đi, ta thề...chỉ cần ta sống nhất định phải gây dựng lại Bát Cực môn, quyết san bằng Võ Đang!”

Trần Mễ Lạp cười cười :” Hai tử, chúng ta không cầu con có thể vì Bát Cực môn báo thù chỉ cần con thể phát triển Bát Cực môn là được!”

Bát Cực môn chủ rất mãn cảm, nghe ra được ý tứ của Trần Mễ Lạp, trầm giọng dặn dò Lưu Đông:” Con chưa có thực lực tuyệt đối không được chọc vào Võ Đang! nếu có chuyện gì khó khăn, thì nên hỏi một câu với Diệp đại ca!”

Lưu Đông mím môi cố gắng đè nén trong lòng, vất vả gật đầu, muốn mở miệng lại phát hiện không thể nói nên lời!

Bát Cực môn chủ đưa ra một cái chìa khóa bình tĩnh nói:” Ở đây là tử sát ngân hàng Thụy Sĩ, một ngày thành lập Bát Cực môn sẽ có lúc dùng đến nó, bên trong có liên quan tới công pháp của Bát Cực quyền, mật mã là sinh nhật của con!”

Trong mắt hần trần đầy không nở, nhưng vẫn tự nhủ trong lòng rồi nói:” Cùng Thiên Vân và sư thúc tổ con đi đi, hãy ghi nhớ về sau làm bất cứ chuyện gì đều phải nghĩ kĩ rồi làm! Vừa dứt lời đã quay lưng lại, nhìn cũng không nhìn Lưu Đông.

Trần Mễ Lạp có phần ôn hòa, an ủi Lưu Đông:” Chúng ta đi thôi không cần bi quan như vậy, sự tình có lẽ không giống như tưởng tượng vậy!”

Lưu Đông tự biết phụ thân sẽ không để hần vậy, lưu luyến không rời đi, đột nhiên xoay người, quỳ xuống trước phụ thân, không thể nhìn được bị thống nói :” Phụ thân, xin hãy nhận một lễ này của hài nhi !”

Ba thanh âm lạnh lạnh vang lên, cửa chậm chậm khép lại.

403. Chương 404: Đánh Lén

Thật ra cừu hận của Võ Đang và Bát Cực môn rất đơn giản và trực quan. Một bên Võ Đang ra chỉ thị cho đệ tử Chuồng luật điện xuất phát sau đó thì đã tiến hành thông báo cho Bát Cực môn, nhưng Bát Cực môn lại không nhận được tin tức như vậy, là Võ Đang không có thông báo cho bọn họ!

Điều này làm hai bên lâm vào mâu thuẫn, không ai chịu nhượng bộ.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu rằng bất quá chỉ là lí do thoái thác thôi, cừu hận đằng sau chính là tranh đoạt lợi ích. Đây có lẽ mới thật sự là trọng điểm.

Nhưng ủy ban trọng tài võ lâm không có bỏ qua cơ hội lần này, bởi vì Bát Cực môn đã đưa ân oán của hai bên ra trước mặt họ, cũng đồng nghĩa đây là cơ hội để giúp họ mở rộng ảnh hưởng. Nếu như có thể cứu quan hệ của hai bên, vậy thì trên võ lâm tất sẽ nhận được rất nhiều sự việc như thế này, cho nên muốn thu hoạch tất phải trả giá.

Từ trước trọng tài võ lâm phần lớn đều giải quyết ân oán cá nhân, hoặc giả là giữa tiểu môn và tiểu phái những chuyện lông gà da vịt, còn giống như chuyện thế này, cơ may chỉ có 1 lần, bỏ qua sau có hối hận cũng không được.

Quan trọng ở chỗ, trong 10 đại môn phái thì đã có 6 môn phái đồng ý hòa giải, cái mà bọn họ đại biểu là một loại xu thế của Võ lâm, bất luận thế nào cũng không thể bỏ qua sức mạnh này. Tuy cơ bản mà nói, có lẽ những môn phái này không có người đứng ra, nhưng cũng được tính là một thế lực vô hình.

Cứ như vậy mỗi ngày ủy ban trọng tài đều rất bận rộn. không ngừng tiến hành chu toàn ở hai phái, đáng tiếc là hiệu quả quá nhỏ. Bởi vì sự tình phát triển càng ngày càng theo xu hướng ác liệt.

Võ Đang có được tin tức của Bát Cực môn liền bắt đầu hành động, đầu tiên là phái Ngoại sự điện. Nhiệm vụ chủ yếu của Ngoại sự điện là liên hệ với người thường, hơn nữa là gia tăng thu nhập cho môn phái. Kinh tế của Võ Đang lấy từ hai nguồn chính, trừ du lịch còn lại đều là đóng góp của Ngoại sự điện.

Như Hình Ý môn hay Bát Cực môn Ngoại sự vụ của bọn họ chẳng qua là một người hoặc là mấy người phụ trách như là Trần Bình Đức hoặc là Diêm Phong, bọn họ đều là nhân vật ngoại sự chủ yếu của hai môn phái.

Đệ tử của Võ Đang rất đông hơn nửa người ở Ngoại sự vụ phần lớn là người ngoài, thế nên có số lượng cực đại. Những người này có đất mà Võ Đang đang hướng tới, có rất nhiều người là để học một số ít công phu.

Ngoại sự điện gồm có điện chủ, 3 trưởng lão, ở dưới còn có 10 đệ tử đời 16, do những người này tạo thành trung tâm. Nhưng thực lực ngoại môn của bọn họ rất cường đại, phái ra hơn 300 đệ tử đến Bằng thành. Những người này hành động dĩ thường cẩn thận, vạch ra phạm vi thế lực của Bằng thành, đồng nghĩa với việc làm đầy tớ của các điện khác ở Võ Đang.

Mấy trăm người hoạt động là vô cùng lớn, cũng may Bát Cực môn ở Bằng thành rất có căn cơ, bằng không những người này có thể san bằng cả Bát Cực môn.

Trần Mễ Lạp trong nội tâm cũng đang tính toán, Võ Đang chỉ cần đèn, liên lợi dụng ưu thế tại Bằng thành của Bát Cực môn toàn bộ giết sạch. Dù sao đã đến mức như thế này, cùng lắm thì chết! Huống hồ những người này đến đây không phải du lịch, đã đến địa bàn của người khác phải có giác ngộ về cái chết.

Trần Mễ Lạp đặc ý nhất là cùng hợp tác với Diệp Thiên Vân, cho nên sau 3g đồng hồ Võ Đang lên Bằng thành liền gọi Diệp Thiên Vân vào phòng mình, cười nói :” Võ Đang đã đến địa bàn của chúng ta, nếu không giết thì sau sẽ không có cơ hội. Ta với cậu cùng đi một chuyến, chúng ta đột nhập vào buổi tối, cùng thống khoái!”

Diệp Thiên Vân nằm mơ cũng không ngờ Trần Mễ Lạp còn có hứng thú như vậy. Hắn tuy thường xuyên trong sinh tử nhưng cũng rất ít khi làm chuyện này. Dựa theo tình hình mà nói, giờ đây giống như là doanh trại của hai phe, mà Trần Mễ Lạp muốn cùng hắn đánh lên!

Nghĩ vậy trong lòng cũng hơi giật mình, ngay sau đó là một cảm giác kì quái dâng lên. Lúc trước hắn chỉ một lòng vào võ lâm, nhưng lại thiếu mất một thứ, không khí thật sự trong thực tế của võ lâm với sự tưởng tượng của hắn có bất đồng rất lớn, dường như cảm giác lên Võ Đang chém giết đang quay trở lại.

Vài chục năm liệt hỏa bị giam cầm trong lồng ngực trong lúc nhất thời hùng hực dấy lên, phần khởi truyền khắp cơ thể, hít thở dồn dập, tim đập trống ngực tăng, mạch máu thái dương bị kích động cứ phập phồng.

Hắn quên tuổi tác, quên kinh nghiệm, chỉ có cảm giác khô nóng, lửa cháy toàn thân, dường như lúc này cũng có thể hóa thành tro tàn được.

Trần Mễ Lạp là người tinh tường, nhìn thấy Diệp Thiên Vân có động tác nuốt vào, không khỏi cười thầm âm mưu có thể thực hiện được, chỉ một tay vào quần áo đen bên cạnh nói :” Thay bộ quần áo này vào. Chúng ta giờ đây bước đi, chỗ ở của Võ Đang chúng ta thuộc như lòng bàn tay, nhất cử nhất động của bọn chúng không thể qua nổi ánh mắt của Bát Cực môn. Cho dù chúng ta đi ra ngoài, cũng không có nguy hiểm gì! Không cần thông báo cho Bát Cực môn, như vậy mặc cho ai nói chúng ta cũng không thừa nhận đến lúc đó Võ Đang cũng chịu chết không có đối chứng!”

Diệp Thiên Vân nghĩ một loạt sự tình liền có cảm giác sôi sục, ở phần bên kia tối tăm đang có tiếng gọi hắn. Nghĩ tới đây vuốt vuốt đầu không có do dự, cầm lấy quần áo vào phòng ngủ, 5 phút sau toàn thân màu đen, trong tay cầm một mặt nạ bảo vệ do ngân sắc chế thành không ngừng đánh giá :” Trần đại ca, người Võ Đang là những ai?”

Trần Mễ Lạp thoáng dừng lại, giống như một cây đậu mọc ngược nói :” Người của Ngoại sự điện hôm nay vừa đến, có đệ tử đời thứ 16, còn có 4 tông sư đời thứ 15, còn lại đều là vài trăm đệ tử ngoại môn, bọn họ không đáng tính !”

Nói đến đây hắn dường như nhớ ra gì đó, trầm ngâm nói :” Chúng ta hành động phải nhanh, Ngoại sự điện là thay Võ Đang cần quét chướng ngoại vật, là công cụ tiến đóng Bằng thành. Chưa đến mấy tiếng, chỉ sợ mấy điện khác sẽ tới. Nếu đến lúc đó mới đi chỉ sợ chúng ta sẽ dính toàn bụi đất!”

Diệp Thiên Vân trong nội tâm cân nhắc, hiểu rằng chuyện này có thể làm hơn nữa không có gì là nguy hiểm, đối phương đã đến cửa ra vào, không giết thì không thể nào nói nổi.

Cứ như vậy hai người ra đi. Trần Mễ Lạp không biết ở đâu tìm được một xe Jetta Sedan, còn là loại mới, bất luận tới đó cũng không làm người ta chú ý. Diệp Thiên Vân khởi động xe vội vã đi về hướng đệ tử Võ Đang.

Dựa theo địa điểm Trần Mễ Lạp chỉ, Diệp Thiên Vân đến nơi cách nội thành không quá xa thì ngừng lại.

Trần Mễ Lạp nhìn bốn phía mới chậm rãi nói:” Ta ngừng xe ở chỗ này là sợ người khác phát hiện, hơn nữa xa một ít thì an toàn hơn, phái Võ Đang đang ở trong Đạo Quan, đi bộ khoảng 10 phút là tới.”

Diệp Thiên Vân ở Bằng thành đã được hai năm, cho nên rất thông thuộc khu vực thành thị, vừa nghe tới Võ Đang ở trong Đạo Quan liền có một cảm giác ấn tượng mơ hồ. Lúc vừa mới bước chân vào đại học, cuối tuần đi dạo phố phòng ngủ của mấy người còn muốn vào xem, chỉ là mở cửa thì bị đạo nhân từ chối, hắn nhớ rõ còn bò trên tường vào bên trong đi lại vài lần.

Chỗ đạo quan chính gọi là Thiện Cung, khởi công xây dựng vào những năm cuối Quang Tự, là đệ nhất kiến trúc đạo giáo trong lịch sử Bằng Thành, quy mô của Đạo Quan cũng coi là trong đó, vài trăm người ở thì có hơi miễn cưỡng.

Cố ý xuống xe dạo quanh 4 phía, xác định không có ai mới đi tới Đạo Quan. Hai người không đi về phía trước Đạo quan mà là đi đến phía sau của Đạo Quan, quả nhiên phát hiện có cửa nhỏ có hai người đi đi lại lại. Từ thần sắc có thể thấy thập phần cảnh giác, nhìn 4 phía xung quanh, một tay giữ chặt kiếm nếu có động tĩnh sẽ sẵn sàng rút.

May mà xung quanh đó có một căn nhà rách nát có thể làm chỗ ẩn thân cho hai người, ít nhất với thực lực của bọn hắn sẽ không bị phát hiện.

Trần Mễ Lạp thấy tình hình này thấp giọng nói :” Thời gian còn lại của chúng ta không nhiều, phải nhanh bắt hai người kia !”

Diệp Thiên Vân trầm trầm hít sâu, nhìn lại khoảng cách đến đó khoảng hơn 10m, đồng thời nhỏ giọng nói :” Tôi sẽ phụ trách người bên trái!”

Trần Mễ Lạp ló đầu về phía kia liếc nhìn sau đó gật nhẹ đầu, ngẩng đầu nhìn thoáng qua:” 30s sau chúng ta cùng ra tay, nhất định phải nhanh!” Nói xong liền tiến về phía bên phải.

Diệp Thiên Vân trong lòng đếm giây, mở cảm nhận, không ngừng tăng lên., 30s đã tới, liền phi thân về phía trước.

Trần Mễ Lạp tính thời gian không sớm không muộn, hai người vừa kịp dựa lưng vào nhau dò xét phía bên kia, nhìn không ra được thần sắc của đối phương.

Cách đó khoảng 5,6 bước, Diệp Thiên Vân chưa đến một hơi đã tới phía sau đối phương, hai cánh tay lặng yên không một tiếng động vươn ra, vươn thẳng đến gần đối phương thì đột nhiên thật nhanh; một tay đã che miệng hắn sợ phát ra tiếng động, tay kia đặt trên cổ!

Vị đạo sĩ kia trong nháy mắt đã biết có kẻ muốn lấy mạng mình, vừa định rút kiếm, thì đã thấy hô hấp cứng lại, sau đó không biết gì nữa

Thủ pháp của Diệp Thiên Vân không chỉ đánh giá là thuần thực, lúc hắn ở thư viện còn đặc biệt quan tâm đến một vài vấn đề về giải phẫu, vận gãy cổ người thì lập tức tử vong vì động mạch cổ bị đứt gãy làm số lượng lớn máu xuất huyết bên trong, 1 âm thanh nhỏ cũng không thể phát ra.

Quay người lại phát hiện động tác của Trần Mễ Lạp cũng rất gọn, một tay nâng thi thể lên rồi đặt dựa vào tường giống như đứng gác bình thường, đồng thời hướng về Diệp Thiên Vân ra dấu.

Diệp Thiên Vân minh bạch ý của hắn cũng đem thi thể này đặt trước cửa, nhìn lại thì thật đúng là không phát hiện ra được.

Trần Mễ Lạp thân hình cao lớn, rất nhẹ nhàng trèo tường sau đó mượn lực bám vào đầu tường, nhìn vào trong vài lần rồi nhẹ nhàng đi xuống, duỗi ra ba ngón tay!

Diệp Thiên Vân hành động rất to gan, Hắn đi tới cửa trước phát hiện bên trong đã khóa, liền gõ ba tiếng!

404. Chương 405: Dị Thường

Trong đầu hắn lóe lên ý nghĩ này, nhưng lại nghe bên trong vọng ra ngoài tiếng chữ rửa, sau đó một giọng không lớn không nhỏ nói :” Cửa này có nhiều khóa các người không phải không biết ta đoán lại là chủ ý của Tiểu Tam, đây là Vương Bát Đản!” Tiếng nói vừa dứt truyền ra ngoài tiếng xích rầm rầm.

Ngay sau đó là tiếng một người khác ngập nói :“Sư huynh muốn ra ngoài đi tiểu sao ?”

Trần Mễ Lạp thở dài một hơi, khá tốt không có dấu hiệu gì, Diệp Thiên Vân hơi liêu lĩnh lỗ mãng nhưng cũng có chỗ tốt không cần phải tốn hao quá nhiều thời gian cũng có thể đạt được mục đích.

Hai người đều đứng núp ở phía sau hai thi thể, chờ cửa mở ra. Chỉ trong chốc lát cửa chính thật sự mở ra, bên trong đi ra một đạo sĩ áo lam. Hắn nhìn thấy hai thi thể đột nhiên có dự cảm không lành vừa định lên tiếng, đã bị Trần Mễ Lạp bịt lại sau đó là một loạt âm thanh nứt xương!

Diệp Thiên Vân thò người về phía trước, liền phát hiện một người đằng sau, hai con mắt người này như bóng đèn, vừa có phản ứng đã bị một quyền vào cổ họng kêu lên một tiếng đau đớn rồi hôn mê bất tỉnh, giống như tiếng chó chết bị bắt.

Ở hậu viện có một người, chờ hắn phát hiện thì hai người đã vô thanh vô tức biến mất rồi, không khỏi sửng sốt đi về trước hai bước cẩn thận gọi:” Sư huynh, ở bên ngoài làm gì thế ?”

Giờ khắc này Diệp Thiên Vân hiểu rằng vô luận thế nào cũng không thể để cho đối phương hoài nghi bằng không hôm nay sẽ thất bại. Trong miệng hắn giả giọng người vừa chữm nói :” Không sao!” một câu nói kia mới giống 5,6 phần, lập tức một trảo lên tường, treo lên trên.

Đạo sĩ trẻ tuổi bên trong chạy đến gần, Hắn đang nghe ngóng phía bên ngoài hơi hơi nhướng mày hiển nhiên là không giống, tay đặt lên kiếm chăm chú nhìn ra ngoài, nhưng lại không nhìn lên trên xem xét.

Diệp Thiên Vân lúc này đã nhẹ nhàng linh hoạt ngồi xổm trên tường, thân hình từ dưới mãnh liệt luồn lên, từ trên đáp xuống! Một chiêu này rõ ràng là Ứng hình của Ứng lão quái! Thật giống con chim ưng đang rình con thỏ, một khi phát động công kích lập tức bay đến trước mắt lướt nhanh như gió tới gần mục tiêu. Thiết trảo trước mắt thoáng chốc đã thâm nhập vào nội thể động vật, lợi dụng lực xung kích cực đại đã khiến con mồi đánh mất năng lực phản kháng.

Loại công kích này, không biết hiệu quả của thỏ giẫy đạp ứng còn mấy phần. Động tác của hắn triển khai thật giống như điều hòa, công kích chuẩn xác, tư thế đẹp tuyệt, không khỏi làm cho người khác gỗ nhịp tán thưởng!

Trần Mễ Lạp nghe một tiếng xong mới yên lòng, bước vào trong, đảo mắt nhìn 4 phía, hắn chỉ sợ làm kinh động người gần đó, cho nên quan sát rất cẩn thận mọi ngõ ngách, phát hiện đúng là không có người nào đột nhiên nhúu mày thấp giọng nói :” Ta tại sao đột nhiên lại cảm giác không đúng lắm?”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, hắn dùng cảm giác quét hết mọi nơi, cũng có cảm giác này, chỉ là không nói ra. Giờ đây Trần Mễ Lạp có cùng cảm giác. Không khỏi cẩn thận, nếu như để Võ Đang mở đóng cửa thả chó, cũng không đến nỗi nổi mất!

Trần Mễ Lạp cùng cặp mắt quét lại chung quanh, phát hiện không có vấn đề mới nhớ lúc ở Võ Đang Diệp Thiên Vân khác người thường, có thể phát hiện người ở rất xa, liền thấp giọng nói :” Chỉ là cảm giác thôi, có đôi khi đám đương không nổi thật, cậu đi phía trước dẫn đường, đến lúc có biến lập tức rời đi.”

Diệp Thiên Vân không nói lời nào gật nhẹ đầu, đi trước, hậu viện này thật ra là một tiểu hoa viên, đi vòng quanh hậu hoa viên liền đến hậu điện. Trên đường đi thoải mái vô cùng, không có bất kì chướng ngại nào. Chỉ là chung quanh vô cùng yên tĩnh khiến cho trong lòng không yên không biết trước chuyện gì xảy ra.

Cẩn thận từ sau điện tiến vào trước điện, vừa bước ra một bước, chợt cảm giác sự nguy hiểm tràn tới, vô thức lùi về phía sau, sau đó đẩy Trần Mễ Lạp ra!

Đúng vào lúc này một phi đao bay thẳng tới, vừa vặn ghim ngay trên cửa gỗ. Mà chỗ đó chính là vị trí lúc trước của Trần Mễ Lạp, một phân cũng không sai. Bất cứ ai cũng đều sợ hãi than hắn tính chuẩn xác.

Liền hít một hơi, có một âm thanh già nua thản nhiên nói :” Không biết là vị nào đại giá vào đây, đã vào sao không chào hỏi !”

Diệp Thiên Vân nghe được âm thanh này có chút tò mò, quay đầu lại phát hiện sắc mặt Trần Mễ Lạp biến đổi, đánh mắt thấp giọng nói :” Ngoại sự điện chủ!”

Diệp Thiên Vân bình thường thấy Trần Mễ Lạp không sợ trời không sợ đất, chỉ không ngờ hắn cũng có người kiêng kị, địa vị của Ngoại sự điện tại Võ Đang hẳn là không cao như Chuông Luật điện, vậy vì sao Trần Mễ Lạp nghe được âm thanh lại phản ứng dị thường vậy?

Suy nghĩ trong nháy mắt, Diệp Thiên Vân quay về hiện tại, Trần Mễ Lạp hai bước đi tới tiền điện, cười cao giọng ôm quyền nói :” Đại sư huynh thật lâu không gặp, sư đệ đã lâu không thấy người, thập phần tưởng

niệm, cho nên hôm nay cố ý suốt đêm đến hỏi thăm!”

Diệp Thiên Vân nghe vậy không có cảm giác gì khác, hần tăng cảm giác từng bước một từ sau điện lên phía trước, 4 phía khá tốt không có người khác, nhưng điều này lại làm hần kinh nghi bất định, tiền điện to như vậy đúng là chỉ có một lão đạo? Có phần làm người khác khó hiểu.

Nghĩ tới đây nhìn về phía điện quan, thấy một lão đạo hồng hào, đầu đầy tóc trắng, toàn thân là hắc đạo bào, trước ngực thêm một con hổ vàng, bên hông đeo một găm màu vàng, đồ vật bên trong căng phồng, làm túi găm thay đổi hình dạng, chân đi một đôi giày rơm.

Lão đạo đứng trong điện, trong tay cầm phát trần, nhìn chăm chăm vào Trần Mễ Lạp cười nói vui vẻ:” Tiếng đại sư huynh này ta đảm đương không nổi, Võ Đang nhốt ngươi chục năm, để ngươi trốn cũng là mệnh của ngươi. Nhất ẩm nhất trác chẳng lẽ là thiên định! Nhưng đến hôm nay ngươi không còn là đệ tử Võ Đang nữa! Nói hết thở dài một hơi, tựa như đang tiếc thay cho Trần Mễ Lạp.

Trần Mễ Lạp tuy cũng cười nhưng vết sẹo trên mặt vô cùng dữ tợn, giống ác quỷ. Ánh mắt sắc nhọn nhìn trộm 4 phía dò xét, đồng ý nói :”Đúng vậy, vài thập niên tình nghĩa há có thể nói đoạn là đoạn! Đã gọi ngươi một tiếng sư huynh, cả đời ta đều không hối hận !”

Diệp Thiên Vân đứng tại trước điện cảm giác mới trở lại, cảm giác đã sớm mở ra, vì sao vừa rồi thăm dò lão đạo xuất thủ không khỏi cảm thấy cả kinh. Hần lần đầu tiên đụng phải người còn nhạy cảm hơn hần, trong nội tâm sinh ra một cảm giác không hay!

Lão đạo không có trả lời Trần Mễ Lạp, nhìn từ trên xuống dưới Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu nói :” Diệp Thiên Vân, ta đợi đã lâu! Mấy sư đệ đều đoạn trong tay ngươi, nếu không có bốn sư hơn người thì cũng không thể làm như thế! Có thể tránh thoát một tiêu, cũng coi như là có bốn sư!”

Trần Mễ Lạp nghe nói như thế, nhãn châu xoay sang Diệp Thiên Vân bên cạnh nói:” Lão đệ, vị này chính là điện chủ Ngoại sư điện Ngọc Sư Lộc, là đại sư huynh đời 1, là người rất hiền hòa, nhưng công phu thâm bất khả trắc, một tay phóng tên càn lam cho người khó lòng phòng bị!” Nói xong mở tròng hai mắt.

Diệp Thiên Vân “à” một tiếng, tượng trưng ôm quyền, trước mặt vị đại sư huynh này rõ ràng rất giống với Tiêu Sát trong Trung phái văng vẳng dạ dạ, minh bạch Trần Mễ Lạp đã nói rõ ngọn nguồn , trong nội tâm đã có đánh giá!

Trần Mễ Lạp đem mọi căn cơ nói cho Diệp Thiên Vân xong, thân thể lập tức tùy ý về phía bên cạnh vài bước, ba người tạo thành thế chân vạc.

Ngọc Sư Lộc nhìn thấy động tác của hần biến đổi, thân thể tất nhiên biến đổi, miệng trách mắng:” Trần Mễ Lạp, ngươi đã không phải là người của Võ Đang, hôm nay cũng không cần phải giảng tình lí! Chưởng môn có lệnh, cuộc chiến với Bát Cực môn chỉ cần ngươi tham gia, phải đem đầu ngươi trở về!” Tiếng nói vừa dứt, phát trần trong tay hất sang một bên cảnh giác nhìn hai người.

Trần Mễ Lạp trong lời nói lộ ra tàn nhẫn:” Hôm nay ta sẽ cùng với Diệp Thiên Vân hợp chiến với huynh, xem thử tiêu của huynh có thật như trong truyền thuyết hay không!”

Ngọc Sư Lộc cười lạnh hai tiếng, chân lui về phía sau, tốc độ tay rất nhanh làm người ta không thấy rõ động tác, nhưng sau một khắc không trung đã hơn 3 cái đuôi phi tiêu lớn nhỏ, phi thẳng về phía Trần Mễ Lạp!

Trần Mễ Lạp thấy phi tiêu mặt không đổi sắc, rất nhẹ nhàng cúi đầu tránh thoát 3 phi tiêu, hiểu rằng đối phương không muốn lại gần,cười lạnh nói :” Sư huynh ngươi chẳng lẽ đã quên ta có khổ luyện ?”

Ngọc Sư Lộc cười nhàn nhạt không nói lời nào, mà Diệp Thiên Vân nhìn ra tiêu của hần căn bản không phải hướng về Trần Mễ Lạp mục tiêu là tường sau lưng Trần Mễ Lạp! Cho nên hần không có ra tay mà tĩnh khí ngưng thần, chuẩn bị đối mặt sự nguy hiểm tất sẽ tới.

Trần Mễ Lạp nhìn thấy vẻ mặt của Ngọc Sư Lộc, cũng biết trong chuyện này có phần vịt cười nói :” Sư huynh vì sao hôm nay phản ứng như thế?”

Ngọc Sư Lộc không có giấu giếm gì nói :” Ta đang đợi ngươi không biết sao?”

Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm giác bên ngoài có đại biến, chỉ là vài giây đã có người xuất hiện ở trước sau hai cửa! Trong lòng hắn lập tức rung động, những người này đúng là không biết từ nơi nào ra tới! Vừa rồi không có phát hiện dị thường, tại sao rất nhanh đã đuổi tới.

Trần Mễ Lạp trong nội tâm sớm đã có chuẩn bị, nhưng lại không ngờ xảy ra tình cảnh này, người của Võ Đang sớm đã liệu đến tối sẽ có người đánh lên cho nên đã bày ra kế vô thanh vô tức, chờ hai người tới.

Trần Mễ Lạp ngửa lên trời cười to :” Vài vị sư huynh các người vốn dĩ đã có chuẩn bị, thảo nào chúng ta vừa vào cửa thì liền đã có cảm giác xấu, xem ra muốn giữ ta lại!”

Ngọc Sư Lộc sắc mặt nghiêm chỉnh mới lên tiếng:” Trần Mễ Lạp chỉ trách các người tâm bất chính, nếu là người không đến, cũng sẽ không gặp được chúng ta, hôm nay xem các người trốn chỗ nào!”

405. Chương 406: giao Phong

Nhưng Trần Mễ Lạp không sợ, có khí phách không sợ sinh tử! Bởi vì hắn hôm nay tới nơi này mục đích đúng là ôm thảo đánh thảo, quan sát thực lực đối phương đồng thời có cơ hội tiêu diệt, không có thì bỏ chạy!

Diệp Thiên Vân nhìn xung quanh đều xuất hiện đạo sĩ, cửa trước cửa sau có 4 người, cẩn thận dò xét, phát hiện có 3 nam 1 nữ.

Hắn là lần đầu tiên nhìn thấy nữ đạo sĩ, tâm lý không khỏi có chút tò mò, nữ đạo mặc đạo bào sắc lam, xem diện mạo tuy có hơi già nua nhưng hai đầu lông mày lộ ra một luồng khí thâm trầm, tuổi tác đã hiện rõ trên mặt nhưng lại làm cho người ta sinh ra cảm giác xuất trần.

Diệp Thiên Vân biết rõ dung mạo cùng tuổi tác nhất định là không hợp lý vì hôm nay ở đây đều là tông sư đời thứ 15

Trần Mễ Lạp cũng chú ý đến nữ đạo sĩ, thở dài có phần không tình nguyện nói :” Ninh sư tỷ, hi vọng tỷ vẫn khỏe, Tiểu Diệp lúc sinh thời người nhớ mong nhất chính là tỷ, đến lúc chết một khắc vẫn cứ nhớ tên tỷ!”

Nữ đạo sĩ họ Ninh khi nghe được câu này thân thể không ngừng run lên, sau đó không để ý đến hoàn cảnh lúc này hoài niệm nói :” Tiểu Diệp có thể 10 năm vợ chồng với người là phúc khí của nàng, ta thật sự rất ngưỡng mộ cô ấy!” Mấy lời của bà ta làm sắc mặt của mấy đạo sĩ không được tự nhiên nữa, người mấy chục tuổi rồi, còn nói những lời này, hơn nữa còn có người ngoài đều giả bộ không nghe thấy !

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình ngay sau đó đột nhiên muốn cười, Trần Mễ Lạp ở Võ Đang thuộc về ngoại tộc, xem ra cũng có chuyện xưa, người cũ. Nhưng hắn cũng không có chút nào quan tâm tới mấy người rốt cuộc liên quan gì tới nhau, bình tĩnh quan sát xung quanh. Tình huống hiện tại là Ngọc Sư Lộc đứng ở chính giữa, 4 đạo sĩ chia ở hai cửa, như vậy đường rút đã bị phá hỏng.

Ngọc Sư Lộc nhìn thấy thần sắc của đạo sĩ họ Ninh, mày nhăn lại, có phần trách cứ bà ta :” Sư Khiết, chuyện kia trong phái chúng ta đã định rồi, không cần nói nhiều nữa! Chương môn có lệnh, Trần Mễ Lạp làm quá nhiều chuyện ác, nhất định phải bị trừng phạt!”

Trần Mễ Lạp cười lạnh hai tiếng nói :” Đại sư huynh, chuyện năm đó rốt cuộc ai đúng ai sai, người không có quyền lực để quyết, mà Võ Đang càng không có, đó là chuyện của ta và Tiểu Diệp! Muốn giết thì tới luôn đi!”

Đạo sĩ họ Ninh tựa hồ còn có lời muốn nói. Bà ta có vẻ khó nói :” Ta cảm thấy tội của hắn không đến mức...”

Diệp Thiên Vân chăm chú quan sát xung quanh, hắn biết rõ nếu không tạo ra được một con đường hôm nay tất sẽ bị đánh nát thành thịt vụn, cho nên vừa rồi đánh mất chỉ là Trần Mễ Lạp không chú ý tới, hay là giết trước rồi nói sau !”

Đúng lúc đạo sĩ họ Ninh chưa nói hết, hắn thân thể đột nhiên phát lực, mũi chân chĩa xuống đất bay về phía sau, định tả xung hữu đột xông ra!

Mấy đạo sĩ đều không ngờ Diệp Thiên Vân nói đi là đi, một chút ý niệm cũng không có, tất cả ngăn ra, lập tức Ngọc Sư Lộc quát :” Đứng để cho hắn chạy, bắt giữ hắn !”

Ổ cửa sau chính là hai vị lão đạo đã có đủ thời gian chuẩn bị, nhìn thấy Diệp Thiên Vân đến lập tức cùng cười, tách ra. Tập trung chú ý đối với phía hắc !

Trần Mễ Lạp không biết tại sao, lúc Diệp Thiên Vân phát động cũng đột kích về phía nữ đạo sĩ kia, miệng quát :” Mỗi người một bên !”

Ngọc Sư Lộc nhìn thấy hai người hai bên tách ra không biết nên đi theo ai, cảm thấy chút do dự, liền hướng về phía Trần Mễ Lạp đuổi theo, đặt tay lên túi gấm màu vàng, nhưng tuyệt không tìm được cơ hội!

Cơ hội chạy thoát Trần Mễ Lạp là rất tốt, lúc đạo sĩ họ Ninh nói hắc cũng xuất kỳ bất ý tiến về phía trước, chỉ là đảo mắt, rồi xẹt qua nữ đạo sĩ.

Miệng của nữ đạo sĩ hãy còn nửa hở nửa mở hiển nhiên chuyện cũ chưa xong. Nhưng mà trở mắt ra nhìn Trần Mễ Lạp chạy thoát không khỏi giận dữ, bà ta bất luận thế nào cũng không ngờ hắc thừa dịp chạy đi. Trong tay không hề có sự chuẩn bị, quay người đuổi theo.

Trần Mễ Lạp không có tay liền chạy tới cửa chính tiền điện, không biết may mắn thế nào. Đằng sau là ba vị tông sư đuổi theo hắc, xem ra không hề có ý định bỏ qua.

Diệp Thiên Vân không biết Trần Mễ Lạp tại sao lại thay đổi chủ ý, nhưng tình hình trước mắt thì rất có lợi với hai người bọn họ! Trần Mễ Lạp ra khỏi tiền điện kéo theo 3 người, mà hắc từ sau điện rời đi chỉ cần phá vỡ sự liên hiệp của hai người. Điều này làm giảm áp lực cho hắc rất nhiều.

Nếu là hắc cùng với Trần Mễ Lạp hai người cùng xông về một phía, thì phải đối mặt với cả 5 người, như vậy việc trốn chạy là rất khó khăn. Sức mạnh của 5 vị tông sư tuyệt đối là vô cùng khủng khiếp !

Trần Mễ Lạp nhất định là có chuyện muốn làm, liền không quan tâm hành động của hắc thế nào, tập trung vào hai đạo sĩ đối diện, thân thể không ngừng tăng tốc, với vận tốc này khiến cho bất cứ người nào cũng không dám coi thường, hắc dùng Hình Ý Pháo quyền vào một đạo sĩ!

Pháo quyền vừa kích mãnh liệt, khí thế bức người” Hỏa hiện tất phải rụi” Pháo quyền vừa xuất, bãi mạc có thể ngự, thể lôi đình vạn quân. Tăng thêm Pháo quyền, vô kiến bất tòng, thể không quay lại nhìn, mặc dù vạn mã thiên quân khí thế tranh đoạt. Hơn nữa pháo quyền quyền kinh hùng vĩ, là thực lực thắng quyền pháp của người.

Diệp Thiên Vân dùng pháo quyền mà không phát, thật giống như đại pháo đã lên nòng, đem pháo ra bên ngoài, chỉ chờ đối phương nghênh tiếp, quyết đánh! Một chiêu này không thể bảo là không hung ác, mặc cho ai đều phải cẩn thận.

Bị Diệp Thiên Vân lấy làm mục tiêu lão đạo sĩ rất là kiêng kị! Tại Võ Đang tên tuổi của Diệp Thiên Vân rất nổi, đặc biệt là trong tông sư đời thứ 15. Thiếu niên hơn 20 tuổi, đã khiến cho Võ Đang tổn thất mấy vị tông sư!

Tình hình trước mắt Diệp Thiên Vân đang phi thân đến, nếu rút đi thì sẽ thấy toi công, Diệp Thiên Vân chỉ cần hạ xuống thì sẽ lập tức đảo tẩu! Bởi vậy đành cắn răng, kinh lực nâng lên cực hạn phi thân xuất chưởng nghênh tiếp !

Giữa hai người vẫn còn một khoảng cách, mà Diệp Thiên Vân phải thông qua việc tăng tốc cơ thể mới ra quyền, một tiếng “bùm” nặng nề vang lên!

Thân thể lão đạo đang phi lên bị một quyền này đánh trúng đẩy xa về phía sau, nét mặt không còn tự nhiên được nữa, hiển nhiên là đã bị thương.

Trái lại Diệp Thiên Vân cũng không khá hơn chút nào, quyền này giết địch nhưng bản thân cũng bị hao tổn, nếu không phải không có biện pháp thì hắc đã không xuất chiêu này. Đáng sợ nhất chính là tốc độ bị áp chế, cho nên muốn chạy thoát càng khó khăn! Có thể nói chưa ai chiếm được ưu thế.

Diệp Thiên Vân theo quán tính rơi xuống phía trước, quyền của lão đạo bên cạnh lại tới, cương trong nhu làm người khác khó phòng bị!

Mục tiêu của Diệp Thiên Vân là chạy thoát, nhưng vừa nãy khiến cho hắc không dễ dàng tăng tốc giờ lại dừng lại. nội tâm càng thấy cấp bách, nhìn thể diện của đối phương liền kịp cuộn người thoát về phía sau.

Hai bên lần đầu tiên gặp mà hai trưởng lão của Ngoại sự điện đối với thân pháp của Diệp Thiên Vân lại có thêm một tầng nhận thức mới, dưới sự giáp công của hai người phải tiến thối tự nhiên, một chút hoảng loạn cũng không có, không khỏi đánh giá cao hơn về Diệp Thiên Vân! Nhưng hai người hết sức cùng Diệp Thiên Vân duy trì thế hình tam giác, khiến cho hần trốn không thoát sự công kích của hai người!

Diệp Thiên Vân bình tĩnh chăm chú nhìn hai vị tông sư Vô Đang, không có bất kỳ cảm giác lo lắng nào! Hần minh bạch, cơ hội tốt nhất đã mất, hai người tuyệt đối sẽ không để cho hần tách riêng ra, đối với kỹ năng của bọn họ hoàn toàn có thể làm được việc này!

Diệp Thiên Vân cảm thấy bản thân đã lạnh lùng, không còn chút cảm xúc nào, càng đến thời khắc mấu chốt lại càng thấy tỉnh táo, trong đầu lạnh như băng!

Hần tập trung sức mạnh toàn thân, lui về phía sau hai bước, dò xét xem Trần Mễ Lạp đã sớm rời khỏi điện, trong lòng vui vẻ, cơ hội đã tới!

Thân hình của hần hư hư lay động, quay người hướng cửa tiền điện chạy!

Hai lão đạo chỉ sợ Diệp Thiên Vân trốn, một người nhìn thấy Diệp Thiên Vân quay người chạy, con mắt đỏ hần lên, thân hình nhanh nhẹn rời thật xa, muốn ngăn cản Diệp Thiên Vân. Như vậy có thể hình thành một trước một sau, bất luận Diệp Thiên Vân chạy tới đâu đều có thể ngăn hần.

Diệp Thiên Vân chờ chính là cơ hội này, một mình đối mặt hai lão đạo có phần khó khăn, nhưng phải nói rằng, như vậy là hần đã nắm chắc 9 phần có thể đào tẩu, bởi vì hần sớm đã có sự chuẩn bị, thân hình nhất thời dừng lại! Quay người, tăng tốc một loạt các động tác như mây bay nước chảy, lão đạo chạy phía trước hần vừa rồi còn mừng thầm, nào ngờ tiểu tử này chạy vòng vèo, hư hư thực thực đi ra ngoài.

Hần sắc mặt lập tức đại biến, toàn lực chạy về phía trước tự nhiên không cách nào theo được sự biến hóa của Diệp Thiên Vân, chỉ có thể trở mắt nhìn, đồng thời đẩy lòng như búng lên một ngọn lửa!

Cơ hội tới, ngay lúc này! Diệp Thiên Vân trong thoáng chốc đã bỏ lại lão đạo, trước mắt chỉ còn lại một người, toàn lực xông ra, một lần nữa tăng tốc độ lên cực hạn!

Đạo sĩ đang chốt ở cửa trong lòng cũng tá hỏa, cùng Diệp Thiên Vân đối chọi một chiêu, pháp quyền này một chút cũng không có lãng phí, toàn bộ tác dụng lên trên người hần, khiến cho cánh tay được bao bọc bởi vòng lửa! Diệp Thiên Vân vừa rồi lợi dụng tốc độ của mình, hơn nữa còn có pháp quyền thật giống như một người mang theo đại chùy.

Đạo sĩ phát hoảng cực độ! Rõ ràng thực lực bản thân cao hơn, kết quả thì lại ngược lại mà nhiều lần còn dùng ra những chiêu thức âm độc

Hần đâu chịu để Diệp Thiên Vân xuất lại chiêu cũ, thủ thức vừa nãy sẵn sàng nghênh đón Diệp Thiên Vân 3 bước, cứ coi là không được trên cơ nhưng cũng không bị bất lợi!

Diệp Thiên Vân chờ đến giờ khắc này, bỏ nhào về phía trước vượt qua chướng của đạo sĩ, hai tay tiếp xúc mặt đất, mượn lực lăn một vòng, cũng không ảnh hưởng đến tốc độ của hần, nhẹ nhàng chạy ra ngoài!

406. Chương 407: Bạo! Bạo! Bạo!

Bởi vì lúc tới đã quen với địa hình, nên lúc này hần đang phi rất nhanh từ sau hậu điện chạy trốn về phía trước. Từng cọng cây ngọn cỏ ở đây hần đều lưu ý, chỉ cần kiên trì một lúc là đã tới được cửa hậu viện, qua được đó thì trời cao mặc chim bay!

Diệp Thiên Vân muốn chạy trốn, hai vị tông sư đằng sau thì nhất quyết đuổi bắt, bọn họ liều mạng muốn ngăn hần lại bởi vì còn một đoạn nữa là có thể giết chết hoặc bắt giữ hần.

Hôm nay quả thực bọn họ cũng nhận được một bài học, Diệp Thiên Vân tuổi không lớn nhưng lúc lâm chiến thì bình tĩnh dị thường. Đặc biệt là những động tác vừa nãy thực sự làm bọn họ kinh sợ! Có thể trong một thời gian ngắn mà vạch kế hoạch chi tiết tỉ mỉ thế, và hoàn toàn thực hiện được thì phải biết chuyện lớn thế nào!

Huống hồ, Diệp Thiên Vân thật sự là quá trẻ tuổi, tuổi trẻ làm con người ta đồ kị!

Hai vị tông sư trong lòng thầm cũng có sự so sánh, cảm giác được một mối uy hiếp đè nặng, thật sự rất muốn tại chỗ “giải phẫu” hẳn, xem hẳn làm thế nào luyện được công phu như thế! Bọn họ lúc bằng tuổi hẳn, nói công phu cao cường như thế chẳng khác gì đang tếu táo đùa!

Vị đạo trưởng người thấp bé tốc độ và linh hoạt, ngày càng đuổi sát Diệp Thiên Vân, mỗi 1 giây trôi qua cũng có thể cảm nhận được áp lực!

Diệp Thiên Vân cảm giác rất rõ ràng khoảng cách đang thu ngắn, điều này làm hắn thêm lo lắng, chỉ sợ không bao lâu sẽ bị đuổi kịp.

Cửa hậu điện chỉ cách hắn có 10m nhưng Diệp Thiên Vân minh bạch thời gian mở cửa hoàn toàn đủ để hai người kia đuổi tới gần. Phải dùng biện pháp làm chậm lại bước chân.

Tốc độ hắn đã đạt tới cực hạn, không có khả năng tăng lên, chợt nội tâm nghĩ ra một ý, bước chân chậm hơn nửa nhịp, đồng thời lợi dụng sức mạnh dưới chân, lực thật mạnh thay đổi người 180 độ, quay người chính là kẻ Băng quyền!

Diệp Thiên Vân xoay người không hề có dấu hiệu báo trước! Thân thể lùi lại phía sau, thay đổi đột ngột, hung ác ôm quyền nghênh đón đạo sĩ gầy nhỏ phía trước!

Đạo sĩ nhỏ gầy cảm thấy bất ngờ. Tuy nghĩ Diệp Thiên Vân sẽ có công kích, nhưng lại không ngờ đang trong tình thế này xoay người xuống, trong phạm vi nhận thức của hắn không có nghĩ tới thay đổi này!

Chỉ có lúc này mới có thể nhìn ra được sự chênh lệch thực lực của cao thủ và người bình thường, đạo sĩ không chút hoang mang, có hơi chút lo lắng, dùng kinh lực toàn thân xuất ra 1 chưởng!

Một chưởng này cả tốc độ cùng sức mạnh đều nhau, lao nhanh trong không khí bứt gió mà đi, làm nội tâm vô cùng lạnh lẽo!

Diệp Thiên Vân ra quyền liên tục trong nháy mắt không ngừng chấn động, bởi đang dùng lực xoắn ốc. Lợi dụng chính kinh lực của toàn thân liên mạng, hắn minh bạch phải kéo giãn khoảng cách, bằng không thể ra khỏi hậu viện!

Hai loại kinh đạo khác tính trong nháy mắt đập vào nhau, một loại thì nhu, một loại khác thì dùng xoắn ốc thập phần cổ quái, mới chỉ hơi tiếp xúc hai loại sức mạnh đã tạo ra sự va chạm cực lớn!

Diệp Thiên Vân khó chịu dường như muốn nhanh thổ huyết! Thời cơ của đối phương phải nắm chắc lấy lại làm hắn thập phần không thoải mái! Tình thế của hắn ở dưới, hơn nữa lại là rút lui và công kích!

Trong dạ dày thật sự như đang bị dày vò khó mà chịu được. Nhưng luyện tập một thời gian giúp cho hắn cố nén xuống sự đau nhức của chưởng này, trong nội tâm có chút run rẩy, ngược lại lại làm cho ý chí thêm quật cường, giống như dã thú bị thương, trong ánh mắt hiện lên sự điên cuồng! Vặn người một cái đã phát ra tiếng răng rắc, chân phải lập tức uốn gối, đầu mũi chân căng lên, lực ở gót chân, hướng về hạ bộ đối phương!

Lão thật sự là không đoán trước, Diệp Thiên Vân thậm chí quật cường thế này! Hắn không dám nhìn vào ánh mắt của Diệp Thiên Vân! Hắn cả một đời đã gặp qua trăm ngàn đối thủ, không có người nào có thể tiếp được một quyền rồi lại lập tức công kích được. Hơn nữa vừa rồi một quyền của Diệp Thiên Vân còn làm tay hắn bị đau nhức còn chưa kịp phản ứng, cước đã tới, lập tức vô cùng sợ hãi! Dưới tình thế cấp bách, hai đầu hướng vào trong ép chặt muốn kẹ một cước này!

Diệp Thiên Vân quay người theo thế rồng, rất đáng khen ngợi, hơn nữa lực đạo lớn vô cùng, mở được đầu gối đối phương, một tia kinh lực trên chân đều không lãng phí, đập vào hạ bộ lão đạo!

Lão đạo phát ra tiếng kêu thảm thiết, giống như cây đại thụ bị đốn gục! Bởi vì quá thống khổ mà mặt méo mếu, làm người cho người ta không đành lòng nhìn!

Sự việc xảy ra quá ngắn! Hai chiêu! chỉ có hai chiêu, toàn bộ quá trình chưa tới 1s, làm cho người ta không kịp phản ứng!

Đạo sĩ đằng sau thấy tình hình trước mắt, biết chắc là bị trọng thương, hơn nữa vị trí lại ở Thái âm độc, không chết thì sau này cũng sẽ thành thái giám. Loại chiêu thức này trong võ lâm không có kiêng kỵ nhưng đích xác thì cũng chẳng phải là cái gì quang minh! Thủ đoạn của Diệp Thiên Vân quá âm độc.

Nghĩ tới đây mà không khỏi tức sùi bọt mép, đuổi theo thân hình của Diệp Thiên Vân, dùng một giá thức tất phải chết dưới tay!

Diệp Thiên Vân một kích vừa rồi là đang trong lúc chuyển động mà ra tay, thời gian công kích lại ngắn vậy, cảm thấy phát lạnh. Muốn trốn tránh dĩ nhiên không kịp, mà tay phải đang bị cứng đờ lại, không khỏi cảm thấy hung ác, nhớ tới chiêu thức lúc còn ở Hình Ý môn, tay trái hàm lực mà phát, vừa tiếp xúc với sức mạnh của đối phương, mượn lực dùng sức !

Vừa mới tiếp xúc, nội tâm của đạo sĩ cao lớn rất vui sướng, sức mạnh của Diệp Thiên Vân không lớn như hắn nghĩ, ngược lại còn rất yếu, không khỏi đắc ý!

Nhưng kinh lực đánh ra càng mạnh, trong nội tâm nghi nghi hoặc hoặc càng lớn, bởi vì hắn không cách nào cảm nhận được sức mạnh của Diệp Thiên Vân, đây mới là cảm giác kì quái, có phần không hay!

Chưởng của Diệp Thiên Vân chỉ có thể, ba phần thực bảy phần hư! Cánh tay thoáng uốn lượn tiếp xúc với sức mạnh của đối phương xong, cố gắng mở rộng về phía sau, hắn muốn lợi dụng sức mạnh của đối phương làm trợ khí!

Với tốc độ nhanh, lại tăng thêm một chưởng của đạo sĩ, Diệp Thiên Vân giống như đại pháo bay vút đi, hắn cố gắng không chế tốt sự cân đối toàn thân cùng phương hướng, tức thì kéo giãn khoảng cách!

Nháy mắt đã tới cửa ra vào, từ không trung rơi xuống một cách hoàn mỹ. Lợi dụng lúc này đẩy cửa, liền xông ra ngoài, vô thức làm cánh cửa bên cạnh phóng ngược lại bay rời đi.

Đạo sĩ cao lớn mất nhiều kinh lực mới đẩy cửa ra, nhưng thoáng chốc hậu viện không còn bóng người, bóng dáng Diệp Thiên Vân cũng không, tức đến mức giậm chân đầm ngực.

Mặc cho ai cũng không ngờ hắn biết sử dụng chiêu pháp mượn lực, một chiêu đã may mắn chạy trốn, trong nội tâm không khỏi bất bình. Lão đạo không cam lòng đuổi theo ra hậu viện, chung quanh mờ mịt không một bóng người, lực soát hồi lâu cũng không có kết quả, quá tức đánh một quyền vào tường, làm tường ầm ầm sụp đổ!

Cầm hờn nhìn về hướng xa, phần hận nói:” Diệp Thiên Vân, sớm muộn còn gặp ngươi, nhìn ngươi chạy về hướng đó...”

Sau khi lão đạo sĩ rời đi thật lâu, Diệp Thiên Vân từ đồng rác cách đó không xa chui ra, loạng choạng hít thở dồn dập. Quá nguy hiểm ! Vừa rồi phải linh động nghĩ tới cách mượn lực, không thì hôm nay đúng là ngày giỗ của hắn! uy lực của hai vị tông sư không phải hắn có thể ngăn cản, sau này gặp được tình huống này tốt nhất chạy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu!

Diệp Thiên Vân núp dưới đồng rác rất lâu là sợ lão đạo quay lại, nếu một lần nữa đối đầu hắn tuyệt đối không có năng lực tiếp được một chiêu của đối phương, phải bụi đất trên người, nhanh chóng rời xa nơi nguy hiểm này !

Ngồi trong xe, Diệp Thiên Vân mở radio, ngoáy vài lần lỗ tai, đất cát lúc ở đồng rác vào bên trong làm người ta thật khó chịu. Hắn đang đợi Trần Mễ Lạp, chỉ sợ tình huống của hắn không tốt. Tuy Trần Mễ Lạp thân thủ cao hơn hắn, nhưng một mình phải tiếp 3 người, kết cục của hắn chỉ sợ có thể dự liệu được.

Hai cánh tay như bị chặt đứt, hắn có lòng tin muốn vào nơi đầm rồng hang hổ chỉ sợ thân thể không chịu được. Buồng lỏng thân thể, đầu tựa vào mặt ghế, sống sót sau tai nạn thật muốn ăn mừng! Đá trúng tông sư Vô Đang một cước, trong tiềm thức rất có khoái cảm, nhưng lại không nói rõ ràng vì sao!

Trận chiến hôm nay trong võ lâm lan truyền ra chỉ sợ làm người ta hâm mộ đến chết, trong tay hai vị tông sư Vô Đang có thể chạy trốn được, hơn nữa còn đã thương một người! Nhưng người trong cuộc Diệp Thiên Vân lại không có giác ngộ này

Trong đầu hắn tràn ngập lại các sự việc lúc nãy, không ngừng nghĩ lại chính mình, hắn muốn tìm ra khuyết điểm của mình, không muốn sau này lại phạm phải cùng một sai lầm, kinh nghiệm đôi khi rất trọng yếu, mà kinh nghiệm lại đến từ tổng kết.

Ước chừng qua vài phút, Diệp Thiên Vân nhìn thấy trong kính chiếu hậu, một thân hình to lớn từ góc rẽ xông tới, kéo cửa xe ra, vội la lớn :” Lái xe!”

Diệp Thiên Vân vừa nhìn thấy thân hình kia biết là Trần Mễ Lạp, nhanh chóng khởi động xe, tiếng xe khởi động gầm vang vận tốc lên tới cực đại, nhìn kính chiếu hậu đằng sau thấy rõ hai vị đạo sĩ vừa tới, không khỏi trêu tức nói :” Trần đại ca, đời sống tình cảm thật phong phú đấy !”

Trần Mễ Lạp thật sự có phần chật vật, mặt đầy tro bụi không nói, khoe môi nhếch lên vết máu, y phục trên người tả tơi, trên quần nhiều lỗ thủng nhỏ, lên xe sau khur khur vịn cánh tay !

Hắn nghe được lời nói của Diệp Thiên Vân, đỏ mặt lên:” Sự việc của năm đó rồi, đã qua rồi!” Sau khi nói xong có vẻ thần bí nói :” Thiên Vân, chuyện hôm nay không thích hợp! ta cùng với mấy người du đấu, phát hiện có kẻ sau lưng giở thủ đoạn, vài kẻ bịt mặt mặc áo đen xông tới, sát hại đệ tử Võ Đang!”

Diệp Thiên Vân rất có ấn tượng với kẻ che mặt, bởi mấy ngày trước bị vây công, lúc đầu hắn cứ tưởng Võ Đang làm, nhưng giờ nghĩ lại, nhất định là có kẻ khác, híp mắt hỏi :” Là ai? Tìm ra đầu mối chưa ?”

Lời nói có phần không chắc chắn :” Tuy dùng là kiếm pháp của Võ Đang, nhưng theo thân pháp có chút giống với Bát Quái môn!”

407. Chương 408: Phương Pháp Mới

Tuy không dám xác định Bát Quái môn tham gia lần này, nhưng mà Diệp Thiên Vân có một cảm giác, đó là võ lâm đã lấy hắn làm tâm điểm, mà dòng nước xoáy chính không ngừng mở rộng, rốt cuộc tới mức nào hắn cũng không biết.

Nghĩ đến việc mình còn đang lái xe, liền giữ vững tinh thần, cười nói với Trần Mễ Lạp đằng sau:” Bị ba người vây thế nào, có bị thương tổn nghiêm trọng không ?”

Trần Mễ Lạp nghe được hiển nhiên quay lại lúc ấy, một lát sau chep miệng, thần nhiên nói :” Tôi nay thật sự là quá nguy hiểm, nếu không phải có người thả, ta đã bỏ mạng ở đó rồi. Trên người có bị thương, nhưng không nghiêm trọng đâu !”

Diệp Thiên Vân nghe được có người thả, phản ứng đầu tiên chính là nữ đạo sĩ kia, bởi vì ánh mắt của bà ta nhìn Trần Mễ Lạp còn câu nệ. Xem ra Trần Mễ Lạp xưa kia cũng là một người đa tình.

Trần Mễ Lạp lắc đầu nói :” Đại chiến trước kia không có khả năng cơ hội gì, hôm nay may mắn là hai chúng ta chạy thoát còn nhẹ nhàng, thể hai lão tạp mao không đối xử tồi với cậu đấy chứ?”

Trần Mễ Lạp cũng nhớ tới sự mạo hiểm vừa nãy, thần nhiên nói :” Tôi cũng thiếu chút là bỏ mạng ở đó, hai tông sư dĩ nhiên là tôi không thể đấu lại. Nhưng cũng có thành quả, đã thương được một người!” Đấy lòng có gì đó không rõ ràng, đạo sĩ bị đánh thương sẽ có kết quả gì, cước này trúng hạ bộ. Trừ phi mặc quần bằng sắt không nhất định thành người tàn phế.

Trần Mễ Lạp lộ vẻ chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì thấy thoải mái. Từ khi biết Diệp Thiên Vân công phu của hắn như hỏa tiễn phóng lên cao, không ngờ thực lực của hắn có thể một địch hai hơn nữa còn có thể đã thương một người, có thể thấy được sự tiến bộ kinh người của hắn, đôi chút mệt mỏi xoa xoa hai cánh tay, sầm lo nói :” Hai ngày nay không có cơ hội động thủ, chỉ hi vọng Bát Cực môn có thể thoát được kiếp nạn này, coi như đó là tâm nguyện của ta!”

Xe hơi vừa mới tiến vào Bát Cực môn liền nhìn thấy một đệ tử vội vàng chạy vào phòng tiếp khách của Bát Cực môn. Thời gian bất thường, Hà Sơn từ trong nhà đi ra, nhìn thấy hai người, có chút dò xét không biết hai người đang làm gì. Tiến lên cho mỗi người một quyền, tức giận nói :” Hai người các ngươi đi đâu vậy? Ăn mảnh, đau dạ dày! Câu kinh điển thế này mà chưa nghe qua bao giờ à?” Nói xong liền nở nụ cười, nhưng mà rõ ràng vẫn còn cảm giận bất bình.

Trần Mễ Lạp cảm một quyền của hắn, đáp lại :” Hà Sơn, đệ không phải là người đơn độc một mình như chúng ta, làm cái gì cũng sẽ bị liên lụy!”

Diệp Thiên Vân cười nhẹ. Hà Sơn là người không biết giữ mồm giữ miệng.

Hà Sơn dường như nhớ ra gì đó, trầm thấp ho khan hai cái mới nói :” Diệp sư huynh tỉnh rồi, tình hình không tốt lắm, bộ ngực nát toàn bộ. Mệnh chỉ còn lại một nửa, nhưng tinh thần thì vẫn rất tốt!”

Diệp Thiên Vân hơi tiếc hận, lúc đầu gặp Diệp Vô Nhai, , nào biết tình thế ra như vậy! Chỉ là thời qua cảnh dời, từ một cao thủ đã ra nông nổi này. Làm cho người ta nhìn vào chỉ thêm bi thương.

Trần Mễ Lạp bị một câu này làm tinh thần chùng xuống, thở dài một tiếng nói :” lát ta sẽ đi thăm hắc, Vô Nhai cả đời là cao nhân, chỉ là không biết lần này có thể gắng gượng qua đi không!”

Hà Sơn trầm mặc không nói gì, rất lâu mới vỗ vỗ đầu :” Đúng rồi, suýt nữa quên mất chuyện chính, trọng tài võ lâm đã đến chỗ chúng ta, khác với lần trước, lần này có tới 4 người, đều là ủy viên trọng tài, còn có một vị cao tăng Thiếu Lâm tự! Có vẻ như định quản chuyện của chúng ta từ đầu đến cuối. Vừa rồi tìm các người, không ngờ các người đi ra ngoài ăn mảnh !”

Trần Mễ Lạp và Diệp Thiên Vân hai người không hẹn mà cùng liếc nhau một cái, đều cảm thấy ngoài ý muốn, tưởng là Bát Cực môn nhanh đến tuyệt lộ không ngờ có người đứng ra lúc nguy nan. Vấn đề trở nên quỷ dị. Trọng tài võ lâm vì sự phát triển của bản thân vẫn còn tốt, chỉ e là động cơ không đơn thuần.

Hà Sơn kéo Diệp Thiên Vân nói :” Đi thôi, vừa rồi nói đến các người. Chúng ta cùng vào xem, nếu bọn họ có thể hòa giải, coi như là trong bất hạnh có vạn hạnh !”

Diệp Thiên Vân có phần do dự, hắc một thân vốn là khoản nợ, bị người khác nhìn thấy công khai xuất hiện ở Bát Cực môn có cảm giác không hay cho lắm. Trần Mễ Lạp cũng kéo hắc :” Yên tâm đi, Bát Cực môn đã đến mức độ này rồi, còn sợ gặp rắc rối gì nữa ! Hà Sơn đợi lát, ta và Thiên Vân thay y phục đã rồi đến đó gặp bọn họ sau.”

Diệp Thiên Vân nghe được gật nhẹ, mấy người cùng đi thay y phục.

Vào phòng khách, đám người đang ngồi đồng loạt nhìn về phía bọn họ!

Diệp Thiên Vân thừa dịp này nhìn quanh trong sảnh, Bát Cực môn chủ ở chính giữa, cùng đi là một vị trưởng lão Bát Cực môn. Phòng khách có 4 vị khách, còn mấy người trẻ tuổi đứng phía sau.

Trong 4 vị trọng tài võ lâm có hai người đã lớn tuổi, 1 vị chính là Vô Tình Tử của Hình Ý môn và Ngô Lập Sâm của Thái Cực môn, còn lại thì không quen biết, mà trong đó rõ ràng nhất có một lão hòa thượng mặc áo cà sa.

Nhìn khách đến, tất cả tự nhiên đều đứng dậy. Bát Cực môn chủ rất hợp thời giới thiệu :” Các người đến đúng lúc lắm, hôm nay mấy vị ủy viên trọng tài đã hạ giá đến Bát Cực môn, tôi xin được giới thiệu !” Nói xong liền đi xuống phòng chính giới thiệu :” Đây là Dúng Trí đại sư của Thiếu Lâm La Hán đường, phó môn chủ Ngô Lập Sâm của Thái Cực môn, Vô Tình Tử của Hình Ý môn, còn có Bạch Hòa Quang của Tây Bắc môn !”

Nói xong mặt mày hớn hờ chỉ tay vào mấy người :” Vị này chính là tiền bối Trần Mễ Lạp, còn có tiểu huynh đệ Diệp Thiên Vân!”

Diệp Thiên Vân ba chữ vừa nói xong, mấy người thanh niên đang đứng như bị điện giật, quét tởm quét lui người Diệp Thiên Vân, trong ánh mắt lộ ra một loại hào quang cuồng nhiệt.

Mấy người cùng hành lễ gặp mặt, Vô Tình Tử nhìn Diệp Thiên Vân gật đầu vài lần ý nói :” Thiên Vân ta đại diện cho Hình ý môn đến xử lý chuyện của Bát Cực môn, nhưng không nghĩ là người cũng có ở đây!” Trong lời nói của hắc lộ ra vẻ bất ngờ, nhưng trong mắt lại không muốn nói gì thêm.

Diệp Thiên Vân đáp lễ xem như đã gặp qua, người của Hình ý môn giờ đây với hắc không còn chung đường. Tiêu Hùng và Hình Ý môn giờ đã ở con đường khác, Vô Tình Tử nhất định là được ủy thác trách nhiệm.

Ngô Lập Sâm sau khi gặp hai người, vui vẻ nói :” Trần lão ca, Diệp lão đệ chúng ta mấy ngày nay không gặp, thật phần rất nhớ, đợi một lát rồi nói chuyện!” Nói xong hướng về phía Diệp Thiên Vân gật nhẹ.

Diệp Thiên Vân cũng gật đầu đáp lại, không ngờ Ngô Lập Sâm thân nhiên như vậy, không che giấu chút nào quan hệ của mấy người.

Mấy người trong đó cũng không ngờ, vì quan hệ hỗn loạn, có chút không hiểu. Trần Mễ Lạp là phản đồ của Vô Đang dù sao thân phận vẫn cao trên người, còn Diệp Thiên Vân là đời thứ 3 Hình Ý môn, nên hai người cách nhau hai đời.

Sau khi ngồi xuống, Diệp Thiên Vân ngồi cuối cùng. Mặc dù là cuối cùng có đôi chút thấp kém, nhưng người đang ngồi ngoài trừ Trần Mễ Lạp thì hầu hết đều là đại biểu môn phái, có thể ngồi cùng một chỗ hiển nhiên là đã thừa nhận thực lực của Diệp Thiên Vân.

Bát Cực môn chủ rất khiêm tốn cười cười với Trần Mễ Lạp:” Tiền bối, hôm nay người của ủy ban trọng tài lại tới đây, chủ yếu là vì mâu thuẫn của chúng ta và Võ Đang.”

Trần Mễ Lạp “ừ” một tiếng, sau đó đứng dậy về phía các vị đó ôm quyền nói :” Tôi Trần Mễ Lạp xin tạ ơn các vị, các vị không ngại xa ngàn dặm đến chỗ chúng ta hòa giải mâu thuẫn, tình nghĩa này chúng tôi tạc dạ ghi tâm !”

Nhìn thấy tất cả mọi người ôm quyền nói khách khí, hần mới cười nói :” Đầu tiên tôi có việc muốn làm sáng tỏ, là quan hệ của tôi và Võ Đang. Thật ra ta không biết các vị ngồi đây có biết hay không, từ mười mấy năm trước, tôi đã bị Võ Đang trục xuất, rồi lại bị nhốt đến nay, cho nên thẳng thắn mà nói tôi với Võ Đang không có bất kì quan hệ nào !”

Vài người bên cạnh sau khi nghe được khê gật đầu, Dững Trí đại sư cười cười, trong tay lần tràng hạt, hai tay tạo thành chữ thập nói :” Lão nạp tinh tường, lúc đầu chuyện thế này, sau này nếu có nhắc tới ta sẽ giúp chứng thực!”

Rốt cuộc là Thiếu Lâm, lời trong lời ngoài đều là muốn đảm nhận việc này. Diệp Thiên Vân chợt hiểu Trần Mễ Lạp muốn làm sáng tỏ là có ý gì, nếu xem Trần Mễ Lạp là đệ tử của Võ Đang như vậy hần với Võ Đang liền thành chuyện nội bộ của Võ Đang, thế thì các môn phái khác không cách nào tham gia được. Cho nên hần đã bỏ đi cái quan hệ kia, sau này cho dù Võ Đang có lật trở lại thì cũng như không ăn thua.

Dững Trí đại sư vừa cười vừa nói :” Thật ra ủy ban trọng tài vì ân oán giang hồ mà khởi xướng thành lập, bây giờ có thể phát huy chức năng của nó, ta rất vui mừng! Dù sao cũng là làm một việc hữu ích cho võ lâm và cũng là một phần cống hiến cho sự hòa thuận và bình yên trên giang hồ.”

Diệp Thiên Vân nhìn ông ta mỉm cười hiền hậu, phương trượng Thiếu Lâm là Dững Tín đại sư. Hần nghe đồn trong võ lâm không ít, bị nhiều người đùa cợt gọi là Yêu tăng, cái tên này người bình thường không thể đảm nhận được.

Dững Trí đại sư tới chỗ này, nâng tách trà lên nói tiếp :” Võ lâm là võ lâm của mọi người, vì vậy chúng ta nên tận lực có trách nhiệm bảo vệ an ninh võ lâm! Hai phái khai chiến, đối với võ lâm thật sự có tổn thất, đối với Võ học Trung Hoa chúng ta cũng có tổn thất! Cho nên chúng ta nên thương nghị, có thể đổi sang phương thức khác để giải quyết tranh chấp! Ở đây tôi muốn đưa ra một ý kiến với mâu thuẫn hai bên!” Nói dứt cười cười chờ phản ứng của mọi người.

Bát Cực môn chủ liếc nhìn Trần Mễ Lạp, trong mắt gấp rút tiếp tục nói :” Ý của đại sư là...”

Dững Trí cười lắc đầu nói :” Ý của ủy ban chúng ta là, trọng tài võ lâm với thân phận của bên thứ 3 tham gia, như vậy có thể tiến hành giám sát, hơn nữa nguyên tắc còn rất công khai, công bằng, công chính để trợ giúp giải quyết ân oán các người.”

408. Chương 409: Chuyện Kì Quái

Nhưng chính bởi vậy Diệp Thiên Vân mới có cảm giác chân thật, bởi vì từ nội tâm của hần luôn cảm thấy võ lâm với xã hội hiện thực hoàn toàn tách rời. Hần thường xuyên trải qua hai thế giới này, làm hần sinh ra mộng ảo không chân thật.

Bát Cực môn chủ với chủ ý này hoàn toàn tán đồng, Bát Cực môn từ địa ngục lên thiên đường chỉ là một ý niệm, hần mặt mày hớn hờ nói :” Kính xin đại sư có thể giải thích chi tiết, thật ra trong lòng tôi cũng cho rằng hai phái khai chiến sẽ gây ra tổn thất cho võ lâm. Bởi vì tất cả mọi người đều là truyền nhân Võ học Trung hoa, bất luận cái gì đồng loạt suy tàn hay biến mất, đều là sự tổn thất của chúng ta!

Võ học là một loại văn hóa, là một loại tinh thần, là sự thừa kế qua rất nhiều đời! Tôi cũng không phải vì ở vào thế yếu mà nói như vậy, mà do chúng ta cùng là võ giả Trung Hoa!”

Những lời này mặc dù có chút phóng đại, nhưng không ai có thể nói không đúng. Võ học là Võ học của Trung Hoa, Bát Cực quyền mất đi chẳng lẽ đối với võ lâm với Trung Hoa lại có chỗ tốt sao? Vấn đề này về góc độ nhân văn, rất đáng để mọi người suy nghĩ!

Dũng Trí đại sư hiển nhiên đối với những lời này rất hài lòng, nặng nề gật đầu :” Thật sự thì võ lâm chúng ta quá coi trọng việc giữ cho bản thân mình, người học được công phu thật sự càng ngày càng ít, và công phu thất truyền thì càng ngày càng nhiều! Ta không dám nói Võ học Trung Hoa vô địch, nhưng như Quyền Thái, nhu thuật Brazil, hoặc là những cái khác chúng ta hoàn toàn có cùng thực lực trên sân thi đấu với bọn họ!

Nhìn sang sự phát triển công phu của nước ngoài, trình độ phổ cập, đều rất đáng giá để chúng ta học tập! Xã hội hiện nay, đi ra ngoài đem võ học phát dương rộng lớn mới là đạo lí chính xác!”

Mọi người trong sân nghe được những lời này đều thấy xấu hổ, chuyện này môn phái nào cũng đều không hay nhắc tới. Quan niệm đầu tiên đương nhiên phải là sống trong sinh tử, thứ hai là bảo vệ bí mật.

Võ học Trung Hoa được xưng tụng là ” Huyết thống cao quý” là vì tinh túy của chúng đều trải qua sự tàn khốc của chiến tranh, phát triển trong sự tôi luyện, giống như gen thuần chủng của Ả rập.

Giữ gìn giống ngựa Ả Rập đến nay, gien của loại ngựa thuần chủng đều phải trải qua hoàn cảnh rất khắc nghiệt, tiến hành chọn lọc tự nhiên với lịch sử con người là sự đào thải lựa chọn phương án tối ưu nghiêm khắc, gien có thể sinh tồn thì đều là tinh hoa ưu tú nhất.

Luật lệ của võ lâm bất hợp lí đã cổ lỗ sĩ, tất cả các môn phái đều thiếu sự giao lưu, khiến cho võ thuật không ngừng thoái hóa, bộ phận tinh hoa thì dần dần xói mòn.

Đây chính là sự bi thống của văn hóa võ thuật Trung Quốc, thật sự làm hỏng cả gần trăm năm vận mệnh này đâu chỉ ảnh hưởng tới võ thuật Trung Quốc !

Thật ứng với câu nói ” Đạo không xa người, người tự xa mà thôi!”

Bát Cực môn chủ ho hai tiếng, làm mọi người tập trung chú ý vào hắn, mới chậm rãi nói:” Cái này chúng ta về sau dần dần nghiên cứu, hôm nay trọng yếu vẫn là muốn hỏi Dũng Trí đại sư làm thế nào để bên thứ ba gia nhập vào tranh chấp của đôi bên chúng ta!”

Khóe miệng của Diệp Thiên Vân vô tình nhếch lên, Thiếu Lâm vì cái cách võ học hiện nay mà tiên phong đi đầu, làm rất nhiều chuyện không hợp lí. Đúng là như vậy, phương trượng thiếu lâm Dũng Tín trong võ lâm bị gọi là yêu tăng. Thật sự chuyện này đều là để lại đời sau bình luận, ai đối với ai sai, ai nói cũng không rõ, rốt cuộc thực tế là thước đo duy nhất kiểm nghiệm chân lí.

Dũng Trí đại sư bị tiếng ho này cắt đứt, sắc mặt hơi đỏ lên, hạ chén trà xuống, chậm rãi nói :” Về tranh chấp giữa Võ Đang và Bát Cực môn, chúng ta rất hi vọng đôi bên có thể dùng phương pháp hòa bình để giải quyết. Nhưng tình hình trước mắt thì hiển nhiên là biến thành ước vọng quá cao.

Vì vậy chúng ta sau khi nghiên cứu cho rằng đổ bắt như sơ, như vậy ủy ban trọng tài sẽ làm vai trò khơi thông, đối với ân oán hai bên sẽ tiến hành chỉ dẫn hợp lí. Ít nhất sẽ không có cảnh hai phái tàn sát lẫn nhau, như vậy có tác dụng ổn định với võ lâm!”

Trần Mễ Lạp có phần lưỡng lự liếc Dũng Trí, sau đó nháy mắt ra hiệu với Diệp Thiên Vân, hắn không làm rõ được Dũng Trí đại sư làm hết sức việc này rốt cuộc là gì cái gì! Mục đích của trọng tài võ lâm là phân xử, để giải quyết tranh chấp, đối với Bát Cực môn rất có lợi!

Diệp Thiên Vân cũng không rõ, điều hắn nghĩ tới là có lẽ Thiếu Lâm không mong muốn Võ Đang lớn mạnh, nhưng hắn cũng không dám chắc chắn. Bởi vì Thiếu Lâm trong võ lâm Trúc có vai trò trung lập, người đứng xem, căn bản không tham gia tranh đoạt.

Cho dù Võ Đang có đuổi bàn tay đen vào Hình Ý môn, Thiếu Lâm cũng không thể đứng ra phản đối, mà tình hình hôm nay khiến cho hắn không thông rất cuộc hồ lô đựng cái gì. Nghĩ đến Ngô Lập Sâm người này có quan hệ, hỏi hắn một hồi có lẽ mới có đáp án.

Bát Cực môn chủ nghe rõ ý tứ của Dũng Trí, cười nói :” Thật ra đề nghị của ủy ban rất là tốt, chúng ta đương nhiên không có vấn đề gì. Nhưng không biết Võ Đang có thể hay không. Dù sao giờ bọn họ cũng

chiếm ưu thế không nhỏ!

Dũng Trí đại sư, cười lắc đầu nói :” Môn chủ không cần lo ngại, ủy ban chúng ta lần này toàn bộ đều đến Bằng thành, binh đã chia làm hai đường, chuyện còn lại đã có người an bài!” Hần có phần ngạo nghễ, nhất định là có biện pháp thuyết phục Võ Đang.

Bát Cực môn chủ ước gì hần cũng có khẩu khí như thế, lập tức đứng dậy đầy cảm kích :” Thật làm phiền các vị. Các vị ủy ban xin mời hạ mình ở lại Bát Cực môn chúng ta vài ngày, xem như đây là sự biểu đạt lòng biết ơn của chúng ta!”

Một đám ủy viên đều đứng dậy, Dũng Trí đại sư đáp lễ :” Môn chủ quá khách khí, sự tình còn chưa giải quyết xong, chúng ta tất nhiên sẽ ở lại Bát Cực môn! Về quy tắc, hãy đợi tin tức từ bên kia đã, sau đó ba bên sẽ cùng thảo luận cho đến khi cả hai bên cùng hài lòng !”

Thượng nghị xong, những người này tới phòng khách, Vô Tình Tử đi trước nở nụ cười với Diệp Thiên Vân:” Thiên Vân, người bao lâu rồi chưa về Hỉnh Ý môn, vài vị trưởng bối trong nhà đều nhớ thương người, khi nào có thời gian thì qua phòng ta, ta có chuyện muốn nói với người !”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, nghiêm mặt nói:” Được, sư thúc!”

Vô Tình Tử ngăn ra, sau đó mới nhớ ra, hâm mộ nói :” Đúng rồi, Ngũ sư đệ thu nhận người làm đồ đệ, mạng của hần đúng là tốt thật! Có người làm đồ đệ sau này không phát lên thì không được!”

Diệp Thiên Vân đưa hần ra ngoài, sau là Ngô Lập Sâm, hần cùng Trần Mễ Lạp đi cuối, đến trước Diệp Thiên Vân mới dừng bước, ngữ khí chân thành tha thiết nói :” Lão đệ, những ngày này không có liên lạc người không trách ta chứ? Ta với chuyện này cũng tốn không ít công sức, đừng nói oan ta!”

Trần Mễ Lạp ha ha cười:” Người đúng là Ngô lão đầu, đến đây là khoe, thật đúng là quá có thể lực! Tội nay ta cùng Diệp Thiên Vân trò chuyện, vừa may có người uống cùng luôn !”

Diệp Thiên Vân và hai người đều là cùng trải qua truy sát của Võ Đang, trong tâm cũng thấy gần gũi, cũng trêu ghẹo :” Vậy xin tạ ơn lão ca!”

Ngô Lập Sâm thật là vẫn còn sợ những lời này của Diệp Thiên Vân, thổ lộ tình cảm :” Lão đệ, đừng vậy ta chỉ đùa chút thôi, không có người nào có ta hôm nay. Bằng hữu xa gần, chỉ quý tấm lòng! ta đã làm hỏng mất trò vui...” Dứt lời mới hơi cẩn thận ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thấp giọng nói:” Chuyện của cậu với Trần lão ca cũng chính là chuyện của Ngô Lập Sâm ta!”

Trần Mễ Lạp rất hài lòng với lời nói của Ngô Lập Sâm, bất luận thế nào hần đã nói ra, đến lúc đó tự nhiên sẽ giúp đỡ, liền cười đùa :” Được, lời sư đệ lão ca và Thiên Vân sẽ ghi nhớ, về sau chắc chắn sẽ có báo!”

Ngô Lập Sâm nhìn thoáng qua thấy mấy người phía trước sắp biến mất liền nói nhanh :” Báo rồi sẽ tới, tôi xem Võ Đang cũng không vừa mắt, ủy ban còn có chuyện, chờ chúng ta trở về sẽ nói chuyện sau !” Dứt lời cũng không để ý hai người, vội vàng lao về phía trước.

Có kẻ thứ ba tham gia, ít nhất tình hình Bát Cực môn giờ so với trước tốt hơn nhiều, Trần Mễ Lạp cười ha hả thở phào một hơi nói :” Thiên Vân, cậu xem sự việc này thế nào?”

Diệp Thiên Vân trầm ngâm, chầm chước rồi trả lời :” Cái này cũng không rõ lắm, nhưng cảm giác mục đích không đơn thuần như thế, nhưng có Ngô đại ca hỗ trợ chúng ta sớm muộn cũng sẽ biết chút tin tức!”

Trần Mễ Lạp khẽ gật đầu, hần cũng không ngờ rằng Ngô Lập Sâm thái độ nhiệt tình vậy, trầm ngâm nói :” Ngô Lập Sâm tuy trở lại Thái Cực môn không có động tĩnh gì, bất quá ta có thể cảm nhận được cảm giác này, bất kì ai bị giam cầm 7 năm cũng sẽ không dễ chịu gì! ” Nói đến đây mặt hần co rúm lại, nghe rằng nhếch miệng làm người khác run bắn lên.

Diệp Thiên Vân thấy nét mặt của hần, hiểu rằng có chút ít bị thương, chăm chú nói :” Trần đại ca, thương thế của huynh không có chuyện gì chứ? Tôi có thuốc muốn tặng cho huynh?”

Trần Mễ Lạp sau khi nghe được vui mừng hỏi :” Hình Ý đan?”

Diệp Thiên Vân chưa bao giờ hiểu rằng đan được Hình Ý đan sẽ nổi tiếng thế, trên người hần cũng có mang, bèn gật gật.

Trần Mễ Lạp cười hắc hắc:” Đây đúng là thứ tốt, ta dùng Hình Ý đan hai ngày là tốt rồi, tạ ơn lão đệ!”

Diệp Thiên Vân cũng chưa có dùng Hình Ý đan, Kim Chung Tráo của hắn so với bất kì thứ gì đều hữu dụng hơn, cầm thuốc không khỏi nhớ tới bệnh của mình, thuốc của hắn cũng gần giống, hiệu quả có thể thấy rõ. Hai lần giao thủ chưa có phát tác, tâm niệm nghĩ tới liền hỏi:” Trần đại ca huynh cũng có khổ luyện à?”

Trần Mễ Lạp có chút kì quái gật đầu, hắn không minh bạch ý của Diệp Thiên Vân đã nói :” Cậu không phải cũng có sao?”

Diệp Thiên Vân không biết nên nói thế nào, nếu là hỏi công phu người khác, thì sẽ đôi phần dòm ngó, đắn đo rất lâu mới mở miệng:” Tôi muốn hỏi huynh luyện loại công phu nào?”

409. Chương 410: Hoàn Cảnh Khó Xử

Diệp Thiên Vân nghe được gần giống với Kim Chung Tráo, trong lòng không khỏi thắc mắc, không để ý đến ánh mắt của hắn. Phải biết rằng hắn tập luyện Kim Chung Tráo thời gian dài vậy, không có người nào cùng học công phu này, thế nên không có người trao đổi, rất nhiều vấn đề vẫn còn để trong lòng.

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân cũng không cách nào quan tâm đến quan điểm riêng của từng môn phái, tìm được một người đồng đạo rất quan trọng, dứt khoát nói :” Tôi luyện đúng là Kim Chung Tráo !”

Trần Mễ Lạp nghi ngờ dò xét Diệp Thiên Vân, nói :” Cậu luyện chính là Kim Chung Tráo? Không giống, người luyện tập Kim Chung Tráo rõ ràng rất khác với người bình thường, đặc biệt là phần trên cơ thể giống như một thể!”

Diệp Thiên Vân lúc đầu không có nghĩ như vậy, ai biết được hắn luyện công phu này lại giống người bình thường, thần nhiên đáp :” Kim Chung Tráo của đệ làm người khác cải thiện, thay đổi không nhỏ !”

Trần Mễ Lạp kinh ngạc, đi vài vòng quanh Diệp Thiên Vân, miệng thì thào nói :” Trách không được, trách không được, thân hình của võ giả không có, ta lúc gặp người thấy người có gì đó hơi kì quặc!”

Dứt lời liền nhớ lại :” Kim Chung Tráo môn công phu này vô thượng đại đạo, chỉ cần luyện tập kiên trì nhất định sẽ thu được kết quả! Lúc cậu xuất thủ ta cũng có để ý, ít nhất cậu cũng đã luyện trên tầng thứ 5, nhưng tuổi của cậu vẫn còn quá trẻ ! Ngay cả người của Thiếu Lâm cũng không mấy người luyện tập, nguyên nhân căn bản là công pháp tiến rất chậm!”

Diệp Thiên Vân cân nhắc, hắn luyện Kim Chung Tráo rất nhanh, nhưng lại có tác dụng phụ, thỉnh thoảng lại phát tác.

Hắn muốn cùng với Trần Mễ Lạp trao đổi một lát nữa, nhưng việc học cấp tốc làm hắn khó mở miệng. Mà cũng không thể tiết lộ được chỗ khiếm khuyết, do dự mãi mới nói :” Huynh đã bao giờ nghe nói đến có người luyện Kim Chung Tráo nhanh chưa ?”

Trần Mễ Lạp nghĩ lúc lâu, có phần không khẳng định nói :” Tạm thời chưa thấy, nhưng từ trước cũng có nghe người khác nói qua, đều là chuyện của 20, 30 về trước. Nghe nói có vị tiên bối luyện đến tầng thứ 9 rồi.

Diệp Thiên Vân lấy Hình Ý chương đề cập tới, tất nhiên là tình huống. Nghe ngữ khí của Trần Mễ Lạp không thể đoán được bao nhiêu, luyện công phu này chỉ có một mình hắn. Nghĩ đến việc đi tìm đáp án chỉ có mình cũng không nghe ngóng tin tức nữa, thuận miệng hỏi :” Vậy huynh bắt đầu luyện từ khi nào?”

Trần Mễ Lạp nghĩ không ra công pháp của Diệp Thiên Vân sao tiến nhanh thế vậy, chậm rãi đáp :” Ta môn khổ luyện, từ nhỏ đã có cơ bản. Nhớ rõ lúc đầu tiên là dùng vải mềm, quấn rất nhiều vòng quanh ngực, sau đó lấy tay gắng sức chà sát. Ban đêm thì ngủ trên tấm gỗ, xương sẽ tiếp xúc với vật cứng. Cái này luyện phải 3 năm.

Về sau lập nhiều thiết côn. Mỗi ngày sớm hay tối đều dùng nó luyện tập các tư thế, cũng ba năm như vậy. Sau này bỏ vải mềm, lấy chùy lớn đập vào, dần dần chuyển sang thiết chùy đánh 3 năm!”

Nói tới đây hắn thở dài nói :” Khi đó thật sự là không biết thế nào, mỗi ngày đều vậy, những kí ức năm đó vẫn còn nhớ rõ như in!”

Diệp Thiên Vân than thở, so với Trần Mễ Lạp thì hẳn đúng là may mắn. Không phải chịu khổ sở lớn vậy. Người ta mỗi lần tiến cảnh đều phải dùng năm tính, công phu này của hắn đến bây giờ mới đầy hai năm!

Trần Mễ Lạp nhớ tới một chuyện lí thú khi còn bé, liền cười ha ha nói :” Nếu không rèn luyện hồi đó, công phu của ta tuyệt đối sẽ không đạt tới trình độ này. Nói thật sự trả giá cho Thiết Bồ San với báo thù cũng tỉ lệ thuận với nhau. Tuy đầu cùng nội gia cao thủ có bị thương, nhưng cũng không tới mức trí mạng! Như Diệp Vô Nhai bị một chưởng, bây giờ thành phế nhân, không thể không nói sự phụ ta đúng là làm một chuyện tốt!”

Diệp Thiên Vân dần dần minh bạch, luyện tập ngành công tuy rất vất vả nhưng sức chịu đựng của thân thể thì nâng cao lên rất nhiều, nói không xa thì những ngoại gia công phu bình thường không thể so sánh được.

Trần Mễ Lạp cười cười nhìn hắn :” Cậu không phải chịu khổ phải không, Kim Chung Tráo còn khó luyện hơn Thiết Bồ San, cậu trẻ như thế mà đã đạt đến trình độ này, tương lai khẳng định rất rộng mở!”

Diệp Thiên Vân cười một cách khổ sở gật gật, hắn muốn trao đổi với người biết rõ về công pháp này, nhưng lại có quá nhiều bí mật đành phải đè nén xuống.

Diệp Thiên Vân sau khi trở về phòng liền bắt đầu luyện Kim Chung Tráo, hắn giờ đây tiến cảnh có phần chậm chạp, nhưng không hề làm hắn nản chí, so với việc Trần Mễ Lạp phải chịu rất nhiều khổ sở, hắn bây giờ thì coi như chưa là gì.

Buổi tối rảnh hắn đi tìm Vô Tình Tử, muốn biết hắn có chuyện gì.

Vô Tình Tử vừa thấy Diệp Thiên Vân rất vui mừng chào đón hắn, trước tiên mời hắn ngồi xuống rồi nói :” Thiên Vân, lần này tới đây sự phụ ngươi nhờ ta hỏi người thân thể thế nào rồi, còn có ít thuốc muốn đưa cho ngươi nữa.” Nói hết liền lấy một hộp sắt đặt trên bàn.

Hộp sắt này không quá lớn, nhưng rất tinh xảo. Diệp Thiên Vân tò mò mở ra, bên trong có rất nhiều bình nhỏ, khoảng 20 cái. Trên mặt có rất nhiều nhãn, là chữ viết của Ngũ Vĩ, ngoại trừ thuốc phụ trợ lần trước, còn có Hình Ý đan, Bát Tiên đan và La Hán đan, đều đưa dự phòng cho hắn. Nhận hộp sắt này làm trong lòng hắn rất ấm áp.

Vô Tình Tử thờ dài một hơi :” Thiên Vân sự tình từ trước đó đã qua lâu rồi, cũng đừng có trách Tiêu sư thúc của ngươi, Hình Ý môn quả thật cũng có chỗ khó nói, rất mong ngươi có thể thông cảm!”

Diệp Thiên Vân thấy hắn lại bắt đầu một bài tình thân, không có nói gì. Tiêu Hùng rất nhiều lần đã làm hắn thất vọng. Những chuyện này không muốn tranh cãi nữa, cãi cọ vô ích, thôi thì không nói tốt hơn. Hơn nữa hắn cũng đã có quyết định rõ ràng, chuyện của Hình Ý môn về sau hắn sẽ không hỗ trợ nữa, một lần được dạy dỗ thế là đủ rồi, tuyệt đối không để một lần nào nữa bị mắc lừa, lúc đó người gặp xui chỉ là mình!

Vô Tình Tử biết rõ tính khí Diệp Thiên Vân, dừng lại chủ đề rất đúng lúc, chuyển sang nói :” Vài vị sư thúc phía sau núi đều thấp phần nhớ ngươi. Nếu có trở về Hình Ý môn, mà đầu tháng sau, môn chủ sẽ nhậm chức chương môn !”

Diệp Thiên Vân trong nội tâm hơi kinh ngạc, Tiêu Hùng lên làm chương môn, như vậy chương môn tiền nhiệm 8 đến 9 phần là đã chết, nghĩ tới đây liền hỏi thẳng :” Vậy chương môn trước...”

Vô Tình Tử trong giọng nói có phần bi thống :” Chương môn 10 ngày trước đã về cõi tiên rồi !”

Diệp Thiên Vân hồi tưởng lại lão nhân kia, chưa từng nghĩ đến người là chương môn, hai người từng có mấy câu duyên phận, người cũng là người duy nhất biết bí mật Kim Chung Tráo của hắn, bây giờ đã mất, thì không còn ai có thể biết bí mật của hắn.

Vô Tình Tử thấy thần sắc của Diệp Thiên Vân, nghiêm mặt nói :” Bây giờ ta là phái chủ của Trung mạch, nếu ngươi có chuyện gì khó khăn, thì hãy nói cho ta, nếu có thể được thì ta sẽ giúp!”

Diệp Thiên Vân một mình xử lí mọi việc rất tốt, không cần sự trợ giúp. Nghĩ vậy liền đứng dậy nói :” Cảm ơn phái chủ, nếu có chuyện, nhất định sẽ nhờ giúp đỡ, xin thay con hỏi thăm Ngũ Vĩ sư thúc và mấy vị sư thúc tổ sau núi !”

Vô Tình Tử đứng dậy đáp:” Được, Thiên Vân, người ở bên ngoài nên chú ý, giang hồ nhiều thị phi, không nên lâm vào quá sâu! Chuyện lần này người an tâm, ta sẽ dốc sức!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, đẩy cửa rời đi, với Hình Ý môn giờ chỉ còn hỏi thăm vài câu, hẳn không nghĩ ra có liên quan gì gì nữa, quay trở về phòng khách muốn luyện một lát Hình Ý chưởng, ai biết Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm lại đến tìm hắn.

Ngô Lập Sâm gặp hắn rất hồ hởi :” Thiên Vân, cậu cùng Trần lão ca làm một chuyện mà ta đã nghĩ làm mà lại không thể làm, nói thật ta rất khâm phục, nếu không phải ta với Bát Cực môn còn vài chuyện thì nhất định sẽ nhập cùng các cậu!”

Trần Mễ Lạp cười ha hả nói :” Được rồi, được rồi. Những chuyện này lát chúng ta nói, bây giờ rất đúng lúc, ta và Diệp Thiên Vân là chủ ở đây, sẽ dẫn người đi ngắm Bạng thành, hết sức làm người hướng dẫn.

Diệp Thiên Vân thừa biết Trần Mễ Lạp muốn nhân dịp này đi thăm dò, liền vui vẻ đồng ý.

Bát Cực môn điều đến một xe con, chỉ một giờ liền tới Bạng thành, đầu tiên là tới nhà hàng Quốc Yến dùng bữa tối, trên bàn ăn hàn gắn lại tình cảm, thêm vài bình rượu Ngũ Lương. Ngô Lập Sâm và Trần Mễ Lạp đã ngà ngà say, còn Diệp Thiên Vân một chút cũng không có.

Sau khi ăn xong liền đến bãi tắm của hoa viên Bắc Mĩ nghỉ ngơi, ba người đều ngâm mình trong bể tắm, Ngô Lập Sâm dùng hai tay lau mặt, thở dài nói :” Bị giam cầm mấy năm nay, lúc vừa mới ra vẫn còn chưa thích nghi được! Nếu không phải trong Thái Cực môn còn rất nhiều hảo huynh đệ theo ta, thì ta sớm đã tìm các người độ sức cùng Võ Đang!”

Trong phòng hơi nóng, Trần Mễ Lạp khép hờ hai mắt, không thắng được tử lực, há miệng cười hắc hắc nói :” Người tại sao lại vào ủy ban trọng tài võ lâm? Bị môn phái gạt bỏ à?”

Lời của hắn rất rõ ràng, Diệp Thiên Vân sợ Ngô Lập Sâm không trả lời, liền lấy tách trà bên cạnh cười cười đưa :” Trước tiên hãy uống một ngụm giải rượu đã...”

Ngô Lập Sâm cố sức mở mắt ra, thở dài rồi mới trả lời :” Các người biết bây giờ ai là môn chủ Thái Cực môn không? Khương Hải Thiên! Đó là huynh đệ sinh tử của ta! Nếu là người khác, ta Ngô Lập Sâm sẽ thắng tiến một hơi, môn chủ Thái Cực môn nằm trong tầm tay. Nhưng chúng ta là huynh đệ, không dễ làm vậy, có lúc bạn bè còn khó hơn kẻ địch!” Có lẽ mấy người đồng sinh cộng tử không có quan hệ lợi ích trực tiếp, lời nói không chút gì giấu giếm.

Hai người liếc nhau một cái, Ngô Lập Sâm ở Thái Cực môn tư cách lên hàng lão, lại có cốt mạch, chỉ là huynh đệ kia đã là môn chủ, hẳn nhất định đang ở vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Ngô Lập Sâm tự giễu cợt cười hai tiếng mới lên tiếng:” Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ cần nhìn thấy ánh mặt trời, cũng thỏa mãn lắm rồi ! Dẫu sao Khương Hải Thiên đối với ta cũng rất tốt, ta liền thôi lui mà cầu cái khác, ra Bát Cực môn đến ủy ban trọng tài võ lâm!”

Trần Mễ Lạp cười khuyên nhủ :” Huynh đệ nên nhìn xa hơn, không quan chức thân nhẹ nhàng! Chúng ta cũng đừng nói mấy chuyện ử rữ này nữa, người thử nói coi, trọng tài võ lâm rốt cuộc là chuyện gì, đột ngột nhúng tay vào giữa Võ Đang và Bát Cực môn, rốt cuộc có mưu đồ gì?”

410. Chương 411: Võ Lâm Chuyện Xưa

Diệp Thiên Vân quan sát hai người phát hiện đúng là cặp đôi hồ li, mới vừa lúc này còn ngà ngà say, thoáng chốc đã đầu trí so đũa khí được rồi, nếu như cái kiểu lằng nhằng thể này không biết khi nào mới có thể nói đến điểm chính đây.

Hắn đứng dậy dựa vào bên bể, cảm giác được nhiệt độ hơi nước nói thẳng:” Ngô lão ca, hai chúng tôi ở đây tin tức bị tắc nghẽn, tiết lộ cho chúng ta còn biết!”

Diệp Thiên Vân lúc bình thường có sao nói vậy, có hai nói hai, một khi hắn mở miệng chỉ cần đó là người hắn quen biết đều không bắt bẻ lại hắn, Ngô Lập Sâm cười cười xua tay:” Thiên Vân lời nói lúc này, ta chỉ đùa một ít thôi!”

Hắn nghiêm mặt nói :” Thiếu Lâm từ trước tới nay đều đứng ở vị trí trung lập, nhưng mấy năm gần đây đầu của yêu tăng như là được mở mang, đã bắt tay vào làm cải cách! Tại Thiếu Lâm hắn cũng đã đấu được mười mấy năm rồi, cuối cùng thống nhất được, lần này muốn mượn ân oán của Võ Đang và Bát Cực môn để gây dựng lại hình tượng Thiếu Lâm, thành lập trật tự võ lâm kiểu mới!”

Diệp Thiên Vân cảm nhận mùi vị trong đó, tin tức nhỏ của Ngô Lập Sâm hắn không phải là không ngờ tới , chỉ thấy là không thể nào. Nói võ công thiên hạ bắt nguồn từ Thiếu Lâm, tuy là khuếch đại, thực sự nhìn từ mặt khác thì thực lực của Thiếu Lâm rất hùng hậu. Yêu tăng sau khi bình định nội loạn, còn định vươn tay tới võ lâm.

Trần Mễ Lạp lông mày khẽ nhíu lại, nghi ngờ nói :” Bọn họ muốn mượn sự sinh tồn của hai phái sao?”

Ngô Lập Sâm lắc lắc đầu :” Nhất định không phải là vậy, lí niệm của yêu tăng rất kì quái, dường như muốn xây dựng một hệ thống võ lâm mới. Về mặt này là ta chỉ thông qua các sự việc thường mà phán đoán thôi. Mà đại chiến giữa các người với Võ Đang đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Theo ta biết, Bát Quái môn, Hình Ý môn, còn có cả Thái Cực môn của ta, đều có hành động, chỉ chờ hai phái khai chiến!

Diệp Thiên Vân nhớ tới những tên áo đen che mặt, khẳng định bọn chúng không phải là người của Võ Đang, thế thì là người từ đâu?

Ngô Lập Sâm đang hưởng thụ thư giãn, dần dần chìm người xuống:” Lúc bắt đầu ta còn tưởng trọng tài võ lâm tới đây dường là, ai ngờ là vì tờ khiếu nại của Bát Cực môn, vậy mà lại để tam lưu hội này làm cá vượt vũ môn! Xem ra có thể phát huy nhiệt lượng thừa!”

Trần Mễ Lạp trong bồn tắm đứng thẳng dậy, lấy một cái khăn quấn quanh, mắt sáng bừng lên :” Cuối cùng thì có lợi với Bát Cực môn phải không?”

Ngô Lập Sâm gật đầu đáp :” ừ, cơ bản chủ yếu nhằm vào Võ Đang, Thiếu Lâm muốn mượn cơ hội này đưa thanh danh của trọng tài võ lâm được nâng cao hơn. Thì từ nay về sau mới có thể mở rộng ảnh hưởng, đạt được quyền đàm phán, từ đó khống chế võ lâm!”

Diệp Thiên Vân nghe nói vậy, trong lòng giống như có một cái gai, chính là khống chế võ lâm. Hắn không từng nghĩ đến. Nếu như lên được đỉnh cao, ôm thiên hạ , loại cảm giác đó là thế nào, một tay có thể khống chế được võ lâm, như vậy tất cả quy tắc võ lâm đều tùy ý thay đổi.

Trần Mễ Lạp ngồi xuống bên cạnh nói :” ha ha, nói như vậy thì đem lại lợi cho Bát Cực môn rồi, giúp thật đúng lúc, làm người ta không ta không cảm kích không được rồi! Nhưng ta vẫn không đoán ra được Thiếu Lâm dựa vào gì mà có thể ăn sống Võ Đang!”

Ngô Lập Sâm cười hắc hắc :” Nếu mà không nắm chắc thì con lừa trọc Dững Trí sao có thể bình tĩnh được. Bốn vị Thiếu Lâm Đạt Ma viện đều ở Băng thành niệm phật! Chẳng phải Võ Đang không đồng ý, thì khác nào tự tìm rắc rối!”

Diệp Thiên Vân nghe mà mù mờ, không nhận được hỏi :” Bốn vị! Bốn vị!”

Trần Mễ Lạp tự nhiên rung động, đứng bật dậy, đến câu hỏi của Diệp Thiên Vân cũng không trả lời, kinh ngạc :” Khá lắm, đúng là quá dữ dội, Thiếu Lâm đúng là hành động thật ?”

Ngô Lập Sâm lại gật gật, tiếp đó nghiêng đầu về phía Diệp Thiên Vân :”Lão đệ, tại sao lại áp Võ Đang cậu cũng đã biết?”

Diệp Thiên Vân đầu ra mà hiểu được, cái mà hắn quan tâm chỉ là võ học, bình thường tiếp xúc những vấn đề này rất ít, mê hoặc lắc đầu.

Ngô Lập Sâm ngừng một lát tìm từ hợp lí rồi mới nói :” Đại hội võ lâm chưa nhìn thấy đại chiến Thiếu lâm và Võ Đang sao?”

Diệp Thiên Vân dường như nhớ lại đại hội võ lâm lúc ở Hình Ý môn. Thiếu Lâm và Võ Đang đều là biểu diễn tài nghệ, vô cùng náo nhiệt, mà hắn đến bây giờ cũng không lưu tâm lắm, đáp :” Đương nhiên, nhưng năm ngoái làm gì có đại chiến, đều là hai phái xuất hiện khoe võ nghệ!” Nói xong nhìn hai người, mới nhớ ra lúc đó hai người đều đang bị Võ Đang nhốt.

Ngô Lập Sâm nghe nói vậy cười khê hai tiếng nói :” Hơn 20 năm trước, đại hội võ lâm không chỉ là luyện tập võ nghệ, mà thực là đại chiến chân đao chân thương, Võ Đang lúc đó đang ở thời kì cường thịnh nên rất cuồng vọng tự cao tự đại, muốn hạ bệ thiên hạ đệ nhất võ lâm Võ Đang!”

Trần Mễ Lạp cảm khái nói tiếp:” Đại hội võ lâm lần ta cũng có tham gia, cả đời này đều quên không được!”

Diệp Thiên Vân chỉ nghĩ tới đại chiến Thiếu Lâm và Võ Đang, là huyết trong người đã sôi sùng sục, chỉ hận là sinh muộn 20 năm, không thì cũng nhất quyết phải đi xem.

Ngô Lập Sâm hắc hắc cười :” Lúc đó Võ Đang đang ngồi yên nhị lại muốn nhất, thực lực còn hùng hậu, phái ra 8 vị cao thủ đời thứ 15, đại chiến Thiếu Lâm! Kết quả Thiếu Lâm cũng theo, 4 vị vũ dũng của Đạt Ma viện xuất chiến! Trận chiến ấy thật là kinh thiên động địa, 4 vị vũ dũng đều xuất trận hai lần đại chiến với 8 cao thủ Võ Đang! Kết quả Võ Đang 8 người chỉ còn lại 4, số khác thì chết! Từ đó về sau Võ Đang mới ổn định lại, không dám tranh đoạt đệ nhất thiên hạ nữa.”

Diệp Thiên Vân không ngờ có những chuyện thế này, hần vô thức so sánh, hỏi:” Trần đại ca, lúc đó có tham gia đại chiến không?”

Trần Mễ Lạp cười xấu hổ trả lời:” Lúc trước thực lực của ta chỉ xếp hạng trung bình, trong Võ Đang có nhiều người hơn ta, chưa đến lượt ta phải ra sân!”

Hần thở dài nói tiếp:” Khi đó ta cho rằng Võ Đang cũng có thể địch lại Thiếu Lâm, ai biết thực lực lại kém hơn nhiều, giờ đây 4 vị cao thủ còn sống chính là Chuồng Võ, Chuồng Lễ, Đan Đạo, Y học, 4 vị điện chủ. Nhưng chuyện cũ bọn họ không muốn nhắc tới thôi, cho nên cũng quên lãng đi luôn.

Ngô Lập Sâm cười cười :” Đó là đương nhiên, chuyện này khiến cho Võ Đang mất nhiều năm hồi phục lại, đại thương nguyên khí! Ta bội phục nhất chính là sự âm thầm của Thiếu Lâm, thế mà có thể nhện Võ Đang lâu vậy, đúng là ngọa hổ tàng long!”

Trần Mễ Lạp không đồng ý, chậm rãi nói :” Thật ra nói đến thực lực, Võ Đang cũng không có kém bao nhiêu, chỉ là 4 tên kia có chút biến hóa, từng kẻ một cứ như là vì võ mà sinh! Lần đó Võ Đang không có xuất thật, bằng không thì đại đạo trưởng của Thăng Tiên điện đã xuất hiện, ta nghĩ Thiếu Lâm nhất định không địch nổi!”

Ngô Lập Sâm nghe xong không nói gì, hần nói cho cùng thì cũng chỉ là kẻ đứng xem, đối với hai phái chỉ có một phần minh bạch, không như Trần Mễ Lạp nhìn thấu hết.

Trần Mễ Lạp cười ha ha rồi mới tiếp:” Nhưng thực lực của Võ Đang bây giờ đâu có giống lúc trước, chúng lại muốn vươn móng vuốt ra, lần này xem xem có phúc thấy đại chiến hai phái hay không!”

Diệp Thiên Vân từ đáy lòng rất muốn biết thực lực của võ giả rốt cục là đến đâu, trong ánh mắt của Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm đều nhìn thấy rõ sự bội phục. Phải biết rằng đã là võ giả, tại võ học bình thường tuyệt không chịu thua, mà bọn họ xuất hiện ánh mắt như vậy, chỉ có thể nói 4 vị Võ Đang đó nhất định là thực lực rất mạnh.

Được người khác ngưỡng vọng là một chuyện rất sướng khoái, Diệp Thiên Vân ở đời 1 nhận được không ít ánh mắt thế. Hần rất hiểu rõ cảm giác này. Nhưng nghe được những lời hôm nay, trong lòng hần dấy lên chiến ý. Bất luận là Thiếu Lâm tốt hay Võ Đang được, hần đều phải tiến từng bước vững chắc tiếp cận gần bọn họ.

Cho tới bây giờ, Diệp Thiên Vân trên con đường võ đạo đã đi rất xa, phát hiện dù là Thiếu Lâm hay Võ Đang cũng đều cách hần không xa, chỉ cách có cái ngắt đầu.

Mấy người nói đến đây, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, Ngô Lập Sâm có phần thất thần nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân hăm mộ nói :” Lão đệ, cậu với võ học coi như là một thiên tài, chỉ cần vững định bước tiếp, cuối cùng sẽ hội đến đỉnh! Ta nghĩ với tuổi của ta và Trần đại ca hi vọng có thể sống đến ngày đó. Chúng ta đã già rồi, không giống như cậu mặt trời đang mọc đằng đông, ta rất hi vọng ta có một huynh đệ đệ nhất thiên hạ!”

Những lời này rất trọng tình, Diệp Thiên Vân có thể cảm được, hần mong tưởng một đời phải từng bước từng bước thực hiện. Trên con đường võ học, không nhất thiết phải thắng bao nhiêu người, chỉ cần vượt

qua được bản thân là được rồi ! Hấn cười cười không nói gì, đợi đến ngày đó thì nói tiếp, bất luận tiềm lực cỡ nào, mà từ đầu đến cuối không đạt được trình độ đó... Hướng tới không phải là sai, nhưng làm người cần phải đi đến nơi đến chốn mới đúng

Trần Mễ Lạp cười tủm tỉm nhìn Diệp Thiên Vân, đồng ý nói:” Ngày hôm đó chúng ta nhất định nhìn thấy, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi!”

Diệp Thiên Vân không muốn nói những lời không có tác dụng gì, bây giờ có trọng tài võ lâm hỗ trợ, Võ Đang hẳn là đang lâm vào tình cảnh lưỡng nan, cảm thấy việc nên nói cũng đều nói rồi, liền nói thẳng:” Hơi trễ rồi, tôi nghĩ chúng ta trở về đi!”

Hai người bọn họ đều đồng ý đi, chuyện bây giờ thay đổi trong nháy mắt, mấy người nhanh chóng liền thay quần tắm rồi bãi tắm.

Diệp Thiên Vân cùng hai người vừa tới đại sảnh, đã thấy ngoài cửa lớn tiến đến 7,8 người, đi đầu là phụ thân của Hàn Băng, Hàn Tông Nhân. Hấn đang đi cùng một vị lão giả, nhìn tình hình thì đến đây tiếp đón khách, đi theo đằng sau đều là mặc cảnh vệ.

Diệp Thiên Vân đồng thời thấy hấn, Hàn Tông Nhân cũng kịp nhìn thấy Diệp Thiên Vân, 4 mắt nhìn nhau, lập tức không khí xung quanh biến đổi.

411. Chương 412: Nhớ Năm Đó

Diệp Thiên Vân không ngờ gặp mặt trong trường hợp này, hấn cảm thấy Hàn Tông Nhân vô cùng chiều chuộng Hàn Băng, làm phụ thân cô ta mấy lần mất thể diện, nên giờ trong lòng hấn không thoải mái. Tóm lại thì hai người cũng quen thuộc, gặp mặt cần chào hỏi, liền gật đầu mở miệng nói:” Bá phụ!”

Một tiếng này theo lí thuyết thì làm gần hơn quan hệ hai người, ít nhất cũng làm đôi bên hòa hoãn. Nhưng ngược lại Hàn Tông Nhân vừa nghe tới âm thanh này vô thức liền nhớ tới nữ nhi ở HongKong, để cho Hàn Băng tha hương chính là tên đầu sỏ Diệp Thiên Vân.

Hàn Băng căn bản không gọi điện cho cha, lúc nhớ tới con gái, phải thông qua Hàn Vận làm người trung gian mới có thể trao đổi, vậy làm sao mà trong lòng thoải mái được, hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ bất mãn.

Diệp Thiên Vân bắt chuyện coi như là kết thúc nghĩa vụ, cho nên rất muốn nhanh chóng rời đi. Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm hai người thấy tình hình không khả quan, trong nội tâm đều cười lạnh một tiếng.

Trần Mễ Lạp những ngày này đều không dễ chịu, Võ Đang như là quả núi đang đè nặng trên đầu hấn. Hấn không tìm người gây khó dễ đã là tạ trời tạ đất rồi, ai ngờ lại có kẻ tự động dẫn xác tới cửa, hừ nhẹ một tiếng:” Vô giáo dục!”

Ngô Lập Sâm đang chờ trò hay, hấn thích xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, bên cạnh ôn hòa hỏi :” Thiên Vân, bằng hữu của cậu?”

Mấy người tỏ vẻ bất mãn không có căng thẳng, nhưng hai cảnh vệ đằng sau cứ như đang gặp đại địch. Tướng mạo của Trần Mễ Lạp vừa nhìn đã biết không phải nhân vật tốt, thêm cả thân thể to lớn, chỉ cần liếc cũng thừa biết ác hấn. Hai người cảnh vệ tiến lên hai bước đứng trước Hàn Tông Nhân. Bọn họ cũng là võ giả, liếc nhìn cũng có thể nhận ra địa vị đối phương không đơn giản, hướng chỉ đã sớm nghe nói tới Diệp Thiên Vân.

Hai cảnh vệ đều là người luyện võ, nếu hai lão giả phía trước động thủ, chỉ e là hôm nay không thể thiện được, nháy mắt Hàn Tông Nhân ra dấu, muốn hấn minh bạch tình thế.

Diệp Thiên Vân không nghĩ tới sinh sự. Dù sao Hàn Tông Nhân với hấn nói cho cùng vẫn biết thật có lỗi:” Hai vị lão ca. Chúng ta đi thôi!”

Hàn Tông Nhân liếc nhìn hai người, không để ý đến người cảnh vệ bên, nhíu mày nói:” Cái gì? Còn muốn đi qua!” Dứt lời đánh mắt sang người đằng sau ý bảo tiến lên trước.

Lão giả bên cạnh không có ngăn cản, chuyện hai bên càng náo nhiệt càng lớn, gương mặt quét qua, cặp mắt già nua nhìn thấy Trần Mễ Lạp phía sau, lập tức trợn lớn, thần sắc lộ vẻ kinh ngạc, duỗi ngón tay run run ra:” Trần anh hùng, là người sao?”

Chung quanh đều bị lời nói xuất kì bất ý này làm dừng lại, đều nhìn Trần Mễ Lạp, tựa hồ muốn nhìn xuyên thấu hần.

Trần Mễ Lạp có phần mù mờ nhìn lão giả. Hần nhận không ra nhưng nghe đến Trần anh hùng dường như có phần ấn tượng, nhớ lại rất lâu cũng không xác định rõ:” Người là ai?”

Lão giả nghe được khẩu khí của Trần Mễ Lạp, đúng là lão lệ tung hoành, một phát cầm lấy tay Trần Mễ Lạp, kích động đến mức không nói nên lời.

Hàn Tông Nhân thấy tình hình này, càng không hiểu gì, xem lão giả hỏi :” Phụ thân, người rốt cuộc làm sao vậy? Hần là ai?”

Lão giả kích động một hồi mới hiểu đối phương chưa nhận ra mình, có phần rối loạn nói :” thôn chấn trâu... Trần đại hiệp, Trần anh hùng đã cứu liên đội của chúng ta!”

Trần Mễ Lạp nghe tới đó, tựa hồ nhớ ra gì đó, nhìn chằm chằm vào gương mặt lão già, vỗ vỗ đầu cười ha ha, cầm chặt tay lão giả, hơi động lòng nói:” Ta nhớ ra rồi, lúc trước người còn là một liên trưởng, gọi là Hàn..., à Hàn Lộ!

Đúng là người rồi! Ta đi qua thôn Phóng Ngưu đã cứu các người, đây đã là chuyện nhiều năm trước, không ngờ tới hôm nay người vẫn còn khắc ghi! Lúc đó thật là thống khoái, giết không ít bọn Nhật Bản.”

Chung quanh nghe những lời này thật muốn nhắm mắt xuống đất cho rồi, Trần Mễ Lạp với lão giả rõ ràng là cách nhau nhiều lắm, chính là người ở hai thời đại khác nhau!

Hàn Tông Nhân há hốc mồm, quét nhìn vài cái, vô luận thế nào cũng nhìn không ra Trần Mễ Lạp cùng phụ thân hần cùng một đời.

Lão giả vẫn cứ kích động rất lâu, đã có phần bình tĩnh hơn, tay run run nhe nhe gạt nước mắt rồi nói:” Ta nhớ rõ mặt người có vết sẹo, thật là không ngờ, từ biệt đã nhiều năm như vậy, người vẫn còn rất cường tráng!”

Trần Mễ Lạp lấy tay sờ sờ vết sẹo dài cười cười đáp:” Lúc trước không phải vì trốn một thương cũng sẽ không bị tiểu quỷ tử đâm trúng, vết sẹo này đã cùng ta vài thập niên rồi!”

Hai người hàn huyền, không quan tâm tới người xung quanh, bằng hữu vài thập niên trước lần nữa tương kiến, tất nhiên có rất nhiều lời muốn nói.

Vô luận là Diệp Thiên Vân và Ngô Lập Sâm đứng đây, hay cả Hàn Tông Nhân đã rất nhanh bỏ mọi chuyện qua, bởi vì bọn họ rất háo hức muốn biết hai người quen nhau thế nào.

Nửa ngày sau, lão giả mới lôi Hàn Tông Nhân từ bên cạnh tới, nghiêm trang nói :” Tông Nhân,vị này chính là Trần anh hùng ta nhắc đến trước đây. Người mau gọi Trần thúc thúc! Năm đó kháng chiến, tiểu đội của ta bị bọn tiểu quỷ vây khốn ở thôn Phóng Ngưu đến 3 ngày 3 đêm. Kết quả sau đó, Trần thúc thúc người chỉ cần một buổi tối giết sạch 56 tên tiểu quỷ, toàn bộ liên đội đều được cứu sống. Còn chịu cho ta một đao nữa, hãy nhìn gương mặt có vết sẹo kia kìa. Đó chính là bằng chứng! Hôm nay không ngờ còn gặp lại người huynh đệ ở đây, bảo người tiến lên nhận, sau này ta không còn, người phải thay ta đi lại !”

Người chung quanh đều nghiêm nghị kính nể, bất cứ ai cũng không ngờ một ác hán như vậy lại có thể có sự tích anh hùng này.

Hàn Tông Nhân như bị treo lơ lửng ở giữa, không lâu trước đó hần còn xích mích với Trần Mễ Lạp, trong chớp mắt đã thành văn bối, nhất thời không biết nói gì, cổ họng hự xích một tiếng :” Trần thúc thúc”, sau đó lườm Diệp Thiên Vân, mặt ửng đỏ!

Trần Mễ Lạp thần tiên nhận Hàn Tông Nhân, khoát tay bên cạnh kéo Diệp Thiên Vân tới:” Ta với phụ thân người có chút giao tình!” Hần nói xong chuyển qua Diệp Thiên Vân tiếp:” Thiên Vân là bằng hữu cứu

mệnh ta, sau này có chuyện gì không thể gây rắc rối cho hần, chuyện từ trước thì hãy xóa bỏ! Lời của ta đặt ở đây, ngày đó nếu đến, ta sẽ không tha cho người!”

Hàn Tông Nhân sắc mặt khó coi, gật nhẹ đầu.

Diệp Thiên Vân dở khóc dở cười, Trần Mễ Lạp thật là đã già nua, liền giải vây:” Thật ra chúng tôi cũng không có gì thái quá, chỉ là lúc đầu có hiểu lầm mà thôi!”

Hàn Tông Nhân nhận thấy Diệp Thiên Vân nói hộ mình, hơn nữa hai phe đều là người quen, từ trước đã có ân tình. Quan trọng nhất là đến bây giờ Hàn Băng vẫn yêu thương hần, nghĩ vậy liền đưa ra một danh thiếp :” Đây là địa chỉ Hàn Băng tại HongKong, nếu có cơ hội tới đó, nhờ người giúp khuyên nhủ nó, để nó trở về Băng thành, hãy nói là cha mẹ rất nhớ nó!”

Diệp Thiên Vân tiếp nhận danh thiếp khẽ gật gật, HongKong hần không nhất định đi, nhưng có cơ hội sẽ gặp.

Lão giả gặp được ân nhân cứu mạng rất là cao hứng, mặt rất hồng hào nói :” Hôm nay đã gặp thì ta mời khách, để tạ ơn Trần lão đệ ân cứu mạng ngày đó!” Nói rồi muốn kéo hần đi.

Trần Mễ Lạp lắc đầu, lên tiếng:” Ta còn rất nhiều chuyện phải xử lí, ngày khác đi! Nếu gặp chuyện khó khăn thì hãy gọi điện thoại cho ta!” Lấy ra tờ giấy rồi viết số điện thoại lên, nói tiếp:” Vẫn câu nói lúc trước, núi xanh không rời,nước biếc chảy mãi, chúng ta sau này còn gặp lại!” Nói xong đưa tờ giấy cho lão giả, sau đó cùng Ngô Lập Sâm và Diệp Thiên Vân rời đi.

Hàn Tông Nhân nhìn thấy bọn họ đã đi, cảm thấy khẩu khí của Trần Mễ Lạp quá lớn, lập tức hỏi:” Phụ thân, hần là ai?”

Lão giả có phần cảm khái nhìn theo Trần Mễ Lạp, híp híp mắt trả lời:” Kì nhân của Trung Hoa! Tông Nhân, nếu con sau này trên quan trường có gì sai lầm, người đó có lẽ có thể cứu con một mạng!”

Hàn Tông Nhân trong nội tâm cả kinh, không ngờ mục đích của phụ thân hần là vì hần. Rồi đột nhiên nhớ tới Diệp Thiên Vân, vị thanh niên cùng sống với Hàn Băng ngày càng thần bí.

Về tới Bát Cực môn, bọn họ liền quay về phòng. Diệp Thiên Vân trở về gian phòng sau, lại ngẫm mình trong nước thuốc, cả ngày hôm nay đều không xa nước.

Khoảng một giờ, một cảm giác nóng rùng rục lan tỏa khắp thân thể, thân thể từ trong ra ngoài đều cảm giác được sức mạnh, là sức mạnh phát tiết ra, loại này tựa hồ như từ trong được chảy ra, rót vào đến làn da, thấm sâu vào trong máu, sau đó theo máu chui vào các góc ngách. Mặc dù có chút không thoải mái, nhưng làm cơ thể hần vô cùng phấn khích.

Diệp Thiên Vân trong thùng gỗ kiên trì luyện tập công pháp, chính là tại ý niệm thì nội tức như có cả đàn kiến đang muốn thôn tính cơ thể. Hần lập tức cả kinh, loại cảm giác này lần đầu tiên xuất hiện, từ trước tới giờ nhắm mắt lại chỉ cảm giác trong cơ thể luồng khí không ngừng chạy, nhưng rất thoải mái, không cuồng bạo như hôm nay.

Kim Chung Tráo chia làm ba giai đoạn. Giai đoạn thứ 1 là tới tầng thứ 5, tác dụng luyện được cảm giác khí, hơn nữa khơi thông kinh mạch, không ngừng mở rộng nội tức, được gọi là giai đoạn cơ bản. Còn giai đoạn 2 là từ tầng 5 đến tầng 9, giai đoạn này chủ yếu là mở rộng nội tức đồng thời tiến hành luyện hóa, do đó sử dụng công càng thêm tinh thuần.

Diệp Thiên Vân vận khí kiểm tra, phát hiện nội tức bản thân không ngừng cùng kinh mạch nội thể xung đột, lâu sau đó mới bắt được quy luật, nội tức tại kinh mạch xung đột, không ngừng vỡ vụn, đồng thời không ngừng tiến hành tu bổ.

Kinh mạch mới tu bổ nếu so với kinh mạch trước đã vững chắc hơn, cảm giác đến đây, hần cố gắng kiềm chế đau đớn, trong nội tâm tràn đầy vui sướng. Đây là dấu hiệu của sự đột phá, chỉ cần kinh mạch toàn thân tu bổ một lần, như vậy mới có thể đạt tới tầng thứ 7!

412. Chương 413: Chuyện Tốt Liên Tục Đến

Trên hai cây cột đá chạm trổ hình thanh long, nền vàng sáng làm nổi bật ba màu vân hồng, lục, lam,; còn một bên ba màu cuộn vào hoa văn vân cỏ, dưới chân cột là 5 con dơi với tam thanh nhị hồng, đều lấy màu vàng làm nền. Không chỉ trông rất sống động, hơn nữa sắc thái thập phần tiên lệ. Hoa văn thanh long hơi nổi lên, đến từng chiếc vảy rồng như tầng tầng lớp lớp xếp lên nhau, làm người vào đây cảm giác như bước vào nơi trang nghiêm của thần thánh.

Vị trí ở trên cùng có một người, chính là Chương vô điện Mã Sư Châu. Trong mấy giờ, đại bộ phận cao thủ Võ Đang lần lượt đến Bằng thành, hành động lần này chương môn chưa yên tâm, liền phái ra lực lượng của 4 điện.

Thật ra ngoại trừ Ngoại Sư điện thì Chương Võ, Chương Lễ và Đan Đạo điện không có nhiều đệ tử, ba điện dù có thêm vài người nữa thì tổng số cũng chưa bằng một nửa của Ngoại Sư điện. Nhưng không có nghĩa ít người thì thực lực yếu, đến Bằng thành hầu hết đều là cao thủ hàng sư chữ Bối.

Mã Sư Châu nhìn mấy vị khách đến ở dưới, nội tâm khinh thường. Bát Quái, Hoa Mai, Không Động còn có một vị đại sư của Thiếu Lâm, trọng tài võ lâm gần một nửa thành viên đều đã ở đây. Ý đồ của bọn họ đến đây là để hòa giải ân oán giữa Võ Đang và Bát Cực môn, đây quả thực là trò mua vui. Võ Đang tốn hao bao nhiêu người đi vào Bằng Thành, chỉ vì lời nói của chúng mà có thể giải quyết xong?

Mã Sư Châu trong lòng sớm đã có suy tính, không vội vàng chậm rãi nói :” Đại sư, về đề nghị của các người ta không tán thành, Bát Cực môn nằm trong 10 đại môn phái, tội ác của chúng có mắt đều đã nhìn thấy rõ ràng! Nếu như lần này bỏ qua cho chúng, khó có thể nói sau này còn có một Bát Cực môn thứ 2, Diệt Thiên Vân thứ 2, chúng tôi lẽ nào lại chỉ dùng phương pháp hòa bình để giải quyết?”

Dũng Phàm đại sư há to mồm, hai mắt như hai viên đậu xanh thập phần khô hời, mũi xẹp xuống, bộ râu dài trắng làm hắn có chút giảo hoạt. Hắn tựa hồ đã biết rõ câu trả lời của Mã Sư Châu, cũng không ngoài ý. Đảo mắt nhìn mọi người nói :” Mã đạo trưởng, ủy ban trọng tài lúc trước thành lập cũng vì mục tiêu hòa giải ân oán, xúc tiến sự trao đổi trong võ lâm, không phải thiên vị Bát Cực môn, có một cách khác dùng phương pháp hòa bình để hóa giải ân oán. Chúng ta hứa, võ lâm làm người thứ ba tham gia, nhất định sẽ công bằng!”

Đan Đạo điện chủ Thương Sư Kiệt hừ lạnh một tiếng :” Nợ máu thì phải trả bằng máu. Đây là thiên cổ định luật trong chốn võ lâm! Ủy ban trọng tài võ lâm nào? Lùi về 10 năm trước còn chưa có cái tên này! Chuyện của Võ Đang, vì sao người khác phải tham gia?” Dứt lời dùng ánh mắt sắc bén quét qua bọn họ, trên nét mặt hiện lên sự ngạo nghễ!

Ngồi ở phía dưới đều là ủy viên võ lâm trọng tài, nghe nói như thế sắc mặt tất cả đều rất khó coi. Những người này tới đây đều không có tình nguyện, trong lúc này không khỏi nhìn nhau cười khổ, sinh tồn ở giữa kẻ hở hai phái thật sự không dễ chịu.

Một mặt là Võ Đang. Mặt khác là Thiếu Lâm. Bất luận là bên nào cũng không thể chọn để chọc vào được, mấy người rất ăn ý bế miệng, một câu đều không muốn nói.

Dũng Phàm đại sư quay người nhìn Thương Sư Kiệt đầy tức giận, tâm bình khí hòa tiếp tục :” Từ không đến có là cả một quá trình, trọng tài võ lâm xuất hiện chính là đại diện cho sự tiến bộ của võ lâm!”

Thương Sư Kiệt vẻ chán ghét hiện rõ trên khuôn mặt, phất tay ngăn lại lời của Dũng Phàm đại sư, khẩu khí lạnh nhạt :” Đại sư không cần nhiều lời! Chúng ta Võ Đang tuy không đụng chạm đến kẻ khác, nhưng cũng không để bất cứ kẻ nào bắt bí, có nhiều thứ không thể cưỡng cầu!”

Dũng Phàm đại sư nhìn thoáng qua chủ vị Mã Sư Châu, sắc mặt chút biến nói :” Đây là chỉ là lời một phía của Võ Đang, ý kiến của Bát Cực môn rất khác!”

Lời nói tới đó 4 phía như tràn ngập mùi thuốc súng, lại thêm từng lời được đóng chặt xuống, chỉ sợ hai bên đều ra về chẳng vui. Mã Sư Châu hướng sang Ngoại sư điện chủ Ngọc Sư Lộc, Ngọc Sư Lộc bèn cười đứng dậy đi đến chỗ hai người nói một cách hòa hoãn :” Sư đệ không thể vô lễ!” Tiện đà quay đầu uyển chuyển nói :” Dũng Trí đại sư, ý của trọng tài ta có thể minh bạch, nhưng ân oán của chúng ta và Bát Cực môn quá sâu, muốn chấm dứt. Lại nên như thế nào ?”

Dũng Phàm đại sư rất coi trọng Ngọc Sư Lộc, hòa ái tiếp:” Chúng ta không đồng ý hai phái đại chiến, nhưng cũng không ngăn trở ân oán của các người! Bởi vì một khi các người khai chiến, thế lực rất to lớn, Võ lâm tất sẽ không thể bảo vệ được sự yên bình lâu nay. Cách tốt nhất là đưa cho các người một điều kiện hòa bình, đơn độc giải quyết chuyện này. Như vậy hai bên đều có chỗ tốt. Đối với toàn bộ võ lâm cũng không ảnh hưởng lớn. Đương nhiên đây chưa hẳn là một đề nghị, cụ thể chi tiết thế nào, chúng ta có thể cùng thương lượng!”

Hắn dừng một chút tiếp tục nói :” Thiếu Lâm thập phần ủng hộ quyết định của trọng tài, đặc biệt phái đến 4 vị đệ tử chữ Cuồng của Đạt Ma viện làm đại biểu, trợ giúp công việc của trọng tài võ lâm. Hơn nữa các môn phái khác cũng đều rất tán đồng, lần lượt giúp đỡ Bằng thành.!”

Bốn vị điện chủ thần sắc mặt tự nhiên, giống như là bị người khác dùng gậy chọc vào chỗ nhọt, Mã Sư Châu đứng dậy cười cười:” Chuyện này, chúng ta còn cần bẩm báo chưởng môn, ngày mai nhất định sẽ có câu trả lời cho các vị!” Nói xong nâng chén trà lên, ý định tiễn khách.

Vài vị ủy viên cũng đồng loạt đứng dậy, Dũng Phàm rất hài lòng với phản ứng của Võ Đang, hai tay chấp vào :” A di đà phật, mai chúng ta lại tới quấy rầy rồi !”

Bọn họ đi rồi, Thương Sư Kiệt liền ném chén trà xuống đất, cả giận nói:” Thiếu Lâm thật biết cách ép người, đúng là hèn hạ vô sỉ! Sư huynh đệ nghĩ chúng ta chốc tiến giết Bát Cực môn, xem bọn chúng làm khó dễ được ta không!”

Mã Sư Châu làm hấn người giận rồi trầm ngâm một hồi :” Phải bẩm báo chưởng môn, Thiếu Lâm đã nhúng tay vào chuyện này, vẫn còn ổn thỏa một chút! Bọn chúng không giống với môn phái nhỏ, nếu như làm hỏng quan hệ, chỉ e là lúc đó Võ Đang sẽ thành tội nhân!”

Ngọc Sư Lộc gật đầu nói :” Chuyện này không thể hành xử lỗ mãng, Thiếu Lâm đã can thiệp thì chúng ta không có khả năng quyết định, sư đệ người nên bình tĩnh lại. 4 người Thiếu Lâm thực lực thế nào chúng ta rõ ràng nhất. Bọn chúng nghiêng về phía Bát Cực môn cho dù chúng ta có giết sạch Bát Cực môn thì tất cũng sẽ tổn thất nghiêm trọng!”

Thương Sư Kiệt chau hai lông mày lên, lúc lâu mới có thể hòa hoãn nói :” Đệ thì thế nào không biết, chỉ biết cơn tức này đệ nuốt không trôi!” Tiếng nói vừa dứt, trên mặt ghẻ rõ ràng bị lõm xuống 5 ngón tay.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thiên Vân cảm nhận được bản thân như đang trong hồ nước lạnh, nghe được tiếng chim hót mới mở mắt ra, nhìn thoáng qua bốn phía xung quanh thở phào nhẹ nhõm, ngày hôm qua cả đêm hắn đều giãy dụa đau đớn. Kinh mạch không ngừng bị tổn hại, lại rất nhanh được tu bổ, từ vui mừng đến thống khổ, rồi thống khổ đến mức tê tê, rồi lại từ tê tê đến mất cả tri giác.

Đứng dậy từ trong thùng gỗ bước ra, lạnh run người, cơ thể vẫn trần truồng, chuyện đầu tiên làm là xem xem tình hình cơ thể, phát hiện kinh mạch rất dẻo dai, nột tức càng thêm tinh thuần. Dĩ nhiên đây chỉ là cảm giác

Rốt cục đã đột phá lên tầng thứ 7 Kim Chung Tráo, từ trước tới này chưa từng có sự hưng phấn này, càng bình tĩnh hơn, tầng 7 đủ để hấn ứng phó khó khăn trước mắt, và đủ để lúc đại chiến bảo đảm tính mạng. Nếu như dự tính không có sai, hắn giờ đây nhất định là có thực lực của tông sư, đây cũng là thứ hắn chờ đợi đã lâu.

Trên người từng giọt nước chảy xuống nền nhà, từng giọt không ngừng hình thành nên một âm thanh rất nhỏ dễ nghe. Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy bản thân đã học được cách quan sát, nghe chú ý các sự việc chưa bao giờ để ý trước đây, đây đúng là cảnh giới kì diệu.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, Diệp Thiên Vân ngay lập tức mặc quần áo, bởi vì hắn biết người này là Trần Mễ Lạp, cước bộ nhẹ, rất an tâm.

Không lâu sau tiếng đập cửa vang lên, Diệp Thiên Vân mở cửa, quả nhiên là Trần Mễ Lạp, trong nội tâm có phần linh ngộ, lúc này đây không chỉ thực lực tăng lên mà khả năng tinh thần cũng tiến bộ không nhỏ.

Trần Mễ Lạp đi tới nhìn Diệp Thiên Vân, chưa phát hiện ra được điều gì dị thường, đóng cửa rồi vui vẻ nói :” Vừa rồi tin tức đã tới, bọn họ đồng ý thỏa hiệp!”

Diệp Thiên Vân đôi chút mơ hồ, trước đó 1s còn đắm chìm trong sự hưng phấn, Trần Mễ Lạp nói vậy không kịp phản ứng, liền hỏi:” Cái gì thỏa hiệp?”

Trần Mễ Lạp nghi hoặc nhìn hắn, kì quái nói :” Đương nhiên là chuyện của hai phái, Võ Đang đã đồng ý trọng tài võ lâm làm người trung gian tham gia ân oán hai phái!”

Diệp Thiên Vân vuốt vuốt đầu, lập tức tỉnh táo lại, trọng tài võ lâm thật có thể động đến Võ Đang, chỉ cần bọn họ tham gia thì Bát Cực môn không có uy hiếp diệt môn, vui vẻ nói :” Vui mừng nhất là môn chủ rồi!”

Trần Mễ Lạp khẽ lắc đầu :” Buồn phiền nhất cũng là hắn, Võ Đang đáp ứng nhưng cũng có điều kiện, sao có thể dễ dàng để miếng thịt cạnh miệng!”

Diệp Thiên Vân khởi động người vài cái, con mắt díp lại hỏi :” Điều kiện gì?”

Trần Mễ Lạp có phần ngoài ý muốn với động tác của hắn, đáp:” Người, ta, phái ra 3 người Bát Cực môn, cùng Võ Đang tiến hành đấu sinh tử, mỗi người trong một ván! Nếu thua, Bát Cực môn phải rời khỏi Băng thành, một đồ vật cũng không được mang đi, về sau có gặp bọn họ thì cũng phải nhượng bộ lùi lại!”

Diệp Thiên Vân nghĩ nghĩ, với tình thế trước mắt mà nói, Võ Đang coi như là nhượng bộ. Bát Cực môn đi xa tha hương, trong người không của cải, hộ khẩu, chỉ sợ không có mười mấy năm thì không có cách nào đông sơn quật khởi lại, hơn nữa Võ Đang cũng không cho Bát Cực môn cơ hội! Ngược lại, chỉ cần Bát Cực môn còn sống sót, đối với những thứ này cũng không có lưu luyến, cái gọi là còn rừng xanh, thì không sợ không có củi đốt! Cân nhắc rồi hỏi thẳng:” Vậy thắng?”

Trần Mễ Lạp nhếch miệng nói :” Thắng thì thắng, Võ Đang sẽ không gây rắc rối nữa!”

413. Chương 414: Thi Đấu Sinh Tử

Có thể với phương thức này sẽ chấm dứt ân oán hai bên, Bát Cực môn chủ vốn dĩ không nghĩ tới. Thật ra chỉ cần bảo toàn thực lực của Bát Cực môn, thì coi như thua trận sinh tử này cũng có thể tìm cơ hội đông sơn tái khởi! Mặc dù biết phía trước đầy chông gai nhưng mệnh trụ vững thì cái gì cũng không sợ.

Thời gian hai phái thương lượng được trọng tài võ lâm lùi lại một thời gian, sắp xếp vào ngày 10 tháng 8. Đối với người thường mà nói thì đây chỉ là một ngày bình thường như bao ngày nhưng với võ lâm thì ngày này hoàn toàn không bình thường. Bởi vì có rất nhiều võ giả tới Băng thành, rất đơn giản là để quan sát đại chiến!

Phần lớn trong 10 đại môn phái là các võ giả hàng đầu, còn có tiểu môn phái, còn với rất nhiều võ giả độc hành, trước 4,5 ngày đã đến đây, chính là để xem sự náo nhiệt không sợ chuyện lớn, càng náo nhiệt thì càng thích.

Trong thời gian này, khu vực tương đối phồn hoa của Băng thành có thể nhìn thấy tốp ba tốp năm võ giả. Bọn họ vừa đến xem náo nhiệt cũng vừa đi du lịch. Băng thành mùa hè trời mát mẻ, không có sự nóng nực của phía nam, thật là thắng địa nghỉ hè.

Những võ giả này trà trộn vào người thường, đi mua đồ, nhăm nháp quà vật, quan sát cảnh vật, cũng làm những chuyện như người bình thường.

Võ giả xuất hiện tại Băng thành nói tổng thể cũng không ảnh hưởng gì, nhưng chiếm giữ mấy võ quán tại Băng thành lại là chuyện khác. Mấy võ quán có chỗ dựa, như Kim Cương võ quán, Trung Hoa võ quán, đã thành nơi võ giả tụ tập, đa số võ giả ẩn hiện trong này, trở thành cứ điểm. Những võ quán không có thực lực, lại đóng chặt cửa, sợ trêu chọc phải nhóm người này thì bỏ mạng.

Đấu trường sinh tử được dựng ở sân vận động của trường đại học công nghiệp Băng Thành, đối ngoại là nói bộ phận của tập đoàn Bát Đạt mở ra nửa năm. Chuyện này là do Diêm Phong một tay thu xếp. Vốn dĩ Bát Cực môn thấp kém hơn nhưng trọng tài võ lâm vừa vận gặp sự khác biệt, bởi vì bọn họ cần tạo thế, tạo được tiếng vang của bản thân, mở rộng ảnh hưởng ủy ban trọng tài võ lâm!

Mỗi võ giả muốn đi quan sát trận chiến sinh tử, đều phải đến văn phòng mới thành lập của trọng tài võ lâm để lấy vé. Mà muốn có tư cách lấy vé đều phải có giấy chứng nhận võ lâm. Điều này vô hình chung đang thúc đẩy ảnh hưởng của ủy ban.

Bất cứ người nào muốn xem đại chiến hai phái đều cần phải có chứng thực, nhưng giấy chứng nhận thân phận trong võ lâm chưa phải hoàn toàn phổ cập. Rất nhiều võ giả khinh thường vật này. Chỉ là lần này đại chiến hai môn phái, nhất định sẽ có trò hay nên có vài người cũng đành phải đưa ra giấy chứng nhận để lấy vé.

Diệp Thiên Vân đã mấy lần muốn nói với Trần Mễ Lạp cảm giác của bản thân, tựa hồ chuyện với Võ Đang tuyệt đối sẽ không đơn giản, từ sau khi Võ Đang đến Băng thành. Từ trước đến giờ rất thấp kém thậm chí là với sự thỏa hiệp của trọng tài võ lâm, những việc này đều ở ngoài dự liệu của hắn. Hắn không nghĩ sẽ tự thân phán đoán ảnh hưởng của Trần Mễ Lạp, lúc mọi người đang bưng bưng khí thế thì gọi vào một gáo nước lạnh, khác nào đã kích mọi người.

Một ngày trước đại chiến, Trần Mễ Lạp vội vàng thu xếp xong mọi chuyện cần thiết, mới tìm Diệp Thiên Vân, cười cười nói nói :” Bát Cực môn vô cùng nhiều quyết sách đều cần ta tham dự. Hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi, ngày mai người cũng lên đấu trường, không có vấn đề chứ ?”

Thực lực của Diệp Thiên Vân nhảy vọt một bước, tuy chỉ mới vồn vện có một bước nhưng đủ để đối mặt với trận đại chiến này. Nếu một chọi một hắn không dám cam đoan thắng, nhưng chính diện đối kháng không e ngại bất luận kẻ nào. Mời Trần Mễ Lạp ngồi xuống gạt đầu nói :” Không có vấn đề, Trần đại ca, đệ có chuyện muốn nói với huynh!”

Trần Mễ Lạp bất ngờ với ngữ khí của Diệp Thiên Vân, nhưng vẫn tỏ thái độ hiền hòa :” Nói đi, có chuyện gì?”

Diệp Thiên Vân hiểu rằng hắn đã chuẩn bị rất tốt, ngày mai sẽ ra đấu, cân nhắc rồi nói :” Các huynh có nghĩ tới Võ Đang sẽ âm thầm dùng thủ đoạn không?”

Trần Mễ Lạp mắt hí hí, dường như đang cân nhắc, rồi vỗ vỗ vai Diệp Thiên Vân, thản nhiên nói :” Bát Cực môn bên này cũng không có chuẩn bị, nhưng một mình ta cũng có suy nghĩ thế này!”

Diệp Thiên Vân liền thấy dễ chịu hơn nhiều, cái nghi vấn này mà không nói ra, đúng là rất khó chịu, giờ đây nói với Trần Mễ Lạp , như là chuyện gì xảy ra cũng sẽ có phòng bị!

Trần Mễ Lạp hơi sàu lo nói :” Bát Cực môn cần ta lưu thủ lại, còn Lưu Đông vẫn để ở bên này, vạn nhất Bát Cực môn có gì sơ suất, phiền lão đệ giữ nguyên kế hoạch mang hắn đi, coi như là bảo vệ huyết mạch của Bát Cực môn!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, nhìn mắt Trần Mễ Lạp kiên định nói:” Trần đại ca, cảm ơn huynh tin tưởng đệ, chỉ cần mệnh đệ còn, tuyệt đối sẽ không để cho hắn có chuyện gì!”

Trần Mễ Lạp gạt nhẹ đầu, trong mắt lộ ra sự vui mừng, trên mặt có chút dương quang. Có khi có bằng hữu trong lúc này là như vậy, không cần hoa ngôn xảo ngữ, cũng không cần dối trá, chỉ đơn giản một câu nói.

Ngày 15 tháng 8, trường đại học công nghiệp Băng Thành còn đang trong giai đoạn cho sinh viên nghỉ học, có rất nhiều xe hơi tiến vào vườn trường, điều này làm cho những sinh viên không về nhà có gì đó bất ngờ. Hơn một giờ sau, chỗ đỗ xe ngoài sân vận động có hơn trăm chiếc xe, vô cùng long trọng, không khỏi làm người ta miên man bất định.

Sinh viên lưu lại trường học đều tưởng là có ngôi sao tới, liền muốn tới sân vận động xem, nhưng chưa tới được cửa đã bị một đám người mặc âu phục cản lại, chính xác là nội 10m không thể bước vào. Có mấy người chưa từ bỏ ý định vẫn ở ngoài dò xét, muốn biết móc ít tin tức giá trị.

Lưu Tùng ngày nghỉ này rất buồn bực, vì quan hệ làm ăn của gia đình mà định sắp xếp cho hắn một cô gái chưa bao giờ gặp mặt. Cái này làm hắn rất khó chịu, vì vậy nhất định ở tại trường không về nhà. Vốn dĩ phí sinh hoạt dư dả cũng bị người nhà cắt, mỗi ngày như trải qua cuộc sống khổ hạnh

Ở trong phòng ngủ để dưỡng bệnh, thấy bên ngoài náo nhiệt cũng rất muốn qua xem, hỏi người bạn học phía trước mặt:” Hôm nay có tổ chức ca nhạc à?”

Một người phía trước quay đầu lại nhìn lác đầu nói :” Tôi cũng không biết, nghe nói là tập đoàn Bát Đạt bao vây sân vận động !”

Lưu Tùng nhìn khắp lượt, bãi đỗ xe nửa số xe đều là Audi a6, không khỏi mắng:” Đúng là bọn tư bản ăn thịt người! Đây đều là tiền mồ hôi nước mắt của dân lao động!” Lời của hắn làm mấy nữ sinh bên cạnh che miệng cười lên rầm rộ.

Lưu Tùng hăng hái, còn muốn hài hước nữa, đột ngột mắt lướt qua Diệp Thiên Vân từ trong một chiếc xe chui ra, lập tức như là ăn được mật ong, khua tay gào to:” Thiên Vân, ở đây!”

Diệp Thiên Vân đi cùng Bát Cực môn, nghe tiếng có người gọi hắn, mọi người đi cùng đều nhìn về hướng Lưu Đông. Trần Mễ Lạp hỏi:” Bạn của cậu à?”

Diệp Thiên Vân gật đầu, không ngờ là Lưu Đông ở lại trường, mỉm cười nói :” Chúng tôi cùng phòng kí túc xá, các người cứ vào trước đi, tôi một lát đi ra! Dứt lời liền đi tới Lưu Tùng.

Lưu Tùng nhìn thấy Diệp Thiên Vân cười ha ha nói :” Quả nhiên trời không tuyệt ta, gọi cho cậu nhiều lần mà cậu lại không nghe máy, bạn bè mà thế à! Đúng rồi, hôm nay mở hội gì thế, có vẻ rất lớn !”

Diệp Thiên Vân những ngày này tâm tư đều dành cho Bát Cực môn, không có thời gian rảnh, cười cười nhìn bốn phía :” Đứng ở chỗ này xem, không phải là chuyện tốt đâu! Có thời gian sẽ gặp cậu !”

Mấy nữ sinh chung quanh mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía Lưu Tùng, khiến hắn cảm thấy mình vô cùng có thể diện, nghĩ đến cuộc sống khổ cực trước mắt, quần bách nói:” Lương thực bị nhà cắt rồi, mượn trước huynh đệ ít tiền!”

Diệp Thiên Vân không nói gì, lấy từ trong túi ra 30 nghìn đồng, cười nói:” Tiết kiệm chút nhé, khai giảng tôi có chuyện không tới được, cậu giúp tôi xin phép nhé!”

Lưu Tùng cầm lấy tiền cười như nở hoa, kì nghỉ này không cần về nhà nữa rồi! Hắn cười hắc hắc :” Yên tâm nhé, ông chủ, không có vấn đề gì!”

Diệp Thiên Vân vội đi vào sân vận động, sân vận động lớn như vậy mà người đã gần nửa, ngẩng đầu mới nhìn thấy tám biển của Bát Cực môn, vừa đi vừa dò xét xung quanh.

Tám biển sân vận động được trải một tấm vải đỏ, vị trí dưới tấm vải là vị trí của chủ tịch, trọng tài võ lâm 10 người, 1 người cũng không thiếu đang ngồi ở đấy.Một màn hình lớn thường được dùng để ghi điểm lúc này hiện lên dòng chữ: Hoan nghênh các vị bằng hữu trong võ lâm!”

Nhìn 4 phía, phát hiện vị trí của thập đại môn phái đều đã có người ngồi, xem ra chuyện này trong võ lâm rất nổi, nhưng chỗ của Võ Đang rất ít người, vô thức ngẩn người ra.

Trần Mễ Lạp cũng đang nhìn đối diện, gương mặt quét qua màn hình lớn, bất động nói :” Người của vài điện còn chưa tới, còn nữa giờ nữa, họ nhất định sẽ tới!”

Dứt lời, trên hội trường bỗng xuất hiện rối loạn nhỏ, cửa chính của sân vận động đi tới ba bốn chục người, đúng là người của Võ Đang. Đi đầu là một lão giả, khí ở giữa đôi lông mày lạnh băng, vào cửa rồi ngẩng nhìn, dùng thanh âm rất to:” Chúng vị bằng hữu, Võ Đang đã tới chậm xin hãy thứ lỗi!” Lời nói lộ ra một cổ uy thế, không người nào dám xem thường” Thiên Vân, người này là Chương Võ điện của Võ Đang Mã Sư Châu, là người cẩn thận xảo quyết, nếu đụng phải hắn người phải cẩn thận. Năm đó trong tám đại cao thủ thì có hắn, luyện được Võ Đang Ngũ Hành Quyền, xuất thủ vô cùng ác độc!”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ, nhìn lại nhớ kĩ người này.

Trong nháy mắt, Mã Sư Châu nhìn về Bát Cực môn, mắt quét qua Diệp Thiên Vân. Mắt đối mắt, trong mắt Mã Sư Châu đầy âm lãnh, phun ra những tia lửa cừu hận!

414. Chương 415: Định Sinh Tử

Diệp Thiên Vân bình tĩnh không hề sợ hãi đối mặt, trong đôi mắt thể hiện sự bình thản. Võ Đang tuy thế lực lớn, nhưng trong mắt hắn tất cả mọi người không có sự khác biệt nào, thi đấu sinh tử thì 1 sống 1 chết,

ai chết ai sống, thì xem ai mạnh hơn!

Mã Sư Châu cau mày rồi vội đi về hướng khán đài khác, không biết có phải trọng tài võ lâm an bài, khơi mào tức giận hai bên!

Diệp Thiên Vân nghiêng đầu nhìn, Hà Sơn ngay gần đó, liền hỏi trực tiếp:” Bát Cực môn phái ra người nào? Tôi cùng Trần đại ca xếp hạng thứ mấy?”

Hà Sơn cẩn thận nhìn 4 phía, thấp giọng nói :” Đây không phải là sắp xếp, đây là bốc thăm!”

Diệp Thiên Vân trong nội tâm đánh giá, giờ đây Võ Đang tuy nói là báo thù, nhưng mắt lại dán chặt vào Bát Cực môn, đại để muốn dọn sạch Bát Cực môn, ý muốn tiếp quản Bằng thành. Hẳn không phải là nhân vật nhỏ, Võ Đang tiện thể cũng muốn giải quyết luôn hẳn.

Hà Sơn vừa mới cởi một nút thắt giờ lại đeo thêm nút khác, tiếp tục nói :” Hôm qua chúng môn nói về cậu, nói cậu là bạn tốt nhất của Bát Cực môn, cùng giúp đỡ trải qua giai đoạn khó khăn cùng chúng ta. Nếu Bát Cực môn chúng ta có thể vượt qua kiếp này, tất sẽ tạ ơn!”

Diệp Thiên Vân hôm nay đứng ở đây không phải là vì sự tạ ơn của Bát Cực môn, cười lắc đầu:” Lời này quá nghiêm trọng!”

Hà Sơn cười hắc hắc, ôm vai Diệp Thiên Vân nháy mắt ra hiệu:” Tin tức nho nhỏ, ý của môn chủ là đợi trận chiến này qua đi, sẽ đưa cậu sách quý của chúng ta tham khảo thêm, tin rằng cậu nhất định sẽ thấy hứng thú!”

Ai ngờ rằng Diệp Thiên Vân lắc đầu, nhất quyết nói :” Thôi đi, đồ của Bát Cực môn phải đưa cho người Bát Cực môn học, quả thật cùng với Võ Đang độ sức tôi mới thấy hứng thú!”

Hà Sơn ngạc nhiên đến cực điểm, nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân, nhụt chí nói :” Đúng là ngốc hết mức!” Nói xong lại thở dài, dường như tiếc hận thay cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân con người hẳn mà lùi về hai năm, mắt mà nghe được thể chắc sẽ ngời sáng. Nhưng bây giờ hẳn không muốn học Bát Cực công phu, chủ yếu là vì phong cách của hẳn đã được hình thành. Nếu như lại đi học Bát Cực môn công phu, thật sự là bỏ gốc lấy ngọn. Hình Ý và Bát Cực không đi chung đường, hai cái khác biệt rất lớn.

Lúc mới bắt đầu luyện võ, cùng luyện Bát Cực và Hình Ý, vừa mới tiếp nhận, có phần gây thơ rồi. Hình Ý của hẳn càng luyện càng chắc, mới hiểu ra sự khác biệt giữa hai môn võ, vì vậy bây giờ xuất thủ hẳn chủ yếu xuất Hình Ý quyền, rất ít khi xuất Bát Cực quyền!

Bát Cực của hẳn theo Hình Ý cũng đã nâng cao, nếu như lại dùng Bát Cực quyền, vậy sẽ định vị một chữ ” Kì”

Diệp Thiên Vân đang cân nhắc, từ phía dưới khán đài đi lên hai người thanh niên của Bát Cực môn, đang nâng một cái cang, nằm trên đó chính là Diệp Vô Nhai mấy ngày trước bị đánh trọng thương,. Không ít nhân sĩ võ lâm đều ngồi trên khán đài đứng dậy, người thì thương xót, người thì cười hả hê, kẻ thì cười lạnh, tóm lại thần thái khác nhau, tạo thành một bức tranh muôn màu muôn vẻ.

Hà Sơn sau khi thấy, phản ứng đầu tiên là chạy tới gần, quan tâm nói :” Sư huynh thương thế của người còn chưa tốt, tội gì tự làm khổ mình!” Nói xong sắc mặt rất nghiêm khắc, trách mắng hai đệ tử :” Hay cho lá gan của các người. Sư thúc tổ của các người ở trong này có thể dưỡng thương tốt sao? Ngu xuẩn! Mau đưa sư thúc tổ người trở về!”

Diệp Vô Nhai rất khó khăn khua tay, lông mày nhíu lại :” Sư đệ , là chủ ý của ta, đừng hồ đồ!”

Hà Sơn vừa rồi còn uy phong, nhưng một câu của Diệp Vô Nhai làm hẳn nhũn xuống, đôi chút oán giận nói :” Sư huynh, thương thế của huynh vừa mới đỡ hơn...”

Diệp Thiên Vân nhìn Diệp Vô Nhai, mặt hẳn tái nhợt, môi tím tái, râu đã hoa râm, không còn khí thế lúc đầu, đôi mắt không còn linh khí, hẳn là không còn lại bao nhiêu ngày!”

Hà Sơn biết mình khuyên không nổi sư huynh, nhìn xung quanh rồi nói :” Bên kia có chỗ ngồi tốt, sư huynh hãy đến đó !”

Diệp Vô Nhai gật nhẹ, hai đệ tử giờ cao cẳng đi về phía trước, cẳng đến gần Diệp Thiên Vân, Diệp Vô Nhai đột nhiên phát tay cho hai người đệ tử dừng lại, nói nhỏ với Hà Sơn vài câu.

Hà Sơn nhìn Diệp Thiên Vân quái dị, một lời không nói đi xuống phía sau.

Diệp Vô Nhai ho nhẹ hai tiếng, trên mặt hơi ửng hồng cố sức nói :” Tiểu huynh đệ, cảm ơn Hình Ý đan của cậu, phần tình nghĩa này ta nhớ kĩ!” Nói xong lại như tự giễu :” Ta giờ đây là là một phế nhân, lời này có chút nhờ vả!”

Diệp Thiên Vân có phần khó xử, hẳn không muốn cùng Diệp Vô Nhai tìm hiểu nguyên nhân câu chào hỏi này, hiểu rằng người này rất cao ngạo, hai người một hồi nhất định sẽ khó xử. Ai mà biết Diệp Vô Nhai chủ động dừng lại nói chuyện với hắn, lại còn nhắc tới Hình Ý đan, mà hắn chưa từng đưa cho Diệp Vô Nhai, không phải là hắn không nghĩ đến việc đưa, mà chuyện này hắn đã quên mất.

Hình Ý đan là cho Trần Mễ Lạp, nghĩ lại là biết có chuyện gì, xấu hổ nói :” Nhưng ngày này hơi bận nên không có qua thăm, thật sự là có lỗi !”

Diệp Vô Nhai nhẹ nhàng khoát tay áo, hướng phía sau nhìn thoáng qua rồi tiếp:” Từ trước với cậu có chút hiểu lầm,xin hãy tha lỗi! Lần trước cậu đã cứu ta một mạng, chỉ là giờ không thể xuống đất đi lại được... Hôm nay có phần lễ mọn, mời cậu nhận lấy!” Vừa dứt lời, Hà Sơn tay ôm một hộp bằng gỗ tinh xảo dài 2m, đi tới gần.

Diệp Thiên Vân thấy rõ lúc Diệp Vô Nhai nói chuyện hai cánh tay phải nắm thật chặt cẳng, biết hắn nói chuyện không dễ dàng gì, lập tức đáp :” Tâm ý của tiền bối tôi hiểu, đành phải mặt dày mà nhận vậy!”

Diệp Vô Nhai tinh thần chấn động, như trút được gánh nặng thở dài một hơi, cảm kích gật nhẹ không nói thêm gì nữa, vung tay ra hiệu hai đệ tử tiếp tục đi!

Hà Sơn đem hộp giao cho Diệp Thiên Vân, đầy ẩn ý nói :” Sư huynh của ta đã đưa căn mệnh của mình cho cậu, nhất định phải bảo vệ tốt đấy! Nói xong hai tay giương lên cao, thần sắc rất cung kính.

Không ít đệ tử Bát Cực môn đang nhìn, Hà Sơn ý tứ có phần khoe khoang nói :” Mở ra nhìn xem đi!”

Diệp Thiên Vân đang lúc quá nhiều người không muốn mở ra, nhưng nhìn thấy thần sắc của Hà Sơn, liền mở hộp ra, bên trong đúng là một cây ngân thương sáng loáng. Cây thương này dường như đã có tuổi, trên mũi thương đã có dấu vết mài mòn nghiêm trọng, liền nhìn lại Hà Sơn!

Hà Sơn nhìn một cách ao ước :” Đây là Bát Cực tiền bối, là binh khí của thần thương Lý Thư Văn, sư huynh của ta đã tốn rất nhiều công sức mới tìm được, cậu nói xem phần lễ này có phần lượng không!”

Diệp Thiên Vân trong nội tâm nhảy dựng lên, cây thương này thoát nhìn chất phác tự nhiên, thế mà lại có lai lịch ghê gớm! Đồ vật thế này để ở Bát Cực môn, dùng làm bảo vật truyền thừa cũng không đủ, nào ngờ Diệp Vô Nhai lại hào phóng thế, vô thức đã định chối từ!

Hà Sơn xem thần sắc của Diệp Thiên Vân, ngăn hắn nói:” Mệnh của sư huynh ta là do cậu cứu, hẳn có cao ngạo thật, cậu không nhận thì làm hắn khó chịu cả đời đấy. Bởi vì hắn sợ nhất là thiếu nợ ân tình! Là bạn bè thì nên nhận lấy, không cần nhiều lời !”

Diệp Thiên Vân nhìn rõ thần sắc của hắn, liền thở dài, để cây thương này vào chỗ ngồi, gật nhẹ đầu, kì thực việc nhận được cây thương này đối với hắn không lớn, chỉ có thể thu thập. Phần lễ vật này cứ cầm trong tay thời gian rồi lại tặng lại cho Bát Cực môn.

Diệp Vô Nhai đã tới chỗ, sân vận động giờ hơn 1000 người. Diệp Thiên Vân để tâm tư về phía Hình Ý môn, chỉ thấy Tiêu Sát đang phát tay còn có cả sư huynh đệ Trung mạch đang ở đó. Mà người bên cạnh Tiêu Sát là Ngũ Vĩ, liền gật đầu nhẹ về phía bọn họ, hơi tiếc nuối vì mấy vị tông sư sau núi không tới, nhưng điều này cũng nằm trong dự liệu.

Vô Vi đạo nhân sau trận chiến có chút thất ý, hẳn không đến Diệp Thiên Vân có thể giải thích, Ngũ Vĩ cùng Tiêu Sát không tới quấy rầy, đây là hảo ý, trong lòng hắn cũng tựa như gương sáng. Hai người bọn họ không cách nào giúp đỡ nổi, đến đây trợ uy cũng coi như là tâm ý.

Thời gian cũng không còn nhiều lắm, bên vị trí đài chủ tịch có một người đứng lên, đúng là Tăng Cửu- trợ lý trọng tài võ lâm. Hắn đã thử micro trước đó rồi chính thức nói: “Thưa các vị bằng hữu, tôi hôm nay đại diện cho Ủy ban trọng tài võ lâm rất nhiệt liệt hoan nghênh các vị tới đây! Hôm nay là ngày rất đặc biệt, bởi vì trong võ lâm xảy ra chuyện, nguyên nhân thế nào tôi cũng không cần phải nói rõ nữa, đó là ân oán giữa hai môn phái! Để ngăn chặn tình thế mở rộng, hai bên đều đã rất lý trí, dùng phương thức hòa bình để giải quyết! Đồng thời ủy ban võ lâm trọng tài cũng có đóng góp rất lớn trong việc hòa giải, chính là vì hòa bình của võ lâm!”

Người trong sân không quá hoan nghênh, vì thật sự những lời này bao hàm cả sự khoa trương.

Tăng Cửu tiếp tục nói :” Kể từ hôm nay, ủy ban trọng tài võ lâm chính thức tiếp nhận xử lý các loại ân oán, lấy phương thức này để duy trì trật tự võ lâm, vì sự phát triển của võ lâm mà tận lực! Bây giờ chúng tôi xin hứa, ủy ban trọng tài võ lâm cam đoan làm bên thứ ba để tham gia vào ân oán, tuyệt không nhúng tay vào bất cứ tranh đấu nào của võ lâm!”

Hơn nửa số người không kìm được cười rộ lên, quảng cáo này truyền bá rất đúng chỗ, làm người ta không nghe không được!

Tăng Cửu nhận thái thần thái của những người phía dưới, có hơi căng thẳng, nhưng vẫn rất chăm chú phát biểu:” Ân oán này sẽ dùng phương thức đấu sinh tử để giải quyết, 5 chiến 3 thắng định thắng thua, thứ tự xuất trận do rút thăm quyết định! Xin mời đại diện hai bên rút thăm, lập giấy sinh tử! Ủy ban toàn thể đứng dậy!”

Trên đài chủ tịch mười vị ủy viên đồng thời đứng dậy. biểu thị tôn kính hai bên.

Phía dưới rất nhiều võ giả đều tự phát đứng lên, bọn họ dù là đến xem đấu sinh tử nhưng trong lòng không có kính sợ.

Sinh tử đấu, định sinh tử!

415. Chương 416: Thành Bại Trong Nháy Mắt

Còn bên Võ Đang bên kia thì có phần quái dị, với Chương Võ điện chủ Mã Sư Châu đi đầu, đằng sau có Đan Đạo điện chủ Thương Sư Kiệt, Ngoại Sư điện chủ Ngọc Sư Lộc, và hai vị còn lại không nhận ra.

Diệp Thiên Vân âm thầm quan sát, theo tin tức của Trần Mễ Lạp thì đến đây có 4 điện, nhưng bây giờ chỉ có ba điện. Hơn nữa hôm nay Võ Đang đến xem cuộc chiến chỉ có 20, 30 người, như vậy những người còn lại đâu hết rồi? Vấn đề này không hay lắm dễ xảy ra phiền toái lớn

Diệp Thiên Vân nghiêng mặt nhìn Trần Mễ Lạp, muốn tìm đáp án trên sắc mặt hắn.

Trần Mễ Lạp thần sắc cũng cổ quái đến cực điểm, chăm chăm nhìn vào Võ Đang phía đối diện, vẻ bên ngoài cười cười nói :” Ta ngày hôm qua có đề cập với Chương môn chuyện này , tin là hắn sẽ có chuẩn bị, ta sẽ chủ trì ở đây, thắng bại do thiên định!”

Diệp Thiên Vân nghe ngữ khí này, liền nhìn lên khán đài của Võ Đang, hỏi thẳng:” Trên kia có mấy sư chữ Bối?”

Trần Mễ Lạp cúi đầu thần nhiên nói:” Trên đó có sáu người, trong sáu người chỉ có Chương Võ điện và Ngoại sư điện là biết, còn lại mấy người kia không biết tung tích!”

Diệp Thiên Vân còn muốn hỏi thêm hai câu nữa, nhưng đã đi tới dưới chỗ khán đài chủ tịch, đành phải đợi lúc quay về rồi hỏi tiếp.

Trọng tài võ lâm đã ngồi đợi rất lâu, trong tay cầm rất nhiều văn kiện, hai bên để hai chiếc bàn, trên mỗi bàn đặt 1 cái hộp giống như rút thăm trúng thưởng.

Thương Sư Kiệt nhìn mấy thứ đồ trước mắt, tầm tắc nói :“Lại còn làm rất chính thức. Cái ủy ban các người thành lập là gì gì ấy nhỉ, cái tên nghe cũng rất kêu!”

Một lão giả Võ Đang đằng sau phụ họa nói:” Kêu tai đến là kêu tai, chỉ là treo đầu dê bán thịt chó, ngoài sáng trong tối đúng là khó mà nói ...”

Hai vị đại sư Thiếu Lâm không ra mặt, Tăng Cửu nghe hai người trào phúng vừa hát vừa quát có phần lúng túng, trên sân bất kì người nào cũng là cao thủ ở đâu ra dũng khí phản bác, sắc mặt biến đổi cúi đầu xuống nói :” Kính xin các vị tiền bối trước tiên xin nhìn tờ giấy sinh tử, nếu như đồng ý với các điều khoản sau, chúng ta sẽ bắt đầu bốc thăm. Hộp rút thăm của Võ Đang là màu xanh, Bát Cực môn là màu đỏ. Mỗi hộp có 5 quả cầu nhỏ, trên cầu sẽ có số thứ tự, theo số thứ tự tương ứng liền trở thành đối thủ trận sinh tử!” Nói xong cũng không dám ngẩng đầu, lần lượt từng người được phát giấy điều khoản.

Diệp Thiên Vân nhận rồi đọc lại mấy lần, tờ giấy sinh tử này với không chịu trách nhiệm sinh tử đều giống nhau, không có vấn đề gì.

Xếp hàng xong,Diệp Thiên Vân bốc được số thứ 3, giương mắt nhìn quả cầu trong tay Trần Mễ Lạp, là số 5, vậy hẳn là người cuối cùng xuất trận, bèn yên tâm. Bất luận có như thế nào nếu có Trần Mễ Lạp chốt cuối, trong lòng hẳn cũng thoải mái hơn.

Hôm nay là trận quyết định, nên đánh đến trận cuối cùng, nên sẽ có người chết! Cứ coi như 3 trận đầu thua, cũng phải đánh tiếp

Mã Sư Châu đến nói Tăng Cửu gì đó, cầm trong tay nhìn một chút, số của hắn là 5. Biết đối thủ của mình là Trần Mễ Lạp, cười ha ha hai tiếng:” Trần Mễ Lạp chúng ta thật có duyên!”

Trần Mễ Lạp sắc mặt khê biến, nhưng khí thế trước sau như một,cười đáp lễ nói :” Đúng vậy , đây cũng là thiên ý, thậm chí là rất may mắn độ cao thấp cùng người!”

Thương Sư Kiệt hừ lạnh một tiếng, nhìn số của mình :” Độ cao thấp? Người quá đề cao bản thân rồi đấy! Lúc Mã Sư huynh tung hoành thiên hạ, người đang ở đâu còn không biết!”

Đối thủ của Diệp Thiên Vân chính là hắn, thoáng nhìn. Người này sắc mặt ửng đỏ, tóc dài, đầu như đang đội một cái khay trên đầu, trong mắt hiển hiện hung ác, Đan Đạo điện chủ không có giống như cao thủ được miêu tả trong tiểu thuyết.

Trần Mễ Lạp cũng không ở đây để cãi nhau, cười chấp tay :” Từ trên nhìn xuống thấp, chúng ta gặp rồi sẽ rõ!”

Thương Sư Kiệt cảm thấy dường như chưa nói đủ,gặp Trần Mễ Lạp lại không phản bác, liền nhìn Diệp Thiên Vân có chút bất mãn nói :” Ta cùng một vị tiểu bối sinh tử đấu thật là buồn cười!” Ngữ khí cuồng ngạo đến cực điểm, cũng không thèm quan tâm Diệp Thiên Vân có nói lại hay không , quả cầu trong tay ném cho Tăng Cửu rồi nghênh ngang rời đi!

Bát Cực môn xuất ra ba vị trưởng lão, đây cũng là toàn bộ thực lực của bọn họ. Nhìn Diệp Thiên Vân đấu với Thương Sư Kiệt, Trần Mễ Lạp gặp Mã Sư Châu, chợt cảm thấy năm tháng không hẹn trước, tuy không có nói ra nhưng trong ánh mắt lộ rõ sự thương xót.

Đối thủ của Lâm Đông Hoan là Ngọc Sư Lộc, hơn nữa còn là người thứ 1 xuất hiện, hắn cười có gì đó miễn cưỡng nói:” Nguyên vọng của chúng ta Bát Cực Môn có thể gắng gượng qua được phong ba này!”

Trần Mễ Lạp không nói gì, chỉ nặng nề vỗ vai hắn hai cái, cùng nhau về trên khán đài chuẩn bị.

Trên màn hình lớn được treo cao hiện lên kết quả rút thăm, lập tức trong sân tiếng bàn luận vang lên không ngớt. Võ Đang xuất ra ba vị điện chủ, vậy là chuyển đến xem này không tệ chút nào, muốn nhìn tình hình của hai phái bây giờ.

Thật ra những người tụ tập ở đây đến quả nửa là muốn đến học tập kinh nghiệm, bọn họ càng hi vọng trong những trận chiến sau này có thể dùng được gì đó.

Về tới trên khán đài, Diệp Thiên Vân nhận thấy Trần Mễ Lạp có phần trầm mặc, không biết suy nghĩ cái gì, vừa rồi còn nhắc tới Mã Sư Châu, kẻ biết về Võ Đang Ngũ Hành quyền ra tay vô cùng ác độc, hơn nữa lại còn là một trong 8 vị cao thủ năm đó! Đi đến gần hắn sau khi ngồi xuống mới chậm rãi nói:” Trần đại ca, huynh nắm chắc mấy phần?”

Trần Mễ Lạp ngẩng đầu lên cười cười, rồi lại lắc đầu, nghiêm mặt nói :” Nắm chắc hay không ta khó có thể nói, Mã Sư Châu đời thứ 15 còn được công nhận đứng thứ ba, mà ta lúc đó chỉ trung bình, kém hơn rất nhiều.10 năm không gặp rồi, không biết hần đã đạt đến trình độ nào!”

Diệp Thiên Vân bản thân cũng thừa nhận áp lực, nhưng tính tình hần quật cường, càng khó khăn càng kích khởi chiến ý. Cho nên mặc dù thanh thể to lớn, nhưng hần lại không hề biết sợ hãi. Nhớ tới nghi vấn lúc này liền hỏi tiếp:” Bát Cực môn bên kia có chuyện gì không?”

Trần Mễ Lạp ngoắc một tên đệ tử kêu tới:” Trong môn có xảy ra chuyện gì không?”

Vị đệ tử này đeo tai nghe liên lạc trên đầu, gạt nhẹ đầu dứt khoát :” Hết thấy đều bình thường, Bát Cực môn ở nhà vẫn liên lạc với chúng ta!”

Diệp Thiên Vân nghe được lời của hần, tự giễu bản thân đề phòng quá nhiều lại nghi thần nghi quỷ, chỉ là hần không rõ vì sao hôm nay tất cả Võ Đang không có ở đây. Hần biết là chuyện này không thể cứ mãi nhắc tới, tốt nhất là nén trong lòng tập trung vào trận chiến trước mắt!”

Lâm Đông Hoan đã đứng trên thảm đỏ, bỏ áo ngoài ra, để lộ thân thể cường tráng hữu lực, vận động thân thể, tiến hành điều chỉnh tinh thần.

Ngược lại Ngoại Sư diện chủ Ngọc Sư Lộc không như vậy, vẫn mặc quần áo tự tại đứng tới đó, giống nửa cười nửa không nhìn Lâm Đông Hoan, thần sắc không mấy khẩn trương.

Trần Mễ Lạp trong ánh mắt hiện ra sự lo lắng, chú ý phía dưới nói với Diệp Thiên Vân:” nếu không có gì bất thường thì trận này chúng ta nhất định sẽ thua!”

Diệp Thiên Vân không nói gì, trước đó vài ngày hai người đi đánh lén, cùng đối mặt với Ngọc Sư Lộc, người này rất tinh nhạy, nhưng cơ hội tiếp xúc quá ít không có giao thủ.

Lâm Đông Hoan chuẩn bị cũng tạm ổn, thần sắc nghiêm túc, xoay người cười cười với Bát Cực môn, cười rất thoải mái, tựa hồ tất cả những lời muốn nói đều trong đó!

Một đệ tử còn trẻ của Bát Cực môn đứng dậy, hai tay khép lại bên miệng hô lớn:” Võ có Bát Cực định càn khôn!” Một tiếng này vang lên trong sân rồi vọng lại, có thể thấy hần có dùng lực!

Nếu là bình thường, hần không bị người ta nói đầu hồng thì cũng bị nói là thần kinh, nhưng trong sân hôm nay đã thu hút không ít người đồng cảm, đều vỗ tay khen hay.

Lâm Đông Hoan trong trận không có trả lời, liền xoay người đối mặt Ngọc Sư Lộc làm dấu hiệu mời! Các khách xem đều bình tĩnh trở lại, cả một đám khí tĩnh khí nguyên thần, sợ bỏ qua lúc hai người xuất thủ.

Ngọc Sư Lộc đi về phía trước vài bước, thân hình dừng lại ôm quyền, một giây sau mới động, chân đi đường vòng cung, trên tay chính là Thái Ất Ngũ Hành quyền, quyền thế nhu hòa mềm mại, cước bộ rất nhẹ nhàng!

Lâm Đông Hoan đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng nén ngực vươn lưng,uốn vai tới khuỷu tay, thần sắc tỉnh táo, mắt nhìn trừng trừng vào hai vai của Ngọc Sư Lộc, rất rõ ràng muốn áp trên hần.

Thái Ất Ngũ Hành quyền là căn cứ vào Ngũ hành sinh khắc, chú ý còn ý không còn lực, quý hóa lực không ngạnh, nhìn thấy động tác của Lâm Đông Hoan, liền biến đổi tay, rõ ràng là không muốn lấy cứng chọi cứng, chân lướt nhanh, biến đổi đột ngột đã chiếm được trung môn của Lâm Đông Hoan.

Ngọc Sư Lộc động tác động tĩnh tự nhiên, tâm tức gắn bó, nước chảy vân uốn lượn, rất khó lường.

Lâm Đông Hoan lấy bất biến ứng vạn biến, nghênh tiếp thế tới của đối phương, một tay ngăn trước người, tay kia giơ trào nắm lấy cánh tay của Ngọc Sư Lộc.

Quyền pháp hai người phong thái hoàn toàn khác biệt. Lâm Đông Hoan với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, dùng chỉ lực chế trụ cánh tay Ngọc Sư Lộc, hướng kinh lực hung ác về sau, chân trước gấp gối ngồi xuống, chân sau quỵ xuống bên trong chân trước, đây chính là Quy Tắt Bộ!

Cái này khởi như hỏa sơn kinh động, phục như thổ khôn ẩn thảo. Ngọc Sư Lộc hiểu được uy lực có thể phát lực xung động gây cánh tay đối phương, thân hình liền lập tức lùi!

Công phu của Bát Cực môn phải cận chiến, di ngạnh đánh ngạnh. Cho nên Lâm Đông Hoan theo sát thân hình của đối thủ, cẩn trọng không rời, đầu cúi thấp xuống, lặn một vòng, đuổi theo hấn rồi tiếp một Bình quyền.

Ngọc Sư Lộc trong mắt gấp gáp, thần sắc tỉnh táo dị thường. Hấn không trốn không né, thay đổi bị động, xuất ra Võ Đang Thuần Dương chưởng!

Lâm Đông Hoan không chút do dự đưng một quyền, sao biết quyền kinh Ngọc Sư Lộc quá lớn, còn hàm ẩn nội kinh, lập tức chạy về phía sau!

Ngọc Sư Lộc nắm lấy cơ hội trong nháy mắt, đuổi theo hấn, phát lực đúng một cước, nện xuống bàn chân Lâm Đông Hoan! Ngay sau một gối chạm đất lại xuất tiếp một chưởng, rất đường hoàng công kích trước mặt hấn!

416. Chương 417: Lại Gặp Thiết Sa Chưởng

Khác với trước kia, những người hay đứng lên hầu hết đều là võ giả trẻ tuổi, bởi vì họ huyết khí phương cương, yêu thích những động tác hoa lệ

Nhưng lần này thực sự khác biệt, những người đứng lên đều đứng trong hàng lão, thực lực tương đối cao, bọn họ vì muốn xem đến tột cùng dùng chiêu thức gì mà chỉ trong nháy mắt có thể phá vỡ sự cân bằng.

Lâm Đông Hoan đến bậc bội cũng không ra tiếng, hai con mắt vô thần nhìn về phía mái hiên sân vận động, chính giữa náo loạn một đạo hồng thủ ấn, máu từ khóe miệng, lỗ tai, lỗ mũi không ngừng tuôn ra, thân thể run rẩy hạ xuống, có nghĩa là hấn chỉ còn tồn tại 1 tia sống sót.

Ngọc Sư Lộc dường như không đành lòng, đi đến phía trước ngồi xuống, lấy tay khê vuốt trên cổ hấn, dùng sức thật nhanh, lập tức đầu của Lâm Đông Hoan nghiêng rũ sang một bên, hai tay nắm chặt cũng theo tia hi vọng sống còn mà dần dần duỗi ra.

Hấn vĩnh viễn đã được thanh thản, tất cả đã quay về sự bình tĩnh!

Ngọc Sư Lộc thi lễ với người chết, bước chân vững vàng đi lên khán đài. Ánh mắt của mọi người đều dán vào hấn, nhiều võ giả trẻ tuổi đang xem cuộc chiến tay nắm chặt lại, âm thầm thề, nhất định sẽ đạt đỉnh cao như thế, chỉ là không có người nghe được tiếng lòng bọn họ.

Đau đớn nhất tất nhiên phải là Bát Cực môn, một người trưởng lão đã ra đi như vậy. Trong Bát Cực môn Lâm Đông Hoan là một người dẫn đường, vạch ra phương hướng của Bát Cực môn trong tương lai, nhưng thân thể của hấn lại rất yếu ớt, chịu đựng không nổi công kích như bạo phong.

Bát Cực môn người người bị thống nhưng đành phải dồn cừu hận xuống đáy lòng, chờ nó mọc rễ nảy mầm! Đúng vậy, không cho phép báo thù, sinh tử không oán, tuy vậy mỗi người đều có một quyển sổ khác. Vĩnh viễn sẽ không để hình thức văn tự trôi lại!

Trần Mễ Lạp thật không sai, trưởng lão Bát Cực môn đưng phải Võ Đang điện chủ, cơ hội thật sự rất xa vời!

Hôm nay người Bát Cực môn tựa hồ đều có chút ít dự cảm bất hảo, đệ tử ở đây cũng không quá nhiều, cộng lại cũng chỉ là 14,15 người, ánh mắt tràn đầy đau xót, thống khổ cùng với sự bất đắc dĩ, cả đám đều trầm mặc không nói

Bát Cực môn chủ hôm nay cũng không có tới. Trận đấu sinh tử này môn chủ không thể tham gia. Đó là vì hấn đại diện cho môn phái, hơn nữa nếu hấn biết tin này, chỉ sợ sẽ ngắt xỉu ngay.

Hà Sơn trừng trừng con mắt hận thù, nhìn thi thể của Lâm Đông Hoan không biết đang nghĩ cái gì.

Trần Mễ Lạp thấy khí thế hạ thấp, liền nói :” Mọi người dừng nên như vậy, lát nữa chúng ta còn 4 trận chiến, hãy điều chỉnh tốt tư thế, để còn nghênh đón trận tiếp theo nữa!”

Lời nói vừa dứt, Diệp Vô Nhai dù mệt mỏi cũng dùng hết sức hưởng ứng:” Nói đúng, cái gì cũng phải như danh tiếng của nó, Bát Cực môn có thể chết, Bát Cực môn có thể diệt, nhưng tinh thần Bát Cực thì không được để mất!”

Diệp Thiên Vân là người ngoài cuộc và cũng không phải là đệ tử của Bát Cực môn nên chuyện này cũng không ảnh hưởng gì tới hắn. Chỉ có thể đứng nhìn Vô Đang vui mừng. Ngọc Sư Lộc về mặt bình tĩnh hưởng về phía mấy vị điện chủ chấp tay, hiển nhiên là nhận lấy tán dương.

Diệp Thiên Vân ở phía bên này nhìn Vô Đang, đồng thời cũng có một đạo mục quang bắn thẳng tới, người này đích xác là Đan Đạo điện chủ Thương Sư Kiệt, hắn phát hiện ánh mắt của Diệp Thiên Vân, công khai nhìn lại, trong mắt tràn đầy lãnh khí, làm người khác thấy lạnh cả xương sống.

Máu của Lâm Đông Hoan khiến cho tất cả mọi người đều kích động đến cùng cực, sự thật tàn khốc của Vô Lâm đã thể hiện ra, có người cười thì cũng có người khóc. Đây mới chính là vô lâm.

Nhân viên ủy ban trọng tài đưa thi thể lên cang. Đồng thời che một tấm vải trắng lên thi thể, đưa xuống phía dưới khán đài của Bát Cực môn. Việc này vô hình chung là đòn đả kích với trưởng lão Lương Nông Trần. Thoạt nhìn hắn rất bình tĩnh nhưng người nào cũng biết tâm tư bên trong rất khác với bên ngoài.

Sân bãi đã được thu dọn xong, trận thứ hai liền bắt đầu. Lương Nông Trần bình tĩnh đi xuống đài, vừa đi vừa cởi áo, rồi đợi đối thủ xuống dưới sân.

Trần Mễ Lạp nhìn thấy người Vô Đang tới nhẹ nhàng nở nụ cười, tùy ý nói :” Trận này người tám lạng người nửa cân. Người đối diện kia tên là Liên Sư Thành tại Vô Đang cũng không có danh gì, hành sự rất thấp kém, nhưng công phu thì cũng tương đối khá!”

Khán đài cách phía dưới không quá 10m nên Diệp Thiên Vân nhìn rất rõ người này, vị tông sư này đi đứng có vấn đề, đi đường có chút khập khiễng. Không khỏi nhíu mày, cái này nhiều hoặc ít thì đối với tốc độ bản thân sẽ bị ảnh hưởng, người luyện võ kiên cố đi đứng có dị tật.

Trần Mễ Lạp hơi lo lắng nói:” Ý đồ của Vô Đang ta không rõ lắm, không biết bọn họ muốn làm gì! Theo lý thuyết mà nói bọn họ tới đây tham gia sinh tử đấu, chính là nhượng bộ, nhưng cứ theo tình hình tiếp diễn thế này, nhất định sẽ để lại người thay thế!”

Rồi hắn thở dài, đột nhiên quay sang chăm chăm nhìn Diệp Thiên Vân:” Bất kể thế nào, chúng ta đều phải vạn toàn chuẩn bị!”

Diệp Thiên Vân chợt tự cảm thấy bản thân thật ngu xuẩn, nhiều lần nhắc nhở Trần Mễ Lạp lại không hề biết là trong nội tâm người ta sớm đã có tính toán, gạt nhẹ đầu không nói gì.

Ở dưới sân, hai phe bắt đầu ôm quyền, lúc này Trần Mễ Lạp lại tiếp tục nói:” Lương Nông Trần ngoài tình thông Bát Cực quyền, từ nhỏ một tay đã luyện Thiết Sa chương, trận này ta không có lo lắng! Ta lo lắng chính là người cùng Thương Sư Kiệt!”

Diệp Thiên Vân tập trung tinh thần, hắn hiểu rằng Trần Mễ Lạp đang muốn giúp hắn tìm hiểu đối thủ, bởi vậy cố sức nghe, không để chữ nào lọt ra ngoài.

Trần Mễ Lạp xem phía đối diện khán đài, chú ý nói :” Thương Sư Kiệt người này có phần cuồng ngạo, tự đại, đầu óc đơn giản! Nhưng công phu hắn thì đúng là kim bạch ngân. Người này tốt nhất là đấu thành tính, tính khí cuồng bạo, còn dám phát sinh xung đột với chương môn.

Hắn thật sự có tài, quyền pháp Vô Đang, chương pháp không gì không giỏi, đáng sợ nhất đúng là ra tay cổ tác khí! Đánh liên tục đừng cho hắn cơ hội, bằng không với thực lực của hắn, sẽ ép cậu xuống tuyệt lộ! Lúc trước hắn thua Đạt Ma viện Thiếu Lâm dưới tay cuồng tăng, quay về hạ khổ công phu! Cùng hắn giao thủ, 8 đến 9 phần là chết dưới 5 chiêu của hắn!”

Diệp Thiên Vân gạt nhẹ đầu trong lòng hiểu rõ. Hắn đã gặp qua rất nhiều tông sư, nhưng còn chưa bao giờ gặp qua thể loại này. Trong chốc lát hạ quyết tâm phải mở mang kiến thức, rất muốn biết rốt cuộc công kích của ai cao hơn! Sáng sớm ngày hôm nay hắn đã luyện tập Kim Chung Trảo, bây giờ cơ thể đã tràn đầy năng lượng, chỉ còn thiếu nơi để phát tiết thôi. Hắn biết rõ lợi hại của thuốc, sau khi ngâm mình thể năng ít nhất phải tăng lên gấp đôi, sức mạnh cũng sẽ tăng theo.

Dưới khán đài hai người đã khởi động xong, Lương Nông Trấn lập tức thi lễ ôm quyền với đối thủ, rồi mũi chân chĩa xuống đất như yểm tử sao thủy, rồi dùng lực cực đại phi thân lên, song chưởng lớn trắng nõn như ngọc quét qua về hướng đối diện của Liên Sư Thành.

Thiết Sa chưởng Diệp Thiên Vân đã gặp qua rất nhiều người dùng, có thể nói Bát Cực quyền rất hợp với Thiết Sa chưởng, đây đúng là tổ hợp tuyệt diệu, nghĩ đến đó mắt hắn không giấu nổi sự háo hức. Thiết Sa chưởng không phải là một võ học cao thâm, chỉ cần luyện tập khổ cực đôi chút, dám nhần tâm thì có thể luyện thành. Loại công phu này tổn lực kinh người, đả thương người mà cũng thương mình, có mùi vị như Thất Thương quyền.

Liên Sư Thành vừa nẩy đôi chân không có chút lạnh lợi, trong khoảnh khắc giống như một người tốt, vòng quanh thân thể của Lương Nông Trấn, sau mỗi lần ra tay thân hình lại thối lui, không muốn đối thủ tiếp cận mình.

Lương Nông Trấn rất kiên nhẫn, mỗi lần đều rất thận trọng ứng phó với loại công kích du tẩu này, đồng thời cũng đợi chờ cơ hội.

Trận chiến này không hề giống với trận sinh tử vừa rồi, ngược lại thực lực của hai bên đều được nâng lên cao nhất, võ giả trên đài được mở rộng tầm mắt, trong đám người tiếng reo hò vang lên không ngớt.

Liên Sư Thành tổng cộng đã xuất chiêu 5 lần, vừa tiếp cận đã lại lùi xa, đấu pháp như vậy chỉ có thể nói là vô lại, nhưng cũng coi như có tình. Đôi tay của Lương Nông Trấn bất luận kẻ nào thấy trước tiên cũng sẽ suy tính, xem xem thực lực của bản thân có đủ tiếp hay không.

Loại công kích này giống như thử thăm dò, khiến Liên Sư Thành nếm vị còn ngon ngọt, hắn không ngừng nhảy qua nhảy lại vây quanh Lương Nông Trấn đồng thời tiến hành công kích. Võ Đang Thái Ất Ngũ Hình chưởng, Võ Đang Thuần Dương chưởng, không ngừng biến hóa qua lại, vô cùng tinh tế.

Lương Nông Trấn tương đối bình tĩnh, Thuần Dương chưởng của Liên Sư Thành áp sát ngay trước mặt, tốc độ giảm xuống, rốt cuộc cơ hội cũng đã tới.

Liên Sư Thành hiển nhiên là kiêng kỵ nhất tình trạng này, tay phản xạ rất nhanh, muốn mượn một thức này để ngăn đối thủ tiếp cận.

Lương Nông Trấn trong ánh mắt một tia vui mừng liên biến mất, chân trái sải bước dài về Liên Sư Thành, thân thể hạ xuống, không hề báo trước, công kích vào xương cốt hắn, một thức này là chính là Khuất tì tiệt triểu của Bát Cực môn, như hỏa tiễn xuyên thẳng vọt về phía đối phương.

Liên Sư Thành bị tiếp cận, lập tức rất hoảng hốt, liền cuộn về phía sau tránh đòn công kích của đối phương! Lương Nông Trấn khẽ nghiêng thân thể về phía trước, tay mở rộng như chiếc quạt, quét ngay bên hông đối thủ.

Liên Sư Thành gào thét thảm thiết, vừa vận trứng bên thắt lưng của hắn, sức mạnh cực đại làm hắn bay ra ngoài, cảm giác như vừa đụng xe, thân thể mất đi sự linh hoạt khó nhúc nhích, trên vẻ mặt còn rõ sự kinh hãi tuyệt vọng, địch không được thương thế đôi tay dùng hết sức mãnh lực vươn về phía trước, thật muốn chạy thoát khỏi đây.

Lương Nông Trấn phát lực dưới chân nhảy lên! Trên không một gợn hơi con, từ chỗ cách mặt đất 1m dè xuống!

Không biết Lương Nông Trấn cố ý hay không cẩn thận, rơi đúng trên lưng của Liên Sư Thành, làm cho thương thế của hắn giờ tuyệt thượng gia sương! Ngay sau đó, bàn tay vận đủ khí lực, từ trong sân vang lên một tiếng " Bang" , vỗ vào gáy của Liên Sư Thành!

Thiết Sư chưởng mà vỗ vào đầu thì làm sao còn sống, Liên Sư Thành khuôn mặt úp trên đất máu loang ra một khoảng!

Võ giả trên đài khó khăn hô hấp lấy lại bình tĩnh, bàn tay trắng nõn như ngọc, nếu so với sắt còn cứng gấp 3 lần.

417. Chương 418: Đi Vào Quỷ Môn Quan

Lương Nông Trần trên mặt không chút gì là mừng rỡ, trái lại lại là bất đắc dĩ cùng với chán ghét ngập tràn. Hắn vô tình nhìn thi thể bọc vải trắng bên cạnh, vài phút trước vẫn còn là sư đệ sống sờ sờ, chỉ trong nháy mắt mà đã thiên nhân vĩnh cách!

Trên khán đài không khí liền thay đổi, nhưng tuyệt không giống như Bát Cực môn như giờ, nổi lên vài tiếng bàn luận rồi im bặt.

Trần Mễ Lạp nhìn đối diện, cười nói với Diệp Thiên Vân:” Còn phải đợi một lát, cậu không muốn làm nóng người à? Ta có thể tiếp cậu mấy chiêu!”

Diệp Thiên Vân trước đại chiến đều muốn tỉnh táo, sau đó cẩn thận dò xét đối thủ, hắn lắc đầu. Chỉ cần hắn tập trung có thể đạt tới trạng thái tốt nhất, cái hắn thiếu chính là bình tĩnh.

Trên màn hình lớn xuất hiện tên của Diệp Thiên Vân và Thương Sư Kiệt thì dưới khán đài bắt đầu rầm rộ lên tiếng nói nhỏ to. Cái tên Diệp Thiên Vân trong võ lâm tỉ lệ bị đề cập tới là khá nhiều, chủ yếu là do thực lực của hắn không hề tương ứng với tuổi, vượt xa độ tuổi của hắn. Còn những võ giả trẻ tuổi trong ánh mắt đan xen sự ghen ghét và hâm mộ, mà Trần Mễ Lạp bên cạnh cũng bị dính dáng tới, ngăn trở không nổi.

Sân bãi đã được thu dọn xong, Diệp Thiên Vân biết mình nên xuống sân, đứng dậy vươn ngực một cái, hắn yêu nhất những quầy hàng bên vỉa hè, đó là do quần áo ở đây không có cảm giác gò bó rất thoải mái, không lo ngại bị vướng víu. Cứ bình thần từng bậc một bước xuống.

Thương Sư Kiệt nhìn thấy Diệp Thiên Vân đi xuống, bèn lập tức đứng dậy, tay nắm chặt lan can, dùng lực một phát nhảy xuống bên dưới 3 m một cách nhả nhặn, vững vàng tiếp đất, trên mặt hắn lộ ra sự ưu việt hơn người.

Cú tiếp đất này làm cho không ít người nhìn theo hắn một cách hâm mộ, độ cao như vậy mà vẫn bình thần thì đúng là rất ít người có căn cơ vững chắc vậy. Nếu làm chỉ sợ mất hết cả thể diện.

Diệp Thiên Vân nén lại chiến ý, cố gắng đánh giá đối thủ, Thương Sư Kiệt làm hắn sinh ra một cảm giác đáng ghét. Theo lý thuyết mà nói thì là tông sư nhất định phải có sự tu dưỡng nhưng kẻ trước mặt hắn nói chuyện làm gì cũng không bận tâm, mà giống như ai đó đang nợ tiền hắn.

Nếu như hắn vẫn tuổi 20, cái tuổi thanh niên, thì Diệp Thiên Vân quyết không so đo. Nhưng đã là lão già gần 80 tuổi rồi mà vẫn còn bộ dạng này thì đúng là điển hình của việc giáo dục không tốt, chắc là phải trui rèn lần nữa.

Sợ đạo gia” Vô Vi“,” Vô sự“, ”Vô dục“, ” Không dám vì thiên hạ“. Thế mà hắn một chút cũng không có được.

Thương Sư Kiệt liếc Diệp Thiên Vân, lời nói lạnh tanh:” Đời thứ 15 của Võ Đang bị người giết không ít! Dưới tay người đã có 5,6 cái mạng. Ta muốn hỏi người lấy cái gì hoàn lại?”

Diệp Thiên Vân điềm tĩnh như thường, nhưng trong tâm đang xoay quanh lời nói của Trần Mễ Lạp, nhất định phải áp chế hắn! Thương Sư Kiệt rất có lực sát thương, chỉ có toàn lực ứng phó mới có thể bảo đảm tính mạng của bản thân!

Thương Sư Kiệt vài ba sợi lông xoa liền dùng một sợi buộc lên, nói tiếp:” Ta hiểu rằng trên tay người có... nhưng... đừng nghĩ là bản thân người vô địch, vậy thật sự sai rồi. Ta nghĩ phải dùng hành động để nói cho người biết, không phải bất cứ chuyện gì người đều có thể nhúng tay vào!”

Diệp Thiên Vân tinh thần rất tốt, không vì hai câu nói này mà mất bình tĩnh, con người sinh ra phải biết lễ phép, nhưng cũng có kẻ cả đời cũng chẳng biết lễ phép là gì. Như vậy kể cả kẻ đần cũng không cần khách khí với hắn, trầm giọng nói :” Mời”

Thương Sư Kiệt khoe miệng hơi nhếch lên. Trong nháy mắt đã phát lực, rồi lại trong nháy mắt đi hình chữ tỵ, xuất ra Hoàng Nê Âm Thủ chưởng, màu sắc dị thường, võ giả trên võ đài nhìn rất rõ!

Diệp Thiên Vân nhìn thấy thế tới của hắn, lập tức hiểu rõ hắn muốn tốc chiến tốc thắng, ở đâu để cho hắn thực hiện được! Chân trái trượt về phía trước, chân phải mượn lực duỗi ra, làm cơ thể kéo ra đến cực điểm, phi thân lên lập tức xuất Hình Ý Bằng quyền!

Hình Ý Bằng quyền dùng cả thân thể đánh, không chỉ nhờ vào lực duỗi cánh tay, dưới chân thi triển bước pháp mãnh liệt, dư vị đánh ra Bằng quyền tuyệt nhiên long trời lở đất, có thể làm cho phong vân biến sắc!

Diệp Thiên Vân cũng muốn ngăn chặn hắn, cho nên dùng thủ đoạn lấy ngành đối ngành, chính là muốn lấy khí thể đè hắn xuống! Phong cách của Hình Ý là người mạnh, ta còn mạnh hơn!

Hai người một cao một thấp, hơi va chạm, Diệp Thiên Vân thân thể giống như xoáy ốc bay lên ngưng tụ khí lực, cánh tay trong nháy mắt đã chấn động phát ra sức mạnh kinh người, giống như toàn lực phát động mô tơ, uy thế lớn dần không khỏi làm người khác sợ hãi tột độ!

Âm thanh nặng nề vang lên sau khi hai quyền đánh tới, Thương Sư Kiệt sắc mặt khê biến, sức mạnh của Diệp Thiên Vân và hắn không kém nhau bao nhiêu, cơ thể bị lực đạo tác dụng liền bị văng ngược đi!

Chính là trong thời khắc giao thủ này hắn đã mất đi cơ hội tranh đoạt, cơ thể của Diệp Thiên Vân cũng rơi xuống đất, nhưng lập tức mũi chân điểm nhẹ với tốc độ như điện giật xông về phía trước, nhìn thấy hai tay đối thủ che phía trước, đuổi theo dùng một Hoàn quyền!

Hoàn quyền đến theo hình dạng xoắn ốc! Hoàn quyền của Ngũ Hành quyền lúc luyện đặc biệt phải chú ý tới kinh vận xoắn quấy, như đồng hồ được lên dây cót, trước tiên phải đủ lực mới có thể bắn ra. Quyền ngạn viết: "Khởi thủ hoàn quyền thế nan chiêu!" Đặc biệt sức mạnh Diệp Thiên Vân vô cùng lớn, càng làm người khác khó ngăn cản!

Thương Sư Kiệt hai tay thu vào trước ngực, xuất ra Thái Ất Tiêu Dao chưởng. muốn hóa giải kinh lực của Diệp Thiên Vân, kết quả là hai tay hắn bị nứt toác ra! Đôi tay hắn liên tiếp nhận hai quyền của Diệp Thiên Vân đã thấy tê tê, cảm thấy không khỏi hoảng sợ, không dám xem thường Diệp Thiên Vân, lui về phía sau đồng thời biến công vi thủ!

Trận đấu sinh tử này làm mọi người không khỏi nóng máu, Diệp Thiên Vân không có như bất kì sự tưởng tượng nào, chỉ có Ngũ Hành quyền Hình Ý bình thường, vậy mà hắn đánh ra lại có uy lực sập sấm thế kia, cả một đám người đến mắt cũng không dám nháy, sợ là sẽ bỏ qua phần đặc sắc!

Diệp Thiên Vân cảm thấy dị thường, sức mạnh sở trường của hắn, mà Thương Sư Kiệt có thể hóa giải quyền kinh, không thể không nhìn hắn hơn phân. Lúc này tư duy của hắn còn tĩnh lặng hơn bình thường, thu thế đồng thời suy tính làm thế nào để phá vỡ sự phòng ngự của đối phương!

Thương Sư Kiệt tất nhiên không cam chịu bị động như vậy, vừa thấy Diệp Thiên Vân hoá chiêu, liền di chuyển theo hình cung, tay trái xuất ra Thái Ất Tiêu Dao chưởng công kích vào mặt Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân linh cơ khẽ động, tay trái cầm cổ tay hắn, đồng thời lui về phía trái nghiêng người, tay trái hướng lên mãnh liệt, đầu gối nâng lên, chân đạp vào đùi đối phương, tay phải đánh vào ngực đối phương! Dùng Hồ Đạp trảo của Vô Vi đạo nhân, muốn xé tung lồng ngực của kẻ thù.

Thương Sư Kiệt cao nhân gan lớn, phần eo vặn một cái, làm động tác hàm ngực hóp bụng, chân lui ra phía sau nửa bước, đơn giản chỉ cần né, tránh Hồ Đạp trảo, lại quay người dồn lực trong tay giương ra phía ngoài dùng Thuần Dương chưởng, hướng đầu Diệp Thiên Vân đập xuống!

Diệp Thiên Vân gặp đúng đối thủ cường đại, Thập Nhị Hình của hắn chưa từng thất thủ, hôm nay lại bị hóa, vội vàng nghiêng người tránh được một chưởng rất hiểm, gót chân phát lực nghiêng về sau, nhảy ra khỏi phạm vi công kích của đối phương!

Thương Sư Kiệt đã ngăn chặn thành công, liền thay đổi tư thế, phân Âm Dương Ngũ Hành, đạp Bát Quái, vòng quanh thân thể Diệp Thiên Vân xuyên Cửu Cung, tập trung tinh thần đề phòng, tìm kiếm cơ hội!

Diệp Thiên Vân vẫn không nhúc nhích, hắn liếc nhìn sự biến hóa của Thương Sư Kiệt, đây chính là Ngũ Hành quyền của Vô Đang, muốn du đấu với bản thân mình.

Hàng ngàn người tại sân thể dục, sững sờ không phát ra động tĩnh, sợ quấy nhiễu bọn họ. Tất cả đồng thời cùng chiêm ngưỡng công phu, chứng kiến thực lực cường đại của Diệp Thiên Vân! Đối thủ của hắn đường

đường là một tông sư, mà hai người lại kẻ tám lạng người nửa cân, đúng là bắt lạc hạ phong, thực lực như vậy làm không ít người đảo ngược lãnh khí!

Diệp Thiên Vân vẫn còn ở tuổi cơ năng phát triển, ai cũng rõ thực lực hẳn chắc chắn sẽ tăng trưởng.

Thương Sư Kiệt quần quanh 2, 3 vòng rồi ra đằng sau Diệp Thiên Vân, dường như định xuất ra độc xà, không hề báo hiệu đã ra quyền, tiến đánh từ sau lưng đối thủ.

Diệp Thiên Vân từ sáng sớm đã khai thông được lực, mấy quyền này dường như là quệt diêm ném vào thuốc súng, lập tức có một kinh đạo chạy thẳng lên trán, hận không thể nhanh chóng phát tiết! Hắn hoàn toàn không đề phòng sự công kích của Thương Sư Kiệt, có Kim Chung Trảo hộ thủ sẽ không xuất hiện quá nhiều việc ngoài ý muốn, bèn quay người dùng Toàn quyền!

Trong tích tắc, Thương Sư Kiệt vội vàng không kịp chuẩn bị biến chiêu, tay kia từ quyền biến thành trảo, hướng thẳng lên hai mắt của Diệp Thiên Vân.

Toàn quyền của Diệp Thiên Vân đã khởi thế, thời gian ngắn không kịp biến chiêu, chỉ kịp nhìn thấy tay đối phương đang tới cổ, thoáng chốc toàn thân dựng tóc gáy, khoảnh khắc này hẳn cảm nhận rất rõ sự up hiếp của tử thần, toàn thân rét lạnh! nếu không xuất chiêu, chỉ có đường chết!

Khoảnh khắc giữa sinh và tử, thực lực của Diệp Thiên Vân bùng phát chưa từng có từ trước tới nay, bùng nổ cơ thể, một chân mãnh lực đạp xuống dưới, đồng thời đầu gối đội lên trước ngực, ngăn cản lại chiêu đoạt mệnh!

Thương Sư Kiệt chiêu này thất bại, chính hắn cũng rất dị hã, vô luận thế nào cũng không nghĩ ra chân của Diệp Thiên Vân nhanh như vậy!

Diệp Thiên Vân đang lẩn trốn trong bóng đen tử vong thì chợt thấy một tia sáng, thừa dịp đối phương đang sững sờ, nhanh chóng chân phát lực như lò xo bắn lên, vừa vặn đập vào bụng Thương Sư Kiệt, sức mạnh cực đại khiến cho đối phương phun ra một ngụm máu đỏ tươi, lão đảo lui về phía sau. Tiếp lấy cơ hội này Diệp Thiên Vân đứng như mãnh hổ hung ác, bay nhào trên người Thương Sư Kiệt, vừa vặn vừa úp xuống, dùng đùi khóa tử hắc, xuất tiếp Bát Cực thông thiên pháo!

Đánh chính giữa hạ bộ của Thương Sư Kiệt, Diệp Thiên Vân nhắc thân thể hắn lên, dùng năm ngón tay như lợi khí xuyên thẳng vào lồng ngực đối phương, thần sắc lạnh lùng vô cùng!

Vài vị điện chủ Võ Đang giống như là kim đâm, đồng loạt đứng lên, không ai ngờ Diệp Thiên Vân có thể trong nháy mắt thay đổi sinh tử, một cước đã đưa Thương Sư Kiệt vào Quỷ Môn quan!

Thi thể Thương Sư Kiệt cách mặt đất nửa mét, treo lơ lửng trong tay Diệp Thiên Vân, toàn cảnh huyết tinh làm người ta sồn tóc gáy!

418. Chương 419: Đột Biến

Thương Sư Kiệt đã chết nhưng trên mặt trần đầy thống khổ cùng vẻ bất ngờ, có thể thấy được Thiên pháo rất uy lực. Trong chớp mắt sinh mạng và vẻ mặt mãi mãi dừng lại ở giây phút đó.

Tâm trạng của Trần Mễ Lạp thay đổi rất nhanh, trước khi xuất chiến, sợ Diệp Thiên Vân không áp chế được Thương Sư Kiệt, nhưng may mắn Diệp Thiên Vân lấy lực làm sở trường, hoàn toàn khống chế được đối phương! Trần Mễ Lạp rất lo lắng mãi cho đến phút cuối hẳn mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Thiên Vân trong những thời điểm máu chốt càng trở nên tỉnh táo và có cái thiên phú mà không ai có được.

Hà Sơn vui mừng nhảy lên, Diệp Thiên Vân không bao giờ khiến hắn thất vọng, không ngừng gật đầu nói: “Tiểu tử này, quả nhiên rất có tiềm lực.”

Tất cả mọi người đều đứng dậy, bởi vì liên tục bị che mất tầm nhìn, tạo thành một cục diện kì lạ.

Võ Đang chết mất một vị thập ngũ đại đệ tử có lẽ không là gì nhưng mà điện chủ đã chết, đây chính là một việc lớn. Mã Sư Châu sắc mặt tái nhợt, mấy lần muốn đứng lên rồi lại ngừng lại, đưa tay gọi một đệ tử Võ Đang đến trước mặt, nói nhỏ vài câu.

Cái tên đệ tử kia sau khi nghe được bèn gật đầu. Nhanh chóng rời đi!

Diệp Thiên Vân vẫn như bình thường trở lại khán đài, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra. Sức lực mà hắn tích tụ từ sáng, đã tản mất hơn phân nửa, tâm tình cũng gần như là bình thản, không hiểu chiến như vừa rồi. Nếu Kim Chung Tráo không có đạt tới tầng thứ bảy, e rằng hôm nay hắn sẽ chết! Chiêu đó quá mức mạo hiểm, hắn không ngừng nhắc nhở mình tỉnh táo, sau này quyết không thể sơ ý như vừa rồi!

Trần Mễ Lạp lấy một cái khăn ẩm ướt cho hắn lau tay, miệng chậm rãi nói: “Người giết một vị điện chủ e rằng sau này bọn họ sẽ tìm người gây phiền toái, cẩn thận vẫn hơn!”

Diệp Thiên Vân sớm đã suy nghĩ cẩn thận, Võ Đang không buông tha hắn, như vậy cứ để cho bọn họ thử xem, rốt cuộc là ai có thể trụ lâu, hắn đã làm tốt công tác chuẩn bị cho chiến đấu lâu dài. Võ Đang giống như một con voi lớn còn hắn lại như một con ong, không ai làm gì được ai.

Song phương đấu đến bây giờ người thua chủ yếu là Bát Cực Môn. Mặc dù thắng hai trận, nhưng mà Võ Đang thực lực quá mạnh. Bọn họ tuy có tổn thất nhưng không ảnh hưởng đến đại cục. Bát Cực Môn thì khác, tổng cộng ba vị trưởng lão đều đã chết, như vậy chẳng khác nào một phần ba thực lực bị tiêu diệt!

Điền Nguyên là vị trưởng lão cuối cùng xuất chiến, hắn nhìn Diệp Phong nói: “Bát Cực Môn cũng đã từng có thời kì huy hoàng, đã là quá khứ quá nên chúng ta cũng đã mất đi trí tiến thủ. Hy vọng có một ngày lại có thể nhìn thấy nó tỏa sáng” Nói xong hắn bước xuống võ đài.

Diệp Thiên Vân đang ngẫm nghĩ những lời này, thì một đệ tử Bát Cực Môn đến cạnh Trần Mễ Lạp nói: “Tiền bối bên Bát Cực Môn có tín hiệu không tốt, tạm thời mất đi liên lạc!”

Sắc mặt Trần Mễ Lạp chợt biến đổi, đứng dậy đem điện thoại ra gọi, không có tín hiệu, bèn dập điện thoại nói: “Chỉ có một chiếc điện thoại sao?”

Bát Cực Môn đệ tử lắc đầu, lưỡng lự nói: “Tổng cộng có ba chiếc điện thoại, có một chiếc mà tất cả đều không gọi được..!”

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng biết có chuyện phát sinh, bằng không tuyệt đối không có khả năng đồng thời mất đi âm tín, ngẩng đầu nhìn liếc Võ Đang, lại phát hiện không có bất kỳ phản ứng, tựa hồ cực kỳ buông lỏng, có gì đó kì lạ.

Thần sắc của Trần Mễ Lạp thấp thỏm không yên, đứng dậy đi qua đi lại, làm cho Hà Sơn kêu ầm lên: “Bát Cực Môn có lẽ có chuyện, chúng ta giờ đây cũng không có tin tức gì, lát nữa người theo cửa ngầm đi ra ngoài, nhất định phải cẩn thận trở về nếu như phát hiện có gì đó không đúng, lập tức đi càng xa càng tốt không được trở về.”

Diệp Thiên Vân hơi hiểu ra, vì sao đấu trường lại do Diêm Phong sắp xếp, thì ra là sớm có chuẩn bị! Hắn cũng yên lòng, đây là địa bàn của hắn tất nhiên hắn rõ như lòng bàn tay! Cho dù có chuyện gì xấu, hắn cũng đã quen với môi trường ở đây.

Hà Sơn sắc mặt trắng bệch, vừa nghe đến tin tức này đã có chút không khống chế nổi, hắn vừa mất đi một vị sư huynh, quả nhiên là sợ hãi Bát Cực Môn bị phá hủy rồi, rốt cuộc nơi đâu là nhà của hắn, trong lúc nhất thời có chút bất lực.

Trần Mễ Lạp thấy hắn có gì đó không đúng, bèn nhíu mày nói: “Hà Sơn, bảo người đi thì người cứ đi, nhất định phải bảo vệ an toàn của bản thân, từ nơi này đến Bát Cực Môn nhanh nhất cũng mất một giờ, đến lúc đó không cần đến, có nghe thấy không hả?”

Hà Sơn chết lặng gật gật đầu, điều này làm cho Mễ Lạp cảm thấy không yên tâm, hắn nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân, lại không muốn để hắn rời đi, nên đành phải kêu một đệ tử khác cùng Hà Sơn đi!

Trên khán đài song phương đều đã chuẩn bị xong, lập tức muốn động thủ, Diệp Thiên Vân không khỏi tập trung tinh thần xem cuộc thi đấu.

Bát Cực Môn chủ có chút lo nghĩ, không ngừng đi tới đi lui, nói:“Hong Thắng, có liên hệ với bên kia không?”

Một đệ tử ra sức ấn số điện thoại, thử gọi đi, nhưng đều không có tín hiệu, cung kính nói:“vẫn không có, không biết chuyện gì xảy ra, mấy máy điện thoại đều không có tín hiệu, ta thử lại lần nữa.....”

Bát Cực Môn chủ có một dự cảm không tốt, đại bộ phận mọi người đều đi tham gia thi đấu, ở đây chỉ có một vài đệ tử trẻ tuổi, bèn phất phất tay nói:“Thôi đi, không cần làm tốn thời gian nữa, ta nghĩ sự tình hôm nay quá là kỳ quặc, người đi bảo các đệ tử tạm thời rời đi!”

Vừa nói đến đây thì từ ngoài cửa truyền đến một tiếng cười lạnh, ngay sau đó năm sáu người không nhanh không chậm tiến đến, một giọng nói trầm vang lên:“Không cần tìm, toàn bộ đã chết sạch! Chắc hẳn người trước khi trêu chọc Võ Đang cũng đã nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay

Bát Cực Môn chủ ngẩng đầu, bình tĩnh, như trút được gánh nặng chấp tay nói:“Thì ra là khách đường xa đến, Võ Đang điện chủ Mê Sư Đạo, tôi không nói sai chứ”

Người cầm đầu khẽ cười, lơ đãng nhìn một chút móng tay của mình, thản nhiên nói:“Không sai, ta chính là Mê Sư Đạo Bát Cực Môn chủ, người thật đúng là uy phong, muốn để chúng ta đến tận đây mời người!”

Mấy người sau lưng Mê Sư Đạo thấp giọng nói:“Điện chủ không cần thương tình, dứt khoát một chút đi.”

Mê Sư Đạo khước mắt hiện ra âm hung nói:“Còn cần người phải dạy ta nên làm thế nào sao?”

Bát Cực Môn chủ đã thấy rồi, chỉ là bây giờ nhìn thấy bộ dạng này sắc mặt này lại không khỏi cả giận nói:“Mê tiên bối, ta muốn hỏi vì sao chúng ta đều thi đấu quyết tử mà các người lại như thế, không biết phép tắc gì cả!”

Mê Sư Đạo hừ lạnh một tiếng, tấm tắc nói:“Thả nào Bát Cực Môn bị huệ diệt trong tay người! Thật đúng là khờ dại!” Tiếp đó chuyện trò vui vẻ nói:“Phép tắc là cái gì? Ai định ra? Những quy củ kia là do kẻ mạnh đặt ra, trong giang hồ Võ Đang đúng là kẻ mạnh, người tìm kẻ chế định quy tắc mà đòi thi hành quy tắc, không phải là buồn cười quá sao?”

Bát Cực Môn chủ muốn phản bác vài câu, nhưng lại nhần nhẹn, nỉ non nói:“Ta là tội đồ của Bát Cực, có ngày hôm nay cũng là báo ứng.”

Lão giả vừa bị khiển trách vài câu, lúc này lại kiêu ngạo nói:“Để người chết cũng chết trong minh bạch, để khi Diêm Vương hỏi còn biết trả lời! Bất kể là ai cũng không thể chà đạp Võ Đang, không có ai có thể đắc tội Võ Đang mà có thể tiêu điều được đâu, buồn cười chính là người tưởng rằng Thiếu Lâm có thể cứu người, thật sự uổng xứng là Bát Cực Môn chủ! Cùng các người đấu sinh tử cũng chỉ là lập lại đại cục mà thôi, người nghĩ võ lâm như quan trường sao?

Mê Sư Đạo không có phản bác, thản nhiên nói:“Động thủ đi!”

Bát Cực Môn chủ so với Hà Sơn, Trần Mễ lập còn nhỏ tuổi hơn, hướng hồ công phu cũng bình thường, không phải là đối thủ của bọn hắn, hắn ngẩng đầu nhìn bằng hiệu trên đầu, trên có viết “Bát phương cực vận”, sửa sang lại quần áo, ra tay liền dùng ra Bát Cực Quyền!

Lão giả vừa nói chuyện chạy vụt đến trước mặt Bát Cực Môn chủ. Đầu của Bát Cực Môn chủ bay lên, máu tươi phun ra bốn phía, lão giả một tay cầm cái đầu nhìn, vừa cười vừa nói:“Xin lỗi, không phải ta không có tình cảm, mà là chương môn muốn người theo chúng ta đi một chuyến!”

Hong Thắng thấy đầu môn chủ bị người lấy đi, kêu lên thê lương, đưa tay lao về phía Mê Sư Đạo, liều mạng với hắn.

Mê Sư Đạo khinh miệt cười, hóa thủ vi chương “Bùm” đánh ngay trước ngực của hắn!

Khiến cho Hong Thắng phun ra một ngụm máu tươi, không chút nhúc nhích!

Mê Sư Đạo nháy mắt, nói với ông già đằng sau:“Đi, cho hắn một kiếm!”

Lão giả lập tức ngậy ra, ngay sau đó nói:“Sư huynh lại nói giỡn rồi, một chương này của huynh đừng nói đánh vào người, chứ đến đá cũng thành bột.”

Mê Sư Đạo khê giật mình, sau đó nói: “Vây đi thôi, nhớ rõ không được lưu lại bất cứ dấu vết gì!” Lục soát hồi lâu, sau đó mấy người nhanh chóng rời đi.

Đoàn người sau khi rời đi, Hồng Thắng bị Mê Sư Đạo đánh cho gần chết, thân thể giật giật, rớt xuống mặt đất, hấn thở hổn hển, cố gắng với lấy chiếc điện thoại cách đó không xa, nhưng vô luận như thế nào cũng không được, đành phải dùng hết khí lực đẩy mình về phía trước. Rốt cục cũng chỉ có một ngón tay chạm vào, đúng lúc đó hấn phun ra một đồng máu, tay kia cầm điện thoại nhìn, cười điên cuồng ấn nút gọi đi.

419. Chương 420: Lừa Đảo

Trong sân vận động, Diệp Thiên Vân nín thở ngưng thần nhìn trận đấu sinh tử thứ tư, hôm nay là một cơ hội hiếm có để Diệp Thiên Vân có thể đến quan sát Võ Đang với thân phận quần chúng! Nếu không có trận đấu sinh tử, hấn e rằng sẽ bị Võ Đang đuổi giết, chứ lấy đầu ra đả ngộ như vậy.

Trưởng lão của Bát Cực Môn Điền Nguyên Tứ và một đệ tử của Võ Đang giao đấu, hai người tốc độ đều rất nhanh, nhanh đến mức nhìn cứ như một đoàn người đang hoạt động, khiến cho người ta khó mà phân biệt được.

Khi mà khó phân thắng bại, người của Võ Đang đã lợi dụng chiều dài cánh tay của mình, một quyền đánh trúng mặt của Điền Nguyên Tứ, ngay sau đó lại là một cước, Điền Nguyên Tứ ngã xuống đất không dậy nổi!

Người của Bát Cực Môn đều ngẩn ra, chẳng ai ngờ rằng vừa rồi còn chiếm thế thượng phong vậy mà đột nhiên lại bị một quyền làm cho không đứng dậy nổi, đúng là có chút bất ngờ.

Vị tông sư kia của Võ Đang tiến đến xem Điền Nguyên Tứ còn thở không, rồi lại sờ lên phần cổ, rất cẩn thận! Sau đó hướng Bát Cực Môn, xoay người rời đi!

Lại thua một trận một nữa. Người của Bát Cực Môn vừa vui mừng trước chiến thắng của Diệp Thiên Vân mà quên đi Võ Đang mạnh thế nào, một chiêu của vị tông sư kia đã khiến cho ảo mộng của bọn họ tan thành mây khói, từ hy vọng chuyển qua thất vọng, từ thiên đường đến địa ngục, thật khiến cho người ta khó tiếp nhận.

Trần Mễ lập bình tĩnh đứng lên hoạt động hoạt động thân thể. Người chết nhiều cũng khiến cho hấn tê người! Hấn thấy không có người chú ý bèn nói khê với Diệp Thiên Vân: “Mã Sư Châu rất mạnh, không cần thận hôm nay sẽ bại dưới tay hấn. Huynh đệ ta đi trước đây, nếu ta có chuyện gì, sau này ngày 15 tháng 7 nhớ đốt giấy cho ta, ta ở dưới đó chờ người, hi hi.”

Diệp Thiên Vân thấy kỳ quái chính là vì Diêm Phong cũng đã nói những lời này! Coi như là dặn dò hậu sự, vạn nhất có gì sơ xuất, cũng chỉ có thể làm như vậy để nhớ tới hấn. Muốn nói chút gì đó nhưng trong lòng lại trống rỗng vô cùng.

Trần Mễ Lạp hai mắt nhìn lên trên, trong miệng thản nhiên nói: “Ta cùng với Mã Sư Châu có chút hiềm khích, cho dù không có trận đấu sinh tử ngày hôm nay, sớm muộn gì ta cũng sẽ tìm tới hấn! Lúc trước hấn ở Võ Đang, lấy thế lực chèn ép ta. Về sau ta cùng với vợ của ta Tiểu Nguyệt trốn xuống núi, kết quả là hấn thêm dầu vào lửa trước mặt môn chủ Võ Đang, bằng không ta vẫn là bậc tiền bối ở Võ Đang. Cái chết của vợ ta cũng do hấn gây ra. Những lời này giờ mà không nói, thì lát nữa có khi không nói được. Người coi như nghe nốt câu chuyện cuối cùng đi! Hôm nay quyết chiến, sinh tử tại thiên!”

Diệp Thiên Vân cảm thấy Trần Mễ Lạp chuẩn bị tinh thần chết, nên mới kể lại chuyện cũ năm xưa. Ngữ khí của hấn vẫn như bình thường nhưng mà vẫn có thể nghe ra.

Lúc này Trần Mễ Lạp giống như một con rồng ngủ đông, rốt cục cũng lộ ra khí phách oai hùng của hấn khi nhìn đối thủ.

Đúng lúc này, Hoắc Minh Cách cùng Lục Vệ Minh từ phía sau đi tới, chúc Trần Mễ Lạp vài câu.

Hai người bọn họ cũng không phải là người của Bát Cực Môn nhưng cũng có chút cảm thông với Bát Cực Môn.

Trần Mễ Lạp nói:“Đại ca ta phải lên võ đài , Thiên Vân và ta có quan hệ thân thiết. Sau này có chuyện gì thì hãy giúp đỡ hần, bạn bè vẫn là bạn bè.”

Hai người đều gật đầu đồng ý. Trần Mễ Lạp thấy Mã Sư Châu đã xuống võ đài nên cũng không nói nhiều nữa mà đến cạnh Diệp Thiên Vân nói:“Bảo trọng!”

Diệp Thiên Vân đã trải qua rất nhiều trận chiến, một võ giả nhất định phải coi nhẹ sinh tử, bất kể là người khác hay chính mình đều vậy, chỉ có như vậy mới không bị lâm vào đau thương thống khổ.

Mã Sư Châu đứng trên võ đài đã lâu, đến nỗi mà trọng tài phải nói qua loa :“Trần tiên bối, đã đến giờ, mời xuống võ đài!”

Trần Mễ Lạp xoay người đi xuống.

Lúc này đã hơn bốn giờ chiều, ánh sáng không quá gay gắt, mười ngọn đèn được mở ra, soi rõ mọi góc ngách.

Trần Mễ Lạp cùng Mã Sư Châu mặt đối mặt , hình thể hai người chênh nhau quá lớn, Mã Sư Châu ước chừng một mét tám gì đó nhưng đứng cạnh Trần Mễ Lạp cao khoảng hai thước, hần chẳng khác nào người lùn.

Trần Mễ Lạp chậm rãi nói:“Mã Sư Châu, chuyện năm đó hôm nay cũng nên có một kết thúc, cái chết của Tô Nguyệt có liên quan đến người, người không thể phủ nhận!” Không biết có phải là cố ý hay không nhưng mọi người đều nghe thấy.

Không ít người thích Bát Quái, nghe hai người đối thoại họ đều rất say sưa, những chuyện này sau này đều có thể trở thành chủ đề nói chuyện khi ăn xong.

Mã Sư Châu rất thản nhiên gật đầu, hần cũng không có phủ nhận nói:“ Cái chết của Tô nguyệt đúng là có quan hệ tới ta, người đến đây nhiều lần như vậy cũng là vì chuyện này.”

Trần Mễ Lạp trầm giọng nói:“Không sai, người đã thừa nhận , vậy cũng coi như ta không tìm nhầm người, hôm nay là thời khắc giải quyết ân oán.”

Mã Sư Châu gật đầu không nói, hần tuy nhìn như thấp bé, nhưng lại rất tự tin.

Diệp Thiên Vân phán đoán, Mã Sư Châu thừa nhận xuống mọi chuyện, ý nghĩa rất rõ ràng! Hần căn bản không coi Trần Mễ Lạp ra gì, thoát nhìn cơ hội thắng hôm nay của Trần Mễ Lạp không lớn.”

Trần Mễ Lạp một tay cầm quần áo kéo lên, để lộ ra một thân thể cường tráng, cơ thể phồng lên , da tựa hồ như muốn nứt vỡ, trên thân thể đầy vết sẹo, khiến cho mọi người đều âm thầm kinh hãi, phải luyện tập rất nhiều mới có cơ thể như vậy.

Trần Mễ Lạp bình tĩnh đứng đó, hôm nay hần không còn quan tâm đến gì nữa, ân oán nhiều năm cũng đã đến lúc giải quyết.

Hai người giương cung bạt kiếm, âm thầm tích sức! Cơ hồ đồng thời, giống như hai tia chớp, tấn công chính diện.“Ba” một tiếng vang lên dữ dội, hai người trao đổi vị trí.

Hai động tác cực nhanh , Diệp Thiên Vân cảm thấy chỉ cần hần nháy mắt là có thể bỏ qua lần công kích này, Trần Mễ Lạp sử dụng Võ Đang Thuần Dương Chưởng, còn Mã Sư Châu sử dụng Thuần Dương Chưởng, hai người đều sử dụng võ công của Võ Đang.

Trong lần vừa rồi, Trần Mễ Lạp hơi chiếm thế thượng phong, nhìn tay của Mã Sư Châu run nhè nhẹ có thể thấy điều đó. Chỉ là hần không rõ, vì sao Mã Sư Châu lại bỏ đi ưu thế của mình mà liều mạng cùng Trần Mễ Lạp, Nếu Mã Sư Châu bắt buộc phải dùng phương thức du tẩu, bởi vì vóc dáng của Trần Mễ Lạp quá lớn.

Mã Sư Châu lúc này đang trong thế bất lợi nhưng không chút bối rối, ngược lại thần sắc bình tĩnh, hần đứng tại chỗ tựa hồ như đã sớm chuẩn bị xong cho lần tấn công tới.

Trần Mễ Lạp đập một tiếng nặng nề! Quá là nhanh! Diệp Thiên Vân không có cảm giác, hắn không tin tốc độ của Trần Mễ Lạp lại có thể nhanh như vậy, lập tức hiểu ra tại sao Mã Sư Châu tại sao lại áp dụng thể công như vậy, bất biến ứng vạn biến, quả nhiên rất mạnh.

Trần Mễ Lạp giống như viên đạn, lao tới trước mặt Mã Sư Châu, liên tiếp hai chưởng, toàn bộ đều là hướng mặt đối phương!

Mã Sư Châu không chút sợ hãi lấy tay đỡ, mặc dù hắn vừa mới ở thể không tốt nhưng ngay sau đó mượn lực lùi về sau, đứng lại sau mới ngạo nghễ nói:“Trần Mễ Lạp ba chiêu này là ta cho ngươi, một là vì nể tình đồng môn Võ Đang đồng, hai là ta muốn xin lỗi Tô Nguyệt tiểu sư muội, từ nay về không ai nợ ai, đừng trách ta vô tình!”

Lời của hắn khiến không ít người đều hô lên “Trượng nghĩa”, “Thật có phong cách”, “Dám làm dám chịu” Chỉ có rất ít người trầm mặc không nói, trong mắt thoáng hiện vẻ khinh thường.

Diệp Thiên Vân cùng phe với Trần Mễ Lạp, nghe được những lời của Mã Sư Châu khiến hắn thấy thật đáng khinh bỉ, đây vốn không phải là nhường! Người này quá thâm hiểm, vô lại, tốc độ của Trần Mễ Lạp tuyệt đối không chậm hơn so với hắn, cho dù hắn công kích cũng không có khả năng chiếm được ưu thế.

Vô giả cũng có khi xích mích nhưng hắn lần đầu tiên thấy một kẻ vô liêm sỉ như hắn, dám nói khoác giữa chốn đông người! Lời của hắn chỉ có thể lừa gạt mấy kẻ nhẹ dạ, chỉ cần là tông sư ai cũng có thể nhìn ra sự giả dối của hắn.

Nghĩ tới đây hắn nhìn lướt qua, không khỏi cười khở, trong hàng nghìn người có khoảng trăm tông sư đã là tốt lắm rồi, nói cách khác mười người hắn có thể đã lừa gạt được chín, đúng là cao minh. Coi như là có ai biết, cũng không ai dám lên tiếng?

Lừa gạt cũng chỉ là lừa gạt mà thôi, thực lực của Mã Sư Châu không thể xem nhẹ, chỉ có điều cái cách hắn làm người thật khiến người khác khó có thể tiếp nhận!

Đúng lúc này, đệ tử giữ liên lạc của Bát Cực Môn vội vàng hấp tấp chạy tới, lắp bắp nói:“Điện..... Điện..... Điện thoại đã thông, Bát Cực Môn bị người đánh trộm, toàn bộ đã chết! Toàn bộ đã chết!”

Diệp Thiên Vân theo phản xạ đứng lên, trầm giọng nói:“Là Võ Đang làm sao?”

Hắn gạt nhẹ đầu, khóc rống, nước mắt chảy ra nói:“Đầu của chưởng bị bọn họ cầm đi!”

Diệp Thiên Vân vội vàng che miệng hắn, phát hiện ra người Võ Đang đều đang chú ý Mã Sư Châu. Giờ đây đúng là thời khắc mấu chốt, Võ Đang còn không có động tĩnh gì bèn nói:“Nói nhỏ chút, mau đi báo cáo cho trưởng lão Lương Nông Trấn!”

Người này biết rõ chuyện cấp bách nên vội vàng chạy đi. Diệp Thiên Vân nhanh chóng quan sát bốn phía rồi tập trung nhìn võ đài.

420. Chương 421: Quỷ Trong Hình Ý Ma

Diệp Thiên Vân trong khoảnh khắc không ngừng tự hỏi, Bát Cực Môn bị người âm thầm tiêu diệt, như vậy nhất định là do Võ Đang bày ra. Những người của Bát Cực Môn hôm nay đến, kể cả mình đều sẽ không buông tha! Tuy không biết Võ Đang sẽ giải thích như thế nào, nhưng mà nhất định sẽ tìm một cái cớ để qua thoát tội. Nếu không thì trở mặt ngay tại đây, dù thế nào thì cũng đều không có lợi.

Kẻ ra tay trước là kẻ mạnh, Võ Đang đã xuống tay trước, hắn không thể chậm trễ.

Đang nghĩ tới nơi đây, Mã Sư Châu khẽ động, tay phải tấn công, lại dùng Hoàng Nê Âm Thủ, loại công phu này giống Thiết Sa Chưởng, nhưng lại không gây hại cho bản thân giống Thiết Sa Chưởng, cho nên người của Võ Đang rất hay sử dụng, nội lực của hắn rất lớn, làm cho người ta khó lòng chống đỡ!

Trần Mễ Lạp đi kiểu Long hình, thân thể khẽ tiến đến gần, tránh chưởng này, đồng thời sử dụng Hữu Ngạnh Khai Môn trong tám đại chiêu. Dùng đôi tay rắn chắc đỡ đòn Hoàng Nê Âm Thủ của Mã Sư Châu, thân thể run lên, tập trung sức lực ở vai, lao về phía Mã Sư Châu với tốc độ, sức mạnh kinh người!

Mã Sư Châu có phần phản ứng không kịp, nhanh chóng tránh về phía sau, nhưng vẫn chậm một chút, bị Trần Mễ Lạp đánh xẹt qua cánh tay! Trần Mễ Lạp thân cao, lần phần lực này chẳng khác nào một cái máy ủi.

Mã Sư Châu kêu rên một tiếng, không ngừng lui về phía sau. Hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Trần Mễ Lạp tay trái với tốc độ nhanh nhất cắt ngang cổ họng của hắn, định một kích đánh trúng! Không ngờ Mã Sư Châu thân lại hạ người xuống, hướng lên đánh một chưởng, trúng ngực của Trần Mễ Lạp.

Trần Mễ Lạp bị một kích này đánh cho lùi về phía sau, lão đảo ngã xuống đất, rồi lại đứng lên, khoe miệng tràn ra máu đỏ tươi! Nếu không phải trên người hắn đã luyện Thiết Bổ Sam, thì có lẽ đã mất mạng.

Mã Sư Châu một chiêu đắc thủ, chân dùng lực, lao về phía trước. Lại là một chưởng nữa! Ánh mắt hắn giống như nhìn con mồi, hung hãn tham lam.

Trần Mễ Lạp chỉ có thể dùng cánh tay chống đỡ, thương thế của hắn không nhẹ, không cách nào toàn lực ra tay!

Trên khán đài Lương Nông Trần nhận được tin tức xong phần nộ nói:“Lần này Vô Đang không giữ lời, thừa dịp chúng ta không ở đó, hại chết môn chủ! Nhanh dừng trận đấu lại, bằng không tánh mạng của Trần Mễ Lạp cũng khó giữ được!”

Hắn ừ một tiếng rồi nhanh chóng đi xuống, Trần Mễ Lạp bị Mã Sư Châu đánh cho một chưởng bay ra ngoài!

Giờ đây dừng hẳn cuộc thi đấu căn bản là không kịp, Vô Đang nhân nghĩa như thế chẳng. Những thứ này đều là giả, chỉ có chết mới là thật!

Diệp Thiên Vân không chút do dự, một cước đá tung cái hộp gỗ trên mặt đất. Mũi chân gầy nhẹ, lấy cây sung từ chỗ Lý Thư Văn nâng lên trước ngực, nắm trong tay rồi, thân thể uốn cong hết mức có thể, bỗng nhiên phát lực! Cây sủng chừng hai mươi cân lao lên trên trời, trong không khí truyền đến tiếng xé gió, có thể thấy được tốc độ cực nhanh!

Một giây sau, Diệp Thiên Vân một cước đạp trên vòng bảo vệ. Nhẹ nhàng như chim theo sát lấy cây sủng bay ra ngoài!

Rất ít người phát hiện ra động tác của Diệp Thiên Vân của động tác, cho dù phát hiện cũng bị mấy tiếng gào thét lấn át. Diệp Thiên Vân nhanh đến kinh người. Như một đám khói nhẹ, khiến những người chứng kiến kinh ngạc, không ngậm miệng được! Trên cao cách võ đài khoảng bảy tám thước, một người một thương, một trước một sau, lao thẳng đến Mã Sư Châu!

Mã sư châu đánh Trần Mễ Lạp ngã trên mặt đất xong liền nghe được trên khán đài có gì đó dị thường, còn tưởng rằng là công lao của mình, âm thầm đắc ý, cũng không ngẩng đầu nhìn Trần Mễ Lạp đánh một chưởng.

Chưởng này đánh trúng bụng, một đồng máu phun ra che tầm mắt của hắn, hắn vừa dùng tay đứng dậy thì truyền đến một tiếng xé gió rất mạnh, vô ý thức cảm thấy có gì đó không hay, lặn một vòng về phía sau, chỉ nghe đến “Phanh” một tiếng, hắn căn bản là không thấy gì.

Diệp Thiên Vân phán đoán hết sức chính xác, điểm rơi đúng chỗ vừa rồi mã sư châu đứng, hắn mượn lực hướng về trước một tràng Pháo quyền.

Mã Sư Châu vừa mới xoay người, lại phát hiện có người tập kích mình, gấp rút không kịp đề phòng, liều mạng lui về phía sau, một bên hai tay chống ở trước ngực, hy vọng né tránh lần công kích này.

“Bùm”, trên tay truyền đến cảm giác đụng nhau, Mã Sư Châu mừng rỡ trên tay phát lực, muốn hóa giải lực đạo này. Nhưng hắn không may mắn, chỉ cảm thấy theo trên tay truyền đến một luồng lực mạnh, nghe rõ tiếng vỡ vụn của xương cốt, ngay sau đó mắt tối sầm không biết gì nữa!

Diệp Thiên Vân sử dụng quyền này căn bản không phải để đánh người, hắn đem vài luồng lực hợp cùng một chỗ, lại hình thành lực đỉnh ốc, Mã Sư Châu không chống nổi mới là lạ!

Người đầu tiên phát hiện Diệp Thiên Vân là Dũng Trí đại sư, trận đấu sinh tử hôm nay quá thành công, chính mình còn âm thầm mừng rỡ, không ngờ cuối cùng lại bị Diệp Thiên Vân gây khó dễ! Ông ta nhất

thiết phải lên trên đó trước Võ Đang, bằng không một khi song phương tiếp xúc, hấn đúng vậy công dã tràng, công việc kinh doanh của hấn cũng tan thành bọt biển.

Võ Đang chăm chú theo dõi cuộc thi, mãi đến khi nhìn thấy cây súng mới biết có chuyện không hay, vài người từ trên khán đài nhảy xuống. Chỉ là bọn hấn phát hiện ra thì đã quá muộn!

“Dừng tay!” một tiếng xa xa truyền đến. Diệp Thiên Vân trong thời khắc mấu chốt, sao có thể bị người khác nghĩ này nghĩ nọ, thừa dịp hấn bệnh muốn lấy mệnh hấn. Mã Sư Châu đã bị đánh cho mất hết công lực, trong mắt hấn chẳng khác nào cái xác chết Tay phải xoay mình gia tốc, tiến đến cổ họng của Mã Sư Châu.

Không nghi ngờ gì nữa cổ Mã Sư Châu bị Diệp Thiên Vân bóp nát. Diệp Thiên Vân khê động tay, Mã Sư Châu ngã xuống cạnh Trần Mễ Lạp.

Lúc này liếc nhìn Trần Mễ Lạp không biết còn có thể cố gắng được hay không.

Trong một ngày, Võ Đang có hai vị điện chủ qua đời. Diệp Thiên Vân xoay người, lạnh lùng nhìn đám người đang điên cuồng chạy đến.

Người lên tiếng đầu tiên là Dững Trí đại sư của Thiếu Lâm, hấn nhìn thấy Diệp Thiên Vân bay xuống, vội vàng lên tiếng ngăn cản. Nhưng tiếc thay, hấn lên tiếng cũng không thể ngăn cản Diệp Thiên Vân ra tay, lúc này chức trọng tài võ lâm của hấn công toi.

Diệp Thiên Vân không hổ là Hình Ý ma, làm việc khó đoán, ra tay ác độc! Chỉ trong nháy mắt, Dững Trí đã thấy điều đó.

Trên khán đài, tất cả các võ giả đều sợ ngây người, tư thế chuẩn bị rời đi, một kích hoàn mỹ, giống như thiên thần hạ cánh, Mã Sư Châu không phòng ngự sao? Diệp Thiên Vân rút cuộc có bao nhiêu sức mạnh, khi nãy có phải là che giấu sức mạnh? Liên tưởng đến khi Thương Sư Kiệt bị áp chế, càng nghĩ càng cảm thấy hoàn toàn có thể!

Bất tri bất giác, Diệp Thiên Vân đã in dấu ấn sâu đậm trong lòng tất cả mọi người, một kích này có lẽ cả đời đều không thể quên được!

Thật ra Diệp Thiên Vân tuy mạnh, nhưng tuyệt đối không thể một chiêu giết chết Mã Sư Châu, Hấn là chương võ điện chủ Võ Đang! Hai người thật động thủ, kết quả như thế nào còn khó nói!

Chỉ là Diệp Thiên Vân luyện tập Kim Chung Tráo, thân thể quá tuyệt vời, hơn nữa chiêu đặc sắc vừa rồi, hàm ẩn vài luồng ngoại lực, thêm vào đó là đánh lén, mới khiến cho hấn đắc thủ!

Dững Trí đại sư thấy Võ Đang và Bát Cực Môn đang tiến tới gần, đành phải đi tới giữa.

Nhân Mã của Võ Đang vừa đến, Ngọc Sư Lộc lập tức nổi giận nói:“Được lắm, ngươi Diệp Thiên Vân, dám đánh lén sư huynh của ta, Võ Đang đệ tử nghe lệnh, giết chết cho ta!”

Cơ hồ đồng thời Bát Cực Môn vây quanh Diệp Thiên Vân và Trần Mễ Lạp, Lương Nông Trấn uy nghiêm nói:“Bát Cực Môn nghe lệnh, hôm nay cho dù toàn thể chết trận, cũng phải đánh chết Võ Đang!”

Bát Cực Môn nghe tin dữ, nhìn người của Võ Đang đầy căm giận, hận không thể xé nát bọn họ!

Hai bên giương cung bạt kiếm khiến cho Dững Trí đại sư đau đầu vô cùng, hấn hét lớn một tiếng tạm thời dừng lại, hai tay tạo thành chữ thập nói:“Các vị bớt giận, mời nghe ta hỏi Diệp Thiên Vân xong đã, đến lúc đó các ngươi động thủ cũng không muộn!”

Dững Trí đại sư hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Thiên Vân nói:“Ngươi vì sao lại đột ngột hạ thủ, Mã Sư Châu?”

Lương Nông Trấn đứng ở phía trước, nghe thế lập tức nhớ tới cái kết thê thảm của Bát Cực Môn, cả giận nói:“Chúng ta vừa nhận được tin tức, Bát Cực Môn đã giết chết mười bảy vị môn nhân, và cả chương môn, bị Võ Đang điện chủ Mê Sư Đạo đánh lén giết chết hết!”

Dững Trí đại sư nghe đến đó trong nội tâm lập tức cũng tức giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, không ngờ Võ Đang lại làm vậy. Hấn nhìn chăm chăm vào Ngọc Sư Lộc nói:“Còn có việc này sao?”

Ngọc Sư Lộc không chút kinh hoảng, hấn lấy lại bình tĩnh nói: “Thật là có việc này!”

Dũng Trí đại sư trông mắt hơi híp, âm thầm thấy hận hấn, hỏi: “Lúc trước không phải nói rồi sao? giờ đây lại đổi ý, không sợ bị người khác cười nhạo sao?”

Khi mấy người chung quanh chờ hấn trả lời, thì từ bên ngoài vội vàng đi tới một đám người, Ngọc Sư Lộc thoáng nhìn, lạnh giọng khẽ nói: “Cười nhạo? Nếu không phải người ép Võ Đang, chúng ta có đến không? Huống chi chúng ta cũng không đồng ý cái gì, đều là các người một bên tình nguyện thôi! Trọng tài võ lâm là cái gì chứ? Có tư cách gì để nói chuyện giang hồ?”

Dũng Trí bị lời này làm cho sững sờ, hấn vô luận như thế nào cũng không ngờ, Võ Đang gây khó dễ, sắc mặt của hấn tái nhợt, cả giận: “Được! Được. Các người đã không giữ lời hứa, trọng tài võ lâm có quyền xử phạt các người.

Ngọc Sư Lộc khẽ cười nói: “Xử phạt? Là võ lâm trọng tài xử phạt chúng ta, hay là Thiếu Lâm muốn xử phạt chúng ta? Thiếu Lâm trong giang hồ muốn làm gì chúng ta cũng không quản, cũng không dám quản! Nhưng các người không thể cười trên đầu chúng ta tác oai tác quái được, các người cho rằng chúng ta không có người sao!”

Vừa nói xong thì từ xa truyền đến tiếng vỗ tay, nói: “Sư huynh nói hay lắm, chỉ là tiểu đệ đến chậm một bước!”

421. Chương 422: Bắt

Ngọc Sư Lộc vừa rồi cũng không dám làm quá căng, vì Mã Sư Châu xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên Võ Đang ở đây chỉ còn lại có một mình hấn là điện chủ! Thấy người này đến, hấn tựa hồ thở dài một hơi nói: “Sư đệ, rốt cuộc đã tới!”

Người cầm đầu lấy ra một cái hộp vừa cười vừa nói: “Không phụ sự nhờ vả, cho chúng ta nghỉ chân nghỉ tay một chút, đứng rồi Mã sư huynh đâu?”

Ngọc Sư Lộc hiểu ý nhận lấy, có chút trầm trọng nói: “Mã sư huynh chết rồi!” Mấy người nghe nói như thế đều là ngẩn ra, chẳng ai ngờ rằng Mã Sư Châu sẽ chết.

Lương Nông Trần phát tay bảo hai đệ tử khiêng Trần Mễ Lạp đi, cắt lời bọn họ cầm hận nói: “Ngọc Sư Lộc, Võ Đang các người nếu thật là muốn đánh thì đánh, Bát Cực Môn chúng ta cũng đánh đến cùng!”

Bát Cực Môn chỉ còn có Lương Nông Trần trưởng lão, những người khác đều không coi là cao thủ, còn có một vị còn sống đó là Diệp Vô Nhai, chỉ là hấn bị trọng thương, không thể chiến đấu? Trần Mễ Lạp sống chết khó liệu, bên người chỉ có Diệp Thiên Vân là còn có thể trợ giúp được, cùng Hoắc Minh Cách và Lục Vệ Minh, cộng lại mới là ba người.

Người Bát Cực Môn tuy ít, nhưng lại rất có khí phách, mấy người mặc dù không nói thấy chết không sợ nhưng những người ở Bát Cực Môn mấy chục năm nay, sớm đã coi Bát Cực Môn là nhà. Giờ đây trong nhà gặp nạn, vô luận thế nào cũng phải giúp đỡ.

Khách xem thấy bộ dạng này chỉ cần mấy câu cũng biết kết quả, họ đều rất khinh bỉ hành vi hèn mọn của Võ Đang! Chỉ là Võ Đang luôn luôn là kẻ mạnh, nên mọi người giận mà không dám nói! Có không ít người có quan hệ cùng Bát Cực Môn hay Diệp Thiên Vân khẽ cổ động.

Võ Đang tuy thực lực mạnh, nhưng lại chống đỡ không nổi sự lên án của trăm người! Huống chi Hình Ý, Thái Cực, còn có Bát Quái đều bị Võ Đang lấn át, sớm đã uất hận lên đến tận trời. Hôm nay nếu là động thủ thì chỉ sợ là cuộc đại chiến của hơn trăm người, đến lúc đó ai cũng không oán ai, giết cũng như không giết, rất nhiều kẻ đoạt lợi.

Ngọc Sư Lộc vung tay lên khống chế mấy người này, chậm rãi nói: “Chuyện này, không trách Võ Đang được!” Lời này vừa nói ra mọi người chung quanh đều im lặng!

Ngọc Sư Lộc nói: “Đầu tiên, chúng ta cũng không có hứa hẹn gì, trọng tài võ lâm dựa vào Thiếu Lâm mà bắt buộc chúng ta cùng Bát Cực Môn thi đấu sinh tử, chuyện này là thế nào? Ý thế hiếp người!” Dừng một

chút lại hướng Bát Cực Môn bên này nói:“Võ Đang và Bát Cực Môn đánh nhau đương nhiên là chuyện của hai phe, các người đi tìm trọng tài võ lâm là sao?”

Lương Nông Trần lạnh lùng cười, nói:“Ngọc Sư Lộc, trọng tài võ lâm là võ lâm mười đại môn phái đề cử ra để giải quyết mâu thuẫn trong giang hồ! Đây là địa bàn của Võ Đang các người. Chúng ta vì sao không thể tìm trọng tài? Chỉ cần trên chộc Võ Đang các người đều phải ngoan ngoãn nhận lấy cái chết sao? Đây là đạo lý gì chứ?”

Trí Dũng đại sư của Thiếu Lâm thấy mâu thuẫn đổ hết lên đầu mình bèn phát tay nói:“Được, không nói nhiều nữa! Kẻ nào vi phạm qui tắc thì bị phạt, đây là quy định từ trước!”

Vừa nói xong, từ phía sau chậm rãi đi tới bốn hòa thượng, bọn họ mỗi người đều có chút sững sờ, một người khá cao chấp tay nói:“Thiếu Lâm Đạt Ma Viện Cuồng Vô dẫn Cuồng Vô, Cuồng Chỉ, Cuồng Cảnh phụ lệnh của phương trượng, đến trợ giúp.....” Nói đến đây hắt đảo mắt, đồng thời sờ lên đầu, nhìn về phía sau hỏi:“Còn gì nữa nhỉ, ta quên mất rồi. ”

Mọi người lúc này bỗng cười rộ lên, sau khi nghe hắn nói, ông già đằng sau có chút nổi giận, đẩy người vừa nói sang một bên nói:“Hội Võ Lâm Được Tài.”

Không ít người đều bật cười, phái Thiếu Lâm cử người như vậy đi, quả thực là có phần dọa người nhưng mà một số võ giả đã có tuổi, nửa cười nửa không nhìn Ngọc Sư Lộc của Võ Đang. Tựa hồ đang đợi trò hay trình diễn!

Diệp Thiên Vân bị người của Bát Cực Môn bao vây. Xem xét chuyện này, trọng tài võ lâm chẳng qua cũng chỉ là một hình ảnh thu nhỏ của Thiếu Lâm mà thôi. Mà Võ Đang đang muốn làm khó hắn! Hôm nay Bát Cực Môn bị ức hiếp, thì từ nay về sau còn có ai dám đến tìm bọn họ để mà xử phạt. Chỉ e là Võ Đang muốn trở mặt !

Hắn giờ đây không có bất kỳ động tác nào, chính là đợi xem tình thế ra sao, kết quả tốt nhất là Thiếu Lâm ra tay. Nếu không hắn lập tức hành động, phòng ngừa bị người vây công! Hắn không phải thần, nào dám cùng nhiều cao thủ như vậy đối đầu, vạn nhất bị vây đến chính giữa thì chỉ có nước chết.

Dũng Trí đại sư cso chút xấu hổ, sắc mặt ửng đỏ ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói:“Ngọc Sư Lộc, trong võ lâm, không thể không có quy củ một số võ giả của các môn phái tuy ồn ào nhưng vừa thấy song phương đều muốn động thủ, không ít người đều đã lui về phía sau, chạy xa, ai cũng không muốn dính vào. Có thể giúp đỡ, chính thức giúp đỡ cũng chỉ có vài người.”

Ngọc Sư Lộc tựa hồ không ưa bốn người này, ngược lại vừa cười vừa nói:“Được, một câu không thể không có quy củ! Tốt lắm, ta cho người xem cái này!” Nói xong hắn mở cái hộp ra, từ trong hộp xuất hiện một cái lọ, bên trong đặt một viên ngọc màu sắc sắc sỡ.

Lập tức trong đám người nhận ra lai lịch của hắn nói:“Xá lợi của Phật quang đại sư ?”

Ngọc Sư Lộc cười đắc ý, nhìn Dũng Trí nói:“Đã nói đến quy củ..... Dũng Trí đại sư, ta nhớ người đã nói, người không phải là Thiếu Lâm, chỉ là đại diện cho trọng tài võ lâm !” Ngay sau đó hắn chỉ tay nói:“Bọn họ là người của Thiếu Lâm, lúc trước Thiếu Lâm phương trượng đã nói, chỉ cần đem đồ vật này ra, Thiếu Lâm sẽ không được nhúng tay vào chuyện của Võ Đang, đúng vậy không?”

Dũng Trí đại sư, thấy bảo vật sắc mặt tái đi, nói:“Đúng vậy! Nhưng mà.....”

Ngọc Sư Lộc khẽ cười nói:“Không có chuyện nhưng mà! Thiếu Lâm cũng nên giữ lời hứa, bây giờ chính là lúc đó!”

Dũng Trí đại sư ở vào thế tiến thoái lưỡng nan, cắn răng nói:“Võ Đang đã như vậy, ta cũng không thể nói gì hơn, nhưng mà các người muốn dùng phương thức này để ức hiếp võ lâm đồng đạo, Dũng Trí là người đầu tiên thấy không vừa mắt. Ta không phải là Thiếu Lâm, mà là trọng tài võ lâm. Hôm nay ta cùng phe với Bát Cực Môn!” Ngọc Sư Lộc tựa hồ cũng không có gì là bất ngờ, nói:“Trọng tài võ lâm đã không có Thiếu Lâm là chỗ dựa, thì còn có cái gì nữa chứ? Trọng tài võ lâm cũng là thay mặt cho Thiếu Lâm mà thôi, không cần nói công bằng với chúng ta, Võ Đang không xứng, các người lại càng không xứng!”

Diệp Thiên Vân thở dài, tình thế đột ngột thay đổi, Võ Đang đã mạnh giữ lại thêm cái xá lợi này áp chế trọng tài vô lâm, mấy trận thi đấu vừa rồi đúng là biến thành trò cười!

Võ Đang muốn nhìn thấy cái kết cục này, đã kích sức ảnh hưởng của trọng tài, tiêu diệt sạch Bát Cực Môn và bản thân hần! Ý đồ của bọn họ rất đơn giản cũng rất trực quan, Võ Đang có bản lĩnh này.

Nói thêm chỉ sợ tình thế càng ngày càng nguy hiểm, hần không thể ngồi im đợi chết, sống hay chết chính là ở giờ khắc này! Nghĩ vậy Diệp Thiên Vân không hề báo trước, lao về phía trước phát ra một lực cực mạnh, lao ra ngoài khoảng bốn thước gì đó, hướng về phía Võ Đang, mục tiêu là Ngọc Sư Lộc!

Ngọc Sư Lộc trong tay cầm Xá Lợi, còn muốn nói thêm gì đó, nhưng không ngờ Diệp Thiên Vân lại lao tới, trong nháy mắt ngấn ra.

Diệp Thiên Vân cách Ngọc Sư Lộc quá xa, hần lao về phía trước song vẫn cách những hai mét, nhưng vào lúc này ba tông sư của Võ Đang đã phát hiện hành động của Diệp Thiên Vân, lập tức liên tiếp ra tay ngăn lại!

Diệp Thiên Vân không muốn sa lưới, hần không để ý tới công kích của đối phương, không ngừng tăng tốc, nhanh, mau nữa, nhanh hơn! Mục tiêu của hần là Ngọc Sư Lộc, không phải đánh chết hần, mà là muốn bắt hần, như vậy mới có cơ hội sống sót!

Ngọc Sư Lộc hai mắt trừng trừng, bởi vì không phòng bị, chỉ là khi phát hiện ra thì lui về phía sau một bước, tay trái ôm lấy Xá Lợi, tay phải xuất một chưởng, định khiến Diệp Thiên Vân lui lại!

Diệp Thiên Vân bắt lấy cơ hội trong nháy mắt, xuất Liễu Hổ Phác Băng Khai Phách chưởng, tay phải hướng về phía trước định tóm lấy cổ của Ngọc Sư Lộc!

Đúng lúc này, tông sư ở trước nhất đã ra tay! “Bùm” nện trúng ngực của Diệp Thiên Vân!

Diệp Thiên Vân kêu lên rồi bay đi, chỉ là trong tay hần đã nắm chắc cổ của Ngọc Sư Lộc, không chế hần!

Tất cả các võ giả có mặt đều nín thở, Diệp Thiên Vân không hề kiêng kị, nói ra tay là ra tay! Ra tay sạch sẽ, nắm được Ngọc Sư Lộc trong tay, đúng là diệu kế, đúng là can đảm! Chỉ là bị một chưởng của đối phương, không biết còn có thể sống sót được hay không!

Kim Chung Tráo của Diệp Thiên Vân mới vừa vào tầng bảy, một kích này thương tổn cũng không nhỏ, hần cảm giác trong dạ dày không ngừng quay cuồng, ngực bị đè nén! Chỉ là tình thế bức bách hần cố ép đồng máu trong người xuống. Cũng may hần khôi phục được sức khỏe, chỉ cần cho hần thời gian, không đến vài ngày là có thể phục hồi như cũ!

Hai người đồng thời ngã xuống đất, Ngọc Sư Lộc vừa định ra tay, cũng cảm giác được Diệp Thiên Vân xiết chặt hơn, lập tức không động đậy nữa!

Ba người Võ Đang đều vọt tới cạnh Diệp Thiên Vân một tay nắm cổ Ngọc Sư Lộc nâng lên phía trước, lạnh lùng nói: “Lui về phía sau!”

Ba người đành phải dừng lại, một tông sư thử thăm dò tiến về phía trước phần nộ quát: “Diệp Thiên Vân, người dám!”

Diệp Thiên Vân lẽ nào không dám, thấy tay hần xiết chặt, Ngọc Sư Lộc sắc mặt tái nhợt, hai tay ôm lấy cổ, rõ ràng là không cách nào hô hấp!

Diệp Thiên Vân tiếp tục bình tĩnh nói: “Người thử lại lần nữa xem!”

Vị Võ Đang tông sư này, quả nhiên là có phần kiên nhẫn, lần này đến Băng Thành, chỉ riêng điện chủ đã chết hai vị nếu như Ngọc Sư Lộc cũng chết, trở về không biết ăn nói thế nào hần lập tức hòa hoãn nói: “Không được làm loạn!” Dứt lời hần lui về phía sau!

Diệp Thiên Vân cũng đã không có cách nào khác, hần biết rằng chỉ cần đối phương động thủ, vô luận là Bát Cực Môn hay mình đều sẽ đi gặp Diêm Vương, bởi vậy chỉ có cách mạo hiểm đánh cuộc!

Bát Cực Môn nhiều người không kịp phản ứng, Diệp Thiên Vân quá là nhanh, trong nháy mắt hần đã bắt sống Ngọc Sư Lộc.

Lương Nông Trần thấy hần không việc gì mới thở dài nhẹ nhõm, nhìn Võ Đang không dám hành động, lập tức nói: “Xin nhường lối!”

Mấy kẻ vây bên ngoài tự động tự giác chia làm hai hàng, tạo thành một con đường nhỏ để bọn họ rời đi.

422. Chương 423: Ẩn Nấp

Mưu Sư Nghĩa của Võ Đang xuất chưởng vong vẫn luôn quan sát Diệp Thiên Vân, hần vốn tưởng rằng một chưởng của mình có thể làm cho hần đột tử ngay tại chỗ, không thì cũng trọng thương, ai ngờ đến lúc này Diệp Thiên Vân không hề hấn gì, thậm chí hần còn không chế được Ngọc Sư Lộc. Nhớ tới lúc ban đầu khi ở Võ Đang, còn từng âm thầm cười nhạo Vũ Sư Đằng và Khương Sư Minh.

Chỉ là hôm nay tự mình trải nghiệm mới khiến hần cảm nhận được cảm giác của Khương Sư Minh và Vũ Sư Đằng, có chút áy náy, thực lực của Diệp Thiên Vân quả thật là ngang hàng với đời thứ mười, không biết sao hần luyện được công phu như vậy!

Hần âm thầm nhắc nhở mấy sư đệ cẩn thận, Diệp Thiên Vân có luyện pháp hộ thân, sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Tiểu huynh đệ, người thả sư huynh của ta ra, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm khó người!” Ngữ khí của hần rất chi là chân thành, vì sợ Diệp Thiên Vân kích động mà gây chuyện.

Diệp Thiên Vân nếu như còn có biện pháp khác, hần cũng không muốn làm như vậy, vừa rồi đúng là mạo hiểm, hơn nữa nếu như hần chậm một bước thì có lẽ đã ăn trọn ba chưởng, Thuần Dương chưởng của Võ Đang không dễ đối phó như vậy.

Nghe Mưu Sư Nghĩa nói xong hần thấy có chút buồn cười, nếu có thể không làm khó thì sớm đã không làm khó rồi và cũng không có kết cục như ngày hôm nay. Võ Đang không đáng tin, có lẽ thả Ngọc Sư Lộc xong, một giây sau bọn chúng sẽ trở mặt vô tình! Hần lắc đầu không nói gì, người có thể tin tưởng chỉ có chính mình, sau đó hần chậm rãi lui về phía sau.

Các võ giả đứng xem xung quanh đều tự giác nhường đường, trong ánh mắt đều tràn đầy thần sắc khác thường, Diệp Thiên Vân có lẽ giết chóc quá nhiều, vô cùng tàn nhẫn, có lẽ đúng là một ma đầu, nhưng lại dám làm mọi việc! Một thanh niên hơn hai mươi tuổi mà dám cùng Võ Đang đối đầu. Chỉ là sự can đảm này không phải ai cũng có.

Mấy đệ tử của Bát Cực Môn đi ở phía trước, hai hàng người cứ như tiễn bọn họ, chỉ còn thiếu hoa và những tràng vỗ tay nữa thôi.

Diệp Thiên Vân lui lại mấy bước, lão già bĩ ổi bên phía Võ Đang, lớn tiếng nói: “Sư huynh, không thể để Diệp Thiên Vân chạy thoát được, người này rất tàn nhẫn, nếu để hần rời đi, Ngọc Sư Lộc sư huynh cũng chưa chắc đã sống được!” Nói xong hần nhìn Ngọc Sư Lộc, im lặng không nói!

Những lời này đâm trúng nỗi đau của Mưu Sư Nghĩa, Diệp Thiên Vân e rằng sẽ làm như vậy, lập tức hướng phía sau nháy mắt, chậm rãi đuổi kịp Diệp Thiên Vân, vừa đi vừa nói: “Diệp Thiên Vân, chúng ta thả người thì người lấy gì cam đoan sư huynh của ta sẽ được an toàn?”

Ngọc Sư Lộc nghe đến đó xấu hổ không chịu nổi, hần đường đường là điện chủ vậy mà lại bị Diệp Thiên Vân nắm trong tay, nhục nhã trào dâng trong lòng. Nếu khi này có phòng bị, thì đã không thế này, hần có trở về cũng không thể đứng trong Võ Đang được nữa, sống còn không bằng chết. Nghĩ tới đây, hần đột nhiên há miệng nói: “Các người giết hần đi, không cần.....”

Hần còn muốn nói nữa kết quả Diệp Thiên Vân xiết mạnh hơn, hần bắt đầu mất trọng tâm, không nói được chữ nào, Diệp Thiên Vân hồ hững nhìn Ngọc Sư Lộc.

Hần khê rung rung cơ thể của Ngọc Sư Lộc, sau đó mới cẩn thận nhìn thoáng qua phía sau, Bát Cực Môn sắp đến cửa rồi, Lương Nông Trần cầm theo cây thương đi cạnh hần, sợ có người đánh lén! Hai con mắt tràn đầy hận thù, Bát Cực Môn bị tiêu diệt, và các vị sư huynh đệ của hần đều chết hết chỉ còn lại có Diệp Vô Nhai, ở trong giang hồ giờ cũng chỉ có mình hần! Bát Cực Môn khổ cực mấy chục năm, giờ lại thêm cú sốc này khiến hần càng thêm đau khổ.

Hắn lạnh lùng nói:“Người cho rằng Diệp Thiên Vân vô liêm sỉ như Võ Đang các người sao?”

Lời nói của lão giả kia khiến bên Võ Đang nghi ngờ, chuyện có biến chuyển. Có một tông sư của Võ Đang đứng ra, nói:“Không thể thả bọn họ đi, vừa rồi Lưu sư đệ nói đúng, tên hiệu của Diệp Thiên Vân. Loại người này không đáng để chúng ta tin tưởng!”

Một người hoài nghi không đáng sợ, nhiều người mới đáng lo, như vậy bên Võ Đang hình thành hai luồng ý kiến.

Diệp Thiên Vân lúc này không có để ý bọn họ như thế nào. Hắn không thể không có năng lực khổng lồ khác, trước mắt chỉ cần đi ra khỏi sân vận động cũng đã là thắng hơn phân nửa. Tông sư của Võ Đang có điên mấy, cũng không dám giết người bên đường, đây là chuyện tuyệt đối kiêng kỵ.

Nếu bọn họ dám ra tay, nhất định sẽ tạo ra ảnh hưởng cực xấu, đến lúc đó có thể không phải là chuyện của võ lâm nữa. Huống chi bên ngoài Diệp Thiên Vân rất quen thuộc, hắn biết không dưới mười nơi an toàn.

Người của Võ Đang càng ngày càng gần, hình thành một nửa vòng tròn, chậm rãi đi về phía trước, song phương tựa hồ cũng đang đợi, xem ai có thể càng có thể nhẫn nại!

Khi sắp đến cửa ra vào, Diệp Thiên Vân tập trung tinh thần, mấy người nhỏ tuổi của Bát Cực Môn đã sớm ra cửa, bởi vì đây là bước cuối cùng của hắn, nên càng phải đề phòng, sợ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Đột nhiên, một bóng người từ trong đám người lao lên đá vào phía sau của Diệp Thiên Vân, động tác vừa nhanh vừa vội, nhìn vào động tác là biết công phu không thấp!

Lần này khiến Diệp Thiên Vân toàn thân phát lạnh, không ngờ từ trong đám người lại có kẻ lao ra.

Lương Nông Trần vẫn luôn đi trước Diệp Thiên Vân, chỉ là hắn cũng không chú ý đến người bên cạnh, đại bộ phận đều nhìn về phía Võ Đang nên chuyện đột ngột này khiến hắn có chút trở tay không kịp.

Diệp Thiên Vân không quay đầu lại chỉ bằng cảm giác cũng tinh tường người này là ai, đúng là kẻ thù mà mấy lần muốn tìm hắn gây chuyện, là Cổ Phàm cụt tay! Thật không ngờ hắn vẫn ôm hận đến tận bây giờ.

Cổ Phàm dù nhanh, nhưng Diệp Thiên Vân vẫn có thể kịp ứng phó.

Võ Đang bên kia không ngờ rằng có người tương trợ, lập tức nhanh chóng hướng Diệp Thiên Vân đánh tới, tranh thủ có thể cứu được Ngọc Sư Lộc.

Diệp Thiên Vân nghĩ một chút, liền có đối sách, cảm giác của hắn vô cùng nhạy cảm, tay phải cầm lấy cổ của Ngọc Sư Lộc nói với Lương Nông Trần:“Đi đi!”

Cổ Phàm vẫn trốn trong đám người, ngày hôm nay, hắn đã chờ đợi quá lâu rồi. Từ khi cùng Diệp Thiên Vân sinh tử đấu một trận xong, cuộc sống của hắn không dễ dàng gì, bởi vì hắn đau nhức do mất một tay, đối với một võ giả mà nói ảnh hưởng quả thật quá lớn. Mất một khoảng thời gian khôi phục, hắn luyện công còn thường xuyên ngã sấp xuống, điều này làm cho hắn khóc không ra nước mắt, bản thân không cần đối không cách nào giữ thăng bằng, bởi vậy nên hắn phé một chân của mình

Thật vất vả để thích ứng, ở Võ Đang lại đụng phải Diệp Thiên Vân, bị Hà Sơn hể ngạo, hắn biết Diệp Thiên Vân sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới hắn, bởi vậy cố tìm cơ hội, dồn Diệp Thiên Vân vào chỗ chết, hắn chờ đợi ngày này đã quá lâu.

Rốt cuộc cũng đã có cơ hội, trong lúc cố gắng khắc chế, Cổ Phàm dùng hết toàn lực xuất Xuyên Tâm Thối! Hắn lập tức muốn báo thù, không thể nhẫn nhịn được nữa.

Diệp Thiên Vân chờ cơ hội này, Cổ Phàm càng gần, gần đến mức không cách nào biến chiêu, hắn đột nhiên xoay người đẩy Ngọc Sư Lộc đứng trước người mình.

Cổ Phàm đến phản ứng cũng không có, một cước đá trúng tim của Ngọc Sư Lộc! Khóe miệng Ngọc Sư Lộc máu tràn ra, trong ánh mắt toát ra sự khó hiểu, cùng với ánh mắt oán độc.

Cổ Phàm đã khiến cho tất cả mọi người đều sững sờ, hắn tuyệt đối không muốn giết Ngọc Sư Lộc, trong đầu trống rỗng, hắn là người của Trạch Cực Môn, chỉ cần suy nghĩ một chút là biết có chuyện không hay, Bát Cực Môn chính là tấm gương!

Trong nháy mắt, người của Võ Đang đã đến gần, thấy Ngọc Sư Lộc đã bị giết chết, hận không thể giết chết Cổ Phàm!

Lương Nông Trần cảm thương không ngừng ép bọn chúng lùi lại. Cây đại thương xoay trong tay hắn giống như linh xà, ngăn cản bước đi của đối phương, trong miệng hô: “Thiên Vân, hắn phó thác cho ngươi!” Diệp Thiên Vân hiểu người mà hắn nói đến là Lưu Đông, Lương Nông Trần muốn ở lại xem Cổ Phàm còn đang ngậy ra, cũng không muốn cùng hắn động thủ, một là không có thời gian, hai là nếu hắn còn sống thì càng có giá trị, với phong cách của Võ Đang, bỏ qua hắn mới là lạ! Một kẻ tầm thường như vậy, không cần phải thương cảm hắn, bằng không sớm muộn gì cũng có một ngày hắn báo thù.

Nghĩ tới đây thì đã đến cửa ra vào, đằng sau truyền đến một tiếng kêu rên, ngay sau đó tiếng bước chân tựa như hắn đuổi theo, Diệp Thiên Vân cảm giác được Lương Nông Trần đã xảy ra chuyện, âm thầm thở dài một tiếng nhưng không dừng bước lại, mà đem thân thể phát huy đến tốc độ tối đa, như bay ra khỏi sân vận động. Sau lưng hắn có hai tông sư Võ Đang đang bám lấy không tha.

Diệp Thiên Vân dẫn bọn họ chạy vòng quanh mấy tòa nhà học, hắn thường xuyên tản bộ ở vườn trường, quen đường lối nên muốn cùng hai tông sư Võ Đang chơi trò đuổi bắt.

Một lúc sau, Diệp Thiên Vân thấy hơi đau trước ngực, hắn biết thương thế của mình, không thể cùng bọn họ giằng co nữa, phải nhanh chóng cắt đuôi hai người. Nhảy vài cái hắn đã ra mấy khu nhà trong trường, ở đây hắn tương đối quen thuộc, hơn nữa không giống phòng dạy học, rất nhiều chỗ thích hợp để ẩn nấp, hắn xoay hai vòng rồi chui vào trong bóng tối, nín thở.

Hai tông sư cách hắn cũng không xa, cơ hồ chỉ chậm một bước, nhưng không chú ý đến những góc nhỏ, cho rằng Diệp Thiên Vân rẽ rồi nên đuổi theo.

Diệp Thiên Vân đang muốn thừa dịp lúc này rời đi, sao biết bên cạnh cửa cửa chống trộm đột nhiên mở ra, quả thực dọa hắn nhảy dựng! Đầu tiên là một cánh tay đột nhiên thò ra, trong tay xách ra một cái túi rác vừa vụn ném vào người hắn.

Diệp Thiên Vân thầm咒 mình đen đủi, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Hàn Vận thò đầu ra, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, xem ra có chỗ trốn rồi! Không đợi Hàn Vận kịp phản ứng gì, hắn liền mở cửa ra, chui vào, lại nhanh chóng đóng cửa lại.

Hàn Vận sợ tới mức muốn hô lên thì phát hiện ra là Diệp Thiên Vân, kinh ngạc không ngậm miệng lại được, hai mắt trừng trừng hiểu kỳ nói: “Thiên Vân, là em sao? Làm sao em biết nhà cô ở đây?”

423. Chương 424: Bình Tĩnh

Hàn Vận nghe xong bật cười, nhìn quần áo của Diệp Thiên Vân không chỉnh tề, trên người có vài vết máu cùng vết bẩn, thật đúng là như đi thu rác, không khỏi hiểu kỳ hỏi: “Em sao thế? Gặp chuyện gì vậy?”

Diệp Thiên Vân thở sâu một hơi, không muốn nói những chuyện này, đi đến phía trước cửa sổ nhẹ nhàng vén bức màn nhìn ra phía ngoài. Lát sau có hai võ giả của Võ Đang đi nơi này sang nơi khác trông họ rất cẩn thận, mỗi bước đều cẩn thận nhìn bốn phía.

Hai người kia cũng không phải là hai người vừa đuổi theo mình, rất rõ ràng bọn họ đang tìm mình, nhìn đến đây, Diệp Thiên Vân mặc dù có chút xấu hổ nhưng cũng chỉ có thể nói thẳng: “Đêm hôm nay em ở lại đây có được không ạ?”

Hàn Vận ở nhà ăn mặc rất thoải mái, có chút lười biếng. Cô đồng ý gật đầu, rất tự nhiên nói: “Được, nhà tôi cũng không phải là rộng lắm, nhưng còn có phòng khách, cậu có thể làm trưởng phòng!”

Diệp Thiên Vân ha ha cười cười, nhà của Hàn Vận chỉ có một phòng ngủ, một phòng khách, cũng không quá lớn.

Ở cùng mỹ nữ thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác, đã qua tám giờ tối, Diệp Thiên Vân không phát hiện dấu vết của Võ Đang, nên cũng an tâm.

Hàn vận vừa lấy điều khiển từ xa, vừa nhìn Diệp Thiên Vân nhú mày nói:“Sắc mặt của em sao trông xấu thế? Có phải bị bệnh hay không , có cần đến bệnh viện không?”

Chuyện của mình tự mình biết, hần vừa rồi bị Võ Đang thuần dương chưởng đánh trúng, lại liên tục tiêu hao thể lực, làm cho thương thể càng nghiêm trọng. Thân thể hiện tại rất không thoải mái, hần vừa rồi cố gắng không nôn ra máu, nhưng mà nó cứ bốc lên thật là không dễ chịu gì, đến cơm cũng ăn không nổi. hần cố nén nói:“Không cần. Em vào nhà vệ sinh chút là ổn thôi.”

Hần cảm giác được đồng máu càng ngày càng nhiều, có phần không khống chế được nổi. Hàn Vận vừa bật đèn nhà vệ sinh cho hần, Diệp Thiên Vân nhanh chóng đi vào, ghé mặt vào bồn cầu, nôn thốc tháo ra, máu từ mồm, mũi phun ra, máu tươi nhuộm đỏ màu sứ trắng, hần lập tức mất đi sức lực, ngồi trên mặt đất.

Hàn Vận vừa định đóng cửa thì thấy cảnh này, trong nội tâm kinh hãi. Muốn gọi điện thoại đưa Diệp Thiên Vân đi bệnh viện, nhưng lại bị hần ngăn lại.

Diệp Thiên Vân lau miệng cười cười nói:“Em không sao, yên tâm đi, một lát nữa em sẽ đi khỏi đây.”

Hàn Vận đột nhiên cảm thấy Diệp Thiên Vân rất đáng thương, mấy lần nói chuyện phiếm với nhau cô biết cha mẹ của hần vì tai nạn xe cộ nên tử vong. Hần lẻ loi hiu quạnh không có ai trông nom, như con mèo hoang. Trong lòng cô không khỏi thấy thương hần, không muốn để hần rời đi, vội dùng cái chén đưa nước cho hần uống, nói:“Ồ lại đây đi!Không phải em bị bệnh nan y đó chứ?”

Diệp Thiên Vân có chút buồn cười, lấy cốc nước súc miệng, cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều. Chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày, hần là sẽ không có việc gì, hần bình tĩnh nói:“Bệnh nan y đều nặng như vậy sao, nôn ra từng ngụm máu.”

Hàn Vận quan tâm quá thành ra nghĩ loạn, thấy Diệp Thiên Vân trêu chọc cô vừa thẹn vừa giận, sắc mặt ửng đỏ trợn mắt nhìn, cũng không nói gì nữa, xoay người trở về phòng.

Diệp Thiên Vân bị cái nhìn này làm cho mê say , cũng may hần cũng không có suy nghĩ gì, ngồi dưới đất nhìn lên trên , phát hiện nội y đầy màu sắc đều đang treo trên đầu hần. Trong nội tâm lập tức nghĩ tới Hứa Tình, không biết cô giờ đây thế nào.

Cha của Hứa Tình đã nói rất rõ ràng, giờ rất khó gặp cô. Lần này động đến đối thủ mạnh, cuộc sống sau này chắc không dễ dàng gì, cũng không thể về trường được nữa rồi.

Ba điện chủ đều chết trên tay hần, Diệp Thiên Vân hiểu thù hận này khó hóa giải, hướng hồ Võ Đang giờ đây nắm giữ Băng Thành, từ hôm nay trở đi lại phải sống cuộc sống đầy máu và chém giết.

Nhưng mà cẩn thận ngẫm lại cũng không có gì phải e ngại, ba vị điện chủ của Võ Đang chết đi thực lực nhất định sẽ giảm mạnh đã vậy còn cùng Thiếu Lâm kết thù kết oán,cũng không khá hơn hần là mấy.

Hần định khi thương thể tốt hơn, hần phải đi tìm Lưu Đông, đưa hần đến Hongkong, như vậy cũng là đòi lại công bằng cho Bát Cực Môn cũng là hoàn thành phó thác của Trần Mê Lạp.

Vừa nghĩ đến đây, cửa phòng Hàn Vận mở ra, ôm đệm chặn từ bên trong đi ra, Diệp Thiên Vân định đến để đỡ lấy, nhưng cảm giác có chút mệt mỏi.

Hàn Vận muốn hần hỗ trợ, một người trải ga giường xuống đất, sau đó xoa đầu hần nói:“Buổi tối nay ở đây nhé, em là bệnh nhân, nên cô chiếu cố một ngày!”

Mùa hè nên trời rất nóng, trong phòng lại không có gió, khiến Diệp Thiên Vân vừa động đã đầy mồ hôi, hần cảm ơn nói:“Đã làm phiền cô rồi, sáng mai em sẽ đi!”

Hàn Vận chăm chăm nhìn Diệp Thiên Vân, phát hiện hần có gì đó đặc biệt, có lẽ trong nội tâm đã sớm xem hần như một người đàn ông chứ không phải là một cậu học sinh.

Ngắn ra hồi lâu, bốn mắt nhìn nhau, lại thêm không khí khô nóng của buổi tối, khiến cho hai người thấy ngại, Hàn Vận đứng dậy vừa đi vừa nói:“Được rồi, em nghỉ ngơi đi, nếu có chuyện gì kêu cô”

Diệp Thiên Vân “Ân” một tiếng, đợi cho Hàn Vận đóng cửa lại, liền nằm xuống. Hồi tưởng lại một ngày mạo hiểm, Giết chết điện chủ Thương Sư Kiệt, chưởng võ điện chủ Mã Sư Châu, ngoại sự điện chủ Ngọc Sư

Lộc, ba người này công phu đều là rất thâm hậu, từ trước thực lực của hắn còn chưa đạt tới tầng bảy hắn cứ nghĩ là có thể cùng bọn họ giao đấu nhưng mãi đến hôm nay giao thủ, mới rõ ràng có sự chênh lệch.

Cùng ba người này giao thủ, chỉ cần hơi bất cẩn là sẽ gặp nguy đến tính mạng. Không thể không nói hắn may mắn, Mã Sư Châu công phu so với Thương Sư Kiệt còn cao hơn, đáng tiếc bị hắn đánh lén, Ngọc Sư Lộc cũng vậy. Chỉ cần cho bọn hắn cơ hội một chọi một, vô luận thế nào đều không thể thoải mái như bây giờ.

Nhắm mắt nghĩ đến lúc cùng mấy người giao thủ, hắn không khỏi say đắm trong từng chiêu từng thức, kinh nghiệm của mấy điện chủ trước kia không thể bằng được, bọn họ mỗi lần ra tay đều là trải qua thiên chuy bách luyện, chỉ là những người này đã trở thành hòn đá cản trở con đường võ đạo của hắn. Đối thủ như Cổ Phàm giờ đây hắn có thể rất nhẹ nhàng thắng được.

Đêm hôm đó Diệp Thiên Vân không ngừng nhứ lại trong đầu mấy chiêu thức, tưởng tượng cùng bọn họ giao đấu, mãi đến gần sáng hắn mới bắt đầu ngủ.

Ngày hôm sau khi Diệp Thiên Vân tỉnh dậy, hắn nghe thấy có tiếng nấu cơm, có thể là do bị thương, lại thêm ngủ muộn, nên đồng hồ sinh học của hắn có chút rối loạn, cảm giác được bên gối có mùi thơm thoang thoảng, hắn mới nhớ ra đang ở trong nhà người khác, lập tức xoay người rời khỏi giường.

Hắn vừa mới dậy thì Hàn Vận liền từ phòng đi ra, thấy Diệp Thiên Vân bèn nói: “Đã đỡ hơn chưa? Có bệnh cũng không phải gắng gượng!”

Diệp Thiên Vân cảm giác tình cảm ấm áp, cười cười nói: “Cũng đỡ hơn rồi, cô dậy sớm thế!”

Hàn Vận đem món ăn đặt trên mặt bàn, tháo kính mắt xuống lau, buồn cười nói: “Sớm? Bây giờ đã là mười hai giờ, em bình thường cũng dậy trễ như vậy sao?”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, ở nhà người khác mà hắn đã ngủ đến tận 12h, đây là chuyện chưa từng có, thấy có chút xấu hổ, sắc mặt hơi đỏ lên.

Hàn Vận thấy vậy, bèn nói: “Mau ăn cơm đi, không nguội hết giờ!”

Diệp Thiên Vân nhìn một bàn đầy thức ăn, hắn rất cảm ơn vì đã cho hắn một ngày bình yên.

Hai người yên lặng ăn cơm, trong phòng vô cùng yên lặng, Hàn Vận cảm giác có phần hơi ngại, đột nhiên nói: “Đúng rồi, em và Hàn Băng sao lại biết nhau?”

Diệp Thiên Vân khẽ cười cười nói: “Em từng là học sinh của cô ấy, khi học Taekwondo thì quen cô ấy.”

Hàn Vận cảm thấy rất hứng thú, vừa gấp thức ăn cho Diệp Thiên Vân vừa nói: “Hay là tình cô trò, chẳng trách cô vừa hỏi, Hàn Băng còn nhần nhần nhí nhí không nói!” Nói xong cô tủm tỉm cười nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân để đũa xuống, chậm rãi nói: “Em và cô ấy không có gì, gặp mặt cũng rất ít mà, chứ không như cô nghĩ đâu.”

Hàn Vận thấy Diệp Thiên Vân ra sức giải thích, không biết tại sao, lại càng muốn trêu ghẹo nói: “Em họ cô từ nhỏ đã thích Taekwondo, và luôn sùng bái những cao thủ, cô nhớ hình như công phu của em cũng không tồi, còn có vài đồ đệ tới tìm, hầu hết là vì em có công phu tốt, nên mới được như vậy.”

Diệp Thiên Vân cũng không tiện giải thích, Hàn Vận lo lắng nói: “Hàn Băng ở bên đó một mình cũng không dễ dàng gì, nếu có cơ hội đến Hongkong thì đi qua thăm nó nhé, một cô gái xa quê, luôn khiến cho người khác phải lo lắng!”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu không nói gì, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Diệp Thiên Vân lại đứng gần cửa sổ quan sát hồi lâu, xác định không có người của Võ Đang, hắn mới chào từ biệt Hàn Vận. Ngày hôm nay là ngày yên ổn nhất của hắn, Diệp Thiên Vân tràn đầy quyền luyện cái ngày này, không khỏi nghĩ đến những ngày cùng Hứa

Rời khỏi khu của trường đại học, Diệp Thiên Vân lên một chiếc xe taxi, chạy tới một nơi hắn đã nghĩ tới, Lưu Đông sống ở gần Bát Đạt tập đoàn.

Sau khi đến nơi, Diệp Thiên Vân gõ cửa hồi lâu mới nghe được trong phòng có tiếng động, một phút đồng hồ gì đó, cửa mở ra, từ bên trong Lâm Thanh Hồng một người mà hắn quen ở Mỹ đi ra.

Lâm Thanh Hồng một con mắt bị Thường Đại Hải phế, nên mang theo bịt mắt, tóc vẫn dài như xưa, có chút gì đó giống thuyền trưởng hải tặc, hắn kéo Diệp Thiên Vân vào chấp tay nói: “Diệp huynh, đã lâu không gặp!” Thần sắc vô cùng kính trọng.

Lưu Đông chờ ở chỗ này đã lâu, trên mặt vô cùng lo lắng vừa thấy Diệp Thiên Vân bèn lập tức lo lắng nói: “Diệp đại ca, cha tôi, còn các trưởng lão thế nào rồi? Bát Cực Môn không có việc gì chứ?”

Diệp Thiên Vân không biết nên nói như thế nào, Bát Cực Môn từ trên xuống dưới còn sống cũng không mấy người, biết rằng kết quả này đối với hắn là rất tàn khốc, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Bát Cực Môn đã trở thành quá khứ rồi!”

424. Chương 425: Như Cũ

Nói xong hai con mắt sinh ra một tia hy vọng trong tuyệt vọng, nhìn về phía Diệp Thiên Vân, để có thể từ hắn tìm được đáp án chính xác!

Diệp Thiên Vân biết rõ việc mất đi thân nhân thống khổ đến thế nào, nhưng mà hắn tình tường rằng chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, sống ở trong ảo tưởng sẽ thấp thỏm không yên, không bằng trực tiếp đối mặt sự thật! Người muốn học tính kiên cường nhất định phải trải qua những chuyện này. Cho nên cũng không có giấu diếm, về mặt bình tĩnh nói: “Phụ thân ngươi đã theo Bát Cực Môn rồi, hãy tiếp nhận sự thật!”

Hai mắt Lưu Đông vô thần, giống như ngu dại, nước mắt như hạt châu liên tiếp rơi xuống!

Lâm Thanh Hồng nhìn thấy thần sắc của Lưu Đông có chút không đành lòng, hắn tuy có thể minh bạch dụng tâm của Diệp Thiên Vân, nhưng vẫn hơi trách cứ nói: “Diệp huynh, từ nhỏ hắn đã được sủng ái, đã kích lớn như vậy ta sợ hắn sẽ chịu không nổi.....”

Diệp Thiên Vân muốn đem Lưu Đông đến Hương Cảng Hồng Kông, nhìn trạng thái hắn như vậy, đừng nói là gây dựng Bát Cực Môn lại, mà ngay cả mình có thể sống tốt hay không cũng là một vấn đề, nghiêm túc nói: “Bát Cực Môn tổn hao rất nhiều tinh lực để duy trì huyết mạch, chẳng lẽ ngươi muốn nửa đời sau không làm nên chuyện gì? Ngươi phải vượt qua được nghịch cảnh, nếu làm không được, ta nghĩ Bát Cực Môn sẽ biến mất trong tay của ngươi đó!”

Lâm Thanh Hồng không phải là đứa bé ba tuổi, những chuyện này hắn đương nhiên tình tường, lời nói của Diệp Thiên Vân rất đúng, nhưng mà nói cho Lưu Đông nghe, Diệp Thiên Vân đã dụng tâm rất nhiều.

Lưu Đông nghe sự thật tàn khốc này giống như bị thương tích đầy mình vậy. Thời gian trôi qua chậm rãi, Lưu Đông lại lớn tiếng kêu rên.

Diệp Thiên Vân không để ý đến hắn. Mà nói với Lâm Thanh Hồng: “Làm cho hắn tỉnh táo lại, chuyện ta nói đã chuẩn bị xong chưa?”

Lâm Thanh Hồng bất chấp Lưu Đông, vội vàng gật đầu nói: “Chuẩn bị xong rồi, hộ chiếu và hành lý của ngươi đều ở trong phòng, ta đi lấy cho ngươi!” Nói xong liền vào trong phòng.

Diệp Thiên Vân đi theo hắn trở ra, Lâm Thanh Hồng đem theo một cái bao đưa cho hắn, nói: “Diệp huynh, hộ chiếu có hai cái. Sợ ở bên kia ngươi có chuyện gì, cũng có thể xoay sở!”

Sau đó trầm trọng nói: “Bát Cực Môn... còn huynh đệ nào không? Các trưởng lão.....”

Diệp Thiên Vân cau mày, hồi tưởng lại nói: “Cuộc chiến sinh tử ngày hôm qua có một ít đệ tử Bát Cực Môn trốn ra, hắn là cùng thể hệ của ta, còn có Diệp Vô Nhai, Hà Sơn..... Những người khác ta cũng không rõ lắm! Đúng rồi, còn có Trần Mễ Lạp!” Nói xong lại có chút ít nghi ngờ nói: “Ngươi mang theo Lưu Đông chạy trong đi không để lại phương thức liên lạc sao?”

Lâm Thanh Hồng cúi đầu lấy điện thoại của mình ra nhìn nhìn rồi nói: “Trên cánh cửa có ghi số điện thoại của ta. Nếu như bọn họ ổn định lại, sẽ gọi điện thoại cho ta!”

Điện thoại của Diệp Thiên Vân đặt ở Bát Cực Môn, chắc không lấy lại được, số của mình cũng mất đi a, nhưng mà trong đầu còn nhớ rõ một ít số của người khác, chắc phải gọi điện thoại cho Hứa Tình, nhưng mà ngẫm lại, liên hệ với nàng rồi sao nữa? Nhìn thoáng qua Lâm Thanh Hoành nói:“Người cũng muốn đi Hương Cảng Hồng Kông sao?”

Lâm Thanh Hoành khẽ lắc đầu nói:“Chưởng môn còn có chuyện giao cho ta, ta không thể đi cùng các người! Thiên Vân, cảm ơn người đã viện thủ lúc Bát Cực Môn nguy nan. Ta nghĩ chỉ cần là đệ tử Bát Cực Môn sẽ không quên ơn này!”

Diệp Thiên Vân thở dài nói:“Những lời này không cần phải nói! Nếu như ta đoán không sai thì giờ đây Võ Đang đã sớm tiến vào chiếm giữ Bằng Thành. Chúng ta không cách nào rời đi, ta nghĩ chúng ta nên lái xe đến thành thị khác, như vậy có thể ổn thỏa chút ít!”

Lâm Thanh Hoành gật nhẹ đầu, nói:“Bên ngoài xe hơi đã sớm chuẩn bị xong, người yên tâm, ở phương diện này chúng ta đã sớm chuẩn bị vạn toàn!”

Nhưng vào lúc này, điện thoại của Lâm Thanh Hoành đột nhiên vang lên, hắn nhìn thoáng qua lập tức run lên.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy thần sắc của Lâm Thanh Hoành, liền đi tới phòng khách, nhìn thấy Lưu Đông còn đang thất hồn lạc phách. Nhớ tới mình khi đó phỏng chừng cũng không kém bao nhiêu, thở dài không nói gì, chỉ có thời gian mới có thể xoa dịu được, hy vọng hắn có thể gượng qua được!

Ai ngờ Lưu Đông đột nhiên đứng lên, hai đấm nắm chặt, trong ánh mắt lộ ra một cổ kiên định, tự nhủ:“Báo thù là động lực sống duy nhất của ta, phụ thân...người hãy yên tâm, ta nhất định sẽ đem Bát Cực Môn tạo dựng lại, làm cho nó phát dương quang đại!”

Trong nội tâm Diệp Thiên Vân cảm thấy vui mừng, có thể nhanh như vậy từ khốn cảnh đứng lên, là chuyện phi thường chuyện khó khăn.

Lâm Thanh Hoành từ trong phòng đi ra, vành mắt có chút đỏ lên nói:“Diệp huynh, điện thoại của người!” Diệp Thiên Vân mơ hồ biết đó là người Bát Cực Môn, liền cầm lấy điện thoại, bên trong truyền đến thanh âm của Hà Sơn:“Thiên Vân, ta là Hà Sơn, ngày hôm qua cảm ơn người đã đem đệ tử của Bát Cực Môn cứu ra, bây giờ trước mắt bọn họ rất tốt”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, Hà Sơn bình thường không nói chuyện như vậy, ước chừng đã trải qua những chuyện này, có chỗ thay đổi, trầm giọng nói:“Ta biết rồi, các người không có việc gì là tốt rồi! Đúng rồi, Trần Mễ Lạp đại ca thế nào?”

Hà Sơn trầm mặc một hồi mới lên tiếng:“Khá tốt, ngày hôm qua hắn cũng muốn bỏ đi nửa mạng, cũng may hắn có công pháp hộ thân, tạm thời thì không sao, phải xem tình huống khôi phục như thế nào a! Sự tình của Lưu Đông lão ca rất cảm ơn người, nhất định phải đưa hắn đến Hương Cảng Hồng Kông!”

Diệp Thiên Vân “Ừm” một tiếng xem như đáp ứng, trong miệng nói:“Các người cũng phải bảo trọng a, hy vọng sau khi ta trở về có thể trông thấy các người bình an!”

Hà Sơn cũng không hay nói giỡn, dùng ngữ khí thận trọng nói:“Chúng ta ở đây coi như an toàn, yên tâm đi, ta cúp máy đây! Người có chuyện gì thì gọi điện thoại cho số này!”

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua số điện thoại trên mặt di động, đem ghi vào trong lòng, nói với Lâm Thanh Hoành:“Ta phải cùng Lưu Đông lên đường đây, càng nhanh càng tốt!”

Lâm Thanh Hoành có chút lo lắng nói:“Ta sợ tình trạng của hắn không tốt, không thích ứng được với.....” Nói đến đây đã thấy Lưu Đông cầm túi du lịch đi ra, Lâm Thanh Hoành thiếu chút nữa không nói ra tiếng.

Sắc mặt Lưu Đông cực kém, chậm rãi nói:“Ta chuẩn bị xong rồi, Diệp đại ca, bây giờ chúng ta xuất phát đi!”

Tại phía tây phi trường quốc tế Hương Cảng Hồng Kông. Sân bay này rất lớn, nhìn ra bốn phía xa xa có cảm giác mênh mông.

Suốt hai ngày này, Diệp Thiên Vân cùng Lưu Đông toàn phải ngồi trên phương tiện giao thông, đầu tiên là tốn hao sáu bảy tiếng đồng hồ, từ Bằng Thành đến Trầm Dương, sau đó lên máy bay đi tới bây giờ mới đến Hương Cảng Hồng Kông.

Đối với Diệp Thiên Vân mà nói, thời gian này tuy có chút nhàm chán, nhưng mà không cần đối mặt với những vũ giả cường đại, nên vẫn tương đối thoải mái. Huống hồ tới Hương Cảng Hồng Kông, hẳn cảm giác tựa hồ đã có một bắt đầu mới rồi, cuộc sống này với hắn mà nói là một trải nghiệm cần nếm thử.

Hai ngày này tuy tinh thần Lưu Đông tốt hơn chút ít, nhưng một mực không muốn nói chuyện, tâm sự nặng nề.

Hai người đều là lần đầu tiên đến Hương Cảng, mọi thứ trước mắt đều xa lạ, trình độ phát triển ở đây không phải như Bằng Thành, đại đô thị phồn hoa này làm cho người ta sinh ra một cảm giác mình trở nên nhỏ bé. Dù sao cũng là đến một địa phương lạ lẫm. Trải qua chỉ điểm, bọn họ ngồi trên xe Bus, trực tiếp đến Đông Phương Văn Hoa khách sạn.

Diệp Thiên Vân cho rằng chỉ cần đến Hương Cảng sẽ có người đến tiếp ứng, ai biết sự tình cũng không đơn giản như tưởng tượng của hắn, hắn mang theo Lưu Đông ở lại ba ngày, mới có người từ Hoa Kỳ chạy đến.

Diệp Thiên Vân không khỏi có chút hối hận, sớm biết như vậy trước đó hắn nên nói chuyện cùng Tôn Vĩnh Nhân, thì sẽ không bị động như vậy, cho nên khi đến phòng khách sạn, Diệp Thiên Vân gọi một cú điện thoại cho Tôn Vĩnh Nhân, chẳng qua là thư ký của hắn bắt máy.

Làm Diệp Thiên Vân có chút buồn cười là, Tôn Vĩnh Nhân lại có thư ký, không biết với tính tình hắn có thể làm ra đại sự nghiệp gì cho đại gia tộc nữa.

Hai người cũng không đi đâu, dù sao không có người quen, hoàn cảnh cũng không thuận tiện, đương nhiên càng ít đi lại càng tốt.

Đến tối cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Lưu Đông mở cửa, một thanh âm ở ngoài cửa có chút vô lại nói:“Diệp Thiên Vân ở đây phải không?”

Lưu Đông vừa mới gật đầu, nam tử đó dẫn theo hai đại hán ngoại quốc nối đuôi nhau vào phòng, vào cửa liền hô lên:“Thiên Vân, hắn..... hôm trước đi họp, không có nhận được điện thoại của người! Đến tối thư ký mới cho ta biết, ta đem nàng sa thải rồi!”

Diệp Thiên Vân nghe được thanh âm này, từ phòng ngủ của mình đi ra, liếc mắt thấy Tôn Vĩnh Nhân, lập tức mừng rỡ như gặp lại cố nhân, cười nói:“Ta còn tưởng phải đến ngày mai mới có thể trông thấy người!”

Tôn Vĩnh Nhân chạy vài bước, tiến lên ôm hắn, hung hăng đánh cho Diệp Thiên Vân một quyền cười mắng:“Người thật sự không phải bằng hữu, đến Hương Cảng sao không nói sớm, còn muốn cho ta ngạc nhiên ngoài ý muốn sao? Sau khi rời Bằng Thành ta rất nhớ người, ta còn hoài nghi có phải mình bị...gay rồi không nữa!”

Diệp Thiên Vân nghe cách nói chuyện của Tôn Vĩnh Nhân quen rồi, đánh giá Tôn Vĩnh Nhân, đầu vẫn có một ít tóc trắng, tay chân như cũ, chỉ là khí chất thoát nhìn hơi có chút thay đổi, nhưng mà hắn há miệng đã làm phá hư toàn bộ đánh giá của Diệp Thiên Vân!

Tôn Vĩnh Nhân nhìn thoáng qua Lưu Đông đang ngồi ở trên ghế sofa nói:“Bằng hữu của người sao? Hắn bị cầm điếc à? Thật là đáng tiếc quá đi a!” Nói xong còn có chút đồng tình sờ sờ cằm!

Diệp Thiên Vân thật sự muốn cho hắn một quyền, mỗi lần hắn há mồm là giống như lúc trước, ở Hoa Kỳ, không ít lần vì vậy mà gây tai họa.

Tôn Vĩnh Nhân chân thành tha thiết nhìn Diệp Thiên Vân nói:“Người vẫn như cũ, chỉ là trở nên nghiêm túc một chút, hình tượng này rất xứng với người sao!”

Diệp Thiên Vân không nói gì, nhìn phản ứng của Lưu Đông.

Tôn Vĩnh Nhân hoàn toàn không chú ý, vỗ bộ ngực nói:“Hương Cảng chính là địa bàn của ta, lần trước là người chiêu đãi ta, lần này ta cũng muốn khoản đãi người!”

425. Chương 426: Bóng Đêm

Diệp Thiên Vân nhìn chiếc xe Bentley màu xanh đậm trước mắt, biển số xe là tứ quý bảy, không khỏi có chút giật mình, hắn cũng biết nhà Tôn Vĩnh Nhân tại Hương Cảng xem như là nhà giàu có, nhưng không ngờ xuất hành phô trương như vậy.

Lưu Đông ở bên cạnh nhìn thoáng qua, ngày hôm qua còn tưởng rằng Tôn Vĩnh Nhân đang nói mạnh miệng, chỉ không ngờ Tôn Vĩnh Nhân vô lại như vậy mà nhà rất giàu có.

Trong xe, Tôn Vĩnh Nhân cũng không một chút ngại ngùng quàng tay lên bả vai của Lưu Đông, cười xấu xa nói: “Tiểu Đông tử, ngày mai ca ca dẫn ngươi đi mát xa nha, ca ca nhất định không bạc đãi ngươi, cam đoan làm ngươi thật sự thoải mái!”

Những ngày này Lưu Đông sa sút vô cùng, may là có Tôn Vĩnh Nhân nói nhiều để chọc cười khiến tâm tình hắn cũng buông lỏng một ít, nghe đến mấy cái này sắc mặt hơi đỏ lên, vội vàng lắc đầu nói: “Không cần, cảm ơn người!”

Tôn Vĩnh Nhân trừng to mắt nhìn về phía Diệp Thiên Vân, khoa tay múa chân hai cái nói: “Hắn không phải bị câm điếc à? Sao lại có thể nói chuyện? Ngươi sao không nói cho ta biết?”

Nói xong tựa hồ có chút không dám tin tưởng, con mắt nhìn chằm chằm Lưu Đông bên cạnh, mắt không nháy cái nào.

Diệp Thiên Vân buông tay ra nói: “Cái đó là người nói nha, đâu có liên quan tới ta!”

Lái xe ở ghế trước quay lại, cung kính nói: “Thiếu gia, hôm nay chúng ta đi đâu?”

Tôn Vĩnh Nhân sờ lên cằm, suy nghĩ một chút nói: “Núi Thái Bình đi. Cho hai người này mở rộng kiến thức một chút!” Nói xong mỉm cười nhìn hai người, tựa hồ như là chuyện không quan trọng vậy!

Lái xe nghe lệnh, xe hơi liền chạy nhanh lên, nhưng tốc độ cũng không nhanh lắm, làm cho người ngồi rất ổn.

Lưu Đông nhìn Tôn Vĩnh Nhân, sau đó chăm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe. Có đánh vỡ đầu Diệp Thiên Vân cũng không nghĩ ra hai người tại sao có thể ngồi cùng một chỗ, hai người bọn họ tính cách khác nhau một trời một vực a!

Tôn Vĩnh Nhân nhìn Diệp Thiên Vân đang tỏ vẻ nghiêm túc. Liền nhếch miệng nói: “Thiên Vân, biết Cáp Lý Sâm không? Chúng ta trên căn bản là bạn tốt a! Hắn là người có ấn tượng?”

Diệp Thiên Vân nghe được Cáp Lý Sâm liền nghiêng đầu sang chỗ khác nói: “Làm sao vậy? Ngươi và hắn còn liên lạc sao?”

Tôn Vĩnh Nhân lớn tiếng kêu oan. Cẩn thận nhìn Lưu Đông một chút nói: “Ngươi cũng không nên nói mò, ai cùng hắn có liên lạc? Thời gian gần đây hắn đã leo lên danh sách chủ nghĩa khủng bố ở Hoa Kỳ, là nhân vật số hai đó! Ngươi cũng nên cẩn thận, nói không chừng ngày nào đó hắn tìm đến ngươi, kéo ngươi vào tổ chức của hắn a, hắc hắc!”

Diệp Thiên Vân ngạc nhiên, Cáp Lý Sâm là thủ lĩnh Hồi Giáo ở Hoa Kỳ, lần trước có bái phỏng hắn, chỉ là khi đó còn không nhìn ra được, ai ngờ hắn biến hóa nhanh chóng như vậy. Đã trở thành nhân vật thứ hai của chủ nghĩa khủng bố.

Lúc trước coi như là không đánh nhau thì không quen biết. Nhưng mà nghĩ lại, hắn và lão đầu kia có quan hệ không lớn, nếu không ngoài ý muốn, không có cái gì xuất hiện. Tuy Cáp Lý Sâm là người xử sự có phần bá đạo, nhưng cuối cùng vẫn là bằng hữu, chỉ mong hắn có thể bình an.

Ngồi trên xe, Tôn Vĩnh Nhân rất chuyên nghiệp giới thiệu: “Đỉnh núi Thái Bình là địa điểm có thể quan sát cảnh sắc tốt nhất tại Hương Cảng. Đệ nhất danh lam của Hương Cảng. Ban ngày và đêm tại đỉnh núi có phong cảnh bất đồng, phong cảnh vào đêm sẽ làm ngươi nhớ mãi không quên. Trên Thái Bình sơn người sẽ thấy được cảnh sắc nổi tiếng của Hương Cảng. Màn đêm buông xuống thì cảnh sắc làm động lòng người, được liệt vào một trong bốn cảnh sắc đẹp nhất về đêm của thế giới” Nói xong Tôn Vĩnh Nhân có chút đắc ý, tựa hồ rất hài lòng đối với những lời này.

Diệp Thiên Vân nhìn cảnh đêm của Hương Cảng, không khỏi càng minh bạch đối với cái đô thị quốc tế hóa này, cúi xuống nhìn Hương Cảng, hai bên toàn là nhà cao tầng, ngọn đèn lập loè, làm hắc mở rộng tầm mắt, tâm tình bị cảnh sắc này rung động!

Công phu miệng lưỡi của Tôn Vĩnh Nhân vào dạng cao thủ nhưng hắc chỉ có thể làm Lưu Đông thỉnh thoảng nói hai ba câu, Diệp Thiên Vân không khỏi cười cười, đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn à. (dùng thành ngữ VN. Nguyên văn: ác nhân tự có ác nhân ma)

Tôn Vĩnh Nhân dẫn theo bảo tiêu, ngón tay hướng phía xa nói: “Nhà của ta ở đó, đèn đỏ đang lóe kia chính là gian phòng của ta!”

Diệp Thiên Vân cùng Lưu Đông đều theo hướng tay của hắc mà nhìn, địa phương cách đó không xa quả nhiên có một tòa biệt thự, có một cửa sổ lóe lên đèn đỏ rõ ràng nhất!

Lưu Đông thật sự nhện không được hỏi: “Gian phòng của người dùng đèn đỏ để làm gì?”

Tôn Vĩnh Nhân cười hắc hắc, mới chậm rãi nói: “Đó là một bí mật, nhưng mà nói cho người biết cũng không có quan hệ gì, bạn gái của ta quá nhiều, ta sợ họ gặp nhau, cho nên đèn đỏ là phương tiện để mấy người đó khó có thể nhìn thấy nhau, ai cũng không ngờ là do nguyên nhân này”

Vô Đang

Trong Tử Tiêu điện, chưởng môn Vô Đang một tay đánh nát chén trà, sau đó tựa hồ cảm thấy thất thố, liền cưỡng chế lửa giận trong lòng cau mày nói: “Bốn điện đi áp chế Bát Cực Môn còn để bọn họ chạy mất, chẳng lẽ muốn người trong thiên hạ đều nói Vô Đang là phế vật sao? Còn nữa, Diệp Thiên Vân lại giết ba vị điện chủ, hắc là một tiểu tử mới hơn hai mươi tuổi làm sao lại có công phu cao như vậy?”

Trong đại điện tính cả chưởng môn Vô Đang chỉ có ba người, Mê Sư Đạo vẻ mặt đau khổ nói: “Chưởng môn sư huynh, ta cùng với vài vị sư huynh chia ra hai đường, bọn họ đấu sinh tử với Bát Cực Môn, còn đệ chỉ đi bình định Bát Cực Môn, kế hoạch này lúc trước là do Mã Sư Châu sư huynh lập ra, đệ chỉ chấp hành thôi, ai ngờ tất cả bọn họ đều gặp nạn!”

Chưởng môn Vô Đang hừ lạnh một tiếng, mắt có chút không thuận liếc Mê Sư Đạo nói: “Người không cần giải bày, chuyện này chẳng lẽ ba người bọn hắc sai sao? Người thì không có liên can à? Giỏi, giỏi...ngẫm lại đi, không cần phải chỉ trích người khác, bọn họ chính là sư huynh của người, họ đã tử nạn hết rồi!”

Mê Sư Đạo vội nói: “Vâng, sư huynh...ta minh bạch rồi, tất cả sự tình là do Diệp Thiên Vân, nếu như không có hắc, Bát Cực Môn sẽ bị bình định đơn giản, ai biết nửa đường hắc lại giết ra, một chiêu đánh chết Mã sư huynh, về sau lại bắt giữ Ngọc Sư Lộc đại sư huynh!”

“Bắt giữ?” Chưởng môn Vô Đang nghe xong hai mắt hí mắt nói: “Ngọc Sư Lộc chết như thế nào?”

Mê Sư Đạo sắc mặt hơi khó coi nói: “Việc này có chút cổ quái, Diệp Thiên Vân bắt giữ Ngọc sư huynh, sau đó áp chế chúng ta để chạy đi, nhưng nửa đường Cổ Phàm lại đột nhiên xuất thủ, nên Diệp Thiên Vân xuất một cước trúng giữa ngực Ngọc sư huynh, sư huynh bỏ mình tại chỗ!”

Chưởng môn Vô Đang trợn mắt nhìn, sau đó cả giận nói: “Tên hỗn đản này, thành sự thì không có bại sự lại có thừa, lúc trước tại sao đưa hắc đến làm môn hạ!” Nói xong dừng một chút lại, rồi âm trầm nói: “Hắc già rồi, không làm được sự tình gì, cho hắc chết thống khoái đi.”

Mê Sư Đạo cũng đồng ý, âm trầm nhìn chưởng môn, tiếp đó không nói thêm gì nữa.

Chưởng môn Vô Đang tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, có chút mê hoặc nói: “Công phu của Diệp Thiên Vân tại sao lại cao hơn như vậy, tra lai lịch của hắc chưa?”

Lý Sư Bính ở phía sau, đứng lên hành lễ nói: “Hai năm gần đây Diệp Thiên Vân mới gia nhập võ lâm, hắc tập võ mười năm, không có bất kỳ bối cảnh nào. Trận chiến đầu tiên là với Trạc Cước Môn của Uy Chấn Thiên, sau đó đấu với năm vị nội môn đệ tử của Trạc Cước Môn! Từ chuyện lần trước đệ cũng lưu ý hắc, theo điều tra, Diệp Thiên Vân là một vũ sĩ (mê vô điên cuồng), mỗi ngày luyện tập tới mấy giờ có hơn, có người từng thấy hắc vì nghiên cứu một chiêu thức, mà luyện mấy vạn lần!”

Hắn nhìn nhìn sắc mặt chưởng môn rồi tiếp tục nói: “Còn có một điểm đáng chú ý, trên người của hắn tu luyện một môn ngành công không giống Thiết Bổ Sam có khả năng là Kim Chung Tráo, hơn nữa còn luyện đến trình độ rất cao, Mu sư đệ từng toàn lực dùng chưởng đánh trước ngực hắn, kết quả là sắc mặt Diệp Thiên Vân không có biến hóa gì!”

“Mặt không đổi sắc sao?” Chưởng môn Võ Đang nghe xong cũng không nhịn được hít vào một ngụm lạnh khí, nửa ngày nhú mày nói: “Vậy thì công phu của hắn đã đại thành, khó trách ba vị diện chủ chết ở trên tay hắn, chuyện này phải hảo hảo tra một chút, tra xem hắn dùng công phu gì! Một người cho dù chăm chỉ, luyện vài chục năm thì cũng không thể có ngành công như vậy được!” Châm chước một hồi nói: “Sư Bình, cũng là do ngươi chú ý hắn, chuyện này cứ tiếp tục giao cho ngươi làm, có lẽ chúng ta sẽ có thu hoạch lớn!”

Sắc mặt Lý Sư Bình không lộ ra nửa điểm vui mừng, chỉ bình tĩnh nói: “Chuyện này đệ sẽ tiếp tục tra tới cùng, chưởng môn sư huynh thật ra chúng ta đã đánh giá thấp năng lực của Diệp Thiên Vân, cho nên mới mắc phải sai lầm này, đệ cho rằng giờ đây cần nhanh chóng dò ra hành tung của hắn, nhất định phải đánh gục hắn!”

Chưởng môn Võ Đang khẽ gật đầu nói: “Ừm, dò tìm ra tin tức liền xử trí hắn đi, đây là chuyện rất trọng yếu của Võ Đang ta”

Mê Sư Lộc ở một bên cau mày nói: “Hắn có một thân ngành công, Hình Ý quyền lại đạt đến đại thành, bắt giữ hắn khó như lên trời, chính diện quyết đấu có thể đánh bại các sư huynh, ai có thể nắm chắc bắt được hắn?”

Lý Sư Bình nghe đến đó, rất nắm chắc nói: “Sư huynh, ta đề nghị Vệ Sư Hạo sư huynh, hắn không chỉ có y thuật cao minh, hơn nữa công phu cũng rất cao, chỉ cần hắn có thể ra mặt thì chắc là không có vấn đề gì!”

Chưởng môn Võ Đang cân nhắc một hồi, vỗ lên bàn nói: “Tốt, chúng ta tận lực thuyết phục hắn đi Bằng Thành một chuyến. Lý Sư Bình, Ngươi hiệp trợ hắn đi Bằng Thành, hai người đi cũng có thể chiếu ứng nhau, giờ đây chúng ta đã khống chế được Bằng Thành, phát động hết tất cả đệ tử ngoài điện, nhất định phải tìm được tin tức của Diệp Thiên Vân, đem hắn bắt giữ!”

Lý Sư Bình lúc này mới khẽ cười cười, chậm rãi nói: “Đệ sẽ không phụ kỳ vọng của chưởng môn! Nhưng mà còn có một chuyện, muốn bẩm báo chưởng môn!”

Chưởng môn Võ Đang khẽ giật mình sau đó gật đầu đồng ý, lúc này Lý Sư Bình mới nói: “Vương Sư Đình sư đệ từ khi để Diệp Thiên Vân chạy mất, khổ tư nhiều ngày rốt cục đã nghĩ thông suốt cũng muốn đi Bằng Thành!”

Chưởng môn thoáng do dự sau đó gật đầu nói: “Tốt, vậy cho hắn một cơ hội, chỉ mong hắn không làm cho ta thất vọng!”

Hai mắt Mê Sư Đạo híp lại nhìn Lý Sư Bình, không biết suy nghĩ cái gì.

426. Chương 427: Liên Lạc

Tôn Vĩnh Nhân miệng tuy không tốt lắm, nhưng phi thường giỏi về nói chuyện phiếm. Lúc trước Lưu Đông một câu cũng không nói, trong thời gian rất ngắn lại thành bạn tốt của Tôn Vĩnh Nhân, điều này làm cho Diệp Thiên Vân cũng phải cảm thấy kinh ngạc.

Diệp Thiên Vân minh bạch, chuyện này đối với Lưu Đông rất tốt, ít nhất có thể làm cho hắn thoải mái một ít, tạm thời quên mất huyết hải thâm cừu kia. Cừu hận tuy có thể chuyển hóa làm động lực, nhưng đồng dạng có thể che đậy hai mắt, làm cho người ta thấy không rõ mọi chuyện trước mắt.

Tôn Vĩnh Nhân gọi bảo tiêu đi mua kem, người bảo tiêu da đen có chút phàn nàn, còn có chút nhún nhó dùng Anh ngữ lầm bầm nói: “Chức trách của ta chỉ là bảo vệ các người, sao có thể để ta làm những chuyện này! Các người thật sự là tà ác, phải biết rằng địa vị của ta tại Dong Bình giới rất cao, nếu như bị bọn họ phát hiện ra sẽ cười nhạo ta chết mất! Tại sao Lão bản phái ta nhận công việc này chứ, biết vậy ta tình nguyện đi Châu Phi còn hơn!”

Gã bạch nhân bên cạnh cũng dùng Anh ngữ lạnh lùng nói:“Mã Đĩnh! Ở đây không phải là Dong Binh giới, giờ đây người chỉ là bảo tiêu, mau đi đi, lễ mễ ta chụp ảnh người phát tán ra internet đó!”

Mã Đĩnh lăm bằm nói:“Mua thì mua, bộ chết hay sao? Thiệu Nhĩ người định cho ta làm thằng hề sao?”

Diệp Thiên Vân nghe hai người đó nói, không khỏi liếc Tôn Vĩnh Nhân, chỉ cần ở cùng hắn một chỗ, trong thời gian ngắn thôi cũng hư mất. Nhưng mà nghe hai người này nói, Diệp Thiên Vân không tự giác nhớ tới một cổ nhân. Nói với Tôn Vĩnh Nhân:“Dương Thiên Long phái người tới bảo vệ người sao?”

Tôn Vĩnh Nhân hắc hắc cười nói:“Đương nhiên là hắn, bằng không ta cũng không biết nhờ ai! Lần trước ra khỏi nhà có chút phiền toái, cho nên ta tìm đến Dương Thiên Long, hắn giới thiệu hai người này đến chỗ ta, so với những người bảo tiêu kia mạnh hơn nhiều lắm!”

Hai tên bảo tiêu(còn có nghĩa là vệ sĩ nhưng để nguyên văn nghe hay hơn) đều có chút ngoài ý muốn nhìn Diệp Thiên Vân, Mã Đĩnh cột nhả giang tay nói:“Như thế nào, người biết chúng ta sao? Nếu như chúng ta quen nhau thì cũng là bằng hữu nên đừng đối đãi như vậy với ta a!”

Tôn Vĩnh Nhân hừ nhẹ một tiếng nói:“Thu hồi bộ dáng của người đi. Phải biết rằng mỗi ngày ta đưa cho người một ngàn đôla đó, không phải thuê người đến phàn nàn chúng ta a! Người cùng hắn là bằng hữu gì? Nhanh đi, không cần phải nói nhảm, ta thật hoài nghi Dương Thiên Long, tại sao phái tên quỷ như người cho ta!”

Thiệu Nhĩ ở một bên đánh giá Diệp Thiên Vân, một bên rất chăm chú nói:“Ta biết rồi, Dương ca từng nói qua tại trung quốc có một vị bằng hữu có vũ kỹ cường đại a, công phu rất lợi hại, hắn là người!”

Diệp Thiên Vân đánh giá hắn. Lời nói Thiệu Nhĩ mang theo âm điệu tiếng Đức. Liền gật đầu nói:“Khách khí rồi, Dương Thiên Long đang ở đâu? Cuộc sống thế nào rồi?”

Thiệu Nhĩ mang kính râm, có bộ dáng lãnh khốc, cứng nhắc nói:“Hắn rất tốt, sau khi từ Trung Quốc trở lại Hoa Kỳ liền dựng lên công ty bảo an Thiên Long, tự mình làm lão bản, sinh ý cũng không tệ lắm! Nghe nói thời gian gần đây còn tiếp nhận đơn hàng của một số nước Châu Á, các người có lẽ có thể gặp mặt ở đây!”

Diệp Thiên Vân không biết tình hình gần đây. Nghe đến đó gật nhẹ đầu, biết Dương Thiên Long có thù thì phải trả. Nghĩ đến bộ mặt lạnh như băng của Dương Thiên Long, không tự giác cười cười.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn Thiệu Nhĩ rồi nói với Diệp Thiên Vân:“Nếu như không phải hai người bọn họ cứu ta một mạng, có khả năng đời này sẽ không thấy được người!”

Lông mày Diệp Thiên Vân nhăn lại, Tôn Vĩnh Nhân tuy ngoài miệng không quá sạch sẽ, nhưng rất ít làm chuyện xấu, liền hỏi:“Chuyện gì xảy ra? Người ở Hương Cảng trên chợ phải cừu nhân sao?”

Tôn Vĩnh Nhân bĩu môi nói:“Làm sao có thể, từ khi bị giáo huấn xong, ta cũng rất biết điều . Là những người Hoa Kỳ kia. Đuổi tới Hương Cảng tìm ta, người biết ai không?”

Diệp Thiên Vân nghĩ nửa ngày cũng không có ấn tượng gì. Không khỏi lắc đầu.

Tôn Vĩnh Nhân nhìn thấy vẻ mặt này của Diệp Thiên Vân, làm ra biểu tình ai oán nói:“Là cái tên Áo Nạp Tây Tư đáng chết! Người biết là ta muốn báo thù cho người, kết quả bị hắn phát hiện, phái vài sát thủ từ Hoa Kỳ để đối phó ta, bằng không Dương Thiên Long cũng không phái bảo tiêu đến!”

Diệp Thiên Vân giật mình, lúc trước hắn cùng Áo Nạp Tây Tư kết thù kết oán, lần đó hắn trúng một thương cũng tưởng là xong chuyện, không ngờ Áo Nạp Tây Tư giống chó điên chạy khắp nơi cắn người như vậy! Gật đầu nói:“Ta nhớ rồi, trí nhớ của hắn thật tốt lại nhớ ra người!”

Về mặt Tôn Vĩnh Nhân đau khổ nói:“Ta chỉ là tìm người vây quanh công ty bọn họ thôi, cũng không phải chuyện tình lớn!” Dứt lời lại có chút phần hận nói:“Tên hỗn đản này, sau này đừng để ta gặp được, bằng không ta tuyệt đối không buông tha hắn.”

Lưu Đông ở một bên nghe say sưa, chỉ là vẫn nghe mà không nói lời nào.

Tôn Vĩnh Nhân đã sớm đem chuyện tình này nói rành mạch cho Lưu Đông, cười vỗ vỗ bờ vai của hắn nói:“Chúng ta rất giống nhau. Có cừu oán phải báo không sai, nhưng mà cũng phải lạc quan lên! Người xem ta nè, phi thường vui vẻ!”

Diệp Thiên Vân trợn mắt nhìn, nếu như không có gì ngoài ý muốn, ngày mai sẽ có người đón Lưu Đông, nhiệm vụ của hắn cũng hoàn thành. Nhớ tới Hàn Băng, hắn liền đem danh thiếp kia cho Tôn Vĩnh Nhân nói: “Ngày mai ta muốn đi tìm một bằng hữu, đến lúc đó cho người lái xe đi với ta!”

Tôn Vĩnh Nhân nhìn địa chỉ trên mặt của danh thiếp, cười xấu xa nói: “Không có vấn đề, Hàn Băng, người này hình như ta có ấn tượng, tại Thành Phong vô quán ta cũng gặp qua, rất đẹp a.....hắc hắc!” Nói xong nhìn biểu tình của Diệp Thiên Vân, lập tức giật mình, xoay người muốn chạy!

Diệp Thiên Vân không hề báo hiệu xuất ra một cước, đá vào trên hông đít hắn, Tôn Vĩnh Nhân bị đá té xuống đất, bò trên mặt đất hừ hừ nói: “Thiên Vân, ta không cố ý”

Hoa Kỳ, San Francisco

Cao ốc Phiếm Mỹ từng là kiến trúc cao nhất nằm ở phía tây ven sông Mississippi tại Mỹ quốc, nhưng sau đó bị trung tâm Di An của Los Angeles vượt qua, chẳng qua địa vị của hắn như trước vẫn trong lòng mọi người không thay đổi, giống như bức tượng đứng sừng sững.

Tại tầng cao nhất, trong văn phòng một vị thư ký thân thể có chút nghiêng về phía trước cung kính với người trước mặt.

Văn phòng rộng rãi sáng ngời, trong phòng bài trí hết sức xa hoa, ngồi ở trên mặt ghế của lão bản, Áo Nạp Tây Tư lấy tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa với con rắn nhỏ trong tay mình, miệng chậm rãi nói: “Mẽ Cao, thời gian gần đây có tin tức gì không? Nhàm chán ời là nhàm chán, không rõ mấy con kiến hôi ở phía dưới thế nào rồi!”

Mẽ Cao nghe nói như thế sắc mặt lập tức chân thành, tiến lên hai bước, sau đó lấy ra một quyển lưu bút màu đen, thấy bên mép lưu bút dính một chút nước miếng hắn nhanh chóng lau đi.

Áo Nạp Tây Tư nhìn thấy động tác này nhú mày. Nhìn Mẽ Cao thật hèn mọn, trong miệng trách mắng: “Người không thể từ bỏ thói quen đó sao? Lần sau ta mà phát hiện, liền đem ngón tay của ngươi băm cho chó ăn, làm như vậy ta nghĩ ngươi nhất định sẽ nhớ!”

Mẽ Cao khẽ run lên, lập tức gật đầu liên tục, sau đó nói: “Thời gian gần đây chợ đêm mời đến một số cao thủ, cam đoan có thể làm cho ngài có thể vui sướng!”

Áo Nạp Tây Tư nhẹ nhàng lắc đầu, bấm nhẹ con rắn trong tay, cầm lấy rượu đỏ trên bàn nhấp nhẹ một ngụm thản nhiên nói: “Người biết ta nghĩ cái gì, những trận đấu như vậy làm cho ta không cách nào hưng phấn lên! Ta cần loại kích thích mới, máu tanh, nó mới làm cho tâm tình ta vui sướng!”

Mẽ Cao vội vàng lật hai trang, lông mày lập tức giãn ra, tiến lên hiến vật quý nói: “Cố lão bản, ngài còn nhớ hai người Trung Quốc không? Đúng vậy, đúng vậy....., là người tới công ty quấy rối!”

Áp Nạp Tây Tư lập tức hừ một tiếng, sau đó nhớ lại nửa ngày tựa hồ nghĩ không ra, sau nửa ngày cười cười nói: “Bọn họ có tin tức gì sao? Hai tên khốn kiếp này làm cho ta mất hết mặt mũi, bọn hắn cho rằng chạy về nước là ta tìm không được bọn họ sao!”

Về mặt Mẽ Cao sùng bái nói: “Lão bản có trí nhớ thật sự tốt, đúng vậy là hai tên hỗn đản đó, hiện giờ bọn họ đang ở Hương Cảng Trung Quốc, ta nghĩ ngài nếu muốn tìm việc vui, không ngại cùng bọn họ chơi một trò chơi đi!”

Áo Nạp Tây Tư nghe xong thoáng trầm ngâm nói: “Cái đề nghị này cũng tốt, tìm vài tên lính đánh thuê, chúng ta ở một bên coi kịch xảy ra!”

Mẽ Cao cười hì hì gật đầu nói: “Ta nghĩ lần này nhất định sẽ càng đặc sắc!” Nói đến đây chớp mắt lại tiếp tục nói: “Lão bản, ta nghe nói thời gian gần đây phần tử khủng bố của Cấp Lý Sâm đã nhanh chóng biến thành lính đánh thuê, hình như là muốn gom kinh phí. Nếu chúng ta không ngại thì thuê bọn họ, chắc hẳn trò chơi sẽ càng náo nhiệt!”

Áo Nạp Tây Tư bất ngờ đem một cái gạt tàn thuốc tinh mỹ ném đi, nện vào mặt của Mẽ Cao, Mẽ Cao lập tức “Ai u” một tiếng, hắn bị đánh mặt đầy máu, hắn vội vàng che miệng vết thương, kinh nghi nhìn Áo Nạp Tây Tư.

Áo Nạp Tây Tư rất hài lòng kiệt tác của hần, phỉ tay nói:“Người thật là ngu xuẩn, Cáp Lý Sâm là tổ ong vô vè, có thể tùy tiện trêu chọc vào sao? Nếu để cho người khác biết chúng ta liên quan với phần tử khủng bố. Người khác sẽ nghĩ như thế nào? Đầu của ngươi bằng gì vậy, lần sau ta không nương tay đâu!”

Mề Cao bùm lấy đầu kêu rên nửa ngày mới thống khổ nói:“Ta biết rồi lão bản, ta đi chuẩn bị, có chuyện gì ta sẽ thông báo cho ngài!” Nói xong xoay người rời đi.

Áo Nạp Tây Tư đột nhiên gọi hần lại, suy nghĩ một chút mới lên tiếng:“Lần trước ngươi tìm mấy tên Nhật Bản vô dụng, kết quả là nhiệm vụ không có hoàn thành được. Kiếm công ty khác tốt hơn đi!”

Mề Cao một bên bùm lấy đầu nói giống như khóc rống:“Tự Eo Ba a, người chỗ đó rất chuyên nghiệp, lần này sẽ không làm ngài mất hứng! Còn nữa, công ty của chúng ta cũng có một ít hảo thủ, đến lúc đó đem bọn họ theo, nhất định có thể xử lý hai người kia!”

427. Chương 428: Phản Đồ

Lý Duy Tư cũng đã leo lên máy bay, nhưng ở sân bay Hoa Kỳ, nhân viên kiểm tra được trong hành lý của một nữ hành khách có vài cái chai chứa chất lỏng. Bởi vì hoài nghi chất lỏng trong đó là chất nổ, sân bay liền đóng cửa lập tức, tất cả nhân viên sơ tán hành khách khẩn cấp.

Hành trình phải trì hoãn lại, cho nên Lý Duy Tư gọi điện thoại tới xin lỗi, đương nhiên đó cũng không phải lỗi của hần.

Đột nhiên phải ở lại thêm một ngày đã làm rối loạn an bài của hai người, Diệp Thiên Vân định sau khi Lưu Đông đi rồi thì liền gặp Hàn Băng, nhưng mà bây giờ Lưu Đông không đi, nên hần cũng không đi, chỉ là hai người đều ở trong khách sạn lại không có Tôn Vĩnh Nhân, trong lúc nhất thời thật không biết làm gì cho tốt.

Lưu Đông có chút áy náy vừa cười vừa nói:“Diệp đại ca, thật sự xin lỗi, hôm nay ngươi không cần theo ta nữa! Ta ở tại khách sạn nghỉ ngơi một ngày, ngày mai ta sẽ rời đi!”

Diệp Thiên Vân thoáng lo lắng liền đồng ý, một ngày đối với hai người mà nói, căn bản cũng không làm được cái gì, hơn nữa đã chơi ba ngày ở Hương Cảng, hầu hết các địa phương đều đi qua, cho nên Diệp Thiên Vân vẫn giữ nguyên kế hoạch, đi tìm Hàn Băng.

Rời khỏi Văn Hoa Đông Phương, ngày hôm qua Diệp Thiên Vân đã mượn xe hơi của Tôn Vĩnh Nhân để thuận tiện đi lại.

Công ty của Hàn Băng tại Hương Cảng là công ty hữu hạn, đường xe cách Văn Hoa Đông Phương không quá nửa giờ. Quy mô công ty cũng không lớn, thời gian Diệp Thiên Vân đi đến đó vừa vặn ăn một bữa cơm, Thiên Vân tiến đến bàn của thư ký, thư ký rất lễ phép thỉnh hần chờ một chút. Sau đó có chút ôn nhu nói bằng tiếng phổ thông:“Diệp tiên sinh, mời ngài ngồi chỗ này chờ một chút, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì năm phút đồng hồ sau ngài sẽ xuống lầu, đến lúc đó ngài có thể gặp ngài.”

Diệp Thiên Vân gạt nhẹ đầu, an vị trên ghế sofa, hôm nay có thể gặp được Hàn Băng làm lòng của hần có chút mâu thuẫn. Trước kia Hàn Băng từng thổ lộ với hần, nhưng mà giờ đây Hứa Tình có quan hệ yêu đương cùng hần, nên hần cùng Hàn Băng không có khả năng phát sinh ra thứ gì nữa. Nhưng mà hai người cũng xem như là bằng hữu. Nếu không để ý có thể làm nàng hiểu lầm, chuyện này làm hần có chút do dự.

Huống hồ trọng yếu nhất là chuyện một nữ hài tử vì mình mà rời khỏi quê hương, cái này làm cho lòng Diệp Thiên Vân sinh ra cảm giác tội lỗi. Đang suy nghĩ vấn đề này, cách đó không xa cửa thang máy mở ra, từ bên trong đi ra bảy tám người, có nữ có nam. Một đám người cười cười nói nói rất náo nhiệt.

Diệp Thiên Vân nhìn quét qua đám người một chút, liền phát hiện Hàn Băng. Lâu rồi không có gặp mặt, nàng trở nên thành thực nhiều hơn. Rõ ràng nhất chính là mái tóc dài của nàng đã biến mất, trở thành tóc ngắn thưa thớt.

Khuôn mặt lạnh như băng của nàng đã được thay thế bằng nụ cười mỉm, nhìn nàng duyên dáng hơn rất nhiều. Một thân trang phục của nàng làm cho phong cách bất đồng với xưa. Nếu như trước kia nàng là băng, thì bây giờ nàng giống như mưa phùn lất phất vậy.

Diệp Thiên Vân vừa muốn đứng dậy gọi nàng, thì phát hiện bên cạnh nàng có một thanh niên 30 tuổi đang xa bước tới, trong tay cầm một nhúm hoa tươi đặt ở sau lưng, đi đến trước mặt Hàn Băng, nhàn nhạt cười dùng tiếng phổ thông nói: “Băng Băng, hôm nay em thật là xinh đẹp. Bó hoa bách hợp này tặng cho em. Nó sẽ làm cho em càng thêm mỹ lệ!”

Vài vị đồng sự bên cạnh nhìn thấy thanh niên này thổ lộ cũng không khỏi cười vang. Ánh mắt hai nữ đồng sự thoáng hâm mộ, trong miệng nói: “Băng Băng, người thực sự có phúc khí, nếu có người nào tặng hoa cho chúng ta, dù là một bông thôi cũng tốt a!”

Hàn Băng nghe hai người này trêu chọc, có chút xấu hổ, nhận lấy khóa hoa, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn người!”

Thanh niên kia thấy Hàn Băng tiếp nhận, lập tức vui mừng cực điểm, mặt thoáng mang theo điểm đắc ý cùng hàm súc, khom người nói: “Như vậy, buổi trưa hôm nay ta có thể mời em dùng cơm không? Ta biết được một nhà hàng Tây ở gần đây, nếu như nàng không đi cũng có chút đáng tiếc.” Trong giọng hân lộ ra vẻ chân thành.

Vài vị đồng sự bên cạnh nghe đến đó liền tự giác nói: “Băng Băng, chúng ta đi trước đây, buổi chiều cũng phải đi làm, bằng không giám đốc sẽ trừ tiền lương a!”

Thanh niên tỏ vẻ cảm kích nói: “Lần sau mời các người cùng dùng cơm!”

Hàn Băng tựa hồ không ngờ rằng sẽ phát sinh ra tình hình này, thấy các đồng sự đã đi về phía trước, nàng liền vội vàng nói với thanh niên trước mặt: “Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm, lần sau đi!” Nói xong có chút bối rối nhìn thoáng qua bốn phía, đột nhiên thoáng nhìn đến vị trí của Diệp Thiên Vân, liền ngây cả người, con mắt vẫn không nhúc nhích mà nhìn hắn.

Thanh niên không kịp phản ứng, có chút thấp thỏm không yên nói: “Vừa rồi ta đã hỏi qua thúc thúc của ta, buổi chiều em cũng không quá bận rộn, nếu như không kịp ta sẽ xin nghỉ cho em.....” Nói xong liền hướng ánh mắt cầu cứu tới đồng sự của Hàn Băng.

Vài vị đồng sự phát hiện ra vẻ kì lạ của Hàn Băng, thần sắc nghi hoặc nhìn tới Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thấy một màn như vậy, trong nội tâm tự hỏi có nên quấy rầy nàng hay không. Đến khi thấy Hàn Băng phát hiện ra mình, liền rất thần nhiên tiến lại, lộ ra tiểu dung nói: “Đã lâu không gặp, thời gian gần đây, có khỏe không?”

Hàn Băng nhìn thấy Diệp Thiên Vân còn tưởng rằng là do mình nhìn nhầm rồi, thấy Thiên Vân tiến đến có chút kinh ngạc nói: “Anh tại sao đến nơi đây.....”

Diệp Thiên Vân thấy dáng vẻ của Hàn Băng như vậy, cảm giác rằng nàng một chút cũng không có thay đổi, bình tĩnh nói: “Phụ thân em cho anh địa chỉ, còn có biểu tỷ của em cũng đi tìm anh.”

Thần sắc của Hàn Băng đặc sắc vô cùng, gặp lại Thiên Vân nàng thấy vui sướng, muốn thổ lộ hết sự ủy khuất của mình, giờ khắc này trong mắt của nàng không còn ai khác.....

Băng Thành

Trong một gian phòng của Bát Cực Môn, một người trung niên độc nhãn bị trói vào cột, trên thân trần truồng, tất cả người đều bị roi da quật đến lưu lại vết máu, hắn lạnh lùng nhìn mấy người chung quanh, trong mắt thoáng hiện giận dữ nói: “Người của Bát Cực Môn đi đâu, ta thật sự không biết, nếu như các người không tin thì ta cũng không có biện pháp!”

Vương Sư Đình lạnh lùng nở một nụ cười, liếc một đê tử còn trẻ tuổi, sau đó trầm ngâm không nói. Đê tử trẻ tuổi đó nhìn thấy vẻ mặt của Vương Sư Đình, không nói hai lời vùng roi lên đánh như mưa vào trên người của trung niên độc nhãn, trung niên độc nhãn không chịu nổi kêu rên, thanh âm thê thảm làm cho người ta cảm thấy lông tóc dựng đứng!

Hơn mười mấy roi, Vương Sư Đình khê cười cười, đi tới trước mặt người này chậm rãi nói: “Lâm Thanh Hoành, sao ngươi phải khổ vậy chứ, việc của Bát Cực Môn đã sớm trôi qua, ngươi cũng không phải bận tâm gì nữa, ta chỉ muốn biết Diệp Vô Nhai, còn có Hà Sơn, bọn họ đang ở nơi nào, ngươi không nói thì người chịu thống khổ cũng là người đó!”

Thanh âm Lâm Thanh Hoành như hấp hối, vô lực đáp: “Ta thật sự không biết, bọn họ chỉ dùng điện thoại liên lạc với ta!”

Khóe miệng Vương Sư Đình hiện lên một đường vòng cung, chậm rãi nói: “Đây là do ngươi không muốn hợp tác. Nếu như ngươi nói cho ta biết hết mọi chuyện, ta cam đoan sẽ không đem chuyện này truyền ra ngoài, hơn nữa còn tha cho ngươi một mạng!”

Lâm Thanh Hoành cắn răng, giữ vững tinh thần nói: “Hà Sơn và Diệp Vô Nhai, ta thật sự không biết ở nơi nào, trong lúc các ngươi bắt ta thì điện thoại di động của ta đã bị mất! Số điện thoại gọi cho ta là của bọn hắn, chỉ có điều là ta không có nhớ được!”

Tên đệ tử bên cạnh liếc Vương Sư Đình, sau đó huy động roi lên lại muốn quật Lâm Thanh Hoành, Vương Sư Đình bắt tay của hắn lại, sau đó khẽ lắc đầu nói: “Được rồi, ta không hỏi Hà Sơn và Diệp Vô Nhai đi đâu, ngươi hãy nói Diệp Thiên Vân ở nơi nào? Nếu như ngươi nói ra, ta cũng sẽ lưu lại mạng cho ngươi!” Nói đến đây hắn nhìn nhìn một loạt hình cụ bên cạnh, thản nhiên nói: “Bằng không..... Ngươi biết đó, ta không có lòng kiên nhẫn, hôm nay có thể hỏi ngươi như vậy, đại biểu là ta rất xem trọng ngươi rồi!”

Trong mắt Lâm Thanh Hoành lóe ra chút oán độc, nói: “Ta nói, ngươi nhất định thả ta sao?”

Vương Sư Đình cười cười, nói: “Ngươi yên tâm, ta nói rồi, lời nói của ta rất chắc chắn, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi không có gạt ta!”

Lâm Thanh Hoành suy nghĩ một phút đồng hồ, mới nói: “Diệp Thiên Vân đang ở Hương Cảng Hồng Kông.”

Vương Sư Đình giật mình, một tay kéo Lâm Thanh Hoành lên, nói: “Hắn đi Hương Cảng Hồng Kông làm cái gì? Đi lúc nào?”

Lâm Thanh Hoành cố gắng thở dốc nói: “Ước chừng đã đi bốn ngày Hắn dắt một người đệ tử của Bát Cực Môn đi. Đến đó sẽ có người tiếp ứng!”

Vương Sư Đình nghe đến đó, thanh âm lập tức nhanh hơn nói: “Khi nào thì tiếp ứng, còn có tin tức trọng yếu gì không?”

Lâm Thanh Hoành nhìn ánh mắt của hắn, vẫn không nhúc nhích nói: “Ba ngày sau, tại khách sạn Văn Hoa Đông Phương tiếp ứng, người đệ tử Diệp Thiên Vân mang theo chính là đứa con độc nhất của Bát Cực Môn chủ!”

Vương Sư Đình buông lỏng tay, để thân thể của Lâm Thanh Hoành té xuống dưới, nói với đệ tử ở bên cạnh: “Canh chừng hắn, ta cần hắn còn sống!” Dứt lời chuyển bước rời đi

Không lâu sau, đi tới phòng tiếp khách của Bát Cực Môn, thi lễ nói: “Sư huynh, có tin tức, bốn ngày trước Diệp Thiên Vân đã xuất phát đi Hương Cảng Hong Kong, mục đích là đi theo hộ tống con trai của Bát Cực Môn chủ!”

Lý Sư Bình nghe xong thoáng trầm ngâm, sau đó nhìn Vệ Sư Hạo ở bên cạnh nói: “Sư huynh, chuyện này làm phiền ngươi, Diệp Thiên Vân đã đi Hương Cảng Hong Kong rồi!” Sau đó cười cười nói tiếp: “Chuyện nơi đây giao cho ta, kính xin, sư huynh đem bắt Diệp Thiên Vân trở về, như vậy mới có thể đem công đạo trả lại cho môn phái!”

Vệ Sư Hạo khoát tay chặn lại, sau đó thản nhiên nói: “Ta nghĩ rồi, đệ cũng theo ta một chuyến, những người khác ở tại chỗ này! Ta tuy chưa thấy Diệp Thiên Vân, nhưng mà rất hiểu rõ thực lực của hắn!”

Mặt Lý Sư Bình không thay đổi, cười cười nói: “Công phu của Diệp Thiên Vân rất cao, nhiều sư huynh đệ chết trong tay hắn lắm! Ta nghĩ hai chúng ta phải cùng đi một chuyến a, như vậy cũng có thể nắm chắc một chắc, huống hồ lần này đi không phải giết hắn, mà là bắt hắn, khó khăn sẽ càng lớn!

428. Chương 429: Gặp Lại

Lâu rồi Diệp Thiên Vân không có lộ ra sắc mặt tươi cười này, hai người bọn họ có rất nhiều điểm chung, đặc biệt là trong võ thuật, bởi vì bọn họ đều có cùng một mục tiêu.

Hàn Băng thay đổi không ít so với trước, nàng vui sướng nói: “Đúng là anh! Vừa rồi còn đang suy nghĩ có phải nhìn nhầm hay không, chúng ta không gặp bao lâu rồi?” Lời nói của nàng rất tự nhiên, tựa như là bằng hữu nhiều năm không gặp vậy.

Trong lòng Diệp Thiên Vân tính toán thời gian, trong miệng có chút không xác định nói: “Hơn nửa năm rồi, lần trước nhìn thấy em khi đó tóc của em còn dài như vậy nè.....” Nói xong nhẹ nhàng lấy tay ước lượng.

Ánh mắt Hàn Băng có chút phong tình nhìn hắn một cái, hơi thất vọng nói: “Đã mười tháng rồi, em biết anh sẽ không nhớ mà!”

Vài đồng sự bên cạnh Hàn Băng, nhìn thấy tình cảnh này làm sao không biết chuyện gì xảy ra! Nguyên một đám hướng tới thanh niên đối diện cười gượng nói: “Chúng ta đi ăn cơm trước đây.....” Nói xong liền nhanh chóng rời đi.

Người thanh niên này nhìn hai nữ đồng sự bên cạnh Hàn Băng bằng ánh mắt van xin, khiến hai người đành phải kiên trì lưu lại, chỉ là trong mắt cũng cười khổ.

Thanh niên liếc Diệp Thiên Vân thật sâu, rất khiêm tốn, vươn tay nói: “Người hảo, tự giới thiệu, ta gọi là Triệu Minh Chí, cũng làm ở công ty này. Là người của ban quản lý, đồng thời cũng là đồng sự kiêm bạn tốt của Băng Băng, xin hỏi ngài xưng hô như thế nào? Làm ở đâu?”

Diệp Thiên Vân có ấn tượng không tệ lắm với hắn, tuy không có quen nắm tay, nhưng vẫn là đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm chặt liền thu trở về, rất thông dong nói: “Ta còn học, không có đi làm!”

Triệu Minh Chí nghe xong có chút sửng sốt, ngoài ý muốn nói: “Người vẫn là học sinh? Học đại học tại Hương Cảng này sao?”

Diệp Thiên Vân không cần phải giấu diếm gì. Nhìn thoáng qua Hàn Băng rồi thản nhiên nói: “Ta học ở đại lục. Từng là đồng học với Hàn Băng!”

Triệu Minh Chí nghe xong mới thở ra một hơi thật dài, không có chút kiêu căng, ca ngợi nói: “Chuyện Hàn Băng học đại học ta cũng từng nghe nói qua!” Tuy ngữ khí của hắn rất khách khí, nhưng mà lời nói cũng sinh ra chút khinh thường, trong lúc lơ đãng để lộ ra .

Một nữ đồng sự bên cạnh lập tức xen vào: “Ha ha, còn là học sinh sao! Em thấy hôm nay Minh Chí phải mời khách a, không phải anh biết chỗ tốt sao? Chúng ta cùng đi cho náo nhiệt nào!”

Hàn Băng không muốn cùng một chỗ với mấy người này, nàng và Diệp Thiên Vân rất lâu rồi không có gặp mặt, nghe được lời này thoáng do dự liền uyển chuyển cự tuyệt nói: “Lần sau đi, hôm nay hắn vừa mới tới nơi này. Còn chưa quen thuộc, vừa vặn ta muốn xin nghỉ buổi chiều, để đi cùng hắn!”

Triệu Minh Chí có chút thất vọng, nhưng mà cũng không có dây dưa, lấy lui làm tiền nói: “Vây chúc các người vui vẻ, xe hơi của ta ở bãi đỗ xe, buổi chiều nếu muốn đi đâu, ta có thể làm người dẫn đường cho các người!”

Diệp Thiên Vân đột nhiên có cảm giác, tuy Hàn Băng thay đổi hoàn cảnh cuộc sống, nhưng con người của nàng vẫn y như lúc trước. Đã từng có một Đỗ Phong, không nghĩ tới bây giờ lại xuất hiện thêm Triệu Minh Chí.

Hàn Băng có chút do dự. Diệp Thiên Vân đem lời này cự tuyệt, nói: “Lần sau đi, xe của ta cũng ở bên ngoài, nếu có cơ hội thì thỉnh Triệu tiên sinh cùng hai vị tiểu thư xinh đẹp dùng cơm cùng nhau!”

Hàn Băng thấy Diệp Thiên Vân có biến hóa ngoài ý muốn, lúc trước hắn băng lãnh như khối đá vậy, chỉ hơn nửa năm không gặp, vậy mà đã biến đổi rất nhiều.

Triệu Minh Chí vẫn chưa từ bỏ ý định, nhưng hiểu rõ rằng đã vô lực xoay chuyển tình thế. Phối hợp cười cười, nói: “Tốt. Vây lần sau đi, chúng ta đi đây.”

Hai người ra khỏi công ty. Chiếc Bentley màu xanh đậm đậu ở bên ngoài, lái xe nhìn thấy Diệp Thiên Vân đi ra lập tức mở cửa xe hơi ra, cung kính nói: “Tiểu thư, Diệp tiên sinh, xin mời!”

Bất luận là Triệu Minh Chí hay nữ đồng sự của Hàn Băng cũng kinh ngạc vô cùng, mà Hàn Băng cũng có chút ngạc nhiên, ánh mắt liếc Diệp Thiên Vân.

Sau khi hai người rời đi, một vị nữ đồng sự trong đó kêu lên: “Biển số xe toàn bảy, là xe của chủ tịch doanh nghiệp Bác Kim... Tôn Minh Vũ. Thì ra là công tử giàu có!” Sau đó có chút tiếc nói với Triệu Minh Chí: “Người không có cơ hội đâu!”

Triệu Minh Chí cũng hoàn toàn bất lực, vô luận là phương diện nào, hắn cũng không thể so với Diệp Thiên Vân.....

Trong một nhà hàng ưu nhã, Hàn Băng ngồi đối diện Diệp Thiên Vân, cẩn thận đánh giá hắn, tựa hồ muốn nhìn thấu Diệp Thiên Vân, sau đó rất dứt khoát nói: “Anh thật sự đã thay đổi, đã thành thực rồi, còn có ít tóc biến thành màu trắng nữa, ha ha!”

Diệp Thiên Vân không tự giác sờ lên thái dương, đây là do phải đối mặt tử vong nên lưu lại dấu vết này, hắn nhàn nhạt cười cười cũng không có nói về đề tài này, chậm rãi nói: “Thời gian qua em ở Hương Cảng Hồng Kông quen không?”

Hàn Băng không trả lời... ngay, mà chăm chú suy nghĩ mới lắc đầu: “Nói như thế nào đây, lúc vừa tới đây thì cảm giác cũng không tốt lắm. Hương Cảng Hồng Kông rất phồn hoa, mọi người ở đây đều rất gấp gáp, vì sinh kế mà bận bịu! Em cũng không ngoại lệ, đi vào Hương Cảng Hồng Kông hết thấy đều muốn dựa vào chính mình. Chỉ là một thời gian ngắn sau, lại cảm thấy không tệ lắm!”

Người phục vụ cắt đứt mạch nói chuyện của hai người, đem từng món ăn dâng lên.

Hai người ăn một hồi, Diệp Thiên Vân mới dùng khăn lau miệng, nói: “Lần này anh tới Hương Cảng để lo liệu chút ít sự tình, cho nên tới đây gặp em!”

Hàn Băng có chút áy náy nói: “Em biết ba của em đi tìm anh, làm anh phiền toái, em không có cố ý làm như vậy!” Nói nhìn nàng nhìn về mặt Diệp Thiên Vân, mới yên tâm nói: “Ba của em là một người như vậy, đừng so đo với ông ấy! Đúng rồi, biểu tỷ em nói gì với anh?”

Diệp Thiên Vân chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhẹ lay động rượu đỏ trong chén, nói: “Phụ thân em, còn có biểu tỷ em đều rất nhớ nàng, họ cho rằng một nữ hài tử như em đến Hương Cảng Hồng Kông, nhất định sẽ rất vất vả!”

Hàn Băng rất tự nhiên cười cười: “Nếu như đó là em của trước kia, có thể sẽ giống như lời nói đó, có khả năng em đã sớm trực tiếp trở về, chỉ là bây giờ em đã thích ứng với cuộc sống này rồi!”

Diệp Thiên Vân nhìn đôi mắt đối Hàn Băng cảm giác có lỗi, tuy hắn biết chuyện này có chút đa tình, nhưng nguyên nhân Hàn Băng đến Hương Cảng Hồng Kông xác thực có quan hệ cùng hắn, thản nhiên nói: “Ừm, tại Băng Thành có rất nhiều người quan tâm đến em. Nhà em cũng ở đó. Em sinh hoạt ở đây, rời xa cố hương, chẳng lẽ không cảm thấy thiếu những chút gì sao?”

Hàn Băng liếc Diệp Thiên Vân thật sâu, đem thân thể ngồi thẳng lên nói: “Anh muốn thế nào? Hy vọng em trở về sao?”

Diệp Thiên Vân thoáng do dự, rất chân thành nói: “Ừm, anh cảm thấy em nên trở về đi! Trên thế giới này, người thân cận nhất của em đều ở tại đó, em hãy đối xử tử tế với bọn họ.”

Hàn Băng giống như cười mà không phải cười nhìn Diệp Thiên Vân, có chút ngoài ý muốn nói: “Chuyện này cũng không phải do anh nói! Hơn nữa em nhớ rằng nhà của anh cũng tại Băng Thành, chẳng lẽ anh không nghĩ đến nhà, không muốn ở cùng cha mẹ sao?”

Diệp Thiên Vân nghe Hàn Băng nhắc tới cha mẹ của mình, trong nội tâm nhớ lại tình cảnh khi đó, trên nét mặt có chút ưu thương, nói: “Lúc trước anh ở bên bọn họ nhưng lại không biết quý trọng, cho nên bây giờ mới phải hối hận!”

Hàn Băng nhìn thần sắc của hắn biết chuyện không hay, vốn là muốn vui đùa cùng hắn, ai biết được lại đề cập đến chuyện thương tâm của hắn, trong nội tâm âm thầm trách cứ chính mình, áy náy nói: “Thực xin lỗi, em thật sự không biết.....”

Diệp Thiên Vân lắc đầu cười cười, có chút tang thương nói: “Không sao, quá khứ lâu rồi, sinh lão bệnh tử, dù là ai cũng chạy không thoát!”

Trong lòng Hàn Băng cũng căng thẳng, nói sang chuyện khác: “Chùng nào anh trở về? Lần này tới Hương Cảng làm cái gì, có cần em hỗ trợ hay không?” Nàng hỏi các vấn đề liên tiếp như súng máy vậy.

Diệp Thiên Vân còn không biết khi nào trở về, lần này tới Hương Cảng, chỉ cần hộ tống Lưu Đông xong là hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó ở với Tôn Vĩnh Nhân vài ngày rồi rời khỏi Hương Cảng, nói: “Chùng một vài ngày nữa! Lần này anh tới đây là hộ tống một vị bằng hữu, làm xong thì sẽ trở về.”

Trong mắt Hàn Băng hiện ra tia mắt mát, nhưng nàng nhanh chóng đem tâm tình chôn giấu, đột nhiên hỏi: “Anh..... Anh cùng bạn gái của anh có khỏe không?”

Diệp Thiên Vân nhớ tới Hứa Tình, không tự giác cười cười, chậm rãi nói: “Khá tốt!”

Hàn Băng còn muốn hỏi tiếp, chỉ là lúc này điện thoại của Diệp Thiên Vân vang lên.

Diệp Thiên Vân nói tiếng xin lỗi rồi đem điện thoại di động ra, cái điện thoại này được mua sau khi đến Hương Cảng, dùng để liên lạc với Lưu Đông cùng Tôn Vĩnh Nhân, nhìn thấy một dãy số lạ lẫm trong điện thoại, liền bắt máy.

Trong điện thoại truyền đến một thanh âm già nua: “Là Thiên Vân sao? Bác là Tôn Minh Vũ, Vĩnh Nhân có ở cùng con không?”

Diệp Thiên Vân sửng sốt một chút, ngày hôm qua sau khi Tôn Vĩnh Nhân về nhà, liền đem xe hơi lưu lại, cũng không liên lạc với hắn nữa, lập tức lắc đầu nói: “Không có, chuyện gì xảy ra sao?”

Bên kia Tôn Minh Vũ lập tức có chút lo lắng nói: “Sáng sớm hôm nay Vĩnh Nhân nói muốn đi tản bộ, đi ra ngoài không mang theo bảo tiêu, kết quả là cho tới bây giờ cũng không thấy đâu nữa!”

Đồng tử Diệp Thiên Vân có chút co rút lại, lập tức mở miệng an ủi: “Đừng vội, Vĩnh Nhân có thể có chuyện gì gấp, nên chưa kịp thông tri cho bác?”

Tôn Minh Vũ suy nghĩ một chút, vội la lên: “Hắn là không, đứa nhỏ này tuy không hiểu chuyện, nhưng tuyệt đối không làm loại chuyện này!”

Diệp Thiên Vân thở dài, chuyện tình của Tôn Vĩnh Nhân hắn không thể không giúp, lập tức nói: “Con lập tức tới ngay! Có khả năng chuyện này không như bác nghĩ đâu, trước tiên bác ở trong nhà chờ một chút!” Nói xong cúp điện thoại đứng dậy nói với Hàn Băng: “Thực xin lỗi, bằng hữu của anh có chút chuyện, anh muốn lập tức chạy tới đó!”

429. Chương 430: Khuyết Điểm

Doanh nghiệp Bác Kim của Tôn Minh Vũ ở Hương Cảng rất nổi tiếng, tuy không phải là đệ nhất của Hương Cảng, nhưng cũng được liệt vào trong đỉnh cấp phú hào.

Bởi vì người có đức vui với núi, người có tài vui với thủy, gặp núi thì dựa vào, gặp thủy thì an cư, đức và tài cùng kết hợp lại là sơn thủy (một dạng thành ngữ). Ở nơi chật hẹp nhỏ bé như Hương Cảng, nơi có thiên thời và địa lợi cũng chính là nơi kết hợp giữa sơn và thủy mà Thái Bình Sơn không thể nghi ngờ là số một.

Tại nơi phồn hoa náo nhiệt như Hương Cảng, Thái Bình Sơn đã sớm trở thành nơi tập trung các nhân vật nổi tiếng của xã hội, không chỉ là phú hào, mà ngay cả đo đóc hay là các quan lớn, đều từng ở chỗ này.

Diệp Thiên Vân tới nhà của Tôn Vĩnh Nhân, cũng không nhịn được mà âm thầm tán thưởng, tiểu lâu có ba tầng độc lập, bề ngoài thoạt nhìn rất bình thường, nhưng cũng bởi vì là bình thường, mới có thể khiến nó nổi bật so với các khu nhà cao cấp chung quanh.

Khi vào trong đây, tư tưởng thoáng như đang ở cung điện cổ đại xa hoa, bên trong và bên ngoài nhà hình thành nên sự khác biệt rất lớn giống như chênh lệch của nước sông so với nước biển vậy. Tôn Minh Vũ thấy Diệp Thiên Vân đến, liền chạy tới vài bước nghênh đón hắn, có chút cảm kích nói: “Thiên Vân, những ngày này cháu còn chưa kịp đón gió, thật có lỗi với cháu! Vĩnh Nhân đứa nhỏ này, không biết tại sao lại như vậy, buổi sáng đi ra ngoài cho tới bây giờ vẫn chưa về, bác sợ nó có chuyện gì!”

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn Tôn Minh Vũ, nguyên lai so với lúc trước cũng không có biến hóa quá lớn, chỉ là khóe mắt có nếp nhăn nhiều hơn một chút ít, hẳn rất rõ ràng là lúc này tâm tình chính mình cần phải sáng suốt, liền ổn định nói: “Bá phụ, trước không nên gấp gáp, nhìn xem tình huống đã!” Tiệp đã thoáng trầm ngâm nói: “Hai người bảo tiêu, cháu cần gấp họ, có lẽ trên người bọn họ có thể có tin tức hữu dụng gì đó!”

Tôn Minh Vũ biết rằng bây giờ có sốt ruột cũng không làm được gì, hẳn đã hợp tác cùng với Vương Vĩnh Cường rất lâu rồi. Đối với con người của Diệp Thiên Vân hẳn rất minh bạch, bằng không cũng sẽ không tại trong lúc Tôn Vĩnh Nhân gặp chuyện không may mà tìm hắn, thử phả một cái nói: “Đúng vậy, bác đúng là quan tâm quá hóa loạn, hai người bảo tiêu còn chưa có trở lại, trước tiên chúng ta ở đây chờ một chút a! Hai lần trước lúc Vĩnh Nhân gặp nguy hiểm, đều là cháu giúp nó, lần này cháu có thể tới đây giúp nó, là phúc khí của nó rồi!”

Diệp Thiên Vân “Dạ” một tiếng, nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh. Tôn Minh Vũ khen hắn làm hắn có chút xấu hổ. Hẳn tại Hương Cảng bắt quá cũng là một vị khách qua đường mà thôi, không hiểu rõ mọi chuyện ở đây, nếu như Tôn Vĩnh Nhân thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì hẳn cũng chỉ có tâm mà vô lực.

Đúng lúc này, từ lầu trên đi xuống hai người phụ nhân, một người tuổi chừng năm mươi gì đó. Người khác thì còn trẻ không ít, trong ánh mắt của các nàng có chút ít lo lắng.

Hai nữ nhân đi đến trước mặt của Tôn Minh Vũ. Lòng mày của nữ nhân có niên kỷ cao hơn có chút giãn ra, mới nói: “Minh Vũ. Vị này chính là.....”

Diệp Thiên Vân thấy nàng hỏi liền đứng lên, đánh giá một chút, tướng mạo của Tôn Vĩnh Nhân cùng phụ nhân này rất giống nhau.

Tôn Minh Vũ đi lại gần. Ngữ khí tương đối nhu hòa nói: “Minh Thục, vị này chính là bạn tốt của Vĩnh Nhân, Diệp Thiên Vân, có nhớ lần trước anh đề cập với em một người không? Đó là người này!”

Phụ nhân gọi là Minh Thục nghe được giới thiệu xong, trong mắt có chút sáng ngời, đối với Diệp Thiên Vân rất khách khí nói: “Cô là mẫu thân của Vĩnh Nhân, từ khi nó trở về Hương Cảng Hong Kong, thường xuyên nhắc tới cháu. Hơn nữa rất kính nể đối với cháu! Hôm nay mới mới được thấy mặt. Thật là có chút ngoài ý muốn!”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu nói: “Bá mẫu, khách khí rồi!”

Tôn Minh Vũ giới thiệu tiếp: “Vị này chính là cô cô của Vĩnh Nhân, Tĩnh Hương!”

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn vị nữ nhân trung niên này. Cũng khoảng bốn mươi tuổi gì đó, giữa lông mày có một khoà hồng sắc của nốt ruồi, tướng mạo mỹ lệ, liền gật đầu tỏ vẻ chào hỏi!

Tôn Tĩnh Hương chăm chú nhìn kỹ Diệp Thiên Vân, sau đó lộ ra tiểu dung.

Tôn mẫu có việc buồn trong lòng, bởi vậy chỉ khách khí một câu, sau đó liền hướng tới Tôn Minh Vũ dịu dàng nói: “Có tin tức của Vĩnh Nhân sao? Bình thường nó đi ra ngoài không phải đều nói qua sao? Có thể hay không là bị người ta bắt cóc rồi?”

Thật ra mấy người đều có ý nghĩ này, chỉ là có chút kiêng kỵ khi nhắc tới, Diệp Thiên Vân không ngờ mẫu thân của Tôn Vĩnh Nhân lại có dũng khí như vậy.

Tôn Minh Vũ nhẹ nhàng nhéo hai cái mũi, hơi có vẻ mỗi một nói: “Đợi một chút, nếu như buổi tối vẫn chưa về, thì anh sẽ liên lạc với cảnh sát liên lạc, xem bọn hắn có biện pháp không!”

Trong lúc nhất thời, không khí của đại sảnh có chút nặng nề, tất cả mọi người có chút bất an chờ đợi tin tức của Tôn Vĩnh Nhân, hai vị bảo tiêu từ bên ngoài đã trở lại, vừa vào nhà đã thấy Diệp Thiên Vân, sắc mặt bọn họ cũng không tốt lắm, chuyện Tôn Vĩnh Nhân mất tích đối với bọn họ mà nói là một chuyện tình dọa người.

Tôn Minh Vũ nhìn thấy hai người, lập tức ôm lấy kỳ vọng nói: “Vĩnh Nhân thế nào? Có tin tức gì không?”

Thiệu Nhĩ lau lau mồ hôi trên mặt, ồm ồm nói: “Xin lỗi tiên sinh, đến bây giờ vẫn không có phát hiện được gì, chuyện này đều tại chúng ta, nếu không tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống này!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy hai người trở lời, đứng dậy nói: “Sáng sớm đã xảy ra chuyện gì, vì sao không đi chung với hần?”

Mã Đình nghe Diệp Thiên Vân chất vấn, vẻ mặt đau khổ nói: “Diệp tiên sinh, cái này cũng không phải toàn bộ trách nhiệm do chúng ta, vốn buổi sáng chúng ta cùng hần đi tản bộ, ai biết được Tôn Vĩnh Nhân nhận một cú điện thoại xong, liền không cho phép chúng ta đi theo. Người biết tính tình của hần phi thường quái dị, ta và Thiệu Nhĩ không đáp ứng cũng không được!”

Diệp Thiên Vân cân nhắc một chút, Tôn Vĩnh Nhân tám chín phần mười là đã có chuyện gì ngoài ý muốn, liền nói với Tôn Minh Vũ: “Bá phụ, cháu thấy bác nên thông qua các quan hệ ở Hương Cảng mà hỏi thăm tình hình một chút, tìm xem có hay không có manh mối gì, ở đây cháu sẽ suy nghĩ một chút biện pháp nữa!”

Tôn Minh Vũ “Ừm” một tiếng, dứt khoát nói: “Bác và cảnh sát trưởng có chút quan hệ, gọi điện thoại liên lạc một chút!” Nói xong liền lên lầu cùng với phu nhân của hần.

Diệp Thiên Vân nhìn hai người lính bảo tiêu xui xẻo, nói: “Dương Thiên Long biết chuyện này không?”

Mã Đình lộ ra thần sắc sợ hãi, lắc đầu nói: “Không, Diệp tiên sinh, nếu hần biết thì công việc của chúng ta sẽ mất, ta cùng Thiệu Nhĩ nhất định sẽ cố gắng đem Tôn Vĩnh Nhân trở về!”

Sắc mặt Thiệu Nhĩ không tốt lắm cắt đứt lời của Mã Đình, nói như chém đinh chặt sắt: “Diệp tiên sinh nói không sai, bây giờ chúng ta nên thông tri với lão bản, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa! Lấy điện thoại của người ra đi, hãy như một chiến sĩ! Làm sai chuyện thì phải dũng cảm chịu, đừng có mà như đàn bà vậy!”

Mã Đình cũng biết không có cách nào khác, đành phải lấy điện thoại ra gọi, sau đó có chút nhút nhát nói: “Lão đại, là chúng ta! Ách..... Ta cùng Thiệu Nhĩ bảo vệ Tôn tiên sinh..... Đã bị mất! Đúng vậy, còn có một vị Diệp tiên sinh trong này! Vâng, Diệp Thiên Vân tiên sinh! Tốt, ta hiểu rồi!” Nói xong đem điện thoại đưa cho Diệp Thiên Vân, thở phào nói: “Điện thoại của ngài!”

Diệp Thiên Vân nhận điện thoại, Dương Thiên Long ở bên kia có chút vui vẻ nói: “Thiên Vân, sao người lại đến Hương Cảng Hồng Kông? Chuyện tình của Tôn Vĩnh Nhân tạm thời người yên tâm, ta đã tiếp nhận nhất định sẽ giải quyết tốt, mấy giờ sau ta sẽ đến Hương Cảng Hồng Kông! Đến lúc đó chúng ta ôn lại chuyện xưa nha!”

Diệp Thiên Vân nghe được thanh âm của Dương Thiên Long xong có chút ít an tâm, “Ừm” một tiếng nói: “Tốt, Tôn Vĩnh Nhân biến mất chưa tới 24 mấy giờ, trước tiên không cần phải gấp lắm!”

Nói tiếp hai câu liền cúp điện thoại, Diệp Thiên Vân thở phào một cái, hần đi tới Hương Cảng Hong Kong vốn là có ý định buông lỏng tâm tình của mình một chút, ai ngờ đến Tôn Vĩnh Nhân lại xảy ra sự tình như vậy.

Tôn Minh Vũ từ trên lầu đi xuống nói: “Chuyện này ta đã tiến hành liên lạc với cảnh sát, một lát nữa bọn họ sẽ đến, làm cho cháu phải lo lắng rồi, thật sự có chút xin lỗi!”

Chuông điện thoại reo lên, Tôn Minh Vũ hướng tới Thiên Minh gạt nhẹ đầu liền nâng điện thoại, sắc mặt lập tức biến đổi, sau đó trầm giọng nói: “Con ta thế nào? Ta muốn nghe hần nói chuyện!”

Trong nội tâm Diệp Thiên Vân có chút lo lắng, nếu suy đoán không sai, Tôn Vĩnh Nhân nhất định là bị bắt cóc. Bởi vì điện thoại cách hần quá xa, thanh âm rất nhỏ, hần chỉ có thể loáng thoáng nghe được một chữ nửa câu thôi.

Tôn Minh Vũ nghe điện thoại bên cạnh nhanh chóng đứng lên nói: “Vĩnh Nhân, đừng sợ, Đây! Đây! Đây!”

Hai vị bảo tiêu đều rất khẩn trương, Thiệu Nhĩ nghe đến mấy lời nói này cũng biết sự tình không ổn, trầm giọng nói: “Tôn tiên sinh có phải là gặp bọn cướp?”

Tôn Minh Vũ đem điện thoại buông sau hai mắt đỏ lên, nói: “Vĩnh Nhân bị bắt cóc, vừa rồi là điện thoại của bọn bắt cóc gọi tới, ta nghe được thanh âm của Vĩnh Nhân, tạm thời hần là không có nguy hiểm tánh mạng! Đối phương muốn ta chuẩn bị mười triệu đô la Hồng Kông!”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền ngẩn ra, mười triệu đô la Hồng Kông không phải là số lượng nhỏ, hần cả đời này còn không có qua nhiều tiền như vậy!

Mẫu thân của Tôn Vĩnh Nhân cùng cô cô nghe được thanh âm xong đều từ trên lầu chạy xuống, Tôn Tĩnh Hương khóc rống chảy nước mắt nói: “Tại sao có thể như vậy? Vĩnh Nhân mình cũng không cẩn thận, nếu thật sự có sơ xuất gì, Tôn gia chúng ta làm sao bây giờ hả.”

Tôn mẫu tuy cũng rất khổ sở, nhưng mà khắc chế được, đi đến gần Tôn Minh Vũ cầm tay của hần, có chút kích động nói: “Không sao đâu, Minh Vũ! Không nên suy nghĩ nhiều, bọn họ bắt quá chỉ muốn tiền thôi!”

Tôn Minh Vũ đã là trung niên gần đất xa trời rồi, hơn nữa Tôn Vĩnh Nhân lại là con một trong nhà, nên đối với đứa con trai này coi như trân bảo, thoáng tự định giá liền nói: “Mười triệu không phải là số tiền nhỏ, nếu như muốn điều động số tiền đó, ít nhất phải cần ba ngày!”

Diệp Thiên Vân nhìn mấy người liếc nói: “Bọn cướp có nói thời gian giao tiền sao?”

Tôn Minh Vũ lắc đầu, nhớ lại nói: “Không có, bọn họ chỉ nói bác đem tiền chuẩn bị cho tốt, thời gian cụ thể cũng không có nói!”

Lời của hần mang ân tiết cứng rắn, lúc này người hầu ngoài cửa mang theo mấy người đi đến, khom người nói: “Lão gia, bên ngoài có vài vị cảnh sát đến, nói là có hẹn với ngài rồi!”

Người đi đầu có thân thể hơi thấp bé, hần đưa giấy chứng nhận ra, sắc mặt nghiêm túc nói: “Tôn tiên sinh, tôi là cảnh sát cao cấp Ngô Cảnh Sinh!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy bộ dáng phong trần của một người, không khỏi có chút bội phục, tốc độ làm việc này nếu so với quốc nội (nước của mình) thì nhanh hơn rất nhiều.

430. Chương 431: Trần Cảnh Sinh

Hần nắm tay Tôn Minh Vũ lười biếng nói: “Tôn tiên sinh, chuyện tình mất tích của Tôn Vĩnh Nhân, tôi đã nghe bên cảnh sát trưởng nói!”

Nói đến đây hần liếc Tôn Minh Vũ một cái, lại chỉ vào đồng hồ tiếp tục nói: “Theo ý kiến của tôi, chuyện Tôn Vĩnh Nhân rời nhà, chẳng phải có chút là chuyện bé xé ra to sao? Đi từ lúc tám giờ sáng đến bây giờ, vẫn chưa tới bảy giờ tối, theo luật báo án thì còn kém xa khoảng cách hai mươi bốn tiếng đồng hồ! Tôi nghĩ tốt nhất vẫn là chờ một chút, nói không chừng sẽ không có chuyện gì đâu!”

Diệp Thiên Vân nhìn những vị cảnh sát này, tính cả vị này cảnh sát cao cấp Trần Cảnh Sinh thì tổng cộng là ba nam một nữ, hần đối với Việt ngữ không quá quen thuộc, miễn cưỡng có thể nghe hiểu đại khái một chút.

Thái độ của Trần Cảnh Sinh xem ra cũng không quá nhiệt tình, làm cho ấn tượng đầu tiên của Thiên Vân kém lại ba phần. Hơn nữa người này hần là đã luyện qua công phu, nhưng không đạt được trình độ của võ giả!

Quả nhiên nghe xong lời này, sắc mặt của Tôn Minh Vũ liền biến đổi, có chút giận dữ nói: “Ta trước giờ vẫn cho rằng tại Hương Cảng Hồng Kông cảnh sát làm việc rất khách quan công chính, không ngờ so với tưởng tượng của ta lại có chênh lệch rất lớn, nếu như ngươi còn tiếp tục dùng loại thái độ này, ta nghĩ ta có quyền trách cứ ngươi!”

Trần Cảnh Sinh dùng hai tay sửa sang lại quần áo, không mặn không nhạt nói: “Nếu như ngài thật sự cho rằng cảnh sát ở Hương Cảng không công chính, ngài hần có thể gọi cho số 999, nhất định sẽ có những cảnh sát công chính nói chuyện với ngài, nếu như tôi bị trách cứ thì tôi cũng chịu!”

Mấy người thuộc hạ của hần nghe một phen ngôn luận như thế, ánh mắt không ngừng lay động, Tôn Minh Vũ tại Hương Cảng căn bản không phải là một vị cảnh sát cao cấp có thể trêu chọc vào.

Tôn Minh Vũ trừng mắt muốn nổi giận, lại bị Tôn mẫu dè xuống, an ủi nói: “Không nên tranh chấp, còn không biết tin tức của Vĩnh Nhân. Ông nên trực tiếp nói chuyện với hần tốt một chút!”

Tôn Minh Vũ cường chế cơn tức nói: “Năm phút trước khi các người vào đây. Bọn cướp đã điện thoại đến, nói ta chuẩn bị mười triệu đô la Hồng Kông! Con của ta thật đã bị bắt cóc, không có nói giỡn với các người!” Nói xong thân thể có chút nghiêng, không hề để ý tới Trần Cảnh Sinh.

Trần Cảnh Sinh nghe đến đó, biết suy đoán của mình vô cùng chủ quan, lập tức nói: “Thật có lỗi, là thái độ của tôi không tốt, xin ngài thứ lỗi! Có cú điện thoại này, như vậy tính chất sự việc sẽ hoàn toàn thay đổi! Từ hôm nay trở đi tổ công tác sẽ trú trong nhà của ngài, như vậy có thể nghe được tin tức của bọn cướp mà kịp thời tiến hành bố trí!”

Tôn mẫu thấy Tôn Minh Vũ không để ý tới hắn, liền nói: “Tốt, mọi chuyện do các anh an bài là được rồi!”

Trần Cảnh Sinh sau khi nghe Tôn mẫu đồng ý, lập tức nói với các đồng sự sau lưng: “Tiểu Dương, người quay về tổ lấy trang bị nghe lén, càng nhanh càng tốt!”

Một đồng sự phía sau hắn nghe được vội vàng gật đầu. Xoay người rời khỏi phòng.

Trần Cảnh Sinh lại liên tục ra mệnh lệnh, những nhân viên cảnh sát đều nhanh chóng hành động, thiết lập sự tình lưu loát!

Trong lòng Diệp Thiên Vân đối với Trần Cảnh Sinh còn có một tia hảo cảm, vô luận như thế nào, Trần Cảnh Sinh thiết lập sự tình rất cẩn thận tỉ mỉ. Không có kéo dài thời gian như dự đoán của Thiên Minh!

Ước chừng mười phút sau, Trần Cảnh Sinh cùng một vị đồng sự đi đến gần Tôn Minh Vũ nói: “Chúng tôi cần biết hành trình hai ngày nay của Tôn Vĩnh Nhân, còn muốn đến phòng của hắn kiểm tra, rất có thể tìm được ít manh mối!”

Tôn Minh Vũ đối với hành trình của Tôn Vĩnh Nhân căn bản là không biết, liền gọi Mã Đình và Thiệu Nhĩ đến trước mặt của hắn, nói: “Đây là bảo tiêu của Tôn Vĩnh Nhân, tin tưởng rằng lộ trình mà các người cần thì bọn họ rất rõ ràng!” Nói xong đột nhiên lấy tay bụm lấy ngực, cho thấy bệnh tình không nhẹ!

Tôn mẫu thấy vậy vội vàng lấy tay nâng hắn, nói với Diệp Thiên Vân: “Các người trước tiên ngồi ở đây, ta đỡ hắn đi nghỉ ngơi!” Nói xong hai người đi lên lầu.

Trần Cảnh Sinh nhìn thoáng qua hai người. Trên người Mã Đình và Thiệu Nhĩ có khí chất đặc thù của quân nhân. Cười cười nói: “Không ngờ có bảo tiêu mà còn bị bắt cóc, đúng là có chút kỳ quái!”

Diệp Thiên Vân nghe lời này xong, không nhịn được sinh ra chút xúc động, miệng của Trần Cảnh Sinh cùng Tôn Vĩnh Nhân đúng là liều mạng y như nhau, vừa thối lại vừa ương ngạnh.

Tuy sắc mặt Mã Đình và Thiệu Nhĩ có chút khó coi, nhưng cũng không nói cái gì. Trần Cảnh Sinh nhẹ nhàng ho khan một tiếng nói: “Ta muốn hỏi hai ngày gần đây Tôn Vĩnh Nhân đã đi đâu? Gặp qua người nào? Có biểu hiện dị thường gì không?”

Thiệu Nhĩ thoáng suy nghĩ một chút, sau đó trầm giọng đáp: “Hai ngày gần đây Vĩnh Nhân đều ở cùng một chỗ với Diệp Thiên Vân tiên sinh, Diệp tiên sinh mới đến Hương Cảng, cho nên Tôn Vĩnh Nhân một mực đi chung!”

Trần Cảnh Sinh khẽ gật đầu, sau đó hỏi: “Diệp Thiên Vân là ai? Đang ở nơi nào? Bây giờ có thể tìm được hắn sao?”

Diệp Thiên Vân nghe đến đây cũng chỉ có thể đi về phía trước vài bước, chậm rãi nói: “Ta chính là Diệp Thiên Vân, Tôn Vĩnh nhân là bằng hữu tốt của ta!”

Trần Cảnh Sinh nhìn Thiên Vân thật sâu một cái, khẽ gật đầu, rồi hướng tới Thiệu Nhĩ hỏi liên tiếp vài vấn đề.

Diệp Thiên Vân biết mình lúc này không thể rời đi, an vị trên ghế sofa đợi, Dương Thiên Long sẽ đến rất nhanh, tin tưởng hắn sẽ xử lý tốt những chuyện này, dù sao mở công ty bảo an, cũng phải tương đối chuyên nghiệp chứ.

Hỏi hết các vấn đề xong, Trần Cảnh Sinh đi lại gần Diệp Thiên Vân, ngồi xuống, rất nhẹ nhàng nói: “Diệp tiên sinh, tôi cũng có mấy vấn đề muốn hỏi thăm ngài!”

Diệp Thiên Vân gật đầu đồng ý, tuy hắn không có kinh nghiệm về loại chuyện bắt cóc này, nhưng bình thường lúc nghỉ ngơi cũng từng thấy qua, nên cũng phối hợp.

Trần Cảnh Sinh cười cười nhìn ánh mắt của hắn nói:“Diệp tiên sinh là quân nhân?”

Diệp Thiên Vân hơi ngoài ý muốn, vô ý thức nói:“Không phải, nhưng mà chuyện đó với chuyện Tôn Vĩnh Nhân bị bắt cóc có quan hệ gì sao?”

Trần Cảnh Sinh nhìn nhìn biểu tình của Thiên Vân, rất bình thản cười nói:“Không có quan hệ gì, chỉ là cảm thấy ngài có khí chất của quân nhân! Vậy ngài đem mọi chuyện trong hai ngày này nói với tôi một chút!”

Diệp Thiên Vân nhớ lại, liền đem tất cả chuyện tình trong hai ngày này nói ra, tận lực kể kỹ càng mọi chi tiết.

Trần Cảnh Sinh nghe xong trầm ngâm nói:“Diệp tiên sinh từ đại lục tới? Ở bên đó có thân phận gì? Tôi đây để làm gì?”

Diệp Thiên Vân không cần nghĩ ngợi hồi đáp:“Ta còn đang trong đại học, tới nơi này là để du lịch!” Hắn có chút không hài lòng, những vấn đề này cùng chuyện của Tôn Vĩnh Nhân liên hệ với nhau cũng không lớn, thậm chí là không hề quan hệ, chỉ là thấy bộ dáng chăm chú của Trần Cảnh Sinh mới trả lời.

Trần Cảnh Sinh cười cười, giương mắt nói:“Thật vậy sao?” Đột nhiên tay nhanh chóng chụp lấy bả vai của Diệp Thiên Vân!

Diệp Thiên Vân đối với loại khiêu khích này có chút cảm tức, dùng cánh tay ngăn cản Trần Cảnh Sinh lại, lạnh giọng nói:“Ta nghĩ người không nên động thủ động cước, bằng không người có hại chính là người!”

Tay của Trần Cảnh Sinh không còn chút sức lực nào, nhưng cũng không chút sứt mẻ, trong nội tâm bị dọa cho nhảy dựng, chỉ là trong nháy mắt mặt hắn lại cười thu tay về nói:“Chỉ đùa một chút thôi, không cần để ý!”

Diệp Thiên Vân không thích loại phương thức này, vừa rồi còn tồn tại một tia hảo cảm giờ đã không còn chút nào. Thản nhiên nói:“Trần cảnh sát, ta nghĩ ông không cần lãng phí thời gian với ta, Tôn Vĩnh Nhân là bằng hữu phi thường tốt của ta!”

Trần Cảnh Sinh nghe được giải thích của hắn, nhướn miệng cười đứng lên nói:“Thế giới này không có gì là không có thể, có một số việc ngoài mặt và bản chất rất bất đồng, huống hồ Diệp tiên sinh nếu thật không có thì cần gì phải giải thích!”

Diệp Thiên Vân đành phải ngậm miệng không nói, đối với suy đoán không có chút căn cứ này, hắn không có biện pháp gì. Hoài nghi thì không sao, chỉ sợ làm chậm trễ thời gian thì không cách nào kịp thời cứu Tôn Vĩnh nhân.

Trần Cảnh Sinh đối với nhân viên cảnh sát bên cạnh thấp giọng nói nhỏ nhẹ vài câu, sau đó nói:“Tôi còn muốn lên nhìn gian phòng của Vĩnh Nhân, xin lỗi không tiếp được!”

Đến mười một giờ tối, người hầu mang theo một nam nhân tinh tráng vào.

Người nam nhân này có làn da hơi ngăm đen, mặc một bộ trang phục quân dụng, Diệp Thiên Vân sau khi thấy liền đứng dậy chào đón nói:“Dương Thiên Long, ha ha, cuộc sống lúc này thế nào rồi?”

Dương Thiên Long hung hăng ôm Diệp Thiên Vân, rất thân thiết hồi đáp:“Cũng không tệ lắm, lần trước rời đi mà không chào hỏi với người, thật sự là có lỗi! Đúng rồi, Tôn Vĩnh nhân thế nào?”

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn hắn, tựa hồ so với lúc ở Băng Thành thì trạng thái tốt lên rất nhiều, chậm rãi nói:“Tôn Vĩnh Nhân bị bắt cóc, ta vừa đến Hương Cảng Hồng Kông thì lại xảy ra loại chuyện này, sợ hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!”

Dương Thiên Long thoáng kinh ngạc, bất quá vẫn có chút buồn cười nói:“Nếu như là vì tiền, thì cũng không phải là đại sự gì, người yên tâm đi, ở Hương Cảng Hồng Kông ta còn có một số thủ hạ, đến lúc đó có khả năng sẽ giúp đỡ!”

Diệp Thiên Vân biết bây giờ không phải lúc ôn chuyện xưa, nên không hỏi thăm thêm gì nữa. Có Dương Thiên Long, coi như là có thêm một người giúp đỡ.

Dương Thiên Long ngồi vào sô pha rồi nói: “Thật ra, lần này ta đến đây còn có chuyện, vừa mới biết được một tin tức, Áo Nạp Tây Tư muốn mạng của ngươi và Tôn Vinh Nhân, những ngày này ngươi nên chú ý một chút a!”

Trong nội tâm của Diệp Thiên Vân có chút nóng giận, không nhịn được hỏi: “Nghe ai nói? Tôn Vinh Nhân không phải là bị bọn họ bắt cóc chứ?”

Dương Thiên Long lắc đầu: “Không phải, hôm nay Áo Nạp Tây Tư mới phát ra tin tức này, người của hắn không có khả năng đến Hương Cảng Hồng Kông nhanh như vậy, là lão bằng hữu của ta ở đó cho ta biết, nàg rất quan tâm đến ngươi!”

Nếu như không nghe nhắc đến, Diệp Thiên Vân có lẽ đã quên nữ nhân này, nghe được đến nàng liền gật đầu, cũng không nói nữa, bởi vì thật sự là không biết nói gì.

Đúng lúc này, Mã Đình cùng Thiệu Nhĩ từ trên lầu đi xuống, thấy Dương Thiên Long lập tức sững sốt một chút, Mã Đình có chút nhút nhát nói: “Lão bản....., chúng ta không phải là cố ý, ngươi ngàn vạn lần đừng trách phạt chúng ta!”

Cùng bọn họ đi xuống còn có Trần Cảnh Sinh, hắn nhìn đến Dương Thiên Long, trong sát na, thân thể run lên, trong mắt thoáng hiện lửa giận nói: “Dương Thiên Long, chúng ta lại gặp mặt!”

Dương Thiên Long liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: “Đúng vậy, thời gian gần đây ngươi thế nào rồi?”

431. Chương 432: Đụng Chạm

Diệp Thiên Vân thấy hai người này có mùi thuốc súng nồng nặc, nhìn thoáng nhìn Dương Thiên Long nghi ngờ nói: “Các người có đụng chạm với nhau sao?”

Dương Thiên Long mỉm cười, hai mắt bình thản không có gì kì lạ nhìn Trần Cảnh Sinh, trong miệng thở khê nói: “Chưa đến nỗi đụng chạm gì, chỉ là từng tại trên chiến trường gặp qua, ý kiến có chút bất đồng thôi!”

Tai của Trần Cảnh Sinh tinh tường nghe được ngôn luận của Dương Thiên Long, tiêu sái đi từng bước xuống, dùng ngữ khí cảm hận nói: “Dương Thiên Long, ngươi nói sao mà nhẹ nhàng vậy, chẳng lẽ mười người huynh đệ của ta đều chết vô ích sao? Đó đều là bộ đội tinh anh, vì bồi dưỡng bọn họ mà tốn hao bao nhiêu thời gian cùng tinh lực? Nhưng vài trái bom đã đưa bọn họ đến thế giới bên kia! Ta không cảm hận những phần tử khủng bố, nhưng mà ta hận ngươi! Đúng vậy, ngươi là người đáng chết nhất!”

Dương Thiên Long không chút nào bận tâm đốt một điều xi gà, nhàn nhạt nhìn hắn một cái nói: “Ngươi muốn cảm hận ai thì cảm hận! Nhưng ngươi phải biết rằng điểm xuất phát của chúng ta căn bản bất đồng, chức trách của ta chính là bảo vệ thủ hạ và huynh đệ của ta, không phải sao?”

Trần Cảnh Sinh giống như một đầu dã thú nổi điên, nghiêng răng nghiêng lợi vung quyền nói: “Ngươi vì một huynh đệ mà khiến cho toàn bộ mười mấy người bỏ mình! Ở đây nếu không phải là Hương Cảng Hồng Kông, ta không chút do dự sẽ giết ngươi! Hiểu chưa?”

Mã Đình cùng Thiệu Nhĩ đều có chút cổ quái nhìn Trần Cảnh Sinh, tựa hồ muốn cười lại không dám cười.

Dương Thiên Long nhẹ nhàng nhả ra một ngụm khói, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Trần Cảnh Sinh nói: “Nếu như ở đây không phải Hương Cảng Hồng Kông, ta đã đem ngươi băm thành một trăm khối để cho chó ăn! Không có tin tức giả của các người, ta sẽ đi cứu huynh đệ của ta sao? Các người là lũ chết tiệt hỗn đản! Mặc dù ta đã cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn muốn mắng mấy câu, bằng không thì không đủ để biểu đạt sự phẫn nộ của ta!”

Trần Cảnh Sinh tựa hồ nghĩ tới điều gì. Sắc mặt thoáng biến đổi. Lạnh đạm nói: “Tốt lắm, chúng ta đi thôi!” Nói xong dùng dùng nổi giận rời khỏi nhà Tôn Minh Vũ.

Diệp Thiên Vân có chút tò mò liền nói với Dương Thiên Long: “Chuyện gì xảy ra?”

Dương Thiên Long nhớ lại nói: “Là chuyện ba năm trước, khi đó ta còn ở Lauretto, dẫn đầu một đội lính đánh thuê bảo vệ mấy người đến Châu Phi, kết quả đã bị tập kích. Nhưng trùng hợp chính là, lúc ấy bộ đội bọn hắn cũng bị vây khốn ngay đó. Đội trưởng của bọn hắn tung ra tin tức giả, để cho người của ta đi chịu chết, kết quả một huynh đệ tốt nhất của ta bị thương!”

Diệp Thiên Vân có chút hứng thú, tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Dương Thiên Long cười lạnh một tiếng. Nói: “Sau đó ta liền phá vòng vây mà bọn họ ngăn chặn. Lợi dụng lúc bọn họ không để ý. Đem huynh đệ của ta cứu ra!” Nói đến đây có chút khổ sở nói tiếp: “Đáng tiếc, hắn thiếu một cánh tay. Năm đó hắn mới hai mươi hai tuổi!”

Diệp Thiên Vân nghe được ân oán của hai người, không nói gì thêm. Trên chiến trường nơi nào có bằng hữu vĩnh viễn bảo vệ mình, có thể hy sinh vì mình, đây là chuyện không thể!

Dương Thiên Long hướng tới hai người bảo tiêu có chút cả giận nói: “Hai tên khốn kiếp các người, chuyện đơn giản như vậy cũng có thể để phiền toái, thoát nhìn các người trong Dong Bình giới không ngờ lại ngu ngốc như vậy. Được rồi! Ta sẽ thành toàn cho các người!”

Thiệu Nhĩ bị hai câu này làm cho sắc mặt đau khổ. Nhưng lại không nói một lời!

Mã Đình thì bất đồng, lập tức kêu oan uổng nói: “Trời ạ. Lão bản, người không phải muốn chúng ta đi làm tên khất cái à? Lần này thật không phải là sai lầm của ta, người biết Tôn Vĩnh Nhân tính tình cổ quái vô cùng, hắn không đồng ý cho chúng ta đi theo bảo vệ, bắt chúng ta phải chạy về, chúng ta chỉ có thể nghe hắn!”

Diệp Thiên Vân biết tính tình của Tôn Vĩnh Nhân, xem bảo tiêu như bảo mẫu, lúc cần thì phải có mặt, không cần thì một cước đá văng ra. Hôm nay xảy ra bất cớ coi như là hắn không may, ai bảo bình thường không chịu chú trọng an toàn của mình. Cho nên nói với Dương Thiên Long: “Tôn Vĩnh Nhân cũng thật là như vậy, người cũng tinh tường, nếu trách cứ bọn họ thì thà ngấm lại biện pháp, làm sao có thể tìm được những người bất cớ kia!”

Mã Đình nghe đến đó lập tức lộ ra thần sắc cảm kích, cẩn thận nói: “Đúng vậy, lão bản, ta biết cú điện thoại cuối cùng của Tôn Vĩnh Nhân là cho ai, nhưng mà không biết nhà của hắn ở đâu!”

Dương Thiên Long nhìn nhìn nói: “Chuyện này có nói cho Trần Cảnh Sinh không?”

Mã Đình không biết Dương Thiên Long rốt cuộc là có ý tứ gì, đành phải thành thật nói: “Ách..... vừa mới nói xong, hắn nói muốn đi nơi nào đó tìm kiếm!”

Dương Thiên Long trợn mắt nhìn, chậm rãi nói: “Để cho bọn họ đi thăm dò đi, có tin tức gì thì chúng ta sẽ hành động, chỉ cần đối phương có thể xuất hiện, ta nghĩ khẳng định là chạy không thoát!”

Hương Cảng Hồng Kông, trong kho hàng của bến tàu Vịnh Tử.

Kho hàng này được xây tại bờ biển, trường kỳ ẩm ướt làm cho trong phòng sinh ra mùi nấm mốc. Tôn Vĩnh Nhân nằm nghiêng trên mặt đất, tay cùng chân đều bị dây thừng trói lại thật chặt, trong miệng nhét một chiếc bít tất, mồ hôi trên mặt cùng tro bụi trộn lẫn vào nhau, giống như là hoa văn trên khuôn mặt của một con mèo vậy, thoát nhìn thật sự làm cho người ta ngán ngấm.

Tại phụ cận gần đó có một chiếc bàn không mới không cũ, trên đó bày biện hai khẩu súng ngắn, ba người trung niên ước chừng bốn mươi ngồi tại đó, mỗi người ăn mặc đều rất quần bách, có chút giống như dân chạy nạn vậy, vây quanh ở trên mặt bàn đánh Poker.

Vừa vặn chơi hết một ván, trong đó một cái hắc trướng thanh âm buồn bực nói: “Mẹ kiếp thời tiết Hương Cảng Hồng Kông này, Lão Tử đứng là khổ tám đời mà, lão Tam, lấy cho ta thêm một chai bia!”

Người được xưng là lão Tam không hề động, chỉ là ngẩng đầu liếc nhìn sau đó tiếp tục đánh bài.

Người nói chuyện nọ không khỏi trừng mắt nói: “Vương Bát Đản, phản rồi! Gọi người đi có nghe thấy không hả!”

Trên bàn, một người trầm ổn nhất cau mày nói: “Lão Nhị, ta nói bao nhiêu lần rồi, không cho người uống rượu, người cả đời đều vì rượu làm cho chậm trễ, nếu không hôm nay làm sao xảy ra chuyện tình này?” Nói

xong nhìn nhìn đồng hồ điện tử, liếc qua Tôn Vĩnh Nhân trên mặt đất nói:“Lão Nhị, đã đến giờ cho hán cơm ăn, đừng để hán chết đói, chúng ta chỉ cần tiền, không cần mạng của hán!”

Hắc tráng lão Nhị nghe được đành phải đứng dậy, đem lưng rời khỏi ghế, trong miệng hùng hùng hổ hổ nói:“Lão Tử chưa bao giờ phải làm như vậy, coi như vận khí *** chó của ngươi rất tốt!” Nói xong dùng bàn tay đen sì cầm một cái xiên thịt nhét vào trong miệng nhai vài cái, đi đến gần Tôn Vĩnh Nhân một tay nắm lấy miệng lôi bít tất ra, ném xuống đất hăm mộ nói:“Tiện nghi cho ngươi!”

Tôn Vĩnh Nhân hiển nhiên là bị cái bít tất này làm khổ sở, nôn khan vài cái nhổ ra chút ít nước đắng, cố nén lại nói:“Các vị lão đại, các ngươi chỉ vì tiền, cũng không phải muốn mạng người, có thể hay không đừng đem cái này nhét vào miệng ta, thật là khổ muốn chết!”

Lão Nhị cười hắc hắc, ngồi xổm người xuống cẩn thận nhìn kỹ hán nói:“Cái bít tất này ngày hôm qua ta mới dùng xong, không có mùi gì đâu, ngươi rất có phúc khí!”

Tôn Vĩnh Nhân nghe nói như thế, thiếu chút nữa tức đến bể phổi. Nhân châu hán xoay động, lập tức gật đầu phụ họa nói:“Đúng vậy! Ta thấy các ngươi cũng không giàu có a, muốn hay không ta tiếp tế các ngươi một ít, đợi có tiền thì trả lại ta!”

Mấy người này nghe nói như thế đều ngẩn ra, người cầm đầu đem bài ném lên trên mặt bàn, đi đến gần đánh giá Tôn Vĩnh Nhân nói:“Không ngờ ngươi còn có chút can đảm, phú hào đệ tử ta đã thấy không ít, nhưng mà giống như ngươi thì vẫn là người thứ nhất!”

Tôn Vĩnh Nhân nghe đến đó, trong mắt thoáng hiện đắc ý nói:“Bằng hữu, ta nói thật với ngươi, ta cũng là người hô phong hoán vũ à, nhớ năm đó tại Hoa Kỳ, người chết dưới tay của có tới bốn năm người!”

Ba người đều xông tới, đại hán cầm đầu khế cười nói:“Không ngờ còn là một nhân vật lớn! Tiểu tử, hai ngày này ngươi hãy biểu hiện cho tốt vào, không nên có ý đồ chạy khỏi nơi này, chúng ta không muốn lấy mạng của ngươi!”

Tôn Vĩnh Nhân vội vàng gật đầu, nói:“Ta cam đoan không chạy, vậy các ngươi có thể hay không giúp ta gỡ dây thừng lỏng một chút, để thời gian dài như vậy, toàn thân rất khó chịu!”

Lão đại nghe xong thoáng suy nghĩ, liền hướng đến bên cạnh nói:“Gỡ dây thừng cho hán!”

Tôn Vĩnh Nhân bị dọa cho nhảy dựng, thấy mấy người này đều không có thần sắc ngoài ý muốn càng cảm thấy quái dị! Trên mặt hán không có chút biểu hiện ra ngoài, chỉ cười nói:“Cảm ơn, các ngươi muốn tiền, ba ba của ta nhất định sẽ đưa ra, xin hãy yên tâm!”

Đại hán bên cạnh xuất ra một bả dao găm, ngồi chồm hổm xuống, đem dây thừng của Tôn Vĩnh Nhân cắt đứt toàn bộ.

Đại hán cầm đầu nhích lại gần Tôn Vĩnh Nhân, mặt không biểu tình nói:“Ta khuyên ngươi đừng làm chuyện điên rồ, mỗi người ở đây muốn lấy mạng ngươi đều rất dễ dàng!” Nói xong không hề báo hiệu, quét chân đến thùng gỗ bên cạnh! Trong nháy mắt thùng gỗ giống như bị nổ bung, mảnh gỗ vụn bay ra đầy trời!

Tôn Vĩnh Nhân nhìn thấy uy lực này không khỏi giật mình, chỉ là hán đã thấy qua Diệp Thiên Vân ra tay, nên sức miễn dịch rất mạnh mẽ, gật đầu nói:“Ta biết rồi, các ngươi đều có công phu, không phải là người trong võ lâm a?” Lại tiếp tục nói:“Không biết các vị bằng hữu xưng hô như thế nào?”

Mấy người này có chút biến sắc, đại hán cầm đầu hết sức ngạc nhiên:“Ngươi cũng biết võ lâm?” Tiện đà bổ sung nói:“Bọn ta là Lý Đại, Lý Nhị, Lý Tam a!”

Tôn Vĩnh Nhân hoạt động thủ cước, ngoài miệng nhanh chóng nói:“Ta không phải là lão Tứ sao?”

Những người này nghe xong cười ha ha, lão đại rất vui nghe ý tứ của Tôn Vĩnh Nhân, chậm rãi nói:“Huynh đệ chúng ta tới Hương Cảng Hồng Kông sẽ trở về liền, cảm tiền xong, mọi người sẽ giải tán!”

Tôn Vĩnh Nhân thấy bọn họ đối với hai chữ võ lâm rất miễn cảm, trong đầu khế động, thối phòng nói:“Ta đã từng ở võ lâm một đoạn thời gian, Bát Cực Môn, Hình Ý môn, còn có Võ Đang Phái, ta đều nhận thức không ít!”

Vừa nói xong, Lý Đại thành linh bắt lấy cổ của Tôn Vĩnh Nhân, trông mắt hơi híp nói: “Người quen Võ Đang Phái sao?”

432. Chương 433: Tung Tích

Thấy mấy người này có sắc mặt bất thiện, Tôn Vĩnh Nhân lập tức không có dũng khí nói mò như vừa rồi. Hắn đối với chuyện trong võ lâm chỉ là từ trong miệng Diệp Thiên Vân nghe qua một chữ nửa câu, những thứ khác cái gì cũng không biết, hắn che cổ mạnh mẽ ho khan vài cái, mặt đỏ bừng vì bị ghen.

Lý Nhị không nhẹ không nặng đá hắn một cước, lớn giọng nói: “Người không phải hủ chúng ta a? Chuyện tình võ lâm cũng chớ nói lung tung, người biết điều gì thì nói cho chúng ta nghe, nếu có một câu nói dối, Lão Tử sẽ đá bể đầu của ngươi!” Nói xong có chút âm trầm, điều này làm cho đáy lòng của Tôn Vĩnh Nhân sợ hãi!

Tôn Vĩnh Nhân trì hoãn một chút, cố sức ngồi xuống trên mặt đất, hắn thầm mắng mình thối phèo quá, chuyện tình võ lâm không phải để loại người như hắn đoán được, trong đầu xoay chuyển phi tốc, nghĩ nên nói như thế nào!

Lý Đại nhìn ánh mắt của hắn, hoài nghi nói: “Tiểu tử, người rất không thành thật, muốn nói dối để lừa gạt chúng ta, tưởng chúng ta đều là người ngu ngốc sao? Tiền đối với chúng ta mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, chỉ là tiền thôi mà. Ở Hương Cảng Hồng Kông kẻ có tiền còn nhiều mà, cũng không kém người đâu! Có điều mạng cũng chỉ có một cái, nghĩ kỹ đi rồi nói!”

Về mặt Tôn Vĩnh Nhân đau khổ, kiên trì nói: “Ta thật không có lừa các người, ta có một huynh đệ rất lợi hại trong võ lâm, hắn có chút liên lạc cùng Bát Cực Môn, Hình Ý môn!”

Lý Đại có chút ngoài ý muốn, ngạc nhiên nói: “A? Vậy người nói một chút.....”

Tôn Vĩnh Nhân thấy sắc mặt của đối phương không có biến hóa, lập tức yên lòng, nhìn ánh mắt của Lý Đại nói: “Đương nhiên là thật, ta lừa các người làm cái gì, năm trước ta còn cùng hắn đi đuổi giết một phản đồ của Bát Cực Môn!” Chỉ cần hắn cảm thấy tình huống không tốt, sẽ lập tức thay đổi hướng gió.

Ba người đối với lời nói của hắn không quá tin tưởng, Lý Nhị hắc hắc cười nói: “Thủ pháp của người như vậy còn đi giết người? Thật sự là chê cười!”

Tôn Vĩnh Nhân mặt biến thành màu gan heo. Sau đó có chút quật cường nói: “Ta đương nhiên không phải nhân vật chủ yếu, tới đó chỉ là đánh trợ thủ thôi!”

Lý Nhị còn muốn trào phúng vài câu, bị Lý Đại phát tay ngăn lại, hắn sờ lên cái cằm híp mắt nói: “Tốt, vậy người nói một chút là giết người nào, người có thể gọi được ra cái tên ta sẽ tin tưởng người!”

Lúc Tôn Vĩnh Nhân tại Hoa Kỳ, Diệp Thiên Vân làm sự tình gì đều tận lực che giấu hắn, chỉ là hắn đối với võ lâm hiểu kỳ vô cùng, bởi vậy đại đa số lần đều nghe lén.

Hôm nay âm thầm may mắn, chuyện nghe lén đã cứu mình một mạng, không chút do dự nói: “Người nọ tại Bát Cực Môn hình như rất lợi hại. Gọi là thường cái gì hải. Đúng rồi, là Thường Đại Hải! Ta và bằng hữu đến Hoa Kỳ cùng Bát Cực Môn hợp tác đi giết hắn, còn có vài vị gọi là Lâm Thanh Hoành, Trình Cương, Triệu Phi vân!” Hành trình ở Hoa Kỳ làm cho hắn nhớ sâu đậm. Cho dù muốn quên cũng không thể quên được.

Biểu hiện trên mặt của ba người khác nhau, Lý Nhị không tự giác gật đầu nói: “Bát Cực Môn đúng là có người tên Thường Đại Hải. Công phu của hắn không thấp! Ba người kia ta cũng có nghe qua!”

Lý Đại trầm ngâm sau đó mới lên tiếng: “Thoạt nhìn người thật đúng là biết chút chuyện gì đó, như vậy Võ Đang đã xảy ra chuyện gì?”

Tôn Vĩnh Nhân lừa gạt thành công, trong lòng đắc ý nói không nên lời. Thấy vẻ mặt của ba người này tựa hồ có chút khẩn trương, liền cố ý thở dài một hơi nói: “Hay là không nên đề cập tới, chờ phụ thân ta đem tiền tới, các người để ta trở về, mọi người hảo tự hảo tán!”

Lý Nhị lập tức tung ra một cước. Đem hấn đập té ngã, trong mắt thoáng hiện sát ý nói: “Tiểu tử, ta thấy người chán sống rồi, đừng tưởng ta không dám giết người!”

Lý Đại hơi lo lắng một chút. sau đó nói: “Bằng hữu, người đã biết chuyện tình của võ lâm, vấn đề này cũng có chút phức tạp. Vị bằng hữu kia của người tên gọi là gì? Nói thử xem chúng ta có biết hay không! Nếu như mọi người đã quen biết, không nói hai lời ta sẽ để người trở về! Nhưng trước đó, người phải đem chuyện tình của Võ Đang nói ra, bằng không.....”

Tôn Vĩnh Nhân thấy hấn không giống như nói dối, trong lòng lập tức có chủ ý nói: “Tứ hải giai huynh đệ. Bằng hữu của ta gọi là Diệp Thiên Vân. Về sự tình Võ Đang.....” Hấn cắn răng tiếp tục nói: “Chuyện tình của Võ Đang xảy ra lúc ta ở Hoa Kỳ, chúng ta được thủ lĩnh hội giáo Cáp Lý Sâm mời tới nhà. Lúc đó có thấy qua một vị gọi là Tôn Vũ Nhân, hấn là đệ tử của Võ Đang, luyện môn Thiết Sa Chưởng, kết quả bị Diệp Thiên Vân đánh thành trọng thương!”

Lý Đại tựa hồ thở phào, nhũ mày nhớ lại sau lắc đầu. Rồi sau đó lại có chút ý động nói: “Hiện giờ bằng hữu của người ở địa phương nào?”

Tôn Vĩnh Nhân minh bạch mọi sự thành bại là ngay lúc này, giữ vững tinh thần nói: “Hấn đang ở tại Hương Cảng Hồng Kông, mới đến hai ngày trước, nếu như các người muốn gặp hấn thì ta có thể thay các người hẹn gặp!”

Diệp Thiên Vân cả đêm không ngủ, nhưng vẫn vội vã chạy trở về. Bởi vì Lý Duy Tư từ Hoa Kỳ đến đây, hấn cần gặp mặt người đó một lần, dựa theo ước định của hai phe, coi như là hoàn thành nhiệm vụ, cho nên lại nhớ tới Văn Hoa Đông Phương khách sạn.

Lý Duy tư thấy Diệp Thiên Vân xong, cao hứng nắm tay nói: “Diệp tiên sinh, lâu rồi không gặp, lần trước ở Hoa Kỳ từ biệt, đến nay vẫn làm cho ta khó quên!”

Lý Duy Tư rất sợ cuộc sống vất vả này, rất sợ Diệp Thiên Vân một người không tốt làm hại đến mình. May mắn bây giờ là tại Hương Cảng Hồng Kông. Nên không cần phải băn khoăn!

Lưu Đông nhìn thấy Diệp Thiên Vân, thở dài một hơi, hấn vốn không quen biết cùng Lý Duy Tư, thấy hai người quen thuộc như thế, đem nghi kị trong lòng buông xuống, trước mắt Lý Duy Tư ít nhất không phải là lừa đảo.

Diệp Thiên Vân hy vọng nhanh chóng đem chuyện Lưu Đông xử lý xong, sau đó tiếp tục đuổi tới chỗ Tôn Vĩnh Nhân, có chút trầm ngâm sau đó hướng tới Lý Duy tư hỏi: “Người định khi nào xuất phát?”

Lý Duy Tư loay hoay một chút, lấy ra vé máy bay trong túi quần, nói: “Ngày mai khởi hành, ta cũng hy vọng càng nhanh càng tốt, bất quá chỉ còn hôm nay nữa thôi!”

Diệp Thiên Vân nhìn Lưu Đông cười cười, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hấn nói: “Người cùng với Lý Duy Tư tiên sinh đi Hoa Kỳ a! Nhớ rõ phải ẩn nhẫn, đợi cho người có thực lực, rồi trở lại Bằng Thành cũng không muộn. Cừu hận tuy không thể quên, nhưng mà tuyệt đối không thể để cho nó chi phối cuộc sống đó!”

Lưu Đông tiếp nhận lời của Diệp Thiên Vân, tuy tuổi của hấn với Thiên Vân chênh lệch không lớn, nhưng mà Diệp Thiên Vân trong võ lâm, đã sớm trải qua huyết tinh lịch lãm, bắt lấy cánh tay Diệp Thiên Vân nói: “Đệ hiểu rồi Diệp đại ca, sau này đệ sẽ cố gắng phát triển, tranh thủ có một ngày sẽ trùng sinh Bát Cực Môn!”

Diệp Thiên Vân cười chân thành, lúc này Lý Duy Tư do dự nửa ngày mới lên tiếng: “Diệp tiên sinh, có một ít tin tức ta không thể không nói cho người biết, bằng hữu của người Cáp Lý Sâm, giờ đây đã trở thành người cầm đầu phần tử khủng bố! Nếu như người gặp lại hấn, ngàn vạn lần phải cẩn thận, không nên liên quan vào!”

Diệp Thiên Vân từ lúc nghe được tin tức của Tôn Vĩnh Nhân, tự nhiên là trong nội tâm nắm chắc, khề gật đầu nói: “Ta biết rồi, cảm ơn người!”

Tiên đà nói: “Một vị bằng hữu có chút chuyện, hôm nay ta đem Lưu Đông giao cho người, xem như hoàn thành phó thác của Bát Cực Môn, ta còn phải trở về, sẽ không tiễn các người được, Hương Cảng Hồng Kông cái chỗ này, các người nên đi càng nhanh càng tốt!”

Hai người đều vội vàng gạt đầu, Lý Duy Tư hiểu ý nói: “Ta vừa mới gọi điện thoại, người đi thật vội a, nếu có cần trợ giúp gì thì nói với ta một tiếng!”

Diệp Thiên Vân lúc nào lại dùng bọn họ, bởi vậy nói vài câu, lại vội vàng chạy tới nhà của Tôn Vĩnh Nhân.

Tôn Minh Vũ cả đêm không ngủ, một mực chờ điện thoại bên cạnh, hắn rất yên tâm đối với Diệp Thiên Vân, cảm kích nói: “Cháu vừa tới đến Hương Cảng Hồng Kông, đã gây phiền toái cho cháu, bác thật sự có chút áy náy!”

Diệp Thiên Vân minh bạch ý tứ của Tôn Minh Vũ, chân thành nói: “Bác đừng khách khí, Tôn Vĩnh Nhân là bạn tốt của cháu, những chuyện này là tất nhiên!” Sau đó nói với Dương Thiên Long: “Có tin tức gì không?”

Dương Thiên Long lắc đầu, nhìn thoáng qua Trần Cảnh Sinh cách đó không xa nói: “Ngày hôm qua Tôn Vĩnh Nhân cùng nữ nhân gọi là Lương Tư Kỳ hẹn ước, đến gặp mặt trong nhà nàng, bất quá đã hỏi nhân viên quản lý cao ốc kia, đêm đó Vĩnh Nhân không có tới!”

Tôn Minh Vũ nghe xong sắc mặt tái nhợt, lông mi quăn quýt đến cùng một chỗ, thống hận vỗ bàn trà nói: “Chuyện này thật là không chịu được, ta đem nó đến đây để sửa đổi, không ngờ nó vẫn như trước!”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, không nhịn được hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Trần Cảnh Sinh vuốt vuốt hai mắt cho tỉnh táo, giữ vững tinh thần bưng cà phê lên mạnh mẽ uống một ngụm nói: “Nữ nhân mà Tôn Vĩnh Nhân ước hẹn đã có chồng, không biết hắn có phải là có ham mê này, chuyên môn trộm lão bà của người ta, vợ chồng của Lương Tư Kỳ là chủ tịch tập đoàn công ty hữu hạn Hoàn Cầu ở Hương Cảng Hồng Kông!”

Diệp Thiên Vân khẽ chau mày, thật sự là chó không đổi tính được vẫn ăn ***, lúc hắn chạy đến Bằng Thành cũng bởi vì lão bà của người ta, kết quả bị người ta ngàn dặm đuổi giết!

Tôn Minh Vũ có nét hổ thẹn nhìn mấy người nói: “Tên súc sinh này không cần cứu, để nó tự sinh tự diệt đi! Lần thứ nhất còn có thể tha thứ, nhưng cái này đã bao nhiêu lần rồi, chính mình phạm phải sai lầm thì tự gánh chịu!”

Diệp Thiên Vân không nói gì, Tôn Minh Vũ chỉ là quá giận thôi, mặc dù Tôn Vĩnh Nhân đã sai, nhưng không có khả năng nhìn hắn gặp nạn mà không cứu, trong lòng của hắn có chút nghi vấn nói: “Có thể hay không là bị vợ chồng của Lương Tư Kỳ phát hiện?”

Dương Thiên Long lắc đầu nói: “Không có, ta đã tra xét qua, vợ chồng của nàng ta hôm trước đã bay đi Hoa Kỳ, đã có người của chúng ta bên đó xác nhận!”

Đúng lúc này điện thoại của Diệp Thiên Vân đột nhiên vang lên, một thanh âm quen thuộc nói: “Thiên Vân, ta là Tôn Vĩnh Nhân, chung quanh ngươi có người a? Đừng lộ ra, ngàn vạn lần không cho cảnh sát biết!”

Trong nội tâm Diệp Thiên Vân cả kinh, nhưng sắc mặt vẫn tự nhiên liếc mọi người, phát hiện không có ai chú ý, liền đi vài bước ra xa trầm giọng nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Tôn Vĩnh Nhân ở bên kia có chút xấu hổ, nở nụ cười nói: “Ta quên vài bằng hữu, muốn mời người tới một chuyến, tại bến tàu Vịnh Tử trong kho hàng số 87!”

433. Chương 434: Bằng Hữu Hay Là Địch Nhân?

Trần Cảnh Sinh vẫn ở nơi đó nhắm mắt lại trông coi điện thoại, Dương Thiên Long thì dựa vào trên ghế sofa, hai con mắt tập trung ở một chỗ, hiển nhiên là đang suy nghĩ sự tình gì đó.

Diệp Thiên Vân vỗ vỗ bả vai của Dương Thiên Long, sau đó vẫy vẫy tay.

Con mắt của Dương Thiên Long lập tức trở nên linh hoạt vô cùng, kiếp sống trường kỳ trong Dong Bình giới làm hắn hiểu biết việc bảo trì thể lực quan trọng như thế nào, nhẹ nhàng đứng dậy đi theo Diệp Thiên Vân hướng ra phía ngoài.

Trần Cảnh Sinh tựa hồ có chút cảnh giác, nghe được động tĩnh sau khi mở to mắt nhìn một chút, lại khép lại, không có đề phòng gì đối với hai người!

Hai người đi vào trong sân, Dương Thiên Long than mỗi lưng rồi nhìn nhìn bốn phía, khẩu khí thản nhiên nói:“Có chuyện gì?”

Diệp Thiên Vân biết nơi này không có người nào, nói thẳng:“Một hồi theo giúp ta một chuyến, có tin tức của hần!”

Dương Thiên Long trừng mắt, hần tại Hương Cảng Hồng Kông có nhân thủ không ít, nhưng cho tới bây giờ không có tin tức gì khởi sắc, không khỏi hoài nghi Diệp Thiên Vân lấy được tin tức ở đâu, phản xạ lại hỏi:“Ai đưa cho ngươi tin tức?”

Diệp Thiên Vân cười cười nói:“Tôn Vĩnh Nhân, hần nói cho ta biết một địa điểm, muốn giới thiệu cho ta vài bằng hữu! Tính tình của Vĩnh Nhân chắc ngươi cũng biết!”

Dương Thiên Long cùng Tôn Vĩnh Nhân ở chung một thời gian không phải là ngắn, đối với hành vi phẩm tính của Vĩnh Nhân. Hần thập phần tinh tường, bởi vậy gật đầu trầm giọng nói:“Ta sẽ theo ngươi một chuyến, thế nào?”

Diệp Thiên Vân thoáng suy nghĩ một chút, ở Hương Cảng Hong Kong hần không có người quen nào, hơn nữa đối với địa hình cũng chưa quen thuộc!

Hai người cũng không có thông tri cho Tôn Minh Vũ, trực tiếp lên xe hơi của Dương Thiên Long, hướng đến bến tàu Vịnh Tử nhanh chóng chạy đi.

Trên xe hơi ngoại trừ một vị lái xe cũng không có người ngoài, Dương Thiên Long có chút không hiểu nói:“Tôn Vĩnh Nhân còn có thể gọi điện thoại sao? Ta thật hoài nghi hần không phải cùng với bọn cướp muốn câu kết lừa gạt gia sản đó chứ!”

Diệp Thiên Vân cười cười. Chậm rãi lắc đầu nói:“Tỷ lệ này quá nhỏ , Tôn Vĩnh Nhân là con trai độc nhất trong nhà, phụ thân hần dĩ thường yêu thương hần! Chỉ cần hần muốn tùy thời là có gia nghiệp, hần tại sao phải sợ phụ thân không chịu chứ!”

Dương Thiên Long ngăn người, không nghĩ tới ý này, nói:“Giới thiệu bằng hữu? Là ai đây?”

Diệp Thiên Vân không trả lời, đến nơi tất nhiên sẽ biết được!

Xe hơi chạy 40 phút. Rốt cục đã tới bến tàu Vịnh Tử, hai người xuống xe, nhìn chung quanh rốt cục phát hiện bảng hướng dẫn đến kho hàng số 87, thuận đường đi tới.

Đến trước cửa kho hàng số 87, Diệp Thiên Vân nhìn nhìn địa hình. Kho hàng này độc lập với các chỗ khác, chung quanh bốn phương thông suốt, thoát nhìn bọn cướp đã sớm có kế hoạch .

Đánh giá một chút, từ đằng xa đi tới một người. Người này mặt đen, thân cao cũng muốn 190cm có hơn, thân hình rất rõ ràng, đứng cách đó không xa lạnh lùng thoáng nhìn, nhìn lướt qua Diệp Thiên Vân rồi không để ý, nói với Dương Thiên Long:“Ngươi chính là Diệp Thiên Vân?”

Diệp Thiên Long hơi sững sờ, sau đó lắc đầu, hướng một ngón tay tới Diệp Thiên Vân!

Đại hán thấy Diệp Thiên Vân có chút kinh ngạc. Chỉ là ánh mắt của hần lóe lên rồi biến mất, nói với hai người:“Theo ta!” Nói xong xoay người mà đi, tốc độ không nhanh không chậm, lại vừa vặn có thể để cho hai người đuổi kịp.

Năm phút đồng hồ sau. Đi tới trước một cái kho hàng bỏ trống, cửa tự động mở ra, ba người tiến vào bên trong.

Mới vừa vào đến phòng, đằng sau cửa chậm rãi đóng lại, trong kho hàng, ngọn đèn hơi có chút u ám, mang theo Diệp Thiên Vân vào, đại hán nói:“Đại ca, bọn họ đến rồi!”

Tiếng nói vừa dứt đồng thời tận cùng bên trong một cánh cửa nhỏ mở ra. Đi ra ba người, Tôn Vĩnh Nhân chính là một trong số đó. Hần thấy Diệp Thiên Vân cùng Dương Thiên Long trong lòng lập tức tràn ngập vui mừng. Hướng đến bọn họ khoát tay nói:“Anh em, ta còn sống, làm các ngươi hao tâm tổn trí , ra ngoài nhất định mời các ngươi ăn bữa cơm!”

Đại hán mặt đen thành linh nói:“Đại ca, lời của Tôn Vĩnh Nhân không chân thật!”

Tôn Vĩnh Nhân ở chỗ này cao hứng , không nghĩ đến người sau lưng đột nhiên nắm cổ của hắn, đồng tử co rụt lại nói:“Chuyện gì xảy ra?”

Tôn Vĩnh Nhân phảng phất từ bầu trời ném xuống mặt đất, không ngừng giãy dụa hô lên:“Ta không có nói.....” Chỉ là một chữ cuối cùng, vô luận như thế nào cũng nói không được!

Dương Thiên Long đồng thời ở nơi này muốn ra tay đối với đại hán mặt đen, chỉ là bị Diệp Thiên Vân kéo lại.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy, thái độ của đối phương rất không trong sáng không cần phải ... ra tay, như vậy chỉ làm cho Tôn Vĩnh Nhân bị nguy hiểm, để cho hiện trạng này bảo trì mới tốt, ít nhất còn có thể hòa hoãn tìm đường sống.

Còn nữa, đối diện của mấy người này đều là võ giả, cho dù họ ra tay chậm, mạng của Tôn Vĩnh Nhân cũng khó bảo trụ. Quan trọng nhất là đại hán mặt đen phía trước sớm đã có chỗ đề phòng, không có khả năng dễ dàng bị bắt giữ!

Đại hán mặt đen xoay người, nhìn Dương Thiên Long âm trầm cười, lại nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân cười lạnh nói:“Coi như các ngươi sáng suốt, bằng không thì các ngươi sẽ xui xẻo chắc!”

Nói xong đi đến trước mặt của Tôn Vĩnh Nhân vỗ vỗ khuôn mặt của hắn, nhẹ nhàng cười nói:“Tiểu tử, công phu nói dối của ngươi không tệ, thậm chí ngay cả huynh đệ chúng ta cũng dám lừa gạt! Ta hỏi ngươi, Diệp Thiên Vân là người nào?”

Tôn Vĩnh Nhân được nói lỏng cổ, lập tức lấy tay chỉ Diệp Thiên Vân nói:“Chính là hắn! Lý Nhị ca, ta không lừa ngươi!”

Lý Nhị hướng đến hai người đối diện cười cười nói:“Đại ca nhìn xem, thân hình hắn không giống như là người luyện võ!”

Tôn Vĩnh Nhân cuống quýt xoay người nói với hai người:“Lý đại ca, Lý Tam ca, chúng ta là quan hệ gì, ta còn đang trong tay các ngươi, làm sao có thể nói láo?”

Dương Thiên Long có chút khó hiểu, nhưng mà Diệp Thiên Vân lại minh bạch, bọn họ tìm mình vì cái gì, ôm quyền nói:“Ta là Diệp Thiên Vân, các vị bằng hữu cũng là người trong võ lâm a?”

Lý Đại thâm trầm, con mắt nhìn về phía Diệp Thiên Vân, cao thấp quét qua mấy lần, sau đó nói với Lý Nhị:“Thử bọn họ xem!”

Lý Nhị tiến lại gần Diệp Thiên Vân, vừa cười vừa nói:“Diệp Thiên Vân, Tôn Vĩnh Nhân nói ngươi có công phu, hơn nữa còn là người trong võ lâm, chỉ là ta nhìn thân hình ngươi không giống, tiếp chiêu nào!”

Cơ hồ đồng thời xuất ra một quyền tới Diệp Thiên Vân, không động thì thôi, động thì như sấm sét vang dội!

Lấy tốc độ của Dương Thiên Long đúng là không kịp phản ứng, trong nội tâm không khỏi kinh dị, nghĩ lại quyền đi ra trước người, muốn tránh thì hơi trễ!

Trong một giây này hắn mới biết được công phu của mình còn một con đường dài để đi. Mặc dù hắn là cường giả trong Dong Bình giới, nhưng tại trước mặt người võ lâm, còn kém rất nhiều!

Diệp Thiên Vân nhìn quyền bắn ra, bởi vì một kích này rõ ràng che giấu kín đáo, nội gia của chiêu thức cũng không lộ ra hiển nhiên là cố ý giấu diếm thân phận! Quyền phong của hắn bao phủ hai người, song song cả hai phía, thân thể phát lực trầm xuống!

Dương Thiên Long đối với công kích của đại hán mặt đen thì thúc thủ vô sách, đúng lúc này thân thể bị một cổ ngoại lực cường đại đẩy bay ra ngoài!

Hắn không khỏi sinh ra một loại cảm giác hoang đường, thật giống như mình là một trái bóng da vậy! Thoát ly khỏi vòng chiến làm cho trái tim của hắn run sợ, nhưng mà hắn lại bất chấp thân thể của mình, tập trung tinh thần xem giao thủ của hai người.

Lý Đại và Lý Tam đều ở một bên nhìn, thấy động tác của Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng linh hoạt như thể trong mắt nổi lên dị sắc!

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Thiên Vân lại động! Chân phải quét ra bắn tới, chống lại quyền của Lý Nhị ‘Phanh’ thanh âm phát ra xé gió giống như tiếng ma sát của kim loại!

Tốc độ của Lý Nhị bị một cước này ngăn lại, thân hình bạo thối!

Dương Thiên Long trên không trung quan sát hai người ra tay, không khỏi kêu to đặc sắc! Lực lượng của Diệp Thiên Vân thật lớn, tốc độ cũng nhanh, vừa thấy đối phương lập tức biến chiêu, tất cả động tác đều phát sinh trong nháy mắt, làm cho người ta hoa mắt!

Lý Đại bên kia thấy một kích này lập tức quát: “Tốt lắm! Thân phận của hắc không cần nghi vấn!” Nói hết lời liền đem Tôn Vĩnh Nhân buông ra.

Lý Nhị rơi trên mặt đất xong, hai con mắt chăm chú nhìn chằm chằm sắc mặt của Diệp Thiên Vân, hơn nửa ngày mới thở ra một hơi, không khỏi có chút bội phục nói: “Thân pháp thật là lợi hại!”

Diệp Thiên Vân không có xuất toàn lực, thu thế lại, nghe nói như thế liền thần nhiên nói: “Quá khen rồi!”

Lý Nhị nhìn hắc không có động tác liền cúi đầu, đem tay áo kéo lên, lập tức xuất hiện một cái hắc thiết bao cổ tay, bao cổ tay này bị Diệp Thiên Vân đá trúng xuất hiện vết lõm!

Vừa rồi Lý Nhị ra chiêu không dám tiếp xúc với chân của Diệp Thiên Vân, bởi vậy dùng cái bao cổ tay này ngăn cản, nhìn thấy dấu vết này, không khỏi đổ mồ hôi lạnh!

Tôn Vĩnh Nhân thấy tình huống này, trắng trợn nói khoác: “Thế nào, ta nói không sai chứ! Người cũng nên đi ra ngoài hỏi thăm một chút, Tôn Vĩnh Nhân ta đến chỗ nào cũng là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, chưa từng nói dối!”

Lý Đại không có phản ứng đến hắc, đi đến phụ cận, nhìn thoáng qua bao cổ tay xong, đối với Diệp Thiên Vân ôm quyền nói: “Ta là Lý Đại, bằng hữu thật là hảo công phu! Tại Hương Cảng Hồng Kông này gặp được người trong võ lâm, đây là duyên phận!”

Diệp Thiên Vân đáp lễ nói: “Khách khí rồi!” Hắc minh bạch ý tứ những người này, trong võ lâm có quy tắc của mình, đó là không thể ra tay với người nhà hoặc là bằng hữu của đối phương. Đại bộ phận võ giả đều tuân thủ, bảo vệ người khác cũng là bảo vệ mình.

Nếu không ngoài ý muốn, Tôn Vĩnh Nhân nhất định đã nhắc đến mình, cho nên đã được xem là bằng hữu của mình. Vì nguyên nhân này mới mời chính mình đến đây, cái chuyện bắt cóc này sẽ không có ý nghĩa nữa.

Lý Đại thiện ý cười cười nói: “Ba huynh đệ chúng ta một mực phiêu bạt ở nước ngoài, lần này có ý định về nước! Tiểu huynh đệ thuộc môn phái nào?”

Diệp Thiên Vân rất thần nhiên nói: “Hành Ý Môn! Xin hỏi các vị là.....”

Lý Nhị ở bên cạnh đã đi tới, nói: “Chúng ta thuộc Thái Cực Môn!”

Lý Đại không ngờ có người trả lời còn nhanh hơn mình, bất mãn nhìn Lý Nhị một cái, rồi hướng Diệp Thiên Vân bổ sung nói: “Đã từng là người Thái Cực Môn, chỉ là giờ đây không còn thân phận này!”

434. Chương 435: Không Phải Một Người

Hơn nữa ba người trước mặt này là nội gia không thể nghi ngờ, chỉ là trong lời nói của Lý Đại hình như có chuyện, không hề thoải mái như hắc nói, liền vừa cười vừa nói: “Ta tại Thái Cực Môn cũng có vị bằng hữu, không biết mọi người có quên không!”

Lý Đại sau khi nghe được, trong mắt dần hiện ra thần sắc mất tự nhiên, nhưng vẫn ôm quyền ha ha cười, sáng khoái nói: “Nói qua nói lại vẫn là một nhà, nếu là tiểu bối thì không cần phải nói! Huynh đệ của ta ở bên ngoài phiêu bạt gần mười năm, người của Thái Cực Môn, cũng không nhớ rõ lắm!”

Nói xong đẩy Tôn Vĩnh Nhân về phía trước, bề ngoài có vẻ áy náy nói: “Đã biết lão đệ là người trong võ lâm, huynh đệ cũng không nên làm xấu cái quy củ này. Bằng hữu chính là bằng hữu, chúng ta hết Bích về Triệu (ý như đi tứ xứ)! Nếu có hiểu lầm gì, mọi người đang giáp mặt nói cho rõ ràng. Lần này lỗi là do chúng ta, trước tiên bồi lễ, mọi người nếu có gặp lại thì cũng hết ân cừ!” Lý Đại nói vô cùng sáng khoái, cho dù là ai cũng không thể truy cứu lại.

Tôn Vĩnh Nhân bị cổ lực đạo này đẩy ra, đưa đến trước mặt của Diệp Thiên Vân. Không ngờ kết quả lại ra ngoài ý định, mọi chuyện đều được hóa giải hết, tất cả tất nhiên đều vui vẻ!

Hắn tuy mang thù, nhưng lúc này người ta đã nhận lỗi, trong nội tâm cũng hết mọi thù hận, xoay người cười hắc hắc hai tiếng, ôm quyền nói: “Ba vị đại ca, chúng ta thật đúng là không đánh nhau thì không quen biết! Ta Tôn Vĩnh Nhân tuy không phải là đại hiệp hào kiệt gì, nhưng cũng không phải là tiểu nhân hèn hạ! Một hồi đi ra ngoài, ta làm chủ, mời mọi người nâng ly một phen!”

Diệp Thiên Vân nghe được lời của Tôn Vĩnh Nhân âm thầm gật đầu, diễn xuất trong võ lâm đúng là hắn có thể học được bảy phần. Lý Đại ăn mặc như vậy, nhất định là gặp rủi ro mới đến Hương Cảng Hồng Kông. Vừa rồi nhắc tới Thái Cực môn, Lý Đại tận lực lảng tránh. Minh nói thêm thì không tốt. Điểm đến là dừng coi như xong.

Trong võ lâm trọng yếu là mặt mũi, nghĩ vậy Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Cảm ơn vài vị bằng hữu nể tình, đã đến Hương Cảng Hồng Kông, thì do Tôn Vĩnh Nhân làm chủ cho mọi người đón gió a!”

Ba người đều không ngoài ý muốn, trong chốn võ lâm mặc dù bên trong không hài hòa, nhưng chỉ cần ở bên ngoài đi đi lại lại, tất cả mọi người sẽ chiếu ứng lẫn nhau! Bình thường nếu không có thâm cừ đại hận, gặp mặt cũng sẽ hoà hợp êm thấm!

Tôn Vĩnh Nhân nói được thì làm được, lập tức đến Disney vui chơi thuê phòng khách sạn, tại kho hàng toàn thân đều thoải mái. Mời mấy người tắm rửa một cái, lại an bài bữa tiệc.

Diệp Thiên Vân bốn ý là muốn cho Tôn Vĩnh Nhân gọi điện thoại trở về báo bình an trước. Nhưng mà nghĩ đến Trần Cảnh Sinh còn trong nhà hắn, đến lúc đó sợ hắn không chịu từ bỏ ý đồ. đành phải đem chuyện này đề xuống, đợi cho ba người này cất bước rồi về nhà nói sau!

Trong bữa tiệc mấy người đều uống không ít, Lý Nhị nâng chén hướng Diệp Thiên Vân mời rượu nói: “Tiểu huynh đệ, nhìn người tuổi không lớn lắm, nhưng công phu lại không tầm thường. Một cước kia của người ta thật không dám đỡ!”

Dương Thiên Long đối với công phu Lý Nhị cũng rất coi trọng, ít nhất tại Dong Binh giới, muốn tìm đến được người có thân thủ như vậy rất khó khăn, không khỏi sinh ra ý nghĩ muốn mời bọn hắn theo, thử thăm dò nói: “Công phu của các vị đại ca thật sự lợi hại, tại Hoa Kỳ ta có một công ty bảo an, nếu như ngày khác không có chỗ đi. Thì hãy vào công ty của ta!”

Lý Đại nhướng mày có chút không hài lòng. Sau đó lắc đầu cự tuyệt nói: “Ý tốt này chúng ta xin tiếp nhận, chỉ là chúng ta ở bên ngoài phiêu bạt quá lâu. Muốn về nước phát triển, ở nơi nào cũng không tốt như nhà mình!” Nói đến đây đột nhiên quay lại nói với Diệp Thiên Vân: “Tiểu huynh đệ, Thái Cực Môn giờ đây như thế nào? Chúng ta vừa mới trở về, có rất nhiều tin tức không biết, nếu như thuận tiện xin mời nói qua một chút!”

Diệp Thiên Vân đối với tình hình của Thái Cực Môn cũng không biết, hắn chỉ là nghe Ngô Lập Sâm ngẫu nhiên nói qua vài câu, cũng không giấu diếm nói: “Ta có một vị hảo hữu trong Thái Cực Môn, giờ đây Thái Cực Môn chủ là Khương Hải Thiên! Còn thời gian gần đây tình hình Thái Cực Môn rất bề bộn, thậm chí có chút thần bí, đối với chuyện trong chốn võ lâm luôn bảo trì trung lập.”

Lý Đại cân nhắc một hồi, sau đó mới dùng khẩu khí can đảm nói: “Kính xin Diệp huynh nhắc tới tên bằng hữu của huynh, xem thử chúng ta rốt cuộc có biết hay không!”

Diệp Thiên Vân rất tự nhiên nói: “Bằng hữu của ta gọi Ngô Lập Sâm, từng là Thái Cực Môn Phó môn chủ!”

Lời này vừa nói ra, ba người đều là từ trên bàn đứng dậy, sắc mặt Lý Đại hưng phấn, chăm chú nắm lấy chén rượu trong tay, có chút không dám xác định mà hỏi thăm: “Ngô Lập Sâm? Người có tin tức của hắn? Hắn còn sống không?”

Sau đó phát giác mình thất thố, ngữ khí không bình tĩnh giải thích:“Tiểu huynh đệ, ta không phải hoài nghi người, chỉ là tin tức này đối với chúng ta quá mức trọng yếu!”

Diệp Thiên Vân thấy ba người bọn hắn không giống như làm bộ, gật đầu nói:“Đúng vậy, mấy ngày hôm trước chúng ta còn có liên lạc qua!”

Ba huynh đệ nghe xong mặt lộ vẻ vui mừng, không hẹn mà cùng nhìn nhau, Lý Nhị có chút khó khăn lòng nói:“Tiểu huynh đệ, Ngô Lập Sâm không phải mất tích sao? Tại sao giờ đây lại đột nhiên xuất hiện? Trong chuyện này rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Diệp Thiên Vân nhìn bọn hắn chú ý đối với sự tình của Ngô Lập Sâm, chỉ có thể biết quan hệ của bọn họ không tầm thường, hơi trầm ngâm đáp:“Ngô Lập Sâm cùng người kết thù kết oán, bị nhốt tại Võ Đang gần mười năm, phải tử chiến mới thoát ra được!”

Sắc mặt ba người lập tức biến đổi, Lý Nhị giận dữ đem chén đĩa trên bàn đánh rớt trên mặt đất, cả giận:“Khá lắm Võ Đang, ta không để yên cho các người!”

Tôn Vĩnh Nhân nhìn thấy đồ trên bàn đều bị rớt hết, liền gọi người bán hàng thu thập đồng thời đứng lên nói:“Vài vị lão ca, chúng ta là đang ăn cơm, không nên nổi giận, có chuyện gì một lát nữa nói sau!”

Lý Đại dè dặt cơn tức, có chút oán trách liếc nhìn Lý Nhị, hơi áy náy nói:“Xin lỗi, tính hắn bướng bỉnh, kính xin mọi người có thể thứ lỗi!”

Diệp Thiên Vân không khỏi nghi ngờ nói:“Không biết các vị cùng Ngô Lập Sâm có quan hệ như thế nào?”

Lý Đại định thần nhìn Diệp Thiên Vân nửa ngày mới lên tiếng:“Ngô Lập Sâm là ân sư của chúng ta! Vừa rồi thật sự là quá kích động, nếu không phải bắt cóc Tôn huynh đệ, thật đúng là không biết có tầng quan hệ này!” Hắn có chút lo lắng nói:“Tiểu huynh đệ người có phương thức liên lạc với sư phụ ta không, làm ơn nói ra!”

Diệp Thiên Vân biết cơm này nhất định là ăn không trôi, liền gật đầu nói:“Ta có số điện thoại của hắn, người có thể liên lạc hắn!”

Ba người cao hứng không biết như thế nào cho phải, Lý Đại luôn trầm ổn, nhưng tin tức này đối với bọn họ thật sự mà nói là quá trọng yếu, không ngừng xoa xoa tay, đi tới đi lui trong phòng.

Diệp Thiên Vân lấy điện thoại ra, tìm ra số điện thoại cho bọn hắn, nói:“Ta biết tâm tình của các người, chuyện ăn cơm không vội, các người trước cùng Ngô lão ca trò chuyện mấy câu, rồi nói sau!”

Lý Đại tiếp nhận điện thoại, như là bưng lấy một kiện hi thế trân bảo, nhìn dãy số trên màn hình, chần chờ rất lâu mới gọi.

Diệp Thiên Vân cũng đã từng có tâm tình này, bình thường càng là người thân cận lại càng khiếp đảm! Hắn gọi Dương Thiên Long cùng Tôn Vĩnh Nhân đi ra thuê phòng.

Bằng hữu của Tôn Vĩnh Nhân không tính quá nhiều, tại Hương Cảng Hồng Kông phần lớn là mèo mả gà đồng, tụ cùng một chỗ không phải uống rượu thì cũng ra ngoài tầm hoan tác nhạc, hôm nay có Dương Thiên Long cùng Diệp Thiên Vân trong này, hưng phấn nói:“Chuyện ta cao hứng nhất là có thể quen biết hai người các người! Hắc hắc, lần đại nạn này không chết tất cả đều là nhờ mặt mũi của Diệp Thiên Vân!”

Diệp Thiên Vân không để ý đến hắn, Tôn Vĩnh Nhân là chó không thể thay đổi vẫn ăn ***, lần trước cũng bởi vì cùng lão bà người ta một chỗ mới gặp nạn, kết quả bây giờ vẫn là còn may, không khỏi nói:“Người vẫn nên trông nom tốt cho chính người a, không phải bao giờ cũng may mắn như vậy!”

Tôn Vĩnh Nhân không dám nói tiếp, đành phải cười cười nói chuyện phiếm với hai người.

Chừng mười phút đồng hồ, Lý Đại mở cửa ra, đối với Diệp Thiên Vân rất tôn kính nói:“Diệp....., tiền bối xin mời vào trong, sư phụ ta có lời muốn nói với ngài!”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu tiếp nhận điện thoại, tương đối bình tĩnh nói:“Ngô đại ca, có chuyện gì?”

Trong điện thoại Ngô Lập Sâm truyền đến tiếng cười mừng rỡ:“Thiên Vân, huynh còn không biết đệ đang ở Hương Cảng Hồng Kông! Ba người đó đều là đồ đệ của ta, theo như bối phận chúng ta thì họ là vẫn bối

của đệ, nếu như bọn họ có khó khăn gì, thì xem như vì mặt mũi của huynh mà giúp đỡ chút! Những tiểu tử này vì huynh mà ăn không ít đau khổ, có chút thiệt thòi cho bọn họ !”

Diệp Thiên Vân thoáng nghĩ nên đáp ứng không, chiếu cố phần lớn là về kinh tế, có Tôn Vĩnh Nhân trong này, bọn họ cũng không phải khổ, lập tức nói:“Huynh yên tâm đi, chuyện này đệ sẽ giúp bọn hấn an bài!”

Ngô Lập Sâm “Ừm” một tiếng, sau đó ngữ khí biến thành nghiêm túc nói:“Thiên Vân, những ngày này đệ phải tuyệt đối cẩn thận! Vô Đang một mực nhìn chăm chăm vào đệ, cũng may đệ đang ở Hương Cảng Hồng Kông, bằng không chỉ sợ bọn họ sẽ như ruồi bọ bu vào đệ!”

Diệp Thiên Vân cũng muốn tìm hiểu thêm tin tức, Vô Đang đang tìm hấn cũng không có gì ngoài ý muốn, mở miệng nói:“Ngô đại ca, trong chốn võ lâm còn có biến hóa gì sao?”

Ngô Lập Sâm dứt khoát nói:“Chuyên tình Bát Cực Môn huynh không rõ lắm, bởi vì từ ngày Vô Đang phong tỏa Băng Thành, thì tìm hiểu không được! Nhưng mà có một việc đệ phải chú ý, Vô Đang truyền ra tin tức, bất luận môn phái nào cũng không được thu nhận đệ, hơn nữa chỉ cần phát hiện tung tích của đệ phải thông tri bọn họ sẽ được thưởng!”

Diệp Thiên Vân cẩn rằng, Vô Đang những ngừng người này càng ngày càng bá đạo! Cường quyền phía dưới căn bản không có đạo lý, hấn hít sâu một hơi nói:“Chờ đệ đem sự tình ở Hương Cảng Hồng Kông làm xong, trở về xem bọn họ có năng lực gì!”

Ngô Lập Sâm lập tức khuyên nhủ nói:“Thiên Vân, chuyện này đệ không cần phải gấp, các ủy viên đang vì chuyện tình của đệ mà bất bình, chờ mấy ngày nữa sẽ có tin tức, không cần sốt ruột! Vô lâm trọng tài thật vất vả thành lập lực ảnh hưởng, bị Vô Đang hủy diệt, sao có thể nuốt xuống cơn tức này! Chờ xem, thỉnh thoảng huynh sẽ thông báo! Vô Đang thật ngông cuồng, sớm muộn gì cũng phải ném đau khổ!”

Hấn tiếp tục cười nói:“Lão đệ, huynh thật bội phục đệ, phé đi ba điện chủ của bọn hấn! Bọn họ không phải muốn tìm đệ sao? Theo huynh thấy cứ để cho bọn họ tìm, tới một người giết một người, Vô Đang dù lớn, cũng chịu không được cái loại tổn thất này! Huống hồ, ba đồ đệ của huynh tại đó, ngày mai huynh liền đến Hương Cảng Hồng Kông, đến lúc đó chúng ta cùng một chỗ đồng mưu nghiệp lớn!”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, ý tứ của Ngô Lập Sâm là muốn bắt đầu đối phó Vô Đang, thoát nhìn mình cũng không phải đơn độc chiến đấu!

435. Chương 436: Cảnh Báo

Diệp Thiên Vân có chút không được tự nhiên, Ngô Lập Sâm đích thật là đưa ba đồ đệ phó thác cho mình, nhưng với tuổi của bọn hấn mà nói, một tiếng tiền bối này cũng có chút chói tai, khoát tay áo bất đắc dĩ nói:“Người không cần cái gì tiền bối hậu bối, nghiêm khắc mà nói ta còn nhỏ hơn so với người, kêu một tiếng Thiên Vân đi!”

Sắc mặt Lý Đại chừng chặc nói:“Cái này sao được, sư phụ ta có nói qua rồi, trước khi sư phụ tới, hết thầy kính xin tiền bối phân phó, nếu có cần chân chạy chuyện gì, liền giao cho chúng ta!”

Dương Thiên Long cùng Tôn Vĩnh Nhân hai mặt nhìn nhau, Tôn Vĩnh Nhân đỉnh đạc nói:“Nói như vậy sau này chúng ta đúng là người trong nhà ! Ha ha, Tôn Vĩnh Nhân ta lại có thêm vài vị bằng hữu hành hiệp trượng nghĩa!” Nói đến đây nhớ tới người bọn họ bắt cóc chính là mình, bởi vậy cười hai tiếng che đậy đi quá khứ.

Diệp Thiên Vân liếc mắt nhìn hấn, mấy người này không phải là anh hùng gì, rõ ràng là bọn cướp, hấn đối với ba người này cũng không có hảo cảm, nghĩ tới đây liền bình thản nói:“Lý Đại, trước khi sư phụ của người tới, hết thầy nghe sắp xếp của ta!”

Lý Đại lập tức gật đầu hiểu ý, sau đó giải thích nói:“Ba người chúng ta gọi là Lý Đại, Lý Nhị, Lý Tam, bất quá đây chỉ là thứ tự, ta vốn tên là Lý Thiếu Kỳ! Hai người bọn họ một người tên là Lý Thiếu Trạch, người khác là Lý Thiếu Hồng, đây đều là do sư phụ đặt tên.”

Diệp Thiên Vân mỉm cười nhớ kỹ, nói:“Các người từ đâu tới đây?” Lý thiếu kỳ có chút cứng ngắc cười cười nói:“Mấy năm nay ba người chúng ta ở Đức quốc! Năm đó sư phụ ta mất tích, vô luận tìm như thế nào

cũng tìm không thấy! Về sau, Thái Cực Môn lãnh đạm với chúng ta, tận lực làm bất hòa chúng ta. Cho nên trong cơn tức giận chúng ta liền bỏ đi tha hương. Những năm này ở bên ngoài cũng nghe qua tin tức của sư phụ. Nhưng một mực không thấy được mặt!”

Diệp Thiên Vân nhìn thần sắc hắc có chút không cam lòng, có lẽ quan hệ Ngô Lập Sâm cùng Thái Cực Môn còn có nội tình, chỉ là không biết Ngô Lập Sâm rõ ràng lảng tránh, đợi cho hắc tới đây có thể hỏi rõ hắc.....

Đem ba người Lý Thiệu Kỳ an bài đến khách sạn, liền trở về nhà của Tôn Vĩnh Nhân. Vừa vào cửa, Trần Cảnh Sinh thấy được Tôn Vĩnh Nhân, như là bị kim đâm phải mông lập tức đứng lên, chỉ vào Vĩnh Nhân giật mình nói nói:“Người không phải là bị bọn cướp bắt đi , tại sao.....”

Tôn Vĩnh Nhân đã sớm thông tri cùng hai người, cho nên cũng không có ngạc nhiên gì. Hắc căn bản không có để ý tới Trần Cảnh Sinh, vào nhà hô lên:“Phụ thân.Con đã trở về!”

Tôn Minh Vũ thấy con của mình, cái gì đều không quan tâm. Đi vài bước tiến đến kéo lại xem, kích động nói:“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!”

Tôn Vĩnh Nhân vỗ vỗ bả vai của phụ thân hắc, có chút xúc động nói:“Đúng vậy, con gặp một vài bằng hữu, làm mọi người phải hết hồn! Vừa rồi nghe Thiên Vân nói có bọn cướp gì đó. Đoán chừng là muốn lừa dối, ngàn vạn không được tin bọn họ!”

Tôn Minh Vũ đối với tính mạng của Tôn Vĩnh Nhân so với mệnh của mình còn quan trọng hơn, giờ đây chỉ cần hắc trở về, căn bản là không so đo gì nữa, chỉ nói:“Mẹ ngươi còn có cô cô ngươi đang lo lắng ngươi, lên trên xem đi, đừng làm cho bọn họ chờ sốt ruột!”

Tôn Vĩnh Nhân “Dạ” một tiếng. Sau đó chạy lên lầu. Trải qua bất cóc, chuyện thân tình hắc đã có lĩnh ngộ sâu hơn.

Tôn Minh Vũ nhìn thấy hắc bình an vô sự. Cũng rất khách khí nói với Trần Cảnh Sinh:“Trần cảnh sát, ta nghĩ có thể là chuyện hiểu lầm, giống như con ta nói, hắc là có người muốn gạt, phiền toái ngươi cả đêm, thật sự là xấu hổ!”

Trần Cảnh Sinh không có trả lời, lực chú ý của hắc tất cả đều tập trung ở trên người Diệp Thiên Vân cùng Dương Thiên Long, sau nửa ngày mới híp mắt nói:“Hai vị, các người thật sự không muốn nói gì sao?”

Dương Thiên Long đem hai tay mở ra, làm ra một bộ dáng không thể làm gì được, khẽ cười nói:“Trần cảnh sát, ta thấy chúng ta có khả năng ngay từ đầu đã chui vào bẫy rồi, Tôn Vĩnh Nhân phải đi với bằng hữu, kết quả là quên chào hỏi! Có người lòng mang kế hoạch nham hiểm thấy được một màn này, liền gọi điện thoại xảo trá vợ vét tài sản! Ủm, ta thấy chính là như vậy!”

Trần Cảnh Sinh tức giận hung hăng vỗ cái bàn, cả giận nói:“Dương Thiên Long, ta quả thực dễ lừa gạt vậy sao? Tùy tiện lấy chút ít lý do là muốn làm ta bỏ đi sao? Thỉnh thần thì dễ, tổng thần thì khó!”

Dương Thiên Long khinh thường nói:“Người cũng có thể xem là thần sao?”

Diệp Thiên Vân thấy bộ dáng của Trần Cảnh Sinh, biết hắc cùng với Dương Thiên Long vốn là có oán hận chất chứa, bị cảnh sát nhìn chăm chăm vào thì không tốt lắm, liền rất hòa thuận nói:“Trần cảnh sát, vô luận như thế nào bây giờ Tôn Vĩnh Nhân đã trở về rồi, tất cả mọi người không có bị thương tổn, đây là một kết cục tốt rồi!”

Trần Cảnh Sinh cười lạnh hai tiếng nhìn hắc nói:“Đây thật là kết cục tốt nhất, nhưng các người lại lãng phí cảnh lực nghiêm trọng, ta nghĩ điểm ấy tất cả mọi người không thể phủ nhận a!”

Trong lòng Tôn Minh Vũ hiểu rõ, Diệp Thiên Vân cùng Dương Thiên Long có năng lực rất lớn, vô thanh vô tức liền đem Tôn Vĩnh Nhân dẫn về, chuyện này hơn phân nửa có chút cổ quái. Bởi vậy đành giảng hòa nói:“Trần Cảnh Sinh, sự tình đã giải quyết trọn vẹn, tất cả mọi người đều cao hứng, đến lúc đó ta sẽ giải thích cùng với cấp trên của ngươi!”

Trần Cảnh Sinh thấy thái độ của Tôn Minh Vũ, biết mình không thể dây dưa nữa. Mặc lại áo vào, vuốt bụi bặm trên người nói:“Ta thấy không phải là hiểu lầm gì, Dương Thiên Long, còn có Diệp Thiên Vân! Chỉ cần ở Hương Cảng Hồng Kông một ngày, ta sẽ phái người 24 tiếng đồng hồ bảo vệ an toàn các người!” Nói xong mang theo mấy tên thủ hạ hung hăng rời đi.

Dương Thiên Long nhìn thấy hấn đi rồi, cười cười nói: “Chúng ta không được tự do tại Hương Cảng nữa rồi!”

Diệp Thiên Vân cũng không sợ hấn, chuyện tình đã sớm hoàn thành. Huống hồ hấn ở bên ngoài, cũng không làm trái pháp luật, lại càng không sợ Trần Cảnh Sinh nắm được nhược điểm!

Hương Cảng Hồng Kông, phi trường quốc tế.

Ba lão giả mặc tây phục (áo vét) từ trong thông đạo của sân bay chậm rãi đi ra, mặc dù tuổi của bọn hấn hơi lớn chút ít, nhưng tinh thần lại có thể hiển lộ rõ ràng ra tinh lực rất dư thừa!

Một trung niên gần bốn mươi thấy những vị lão giả này, không khỏi nhanh chóng nghênh đón, dùng giọng điệu dè dặt khiêm tốn nói: “Đệ tử ngoại sự điện môn, Trần Tình Vĩ bái kiến các vị lão tổ tông! Nhiều người ở đây, đệ tử không thể hành lễ xin hãy tha lỗi!”

Ba lão giả này chính là Y Học điện chủ Vệ Sư Hạo, Chương Luật điện chủ Lý Sư Bình, còn có Chương Lễ điện chủ Mê Sư Đạo! Mỗi người ăn mặc một bộ tây phục, tóc dài cao cao buộc lên, trong đám người có vẻ vô cùng bắt mắt, rất nhiều người không tự giác nhìn vài lần.

Mê Sư Đạo bình thường rất để ý hình tượng bản thân, bởi vậy thoát nhìn tại trong ba người tuổi nhỏ nhất, hấn nhìn Trần Tình Vĩ, trong miệng nói: “Chỉ có người tới tiếp chúng ta?”

Nhân châu Trần Tình Vĩ xoay động, giải thích: “Lão tổ, chi nhánh ngân hàng ở Hương Cảng chỉ có hai người, sự đệ của ta bởi vì môn phái có việc nên bị phái tới Pháp bốn tháng rồi, đến bây giờ vẫn chưa có trở về!”

Mê Sư Đạo hừ nhẹ một tiếng, nhìn nhìn bốn phía hơi có chút bất mãn nói: “Đây là cái địa phương quỷ quái gì, chi nhánh của ngân hàng như thế nào chỉ có một người? Chờ chúng ta đi rồi gọi mấy người tới đây, hành trình lần này nếu như người có thể an bài thỏa đáng, ta sẽ cho người lưu lại một vị trí trong nội môn!”

Trần Tình Vĩ biết lời nói này rất có phân lượng, nghe được lời này trong nội tâm lập tức cuống hỉ. Trong nội môn đúng vậy là trong nội môn a, mấy ngày này chỉ cần hảo hảo biểu hiện, như vậy từ nay về sau có thể bước trên Thanh Vân lộ rồi!

Hấn không dám biểu hiện ở trên mặt, lấy tay hung hăng bóp chân khắc chế nói: “Đệ tử không dám, chỉ trông mong có thể chăm chú vì môn phái mà làm việc! Thỉnh lão tổ theo đệ tử, xe hơi tại bên ngoài chờ đã lâu!”

Trần Tình Vĩ thập phần thuần thực mang theo mấy người lên một cỗ xe, phân phó lái xe xong, mới lẳng lẳng đánh giá đến vài vị điện chủ Võ Đang này.

Đoạn đường này Mê Sư Đạo không ngừng túm cà- vạt gỡ ra, lúc này ở trong xe rốt cuộc bắt chập hình tượng, mạnh mẽ lôi kéo, mạnh mẽ kéo đứt ném trên mặt đất, khẽ nhíu mày nói: “Cái này là loại quần áo quỷ dương làm sao mặc, chỉ có đạo bào mới cảm thấy thoải mái!”

Lý Sư Bình đã quen với những vật này, nói lỏng nút thắt vừa cười vừa nói: “Sự đệ, chúng ta phải nhập gia tùy tục, chờ chúng ta tìm được Diệp Thiên Vân, liền lập tức đưa hấn mang về, đến lúc đó đệ muốn làm gì tùy đệ!”

Mê Sư Đạo tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, nhượng mày nói: “Chúng ta cũng tổn thất không nhỏ, Diệp Thiên Vân đánh lén hai vị điện chủ! Võ Đang chỉ có bảy vị, giờ đây đã thiếu gần nửa!” Hấn thấy Vệ Sư Hạo trong xe không nói một lời, liền khuyên nhủ: “Sư huynh, chúng ta cũng biết tính nết của huynh, nhưng thân thủ của Diệp Thiên Vân thật không phải là một người có thể đối phó! Huống chi muốn đem hấn bắt giữ, khó khăn rất lớn! Theo ta thấy, chúng ta ba người tìm được cơ hội liền cùng động thủ!”

Lý Sư Bình từ phía sau nhích lại gần không nói lời nào, nhìn phản ứng của hấn.

Vệ Sư Hạo trong miệng bình thần không có gì lạ nói: “Vốn mọi chuyện trong nội môn, ta không bao giờ tham dự! Chỉ là lần này chương môn có lệnh, mới không thể không làm! Diệp Thiên Vân thân thủ là cao là thấp, với ta mà nói đều là đồng dạng! Công phu của hấn càng cao ta càng có hứng thú!”

Lý Sư Bình thấy Vệ Sư Hạo không có bị chọc giận, liền cười cười nói: “Đệ hiểu ý tứ của sư huynh, muốn thử xem thân thủ của Diệp Thiên Vân! Sư Đạo, ta xem chúng ta cứ dựa theo lời của sư huynh mà làm a! Thân thủ của hấn, người cũng không phải không biết.”

Sắc mặt Mê Sư Đạo khó coi, chỉ là không khuyển nữa, đối với Trần Tình Vĩ âm thanh lạnh lùng nói:“Diệp Thiên Vân ở đâu người có chú ý không?”

Trần Tình Vĩ biết cơ hội của mình đã đến, hắng giọng một cái thông dong nói:“Chỗ ở của Diệp Thiên Vân đệ tử đã nghe qua, cũng liên lạc với phục vụ của khách sạn. Diệp Thiên Vân hẳn là không có phòng bị gì, điểm ấy đệ tử có thể khẳng định! Đúng rồi, còn có một người trẻ tuổi đi cùng hẳn!”

Mê Sư Đạo khẽ gật đầu, đối với tin tức của Trần Tình Vĩ rất hài lòng, dùng giọng điệu thương lượng nói:“Sư huynh, chúng ta giờ đây liền trực tiếp đến chỗ Diệp Thiên Vân đi?”

Lý Sư Bình thoáng lo lắng nhân tiện nói:“Chúng ta cùng ở chung một khách sạn với hẳn, như vậy có cái gì thay đổi, trước tiên có thể đuổi tới. Về phần thời gian động thủ, ta xem hay là chờ cơ hội. Nơi này là Hương Cảng Hồng Kông, làm việc nhất định phải cẩn thận chút ít!”

436. Chương 437: Tập Kích

Diệp Thiên Vân lắc đầu, hẳn cũng không cần giấu diếm chuyện này, chậm rãi nói:“Không có gì, là bắt cóc nhưng thật ra cũng không phải, chỉ là vài bọn cướp mà cháu quen biết, cho nên.....”

Thần sắc Tôn Minh Vũ có chút ít mất tự nhiên, nếu không phải hiểu rõ Diệp Thiên Vân, sẽ Tưởng là hẳn bắt cóc! Nhưng mà cũng may có hẳn hỗ trợ, mới có thể tìm ra Tôn Vĩnh Nhân, cảm kích nói:“Vậy cảm ơn cháu, sau này chiếu cố Vĩnh Nhân một chút, đứa nhỏ này còn ham chơi quá!”

Diệp Thiên Vân cân nhắc một hồi, Trần Cảnh Sinh nổi cơn điên khủng thật là không đúng lúc, dù sao hẳn là cảnh sát của Hương Cảng Hồng Kông, trong phạm vi nhất định thì hẳn đại biểu cho pháp luật.

Tôn Vĩnh Nhân đi từ trên lầu xuống, trên khuôn mặt có hai cái thủ ấn hồng, xem ra hẳn đã bị tát trúng! Hẳn có chút xấu hổ giải thích:“Người xem, hôm nay thật là xui xẻo, ruồi bọ cũng bay đậu trên mặt!”

Dương Thiên Long nghe được cười ha ha, đứng dậy từ sofa nói:“Sau này người đừng làm chuyện tình gì dọa người nữa, ta cam đoan chúng nó sẽ không đi tìm người!”

Tôn Vĩnh Nhân sờ sờ khuôn mặt, tựa hồ cảm giác được một khóa nóng rát, nhẹ xoa nói:“Hai ngày này ở trong kho hàng, cuộc sống thiệt là khổ a, nhưng mà cũng may có các người, nếu không cũng mất mạng rồi!”

Tổ hợp ba người lại lần nữa ở chung một chỗ, lúc này Dương Thiên Long đã không còn giống trước, có một công ty bảo an của riêng mình, mà Diệp Thiên Vân cùng Tôn Vĩnh Nhân lại vẫn như trước, không có biến hóa quá lớn.

Tôn Vĩnh Nhân xoa xoa hai tay, Tư duy nhanh chóng chuyển động nói:“Như vậy đi, để ăn mừng ta không chết mà lại chạy trốn thành công, đồng thời mừng huynh đệ chúng ta gặp lại, ta mời mọi người đi chơi!”

Diệp Thiên Vân rất là dứt khoát từ chối ý kiến của hẳn, hiện giờ đã hơn chín giờ tối, Lý Duy Tư và Lưu Đông còn ở tại khách sạn. Còn có mấy giờ nữa bọn họ sẽ lên phi cơ, ít nhất phải trở về nhìn họ một cái!

Nghĩ tới đây, liền nói với Tôn Vĩnh Nhân:“Người hay là ở trong nhà đi, ở đây rất an toàn! Nếu như lại có cái gì ngoài ý muốn, như vậy cũng không dám cam đoan có thể cứu được người nữa!”

Dương Thiên Long rất là đồng ý gật nhẹ đầu, trên da mặt ngăm đen lộ ra hàm răng trắng nói:“Hoàn toàn đồng ý!”

Tôn Vĩnh Nhân che đầu, âm thanh la hét:“Không cần nữa liền qua cầu rút ván a! Mọi người đều biết đây bắt quá là chuyện ngoài ý muốn. Các người chẳng lẽ muốn vứt bỏ ta rồi đi sao? Thiên Vân, cho ta đi theo người đi, tốt xấu gì thì ta hết sức quen thuộc đối với Hương Cảng Hồng Kông, nhất định sẽ hữu dụng, không phải sao?” Nói xong tràn ngập chờ mong nhìn Diệp Thiên Vân, bộ dáng thập phần đáng thương.

Diệp Thiên Vân đối với cái tên chó không đổi tính vẫn ăn *** này cũng không có biện pháp nào, nhìn nhìn Dương Thiên Long nói:“Người có chuyện gì?”

Dương Thiên Long nhún vai, chỉ nhìn Tôn Vĩnh Nhân có chút bất đắc dĩ nói: “Cứu hẩn ra rồi, thì cũng không còn chuyện gì nữa. Ta định mua vé máy bay, ngày mai bay về Hoa Kỳ, thời gian gần đây sinh ý công ty của ta cũng không tệ lắm, các người có cái gì cần thì nói. Trong phạm vi nhất định ta nhất định hỗ trợ!”

Bằng hữu chân chính của Diệp Thiên Vân không nhiều lắm, Tôn Vĩnh Nhân, Dương Thiên Long đều trong số đó, hơn nữa đã lâu rồi không gặp, nói: “Vậy tối nay người hãy ở chung với chúng ta, mọi người cùng nhau tâm sự!”

Ba người lên một cỗ Mercedes, mới ra cửa Dương Thiên Long liền nhìn thấy ngoài cửa có hai chiếc xe, không khỏi cau mày nói: “Chuyện gì vậy? Tựa hồ có người giám thị chúng ta!”

Tôn Vĩnh Nhân nghe vậy bị dọa cho nhảy dựng, lúc đến gần hai xe đó. Trong xe có người hút thuốc, liền phân phó lái xe ngừng lại, mở cửa sổ xe xuống thăm dò, lập tức chào hỏi nói: “Trùng hợp vậy! Tại sao các người còn chưa rời đi?”

Thị lực của Diệp Thiên Vân vô cùng tốt. Nhìn thấy Trần Cảnh Sinh đang ngồi bên trong hút thuốc, biết những người này đang giám thị mình, liền nói với Dương Thiên Long: “Cẩn thận một chút a!”

Dương Thiên Long có chút vô tội nói: “Ta không làm chuyện gì chuyện xấu tại Hương Cảng, tại sao người không tin ta!” Nói đến đây khẽ cười một tiếng nói: “Mặc kệ nó, coi như có vài vị bảo tiêu ở sau lưng đi!”

Trần Cảnh Sinh cùng hai nhân viên cảnh sát ngồi ở trong một cỗ Toyota nhìn thấy mấy người đi ra xong, cười lạnh hai tiếng nói: “Từ giờ trở đi, ta sẽ bảo vệ các người hai mươi bốn trên hai mươi bốn, cho đến khi toàn bộ các người rời khỏi Hương Cảng Hồng Kông!” Nói xong có chút khiêu khích nhìn Dương Thiên Long.

Dương Thiên Long chán ghét liếc đáp lễ hẩn, trong miệng nói: “Chúng ta đừng động tới hẩn, mặc kệ hẩn đi!”

Tôn Vĩnh Nhân dẫn lái xe lái xe xong rồi nhìn một chút, quả nhiên Trần Cảnh Sinh không có buông tha cho. Hai chiếc xe từ từ chạy theo phía sau. Liền cười xấu xa nói: “Sớm biết như vậy thì ta đã phái thêm mấy chiếc xe đi ra, nhiễu loạn tầm mắt của bọn hẩn. Đùa chết bọn họ!”

Cùng lúc đó khu nhà cấp cao gần khu Tôn Vĩnh Nhân, một đại hán ẩn thân tại một gốc cây, tay trái cầm kính viễn vọng quân dụng, tay phải cầm bộ đàm dùng Anh ngữ nói: “Mục tiêu đang chạy tới hướng các người chạy, chừng mười phút đồng hồ là đến! Lão đại, có chút ngoài ý muốn..... Tổng cộng bọn họ có ba chiếc xe! Ước chừng mười người!”

Ở bộ đàm bên kia, Lãng Khoa nhú mày nói: “Số tám, Diệp Thiên Vân cùng Tôn Vĩnh Nhân đi chung sao?”

Đại hán rất khẳng định nói: “Không sai, bọn họ trên cỗ Mercedes đi đầu! Đằng sau còn có hai chiếc xe, hình như là bảo tiêu, trong xe ta còn thấy có Dương Thiên Long!”

Lãng Khoa sau khi xong sắc mặt liền hơi đổi, sau đó mới có hơi thoải mái nói: “Là hẩn? Hẩn tại sao ở đây, chết tiệt, như vậy xác suất thành công của chúng ta giảm xuống rất nhiều!”

Số tám nghe được lời oán giận của Lãng Khoa liền nói: “Như vậy chúng ta có tiếp tục hành động không? Theo ta được biết Dương Thiên Long phi thường cường đại, không bằng.....”

Lãng Khoa cắn răng nói: “Không cần, vẫn hành động nhanh chóng, giữ nguyên kế hoạch làm việc!” Nói xong hẩn đem bộ đàm bỏ bên hông, đi đến trước một đám Dong Binh phủ tay nói: “Tập hợp!”

Lập tức, bảy người ngồi dưới đất nhanh chóng xếp thành một đội, về mặt Lãng Khoa nghiêm túc nói: “Lần này tới đều là tinh anh trong tinh anh, cho nên chúng ta phải hoàn thành nhiệm vụ, lúc hành động nhất định phải toàn lực ứng phó! Đừng giống như đàn bà hay hài tử, chỉ biết bôi đen mặt mũi công ty của chúng ta, phải biết rằng cổ chủ đã ra giá tiền rất cao!”

Sau khi bảy người nghe được, rất chỉnh tề gật nhẹ đầu, nắm thật chặt súng trong tay, thoát nhìn bọn họ phi thường cẩn thận đối với hành động lần này.

Lãng Khoa rất hài lòng biểu hiện của bọn hẩn, tiếp tục nói: “Lúc này đây, chúng ta từ Hoa Kỳ đi vào Hương Cảng Hồng Kông, cự tuyệt những tay súng kia của Áo Nạp Tây Tư, chính vì muốn chứng minh Lauretto chúng ta có năng lực hoàn thành nhiệm vụ một mình! Bây giờ có một chút chuyện xấu, người đã từng cầm

đầu Lauretto, Dương Thiên Long, cùng một chỗ với mục tiêu! Từ hôm nay trở đi chúng ta sẽ viết lại lịch sử! Chúng ta muốn cho tất cả mọi người của Dong Binh biết rõ, cái gọi là danh nhân, là do công ty của chúng ta tạo ra! Nếu không có Lauretto, bọn họ cũng không có tồn tại!”

Bảy người nhanh chóng hồi đáp:“Thắng lợi thuộc về chúng ta!”

Lăng Khoa nghiêm mặt gật nhẹ đầu, một ngón tay chỉ xuống đường cái phía dưới nói:“Rất tốt, vừa rồi nhận được tin tức, năm phút đồng hồ sau sẽ có ba chiếc xe đi qua nơi này, nhiệm vụ của chúng ta là tiêu diệt toàn bộ bọn họ!

Ta muốn bố trí thoáng qua cho các người. Số 1 đem xe tải chạy đến vị trí chỉ định ngăn đường đi của bọn họ lại. Số 2 lợi dụng súng bắn tỉa, không cần lo cho những người khác, hiểu chưa? Người chỉ cần chú ý Diệp Thiên Vân cùng

Tôn Vĩnh Nhân, bắn trúng hai cái mục tiêu này! Số 3 số 4 số 5, các người phải đối phó người trên cổ Mercedes, số 6 người tới đối phó chiếc xe thứ hai, số bảy người là cổ xe cuối cùng, nghe hiểu chưa?”

Tất cả mọi người đều gật đầu, Lăng Khoa cười cười nói:“Tốt lắm, hành động đi!”

Bảy người nhanh chóng tản ra, mỗi người đều có nhiệm vụ của chính mình, lthời gian của bọn hắn cũng không nhiều. Lăng Khoa ngẩng đầu nhìn lên tinh không, tự nhủ:“Chúng ta sẽ thành công, không phải sao?”

Trong xe, Tôn Vĩnh Nhân thỉnh thoảng liếc về phía sau, nói:“Ta nghĩ rồi, chúng ta hẳn là nên chơi mèo vờn chuột, thế nào?”

Dương Thiên Long cắt đứt ý của hắn, nói:“Đừng tìm phiền phức! Người từ trong tay bọn cướp trở về, chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, nếu như phụ thân người không mở miệng, hôm nay chúng ta cũng phải đi cục cảnh sát uống trà, người sợ phiền phức chưa đủ lớn sao?”

Hắn vừa nói xong lái xe mạnh mẽ giảm chân phanh lại, Tôn Vĩnh Nhân không hề phòng bị, đập đầu lên hàng ghế ngồi phía trước, không khỏi nổi giận mắg:“Con mẹ nó, có chuyện gì vậy?”

Lái xe có chút sợ hãi quay đầu lại nhìn thoáng qua, cẩn thận nói:“Không phải ta, phía trước có một cổ xe tải chặn đường cái lại, thiếu gia người biết bình thường ta lái xe rất cẩn thận”

Diệp Thiên Vân không khỏi nhìn thoáng về phía trước mặt, xe tải lớn màu đỏ đậu ngang đường cái, thị lực hắn vô cùng tốt, nhìn thấy trong phòng điều khiển có một người ngoại quốc, thần sắc không đúng lắm, lập tức nói:“Chú ý một chút, có lẽ là cố ý ngăn cản con đường của chúng ta !”

Dương Thiên Long đột nhiên nheo con mắt lại, có chút không quá xác định nói:“Người này, giống như ta đã gặp qua.....” Hơi nhớ lại, sắc mặt đại biến nói:“Là người của Lauretto.”

Lời của hắn vừa hạ ra, Diệp Thiên Vân đã mạnh mẽ đè thân thể của bọn hắn xuống, một viên đạn xuyên qua tấm kính thủy tinh, bắn vào trên thanh vịn tay bên cạnh Dương Thiên Long!

Ngay sau đó, một loạt đạn như mưa bắn vào xe, chỉ trong vài giây, lái xe đã bị bảy tám vết thương!

Dương Thiên Long không hổ là một trong những Dong Binh nhiều năm, đối với chuyện sinh tử có năng lực miễn dịch, sắc mặt hắn trở nên lạnh lùng, lập tức mở cửa xe ra, nói với hai người:“Nhanh xuống xe, bằng không chúng ta sẽ biến thành tổ ong vò vẽ!”

437. Chương 438: Động Tác

Đồng thời lúc đó Diệp Thiên Vân cũng chuyển động, động tác nhào lộn như hành vân lưu thủy không có chút ngưng lại, hắn bỏ tới bên cạnh bánh xe đem thân thể co rút lại, sau đó mới định thần quan sát hoàn cảnh bốn phía!

Vị trí bọn họ ở là Bàn Sơn Đạo, đường cái nơi này giống như một con mắg xà quấn quanh núi. Đằng sau cũng chỉ có một lan can tượng trưng, phía dưới đó là vách đá!

Dưới vách đá có một mảnh rừng cây đen kịt, không có bất kỳ địa phương giảm xóc nào, nhìn thoáng qua độ cao phía dưới cũng hơn mười thước!

Trái lại bên cạnh, Trần Cảnh Sinh cách đó hai ba mét, vài vị cảnh sát Hương Cảng Hồng Kông lại thủ hộ ẩn núp dưới xe, thỉnh thoảng bắn ra một phát, không có chút ít dừng khí để tử chiến.

Mặt Dương Thiên Long có chút lạnh lẽo nói: “Những thằng nhóc này, đều từng là thủ hạ của ta trong Lauretto! Hắn là Áo Nạp Tây Tư thuê tới tìm các người a!”

Tôn Vĩnh Nhân có hai đại cao thủ bảo hộ lấy, không biết kích động như thế nào cho phải, hắn ngẩng đầu nhìn xem tình hình, ngoài miệng nói: “Đây thật sự là Hương Cảng Hồng Kông sao.....”

Đột nhiên Dương Thiên Long lấy tay mạnh mẽ túm cổ của hắn. “Phanh” một tiếng, viên đạn bắn vào xe cách người Tôn Vĩnh Nhân vài cm!

Tay Dương Thiên Long xiết chặt, bắt lấy cổ của hắn có chút cả giận nói: “Người không muốn sống nữa! Những người này không chỉ có vậy đâu... Ấn Độ A Tam, một tay bắn tỉa chuyên nghiệp đang nhắm vào chúng ta!”

Bên cạnh truyền đến hai tiếng kêu thê thảm. Diệp Thiên Vân hơi nghiêng người nhìn về phía đó, bên kia Trần Cảnh Sinh tổng cộng có hai chiếc xe, sáu người, nhưng bây giờ hai người đã chết tại chỗ, tất cả đều bị một phát trúng đầu.

Trần Cảnh Sinh đưa tay hướng về phía rừng cây bắn một phát, cũng không quản rốt cuộc có bắn trúng hay không, trong miệng hung dữ hướng về phía Diệp Thiên Vân hô lên: “Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bọn họ là người nào, tại sao tập kích chúng ta?” Chỉ trong vài giây đã chết hai nhân viên cảnh sát. Đều là thủ hạ của hắn, hắn lập tức đỏ mắt!

Mặt Dương Thiên Long không biểu tình nói: “Có phải do các người mang đến không? Đừng nói những lời vô dụng, nhanh cho ta khẩu súng!”

Trần Cảnh Sinh tức giận muốn bẻ phổi, Dương Thiên Long là ác nhân điển hình nhất! Hỏa lực của những người này quá mãnh liệt, từ tài bắn súng thì ít nhất cũng đã trên chức nghiệp tiêu chuẩn. Chỉ là giờ đây không có cơ hội chất vấn bọn họ! Từ trên người một nhân viên cảnh sát đã chết lấy ra một khẩu súng, ném cho Dương Thiên Long nói: “Ta cần một lời giải thích, bằng không các người đừng mơ tưởng rời khỏi Hương Cảng Hồng Kông!”

Diệp Thiên Vân cũng không đứng lên được, những Dong Binh này từ khi ra tay. Như là một cuộc tập bắn vậy. Tiếng súng một mực không ngừng mà phát ra liên tục. Hắn có Kim Chung Tráo. Nhưng mà cũng không khả năng ngăn cản được hỏa lực mạnh như vậy! Hắn dám cam đoan trong thời gian ba giây, là có thể tạo ra mười cái lỗ hồng trên người hắn!

Nếu như một hai người bình thường sử dụng súng, hắn còn có thể liều mạng một phen! Nhưng mà đối diện với những người này, hiển nhiên không thể so với người bình thường được! Nhìn thoáng qua Dương Thiên Long. Muốn biết hắn có biện pháp gì hay không!

Dương Thiên Long lắc đầu, quay đầu lại nói với Trần Cảnh Sinh: “Mất bao lâu cảnh sát mới có thể chạy đến tiếp viện?”

Ngay lúc đó, tay trái Trần Cảnh Sinh trúng đạn, trong nháy mắt máu tươi chảy ròng! Hắn cả giận nói: “Đến cái rắm, nơi này là giữa sườn núi, đợi bọn họ đến thì chúng ta đã sớm xuống địa ngục!”

Tôn Vĩnh Nhân ngồi dưới đất cười hắc hắc, trong ánh mắt thoáng hiện tà khí nói: “Vì sao không phải là thiên đường, nơi đó mới có thể có ánh mặt trời!” Hắn không có tác dụng. Nên mấy người đều tự động loại bỏ!

Từ lúc tiếng súng vang lên đến bây giờ. Cũng đã gần một phút đồng hồ gì đó, Diệp Thiên Vân lần đầu đổi mặt với cái loại đầu pháp hung ác này. Công phu hoàn toàn không dùng được. Ở đây không phải võ lâm, chỉ cần có thể giết chết đối phương thì dùng bất kỳ phương pháp nào cũng được cho phép.

Dong Binh đã tạo thành một phạm vi hỏa lực, đem vây hãm toàn bộ bọn họ trong đó, hơn nữa phạm vi không ngừng co rút lại! Nếu như không có gì ngoài ý muốn, trong hai phút nữa có thể tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

Trần Cảnh Sinh bên kia mặc dù chịu hỏa lực nhỏ một chút, nhưng vài nhân viên cảnh sát của bọn họ đều trở tay không kịp. Trong nháy mắt, cũng chỉ còn lại có một mình hắn!

Điều này làm cho hắn khóc không ra nước mắt, quay lại bắn ra ba phát, sau đó lăn đến bên cạnh Dương Thiên Long!

Không thể không nói là hắn may mắn, vậy mà có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, bùm lấy tay trái nhìn mấy người, thần sắc có chút quái dị nói: “Tại sao các người lại chọc đến bọn liều mạng như vậy? Đến mười cảnh sát Hương Cảng Hồng Kông cũng chống cự không nổi thể công của bọn họ, nhanh nghĩ biện pháp trốn đi!”

Hắn ngoài ý muốn chạy thoát được tới đây, Dương Thiên Long có chút bất mãn, bởi vì tất cả công kích đều bị hấp dẫn theo, nói: “Nếu người ở bên kia kiên trì một hồi, có lẽ còn có hy vọng chạy trốn!”

Trần Cảnh Sinh xoay người ngồi xuống, tức giận mắng: “Kiên trì? Người thử xem, kiên trì để bị mất mạng à!”

Trong lúc đó, những người kia đã gia tăng không ít gánh nặng, Diệp Thiên Vân nhìn xuống phía dưới một chút, đánh giá sơ bộ thấy căn bản không có khả năng bò xuống dưới, hắn tương đối tỉnh táo nói với Dương Thiên Long: “Ta nhảy xuống trước, sau đó đến các người?”

Dương Thiên Long nhìn xuống phía dưới một cái, lập tức sắc mặt có chút trắng bệch nói: “Không được, nơi này rất cao! Hơn nữa từ nơi này có thể nhìn thấu xuống đó, với cách bắn của bọn hắn, chúng ta không chạy thoát được đâu!”

Trần Cảnh Sinh liếc một cái, lẩm bẩm nói: “Con mẹ nó điên rồi!”

Tôn Vĩnh Nhân dựa vào bánh xe của chiếc Mercedes, miệng mở rộng phát ra thanh âm rung động nói: “Từ nơi này nhảy xuống, chết chắc đó!”

Trước mắt Diệp Thiên Vân chỉ có biện pháp này, nếu như là hắn, hắn sẽ nhảy xuống sau đó liền ẩn núp, hắn là có thể bình yên vô sự. Chỉ là còn có Dương Thiên Long cùng Tôn Vĩnh Nhân, tất nhiên bọn họ không thể tiêu sái như vậy được!

Đối phương đã sớm đặt ra kế hoạch hoàn hảo, bất luận khả năng gì đều đã đoán trước, thì làm sao bọn họ có thể chạy trốn! Dương Thiên Long rút đầu lại nói: “Nhìn thấy cỗ xe tải không, đó có thể là hy vọng duy nhất của chúng ta! Những người này không phải là người mới nhập môn, chỉ cần chúng ta đi nhằm một bước thì hôm nay đều mai táng ở đây! Ta vừa rồi muốn đậu xe ở ngay đó, như vậy chúng ta có thể đào thoát, nhưng lớp xe bị bắn nổ, chỉ có thể phai một người tới bên kia trước, đem xe tải lại đây!”

Trong rừng cây, những Dong Binh đang ẩn nấp chậm rãi hiện ra thân hình, bắt đầu từ từ tiến tới gần!

Dương Thiên Long hung hăng nuốt nước miếng một cái, nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân nói: “Ta đi lấy xe tải bên kia, các người ở chỗ này chờ ta!”

Trần Cảnh Sinh nhìn thấy xe tải cách đó mười mét, mặc dù hắn cũng từng trải qua loại chiến đấu này, nhưng trong mắt vẫn lộ ra vẻ sợ hãi nói: “Không thể đi, bọn họ đều là cao thủ xạ kích!”

Dương Thiên Long thành linh tát cho hắn một cái, mắng nhiếc nói: “Nếu ở đây thì hai phút nữa cũng chết! Thà liều mạng có khi còn đường sống!”

Tôn Vĩnh Nhân nhìn thấy Dương Thiên Long muốn liều mạng, mình lại không giúp được gì, hắn có chút cảm động nói: “Long ca, người yên tâm! Nếu vạn nhất có chuyện gì, ta sẽ đem đầu của Áo Nạp Tây Tư cắt bỏ để tế người, sau đó lại đi cùng người!”

Dương Thiên Long nở nụ cười như có như không, nét mặt không thay đổi gì nhiều, thản nhiên nói: “Hảo hảo sống sót a! Đời này có thể làm bằng hữu cùng các người, ta cũng không hối hận!” Nói xong liền chuẩn bị tung người ra phía trước.

Diệp Thiên Vân hiểu rõ thân thủ của Dương Thiên Long, nói đến thoát thân, hắn tự tin rằng bất cứ người nào ở đây cũng không tốt bằng mình. Bởi vậy một tay giữ chặt lấy Thiên Long, thong dong nói: “Các người ở đây hấp dẫn hỏa lực, chuyện còn lại giao cho ta!”

Dương Thiên Long vội la lên: “Thiên Vân, người.....”

Diệp Thiên Vân đã phân tích và phán đoán rất lâu, khả năng thành công của hắn so với Dương Thiên Long cao hơn gấp bội! Mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng chỉ cần có thể đào thoát khỏi nơi này, cho dù là bị thương thương thì một thời gian ngắn sẽ bình phục.

Huống hồ lần trước hắn cũng trải qua tình huống đồng dạng, khi đó Kim Chung Tráo còn đang sơ kỳ, xa xa không bằng thực lực bây giờ, mà hắn cũng không chết. Hắn vừa cười vừa nói: “Yên tâm đi, ta sẽ tận lực sống sót!”

Dương Thiên Long liếc Diệp Thiên Vân thật sâu, mặc dù những tay súng này bởi vì Diệp Thiên Vân mà tới, nhưng hắn cũng không hối hận khi gặp chuyện này, càng nguy hiểm lại càng có thể khảo nghiệm một người! Vô luận khi nào thì Diệp Thiên Vân cũng là bằng hữu chân chính.

Trần Cảnh Sinh lấy lại bình tĩnh, biết thành bại là trong lúc này, đem ba khẩu súng trong tay ra, đưa cho Tôn Vĩnh Nhân một khẩu nói: “Chúng ta yểm hộ hắn, ta đếm một hai ba, chúng ta đồng thời nổ súng, tranh thủ hấp dẫn một ít hỏa lực!”

Diệp Thiên Vân hiểu ý, xe tải ở bên kia, tới được đó cũng không nhất định còn sống! Dù sao cũng tử không bằng liều mạng một phen! Khoảng cách quá xa, lại không có cái gì che chắn, viên đạn nhất định sẽ bắn trúng thân thể!

Nghĩ tới đây, hắn mở cửa xe ra, toàn thân phát lực đẩy về phía trước, “Răng rắc” Một tiếng, cửa xe không chịu nổi lực lượng cự đại, bị Diệp Thiên Vân bẻ gãy. Hắn dùng làm quen với sức nặng của xe một chút, nở nụ cười với mấy người rồi nói: “Chúc ta may mắn đi!”

Tôn Vĩnh Nhân bằng hữu tình thâm, thấy một màn như vậy, nước mắt thiếu chút nữa không kiềm được mà rơi xuống, cố nén lại gật nhẹ đầu, với hắn mà nói Diệp Thiên Vân là bằng hữu, là bằng hữu của cả đời!

Trần Cảnh Sinh có chút khấn trương xoa xoa mồ hôi trong tay, tập trung lại, nói: “Một....hai....ba!” Tiếng cuối cùng vừa phát ra, ba người đồng thời nổ súng!

Cũng ngay lúc đó, Diệp Thiên Vân dùng lực lượng vừa phải đẩy cửa xe về phía trước, thân thể giống con cóc bật lên mãnh liệt tháo chạy theo, sức bật làm hắn nhanh chóng bay sát mặt đất! Hắn tận lực bật lên, không để cho thân thể lộ ra .

Đối diện, các dòng binh thật vất vả mới khống chế được tình hình, nhưng trong nháy mắt hỏa lực của đối phương đại tăng, còn có một cái cửa xe bay ra !

Lăng Khoa nhìn thấy đằng sau cửa xe có hai cái chân, lập tức hô: “Nổ súng, đằng sau cửa xe có người!”

Tất cả Dòng Binh đều phản ứng lại, nhắm ngay cánh cửa xe đang bay, nhanh chóng thúc đẩy cò súng!

Diệp Thiên Vân cơ hồ song song cùng mặt đất, lúc đối phương phát hiện thì hắn càng ngày càng gần với mục tiêu! Một tay khế chống trên mặt đất, trong miệng quát khế, đem lực lượng toàn thân tập trung ở một điểm, lần thứ hai phát lực, như tia chớp chạy trốn ra ngoài!

Dương Thiên Long nhìn thấy động tác này trong nháy mắt như si như say! Tôn Vĩnh Nhân thì đã quên nổ súng, Diệp Thiên Vân so với trong phim ảnh thì động tác càng mau lẹ, càng rung động hơn!

438. Chương 439: Ước Chiến

Tôn Vĩnh Nhân học theo trong phim ảnh phát tay cười ha hả nói: “Toàn lực xạ kích!” Nói xong những viên đạn như mưa bắn ra! Sau đó định cài động cò súng tự động thì phát hiện ra không còn viên đạn nào nữa, không khỏi ỉu xiu.

Những Dòng Binh đối diện nhìn thấy động tác của Diệp Thiên Vân đều là âm thầm sợ hãi, quan chỉ huy Lăng Khoa đột nhiên kêu lên: “Số 6, số 7, các người đến xe tải, bảo vệ nó tốt nhất!”

Hai gã Dòng Binh sau khi nghe được, nhanh chóng chạy tới xe tải bên đó.

Khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, những lời nói của đối phương một chữ cũng không lọt qua tai của Dương Thiên Long, hần nỡ nụ cười trầm ổn nói:“Lãng Khoa, thật là người! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau trên chiến trường!”

Thần sắc của Lãng Khoa không thay đổi, một bên phân phó thủ hạ người tiến nhanh về phía trước, một bên mặt không đổi sắc đáp lại:“Dương Thiên Long, hôm nay Lauretto chúng ta chấp hành nhiệm vụ, trách thì trách người xui xẻo ở cùng một chỗ với mục tiêu, hy vọng người có thể sống tốt trên thiên đường một chút!”

Dương Thiên Long cười lạnh hai tiếng nói:“Nai chết về tay ai còn chưa biết, lúc ta ở trong Lauretto thì người còn không biết đang làm cái gì đấy!”

Thần sắc bình tĩnh của Lãng Khoa, bị một câu nói kia kích thích có chút run rẩy, hần mạnh mẽ bắn hai phát về nơi truyền ra âm thanh, không phục nói:“Dương, không cần phải xem mình là lợi hại, lúc trước người bắt quá chỉ là một quan chỉ huy thôi, hôm nay ta sẽ cho người biết cái gì là chiến đấu chân chính!”

Trần Cảnh Sinh nghe được hai người nói chuyện, không khỏi kinh sợ nói:“Lại là Lauretto. Đúng là âm hồn bất tán, sớm muộn gì ta cũng bắt lấy toàn bộ chúng nó, đem vào phòng giam! Vì tiền mà cái gì cũng làm, rất đáng xuống địa ngục!”

Tôn Vĩnh Nhân khinh thường nhếch miệng, sau khi gài lại băng đạn, bắn ra vài phát rồi nói:“Đừng nổ nữa, những thằng cảnh sát như người, ăn *** nóng hổi cũng chịu không nổi! Nhìn xem Thiên Vân có thể đem xe ra hay không!”

Diệp Thiên Vân trốn ở phần đuôi xe tải, vừa rồi trúng hai phát, viên đạn xuyên qua cửa xe trúng vào bụng. Thân thể khẽ run, cảm giác được đau đớn, nhưng chẳng quan tâm miệng vết thương, lãng phí một giây thì nguy hiểm tăng lên một phần, hành động càng nhanh càng tốt!

Hần biết rõ lợi hại của súng đạn. Cảnh giác cao độ nhất, Kim Chung Tráo cũng phát huy đến cực hạn! Công kích của đối phương đều dùng bằng súng, nên hần không dám khinh thường, hần có thể cảm giác được phía đầu xe tải có một người đứng, trong tay cầm súng đề phòng cẩn thận!

Thoáng đề khí. Hai tay đặt trên thùng xe, dùng sức bò lên trần xe đem thân thể dán tại trên mặt trần xe, di động nhanh chóng về phía trước, hần không dám để thân thể lộ ra để kiểm tra tay súng của tên số 6.

Để tránh lại chịu thêm vài vết thương, nhưng phải trong vòng một phút giải quyết tên Dong Binh ở phía trước xe tải, đây là việc mà hần nhất định phải làm, bằng không bọn Dương Thiên Long chịu xui xẻo rồi, trời biết bọn họ có thể kiên trì bao lâu!

Hơi thăm dò phía trước, phát hiện đối phương còn đang cầm súng chỉ vào đuôi xe, thân thể Thiên Vân lao nhanh về phía trước bắt đầu rơi tự do!

Thân thể trên không lao xuống giống như một đầu hùng ưng đang đi săn, nhanh chóng hạ xuống.

Cảm giác của tên Dong Binh rất nhạy cảm, ngay lúc Diệp Thiên Vân rơi xuống. Đột nhiên hần liếc nhìn lên trên, giờ súng lên muốn xạ kích! Diệp Thiên Vân cấp bách ra tay, trong một khắc hòng súng đen kịt chĩa vào người Thiên Vân thì thân thể Thiên Vân đã tiếp cận đối phương, tay trái xuất quyền!

“Đoàng” một tiếng, viên đạn lướt qua cánh tay của Diệp Thiên Vân, tiếng súng chấn đắc làm lỗ tai hần ong ong lên, hung tính Diệp Thiên Vân bị khơi dậy, bắt lấy cánh tay của đối phương, rơi xuống đất lăn một vòng về phía trước, lập tức tên Dong Binh cũng bị té ngã theo.

Diệp Thiên Vân đứng dậy nhắm ngay khuôn mặt của hần, xuất một quyền toàn lực, tên Dong Binh lập tức tru lên một tiếng, quăng súng ra bên cạnh, vô ý thức lấy tay che mặt.

Hai tay Diệp Thiên Vân đỡ lấy đầu hần, bấp đui chuyển động, đầu gối toàn lực đánh vào đầu của đối phương, máu tươi liền bắn ra bốn phía.

Dong Binh không kịp phát ra một tiếng thì đã gặp thượng đế , chỉ còn lại thân thể thỉnh thoảng co giật vài cái, bộ dáng cực kì khủng bố!

Diệp Thiên Vân nhanh chóng trèo lên phòng điều khiển, khởi động xe tải, đồng thời mãnh liệt nhấn ga, xe tải phát ra tiếng oanh minh cự đại, giạt lùi về phía sau, thùng xe đập lên xe Benz một phát, âm thanh chói tai vang lên!

Tôn Vĩnh Nhân phát ra một trận hoan hô, trong nháy mắt Trần Cảnh Sinh cơ hồ bị tê liệt, ngã xuống mặt đất, Dong Binh càng ngày càng gần chỗ bọn họ, nếu như chậm một chút, hai phe sẽ gặp mặt rồi, đến lúc đó thì thập tử vô sinh, không khỏi cảm thấy may mắn! Bọn họ nhanh chóng chạy tới xe tải núp lên thùng xe.

Diệp Thiên Vân thành công, vừa định thở ra một hơi, thì trong nội tâm lại có cảm giác xấu, lập tức thân thể co rụt lại khom người dưới, hai viên đạn đồng thời bắn xuyên qua thiết bị chắn gió!

Hai gã Dong Binh đứng ở phía trước, hay cây súng đều nhắm về phòng điều khiển, ngăn cản Diệp Thiên Vân đi tới, xe tải vọt ga lần nữa, nhanh chóng dừng về bọn người trước mặt!

Hai gã Dong Binh nhìn thấy quái vật khổng lồ sắp đụng tới mình, sợ tới mức hồn bay lên trời, hoảng hốt chạy bừa lui về phía sau.

Diệp Thiên Vân thừa dịp này, nhấn ga cho xe tải chạy nhanh lên xông ra ngoài.

Bàn tay Tôn Vĩnh Nhân nắm chặt, trống ngực đập liên tục ít nhất phải vượt qua hai trăm nhịp tim, vuốt ve ngực nói:“Thật sự là kích thích, sinh tử chỉ trong nháy mắt!”

Tay của Trần Cảnh Sinh bị thương, có chút chóng đờ không nổi, mặt Dương Thiên Long không đổi sắc, giữ chặt hần nói:“Ráng một chút nữa!”

Trong mắt Trần Cảnh Sinh toát ra quang mang phức tạp, gật nhẹ đầu có chút gian nan.

Diệp Thiên Vân xông qua hai người đó xong, mới ngồi dậy cầm tay lái, có điều đây là lần đầu tiên hần lái xe tải, nên không quá thuần thục!

Dong Binh đuổi theo không kịp, Lăng Khoa hung hăng đưa mắt nhìn mấy người phía trước, có chút oán khí nói:“Các ngươi là một lũ phế vật, cơ hội tốt như vậy lại để bọn họ chạy sạch sẽ!”

Vài tên Dong Binh có chút không phục, trong đó có một tên lầm bầm nói:“Lão đại, việc này không trách chúng ta được, ai ngờ được những người này có thân thủ tốt như vậy!”

Lăng Khoa biết mình đã đánh giá thấp những người này, nhìn thoáng qua thi thể không đầu, cau mày nói:“Mẹ kiếp! Đây là số 1 sao? Tại sao bị đánh thành thịt vụn! Các ngươi cẩn thận một chút, bọn họ đều là nhân vật nguy hiểm, không cẩn thận sẽ chết liền!”

Các Dong Binh nhìn thi thể ở trước mắt, có chút không đành lòng nói:“Số 1 bị xe tải nghiền qua đầu sao? Chúng ta làm sao bây giờ?”

Lăng Khoa hơi lo lắng nói:“Bọn họ chạy không thoát đâu, cơ hội của chúng ta còn rất nhiều, trước tiên thu thập ở đây, rồi lui về!” Nói xong nắm thật chặt súng trong tay, trong ánh mắt nổi lên ý chí chiến đấu cường đại!

Diệp Thiên Vân cảm thấy đã trôi năm phút đồng hồ gì đó, biết đối phương khẳng định không có đuổi theo sau mới thở phào nhẹ nhõm, dừng xe lại, kêu mấy người Tôn Vĩnh Nhân đi vào trong phòng điều khiển.

Không gian trong phòng điều khiển không lớn lắm, bị nhét đầy người trong đó, Dương Thiên Long cầm tay lái nói:“Vừa rồi quá nguy hiểm, Dong Binh của Lauretto xác thực rất lợi hại, ta chưa bao giờ có cảm giác nguy hiểm như lúc này!”

Tôn Vĩnh Nhân vui sướng huyết sáo, chậm rãi nói:“Ta chỉ muốn đi theo các ngươi, phiền toái ta không sợ, cũng may ta..... Nhưng mà hôm nay thật sự rất vui, ta nghĩ cả đời ta cũng sẽ không có kinh nghiệm này a!”

Trần Cảnh Sinh trầm mặc nhìn Diệp Thiên Vân, rung động trong lòng còn chưa biến mất, vừa rồi động tác trong nháy mắt của Thiên Vân làm hần vô luận như thế nào cũng nghĩ không thông, không khỏi cân nhắc mà đề cao thân phận của Diệp Thiên Vân lên.

Nhưng mà vừa nghĩ tới chính mình cũng trải qua chuyện này, không khỏi vuốt vuốt huyết Thái Dương nói: “Thủ hạ của ta không còn một mống, chuyện này ta biết ăn nói với thủ trưởng sao đây? Các người...những người này thật sự là to gan lớn mật, tại Hương Cảng Hồng cũng dám không kiêng nể gì cả!”

Dương Thiên Long hừ lạnh một tiếng nói: “Mạng của người có thể bảo trụ đã là vạn hạnh, ai bảo người đi theo chúng ta! Nếu như không có quyết định của người, ta nghĩ bọn họ còn sống rất tốt, những điều này là do sai lầm của người!”

Trần Cảnh Sinh thống khổ tròn lòng, vì quyết định của mình mà hối hận, chỉ vì nhất thời xúc động mà làm cho năm thủ hạ chết đi!

Vết thương của Diệp Thiên Vân đau nhức vô cùng, trên mặt co lại, cố nén nói: “Chúng ta chạy đi đâu đây?”

Dương Thiên Long không quá chú ý ánh mắt của hắn, bốp còi xe nói: “Không phải nói muốn tới khách sạn sao? Bọn họ làm ra động tĩnh lớn như vậy, nhất định sẽ ẩn núp, ít nhất hai ngày này chúng ta hẳn là an toàn!”

Xe rất nhanh chạy tới Văn Hoa Đông Phương khách sạn, mọi người xuống xe, Tôn Vĩnh Nhân lôi kéo Trần Cảnh Sinh, an ủi: “Người chết không thể sống lại, nghĩ thông một chút, đến lúc đó ta tìm cho bọn hắn một pháp sư siêu độ.....”

Bốn người đi tới trước phòng của Diệp Thiên Vân, Tôn Vĩnh Nhân tùy tiện đoạt lấy phiếu phòng mở cửa ra nói: “Ta tắm rửa trước, ta nghĩ ngày mai nhất định sẽ càng đặc sắc.....” Nói đến đây đột nhiên khựng lại, nhìn trong phòng nghi hoặc nói: “Các người là ai?”

Diệp Thiên Vân còn tưởng rằng là Lý Duy Tư, chỉ là khi ngẩng đầu nhìn thì sắc mặt lập tức biến đổi, bởi vì cửa trong phòng đã mở ra, Lý Duy Tư và Lưu Đông ngồi đằng hoàng trên giường, trong ánh mắt toát ra sự sợ hãi chưa bao giờ có.

Đối diện với bọn hắn là một lão giả, khuôn mặt có chút già nua. Lão giả nhìn thấy mấy người thì hơi sững sờ, sau đó nói: “Ai là Diệp Thiên Vân?”

Diệp Thiên Vân xem xét thân hình của võ giả này, liền đẩy Tôn Vĩnh Nhân ra ngoài cửa, đi vào bên trong nói: “Là ta!” Đồng thời nói với mấy người Dương Thiên Long: “Chờ ta vài phút, có một vị bằng hữu!” Nói xong liền đóng cửa lại.

Lão giả khẽ gật đầu nói: “Ta là Y Học điện chủ của Võ Đang Vệ Sư Hạo, hẳn là người cũng biết!”

Trong nội tâm Diệp Thiên Vân cả kinh, người của Võ Đang lại đuổi tới ở đây, với trạng thái lúc này của hắn thì làm sao giao thủ được! Nhìn hai người Lý Duy Tư cùng Lưu Đông, phát hiện bọn họ không có bị thương, liền nói: “Người có chuyện gì sao?”

Vệ Sư Hạo cười cười, rất là tán thưởng liếc Diệp Thiên Vân nói: “Những sư đệ của ta đều chết trong tay của người, chắc hẳn người sẽ không phủ nhận?”

Diệp Thiên Vân đương nhiên sẽ không phủ nhận, lão giả trước mặt nếu thật là Vệ Sư Hạo, thì có chút quái dị. Võ Đang phái cho tới bây giờ đều là cường hoành bá đạo, căn bản không có tiên lễ hậu binh, chẳng lẽ lại muốn đàm phán với mình? Nghĩ tới đây liền nói: “Đều là do ta giết!”

Vệ Sư Hạo gật đầu nói: “Hôm nay ta tới đây là muốn thông tri cho người, ba ngày sau muốn chiến một trận với người, nếu người thất bại, thì phải theo ta về Võ Đang a!”

439. Chương 440: Sư Phụ Không Thể

Vệ Sư Hạo dùng ánh mắt có chút tang thương nhìn Lưu Đông, nhẹ nhàng cười nói: “Người chính là huyết mạch của Bát Cực Môn lưu lại sao?”

Lưu Đông cầm tức đối phương, trong lòng của hắn không ngừng giãy dụa, vừa rồi mấy lần muốn đứng dậy để đánh lên Vệ Sư Hạo, nhưng cũng ráng kiềm chế, bởi vì hắn rất rõ ràng thực lực của đối phương!

Cho dù Vệ Sư Hạo chỉ dùng một tay, cũng có thể xử lý hấn dễ dàng! Nghe được câu hỏi của đối phương, gian nan gật nhẹ đầu. Có cừu oán lại không thể báo, trên đời này thống khổ lớn nhất cùng lắm cũng chỉ là thế này thôi!

Vệ Sư Hạo giống như nhìn thấu lòng hấn, thần sắc có chút hiền lành nhớ lại nói:“Bát Cực Môn, năm đó cũng là môn phái vang danh! Trước đây ít năm ta còn gặp qua Diệp Vô Nhai, nhiều năm như vậy hấn cũng đã là trưởng lão của Bát Cực Môn rồi!” Âm điệu vừa chuyển tiếp tục nói:“Hai phái tranh đấu ta cũng không có tài cán gì, huyết mạch này xem ra chỉ có thể từ trên người của người phát dương quang đại, cố gắng lên, tiểu tử!”

Lưu Đông nghe Vệ Sư Hạo nói có chút khó hiểu, Vô Đang đối với hấn mà nói là cừu hận cả đời, chỉ cần còn có hô hấp, hấn sẽ không đành chỉ trả thù, nhưng thái độ của Vệ Sư Hạo trước mặt lại kỳ quái vô cùng.

Trông mắt Diệp Thiên Vân hơi híp lại, Vệ Sư Hạo nói gần nói xa là muốn buông tha Lưu Đông, hấn vốn tính liều mạng đại chiến để cứu Lưu Đông không ngờ tình hình lại như vậy.

Vệ Sư Hạo đứng lên, dừng trước mặt Diệp Thiên Vân nói:“Ta sẽ ở khách sạn này, buổi tối ba ngày sau ta sẽ tới tìm người. Rất mong giao thủ cùng người! Trong lòng ta, võ học là siêu việt vĩnh viễn. Người có thể siêu việt hơn các đồng bối của người, cho thấy thực lực của người rất cao!”

Vết thương của Diệp Thiên Vân hơi có chút đau đớn, trên mặt hơi đỏ nói:“Tiền bối, người cam đoan trong vòng ba ngày sẽ không dùng thủ đoạn gì?”

Vệ Sư Hạo cười ha ha, hào hứng đáp lại:“Vệ Sư Hạo ta sẽ không thất lời, hôm nay tại chỗ này ta nói chắc chắn rằng, trong vòng ba ngày Vô Đang tuyệt không gây phiền toái cho người!”

Diệp Thiên Vân nghe được đối phương dứt khoát như thế, hào khí liền tỏa ra nói:“Tốt, như vậy thì một lời đã định! Ba ngày sau ta sẽ cùng với người ước chiến. Đến lúc đó phân cao thấp!”

Vệ Sư Hạo có chút ôm quyền, nhìn hấn thật sâu nói:“Như vậy..... Ta cáo từ!” Nói xong xoay người rời đi.

Tôn Vĩnh Nhân vẫn bò tới trên cửa nghe lén, nhìn thấy lão giả đột nhiên mở cửa, có chút vội vàng không kịp chuẩn bị đâm vào người của Vệ Sư Hạo, xấu hổ cười cười nói:“Thực xin lỗi... Người xem... Là bọn hấn đẩy ta!”

Dương Thiên Long hận không thể tự tay kết liễu hấn. Vệ Sư Hạo cũng không có so đo chỉ cười cười, đi về phía xa xa.

Tôn Vĩnh Nhân đi tới gần Lưu Đông chào hỏi đồng thời nói với Diệp Thiên Vân:“Lão nhân này là ai? Tuổi không nhỏ, trang điểm thật là quỷ sầu thần khóc, còn chảy một đầu tóc dài nữa chứ!”

Dương Thiên Long nhìn bóng lưng của Vệ Sư Hạo rồi nói:“Phiền phức của người?”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu. Sau đó lại lắc đầu. Nhân vật như vậy cũng không phải Dương Thiên Long có thể trêu chọc của!

Vừa rồi sắc mặt Lý Duy Tư không tốt, tới khi Diệp Thiên Vân đến mới thở dài một hơi nói:“Thiên Vân, lần này cảm ơn người, bằng không ta và Lưu Đông thật không biết nên làm sao nữa. Sáng mai phi cơ sẽ khởi hành, tận lực rời khỏi Hương Cảng Hồng Kông nhanh một chút!”

Diệp Thiên Vân chậm rãi ngồi xuống, sắc mặt nghiêm chỉnh nói:“Ai cũng không dám cam đoan bọn họ không giở thủ đoạn gì, Vô Đang làm việc rất là quỷ dị! Sáng mai ta sẽ hộ tống các người đến sân bay, như vậy mới có thể yên tâm!”

Tôn Vĩnh Nhân đột nhiên thấy được áo sơ mi của Diệp Thiên Vân lộ ra màu đỏ của máu tươi, sắc mặt lập tức đại biến nói:“Thiên Vân, người bị thương?”

Hấn vừa nói như vậy. Dương Thiên Long cùng Trần Cảnh Sinh mới nhìn đến. Vừa rồi không có chú ý qua, không có ai biết Diệp Thiên Vân trúng đạn. Dương Thiên Long tiến đến, một tay nhắc áo lên!

Trên rốn Diệp Thiên Vân có hai vết đạn, có điều lúc này máu đã ngưng tụ, cũng không có dấu hiệu rướm máu, Dương Thiên Long chau mày nói:“Tôn Vĩnh Nhân, tìm thầy thuốc nhìn một cái!”

Tôn Vĩnh Nhân cuống quýt gọi điện thoại, Lưu Đông cùng Lý Duy Tư đều nhìn thấy thương thế của Diệp Thiên Vân, không khỏi lộ ra thần sắc lo lắng, cả đám đều xông tới.

Diệp Thiên Vân rõ ràng nhất, viên đạn không cắm sâu vào trong cơ thể, lúc đó hắn còn dùng cửa xe ngăn trở ánh mắt những người Dong Binh kia, nên trên người hắn định sẽ có vài lỗ đạn, hắn đứng lên cười cười nói: “Ta không có chuyện gì, một hồi gấp đạn ra sẽ tốt thôi, Lưu Đông, Lý Duy Tư, hai người các người không phải khởi hành vào buổi sáng sao? Sớm đi nghỉ ngơi, đừng để trễ hành trình!”

Hai người gật nhẹ đầu, bọn họ càng sớm rời đi thì càng có lợi cho Diệp Thiên Vân, bởi vậy Lưu Đông rất sung sướng nói: “Diệp đại ca, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không cô phụ kỳ vọng của người!” Nói xong hai người liền tiến về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Tôn Vĩnh Nhân gọi thầy thuốc tư nhân đến, xem qua thương thế của Diệp Thiên Vân, sau đó đem hai đầu đạn gấp ra, đầu đạn không có tiến vào ổ bụng, chỉ là ở bên ngoài cơ thể, thể chất cường đại như vậy làm cho thầy thuốc kinh ngạc không ngậm miệng được!

Ngày hôm sau Diệp Thiên Vân đưa Lưu Đông cùng Lý Duy Tư lên máy bay, làm cho tâm tình của hắn nói lỏng một chút. Nếu như lúc này Võ Đang phái lại đánh lén một cước, như vậy bọn họ đừng nói là đi, có thể còn sống hay không cũng là vấn đề.

Tin tức truyền bá của Hương Cảng Hồng Kông có tốc độ rất nhanh, buổi sáng báo chí đã đưa tin trên Thái Bình Sơn có một vụ nổ súng, tại địa phương như Hương Cảng, xuất hiện loại chuyện này được xem là kinh thiên động địa!

Trần Cảnh Sinh cũng từ bỏ ân oán cá nhân cùng Dương Thiên Long, ngoài miệng không ngừng nói nguyên đêm, ba nhà báo hơi có chút không tình nguyện mà ghi chép, bởi vì bọn họ cũng không thích có liên hệ cùng cảnh sát Hương Cảng.

Dương Thiên Long vốn định bay về Hoa Kỳ, nhưng bởi vì tình huống của Diệp Thiên Vân rất nguy hiểm, liền chủ động lưu lại, sau đó đi triệu tập nhân thủ, muốn đại chiến cùng Lauretto.

Buổi sáng cứ như vậy mà trôi qua, lúc Diệp Thiên Vân xuất hiện ở cục cảnh sát thì nhận được điện thoại, Ngô Lập Sâm đã tới khu vui chơi của khách sạn, hắn đành phải như ngựa không dừng vó mà đi đón.

Nhìn thấy Ngô Lập Sâm, Diệp Thiên Vân xem như có thể nghỉ ngơi một chút, mấy ngày nay luôn phải bận rộn, ngay cả thời gian luyện công cũng bị rút ngắn không ít, hắn thậm chí cần phải chuyên tâm lại, nhưng chuyện tình rườm rà cũng quá nhiều.

Ngô Lập Sâm nhìn thấy hắn thì mặt đầy hồng quang, vừa cười vừa nói: “Đa tạ lão đệ giúp ta tìm được đồ đệ! Đúng rồi, không có ai của Võ Đang phái đến Hương Cảng Hồng Kông tìm người a?”

Nghe hắn nói xong, Diệp Thiên Vân liền gật đầu nói: “Có, ngày hôm qua vừa mới gặp xong!”

Lông mày Ngô Lập Sâm lập tức nhíu lại, hỏi: “Không có động thủ sao? Võ Đang không phải là tìm người đàm phán đó chứ?” Nói xong lại lắc đầu phối hợp rồi nở nụ cười.

Trong nội tâm Diệp Thiên Vân khẽ động, ngày hôm qua Vệ Sư Hạo xác thực khác thường, không quá phù hợp với phong cách của Võ Đang, liền nói: “Ngày hôm qua Y Học điện chủ Vệ Sư Hạo tìm đến, hàn huyên trong phòng của ta một hồi.”

Ngô Lập Sâm hít vào một ngụm lạnh khí, có chút kinh nghi hỏi: “Vệ Sư Hạo? Hắn đến Hương Cảng Hồng Kông sao?”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy ánh mắt bất thường của hắn, liền đem nghi vấn nói ra: “Ừm! Ta cũng cảm thấy không bình thường, lúc ấy trong phòng của ta có người Bất Cực Môn, hơn nữa hắn tựa hồ đã sớm biết!”

Ngô Lập Sâm suy nghĩ hơn nửa ngày, mới chậm rãi nói: “Vệ Sư Hạo, người này không giống với người bình thường, không thể dùng ánh mắt của thế tục phán đoán hắn! Võ Đang là loại hèn hạ vô sỉ, nhưng vẫn có hai ba người tốt! Vệ Sư Hạo có chút truyền kỳ, nghe nói chương môn Võ Đang nhìn thấy hắn cũng phải nhượng ba phần, muốn hắn làm sự tình gì thì phải thỉnh hắn giúp, có thể thấy được uy vọng cao bao nhiêu! Ta lúc trước trở mặt với Võ Đang, chưa từng quan hệ với hắn! Bởi vì hắn đối với chuyện tình trong phái rất ít hỏi đến, hơn nữa rất ít khi ra ngoài môn phái!”

Diệp Thiên Vân nghe được những tin tức này, vẫn còn có chút khó hiểu! Theo như lời của hắn thì Vệ Sư Hạo căn bản là không nên tới Hương Cảng Hồng Kông, nhưng hắn đích xác đã đến đây, là thần y nổi danh của Võ Đang, uy vọng của hắn cực cao, lại không quá mưu cầu danh lợi, Y Học điện trong Võ Đang có thể xem là địa phương thanh tịnh duy nhất! Người này không chỉ có y thuật cao minh, hơn nữa công phu rất sâu, hắn xưng hùng trong bát đại cao thủ! Cuộc đời hắn thích nhất là tìm cao thủ để giao đấu, ta xem hắn tám chín phần mười là vì chú ý tới người!”

Diệp Thiên Vân dần dần hiểu ra, nếu như vậy thì rất dễ giải thích, những cử chỉ khác thường này từ chuyện đó cũng hiểu rõ ràng, liền gật đầu nói:“Hắn hẹn ta ba ngày sau chiến một trận!”

Ngô Lập Sâm tràn ngập hâm mộ nhìn hắn một cái nói:“Lão đệ, trong võ lâm có thể quen được một người như người quả sinh ra cũng không uống! Võ giả nói cho cùng vẫn vì một chữ võ, có thể siêu thoát ra khỏi chữ đó, đây mới là truy cầu cả đời của những người học võ. Lão ca ủng hộ người, ba ngày sau ta và người cùng đi gặp hắn! Nếu vạn nhất có cái gì, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau! Vệ Sư Hạo, người này không tầm thường, ta phỏng chừng cho dù người thua thì hắn cũng không làm khó dễ người!”

Diệp Thiên Vân cười khổ một tiếng, chuyện khó xử của mình cũng chỉ có tự mình biết. Từ khi tiến vào võ lâm, thì thời gian để thở cũng không có. Võ học đích thật là tiến bộ nhanh chóng, nhưng phải ăn thật nhiều đau khổ! Nghĩ tới đây liền hỏi:“Tình hình võ lâm hiện tại như thế nào?”

Ngô Lập Sâm cười cười nói:“Võ lâm trọng tài bị Võ Đang làm cho so với *** chớ còn thối hơn, cái uỷ ban này ta nghĩ sẽ không duy trì nổi nữa! Thời gian gần đây nhiều sự tình xảy ra, lời đồn bay đầy trời. Dừng Trí đại sư nuốt không trôi cơn tức này, đã trở về Thiếu Lâm cầu cứu rồi!

Ta cảm giác chuyện này không ổn, hiện giờ cao thủ của Võ Đang tổn thất không ít, Thiếu Lâm có thể hay mượn cơ hội này để lập uy hay không cũng rất khó nói!”

Những tin tức này đối với Diệp Thiên Vân mà nói, cũng là không đau không ngứa, Thiếu Lâm cho dù có giao phong cùng Võ Đang, vậy cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, mà giờ đây hắn phải đối mặt với Vệ Sư Hạo. Thắng còn dễ nói, thua thì phải đi theo hắn trở lại Võ Đang!

Ngô Lập Sâm nói:“Thật ra Hương Cảng Hồng Kông cách Bát Cực Môn cũng không xa, không bằng ta kêu gọi vài người trong phái chúng ta đến!”

Ba đệ tử ở một bên vốn không xen vào, nhưng nghe đến đó, Lý Thiệu Kỳ sắc mặt khó xử nói:“Sư phụ không thể!”

440. Chương 441: Bát Cực Đái Thiên

Lý Thiệu Kỳ ấp úng nói không nên lời, chỉ là vài huynh đệ khác tại đó nói:“Sư phụ, chúng ta không có liên lạc với Thái Cực Môn.”

Ngô Lập Sâm nghe xong hai mắt trừng lại muốn khiển trách hắn, sau đó ngẫm lại tựa hồ lại không quá thích hợp, liền nhẫn nại nói:“Người nói một chút, tại sao lại không thể?”

Lý Thiệu Kỳ nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó cúi đầu xuống không nói, rõ ràng là có chút khó nói.

Ngô Lập Sâm hiểu rõ ý của hắn, liền nói:“Thiên Vân là huynh đệ sinh tử của ta, cứ nói đi, đừng ngại!”

Lý Thiệu Kỳ nhìn hai người sư đệ một chút, mới chậm rãi nói:“Sư phụ, lúc trước người bị Võ Đang bắt, chỉ còn lại ba người chúng ta, bởi vì không biết tin tức, tìm sư phụ gần nửa năm cũng không có kết quả, nên chúng ta trở về đến môn phái. Lúc ấy chương môn đã mất, cho nên nhất cử nhất động của môn phái tụi con đều lưu tâm, nên phát hiện Khương Hải Thiên sư thúc không ngừng lôi kéo nhân tâm!”

Diệp Thiên Vân vừa nghe Thái Cực Môn có tranh chấp bên trong, muốn rời đi thì đã chậm, cũng phải kiên trì nghe tiếp.

Sắc mặt Ngô Lập Sâm hòa hoãn lại, cười nói:“Cái này không sao, Thái Cực Môn sẽ có người lãnh đạo, không phải sao? Chuyện này đối với môn phái là chuyện tốt, lúc đó Khương Hải Thiên có thể đứng ra giúp môn phái, nói cho cùng ta còn muốn cảm ơn hắn!”

Lý Thiều Kỳ lộ ra thần sắc không thể tin được, tiếp tục nói: “Nếu chỉ là điểm ấy, hôm nay con cũng không nói ra. Về sau, tụi con nói với Khương Hải Thiên phái đệ tử đi tìm sư phụ, lúc ấy hẳn đồng ý, hơn nữa khi đó còn nói lời làm cho người ta rất an tâm. Ai ngờ ngày hôm sau, sau khi tụi con rời đi, lại phái người âm thầm đánh lén. Muốn đưa tụi con vào chỗ chết! Nếu không phải tụi con mạng lớn chạy trốn được, chỉ sợ là mất mạng lâu rồi!”

Lông mày Ngô Lập Sâm có chút chau lên, bình tĩnh nói: “Thật sự như thế?”

Sắc mặt Lý Thiều Kỳ nghiêm túc, hai đầu gối quỳ xuống đất bò lên hai bước nói: “Sư phụ, ngài đối với con ân trọng như núi, đệ tử sao dám lừa gạt người! Cũng bởi vì chuyện này. Mới khiến cho ba huynh đệ tụi con phải rời khỏi quê hương! Từ lúc đó trở đi, tụi con cũng không có liên lạc với Thái Cực môn, nhưng mà con cũng thường xuyên phái người tìm hiểu Thái Cực Môn, còn phát hiện một kiện sự tình khả nghi!”

Ngô Lập Sâm có chút không cách nào đối mặt với tin tức đột nhiên xuất hiện này, nhưng lại nhịn không được mà chăm chú nghe tiếp, nắm chặt tay cắn răng hỏi: “Sự tình gì?”

Lý Thiều Kỳ nói: “Sư phụ còn nhớ rõ chuyện trên Võ Đang lúc trước?”

Ngô Lập Sâm nhớ lại một lát, nói: “Lúc ấy có người đưa tin cho ta, nói Kim trưởng lão trên núi Võ Đang. Muốn đàm phán với bọn họ!”

Lý Thiều Kỳ gật đầu nói: “Phong thiếp mời nọ căn bản không phải của Võ Đang phát tới, hẳn là của Khương Hải Thiên đưa cho người! Người giao thiếp cho sư phụ lúc trước Thiếu Hoàn tại Đức đã gặp được, ép hỏi mới biết được, hẳn nhận ủy thác của Khương Hải Thiên, đến lừa gạt sư phụ!” Nói xong nhìn tiểu sư đệ Lý Thiếu Hoàn một chút!

Lý Thiếu Hoàn quỳ xuống tại chỗ, nói: “Sư phụ, xác thực là như vậy!”

Đại hán mặt đen Lý Thiếu Trạch có chút ghen khuất nói: “Các người tại sao không nói cho ta biết một tiếng, thật sự là...!”

Lý Thiều Kỳ ngẩng đầu nhìn lên, nói: “Sư đệ. Ta sợ miệng của người không tốt, nên biết họa là từ trong miệng mà ra!”

Sắc mặt của Ngô Lập Sâm trắng bệch, một ngụm máu tươi phun ra, ngửa mặt ngã quỵ. Điều này làm cho mấy người đều trở tay không kịp. Vẫn là Diệp Thiên Vân nhanh tay, một tay lấy lấy thân thể của hắn trong miệng nói: “Lão ca, có một số việc cần phải đối mặt, không nên tức giận!”

Ba đồ đệ nhìn đến đây, cả đám đều khàn cả giọng kêu lên nhào tới Ngô Lập Sâm, chỉ sợ hắn có chuyện gì sơ xuất!

Qua một hồi lâu, nằm ở trên giường Ngô Lập Sâm mới tỉnh lại. Có chút mờ mịt, mở to mắt nhìn một chút. Lý Thiều Kỳ một mực bên cạnh chiếu cố. Phát hiện hắn tỉnh lại, lập tức nhất thời kinh hãi nói: “Sư phụ. Là đồ đệ không tốt, không nên làm ngài tức giận!”

Diệp Thiên Vân tiến lên nhìn sắc khí trên mặt hắn, hẳn là không có vấn đề gì. Thân thể của Ngô Lập Sâm rất tốt, chuyện này không thể đánh bại hắn. Nhưng mà cũng phải nói lại, chuyện này cũng làm cho hắn nộ hỏa. Diệp Thiên Vân từng nghe Ngô Lập Sâm nói qua, Thái Cực Môn chủ Khương Hải Thiên là huynh đệ tốt nhất của hắn, bây giờ nghe hắn phản bội nên Lập Sâm có chút không chịu nổi. Diệp Thiên Vân có thể hiểu được tâm tình này, nhưng mà không biết nên an ủi hắn như thế nào.

Giờ khắc này Ngô Lập Sâm phảng phất già nua thêm mười tuổi, cầm lấy khăn mặt trên trán, chậm rãi ngồi dậy, lẩm bẩm nói: “Mười năm a!! Ai có thể biết ta khổ sở đến mức nào, Vậy mà lại bị huynh đệ thân nhất, chọc lén một dao ở sau lưng chọc, có đôi khi bằng hữu so còn nham hiểm hơn cả địch nhân!”

Lý Thiều Kỳ có chút bi phẫn nhìn hắn, trong miệng nói: “Sư phụ, lần này chúng ta tới đây, không ngờ còn có thể gặp lại nhau, chuyện bây giờ đã tra ra manh mối, ba vị đệ tử nguyện ý vì ngài mà xuất ra hơi thở cuối cùng!” Sau đó nói với hai vị sư đệ: “Chúng ta đến Thái Cực Môn một chuyến, cho dù giết không được Khương Hải Thiên, cũng phải bắt hắn trả giá thật lớn!”

Diệp Thiên Vân đã trải qua loại tràng diện này, bình tĩnh ngăn hành vi của bọn họ lại, nói: “Ta thấy tuổi các người cũng muốn qua bốn mươi, làm việc không nên xúc động như vậy, với thực lực của các người đi

tìm hấn báo thù, không phải là chuyện giỡn sao!”

Lý Thiều Kỳ nhẹ nhàng cười, sau đó từ phía sau xuất ra một khẩu súng, cười cười nói: “Chúng ta tự biết công phu không hơn bọn hấn, nhưng mà ta nghĩ vật này có thể trợ giúp chúng ta đạt thành tâm nguyện!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy súng, đáy lòng không biết nên nói cái gì, mấy người này đã muốn như vậy, hấn cũng không thể khuyên bọn họ .

Ngô Lập Sâm nhìn thấy Lý Thiều Kỳ lấy ra súng, sắc mặt đại biến nói: “Thiều Kỳ, con không nên xúc động như vậy, tại sao lại dùng loại vật này? Hiện giờ ta tuy bị bệnh, nhưng còn chưa có chết!” Nói xong kịch liệt ho khan .

Mấy người đều có chút mất tự nhiên, Lý Thiều Kỳ chậm rãi giấu súng vào sau lưng, có chút kiên định nói: “Sư phụ, con biết làm vậy thì chẳng về vãng gì, nhưng hành vi của hấn là hành vi của tiểu nhân, chẳng lẽ lại còn phải khách khí với hấn!”

Ngô Lập Sâm khoát tay ngăn hấn lại, điềm nhiên nói: “Ta còn khoẻ mạnh, cho dù là báo thù cũng không tới phiên các ngươi thay ta, dùng súng đi tìm Khương Hải Thiên, đây không phải là bôi tro vào ta mặt sao?” Hấn nhìn Diệp Thiên Vân có chút cười khở nói: “Lão đệ, không ngờ để người nghe đến mấy cái chuyện xưa này, thật sự là xấu hổ! Ba ngày sau, ta sẽ cùng người đi gặp Vệ Sư Hạo, chút bệnh này không làm khó được ta đâu!”

Diệp Thiên Vân không nghĩ đến mình đã cuốn hấn vào chuyện này, cười cười gật đầu nói: “lão ca, huynh nên hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta cáo từ trước!”

Văn Hoa Đông Phương khách sạn, gian phòng số 2422.

Mê Sư Đạo ngồi ở trên ghế sofa, mặc dù có chút bất mãn nhưng mà không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể nói với Vệ Sư Hạo: “Sư huynh, huynh không cho chúng ta đi theo là có ý gì? Giờ thì tốt rồi, người của Bát Cực Môn đã chạy mất, đến lúc đó làm sao có thể nói chuyện với chủ môn?”

Vệ Sư Hạo nhàn nhạt nhìn thoáng qua nói: “Làm người thì nên lưu lại một đường, sau này sẽ hảo tương kiến! Bát Cực Môn có chút ít giao tình với ta, chuyện này ta sẽ tự giải thích cho chủ môn, không liên quan đến các người!”

Lý Sư Bình vội vàng giảng hòa nói: “Mê sư đệ không phải có ý tứ này, kính xin Vệ sư huynh đừng trách! Bọn họ đi thì cũng đi rồi, đệ nghĩ nhiệm vụ chủ yếu lần này là bắt Diệp Thiên Vân!”

Mê Sư Đạo hừ lạnh hai tiếng nói: “Ta xem cũng không cần ước chiến với Diệp Thiên Vân, nếu chúng ta ba người lập tức đến đó, liền có thể trực tiếp bắt giữ hấn đưa về Võ Đang, cái này không tính là hoàn thành nhiệm vụ nữa!”

Vệ Sư Hạo lắc đầu, uống một ngụm trà xong mới lên tiếng: “Mấy người các ngươi quá coi trọng thể diện của môn phái, Diệp Thiên Vân, người này ta đã định rồi, đã nói với hấn trong ba ngày ước hẹn không gây phiền phức cho hấn, quyết không nói sai lời, hai vị sư đệ sẽ không để cho ta không có mặt mũi chứ?”

Hai người nhìn nhau, tuy trong ánh mắt có chút không cam lòng, nhưng Lý Sư Bình vẫn nói: “Sư huynh yên tâm đi, huynh đã đáp ứng bọn họ, thì chúng ta quyết không động đến hấn!”

Vệ Sư Hạo tự nhiên “Ừm” một tiếng, đứng dậy nói: “Mục tiêu theo đuổi của ta với các ngươi có chút bất đồng, lần này tới Hương Cảng Hồng Kông, nếu có gì ngoài ý muốn, ta sẽ một mình gánh chịu, các ngươi yên tâm đi! Ta đi luyện công phu một chút, nếu không có sự tình gì đừng tới quấy rầy ta!”

Lý Sư Bình nhìn hấn đóng cửa lại, mới thở dài một hơi, nhìn chăm chăm vào Mê Sư Đạo giống như cười mà không phải cười, nói: “Sư đệ, người nghĩ như thế nào?”

Mê Sư Đạo có chút bất đắc dĩ, đứng dậy nói: “Còn có thể nghĩ như thế nào, Vệ sư huynh đã nói vậy, giờ đây ai động vào Diệp Thiên Vân là gây khó dễ với huynh ấy! Thật sự ta không rõ, vì sao Vệ sư huynh lại muốn ước chiến!”

Lý Sư Bình dùng ánh mắt ý bảo hấn ngồi xuống, sau đó mới nói: “Ta có thể giải thích cách làm của Vệ sư huynh, huynh ấy là người truy cầu võ học chân chính không giống với chúng ta!”

Mê Sư Đạo nhếch miệng, có chút khinh thường nói: “Ta chỉ cảm thấy Vệ sư huynh quá khô khan, rõ ràng là ba người, nhưng cũng không để cho chúng ta ra tay. Dù thân thủ Diệp Thiên Vân cao tới đâu, sao có thể chống đỡ được ba người?”

Lý Sư Bình cười cười nói: “Đây không phải là khô khan mà là cố chấp, chúng ta không giải thích được truy cầu của huynh ấy đâu!” Sau đó dừng một chút tiếp tục nói: “Ta nghĩ như thế này, ngày một Vệ sư huynh giao thủ cùng hần, nếu thắng tất nhiên không sao! Nhưng mà nếu như thua..... Vậy chúng ta liền nhân cơ hội bắt giữ Diệp Thiên Vân!”

Mê Sư Đạo thả ra nụ cười như có như không nói: “Ta cũng nghĩ như vậy! Thật ra cũng không cần lo lắng quá, thực lực của Vệ sư huynh như thế nào chúng ta cũng biết rồi. Năm đó huynh ấy như bị cuồng võ kích thích, khổ luyện đến bây giờ. Những năm này rất ít khi xuất thủ, bất quá ta tin tưởng công phu Vệ sư huynh đã sớm vượt qua chúng ta xa xa!”

441. Chương 442: Crystal

Tôn Vĩnh Nhân có chút quái dị liếc nhìn Diệp Thiên Vân, không minh bạch nói: “Thiên Vân, lúc này ngươi thật có phúc, Dương Thiên Long tìm tới hơn hai mươi thủ hạ, bọn họ còn có lưu đạn, hoá tiễn..... Nhất định có thể giúp ngươi đem những con chó mà Áo Nạp Tây Tư nuôi dưỡng giải quyết!”

Dương Thiên Long buông bài xuống, gật đầu nói: “Vô luận là những tên Dong Binh đó có cầm súng đến, ta cũng cam đoan bọn họ có đến mà không có về!”

Diệp Thiên Vân “Ừm” một tiếng, thật ra Dong Binh không uy hiếp lớn cho hần chỉ có súng thì làm hần hơi úy kị. Nếu như bọn họ tay trần đến mười người, cho dù là đến một trăm người thì hần cũng không sợ! Chỉ là trên tay các dong binh đó lúc nào cũng có súng, đặc biệt như ngày hôm qua vậy, đã lập ra một kế hoạch hoàn hảo, đem công phu của hần hạn chế ở mức thấp nhất!

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân nhanh chóng nói: “Thủ hạ của ngươi tốt nhất có thể tra xe chỗ ẩn thân cụ thể của bọn họ, nếu như tìm được thì báo cho ta biết!”

Tôn Vĩnh Nhân há to miệng, bài trên tay rớt xuống, vội vàng lấy tay quét loạn hai cái nói: “Ngươi điên rồi, chẳng lẽ còn muốn chủ động tấn công sao?”

Dương Thiên Long sau khi nghe xong liền trầm ngâm một chút, nói: “Ta hiểu rồi, có tin tức gì lập tức thông báo cho ngươi!”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu nói: “Phải chủ động xuất kích, không thể để cho bọn họ lập ra kế hoạch hành động, như vậy chúng ta quá bị động!”

Tôn Vĩnh Nhân kinh hãi há miệng nói: “Đây chẳng phải là rất nguy hiểm? Ta cũng muốn chuẩn bị hai khẩu súng phòng thân. Lần trước đụng phải sát thủ xong, ta liền khổ luyện kỹ thuật bắn, giờ đây đã có tiến bộ lớn!”

Diệp Thiên Vân có chút mệt mỏi, muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút. Hiện giờ miệng vết thương đã có chút ngứa, đây là dấu hiệu vết thương sắp lành, hần đi vào trong phòng nhanh chóng cởi y phục xuống nằm ở trên giường.

Chỉ là nằm xuống xong mới phát hiện có điều không bình thường, bởi vì bên cạnh còn có một người. Vừa rồi cũng không có chú ý chuyện này, hần muốn từ trên giường nhảy xuống, lại không nghĩ rằng từ trong chăn duỗi ra một cánh tay trắng nõn, chộp vào đùi của hần.

Diệp Thiên Vân cũng không suy nghĩ nhiều. Dương Thiên Long cùng Tôn Vĩnh Nhân đều ở bên ngoài, trong phòng không có khả năng có ngoại nhân, lòng mảy mảy nhú lại nói: “Ai?”

Từ trong chăn thò ra một cái đầu, là người thật lâu không thấy Crystal, nàng cười duyên hai tiếng, nói dứt khoát: “Tại sao không chào đón ta? Ta dễ thương như vậy mà!” Nói xong chậm rãi buông tay ra, vuốt vuốt tóc dài trên trán của mình.

Diệp Thiên Vân lâu rồi không thấy nàng , nên cũng sững người nhìn nàng. Sau đó mới buông lỏng cảnh giác. Cũng không có cái gì ngoài ý muốn nói:“Là nguoi. Người tới đây làm gì?”

Crystal tựa hồ rất để ý phản ứng đầu tiên của Diệp Thiên Vân, nhìn thấy nét mặt của hắn xong, liền có chút ít thất vọng, nhưng mà đảo mắt nửa thân người từ trong chăn chui ra, lộ ra da thịt tuyết trắng, cười khê hai tiếng nói:“Làm cái gì? Chúng ta không phải là bằng hữu sao? Ta từ Hoa Kỳ tới đây để trợ giúp người a!!”

Diệp Thiên Vân nhớ rõ lúc trước, Crystal nhận nhiệm vụ đánh thuê, mới có thể tiếp xúc với mình, liền nhích tới gần đầu giường, ngồi ở trên giường nói:“Cảm ơn người, bất quá ta cũng không cần trợ giúp!”

Crystal tựa hồ đã sớm dự liệu phản ứng của hắn, mắt to ngưng mắt nhìn hắn nửa ngày mới có hơi áy náy nói:“Thiên Vân, lần trước là do ta không tốt! Ta không biết nên biểu đạt thế nào đối với thương tổn của người. Chỉ là hy vọng người có thể tha thứ ta!” Nói xong trên khuôn mặt hoàn mỹ chảy xuống hai giọt nước mắt. Không khỏi làm đầy lòng người ta thương tiếc.

Diệp Thiên Vân nhìn Crystal, không biết nên nói cái gì cho phải. Nhàn nhạt nhìn hai mắt nàng, trên nét mặt có chút mỏi mệt, nói:“Người có nhiệm vụ gì ở đây sao?”

Những lời này phảng phất như là một cây gai đâm vào trong lòng của Crystal, trên mặt nàng khê run lên, không hề báo trước mà đem chăn mềm ném xuống đất, xoay người ngồi xuống trên người của Diệp Thiên Vân, có chút phẫn nộ nhìn hắn nói:“Diệp Thiên Vân, người cái tên hỗn đản này! Ta lần này là chân thành, không có bất kỳ mục đích nào khác, từ một chỗ khác trên địa cầu chạy tới tìm người, đúng vậy, muốn nhìn người chết sống thế nào!”

Diệp Thiên Vân có chút ngoài ý muốn về phản ứng của nàng, hai mắt quét trên người Crystal. Crystal chỉ mặc quần Lace đen nhánh, quần ngực hiệu t-back, phong tình không đỡ được, dùng sức đẩy nàng ra, đứng dậy lạnh lùng nói:“Đủ rồi! Ta muốn làm bằng hữu của người, người lại lừa gạt ta, chẳng lẽ ta còn muốn hoan nghênh người như lần trước sao? Có một số việc trở thành quá khứ cũng không phải là xong hết, người là người mà cả đời này ta không thể quên được!”

Crystal có chút vô lực tê liệt ngã xuống ở một bên, dùng cặp mắt thâm tình nhìn Diệp Thiên Vân nói:“Ta tưởng chúng ta ít nhất vẫn là bằng hữu.....”

Diệp Thiên Vân bị một câu nói kia làm tỉnh lại, chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, mặt không biểu tình nói:“Crystal, ta không biết nên định nghĩa như thế nào về quan hệ của chúng ta, người có thể tới đây, ta rất cảm ơn! Chỉ là chúng ta còn rất nhiều vấn đề bất đồng, lừa gạt một người xong, không thể điềm nhiên như không!” Dứt lời liền đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

Crystal bị mấy câu nói đó làm thương tích đầy mình, thái độ Diệp Thiên Vân lạnh như băng vượt quá dự liệu của nàng, nhìn bóng lưng của hắn có chút ngẩn người.....

Ra khỏi phòng ngủ, Dương Thiên Long cùng Tôn Vĩnh Nhân nghe được thanh âm khắc khổ ở bên trong, Dương Thiên Long nói:“Thiên Vân, Crystal bây giờ còn là người cầm đầu của Laretto, nàng đã mạo hiểm tánh mạng để tới đây, ta nghĩ thái độ của nàng ít nhất có thể chứng minh hết thấy!”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, không muốn giải thích cái gì, Crystal đến đây làm hắn thật bất ngờ, vốn cho rằng lá thư này sẽ là lời cáo biệt cuối cùng, ai ngờ nàng lại xuất hiện.

Dương Thiên Long nhìn thấy trạng thái của Diệp Thiên Vân không tốt, cũng không khuyên hắn nữa, nói:“Người nhanh nghỉ ngơi một chút, vừa rồi nhận được tin tức, tay súng của Áo Nạp Tây Tư đã từ Hoa Kỳ xuất phát, nếu như không có gì ngoài ý muốn, ngày mai bọn họ sẽ đến Hương Cảng Hồng Kông, đến lúc đó chỉ sợ địch nhân của chúng ta càng ngày càng nhiều!”

Diệp Thiên Vân thoáng chau mày, có chút nghi ngờ nói:“Không phải thuê Dong Binh của Laretto sao? Tại sao lại phái tới một nhóm người nữa?”

Dương Thiên Long bĩu môi, nói:“Áo Nạp Tây Tư muốn đem người và Tôn Vĩnh Nhân lên thiên đường, hắn định dùng người của mình cùng người của Laretto liên hợp đối phó các người, nhưng mà Laurett bình thường đều một mình hành động, cho nên mới phải chia làm hai.”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, dịch nhân càng ngày càng nhiều, ba lão giả của Võ Đường phái ngụ ở cái khách sạn này, cùng Lauretto dong binh đoàn liều mạng một trận, còn có một tay súng sắp đến!

Con rận có nhiều hơn cũng không lo, Diệp Thiên Vân đã không muốn về phòng nữa liền nói: “Ta đi tản bộ, một chút trở về!”

Rời khỏi gian phòng của mình, Diệp Thiên Vân xuống dưới lầu, điểm một bình trà, thật ra là hắn muốn tránh đi Crystal, hai người cùng một chỗ khó tránh khỏi xấu hổ, chỉ bằng một người thì còn tự tại chút ít.

Mới ngồi một chút, từ nơi không xa có người dùng Anh ngữ, kinh hãi nói: “Diệp? Thật là người?”

Diệp Thiên Vân nao nao, thanh âm này có chút đông đặc, là ai đang gọi hắn, không khỏi nhìn lại, trên mặt bàn xa xa ngồi bốn người, một thanh niên đang vẫy tay với hắn, hắn mặc bộ đồ rộng thùng thình, tướng mạo bị kín mát che đậy, thật sự là nhận không ra.

Thanh niên kia nhìn thấy phản ứng của Diệp Thiên Vân ra ngoài ý định, nghĩ đến mình đang mang kính râm, lập tức chạy tới Diệp Thiên Vân, đi đến phụ cận, sau đó tháo kính râm xuống!

Diệp Thiên Vân bỗng nhiên đứng lên, đúng là người gặp được trên thuyền chở dầu, Quyền Thái tiểu tử, có chút không thể tin tưởng nói: “Phách Khang Sai, tại sao lại là người?”

Phách Khang Sai nhảy lại, không dấu bày sự vui sướng trong lòng, ôm cổ của Diệp Thiên Vân nói: “Diệp, thật là người, thật là người! Ha ha ha, chúng ta lại gặp nhau!”

Diệp Thiên Vân có chút mừng rỡ đánh giá hắn, tuổi của Phách Khang Sai tương tự cùng hắn, chỉ là lần đầu tiên thấy hắn thì bất đồng hẳn so với bây giờ! Nhớ rõ khi đó hắn ăn mặc rất keo kiệt. Giờ đây thì bất đồng, từ xa nhìn vào thấy cách ăn mặc của hắn cũng là người có thân phận.

Phách Khang Sai cũng nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân, nhìn tới nhìn lui nửa ngày có chút hưng phấn nói: “Không có biến hóa gì, vẫn trầm mặc không nói như vậy, vừa rồi người vừa đến là ta liền nhận ra người!” Nói xong sờ lên cái ót cười ha hả.

Diệp Thiên Vân mời hắn ngồi xuống, dò hỏi: “Đã hơn một năm không gặp, tại Thái Lan sống như thế nào?”

Phách Khang Sai hăng hái gật đầu, có chút cảm động nói: “Sau khi chia tay với các người, ta trở lại Thái Lan ở một đoạn thời gian! Dùng tiền của người cho ta mở một quán Quyền Thái, hơn nữa sinh ý cũng rất tốt, ta thu nhận các cô nhi yêu mến Quyền Thái, rồi mời vài vị sư phụ có danh tiếng dạy bảo bọn họ! Quyền quán có cái tên rất kêu là Diệp Thiên Vân Quyền Thái quán!”

Diệp Thiên Vân không nhịn được cười khở lên, khoát tay áo nói: “Nhanh sửa cái tên a, ta cũng không biết Quyền Thái, hơn nữa đó là quyền quán của người!”

Phách Khang Sai cười ha ha, tâm tình vui sướng nói: “Ta tìm được trợ giúp của người mới mở được quyền quán, ta muốn những đứa bé kia đều nhớ rõ tên của người!”

Nói đến đây, ba người ngồi cùng bàn Phách Khang Sai đều đứng dậy chậm rãi đi tới, Phách Khang Sai sau khi thấy lập tức hướng tới Diệp Thiên Vân giới thiệu: “Bọn họ đều là đỉnh cấp quyền sư của Thái Lan, đồng thời cũng đã huấn luyện viên của Diệp Thiên Vân quyền quán!”

Diệp Thiên Vân nhìn bốn người một chút, tuổi cũng chưa tới bốn mươi, đúng vào tuổi có trạng thái đỉnh phong trong Quyền Thái, hai tay liền tạo thành chữ thập, thoáng cúi đầu nói: “Tất ngòa dịch tạp!” (Tiếng Thái)

Mấy người cũng đều đáp lễ, Phách Khang Sai đưa tay giới thiệu nói: “Vị này chính là bạn tốt của ta, Diệp Thiên Vân, cái tên của quyền quán chúng ta chính là tên của hắn, lúc trước trong lúc ta tuyệt vọng thì nhận được sự giúp đỡ của hắn!”

Bốn vị quyền sư nghe đến đó nghiêm nghị, ánh mắt nhìn Diệp Thiên Vân cũng bất đồng, trong đó một người nói: “Chúng ta đại biểu cho những hài tử có cuộc sống cực khổ trong quyền quán cảm ơn người! Là người dẫn bọn hắn đi ra từ trong khổ cảnh, giúp bọn họ thấy được hy vọng!”

442. Chương 443: Giương Cung Bạt Kiếm

Sở dĩ trợ giúp Phách Khang Sai là vì hắn thấy được mộng tưởng của một người, một con người thấp kém, nhỏ yếu, vô lực thật sự là có rất nhiều mộng tưởng!

Diệp Thiên Vân cũng có ước mơ của mình, hắn phải bước tới đỉnh phong của võ học, khai phá tiềm năng của bản thân! Trên người của Phách Khang Sai có một thứ gì đó giống với hắn, đó chính là tinh thần cùng sự tín niệm kiên định!

Chính là như thế cho nên hắn mới cảm động, trong phạm vi có thể trợ giúp của hắn, lại là người có thấp thoáng hình bóng của mình trong đó, chính thức có rất ít người có ý nghĩ hùng hồn như vậy!

Trong lòng ba vị đỉnh cấp Quyền Sư của Thailand không ngừng khen ngợi cảnh giới của Diệp Thiên Vân, bởi vì trong mắt bọn họ Diệp Thiên Vân là một người rất lãnh huyết, rất kiên định nhưng lại tràn ngập tình cảm cùng thiện tâm.

Phách Khang Sai dùng thần sắc tôn kính nhất hướng Diệp Thiên Vân giới thiệu: “Vị này chính là Bảo Hi Lan đại sư, quyền vương Thailand! Đại danh đã vang dội từ lâu, chuyên dùng chân trái bay lên đá quét, là người rất am hiểu về cước, chuyên tấn công eo đối thủ, cho nên được xưng với biệt danh là ”Toàn Phong Thối“. Được vinh dự nhận danh cận đại uy mãnh nhất Quyền Sư! Tuất Đạt Cát Quyền Thái cao thủ, quyền trái có lực lượng lớn nhất, có thể nói là vô địch, lực mạnh ngàn cân! Thương Lạc Uy Lạp, trong nước được xưng là một vị cao thủ Quyền Thái cấp quan trọng, dưới địa hạ quyền đài được xưng danh là Chiến Thần! Hiện tại bọn họ đều ở trong quyền quán của chúng ta dạy tiểu hài tử. Ha ha bọn họ rất hi vọng vào tương lai của Quyền Thái!”

Lúc trước Diệp Thiên Vân cùng Phách Khang Sai gặp mặt, hai người đều có mộng tưởng từ điểm khởi đầu, mà bây giờ đối phương đã thành công vượt qua hắn, hoàn thành mộng tưởng của mình! Hắn mời vài vị Quyền Sư Thailand ngồi xuống, sau đó mới lên tiếng: “Các vị tới Hongkong làm gì vậy?”

Phách Khang Sai cười cười vẻ mặt tràn đầy dương quang nói: “Lần này bọn tôi tới Hongkong là vì tiến hành trao đổi văn hóa Quyền Thái, chủ yếu là lý luận và vận dụng trong thực chiến, còn nghiên cứu thêm một chút kỹ thuật nữa!”

Nói đến đây hắn lại tủm tỉm cười nhìn ba vị cao thủ Quyền Thái nói: “Diệp Thiên Vân là cao thủ trẻ tuổi học võ thuật truyền thống Trung Quốc, nếu có cơ hội mọi người có thể luận bàn một chút nhằm nâng cao võ học!”

Vài vị cao thủ nghe thấy Diệp Thiên Vân cũng là người đồng đạo, lại càng dùng ánh mắt xem trọng liếc nhìn hắn, Bảo Hi Lan thân thiện nhéo nhéo lên thân thể Diệp Thiên Vân, sau đó hắc hắc cười nói: “Đáng tiếc. Thân thể rất cường tráng, nếu như luyện tập Quyền Thái sẽ còn phát triển hơn nữa!”

Hắn nói tiếng Thái, cho nên Phách Khang Sai phải giải thích cho Diệp Thiên Vân, ý tứ đại khái là: “Tại Thailand học Quyền Thái chính là vẻ vang. Bọn họ không có ý tứ khác, chỉ nói là thân thể của anh rất thích hợp với Quyền Thái của chúng tôi mà thôi!”

Diệp Thiên Vân đối với câu nói này cũng không để tâm, hắn cười cười bỏ qua, nếu như là mấy năm trước nói câu kia có thể gây ra một trận triển long trời lở đất, thế nhưng theo quá trình lịch duyệt tính thâm trầm cũng tăng lên, đối với võ học, ánh mắt cũng xem chuyện này không quá trọng yếu. Vô luận là loại công phu gì, đều có ưu thế của nó, lấy thừa bù thiếu mới chính là chi đạo sinh tồn của võ thuật.

Phách Khang Sai thấy Diệp Thiên Vân vẫn như trước không thích nói chuyện, hắn cũng chân thành nói: “Từ lần trước từ biệt, sau đó tôi vẫn nhớ mãi không quên! Đối với việc anh đưa hai trăm vạn đô la mà không tính là gì, thế nhưng với tôi mà nói, số tiền đó lại là mộng tưởng cả đời! Tôi rất may mắn vì có được một vị bằng hữu như anh, bởi vì anh đã trợ giúp tôi hoàn thành mục tiêu của mình, cảm ơn anh!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười lắc đầu nói: “Giấc mộng của anh đã thực hiện được, tôi cũng cảm thấy cao hứng cho anh! Tôi cũng không có trợ giúp gì cho anh hết, hết thấy cố gắng chẳng phải đều do bản thân mình sao?”

Phách Khang Sai lập tức phát ra lời mời: “Hai ngày nữa đi với tôi tới Thailand nhé! Tôi xem quyền quán của chúng tôi, nơi đó cũng có một bộ phận là của anh! Còn có rất nhiều tiểu hài tử, bọn chúng rất đáng yêu, tôi nghĩ anh nhất định sẽ thích bọn chúng!”

Diệp Thiên Vân đối với Quyền Thái đã có lý giải tương đối. Nhưng trước mắt còn có rất nhiều chuyện. Sao có thể nhẹ nhàng rời đi, đang muốn từ chối, từ ngoài cửa đã đi vào ba lão giả, đúng là mấy vị cừu gia Võ Đang!

Con mắt của Mê Sư Đạo là độc nhất, liếc mắt một cái liền nhận ra Diệp Thiên Vân ngồi ở cách đó không xa, hần lập tức cười lạnh nói: “Thật sự là oan gia ngõ hẹp, không ngờ đi uống nước cũng có thể gặp mặt!”

Diệp Thiên Vân thấy bọn họ đang đi tới, liền đứng dậy nói với Phách Khang Sai: “Các anh đi trước đi, có vài vị bằng hữu của tôi đang tới, nếu có thời gian chúng ta sẽ trò chuyện tiếp!”

Phách Khang Sai thấy thần sắc của vài người hơi lạ, hần có chút hoài nghi, tuy hần không hiểu lời nói của Mê Sư Đạo, thế nhưng cảm giác của hần rất nhạy, những người này căn bản không phải là bằng hữu của nhau. Hần có chút lo lắng nói: “Thiên Vân, bọn họ không giống như bằng hữu của anh! Nguyên một đám tuổi đều lớn hơn anh, là kẻ thù của anh sao?”

Diệp Thiên Vân muốn để hần mau rời đi, liền vỗ vỗ lên vai hần vừa cười vừa nói: “Tôi sẽ ở khu 3255, có thời gian hãy tới tìm tôi nhé!”

Mê Sư Đạo híp mắt nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Sao thế, tìm người giúp đỡ à?”

Diệp Thiên Vân nghe vậy liền biến sắc, Phách Khang Sai mấy người đều có thân hình võ giả khá rõ, thoát nhìn chính là giống với người ngoại gia, hần sợ nhất là người của Võ Đang cũng coi bọn họ trở thành đồng lõa, vì vậy cố ý cau mày nói: “Xin người nói chuyện cẩn thận một chút! Mấy vị này là quyền thủ tới từ Thailand, chỉ là trùng hợp gặp gỡ mà thôi! Bọn họ không phải người trong võ lâm, cũng không biết ân oán của chúng ta!”

Vệ Sư Hạo cảm đầu không thềm để ý tới ngữ khí của Diệp Thiên Vân, mà hơi tò mò nói: “Quyền thủ Thailand? Quyền pháp của đám ngoại tộc này rất lợi hại phải không?”

Diệp Thiên Vân không biết nên giải thích như thế nào, chẳng qua chỉ thản nhiên nói: “Bọn họ không có bất kỳ quan hệ gì tới ân oán của chúng ta cả!”

Mê Sư Đạo lập tức bạo lộ bản sắc ngông cuồng, khinh thường nói: “Cho dù là có quan hệ cũng phải nhìn thực lực mới được, ta đã từng đã giao thủ với quyền thủ Thailand, công pháp của bọn chúng chỉ là tam lưu, hoàn toàn là giết địch một ngàn cũng sẽ tổn hao tám trăm!” Nói xong hần dùng con mắt thoáng nhìn qua, lấy tay búng vào cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh, thản nhiên nói: “Bọn họ cuối cùng đều có loại kết cục này, thật sự là không rõ ý nghĩa của từ khổ luyện là gì!”

Mấy vị cao thủ Quyền Thái tuy không biết bọn họ đang nói gì, nhưng khẩu khí cùng ánh mắt của Mê Sư Đạo cũng có thể đoán ra đại khái! Phách Khang Sai thấy cái gạt tàn thuốc vừa rồi còn hoàn hảo, trong nháy mắt liền xuất hiện chằng chịt vết nứt, sắc mặt lập tức đại biến, loại lực lượng này vô luận ở nơi nào đều là cao thủ nhất lưu!

Bảo Hi Lan lập tức giận dữ, đứng lên bước lên trước một bước, nói: “Bọn họ đang khiêu khích chúng ta sao?” Nói xong thân thể hần trở nên căng cứng, đây cũng chính là điềm báo hần muốn động thủ!

Ngay trong nháy mắt này, Thương Lạc Uy Lạp đạp chân, thân thể mãnh liệt vọt sang trái, hữu quyền đánh thẳng về phía trước. Hần cùng với Mê Sư Đạo đứng gần đám người nhất, cho nên xuất thủ cũng nhanh nhất!

Mê Sư Đạo trầm ổn không sợ hãi, thấy đối phương ra đòn, thân thể thoáng cái trầm xuống, ngay sau đó tay trái đánh ra, chính diện đối đầu với quyền của Thương Lạc Uy Lạp, một âm thanh va chạm thanh thúy vang vọng toàn trường!

Mê Sư Đạo rất nhanh thu tay lại, không giống với lúc trước đột nhiên xuất thủ, khuôn mặt hần giống như cười mà không phải cười, bất âm bất dương nói: “Muốn phát triển trở thành công phu chính thức, Quyền Thái còn kém quá xa!”

Sắc mặt Thương Lạc Uy Lạp khê biển, lùi lại phía sau một bước, chậm rãi thu quyền, hắn cũng cảm giác được đối thủ cường đại, vì vậy dùng Anh ngữ nói: “Lực lượng rất cổ quái!” Nói xong hai chân hơi trầm xuống, chuẩn bị xuất thủ lần hai!

Không ít khách nhân đều xung quanh đều nghe được tiếng vang vừa rồi, ánh mắt đều nhìn sang bên này, hiển nhiên động tĩnh đã lớn hơn!

Diệp Thiên Vân thấy tình huống không tốt, một khi hai phe đụng độ, đối với bất luận bên nào mà nói đều không có chỗ tốt, cho nên hắn đi tới ngăn hai bên lại, hắn dùng âm thanh lạnh lùng nói với Mê Sư Đạo: “Chuyện gì cũng nên có điều độ, anh vô lễ với bằng hữu của tôi, có phải là hơi quá đáng không!” Mê Sư Đạo lạnh lùng đáp lại: “Là hắn động thủ trước, ta chỉ là bị động tiếp nhận mà thôi, không trách ta được!”

Diệp Thiên Vân trầm mặt xuống, người này thật ngông cuồng, dựa vào cái cây to là Vô Đương mà không đem ai để vào mắt. Nếu như có cơ hội, nhất định phải giao thủ với hắn, xem hắn có còn cuồng vọng như vậy nữa hay không!

Mê Sư Đạo tựa hồ còn muốn giải thích, Vệ Sư Hạo liền ngăn hắn lại nói: “Sư đệ của tôi có tính xấu như vậy, xin mọi người đừng trách!” Nói xong hắn nhú mày nói với Mê Sư Đạo: “Đã quên lời tôi nói rồi hay sao? Hai ngày này không được trêu chọc hắn!”

Sắc mặt Phách Khang Sai có chút do dự, cẩn thận nhìn kỹ Diệp Thiên Vân, nói: “Thật sự không cần sự trợ giúp của chúng tôi sao?”

Diệp Thiên Vân rất khẳng định nói: “Các anh mau rời khỏi đây đi, nơi này là chuyện của tôi, có thời gian sẽ liên lạc lại!” Hiện tại hắn sợ nhất là hai phe xung đột, mấy người Vô Đương này đều là nhân vật tàn nhẫn, nếu xuất ra toàn lực, sinh tử đều khó nói.

Phách Khang Sai gật đầu tỏ vẻ minh bạch, sau đó cùng các vị đại sư chậm rãi rời đi, khi tới cửa còn quay đầu lại nhìn, chứng tỏ hắn vẫn chưa an tâm với Diệp Thiên Vân.

Vệ Sư Hạo nhìn mấy người rời đi, lúc này mới cười nói: “Thật là có duyên, đây là hai vị sư đệ của ta, Lý Sư Bình, Mê Sư Đạo!”

Diệp Thiên Vân âm thầm cả kinh, Lý Sư Bình nổi tiếng đã lâu nhưng chưa từng gặp mặt, cửu nhân của Vương Vinh Cường chính là vị trước mắt này! Hắn đánh giá qua, đầu Lý Sư Bình bóng loáng, sắc mặt hồng nhuận, thoát nhìn bảo dưỡng rất tốt, ánh mắt có phần sắc bén, xương gò má nhô cao, làm cho người ta thoát nhìn cảm thấy rất khó chịu. Lý Sư Bình cũng chú ý tới ánh mắt của Diệp Thiên Vân đang nhìn hắn, hắn hơi vuốt cằm nói: “Rất vui vì được gặp tiểu hữu!”

Diệp Thiên Vân có chút mê mông, Lý Sư Bình để cho hắn ấn tượng không tệ, ít nhất không có bữa bãi như Mê Sư Đạo, hơn nữa lại rất hữu lễ đối với mình, nhẹ gật đầu xem như đã gặp mặt.

Lông mi của Vệ Sư Hạo hơi giật giật chậm rãi nói: “Tiểu bằng hữu, chắc hắn cậu còn nhớ ước hẹn ba ngày chứ?”

Diệp Thiên Vân cho dù là muốn quên cũng không được, hắn chậm rãi nói: “Xin cứ yên tâm, đã sớm có ước định, tự nhiên không thể quên rồi!”

443. Chương 444: Chủ Động Xuất Kích

Sáng sớm hôm sau Dương Thiên Long nhận được điện thoại, cũng đã tìm được nơi ẩn thân của mấy tên đánh thuê Laretto! Tin tức này quả thực rất tốt, bởi vậy hắn rất cao hứng đi thông báo cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nghĩ giải quyết hết toàn bộ bọn chúng, thậm chí là Aonaxisi cũng không buông tha!

Lần trước hắn bị đám người này phục kích, nhưng lại không thể dùng lực. Lần này có tin tức của bọn họ, liền có thể hóa bị động thành chủ động rồi.

Dương Thiên Long mở công ty bảo an, như vậy Laretto sẽ biến thành đối thủ, hắn thật cao hứng vì có thể chứng kiến thực lực của Laretto yếu đi! Nhưng mà hắn vẫn có chút lo lắng nói với Diệp Thiên Vân:

“Thương thể của anh sao rồi? Có ảnh hưởng tới hành động hay không, nếu không tôi sẽ dẫn đám thủ hạ đuổi bọn chúng đi!”

Thân thể của Diệp Thiên Vân dị thường cường hãn, hai ngày có thể khôi phục vết thương ngoài da. Hiện tại miệng vết thương đã sớm khép lại một nửa, căn bản không ảnh hưởng tới hành động của bản thân, có thể nói hắn đang ở trong trạng thái tốt nhất. Cho nên hắn lắc đầu nói: “Tôi không có vấn đề gì, cũng không có bị nội thương, tôi muốn trả lại bọn chúng vài viên đạn!”

Dương Thiên Long biết rõ Diệp Thiên Vân có thù tất báo, cho nên hắn vừa cười vừa nói: “Lần này Lauretto phái tới mấy người đều là tinh anh, chỉ cần tiêu diệt toàn bộ bọn chúng, Lauretto cũng không thể nào chống lại chúng ta!” Hắn ở trước mặt Diệp Thiên Vân trải ra một tấm bản đồ tiếp tục nói: “Nhưng mà từ chủ nghĩa nhân đạo mà nói, tôi thật không muốn để anh đụng tới bọn chúng!”

Tôn Vĩnh Nhân còn muốn đi theo, kết quả bị hai người ngăn lại, mang theo một người vướng víu sẽ làm hành động chậm thêm!

Dương Thiên Long vén vạt triệu tập tới năm tên thủ hạ, nơi này là Hongkong, nhiều người ngược lại không tốt!

Đám thuộc hạ của Lauretto tập trung ở một căn nhà cũ vùng ngoại thành, thủ hạ của Dương Thiên Long rất ngẫu nhiên mà phát hiện ra bọn chúng. Khi đối phương ra ngoài mua cơm trưa thì bị theo dõi.

Mấy người còn cách đó không xa liền xuống xe, Diệp Thiên Vân nhìn xung quanh một lần, chung quanh đều là nhà dân. Địa điểm như vậy mà nổ súng quả thực là phiền toái lớn, bởi vậy hắn nói: “Nếu như thành công chúng ta có thể bị cảnh sát Hongkong bắt hay không?”

Dương Thiên Long rất khẳng định lắc đầu nói: “Chỉ cần cho tôi thời gian đủ, hắn là không có vấn đề gì! Anh không cần lo lắng, chúng tôi thường xuyên làm như vậy khi mua bán, đến lúc cảnh sát tìm anh, tất cả đều đổ lên đầu tôi là được. Dù sao địa phương quỷ quái này tôi cũng không có ý định quay lại, chỉ cần đối thân phận là được, bọn họ cũng không có biện pháp bắt tôi!”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, Hongkong là một bộ phận của Trung Quốc, hắn không giống như Dương Thiên Long, chọc phải phiền tới có thể vô mộng rời đi. Hắn còn muốn sống ở quốc nội, khó bảo toàn bọn họ sẽ không liên lạc với cảnh sát nội địa! Đây không phải vô lâm. Cho nên quy tắc cũng không giống, làm việc đều phải cẩn thận một chút.

Dương Thiên Long phân phó mấy tay thủ hạ của Dương Thiên Long: “Sauer cùng Martin, hai người các cậu thủ ở bên ngoài. Nếu như có người chạy tới, cứ giữ hắn lại! Cho dù là một con ruồi hôm nay cũng không thể chạy thoát!”

Hai người nhận được mệnh lệnh, Martin còn không cam lòng nói: “Lão đại, có thể để bọn em đi vào hay không, ngồi đây chờ đợi thật mệt mỏi người quả là không có dinh dưỡng mà!”

Dương Thiên Long trừng mắt liếc nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Dinh dưỡng? Chỉ trông chừng Tôn Vĩnh Nhân mà còn bị mất dấu, không cho các cậu đi trông WC là tiện nghi cho các cậu lắm rồi! Cẩn thận mà trông chừng đi, để một người chạy thoát, ai cũng không có kết cục tốt đẹp đâu!”

Martin bị đâm đúng tử huyệt, lập tức cười vô ngữ nói: “Việc này cứ giao cho huynh đệ bọn em, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Dân cư của Hongkong nhiều lắm, đây mặc dù là ngoại thành, thế nhưng thời gian này vẫn còn không ít người qua lại bên ngoài.

Dương Thiên Long chỉ vào một tòa nhà cách đó không xa, nói: “Người của Lauretto ở tầng chót căn nhà kia, chúng ta không thể trực tiếp đi vào, bởi vì bọn chúng có người canh ở bên ngoài cửa ra vào!” Nói xong tựa hồ như nhớ ra chuyện gì đó, hắn cười cười nói: “Quên mất, một vài tên thủ hạ của tôi đã trải qua việc này, để bọn họ làm sẽ dễ dàng hơn, vì kế này để một nhóm người leo lên mái nhà, sau đó mới tiến tới chỗ ẩn nấp của bọn chúng!”

Diệp Thiên Vân nghe xong liền gật đầu đồng ý, bắt đầu hành động, mấy người khác chia thành một nhóm phi lên nóc nhà. Dương Thiên Long tính toán, sau đó chỉ vào một cái cửa cuối cùng nói: “Từ nơi này xuống

dưới chính là chỗ đó, tôi phải một người thủ ở cửa chính, còn lại đều cài chốt tung dây thừng xuống, chúng ta tiến vào từ cửa sổ!”

Mấy người nghe đến đó đều không khỏi có chút lúng túng, đối phương đều là cao thủ, phương thức như vậy tất nhiên sẽ có người thương vong!

Diệp Thiên Vân thấy vẻ mặt của bọn họ, liền lập tức nhìn ra ngoài, độ cao hơn mười tầng làm cho người ta không khỏi có chút sợ hãi, hần phát tay nói: “Tôi từ cửa sổ tiến vào, anh không cần phải cử thêm người, còn lại đi lối cửa chính đi!”

Dương Thiên Long rất minh bạch thực lực phi thường của Diệp Thiên Vân, hần nghĩ một lát liền đồng ý nói: “Chúng ta cùng xuống, như vậy có thể chiếu cố lẫn nhau!”

Ba đoạn dây thừng đã được chuẩn bị tốt, Dương Thiên Long buộc trên người mình, sau đó chậm rãi nói: “Vật này có vẻ không tốt lắm, vì an toàn, tốt nhất anh cũng nên buộc vào!” Thoáng kiểm tra toàn thân, sau đó hần lại nói: “Tôi tính là cái cửa sổ thứ ba và thứ tư là hang ổ của bọn chúng!”

Diệp Thiên Vân ước lượng chính xác vị trí của đối phương, sau đó thản nhiên nói: “Tạm thời trước tiên không cần, có cái gì quán trên người quả thực là cảm thấy không được tự nhiên, sẽ ảnh hưởng tới hành động, tôi đi trước!” Nói xong hần liền đeo găng tay bảo hộ vào rồi nghiêng người nhảy xuống, vài tên thuộc hạ ở bên cạnh nhìn thấy vậy đều kinh hồn táng đảm, dùng loại phương thức này để nhảy từ tòa nhà cao tầng xuống thực sự là có phần cường hãn!

Cũng không phải lần đầu tiên Diệp Thiên Vân dùng loại phương thức này, lần trước khi cứu Kỳ Giai Trữ hần cũng dùng loại phương thức này, bởi vậy căn bản không cần cuộn dây thừng bảo vệ, thân thể hần dị thường nhẹ nhàng bò tới cửa sổ!

Diệp Thiên Vân vừa muốn tiến tới thăm dò, liền thấy một cánh tay duỗi ra, hần còn tưởng bị phát hiện, toàn thân đều tập trung đề phòng, chỉ cần đối phương khẽ động hần sẽ dùng một kích lôi đình! Ai mà biết cánh tay này chỉ cầm điều thuốc gạt nhẹ hai cái, trong phòng vang lên tiếng nói: “Lão đại, khi nào thì có thể hành động đây? Còn duy trì như vậy nữa, đối với chúng ta một điểm cũng không tốt!”

Diệp Thiên Vân đang làm thế thủ để Dương Thiên Long nhẹ nhàng đáp xuống, bởi vì đối phương còn cách quá gần, chỉ cần làm ra một chút động tĩnh, bọn chúng đều có thể nghe thấy!

Hơi ngó tới mới phát hiện một người đang đứng gần cửa sổ, hai tay chống lên song cửa, tựa hồ như đang thưởng thức phong cảnh! Diệp Thiên Vân lập tức lặn vào thế khó, như vậy mình chỉ có thể cứng rắn tiến lên!

Dương Thiên Long rất hâm mộ Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân đang bò trên tường giống như thần lùn, hơn nữa động tác phi thường nhanh nhẹn, nếu như hần có loại thân thủ này, hơn nữa tài bắn súng của người ta nữa, nếu muốn xưng hùng trong giới đánh thuê cũng sợ không phải là việc khó!”

Hần và hai tên đánh thuê khác chậm rãi tụt xuống, sau đó đồng thời nghe thấy tiếng nói chuyện, ai cũng không dám phát ra tiếng động!

Diệp Thiên Vân tập trung tối đa, hần là người cách cánh cửa sổ gần nhất, bởi vậy trong tình hình này rõ ràng có thể cảm giác được, trong phòng chỉ có hai người!

Lúc này một thanh âm khác vang lên: “Anh thật không ngờ chúng ta lại có lúc thất thủ, kế hoạch ngày đó đã hết sức cẩn thận rồi, nhưng không ngờ lại để bọn chúng chạy thoát, thực lực của đối phương rất mạnh!”

Lúc này người ở phía trước cửa sổ cười hai tiếng nói: “Theo em thấy, không bằng chúng ta dùng Crystal làm mồi câu, dù sao hiện tại cô ta cũng đang ở trong tay chúng ta, còn sợ Dương Thiên Long không mắc câu sao? Lão đại, anh chịu hi sinh một chút, như vậy chúng ta cũng có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ!”

Diệp Thiên Vân nhướng mày, Crystal không ngờ chạy đến nơi này, nếu như nàng cũng ở đây, như vậy sự tình trở nên phức tạp hơn rất nhiều!

Lúc này trong phòng lâm vào im lặng, một thanh âm khác chậm rãi vang lên: “Để cho anh nghĩ đã! Crystal rốt cuộc vẫn là một thành viên trong nhóm chúng ta, chuyện này mà truyền ra ngoài đối với chúng ta thật không có chỗ tốt!”

Người ở phía trước cửa sổ khinh thường cười nói: “Cái gì mà không có chỗ tốt, nếu như không phải em canh ở khách sạn, còn không biết cô ta có liên lạc với Dương Thiên Long đâu, hiện tại có thể nói là cô ta là người phản bội!”

Lúc này người kia nói: “Được rồi, không cần nhắc tới chuyện này nữa, gọi huynh đệ đi mua cơm thôi, không thể để cái bụng chịu đói được!” Nói xong hắn xoay người rời khỏi phòng.

Diệp Thiên Vân cần chính là thời khắc này, hắn bò sát tới cửa sổ, hai chân quặp lấy dây thừng để thân thể rơi tự do, lao đầu xuống đối mặt với tên đứng gần cửa sổ!

Người nọ hung hăng nhổ ra một ngụm khói, không đợi hắn dập tàn thuốc, đã bị Diệp Thiên Vân dọa cho hồn phi phách tán!

Diệp Thiên Vân dùng tay trái bắt được mặt hắn, đồng thời khóa cổ hắn lại, hơi dùng chút lực, cắc một tiếng, cái cổ của hắn đã bị bẻ đi 180 độ! Hai chân hắn vừa thu lại, sau đó dùng tay chống lên bệ cửa rồi nhảy vào, một tiếng động nhỏ cũng không có phát ra!

Chỉ chốc lát, Dương Thiên Long cùng với hai tên đánh thuê cũng lên vào phòng, cả quá trình cũng chỉ có thể dùng hai từ hoàn mỹ để hình dung!

Diệp Thiên Vân mới vừa đi được một nửa, cảm giác đột nhiên có người đi vào! Người này thấy Diệp Thiên Vân liền bị dọa cho nhảy dựng lên, vừa lùi lại đồng thời hô: “Có...” Không đợi hắn nói xong, chủ thủ của Dương Thiên Long đã cửa lên cổ hắn một đường!

Lúc này Diệp Thiên Vân cũng vừa xông lên đi lên, khuỷu tay hung hăng thúc một cái. Đáng tiếc là hơi chậm một chút, bên ngoài đã có người phát giác ra có dị biến, một thanh âm đột ngột vang lên: “Số 6, cậu làm sao vậy!”

Hai lính đánh thuê quả nhiên lão luyện, nghe thấy tiếng nói này, căn bản không có do dự, đều vọt vào tới phòng khách hung hăng nhả đạn!

Không đến mười giây, trong phòng đã có thêm sáu cỗ thi thể, Dương Thiên Long bước nhanh tới quét mắt qua rồi trầm giọng nói: “Sáu người, Lăng Khoa không có ở trong này!”

Tiếng nói vừa dứt, cửa WC mở ra, Crystal từ bên trong đi ra, hai tay bị người dùng dây thừng trói chặt, thần sắc hơi có chút bất an cùng áy náy!

Dương Thiên Long vừa muốn nói chuyện, lập tức nhìn thấy một nòng súng đang chĩa tại phía sau gáy Crystal, một đại hán đeo kính râm từ trong đi ra, sắc mặt của hắn bình tĩnh nói: “Dương Thiên Long, chúng ta lại gặp mặt, hy vọng mày chớ động, bởi vì như vậy sẽ có người bị thương đó!”

444. Chương 445: Sinh Mệnh Nộ Phóng

Lăng Khoa bước theo sau nàng, nắm tay cầm chặt khẩu súng dí vào sau gáy Crystal, khẽ cười nói: “Đừng loạn động! Tiểu thư xinh đẹp, cứ việc đùa với tính mạng của mình, nhưng phải hiểu! Trong thế giới đánh thuê, cái mạng mới là trọng yếu nhất, hết thấy những thứ khác có thể bỏ qua, không phải sao? Tôi biết, thực lực của cô, dù chỉ cho cô một giây, cô cũng có thể làm ra hành động nguy hiểm không thể tưởng tượng!”

Mấy tên thủ hạ của Dương Thiên Long đứng xung quanh đều cầm súng chĩa về phía Lăng Khoa, những người này đều đã trải qua kinh nghiệm tôi luyện, chỉ cần có một phần vạn cơ hội bọn họ sẽ xử lý hắn.

Crystal nhìn Dương Thiên Long cùng Diệp Thiên Vân, nàng mím môi có phần vội vã hướng về phía sau nói: “Động thủ đi! Để cho tôi chết thong dong một chút!” Nói xong nàng khép chặt đôi mắt kêu gọi lại.

Dương Thiên Long lộ ra ánh mắt kiên nghị, chậm rãi đem súng để xuống, lãnh đạm nói: “Lăng Khoa, hôm nay mày có thể đi, thế nhưng phải lưu lại Crystal, bằng không...”

“Bằng không thì thế nào?” Lăng Khoa nhếch miệng nói: “Tao rất rõ quan hệ của chúng mày, chẳng lẽ chúng mày muốn giết tao? Đừng nghĩ là tao ngu như vậy! Một chiếc xe đầy xăng đậu ở cửa ra vào, khi tao xuống lầu đảm bảo có thể bước vào trong xe, phân phó bọn nó làm đi!”

Nếu lúc này Diệp Thiên Vân xuất thủ cũng không dám đảm bảo an toàn của Crystal, nếu như hắn muốn cứu nàng, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới phía trước, sau đó đánh bật súng của đối phương ra, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho nàng! Nhưng lúc đó đối phương cũng đã hoàn thành việc bóp cò! Lãng Khoa là một tên đánh thuê có kinh nghiệm phong phú, thế nhưng cho dù có một tia hi vọng, Diệp Thiên Vân cũng không muốn mạo hiểm!

Dương Thiên Long chăm chú nhìn Lãng Khoa, sắc mặt không chút biểu tình nói: “Được, không ngờ mày còn có chiêu này, thoát nhìn tao cũng chỉ còn có lựa chọn này!” Nói xong hắn kêu thủ hạ xuống dưới chuẩn bị xe.

Thần sắc của Lãng Khoa không hề buông lỏng, hắn có chút hầm hừ nói: “Dương Thiên Long, từ rất lâu rồi tao đã thấy chướng mắt với hành vi tự tung tự tác của mày. Khi tao còn ở dưới tay mày, cũng chỉ là đồ trang trí, loại nhục nhả này, cả đời tao đều nhớ rõ!”

Cho dù tại thời điểm mấu chốt này Crystal vẫn không nhìn được bật cười, có chút thâm ý liếc mắt nhìn Dương Thiên Long, nàng hơi thở gấp nói: “Không ngờ còn có loại chuyện này, thật làm cho người ta khó tin!”

Dương Thiên Long lạnh nhạt nhìn Lãng Khoa, đáp: “Sự thật chứng minh hành vi của tao cũng không sai! Mày quá coi trọng cái tôi củ mình, không có tinh thần đồng đội, mà ngay cả tinh thần hi sinh cơ bản nhất cũng không có! Tao quan niệm, trong lòng mày chỉ có một mình bản thân là cao quý, tách ra là hành động đương nhiên!”

Cho mày chút mặt mũi coi như là bao dung mày rồi. Trong đội của tao, tuyệt đối sẽ không cho phép người giống như vậy ở lại, bởi vì đó là một loại sỉ nhục đối với tao với thành viên trong đội!”

Lời nói này của Dương Thiên Long khiến đám thủ hạ đều ưỡn ngực ra, đồng thời dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Lãng Khoa!

Lãng Khoa khinh thường nói: “Tao còn cảm ơn sự sỉ nhục của mày, bằng không tao đã sớm buông tha cho chính mình, vô luận như thế nào, tao cũng đã thành công!”

Không lâu sau, Martin cầm một cái chìa khóa, mặt đầy mồ hôi chạy tới!

Dương Thiên Long hơi chút vui vẻ, nhìn chằm chằm Lãng Khoa, sau khi tiếp nhận cái chìa khóa lập tức ném ra ngoài, rồi nói: “Chuẩn bị cho tốt đấy!”

Diệp Thiên Vân vẫn luôn không tìm được cơ hội, lúc Dương Thiên Long ném chìa khóa đi, hắn tựa mình bạch dụng ý của Dương Thiên Long, cũng đợi trong nháy mắt này!

Hai người sao biết, Lãng Khoa không ngờ không hề động, để cái chìa khóa rơi xuống đầu mình, sau đó hắn cười lạnh nói với Crystal: “Bảo bối, nhặt cái chìa khóa kia lên!”

Lãng Khoa quá cẩn thận. Hắn tự rút đầu lại giống như con rùa đen vậy, vô luận là thế nào, hoàn toàn không có bị ngoại giới ảnh hưởng!

Crystal cũng không có động, nàng cười cười nói: “Lãng Khoa anh là một tên nhát gan, từ hôm nay trở đi anh nên có thêm một cái ngoại này hiệu, hiểu chưa? Chỉ bằng tác phong giống loại người như anh, muốn để cho tôi nhặt cái chìa khóa kia lên? Quên giấc mộng đẹp đó đi!”

Lãng Khoa chau mày lạnh mặt nói: “Crystal, cô thực sự cho rằng tôi sẽ không dám giết cô? Nên biết sống hay chết cũng chỉ là tôi khẽ động ngón tay mà thôi, nhanh lên!” Nói xong hắn liền dùng thêm lực vào cánh tay, muốn nàng khuất phục!

Crystal hoàn toàn không có giác ngộ khi bị uy hiếp, nàng không đếm xỉa gì đến lời nói của Lãng Khoa, mà phối hợp thấp giọng nói: “Lần này tới Hongkong nhưng thật ra là vì một người bạn, hắn đã cứu mạng tôi, mà tôi đây lại đi lừa gạt hắn! Biết rõ không được hắn tha thứ, nhưng tôi vẫn tới đây! Càng làm cho tôi cảm thấy khổ sở chính là hiện tại tôi lại làm chướng ngại cho hắn, cho nên tôi có quyền một lần được lựa chọn cho chính mình!”

Lãng Khoa nghe mấy lời này liền cảm thấy có dự cảm không tốt, hắn vội vàng để xa khẩu súng ra, nói: “Không nên cử động, chỉ cần tôi rời đi, sẽ tuyệt đối bảo đảm an toàn cho cô!”

Crystal cười sán lạn, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, có phần khờ dại nói với Diệp Thiên Vân: “Tha thứ cho tôi, bằng hữu!” Nói xong nàng quay lại dùng một cước đá vào đũng quần của Lăng Khoa.

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua một cái liền biết không tốt, Crystal động thủ đồng thời hấn cũng toàn lực lao về phía đó! Hấn không biết mình có thể nhanh được không, thế nhưng ần ần lại có cảm giác vô lực.

Lăng Khoa nằm mơ cũng không ngờ Crystal không muốn sống nữa, trong lúc thất thần, hấn lập tức mình bạch tình cảnh hiện tại của mình, chỉ cần cô ta chết, chính mình cũng không sống được! Trong nháy mắt tuyệt vọng hấn đẩy Crystal ra ngoài rồi nổ súng! Ngăn cản tầm nhìn của đám người rồi đóng cửa lại!

Vài tên đánh thuê thấy tình huống biến hóa, trong tích tắc lúc Lăng Khoa đóng cửa lại, bọn họ nhanh chóng nổ súng, hàng loạt đạn bắn tới cánh cửa, khiến cửa buồng vệ sinh lập tức biến thành tổ ong!

Crystal hét lên rồi ngã gục, một vòng tròn đỏ thẫm hiện lên trước ngực, khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng càng thêm nổi bật. Ý thức của nàng còn thanh tỉnh, khi té trên mặt đất đồng thời nàng cũng toàn lực nói với Diệp Thiên Vân: “Tôi sẽ không lừa gạt anh nữa... Thật sự...Hãy tin tôi...” Nói xong hàng lông mi không ngừng run rẩy, con mắt chậm rãi khép lại.

Con mắt của Diệp Thiên Vân cũng đỏ lên, không ngờ Crystal lại chọn cách liều mạng, cứ cho là nàng đã lừa gạt chính mình, nhưng chết đối với nàng mà nói là sự trừng phạt quá nặng, huống hồ còn không có bất cứ người nào có quyền trừng phạt nàng!

Tại thời khắc khẩn trương Dương Thiên Long đã nhanh chóng dò xét hơi thở của Crystal, hấn vội nói: “Martin, đem Crystal xuống dưới, tìm Tôn Vĩnh Nhân, gọi bác sĩ tốt nhất, nàng còn thở!”

Martin nhận được lệnh, cùng với vẻ vui cười ngày thường rất bất đồng, hấn trở nên rất nghiêm túc nói: “Xin yên tâm, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Crystal được đưa đi với tốc độ nhanh nhất, Dương Thiên Long có phần không cam lòng nổ hai phát súng lên cánh cửa, lúc này mới cẩn thận mở cửa ra nhìn thoáng qua một cái, Lăng Khoa đang nằm sấp trong nhà vệ sinh, quần áo bê bết máu, còn đang giãy dụa như muốn cầm lấy khẩu súng bên cạnh!

Dương Thiên Long đi tới trước mặt hấn đá khẩu súng đi thật xa, sau đó nhìn lên thân thể Lăng Khoa, rồi đứng dậy nói với Diệp Thiên Vân: “Ba chỗ bị thương, không nguy hiểm tới tính mạng, giao cho anh đây!”

Diệp Thiên Vân còn đang đắm chìm tại thời khắc Crystal ngã xuống đất, lúc này hấn không có tâm tư để xử lý tính mạng của Lăng Khoa, chỉ cần gã còn ở nơi này, sớm muộn gì đều không thoát khỏi cái chết. Hấn lắc đầu nói: “Anh xử lý đi!”

Dương Thiên Long ngồi xổm xuống dùng súng đưa lên mặt Lăng Khoa, nhìn hấn vẫn còn có ý thức, nói: “Mày đã bắn phí một viên đạn rồi, phải biết rằng có đôi khi sống so với chết càng thống khổ hơn, hiểu không?”

Lăng Khoa tự nhiên biết thủ đoạn rất tàn khốc của lính đánh thuê khi đối phó với địch nhân, hấn có phần sợ hãi liếc mắt nhìn Dương Thiên Long, giãy dụa nói: “Buông tha tao đi, cái gì tao biết tao sẽ nói hết cho mày biết!”

Hấn thấy Dương Thiên Long vẫn chưa động thủ, vì vậy sinh ra một tia hi vọng, cho nên hấn vội vã nói: “Trong đám thương thủ của Aonaxisi có rất nhiều nhân vật tàn nhẫn như... Sa Ngư... Wintohu... Còn có lão Hồ...”

Dương Thiên Long châm một điếu thuốc, phả ra một làn khói phiêu du khiến Lăng Khoa cơ hồ không nhìn ra khuôn mặt của hấn, Dương Thiên Long chậm rãi nói: “Thật có lỗi, tao đối với chuyện này không có hứng thú. Mày đã dám nổ súng, vậy sẽ phải chịu cảm giác thống khổ hơn so với cái chết, mày biết tao đối phó với Graf như thế nào không? Xương cốt toàn thân đều bị đập nát, sau đó đưa tới bệnh viện an dưỡng, đây cũng là số mệnh suốt đời hấn! Mày đã làm hại bằng hữu tốt nhất của tao, vậy đáng để tao xuất thủ!”

Lăng Khoa có chút sợ hãi bắt lấy cẳng chân của Dương Thiên Long, cầu khẩn nói: “Không, xin mày mà, tao không muốn, chỉ cần tao...” Hấn còn muốn giải thích gì đó, đã bị Dương Thiên Long đá một cú khiến hấn hôn mê!

Mấy tên thủ hạ của Dương Thiên Long đều có chút hưng phấn, nguyên một đám trong mắt lộ ra quang mang khát máu! Bình thường những người này thoát nhìn rất trầm mặc, thật ra nội tâm bị chiến tranh không ngừng tàn phá, tâm linh đã sớm vận vẹo! Nghe thấy có hình phạt vô nhân đạo liền rất hợp với khẩu vị của đám người!

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng không biết là có tư vị gì, nếu như lúc này nếu như ở lại khách sạn, hiện tại cũng không xảy ra loại chuyện này.

Dương Thiên Long chứng kiến ánh mắt của Diệp Thiên Vân, liền đi tới vỗ vai hắn nói: “Nhân sinh gặp gỡ rất nhiều điều kỳ lạ, có một số việc thượng đế luôn sắp xếp sẵn cho chính mình!”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, hắn nhìn bạch Dương Thiên Long đang cố ý trấn an mình, hắn nói: “Thật muốn làm như vậy đối với hắn sao?”

Dương Thiên Long có vẻ hơi âm trầm, ánh mắt nhìn Lăng Khoa giống như nhìn một con chó chết, không chút do dự nói: “Đương nhiên, tôi không có thói quen đùa giỡn người!” Ngay sau đó hắn còn nói thêm: “Aonaxisi phải tới người không đơn giản, khả năng so với Laurett còn khó đối phó hơn, những người kia chính thức đều thích chơi trò đổ mạng, bọn họ đem sinh mệnh coi như một trò chơi, lúc nào cũng có thể chơi được!”

Diệp Thiên Vân hiểu ra, hắn cũng không e ngại cái gì mà đổ mạng, bởi vì hắn chính là một người luôn luôn đứng bên bờ sinh tử, trong võ lâm đó là một trò chơi kinh tâm động phách!

Crystal sống hay chết bây giờ còn chưa rõ, điều này hết thảy đều quy tội cho Aonaxisi, nếu như không có hắn, thế giới này càng thêm hoàn mỹ hơn.

445. Chương 446: Vô Độc Bất Trượng Phu

Hai người tới nơi, đã nhìn thấy Tôn Vĩnh Nhân lo lắng chờ đợi ở đó. Sau khi thấy hai người, hắn có phần mệt mỏi dụi mắt, hít sâu một ngụm không khí rồi nói: “Sao lại như vậy? Nàng còn đang ở trong buồng phẫu thuật, còn không biết khi nào mới đi ra, ngồi xuống cùng đợi đi.”

Diệp Thiên Vân cùng Dương Thiên Long đều rất quan tâm tới thương thế của Crystal, chẳng qua bây giờ có lo lắng cũng vô ích, chỉ có thể yên tĩnh chờ đợi mà thôi.

Ước chừng qua ba giờ đồng hồ, đèn phòng cấp cứu vụt tắt, hai vị bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra, một bên tháo găng tay xuống, một bên nói với Tôn Vĩnh Nhân: “Giải phẫu rất thành công, nhưng mà cần phải quan sát thêm! Cô ta chưa vượt qua thời khắc nguy hiểm, lồng ngực bởi vì bị bắn mà tạo thành một khối máu lớn tụ lại, làm cho cô ta khó thở, chỉ cần tới nay tới chậm một chút là không thể cứu được nữa!”

Tôn Vĩnh Nhân luôn miệng nói cảm ơn, sau đó nói: “Lần này ít nhiều còn có chú ở đây, bằng không...”

Vị bác sĩ nọ tháo khẩu trang ra, sau đó cười cười vỗ lên vai Tôn Vĩnh Nhân nói: “Cha cậu đã điện thoại cho tôi, tôi còn có thể không giúp sao? Nhớ khi trở về thay tôi vấn an ông ấy! Súng ống vũ khí được quản rất nghiêm ở Hongkong, tốt nhất đừng để lộ ra, bằng không tất cả mọi người đều bị phiền toái đó!” Nói xong hắn cùng một vị bác sĩ khác rời đi.

Tôn Vĩnh Nhân vuốt mồ hôi trán, hơi sụi sụi nói với hai người: “Ông ta là bác sĩ tốt nhất ở Hongkong này, nếu như ông ấy không cứu cứu được, tôi nghĩ cũng không có người nào có thể cứu được nàng!”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dáng của gã, biết đã rất vất vả rồi, vì vậy hắn nói: “Cảm ơn anh!”

Tôn Vĩnh Nhân cảm động nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, vung mạnh tay nói: “Từ trước tới nay đều là anh giúp tôi. Lần này có coi là gì chứ!”

Nhưng vào lúc này Crystal đã được ba hộ sĩ đẩy đi ra. Diệp Thiên Vân cẩn thận nhìn một chút, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, là dấu hiệu của việc mất máu quá nhiều. Nàng phải thở bằng ô xi. Hắn không khỏi thở dài một tiếng.

Hộ sĩ nhìn nhìn mấy người, nói: “Hai ngày nữa mấy anh hãy tới, người bệnh hiện tại cần phải quan sát, không được tới thăm!”

Dương Thiên Long nhìn bọn họ rời đi, nói: “Tôi ở đây cùng cô ấy một đêm, nếu như có chuyện gì cũng kịp thời báo cho mọi người!”

Tôn Vĩnh Nhân chủ động đi tới ôm đầm nói: “Ồ đây cứ giao cho tôi đi, tôi biết các anh còn có chuyện, tôi lại quen thuộc với bệnh viện này. Các anh cứ về trước đi!”

Diệp Thiên Vân nghe hắn nói như vậy cũng đồng ý, hiện tại đám người Aonaxisi phỏng chừng cũng muốn tới, Dương Thiên Long lại càng bận rộn, mà chính mình cũng phải đi ước chiến cùng Vệ Sư Hạo, chỉ có Tôn Vĩnh Nhân là rỗi rãi.

Dương Thiên Long quả thực có nhiều chuyện phải làm, sân bay bên kia cần người quản chế, hắn liền rời đi trước. Diệp Thiên Vân muốn trở lại khách sạn, chẳng qua là Ngô Lập Sâm đột ngột gọi điện thoại tới, khiến hắn phải cải biến kế hoạch.

Theo như ước định hắn đi vào khách sạn Disney, Diệp Thiên Vân cũng không nhận được mà giật nảy mình! Trong phòng ước chừng có mười người. Ngoại trừ Ngô Lập Sâm ra, còn có ba vị lão giả ngồi trên ghế sofa, những người khác đều đứng ở một bên.

Ngô Lập Sâm nằm ở trên giường, sắc mặt có phần ảm đạm, khi thấy Diệp Thiên Vân tới, lão liền vẫy tay, nói: “Thiên Vân, tôi giới thiệu cho cậu vài người!” Nói xong lão chỉ vào một vị lão giả đang ngồi giữa nói: “Vị này chính là trưởng môn Thái Cực môn, Khương Hải Thiên!”

Diệp Thiên Vân lập tức khẽ giật mình, Ngô Lập Sâm là muốn? Ngày hôm qua hắn còn nghe được một đoạn bí văn của hai người, Khương Hải Thiên bị khốn đốn tại Võ Đang mười năm! Hôm nay không ngờ hắn lại tìm tới, thật sự là có chút khó hiểu.

Hắn quan sát tướng mạo của Khương Hải Thiên, miệng rộng mũi to, phía dưới mắt phải có một vết sẹo rất sâu. Tóc trên đầu trắng toát, khí thế rất uy nghiêm! Nhưng mà trước mặt nhiều người như vậy cũng không nên thất lễ, hắn tiến lên ôm quyền nói: “Vinh hạnh được gặp tiền bối!”

Khương Hải Thiên thấy thần thái của Diệp Thiên Vân. Lập tức đứng dậy đáp lễ, vẻ mặt tràn đầy thưởng thức cười nói: “Diệp huynh đệ nói đùa, cậu cùng sư huynh tôi là huynh đệ, như thế nào lại xưng tôi là tiền bối? Đây là khiến tôi lâm vào thế bất nghĩa sao!” Nói xong hắn lại mỉm cười.

Đám người ở phía sau đều mỉm cười đầy thiện ý, Khương Hải Thiên tiếp tục nói: “Huống hồ, trong chốn võ lâm rất nhiều người đều gọi cậu là nhất đại Hình Ý tông sư mới xuất hiện, thoát mình sau này cậu chính là thiên tài trong đám người trẻ tuổi nha!”

Diệp Thiên Vân vừa muốn trả lời, Ngô Lập Sâm lại thở dài nói: “Đúng vậy, chúng tôi đều già rồi!” Hắn cũng không cho Diệp Thiên Vân nhiều lời, ngược lại tiếp tục giới thiệu: “Hai vị này là hai vị tông chủ Thái Cực môn, Triệu thức nhất mạch Triệu Nam Trần thức nhất mạch Trần Thụy Niên!”

Hai người khách khí đứng dậy ôm quyền, hắn tử rầu rậm đầu trọc Triệu Nam cười cười nói: “Thiên Vân tiểu huynh đệ, cái tên này bọn tôi đã sớm nghe nói tới, hôm nay vừa gặp quả nhiên là anh hùng thiếu niên! Cảm ơn cậu đã cứu sư huynh tôi từ trong Võ Đang ra, bằng không chúng tôi vẫn còn bị lừa gạt mà không biết!”

Diệp Thiên Vân từng nghe Ngô Lập Sâm nói qua Thái Cực môn, dưới trưởng môn còn có bốn vị tông chủ, theo thứ tự là Trần thị, Triệu thị, Dương thức, Tôn thức. Cùng Hình Ý Môn bất đồng, mỗi một phái của bọn họ có sự khác biệt rất lớn, do bốn tông chủ tạo thành đại đoàn thể! Bốn tông chủ có quyền lực cực lớn, tại một số phương diện thậm chí còn hơn cả trưởng môn.

Sau khi Diệp Thiên Vân đáp lễ, Ngô Lập Sâm cười cười dựa người xuống nói: “Trưởng môn, lần này tôi đến Hongkong một là muốn nhìn vị tiểu huynh đệ này, hai là từ sau khi hắn cứu tôi, Võ Đang một mực tìm hắn gây phiền phức! Luôn muốn vì hắn mà làm chút gì đó, để đền đáp lại ân tình, ai biết...”

Nói đến đây lão ho khan hai tiếng, có phần vô lực nói: “Ai biết hai ngày này tôi lại thành ra như vậy, ài! Già rồi, không tốt bằng lúc trẻ nữa!”

Khương Hải Thiên lập tức tiến tới đỡ lão, vẻ mặt trách cứ nói: “Sư huynh, Thái Cực môn chúng ta nghiệp lớn, còn cần có huynh chèo chống, huynh còn nói như vậy chính là trốn tránh trách nhiệm đó!”

Diệp Thiên Vân không rõ bọn họ đang đùa giỡn hay đang nói thật, thế nhưng hẳn biết tình huống của Ngô Lập Sâm lúc này, lão chỉ là nhần nhện che dấu mà thôi, tuyệt đối không đến nỗi không có khả năng xuống giường. Nhìn thoáng qua bốn phía, cũng không phát hiện bọn người Lý Thiếu Kỳ, trong lòng hẳn mơ hồ cũng minh bạch một số chuyện.

Ngô Lập Sâm nắm chặt tay Khương Hải Thiên, khẽ cười một tiếng, nói: “Hải Thiên, cậu mặc dù là chưởng môn, thế nhưng là sư đệ của tôi! Ngô Lập Sâm tôi hôm nay có chuyện xin nhờ vả!” Khương Hải Thiên lập tức có phản động dung, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Sư huynh xin cứ phân phó, huynh đệ chúng ta tình như thủ túc, nói những lời khách khí này làm gì!”

Ngô Lập Sâm khẽ gật đầu nói: “Thiên Vân là vì cứu tôi nên mới đắc tội với người mà vốn không nên đắc tội, tôi nghĩ chưởng môn có thể nể mặt mũi hẳn đã cứu tính mạng tôi mà tìm mấy vị sư huynh đệ trong phái tới bảo vệ hẳn một chút!”

Khương Hải Thiên nghe thấy mấy câu sau, sắc mặt hơi biến, trầm ngâm nửa ngày mới phun ra một câu: “Như vậy cũng tốt, hai vị tông chủ tạm thời ở chỗ này mấy ngày, nếu như Thiên Vân có phiền toái gì, vậy hãy trợ giúp cậu ấy một tay đi!”

Hai vị tông chủ nghe Khương Hải Thiên nói như vậy, không hện mà cùng nhìn nhau, sau đó mới đứng dậy nói với Ngô Lập Sâm: “Thỉnh sư huynh yên tâm! Ân oán với Võ Đang, chúng ta sớm muộn cũng nên chấm dứt, nếu như bọn chúng dám đến, đảm bảo không có đường về!”

Trong lòng bàn tay của Diệp Thiên Vân lăm lăm mồ hôi, hẳn thấy ánh mắt kỳ lạ của Ngô Lập Sâm đang nhìn mình, liền biết lão muốn nói gì. Ba vị đồ đệ của Ngô Lập Sâm không thấy một ai, rõ ràng cho thấy lão muốn mượn Võ Đang ra tay diệt trừ hai vị tông chủ này. Nghĩ tới đây hẳn lập tức nói: “Cảm ơn Ngô lão ca, chỉ là tôi cảm thấy có chút phiền phức với các vị bằng hữu Thái Cực môn thôi!”

Ngô Lập Sâm cười to hai tiếng thở hào hển nói: “Có cái gì mà không tiện, Thiên Vân cậu cứu tôi một mạng, phần ân tình này sớm muộn cũng phải báo! Võ Đang đã dám tới gây phiền phức với cậu, đó chính là làm khó dễ Thái Cực môn tôi, giam giữ tôi gần mười năm, cho dù tôi có thể trốn ra, nhưng Thái Cực môn có thể tránh được sao?”

Khương Hải Thiên nguyên bản là có chút do dự, nhưng vừa nghe thấy câu này, sau đó rất tán thành nhẹ gật đầu nói: “Sư huynh, theo đệ thấy, huynh nên về trong môn phái, trước tiên hảo hảo điều dưỡng, bệnh bên ngoài dễ chữa, bệnh trong tâm mới khó đối phó! Thái Cực môn cùng Võ Đang thế bất lưỡng lập, chỉ cần có Khương Hải Thiên đệ còn một ngày, tựa sẽ không để Võ Đang yên đâu!”

Ngô Lập Sâm khẽ gật đầu tựa hồ có phần mỗi một, Khương Hải Thiên lập tức nói: “Sư huynh, huynh nghỉ sớm đi, vừa rồi đệ đã phân phó đệ tử ở mấy gian phòng bên cạnh, buổi tối chúng ta sẽ lên đường!” Nói xong cũng hẳn cùng đám đệ tử ở phía sau rời đi.

Tất cả đám người của Thái Cực môn đã rời đi, Diệp Thiên Vân chứng kiến loại tình huống này, trong bụng có hàng loạt nghi vấn, nhưng cũng không tiện hỏi, chỉ đành nói: “Ngô lão ca, lão nghỉ ngơi cho tốt đi nhé!”

Ngô Lập Sâm kéo cánh tay hẳn lại gần người mình rồi thấp giọng nói: “Không trách lão ca tôi không thương lượng trước với cậu chứ? Mấy đứa đệ tử vô dụng của tôi đã rời đi rồi.”

Diệp Thiên Vân khẽ lắc đầu, Ngô Lập Sâm là muốn mượn tay Võ Đang để thanh trừ đám người không nghe lời, hẳn cao hứng còn không kịp, sao lại trách tội chứ, hẳn nhìn nhìn chung quanh nói: “Lão ca có ý để tôi làm gì đây?”

Trong mắt Ngô Lập Sâm lóe lên tia hưng phấn, hoàn toàn không có tâm trạng bệnh hoạn như vừa rồi, lão nhẹ nhàng nói: “Hai người Khương Hải Thiên này chính là trợ thủ đắc lực trong phái, hôm nay tôi để bọn họ lưu lại, tựa muốn để cho bọn họ cùng cậu đi phó ước!” Nói đến đây lão nghĩ một lát đột nhiên nói: “Buổi tối tôi sẽ cùng Khương Hải Thiên trở lại Thái Cực môn, đến lúc đó sẽ cùng hẳn tính toán!”

Diệp Thiên Vân không ngờ Ngô Lập Sâm dứt khoát như thế, lại thành thật với mình như vậy, hẳn mê hoặc nói: “Hai vị này tông chủ là muốn tôi...” Ngô Lập Sâm ha ha cười, không để ý nói: “Cái gì cậu cũng không cần làm, chỉ cần bọn họ đi theo cậu là được rồi! Chỉ cần bọn họ không có ở Thái Cực môn, sẽ ổn thôi! Hơn nữa Võ Đang có biến hóa gì, cũng có thể giúp cậu ngăn cản một chút!”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, Ngô Lập Sâm là muốn mượn lực đả lực, như vậy mình cũng giảm bớt không ít gánh nặng, hần thoáng nghiêm mặt nói: “Lão ca, tôi đi trước đây, chính huynh nên cẩn thận một chút, chúc huynh sớm mã đáo thành công!”

446. Chương 447: Hấp Dẫn Trí Mạng

Thương thế của Diệp Thiên Vân đã tốt hơn rất nhiều, năng lực khôi phục biến thái có thể giúp hần thông dong ứng biến mỗi khi khiêu chiến! Trong lúc vô hình hần lại có được hai thủ hạ miễn phí!

Vô luận là Triệu thức nhất mạch của Triệu Nam, hay Trần thức nhất mạch của Trần Thụy Niên, hai người bọn họ đều là thế hệ bằng vai với thập ngũ đại đồng bối. Nói một cách tương đối Diệp Thiên Vân đã chiếm ưu thế tuyệt đối, bởi vì ngoại trừ hai người này ra, còn có Dương Thiên Long hộ tống nữa!

Tại nội địa, Diệp Thiên Vân cũng phải suy nghĩ lại, thế nhưng bây giờ đang ở Hongkong, như vậy hần có thể chính diện đối kháng với Võ Đang.

Thời gian ba ngày đối với mấy người mà nói chẳng qua chỉ trong nháy mắt, sáng sớm ngày ước định, Dương Thiên Long vội vàng từ bên ngoài trở về, vẻ mặt mang theo nét phong trần, khi hần tới Diệp Thiên Vân đang luyện công, hần nghiêm túc nói: “Mấy tay súng của Aonaxis hai ngày này một mực chú ý tới chúng tôi, bọn chúng rất cảnh giác, điều này làm cho tôi hoàn toàn không có cơ hội hạ thủ.

Diệp Thiên Vân đang luyện tập ngũ hình quyền pháp cùng với thập nhị hình, tại Hongkong hần không cách nào tiến hành luyện Kim Chung Trảo, bởi vì không ai nói trước được một giây sau sẽ phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn. Thế nhưng hai loại công phu của Hình Ý đối với hần mà nói đều giống như một lợi khí có thể đánh chết đối thủ. Hần buông bỏ Băng Quyền, cũng giống như thế, vì nó không thích hợp ở chỗ này.

Khuya hôm nay hần muốn động thủ với Vệ Sư Hạo, hần không thể phân tâm khi đối phó với bọn người như ruồi bọ kia.

Dương Thiên Long đem tình huống nói qua: “Ước chừng đối phương cử tới mười tên, đều là những kẻ đã trải qua chiến tranh! Tôi biết khuya hôm nay sẽ có chuyện, cho nên đặc biệt tới nói cho cậu biết một tiếng, vì sợ bọn chúng sẽ tới quá sớm!”

Diệp Thiên Vân vốn đang khó xử, nghe được hai từ quá sớm, mắt hần sáng ngời lên! Tại sao hần phải sợ người tới quá sớm? Đám người này lại không có quan hệ cùng hần, cho dù có trêu chọc phải Võ Đang cũng không thể đổ lên đầu hần.

Ngô Lập Sâm chính là dùng một chiêu mượn lực đả lực này, đem hai phụ tá đắc lực của Khương Hải Thiên ném vào trong tay mình. Nghi tới đây Diệp Thiên Vân cười hắc hắc nói: “Để cho bọn chúng tới đây đi, chỉ cần chúng ta có chuẩn bị là được, không phải sợ bọn chúng!”

Dương Thiên Long nhìn bộ dạng tươi cười của Diệp Thiên Vân không khỏi nghi ngờ nói: “Tôi sao lại thấy nụ cười của anh âm hiểm vậy nhỉ!”

Diệp Thiên Vân bị người vạch trần, có chút xấu hổ, hần suy nghĩ một chút rồi nói: “Buổi tối nay tôi cùng người ta ước chiến, bọn chúng làm rối đối với tôi cũng không ảnh hưởng lớn! Huống hồ buổi tối nay người cũng đã tới, đều chân chính là võ giả đỉnh cấp, là đối thủ cùng cấp với tôi, chỉ sợ mấy tay súng của Aonaxis sẽ không tới thôi!”

Con mắt của Dương Thiên Long cũng sáng ngời, thực lực của Diệp Thiên Vân dị thường cường đại. Hần đã thấy qua mấy lần, loại tầng thứ này, khiến hần vô cùng hâm mộ, hần lập tức nói: “Thiên Vân. Công phu của anh đạt tới trình độ nào rồi?”

Diệp Thiên Vân cũng không dấu diếm hần, thản nhiên nói: “Miễn cưỡng xem như cao cấp, nếu như anh có hứng thú, tôi sẽ dạy anh hai chiêu!”

Dương Thiên Long không tự giác được nhẹ gật đầu. Hần vẫn luôn hâm mộ công phu của Diệp Thiên Vân, dù là học được một nửa, đối với bản thân hần cũng cực tốt! Nhớ tới chính sự, hần liền nói: “Anh đã không sợ, như vậy càng thêm có bạn, theo tôi thấy không bằng đem cuộc ước chiến tối nay trở thành mỗi câu, câu đám người kia, gom bọn chúng lại một chỗ rồi tiêu diệt!”

Diệp Thiên Vân tính toán một chút, sau đó gật đầu nói: “Được, chẳng qua không biết có thành công hay không, nếu như chúng ta đã chuẩn bị xong, vạn nhất đối phương không tới. Như vậy chẳng phải là uống phí khí lực hay sao?”

Dương Thiên Long khẽ cười một tiếng, buông lỏng rồi ngồi xuống nói: “Cuộc ước chiến của anh đã xác định địa điểm chưa? Đến lúc đó chỉ cần anh đường hoàng đi ra khỏi khách sạn, ngồi trên xe hơi, tôi dám đảm bảo bọn chúng nhất định sẽ bám theo! Chỉ cần anh không sợ bọn chúng nửa đường xuất thủ là được rồi!”

Diệp Thiên Vân đối với điểm ấy cũng không để tâm, nguy hiểm đến cũng không sao, quan trọng là phé bỏ đối phương! Chỉ cần bọn chúng còn đứng ở Hongkong, chính mình sẽ lâm vào nguy hiểm. Tôn Vinh Nhân, Dương Thiên Long thậm chí còn có Crystal chưa tỉnh lại! Những người này đều sẽ bị uy hiếp. Nghĩ tới đây hắn hạ quyết tâm nói: “Không thành vấn đề. Coi như lần này tôi làm mỗi câu vậy!”

Nhưng vào lúc này, Triệu Nam còn có Trần Thụy Niên từ phòng ngủ của bọn hắn đi ra, thấy Diệp Thiên Vân sắc mặt của bọn họ có phần khó xử, hơi mỉm cười nói: “Diệp huynh đệ, có phiền toái sao?”

Lần đầu tiên Dương Thiên Long được thấy hai lão giả này, hắn đoán hai người này hôm nay sẽ lấy mạng mấy tay súng kia, vì vậy liền quay sang hỏi Diệp Thiên Vân: “Thiên Vân, hai vị này là?”

Diệp Thiên Vân ở chung với bọn họ vài ngày, sau đó phát hiện hai người này cũng sống rất được, bởi vậy đáp: “Ở nước ngoài có một cừu gia, vẫn luôn chăm chăm nhìn chúng tôi!” Nói xong hắn lại hướng Dương Thiên Long giới thiệu: “Bằng hữu của tôi, Triệu Nam tông sư, Trần Thụy Niên tông sư, hai người bọn họ tinh thông Thái Cực Quyền, công phu của bọn họ rất cao!”

Hai vị trưởng lão nghe Diệp Thiên Vân giới thiệu như vậy, chỉ biết đối phương không phải là người trong võ lâm, đầu bóng Triệu Nam tươi cười nói: “Lão phu nguyện ý ở cùng với người trẻ tuổi, như vậy cũng thấy cuộc sống vui lây a!”

Dương Thiên Long đối với cách đối xử với người của Diệp Thiên Vân rất nắm chắc, bởi vậy hắn lập tức ôm quyền nói: “Hai vị tiền bối, hạnh ngộ!”

Sau khi trải qua một phen hàn huyên, Triệu Nam nói: “Nếu như có chuyện mà nói, vậy cứ thẳng thắn nói ra, có quan hệ với sư huynh tôi, bọn tôi nhất định sẽ giúp!”

Dương Thiên Long nhận được ánh mắt ám chỉ của Diệp Thiên Vân, hắn liền nói: “Hôm nay tôi vừa nhận được tin tức, có mấy tay súng nước ngoài tới, muốn gây bất lợi với bọn tôi!”

Trần Thụy Niên không nói nhiều lời, thế nhưng tính tình rất nóng, hắn nghe được có người muốn tìm tới gây phiền toái, lông mi dựng lên, hừ nhẹ một tiếng nói: “Để cho bọn chúng tới, vài tay súng? Để xem tôi nhanh hay bọn chúng nhanh!”

Triệu Nam vuốt cái đầu trọc lóc, ha ha cười nói: “Đã có chúng tôi ở đây, mọi người không cần lo lắng! Tài phi tiêu của sư huynh tôi có thể nói là tuyệt diệu, vậy đến lúc đó sẽ cho bọn chúng biết tay!”

Dương Thiên Long âm thầm lau mồ hôi, hai vị trước mắt này là loại người gì vậy, dám khoa trương nói là dùng tiêu có thể so với súng. Nhưng mà hắn đã cùng Diệp Thiên Vân định ra kế sách, cho nên cũng không lo lắng. Hắn còn cần giám thị hành động của đối phương, cho nên lúc này vừa cười vừa nói: “Tôi chỉ tới để thông báo một tiếng, sợ đến lúc bất ngờ có chuyện xảy ra, tôi còn một số việc nữa, xin cáo từ trước!”

Ba người tiễn Dương Thiên Long rời đi, sau đó Triệu Nam ha ha cười hỏi: “Tiểu huynh đệ, cậu định chuẩn bị như thế nào? Có lòng tin quyết một trận chiến với Vệ Sư Hạo không?”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, hắn tin tưởng mình sẽ không phải chịu thiệt thòi, vì vậy liền nói: “Hai vị tiền bối đã từng giao thủ với Vệ Sư Hạo sao?”

Vô luận là Triệu Nam hay Trần Thụy Niên đều lắc đầu, Triệu Nam có chút ỉu xiu nói: “Vệ Sư Hạo là đệ nhất cao thủ trong thập ngũ đại đệ tử của Võ Đang, thực lực của hắn thâm bất khả trắc, trong chốn võ lâm đã có tiếng tăm không nhỏ, cho nên cậu phải cẩn thận đó!”

Diệp Thiên Vân không buông tha bất kì một cơ hội nào có thể hạ bệ đối phương, Vệ Sư Hạo người này vô cùng quái dị, hơn nữa hai ngày trước khi gặp qua, Diệp Thiên Vân có thể nhìn ra, vô luận là Lý Sư Bình hay tên có vẻ cuồng ngạo Mê Sư Đạo kia đối với hắn mà nói đều đáng được tôn kính.

Triệu Nam chậm rãi nói: “Năm đó ở trên đại hội võ lâm, Võ Đang quyết đấu Thiếu Lâm, phái ra tám đại cao thủ, cuối cùng còn bốn vị, có thể nói là rất ác liệt! Vệ Sư Hạo chính là một trong số đó, công phu của hắn lúc đó đã tới cảnh giới nhập hóa, cùng Cuồng Vũ của Thiếu Lâm đại chiến hơn mười chiêu, kết quả không địch lại đối phương, bị thua chỉ nửa chiêu!”

Diệp Thiên Vân cũng không có chứng kiến bốn kẻ dở hơi có bao nhiêu lợi hại, chẳng qua chỉ cảm thấy mấy người này thần kinh có vấn đề.

Triệu Nam tiếp tục nói: “Vệ Sư Hạo vốn là người mỏng danh lợi, chẳng qua đối với võ học cùng y đạo lại cực kỳ si mê, nghe đồn lần đó bị Cuồng Vũ đả bại sau đó hắn trở lại Võ Đang tức giận ói cả ra máu, từ đó hắn dốc lòng khổ luyện! Trước đó một thời gian, có lời đồn rằng hắn lại giao thủ với Cuồng Vũ!” Điều này không chỉ có Diệp Thiên Vân, mà ngay cả sư huynh hắn là Trần Thụy Niên cũng tò mò hỏi: “Kết quả thế nào?”

Triệu Nam cười khan hai tiếng nói: “Nếu như hôm nay không phải tiểu huynh đệ cùng với hắn ước chiến, tôi thật sự sẽ không nói ra chuyện này! Tin tức này là do một vị trưởng lão Thiếu Lâm nói cho tôi biết, lời của người đó có thể tin được! Hắn nói ngày đó Vệ Sư Hạo cùng Cuồng Vũ chỉ giao thủ ba chiêu, rồi sau đó không ai chịu xuất thủ nữa!”

Kết quả này thật bất ngờ, thế nhưng Trần Thụy Niên cùng Diệp Thiên Vân đều minh bạch là vì sao, bởi vì Vệ Sư Hạo cùng Cuồng Vũ đã đạt tới cùng một loại cảnh giới, chiêu thức thứ tư sẽ phân sinh tử, từ tin tức này mà xem có thể nói Vệ Sư Hạo đã tiến bộ!

Sắc mặt của Trần Thụy Niên lúc này rất nghiêm túc, không biết đang suy nghĩ cái gì, nửa ngày sau mới chậm rãi nói: “Tôi đã từng chứng kiến Vệ Sư Hạo cùng Mã Sư Châu luận bàn! Mã Sư Châu cũng là một trong những tám đại cao thủ của Võ Đang, thế nhưng hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Vệ Sư Hạo, chỉ ba chiêu đã bị đánh bay!” Dứt lời hắn mới nhìn Diệp Thiên Vân rồi tiếp tục nói: “Tôi nghe tin tiểu huynh đệ chỉ dùng một kích giết chết Mã Sư Châu, quả là bất ngờ, cho nên có thể đoán được thực lực của hai người không sai biệt mấy!”

Tuy sắc mặt của Diệp Thiên Vân không thay đổi, thế nhưng trong lòng lại đang hoảng hốt, nếu như hắn thực sự dùng một chiêu đánh gục Mã Sư Châu thì tốt rồi, nhưng thực sự là hắn đánh lên! Mà tên Mã Sư Châu kia không có phòng bị! Công phu của Mã Sư Châu còn cao hơn Trần Mira, từ điểm này mà xem, thực lực của Vệ Sư Hạo phải nói là rất cao, đáy lòng hắn không khỏi thầm hô may mắn, trước khi quyết chiến mà nghe được tin tức này, ít nhất cũng khiến hắn có thêm chút lý giải về đối thủ!

Không phải là Diệp Thiên Vân sợ hãi, võ học đã đạt tới trình độ này, thất bại không phải là chuyện tốt gì. Huống hồ hắn rất tin tưởng vào bản thân, đối thủ càng mạnh, sẽ càng kích phát hắn vượt qua hạn độ của chính mình.

Trần Thụy Niên thấy Diệp Thiên Vân lâm nguy không ngại, sau đó nhìn Triệu Nam liếc mắt, phát hiện hắn cũng đang giật mình, bản thân không khỏi dâng lên sự kính nể từ đáy lòng, nói: “Tiểu huynh đệ quả nhiên là tài cao mật lớn, đối mặt với cường địch như thế vẫn có thể bình chân như vại!”

Diệp Thiên Vân không hề nghĩ thoáng như hắn, mà vì bị những lời đồn về Vệ Sư Hạo hấp dẫn, nghĩ mình có thể giao thủ với người như vậy, đúng là một chuyện thú vị trong nhân sinh, sống hay chết trước loại hấp dẫn này đã không còn ý nghĩa nữa!

447. Chương 448: Ngoài Ý Liệu

Triệu Nam nhớ lại, hồi lâu sau mới nói: “Công phu của hắn rất chuyên, nghe nói hắn đã luyện được Thuận Dương chương, còn có Võ Đang Miên chương, trừ hai thứ đó ra, những công phu khác hình như chưa nghe nói qua. Trong võ lâm có rất nhiều tin đồn về hắn, thế nhưng phần lớn đều là hư cấu, về phần công phu lại ít nói tới. Bởi vì có rất ít người đã động thủ cùng hắn, thế nhưng mỗi một đối thủ của hắn đều rất lợi hại.”

Diệp Thiên Vân minh bạch công phu càng chuyên lại càng khó đối phó. Dựa theo lời Triệu Nam nói, Thuận Dương chương cùng với Võ Đang Miên chương của Vệ Sư Hạo đã đạt tới trạng thái tốt đỉnh! Một người mất vài chục năm chỉ học hai loại công phu, như vậy thời gian và tinh lực tập trung vào đó nhất định là

một con số khổng lồ, nghị lực cũng không phải người thường. Bất kì một loại võ học nào một khi chú tâm luyện tập, kết quả đương nhiên sẽ tiến bộ vượt bậc!

Hắn rất chờ mong trận chiến với Vệ Sư Hạo này, thế nhưng tác phong của phái Võ Đang lại khiến hắn không chút yên lòng, hắn trầm ngâm nói: “Trận chiến giữa tôi và Vệ Sư Hạo sẽ không có vấn đề gì, chỉ là sợ khi giao thủ sẽ phát sinh chuyện xấu, may mà có hai vị điện chủ cũng ở đây!”

Trần Thụy Niên nhẹ gật đầu cam đoan nói: “Xin cứ yên tâm, đêm qua tôi đã bàn qua với sư đệ rồi! Có chúng tôi ở đây, Mê Sư Đạo cùng Lý Sư Bình hai người này hẳn là sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ! Huống hồ cho dù bọn họ muốn dùng âm mưu quỷ kế gì, sư huynh đệ chúng tôi cũng có sức để liều mạng. Cậu chỉ cần ứng phó với đối thủ là được, những chuyện khác cứ giao cho hai người chúng tôi!”

Diệp Thiên Vân nghĩ một lát, thật sự là không còn gì để lo lắng, tất cả đều đã chuẩn bị chu toàn, đối phương cho dù có dùng quỷ kế thì sẽ thế nào?

Cho tới buổi trưa, Diệp Thiên Vân vẫn bình tĩnh ở trong phòng luyện Hình Ý Quyền, sau đó lại cầm hai quyển sách mở ra, trong lòng dĩ thường hưng phấn, đối thủ càng lợi hại, sẽ khiến hắn càng cảm thấy nguy hiểm! Loại tâm tình này muốn ngăn chặn cũng rất khó, cho nên hắn mới tận lực buông lỏng đầu óc, tìm chút sự tỉnh mà làm để phân tán tinh lực.

Hai giờ chiều, chờ đợi đã lâu rốt cuộc tiếng gõ cửa cũng vang lên, Diệp Thiên Vân ra mở cửa nhưng lại là một người không được hoan nghênh tới.

Người này chính là Hàn Băng!

Tâm tình của Diệp Thiên Vân giống như đặt trên vĩ nường, nàng tới thật bất ngờ, hắn chậm rãi nói: “Sao cô lại tới đây?”

Hàn Băng đứng ở ngoài cửa, đột nhiên nghe được giọng nói của Diệp Thiên Vân, từ trực giác của nàng mà xem, tựa hồ như mình không nên xuất hiện ở đây. Bởi vậy nàng đem túi xách đặc ở trước ngực, hai tay khoanh lại, nhìn Diệp Thiên Vân, nhẹ nói: “Hôm nay công ty được nghỉ, em tới thăm anh một chút...”

Diệp Thiên Vân thiên toán vạn toán cũng không thể ngờ được Hàn Băng đến tìm hắn, không biết nói cái gì, chỉ có thể mời nàng vào, cố kìm nén tâm trạng buồn bực, hắn nói: “Lát nữa tôi còn có chuyện, khả năng không có thời gian nói chuyện với cô. Hai ngày nữa tôi sẽ tìm cô, được không?”

Hàn Băng có phần xấu hổ đứng thẳng, nói: “Em thực sự không biết, xin lỗi anh! Vậy em đi trước đây, có thời gian anh hãy tìm em nhé!”

Diệp Thiên Vân thấy gương mặt xinh xắn của nàng, cùng với thần sắc làm cho người ta thương hại, thực sự không còn gì để nói nữa. Chuyện này thật sự là bởi vì chính mình không có suy nghĩ chu đáo, hiện tại đuổi nàng đi cũng không tốt, không bằng để cho nàng ở lại khách sạn.

Buổi sáng Dương Thiên Long có nói qua, bên ngoài có người đang theo dõi, nếu như Hàn Băng xuất hiện, kế hoạch vạn toàn của hắn sẽ có thêm nguy cơ, nghĩ một lát cuối cùng hắn nén giận nói: “Thôi đi! Cô ở chỗ này cùng tôi cũng được!”

Hàn Băng nghe Diệp Thiên Vân nói như vậy, khuôn mặt hơi đỏ lên, đôi mắt xinh đẹp cũng không nháy lấy một cái nhìn hắn, tâm trạng có chút bất an nói: “Thật sự sẽ không ảnh hưởng tới chuyện của anh, làm anh khó xử chứ?”

Lời nói vừa dứt, hai vị trưởng lão liền xuất hiện, Triệu Nam thấy Hàn Băng, hơi sửng sốt. Rồi sau đó nhìn kỹ Diệp Thiên Vân, hắn ho khan hai tiếng nhưng không nói gì, thế nhưng ý tứ lại rất rõ ràng.

Trần Thụy Niên cười cười nói: “Diệp lão đệ trước khi lâm chiến còn có thể...Hắn là không có vấn đề gì chứ!”

Diệp Thiên Vân cũng không còn cách nào, Hàn Băng tới, thực sự là không phải lúc, hắn chỉ tự trách mình đã không tính chu toàn, lúc này hắn cười cười với hai người rồi sau đó nói với Hàn Băng: “Vào phòng của tôi đi, lúc này cô đừng có đi nữa!”

Hàn Băng không rõ thái độ của Diệp Thiên Vân là như thế nào, thế nhưng đôi chân lại không tự chủ được mà bước đi theo hắn.

Khi vào trong phòng ngủ, Diệp Thiên Vân không tự giác được mà liếc mắt nhìn nàng, một cô gái đáng yêu tươi mát như Hàn Băng ở bên cạnh khiến tâm tình của hắn cũng được buông lỏng một chút, điều này cũng làm cho chính hắn không nhận được mà có chút kỳ quái. Da thịt trắng như tuyết, hai mắt trong như nước, khí chất rất thanh nhã đậm nhiên, khiến người ta mê đắm.

Hàn Băng thấy Diệp Thiên Vân nhìn mình chằm chằm, nàng có chút xấu hổ, hơi nhăn nhó, không tự chủ được mà vịn vịn trên ghế, trong miệng khẽ thở dài nói: “Quấy rầy anh rồi, em không biết là anh có chuyện, thật sự là xấu hổ!”

Diệp Thiên Vân phát giác ra mình thất thố, liền cười cười nói: “Không có việc gì, tôi chỉ hơi bất ngờ, không ngờ cô sẽ tới!” Đã tới thì cũng tới rồi, hiện tại hắn lo lắng cũng không có biện pháp, đơn giản là giữ nàng lại một chút.

Hàn Băng cùng Diệp Thiên Vân rất ít khi gặp mặt, nàng tùy ý tìm một chủ đề để nói: “Thành Phong vô quán thế nào rồi? Đã hơn một năm không có trở lại, cũng rất nhớ nó, Thạch Thanh Sơn cùng Trương Lượng bọn họ có khỏe không?”

Diệp Thiên Vân rót cho nàng một chén trà, sau đó ngồi xuống rồi nói: “Thành Phong vô quán đã bị đóng cửa, Thạch Thanh Sơn cùng Trương Lượng vẫn tốt!”

Hàn Băng có chút bất ngờ, đại đa số lần gặp mặt giữa nàng và Diệp Thiên Vân cũng đều tại đó, hơn nữa lại học được rất nhiều công phu thông dụng, khi nghe được tin này, nàng không khỏi thở dài nói: “Quá đáng tiếc, ông chủ của Thạch quán sao lại không tiếp tục kinh doanh nữa?”

Diệp Thiên Vân cũng không muốn lừa gạt nàng, vì vậy hắn cười nói: “Hắn đắc tội với một số người, không thể không rời khỏi Băng Thành!”

Hàn Băng còn muốn hỏi, Trần Thụy Niên đã ở ngoài cửa gõ vài lượt, nói: “Lão đệ, người của Võ Đang đã đến!”

Diệp Thiên Vân cũng không bất ngờ, hắn đứng dậy chậm rãi nói: “Cô ở trong phòng chờ một chút, tôi có việc phải ra ngoài xử lý!” Nói xong hắn mở cửa đi ra...

Hàn Băng nhìn thân ảnh bận rộn của Diệp Thiên Vân, nàng bưng lấy chén trà, trầm ngâm không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau khi ra khỏi cửa Diệp Thiên Vân lập tức thấy ba người Vệ Sư Hạo không thiếu người nào đang đứng trong phòng khách, bọn họ hiển nhiên là nhận ra Triệu Nam cùng Trần Thụy Niên, chỉ thấy Mê Sư Đạo hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn nói: “Thoạt nhìn người tới cũng không ít, tôi không biết Thái Cực môn vì sao phải xía vào, ai cũng thấy thể lực của mình quá lớn sao?”

Triệu Nam vỗ cái đầu bóng loáng, đi tới trước mặt hắn nhìn nhìn, đồng dạng cũng cười lạnh nói: “Mê Sư Đạo, nhìn bộ dạng của ngươi cũng có thể sống tới hiện tại sao? Lớn tuổi như vậy rồi mà hành động lại chẳng ra gì!”

Mê Sư Đạo bị hắn nói thể thiếu chút nữa nhảy dựng lên chỉ vào Triệu Nam muốn mắng to.

Vệ Sư Hạo nhíu mày ngăn hắn lại, sau đó nghiêm mặt nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Không biết người đã chuẩn bị tốt chưa? Ba ngày ước hẹn đã tới, chúng ta cũng nên có một trận chiến thôi!”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, hắn vốn muốn quyết đấu ở một nơi hẻo lánh, thế nhưng hiện tại trong phòng còn có Hàn Băng, tự nhiên cần phải an bài cho nàng thỏa đáng, hắn liền chăm chú nói: “Chuẩn bị xong rồi! Hai giờ sau gặp tại Thái Bình sơn!”

Lý Sư Bình cướp lời nói của Vệ Sư Hạo, nói: “Sư huynh, theo đệ thấy chúng ta hãy tìm một địa phương ít dân cư, theo đệ biết Thái Bình sơn là nơi tương đối nổi danh của Hongkong, nơi đó có rất nhiều người tới ngắm cảnh!”

Vệ Sư Hạo vuốt cằm râu, cũng không có lập tức quyết định, mà dùng giọng điệu thương lượng nói với Diệp Thiên Vân: “Sư đệ ta có ý tìm một nơi thanh tĩnh một chút, bằng không khi động thủ sẽ bị người ta thấy, ảnh hưởng không tốt!”

Diệp Thiên Vân ở đâu cũng được, Thái Bình sơn là nơi hắn tương đối quen thuộc, bởi vậy hắn cũng không quan tâm, nói: “Vậy tới bên tàu Đại Loan Tử, nơi đó có ít người!”

Lần này Lý Sư Bình cũng không có phản đối, Vệ Sư Hạo cũng không có do dự, gật đầu nói: “Đã như vậy sau hai tiếng nữa chúng ta sẽ gặp mặt tại đó!” Nói xong lão liền mang theo hai người, vội vàng rời đi!

Diệp Thiên Vân gọi một cuộc điện thoại cho Dương Thiên Long, sau đó trở về phòng ngủ, giọng nói có chút ay náy nói: “Một hồi nữa tôi phải đi phò ước, có một người bạn sẽ đưa cô về!”

Hàn Băng không biết tại sao phải tìm người tiễn mình về, nàng hơi nghi ngờ nói: “Anh muốn đi làm chuyện gì?”

Diệp Thiên Vân mặc áo khoác vào, sau đó bình tĩnh nói: “Lát nữa tôi phải đi luận võ với người ta, cho nên không thể đưa cô về!”

Hàn Băng nghe nói luận võ, ánh mắt liền sáng ngời, nàng rất hứng thú với võ thuật, cho nên khi tới Hongkong hơn một năm cũng không có ý rời đi, nàng lập tức cầm lấy túi xách, cao hứng bưng bưng hỏi: “Em có thể đi theo được không? Em rất muốn mở mang kiến thức một chút!”

Diệp Thiên Vân há có thể để nàng đi theo, vì vậy hắn nhìn vào ánh mắt mong chờ của Hàn Băng, khó khăn nói: “Hừm, nơi đó có chút nguy hiểm, tôi không thể mang cô đi theo được!”

Hàn Băng có phần thất vọng, thế nhưng cũng không có xin xỏ, mà chỉ trầm mặc không nói, chốc lát không khí trong phòng ngủ lạnh xuống.

Dương Thiên Long bỗng phóng nhanh vào phòng, nhìn nhìn Diệp Thiên Vân cười nói: “Xe hơi đã chuẩn bị xong, chúc anh may mắn!”

Diệp Thiên Vân hơi mỉm cười, sau đó gọi Hàn Băng ra, nói: “Các người đã gặp qua rồi đúng không! Lát nữa hắn sẽ đưa cô về!”

Hàn Băng vừa thấy Dương Thiên Long, nàng rất bất ngờ, lại có phần vui vẻ nói: “Đã lâu không gặp, nguyên lai anh cũng tới Hongkong, anh đi cùng với Diệp Thiên Vân sao?”

Dương Thiên Long cũng ha ha cười, có chút bất ngờ nhìn Hàn Băng nói: “Cô còn nhớ tôi, tại Thành Phong võ quán cũng không có thấy cô cười như vậy!”

Diệp Thiên Vân có chút khó hiểu, Dương Thiên Long cùng Hàn Băng khi nào mà trở nên quen thuộc như vậy?

Dương Thiên Long nhìn ra nghi vấn của hắn, cho nên vừa cười vừa nói: “Khi còn ở Thành Phong võ quán, Thạch Thanh Sơn liên tục truyền thụ công phu cho tôi, bình thường Hàn Băng cùng học với tôi! Anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt!”

448. Chương 449: Đùa Bỡn Trên Tay

Sau khi hàn huyên một lát, hai người đều có chút thoải mái hơn, Hàn Băng hơi dí dỏm cười, xuất ra đòn sát thủ với Dương Thiên Long: “Dương đại ca, anh có thể dẫn tôi đi xem hay không?”

Dương Thiên Long còn đang đắm chìm trong hồi ức vô ưu vô lự lúc trước, khi nghe được câu hỏi này liền vô ý đáp: “Nơi đó rất nguy hiểm...” Nói đến đây lại thấy thần sắc thất vọng của Hàn Băng, hắn vội vàng nói tiếp: “Vậy cô đi theo tôi!”

Hàn Băng reo lên một tiếng, lời nói của Dương Thiên Long khiến nàng từ thất vọng lại có được hi vọng, có thể để nàng chứng kiến một trận chiến đỉnh cao như vậy, cơ hội này cũng không phải là người nào cũng có thể gặp! Bình thường Diệp Thiên Vân không lộ ra công phu của mình, cho nên lòng hiếu kỳ của nàng lớn hơn nhiều so với bình thường.

Dương Thiên Long dò xét qua Hàn Băng, sau đó tốt bụng nhắc nhở: “Trước tiên tôi phải nói với cô, đi xem trận chiến này cũng không phải dễ như vậy, ít nhất cô phải đổi một bộ quần áo cho thuận tiện, bằng không đến lúc đó muốn chạy cũng không chạy được đâu! Nhưng nhất thiết phải nghe lời tôi, khi ở chỗ đó có lẽ cô sẽ chứng kiến một số chuyện mà không nên thấy!”

Hàn Băng chỉ cần có thể đi, cái gì cũng nghe theo hắn, cho nên nàng liên tục gật đầu!

Diệp Thiên Vân thấy thời gian đã tới, liền nói với Dương Thiên Long: “Phải lên đường thôi, tới bến tàu Loạn Tử, không có vấn đề gì chứ?”

Dương Thiên Long gật đầu, cầm bộ đàm nói vài câu, sau đó nói với Diệp Thiên Vân: “Đều sắp xếp xong xuôi rồi, chúng tôi sẽ đứng xa chỗ anh một chút, chờ khi bọn chúng xuất thủ sẽ xuất hiện một mẻ hốt gọn!”

Bến tàu Loạn Tử ở phía tây Hongkong, gần với Trung Hoàn là một trong những khu buôn bán sầm uất, sở dĩ Diệp Thiên Vân chọn ở đây là vì mấy ngày hôm trước vài tên đồ đệ của Ngô Lập Sâm đã thuê một kho hàng ở đây, vị trí nơi đó rất tốt, vừa vặn dùng để đại chiến với Vệ Sư Hạo!

Diệp Thiên Vân minh bạch, Lý Sư Bình thật ra cũng không thêm để ý tới quyết đấu ở nơi nào, hẳn sợ là ở đỉnh Thái Bình có mai phục, cho nên mới đổi địa điểm. Từ điểm này cũng có thể thấy được, tính đa nghi, hơn nữa rất giỏi ngụy trang chính mình của Lý Sư Bình.

Hai chiếc xe một trước một sau chạy tới trước cửa kho số 87, Vệ Sư Hạo cùng ba người xuống xe, nhìn xung quanh kho hàng được vây lại. Chỗ này có rất ít người qua lại, ba người đều rất hài lòng với chỗ này.

Vệ Sư Hạo mặc một thân áo ngắn sạch sẽ, cực kỳ giống quyền sư cổ đại, lão tiến tới vài bước rồi nói với Diệp Thiên Vân: “Chính là ở chỗ này sao?”

Cảm giác của Diệp Thiên Vân đề thăng tới mức lớn nhất, rất rõ ràng với tình huống xung quanh, cũng không có phát hiện ra vấn đề dị thường gì, hắn gật đầu nói: “Đã có người sợ thủ đoạn của ta, như vậy mọi người không cần phải tiến vào kho hàng nữa! Nếu như còn chưa tin có thể đích thân kiểm tra một chút, nhìn xem có mai phục hay không! Bốn phương ở đây đều thông suốt, một khi phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, mọi người có thể lập tức rời đi!”

Lý Sư Bình cũng không có tức giận, hắn đứng ở sau lưng Vệ Sư Hạo, nhàn nhạt cười nói: “Cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm đáng tiếc, đây là thái độ làm người của ta. Cũng không phải là nhằm vào một mình tiểu hữu, nếu có mạo phạm, xin hãy thứ lỗi!”

Vệ Sư Hạo rất hài lòng với an bài của Diệp Thiên Vân, lão cởi áo khoác xuống, nghiêm mặt nói: “Diệp Thiên Vân, tại Võ Đang khi nhắc tới tên ngươi, sắc mặt mọi người đều đại biến! Chương võ điện Mã Sư Châu, đan đạo điện Thương Sư Kiệt, ngoại sự điện điện chủ Ngọc Sư Lộc, còn có mấy vị sư huynh đệ của ta, đều đồng dạng muốn lấy mạng của ngươi! Điều này làm cho ta rất hứng thú, một người trẻ tuổi chỉ hơn hai mươi tuổi, không biết làm như thế nào khiến đám người siêu việt luyện công phụ vài chục năm kiêng kị!”

Vô luận là hai vị trưởng lão Thái Cực môn, hay hai vị điện chủ Võ Đang, cũng không khỏi âm thầm dựng lỗ tai lên nghe. Tốc độ tiến bộ của Diệp Thiên Vân thật sự là kinh người, hôm nay Vệ Sư Hạo nêu ra vấn đề này, cũng là vấn đề mà bọn họ sớm đã muốn hỏi từ lâu, thậm chí đều coi như chuyện bí mật!

Diệp Thiên Vân tự nghĩ mình quá lo lắng, hắn thấy đám người kia thần sắc có chút buồn cười, đứng ở đây đều là người luyện võ, hơn nữa còn là cao thủ. Lại muốn tìm kiếm đáp án của hắn, hắn lập tức không dấu diếm nói: “Vận khí, kỳ ngộ, thiên phú, cố gắng!”

Vệ Sư Hạo cười cười nói: “Ta tự nhận là không thiếu hụt những thứ mà ngươi nói, mười tuổi đã bắt đầu tiếp xúc với võ thuật. Mỗi ngày ít nhất luyện trên bốn canh giờ, xuân hạ thu đông mưa gió cũng không dừng, thế nhưng lúc ta bốn mươi tuổi cũng không đạt tới trình độ cao như ngươi!”

Lão dừng một chút ngay sau đó nói: “Thập ngũ đại cao thủ của Võ Đang ta cũng vượt qua mười người, những người này đều có thể ra ngoài thành lập môn phái! Hôm nay đã có cơ hội, ta muốn thử xem, công phu của ngươi có phải là thật thần kỳ như lời đồn đại hay không!”

Diệp Thiên Vân không biết nên trả lời như thế nào, chỉ có thể cười cười không nói. Mỗi ngày hắn luyện tập võ công đều tốn rất nhiều thời gian, chỉ sợ còn gấp đôi so với Vệ Sư Hạo, trừ khi ăn cơm cùng với lúc ngủ ra, cơ hồ chiếm trọn thời gian của hắn.

Vệ Sư Hạo không nói thêm gì nữa mà ngược lại hoạt động thân thể, đánh ra một bộ Thái Ất, đem thân thể điều chỉnh ở trạng thái tốt nhất. Học võ tuổi càng lớn, khi khởi động lại càng phải nặng, bởi vì cơ năng giảm xuống cho nên nhất định phải hao tổn một khoảng thời gian để đạt tới trạng thái tốt nhất.

Diệp Thiên Vân cũng cởi áo khoác ra, chẳng qua chỉ vận động ngực vài cái, một trận chiến này hắn đã chờ rất lâu, theo tốc độ tăng cao của công phu, tầm mắt của hắn cũng cao lên không ít, chỉ có võ giả thực lực mạnh, mới có thể kích khởi hứng thú!

Hai người đều ở trạng thái chuẩn bị quyết chiến, mà tại địa phương cách bọn họ khá xa, Hàn Băng, Dương Thiên Long cùng với mấy tên thủ hạ đều bỏ tới kho hàng, cầm ống nhòm mà nhìn.

Hàn Băng mặc một bộ quần áo màu đen, khí chất hiên ngang đầy anh khí, nàng có chút buồn bực nói: “Nơi này cách quá xa, không nghe thấy gì cả, Dương đại ca, không phải anh nói chúng ta có thể tới đó xem sao?”

Dương Thiên Long cầm lấy ống nhòm, cố ý cười cười nói: “Đúng vậy, đây không phải là dẫn cô tới rồi sao? Ở đây thấy rất rõ ràng, chẳng qua là không nghe thấy bọn họ nói chuyện mà thôi!”

Hàn Băng chỉ vào một gian nhà kho cách đó không xa, nói: “Vì sao chúng ta không leo lên trên đó, khẳng định có thể thấy rõ hơn, hơn nữa có thể nghe thấy bọn họ nói chuyện!”

Dương Thiên Long nhếch miệng, hiển nhiên là không đồng ý với ý kiến của nàng, hắn không nhanh không chậm nói: “Ồ chỗ này đã là giới hạn rồi, tôi dám đảm bảo chỉ cần tại đó chúng ta khẽ nhúc nhích, bọn họ sẽ phát hiện ra ngay. Nếu cô không tin có thể đánh cược, chúng ta thử xem!” Nói xong hắn tìm một hòn đá to bằng ngón tay, nói: “Cô nhìn rồi sẽ hiểu!”

Hàn Băng nghe hắn nói thế, lập tức dùng ống nhòm nhìn lại!

Dương Thiên Long cũng không dùng quá nhiều lực, hắn liền ném tảng đá vào giữa nóc kho hàng, trong tích tắc phát ra tiếng động, Hàn Băng nhìn hai vị lão giả sau lưng Diệp Thiên Vân cùng với ba người đối diện không hẹn mà cùng nhìn tới điểm rơi của viên đá!

Hàn Băng bị dọa cho nhảy dựng lên, viên đá kia phát ra tiếng động rất nhỏ, nàng dám khẳng định nếu mình mà ở đó nhất định sẽ không chú ý tới, nhưng đám người ở đường tràng lại nghe thấy rất rõ ràng!

Dương Thiên Long ngồi xổm trước người Hàn Băng, hơi che dấu thân thể, sau đó chậm rãi nói: “Thấy chưa, đám người này không phải là người cuồng võ bình thường, mà chân chính là võ giả, công phu của bọn họ mới chân chính là công phu! Huống hồ bên kia còn có tình huống ngoài ý muốn, cho nên chúng ta mới ở xa một chút!”

Hàn Băng bị tình huống vừa rồi làm cho rung động rất lớn, chỉ là thính giác cường đại như thế, nàng không khỏi nhớ tới một cước mà Diệp Thiên Vân từng đá, còn có một số việc đã làm sau đó mình mới biết.

Vệ Sư Hạo giống như đã đạt được tình trạng tốt nhất, lão tiến về phía trước ôm quyền nói: “Mời!” Lý Sư Bình cùng Mê Sư Đạo ở phía sau, con mắt không hẹn mà cùng nheo lại, cái gì phải tới rồi cuộc cũng đã tới.

Triệu Nam cùng Trần Thụy Niên đều rất may mắn có thể chứng kiến hai người giao thủ, có thể đứng ở khoảng cách gần như vậy quan sát thực là khó có, Triệu Nam gật đầu nói với Diệp Thiên Vân: “Mọi chuyện nên cẩn thận!”

Diệp Thiên Vân cười cười, chậm rãi đi tới trình diện, đứng đối diện với Vệ Sư Hạo, hắn cảm nhận được trong máu phảng phất có một thứ vật chất gì đó đang cộng hưởng với hoàn cảnh này, làm cho người ta không thể ức chế được xúc động!

Phát ra cảm giác, vận khởi Kim Chung Trảo, chân trái của Diệp Thiên Vân mở ra, phi thân mà tới! Đùi phải dẫu ở phía sau, bảo trì tư thế quái dị lướt đi trên không trung, thân thể giống như một bức tượng điêu khắc trân quý, thế nhưng mấy người ở xung quanh đều nhìn ra được trong động tác của hắn có hàm chứa lực lượng, làm cho người ta không rét mà run!

Vệ Sư Hạo cẩn thận ứng phó, khom người lùi lại, khi thân hình của Diệp Thiên Vân càng ngày càng gần, cước bộ của lão đạp thành thế Bát Quái, miệng quát lớn một tiếng, lão vội thi triển ra Thuần Dương chương!

Chương lực chậm nhu trâm đều, vận khí ở đan điền, xuyên qua eo, thông đều tới các khớp, tập trung lại một điểm rồi bắn ra, với lực rung, bắn, chấn làm chủ. Lão ra đòn rất chậm, sau đó nhanh như chớp bắn ngược về phía sau, thế như sét đánh không kịp bưng tai!

Đùi phải của Diệp Thiên Vân trong giây lát đã ra, phẳng phất như biến thành một cái búa tạ, nhanh như chớp đá lên lòng bàn tay của Vệ Sư Hạo!

Va chạm kịch liệt thế nhưng lại không phát ra tiếng động chói tai khi hai thân thể tương giao.

Bị cổ lực lượng cự đại này đánh vào chưởng, sắc mặt Vệ Sư Hạo không hề thay đổi, lão bình tĩnh kê công người lại phía sau giải trừ lực đạo, tay phải từ chưởng biến thành trảo, cứng rắn đem chân Diệp Thiên Vân nhấc cao lên!

Toàn thân Diệp Thiên Vân đứng trên lòng bàn tay hắc, đồng thời tay trái của Vệ Sư Hạo cũng từ trên vai quần qua rồi bỏ lên!

Diệp Thiên Vân nhanh nhẹn tránh gấp, hắc không nghĩ hai chân mình sẽ chạm đất! Vừa rồi một cước cơ hồ tập trung lực lượng toàn thân, lúc này cả người đều bị tay phải của Vệ Sư Hạo nhấc lên! Lại thấy bàn tay trái của đối phương đánh úp lại, hắc lập tức co chân lại, thế nhưng không nghĩ tới tay của Vệ Sư Hạo như kim sắt giữ chặt lấy chân hắc, hắc đành phải dùng lực vận người xoay tròn đùi phải.

Lực lượng cường đại khiến sắc mặt Vệ Sư Hạo không khỏi biến đổi, lão đột nhiên buông tay né tránh cước của Diệp Thiên Vân, sau đó Vệ Sư Hạo lại nhanh chóng bắt lại cẳng chân Diệp Thiên Vân, khiến cho hắc không tài nào rơi xuống đất!

Dương Thiên Long dùng ống nhòm quan sát, nhin không được thốt lên khen: “Đây mới thực sự là luận võ, cùng với lúc trước xem, thật sự là cách biệt một trời một vực, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình!”

Hàn Băng ở phía xa thấy được một loạt hình ảnh này, cũng cả kinh miệng không khép lại được, Diệp Thiên Vân như một cây thương đứng trên không trung xuất thủ cùng đối phương, đấu pháp như vậy, năng nghĩ cũng chưa từng dám nghĩ qua, nghe cũng chưa từng nghe tấy, chớ nói chi là xem qua.

449. Chương 450: Chúng Ta Tái Chiến

Thoáng cái khiến hai vị trưởng lão của Thái Cực môn biến sắc, bọn họ là đến là vì trợ trận cho Diệp Thiên Vân, trong lòng đương nhiên là hy vọng Diệp Thiên Vân thắng, thế nhưng tình thế trước mắt, làm cho bọn họ không thể không lo lắng.

Trái ngược với bọn họ, Lý Sư Bình cùng Mê Sư Đạo vẫn luôn yên tĩnh thông dong, thấy Vệ Sư Hạo chiếm tiên cơ, tự nhiên tâm tình cũng ổn xuống, phẳng phất như đã nắm chắc thắng lợi trong tay vậy.

Tay trái của Vệ Sư Hạo như rồng, lại như quỷ mị, tìm được giữa hai chân Diệp Thiên Vân, sau đó nện vào hạ bộ, một chiêu này không thể không nói là không độc, có ý như muốt tuyệt căn cơ người ta!

Diệp Thiên Vân thấy chiêu thức này của Vệ Sư Hạo không chút kinh hoàng, phần eo của hắc trầm xuống, hai gối chụm lại, đồng thời hai chân cũng khép lại trầm xuống, đầu gối như ngang với vai, vận đủ kinh lực, Băng Quyền vì thế được phát ra, nhắm vào đầu nắm tay đối phương hung hăng đánh tới!

Hai cánh tay của Vệ Sư Hạo đều nghĩ làm cách nào vây khốn Diệp Thiên Vân, bởi vậy khi Băng Quyền được phát ra trong nháy mắt, lão chỉ biết không ổn, lập tức nghiêng đầu, đồng thời dồn toàn lực vào cánh tay đẩy Diệp Thiên Vân ra!

Một quyền của Diệp Thiên Vân tuy đánh vào không khí, thế nhưng cũng thoát khỏi cánh tay của Vệ Sư Hạo, nương theo hướng đối phương ném mà hạ xuống, hắc biết vừa rồi mình vẫn còn hơi coi thường đối thủ, cùng so chiêu với cao thủ như vậy, cần nhất chính là cẩn thận! Băng không chỉ cần hơi có chút bất lợi, một kích tiếp theo nhất định bị mất mạng! Hắc xoay người đề phòng nhìn Vệ Sư Hạo, tựa giống như trước lúc giao thủ, Vệ Sư Hạo vẫn đứng im không nhúc nhích, sau khi lão né uy lực một quyền của Diệp Thiên Vân, trên mặt xuất hiện vẻ hưng phấn chưa bao giờ có, bởi vì lão đã tìm được một đối thủ đáng giá để xuất thủ, đối với điều này, là một kẻ ở Võ Đang trường kỳ như lão, chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu!

Hô hấp của Diệp Thiên Vân hơi có chút dồn dập. Cùng cao thủ tiêu chuẩn như vậy so đấu, cho dù chỉ hai ba chiêu, cũng sẽ làm cho người cảm thấy khí tức có trở ngại! Dem cảm nhận đề thăng lên mức lớn nhất, rõ ràng cảm nhận được trạng thái của đối phương!

Hắn đem hai chân chậm rãi uốn cong xuống dưới, thân thể tạo thành tư thế nửa ngồi xổm, hình thành Tam thể thức, hai mắt không hề chớp nhìn Vệ Sư Hạo!

Hành gia một khi xuất thủ đều là bất ngờ, vừa rồi chẳng qua là trong vài giây tiếp xúc, thế nhưng đối phương đều minh bạch thực lực của nhau, còn người bên cạnh càng thêm rõ ràng.

Triệu Nam cùng Trần Thụy Niên mặc dù tới một mực động viên Diệp Thiên Vân. Nhưng trong lòng cũng vẫn có nghi ngờ, bởi vì Diệp Thiên Vân quá trẻ! Thế nhưng vừa rồi khi xuất thủ, bọn họ liền chính thức yên lòng! Có thể thoát khỏi chiêu thức kia của Vệ Sư Hạo, đó cũng chính là đủ thực lực để đối phó với lão.

Đám người vây xem đều âm thầm xoa tay. Luyện công càng nhiều năm, loại cảm giác này càng mãnh liệt, có đôi khi chứng kiến người khác đánh rất tuyệt, bọn họ lại hận không thể xông lên thi triển thần uy một phen.

Vệ Sư Hạo bày ra thức mở đầu là Miên Chưởng, Lão hóa bị động thành chủ động, bước chân rẽ đi rất nhỏ, nương theo đối thủ mà đi, đây chính là một loại di động theo tình thế! Đem lực lượng toàn thân đều đổ vào lòng bàn tay, cặp cánh tay linh động giống như có linh hồn, bổ nhào tới chỗ Diệp Thiên Vân.

Miên Chưởng của Vô Đương có thể nói cực kỳ vi diệu tinh xảo, miên giả, nhu dã, Miên Chưởng Vô Đương cương nhu đồng thời, âm dương giao hòa, không cương không ngưng, nhìn như nhu nhược vô cốt, kì thực trong bông có kim.

Diệp Thiên Vân không hề sợ hãi. Tam thể thức trong nháy mắt biến đổi, đón quyền đầu của đối phương, tay trái đưa ra ngăn chặn. Cũng đem tay còn lại chém lên cổ đối thủ, hai khủy tay cong lại, cùi trỏ trầm xuống, đụng lên ngực hắn, đồng thời chân phải bước lên nhắm vào hạ thể của đối thủ, chân trái trợ lực bước lên.

Một chiêu hổ báo đầu này gào thét đánh tới đối phương. Giận dữ rống lên như mãnh hổ vồ mồi từ giản đơn tới phức tạp, khí thế như không thể đỡ được!

Con mắt của Vệ Sư Hạo híp lại như sợi chỉ, trong nháy mắt Diệp Thiên Vân ra chiêu. Lão tự cảm nhận được thân thể đối phương ẩn chứa lực lượng, Hình Ý thập nhị hình lão cũng đã gặp qua, mà sớm đã gặp qua nhiều lần, tự nhiên rất rõ, thân thể lão co rút lại, đồng thời hai chân dùng lực đạp mạnh một cái!

Hình Ý Quyền dựa theo phong cách cứng rắn mà tới, hai người không ai nhường ai, lực lượng va chạm cực đại, làm cho bọn họ bị đánh bật trở lại!

Diệp Thiên Vân biết ưu thế của mình ở chỗ nào, nhược điểm ở đâu, quyền phong của hắn cường đại, lấy cương làm chính, đối phương lại âm nhu, lấy nhu thắng cương, như vậy phải buộc Vệ Sư Hạo xuất thủ! Chỉ có để lão rơi vào trong tiết tấu của mình không chế, cơ hội thắng mới lớn!

Đạt tới loại cao độ này, nhất định phải đánh ra tiết tấu của bản thân, bằng không muốn thắng lão thực sự quá khó khăn. Khi Diệp Thiên Vân bay ngược lại, hắn liền lấy tay chống lên mặt đất, thân thể bật ngược mà dậy, đứng vững trên mặt đất!

Vệ Sư Hạo dùng chân chống lại phía sau, ngăn trở quán tính, lão nhìn ra được ý đồ của Diệp Thiên Vân, trong lòng càng thêm đánh giá Diệp Thiên Vân cao hơn! Thân thể nhẹ như mây lướt đi, mượn thế tung chưởng!

Trong nháy mắt Diệp Thiên Vân xuất hiện trước mặt lão, đùi phải tiến lên, quyền phải bổ tới, gắng sức trở mình hóa giải đón đánh tới! Tay trái lại xoay về phía trước chộp lấy mặt Vệ Sư Hạo! Đồng thời thân thể lui về sau, chân trái tiến về phía trước, hai chân giao nhau thả người nhảy lên!

Khi nhảy lên, đồng thời chiêu thức cũng biến đổi, tay trái biến thành trảo chộp lấy hai mắt đối phương, tiếp đó toàn thân trầm xuống tạo thành thế quỳ xuống, một chiêu này chính là được bộ long hình!

Thân thể của Diệp Thiên Vân giống như hình xoáy ốc bay lên ngưng tụ khí lực, xuất thủ trong nháy mắt, lực lượng kinh người ồ ồ kéo tới, giống như một chiếc xe tải nổ máy toàn lực rú ga, loại uy thế này không khỏi làm người ta sinh ra cảm giác sợ hãi!

Sắc mặt của Vệ Sư Hạo đại biến, loại công kích liều mạng này của Diệp Thiên Vân vô luận là cao thủ cỡ nào cũng phải cổ ký ba phần, lão mạo hiểm né tránh một chiêu long hình này.

Chiêu thức của Diệp Thiên Vân lại biến đổi, giống như rồng phi thẳng, phóng lên tận trời xanh, rất hung mãnh, lại giống như cự long rơi xuống nước, khí thế mãnh liệt không thể chống đỡ. Lên cũng đánh, rơi cũng đánh, tiến cũng đánh, lùi cũng đánh! Lúc này hẳn chính là một khối mây móc đang không biết mệt mỏi mà hoạt động, đem lực lượng toàn thân đều đổ lên công kích!

Trong vài giây đồng hồ này khuôn mặt Vệ Sư Hạo mồ hôi nhễ nhại, lão không dám bỏ qua bất kỳ một chiêu nào của Diệp Thiên Vân, muốn kiệt lực tránh công kích này, nhưng cũng biết là cơ hội không lớn! Lực lượng của Diệp Thiên Vân quá mạnh mẽ, nếu như chỉ một chiêu, lão có thể hóa giải, nhưng lúc này lại liên tiếp xuất thủ, lão không có khả năng hóa giải hết từng chiêu một, chỉ có thể dùng con mắt chăm chú nhìn, âm thầm tìm kiếm cơ hội!

Khi Diệp Thiên Vân biến chiêu, Vệ Sư Hạo rốt cục cũng tìm được một cơ hội hiếm có, thân thể không lùi mà tiến, bàn tay rung lên, Thuần Dương chưởng quét ngang qua hông đối thủ!

Diệp Thiên Vân biến chiêu không kịp, vội điểm chân lùi về phía sau, tránh thoát khỏi tình thế nguy hiểm này.

Đúng lúc này trong mắt Vệ Sư Hạo lóe lên thần thái trước nay chưa từng có, thân thể của lão nhanh chóng tiến lên phía trước, đồng thời tiến tới thật gần cánh tay Diệp Thiên Vân, cánh tay lão nghiêng qua lật nhào mà tới, vận đủ kinh lực đánh lên ngực bụng của Diệp Thiên Vân!

“Phanh” một thanh âm muồn hưởng vang lên, thân thể của Diệp Thiên Vân như điều đứt dây vẽ thành một đường vòng cung bay đi, nện vào một thùng conterne đó ba bốn mét, cuối cùng thân thể rơi xuống mặt đất!

Mê Sư Đạo cùng Lý Sư Bình hai người căn bản không khắc chế được, rất nhanh nắm tay lại, kim lòng không được mà hô lên một chữ tốt! Thần sắc kích động giống như chính mình đã đánh một chưởng kia vậy! Trong mắt bọn họ, thắng lợi hôm nay sẽ tới rất dễ dàng, tính mạng của Diệp Thiên Vân sẽ mất bởi một chưởng này!

Trái tim của Triệu Nam cùng Trần Thụy Niên như treo ở giữa không trung, muốn tiến lên nhưng còn ngại tình huống trước mắt, chỉ có thể lo lắng suông! Thực lực của Vệ Sư Hạo hiển nhiên là cao hơn một bậc, cho dù là chính bọn họ cũng không có khả năng thắng Vệ Sư Hạo, thế nhưng biểu hiện của Diệp Thiên Vân lúc trước càng làm cho ánh mắt bọn họ sáng ngời.

Lúc Vệ Sư Hạo thấy Diệp Thiên Vân bay ra ngoài lão cũng không tiếp tục truy kích, mà thân thể dừng lại đồng thời hỗn hển thở, loại hít thở dồn dập này chứng tỏ lão đã hao phí không ít khí lực, ánh mắt không ngừng nhìn Diệp Thiên Vân đang nằm dưới đất, trên mặt xuất hiện vẻ vui mừng hiếm có!

Đối với việc có thể dùng một chiêu đánh lùi Diệp Thiên Vân, chính lão cũng có cảm giác bất ngờ. Có thể cùng đại chiến một hồi với đối thủ như vậy, có thể khiến trong lòng người ta cảm giác rất thoải mái!

Hàn Băng ở một chỗ khá xa trái tim cũng bị một chưởng này của Vệ Sư Hạo làm cho tan vỡ, nàng không biết mình đã bỏ ống nhôm xuống từ bao giờ, nước mắt tràn ra, trận đại chiến này thật tuyệt vời, nhưng người trong lòng lại không biết sinh tử ra sao, làm sao có thể khiến nàng cao hứng cho nổi.

Hàn Băng lại không biết kinh nghiệm của Diệp Thiên Vân như thế nào, trận chiến hôm nay làm cho nàng có thêm một số lý giải về Diệp Thiên Vân, trong lòng không khỏi đau xót, loại cuộc sống này nàng xem như chân chính là tra tấn, cố gắng đứng dậy muốn đi xem Diệp Thiên Vân như thế nào!

Sắc mặt của Dương Thiên Long đại biến, hẳn hết sức bình tĩnh nói: “Hàn Băng, hẳn hẳn là không việc gì đâu! Cô yên tâm đi, tôi nghĩ Diệp Thiên Vân còn có thể đứng lên! Thật đó!” Hắn đang nói với Hàn Băng, nhưng tựa như đang nói với chính mình vậy.

Hàn Băng vô lực ngồi xuống, có phần si dại nhìn về phía xa nói: “Hắn, hẳn tốt nhất là không có việc gì...”

Dương Thiên Long ở bên cạnh không từ bỏ ý định muốn quan sát tiếp, hẳn đột nhiên dùng tay mãnh liệt kéo Hàn Băng, giọng nói rất cuồng quýt: “Mau nhìn, hẳn đứng dậy rồi, tôi cũng không có lừa cô, Diệp Thiên Vân sao có thể chết như vậy chứ?”

Con mắt âm đạm của Hàn Băng tràn đầy linh động, cuồng quýt nhặt cái ống nhôm mà vừa rồi nàng vừa ném đi nhìn lại.

Diệp Thiên Vân chậm rãi bò từ mặt đất lên, trên mặt còn nhiễm một ít bụi, thần sắc vẫn tỉnh táo như lúc trước, chậm rãi đứng lên. Đầu tiên là phỉ bụi trên tay, sau đó bình tĩnh nhìn Vệ Sư Hạo, một chưởng kia khiến máu trong cơ thể hắn bốc lên, sờ vào vị trí vừa mới trúng chưởng, hắn cảm nhận được một trận đau đớn truyền lên não. Diệp Thiên Vân chậm rãi mở miệng: “Chúng ta tái chiến!”

Mấy người ở đây đều không dám tin nhìn Diệp Thiên Vân, vô luận là ai cũng rất khó tin, trúng một chưởng kia, sau một hồi có thể đứng dậy, phải biết rằng Vệ Sư Hạo dùng Thuần Dương chưởng của Vô Đương a!

Vệ Sư Hạo gian nan nuốt nước miếng, lão biết vừa rồi mình dùng bao nhiêu lực đạo, có thể đánh nát một tảng đá, chứ nói chi là thân thể huyết nhục! Sớm nghe nói Diệp Thiên Vân có hộ thân cứng rắn, không ngờ lại luyện được tới trình độ này! Lão không tự giác được mà lau mồ hôi trán, trong lòng kinh hãi nhưng không thể biểu lộ ra ngoài!

450. Chương 451: Có Thể Đánh Trận Này, Kiếp Này Thế Là Đủ

Đáy lòng Diệp Thiên Vân đã được gieo hạt giống cường giả, mà hiện tại hạt giống này lại đang mọc rễ nảy mầm, hơn nữa lại mạnh khỏe phát triển, không có gì có thể áp đảo được nó, bởi vậy giờ phút này hắn lại đứng lên, đây không phải là kì tích mà là chuyện vốn phải như thế.

Tất cả mọi người đều sinh ra nghi hoặc, Diệp Thiên Vân luyện công phu gì mà cứng rắn như vậy, có thể ngăn cản được công kích cường hãn như thế! Phải biết rằng một võ giả cường đại có lực công kích cực lớn, nhưng tương đối mà nói, thân thể lại quá yếu ớt! Các vũ giả đều chăm chút cho thân thể của mình không phải là không có lý do, bởi vì thường thường khi đánh giá ngang cấp, thân thể căn bản là không chịu được một kích của đối thủ!

Mái tóc trắng toát của Vệ Sư Hạo bị mồ hôi thấm ướt bết lại, lão thấp giọng nói: “Diệp Thiên Vân, người có thể tái chiến sao? Nếu như bây giờ dừng tay, người cũng chỉ phải đi theo ta tới Vô Đương một chuyến, cho dù thua cũng không có ảnh hưởng tới tính mạng. Một khi tiếp tục so chiến, như vậy sinh tử cũng không do chúng ta định đoạt, đến lúc đó chỉ đành nghe thiên mệnh mà thôi!”

Diệp Thiên Vân nhướng mày, hắn đã thừa nhận qua vô số thống khổ, giống như tôi luyện trong địa ngục, hắn chính là muốn giao thủ với đối thủ hơn hắn một bậc! Không ngừng tìm người siêu việt hơn, làm cho mình cũng trở nên siêu việt, vì truy tìm võ đạo đỉnh phong, cho dù có chết cũng không tiếc, đến lúc này, hắn nguyện ý tiến thêm một bước, bình tĩnh nói: “Chiến!” Nói xong hắn lại bày ra Tam thể thức. Vô luận là ngữ khí hay động tác, đều biểu lộ ý chí kiên định!

Trong lòng Lý Sư Bình không ngừng tính toán, hắn rất rõ ràng tình huống trong tràng. Độ tuổi cùng thân thủ của Diệp Thiên Vân đang ở thời kỳ hoàng kim, thể lực cực kỳ dư thừa. Mà Vệ Sư Hạo lại bất đồng. Trán lão đầy mồ hôi chứng tỏ thể lực tiêu hao quá độ. Nếu tiếp tục chiến, sẽ không có lợi như mặt ngoài tưởng tượng, vì vậy hắn chen vào nói: “Sư huynh không thể! Chưởng môn có lệnh. Phải mang Diệp Thiên Vân sống sót quay về, xin huynh hãy suy nghĩ kỹ! Huống hồ...”

Vệ Sư Hạo quyết đoán phát tay ngăn không cho Lý Sư Bình nói tiếp, lão nhìn chăm chăm Diệp Thiên Vân nửa ngày, tươi cười cùng chút cổ vũ, nói: “Được, hiện tại ta mới phát hiện, ta và người cùng là một loại người! Người đã quyết ý, như vậy sinh tử là do trời định. Vì tôn nghiêm của võ giả, chúng ta tiếp tục tỷ thí!”

Nói xong lão cởi nốt cái áo trên người ra, lộ ra thân thể có chút gầy gò, hưng phấn nói: “Tìm được một đối thủ đã khó, không bận tâm gì càng khó hơn, có thể đánh thống khoái khó càng thêm khó! Dứt bỏ sinh tử, chỉ luận thắng thua đây mới thực sự là phong cách của võ giả!”

Diệp Thiên Vân dùng cảm giác quét qua thân thể, hiện tại trạng thái của mình không tính là tốt, thể nhưng hắn tin tưởng tình huống của đối phương cũng không khá gì hơn. Chỉ cần có thể sống qua mấy chiêu, như vậy thể lực của Vệ Sư Hạo nhất định sẽ giảm xuống, đến lúc đó sẽ chân chính là thời khắc phân sinh tử.

Nghĩ tới đây hắn không chút do dự. Mũi chân điểm nhẹ. Vừa rồi bị ăn thiệt thòi, đáy lòng vẫn luôn ghen ghét. Không quản thể nào cũng không khuất phục địch thủ, đây là một loại tinh thần võ học mà hắn luôn tôn trọng!

Hình ảnh của Diệp Thiên Vân càng lúc càng lớn trong mắt Vệ Sư Hạo, lão vận lực xuống chân, nương theo đó thân thể thoáng rung lên, lực truyền tới cánh tay, hai cánh tay theo cổ lực đạo này mà động, giống như hai cái roi, quất tới mặt Diệp Thiên Vân!

Trong mắt Lý Sư Bình cùng Mê Sư Đạo đều lộ vẻ giật mình, Vệ Sư Hạo là y học điện chủ, diệu thủ hồi xuân, nhưng mấy người điện chủ trong phái đều rõ ràng, y thuật của lão lại tương thông với võ công bản thân!

Huyệt vị thuật của Vũ Dương phái thuộc về huyệt vị thuật truyền thống của Vũ gia, cùng trung y châm cứu huyệt vị công dụng lại không giống nhau, huyệt vị có thể chữa bệnh, cũng có thể chế địch, hơn nữa truyền thừa còn toàn diện hơn, đúng là thứ đáng quý của Võ Đang.

Huyệt vị thuật của Vũ Dương phái đối với lão quả là có mị lực vượt xa người thường có thể tưởng tượng, có thể làm cho người ta cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Tác dụng hàng đầu là cứu người, không phải điểm huyệt chế nhân, cho nên nói, một người không hiểu huyệt vị để chữa bệnh cứu người, quyết không phải là người tinh thông điểm huyệt Vũ gia Trung Quốc.

Hôm nay Vệ Sư Hạo dùng chiêu thức như vậy, đại biểu cho việc lão đã xuất toàn lực, y thuật có thể cứu người nhưng cũng có thể giết người, trong phái lão cũng không dễ dàng dùng sử ra thủ đoạn như vậy, chỉ sợ thất thủ đã thương người, hôm nay có thể chứng kiến loại tài nghệ kinh nhân này, đám người không khỏi sợ hãi than thở.

Diệp Thiên Vân vừa vọt tới gần, lão thấy hắc dùng trảo môn công lao tới mình, hai cánh tay tung ra, ý đồ muốn ngăn trở chiêu này.

Tay Vệ Sư Hạo giống như cương châm, trong nhu có cương, trong nhảy mắt tiếp xúc liền triệt để dừng thẳng!

Tiếng kêu đau đớn vang lên, Diệp Thiên Vân lập tức có cảm giác đau đớn như bị kim đâm, sau đó lại cảm giác như có một luồng gió lạnh quất lên! Quá mạnh mẽ, hắc thật không ngờ Vệ Sư Hạo chỉ dùng tay không có thể tạo thành thương tổn lớn cho mình như vậy, hai bàn tay không ngờ bị lão cứng rắn đâm vào! Hắc cứng rắn khắc chế cơn đau, hiện tại không thể lùi lại, nếu không một khi tay của Vệ Sư Hạo tiến vào, khiến hắc sẽ bị tổn thương không thể tưởng nổi!

Diệp Thiên Vân không ngừng suy nghĩ, trong mắt bắn ra một tia tàn nhẫn rồi biến mất, hắc không lùi mà tiến, cánh tay đột ngột phát lực, sau đó nhấc chân quét ngang hông Vệ Sư Hạo!

Từ khi học thập nhị hình, sau đó hắc ít khi dùng hạ bàn, chỉ là bởi vì chân đối với người khác sẽ không gây tổn thương quá lớn, nhưng mà cần phải thừa nhận nó cũng tạo thành mối nguy hiểm không nhỏ, võ giả chỉ cần bị phá hạ bàn, như vậy thua trận cũng không còn xa nữa.

Mê Sư Đạo thấy tình huống như vậy, toàn thân lão không khỏi lạnh buốt, cánh tay Diệp Thiên Vân bị bóp thành mười cái lỗ máu, còn không ngừng rõ xuống, thế nhưng thần sắc vẫn không hề thay đổi, giống như dã thú vậy. Lão không tự giác được mà lùi về sau hai bước, đối thủ như vậy không phải chỉ một quyền hai cước là có thể đánh ngã, cần ở đây không phải là thực lực mà là hung ác!

Chân của Diệp Thiên Vân từ thế quét chuyển sang đâm, hoàn toàn là động tác cường hoành của ngoại gia, giống như là một mãnh xà đang há cái miệng như bồn máu đón tới Vệ Sư Hạo.

Hai tay Vệ Sư Hạo không ngừng phát lực, từ nhỏ lão đã khổ luyện qua môn huyệt vị thuật này, nhưng khi đâm lên da của Diệp Thiên Vân được nửa tấc, sau đó không thể đâm sâu hơn nữa, thân thể của đối phương cứng rắn đến độ khiến lão bị dọa cho nhảy dựng lên!

Chẳng qua trong khi nghĩ, Diệp Thiên Vân đã quét chân tới! cánh tay của Vệ Sư Hạo mạnh mẽ co lại, một chân dùng lực nhấc lên, muốn ngăn cản một cước này của Diệp Thiên Vân!

Đòn quét chân của Diệp Thiên Vân dường như đá lên bạch bông vậy. Nhưng mà hắc cũng không có giạt mình, thực lực của đối phương tuyệt đối cường hoành! Chứng kiến Vệ Sư Hạo lùi về phía sau, hắc biết một tia cơ hội đã tới, liền đem ưu thế của mình khuếch trương ra!

Lực quét chân vừa hết, Diệp Thiên Vân nương theo lực đạo, thân thể nhào lên, tung ra Pháo quyền! Lấy thân thể làm khung, lấy tay làm thân pháo, lấy quyền làm đạn pháo, Pháo quyền giống như tên lửa! Thân thể mang theo thể chủ động, cánh tay liên tục rung lắc!

Vệ Sư Hạo trở mắt nhìn Diệp Thiên Vân như đại pháo bắn tới lão, trên mặt ngược lại mang theo chút điên cuồng, lão đẩy hai tay ra ngoài, liều mạng chống lại hỏa lực đang ầm ầm lao tới.

Đám người xung quanh vô cùng khiếp sợ, bọn họ phảng phất như đang đứng trên chiến trường vậy, Hình Ý Quyền của Diệp Thiên Vân lại có thể phát ra tiếng ầm oang giống như đạn pháo, phảng phất như đang ở chiến trường đấu pháo vậy! Không trúng mục tiêu thì không quay lại, cho dù khí thế của vạn mã thiên quân cũng chỉ như vậy mà thôi!

Hình Ý Quyền lại có uy lực như thế! Bọn họ chưa từng cảm thụ qua, tựa hồ như bị một quyền này chấn đắc, toàn thân nhũn ra. Pháo quyền lấy thân mình làm quyền kinh, là quyền pháp lấy thực lực thắng người, có thể nói là một chiêu hung mãnh nhất trong Ngũ Hành Quyền.

Thân thể của Vệ Sư Hạo như là quả bóng da bị Pháo quyền đánh bay ra ngoài sáu bảy mét, rơi xuống mặt đất. Ngay sau đó lão khẽ gượng đứng lên, trong miệng phun ra máu tươi, ngạo nghễ cười nói: “Tốt cho một chiêu Pháo quyền, Hình Ý chính là được xưng với cái danh tàn nhẫn nhất vô lâm, chẳng qua là không biết có mấy người có thể đánh ra một chiêu khí thế như vậy!”

Diệp Thiên Vân muốn nhào tới, nhưng Pháo quyền này tựa hồ đối với thương thế của hắn lại có hại rất lớn, da đầu hắn không khỏi tê dại, nghĩ tới chiêu thức vừa rồi của Vệ Sư Hạo để hóa giải chiêu của mình, hiển nhiên là đã hóa giải hơn phân nửa lực đạo của mình!

Hai người đều bị thương, tinh thần đều tập trung cao độ, đây chính là thời khắc nên quyết một trận sinh tử. Diệp Thiên Vân hít thở sâu hai hơi, ánh mắt bỗng co rút lại, đối với hắn mà nói, Vệ Sư Hạo chính là một ngọn núi chắn con đường truy cầu võ đạo, hắn nhất định phải vượt qua! Chỉ có như vậy, hắn mới tiếp tục tiến lên!

Vệ Sư Hạo tựa hồ có điểm giác ngộ, ngẩng đầu nhìn trời, thở dài nói: “Có thể đánh trận này, kiếp này thế là đủ!”

Những lời này phảng phất như khẩu lệnh quyết chiến sinh tử, hai người đồng thời xông về phía đối phương, tốc độ dưới chân của Diệp Thiên Vân đã nâng tới mức cực hạn, mà Vệ Sư Hạo cũng tương tự, mang theo tiếng cười cỏi mở, chỉ chờ một kích sinh tử!

Hàn Băng ở phía xa một mực chăm chú nhìn trận chiến này, biết lúc này sợ là sẽ phân sinh tử, nàng vội vã nắm lấy cánh tay Dương Thiên Long nói: “Làm sao bây giờ? Diệp Thiên Vân không thể có chuyện được!”

Dương Thiên Long cầm lấy ống nhòm quét qua, an tâm nói với nàng: “Yên tâm đi, Diệp Thiên Vân không có việc gì đâu!” Sau đó hắn nói với một tên thủ hạ: “Chuẩn bị đi, bọn chúng đến đây!”

Đúng lúc này sắc mặt Lý Sư Bình trầm xuống, đột nhiên liếc mắt về phía sau lưng, lạnh lùng quát: “Là ai?”

Diệp Thiên Vân cùng Vệ Sư Hạo không có vì vậy mà dừng lại, hai người càng lúc càng tới gần, càng lúc càng nhanh!

Triệu Nam dùng lỗ tai chăm chú lắng nghe, tựa hồ như phát hiện có điểm dị thường, hắn liền nháy mắt với Trần Thụy Niên.

Trần Thụy Niên lấy từ trong cái túi bên eo ra hai cây phi tiêu đen kịt, sau đó phi tới khoảng cách chính giữa hai người đang lao vào nhau.

Diệp Thiên Vân cùng Vệ Sư Hạo cũng cảm giác được uy hiếp bên ngoài, cơ hồ đồng thời tránh đi, hai phi tiêu không chút sai lệch nào găm trên mặt đất cách bọn họ một bước chân!

Lý Sư Bình nhìn hai người dừng lại, trong lòng lập tức buông lỏng, sau đó hướng tới bên cạnh nói: “Không cần ẩn núp, đã tới đây, nên lưu lại vài thứ đi!”

451. Chương 452: Càn Rũ Quấy Rối

Một tên da trắng, một tên da đen, còn có một người Châu Á chậm rãi đi tới, ba loại da màu, mấy người này đều ăn mặc vô cùng gọn gàng, nhìn thoáng qua một cái liền biết đám người không phải là nhân vật thân

thiện gì, vừa tới sát khí đã bắn ra bốn phía! Phía sau của bọn chúng chậm rãi xuất hiện một đại hán người ngoại quốc, thần thái người này vô cùng lạnh lùng, trong đó có phát ra chút tư vị quân nhân!

Diệp Thiên Vân thở gấp, vừa rồi hắn ra chiêu còn tưởng rằng hôm nay nhất định chết ở chỗ này, không ngờ cuối cùng có người gây chuyện! Lá phổi của hắn như bốc cháy, hơi thở trở nên khó khăn, lợi dụng khoảng thời gian này, hắn cố gắng khôi phục chút sức lực! Trong lòng biết rõ lai lịch của đám người này, tám chín phần mười là người của Aonaxisi, cho nên thừa dịp này hắn liếc mắt nhìn Vệ Sư Hạo.

Hai hàng lông mi của Vệ Sư Hạo nhíu chặt lại, con mắt cũng hơi khép hờ, lão cố gắng hít thở làn không khí trong lành, trên mặt có cảm giác thỏa mãn không cách nào che dấu! Hai cánh tay chống trên đầu gối, tựa hồ thấy được ánh mắt của Diệp Thiên Vân, lão mở to mắt nhìn tới, trong ánh mắt phát ra một loại cảm giác cổ quái.

Thực lực của Diệp Thiên Vân, lão hiểu rõ ràng, là loại lực lượng khủng bố không cách nào ngăn cản khiến lão nghĩ mà sợ!

Mê Sư Đạo lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn đám người ngoại quốc, nói: “Các ngươi là ai? Tới đây làm gì? Ta khuyến cáo các ngươi tốt nhất là mau rời đi, bằng không có xảy ra điều gì ngoài ý muốn, chúng ta sẽ không chịu bất cứ trách nhiệm nào đâu!” Trên mặt hắn không tự giác được xuất hiện nụ cười lạnh.

Người da trắng cười có vẻ dữ tợn, cũng không có thay đổi thần sắc khi đứng trước mặt võ giả. Hắn tiến về phía trước vài bước, sắc mặt ôn hòa nói: “Ta gọi là lão Hồ, hôm nay tới tìm hắn!” Nói xong hắn dùng ngón tay chỉ về phía Diệp Thiên Vân. Mang theo chút vui vẻ khó hiểu, nói: “Diệp Thiên Vân, ông chủ của tao có lệnh, muốn mang đầu mày về, tao nghĩ mày sẽ không để tâm chứ! Đúng rồi, còn có một người tên là Tôn Vĩnh Nhân nữa, tao nghĩ mày cũng biết hắn đang ở đâu!”

Diệp Thiên Vân nhớ rõ Dương Thiên Long đã từng đề cập tới tên lão Hồ này. Là người dưới tay Aonaxisi không thể nghi ngờ, hắn vừa định nói gì đó, Triệu Nam cùng Trần Thụy Niên đã tiến tới chặn trước mặt Diệp Thiên Vân đang có phần vô lực, Triệu Nam đánh giá thoáng qua những người này, sau đó chậm rãi nói: “Bọn tao đang giải quyết ân oán, nếu như chúng mày có chuyện, hôm khác quay lại!”

Lão Hồ tà tà cười, bĩu môi với Vệ Sư Hạo nói: “Chúng mày khẳng định cũng có cừu hận sao, tao không ngại, chỉ cần chúng mày lưu lại thi thể của hắn là được rồi!”

Một tên da đen khác ở bên cạnh, có chút bất mãn nói: “Lão Hồ, nói nhảm với bọn chúng làm gì, dứt khoát một chút đi, còn thừa thời gian chúng ta đi tìm mấy ả phụ nữ chơi đùa còn tốt hơn!”

Một câu nói kia quả thực là quá ngang tàn. Cho dù là người gần đây không thích thú với Diệp Thiên Vân là Mê Sư Đạo cũng không khỏi nhíu mày nhìn bọn chúng! Người ở giữa sân lúc này đều là võ giả, giải quyết chuyện võ lâm. Hai người ngoại quốc này nhiều lần ăn nói khó nghe, lão lập tức giận dữ nói: “Cút ngay! Đừng làm cho gia gia mất hứng, bằng không tính mạng của chúng mày hôm nay lưu lại đây đi!”

Lão Hồ tức giận đến độ phát tay áo nói: “Chúng mày không phải địch nhân của Diệp Thiên Vân sao? Chúng tao cũng là địch nhân của hắn, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, đạo lý này chúng mày cũng không hiểu sao? Chúng ta liên hợp lại, sớm giải quyết hắn, tất cả mọi người đều vui vẻ!”

Vệ Sư Hạo vừa đứng thẳng người, lúc này sắc mặt đỏ lên, nổi giận nói: “Thúi lắm, ân oán giữa chúng ta còn cần các ngươi xía vào sao!”

Khuôn mặt của lão Hồ đã đỏ như ớt, dường như không nhịn được nữa, hắn khề hừ nói: “Mọi người đã không chung đường, như vậy chớ trách tao trở mặt vô tình!” Ngay lúc đó, bàn tay to của hắn vung lên.

Tên da đen ở phía sau đột ngột rút súng ra muốn nhả đạn.

Trường lão Thái Cực môn Trần Thụy Niên cánh tay bỗng rung lên, một đạo tia chớp đen kịt bắn ra! Chẳng qua chỉ trong nháy mắt, mi tâm tên da đen này đột ngột xuất hiện một lỗ thủng, thân thể cường tráng bị phi tiêu bắn trúng, sau đó ngã ngửa ra sau, một tia máu tươi cấp tốc phun ra, giống như một đóa pháo hoa nổ rộ giữa không trung! Tiếng súng lúc này cũng vang lên theo phản xạ, chẳng qua đích đến là bầu trời đen ngòm.

Đám đại hán ở phía sau trở mắt mà nhìn một tính mạng đang sống sờ sờ đột nhiên ngã xuống, trong lòng không khỏi khó hiểu cùng kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm, người người giống như tượng đất. Một tiêu này khiến cho bọn chúng quá sợ hãi, so với súng còn nhanh hơn, từ trước tới giờ căn bản chưa từng gặp qua tình huống như vậy!

“Thượng Đế...” Sắc mặt của lão Hồ thoáng chốc trở nên trắng bệch, hần phản ứng cực nhanh, một bên né tới thùng đựng hàng bên cạnh, một bên hô to: “Nổ súng, mau bắn đi!” Mệnh lệnh của hần vừa ra, mười mấy đại hán đồng thời móc súng chuẩn bị xạ kích.

Cơ hồ là đồng thời, kể cả Diệp Thiên Vân, tất cả mọi người đều làm một động tác giống nhau, chạy trốn!

Người học võ tuy so với người thường linh mẫn hơn rất nhiều, nhưng đối với vũ khí hiện đại vẫn rất kiêng kị! Công phu cho dù luyện lợi hại hơn nữa, muốn né vài chục khẩu súng, vẫn là nằm mộng mà thôi!

Vệ Sư Hạo mang theo Mê Sư Đạo cùng Lý Sư Bình hai người chạy vào trong kho 87, hành động cực kỳ nhanh chóng!

Tay của Trần Thụy Niên hướng xuống bên hông, trong chớp mắt lấy ra mấy mũi phi tiêu, thừa dịp hỗn loạn, cùng Diệp Thiên Vân mấy người chạy tới một con đường nhỏ gần đó!

Lão Hồ chứng kiến mấy người rút đi, có phần thở hổn hển, hần chạy tới chỗ núp, nhìn thoáng qua người da đen bị chết, trên mặt không có một tia thương cảm, ngay sau đó hô lớn: “Các huynh đệ nghe đây, đám người kia một người cũng không tha, chia làm hai đội chặn bọn chúng lại, giết một người được thưởng mười vạn đôla!”

Không ít tay súng nghe được con số mười vạn đôla, con mắt sáng lên, vì tiền bọn chúng có thể làm tất cả, 15 người chia làm hai tổ, phân biệt làm hai hướng đuổi theo.

Lão Hồ ẩn nấp sau đám người này, tựa hồ cảm thấy an toàn, sau đó mới nói với tên Châu Á kia: “Wintohu chúng ta cùng đi, cậu phụ trách an toàn cho tôi, vừa rồi suýt mất mạng a!”

Wintohu rất tùy ý gật đầu, cũng không nói nhiều, chỉ một mực đi sau lão Hồ, đuổi theo phương hướng của đám người Diệp Thiên Vân.

Trần Thụy Niên cùng Triệu Nam chứng kiến có bảy tám truy binh phía sau, hơn nữa tốc độ cũng không chậm, hần nghĩ muốn cắt đuôi cũng tương đối khó khăn, không khỏi có phần sốt ruột, nếu như bị nhiều người như vậy vây quanh, hần là chỉ có con đường chết.

Diệp Thiên Vân có cổ hết sức để chạy thấy ở phía trước có ba lối rẽ, hần quyết đoán nói: “Chúng ta chia ra làm ba đường, phân tán đám người kia đi!”

Hai trưởng lão biết đây là biện pháp tốt nhất lúc này, đều gật đầu nói: “Bảo trọng!” Sau đó mỗi người một đường dứt khoát chạy đi.

Đám người lão Hồ bám sát phía sau không tha, thỉnh thoảng còn nổ súng về đằng trước, chứng kiến mấy người tách ra, hần lập tức hạ mệnh lệnh: “Mỗi đường ba người, không thể buông tha bọn chúng!”

Diệp Thiên Vân vừa trải qua một hồi đại chiến, thể lực giảm xuống đến mức thấp nhất, hần chạy cũng không tính là nhanh, chứng kiến ba người đuổi theo, hần cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều, đối phó với đám người này cũng không mất bao nhiêu khí lực.

Sau khi tới gần chỗ đã ước định với Dương Thiên Long, hần bò lên trên container, nín thở ngưng thần, đợi mấy người kia xuất hiện! Ước chừng qua mười giây đồng hồ, ba người kia trong tay cầm súng cẩn thận từng ly từng tí quét mắt nhìn bốn phía, thần sắc rất cảnh giác.

Hàn Băng chứng kiến Diệp Thiên Vân vẫn còn sống trở về, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác ngọt ngào, chẳng qua thấy phía dưới có mấy người đang đuổi tới, cho nên nàng lập tức hô lên: “Dương đại ca, Thiên Vân đã trở lại, chúng ta khi nào thì đi cứu anh ấy?”

Dương Thiên Long tự nhiên một mực theo dõi tình huống, Diệp Thiên Vân coi như là đã tìm được đường sống trong chỗ chết, hần phân phó mọi chuyện xong xuôi, sau đó vừa cười vừa nói: “Cô yên tâm đi, Diệp Thiên Vân mệnh lớn không chết được đâu, chốc lát nữa hãy xem trò vui đi!”

Diệp Thiên Vân cũng không có động, mà nằm im đợi tính hiệu của Dương Thiên Long, sau một giây, một tiếng súng vang lên, trong ba tay đuối theo có một tên ngã xuống, trước ngực bị một viên đạn găm phải.

Thân thể lão Hồ cứng đờ, vội vã dựa vào bên cạnh, Diệp Thiên Vân từ phía trên giống như mãnh hổ phi xuống, một cước đá lên lưng hắn, lão Hồ giống như bị xe tải đâm phải, bay như chim trên không trung!

Wintohu phản ứng cũng không chậm, với tốc độ nhanh nhất xoay nòng súng người nhắm vào Diệp Thiên Vân, Diệp Thiên Vân nhanh chóng nghiêng người, tay trái phát lực tung ra một quyền!

Wintohu vì gấp gáp cho nên không có chuẩn bị, khẩu súng trên tay lập tức bay ra. Hắn rất nhanh lùi về phía sau, để phòng nhìn nhìn, giống như cười mà không phải cười nói: “Thì ra là anh! Tôi vốn đang nghĩ muốn hỗ trợ anh, xem ra bây giờ không cần nữa.”

Diệp Thiên Vân có chút nghi hoặc nhìn tên cái Trung Quốc trước mặt này, trong ấn tượng của hắn không có quen người này, hắn nhíu mày hỏi: “Anh là ai?”

“Trước tiên đừng động thủ!” Thanh âm của Dương Thiên Long từ xa truyền tới, một lát sau hắn vội vã chạy tới, thở hổn hển nói: “May mà chưa động thủ, Thiên Vân vị này là Wintohu, là một vị bằng hữu của tôi, chính hắn đã cung cấp tin tức cho tôi đó!”

Diệp Thiên Vân nghe vậy mới thu thế lại, trải qua một hồi do Dương Thiên Long giới thiệu, hắn không khỏi cẩn thận đánh giá, vị đại hán này rất kỳ quái khuôn mặt có phần anh tuấn, làn da trắng nõn, hắn liền thân thiện nói: “Chào anh!”

Wintohu thở phào một hơi, mỉm cười nói: “Công phu của anh không tệ, có cơ hội tôi muốn lãnh giáo một chút!”

Dương Thiên Long giới thiệu sơ qua, sau đó nói: “Tôi đã phái hai người đi trợ giúp hai vị tiền bối Thái Cực, nếu như không có chuyện gì, cũng nhanh chút rời khỏi đây thôi, tôi nghĩ một lát nữa cảnh sát sẽ tới đó!”

Diệp Thiên Vân nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “Tôi còn có một chuyện phải quay lại, các anh rời trước đi, tôi có thể đảm bảo an toàn cho chính mình!”

452. Chương 453: Quá Hèn Hạ Vô Sĩ

Hàn Băng rốt cuộc thấy Diệp Thiên Vân không có việc gì mới thở phào một hơi, nàng tới nơi này đã hơn một năm, thế nhưng còn chưa có cảm giác lo lắng như hôm nay.

Trong lòng nàng Diệp Thiên Vân có phần trầm mặc, có phần hiền lành, cũng không rành việc giao tiếp với người khác. Nhưng mới rồi nàng lại thấy được một Diệp Thiên Vân bất đồng với quá khứ, hắn kiên định, chấp nhất, cường đại, coi thường sinh tử!

Ấn tượng lúc này hoàn toàn tương phản so với xưa kia! Thời gian khiến hình tượng Diệp Thiên Vân trong lòng nàng tan vỡ, đồng thời lại khiến một hình tượng mới hình thành! Diệp Thiên Vân hiện tại tràn ngập mâu thuẫn, thế nhưng lại có khí phách nam nhân chưa từng có từ trước đến nay, đồng dạng càng thêm hấp dẫn nàng.

Thời gian có thể làm phai nhạt tất cả, nguyên bản Hàn Băng cho rằng khi tới Hongkong nhất định có thể quên được hắn, thế nhưng lúc này gặp lại, ngược lại nàng cho nàng càng thêm lún sâu.

Hàn Băng dùng ánh mắt khác thường đánh giá Diệp Thiên Vân, một câu cũng không muốn nói, chỉ muốn bảo trì khoảng khắc trong nháy mắt này.

Diệp Thiên Vân bắt gặp ánh mắt của nàng, vô ý thức muốn né tránh, cúi xuống, hắn nói với Dương Thiên Long: “Tôi phải mau tới xem bọn họ như thế nào, các người ngược lại ở chỗ này sẽ không tốt, đến lúc đó khả năng sẽ gặp mấy người Võ Đang, như thế quả không tốt, mau rời đi thôi!”

Dương Thiên Long biết Diệp Thiên Vân khẳng định có chuyện khác phải làm, bởi vậy hắn kéo Hàn Băng đang ngăn ra cùng với mấy tên thủ hạ rời đi!

Diệp Thiên Vân đi dọc theo con đường quay trở lại, mới đi được nửa đường, liền nhìn thấy một tên ngoại quốc bay từ trên kho hàng xuống, ngã trên nền xi măng, lập tức miệng trào máu tươi, sau đó giật giật hai cái rồi không thấy nhúc nhích nữa! Hắn giật nảy mình, còn tưởng rằng có người đánh lén. Không hề đoán được Triệu Nam từ phía trên nhảy xuống rồi đi tới trước mặt hắn phủ tay, khuôn mặt dễ dàng nói: "Tài bắn súng của đám người này không tệ lắm, chỉ là bọn chúng quá ỷ lại ở vũ khí, cho nên trình độ không cao chút nào!"

Diệp Thiên Vân thấy Triệu Nam không có việc gì, trong lòng cũng thoải mái hơn, cười cười nói: "Luyện tập bắn súng chỉ cần một năm sẽ vượt qua công phu một người luyện mấy chục năm, vậy con đường tắt này cũng quá lời đi!"

Triệu Nam như có điều suy nghĩ gật đầu, hắn cũng đồng ý với thuyết pháp này, sau đó hắn ôm vai, rất dứt khoát nói: "Tôi muốn đi xem sư huynh thế nào rồi, trong tay huynh ấy có phi tiêu, hẳn là thoải mái hơn so với chúng ta!"

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua cánh tay của hắn, từ trên áo thấm ra một ít máu, trong lòng Diệp Thiên Vân không khỏi trộm cười, xem ra Triệu Nam này rất coi trọng mặt mũi. Rõ ràng là bị thương, còn làm bộ thoải mái!

Hai người cũng không nhiều lời, đi tới một con đường khác, trên đường đi hai người gặp một cỗ thi thể, trên ót người này xuất hiện một lỗ máu, con mắt trợn tròn, rất rõ ràng khi chết hắn còn không minh bạch!

Trần Thụy Niên đứng cách cái xác không xa, chứng kiến hai người đi tới, sau đó mới nổi lòng tinh thần, nói: "Mấy tên này rất khó đối phó, bọn chúng bắn rất chuẩn, tôi tốn khá nhiều công phu mới giải quyết xong mấy tên, các cậu không có chuyện gì chứ?" Nói xong hắn liền xem xét qua hai người.

Diệp Thiên Vân đương nhiên không có chuyện gì, nhưng thần sắc của Triệu Nam có phần xấu hổ, mặt đỏ lên có ý tránh né nói: "Đệ không sao, người của Võ Đang thế nào rồi? Chúng ta có nên đi xem bọn họ không?"

Trần Thụy Niên thấy thái độ của không được tự nhiên, chẳng qua lại không biết hắn dính đạn, hắn nghĩ một lát rồi nói: "Tôi cảm thấy chúng ta nên đi xem một lát. Mọi người mặc dù có khúc mắc, thế nhưng nói chung cũng là người trong giang hồ, hơn nữa mấy tay súng kia tới là tìm Diệp Thiên Vân, về tình về lý chúng ta cũng phải đi!"

Bổn ý của Diệp Thiên Vân là muốn mang theo hai người bọn họ trực tiếp rời đi, nhưng nghe Trần Thụy Niên chặn trước mà nói. Trong võ lâm trong võ lâm không ít người còn giữ được lòng nghĩa hiệp, vô luận là tranh chấp như thế nào, một khi có người ngoài xuất hiện, bọn họ luôn đem mâu thuẫn đè xuống, sau đó cùng nhau đối phó với người ngoài, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến võ lâm có thể tồn tại được tới ngày nay.

Diệp Thiên Vân cũng không có ý kiến đối với quyết định này, hắn cũng muốn đi nhìn xem Vệ Sư Hạo thế nào rồi!

Sau khi hai người đại chiến chấm dứt, hắn cảm giác được thực lực của đối phương, võ công của Vệ Sư Hạo trong nhu có cương, cũng không hề giả âm mưu quỷ kế, là một võ giả chân chính. Có đôi khi con mắt gạt suy nghĩ, thế nhưng công phu không thể gạt được người ta! Nếu võ giả tâm thuật bất chánh, đường quyền của hắn phần lớn là đi theo lối tà đạo.

Ba người một đường đi tới cũng không có hao phí chút thể lực nào, lúc gần tới kho hàng số 78, bên trong đột nhiên truyền tới một hồi tiếng súng, Trần Thụy Niên nghe xong giống như cười mà không phải cười nói: "Phỏng chừng bọn họ còn chưa giải quyết xong, chúng ta đi xem một chút!"

Sau khi tiến vào trong kho hàng, Diệp Thiên Vân nhìn quanh, Vệ Sư Hạo ở cách đó không xa đang bị một đại hán dùng súng bắn không thể thò đầu ra, đành núp ở dưới thùng hàng. Diệp Thiên Vân không hề do dự, một cước đá chiếc ghế bên cạnh qua phía bên đó.

Đại hán kia còn đang cầm súng điên cuồng bắn phá, bỗng nghe thấy phía sau truyền tới tiếng gió, lập tức có cảm giác không tốt, ngay sau đó hắn liền lăn một vòng tránh né nguy hiểm! Vừa mới đứng lên, nào biết

Vệ Sư Hạo bước vài bước đã thoát từ chỗ ẩn núp chạy ra, một cước đá bay khẩu súng trong tay hắn, lão cười lạnh hai tiếng nói: “Tiểu tử, không có súng, xem ngươi dùng cái gì nào!”

Đại hán có phần kiêng kị lùi về phía sau mấy bước, liên tiếp thối lui, hiển nhiên hắn biết sự lợi hại của Vệ Sư Hạo. Đang lùi về phía sau lại phát hiện mấy người Diệp Thiên Vân đều đứng một chỗ xem kịch vui, hắn hoảng sợ cùng bất an dựa vào tường, đồng thời móc một con dao găm trên người, rồi bày ra một tư thế đối chiến.

Vệ Sư Hạo cười hai tiếng, bước nhanh tới trước mặt hắn, đại hán chứng kiến lão đã tới phạm vi công kích, hắn tung ra một kích mãnh liệt muốn dùng một kích này tất thắng.

Vệ Sư Hạo nghiêng người đồng thời chém vào cổ tay hắn, đại hán lập tức quỳ xuống đất kêu lên, dao găm rơi xuống đất phát ra tiếng vang thanh thúy!

Vệ Sư Hạo kéo hắn về phía sau, tay phải duỗi ra, một tay đẩy, các đốt ngón tay của đại hán đều bị bẻ gãy, sau đó lão dùng một chưởng đánh lên ót tên này cho hắn ngất, cuối cùng hừ lạnh nói: “Cho ngươi nhớ lâu một chút, lần sau nhìn ngươi còn dám tới hay không!” Rõ ràng lão đang tức giận, bằng không tuyệt sẽ không làm thế.

Diệp Thiên Vân nhìn lão xuất thủ cũng không giết người, không khỏi có chút buồn cười, Vệ Sư Hạo thật có chút lòng dạ đàn bà, với loại người giết người vì tiền mà giảng nhân nghĩa, đúng là nước đổ đầu vịt.

Vệ Sư Hạo thu thật xong người này, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Diệp Thiên Vân, sắc mặt có phần quái dị nói: “Võ Đang đối với cậu như thế, cậu vì sao lại xuất thủ tương trợ?”

Vô luận là Triệu Nam hay Trần Thụy Niên đều không rõ Vệ Sư Hạo đang nghĩ gì, Diệp Thiên Vân xuất thủ cứu lão ngược lại còn hỏi vì cái gì.

Diệp Thiên Vân tương đối bình tĩnh nói: “Tôi chỉ không muốn một võ giả chết vì đầu súng thổi, đó chính là một loại vũ nhục!”

Vệ Sư Hạo khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, thế nhưng trên nét mặt rõ ràng có nhiều thêm vẻ trầm trọng.

Không lâu sau, Mê Sư Đạo cùng Lý Sư Bình hai người từ bên ngoài chạy tới, Lý Sư Bình liếc nhìn bọn người Diệp Thiên Vân đang đứng một bên, sau đó mới chậm rãi nói: “Sư huynh, buổi luận võ giữa huynh cùng Diệp Thiên Vân bởi vì đám tôm tép này mà bị chậm trễ, chuyện này...”

Với trạng thái hiện tại của Diệp Thiên Vân, Vệ Sư Hạo cũng vô pháp tái chiến, bởi vì trận đại chiến vừa rồi tiêu hao không ít thể lực.

Vệ Sư Hạo thở dài sau đó phát tay nói: “Thắng chính là thắng, thua là thua! Diệp Thiên Vân không cần cùng chúng ta trở lại Võ Đang nữa, trên con đường võ đạo, ta cũng không có hơn hắn, ước định mấy ngày hôm trước vẫn còn có hiệu lực!”

Mê Sư Đạo nhìn nhìn vài lần lên cánh tay Triệu Nam, sau đó nói: “Sư huynh, chuyện này nếu xử lý như thế, vậy, công đạo của chưởng môn thì làm thế nào?”

Vệ Sư Hạo nhìn hắn thật sâu, sau đó chậm rãi trả lời: “Một trận chiến này ta đã toàn lực ứng phó, tự nhận không có khả năng đưa hắn trở lại Võ Đang, trở về ta sẽ nói rõ với chưởng môn!”

Lý Sư Bình ở bên cạnh nhìn hồi lâu, sau đó làm động tác thủ thế quái dị với Mê Sư Đạo, hắn quay đầu nói: “Sư huynh, huynh phải biết rằng khi chưởng môn trách phạt xuống...”

Vệ Sư Hạo cười nhạt một tiếng, nói: “Một thân xương cốt của ta đây cũng đã sớm già rồi, còn sợ gì trách phạt chứ, không cần nhiều lời nữa!”

Diệp Thiên Vân đương nhiên không chịu lên Võ Đang, vạn nhất giống như Ngô Lập Sâm cùng Trần Mira bị vây khốn suốt mười năm vậy thì thảm rồi! Nghĩ tới đây hắn nhìn hai vị Thái Cực chưởng lão, nói: “Đã không còn chuyện gì nữa, chúng tôi cũng nên về trước đây!”

Vệ Sư Hạo ôm quyền, sau đó dùng ngữ khí rất ôn hòa nói: “Tiểu hữu, qua một thời gian, ta sẽ tìm người luận bàn lại!”

Diệp Thiên Vân sao không biết là để tìm được một đối thủ sẽ khó khăn cỡ nào, chẳng qua là hoàn cảnh của hai người có chút khó xử, ân oán của hắn và Vũ Đương và đến tột cùng sẽ giải quyết như thế nào, không một ai biết được. Hắn hơi trầm ngâm, sau đó quyết định nói: “Được, chúng tôi cáo từ trước!”

Dứt lời hắn xoay người muốn rời đi, Lý Sư Bình lại đột nhiên hô: “Tiểu hữu xin dừng bước, bản đạo muốn nói ra suy nghĩ của mình!”

Triệu Nam cùng Trần Thụy Niên đều dừng lại, Diệp Thiên Vân xoay người nhìn hắn, không biết người này rốt cuộc là muốn làm gì!

Lý Sư Bình tiến về phía trước hai bước, cười nói: “Sư huynh, đệ cảm thấy không bằng để Diệp Thiên Vân cùng chúng ta trở lại Võ Đang, như vậy có thể thường xuyên luận bàn tài nghệ với huynh!”

Vệ Sư Hạo ngẩn ra, Lý Sư Bình đã đến bên cạnh lão, thừa dịp này, hắn liền đột nhiên xuất thủ đánh lên gáy lão, sau đó mở miệng: “Sư huynh, mạo phạm!”

Vệ Sư Hạo cũng không kịp rên lên một tiếng đã bị đánh hôn mê, Mê Sư Đạo vừa cười vừa nói: “Vừa rồi đã xử lý xong đám người nước ngoài kia, bây giờ đến phiên chúng ta tính tiếp!”

Triệu Nam sau khi nghe xong, lập tức tức giận nói: “Hèn hạ, người của Võ Đang thật sự là quá vô sỉ, các người còn có chữ tín hay không?”

Mê Sư Đạo khinh thường cười cười, đi tới gần nói: “Ta nghĩ người nói ít thôi sẽ tốt hơn đó, cẩn thận không sẽ đụng tới miệng vết thương a!”

Trần Thụy Niên tức giận tới mức run rẩy, vừa rồi chính hắn đưa ra đề nghị muốn tới xem, sao biết đối phương giở mặt còn nhanh hơn lật sách, hắn không khỏi trầm giọng nói: “Ta nhớ cuộc ước hẹn trước đây giữa các người với Diệp Thiên Vân, Vệ Sư Hạo cũng không có thắng được cậu ấu, vì sao các người còn làm ra loại sự tình này?”

Lý Sư Bình cười, áy náy nói: “Cứ như vậy tay không mà về, cũng không biết nói gì với chưong giáo, nếu như các người thuận tiện để chúng ta đem Diệp Thiên Vân mang về, mọi người trong Võ Đang đều sẽ cảm kích các người!”

453. Chương 454: Thật Rất Độc Ác

Hắn mở ra giác quan, không ngừng quan sát từng từng cọng cây ngọn cỏ chung quanh, vừa rồi giao thủ với Vệ Sư Hạo đã tiêu hao rất nhiều khí lực, tuy đã hồi phục lại được một chút, thế nhưng nếu động thủ với bọn chúng vẫn còn rất miễn cưỡng!

Tính tình của Triệu Nam rất nóng, nghe được tiếng quát vừa rồi của hai người, hắn hận không thể xé tan bọn chúng ra, hắn giận quá hóa cười nói: “Tốt, tốt, tốt! Ta vẫn cho rằng Võ Đang đều có chút đạo, hắn là có tình, ai ngờ lương tâm các người không bằng loài chó!”

Mê Sư Đạo khinh thường hừ một tiếng, không coi ai ra gì nói: “Đây chẳng qua là một bên của người tình nguyện mà thôi, cũng không tính là hai bên đều đồng ý!”

Lý Sư Bình tương đối ôn hòa nói: “Triệu lão đệ, cũng không nên nói như vậy! Diệp Thiên Vân là ai, người cũng không phải không biết! Người này được xưng là Hình Ý ma, tính tình của hắn lại như thế nào? Bàn tay đã giết bao nhiêu mạng người, sợ là chính hắn cũng không biết! Đối phó với loại người vô đức căn bản là không cần giảng quy củ, hợp nhau lại tấn công, như vậy mới khiến cho võ lâm được bình an!”

Hắn cười vô liên sỉ, nói: “Ta cảm thấy Thái Cực môn không nên dây dưa cùng hắn, như vậy đối với danh dự của môn phái cũng không tốt! Võ Đang từ trước đến nay cùng Thái Cực môn đồng khí liên chi, vì một tên Diệp Thiên Vân mà tổn thương hòa khí thật không đáng!”

Tuy Lý Sư Bình vẫn tươi cười đầy mặt, thế nhưng Triệu Nam cùng Trần Thụy Niên đều vì hắn mà cảm thấy trơ trẽn, người này quả thực là không có da mặt! Rõ ràng nói không có đạo lý, lại có thể đảo ngược một cách hoàn mỹ.

Triệu Nam cười lạnh hai tiếng nói: “Võ Đang? Người nói một chút xem Võ Đang còn lại cái gì? Thật cho là mình vẫn đứng thứ hai thiên hạ sao? Ta nhớ bây giờ chỉ còn lại bốn điện chủ mà thôi! Thái Cực môn muốn thân cận với Diệp Thiên Vân, chuyện này là tự chúng ta quyết, không tới phiên người Võ Đang các người tới khoa tay múa chân!”

Những lời này hiển nhiên là là đâm chúng tử huyết của đối phương, Mê Sư Đạo giận dữ nói: “Cho người mặt mũi người lại không biết xấu hổ! Ta nói nhỏ nhẹ là cho Thái Cực môn các người chút mặt mũi, thật đúng là tự cho mình là đại nhân vật sao? Võ Đang chỉ còn lại bốn điện chủ thì như thế nào? Các người e sợ cái gì thì trong lòng mình rõ ràng nhất!”

Diệp Thiên Vân nghe thế trong lòng khê động, hẳn từng nghe Trần Mira đã đề cập qua Thăng Tiên điện, núi Võ Đang còn có một vài người trong thập tứ đại vẫn còn sống!

Dựa theo đạo lý mà nói Võ Đang tổn thất không nhỏ, chẳng qua là chết trong tay hắn chỉ có mười tên tông sư. Mà thập tứ đại toàn bộ cộng lại, cũng chỉ có hơn hai mươi người. Trong chốn võ lâm có rất nhiều người bất mãn với Võ Đang, nhưng vì sao không thấy có hành động gì, hay là vẫn còn có chỗ e ngại!

Nửa câu không hài lòng, hai vị trưởng lão Thái Cực môn cùng hai điện chủ Võ Đang căn bản là không phân biệt được đúng sai, Diệp Thiên Vân biết nhiều lời vô ích, hắn nhìn thoáng qua Triệu Nam ở bên cạnh, vừa rồi cánh tay bị thương, hiện tại máu đã ngưng theo tay áo nhỏ thành giọt, mặc dù bên mình có ba người, thế nhưng lúc này giao thủ cùng Lý Sư Bình, Mê Sư Đạo, thắng bại cũng chỉ có ba phần bảy!

Không biết vì cái gì, một loại tâm tình khó hiểu, kích động dâng lên trong lồng ngực Diệp Thiên Vân!

Lý Sư Bình chứng kiến thần thái của mấy người, liền hướng Mê Sư Đạo liếc mắt, rõ ràng cho thấy ý hắn là muốn động thủ!

Ngay một khắc này Diệp Thiên Vân từ sau lưng Triệu Nam cùng Trần Thụy Niên phiêu nhiên mà ra. Một cái tung người dùng hết toàn lực bắn tới chỗ Mê Sư Đạo cách đó không xa!

Mê Sư Đạo vừa nhận được ánh mắt của Lý Sư Bình, không đợi hắn có bất cứ động tác gì, quyền đầu của Diệp Thiên Vân đã đến, hắn không khỏi vội vã luống cuống, chẳng qua là kinh nghiệm thâm hậu, vừa nhìn qua biết là không tốt. Hắn liền ngã về phía sau đồng thời hai tay phát ra kinh lực.

Diệp Thiên Vân càng tăng thêm lực lượng. Băng Quyền của hắn có khí thế của thuyền đi tới đầu sóng theo tới đó, đột ngột đánh vào cánh tay của Mê Sư Đạo! Khi hắn xuất thủ cũng cảm giác được lực đạo của đối phương. Một kích này đối với Mê Sư Đạo không có tổn thương quá lớn. Diệp Thiên Vân đồng thời quát lên: “Đi!”

Triệu Nam không ngờ Diệp Thiên Vân nói đánh là đánh, nhìn Lý Sư Bình còn chưa kịp phản ứng, hắn là người biết tận dụng thời cơ, bản thân bị thương, bởi vậy hắn lập tức liền xoay người chạy như điên!

Trần Thụy Niên cũng lập tức phản ứng lại, cánh tay lập tức rung lên, phi tiêu màu đen như có mắt bay về tới hai người!

Diệp Thiên Vân xuất thủ cũng không phải vì muốn giết Mê Sư Đạo, mà vì tình huống này nhất định phải tiên hạ thủ vi cường, càng sớm động thủ tình thế đối với chính mình càng có lợi, nhìn thấy kẻ sách của mình có lợi, hắn tiếp tục công kích.

Mê Sư Đạo bị Diệp Thiên Vân đánh một quyền té ngã, tuy không có bị thương tổn nặng, thế nhưng trên mặt đầy bụi, điều này làm cho hắn mất hết mặt mũi, hắn nổi giận vừa định mắng chửi, đã thấy hai thanh phi tiêu như tia chớp bay tới, một bên trốn một bên nói: “Sư huynh, nhanh!”

Lý Sư Bình còn muốn đùa giỡn một chút, nhưng không ngờ đối thủ còn nhanh hơn bọn họ, sau khi tránh thoát phi tiêu, hắn hô to: “Chúng ta phải bắt được Diệp Thiên Vân, những người khác không cần lo tới!”

Diệp Thiên Vân cùng Trần Thụy Niên chạy như bay về phía trước, mà Mê Sư Đạo cùng Lý Sư Bình lại điên cuồng đuổi phía sau!

Triệu Nam chạy trước tiên, chỉ hận cha mẹ sinh thiếu hai đôi chân nữa, hắn bị thương ngược lại làm liên lụy tới mọi người!

Năm người chạy như bay ngoằn ngoèo trong bến tàu, Diệp Thiên Vân chỉ chạy được một lát đã cảm thấy mệt, Trần Thụy Niên vịn vào người hắn, có phần không thở nổi nói: “Lão đệ, cố thêm chút đi, bằng không bọn chúng nhất định sẽ đuổi kịp đó! Phi tiêu của tôi hết rồi, bằng không sao có thể để bọn chúng đuổi theo nhẹ nhàng như vậy!”

Diệp Thiên Vân âm thầm sốt ruột, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến! Hắn nhìn nhìn về phía trước, đã tới bến tàu bên cạnh, trong lòng đột nhiên trở nên kiên định dừng lại.

Trần Thụy Niên không khỏi có phần sững sờ, Diệp Thiên Vân không muốn chạy nữa, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra cảm giác không tốt! Triệu Nam ở phía trước hô lớn: “Lão đệ, đi mau!”

Diệp Thiên Vân thở hổn hển lắc đầu, hắn đứng lại, nhìn thoáng qua biển rộng không thấy bờ bến, trong lòng đối với việc chạy trốn có phần mệt mỏi, đám người Võ Đang này đúng là giống như cao da chó, dấn lên cũng không rời xuống!

Lý Sư Bình chứng kiến Diệp Thiên Vân dừng bước, trong lòng ngược lại có phần ngạc nhiên nghi ngờ, hắn kéo Mê Sư Đạo tiến tới, cười nói: “Tiểu hữu, cùng chúng ta đi thôi chứ!”

Trần Thụy Niên ngừng lại, đứng ở sau lưng Diệp Thiên Vân, sau đó thấp giọng nói với Triệu Nam: “Người cùng Diệp Thiên Vân đối phó một người, còn lại giao cho ta!”

Triệu Nam nhẹ gật đầu, phóng mắt nhìn bốn phía, bây giờ mới cảm thấy hiểu được lo lắng của Diệp Thiên Vân, cứ truy đuổi ở một địa phương như thế này, rất khó thoát! Nhiều nhất là chạy được năm phút đồng hồ nữa, khẳng định sẽ diễn ra một trận chiến, không bằng sớm kết thúc cho xong!

Mê Sư Đạo rốt cục cũng đuổi theo mấy người, nghĩ có thể báo thù được một quyền vừa rồi, hắn âm hiểm cười nói: “Diệp Thiên Vân, không ngờ người cũng có ngày hôm nay sao? Vùng biển rộng này chính là nơi sẽ chôn thầy người ngày hôm nay đó!”

Diệp Thiên Vân nhướng mày, đè nén trong khoảng thời gian dài khiến hắn giận dữ, lạnh lùng nói: “Chỉ cần hôm nay ta không chết, ngày sau nhất định sẽ đi một chuyến tới Võ Đang của các người!”

Trần Thụy Niên tiến lên một bước, đứng song vai với Diệp Thiên Vân, chậm rãi nói: “Lý Sư Bình, các người đã muốn đuổi tới cùng, vậy chúng ta tính toán một lần cho xong đi!” Nói xong hô hấp của hắn trở lại bình thường, tiến lên phía trước xuất kích.

Bàn tay của Lý Sư Bình trơn bóng, đó là do hắn luyện qua Thiết Sa Chưởng, thấy Trần Thụy Niên ra chiêu, sau đó hắn rất tùy ý lùi lại phía sau, tay phải vẽ thành vòng tròn, cùng một chỗ chiến đấu với Trần Thụy Niên.

Triệu Nam nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân, hắn chỉ còn lại một tay có thể sử dụng, tự nhiên là không dám tin tưởng, một khi vô giả bị thương, thực lực sẽ giảm xuống rất nhiều! Hắn không biết khi liên thủ đối chiến với Mê Sư Đạo có được bao nhiêu phần thắng!

Mê Thất Đạo thấy thể lực của Diệp Thiên Vân đã gần cạn kiệt, mà Triệu Nam lại bị thương, trong lòng đương nhiên là mười phần tin tưởng, chỉ là vừa rồi bị ăn một quyền kia của Diệp Thiên Vân, cho nên hắn không thể nào khinh thường.

Nhìn thấy Lý Sư Bình động thủ, hắn tự nhiên cũng không nói nhảm nhiều, cước bộ khê động, tay phải và tay trái đồng thời phát lực, màu sắc của hai bàn tay bất đồng, nhìn thoáng qua một cái liền biết bàn tay đã luyện qua Hoàng Nê Âm Thủ, quyền đầu hung hăng bổ tới Triệu Nam!

Triệu Nam nghiêng rằng hai chân uốn cong, hư thật khó phân, hắn biết mình chỉ có một cơ hội rất nhỏ, bởi vậy phần eo hơi buông lỏng, năm ngón tay mở ra, cổ tay cụp lại, giống như một viên cầu, dẫn đạo cánh tay của Mê Sư Đạo! Chẳng qua là cánh tay trúng đạn lại không cách nào nhúc nhích, thoát nhìn có phần buồn cười.

Mê Sư Đạo mang theo vẻ mặt vui vẻ, khi tay hai người va chạm thoáng qua một cái, thân thể hắn đột nhiên biến thành động tác quái, lực từ bàn chân truyền tới eo, lại phát tới lòng bàn tay, mạnh mẽ bùng ra một kích!

Một thanh âm nặng nề vang lên, tay Triệu Nam bị hất tung ra, hắn bị đẩy lùi lại, chuẩn bị tiếp nhận một chưởng phía sau!

Trong mắt Triệu Nam lập tức sinh ra một tia tuyệt vọng, đối phương chỉ cần một chiêu đã đánh bay hắn, hắn chỉ có thể kiệt lực né tránh.

Đúng là lúc này thân thể Diệp Thiên Vân kẻ tiến về phía trước, tay phải nắm lấy cổ tay của Mê Sư Đạo, đồng thời chân trái bước ra bên ngoài, bắt được khuỷu tay phải, hai tay vuốt lên, nện vào giữa ngực Mê Sư Đạo!

Đòn đánh này chính là dùng hổ phách trong thập nhị hình, hắn biết thể lực của mình chỉ vền vền có thể xuất ra hai ba chiêu mà thôi, bởi vậy khi đánh là dùng hết toàn lực, bằng không chỉ sợ bản thân sẽ phải chết.

Tay của Mê Sư Đạo vịn về bên trái, né tránh công kích, dưới chân bỗng dưng duỗi ra, một giây sau quét vào vùng eo của Triệu Nam, lập tức đá bay hắn ra.

Triệu Nam cũng không rên lên một tiếng, ngã xuống đất, sống chết không rõ.

Mê Sư Đạo tránh thoát khỏi đòn hổ phách của Diệp Thiên Vân, thoáng đắc ý nói: “Diệp Thiên Vân, hôm nay sẽ là ngày dỡ của ngươi!” Nói xong hắn phi thân tung ra một chưởng!

Sắc mặt của Diệp Thiên Vân trắng bệch, thể lực giảm sút quá nhanh, thể nhưng linh giác của hắn lúc này lại càng tỉnh táo, thần sắc trông có vẻ dữ tợn, một chưởng này căn bản không thể né tránh, hắn vận khởi Kim Chung Trảo cản rằng nghênh đỡ!

Một tiếng giòn vang cùng tiếng rên rỉ vang lên, chưởng của Mê Sư Đạo đánh trúng giữa ngực hắn, trong lòng Mê Sư Đạo cảm thấy rất thoải mái, biết lần này cho dù Diệp Thiên Vân không chết cũng phải mất nửa cái mạng!

Diệp Thiên Vân bị trúng chưởng, sau đó phun ra một búm máu, cũng không có lãnh phí như vậy, búm máu này trực tiếp phun lên mặt của Mê Sư Đạo!

Mê Sư Đạo vô ý thức lấy tay che, lại không nghĩ ra hai tay Diệp Thiên Vân như ma quỷ ôm lấy đầu hắn, mãnh lực dùng đầu mình đánh lên huyết Thái Dương của hắn!

Mê Sư Đạo sợ tới mức mặt cũng muốn vỡ ra, hắn không ngờ Diệp Thiên Vân thật không muốn sống, liều mạng dấy ra khỏi cánh tay Diệp Thiên Vân.

Khuôn mặt Diệp Thiên Vân đầy máu tươi, trong mắt lóe ra quang mang tàn nhẫn, dùng hết khí lực, liều mạng dùng đầu đập lên đầu Mê Sư Đạo!

Mê Sư Đạo sau đó lâm vào mê mang, cái gì cũng không biết, con mắt bị đầu của Diệp Thiên Vân đụng vào khiến nó biến dạng, có chút nát như dưa hấu!

Trong lúc vô ý thức Diệp Thiên Vân có phần chênh choáng, nhưng hắn vẫn nắm chặt đối thủ, hai người cứ như vậy lung la lung lay đi tới gần bờ biển!

454. Chương 455: Tàn Nhẫn

Lý Sư Bình trước tiên dừng tay, ánh mắt quét qua phía Mê Sư Đạo, đã thấy hai người biến mất không còn cái bóng, hắn lập tức lao ra khỏi vòng chiến, đồng thời cao giọng hô lên: “Chậm!”

Trần Thụy Niên cũng dừng tay, chỉ là thấy Triệu Nam té trên mặt đất sống chết không rõ, trong lòng kinh hãi tới cực điểm, thanh âm rơi xuống nước vừa rồi là...Lúc này bên tai hắn thoáng nghe thấy thanh âm: “Lý Sư Bình, hai người các ngươi không phải muốn đuổi theo sao? Được! Mọi người đồng quy vu tận, đến lúc đó ai thiếu nợ ai, trên đường tới hoàng tuyền sẽ tính tiếp!”

Lý Sư Bình lau mồ hôi trán, nhìn Trần Thụy Niên ra chiêu lập tức cảnh giác lùi về phía sau, khi cảm thấy an toàn hắn mới hơi hấp tấp nói: “Trần huynh đệ, ngươi có thể hoãn chiến lại một chút được không, chỉ là hai người bọn họ đều rơi xuống biển, sư đệ ta còn có Diệp Thiên Vân đều bị thương, trước tiên chúng ta hợp lực cứu bọn họ, sau đó giải quyết ân oán cũng không muộn!”

Trần Thụy Niên thoáng do dự một chút, hắn tới đây mục tiêu chủ yếu cũng là trợ giúp Diệp Thiên Vân, hiện tại hắn bị rơi xuống nước, trở về thật khó giải thích với Ngô Lập Sâm! Nhưng sư đệ hắn lại nằm bên cạnh sống chết không rõ, hắn lại muốn báo thù, bởi vậy lúc này hắn đang trong hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan!

Lý Sư Bình nhìn thoáng qua một cái, con mắt đảo loạn, tận lực đè ép cảm giác tức giận, nói: “Cứu người quan trọng hơn! Ân oán của chúng ta hãy gác sang một bên cứu người trước đã, tình huống của sư đệ người còn chưa rõ, ta phỏng chừng hắn không có việc gì! Vệ Sư Hạo đang ở kho hàng, đến lúc đó nhất định sẽ châm trề cứu hắn đấy!” Trần Thụy Niên không nói lời nào, nhưng lại bị Lý Sư Bình đả động, dưới chân lóe lên, chỉ vài bước hắn đã tới bên người Triệu Nam, sau đó ngồi xổm xuống dò xét hơi thở, rồi lại nắm tay bắt mạch điều tra thương thế.

Lý Sư Bình thở dài một hơi, bằng tốc độ nhanh nhất hắn chạy tới bờ biển, vừa rồi khi giao thủ cũng không quá chú ý tới tình huống bên này, huống hồ khi khuyên bảo Trần Thụy Niên cũng tốn chút thời gian, hắn không ngừng nhìn xuống phía dưới để tìm kiếm thân ảnh của Mê Sư Đạo.

Trần Thụy Niên hơi yên tâm, vết thương ở bụng Triệu Nam cũng không quá nguy hiểm, mạch đập còn rất mạnh! Bị chút tổn thương mà thôi, chỉ cần chút thời gian trị liệu là ổn, vấn đề không tính là lớn, hắn thở dài một hơi nhìn về hướng mặt biển.

Trong lòng hắn tính mạng của Triệu Nam còn quan trọng hơn của Diệp Thiên Vân, hắn lên tiếng nói với Lý Sư Bình: “Sư đệ ta còn thở, nếu như tính mạng hắn không còn, ta sẽ khiến Vô Đang phải trả bằng máu!”

Lý Sư Bình không nói gì, hắn liếc nhìn chung quanh, trong lòng lại rất lo lắng, đột nhiên thấy một đôi giày trôi trên mặt nước, mà giày này đúng là của Mê Sư Đạo, hắn vội nói: “Hai người chúng ta hãy xuống xem một chút, Diệp Thiên Vân cùng ta sư đệ ta đều ở dưới nước. Còn có một tia hi vọng, chúng ta nhất định phải cứu bọn họ lên!”

Trần Thụy Niên biết sư đệ mình không có chuyện gì, tự nhiên lúc này nghĩ tới Diệp Thiên Vân, hắn gật đầu dứt khoát nói: “Được!”

Lý Sư Bình vừa muốn nhảy xuống, lại đột nhiên dừng bước, nhìn Trần Thụy Niên nói: “Giữa chúng ta tạm thời ngưng chiến, vô luận cứu được ai, kết quả đều như vậy, cũng không thể tái động thủ, càng không thể ra tay với người bị thương!”

Trần Thụy Niên cười nhạt nói: “Người thực sự là có tâm tiểu nhân. Vô luận như thế nào cũng sẽ không giống các người làm ra việc hèn hạ như vậy đâu!” Nói xong hắn đi tới bờ biển, cởi bỏ quần áo rồi nhảy xuống nước, ngay sau đó Lý Sư Bình cũng nhảy xuống.

Bọn họ ngụp lặn trong nước nửa ngày, Trần Thụy Niên bơi rất xa, trạng thái đã ở mức giới hạn, rốt cuộc vớt được một người! Khi trồi lên mặt nước nhìn thoáng qua, thì ra là Mê Sư Đạo! Hắn rất phấn nộ, chẳng qua là đã ước định, không thể bỏ ổi như vậy, hắn đành nín thở vớt người này lên.

Lý Sư Bình ở trên biển rộng nửa này, cái gì cũng không thấy, khi trở lại bờ thấy Mê Sư Đạo đã được cứu lên, hắn không khỏi cuồng hỉ, thở hổn hển nói với Trần Thụy Niên: “Cảm ơn Trần huynh, không biết hiện tại sư đệ ta thế nào...” Trong miệng nói như vậy nhưng ánh mắt lại nghi ngờ cùng với hi vọng, muốn biết thương thế của Mê Sư Đạo.

Trần Thụy Niên an vị tại bên cạnh Mê Sư Đạo, giống như cười mà không phải cười nhìn nhìn. Sau đó kiểm tra qua thân thể Mê Sư Đạo, nói: “Chính người xem đi!”

Lý Sư Bình thấy trên cổ Mê Sư Đạo rõ ràng có vết máu đọng, khuôn mặt bị nát. Còn thiếu một con mắt, hốc mắt bên cạnh xương cốt đều lòi ra, tình trạng thê thảm vô cùng, hắn không khỏi ngăn người giống như bị sét đánh!

Trong lòng Trần Thụy Niên cũng phát lạnh đối với thủ đoạn của Diệp Thiên Vân, trong tình trạng bị thương như vậy mà vẫn có thể bạo phát! Mê Sư Đạo mới rồi còn rất vui vẻ, ai biết bây giờ bộ dạng lại biến thành như vậy. Trần Thụy Niên nhìn có chút há hê nói: “Ta thề, không có động bất kỳ thủ đoạn gì với Mê Sư Đạo, lúc cứu hắn lên hắn vẫn còn thở!”

Khuôn mặt Lý Sư Bình vắng vẻ, nhưng trong lòng lại dị thường khiếp sợ! Hắn đương nhiên là nhìn ra. Vết thương trên mặt, trên cổ của Mê Sư Đạo đã qua một đoạn thời gian, hiện tại chết lại thắm như vậy, hẳn trầm trọng nói: “Ta không ngờ được thủ đoạn của Diệp Thiên Vân lại tàn nhẫn như thế, thoát nhìn hẳn được xưng là Hình Ý ma, quả nhiên là là một tên ma đầu!”

Trần Thụy Niên khinh thường cười hai tiếng nói: “Ma hay không ma thì ta không biết, thế nhưng có thù không báo không phải là quân tử, Võ Đang các người ba lần bốn lượt muốn mạng của hắn, chẳng lẽ còn không cho phép người ta phản kháng sao? Đạo lý kia không ai không rõ, chẳng qua là Võ Đang cường hoành thành tính, không ai nghe thấy đạo lý khó nghe như vậy!”

Dứt lời Trần Thụy Niên liền ngửa mặt lên trời đón gió, nhìn mặt biển yên ả, tiếp tục nói: “Diệp Thiên Vân là một trang hán tử, ta bội phục hắn! Chẳng qua là sinh tử khó liệu, phải xem thiên ý thôi!”

Lý Sư Bình nghe xong không nói gì, từ lúc rơi xuống nước tới giờ đã gần một giờ đồng hồ, cơ hội Diệp Thiên Vân còn sống quả là quá nhỏ, nhỏ tới mức cơ hồ bằng không! Có lẽ hắn chết như vậy, đối với Võ Đang mà nói kết quả cũng không tệ...

Mộc Dịch cầm bàn chải cùng thùng nước tới bong thuyền cố gắng vệ sinh, hắn dừng lại lau mồ hôi trán, trong lòng lại không ngừng nguyên rửa lão hỗn đản chết tiết nọ, lão gia hỏa chết tiết! Chỉ cần vừa thấy nữ nhân, hai mắt liền phát sáng, quả thực đúng là tất cả các thuyền trưởng đều là bại hoại! Không bằng cầm thú! Nghe trong khoang thuyền vang lên tiếng rên rỉ dâm mỹ, hắn thật muốn cầm bàn chải xông vào hung hăng giáo huấn để lão dừng lại.

Thuyền trưởng của Mộc Dịch tên Phương Chính là một tên hán tử tánh khí táo bạo, đương nhiên tánh khí táo bạo bất quá với hắn mà nói đều không ra gì! Từ nhỏ Mộc Dịch đã thích đao thương, lúc ở nhà thường xuyên đánh lộn. Ba năm trước đây bởi vì một chuyện trùng hợp, hắn đã quen Phương Chính! Được Phương Chính nhìn trúng cho nên hắn xuống đây làm!

Xuất hải ở đây trên danh nghĩa lại rất thoắt nát, là đánh cá. Nhưng Mộc Dịch đi theo Phương Chính được vài tháng, sau đó mới hiểu hắn đúng thật không phải là ngư dân chân chính, mà làm một tay thuyền trưởng buôn lậu “dầu hồng”.

Thật ra cái nghề này nói ra rất đơn giản, “dầu hồng” ở Hongkong chuyên cung cấp cho các nhà xưởng, thuyền cũng dùng màu hồng để nhuộm dầu ma-dút miễn thuế, giá cả so với dầu ma-dút bình thường của Hongkong thì thấp hơn, mà chất lượng chỉ thấp hơn một chút so với dầu ma-dút mà thôi, loại dầu này thông qua buôn lậu mà tiến vào thị trường nội địa tiêu thụ, rất có tính cạnh tranh.

Vùng địa khu duyên hải này có một vài thuyền đánh cá kinh doanh như kiểu này, lúc bình thường đều đậu hàng ở khoang thuyền, dọc đường tới hải vực Hongkong, Macao lúc đó mới rót hỗn hợp vào dầu thành “Hồng dầu”. Vì để trốn tránh pháp luật, bọn họ hay dùng phương thức “kiến dọn nhà” tạo thành các tiểu ngạch buôn lậu dầu, số lượng ít, số lần nhiều lên, ban phòng chống buôn lậu sẽ khó xử lý hơn, hơn nữa cho dù có bị bắt, bắt quả cũng chỉ bị phạt chút tiền mà thôi.

Nói chung tiền cơm áo không tính là thiếu, nhưng Mộc Dịch cũng rất hối hận, bởi vì hắn biết đã làm việc này sẽ không có đường quay lại, lá gan của Phương Chính càng lúc càng lớn, chỉ cần bị hải quan bắt được, đối với số lượng hồng dầu trên thuyền của bọn họ, tuyệt đối có thể vào nhà đá bóc lịch vài năm.

Huống hồ nguyện vọng lớn nhất của hắn là học công phu chân chính, lúc trước Phương Chính có từng nói qua bản thân hắn chính là một đệ tử của môn phái cao nhân, mà mấy tay đại hán cũng bị hắn trấn trụ qua! Thời gian sau hắn mới biết cũng không hoàn toàn là sự thực, Phương Chính tuy biết chút công phu, nhưng còn lâu mới đạt được tình trạng cao minh so với tưởng tượng của hắn. Nói chung lão chỉ biết vài môn võ mèo quào mà thôi, điều này làm cho hắn thất vọng tới cực điểm.

Có một lần hắn từng nghĩ không làm nữa, ai biết Phương Chính tìm được nhà hắn, cũng đã dùng hình thức đe dọa, khiến hắn sinh ra một loại sợ hãi đối với tương lai, nếu như tiếp tục làm vậy, ăn cơm nhà lao khẳng định không thiếu phần của hắn.

Sau khi lau qua sàn tàu, Mộc Dịch linh hoạt ngồi trên lan can, thuyền sắp tới Hongkong, những vì sao đã giăng đầy trời!

Hiện tại mỗi lần ra biển đều được cầm một vạn đồng trong tay, hắn đã gom đủ 5 vạn đồng, sau khi về nhà có thể đưa cho cha làm phẫu thuật, tuy không thích duy trì tình trạng này, thế nhưng tiền lại không thể không có!

Mộc Dịch đang nghĩ ngợi về mấy việc vặt trong cuộc sống, cánh cửa trong cabin cũng mở ra, sau đó thuyền trưởng Phương Chính từ bên trong đi ra, đầu tiên là kéo quần lên, đuổi cái lưng ra, có phần thỏa mãn sau đó thấy Mộc Dịch, hắn nhíu mày quát: “Quả chuối nhỏ kia, mày còn rồi rã vậy à! Sàn tàu lau xong rồi không có chuyện gì làm sao? Cả ngày cầm tiền của tao rồi lại lười biếng! Một ngày nào đó tâm tình tao mà không tốt, sẽ đem mày ném xuống biển cho cá ăn!”

Mộc Dịch có phần bất đắc dĩ nhảy từ lan can xuống, tuy muốn phản bác vài câu, thế nhưng nghĩ một lát đành phải nhịn xuống. Phương Chính tuy là một tay lừa đảo, nhưng tính cách cũng không quá xấu, biết cha mình có bệnh, hắn còn cho thêm mình chút tiền lương nữa.

Phương Chính thấy thần sắc của Mộc Dịch, đắc ý ha ha cười, vẫn chưa thỏa mãn nói: “Ái đàn bà kia thật là tươi ngon mộng nước! Tiểu tử ngươi cũng chỉ hai ba hai bốn tuổi rồi nhỉ? Có cơ hội sẽ mang mày đi Macao chơi một chuyến, nơi đó chính là thiên đường của đàn ông đó!” Hắn nhìn nhìn xung quanh, sau đó nghi ngờ nói: “Mộc Dịch? Mày đến buồng lái hỏi Thanh Hà còn bao lâu thì tới Macao đi!”

Mộc Dịch nhẹ gật đầu, nhìn bộ dáng dâm tà của Phương Chính, hắn nhếch miệng nói: “Vâng!” Hắn lơ đãng ngẩng đầu nhìn thoáng qua mặt biển, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Trên mặt biển dường như có vật gì đó đang trôi nổi! Nương theo ánh trăng cẩn thận nhìn một chút, hắn có thể đoán chắc đó tuyệt đối là một người! Hiện tại mặc dù là ban đêm, thế nhưng ánh trăng chiếu lên mặt nước, có thể nhìn rất rõ!

455. Chương 456: Tôi Tên Diệp Thiên Vân

Trong phòng, Dương Thiên Long đang xem thông tin mới nhất, mà Hàn Băng lại có phần bất an, mới ngày hôm qua gặp lại làm cho nàng cảm thấy như đang trong mơ, chẳng tới bây giờ còn không tin được.

Khi Diệp Thiên Vân giao thủ, ánh mắt của hắn rất chăm chú, động tác phiêu nhiên, làm cho nàng không khỏi nhớ tới thời gian còn ở Băng Thành. Không biết tại sao, hiện tại nàng đột nhiên có phần hoài niệm ngày còn ở Băng Thành, đến Hongkong lâu như vậy còn chưa bao giờ xuất hiện qua cảm giác này.

Nhớ tới lần đầu tiên đưa Diệp Thiên Vân đi học, không tự giác được mà khoe miệng nàng nhếch lên, lộ ra nụ cười tươi tắn. Nhớ tới ngày tuyết rơi hôm đó, Diệp Thiên Vân cáo biệt, lúc bắt đầu té ngã, nàng lại có cảm giác chua xót.

Diệp Thiên Vân làm ra chuyện lớn như vậy, cảnh sát Hongkong sao có thể bỏ qua, tất nhiên sẽ điều tra, đến lúc đó chỉ sợ...

Hàn Băng day day huyết Thái Dương, đem thân thể dựa vào trên ghế sofa, khẽ cười hai tiếng, đột nhiên cảm giác mình lại buồn lo vô cớ. Hiện tại trong đầu lại hiện lên hình ảnh Diệp Thiên Vân ngày hôm qua đại chiến, không biết hiện tại hắn thế nào rồi...Tiếng gõ cửa vang lên, Dương Thiên Long cầm điều khiển từ xa giảm nhỏ âm lượng TV xuống, sau đó chạy ra mở cửa, thấy Trần Thụy Niên lưng còng Triệu Nam đi tới, khuôn mặt hắn đầy mồ hôi, trên nét mặt không dấu nổi vẻ mệt mỏi, thân thể lại như vừa rơi xuống nước, quần áo còn chưa khô!

Hàn Băng ở một bên chứng kiến bộ dạng này của hắn, đột nhiên sinh ra dự cảm không tốt, nàng vội vã đi tới, giọng nói có phần dồn dập nói: “... Thúc thúc... Diệp Thiên Vân không trở về sao?” Nàng cũng không biết là nên xưng hô như thế nào, đành phải kêu loạn thúc thúc.

Dương Thiên Long tiến lên đỡ lấy Triệu Nam đang hôn mê, hắn mặc dù không nói, thế nhưng cũng đồng dạng đợi câu trả lời của Trần Thụy Niên.

Trần Thụy Niên từ bến tàu Loan Tử quay về tổn hao không ít công phu, thấy ánh mắt của hai người, khuôn mặt lộ ra vẻ lưỡng lự, sau đó nói: “E hèm... Thiên Vân lão đệ...”

Dương Thiên Long chứng kiến sắc mặt của hắn liền biết có vấn đề, rất nhanh hỏi: “Tiền bối. Diệp Thiên Vân làm sao vậy?”

Trần Thụy Niên thở dài ánh mắt có chút chớp động nói: “Vừa rồi chúng tôi giao thủ với địch thủ, kết quả Thiên Vân vô ý rơi xuống nước, tôi xuống nước dùng hơn một giờ tìm kiếm, thế nhưng cũng không tìm được...” Nói xong, lão tựa hồ cảm thấy thiếu nợ người khác, khuôn mặt nóng lên, tận lực tránh ánh mắt của hai người.

Hàn Bằng nghe được tin này, toàn thân giống như bùn nhão mất đi khí lực, lúc trước còn thấy Diệp Thiên Vân, chớp mắt đã không rõ sinh tử. Nàng thật không chịu được đả kích này, mãnh liệt ngã xuống.

Khi Dương Thiên Long nghe được tin này, cũng đồng dạng cảm thấy khiếp sợ, con mắt tròn tròn, một tay đỡ lấy Hàn Bằng, nói: “Hắn rơi xuống chỗ nào? Tiền bối có thể cùng đi với tôi một chuyến tới hiện trường xem, có lẽ chúng ta có thể tìm được hắn!”

Trần Thụy Niên nhìn Triệu Nam còn đang hôn mê, hắn tạm thời không có nguy hiểm gì. Bởi vậy lão cân nhắc một chút rồi gật đầu nói: “Được, tôi đi với các cậu một chuyến, chẳng qua vùng phụ cận đang có rất nhiều cảnh sát, vừa rồi tôi thật sự không dễ mới có thể về đây.”

Dương Thiên Long vội vàng gọi một cuộc điện thoại, rất nhanh triệu tập đám người dưới tay, sau đó đỡ Hàn Bằng tới ghế sofa nói: “Trước tiên cô ở lại đây nghỉ ngơi, nếu như có tin tức gì tôi sẽ là người đầu tiên báo cho cô!”

Hàn Bằng lau đi giọt lệ óng ánh trên khóe mắt, cố chấp lắc đầu. Diệp Thiên Vân rơi xuống nước làm cho nàng không thể tiếp nhận, hiện tại trong đầu nàng chỉ có giọng nói và dáng điệu nụ cười của Diệp Thiên Vân. Rất nhanh nàng lấy lại bình tĩnh, kiên định nói: “Tôi muốn đi với các người, nhiều người đi sẽ có ích hơn!”

Dương Thiên Long thấy ánh mắt kiên định của nàng, sau đó gật đầu đáp ứng, Diệp Thiên Vân rơi xuống nước trong thời gian lâu như vậy, cơ hội có thể tìm thấy hắn quả là quá nhỏ, chẳng qua Diệp Thiên Vân là bằng hữu sinh tử chi giao, cho dù chỉ có 1/100 hi vọng hắn cũng muốn cố gắng!

Diệp Thiên Vân từng cứu sống hắn, hiện tại Diệp Thiên Vân có chuyện, tự nhiên hắn phải toàn lực mà làm!

“Là một người, tôi đảm bảo, ông chủ, là ở chỗ này!” Mộc Dịch hơi kích động chỉ vào mặt biển cách đó không xa, nói: “Trời biết hắn đã trôi bao xa, có lẽ là bị đắm thuyền thì phải? Chúng ta có cứu hắn lên hay không?”

Phương Chính đốt một điếu thuốc, tại trong mặt biển đen ngòm, sắc mặt hắn cũng đỏ lên, hắn chậm rãi phun khói, cũng không có nhìn về phía bên kia, mà không quan tâm nói: “Cứu lên? Đầu óc mày có bị gì không thế! Khoảng cách xa như vậy phần lớn là xác chết, thật sự là xui, chớ để ý tới việc vớ vẩn này nữa!”

Mộc Dịch nhìn người kia càng lúc càng gần, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, nương theo ánh trăng, hắn thấy rất rõ, một lần nữa hắn lại lên tiếng cầu khẩn: “Ông chủ, tôi nghĩ ông nên cứu hắn đi! Nếu như hắn đã chết, vậy lại ném hắn xuống, tôi đảm bảo không có một câu oán hận!”

Phương Chính lúc này mới liếc mắt nhìn xuống mặt biển, chậm rãi nói: “Mộc Dịch, mày là người quá tốt! Chúng ta đi buôn bán, không nói chính xác được khi nào thì ra đi, mình cũng không lo nỗi cho mình, còn muốn lo cho người khác! Chết là hết, có một ngày chúng ta chịu khổ vậy ai sẽ đi cứu chúng ta?”

Mộc Dịch tương đối thành thật cười, vuốt gáy rất nhanh rồi nói: “Ông chủ cũng biết buôn bán như vậy rất nguy hiểm, chúng ta cứu hắn coi như là tích đức, sau này nhờ đâu được báo đáp thì sao!”

Phương Chính nghe xong có phần do dự, sau đó ngửa đầu lên trời, không nói gì thêm.

Mộc Dịch như được đại xá, rất nhanh cầm lấy phao cùng dây thừng cấp cứu, nhắm ngay mục tiêu mạnh mẽ ném đi, ánh mắt của hắn sáng lạn, nói: “Cám ơn ông chủ, ông đúng là người tốt!” Nói xong hắn thuận thực ụp một tiếng nhảy xuống nước.

Mộc Dịch là người Phúc Kiến cho nên bơi lội rất giỏi, nhưng bây giờ đang ở biển khơi, cho nên cũng mất khá nhiều khí lực mới cứu người lên được. May mà thuyền chạy cũng không nhanh, nếu không hắn cũng bất lực.

Hắn cứu người cũng không phải là vì muốn hồi báo gì, chẳng qua là ở trên bờ biển mênh mông khôn cùng rất cô độc, tin tức cũng không thông. Trên biển lênh đênh cũng không có chuyện gì làm, thật vô vị.

Ở trên thuyền muốn dấu tin tức rất khó, ngoại trừ lái tàu không thể rời đi, trên thuyền còn có năm người nữa, đều dùng tay chạy tới.

A Tam vây xem nhìn người được cứu lên, hắn cười nhạt Mộc Dịch, nói: “Phát thiện tâm lại phát trong đại dương, may đúng là đệ nhất nhân đó, sẽ không sợ oan hồn của người này quần lấy mày à!”

Không ít người đều cười rộ lên, một người lệnh đênh trên biển như vậy muốn sống sót thực sự là rất khó khăn, mà người chết ngoại trừ gây ra xui xẻo tuyệt đối không có chỗ tốt gì.

Mộc Dịch cũng không để ý tới lời diễu cợt của bọn họ, chuyên tâm đem người này vớt lên thuyền, sau đó sờ mạch nghe tim một hồi, sau đó hắn hưng phấn nói: “Nhịp tim vẫn còn, hắn còn chưa chết!” Nói xong hai tay dùng sức làm hô hấp nhân tạo, chỉ trong chốc lát nước từ trong miệng người này phọt ra.

Phương Chính nhìn vậy cau mày, hắn đem đèn pin tới soi một hồi, cuối cùng mới nói: “Người này nhỏ ra nước màu hồng, nhất định trước khi rơi xuống nước đã bị thương, trên người hắn đều là vết thương, hắn là đánh nhau với người khác!”

Đám người xung quanh đều trợn mắt nhìn, quả nhiên nước trong miệng người này có màu đỏ sẫm, Mộc Dịch lúc này mới nương theo ánh đèn nhìn người mà mình cứu, người này cắt tóc ngắn, hai thái dương có phần hoa râm. Ngũ quan đoan chính, thể nhưng có phần dữ tợn, khóe miệng rất nghiêm nghị, thoạt nhìn hắn là người xấu, dáng người lại rất cường tráng, khó trách hắn cảm thấy nặng muốn chết! Phương Chính đi tới gần, trong miệng phun ra từ ngữ nguyên rủa: “Thiên sát a! Người này không phải là buôn lậu sau đó bị đánh thành ra như vậy chứ!” Nói xong hắn móc móc túi quần của người này, không ngờ lấy ra một cái ví da màu đen, hắn hưng phấn nói: “Ồ không tệ lắm, làn da cũng rất trắng, không giống như người đánh cá!”

Vài tên thủy thủ đều đi lên, đối với bọn hắn mà nói, vật này so với tính mạng còn quan trọng hơn!

Phương Chính nhíu mày một tay đẩy bọn họ ra, phần nộ quát: “Đều cút hết cho tôi, đừng ở đây làm vướng tay vướng chân người khác!” Nói xong hắn mở cái ví ra, tròng mắt lập tức sáng ngời, bên trong thậm chí có tới ba bốn mươi ngàn. Bởi vì rơi xuống nước, cho nên bị thấm ướt hết. Hắn hắc hắc cười nói: “Còn là một kẻ có tiền nữa, dù là của ma quỷ cũng đáng!”

Mộc Dịch cũng không quá quan tâm tới những thứ này, hắn ở một bên đánh giá khuôn mặt người này, một bên không ngừng ép nước ra, đang cố gắng, đột nhiên thấy đối phương mở mắt.

Mộc Dịch bị hù cho run lên, con mắt người này thật sắc bén, giống như hai thanh đao, có thể xuyên thẳng tới chỗ sâu nhất trong tim hắn, hắn vừa muốn lên tiếng, lại không biết từ chỗ nào duỗi ra một cánh tay bắt lấy tay hắn!

Lực lượng rất mạnh khiến hắn đau đớn thiếu chút nữa hét rầm lên, Mộc Dịch cố nén, lại đột nhiên sinh ra một tia oán khí, tay hắn cũng phát lực đang muốn tránh thoát.

Sao biết càng dùng lực lại càng đau đớn, hắn không khỏi giật mình. Mười lăm mười sáu tuổi hắn đã bắt đầu đi đánh nhau, nhưng lại không thấy có ai có được sức mạnh như vậy, bởi thế cho nên hắn đành khuất phục nói: “Đừng động thủ, là tôi đã cứu anh!” Hắn nói xong câu đó, rõ ràng cảm thấy lực đạo của đối phương đã triệt tiêu đi không ít.

Không biết là qua bao lâu, người này từ trên bong thuyền đứng lên, thân hình cao lớn khiến Mộc Dịch không thể không ngưỡng đầu lên mà nhìn, hắn có phần kỳ quái hỏi: “Anh là người người Hongkong sao? Tên anh là gì?”

Phương Chính cùng vài tên thủy thủ đang tham lam nhìn tiền trong ví, nghe được Mộc Dịch nói, sau đó bất ngờ nhìn qua bên này, liền thấy một thanh niên hơn hai mươi tuổi đang đứng trên bong thuyền!

Lúc này thanh niên thoáng kiểm tra toàn thân một cái, sau đó cởi quần áo đã ướt nhẹp trên cơ thể ra, đánh giá Mộc Dịch một hồi, cuối cùng trầm thấp nói: “Tôi tên Diệp Thiên Vân, là cậu cứu tôi sao?”

456. Chương 457: Rắn Nuốt Voi

Đối với hắn mà nói đây không phải tin tức gì tốt, bởi vì cái này đại biểu cho việc hơn 90% xác suất là Diệp Thiên Vân đã chết. Từ khi chuyện phát sinh tới giờ đã qua hai tiếng, nếu như Diệp Thiên Vân còn sống, hiện tại hắn là phải trôi bồng bềnh trên mặt nước, chỉ cần chìm xuống, như vậy hắn khẳng định là chết chắc rồi.

Ở phương diện cấp cứu Dương Thiên Long cũng không phải là ngu, một người phải hô hấp mới có thể tồn tại được. Giống như trong trạng thái hôn mê mà bị chìm xuống nước, sau đó lại nổi lên, cứ như vậy lơ lửng trên mặt nước như vậy chịu được quá mười phút coi như là mạng lớn rồi.

Hiện tại hy vọng duy nhất chính là Diệp Thiên Vân vẫn còn tỉnh táo thì bị rơi xuống nước, áp dụng tư thế ngửa lên mà trôi đi, như vậy còn có thể cứu được. Vì muốn tìm được Diệp Thiên Vân, hắn còn thuê hai chiếc thuyền trực vớt lặn xuống đáy biển nữa.

Sắc trời đã dần tối, mặt biển bắt đầu nổi lên sương mù, thời tiết này đối với việc cứu vớt rất khó khăn, tầm nhìn xa trên biển giảm xuống, chỉ có thể trở lại bến tàu mà thôi.

Hàn Băng nhìn về mặt trầm trọng của Dương Thiên Long khi trở về, nàng lập tức đi lên hỏi: “Dương đại ca, Thiên Vân thế nào rồi?”

Dương Thiên Long thấy ánh mắt của nàng, cũng chỉ lắc đầu thở dài, loại tin tức xấu này hắn không muốn nói ra.

Hàn Băng nhìn vài chiếc ca nô đã quay lại bờ, liền sớm đã biết kết quả, chẳng qua không muốn đối mặt mà thôi. Nhìn Dương Thiên Long không nói lời nào, nàng kiên an ủi: “Có lẽ... Có lẽ hắn được chiếc thuyền nào đó đi ngang qua cứu cũng không biết chừng. Tôi cảm thấy được anh ấy chưa có chết!”

Thuyền tìm kiếm lục tục trở lại bến tàu, có mười lăm mười sáu chiếc, Dương Thiên Long tập hợp bọn họ lại rồi hỏi: “Thế nào, có kết quả gì không?”

Những người này đều không nói gì, kết quả thật ra không cần hỏi. Bọn họ đều là lính đánh thuê, đều coi thường sinh tử, chẳng qua là thấy tâm tình không tốt của Dương Thiên Long, bọn họ lại không đành lòng nói ra.

Martin hảo tâm an ủi: “Lão đại, dưới nước quá lạnh. Chúng tôi đều muốn đóng băng mất! Diệp Thiên Vân không chừng còn có hi vọng, nơi này là biển rộng cũng không phải sông ngòi gì, hiện tại sắc trời đã tối, thật sự không thể tiếp tục, chúng ta nên trở về thôi.”

Dương Thiên Long đốt một điếu xì gà, sau đó tung một cườm đá ngã Martin, trừng mắt phát hỏa nói: “Tìm! Mẹ nó, tìm hết cho tôi, hôm nay không tìm được ai cũng không được về!”

Mấy tên thủ hạ thấy bộ dạng này của hắn, ai cũng không dám tự tìm phiền phức. Đều nhanh chóng trở lại thuyền, lại một lần nữa ra khơi tìm kiếm!

Ánh mắt Hàn Băng thất thần nhìn về phía biển rộng, gió biển lạnh lẽo đập vào mặt, nàng vô ý thức ôm vai ngồi trên mặt đất. Sau khi nghe được tin dữ, trong lòng nàng chưa từng có một giây bình yên.

Diệp Thiên Vân đối với nàng mà nói, không khác gì khe suối trên núi cao, luôn ở địa phương không thể chạm tới, chỉ có thể xuôi theo mà thôi.

Nội tâm nàng rất yêu Diệp Thiên Vân, nhưng thế sự khó đoán. Vừa rồi phát sinh kinh biến, có đôi khi nàng cảm thấy ông trời đang đùa bỡn mình.

Dương Thiên Long cầm lấy chiếc áo choàng khoác cho nàng, sau đó chậm rãi nói: “Còn có một tia hi vọng, chúng ta nhất định phải tìm. Diệp Thiên Vân cũng không phải người thường, cho nên tỉ lệ sống sót của hắn cũng cao hơn người thường.”

Hàn Băng cũng không nhịn được mà hồi tưởng lại. Công phu của Diệp Thiên Vân rất cao, trong lúc giao thủ, bất luận kẻ nào cũng không bằng hắn. Chẳng qua là công phu tốt cũng không có nghĩa là kỹ năng bơi tốt, hai thứ này không thể lẫn lộn. Hiện tại nàng tình nguyện tin tưởng Diệp Thiên Vân còn sống, trừ thứ này ra nàng cũng không còn biện pháp.

Hai người tựa hồ như bị cáo đang đợi tòa phán quyết, đều im lặng không nói gì, đều theo đuổi ý nghĩ của riêng mình.

Đúng lúc này, một thanh âm uy nghiêm vang lên: “Dương Thiên Long. Chúng ta lại gặp nhau!”

Dương Thiên Long nghe thanh âm này vô cùng quen thuộc, hần liền quay người lại nhìn, đúng là người vài ngày nay không có thấy Trần Cảnh Sinh. Lúc này hần đang mặc một thân tây trang màu hồng, Dương Thiên Long nhìn sắc mặt cũng không tốt của gã, cho nên lập tức châm chọc nói: “Cảnh quan, chúng tôi trên chóc anh sao?”

Trần Cảnh Sinh nhú mày, thời gian này hần cũng không được tốt, hơn nữa lại là phi thường không tốt. Từ khi gặp lại Dương Thiên Long, số của hần y như con rệp, khi ở Thái Bình sơn bắn nhau, cơ hồ muốn nửa cái mạng của hần. Đám người dưới tay đều bỏ mình cả, Thành Quan Can người tham mưu, viết báo cáo rất dày, bị thủ trưởng mắng cho như tạt máu chó.

Thái Bình Sơn đỉnh tại Hongkong tựa như một tổ ong vò vẽ, chỉ cần người có chút thân phận tại đó là bị động tới, thế cho nên liên tiếp vài ngày cảnh vụ đều dồn dập gọi điện tới trách cứ, không ít phú hào cùng đám quan lớn đều hỏi tới chuyện này, thậm chí ngay cả đặc thủ cũng gọi tới!

Từng đạo mệnh lệnh được ban ra, bởi vì hần chịu trách nhiệm vụ này, cho nên hần trở thành tổ trưởng tổ hành động chuyên án. Ai biết còn chưa yên vị vài ngày đã xảy ra đại án như vậy, bình thường muốn về hưu, nhưng bây giờ xem ra là hi vọng xa vời rồi.

Trải qua mấy ngày điều tra, căn bản không có cách nào tập trung người bị tình nghi. Thật ra trong lòng của hần rất rõ ràng, những chuyện này đều không thoát khỏi liên quan tới Dương Thiên Long cùng Diệp Thiên Vân, nhưng tất cả mang mối cùng nhân chứng đều bị quét sạch sẽ, điều này làm cho hần cảm giác vô lực, thủ đoạn của những người này không phải là dễ chơi chút nào.

Dương Thiên Long thường xuyên xuất nhập tới các quốc gia làm án, nhưng lại chưa bao giờ bắt được hần. Chỉ có thể bắt Diệp Thiên Vân mà thôi, nhưng trải qua điều tra, khiến hần càng thêm giật mình!

Thân phận của Diệp Thiên Vân không chỉ là một học sinh đơn giản như vậy, tại Mĩ Quốc đã từng kết oán với Aonaxisi, lại có quan hệ với Cấp Lý Sâm, còn có cả gia tộc Dupont, một người như vậy sao có thể là một tên học sinh quen được!

Ngoại trừ đại gia tộc, đại phú hào chính là lính đánh thuê, phần tử khủng bố! Diệp Thiên Vân quả thực chính là một quả bom hẹn giờ, hiện tại nguyện vọng duy nhất của hần chính là mau tống khứ tên hỗn đản này đi, chỉ có như vậy Hongkong mới khôi phục lại yên bình như ngày xưa, đối với hần đó cũng là kết cục hoàn mỹ nhất.

Trần Cảnh Sinh đè ép nổi tức giận xuống, cơ hồ muốn thổ huyết nói: “Dương Thiên Long, cậu tới đây làm gì?”

Dương Thiên Long phi thường muốn đả kích hần vài câu, chậm rãi nói: “Diệp Thiên Vân rơi xuống nước, tôi tới tìm anh ta!”

Trần Cảnh Sinh có một loại dự cảm, vài tên lính đánh thuê bị chết nhất định có quan hệ với Diệp Thiên Vân, nghĩ tới đây da đầu hần không khỏi tê dại!

Trong lòng Trần Cảnh Sinh đã đem hai người mắng tới độ chết đi sống lại, hần lại hi vọng bọn họ rời đi càng sớm càng tốt. Nghĩ tới đây hần mỉm cười nói: “Diệp Thiên Vân đã từng cứu tôi một lần, tôi sẽ gọi điện cho đội cứu hộ của Hongkong, giúp các cậu tìm anh ta!”

Dương Thiên Long có phần bất ngờ, thái độ của Trần Cảnh Sinh chuyển biến quá nhanh, không biết hần từ khi nào lại tốt tính như vậy. Nghĩ lại, số lượng người trên biển tìm kiếm cũng không có nhiều, huống hồ đều là dân không chuyên, đều là dân xuất ngũ không phải là dân chuyên đi cứu hộ, nghĩ vậy hần liền gật đầu đáp ứng.

Diệp Thiên Vân có phần than thở, sau khi rơi xuống nước, bởi vì ôm Mê Sư Đạo nhảy xuống, kết quả là uống không ít nước, hiện tại trong cổ họng đều mặn chát. Mê Sư Đạo không có công phu cứng rắn như hần, hần dùng đầu đụng phải, sau đó rõ ràng nghe được tiếng xương sọ nứt ra.

Hoạt động thoáng cái, hần cảm nhận được lồng ngực có chút khó chịu, một chưởng kia của Mê Sư Đạo đánh trúng lên ngực hần! Nếu không phải một chưởng này, mình cũng không hôn mê trôi tới đây. Suy nghĩ một chút, quả thực là mạo hiểm, khả năng bơi lội của hần không tính là tốt, có thể sống được quả là kì tích.

Tại boong thuyền, Mộc Dịch nhìn đại hán trước mắt, tuổi của hần thoát nhìn cũng không hơn mình là mấy, thế nhưng ánh mắt của đối phương lại có rất nhiều điều mà hần không hiểu được, còn có một chút cảm giác kinh nghiệm tang thương của thế sự. Hần liền lạnh hỏi: “Diệp Thiên Vân? tên cũng không tệ lắm, anh tới Hongkong làm gì?”

Nghe đối phương hỏi, Diệp Thiên Vân cố làm cho bộ dạng của mình thành vẻ thân mật, chậm rãi nói: “Tôi là một lữ giả, từ nội địa tới, cậu tên là gì? Cảm ơn đã cứu tôi!”

Mộc Dịch thấy người mà mình cứu thực sự còn sống, trong lòng tràn ngập cảm giác vui vẻ cùng thỏa mãn, hần lập tức nói: “Mộc Dịch, mộc tức là gỗ, dịch ở đây là khó khăn, nhìn bộ dạng của anh dường như là người phương bắc đúng không?”

Vài thuyền viên đứng xung quanh đều bị lời nói của hai người hấp dẫn tới, A Tam cười nói: “Mộc Dịch, không cần phải giới thiệu tên với người khác, nhanh nói điều kiện với người ta đi!”

Mộc Dịch ngẩn ra, có phần khó hiểu nói: “Điều kiện gì?”

A Tam còn muốn khoa tay múa chân, nhưng không biết ai ở phía sau đá trúng đít hần, khiến hần thiếu chút nữa ngã sấp xuống, hần lập tức quay đầu lại chửi: “ĐCM, là thằng nào đá tao!” Cơ hồ đồng thời mấy người còn lại cười vang, thực sự là tràng cười rất buồn cười.

A Tam cũng không hề kiêng nể, ưỡng ngực đi tới, vẻ mặt gian xảo đánh giá Diệp Thiên Vân, hần hắc hắc cười hai tiếng nói: “Là Diệp Vân à, chúng tôi cũng không phải là cứu anh không công, ít nhất phải tỏ chút lòng thành đi chứ?”

Những lời này tựa hồ như rất hiển nhiên, vài tên thủy thủ đứng phía sau bắt đầu nghị luận, có người nói năm vạn, có người nói mười vạn, nguyên một đám đều lộ ra ánh mắt tham lam.

Mộc Dịch lúc này mới kịp thời phản ứng, hần lắc đầu nói: “...Cái gì mà tỏ thành ý...Tôi không muốn gì cả.”

A Tam cười hắc hắc gần như vô sỉ nói: “Cậu không cần không có nghĩa là chúng tôi không cần, người này lên thuyền phải mua vé, bằng không các huynh đệ ăn bằng gì, uống bằng gì?”

Mộc Dịch bị mấy người chọc giận đỏ hồng mặt, nắm quyền nói: “A Tam, tôi đã nói rồi, tôi không phải là vì tiền!” Nói xong hần liền hướng tới Diệp Thiên Vân áy náy nói: “Thật, thật xin lỗi, bọn họ thường ngày hay nói giỡn như vậy đó!”

A Tam bắt mắt hừ một tiếng, trông mắt vừa chuyển nói: “Tôi cũng không phải nói giỡn, lên thuyền phải mua vé là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu như không có tiền vậy lặn xuống biển đi!”

Diệp Thiên Vân cũng không có cảm giác chán ghét gì với đám người trên thuyền, thế nhưng khi nghe A Tam nói như vậy hần cũng không thoải mái. Cứu hần chỉ có tiểu tử tên gọi Mộc Dịch trước mắt, vài tên ma-cà-bông ở bên ngoài kia còn đòi húp canh!

Hần sờ lên cái túi ướt sũng, cũng không muốn sinh sự trên thuyền, vì vậy hần chậm rãi nói: “Vé tiền của tôi bị mất rồi, tiền đều để ở bên trong!”

Phương Chính ở cách đó không xa, nghe vậy liền đi tới, nghiêm mặt nói: “Giải tán, mọi người trở về làm việc đi, đứng ở chỗ này làm gì vậy!”

A Tam chứng kiến thân hình cao lớn của Diệp Thiên Vân, nhưng lại không cam lòng yếu thế, dùng một trái chop lấy cánh tay hần, chân thật nói: “Không được, nếu như không có tiền, vậy xuống thuyền mau!”

Ánh mắt của Diệp Thiên Vân lóe lên, thanh âm lạnh lùng nói: “Mày thật sự muốn tao rời thuyền?”

457. Chương 458: Đại Phiền Toái

Hắn còn muốn nói điều kiện của mình ra, Diệp Thiên Vân khẽ dùng lực, cánh tay hất về phía trước, A Tam còn chưa nói hết lời đã giống như quả bóng da văng đi hàng mấy mét trên boong, hắn lập tức kêu thảm!

Mọi người bị dọa cho nhảy dựng lên, A Tam bình thường đánh nhau cũng không tồi, hơn nữa thân thể hắn nặng ít nhất một trăm năm sáu chục cân (1 cân TQ = 0,5kg), trọng lượng như vậy mà đơn giản bị người vùng tay là bay, lực lượng của Diệp Thiên Vân căn bản là không phải người thường có thể tưởng tượng!

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn vài tên thuyền viên trước mắt, đám người này đều là người thường mà thôi. Hắn cũng không muốn khi dễ người, nhưng cũng không thể để người coi là ngu ngốc, trong ví tiền có chí ít là mấy vạn đô la Hồng Kông, còn muốn tiền nữa, rõ ràng cho thấy tên kia muốn chèn ép!

A Tam ở bên kia thống khổ kêu lên, mấy người đều cổ động lẫn nhau: “Mọi người cùng nhau xông lên! Người này lấy oán trả ơn, chúng ta đẩy hắn xuống biển, sẽ không ai biết đâu!”

Sau khi Mộc Dịch thấy thủ đoạn của Diệp Thiên Vân, trái tim bị rung động rất mạnh! Hắn ngốc nghếch đứng đờ ra đó, không hề nhúc nhích! Kinh hãi, tuyệt đối là kinh hãi!

Hắn như si như dại giống như gặp ma vậy, không ngừng hồi tưởng đến động tác vừa rồi của Diệp Thiên Vân, mặc dù trong mắt người khác không coi ra gì, nhưng hắn lại có thể nhìn ra điểm bất đồng khi Diệp Thiên Vân phát lực. Đem thân thể chuyển động thuận theo chiều kim đồng hồ, gia tăng lực bẩy, sau đó lực lượng từ dưới chân bắt đầu tụ ở hông. Toàn thân bỗng nhiên bạo phát, đây quả thực chính là động tác trong sách giáo khoa! Từ bất động đến phát lực không tới một giây thời gian, nhưng lại cực kỳ gọn gàng đẹp mắt, Diệp Thiên Vân khẳng định đã luyện qua công phu, hơn nữa nhìn bộ dạng thoải mái của hắn như vậy, Mộc Dịch càng thêm phần nắm chắc!

Vài thuyền viên muốn động thủ, Mộc Dịch đột nhiên minh bạch vị trí của mình lúc này, hắn tiến lên ngăn cản, lớn tiếng nói: “Đừng động thủ! Người này là tôi cứu, các anh muốn làm gì!”

Đám thủy thủ đều không rõ tại sao Phương Chính lại đột nhiên không ra mặt. Bọn họ hoàn toàn không thích ứng kịp.

Phương Chính một bên được lợi, cười như lão hồ ly chen đi vào, hắn vừa mới thu được rất nhiều tiền, số tiền trong ví Diệp Thiên Vân tương đương với một lần đi biển của hắn, hắn cười khanh khách giống như gà mẹ, nói: “Đúng vậy, tiền phí tôi là thuyền trưởng còn chưa nói gì, các cậu ồn ào làm gì! Đều rút trở về cho tôi, bằng không sẽ cắt lương của các cậu!”

A Tam chậm rãi đứng lên, vỗ cái lưng, hắn muốn bức Diệp Thiên Vân đến tuyệt cảnh, nhưng biết Phương Chính đã mở miệng, chỉ có thể nhẫn cơn tức này, đi tới gần chỉ vào Diệp Thiên Vân nói: “Mày chờ đấy, lên bờ sẽ cho mày biết tay!”

Diệp Thiên Vân coi hắn như không khí, loại lời này quả thực đối với hắn thà không nói còn hơn, nếu như hắn muốn động thủ, tên A Tam trước mắt này sớm đã rơi xuống biển làm mồi cho cá ăn, đâu còn có thể ở đây ra oai vật!

Phương Chính đuổi đám người đi hết, sau đó liếc mắt đánh giá nhìn Diệp Thiên Vân, cuối cùng hắn hơi hột nói với Mộc Dịch: “Cậu phụ trách người này đi, chúng ta không có đủ phòng để chứa thêm hắn!”

Mộc Dịch cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết, liên tục gật đầu nói: “Tôi biết rồi ông chủ. Trong phòng của tôi còn một giường ngủ nữa, sẽ không làm phiền ông chủ đâu!”

Phương Chính nhẹ gật đầu, sau đó rất nhanh đẩy cửa đi vào cabin.

Lúc này Diệp Thiên Vân mới bắt đầu nương theo ánh trăng quan sát con thuyền mà mình đang đứng, thân thuyền ước chừng dài hai mươi mét, thuyền có phần rỉ sét, thoạt nhìn đã rất cổ rồi, nhưng mà thú vị một điểm chính là, tuy thân thuyền cũ kỹ, thế nhưng tốc độ chạy lại không chậm. Hắn liền quay đầu lại hỏi Mộc Dịch: “Con thuyền này chạy đi đâu vậy?”

Mộc Dịch hớn hờ giới thiệu: “Con thuyền này có tên là Hy Vọng, chúng tôi đi Macao trước, sau đó tới Phúc Kiến. Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, đại khái hững đông ngày mai có thể tới nơi, hôm nay mặt biển

rất lặng sóng, là dấu hiệu tốt đối với chúng ta!”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, Phúc Kiến với hắn mà nói vẫn còn tương đối lạ lẫm, từ trước tới giờ tuy hắn thường xuyên lang bạt, nhưng cũng chưa từng đi qua nơi đó, lần trước từng nghe Ngô Lập Sâm nói qua, Thái Cực môn ở gần Phúc Kiến, nếu như có điều kiện, tới đó xem cũng không tồi.

Mộc Dịch ở bên cạnh nhiệt tình lôi kéo Diệp Thiên Vân, rất cởi mở nói: “Đi, trên thuyền này tôi được ở một phòng, buổi tối anh tới đó nghỉ!”

Diệp Thiên Vân có ấn tượng không tệ với tên Mộc Dịch trước mắt này, cũng không cự tuyệt ý của hắn, mà là theo sát ở phía sau.

Trong khoang thuyền không hề giống rộng rãi như bên ngoài chút nào, thoạt nhìn rất chật chội, thân thể Diệp Thiên Vân ở bên trong có phần khó xoay sở. Khi đến phòng của Mộc Dịch nhìn chung quanh một lần, căn phòng này cũng không lớn, có chút bừa bộn, trong phòng ngoại trừ chiếc giường hai tầng ra, còn có một cái bàn, ngay cả giá đựng đồ cũng không có.

Mộc Dịch mời hắn ngồi xuống, sau đó rót một chén nước, hơi chút xấu hổ gãi đầu nói: “Căn phòng chỉ có như vậy, thật quá nhỏ, nhưng mà tương đối không tệ so với các thuyền đánh cá khác! Các thuyền khác ngay cả chỗ nằm đều không có!” Vừa nói hắn vừa tới bên giường thu xếp hành lý.

Diệp Thiên Vân cũng không có khó chịu vì mấy thứ này, hắn không phải là người trong gia đình giàu có, chỉ cần một chỗ có thể nằm, với hắn mà nói đã là rất tốt rồi. Hiện tại thân thể hắn đang bị thương, nghĩ muốn nghỉ ngơi một lát, mà phòng này lại rất thuận tiện.

Thu thập xong, Mộc Dịch phẩy tay, nhanh chóng nói: “Buổi tối anh lưu nghỉ ở giường trên đi, không gian ở đây có hạn!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, rất chân thành nói: “Bằng hữu, cảm ơn cậu!” Nói xong hắn không khách khí nằm xuống mép giường nghỉ ngơi.

Mộc Dịch thấy thân thể Diệp Thiên Vân dị thường cao lớn, nhưng thân pháp lại hết sức nhẹ nhàng, càng tin tưởng người này là một cao thủ, hắn chà xát hai tay, ngượng ngùng nói: “Diệp Thiên Vân... Đại ca, anh có phải người biết công phu hay không?” Nói xong hắn có chút do dự ngược mắt nhìn lên!

Diệp Thiên Vân có phần bất ngờ, đánh giá qua Mộc Dịch thành thật này, sau đó hắn chậm rãi nói: “Chỉ là một chút võ thô lậu thôi, không nên coi là cao thủ gì!”

Ánh mắt Mộc Dịch lóe lên, trong ấn tượng của hắn càng chắc chắn, người không biết công phu lại là người càng dễ nói khoác! Giống như Phương Chính, thực lực của hắn cũng không sai biệt so với mình là bao, nhưng mà khi nói lại giống như bản thân có công phu như Lý Tiểu Long vậy!

Đó chính là sự khác biệt, Diệp Thiên Vân trước mắt này, lại nói như một chuyện rất bình thường. Nghĩ tới đây, hắn rốt cuộc quyết định nói: “Diệp Thiên Vân Đại ca, anh có thể chỉ giáo cho tôi chút công phu được không? Hoặc là...Tôi bái anh làm thầy cũng được, nhưng điều kiện tiên quyết là anh có thể đánh thắng tôi!”

Những lời này là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân nghe thấy, hắn có chút buồn cười, thế nhưng chứng kiến ánh mắt kiên định cùng với quật cường của Mộc Dịch, hắn đột nhiên cảm thấy chuyện này rất nghiêm túc, hắn hơi suy nghĩ sau đó nghiêm mặt nói: “Đợi lên bờ đi, có thời gian tôi sẽ dạy cậu chút công phu là được!”

Mộc Dịch vừa mới chứng kiến loại trạng thái cường hãn của Diệp Thiên Vân, cho nên mới hạ quyết tâm nói ra những lời này, thế nhưng chứng kiến Diệp Thiên Vân đơn giản đáp ứng, lại có phần không dám tin tưởng nói: “Diệp Thiên Vân Đại ca, anh thật sẽ dạy tôi sao?”

Diệp Thiên Vân thấy ánh mắt của hắn, có tràn đầy tò mò, có chút gì đó giống với năm xưa của mình. Hắn liền ngồi dậy, chậm rãi nói: “Tôi biết hai loại võ thuật, một là Hình Ý Quyền, một là Bát Cực Quyền, cậu muốn học loại nào?”

Mộc Dịch lúc này mới dám khẳng định Diệp Thiên Vân cũng không có lừa gạt hắn, hắn kích động hoa chân múa tay vui sướng. Hình Ý Quyền, Bát Cực Quyền hai loại quyền pháp truyền thống của Trung Quốc, nhưng muốn học một trong hai loại, lựa chọn quả là không dễ dàng, bởi vậy hắn đi qua lại trong căn phòng chật hẹp, sau nửa ngày mới ấp úng nói: “Có thể học cả hai được không?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, từ độ tuổi của Mộc Dịch mà xem, đã sớm qua giai đoạn tốt nhất để học võ, muốn học công phu, nhất định phải chuyên tâm, hơn nữa phải tốn rất nhiều đại khí lực, bằng không muốn thành công quả là cực khó!

Mộc Dịch vừa muốn hạ quyết tâm, lại nghe bên ngoài truyền tới âm thanh vang dội, hẳn không khỏi biến sắc, vội vã nói: “Chết tiệt, chúng ta đừng phải thuyền chống buôn lậu rồi, lần này chết chắc a!”

Lỗ tai của Diệp Thiên Vân dị thường linh mẫn, hẳn nghe được thanh âm phát ra từ loa phóng thanh: “Chúng tôi là cảnh sát chống buôn lậu của Hongkong Trung Quốc, mời người trên thuyền lập tức dừng máy kiểm tra!”

Bị Mộc Dịch kéo vào một căn phòng, Diệp Thiên Vân định nhân nhìn lại, gian phòng này dường như là phòng họp cũng không lớn lắm, trên mặt bàn còn bày một tấm địa đồ, trên mặt còn có vài điểm đánh dấu. Nguyên lai tất cả mọi người đang cãi nhau kịch liệt!

Sắc mặt A Tam có chút trắng bệch nói: “Lần này chúng ta chở bao nhiêu? Thật sự nếu không được thì ngừng lại để người ta lên kiểm tra đi thôi!”

Vẻ mặt của Phương Chính rất nghiêm túc nói: “Ngoại trừ hồng dầu ra, trên thuyền còn có một ít sản phẩm điện tử nữa, chuyển hàng này giá trị vượt qua năm mươi vạn, theo như pháp luật quy định, ít nhất ngồi tù mười năm đó!”

Lời này vừa nói ra, A Tam có phần thất thần nói: “Mười năm, mười năm tôi đã bốn mươi rồi, chẳng lẽ lúc đó đành về dưỡng già hay sao?”

Không người nào nguyện ý vào nhà lao ngồi ngầy ngốc mười năm, bởi vậy Phương Chính dứt khoát nói: “Trước tiên làm bộ dừng thuyền tiếp nhận kiểm tra, một nhóm đi giấu hàng, bọn họ không nhất định sẽ điều tra kỹ, chỉ cần bọn họ phát hiện, chúng ta động thủ cũng không muộn.

Diệp Thiên Vân chứng kiến ngoại trừ A Tam ra, đám người còn lại cũng không quá bối rối, khẳng định không phải lần đầu tiên làm chuyện này!

Phương Chính gặp nguy không loạn, chỉ vào Diệp Thiên Vân nói: “Mộc Dịch, cậu mang theo anh ta giấu vào trong kho hàng của chúng ta, cầm lấy đồ, nếu có gì ngoài ý muốn lập tức động thủ!”

Mộc Dịch nhẹ gật đầu, từ một nơi không xa, lấy ra một cái rương, trong rương có hai thanh đao, sau đó hắn nhỏ giọng nói với Diệp Thiên Vân: “Không cần sợ hãi, chúng tôi đã có kinh nghiệm rồi! Chỉ cần không kiểm tra được gì, sẽ an toàn thôi!”

Diệp Thiên Vân nào sợ đám cảnh sát chống buôn lậu, chỉ là lần đầu tiên trải qua chuyện này, cho nên thấy mới lạ mà thôi!

Phương Chính thấy mọi người không có dị nghị gì, hẳn hơi trầm giọng nói: “Thông tri cho bọn Ada, bảo dừng thuyền, để đám người kiểm tra lên!”

458. Chương 459: Cường Hãn

Loại cảm giác mới lạ của Diệp Thiên Vân đang biến mất, từ khi kết giao với Mộc Dịch, trong suốt quá trình đó hắn nhận thấy kẻ này là một người thành thật, hẳn thật sự nghĩ không ra tại sao lại đột nhiên thay đổi, trở thành một người liều mạng như vậy!

Mộc Dịch cau mày, có chút bất mãn thầm nói: “Cảnh sát chống buôn lậu của Hongkong còn tốt một chút, còn ở nội địa a, bọn chúng đều muốn uống máu của chúng tôi, bọn chúng toàn là lũ đáng chết!”

Rất nhanh hai người đi tới đuôi thuyền, Mộc Dịch dùng sức nhấc lên một tấm lót sàn, sau đó nhảy xuống, tiếp đó hắn ngẩng đầu lên nói: “Thế nào? Chỗ giấu hàng này cũng không tồi chứ?”

Diệp Thiên Vân cũng không do dự, nhảy xuống dưới theo Mộc Dịch, qua ánh đèn pin hắn phát hiện ra, không gian ở đây vốn rất rộng, nhưng lại bị nhiều thùng hàng lèn chặt, còn có rất nhiều thùng phi chở chất lỏng nữa.

Mộc Dịch đem tất cả các thứ trên mặt đất giấu đi thật kỹ, hai người miễn cưỡng có thể ẩn thân trong khe hở giữa các thùng, Diệp Thiên Vân ở trong không gian nhỏ hẹp như vậy căn bản là không thể nhúc nhích, chỉ có thể cố chịu đựng mà thôi.

Mộc Dịch thấy sắc mặt nghiêm túc của Diệp Thiên Vân, cho là hắn cũng khẩn trương, vì vậy thấp giọng trấn an: “Không cần lo lắng, đám chống buôn lậu chỉ là kiểm tra theo thông lệ mà thôi, bọn chúng sẽ không kiểm tra kỹ đâu!” Diệp Thiên Vân cũng không coi truyện này là gì, hắn đơn giản nhắm mắt lại, vận khởi Kim Chung Tráo tăng tốc độ khôi phục thương thế. Sau khi chịu một chương, toàn thân đều khó chịu, hắn hi vọng sớm có thể đề thăng môn công phu Kim Chung Tráo này lên. Đến lúc đó cho dù có là tông sư gì tới cũng không thể gây tổn thương cho hắn.

Mộc Dịch cười hắc hắc nói: “Anh thực sự luyện qua công phu, thế nhưng chưa từng giết người đúng không! Chúng tôi làm việc này lại khác biệt, mỗi lần cố gắng trốn thoát đám cảnh sát chống buôn lậu, mỗi khi không thể chạy đều phải liều mạng!” Nói xong hắn lại có chút cảm thán.

Một câu nói kia ngược lại khiến Diệp Thiên Vân cảm thấy hứng thú, hắn mở to mắt nhìn Mộc Dịch có chút ngây ngô, sau đó hào hứng nói: “Vậy cậu đã từng giết người chưa?”

Mộc Dịch bị câu hỏi này làm khó, cổ họng không phát ra được thanh âm liền mạch: “... Không có... Thế nhưng tôi đã từng đánh người bị thương, rồi lại đánh một tên đội trưởng chống buôn lậu rơi xuống nước!”

Nói xong hắn ngẩng đầu lên thấy thần sắc của Diệp Thiên Vân giống như cười mà không phải cười, mặt hắn lập tức đỏ lên giải thích: “Là thật đó, trên chiếc thuyền này ngoại trừ tôi ra, rất nhiều người đã giết người qua, anh không tin...”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, đối với lời nói đơn thuần của Mộc Dịch hắn càng cảm thấy có ý tứ, nhìn nhìn bốn phía sau đó Diệp Thiên Vân hỏi: “Ồ đây là những mặt hàng gì?”

Mộc Dịch lấy ngón tay chỉ vào đám thùng phi thuộc như lòng bàn tay nói: “Ồ đây chuyên chở chính là dầu ma-dút, mà trong các thùng cacton là điện thoại, từ Hongkong chuyển tới Thủy Hóa. Chở đi chở về như thế được rất nhiều lãi!” Nói xong hắn cười cười nói: “Thật ra thuyền trưởng Phương Chính coi như là người tốt, chờ khi hắn rời đi, tôi nhất định sẽ cho anh một cái điện thoại!” Ngoài miệng Mộc Dịch lại liên miên bất tuyệt, Diệp Thiên Vân vừa dùng tay đặt lên miệng thủ thế bảo hắn im lặng, cảm giác phía trên có người đang tới, hơn nữa lại rất nhiều người!

Mộc Dịch tự mình che miệng lại, mơ hồ nghe được tiếng người ở trên vang xuống. Trên mặt Phương Chính vừa cười vừa nói: “Đội trưởng, chúng tôi vừa rời bến ra biển đánh cá. Đây là người dân lương thiện, sẽ không làm những chuyện phạm pháp loạn kỷ cương đâu!”

Một người dùng tiếng quốc ngữ tương đối cứng nghiêm túc nói: “Những chuyện này không phải là anh nói là được, xin đừng quấy rầy bọn tôi làm việc!” Nói xong rõ ràng nghe được tiếng bước chân trên boong thuyền, hơn nữa càng lúc càng gần.

Mộc Dịch lấy một thanh đao nhọn dài một thước từ sau thắt lưng ra đưa cho Diệp Thiên Vân, sau đó lại dùng ngón tay chỉ lên trên, ý bảo nên chuẩn bị cho tốt.

Diệp Thiên Vân nhận lấy đao, hắn thật đúng là không thích dùng loại vũ khí này. Thế nhưng đối với đao trước nay hắn đều có một loại miễn cảm. Có nhiều hơn một thứ gì đó để tấn công cũng tốt, đến lúc nguy hiểm có thể phát huy công dụng.

Đang thời khắc chuẩn bị, một viên cảnh sát chống buôn lậu ở bên ngoài nói: “Đội trưởng, không có bất kỳ phát hiện nào!”

Thanh âm của Phương Chính có chút lo lắng, lại có chút bất bình nói: “Đội trưởng ngài xem, vừa rồi tôi đã nói qua, chúng tôi đều là ngư dân chân chính mà!”

Mộc Dịch ở dưới thở phào một hơi, có thể không bị phát hiện là tốt nhất, bởi vì một khi phát sinh xung đột, cuối cùng người bị thiệt là bọn họ. Cảnh sát chống buôn lậu một khi đã đuổi, cơ hội chạy thoát là rất nhỏ.

Bên trên lại vang lên thanh âm: “Thu đội!” Nói xong cũng liền nghe được ba bốn tiếng bước chân tựa hồ đang muốn rời đi!

Diệp Thiên Vân nhìn khuôn mặt đầy mồ hôi, có chút trắng bệch của Mộc Dịch, nhìn thoáng qua cũng đoán được nhịp tim của hắn lúc này phải vượt qua hai trăm, đối với bọn hắn mà nói, đây là thời khắc mấu chốt để thành bại.

Nhưng vào lúc này, trên đỉnh đầu hai người vang lên một tiếng dậm chân mạnh. Rồi đột nhiên vang lên tiếng hô: “Đội đã đội trưởng. Có phát hiện!”

Mộc Dịch bị hù cho thiếu chút nữa ngồi bệt xuống sàn, may mắn là xung quanh đều có thùng hàng. Thanh đao hắn cầm trong tay không tìm được mà run lấy bầy. Chậm rãi ngả lưng lên thùng hàng!

Người ở bên trên dùng sức dậm mạnh vài cái, sau đó phát ra tiếng vang, lúc này hắn nói: “Điều này chứng tỏ ở bên trong rỗng, khả năng là kho hàng ngầm trên thuyền!”

Diệp Thiên Vân nghe rất rõ, trong đầu có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Phương Chính cùng đám thủy thủ lúc này, giống như đang bị đẩy từ Thiên đường xuống Địa Ngục vậy.

Đội trưởng buôn lậu ở phía trên ứng biến rất nhanh, lập tức hạ lệnh: “Không được nhúc nhích, hai tay ôm đầu đứng thành một hàng, tiếp nhận lệnh kiểm tra của chúng tôi!”

Sau đó dùng hắn ra dấu cho người kia nâng nắp sàn lên, máu nóng trong cơ thể Mộc Dịch dâng lên, đang muốn dấy dựa nhảy lên, lại bị Diệp Thiên Vân một tay đè xuống!

Diệp Thiên Vân lấy tay đè lên thùng hàng, sau đó đứng dậy liền đem cánh tay của tên cảnh sát đang thăm dò kéo xuống! Tay phải không nặng không nhẹ gõ lên gáy đối phương, tên cảnh sát cầm súng này không hề rên lên một tiếng trực tiếp hôn mê, động tác giống như mây trôi nước chảy, cả quá trình đều không phát ra một tiếng động.

Lúc này không khí bên trên bỗng trở nên quỷ dị, từ trên boong thuyền mà nhìn, viên cảnh sát vừa rồi dường như bị vật gì đó hút vào, vài tên cảnh sát súng ống chuẩn bị kỹ lưỡng đồng thời không tự chủ được lùi về phía sau.

Diệp Thiên Vân thúc đẩy cảm giác, bên ngoài có bốn người, với hắn mà nói không thừa cũng không thiếu, hắn đem súng cho Mộc Dịch, sau đó vãn tay để Mộc Dịch đi theo sau mình.

Phát giác ra có một tên cảnh sát đang tới gần, lần này Diệp Thiên Vân không có dùng chiêu cũ, hắn phát lực vào chân xông lên, vừa vặn đối mặt với tên cảnh sát này.

Loại phản ứng này nhanh hơn hết thảy đám người ở đây, tốc độ của Diệp Thiên Vân bình thường mà nói, còn gấp vài lần thậm chí chục lần so với bọn họ! Tay chụp vào cổ rồi lập tức chế trụ đối phương, đồng thời tay kia đặt lấy súng, giọng nói không mang theo một tia cảm tình: “Đều bỏ súng xuống, ai không nghe tao bắn chết hắn!”

Kể cả Phương Chính còn có vài tên thủy thủ, con mắt thiếu chút nữa lồi ra, ai cũng không ngờ Diệp Thiên Vân lại là một nhân vật tàn nhẫn, đối với cảnh sát lại không chút bối rối! Nhìn thủ đoạn tàn nhẫn lưu loát của hắn, đám người thầm khẩn cầu ông trời phù hộ cho mấy kẻ dám đắc tội với Diệp Thiên Vân!

Có người còn thừa dịp muốn làm hành động mờ ám, kết quả bị Diệp Thiên Vân nhìn trần trụi, hắn lập tức ném súng ra ngoài. Diệp Thiên Vân chuẩn xác đánh lên cổ đối phương, tên này không kịp hừ lên một tiếng đã ngã xuống.

Mộc Dịch tay cầm súng ở phía sau, từ trong khoang thuyền bò lên, trước tiên là quyết mắt nhìn quan, nhìn tới đám cảnh sát bị chế trụ, cảm giác thật là tốt.

Hai bên giằng co lấy nhau, kết quả Phương Chính vẫn là một tay lão luyện, hắn lập tức đổi bị động thành chủ động, rất nhanh cầm lấy khẩu súng trên mặt đất rồi ném cho một tay thủy thủ khác, đồng thời nói: “Huynh đệ chỉ là vì chén cơm, không nên bức chúng tôi đến tuyệt lộ!”

Đội trưởng chống buôn lậu hiển nhiên chưa bao giờ gặp tình huống như vậy, một thời gian cầm súng cũng không biết phải làm thế nào! Mồ hôi không ngừng nhỏ xuống, khẩn trương nhìn mấy người, sau đó lập tức sợ hãi hô lớn: “Tất cả đều buông súng, bằng không chúng tôi sẽ nhả đạn!”

Phương Chính lạnh lùng cắt đứt lời của hắn: “Kẻ phải buông súng chính là mày, bằng không tao sẽ không đảm bảo an toàn tính mạng cho bọn chúng đâu!” Nói xong hắn dùng nòng súng chĩa lên người tên cảnh sát nằm dưới sàn.

Mộc Dịch đứng ở sau lưng Diệp Thiên Vân, trong một sát na Diệp Thiên Vân động thủ kia, hắn càng cảm thấy con người này thật thần bí, loại trấn định kia không phải giả vờ! Đối phương có nhiều súng như vậy, còn có thể động thân đi ra cướp lấy, hơn nữa còn thành công hạ được ba người, rõ ràng cho thấy hắn tài cao lớn mật! Nghĩ đến chuyện có thể học công phu của Diệp Thiên Vân, trong lòng hắn lại ngập tràn vui sướng!

Lúc này bên Diệp Thiên Vân có ba khẩu súng, còn có ba con tin, ưu thế rõ ràng. Đội trưởng chống buồn lậu có phần khó xử, có phần hoài nghi nói: “Nếu như tôi bỏ súng xuống, các anh có thể đảm bảo an toàn cho chúng tôi không?” Nói xong hắn lại bổ sung nói: “Người ở dưới hầm kia thế nào rồi?”

Không cần Phương Chính ra hiệu, một tên thủy thủ đã đi xuống lời tên cảnh sát kia lên, sau đó Phương Chính mới vừa cười vừa nói: “Không nên dài dòng! Hắn còn thở, chỉ cần chúng mày không tìm phiền toái, tao nghĩ chúng ta nước giếng không phạm nước sông!”

Cảnh sát cũng là người, trong hoàn cảnh nguy hiểm đồng dạng cũng e ngại lùi bước! Nếu như lần này cố ý nổ súng, như vậy kết quả hẳn thật khó có thể thừa nhận. Sau một hồi cân nhắc hắn bán tín bán nghi nói: “Hy vọng các anh nói giữ lời, bằng không...” Chính hắn cũng biết hiện tại quyền chủ động là ở trong tay đối phương, loại thuyết pháp này chỉ là nhằm lấy lại chút mặt mũi mà thôi!

Phương Chính thấy đại cục đã định, số hàng trong tay xem như được bảo vệ! Trong lòng đột nhiên rất cảm kích vì hành động cứu người của Mộc Dịch, sau đó hắn mỉm cười nói: “Yên tâm, gần đây bọn tao rất hiểu quy củ, lần này nếu như không phải ngoài ý muốn, mọi người khẳng định còn có thể ngồi nói chuyện thân thiện với nhau!”

Diệp Thiên Vân thấy Phương Chính cũng không có xử lý trước cảnh sát, biết bọn họ cũng không muốn trên chọc phải phiền toái, đây mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Hai cảnh sát vừa buông súng đã bị đánh ngất xỉu, Phương Chính nhìn thoáng qua, sau đó mới lên tiếng: “Trên thuyền chống buồn lậu còn có một người, làm sạch sẽ một chút!”

Hai tên thủy thủ cầm súng rời đi, Phương Chính chăm chú nhìn Diệp Thiên Vân, sau nửa ngày hắn mới khách khí nói: “Không biết huynh đệ muốn đi tới đâu?”

459. Chương 460: Tuyên Ngôn Của Cường Giả

Phương Chính tuy nhẹ gật đầu, nhưng trong lòng không cho là vậy. Người thanh niên trước mắt này đi tới đâu cũng tỏa sáng, lý do hắn nói dối chỉ càng bày ra thân phận của hắn mà thôi.

Nhìn thân thủ của Diệp Thiên Vân, chưa biết chừng ở Hongkong đã phạm phải đại án gì đó, cho nên mới bị nạn như vậy. Đối xử với loại người như vậy không nên đắc tội là hơn, bằng không tin rằng hậu quả thực không dám tưởng tượng.

Mộc Dịch vui mừng vuốt vuốt khẩu súng trong tay, đi buôn lậu kiểu này, nếu trên người có súng quả thực sẽ càng thêm an toàn. Hơn nữa khẩu súng hắn cầm trong tay cảm giác rất nặng, chứng tỏ chất lượng của nó phải rất tốt!

A Tam cẩn thận né tránh Diệp Thiên Vân, hắn sợ hãi nhớ lại chuyện vừa xảy ra. Lại có phần tham lam nhìn mấy khẩu súng, nín nọt nói: “Ông chủ, mấy khẩu súng này chúng ta lưu lại chứ! Sau này vạn nhất có chuyện gì cũng còn có thứ để bảo vệ! Cho dù là cảnh sát buồn lậu có tới, chúng ta cũng có thể liều mạng với bọn chúng!”

Phương Chính thỉnh linh cho hắn một cái tát, mắng: “Liều mạng cái đầu mày! Mày muốn bị bắn chết à! Cướp súng của cảnh sát, mày có biết là tội lớn cỡ nào không? Năm khẩu súng này không được phép động vào, đưa bọn họ trở lại thuyền đi, ai nổi lên lòng tham, tôi lột da của kẻ đó!”

Diệp Thiên Vân âm thầm nhìn nhìn Phương Chính, trong mắt người thường, đám người này chính là tội phạm, nhưng tác phong làm việc vẫn còn rất quy củ, tại bất kỳ nơi nào cũng không thể tùy ý vi phạm quy tắc, nếu không chạm tới điểm mấu chốt của quốc gia, sẽ bị hủy diệt tận gốc!

Mộc Dịch không muốn trả lại súng, thế nhưng sau đó một bên chứng kiến uy phong của Diệp Thiên Vân, ánh mắt lập tức sáng ngời! Không cần phải nói những thứ khác. Chỉ cần chứng kiến vừa rồi thân thủ của Diệp Thiên Vân cường hoành mạnh mẽ, tuyệt đối là cao thủ không thể nghi ngờ. Mà ngay cả kẻ già cả cay độc như Phương Chính, đối với hắn cũng có phần kiêng kị!

Diệp Thiên Vân đã đáp ứng dạy hắn một môn quyền pháp, đây chính là phúc khí từ trên trời rơi xuống! Nghĩ tới đây Mộc Dịch âm thầm cao hứng, thật sự là ước mơ tốt đẹp sắp thành hiện thực rồi.

Phương Chính ở một bên vừa cười vừa nói: “Tiểu huynh đệ, cậu đã cứu tôi một lần, mọi người là chính là bằng hữu! Tôi sẽ an bài cho cậu một căn phòng, chỗ của Mộc Dịch hơi chật một chút, không hợp với thân phận của cậu. Còn nữa...”

Nói đến đây hắn liền lấy ví tiền trả lại cho Diệp Thiên Vân, khuôn mặt đầy vẻ tươi cười nói: “Đám thuyền viên kia không hiểu quy củ, cầm đồ của cậu, hiện tại đồ về chủ cũ, xem như bớt đi một chuyện khó xử!”

Mộc Dịch thật vất vả mới có cơ hội ở chung với Diệp Thiên Vân, nhưng Phương Chính vừa muốn cho Diệp Thiên Vân ở một căn phòng riêng. Hắn âm thầm vội vã, linh cơ khẽ động, hắn kinh ngạc chỉ vào ví tiền, nói: “Đây không phải là vừa rồi...” Hắn còn muốn nói, đột nhiên thấy Phương Chính đang nghiêm mặt, hắn đành nuốt lời vừa định nói trở lại.

Diệp Thiên Vân biết là ai cầm ví tiền, chẳng qua không muốn so đo chuyện này. Hắn nhận lấy ví tiền sau đó lấy một số giấy tờ của bản thân ra, còn chút tiền lẻ nữa, sau đó nhét trả lại nói: “Đây là thứ anh nên được, tiền này coi như là một chút tâm ý của tôi đi! Tôi ở chỗ Mộc Dịch cũng không tồi, cũng không cần đổi phòng!”

Phương Chính tuy cảm thấy món tiền này cầm vào sẽ bỏng tay, thế nhưng số tiền này cũng không nhỏ. Cuối cùng mị lực của tiền chiến thắng nỗi sợ hãi trong lòng, hắn cười ha ha nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh! Tôi đại biểu cho vài vị huynh đệ cảm ơn cậu, nếu ở trên thuyền có chuyện gì cứ việc nói thẳng, tôi sẽ để bọn họ đi làm!”

Mộc Dịch nghe thấy Diệp Thiên Vân muốn ở cùng phòng với hắn, rất cao hứng, lôi kéo Diệp Thiên Vân, sau đó nói với Phương Chính: “Ông chỉ xin cứ yên tâm, tôi sẽ chiêu cố thật tốt cho anh ta!”

Lúc này một tên cảnh sát công buôn lậu cuối cùng trên ca nô đã bị đánh ngất. Phương Chính vội xin lỗi nói: “Còn phải xử lý vài chuyện nữa, đám cảnh sát này không thể để xảy ra bất kỳ sơ suất gì. Tôi cũng không quá yên tâm để đám thủ hạ đi làm!” Nói xong hắn vội vàng rời đi.

Sau khi trở lại phòng, Mộc Dịch lấy ra túi hoa quả cất kỹ, lau lau lên cái áo không được sạch cho mấy, cười nói: “Diệp đại ca, trên thuyền không có đồ gì tốt! Đợi cho tới ngày mai, chúng ta có thể trở lại Phúc Kiến, sau đó tới nhà tôi, tôi nhất định sẽ chiêu đãi anh!” Nói xong hắn gãi gãi đầu lại lục lọi tìm được một ít bánh quy cùng mì ăn liền.

Buổi tối Diệp Thiên Vân còn chưa ăn gì, vừa nãy động thủ cùng đám người, bây giờ thật sự có chút đói bụng, thân thể bị thương càng phải bổ sung năng lượng, bằng không sẽ không đủ năng lượng ứng phó với tình huống bên ngoài.

Mộc Dịch cười hì hì nhìn hắn ăn, nói: “Diệp đại ca, anh nói tôi chọn loại quyền pháp nào thì tốt? Từ nhỏ tôi đã thích võ thuật, nhưng không có sư phụ nào nguyện ý dạy tôi, nếu như không chê tôi làm đồ đệ của anh nhé!”

Diệp Thiên Vân hơi cảm thấy no bụng, lúc này mới cười cười với Mộc Dịch đang đứng ngồi không yên, hắn tổng cộng cũng chỉ có năm người đồ đệ, lại vừa vặn mới nhập môn, cái gì cũng không hiểu. Hiện tại hắn đã trải qua nhiều chuyện, cũng minh bạch một số chuyện, đồ đệ không thể tùy tiện thu nhận.

Đặc biệt là loại người như hắn, cả ngày sống trong huyết tinh cùng giết chóc, ba năm ngày lại động thủ cùng người, đối với Mộc Dịch mà nói cũng không phải chuyện tốt, sự khác biệt này có thể sẽ làm hại hắn. Bởi vậy hắn không chút do dự lắc đầu cự tuyệt nói: “Không được!”

Mộc Dịch gấp gáp, từ trên giường nhồm dấy, lập tức cúi đầu nhìn xuống giường dưới la lên: “Diệp đại ca, vì sao không được? Sau này tôi sẽ theo anh học quyền, nếu như anh cần làm việc vặt gì, cứ để tôi đi, tôi không cần tiền công!” Sau đó hắn lại không quên bổ sung: “Chỉ cần quán ăn quán ở là được!”

Diệp Thiên Vân chứng kiến bộ dạng này của hắn, không nhịn được cười một tiếng, tuy độ tuổi của hai người không chênh lệch lắm, thế nhưng Mộc Dịch ở trước mặt hắn lại như một đứa trẻ. Hắn hơi trầm ngâm nói: “Tôi có rất nhiều kẻ thù, mang theo cậu ngược lại có hại cho cậu, học quyền có nhiều cơ hội, hưởng hồ nếu như thời gian cho phép mà nói, sau khi rời thuyền, sau đó tôi sẽ lưu lại dạy cậu một tuần!”

Mộc Dịch nào chịu, một tuần đối với hắn quả là quá ngắn, một tuần có thể học được cái gì? Hắn lập tức nói: “Diệp đại ca, cái gì tôi cũng không sợ, có chết cũng không hối hận! Tôi không muốn đi biển nữa, tuy nhiều tiền nhưng trong nội tâm lại rất bất an. Từ nhỏ lý tưởng của tôi chính là học võ công, hiện tại cơ hội xuất hiện trước mắt, xin anh cho tôi một cơ hội này đi!”

Diệp Thiên Vân có phần khó xử, Mộc Dịch có ân cứu mạng với hắn, hắn không biết từ chối thế nào cho phải! Những lời này chứa đầy hy vọng cùng mộng tưởng của nam nhân, không hề giống như là học chơi. Sau nửa ngày hắn mới lên tiếng: “Để tôi suy nghĩ đã, hai ngày nữa sẽ cho cậu câu trả lời thuyết phục!”

Mộc Dịch thấy Diệp Thiên Vân không từ chối, biết mình còn có cơ hội, ánh mắt hắn không khỏi đỏ hồng lên, nước mắt đã đảo quanh mi. Cơ hội lần này rất khó có được, nếu như bỏ qua cơ hội này cả đời sẽ hối hận mất. Hắn không muốn hối hận, bởi vậy hắn phải nắm thật chặt cơ hội này.

Diệp Thiên Vân nhìn thần sắc trịnh trọng của hắn, liền không muốn bàn tới đề tài này nữa, hắn cũng muốn cẩn thận suy nghĩ, sau một lát mới tùy ý nói: “Nhà của anh ở chỗ nào? Cha mẹ ở nhà có khỏe không?”

Mộc Dịch hiện tại đã nghĩ bái hắn làm thầy, bởi vậy cũng không được tự nhiên giống như vừa rồi, hắn có phần cung kính nói: “Nhà của tôi tại Thượng Mai Hương Phúc Kiến, cách Vũ Di Sơn không xa, trong nhà chỉ còn lại phụ thân, thế nhưng thân thể của ông ấy cũng không được tốt.”

Diệp Thiên Vân thấy ánh mắt Mộc Dịch có chút ảm đạm, trong lòng biết trong chuyện này có khúc mắc, thế nhưng khi nghe được câu nhà hắn ở gần Vũ Di Sơn, Diệp Thiên Vân liền hỏi: “Vậy cậu rất quen thuộc địa hình ở gần Vũ Di Sơn có phải không?”

Mộc Dịch thấy hắn đề cập tới vấn đề này, thần sắc cũng trở nên tươi tỉnh lại, hắn vỗ ngực nói: “Từ nhỏ tôi đã lớn lên ở đó, chỉ cần là những nơi ở gần nhà tôi, không có nơi nào là tôi không biết! Cho dù là địa phương trên núi tôi cũng rất quen!”

Diệp Thiên Vân hơi chút suy nghĩ, dò hỏi: “Cậu có biết gần Vũ Di Sơn có nơi nào dạy võ thuật không?” Thái Cực môn ở gần Vũ Di Sơn, thế nhưng Vũ Di Sơn quá lớn, kéo dài từ Phúc Kiến đến tận Giang Tây, hắn cũng không ôm quá nhiều hi vọng!

Hai mắt Mộc Dịch tròn tròn, có phần hưng phấn nói: “Đương nhiên là có, Diệp đại ca, lần này anh tới là vì chuyện này sao? Anh quen biết võ quán nào sao?”

Diệp Thiên Vân nhìn ánh mắt dò hỏi của hắn, ngược lại có phần nghi vấn, từ trước tới nay Thái Cực môn đều rất ít khoa trương trong võ lâm, Mộc Dịch hắn là sẽ không biết đâu!

Mộc Dịch ăn nói có phần hấp tấp, hắn cường chế kích động trong lòng, giải thích: “Gần Vũ Di Sơn đúng là có một võ quán, chính là Thái Cực võ quán! Hơn nữa cách hai ba năm võ quán lại vào trong thôn chiêu mộ để tử, chỉ cần được bọn họ chọn trúng, bọn họ còn cho nhà người đó hai vạn tiền phí nữa! Bao ăn bao ở không nói, mỗi tháng nhà người đó còn được cho năm nghìn đồng! Đầu tháng đến tháng, mưa gió không lỡ! Ngày lễ ngày tết được trở về nhà, bọn họ thật là may mắn, mỗi người đều có công phu rất cao, rất lợi hại! Chỉ cần là người ở quê, đều coi việc vào học trong Thái Cực võ quán là một chuyện về vang!”

Diệp Thiên Vân có phần sững sờ, Thái Cực võ quán cái tên này gợi cho hắn không ít liên tưởng. Với cảm giác của hắn, Thái Cực võ quán này có thể cùng có liên lạc với Thái Cực môn, mà Thái Cực võ quán hẳn là ngoại môn của Thái Cực môn, bởi vậy hắn tò mò hỏi: “Vậy sao cậu không vào đó học?”

Mộc Dịch xấu hổ đỏ mặt ấp a ấp úng nói: “... Bọn họ... Bọn họ chê tư chất của tôi không tốt, không thích hợp để luyện võ!” Hắn liếc trộm Diệp Thiên Vân, giải thích: “Thôn chúng tôi chỉ có một người được chọn mà thôi, cả Thượng Mai Hương mới có ba người được chọn!” Diệp Thiên Vân hơi hiểu ra, Thái Cực võ quán

dùng loại phương thức này để củng cố lực lượng của mình, làm cho ảnh hưởng của mình thêm sâu sắc hơn ở bản địa, phương thức như vậy quả có thể hấp dẫn không ít người.

Mộc Dịch thấy sắc mặt của Diệp Thiên Vân không có biến hóa gì, hần liền hỏi: “Diệp đại ca người có tư chất không tốt thật sự không thể luyện võ sao?”

Diệp Thiên Vân cười lắc đầu, chậm rãi nói: “Điều này không nhất định, không có tư chất thì chăm chỉ một chút, luôn hướng tới mục tiêu thì nhất định sẽ thành công!”

Mộc Dịch sợ Diệp Thiên Vân nói những câu giống với đám người kia, thế nhưng khi nghe hần nói xong, nhin không được rất mừng rỡ, hần nắm chặt tay kích động nói: “Diệp đại ca, tôi nhất định sẽ cố gắng đạt tới mục tiêu, trở thành cao thủ chân chính!”

460. Chương 461: Thượng Mai Hương

Chiếc thuyền Hi Vọng này bên ngoài tuy cũ nát, thật ra động cơ lại rất khỏe, chỉ trong chốc lát đã bỏ xa chiếc ca nô của đám cảnh sát chống buôn lậu, mà lúc này lại chạy hết máy, cho nên tốc độ vượt xa hơn nhiều so với các đội thuyền bình thường.

Diệp Thiên Vân cần nhanh chóng nghỉ ngơi, ở trong khoang thuyền hôn ám này hần chậm rãi thiếp đi, chờ khi hần tỉnh dậy, chiếc đồng hồ treo tường đã chỉ năm giờ!

Trong lúc bất tri bất giác không ngờ hần đã ngủ được sáu bảy tiếng, nhìn xuống phía dưới, không ngờ Mộc Dịch đã sớm đi đâu mất, hần không khỏi tự trách bản thân thiếu cảnh giác, ở đây một khi có sự tình gì phát sinh ngoài ý muốn, khả năng cái gì mình cũng không biết.

Phủ thêm một chiếc áo tương đối đơn bạc hần đi ra khỏi cabin, xuyên qua hành lan nhỏ hẹp, đẩy cửa ra, ánh sáng ban mai lập tức ủa vào. Hần không tự giác được duỗi lưng híp mắt nhìn xung quanh, sóng biển hơi nhấp nhô, nhìn biển rộng vô hạn này khiến hần có cảm giác sáng khoái, thật ra cuộc sống trên biển cũng không tồi...

Diệp Thiên Vân thưởng thức cảnh vật trên biển, lại nghe thấy trong cabin vang lên tiếng bước chân dồn dập, cửa bị mở ra, Mộc Dịch chỉ mặc cái quần đùi thở hổn hển chạy ra.

Khi thấy được Diệp Thiên Vân, hần vội thở phào một tiếng, có phần ngượng ngùng nói: “Diệp đại ca, tôi còn tưởng rằng anh đã rời thuyền rồi cơ!”

Diệp Thiên Vân cảm thấy buồn cười, hần có thể đi chỗ nào được chứ, Mộc Dịch này quả là nhạy cảm, hần liền cười cười nói: “Ở đây là biển rộng, muốn đi cũng không thể đi được!”

Mộc Dịch có chút khản trương sau đó bấm ngón tay nói: “Vừa rồi tôi tính gần cập bờ rồi, hiện tại thời gian cũng gần vừa vạn! Ánh xem chỗ kia là đã là đất liền của Phúc Kiến rồi, từ chỗ này có thể nhìn rõ!”

Diệp Thiên Vân theo hướng ngón tay hần chỉ nhìn tới, cách đó không xa mơ hồ có thể thấy một điểm nhỏ, xác định là thời gian tới đất liền không còn lâu nữa, hần nghĩ tới Dương Thiên Long còn có Hàn Băng nữa. Tốt nhất khi lên bờ phải gọi điện cho bọn họ, bằng không mọi người sẽ cho rằng mình đã chết cũng nên.

Ước chừng qua một giờ. Diệp Thiên Vân rõ ràng có thể thấy đất liền, chuyến tàu này cuối cùng cũng tới. Phương Chính từ trong khoang thuyền vô tình đi tới, hiển nhiên là một đêm không hề chớp mắt. Thấy Phương Chính, sau đó tính thần của hần hơi chấn động, hần chậm rãi nói: “Còn 20 phút nữa là tới rồi, tiểu huynh đệ nếu như không có việc gì, chúng ta lên bờ, tôi sẽ khoản đãi cậu một bữa.”

Diệp Thiên Vân cũng không muốn cùng hần có quan hệ xa hơn, vì vậy cười cự tuyệt: “Tôi còn có một số việc, vừa vạn tiện đường với Mộc Dịch, cho nên không dám quấy rầy, có thời gian sẽ gặp nhau sau!”

Phương Chính liền buông lỏng tâm tình, Diệp Thiên Vân đúng là loại người mà hần không thể đoán được, ai biết lai lịch của hần thế nào! Nghe vậy hần lại có phần tiếc hận đành ha ha cười nói: “Thật đúng là. Lần này nhờ có cậu hỗ trợ, bằng không chúng tôi nhất định sẽ bị bắt, khi rời thuyền tôi sẽ tặng cậu một món quà nhỏ, coi như là chút tâm ý!”

Mộc Dịch vẫn một mực ở bên cạnh không có rời đi, thấy có cơ hội tới, hần lập tức nói: “Ông chủ, tôi không muốn đi biển nữa, trong nhà còn có cha cần tôi chiếu cố, tôi có thể trở về được chưa?”

Con mắt của Phương Chính lóe lên quang mang tàn nhẫn, vừa định phát uy, lại nghĩ tới Diệp Thiên Vân đang còn ở bên cạnh, ngược lại lão an ủi nói: “Tiểu Dịch, cha cậu giải phẫu cũng cần tới tiền, đi thêm vài chuyến nữa cũng không có tổn hại gì với cậu. Sao lại không thử dịp tuổi còn trẻ kiếm lấy chút tiền, sau này coi như có một số vốn làm ăn!”

Mộc Dịch có phần khiếp đảm liếc mắt nhìn Phương Chính, lần trước chạy về nhà lại bị ép trở lại, hiện tại hần muốn tập trung tinh thần để học công phu, vì vậy hần cố lấy dũng khí nói: “Ông chủ, cảm ơn ông đã chiếu cố tôi. Tiền lương lần này của tôi, đủ có thể giúp cha tôi làm phẫu thuật rồi! Đại ân đại đức của ông tôi vĩnh viễn nhớ rõ, chỉ là tôi không muốn đi biển nữa, chỉ muốn về nhà làm ăn sống qua ngày mà thôi!”

Phương Chính thấy Mộc Dịch cự tuyệt như vậy, biết thắng nhóc này quyết tâm muốn đi, hần trầm mặc một hồi, rốt cuộc cắn răng nói: “Được! Tiểu Dịch, cậu đã không muốn làm, vậy tôi cũng sẽ không cố khuyên nữa, chỉ là lúc nào muốn quay lại, hãy nói với tôi một tiếng, con tàu Hi Vọng này vĩnh viễn hoan nghênh cậu!”

Mộc Dịch rốt cuộc cũng thoát ra được, hần biết lần này có thể thoát ra tất cả đều là nhờ Diệp Thiên Vân, bằng không nào có dễ dàng như vậy, cho nên hần vội vàng gật đầu nói: “Cảm ơn ông chủ, cảm ơn ông chủ!” Nói xong hần liền nhanh như chớp quay trở lại căn phòng nhỏ thu dọn đồ đạc.

Diệp Thiên Vân thấy Phương Chính biết cách làm người như vậy, cũng không có nhiều lời nữa!

Chỉ trong chốc lát, thuyền đã cập bến, Phương Chính phân phó đám thủy thủ vài câu để bọn họ mang tới hai cái hộp, sau đó đưa cho Diệp Thiên Vân rồi nói: “Một lát nữa chúng tôi còn phải dỡ hàng, không thể rời ra để tiễn cậu, đây là chút tâm ý của tôi, xin cậu nhận cho, cuối cùng chúc cậu thuận buồm xuôi gió!”

Diệp Thiên Vân cũng không biết hần tặng cái gì, chỉ lạnh nhạt cười nói: “Cảm ơn!” Thật ra hai người cũng biết cơ hội gặp lại quá mơ hồ, mọi người cũng không vạch trần ra làm gì.

Mộc Dịch mang một cái bao lớn sau lưng, trong lòng tràn đầy vui mừng đi ra, có thể rời khỏi cái nghề này cũng là ước nguyện của hần. Phương Chính móc từ trong túi quần ra một cái phong bì nói: “Đây là tiền lương của cậu, trở về sống cho tốt nhé!”

Mộc Dịch liền thanh tạ ơn, cầm lấy số tiền, sau đó cùng Diệp Thiên Vân rời đi.

A Tam nhìn theo bóng lưng của hai người, có phần không phục nói: “Ông chủ, cứ như vậy để bọn họ đi à? Tôi xem tên Diệp Thiên Vân này cũng không quá lợi hại! Chúng ta không cần khách khí với hần làm gì!”

Phương Chính nhếch miệng nói: “Không quá lợi hại? Mà có thể từ Hongkong trôi nổi trên biển mà không chết không? Hay là tay không có thể cướp được năm khẩu súng của đám cảnh sát chống buôn lậu? Những chuyện này mà đều không làm được, cho nên không cần phải ở chỗ này kêu la, mau biến đi cho lão tử, thật là ánh mắt thiên cận...”

Trải qua năm tiếng đồng hồ, lại mất gần một giờ đi bộ, rốt cuộc cũng tới Thượng Mai Hương.

Mộc Dịch hưng phấn chỉ đông chỉ tây giới thiệu với Diệp Thiên Vân, hần vừa đi vừa nói: “Thôn của tôi gọi là Đại Vương thôn, tại Thượng Mai Hương coi như là một thôn nhỏ!”

Bốn phía đều được dãy núi sừng sững bao quanh, hiển nhiên khí thế rất nguy nga, những căn nhà dựa vào sườn núi mọc lên, Diệp Thiên Vân ngoại trừ học võ ra, còn một sở thích khác là đi lữ hành tứ phương, tới mỗi nơi cảm thụ phong thổ nơi đó.

Khi tới đầu thôn, đã thấy bốn năm người vây cùng một chỗ hút thuốc, đánh bài, phần lớn đều là các lão già cao tuổi, thấy Mộc Dịch trở về, mọi người đều nhiệt tình chào hỏi, trong đó có một lão già cầm điều thuốc đi đi lên tầng cây, cau mày nói: “Mộc Dịch, lại đi biển sao? Hay là ở nhà thành thành thật thật trồng trọt cho tốt, đừng làm chuyện xấu nữa.”

Mộc Dịch cười khan hai tiếng, cho dù ai nghe lời này cũng sẽ cảm thấy khó chịu, thế nhưng hần vẫn gật đầu đáp: “Tam gia, bạn của cháu tới chơi! Cháu về trước gặp cha đã, một hồi nữa sẽ tới thăm chú!” Nói xong hần đỏ mặt định rời đi.

Lão già hít sâu một hơi, thở dài, sau đó nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân, làm như hữu ý hoặc vô ý nói: “Nhìn Tiểu Khải đi, người ta đã đi Thái Cực võ quán, hôm qua mới trở về, nó nói nơi đó rất tốt, cậu nên học tập người ta đó, không nên đi làm chuyện tà đạo!”

Mộc Dịch trốn đi rất xa, sau đó mới dừng lại cười nói với Diệp Thiên Vân ở bên cạnh: “Phong tục của thôn chúng tôi rất quái lạ, nam nhân không đi biển, nữ nhân không gả chồng ngoài! Nếu ai làm sai lời này, đều bị người trong thôn xem thường, người vừa rồi là trưởng bối thôn tôi, lão luôn hi vọng tôi làm chuyện tốt một chút!”

Diệp Thiên Vân cũng cảm thấy phong tục ở đây vô cùng quái lạ, hẳn Mộc Dịch chịu không ít áp lực, ở dưới ánh mắt thế tục loại này, mặc cho là ai cũng khó chống đỡ được.

Rốt cục đã đi tới một căn tiểu viện cũ nát, Mộc Dịch vừa chạy vừa hô lớn: “Cha, con đã trở về, còn có khách đến nhà nữa này!”

Chỉ chớp lát, cánh cửa của căn nhà mở ra, một lão nhân cao tuổi chống gậy đi ra, mái tóc trắng cùng với nếp nhăn đầy mặt hiển lộ ra nét tang thương do năm tháng vô tình lưu lại, khi lão thấy Mộc Dịch, nét mặt lập tức hiện ra vẻ vui mừng, ho khan hai tiếng nói: “Tiểu Dịch, là ai tới? Mau mời vào! Tiểu Khải cũng tới thăm con đó!”

Một thanh niên cùng độ tuổi với Mộc Dịch từ trong nhà đi ra, quần áo trên người có phần giống thành phần tri thức ở đô thị, hẳn cao hứng bừng bừng nói: “Tiểu Dịch, lần này tớ thật vất vả mới tìm được cậu.”

Mộc Dịch cũng cao hứng không thôi, trước tiên hẳn mời Diệp Thiên Vân vào nhà, sau đó mới giới thiệu với cha hẳn: “Đây là bạn tốt của con, tên là Diệp Thiên Vân.”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, rất khách khí nói: “Bá phụ, bác khỏe chứ!”

Đầu tiên Tiểu Khải chào hỏi Diệp Thiên Vân một câu, sau đó vội vàng nói: “Tiểu Dịch, ngày hôm qua tớ cũng tới tìm cậu, kết quả là cậu chưa có trở về! Lần này Thái Cực chúng tớ lại muốn tuyển đệ tử, cho nên đặc biệt chạy tới đây nói cho cậu một tiếng, xế chiều bọn tớ sẽ tới đằng đông đầu thôn!”

Nói xong hẳn vuốt mồ hôi trán nói: “May mà cậu đã trở lại, bằng không lần này bỏ lỡ rồi! Ngoài hai mươi lăm tuổi sẽ không thể thi, cậu còn một cơ hội cuối cùng này thôi, cần cẩn thận nắm chắc đó!”

Mộc Dịch hưng phấn không biết nên làm gì cho tốt, vừa về nhà đã thu được tin tức như vậy, hẳn lắp bắp nói: “Tớ...Tớ sợ mình thi không đậu!”

Tiểu Khải đầu tiên là kiêu ngạo cười cười, sau đó mới tự tin nói: “Giám khảo lần này tớ là sư phụ của tớ, hai ngày trước tớ đã đề cập về cậu với lão, lão nói phải nhìn xem trước đã! Nếu như lão thu cậu, như vậy chuyện này có thể thành công tới tám chín phần mười rồi!”

Diệp Thiên Vân thấy người của cả thôn đều phi thường coi trọng Thái Cực võ quán! Hẳn phảng phất như đã đoán ra thân phận của võ quán này, trong lòng đột nhiên nảy ra một chủ ý. Hẳn thiếu Mộc Dịch một phần nhân tình, vì sao không phó thác Mộc Dịch tới Thái Cực, như vậy Mộc Dịch có thể học được công phu thực sự, lại không cần phải mạo hiểm ở bên mình.

Tiểu Khải thông tri cho Mộc Dịch xong, lại thấy trong nhà có khách, cho nên hẳn cũng không có ở lâu, trò chuyện qua loa mấy câu, hẳn liền vui vẻ cáo từ.

Mộc Dịch đang ở thế khó xử, Diệp Thiên Vân đã nói muốn dạy hẳn một môn công phu, nhưng hiện tại lại đúng đợt Thái Cực võ quán tuyển nhận đệ tử, thật sự không biết lựa chọn như thế nào, hẳn rất cẩn thận nói: “Diệp đại ca, anh xem tôi có nên đi không?”

Diệp Thiên Vân có thể nhìn ra địa vị của Thái Cực võ quán này trong lòng hẳn quan trọng cỡ nào, hẳn khẽ mỉm cười nói: “Ngày mai tôi và cậu sẽ tới đó xem thử!”

461. Chương 462: Phẫn Nộ

Điện thoại vang lên một hồi tiếng chuông, sau đó truyền tới thanh âm có phần buồn bã của Dương Thiên Long, Diệp Thiên Vân phảng chừng đêm qua tên này ngủ không ngon, hẳn liền báo tình hình của mình ra.

Dương Thiên Long nghe được thanh âm trầm thấp quen thuộc này, thiếu chút nữa đánh rơi điện thoại, đêm qua không tài nào chợp được mắt, không chỉ phải thủ hạ đi tìm, mà ngay cả cứu viện trên biển của Hongkong cũng phối hợp tìm kiếm nhưng lại không có phát hiện gì mới. Ai biết chỉ qua một đêm Diệp Thiên Vân đã chạy tới đất liền. Dương Thiên Long hưng phấn nói: “Tôi biết tiểu tử anh không dễ chết mà, Phúc Kiến là một nơi tốt đó, cẩn trọng bảo vệ thân thể nhé.”

Diệp Thiên Vân cảm ơn Dương Thiên Long đã quan tâm, có rất nhiều việc mình không thể làm, đều là gã một mực yên lặng duy trì, hẳn nghĩ một chút, sau đó nói: “Tôn Vinh Nhân cùng Crystal bên kia còn cần anh hỗ trợ, tôi không quay về được...Anh cứ nói cho Crystal là...Tôi đã tha thứ cho nàng rồi!”

Dương Thiên Long cười cười, biết được tin Diệp Thiên Vân không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa, hẳn liền buông lỏng tâm tình trêu ghẹo nói: “Anh còn gì phân phó nữa không?”

Diệp Thiên Vân đồng dạng thoải mái cười nói: “Còn Aonaxisi nữa, tôi nghĩ cậu nên mau xử lý hẳn đi, hẳn là uy hiếp lớn nhất của tôi đó!”

Dương Thiên Long ha ha cười thản nhiên nói: “Đám tạp chủng này giống như kẹo da trâu, anh không nói tôi cũng sẽ đi làm! Nhưng mà còn nữa, tôi đây có thể cho cậu một phần chiết khấu!” Nói đến đây hẳn hơi ngừng lại rồi tiếp tục nói: “Hàn Băng đã tới, có cần nói vài lời với nàng...” Hẳn còn nói chưa xong, bên kia điện thoại đã thay đổi chủ nhân.

Hàn Băng có phần không dám tin nói: “Thiên Vân, là anh sao? Em còn tưởng rằng Dương đại ca đang gạt em cơ!”

Trong lòng Diệp Thiên Vân đột nhiên sinh ra cảm giác kỳ lạ, lúc này nói những lời này hẳn không phải là Hàn Băng mới đúng, nhưng hiện tại lại cứ tự nhiên như vậy, trong lòng hẳn có chút ảm áp cười nói: “Là tôi, không cần lo lắng! Tôi sẽ không trở lại Hongkong nữa!”

Hàn Băng có phần khó hiểu hỏi: “Vì sao?” Sau đó nàng lại không cam tâm nói: “Vậy anh muốn đi đâu? Trở lại Băng Thành sao?”

Băng Thành hiện tại đã đổi chủ, là địa bàn của Võ Đang. Diệp Thiên Vân hiện tại căn bản cũng không biết mình nên đi đâu, hẳn thoáng do dự rồi lên tiếng: “Nói không chừng, có khả năng một đoạn thời gian nữa tôi sẽ quay về.”

Hàn Băng đột nhiên cảm thấy có phần lo lắng, vội vàng nói: “Diệp Thiên Vân, anh không trở về Hongkong, không trở về Băng Thành, vậy rốt cuộc là anh muốn đi đâu?”

Diệp Thiên Vân thoáng cái không kịp phản ứng, nói: “Tôi...”

Hàn Băng cắt đứt lời nói của Diệp Thiên Vân, u oán nói: “Nguyên bản em đang ở đây sống rất tốt, anh lại tới quấy rối cuộc sống của em. Em ...Em hận anh, Diệp Thiên Vân, anh đã tiến vào trong thế giới của em, anh thật là một tên hồn dân!”

Diệp Thiên Vân chỉ nghe được một tiếng chát, sau đó không còn nghe thấy thanh âm gì nữa, trong lòng hẳn có phần khó hiểu, Hàn Băng rốt cuộc làm sao vậy, hẳn còn có chuyện muốn nói với Dương Thiên Long, sau khi gọi lại, điện thoại đã mất tín hiệu. Diệp Thiên Vân đặt điện thoại xuống, không thêm nghĩ nữa, hiện tại hẳn cần nhất là khôi phục thực lực. Cho nên hẳn lập tức chuyên tâm luyện Tam thể thức. Mặc dù có Kim Chung Tráo phụ trợ, thế nhưng khi phối hợp với Hình Ý thung công, thân thể hẳn mới có thể khôi phục như thường được.

Giữa trưa ngày thứ hai Mộc Dịch đi tới trước cửa phòng Diệp Thiên Vân, hẳn gõ cửa, giọng nói có phần ngượng ngùng nói: “Diệp đại ca, sắp tới giờ rồi, chúng ta đi thôi chứ?”

Diệp Thiên Vân đã khôi phục, tốc độ khôi phục của thân thể quả là rất nhanh, hiện tại đã khôi phục được tám chín phần, đối với Thái Cực võ quán này cũng rất tò mò, cho nên hẳn lập tức đứng lên nói: “Đi, chúng ta cùng đi nhìn xem!”

Ra khỏi sân nhỏ, cha của Mộc Dịch đã đứng đợi ở cổng, lão tự trách nói: “Không nên để ý tới lời nói của người khác, gia cảnh nhà ta không giống như bọn họ. Con đi biển cũng là do cha, những năm nay thật vất vả cho con rồi!”

Mộc Dịch cảm nhận được tâm tình của cha, vành mắt hần đỏ lên kiên định nói: “Cha à, con nhất định sẽ cố gắng!”

Diệp Thiên Vân nhìn phụ tử hai người, ngăn trong được cảm xúc nuối tiếc cùng chua xót.

Hai người đi tới mặt đông của thôn, đoạn đường này càng lúc càng xuất hiện nhiều người, có trẻ con, có thanh niên, có người già, Mộc Dịch nhìn bọn họ giới thiệu: “Cách vài năm Thái Cực võ quán lại tới đây, chẳng qua là người được bọn họ chọn rất ít, cũng có người đi thi nhiều lần!”

Cách rất xa đã phát hiện có người vây xem. Đại đa số mọi người trong thôn đều đến, cơ hồ mỗi nhà đều có người tham gia cuộc lựa chọn năm nay, bởi vậy người nào cũng vô cùng coi trọng.

Khi đi tới gần đám người, Diệp Thiên Vân vừa nhìn thoáng cái, trên khu đất trống có ba đại hán trung niên đang ngồi trước bàn, ở giữa là một vị võ giả, đến gần phát hiện người này có phần uy nghiêm, phía sau là vài tên đệ tử chấp tay đứng nghiêm. Trên mặt đất bày ra một vài dụng cụ bình thường hay tập thể hình. Thoạt nhìn dường để tiến hành khảo thí.

Một đại hán nhìn đồng hồ sau đó đứng lên nói: “Còn có mười phút nữa, đúng hai giờ chúng ta sẽ cử hành, những ai tham gia cuộc thi xin hãy chuẩn bị vào trong khởi động thân thể!”

Mộc Dịch vừa muốn đi vào, lại không nghĩ ra Tiểu Khải đã đi tới bên cạnh, võ vai hần nói: “Cậu khẳng định sẽ đỗ thôi, chỉ cần biểu hiện cho tốt, lần này nhất định sẽ thành công!” Nói đến đây, hần biến sắc chỉ vào một đại hán ngồi giữa nói: “Người kia là cao thủ Thái Cực tổng quán, nếu như được hần gật đầu, vậy cậu nhất định có thể tiến vào Thái Cực võ quán!”

Mộc Dịch nghiêm túc gật gật đầu, hiện tại hần không có đi biển làm kinh tế nữa, cho nên kết quả tốt nhất chính là gia nhập Thái Cực võ quán, vừa có thể làm chuyện mà mình thích, vừa có thể có tiền, có lợi cả đôi đường, quả là cơ hội khó có được.

Mộc Dịch trịnh trọng nhìn Diệp Thiên Vân, gật đầu nói: “Diệp đại ca, tôi đi đây!”

Diệp Thiên Vân phát hiện Mộc Dịch rất chấp nhất đối với mộng tưởng của mình, hần cười an ủi: “Chớ khẩn trương, buông lỏng đi, chúc cậu may mắn!”

Mộc Dịch vẫn còn có chút khẩn trương đi tới sân, đám người tới xem náo nhiệt đều nghị luận. Chủ yếu là vẫn còn có chút đã quá lớn tuổi, cùng hần còn có vài đứa hài tử mười tám mười chín tuổi, lớn nhất cũng không vượt qua hai mươi tuổi, bởi vậy khi hần đứng lẫn với đám thí sinh có vẻ như càng bất ngờ.

Mộc Dịch đỏ bừng mặt, không biết ứng đối ra sao với đám người đang chỉ trỏ, còn kèm theo cười nhạo cùng thanh âm chế diễu, làm cho hần rất xấu hổ, thân thể cứng nhắc tiến hành khởi động, càng làm cho không ít người buồn cười.

Tiểu Khải thân thiện đứng bên cạnh Diệp Thiên Vân mỉm cười, hần nhìn kỹ Mộc Dịch, trong miệng nói: “Anh cũng là người đi biển giống Mộc Dịch sao?”

Diệp Thiên Vân có thể khẳng định Thái Cực võ quán này có quan hệ rất lớn với Thái Cực môn, hần cũng không muốn nói chuyện phiếm, bởi vậy liền gật đầu thừa nhận.

Tiểu Khải thở dài một tiếng, sau đó có phần lo lắng nói: “Mộc Dịch không có khả năng tiến vào Thái Cực võ quán, vừa rồi tôi nghe sư phụ nói, dường như đã có nhân tuyển rồi, không có danh ngạch tại Đại Vương thôn nữa!”

Diệp Thiên Vân khẽ nhíu mày, chọn lựa như vậy có còn công bằng không, như vậy còn tổ chức tuyển chọn làm gì, đây không phải là đùa bốn người ta sao? Hần lập tức hỏi: “Cậu khẳng định chứ? Vừa rồi sao lại không nói với hần?”

Tiểu Khải thấy thần sắc nghiêm túc của Diệp Thiên Vân, sắc mặt hần lộ vẻ khó khăn nói: “Mộc Dịch còn có cơ hội cuối cùng, nếu như không để cậu ấy thử, như vậy bao nhiêu cố gắng sẽ uổng phí hết! Tôi không muốn để cậu ấy tuyệt vọng!”

Diệp Thiên Vân vừa nghiêng đầu, thấy Mộc Dịch đang cố gắng dùng sức làm ra động tác chuẩn, trong lòng hần dâng lên loại cảm giác không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, hần bước lên hai bước, cố vén đám

người ra, sau đó nói với Mộc Dịch: “Không cần thi nữa, chúng ta đi thôi!”

Mộc Dịch đang liều mạng cố sức, hần liền sững sờ lắp bắp nói: “Diệp đại ca, anh...”

Vài tên giám khảo ngồi ở phía sau đều cảm thấy ngoài ý muốn, người ngồi bên trái đứng dậy quát: “Xin hãy rời khỏi sân thi, chúng tôi đang tiến hành cuộc thi!”

Diệp Thiên Vân cũng không có trả lời, mà trực tiếp nói: “Nghe nói các anh lần này đã sớm định nhân tuyển rồi, còn cần phải thi nữa sao?”

Đám người xem náo nhiệt xung quanh bỗng nhiên ồ lên, không ít người khi nghe được tin này đều khiếp sợ, phản ứng tiếp theo chính là phẫn nộ, đều trừng ra ánh mắt giết người, mọi người có thể tiếp nhận thất bại, nhưng không thể tiếp nhận lừa gạt!

Trong đầu Mộc Dịch trở nên trống rỗng, hần có phần không tin hỏi: “Diệp đại ca, có thật không?”

Đại hán vỗ mạnh bàn đứng dậy, có phần giận dữ nhìn Diệp Thiên Vân, ngạc nhiên nghi ngờ nói: “Tiểu tử, không nên nói bậy, cậu biết nói như vậy có hậu quả gì không?”

Diệp Thiên Vân đã lâu không có nghe có người dùng khẩu khí uy hiếp hần, hần nhướn mày chậm rãi nói: “A? Tôi nghe nói các anh đã chọn xong hết người rồi, vậy mở ra cuộc tuyển chọn này làm gì?”

Sắc mặt của mấy người không hèn mà cùng biến sắc, đại hán vừa đứng dậy dùng một cước đá bay chiếc bàn trước mặt, chỉ vài bước đã tới gần Diệp Thiên Vân, trầm giọng nói: “Tôi không cần biết cậu là ai, Thái Cực võ quán vô luận là tuyển hay không tuyển người, đều không tới phiên cậu khoa tay múa chân!”

Diệp Thiên Vân không muốn dây dưa cùng bọn họ, thản nhiên nói: “Tôi không có khoa tay múa chân, mà chỉ là muốn bằng hữu của tôi rời đi!”

Đại hán thấy vẻ mặt thản nhiên như vậy của Diệp Thiên Vân, lửa giận bốc lên, hần nhấc chân đá một cước đồng thời trong miệng quát to: “Cút!!”

Diệp Thiên Vân thấy hần vênh váo hung hăng như vậy, bàn chân phát lực, cước trái nhanh như thiểm điện tung ra, sau đó lập tức thu lại, phẳng phát vẫn như bất động vậy! Răng rắc một tiếng, làm cho lòng người đều hoảng hốt, đại hán cuộn mình lăn lộn dưới mặt đất, không ngừng rên rỉ kêu lên.

Hành động giao thủ trong nháy mắt này khiến ánh mắt đám người xung quanh hoa lên, bọn họ căn bản cũng không biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì, chẳng qua chỉ thấy tay giám khảo ôm đầu đau đớn ngã xuống, đám người không khỏi nổi da gà! Nằm trên mặt đất chính là giám khảo nha, vậy mà lại không chịu được một cước của đối phương?

Thái Cực võ quán có võ giả tọa trấn, tự nhiên có thể nhìn ra ảo diệu bên trong. Thân thủ của Diệp Thiên Vân cho dù là cao thủ cũng phải nể sợ vài phần, vị giám khảo ngồi ở giữa kia theo phản xạ đứng dậy, ôm quyền trầm giọng nói: “Không biết các hạ là bằng hữu ở đâu tới, xin hãy lưu lại danh tính!”

Diệp Thiên Vân kéo Mộc Dịch tới bên cạnh, cũng không quay đầu lại, nói: “Tôi là bạn cũ của Ngô Lập Sâm, xin hãy chuyển cáo một tiếng tới lão!”

462. Chương 463: Chứng Nghiệm Thuốc

Thanh niên mười tám mười chín tuổi trong thôn tới báo danh kia, tất cả đều hướng ánh mắt về phía Diệp Thiên Vân, có mấy người trong ánh mắt thậm chí còn tràn đầy cuồng nhiệt, bởi vì thân thủ của hần quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến tất cả mọi người đều không thấy rõ.

Mộc Dịch ở một bên vừa vui vừa lo, vào võ quán Thái Cực là lý tưởng của gã, nhưng hôm nay lại biết căn bản là không hề có cơ hội! Nhưng đồng thời lại có một tia mừng thầm trong lòng, thân thủ Diệp Thiên Vân còn hơn xa vị quyền sư võ quán Thái Cực vừa rồi, chỉ cần đi theo hần học võ một tác cũng không rời, còn sợ học không được công phu tốt sao!

Hai người giống lúc trước cùng đi bộ về nhà, cha của Mộc Dịch đang đứng ở cửa, thấy hai người trở về, trong lòng thật ra đã biết kết quả, mặt mỉm cười an ủi Mộc Dịch: “Thi không đậu thì thôi, chúng ta cũng

không chỉ có chén cơm này! Đến lúc đó chúng ta nhờ người tìm cho con một công việc đứng đắn, tốt hơn cả võ quán!”

Mộc Dịch gật đầu đáp một tiếng, sau đó nói với Diệp Thiên Vân bên cạnh: “Anh Diệp, em muốn sau này học công phu với anh, cho dù nguy hiểm đến cỡ nào, có khó khăn gì, đều tiếp tục kiên trì!” Trong ngữ khí của gã có sự kiên định không nói nên lời.

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười, hắn vẫn còn nợ Mộc Dịch một cái nhân tình. Dạy công phu thì có thể, nhưng không thể nào mang gã theo ở bên cạnh, sắc mặt bình tĩnh nói: “Không được! Chỉ có một tuần thôi. Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Mộc Dịch có thể nhìn ra sự không tầm thường trên người Diệp Thiên Vân, chỉ cần có một tia cơ hội cũng sẽ không bỏ qua, cho nên cẩn thận nói: “Được, một tuần thì một tuần, chỉ là không biết em có thể học tới trình độ nào?”

Diệp Thiên Vân cũng đã cân nhắc qua chuyện này. Với tình huống thực tế của Mộc Dịch mà xem, hắn cũng không hy vọng có thành tựu cao bao nhiêu! Lúc trước một trong những nguyên nhân mình tiến vào võ lâm chính là do công phu đạt tới giới hạn, mới có thể được trở thành võ giả! Học võ hoặc là cao luôn, hoặc là thấp luôn, ở giữa giữa rất dễ bị thương!

Một kẻ yêu thích võ học chuyển hóa làm võ giả là một chuyện rất nguy hiểm. Giống như mấy người Thạch Thanh Sơn đều đạt tới hoàn cảnh của võ giả, kết quả gặp đại nạn! Học võ thị phi nhiều. Đây là sự thật không thể tránh khỏi. Một kẻ yêu thích võ thuật, an toàn hơn xa người luyện võ, đây là quy tắc vĩnh hằng bất biến.

Diệp Thiên Vân chậm rãi nói: “Thành tựu liên quan tới cố gắng của mình, cậu nếu muốn học được công phu chân chính, tất nhiên là phải dốc hết sức lực, tôi đối với cậu chẳng qua chỉ là tiến hành chỉ điểm mà thôi!”

Mộc Dịch gật đầu cái hiểu cái không, đáp án như vậy đối với gã mà nói là quá mơ hồ.

Cuộc thi chiêu sinh của võ quán Thái Cực gián đoạn nửa chừng, không ít người đều lục đục đi về, có người vừa đi vừa chửi võ quán. Xem ra lời nói vừa rồi của Diệp Thiên Vân ở trong thôn sinh ra đả kích không nhỏ.

Tiểu Khải trà trộn trong đám người, đi tới cạnh Mộc Dịch chào một cái rồi mới có chút áy náy nói: “Mình vừa rồi nên nói cho cậu biết, nếu không cũng sẽ không xảy ra chuyện này!”

Mộc Dịch nghĩ một lát liền hiểu ra, cười cười nói: “Không hề gì, mình đã nghĩ thông rồi, võ quán Thái Cực cũng không phải là đường ra duy nhất!”

Tiểu Khải thoáng kinh ngạc nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Sao anh còn chưa đi? Em khuyên anh mau rời đi chút, anh đã thương một giám khảo, võ quán bọn em chắc sẽ không từ bỏ ý đồ!”

Mộc Dịch nghe được Diệp Thiên Vân phải đi, khuôn mặt biến đổi, gã vừa mới quyết định, ai ngờ chuyện lại có biến hóa mới nhanh như thế.

Diệp Thiên Vân cười nhạt một tiếng, Tiểu Khải này rốt cuộc cũng không rõ là thuộc phe nào. Võ quán Thái Cực cho dù là đến toàn bộ hắn cũng không sợ, thực lực những người này có lớn hơn nữa, cũng chẳng hơn được Võ Đang, Thiếu Lâm, căn bản là không cần để ý tới.

Huống chi, hắn đã báo Ngô Lập Sâm ra, võ quán Thái Cực chỉ cần có chút xú quan hệ với Thái Cực Môn, cũng sẽ không dám đụng tới hắn. Nơi này là Vũ Di Sơn, là phạm vi thế lực của Thái Cực Môn.

Diệp Thiên Vân rất ung dung nói: “Mộc Dịch, bắt đầu từ chiều, tôi sẽ dạy cậu công phu!”

Mộc Dịch đứng ở trong sân, hai tay cùng nắm, đầu đẩy lên, mở bước chân trái. Hai tay từ từ tách ra, tay trái đẩy tới trước, tay phải kéo ra sau, hai tay giống như xé bông vải. Tay trái thẳng ra, cao quá miệng, đưa đến cực độ. Cánh tay như thẳng mà không phải thẳng, như khúc mà không phải khúc, chỉ từ cổ tay tới khuỷu tay. Tay phải kéo đến dưới rốn, ngón cái hướng vào trong, tiếp giáp bụng.

Nhưng tư thế như vậy lại khiến gã mệt muốn chết, giọt mồ hôi to như hạt đậu ngần không được mà rơi xuống dưới, gã cắn răng kiên trì, mỗi một giây đều chịu sự dày vò! Mặc dù gã từ nhỏ đã chịu không ít đau khổ, nhưng so ra vẫn còn ít so với khi gặp sự phụ!

Diệp Thiên Vân trở về phòng gần một tiếng, vì ước lượng thân thể gã mà định ra kế hoạch huấn luyện Hình Ý Quyền, đãi ngộ như vậy trong võ lâm không biết bao nhiêu người mơ ước tha thiết!

Diệp Thiên Vân ở trong võ lâm ngang trời xuất thế, huấn luyện công pháp của hắn vẫn luôn là một sự mê hoặc, không ít người trong võ lâm đều tốn thời gian và tinh lực đi tìm hiểu xem hắn từng học thứ gì, kinh nghiệm của hắn, cùng video khi giao thủ với người khác! Đáng tiếc thứ hắn lưu lại để người ta tham khảo quá ít, khiến người khác cảm thấy càng thần bí.

Tiểu Khải lúc này cũng không kiêng kị, liền ở ngay một bên xem Mộc Dịch luyện công. Suốt hai tiếng, Mộc Dịch chỉ lặp lại động tác này không ngừng, dùng lời của Diệp Thiên Vân, phải làm đến khi không lỗi một thức này.

Sắc trời đã hơi đen, Diệp Thiên Vân liền đứng cạnh Mộc Dịch, chỉnh tư thế gã, cẩn thận tỉ mỉ nói: "Năm ngón tay trái, phải đều mở ra, không thể khép lại, ngón cái tay trái phải ngang bằng, ngón trỏ duỗi ra trước, hai ngón trái thành hình nửa vòng tròn.

Mộc Dịch bây giờ ngay cả phản ứng cũng chậm chạp nửa phần, gã mặc dù có thể chịu được cực khổ, nhưng đối mặt với sự buồn tẻ như vậy quả thực như sự dày vò từ địa ngục.

Tiểu Khải ở bên cạnh nhìn mà âm thầm tắc lưỡi, giữ một tư thế như vậy gã trước đó cũng từng trải qua. Nhưng phần lớn đều từ mười đến hai mươi phút lại nghỉ một lần. Còn Mộc Dịch kia bây giờ, lại đã hơn một tiếng, thấy gã sắp không trụ được nữa, liền lên tiếng xin hộ: "Anh xem, Mộc Dịch sắp không chịu được rồi, hãy để hắn nghỉ một chút đi".

Diệp Thiên Vân hiểu rõ tình huống Mộc Dịch, cái gọi là bệnh năng thì cần thuốc mạnh, gã xuất phát chậm, tất nhiên là phải tốn nhiều thời gian bù đắp hơn, cho nên lạnh lùng nói: "Tốt nhất đừng nói, quấy rầy, nếu không thì rời khỏi đây".

Mộc Dịch hừ một tiếng, dùng hết toàn lực nói: "Em không sao! Còn có thể... kiên trì... một lúc!"

Thấy Diệp Thiên Vân không nói chuyện tình cảm thì gã rất bất đắc dĩ, mà con mắt Diệp Thiên Vân quét qua, gã liền cảm nhận được cảm giác sắc bén rõ ràng, nhắm thẳng vào lòng người!

Một mực luyện năm tiếng, lúc Diệp Thiên Vân bảo nghỉ, Mộc Dịch đã không còn chút khí lực nào, cả người ngã xuống mất đi tri giác, trong ký ức của gã, đây là ngày đau khổ nhất.

Diệp Thiên Vân lấy ra một cuốn sổ, đưa cho gã nói: "Thứ cậu luyện vừa rồi tên là Tam Thể Thức, là một trong tư thế nhập môn cơ bản của Hình Ý Quyền. Động tác bây giờ miễn cưỡng có thể đạt tới tiêu chuẩn. Nhớ kỹ thời gian theo kế hoạch này, mỗi ngày tiếp tục kiên trì, ba năm!"

Mộc Dịch cơ hồ muốn tuyệt vọng, cuộc sống như vậy cũng chỉ mới bắt đầu! Nếu không phải có sự theo đuổi cố chấp với võ thuật, cho dù là một ngày gã cũng không thể kiên trì nổi, gã bây giờ chỉ có thể hữu khí vô lực mà gật đầu, cũng nói không nên lời!

Diệp Thiên Vân nhìn gã một cái, chậm rãi nói: "Võ đạo giống như đi ngược dòng nước, cậu bây giờ học vốn là có hơi muộn, vì vậy cần tốn nhiều công phu hơn người khác!"

Mộc Dịch sau khi nghỉ ngơi lại đứng lên, kiên định nói: "Em sẽ cố gắng mà anh Diệp, anh yên tâm đi!"

Tiểu Khải có chút cảm thấy lẩn lộn, đã sắp tới thời gian cơm tối, nhưng võ quán Thái Cực vẫn còn chưa có bất cứ động tác nào, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi. Vừa muốn nói, lại nghe tiếng xe, ngay sau đó phát hiện bốn năm chiếc xe con dừng ở cửa nhà Mộc Dịch.

Gã sắc mặt đại biến, lập tức la lên: "Không tốt, đây là xe của tổng quán Thái Cực, nhất định là tới gây phiền toái! Anh Diệp, anh mau rời đi đi!"

Mộc Dịch vừa thấy đèn xe chói mắt, thân thể khẽ run rẩy, gã liền Diệp Thiên Vân rất nhanh nói: "Phía sau có sân nhỏ thẳng ra sau núi, đi từ đó bọn họ sẽ tìm không ra anh đâu!".

Diệp Thiên Vân vẫn không nhúc nhích, hắn muốn nhìn người tới là ai, có quan hệ gì với Thái Cực Môn!

Đúng lúc này, từ trong xe lục đục đi ra mười mấy người, Tiểu Khải ở trong viện thấy người tới không khỏi lui về sau vài bước, lẩm bẩm nói: “Sao có thể thế... quán chủ của bọn em cũng tới... còn có cao thủ tổng quán...”

Trong thôn không ít người đều đi sau xe chạy tới xem náo nhiệt, Mộc Dịch ngay cả thở mạnh cũng không dám, trường hợp như vậy gã vẫn là lần đầu tiên gặp phải, có chút không biết phải làm sao!

Mười mấy người đều mặc trang phục áo ngắn thuần một màu, lục đục tiến vào trong sân nhà Mộc Dịch, chậm rãi dừng lại. Mặc dù không nói chuyện, nhưng lúc giơ tay nhắc chân đều mang theo một cỗ mùi vị nghiêm trang.

Mộc Dịch nửa ngày mới hồi phục là tinh thần, vội quơ vào tay hai cái xéng, sau khi run rẩy giơ lên nhìn người đối diện, cổ lẩy dững khí quát lên: “Các người là ai, tới nhà của tôi làm gì!”

Tiểu Khải ở một bên, rất nhanh đoạt “binh khí” trong tay Mộc Dịch, nổi giận nói: “Cậu điên rồi sao? Đây là người tổng quán Thái Cực, không nên làm vậy!”

Mộc Dịch không biết lấy dững khí từ đâu ra, không sợ hãi chút nào nói: “Các người nếu dám làm loạn, tôi liền đi tới cục cảnh sát báo án!”

Cầm đầu chính là một lão già lông mày trắng, ánh mắt sắc bén, khí độ bất phàm. Lão cười cười cũng không thèm trả lời câu của Mộc Dịch, dò xét khắp nơi liền thấy Diệp Thiên Vân, hắng giọng ôm quyền cười nói: “Hóa ra thật sự là Diệp tông sư! Tại hạ Thái Cực Môn Tôn Trạch Sơn, chính là tông chủ một mạch, ngày hôm trước may mắn lúc giao lưu có thấy qua phong phạm của các hạ! Hôm nay phụng lệnh của môn chủ, đặc biệt tới đón Diệp huynh đệ đến Thái Cực Môn một lần!”

Những người Thái Cực Môn vừa tới này ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên Vân phá lệ bất đồng, đó là một loại tôn kính phát ra từ nội tâm, không hẹn mà cùng ôm quyền hành lễ!

Tiểu Khải không khỏi thất thanh nói: “Tông sư!” Gã ở vô quán nghe được không ít sư huynh đệ đều đề cập tới từ này, biết rõ hàm nghĩa trong đó.

Diệp Thiên Vân bình tĩnh không sợ hãi, trong Thái Cực Môn có bốn vị tông chủ, trước mắt chính là một người trong số đó. Hắn nghe ra ý trong lời nói của đối phương, Ngô Lập Sâm... là môn chủ! Cũng ôm quyền đáp lễ nói: “Mới tới nơi đây, nếu có mạo phạm, xin hãy thứ lỗi!”

463. Chương 464: Người Tài Có Tội

Mộc Dịch có chút không dám tin, vô quán Thái Cực chuyển biến thái độ thật sự quá lớn. Vừa rồi Diệp Thiên Vân còn đá gãy chân một quyền sư, đảo mắt đã lại được người mời tới cửa, luôn có chút cảm giác tựa như ảo mộng. Gã nhìn tông chủ tên là Tôn Trạch Sơn kia nghi thần nghi quỷ, muốn tìm ra đáp án từ trên nét mặt của đối phương, đáng tiếc gã không có phần công lực kia.

Diệp Thiên Vân vốn với chuyện này không thêm để ý, Thái Cực Môn rất không có khả năng trở mặt với hắn, có Ngô Lập Sâm ở đó, mọi người có chút xung đột cũng chỉ cười một tiếng mà cho qua thôi.

Tôn Trạch Sơn rất tôn trọng Diệp Thiên Vân, dùng ngữ khí tương đối thoải mái nói: “Môn chủ chúng tôi đã đợi Diệp huynh lâu ngày rồi, nếu đi tới Vũ Di Sơn, thì phải đi vào nhà mình, không đi nhận gia môn, thật sự là không thể nào nói nổi!”

Mộc Dịch cảm thấy lão già trước mắt không quá giống người tốt, cẩn thận mà thấp giọng nói: “Anh Diệp, em sợ bọn họ hại anh, chúng ta nên cẩn thận vẫn hơn!”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, cũng không giải thích gì. Chuyện *** vô lâm, Mộc Dịch không hiểu cũng không cần phải hiểu, chậm rãi nói: “Tôi muốn đi cùng bọn họ một chuyến, cậu không cần lo lắng, đến lúc đó lại về tìm cậu!”

Mộc Dịch không chút do dự phản đối nói: “Không được! Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu! Mặc dù em học cũng không được mấy ngày, nhưng hai chữ nghĩa khí vẫn luôn nhớ kỹ!” Nói xong quay đầu nói với Tiểu Khải: “Này, chúng ta cùng đi ha!”

Tiểu Khải đã ngăn người nửa ngày, gã bị những tin tức đột nhiên xuất hiện này làm cho không biết phải làm sao, Diệp Thiên Vân chính là tông sư mà rất nhiều người trong võ quán hướng tới, liền gật đầu theo bản năng.

Diệp Thiên Vân thấy sự kiên quyết dứt khoát của Mộc Dịch, cũng không ngăn gã nữa. Đây cũng không phải là đi đấu sinh tử với người khác, cũng không nguy hiểm như gã nghĩ, nếu không muốn đi theo sẽ tùy ý gã sao!

Vì vậy Mộc Dịch dứt khoát kiên quyết, còn có Tiểu Khải đàn độn, u mê cũng đi theo Diệp Thiên Vân ngồi lên xe. Rất nhanh chạy ra khỏi thôn Đại vương.

Xe chạy nhanh một đường, chạy vòng quanh Vũ Di Sơn. Ước chừng chạy khoảng hơn một tiếng, rốt cuộc cũng từ từ dừng lại. Có người mở cửa xe ra, chậm rãi nói: “Diệp tiên sinh, đến Thái Cực Môn rồi!”

Diệp Thiên Vân sau khi xuống xe mới đưa mắt quan sát, với độ trầm ổn của hắn, vẫn phải phát ra tiếng thán phục! Hắn đã đi qua rất nhiều môn phái, như Bát Cực Môn, Hình Ý Môn, phái Võ Đang. Phong cách những môn phái này có sự khác nhau. Nhưng đều phi thường coi trọng tính lịch sử của môn phái.

Nhưng mà phong cách Thái Cực Môn trước mắt lại hoàn toàn khác với bọn họ, ở Vũ Di Sơn, một trang viên hiện đại hóa hiện ra trước mắt hắn. Tường bao cao cao, cửa chính có điện tử theo dõi. Trong ấn tượng của hắn, tựa hồ chỉ có chỗ ở của Harrison mới có thể so sánh, Thái Cực Môn hoàn toàn từ bỏ tính lịch sử, tiến bộ cùng thời đại!

Vào trong mắt Diệp Thiên Vân mà xem, điểm này vô cùng tốt. Có thể vô hình trung tiêu trừ rất nhiều tai họa ngầm. Môn phái hiện đại, nên có khí tức hiện đại. Phong cách theo đuổi nguyên bản, cũng không nhất định phải chính xác! Có dung nhập công nghệ cao, môn phái hắn là sẽ tìm được sự phát triển càng tốt hơn.

Người Thái Cực Môn bên cạnh thấy Diệp Thiên Vân cũng không động đậy, lập tức giải thích: “Xe không thể chạy vào trong viện, do tôn trọng đối với môn phái, tất cả mọi người đều phải đi bộ vào”.

Một đệ tử ra tư thế mời, cửa chính đen kịt tự động mở ra, Tôn Trạch Sơn khẽ mỉm cười, cất giọng nói: “Diệp huynh đệ, mời!”

Diệp Thiên Vân việc nhân đức không nhường ai, hắn là khách ngày hôm nay, tất nhiên là phải đi trước một bước, dưới sự vây quanh của mọi người liền tiến vào trang viên.

Tường bao cao lớn bên ngoài che tầm mắt, sau khi cửa mở rộng thì toàn cảnh Thái Cực Môn liền hiện ra trước mắt, khiến trong lòng Diệp Thiên Vân rung động, trong viện rộng rãi không có bất cứ vật che chắn gì, hoàn toàn là mặt cỏ tu bổ tỉ mỉ, thấy trước mắt đều là màu xanh biếc.

Trung tâm có một tràng kiến trúc giả cổ, tám cột đá sơn đỏ phía trên khắc rồng tư thái khác nhau. Khiến cho toàn thân người khác thả lỏng đồng thời lại dung nhập vào sự uy nghiêm cùng túc mục, ở giữa trải đá cuội thành một đường nhỏ thẳng tắp, người đi lên có thể cảm giác được sự nhỏ bé của mình.

Đúng lúc này, cửa chính của cung điện từ từ mở ra, từ bên trong đi ra bốn người. Diệp Thiên Vân thấy vô cùng rõ ràng, người cầm đầu chính là Ngô Lập Sâm, gã một thân áo vải trắng, phong thái càng hơn xa năm xưa, ba người phía sau thì là ba vị đệ tử ở Hong Kong trước đó vài ngày, Lý Thiếu Kỳ, Lý Thiếu Trạch, Lý Thiếu Hoàn.

Mộc Dịch bị vây trong đám người hai con mắt đều không thấy rõ, trang viên này gã đã đi ngang qua vô số lần, tuy nhiên gã cũng không ngờ bên trong cất dấu kiến trúc to lớn như thế.

Tiểu Khải nhìn chằm chằm cung điện cổ, bốn chữ vàng của tổng quán Thái Cực treo ở chính giữa, võ quán Thái Cực chỗ gã so với chỗ này quả thật giống như con kiến và con voi! Ở võ quán truyền rằng tổng quán Thái Cực vô cùng thần bí, hôm nay không ngờ lại có may mắn nhìn thấy, trong lòng sinh ra một loại cảm giác hành hương! Bên người có nhiều cao nhân tổng quán như vậy, bước đi cũng lảng lảng.

Trang viên quá lớn, hai bên đi gần ba phút, mới đến cùng một chỗ để gặp nhau, Ngô Lập Sâm sắc mặt hồng nhuận, cao giọng cười to, tiến lên trình trọng ôm quyền nói: “Diệp lão đệ, mấy ngày không thấy nghe nói cậu lại làm ra đại sự kinh thiên động địa!”

Diệp Thiên Vân cũng mỉm cười mà đáp lễ, trách không được Ngô Lập Sâm muốn làm môn chủ Thái Cực, trong này quả thật có thể nói là tiên cảnh nhân gian, ở trong trọng tài võ lâm làm ủy viên, nào có loại khí khái này, nhìn xung quanh một lúc mới đáp: “Ngô đại ca, trong này non xanh nước biếc, nghe nói anh vinh dự trở thành môn chủ, em chúc mừng anh!”

Ngô Lập Sâm cũng nhìn lướt qua chung quanh, thở dài nói: “Thật ra nếu muốn tôi chọn, có lẽ là một kết quả khác! Quên đi, những chuyện mất hứng này không cần lấy ra nói nữa! Chúng ta vào trong điện ôn tình nghĩa anh em, mời vào trong!” Nói xong nhìn thoáng qua hai người sau lưng Diệp Thiên Vân, nghi ngờ hỏi: “Bạn của cậu à?”

Tiểu Khái lần đầu tiên nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết, thoáng có chút thở không ra, nhưng vẫn thi lễ nói: “Môn hạ đệ tử vô quán Thái Cực, bái kiến quán chủ!”

Chung quanh cũng không có người lên tiếng, vô quán Thái Cực chẳng qua là một chi nhất cực kỳ nhỏ của Thái Cực Môn, mà ngay cả quán chủ Thái Cực cũng chỉ có thể đứng ở cuối cùng đội ngũ. Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, nói: “Bọn họ sợ em gặp nguy hiểm, cho nên đặc biệt cùng em tới đây, cũng coi như có thể chiếu ứng lẫn nhau!”

Mấy người Thái Cực Môn vô cùng nhiều sau lưng phát ra tiếng cười thiện ý, Diệp Thiên Vân một mình xông vào Võ Đang, đánh bại hơn mười tông sư, thực lực như vậy còn cần người chiếu ứng sao, đây có thể là chuyện cười lớn nhất nghe được hôm nay.

Mộc Dịch bị những người này cười thì không được tự nhiên, sắc mặt vốn trắng liền giống như hồng khi.

Với sự hàm dưỡng của Ngô Lập Sâm cũng thiếu chút không kìm được mà phì cười, gã cảm thấy buồn cười, phát tay một cái nói: “Tốt, vì bạn mà vào núi đao biển lửa, đáng kết giao! Diệp lão đệ, đi thôi!”

Hai người nào có chuyện gì mà ôn, Ngô Lập Sâm và Diệp Thiên Vân mấy ngày trước mới vừa gặp nhau, sau khi làm xong lễ số môn phái. liền dẫn một mình Diệp Thiên Vân vào hậu đường.

Diệp Thiên Vân cười cười nói: “Ngô lão ca, bây giờ anh cũng là người đứng đầu môn phái, cảm giác thế nào?”

Ngô Lập Sâm cười khổ một tiếng, chậm rãi nói: “Thế nào à? Không đối gặt Diệp lão đệ, tôi sau khi từ Hong Kong trở về còn chưa có chột mắt nữa! Nếu không phải có ba đồ đệ chống đỡ hộ, bây giờ tôi đã bị một đến học máu rồi! Môn chủ nghe thì vinh quang tôn quý thế, nhưng khổ trong đó lại có ai ngờ chứ!”

Diệp Thiên Vân cười nhẹ một tiếng, người chính là như vậy, lúc chưa đạt được thì muốn chiếm lấy, sau khi chiếm được thì lại cảm thấy phiền toái, luôn không thấy đủ, liền vô thức nói: “Khương Hải Thiên đâu?”

“Hắn? Tôi là anh em với hắn mấy chục năm, nhưng không ngờ người chọc tôi một đao cũng là hắn!” Ngô Lập Sâm thấy cũng không có người ngoài nào, nhếch miệng, tiếp tục nói: “Hắn chung quy cũng là môn chủ nhiệm trước, giết không được, bị tôi nhốt lại, để hắn nếm chút tư vị chẳng thấy mặt trời!”

Diệp Thiên Vân có đôi khi cũng vì những quy củ võ lâm này mà đau đầu, đáng chết mà giết không được, liền nói thẳng: “Vậy anh phải cẩn thận một chút, không nên lật thuyền trong mương!”

Ngô Lập Sâm gật đầu thật mạnh, tự tin nói: “Yên tâm đi, tôi đã có chút kinh nghiệm, tự có thủ đoạn chế trụ hắn! Vào trong tay tôi rồi thì hắn có mà chạy đằng trời!”

Diệp Thiên Vân sau một thời gian tiếp xúc với Ngô Lập Sâm, biết rõ gã không phải là loại đầu óc ngu độn, xem ra Khương Hải Thiên không biết sẽ chịu bao nhiêu thống khổ đây.

Ngô Lập Sâm tựa hồ nghĩ đến điều gì, mặt liền biến sắc, tiện đà nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Lão đệ, tôi nghĩ cậu chỉ sợ lại có phiền toái!”

Diệp Thiên Vân không biết gã vì sao nói thế, liền dần lòng hỏi: “Phiền toái gì? Võ Đang vẫn chưa từ bỏ ý định sao?”

Ngô Lập Sâm ngồi trầm ổn ở trên ghế, ngón tay gõ gõ mặt bàn, sau nửa ngày mới nói: “So với phái này còn lớn hơn!”

Diệp Thiên Vân khẽ chau mày, *** ở trong võ lâm, lớn hơn Võ Đang cũng chỉ có một nhà Thiếu Lâm, chẳng lẽ đệ nhất thiên hạ cũng tìm mình gây phiền toái sao?

Ngô Lập Sâm trầm giọng nói: “Tin tức mấy giờ trước, Võ Đang truyền tin ra, nói cậu nắm giữ một môn tuyệt học trong tay, tên là Thiên Sách! Có thể khiến một người bình thường trong thời gian ngắn, nhanh chóng trở thành cao thủ!”

Trong lòng Diệp Thiên Vân thoáng cái bốc hỏa, hắn nào cso Thiên Sách gì, Võ Đang đây là muốn đặt mình trên lửa mà nướng! Nói mình có tuyệt học, chính là muốn đẩy hắn xuống vực sâu, thủ đoạn này thật là độc ác!

Cần biết thất phu vô tội, người tài có tội! Tin tức này đẩy mình tới mặt đối lập với võ lâm, Diệp Thiên Vân hít sâu một hơi, trong đầu cũng bó tay với hành vi đệ tiện này của Võ Đang!

Ngô Lập Sâm lo lắng nói: “Bản thân tôi là không tin kỳ công gì đó, nhưng dùn kinh nghiệm của cậu mà xem, chỉ sợ người tin không ít, khó đảm bảo người nào đó của môn phái lớn không động tâm!”

Diệp Thiên Vân biết chỗ Ngô Lập Sâm ám chỉ là Thiếu Lâm, hắn có thể tưởng tượng được cuộc sống sau này, mỗi ngày tìm hắn khắp nơi yêu cầu “tuyệt học”, sau này chỉ có thể sống trong giết chóc vĩnh viễn không có điểm cuối!

Ngô Lập Sâm thấy vẻ mặt ngưng trọng của Diệp Thiên Vân, cười nói: “Đừng gấp, xe tới trước núi tất có đường! Biện pháp thì tôi đã nghĩ ra, sống trong Thái Cực Môn tôi tạm thời coi như an toàn, võ giả bình thường không dám tới tìm cậu gây phiền toái!”

Diệp Thiên Vân đột nhiên sinh ra một loại cảm giác vô lực, một trận gió lốc khổng lồ sắp tới! Mà đợi hắn chính là một đám võ giả đã bị mê hoặc, mà sắp điên cuồng!

464. Chương 465: Vẹn Toàn Đồi Bên

Thái Cực Môn vừa mới đổi chủ, cần phải ổn định, Diệp Thiên Vân mặc dù là người hòa khí, nhưng đó là chỉ ở trong bạn bè. Trong mắt người ngoài hắn chính là một ma vương máu lạnh, giết người như ngóe, ra tay cần phải phân sinh tử! Có một người hung danh lan xa trấn thủ trong Thái Cực Môn như vậy, tin tưởng cho dù là người có tâm tư sai lệch, cũng sẽ cân nhắc bản thân có thực lực đi khiêu chiến Diệp Thiên Vân không.

Diệp Thiên Vân bây giờ khác biệt trời vực với trước kia, có thêm một tên hiệu sát thủ tông sư, hơn mười vị tông sư của Võ Đang đều liên tiếp chết thảm ở trong tay hắn! Hơn nữa thực lực của hắn rất mạnh, với hướng phát triển bây giờ mà xem, chỉ sợ không cần năm năm sẽ trở thành người đứng đầu võ lâm.

Diệp Thiên Vân trong đầu băn khoăn, nên làm sao để đối phó với lời đồn đại Võ Đang có ý truyền ra, đây là vấn đề khiến hắn đau đầu! Chỉ sợ cuộc sống bình lặng thật vất vả mới có được, sẽ bị một tin này đánh vỡ không còn tăm hơi!

Ngô Lập Sâm tất nhiên là muốn lưu lại, vung tay lên mà quyết định rất quyết đoán: “Lão đệ, cậu ở chỗ này của anh sống một thời gian, ai dám tới tìm cậu yêu cầu Thiên Sách hư vô gì gì đó, tôi liền thay cậu giải quyết hắn!”

Diệp Thiên Vân do dự không thôi, nếu tiếp tục ở lại đây, quả thật sẽ ít đi chút phiền toái, nhưng bản thân cũng không nhất định là chuyện tốt, môn nhỏ phái nhỏ còn đánh đuổi được, nhưng gặp một số người có thực lực chân chính, làm sao chịu để yên, cho nên nhất thời không nói gì.

Ngô Lập Sâm cũng không có dạng bi quan kia, thẳng thắn nói: “Thiên Vân lão đệ, nói thật, tôi vừa mới tiếp nhận Thái Cực Môn, người trong phái thăm ngóc đầu cũng không ít. Cậu ở đây có thể giúp tôi chấn nhiếp một số phần tử ngoan cố! Là một công đôi việc, không biết lão đệ nghĩ sao!”

Diệp Thiên Vân thấy Ngô Lập Sâm ánh mắt chân thành, đúng là đang thẳng thắn thổ lộ tình cảm với hắn, trong lòng cũng vừa động, nếu Ngô Lập Sâm còn không sợ, hắn lại càng không cần phải rứt đầu rứt đuôi, như vậy ngược lại sẽ khiến người ta chê cười!

Bây giờ thực lực của hắn mặc dù không phải đứng đầu võ lâm, nhưng tốt xấu gì cũng có thực lực tông sư! Ai dám động thủ, vậy thì hắn cũng không cần bận tâm gì, tới một người liền giết một người, tới một đôi liền giết một đôi. Dù sao gánh tên hiệu Hình Ý Ma trên người cũng rửa không sạch, chẳng bằng nhuộm nó càng đỏ hơn!

Võ lâm vốn là dùng máu tươi làm thức ăn, nếu chết cũng chỉ trách mạng đã định sẵn!

Huống chi, hắn còn thiếu Mộc Dịch một phần nhân tình, cần dạy công phu cho gã trong bảy ngày. Nghĩ tới đây, liền khê gật đầu nói: “Được, nếu Ngô đại ca nói như vậy, tôi từ chối nữa thì thật bất kính!”

Ngô Lập Sâm thấy hắn đồng ý, trong lòng rất vui sướng, Diệp Thiên Vân không hổ uy danh Hình Ý Ma, lộ ra sự quyết đoán sát phạt trong xương, chỉ sợ người dám cùng mình công khai đối địch kết quả tuyệt sẽ không tốt!

Hai người nói xong những chuyện nên nói, lúc đi ra cũng có chút thoải mái! Tiến vào chính sảnh, Diệp Thiên Vân thấy Tiểu Khải và Mộc Dịch ngồi ở trên ghế khắc hoa và cây cảnh có chút bất an. Mông chỉ ngồi một nửa, tay bưng chén trà lo lắng chờ đợi.

Ngô Lập Sâm duyệt vô số người. Thấy vẻ khấn trương của hai người không khỏi cười một tiếng, rất hòa khí nói: “Hai vị đều là bạn của Diệp Thiên Vân, thì cũng chính là bạn của Thái Cực Môn, đã tới đây không cần khách khí!”

Tiểu Khải sợ bị lừa, hoảng sợ đứng lên nói: “Tôi... tôi... tôi là đệ tử võ quán Thái Cực... không dám nhận cách gọi này!”

Mộc Dịch thấy Diệp Thiên Vân không có việc gì, tâm cũng thả lỏng, gã còn trông Diệp Thiên Vân dạy gã công phu, cho nên yếu ớt nói: “Anh Diệp, chúng ta về nhà ha?”

Ngô Lập Sâm cười ha hả, lắc đầu nói: “Diệp lão đệ có giao tình với tôi, mời hắn đến nhà của cậu, chẳng phải là không để Thái Cực có mặt mũi à?”

Mộc Dịch vội vã đứng lên, giải thích: “Không phải... tôi không phải có ý này!”

Diệp Thiên Vân vừa đúng lúc nói: “Mộc Dịch, hắn chỉ đùa một chút với cậu thôi, không cần phải gấp!” Nói xong quay đầu lại nói với Ngô Lập Sâm: “Đây là bạn em quen trên biển, người thành thật, Ngô đại ca không nên dọ hư hắn!”

Ngô Lập Sâm có chút ngoài ý muốn, người có thể khiến Diệp Thiên Vân mở miệng thì không nhiều lắm, cố ý nhìn thêm hai lần, gật đầu nói: “Bây giờ người thành thật cũng không nhiều lắm!”

Diệp Thiên Vân biết tình huống trong nhà Mộc Dịch, sau khi hắn dạy xong nói không chừng phải rời đi ngay, bởi vậy Mộc Dịch cần một phần nguồn thu ổn định, mà còn có thể học võ, cho nên dùng giọng thương lượng nói: “Mộc Dịch là nhân Vũ Di Sơn, không môn không phái! Trong nhà có cha bệnh nặng, em thiếu nợ hắn một phần nhân tình, anh có thể an bài một chỗ tốt cho hắn không, để cho em cũng giải quyết xong một cái tâm nguyện!”

Diệp Thiên Vân nói rất khách khí, nhưng Ngô Lập Sâm lại biết hắn không dễ dàng nhờ người khác. Bây giờ miệng vàng mở ra, tất nhiên không thể không cho hắn mặt mũi, lập tức nói: “Chuyện này chẳng phải đơn giản sao, tôi tìm cho hắn một phần việc thoải mái ở tổng quán Thái Cực!”

Mộc Dịch ở trong một nói một đáp liền lắc thân biết thành họ liên quan, hơn nữa còn là công khai chính đại.

Tiểu Khải ở một bên ánh mắt lộ vẻ hâm mộ xen với ghen tị, gã mặc dù ở võ quán Thái Cực thời gian không lâu, nhưng cũng biết hàm nghĩa đệ tử tổng quán! Cái này giống như một chén vàng, không biết có bao nhiêu người vì tranh cái tên này mà bể đầu chảy máu!

Nhưng chỉ một câu nói của Diệp Thiên Vân, liền đưa Mộc Dịch lên dễ dàng, có thể nói không cần tốn nhiều sức! Thấy Mộc Dịch vẫn như cũ ngây ra, dùng sức đẩy gã, thấp giọng quát: “Còn không mau nói cảm ơn!”

Mộc Dịch mới kịp phản ứng, không ngừng cảm ơn Ngô Lập Sâm và Diệp Thiên Vân, gã sao cũng không ngờ, trong lúc vô tình cứu Diệp Thiên Vân, nhưng lại tìm được thiện duyên như vậy.

Cứ như vậy Diệp Thiên Vân và Mộc Dịch liền ở lại Thái Cực Môn, liền tiếp năm ngày, Mộc Dịch Cứ như vậy dưới sự chỉ đạo của Diệp Thiên Vân luyện tập Hình Ý Quyền, mỗi ngày đều mệt đến bán sống bán chết. Có điều Mộc Dịch bây giờ cũng không cảm thấy khổ, trong thời gian mấy ngày này, gã có chút hiểu biết với Thái Cực Môn, cũng biết rõ thân phận của Diệp Thiên Vân!

Một cao thủ cấp số tông sư, dắt tay mà dạy gã nhập môn, cơ hội như vậy không phải ai cũng có được, cho nên gã càng quý trọng mỗi phút mỗi giây, có lẽ cũng vì bấy ngày này, gã đã gặp một bước ngoặt trong cuộc đời.

Diệp Thiên Vân ở trong mấy ngày này cũng không phải là muốn dạy Mộc Dịch thành cao thủ, hẳn không có loại năng lực này. Nếu dùng lời trong nghề thì chẳng qua là muốn đánh lưu lại dấu vết Hình Ý Quyền lên người của gã! Mộc Dịch sau này có thể tự học Hình Ý Quyền, khiến gã mỗi một động tác đều hợp tiêu chuẩn.

Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở cá nhân. Lời này cũng không phải là nói cho có mà thôi. Diệp Thiên Vân mặc dù không phải là sư phụ, nhưng hẳn đảm đương một nhân vật dẫn đường Hình Ý, ở trên con đường vô học, tận lực giảm bớt gặp ghềnh cho Mộc Dịch.

Lấy được lợi ích lớn nhất không phải là Mộc Dịch, mà là Ngô Lập Sâm, chuyện quả nhiên giống suy nghĩ của gã, có hung danh của Diệp Thiên Vân, một số người muốn quấy rối bên trong môn không dám hành động thiếu suy nghĩ, vì một khi chọc Diệp Thiên Vân, vậy kết quả rất rõ ràng mà cũng rất trực tiếp. Mặc dù ở trong hai ngày này không ngừng có người tới thăm dò tung tích của Diệp Thiên Vân, nhưng không có ai dám tới cửa!

Ngô Lập Sâm biết chắc là người bên trong thả tin tức ra, cho nên gã giám sát mọi người vô cùng chặt!

Ở vào buổi chiều ngày ước định cuối cùng, Diệp Thiên Vân bảo Mộc Dịch ngừng lại, cười nói: “Thời gian bảy ngày đã tới, học mấy thứ này cũng đủ cậu tiêu hóa mấy năm, kế hoạch tập luyện kia, phải tiếp tục kiên trì chăm chỉ!”

Mộc Dịch nhẹ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, kể từ khi tiến hành đặc huấn, còn chưa từng thấy Diệp Thiên Vân cười. Thời gian bảy ngày nhìn thì ngắn, nhưng khi bắt đầu luyện chân chính, lại là sống một ngày bằng một năm. Diệp Thiên Vân có kinh nghiệm đầy đủ, cường độ huấn luyện cân đong không sai chút nào, cơ hồ hoàn thành nhiệm vụ quy định, đều biết dùng hết khí lực cuối cùng của toàn thân.

Diệp Thiên Vân không biết còn nán lại ở đây bao lâu, lại dặn dò: “Có thể học võ, nhưng không đủ thực lực, ngàn vạn lần không nên bước vào giang hồ, nhớ kỹ những lời này!”

Mộc Dịch “Ừ” một tiếng, mấy ngày qua nghe trí thức về võ lâm không ít, tất nhiên hiểu rõ dụng ý của Diệp Thiên Vân. Trên nét mặt gã có chút không muốn, thương cảm nói: “Anh Diệp, anh thật sự không thể dạy em nữa sao?”

Diệp Thiên Vân cười cười, Thái Cực Môn đã từ từ ổn định lại, hẳn muốn đi gặp Hứa Tình, có chút chuyện treo ở trong lòng, giống như là một cây gai. Cho nên nói: “Có tụ có tán, hy vọng cậu ở trên con đường võ học này, một đường bình an!”

Mộc Dịch bình thường rất kiên cường, nhưng hôm nay nghe được lời của hắn thiếu chút nữa bật khóc. Diệp Thiên Vân mặc dù nghiêm khắc, nhưng nó là vì muốn tốt cho gã, nghe thấy lời ly biệt như vậy, trong lòng lập tức không chịu nổi.

Diệp Thiên Vân gần đây rất đăm đăm đối với tình cảm, cũng không vì sự ly biệt mà thương cảm. Thấy vẻ mặt Mộc Dịch, vừa muốn răn dạy vài câu, lại không ngờ một bóng người phía xa rất nhanh tới gần.

Người tới chính là đồ đệ đầu Lý Thiểu Kỳ của Ngô Lập Sâm, gã chạy tới gần Diệp Thiên Vân, thở hổn hển rồi ôm quyền nói: “Tiền bối, tông chủ Triệu thị Triệu Nam, còn có tông chủ Trần thị Trần Thụy Niên từ

Hong Kong đã trở lại, mới vừa vào cửa môn chưa nói được hai câu, liền muốn động thủ với sư phụ tôi!”

Diệp Thiên Vân đợi mấy ngày không thấy bọn họ trở về, nghe được tin tức hai người, biết chuyện Ngô Lập Sâm lo lắng nhất đã xảy ra, hai người kia là phụ tá đắc lực của Khương Hải Thiên, bị Ngô Lập Sâm sử dụng kế điệu hổ ly sơn tất nhiên là có oán hận.

Mặc dù từng có kết giao với hai người, nhưng giao tình lại mỏng hơn cả trang giấy, lúc Diệp Thiên Vân cảm thấy nên về liền lộ ra chút hào sảng, cho nên quay đầu cố ý ôm quyền với Mộc Dịch, thản nhiên nói: “Người anh em, chúng ta có duyên sẽ gặp lại!” Nói xong cùng với Lý Thiếu Kỳ nhanh chóng đi tới tiền viện Thái Cực Môn.

Mộc Dịch nhìn bóng lưng của hắn, ở chung bảy ngày khiến gã không tự chủ được mà khóc rống lên, là Diệp Thiên Vân mở ra cánh cửa võ học cho mình, hay là hắn khiến giấc mộng của mình biến thành sự thật, cho nên hô hết sức: “Anh Diệp, em sẽ cố gắng, sẽ không phụ anh, nhất định sẽ trở thành võ giả cường đại...”

Diệp Thiên Vân đã đi xa cũng không quay đầu lại, mà chỉ phất nhẹ tay áo...

465. Chương 466: Ai Dám Ra Tay

Ngô Lập Sâm và Triệu Nam, Trần Thụy Niên đứng mặt đối mặt, bởi vì không ít người đang vây xem, cho nên Diệp Thiên Vân đến bọn họ cũng không chú ý.

Sắc mặt Triệu Nam tái nhợt như tờ giấy, hiển nhiên là thương thế cũng không nhẹ, gã cười lạnh nói: “Ngô Lập Sâm, thủ đoạn của anh thật ác độc! Lúc trước anh làm phó môn chủ, là ai đề cử anh ra? Tôi nghĩ anh không có quên chứ! Tôi cùng anh Thụy Niên dốc hết sức tiến cử, mới có thể khiến anh trong thời gian ngắn trở thành môn chủ Thái Cực Môn. Cho đến trước khi anh biến mất, ở dưới quyết định của anh, hai anh em chúng tôi chưa bao giờ nói chữ không! Nhưng mà bây giờ... anh cũng quá khiến chúng tôi, khiến Thái Cực Môn thất vọng rồi! Dùng thủ đoạn không quang minh, trực tiếp nhốt Khương môn chủ! Còn dùng kế điều chúng tôi đi, thật sự là có năng lực lớn đó!”

Ngô Lập Sâm khoanh tay mà đứng, trầm giọng nói: “Lúc trước ai đúng ai sai, trong lòng mọi người đều rõ! Tôi ở Võ Đang tám năm, chịu hết mọi hành hạ, nếu không phải có người cứu tôi ra, có thể đến chết cũng không có ai biết. Ở chỗ ẩm ướt lạnh lẽo, ngăn ngớt tận tám năm, sự thống khổ như thế chung quy cũng là do một người anh em thân như tay chân tặng cho tôi đó!”

Triệu Nam hơi sững sờ, sau đó có chút cảm thấy lẩn lộn, không khỏi hỏi: “Thân như tay chân? Anh là nói...”

Trần Thụy Niên hừ lạnh một tiếng, ngắt lời nói: “Triệu sư đệ, có gì mà nói với loại người như thế chứ! Khương Hải Thiên là môn chủ của chúng ta, mà gã từ trước cũng chẳng qua là phó môn chủ, có tư cách gì chèo chống Thái Cực Môn! Huống chi hắn không niệm tình cảm tay chân. Ra tay với sư huynh đệ, cho dù thế nào, hắn đều không chạy thoát tội này!”

Triệu Nam vừa có chút dao động không vững, lại bị một câu nói của Trần Thụy Niên trấn định, phụ họa nói: “Không sai, môn quy Thái Cực như thế nào, tôi nghĩ Ngô sư huynh so với tôi còn rõ ràng hơn, xem anh nên giải thích thế nào!”

Diệp Thiên Vân nghe đối thoại của hai bên, hắn có thể nhìn ra, người Khương Hải Thiên muốn cứu ra chân chính là Trần Thụy Niên. Thái Cực Môn cũng không kém khung Hình Ý Môn bao nhiêu. Dưới môn chủ có mấy vị tông chủ. Mà quyền lực của mỗi tông chủ rất lớn! Trần Thụy Niên là muốn kéo Triệu Nam vào trong trận doanh của mình, vậy thì có hai phái sẽ đối lập với Ngô Lập Sâm.

Hắn quán sát khắp nơi, ở trong Thái Cực Môn cũng có không ít người có tâm tư lệch lạc, chỉ sợ Trần Thụy Niên lên cao hô một cái. Bọn họ sẽ đứng dậy hưởng ứng, tình cảnh Ngô Lập Sâm cũng không tính là quá tốt.

Tôn Trạch Sơn sau lưng Ngô Lập Sâm ôm quyền khuyên giải nói: “Triệu sư huynh. Trần sư huynh. Hai vị hãy bình tĩnh chút! Mấy hôm trước môn chủ tiền nhiệm Khương Hải Thiên đã từng đối chất với Ngô Lập Sâm, nguyên nhân gây ra chuyện hắn các người cũng không rõ. Tôi nghĩ sau khi giải thích xong, chúng ta lại nói đúng sai sau cũng không muộn”.

Triệu Nam giương mắt nhìn Trần Thụy Niên chần chờ nói: “Trần sư huynh, không bằng chúng ta nghe tình huống rồi cuộc thế nào rồi hãy nói, nếu chuyện năm đó thật sự Khương Hải Thiên có lỗi trước, tôi nghĩ chuyện đổi chủ cũng không phải là không thể tiếp nhận!”

Trần Thụy Niên nhìn Triệu Nam bất mãn, kiên quyết nói: “Triệu sư đệ, cậu quá coi thường Ngô Lập Sâm rồi! Ở chung với gã mấy chục năm. Tính nết người này tôi sao có thể không biết. Gã bảo chúng ta đi trợ giúp Diệp Thiên Vân. Chính là vì để đạt được mục đích của mình! Thật ra Khương Hải Thiên nếu thật đã làm sai thì sao chứ? Khi đảm nhiệm môn chủ gần mười năm. Ngày nào mà không cẩn trọng, lấy sự phát triển môn phái làm nhiệm vụ của mình. Coi như là có sai, vậy cũng nhất định là không quen nhìn sự tự tung tự tác của Ngô Lập Sâm!”

Diệp Thiên Vân thấy Trần Thụy Niên này quả thực chính là tử trung của Khương Hải Thiên, tí nữa nếu quả thật hạ thủ, cũng chắc chắn là người này, Trần Thụy Niên nhìn thì trầm ổn, những lại có chút quá cứng nhắc.

Ngô Lập Sâm ở thời khắc mấu chốt này cao giọng cười to, khiến trong lòng không ít người đều nghi hoặc, gã cười nửa ngày, rồi sau đó mới dừng mồm nói: “Trần Thụy Niên, năm đó Khương Hải Thiên dùng kế hại tôi, là cậu hai người hợp mưu sao? Những chuyện khác trước tiên khoan hãy bàn, cậu nói tôi lúc tại nhiệm Phó môn chủ đã làm những chuyện sai, hoặc là làm bại hoại thanh danh Thái Cực Môn gì? Dựa theo lời của cậu, Khương Hải Thiên hại tôi chính là vì Thái Cực Môn, tôi liền cần thận nhiên tiếp nhận sao? Việc đỉnh đầu bị chụp mũ này, thật giống như bùn đất rơi vào trong thùng quần, không phải là phân cũng là phân!”

Chung quanh không ít người “ồ” một tiếng, hiển nhiên không ngờ Ngô Lập Sâm nói ra những lời này.

Trần Thụy Niên lập tức có chút thiếu kiên nhẫn, cuống quýt quát lên: “Ngô Lập Sâm, anh không nên nói lung tung! Tôi chính là không quen nhìn anh nhốt Khương Hải Thiên, đều là sư huynh đệ, cần gì phải làm căng thế!”

Ngô Lập Sâm giống như cười mà không phải cười nói: “Không sai, cần gì làm căng thế! Vậy cậu nói một chút vì sao Khương Hải Thiên muốn hại tôi? Hẳn vì sao không nghĩ đến tay chân tình thâm? Ngôn ngữ của cậu vốn là trước sau mâu thuẫn, chẳng lẽ tôi lại không thuộc về người Thái Cực Môn à?”

Hai người so cao thấp ngay trong ngôn ngữ, Ngô Lập Sâm tuy không nhiều lời, nhưng trong một câu, so độ tức giận và ý chí thì đều cao hơn đối phương một bậc, khiến người ta không tự chủ được mà tin phục.

Triệu Nam rốt cục bị thuyết phục, phân rõ giới tuyến nói: “Trần sư huynh, Ngô sư huynh nói ra như vậy, hẳn là trong đó có nội tình không muốn người khác biết! Tôi nghĩ chân tướng sớm muộn gì cũng tra ra, không nên nóng vội nhất thời. Chúng ta có thể từ từ điều tra nghe ngóng, đến lúc đó chân tướng tự nhiên sẽ rõ khắp thiên hạ!”

Trần Thụy Niên vốn là lời nói bất thiện, mới vừa rồi bị Ngô Lập Sâm nói dăm ba câu mà thành ác nhân, lúc này Triệu Nam lại đổi chiều gió, liền thâm nóng vội, trong lòng giận dữ quát lên: “Tốt! Tốt! Tốt! Triệu sư đệ, cậu đã không biết phân biệt, vậy đạo bất đồng không cùng tính mưu!” Nói xong lập tức hô: “Ai cùng một ý nghĩ với tôi thì đứng ra!”

Có lời của gã, trong đám người đã có người châm ngòi thổi gió nói: “Ngô Lập Sâm không tài không đức, chúng tôi muốn mời Khương môn chủ về một lần nữa!”

Ngô Lập Sâm từng trải qua gió to sóng lớn, tất nhiên sẽ không e ngại những thủ đoạn này, đứng ra hừ lạnh nói: “Tôi luôn biết có người bất mãn, đã đi đến bước này, sau không quang minh chính đại mà đứng ra!”

Sức lực của gã rất dồi dào, hơn nữa lại phi thường trầm ổn, trên mặt toát ra sự tự tin cường đại, không ít người có tâm tư liền không dám vọng động, một khi đi ra ngoài, thì chính là thế như nước lửa với Ngô Lập Sâm, lỡ như có hậu chiêu, đây không phải là chết thảm vô cùng sao!

Trong đám người thanh âm ít đi hơn phân nửa, chỉ còn ba năm người còn đang liều mạng cổ động, bọn họ thấy không người hưởng ứng cũng không khỏi ngậm miệng lại. Ngược lại có mấy người không nói lời nào, kiên quyết đi ra đứng sau lưng Trần Thụy Niên.

Trần Thụy Niên tuyệt đối không thể tưởng được, gã chính là tông chủ nhất mạch. Nhưng chân chính khẳng khẳng một mực đi theo lại không quá mấy người, trên mặt lập tức âm tình bất định, sau nửa ngày tức khí

mà cười nói: “Nhất mạch của Trần thị đều chết hết rồi sao? Uống công tôi tận tâm tận lực mà dạy các người học võ làm người, hóa ra là một đám hèn nhát!”

Ngô Lập Sâm cười nhạt một tiếng nói: “Đạo lý rất đơn giản, đó là vì cậu không biết phân biệt!”

Diệp Thiên Vân không ngờ Ngô Lập Sâm lại có năng lực như vậy, chung qua hơn trăm người, nhưng lại trấn định tự nhiên, dùng miệng lưỡi khiến đối phương bại trận. Bản thân hắn là người lời nói bất thiện, vì thế từng ném qua không ít thiệt thòi.

Tình thế đang theo hướng và phát triển tốt, nào biết trong đại diện truyền ra thanh âm như chuông lớn: “Ngô sư huynh. Uống tôi thật lòng dối đãi anh. Ai ngờ anh lại giam tôi trong địa lao. Chẳng lẽ vì đoạt chức vị môn chủ Thái Cực, anh liền thật sự phát rồ tới mức này?” Đồng thời với lúc tiếng nói truyền xuống, từ trong đại diện có ba người chậm rãi đi ra, người cầm đầu chính là Khương Hải Thiên.

Diệp Thiên Vân ở trong đám người nhìn lại. Khương Hải Thiên tóc tai bù xù, một thân bạch y đầy vết bẩn. Hai đầu vai rỉ máu màu đỏ sẫm. Trong ánh mắt đầy vẻ ảm đạm không ánh sáng, trên tay chân đều có khóa sắt, lúc này cùng lúc hắn lần đầu tiên thấy Khương Hải Thiên hoàn toàn bất động.

Ngô Lập Sâm hít mắt, tựa hồ cũng không vì chuyện này mà kinh ngạc. Gã quét mắt bình tĩnh liếc nhìn trong đám người một cái, thấy được Diệp Thiên Vân đang đứng trong đám người, liền khẽ mỉm cười với hắn, sau đó mới quay đầu cất cao giọng nói với Khương Hải Thiên: “Tôi biết anh sẽ ra ngoài, vì có một số người không thấy rõ chân tướng chắc là chưa hết hy vọng!”

Nói xong nháy mắt với Lý Thiếu Trạch sau lưng một cái, dùng giọng không cao không thấp nói: “Đi dẫn nhân chứng tìm về ra. Tôi muốn để các anh em Thái Cực Môn làm người phán xét, xem rốt cuộc là ai đúng ai sai. Ai phải ai không, hôm nay liền kết thúc một lượt!”

Lý Thiếu Trạch hơi sững sốt một chút, sự bối rối trong ánh mắt Khương Hải Thiên chợt lóe rồi biến mất, cao giọng cười nói: “Ngô sư huynh, không nên gấp như vậy!”

Ngô Lập Sâm chậm rãi lắc đầu, quyết đoán nói với Lý Thiếu Trạch nói: “Đi ngay bây giờ, tôi đã đợi không kịp nữa rồi! Có một số chuyện, nhất định phải sớm nói rõ mới được!”

Khương Hải Thiên thấy Lý Thiếu Trạch rời đi, lập tức trong mắt chợt lóe sự hung ác, nhẹ gật đầu với Trần Thụy Niên.

Trần Thụy Niên là pháo tiên phong của Khương Hải Thiên, nhận được ám hiệu nhất thời giận dữ, rít gào nói: “Ngô Lập Sâm! Khương môn chủ bị anh ngược đãi thành như vậy, hôm nay tôi liền tính hết với anh!” Gã mở miệng nói cực nhanh, lại cách Ngô Lập Sâm gần nhất. Ngay lúc nói chuyện, đột nhiên phi thân lên.

Xung quanh không ít người đều chú ý tới, lúc Trần Thụy Niên phóng người lên, đã bị phát hiện lập tức, chỉ là không ai ngờ Trần Thụy Niên lại đột nhiên hạ sát thủ, trong nhất thời đều không phản ứng kịp.

Hai người cách nhau chỉ có bốn năm mét, thật sự quá gần. Tất cả chú ý của Ngô Lập Sâm đều ở trên người Khương Hải Thiên, ngay lúc này buông lỏng cảnh giác, không thể nghi ngờ là một sai lầm cực kỳ trí mạng, ngay khi dưới tình huống mọi người cho rằng đại cục đã định thì Diệp Thiên Vân động!

Động như cưỡi áo, nhanh như chớp! Diệp Thiên Vân đã sớm tăng cơ năng cơ thể lên cực hạn, ánh mắt kia của Ngô Lập Sâm vừa rồi chính là tín hiệu! Tay ấn người hàng trước xem náo nhiệt một cái, thân thể bay lên trời, chân giẫm vai của gã phát lực, lại dựa thế bắn lên cao bốn năm mét!

Trần Thụy Niên cách thân thể Ngô Lập Sâm càng ngày càng gần, gã cảm giác tốc độ lúc này cơ hồ đã đạt tới cực hạn, cánh tay mượn lực đạo bay lên phóng ra một chưởng, giống như liệt ưng bổ nhào vào thỏ!

Gã đã sắp cảm nhận được thành công khi cướp bộ càng ngày càng gần, điều này khiến gã không kiềm nổi mà thấy hưng phấn, vẻ mặt càng thêm chuyên chú, lần này muốn Ngô Lập Sâm mất mạng tại chỗ.

Nhưng vào lúc này, trong đám người đột nhiên truyền tới một trận la hét, rất nhiều người lúc nhìn động tác Trần Thụy Niên thì kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì là khiếp sợ!

Diệp Thiên Vân lúc này thiên mã hành không, ở không trung cách năm sáu thước giống như một tia chớp, bắn thẳng tới Trần Thụy Niên!

Trần Thụy Niên còn tưởng là hành động của mình khiến cho môn nhân sợ hãi kêu. Trong mắt gã bây giờ ngoại trừ Ngô Lập Sâm ra đã không còn thấy những thứ khác. Nhìn khoảng cách chỉ có một cánh tay, gã biết mình sắp thành công, khoe miệng hơi nhếch lên!

Trong sát na, Trần Thụy Niên cảm giác được một cỗ khí tức âm lạnh ở sau lưng, kinh nghiệm nhiều năm khiến gã không khỏi ngẩng đầu nhìn lại! Chỉ là cái ngẩng đầu này không khỏi hù gã mất hết can đảm, không ngờ lại là người bạn lâu năm Diệp Thiên Vân! Lập tức lòng tơ dưng đứng, thân thủ Diệp Thiên Vân quả thực là ác mộng! Chẳng quan tâm Ngô Lập Sâm gần trong gang tấc nữa, cắn răng xoay người đá ra một cước, muốn ngăn thế tới của đối phương lại!

Thân thể Diệp Thiên Vân nhấc lên, đưa hai chân tới trước ngực, dễ dàng né cước này trên không trung, lại dựa thế giẫm trên cổ Trần Thụy Niên!

Không chiêu không thế, chỉ một kích! Hai tay hấn thành trảo ưng, liền chế trụ Trần Thụy Niên, hai chân dùng sức đạp đuổi đồng thời tay nhấc mạnh lên trên!

Một kích qua đi, trên bầu trời lại hạ xuống mưa máu, đi kèm theo thịt vụn lổm đổm rơi trong đám người, không ít người thấy cảnh thê lương đều thiếu chút nữa ói ra! Tất cả mọi người lui về sau không ngừng, động tác đều là kinh ngạc! Ngay sau đó một cỗ thi thể từ phía trên rơi mạnh xuống đất, phát ra tiếng vang trầm muộn.

Diệp Thiên Vân lướt nhẹ hạ xuống, ổn định thân hình rất thông dong, trong tay cầm đầu lâu Trần Thụy Niên, giống như ngày thường bình tĩnh nói: “Ai dám ra tay?”

466. Chương 467: Kinh Sợ

Ở phương Tây đã từng có một thí nghiệm, một nhà khoa học muốn biết người sau khi bị chặt đầu có còn ý thức hay không. Gã đã được sự đồng ý của cai ngục đồng ý dùng một gã phạm nhân sắp bị chặt đầu để làm thí nghiệm, yêu cầu phạm nhân kia sau khi bị chặt đầu hết sức giữ thanh tĩnh, sau đó lớn tiếng kêu tên của gã, gã nghe được thì nháy nháy mắt một cái.

Thí nghiệm tử hình bắt đầu rồi, đầu phạm nhân sau khi bị chặt rụng liền rơi xuống đất. Nhà khoa học chạy nhanh tới, lớn tiếng gọi tên phạm nhân về phía đầu lâu, kết quả con mắt phạm nhân quả nhiên nháy một cái!

Trần Thụy Niên bây giờ chính là trạng thái như vậy, thân thể vô giả cho dù da thịt hay là thần kinh đều phát triển hơn người thường mấy lần thậm chí mấy chục lần, cho nên quá trình gã chết càng thêm thống khổ!

Thái Cực môn vốn có một bộ phận người là tới xem náo nhiệt, nhưng khi nhìn thấy cảnh này trong lòng tất cả đều kinh hãi vô cùng. Người hàng trước không ngừng lui về sau, đồng thời tẩy vết máu trên người.

Có ít người không tự chủ được mà sờ sờ đầu mình, trong tiềm thức muốn tìm kiếm chỗ dựa mạnh mẽ! Trần Thụy Niên chết rất trực quan trước mặt bọn họ, cảnh như vậy nếu trong lòng không có năng lực thừa nhận nhất định, chắc chắn sẽ lưu lại bóng ma!

Thấy tay Diệp Thiên Vân còn cầm một cái đầu lâu, mới chân chính hiểu được tại sao lại được gọi là Hình Ý Ma, bản thân ma thì có ý đoạt mạng sống con người, mà ác hơn ma thì gọi là ác ma. Với thủ đoạn của Diệp Thiên Vân hôm nay, gọi là ma là quá coi thường hắn!

Toàn thân Khương Hải Thiên phảng phất như rơi vào trong hầm băng, Trần Thụy Niên động thủ tất nhiên là ý của gã, nhưng nửa đường lại bị Diệp Thiên Vân giết chết! Ban đầu lúc thấy Diệp Thiên Vân, cảm thấy hắn chẳng qua là một tiểu bối miệng vẫn còn hơi sữa. Có chút hữu danh vô thực. Ai ngờ chỉ một chiêu, đã chia Trần Thụy Niên làm hai đoạn, thủ đoạn thật sự là quá tàn nhẫn!

Trong lúc nhất thời trong sân im ắng, cuối cùng không ai dám nói chuyện.

Ngay cả Ngô Lập Sâm trầm ổn nhiều năm, cũng không nhịn được mà âm thầm gợn ngón tay cái. Diệp Thiên Vân thật sự là rất có lực uy hiếp, không động thủ thì thôi. Chỉ cần hắn vừa ra tay, nhất định sẽ tạo ra

tràng gió tanh mưa máu. Người trong Thái Cực môn có nhiều lần, cần một loại lực lượng mạnh mẽ để chấn nhiếp. Nếu không nhất định sẽ phạm phải sai lầm.

Thái dương của Khương Hải Thiên trong đoạn thời gian ngắn ngủi này utor ấm, gĩa ngăn sự lạnh lẽo trong lòng, tức giận nói: “Diệp Thiên Vân, cậu là người ngoài, lại dám quần chuyện Thái Cực Môn chúng tôi sao?”

Bọn họ vừa nghe nói như vậy, không ít người đều trợn mắt nhìn Diệp Thiên Vân, nhưng nghĩ đến người này ra tay tàn nhẫn. Không một ai mở miệng chất vấn.

Diệp Thiên Vân khẽ cười một tiếng, ném thứ cầm trong tay về phía Khương Hải Thiên, chậm rãi nói: “Khương Hải Thiên, nếu không phải anh nháy mắt bảo gĩa động thủ, gĩa sao lại chết chứ? Tôi cũng không phải muốn xen vào chuyện của Thái Cực Môn, mà là vì Ngô Lập Sâm là bạn của tôi, anh hiểu chưa?”

Khương Hải Thiên cách hần cũng không xa, gĩa vừa định phản bác, nhưng lại thấy Diệp Thiên Vân động tác ném tới thoải mái, dọa gĩa giật mình. Theo bản năng mà muốn đón lấy. Nhưng đột nhiên nhớ tới là đầu Trần Thụy Niên, không khỏi lui về sau vài bước. Mặc cho nó rơi xuống đất.

Ngô Lập Sâm thầm nghĩ Diệp Thiên Vân khôn khéo, hần vốn biện giải không tốt, nhưng lại dùng đầu Trần Thụy Niên làm pháp mã, kinh sợ Khương Hải Thiên, thủ đoạn quả thật cao minh.

Gĩa nắm lấy sự bối rối trong nháy mắt này của Khương Hải Thiên, lạnh lùng cười một tiếng nói: “Khương Hải Thiên, đây là đầu thủ hạ trung thành nhất của anh! Anh ngay cả dũng khí tiếp lấy cũng không có, còn mặt mũi đứng ở đây sao, Thái Cực môn sao có thể có loại người bại hoại như anh chứ! Nếu không phải Diệp Thiên Vân ra tay, chỉ sợ vừa rồi tôi đã bị mất mạng không phải sao? Thủ đoạn thật độc, mà muốn giết người diệt khẩu, nếu không phải trong lòng anh có quỷ thì sao việc đến nông nỗi này!”

Người tới xem náo nhiệt cũng không ngốc, Trần Thụy Niên rõ ràng cho thấy đã động sát cơ, trong lòng tất nhiên nghiêng về phía Ngô Lập Sâm.

Ngô Lập Sâm rên sất khi còn nóng, cao giọng hô: “Các anh em, tuồng vui hôm nay chỉ sợ tất cả mọi người đã thấy rõ ràng, Khương Hải Thiên chẳng là một tiểu nhân thủ đoạn bỉ ổi, hèn hạ vô sỉ! Tôi có thể nhường một anh em có tài có đức làm môn chủ, nhưng tuyệt đối không phải là hần!”

Tôn Trạch Sơn vốn đứng về phía Ngô Lập Sâm, nghe được sự hô hào, lập tức ra lệnh nói: “Anh em mạch Tôn thức, vậy bọn họ lại!”

Lực lượng quần chúng đứng là to lớn, Tôn Trạch Sơn đã sớm thông ý với Ngô Lập Sâm, cũng đã sớm có an bài với đệ tử môn hạ, gĩa vừa phát lệnh hơn mười người liền không chút do dự mà xông lên.

Có bọn họ làm tiên phong, tất nhiên có người xông lên theo, không ít người có tâm kế đã sớm cân nhắc tốt, ngay lúc này kiêng kị nhất là đứng ở đội ngũ làm sai, cho nên Khương Hải Thiên chỉ trong thời gian mấy giây đã bị vây quanh, có mấy người gan lớn còn động thủ!

Khương Hải Thiên thấy đại thế đã qua, dùng ánh mắt như rắn độc liếc mạng mà nhìn chằm chằm Ngô Lập Sâm, giọng nói lạnh lẽo: “Ngô Lập Sâm, tôi liền đi trước một bước, chúng ta ở quỷ môn quan sẽ lại tính hết một lượt!”

Mọi người nghe gĩa nói vậy, còn tưởng rằng Khương Hải Thiên thật muốn liều mạng, với thân thủ của gĩa hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút do dự. Nào biết Khương Hải Thiên sau khi nói xong lời này, liền nhảy một cái ra khỏi đám người, chạy về phía cửa chính bên kia.

Khương Hải Thiên chạy lên vài bước, trong mắt đã hiện ra hy vọng, nhưng đúng lúc này, thân thể đột nhiên giống như bóng cao su xì hơi, té nhào trên mặt đất. Người Thái Cực tìm được cơ hội như vậy, một loạt xông lên, bắt giữ gĩa.

Toàn thân Khương Hải Thiên có chút xụi lơ, ngay cả khí lực để nhắc lên cũng không có, bị năm sáu người đè trên mặt đất, gĩa chửi bới có chút oán độc: “Ngô Lập Sâm, nếu bàn về hèn hạ tôi vĩnh viễn kém anh, lại cho tôi dùng...”

Gĩa còn chưa nói hết, Tôn Thiếu Hoành liền cầm lấy di động nhét vào miệng gĩa, cười lạnh nói: “Nếu không phải sự phụ tôi có sự bao dung, ông há còn có thể sống đến bây giờ sao? Thật là đáng chết, đến thế này rồi mà còn ác ý nhục mạ sự phụ tôi!”

Diệp Thiên Vân thấy đại cục đã định, biết sau khi trải qua chuyện lần này, người có thể chống lại Ngô Lập Sâm ở trong phái, đã sớm mất đi thực lực, nhiệm vụ của mình coi như là đã hoàn thành. Có điều Ngô Lập Sâm quả nhiên có thủ đoạn, Khương Hải Thiên muốn chạy, lại đột nhiên không có khí lực, hẳn dám cam đoan bên trong có chút trò mèo.

Nên bắt thì bắt, đáng chết thì giết, một đoạn này Ngô Lập Sâm đã sớm thuộc lòng, có điều thời gian một tiếng, xử lý hoàn tất chuyện trong phái, một trận phản loạn cứ vậy tan biến trong vô hình.

Ba đồ đệ của Ngô Lập Sâm rất là gọn gàng, đại bộ phận việc vặt vãnh do bọn họ dốc hết sức xử lý.

Người xem náo nhiệt đều rời đi, trên bãi cỏ lớn như thế chỉ có hai người Diệp Thiên Vân và Ngô Lập Sâm, Ngô Lập Sâm ngẩng đầu nhìn Vũ Di Sơn cách đó không xa, giọng nói thoải mái: “Lão đệ, mới vừa rồi thật sự cảm ơn cậu, nếu không phải cậu ra tay ngăn cản, chỉ sợ mạng tôi đã nằm lại đây rồi!”

Diệp Thiên Vân cười lắc đầu, không nói gì, hẳn cũng không cảm giác mình thật sự có tác dụng lớn như vậy, chẳng qua chỉ là ra tay giúp đỡ mà thôi.

Ngô Lập Sâm cười hắc hắc, có chút quái dị nói: “Vừa rồi cậu ra tay chỉ dùng một chiêu, liền hái đầu Trần Thụy Niên xuống, thân thủ này quả nhiên trấn trụ không ít người! Cậu thành thật nói cho lão ca biết, rốt cuộc công phu của cậu đến trình độ nào rồi?”

Diệp Thiên Vân đã có chút oan uổng, lúc Trần Thụy Niên xuất thủ, trong mắt chỉ có Ngô Lập Sâm, với tình huống chung quanh căn bản là không quan tâm, nếu không hẳn tuyệt đối không có thực lực này, cho nên cười nói: “May mắn thôi, hẳn nếu không phải chỉ vì cái trước mắt, em làm sao có thể một chiêu đắc thủ!”

Ngô Lập Sâm nghe xong gật đầu, sau đó lại có chút buồn cười nói: “Tôi bị giam ở Vô Đang tám năm, thủ đoạn gì mà chưa thấy qua, làm sao để Khương Hải Thiên cứ nghênh ngang chạy ra ngoài thế chứ”. Diệp Thiên Vân vừa đứng gần thấy trên xương bả vai của Khương Hải Thiên bị khóa xích lại, xương bả vai còn gọi là xương tỳ bà, là hình pháp trước kia quan phủ chuyên dùng đối phó với hải tặc cường đạo, nghe nói có thể phế võ công người ta, khiến cho có sức nhưng không dùng được, một thân võ công không cách nào thi triển, tác dụng gần như cắt gân tay gân chân.

Xương tỳ bà thật ra chính là xương quai xanh, Diệp Thiên Vân đã từng nghiên cứu qua loại hình pháp này, dùng khoa học bây giờ giải thích, xương bả vai là nối liền phần cổ và khớp xương vai. Một khi bị thương gãy xương, cánh tay sẽ mất đi năng lực vận động, hơn nữa chạy cũng chạy không nhanh, bởi vì mất đi hai tay, thân thể sẽ mất đi thăng bằng.

Thật ra xuyên xích vào xương bả vai, miệng vết thương sớm muộn gì cũng sẽ nhiễm trùng, tạo thành ảnh hưởng với tâm lý, xa hơn là trên sinh lý, vậy đại khái chính là một loại thủ đoạn trả thù của Ngô Lập Sâm.

Diệp Thiên Vân nán lại mấy ngày này cũng đã đủ, mặc dù có Thái Cực Môn chiếu ứng, ít đi rất nhiều phiền toái, nhưng không còn tự do giống trước đây, cho nên nói: “Anh Ngô, em còn có chút chuyện chưa làm, hôm nay định rời khỏi đây”.

Ngô Lập Sâm có chút ngoài ý muốn, giả vờ cả giận nói: “Lão đệ, là trong môn tiếp đón không chu đáo? Hay là...”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, chậm rãi nói: “Mấy ngày qua ở vô cùng an nhàn, chỉ là quả thật còn chút chuyện chưa làm xong, bây giờ chuyện Thái Cực môn cũng đã giải quyết trọn vẹn, em nghĩ cũng nên rời đi!”

Ngô Lập Sâm biết sớm muộn gì cũng có ngày này, Diệp Thiên Vân dù thế nào cũng sẽ không sống lâu ở Thái Cực Môn, liền thở dài nói: “Được rồi, cậu cứ lão ca tôi hai mạng, còn giúp tôi trèo lên chức môn chủ Thái Cực, ân tình này tôi ghi ở trong lòng, sau này có chuyện liên gọi điện, nếu không tiện liên sai người tới đưa thư! Chỉ cần anh em gặp nạn, tôi liền lên núi đao, xuống biển lửa!” Nói xong lấy từ trên cổ xuống một khối ngọc bài tứ giác, cười cười nói: “Khối ngọc bài này theo tôi đã vài chục năm, người Thái Cực môn bình thường đều nhận ra!”

Diệp Thiên Vân cũng không từ chối, nhận lấy cảm giác xúc cả ôn nhuận của ngọc, lập tức ôm quyền nói: “Cảm ơn anh Ngô, nếu quả thật có một ngày có phiền toái, em nghĩ e nhất định sẽ tìm anh hỗ trợ! Bảo trọng, em liền cáo từ!”

467. Chương 468: Hai Lần Làm Kẻ Trộm

Hứa Tình vẫn bị cha nàng giam trong nhà, giống như một công chúa chờ được cứu, đáng tiếc hắn cũng không phải hoàng tử, còn chưa biết phải giải thích thế nào với Hứa Phụ. Với tình thế bây giờ mà xem, cha của Hứa Tình rất khó đồng ý để Hứa Tình ở cùng mình. Dù sao bây giờ không thể so với trước kia, hắn đã không còn là một tiểu tử mới vào giang hồ, mà càng ngày càng lún sâu vào chuyện võ lâm, cừu gia khắp nơi.

Lần này tới tìm Hứa Tình, nhưng thật ra là muốn xác định tình cảm của mình một lần nữa. Hứa Tình không phải là gái võ lâm, mặc dù nàng rất đẹp nhưng cũng là một cô gái bình thường.

Hai người cũng không phải người trong một ***, tạo thành cục diện Ngưu Lang Chức Nữ. Rõ ràng chỉ có một khoảng cách nhỏ, nhưng ở giữa lại phẳng phất như giăng một bức tường vô hình, ai cũng vượt qua được, đây đối với Diệp Thiên Vân mà nói không thể không nói là một loại tiếc nuối.

Bất tri bất giác đã có thể thấy sân nhà Hứa Tình, Diệp Thiên Vân sau khi trả tiền xe, thông dong xuống xe, đến trước cửa vẫn như cũ thấy trên tường đầy màu xanh sức sống, liên tục do dự có nên gõ cửa không.

Diệp Thiên Vân vốn định quang minh chính đại đi vào, nhưng nghĩ tới Hứa Tình là bị nhốt trong nhà, vậy Hứa Phụ một khi thấy hắn tất nhiên sẽ không để hai người gặp nhau. Hắn không phải là người không biết tùy theo tình hình mà thay đổi, cho nên làm đầu trộm đuôi cướp một lần cũng không có cái gì không tốt.

Nghĩ tới đây tay bám tường nhà Hứa Tình, linh hoạt mà bay qua, trong tích tắc Diệp Thiên Vân nhảy vào trong sân, đột nhiên cảm thấy không đúng, cúi đầu nhìn xuống phía dưới một cái, hóa ra con chó ngao Tây Tạng Hứa Phụ nuôi đang ở ngay phía dưới.

Chó ngao Tây Tạng lúc này mặt đầy vẻ hung dữ, hai con mắt hung hăng mà nhìn mình chằm chằm, móng vuốt liều mạng cào, tựa hồ muốn ăn thịt người vậy.

Vốn Diệp Thiên Vân còn định buông tha nó một lần. Xem nước giếng không phạm nước sông, nào ngờ con chó này dị thường không thân thiện, hơn nữa còn không biết tốt xấu, hắn cũng chẳng quan tâm Hứa Phụ là thái độ gì, trong lòng dứt khoát, đem thân thể rơi trên thân con chó.

Diệp Thiên Vân có thể trọng hơn trăm kg. Hơn nữa hắn cố ý sử dụng sức lực trên đó, con chó ngao Tây Tạng đáng thương thành đệm của hắn. Con chó ngay cả kêu còn chưa kịp, bị đè ngã trên mặt đất miệng sùi bọt mép, thân thể bị áp vào trong đất, hoàn toàn mất đi vẻ hung hãn vừa rồi.

Rơi xuống đất không có phát ra bất kỳ tiếng động gì. Diệp Thiên Vân giương mắt nhìn vào trong phòng, chỉ có một phòng có ánh đèn, trong phòng Hứa Tình cũng không có người. Hắn giống như âm hồn lướt nhẹ tới bên cửa sổ, thân thể dán ở chân tường mà dò xét vào trong.

Với thực lực hắn bây giờ muốn bị người khác phát hiện, thật sự là có chút khó khăn.

Con mắt vừa mới lộ ra thăm dò, chợt nghe có người nói: “Bác Hứa, bí mật Bát Quái có liên quan tới Cung sư tổ. Cháu hy vọng bác có thể từ góc độ người khác để suy nghĩ. Giao Bát Quái Môn, đối với bác và cháu đều có chỗ tốt! Không chỉ có thể phát dương quang đại, hơn nữa còn có thể lưu lại chút bút tích quý giá cho người thích Bát Quái Chưởng”. Diệp Thiên Vân ngừng thở, mượn ánh đèn trong phòng để quan sát bên trong, ở phía trước cửa sổ chỗ mình dựa ngồi một người không thấy rõ diện mạo, vừa rồi chính là người này nói chuyện. Mặc dù hắn thấy không rõ diện mạo, nhưng người ngồi trên ghế luôn có loại cảm giác quen thuộc. Hắn dùng cảm giác lục trong đầu nửa ngày, rốt cuộc nhớ lại người này tên Tần Bảo, là người Bát Quái môn. Lần trước cũng là gã xung đột với Hứa Phạm trong Hình Ý môn.

Sau một thoáng im lặng, liền nghe Hứa Phụ trầm giọng nói: “Tôi muốn suy nghĩ một chút. Chuyện này liên quan tới quy củ tổ tiên, không thể dễ dàng giao cho cậu! Hứa Tình bây giờ thế nào rồi? Nàng không biết công phu, tôi hy vọng cậu có thể đối xử tử tế với nó!” Mặc dù giọng Hứa Phụ hết sức bình tĩnh, nhưng nghe vẫn còn xen cảm xúc phẫn nộ.

Tần Bảo cất giọng cười cười, sau đó nói rất rộng lượng: “Tuy chúng ta có ân oán, nhưng dù sao cũng không có thâm cừu đại hận gì. Lùi hơn trăm năm trước, tổ tiên chúng ta còn là sư huynh đệ! Bác cứ yên tâm, chỉ cần có thể giao bí mật Bát Quái ra đây. Hứa Tình sẽ của về chủ cũ. Nói được là làm được sẽ không nuốt

lời!” Gã dừng một chút lại nói tiếp: “Có điều thời gian của các người có hạn, ba ngày. Nhiều nhất ba ngày! Tôi muốn lấy được thứ đó, nếu không thì tôi không dám bảo đảm sự an toàn của con gái ông!”

Đúng lúc này, một thanh âm giận quá hóa cười nói: “Hay cho mày một Bát Quái môn, lần trước phái người đánh vào trong nội bộ nhà tao, lần này lại bắt em tao đi! Nếu đều là người võ lâm, sẽ nói quy củ, Hứa Tình vốn không phải người trong giang hồ, tất cả ân oán không quan hệ gì tới nó, không sợ bị đồng đạo biết thì có kết quả gì sao?” Diệp Thiên Vân sau khi nghe được trong lòng chợt lạnh, mấy ngày trước hai người còn gọi điện, nhưng tuyệt không ngờ Hứa Tình lại bị người ta bắt đi, trong lòng lập tức sinh ra một cỗ sát ý không thể kiềm chế! Mặc dù Hứa Tình là con nhà võ thuật, nhưng bản thân nàng cũng không biết công phu, Bát Quái môn cũng dám làm chuyện như vậy, quan trọng nhất chính là Hứa Tình còn là bạn gái của mình!

Tần Bảo cười ha hả, giọng nói hiền hòa: “Bác Hứa, chuyện Hứa Tình cũng không quan hệ gì tới Bát Quái Môn, hoàn toàn là một mình cháu gây nên! Hiện giờ võ lâm đang gặp đại loạn, là thời cơ tốt để Bát Quái Môn cháu quật khởi! Cháu nghĩ chúng ta đều là nhất mạch, bác cũng không nguyên ý thấy Bát Quái Chưởng xuống dốc chứ? Cho nên cần chỉnh hợp Bát Quái Chưởng một lần nữa, thay thế vị trí Võ Đang. Mặc dù thủ đoạn của cháu không quang minh, nhưng nói cho cùng vẫn là một lòng một dạ đem Bát Quái Chưởng danh dương thiên hạ!”

Lần trước đi vào trong nhà Hứa Tình, Diệp Thiên Vân từng nghe ân oán giữa Hứa gia và Bát Quái Môn, Hứa Phụ là truyền nhân Cung thị nhất mạch, mà Bát Quái Môn thì trăm phương ngàn kế muốn tìm được phần bí mật này. Xem ra thời cơ hôm nay tới thật trùng hợp, không ngờ lại đụng phải một màn như vậy.

Hứa Phụ thở dài một tiếng, tiếp theo chậm rãi nói: “Trong vòng ba ngày, con gái của tôi không thể có bất cứ chuyện gì, tôi sẽ trong thời gian này trả lời thuyết phục cậu!”

Tần Bảo cười cười gật đầu nói: “Vậy thì tốt, còn có một chuyện! Cháu biết Hứa Tình và Diệp Thiên Vân có chút quan hệ, chính là Hình Ý ma! Chuyện này tốt nhất không nên tiết lộ với hần!”

Hứa Phạm ở một bên cười lạnh nói: “Hóa ra mày cũng sợ Diệp Thiên Vân, tao còn tưởng mày to gan lớn mật thật chứ!”

Tần Bảo tựa hồ sững sốt, sau đó chẳng biết xấu hổ nói: “Hình Ý ma, trong chốn võ lâm có ai mà không sợ! Thủ đoạn Diệp Thiên Vân vô cùng độc ác, Võ Đang đó là một ví dụ sống, có bốn vị điện chủ đều chết trong tay hần! Có điều hần bây giờ cũng tự thân khó bảo toàn, không biết có bao nhiêu môn phái muốn lấy được Thiên Sách trong tay hần!”

Trong ánh mắt Diệp Thiên Vân chợt lóe tia âm lãnh rồi biến mất, Tần Bảo này không chết thật quá đáng tiếc, Bát Quái Môn, lát nữa phải đi tới đó một chuyến!

Tần Bảo đứng dậy ôm quyền nói: “Bác, cháu xin cáo từ, trong vòng ba ngày cháu đợi tin tức tốt của bác!”

Diệp Thiên Vân biết mình phải rời đi, bằng không sẽ có nguy cơ bị phát hiện, cho nên nhảy ra tường rất nhanh. Lúc tới cũng không thấy có người ở quanh đó, có điều hần vẫn cẩn thận đi ở trong bóng tối như cũ. Sau khi ra cửa, gọi một chiếc taxi, sau đó ở trong xe đợi.

Chỉ lát sau, từ trong nhà Hứa Tình chạy ra một chiếc xe mới toanh, dùng thị lực của Diệp Thiên Vân, thấy rõ ràng mặt nghiêng của người bên trong, hần có thể khẳng định đó chính là Tần Bảo, cho nên bảo tài xế đi theo chiếc xe này cẩn thận.

Diệp Thiên Vân hiện tại có một cỗ tức nghẹn trong lòng, nếu như nói Bát Quái Môn không biết Hứa Tình có quan hệ với mình thì thôi, nhưng bọn họ biết rất rõ mà còn làm như thế, hơn nữa công khai trái với quy tắc võ lâm, bắt Hứa Tình đi, hành vi như vậy đã chạm tới giới hạn của hần! Lần này hần nếu định tới Bát Quái Môn, nhất định sẽ khiến ở đây long trời lở đất, nếu không chẳng phải là uống tên Diệp Thiên Vân sao!

Xe chạy cũng không nhanh, lái xe taxi sau khi thu một ngàn đồng thì cười không ngậm miệng được, theo dõi vừa đúng tâm. Hơn nữa Tần Bảo tựa hồ cũng không cẩn thận như vậy, chạy một đường này cuối cùng vẫn bình an.

Sau một tiếng, xe Benz phía trước dừng ở trước cổng lớn rộng mở, Diệp Thiên Vân cũng đồng thời xuống xe theo. Hần là lần thứ hai đi vào kinh thành, rất không quen thuộc địa hình, chỉ có thể đi theo mục tiêu

một bước tính một bước!

Tần Bảo đi tới trước cổng lớn mới dò xét hai bên một chút, tựa hồ muốn xem thử có người hay không. Diệp Thiên Vân ở ngay góc khuất, cho nên gã căn bản không thể nào phát hiện.

Sau khi Tần Bảo tiến vào, Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua bốn phía rất cẩn thận, tránh thiết bị theo dõi ở cửa, từ ngoài cửa leo tường mà vào. Đi theo sau lưng Tần Bảo một đường lặng lẽ, dùng công phu của hắn, để không gây tiếng động cũng không phải là việc khó, cho nên hắn liền bảo trì khoảng cách chừng năm mét.

Diệp Thiên Vân dám khẳng định chỉ cần hắn ra tay, Tần Bảo nhất định sẽ chết ở trong tay của hắn, chỉ là tung tích của Hứa Tình bây giờ vẫn chưa tìm ra, hắn không thể nào cứ động thủ như vậy, vì thế mặc dù trong lòng tức nghẹn, nhưng chỉ có thể tiếp tục đi theo.

Tần Bảo tới một gian kiến trúc giả cổ trước tiên rất lịch sự mà gõ cửa, sau đó mới đi vào.

Diệp Thiên Vân tối nay lần thứ hai làm kẻ trộm, chỉ là tâm tình hai lần không giống nhau, hắn định tiếp tục nghe lén.

Tiếng nói chuyện bên trong cực kỳ nhỏ, có điều Diệp Thiên Vân mở giác quan tới mức lớn nhất, nên nghe rất rõ.

Chỉ nghe Tần Bảo vừa cười vừa nói: “Cha, hết thấy đã làm thỏa đáng, chỉ chờ tin tức của Hứa Phóng Sơn, con đoán chừng ngày mai ông ta sẽ chủ động liên lạc với chúng ta!”

Người bên trong dùng thanh âm tương đối già nua nói: “Tốt, những chuyện này đều giao cho con! Bảo Nhi, phải biết rằng lần này là cơ hội tốt nhất của Bát Quái Môn chúng ta, nếu bỏ qua, chỉ sợ lại phải đợi mấy chục năm! Ta đã không còn nhiều thời gian, lần này nhất định phải thành công!”

Tần Bảo lập tức trả lời: “Xin cha yên tâm, lần này Bát Quái Môn chúng ta nhất định có thể vượt qua Vô Đang trở thành môn phái đứng sau Thiếu Lâm, con muốn đi xem Hứa Tình, nếu cô ta có chuyện thì sẽ không thể ăn nói với Hứa Phóng Sơn!”

Cha Tần Bảo “Ừ” một tiếng, uy nghiêm nói: “Con phải quản lý tốt bản thân con, ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm thì ta mặc kệ con, nhưng không thể đụng vào Hứa Tình, nó quan hệ cực kỳ thân mật với Diệp Thiên Vân!”

468. Chương 469: Thông Thiên Tháp

Tần Bảo ở bên cạnh cười mỉa giải thích: “Cha, người cho con mười lá gan con cũng không dám, quan hệ giữa Diệp Thiên Vân và Hứa Tình con rất rõ ràng, trêu chọc phải đối thủ như vậy rất không sáng suốt. Huống chi nếu không phải kỳ ngộ ở ngay trước mắt, cũng sẽ không dùng kế sách như vậy!”

Cha của Tần Bảo nghe xong tựa hồ rất hài lòng, thanh âm cao lên nói: “Được, vậy con hãy đi đi, nhớ kỹ không nên trêu chọc thị phi! Chúng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, đừng làm khó nòng quá!”

Lúc này Diệp Thiên Vân vừa nghe hai người nói chuyện, vừa quan sát tình huống xung quanh. Nếu như không đoán sai thì nơi này hẳn là Bát Quái môn, nếu Hứa Tình không phải là bị bắt đi, hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm đi tới đây, cho dù tới cũng sẽ tìm một cách an toàn hơn, cho nên đối với hoàn cảnh xung quanh hết sức cảnh giác.

Chỉ là trong lúc này, liền nghe được có tiếng bước chân tới gần rõ ràng. Diệp Thiên Vân chẳng quan tâm đến việc nghe lén cuộc nói chuyện giữa hai người trong phòng, ngẩng đầu tìm chỗ ẩn thân, linh động giống như con mèo bò lên trên cây cột.

Cơ hồ xê xích chưa tới hai giây, có năm người cầm đèn pin từ bên này chiếu qua, chỉ thấy mấy người cười cười nói nói mà trò chuyện về chủ đề mà mình cảm thấy hứng thú, cũng biết hoàn toàn đang thể thao hình.

Đúng lúc này, Tần Bảo đẩy cửa từ trong phòng bên cạnh đi ra, khi thấy mấy người liền quát lên: “Cảnh giác chút đi! Thời gian này là thời kì đặc biệt, canh gác đối với bên trong nhất định phải cẩn thận một chút, nếu không đợi đến khi có chuyện xảy ra thì trễ!”

Mấy người nghe những lời này không khỏi sợ run cả người. Nhưng lúc nhìn thấy Tần Bảo, người cầm đầu cột nhà nói: “Hóa ra là đại sư huynh. mấy người chúng tôi muốn nâng cao tinh thần một chút, nói hai câu vui đùa, không có gì đáng ngại! Bát Quái môn chúng ta đều là người luyện võ, ai còn có thể hạ độc thủ chứ!”

Tần Bảo tựa hồ cũng không thể nghiêm khắc với bọn họ, tiến lên đá cho người này một cái, sau đó cười nói: “Cút đi, đừng lằng lằng ở chỗ này!”

Mấy người thấy gã thật giống như ruồi bọ thấy thịt thối, vây lên cười nói: “Đại sư huynh ngày đây là muốn đi đến đâu? Muộn như thế rồi, không phải là lại muốn ra ngoài chơi chứ?”

Tần Bảo lắc đầu, thở dài: “Các người chỉ biết chơi. Tôi có chính sự phải làm, đi Thông Thiên tháp, các người có muốn đi không?”

Mấy người vừa nghe là Thông Thiên tháp, nguyên một đám lắc đầu như trống bỏi, thậm chí còn có hai người lui về sau hai bước.

Tần Bảo đùa giỡn với mấy người xong, cười ha hả nói: “Tôi đã biết là không ai đi mà, đi xem tiền bối bốn môn một chút cũng tốt!”

Người đứng vây quanh đầu tiên cười khan nói: “Đại sư huynh, anh đừng chơi chúng tôi! Thông Thiên tháp luôn luôn là chỗ chúng tôi sợ nhất, trong đó không khí vừa trầm lặng lại còn có một cỗ âm u không nói nên lời! Huống chi ba vị trưởng lão rất đáng sợ, cứ đi tới như vậy sẽ bị đánh đến mặt mũi bầm dập! Chúng tôi cũng không cầu tuyệt thế võ công, chỉ cần có chén cơm ăn là được rồi!”

Lúc Diệp Thiên Vân tới chỗ này thì ở ngoài viện đã thấy một ngọn tháp cao. Hơn nữa còn là ngọn tháp duy nhất trong viện này. Tâm tử của hắn chuyển vô cùng nhanh, không biết Hứa Tình có phải cũng bị nhốt bên trong không.

Tần Bảo sờ soạng trong túi quần nửa ngày, lấy ra một khối thiêu bài quơ quơ, cười nói: “Sư huynh tôi hôm nay có lệnh trong người, mấy vị trưởng lão sẽ không làm khó tôi!”. Nói tới đây sắc mặt của gã đột nhiên biến thành cực kỳ hèn mọn nói: “Tôi là đi gặp một cô gái cực phẩm dung mạo xinh đẹp, các người cũng không muốn đi nhìn thử một chút à?”

Mấy đệ tử tuần tra có chút ý động, nhưng do dự thật lâu, vẫn không có người nào lên tiếng. Đệ tử cầm đầu nịnh nọt nói: “Đại sư huynh không cần trêu chúng tôi, tuần tra mới là chính sự. Chuyện mà chậm trễ, chúng môn sẽ hỏi đầu chúng tôi đó!” Nói xong vung tay lên quát: “Đi thôi các huynh đệ!”

Tần Bảo thấy mấy người rời đi, nhếch miệng tự nhủ: “Xem ra các người có phúc mà không biết hưởng!”

Diệp Thiên Vân treo ngược ở trên xuôi theo phòng, Tần Bảo lúc này ở ngay phía dưới, từ cuộc đối thoại của mấy người vừa rồi, trên cơ bản có thể xác định Hứa Tình ở bên trong, bây giờ hắn thiếu duy nhất chính là cơ hội, một cơ hội giết chết Tần Bảo.

Diệp Thiên Vân biết rõ giá trị lợi dụng của Tần Bảo chỉ có thể dừng ở đây, xung quanh tháp không có ai trông giữ, cũng khiến hắn thoải mái hơn rất nhiều. Tần Bảo đi lên bậc thang, hai tay vừa mới để lên cửa, đã bị Diệp Thiên Vân che miệng lôi xuống.

Tần Bảo trong tích tắc nhìn thấy Diệp Thiên Vân liền nhận ra hắn, hai con mắt cơ hội muốn rơi ra. Cho dù thế nào gã cũng không ngờ Diệp Thiên Vân dám một thân một mình tới đây, muốn mở miệng nhưng lại bị tay bịt chặt, chỉ chốc lát hai con mắt cũng có chút biến thành màu đen. Liều mạng giãy dụa nhưng không cách nào thoát khỏi tay Diệp Thiên Vân, không khỏi sợ hãi một trận trong lòng.

Diệp Thiên Vân cũng không hạ sát thủ, với công phu của hắn giết chết mười Tần Bảo cũng dư dả, mang Tần Bảo vào trong rừng cây bên cạnh, sau đó trầm giọng nói: “Không được kêu bậy, nếu không mày sẽ chết nhanh hơn đó!”

Tần Bảo bị thủ đoạn vừa rồi dọa sợ, lập tức gật đầu liên tục, gã rất rõ thực lực cùng thủ đoạn của Diệp Thiên Vân, chỉ sợ muốn chạy cũng chạy không thoát.

Diệp Thiên Vân nói nhẹ tay ra, nhưng lại cực kỳ đề phòng, chỉ cần gã nhúc nhích sẽ để gã đi gặp Diêm Vương, hồi lâu không thấy động tác gì, mới chậm rãi nói: “Chúng ta đã từng gặp qua rồi, mày hẳn là nhận

ra tao! Hứa Tình ở đâu?”

Tần Bảo theo bản năng mà con mắt hơi động, không đợi nói ra, đã cảm giác tay đặt trên cổ bóp chặt, lập tức nói: “Ồ... Ồ... trên Thông Thiên tháp!”

Diệp Thiên Vân sớm đã biết đáp án này, hẳn chỉ là đang nghiệm chứng mà thôi, liền hỏi tiếp: “Thông Thiên tháp là chỗ nào? Bên trong có người nào trông coi không?”

Tần Bảo không dám nói dối trước mặt hắn, sắc mặt trắng bệch mà trả lời: “Thông Thiên tháp, là chỗ Bát Quái môn chúng tôi kiểm nghiệm đệ tử luyện công có thành quả. Bên trong có ba vị trưởng lão giữ tháp, bất cứ lúc nào cũng có thể đi lên!” Nói tới đây cảm giác có chút thở không ra hơi, nuốt nước miếng xuống tiếp tục nói: “Phàm là thông qua khảo hạch của ba vị trưởng lão, sẽ trở thành đệ tử bồi dưỡng trọng điểm, cũng được chân truyền!”

Diệp Thiên Vân càng nghĩ càng không đúng, chỗ như vậy Hứa Tình làm sao lại ở trong, liền nghi ngờ hỏi: “Cái đó có quan hệ gì với Hứa Tình?” Nhắc tới Hứa Tình, lửa giận của Diệp Thiên Vân liền có chút không đè nén được, cho nên lực trên tay cũng không khống chế được.

Tần Bảo bị bóp đến nổi mắt trợn trắng, trong lòng đối với Diệp Thiên Vân càng sợ hãi không thôi, hấp hối nói: “... trưởng lão phía trên cũng có chút giao tình với cha của Hứa Tình là Hứa Phóng Sơn, vì vậy nên mới có thể mang nạng lên tháp...”

Diệp Thiên Vân vừa rời từ trong miệng Tần Bảo nghe được tên của Hứa Phụ, xem tình huống hẳn là không giống nói bậy, liền nói: “Tao làm sao tiến vào?”

Tần Bảo còn định đáp tiếp, nhưng nghĩ lại nằm trong tay Diệp Thiên Vân căn bản là không có đường sống, trong lòng liền trầm xuống. Sau nửa ngày, gã trái ngược nhắm mắt lại nói: “Anh giết tôi đi!”

Diệp Thiên Vân cười hơi dữ tợn, đặt tay trên cánh tay Tần Bảo, sau vài tiếng giòn tan, cánh tay đối phương bị bẻ gãy gọn gàng. Tay kia che ở ngoài miệng Tần Bảo kéo xuống bẻ gãy cả cẳng, để gã ném thống khổ đồng thời không cách nào phát ra tiếng động.

Diệp Thiên Vân rất có kiên nhẫn mà đợi một phút, sau đó cực kỳ bình tĩnh nói: “Trong tay của tao giết người vô số, nhưng chưa từng thấy ai không sợ chết!”

Tần Bảo tựa hồ cũng không để ý đến, liều mạng mà chịu đựng, giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên mặt rơi xuống, chỉ là gã rất quật cường, không chịu trả lời câu hỏi, nhìn dáng dấp thật có ba phần cốt khí!

Thủ đoạn của Diệp Thiên Vân có rất nhiều, hẳn tất nhiên biết làm sao có thể lấy được tin tức hữu dụng, lấy tay giữ đầu Tần Bảo nói: “Xem tao!”

Tần Bảo lúc đang chịu được đau khổ thì lại trông thấy hai ngón tay Diệp Thiên Vân cách mắt gã chưa tới 5cm, hơn nữa còn từ từ tiến tới gần, hừ gã liều mạng giãy dụa!

Gã biết mình chắc chắn sẽ không sống dễ chịu, nhưng lại không ngờ Diệp Thiên Vân còn tàn nhẫn hơn xa so với truyền thuyết, không ngờ lại muốn đâm mù hai mắt của gã, quyết tâm thề sống chết trong lòng kia đã sớm biến mất vô ảnh vô tung, muốn cầu xin tha thứ nhưng lại không nói ra được câu nào, vội vàng quỳ trên mặt đất, kêu ô ô.

Diệp Thiên Vân thấy tinh thần của gã đã bị tra tấn tạm được, liền nhắc cẳng gã lên, lạnh lùng nói: “Nói!”

Tần Bảo cũng không dám nói nhảm gì nữa, bất chấp đau đớn nói: “Trưởng lão trên tháp không hỏi thế sự, muốn đến tầng chót, chỉ có thể xông vào!” Nói tới đây cẩn thận nhìn Diệp Thiên Vân nói: “... Anh hãy nói là đệ tử Bát Quái môn... bọn họ sẽ không sinh nghi”.

Diệp Thiên Vân có chút hoài nghi nói: “Xông vào? Nếu bên ngoài có người phát hiện thì sao?”

Tần Bảo cầu xin tha thứ nói: “Sẽ không đâu, trong tháp xảy ra bất cứ chuyện gì, chỉ cần không có lệnh của trưởng môn thì sẽ không cho phép đi vào, đây là quy củ bên trong, Diệp tiên bối, xin anh thả tôi đi!”

Diệp Thiên Vân vốn là không có ý để gã sống sót, Tần Bảo cùng anh Hứa Phạm của Hứa Tình có ân cừ không giải được, bây giờ lại đánh chủ ý lên người Hứa Tình. Hắn thoáng âm trầm cười cười, nói: “Trong

tay tao chưa bao giờ có người sống, chẳng qua là chết thống khoái hay không thôi! Mày đã có gan chộp Hứa Tình, nên có giác ngộ cái chết!”

Tần Bảo biết Diệp Thiên Vân hung ác, nhưng không ngờ lại tuyệt tình như vậy, đốn mất sinh cơ, gã liền vùng vẫy đồng thời muốn kêu to thành tiếng.

Nhưng tay Diệp Thiên Vân nhanh hơn, không đợi gã lên tiếng liền một quyền nện ở trên sống mũi gã, đồng thời đưa tay mạnh mẽ cắm vào trong huyết thái dương của Tần Bảo.

Tần Bảo xui xẻo ngay cả nhúc nhích cũng không kịp, trong nháy mắt sắp chết trong mắt hiện ra sự tuyệt vọng.

Về mặt Diệp Thiên Vân không có bất cứ dao động gì, lục lọi một trận trên người gã, lấy ra khối lệnh bài kia. Lời của Tần Bảo không thể không tin, cũng không thể tin hoàn toàn, chỉ có thể vào trong nhìn kỹ hăng nói. Nhìn quanh bốn phía, cuối cùng treo thi thể của gã trên cành cây, dùng lá cây che lên người, để tránh đệ tử tuần tra buổi tối phát hiện.

Sau năm phút, Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn bảo tháp cao ngất, tòa tháp này hiển nhiên là đã trải qua phong sương, nương theo ánh trăng thấy bề mặt đầy rêu xanh, đếm vừa vặn mười ba tầng, nhưng trong lòng lại hiện ra khuôn mặt của một cô gái.

469. Chương 470: Lòng Dạ Độc Ác

Diệp Thiên Vân không phá quy tắc, nhưng Bát Quái môn lại đang phá hủy, điều này khiến hắn khó có thể nuốt cơn tức này xuống! Nhớ tới ánh mắt sáng long lanh của Hứa Tình, đôi môi mềm mại kiều diễm, còn cả mùi thơm tươi mát thanh nhã duy nhất của cơ thể khi tiếp xúc, tựa hồ trong nhất thời đều quanh quẩn ở trong lòng.

Diệp Thiên Vân sửa sang quần áo lại, đi từng bước một lên bậc thang, không biết bên trong đến tột cùng có cái gì đang đợi hắn. Có điều hắn sớm đã có ý muốn thấy Bát Quái chương trong truyền thuyết, vài loại tâm tình phức tạp đan vào nhau, trong lòng dâng lên cảm giác khó nói nên lời. Vì Hứa Tình, vì đỉnh của võ học, liền liều mình tiến vào tháp một chuyến thì sao chứ?

Dùng sức đẩy nhẹ, cửa cũng không có đóng chặt liền mở ra, Diệp Thiên Vân thấy bên trong tối đen, liền tăng cường cảnh giác, sau khi đã chuẩn bị tốt, chậm rãi đi vào.

Cửa khép lại thật chặt, Diệp Thiên Vân lợi dụng cảm giác trong bóng tối mà dò xét, vì để có thể nắm rõ tình huống, hắn dứt khoát nhắm mắt lại, cảm giác sẽ nhạy bén nhất, một khi có cái gì dị biến, có thể làm ra phản ứng ở ngay thời gian đầu.

Nếu không vào tháp chỉ ở bên ngoài nhìn, có lẽ vĩnh viễn cũng không cách nào cảm nhận được bốn chữ “Biệt hữu động thiên” là chuẩn xác cỡ nào, bên trong cao khoảng bốn năm thước, trong tháp rộng rãi vô cùng!

Trong Thông Thiên tháp phần lớn là do gỗ chế thành, khéo léo tuyệt vời như vậy, khiến người ta không khỏi phát ra tán thưởng tự đáy lòng. Đáng tiếc chính là tầng này mặc dù rộng rãi, nhưng lại không có cửa sổ, ngay cả ánh sáng bên ngoài cũng không lọt thấu được, hắn chỉ có thể dựa vào cảm giác lần mò mà đi.

Trong tháp tràn ngập mùi gỗ khô ráo, người thấy rất trong lành.

Mò theo cạnh tháp tới cạnh thang lầu, vừa mới lên hai bậc nhưng lại truyền tới tiếng “kéo kẹt”, điều này khiến trong lòng Diệp Thiên Vân kinh hãi, thang lầu làm bằng gỗ một khi đã lâu năm thì khó tránh khỏi sẽ có khe hở, sinh ra tiếng động là rất bình thường, nhưng đối với người thân phận không rõ như hắn mà nói, liền trở nên cực kỳ đáng sợ! Dù sao ở đây cũng không phải là địa bàn của hắn, tận lực bước nhẹ đi lên, nhưng vẫn có tiếng vang truyền tới.

Diệp Thiên Vân nhíu mày, hắn mặc dù là võ giả. Nhưng cũng không thể nào hóa sức nặng bản thân thành số 0, đó là trái với quy luật tự nhiên, chỉ là tình thế không để người ta nghĩ nhiều, hôm nay ở đây cho dù là núi đao biển lửa, hắn cũng chỉ có thể xông vào một mạch.

Lại đi thêm ba bước, quả nhiên truyền đến tiếng cười quái dị, sau đó một thanh âm làm rợn tóc gáy nói: “Tốt, tốt, tốt! Bao nhiêu năm rồi không có đệ tử nào nữa đêm tới Thông Thiên tháp. Nể phần dũng khí của cậu tôi cũng sẽ hạ thủ lưu tình!”

Trên tháp cực kỳ im lặng, ngay cả tiếng vang rất nhỏ cũng có thể nghe rõ, một giọng nói đột nhiên truyền tới như vậy, nếu như là người thường nhất định sẽ bị sợ chết khiếp.

Cũng may Diệp Thiên Vân trời sinh gan lớn, nghe giọng nói như thế liền khẽ mỉm cười. Có người sợ quỷ, có người sợ người, hẳn thì cái gì cũng không sợ! Chỉ là không ngờ còn chưa mở miệng, người ra mặt đã xem hắn thành đệ tử Bát Quái môn. Đó là một khởi đầu tốt!

Hắn không nói gì, chỉ chậm rãi bước lên bậc thang, mỗi một bước đều đi trầm ổn vô cùng, cảm giác nghe rất có tiết tấu.

Người ra mặt nhìn Diệp Thiên Vân nửa ngày không nói lời nào, ngược lại còn có chút kinh hỉ nói: “Cậu là môn hạ người nào, nửa đêm lên tháp vì chuyện gì?”

Diệp Thiên Vân đã sắp lên tới tầng hai, biết nếu không trả lời sẽ khiến người ta hoài nghi. Cước bộ hắn không ngừng, trong đầu từng nhớ kỹ Hứa Phạm từng nhắc tới cha của Tần Bảo tên là Tần Lỗi, trong lòng liền có tính toán, trầm giọng nói: “Đệ tử là đệ tử môn hạ của Tần Lỗi!”

Người ra mặt nghe thấy lời của Diệp Thiên Vân nói, cười ha hả một tiếng nói: “Hóa ra thằng nhóc họ Tần, hai ngày trước còn đưa lên một cô bé búp bê. Cậu vì sao nửa đêm lại đi lên đây?”

Diệp Thiên Vân từ trong miệng của gã lại lần nữa chứng minh Hứa Tình ở trên Thông Thiên tháp này, trong lòng cực kỳ phấn chấn, khẽ cười một tiếng nói: “Đệ tử muốn lên kiểm nghiệm chút thành quả sở học của mình, nếu bay ngày tới sẽ bị sư huynh đệ phát hiện, cho nên không thể làm gì khác hơn là phải như thế!”

Diệp Thiên Vân thở dài trong lòng. Lời người này mặc dù hơi quái một chút, nhưng cũng không có tâm đề phòng gì. Hôm nay lên tháp đánh một trận. Nhất định phải phân sinh tử, nếu là ngày thường có thể gặp người này, thì sẽ trở thành bạn bè cũng không biết chừng.

Nương theo tiếng vang của gã, Diệp Thiên Vân rút cuộc cũng đi lên tầng ba. Trên tháp không có đèn điện, chỉ có mấy ngọn nến ở trên đài cấm nền bày bốn phía. Mượn ánh nến yếu ớt, thì thấy một lão già một mắt, tóc có hơi rối, lão đang mỉm cười mà đánh giá mình!

Diệp Thiên Vân ôm quyền, sắc mặt bình tĩnh nói: “Có thể đã quấy nhiễu việc nghỉ ngơi, xin thứ lỗi!”

Lão già một mắt khoát tay áo, rất rộng lượng nói: “Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại! Trên tháp không khí trầm lặng, nếu không có chuyện mới mẻ, ta thật không biết làm sao qua một đêm này đây!” Nói tới đây cũng nhìn thấu Diệp Thiên Vân, híp mắt nói: “Cậu tiến vào Bát Quái môn khi nào? Sao ngay cả thân hình cũng không luyện ra được? Chẳng lẽ là đệ tử mới nhập môn?”

Diệp Thiên Vân ngược lại cũng không ngờ lão quan sát cẩn thận như vậy, mặc dù thân hình của hắn bình thường có tác dụng ẩn tàng, nhưng một khi tiếp xúc với võ giả liền thì càng bỗng nhiên nổi bật. Hắn hồn nhiên nhìn thoáng qua mình, sao đó thở dài: “Tôi cũng không biết, nhập môn ba năm có thừa, trong sư huynh đệ chỉ có thân hình của tôi là không đổi!”

Lão già một mắt có chút mất hứng nói: “Ta tưởng là tới một cao thủ, ai ngờ cậu lại nhập môn mới có ba năm!” Tiếp theo phất tay nói: “Thôi, thôi! Bây giờ cậu đi xuống lâu đi, ta không làm khó cậu, nếu không chớ trách ta ra tay không lưu tình! Cậu có lẽ có chút thiên phú, nhưng ba năm thì chưa luyện được cái gì đâu. Không nên nghĩ tới một bước lên trời, người cần phải có phần gốc mới được!”

Diệp Thiên Vân cũng không bối rối, từ trong nói chuyện hắn đã biết rõ tính tình người trước mắt, vừa xoa người vừa cố ý thở dài: “Thật ra tôi tới nơi này là do ở ngoài môn có học trộm mấy chiêu, đã luyện một thời gian ngắn nên muốn xem một chút mình là có phải có tiến bộ không!”

Hai chữ học trộm này khiến mắt lão già một mắt sáng ngời, phất tay kêu lên: “Chậm đã! Cậu nói học trộm à? Công phu gì thế?”

Diệp Thiên Vân dừng bước có chút khó xử nói: “Tôi nhớ lực có khác người thường, lần trước ở trong hội võ thuật, từng thấy Vô Vi Đạo Nhân của Hình Ý Môn ra tay, cho nên hao hết trí nhớ rồi cuộc ghi nhớ được bảy tám phần. Sau khi trở lại môn luyện qua một thời gian ngắn, cuối cùng cũng có sở thành”.

Lão già một mắt lập tức nhảy dựng lên cao hơn một thước, xoa tay liên tục, đi tới đi lui trước mặt Diệp Thiên Vân ba lần, hưng phấn nói: “Kỳ tài, đúng là kỳ tài! Vô vi lão quái, ha ha ha! Cậu luyện hai chiêu trước cho ta xem! Nếu luyện thật sự tốt, ta sẽ có phần thưởng rất lớn!”

Diệp Thiên Vân xem tuổi của lão thì hẳn nhiên là quen với Vô Vi Đạo Nhân, mặc dù hẳn có biết Bát Quái chương, nhưng dùng để giao thủ với loại người cấp bậc này, quả thực là trò đùa, cho nên chỉ có thể nói xạo. Thấy lão già mắc câu, giả vờ nói: “Ngài là tiên bối bốn môn, tôi luyện có không tốt, ngài cũng không được cười tôi, dù sao đây là công phu học trộm, còn... chưa nói cho sư phụ tôi biết...”

Lão già có chút không nhịn được mà quát lớn: “Ta biết rồi, ta biết rồi, chuyện cậu luyện võ ta sẽ không nói ra, ở đây chỉ có một mình ta biết, nhanh chút đi, không nên lẩm cẩm!”

Diệp Thiên Vân thấy thời cơ đã gần chín mùi, liền gạt đầu, thân thể mở Tam thể thức, luyện ra Hình Ý Quyền chân thực tự nhiên, ở trong động tác còn cố ý làm chút sai sót.

Lão già thấy động tác của Diệp Thiên Vân, càng xem càng kích động, phải biết rằng công phu Diệp Thiên Vân là “Học trộm” mà có, tất nhiên không thể so với người chính quy, mặc dù động tác không quá tự nhiên, nhưng cái này cũng có thể có chín phần tương tự. Lão già bị Diệp Thiên Vân luyện đến độ tay chân ngứa ngáy, sau khi phát tay bảo ngừng, nhìn hẳn có chút khấn trương nói: “Chỉ những chiêu này sao? Có còn chiêu khác không?”

Diệp Thiên Vân hơi chút trầm ngâm nói: “Còn có hai chiêu, đặc biệt nhất...” Nói tới đây, hẳn lấy toàn bộ động tác Hồ hình ra khoa tay múa chân!

Lão già hận không thể hôn Diệp Thiên Vân hai cái, mặt mày hớn hở nói: “Hồ hình... nhanh luyện đi! Đây mới là tuyệt học của lão tạp mao Vô Vi, cậu luyện thử xem, nhanh luyện thử!” Thấy Diệp Thiên Vân bất động, liền lập tức đồng ý nói: “Chỉ cần cậu luyện được hai chiêu này, sau này ta sẽ tận tâm truyền tuyệt học Bát Quái cho cậu... nhanh luyện đi!”

Diệp Thiên Vân lúc này không chút hoang mang nói: “Lúc tôi học trộm, Vô Vi đạo nhân đang cùng người khác đối luyện, nhưng tôi lại chỉ riêng một mình, tôi luyện không được!”

Lão già một mắt vò đầu tóc vốn thưa thớt, hứng thú của lão vừa mới được Diệp Thiên Vân khơi mào, lại như bị dội một gáo nước lạnh. Vò đầu bứt tai nửa ngày, vỗ tay một cái nói: “Ta và cậu đối luyện!” Nói xong thân thể trầm xuống, ánh hưng phấn thoáng hiện trong đôi mắt.

Thân thể Diệp Thiên Vân đều ở trong bóng tối, thấy thời cơ chín muồi, liền cười nói: “Tôi ra chiêu đây!” Tiếng nói vừa dứt, liền động thân ra chiêu, ra tay chính là Băng quyền như sét đánh!

Lão già một mắt thấy thế tới của Diệp Thiên Vân, còn tưởng hẳn muốn làm nóng người, cho nên không chút kinh hoảng, hai tay đưa ra trước đỡ, vừa cười vừa nói: “Học còn có hình có dạng thế nữa...” Chỉ là vừa mới tiếp xúc với uy thế của Băng quyền, linh hồn lập tức mất hơn phân nửa!

Diệp Thiên Vân chính là muốn nhắm đúng thời cơ, ở khoảnh khắc va chạm, tạo thành một đạo xoắn ốc vô hình, từ chậm tới nhanh, từ nhẹ đến nặng, thân thể chợt run run!

Lão già một mắt nằm mơ cũng không ngờ quyền Diệp Thiên Vân thậm chí lại có lực nghịch thiên. Trong nháy mắt tiếp quyền thì lão biết đối phương căn bản không phải là hậu bối gì! Muốn hóa giải kinh lực, nhưng quá muộn, chỉ nghe hai cánh tay vang tiếng gãy đoạn! Căn rằng muốn lui về sau, nhưng ác mộng vẫn còn tiếp tục, một quyền thành linh này lại từ trước ngực đánh xuyên ra sau lưng

Lão cúi đầu thấy thân thể mình không ngờ lại xuất hiện một lỗ máu, miệng giật hai cái, có chút mờ mịt nói: “Cậu... cậu...” Chỉ là thanh âm quá nhỏ, ngay cả chính lão cũng nghe không rõ.

Diệp Thiên Vân mặt không biểu tình nhìn lão già một mắt trước mặt, vô tình nói: “Người bạn, có trách thì trách người sinh ở Bát Quái môn!”

Lão già sau khi nghe được câu này, linh hồn giống như bị người ta rút đi, sinh cơ trong mắt ảm đạm dần, thân thể trong nháy mắt xụi lơ.

470. Chương 471: Giận Dâng Trong Lòng

Diệp Thiên Vân chậm rãi rút tay từ trong thân thể lão già một mắt ra, mượn ánh sáng yếu ớt nhìn máu tươi trong tay, còn có chút ảm ảm, không khỏi khe khẽ thở dài. Bây giờ trong tay rốt cuộc là có bao nhiêu vong hồn vô danh, ngay cả chính hắn cũng không rõ nữa.

Giữa chân mây Diệp Thiên Vân có một tia không muốn, thật ra cũng không có sát ý lớn như thế, nhưng mềm lòng thì không thể sống trong giang hồ, trên Thông Thiên tháp có ba vị trưởng lão Bát Quái môn, muốn cứu Hứa Tình chỉ có thể giết một lèo. Tha cho người khác tương đương với hại chính mình, nếu bị người ta phát hiện, chẳng những không cứu được Hứa Tình, mà ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn, chỉ có thể thâm tham một tiếng thân bất do kỷ.

Đặt nhẹ thân thể lão già sang một bên, hai người vừa rồi lúc nói chuyện, lúc giao thủ cũng chỉ có mấy giây đồng hồ, mà thanh âm phát ra lại nhỏ cơ hồ không đáng kể, nên Diệp Thiên Vân cũng không sợ bị người phía trên phát hiện.

Thu thập xong, lại tiếp tục đi lên, may mà Thông thiên tháp không phải là loại cầu thang xoáy, nếu không từ trên nhìn xuống chỉ sợ đã sớm bị người ta phát hiện. Dẫm lên bậc thang bằng gỗ, vẫn phát ra tiếng động không nhỏ, Diệp Thiên Vân định thả lỏng thân thể, dù sao cũng không thoát khỏi bị đối phương phát hiện, chẳng bằng thoả mái một chút.

Lúc đến tầng thứ sáu liếc ra ngoài tháp, đã có thể thấy toàn cảnh Bát Quái môn. Trong nháy mắt có hơi thất thần, đột nhiên phía trên truyền tới một trận tiếng động, thanh âm nhẹ nhàng mà lạnh lạnh, có chút lười biếng nói: “Hơn nửa đêm, còn đi lên tháp, cậu là ai? Mau lên đây trả lời!”

Diệp Thiên Vân nghe được giọng nói không chút kinh hoảng, biết sớm muộn gì cũng đụng phải người này, liền tiếp tục đi lên không nhanh không chậm. Cho đến khi lên tầng tám, rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ mặt lão.

Mượn ánh trăng nhìn lại, người trước mặt nằm ở trên một cái giường. Trên đầu đội mũ rơm che kín khuôn mặt. Trên người lại đang đắp chăn bông, điều này khiến Diệp Thiên Vân cũng có chút ý nghĩ với không tới. Lúc này đang là mùa hè, mặc áo phong điều sẽ cảm giác rất nóng.

Một cánh tay khô héo từ trong chăn vươn ra, đẩy mũ rơm trên đầu lên, sau đó đột nhiên nhấc chăn bông, từ trên giường nhảy ra, lão từ trên liếc xuống quan sát Diệp Thiên Vân một cái, có chút nghi ngờ hỏi: “Cậu là đệ tử Bát Quái môn à?”

Diệp Thiên Vân lấy lại bình tĩnh. **** Hắn thấy rõ người trước mặt không khỏi lấp bắp kinh hãi. Mới vừa rồi ở trong chăn bông nên thân thể bị che lại, hóa ra đối phương đại khái chỉ khoảng 1m2, vẫn chưa tới ngực mình! Cả người vừa khô vừa gầy, nhìn giống như một xác ướp, trên mặt không có lông mày, không có râu, ở dưới ánh trăng giống như một con quỷ.

Nhìn đến đây, Diệp Thiên Vân biết mình có chút thất thố. Ôm quyền nói: “Văn bối là môn hạ Tàn Lỗi, hôm nay phụng mệnh lên trên tầng chót gặp cô gái mang tới hôm trước”.

Lão già nhỏ gầy nhìn Diệp Thiên Vân có chút nghi ngờ, vươn tay ra chậm rãi nói: “Lệnh bài đâu? Lấy ra ta xem!”

Diệp Thiên Vân tìm lấy ra miếng sắt ở trên người Tàn Bảo ném tới, hắn không biết cách này có thể lừa quá quan hay không. Người trước mặt từ tướng mạo xảo trá, chỉ sợ không chắc có thể tránh được ánh mắt lão!

Lão già nhỏ gầy con mắt xoay động, cầm lệnh bài lật xem nửa ngày. Ngắc đầu nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Đúng là lệnh bài của Tàn Lỗi, nhưng cậu làm sao lấy được?”

Diệp Thiên Vân hơi ngắc đầu nhìn thẳng ánh mắt của lão nói: “Hôm nay vốn là do sư huynh Tàn Bảo của tôi lên tháp, nhưng trong phái tạm thời có việc, cho nên sư phụ tôi truyền gọi tôi lên xem thử!”

Lão già khô héo không nói gì, ném lệnh bài về, khẽ cười một tiếng nói: “Cậu có thể lên rồi, tới nay tính tình nàng không tốt lắm, đừng tự tìm phiền phức!”

Diệp Thiên Vân không rõ lão đang nói cái gì. Chỉ là cảm thấy nụ cười của lão già trước mặt có chút âm trầm. Cảm giác của hắn cực kỳ nhạy cảm. Không ngờ cửa thứ hai lại càng thuận lợi thế! Sớm biết như thế thì lúc đụng phải lão già một mắt, nên lấy vật này ra. Tần Bảo đến chết còn muốn hại mình một hồi! Mặc dù lão già mở miệng, nhưng Diệp Thiên Vân không thể không cẩn thận, ôm quyền trầm giọng nói: “Trường lão, tôi lên đây!”

Lão già chấp tay sau lưng nhẹ gật đầu, cũng không nói lời nào.

Diệp Thiên Vân chậm rãi xoay người đi tới cầu thang cách đó không xa, hắn biết đứng sau lưng mình là một cao thủ, mặc dù tạm thời đã qua cửa, nhưng cũng không chắc an toàn. Tay sắp vịn tới cầu thang, tâm mới thả lỏng, xem ra lần này là có kinh không hiểm, chỉ cần có thể tới tầng cuối thì sẽ nhìn thấy Hứa Tình, một chuyến này đi cũng có giá trị!

Nhưng vào lúc này cảm giác của Diệp Thiên Vân đột nhiên phát hiện đằng sau có một cổ gió lạnh, lao thẳng về phía mình! Hắn vừa muốn phản ứng, nhưng lại chịu sự nặng nề, lực lượng khổng lồ đánh hắn bay ra ngoài rất xa!

Lão già khô gầy đánh lén thành công, sau khi đứng lại nhìn Diệp Thiên Vân ngã trên mặt đất không xa, cười lạnh hai tiếng nói: “Cậu căn bản không phải người Bát Quái môn gì, một thằng nhãi chưa ráo máu đầu mà muốn gạt ta vẫn là chưa đủ kinh nghiệm đâu, lệnh bài họ Tần chỉ có họ Tần mới có thể dùng!” Nói đến đây thở dài nói: “Ài, nói những thứ này thì có ích gì chứ, cậu còn có thể nghe thấy sao?”

Quá là nhanh! Diệp Thiên Vân mặc dù có đề phòng, nhưng vẫn bị đánh! Điều này khiến hắn cảm tức vô cùng, người này là trưởng lão Bát Quái, nhưng lại dùng loại thủ đoạn này. May là có Kim Chung tráo hộ thân, nếu không lần này sẽ mất mạng rồi. Tay khẽ chống, đứng lên từ từ.

Lão già khô gầy sợ hết hồn, Diệp Thiên Vân vừa động thì lão cũng cảm giác được, quay người nhảy đến chỗ rất xa, thân hình dừng lại có chút kinh nghi nói: “Cậu còn chưa chết? Sao có thể thế chứ?”

Diệp Thiên Vân nếu có chết cũng sẽ không chết trong tay lão, vừa rồi cảm giác đã phát hiện động tác đối phương, nhưng vẫn bị đánh trúng. Không thể không nói, tốc độ người này thật trên xa mình.

Thân phận đã bại lộ, Diệp Thiên Vân cũng không cần che dấu gì nữa, ổn định thân hình, hai mắt đánh giá lão già, trong lòng đang cân nhắc lấy gì chống lại tốc độ đối phương! Lúc hắn vừa mới luyện Kim Chung tráo, liền thường chịu thiệt thòi như vậy, bởi vì thiếu tính linh hoạt, thường mấy chiêu đã bị đối phương đánh trúng, nhưng không cách nào đánh trả.

Lão già khô gầy nhìn Diệp Thiên Vân có chút ngoài ý muốn, đột nhiên duỗi tay trái hoạt động một chút, lại cười nói: “Khá lắm, một quyền này lại đánh không chết cậu, xem ra trên người cũng có chút công phu, cậu tên gì?”

Diệp Thiên Vân thấy móng tay trên tay đối phương chừng một tấc, không biết là luyện công phu gì, sự tự tin cực độ của lão già, khiến hắn yên lòng, khước miệng hơi vểnh trả lời: “Muốn đánh cứ đánh, cần gì nói nhảm...” Lời còn chưa nói xong, thân hình lão già run lên, vung tay quét qua, móng tay hơn tấc nhắm về cổ hắn!

Diệp Thiên Vân lui về sau hơi gấp, hai cánh tay che ở trước một cái, đỡ mạnh! Một trận cọ xát chói tai, móng tay lại lưu ở trên cánh tay vết cắt màu trắng!

Lão già thấy Diệp Thiên Vân dùng hai tay có thể ngăn trở, biến sắc, lạnh lùng nói: “Công phu rất tốt, hèn gì dám đêm khuya một mình xông vào Thông thiên tháp!”

Diệp Thiên Vân chỉ có lực chống đỡ, ở trong nháy mắt tiếp xúc mới hiểu được, trên tay lão già căn bản không phải là móng tay, đó là kim khí chân chính, hắn không nói thêm gì nữa, thân thủ động tác đối phương không nhanh không chậm, chỉ cần có cơ hội trong nháy mắt, đều sẽ ra một kích trí mạng!

Lão già khô gầy nhìn thấy Diệp Thiên Vân không nhúc nhích, ra vẻ thoải mái nói: “Cậu có thể đã lừa được lão già dưới lầu kia, nhưng muốn gạt ta thì chẳng có cửa đâu...” Lại xuất thủ không hề báo trước, mười ngón

tay tách ra hướng về phía hai mắt Diệp Thiên Vân mà đâm tới.

Ngực Diệp Thiên Vân hóp lại, hai tay đẩy ra ngoài, chống đỡ thế công của đối phương! Bị động như vậy hẳn vẫn là lần đầu tiên gặp phải, lấy thân thể gầy nhỏ của đối phương thì linh hoạt là tất nhiên.

Tay lão già cực nhanh, trong thời gian mấy giây, đã hươ hai tay ra mấy chục lần, chiêu chiêu đều hướng tới đầu Diệp Thiên Vân!

Diệp Thiên Vân không ngừng đổi tay ngăn cản, dựa vào cảm giác mới miễn cưỡng có thể theo kịp tốc độ ra tay của đối phương. Tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, bất chấp khó khăn đột biến làm Tam thể thức, chân trái quyền trái ở phía trước, chân phải ở phía sau, quyền đặt cạnh sườn phải. Hai quyền vừa ra vừa vào, liên tiếp không ngừng, thế như tên bắn liên tục! Đầu tiên là thuận bộ Bằng quyền, rồi sau lại ảo bộ Bằng quyền. Đánh liên tiếp mấy lần, mặc dù không đánh tới được lão già khô gầy, nhưng nó cũng phát ra tác dụng uy hiếp nhất định.

Hai người sau khi dừng tay, toàn thân Diệp Thiên Vân đều là vết thương màu trắng, quần áo ướt tả, lộ ra thân thể trắng kiện.

Lão già thở gấp mấy lần rồi cười tà hai cái, ngạo mạn nói: “Hóa ra là Hình Ý quyền, nhưng là tổ tiên cậu thấy ta cũng phải đi vòng qua! Đứa còn hôi sữa như cậu dám tới Thông thiên tháp, có phải cảm thấy mạng quá dài không!”

Diệp Thiên Vân mặc dù ổn trọng, nhưng dù sao cũng trẻ tuổi, bị câu nói của lão chọc giận! Hắn không cần dùng ngôn ngữ đáp lễ, chỉ cần một cơ hội, chỉ một cơ hội, cho nên ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào đối phương, nín thở ngưng thần, thân thể một lần nữa bày ra Tam thể thức!

Lão già hừ lạnh nói: “Ngành công của cậu, ở trước mặt ta chính là một cái mai rùa, xem thử xem là cậu nhanh hay là ta nhanh!” Nói xong giống như con khỉ luồn lên linh hoạt, đâm nhắm vào huyệt thái dương của Diệp Thiên Vân.

Ba thước, hai thước, một thước... đối thủ càng ngày càng gần! Đúng lúc này Diệp Thiên Vân động! Tay phải đột nhiên Hoàn quyền đón đánh, hơi dụng liên nhanh chóng biến chiêu xảo quyết chụp cổ tay lão già, đồng thời chân phải đạp hạ thế đối phương! Chiêu này đúng là Hình Ý Long Hình, thân thể Diệp Thiên Vân giống như hóa thành con rồng, rít gào hướng tới đối phương!

Lão già trên mặt đầy ngạo nghễ, nhắc thân tránh một cước âm độc, cổ tay vừa chuyển năm ngón tay biến đâm thành trảo, chụp về phía ngũ quan của Diệp Thiên Vân!

Trong nháy mắt này thời gian giống như đông cứng lại, Diệp Thiên Vân lần nữa đối mặt với tử vong! Nhưng hẳn biết cơ hội trong nháy mắt này, nếu mất đi thì ngay cả mạng cũng không còn! Đối với lần đánh bạc này hẳn không hề sợ hãi, tay trước trước tiên lộ ra ngoài xoáy một cái, lùi người đồng thời sau khi cố gắng dẫn chụp cổ tay đối phương, hướng tay đang nắm trảo của lão già về sau, lần này đúng là đã chụp được thật!

Lão già khô gầy hiểu cái này có ý nghĩa thế nào, lão có thể coi rẻ thanh niên trước mặt, có thể tùy ý ra chiêu đùa giỡn, nhưng tuyệt không thể bị chụp được, bởi vì vậy chính là lần chết của mình! Diệp Thiên Vân có ngành công hộ thân, cho nên lão ra tay công kích con mắt của Diệp Thiên Vân!

Diệp Thiên Vân phát lực dữ dội quăng lão già, hạ “rầm” xuống, giống như ném bùn ném thân thể nhỏ gầy xuống đất!

Lão già bị lần ngã này khiến đầu váng mắt hoa, liều mạng giãy, kêu lên: “Cậu...”

Diệp Thiên Vân làm sao cho lão cơ hội nói, điên cuồng đập lên tường, nhục nhã vừa nhận, ở thời khắc này đều trả lợi ngàn lần vạn lần!

Sau bốn mươi năm mươi cái mới cảm giác được thống khoái, Diệp Thiên Vân xách hai cái đùi trong tay, phân tường chịu lửa giận bị nhuộm thành đỏ thẫm!

Hết thấy, lại khôi phục yên tĩnh như lúc vừa tới!

471. Chương 472: Kẻ Ngăn Tôi Phải Chết

Diệp Thiên Vân nghĩ tới tí nữa sắp gặp Hứa Tình, vô ý thức mà lau vết máu trong tay, nhưng mùi máu tươi trên người dù thế nào cũng không thể xóa sạch. Hình tượng như vậy quá mức âm u, áo quần trên người bị con khỉ vừa rồi làm thành miếng vải rách, cúi đầu phát hiện vết cắt màu trắng trên thân thể đã biến mất, mà chuyển thành từng vết đỏ tươi. Mặc dù hắn không chịu nội thương, nhưng những vết thương rất nhỏ này gây cho hắn từng đợt cảm giác đau đớn.

Thông Thiên tháp có mười ba tầng, càng đi lên trên thì càng nhỏ, trên tháp cuối cùng chỉ còn một cầu thang cuối, trong lòng Diệp Thiên Vân có chút thấp thỏm, chậm rãi đi về phía trước, rốt cuộc cũng thấy được một tia sáng.

Đầu vừa mới nhô ra, đột nhiên thấy một cước vô thanh vô tức bay ra, Diệp Thiên Vân nhanh tay lẹ mắt, một tay vịn lan can, toàn thân phát lực, nhảy lên tầng mười ba cực kỳ tiêu sái.

Sau khi đứng lại mới xoay người dò xét, vừa mới công kích mình không ngờ lại là một bà lão, đầu tóc bạc trắng, dấu vết năm tháng khắc trên mặt, hai con mắt lấp lánh có thần! Đáng người cũng không tính là phúc hậu, giữa lông mày có oản khí nói không nên lời, rất giống như người khác thiếu tiền bà. Toàn thân mặc quần áo gấm màu đỏ sẫm, khiến người hết sức uy nghiêm.

Diệp Thiên Vân đã tới điểm cuối, cũng không cần nói nhảm nữa, chậm rãi nói: “Hứa Tình ở đâu?”

Bà lão thấy thần thái động tác của Diệp Thiên Vân, cảm thấy hắn rất ngạo mạn! Lạnh lùng hừ một tiếng, dùng thanh âm cực trầm nói: “Cậu tới tìm Hứa Tình? Cậu là ai?”

Diệp Thiên Vân không cần phải che dấu gì nữa, hắn nhìn lướt qua bốn phía, phát hiện nơi này có chút giống khuê phòng con gái. Không khỏi nhìn bà lão trước mặt có chút quái dị, cũng không trả lời lão.

Không biết có phải thanh âm Diệp Thiên Vân có mị lực đặc biệt hay không, ở trên giường cách đó không xa. Có người vén màn lụa màu hồng cánh sen lên, nhô ra một cái đầu nhỏ, nhìn thấy Diệp Thiên Vân, mừng đến phát khóc nói: “Thiên Vân, thật là anh sao?” Cô nàng cái gì cũng chẳng quan tâm, đôi chân trần trắng mịn linh hoạt nhảy xuống giường, giống như con chim nhỏ nhào vào trong lòng Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng không cự tuyệt, ôm nàng ở trong lòng, cười một tiếng như ánh mặt trời, vuốt đầu nàng cưng chiều nói: “Mấy ngày qua có khỏe không?”

Cô nàng chính là Hứa Tình. Lúc này nàng không chút che dấu nào mà bật khóc thành tiếng. Bàn tay nòn nà như búp măng vuốt mặt Diệp Thiên Vân, sử dụng thanh âm nức nở kể ủy khuất từ đáy lòng.

Bà lão thấy bộ dạng tình cảnh này tựa hồ có chút đó kị, vẻ bất mãn của bà lộ trên mặt, thoáng nghiêng người tránh hai người thân mật nói: “Tình nhi, đây chính là bạn trai mà con hay nhắc tới với ta sao?”

Diệp Thiên Vân nghe được câu hỏi hơi ngẩn ra, Hứa Tình biết bà lão này? Hắn cũng không rõ lắm rốt cuộc hai người là quan hệ thế nào.

Hứa Tình khóc nửa ngày, con mắt sưng giống quả đào. Cúi đầu có chút ngượng ngùng nói: “Dì Hồng, hắn là bạn trai của cháu, người không nên làm khó hắn!”

Bà lão giống như nhìn con rể đánh giá nửa ngày. Tướng mạo Diệp Thiên Vân không tính là đẹp trai, chẳng qua cũng chỉ bình thường mà thôi, nhưng góc cạnh khuôn mặt lại kiên nghị, khóe miệng hai bên rất sâu, ngược lại có dễ nhìn.

Bà lão cúi đầu thấy vết thương toàn thân Diệp Thiên Vân, không khỏi nhướn mày nói: “Cậu là xông lên đây?”

Diệp Thiên Vân “Vâng” một tiếng, cúi đầu xuống vuốt mái tóc dài của Hứa Tình, nói rất nhẹ nhàng: “Chúng ta về nhà ha!”

Hứa Tình thấy bà lão đang nhìn hai người. Có chút ngượng ngùng mà gật đầu. Sau đó giới thiệu nói: “Thiên Vân, đây là dì Hồng. Bạn của ba em, mấy ngày qua đều là người chiếu cố em!”

Dì Hồng hai lần nghe được hai chữ Thiên Vân, tai nghe rất quen, sau nửa ngày rốt cuộc nhớ tới, gần như thất thanh nói: “Cậu là Hình Ý ma!”

Diệp Thiên Vân với ngoại hiệu này thật sự là không có hứng gì, kể sau khi có tên hiệu này, liền giống như phía sau lưng nhiên hơn một bộ cánh, liền chậm rãi nói: “Tôi là Diệp Thiên Vân”.

Trong giang hồ có lẽ có người không biết chương môn Võ Đang là ai, phương trượng Thiếu Lâm là người phương nào, nhưng Hình Ý ma Diệp Thiên Vân lại không thể không biết, bởi vì danh hiệu của hắn quá lớn! Giết người vô số, máu tươi đầy tay, trong lúc không hay không biết, cái tên anfy đã bị người trong võ lâm ma hóa, phủ thêm một lớp áo khoác thần bí!

Dì Hồng cảnh giác mà lùi hai bước, mang một tia hy vọng hỏi: “Hai lão bắt tử dưới lầu kia...”

Diệp Thiên Vân chậm rãi lắc đầu, đang ở trước mặt Hứa Tình, hắn tận lực không đề cập tới chữ chết này, dù sao nàng cũng không phải là người trong võ lâm, những chuyện này cố gắng biết ít một chút mới tốt.

Dì Hồng thật ra đã biết kết quả, Diệp Thiên Vân xuất hiện ở Bát Quái môn tự nhiên là xông lên, hơn nữa thủ đoạn hắn luôn tàn nhẫn, chỉ cần giao thủ nhất định sẽ không để người sống. Về mặt lão có chút hoảng hốt, đặt mông ngồi xuống đất lẩm bẩm: “Chết, chết hết rồi, hai ông vì một hứa hẹn gần tôi mấy chục năm...”

Hứa Tình lúc này chỉ mặc đồ ngủ, thấy dì Hồng thần sắc hoảng hốt, liền muốn đi qua xem thử một chút, lại bị Diệp Thiên Vân cản lại, vì vậy chỉ có thể nóng lòng nói: “Dì Hồng, người rốt cuộc làm sao thế?”

Diệp Thiên Vân sau khi cùng Vệ Sư Hạo - Điện chủ y học Võ Đang đánh một trận, danh vọng đạt tới đỉnh, dì Hồng có chút sợ hãi mà nhìn hắn, nổi giận mắng: “Cậu tên đao phủ này, cậu vì sao phải giết bọn họ chứ!”

Diệp Thiên Vân cảm thấy bà lão trước mắt này không thể nói lý, Hứa Tình là bị Bát Quái môn bắt đi, hắn tất nhiên là tới cứu người! Thấy dì Hồng trước mắt moi chuyện ra, cũng có chút không thoải mái, cho nên lạnh lùng nói: “Tôi muốn mang Hứa Tình về, ai ngăn tôi, tôi liền giết người đó!” Hắn không muốn tiếp tục nhiều lời, nán thêm một giây liền thêm một phần nguy hiểm, ở bên cạnh tìm được cái áo đỏ liền phủ thêm cho Hứa Tình, quyết đoán nói: “Chúng ta đi thôi, chậm thêm chỉ sợ có phiền toái!”

Hứa Tình có chút khó xử, có điều nàng vẫn tin tưởng Diệp Thiên Vân, nhẹ gật đầu không nói gì thêm, chỉ là có loại tình cảm lo lắng bộc lộ trong lời nói!

Dì Hồng thấy Diệp Thiên Vân thích giết chóc giống như trong lời đồn, sau khi lẩm bẩm đột nhiên như nổi điên đứng lên, hai mắt lão đỏ hồng, run rẩy đưa tay ngăn lại nói: “Các người ai cũng đừng nghĩ rời đi, giết người thì đền mạng! Bát Quái môn có lệnh, Hứa Tình phải sống ở đây!”

Hứa Tình thấy dì Hồng vốn đối tốt với nàng biến thành người khác, không khỏi van nài: “Dì Hồng... Người tha cho bọn cháu đi!”

Mạng là của mình, Diệp Thiên Vân cũng không phải loại cầu xin người khác, trông mắt hơi híp lạnh nhạt nói: “Người nào ngăn tôi sẽ chết!” Diệp Thiên Vân vốn muốn hai bên không phạm nhau, mấy ngày qua tất nhiên là lão chiêu cổ Hứa Tình, nhưng dưới tình huống khẩn cấp thì vẫn quyết tâm, bất kể lão là ai, chỉ cần ngăn mình thì lão sẽ chết!

Dì Hồng thấy hai người muốn rời đi, làm sao chịu buông tha, ra thức vịn người vây đường đi của Diệp Thiên Vân, động tác về mặt chuyên chú dị thường!

Hứa Tình ở vào hoàn cảnh lưỡng nan, một bên là Diệp Thiên Vân liều chết tới cứu nàng, mà bên kia lại là trưởng bối của nàng, trong bọn họ nếu đánh nhau nhất định sẽ có người bị thương, nàng tiếp tục khuyên nhủ: “Dì Hồng, người đừng như vậy...”

Lời còn chưa kịp nói xong, bàn tay dì Hồng đang múa Bát Quái tìm được cơ hội, chân phát lực, vọt người tung một chưởng, đánh thẳng tới mặt Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân biết rõ bây giờ không phải là lúc nhân từ nương tay, toàn thân giống như cung đã lên dây, đón đỡ chính là Hoàn quyền! Kể sau khi hắn học xong mười hai hình liền không khách khí mà thường dùng chiêu này, bởi vì Hoàn quyền hắn đánh ra sức mạnh vô địch, đáng sợ hơn chính là không khống chế được chính mình!

Hoành quyền luyện chính là xoắn ốc, Hoành quyền của Ngũ Hành quyền lúc luyện đặc biệt chú trọng loại kinh xoáy này, cho nên có thể phát huy kinh lực toàn thân Diệp Thiên Vân đến tối đa!

Hoành quyền như bắn ra, muốn bắn loại kinh xoáy này ra, chính là dựa vào trước cuốn sau giật của vặn xoắn ốc. Giống như dây cót đồng hồ, trước tiên phải lên đủ sức, mới có thể bắn ra.

Dì Hồng vì báo thù mà hai mắt lạc hướng, lúc ra chiêu liền có mắt một nhịp, mà Diệp Thiên Vân là vì lúc tốc chiến tốc thắng ra chiêu có quyết đoán sinh tử trong đó! Hai người va chạm nhau, kinh lực xoắn ốc cương mãnh kia của Diệp Thiên Vân liền bạo phát ra, tiếng “răng rắc” giòn tan vang lên, dì Hồng căn bản là không chống đỡ được, cả cánh tay bị một quyền này đánh đến xương đều lòi ra, kêu thảm một tiếng vắng ngược đung vào tường!

Diệp Thiên Vân chưa có lúc nào không dứt khoát, hấn giống như dã thú săn thức ăn phi thân muốn đánh trước, dồn đối phương vào chỗ chết! Trong mắt mắt lúc giao thủ không phân biệt nam nữ, chỉ cần là đối thủ thì chính là người chết ta sống!

Dì Hồng tuy có thân thủ, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhân! Nữ nhân luyện võ trời sinh luôn thiếu hụt sự tàn nhẫn, đặc biệt là ở thời khắc mấu chốt, luôn là cảm tình thắng lý trí, cho nên Diệp Thiên Vân dễ dàng đắc thủ.

Hứa Tình ở bên cạnh không hy vọng nhìn thấy tình huống đó xảy ra nhất, nàng lớn tiếng cầu xin: “Thiên Vân, không nên...”

Diệp Thiên Vân nghe được tiếng la của Hứa Tình, lại do dự nửa ngày, cuối cùng không có xuống tay. Ở trước mặt Hứa Tình, hấn không muốn biểu hiện sự thô bạo trong nháy mắt sinh tử ra ngoài. Mỗi người đều có bí mật của mình, Diệp Thiên Vân cũng không ngoại lệ, hấn khựng người lại chậm rãi nói: “Đi thôi!”

Hứa Tình không đánh lòng mà nhìn thoáng dì Hồng, toàn bộ cánh tay đều bị quyền Diệp Thiên Vân đánh đến máu thịt be bét, xương trắng lòi ra hơn một tấc, lẫn với máu thịt be bét, cổ nén sợ hãi trong lòng, cúi đầu đi theo Diệp Thiên Vân xuống lầu.

Dì Hồng miễn cưỡng mở mắt ra, nhưng thấy hai người muốn rời đi, lão vùng vẫy hai cái không khỏi hừ ra tiếng, đau đớn truyền vào trong đầu không ngừng, thấy rõ vết thương lộ lộ! Trong lòng lão tuyệt vọng vô cùng, dùng hết một tia kinh lực cuối cùng mà nhúc nhích đứng lên, cắn răng nói: “Ta sẽ không để các người rời khỏi Bát Quái môn!” Nói xong một cước liền đá văng cửa sổ tầng cuối.

Diệp Thiên Vân ngăn ra, thấy động tác của lão, trong lòng dâng lên một loại dự cảm xấu.

Dì Hồng nở nụ cười thê thảm hai cái với Diệp Thiên Vân, cuồng loạn nói: “Ta biết không phải là đối thủ của cậu, nhưng các người đừng mơ tưởng rời khỏi Bát Quái môn!” Nàng lấy lại bình tĩnh nỉ non nói: “Lão bất tử, tôi tới đây...” Nói xong nháy mắt từ đỉnh tháp nhảy xuống.

Hứa Tình còn định gọi, bị Diệp Thiên Vân thoáng cái bế lên, phi xuống dưới gấp. Hứa Tình bị ôm vào trong ngực hơi tỉnh táo lại, cũng biết mình đã làm sai một chuyện! Không ngờ dì Hồng lại có phản ứng mạnh như vậy, bây giờ nói gì cũng đã muộn!

Diệp Thiên Vân lúc này toàn lực chạy trốn, trong đầu hấn nghĩ rất tỉnh táo, phía dưới chính là Bát Quái môn, dì Hồng nhảy xuống như vậy, không thể nghĩ ngờ sẽ bị người ta phát hiện trước, kể duy nhất hiện nay chỉ có thể là xuống lầu nhanh, có thể chạy được bao nhiêu thì chạy bấy nhiêu!

472. Chương 473: Đường Là Giết Mà Thành

Hứa Tình không phải lần đầu dán vào lưng Diệp Thiên Vân, cảm nhận cái mùi quen thuộc ấy, hít một hơi có thể cảm giác được nhiệt độ của hơi thở.

Nhớ lần du lịch ở thuyền, nàng sốt cao không giảm, thời khắc nguy hiểm nhất, bạn bè tốt nhất lại rời xa nàng, nhưng Diệp Thiên Vân trong nguy hiểm lại công nàng trên lưng bảo vệ nàng, một chút của ngày xưa gọi lại hình ảnh của Diệp Thiên Vân, có lẽ hấn đối với người khác mà nói, là một nhân vật nguy hiểm, nhưng với mình, là một người con trai có thể chống đỡ một góc trời, đáng để gửi gắm.

Đúng là từ sau lần đó, tận đáy lòng Hứa Tình mới có một bóng hình, thân hình cao lớn, gương mặt bình thường, còn có vẻ lạnh như tiền

Nhìn ánh mắt quyết đoán của Diệp Thiên Vân, Hứa Tình bất giác ôm chặt cổ hần, thời gian hai người ở lại cùng nhau có hạn, cho dù đang ở trong tình cảnh nguy hiểm như hiện nay, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào.

Diệp Thiên Vân càng xuống càng nhanh, thuận tay kéo đứt một sợi dây thừng trên tường, buộc mình và Hứa Tình vào với nhau, hần xem ra hôm nay có chết ở đây thì cũng phải chết chung một chỗ!

Cuối cùng nhìn thấy cửa chính lúc bước vào, Diệp Thiên Vân hít sâu một hơi, nhảy lên đá bay cánh cửa gỗ nặng trên trăm cân! Cảnh tượng trước mắt khiến hần ngạc nhiên, bên ngoài sáng rực

Trước cửa tụ tập gần trăm người, cũng đến chục người cầm vũ khí trong tay, cảnh này khiến người ta cảm thấy áp lực vô cùng, dường như không thở được

Hứa Tình bị dọa cho mặt mũi biến sắc, cơ thể bất giác run lẩy bẩy, nàng từ trước tới giờ chưa bị nhiều người chăm chú nhìn như vậy, ánh mắt của những người này quả thật muốn ăn thịt người! Hai tay xiết chặt, nhìn Diệp Thiên Vân trước mắt lại không hề hoảng sợ. Điều này khiến nàng cũng yên tâm hơn, có cảm giác an toàn không thể giải thích

Diệp Thiên Vân mặc dù sau lưng công Hứa Tình nhưng vẫn đứng cao ngất, giống như một cây giáo dựng trước cửa, ánh mắt sắc bén lướt qua từng người trước mặt

Tần Lỗi vốn hơi mệt mỏi, nhưng lại nghe thấy tiếng vang khác thường trong viện, con người luôn cẩn thận như hần nhất định phải đến xem thế nào! Cái này không nhìn còn tốt, vừa nhìn thấy suýt chút nữa hộc máu, bản môn Hồng trưởng lão vậy mà lại rơi xuống tháp!

Nhìn thấy thương thế của Hồng trưởng lão, trong lòng vô cùng sợ hãi, là ai vừa đánh đã uy lực như vậy, mà lại có thể đánh cho cao thủ Bát Cực thành ra thế thảm, phải biết trong tháp còn có hai vị trưởng lão, mà Hồng trưởng lão ở tầng cao nhất, vậy hai vị còn lại nhất định gặp bất trắc. Vừa mới nghĩ đến đây, đã cảm thấy lạnh sống lưng.

Đặc điểm của hung thủ quá rõ ràng, nhưng dám xông vào Bát Quái Môn, dễ dàng đánh chết ba vị trưởng lão! Hơn nữa có thể thấy ra tay vô cùng hung tàn!

Đối thủ như vậy trong giang hồ cũng không nhiều, khả năng duy nhất chính là Hình Ý Ma! Chỉ có hần mới có gan đến Bát Quái

Sau khi triệu tập mọi người trong môn, Tần Lỗi vẫn còn chút không yên tâm, sai người đi báo cho trưởng lão, một lần đi rồi về cũng phải mất mười phút, chỉ cần cầm cự qua mười phút, Diệp Thiên Vân nhất định không thể trốn chạy.

Trong lúc Tần Lỗi đang cân nhắc, một người thanh niên công cô gái trên lưng đi vào. Nhìn người đó tuổi còn trẻ nhưng đối mặt với gần trăm người vẫn bình tĩnh, càng xác định được thân phận đối phương, liền quát: “Diệp Thiên Vân ! xông lên Thông Thiên Tháp của ta, còn giết trưởng lão trong môn bọn ta, thật coi Bát Quái Môn chúng ta là chỗ không người sao?”

Diệp Thiên Vân gặp qua không ít chuyện lớn, bất kể là đại hội võ thuật, hay là đấu sinh tử, đều là hơn nghìn võ giả, vì thế đối với việc này cũng không sợ hãi, tiếng nói trước mắt đối với hần rất quen thuộc, biết người trước mắt là cha của Tần Bảo, cảm giác tăng lên, cố gắng tìm ra một đường chạy trốn, nhưng lại không đáp lại câu hỏi của lão.

Gần trăm đệ tử mặc dù người nhiều thế mạnh nhưng nghe đến là Diệp Thiên Vân , không ít người vô ý thức lui về sau một bước, trong mắt ngoài sự sợ hãi ra còn có một chút sùng kính. Diệp Thiên Vân là mục tiêu của không ít đệ tử trẻ hướng tới và theo đuổi, hôm nay nhìn thấy đối phương tuy chỉ có một mình nhưng vẫn bình tĩnh như không, đánh giá về hần lại cao lên một tầng.

Diệp Thiên Vân sau khi xác định đối phương, trong khoảnh khắc này đã tính toán tương đối xung quanh, đường ra gần nhất cách Thông Thiên Tháp cũng vài trăm mét! Xem ra Tần Lỗi lúc đó cũng không phát động tấn công, trong lòng bỗng cảm thấy nghi ngờ. Nghĩ một lát là hiểu ra, những người này xem có vẻ

mạnh nhưng đều là những võ giả mới nhập môn, trong trăm người này lại không có ai có thể ra tay với hắn. mục đích của đối phương rất rõ ràng là muốn cầm chân mình, đi tìm cứu viện.

Hiểu được ý đồ của Tần Lỗi, Diệp Thiên Vân vững chắc, đã có cơ hội như vậy, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua, sống hay chết chính là bước này!

Tần Lỗi nhìn Diệp Thiên Vân không nói gì, trong lòng nghi ngờ bất định, để ổn định lòng quân, liền mở miệng nói: “Diệp Thiên Vân, mi không chạy được đâu, nếu đưa tay chịu trói, ta nhất định sẽ nói với chưong môn xem xét lại!”

Diệp Thiên Vân cười nhạt, đối phương nói đi nói lại đều là không muốn ra tay, rõ ràng là con cọp giấy. Nếu các người đã không ra tay thì tôi buộc các người ra tay! Nghĩ đến đây, bèn trầm giọng nói: “Tần Lỗi, con trai ông đang ở trên cái cây đó!”

Tần Lỗi sợ hãi sao Diệp Thiên Vân lại biết tên mình, nhưng nghe thấy con trai có chuyện, lòng hơi run rẩy. Lão khi già mới có con, mà lại chỉ có đứa con trai này, bình thường ngàn vạn thương yêu, nên cho dù thế nào không thể có chuyện!

Ngẩng đầu mượn ánh đèn để nhìn, thi thể của Tần Bảo đúng là bị treo phía trên! Mặc dù là buổi tối, nhưng nhìn lại rất rõ, mặt Tần Bảo như quả cà chua bị dầm nát, miến cưỡng nhận ra con trai mình qua dáng người, lập tức như sét đánh, tay chần trước ngực, phun ra một bùm máu tươi!

Ngay trong lúc này, cơ thể Diệp Thiên Vân bỗng động, một giây sau xuất hiện trước mặt Tần Lỗi! “Phốc” một tiếng, Tần Lỗi bay ra như bao cát. Biến cố bất ngờ này khiến tất cả võ giả của Bát Quái Môn trở tay không kịp, đầu óc ai cũng như rơi vào trạng thái đờ đẫn.

Diệp Thiên Vân chỉ cần ra tay nhất định sẽ dùng hết sức lực!

Chiêu Bạng quyền này càng là phát huy cao nhất, sức lực long trời lở đất bạo phát khi quả đấm của hắn chạm đến! người Tần Lỗi máu thịt lẫn lộn như bị xe tải nghiền qua!

Tần Lỗi đến chết cũng không ngờ, Diệp Thiên Vân to gan như vậy, đột nhiên đánh lén! Xung quanh đều là võ giả của Bát Quái, ai dám ra tay lúc này? Toàn bộ chú ý của lão đều dồn lên Tần Bảo, ý nghĩa tên của hắn không nói cũng biết, là bảo bối của Tần gia! Nhìn thấy nó chết thảm, trong lòng đau đớn thê lương, cũng chính vì thế mới để Diệp Thiên Vân thừa lúc đánh lén.

Lão bị chiêu này của Diệp Thiên Vân đánh trúng, lập tức đi đời nhà ma. Con người Diệp Thiên Vân rất dã man, hơn nữa lấy sức mạnh làm sở trường, cứ coi như Mila bắt quả là sà sà nhau, bởi vậy có thể thấy sức mạnh của hắn đáng sợ cỡ nào, thêm vào sức mạnh tập trung vốn có của xoáy ốc, khiến cho Diệp Thiên Vân thậm chí có thể tung ra sức mạnh gấp mấy lần của bản thân.

Chiêu này của Diệp Thiên Vân đánh trúng chỗ hiểm trước ngực của Tần Lỗi, độc của Hình Ý biểu hiện nguyên vẹn ra ngoài.

Tất cả võ giả đều sững sờ, chột kíp phản ứng lại. Không có ai ngờ Diệp Thiên Vân trong tình cảnh một người con gái trên lưng lại đột nhiên ra tay!

Hành động này dường như thêm dầu vào lửa. Phải biết rằng võ giả xung quanh gần trăm người, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đâu biết Diệp Thiên Vân là ngoại tộc trong ngoại tộc.

Lúc đó mắt mọi người đều đổ lên, vị trí của Tần Lỗi trong môn không cao nhưng danh vọng lại cao! Những người gần đó liều mạng xông lên, họ muốn đem Diệp Thiên Vân xé thành trăm mảnh!

Diệp Thiên Vân không hề kinh hoảng, trong ánh mắt là sự tĩnh táo khác thường! Hắn vốn không ngừng tay, đột nhiên lao đến bóp cổ một võ giả ở gần nhất, dùng sức vặn một cái, xoay người tước lấy cái giáo sắt trong tay hắn ta, vung lên sáng loáng!

Lúc này hắn đem toàn lực của kinh đạo xoáy ốc dồn vào cây giáo, người cẩn thận sẽ phát hiện ra, cây giáo này trong tay hắn như có linh hồn, thân giáo không ngừng chuyển động.

Giáo quét một đường lớn, cộng thêm sức mạnh của Diệp Thiên Vân, lấy thân thể làm trung tâm, lấy thân giáo là bán kính vạch ra một nửa vòng tròn! Một đường quét này lại giết chết ba võ giả, không ít người

nhút nhát trước cây giáo, nhanh chóng lùi lại, để tránh tai bay vạ gió!

Diệp Thiên Vân mặc dù không biết dùng giáo nhưng hẳn lại là một võ giả chính thức, một võ giả có thực lực tông sư! Cho nên vừa cầm vào, liền có am hiểu nhất định! Giáo của hắn mở rộng khí thế, xuất giáo như long ẩn xuất hồ, lui giáo như mãnh hổ nhập động. Ngoài ra bằng, điểm, xuyên, bổ, quyền, móc, gạt, chỉ cần là thứ hắn biết, tất cả đều sử dụng

Diệp Thiên Vân mặc dù ngưng tay nhưng hẳn có hiểu biết rất rõ về võ thuật, võ giả Bát Quái muốn tiếp cận thì khó vô cùng, giáo của đối phương linh hoạt như rắn, uy mãnh như rồng! Cơ thể võ giả thì vô cùng yếu ớt, chỉ cần bị chém vào thì nửa đời sau chỉ có thể nằm trên giường, vì thế không ít người không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Diệp Thiên Vân bước nhanh về trước, không ngừng xuất giáo! Hẳn biết con đường này không dễ đi nhưng lại là con đường duy nhất, vì thế động tác dứt khoát, hung ác vô cùng!

Hứa Tình sau lưng hắn xem ngây dại, gần trăm võ giả lại không dám lại gần, cảnh này lại cực giống như một bức tranh sát phạt! Có sự bảo vệ của Diệp Thiên Vân khiến nàng vô cùng yên tâm. Hắn cầm giáo sắt giống như một chiến thần, lao về bụi gai phía trước! Hứa Tình bỗng nhiên hiểu rõ cái mà Diệp Thiên Vân truy đuổi là gì, võ giả chính là vì khắc phục bất kỳ khó khăn nào trên đường, không màng nguy hiểm, dấn mặt vào cổ hắn, trên mặt lại tràn đầy hạnh phúc.

Diệp Thiên Vân hết sức mở rộng, rất có khí thế độc tôn! Dường như vừa xông lên trước vừa xuất giáo! Mũi giáo đánh đầu thẳng đó, không gì cản được! Hứa Tình mặc dù ở trên người hắn nhưng lại không hề cảm thấy ảnh hưởng đến hoạt động, có cảm giác bảo vệ, có thể phát hiện ra nguy hiểm trước một bước! trong tình cảnh vừa khẩn trương vừa kịch liệt này, người của hắn như được nâng lên, lại đạt đến trạng thái đỉnh cao!

473. Chương 474: Âm Hồn Không Tan

Diệp Thiên Vân bây giờ lại có thể cảm giác được người và giáo hợp nhất, cây giáo trong tay dường như là một bộ phận quan trọng trong cơ thể hắn, hỉ nộ của hắn đều có thể phát ra ngoài thông qua nó! Cho nên động tác trên tay, vừa biến lại biến! Bình thường hắn cũng đã học qua giáo nhưng chỉ là sơ qua, không thể nói là tinh thông.

Nhiều người bao vây xung quanh như vậy, quyền cước bình thường vốn không thể phát huy được tác dụng gì, tay không dùng quyền thì chỉ cần chưa đến vài giây sẽ bị sóng người hung mãnh bao phủ, vì thế lúc ấy Diệp Thiên Vân mới dùng binh khí.

Người và mặt của Diệp Thiên Vân bị bắn lên không ít máu tươi, giống như người đàn ông trở về từ địa ngục, máu bắn cả vào mắt, phải chớp liên tục, ngẩng đầu lên nhìn bức tường cách đó không xa, vẫn còn mười lăm mét!

Hứa Tình nhìn người mình yêu mến mờ mờ như mưa, lòng áy náy thêm vài phần. Nếu không phải mình cầu xin hắn tha cho Hồng Di, hai người chắc chắn không rơi vào cảnh gần như tuyệt vọng này! Phút nhất thời mềm lòng đưa hai người lên đoạn đầu đài, nàng thà tự mình đi tìm cái chết, cũng không muốn liên lụy đến Diệp Thiên Vân. Càng nghĩ càng khổ sở, nước mắt nhạt nhòa không ngừng rơi xuống.

Càng phá vòng vây về trước, Diệp Thiên Vân càng cảm thấy khó khăn, đám võ giả của Bát Quái Môn như bầy ong vô vè, thỉnh thoảng lại khiến bạn tiến lại lui, nhưng tần suất công kích của họ càng lúc càng ngắn, đồng thời càng lúc càng hung ác.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, đã giết chết hơn hai mươi mạng, nhưng những người này vẫn tìm kiếm cơ hội không biết mệt mỏi, chỉ cần một chút chủ quan là bị đám người như bầy sói này lao đến.

Diệp Thiên Vân duy trì gần một phút, nhưng hẳn hiểu cho dù là một phút, thể lực sẽ giảm mạnh, đến lúc đó muốn chạy cũng khó.

Võ giả của Bát Quái Môn đều không chịu thua. Hôm nay nếu để Diệp Thiên Vân trốn thoát, chỉ sợ cái hiệu Bát Quái Môn, sau này lại để dùng đi bán mì vằn thắn.

Hơn trăm người vây lấy Diệp Thiên Vân ,cứ để hấn thông dong mà lui, thì sau này Bát Quái Môn còn mặt mũi nào trên giang hồ nữa! bất luận là vì bản thân hay vì môn phái , những người này đều phải đấu với Diệp Thiên Vân đến cùng.

Một khi hai bên giao đấu ai thắng ai thua không quan trọng, bởi nhất định sẽ có một bên phải chết, mà người chết thì không thể giải thích!

Diệp Thiên Vân hung hăng mở ra một con đường, đường đi bị máu nhuộm thành đỏ sẫm, thật giống như một tấm thảm đỏ, khác cái là nó được nhuộm thành bởi máu của võ giả.

Trong lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng hét đằng xa, tiếp theo là âm thanh tường đối già nua: “Diệp Thiên Vân , không ngờ mi lại dám đến.Hôm nay mi có chấp cánh cũng khó”

Diệp Thiên Vân trong lúc khó khăn nhất này lại nghe thấy âm thanh khiến người ta tuyệt vọng. Viện binh của đối phương tới rồi, hi vọng có thể trốn thoát thật quá mơ hồ! Đôi mắt Hứa Tình đã lộ ra vẻ tuyệt vọng, bởi từ xa lại tới bốn, năm người, tốc độ của họ cực nhanh, lao về phía mình. Mặc dù nàng không hiểu chuyện giang hồ nhưng cũng biết những người này thân thủ nhất định cao minh hơn người trước mặt

Hai mắt Diệp Thiên Vân đỏ quạch ,đau nhức, nếu đã muốn mình chết thì dứt khoát giết cho hòa vốn, hai mạng phải đổi lấy hai mươi, hai trăm mạng ! nghĩ đến đây,hắn không lùi mà tiến tới, không bảo tồn thể lực, đại giáo thực như một cỗ máy đoạt mệnh, điên cuồng thu hoạch linh hồn về!

Tâm lý trút được gánh nặng, Diệp Thiên Vân càng hung ác, càng vô tình! Chỉ cần có cơ hội giết chết sẽ không bỏ qua bất kỳ ai, dù sao cùng lắm là chết, mọi người đều thoải mái.

Thời gian mấy giây, không ngờ lại có hơn mười võ giả chết dưới mũi giáo, không ít người lùi về sau, bởi Diệp Thiên Vân hiện giờ thực sự là giết người vì giết người, mỗi giáo xuất ra nhất định phải mang theo một linh hồn, chỉ cần hấn xuất giáo thì không ai có thể tránh được!.

Trong chớp mắt, năm người đằng xa lao đến như điên, người cầm đầu quát đám võ giả trẻ tuổi: “Tránh hết ra, một đám vô dụng!”

Đám võ giả của Bát Quái Môn trong lòng có uất ức không thể nói ra, giáo của Diệp Thiên Vân đã giết không biết bao nhiêu người, bọn họ cũng đã liều mạng tới, không ngờ thời khắc quan trọng lại bị nói như vậy, cũng không khỏi ít nhiều có chút oán trách.

Lão giả nhìn đám người trong môn có phản ứng như vậy, cũng không để ý, mà nhìn những thi thể dưới đất, hừ lạnh một tiếng nói: “Gần trăm người mà không bắt được một người, làm sao có thể đủ tư cách làm võ giả!” lão như bay không ngừng lao đến Diệp Thiên Vân

Diệp Thiên Vân không bận tâm mà tốc độ còn nhanh hơn, cách bờ tường chỉ còn năm mét, khoảng cách không xa ngược lại càng gần, chỉ là hy vọng sống sót càng lúc càng xa!

Không còn kịp nữa! Lão giả vài cái lên xuống đã đến trước mặt Diệp Thiên Vân, vung tay ra một chưởng, tiếng xé gió truyền vào tai Diệp Thiên Vân , tốc độ và sức mạnh như vậy khiến hắn không khỏi thán kinh hãi! Trong lúc tình thế cấp bách sắc mặt Diệp Thiên Vân lại vẫn không nghiêm trọng, nâng tay xuất giáo, mũi giáo chỉ thẳng vào hai mắt đối phương.

Lão giả cười lạnh một tiếng, bàn tay biến đổi đột ngột, tóm lấy giáo của Diệp Thiên Vân , đồng thời rơi xuống, thân giáo uốn lượn đến trình độ nhất định!

Mọi người chỉ nghe thấy “Răng rắc” một tiếng giòn vang, cây giáo sáng loáng gãy đôi, hai người mỗi người một nửa bay ngược về sau

Lão giả cười điên cuồng nói: “Diệp Thiên Vân , xem ngươi lấy cái gì để ngăn cản”. nói rồi trầm giọng ra lệnh cho bên cạnh: “Bắt lấy nó”.

Diệp Thiên Vân bị sức mạnh của giáo sắt đẩy đến chân tường, trong tay chỉ có đoạn giáo dài hai tấc, võ giả xung quanh lao đến như không cần mạng! hắn không chỉ mất giáo mà thể lực cũng là bên bờ cạn kiệt

Diệp Thiên Vân hiện giờ không những phải quan tâm đến mình mà còn cả Hứa Tình đằng sau, vì thế đối mặt với đám võ giả này vốn là không thể chống đỡ.

Mắt hần lần đầu tiên thoáng hiện ánh buồn bã, nếu không cứu được Hứa Tình thì không bằng hai người cùng chết ở đây, cũng được coi như một đôi uyên ương đồng mệnh!

Lúc này Hứa Tình cũng nghĩ hoàn toàn giống Diệp Thiên Vân , nàng từ từ nhắm con ngươi lại, gắng sức bám lấy cổ Diệp Thiên Vân ,cảm nhận nhiệt độ cơ thể lần cuối!

Hai người gắn bó, ánh mắt không nói nổi sự cô đơn, bọn họ đều lần đầu tiên cận kề cái chết như vậy!

Trong giây phút mấu chốt này, đột nhiên từ ngoài tường vút vào bốn năm vật thể như hòn đá, những võ giả muốn tấn công trước mắt giết mình, đều tránh ra.

Ngay sau đó, vật thể màu đen rơi xuống đất bốc khói mù mịt, Diệp Thiên Vân trong khoảnh khắc này không bị tấn công, lập tức nhẹ nhàng đi nhiều, ngẩng đầu lại nhìn thấy một sợi dây thừng từ phía bên kia tường vút sang, có người bên đó hô: “Đi mau”.

Võ giả xung quanh bị hít khói ho sặc sụa, vừa bịt mũi vừa không nhịn được lại hít vào, xung quanh phạm vi mười mét, bị khói mù bao phủ, ngay cả người nhìn cũng không rõ

Diệp Thiên Vân cố gắng nín thở, nhưng vẫn không nhịn được hít vào mấy hơi, hai tay hần nắm lấy sợi dây thừng, mang theo Hứa Tình nhanh chóng leo lên

Lão giả gần đó nhìn thấy có người bên ngoài yểm trợ Diệp Thiên Vân chạy trốn , lập tức dậm chân, tức giận kêu lên: “Người đâu, đi ra ngoài tìm, rốt cuộc là ai có cái gan này!”.

Lời của lão chưa dứt, Diệp Thiên Vân đã nhảy lên bức tường cao gần bốn mét, có hai người của Bát Quái Môn còn muốn bắt hần, cũng theo thế leo lên, nhưng bị Diệp Thiên Vân một cước phé đi!.

Thoát khỏi vòng vây của đám người, Diệp Thiên Vân như mãnh hổ về rừng, sẽ không cho người ta thừa cơ hội.

Nhẹ nhàng, Diệp Thiên Vân đưa Hứa Tình xuống, nhìn thấy trước mặt không ngờ đúng là có hai người, nguyên là Hứa Phạm và Hứa Phụ, hai người họ hóa trang toàn thân, trên dưới đều rất ổn.

Hứa phạm đỡ vai Diệp Thiên Vân , không khỏi giơ ngón tay cái nói: “Em rể, muốn nói sức mạnh, thì phải là em...”

Hần còn chưa nói hết đã bị đá cho một cái, Hứa Phụ bên cạnh nhanh chóng nói: Thiên Vân, ở đây nguy hiểm, rời khỏi nơi thị phi này trước đã!”.

Hứa Phạm vỗ mặt Hứa Tình, thứ vừa vút vào lúc này là lựu đạn cay, sắc mặt Hứa Tình vốn vô cùng yếu ớt, thêm sắc khói nữa lại hôn mê luôn.

Hứa Phạm và Hứa Phụ phía trước, Diệp Thiên Vân công Hứa Tình theo sau, ba người lao nhanh trong rừng. Bối cảnh động của họ cực nhanh , không có mấy người có thể đuổi kịp.

Diệp Thiên Vân thở bầu không khí mới, vẫn còn chưa dám tin đây không phải ảo giác, vừa rồi mình gần như đã muốn bỏ mặc, nhưng ý chí kiên định từ trước tới nay khiến hần một mực gắng gượng.

Có kiểu kỳ ngộ này, không thể không nói là trùng hợp. Thực ra nếu họ đến chậm một giây nữa thì hần và Hứa Tình đã không thể nguyện vẹn rời đi.

Hứa Phạm vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn Diệp Thiên Vân , miệng nói mau lẹ: “Cậu thật gan to, có thể mở một con đường máu trong Bát Quái Môn! Đêm nay tôi và cha cũng định đến cứu Tiểu Tình , không ngờ cậu lại đi trước một bước, chớ nhà tôi là cậu giết đấy?”. nói rồi lại nói tiếp: “Cậu học giáo ở đâu, cha tôi nói giáo pháp của cậu rất có phong thái!”.

Diệp Thiên Vân không nhịn được cười, con chó đó cũng coi như không may. Lần đầu tiên hần dùng giáo, chỉ có điều là đem chiêu thức của Hình Ý Quyền ra dùng, nhưng nghĩ ra cũng rất kỳ lạ, mặc dù là lần đầu tiên dùng nhưng lại có cảm giác tương thông

Hần cũng chưa hoàn toàn thoải mái mà vận Kim Chung Tráo, tiến hành phục hồi lại, chạy khỏi Bát Quái Môn nhưng không có nghĩa là an toàn, chỉ có điều nguy hiểm đỡ đi một chút, liếc nhìn về sau, phát hiện thấy lúc đó đằng sau ít người, nhưng còn có hai người cách mười mấy mét.

Chỗ mấy người trốn chính là rừng cây sau Bát Quái Môn. Chạy gần mười phút, Hứa Phụ dường như cảm thấy an toàn, ông khẽ nhủ thầm, vung tay khiến hai người dừng lại, quay người lại nói: “Cái thứ âm hồn không tiêu tan! Ta đánh tan tác chúng”.

474. Chương 475: Bát Quái Nhanh

Râu của Hứa Phụ vì tức khí vểnh hết lên, xem ra Hứa Tình là viên ngọc quý trong tay lão, mở miệng muốn đánh, hoàn toàn biến thành diễn xuất giang hồ, nhớ lại lúc trước cảnh cáo mình không được giết chóc, bỗng thấy hơi buồn cười, có những lúc con người là chuyện không liên quan đến mình, nếu là người trong cuộc đương nhiên khó có thể kiềm chế

Hứa Phụ bĩu môi tức giận, hần nhìn ra suy nghĩ của Diệp Thiên Vân, thấp giọng nói: “Cha tôi mấy năm gần đây dưỡng khí công phu lên rồi, gặp mấy chuyện như vậy thì không phát hỏa như trước! Có điều bản chất con người không thay đổi, bình thường luôn không cho tôi làm cái này, cái kia”.

Võ công Bát Quái của Hứa Phụ nguyên là nhất mạch Cung Thị Bát Quái, lần trước Diệp Thiên Vân đấu cùng, vốn là không rõ thực lực của lão, lần này có cơ hội nhìn thấy, đương nhiên không thể để mất.

Diệp Thiên Vân thoáng quay đầu lại nhìn Hứa Tình ngủ bên cạnh, hít thở phả ra mùi hương riêng của phụ nữ. Nhớ lúc chung hoạn nạn, cùng sinh tử, chỉ trong khoảnh khắc đó mới hiểu được thâm tình của hai người, hai thế giới khác nhau chia cách con người ta, nhưng lòng lại không hề xa cách.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên Vân cảm thấy hơi mỏi, khẽ khàng đặt Hứa Tình xuống đất, cố để cô ấy nghỉ ngơi, một cô gái không biết võ công, trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng có phần làm khó cô ấy.

Thời gian mấy người nghỉ ngơi, hai bóng người đã đuổi đến phía sau, Diệp Thiên Vân biết nơi này cách Bát Quái Môn cũng không phải là xa, nên nói: “Người khác không đuổi theo sao?”.

Hứa Phụ cười khì khì, chỉ con đường phía sau Diệp Thiên Vân nói: “Từ đây trở đi đã chuẩn bị xe rồi! Tôi và cha vốn định giống cậu đi cứu Hứa Tình, đương nhiên phải chuẩn bị cẩn thận! Huống hồ cao thủ thực sự trong Bát Quái Môn đâu thể chỉ có mấy người!”.

Diệp Thiên Vân đưa mắt nhìn theo. Mơ hồ có thể nhìn thấy một chiếc xe nhỏ đằng sau cái cây, cái đó hẳn là cái lần trước Hứa Tình đi, cũng bật cười, bốn người ngồi lên chiếc xe này không biết có chật chội không.

Hai người đã tới nơi, dừng chân cách đó không xa. Một lão giả râu dài đến ngực, vết sẹo dài gần năm tấc chạy dài khuôn mặt, tướng mạo cực kỳ hung hãn, một vị khác thì con mắt dài nhỏ, không cười cũng như cười, một thân áo choàng trắng trong đêm càng chói mắt. Điều đầu tiên họ ý thức là nhìn trước sau, xem xem có mai phục hay không, sau đó mới quan sát mấy người Diệp Thiên Vân

Hứa Phụ một thân quần áo đi đêm. Mặc dù tuổi không ít nhưng lại rất phong độ, lão trầm giọng nói: “Khổng Ngũ Nhiễm, Từ Tương Ngưu! Bát Quái Môn vậy mà lại ra tay với con gái tôi, chẳng lẽ quy tắc giang hồ đã trở thành tấm giấy lộn?”

Lão giả râu dài nhìn vào ánh mắt sắc bén của Hứa Phụ, dường như có chút xấu hổ, đầu hơi nghiêng nghiêng, cũng không đáp lời.

Áo trắng Bạch Tương Ngưu khẽ cười nói: “Hứa Phóng Sơn, trái một câu Bát Quái Môn, phải một câu Bát Quái Môn, người chả nhẽ không phải người Bát Quái Môn sao? Mấy lần để người gia nhập đều kéo ba kéo bốn! Ngoài cung mạch các người, truyền nhân Bát Quái có gốc gác đều đã nhập phái. Người nhập Hoàng Tuyền, có mặt mũi nào đi gặp Cung sư?”

Cơ thể Diệp Thiên Vân hồi phục một chút, nghe ý tứ Hứa Phụ vừa rồi là muốn lấy một địch hai, mấy chuyện này lại liên quan đến nội bộ Bát Quái Môn, vì thế hắn cũng không nói chen vào.

Hứa Phụ là bản gia, đương nhiên không cho mình là người ngoài, khinh thường đáp: “Bát Quái Môn này không phải Bát Quái Môn, các ông tự nói xem, từ lúc thành lập môn phái cho đến nay đã làm bao nhiêu chuyện tốt! lừa gạt, gian dâm, cướp bóc.”

Râu dài Khổng Ngũ Nhiễm nghe thấy Hứa Phạm nói không lựa lời, Bát Quái Môn đâu ra mà làm mấy chuyện này, không chịu được liền tức giận nói: “Mày là chó hoang nhà ai mà sủa ở đây! Bát Quái Môn luôn lấy phát huy võ học làm nhiệm vụ. trước giờ không có những chuyện người nói!”.

Hứa Phạm lúc này mồm mép không nói nên lời, chỉ vào Hứa Tình nằm trên mặt đất lạnh lùng nói: “Được, cái khác không nói, chỉ nói em tôi đến Bát Quái Môn các ông như thế nào? Cha con Tần Thị còn muốn nuốt trôi tuyệt học gia truyền nhà chúng ta!”.

Khổng Ngũ Nhiễm hình như cũng biết chuyện hôm nay nên cũng nén giận nói: “Chuyện này chúng tôi không biết, đợi điều tra rõ nhất định sẽ nói rõ cho các người, vì thế mời mấy người các người quay về một chuyến”.

Hứa Phạm hơi chút khinh thường, hừ một tiếng nói: “nói rõ? Sau khi đến Bát Quái Môn chỉ e đầu chúng ta khó giữ nổi, các ông tự xưng đại phái, nhưng trong đầu lấy đầu ra hai chữ công chính”

Hai lão giả đều hơi lo, vừa rồi đuổi theo quá xa, một Hứa Phóng Sơn cũng đủ rồi nhưng sau lưng lão còn có Diệp Thiên Vân , hai người này chỉ cần ra tay, hôm nay ai thắng ai thua thật khó đoán!.

Diệp Thiên Vân xông vào Bát Quái Môn , còn dẫn thông Thông Thiên Tháp, cuối cùng giết ra một đường máu, người của Bát Quái Môn chết và bị thương vô số, chuyện thế này bất kể môn phái là đúng hay sai đều không quan trọng, nhất định phải có người đứng ra gánh chịu hậu quả. Tần Lỗi đã chết rồi,cũng coi như chết không đối chứng.

Từ Tương Ngưu hai mắt cấp bách, lão nhìn Hứa Phụ lòng bất định nói: “Phóng Sơn, ta và người mặc dù không cùng đường ,nhưng đều là nhất mạch truyền lại! Hôm nay Bát Quái Môn xảy ra chuyện động trời, Diệp Thiên Vân giết chết mười mấy đệ tử, đây là sự thật!Hứa Phạm đã chết, vì thế chúng tôi nhất định phải điều tra rõ chuyện này, tôi nghĩ công đạo ở trong tâm người!”.

Hứa Phụ sau khi bắt đầu nhận ra, một mực trầm mặc, lão cười nói : “Thực ra nói những cái này đều vô tác dụng, Bát Quái Môn các ông mời chúng tôi quay lại điều tra, nhưng là muốn tìm một kẻ chết thay mà thôi, những đệ tử đã chết thì không thể nói rõ cho mọi người”.

Hai người bị chọc đúng tim đen đều có chút giận dữ, câu này chẳng khác nào vạch trần bộ mặt thật, đã không dám phản được thì chỉ còn dùng tay nói chuyện!.

Từ Tương Ngưu nhìn cơn tức giận, cười lớn: “năm đó Hứa Phóng Sơn khống chế ba vị cao thủ Bát Quái uy phong thế nào, hôm nay để hai chúng tôi hết sức, xem xem võ công của ông có còn như trước hay không!”.

Diệp Thiên Vân không ngờ Hứa Phụ còn có sự tích anh hùng như vậy, không khỏi cảm thấy hứng thú với mấy người, Bát Quái Môn, Thái Cực Môn, trước nay luôn tương đối thấp chứ cũng không liều lĩnh như Hình Ý.Ba nhà đều là nội gia quyền, về công phu đều có chỗ tương đồng.

Bát Quái Môn bị một số người gọi là “Ma môn”, không phải ma trong ma quỷ, mà là ma trong ma thặng, ý của nó là chỉ Bát Quái Chưởng khi giao thủ lãng phí quá nhiều thời gian, mới được gọi giống như vậy.

Võ giả Bát Quái khi giao thủ, giống như đang kiếm ăn, muốn trong quá trình dạo chơi khai thác cơ hội! đi thì nhiều mà giao thủ lại không nhiều, thường chỉ có mấy chiêu mà thôi!

Hứa Phụ một cánh tay để sau lưng, tiến lên trước hai bước, đứng lại chấp tay, nói rất nhẹ nhàng: “Mời!”.

Khổng Ngũ Nhiễm,Từ Tương Ngưu không hẹn mà cùng nhìn nhau, người trước hào hiệp cười nói: “Cũng được, hôm nay để ta đánh trận đầu, xem xem Bát Quái Chưởng của Cung Thị nhất mạch rốt cuộc hay ở chỗ nào!”. Nói xong cởi áo choàng ngắn xuống sân.

Hứa Phạm cười bí hiểm nói với Diệp Thiên Vân bên cạnh: “Hôm nay, nếu chỉ có tôi và cha tôi, chỉ sợ bọn họ sẽ hai đánh một , bây giờ có cậu ở đây, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ!”.

Diệp Thiên Vân mặc dù không rõ thân thủ cao thấp của mấy người, nhưng từ lời nói thì hai lão giả của Bát Quái Môn rất kiêng kỵ Hứa Phụ .Người luyện Bát Quái chưởng, phạm võ công chính thống đều là bồi dưỡng tạo nên tâm lý “bình thần”. Nếu không có tính nhẫn nại, sợ là Bát Quái Chưởng này cũng không luyện được.

Diệp Thiên Vân đặt mình vào hoàn cảnh của người khác ngẫm nghĩ, nếu chỉ một mình mình ở đây, sợ là không nói hai câu liền động thủ, xem ra đỉnh cao võ học còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Bát Quái chú ý năm điểm: tay, mắt, thân, pháp, bước, hai người đều là người trong nghề, đương nhiên không thể so sánh với người bình thường, cho nên đều có chút phong thái của đại sư, cả hai đều tự kiểm chế tìm cơ hội, thể hiện Bát Quái đồ hình vô cùng nhuần nhuyễn.

Ngay trong lúc tĩnh lặng này, Hứa Phụ và Khổng Ngũ Nhiễm lại là cũng lúc tìm thấy cơ hội, hai người nháy mắt ra tay.

“Ba, ba” hai tiếng, đột ngột phân ra như nam châm đẩy nhau, sắc mặt hai người biến đổi!

Tay của Diệp Thiên Vân bắt giác động đậy, trong lòng có chút ngứa ngáy. Khi hấn ở nhà Hứa Tình, đã từng học qua Bát Quái Chưởng, vừa rồi hai người đồng thời phát chưởng lực, nhưng là tấn công vào vị trí không giống nhau.

Lực của Bát Quái Chưởng đều chú ý tam không bốn thúc. Tam không là thể xác không, tinh thần không, bàn tay không, ngụ ý thành Viên Không! Bốn thúc, lấy eo thúc vai, lấy vai thúc khuỷu tay, lấy khuỷu tay thúc cổ tay, lấy cổ tay thúc ngón tay, đó là bốn thúc trên. Lấy eo thúc hông, lấy hông thúc đầu gối, lấy đầu gối thúc mắt cá chân, lấy mắt cá chân thúc bàn chân, là bốn thúc dưới.

Thân pháp của Hứa Phụ linh hoạt, võ công sử dụng là Kinh đạn giạt, nổ. Thực ra Bát Quái Chưởng tầng cao nhất phát lực là sự hòa hợp giữa bốn thứ kinh, đạn, giạt, nổ. Kinh là tính bất ngờ, Đạn là tính co duỗi, Giạt là tính chấn động, Nổ là lực đột ngột vỡ tan rồi tạo ra sức mạnh.

Khổng Ngũ Nhiễm thân pháp phiêu diêu, chưởng tung ra có lực lẳng không, hiển nhiên là về trình độ thua kém không ít

Đều nói thắng bại chỉ trong nháy mắt, Diệp Thiên Vân rõ ràng cảm nhận được, chỉ cần hai bên hơi không cẩn thận, nhất định là một chiêu Càn Khôn!

Không ai ngờ tới, chỉ là không đến một giây, Hứa Phụ đã chuyển quyền, người cũng theo chiêu thức mà thay đổi, đột nhiên tiến đến trước mặt Khổng Ngũ Nhiễm, chân siết chặt khóa chân đối phương, cánh tay đột nhiên nhanh co duỗi cực nhanh!

Khổng Ngũ Nhiễm chỉ là trong lúc phản ứng đã bị đánh trúng, thân thể giống như bị lò xo bắn ra, bắn ra bổ nhào xuống đất!

Diệp Thiên Vân trong lòng pháp phòng bất định, ai nói Bát Quái Chưởng Ma, cái này rõ ràng còn nhanh hơn Hình Ý vài phần!

475. Chương 476: Cái Nên Đến Vẫn Sẽ Đến

Hứa Phụ được chiêu thứ nhất xong cũng không có bất kỳ biểu hiện kiêu ngạo nào, giống như làm một chuyện hết sức bình thường, thân nhiên nhìn Khổng Ngũ Nhiễm trên mặt đất, khí độ bất phàm nói: “Trong Bát Quái Môn có bao nhiêu người thực sự nỗ lực vì sự phát triển của Bát Quái Chưởng, người miễn cưỡng chỉ có thể coi là một nửa!” Câu này khi nghe luôn khiến người ta cảm giác được một áp lực vô hình.

Khổng Ngũ Nhiễm tuy bị đánh trúng một chưởng, nhưng dường như cũng không có ảnh hưởng gì, trên người dính đầy lá cây, sắc mặt xanh lét, nhìn Hứa Phụ có chút bất ngờ

Từ Tương Ngưu trong lúc bạn ngã xuống đất, tia sát khí thoáng hiện trong mắt hấn biến mất trong nháy mắt! Muốn động thủ nhưng lại nhìn thấy Diệp Thiên Vân ở cách đó không xa nhìn hấn giống như cười mà không phải cười, không khỏi run khẽ!

Ngoài Hứa Phụ còn có một Diệp Thiên Vân nhìn như vô hại, nhưng lòng hấn thì rất rõ, có loại người như thể này tồn tại, muốn dùng chút thủ đoạn gì, chỉ sợ là tự tìm cay đắng

Diệp Thiên Vân đánh lén là tàn nhẫn có tiếng, Võ Đang gần như một nửa tông sư đều chết dưới chiêu của hấn! Nguyên nhân là hấn ra tay luôn ngoài dự đoán của mọi người, hơn nữa thủ đoạn quá độc! Chỉ cần bị hấn chăm chú nhìn, không đề phòng một chút, người bị đánh trúng mười người thì tám chín đều không

sống được! Người như vậy không thể không chuẩn bị, Diệp Thiên Vân hiện giờ không ra tay, chỉ có điều là đang chờ cơ hội thôi.

Từ Tương Ngưu trong lòng luôn có một dự cảm mãnh liệt, chỉ cần ra tay đánh lên Hứa Phóng Sơn, thì Diệp Thiên Vân bên cạnh nhất định sẽ nhanh hơn mình!

Mới nghĩ đến đây, Từ Tương Ngưu trong lòng không rét mà run, một võ giả bị đánh lên mà chết, là chuyện vô cùng sỉ nhục! Vì nó nghĩa là sự khỗn chế về thời gian và tiết tấu của đối phương phải cao hơn mình rất nhiều.

Hai người nếu thân thủ không chênh lệch nhau là mấy, thì người nắm bắt thời gian và tiết tấu nhất định là người thắng! Có người trời sinh đã có sự nắm bắt về phương diện này, còn có người lại cả đời không nắm bắt được

Từ Tương Ngưu lại chú ý vào Diệp Thiên Vân, nhưng lại nhìn thấy tia cười đó ẩn trong bóng tối, sau đó rất thông dong bình tĩnh, nhưng kiểu bình tĩnh này lại khiến người ta có phần thấp thỏm không yên, có chút giống khúc dạo đầu của giông tố.

Diệp Thiên Vân trong lòng khê thở dài, Hứa Phụ tuy đánh bại đối phương, nhưng lão lại không nặng tay, nên Khổng Ngũ Nhiễm bị đánh lần này cũng không đau không ngứa.

Nếu chiêu này để hấn ra thì hấn có vài chục cách có thể khiến đối phương tuyệt khí bỏ thân, có mấy trăm cách khiến đối phương cả đời không thể ra tay, chỉ đáng tiếc, vai chính lúc này không phải là hấn.

Hứa Phụ ra tay cũng không dứt khoát, còn mang theo vài phần do dự thiếu quyết đoán, mặc dù hấn không hiểu chuyện hai bên nhưng cũng có thể nhìn ra, Hứa Phụ thân là muốn hạ thủ lưu tình. Nếu đã lưu tình vì sao lại muốn dừng lại đấu với đối phương. Điều này khiến hấn nghĩ mãi không thông.

Trong ý thức của Diệp Thiên Vân, chỉ cần giao đấu với võ giả, thì sinh tử không do mình quyết định, yếu tố quyết định thắng bại giây phút đó rất nhiều, cho nên nhất định phải hết sức

Hứa Phạm ở một bên hết sức phấn khởi nói: “Thân thủ của cha tôi thế nào? Thứ gia truyền nhà tôi sao có thể so sánh với thứ võ công hỗn tạp không tinh khiết ấy chứ”.

Diệp Thiên Vân nhìn Hứa Phạm hồi lâu, cuối cùng cười một cái, có thể không biết cũng là một thứ hạnh phúc. Cảm tình bài trong chiêu thuật của Hứa Phụ, hấn hoàn toàn không phát hiện ra.

Khổng Ngũ Nhiễm đang bò dậy, ánh mắt cực kỳ phức tạp, đó là một kiểu vừa yêu vừa hận, hồi lâu mới bật hơi nói: “Phóng Sơn, ông làm thế này, Bát Quái Môn cũng sẽ không cảm ơn ông, không ai coi ông là người một nhà...”

Hứa Phụ thở dài, tự cười một mình nói: “Hai người các ông đều không phải đối thủ của ta, ta không muốn trên tay lại dính thứ gì không sạch sẽ. Các ông đi đi, càng nhanh càng tốt!”.

Diệp Thiên Vân đáy lòng bỗng hiểu ra! Ngay lúc Hứa Phụ nói ra, hấn mới hiểu, Hứa Phụ vừa rời ra tay là muốn cho thấy một thái độ! Đó chính là muốn thể hiện một chữ!

Bát Quái Môn bắt Hứa Tình đi, Hứa Phụ cứu con gái ông về, sau đó lại đấu với người Bát Quái Môn một trận, nhưng lại không lấy đi tính mạng họ.

Diệp Thiên Vân không phải lần đầu trải qua chuyện thế này. Ý tứ của Hứa Phụ rất rõ ràng, đó là không để Bát Quái Môn quá giới hạn, khi cảnh cáo họ đồng thời cũng nhượng bộ một chút

Diệp Thiên Vân bỗng nhiên hiểu được cảm giác này, Hứa Phụ mặc dù không cùng đường với Bát Quái Môn nhưng cũng hy vọng Bát Quái Môn thông qua Bát Quái Môn mà được phát huy, vừa yêu vừa hận. Đúng! Chính là chữ này

Hai trưởng lão Bát Quái biết hôm nay không phải là ngày hoàng đạo gì, chỉ lo lắng cho tính mạng, cho nên lạnh lùng chấp tay về phía Hứa Phụ, quay người mà đi.

Trong lúc hai người quay người bỏ đi, Diệp Thiên Vân bỗng cảm thấy không cam lòng, hấn bắt chấp tính mạng đi cứu Hứa Tình, liều chết tấn công trong sự bao vây của hàng trăm võ giả, bỏ ra không ít công sức,

cái này có thể thấy được, nhưng đối phương lại có thể quay lưng dễ dàng như thế, điều này khiến hắn có cảm giác rất không công bằng.

Hắn mặc dù không phải người xấu, nhưng cũng không phải người tốt gì, càng không nói là một thánh nhân! Dựa vào cái gì mà những thứ mình thiên tâm vạn khổ mới có, đối phương không mất chút khí lực gì lại có thể dễ dàng đạt được

Hứa Phạm ở bên cạnh có chút không hiểu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Hơi sững sờ lên gáy. Chuyện này thay đổi quá nhanh, một chút giống như vừa rồi vẫn còn là kẻ thù, nhưng bỗng nhiên lại như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hứa Phụ nhìn lưng hai người đã rời đi xa, mới quay người lại nhìn Diệp Thiên Vân một cái, nói: “Cậu hình như có chút oán giận”.

Đối phương mặc dù là cha của Hứa Tình nhưng Diệp Thiên Vân cũng không vì điểm này mà giấu cảm xúc của mình, gật đầu rất chắc chắn, không nói gì.

Hứa Phụ dường như không có gì bất ngờ, nhưng hồi lâu mới nói không nhanh không chậm: “Chuyện hôm nay xảy ra là bất đắc dĩ, giống như quan hệ của cậu và Hình Ý môn ! Nếu có một ngày Ngũ Vĩ của Hình Ý Môn muốn giết cậu, cậu sẽ làm thế nào?”.

Diệp Thiên Vân hơi kinh ngạc sao Hứa Phụ lại biết tầng quan hệ này! Vấn đề này hắn cũng chưa từng nghĩ đến, nếu có một ngày Ngũ Vĩ muốn giết mình, đó quả thực là chuyện không thể, Ngũ Vĩ sao lại phản ứng đầu tiên là Ngũ Vĩ nhất định có chỗ khó xử, nghĩ đến chỗ mấu chốt của vấn đề liền giương mắt nhìn Hứa Phụ .

Hứa Phụ thấy phản ứng của Diệp Thiên Vân , cười cười có vẻ hài lòng nói: “Cảm giác của cậu rất nhạy, tôi và Bát Quái Môn mặc dù có chút chuyện nhưng bọn họ chắc chắn không thể vì thế mà bắt cóc Hứa Tình, bởi vì họ biết làm như thế sẽ có hậu quả thế nào! Theo tôi thấy, có thể là Bát Quái Môn có chỗ khó”.

Chỗ khó, Diệp Thiên Vân không nghĩ suy nghĩ đến vấn đề này, thấy ánh mắt Hứa Phụ cũng hơi không hiểu! Nhưng bắt đầu từ thời khắc này, Diệp Thiên Vân cũng hiểu ra, giữa Hứa Phóng Sơn và Bát Quái Môn không đơn giản như lúc đầu nghĩ.

Lúc này, một loạt tiếng chim Đỗ Quyên trong trẻo vang lên, âm thanh nhẹ nhàng du dương, có cảm giác vui sướng không nên lời.

Hứa Phạm nghe thấy, sắc mặt vui vẻ, cười nói: “Loại chim này kêu kỳ quái nhưng có thể thuận lợi rời đi, xem ra nó biết vận may của chúng ta không tệ!”.

Trừ hắn ra, sắc mặt của Hứa Phụ và Diệp Thiên Vân đều đại biến, bởi với khả năng nghe của họ đều rõ, tiếng này vốn chẳng phải chim gì, đây là tiếng người phát ra, chính xác mà nói là một kiểu ám hiệu!

Hứa Phụ có phần hoài nghi, nhưng lão vẫn lập tức hạ lệnh: “Chúng ta đi nhanh, chậm nữa là không kịp...”

“Đi...đi.....đi ...đi không được!” âm thanh bắt chước tiếng chim hót, bỗng nhiên có chút khôi hài thể hiện mục đích của mình ra nhưng lại cười không nổi, âm thanh này vô cùng hồn nhiên, lại mang vài phần nghịch ngợm, quan trọng nhất là nó rất quen! Mặc dù chỉ nghe một lần nhưng mãi mãi không thể quên được.

Hứa Phụ cũng không nhúc nhích, bởi lão biết đã có người bao vây bốn xung quanh rồi, từ bốn hướng đều phát ra tiếng vang, sợ người khác không biết.

Diệp Thiên Vân có thể chắc chắn đối phương không phải người Bát Quái Môn, bởi trong hai nhịp thở đã mơ hồ thấy được bóng người, bốn người, bốn hướng, tốc độ cực nhanh! Điều này càng chứng thực phỏng đoán vừa rồi của hắn về âm thanh đó.

Bốn người dường như đến cùng lúc hình như sớm đã xếp đặt vị trí,một âm thanh trong đó có chút nghịch ngợm nói: “Diệp Thiên Vân ,bốn người chúng ta rất xem trọng cậu!”.

Một âm thanh khác phụ theo nhưng lại dương dương tự đắc nói: “Đúng thế, đúng thế...ai nói không phải! Diệp Thiên Vân , chúng ta còn đánh cuộc lúc nào có thể giao đấu với cậu, kết quả là ta thắng!”./

Hứa Phụ sau khi nhìn mặt người, mặt trắng bệch, thay đổi giọng nói bình tĩnh trước đây, run rẩy nói: “Các ông sao lại tới?”

Lúc này người gần phía bắc nhất trả lời: “Hứa Phóng Sơn, không phải lần trước ông nói sẽ chơi cờ cùng tôi à? Kết quả chờ ông liên tục năm, giờ nghĩ lại quả thật khó chịu! Hôm nay đã có duyên, thì ông quay về với tôi đi!” nói xong hướng về phía lão trừng mắt nhìn, xem ra không có bộ dạng chính trực.

Hứa Phạm bắt giác lùi về hai bước, mấy người này khiến hắn kinh sợ hơn cả Bát Quái Môn vừa này nhiều, hơn nữa từ khuôn mặt, hắn đã đoán ra được là ai. Diệp Thiên Vân nhìn bốn người trước mặt, thoát nhìn chân tướng rõ ràng! Lời Hứa Phụ nói quả không sai, có lẽ Bát Quái Môn thật sự có nguyên nhân khó mở miệng, có lúc tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy, cũng không nhất định là thật. Hắn quay sang Hứa Phạm đánh mắt, bảo anh ta nhanh chóng mang Hứa Tình rời đi, như vậy cho dù có gì ngoài ý muốn cũng sẽ không ảnh hưởng đến cô ấy.

Hứa Phạm nhận được tín hiệu, liền công Hứa Tình trên lưng, sau đó ánh mắt đề phòng nhìn mấy người.

Diệp Thiên Vân tháo bỏ được mối bận tâm, trong lòng bình tĩnh, chấp tay hướng mấy người, chậm rãi nói: “Bốn vị đại sư, không biết vì sao các ông lại đến?”

476. Chương 477: Phục Hay Không Phục

Mặc dù Diệp Thiên Vân luôn bình tĩnh tỉnh táo, nhưng sau khi nhìn thấy họ, cũng không khỏi thở dài, hắn suy nghĩ, cũng đoán ra năm sáu phần mục đích đến của họ

Bốn người thân ảnh có chút phiêu diêu từ từ đứng vững, đúng là bốn hòa thượng hơi điên điên của Thiếu Lâm Đạt Ma, Cuồng Vũ cầm đầu về mặt cốt nhả, đặc ý nói với Hứa Phụ: “Bạn cũ, đã gặp rồi thì tôi không thể để ông chạy mất!”.

Hứa Phóng Sơn nghe những lời này với lão hình như cũng rất bất đắc dĩ, nhưng vương về mặt tình cảm, chấp tay kiểu tượng trưng, không mặn không nhạt nói: “Cuồng Vũ, đã lâu không gặp!”.

Mặc dù Diệp Thiên Vân đã gặp họ một lần nhưng lúc đó vì tình thế gấp gáp, hơn nữa lại phải đề phòng kẻ khác đánh lên cho nên cũng không dồn sức lực lên mấy người này, hôm nay một mình đối mặt, mới cẩn thận chú ý đến tướng mạo đối phương.

Cuồng Vũ thấp bé to khỏe, thân hình rắn chắc cường tráng, cái mặt sư tử hồng rực, trán cao nhô ra, đặc biệt nhất là hai tròng mắt hắn có sự ghê ghớm mãnh liệt, phóng ra ánh nhìn hung hăng điên cuồng. Con người thường vì hưng phấn hoặc phẫn nộ mà mở rất to, đảo không ngừng trong hốc mắt, mà con người phần lớn thời gian đều biểu lộ hết nội tâm ưu sầu của lão.

Người như vậy bình thường không phải là cố ý che giấu, mà là không hề có tâm cơ

Cuồng Cảnh thấy Cuồng Vũ vừa hưng phấn lại quên luôn chuyện chính liền có chút cá giận nói: “Ông chủ có lệnh, Cuồng Vũ ông cẩn thận một chút, đừng quay về lại bắt chúng ta chịu tội thay!”.

Mấy người đều bị những thứ xưng hô rối bời này làm chóng cả mặt, trong Thiếu Lâm Tự lại xuất hiện chức vị “ông chủ”, thật khiến người ta dở khóc dở cười.

Cuồng Cảnh có khung người gầy teo, về mặt của vân lưới đánh cá, khi phát tức thì cằm vểnh cao lên, bởi trong miệng chẳng có mấy cái răng, môi thì móm sâu vào trong.

Cuồng Vũ bị người rắn dạy hình như thành quen, bĩu môi, sau đó mới quay đầu nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Anh bạn nhỏ, chúng tôi đợi cậu nửa tháng có thừa rồi, hôm nay cuối cùng cũng để chúng tôi đợi được cậu, ha ha”.

Diệp Thiên Vân biết mấy đứa trẻ già trước mắt có vẻ thú vị nhưng để bọn họ ngấm vào ai, cái đó chắc chắn không có lợi! Mặc dù trong võ lâm tin đồn liên quan đến họ nhiều không kể xiết. Cho nên rất cẩn thận nhíu mày nói: “Mấy vị tiền bối đợi tôi? Có chuyện gì vậy?”

Cuồng Vũ hơi to miệng, vốn là không khống chế được cái miệng ấy, mở rộng ra nói: “Trong võ lâm vì cậu làm náo loạn trời, chúng tôi phụng mệnh mà tới, muốn để cậu....”

Cuồng Cảnh hừ lạnh hai tiếng, ngắt lời lão từ từ nói: “Diệp Thiên Vân ,mấy anh em tương đối hợp ý với cậu, muốn mời cậu đi cùng chúng tôi một chuyến, đồng thời kiểm chứng võ học đại đạo”.

Lời này vừa dứt, không chỉ Hứa Phạm,ngay cả Hứa Phóng Sơn mặt cũng hơi co lại, tình hình Diệp Thiên Vân hiện giờ thật không hay, vốn là đánh với Võ Đang kinh thiên động địa. Hôm nay lại ban đêm xông vào bát Quái Môn, gây ra phiền toái lớn! Nhưng bây giờ ngay cả Thiếu Lâm Tự cũng tham gia vào, chỉ sợ những ngày sau này muốn trốn cũng không được.

Diệp Thiên Vân mặc dù sắc mặt chưa hề thay đổi nhưng trong lòng không biết đã quay bao nhiêu vòng, hẳn đã từng nghĩ có một ngày, mình có thể đứng trên đỉnh võ đạo, Thiếu Lâm nhất định sẽ dần dần tiếp xúc với hắn , có điều không ngờ lại dùng cách này.

Võ Đang truyền bá thiên sách không có thực của hắn ra ngoài, phiền phức này lại tới, nghĩ đến đây cũng hiểu ra ý đồ Thiếu Lâm đến đây, mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Thế cũng tốt, thực ra tôi sớm đã muốn giao lưu cũng các vị đại sư, như thế này đều có lợi với chúng ta, sao lại không vui vẻ mà làm chứ”.

Những người ở đó đều sững sốt, Hứa phạm quả thực cũng kịp thời, mọi người không dám nói là nắm rõ tính cách của Diệp Thiên Vân nhưng cũng biết người như hắn rất cuộc như thế nào.

Diệp Thiên Vân tuyệt đối không phải loại người tình nguyện thỏa hiệp, bằng không tuyệt đối không làm ra chuyện kinh thiên động địa này, rất nhiều lúc tính cách quyết định số mệnh, nhưng trái tim hắn như đá, trong ấn tượng của người khác sớm đã thâm căn cố đế, nên thay đổi này đánh người ta trở tay không kịp!

Bốn võ tăng cũng bị Diệp Thiên Vân làm cho bất ngờ, Cuồng Chỉ sờ gáy nói: “Không phải nói là muốn đánh sao? Sao lại không giống tôi nghĩ”

Diệp Thiên Vân sau khi nhìn phản ứng của mấy người, bất giác thoáng nhìn Hứa Tình sau lưng Hứa Phạm trong giấc ngủ say vẫn lộ vẻ mệt mỏi, nhưng từ khoe miệng vẫn tràn trề hạnh phúc, trong lòng chợt thấy ngọt ngào. Một người đàn ông đến thế giới này, luôn có những thứ cần bảo vệ, có thể là một tấm bia vô danh, có thể là một viên ngọc Linh Lung tinh xảo, hoặc là một người phụ nữ.

Trong lúc Diệp Thiên Vân nhìn nàng, trong lòng như bị nước suối nguồn thấm vào. Hắn đánh mắt cho Hứa Phạm đang có chút mù mờ, tiếp đó lại giao hòa với ánh mắt Hứa Phụ

Chỉ là trong tích tắc, hai người đồng thời hiểu ý của Diệp Thiên Vân , mang Hứa Tình rời đi, càng xa càng tốt! ánh mắt Diệp Thiên Vân dường như có thể biểu đạt hết những gì hắn muốn biểu đạt, thần kỳ hơn là lại khiến người ta vừa nhìn là hiểu.

Hứa Phụ cũng không ra vẻ mà gật đầu vui mừng và cảm kích, sau đó cười nói với bốn võ tăng: “Con gái tôi vừa bị kinh sợ, còn chưa biết thế nào, xin từ biệt trước!”. nói xong xoay người đi cùng Hứa Phạm

Cuồng Vũ thấy lão đột nhiên quỳnh lên, ánh mắt lóe lên gờ tay ngăn cản: “Bạn già, chờ này.....”.

Cuồng Cảnh cau mày không hài lòng nói: “Uổng người sống nhiều năm như vậy, con gái người ta bị ốm, nào còn có tâm trạng đánh cờ, chúng ta có chuyện của chúng ta, chỉ cần Diệp Thiên Vân ở đây là được rồi!”.

Hứa Phạm đi rất xa rồi, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Diệp Thiên Vân một cái, lúc này hình ảnh Diệp Thiên Vân trong mắt hắn như núi, chỉ có thể ngược nhìn...lúc đầu bản thân hắn cũng là vì một người con gái nhưng lại không có dũng khí như Diệp Thiên Vân , cái này có lẽ chính là chỗ thất bại của hắn.

Diệp Thiên Vân không muốn hai người nán lại đây, là sợ họ ảnh hưởng đến hành động và phán đoán của mình! Nếu mấy võ tăng này thực sự mạnh như đồn đại, đừng nói là thêm một Hứa Phóng Sơn, thêm hai nữa cũng không phải là đối thủ của người ta. Bốn người này đã đến nửa tháng rồi, thì nhất định phải đợi mình.

Mãi đến khi nhìn thấy Hứa Phụ và Hứa Phạm đến gần chỗ xe, trái tim đang treo ngược mới buông xuống, Diệp Thiên Vân cười nói” Không biết Thiếu Lâm tìm tôi rất cuộc có việc gì?”

Mấy người hơi sững sờ, sau đó lập tức cười ha hả, Cuồng Vũ cảm thấy hứng thú nói: “Chúng tôi cũng không biết, nhưng cậu vẫn đi một chuyến với chúng tôi chứ, gần đây tin đồn về cậu trong võ lâm hơi nhiều, nói cậu có mang thiên sách công pháp tuyệt thế, không biết có bao nhiêu người động rồi.

Diệp Thiên Vân trong lòng ngạc nhiên, những người này vừa nãy còn ngây ngô mà thoát cái đã thay đổi con người, lúc cần ngốc thì ngốc, không cần ngốc thì không ngốc, hơn nữa đến thời khắc quan trọng còn có thể giả ngốc, vì thế hắn hỏi dò xét: “Vậy Thiếu Lâm cũng muốn thiên sách sao?”

Bốn người lại cười ầm lên, Cuồng Cảnh có chút thở không ra hơi nói: “Thiên sách? Thật buồn cười, bốn huynh đệ chúng ta mặc dù không thông minh, nhưng cũng biết công phu không phải tự nhiên mà có, Thiếu Lâm có bao nhiêu kỳ nhân, ngay cả chúng tôi đếm cũng không rõ! Nhưng trong kỳ công này cũng không phát hiện ra pháp môn nào có thể thần kỳ như thiên sách! Đáng buồn, đáng tiếc, đáng cười! thế nhân cười ta quá điên khùng, ta cười người khác nhìn không thấu!”

Diệp Thiên Vân nhìn Cuồng Cảnh lúc nói chuyện, ánh mắt kỳ dị, đâu còn cái vẻ ngu dốt lần đầu gặp mặt! Đại trí giả ngu có thể chính là để hình dung về mấy người trước mặt!.

Nói đến đây, Cuồng Cảnh cũng không giấu diếm, ngược lại tự nhiên hào phóng nói: “Ông chủ chúng tôi.....Phượng trượng có mệnh, mời anh bạn nhỏ đi cùng chúng tôi đến Thiếu Lâm một chuyến!”.

Diệp Thiên Vân nghĩ hồi lâu, cuối cùng là trong lòng có chút không phục. Hắn không phải là người có thể để người ta tùy ý vuốt ve! Giờ hắn không muốn đến Thiếu Lâm, vậy thì bất luận là ai, có thân phận và địa vị gì cũng không thể ép hắn, nếu không sẽ phản kháng tới cùng, đây là một kiểu thái độ đối đãi người đời.

Nghĩ đi nghĩ lại, lắc đầu từ chối rất rõ ràng nói: “bây giờ tôi không muốn đến Thiếu Lâm, bởi còn rất nhiều chuyện phải làm, sau này nếu có thời gian, nhất định sẽ đến Thiếu Lâm chứng minh võ học.

Cuồng Chỉ mãi không lên tiếng, vỗ tay cười, nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân như phát hiện ra một cục vàng, ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ: “Hay cho một con người, hay cho một con người, cậu đi hay không, không do cậu!”.

Diệp Thiên Vân mặc dù nghe nói đã lâu nhưng lại cũng không sợ họ, chỉ cần hắn muốn đi, dưới thiên hạ này người có thể ngăn hắn chỉ có mấy người, vì thế cũng không hề tức giận, chỉ dứt khoát nói: “Các ông có thể cản tôi, đừng nói Thiếu Lâm, mà núi đao biển lửa tôi cũng đi cùng các ông!”.

Lời vừa dứt, người hắn đột ngột xông lên, lao đến chỗ Cuồng Vũ! Diệp Thiên Vân biết rõ, hôm nay muốn ra khỏi mảnh rừng này, chỉ có thể dùng kỳ chử mới có khả năng. Vừa rồi hắn muốn lao vào giữa hai người, nhưng trong nháy mắt lại phủ định đây là cách nghĩ vô cùng nguy hiểm, đối mặt với sự tấn công của hai người, còn không bằng chuyên tâm vào một người, cơ hội rời đi như vậy mới càng lớn.

Chỉ là trong nháy mắt, Diệp Thiên Vân đã lui được gần năm mét, tốc độ nhanh như chớp ấy quả thực như một trận gió, khiến người ta không thể cân nhắc.

Nhưng càng đáng sợ hơn là ba người kia sau khi nhìn thấy hành động của Diệp Thiên Vân ngược lại không hề nhúc nhích, nhìn chăm chú cười như không cười, giống như đang chờ xem diễn kịch trên tivi vậy.

Cuồng Vũ càng hưng phấn khác thường, lão đón thân hình Diệp Thiên Vân, đồng thời toàn thân căng thẳng, bỗng bay ra đón bắt, chân như dẫm lên bậc thang dựng thế, cười sang sảng: “Quay về đi!”.

Vào lúc này thân hình hai người giao thoa, chỉ nghe thấy “Bang bang” hai tiếng, ngay sau đó là tiếng chân giẫm lên lá cây.

Cuồng Vũ đứng vững, đặc ý cười nói: “Diệp Thiên Vân, cậu phục hay không phục!”

477. Chương 478: Tự Do Hưởng Tới

Nhìn vẻ đắc ý của Cuồng Vũ, Diệp Thiên Vân trong lòng sinh ra cảm giác không chịu khuất phục, thắng bại chẳng qua là ý niệm mà thôi, không phải là nói thực lực cao thì nhất định sẽ thắng, khi lòng đang suy nghĩ, vẻ mặt không hề biến sắc.

Ngoài Cuồng Vũ ra, còn có ba vị cao thủ, sau khi thấy biểu hiện của Diệp Thiên Vân, vẻ mặt họ đều có vẻ hài lòng. Diệp Thiên Vân lâm nguy không sợ, đặc biệt có thể giữ được bình tĩnh trước đối phương người đông thế mạnh! Công phu bất kể là luyện tới hỏa hậu nào, đều không luyện ra được kiểu bình tĩnh khi lâm trận thế này. đây một là dựa vào trời cho, hai là kinh nghiệm đối chiến.

Cuồng Cảnh gật đầu cười, giọng nói rất ôn hòa: “Diệp Thiên Vân , chúng tôi không phải muốn tuyệt học của cậu, cũng không muốn mạng cậu, chỉ cần cùng chúng tôi đến Thiếu Lâm là được rồi. Mấy người chúng tôi ở đây bảo đảm, chỉ cần cậu không chạy trốn, chúng tôi có thể cho cậu tự do thỏa đáng!”.

Diệp Thiên Vân cười khẽ, sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh, hiểu không thấu hai chữ này, thì sao có thể trở thành một võ giả đủ tư cách, thế nào mới có thể đi xa trên con đường võ học trải đầy chông gai. Tuyệt học hẳn không có, mạng thì cũng chỉ có một, vừa rồi khi sát nhập Bát Quái Môn, liền đã có lo lắng, nhân sinh một đời, cây cỏ một xuân, không có chuyện gì không dám làm, cũng không có chuyện gì không thể làm.

Thiếu Lâm là thánh địa võ học, trong lòng hẳn cũng có hướng tới nhưng tuyệt đối sẽ không theo kiểu bị ép đi thế này. Hẳn muốn quang minh chính đại mà đi! Không có gì có thể ngăn cản, sự hướng tới tự do của một người. nghĩ đến đây liền cười nói: “Ý của mấy vị tôi hiểu rồi. thực ra sau này nhất định tôi sẽ đến Thiếu Lâm, nhưng không phải bây giờ!”.

Bốn vị cuồng tăng cũng không phải điên thật, đó chẳng qua là biểu tượng mà thôi. Một người thực sự chuyên tâm vào lĩnh vực nào đó, thường rất hờ hững với lĩnh vực khác, chính là nguyên nhân này khiến họ nhìn có chút điên cuồng.

Cuồng Vũ quan sát Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới, gãi đầu có vẻ khó xử: “Cái này thì khó làm rồi.....Tiểu phương trượng lại muốn chúng tôi nhất định phải quay về với cậu, hôm nay cậu không đi, chúng tôi quay về Đạt Ma Viện sẽ bị trách phạt, nếu không chúng ta thương lượng một chút.....”

Diệp Thiên Vân nghe thấy buồn cười, mấy người không chuyên tâm nên rất đơn thuần, chỉ là phải đến Thiếu Lâm, hẳn cũng đoán ra sơ sơ, sau khi đến Thiếu Lâm hoặc là đem giam cầm lại hoặc là bị nhốt mười tám năm như Mila, cuộc sống như vậy, một ngày hẳn cũng không muốn sống.

Đúng lúc đó, lại trông thấy không xa phát lên lốm đốm ánh sáng, đốm sáng đằng sau càng ngày càng nhiều, Diệp Thiên Vân nhận định cẩn thận. Những người này hẳn là người của Bát Quái Môn, đương nhiên là muốn tìm mình và Hứa Tình.

Mấy hòa thượng điên đương nhiên cũng phát hiện ra, Cuồng Cảnh có phần chán ghét, nhỏ giọng nói thầm: “Những kẻ phiền toái này đến làm gì, giống như ruồi nhặng, nếu là ở Thiếu Lâm, lão tử ta một tát đánh chết....A di đà phật, lão nạp nhất thời kích động phạm vào giới, thiện tai thiện tai!”

Thời gian nói chuyện, không ít môn đồ Bát Quái Môn đã đến, có người mắt sắc lẹm, sau khi nhìn Diệp Thiên Vân, kích động hô lớn: “Còn chưa chạy, còn ở đây ư....Mọi người vây lấy, không thể để hắn chuồn mất!”.

Sau khi được tin, người Bát Quái Môn đều liều mạng xông lên trước, dường như chỉ cần vây được Diệp Thiên Vân thì hẳn nhất định sẽ chết. rất nhiều người, vẻ mặt dữ tợn, như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Trong hỗn loạn, mấy vị võ tăng cũng cau mày, Cuồng Vũ có vẻ lạ nói: “Oán hận của những người này sao nặng như vậy, Diệp Thiên Vân , cậu lại gây ra chuyện lớn gì thế?”

Cũng khó trách những môn đồ này xông lên như bất chấp tính mạng, trong ý nghĩ của họ, hôm nay nếu không chém Diệp Thiên Vân thành tám mảnh được, chỉ sợ sau này là ngày nhục nhã của Bát Quái Môn, Diệp Thiên Vân đảo mắt nhìn Thông Thiên Thập, bên trong máu me ứ đọng, hai vị trưởng lão đều bị đánh cho tan xương nát thịt, còn có một vị bị bức mà nhảy xuống!

Sau đó, gần trăm võ giả vây kích lấy Diệp Thiên Vân khiến hắn vùng trường giáo lên, chết mười mấy võ giả. Chuyện như vậy lại xảy ra một môn phái lớn có tiếng! Nếu Diệp Thiên Vân tiếp tục tự do ở võ lâm, chỉ sợ hai từ “vô năng” sẽ treo trên đầu Bát Quái Môn.!

Hôm nay bất luận đúng sai, Diệp Thiên Vân cũng phải biến mất, ít nhất cũng không thể trở thành trò cười của võ lâm, nếu không sau này muốn ngăn đầu cũng khó.

Bát Quái Môn biến mất rồi nhưng người ta là trận quyết chiến quang minh chính đại với Võ Đang, là thắng là thua, đều thắng ở thể diện, không có ai cười nhạo họ, nhưng chuyện này không như vậy, vì thế mọi người đều liều mạng bảo vệ danh tiết của môn phái.

Sau khi mấy người đã vây lại, Khổng Ngũ Nhiễm, Từ Tương Ngưu vội vàng chạy tới, trước mặt họ còn có một lão giả râu dài, vẻ mặt rất âm trầm, người này khí độ phi phàm, nhất định có địa vị cao ở Bát Quái

Môn. Bởi bước tiến của hai người kia đều chậm hơn người này nửa bước, hơi khom người xuống, xem ra là để tỏ sự tôn kính trong lòng!

Bước chân của lão giả rất nhẹ, thân hình cũng có chút điều chỉnh. Diệp Thiên Vân từ cách lão đi đường đã có thể nhìn ra sự biến ảo của bước chân Bát Quái Chưởng, khi đi đường như cảm giác sinh ra dưới chân.

Mặc dù tên là Bát Quái Chưởng, thật ra cả thân pháp đều phải dựa vào bước chân mà chống đỡ, vì thế công phu dưới chân cũng không kém công phu ở tay, một số cao thủ, ngược lại phía dưới còn mạnh hơn phía trên.

Lão giả tiến tới gần mấy người, khẽ chấp tay, nói từ từ: “Lão phu Lôi Ngạo, mấy người bạn Thiếu Lâm, sao lại xuất hiện ở đây?” Mặc dù tốc độ nói của lão cũng không nhanh nhưng lại khiến người ta có thể cảm giác được khí chất trầm ổn, tinh thần bất giác giật mình.

Bốn vị cao tăng cũng hành lễ với lão, Cuồng Vũ cười ngốc nói: “Lâu rồi không gặp, Lôi lão đệ vẫn cường tráng như xưa, thật là điều may mắn, hôm nay bốn người chúng tôi là phụng mệnh phương trượng ,đến mời Diệp Thiên Vân về Thiếu Lâm chứng minh võ học, đi qua Bát Quái mà không thông báo, mong thứ lỗi!”.

Diệp Thiên Vân vừa rồi nhìn thấy hảo quang, liền có ý định nhanh chóng rời đi. Có điều bốn võ tăng khùng mặc dù có cười có nói nhưng mỗi người không lúc nào không dõi theo hắn, vì thế tạm thời chỉ có thể đợi ! Vừa rồi một mình Cuồng Vũ ra tay, đã có thể ngăn hắn lại, nếu đối phương bức bách, bốn người chắc chắn sẽ hợp lực ra tay, mặc dù không muốn mạng mình nhưng bị bắt lại cũng là chuyện mười mươi, vì thế chỉ có thể lặng yên theo dõi thay đổi.

Lôi Ngạo hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đột nhiên bắn về phía Cuồng Vũ , như một đường lôi điện không kịp đề phòng, bỗng nhiên nói: “

Mấy người trước mặt tôi cũng không giả ngốc giả dại được, Diệp Thiên Vân hôm nay không đi được! Nếu không phải ta mới nhận được tin thì hôm nay Bát Quái Môn nói không chừng sẽ chịu thiệt thòi, chết mười mấy người, ba vị trưởng lão chết thảm, thủ đoạn được lắm!”

Bốn cuồng tăng cùng lấy làm kinh hãi, không khỏi liếc về Diệp Thiên Vân . bọn họ chỉ biết vừa rồi Diệp Thiên Vân xông vào Bát Quái Môn, cũng không rõ sự tình trong đó, nhìn thấy Diệp Thiên Vân như bình thường, hai tròng mắt cũng nháy vài cái, một hơi giết mười mấy người, lại vẫn như không có chuyện gì, xứng đáng là kẻ tàn nhẫn đệ nhất võ lâm.

Cuồng Vũ không biết nên nói gì, nhưng Cuồng Cảnh lại bất ngờ cười: “Lôi trưởng môn, bằng hữu chúng ta, gặp mặt trước tiên nên nói chuyện tình cảm bạn bè, sau đó hãy nói những thứ này không muộn!”.

Lôi Ngạo làm một thế quyết đoán, cắt đứt khuôn mặt tươi cười của Cuồng Cảnh, thản nhiên nói: “Tôi vừa mới về, chuyện của môn cũng chưa rõ, có chút chuyện vẫn còn phải hỏi Diệp Thiên Vân !” Dứt lời, khẽ nghiêng đầu, mắt nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Diệp Thiên Vân , chuyện hôm nay, Bát Quái Môn có gì có lỗi với cậu?”.

Diệp Thiên Vân nghe đến đây cũng có chút tức giận: “Tôi đến cứu người con gái của tôi, một người không phải là người của võ lâm!”.

Lôi Ngạo nghe đến đó lông mày hơi dựng lên, quay đầu hướng về Khổng Ngũ Nhiễm , Từ Tương Ngưu đằng sau , cả giận nói: “Chuyện là thế nào? Khi ta không ở đây các ngươi làm loạn hả?”

Khổng Ngũ Nhiễm ghen đỏ mặt, hắn không dám phân bua, thấp giọng nói: “Chúng tôi cũng là mới biết, chuyện này là cha con Tần Lỗi gây ra, muốn tuyệt học của Hứa gia, chỉ là hai người họ đã chết tại chỗ. Tần Bảo bắt con gái của Hứa Phóng Sơn , giam cô ấy tại Thông Thiên Tháp...”.

“Đủ rồi”.Lôi Ngạo sắc mặt như sương giá, giận dữ nói: “thứ không chịu thua kém, lại dùng thủ đoạn xấu xa như vậy! Tần Lỗi ơ Tần Lỗi, ta xem trọng ngươi như vậy, ngươi lại làm ra chuyện như thế này!”.nói xong bỗng nhiên thần sắc biến đổi, chấp tay với Diệp Thiên Vân có chút áy náy nói: “Hôm nay là kết cục Bát Quái Môn nên có, làm ra chuyện khiến người ta chế nhạo, tôi thay mặt Bát Quái Môn xin lỗi tiểu huynh đệ!”.

Diệp Thiên Vân nghe những lời này lòng mảy mòi hơi cau, chốn võ lâm trước nay đều là tiếng nói của kẻ mạnh, với tình thế Bát Quái Môn hiện nay, ít nhất cũng là giữ thế thượng phong, vậy mà lại nhận lỗi với mình, sự việc có chút kỳ quái.

Lôi Ngạo sau khi xin lỗi, thoáng nghĩ rồi quay sang Diệp Thiên Vân nói tiếp: “Bát Quái Môn đã sai trước tự nhiên phải nhận lỗi, nhưng những không vui trước đây, liệu có thể nhẹ nhàng cho qua không?”

Người Bát Quái Môn xung quanh bốn mặt nhìn nhau, dường như không ngờ Lôi Vũ lại mấy câu hóa giải như vậy, có mấy người rõ ràng không phục, nhưng lời của chủ môn giận mà không dám nói

Diệp Thiên Vân tính đi tính lại, cũng không tính đến lại rơi vào kết cục này! Bát Quái Môn lại có thể nhượng bộ như vậy, cái này đối với một môn phái mà nói là khó càng thêm khó. Lôi Ngạo đã có khí độ như vậy mình và Hứa Tình lại cũng không có thương tổn gì, lập tức nói: “chuyện trước đây, xóa bỏ!”

Lôi Ngạo cười ha ha, nhìn chung quanh nói: “Đây mới là khí độ của người học võ, Hải Nạp Bách Xuyên, có dung có đại! Lôi Vũ ta trời sinh trọng anh hùng, không phải kẻ thù biến thành bằng hữu! Đã đến Bát Quái Môn, đương nhiên phải thịnh tình khoản đãi! Tiểu huynh đệ theo tôi về Bát Quái Môn làm khách nhé!”

Bốn cuồng tăng nghe thấy thế, vẻ mặt lập tức biến đổi, Cuồng Cảnh lập tức hô: “Không thể!”

478. Chương 479: Hắc Ngục

Lôi Ngạo cũng không bắt ngờ sẽ có người cản trở, hắc cười nhạt nói: “mấy người các ông bị giam phải đuôi à? Tại sao không thể đi được? Diệp Thiên Vân muốn đi đâu là quyền của cậu ấy, các ông dựa vào cái gì mà can thiệp? Thiếu Lâm lẽ nào thô lỗ đến mức này sao?”

Bốn gã hòa thượng điên cũng không vì thế mà động, họ tới đây chỉ vì Diệp Thiên Vân, giờ lại thế này thật không thoải mái. Khí thế vui mừng Cuồng Vũ vừa rồi cũng không còn, lão cau mày nói: “Vừa nãy chúng tôi trao đổi với Diệp Thiên Vân, cậu ta phải trả lời ngay, ai ngờ ông lại phá rối giữa chừng!”

Lôi Ngạo vẫy tay, gọi một số người của Bát Quái Môn lại gần, sau đó cười một cách chế nhạo nói: “Diệp Thiên Vân không thể thay đổi ý định sao? Đường đường là đắc đạo cao tăng của Đạt Ma Viện chẳng qua cũng chỉ là như thế!”

Diệp Thiên Vân từ sau khi nhìn thấy bốn gã hòa thượng điên, phát hiện có rất nhiều võ giả đều rất tôn trọng họ, nhưng Lôi Ngạo trước mắt cũng không coi đó là chuyện gì to tát, điều này có chút kỳ lạ. Quay đầu nghĩ kỹ lại, kỳ thực biểu hiện của Lôi Ngạo như có một vài dự liệu, trước tiên là giận dữ, sau đó lại xin lỗi! một người nếu có thể chuyển biến nhanh chóng, như thế chỉ có thể nói hắn có vấn đề.

Diệp Thiên Vân nơi nào cũng không muốn đi, hiện tại chỉ muốn một mình rời khỏi nơi thị phi này thật nhanh. Nhưng hắn cũng hiểu, việc này phải đi từng bước, không thể để lộ ra sơ hở.

Lôi Ngạo đưa tay ra sau lưng, hãnh diện đứng thẳng, chậm rãi nói đối với Cuồng Cảnh: “Ta biết các ông có chủ ý! Thiếu Lâm muốn dẫn đầu trong võ lâm, có thể trong lòng các ông đã quá lo lắng! Độ trưởng thành của Diệp Thiên Vân đã vượt quá sự mong muốn của các ông, đã đánh vỡ sự cân bằng trong võ lâm, vì thế phải hạn chế cậu ta, ta nói thế có đúng không?”

Người Bát Quái Môn ở đằng sau sau khi nghe thấy đều bất giác xì xào bàn tán. Không ít người hận không giết được Diệp Thiên Vân ngay tại chỗ nhưng khi nghe thấy tin mật này, lòng hiếu kỳ lại bị khiêu khích. Nếu ngay cả Thiếu Lâm cũng đầy sợ hãi với Diệp Thiên Vân, như vậy hẳn một mình xông Bát Quái Môn, cũng không phải là chuyện gì lớn. Mọi người đều như vậy, khi thất bại luôn tìm một chút an ủi trong tâm hồn đối với bản thân.

Cuồng Cảnh nghe thấy lời nói của hắn. Khẽ tiến lên hai bước, lấy thân hình Cuồng Vũ che chắn., đùa giỡn nói: “Diệp Thiên Vân quả thực là một ngôi sao đang lên của Võ Lâm, nhưng chúng ta cũng không muốn hạn chế hắn! Người không cần ở đây chia rẽ, chủ ý của người lẽ nào vẫn cần ta nói ra sao?”

Nói đến đây thấy vẻ mặt của Lôi Ngạo không thay đổi, lão nói có chút cứng đầu: “Nghe đồn Diệp Thiên Vân có một môn tuyệt học, tên là thiên sách! Có thể trong thời gian ngắn đưa tiềm năng cơ bản của võ giả nhanh chóng trở thành cao thủ. Ta nghĩ ông mời hắn đi cũng đa phần là vì điều này thôi?”

Khi Lôi Ngạo nghe thấy thiên sách, tuy thần sắc tự nhiên, nhưng Diệp Thiên Vân cũng cảm thấy rõ sự không đồng nhất của tâm lý đối phương, trong lòng rất cảnh giác! Thiên hạ rộn ràng vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo vì lợi đi, lời nói này không phải là không có đạo lý. Cuồng Cảnh cũng cảm thấy sự biến đổi này. Miệng vẫn không ngừng : “Thiếu Lâm ta cũng không thiếu môn được gọi là tuyệt sách, Diệp Thiên Vân là nhân tài mới xuất hiện trong chốn võ lâm, sự lớn mạnh của hắn quả thực đã vượt quá dự liệu của chúng ta! Nhưng xuất phát điểm của chúng ta vẫn là để bảo vệ hắn, bảo vệ hắn không bị một số người lòng dạ không tốt lợi dụng! Cái gọi là thiên sách, chỉ có những người có địa vị cao, dã tâm bừng bừng đó mới nghĩ đến, vì nó có thể làm cho một môn phái vô danh nhanh chóng nổi lên!”

Lôi Ngạo rút cuộc trên mặt đã có sự biến đổi nhỏ, hắn khinh thường đáp lại: “Xuất phát điểm của Thiếu Lâm là tốt? Đây là chuyện thú vị nhất mà ta được nghe! Thiếu Lâm được gọi là Võ lâm đệ nhất đại phái, thực ra có bao nhiêu chuyện xấu mà không muốn người khác biết, ta tin rằng trong lòng các ngươi biết rõ nhất. Những cái khác không cần nói nhiều. Hắc ngục chính là vì các ngươi đàn áp môn phái khác mà thành lập phải không? Bên trong giam bao nhiêu người, chỉ sợ bản thân các ngươi cũng không đếm hết.”

Nói đến đây hắn có ý liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân, nói thản nhiên: “Chưa từng nghe qua hắc ngục sao? Không ít những cao thủ trong võ lâm cũng vô duyên vô cớ mất tích! Nguyên nhân mất tích rất đơn giản, bởi vì sau khi bị thiếu lâm bắt đi, đưa đến một nơi như ngục giam, dùng những thủ đoạn đặc thù giam cầm bọn họ! Thực ra rất nhiều trưởng lão môn của môn phái chủ tâm đều rõ ràng, chỉ là trở ngại về việc đứng đầu của Thiếu Lâm, chưa có người nào dám đứng ra thôi!”

Sắc mặt của Cuồng Cảnh cuối cùng cũng đã có phản ứng, sau khi thoáng nhìn mấy sư huynh đệ mới nói: “Lôi Ngạo, người vu oan cho thiếu lâm chúng ta như vậy. <> Cuối cùng là có mục đích gì?”

Lôi Ngạo xua hai tay vô tội nói: “Coi như ta lẩm miệng! Diệp Thiên Vân, ngươi tự thu xếp nhé! Tên tuổi Thiếu Lâm tuy lớn, nhưng chuyện mà họ làm lại xấu xa hơn so với tà ma ngoại đạo. Nếu lão mời ngươi, tất nhiên là có mục đích mà không thể cho ai biết!”

Trong lòng Diệp Thiên Vân dấy sóng, nếu không phải là hôm nay hai bên công kích lẫn nhau, thì hắn vẫn không rõ trong võ lâm cũng có nơi như thế. Qua lời nói của Lôi Ngạo và vẻ mặt của bốn lão tăng điên, nơi này đa phần là có tồn tại. Xem ra giang hồ hiểm không thua gì đi trong dây thép, mỗi một bước đều là hiểm lại càng hiểm.

Diệp Thiên Vân xem xét một chút thì hiểu ra cái bí ẩn bên trong. Thiếu lâm vẫn đóng vai nhân vật trung lập trong võ lâm. Không tham gia đấu tranh, thực ra ủy ban trọng tài vốn là một mô hình thu nhỏ của họ. Như vậy có một nhà ngục trong thiếu lâm cũng không lấy làm lạ.

Lôi Ngạo không thể tin, Thiếu lâm càng không thể tin. Diệp Thiên Vân hiểu, bản thân trong lúc bất tri bất giác đã trở thành một bảo vật mà người ta tranh nhau chiếm đoạt trong chốn võ lâm.

Diệp Thiên Vân không muốn nhìn thấy tình hình này, vì phía sau hắn không có bất cứ thế lực nào. Hắn thân đơn lực mỏng trong thế lực của nhiều người chỉ có thể để người ta làm gì thì làm. Điều này cũng là đơn giản nhất, đồng thời cũng là nguyên nhân trí mạng nhất. Hắn có suy nghĩ của chính mình, có cuộc sống của mình, hắn cũng không cúi đầu trước bất cứ ai, bất cứ thế lực nào! Nhưng đến bước này, hắn đột nhiên cảm thấy thiếu một chút gì đó.

Là cơ sở! nếu không có cơ sở, không có sự chống đỡ, thì hắn là cây đại thụ không rễ, cho dù cành lá sinh trưởng tươi tốt, cuối cùng cũng sẽ bị thế lực bên ngoài đánh bại. Hắn đối với nguồn gốc của cánh cửa vô hình, căn bản không đủ để đối mặt với cuộc đấu tranh hiện tại.

Sau khi hiểu rõ điểm này, Diệp Thiên Vân bất giác gượng cười. Giác ngộ cả đời hắn là đỉnh cao của võ học, vì thế mới luôn tránh bị cuốn vào bất kỳ thế lực nào, muốn dựa vào bản thân mình, dựa vào đôi tay của chính mình, tạo ra một thế giới. Nhưng hiện tại quay đầu nghĩ lại, trong chuyện này có lẽ đã lựa chọn không chính xác, một người làm thế nào có thể đối phó với hàng trăm, hàng nghìn người?

Luyện tập võ học đến đỉnh cao, cũng không thể chống đỡ nổi thế mạnh của nhiều người. Cho nên trong nháy mắt đột nhiên hắn nảy sinh ra ý nghĩ mà từ trước tới giờ chưa có, đó chính là phải tìm được nguồn gốc của chính mình!

Ngay trong thời gian ngắn ngủi này, Diệp Thiên Vân lại có một sự lựa chọn mới cho bản thân, tất cả những điều này đến rất tự nhiên, lại không chân thực. Hắn giờ đây hai bàn tay trắng, tất cả đều cần phải làm từ đầu.

Cũng may bản thân Diệp Thiên Vân cũng không nản lòng, hầu hết các võ giả đều có một đặc điểm, chính là rất hồ hững với cách nhìn bên ngoài của bản thân, chỉ cần cái vốn của mình, thì tất cả có thể quay lại từ đầu. Diệp Thiên Vân đang phải đối mặt chính là hai thế lực lớn, Diệp Thiên Vân sẽ không đến gần bất cứ bên nào, vì hắn đã nhìn rõ bản chất của cả hai bên.

Thời khắc này đối với Diệp Thiên Vân rất dài, Đối với Lôi Ngạo lại rất ngắn, hắn tươi cười nói: “Tiểu huynh đệ, ta nghĩ hôm nay cậu cũng sẽ không đến làm khách chỗ ta! Cũng được, chỉ cần người không chịu, thì ai có thể làm gì được người!” Nói xong quay sang nói với đệ tử của Bát Quái Môn: “Hãy rời khỏi nơi này, đừng tìm đến làm phiền Diệp Thiên Vân nữa!”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ cẩn thận cái mấu chốt trong đó, Lôi Ngạo làm việc có phong độ của một đại tướng, cho dù tất cả Bát Quái Môn đến bắt mình, cũng không thể thành công, không chừng cũng phải tổn hại một chút. Quan trọng nhất là bốn người của thiếu lâm đang đứng ở đây, có sức chấn nhiếp nhất định. Dứt khoát cũng không bằng sự rộng lượng, chiêu này quả thực làm cho mình có cái nhìn mới về hắn.

Cuồng Cảnh dường như cũng không muốn đối mặt với Lôi Ngạo, cười có chút đề phòng nói: “Đi thôi, tiểu huynh đệ, chúng ta cùng kiểm chứng võ nghệ, cũng là một chuyện vui vẻ!”

Diệp Thiên Vân có thể làm cho Bát Quái Môn đến, lại phải làm thế nào cho họ trở về, lập tức cười nói: “Lôi tiên bối người thẳng thắn nói chuyện thẳng thắn, đến Bát Quái Môn làm khách cũng xem như là một chuyện hay, đi thôi!”

Lôi Ngạo nghe thấy vậy lập tức hối hận về những gì mình vừa nói, Diệp Thiên Vân một mặt rõ ràng là muốn mượn sức, nói ba hoa sẽ dồn lão tới chỗ chết. Bốn tăng điên trước mắt đâu có trêu chọc được, cuộc chiến không ngừng mười mấy năm trước hiện ngay trước mắt.

Trong nháy mắt, Diệp Thiên Vân hành động! cơ thể của hắn như được chấp thêm cánh. Hướng về phía đám đông đệ tử Bát Quái. Lúc này hắn hiểu rõ, chỉ có trong vòng vây mới là an toàn nhất! Không thể để mấy tăng điên vây lại, cơ hội trốn thoát sẽ lớn hơn một chút.

Bát Quái Môn có mấy trăm người, những người này sau khi sửng sốt một chút thì loạn lên, tất cả mọi người đều sợ mình rơi xuống phía trước! Lòng dạ Diệp Thiên Vân độc thủ hung ác, trong lúc hỗn loạn ra tay. Thông thường sẽ lấy sinh mạng người khác.

Cuồng Cảnh nhìn thấy Diệp Thiên Vân đúng là muốn nhân cơ hội loạn lạc chạy thoát, trong lòng như có hỏa, lớn tiếng nói với mấy sư huynh: “Nhất định không thể để hắn rời khỏi đây, đi!” vừa nói vừa đuổi theo Diệp Thiên Vân.

Ruột gan Lôi Ngạo cũng hơi hối hận, nhìn người Bát Quái Môn như một lũ ruồi nhặng hay ở chỗ bừa bộn bẩn thỉu, trong lòng lo lắng hơn bất cứ người nào. Hôm nay, Bát Quái Môn sớm tổn thất mấy chục người, không thể lại chịu sự tổn hại lớn. Trong lúc nóng vội, cũng bay về hướng Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân trong đám đông cũng không dể thương người, như là một con cá linh hoạt trong nước, cúi người xuống thấp nhất, nhanh chóng lao nhanh theo hướng Hứa Phụ đã đi.

Đệ tử Bát Quái Môn đều cảm thấy bất an, như lâm vào đại chiến, mọi người đều đang đi đi lại lại, như là mở nồi cháo, vừa vụng lấy thân hình của Diệp Thiên Vân đập vào.

Mấy trăm người muốn tìm một người, thật sự là không dễ, đặc biệt là Diệp Thiên Vân lại còn biết ẩn giấu, bốn lão tăng điên ánh mắt lần lượt thay đổi, đành phải tách ra làm bốn hướng để tìm kiếm.

479. Chương 480: Chiến Đấu

Lôi Vũ nhìn thấy tình hình, trong lòng lo hơn bất kỳ người nào, thân là chủ môn không thể biểu hiện ra, nhất định phải trấn tĩnh trong lúc quan trọng nhất, vì thế lập tức quát to: “Tản ra, bốn phía tản ra!”

Đệ tử nhận được lệnh như có chủ định, tự động gắng sức giữ khoảng cách với người xung quanh, phòng ngừa Diệp Thiên Vân đục nước béo cò.

Bốn cuồng tăng nhìn có chút hoa mắt, nhiều người như vậy muốn tìm thấy Diệp Thiên Vân thực sự có phần khó xử, đặc biệt sắc trời sớm đã tối đen, muốn tranh thủ chút ánh lửa yếu ớt để tìm người lại càng khó khăn. Bọn họ chỉ có thể lấy tốc độ nhất nhất chiếm lĩnh bốn phương, bao vây lấy Diệp Thiên Vân giữa mọi người, phòng hấn thừa dịp rối loạn mà đào tẩu.

Diệp Thiên Vân trong lúc động thân, trong đầu đã có phương án rõ ràng, hiện giờ hấn muốn rời đi, nhất định phải trả giá lớn, hơn nữa cũng chưa chắc chắn thành công! Vì thế khi đám người rối tung rối bời, hấn nhanh chóng bay tới gần chỗ bóng tối, leo lên một thân cây.

Mọi sức lực dường như đã tiêu hao hết khi ở Bát Quái Môn lúc này, còn may là Hứa Phụ cứu hấn ra. Hiện giờ chạy trốn quả thực không giống với bị bắt, thể lực không thể phục hồi như trước, tất cả đều là nói suông. Mặc dù tuổi tác hơi lớn, nhưng muốn bắt một người thực sự quá đơn giản, cho nên bây giờ việc có thể làm chỉ có đợi!

Luyện tập Kim Chung Tráo có một ưu điểm là tốc độ hồi phục rất nhanh, chỉ là trong chốc lát, thể lực được kéo lên giống như thang máy. Điều này đối với hấn mà nói thực sự là một tin tuyệt hảo. Võ giả bình thường sau khi đã tiêu hao, không có một hai ngày thì không thể hồi phục lại, đây cũng là chỗ thiếu hụt trí mạng của võ giả.

Diệp Thiên Vân lúc này dùng Tha Tự Quyết, kéo dài thêm một thời gian, thân thể cơ năng sẽ có thể đạt được sự phục hồi nhanh hơn, chỉ cần có thể đạt được trên chín mươi phần trăm. Vậy thì coi như chống lại bốn người cũng có thể buông tay đánh cuộc một lần.

Đêm tối với Diệp Thiên Vân mà nói, là một chiến trường rất tốt, người có cảm giác như hấn nhạy cảm hơn so với linh cảm của người khác! Cao thủ tranh chấp thường thắng thua chỉ một đường, cho nên khả năng đặc biệt này so với người khác tỏ ra rất ưu thế.

Bốn lão tăng điên đều là đối thủ tuyệt hảo, họ đại diện cho võ giả Thiếu Lâm chí cao, mỗi người đều có kinh nghiệm phong phú, không biết phải trải qua bao nhiêu lễ rửa tội cho máu tươi mới có ngày hôm nay. Bọn họ là đá nung khó mà luyện thành

Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy mình có chút bệnh trạng, hấn có thể cảm giác được suy nghĩ điên cuồng một cách rõ ràng, không phải là muốn chạy trốn mà là muốn so chiêu với mấy cao thủ này! Không biết có bao nhiêu võ giả muốn đấu một trận với bốn hòa thượng này, hiện giờ cảm thấy cơ hội đã ở trong lòng bàn tay, chỉ cần khẽ nắm chặt là có thể đến được!.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên Vân nảy sinh ra cảm giác hưng phấn trước đại chiến. Mọi thần kinh đều bị kích thích, bọn họ bốn phía truyền đến, xông lên, khiến người không ngừng nóng lên, máu không ngừng ầm lên, đồng hóa! Kim Chung Tráo cũng kêu lên nhanh chóng trong cơ thể, dường như muốn tìm kiếm khát vọng chiến đấu đã lâu!

Đám người trong chốc lát đã tản ra, nhưng người Diệp Thiên Vân vẫn chưa lộ ra, xung quanh rộng như vậy, Cuồng Vũ dụi mắt, nhìn sang bên cạnh một cái, nói có chút nghi hoặc: “Chẳng lẽ chúng ta để hấn chạy?”.

Cuồng Cảnh, Cuồng Vô, Cuồng Chỉ đồng thời trả lời như phản xạ: “Tuyệt đối không thể!” Nói xong mấy người càng tập trung tinh thần tìm kiếm, sợ Diệp Thiên Vân chạy trốn.

Lôi Ngạo bên cạnh, từ lúc Diệp Thiên Vân khởi động đều nhìn chằm chằm nhưng ngay cả lão cũng không rõ điểm dừng chân của đối phương, điều này khiến hấn hoảng hốt, cũng rất khiếp sợ thực lực của Diệp Thiên Vân, vậy mà lại có thể biến mất ngay trước mắt bao người! Năng lực này vốn không phải là thứ một võ giả bình thường có thể có!

Chẳng lẽ chạy thật rồi...? không thể nào! Nhiều cao thủ như vậy luôn theo dõi hấn, tuyệt đối không thể chạy dễ dàng như vậy! Lôi Ngạo nhìn từng đám đệ tử chằm chằm theo sau mình, nghi ngờ trong lòng càng ngày càng lớn!.

Cuồng Cảnh đảo mắt nhìn một lượt, trong lòng không tránh khỏi có chút xao động, nhiều người như vậy, đã có chút không vượt mặt được, khuôn mặt đã bắt đầu ửng đỏ

Bọn họ được xưng Thiếu Lâm tứ si, cái si mê này là về võ học, ngay cả tên của họ cũng là do bốn chữ Vũ, Vô, Chỉ, Cảnh tạo thành! Nhưng hôm nay Diệp Thiên Vân lại biến mất một cách quang minh chính đại, sao có thể không nổi giận.

Diệp Thiên Vân lúc này đã nghỉ ngơi đầy đủ, thể lực tạm thời được bổ sung, khiến sự tự tin cũng tăng lên. Đã không có cách nào trốn thì đem tính mạng ra liều với mấy người, nói không chừng thời cơ lại thay đổi

Trong lúc đang suy nghĩ, Cuồng Vũ đã sắp tới gần cây, Diệp Thiên Vân nắm lấy cơ hội nhỏ bé này, mũi chân nhún vào thân cây, bay từ trên xuống dưới! Hắn cố gắng không tạo ra tiếng động, không để cho người khác phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Cho dù thân thủ cao tới đâu, cũng không thể đạt được trình độ lý luận mà Diệp Thiên Vân muốn! Khi vừa xuống đến một nửa, kinh nghiệm chiến đấu bao năm của Cuồng Vũ, đã khiến lão cảm giác được sự nguy hiểm đã lâu. Hơi ngẩng đầu lên, liền phát hiện ra một bóng đen từ trên cây lao xuống! Lão gặp nguy không loạn, liếc mắt nhận ra Diệp Thiên Vân, bởi chiêu này chính là Hình Ý mười hai hình!

Chiêu Diệp Thiên Vân dùng chính là Ứng Hình, bay lên không mà rơi, vươn hông vặn lưng, dang cánh tay như vươn, lẳng không dồn thành năm loại kinh lực hướng về trước mà bổ, đánh, tóm, móc, phác, tay đánh ra như hàng ngói, tay thu về như thế của móc câu, xoay người tay cắt ngang! Đúng cũng đánh, rơi cũng đánh, uy lực của thảo kích (đánh móc móng vuốt), cơ hội trước mắt, chỉ ở trời bao la, trước nay chưa từng có.

Chim Ưng bắt Thỏ, một khi đã tấn công, mấy giây là có thể bay tới trước mặt, lướt tới gần mục tiêu nhanh như gió! Gặp phải thiết thảo, thời gian hai mươi lăm giây là đã cắm sâu vào cơ thể động vật, lực đánh cực lớn đánh mất khả năng phản kháng của nó. Đối mặt với sự công kích này, cho dù phản kháng thế nào cũng đều vô ích.

Cuồng Vũ khi phát hiện ra thì Diệp Thiên Vân đã rơi xuống quá nửa, vì thế phản ứng cũng có chút vội vàng, vừa nhìn thấy chiêu đánh, thần sắc đông cứng lạ thường, người ngã về sau như rơi tự do, lực toàn thân tập trung ở tay, đẩy thẳng về trước, miệng quát: “Mở!”

Thời gian quá ngắn, ngắn đến nỗi khiến người ta không kịp phản ứng, trong lúc lão cất tiếng, “bá, bá” hai tiếng phát ra, Diệp Thiên Vân đương nhiên bị lực đạo này làm kinh động, thân hình vốn đang rơi xuống lại bị bắn ngược lại!

Cuồng Vũ mặt đau đỏ ửng, khi người nằm yên trên đất thì chân đạp mạnh, giống như thuyền vạch ra mấy mét trên mặt đất, tránh khỏi phạm vi công kích của Diệp Thiên Vân.

Tất cả mọi người sợ đến ngây người, không có ai ngờ tới Diệp Thiên Vân lại trốn trên cây, bởi mục đích của hắn là rời khỏi đây. Ai biết hắn to gan lớn mật, lại dám chơi trốn tìm trước mặt mấy trăm người! động tác liên tiếp này khiến người ta như mộng ảo

Diệp Thiên Vân ra tay để dùng Kim Chung Tráo, lại mượn toàn lực theo quán tính từ trên cao xuống mà tấn công Cuồng Vũ, vì thế bản thân cũng không có thương tổn gì, hai chân hắn sau khi rơi xuống đất cũng không dừng lại, quay người chạy vào trong rừng.

Cuồng Vũ khí huyết lên đến tận mặt, Đòn Ứng kích bất ngờ không kịp phòng này suýt chút nữa đã lấy mạng già của lão! Vừa chống tay xuống đất để đứng dậy, liền đuổi theo Diệp Thiên Vân, vừa chạy được hai bước lão thở dài rồi cười khổ: “Ta bị thương rồi!”

Cuồng Cảnh, Cuồng Chỉ, Cuồng Vô đồng thời biến sắc. Người khác không biết nhưng trong lòng mấy người họ lại rõ nhất, Cuồng Vũ có áo giáp hộ thân, quyền cước bình thường sao có thể khiến lão nói ra những chữ này!

Mặc dù bốn người đang nói chuyện nhưng đều không ngừng bước, đuổi theo Diệp Thiên Vân cách đó không xa. Mặc dù vừa rồi Diệp Thiên Vân là đánh lén nhưng họ lại không hề tức giận ngược lại hai đầu long mày lại ấn về vui mừng, Cuồng Cảnh từ từ nói: “Sư huynh, anh nhanh chân, chặn hắn lại, hôm nay nhất định phải mang hắn đi!”

Cuồng Vô không thích nói chuyện, nhưng thân hình bỗng gia tốc, trong mấy giây đã vượt qua ba người kia, lao như bay về phía Diệp Thiên Vân

Diệp Thiên Vân như con thoi xuyên rừng cây, vừa chăm chăm nhìn con đường phía trước. Lần đầu tiên đến đây, lạ lẫm với hắc vô cùng! Hắc không biết nên chạy hướng nào, mặt khác còn muốn chú ý mấy người đằng sau, trong lòng rất đề phòng, bởi thân thủ Cuồng Vô nhanh hơn hắc, hơn nữa nhanh hơn không phải chỉ một ít, hai người chỉ còn cách nhau một chút.

Cuồng Cảnh mặc dù chạy cuối cùng nhưng người lão thấp, ngay sau đó tay khẽ run run cười nói: “Diệp Thiên Vân, hôm nay nếu ngươi có thể chạy, bốn người chúng ta sau này gặp người sẽ cúi đầu mà vái!”

Diệp Thiên Vân cảm thấy có cái gì đó bay về phía mình, đầu liền rụt xuống, một viên đá bằng đồng tiền bay qua đầu, không khỏi có chút cảm tức, xem ra muốn chạy cũng không dễ

Trong lúc né, thân hình Cuồng Chỉ lại nhanh thêm mấy phần, khoảng cách hai người lại kéo gần đến bốn, năm mét. 5 biết chắc chắn mình không chạy được, chân dừng lại đột ngột, vịn người, đó chính là Bằng quyền! Cuồng Vô sớm đã có đề phòng, lão thuận chân, liền nghiêng sang tránh đòn này, bay nhanh lùi về sau hai bước.

Ba người kia thừa dịp chạy tới, Cuồng Cảnh có chút hỗn hển, hắc cúi người ép hơi nói: “Công phu hơn người, từ lâu đã có người nói chiêu thức của người cay độc, quả nhiên không sai!”

Diệp Thiên Vân nhìn mấy người lại thành trận pháp vây quanh mình, trong lòng trái lại càng trấn định! Tốc độ của Cuồng Vô là tốc độ nhanh nhất mà hắc từng thấy, muốn so cước trình với lão, đó là không khôn ngoan! Có thể đi thì đi, không thể đi thì chiến, nghĩ đến đây bèn chậm rãi nói: “Các ông đã nhất định muốn bắt tôi về thì tôi cũng không chạy được! Thiếu Lâm võ công thiên hạ, vậy để tôi xem xem võ công của các ông rốt cuộc hay ở chỗ nào?”

480. Chương 481: Thoái Mái Một Trận

Diệp Thiên Vân nhìn về phía sau, người của Bát Quái Môn dường như bị làm cho sợ hãi, không có ai đuổi theo. Cho đến lúc này hắc mới cảm giác được sự cô độc không ai giúp, không có bất kỳ sự giúp đỡ từ bên ngoài nào có thể nhờ được, đối phương là bốn võ tăng cực đỉnh, biết bây giờ không có đường lui, chỉ có một trận chiến!

Từ trước hắc không biết đã đấu võ với bao nhiêu người nhưng thành tựu cao nhất là chủ điện võ đang y học Vệ Sư Hạo. Tục truyền trong Võ Đang, Vệ Sư Hạo giữ ngôi thứ ba, thế nhưng lại thua trước mấy người trước mặt! Cùng với đối phương càng ngày càng mạnh, Diệp Thiên Vân càng cảm thấy một kiểu áp lực vô hình. Hắc không phải chưa từng thua, nhưng càng là về sau, ham muốn chiến thắng lại càng lớn.

Cuồng Vũ nhìn Diệp Thiên Vân thế lực đơn thương, tiến lên trước một bước, bốp trán nói: “Chỉ cần cậu không chạy mấy huynh đệ chúng tôi tùy cậu chọn, mọi người bàn bạc một chút!”. Nói đến đây, nhớ đến liền sờ ngực, thầm nói: “Ứng Hình của cậu quả thực có vài phần phong cách như Ung lão quái không đúng, là hơn ông ta một chút!”.

Diệp Thiên Vân nhìn động tác của lão, liền biết vừa rồi có phát huy tác dụng cần thiết! Hình Ý Ứng Hình có cái quái, quái là quái ở kinh lực của hắc, thứ sử dụng là một loại lực xoáy ốc biến ra, có người gọi nó là lực sóng! Hắc cũng luyện tập một thời gian rất dài mới lĩnh hội được, từ trước luôn là cảm thấy phát lực không cân đối lại không thể nào xuống tay.

Lúc đầu Ung lão quái chỉ lo truyền thụ, cũng không nói kỹ nguyên nhân. Dù sao Ung lão quái cũng không phải cái gì thiện ý, hai người chẳng qua là trao đổi điều kiện mà thôi.

Võ công của Diệp Thiên Vân một mạch kéo lên, hiện giờ có sức mạnh của tông sư, nhưng không phải là tông sư thực sự! vì thế sau khi dừng lại ở cảnh giới này, trong lòng cũng hiểu được nhiều.

Môn kỹ nghệ võ thuật này, học thành thuộc những thứ của sư phụ và đánh ra giống thế như đúc, đó là một kiểu biểu hiện của kẻ mới học và sự ngu xuẩn. Võ thuật kế thừa nghìn năm, mỗi người đều có trọng điểm không giống nhau. Đối với quyền pháp có sự lĩnh hội riêng! Võ giả thực sự cao minh có thể dựa trên cơ sở mà tiền nhân truyền lại, tiếp tục hoàn thiện, sáng tạo và phát triển, đây mới là hàm nghĩa của tông sư.

Quyền pháp phải thể hiện được phong cách của bản thân, phải có đặc điểm riêng. Điều này giải thích Diệp Thiên Vân cũng không ngừng hiểu ra từ trong chiến đấu. Hiện giờ hắn vẫn chưa đạt đến bước này nhưng hắn đã phát hiện ra một con đường to kang trang, muốn trở thành tông sư, thì nhất định phải đi qua con đường này.

Cuồng Cảnh thấy ánh mắt Diệp Thiên Vân lay động, trong lòng càng tò mò về Diệp Thiên Vân, lão vuốt vuốt mũi nói: “Trong bốn người chúng ta cho cậu chọn một người, hôm nay chỉ cần có thể thắng thì chúng tôi sẽ quay người đi ngay không yêu cầu cậu đi cùng chúng tôi nữa!”.

Diệp Thiên Vân cười thầm, Cuồng Cảnh là một kẻ giỏi tính toán! hôm nay không gây phiền toái, không có nghĩa ngày mai cũng không, bọn họ nhất định là muốn đem mình về Thiếu Lâm

Len lén nhìn mấy người, Diệp Thiên Vân tự thấy không nắm chắc khả năng chiến thắng đối phương ! Khi ở Hồng Kong một mình đánh nhau với Vệ Sư Hạo đã mất khá nhiều công phu mới bắt phân trên dưới, lúc đó còn chiếm một ít ưu thế hoàn cảnh! Mấy người đứng trước mắt, còn mạnh hơn Vệ Sư Hạo, vì thế mấy người này hắn cũng không rõ nên chọn ai thì tốt.

Diệp Thiên Vân không phải không muốn chạy mà là sợ một khi chạy trốn, bốn người sẽ cùng xông lên, đến lúc đó bị bắt trở thành kết cục đã định! Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có Cuồng Vũ là đã đánh qua, đòn tấn công vừa rồi thực sự là đánh vào người lão. So sánh một chút, đương nhiên là đấu cùng lão thì trong lòng cũng có lí do hơn, vì thế trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Cuồng Vũ đại sư, vừa rồi liều mạng với ông, không biết còn có thể chiến đấu hay không?”.

Cuồng Vũ tiến lên thi lễ, ngược lại rất vui vẻ mà nói: “Rất vinh hạnh!”.

Cuồng Cảnh ở bên cạnh nhìn Diệp Thiên Vân có phần cổ quái, sau đó nhìn sư huynh đệ rồi mới nói: “Diệp Thiên Vân , cậu thật không có mắt chọn người. Sư huynh Cuồng Vũ ta không phải kém nhất trong mấy người, cậu tự cầu may đi thôi!”.

Diệp Thiên Vân giao đấu với Cuồng Vũ lúc này nên cũng có hiểu biết nhất định về phương thức xuất chiêu của lão, vì thế nghe thấy lời của Cuồng Cảnh cũng không để trong lòng, chấp tay nói: “Mời!”.

Cuồng Vũ chỉnh lại tăng bào xám(áo dài xám của hòa thượng), từ góc bắc nhảy vào sân, hai tay tạo thành chữ thập nói: “Hình Ý Quyền tôi đã lĩnh giáo rồi, thực chất như danh! Tiểu thí chủ, chúng ta đi vài chiêu!”. khi lão nói, con mắt nhìn chăm chăm Diệp Thiên Vân ,trong ánh mắt đó có sự thành kính khiến người ta không thể xem thường.

Thể lực của Diệp Thiên Vân qua một thời gian dài đã phục hồi tương đối, đánh với tuyệt đỉnh võ giả, nhất định phải dành cho sự tôn trọng thích hợp! Bởi bất luận thế nào, lão cũng đứng ở mép trước nhất của võ học, tam thể thức vừa xuất ra, trong ánh mắt của Diệp Thiên Vân chỉ còn lại sự tập trung và cẩn thận, mặc dù không biết rốt cuộc Cuồng Vũ dùng chiêu gì của Thiếu Lâm nhưng chiêu này của lão nhất định phải cẩn thận!

Cuồng Vũ cũng không phải vì bối phận cao mà khiêm nhượng như vậy, ngược lại nhảy lên, vươn tay ra tóm lấy Diệp Thiên Vân đang đứng bất động, tư thế và thần thái cực kỳ nghiêm túc, lập tức khiến người ta cảm thấy khí thế thay đổi.

Diệp Thiên Vân cũng không sợ ba người kia đánh lén, bởi hình thế vốn là không có lợi cho hắn. Nhìn thấy thân pháp của Cuồng Vũ lập tức dâng lên cảm giác quen thuộc! Quyền pháp này hắn đã từng đọc lướt qua, là quyền pháp cơ bản có tính đại biểu cho Thiếu Lâm “La hán mười tám tay”.

La Hán mười tám tay là một trong những quyền pháp sơ cấp khá sớm của Thiếu Lâm Quyền. Từ thời nhà Tùy, võ tăng chùa Thiếu Lâm Tự đã soạn một hệ thống động tác vì một số hòa thượng ngồi thiền trên tường. Từ mười tám tượng La Hán mỗi tượng chọn một động tác, gọi thành mười tám La Hán tay, sau này dần dần biến đổi thành La hán mười tám tay! Mặc dù là quyền pháp cơ bản, nhưng Cuồng Vũ là cao thủ cấp tông sư, sử dụng quyền này có vẻ nội công thâm hậu, đầu thế khiến người ta xem thường!

Diệp Thiên Vân thấy lão tới cũng không vội ra tay mà lùi về phía sau, đồng thời lấy tay hư dẫn, chủ yếu là để tránh, nhẹ nhàng né tránh Cuồng Vũ

Người lành nghề ra tay, ba người bên cạnh càng là lành nghề trong lành nghề, nhìn thấy Diệp Thiên Vân không nôn nóng, vẻ mặt đều rất hài lòng. Phải biết rằng Diệp Thiên Vân chẳng qua mới chỉ hai mươi mấy tuổi, đúng thời kỳ tuổi trẻ sung sức, hơn nữa lại tập Hình Ý Quyền, có thể nói hẳn có tư chất mà những người cùng độ tuổi không có! Nhìn thấy ra tay không kiêu căng không nóng nảy, khiến người ta cảm thấy sự thuần thực của hắn.

Cuồng Vũ thấy Diệp Thiên Vân lùi xuống tránh thì khẽ cười, hướng về trước biến thành chiêu Đồng tử bái phật, chiêu thức bình thường này để lão sử dụng lại vô cùng chắc chắn, góc độ ra tay xảo quyệt!

Hai người cùng thăm dò trong thời gian ngắn ngủi, Diệp Thiên Vân tay trái tiếp hai tay của lão, đồng thời nghiêng người, tay phải đánh thẳng vào mặt Cuồng Vũ !

Diệp Thiên Vân cảm giác tương đối rồi, Cuồng Vũ kinh nghiệm phong phú, chủ yếu là lùi, chuyển, lắc, né, tránh chiêu. Đồng thời lợi dụng công trên phòng dưới một cách kỹ xảo và hợp lý, công trái phòng phải, dùng cả hư thực, công phòng, một công một phòng, đạt tới công lại giấu, phòng lại tìm cơ hội công, gặp mạnh không bị đánh, gặp yếu nhất định thắng, có mục đích đã chiến đấu ắt phải thắng thù.

Cuồng Vũ thấy Diệp Thiên Vân ra tay mấy chiêu, ngoài Tam Thể Thức ra cũng không lộ ra công phu Hình Ý, tay lão không khỏi nhanh thêm vài phần, lão muốn ép Diệp Thiên Vân phải sử dụng công phu thực sự

Diệp Thiên Vân trong lòng cũng đã có ý định, thừa lúc Cuồng Vũ thu chiêu, nháy mắt tung Toàn quyền! Quyền Phổ Vân: “Toàn quyền như chớp, có thể của sơn đảo linh tháp”.

Cuồng Vũ mặc dù cũng là có võ công thâm hậu, nhưng trong lòng cũng “rung rinh”, phản xạ lấy tay cản lại, phát ra một tiếng “đát”. Trong lòng bỗng rõ ràng thân pháp của Diệp Thiên Vân, trong nhanh thêm nhanh! Thời gian siêu ngắn, tốc độ siêu nhanh, sức mạnh siêu thường, cả quá trình như một chớp điện!

Toàn quyền của Diệp Thiên Vân sau khi xuất ra như một động cơ mà lực lớn toàn lực thúc đẩy, trong nháy mắt hoàn thành tụ lực, vận người liền xuất ra Băng quyền! Đây dường như là toàn sức mạnh của hắn, dường như tất cả tâm tình đều dồn vào chiêu này mà phát tiết! chiêu Băng quyền là Hình Ý nhưng lực đi lại có thể cương mãnh, lực đạo cực lớn!

Cuồng Vũ thấy chiêu thức của Diệp Thiên Vân lập tức biết đã vào chiêu, vì thế chân dùng lực chống đỡ chắc thân người, hai tay đồng thời đưa ra, người hơi khom, tung ra La Hán đầu hổ của Mười tám tay!

Hai người đều là lấy nhanh đánh nhanh, lấy ương đáng ương, hoàn toàn là dùng hết sức mạnh và tốc độ để chống lại! Một tiếng “bịch” thật lớn, bùn đất dưới chân bắn ra tung tóe, hai người đồng thời bay ra!

Cuồng Vũ bay ngược lại, chân chạm đất, đứng lên có phần lảo đảo, ba bước lùi liên tục mà vẫn chưa đứng vững! Mà Diệp Thiên Vân lại bị ném đi trên không, lưng đập vào cây! Cành cây gãy đoạn, có thể thấy lực mạnh đến thế nào!

Ba lão tăng điên trừ Cuồng Vũ ra, ánh mắt như mèo nhìn thấy chuột, liên tục xoa tay! Chỉ là vừa ra tay đã đánh kinh động tâm phách như vậy, đều hận không thể cùng đánh với Diệp Thiên Vân một trận! Đối thủ như thế này khó có, một trận chiến khó có, bọn họ là rõ nhất đạo lý trong chuyện này, có thể phát huy thân thủ với Cuồng Vũ, trong lòng lại càng thêm ngưỡng mộ.

Sau khi Cuồng Vũ đứng vững, nhìn Diệp Thiên Vân trên mặt đất, hưng phấn không kiềm chế được nói: “Đối thủ hay, còn có thể chiến đấu không?”.

Diệp Thiên Vân không thể chịu thiệt trong lòng dâng lên lòng mong muốn theo đuổi võ học cuồng nhiệt! Tay không mượn lực lại đứng lên, ngoắc tay nói: “Đến đi, chỉ cần thoải mái đánh một trận!”.

481. Chương 482: Kinh Hồn

Chỉ cần là loài người, thì không có gì là không thể chiến thắng! cho nên sau khi chịu nhục, Diệp Thiên Vân tinh thần ngược lại càng cao, không có ai có thể cản bước tiến của hắn, cho dù là thần thánh hắn cũng kéo xuống !

Cuồng Vũ cũng vì thân thủ của Diệp Thiên Vân mà lòng thầm reo mừng, trong cuộc đời lão, không biết đã đánh bao nhiêu đối cường thủ, cao thủ, nhưng tiểu tử trước mặt cho hắn hơi thở nguy hiểm và cuồng dã. Hơi thở này chỉ có thể phát ra từ người dã thú vì sinh tồn mà vùng vẫy

Bất động thì thôi, động thì long đời lỗ đất! Diệp Thiên Vân quá trẻ, trẻ đến khó tin, đứng trước mặt lão, lão bất giác có cảm giác tang thương của anh hùng tuổi xé chiều, cho nên áp lực trong lòng Cuồng Vũ cũng không ít.

Tốc độ trưởng thành của Diệp Thiên Vân thật đáng sợ, nhưng phải giết hắn khi giao đấu thì lại thật đáng tiếc. Với võ lâm mà nói, hắn, chính là một kỳ tích, một kỳ tích có chí tiến thủ và bằng bột

Ba lão tăng diên phía dưới nhìn trận đấu rõ mồn một, trong võ lâm gọi Diệp Thiên Vân là Hình Ý Ma, mặc dù danh hiệu nghe không hay nhưng lại không liên quan gì đến thực lực! thân thủ Diệp Thiên Vân đã đủ có thể gánh vác trụ cột của một môn phái.

Từ Hình Ý Môn có Diệp Thiên Vân ,thanh thế so với trước quả thật là cách biệt một trời! Hình Ý Quyền cay độc tàn nhẫn, dù không dám xưng nhất trong võ lâm nhưng lại cũng xếp đầu tiên! Diệp Thiên Vân dùng một thân Hình Ý Quyền quấy động võ lâm long trời nổ đất, được lợi lớn nhất lại là Hình Ý Môn.

Có rất nhiều võ giả vô môn vô danh vì thân thủ của Diệp Thiên Vân mà bá nhập Hình Ý Môn! Đây giống như kiểu hiệu ứng ngôi sao, hơn nữa kiểu hiệu ứng này còn đang không ngừng mở rộng! Mặc dù rất nhiều người đều rõ Hình Ý môn và Diệp Thiên Vân chưa chắc có nguồn gốc sâu xa, nhưng vẫn lựa chọn Hình Ý Môn.

Diệp Thiên Vân không che giấu chiêu thức Hình Ý nữa, mặc dù bị lực của đối phương làm bắn ra nhưng cũng không bị thương gì. Tiến vào như bão táp, mũi chân thẳng băng như một cây kim, hướng về bụng dưới đối phương! Chiêu này là chiêu đâm chân học trộm được. Diệp Thiên Vân biết, muốn đấu với Cuồng Vũ đương nhiên không thể theo quy củ, như thế sẽ khiến đối phương nắm rõ, vì thế dùng kỳ chiêu, tung kỳ chiêu là thích hợp nhất.

Cuồng Vũ hơi toát mồ hôi, lão thấp bé thô kệch, nhưng cơ thể cường tráng giống như một cái vạc lớn. Chân vội lùi lại đồng thời hai tay lui ra ngoài,đang đỡ người Diệp Thiên Vân , lão lấy tay hướng lên trên cười sang sảng nói: “Đâm cước, thật cứng cáp”.

Chân của Diệp Thiên Vân vốn là lực hướng xuống nhưng sức mạnh của đối phương cũng không nhỏ, vì thế thân hình song song với mặt đất, mượn lực này, thoát cái chân phải nhấc lên, dùng đủ lực hai chân đồng thời kẹp vào đầu Cuồng Vũ

Cuồng Vũ cũng không ngờ hắn biến hóa nhanh như vậy, đợi lúc phản ứng lại, hai chân đã mắc vào vai! Cuồng Vũ đương nhiên biết kinh lực ở chân hắn. Đừng nói là đầu người, cứ coi là đầu sắt cũng bị vụn xuống, vì thế đưa hai tay lên giữ lấy chân Diệp Thiên Vân , người đột nhiên phát ra lực vụn như muốn tung ra

Mấy người ngoài trận đều toát mồ hôi vì Cuồng Vũ , Diệp Thiên Vân gan lớn, đúng là ra kỳ chiêu, cho dù là bọn họ trong trận thì cũng không biết nên phản ứng thế nào! Nhờ có công pháp Thiếu Lâm, lấy bất biến ứng biến, nếu đổi lại là người khác, chỉ e là hôm nay đã đầu lia khỏi xác!

Diệp Thiên Vân thừa dịp ,phát lực trên lưng, xoay người theo chiều kim đồng hồ, lực rất mạnh khiến hai người đồng thời quay như bánh quay chèo, bổ xuống đất.

Chính lúc này, Diệp Thiên Vân không dừng tay, mà bỗng xoay người trong tích tắc ấy, thân bay về trước! Hai tay trái phải đánh vào hai huyệt thái dương của Cuồng Vũ , đồng thời hai cánh tay thành hình cung chắn trước để bảo vệ đầu. Chiêu này sử dụng Hồ lao, đôi tay như răng nanh lớn, muốn xé Cuồng Vũ thành nhiều mảnh!

Hai mắt Cuồng Vũ mở to, hình như là nhìn thấy cái chết báo trước! Diệp Thiên Vân ra tay mặc dù tốc độ không quá nhanh nhưng hắn lại giới ở tính nối liền, chiêu nối chiêu không dứt, đây mới là điều đáng sợ nhất! may mà Cuồng Vũ kinh nghiệm phong phú, trong giây phút nguy hiểm nhất , cùng sử dụng chân và tay dường như đồng thời chạm xuống đất, nghiêng sang ba thước tránh đòn chí mạng, dưới chân phát lực đạp lên trên.

Diệp Thiên Vân trong lòng bị bất ngờ, biết không thể tránh được chiêu này, vì thế mắt lóe lên sự tàn nhẫn, hai tay biến thành Trảo thế!

Một tiếng vang lớn, còn kèm theo tiếng xé gió chói tai, Diệp Thiên Vân theo tiếng vang mà bay ngược ra bốn năm mét, ngã mạnh xuống đất.

Cuồng Vũ cố gắng đứng dậy, chỉ thấy mặt mũi lão máu me đầm đìa, sự u ám không nói ra giữa màn đêm. Ngực áo bị rách toạc, trước ngực có thể thấy năm sáu lỗ máu, máu tươi không ngừng tuôn ra!

Mọi người nhìn thấy, đều hít thở sâu! Trong khoảnh khắc hai người giao đấu, đúng là đã vật lộn sinh tử! Đòn chân của Cuồng Vũ đá trúng bụng Diệp Thiên Vân, mà Diệp Thiên Vân lại lấy tay chĩa thành mũi dao, cứng rắn đâm vào ngực Cuồng Vũ, đòn này cũng quá hung ác! Hai bên nếu chỉ một chút sơ suất, sợ là sẽ cùng nhau chết!

Cuồng Vũ một thân áo giáp sắt đã mười mấy năm, tất cả mọi người đều khiếp sợ ngón tay của Diệp Thiên Vân lại có thể cứng ngạnh như thế, lại có thể đâm thủng áo giáp sắt.

Trong lúc sững sờ, Diệp Thiên Vân lại lần nữa đứng lên, động tác vẫn bình tĩnh như lúc trước, chỉ có điều cúi đầu, không nhìn rõ lắm về mặt hấn ngược lại rất giống sứ giả bò lên từ địa ngục.

Không chỉ Cuồng Cảnh, Cuồng Chỉ, Cuồng Vô mà Cuồng Vũ trong trận cũng giật mình, lực cước đó chí ít cũng nặng ngàn cân, chỉ cần bị đánh trúng, đâu có thể còn đứng dậy, nhưng Diệp Thiên Vân trước mặt lại đứng vững vàng trước mắt bọn họ!

Diệp Thiên Vân thở dồn dập, mặc dù thần sắc hấn không thay đổi, nhưng trong lòng cũng kinh dị vạn phần! Sức mạnh của Cuồng Vũ cao hơn hấn rất nhiều, lại không thể làm hấn trọng thương! Càng kinh dị hơn là Cuồng Vũ và hấn có cùng ngành công hộ thân vững chắc!

Công phu của Cuồng Vũ vốn là cao đến thần kỳ, lại thêm một quả cân cực lớn, làm thế nào có thể phá được phòng ngự của lão mới là quan trọng nhất.

Diệp Thiên Vân không ngừng tính toán, năng lượng cơ thể đã tiêu hao một nửa, mặc dù có Kim Chung Tráo chống đỡ nhưng bị đánh vẫn có cảm giác nóng bỏng rõ rệt! Kim Chung Tráo chắc chắn không thể đạt đến mức nước lửa không xâm phạm được, đó chỉ có thể là một kiểu lí luận trong truyền thuyết mà thôi!

Cuồng Cảnh nhìn chằm chằm Cuồng Vũ, sau đó ngắt lời: “tuổi trẻ, ra tay lại cực kỳ ác độc...”

Cuồng Vũ gơ tay ngắt lời lão lại nói hộ Diệp Thiên Vân: “Võ giả ra tay, lẽ ra nên như vậy, trong giao đấu đâu có thể nói nhân từ!”

Ngay cả đương sự cũng không nói như vậy, Cuồng Cảnh đương nhiên cũng không nói gì chống đỡ, hung hăng trợn mắt nhìn Cuồng Vũ, có phần xấu hổ quay đầu sang chỗ khác! Trong lòng càng hiểu thêm Diệp Thiên Vân, đừng nhìn tuổi tác hấn non trẻ, nhưng ra tay thực sự là không chết không dừng! Giao đấu như vậy cũng không trách hấn với tuổi tác như thế đã dương danh võ lâm!

Hồi lâu, thần sắc Cuồng Vũ ngưng đọng nói: “Áo giáp sắt của ta đã bốn mươi năm, nhưng đêm nay chống lại cậu lại chỉ như quả bóng khí! Có lẽ cậu không biết, áo giáp của ta là Thiếu lâm chân truyền, muốn phá cũng khó mà nghĩ! Ngược lại ta rất tò mò cậu đã dùng công pháp gì

Diệp Thiên Vân không thể nói ra Kim Chung Tráo, công phu trên người hấn là pháp bảo thắng vì đánh bất ngờ, vì thế chỉ trầm mặc không nói.

Cuồng Cảnh nhìn hấn không muốn đề cập đến những thứ này nên cũng rõ ý tứ Diệp Thiên Vân, hào hiệp cười nói: “Những thứ này ta không nên quá quan tâm! Diệp Thiên Vân cậu trẻ tuổi mà có được võ công như vậy, tiền đồ sau này không thể hạn lượng! ngay cả ta vừa rồi khi ra tay cũng không khỏi ghen ghét cậu, một khi phạm giới phải cải chính kịp thời, thực là tội lỗi, tội lỗi”.

Diệp Thiên Vân từ trong câu nói của lão lại cảm thấy có ý tứ bảo vệ, nhất thời có chút khó chấp nhận. Mặc dù hấn biết võ công của Cuồng Vũ rất thâm hậu, nhưng hấn không cần lão nhượng bộ, cái này ngược lại khiến trong lòng hấn có chút không thoải mái.

Cuồng Vũ xoa xoa máu tươi trước ngực, chậm rãi nói: “Có đầu có cuối, đến đi!”

Diệp Thiên Vân trong lòng dâng lửa, có một kiểu đấu trí không chịu khuất phục đang không ngừng khích lệ hấn tiến lên, vì thế nghe thấy câu này người nhoáng một cái xông lên, chân phát lực đá ngang hông Cuồng Vũ. Bởi tốc độ cực nhanh tiếng xé gió vang vọng không trung! Bất kể là thắng hay thua, là sống hay chết đều không quan trọng, vứt bỏ hết thảy để chìm đắm trong tình yêu võ học

Diệp Thiên Vân khẽ lùi về sau một bước, tay phải bỗng uyển chuyển chụp lấy chân Diệp Thiên Vân, phát ra tiếng “Bang, bang”, ngay sau đó lão đột nhiên ngang người, dùng chiêu thức cực kỳ đơn giản, trùng bộ hoành quyền!

Nhưng chiêu thức đơn giản này trong mắt Diệp Thiên Vân lại trở nên vô cùng kinh khủng, quyền đó, quỹ đạo lơ lửng, tiếng quyền tung trong gió tạo ra tiếng rít chói tai, thoát cái đã đến trước mặt!

Diệp Thiên Vân mới cảm giác được, Cuồng Vũ chưa xuất toàn lực! Hấn biết đòn này nhất định không né được, cần rằng vận khởi Kim Chung Trảo, chân trái đột nhiên phá vỡ phòng tuyến đối phương, chân trái lùi về, quyền trái từ cánh tay phải đánh ngang ra ngoài, hóa giải thế đòn đối phương.

Nhưng điều khiến Diệp Thiên Vân hoảng sợ chính là, quyền pháp của Cuồng Vũ như nhanh như chậm! Long hình của mình lúc này tung ra một nửa bỗng mất mục tiêu! Ngay sau đó ngực trước trúng đòn, đòn tấn công mãnh liệt khiến hấn không nhận được phun ra bụm máu, giống như điều đứt dây bay đi!

482. Chương 483: Mọc Cánh Cũng Khó Chạy Thoát Được

Trong vài giây ngã xuống đất, hấn cảm thấy như lại trở về lúc khởi đầu của sinh mạng, lại một lần nữa đi trên con đường đó, tổng kết lại cuộc đời con người có thua có thắng, chỉ là thắng ít thua nhiều.

Cuồng Vũ không ngừng thở dốc, mồ hôi trên trán chảy qua mắt, bất giác nháy mắt vài cái, dường như tiêu hao một phần khí lực lớn. Thấy Diệp Thiên Vân ngã trên mặt đất, hấn thở dài một hơi! Hấn đánh lại Diệp Thiên Vân cũng không nhẹ nhàng gì, một lát sau, thấy Diệp Thiên Vân cũng không đứng lên, chậm rãi nói: “Đáng tiếc, nếu như ngươi là đệ tử của Thiếu Lâm thì đã không có kết cục như bây giờ!”

Ý thức của Diệp Thiên Vân vô cùng tỉnh táo, không biết Cuồng Vũ có mục đích gì khi nói những câu này, nhưng hấn nghe rất rõ. Cố gắng gượng dậy, nhưng hấn phát hiện một chuyện làm hấn sợ hãi đó là thân thể hấn không có bất kỳ phản ứng nào, tình trạng này giống như mấy lần hấn bị bệnh trước đó.

Có kinh nghiệm từ trước, Diệp Thiên Vân lại một lần nữa đem toàn lực để khống chế ngón tay, không ngừng phát huy nội lực. Hấn không muốn thua cũng không thể thua, giờ đây nằm xuống, như vậy trận chiến này sẽ trở thành kết cục đã định, bởi vậy hấn không thể từ bỏ, quyết không từ bỏ! Ý chí luyện tập suốt một thời gian dài khiến hấn có thể thắng được sự khống chế của cơ thể, ý chí nhanh chóng dọc theo xương sống, chui vào não sau của Diệp Thiên Vân. Một luồng khí lạnh cả người, rồi đột nhiên lan tràn đến cả não bộ.

Bóng tối, lạnh giá, u uất Diệp Thiên Vân cảm giác mọi cảm xúc đều tách ra. Tim hấn bắt đầu đập chậm lại, nhiệt độ cơ thể bắt đầu giảm xuống. Đặc điểm của sự sống của sinh mạng đang yếu dần đi.

Trong thời khắc giữa sự sống và cái chết, hấn đột nhiên nghĩ đến cảm giác của chính mình, nó ẩn trong huyết nhục của chính cơ thể mình, từ tay đến chân, trong mỗi cơ bắp. Lợi dụng nó để giúp chính mình vượt qua cửa ải khó khăn này, dần dần hấn có thể nhìn thấy thân thể của mình, không có gì thay đổi, dường như trong cơ thể có một lớp màng giống màng của trứng gà đang bao bọc lấy toàn bộ cơ thể hấn.

Thong thả..... Ổn định..... Tiến độ ngày một gia tăng, Diệp Thiên Vân sẽ không bị ngoại lực cản lại. Đây chính là ý chí không chịu khuất phục trong lòng hấn, cho dù chết —— cũng không thể!

Hấn hiểu rằng chính mình đang tiến vào một trạng thái rất kì dị. Lợi dụng cảm giác để trợ giúp phá vỡ lớp màng mỏng đang bao bọc lấy ý thức của hấn.

Võ giả rất miễn cảm với thế giới bên ngoài, Cuồng Vũ đứng ở đối diện Diệp Thiên Vân lại cảm giác tính mạng của hấn đang dần mất đi, điều này làm cho hấn kinh hãi, tuy dùng lực tương đối mạnh, nhưng đối với Diệp Thiên Vân mà nói, không thể lấy mạng hấn được.

Ngoại trừ Cuồng Võ ra, ba người khác rõ ràng cũng phát hiện ra điểm này. Cuồng Cảnh có chút không tin nổi nói: “Cuồng Võ, ngươi chỉ dùng vài phần lực, tại sao hắn lại đột nhiên thành ra như vậy?”

Cuồng Võ không ngừng lắc đầu, nâng tay của mình lên nhìn thoáng qua, nhíu mày nói: “Không thể nào, Diệp Thiên Vân có ngành công trên người, một kích này không đủ để lấy mạng hắn.”

Cuồng Võ muốn tiến lên, nhưng lại bị Cuồng Cảnh ngăn ở, hắn rất cẩn thận nói: “Chờ một chút đã. Nếu đây là một cái bẫy. Diệp Thiên Vân đột nhiên đánh lén ngươi, ngươi có chắc tránh được không?”

Cuồng Võ lắc đầu. Diệp Thiên Vân nếu thật là giả chết, tại thời khắc mấu chốt hắn mới ra một kích trí mạng thì không ai ở đây có thể né tránh được, bởi vì Diệp Thiên Vân đã có thực lực của một tông sư.

Trong thời gian mấy người đó do dự, ngón tay của Diệp Thiên Vân bỗng nhúc nhích, lần này hắn đã tìm được cảm giác lúc trước! Liên tiếp vài giây sau, chân tay của Diệp Thiên Vân đều có cử động rất nhỏ.

Cuồng Cảnh trong nội tâm cũng yên tâm, cũng may là chưa tiến lên xem, bằng không hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

Diệp Thiên Vân lại một lần nữa dè tay xuống đất, đứng lên, từ trong ánh mắt hắn, có thể nhìn ra một ý chí kiên định. Tuy gương mặt vẫn bình tĩnh như trước, nhưng mà trên nét mặt có chút mỏi mệt.

Tất cả mọi người nghiêm nghị nâng cao cảnh giác, đối thủ như Diệp Thiên Vân, vô luận như thế nào đều đáng tôn kính, hắn có tinh thần không sợ bất cứ điều gì của một võ giả! Chỉ cần điểm này thôi cũng đã không phải ai cũng làm được.

Cuồng Võ nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân hồi lâu, mới do dự nói: “Thân thể của ngươi sao rồi? Còn có thể chiến đấu hay không?”

Diệp Thiên Vân ngậm cười khổ, hắn bị Cuồng Võ đánh cho một kích xong, bệnh cũ lại tái phát, thân thể và ý thức phân ra. Lần trước nhờ có dược liệu của Ngũ Vĩ nên tình trạng này mới không xuất hiện nữa.

Nhưng lần trước hắn đã để thuốc ở Hongkong, lại thêm hôm nay tâm thần và thể lực tổn hao quá nhiều, nên mới lại tái phát. Đen đủi hơn là đang cùng người khác quyết chiến cũng may là Cuồng Võ không thừa dịp ra tay, nếu là Võ Đang mấy kẻ không biết lượng sức, thì e rằng hôm nay hắn đã mất mạng rồi.

Sau khi đã tỉnh táo trở lại, thể lực của Diệp Thiên Vân về 0, giờ đây muốn nhúc nhích ngón tay cũng không biết phải mất bao nhiêu khí lực. Trong lòng hắn cũng rõ, đêm nay chỉ sợ nguy hiểm, hắn hiện tại không có năng lực bảo vệ chính mình.

Cuồng Võ tựa hồ cũng phát hiện Diệp Thiên Vân có gì đó không đúng, cau mày hỏi: “Ngươi rốt cục làm sao vậy?”

Diệp Thiên Vân thở dốc mấy lần, cũng không giấu diếm nói: “Thân thể của ta bệnh cũ tái phát, chỉ là không ngờ lại tái phát đúng lúc này!”

Diệp Thiên Vân bị bệnh? Tin tức này làm cho bọn họ giật mình kinh ngạc. Tuyệt đỉnh võ giả một khi mắc bệnh, căn bản là không thể chiến đấu hết sức, làm như vậy sẽ chỉ làm người chết nhanh hơn mà thôi.

Nghe được tin tức này, mấy người không những kinh ngạc mà còn có chút đáng tiếc, tương lai của Diệp Thiên Vân không thể nói trước được, nhưng mà thật không ngờ hắn lại bất hạnh đến vậy! Thế giới này đúng là công bằng, cho người một cái gì đó thì đồng thời cũng sẽ mang đi một cái gì đó của người.

Cuồng Võ nói: “Ngươi nếu không sợ phiền toái, thì cùng chúng ta đến Thiếu Lâm Tự một chuyến, không biết chừng đến được vương viện của Thiếu Lâm, bệnh của ngươi lại chữa được thì sao?”

Diệp Thiên Vân lúc này đã thua rồi, nếu không phát bệnh, hắn còn có thể cùng Cuồng Võ đấu một trận! Nhưng cơ hội đã qua, chính mình không nắm bắt lấy, những chuyện này cũng không phải lý do! Kể thù không thể nào chờ người khỏe mạnh mới động thủ, mấy người này coi như đã nhân từ lắm rồi.

Cuồng Cảnh nghe Cuồng Võ nói, thỏa mãn nhìn hắn một cái, sau đó nói thêm: “Sư huynh của ta nói rất đúng, đến Thiếu Lâm, mấy người chúng sẽ dốc sức chữa trị cho ngươi, mặc dù không dám cam đoan ngươi nhất định có thể khỏe lại nhưng mà y thuật của dược vương viện của Thiếu Lâm đúng quả thật danh bất hư truyền.”

Thể lực của Diệp Thiên Vân hầu như không còn, sớm đã có chút ít chống đỡ không nổi, nghe xong mấy lời này, trong nội tâm sinh ra cấp hỏa, hai mắt tối sầm lại hôn mê bất tỉnh.

Đương Diệp Thiên Vân lại tỉnh lại thì đã cảm nhận được ánh mặt trời khiến cho hắc chói mắt, nên lấy tay che đi. Nhưng vào lúc này, đột nhiên có người vỗ vỗ vào lưng của hắn nói: “Anh bạn nhỏ mau tỉnh lại đi, chúng ta thay phiên công người cả đêm, mệt chết đi được!” Tiếng nói rất quen thuộc, chỉ là trong lời nói còn có cả tiếng thở hồng hộc.

Diệp Thiên Vân mở to mắt, thì thấy cách đó không xa có một ngọn núi nguy nga, không khỏi sửng sờ, tối hôm qua sau khi thoát lực, thân thể không tự chủ được nên đã ngất đi, nên những chuyện sau đó hắn không biết gì.

Đúng lúc này, Cuồng Cảnh đánh cho hắn một cái ha ha nói: “Người coi như là có phúc, được c bốn người bỏ ta thay phiên công! Sau này thành công của người tất nhiên có thể cao hơn chúng ta nhiều.”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, hắn tất nhiên không thể ở trên lưng họ mãi được, bèn khẽ nhảy xuống tới, chậm rãi hỏi: “Đây là đâu?”

Cuồng Cảnh sắc sảo nói: “Chúng ta đã đến địa giới của Thiếu Lâm Tự, tiểu huynh đệ người không cần lo lắng, chúng ta mang người về cũng không có ác ý gì! Chỉ vì người ở trong chốn võ lâm làm mưa làm gió, Thiếu Lâm cũng là một phần tử của võ lâm, nên có trách nhiệm đi dẹp loạn.”

Diệp Thiên Vân biết chắc chắn đi Thiếu Lâm, cho nên tâm cũng yên tâm! Có đôi khi người không muốn đối mặt, cũng phải đối mặt, đã như vậy không bằng thông dong hưởng thụ.

Đang nói chuyện thì cách đó không xa vài vị tăng nhân đi tới, sau khi đến gần, mấy vị tiểu hòa thượng này trông thấy bốn vị khùng tăng lập tức cuống quýt thi hành lễ nói: “Các sư tổ đã về núi, chúng con lập tức đi thông báo!” Nói xong xoay người định chạy đi.

Cuồng Cảnh tiến lên khẽ vươn tay ngăn mấy người, giống như cười mà không phải cười nói: “Gặp chúng ta muốn chạy hả? Thế sao được!” Nói xong liền vây mấy người này lại!

Diệp Thiên Vân thấy thần thái của Cuồng Cảnh, phát hiện bọn họ ở Thiếu Lâm Tự cũng không được hoan nghênh cho lắm, bốn người bọn họ thân phận hẳn là rất cao, hơn nữa điên điên khùng khùng, tất nhiên không được mọi người yêu mến, cảnh này cực kỳ giống đạo tặc cản đường.

Cuồng Cảnh cười ha ha như phát bệnh nói: “Hôm có khách quý, đi lấy cho ta chút rượu và thức ăn, cứ mua hộ cho ta, sau này ta sẽ trả lại cho các người!” Hắn nói xong, bọn Cuồng Võ cũng vui vẻ gật đầu.

Tiểu hòa thượng đi đầu tiên sắp khóc đến nơi, hắn tựa hồ bị Cuồng Cảnh làm cho kinh sợ, mặt lộ vẻ khó khăn khuyên nhủ: “Sư tổ, lần trước chúng con đi mua rượu cho người đã bị Cảnh Tâm sư thúc bắt được, phạt chúng con, nói nếu như dám mua rượu nữa thì trục xuất chúng con khỏi môn phái.”

Cuồng Cảnh nhíu mày, mắng to: “Vô liêm sỉ, năm đó lúc hắn còn nhỏ, vẫn cùng chúng ta uống, giờ đây lại giả bộ. Người đừng có mà giả trò với ta, bảo người đi thì người cứ đi, bằng không ta trục xuất các người khỏi Thiếu Lâm ngay bây giờ!”

Mấy người bị những lời này dọa cho sợ chết khiếp, lập tức gật đầu đồng ý, vẻ mặt đau khổ nhanh như chớp chạy đi.

Diệp Thiên Vân càng đi về phía trước, thì càng phát hiện phía trước có nhiều người qua đường, Thiếu Lâm Tự là thánh địa du lịch, cho nên những người này phần lớn là du khách, hắn khẽ âm thầm kiểm tra thân thể, phát giác thể lực khôi phục gần như trước rồi. Giờ đây nếu như rời đi, cũng không phải là một việc khó.

Cuồng Võ như là phát hiện ra tâm sự của hắn, thỉnh thoảng lấy tay vỗ vai Diệp Thiên Vân, cười đùa nói: “Ở đây đông người, người đừng hòng chạy thoát!”

483. Chương 484: Mê Người

Cuồng Cảnh dùng thân phận trưởng giả giới thiệu cho Diệp Thiên Vân: “Đến Thiếu Lâm Tự, chúng ta là chủ, ngươi là khách, về lý đương nhiên là phải dẫn đường cho ngươi! Thiếu Lâm Tự được vinh danh là tổ đình của Thiền tông, bởi vì nằm trong núi Thiếu Thất nên mới có tên Thiếu Lâm Tự. Thiếu Lâm Tự được xây dựng vào thời Bắc Ngụy, do tọa lạc ở rừng tùng lâm của núi Thiếu Thất nên mới có tên gọi đó.”

Bọn Cuồng Võ bao vây lấy Diệp Thiên Vân, đoạn đường này, du khách càng ngày càng nhiều, hơn nữa trong đó cũng có không ít khách nước ngoài.

Bọn họ nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì ai cũng kinh ngạc. Bởi vì mấy người Cuồng Võ mặc dù mặc quần áo tăng nhân bình thường, nhưng mà từ khí chất đến tướng mạo đều cực kỳ đặc thù, hơn nữa tinh khí của võ giả không giống với người thường, bốn người như vậy làm hướng dẫn viên du lịch thì sai không nổi bật được.

Vô luận là mấy tiểu hòa thượng đang thấp hươu hay là quét dọn trông thấy mấy người Cuồng Võ đều dừng lại thi hành lễ, khiến cho Diệp Thiên Vân thấy có gì đó thần bí.

Hắn bắt giác gương mặt thì đã đến cửa của Thiếu Lâm. Diệp Thiên Vân đã từng đọc qua mấy sách về công pháp của Thiếu Lâm, nhưng mà thực tế đây là lần đầu tiên hắn tới Thiếu Lâm Tự. Cái gọi là “Độc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường!” hôm nay hắn đã hiểu ra. Cuồng Võ dường như đã sớm đã quên chuyện không vui từ đêm hôm qua, mặt tươi như hoa nói: “Ngọn núi này và Thiếu Lâm Tự đều nổi tiếng là đỉnh cao. Cửa núi Thiếu Lâm thật ra phải là “Tam môn”. Theo kinh Phật, tam môn chính là cách gọi tắt của ba cửa giải thoát, gọi cửa lớn của tự là tam môn, là ngụ ý đi theo con đường nhân nghĩa.”

Trong điện Tam Môn thờ tượng Di Lặc, sau đó là Vi Đà. Trước cửa một đôi sư tử đá, mắt mở to, rất uy vũ, chạm trổ tinh xảo. Bên ngoài tường Bát Tự của Tam Môn, có hai tượng đối xứng, hình dạng và cấu tạo giống nhau. Thiếu Lâm Sơn Môn tinh xảo nhẵn mịn, là nơi bắt nguồn của mọi câu chuyện truyền thuyết trong Thiếu Lâm.

Thông qua Thiên Vương điện, Đại Hùng bảo điện, rồi lại đi qua Pháp Đường, cuối cùng cũng tới trước phòng của phương trượng Thiếu Lâm, mấy người đều dừng lại, Cuồng Cảnh nhìn quanh nói: “Phương trượng bận nhiều việc, muốn gặp hắn còn phải hẹn trước! Xin chờ một lát, để ta đi bẩm báo một tiếng.” Nói xong vội vàng tiến vào phòng của phương trượng.

Diệp Thiên Vân bình phẩm Thiếu Lâm Tự, công phu của Thiếu Lâm tự trở thành một hệ thống, là một trong những đại biểu của võ thuật Trung Hoa. Võ công của Thiếu Lâm xuất phát từ thiền pháp. Có cùng nguồn gốc với Thiền Võ, gọi chung là Thiền Quyền. Thiền là bản chất của tinh thần võ, dùng thiền nhập võ, phương thức để đạt tới cảnh giới cao nhất của võ thuật, cũng là Thiền đạo.

Nhưng trước mắt Thiếu Lâm Tự ngoại trừ mấy danh lam thắng cảnh ra, lại không có được cái vẻ yên tĩnh như xưa. Du khách lui tới chỉ trở đàm luận, hoàn toàn trái ngược với sự thanh tịnh vốn có của Phật pháp! Tại đây sao có thể học được võ thuật chân chính.

Liếc nhìn mấy vị cao tăng bên cạnh, phát hiện bọn họ tựa hồ cũng không thích cái chỗ này lắm. Không khỏi có chút hiếu kỳ, chẳng lẽ võ giả chân chính không ở đây sao?

Vừa nghĩ đến đó, Cuồng Cảnh cùng một vị hòa thượng theo phương trượng từ trong phòng đi tới. Vị hòa thượng này đeo kính rất thời trang, trong miệng không ngừng giải thích: “Sư thúc..... Sư thúc..... Dừng tay, mau để con trở về, con đang báo cáo tình hình tài chính nửa đầu năm nay, chỉ mất có năm phút thôi.”

Cuồng Cảnh lúc này trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn như thể có chút dọa người, trên tay hắn hơi dùng lực, đem kính mắt của hắn vứt đi, nổi giận nói: “Vô liêm sỉ, chính là những kẻ như các ngươi quấy nhiễu sự thanh tịnh của Thiếu Lâm Tự. Cút cho ta..... Đi càng xa càng tốt.”

Vị tăng nhân tựa hồ cũng biết sự lợi hại của Cuồng Cảnh nên chỉ cúi đầu nhặt túi hồ sơ lên, xoay người nhanh chóng chạy mất.

Cuồng Cảnh vỗ hai cái trên tay của bụi đất. Tựa hồ đối với vừa rồi tăng nhân thập phần chán ghét, sau đó lẩm bẩm nói: “Thiếu Lâm Tự tiền là có, nhưng lại làm cho chúng ta dọn nhà, tại sao của đạo lý!” Sau đó

chính sắc mặt nghiêm chỉnh nói:“Phượng trượng cho mời, mời theo ta tới!”

Diệp Thiên Vân từng nghe qua một vài tin đồn, Thiếu Lâm phương trượng Dũng Tín bị gọi là yêu tăng, hấn tốn hao rất nhiều tiền của vào phát triển kinh tế, xây dựng Thiếu Lâm Tự. Nhiều lần lợi dụng Thiếu Lâm Tự để thu lợi, khiến cho không chỉ hòa thượng trong chùa oán thán, mà ngay cả rất nhiều người bên ngoài đều không vừa mắt với hấn. Những hành vi này của hấn, vô luận là ở trong xã hội, hay trong chốn võ lâm, đều gây xôn xao dư luận.

Theo sau Cuồng Cảnh, Diệp Thiên Vân tiến vào phòng của phương trượng, vừa đi vừa âm thầm đánh giá, trong phòng khá giản dị, cũng không có gì là cổ kính lắm, bên trong có một vài tăng nhân đang đi ra đi vào, thấy mấy người Cuồng Võ cũng không để ý lắm, hơi chút thi hành lễ liền nhanh chóng rời đi.

Sau khi vào phòng, kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu giúp Diệp Thiên Vân học được cách quan sát. Khi hấn thấy cách bài trí trong phòng, hấn phát hiện căn phòng này chẳng khác gì phòng làm việc. Ngoại trừ điều hòa ra còn có máy tính máy đánh chữ, điện thoại, Fax.... Đúng là nơi làm việc.

Nhìn thấy những vật này, Diệp Thiên Vân cũng không khỏi khẽ nhú mày, tuy thời đại tiến bộ, nhưng vị phương trượng này cũng quá nhanh chóng bắt kịp thời đại. Trong không khí nhiệt độ ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu độ, nhìn là biết hấn là người tham lam thích an nhàn.

Giương mắt nhìn quanh,một vị hòa thượng đang ngồi trước bàn làm việc, khoảng năm mươi tuổi, thân thể hơi mập, trông khá khỏe mạnh, chỉ là hai đầu lông mày thiếu chút thanh nhã, trong ánh mắt không có sự sắc bén của võ giả, có lẽ không phải người tập võ. Ngón tay thon dài đang lật giở một quyển kinh thư, người này chính là Thiếu Lâm phương trượng, Dũng Tín.

Sau đó trong nháy mắt , Dũng Tín phương trượng đóng kinh thư lại, sau đó đứng lên hành lễ với bọn Cuồng Võ nói:“Các v, mọi sự thúc, đi đường vất vả rồi!” Nói xong hấn nhìn Diệp Thiên Vân một lượt, hơi mỉm cười nói:“Vị này là Diệp Thiên Vân của Hình Ý Môn sao? Quả nhiên là anh hùng niên thiếu!”

Diệp Thiên Vân nhận ra hấn tuy mỉm cười, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy rất gian xảo. Lời nói và việc làm, không có khí chất của phật gia. Dũng Tín phương trượng có hai thân phận thế tục và võ thuật, cho nên Diệp Thiên Vân ôm quyền hành lễ:“Chào phương trượng!”

Dũng Tín phương trượng có chút khoát tay cười nói:“Trong chốn võ lâm ta đã nghe đồn rất nhiều về người, nhưng mà hôm nay mới tận mắt chứng kiến, mới biết đó chỉ là những tin đồn mà thôi.”

Diệp Thiên Vân hiểu đối phương đang khách khí, liền nói chuyện vài câu. Hai người lần đầu gặp mặt, không thể ngay lập tức đi vào vấn đề chính***.

Một tiểu hòa thượng bưng trà tới, Dũng Tín phương trượng mời mọi người ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề nói:“Lần này bốn vị sư thúc đức cao vọng trọng mời người đến đây, là có chút chuyện muốn nói với người.” Lời của hấn khiến cho mấy người Cuồng Võ rất hài lòng, cả đám đều mặt mày hớn hở.

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, nhìn biểu hiện của Cuồng Võ, ở Thiếu Lâm chẳng giống đức cao vọng trọng gì cả mà giống đạo tặc thì đúng hơn, người gặp thì người sợ, ai trông thấy bọn họ đều muốn đi vòng qua chỗ khác. Dũng Tín có ý đồ rất rõ ràng chỉ là nói một cách dễ nghe mà thôi.

Dũng Tín phương trượng nhấp một hớp trà thơm, nói:“Thời gian này võ lâm quá nhiều chuyện thi phi, ta biết đại đa số người đều đã trải qua, chuyện này phá vỡ không khí im lặng ban đầu. Giờ đây có không ít môn phái đều có ý muốn phá rối Thiếu Lâm, nhân cơ hội kiếm lợi. Đứng ở góc độ của Thiếu Lâm, ta không thể không ra mặt làm một chuyện, cũng là vì sự phát triển của võ lâm sau này. Đây cũng là mục đích ta mời người đến đây , muốn hỏi xem người nghĩ thế nào.”

Diệp Thiên Vân thiếu chút nữa bị sắc nước, hấn làm gì có suy nghĩ gì, trong võ lâm hấn cũng chỉ là một quân cờ phó mặc trong tay kẻ khác, sau lưng càng không có thế lực nào, cho dù nói cũng không có ai nghe! Nghĩ tới đây cũng không muốn quanh co lòng vòng, nói thẳng nói:“Không biết phương trượng định”

Dũng Tín phương trượng thấy Diệp Thiên Vân cũng không có ý kiến gì, cũng có chút kinh ngạc, hắng giọng một cái nói:“Ý kiến cá nhân ta là ta hy vọng người có thể ở lại Thiếu Lâm một thời gian ngắn, giao lưu trau dồi võ thuật, đều là có lợi cho hai bên. Đồng thời, đối với võ lâm cũng là chuyện may mắn, nhanh chóng dẹp loạn võ lâm, giảm bớt cảnh chết chóc.”

Diệp Thiên Vân bình tĩnh hỏi:“Vậy tôi có thể ở đây bao lâu?”

Dũng Tín phương trượng hơi chút suy nghĩ liền đáp:“Người có thể yên tâm, chỉ cần võ lâm yên bình trở lại, chúng ta lập tức sẽ để người rời đi!”

Diệp Thiên Vân lập tức lắc đầu, chuyện của võ lâm có thể là một năm hai năm, cũng có thể là mười năm tám năm, chẳng lẽ hẳn lại phải ở Thiếu Lâm đến lúc bạc đầu sao?

Dũng Tín thấy vẻ mặt của Diệp Thiên Vân bèn nói:“Người đừng vội từ chối, ở lại Thiếu Lâm đối với người là một chuyện tốt. Ta có thể cam đoan Thiếu Lâm Tự sẽ mở tàng kinh các cho người, và người có thể giao lưu võ thuật với bốn vị sư thúc! Mặt khác, người nếu như có việc khó thì cứ nói ra.”

Mấy người Cuồng Võ nghe đến đó con mắt đều bị dựng lên đầy hưng phấn, Cuồng Cảnh đồng thời an ủi nói:“Cậu bạn nhỏ, sức khỏe của người không phải không tốt sao? Có thể nói với phương trượng, có lẽ bệnh của người sẽ được trị khỏi.”

Diệp Thiên Vân trong lúc nhất thời không rõ mục đích của Dũng Tín phương trượng là gì. Đối với người của Thiếu Lâm, hẳn vẫn cần phải phòng bị. Dũng tín phương trượng đưa ra điều kiện rất tốt, tàng kinh các, còn có thêm mấy người Cuồng Võ nữa, thậm chí còn có thể trị bệnh cho hẳn, chuyện này lẽ nào chỉ đơn giản như vậy?

484. Chương 485: Bộ Máy

Từ đầu đến cuối, Diệp Thiên Vân đều bình tĩnh nhìn nhận mọi chuyện, cố gắng đánh giá khách quan, cho nên đối mặt với những điều kiện này hẳn cũng khiến hẳn có chút do dự. Bởi vì trong lòng hẳn có nhiều thứ không gì có thể thay thế nổi hai chữ tự do.

Vô luận là Tàng Kinh Các, hay là bệnh tật của hẳn đều không trọng yếu, tự do mà bị hạn chế thì học gì cũng không có ý nghĩa.

Thấy thần sắc kì vọng của mấy người, Diệp Thiên Vân lại một lần nữa kiên định lắc đầu, nói:“Tranh chấp của Võ lâm không phải tôi chủ động khơi mào cho nên không cách nào đồng ý yêu cầu của phương trượng, dùng tự do của mình để đổi lấy sự yên bình của võ lâm! Tôi cũng không vĩ đại như vậy!”

Dũng Tín nghe được câu này sau, sắc mặt lập tức trở nên lạnh lùng, bình thản nói:“Anh bạn, thật ra võ lâm là võ lâm của tất cả mọi người, thân là võ giả đều có trách nhiệm nghĩa vụ giữ gìn hòa bình!”

Tuy Dũng Tín nhấn nhai nhưng mà khẩu khí cũng có chút ra oai, có thể thấy hẳn quen ngồi trên người khác, tựa hồ hẳn chưa bao giờ cũng không cho phép người khác cự tuyệt hẳn.

Mấy vị diên khùng tăng thấy Diệp Thiên Vân không nhượng bộ, cũng có chút khó chịu. Cuồng Cảnh trấn an nói:“Tiểu huynh đệ, chúng ta là người học võ, coi trọng nhất là võ thuật! Có mấy lão già này cùng người, lại có thêm tàng kinh các người chắc chắn có thể học thêm công phu của Thiếu Lâm, ta dám nói chỉ cần là võ giả phần lớn sẽ không từ chối!”

Diệp Thiên Vân nếu như đã quyết định, vô luận là ai cũng khó có thể thay đổi được. Dùng tự do để đổi lấy những thứ này, đúng là một cái giá quá đắt.

Dũng Tín thấy vẻ mặt của Diệp Thiên Vân là biết đáp án, hẳn thản nhiên nói:“Nếu như ta vẫn cố tình ép người ở lại, thì sao hả?”

Hắn vừa nói xong, thân thể của Diệp Thiên Vân như cung đã giương tên, không hề báo hiệu chớp lấy cổ Dũng Tín.

Ngoài dự đoán của tất cả mọi người, ai cũng không ngờ rằng hẳn sẽ lại dùng phương thức bạo lực này.

Diệp Thiên Vân rất gần Dũng Tín, nên mấy vị khùng tăng cơ hồ là không có phản ứng, trong nháy mắt, Dũng Tín đã bị xách cổ lên, vừa sợ vừa giận nói:“Diệp Thiên Vân, ngươi dám.....”

Bốn vị khùng tăng lúc đó cũng ngăn ra, đồng thời hướng Diệp Thiên Vân động thủ! Nhưng phản ứng vẫn chậm một chút, Dũng Tín đã nằm trong tay Diệp Thiên Vân!

Khi bốn cái tay định chạm đến Diệp Thiên Vân thì Dũng Tín đột nhiên “A!” một tiếng bọn Cuồng Võ cùng rút lại, quát: “Không được động thủ!”

Diệp Thiên Vân một tay vẫn đặt trên cổ Dũng Tín, tay kia thì đặt ở eo của hắn, dù sao đối mặt với những cao thủ tuyệt đỉnh chỉ cần hơi chút sơ hở, thì e rằng sẽ bị đánh thành tổ ong vỡ vụn!

Diệp Thiên Vân mặt không đổi sắc nhìn mấy người, thong dong nói: “Tôi đã đến Thiếu Lâm, Dũng Tín đại sư cũng đã gặp và nói chuyện, các vị cũng đã hoàn thành nhiệm vụ chắc là sẽ không làm khó tôi.”

Mấy người Cuồng Võ đứng ở một bên lại không thể động thủ, nghiêng rằng tức giận! Diệp Thiên Vân to gan lớn mật, đã sớm có chủ ý này! Đáng tiếc là không ai phòng bị, ai biết hắn sẽ làm thế với phương trượng Thiếu Lâm! Trong lúc nhất thời tất cả mọi người không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ hắn làm Dũng Tín phương trượng bị thương.

Dũng Tín thoáng ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Vân, cẩn thận và ngưng trọng nói: “Tiểu thí chủ, quay đầu lại là bờ, người bức hiếp ta cũng không có nghĩa người có thể ra khỏi Thiếu Lâm!” Dứt lời lại tiếp tục khuyên nhủ: “Thiếu Lâm đối đãi với người như khách quý, vậy mà người lại làm thế này sao?”

Diệp Thiên Vân cười lạnh nói: “Coi ta như khách sao? Bốn người bọn họ bức hiếp ta tới đây, muốn ta ở lại Thiếu Lâm, không thể có chuyện đó.”

Dũng Tín phản ứng cực nhanh, nói: “Người thả ta ra, ta không làm khó người, bằng không.....”

Diệp Thiên Vân đón nhận ánh mắt của hắn, thoáng cười. Đừng nói là phương trượng Thiếu Lâm chứ đến cả thiên quân vạn mã hắn cũng giết chết không tha, lãnh đạm nói: “Người nghĩ rằng ta thật không dám động thủ?”

Mấy người Cuồng Võ không thể không tin, Diệp Thiên Vân dám làm vậy, giết chết mấy vị tông sư Võ Đang. Người khác không tin nhưng bọn họ thì tin, bởi vì từng tận mắt chứng kiến.

Cuồng Cảnh ở phía sau hồi hận đồng thời mắng nhiếc nói: “Diệp Thiên Vân, chúng ta không làm khó người, nhưng người phải thả phương trượng ra!”

Diệp Thiên Vân sẽ không để cho bất kì kẻ nào khống chế hắn, hắn mang theo Dũng Tín trực tiếp đi ra cửa, Cuồng Võ lập tức theo sát tiến lên vài bước, sợ Diệp Thiên Vân gây chuyện.

Diệp Thiên Vân trên tay xiết chặt, chậm rãi nói: “Lui ra phía sau, tay của ta hơi run rồi đấy.”

Đối mặt với uy hiếp, mấy người không dám hành động thiếu suy nghĩ. Diệp Thiên Vân từng bước một rời khỏi cửa ra vào, nói với Dũng Tín: “Phiền phương trượng tiến ta đoạn đường!”

Dũng Tín phương trượng hồi tưởng lại mọi hành động của hắn biết Diệp Thiên Vân độc ác, đáng sợ nhất chính là hắn không lo lắng gì, muốn giết cứ giết! Cho nên trước tình huống này, hắn cũng không có phản kháng, mà tận tình khuyên bảo: “Diệp Thiên Vân, Thiếu Lâm cùng người không thù không oán, ta cũng chưa từng gặp người trước đây, sở dĩ ta muốn người ở lại Thiếu Lâm, đó chỉ là một đề nghị thôi.”

Người nếu không muốn, không ai ép người! Quan trọng nhất là điểm xuất phát của chúng ta đều là vì muốn tốt cho người, toàn bộ người của võ lâm đều hiểu rằng người có thiên sách, nếu như tiếp tục ở trong chốn võ lâm, người chỉ có thể càng nguy hiểm hơn mà thôi! Ở lại Thiếu Lâm tuyệt là thượng sách, trong này không có ai quấy rầy người, người có thể chuyên tâm học võ.”

Diệp Thiên Vân vẫn rất kiên định, làm sao có thể để hắn thuyết phục được. Nếu không nắm cơ hội, e rằng đã bị Thiếu Lâm khống chế.

Chậm rãi đi ra cửa sau, bọn Cuồng Võ cũng không dám tới quá gần, chỉ có thể cách một khoảng cách rất xa quan sát.

Rời khỏi phòng của phương trượng, người trước cửa cũng không ít, Dũng Tín phương trượng thần sắc không giống với bình thường, có phần muốn tiến lên.

Chuyện này, Diệp Thiên Vân trước đó cũng không nghĩ đến, nhưng trong thời gian này, từ Pháp Đường một đoàn khách du lịch khoảng mười mấy người đi ra, những người này nhận ra Dũng Tín phương trượng, lập tức đi tới.

Diệp Thiên Vân bị người che mắt, muốn lui về đường cũ! Nhưng mà bọn Cuồng Vô đang ở đằng sau, trong lúc hấn hơi chút do dự, lập tức đã bị du khách vây quanh! Những du khách này muốn cùng Dững Tín chụp ảnh chung, hơn nữa cũng không ngừng nắm tay.

Trước mặt nhiều người như vậy, căn bản là không có khả năng ra tay! Lúc này hấn bối rối hết sức, Dững Tín đột nhiên giẫy người chạy về phía sau, đồng thời trong miệng hô: “Sư thúc, nhất định phải giữ hấn lại!”

Diệp Thiên Vân cảm giác có chuyện không hay, họa thì nhiều mà phúc thì chả có bao nhiêu! Hấn vốn đã có kế hoạch, định dùng Dững Tín làm con tin đi ra khỏi cảnh giới của Thiếu Lâm, sau đó nhân cơ hội thoát thân, nhưng lần này tất cả đều đã bị phá hỏng! Bây giờ chỉ có cách nhanh chóng đi mau, nghĩ tới đây, không có chút do dự, chạy ra khỏi đám người, nhanh chóng chạy như điên ra cửa.

Không hề nghi ngờ, con tin trong tay của Diệp Thiên Vân đã không có, bọn Cuồng Vô tất nhiên không buông tha hấn, cho nên chăm chú theo sau Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân tự nhận thấy tốc độ đạt đến cực hạn, bay qua tường vây ngoài cùng của Thiếu Lâm, chạy vào trong rừng. Nhưng đằng sau Cuồng Không lại nhanh hơn, sau vài cái nhảy lên xuống hấn đã đuổi kịp, quát: “Diệp Thiên Vân, ngươi chạy đâu!” Đang nói chuyện đột nhiên ra tay.

Diệp Thiên Vân vừa lui bước, liền né tránh chiêu này, nhưng mà mấy người đằng sau đã nahan cơ hội chạy đến, trong nháy mắt vây quanh hấn.

Cuồng Cảnh chăm chăm nhìn vào Diệp Thiên Vân hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Diệp Thiên Vân, ngươi giờ tay chịu trói chúng ta cũng không làm khó ngươi, ngươi nghĩ hôm nay ngươi có thể may mắn trốn khỏi tay chúng ta sao?”

Diệp Thiên Vân cũng không có lời nào để nói, tính đi tính lại, nhưng lại không tính đến Dững Trí là nhân vật của công chúng! Cũng không có nghĩ đến những du khách kia lại cuồng nhiệt như vậy, chuyện này trước đó căn bản hấn cũng không có lo lắng đến. Có thể đẩy lùi bốn người bọn họ, quả thực là khó, nhưng hấn vẫn muốn thử xem sao, bằng không một tia hi vọng cũng không có.

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân không nói thêm gì nữa, cố gắng điều chỉnh thân thể, sử dụng Băng Quyền đối với Cuồng Không người cách hấn gần nhất!

Cuồng Không không chút kinh hoảng ngược lại rất bình tĩnh, thấy Diệp Thiên Vân chuyển động, thân thể khẽ tránh chiêu này.

Cước bộ của Diệp Thiên Vân không dừng lại, với hấn mà nói công kích không phải mục đích, cho nên kinh đạo vừa thu về lại biến thành hư chiêu, nhanh chóng thoát ly vòng chiến!

Cuồng Vô cùng Cuồng Cảnh đã sớm ở bên cạnh tùy thời cơ mà hành động, thấy Diệp Thiên Vân muốn chạy, đồng thời ra tay, chẳng phân biệt trước sau cùng hướng về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân vận Kim Chung Tráo lên mức cao nhất, tại lúc tránh cũng không thể tránh được, hấn cắn răng hai tay đồng thời ra quyền, hy vọng của hấn đã càng ngày càng nhỏ, liều mạng dùng toàn lực, trong tay đồng thời co duỗi, đánh ra pháo quyền!

Song phương tiếp xúc, phát ra “Bùm” một tiếng, Cuồng Vô cùng Cuồng Cảnh đồng thời lui ra phía sau hai bước, còn Diệp Thiên Vân giống như là đạn pháo bay ra ngoài!

Cuồng cảnh thấy Diệp Thiên Vân liều mạng muốn đi, trong nội tâm lập tức có chút tiếc tài năng, nói: “Diệp Thiên Vân, ta khuyên ngươi đừng chống cự lại vô ích.”

Diệp Thiên Vân đụng vào tường vây, cố sức đứng lên, máu tươi trong miệng nhuộm đỏ gương mặt, hấn cũng không để ý gì mà là như một bộ máy không biết đau đớn, lại một lần nữa khởi động.

485. Chương 486: Ưc Hiếp Người Quá Đáng

Đối với một người muốn được tự do như Diệp Thiên Vân mà nói, đây đúng là một cái giá quá đắt. Nhưng mà hấn cũng không hối hận, nếu vì tự do, hấn đều có thể vứt bỏ tất cả. Có đôi khi tánh mạng đối với người mà nói, thật là nhỏ bé đến mức không thể nhỏ hơn được nữa.

Từ ý thức rõ ràng đến ý thức mơ hồ, có lẽ thời gian chỉ là vài giây, hay lại là trải qua vài thế kỷ. Máu tươi nhuộm đỏ con mắt, khiến cho mọi thứ xung quanh biến sắc, Diệp Thiên Vân nhìn Cuồng Vô mấy người bọn họ một lần nữa động thủ, rồi lại một lần nữa lộ ra ánh mắt tiếc nuối, trong đầu vang lên âm thanh như tiếng máy bay, đương nhiên còn có tiếng hít thở, tiếng tim đập!

Nếu như nói Diệp Thiên Vân bất khuất, như vậy bốn vị khùng tăng đều bị hắn làm cho rung động, bọn họ lại một lần nữa nhận ra Diệp Thiên Vân rất quật cường, hoặc là một người kiên cường. hết lần này tới lần khác tấn công khác hẳn đều bỏ dấy, phản công lại.

Mặc dù Diệp Thiên Vân thể lực không ngừng giảm xuống, nhưng mà bọn họ lại bị ý chí của hắn làm cho cảm động, một võ giả như vậy, vô luận là vào giờ nào, ở nơi nào, đều cũng được tôn kính .

Cuồng Vô vẫn ra tay, nhưng khi hắn thấy Diệp Thiên Vân đứng không vững lại một lần nữa đứng lên, trong lòng cũng là có chút lo sợ, nhũu mày nói:“Nếu là một chọi một với Diệp Thiên Vân, có lẽ ta đã có dũng khí ra tay cùng hắn sinh tử một trận. Nhưng giờ hắn bị chúng ta liên thủ đả thương, ta thật sự là không cách nào.....”

Cuồng Cảnh không nói gì nhưng mà trong ánh mắt cũng có chút gì đó, Diệp Thiên Vân bắt Thiếu Lâm phương tượng, cái tội danh này chắc chắn không nhỏ. Nếu cứ như vậy buông tha Diệp Thiên Vân, trở về cũng không biết nói thế nào với Dũng Tín, những vấn đề này đối với hắn quá phức tạp, trầm ngâm một lúc lâu quyết đoán nói:“Cầu nhân được nhân, Diệp Thiên Vân có dũng khí dứt bỏ sinh tử, cái chết đối với hắn cũng là một sự tôn trọng!”

Cuồng Chỉ trước giờ rất hiếm khi nói chuyện, đột nhiên mở miệng nói:“Ta nghĩ không người nào nguyện chết, ta và người đều như thế, huống chi một thanh niên? Biểu hiện này chứng minh hắn muốn sống .”

Cuồng Cảnh thấy Cuồng Chỉ rất ít khi nói chuyện cũng nói thay Diệp Thiên Vân không khỏi mặt ủ mày chau, suy tư một hồi mới nói:“Nếu như cứ như vậy đưa hắn về Thiếu Lâm, ta sợ Dũng Tín cũng sẽ không bỏ qua cho Diệp Thiên Vân! Dũng Tín tính tình nổi nóng . Dẫn hắn trở lại Thiếu Lâm đúng là chịu chết. Không bằng chúng ta giải quyết ở đây, coi như là vì hắn mà làm chuyện gì đó.”

Ba người đều khẽ gật đầu, Dũng Tín mặc dù thân là Thiếu Lâm phương tượng, nhưng không rộng rãi như vẻ bề ngoài, tính tình nhỏ mọn.

Cuồng Vô giương mắt nhìn về phía Diệp Thiên Vân, sau đó nghi ngờ nói:“Các người phát hiện ra không, Diệp Thiên Vân tuổi nhỏ như vậy đã luyện được ngành công, ta toàn lực phát ba chưởng, nhưng hắn còn có thể đứng lên, ba người cũng không biết Cuồng Vô rốt cuộc có ý gì. Cuồng Cảnh nói:“ Chuyện sống chết của Diệp Thiên Vân là do người đưa ra . Tại sao lại nói những lời này!”

Cuồng Vô có chút quái dị cười cười nói:“Các người vừa rồi đều không thấy có cảm giác quen thuộc sao?”

Sau lời nhắc nhở, ba hòa thượng hồi tưởng lại Cuồng Chỉ đột nhiên kinh hỉ nói:“Là Kim Chung Tráo, hắn luyện Kim Chung Tráo, chính là Thiếu Lâm Kim Chung Tráo!”

Cuồng Cảnh cũng hiểu ra nhưng mà ngược lại kinh hãi nói:“Kim Chung Tráo? Với tuổi của hắn mà nói, thì có lẽ ngay từ khi sinh ra đã bắt đầu luyện, không thể có khả năng này.....”

Cuồng Vô cười nói:“Mặc kệ có thể hay không, hắn luyện công phu của Thiếu Lâm chúng ta! Nếu đã là công pháp của Thiếu Lâm, như vậy chúng ta có quyền hỏi đến! Đừng quên Đạt Ma viện chúng ta chủ yếu nghiên cứu tinh hoa của bốn phái!”

Cuồng Cảnh chợt hiểu ra, mặt mày hớn hở nói:“Không sai, là ta sơ suất quá, lại quên chuyện quan trọng như vậy!” Hắn nói đến đây đột nhiên lại cười nói:“Chúng ta sẽ đem Diệp Thiên Vân đến chỗ đó sao? Vậy không phải là quá tàn nhẫn sao?”

Cuồng Vô lắc đầu, tiếp đó nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân, thở dài nói:“Đây cũng là vì không có biện pháp nào khác, chúng ta chỉ có thể lợi dụng điều đó! Hắn tới đó là cơ hội sống sót duy nhất nhưng còn phải xem hắn thế nào đã!”

Mấy người nghĩ ra biện pháp như vậy, trong lúc nhất thời đều rất cao hứng!

Diệp Thiên Vân trong cơn hôn mê chỉ cảm thấy thân thể của mình bị người không ngừng nâng lên buông xuống, sau đó lại có chút đau đớn, cuối cùng không biết gì nữa.

Diệp Thiên Vân cảm thấy khát nước, lại phát hiện đã có người đổ nước vào miệng mình, nước theo yết hầu chảy xuống, cảm nhận được cảm giác mát lạnh trước nay chưa từng có. Trong cơn hôn mê hần bỗng nhiên bừng tỉnh, đột nhiên mở to mắt, thấy khuôn mặt đầy vết thương, không chỉ có nếp nhăn, mà còn đầy sẹo, và dơ bẩn vì vài ngày chưa tắm rửa. Hai con mắt đục ngầu vô thần, khóe mắt thượng còn mang theo chút ít dử mắt.

Một cảm giác mỗi nhừ lan khắp cơ thể, điều này làm cho Diệp Thiên Vân cảm thấy ghê người. Nghiêng người bò lên, ngay tại lúc này lại đột nhiên nghe được xiềng xích, ngay sau đó xiềng xích nặng khiến hần không thể đứng lên được.

Diệp Thiên Vân kinh ngạc, nhìn thân thể mình, lại phát hiện không biết từ khi nào vòng tay cùng vòng chân đã ở trên người hần.

Lão giả bưng một cái chén đến, cười cười, rất là hòa ái nói: “Con trai, ngươi hãy uống hết cốc nước này đi, rất tốt cho cơ thể đó!”

Diệp Thiên Vân vừa mới tiếp xúc hoàn cảnh lạ lẫm, đương nhiên không thể tùy ý từ chối người khác, trấn định lại, có chút gật gật đầu nói: “Cảm ơn lão nhân!” Nói xong nhận lấy chén nước, hướng bốn phía nhìn quanh.

Không nhìn không biết, căn phòng này đến cửa sổ cũng không có, bốn bức tường ẩm ướt đều dùng bê tông xây thành, ánh sáng duy nhất là từ cửa truyền vào, cánh cửa màu vàng rỉ sắt, như nói lên độ tuổi của mình. Trong phòng chỉ có bốn giường ngủ, có chút gì đó giống trong trường đại học, chỉ là ở đây điều kiện không tốt bằng, ngoài ra còn có một nhà vệ sinh.

Diệp Thiên Vân tuy gia cảnh không tốt lắm nhưng thực sự chưa từng ở qua nơi như vậy, không khỏi nghi vấn nói: “Xin hỏi đây là nơi nào?”

Lão giả vừa muốn trả lời, nhưng lại nghe thấy một giọng nói: “Ở đâu? Còn có thể là ở đâu? Ngươi đã làm cái ngươi không biết sao? Nơi này là nhà tù, là nơi ở của phạm nhân. Đã tới đây đều là phạm nhân còn giả ngốc gì nữa?”

Diệp Thiên Vân có chút nhú nhú mày, hần vừa mới biết trong phòng còn có người thứ ba. Người này tuy trả lời vấn đề của hần, nhưng lại khiến người ta chán ghét. Nơi này là ngục giam? Cúi đầu nhìn nhìn tay chân bị khóa, hồi tưởng lại ngày đó ở Bát Quái Môn Lôi Ngạo đã nói về ngục tối, có lẽ đó là nơi này?

Lão giả cũng có chút không mừng, trách mắng: “Bớt tranh cãi đi Minh Luân, hần mới tới nên chiếu cố một chút.”

“Chiếu cố một chút? Cũng là Tình Thúc tốt bụng, chứ đổi sang phòng khác thì họ đã đánh cho gần chết rồi.” Minh Luân ngồi xuống, con mắt như là chưa tỉnh ngủ nhìn Diệp Thiên Vân, trong miệng thầm tắc khen: “Thân thể cũng không tồi, có thể kháng lại bị đánh! Tiểu tử, ngươi tên là gì?”

Diệp Thiên Vân thấy người trước mắt tên Danh Luân, khoảng hơn ba mươi tuổi, cưỡi trần, toàn thân cường tráng con mắt sáng ngời, có một điều đáng tiếc duy nhất là hơi đầu, ngồi trên giường cười ha hả nói: “Hần tên là Minh Luân, đừng thấy hần miệng lưỡi vậy, nhưng mà cũng không tồi. Sau này chúng ta là hàng xóm, phải giúp đỡ lẫn nhau. Nói đến đây không khỏi hiếu kỳ nói: “Tiểu tử, ngươi tên là gì?”

“Diệp Thiên Vân” Sau khi tự giới thiệu xong, Diệp Thiên Vân cảm giác được có chút khát nước, bưng chén lên xem là một cái bát bằng gỗ, nước bên trong hơi đen. Lúc này cũng không uống được nhiều như vậy, mặc kệ tất cả, sinh tồn lớn hơn hết thảy! Đã an toàn rồi, nên uống thêm mấy ngụm nước cũng không sao.

Cảm thụ sự mát lạnh của nước, Diệp Thiên Vân tinh thần tốt hơn chút, hần nhớ rõ ngày đó hần đem toàn lực ra chiến đấu nhưng căn bản không phải là đối thủ của Cuồng Võ, sau đó thì hần bị hôn mê.

Tình Thúc khẽ mỉm cười nói: “Ở đây rất loạn, ngươi nhỏ tuổi như vậy đã ở đây, càng phải tự bảo vệ mình!”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, đối với lời khuyên của người khác hần gần đây khiêm tốn tiếp nhận. Hoàn cảnh lạ lẫm, tất nhiên càng cần cẩn thận quan sát, hơn nữa nhập gia tùy tục, bằng không thì cần phải thay

đổi toàn bộ thực lực, hần mấp máy miệng nói:“Đây đúng là nhà giam sao?”

Vô luận là Tình Thúc, hay gọi là Minh Luân, đều có vẻ thoảng giật mình. Minh luân từ trên giường nhảy xuống, giống như cười mà không phải cười nói:“Tiểu tử ngươi hiểu biết không ít, ngươi còn biết rằng nơi này là ngục tối sao?”

Diệp Thiên Vân cũng không thích hần, cúi đầu đi hai bước, nhìn nhìn xích chân của mình, không khỏi hít sâu một hơi! Cái xích này dài khoảng bảy tám centimet, đáng sợ nhất là khoảng cách giữa hai chân, chỉ có nửa thước gì đó, căn bản là bước không nổi, muốn chạy trốn cũng tuyệt vọng.

Minh Luân cùng Diệp Thiên Vân nói chuyện thấy hần đều không để ý lập tức sắc mặt nghiêm lại nói:“Ta đang nói chuyện với ngươi, ngươi có nghe hay không?” Nói xong đi về phía trước hai bước, vươn tay ra gõ đầu Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân vội vàng dưới chân vừa dùng lực, khóa sắt quá to khiến hần không cách nào khó bước đi, hần lảo đảo đổ về phía cửa lớn, phát ra tiếng vang lớn!

Minh Luân bị hành động của Diệp Thiên Vân chọc cho cười ha ha, tiếng cười đầy đắc ý, thở không ra hơi nói:“Ngươi ở đây,nên thành thật một chút, đừng gây chuyện!”

486. Chương 487: Tự Mình Chuốc Họa Vào Thân

Minh Luân bữu môi khinh thường nói:“Tiểu tử, ngươi còn quá non so với ta, khi ông mày xuất đạo, không biết ngươi đang ở đâu , sau này cần thận một chút.....”

Lời của hần vừa mới nói ra, Diệp Thiên Vân chân mượn lực từ cửa lớn, vượt qua Tình Thúc đang đứng ở giữa, phi thân ra một chương!

Diệp Thiên Vân bị khống chế nhưng thân thể của hần vẫn có thể hoạt động trong phạm vi nhất định. Mặc dù có ảnh hưởng đến chuyển động, nhưng trong nháy mắt hần đã phát lực, chỉ cần khống chế tốt, uy lực vẫn không thể coi thường! Cho nên đòn tấn công bất ngờ không kịp chuẩn bị này,đánh thẳng vào ngực của Minh Luân! Lập tức tịt phát ra tiếng “Răng rắc”

.

Minh Luân đau quá kêu thảm thiết ôm lấy ngực không ngừng lui về phía sau, Diệp Thiên Vân sao có thể buông tha hần, tiến lên hai chân theo quán tính treo lên cổ Minh Luân, cười trên người hần đồng thời hai cánh tay dùng khóa sắt cuốn lấy cổ của hần!

Minh Luân không ngờ một người như hần lại là một mãnh thú! Trong nháy mắt bị thất thủ, định lấy mạng mình, hần một bên dùng hai tay giãy xích của Diệp Thiên Vân ra, một bên hô:“Cứu mạng....., Tình Thúc cứu mạng!” Hần hướng Tình Thúc cầu khẩn, đồng thời lấy tay nện vào vách tường!

Diệp Thiên Vân đem xiềng xích quấn quanh phía trên cổ của hần, toàn thân phát lực! Minh Luân lấy tay ra sức chống cự, nhưng vẫn cảm nhận được Diệp Thiên Vân đang phát ra lực cực mạnh! Hần không có cơ hội chống đỡ lại,hai tay cứ ôm chặt lấy cổ, đến ngay cả thở cũng khó khăn.

Tình Thúc hơi sững sờ, lấy lại tinh thần thì phát hiện ra sắc mặt Minh Luân tím xanh, lập tức ghen ngào trấn an nói:“Tiểu huynh đệ, mau buông hần ra, mau buông hần ra! Cứ như vậy hần sẽ chết mất.”

Diệp Thiên Vân không thể chịu đựng được bất kì kẻ nào lấy tay chỉ vào hần, đáy lòng có chút phẫn nộ, hần không những không dừng tay mà còn tăng thêm lực đạo! Hai con mắt Minh Luân trợn ngược, đầu lưỡi lè ra ngoài, có lẽ chỉ mấy giây nữa thôi là hần sẽ về Tây Thiên.

Trong thời khắc này , đột nhiên bên ngoài cửa sắt phát ra âm thanh mở khóa, và tiếng chửi rủa! Điều này làm cho Diệp Thiên Vân kinh hãi, hần vừa mới đến cái gì cũng không hiểu, hần giờ đây đều nằm trong sự khống chế của kẻ khác, cho nên tay nhẹ nhàng buông lỏng, khẽ nói với Luân Minh:“Ngươi biết nên làm như thế nào rồi đấy!” Nói xong đem khóa sắt buông ra, lui về một góc tường, như không có chuyện gì xảy ra.

Minh Luân không chút sức lực ngã trên mặt đất, thở hào hển. Trên mặt tái mét, cổ và tay đều tím bầm có thể thấy được lúc đó Diệp Thiên Vân phát lực như thế nào.

Tình Thúc không ngờ Diệp Thiên Vân lại hung dữ như vậy, không ra tay thì thôi chứ đã ra tay là chết! Nhưng cũng may là chưa xảy ra án mạng, tiến lên xem Minh Luân thương thế thế nào hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, cửa sắt mở ra, đôi mắt sắc bén nhìn vào, cảnh cáo nói:“Không được làm loạn, chộc giận ta, cho các người ở riêng một phòng!”

Tình Thúc lập tức tiến lên cười lấy lòng, chịu tội nói:“ Tuần tra xin yên tâm. Tối hôm qua hắn bị ghen lúc ăn cơm, vừa rồi định nhổ cái đó ra, hóa ra là bị mắc trong thực quản.”

Vị này tuần tra nghe thấy vậy chán ghét nói:“Điên rồi à, khuya khoắt đừng có gây ra tiếng động, nhớ đó !” Nói xong “Bùm” đóng sập cửa lại.”

Minh Luân cố chịu đựng như sợ bị phát hiện ra, tuần tra vừa rời đi, hắn lập tức ho khan nôn ra không biết bao nhiêu là thứ.

Diệp Thiên Vân thừa dịp quan sát phát hiện, cửa sắt dày độ ít nhất phải mười cm gì đó, cửa này ít phải nặng cả trăm Kg, giống với khi hắn và Trần Mễ Lạp bị giam, không có ánh sáng, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối.

Minh Luân lại nhìn Diệp Thiên Vân của trong trần đầy sợ hãi, hắn không cách nào tưởng tượng Diệp Thiên Vân lại tàn nhẫn vậy, dường như lại thấy quỷ môn quan trong mắt hắn. Trong võ lâm, một số người có thể động đến nhưng một số người không thể động đến, Diệp Thiên Vân chính là kẻ đó.

Tình Thúc đưa hắn đến giường , sau đó mới cười nói với Diệp Thiên Vân:“Tiểu tử, thân thủ của người không tồi! Nhưng mà người mới tới nơi này, có nhiều thứ không biết! Ở đây có quy tắc người phải nhớ kỹ, vô luận như thế nào không thể giết người trong phòng giam, bằng không sẽ bị cực hình !”

Diệp Thiên Vân chậm rãi gật đầu, hắn cũng cảm thấy vừa rồi có chút lỗ mãng, chỉ là Minh Luận hơi quá đáng. Ở một nơi như này nhất định phải cẩn thận.

Tình Thúc thấy Diệp Thiên Vân vừa rồi cực kỳ hung ác, nhưng nếu bình tâm trở lại cũng không đáng lo, nói:“Người nếu có gì không rõ có thể hỏi ta. Ta đến đây trước người vài năm, cũng biết nhiều chuyện hơn người.”

Diệp Thiên Vân có thể nhìn ra Tình Thúc là một võ giả, hơn nữa còn là một võ giả nội gia. Tình Thúc vừa đem nước đến cho hắn, khiến Diệp Thiên Vân cảm giác giống ông chú hàng xóm, trong nội tâm có chút cảm động, cho nên mới tôn kính hắn.

Thừa dịp cơ hội này, Diệp Thiên Vân liền lập tức thỉnh giáo nói:“Tình Thúc, ở đây đúng là ngục tối sao? Tôi phải nhớ điều gì?”

Tình Thúc lập tức liếc nhìn Diệp Thiên Vân. Một người có thể thích ứng hoàn cảnh, đúng là biết suy nghĩ, vừa cười vừa nói:“Thật ra ta trước khi tới đây cũng không biết nơi này là nơi nào, đến năm thứ hai mới dần dần quen thuộc. Nơi này là ngục giam bí mật của Thiếu Lâm, chuyên giam giữ những tội phạm cực kỳ hung ác, thân phận của bọn chúng đều rất đặc thù, đều là các võ giả!”

Nói đến đây hắn lại giải thích:“Thật ra cũng không phải tất cả đều rất hung ác, vài người cũng chẳng gây ra chuyện gì nhưng vẫn bị giam ở đây.” Lời này cứ như đang nói chính hắn.

Diệp Thiên Vân chậm rãi gật nhẹ đầu, thật ra nói đến hung ác, phần lớn võ giả đều đã từng giết người. Nếu như nói một cách dân gian, hầu hết bọn họ đều là tội phạm giết người, chính hắn cũng không ngoại lệ .

Tình Thúc khẽ hoạt động thân thể, tiếp tục nói:“Những người đã đến đây, vẫn chưa thấy ai có thể ra ngoài. Thật ra cả ngục giam cũng không lớn, người cũng không nhiều, tổng cộng chỉ có không đến một trăm người! Nhưng mà những người trông coi ở đây phải hơn bốn năm mươi người.”

Diệp Thiên Vân cũng không dám xem thường một trăm người, toàn bộ đệ tử của Bát Cực Môn cộng lại mới có hơn hai mươi người. Gần trăm người không ít, những người này mà hợp lại với nhau sức mạnh không nhỏ. Thiếu Lâm dùng bốn mươi năm mươi người để trông coi cũng đúng.

Minh Luân đang rên rỉ vì đau đớn, thấy Diệp Thiên Vân nhìn hẩn chăm chú, lập tức vùi mặt vào chăn, như là bị làm cho sợ hãi.

Tình Thúc thấy tình huống này, bèn đi đến giường của mình lật gối lên, sau đó lấy thuốc ra, hơi tiếc nuối đưa cho Minh Luân nói:“Người cẩn thận chút, bằng không lại tự chuốc khổ vào mình!”

Minh Luân nhìn thấy cái này như thấy trên bảo, không ngừng gật đầu cảm ơn nói:“Cảm ơn Tình Thúc, sau này ta có tiền, nhất định ta sẽ trả lại cho người, nhất định trả lại cho người.....” Nói xong nhanh chóng dùng hai tay tiếp nhận.

Diệp Thiên Vân không rõ tại sao một nơi canh phòng chặt như vậy , lại có thuốc, hẩn nghi ngờ nhìn Tình Thúc.

Tình Thúc ngồi xuống trên giường, thở dài nói:“Cuộc sống ở đây rất khắc nghiệt, phạm nhân ở đây, mỗi ngày đều phải lao động, để đổi lấy những thứ mình cần, nhưng mà ở đây cũng có bán như thuốc này, là thứ đáng tiền nhất!”

Diệp Thiên Vân có thể hiểu được, trong tù thuốc rất trọng yếu, chỉ cần có đánh nhau, nó sẽ trở thành vật phẩm vô giá. Huống hồ ở đây đều là võ giả, thuốc càng thêm quý! Hẩn vừa rồi người thấy được mùi thuốc, cũng thấy không tệ lắm.

Tình Thúc nói đến đây tựa hồ có phần mệt mỏi, chậm rãi nói:“Ở đây có rất nhiều quy củ cổ quái, người ở một thời gian dài sẽ cảm nhận được, có thể nói đây là một nơi tách biệt với thế giới bên ngoài!” Tiếp đó nhắm mắt lại nói:“Mỗi ngày ăn cơm tối đều phải đến phòng ăn tập thể, buổi tối có một tiếng đồng hồ để đi ra bên ngoài hít thở không khí! Ta còn muốn ngủ một lát, giờ chắc chưa đến năm giờ, ăn xong cơm sáng cũng phải làm việc!” Nói xong hẩn nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Diệp Thiên Vân vừa nghe đến ra ngoài, như cảm thấy sự bí bách của căn phòng. Không khí ẩm ướt của, ánh sáng âm u, thời gian dài sẽ làm thân thể của hẩn yếu đi. Hẩn giờ đây căn bản là không cách nào chìm vào giấc ngủ, bắt đầu quan sát căn phòng! Đối với hẩn mà nói, ở đây hết thảy đều phải bắt đầu lại.

Trong phòng đến đèn cũng không có, ngoại trừ ánh sáng từ cái cửa sắt nhỏ chiếu vào, nhưng mà đối với Diệp Thiên Vân mà nói cũng không là gì.

Đi vài vòng, Diệp Thiên Vân ngừng bước chân, bên ngoài người biết mình tới Thiếu Lâm chỉ có Hứa Phụ và Hứa Phạm . Đối với bên ngoài, Diệp Thiên Vân cũng không ôm ảo tưởng gì, có thể cứu mình cũng chỉ có chính mình!

487. Chương 488: Hi Vọng Ở Phía Trước

Tình Thúc cũng vừa tỉnh ngủ, chỉ cửa ra vào nói:“Ánh sáng chiếu qua khe cửa là phải đi làm, người chuẩn bị đi, bọn họ có thể sẽ bảo người đi ra ngoài.”

Diệp Thiên Vân biết Tình Thúc đang truyền kinh nghiệm cho mình nên, rất là cảm kích gật đầu.

Minh Luân cũng từ trên giường nhảy xuống, ngày hôm qua cả đêm, hẩn chịu đau. Diệp Thiên Vân hung dữ như con sư tử, hẩn không ngừng suy nghĩ, phát hiện đúng là phí công. Hẩn có nghĩ nát óc cũng không thể tránh được, một chiều đơn giản vậy mà lại không có bất kỳ của sơ hở, điều này làm cho Minh Luân trong nội tâm không khỏi kiêng nể, suy đoán lai lịch của Diệp Thiên Vân.

Thấy Diệp Thiên Vân sau khi tỉnh lại, chủ động cười cười tiến lên nói:“Tiểu huynh đệ, lát nữa chú ý, đừng gây chuyện với bọn tuần tra, bằng không thì chỉ thiệt mình thôi.”

Diệp Thiên Vân ngồi ở bên giường theo dõi hẩn hồi lâu, sau đó mới nhẹ nhàng gật đầu một cái nói:“Cảm ơn!”

Minh Luân thở phào nhẹ nhõm, Diệp Thiên Vân chỉ nói có hai chữ, nhưng đối với hẩn mà nói lại rất quan trọng, chứng tỏ quan hệ của hai đã hòa hoãn lại, hẩn không muốn lại trêu chọc Diệp Thiên Vân, bởi vì thân thủ của hẩn quá phi phạm.

Diệp Thiên Vân không muốn bị người khác bắt nạt, lại càng không muốn gây nhiều chuyện, như vậy không tốt cho hắn.

Ước chừng khoảng mười phút sau, tiếng cửa mở ra, bên ngoài nói vọng vào:“Lui về phía sau!”

Tình Thúc đem thân thể áp vào bên tường, chủ động kéo Diệp Thiên Vân nói:“Ở đây quy củ rất nghiêm, không nên chọc giận bọn họ, trước đó có người nhân cơ hội tấn công bọn họ.”

Diệp Thiên Vân đành phải lùi về phía sau đứng, ở đây hắn không có tiếng nói, hết thấy đều theo như quy củ, ở đây thật ra chẳng khác nhà tù là mấy.

Cửa sổ khẽ mở ra, sau đó là cửa sắt lớn“két” một tiếng mở ra. Ánh sáng soi sáng một góc phòng, ba tên tuần tra đứng trước cửa, trừng mắt nhìn.

Người đứng giữa nói:“Chủ quản đại nhân. Cửa này phải mở vài chục lần, đổi cái nhẹ hơn không được sao?”

Tuần tra chủ quản nhíu mày, không nói gì, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân, nói:“Không phải hai người sao? tại sao lại thêm một người?”

Cái tên cao cao vừa nói nhìn Diệp Thiên Vân giải thích:“A, hắn hôm qua mới đến . Đạt Ma viện có lệnh, đem người này nhốt vào, còn dặn dò phải chăm sóc cho hắn.”

Tuần tra chủ quản gật nhẹ đầu, lấy sổ ra viết, sau đó quay đầu nghiêm túc nói:“Rốt cuộc là vị sư thúc nào ? Hắn đã đăng kí chưa?”

Tên tuần sử cao cao lập tức trả lời:“Là bốn vị của Đạt Ma viện! Lúc tới hắn bị hôn mê , cho nên không cách nào cho hắn đăng ký!”

Tuần tra chủ quản hơi chút kinh ngạc, nhìn Diệp Thiên Vân, sau đó gật đầu nói:“Hôm nay ba người bọn đi muộn một chút. Cho bọn họ đi tắm rửa, dẫn bọn họ đi trừ độc!”

Hắn vừa nói xong Tình Thúc và cả Minh Luân, trên mặt đều rất vui mừng, Tình Thúc lập tức nói:“Cảm ơn chủ quản đại nhân, cảm ơn chủ quản đại nhân!”

Tuần tra chủ quản như là không nghe thấy gì, xoay người rồi đi nói:“Ta có quan hệ với mấy vị sư thúc, chiếu cố cho bọn họ.”

Hai vị tuần sử lập tức nhận mệnh lệnh, vừa cười vừa nói:“Lão đại yên tâm đi, chúng ta sẽ làm tốt!”

Chủ quản đi rồi, tuần tra nói:“Mấy người các người sẽ đến phòng tắm ngay bây giờ, từng người ra một.”

Mấy người có thời gian mười lăm phút, Tình Thúc cao hứng, nói với Diệp Thiên Vân:“Nhờ có người, nếu không thì chúng ta một tuần mới được tắm một lần, giờ lại là mùa hè, thời gian dài nhất định sẽ nhiễm bệnh.”

Diệp Thiên Vân không biết cuộc sống trong ngục thế nào nhưng nhìn thấy Tình Thúc vui vẻ như vậy trong lòng thấy có chút hoài nghi, thoát nhìn cuộc sống ở đây cũng không quá hà khắc.

Tắm rửa xong, Diệp Thiên Vân nhận được quần áo mới, tất cả quần áo của tù nhân đều là màu xanh đậm. Tuần sử nhìn Diệp Thiên Vân nói:“Mấy ngày nay cứ làm quen đi đã, bởi vì đây sẽ là nơi người sống, tạm thời theo bọn họ mà học tập!” Dứt lời dùng ngón tay chỉ Tình Thúc.

Tình Thúc cười gật đầu nói:“Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Tuần sử dáng người cao cao khoát tay áo, nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân nói:“Ta là tuần sử số bảy, người có vấn đề gì thì cứ nói ra, vừa rồi chủ quản đại nhân đã nói chắc người cũng nghe được , nếu có thể ta sẽ giúp người! Nhưng mà, người cũng không được được voi đòi tiên, ở đây có nhiều hình phạt, tốt nhất không nên trải nghiệm.”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu tỏ vẻ minh bạch, cũng không có quá nhiều chuyện để nói. Cũng may vị tuần tra số bảy này đến tên cũng không hỏi đến, khiến hắn yên lòng. Những này được xưng là tuần tra, đều là những hòa thượng chính gốc của Thiếu Lâm.

Vị tuần sử số bảy rất hài lòng, đứng lên nói:“Đi thôi, bây giờ đi tới Dược Viên!”

Hai vị tuần tra một trước một sau, canh chừng mấy người, ra khỏi nhà tù. Mấy người đều cảm giác được ánh sáng chói mắt, nhưng mà gió nhẹ thổi qua lại làm cho mấy người cảm thấy sảng khoái.

Diệp Thiên Vân thấy bốn phía tường vây, trên có lưới điện, cả ngục giam căn bản là nhìn không thấy bên ngoài, hẳn giờ đây đến đây là nơi nào cũng không biết.

Thao trường của ngục giam rất rộng rãi, nhưng mà không có cây, tầm nhìn ở đây quá tốt, nếu có người trên thao trường hoạt động, liếc cái là có thể phát hiện, đây cũng chính là để phòng người chạy trốn.

Ước chừng mười lăm phút của sau, Diệp Thiên Vân rốt cục cũng thấy được Dược Viên, thật ra giống như một nhà xưởng lớn hơn. Tiến vào đến bên trong sau, phát hiện có rất nhiều bồn hoa, rất nhiều cây non, trên mặt đất cũng trồng rất nhiều thực vật, Diệp Thiên Vân đối với mấy thứ này căn bản là chưa từng nghiên cứu qua, nên không biết cây gì. Hắn ngẩng đầu thì phát hiện kính trên đầu là dùng thủy tinh công nghiệp tạo thành, thoát nhìn giống như một nhà trồng cây.

Đoạn đường này hẳn thấy không ít tù nhân đang làm việc, thường là bốn người cùng với hai vị tuần tra. Những phạm nhân này thấy Diệp Thiên Vân thì đều thật bất ngờ, có ít người thể hiện ánh mắt vui mừng.

Sau khi đến nơi, tuần tra số bảy chỉ Tình Thúc nói:“Người giới thiệu cho hắn một chút, cho hắn biết nên làm gì!” Nói xong cũng đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Tình Thúc cầm một bình hoa nhỏ, rất cẩn thận nói:“Đây là bình trồng cây con, người vừa tới, cho nên nhiệm vụ rất đơn giản, lấy những cây non này ra, sau đó trồng lên mặt đất.

Diệp Thiên Vân cẩn thận quan sát cái cây trước mặt, gật nhẹ đầu.

Tình Thúc nhìn thoáng qua tuần tra bên cạnh, lúc này hai người đang nói chuyện phiếm, mới yên tâm nói:“Đây là vườn dược liệu của Thiếu Lâm, thuốc của Thiếu Lâm, cơ bản đều ở đây mà ra!”

Diệp Thiên Vân cầm chậu hoa trong tay hỏi Tình Thúc:“Cây này là cây gì? Tình Thúc thấy Diệp Thiên Vân quan tâm như vậy, cũng có chút bất ngờ, nói:“Đây là cây Nguyệt Kiến Thảo, nó có thể cao hơn một thước!” Nói đến đây Tình Thúc mừng rỡ nói:“Chăm sóc chúng giống như là nuôi trẻ vậy, sau một thời gian dài, sẽ có tình cảm.”

Diệp Thiên Vân thấy được trong bóng tối một chiếc đèn sáng, hắn lại hỏi:“Ở đây sản xuất ra một loại dược liệu sao?”

Tình Thúc thiện ý nói:“Đương nhiên không chỉ một loại, ngoài loại này ra, ở đây còn có rất nhiều cây khác, ở đây có Bát Gian Dược Viên, chỉ cần quen là người có thể nhận ra dược, hầu hết ở đây cây gì cũng có!”

Diệp Thiên Vân vui mừng, cầm chậu hoa trong tay, cảm thấy vô cùng thân thiết. Hắn không thể bỏ phí thời gian ở đây dược, ngược lại càng phải cố gắng.

Kim Chung Tráo tiến độ rất chậm, cũng là bởi vì không có dược vật phụ trợ, giờ đây hắn đã có rồi, sao có thể không vui cơ chứ! Nhưng mà chỉ có thực vật không chưa đủ, còn thiếu mật gấu, Xuyên Sơn Giáp.....Diệp Thiên Vân bèn nói:“Ngoài thực vật ra không có động vật của sao?”

Tình Thúc nghĩ hồi lâu lắc đầu nói:“Ta cũng không rõ, ít nhất ta cũng chưa nhìn thấy.”

Diệp Thiên Vân nghe đến đó đột nhiên mất hứng, nếu chỉ có thực vật, vậy đối với hắn mà nói cũng như không.

Tình Thúc thấy sắc mặt của Diệp Thiên Vân có gì đó không tốt, không nhịn được hỏi:“Người làm sao vậy?”

Diệp Thiên Vân sau khi lấy lại tinh thần lắc đầu, hắn quá nóng lòng, có điều kiện phải lợi dụng điều kiện, không có điều kiện phải tạo ra điều kiện, chắc chắn sẽ có cách.

Hắn không có khả năng ở trong này cả đời, chỉ cần có một cơ hội, hắn cũng sẽ nắm bắt bằng dược, đối với những thứ mà Thiếu Lâm cho hắn, cuối cùng cũng có một ngày hắn trả lại tất cả.

Nghĩ tới đây hắn cũng thấy thoải mái hơn, nhẹ nhàng lấy cây non trong chậu ra, trồng trên mặt đất.

Diệp Thiên Vân làm rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã có thể làm như mẫu. Minh Luân ở bên cạnh không ngừng phụ họa, mọi người cố gắng duy trì sự hòa thuận.

Một ngày trôi qua rất nhanh, trong lúc bất tri bất giác, Diệp Thiên Vân đã trồng được mấy trăm cây Nguyệt Kiển Thảo, tuần tra số bảy đánh chuông, hắn đứng lên đuổi cái lưng mồi, đi đến cạnh Diệp Thiên nói: “Kết thúc công việc, đến nhà ăn thôi.”

488. Chương 489: Một Quả Trứng Gà Gây Ra Một Cuộc Đại Chiến

Nhà ăn cũng không lớn, Diệp Thiên Vân tiến vào, đã có không ít phạm nhân ngồi ở trước bàn chờ đợi. Qua quan sát, Diệp Thiên Vân phát hiện trên người phạm nhân, đều có còng tay, xiềng chân, hơn nữa đều rất đồng bộ.

Những bạn tù thấy Diệp Thiên Vân đến rất là hưng phấn, bởi vì mỗi buổi tối đều có liên hoan, mỗi người mới ra nhập đều khiến cho bọn họ cảm thấy mới lạ. Rõ ràng nhất chính là Diệp Thiên Vân tuổi còn quá trẻ, bị giam ở đây nhỏ nhất cũng đã 30 tuổi, lớn tuổi nhất râu ria cũng dài một thước, đầu đầy tóc trắng. Diệp Thiên Vân tiến vào cứ như một giọt nước rơi vào chảo dầu sôi.

Tình Thúc tựa hồ cũng là người quen biết nhiều, mặt mày hớn hở chào hỏi, đương nhiên cũng phải nhỏ tiếng, nhưng vẫn khiến cho vài tuần tra bất mãn.

Diệp Thiên Vân quét mắt, muốn xem chủ nhân là ai. Kết quả nhìn quét một vòng, nhiều gương mặt lạ lẫm. Ngoại trừ vẻ bề ngoài, hắn còn thấy có chút căm thù trong ánh mắt.

Tình Thúc đến chỗ ngồi cũ, kéo Diệp Thiên Vân ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Trong này theo nguyên tắc không được nói chuyện, nhưng mà nếu như thân quen thì nói nhỏ vài câu cũng được, những tuần tra đại nhân này không thoáng như vậy đâu.”

Diệp Thiên Vân nhớ lời hắn, đột nhiên ngửi thấy mùi cơm thơm lừng. Võ giả nhất định phải bảo vệ thân thể của mình, đây là điều quan trọng trong võ lâm. Quan sát người ngồi đối diện, người này dáng người hơi cao, ước chừng bằng hắn, tuổi khoảng năm mươi, dường như cũng đang nhìn hắn.

Tình Thúc cười hướng hắn chào hỏi nói: “Hong Hữu huynh, lâu rồi không thấy huynh ngồi đây!”

Hong Hữu thoáng nháy mắt xem như đáp lại, nghi hoặc nói: “Tiểu tử này từ trước tại sao không thấy? Không phải là mới tới chứ?”

Tình Thúc gật đầu, nói: “Cùng phòng ta, sau này còn mong huynh giúp hắn!”

Hong Hữu vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng thì không, gật nhẹ đầu sau đó thản nhiên nói: “Hạt giống tốt! Chỉ là rơi vào đây đáng tiếc!” Nói xong câu này liền không nói thêm gì nữa.

Diệp Thiên Vân có chút nghi hoặc, đến đây không ai hỏi sao phải đến đây, hơn nữa cũng không hỏi lai lịch. Cái này tựa hồ như đã thành một quy tắc ngầm.

Đúng lúc này, từ cửa đi vào một ông già, tóc đã hoa râm, hai hàng lông mày hung dữ, một đôi mắt nhỏ, khoe mắt hướng lên cao! Mũi chim ưng, cái cằm bóng loáng, dáng người cao gầy, chỉ có một cánh tay.

Diệp Thiên Vân tuy ngồi ở trước bàn ăn, nhưng lại chỉ để ý cửa ra vào, vừa thấy người này vào cửa, đồng tử bỗng nhiên co rút lại, người khác có lẽ không biết hắn là ai, nhưng mà Diệp Thiên Vân lại biết.

Lão già này chính là Cổ Phàm, lần trước thấy hắn ở võ đài sinh tử Võ Đang. Trong lúc mấu chốt, Cổ Phàm từ trong đám người lao ra, muốn đánh lén, nhưng mà lại mắc bẫy của hắn. Kết quả Cổ Phàm đã đánh trúng ngực Ngọc Sư Lộc. Diệp Thiên Vân không ngờ hắn vẫn còn sống và bị giam trong này.

Cổ Phàm cũng không có chú ý tới Diệp Thiên Vân mà là nhỏ giọng, ngồi rất xa.

Đúng là oan gia ngõ hẻm hôm nay Diệp Thiên Vân lại gặp kẻ thù ở đây, thù mới hận cũ, Cổ Phàm đến trước hắn mấy ngày, tất cả ân oán đều được giải quyết ở đây.

Người đã đến đầy đủ bắt đầu ăn cơm, năm người một phần thức ăn. Diệp Thiên Vân sau khi đã có phần của mình, mới liếc nhìn, chỉ có một miếng đậu, một ít cà, cơm và một quả trứng gà nhưng mà quá ít, căn bản là không đủ ăn.

Đang cúi đầu nhìn thì một bàn tay lớn đột nhiên che khuất tầm mắt, lấy mất quả trứng gà duy nhất, Diệp Thiên Vân ngẩng đầu, nhận ra đó là người vừa nói chuyện Hồng Hữu, hắn nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân nói: “Ta không đủ ăn, ngươi có ý kiến gì sao?”

Diệp Thiên Vân chưa ở trong tù bao giờ, không biết ngục giam như thế nào. Nhưng cái tên trước mắt cho hắn một bài học, trong ngục có thể quanh mình chính đại cướp miếng ăn của người khác. Diệp Thiên Vân đang định nói thì Tình Thúc giẫm chân hắn một cái, sau đó lấy quả trứng gà của mình đưa cho hắn nói: “Của ai thì sẽ là của người đó!”

Hồng Hữu nói: “Yên tâm đi, trong này có chuyện gì cứ nhắc đến ta là được!”

Diệp Thiên Vân nhẩn nhện, dù sao cũng vừa thấy kẻ thù Cổ Phàm, trong lòng đang đã cáu, lại còn bị bắt nạt đương nhiên càng khó chịu, ở trong này nghiêm nhiên hình thành thói lưu manh.

Tình Thúc ra sức dẫm chân Diệp Thiên Vân, sau đó nháy mắt với hắn, ý là đừng lỗ mãng.

Hồng Hữu đã sớm nhìn ra Diệp Thiên Vân trong nội tâm không phục, cười nhìn hắn một cái nói: “Tiểu tử, ngươi mới tới đây, có nhiều thứ ngươi không biết. Trong này hỗn loạn, không biết người ở môn phái nào, không biết người có bao nhiêu thực lực, không ai quan tâm, người hiểu chứ?” Hắn nói như là khiêu khích, tay đập vỡ vỏ quả trứng của Diệp Thiên Vân, cắn một miếng hơn nửa quả trứng, tỏ vẻ hưởng thụ.

Diệp Thiên Vân hoàn toàn bị chọc giận, hất nguyên cái bát cơm và canh vào mặt hắn!

Hồng Hữu tựa hồ sớm đã có chuẩn bị, nhưng lại cho rằng hắn không dám động thủ, không ngờ Diệp Thiên Vân lại làm vậy, hắn vô ý thức lấy tay che chắn.

Hai cánh tay của Diệp Thiên Vân vận đủ khí lực, dùng còng tay ấn lên đầu hắn, còng tay mặc dù đã được xử lý nhưng mà vẫn gây ra tiếng động khiến cho chiếc bàn gãy làm đôi.

Hồng Hữu bị nện xong, có chút mơ hồ, ngoài ra không biết gì cả.

Không gian im lặng bị phá vỡ, có người dám gây lộn giữa chốn đông người, có mấy người thích xem náo nhiệt đứng dậy vỗ tay hoan hô.

Cả nhà ăn có khoảng hai mươi tuần tra, thấy có người ẩu đả lập tức đứng dậy quát! Bọn họ phản ứng cũng rất nhanh, mấy người ra giữ trật tự, sáu bảy người còn lại rút gậy điện ra chạy tới.

Diệp Thiên Vân phản ứng cực nhanh, trong vài giây có thể làm rất nhiều việc! Thừa dịp Hồng Hữu đầu óc quay cuồng, hung hăng nện vào đầu hắn lia lịa, vô tri vô giác hắn đã dùng Đầu Động Loa Toàn Kính của Hình Ý. Lực rất mạnh, “Ba, ba, ba” âm thanh liên tục vang lên.

Hồng Hữu rõ ràng có ngành công nên cũng đỡ. Nhưng lúc này Diệp Thiên Vân dùng hết lực, ra tay rất mạnh đến mức Hồng Hữu kêu lên, lảo đảo lui về phía sau.

Mấy người tuần tra chạy tới, cũng không biết là ai sai, tiến lên dùng gậy điện dúi vào người! Diệp Thiên Vân mấy người này không giống như Hồng Hữu, càng giãy dụa, càng mắc tội! Gậy điện chưa đến người, Diệp Thiên Vân đã ngồi ngay xuống, bảo vệ đầu của mình.

Hồng Hữu bị Diệp Thiên Vân đánh cho không còn biết hướng nào ra hướng nào, thấy tuần tra xông lên, còn tưởng rằng là Diệp Thiên Vân, không ngừng dùng hai tay che, kết quả bị mấy người đó chọc cho suýt nữa thành tổ ong vỡ vụn.

Diệp Thiên Vân cũng không phản kháng, sau khi bị đánh vài cái, mấy tên tuần tra cũng không đánh nữa.

Chung quanh có không ít người tinh mắt, nhận ra động tác của Diệp Thiên Vân, đều tắc lưỡi không thôi.

Hai vị tuần tra dữ tợn nói: “Ngoan ngoan chút, ai dám cử động nữa giết chết không tha!” Lập tức cao trào vừa mới hình thành đã bị dập tắt.

Không lâu sau, có ba bốn người lần lượt đi vào, người cầm đầu thấy nhà ăn bữa bọn, cau có mặt, chỉ mấy vị tuần tra, nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Hai vị tuần tra chạy đến chấp tay nói: “Giám sát trưởng, có hai phạm nhân không biết vì sao lại đánh nhau!”

Diệp Thiên Vân ôm đầu xem ra cũng không dám nhìn lên, tránh bị ăn đòn Ở đây đúng là có nhiều chức vụ ngoại trừ tuần tra ra còn có tuần tra chủ quản, giờ đây lại thêm Giám sát trưởng.

Giám sát trưởng nhìn bốn phía, sau đó chỉ vào Hồng Hữu và Diệp Thiên Vân nói:“Chính là bọn họ sao?” Thấy tuần tra gật đầu một cái, lập tức nói với Diệp Thiên Vân :“Đứng lên!”

Diệp Thiên Vân chậm rãi đứng dậy nhìn giám sát trưởng cao gầy như cây sậy, hai con mắt sáng ngời.

Mắt hấn nhú lại, nói:“Ta tưởng là ai, thì ra là Hình Ý ma, người tới đây lúc nào?”

Tuần tra sổ bầy vội ra khỏi hàng nói:“Dạ thưa, là bốn vị của Đạt Ma viện đưa tới!”

Giám sát trưởng khoát tay áo, sau đó hơi chút trầm tư mặt lạnh nói:“Diệp Thiên Vân, người thật to gan, dám uy hiếp phương tượng Thiếu Lâm, bây giờ vào ngục vẫn vậy, chẳng lẽ người còn muốn xưng vương xưng bá trong tù?”

Mấy người xung quanh nghe thấy chiến tích của hấn, lập tức mắt mở to, uy hiếp phương tượng, năng lực như vậy cũng không phải là người bình thường .

Diệp Thiên Vân biết khi nói đến Hình Ý môn, trong đám người có không ít người nhìn về phía hấn. Hấn chỉ nhìn giám sát trưởng, chứ không đáp lời.

Giám sát trưởng thấy Diệp Thiên Vân im lặng, hứng thú nói:“Người tại sao lại dă thương hấn, nếu như không có lí do chính đáng, e rằng người không thoát tội đâu!”

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn hấn bình tĩnh nói:“Hấn cướp trứng gà của ta.”

489. Chương 490: Giam Cầm

Giám sát trưởng lúc này có thể nhìn ra mục đích của Diệp Thiên Vân, hấn tin rằng đa số mọi người đều nhìn ra. Mặc dù lý do này không chính đáng lắm, thậm chí là có chút buồn cười, nhưng hấn vẫn nói ra. Một quả trứng nhưng mà Diệp Thiên Vân lại dám vì một chuyện nhỏ này mà gây chuyện..

Giám sát trưởng tựa hồ có chút khó xử, hít sâu một hơi, vuốt vuốt đầu, nhìn Diệp Thiên Vân nói:“Người to gan thật đấy, nơi này là ngục giam, bất kể là đánh nhau vì cái gì cũng không được. Trước khi người đến đây, không ai dám quấy rối!Nhưng mà hành vi của người ta không lấy làm kinh ngạc, bởi vì người từ khi ở bên ngoài cũng đã như thế, ta rất phục dũng khí của người, nhưng đồng thời người chuẩn bị chấp nhận hình phạt đi!”

“Giam bảy ngày cùng tên kia!” Giám sát trưởng chỉ tay về phía Hồng Hữu đang nằm trên mặt đất, nhẹ nhàng cười nói:“Ta tin các người sẽ ở với nhau hòa thuận!”

Tuần tra có chút không dám tin vào lỗ tai của mình, chỉ vào hai người hỏi:“Giam hai người này với nhau?”

Sau lưng không ít phạm nhất thời bị tin tức này làm cho kinh ngạc, phải biết rằng phòng giam chỉ dài có hai thước, rộng hơn một thước một chút. Một người bị giam cũng đã quá mức chịu đựng, nhưng hai người bị giam bên trong, quả thực đúng là không dám nghĩ tới. Huống hồ nơi đó lại toàn phân, so với WC công cộng còn không bằng, nhốt hai người to cao vào đó.....

Giám sát trưởng làm như không có chuyện gì xảy, chậm rãi nói:“Ta muốn chứng minh, người với người trong những lúc như thế sẽ hòa thuận với nhau, có lẽ bảy ngày sau, các người sẽ hiểu lời ta nói. Đưa bọn họ đi.”

Hai vị tuần tra tiến đến kéo Diệp Thiên Vân đi. Một vị khác thì đến cạnh Hồng Hữu, hung hăng đá cho hấn mấy phát, đánh thức hấn dậy.

Sau khi tỉnh dậy, Hồng Hữu vẫn còn hơi mơ màng nhìn về bốn phía, hiển nhiên bị điện giật không nhẹ, hai tên tuần tra dựng hấn dậy.

Giám sát trưởng nói:“Sau này trong này, ta không muốn nhìn thấy bất kì một cảnh đánh nhau nào nữa.”

Diệp Thiên Vân không biết sắp sửa bị phạt như thế nào, nhưng mà thấy nét mặt mọi người nhăn nhó, hẳn cảm thấy có vẻ như rất đáng sợ. Lúc đi ngang qua chỗ Cổ Phàm hẳn nhìn thoáng qua, trong ánh mắt cũng không thoát lên gì khác thường.

Cổ Phàm bị Diệp Thiên Vân nhìn đến rợn tóc gáy, hẳn không dám nhìn thẳng vào Diệp Thiên Vân. Không biết hai người kiếp trước có ân oán, vừa rồi khi động thủ, hẳn đã nhận ra Diệp Thiên Vân.

Mục đích của Cổ Phàm khi tới đây rất đơn giản, lần trước tại Băng Thành, bởi vì ra tay đánh lén ngộ sát Võ Đang điện chủ. Hẳn biết Võ Đang chắc chắn sẽ không buông tha cho hẳn, nên sau khi suy nghĩ, hẳn muốn đến đây! Võ Đang có lợi hại mấy, cũng không có khả năng đến đây gây phiền toái. Cho nên hẳn đến đây với hi vọng sống sót, hơn nữa hẳn cũng đã chuẩn bị tinh thần sống đến già ở đây.

Nhưng không ngờ rằng, Diệp Thiên Vân lại xuất hiện ở đây, hơn nữa lại vào đây nhanh như vậy, làm loạn cả nhà giam! Trong sự sợ hãi của Cổ Phàm nhất thời thấy vô cùng tuyệt vọng.

Diệp Thiên Vân đã không còn là cái tên nhóc ngày nào, đã hơn một năm, hẳn càng ngày càng hung ác, tàn nhẫn. Từ lần ra tay vừa rồi hẳn có thể nhìn ra được! Huống chi tính cách của Diệp Thiên Vân thâm trầm, thân thủ gần như tông sư, và vẫn đang không ngừng nâng cao. Hẳn dường như đã thấy kết cục thảm hại của mình!

Khi Diệp Thiên Vân đi qua chỗ Tình Thúc, tay của hẳn đột nhiên khê động, ngay sau đó trong túi quần của Diệp Thiên Vân có cái gì đó.

Tình Thúc ra hiệu cho Diệp Thiên Vân, sau đó thở dài.

Hồng Hữu từ từ tỉnh dậy, không khỏi lớn tiếng hỏi: “Các vị tuần tra, các vị muốn dẫn tôi tới đâu? Tôi đâu có làm gì, chính là cái tên mới đến này làm, các vị không được tin lời hẳn!”

Diệp Thiên Vân thấy Hồng Hữu vẫn đang giải thích, không khỏi có chút buồn cười, nếu là ở bên ngoài, bất kể là tuần tra hay không, hẳn đều sẽ đánh cho phọt ***, nhưng ở đây thì không thể không cúi đầu, sự thật vốn dĩ vô cùng tàn khốc.

Giám sát trưởng lạnh lùng cười nói: “Tự giải quyết cho tốt đi, những lời đó hãy nói với Diệp Thiên Vân.”

Ra khỏi phòng ăn, hai người bị đưa đến phòng tạm giam. Tuần tra mở một cánh cửa, đưa Hồng Hữu vào, sau đó xô vài cái, cười xấu xa nói nói: “Hai người to cao cùng vào đây vừa đủ.”

Diệp Thiên Vân tự động tự giác đi vào, cửa chính “Phanh” một tiếng đóng lại, trong bóng tối một mùi tanh tưởi bốc lên, hai người cơ hồ áp sát vào nhau.

Đúng lúc này, Hồng Hữu vội vàng không kịp ra quyền, miệng quát: “Con mẹ ngươi, ta còn lâu mới cho ngươi ra tay!”

Diệp Thiên Vân tới đây, sớm đã có chuẩn bị, bảy ngày, hẳn tuyệt đối có thể gắng gượng được. Hẳn sớm đã vận Kim Chung Tráo, dùng cảm giác nhìn trong bóng đêm như ban ngày. Hơi nghiêng đầu né tránh quyền vừa rồi, hất khuỷu tay, áp sát người vào tường, nâng đầu gối đánh thẳng lên.

Trong không gian nhỏ hẹp, Hình Ý quyền căn bản là không dùng được, cho nên hẳn chuyển qua dùng Bát Cực Quyền đánh giáp thân, lần này ra tay nhất định phải thắng, cho nên Diệp Thiên Vân vận Bát Cực lên đến cực đại, dựa sát vào người Hồng Hữu liên tục bộc phát!

Hồng Hữu thân mình có ngành công chống đỡ, nhưng xuất thủ của hẳn không có phương pháp, chỉ như côn đồ đánh loạn xạ, chỉ cần hai chiêu là hạ được hẳn, đương nhiên hẳn không phải là đối thủ của Diệp Thiên Vân.

Không đến một phút, hẳn bị Diệp Thiên Vân đánh trúng đầu sáu bảy lần, thân mình cũng bị đánh mấy cước, khổ không nói lên lời!

Diệp Thiên Vân cũng bị công kích, nhưng mà có Kim Chung Tráo phòng ngự, hơn nữa đối phương cách quá gần, cơ bản không dùng đến nội lực, cho nên hẳn chiếm thế thượng phong, chỉ chốc lát sau, Hồng Hữu tấn công cũng chậm dần.

Diệp Thiên Vân thừa dịp lúc này, bắt lấy cơ hội dùng trán của mình trong nháy mắt đập thẳng vào mắt của Hồng Hữu, hấn lập tức kêu lên một tiếng, che mắt!

Diệp Thiên Vân tuyệt đối không cho kẻ nào cơ hội phản kích, một đòn đánh trúng hạ âm của Hồng Hữu.

Vật lộn trong không gian hạn chế khiến cho Diệp Thiên Vân có cảm giác tự do, bởi vì trong này không có gì gọi là tôn nghiêm! Trừ mình ra, không ai xem ai là người.

Lợi dụng cảm giác quan sát phòng tạm giam, Diệp Thiên Vân phát hiện có một ô thông gió khoảng ba mươi ở độ cao bốn năm mét, không khí lưu thông qua lỗ này, vách tường đều được tạo thành từ những tảng đá nhẵn, không có bất kỳ chỗ nào có thể mượn lực. Ở trong này bảy ngày không biết sẽ thế nào.

Một gian phòng tạm giam nhốt hai người, Diệp Thiên Vân rõ ràng cảm thấy đây là quyết định sai lầm của giám sát trưởng, bởi vì hấn đã có cách sắp xếp không gian ổn thỏa. hấn đẩy Hồng Hữu đang hôn mê ra, hấn khống chế các khớp tay của Hồng Hữu. Một võ giả mất đi hai cánh tay, lại trong không gian chật hẹp như vậy, lực công kích không thể tưởng tượng được. Hấn dẫm lên vai Hồng Hữu trèo lên phía trên.

Diệp Thiên Vân tranh thủ hít thở không khí trong lành, chỉ cần Hồng Hữu dưới chân hơi chút động, hấn liền đánh cho ngất xỉu, đây là cách đơn giản nhất mà Diệp Thiên Vân nghĩ ra, cũng là phương pháp trực tiếp nhất.

Trước kia, Diệp Thiên Vân đã từng xem qua một số sách tâm lý, rất nhiều thí nghiệm chứng minh người bình thường tinh thần không bị kích động thì sau một ngày sẽ bắt đầu trở nên căng thẳng, hai ngày thì bắt đầu suy nghĩ, ba ngày thì hoàn toàn mất đi trạng thái bình thường.

Bao gồm sức phán đoán, tư duy bên trong đều thành lập dưới sự kích thích của môi trường bên ngoài. Sau khi mất đi cảm giác về thời gian, người sẽ dần dần tuyệt vọng, bảy mươi hai tiếng sẽ dài như mấy năm, đây là một người bình thường mà nói là tai nạn, đây đúng là một tai họa cho một người bình thường.

May mắn chính là, Diệp Thiên Vân là một võ giả, bảy ngày với hấn mà nói, cũng không khó vượt qua như người thường. Trong này tập Kim Chung Tráo, cũng là một phương thức giết thời gian. Không có liên lạc với thế giới bên ngoài, quan trọng nhất là, nơi này đem đến áp lực, kích thích cho cơ thể.

Kim Chung Tráo dùng thuốc hỗ trợ, cũng là vì để cơ thể chịu tác động của ngoại cảnh. Trong căn phòng kín mít này, đối với Diệp Thiên Vân mà nói là một trải nghiệm tốt, hay là trong tình huống này, Kim Chung Tráo có thể sẽ đẩy nhanh tốc độ.

Dẫm lên vai Hồng Hữu, Diệp Thiên Vân cũng không để ý tư thế của mình, chậm rãi tập trung tinh thần, sau đó vận hành Kim Chung Tráo, hình thành vòng tuần hoàn trong người. Lúc này tựa hồ đến hơi thở của hấn cũng không nghe thấy, thân thể dần dần buông lỏng, cảm giác gò bó của phòng tạm giam, đột nhiên biến mất, cả người chìm đắm trong vận hành công pháp.

Diệp Thiên Vân thử phương pháp mới, một giờ sau mới thấy hiệu quả. Bởi vì Kim Chung Tráo có tốc độ vận hành nhanh hơn bình thường, ít nhất nhanh hơn gấp 1.5 lần, đây là kết quả của lần thứ nhất. Hấn tin rằng khi mà đã quen với môi trường, tốc độ sẽ còn nhanh hơn.

Nếu như trong này có thuốc phụ trợ ? Diệp Thiên Vân đột nhiên không tìm nổi kích động, có lẽ đây là một cách nâng cấp mới!

490. Chương 491: Không Đánh Không Quen Biết

Diệp Thiên Vân mấy ngày nay vẫn rất tốt, thậm chí có thể dùng từ thoải mái để hình dung. Trong căn phòng chật hẹp, tầm tối này, hấn tĩnh tâm luyện Kim Chung Tráo. Bởi vì căn phòng này ngăn người ở phía ngoài không vào được, người ở trong không ra được cho nên hấn có thời gian nâng cao sức mạnh của mình.

Tốc độ vận hành Kim Chung Tráo ngày đầu tiên tăng 1,5 lần và gấp đôi trong những ngày sau. Mặc dù có chậm hơn so với sử dụng thuốc, nhưng mà hấn lại phát hiện ra một cách mới! Một khi kết hợp với thuốc, sẽ có kết quả mới, có lẽ sẽ tốt hơn hoặc là xấu đi, nhưng mà hấn cũng rất mong chờ ngày đó.

Hồng Hữu từ khi vào đây, đã bị đánh ngất xỉu, các khớp tay cũng bị khống chế. Bảy ngày, tỉnh rồi lại hôn mê. Mỗi một lần tỉnh lại, trước mặt hắn lại xuất hiện một bàn tay, sau đó ăn vài chưởng và lại tiếp tục hôn mê! Đối với hắn Diệp Thiên Vân đúng là đáng sợ. Hắn đã nghĩ rằng mình sẽ không thể tỉnh lại nhưng kỳ tích luôn xảy ra.

Trong thời gian bảy ngày, hắn phần lớn đều hôn mê, ngoại trừ thân thể mỗi nhừ ra, hai vai đau đớn, những thứ khác cũng bình thường, không có gì khác nhau.

Diệp Thiên Vân trong nội tâm vẫn luôn để ý thời gian, đây là trưa buổi giam cuối cùng, trước buổi tối nhất định sẽ được ra ngoài, cho nên hắn cũng không định đánh Hồng Hữu ngất đi nữa, bởi vì còn phải nhân cơ hội này tìm hiểu một chút nhà giam này.

Hồng Hữu đem thân thể dựa sát vào tường, hai con mắt khẽ động dậy nhìn Diệp Thiên Vân, sợ Diệp Thiên Vân đánh hắn. Hắn nuốt nước bọt, nói: “Chúng ta cần phải nói chuyện với nhau, người đừng động thủ!”

Mấy ngày này râu ria Diệp Thiên Vân dài ra không ít, thoạt nhìn giống như một người đứng tuổi, hắn trực tiếp hỏi: “Người trước kia là người của môn phái nào?”

Hai người cách nhau rất gần, Hồng Hữu có chút bất ngờ, Diệp Thiên Vân lại hỏi về lai lịch của hắn, nhưng mà hắn giờ đây không dám giấu diếm, nói: “Ta là người của Ngũ Tổ Môn!”

Diệp Thiên Vân “Àn” một tiếng, hắn hy vọng hai người có thể nói chuyện với nhau như thế này. Ngũ Tổ môn hắn đã gặp một lần ở hội võ. Ngũ Vĩ từng nói qua Ngũ Tổ môn thuộc hệ Nam Quyền, còn Ngũ Tổ Quyền là tên gọi chung của năm loại quyền Thái Tổ quyền, Đạt Tôn quyền, La Hán Quyền, Hành Giả quyền, Bạch Hạc quyền.

Năm loại quyền pháp thuộc cùng một môn, là điển hình của ngoại gia công lực hình quyền thuật. Đặc điểm mạnh mẽ bởi vậy người luyện tập Ngũ Tổ quyền ít hay nhiều đều có ngành công.

Hơi chút hồi tưởng lại, Hồng Hữu hắn là không thể lừa gạt hắn, cũng không phải lừa hắn, hắn tiếp tục hỏi: “Người tới đây bao lâu rồi? Tại sao lại tới đây?”

Hồng Hữu thấy Diệp Thiên Vân không định đánh hắn, cũng an tâm, nhớ lại nói: “Năm năm trước ta đến Thiếu Lâm khiêu chiến, kết quả bị mấy tên ngốc Thiếu Lâm lừa! Ta tức giận, giết chết mấy tên ngốc đó, kết quả không may đã bị bắt vào đây!”

Nói đến đây trong mắt hắn chợt lóe lên sự tức giận, có chút căm giận nói: “Càng đáng hận hơn chính là, trước khi ta tới Thiếu Lâm chưởng môn biết rõ hành tung của ta, nhưng sau khi ta bị bắt, không hề có chút tin tức nào. Có lẽ nghe đến Thiếu Lâm đã sợ mất mặt!”

Hồng Hữu oán hận, nhưng mà sau đó thở dài một hơi nói: “Giờ đây ngẫm lại cũng không trách bọn họ, chỉ vì ta quá lỗ mãng. Những người bị bắt vào đây hầu hết là đều thuộc môn phái nào đó, nhưng không có người nào tới cứu. Ngũ Tổ cũng không phải là đại phái. Ta cũng không có hi vọng họ đến cứu ta!”

Diệp Thiên Vân kinh ngạc hóa ra Hồng Hữu còn có quá khứ như vậy, hỏi: “Ở đây có người của Hình Ý, Bát Cực, hoặc là Thái Cực sao?” Tay của hắn thành linh chuyển động, nối các khớp tay trong nháy mắt lại cử động như cũ.

Hồng Hữu sợ nhảy dựng lên nhưng mà một giây sau hắn đã hiểu ra, hoạt động thân thể, phát hiện cũng không có gì dị thường, trong ánh mắt lộ vẻ căm kích nói: “Bát Cực Môn cũng có, người đó ta cũng quen! Thái Cực thì ta chưa từng thấy, Hình Ý môn cũng có một người, nhưng người này là trọng phạm!”

Diệp Thiên Vân cẩn thận suy ngẫm lời của Hồng Hữu, nếu như người đó là Hình Ý tông sư, như vậy địa vị của hắn ở Hình Ý môn chắc là đời đệ tử thứ nhất. Thì ra là sư đệ của Vô Vi đạo nhân, không ngờ trong này lại gặp đồng môn.

“Trọng phạm? Ở đây còn phân nặng nhẹ sao?” Diệp Thiên Vân nghe thế có chút hiếu kỳ. Không rõ Thiếu Lâm sao lại làm trò vậy!

Hồng Hữu không còn nhìn Diệp Thiên Vân như kẻ thù nữa, giải thích nói: “Đương nhiên là có, trong ngục này có tất cả mười hai tên trọng phạm. Được gọi là trọng phạm, cũng không phải bọn họ tội danh nặng,

mà là bọn họ có thực lực của tông sư! Người như vậy nhốt cùng chúng ta, không khiến chỗ này loạn lên mới lạ.

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, mười hai tên trọng phạm chính là mười hai tông sư, nếu như những người này mà để tuần tra trông giữ, thì khả năng tẩu thoát rất cao.

Đang nói đến đó bụng Hồng Hữu kêu lên, bất luận là hấn hay Diệp Thiên Vân, bảy ngày đều không ăn cơm chỉ uống chút ít nước, những ngày này đúng là gây hấn đi.

Diệp Thiên Vân vô ý sờ vào trong túi quần, mấy ngày hôm trước quá bận luyện Kim Chung Tráo nên hấn đã quên mất, đưa tay lấy ra hai quả trứng gà, có vẻ vẫn chưa hỏng, liền tiện tay đưa cho Hồng Hữu một quả.

Hồng Hữu nhìn thấy hai quả trứng gà, quả thực chỉ muốn đưa tay cướp lấy, nhưng mà hai người khó khăn lắm mới hòa bình được với nhau, nếu như hấn phá hỏng thì chỉ có thiệt. Thấy Diệp Thiên Vân đưa cho mình quả trứng gà, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người, sau đó dùng ngón tay chỉ mình nói:“Người cho ta à?”

Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng gật đầu, cũng không nói gì nữa.

Hồng Hữu cầm lấy quả trứng, nhét vào mồm, không bỏ sót chút nào, sau khi ăn xong có chút trịnh trọng, chấp tay nói:“Nhân tình này ta ghi nhớ trong lòng, nếu có cơ hội chắc chắn sẽ hồi báo!”

Diệp Thiên Vân không biết một quả trứng gà lại khiến cho Hồng Hữu nói ra những lời như vậy, lập tức có phần dở khóc dở cười.

Hồng Hữu cho rằng Diệp Thiên Vân không tin tưởng, bèn trừng trừng mắt nói:“Lão đệ, ta mấy năm nay, kết giao không ít bạn bè, có lẽ ngày nào đó có thể giúp đỡ người!”

Hai người đang trò chuyện thì cửa sắt mở ra:“Đã đến giờ , có phải là chỉ còn lại có một người không ?”

Diệp Thiên Vân mấy ngày nay chỉ luyện tập Kim Chung Tráo, thân thể bởi vì thời gian dài không được ăn cơm, nên bước đi có hơi lảo đảo, ánh mắt thì lại rất bình tĩnh.

Hồng Hữu cũng từ bên trong đi ra, thân thể của hấn có vẻ kém hơn nhiều, vì hấn bị Diệp Thiên Vân dẫm nát vai, hai chân có phần chống đỡ không nổi thân thể, đi vài bước lại té ngã.

Tuần tra rất kinh ngạc, không có nhiều người có thể tự mình đi ra được.

Hai người đi về phòng giam của mình, Hồng Hữu ôm quyền nói:“Tiểu huynh đệ, Hồng Hữu ta nợ người một chuyện , chúng ta ngày mai gặp lại!”

Diệp Thiên Vân thật ra cũng không có thù hận gì với hấn cả, chỉ là Hồng Hữu có chút không thỏa đáng. Giờ đây hai người đã không có mâu thuẫn gì, mà lại càng thêm thân thiết, quan hệ đã tốt hơn nhiều, đó là không đánh nhau thì không quen biết.

Trở lại nhà tù, Diệp Thiên Vân thấy Tình Thúc cảm ơn nói:“Đa tạ hai quả trứng của người.””

“Ồ trong đó không dễ chịu đúng không, ta đã trải qua rồi!” Tình Thúc cười ha hả khoát khoát tay:“Không có gì, những người mới tới đều phải ném trải. Hồng Hữu cũng không tồi đâu, chỉ là có chút kiêu ngạo ương ngạnh!”

Minh Luân thấy Diệp Thiên Vân đã trở lại, nói:“Thiên Vân huynh đệ, người ngủ một giấc đi, không cơ thể lại không chịu nổi.”

Diệp Thiên Vân sau khi đi ra, cũng thấy mệt mỏi. Sau khi cảm ơn Minh Luân, hấn cũng chẳng quan tâm gì nữa, nhanh chóng lên giường ngủ.

Chỉ là vừa vừa nằm xuống, lại nghe tiếng mở cửa. Trước cửa xuất hiện bốn vị tuần tra, một người đi tới, dùng thiết côn màu đen gõ lên đầu giường của Diệp Thiên Vân nói:“Người, thu dọn đồ đạc đi cùng chúng ta!”

“Đi đâu?” Diệp Thiên Vân không khỏi ngậy ra, vừa bị nhốt, mà hấn cũng không vi phạm quy tắc gì.

Tuần tra mắt kiên nhẫn nói:“Bảo người đi thì đi, hỏi nhiều làm gì!”

Diệp Thiên Vân cố nén giận, chậm rãi thu chân mền.

Tuần tra sổ bầy đi cuối cùng nói:“Bạn cùng phòng của người nói người bắt nạt hần, chúng ta đổi phòng cho người!”

Diệp Thiên Vân có chút bất ngờ, trong phòng có ba người, nói đến ầu ẩu chỉ có Minh Luân, không khỏi hướng hần nhìn một cái.

Minh Luân thấy ánh mắt Diệp Thiên Vân sắc lạnh có chút không được tự nhiên, quay đầu không nhìn hần.

Tình Thúc biến sắc, sau đó nhìn Minh Luân, nói với Diệp Thiên Vân:“Tiểu huynh đệ, bảo trọng!”

Diệp Thiên Vân không ngờ lại có chuyện này, cáo biệt Tình Thúc đi theo tuần tra ra khỏi phòng. Đi mấy vòng, tuần tra mở cửa ra, nói:“Đi vào!”

Sau khi cánh cửa sắt đóng vào, Diệp Thiên Vân dần dần thích ứng với ánh sáng trong phòng.Ngoài hần ra, căn phòng này còn có ba người. Thú vị nhất là ở chỗ, Cổ Phàm ở đây, có lẽ đối phòng giam cũng không phải là chuyện gì xấu!

491. Chương 492: Kẻ Trộm

Lúc này đúng là nửa đêm, căn phòng này còn có đèn bên ngoài chiếu vào, có thể thấy rõ trong phòng như thế nào. Hai người bạn mới cùng phòng cũng không có gì là phản đối, chỉ là ánh mắt có gì đó cảnh giác.

“Anh bạn, đã tới đây rồi, sau này coi như là bạn bè! Người có thể gọi ta là mũi to!” Người trung niên mũi đỏ đứng dậy, chỉ vào một người khoảng sáu mươi tuổi nói :“Đây là Tiểu Quân và Phàm Thúc!”

Trong ngục kẻ có thực lực thì đến đâu cũng được kính phục, nếu như hôm nay không phải Diệp Thiên Vân tới đây, có lẽ lại một cảnh như ở nhà ăn. Vài ngày trước khi hần đánh nhau ở nhà ăn, mọi người đều nhìn thấy . Diệp Thiên Vân sống trong hoàn cảnh mới, cũng không bị bắt nạt.

Vị Phàm Thúc này đương nhiên là Cổ Phàm, ánh mắt của hần rất phức tạp, bởi vì hần không rõ Diệp Thiên Vân có phải là cố ý tới đây. Vô ý thức sờ lên tay áo của mình, liếm liếm môi nói:“Diệp Thiên Vân, người trăm phương ngàn kế muốn ở đây?”

Mối hận giữa hần và Diệp Thiên Vân có thể nói là từ khi Diệp Thiên Vân mới vào giang hồ. Đương nhiên không chỉ là Cổ Phàm, còn có Trương Thiên Phóng, cùng rất nhiều người đã bị chết, những người này trong nháy mắt hiện về trong suy nghĩ của hần.

Cổ Phàm thấy Diệp Thiên Vân không để ý tới hần, tự giễu cười cười nói:“Chỉ trách ta lúc đó nhìn nhầm người, không ngờ người có thể sống cho tới hôm nay, nếu không ta cũng không có kết cục như ngày nay!”

Mũi to thấy có gì đó không đúng từ lời nói của Cổ Phàm, hai người sớm đã có ân oán, hần tất nhiên không muốn động đến chuyện này, cười mỉa hai tiếng, có thể đi xa bao nhiêu thì đi xa bấy nhiêu.

Diệp Thiên Vân rất bình tĩnh, mối hận của hần và Trạc Cước Môn không thể nói rõ. Mặc dù hoàn cảnh ác liệt nhưng mà chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của hần, hần ngẩng đầu nhìn liếc Cổ Phàm, thần nhiên nói:“Cổ Phàm, người lúc đầu muốn bắt nạt ta vì khi đó ta mới vào giang hồ đúng không?”

Cổ Phàm trầm mặc vài giây sau đó đột nhiên phẫn nộ quát:“Diệp Thiên Vân, là ai giết người của Trạc Cước Môn? Gần mười người của môn phái ta đều chết trong tay người, mỗi đệ tử chúng ta đều tổn công tổn sức đào tạo ra.

Diệp Thiên Vân trong lòng cũng cáu giận, hần đứng dậy nhìn chằm chằm vào Cổ Phàm lạnh lùng nói:“Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó! Từ đầu đến cuối, ta cũng không muốn gây chuyện với Trạc Cước Môn các người, là các người không tha cho ta”

Cổ Phàm bị hai câu làm cho uất không nói nên lời trong phòng giam rất yên tĩnh, ngoài sự yên tĩnh ra còn có tiếng thở, và tiếng nước rò rỉ.

Diệp Thiên Vân thở dồn dập. Bởi vì hắn không tinh tâm. Trạc Cước Môn cố tình gây phiền toái cho hắn, mãi cho đến khi hắn đủ mạnh! Thật ra nếu như không có Cổ Phàm, thì hắn có lẽ đã có cuộc sống yên bình.

Quan trọng nhất là Trạc Cước Môn không cho hắn cơ hội nói chuyện! Sự tình đến bước này, Trạc Cước Môn cũng đã trượt dốc, rốt cuộc ai đúng ai sai cũng không quan trọng. Bởi vì trong lòng vốn đã có chút không thông, vô luận như thế nào cũng không thể giải quyết được.

Mũi to thấy hai người không nói chuyện, có phần ngượng ngùng ha ha nói:“Mọi người đi ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đi làm việc.”

Hắn chỉ là tùy ý nhắc tới, Diệp Thiên Vân vô ý thức hỏi:“Công việc của các người cũng là trồng cây thuốc sao?”

Mũi to cười, đứng dậy lắc đầu nói:“Đương nhiên không phải. Chúng ta phụ trách gia công. Dem thuốc rửa sạch, hong khô, sau đó dem thuốc say thành bột, cuối cùng giao cho hòa thượng đem đến Thiếu Lâm.”

Từ một câu nói vô tình, Diệp Thiên Vân lại có thêm chút tin tức, hỏi tiếp:“Ở đây cũng có các loại như mật gấu sao?”

Mũi to gật đầu, sau đó nói:“Đương nhiên, chỉ cần là dược liệu mà Thiếu Lâm Tự dùng đều trải qua tay chúng ta, sau đó mới có thể vận chuyển ra ngoài.Vốn chỉ có ba người chúng ta, nhưng nhân lực không đủ, lần này có người nữa công việc sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.”

Diệp Thiên Vân trong nội tâm không khỏi vui mừng, hắn không ngờ đối phòng lại đem đến cho hắn cơ hội nâng cao sức mạnh.

Nhìn Cổ Phàm, hắn suy nghĩ một lát mới quyết định. Không thể lập tức gây sự với Cổ Phàm, bằng không sẽ mất đi cơ hội. Đôi khi nhường nhịn cũng rất cần thiết! Dĩ nhiên hắn phải phòng bị Cổ Phàm.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thiên Vân đi tới cái nơi gọi là nơi gia công dược liệu, vừa tiến vào nhà xưởng vị thuốc đã truyền đến, hắn nhìn quanh thì đâu cũng thấy thuốc, có một số loại hắn chưa bao giờ nhìn thấy. Tuần tra giao cho Diệp Thiên Vân nhiệm vụ, phân loại nhân sâm, và bảo mũi to hướng dẫn hắn.

Mũi to có một đôi mắt tinh tường, hắn nhìn chằm chằm vào gần trăm gốc nhân sâm nói:“Nhiệm vụ tạm thời của ngươi là phân loại nhân sâm.Sản phẩm cấp một là để Thiếu Lâm tự dùng, cấp hai là để đem bán trong võ lâm, cấp ba là để bán cho khách du lịch! Ta nói vài đặc điểm, ngươi nhất định phải nhớ kỹ.”

Mũi to cầm lấy hai gốc nhân sâm so sánh với nhau:“Đây là nhân sâm Trường Bạch Sơn. Nhân sâm sinh trưởng trong môi trường ác liệt nên tuổi của nó sẽ thể hiện ở bề ngoài vỏ của nó. Màu vỏ càng đậm thì tuổi càng cao.

Mũi to thao thao bất tuyệt nói, tựa hồ như đã rất thành thục trong công việc này, Diệp Thiên Vân nhớ kỹ những điểm này. Hắn trước giờ đều nhờ người khác mua dược liệu hỗ trợ cho Kim Chung Tráo nên không phải đích thân làm, giờ đây có cơ hội như vậy, hắn cũng coi đó như là một kiểu rèn luyện.

Phân loại cả một buổi chiều, Diệp Thiên Vân đã có chút kinh nghiệm, có thể nhận ra tuổi của nhân sâm, chỉ có điều đôi khi vẫn nhìn lầm, nhưng mũi to nói thể là khá rồi .

Mấy ngày liên tục, Diệp Thiên Vân tập trung tinh thần, hắn phát hiện nhiều dược liệu để hỗ trợ luyện Kim Chung Tráo đều có ở đây, điều này làm cho hắn hưng phấn vô cùng

Linh Chi, Nguyệt Kiến Thảo, Đỗ Trọng, Hà Thủ Ô, Hoàng Kỳ, Xuyên Sơn Giáp, Xà Sàng Tử, Bách Lương Kim, nhân sâm, Đông Trùng Hạ Thảo, mật gấu, đều có ở đây.

Nhưng có một chuyện khiến hắn thấy buồn bực đó là Kim Chung Tráo cần loại nhân sâm tốt, cần trăm năm hỏa hậu. Mà trong số mấy củ nhân sâm này, phần lớn đều là hai mươi ba mươi năm, đến bây giờ, loại tốt nhất cũng chỉ sáu mươi năm gì đó.

Nửa tháng sau, Diệp Thiên Vân không rời khỏi nơi gia công dược liệu , tay nghề của hắn ngày càng cao, hơn nữa hắn đôi khi còn lợi hại hơn cả mũi to. Bởi vì hắn dùng cảm giác để tiến hành phân loại, không chỉ nhanh hơn mà xác suất cũng cực cao.

Cổ Phàm sống trong lo âu, nhưng mà mấy ngày nay hắn cũng yên tâm vì Diệp Thiên Vân dường như cũng không có ý muốn gây chuyện. Hắn âm thầm quan sát Diệp Thiên Vân, phát hiện hắn dường như đã quên mọi ân oán, điều này làm cho hắn có chút bất ngờ.

Diệp Thiên Vân không phải quên, mà là bởi vì có chuyện trọng yếu hơn phải làm, trái lại đối với Cổ Phàm hắn càng cẩn trọng hơn.

Lúc này nếu có người đứng ở phía sau của hắn, sẽ phát hiện Diệp Thiên Vân làm rất có tiết tấu, hơn nữa lúc nhanh lúc chậm. Dưới mặt bàn có một khối gạch bị móc ra, đây cũng là chỗ bí mật của hắn.

Cái lỗ này là do mười ngày trước bị Diệp Thiên Vân dùng ngón công móc ra mà ngay cả tuần tra cũng chỉ chú ý trên người hắn, chứ không có chú ý tới phía dưới. Cái lỗ này ước chừng rộng một thước vuông, bên trong có một lớp nilon..

Diệp Thiên Vân mỗi ngày cất được liệu tốt đi, những được liệu cần thiết hắn ném xuống sau đó dùng chân đá vào lỗ. Bởi vì mỗi ngày đều có thuốc mới chuyển đến nên rất nhanh hắn đã có thu hoạch. Buổi tối khi trở lại ngục giam hắn đem một phần về phòng giam..

Hôm nay hắn cần nhân loại Đông Trùng Hạ Thảo, những thứ mà Diệp Thiên Vân có, ở bên ngoài phải bán mấy vạn một cân! Diệp Thiên Vân bỏ thuốc trong túi ra, sau đó ném vào trong lỗ, chỉ chốc lát, hơn mười cây đã không cánh mà bay.

Đúng lúc này, đột nhiên cửa mở, Diệp Thiên Vân vẻ mặt không thay đổi, trong tay còn đang không ngừng cử động, không nhanh không chậm dùng chân lấy gạch đá đặt lại vị trí cũ.

Thầu tuần tra đi vào mấy người đứng thẳng dậy, cẩn thận tỉ mỉ nhìn chằm chằm vào bọn Diệp Thiên Vân, khác hẳn khi nãy.

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua, ở giữa tuần tra chủ quản, giám sát trưởng là bốn vị cường tăng.

Cường Võ vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân, không khỏi có chút ngoài ý muốn, tiếp đó nhíu mày nói: “Diệp Thiên Vân sao lại đến đây? Ta không phải đã dặn các người nhốt hắn vào ngục trọng phạm sao?”

492. Chương 493: Thù Mới Hận Cũ

Phải biết rằng phòng trọng phạm, những người bị giam giữ đều là cao thủ cấp tông sư!

Chủ quản tuần tra trong nháy mắt trên mặt lấm tấm mồ hôi, phải biết Diệp Thiên Vân một mực ở dưới tay của hắn, hiện tại xảy ra vấn đề tất nhiên là hắn khó tránh khỏi có quan hệ, trong lòng thầm mắng mấy tên tuần sát sứ đáng ghét, rụt rè nói: “Ý tứ của sư thúc tôi không hiểu cho lắm...”

Cường Võ mỉm cười, nói: “Gan của các người đúng là không nhỏ, Diệp Thiên Vân sớm đã là cao thủ cấp tông sư rồi, người nhốt hắn ở đây, một khi tâm tình của hắn không tốt, sợ rằng các người đều gặp họa đấy!”

Chủ quản tuần tra lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát, phòng trọng phạm và những phạm nhân bình thường không nhốt chung với nhau, chính là bởi vì thực lực của họ khác nhau, cho nên cấp bậc của cai ngục cũng có khác biệt rất lớn.

Cao thủ cấp bậc tông sư, phải phòng bị nghiêm mật. có lẽ chỉ một sơ xuất rất nhỏ đều có thể tạo thành biến số cực lớn.

Trong hắc ngục, võ giả cấp bậc tông sư và cấp bậc bình thường được chia ra, chính là bởi vì người trông chừng cao thủ cấp bậc tông sư đều là do tinh anh của Thiếu Lâm cấu thành, tất nhiên không thể giống với người ở nơi đây.

Chủ quản tuần tra lau mồ hôi, hắn đã nghe rất nhiều lời đồn có liên quan tới Diệp Thiên Vân, nhưng đối với những lời đồn này thì chỉ cười xòa cho qua. Diệp Thiên Vân đa số là dựa vào vận khí, nhưng hôm nay sau khi nghe lời nói của Cường Võ, mới minh bạch Diệp Thiên Vân đã lên tông sư, không khỏi có chút sợ hãi!

Mấy ngày nay ở trong ngục giam, hành động của Diệp Thiên Vân một mực đều không phải chịu ước thúc, thậm chí mỗi ngày đều phải lao động. Vạn nhất Diệp Thiên Vân muốn làm gì đó, vậy thì... hắc quả thực không dám nghĩ tiếp.

Diệp Thiên Vân không hề hiền lành như bọn họ tưởng. Mỗi ngày hôm nay ngoại trừ tích trữ dược liệu ra, hắc không hề quên chạy trốn. Nhưng ở đây cao thủ có thể phối hợp với hắc lại không có một ai. Giả như Trần Mễ Lạp ở đây, hoặc là Ngô Lập Sâm của Thái Cực môn, hắc có năm mươi phần trăm hi vọng có thể thoát ra. Tuy sự phòng bị của hắc ngục có lỗ hổng, nhưng hắc lại có chút một tay không thể vỡ vang!

Cuồng Cảnh cười hắc hắc rất giống như một lão hồ ly, nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Người bắt cóc phương trượng Thiếu Lâm, nếu án theo quy củ của Thiếu Lâm chúng ta thì tuyệt đối không thể sống tới ngày hôm nay. Có điều... mấy lão bắt tử của chúng ta lai mặt dày cướp người từ trong tay phương trượng lại, người đừng khiến chúng ta thất vọng nhé!”

Diệp Thiên Vân yên lặng không nói gì, trong lòng thì hận không được vả cho hắc mấy cái. Mang hắc tới Thiếu Lâm là mấy tên này, mà giam cầm hắc thì cũng vẫn là mấy tên này! Cô phụ kỳ vọng gì chứ, người tốt người xấu đều bắt hắc làm cả. Đối với sự trêu đùa của Cuồng Cảnh, hắc không cảm thấy vui vẻ gì cả, ngược lại còn cảm thấy bức bối!

Đã muốn đến tới nhốt trong phòng trọng phạm, vậy thì Diệp Thiên Vân dù liều mạng cũng phải gây náo loạn, một khi thành công, nhất định phải khiến Thiếu Lâm cũng được thưởng thức tư vị này!

Giám sát trưởng nhìn thấy Diệp Thiên Vân vẫn còn đang làm việc, liền lập tức hạ lệnh: “Từ giờ trở đi, đối với việc canh chừng Diệp Thiên Vân tăng lên một cấp bậc, buổi tối mang Diệp Thiên Vân tới phòng trọng phạm.”

Mấy tuần tra sứ chỉ mong sao Diệp Thiên Vân đi càng nhanh càng tốt, không ngờ bình thường hắc luôn lặng lẽ mà lại là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Tuần tra sứ lập tức gật đầu, nói: “Xin giám sát trưởng yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ gia tăng phòng bị!”

Bọn Cuồng Vô tùy tiện nhìn xung quanh rồi được người ta đưa ra khỏi đây.

Sau khi bọn họ đi, sự đối đãi của tuần tra sứ đối với Diệp Thiên Vân lập tức phát sinh biến hóa. Tựa hồ như mỗi một giây đều nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thầm kêu đáng tiếc, chỗ dược liệu sắp xếp vừa rồi, không có cơ hội để mang chúng đi nữa rồi. Ánh mắt của những tuần tra sứ này dừng trên người hắc, do cảm tri vô cùng linh mẫn, cho nên vô luận là làm gì, hắc đều cảm thấy không được tự nhiên.

Có điều may mắn là mấy ngày trước chỗ thuốc mang đi ở đây đủ cho hắc dùng nửa năm rồi, nếu không thì thật sự không thể ứng đối kịp với sự kiện đột phát hôm nay.

Một mực cho tới lúc mặt trời xuống núi, Diệp Thiên Vân đều không có cơ hội để mang dược liệu đi, chỉ có thể chôn chỗ bảo bối này ở trong đất.

Về tới nhà ăn, Diệp Thiên Vân lần đầu tiên chủ động chào hỏi mấy người. Bởi vì hắc biết, bắt đầu từ ngày mai, sẽ không thể tới đây ăn cơm được nữa rồi. Minh lại một lần nữa bước vào hoàn cảnh mới, nơi đó sẽ có những võ giả cường đại hơn.

Trừ bọn Tinh thúc, Hồng Hữu, còn quen mấy võ giả không tồi nữa. Bình thường khi hóng mát, có thể nhỏ giọng nói mấy câu, những gì thường nói đều là một số kiến văn và tri thức võ học.

Hàn Thẳng Thiên chính là một trong số đó, hắc thích kết giao bằng hữu nhất, mà người trong ngục giam đông đảo, hắc vốn là võ giả của Tây Bắc môn, do trộm thứ gì đó trong Tàng Kinh các của Thiếu Lâm nên mới bị bắt.

Hà Thiên Thẳng từng chứng kiến Diệp Thiên Vân xuất thủ, trong lòng cực kỳ hâm mộ. Trải qua mấy chục ngày ở cùng nhau, đối với Diệp Thiên Vân cũng rất bội phục xuất phát từ nội tâm, có một loại người là vì võ học mà sinh ra, Diệp Thiên Vân cũng chính là người như vậy, cho nên trong lúc nói chuyện rất là kính trọng nhau.

Lúc này hắn đang ngồi đối diện với Diệp Thiên Vân, nhìn ra vẻ mặt của gã không đúng lắm nên bèn hỏi: “Diệp huynh đệ, cậu có tâm sự gì phải không?”

Diệp Thiên Vân không nhanh không chậm nhai nốt miếng cơm trong miệng, nói: “Ngày mai tôi sẽ rời khỏi nơi này!”

Hàn Thắng Thiên lập tức giật nảy mình, hắn cho rằng là Diệp Thiên Vân muốn chạy trốn khỏi hắc ngục, liền liếc mấy tuần tra sứ ở ngoài mấy mét một cái, hạ thấp giọng nói: “Cậu chuẩn bị tốt rồi à? Có cần huynh đệ giúp cậu chuẩn bị gì đó không? Công phu của tôi tuy không giỏi, nhưng yểm hộ thì vẫn có thể làm được!”

Diệp Thiên Vân nhìn ra là Hàn Thắng Thiên đã hiểu lầm ý của hắn, nhưng đối với biểu hiện của Hàn Thắng Thiên lại cảm kích trong lòng, lắc đầu, nói: “Tôi ngày mai phải tới phòng trọng phạm rồi!”

Hàn Thắng Thiên không khỏi xấu hổ, sờ sờ mũi, nói: “Là tôi tưởng nhầm! Canh gác trong phòng trọng phạm so với nơi đây còn nghiêm ngặt hơn mấy lần, vào đó rồi mà muốn ra thì còn khó hơn lên trời!”

Diệp Thiên Vân cười ha ha, nói: “Ở đây tôi cũng không trốn thoát được, có khác gì so với phòng trọng phạm đâu!”

Hàn Thắng Thiên tựa hồ như do dự một lúc, rất thần bí, nói: “Trong môn của tôi có một vị trưởng lão cũng ở trong đó, ông ấy chỉ có một mắt, rất dễ phân biệt. Nếu như cậu gặp ông ấy, thay tôi hỏi thăm một câu, với quan hệ của chúng ta ông ấy sẽ chiếu cố cho cậu!”

Tuần tra sứ ở bên cạnh vốn đang nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân, thấy hai người bọn họ nói chuyện không chút cố kỵ, không khỏi bước tới đập bàn, quát: “Không được phép nói chuyện!”

Ăn cơm xong, Diệp Thiên Vân trước tiên tới phòng ngủ, bắt đầu sắp xếp đồ đạc, tiến hành đóng gói quần áo và chăn màn. Chỗ thuốc lấy được mấy ngày trước, đều nhân cơ hội này đút vào trong chăn, kẹp ở giữa bông. May mà được liệu không có trọng lượng mấy, cho nên không quá bắt mắt.

Mũi To thấy Diệp Thiên Vân phải đi, có chút không nỡ. Diệp Thiên Vân lúc mới tới đây tri thức đối với được liệu căn bản là bằng không, tất cả là nhờ ông ta dạy dỗ, do đó cảm tình với Diệp Thiên Vân là sâu đậm nhất. Có chút cảm thán, nói: “Tiểu Diệp, cậu tới đó nhất định phải chú ý bảo vệ mình, võ giả nơi đó so với nơi đây còn nguy hiểm hơn, làm chuyện gì cũng phải cẩn thận, suy trước tính sau!”

“Cám ơn đại sư phụ!” Diệp Thiên Vân mấy ngày nay một mực xưng hô như vậy với ông ta, đối với người truyền thụ tri thức cho mình, hắn đều vô cùng tôn trọng.

Có lúc ngục giam chính là một đoàn thể nhỏ, thời gian ở đó lâu dài thì tự nhiên có cảm tình. Diệp Thiên Vân không giỏi biểu đạt, do đó đại đa số mọi người đều kính nhi viễn chi đối với hắn. Có điều Mũi To thường ở với hắn, cho nên có chút liễu giải về bản tính của hắn.

Cổ Phàm mấy ngày nay thấy Diệp Thiên Vân không hề có bất kỳ hành động gì đối với hắn, tâm tư lại có chút mạnh dạn hơn. Tính tình của Diệp Thiên Vân hắn hiểu rất rõ. Người hiểu mình nhất chính là địch nhân của mình, hắn đối với cậu này rất có cảm xúc.

Diệp Thiên Vân quá bình tĩnh, từ sau khi tới phòng giam này, ngoại trừ ngày đầu tiên nói mấy câu ra, những thời gian khác đều coi hắn là người vô hình.

Công tác bình thường có thể dùng từ cần cù để hình dung, giống như là đã thích ứng với nơi đây rồi vậy! Với sự liễu giải của Cổ Phàm đối với hắn, Diệp Thiên Vân tuyệt đối không cam chịu cuộc sống này, nếu không thì trong võ lâm cũng không làm ra được động tĩnh lớn như vậy.

Dưới biểu hiện bình tĩnh này, nhất định ẩn tàng những hành động khác. Sau mấy ngày quan sát, Cổ Phàm phát hiện một số điểm đáng ngờ, chỉ là không có chứng cứ gì. Hắn biết Diệp Thiên Vân cực kỳ cẩn thận đối với giường của mình, chỉ cần có người đi qua, hoặc là có người tiếp cận giường của hắn, vậy thì sức chú ý của hắn sẽ tập trung ở đó.

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền tới giọng nói và tiếng mở khóa, Diệp Thiên Vân đứng dậy ôm chăn màn, định rời khỏi nơi này.

Sức chú ý của Cổ Phàm lúc này toàn bộ đều tập trung ở trên người Diệp Thiên Vân. Vào sát na mà hắn đứng dậy, đột nhiên nhìn thấy có một số bụi bặm không bình thường từ trong chăn rơi ra, có vị đạo rất nhạt tỏa ra trong không khí, một bí mật kinh người đột nhiên hiện ra trước mắt!

Diệp Thiên Vân rất nhanh cũng phát hiện điểm này. Linh giác của hắn đồng thời phát hiện ra sự chú ý của Cổ Phàm, ánh mắt cơ hồ biến thành thực chất đột nhiên bắn về phía Cổ Phàm.

Cổ Phàm sớm đã không còn phong phạm năm đó, bị Diệp Thiên Vân dọa cho cả người run rẩy, lập tức lui ra sau hét lớn: “Tuần tra sứ, hẩn...”

Diệp Thiên Vân không ngờ hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, kế hoạch tới lúc này vẫn rất thành công, tuyệt đối không thể để Cổ Phàm làm lộ bí mật, nếu không công lao lúc trước của mình sẽ mất sạch!

Cơ hồ là trong nháy mắt Diệp Thiên Vân đã làm ra một quyết định, tay thả hành lý ra, tung người lao tới gần Cổ Phàm, đá quét một cái vào hẩn. Lực lượng mà Diệp Thiên Vân bạo phát trong nháy mắt, cơ hồ vượt quá phạm trù của nhân loại, tiếng phá không cường đại, giống như một con mãnh hổ gào thét cắn vào cổ Cổ Phàm.

Lao phòng vốn không lớn, lại có hai cái giường, không gian dành cho Cổ Phàm thì càng không cần phải nói. Mắt Cổ Phàm trợn trừng nhìn Diệp Thiên Vân xuất thủ, nhưng lại không thể né tránh, cắn răng đánh ra một quyền.

Vào khoảnh thời gian điện quang hỏa thạch mà hai người chạm nhau, một tiếng “rắc” vang lên, cánh tay của Cổ Phàm theo tiếng mà gãy lìa, hét lên một tiếng đau đớn như xé ruột xé gan.

Diệp Thiên Vân gộp cả thù mới hận cũ vào với nhau, liên tục đá quất vào đầu Cổ Phàm, cả lao phòng phát ra tiếng vang quái dị, âm trầm giống như là địa ngục.

493. Chương 494: Cơ Hội Trời Ban

Diệp Thiên Vân toàn lực dùng thời gian một phút đồng hồ để công kích một người, vậy thì kết quả của người này không cần nghĩ cũng biết, chỉ lực bạo phát khổng lồ thôi đã có thể khiến người ta nát vụn rồi.

Trong sát na mà cửa lớn mở ra, màu trắng và màu đỏ dung hợp lại với nhau một cách rất rõ ràng, cái bãi bầy nhầy khiến người ta buồn nôn đó vẫn tiếp tục lan ra trên mặt đất.

Tiểu Quân ở cùng phòng suýt chút nữa thì nôn ra cả mật xanh mật vàng, đầu của Cổ Phàm sớm đã biến hình rồi. Do lực đạo của Diệp Thiên Vân quá cường đại, hơn nữa còn liên tục tiến hành công kích, thân thể của Cổ Phàm gần như là dính bết vào tường, ngay cả hình người cũng khó mà phân biệt ra được.

Thời gian Mũi To tiếp xúc với Diệp Thiên Vân không hề ngắn, biết rằng hẩn là một người trầm mặc ít nói, hơn nữa tính cách cũng rất ôn hòa. Song không ngờ rằng hôm nay lại nhìn thấy một mặt tàn nhẫn của hẩn, trong nháy mắt đã thành một kẻ cuồng sát. Thân thể của Mũi To không khỏi mất tự chủ mà lui ra đằng sau, cho tới khi ngồi lên giường mà vẫn không biết, cho dù là võ giả cũng không có năng lực để chịu đựng cảnh này.

Cổ Phàm bị đánh thành cái bánh tét, thân thể vẫn co giật theo phản xạ, rất giống con gián sau khi bị đập chết.

Diệp Thiên Vân nghiêng răng ra sức xuất thủ toàn lực phát tiết phần nộ ản ản trong lòng đã lâu. Nếu không có Cổ Phàm, nếu không có Trương Thiên Phóng, nếu không có Trạc Cước môn, vậy thì hẩn hôm nay vẫn là một người yêu thích võ học, cách xa tranh đấu, cách xa thị phi, có lẽ còn có một bạn gái xinh đẹp, trải qua một cuộc sống đại học hạnh phúc. Nếu nói Diệp Thiên Vân là tàn nhẫn, thô bạo, thậm chí có thể nói là thiếu tính người, vậy thì Trạc Cước môn nhất định phải chịu trách nhiệm lớn. Là bọn chúng từng bước bức Diệp Thiên Vân thành như ngày hôm nay. Con người một khi hạ quyết tâm độc ác, có thể tuyệt tình hơn bất cứ loại động vật nào.

Sau nhiều lần vật lộn trong sinh tử, Diệp Thiên Vân bắt đầu học được cách bảo vệ mình, có lẽ hẩn có quá nhiều khuyết điểm, nhưng đó chỉ là vì sinh tồn mà thôi.

Hai vị tuần tra sứ mở cửa thân hình không ngừng run rẩy, bọn họ vốn muốn đem Diệp Thiên Vân đi, nhưng lại không biết vì sao gặp phải cảnh này, trong hô hấp đều có thể cảm giác được mùi vị của máu.

Sau mấy giây, một tuần tra sứ trong đó cuối cùng cũng tỉnh lại, kéo đồng bạn vẫn còn đang run rẩy, rút côn điện giắt ở hông ra, chỉ vào Diệp Thiên Vân, áp chế sự sợ hãi trong lòng, nói: “Diệp Thiên Vân, ngươi lui lại, lui lại!”

Diệp Thiên Vân bản thân cũng có suy nghĩ của mình, Cổ Phàm phải chết, nếu không toàn bộ kế hoạch của mình đều sẽ bị phát hiện, tới lúc đó những nỗ lực trước đây sẽ hóa thành bụi cát. Bị người ta bắt, không bằng tự mình chủ động chế tạo một số biểu hiện giả dối, như vậy có lẽ sẽ có thể lừa gạt mà qua cửa.

Hai vị tuần tra sứ nhìn thấy Diệp Thiên Vân không có động tác khác. Trong lòng thầm hô may mắn, lui mấy bước ra khỏi lao phòng, đóng cửa sắt lại, một vị ở lại đây trông chừng, còn vị kia thì đi hồi báo.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy thi thể của Cổ Phàm bèn hít sâu một hơi, hần cảm thấy một loại chán nản, đó là một loại cảm giác chán nản trong vùng vẫy, chậm rãi ngồi xuống giường của mình, bình tĩnh nhìn Mũi To đang chần kinh và Tiểu Quân đang run rẩy vì sợ.

Mũi To vẻ mặt rất phức tạp, chỉ là trong thời gian một phút, Diệp Thiên Vân liền biến thành một người khác. Ông ta không rõ Diệp Thiên Vân vì sao lại có hai loại tính cách, do dự rất lâu mới nói: “Tiểu Diệp, giữa các ngươi có cừu hận gì vậy, có đáng để cậu làm vậy không?”

Tiểu Quân suýt chưa nữa thì ngất đi, trước mắt chính là một huyết ma vương, đi lý luận với hần làm gì. Nhớ tới Diệp Thiên Vân ngày đầu tiên tới ngục giam, chủ quản tuần tra gọi hần là Hình Ý ma, lúc đó còn có chút không đồng ý.

Nếu không phải là có chút kiêng kỵ vì công phu của Diệp Thiên Vân, có lẽ những ngày nay phải tới lượt hần tới quét dọn nhà xí của lao phòng. Tiểu Quân hiện tại không khỏi bị cách nghĩ lớn mật trước kia dọa cho sợ thót tim, ma chính là ma, một khi bản tính lộ ra, loại lãnh khốc khát máu đó vô luận là như thế nào cũng không thể che giấu được.

Diệp Thiên Vân mỉm cười, Mũi To dấy hần rất nhiều tri thức liên quan tới phân biệt được vật, trong lòng hần rất tôn trọng ông ta, do đó mới nói thực: “Chuyện giữa chúng tôi rất khó có thể dùng một hai câu để nói rõ, đại sư phụ không cần phải hiểu rõ làm gì!”

Một tiếng “đại sư phụ” khiến Mũi To trong lòng ảm áp. Diệp Thiên Vân vừa rồi xuất thủ như một kẻ điên, nhưng từ trong ngôn ngữ của hần lại có thể nhìn ra, hần không chỉ bình thường, ngược lại còn lãnh tĩnh hơn cả người bình thường. Giết người không đáng sợ, nhưng sự lãnh đạm trong ngôn ngữ thực sự khiến người ta sợ hãi.

Trong một thoáng im lặng, cửa lại một lần nữa được mở ra, chủ quản tuần tra mặt tối sầm bước tới, trước khi hần tới đây đã tự nói mấy lần với mình, nhất định phải dẫn mặt Diệp Thiên Vân. Bởi vì từ lúc hắc ngục được lập ra đến nay, tổng cộng có năm vị chủ quản tuần tra, mà trong thời gian năm người này đương nhiệm, lại chỉ có hai vụ án mạng. Rất bất hạnh, hần được định trước bị dính vết nhơ này. Sự sỉ nhục này hần sẽ phải mang theo cho tới lúc từ nhiệm.

Nhưng khi nhìn thấy thi thể của Cổ Phàm, chủ quản tuần tra liền quên hết cả vừa rồi đã nghĩ gì, trong lòng chỉ có lời nói lúc mới rời của Cuồng Võ. Diệp Thiên Vân tuyệt đối là một kẻ liều mạng cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần hần sống thêm ở đây một giây, vậy thì sẽ có thêm một phần nguy hiểm, do đó chủ quản tuần tra nói một cách quyết đoán trước giờ chưa từng có: “Chuyển Diệp Thiên Vân tới phòng trọng phạm, ngay bây giờ!”

Không chỉ là mấy tuần tra sứ ngây người, ngay cả người đương sự là Diệp Thiên Vân cũng có chút kinh ngạc không hiểu. Diệp Thiên Vân vốn cho rằng lần này nhất định sẽ phải chịu giày vò, hần trong lòng sớm đã có chuẩn bị tốt. Cổ Phàm chết trong tay hần, cũng tính là giải quyết được một nguyện vọng, nhưng mệnh lệnh gọn gẽ rõ ràng của chủ quản tuần tra lại khiến hần giống như là đang nằm mơ vậy.

Tuần tra sứ cũng không dám tiếp cận Diệp Thiên Vân, bọn họ cũng là người, không thể khắc phục được sự sợ hãi đối với tử vong. Sau khi thương lượng cả nửa ngày, bốn người tìm mấy cây gậy trúc, toàn bộ gắn lên sau lưng và trước ngực Diệp Thiên Vân, sau đó dùng vải đen che đầu hần lại sau đó mới đưa hần ra khỏi

nhà lao. Trong hắc ngục đây là lần đầu tiên sử dụng phương thức này. Diệp Thiên Vân rất may mắn được làm một con chuột bạch.

Chủ quản tuần tra liếc nhìn hành lý chỉnh tề của Diệp Thiên Vân, trong lòng không khỏi có chút ghê tởm. Phạm nhân chết trong ngục giam, điều này đối với hắn mà nói là một vết nhơ, sau này trong Thiếu Lâm sẽ bị người ta chỉ trích, hắn không khỏi lắc đầu mắng: “Mang hành lý của hắn đi, mang đi càng xa càng tốt, dạng phạm nhân này e rằng chỉ có phòng trọng phạm là thích hợp với hắn.”

Một vị tuần tra sứ nhìn thấy tâm tình của chủ quản tuần tra không tốt, sớm đã muốn đi khỏi nơi này càng xa càng tốt, ai dám ở gần hắn vào lúc này nữa. Vừa nghe thấy câu này, liền nhân cơ hội bê đồ đạc của Diệp Thiên Vân vào trong tay, nhanh chóng đuổi theo về phía phòng trọng phạm, trong lòng lại cười thầm không thôi.

Diệp Thiên Vân nhớ lại đường vừa đi qua, hắn tổng cộng đi qua hai cánh cửa sắt, hơn nữa còn đi hai lần cầu thang. Nếu án chiếu theo phương hướng mà hắn cảm thấy để đoán, phòng trọng phạm chắc là ở dưới đất, và ở phía bên trái lao phòng bình thường, những yếu điểm này sẽ trở thành tin tức rất quan trọng, nếu hắn muốn chạy trốn thì phải nắm rõ địa hình như lòng bàn tay, nếu không chỉ có thể giống như con ruồi không đầu đụng lung tung.

Diệp Thiên Vân khởi động cảm tri cường đại của hắn, nhớ kỹ toàn bộ mọi thứ. Dẫu sao thì mắt không nhìn thấy, nhưng hắn sử dụng cảm tri, so với dùng mắt thì còn nhìn thấy nhiều thứ hơn.

Sau khi tới phòng ở tầng hầm, cơ hồ cứ cách mỗi mười mét lại có tuần tra sứ tiến hành trông coi, hơn nữa trên người mỗi người đều có võ trang. Trừ còn điện ra, ở hông còn giắt phôi đao thống nhất, có thể nhìn ra phòng trọng phạm quả thật là có sự khác biệt về bản chất so với lao phòng bình thường.

Sau khi rẽ một cái, Diệp Thiên Vân cuối cùng cũng tới lao phòng trọng phạm, phía trước chỉ có một con đường, hai bên đều là cửa sắt đen xì, trên mỗi một cánh cửa sắt đều có số hiệu sơn đỏ.

Tới trước cánh cửa số năm, bốn tuần tra sứ dừng bước lại, rất khách khí nói với tuần tra sứ của phòng trọng phạm: “Người này là Diệp Thiên Vân, Đạt Ma viện buổi chiều chắc đã thông tri cho các anh rồi!”

Trọng phạm tuần tra sứ đang trực không chút biểu cảm gật đầu, đẩy Diệp Thiên Vân vào phòng.

Không sớm không muộn, một tuần tra sứ đầu đầy mồ hôi đuổi theo, nói: “Đây là hành lý của Diệp Thiên Vân, chủ quản tuần tra bảo tôi mang tới!” Tuần tra sứ cai ngục ném hành lý của Diệp Thiên Vân vào trong.

Diệp Thiên Vân bỏ khăn trùm đầu xuống, ngược mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, không khỏi hết sức vui mừng. Vừa rời khỏi động cảm tri hắn còn có chút không quá tin tưởng, nhưng hiện tại chính mắt nhìn thấy thì vững bụng hơn nhiều.

Trong lao phòng chỉ có một cái giường, một cái bàn và một cái ghế, trên bàn không ngờ còn có một sổ thư tịch. Ở giữa cửa sắt có một lỗ hồng chừng một thước, vừa hay có thể để ánh sáng bên ngoài chiếu lên bàn. Nếu muốn đọc sách, vậy thì chỗ ánh sáng này là vừa đủ. Vách tường ở bốn phía trơn nhẵn vô cùng, do không có cửa sổ, nên trên tường bố trí lỗ thông gió, có thể khiến không khí tuần hoàn.

Địa phương này chỉ có một mình Diệp Thiên Vân, trước khi hắn tới quả thật không dám tưởng tượng, bên trên vừa hôi lại vừa thối, hình thành sự trái ngược cường liệt với bên dưới này.

Trong nhà xí có cả nước nóng và nước lạnh, từ góc độ ngục giam mà nói, nơi đây không khi ngờ gì nữa là một căn phòng cao cấp, nếu như có TV, hoàn toàn có thể so với khách sạn ở bên ngoài.

Tinh thần của Diệp Thiên Vân một mực ở trong trạng thái phấn khích, hắn không biết mình phải sống ở đây bao lâu, nhưng biết trước mắt chính là cơ hội hiếm có. Nơi đây chính là địa phương lý tưởng nhất để luyện công. Không có ai làm phiền, không có ăn oán giang hồ, càng không có âm mưu quỷ kế.

Hoàn cảnh bên ngoài rất khó để đặt hết tâm tư trên võ học, nhưng nơi đây lại cho hắn một bầu không khí rất tốt cho việc này.

Nếu ở đây có thể luyện tập Kim Chung Trảo thì tốt quá rồi. Dược liệu và nước đều có, hiện tại chỉ thiếu một cái thùng lớn, nhưng nơi đây là không có loại điều kiện lý tưởng này.

Diệp Thiên Vân có chút khó xử nhìn đi nhìn lại trong phòng, cuối cùng ánh mắt tập trung trên cái giường đơn.

Vào khoản thời gian điện quang hỏa thạch mà hai người chạm nhau, một tiếng “rắc” vang lên, cánh tay của Cổ Phàm theo tiếng mà gãy lìa, hét lên một tiếng đau đớn như xé ruột xé gan.

Diệp Thiên Vân gộp cả thù mới hận cũ vào với nhau, liên tục đá quất vào đầu Cổ Phàm, cả lao phòng phát ra tiếng vang quái dị, âm trầm giống như là địa ngục.

494. Chương 495: Vô Duyên Đối Diện Bất Tương Thức

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Diệp Thiên Vân nhìn ra sự cô độc trong mắt người này, đó là một loại chờ mong đã lâu. Khi nhìn chăm chăm vào hắn, có một nụ cười cũng chưa đựng sự bất lực, từ cửa sổ to chừng một thước nhìn ra ngoài, có thể lơ mơ nhìn rõ khuôn mặt của người đối diện. Khuôn mặt nếm đủ mùi đời đó trần ngập nếp nhăn, do trường kỳ không thấy ánh sáng, mặt biến thành trắng bệch.

Diệp Thiên Vân gạt đầu tượng trưng, chào hỏi đầy thiện ý: “Tiền bối, xin chào!” Đối với hắn mà nói thì nhiệm vụ đầu tiên là phải quen thuộc hoàn cảnh, sau đó thì nghĩ cách làm sao có thể thoát khỏi nơi này.

Người ở lao phòng đối diện vươn thẳng người dậy, thò hai bàn tay ra ngoài song sắt, làm ra động tác ôm quyền, sau đó mới khen ngợi: “Hạnh ngộ! Nghe giọng nói của tiểu huynh đệ còn rất trẻ!”

Diệp Thiên Vân cũng kinh ngạc vì sự tinh mắt của đối phương, xem ra người này cũng không phải khó ở chung, cười cười, nói: “Tôi tên là Diệp Thiên Vân!”

Người ở bên đó làm ra thủ thế “rất giỏi”, rồi cười ha ha, sau đó thì than thở: “Trường Giang sóng sau xô sóng trước, vô giả trẻ tuổi nhất bị nhốt ở đây tuổi tác ít nhất cũng phải năm mươi, tiểu huynh đệ, cậu năm nay bao nhiêu rồi?”

Diệp Thiên Vân nghe thấy ông ta rất to tiếng, tựa hồ như không sợ tuần tra sứ đến, bèn cười nói: “Tôi chưa tới ba mươi!”

Vừa dứt lời, từ lao phòng số bốn ở phía trước bên trái nghe thấy tiếng xích chạm nhau, một giọng nói rất vang nói: “Cậu rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?”

Diệp Thiên Vân không khỏi ngẩng người, hai người bọn họ nói chuyện, không ngờ còn có người nghe lén, hơn nữa giọng nói chính là từ bên cạnh mình phát ra, hắn vừa đến nên cũng không muốn giấu diếm, nói: “Hai mươi ba tuổi!”

“Ha ha ha...” Người này cười như phát điên, giọng nói vang vọng khiến cho cả lao phòng dưới đất kêu ong ong, tiếp theo lại có chút đắc ý, nói: “Lão vương bát phong số mười, ngươi không phải tự xưng là thiên tư cao tuyệt sao? Sao không nghe rõ à, hai mươi ba tuổi, ngươi nghe thấy chưa, chỉ có hai mươi ba tuổi!” Kêu la cả nửa ngày mà tựa hồ như cả bản thân hắn cũng không dám tin, nghi hoặc nói: “Hai mươi ba tuổi? Đưa tay của ngươi ra đây?”

Diệp Thiên Vân vừa tới đã nói chuyện được với ba người, liền chậm rãi đưa tay ra, có điều do bị xiềng xích, cho nên chỉ có thể thò ra được đến cổ tay.

Người này “ồ” một tiếng, rõ ràng là đã nhìn thấy. Ngón tay của Diệp Thiên Vân thon dài, da thịt trắng nõn, hơn nữa không hề thô ráp như người có luyện võ. Trên các khớp ngón tay không hề có vết sẹo, dưới ánh đèn còn lộ ra vẻ mịn màng trong suốt. Cho dù nói hắn là người chơi đàn pi-a-nô thì cũng sẽ có người tin.

Người lớn giọng ở phòng số bốn tựa hồ như rất biết hàng, một lát sau bèn than: “Đôi tay của cậu giá trị ngàn vàng, hãy bảo vệ nó cho tốt!” Trong lời nói tựa hồ như thương xót cho Diệp Thiên Vân.

Một thoáng trầm mặc, khi Diệp Thiên Vân không biết nên hỏi gì thì hai vị tuần tra sứ đi qua trước cửa lao phòng, kỳ quái là không có ai ngăn cản bọn họ nói chuyện, ngược lại còn coi như là không có chuyện gì xảy ra!

Diệp Thiên Vân không biết bọn họ vì sao lại như vậy. Phòng trọng phạm so với phòng bình thường hình như quản chế nhẹ hơn rất nhiều. Đang nghĩ tới những chuyện này thì nghe thấy trong hành lang có mấy tiếng bước chân khe khẽ, tiếp theo có ba người dừng trước cửa phòng của hắn.

Diệp Thiên Vân vô ý thức lùi ra sau hai bước, mấy hòa thượng mở cửa rồi chậm rãi bước vào phòng. Người dẫn đầu là một hòa thượng lông mi vàng, mũi rất to, miệng sư tử, có chút giống như hoàng mi lão tổ trong Tây Du Ký. Hắn thấy Diệp Thiên Vân thì chấp một tay trước ngực, nói: “Tiểu thí chủ, làm phiền rồi!”

Diệp Thiên Vân phát hiện hòa thượng đối diện tướng mạo thì rất hung ác, nhưng lời nói ra lại có chút khí thanh tĩnh, hơi gật đầu, sau đó nói: “Không biết các vị có chuyện gì?”

Lông mi vàng nhoẻn miệng cười, sau đó giới thiệu đơn giản: “Lão nạp là Huyền Hoa, thủ tọa của Giới Viện Luật, mỗi khi có khách tới đều tới bái phỏng một phen. Từ lúc tòa khách phòng này được xây dựng đến nay, tiểu thí chủ chính là người trẻ tuổi nhất!” Thấy Diệp Thiên Vân không có phản ứng dị thường nào, mới tiếp tục nói: “Thiếu Lâm Tự xưa nay đều lấy từ bi làm đầu, cho nên mới tiến hành giáo huấn đối với người phạm sai lầm, để bọn họ tự đại triệt đại ngộ!”

Diệp Thiên Vân nghe những lời nói này, trong lòng hơi tức giận. Ngục giam đều xây rồi, còn gọi nó là khách phòng, già vờ nhân từ gì đó, không khỏi cười xòa, nói: “Tôi nếu đại triệt đại ngộ thì có thể được ra khỏi đây không?”

Huyền Hoa không hề tức giận, mà lại lắc đầu nói: “Tiểu thí chủ hiểu sai ý rồi, ở nơi này cũng có thể sớm lên cực nhạc đó!”

Cho dù là Diệp Thiên Vân cũng không có gì để đối lại, nhót người ta ở đây rồi còn giảng đại triệt đại ngộ gì đó, hoàn toàn là thủ đoạn bán hàng đa cấp.

Huyền Hoa giống như là nói theo phép: “Sống ở đây đều là võ giả tuyệt đỉnh trong võ lâm, Thiếu Lâm sẽ cấp cho đãi ngộ tương ứng, chỉ cần không làm trái quy củ, đều tận hết khả năng để thỏa mãn nhu cầu của các vị, nếu tiểu thí chủ có yêu cầu gì, có thể thoải mái nói ra!”

Diệp Thiên Vân tuy khinh thường lý luận của hắn, nhưng tai lại không để rồi không, chợt nói: “Tôi muốn một cái tivi, có thể bắt được tin tức của bên ngoài, để mỗi ngày khỏi phải buồn chán!”

Huyền Hoa ngây người, đại khái là không ngờ Diệp Thiên Vân lại có yêu cầu này, lập tức cự tuyệt: “Trong mỗi gian phòng đều không có nguồn điện, tiểu thí chủ cho dù có ti vi thì cũng không thể xem được đâu.”

Diệp Thiên Vân chỉ là muốn hỏi thử mà thôi, đồng thời cũng không muốn khiến họ nghi ngờ, làm bộ khó xử lui một bước, nói: “Vậy xin cao tăng cấp cho tôi một cái thùng gỗ, nơi đây tắm rửa cảm thấy không tiện!”

Quả nhiên Huyền Hoa nghe thấy điều kiện này chỉ hơi do dự một chút rồi đáp ứng: “Được, cái này thì dễ thôi!” Sau đó phân phó: “Đi chuẩn bị một cái thùng gỗ dùng để tắm cho tiểu thí chủ!” Một vị tuấn tra sứ liền dạ một tiếng rồi rời đi.

Diệp Thiên Vân được toại nguyện, nhưng trên mặt lại không hề lộ ra vẻ vui mừng, nói: “Sống ở đây lâu, khẳng định là sẽ buồn muốn chết...”

Huyền Hoa cười ha ha, xua tay ngắt lời: “Cái này thì không cần phải lo lắng, Thiếu Lâm rất biết suy nghĩ cho khách nhân ở đây. Cho dù mỗi người ở một phòng, nhưng lại có thể giao lưu với nhau. Mỗi tuần đều có một lần luận bàn võ học, để các vị tông sư có thể nghiệm chứng võ học!”

Diệp Thiên Vân không khỏi cười lạnh trong lòng, tính toán của Thiếu Lâm đúng là nhất cử lưỡng đắc. Luận bàn là chuyện tốt, nhưng cao thủ luận bàn há lại muốn để người ta nhìn thấy! Thiếu Lâm phái người giám thị, đây e rằng mới là mục đích chân chính của họ. Chẳng trách bên ngoài đồn đại Thiếu Lâm học lén kỹ nghệ của các môn các phái, ngọn nguồn chân chính chắc là ở đây.

Huyền Hoa thấy Diệp Thiên Vân không thể ý đến lão, tự cảm thấy không còn hứng thú, nói một số hạng mục cấm kỵ rồi rời khỏi đây. Bọn họ vừa đi thì lão già ở cửa đối diện đột nhiên gọi: “Tiểu huynh đệ, cậu chắc là từ bên ngoài vào à?”

Cùng là người luân lạc thiên nhai, Diệp Thiên Vân cũng có chút cảm giác thân cận với lão, ghé sát vào song sắt, trả lời: “Tôi vừa tới được một tháng, tiền bối có chuyện gì muốn hỏi ư?”

Lão già ở phòng đối diện thở dài một hơi, sau đó nói: “Tôi chỉ còn lại một nắm xương khô, chỉ chờ sớm được chết, nhưng những năm nay một mực không có tin tức của môn phái!”

Diệp Thiên Vân cũng có chút hiếu kỳ không biết ông ta xuất phát từ môn phái nào, không khỏi hỏi: “Ông cứ nói đi, có lẽ tôi biết đấy.”

“Chương môn hiện tại của Hình Ý môn là ai?” Lão già có chút kỳ vọng nhìn Diệp Thiên Vân, tựa hồ như sợ hãi không biết.

Diệp Thiên Vân cảm thấy lời nói của mình mắc trong cổ họng, khó có thể nói ra. Hắn không ngờ rằng, người một mực nói chuyện với hắn chính là đồng môn! Đúng là hữu duyên thiên lý lai tương hội, vô duyên đối diện bất tương thức!

Cố gắng áp chế kích động trong lòng, Diệp Thiên Vân chậm rãi nói: “Chương môn hiện nhiệm của Hình Ý môn là Tiêu Hùng, môn chủ tiền nhiệm đã mất vào mấy tháng trước rồi!”

Lão già nghe thấy tin tức này, mặt đầy vẻ bi thương, nói: “Là hắn? vận mệnh nên như vậy, vận mệnh nên như vậy!”

Diệp Thiên Vân không biết hai câu này của lão rốt cuộc là nói ai, hồi tưởng trong đầu một lúc, người này nếu như là của Hình Ý môn thì tất nhiên là đời thứ nhất rồi, liền hỏi thử: “Không biết họ của tiền bối là gì, văn bối cũng là người của Hình Ý môn!”

Lão già thân thể run rẩy, có chút lập cập ghé đầu lại gần, tựa hồ như không tin vào tai mình: “Cậu nói... cậu là người của Hình Ý môn!”

Mặc dù Diệp Thiên Vân không thân cận lắm với Hình Ý môn, nhưng lại có cảm tình rất sâu đậm với mấy vị tông sư đời thứ nhất ở hậu sơn, gật đầu mạnh một cái, cười nói: “Văn bối từng nhận được sự chỉ điểm của Vô Vi đạo nhân, Đinh lão quái, Ưng lão quái!”

Nói tới đây thì Diệp Thiên Vân ngừng lại. Đinh lão quái và Ưng lão quái khẳng định không phải là tên thật, lúc này nói ra thực sự có chút xấu hổ.

Lão già nhận được sự khẳng định của Diệp Thiên Vân, lại nghe thấy mấy danh tự, kích động lắm bầm: “Vô Vi sư đệ, Đinh sư đệ, Ưng sư đệ đều khỏe mạnh. Trời cao không phụ ta, để ta lại được nghe thấy tin tức của môn phái.”

Lão già nhìn Diệp Thiên Vân đến cả nửa ngày, trong mắt ẩn hàm vẻ hiền lành, vui vẻ: “Người gọi bọn họ là sư tổ, vậy gọi ta một tiếng sư tổ đi? Thập nhị hình truyền thừa đầy đủ chứ? Long hình cũng học tới tay rồi chứ?”

Mấy câu nói này đủ để chứng minh sự liễu giải của lão về Hình Ý môn, Diệp Thiên Vân không khỏi gật đầu, nói: “Tôi chỉ học được Long, Hổ, Ưng ba hình, những hình khác còn chưa kịp học!”

Ánh mắt của lão già nhìn Diệp Thiên Vân giống như là nhìn bảo bối cất kỹ nhiều năm, không khỏi gật đầu lia lịa, nói: “Tốt, tốt, tốt! Người có thể tiến vào đây, đủ để chứng minh thực lực của người, không ngờ ba hình này đều được truyền lên người người!”

Nói tới đây liền đi lại trong lao phòng mấy vòng, sau đó lại bước tới gần cửa sắt, hai mắt giống như là biến thành thực chất, trịnh trọng nói với Diệp Thiên Vân: “Người biểu diễn một lượt Long, Hổ, Ưng ba hình đi, chỉ cần người đúng là đệ tử Hình Ý, ta sẽ đem một hình của ta truyền cho người!”

495. Chương 496: Sự Bắt Đầu Điên Cuồng

Không đợi ông ta trả lời, người lớn giọng ở cửa sổ bốn cười ha ha, nói: “Lão cẩu hùng, không ngờ còn có người dám hoài nghi người, xem ra chúng ta đều đã bị người ta lãng quên rồi! Thằng nhóc này lòng cảnh giác còn rất nặng, có ý tứ, đúng là có ý tứ!”

Diệp Thiên Vân một mực muốn đề cao Hình Ý của mình, chỉ là khổ vì không có cơ hội! Trong đoạn thời gian này, quan hệ giữa hắn và Hình Ý môn rất căng thẳng, mà muốn tới hậu sơn thì phải đi qua Hình Ý

môn. Mà Hình Ý môn chủ lúc này là Tiêu Hùng, hẳn không muốn có bất kỳ dính dáng gì với Tiêu Hùng nữa.

Lão già ở cửa đối diện ngược lại có chút trầm mặc, nghĩ kỹ trước sau rồi mới hỏi: “Hình Ý môn trừ ba người dạy ngươi ra, còn có người khác không?”

Diệp Thiên Vân cực kỳ quen thuộc đối với hậu sơn, cơ hồ trả lời không cần nghĩ: “Còn có hai vị vẫn còn khỏe mạnh là Ngô Hạo Thiên và Lý Tông Hồ!”

Lão già hồi ức một lúc, có chút cảm khái, nói: “Nếu hôm nay không phải là người nhắc thì ta quên cả danh tự của mình rồi. Lão phu là Hình Ý môn Nghiêm Hành, nếu án thứ tự hiện tại mà nói thì, ta là đời thứ nhất của Hình Ý môn, những người mà người đã kể đều là sư đệ của ta!”

Nói tới đây tựa hồ như nghĩ tới gì đó, mặt liền mỉm cười: “Ta bảo ngươi luyện ba hình của Hình Ý, chỉ là muốn xem ngươi có phải là đệ tử của Hình Ý môn hay không. Nếu ngươi thật sự được chân truyền của bọn Vô Vi, vậy ta sẽ đem toàn bộ sở học của ta truyền cho ngươi!”

Diệp Thiên Vân hơi gật đầu, đối với hắn mà nói thì cho dù có luyện ra toàn bộ cũng không có bất kỳ tổn thất gì. Chỉ mấy chiêu, cho dù là thần nhân thì cũng không thể học lên được mười hai hình. Diệp Thiên Vân hoạt động thân thể một lúc, lùi ra sau mấy mét, nói: “Nghiêm sư tổ, tôi có thể bắt đầu chưa?”

Cửa lớn của Nghiêm Hành đối diện với cửa sổ của Diệp Thiên Vân, từ chỗ ông ta vừa hay có thể nhìn thấy Diệp Thiên Vân ở trong phòng. Mà những người khác thì căn bản là không nhìn thấy. Lão cười nói: “Ngươi bắt đầu luyện từ Ngũ hình quyền cho tới Thập nhị hình để ta xem thân thủ của ngươi!”

Cho dù là có xiềng xích, nhưng Diệp Thiên Vân trong mấy ngày này đã từ từ nắm bắt được thước đo giữa hai chân và hai tay. Thân thể hơi trầm xuống dưới, làm ra tam thể thức, rồi từ đầu quyền tới Ngũ hình quyền. Chỉ cần là động tác không làm ra được, hết thấy đều dùng tay để múa phương hướng, cái này cũng có chút làm khó hắn.

Diệp Thiên Vân có phải là đệ tử Hình Ý hay không, chỉ cần người từng học Hình Ý quyền nhìn một cái là biết ngay. Ánh mắt của Nghiêm Hành nhìn hai vai hắn phát lực, cho dù là tay bị khóa, nhưng vai lại vẫn được tự do, do đó vừa đánh xong Ngũ hình quyền, Nghiêm Hành liền xua tay bảo dừng lại, lệ già chứa chan, nói: “Ngươi quả nhiên là Hình Ý môn nhân, trời cao đãi ta không bạc!” Nói xong đột nhiên gọi: “Tiểu tử, ngươi nhìn cho kỹ nhé!”

Diệp Thiên Vân tập trung toàn bộ ánh mắt trong phòng của ông ta. Nghiêm Hành sau khi diễn một lượt băng, phách, hoành, pháo, tảo quyền, đột nhiên lại quay về tam thể thức. Chân trái tay trái ở phía trước, chân phải ở phía sau, quyền phải thì đặt ở bên sườn. Khi tiến lên trước thì chân trái hướng lên trước, chân phải bước theo, đồng thời quyền phải vất vào trong rồi đánh ra về phía trước.

Quyền trái khi hai quyền giao nhau thì thu lại, đặt ở bên hông trái. Như vậy hai chân đạp ra, luôn là chân trái đi trước, chân phải đi sau. Hai quyền một xuất một nhập, liên tiếp không ngừng. Khiến người ta kinh dị nhất là giữa tay và chân của lão cực kỳ hài hòa. Công tay và xiềng chân tựa hồ như đều mất đi tác dụng trong giây phút này!

Diệp Thiên Vân nắm rõ Hình Ý Ngũ hình quyền như lòng bàn tay. Trong sát na mà Nghiêm Hành xuất chiêu, liền đã nhận ra ông ta đang dùng băng quyền. Nhưng băng quyền mà Nghiêm Hành đánh ra và hắn đánh ra thì không giống nhau, chân trước giẫm lên trước một bước, chân sau thì đi sau chân trước, tay thì giống như là tên rời giây cung bắn về phía trước.

Có một câu gọi là bán bộ băng quyền đánh thiên hạ. Vừa nghĩ tới đây, toàn thân Diệp Thiên Vân đều căng cứng, nắm chặt quyền đầu, da nổi da gà. Hẳn không phải là đang lạnh, mà là kích động một cách chân chính.

Bán bộ băng quyền rất nhiều người đều luyện, nhưng chân chính có thể có thần tùy thì liệu được mấy người. Ngay cả Vô Vi đạo nhân cũng từng nói bán bộ băng quyền của mình luyện vẫn chưa nhập thần. Mà Nghiêm Hành ở trước mắt, bước chân lại như liền với tay. Khi quyền pháp đánh ra, rất có vị đạo thể không thể ngăn.

Sau khi Nghiêm Hành luyện xong, bình khí lại rồi nhìn Diệp Thiên Vân một cái, cười mà như không cười, nói: “Sao? Nhận ra chưa?”

Diệp Thiên Vân gật đầu, rất thành khẩn nói: “Nghiêm sư tổ, xin người hãy dậy tôi bán bộ băng quyền!”

Nghiêm Hành dường như nhìn ra sự cấp thiết trong lòng Diệp Thiên Vân, trên mặt liền buông lỏng: “Không cần gấp như vậy, đợi hai ngày nữa ta sẽ thử hỏa hầu của ngươi. Nếu có thể đáp ứng được yêu cầu của ta, đừng nói là Bán bộ băng quyền, ngay cả một hình của ta cũng sẽ là của ngươi!”

Diệp Thiên Vân lúc này giống như là người đói nhìn thấy một cái bánh bao. Nghiêm Hành nếu như không dùng ra chiêu này, hẳn có lẽ cũng sẽ không mang ảo tưởng, nhưng hiện tại tim như treo giữa lưng chừng không, lên không được mà xuống cũng không xong!

Nghiêm Hành sau khi nhìn thấy thần thái của Diệp Thiên Vân thì ha ha cười lớn, tựa hồ như muốn phát tiết hết sự khó chịu trong lòng, một lúc sau mới nói: “Bán bộ băng quyền này là do Quách lão sáng tạo ra. Ông ta tâm thành chí vững, chịu khó chịu khổ, đi đứng nằm ngồi đều dụng công. Quách lão nóng lạnh không ngại, ngày đêm khổ luyện, chỉ băng quyền thôi mà mỗi ngày tập đến cả vạn lần. Ông ta vì lúc đó diệt trừ ác bá mà bị vào ngục. Nhưng từ kỳ chậm trễ, Quách lão ở trong phòng vẫn tập võ không ngừng. Vì mang cùm chân, chỉ có thể tiến được nửa bước, lui nửa bước, thành ra bán bộ băng quyền của Quách lão mới không đổi.”

Diệp Thiên Vân đương nhiên biết lai lịch của Bán bộ băng quyền này, Quách Vân Thâm vì diệt trừ ác bá, bị kết tội tử hình rồi bị tống vào nhà giam, vẫn khổ luyện công phu, cổ mang gông, chân mang xích sắt, khi luyện chỉ có thể đi được nửa bước, thành ra mới có tuyệt kỹ Bán bộ băng quyền. Cho nên, về sau Quách Vân Thâm đương danh đại giang nam bắc, dùng Bán bộ băng quyền đánh khắp thiên hạ.

Nào ngờ Nghiêm Hành lại chuyển đề tài: “Bán bộ băng quyền này được truyền tới ta, mà ta là phải ở đây gần hai mươi năm! Phải biết muốn thu được kết quả thì phải tốn công. Trên chân ngươi cũng có cùm chân, giống như Quách lão năm đó, khi học sẽ rất tốn công!”

Diệp Thiên Vân cố gắng áp chế sự sốt ruột trong lòng, bình tĩnh suy nghĩ một hồi. Ở đây muốn học công phu, cũng quả thực là có chút khó khăn. Lại thêm hai người mới vừa quen nhau, muốn có được chân truyền của Nghiêm Hành, vẫn phải cần một phen công phu nữa!

Diệp Thiên Vân vừa tới đây một ngày, trên thời gian có thể nói là rất thoải mái, sau này có rất nhiều cơ hội và thời gian để học tập. Huống chi Nghiêm Hành lại không hề cự tuyệt, chỉ nói rằng hiện tại chưa phải là lúc, cho nên trong lòng cũng không cần gấp như vậy, liền chuyển đề tài: “Sư tổ, tôi vừa rồi nghe nói nơi đây mỗi tháng đều có một lần giao lưu võ học...”

Nghiêm Hành đầu tiên là “ừ” một tiếng, sau đó có chút khinh thường, nói: “Bộ mặt thật của Thiếu Lâm ta đã nhìn thấu rồi, miệng thì đầy nhân nghĩa đạo đức, kỳ thực lại rắp tâm muốn học kỹ pháp của các phái khác. Có điều ngươi không cần phải lo lắng, tới lúc đó mọi người chỉ luận bàn một chút mà thôi, chỉ cần lúc xuất chiêu chú ý một chút là được.”

Hai người đang giao lưu sôi nổi thì hai tuần tra sứ khênh một cái thùng lớn vào lao phòng. Diệp Thiên Vân trong lòng mừng rỡ, nếu ở bên ngoài vậy thì hẳn sẽ không chỉ vì một cái thùng gỗ mà cao hứng đến mức này. Nhưng phải biết nơi đây là ngục giam, bất kỳ thứ gì cũng đều cực kỳ quý giá.

Sau khi tuần tra sứ đi, Diệp Thiên Vân nhìn cái thùng lớn ở trong phòng, kết hoạch của hắn có thể chính thức được thực hiện rồi.

Đầu tiên rửa thùng gỗ rồi sau đó cho nước nóng vào, rồi lại đem được liệu từng kiện bỏ vào trong đó. Một lát sau, trong nhà xí tràn ngập mùi thuốc, điều này khiến hắn lập tức kinh hãi, vội vàng đóng chặt cửa nhà xí lại, ngăn không cho mùi thuốc tràn vào phòng, sau đó mới nhảy vào.

Ba ngày tiếp theo, Diệp Thiên Vân rất ít ra khỏi phòng, thậm chí giao lưu với Nghiêm Hành cũng ít vô cùng. Bởi vì hắn đem tất cả tâm tư tập trung vào việc luyện Kim Chung Tráo. Nếu án chiếu theo công pháp bình thường, mỗi ngày chỉ cần hai tiếng thời gian. Nhưng Diệp Thiên Vân lại không để ý đến những cái này, hắn cần nhanh chóng đề thăng thực lực của mình, cho nên mỗi ngày đều phải tốn tới khoảng sáu tiếng thời gian.

Có kinh nghiệm của lần trước, lợi dụng lý luận phát hiện ra ở phòng giam, đem sự kích thích của được vật và kích thích trên tinh thần đồng thời tiến hành, tốc độ hành công của Kim Chung Tráo trong cơ thể có thể

gấp hai lần so với dùng được vật đơn thuần.

Sau mỗi lần ngâm thuốc, Diệp Thiên Vân đều phải phát tiết thống khoái một phen. Luyện tập Hình Ý quyền mấy lượt, từ Ngũ hình quyền tới Thập nhị hình. Những được lực này giống như là rút thuốc kích thích vào thân thể, có kinh lực dùng mãi không hết.

Trong ngục giam không có ai làm phiền, Diệp Thiên Vân có thể chuyên tâm luyện võ, Kim Chung Tráo của hắn đã dễ thắng với tốc độ điên cuồng.

Loại tình huống này một mực duy trì liên tục cho tới sáng ngày thứ tư, Nghiêm Hành gọi hắn ra, nói: “Chuẩn bị đi, một lát nữa tới lúc được thả rồi, mỗi tháng chỉ có một cơ hội này thôi!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, bị nhốt tại đây cơ hội giao lưu thực chiến của bản thân rất ít, hiện tại có cơ hội tất nhiên là không thể bỏ qua.

Khoảng nửa tiếng sau, cửa lao phòng được mở ra. Diệp Thiên Vân dưới sự canh chừng của ba tên tuần tra sứ, tập tễnh thuận lợi ra khỏi nhà lao ở dưới đất. Trước mắt là một bãi tập lớn như sân bóng rổ, kỳ thực nói là bãi tập thì không bằng nói là một cái lồng sắt. Lối sắt bao bọc cả sân lại, ngay cả trời cũng không ngoại lệ. Men theo xung quanh lưới sắt, các hòa thượng Thiếu Lâm hình thành một bức tường người, ước chừng có khoảng trăm người.

Trong sân là mười hai vị phạm nhân, đang nói chuyện với nhau. Diệp Thiên Vân lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm hành, do một mực giao lưu cách cửa sắt, lúc này mới phát hiện, thân hình của Nghiêm Hành rất khô ngô, so với mình thì còn cao hơn một chút.

Nghiêm Hành sau khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân thì bước nhanh mấy bước, mặt mày tươi cười kéo hắn một cái, quan sát kỹ càng cả nửa ngày thì mới vui mừng nói: “Tốt! Không ngờ Hình Ý môn của ta, có người kế tục rồi!”

496. Chương 497: Thế Sự Vô Thường

Thế nhưng hôm nay Diệp Thiên Vân mới chân chính cảm thấy rằng, kỳ thực hai chữ đồng môn không phải như trước nay hắn từng nghĩ. Môn phái đại biểu cho một quần thể, một khi tới một hoàn cảnh xa lạ, đồng môn sẽ cố hết sức giúp đỡ người. Không bởi vì cái gì khác, chỉ bởi vì mấy trăm năm trước cùng là một tổ sư. Có hai chữ này đứng ở chỗ ấy, cừu hận có thể bỏ qua, tình nghị có thể càng thêm sâu đậm.

Nghiêm Hành rất xem trọng quan hệ đồng môn, cái này có lẽ là liên quan đến tuổi tác của lão. Huống chi Diệp Thiên Vân là tiểu bối của lão, từ bối phận Hình Ý đời thứ nhất mà nói, Diệp Thiên Vân là một mạch truyền thừa của sư đệ lão. Đối đãi với hắn giống như là đối đãi với cháu của mình vậy, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt, luôn phải lưu tâm chiếu cố.

Nghiêm Hành vỗ mạnh lên người Diệp Thiên Vân một cái, khen: “Tiểu tử rất cường tráng, một lát nữa khi bỏ khóa sắt xuống, đánh Hình Ý một lượt thật tốt, để mấy lão gia hỏa ở đây nhìn thấy, bất kể là Thiếu Lâm hay là Võ Đang, đều không có uy phong như Hình Ý của chúng ta.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, Nghiêm Hành trường kỳ sinh hoạt ở chỗ này, tất nhiên là cực kỳ xem trọng nơi này, mà nhiệm vụ của hắn chính là phải khiến cho Nghiêm Hành, Hình Ý môn được nở mày nở mặt.

Nghiêm Hành càng nhìn càng hài lòng với Diệp Thiên Vân, thẳng nhóc trước mắt thân hình cũng giống như lão, hơn nữa mới chỉ có hơn hai mươi tuổi, mà đã đạt tới cấp bậc tông sư rồi, đừng nói là lão, cho dù là trong phái Thiếu Lâm, Võ Đang mà có được một người như thế này, cũng sẽ giống như là trân bảo, ngậm trong miệng còn sợ tan mất.

“Lão cẩu hùng, huynh đệ chúng ta nghe nói Hình Ý các ngươi có một vị tiểu tông sư mới tới, lại đây giới thiệu cho chúng ta nào!” Lúc này một lão già từ trong đám người bước ra, giọng nói cực kỳ hào khí, trong lời nói tràn đầy trung khí.

Diệp Thiên Vân rất quen thuộc với giọng nói này, bởi vì mấy ngày trước khi nói chuyện với Nghiêm Hành, đều bị lão chen vào. Người này sống ở phòng số bốn.

Quan sát tử tế, mặc dù giọng nói của lão ồm ồm, nhưng người lại lộ ra vẻ hơi văn nhợt, tóc ngắn, râu thưa, ở giữa mi mắt còn có một cái nốt ruồi đỏ to cỡ ngón tay.

Nghiêm Hành sớm đã là một vị cao thủ cấp bậc tông sư, bất kể là như thế nào cũng không che giấu được vẻ đặc ý trên mặt, dùng một tay nắm cánh tay của Diệp Thiên Vân, có chút bảo vệ, nói: “Nào, để ta giới thiệu cho ngươi, vị này là đại trưởng lão của phái Không Động, Thiểm Điện Thủ Lý Duy Phong, là hàng xóm cùng ta giải sầu!”

Lý Duy Phong cười ha ha, chỉ vào Nghiêm Hành, cười khổ: “Người đó... người... chẳng lẽ ta tới đây lâu như vậy chỉ là để nói chuyện giải sầu với người thôi à? Tới tuổi này rồi còn nói những lời đó làm gì!” Lão quay đầu lại rất hiền hòa nói với Diệp Thiên Vân: “Ta và Nghiêm Hành là bằng hữu mấy chục năm, quan hệ không hề tầm thường.”

Diệp Thiên Vân hai tay ôm quyền, hành lễ với Lý Duy Phong, Lý Duy Phong bước lên đỡ hờ một cái, nói: “Bằng vào quan hệ của ta với lão chủ hù, lễ này có chút khách khí rồi!”

Nghiêm Hành nhìn về nơi không xa một cái, trong đám người tụ tập thỉnh thoảng lại có người nhìn về nơi này. Trong hắc ngục cái thiếu thốn nhất chính là tin tức mới. Rất nhiều người đều hiếu kỳ đối với Diệp Thiên Vân mới đến. Nghiêm Hành kéo Diệp Thiên Vân, nói: “Nào, bên kia đã nóng lòng muốn kiến thức phong phạm của Hình Ý môn chúng ta rồi, ta dẫn ngươi tới làm quen với những lão gia hỏa đó!” Nói xong liền dắt Diệp Thiên Vân tới chỗ đám người.

Diệp Thiên Vân không thích náo nhiệt nhưng lại không hề ngại chỗ đông người. Nếu nói một cách không khách khí, hẳn tuy không phải là tông sư, nhưng lại chỉ kém tông sư một chút, tông sư chết dưới tay hẳn lại không biết có bao nhiêu. Thấy những người này thì liền bảo trì phong cách nhất quán, lạnh lùng, trầm ổn.

Khi tới gần, Nghiêm Hành cười ha ha, đưa Diệp Thiên Vân lên trước, có chút uy nghiêm, nói: “Thiên Vân, ta giới thiệu với ngươi, những người này đều là tông sư các môn các phái!”

Diệp Thiên Vân cúi chào từng người, làm xong thì hẳn không khỏi có chút hoa mặt chóng mặt. Trong hắc ngục môn phái gì cũng có, Võ Đang, Thái Cực, Bát Quái, Mai Hoa, Ngũ Tổ, Bát Cực, Tây Bắc, ngay cả Thiếu Lâm cũng không ngoại lệ. Có điều khiến hắn kinh dị là những người này không hề có một chút địch ý gì đối với hắn. Hơn nữa ai trông cũng rất thân thiết, không biết vì sao lại vậy.

E rằng với quan hệ của Nghiêm Hành, chưa đến mức những tôn sư này đều có quan hệ với lão. Khi Diệp Thiên Vân thấy Võ Đang, Thiếu Lâm và Bát Quái thì trong lòng không được thoải mái, dầu sao thì khi còn ở võ lâm, ân cừ đã đạt tới mức khó có thể hóa giải.

Nghiêm Hành sau khi dẫn hắn chào hỏi một vòng, tựa hồ như nhìn ra tâm tư của Diệp Thiên Vân, trịnh trọng nói với hắn: “Thiên Vân, ngươi phải nhớ, hắc ngục là hắc ngục, võ lâm là võ lâm, không thể lẫn lộn với nhau.

Thanh Linh đạo nhân của Võ Đang vuốt râu cười rất có khí khái tông sư, trong mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân, nói: “Tiểu hữu, nhìn thần thái của ngươi khi gặp ta không được tự nhiên, phải chăng là có ân oán nan giải gì với Võ Đang?”

Diệp Thiên Vân vừa muốn trả lời thì Thanh Linh đạo nhân ngăn hắn lại, mặt mày lạnh lùng nói: “Kỳ thực không cần phải như vậy, ở đây có thể vứt bỏ thành kiến môn phái. Nhớ năm đó ta bởi vì giúp sư muội của ta chạy xuống núi, kết quả bị chưởng môn tống vào đây! Ngươi nói là ta nên yêu hay là nên hận Võ Đang đây?”

Lý Duy Phong ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt của Thanh Linh đạo nhân, không khỏi cười nói: “Đúng là kẻ si tình, sư muội đó của ngươi cho dù là xinh đẹp như thiên tiên thì giờ cũng già nhăn nhoe rồi!”

Thanh Linh đạo nhân không hề tức giận, ngược lại còn thương tiếc: “Khổ vì gã cho người khác. Bất đắc dĩ, bất đắc dĩ!”

Diệp Thiên Vân nghe thấy cô sự thâm trầm này rất là quen tai, Trần Mễ Lập không phải là bởi vì nguyên nhân này mà bị Võ Đang nhốt nhiều năm ư, không khỏi hỏi: “Người mà ông nói là Trần Mễ Lập à?”

Thanh Linh đạo nhân cả người run một cái, nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Thiên Vân, nói như phát điên: “Cậu biết ư? Cậu quả nhiên là biết! Sự muội của ta hiện tại thế nào rồi?” Thanh Linh đạo nhân vừa rồi còn lạnh lùng giờ đã như phát điên, nắm lấy tay Diệp Thiên Vân chặt đến nỗi phát ra tiếng kết kết khó nghe.”

Diệp Thiên Vân có chút hối hận vì đã nói ra những lời này, Thanh Linh đạo nhân và Trần Mễ Lạp là một loại người si tình giống nhau, đúng là không nên kích thích lão. Hơi do dự một chút, chỉ đành nói thực: “Cuộc sống của bọn họ được hạnh phúc mười năm, chỉ đáng tiếc...”

“Mười năm, mười năm...” Thanh Linh đạo nhân lẩm bẩm, tay chậm chậm buông Diệp Thiên Vân ra. Lui ra sau mấy bước, đứng ở bên cạnh không biết đang nghĩ gì.

Nghiêm Hành tựa hồ có chút trách cứ Diệp Thiên Vân vì nói ra chuyện này, vừa định dùng thân phận trưởng bối để trách cứ mấy câu thì đột nhiên có người bước lên mở miệng nói: “Nghiêm huynh, kỳ thực những lão gia hỏa chúng ta, ở nơi này nhiều năm không có tin tức mới nào, chỉ muốn biết tin tức bên ngoài thôi! Tốt cũng được mà xấu cũng được, đều hoàn thành tâm nguyện của chúng ta! Nếu cứ như vậy chết không rõ không ràng trong hắc ngục, chẳng phải là quá bất công với chúng ta sao?”

Diệp Thiên Vân vừa rồi hành lễ với người này, người này là trưởng lão của Bát Cực môn, tên là Thường Ba, hẳn vừa rồi còn muốn mở miệng nói chuyện của Bát Cực môn, nhưng vẻ mặt của Thanh Linh đạo nhân lại khiến hắn không dám nói ra, sợ chịu không được.

Nghiêm Hành vốn là không muốn để Diệp Thiên Vân nói một số chuyện ra, nhưng lại thay đổi ý nghĩ, ngay cả lão đối với tin tức của Hình Ý môn cũng vô cùng để ý, huống hồ là bằng hữu cũng bị nhốt vào đây, lập tức gạt đầu không nói gì.

Thường Ba nhìn Nghiêm Hành gạt đầu, sau đó có chút chờ mong đối với Diệp Thiên Vân, biến thành tay chân luống cuống, nói: “Tiểu bằng hữu, ta... từng là trưởng lão của Bát Cực môn, cậu có biết tin tức của Thái Cực môn không... bị nhốt ở đây mấy chục năm rồi, luôn có chút khúc mắc khó giải.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy ánh mắt hưng phấn và sợ hãi của Thường Ba, lại quay sang nhìn Nghiêm Hành. Sau khi nhận được đáp án, cân nhắc một hồi lâu, bởi vì những chuyện này của Bát Cực môn có chút phân loạn, cuối cùng mới nói: “Bát Cực môn và Võ Đang chiến đấu rất thảm liệt, cuối cùng tổn thất mấy trưởng lão!”

Thường Ba đứng ở sân không nói gì, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ thống khổ, mấy vị tông sư ở bên cạnh đều an ủi nói, một lúc sau mới hỏi: “Vậy hiện tại Bát Cực môn còn lại ai?”

Diệp Thiên Vân biết rất rõ chuyện này, hắn chậm rãi kể lại chuyện Bát Cực môn từ đầu đến cuối, dấu sao thì hắn và Bát Cực môn có duyên nguyên rất sâu, cho nên nói cho Thường Ba rất rõ ràng.

Khi nói chuyện của Bát Cực môn, không ít tông sư đều ghé tai lắng nghe, đối với phương pháp lật lọng của Võ Đang phi thường cừu thị.

Thường Ba nghe xong thì lệ già chứa chan, cơ hồ nghiêng gậy cả răng, nói: “Hay, hay cho một Võ Đang, chỉ là ta thân bất do kỷ...”

Nói chuyện của Bát Cực môn xong, những tông sư này đều vây lên, muốn biết về những chuyện mà mình muốn biết. Diệp Thiên Vân vứt bỏ thành kiến môn phái, nói ra toàn bộ những gì mà mình biết. Có tông sư sau khi nhận được tin tức, cao hứng không thôi, mà lại có người thì mặt mày chán nản, nhưng vô luận là như thế nào thì cũng đều phi thường cảm kích đối với những tin tức mà Diệp Thiên Vân mang tới.

Diệp Thiên Vân vừa nói xong thì có bốn vị hòa thượng từ cửa lớn bước vào. Đi ở trước nhất trừ Huyền Hoa, thủ tọa của giới luật viện ra thì còn có một vị lão tăng, các tăng nhân đều vô cùng tôn kính đối với lão, Huyền Hoa còn phải bước chậm hơn lão nửa bước.

Nghiêm Hành sợ Diệp Thiên Vân không biết liền ở bên cạnh giải thích: “Trong Thiếu Lâm là do Giới Luật viện và Bàn Nhược đường chủ chấp chương hắc ngục. Huyền Hoa là thủ tọa giới luật, chắc ngươi thấy rồi. Bên cạnh hắn chính là đường chủ của Bàn Nhược đường, Huyền Chung!” Hẳn sợ Diệp Thiên Vân không rõ liền tiếp tục nói: “Thủ tọa của Bàn Nhược đường chính là một vị nội công tối cao và là chương lão trong Đạt ma Viện, mục đích của hắn tới đây, chính là để nghiên cứu kỹ pháp của các môn các phái!”

Diệp Thiên Vân quan sát tử tế Huyền Chung, trong hai mắt người này rất có tinh thần, trong tay cầm một muôi phật châu, mắt không nhìn nghiêng, cước bộ vô cùng kiên định.

Huyền Hoa thủ tọa giới luật viện bước tới gần, mỉm cười thi lễ với bọn Diệp Thiên Vân: “Tuần này chúng tôi vẫn giống như trước kia, hi vọng các vị có thể ở đây thông qua việc luận bàn mà có được nhận thức sâu hơn về võ học!”

497. Chương 498: Bốn Loại Thủ Pháp

Buồn cười nhất chính là hai vị hòa thượng Thiếu Lâm bị nhốt ở trong đây, Huyền Danh và Huyền Y. Hai người đơn giản là mũi ghêch lên trời, căn bản không thèm nhìn bọn họ, bộ dạng như đang nói chuyện với trời.

Nghiêm Hành nhìn thấy vậy liền thấp giọng giới thiệu: “Huyền Danh và Huyền Y là hòa thượng rượu thịt có tiếng của Thiếu Lâm, có điều những năm nay bọn họ không hề làm chuyện xấu gì cả. Do bối phận tại Thiếu Lâm rất cao, thủ tọa các viện đều là sư đệ của bọn họ, cho nên không chút úy kỵ. Hai người ở Thiếu Lâm mấy chục năm, nhiều nhất chỉ phạm một số giới luật nhỏ. Bọn họ công khai phản đối hành vi của phương trưởng Dũng Tín, còn tụ tập một số người cùng chung chí hướng, kết quả Dũng Tín thượng vị không lâu thì bắt đầu bài trừ dị kỷ, tổng hai người vào hắc ngục.

Diệp Thiên Vân nghe xong những lời này mới minh bạch, chẳng trách lúc giao lưu vừa rồi, hai người này là oán hận Thiếu lâm nhiều nhất.

Thủ tọa Huyền Hoa của Giới Luật viện vẫy tay gọi mấy vị tuần tra sứ lại, đưa những vị tông sư này tới chỗ ngồi ở bên cạnh. Diệp Thiên Vân cũng ở trong đám người, chỉ đành theo họ đi tới ngồi trên băng ghế cách đó không xa, quay đầu lại nhìn, phát hiện phía sau mỗi người đều có hai tên tuần tra sứ, hơn nữa vẻ mặt vô cùng đề phòng.

Huyền Hoa hai tay hơi ẩn xuống dưới nói: “Thời gian có hạn, các vị cũng đều không muốn lãng phí thời gian! Hai vị sư huynh, bắt đầu từ hai vị đi!”

Huyền Danh và Huyền Y nghe xong những lời này, lập tức đứng lên, có hai vị tuần tra sứ tiến lên trước, cõng tay xích chân cho họ.

Hai người hoạt động một chút, đá xích sang một bên, mặt mày trịnh trọng, Huyền Danh ôm quyền cao giọng nói: “Sư đệ, bọn họ bảo chúng ta bắt đầu, người xuất thủ đi!”

Huyền Y mặt không chút biểu cảm, thân thể rất mềm mại lướt tới, hai người giao thủ với nhau.

Diệp Thiên Vân nhìn hòa thượng đứng sau thủ tọa Giới Luật viện. Trong tâm cảm hai cái máy quay, đứng đó quay phim, trong lòng không khỏi có thêm mấy phần ấn tượng xấu đối với Thiếu Lâm. Nhốt tông sư các môn phái ở đây, sau đó lợi dụng loại thủ đoạn này để nghiêm cứu kỹ pháp các môn phái khác. Nếu như công bố trong giang hồ, không biết sẽ dẫn tới loại phản ánh gì.

Dời ánh mắt về phía Huyền Y và Huyền Danh phát hiện hai người bộ dạng rất hưởng thụ, hơn nữa mỗi quyền mỗi cước của bọn họ đều là án chiếu theo sáo lộ mà đánh, nào có phải là đang giao thủ, rõ ràng là đang tập thể dục theo nhạc của đài.

Đại trưởng lão Lý Duy Phong ngồi ở bên cạnh Diệp Thiên Vân vừa dùng mắt nhìn, vừa nói với Diệp Thiên Vân: “Nhóc con. Sư phụ của người là vị nào của Hình Ý môn?”

Diệp Thiên Vân đã bái sư ở Hình Ý môn, lập tức trả lời: “Sư phụ của tôi là đại đệ tử đời thứ hai của Hình Ý môn, Ngũ Vĩ!”

Nghiêm Hành ở bên cạnh nghe vậy thì mắt nheo lại, kích động nói: “Ngũ Vĩ không ngờ lại là sư phụ của người? Ta nhớ lần sau cùng gặp hần, hần hình như là đang nghiên cứu pháp thuật thần bí gì đó, tiểu tử đó cũng rất thú vị! Đúng rồi, công phu của hần so với người thì thế nào?”

Diệp Thiên Vân thấy vẻ mặt của Nghiêm Hành, liền biết rằng ông ta hiểu lầm, chỉ đành hàm hồ nói: “Công phu của sư phụ tôi thì giỏi hơn tôi một chút. Đáng tiếc năm ngoái đã bị thương...”

Lông mày Nghiêm Hành lập tức dựng đứng, nói: “Ai dám đả thương môn nhân của Hình Ý môn ta?”

Diệp Thiên Vân thật thà nói: “Là hai môn nhân của Võ Đang, có điều bọn chúng đã chết rồi!”

Nghiêm Hành nghe thấy người đả thương Ngũ Vị đã chết, tức giận nói: “Giải cho Võ Đang, những năm này không ngờ lại vươn tay dài đến vậy? Người có thù với Võ Đang trong hắc ngục không chỉ một người, không phải là không báo mà là thời cơ chưa tới!”

Diệp Thiên Vân cười cười coi như là trả lời rồi lại nhìn vào giữa sân. Lúc này hai vị hòa thượng Thiếu Lâm sớm đã lui xuống, thượng tràng là trưởng lão Thường Ba của Bát Cực môn, còn vị kia là Thanh Linh đạo nhân của Võ Đang. Hai người giao thủ cũng qua loa, căn bản là không lộ ra công phu thật. Thanh Linh đạo nhân của Võ Đang không ngờ lại đánh Thiếu Lâm La Hán quyền, còn trưởng lão của Bát Cực môn thì lại dùng Hình Ý quyền.

Nghiêm Hành thấy vẻ mặt nghi hoặc của Diệp Thiên Vân, liền nói: “Những người này đều không muốn để Thiếu Lâm học được công phu của mình, đánh đi đánh lại cũng chỉ là mấy chiêu đó, không có gì đáng xem cả. Một lát nữa khi người thượng tràng, chỉ lấy hoạt động thân thể làm chủ, đừng khiến công phu hoang phế là được rồi!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, xem ra tông sư ở nơi đây đều lấy quý trọng công phu của bản môn, không ai muốn để người khác học trộm cả.

Vốn cho rằng mọi người chỉ cợt nhả một lúc rồi về, nào ngờ Bàn Nhược đường chủ Huyền Chung chỉ vào hai người ở giữa sân, nhướn mày, nói: “Ta biết các vị sợ gì. Sợ Thiếu Lâm học lên công phu của các môn các phái. Hôm nay lão nạp rất cao hứng, muốn xem công phu chân chính của các vị!” Nói xong liền quay đầu lại nói với đệ tử đang quay phim: “Không cần quay, bỏ hai thứ đó xuống!”

Hai đệ tử ở đằng sau có chút ngạc nhiên, thấy thủ tọa Huyền Hoa của Giới Luật viện cũng gật đầu, chỉ đành bỏ công cụ quay phim xuống đất, lui sang một bên.

Huyền Chung mỉm cười, nói: “Các vị nếu vẫn chưa yên tâm, vậy ta chỉ đành che cả mắt mình lại!”

Người trong trường đều nghe ra vẻ châm chọc trong lời nói của hắn. Các vị ở đây đều là cao thủ cấp tông sư. Ai mà không có hỏa khí, huống chi người này là đường chủ Thiếu Lâm, lập tức nhao nhao bất mãn.

Trưởng lão Thường Ba của Bát Cực môn đứng dậy, cười lạnh nói: “Được, đã có người bồi tiếp, ta nguyện lên lĩnh giáo công phu của Bàn Nhược đường chủ!”

Huyền Chung thấy lời nói của mình có hiệu quả, vẻ mặt dương dương tự đắc, vừa muốn nói thì Nghiêm Hành đột nhiên cười lớn một tiếng, đứng dậy ngăn cản: “Đợi đã! Tôi muốn Huyền Chung đại sư biết rằng, hôm nay hắc ngục của chúng ta có một người mới tới!”

Sau khi tập trung được sự chú ý của mọi người, Nghiêm Hành mới chậm rãi nói: “Người mới này chính là đệ tử đắc ý của đời thứ ba Hình Ý môn chúng ta, nếu Huyền Chung Đại sư vui lòng thì xin chỉ điểm cho hắn một chút!”

Diệp Thiên Vân không khỏi ngây người, Nghiêm Hành không ngờ lại đột nhiên thay đổi chủ ý, trong nháy mắt ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người hắn.

Trong đám tông sư lập tức có người khen hay, nói: “Không sai, hôm nay chúng ta cũng muốn xem công phu chân chính của Thiếu Lâm!” Lời này vừa được nói ra, lập tức nhận được sự hưởng ứng.

Huyền Chung vốn là muốn mượn cơ hội xuất thủ luận bàn một phen, không ngờ Nghiêm Hành lại chơi lại hắn, thế là bèn nhìn vào Diệp Thiên Vân, một hồi lâu vẫn chưa nói gì.

Nghiêm Hành vỗ vai Diệp Thiên Vân ở bên cạnh, thấp giọng nói: “Hiện tại là cơ hội hiếm có, xuất thủ không cần phải cố kỵ gì cả, hắn không dám đả thương người đâu! Để ta xem xem công phu của người rốt cuộc tới trình độ nào, còn biết đường mà dạy!”

Ha vị đại sư rượu thịt Huyền Danh và Huyền Y chỉ sợ thiên hạ không loạn, Huyền Danh liền lên tiếng: “Sao hử sư đệ, người nếu không dám thì đổi cho Huyền Hoa sư đệ đi, ta thấy lần này thắng phụ khẳng định là năm năm!”

Huyền Hoa ở bên cạnh mặt phình như gan lợn. Bối phận của Diệp Thiên Vân là Hình Ý đời thứ ba, nếu án theo bối phận của Thiếu Lâm mà tính thì chính là hạng đồ tôn! Giao thủ cùng hắn thắng thì chẳng vinh quang mà nếu thua thì mất cả bối phận, do đó không dám tiếp lời, chỉ sợ gặp tai vạ.

Huyền Chung nghĩ ngợi một lúc thì quay sang thi lễ với Diệp Thiên Vân: “Danh hiệu của tiểu hữu là Hình Ý Ma, trên giang hồ ai ai cũng biết! Trên võ học không phân bối phận, đạt giả vi tôn! Xin mời!”

Vừa dứt lời, hai tuần tra sứ ở phía sau Diệp Thiên Vân liền bước tới cởi khóa cho hắn. “Cách, cách” hai tiếng, khóa tay và xích chân đều rơi xuống.

Diệp Thiên Vân được khôi phục tự do liền hoạt động thân thể một lúc, lập tức cảm thấy thoải mái, không khỏi thở dài một tiếng, tiếng thở này rất dài, để khí hùng hậu, khiến không ít người đều cảm thấy hứng thú.

Nghiêm Hành nhìn Diệp Thiên Vân với ánh mắt khích lệ, vỗ vai hắn, nói: “Đánh ra khí thế của Hình Ý, để bọn họ xem!”

Diệp Thiên Vân mấy ngày nay một mực điên cuồng luyện tập Kim Chung Tráo, mỗi ngày đều trải qua rèn luyện được vật, thân thể ở trạng thái cực kỳ phấn khích, liền bước ra sân, ôm quyền nói: “Xin được chỉ giáo!”

Huyền Hoa và mấy vị hòa thượng Thiếu Lâm đứng sau Huyền Chung thấy Diệp Thiên Vân bước tới, toàn bộ đều lui ra ngoài sân.

Các tông sư bị nhốt trong ngục thì không biết, nhưng bọn họ lại biết rất rõ, Diệp Thiên Vân tuyệt đối là nhân vật cực kỳ nguy hiểm! Danh hiệu trong giang hồ là dùng máu để đúc thành, chỉ tông sư chết dưới tay hắn cũng có mấy chục người, cả Võ Đang suất chút nữa thì chịu thiệt trong tay hắn.

Huyền Chung nghe thấy tiếng huýt dài của Diệp Thiên Vân, liền biết đối thủ thực lực không yếu, tay đưa hờ một cái, nói: “Mời!”

Diệp Thiên Vân không chút khách khí, mũi chân phát lực điểm nhẹ xuống đất, thân thể nhìn thì trầm trọng, nhưng lại nhẹ nhàng như chim yến, trượt dưới đất mà đi, cơ hồ trong nháy mắt đã lướt xa hơn chục mét.

Hình Ý quyền pháp chú trọng là chân bảy tay ba, lực đạo của quyền chỉ có ba phần, mà đại bộ phận kỳ thực là mượn lực từ dưới đất, thông qua sự ngưng tụ toàn thân mà tụ lên quyền, quyền như vậy mới có lực, mới có thể đánh ra kinh đạo.

Diệp Thiên Vân có được lực chống đỡ, mượn lực đạp trên chân, cơ hồ giống như là dã thú đang chạy, ngực và đất gần như là song song, thân thể nghiêng nghiêng, mượn quán tính để cận thân bằng quyền.

Huyền Chung vốn là muốn tiếp Diệp Thiên Vân một quyền, nhưng thấy tốc độ thân pháp của hắn thì không dám nhe răng tiếp, lập tức chân trượt ra sau, đồng thời vào lúc này thì tay đã quyền biến thành chưởng, nghiêng người vỗ vào quyền của Diệp Thiên Vân, muốn hóa giải bằng quyền của hắn.

Hai người đan nhau, phát ra một tiếng bốp.

Diệp Thiên Vân không sợ hắn hóa giải, chỉ sợ hắn không tiếp. Thân thể run lên như lò xo, đánh ra toàn bộ Loa Toàn kinh ở trong người, trong nháy mắt này, ba tiếng “bốp bốp bốp” liên tiếp vang lên khiến Huyền Chung lập tức biến sắc.

Loa Toàn kinh của Diệp Thiên Vân sau khi chạm vào Huyền Chung, bước chân nhanh chóng xoay chuyển, quyền phải lại mượn quán tính để thôi động, đánh mạnh ra. Liên tiếp ba lần, không ngờ lại đánh cho thân thể của Huyền Chung liên tiếp lui ra sau.

Nhanh quá! Các tông sư ngồi bên dưới đều nhìn thấy thân hình mơ hồ của Diệp Thiên Vân, đứng bật dậy theo phản xạ, người tinh mắt đều nhìn thấy Diệp Thiên Vân phân biệt dùng cận thân băng, chuyển thân băng và nghiêng thân băng, và liên hoàn băng bốn loại thủ pháp.

Mượn xung lực lao lên trước cùng với nội kinh đặc biệt của Hình Ý, quyền nào cũng tới thịt, đừng nói là người luyện võ, cho dù là người sắt cũng bị đánh thành tàn phế.

498. Chương 499: Gật Đầu Hoan Nghê

Huyền Chung có thể nó là có khổ chỉ tự biết, lão chẳng qua là dùng kinh hóa giải một quyền của Diệp Thiên Vân, nhưng công kích như núi lở đất nứt ập tới, đồng thời vào lúc trong lòng đang kinh hãi, vẫn không ngừng tìm kiếm cơ hội. Lực lượng của Diệp Thiên Vân thực sự là quá lớn, hơn nữa điều đáng sợ nhất là lực đạo mỗi quyền của hắn tựa hồ như bằng nhau. Cẩn rằng đỡ gạt, lão tin rằng chỉ cần tiếp tục ba bốn quyền nữa, lão sẽ triệt để biến thành một đồng thịt nát.

Diệp Thiên Vân kỳ thực trong đây cũng là dùng tiểu xảo. Được lực của mấy ngày liên tục, toàn bộ đều cất giữ trong cơ thể, điều này khiến thể lực của hắn hoàn toàn vượt qua phạm vi vốn có, giống như là một cái nhiệt kế bị đun sôi, mà Huyền Chung xui xẻo lại trở thành nơi chứa đựng hình ảnh.

Mặt Nghiêm Hành hưng phấn đến nổi đỏ bừng, hai nắm tay của lão nắm chặt lại, có thể thấy được sự kích động của lão lúc này. Mấy ngày trước đối với công phu của Diệp Thiên Vân, tuy cũng có hiểu giải đại khái, nhưng đó chỉ là trong phạm vi nhất định. Trong lao ngục có xích sắt, không thể hoàn toàn bày ra được thực lực của một người, nhưng sự ra tay hiện tại của Diệp Thiên Vân hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của lão.

Nghiêm Hành là Hình Ý đời thứ nhất, tất nhiên cực kỳ coi trọng bằng quyền của môn phái. Bằng quyền lấy bá đạo và cương mãnh mà nổi danh, người trong nghề thông thường chú ý tới bốn điểm của bằng quyền!

Trước tiên là chân, có câu quyền ngàn nói: “Tin tức toàn bộ là ở chân sau”, bằng quyền thân thể như cây cung, lực phát ra toàn bộ dựa vào hông và chân. Kinh đạp là gia tốc đầu tiên của bằng quyền, chính là để chân sau đẩy thân thể tiến lên trước.

Tiếp theo là hông, hông trước lúc xuất quyền phải co lại, đợi chân giẫm một cái, thì hông duỗi ra, cùng người hướng lên trước. Đồng thời xoay tròn theo trục ngang, lại giật một lần nữa rồi phát ra lực lượng. Thân thể như cung, hông chính là dây cung.

Tiếp theo nữa là vai. Vai “bằng” thì quyền mới có thể “bằng”. Kinh rung của hông, kinh giậm của chân toàn bộ truyền lên trên vai, lại thêm hông xoay tròn, vai là “hò” một cái đột nhiên phi về trước. Nếu như không dùng quyền thì cái này là dùng vai để đánh, một cái đánh này cực kỳ hung ngoan, đánh lên ngực thì khiến người ta phải thổ huyết, đánh lên hông thì chỉ sợ là ngay cả sườn sườn cũng gãy mất mấy cái.

Sau cùng là quyền. Vai đẩy một cái, giống như một chiếc chùy lớn vung lên, đập mạnh vào cánh tay như một cái đinh lớn, khiến cánh tay bị đập mà xông lên, một quyền này chính là bằng quyền.

Bốn điểm này Diệp Thiên Vân có thể nói là làm vô cùng nhuần nhuyễn. Lão ở trong ngục nhiều năm, hôm nay lần đầu tiên tiếp xúc với Hình Ý môn nhân, có thể nói là vượt xa sự hi vọng của lão, trong lòng không khỏi có lòng ái tài.

Trong võ học có thể tìm được một truyền nhân là rất khó, mà muốn tìm một người đủ điều kiện thì còn khó hơn nhiều. Nghĩ tới đây trong lòng không khỏi quát lên: “Phượng gật đầu!”

Diệp Thiên Vân ở trong sân nghe thấy lời của lão, rung bằng quyền rồi đồng thời ép xuống cổ tay. Hắn ở trong Hình Ý đã học phượng gật đầu, nghe nói loại kinh lực này có thể đánh ra lực xuyên thấu, chỉ là hắn không thường sử dụng. Hôm nay có tông sư chỉ điểm, sử ra phượng gật đầu một cách rất tự nhiên.

Biến chiêu lần này có chút vượt qua ý liệu của Huyền Chung, cho nên bị đánh trúng giữa người, không khỏi lui liền ba bước. Huyền Chung mượn kinh đạo vừa rồi mà rơi khỏi thân thể Diệp Thiên Vân, nhưng lão vẫn không dám buông lỏng, bởi vì quyền pháp của Diệp Thiên Vân quá cương mãnh, cái khổ trong đây thì chỉ có một mình bản thân lão biết.

Huyền Chung khổ sở chống đỡ từng đợt công kích, dưới sự công kích như gió to mưa rào của Diệp Thiên Vân mà có thể sống sót đâu phải đơn giản như vậy, không có thực lực thì khó mà làm được.

Vào phút giây dừng lại này, vô luận là tông sư hay là hòa thượng Thiếu Lâm, khi nhìn thấy hai tay của Huyền Chung, không khỏi hít một hơi lạnh. Bằng quyền của Diệp Thiên Vân quá bá đạo. Hai cánh tay lộ ra ngoài áo của Huyền Chung đã xuất hiện màu tím, từng cái quyền ấn giống như là vết thương bị dũa thối cần vậy.

Tông sư bị nhốt trong ngục sau khi chấn kinh vì thấy cảnh này thì lập tức rất vui mừng. Không ngờ Diệp Thiên Vân còn trẻ tuổi mà công phu lại khá như vậy. Trong một hiệp đã khiến Huyền Chung bị trọng thương, có mấy vị không khỏi cất lời khen: “Giỏi lắm!”

Người được nở mày nở mặt nhất vẫn là Nghiêm Hành, cho dù là tông sư, nhưng lúc này trên mặt lão không khỏi hiện lên vẻ đắc ý. Ngay cả bản thân lão cũng không ngờ rằng, Hình Ý môn có thể dạy ra một môn đồ xuất sắc như thế này. Chỉ một trận chiến với Huyền Chung đã đủ để Diệp Thiên Vân tự hào rồi. Nhớ tới lời Huyền Hoa vừa rồi đã nói, không khỏi lẩm bẩm: “Hình Ý Ma, hay cho một Hình Ý Ma...”

Thủ tọa Giới luận viện Huyền Hoa đứng ở phía sau Huyền Chung không xa, lão vô cùng tâm kinh đảm chiến vì trận đấu vừa rồi. Dưới sự công kích hung mãnh như vậy, cũng may mà Huyền Chung có mặt ở đây, nếu đổi lại là một người khác thì e rằng không tránh khỏi kết quả chết thảm.

Chuyển ánh mắt tới sau người Huyền Chung, khi nhìn kỹ, không khỏi đại kinh thất sắc. Mồ hôi trên cổ Huyền Chung không ngừng túa ra ngoài, tảng bào cơ hồ bị mồ hôi toàn thân thấm đẫm, có thể tưởng tượng ra được cường độ công kích của một hiệp vừa rồi.

Huyền Hoa biết rằng không thể đánh nữa, nếu không chỉ sợ thân thể của Huyền Chung không chống đỡ nổi, do đó liền bước lên trước thi lễ, nói: “Các vị tông sư, hôm nay là một trận chiến hãn hữu trong hắc ngục, bản ý của sư huynh tôi là muốn tung gạch thử ngọc, để mọi người đều có thể hăng hái tham gia!” Sau đó liền cao giọng nói: “Sư huynh, chúng ta hôm nay dừng ở đây đi, thân thể của huynh trước giờ không khỏe, ngàn vạn lần không thể vì nhỏ mà mất lớn! Huynh nếu bị bệnh thì sẽ là tổn thất đối với Thiếu Lâm đó!”

Về mặt của Huyền Chung có chút ngưng trọng, nếu trẻ lại hai mươi tuổi, lão có lẽ còn có thể đấu được với Diệp Thiên Vân, nhưng hiện tại dù nhìn ra điều này nhưng cũng đành bất lực.

Diệp Thiên Vân xuất thủ cuồng bạo, quyền nào quyền nấy đều cực kỳ cương mãnh, hôm nay chỉ là luận bàn, không phải là sinh tử được thua, cho nên trầm ngâm một lát rồi gật đầu nói: “Công phu của tiểu hữu quả thực là cao hơn một bậc, lão nạp tự nhận không bằng!”

Diệp Thiên Vân hơi ôm quyền hồi lễ, biết rõ đạo lý thấy được là phải nhận, hiện tại đang ở trên địa bàn của người ta, muốn dẫn Huyền Chung vào chỗ chết, đó là một việc không thực tế.

Huống chi chỉ chẳng qua là một lần tỷ thí nho nhỏ, hai người cũng không có bất kỳ thù oán gì. Cho dù là bị nhốt trong hắc ngục, nhưng Diệp Thiên Vân lại minh bạch oan có đầu, nợ có chủ, điều quan trọng nhất là vừa rồi hắc tử vừa xuất thủ đã áp chế được Huyền Chung, nếu không, ai thắng ai bại thì còn khó nói.

Những tông sư bị nhốt trong ngục thấy Huyền Chung nhận thua, trong lòng cũng tính là trôi được cục tức. Diệp Thiên Vân là tiểu bối trong mắt bọn họ, có thể khiến Bàn Nhược đường chủ nhận thua, đều cảm thấy rất vinh dự, huống chi mai một chút nhục khí Thiếu Lâm là chuyện mà bọn họ rất mong được thấy. Có quan hệ của Nghiêm Hành ở đây, thái độ đối với Diệp Thiên Vân đã phát sinh biến hóa nho nhỏ.

Nghiêm Hành bước lên trước, nhìn Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới. Nhưng do thân hình của hai người tương đương, Nghiêm Hành bất giác có chút không nhận thức được. Trong lòng tuy cực kỳ mãn ý với Diệp Thiên Vân, nhưng trong miệng chỉ nói: “Hình Ý quyền cương mãnh của ngươi cương mãnh thì có thừa nhưng nhu hòa thì không đủ, phải có cả nhu thì mới là Hình Ý chi đạo, ngươi phải thể hội thấu đáo, không được tự mãn!”

Diệp Thiên Vân trước giờ cũng chưa bao giờ thỏa mãn với bản thân, đây cũng là động lực khiến hắn không ngừng vượt lên. Bất kể là giao thủ với ai, hắn đều sẽ không kiêu ngạo, tính cách chính là như vậy, song vẫn rất thật thà gật đầu: “Tôi minh bạch rồi, sư tổ!”

Nghiêm Hành nói trong nói ngoài, đều là dùng thân phận truyền nhân của Diệp Thiên Vân để đối xử và ước thúc

Không Động đại trưởng lão Lý Duy Phong và Nghiêm Hành có quan hệ thân thiết nhất, trong lòng đối với Diệp Thiên Vân tất nhiên là thân cận hơn rất nhiều. Thấy hắn thắng không kiêu, bại không nản, không khỏi luôn miệng tán thưởng với Nghiêm Hành: “Hay cho Hình Ý môn nhân, đây là phúc khí của người đó!”

Nghiêm Hành cười ha ha, mặt mày tươi rói, nói: “Lão bằng hữu, ta muốn đem một thân của công phu của ta truyền cho hắn, lão thấy sao?”

Trên mặt Lý Phong lại không hề có vẻ cao húng, ngược lại còn buồn rầu nói: “Cũng không biết lúc nào thì có thể có một đệ tử Không Động tới đây, ta không cầu có tư chất như Diệp Thiên Vân, chỉ cầu hắn có được một nửa tư chất của Diệp Thiên Vân là tốt rồi. Nếu không thứ mà ta luyện cả đời, e rằng là phải mang cùng vào trong quan tài rồi!”

Nghiêm Hành tất nhiên biết tâm tư của Lý Duy Phong, cười an ủi: “Đừng gấp, nói không chừng ngày đó sắp tới rồi! Nếu như có vạn nhất, thì để Diệp Thiên Vân học thứ của người đi. Chúng ta có bao nhiêu năm để sống nữa đâu, nhưng hắn thì lại khác!”

Lý Duy Phong nghe tới đây thì mắt không khỏi sáng lên, nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân, lại nói đùa: “Vậy chúng ta quyết thế nhé, nhưng có một ngày, ta còn cần lão cầu hùng người giúp đỡ đó!”

Thời gian hoạt động ở bên ngoài có hạn, sau khi về lao phòng, tất cả tâm tư của Diệp Thiên Vân đều đặt lên việc đề thăng của bản thân, chỉ cần có thời gian, tất nhiên phải tiến hành tu tập Kim Chung Trảo.

Cho tới buổi tối, Diệp Thiên Vân lại trải qua sáu tiếng đồng hồ ngâm thuốc rồi mới đi ra. Nhớ tới cuộc giao thủ với Huyền Chung hôm đó, và sự chỉ điểm của Nghiêm Hành, hắn lại một mình ở trong lao phòng luyện tập phương gập đầu.

Một chiều này vô cùng có lực xuyên thấu, lúc hắn giao thủ với Huyền Chung, còn cảm thấy hơi lạ lẫm, cho nên liền điên cuồng luyện tập. Khi Diệp Thiên Vân luyện quyền thì không chỉ chuyên chú, hơn nữa còn hoàn thiện ở suy nghĩ, một mặt liên tục xuất thủ, một mặt suy nghĩ phải như thế nào mới có thể phát huy uy lực của quyền tới cao nhất, luyện tập một cái là quên cả thời gian.

Khái niệm thời gian trong lao phòng là vô cùng mơ hồ, bên trong nhìn không thấy một tia sáng. Tới nửa đêm, Diệp Thiên Vân đối với việc xuất thủ mới có chút thể hội, dùng băng quyền của mình không ngừng liên tục công kích lên tường.

Nhưng thanh âm hơi lớn một chút nên Nghiêm Hành ở phòng đối diện đột nhiên cười nói: “Từ lúc về luyện cho tới tận bây giờ, ít nhất cũng hơn mười tiếng rồi, ta còn ngủ được một giấc rồi, người chẳng lẽ không cảm thấy mệt à?”

Được lực trong thân thể Diệp Thiên Vân còn một nửa chưa được phát tiết ra, cho dù bảo hắn ngủ thì cũng không ngủ nổi. Bước tới trước cửa sắt nhìn Nghiêm Hành ở đối diện, nói: “Vẫn tốt!”

Nghiêm Hành từ lúc về một mực chú ý tới Diệp Thiên Vân, lại thêm quan sát mấy ngày nay, lão phát hiện Diệp Thiên Vân mỗi ngày có thể chỉ ngủ ba bốn tiếng, thậm chí là ít hơn. Thời gian còn lại đều là dùng để luyện công, trong lòng nóng lên, nói: “Thiên Vân, người có bằng lòng học công phu với ta không?”

499. Chương 500: Ứng Hùng Hợp Diễn

Sau khi Nghiêm Hành nói ra những lời này, đồng dạng cũng hơi lãnh tĩnh lại, tựa hồ như là đang cân nhắc xem Diệp Thiên Vân rốt cuộc là thích hợp tiếp nhận truyền thừa hay không. Qua một lát, lão lại nói như kể chuyện xưa: “Kỳ thực năm đó bọn ta học nghệ tổng cộng có mười hai người, mỗi người học được một hình. Khi truyền thừa Thập nhị hình thì phi thường hoàn mỹ. Chỉ đáng tiếc là thời đó quá hỗn loạn, ngoại địch nội loạn, kết quả là người chết người bị thương. Cho tới hôm nay, Hình Ý truyền thừa không ngờ chỉ còn lại một nửa!”

Diệp Thiên Vân không ngờ lại trước tiên lại giảng kinh lịch cho mình, hiện giờ đời thứ nhất của Hình Ý môn chỉ còn lại năm vị, thực sự là vô cùng cảm thán về chuyện này.

Nghiêm Hành liếm liếm môi, có chút cay đắng nói: ”Kỳ thực nói ra thê thảm nhất không phải là người bị chết, mà là Đinh sư đệ của ta! Năm đó vì trượng nghĩa xuất thủ, kết quả bị đả thương hạ thân, cả đời này sống không được hoàn chỉnh.

Chuyện của Đinh lão quái, Diệp Thiên Vân có ấn tượng rất sâu, bởi vì giọng nói của lão vô cùng lạnh lạnh, bình thường lại thêm khép kín. Hơn nữa lúc học võ ở hậu sơn, Ứng lão quái còn từng nhắc tới chuyện này.”

Diệp Thiên Vân rất hiếu kỳ, hỏi: “Vậy sư tổ vì sao lại vào đây, Vô Vi tổ sư bọn họ chẳng lẽ không biết tới sự tồn tại của người ư?”

Nghiêm Hành có chút buồn bã nói: "Chuyện này nói ra thì thật là xấu hổ. Năm đó Hình Ý môn mở lại không lâu, có rất nhiều chuyện đều cần môn phái võ lâm giúp đỡ. Kết quả ta phát hiện Thiếu Lâm ở trong bóng tối âm thầm tìm mọi cách cản trở, thế là liền cùng một vị sư đệ tới Thiếu Lâm lý luận.

Bọn chúng không đồng ý thì thôi đi, còn nói Hình Ý đối với võ lâm có trăm hại chứ không được một điều lợi. Hai người bọn ta tức giận quá, liền đả thương thủ tọa của Đạt Ma viện. Kết quả chưa chạy thoát được xuống núi thì đã bị bắt. Chỉ đáng tiếc lúc đó hai người chúng ta đầu óc không được bình tĩnh, cho rằng bằng vào công phu bản thân là có thể ở Thiếu Lâm giết ba vào ba ra..."

Lưu phái của võ thuật không phải là bất kỳ ai có thể quyết định. Diệp Thiên Vân cũng không hiểu Thiếu Lâm vì sao lại độc tài như vậy, thấy Nghiêm Hành nhắc tới tâm sự đau lòng, chỉ đành khuyên: "Xin sư tổ bảo trọng thân thể!"

Nghiêm Hành không nói gì, một lúc sau mới cười nói: "Hôm nay vốn là muốn dạy người võ công, kết quả nói một lúc thì lại lạc đề. Người già mà, chỉ hay hồi tưởng, đầu óc không còn dùng được nữa rồi!"

Diệp Thiên Vân cũng không muốn kích thích lão nữa, liền khuyên bảo: "Chuyện của quá khứ thì cứ để cho nó qua đi, trong nhân sinh luôn có một số chuyện khiến người ta phải hối hận!"

Nghiêm Hành ở bên đó cười ha ha, tựa hồ như sự u ám trong người nhờ câu nói của Diệp Thiên Vân mà tiêu tán đi nhiều, liền quay về chủ đề: "Một hình này, chính là hùng hình (gấu hình), người có muốn học không?"

Diệp Thiên Vân biết đây là một loại nghi thức truyền thừa, vì ở đây không thể quỳ bái, lập tức thi lễ nói: "Xin sư tổ có thể truyền cho con hùng hình!"

Nghiêm Hành xua tay, nghiêm mắt nói: "Ở đây cũng không cần những quy củ đó! Ưng Hùng cạnh chí, thủ pháp vi quyền, âm dương âm hợp, Hình Ý chi nguyên! Không biết câu này người có từng nghe thấy chưa?"

Diệp Thiên Vân cố nén sự kích động trong lòng, không ngờ Nghiêm Hành nói truyền là truyền ngay, lập tức gật đầu: "Có từng nghe nói, Ưng hình và Hùng hình đều là hai hình cực kỳ quan trọng trong Thập nhị hình."

Nghiêm Hành "ừ" một tiếng, lại nói tiếp: "Không sai, vậy người nói xem hai hình này vì sao lại quan trọng?"

Diệp Thiên Vân đối với Hình Ý há miệng ra là nói được, nhưng hấn làm việc, nói năng đều luôn rất cẩn thận, sau khi suy nghĩ một lúc ở trong đầu mới nói: "Trong quyền phổ cũ có cách nói "ưng hùng cạnh chí, thủ pháp vi quyền, âm dương âm hợp, Hình Ý chi nguyên." Điều này chứng tỏ Hình Ý quyền chỗ nào cũng không thoát khỏi được thể lên xuống, co duỗi của ưng hùng, mục đích là lấy thần ý của chúng mà luyện ra lực đàn hồi chấn thiên."

Nghiêm Hành đầu tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói: "Các mà người nói chỉ là bên ngoài, câu này quan trọng ở "âm dương âm hợp". âm là có ý ngầm bên trong, không phải là ý tứ rõ ràng. Tiến thoái, lên xuống của Hình Ý quyền, đều là hàm chứa hoàn thành, do đó có cách nói "tạt ngang mà không thấy ngang, lướt mà không thấy lướt", cũng có "đánh mà thủ, thủ mà đánh", "tránh là tiến, mà tiến là tránh". Hình Ý diệu là diệu ở tập hợp công thủ lên một người."

Diệp Thiên Vân lập cảm thấy huyền diệu, những lý luận này hấn bình thường đều thuộc nằm lòng, nhưng bảo hấn nói ra thì lại có chút mập mờ. Có thể thấy trong thể hội đối với Hình Ý vẫn còn rất nhiều thiếu sót, đúng là võ học không bờ bến.

Nghiêm Hành thấy hấn khổ sở suy nghĩ, liền nói khẽ một tiếng: "Vừa rồi người giao thủ của Huyền Chung, ta chỉ nhìn thấy công chứ không hề nhìn thấy thủ, phải biết thủ tức là công, công tức là thủ, hai thứ chuyển hóa lẫn nhau!"

Nghiêm Hành đại khái là nói tới chỗ hững hờ, đứng dậy đi đi lại lại ở trong phòng, này ra tam thể thức rồi quát khẽ với Diệp Thiên Vân: "Nhìn kỹ này! Hình Ý quyền lấy uy lực vô cùng của hai cánh tay dài của gấu, dưới cánh tay là hông, hông vừa vận lực, thôi động phần lưng, cánh tay vận động. Thân lực tới tay, vai. Hùng hình là học được từ cánh tay móc vào trong, khủy tay chui vào trong, lực lượng không thể xem nhẹ!" Nói xong liền đột nhiên sử ra hùng hình.

Diệp Thiên Vân qua khung cửa sắt, nhìn rõ thân pháp của Nghiêm Hành, đáng tiếc là khóa sắt ảnh hưởng tới động tác của cánh tay, chỉ có thể nhìn thấy một nửa, cái này không thể không nói là một điều đáng tiếc!”

Nghiêm Hành bị xiềng xích trói buộc, không thể hoàn toàn thi triển ra, đành cười nói: “Cái mà chúng ta có là thời gian! Sau này mỗi tuần vào lúc được ra ngoài, có thể luyện hùng hình! Sau khi người quen thuộc rồi, thì ta lại dạy người những thứ khác! Ưng Hùng là hai hình vì đơn nhất, do đó mới có cách nói lên là hùng, mà xuống là ưng! Chỉ có luyện tốt hai hình này thì mới có thể thử hùng ưng hợp diễn!”

Diệp Thiên Vân vốn là bởi vì xích sắt mà sầu não, ai ngờ Nghiêm Hành còn dạy hắn ưng hùng hợp diễn, lập tức máu dồn lên mặt, kích động không thể kiềm chế được.

Ưng là mãnh cầm, thường lượn vòng trên không, nhìn thấy thú cầm thì thì mắt lườm một cái, cầm thú khó chạy. Vì bay nhanh, móng sắc, lực mạnh, gió không thể cản, do đó người luyện Hình Ý học cái tinh trong việc bắt tóm, cái duệ trong liếc mắt của nó.

Hùng là mãnh thú tuy tính trì độn, nhưng lấy sức mạnh để xưng hùng. Cổ tình đứng như người, gậy vươn thẳng, vai rủ xuống, hai cánh tay vung một cái, cây cối phải gãy lìa, con người học theo lực vươn gậy, vung tay của nó, huấn luyện lâu dài để đề thăng sức lực.

Có thể hợp nhất hai hình, tất nhiên là chuyện mà Diệp Thiên Vân rất hưng phấn. Từ trước tới giờ trong mười hai hình, Ưng hình là hắn ít dùng nhất, chủ yếu là vì hơi có chút đơn nhất, hiện tại hợp ưng hình và hùng hình làm một, uy lực không cần nghĩ cũng biết.

Nghiêm Hành thấy vẻ mặt hưng phấn trên mặt Diệp Thiên Vân, cũng bị hắn dẫn động, mỉm cười nói: “Kỳ thực Hình Ý có rất nhiều bí pháp, chỉ cần người có thể luyện tốt những gì ta dạy, đời này nhất định sẽ nhận được lợi ích vô cùng.

Trong một tháng thời gian, Diệp Thiên Vân tổng cộng ra ngoài bốn lần. Trong bốn lần này, Nghiêm Hành chỉ điểm thêm cho động tác của Diệp Thiên Vân, hơn nữa còn chỉ ra chỗ thiếu sót trong đó.

Vào tuần đầu tiên, Nghiêm Hành cũng từng mất đi lòng tin đối với Diệp Thiên Vân. Dấu sao thì thời gian chỉ điểm cũng quá ít, một hình này không biết phải luyện bao nhiêu thời gian, cho nên trong lòng cực kỳ nôn nóng. Quả nhiên Hùng hình mà Diệp Thiên Vân luyện không được coi là tốt, Nghiêm Hành trong lòng có chút thất vọng.

Nhưng tới tuần thứ hai, lại phát sinh thay đổi có tính nghịch thiên. Diệp Thiên Vân từ sai lầm đầy rẫy, tới định hình chính xác cơ bản, chỉ cần dùng bảy ngày. Ngay cả Nghiêm Hành cũng không dám tin, thời gian bảy ngày không ngờ lại có được thay đổi lớn như vậy, vào lần chỉ điểm thứ hai, hùng hình của Diệp Thiên Vân chỉ có hai chỗ khuyết điểm về phát lực.

Đến tuần thứ ba, thì đã đạt được trình độ kinh người, ngay cả Nghiêm Hành cũng không tìm rất bất kỳ sơ hở nào.

Diệp Thiên Vân phát huy cảm tri tới mức thỏa chí. Kỳ thực khi Nghiêm Hành diễn lần đầu tiên thì hắn đã khắc sâu Hùng hình vào trong đầu rồi. Sau khi về tới ngục giam, không ngừng phân tích ở trong đầu, so sánh và bắt chước. Ngoại trừ luyện tập thân thể ra, Diệp Thiên Vân mỗi ngày đều diễn lại cả vạn lần ở đầu, đây cũng là nguyên nhân mà hắn có thể thuật lợi hoàn thành hùng hình.

Nghiêm Hành trong một tháng này, để thể hội sâu sắc cự cuồng nhiệt và cố chấp của Diệp Thiên Vân đối với võ học. Mỗi ngày khi mở mắt ra đã phát hiện Diệp Thiên Vân đang luyện tập động tác.

Tới buổi tối khi đi ngủ vẫn không dừng lại. Mỗi ngày chỉ có hai mươi tư tiếng, Nghiêm Hành có thể khẳng định mỗi ngày hắn chỉ ngủ có hai tiếng, càng kinh dị hơn là với cường độ khủng bố như vậy, không chỉ không hề có vẻ mặt mệt mỏi, ngược lại còn thần thái sáng lạng, khiến người ta nghĩ mãi cũng không thông.

Một ngày hai ngày, có thể quy kết là tâm huyết dâng trào, thế nhưng cả một tháng không ngừng, ngay cả Lý Duy Phong của Không Động cũng phải bội phục gọi một tiếng “Diệp tiểu ca”, Nghiêm Hành cũng bị loại tinh thần này dẫn động, ra sức dạy Diệp Thiên Vân.

Điều kiện trong ngục giam tuy gian khổ, nhưng Diệp Thiên Vân lại không thể nhận thấy một chút nào, ngược lại còn cảm thấy nhẹ nhõm hơn so với thế giới bên ngoài. Mỗi ngày tất cả tinh lực đều đặt trên võ

học, không có bất kỳ lo lắng nào khác, cũng không hề bị ràng buộc bởi những vật vật vãnh, hẳn thậm chí còn cảm thấy thoải mái hơn so với ở bên ngoài.

Trừ có lúc lo lắng cho Hứa Tình ở bên ngoài, thời gian của hắn mỗi giây mỗi phút đều không hề bị lãng phí. Kim Chung Tráo trong một tháng này cũng tăng tiến mạnh, Diệp Thiên Vân quanh quẩn mãi ở tầng thứ bảy, do bình thường sự tình quá nhiều, lại không có điều kiện lợi dụng được vật để hành công, cho nên một mực đều ở giai đoạn sơ cấp. Thời gian một tháng này, đem tinh thần và được vật song trọng thứ kích hợp hai làm một, khiến hắn tăng tiến như hỏa tiễn.

Ngày hôm nay vào lúc biểu diễn, Diệp Thiên Vân cảm thấy Hùng hình đã có sở thành. Khi cùng người ta giao thủ, có thể dùng một chiêu này để thử. Trong võ thuật học được một chiêu không có nghĩa là có thể sử dụng, cái mà hắn cần là ngàn vạn lần ma luyện, suy nghĩ, lĩnh hội, mới có thể biến thành thứ của mình.

Nghiêm Hành ở bên cạnh sau khi nhìn thấy hùng hình của Diệp Thiên Vân, hận không được đem cả trí nhớ của mình truyền hết cho hắn. Có thể trong thời gian ngắn ngủi lĩnh hội ra Hùng hình, cái này không chỉ cần thiên phú mà còn cần sự chăm chỉ. Sau khi Diệp Thiên Vân dừng tay thì lập tức nói: “Hùng hình của ngươi đã có bộ dạng rồi, cái còn thiếu là thực chiến, không cần phải tốn thời gian để đơn luyện nó nữa, tối nay ta sẽ đem hùng ưng hợp diễn dạy cho ngươi.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, những gì hắn làm trong một tháng này đều rất đáng giá.

500. Chương 501: Long Hồ Đấu Trí

“Hùng ưng hợp diễn, nghe danh liền biết được ý của nó! Hình Ý quyền tổng cộng có mười hai hình từ trong động tác của động vật mà lấy ý, có thể nói ngắn gọn là ngoài mười hai hình, phải nói tới hùng ưng hợp diễn. Đại bộ phận chiêu thức của Hình Ý quyền đều bắt nguồn từ nó, nhưng khi truyền thụ thì thường được an bài ở cuối cùng, chính là bởi vì hùng ưng hợp diễn có yêu cầu nhất định đối với người học tập Hình Ý quyền! Có một câu gọi là ”lão ưng bỏ nhào, gấu chó đứng như người“, hai loại hình thái một cúi một ngẩng!” Lúc Nghiêm Hành đang giảng giải Hình Ý quyền, hạ thanh âm tới mức thấp nhất, sợ là người ở ngay bên cạnh cũng không nghe rõ.

Diệp Thiên Vân một mực mở cảm tri, tiếp nhận loại chỉ đạo có hình thức tối cao này. Một vị Hình Ý tông sư, có thể nói chuyện đối diện với người, đây là phúc khí của người học võ, không biết có bao nhiêu người cầu mà không được. Cho nên hắn vô cùng quý trọng. Cái mà Hình Ý quyền truyền không phải là trên hình mà chú trọng thể ngộ của cá nhân, thứ này không phải là tùy tiện luyện là có thể nhận được!

Nghiêm Hành có chút thần bí, nói: “Kỳ thức pháp môn tối cao của Hình Ý quyền là trong Thập nhị hình, ngàn vạn lần đừng coi thường nó, người nhất định phải nhớ!”

Đây là câu đầu tiên mà Nghiêm Hành bảo Diệp Thiên Vân phải ghi nhớ, song Diệp Thiên Vân kỳ lại nói: “Vì sao lại vậy? Con một mực cảm thấy rằng pháp môn tối cao của Hình Ý quyền là ở kinh, chỉ có học minh bạch kinh lực thì mới có thể đánh ra Hình Ý một cách cao nhất!”

Nghiêm Hành cười ha ha, thò một tay ra một động tác rung quyền: “Kinh lực? Ai bảo ngươi là Hình Ý quyền có kinh lực? Kinh lực này thì là ở đâu mà có?”

Diệp Thiên Vân không thể giải thích đối với điều này, hắn là từ trong sách học được rung động Loa Toàn kinh, và thốn kinh, nhưng vấn đề của Nghiêm Hành lại khiến hắn có chút khó hiểu, chẳng lẽ thứ mà mình luyện thành đều là hư ảo cả sao?

Nghiêm Hành ho khẽ một tiếng, sau đó nhìn xung quanh, xác định không có ai chú ý mới nói khẽ: “Hình Ý quyền ở cảnh giới cao nhất chính là truy cầu thần hình hợp nhất! Cái gì là thần hình hợp nhất? Chính là truy cầu bản năng của dã thú? Người khôi phục bản năng của dã thú, thân thể vượt quá phạm vi của người thường, có tốc độ, sự mãnh liệt giống như dã thú. Kinh lực, chiêu thức thì như có như không. Hình Ý quyền lấy ai làm thầy? Là người ư? Rõ ràng không phải! Hình và ý đều chỉ là mô phỏng hình thần của động vật!”

Bị võ bên ngoài che mắt, không thấy thái sơn! Đây chính là cảm thụ của Diệp Thiên Vân vào lúc này, hắn không ngừng luyện quyền, nhưng rốt cuộc vẫn không biết là học cái gì, học với ai, Tông chỉ của Hình Ý, chính là bản thân Hình Ý.

Có một tia minh ngộ, Diệp Thiên Vân không biết tại sao, đột nhiên phát hiện cả thế giới như đã biến đổi, không phải là nó biến đổi, mà là tư duy trong đầu biến đổi! Tựa hồ như sinh mệnh lại sôi động thêm một lần.

Diệp Thiên Vân giống như là nhân vật chính trong phim. Sau khi mở mắt ra, cả thế giới đều đổi khác, đây là một loại cảm giác nói không rõ, nhưng lại tồn tại một cách chân thực. Nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, giống như nhìn thấu tất cả, lại giống như là chưa nhìn thấu, không khỏi quay người đánh ra hùng hình.

Lần phát hiện này của Diệp Thiên Vân khác hẳn, đột nhiên có một loại trực giác nói với hắn, hùng hình nên luyện thế này. Không có lý do, nhưng sự thực chính là như vậy.

Nghiêm Hành qua song sắt nhìn thấy Diệp Thiên Vân xuất thủ, thân thể không khỏi bất giác run lên, dụi dụi mắt, không dám xác định, nói: “Người... nhập tượng rồi?”

Nếu như là một phút trước, vấn đề này của Nghiêm Hành, hẳn tuyệt đối không biết là ý tứ gì, nhưng hiện tại Diệp Thiên Vân lại biết. Hẳn quả thật nhập tượng rồi, không chỉ thân thể, ngay cả đầu óc cũng tịnh tiến. Lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy!”

Nghiêm Hành có chút không khống chế nổi, hai tay vỗ “bốp bốp”, đứng dậy đi đi lại lại trong lao phòng, miệng không ngừng lầm bầm: “Thông rồi, đúng là thông rồi, không ngờ phúc phận của Nghiêm Hành ta không kém. Như vậy thì ta coi như là không có lỗi với ơn truyền nghệ của Hình Ý!”

Diệp Thiên Vân ngây người, hắn không hiểu Nghiêm Hành rốt cuộc là đang nói gì, chỉ là trong lòng mang một loại cảm kích. Hai người không hề thân thiết, chỉ có quan hệ của Hình Ý môn nhân, nhưng Nghiêm Hành lại tận tâm tận lực dìu dắt hắn, lại đem công phu Hình Ý quyền dạy hắn, hôm nay lại khiến hắn như sống lại một lần. Loại ân tình này, chỉ sợ là cả đời cũng không thể hồi báo được.

Nghiêm Hành kích động không biết thế nào mới tốt, lão so với Diệp Thiên Vân thì cao hứng hơn mấy phần, Lại đi lại mấy phen rồi hai tay nắm chặt song sắt, nói với Diệp Thiên Vân: “Người đã thông rồi, vậy thì người chắc biết ưng hùng hợp diễn là như thế nào. Người hôm nay đã lên tới cảnh giới tông sư, sau này chỉ cần động não một cái là minh bạch toàn bộ Hình Ý!”

Diệp Thiên Vân nhất thời đối với cái gì cũng tràn đầy cảm giác mới mẻ, nghe thấy “cảnh giới tông sư”, đột nhiên hiểu ra mình vì sao lại như vậy, thực ra đây chính là cảnh giới tông sư! Hệ thống suy nghĩ cũ trong đầu sụp đổ, nhưng lại có một hệ thống tư duy mới dần sinh.

Tâm cảnh kích động của Nghiêm Hành dần bình phục lại, nhưng vẫn không khỏi vui mừng, nói: “Người biết ưng hùng hợp diễn, lại minh bạch long hổ đấu chí! Long hổ đấu chí và ưng hùng hợp diễn giống nhau, cùng là hai loại hợp luyện chi pháp của động vật!”

Diệp Thiên Vân thân thể chấn động, bản thân hắn có long hình, lại có hổ hình, nhưng trước giờ chưa từng hợp hai hình làm một. Bởi vì hắn từng vô số lần thử hợp lại với nhau, nhưng căn bản là không có hiệu quả. Lúc trước hắn chỉ là đơn thuần cho rằng hai thức là phân khai. Lúc này lời nói của Nghiêm Hành đột nhiên đề tỉnh hắn, bèn đem long hình và hổ hình từ từ dung hợp ở trong đầu!

Sau mấy giây, máu trong tim Diệp Thiên Vân đột nhiên sôi sục. Cảnh giới tông sư, mang tới ho hắn tuyệt không phải chỉ là ưng hùng hợp diễn, đó là một loại lý giải mới đối với Hình Ý.

Nghiêm Hành nhìn thấy vẻ kích động của Diệp Thiên Vân, lại cảm thấy mình thất thố, không khỏi đỏ mặt, vẫy tay nói: “Thiên Vân chớ có nóng lòng, pháp môn của Hình Ý, ta đã dạy người rồi. Chỉ cần người thử nghĩ một chút là ra ngay, những thứ này không làm khó được người đâu.”

Diệp Thiên Vân hiện tại hận không thể được đi ra ngoài, luyện tất tốt long hổ đấu chí và ưng hùng hợp diễn, chỉ là xích sắt trên tay khiến hắn nhận rõ hiện thực.

Nghiêm Hành lần đầu nói với Diệp Thiên Vân với vẻ thành khẩn: “Kỳ thực Hình Ý quan trọng nhất vẫn là ở thân hình hợp nhất, quay về với dã thú. Chỉ là vì nguyên nhân này mà Hình Ý quyền bị người ta cho rằng là cực kỳ ác độc, xuất thủ thường thường chỉ muốn dồn người ta vào chỗ chết. Võ giả của Hình Ý môn chân chính, không phải là tâm lý phát cuồng, hoặc là hạ độc chiêu đơn giản như vậy, chỉ là dựa vào lập ý đơn thuần của bản thân quyền pháp Hình Ý!”

Diệp Thiên Vân nghe xong không khỏi cười khở, lập ý đơn thuần của Hình Ý không tồi, nhưng trong võ lâm mình lại bị xưng là Hình Ý Ma. Hiện tại tất cả đều có đáp án, không phải là nội tâm của mình độc thể nào, mà là vấn đề của bản thân quyền pháp.

Nghiêm Hành rất vui mừng vì Diệp Thiên Vân trong đoạn thời gian ngắn ngủi đã đạt được thành tựu như thế này, bèn cười nói: “Người sau này là tông sư, trong Hình Ý môn gọi là nhập tượng, chính là ý tứ thay đổi đầu óc. Vào lúc này, các loại cảm giác đều có, người có thể vào lúc còn trẻ như thế này đã lên được hóa cảnh, thành tựu sau này có thể vượt quá tiền nhân!”

Diệp Thiên Vân lúc trước đối với hóa cảnh mà bọn Ngũ Vĩ giải thích, thể hội rất mơ hồ, như có mà như không! Nhưng hôm nay tựa hồ tất cả nghi vấn đều có đáp án. Kỳ thực hóa cảnh rất đơn giản, chính là khiến người nhìn võ học với một loại phương thức mới, lại dùng phương thức của võ học để nhìn lại thế giới này với các mối, đương nhiên là có sự bất đồng!

Nghiêm Hành trong một đêm nay cười đến không khép được miệng, đây có thể là một đêm vui nhất của lão trong hắc ngục. Trên con đường võ học, muốn tìm một đồ đệ đã khó, tìm một đồ đệ có tư chất tốt lại càng khó hơn. Trẻ tuổi như Diệp Thiên Vân mà lại có tu vi tông sư, theo lão thấy, đây là tổ sư gia hiển linh để nhất mạch của mình không bị tàn lụi.

Hùng hình có thể được truyền tiếp, bản thân Nghiêm Hành cũng khỏi một khối tâm bệnh. mặc dù Diệp Thiên Vân không thể làm đồ đệ, nhưng hẳn tuyệt đối vẫn có thể coi là người truyền thừa ưu tú, vậy là nhẹ hôm nói: “Thứ mà sư phụ ta dạy cho ta, ta đã truyền cho người rồi, coi như là hoàn thành tâm nguyện. Đem hùng hình học được trong Hình Ý môn, lại giao cho Hình Ý môn nhân, đời này coi như là không còn gì phải hối tiếc!”

Diệp Thiên Vân nghe ra hàm ý trong câu nói của lão, không khỏi nói: “Sư tổ đừng nói những lời như vậy, hắc ngục có lẽ có thể giam chúng ta nhất thời, nhưng tuyệt đối không thể giam chúng ta cả đời!”

Nghiêm Hành vui vẻ nhìn Diệp Thiên Vân, giống như là nhìn hài tử của mình, lắc đầu thở dài: “Đời này của ta đã qua một nửa lớn rồi, ra ngoài cũng không có ý nghĩ lớn. Hiện tại hùng hình đã giao cho người rồi, trong lòng không còn gì vướng mắc. Chỉ là hi vọng người đừng giống như ta, có thể thoát khỏi nơi tối tăm không có ánh sáng mặt trời này!” Nói tới đây, dừng lại một chút rồi bổ sung: “Hình Ý sau khi tiến vào hóa cảnh, có thể cảm tri thiên mệnh, đối với thế gian này đều có ngộ tính! Cái gì là ngộ tính! Ngộ tính chính là cảm thiên cảm địa, quán thông tất cả mọi thứ trong thiên địa lên người mình.”

Diệp Thiên Vân thầm ghi nhớ, hẳn biết Nghiêm Hành đang nói những lời thật lòng, cho nên cảm kích đến nỗi không nói lên lời. Vào thời khắc này, trong lòng hắn đã sinh ra một tia cảm hận đối với hắc ngục này, nhốt người ta trong tăm tối cả đời, tước đoạt quyền lực sinh tồn cơ bản của người khác.

Trong một thoáng do dự, nghe thấy cách không xa truyền tới tiếng bước chân, Nghiêm Hành đã nói xong những gì cần nói, tất nhiên không sợ người ta nghe thấy, có chút kỳ quái, nói: “Canh ba nửa đêm thường thường không có người tới đây, những gì ta vừa nói người đều hiểu rõ rồi chứ?”

Diệp Thiên Vân gật đầu, tri thức liên quan tới Hình Ý, e rằng cả đời này cũng không quên.

Vừa hay có người bước đến, người dẫn đầu là thủ tọa của Thiếu Lâm Giới luật viện, bốn tên tuân tra sứ ở phía sau đang áp giải một phạm nhân. Nghiêm Hành ngậy người, không hỏi kỳ quái nói: “Gần đây hắc ngục sao luôn có người mới nhĩ, xem ra phân tranh trong võ lâm e rằng lại tới rồi!”

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu lên nhìn người này, trong lòng đột nhiên giật thót.

501. Chương 502: Giang Hồ Đột Biến

Là Trần Mễ Lạp! Diệp Thiên Vân suýt nữa thì thốt lên. Lần trước tại đấu trường sinh tử Băng thành bị đánh thành trọng thương, nhưng hiện tại hắn lại đứng ở đây, nhìn tình cảnh thì chắc là không bị thương nặng. Cước bộ nhẹ nhàng thì không nói, còn có thể liếc thấy nụ cười trên khóe miệng nữa.

Diệp Thiên Vân trong lòng rất cảm khái, hẳn từ lúc Bát Cực môn bị diệt thì trực tiếp tới Hồng Kông, hiện giờ tính đại khái ra cũng phải hơn hai tháng rồi. Băng thành không biết đã phát sinh chuyện gì, Trần Mễ

Lập không biết là bị ai đưa tới đây.

Trong một thoáng do dự, Trần Mễ Lập đã bước tới. Diệp Thiên Vân nhìn thấy thủ tọa Giới luật viện Huyền Hoa cũng ở đây, không tiện bước lên trước nhận nhau, cho nên không nói gì. Thời gian ở trong hắc ngục rất nhiều, dấu sao thì hắc cũng không chạy mất, sớm muộn gì cũng có thể chạm mặt.

Nghiêm Hành sau khi nhìn thấy người đó, lại liếc Diệp Thiên Vân, phát hiện vẻ mặt của hắc không được tự nhiên lắm, liền nghi hoặc nói: “Người nhận ra người này à?”

Diệp Thiên Vân không giấu diếm, gật đầu thấp giọng nói: “Hắc là bằng hữu Trần Mễ Lập của con, từng là môn nhân đời thứ mười lăm của Võ Đang, chỉ là về sau phạm phải giới luật nên bị nhốt mấy chục năm!”

Nghiêm Hành tính ra thời gian vào hắc ngục thì sớm hắc rất nhiều, nhưng lão tựa hồ như có chút ấn tượng, không khỏi khẽ lẩm bẩm: “Trần Mễ Lập... Trần Mễ Lập, nghe tựa hồ như rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra!”

Diệp Thiên Vân cười ha ha, nói: “Tiểu sư muội mà Thanh Linh đạo nhân thả đi chính là thê tử của hắc!”

“Ồ!” Nghiêm Hành vỗ vỗ đầu, đột nhiên nhớ ra: “Chẳng trách, chẳng trách, người mà Thanh Linh ghi hận nhất chính là hắc, ha ha, trong nhà lao này thú vị rồi đây!”

Diệp Thiên Vân trong lòng không đồng ý, Thanh Linh đạo nhân ngoài miệng thì nói là hận Trần Mễ Lập, nhưng vẫn thả Tiểu Nguyệt sư muội của lão đi. Kỳ thực giữa hai người bọn họ không có thâm cừu đại hận gì, có lẽ Trần Mễ Lập còn nhớ ơn thanh toàn của lão.

Trần Mễ Lập tới đây, đối với Diệp Thiên Vân là một liều thuốc trợ tim. Đồng bạn hợp tác hài lòng nhất ở bên ngoài của Diệp Thiên Vân chính là hắc. Tên Trần Mễ Lập này tâm tư cẩn thận, hơn nữa gan cực lớn, lại rất kính trọng bằng hữu. Có hắc ở trong ngục, một khi muốn chạy ra, hắc khẳng định là người hưởng ứng tích cực đầu tiên.

Huyền Hoa sau khi nhốt Trần Mễ Lập lại thì dương dương bỏ đi, lúc này trong ngục yên tĩnh trở lại. Nhưng Diệp Thiên Vân biết người nơi này kỳ thực đều nghe thấy, chẳng qua là không có ai lên tiếng mà thôi.

Chỗ mà Trần Mễ Lập bị nhốt là căn phòng ở cuối ngục giam. Cách Diệp Thiên Vân rất xa, sau khi hắc tiến vào thì truyền ra tiếng cười ha ha, sau đó lẩm bẩm: “Điều kiện nơi này không tồi, rất thích hợp với ta!”

Sau khi phá vỡ sự im lặng, người lên tiếng thứ hai chính là Thường Ba của Bát Cực môn, hắc không khỏi cao giọng nói: “Mễ Lập sư đệ, có phải là đệ không? Ta là sư huynh Thường Ba của ngươi đây!”

“Thường Ba.” Trần Mễ Lập ở bên đó đột nhiên thốt lên, tựa hồ như đang nhớ lại cái tên này, sau đó thì vỗ mạnh vào cửa sắt, kích động nói: “Thường sư huynh, là huynh? Đúng là huynh ư? Ta là Mễ Lập, huynh... sao lại ở đây?”

Không đợi Thường Ba trả lời, một giọng nói khác đã vang lên: “Trần Mễ Lập, ta hỏi ngươi, tiểu Nguyệt sao mà chết?” Trong tình tự của Thanh Linh rõ ràng là mang theo kích động, vừa mở miệng đã chất vấn.

Trần Mễ Lập không ngờ mình ở đây lại có nhiều người quen như vậy, nhất thời không biết trả lời ai. Thanh Linh đạo nhân hắc sao lại không nhận ra, chỉ đành mặt dày nói: “Thì ra là Thanh Linh sư huynh, ân tình của huynh, tiểu đệ đời này khó quên, chỉ là Tiểu Nguyệt cô ấy...”

Thanh Linh đạo nhân rõ ràng là rất có nhân duyên, mấy lão già trong lao phòng đều cười lớn nói: “Thì ra tình địch mà lão tạp mao nói đến rồi. Lần này hay rồi, có kịch hay xem rồi!”

Trong lao phòng anh một câu, tôi một câu, vô cùng náo nhiệt. Trần Mễ Lập trước tiên là nói cảm ơn Thanh Linh, sau đó thì hỏi thăm Thường Ba của Bát Cực môn, quả thực là vô cùng bận rộn.

Sau nửa ngày, Thường Ba ở bên đó đột nhiên nói: “Vị tiểu bằng hữu mới tới đây còn nói là quen ngươi!”

Diệp Thiên Vân một mực ở bên cạnh lắng nghe, thấy trong lao ngục không ngờ lại náo nhiệt như vậy, không khỏi mỉm cười. Trần Mễ Lập là lần thứ hai vào cung, ở Võ Đang cũng đã bị cầm tù chục năm, hoàn cảnh nơi đó còn tồi hơn nơi này, cho nên hắc không sợ hãi chút nào.

Thường Ba đã nhắc tới mình, biết không thể không nói. Thế là liền hơn cao giọng nói: “Trần đại ca, là ta, Thiên Vân đây!” Trần Mễ Lạp nghe thấy giọng nói này thì còn kích động hơn ban nãy mấy lần, không khỏi ghé sát vào cửa sắt rồi nhìn ra ngoài, nhưng cả nửa ngày cũng phát hiện được vị trí của Diệp Thiên Vân, lập tức sốt ruột nói: “Hảo huynh đệ của ta! Bên ngoài tìm cậu đến phát điên, cậu sao lại vào đây?”

Có thể là đã lâu rồi không có tin tức của Diệp Thiên Vân, giọng nói của Trần Mễ Lạp vô cùng thân thiết! Huống chi Diệp Thiên Vân mấy tháng trước còn cứu mạng hắn, có tình nghĩa này, Trần Mễ Lạp sao có thể không kích động.

Diệp Thiên Vân nghe ngữ khí của hắn, trong lòng không khỏi nóng lên, cười ha ha nói: “Tôi tới Bát Quái Môn cứu người, kết quả gặp phải bốn cường tăng của Thiếu Lâm Đại Ma viện, sau khi giao thủ không địch được liền bị bắt tới đây.

Những người khác trong lao phòng nghe thấy lời nói của Diệp Thiên Vân thì không khỏi thầm tắc lưỡi. Bọn họ chưa hề hỏi Diệp Thiên Vân vì sao mà tới, hôm nay sau khi nghe thấy lý do này mới giật nảy mình. Bốn vị cường tăng mấy chục năm trước đã vang danh võ lâm, Diệp Thiên Vân không ngờ còn dám giao thủ với họ, quả thực là không cần mạng nữa rồi!

Trần Mễ Lạp thì lại không hề kinh ngạc, Diệp Thiên Vân ở bên ngoài quả thực là khắc tinh của tông sư, tới một người thì giết một người, tới một đôi thì giết cả cặp. Xuất thủ quyết đoán, không chút lưu tình, cho dù là đánh nhau với bốn vị cường tăng thì hắn cũng không kinh ngạc chút nào. Truyện

Trần Mễ Lạp mỉm cười: “Huynh đệ tới đâu cũng gây chấn động tới đó, hại cho sức miễn dịch của lão ca ta cũng đề cao không ít!” Nói tới đây, hơi dừng lại rồi mới nói tiếp: “Mấy ngày trước, tông sư của Hình Ý môn toàn bộ xuất sơn, chính là để tìm cậu, ai ngờ cậu lại về đây làm bạn với lão ca ta, đúng là duyên phận!”

Diệp Thiên Vân trong lòng rất kinh ngạc, tông sư của Hình Ý môn, vậy chính là mấy vị ở hậu sơn rồi, chẳng lẽ trong đây có điều gì kỳ quặc ư? Không khỏi hỏi: “Lão ca, huynh biết vì sao không?”

Trần Mễ Lạp hơi do dự một chút, rồi nói thẳng: “Cái này thì ta không rõ, ta chỉ nghe Hà Sơn nói thôi!”

Nghiêm Hành nghe thấy tin tức của Hình Ý, trong lòng rất cao hứng, trong hắc ngục này đột nhiên có thêm sinh khí, đặc biệt là sau khi có sự gia nhập của Diệp Thiên Vân và Trần Mễ Lạp.

Diệp Thiên Vân rất muốn biết, Hình Ý tông sư vì sao đột nhiên lại muốn tìm mình, nhưng hắn có nghĩ thế nào cũng vô ích. Mà cho dù biết thì làm gì được chứ, cho nên đành dần xuống, nói: “Lão ca, huynh sao đột nhiên lại tới hắc ngục? Ai đưa huynh vào đây?”

Trần Mễ Lạp vốn có chút cảnh giác, sợ bị tuần tra sứ ở đây phát hiện. Nhưng có Diệp Thiên Vân ở đây, trong lòng yên ổn hơn nhiều. Diệp Thiên Vân tuổi tuy không lớn, nhưng làm việc vô cùng cẩn thận, cho nên cũng không úy kỵ, cực kỳ bất lực nói: “Còn có thể là ai nữa, trừ Võ Đang ra thì ta còn kết oán với ai nữa! Từ lúc tôi khỏi bệnh, Bát Cực môn và Võ Đang đã khai chiến rồi! Tôi và Hà Sơn, dẫn một số đàn em đánh du kích! Hắc hắc, lúc đầu cũng có chút hiệu quả, chỉ đáng tiếc bọn chúng người nhiều thế mạnh, bỏ đi, có cơ hội chúng ta sẽ nói kỹ càng!”

Diệp Thiên Vân biết những môn nhân còn lại của Bát Cực Môn khẳng định không chịu để yên! Hà Sơn hữu lực vô não, và một Trần Mễ Lạp dám làm dám nghĩ, tâm tư cẩn mật, trên thế giới này không có gì là bọn họ.

Diệp Thiên Vân không dám hỏi tiếp, hắn cần tìm cơ hội đối mặt nói chuyện với Trần Mễ Lạp, có một số chuyện không thể nói trước mặt nhiều người được.

Hắc ngục vô tuế nguyệt, Diệp Thiên Vân sau khi ở đây một tuần, mới minh bạch nguyên nhân mà Trần Mễ Lạp vào đây. Bát Cực môn âm thầm liên hợp với mấy môn phái, không ngờ lại ngang nhiên khai chiến với Võ Đang. Võ Đang cho dù thực lực cường hành, nhưng lại chết hơn chục tông sư, tổn thất không thể coi là không lớn, do đó thực lực yếu đi nhiều.

Hình Ý môn, Bát Quái môn, còn có Thái Cực môn, ba nhà sớm đã có rất nhiều oán ngôn đối với cách làm ngang ngược của Võ Đang, lúc trước ngại thực lực của đối phương, không dám khinh cử vọng động! Nhưng hiện tại có cơ hội, đương nhiên là phải tính sổ. Âm thầm liên thủ phát ra nhân thủ chỉ viện cho Bát Cực môn, tại Bằng thành hai phía không ngừng đánh ngang ngựa.

Trần Mễ Lạp đương nhiên là nhân vật lãnh quân của Bát Cực môn, dùng phương thức chính diện đánh hiệp trượng với Võ Đang. Võ Đang liên tục thất lợi, có chút không chống nổi, đột nhiên mời Y học điện chủ Vệ Sư Hạo tới Bằng thành, kết quả Trần Mễ Lạp thất thủ bị bắt sống.

Vệ Sư Hạo có thân phận và địa vị rất được tôn sùng trong Võ Đang, hơn nữa còn có chút tình phận với Trần Mễ Lạp, không nỡ hạ sát thủ mà chỉ tổng hãn vào hắc ngục.

Cái mà Diệp Thiên Vân quan tâm nhất là chuyện tông sư đời thứ nhất của Hình Ý môn muốn tìm mình, từ trong tin tức mà Trần Mễ Lạp nói ra cũng tìm ra một chút dấu vết.

Hà Sơn từng nhắc tới Hứa Phóng Sơn, phụ thân của Hứa Tình, do đó chỉ cần nghĩ một chút là không khó để hiểu. Hứa Phóng Sơn đêm đó sau khi rời đi, hướng tới Hình Ý môn cầu cứu, đây là giải thích hợp lý duy nhất mà hiện tại Diệp Thiên Vân nghĩ ra.

Lại gần hai tháng thời gian, Diệp Thiên Vân phần lớn thời gian đều luyện tập Kim Chung Tráo, thời gian còn lại thì đặt ở long hổ đầu chí và ưng hùng hợp kích. Cảnh giới tông sư, tạo cho hắn điều kiện tiên quyết để học hợp kích. Dưới được lực điên cuồng, Kim Chung Tráo đã lên tới trung hậu kỳ tầng thứ bảy, hai chiêu Hình Ý hợp kích, đã khiến hắn càng lúc càng có lòng tin đối với bản thân.

Trong hắc ngục có sự gia nhập lực lượng mới, thoát khỏi cảnh tử khí trầm trầm. Sau mấy tuần Trần Mễ Lạp vào ngục, không ngờ lại vô cùng hòa hợp với đại đa số tông sư ở trong lao ngục. Một nhân tố không an định đột nhiên thò ra trong nội bộ của hắc ngục.

502. Chương 503: Mưa Đúng Lúc

Trần Mễ Lạp ngồi bên cạnh Diệp Thiên Vân, mái tóc như vừa được gội qua vậy. Nháy mắt đã bị giam trong ngục tối này đến cả hai tuần rồi, nên cũng hiểu rất rõ nơi đây. Nhà lao này giam giữ chủ yếu là các tông sư của các môn phái, nếu những người này mà bước ra được từ bên trong thì cái lực lượng đó to lớn biết nhường nào.... Mỗi lần nghĩ đến đây, trong lòng Trần Mễ Lạp bất giác như có một đàn kiến bò qua vậy, một sức mạnh có thể lay động cả vũ lâm lại ở gần hắn đến vậy.

Diệp Thiên Vân không biết là đang suy nghĩ điều gì, theo phản xạ tự nhiên, Trần Mễ Lạp quay đầu lại nhìn người đi tuần tra một cái, sau khi phát hiện ra không ai để ý thì mới thấp giọng hết mức có thể nói: “Thiên Vân, tôi bị giam ở Võ Đang mười mấy năm rồi, không muốn ở đây thêm một ngày nào nữa, nếu có cơ hội thì..., tôi chỉ nói là nếu có cơ hội thì có thể sống chết một phen không?”

Diệp Thiên Vân mặc dù sống một cuộc sống thoải mái ở nơi ngục tối này, nhưng dù gì thì điều đó cũng được đánh đổi bằng tự do, làm gì có lúc nào mà hắn lại không muốn làm như Trần Mễ Lạp nói chứ, nhưng trước mắt thì chưa phát hiện ra bất kỳ cơ hội nào.

Toàn bộ nhà lao đều được dùng đá cho thêm ít xi măng xây mà thành, cửa thông gió bên trong phòng rất nhỏ, đừng nói là người, ngay cả muốn giơ một cánh tay ra cũng phải vất vả một phen mới làm được! Tất cả những biện pháp có thể nghĩ ra thì đều nghĩ hết cả rồi, nhưng cũng không có đầu mối gì hết, làm cho hắn hai ngày nay đứng ngồi không yên, đến cả luyện công cũng không có cách nào tập trung tinh lực được.

Lời nói của Trần Mễ Lạp chẳng khác nào nhắc nhở hắn, Diệp Thiên Vân ngẩng đầu lên nhìn đám mây mù trên bầu trời, bất giác nghĩ ra một kế, liền chỉ tay nói: “Xem thời tiết thế nào đã đi!”

Mới đầu Trần Mễ Lạp vẫn không hiểu lời nói của Diệp Thiên Vân là có ý gì, hắn nhìn ngang nhìn ngửa lên trời một hồi, rồi đột nhiên hiểu ra, nhú mày nghi ngờ nói: “Ý cậu là mưa à?”

Diệp Thiên Vân gật đầu rồi chậm rãi nói tiếp: “Nhà lao của chúng ta đã có nước sẵn rồi, chỉ cần mưa thêm mấy ngày nữa thì tôi nghĩ là Thiếu Lâm sẽ lo lắng sốt ruột ngay. Đây có lẽ có thể xem là cách duy nhất đó!”

Nghiêm Hành ngồi một bên chăm chú nghe hai người nói chuyện thì không khỏi thở dài một hơi. Ông ta cũng đã từng tìm cách thoát ra, nhưng cũng đã mấy chục năm rồi mà vẫn bị nhốt trong này. Việc trông giữ trong cái nhà lao ngục tối này không hề nghiêm ngặt chút nào, thậm chí còn để cho phạm nhân một

không gian nhất định, nhưng đứng từ phương diện khác mà nói thì việc trông giữ không gắt gao có thể nói lên được là nhà lao này chẳng có bất kỳ con đường ra nào cả.

Trần Mễ Lạp không ủng hộ cho lắm biện pháp của Diệp Thiên Vân, nhưng ngoài cách đó ra thì cũng chẳng còn cách nào khác nữa, hắn có phần tức giận, dùng tay gãi gãi đầu nói: “Tôi đã liên hệ với những người bạn ở xung quanh rồi, cậu cũng liên hệ đi, nếu không thì người đơn thể mỏng, chẳng làm ăn được gì đâu!”

Diệp Thiên Vân ‘ừ’ lên một tiếng rồi đứng thẳng người lên giẫm giẫm chỗ đất dưới chân mình, vì mây đen đã che khuất cả mặt trời, mặt đất xuất hiện những đám bùn đất kỳ lạ. Nếu còn mưa thêm vài ngày nữa thì nước sẽ chảy xuống nhà lao ở dưới đất, và đây cũng chính là thời cơ đã đến.

Nghiêm Hành chưa bao giờ từng thấy mưa lại kéo dài đến như vậy. Hiện giờ trong phòng giam của những tội phạm nghiêm trọng, đừng nói gì đến ướt át, mà ở những nơi không bằng phẳng đã xuất hiện những vũng nước nhỏ rồi, trên người thì đã có những biểu hiện mẩn ngứa, cái thứ này mà xuất hiện trên người thì cho dù là không đau đớn, nhưng lại ngứa muốn chết, làm cho người ta chỉ muốn xé rách hết phần da thịt đó xuống mà thôi.

Diệp Thiên Vân quen hầu hết những người ở đây, nhưng nói đến có giao tình thì chỉ có một mình Nghiêm Hành mà thôi. Những người học võ thì kết giao với nhau, muốn kết giao là sẽ kết giao được, vì thế hắn chỉ có thể nói với Nghiêm Hành: “Sư tổ, chuẩn bị sớm một chút, nếu thực sự là có cơ hội thì chúng ta sẽ thoát ra bên ngoài.”

Tất nhiên là Nghiêm Hành cũng muốn thoát ra rồi, nhưng vẫn bán tín bán nghi đối với lời nói của Diệp Thiên Vân. Có lẽ do ở trong ngục tối này lâu quá rồi nên nghe thấy những thứ này lại có phần không quen rồi nói với hơi chút lưỡng lự: “Muốn ta làm cái gì đây?”

Diệp Thiên Vân cười nói: “Chỉ cần nói cho những người có quan hệ tốt với người, làm được những gì trong lòng hiểu rõ là được rồi!”

Nghiêm Hành cảm giác thấy có phần thất thố thì bất giác cười ha ha, lắc đầu cười nói: “Già rồi, đúng là già rồi, xem ra ngục tối đã nhốt ta đến hồ đồ mất rồi.”

Sau khi trở lại nhà giam, Diệp Thiên Vân lại tiến hành ‘ngâm mình’, còn Nghiêm Hành thì đi liên hệ với bạn bè tứ phía. Trong tận sâu thẳm đáy lòng, Nghiêm Hành không đặt hy vọng quá lớn vào những lời của Diệp Thiên Vân.

Đã ở trong cái ngục tối này thì chẳng có kẻ nào ngu ngốc cả, cũng không thiếu người thông minh, nhưng họ vẫn phải ở chỗ này. Từ khi vào đây, chưa từng nghe nói có ai đã thoát được ra bên ngoài, chứ đừng nói đến chuyện đại quy mô chạy trốn.

Có điều Diệp Thiên Vân làm gì cũng rất bình tĩnh, vững vàng, hơn nữa còn rất có chủ kiến. Mặc dù Nghiêm Hành không tin tưởng gì cho lắm nhưng cũng không hề hắt gáo nước lạnh, dập tắt nhiệt huyết trong người của Diệp Thiên Vân. Cho dù chạy không thoát thì thông qua sự việc lần này, Diệp Thiên Vân cũng tăng thêm chút kinh nghiệm hành xử cho mình, việc này chỉ có lợi mà không hề có hại cho hắn chút nào.

Nghiêm Hành đối đãi với Diệp Thiên Vân chẳng khác nào đối đãi với chính con đẻ của mình. Cứ để cậu ta không ngừng phát triển, ông cha ta thường nói, truyền cho người ta kiến thức thì chỉ bằng truyền cho người ta phương pháp để học tập và tiếp nhận cái kiến thức đó. Thôi thì cứ để cho cậu ta tự tôi luyện thành thực bản thân mình.

Hắc ngục đối với người học võ mà nói thì đó là một nơi tuyệt hảo, ở nơi đây không có hy vọng, không có phương hướng, chỉ có một màn đêm tối vô cùng vô tận và một quãng thời gian dài đằng đặc. Chỉ có ai ý chí kiên cường, biết nhẫn nại thì mới đạt được cái tài, cái phú quý giá ở bên trong. Nghiêm Hành hy vọng Diệp Thiên Vân có thể xông ra bên ngoài, bay lượn khắp nơi.

Trong nháy mắt thì ba ngày đã trôi qua rồi, mưa vẫn tí ta tí tách không ngừng rơi, vị trí của phòng tội phạm nghiêm trọng là ở dưới tầng hầm, quanh năm ẩm ướt, lần này lại thêm vào đó là mưa lớn liên miên, nước nhỏ giọt từ bên trên xuống, thậm chí nước ở dưới đất cũng chảy ra rồi, người đi trên mặt đất thì nước vừa vịn ngập đến mắt cá chân. Trần Mễ Lạp liên hệ với những người như Thanh Linh Đạo Nhân, Dĩ Kinh..v..v.. đã bắt đầu chửi bới ở trong phòng giam rồi.

Nhất thời náo nhiệt hẳn lên, còn Nghiêm Hành cũng đã liên lạc đầu vào đó với những người có thâm giao không tồi với mình. Kỳ thực là chẳng có ai cam tâm cả đời chôn vùi ở nơi đây, trừ phi thân kinh người đó có vấn đề. Nghiêm Hành chỉ mới liên lạc thôi mà đã nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình của mọi người.

Chỉ một lát sau, Huyền Hoa của Giới Luật Viện vội vã từ bên ngoài bước vào. Hầu hết tất cả mọi việc ở Hắc ngục là do ông ta phụ trách, hiện giờ mực nước đã lên tới mức này rồi, thì ông ta cũng vô cùng sốt ruột. Nếu mà mưa vẫn tiếp tục rơi thêm ba hôm nữa thì nước sẽ ngập đến eo mắt, đến lúc đó thì đừng nói là người, ngay đến cả cửa sắt cũng không chắc sẽ mở ra được.

Xem phản ứng của những tông sư phạm nhân, trước tiên là dùng tay đè nén vài cái, sau đó thì lễ nói: “Các vị khách nhân, hiện giờ bên ngoài mưa vẫn không ngừng rơi, Thiếu Lâm còn lo lắng hơn các vị nhiều, vì thế nên xin mọi người đừng huyên náo vội, tôi tin là sự việc này sẽ có được cách giải quyết mỹ mãn.”

Hơn một nửa số người ồn ào ở đây là có động cơ không trong sạch, làm sao có thể vì một câu nói của ông ta mà bình tĩnh trở lại được cơ chứ? Trần Mễ Lạp cười nhạt nói: “Thiếu Lâm được lắm, nếu không phải chúng tôi đến tìm mấy người thì chắc mấy ngày nữa mấy người cũng sẽ không đến đâu nhỉ?”

Huyền Hoa nghe xong thì đưa ánh mắt về phía Trần Mễ Lạp nhìn một cái, rồi lắc đầu nói: “Thiếu Lâm quyết sẽ không để mặc sự việc như vậy, tôi nghĩ là vị khách này có phần hiểu lầm chúng tôi!”

Bát cực trưởng lão Thường Ba nhỏ đánh toẹt một tiếng: “Thiếu Lâm được lắm, nhốt chúng tôi ở đây chúng tôi cũng chịu rồi, nhưng điều kiện nơi đây là nơi để cho người sinh sống sao? Thế thà ngay từ đầu làm một phát cho xong còn hơn, thì bây giờ cũng đỡ phải chịu tội thế này!”

Những lời nửa đùa nửa thật này lập tức khiến mọi người xì xào hết cả lên. Thiếu Lâm xây Hắc ngục vốn là muốn bày ra cho mọi người biết rằng, bọn họ không tạo ra sát nghiệt với võ lâm, nhưng hiện giờ thì nó thực sự đã trở thành thủ đoạn để báo thù, ai nấy đều trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau.

Huyền Hoa có khổ mà nói không nên lời, một khi mà mưa không ngừng rơi thì phiền phức của Thiếu Lâm sẽ không hề nhỏ chút nào. Những người này đều là những tông sư chân chính, muốn đưa đến đâu cũng không tiện, nếu có gì sơ sót sai lầm thì e rằng Thiếu Lâm sẽ bị cản trở lại mấy miếng mất.

Huyền Hoa hơi có chút sa sầm mặt lại, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, hòa thuận nói: “Tôi đã bẩm báo với phương trượng, xin mọi người hãy kiên nhẫn chờ đợi! Tôi cam đoan với mọi người, nhiều nhất là một ngày, nhất định sẽ có biện pháp giải quyết.”

Trần Mễ Lạp hao tâm tổn trí cũng là vì muốn tạo ra cơ hội, nếu cứ cãi cọ tiếp thì cũng chẳng có ích lợi gì cả, bây giờ chỉ có thể khẩn cầu trời đất để mưa không ngừng rơi, mà nếu to hơn chút nữa thì càng tốt. Trước tối ngày mai, nhất định sẽ di dời toàn bộ người ở đây, như thế thì mục đích cũng đã đạt được rồi!

Trần Mễ Lạp không nói gì nên mọi người cũng không kêu la gì nữa, nhà giam của những phạm nhân nghiêm trọng lập tức yên ắng hẳn xuống.

Huyền Hoa thấy mọi người không ồn ào gì nữa thì cũng thở phào lấy một hơi. Đối mặt với một việc như vậy, thì ai cũng đều bó tay chịu thua, chẳng có cách gì. Mưa có còn tiếp tục rơi nữa không thì không ai có thể biết chắc chắn hết. Bây giờ chỉ có thể chờ đợi mệnh lệnh của phương trượng, hẳn lập tức thì lễ nói: “Các vị cố chịu đựng thêm một ngày!”

Sau khi Huyền Hoa rời đi thì cũng không còn ai tranh cãi gì thêm nữa. Người học võ mà đạt tới trình tông sư thì đa số là thích yên tĩnh, điều này giúp ích rất nhiều cho việc tự thân tu luyện.

Diệp Thiên Vân cân nhắc nửa ngày, có bốn người có quan hệ rất tốt với Nghiêm Hành, còn Trần Mễ Lạp cũng liên hệ được ba người, cộng vào là chín người. Phải biết là phòng giam phạm nhân này mới chỉ có bốn mươi người, thì hơn một nửa đều có ý nghĩ muốn đào tẩu, trong lòng ai nấy đều tính toán làm sao để tìm ra được cơ hội.

Cả đêm không có tiếng động gì, đợi đến sáng ngày hôm sau, đúng là trời chiều lòng người, mưa vẫn rơi đều không ngớt, không những thế còn to hơn trước. Nước ở trong nhà giam đã lên đến đầu gối rồi. Trần Mễ Lạp không muốn ở đây thêm một ngày nào nữa, hẳn có phần không kiềm chế được liền chửi: “Mấy con lừa ngu ngốc này có phải là lừa chúng ta không vậy?”

Vừa dứt lời thì có tiếng két két từ cánh cửa sắt truyền đến, vì nước sâu quá nên phải mất nửa ngày mới mở được cửa ra. Huyền Hoa với vẻ mặt nghiêm nghị tiến lại gần, theo sau là mấy chục viên tuần tra sử. Lúc này phòng giam của phạm nhân có tội nặng ở đây đã trở thành một thủy lao đúng nghĩa.

Cả đêm qua Huyền Hoa không hề chớp mắt, sáng sớm nay khi nhận được tin tức từ phương trượng, đó là những tông sư trong phòng giam của trọng phạm thì đều được di dời đến tầng trên, vì thế mà cao giọng nói: “Mọi người trật tự một chút, chớ nóng vội, từ bây giờ, chúng ta sẽ di dời lên phía trên, không được loạn, mọi người đi theo thứ tự, từng người một!”

Dưới vẻ ngoài bình tĩnh của Diệp Thiên Vân là một niềm vui mừng khôn xiết, xem ra đúng là một trận mưa đúng lúc, nếu mà bị nhốt ở bên trên thì xác xuất đào tẩu sẽ cao hơn rất nhiều, bởi vì trên đó còn nhốt cả gần trăm người có võ, như vậy thì lực lượng sẽ càng mạnh hơn.

503. Chương 504: Lòng Nóng Như Lửa Đốt

Khi Diệp Thiên Vân bước ra, thì trong nhà giam cũng chỉ còn vài người. Dưới sự trông coi nghiêm ngặt, lại phải đi qua ba chiếc cửa sắt nữa mới đến được nhà giam mới. Hắn vừa bước vào là đã liếc mắt nhìn hết mọi người bên trong, có Thanh Linh Đạo Nhân của phái Võ Đang, Thường Ba của Bát Cực Môn, còn một ông lão một mắt nữa.

Hết thấy những điều này đều nằm trong suy tính của Diệp Thiên Vân, hắn đã sớm biết Hắc ngục chẳng còn mấy phòng trống nữa, nên chỉ có thể là mấy người chen chúc vào cùng một nơi, giờ đây quả nhiên là ứng nghiệm.

Ông lão một mắt ngày thường rất trầm mặc, không dễ gì mở miệng, hơn nữa còn vô cùng cảnh giác với những tông sư khác.

Diệp Thiên Vân đã nghe nói về người này, trong Hắc ngục, Hàn Thắng Thiên của Tây Bắc Môn đã từng bắt chuyện với ông ta, nói là trong ngục có một vị là trưởng lão của Tây Bắc Môn, có lẽ chính là người này.

Diệp Thiên Vân mấy lần định tiến lên phía trước kết nối quan hệ, nhưng đối phương lại không cho hắn cơ hội, cho đến tận bây giờ hai người cũng mới chỉ chào hỏi nhau mấy lần mà thôi.

Trong lòng của Thanh Linh Đạo Nhân và Thường Ba đều rất rõ quan hệ giữa Diệp Thiên Vân và Trần Mễ Lạp là rất tốt, hơn nữa hai người còn có dự định trốn khỏi nơi đây, vì họ có quan hệ cũng không tồi với Trần Mễ Lạp nên cũng rất thân với Diệp Thiên Vân.

Thường Ba ôm quyền hướng về phía Diệp Thiên Vân, nói với giọng vô cùng khách khí: “Thiên Vân tiểu huynh đệ, cậu có quan hệ sâu xa với Bát Cực Môn, mấy ngày nay nghe Trần Mễ Lạp nói tôi mới biết, Hà Sơn, Diệp Vô Nhai, một người là sư đệ của tôi, còn một người thì là sư huynh của tôi!”

Diệp Thiên Vân cũng ôm quyền đáp lễ, đều là nể mặt Bát Cực Môn thì mình mới có thể kết giao với người như vậy, vì thế nên hắn cười nói: “Thường tiên bối khách khí rồi, Hà Sơn và văn bối là những người bạn vô cùng tâm đầu ý hợp. Nói như vậy thì chúng ta quả là một nhà rồi!”

Thường Ba hơi cau mày giả bộ cau giận nói: “Cái gì mà tiên bối văn bối cơ chứ, cậu xưng hô với Trần Mễ Lạp là huynh đệ, thì giữa chúng ta cũng không cần phải xa lạ như vậy, về sau cậu cứ gọi tôi là Thường lão ca đi!”

Ánh mắt hai người giao thoa với nhau, rồi cùng lúc bật cười thành tiếng. Diệp Thiên Vân thấy Thường Ba là một người thoải mái, thì không tiện từ chối: “Vậy thì Thường đại ca, về sau xin đại ca hãy chiếu cố nhiều hơn!”

Thanh Linh Đạo Nhân không hề chen lời trong khi Thường Ba nói, ánh mắt không ngừng dò xét trên người Diệp Thiên Vân, đến lúc này mới chịu lên tiếng: “Tiểu huynh đệ, nghe nói cậu chém chết bốn vị Điện Chủ của Võ Đang phải không? Không biết đó là những vị nào vậy?”

Diệp Thiên Vân khẽ rung mình một cái, hắn không hiểu ý của Thanh Linh Đạo Nhân là gì. Tin tức này chắc chắn là nghe từ miệng của Trần Mễ Lạp mà ra, vì thế mà hắn làm vẻ do dự rồi mới chậm rãi nói:

“Những lời này hơi nặng rồi, Điện Chủ của Võ Đang đúng là đã chết trong tay tại hạ, chỉ là không phải là đối thủ lôi đài chính thức thôi!”

Thanh Linh Đạo Nhân nở một nụ cười lạnh lùng, sau đó phất tay ngắt lời nói: “Cái gì mà lôi đài với chẳng lôi điếc. Một người biết võ nếu bị người ta đánh lên đến chết, thế thì không phải là càng nực cười hơn hay sao, thế thì quang minh chính đại đấu với nhau còn hơn! Ta muốn nghe từ chính miệng cậu nói ra, rốt cuộc đó là những vị Điện Chủ nào?”

Diệp Thiên Vân thấy thần thái của ông ta thì hạ quyết tâm đáp: “Mã Sư Châu, Ngọc Sư Lộ, Mê Sư Đạo, Thương Sư Kiệt!”

Bất kể là Thường Ba hay là ông lão một mắt kia, thì ai nấy đều rất quen thuộc với mấy cái tên này. Trong nháy mắt, khi Diệp Thiên Vân thốt ra những cái tên đó thì hai người lộ ra ánh mắt kinh ngạc rõ rệt.

Thanh Linh Đạo Nhân sau khi im lặng vài giây thì đột nhiên vỗ tay kêu lên: “Tốt lắm, chết tốt lắm! Mã Sư Châu, Ngọc Sư Lộ, hai người các người chết đúng là vừa lòng người!” Ông ta có phần lẩm bẩm một cách điên dại: “Đúng là báo ứng, không ngờ mình bị nhốt trong ngục sâu mà mạng sống còn dài hơn chúng!”

Diệp Thiên Vân cũng không cảm thấy kỳ lạ gì cả, vì Thanh Linh Đạo Nhân trước giờ vẫn điên điên khùng khùng như vậy, người như thế thì tốt nhất là không nên dây vào. Có thể là Trần Mễ Lạp cảm thấy nợ nần ông ta, nên mới kéo Thanh Linh Đạo Nhân vào trong này.

Diệp Thiên Vân suy nghĩ một lát, không ngờ Thanh Linh Đạo Nhân giờ tay đánh về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân bỗng nhiên bừng tỉnh, lùi về phía sau mấy bước, vì vậy mà đã tránh được tay của Thanh Linh Đạo Nhân, sau đó nhìn ông ta với ánh mắt lạnh lùng.

Tay của Thanh Linh Đạo Nhân căn bản là chẳng có chút lực nào cả, chỉ là một cái đánh thông thường mà thôi. Thấy Diệp Thiên Vân né tránh thì hơi có chút xấu hổ, liền ôm quyền đỏ mặt nói: “Tiểu huynh đệ đừng trách, ta là người lỗ mãng hết chỗ nói, vốn là muốn cảm ơn tiểu huynh đệ đã giúp ta trừ khử kẻ thù, không ngờ...”

Diệp Thiên Vân không quen với kiểu dùng vũ lực để tạ ơn như vậy, vì thế nên gật đầu hiểu ý nói: “Không cần vậy đâu, tiền bồi khách khí rồi!”

Bàn tay của Thanh Linh Đạo Nhân treo lơ lửng giữa không trung, thấy thần sắc của Diệp Thiên Vân thì buột miệng nói: “Cả đời ta không nợ nhân tình của ai bao giờ, ơn này ta ghi nhớ trong lòng, ngày sau sẽ báo đáp!”

Sau khi đã hợp lý hóa các mối quan hệ trong này rồi mà Diệp Thiên Vân vẫn không biết Trần Mễ Lạp và Nghiêm Hành bị nhốt ở đâu, nhưng chắc chắn là cách đây không xa. Hắn nhìn ra bên ngoài qua cánh cửa sắt thì thấy có bốn vị tuần tra sử đứng ngay trước cửa.

Thiếu Lâm không những không nói lỏng, mà ngược lại, ngày càng chặt chẽ, nhưng nói thế nào thì bên trên vẫn tốt hơn bên dưới, nếu ở phía dưới mà muốn thoát ra bên ngoài thì ít nhất cũng phải vượt qua ba cánh cửa sắt, hơn nữa mỗi cửa lại có người đứng gác, thì có thể tưởng tượng nhiệm vụ này khó khăn gian khổ cỡ nào.

Lại một lần nữa lợi dụng cảm giác để điều tra, thì hắn phát hiện ra nơi này vô cùng quen thuộc, thời gian trước mỗi khi gia công được liệu thì đều phải đi qua nơi này.

Đúng lúc này, có một âm thanh đột nhiên cất lên: “Đói chết đi được, bao giờ mới có cơm ăn đây?”

Diệp Thiên Vân nghe rất rõ âm thanh này, và cũng vô cùng quen thuộc, bởi vì đây chính là tiếng của Trần Mễ Lạp. Dựa theo tiếng mà phán đoán thì Trần Mễ Lạp ở cách đây không xa, không cách quá mười mét.

Tuần tra sử lập tức trả lời: “Xin tông sư đợi một lát, sự việc còn chưa xử lý xong xuôi, có khả năng sẽ muộn hơn một chút!”

Trần Mễ Lạp mắng thêm mấy câu rồi hỏi: “Chỗ này vừa bẩn vừa thối, còn không bằng cái nhà vệ sinh ở dưới kia, lẽ nào lại bắt bọn ta phải ở đây sao?”

Tầng trên của Hắc ngục chất lượng cực kém, những võ giả thông thường thì tất yếu không được đối đãi bằng tông sư, vì vậy mà trong phòng bốc lên một mùi khó chịu. Mặc dù giờ đây đã là mùa thu, trời bắt đầu lạnh rồi nhưng mùi ẩm mốc vẫn phảng phất đâu đây.

Tông sư ở trong Hắc ngục cũng được người ta tôn kính, vì thế mà vị tuần tra sử vẫn kiên nhẫn đáp lại: “Cụ thể thì tại hạ cũng không rõ, lát nữa Huyền Hoa sư thúc sẽ đến, vì vậy xin mọi người chờ nóng vội!”

Ước chừng nửa giờ đồng hồ sau, Huyền Hoa vội vàng đi tới, mặt đầy bụi bặm, ông đi đến chính giữa của mấy nhà lao rồi cất cao giọng nói: “Các vị khách nhân, những ngày này mọi người có lẽ sẽ phải khổ rồi. Một ngày ba bữa sẽ được đưa đến phòng giam, đồng thời sẽ tạm ngừng việc trao đổi võ học hàng tuần. Đợi cho đến khi mưa tạnh rồi thì mọi người sẽ quay trở về chỗ cũ, đến lúc đó thì những sinh hoạt hàng ngày cũng sẽ giống như trước kia!”

Diệp Thiên Vân nghe được hai câu nói này thì trong lòng chán hẳn. Nhốt những tông sư ở trong này mà không cho họ có bất kỳ không gian nào để hoạt động, như thế thì khác gì không có cơ hội chứ, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Trần Mễ Lạp ở bên nhà lao kia nghe thấy thì lập tức đáp lại: “Huyền Hoa, trong nhà lao này toàn mùi đại tiểu tiện thôi, ý của ông là để chúng tôi ăn cơm ở đây sao? Mấy tên hòa thượng các người sao không vào đây mà ném thử mùi vị xem sao?”

Huyền Hoa có chút hổ thẹn nói: “Chỉ là tạm thời chịu khổ một chút, chỉ cần qua khỏi mấy ngày này thì nhất định sẽ khôi phục lại như ngày trước thôi!”

Diệp Thiên Vân biết chỉ còn có vên vên một cơ hội này mà thôi, nhất định phải chớp lấy thời cơ mới được! Nếu thu hẹp phạm vi hoạt động của mình vào phòng giam này, thì làm sao có cơ hội trốn thoát được cơ chứ, vì vậy hắn trầm giọng nói: “Huyền Hoa đại sư, chúng tôi cũng không hề có yêu cầu gì quá đáng, chỉ là cần một căn phòng sạch sẽ là được! Ở một nơi như thế này thì cho dù là có cơm ăn cũng khó mà nuốt trôi được, tôi nhớ lần đây có một nhà ăn mà!”

Có mấy vị tông sư khác cũng phụ họa theo, vô hình hỗ trợ cho Diệp Thiên Vân rất nhiều.

Huyền Hoa chăm chú nhìn về phía ô cửa của Diệp Thiên Vân, tựa như là đang suy xét một cách cẩn thận, nhưng rồi nét mặt vẫn lộ vẻ khó xử, từ chối nói: “Tu vi của các vị cao thâm, chỉ sợ điều kiện này của các vị tôi không thể đáp ứng được!”

Nói thế này rồi thì Diệp Thiên Vân cũng không thể cố đòi hỏi nữa, như thế có nghĩa là cơ hội không còn nữa. Mấy ngày này làm bất kể cái gì cũng chỉ có thể làm trong nhà ngục này mà thôi!

Sau khi Huyền Hoa rời đi, Diệp Thiên Vân không khỏi đi đi lại lại không ngừng ở cái phòng giam nhỏ bé trệt hẹp này. Phòng giam tính ra cũng có diện tích như phía dưới thôi, nói nó nhỏ hẹp là bởi vì ngày trước căn phòng này chỉ ở có một người, vậy mà giờ đây bốn người phải chen chúc trong đó.

Thường Ba có phần mất bình tĩnh, như kiến bò trên lửa. Cái này thì cũng không thể trách ông ta được, vì ai ở trong Hắc ngục mấy chục năm thì khi có cơ hội để thoát ra đều không thể bỏ qua, ông ta ngồi một bên thấp giọng nói: “Diệp huynh đệ, cậu có biện pháp gì không?”

Diệp Thiên Vân còn lo hơn ông ta nhiều, nhưng hắn vẫn cố gắng kìm hãm bản thân, duy trì bình tĩnh. Càng vào những thời điểm mấu chốt thì lại càng phải khắc phục tâm lý vội vã của mình, phải bình tĩnh hết sức có thể, chỉ có thế thì mới có thể đứng trên phương diện của một người quan sát để giải quyết vấn đề này.

Bây giờ cơ hội cuối cùng cũng không còn nữa, nếu muốn thoát ra bên ngoài thì phải tự tạo cơ hội thôi. Hắn một bên thì dùng tay gõ nhẹ vào tường, một bên thì khuyên nhủ: “Thường đại ca, đừng gấp gáp lo lắng quá, phải bình tĩnh lại!”

Thường Ba biết mình có phần nóng vội, nhưng đúng là khó mà khống chế nổi, lòng nóng như lửa đốt nói: “Ta đã đến đây mấy chục năm rồi, đây cũng là lần đầu tiên bước ra khỏi bên dưới đó, ài...”

Thần sắc của Thanh Linh Đạo Nhân nhìn có vẻ rất thoải mái, nhưng những giọt mồ hôi trên trán đã bán đứng ông, cứ thỉnh thoảng ông ta lại nhìn về phía Diệp Thiên Vân, như thể có thể thấy được là ông ta cũng đang rất sốt ruột.

Diệp Thiên Vân lòng vòng quanh vách tường, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn quanh đỉnh nhà lao, muốn phá vỡ nơi đây chắc là không có khả năng rồi.

Ông lão một mắt nhìn một lượt thần thái của mọi người, rồi chậm rãi nói: “Mấy người muốn thoát khỏi Hắc ngục này sao?” Tiếng nói của ông ta có phần lớn, làm cho sắc mặt mấy người phải biến sắc trong nháy mắt. Nếu để tuần tra sử ở đây nghe được thì mấy ngày này cũng sẽ biến thành bọt nước hết cả thôi.

Ông lão một mắt thấy thần sắc mấy người như vậy thì cũng không có gì ngạc nhiên cả, vẫn thản nhiên nói: “Nếu mấy người muốn chạy trốn thì chỉ sợ là sẽ liên lụy đến tôi thôi!”

Ánh mắt của Thường Ba và Thanh Linh Đạo Nhân lóe lên một tia sát khí. Người này không khác gì bom nổ trộm cả, chưa biết chừng một lúc nào đó ông ta sẽ tiết lộ ra bên ngoài cũng nên.

Diệp Thiên Vân thấy người già nói thì cũng không lo lắng gì. Trong này có ba vị tông sư, nếu hắn nói công khai ra hết mọi việc thì chỉ có thể tự tìm lấy cái chết cho mình mà thôi, vì thế hắn nói với giọng điệu bình tĩnh: “Tiền bối trước khi bị bắt vào nhà giam giành cho phạm nhân tội nặng, thì Hàn Thắng Thiên của Tây Bắc Môn đã từng nói với tại hạ về tiền bối!”

Ông già một mắt lập tức đứng phắt dậy như phản xạ tự nhiên, có phần xúc động nói: “Thắng Thiên? Hắn đang ở đâu?”

504. Chương 505:trùng Xuất Gia Tỏa

Thanh Linh Đạo Nhân và Thường Ba nghe đến đây thì từ từ bắt tay ra phía sau lưng. Trước khi Diệp Thiên Vân mở miệng, thì thực ra là hai người đã sớm chuẩn bị động thủ rồi. Chỉ cần ông lão một mắt nói ‘không’ một tiếng, chỉ e hôm nay chắc chắn sẽ có người phải chết ở đây, hơn thế còn sẽ bị chết một cách thảm hại nữa.

Ông lão một mắt vừa rồi còn tỉnh táo không lên tiếng, nhưng vừa mới nghe đến cái tên Hàn Thắng Thiên, thì hai mắt trợn trừng lên, khóe mắt hiện ra những đường gân đỏ đầy tức giận nói: “Mau nói cho ta biết, Hàn Thắng Thiên sao có thể đến chỗ này?” Trong lúc nói thì thân thể ông đã hướng tới gần Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân lùi lại sau một bước nói: “Tiền bối, câu hỏi của tôi ngài còn chưa trả lời mà!”

Thanh Linh Đạo Nhân và Thường Ba thấy tình hình như vậy thì lập tức đứng ra chắn trước mặt Diệp Thiên Vân, Thường Ba cười mà như không cười nói: “Lão quái, ngày thường không nói năng gì thì thôi không nói làm gì, ai ngờ đến giờ phút quan trọng thì ông lại làm hòn đá chắn đường như thế, điều đó là tối kỵ trong cái Hắc ngục này! Hôm nay mà người giám rêu rao ra bên ngoài thì e rằng người muốn sống cũng khó!”

Mặc dù Thường Ba nói với giọng giận dữ, nhưng không dọa được ông ta. Trong cái Hắc ngục này có đến hơn một nửa đều biết rõ việc này, hơn nữa còn tích cực hưởng ứng nữa. Một khi chỉ vì ông ta mà kế hoạch bị lụi bại thì e là có người sẽ xé xác ông ta ra làm trăm mảnh như chơi.

Ông lão một mắt vừa rồi quá kích động, sau khi bị một câu nói làm thức tỉnh thì mới nhìn nhận rõ tình thế trước mắt mình. Thấy Thường Ba và Thanh Linh Đạo Nhân đều đã vây xung quanh mình thì hét lên: “Đợi đã, ý của ta là, vừa rồi còn chưa nói rõ, xin đừng động thủ trước!”

Làm gì có vị tông sư nào là người không có tính cách, chỉ có điều là mọi người ngày thường không ai động đến ai mà thôi. Tông sư nhìn thì có vẻ từ bi mềm lòng, nhưng khi thực sự ra tay thì chỉ có hung ác hơn và tuyệt tình hơn mà thôi! Họ cũng là võ giả, hơn nữa máu dính ở tay còn nhiều hơn người khác rất nhiều, lại càng có buồn vui lẫn lộn của người bình thường. Một khi mà Thanh Linh Đạo Nhân và Thường Ba liên thủ giết người, trong một không gian có hạn cùng lúc ra tay, thì e rằng ông lão một mắt khó mà tránh khỏi cái chết.

Diệp Thiên Vân biết hai người đang rất bất mãn với ông lão một mắt, nhưng trong khi hắn vừa vào Hắc ngục thì Hàn Thắng Thiên đã giúp đỡ rất nhiều, hơn nữa còn vô cùng thoả mái với mọi người, là một người bạn đáng để kết giao.

Chỉ cần không phải là những ân oán không thể giải quyết được, thì Diệp Thiên Vân không muốn động thủ với ông lão một mắt, hần vẩy tay ngăn lại nói: “Hai vị tiền bối đợi đã!”

Sau đó liền quay ra nói với ông lão một mắt: “Hàn Thắng Thiên bị nhốt vào Hắc ngục, ở ngay trong tầng này. Trước khi tại hạ bị chuyển đến phòng giam trọng phạm thì còn nói chuyện với ông ấy cơ!”

Ông lão một mắt sau khi biết được tin tức muốn biết, thì cũng không thềm để ý đến hai tông sư đang ở trước mặt, ông ngồi phịch luôn xuống đất, nói với giọng mờ mịt: “Sao lại như vậy chứ? Lẽ nào Thiên Nhi vì ta mà đến nơi này. Nhất định là thế rồi. Thiên Nhi của ta...”

Diệp Thiên Vân thầm giật mình, không ngờ hai người lại là cha con. Hàn Thắng Thiên không nói sự thật, nhưng ngầm nghĩ lại thì cũng có thể hiểu được hết, có điều bên trong chắc có ẩn tình gì.

Ông lão một mắt cứ lẩm bẩm một mình đến nửa ngày, rồi lại nói với giọng điên điên khùng khùng: “Nhất định phải cứu nó ra, nếu không thì cả đời này sẽ bị hủy ở trong này mất!” Sau đó ông ngẩng đầu lên nhìn Diệp Thiên Vân, nói với giọng kiên định: “Cảm ơn tiểu huynh đệ, ta muốn thoát ra bên ngoài với các người!”

Diệp Thiên Vân không hề sợ người đông, chỉ cần liên kết lại thì lực lượng sẽ càng mạnh hơn, như vậy thì cơ hội thoát ra bên ngoài cũng sẽ lớn hơn. Nhưng những lời này nói ra vào lúc này cũng có phần hơi sớm. Vì thế nên hần chỉ cười nói: “Huyền Hoa không để chúng ta có hoạt động gì hết, thì giờ đây chúng ta cũng chẳng còn cách nào!”

Ông lão không cảm thấy có gì là lạ cả. Sau khi lùi lại vài bước thì ông điềm tĩnh nói: “Ta có cách, chỉ cần có thể làm cho tuần tra sử mở cửa ra, thì chúng ta có thể thoát ra được rồi.”

Diệp Thiên Vân nhìn ra bên ngoài cửa sắt một cái, có bốn vị tuần tra sử đứng ngoài đó, nhưng trong lòng hần rất rõ một điều, đó là ở cái hành lang này, phải có đến ít nhất tám vị tuần tra sử nữa, chỉ có điều là dùng mắt nhìn không ra mà thôi. Hần liền quay người nói với giọng nghi hoặc: “Để họ mở cửa thì không phải là chuyện khó khăn gì, nhưng trên người chúng ta có còng tay cùng xiềng chân, cho dù có thoát ra được thì cũng không chạy xa được đâu!”

Ông lão một mắt như làm trò ảo thuật vậy, ông lấy ra một sợi dây sắt nhỏ từ trong ống tay áo của mình rồi nói: “Nhà ta có một món nghề truyền đời!”

Thanh Linh Đạo Nhân và Thường Ba như nghĩ ra cái gì đó thì cùng thốt lên: “Mở khóa?”

Ông lão một mắt gật gật đầu: “Chỉ cần gọi được mấy tên tuần tra sử vào đây thì sự việc coi như đã thành công một nửa! Có điều, ta có thể mở được khóa cho người khác nhưng lại không thể mở được cho mình, vì vậy mà ta có một yêu cầu!” Ông nhìn một lượt mọi người rồi nói: “Ta muốn các người phải cứu bằng được Hàn Thắng Thiên ra, nếu không thì cho dù ta có chết cũng quyết không mở khóa ra đâu.”

Thanh Linh Đạo Nhân cười lên hai tiếng nói: “Xin cứ yên tâm, nếu chúng tôi có thể thoát ra thì nhất định sẽ cứu cậu ấy ra!”

Ông lão một mắt im lặng hồi lâu, rõ ràng là ông không tin vào lời của Thanh Linh Đạo Nhân, điều này làm cho Thanh Linh Đạo Nhân có phần xấu hổ.

Một lát sau, ông lão quay ra nói với Diệp Thiên Vân: “Tiểu huynh đệ, cậu là bạn của Thắng Thiên, cậu có thể nhìn vào tình bạn giữa hai người mà giúp nó? Chỉ cần có thể cứu nó ra, thì về sau có bất kỳ yêu cầu nào, bất kể đó là lên núi cao hay xuống biển lửa, cho dù có mất mạng tôi cũng không hối tiếc!”

Diệp Thiên Vân vốn là muốn xông ra khỏi Hắc ngục trước, sau đó sẽ đưa tất cả những võ giả ở trong đó ra, đến lúc đó không những có thể làm nhiễu loạn tâm mắt của Thiệu Lâm mà còn có nhiều đồng minh hơn nữa. Hàn Thắng Thiên cũng nằm trong phạm vi kế hoạch của hần, vì thế mà hần chỉ thoáng nghĩ một cái đã gật đầu nói: “Tại hạ đồng ý!”

Ông lão dùng ánh mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào hần, tựa như đang dò xét xem hần có mấy phần đáng tin, sau đó mới gơ tay ra nói: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

Diệp Thiên Vân sau khi bắt tay với ông lão xong thì ông lão một mắt lập tức quỳ xuống dùng sợi dây sắt nhỏ mở khóa, đôi bàn tay linh hoạt lật đi lật lại, nhanh đến độ làm cho người ta phải tròn mắt kinh ngạc.

Ánh mắt của Thanh Linh Đạo Nhân và Thường Ba không hề rời khỏi chân Diệp Thiên Vân, chỉ cần xiềng chân được mở ra thì thực lực của tông sư sẽ được phát huy hơn một nửa rồi, đến lúc đó thì đừng nói là mấy viên tuần tra sử, mà kể cả các cao thủ của Thiếu Lâm đến đây thì họ vẫn có thể thông dong rời đi.

Khoảng nửa giờ sau, ông lão một mắt lau mồ hôi đi rồi nói với giọng mệt mỏi: “Lấy chiếc chèn ra đây phủ lên chân và xiềng xích nữa. Cái khóa này âm thanh của nó rất to, dễ làm kinh động đến người khác lắm!”

Thường Ba lấy chiếc chèn ra che kín chân của Diệp Thiên Vân và ông lão một mắt, vì vậy mà chỉ nghe thấy hai tiếng ‘răng rắc’ thì sự vui mừng phấn khởi đã hiện rõ trên mặt mọi người.

Ông lão một mắt lại lau mồ hôi một lần nữa rồi chuẩn bị mở khóa còng tay cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân run nhẹ lên một cái, quả nhiên chiếc xiềng xích dưới chân đã được mở ra, xem ra hy vọng đã gia tăng hơn phân nửa rồi!

Tay của Thường Ba có chút run rẩy, ông ta cầm chiếc xiềng chân của Diệp Thiên Vân lên ngắm nghía, xúc động nói: “Nhốt ta mấy chục năm nay rồi, bọn Thiếu Lâm khôn kiếp, bây giờ đến lượt ta rồi, xem lần này mày có chết hay không !”

Thanh Linh Đạo Nhân cười hắc hắc, vẻ mặt sa sầm nói: “Đừng nói là Thiếu Lâm, kể cả Võ Đang, ta cũng phải để cho bọn chúng phải nợ máu trả bằng máu!” Gông xiềng trên người của hai người còn chưa được gỡ ra mà đã bắt đầu tính kế rồi. Bị nhốt mấy chục năm trời, lòng thù hận này sớm đã hình thành rồi.

Ông lão một mắt mở khóa cho chân của Diệp Thiên Vân, thì đã có phần mệt mỏi. Một vật làm tinh vi như vậy thì cần phải tập trung tinh thần ở mức cao độ mới có thể thực hiện được. Ông thở dài một cái rồi lại tiếp tục nhiệm vụ chưa hoàn thành của mình. Những người trông giữ ở đây cũng phải tập trung cao độ, đề phòng phạm nhân bị nhốt chạy trốn, mà công việc canh giữ phòng trọng phạm còn vất vả hơn nhiều. Mấy tông sư này vô cùng nguy hiểm, bất kể lúc nào cũng phải gia tăng đề phòng.

Lúc này trời đã khuya, thời tiết trở nên lạnh hơn nhưng vẫn không thể nào chống trội được với cơn buồn ngủ. Sau khi đứng canh liên tục một lúc năm giờ đồng hồ, thì đến cả thần tiên cũng phải ngủ gật. Đúng lúc họ đang gật gật gù gù này thì có tiếng hét từ bên trong phòng giam vọng ra: “Có người ngất đi rồi!”

Viên tuần tra sử số mười bảy sắp ngủ gật đến nơi, không ngờ khi nghe thấy tiếng hét đó thì lập tức bừng tỉnh, không khỏi chửi thề vài câu, bước đến trước cửa sắt nhìn xuyên vào bên trong, chỉ thấy ông lão một mắt nằm im trên giường, miệng sùi bọt mép.

Viên tuần tra sử số mười bảy đã ở đây lâu năm rồi đã từng ông lão bị ngất đi này phát bệnh vào thời gian trước đó không lâu, rồi được đưa đến Dược Vương Điện để chữa trị.

Thường Ba dẫn hết mấy người về đằng sau, vẻ mặt lo lắng nói: “Xin hãy cứu lấy ông ấy, nếu cứ tiếp tục thế này thì e là ông ấy sẽ không sống được đến ngày mai mất!”

Viên tuần tra sử số mười bảy đó chạy đi báo cáo trước, sau khi nhận được sự đồng ý của Huyền Hoa thì đánh thức mấy người khác đang ngủ gật dậy, sau đó bốn người cẩn thận mở cửa nhà lao, thấy phạm nhân trong ngục đứng xếp thành hàng ở góc tường một cách trung thực thì số mười bảy mới thở dài nhẹ nhõm. Chỉ cần mấy tên này không làm gì thì vạn sự đều tốt lành, hẳn nhìn ông lão một mắt nằm trên giường nói: “Ông ta bị ngất đi khi nào thế?”

“Khoảng chừng nửa tiếng...” Số mười bảy cúi đầu trong nháy mắt thì cảm thấy có gì đó không ổn liền ngẩng đầu lên thì phát hiện ra có một vật thể đã tiến đến trước mặt mình, vừa mới định kêu lên thì không còn biết gì nữa...

Ba viên tuần tra sử còn lại thì chỉ trong giây lát đã bị chiếc xiềng sắt bay tới, cuối cùng thì đã bị giết chết trong nháy mắt! Tông sư bị mất đi xiềng gông xích sắt, thì ra tay chẳng khác nào những cỗ máy giết người cả, toàn bộ quá trình không vượt quá ba giây!

Thường Ba nhanh chóng tìm ra chùm chìa khóa từ trên người của mấy vị tuần tra sử, cầm hận nói: “Lát nữa đừng có để cho mấy tên đầu trọc trông cửa chạy mất, mỗi một chùm chìa khóa sẽ là một bộ hình cụ!” Nói xong bèn mở khóa cho ông lão một mắt.

Diệp Thiên Vân núp người sau cánh cửa, quan sát tình hình bên ngoài. Có bốn vị tuần tra sử trong khoảng cách trên dưới mười mét, có hai người đã ở trong trạng thái gập gù, hai người còn lại thì không có thần thái gì hết, tâm tư đều được đặt vào việc coi giữ, chẳng ai chú ý là có người thoát ra hay không.

Mấy người phía sau không có lấy một chút do dự, ai nấy đều tiến tới gần mà không phát ra một tiếng động nào.

Diệp Thiên Vân nhìn vào bên trong qua tấm cửa sắt, thì thấy Trần Mễ Lạp ở bên trong, không khỏi thấp giọng nói: “Trần đại ca, là đệ đây, đừng lớn tiếng!”

Trần Mễ Lạp sau khi bị nhốt vào đây thì vẫn có chút mong đợi, nhưng sau khi Huyền Hoa đến đây thì trong lòng đã tuyệt vọng rồi. Không ngờ Diệp Thiên Vân lại có thể đứng ở trước mặt, sau khi hấn dụi dụi hai con mắt thì mừng như điên nói: “Huynh đệ, thật là cậu sao?”

505. Chương 506: Đại La Hán Trận

Cửa nhà giam được mở ra, Thường Ba và Thanh Linh Đạo Nhân đã sớm tìm được chìa khóa từ trên người của tuần tra sử, chỉ hai tiếng ‘răng rắc’, còng tay và xiềng chân trên người Trần Mễ Lạp đã rơi xuống đất.

Thường Ba quay ra nháy mắt một cách tinh nghịch với Trần Mễ Lạp: “Chúc mừng sư đệ nhé!”

Trần Mễ Lạp vỗ vỗ vào vai ông ta, sau đó đuổi chân đuổi tay giãn gân giãn cốt. Bị còng tay còng chân trong thời gian dài như vậy thực sự làm cho người ta sản sinh một sự trói buộc. Hấn không dấu nổi niềm vui sướng trong lòng. Người còng ở trong trạng thái tuyệt vọng thì càng cần tới sự giúp đỡ.

Diệp Thiên Vân đã nhiều lần cứu hấn ta ra khỏi nước sôi lửa bỏng, ân tình như vậy thì không phải dùng lời nói có thể nói rõ hết ra được. Trần Mễ Lạp vỗ mạnh vào vai Diệp Thiên Vân nói: “Lão đệ, đệ đúng là phúc tinh của ta! Đại ân này không thể nói hết thành lời được! Ha ha ha ha!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, hấn biết thời gian đang vô cùng cấp bách, mất đảo một hồi bên trong phòng giam, thì thấy người ở cùng Trần Mễ Lạp lại là hai hòa thượng của Thiếu Lâm! Thấy vậy hai đồng tử của hấn co lại, bình tĩnh nói: “Lão ca, hai người bọn họ, chúng ta có cần...” Ý của hấn rất rõ, hai vị hòa thượng của Thiếu Lâm còn chưa được mở khóa, nếu không cùng một lòng thì phải diệt cỏ diệt tận gốc, không thể để lại hậu họa được!

Còn chưa đợi Trần Mễ Lạp đáp lời, thì Huyền Y mặt mày trắng bệch, cam đoan với Diệp Thiên Vân: “Tiểu ca, kiếp sau ta sẽ không làm hòa thượng nữa đâu! Cậu phải vạch rõ ranh giới giữa chúng tôi và Thiếu Lâm, tôi cũng là bị mấy tên đầu trọc đó nhốt vào đây đó!”

Trần Mễ Lạp nghe thấy thế thì không nhịn nổi cười, bèn ha ha cười lớn rồi vẫy tay với Thường Ba: “Sư huynh, phiền huynh mở khóa cho bọn họ! Làm gì có ai bị nhốt trong Hắc ngục này mà lại không muốn thoát ra cơ chứ? Chỉ cần đó là kẻ thù của Thiếu Lâm thì chúng ta có thể thả ra hết!”

Thường Ba mở một lúc mấy chục khóa, nhận được những lời cảm ơn nhiều không kể xiết. Hấn đột nhiên có một khoái cảm đi trả thù, bị nhốt trong Hắc ngục thì đều có chung một kẻ thù. Đem những người này vào trong võ lâm thì sẽ có ảnh hưởng to lớn như thế nào đối với võ lâm? Mặc dù trong đầu hấn vậy nhưng tay thì vẫn nhanh chóng đưa đến phía trước mở khóa cho mọi người.

Vừa rồi còn là bốn vị tông sư, vậy mà trong nháy mắt đã thành tám vị rồi, tốc độ sinh trưởng này quả là đáng sợ. Một khi đã tập hợp đủ mười mấy vị tông sư, thì đây tuyệt đối sẽ là một thế lực vô cùng to lớn! Kể cả Hình Ý, Thái Cực, Bát Quái cũng không có nhiều cao thủ như thế này!

Mấy người bước ra khỏi nhà lao tối tăm, cảm giác gân cốt tựa như nhẹ hẫng đi, chỉ muốn khai triển thân thủ luôn ngay bây giờ! Chẳng có việc gì làm cho người ta vui mừng hơn là bỏ đi cái gông xiềng xích trên người mình xuống.

Trần Mễ Lạp vừa mới bước ra khỏi cửa nhà lao liền nói: “Ta biết bọn họ ở đâu. Nào, đi!” Vừa nói thân hình vừa lao về phía trước.

Bảy người theo sát sau lưng hắn. Nếu có người ở hiện trường thì chỉ e là sẽ lú lút đối với tốc độ của bọn họ mất, bởi tốc độ của bọn họ chỉ để lại tàn ảnh của họ mà thôi.

Trần Mễ Lạp không khiêm tốn được như Diệp Thiên Vân. Có mấy vị tông sư đỡ cho, hắn không suy nghĩ gì mà lượn lờ ở xung quanh, rõ ràng là thấy bốn vị tuần tra sử, cũng chẳng thèm quan tâm xem họ có phát hiện ra không. Tay hơi rung lên, chiếc xiềng chân vung lực ra mạnh không khác gì một con rắn lớn.

Trong Hắc ngục, mỗi tuần tông sư chỉ có một lần cơ hội để hoạt động thân thể, nhưng lại sợ Thiếu Lâm ăn cắp mất ngón nghề nên ai nấy đều phải che giấu. Giờ đây đã có mục tiêu rõ ràng rồi thì làm sao họ có thể bỏ qua cho được? Mấy vị tông sư này đã ngứa tay từ lâu lắm rồi, vì thế nên vừa nhìn thấy mấy viên tuần tra sử thì không tha cho tên nào cả!

Đây là phòng giam cuối cùng, bốn tên tuần tra sử vừa mới nghe thấy tiếng động nhẹ, chỉ mới ngẩng đầu lên thôi thì đã thấy mấy đạo tàn ảnh, tâm thần không khỏi hoảng hốt không yên! Chỉ trong nháy mắt tàn ảnh đã đến bên cạnh rồi.

Mấy viên tuần tra sử chỉ vừa cảm thấy thân thể mình ảm lên một chút thì đã thấy máu phun ra từ cổ mình. Thủ pháp giết người của tông sư phải gọi là vô cùng chuyên nghiệp, căn bản là không để cho người ta cảm thấy đau đớn, đến cả cơ hội để kêu lên cũng không có.

Diệp Thiên Vân không có thời gian để thu dọn những thứ này, nếu tuần tra sử ở trong giang hồ thì đa số là cùng một đời đệ tử với hắn. Trình độ công phu của những người này chỉ cần nghĩ thôi cũng có thể biết, làm sao có thể đánh lại được những tông sư như Trần Mễ Lạp chứ, đến cơ hội thoát thân cũng không có nữa, chỉ trong nháy mắt đầu và thân thể của chúng đã tách rời khỏi nhau một cách không thương tiếc.

Mở cửa song sắt ra, quả nhiên Nghiêm Hành và Lý Duy Phong, đại trưởng lão Không Động ở bên trong. Sau khi tiếp lấy chìa khóa thì nhanh chóng mở cánh cửa ra.

Nghiêm Hành không quá xem trọng kế hoạch của Diệp Thiên Vân và Trần Mễ Lạp, nhưng lúc này đây đã nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, nên vừa mới thấy Diệp Thiên Vân thì lập tức như con thiêu thân bay người đến hỏi: “Thành công rồi?”

Diệp Thiên Vân gật gù đầu, tự tay mở còng tay và xiềng chân cho ông, trầm giọng nói: “Sư tổ, chúng ta sắp rời khỏi nơi này rồi!”

Vẻ mặt của Nghiêm Hành rất kỳ lạ, tựa như không biết là nên cười hay nên khóc, chỉ là đột nhiên cảm thấy có phần mờ mịt. Diệp Thiên Vân thấy thần sắc của ông thì biết là ông đã bị nhốt trong này một thời gian khá dài rồi, nên hiển nhiên là không biết nên phải làm sao.

Diệp Thiên Vân phải nắm bắt từng giây từng phút, nên hắn kéo ông ra nói: “Đi thôi, sư tổ.”

Ông lão một mắt sau khi ra ngoài thì theo sát Diệp Thiên Vân, bởi vì ông ta có tâm sự. Thấy thời gian đã hòm hòm rồi thì quay ra đỏ mặt nói lắp với Diệp Thiên Vân: “Tiểu huynh đệ, chúng ta đã.. đã nói với nhau rồi đấy nhé...”

Diệp Thiên Vân ‘Ừm’ lên một tiếng, rồi hơi cất cao tiếng lên nói với Trần Mễ Lạp: “Người đông lực lượng lớn, chỉ có cứu hết những người bị nhốt thì cơ hội thoát ra bên ngoài mới lớn được! Lão ca, huynh thấy thế nào?”

Trần Mễ Lạp không một chút do dự, hắn ủng hộ quyết định của Diệp Thiên Vân một cách không điều kiện, sau đó nói chắc như đinh đóng cột: “Được! Chỉ cần huynh đệ cậu nói một câu, ta sẽ là người đầu tiên hưởng ứng, giải phóng cho tất cả mọi người!”

Đại bộ phận tông sư đều đang múa quyền sát chiêu, cuối cùng thì thời khắc nở mày nở mặt cũng đến rồi. Mỗi thù giảnh cho Thiếu Lâm không phải là được hình thành trong ngày một ngày hai, mà là đã trải qua cả mấy năm, mấy chục năm trời chồng chất mà thành. Oán hận của bọn họ đã nảy mầm mọc rễ ở tận đáy lòng, giờ đây đã sớm trưởng thành thành một cây cổ thụ to lớn rồi. Vận may đến thì cuộc đời ắt sẽ có những thay đổi lớn, làm sao có thể bỏ qua cho Thiếu Lâm được? Họ còn muốn giết sạch những tuần tra sử trong Hắc ngục này cơ!

Kỳ thực, đứng sau Trần Mễ Lạp là Thanh Linh Đạo Nhân, Thường Ba..v..v., còn đứng sau Diệp Thiên Vân thì có Nghiêm Hành và Lý Duy Phong, còn có cả ông lão một mắt nữa, đa số mọi người đều ở trong nhóm của hai người.

Chỉ cần họ cùng lúc gật đầu, thì cho dù có người không đồng ý cũng không dám công khai đứng ra phản đối, bởi vì làm vậy thì thật không sáng suốt chút nào, không những thế còn có thể đưa tới cái họa sát nhân!

Diệp Thiên Vân đã từng ở bên trên một thời gian, mỗi lần đi gia công được liệu đều đi qua, có thể nói là thuộc hết đường đi rồi.

Suốt dọc đường đi, đám tuần tra sử căn bản là không đủ cho tông sư giãn gân giãn cốt, đoàn người không khác gì đám châu chấu lướt qua hoa mẫu, đi đến đâu là giết đến đó! Trong thời khắc này, cái gì mà nhân tính, đạo đức, lương tri, đều đã bị lòng thù hận lấp đầy, nuốt trôi rồi! Điển hình của việc có oán báo oán, có thù báo thù!

Rất nhanh, đoàn người đã tới phòng giam thông thường, mấy vị tông sư sau khi tìm thấy chìa khóa thì mở hết cửa ra, nhưng cũng vào lúc này đây, cả Hắc ngục vang lên tiếng còi báo động đến chói tai.

Không tốt rồi, Diệp Thiên Vân thầm nghĩ. Khi đến Hắc ngục, hắn không ngừng quan sát hết môi trường xung quanh, đều là chuẩn bị cho việc trốn chạy, nhưng hắn không hề biết đến nơi đây lại có cả thiết bị báo động, bọn hòa thượng Thiếu Lâm cũng tân tiến ra phết.

Có hệ thống báo động thì có thể nói lên một điều rằng, Thiếu Lâm nhất định sẽ có năng lực và thủ đoạn ứng phó những đột biến xảy ra.

Tính cách Diệp Thiên Vân vô cùng kiên nghị, càng vào thời khắc quan trọng thì hắn lại càng bình tĩnh, tỉnh táo, hắn cất cao giọng nói: “Không phải sợ, vứt chìa khóa vào bên trong, để cho bọn họ tự mở khóa ra!”

Cho dù tình hình có chút thay đổi, nhưng trong cái Hắc ngục này, cái không thiếu nhất chính là võ giả, vì thế nên hành sự tuy có chút vội vàng, nhưng không hề giống với đám ruồi không đầu chút nào.

Diệp Thiên Vân và Trần Mễ Lạp nhìn nhau, và đều có thể nhìn ra đáp án trong mắt người còn lại. Hắc ngục có khoảng hơn một trăm người, đi đầu không có nghĩa là có thể thuận lợi mà thoát ra, xen lẫn ở giữa mới là tuyệt nhất.

Quả nhiên, không lâu sau, một số võ giả tốp năm tốp ba xông ra bên ngoài. Diệp Thiên Vân nhìn thấy có mười mấy người có chút nóng vội đã bắt đầu đánh tiên phong, hắn liền nhảy mắt với Trần Mễ Lạp, rồi cùng với tông sư khác chạy ra bên ngoài.

Diệp Thiên Vân vốn định rời đi rồi, thì thấy ông lão một mắt đang dậm lệ ở bên cạnh, Hàn Thắng Thiên cũng không kém là mấy. Hắn dùng tay kéo một cái rồi hét lên: “Đi thôi, ra bên ngoài rồi tính sau.”

Một số võ giả có tâm kế thì tất yếu là không chạy theo một cách mù quáng. Hàn Thắng Thiên thấy Diệp Thiên Vân đang vậy gọi thì không quan tâm gì nữa, kéo ông lão một mắt đi theo.

Diệp Thiên Vân chậm hơn Trần Mễ Lạp một chút, vì khi hắn tỉnh dậy thì mình đã ở trong Hắc ngục, nên không rành đường đi cho lắm, vì vậy mà bây giờ có người dẫn đường như vậy thì tiết kiệm được không ít sức lực. Hắn nhìn về phía sau một cái thì có phần kinh hãi, không biết tự bao giờ mà mấy người vừa mới vào ngục đã kết thành bằng hữu như Tình thúc, mũi to, Hồng Hữu..v..v.. đã theo kịp sau lưng rồi.

Trần Mễ Lạp vừa chạy vừa ngoái đầu về sau nói: “Cái Hắc ngục khốn kiếp này còn xây ở trên núi, xem ra tính thể của chúng ta hiện giờ đúng là ngàn cân treo sợi tóc.”

Khi Trần Mễ Lạp vừa mới dứt lời thì họ thấy có sự xuất hiện của đuốc và đèn pin rọi khắp nơi. Đó chính là những tên võ tăng của Thiếu Lâm.

Võ tăng không có lấy một chút bối rối, hoảng loạn, cùng lúc kêu to rồi tìm vị trí của mình, thân hình không ngừng biến hóa! Khoảng mười giây sau thì đột nhiên hình thành một trận pháp.

Diệp Thiên Vân định thần quan sát, thấy có khoảng trên dưới một trăm người thì giật mình đánh thót, đám võ tăng này rõ ràng là có chuẩn bị từ trước rồi.

Nghiêm Hành sau khi thấy vậy thì dùng tay điểm nhẹ vào người Diệp Thiên Vân, nhắc nhở: “Đây là Đại La Hán Trận của La Hán Đường của Thiếu Lâm, trận này cần phải có một trăm lẻ tám người!” Một trăm lẻ tám người, Diệp Thiên Vân hít sâu hai cái, kiến thức của hắn về trận pháp còn rất nông cạn, nhưng từ trực giác mà nói thì khí thế uy nghiêm, vừa vặn chặn lại con đường duy nhất thoát ra bên ngoài.

Thường Ba nhìn trận pháp này thì cười nhẹ một tiếng: “Trận pháp này còn có chút tác dụng đối với những võ giả công phu thấp một chút, còn đối với chúng ta thì chẳng khác gì thùng rỗng kêu to!”

Trần Mễ Lạp nghe thấy Thường Ba nói vậy thì mắt sáng lên: “Sư huynh của ta rất hiểu về trận pháp, huynh ấy nhất định sẽ có biện pháp phá giải!”

Mọi người nghe vậy thì vui mừng ra mặt. Trong Hắc ngục người tài không thiếu, cần người như thế nào thì có người như thế đó.

Thường Ba những năm nay bị nhốt trong ngục, giờ đây được Trần Mễ Lạp tung lên cao như vậy thì không khỏi đỏ mặt nói: “Tìm vài vị có ngành công (công phu vững vàng, thuần thục) xông vào giữa trận, sau đó giết chết khoảng năm người trở lên của hàng thứ hai, thì trận này ắt sẽ phá được!”

506. Chương 507: Đường Cùng

Bình thường thì vũ tăng của Thiếu Lâm dùng gậy Bạch Chá, loại gậy này dùng để luyện tập hàng ngày, nhưng hiện giờ những vũ tăng lại dùng gậy thép đen kịt để bố trận, cho dù loại gậy này không đủ dẻo dai, nhưng lực đạo thì vô cùng lớn! Những võ giả thông thường có khi chỉ cần một đòn thôi cũng có thể làm cho xương cốt rụng rời.

Từ trong Hắc ngục thoát ra hầu hết đều là đơn thương độc mã, nhiều nhất thì thành tốp năm tốp ba. Vừa mới nhìn thấy trăm người bài binh bố trận thì bị đánh một đòn tâm lý không nhỏ vào niềm tin của mình.

Võ giả đi đằng trước tự giác đi chậm lại, bởi vì họ biết rằng, mấy chục người đối đầu với cả trăm người thì căn bản là không thể thắng nổi. Trong thời khắc hoảng loạn này, mọi người bây giờ như rắn mất đầu, không biết nên nghe ai thì tốt.

Trần Mễ Lạp sau khi thấy được thời cơ thì không sợ gì hết, hắn tiến lên một bước, lớn tiếng nói: “Ai có ngành công thì đừng có giấu nữa, thành bại hay không thì đều ở lần này mà thôi. Có mạng thì thoát ra ngoài, còn không có thì hãy ở lại!” Những lời hô hào này của hắn không khác gì nông dân khởi nghĩa thời cổ đại cả. Vận mệnh đều là do mình cố gắng đấu tranh mà có được, lẽ nào những vương tướng ngày xưa đều là do họ mới sinh ra đã được như vậy hay sao?

Hắn vừa nói dứt lời thì có đến mười mấy người từ phía đằng sau bước lên phía trước. Hầu hết võ giả đều đặt hy vọng vào cơ hội ngàn năm có một này, chỉ cần thoát ra ngoài được, thì đó chính là trời cao biển rộng ngao du tùy thích, còn nếu không thoát ra ngoài được thì cũng phải kéo thêm được mấy tên chôn cùng mình! Ai cũng ôm cái suy nghĩ như vậy thiết sẽ có người dám đứng ra thôi.

Trong giới võ lâm, những võ giả nào có tiếng nói, tầm ảnh hưởng lớn một chút thì đều coi trọng sỹ diện của mình. Còn trong Hắc ngục, trên người ai có ngành công thì tự biết. Tự mình đứng ra là một chuyện, còn bị người ta chỉ điểm thì lại là một chuyện khác. Trong chốc lát, khí thế tràn đầy, nhưng Thiếu Lâm cũng không phải hạng vừa.

Diệp Thiên Vân vừa định đứng ra, không ngờ Thường Ba thay đổi nét mặt nói: “Người không trọng nhiều mà trọng tinh! Chỉ cần mười người là đủ! Chỉ cần cho rằng mình có thể thì đứng ra thử xem sao, còn những thứ khác thì không cần phải bận tâm! Bất luận cho bọn chúng có thay đổi trận hình như thế nào thì chỉ cần giết chết hàng thứ hai, khoảng nam người trở lên thì lập tức rút lui, không được ham chiến!”

Cảnh này không khác gì cuộc giao chiến giữa hai bên ở thời cổ đại, lại còn phải giảng binh pháp, làm cho không ít người hào hứng muốn thử xem sao.

Trần Mễ Lạp đã sớm không đợi thêm được nữa, thời gian ở trong Hắc ngục làm cho hắn ngứa chân ngứa tay lắm rồi. Mấy viên tuần tra sử vừa rồi vẫn không đủ giải ngứa cho hắn. Hắn nhanh chóng lựa ra mười người từ trong đám người, sau đó vung tay lên nói: “Không sợ mất mạng thì đi nào!”

Đoàn người hưng phấn đến độ mặt mũi ửng đỏ, dưới sự dẫn dắt của Trần Mễ Lạp, mấy người bèn xông vào bên trong trận Đại La Hán!

Diệp Thiên Vân chăm chú nhìn vào bên trong trận. Trần Mễ Lạp vừa mới nhảy vào bên trong thì đến bốn năm chiếc gậy sắt từ bốn phía cùng lúc rơi lên người hắn. Mặc dù đứng cách đó cả hai, ba mươi mét, nhưng vẫn nghe thấy rõ như một những tiếng ‘bộp, bộp’ đánh vào người mà phát ra, lúc này mới hiểu rõ vì sao cần đến những người luyện ngạnh công. E rằng chỉ có bọn họ mới có thể chống đỡ được lần công kích đầu tiên này!

Dưới tình trạng nhân số đông đảo này thì cho dù công phu có cao đến mấy cũng không tránh khỏi bị chúng chiêu. Cứ xem như tông sư có thể chống lại loại Đại La Hán trận này thì cũng không thể thoát được kết cục bị gây gộc khắp nơi đánh cho đến chết.

Trần Mễ Lạp cố lấy một hơi rồi bay lên từ trong trận. Nhìn bộ dạng của hắn thì biết là gậy sắt đã đem đến cảm giác đau đớn cho hắn, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến hành động của hắn chút nào.

Trong vòng mười giây, thì gần như là vị võ giả nào xông vào trận cũng phải chịu đến mấy chục gậy vào người rồi. Có hai vị không chịu nổi đã hộc máu tươi ngay tại chỗ. Đây là một Sát Uy Bổng (trong xã hội phong kiến, để dập tắt ngọn lửa cháy ngùn ngụt trong người phạm nhân thì đa phần đều đánh họ từ mười đến hai mươi gậy trước) điển hình. Chỉ cần gắng gượng qua được thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trần Mễ Lạp không còn nhỏ tuổi, nhưng tính tình thì lại cực kỳ nóng nảy, gậy sắt đánh vào người hắn liền kích thích lửa giận trong người lên, hắn dốc toàn bộ sức lực xông thẳng vào bên trong!

Có hắn đứng ở phía trước thu hút sự chú ý, thì những võ giả ở đằng sau cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Chỉ cần hòa theo hắn ta thì sẽ tạo ra được một lỗ hổng của Đại La Hán trận!

Diệp Thiên Vân nhìn mà khiếp sợ, muốn tìm truyền kỳ nơi đô thị thì e rằng vẫn là thuộc võ lâm mà thôi. Trong cái thời buổi vũ khí chủ yếu là bom súng đạn dược này thì vẫn có một đám võ giả chú trọng tu luyện thân thể, họ theo đuổi cực hạn của võ học và siêu thoát của bản thân.

Trần Mễ Lạp vượt qua cả trăm đạo phong tỏa, cuối cùng cũng đến nơi trọng điểm của thế trận này, hắn dùng Bát Cực Giá với những võ tăng trong hàng thứ hai của trận, chỉ trong nháy mắt đã làm cho một võ tăng chết dưới bàn tay của mình, sau đó nắm lấy chiếc gậy lớn, vung ra khắp nơi rồi ha ha cười lớn: “Ông mày cho chúng mày ném thử côn pháp Thiếu Lâm!”

Những võ tăng của Thiếu Lâm này đều còn rất trẻ, lại càng không có mấy người có thể luyện đến trình của Trần Mễ Lạp hiện giờ. Chiếc gậy vừa mới vung lên thì đầu của mấy vị võ tăng đã vội lìa khỏi cổ, máu me vũng vãi khắp nơi, văng cả lên mặt của những võ giả đứng gần đó, càng kích thích khoái cảm được trả thù của họ!

Lần thoát ra này đều là những người có thực lực trong Hắc ngục. Bát Tiên quá hải, các hiền thần thông(mỗi người có một sở trường riêng của mình). Chỉ trong một thời gian ngắn thì đã có đến mười mấy võ tăng phải nằm xuống rồi.

Thường Ba thấy mấy người này giết người đến phát cuồng rồi thì lập tức hét lên: “Trần sư đệ! Mau quay về!”

Trần Mễ Lạp cuồng sát ở bên trong mà không thể tự kiềm chế nổi bản thân, chỉ vung gậy liên hồi, không có bất kỳ một kỹ xảo cao minh gì cả, chủ yếu là dựa vào sức lực của chính mình! Có câu nói ‘Nhất lực hàng thập hội’(một người có sức mạnh lớn, có thể đánh thắng mười người biết võ), trước một sức mạnh tuyệt đối thì chẳng có bất kỳ kỹ xảo nào có thể chống đỡ nổi.

Những võ giả luyện ngạnh công thì sức mạnh của họ đều gia tăng đáng kể, vì thế những võ giả ở sau lưng Trần Mễ Lạp giết người một cách dã tay.

Thường Ba gọi liên tục ba lần thì Trần Mễ Lạp mới nghe thấy, bèn vẫy tay ra ý mọi người rút lui.

Mấy người vừa mới rút lui thì thế trận lúc này đã có một lỗ hổng, bất kể cho những võ tăng có biến đổi trận hình như thế nào thì cũng không thể bịt lỗ hổng đó lại được.

Lúc này Thường Ba chính là tướng quân, hắn tìm được một cảm giác thỏa mãn từ trong chiến đấu khó mà diễn tả bằng lời được, vung tay lên hung dữ nói: “Các vị huynh đệ trong Hắc ngục, chúng ta xông vào bên trong giết hết cả đi!”

Những võ giả trong Hắc ngục đều là những người máu chiến, sau khi chứng kiến cảnh giao phong này, sau đó lại nghe thấy có người kêu gọi xông lên thì mọi người cùng ào ào tiến tới, xông vào bên trong trận với Trần Mễ Lạp và những người khác nữa.

Diệp Thiên Vân vẫn đi thẳng vào giữa, hắn không phóng khoáng như Trần Mễ Lạp, bất kể ở đâu, khi nào thì hắn vẫn đề cao tính cẩn thận lên hàng đầu. Nếu hắn không nhằm thì đây chỉ mới là cửa ải thứ nhất của Thiếu Lâm, còn không biết phải vượt qua bao nhiêu cửa ải nữa, vì vậy mà trước mắt, bảo tồn thể lực mới là thượng sách.

Vừa rồi trong lúc xông vào bên trong trận, hắn đã cướp được một chiếc gậy. Chiếc gậy đen sì đó thoát nhìn thì có vẻ như rất nhẹ, nhưng khi vào trong tay rồi mới biết nó cũng phải nặng đến cả mười, mười lăm kg chẳng vừa.

Diệp Thiên Vân rất thích binh khí, vì vậy chiếc gậy sắt này rơi vào tay hắn ắt sẽ là vũ khí vừa tầm tay hắn. Hắn tuy không biết côn pháp, nhưng không dựa vào khí lực mãnh liệt như Trần Mễ Lạp, mà dựa vào vận công Kim Chung Tráo, chỉ cần nhìn thấy võ tăng thì sẽ cho một gậy trúng đầu!

Gậy sắt vốn đã nặng rồi, thêm vào đó là sức mạnh của Diệp Thiên Vân, với tốc độ và sự ra đòn hiểm hóc, tất yếu sẽ là đánh đâu thắng đó! Như vậy chẳng khác nào lấy búa đập trứng cả, những võ tăng của Thiếu Lâm chỉ cần bị đánh trúng thôi thì không thể tránh khỏi cảnh óc một nơi và đầu một nơi.

Những võ giả ở trong Hắc ngục, ai nấy đều kinh hãi rùng mình trước những cú ra đòn của Diệp Thiên Vân. Không đến một phút mà chiếc gậy trong tay hắn đã hoạt động đến mười mấy lần.

Mỗi lần đập gậy xuống đều tàn nhẫn đến cực độ, có mấy võ tăng sau khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân ra tay thì muốn bỏ chạy, nhưng đều không thể né tránh khỏi, chỉ một đòn gậy thôi thì đến đầu cũng không còn nữa.

Dĩ dĩ chi đạo, hoàn thi bỉ thân (đây là một chiêu của Mộ Dung Phục trong Thiên Long Bát Bộ, có nghĩa là dùng tuyệt kỹ của người đó giết chết bản thân họ)! Đây có thể là cảnh giới cao nhất trong việc luyện tập võ công. Diệp Thiên Vân chỉ dựa vào chiếc gậy trong tay mà làm cho thi thể của những võ tăng phải rải rác khắp nơi, không những thế còn toàn là thi thể không đầu nữa.

Tu vi của những võ tăng trong Đại La Hán trận là vô cùng có hạn, dựa vào trận pháp thì còn có thể khua tay múa chân được với những cao thủ này, chứ nếu mất đi điểm tựa rồi thì thực lực kém hơn rất nhiều. Một đấu một thì rõ ràng không phải là đối thủ của nhau, nhiều nhất là không vượt quá năm hiệp thì chắc chắn sẽ nằm xuống.

Cũng không phải là những võ giả trong Hắc ngục không phải chịu tổn thất nào, mười mấy người có thân thủ bình thường đều đã chết dưới gậy của đối phương, nhưng so với thắng lợi mà họ giành được thì chẳng đáng là bao.

Chém giết ác liệt giống như là hồ lọt vào bên trong bầy dê vậy, chỉ phải trả một cái giá rất nhỏ mà đã có thể giết chết cả trăm võ tăng rồi, còn không ít người thậm chí là không kịp ra tay nữa! Trận đấu giao phong mà đã có được một thành tựu như vậy là hoàn toàn dựa vào độ hiểu biết của Thường Ba về trận pháp.

Có được thắng lợi lần này thì rất nhiều võ giả trong Hắc ngục đã tìm lại được sự tự tin đã mất đi từ lâu của mình. Sau khi được tháo bỏ gông xiềng xuống, thì bọn hòa thượng Thiếu Lâm từ trước đến giờ bất nạt, ức hiếp bọn họ giờ đây trở nên mềm như bún dưới đôi tay sắt thép của bọn họ.

Có một phần võ giả sau khi giành được thắng lợi thì trở nên hồ đồ, mất hết cả bình tĩnh, lại một lần nữa kéo theo một nhóm người tiến về phía trước.

Trần Mễ Lạp mặc dù dũng mãnh, nhưng đầu óc thì không ầm ương chút nào. Hắn nhìn theo đám võ giả xông ra bên ngoài thì bĩu môi cười nói với Diệp Thiên Vân: “Đúng là không sợ chết, xem ra thì bọn họ rất tin là có thể xông ra được từ trong này.”

Diệp Thiên Vân không có vẻ gì lạc quan với tình thế sau này hết, Thiếu Lâm có thể bày bố trận này rồi thì chắc chắn là còn những bố trí nghiêm mật hơn nữa. Lúc này hắn vẫn đi ở giữa cùng Trần Mễ Lạp và những người khác nữa.

Đâm xuyên qua một cái sân thì đến luôn được con đường nhỏ, nhìn bức tường sừng sững ở hai bên thì hắn không khỏi cảm thấy có điều gì đó không ổn, liền theo phản xạ tự nhiên hỏi: “Chỉ có mỗi con đường này thôi sao?”

Trần Mễ Lạp hơi gật đầu rồi nhìn ra hai bên nói: “Hắc ngục nằm ở phía sau núi của Thiếu Lâm, nếu muốn xuống núi thì chỉ có thể đi qua nơi này!”

Diệp Thiên Vân có cảm giác hai bức tường này vô cùng nguy hiểm, tựa như là quân địch sẽ xuất hiện ở đây. Nhìn những võ giả đang tràn đầy tự tin đi ở phía trước, thì trong lòng hắn không khỏi thấp thỏm không yên.

Nghiêm Hành thoáng nhìn lên trên, không khỏi biến sắc nói: “Không ổn rồi...”

Không đợi cho ông nói xong thì từ hai bên tường không ngừng xuất hiện bóng người, chỉ trong nháy mắt mà đã có đến bốn, năm mươi người đứng ở bên trên.

Diệp Thiên Vân dựa vào cảm tri thì rất nhanh đã phát hiện ra được một đám võ tăng Thiếu Lâm, chỉ có điều là trong tay họ lúc này không phải là gậy sắt nữa, mà là cung nỏ.

Võ giả đi đầu vừa mới nhìn thấy cung nỏ thì sợ đến hồn bay phách lạc. Phía trước thì không thấy cuối đường, phía sau thì không có đường lui, xung quanh lại không có bất kỳ nơi nào có thể né tránh được cả. Cảm giác như mình là một cái bia đỡ đạn được phơi bày ra giữa đồng không mông quạnh, không một vật gì che chắn.

Đang trong lúc hoảng loạn, thì xảy ra một chuyện còn đáng sợ hơn. Bỗng thấy một âm thanh già nua hét lên: “Phóng!”

Trong phút chốc, thì tên nỏ phóng xuống dưới liên hồi nhiều như thủy triều lên vậy.

507. Chương 508: Kinh Diễm Nhất Côn

Trần Mễ Lạp cùng một số người đi ở giữa độ ngũ cũng chịu không ít đòn tấn công. Cường độ cung tên rơi như mưa, chỉ trong nháy mắt đã làm cho người ta xoay sở không kịp, căn bản là không biết nên làm gì và làm như thế nào.

Diệp Thiên Vân bị một mũi tên bắn trúng người làm cho hắn sực tỉnh lại, sau đó hắn giơ tay kéo người Trần Mễ Lạp lại, hét lên: “Mỗi người một bên, trèo lên tường!”

Trần Mễ Lạp đứng chỗ bắt mắt nhất, vì vậy mà ông cũng là người bị tấn công nhiều nhất, mấy chục mũi tên cùng một lúc bắn lên người ông, nếu không phải ông có Thiết Bó Sam (toàn thân cứng như gang thép, có thể chống đỡ được bất kỳ ngoại lực nào tấn công) thì có lẽ đã chết từ lâu rồi. Sau khi ông ta nghe thấy Diệp Thiên Vân nói vậy thì cũng không kịp gật đầu, ông kéo Thường Ba bên cạnh mình lại rồi nói gấp: “Đưa tôi lên trên kia!”

Diệp Thiên Vân vừa nói xong thì cũng đã đi đến góc tường, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy bức tường cao ít nhất là năm mét trở lên, dùng tay đỡ lên mới phát hiện là bức tường này trơn tru bóng loáng, hướng hồ bên trên còn có võ tăng nữa, cho dù có lên được đó thì cũng sẽ bị đẩy xuống mà thôi.

Cũng may mà Nghiêm Hành đã đến ngay sau lưng, dùng hai tay đỡ lên, nhú lông mày lại nói: “Để ta đỡ con lên!”

Thiếu Lâm đúng là động đến sát khí, Diệp Thiên Vân mang theo gậy lớn, một chân đặt lên trên tay của Nghiêm Hành, mượn sức từ đôi bàn tay ông ta, sau đó dùng chiêu Tung Vân Thê trên không trung, chỉ trong chớp mắt đã nhảy vọt lên tường cao rồi.

Còn chưa đứng vững thì hai tên võ tăng đứng bên đã ra tay với hắn rồi, người trên người dưới muốn đánh cho hắn rớt xuống thì thôi. Diệp Thiên Vân dùng Kim Chung Tráo giương người ra đỡ được hai chiêu, sau

đó đứng vững hơn ở chỗ tường rộng bằng bàn tay, hấn vung mạnh chiếc gậy trong tay mình, loáng một cái hai tên hòa thượng đã bị đánh trúng hông, hai người chẳng khác nào bóng bay bị đâm thủng, bay vèo từ trên tường xuống.

Chỉ một lần mưa tên thôi mà đã làm cho gần hai mươi võ giả trong Hắc ngục phải bỏ mạng rồi, có những người thậm chí còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị đâm như một con nhím, về mặt khi chết của họ nhìn thật là khủng khiếp.

Những võ giả trong Hắc ngục sau khi trải qua một hiệp tấn công như vũ bão thì cũng dần bình tĩnh trở lại, họ mượn tạm thi thể của những người đã ra đi để làm tấm chắn đỡ tên nổ từ ba phương bốn hướng bay tới, nhưng vẫn không ngừng nghe thấy những tiếng kêu gào thảm thiết!

Dưới sự công kích dày đặc này thì chẳng có ai có thể đảm bảo được sự an toàn cho mình. Vừa phải ngăn không cho tên bắn vào mình, vừa phải nghĩ cách phá giải, lại vừa chờ mong một kỳ tích sẽ xuất hiện. Cái chết không có gì đáng sợ đối với họ cả, cái đáng sợ hơn cả đó là không tìm được bất kỳ hy vọng sống nào hết.

Diệp Thiên Vân đánh cho năm tên Thiếu Lâm tay cầm tên nổ liên tiếp rơi xuống đất, vậy mà hấn vẫn cảm thấy tốc độ như vậy là quá chậm, bởi vì mỗi một giây lại có không biết bao nhiêu là mũi tên đâm vào người những võ giả bên dưới, và không biết có bao nhiêu người phải bỏ mạng ở đây! Lửa giận bốc lên, hấn giơ cao gậy trong tay lên rồi cong người về phía sau, hét to lên một tiếng, chiếc gậy sắt giờ đây giống như một quả đạn pháo bay thẳng về phía trước!

Diệp Thiên Vân dùng toàn bộ sức lực của mình lên chiếc gậy sắt, liên tục phát ra những tiếng vun vút.

Thường Ba đứng dựa vào tường bên đối diện, sau khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân liên tiếp hất văng năm người xuống mà người vẫn bay thẳng về phía trước thì không khỏi hét lên: “Thân thủ phi phạm!”

Đúng lúc ông ta vừa dứt lời thì chiếc gậy sắt đã vung lên đâm xuyên qua lồng ngực của mười lăm người liên tiếp.

Diệp Thiên Vân mượn uy lực của gậy sắt, nhanh chóng tiến thẳng về phía trước, cứ thấy có người là giết, ai mà né tránh được thì bị hấn hất văng cả người lẫn nổ xuống dưới.

Không ít võ giả sau khi thấy màn trình diễn đẹp mắt của Diệp Thiên Vân thì không khỏi nóng máu, mọi người trợ giúp lẫn nhau nhảy lên tường, còn một số người sau khi nhặt được nổ rơi dưới đất thì bắt đầu phản kích.

Trần Mễ Lạp đứng một bên dựa vào Thiết Bồ Sam xông thẳng lên phía trước, không ngừng giập đầu những võ tăng của Thiếu Lâm vào tường. Mặc dù tốc độ không bằng Diệp Thiên Vân nhưng cũng làm loạn hết cả bố trận của đối phương lên rồi.

Khoảng hai phút sau thì những võ giả trong Hắc ngục đã đứng vững lại, đánh cho hòa thượng Thiếu Lâm một trận tơi bời.

Diệp Thiên Vân đứng trên tường cao trông xuống, bên dưới là vực thẳm, hóa ra dưới tường chỉ có một chỗ đứng khoảng chừng nửa mét, chỉ có thể chứa được một người, những tay cung nổ này đứng nấp ở đây.

Bố trí những tay cung nổ ở một nơi hiểm trở như thế này thì Thiếu Lâm không hề hiền lành như người ta vẫn thấy, chỉ có điều là thủ đoạn cay độc của bọn họ được che giấu một cách kỹ lưỡng mà thôi.

Tiếng đánh nhau phát ra từ bên tường đối diện làm cho Diệp Thiên Vân giương mắt nhìn sang, không ngờ hấn lại nhìn thấy một người bạn vô cùng quen thuộc, đó chính là đường chủ của Bàn Nhược Đường, Huyền Chung.

Diệp Thiên Vân vừa rồi cũng thấy âm thanh ra lệnh bắn tên của ai mà quen thế, quả nhiên đó là Huyền Chung, lúc này Trần Mễ Lạp đang đánh một trận khó phân thắng bại với ông ta.

Tay của Thường Ba đã bị trúng một mũi tên. Sau khi ông ta thấy Huyền Chung thì lửa giận dâng lên ngàn ngạt, lấy tay rút mạnh mũi tên ra, cũng không thèm để ý đến vết thương trên người, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ai đỡ ta lên trên!”

Hai võ giả đứng bên vôi giơ tay ra, Thường Ba và Thanh Linh Đạo Nhân đều nhảy phắt lên trên, nhắm vào Huyền Chung mà ra tay. Nhưng đáng tiếc là tường cũng chỉ rộng bằng một viên gạch nên không phát huy được uy lực của cả hai khi kết hợp lại, nhất thời Huyền Chung có phần chật vật nhưng cũng không bị thương gì cả.

Diệp Thiên Vân không ngờ Thiếu Lâm có thể nghĩ ra một tuyệt kế như vậy, hần cúi đầu xuống nhìn những thi thể nằm bên dưới, chỉ tính võ giả trong Hắc ngục thôi cũng phải đến gần ba mươi người chết dưới cung tên rồi.

Những võ giả thoát ra tối hôm nay từ trong Hắc ngục cũng chỉ khoảng hơn một trăm người, vậy mà bây giờ đã chết gần phân nửa. Xem ra mệnh lệnh của Thiếu Lâm là tàn giết nhằm cả nghìn người cũng không thể bỏ sót một người.

Mặc dù hần chẳng có quan hệ gì với những võ giả này cả, nhưng dù sao thì cũng cùng vào sinh ra tử với nhau, vì vậy mà trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút thương tâm.

Thiếu Lâm tuyệt tình như vậy thì hần cũng chẳng thêm bận tâm nhiều làm gì, nghĩ vậy hần liền cầm cung tên lên, ngắm thẳng vào người Huyền Chung đang đầu đá ở phía đối diện.

Huyền Chung và hai vị tông sư Trần Mễ Lạp và Thường Ba giao đấu, khó khăn là chắc chắn rồi, nhưng công phu của ông ta lại vô cùng tinh xảo, vẫn chưa hề lộ ra bất kỳ sơ hở nào.

Vừa mới né tránh được một quyền của Thường Ba, thì đột nhiên có cảm giác không ổn, ngẩng đầu lên thì phát hiện ra có một mũi tên đang bay thẳng đến trước mắt, lập tức né khỏi đòn hiểm này, bất giác trong lòng kinh hãi vô cùng.

Huyền Chung một mình giao chiến với hai vị tông sư, giờ đây lại thấy có người bắn trộm mình thì tức giận chửi: “Đúng là một thủ đoạn bỉ ổi!”

Diệp Thiên Vân đáp lại với vẻ mặt lạnh lùng: “Đều là học được từ Thiếu Lâm mà ra cả, chớ trách!” Nói xong lại liên tiếp bắn ra ba mũi tên.

Một mình Trần Mễ Lạp đấu với Huyền Chung thì có vẻ không dễ dàng chút nào, nhưng giờ đây nhẹ nhõm hơn nhiều rồi, nghe thấy Diệp Thiên Vân nói vậy thì bất giác cười lớn rồi hét lên: “Thật là sáng khoái! Câu này nghe xuôi tai nhất tối hôm nay đó!”

Huyền Chung tức điên lên, vừa mới định phản bác thì đã lại có ba mũi tên nữa bay tới, làm ông ta sợ đến phát khiếp, cong người ra đằng sau xuất thế Thiết Bản Kiều.

Đúng vào lúc này, Trần Mễ Lạp nắm bắt lấy cơ hội, mũi chân vận đủ kinh lực, nhắm thẳng vào hông Huyền Chung! Hung hãn nói: “Này thì né này!”

Huyền Chung vừa tránh được hai mũi tên thì bị luôn một cước vào bên hông, lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết! Thiết Bản Kiều bị phá, mũi tên của Diệp Thiên Vân đâm trúng bụng ông ta, Huyền Chung lao đảo rồi té thẳng xuống đất.

Mọi người bị Thiếu Lâm đánh lén như vậy thì hận bọn họ đến tận xương tủy! Một số người cho dù có không bị mất mạng, nhưng trên người thì trúng vô số mũi tên, nhìn thấy Huyền Chung rớt xuống như vậy thì chỉ muốn xé nát người ông ta ra, tất cả đều tiến lên phía trước, vây lấy ông ta định hạ độc thủ.

Trần Mễ Lạp biết tình hình có vẻ không ổn, vội hét lên: “Các vị bằng hữu hãy đợi đã, Huyền Chung không thể chết được!”

Khi ông ta nói ra những lời này thì Huyền Chung đã bị đánh ít nhất là bảy tám quyền rồi. Trần Mễ Lạp cúi người nhảy xuống dưới, kéo Huyền Chung từ bên trong đám người ra, thấy ánh mắt hoảng hốt, lơ đãng của Huyền Chung thì vội hỏi: “Thiếu Lâm còn những thủ đoạn nào nữa, nói , mau nói ra...”

Huyền Chung bị Trần Mễ Lạp cho một cước vào đúng bụng, không may lại bị trúng một mũi tên, cộng vào đó là sự hành hạ của những người trong Hắc ngục. Có thể sống đến bây giờ đã là giỏi lắm rồi, mấy lần ông ta mở miệng ra định nói nhưng chỉ thấy máu tươi không ngừng chảy ra.

Thanh Linh Đạo Nhân vừa sờ vào mạch của Huyền Chung thì lắc đầu nói: “Cơ hội sống còn của ông ta đã mất, đừng vọng tưởng ông ta sẽ mở miệng ra.”

Trần Mễ Lạp có phần hối hận vì mình đã ra tay quá nặng, nếu không phải là tức giận quá thì cũng không tàn nhẫn đến mức như thế.

Quả nhiên, Thanh Linh Đạo Nhân vừa mới dứt lời chưa được một phút thì đầu của Huyền Chung đã nghẹo sang một bên.

Những võ giả còn sống khi nhìn thấy đám thi thể la liệt ở đó thì tâm tình sa sút hẳn. Có không ít người đã sống với nhau nhiều năm trong Hắc ngục, vậy mà chỉ loáng một cái đã bỏ mạng ở nơi đây thì không khỏi nuối tiếc, buồn rầu, thậm chí có vài võ giả còn ôm lấy thi thể gào lên khóc lớn.

Tiếng khóc này không chỉ nói lên nỗi đau khổ trong lòng, mà còn kêu than cho sinh mệnh của mình nữa. Trong lúc này, lòng căm hận của bọn họ đối với Thiếu Lâm đã lên đến cực điểm.

Trần Mễ Lạp sau khi xử lý vết thương cho Thường Ba thì lại nhìn sang mấy người khác. Những tông sư coi như gặp may, không có ai bị thương nặng cả.

Diệp Thiên Vân vừa định rời đi thì đột nhiên có mấy vị võ giả đứng ra ngăn lại nói: “Các vị tông sư, lần này cũng may mà có các vị, nếu không thì chúng tôi cũng không thể sống sót được!”

Trần Mễ Lạp vẫy tay cười nói: “Đều là người cùng một nhà cả, không cần phải khách khí như vậy, có khi chúng ta là đồng môn cũng chưa biết chừng!” Vô tình thốt ra câu như vậy nhưng lại không nghĩ là mọi người đều có môn phái của chính mình! Võ Đang, Bát Quái Môn..v.v., môn phái nào cũng có.

Những võ giả này đều có dự tính cho riêng mình, đường thoát ra khỏi Thiếu Lâm vẫn còn dài lắm, nếu đúng là có quan hệ gì thì vào thời khắc quan trọng như thế này, nỗ lực đồng môn mà chăm sóc cho nhau.

Diệp Thiên Vân không ngờ trong đám người này lại đúng là có người của Hình Ý Môn, và còn là sư huynh của mình nữa! Người này tên Quý Lưu, người của Hình Ý Bắc Phái.

Nghiêm Hành vô cùng hiếu kỳ đối với việc Quý Lưu đến Hắc ngục, liền hỏi: “Vì sao mà ngươi đến đây?”

Quý Lưu ấp a ấp úng nửa ngày không nói, thấy sắc mặt Nghiêm Hành sa sầm lại thì : “Tổ tiên của con còn là một tên trộm khét tiếng, vì thế mà đã truyền lại một món nghề. Con đến Thiếu Lâm du ngoạn, nhất thời ngứa tay nên đã ăn trộm vài thứ!”

Diệp Thiên Vân thấy công phu của anh ta không tồi, không ngờ lại là một tên trộm, thì cười nói: “Sư huynh trộm gì vậy?”

Quý Lưu đáp: “Thiếu Lâm Bí Phương Tập, Thiếu Lâm Cổ Phương Sao, Thiếu Lâm Thương Khoa Bí Truyền, hết rồi!”

Diệp Thiên Vân thì chẳng thấy có gì nhưng Nghiêm Hành đột nhiên đứng thẳng dậy, nhìn cho Quý Lưu sợ phát khiếp rồi thì mới nheo mắt lại hỏi: “Còn có cái khác mà ngươi không nói phải không?”

508. Chương 509: Hoàn Hồn Thang

Dược Vương Viện là nơi nghiên cứu thuốc gia truyền của Thiếu Lâm Tự, thủ tọa của Dược Vương Viện là những cao tăng tinh thông y đạo nhất trong Thiếu Lâm Tự, công việc của ông ta là trị thương cho các đệ tử của chùa Thiếu Lâm, đồng thời còn nghiên cứu thêm về các võ giả kích thích tiềm lực trong người bọn họ.

Trước kia, khi Diệp Thiên Vân còn làm việc ở đây thì toàn đi chọn thuốc cho Dược Vương Viện, trong thời gian đó hẳn đã mấy lần nghe Mũi To nhắc tới, chính vì vậy mà khi Quý Lưu vừa nói vậy thì đã có ngay ấn tượng về nó.

Quý Lưu là người có vóc dáng rất bình thường, mặt tròn trịa, người cũng hơi mập, toàn bộ mái tóc của gã lòa xòa rũ xuống che hết cả mắt, mũi đỏ cà chua, trông đúng đắn của một anh chàng nông dân thực thà chân chất, rất khó có thể nhận ra được gã ngoại trừ là một võ giả ra, lại còn là một thần thủ chính hiệu.

Diệp Thiên Vân từ trước cũng chẳng hiểu chút gì về thuốc thang cả, nhưng từ khi vào trong Hắc ngục, thì hẳn luôn phải làm việc với thuốc, chính vì thế mà hẳn cũng đã thông hiểu đôi chút về nó. Vật mà Quý Lưu ăn trộm chắc chắn là vật quý hiếm nhất của Thiếu Lâm Tự, nên hỏi: “Thiếu Lâm Bí Phương Tập, Thiếu Lâm Cổ Phương Sao, Thiếu Lâm Thương Khoa Bí Truyền, rốt cục là vật gì vậy?”

Nghiêm Hành lúc này rất có hứng thú với Quý Lưu, theo tình hình hiện giờ thì mọi người cũng không muốn buông tha cho gã, nên ông mỉm cười trả lời thay cho gã nói: “Đây là ba cuốn sách y học cổ truyền tinh hoa ngàn năm của Thiếu Lâm Tự, hai cuốn Cổ Phương Sao và Thương Khoa Bí Truyền thì một cuốn là trị nội thương, còn một cuốn là trị ngoại thương. Còn cuốn Thiếu Lâm Bí Phương Tập thì lại càng quan trọng hơn nữa! Nghe nói trong đó có nhiều thứ có thể kích thích tiềm năng trong người võ giả, có tác dụng bồi luyện tạng phủ cải tạo thể chất!” Nói đến đây thì ông liền trầm ngâm một chút rồi lại nói tiếp: “Chỉ vì mấy cuốn sách này mà đã làm cho võ lâm phải dấy máu rất nhiều lần!”

Quý Lưu tỏ ra vô cùng thành khẩn, gã không ngờ rằng Nghiêm Hành nói đi nói lại lại quay về chỗ cũ, chỉ biết cười khổ nói: “Sư tổ..., con nói thật đấy! Không dám nói bừa đâu, nếu như con nói bừa thì cứ để sét bổ con ra làm đôi, chết không toàn thây!”

Diệp Thiên Vân thấy thái độ của gã cũng không có vẻ gì là đang giả bộ, liền cau lông mày lại hỏi tiếp: “Theo như đệ được biết thì Y Học Điện của Võ Đang có những nghiên cứu còn cao siêu hơn nữa! Bách Bổ Lực Tráng, Bát Tiên Đơn, La Hán Đơn, những thứ này đều rất có ích với những người học võ, hiệu quả cũng rất hữu hiệu!”

Nghiêm Hành mới đầu nghe đến Bách Bổ Lực Tráng liền gật gù đầu, nhưng sau khi nghe đến La Hán Đơn thì bất giác kinh ngạc nhìn Diệp Thiên Vân một cái, mỉm cười nói: “Con hiểu biết cũng không tồi chút nào nhỉ! Y Thuật và luyện đơn của Võ Đang hòa quyện với nhau làm một thể, chính vì thế mà cao siêu hơn Thiếu Lâm một chút! Nhưng... Vấn đề quan trọng nhất không phải là ở đây!”

“Không phải ở đây?” Diệp Thiên Vân nghe xong liền quay ra nhìn gương mặt len lét của Quý Lưu nực cười nói: “Lẽ nào huynh vẫn còn nhiều thứ khác chưa nói đến hả?”

Nghiêm Hành nhìn thẳng vào Quý Lưu rồi lại chậm rãi nói: “Mấy năm trước Thiếu Lâm Tự có lan một tin tức, đó là Thiếu Lâm Bí Phương Tập, Thiếu Lâm Cổ Phương Sao, Thiếu Lâm Thương Khoa Bí Truyền được phát hiện cùng một lúc trong một căn nhà của người dân, ngoại trừ ba cuốn này ra thì vẫn còn hai cuốn khác nữa! Một cuốn có tên là Hoàn Hồn Thang, còn một cuốn nữa là Đại Lực Kim Cang Hoàn! Không biết con đã nghe đến chúng bao giờ chưa?” Diệp Thiên Vân chưa từng nghe đến hai cái tên này bao giờ, liền mỉm cười lắc đầu, hẳn hiểu biết rất hạn hẹp về mấy thứ này, chính vì vậy mà khi Nghiêm Hành vừa nhắc tới đã làm cho hẳn phải nổi lòng hiếu kỳ.

Mấy người đều đi theo những võ giả ở phía trước, Nghiêm Hành lúc này mới mở miệng nói: “Hoàn Hồn Thang, hiểu theo đúng nghĩa của nó chính là tính mạng được cứu lại! Nếu liên tục dùng mười thang thuốc của nó thì sẽ khôi phục được ngay như trạng thái ban đầu, có công hiệu cải tử hoàn sinh! Võ Lâm không hề khuếch đại công dụng của nó một cách thái quá, còn Đại Lực Kim Cang Hoàn thì là một bài thuốc hỗ trợ cho những người chuyên luyện Ngạnh Công!”

Trong lịch sử thì đã từng có giai thoại về mười ba vị võ tăng cứu Đường Vương, truyền rằng khi Đường Vương đang ngắc ngoải gần chết, thì mười ba vị võ tăng đã dùng Hoàn Hồn Thang cứu ông ta sống lại! Trong số mười ba người này, thì ai nấy võ công đều cực cao, không hề lo sợ đao binh, cứ thế mang theo Đường Vương xông từ trong thành xông ra bên ngoài, bọn họ chỉ dựa vào mỗi thang thuốc này, cộng với Kim Chung Trảo mà thoát ra ngoài! Nhưng tiếc là, phương thuốc này của bọn họ thì Thiếu Lâm chỉ thu thập được mấy trang khiếm khuyết, không đủ bộ chứ nếu không thì thực lực của bọn họ còn kinh khủng hơn giờ rất nhiều!”

Diệp Thiên Vân nghe xong thì thầm kinh hãi, Đường Vương với mười ba vị võ tăng này đã là câu chuyện của một ngàn năm về trước rồi, vậy mà không ngờ nó lại có liên quan đến chuyện võ lâm của ngày hôm nay! Điều đáng sợ nhất có lẽ chính là Đại Lực Kim Cang Hoàn, và cái Kim Chung Trảo của hẳn có tác dụng hoàn toàn y hệt nhau.

Nghiêm Hành nói xong lại hứ lên một tiếng khinh thường nói: “Điều đáng cười nhất chính là Thiếu Lâm tự lừa dối bản thân, nói rằng cái Hoàn Hồn Thang đó chẳng qua chỉ là vị thuốc chữa trị trúng nắng, còn

về phương thuốc hiệu lực như thần Đại Lực Kim Cang Hoàn thì lại là một vị thuốc chữa ngoại thương tằm thường, những tin tức này đối với những người bình thường nghe thấy thì còn chấp nhận được, chứ đem nó ra mà nói với các cao thủ trong Võ Lâm, thì thật là hoang đường, vớ vẩn hết sức! Võ Đang cũng có cả ngàn năm rồi, trong các cuốn sách của bọn họ cũng đã có ghi công hiệu, tác dụng của Hoàn Hồn Thang và Đại Lực Kim Cang Hoàn rồi, làm gì có chuyện vớ vẩn như mấy thang giặc trọc đó loan tin đồn nhảm như vậy!”

Trên trán của Quý Lưu lúc này nghe mà lấm tấm mồ hôi, hai mắt được che bởi mái tóc dài của gã không ngừng đảo đi đảo lại.

Mấy cái hành động này của gã không thể thoát khỏi ánh mắt của Nghiêm Hành, ông ta chậm rãi nói: “Thằng ranh này, nói cho mày biết nhé, là thật hay giả thì tự trong lòng mày biết là được rồi. Người của Hình Ý Môn lên Thiếu Lâm Tự ăn cắp thuốc, mày đúng là làm rạng danh môn phái rồi đấy!”

Quý Lưu nghe Nghiêm Hành nói như vậy, thì gã cũng muốn nói lại một hai câu, nhưng lời ra đến cửa miệng rồi thì lại ngập ngừng không nói.

Trong đầu óc của Diệp Thiên Vân lúc này chỉ lờn vờn cái phương thuốc còn sót lại của Đại Lực Kim Cang Hoàn, hẳn có cảm giác rằng, hẳn tự luyện công phu có thể có liên quan đến trang giấy này đây.

Nghiêm Hành nhìn thấy Diệp Thiên Vân dường như đang suy nghĩ điều gì đó, ông đang định nói tiếp, thì Trần Mễ Lạp đã đi đến bên ông nói: “Chỉ cần bước thêm mấy bước nữa thôi là đến Thiếu Lâm rồi! Không biết tại sao con cứ thấy có điều gì đó không ổn cho lắm! Tối ngày hôm nay thì những hành động của Thiếu Lâm Tự cho ta thấy có gì đó hơi bất bình thường, bọn chúng dùng bất kỳ thủ đoạn gì có thể, xem ra bọn chúng muốn giết sạch hết võ giả ở trong ngục!”

Diệp Thiên Vân lúc này mới sực tỉnh lại, hẳn tạm thời không nghĩ đến cái Đại Lực Kim Cang Hoàn kia nữa, lúc này hẳn vừa đi vừa nói chuyện với Nghiêm Hành mà không chú ý đường đi ở phía trước.

Khi ngược mắt lên nhìn, bất giác đã thấy mình đi ra phía sau núi của Thiếu Lâm Tự Rồi, trời bây giờ cũng mới tờ mờ sáng, Diệp Thiên Vân liền trầm giọng nói: “Con nghĩ bây giờ chúng ta đang trên đường trốn chạy, không cần để ý đến bọn người của Thiếu Lâm Tự làm gì! Có thể đánh thì cứ việc đánh, đánh không lại thì chạy, ra khỏi Hắc ngục rồi, lẽ nào Thiếu Lâm Tự lại có bản lĩnh ghê gớm có thể ngăn chặn chúng ta được hay sao?”

Trên suốt đoạn đường vừa rồi, các võ giả đều bắt đầu có phần kính trọng Trần Mễ Lạp và Diệp Thiên Vân, một là vì võ công của hai người đều khủng khiếp, hai là bọn họ cũng cảm kích nhờ có hai người mà bọn họ mới bình an ra được đến đây, ai cũng không ngờ rằng bị bắt vào Hắc ngục như vậy, lại có cơ hội trốn thoát ra ngoài như thế này, Diệp Thiên Vân và Trần Mễ Lạp là người đã đem đến hy vọng cho bọn họ, cho dù hy vọng đó là vô cùng nhỏ nhoi, nhưng cũng đủ để họ tìm lại được sự tự tin trước kia của mình.

Trần Mễ Lạp đồng ý với sách lược của Diệp Thiên Vân, ông đưa mắt ra nhìn những võ giả xung quanh, bật cười ha hả nói: “Mấy đám tên nỏ vừa rồi, tôi đã bắt hết lại cả rồi! Thiếu Lâm Tự đã bắt nhân với chúng ta như vậy, thì chúng ta cũng không cần phải khách khí với chúng làm gì nữa, lúc nữa chỉ cần vào được trong Thiếu Lâm Tự thì cứ việc cầm tên nỏ lên mà bắn, xem xem mấy thang giặc trọc đó phản ứng ra sao!”

Khi đi thêm được tầm mười phút, thì Diệp Thiên Vân không còn vấn vương gì với câu chuyện của Quý Lưu nữa, vì hẳn bây giờ buộc phải tập trung tinh thần cao độ, cánh cửa hậu của Thiếu Lâm lúc này đã dần dần hiện ra trước mắt.

Trong lúc đang dõi mắt quan sát, thì cánh cửa bỗng nhiên mở ra, sau đó có chừng mấy chục võ tăng nhảy ra, thân trần trùng trục, dáng điệu vô cùng hung dữ.

Trần Mễ Lạp trông thấy vậy thì bất giác lạnh lùng nói: “Cẩn thận một chút nhé! Bọn này là Tăng Bình của Bồ Đề Viện, bọn chúng đều luyện Ngạnh Công cả đó! Cho dùng công phu của chúng không cao, nhưng chỉ cần bị bốn năm tên bao vây vào trong thì cũng khá là phiền phức đó!”

Diệp Thiên Vân quan sát rất tỉ mỉ tình hình trước mắt, Thiếu Lâm mỗi lần xuất hiện đều chiếm được địa hình vô cùng thuận lợi, và lần này cũng không ngoại lệ! Trong miệng hẳn lẩm nhẩm số người của đám võ tăng, sau đó quay người sang bên cạnh lấy một mũi tên nỏ ra, nhắm thẳng vào tên võ tăng phía trước.

Mũi tên xé gió bay tới đám võ tăng rồi găm thẳng vào người tên võ tăng đứng ở hàng đầu tiên, nhưng tên này chỉ hơi lùi người lại phía sau một bước, sau đó xoa xoa lên ngực, ngược mắt lên nhìn về phía Diệp Thiên Vân, dáng vẻ hung tợn như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Diệp Thiên Vân ngưng thần nhìn vào tên võ tăng đó, thì phát hiện cơ thể của gã không hề có chút thương tích nào, liền cao giọng nói: “Ai có tên ở trong tay, thì cứ việc phóng nó ra, không cần lưu lại một cái nào cả!”

Trần Mễ Lạp dường như cũng hiểu được hàm ý sâu xa trong hành động của Diệp Thiên Vân, nên cũng nói lớn: “Ai có tên nổ thì tiến hết lên phía trước nhanh lên!”

Đám võ giả có tên nổ lên đến ba bốn chục người, toàn bộ đều tiến lên phía trước, bọn họ lúc này đều vô cùng hưng phấn, vừa rồi bọn họ đã phải chịu một phen khốn đốn, bây giờ tất cả đều được xả lại hết lên đầu mấy thằng giặc trọc này.

Khi khoảng cách còn tầm khoảng hai mươi mét, thì Trần Mễ Lạp nói với giọng quyết đoán: “Bắn tên!” Các võ giả trong Hắc ngục nghe lệnh thì đồng loạt phóng tên ra phía trước.

Binh đoàn võ tăng của Thiếu Lâm mới đầu còn cứng đầu kháng cự, nhưng về sau thì những mũi tên bắn đến tới tấp thì không khỏi lùi dần về phía sau, từ vị trí có lợi lùi hết về đến bên cánh cửa.

Còn những võ giả Hắc ngục mỗi một lần phóng tên xong lại tiến lên thêm vài bước, chỉ một lúc sau thôi bọn võ tăng đã bị ép đến nỗi phải mở cánh cửa hậu ra.

Diệp Thiên Vân cũng chẳng hy vọng là những mũi tên này có thể làm tổn thương được mấy tên giặc đầu trọc trọc này, mà chỉ hy vọng ép bọn chúng vào sâu trong tự, khi thấy có cơ hội thì hắn nhanh miệng nói: “Các vị tông sư, hãy mau thừa thắng xông lên, chúng ta nhân lúc này mà xông vào bên trong tự!”

Trần Mễ Lạp vừa chạy vừa quăng chiếc gậy sắt sang cho Diệp Thiên Vân nói: “Mấy thằng giặc trọc này chẳng qua chỉ là mấy đứa nhập môn mà thôi, chỉ cần dùng mấy cây gậy sắt này, cho vài đường là bọn nó nằm hết ngay!”

Diệp Thiên Vân liền đưa tay tiếp lấy chiếc gậy sắt, chạy thẳng đến cổng của Thiếu Lâm Tự, hắn vận Kim Chung Trảo lên tung hoành như vào chỗ không người! Đám võ tăng bị đường gậy của hắn quét qua người thì đều nằm rạp hết xuống, tạo ra một khoảng trống vô biên cho mọi người ùa vào trong tự.

Những võ giả đi phía sau lúc này cũng ồ ạt xông vào, ánh mắt bọn họ ánh lên một sự kiên nghị vô cùng, vì họ biết rằng lần này một là sống hai là chết, không còn sự lựa chọn nào khác cả.

509. Chương 510: Thi Triển Hai Chữ—mệnh Vong

Khi đã xông vào bên trong tự, Diệp Thiên Vân lúc này mới hiểu ra quyết định khi trước của hắn là vô cùng ngu ngốc, ông trời dường như muốn trêu đùa với hắn, Cuồng Vũ, Cuồng Vô, Cuồng Chỉ, Cuồng Cảnh đứng thành một hàng, ở phía sau còn có thêm năm vị nữa, tuy hắn không quen, nhưng từ tuổi tác của bọn họ thì có thể thấy bọn họ có lẽ là những cao thủ cấp tông sư.

Diệp Thiên Vân lúc này muốn mấy vị tông sư trong Hắc ngục lui lại, nhưng mọi việc đã quá muộn, nơi này bây giờ biến thành một bãi chiến trường thật sự, người hai bên hỗn chiến với nhau không phân được đầu là mình, đâu là địch nữa.

Một tên võ tăng đứng ở bên cạnh Cuồng Cảnh bị đâm một gậy vào mắt, nhưng Cuồng Cảnh không hề để ý đến nó mà quay sang Diệp Thiên Vân lạnh lùng nói: “Bốn người bọn ta ngày đó đưa ngươi vào trong Hắc ngục, vốn là định kích thích những tiềm năng ở trong người của ngươi, cho ngươi ở đây nghiên cứu sâu hơn về võ học, vậy mà bây giờ ngươi đã làm cái gì vậy?” Nói xong Cuồng Cảnh nhìn ra xung quanh rồi quát lên nói: “Liền kết với những võ giả trong Hắc ngục để hòng thoát khỏi Thiếu Lâm ư?”

Diệp Thiên Vân lúc này thấy hai bên vẫn đang hăng máu chém giết lẫn nhau, hắn cũng có phần nóng ruột, nhưng sau khi nghe Cuồng Cảnh nói như vậy xong thì rất lấy làm tức giận.

Mấy người bọn bay đưa ta vào Hắc ngục với cái lý do đơn giản như vậy thôi sao? Ta bình sinh ghét nhất là bị người khác sắp đặt, không cần mấy người bọn bay sắp xếp cho ta phải nên sống ra sao, chính vì thế mà khi nghe Cuồng Cảnh nói vậy thì Diệp Thiên Vân liền trầm giọng đáp lại: “Tôi không cần sự giúp đỡ của người khác, càng không muốn sống trong sự sắp đặt, khống chế của bất kỳ ai cả!”

Trần Mễ Lạp lúc này đứng cách chỗ bọn họ không xa, một tay cầm gậy tung hoành ngang dọc, chiếc gậy sắt trong tay ông là thứ chuyên trị mấy tên giặc trọc này, chỉ trong chớp mắt mà ông đã ghim chết được một tên võ tăng, sau đó quăng xác tên võ tăng đó đến trước mặt Diệp Thiên Vân, cười như điên dại nói: “Mấy người như không biết trời cao đất dày như bọn bay không biết đã hại chết bao nhiêu người rồi!” Nói xong ông liền quay sang Diệp Thiên Vân quát: “Đại cục làm trọng, chúng ta chỉ muốn thoát ra ngoài mà thôi...”

Diệp Thiên Vân bị câu nói của Trần Mễ Lạp làm cho sực tỉnh, bốn vị Cuồng Tăng cùng với mấy người sau lưng bọn họ vẫn chưa hề xuất thủ, đây là một điều vô cùng có lợi cho hắn! Cho dù binh đoàn Thiếu Lâm đã xuất trận, nhưng trong đội ngũ Hắc ngục này cũng có đến mười mấy vị tông sư đang động thủ, chỉ cần bốn vị Cuồng Tăng này không xuất thủ, thì không lâu nữa, đám võ tăng này sẽ bại trận hết cả.

Đúng trong lúc Diệp Thiên Vân mơ tưởng đến một kết quả thuận lợi thì Cuồng Cảnh đã hét lên ra lệnh: “Đệ tử Thiếu Lâm nghe lệnh, mau mau rút quân!”

Đám võ tăng nghe lệnh cũng không ham đánh nữa, liền nhanh chóng rút về phía sau tập kết đằng sau lưng bốn vị Cuồng Tăng.

Khi hai bên đã giãn ra xung quanh, thì lúc này hiện trường đã có hơn chục xác chết nằm lăn dưới đất, đại bộ phận là xác của các võ tăng Thiếu Lâm, bọn họ chết cũng vô cùng bi thảm, hầu hết tất cả đều chết dưới các thế tọa hầu cầm nã thủ, hay là bị chộp vào đúng Thái Dương huyệt, và tác giả của các ngón đòn này đều thuộc về các tông sư Hắc ngục, còn những võ giả bình thường thì chỉ đứng ở bên đánh trộm, chứ không trực tiếp tham chiến.

Cuồng Cảnh quét mắt lên nhìn các võ giả đứng trước mặt của ông ta, lạnh lùng nói: “Mấy người muốn ra khỏi đây thì được thôi! Nhưng trước hết các người phải bỏ lại mạng mình ở đây đã!”

Bốn vị Cuồng Tăng của Đạt Ma Viện tuy đối với rất nhiều võ giả, họ là một tượng đài cao lớn hùng vĩ, nhưng đối với những võ giả trong Hắc ngục mà nói thì bọn họ lại chẳng ra gì, Huyền Danh và Huyền Y cũng là người xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, nên cả hai cùng mỉm cười bước tới thì lễ nói: “Các vị sư đệ khỏe chứ?”

Bốn vị Cuồng Tăng sau khi trông thấy Huyền Danh và Huyền Y thì đều tự giác tiến lên một bước đáp lễ nói: “Xin chào nhị vị sư huynh!”

Huyền Danh ra vẻ trịnh trọng nói: “Chúng ta đúng là cũng đã lâu lắm rồi không gặp nhau, lần này ra đây hai người bọn ta không muốn ỷ lớn mà ép người! Nhưng bọn ta muốn khuyên các người rằng, các người đừng nghe theo sự dụ dỗ của tên yêu tăng Dũng Tín nữa! Nó không phải là hy vọng của Thiếu Lâm, mà là kiếp nạn của Thiếu Lâm thì đúng hơn!”

Bốn vị Cuồng Tăng nghe vậy cũng cảm thấy khó xử, nhưng sau một hồi lâu thì Cuồng Cảnh cũng nghiêng rằng đáp lại: “Nhị vị sư huynh nếu như nhị vị vẫn còn coi mấy người chúng tôi là sư đệ, thì xin mời đứng sang một bên, chúng tôi bây giờ tạm thời không muốn nhắc đến Thiếu Lâm ai đúng, ai sai, nhưng tình hình trước mắt thì những người này tuyệt đối không thể để thoát ra ngoài được, nếu không bọn chúng sẽ làm loạn giang hồ mất, e rằng lúc đó võ lâm sẽ gặp phải một kiếp nạn khủng khiếp!”

Huyền Danh nghe vậy thì bật cười chế nhạo, cau mày nói: “Vậy theo ý của người là bọn ta nếu đồng ý đứng sang một bên thì tên yêu tăng Dũng Tín kia sẽ tha cho chúng ta hay sao? Tình hình này e rằng trong lòng các người biết rõ hơn ai hết! Năm xưa nếu không phải là sư thúc đã nói trước, thì e rằng hai người chúng ta đã về nơi tây phương cực lạc rồi cũng nên! Để ta khuyên mấy người một câu nhé, mấy người các người tốt nhất nên cách xa Dũng Tín càng xa càng tốt, nếu không sẽ gặp bảo ứng đấy!”

Diệp Thiên Vân đứng ở bên cạnh không hề chú tâm đến câu chuyện của bọn họ, hắn nâng mức cảm tri của mình lên mức cao nhất, có Huyền Danh và Huyền Y đứng đây kéo dài thời gian cho hắn được tự do hành động.

Trần Mễ Lạp lúc này cảm thấy kỳ quái liền lên tiếng nói: “Đây là trọng địa quan trọng của Thiếu Lâm Tự, lẽ nào bảo bối của bọn chúng lại cất ở đây sao?” Ông nói xong câu này liền đưa mắt lên nhìn Diệp Thiên Vân với hàm ý sâu xa, sau đó lại nói tiếp: “Chúng ta lẽ nào cũng tay không vào trong Bảo Sơn hay sao?”

Diệp Thiên Vân nghe vậy thì trong lòng thầm kinh hãi, hôm nay có thể xông ra ngoài được hay không thì vẫn là một vấn đề nan giải, nhưng Trần Mễ Lạp đã quyết định nhân cơ hội này mà định cuồn luôn mấy thứ quan trọng trong Thiếu Lâm Tự, gan của ông ta cũng hơi bị to rồi đấy! Nhưng suy nghĩ kỹ thì tuy hành động của Trần Mễ Lạp có phần lỗ mãng, nhưng lại có phần rất tỉ mỉ, ông ta nói như vậy có nghĩa là....

Diệp Thiên Vân đột nhiên hiểu ra câu nói đó có nghĩa là gì, hần nhướn lông mày lên trầm giọng nói: “Ý của huynh là muốn chúng ta tách đội ra phải không?”

Trần Mễ Lạp nghe vậy thì cười hềnh hếch quay ra bốn phía nói: “Cho dù chỗ này có Thiếu Lâm đứng đây, nhưng chúng ta cũng có ít nhất mười bốn vị tông sư, chẳng việc gì mà phải sợ cả, mỗi một vị tông sư đem theo bên mình vài người võ giả thông thường, như vậy thì khả năng thành công của chúng ta là rất lớn, phía trước chính là chính viện của Thiếu Lâm Tự rồi, thời gian đó cũng sẽ mở cửa cho khách vào tham quan, ta nghĩ có cho tiền bọn chúng cũng không dám động thủ với chúng ta đâu!”

Diệp Thiên Vân suy đi tính lại thấy phương pháp này cũng có phần hơi đột ngột, nhưng nó lại là phương pháp tốt nhất hiện giờ, ít nhất thì đây là tin tức tốt lành cho các võ giả thông thường.

Trần Mễ Lạp thấy Diệp Thiên Vân không có ý phản đối mình, liền bật cười ranh mãnh nói: “Thiếu Lâm Tự có to đến mấy, cũng không thể nào không để ý đến con mắt của người thường được cả! Ngay cả một người như Dũng Tín, cũng là một người nặng về danh lợi, điều mà hần ta sợ nhất chính là uy tín của Thiếu Lâm Tự! Hần ta sợ cái gì thì chúng ta làm cái đó! Chờ một lát nữa chúng ta và các vị cứ việc trà trộn vào đoàn du khách mà xuống núi! Thách lũ đầu trọc này dám làm gì chúng ta! Bây giờ ta sẽ đi thông báo cho mọi người biết!” Nói xong Trần Mễ Lạp liền cúi thấp người luồn ra phía đằng sau.

Trần Mễ Lạp ngay lập tức đi tiến hành luôn kế hoạch mới của ông ta, Huyền Danh và Huyền Y cũng tiến lên phía trước giảng co, kéo dài thời gian với bốn vị Cuồng Tăng. Cuồng Cảnh thấy nửa ngày trời mà cũng không thuyết phục được nhị vị sư huynh của mình, bất giác cau mày nói: “Nhị vị sư huynh! Nếu như nhị vị đã quyết tâm như vậy, thì xin đừng trách bọn sư đệ vô tình, đắc tội với sư huynh!”

Diệp Thiên Vân biết Trần Mễ Lạp lúc này rất cần đến thời gian, hần liền tiến lên một bước kéo dài thời gian: “Đây là chuyện nội bộ Thiếu Lâm của mấy người, bọn tôi chắc chắn sẽ không can dự vào! Nhưng Hắc ngục là một nơi như thế nào? Bên trong đó giam giữ những ai, Thiếu Lâm Tự có quyền gì mà đi giam giữ người khác một cách vô lý như vậy?”

Lời nói này của Diệp Thiên Vân có phần cạnh khóe Thiếu Lâm Tự, tuy Thiếu Lâm là cái nôi của võ học Trung Quốc, nhưng cũng không thể vì thế mà có quyền đi giam cầm các vị võ giả khác như vậy, Thực ra mỗi một môn phái đều có những biện pháp, thủ đoạn của riêng mình, chỉ là không có ai đứng ra nói thẳng như vậy thôi.

Những người bị giam cầm trong Hắc ngục là những nạn nhân của vụ việc này, chính vì thế mà khi Diệp Thiên Vân vừa mới dứt lời, thì ngay lập tức mọi người cùng đồng thanh hô hào lên án theo.

Chính vì vậy mà kể cả tiếng nói của Cuồng Cảnh có lớn đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào địch lại nổi với mấy chục cái miệng, Cuồng Cảnh lúc này cảm hận Diệp Thiên Vân vô cùng, Phương Trượng Thiếu Lâm Dũng Tín cũng muốn Diệp Thiên Vân biến mất trên cõi đời này, nhưng vì Cuồng Vô lại rất nể phục tu vi võ nghệ của Diệp Thiên Vân, vì thế nên hần mới bị đưa vào Hắc ngục như vậy.

Nhưng nằm ngoài dự kiến của bọn họ, tạm thời không bàn đến khả năng tu vi võ học của hần tiến bộ đến đâu, chỉ nói đến cái tài phát động người khác làm loạn, thì hần đã có một bước tiến khá dài! Chỉ mới mấy ngày mưa dầm thôi mà hần đã đưa tất cả những võ giả bị giam cầm phá ngục ra ngoài, chính vì vậy mà Cuồng Cảnh vừa cảm giận vừa hối hận ngày xưa không giết luôn hần.

Cuồng Cảnh lạnh giọng nói: “Diệp Thiên Vân! Người quả nhiên không biết đến hối cải là gì, người bây giờ phạm vào trọng tội, vậy mà vẫn còn hỏi mình sai ở đâu? Người làm loạn vô lâm, uy hiếp phương trượng Thiếu Lâm, chỉ những điều này thôi cũng đủ để người chết cả trăm lần rồi!”

Nói đến đây, Cuồng Cảnh quay sang mấy vị sư huynh đệ của mình đưa mắt ra ý nói: “Chúng ta không để ý người khác vội, bắt Diệp Thiên Vân trước cái đã!”

Diệp Thiên Vân lần trước bị bốn vị Cuồng Tăng này bắt giữ, hẳn biết bọn họ không dễ đối phó, cũng may mà bên hắn người cũng khá đông, nên cũng chẳng hề cảm thấy sợ hãi, nhướn mày lên nói: “Được lắm! Nhưng phải xem người bắt được ta không đã chứ!”

Cuồng Cảnh tức đến muốn học máu, ông ta chỉ lắc người một cái đã phi thân đến bên gần Diệp Thiên Vân, sau đó chân cong lên, vai hất sang, song quyền cùng một lúc được xuất ra.

Diệp Thiên Vân cũng đã có chuẩn bị từ trước, biết được Cuồng Cảnh rất muốn ra tay diệt trừ hắn, nên đã lùi lại nửa bước, nhếch người sang một bên, đồng thời dùng hai vai ép song quyền của Cuồng Cảnh xuống.

Nghiêm Hành đứng bên cạnh trông thấy đòn xuất chiêu của Cuồng Cảnh, thì cũng có phần lo lắng, nhưng khi trông thấy Diệp Thiên Vân hóa giải được song quyền của đối phương thì đột nhiên thốt lên: “Không được! Đây là Đại Kim Cang Quyền!”

Nhưng tất cả đã quá muộn, thân ảnh của Diệp Thiên Vân đã ép hẳn lên cánh tay của Cuồng Cảnh, vừa nghe thấy câu nói này, thì hắn đã trông thấy nụ cười nhạt trên môi của Cuồng Cảnh, hai tay vang chan chát lên hai tiếng! Thân hình của Diệp Thiên Vân bị bắn văng ra xa!

Cái này cũng không thể nào trách Nghiêm Hành được, vì Đại Kim Cang Quyền của Thiếu Lâm là môn võ cận chiến, rất chú trọng đến chiêu thế, chiêu chiêu có thế, thế thế có pháp, pháp pháp hữu dụng! Quyền pháp này là hội tụ tâm huyết của bao nhiêu người đi trước, là một môn võ chỉ nội truyền trong Thiếu Lâm, quyền thế đơn giản nhưng lực đạo lại mạnh mẽ, quả quyết.

Tên của quyền pháp là Đại Kim Cang Quyền, có nghĩa là một người đầu đội trời chân đạp đất, đứng vững trong vũ trụ, là một vị thần sức mạnh không sợ bất kỳ thế lực nào trên thế gian này.

Thủ pháp của Đại Kim Cang Quyền là quyền pháp liên tục, đòn đánh nặng, tốc độ ra quyền nhanh như gió, chém đinh chặt sắt, quyền đi đến đâu người rạp đến đó, không vật gì có thể cản trở được, khi đã vào thế cận chiến, thì hạ thấp chân xuống trước, cong khuỷu xuất quyền, thuận thế hạ thủ!

Diệp Thiên Vân bị luồng lực đạo của Đại Kim Cang Quyền đẩy ra xa, nhưng cũng may là hắn không bị thương gì cả, khi bị bắn ra xa, hắn đã kịp đưa chân trụ lên, trụ lại được thế của hắn! Cho dù hắn đã nghe Nghiêm Hành nói về quyền thế này, nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn đối đầu với thế võ này.

Cuồng Cảnh sau một chiêu đắc thủ xong, thì chân của ông ta liền lướt lên mấy bước, như người ta trượt trên mặt băng vậy, ông ta lướt đến bên Diệp Thiên Vân, chân trái của ông vừa tới nơi đã quỳ gối xuống, cong khuỷu tay lại cong người xuất quyền, chiêu Hắc Hổ Đào Tâm này đã luyện ra được uy lực của một con hổ.

Diệp Thiên Vân chưa kịp đứng vững đã bị Cuồng Cảnh xuất quyền đánh tới, hắn liền cố giữ vững bình tĩnh, vận Kim Chung Tráo lên, nghĩ tới Nghiêm Hành nhắc tới chiêu Hùng Ưng Hợp Diển! Chân phải tiến lên trước khụy xuống, thân hình quay một cái, tay phải cong khuỷu tay về phía sau, chưởng lực của hắn hướng lên bạo phát ra ngoài!

Đột nhiên hắn nhớ lại không biết bao nhiêu lần hắn luyện tập với bức tường lạnh lẽo đó! Xuất phát là Hùng, hạ xuống là Ưng, sắp ngã âm dương tương hợp! Vai là âm phần lại là dương, hai tay ẩn dưới sườn, thì triển hai chữ —mệnh vong.

510. Chương 511: Nhận Thua

Nhưng, Diệp Thiên Vân lại không có thái độ lo lắng như bọn họ, hắn đối với việc bản thân khổ luyện mấy tháng nay vô cùng tự tin, Hình Ý Hùng lấy từ những ưu điểm đặc trưng nhất của gấu, uy lực của nó mạnh khủng khiếp, vô cùng vô tận, trọng tâm của nó là ở eo, chỉ cần eo hơi vận một cái, là có thể phát động cột sống, bả vai, toàn bộ sức mạnh được dồn hết vào cánh tay, bả vai.

Đúng vào giây phút này, chiêu thức của hắn đột nhiên biến đổi, Hùng Hình tuy ngắn, nhưng nó rất chú trọng vào giây phút bộc phát, Diệp Thiên Vân thu người tránh được song quyền ác hiểm của Cuồng Cảnh, nhưng tay của hắn vẫn vững vàng chộp vào cánh tay của đối phương.

Cuồng Cảnh thấy vậy liền dùng lực co tay lại, dưới sức ép của khuỷu tay hùng phá giải chiêu thức này của Diệp Thiên Vân, nhưng kết quả cánh tay của ông vẫn bị bàn tay của Diệp Thiên Vân bấu chặt lấy.

Cuồng Cảnh là một người kinh nghiệm thâm hậu, khi thấy sức mạnh kinh người của Diệp Thiên Vân thì ông ngay lập tức biến chiêu, nhưng không ngờ lại bị đối phương khống chế! Sắc mặt của ông hơi có chút biến sắc, sau đó hai tay biến thành song chưởng chữ bát xoay ngược lại ra phía ngoài, đồng thời chân trụ đưa sang ngang một bước hông thoát khỏi hòng kìm của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân xuất chiêu Hùng Hình, bả vai và tay mặt của hắn ứng chiếu cho nhau, các cơ bắp ở cả bắp tay căng cứng, cánh tay của hắn bây giờ chắc như một cánh cung, tiếp sau đó hắn lắc nhẹ bả vai một cái, Hùng Hình hiện lên, trông như một con gấu đen to lớn hung dữ vừa mới xuống núi tìm mồi.

Cuồng Cảnh lúc này muốn biến chiêu nữa, nhưng đã quá muộn, chỉ thấy thân hình của Diệp Thiên Vân lách vào dưới bụng của ông, Cuồng Cảnh lập tức hiểu ra tình hình không ổn, ông định đưa tay ôm ngực, thì đã cảm thấy thân hình của mình như bị một chiếc xe tải nặng mấy chục tấn húc thẳng vào người.

Hai người vốn đã muốn động thủ với nhau từ lâu, nhưng Diệp Thiên Vân và Cuồng Cảnh giao thủ với nhau đúng là quá hấp dẫn, hấp dẫn đến độ mọi người không còn cảm thấy có ai ở đây ngoài bọn họ nữa. Tất cả mọi người chỉ thấy Diệp Thiên Vân giang tay, lách người một cái, Cuồng Cảnh đã bắn ra xa như một chiếc điều đứt dây, một luồng kinh lực mạnh khủng khiếp hất văng cả thân hình của Cuồng Cảnh ra xa.

Các võ giả đều bị thân thủ của Diệp Thiên Vân làm cho mắt chữ o, mồm chữ a kinh ngạc vô cùng! Ai cũng không thể ngờ được thực lực của hắn lại có thể đạt được đến mức độ kinh người như vậy, miệng của Trần Mễ Lạp há hốc ra, có vẻ như nhét được cả năm sáu quả trứng vào trong đó, hai mắt tròn tròn, không nói nên lời.

Khởi đầu với gấu, hạ thủ với Ưng, sắp nữa là âm dương tương hợp, Hùng Hình của Diệp Thiên Vân từ đó mà xuất ra, tiếp theo sau đó là Ưng Hình cũng hiện ra ngay sau đó, thân thể của hắn từ Hùng Hình bay tới theo quán tính, bắn người sát đến bên của Cuồng Cảnh, hai chân hơi chạm xuống đất, chân phải của hắn đã nhấc lên thêm một bước, đồng thời chưởng của Hùng Hình xuất thần biến thành quyền, nội lực xoắn theo khuỷu tay kéo lên đánh ra.

Khi Diệp Thiên Vân tự tu luyện một mình, thì hắn xuất toàn lực, lúc này là lúc thập tử nhất sinh của hắn, nên sức hắn phát ra mạnh như sóng vỗ bờ, chưởng bên trái cũng đồng thời xuất đến, năm ngón tay biến thành móng vuốt của một con chim ưng, chưởng tâm hướng lên vô thẳng tới, cú chộp này chộp đúng vào bả vai của Cuồng Cảnh, toàn bộ sức mạnh của hắn dồn vào đây, cắm chặt vào những thớ cơ trên vai Cuồng Cảnh, ngón tay bám chặt lại, vặn một cái, thế là một mảng thịt sống được vạt xuống một cách phũ phàng.

Cuồng Cảnh lúc này cũng lại lãnh trọn một quyền của Hùng Hình, cảm thấy xương cốt trong người như tan rã hết ra, cú đâm của hắn chẳng khác nào cái chày đập vào một con cua nhỏ bé, Cuồng Cảnh lúc này không ngờ Diệp Thiên Vân sử dụng chiêu kết hợp như vậy, đau đớn vô cùng, cho dù là người bằng sắt cũng không thể nào chịu nổi hai đòn chí mạng như vậy.

Những võ giả trong Hắc ngục đều không hiểu nhiều lắm về Diệp Thiên Vân, ngày thường ở trong ngục Diệp Thiên Vân rất ít được người khác chú ý đến, ai ngờ thân thủ của hắn lại kinh khủng và tàn nhẫn đến như vậy. Không ít người đều cảm thấy lạnh sống lưng khi trông thấy những miếng ra đòn này của hắn, còn những vị tông sư đều nhận ra được Diệp Thiên Vân vừa kết hợp hai chiêu Hùng Hình và Ưng Hình, đây mới chính là phương pháp bí truyền của Hình Ý Môn, chả trách chỉ mới xuất thủ thôi mà Cuồng Cảnh đã bị thương nghiêm trọng như vậy rồi.

Cuồng Võ cùng với mấy người còn lại, sau khi thấy Cuồng Cảnh bị đánh văng ra xa như vậy cũng đã động thân xuất thủ, đến khi Ưng Hình của Diệp Thiên Vân vừa hạ xuống thì bọn họ cũng đã xông lên phía trước rồi, Cuồng Võ trông thấy Cuồng Kính bị đánh thảm hại như vậy cũng quận lòng đau đớn, ông lao đến bên Diệp Thiên Vân hét lớn: “Chiêu thức của ngươi quả là tàn nhẫn!” Nói xong liền bổ chưởng hướng thẳng đến Diệp Thiên Vân.

Thiếu Lâm Tự người đông, nhưng người trong Hắc ngục cũng đông không kém, Trần Mễ Lạp và mấy người Thanh Linh Đạo Nhân cũng thấy Thiếu Lâm Tự bắt đầu động thủ thì bọn họ liền xông đến hỗ trợ, ngăn trước mặt mấy vị Cuồng Tăng thay cho Diệp Thiên Vân, Trần Mễ Lạp thét lên một tiếng: “Bọn bay còn biết xấu hổ nữa hay không hả! Anh em xông lên cho bọn chúng một trận!”

Trần Mễ Lạp vừa chửi mấy vị Cuồng Tăng của Thiếu Lâm Tự, vừa hô hào mọi người xông đến, khi Diệp Thiên Vân vừa động thủ với Cuồng Cảnh thì Trần Mễ Lạp cũng đã làm xong công tác liên lạc, lúc này vừa nghe ông hô hào như vậy, thì mấy người võ giả trong Hắc ngục đã tách thành từng tốp, hướng về bốn phương mà đào tẩu.

Mấy người Thiếu Lâm Tự lúc đầu định dùng thế bao vây quần hung Hắc ngục, nhưng không ngờ chỉ trong nháy mắt mà bọn họ lại thay đổi kế hoạch nhanh đến thế, ai cũng không ngờ tới là quần hùng lại tách thành từng tốp nhỏ trốn chạy bốn phương tám hướng như vậy.

Thân hình của Cuồng Cảnh rơi đánh bộp xuống đất, như là phát súng làm hiệu, cả hai bên đều đồng thời hành động.

Diệp Thiên Vân cũng không màng đến những chuyện khác, hấn lấy hết sức bình sinh liều mạng chạy một mạch, bởi vì sau lưng của hấn lúc này là Cuồng Chỉ và Cuồng Vô đang bám đuổi theo hấn vô cùng gắt gao, cũng may cho hấn là Cuồng Vô lúc này phải ở lại để chăm sóc vết thương cho Cuồng Cảnh, nếu không thì với thân pháp của Cuồng Vô, hấn đã không thể nào tháo chạy được nữa rồi.

Lần này Hùng Ưng Hợp Diễn làm cho Diệp Thiên Vân cảm thấy sung sướng vô cùng, khi hai chiều này tách rời nhau ra thì uy lực giảm đi hơn nữa, nhưng nếu kết hợp lại thì uy lực vô cùng, nếu như cứ tiếp tục luyện tập thì hiệu quả sẽ còn cao hơn rất nhiều nữa.

Diệp Thiên Vân trước khi bị bắt đến đây, thì hấn luôn thất thế trước Cuồng Cảnh, nhưng sau khi vào đến trong Hắc ngục luyện tập, thì hấn đã có những tiến bộ khủng khiếp, hấn bây giờ dám vỗ ngực đoán chắc rằng, chỉ cần cho hấn có thời gian luyện tập, đỉnh cao của võ học chắc chắn sẽ nằm trong bàn tay của hấn.

Hậu viện của Thiếu Lâm Tự lúc này hỗn loạn vô cùng, các võ giả của Hắc ngục chạy loạn hết cả lên, còn có những người cả gan chạy đến Điện của Thiếu Lâm chơi trò trốn tìm với mấy tên giặc trọc nữa chứ.

Diệp Thiên Vân thì không dám nhàn nhã như mấy người kia, bởi vì hấn biết hấn chỉ cần dừng chân lại một chút thôi là cuồng phong bạo vũ sẽ ập đến đầu của hấn. Chính vì vậy mà lúc này hấn dồn hết sức mạnh xuống đôi chân của mình, ngoằn ngoèo mấy đường tách khỏi sự theo đuổi của hai vị Cuồng Tăng, phóng mình bay qua bức tường của Đạt Tiền Viện.

Sau khi bay người vào bên trong của Đạt Tiền Viện, Diệp Thiên Vân liền trông thấy cách đó không xa là đoàn khách du lịch đến đây thăm quan, cung lễ, hấn ngay lập tức chui người vào giữa đám người này, lúc này đây hấn mới nhẹ lòng đi chút ít, các tăng nhân của Thiếu Lâm Tự dù muốn giết hấn, nhưng cũng không dám hạ thủ giữa nơi đông người như vậy.

Cho dù trời còn sớm tinh mơ, nhưng hương khách đến thăm quan Thiếu Lâm Tự vẫn rất đông, Diệp Thiên Vân không hề lo sợ có người phát hiện ra hấn, võ giả không bao giờ được phép động thủ trước mặt người thường như vậy.

Diệp Thiên Vân biết mình lúc này đã an toàn, liền ngoái đầu lại nhìn, hấn muốn xem xem quần hùng đã thoát được ra khỏi hậu viện hay chưa, nhưng kết quả có phần thất vọng, bởi vì bây giờ chỉ có một mình hấn là thoát được ra ngoài này. Nhưng một lúc sau thì hấn đã phát hiện ra Trần Mễ Lạp cũng đã trà trộn vào đám khách du lịch, phía sau ông ta lúc này còn có gương mặt quen thuộc của hai vị võ giả Hắc ngục khác nữa.

Diệp Thiên Vân suýt chút nữa thì cười sặc lên, Trần Mễ Lạp cũng đã nhìn thấy Diệp Thiên Vân, ông liền kéo hai người kia đi đến bên hấn.

Điều quan tâm nhất của Diệp Thiên Vân lúc này là có bao nhiêu người đã thoát khỏi ra ngoài này, nên khi Trần Mễ Lạp đến gần bên hấn, hấn liền lên tiếng hỏi: “Chỉ có mỗi mấy người chúng ta thôi sao?”

Mặt của Trần Mễ Lạp lúc này mồ hôi nhễ nhại, rõ ràng là ông rất mệt, mất bao nhiêu công sức mới chạy ra được bên ngoài, thở hổn hển đáp: “Chúng ta cứ đợi ở đây xem xem đã, ta nghĩ chắc mọi người

cũng sẽ thoát ra ngoài này hết thôi!”

Vừa lúc hai người dứt lời, thì hậu viện của Thiếu Lâm Tự đột nhiên khói bay mù mịt! Khách du lịch đến đây thấp hương đều bị làn khói đó thu hút, sắc mặt của Trần Mễ Lạp trở nên trắng bệch, ông ta nhìn vào đám khói đen kịt bốc lên cuộn cuộn đó chầm chậm nói: “Chắc chắn là bọn họ rồi! Thật đúng là không phải tay vừa!”

Diệp Thiên Vân nhìn vào đám khói thì biết ngay sự việc lúc này đối với hắn là vô cùng bất lợi, vì mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay, về sau Thiếu Lâm Tự sẽ tính sổ hết lên đầu của hắn! Đốt chùa Thiếu Lâm thì mối thù này chắc chắn là rất lớn.

Chỉ một loáng sau, thì thấy Nghiêm Hành, Thanh Linh Đạo Nhân, Thường Ba và những người khác cũng đã phi thân ra bên ngoài tường! Còn có những võ giả khác trên tay còn sách thêm một ít đồ. Diệp Thiên Vân còn nhớ rất rõ mấy vị võ giả này khi ra khỏi Hắc ngục có mang gì theo bên người đâu, vậy mà bây giờ ai cũng cầm một món đồ trên tay, chắc chắn đây là đồ cướp được trong chùa Thiếu Lâm rồi.

Khi bọn họ vừa mới ra đến bên ngoài, thì Thiếu Lâm cũng từ cổng chính đuổi theo đến nơi, Cuồng Võ là người đi đầu tiên, nhưng khi ra đến bên ngoài này trông thấy du khách tràn lan ở đây, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải. Chần chừ một lúc sau, ông ta mới chậm rãi a di đà phật nói: “Hôm nay Thiếu Lâm gặp hỏa hoạn, mong các vị du khách vui lòng xuống núi cho!”

Trần Mễ Lạp lúc này mới hứ lên một tiếng lạnh lùng nói: “Bọn tôi vừa mới mua vé hết mất hơn trăm tệ, còn chưa kịp thấp hương gì cả, giờ lại đuổi chúng tôi xuống núi, Thiếu Lâm Tự không biết làm ăn cái kiểu gì vậy?”

Câu nói này của Trần Mễ Lạp làm cho bao nhiêu du khách ở đây cũng cảm thấy tức anh ách, Cuồng Võ thấy vậy tức đến nổ đom đóm mắt, ông đi thẳng vào giữa đám người thét lên vang như sấm rền: “Trần Mễ Lạp! Người tưởng là bọn ta không dám động thủ hay sao hả?”

Du khách bị tiếng thét này của Cuồng Võ làm cho giật mình, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, Diệp Thiên Vân lúc này biết Cuồng Võ tuy mạnh mẽ như vậy, nhưng cũng chẳng dám ra tay, nên nói: “Cuồng Võ! Đây là Tiền Viện, có giết thì cứ việc động thủ đi!”

Cuồng Võ lúc này bị kẹp ở giữa, không biết nên làm thế nào cho phải, theo tình hình trước mắt thì Thiếu Lâm Tự vô cùng bất lợi, võ giả của Hắc ngục lúc này đã trà trộn lẫn vào trong đám du khách cả rồi, một khi động thủ chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng vô cùng xấu đến Thiếu Lâm, không cẩn thận thì bọn tù này lại còn đại khai sát giới, Thiếu Lâm Tự trở thành nơi chém giết người, về sau ai còn đến đây nữa, cảnh sát và chính phủ chắc chắn cũng không thể nào bỏ qua chuyện này. Nhưng không bắt bọn tù này lại thì Cuồng Võ lại không cam tâm, những nhân vật này một khi trở lại giang hồ, thì đó lại là một kiếp nạn vô cùng lớn với võ lâm.

Đang trong lúc không biết nên giải quyết ra sao, thì từ xa vang lên: “Đại Sư Dũng Tín đến rồi! Đại Sư Dũng Tín đến rồi!” Chỉ mấy câu nói này thôi cũng đủ để cho các du khách hòa về phía Dũng Tín! Dũng Tín là một người nổi tiếng, có ảnh hưởng rất lớn.

Dũng Tín vừa mới xử lý xong mấy việc ở phòng phương trượng, kết quả là biết được hậu viện bị cháy, lo sợ võ giả Hắc ngục chạy ra tiền viện nên ông ta vội vã chạy đến đây, khi đến nơi ông ta liền tiến đến trước mặt Cuồng Võ, rồi cúi người thi lễ nói: “Các vị thí chủ! Lão nạp vừa mới nghe tin hậu viện của Thiếu Lâm bị cháy, hôm nay sẽ đóng cửa tham quan, mong các vị hãy xuống núi, trực tiếp đến nơi bán vé lĩnh tiền trả lại!”

Tiếp theo sau đó Dũng Tín liền đưa mắt lên nhìn vào đám người của Diệp Thiên Vân, thở dài bất lực nói: “Ăn oán bao đời bao giờ mới dứt! Các vị vốn là bằng hữu của Thiếu Lâm, nên chúng ta tạm thời lui một bước, không được phép sát hại vô cớ, lão nạp đứng ra bảo đảm sự an toàn cho các vị!”

Diệp Thiên Vân nghe ra được Dũng Tín đã có ý nhún nhường, đây cũng có nghĩa là Thiếu Lâm Tự đã nhận thua, tất cả võ giả đã được bảo đảm an toàn rời khỏi đây.

511. Chương 512: Trợ Lực

Hơn một trăm người thoát ra khỏi Hắc ngục, vậy mà bây giờ chỉ còn có hơn bốn mươi người, không những vậy có một số ít còn bị thương, đây có thể nói là cái giá phải trả cho tự do là khá đắt.

Thiếu Lâm Tự lúc này tạm thời đóng cửa, tất cả các du khách đành phải mời xuống dưới núi một cách bất đắc dĩ, về mặt ai nấy cũng đầy vẻ tức giận, và cụt hứng. Diệp Thiên Vân, Trần Mễ Lạp và những người khác cũng theo gót du khách đi xuống dưới núi.

Trên đường đi xuống, có rất nhiều võ giả vẫn rất lo lắng Thiếu Lâm Tự đột nhiên ra tay hạ thủ, không giữ lời hứa. Nhưng những sự lo lắng của bọn họ trở nên quá đồ thừa thãi, bởi vì không chỉ có những võ giả được xuống núi, mà còn có cả một số lượng du khách rất đông cũng đi xuống theo nữa, ít ra thì Thiếu Lâm cũng không dám công khai đánh người trước mặt du khách, hơn nữa nếu như ra tay thì cũng khó mà tránh khỏi làm tổn thương đến những người du khách vô tội, chính vì vậy mà cơ hội để cho Thiếu Lâm Tự ra tay hạ sát bọn họ cơ hồ bằng không.

Cả một dòng người to lớn ùn ùn đua nhau xuống núi, cuối cùng khi đi ra khỏi phạm vi của Thiếu Lâm Tự, Trần Mễ Lạp mới cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, ông đưa mắt lên nhìn mấy vị võ giả đứng ở đằng sau mình, dáng vẻ trở nên đau đớn nói: “Hôm nay chúng ta thành công thoát khỏi Hắc ngục, nhưng vẫn còn có rất nhiều huynh đệ đã vĩnh viễn nằm lại ở nơi này. Bọn họ không có được sự may mắn như chúng ta, những người còn lại chúng ta thoát được ra đến ngoài này thực chất cũng đều là do xương máu của bọn họ đổ ra thay cho chúng ta. Tôi nghĩ rằng vào ngày này hằng năm, nếu như các vị có thời gian rỗi, thì hãy đến đây đốt mấy đồng tiền giấy cho bọn họ, để bọn họ được lên đường may mắn!”

Diệp Thiên Vân nghe những lời nói vô cùng chân tình này của Trần Mễ Lạp, thì bất giác ngẫm nghĩ hồi lâu, hần hiểu ý đồ của ông ta là gì. Trần Mễ Lạp vào trong Hắc ngục cũng không phải là lâu, hơn nữa ông bị nhốt chung với mấy người trọng phạm, không ở chung với mấy người võ giả thông thường, nên cũng không có cơ hội tiếp xúc với bọn họ nhiều.

Nhưng khác với Diệp Thiên Vân, Nghiêm Hành, Thanh Linh Đạo Nhân lại vô cùng khó hiểu trước những lời nói của Trần Mễ Lạp. Thường ngày Trần Mễ Lạp đâu có như vậy, hơn nữa hôm nay sau khi thoát khỏi vòng vây trùng trùng như vậy, thì công lao toàn bộ đều thuộc về mấy vị tông sư, chứ các võ giả thông thường chỉ làm đệm, làm nền cho bọn họ mà thôi.

Các võ giả Hắc ngục lúc này cũng tỏ ra vô cùng buồn bã, bởi trong số những người bỏ xác nơi đây vĩnh viễn không bao giờ quay trở lại được là những người bạn thân thiết của họ, ngoài ra bọn họ lúc này trông thấy đường phố hiện đại, nhằng nhịt bao nhiêu là xe cộ, xa rời xã hội mấy chục năm nay, tốc độ phát triển của nó làm cho họ chưa thể nào bắt kịp được.

Trần Mễ Lạp nhận thấy tiếng nói của mình có chút tác dụng, liền trầm ngâm nói tiếp: “Thời gian Các vị ở trong Hắc ngục cũng khá lâu rồi, có rất nhiều người thậm chí còn bị giam hơn mấy chục năm nữa, chính vì vậy mà đã thoát ly khỏi võ lâm không còn quan hệ gì nữa rồi, từ nay về sau nên sinh sống như thế nào mong các vị hãy tự lo liệu cho bản thân mình một cách kỹ lưỡng, cẩn thận!”

Khi Trần Mễ Lạp vừa dứt lời nói, thì mấy vị tông sư cũng hiểu ra ngay ý đồ trong câu nói của ông ta là gì. Trần Mễ Lạp lúc này có mối thù không đội trời chung với Võ Đang, nhưng ông ta đang thuộc vào thế yếu hơn, chính vì vậy mà nếu như có thêm sự giúp đỡ của các võ giả này, thì thực lực của ông ta sẽ tăng lên đáng kể.

Nhất thời, các võ giả đều im lặng không nói gì cả, thực ra bọn họ cho dù có thoát khỏi Hắc ngục, nhưng để quay lại môn phái của mình thì cũng không phải là một việc dễ dàng gì. Có những người vì sĩ diện mà không dám quay về, còn có những người lại là bị môn phái giuồng bỏ không tiếp nhận nữa.

Thường Ba vốn là một đệ tử trong Bát Cực Môn, nên dĩ nhiên cũng hòa vào một hội với Trần Mễ Lạp, mở miệng nói: “Các vị, có nơi ăn chốn ở thì tốt quá không cần phải bàn cãi nữa! Nhưng không có nơi ăn chốn ở thì cũng không việc gì phải lo lắng cả, chúng ta đều là những người anh em vào sinh ra tử với nhau, chỉ cần có vị nào đến lúc này đây mà vẫn chưa có nơi nương tựa, thì hoàn toàn có thể đi cùng với chúng tôi!”

Có mấy vị võ giả lúc này nghe mà cũng động lòng, cuối cùng lấy can đảm nói: “Nhị vị tông sư, chúng tôi

đúng là lúc này vẫn chưa có nơi nào trú thân cả, bản thân và môn phái lại có quan hệ không được tốt! Chỉ là không biết...”

Trần Mễ Lạp trông thấy nét mặt những người này vẫn còn hơi chần chừ, do dự, ông ta liền lên tiếng nói: “Xin mọi người cứ yên tâm, chúng tôi quyết không ép người nếu người đó không muốn! Hôm nay lời nói của tôi là vật đảm bảo cho các vị, nếu như có người anh em nào muốn rời khỏi đây, chúng tôi quyết không miễn cưỡng gì cả!”

Lời nói này đánh trúng tâm lý của mấy người võ giả trong Hắc ngục, cái bọn họ sợ nhất chính là sự tự do, chính vì vậy nên khi có được lời đảm bảo của Trần Mễ Lạp, ngay lập tức đã có thêm mười mấy người võ giả gia nhập vào với bọn họ.

Trần Mễ Lạp thành công lôi kéo được một tốp người, trong bụng vui mừng khôn xiết, ông ta không ngờ rằng lại có nhiều người muốn gia nhập vào với ông như vậy. Thường Ba thì vui mừng nhảy cẫng cả lên, sau đó quay ra nói thêm mấy điều cần chú ý cho những người mới này biết.

Còn những người võ giả còn lại thì ai đi đường nấy, không ít người bắt đầu bắt tay chào tạm biệt nhau.

Trần Mễ Lạp không chỉ là muốn lôi kéo những người võ giả thông thường, mà còn muốn lôi kéo thêm mấy vị tông sư vào nhập hội cùng nữa, chính vì vậy mà ông ta lúc này đã ôm quyền lên nói: “Các vị tông sư! Tiểu đệ có việc khó khăn chắc các vị cũng đã biết hết cả rồi đấy! Bát Cực Môn và Võ Đang giao tranh, đang rất cần người giúp đỡ, tiểu đệ cũng vừa mới chiêu nạp thêm những người anh em cùng chí hướng, nếu như các vị vẫn chưa có nơi nào để đi, lại có ân oán với Võ Đang nữa, thì xin mời cùng đi với tiểu đệ!” Những võ giả thông thường thì dĩ nhiên không có đủ tư cách để so sánh với các tông sư được, mỗi vị tông sư bây giờ về môn phái của họ, cùng lắm cũng có thể làm đến chức trưởng lão, Trần Mễ Lạp muốn mời bọn họ về với ông ta, dĩ nhiên phải thành tâm thành ý mới được.

Thanh Linh Đạo Nhân thấy mấy người khác không có phản ứng gì, liền lập tức bước ra lớn tiếng đáp: “Lão ca! Tiểu đệ vốn một thân một mình, tiểu đệ cũng cảm thấy bất đồng thay cho lão cả, tiểu đệ nguyện được đi theo lão ca!”

Sau một hồi im lặng, thì đột nhiên Huyền Y và Huyền Danh đều nhìn nhau một cái, sau đó Huyền Y chậm chậm cất tiếng nói: “Hai người chúng tôi cũng giống với Thanh Linh Đạo Nhân, chưa có nơi ăn chốn ở, không biết nên đi đâu về đâu, trong lòng vẫn còn rất vương vấn với Thiếu Lâm, nhưng chỉ cần anh lo đủ rượu thịt cho chúng tôi, thì chúng tôi xin được đi theo anh!”

Trần Mễ Lạp cứ tưởng rằng ông ta chỉ có thể mời được mỗi Thanh Linh Đạo Nhân thôi, nhưng không ngờ hai vị hòa thượng ăn thịt uống rượu này cũng muốn gia nhập Bát Cực Môn, nhất thời cảm kích ôm quyền nói: “Đa tạ nhị vị cao tăng! Bát Cực Môn nếu có một ngày nào đó được vực dậy, chắc chắn sẽ không quên công ơn của nhị vị!”

Nghiêm Hành dĩ nhiên là không muốn gia nhập vào Bát Cực Môn, nên ông ta liền nói: “Thiên Vân! Con nếu như không còn việc gì khác thì theo ta cùng về Hình Ý Môn một chuyến xem sao!”

Diệp Thiên Vân sau khi cha mẹ đều mất hết, thì hắn chưa quay lại Hình Ý Môn lần nào, hắn không muốn quay về vì muốn thoát ra khỏi mấy sự thị phi ở đó. Hơn nữa, hắn cũng bất mãn với cách hành động của Tiêu Hùng, nên khi thấy Nghiêm Hành nói như vậy, hắn cảm thấy khó xử nói: “Sư tổ! E rằng con không thể đi cùng người được...”

Nghiêm Hành cũng nghe qua chuyện của Diệp Thiên Vân, trông thấy vẻ mặt của hắn khó xử của hắn lúc này, liền nghiêm khắc quở trách hắn: “Thiên Vân! Hình Ý Môn không phải là của một mình riêng ai cả! Thằng ranh Tiêu Hùng đó ta cũng đã gặp qua rồi, đừng có nói nó là Môn Chủ của Hình Ý Môn, cho dù nó có là võ lâm minh chủ đi chăng nữa, thì khi gặp ta nó cũng phải gọi ta là sư bá!”

Diệp Thiên Vân thực ra trong lòng cũng vô cùng nhớ mấy vị nhất đại tông sư ở sau núi, và còn Ngũ Vĩ Tiêu Sát. Ngày trước hắn cũng nghe nói cả bang Hình Ý Môn đã xuất động để đi tìm hắn, nghĩ đến đây hắn cũng thấy cảm động, nên gật đầu đồng ý đi với Nghiêm Hành.

Nghiêm Hành thấy Diệp Thiên Vân đã đồng ý rồi, liền đưa tay lên vỗ vỗ vào vai hắn, vui vẻ nói: “Có chuyện gì thì có ta đây đỡ lưng cho con, đừng lo!” Nói xong Nghiêm Hành lại tự lẩm nhẩm một mình nói: “Thật

không biết mấy vị sư đệ của ta giờ này ra sao?”

Trần Mễ Lạp tìm được ba vị tông sư giúp đỡ cho mình, đã là cả một thành công rực rỡ rồi, chính vì vậy ông liền tiến đến bên Diệp Thiên Vân chấp tay nói: “Thiên Vân! Cậu có muốn về Băng Thành cùng với tôi không? Mấy bọn Võ Đang đó đang chờ cậu đến để dọn dẹp kia kia!”

Diệp Thiên Vân cảm thấy hơi có lỗi với Trần Mễ Lạp, hần lắc đầu xin lỗi: “Tôi lúc này cần đi một chuyến về Hình Ý Môn, chính vì vậy mà có lẽ sẽ quay lại Băng Thành sau!”

Trần Mễ Lạp nghe vậy liền gật đầu thông cảm nói: “Được thôi! Vậy thì tôi cùng với mấy người kia về Băng Thành trước vậy! Cậu xử lý xong việc rồi thì về đó luôn nhé! Anh em chúng ta phối hợp với nhau là ăn ý nhất đấy!” Nói đến đây thì Trần Mễ Lạp đã quay sang Nghiêm Hành đang nghiêm nghị đứng nhìn hai người, Trần Mễ Lạp nửa đùa nửa thật quay sang Diệp Thiên Vân nói: “Lần này tôi đem mấy người này về trước, chờ khi nào xong việc ở Bát Cực Môn rồi thì chúng ta cùng lập ra một môn phái chơi! Cậu lúc đó dĩ nhiên là làm Môn Chủ, còn tôi là Phó Môn Chủ, được chứ hả!” Nói xong Trần Mễ Lạp liền nháy nháy mắt ra hiệu.

Diệp Thiên Vân chăm chú quan sát nét mặt của Trần Mễ Lạp, đây là lần đầu tiên ông ta mời mọc hần như vậy, hần liền mở miệng cười đáp: “Ông anh! Ông anh đừng đùa thẳng em này như vậy chứ!”

Trần Mễ Lạp thấy vậy liền trầm ngâm nói: “Tôi không nói đùa với cậu đâu, chờ đến khi cậu quay lại Băng Thành tôi sẽ nói chuyện với cậu kỹ hơn!”

Các võ giả lúc này đại bộ phận đều đi cùng hết với Trần Mễ Lạp, khi Diệp Thiên Vân cũng định rời đi thì những người bạn cùng phòng khi mới vào Hắc ngục cùng hần là Tình Thúc, Mũi To, Hồng Hữ...đã tiến tới nói lời cáo biệt với hần.

Sau khi chào tạm biệt mấy người này xong, thì Hàn Thắng Thiên và ông lão một mắt liền tiến tới gần hần, khi mới đến gần Hàn Thắng Thiên đã sục sùi nói: “Diệp huynh! Thật cảm ơn huynh...”

Chưa kịp nói xong, thì ông lão một mắt đã hăng lên hai tiếng, Hàn Thắng Thiên hiểu ý, ngượng đỏ tía tai nói: “Diệp lão tiên bối! Xin cảm ơn tiên bối đã ra tay cứu giúp!”

Diệp Thiên Vân vẫn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, thì ông lão một mắt đã đá vào khuỷu chân của Thắng Thiên làm hần quỵ gối xuống đất, sau đó ông lão liền ôm quyền nói: “Diệp tiểu huynh đệ! Lão phu là Hàn Phong, hai cha con của lão phu đều xuất thân từ Tây Bắc Môn, chỉ là có khúc mắc ngày trước mà bị người ta giam vào trong Hắc ngục! Lão phu chỉ có một đứa con trai như nó, bình thường lão phu là người thân cô thế cô, không có một người bạn nào có thể nhờ cậy! Xin Diệp tiểu đệ nể tình lão phu mà chăm sóc nó giúp lão phu được không?”

Diệp Thiên Vân thấy Hàn Thắng Thiên lúc này cũng đã cúi rạp người dưới đất, vội vàng đỡ hần ta đứng dậy, rồi quay sang Hàn Phong nói: “Tiền bối! Không nên làm như vậy!”

Hàn Phong lúc này liền thờ dài lên một cái nói: “Thiên hạ tuy to, nhưng lại không có chỗ dung thân cho hai cha con của lão phu! Ngày trước cũng chỉ vì lão phu lỡ miệng mà đắc tội với Chuồng Môn của Tây Bắc Môn, kết quả là gặp phải cảnh tượng bi thảm như ngày hôm nay! Lão phu thấy mình cũng sắp gần đất xa trời rồi, nếu như một ngày nào đó kẻ thù tìm đến Thắng Thiên, thì e rằng nó không đủ sức chống lại, chính vì vậy mà lão phu mới nhờ Diệp tiểu huynh đệ giúp đỡ chăm lo giúp cho lão phu!”

Diệp Thiên Vân và Hàn Thắng Thiên nói chuyện với nhau rất hợp, nên khi thấy Hàn Phong nói vậy bèn đáp: “Tiền Bối, Hàn đại ca nếu như gặp phải chuyện gì phiền phức, tiểu bối chắc chắn sẽ ra tay giúp anh ta, không có gì phải khách khí như vậy cả!”

Hàn Phong thấy Diệp Thiên Vân đã đồng ý với yêu cầu của mình, thì mừng rỡ nói: “Được! Vậy thì mong tiểu huynh đệ nhận lấy lão phu một lạy tạ ơn! Tối hôm đó lão phu đã nói rồi, chỉ cần đưa được Hàn Thắng Thiên cứu ra ngoài, thì về sau có bất cứ yêu cầu gì, dù là dầu sôi lửa bỏng, lão phu cũng không bao giờ từ chối! Hôm nay, lão phu đem Thắng Thiên nhờ cậy hết vào tiểu huynh đệ, lão phu không còn phải lo lắng gì nữa rồi! Bắt đầu từ bây giờ lão phu sẽ đi bên cạnh tiểu huynh đệ, có gì tiểu huynh đệ cứ giao phó cho lão phu!”

Diệp Thiên Vân cũng hơi bất ngờ trước hành động này của ông lão, nhưng mà suy đi ngẫm lại Hàn Phong cũng không sống thêm được lâu nữa, nữa dĩ nhiên cũng muốn con trai của mình có một cuộc sống an toàn, bình an. Đối với hắn mà nói thì có thêm một tông sư đi cùng, thì sẽ có thêm được một sự trợ giúp rất lớn.

Nghiêm Hành lúc này cũng đã cáo biệt Đại Trưởng Lão của Phái Không Động là Lý Duy Phong, sau đó ông liền gọi Diệp Thiên Vân lại cùng quay về Hình Ý Môn.

512. Chương 513: Gặp Lại

Trước cổng Hình Ý môn có chút lạnh lẽo có lẽ bởi trời lạnh, nhưng đứng trước cửa lớn là Thiên Nguyệt và Tử Minh, mặc cùng một loại võ phục, ưỡn ngực thẳng tắp, thần thái sáng lạn, đối với họ mà nói, đây là một ngày mới tinh.

Tháng trước Hình ý môn chọn đệ tử, phải biết rằng trong gần ngàn người, chỉ chọn ra có 36 đệ tử, tỉ lệ như vậy nhỏ cỡ nào! Cho nên được tuyển đều là tinh anh trong tinh anh, tiến vào cánh cửa Hình ý môn không biết phải cần bao nhiêu cố gắng.

Rất may mắn, bọn họ ở trong số đó, đó là niềm tự hào lớn lao của người học võ.

Đệ tử canh cửa ở Hình Ý môn luôn được chú ý nhất, bởi vì chỉ cần hết một năm làm việc, khi bá sư sẽ có quyền lựa chọn sự phụ cho mình!

Này, đừng xem thường quyền lựa chọn này, có được quyền ưu tiên lựa chọn này, có nghĩa là có thể tùy tiện lựa chọn sự phụ ở tây, bắc, trung ba phái. Trong chốn võ lâm đều nói nhân mạch, có nhiều danh sư là bởi có đệ tử tài giỏi mà nên, đối với những đệ tử không có căn cơ mà nói, vị trí này thực sự nóng bỏng tay.

Không ít người đổ mắt với vị trí này, nhưng muốn đến đây phải thông qua bốn lần kiểm tra, nếu không ngay cả cánh cửa cũng đừng nghĩ chạm tới. Hình Ý môn trải qua kiếp nạn lớn, chương môn đời trước qua đời, chương môn mới Tiêu Hùng vừa lên ngôi chủ vị, nhưng chuyện này không ảnh hưởng thực sự đối với Hình Ý môn. Tiêu Hùng trước khi lên chương môn, cũng vẫn giúp chương môn điều động đệ tử và giải quyết sự vụ trong môn phái.

Trong hai mươi năm sức ảnh hưởng của Hình ý môn trong võ lâm gia tăng to lớn, đây cũng là nguyên nhân nhiều người hâm mộ danh tiếng mà tới. Vô luận là Thiếu Lâm hay Võ Đang cũng không nổi trội hơn Hình ý!

Hình ý thuộc hệ thống nội gia, nhưng quyền phong tàn nhẫn, hơn nữa trong bảng xếp hạng thực lực trong cách môn phái không ngừng leo lên. Hấp dẫn nhất của năm nay chính là, Ngũ Vĩ sẽ chọn bốn đại đệ tử có tư chất được lựa chọn, dựa theo thiên phú khác nhau mà tiến hành dạy dỗ.

Nói đến Ngũ Vĩ, có vài người trong võ lâm sẽ không biết, nhưng nói đến đồ đệ hắn Diệp Thiên Vân, chỉ sợ nếu là người võ lâm, đều nghe danh hắn.

Thiên Nguyệt và Tử Minh cũng là vì thế, mới hao tổn tâm tư đến trông cửa, bởi vì chỉ cần đi vào trung mạch, lấy thiên phú của họ, rất có hi vọng được Ngũ Vĩ lựa chọn.

Hai người đang suy nghĩ miên man, lại thấy một hàng bốn người từ dưới chân núi đi lên, hai người lập tức cảnh giác, đoạn thời gian gần đây, Hình ý môn thực sự không an toàn.

Đưa mắt nhìn ra, đi đằng trước chính là một lão già, dáng người cao lớn, nhưng khuôn mặt tràn ngập nếp nhăn, sắc mặt trắng bệnh, tướng mạo có chút hiền từ.

Mà một thanh niên cũng cao lớn, ánh mắt sáng quắc, mỗi lần ánh mắt chớp động, đều có một loại cảm giác thành thực hơn tuổi tác, khóe miệng đóng chặt, cả người lộ ra một cỗ khí tức trầm ổn!

Hình ý môn cũng không cấm người lai vãng, cho nên mỗi ngày đều có một vài lữ khách đến ngắm phong cảnh. Bốn người trước mặt, dùng nhãn lực của Thiên Nguyệt và Tử Minh, trừ thanh niên kia ra, ba người kia chính là võ giả, hơn nửa theo tinh khí thần mà xét, những người này võ công không thấp.

Quái dị nhất là, mấy người này tuy là võ giả, nhưng quần áo rách rưới, dính bùn đất, như là ăn mày vậy.

Tử Minh nhìn bốn người đi tới càng gần, liền đứng lên vài bước, giơ tay lên ý ngăn lại, cao giọng nói: “Mấy vị, nơi này là địa phương tư nhân, nếu các vị muốn tham quan, mời đi đường nhỏ bên cạnh này để vòng qua.”

Đoàn người này đúng là từ Tung Sơn về, nhiều lần di chuyển mới tới Hình ý môn, từ Thiếu Lâm đi ra, Diệp Thiên Vân mang theo mấy người này. Hàn Thắng Thiên bị nhốt trong hắc ngục nhưng chuyện tình gần năm năm nay ở bên ngoài có thể nói là biết chút ít. Mà Nghiêm Hành là Hàn Phong ở trong hắc ngục vài chục năm, bọn họ xuống núi, nhìn thấy cái gì cũng đều cảm thấy không thể tin nổi.

Bên đường cái hai bên tòa nhà cao ngất chọc trời, ô tô như nước chảy, còn không ít người cần đi đông xính xắn trong tay, chuyện này đối với Nghiêm Hành và Hàn Phong mà nói, thực sự là không thể tin nổi, gần vài chục năm, toàn bộ thế giới bên ngoài đều thay đổi đáng kể. Từ bốn ngày trời, vừa đi vừa nghe giới thiệu, mới khiến cho hai người thêm chút hiểu biết về thế giới này, hắc ngục không chỉ có nhốt người, mà đáng sợ nhất là cách ly con người với thế giới bên ngoài.

Diệp Thiên Vân dẫn theo mấy người đến trước cửa Hình ý môn, trước mặt rõ ràng có hai người nhỏ tuổi hơn mình một chút, theo mặt mà đoán hẳn mới mười mấy tuổi.

Lúc trước Diệp Thiên Vân ở Hình ý môn chưa gặp qua hai người này, cho nên cũng nghi hoặc, hẳn vừa muốn mở miệng lại bị Nghiêm Hành giơ tay ngăn lại.

Ánh mắt Nghiêm Hành đảo qua đảo lại trên người hai người, không nhận gật đầu tán thưởng: “Tư chất hia cháu không tồi, nếu có danh sư chỉ dạy, hơn nữa tự thân cố gắng, chắc chắn có thể học tốt Hình ý.”

Lời này nói đến hai người, Thiên Nguyệt đang đứng liền dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Nghiêm Hành, bước tới hai bước nói: “Nếu đều là võ giả, nên hiểu quy củ, nơi này là Hình ý môn, nếu muốn vào cửa xin hãy báo danh.”

Nghiêm Hành cười càng đậm, gật đầu: “Được, được, được! Lão phu Nghiêm Hành, cháu đi thông báo một tiếng đi.”

Diệp Thu Vân thấy vẻ kích động được giấu dưới bộ ngoài uy nghiêm của Nghiêm Hành, điểm này căn bản không thể thấy ở đám người Vô Vi đạo nhân, cảm giác như về nhà.

Hàn Thắng Thiên vô cùng hòa hợp với Diệp Thiên Vân, thấy đệ tử Hình Ý môn trước mặt vô cùng cẩn thận, lập tức trêu đùa: “Quy củ Hình Ý môn này thật không ít, thoát nhìn không giống một đại môn phái.”

Tử Minh nhìn đám người đáng vẻ bần thủ, nói năng có chút lưu manh, không khỏi kéo Thiên Nguyệt về, đoán già đoán non: “Huynh thấy bọn họ đến gây phiền phức, muội đi thông báo sư thúc, ta ngăn bọn họ lại.” Nói xong triển khai tam thể thức, thử thân thử với ba người trước mặt.

Thiên Nguyệt sau khi nghe thấy, xoay người chạy, vừa lo lắng hô: “Sư huynh, anh phải cẩn thận, bọn họ người người, đừng làm bừa.”

Diệp Thiên Vân không ngờ lại khiến tình huống trở nên xấu hổ như vậy, còn muốn mở miệng, đối phương đã lao tới, một chiêu tiến bộ băng quyền thuận thực tung ra.

Nghiêm Hành không tránh, đón một băng quyền của Tử Minh, thân thể run lên trong nháy mắt như bật lò xo đánh vào trước ngực Tử Minh.

Võ công của Nghiêm Hành cỡ nào, Tử Minh vừa ra tay còn có chút đắc ý, nhưng trong nháy mắt như đạn pháo bắn ra ngoài, trong mắt toát ra vẻ sợ hãi thật sâu, ngừng đầu từ mặt đất, thất kinh kêu lên: “Các người là ai..... dám.....”

Không đợi hắn nói xong, phía sau đột nhiên đi ra một vị giai nhân, thanh âm lạnh lùng nói: “Người nào dám mạo động Hình ý môn, có biết hay không..... a là Diệp sư đệ.” Chưa nói hết câu, liền nhận ra Diệp Thiên Vân.

Thiên Nguyệt vội nâng Tử Minh dậy, ánh mắt thù hận nhìn mấy người trước mặt, nói: “Là bọn họ vô lễ, chúng ta đều dựa theo quy củ mà làm.”

Nghiêm Hành chỉ là muốn xem công phu tiểu bối thế nào, tự nhiên sẽ không thương tổn hấn, cười nói: “Không tồi, đệ tử này, nếu không ai dạy dỗ, có thể để cho ta.”

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt, đúng là ái nữ của Phương Nhược Sơn, Phương Kỳ, liền ôm quyền nói: “Dạo này khỏe chứ?”

Phương Kỳ thấy Diệp Thiên Vân, vẻ mặt có chút ngoài ý muốn, ấp úng đáp lễ: “Vừa rồi mạo phạm, bọn họ là đệ tử mới, không biết đệ, tỷ đi thông tri cho mọi người.” Nàng không để ý Diệp Thiên Vân, quay đầu chạy vào trong,

Diệp Thiên Vân có chút ngạc nhiên, rút cuộc là làm sao vậy, nhưng vài phút sau, chợt nghe nhiều tiếng bước chân, từ xa đã vang lên một âm thanh quen thuộc: “Thiên Vân, con đã trở về sao?”

Diệp Thiên Vân không thấy người, nhưng vẫn vội tiến vài bước, quả nhiên thấy Ngũ Vĩ có chút kích động đi ra, không khỏi ôm quyền hành lễ: “Sư phụ, đồ nhi đã trở lại.”

Ngũ Vĩ mặc một thân võ phục màu đen, đi sau là năm sáu người. đều là trung phái đời thứ ba, thấy Diệp Thiên Vân về, nhanh chóng chạy tới nâng hấn, cẩn thận đánh giá thân thiết nói: “Ta nghe con xảy ra chuyện..... hoàn hảo..... không sao..... có thể trở về là tốt rồi.”

Đến hiện tại Thiên Nguyệt và Tử Minh mới biết người trước mặt là ai, Ngũ Vĩ chỉ có một đệ tử, đương nhiên là Hình ý ma Diệp Thiên Vân. Hai người có chút hưng phấn khê bàn tán, đã sớm quên chuyện không vui vừa rồi, năm phút trước còn có dáng vẻ lưu manh, trong nháy mắt biến thành nhân vật phong vân của Hình ý môn.

Chính là hai người có chút tò mò với Diệp Thiên Vân, vừa có chút sợ hãi, hiển nhiên là biết không ít chuyện xưa của hấn.

Ngũ Vĩ quan tâm hỏi vài câu, liền thấy Nghiêm Hành, nhất thời sững sốt không dám xác định nói: “Xin hỏi ngài có phải là.....”

Nghiêm Hành ha ha cười nói: “Người là tiểu tử Ngũ Vĩ sao? Lão phu Nghiêm Hành, còn nhớ năm xưa dạy người hai chiêu.”

Ngũ Vĩ “a” một tiếng, tiên lên hai bước quỳ gối trước người Nghiêm Hành, khấu đầu một cái, hấn quỳ xuống, người phía sau đều nhất loạt quỳ theo.

Sau một lúc, Ngũ Vĩ làm xong lễ nghĩa mới kích động nói: “Sư bá, thật sự là người? Không ngờ đời này vẫn có thể gặp lại, mấy năm nay người đi đâu? Đi, chúng ta vào trong từ từ nói.” Ngay sau đó nói với Tử Minh: “Mời chưong môn ra, nói sư tổ Nghiêm Hành về núi.”

Diệp Thiên Vân nghe bối phận mơ hồ, trong chót lát là sư thúc tổ, trong chốc lát là sư bá tổ, quan hệ trong phái không làm rõ được, cũng may bình thường không ai so đo chuyện này.

Vừa mới vào hình ý môn, Diệp Thiên Vân thấy Tiêu Hùng từ xa đi tới, đi theo hấn còn đại sư huynh Tiêu Sắt.

Tiêu Hùng cách rất xa thấy Nghiêm Hành trên mặt vui vẻ cao giọng nói: “Nghiêm sư bá, người thực sự đã trở lại?”

513. Chương 514: Khó Quên

Đại sảnh Hình ý môn, Tiêu Hùng không ngồi chính giữa mà đương nhiên nhường vị trí cho Nghiêm Hành, có chút tiếc nuối nói: “Sư bá, chúng ta vẫn nghĩ người gặp bất trắc gì, con nhớ rõ lúc ấy chưong môn còn phái không ít đệ tử ra ngoài tìm người, nhưng không ai biết người bị giam cầm ở Hắc ngục....”

Nghiêm Hành cười dài nhìn Tiêu Hùng, đến khi hấn nói tới đây mới giơ tay ngăn lại, nói: “Chuyện này ta rõ ràng, không quan hệ đến hình ý môn, không cần phức tạp hóa, hình ý môn chưa từng có, sau này cũng không có ai có ý đồ xấu xa như vậy.”

Lời này nói ra, nhất thời khiến Tiêu Hùng không biết trả lời ra sao, Nghiêm Hành nói vậy, làm cho hắn có cảm giác xấu hổ.

Tiêu Hùng dù sao cũng là môn chủ Hình ý môn, ngược lại cười nói: “Con cũng không có ý này, nếu sớm biết Nghiêm sư bá trong hắc ngục, chúng con nhất định dốc toàn lực giải cứu lão nhân gia.”

Diệp Thiên Vân ở một bên hơi nhếch miệng, Tiêu Hùng nói hiên ngang lắm liệt, nhưng rút cuộc có thể tin bao nhiêu phần chứ? Lúc trước Tiêu sát bị nhốt bên trong Vô Đang, hình ảnh Tiêu Hùng quyết đoán vẫn còn mới mẻ trong kí ức của hắn. Ngay cả đứa con mình còn không để ý, còn chờ mong hắn để ý đến người ngoài sao?

Một lát sau, Vô Tình Tử, Hình Tri, Phương Nhược Sơn lúc sau cũng tới. Sau khi gặp Nghiêm Hành, đều muốn so chiêu với Diệp Thiên Vân, khi nói chuyện rất khách khí. Diệp Thiên Vân tuy là tam đại đệ tử, nhưng thực lực đã sớm vượt qua nhị đại rất nhiều.

Diệp Thiên Vân vẫn làm đủ cấp bậc lễ nghĩa, nhưng trong lòng có chút phiền chán với mấy thứ này.

Nghiêm Hành đi vào đại sảnh thấy có chút khác lạ, ở trong hắc ngục bị giam vài chục năm, tự nhiên là ngày ngày yên tĩnh, thấy nhiều người như vậy khiến lão có chút không quen, không khỏi nói với Tiêu Hùng: “Hôm nay đến đây thôi, ta muốn đến hậu sơn thăm vài vị sư thúc của con, vài chục năm không gặp, trong lòng có chút nhớ nhung, dù sao ta trở về cũng không có chuyện gì, về sau ta trở lại đây cũng không làm gì, sẽ ở Hình ý môn mãi thôi...”

Tiêu Hùng đương nhiên nhìn mặt đoán tâm tình, biết tâm tư Nghiêm Hành sớm bay ra sau núi, còn nói gì nhao nhao nói nữa là quấy rầy người ta, liền gật đầu, nói với đám người Hình ý môn: “Nghiêm sư bá còn chuyện khác, chúng ta không cần vội vã, mọi người về trước đi.”

Môn chủ mở miệng, đám người hình ý môn đều hiểu ý, cáo từ ra về. Ngược lại Ngũ vĩ có chút nhớ Diệp Thiên Vân, biết hắn lát nữa muốn đi ra sau núi, thân thiết nói: “Thiên Vân, nếu con có thời gian đến đan phòng của ta, chúng ta đã lâu không gặp, phải nói chuyện một hồi cho thỏa.”

Mới vào Hình ý môn, Ngũ Vĩ đem hết sở học dạy cho Diệp Thiên Vân, sau lại không từ vất vả vì hắn mà phối dược, hai người quan hệ vừa là thầy, vừa là bạn, cho nên Diệp Thiên Vân không do dự đáp ứng.

Tiêu Hùng không có cơ hội chào hỏi Diệp Thiên Vân, hắn hiện tại là chủ môn Hình Ý môn, nói theo địa vị, sớm đã không tùy tiện được như xưa, lúc này không rảnh, liền cười dài nói: “Thiên Vân, có thể thấy cậu không việc gì, ta đã thả phào một hơi, gần đây trên giang hồ đồn đại về cậu nhiều nhất, Hình ý môn từ trên xuống dưới, tất cả đều lo lắng cho cậu, có chuyện gì khó khăn cứ trở về môn phái, đây vĩnh viễn là nhà của cậu.”

Diệp Thiên Vân mặc dù trong lòng không thích, nhưng nể mặt mũi hắn mới ứng phó nói: “Đa tạ chủ môn quan tâm, kỳ thật thông thường lời đồn giang hồ thường không thể tin.”

Tiêu Hùng toát ra ánh mắt yêu thích nói: “Quan hệ của chúng ta, gọi ta một tiếng sư bá là khó cho cậu sao? Hình ý quyền thanh danh có thể quật khởi nhanh, phần lớn là vì quan hệ với cậu, lần trước trải qua lần cậu nêu ý kiến với ta, hiện nay Hình ý môn kể cả cậu đã có 6 vị tông sư. Nhưng mà hiện tại có Nghiêm sư bá, chỉ sợ là thành bảy rồi.” Nói đến đây lại cười lộ lên.

Diệp Thiên Vân không để ý đến hư danh, hình ý môn cho dù có phong hắn thành ngọc hoàng đại đế, thì hắn cũng chỉ là một phàm nhân, hưởng hồ hắc xưng là tông sư cũng không đủ, ở trong hắc ngục đột phá cực hạn, lúc đó mới tính là chính thức tu vi tông sư.

Tiêu Hùng trước sau đều phải bận tâm nên có chút khó xử, cũng may thường xuyên gặp loại chuyện kiểu này, vừa đáp lời Diệp Thiên Vân, vừa cung kính nói với Nghiêm Hành: “Sư bá, mọi người một đường vất vả, hắn là tắm rửa thay quần áo trước, sau đó hằng đến sau núi, đã vào đây cũng không cần vội vã nhất thời.”

Nghiêm Hành biết hình tượng của mình bất nhã, từ hắc ngục đi ra, người đều là mùi mồ hôi và máu, hơn nữa lại không ngừng đi về môn phái, ngay cả hắn cũng có thể thấy mình bẩn cỡ nào, trong việc này đành phải theo sự an bài của Tiêu Hùng.

Tắm rửa sạch sẽ, Diệp Thiên Vân mặc vào quần áo sạch do đệ tử hình ý môn mang tới, mặc vào võ phục hình ý môn, đột nhiên có cảm giác không được tự nhiên.

Hình ý môn quả nhiên phát sinh biến hóa, mỗi thời đều phân khắc phân chia trang phục, đời thứ tư trang phục màu lợt là chủ đạo, tới đời thứ hai màu sẫm là chủ đạo, như vậy có thể liếc mắt nhận ra thân phận, lấy ánh mắt của Diệp Thiên Vân, có lẽ là noi theo quy củ của Võ Đang.

Chỉ từ điểm này có thể biết, Tiêu Hùng đã tâm không nhỏ, Hình ý môn từ trên xuống dưới lớn nhỏ không nhiều, nhưng Tiêu Hùng dùng trang phục để phân chia bối phận, nhất định sẽ nói với môn đồ, biến Hình ý môn thành một đại môn phái như Thiêu Lâm, Võ Đang.

Chỉnh trang xong xuôi, Diệp Thiên Vân cùng Nghiêm Hành đi ra sau núi, vừa đi Nghiêm Hành vừa nhìn thạch bích có khắc võ học thần bí, hai con mắt bất tri bất giác ước ướm, như là nói với Diệp Thiên Vân, cũng như tự nói với mình: “Kia là ngưng tụ không biết bao nhiêu tâm huyết của chúng ta, phải luôn quý trọng.”

Diệp Thiên Vân đã phát hiện ra Nghiêm Hành có chút dị thường, nhưng hắn không an ủi, dù ai vài chục năm sau về lại chốn cũ sợ là trong lòng đều sinh cảm khái, về với quê hương bất giác sẽ chậm rãi ngắm nhìn.

Diệp Thiên Vân từng cảm nhận được điều này, cha mẹ hắn, mỗi lần đến cửa nhà luôn không tự giác đi chậm lại, đối với Nghiêm Hành đây chính là nhà lão.

Xuyên qua diễn võ trường phía sau núi, đột nhiên có một con chó vàng thật lớn chạy ra, thân thiết với Diệp Thiên Vân, cái đuôi quẫy đi quẫy lại, cơ hồ cùng lúc, có một âm thanh thở dài vang lên: “Hử? Bọn họ đều ở trong phòng, ai đến đây?”

Diệp Thiên Vân vẫn nhớ rõ âm thanh này, đúng là giọng nói độc đáo của Đinh lão quái, không khỏi đáp: “Là con, Diệp Thiên Vân vừa về, vẫn an các vị sư tổ.”

Tiếng bước chân của Đinh lão quái chậm rãi truyền ra, ngạc nhiên nói: “Thằng nhóc Thiên Vân? Uống công mấy lão bất tử chúng ta tìm con một vòng, con sao đã trở lại rồi?”

Thân thể Nghiêm Hành có chút run rẩy, tay cũng không biết đặt ở đâu, khẩn trương nói: “Đinh sư đệ, là cậu?”

Đinh lão quái bị bóng cây che mất ánh sáng, nghe thấy giọng nói liền dùng mình một cái, sau đó kinh hãi sợ hãi bước ra, nhìn thấy Nghiêm Hành, bất chấp cả giọng nói lạnh lạnh hết lớn: “Là đại sư huynh.....”

Nghiêm Hành nhìn Đinh lão quái nước mắt dọc ngang liền tiến lên nắm tay lão không biết làm gì cho phải.

Vẫn là Đinh lão quái duy trì được chút bình tĩnh, nói: “Đại sư huynh, anh mấy năm nay ở đâu? Vì sao vẫn không có tin tức?” Nói đến đây lại kêu Diệp Thiên Vân: “Đi, gọi hết bọn họ ra đi.”

Diệp Thiên Vân đi thẳng vào trong viện, đẩy cửa ra nhìn thấy Vô Vi đạo nhân, Ngô Hạo Thiên, Lý Tông Hồ, Ung lão quái đều ở trong phòng hình như đang nói chuyện gì vui vẻ.

Hắn vừa vào, Vô Vi đạo nhân đứng dậy, xoa xoa mắt, có chút khó tin nói: “Ta hoa mắt sao, Thiên Vân sao lại ở đây?”

Ngô Hạo Thiên cười ha ha, chỉ vào Diệp Thiên Vân nói: “Tiểu hầu tử này đã trở lại, vô vi lão tạp mao, lần này lão không cần cầu chúng ta đi tìm nữa đâu.”

Diệp Thiên Vân không ngờ Vô Vi đạo nhân đang nhờ người tìm mình, nhưng không tiện nói, trước hết hành lễ: “Các vị sư tổ khỏe a, Nghiêm Hành hình ý môn về núi, hiện tại đang ở trước cửa viện.”

Vài người còn đang trêu ghẹo lẫn nhau, nghe nói thế như là bị đốt mông giãy nảy lên, Ngô Hạo Thiên túm quần áo Diệp Thiên Vân, nhú mày hỏi: “Con nói là ai? Nghiêm Hành sư huynh?”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu: “Đúng vậy, con gặp được người trong hắc ngục.”

Khúc Tông Hồ vỗ gáy, hối hận nói: “Hắc ngục, hắn ở trong hắc ngục, mấy chục năm chúng ta không nghĩ tới nơi này. Tiểu tử khá lắm, con lập đại công, đi chúng ta mau gặp sư huynh, ta phải dập đầu nhận sai.”

Trong viện rộn ràng hẳn lên, sự thanh tĩnh thường ngày của mấy vị tông sư đã sớm bay lên chín tầng mây, vài người vừa ra khỏi viện, liền nhìn thấy Nghiêm Hành!

Khúc Tông Hồ quỳ gối, lê trên đất ba bốn bước, cơ hồ đến sát Nghiêm Hành, hồi hận nói: "Sư huynh, chúng em còn tưởng anh đã sớm.... không ngờ anh bị nhốt trong hắc ngục, là mấy chúng em vô dụng, khiến anh nhiều năm khổ sở như vậy, thật đáng chết."

Khúc tông hồ quỳ xuống, vài vị sau cũng bắt chước mặt mũi quỳ hết cả xuống trăm người một miệng nói: "Xin đại sư huynh trách phạt.:"

Nghiêm Hành nhìn các vị sư đệ quỳ trên mặt đất, trong lòng cảm động khó diễn tả, vừa nâng dậy, vừa trách: "Mau đứng dậy, có một số việc chúng ta không đoán trước được."

Diệp Thiên Vân nhìn mấy huynh đệ họ tình thâm, trong lòng có chút hâm mộ, tình nghĩa quý hơn vàng, hẳn chậm rãi rời khỏi viện, vài chục năm không gặp, nhất định có nhiều lời muốn nói.

Đột nhiên rảnh rồi, Diệp Thiên Vân thực sự không biết đi nơi nào, liếc mắt một cái thấy phòng ngủ của mình, vừa lúc không có chỗ đi, thôi thì hưởng thụ cảm giác ngủ say đã lâu không có.

Nhẹ đẩy cửa ra, thấy bên trong là một cô gái đang quỳ trên mặt đất, lạy pho tượng quan âm bồ tát, chỉ nghe nàng nhỏ giọng khẩn cầu: "Quan âm bồ tát đại từ đại bi, xin người cho Diệp Thiên Vân sớm trở về, đệ tử nguyện dùng mạng đổi lấy sự an toàn cho hắn."

514. Chương 515: Đòi Người Quý Nhất Thân Tình

Con người sống cả đời, vương bận cũng chỉ có vài thứ, hiện tại Diệp Thiên vân có thể được người ta nhớ thương, không thể không nói đây cũng là một loại hạnh phúc.

Lý Thiên Kiêu vô cùng thành kính, nhắm chặt mắt, khuôn mặt nhu nhược mang theo vài phần quật cường, mấy tháng không gặp nàng tựa hồ gầy đi nhiều, sắc mặt có vẻ mất tinh thần kèm theo vài tia u sầu man mác, thiếu vài phần cao ngạo lại thêm vài phần u oán.

Diệp Thiên Vân nhìn nàng cầu khẩn, đứng ở đó tiến không nổi lùi không xong, bất đắc dĩ nhẹ ho một tiếng.

"Ai?" Lý Thiên Kiêu một lòng bái phật, ngay cả hoàn cảnh xung quanh cũng không để ý, đột nhiên nghe tiếng người hắng giọng, trong lòng cả kinh, xoay người lại nhưng lại thấy Diệp Thiên Vân đứng ở cửa không xa.

Diệp Thiên Vân cũng thấy có chút xấu hổ, gượng cười: "Sư tỷ, em đã về, chị có khỏe không?"

"Là cậu sao?" Gặp người mà mình vừa cầu khẩn cho hắn trước mặt bồ tát, Lý Thiên Kiêu vừa thẹn lại vừa sợ, nghĩ lại mấy lời này có khả năng không lọt khỏi tai hắn từ nào, nàng có một loại cảm giác muốn té xỉu, trong lòng bối rối, cố gắng ổn định tâm tình lắm mới nói được: "Cậu đã nghe hết?"

Diệp Thiên Vân đương nhiên là nghe thấy toàn bộ, nhưng hiển nhiên không thể nói ra, hắn không tự nhiên nói: "Chị yên tâm, cái gì em cũng không nghe thấy."

"Là cậu cố ý!" Lý Thiên Kiêu trong lòng đau khổ, nhìn người đáng ghét trước mặt, trong lòng không biết là cảm giác gì, bí mật trong lòng bị người ta nghe thấy, loại cảm giác này khiến này xấu hổ không chịu nổi. Nước mắt tuôn rơi, khóc thành tiếng nói: "Cậu cố ý trốn ở đây chê cười tôi."

Diệp Thiên Vân vô tình bước vào thời điểm không đúng, nghe được chút nội dung không nên nghe, việc này khó trách hắn. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cũng không chuẩn bị tâm lý tốt, chỉ nhẹ giọng nói: "Sư tỷ, đừng khóc, em thực sự không cố ý, em vừa về Hình ý môn không biết đi nơi nào, đang muốn ngủ một giấc, vừa đến gặp phải chị."

"Vậy thực sự cậu cái gì cũng chưa nghe thấy?" Lý Thiên Kiêu nhìn hắn vẫn như bình thường như thực sự không nghe thấy, liền hừ khê một tiếng, nước mắt vừa dừng lại càng chảy mạnh hơn, dường như hắn thực sự không nghe thấy, nàng càng ủy khuất hơn.

Diệp Thiên Vân sờ mũi, không nói gì.

Lý Thiên Kiêu nhịn không được, tiến lên giơ nắm đấm oán hận đâm vào ngực hắn khóc rống: "Người không nghe thấy, không nghe thấy, người là đồ xấu xa, luôn bắt nạt ta mới cam tâm."

Diệp Thiên Vân biết lần trước nàng gặp Vương Cửu Vân, lúc giận dữ với mình, không thấy mình lại lo lắng, có lẽ, sư tỷ thực sự có một chút tình cảm với mình. Nghĩ đến đây tâm tình có chút trầm trọng, từ khi quen biết Lý Thiên Kiêu, hai người không ngừng đấu nhau, không ngờ lại thành kết quả thế này.

Diệp Thiên Vân hít thở nhẹ, ngửi thấy mùi hương khiến tâm thần hắn bị kích thích, nhẹ đẩy Lý Thiên Kiêu ra, nói: "Sư tỷ, chị sau lại ở sau núi?"

Lý Thiên Kiêu tâm tình càng bối rối, đến khi Diệp Thiên Vân đẩy ra mới bình tĩnh, đỏ bừng mặt, cảm giác nóng bừng toàn thân khiến nàng mất đi sức lực, đáp: ".....Tôi cũng..... không biết." Nói lấp bắp một câu xong, chính nàng cũng không biết vừa nói gì, càng không nghĩ thêm được gì nữa. Nàng vội cúi đầu, không dám cho hắn thấy khuôn mặt đang nóng bừng của mình.

Diệp Thiên Vân đành phải làm cho nàng bình tĩnh, nói: "Sư tỷ em đi lấy vài thứ trước, chờ lát nữa nói." Nói xong đi vào phòng mình.

Lý Thiên Kiêu tự hồ điều chỉnh được tâm tình, mới vào phòng khách hỏi: "Thiên Vân, dạo này cậu đi đâu? Mấy vị sư tổ sau núi đều đi tìm cậu."

Diệp Thiên Vân mở đèn, phát hiện mấy tháng mình không về trong phòng không có chút bụi, rõ ràng có người thường xuyên quét dọn, trừ Lý Thiên Kiêu, chắc không còn ai khác. Nghe nàng hỏi liền cười ha ha nói: "Ha ha, em đến Thiếu Lâm, đúng rồi bọn họ sao lại tìm em?"

Lý Thiên Kiêu hừ một tiếng, có chút dầm chua nói: "Mấy tháng trước cha Hứa Tình tìm đến Hình ý môn, nói cậu xảy ra chuyện, kết quả lo lắng nhất là Vi sư tổ, ông ấy thuyết phục vài vị sư tổ khác, xuống núi tìm cậu, khiến cho giảng hồ tướng Hình ý môn sắp có chuyện đại sự gì."

Diệp Thiên Vân thầm than, quả nhiên không khác ý nghĩ của mình lắm, Hứa Phóng Sơn tìm đến Hình Ý môn, kinh động vài vị sư tổ, nhưng Hứa Phóng Sơn chắc chắn biết mình đi Thiếu Lâm: "Vài vị sư tổ kia đi tìm, không đi qua thiếu lâm sao?"

Lý Thiên Kiêu hơi nghĩ một chút gật đầu: "Có, tôi nghe nói phương trượng thiếu lâm nói cậu đã rời đi, không biết là đi đâu."

Diệp Thiên Vân mắng to mấy lão lừa trọc, chắc chắn bọn họ bịa ra, khiến không ai tìm nữa, may mà mình thừa dịp trời mưa trốn ra, không thì thực sự sống trong hắc ngục cả đời.

Lý Thiên Kiêu cố ý hay vô tình nói: "Hồi trước tôi có gặp Hứa Tình nàng gầy đi nhiều, cậu có nhớ nàng không?" Nói xong hai mắt vội trộm nhìn Diệp Thiên Vân, quan sát cử chỉ của hắn.

Nhắc tới Hứa Tình, từ lần từ biệt trước với Hứa Tình, không còn cơ hội gặp nàng, bị nhốt trong hắc ngục, mỗi ngày trừ luyện võ ra, thời gian khác đều nhớ tới nàng.

Lý Thiên Kiêu nhìn bộ dạng Diệp Thiên Vân, trong lòng khó chịu, vừa muốn thân cận với Diệp Thiên Vân, lại vừa tính toán nhỏ nhặt, dù sao không thể chịu thiệt, nhân châu xoay chuyển cảm giận nói: "Đúng rồi, tôi còn chưa tính sổ với cậu, lần trước vì sao cậu để cho lão đèn gặp tôi?"

Diệp Thiên Vân nhìn nàng, nhớ tới chuyện Vương Cửu Vân, hiện tại Lý Thiên Kiêu tâm tình không tốt, hẳn là không nghe vào được gì, bình tĩnh nói: "Vương Cửu Vân là sư phụ em, từ khi bắt đầu đại học, vẫn hết sức dạy dỗ em, giúp đỡ em..."

Lý Thiên Kiêu khôi phục bộ mặt ngày xưa, hừ lạnh nói: "Cho nên cậu muốn báo đáp hắn, tìm con gái đã mất tích giúp hắn?"

Diệp Thiên Vân chậm rãi lắc đầu, hận ý của Lý Thiên Kiêu với Vương Cửu Vân thoát nhìn không thể ngày một ngày hai là tiêu tán, nhẹ giọng nói: "Đầu tiên, em phát hiện hai người có quan hệ, cũng không phải cố ý xen vào, còn nữa cũng không phải vì báo đáp ân tình của hắn. Em chỉ hi vọng hai người có thể hiểu nhau, tình thân trên đời không dễ có, có một ngày nếu chị mất đi, mới biết quyết định lúc trước sai lầm bao nhiêu."

Lý Thiên Vân nhìn ánh mắt chuyên chú của Diệp Thiên Vân, trong lòng hơi động, nhưng còn không cam lòng từ bỏ một cái, như cố giữ chút vốn liếng.

Diệp Thiên Vân trầm giọng: “Kỳ thật tình huống của chị với em không khác nhiều lắm, chuyên chú luyện võ, xem nhẹ tình thân, hiện tại cha mẹ em đã mất, em muốn vũ đấu cũng không làm nổi. Vương lão tuy rằng sai lầm, nhưng lão biết lỗi rồi, chị nghĩ kỹ đi, đừng vì cố chấp mà hối hận cả đời.”

Lý Thiên Kiêu nhìn sự chân thành của Diệp Thiên Vân, mấy lần nghĩ châm chọc hần vài câu nhưng nhất thời không thể nói ra.

Diệp Thiên Vân nói chuyện cũ này, ngược lại có chút buồn phiền, không để ý tới Lý Thiên Kiêu, hẳn biết mấy vị tông sư không phải chốc lát có thể nói chuyện xong, cho nên đi dọc theo đường ra sau núi.

Bất tri bất giác đến tiền viện của Hình ý môn, dọc đường không ít người của Hình ý môn hành lễ với hắn, có người chỉ tỏ, Diệp Thiên Vân có chút sững sờ, cả nửa ngày mới hiểu ra.

Quần áo hắn một thân màu đen, bên trên chỉ vàng, ngực trái có một vòng tròn, bên trong thêu một chữ “tông”, hẳn là đại biểu cho ý tông sư. Hình ý môn tứ đại là màu xanh nhạt, tam đại là xanh da trời, nhị đại hai màu xanh đen, thế hệ tông sư mới là chỉ một màu đen.

Diệp Thiên Vân đi tới đan phòng, nhớ đến lời của Ngũ Vĩ liền đẩy cửa bước vào.

Mới vừa vào cửa, liền thấy hai gã đệ tử, bọn họ thấy Diệp Thiên Vân lập tức cúi đầu cung kính: “Diệp tông sư, ngũ sư thúc đang lên lớp, đệ tử đi bẩm báo.”

Diệp Thiên Vân chặn lại: “Không cần, ta tự mình đi vào.” Nói xong tiến lên phía trước.

Đi theo tiếng giảng bài, đi ngang qua hai căn đan thất, chợt nghe tiếng Ngũ Vĩ: “Sét đánh trên bầu trời phát ra tiếng vang, trong hình ý quyền nhắc tới chữ lôi, đều là nội công, giống như phụ nữ vậy, lần đầu tiên nhìn thấy mà phát hoảng, thứ này dùng ngôn từ khó mà hình dung, nhưng là tồn tại thực sự.”

Trong phòng vang lên tiếng cười vang, Diệp Thiên Vân trùng hợp đi tới, nghe Ngũ Vĩ nói đến chỗ cao hứng, trên khuôn mặt dữ tợn có chút thỏa mãn: “Các người không cần cười, học hình ý xong, đến một mức nhất định, đảm bảo các người ngay cả lão bà cũng không muốn, vì sao? Nghiên cứu sâu về hình ý xong, mỗi ngày luyện quyền còn vui hơn lấy lão bà, vậy các người cần tìm lão bà làm gì?”

Diệp Thiên Vân nhìn Ngũ Vĩ mất đi một thân tu vi, nhưng vẫn tìm được niềm vui, trong đáy lòng vì lão mà cao hứng.

Ngũ Vĩ nói xong, quay đầu vừa vặn nhìn thấy Diệp Thiên Vân, rất ngoài ý muốn nói: “Thiên Vân, ta còn tưởng con buổi tối mới tới.”

Mấy học trò thấy người tới là Diệp Thiên Vân, nhất thời kích động, phòng học sôi động hẳn lên, một đám hưng phấn kêu sư huynh, càng ngày càng thân thiết, như anh em thân tình.

Ngũ Vĩ cười mắng đuổi đám học trò đi, sau đó mới nói: “Thiên Vân, phương thuốc luyện công của con kia, ta phát hiện một vài vấn đề.”

515. Chương 516: Hợp Hai Làm Một

Ngũ Vĩ có chút khản trương, sau đó ánh mắt trở nên hiền lành, cười vỗ vai Diệp Thiên Vân: “Chúng ta còn phải khách khí sao, con và ta mặc dù thân phận thầy trò, nhưng năng lực thực của ta còn dạy nổi con sao? Sau khi ta mất đi một thân công phu, thời điểm quan trọng con giúp ta, nếu không chỉ sợ hiện tại ta không còn ý chí mà tồn tại.”

Diệp Thiên Vân không khỏi sững sờ, hắn chưa làm cái gì, sao lại thành cứu vớt Ngũ Vĩ khỏi cảnh nước lửa, lời này tựa có chút khoa trương.

Ngũ Vĩ nhìn Diệp Thiên Vân không hiểu, giải thích: “Thì ra khi ta còn có võ công, suốt ngày không làm xong công việc trong phái, hiện tại không có võ công, ngược lại có thời gian truyền thụ tri thức cho vài đệ

tử, ta thực sự thích cuộc sống hiện tại, bên ngoài đều nói con là đồ đệ của ta, cho nên mới có cảm hứng với đan đạo, ha ha.”

Nói đến đây tự cười nói: ” Ta có phúc phận, già rồi, già rồi, thu được một đệ tử như con, ngay cả hai chủ phái thấy ta cũng phải khách khí vài phần.....”

Diệp Thiên Vân cũng không ngại chuyện này, Ngũ Vĩ giúp hắn nhiều như vậy, báo đáp thế là quá ít, huống chi hai người rất thân thiết, Ngũ Vĩ cả đời không có con cái, hắn từng nói sẽ chăm sóc Ngũ Vĩ đến già, lời này đương nhiên không phải là chỉ nói cho qua.

Thấy Ngũ Vĩ có chút khúc mắc, Diệp Thiên Vân mỉm cười ngắt lời: “Sư phụ, cái này nói sau, người nói thuốc luyện công của con có vấn đề, rút cuộc là chuyện gì?”

Ngũ Vĩ lúc này mới nhớ nhiệm vụ, có chút xấu hổ nói: “Thuốc luyện công của con ta đã xem, sau khi nghiên cứu một thời gian thấy bên trong có mấy vị thuốc không có tác dụng nhưng chứa một vài độc tính nhất định. Ta loại trừ mấy loại thuốc này ra, một lần nữa thí nghiệm, phát hiện tác dụng không đổi.”

Diệp Thiên Vân có chút mê hoặc, trí nhớ hắn không kém, cho nên bốc thuốc không thể sai, nhú mày nói: “Ý tứ người là bảo con thử một lần?”

Ngũ Vĩ thoáng lắc đầu nói: “Ta nghe nói Thiếu Lâm từng truyền bá một phương thuốc, con nói xem có thể là phương thuốc con đang dùng?”

Diệp Thiên Vân vừa hai ngày trước mới nghe được, lúc này bật thốt ra: “Đại lực kim cương hoàn tàn phương?”

Ngũ Vĩ giật mình, nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân một lúc sau mới thần bí nói: “Con có biết? Ta hao phí một phen sức lực mới tìm hiểu đến, hay thứ con dùng thực sự chính là.....” Lão không dám nói tiếp, ngược lại quay đầu nhìn quanh, hiển nhiên biết chuyện này vô cùng quan trọng.

Diệp Thiên Vân lắc đầu: “Phương thuốc này con phát hiện ra trong một quyển sách cổ, con cũng không biết Đại Lực Kim Cương hoàn tàn phương thế nào.”

Ngũ Vĩ thả lỏng một chút, nghiêm túc nói: “Nếu có thể có phương thuốc này, dùng một vài phép so chiếu, ta tin tưởng chắc chắn tìm ra vấn đề, đến lúc đó nói không chừng có thể giải quyết nguyên nhân bệnh.”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ đến Quý Lưu trong hắc ngục, trong tay người này hẳn là có Tàn Phương. Nhưng không biết Nghiêm Hành làm gì khiến hắn bỏ đi. Nghĩ đến đây liền cười ha ha, thoải mái nói: “Đại lực kim cương hoàn tàn phương quả thực con biết ở đâu, nhưng.....”

“Nhưng cái gì?” Ngũ Vĩ có chút kích động, chỉ cần Diệp Thiên Vân có thể tìm được thứ kia, tuyệt đối là vật báu vô giá. Lần trước hắn tiện tay mượn ra bách bổ lực tráng, bát tiên đan, la hán đan. Mấy loại dược này đều là trấn phái chi bảo của Võ Đang, đừng nói là người ngoài, ngay cả người trong phái cũng không nhất định biết được.

Nói đến vô giá có chút khoa trương, vài phương thuốc kia trợ giúp võ giả lúc luyện tập, hiện tại hình ý môn từ trên xuống dưới, đã dùng mấy loại dược liệu này.

Diệp Thiên Vân không nắm chắc sẽ không lộ ra, cho nên nói: “Không có gì, chuyện này từ từ, về sau nói.”

Ngũ Vĩ không khỏi có chút thất vọng, đành gật đầu nói:” Thiên Vân con nhất định phải lưu ý, đây có thể là chìa khóa giải quyết căn bệnh của con.”

Diệp Thiên Vân có thể thấy sự quan tâm trong mắt Ngũ Vĩ, cho nên an ủi lão vài câu, lại nói chuyện vài đề tài khác, hai người đã lâu không gặp tự nhiên có nhiều chuyện để nói.

Đến tận ngày hôm sau một vị đệ tử chạy vào đan phòng, thì ra là Nghiêm Hành đến mời Diệp Thiên Vân đến sau núi.

Diệp Thiên Vân không biết Nghiêm Hành có chuyện gì, không dám chậm trễ, đành vội vàng cáo biệt Ngũ Vĩ đi ra sau núi.

Mời tiến vào, liền thấy vài vị tông sư đều đứng ở đó trò chuyện, mỗi người trên mặt đều hé nét vui vẻ, Diệp Thiên Vân lập tức ôm quyền hành lễ.

Nghiêm Hành phát tay, nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân cả nửa ngày, cười mà như không cười nói: “Thằng nhóc khá lắm, giấu diếm ta lâu như vậy.”

Diệp Thiên Vân có chút ngạc nhiên, không khỏi hỏi: “Có chuyện gì vậy, sư bá tổ?”

Nghiêm Hành giả vờ giận dữ nói: “Con một người chống lại cả môn phái đệ nhị thiên hạ Võ Đang, áp chế ngay cả mười vị Võ Đang tông sư, chuyện này ta sao chưa nghe con nhắc tới?”

Vô vi đạo nhân, Đinh lão quái chờ thần thái Diệp Thiên Vân, đều cười dài, có cao hứng có vui mừng, nhưng không có ý tứ trách cứ.

Diệp Thiên Vân trong lòng có chút ko biết nói sao, chuyện này chẳng lẽ hẳn đi tuyên dương, nếu mình nói ra đầu tiên là nghi ngờ mình nói khoác, lại nói hẳn không có khuynh hướng biến thái, lấy giết người làm niềm vui. Ngay cả giết hơn mười vị Võ Đang tông sư, thuần túy chỉ là bởi tình thế bức bách.

Người bị buộc đến đường cùng, chuyện gì cũng có thể làm ra.

Kỳ thật Nghiêm Hành không thể nói gì hơn là rất vừa lòng với hắn, Diệp Thiên Vân nội liễm không khoe khoang, đối với võ học có một loại ham mê, cũng có ý chí nghị lực hơn xa người thường. Thấy Diệp Thiên Vân mở miệng, cười nói: “Chúng ta đã già, về sau hình ý môn phải nhờ vào đệ tử như con mới có thể vực dậy, phát dương quang đại.”

Diệp Thiên Vân đầu đầy mồ hôi, lại nghe Vô Vi đạo nhân nói: “Thiên Vân, con hẳn là biết hậu sơn vẫn có ngăn cách với Hình ý môn. Hai bên mặc dù đều là người Hình Ý môn, nhưng ít lui tới lẫn nhau, hôm nay con đưa sư bá tổ về, muốn chấn chỉnh lại Hình ý môn.”

Khúc Tông Hồ nói tiếp: “Đây cũng là ý nguyện nhiều năm, trước kia bởi vài chuyện, mà hai bên cũng chưa vội vã.”

Nghiêm Hành đầu tiên là gật đầu, sau đó thản nhiên nói: “Ân oán trước kia liền cười cho qua, Hình ý học được nhưng gì, còn phải truyền lại cho đời sau, bằng không tổ sư gia truyền xuống nhưng lại không giữ được, vật chúng ta chính là tội nhân.”

Vài vị tông sư tựa hồ đối với hai chữ “tội nhân” này miễn cảm, một đám đều cúi đầu không nói.

Diệp Thiên Vân biết một thế hệ Hình ý đã truyền thừa lại thập nhị quyền, bằng không hẳn căn bản không có khả năng đến sau núi nhận truyền thừa, không ngờ Nghiêm Hành trở về lại trở thành chất xúc tác.

Nghiêm Hành nói chỉ một nửa, nhìn Diệp Thiên Vân không có chút gì ngoài ý muốn, mới nói tiếp: “Nếu là vài lão bất tử chúng ta liên hợp đưa con lên vị trí chủ vị, con thấy thế nào?”

Diệp Thiên Vân chấn động, Nghiêm Hành công nhiên nói ra những lời này, đại biểu vài vị tông sư đã bàn bạc qua. Làm hình ý môn chủ? Trong chốn võ lâm hiện tại, Hình ý nằm trong top ba, tuy rằng vị trí này rất nguy hiểm, nhưng lại có tiềm lực phát triển lớn, lấy tình hình phát triển hiện tại. Hình ý môn chỉ cần vài chục năm chắc chắn sẽ có bước nhảy vọt.

Vô Vi đạo nhân có chút chờ mong nói: “Thế nào? Nếu con tin tưởng, chúng ta cùng con nháo một trận, Tiêu Hùng mặc dù là môn chủ hình ý môn, nhưng muốn nghịch thiên hẳn còn chưa đủ tài.”

Vài câu này tuy nhẹ nhàng băng qua nhưng lại đem tâm huyết vài chục năm của Tiêu Hùng hóa thành mảnh nhỏ. Một hai thế hệ hình ý môn, bình thường rất ít khi có hai tông sư xuất hiện, nhưng hiện tại có Diệp Thiên Vân, lại còn đằng sau có sáu vị tông sư, bối phận cao dọa người.

Tiêu Hùng cho dù danh chính ngôn thuận, nhưng không có sự ủng hộ của họ, cho dù có thủ đoạn cũng không đầu nổi thực lực tuyệt đối, chỉ cần vài vị tông sư mở miệng, hẳn liền bị tước mất quyền lực.

Diệp Thiên Vân đối với đề nghị này rất giật mình, nhưng chỉ thuần túy là giật mình chứ không có loại cảm giác nào khác, hẳn không đoán trước được là mấy vị tông sư muốn giao hình ý môn cho hắn.

Diệp Thiên Vân không muốn làm môn chủ, đây không phải sở thích của hắn, hắn càng không thích Tiêu Hùng, Tiêu Hùng tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn lão luyện, ở thời khắc quan trọng có thể hi sinh một vài đệ tử.

Nhưng mà, lấy tình trạng hiện tại, Tiêu Hùng chỉ sợ là người thích hợp nhất làm môn chủ, hắn thậm chí mạnh hơn thế hệ trước, thực lực hình ý môn không ngừng tăng lên, cũng là kết quả của sự nỗ lực của hắn.

Diệp Thiên Vân tiến vào chốn vô lâm, luôn bị đánh giết, lẩn trốn. Vô luận thực lực hắn có cao bao nhiêu, nhưng vẫn có vô số đối thủ, như dòng sông vậy liên miên không dứt.

Nguyên nhân chân chính là ở hình ý môn, cho hắn một danh phận, lại chưa bao giờ chịu thay hắn một chút áp lực.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên Vân cười nói: “Kỳ thật con không thích hợp làm môn chủ, vô luận phương diện nào, Tiêu Hùng cũng đều mạnh hơn con nhiều.”

Vô Vi đạo nhân cùng Nghiêm Hành đều thất vọng, nhưng không có ngoài ý muốn, Diệp Thiên Vân là như thế, tâm tư hắn chỉ chuyên tâm học võ, đối với quyền lực không có hứng thú.

Vô Vi đạo nhân ho khan hai tiếng: “Con không làm môn chủ cũng được, nhưng phải có thân phận ở Hình ý môn, không thể giống như trước.”

Không đợi Diệp Thiên Vân nói, Nghiêm Hành gật đầu, không thể cự tuyệt nói: “Không sai, Hình ý môn bỏ rơi con, hình ý môn tổn thất. Con rời đi khỏi hình ý môn, hình ý môn cũng tổn thất. Từ nay trở đi, con và Hình ý môn phải như một thể.”

516. Chương 517: Triều Trung Hữu Nhân Hảo Tổ Quan

Ba ngày sau, hình ý hậu sơn ra thông cáo, từ hôm nay tông sư ở hậu sơn tuyển một số đệ tử có thiên phú thuộc tam đại tứ đại để tiến hành bồi dưỡng.

Thứ hai chính là Diệp Thiên Vân đảm nhiệm chức tổng chấp sự của hình ý hậu sơn, phụ trách điều hòa hoạt động của Hình ý môn và hình ý hậu sơn, hai tin tức mới này vừa đưa ra, bên trong hình ý môn quả thật như nước rơi chảo mỡ.

Hình ý hậu sơn đối với cái đệ tử mà nói, vẫn là lâu đài trên không trung, bình thường chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, chỉ cần ai ở lâu trong hình ý môn, đều biết hậu sơn cách biệt hẳn với hình ý môn.

Đây là tin tức đầu tiên mà hậu sơn sau mười mấy năm mới công bố ra, vừa phát ra đã nổi tiếng khắp nơi.

Hậu sơn bắt đầu bồi dưỡng đệ tử, từ trước cũng có chuyện này, nhưng giới hạn ở mức hiếm vô cùng, giống như Diệp Thiên Vân và Lý Thiên Kiều vậy.

Hiện tại hằng năm đều bồi dưỡng hai mươi người, có nghĩa là đệ tử nhập môn có cơ hội tiếp xúc với võ học thượng tầng. Đệ tử đời ba, bốn đều vô cùng kích động, bởi bọn họ ai cũng có cơ hội tiến vào hậu sơn, nhận chỉ điểm của tông sư chân chính, cái này không khác gì cho toàn bộ đệ tử uống thuốc kích thích.

Diệp Thiên Vân bỗng nhiên trở thành tổng chấp sự hậu sơn, chức phận này nghe rất bình thường, còn không bằng chủ một chi phái.

Kỳ thật Diệp Thiên Vân chủ quản khu vực nhỏ nhất, hậu sơn tính cả hắn chỉ có bảy người, nhưng địa vị của hắn trong phái không ai dám xem thường, thậm chí còn có người kính sợ.

Người ở hậu sơn không nhiều, nhưng lại tụ hội đại bộ phận thực lực của Hình ý môn.

Tiêu Hùng chủ động chúc mừng Diệp Thiên Vân lên vị trí này, thậm chí còn mở yến hội chúc mừng. Kỳ thật hắn cũng bất đắc dĩ, Nghiêm Hành và Vô Vi đạo nhân cùng tìm hắn, hoàn toàn không hỏi ý kiến chỉ thông báo một câu, đã định xong chức vụ cho Diệp Thiên Vân.

Tiêu Hùng hiểu hoàn cảnh của mình, Hình ý môn bề ngoài náo nhiệt như vậy, nhưng thực lực chân chính phải nói là ở hậu sơn.

Không còn một thế hệ kia duy trì, hẳn cho dù lợi hại hơn cũng không có khả năng khuếch trương hình ý môn, hưởng hồ hưng thịnh ngay nay của Hình ý môn, đều là vài vị tông sư ngầm đồng ý mới được.

Khiến Tiêu Hùng yên tâm để cho Diệp Thiên Vân giữ vị trí hiển hách kia, cũng vì Diệp Thiên Vân không mê luyện quyền lực, hơn nữa Diệp Thiên Vân cũng không thể can thiệp quá sâu vào chuyện tình nội bộ hình ý. Lòng người dễ đổi, không ai từ nhỏ đã thích quyền lực, Tiêu Hùng chấp nhận lui bước, nhưng đồng thời cũng sinh thêm vài phần cảnh giác.

Diệp Thiên Vân nếu thực sự muốn làm hình ý môn chủ, như vậy địa vị hẳn có thể được bảo toàn hay không là điều khó nói. Hậu sơn rõ ràng là ủng hộ Diệp Thiên Vân, Tiêu Hùng sâu trong lòng vẫn luôn có chút lo lắng.

Diệp Thiên Vân chưa hề nói với Nghiêm Hành là muốn buộc chặt Hình ý môn lại một chỗ với hẳn. Nhưng ý kiến của lão cũng không tồi, bởi vì hiện tại hẳn đã không còn là Diệp Thiên Vân tứ cố vô thân như trước.... mà đứng sau hẳn là cả một môn phái, tất cả ai muốn tìm hẳn gây phiền toái cũng phải cẩn thận suy nghĩ trước sau.

Trùng hợp là, ngay khi tin báo cáo ban ra, Tiểu Sát về môn phái, hẳn đến chúc mừng Diệp Thiên Vân, xa lâu gặp lại, trong lòng tự nhiên cảm khái vạn phần.

Diệp Thiên Vân hai ngày nói chuyện với Ngũ Vĩ, từng nghe nói tình hình gần đây của Tiểu Sát. Tiêu Hùng sau khi lên làm môn chủ, Tiểu Sát ngoài ý muốn lại bị điều xuống chân núi, xử lý sự vụ, chủ yếu là vài sản nghiệp của Hình ý môn, vốn chuyện này trước kia là do là Trần Bình Đức xử lý.

Có lẽ đối với người khác, ngoại sự bộ tổng quản là vị trí tha thiết khát khao, nhưng Tiểu Sát không cho là như vậy, bởi vì hẳn ngày càng tời xa trung tâm quyền lực.

Những người khác chính là thăng chức, nhưng đối với hẳn lại là đi đày, đúng vậy, hẳn bị Tiêu Hùng đày đi.

Vốn tiêu sái vui vẻ, Tiểu Sát hiện tại trở nên có chút u sầu, râu cơ hồ dài một tấc, hai mắt hờn, nét mặt mang theo chút phiền muộn. Một thân âu phục hàng hiệu lại nhăn nhăn nhúm nhúm, như ông lão sau mười, văn bản khác hẳn với Tiểu Sát trước kia. Diệp Thiên Vân mời hẳn ngồi xuống, pha trà nhìn hẳn nói: “Đại sư huynh, anh vì sai lại đi quản lý sản nghiệp của môn phái?”

Tiểu Sát nếu không phải gặp Diệp Thiên Vân mà cao hứng, có thể còn ủ rũ hơn, hẳn sờ râu, thở dài nói: “Tiểu sư đệ, chuyện môn phái nói không hay, nói chuyện khác đi, chuyện vui của cậu.” Hẳn từ nhỏ lớn lên trong hình ý môn, tự nhiên là người võ lâm, Tiêu Hùng lại loại hẳn ra ngoài, tâm tình của Tiểu Sát có thể hiểu được.

Diệp Thiên Vân cười ha ha nói: ” Có thể môn chủ muốn khảo nghiệm anh, hoặc là ma luyện không chừng.”

Tiểu Sát nhẹ lắc đầu, suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ nói: “Cha anh cảm thấy anh không làm được đại sự, không muốn anh tự mình cuốn vào, cho nên cắt đứt hi vọng của anh.”

Nếu hôm nay là người khác, Tiểu Sát chắc chắn không nói những lời này, nhưng giao tình của hẳn với Diệp Thiên Vân, còn có gì không thể nói.

Phiền não của Diệp Thiên Vân cũng không nhỏ, Nghiêm Hành an bài cho hẳn vị trí như vậy, kết quả không đến hai mấy giờ, có ba gã đệ tử tìm hẳn xử lý sự vụ, điều này khiến tâm tình hẳn thấy phiền phức. Nếu một võ giả ngày nào cũng phải xử lý mấy chuyện rườm rà này, vậy còn thời gian đâu luyện công.

Chỉ nghe Tiểu Sát tiếp tục thở dài: “Kỳ thật chuyện tình dưới chân núi, Vương Bình Đức một mình có thể xử lý tốt, không cần thêm một người như anh, Anh cái gì cũng không biết còn gây thêm phiền toái cho hẳn. Nếu có thể anh thà ở lại trong môn phái làm một gã đệ tử bình thường còn hơn.”

Diệp Thiên Vân trước mặt sáng ngời, Tiểu Sát khéo léo, đối với chuyện trong phái quen thuộc, mà hẳn lại không thể thực hiện khát vọng mà buồn rầu, suy tính một chút, chậm rãi nói: “Đại sư huynh, nếu anh không có chuyện gì, có thể giúp em xử lý vài chuyện trong phái, em đang lo không có ai giúp đây.”

Tiểu Sát giật mình, hai mắt chờ đợi nhìn hẳn, Diệp Thiên Vân hiện tại là tổng chấp sự hậu sơn, người khác không rõ, nhưng hẳn lại hiểu vị trí này sánh ngang tầm cỡ với Tiêu Hùng. Bởi hẳn quản lý hậu sơn, vô luận

chuyện gì cũng phải chờ Diệp Thiên Vân gật đầu, huống chi có sáu vị tông sư bên cạnh, đây là loại thực lực gì? Hắn căn bản không dám nghĩ tiếp.....

Tiêu Sát cố khống chế tâm tình, sau đó vẻ mặt khó xử: “Tiểu sư đệ, anh thực ra muốn, nhưng mấu chốt là cha anh không cho anh về.”

Diệp Thiên Vân đã sớm nghĩ, cho nên Tiêu Sát nói ra liền cười dài đáp: “Không vấn đề, cha anh không quản được em, em muốn làm gì không cần ông ta đồng ý.”

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân nói chuyện bằng khẩu khí như vậy, Tiêu Sát nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân cả nửa ngày, lập tức lắc đầu cười. Diệp Thiên Vân nếu thực sự có dã tâm, chỉ sợ hình ý môn hiện tại không chỉ dừng ở mức này.

Diệp Thiên Vân nhìn Tiêu Sát lo lắng, chân thành nói: “Mấy vị sư tổ ở hậu sơn an bài vị trí như vậy cho em, kỳ thật muốn em và hình ý môn buộc chặt cùng một chỗ, nhưng đối với mấy chuyện quản lý em không hiểu, lại không thích, cho nên nhờ đại sư huynh xử lý giúp.”

Tiêu Sát biết Diệp Thiên Vân nghĩ đến mặt mũi mình, liền thấp giọng nói: “Tiểu sư đệ, lời cảm ơn anh không nói với cậu, cậu đã cứu mạng anh, lại giúp anh, anh cả đời này không trả nổi.”

Diệp Thiên Vân vỗ vai hắn: “Câu nói này quá khách khí đó, em không có nhiều thời gian xử lý mấy chuyện rườm rà kia, giao cho anh chính là người dùng đúng chỗ.”

Tiêu Sát nghe hắn trêu đùa, cũng vui vẻ cười, mặt như trẻ ra mấy tuổi, cầm chén trà lên, nói lời son sắt: “Tiểu sư đệ, yên tâm anh không phụ lòng cậu, nếu không cậu cứ lấy đầu anh xuống làm bóng đá.”

Đúng lúc này, một vị đệ tử vào phòng khách, ôm quyền nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp sư huynh, người các chi tiền cử đã tới.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, cười ha ha nói với Tiêu Sát: “Anh và em đi xem, hôm nay em liền thăng anh làm trợ lý tổng chấp sự, giúp em xử lý tất cả sự vụ.”

Tiêu Sát chưa kịp mở miệng, đã thấy bên ngoài đến không ít người, xếp thành hai hàng chỉnh tề tiến vào, một đám thần thái sáng láng, như có chuyện gì vui.

Bốn mươi người này là tinh anh ba phái Trung, Tây, Bắc tiến cử, phải từ những người này chọn ra hai mươi người, sau đó đưa tới hậu sơn dạy dỗ. Hôm nay có thể đến đây, đều là đệ tử có thực lực.

Diệp Thiên Vân đảo qua nhóm người, ánh mắt sáng ngời, bên trong có một người hắn rất quen thuộc, Thạch Thanh Sơn.

Thạch Thanh Sơn đi vào vị trí cuối, vừa vào còn thấy lo lắng bất an, bởi vì hắn không có tin mình vượt qua tài bốn mươi người ở đây.

Ngoài ý muốn gặp Diệp Thiên Vân, Thạch Thanh Sơn có chút kích động hưng phấn, đã nhiều ngày nghe hắn về núi, nhưng không thấy người đâu. Tục ngữ nói, một người làm quan cả họ được nhờ. Hôm nay Diệp Thiên Vân ở đây, hắn tám chín phần là được chọn,

Diệp Thiên Vân cũng không cần biết những người này tên gọi là gì, hắn chỉ gật đầu, dạo quanh một vòng, đi đến chỗ Thạch Thanh Sơn nhẹ giọng: “Bọn họ có khỏe không?”

Thạch Thanh Sơn biết hắn đang hỏi đám người Trương Lượng, gật đầu nói: “Đều khỏe, rất nhớ người.”

Tiêu Sát xem mặt và bàn tay, trong nháy mắt tuyển ra mười chín người, hiển nhiên là lưu lại vị trí cho Thạch Thanh Sơn.

Diệp Thiên Vân cười nói với Thạch Thanh Sơn: “Đến hậu sơn học công phu, đừng để lãng phí cơ hội.”

Thạch Thanh Sơn gật mạnh đầu, trong mắt hiện ra vẻ khác thường, bước vào giang hồ, Diệp Thiên Vân chính là sư phụ cả đời của hắn.

517. Chương 518: Mong Chờ

Hậu sơn cùng nội bộ hình ý tiếp xúc không nhiều, nhưng hiện tại không giống, hai mươi đệ tử đi vào hậu sơn bồi dưỡng, ăn mặc ở của bọn họ đều cần Tiêu Sát lo lắng.

Nhưng ý chí Diệp Thiên Vân cực kì kiên định, tuy ằng mỗi ngày đều có nhiều chuyện cần xử lý, nhưng hấn chưa hề lơ lửng luyện công, mỗi ngày dành ra tám đến mười canh giờ luyện công, ngoại trừ Kim Chung Tráo, còn luyện vài loại công phu khác.

Tiêu Hùng quả nhiên không tìm Tiêu Sát, càng không tìm Diệp Thiên vân, có lẽ hấn không phản đối hai người bọn họ quan hệ tốt với nhau.

Mọi chuyện đi vào quỹ đạo, Diệp Thiên Vân rút cuộc buông bỏ công việc, lại tới hậu sơn.

Hình ý phía hậu sơn tràn ngập sinh cơ, bên trong khoảng sân rộng lớn kia có hơn hai mươi đệ tử, Bên người mỗi vị tông sư đều có vài tên hình ý môn đồ, vừa học vừa cầm quyển sách không ngừng ghi chép.

Cho dù là ai cũng đều biết, có thể được tông sư chỉ điểm là khả ngộ bất khả cầu, cho nên bọn họ tựa như một khối bọt biển, nắm chặt tất cả cơ hội có thể để hấp thu tri thức.

Đại đa số người đều không có cái loại năng lực nhìn là không quen như Diệp Thiên Vân, mà nhóm tông sư bình thường sẽ không giảng lần thứ hai, học bao nhiêu được bấy nhiêu, cho nên đám đệ tử cũng cực kỳ cố gắng, sợ nhất thời không chú ý bỏ sót cái gì.

Nghiêm Hành nhìn Diệp Thiên Vân trở lại hậu sơn, ném mấy tên đệ tử lại để chạy tới, hỏi: “Thiên Vân, mấy ngày nay cảm giác thế nào?”

Diệp Thiên Vân bất đắc dĩ cười, hấn làm tổng chấp sự là một tay đạo diễn của Nghiêm Hành, nhưng hấn thực sự không thích bị việc vật quán thân, thẳng thắn nói: “Sư bá tổ, người thực sự có chút làm khó con.”

Nghiêm Hành dường như đã sớm đoán trước được Diệp Thiên Vân sẽ thoái thác, thoáng cười nói: “Thiên Vân, kỳ thật thế hệ trước như chúng ta, không phải thích nhìn nhất là Hình ý môn hưng thịnh bao nhiêu, mà hi vọng hình ý quyền có thể tiếp tục truyền thừa phát dương rộng rãi. Tác dụng của con là đem hậu sơn cùng nội bộ hình ý đi lên, đồng thời con cũng là người phát ngôn của hậu sơn, ta muốn cho Tiêu Hùng biết, hình ý môn không thể thiếu con.”

Diệp Thiên Vân “Ừm” một tiếng, có thể khiến cho hậu sơn cùng nội bộ hình ý cùng nhau tiến bước, hấn cũng không cảm thấy gì không tốt, ngược lại có thể khiến hình ý môn có một bầu không khí mới.

Nghiêm Hành nói tới đây, sờ trên người, lấy ra hai tập giấy, chậm rãi nói: “Có thời gian con tìm một người có thể tín nhiệm, thử nghiệm hai phương thuốc này một lần.”

Diệp Thiên Vân nhận lấy, chỉ thấy hai tập giấy bày là bản sao chép, đầu tiên đập vào mắt hấn là ba chữ “Hoàn hồn thang”, điều này khiến tinh thần hấn chấn động, có chút không tin nổi liếc nhìn Nghiêm Hành một cái.

Tập này là hoàn hồn thang, còn tập kia..... Diệp Thiên Vân không dừng tay, lật tiếp, vài chữ Đại lực kim cương hoàn đập vào mắt. Hấn cẩn thận nhìn rõ quả nhiên trên bản chép tay có dấu vết thiếu khuyết.

Nghiêm Hành thần bí cười, nói: “Thằng nhóc Quý Lưu nếu dám lừa ta, ta cho hấn ném chút đầu khổ.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, không tự chủ nhớ tới khuôn mặt trung thực của Quý Lưu. Không biết Nghiêm Hành dùng cách gì có thể lấy được mấy thứ này từ Quý Lưu, tuy rằng muốn hỏi, nhưng dù sao đây cũng là chuyện riêng, cho nên cuối cùng đành nuốt trở lại.

Nghiêm Hành phát hiện ánh mắt khó hiểu của Diệp Thiên Vân, cười dài nói: “Ta không có ép hấn, chỉ lấy thứ hấn có hứng thú để trao đổi thôi.” Lập tức nói: “Chỉ cần phương thuốc này là thật, như vậy hình ý môn nhất được bảo vật, Đại lực kim cương hoàn không nói, chỉ một hoàn hồn thang kia cũng là vật vô giá, nó có công hiệu chữa trị nội thương độc đao, đặc biệt võ giả sau khi giao chiến mà bị thương, cơ hồ đại bộ phận đều có thể chữa khỏi.”

Diệp Thiên Vân chấn động, Nghiêm Hành nói ra khiến hần rõ ràng hai tập giấy này giá trị cỡ nào, võ giả lực tấn công rất mạnh, nhưng thân thể yếu ớt, đây là sự thật không thể chối cãi. Giống như Ngũ Vĩ, Diệp Vô Nhai cũng chỉ vì bị thương nặng mà không thể tiếp tục luyện võ, một thân tu vi bị phế sạch, hiện tại có Hoàn hồn thang, như vậy có đại biểu cho họ một lần nữa có hi vọng....

Diệp Thiên Vân chỉ hi vọng phương thuốc này thực sự tồn tại, như vậy không chỉ có hình ý môn, mà ngay cả đối với võ lâm cũng là một tin vui. Có bách bổ lực tráng, bát tiên đan cùng la hán đan, gia tăng thân thể võ giả, hơn nữa còn hoàn hồn thang tác dụng chữa thương, một bộ được vật đầy đủ được tạo nên.

Nhưng ngay sau đó Diệp Thiên Vân nghĩ đến chuyện phải giữ bí mật, nếu thuốc này là thật, như vậy để người trong giang hồ biết, chỉ sợ vô số phiến toái tìm tới.

Nghiêm Hành tựa hồ nhớ tới cái gì, lại lấy ra một bình thuốc, vừa lòng nói: “Ta không nghĩ tới con tìm được bát tiên đan và la hán đan, phải biết rằng vài chục năm trước Võ Đang xem chúng là chí bảo, sao có thể để rơi vào tay chúng ta.”

Diệp Thiên Vân thuần túy là ngẫu nhiên tìm thấy, nếu không phải Trần Mễ Lạp, hần có lẽ cũng không có cơ hội này.

Hai người nói chuyện, Ứng lão quái đi tới, ở không xa vẫy tay nói: “Sư huynh, anh xem vài đệ tử của anh, đêm mấy thứ mà anh truyền thụ luyện linh tinh hết cả, thật đúng là.....”

Nghiêm Hành ngẩn ra, hiểu được ý của Ứng lão quái, cười mắng: “Hừ cậu đến già vẫn không đổi tính, có chuyện gì nói thẳng không cần chuyển mấy vòng, ta đi trước, các người cứ nói chuyện đi....”

Ứng lão quái đợi Nghiêm Hành đi rồi, mới trên dưới đánh giá Diệp Thiên Vân, nở nụ cười âm trầm nói: “Không tồi, con học được hùng ưng hợp diễn?”

Diệp Thiên Vân gật đầu, mắt sáng không chớp, Ứng lão quái vẫn như trước, tuy là người của hình ý môn, nhưng luôn cho người ta thấy cảm giác âm trầm.

Ứng lão quái nói: “Ta nằm mơ cũng không ngờ hùng ưng hợp diễn lại có ngày....” Nói đến đây ngừng đầu chăm chú nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Không quên ước định của ta với con chứ?”

Diệp Thiên Vân đương nhiên không quên, lần trước Lý Thiên Kiêu đưa một phong thư, nhẹ nói một câu: “Thay mặt Võ Đang thập ngũ, Hoắc Sư Đồng.”

Ứng lão quái vừa lòng, điềm nhiên nói: “Nhớ kỹ, tốt nhất là trong một tháng, hoặc là xỉ nhục hần, hoặc giết chết hần.” Không đợi Diệp Thiên Vân trả lời, rời đi.

Diệp Thiên Vân muốn trở lại chỗ ở của mình tìm vài thứ, đã nhiều ngày bận rộn, vẫn chưa đến nơi này, đẩy cửa vào nhìn thấy Lý Thiên Kiêu đang ngồi trong phòng khách.

Lý Thiên Kiêu tự nhiên rõ ràng người tới là ai, mấy ngày nay nhìn thấy Diệp Thiên Vân đều là u oán nhìn hần, hai má phình lên, nhưng gặp ủy khuất bằng trời vậy.

Diệp Thiên Vân nhìn vẻ mặt nàng, đành kiên trì chào: “Sư tỷ không đi luyện công sao?” Nói xong chân bước mau, chạy vào trong phòng.

Lý Thiên Kiêu còn tưởng Diệp Thiên Vân nói một hai câu khách khí với mình, nào biết hần chạy nhanh như thỏ, tức giận đến nổi thân thể run lên. Nàng đứng lên chắn trước mặt Diệp Thiên Vân, hai tay chống nạnh, cực kì giống một con gà mái, tức giận nói: “Giải cho tên Diệp Thiên Vân cậu.”

Diệp Thiên Vân kỳ thật là đến lấy quần áo, còn vài bộ sách võ học, nhìn Lý Thiên Kiêu chắn đường trước, đành chào hỏi: “Sư tỷ, chị có việc gì?”

Lý Thiên Kiêu cảm thấy Diệp Thiên Vân cố bắt hòa với nàng, lần nàng có chút không chịu được, biết rõ Diệp Thiên Vân lại giả thủ đoạn, bực tức nói: “Không có việc gì không thể tìm cậu sao?”

Lập tức thấy mình có chút thất thố, liền nhẹ giọng nói thêm: “Chuyện hai ngày trước..... cậu nói tôi đã suy nghĩ kĩ rồi.”

Diệp Thiên Vân ngẩn ra, nhớ đến chuyện tình Vương Cửu Vân, thực vì hai người mà cao hứng. Vương Cửu Vân là thầy hắn, mà thân phận phức tạp, là sư tỷ, cũng là bạn cùng phòng với hắn. Hắn hi vọng hai người có thể hòa hợp, mà không phải chỉ là nói cho qua chuyện, nên chân thành nói: “Sư tỷ, em chúc mừng chị.”

Lý Thiên Kiêu cắn môi, hai ngày nay nàng suy nghĩ nhiều, Vương Cửu Vân là người thân duy nhất trên đời của nàng, dù là người tốt cỡ nào, cả đời cũng có chuyện sai lầm, cho nên nàng chầm chước nói: “Cậu thay tôi nói một tiếng, bảo tôi tha thứ cho ông ta.”

Diệp Thiên Vân có thể cảm nhận tâm tình lúc này của Lý Thiên Kiêu, nhưng đối với yêu cầu này không khỏi cảm thấy buồn cười: “Sư tỷ tự mình đi một chuyến đi, em vừa lúc cũng phải đi bằng thành, hay chúng ta cùng đi.”

Lý Thiên Kiêu do dự một hồi, cuối cùng gật đầu.

Diệp Thiên Vân thở phào một hơi, Vương Cửu Vân có thể được tha thứ, cũng là chuyện khiến người ta vui mừng, liền chắc chắn nói: “Ba ngày sau, em tới tìm chị, chúng ta cùng đi.”

Buổi tối, Diệp Thiên Vân tìm Ngũ Vĩ, đem hai phương thuốc kia lấy ra.

Ngũ Vĩ hai ngày nay có chút nhàn nhã, vì đệ tử của lão có hai người đi ra hậu sơn, nên không có chuyện gì làm. Hắn nhìn phương thuốc xong, hai mắt trũng lớn như trứng gà, nắm chặt hai tập giấy mỏng, mạnh mẽ kìm chế cảm xúc nói: “Đây là.....” Diệp Thiên Vân gật đầu, nghiêm mặt nói: “Hai phương thuốc này xin sư phụ thử xem thật giả và hiệu quả, còn phải giữ bí mật, ngay cả trong phái cũng không có khả năng lộ ra.”

Ngũ Vĩ chớp mắt, ánh mắt chầm chầm nhìn hai phương thuốc, gật đầu: “Yên tâm, ta không nói, không ai biết.”

Lão nhìn đến Hoàn Hồn thang càng kích động, hiệu quả của thứ trong truyền thuyết này không ai rõ hơn lão, có chút run rẩy đem phương thuốc đưa cho Diệp Thiên Vân nhỏ giọng nói: “Muốn thử xem thật giả, cần làm nhiều thí nghiệm, ít nhất một tháng, không vấn đề gì chứ?”

Diệp Thiên Vân đương nhiên không vấn đề, khẽ cười: “Con chờ tin tốt của sư phụ.”

518. Chương 519: Tâm Mê Ý Loạn

Mùa đông lạnh lẽo cũng là bởi vì hiểu trời quen đất, người có da thịt cảm nhận rõ cái lạnh thấu xương, sinh mệnh dường như đều thống báo chấm dứt một chu kỳ, động thực vật hoặc già hoặc chết đi, sinh mệnh mới lại bắt đầu một chu kỳ mới, yên lặng mà sống lại.

Chỉ chớp mắt thời gian đã đến tháng mười hai, ngồi cạnh Diệp Thiên Vân, Lý Thiên Kiêu đưa mắt nhìn ra ngoài, mùa đông phương bắc luôn là mùa lưu luyến, nơi nào cũng vương bóng kỉ niệm, người vật đều như rõ ràng trong kí ức.

Ngồi bên cạnh Lý Thiên Kiêu thực sự ấm áp, một chiếc áo thu đông đơn giản màu trắng xanh, cùng với chiếc giày da dê tinh xảo, chiếc quần bò màu đen tương phản, trông bộ dạng thành thực, đương nhiên cũng không thể thiếu nét quyến rũ độc đáo của phụ nữ.

Tay trái cầm một ly nước chè xanh, tay phải cầm một quyển tạp chí, nhanh tay lật, trong lúc đó khiến không ít nam hành khách xung quanh vùng trộm nhìn, thoáng để lại trong kí ức chính là hai chữ tuyệt đẹp.

Không ít người âm thầm đáng tiếc, nam hành khách ngồi đối diện với mỹ nữ thực sự có chút không hiểu phong tình, biết rõ cảnh vật bên ngoài rất đẹp, nhưng đầu lại dựa vào cửa kính, thật lãng phí công sức ông trời.

Xe lửa tăng tốc, rất nhan lao đi, phong cảnh ngoài cửa cũng như thước phim bị tua nhanh, Diệp Thiên Vân thoáng có chút mất mát, từ khi hắn trốn ra khỏi hắc ngục, vẫn không có thời gian thăm Hứa Tình, điều này khiến hắn thấy có lỗi với nàng.

Hắn biết yêu cầu của Hứa Tình không cao, chẳng qua là có thời gian phải đi thăm nàng, có đôi khi Diệp Thiên Vân cảm thấy hai người không giống người yêu, mà như là bạn bè, bởi thời gian ở bên nhau quá ít.

Lý Thiên Kiêu nhìn Diệp Thiên Vân ánh mắt không chớp, nhẹ giọng nói: “Suy nghĩ cái gì vậy?”

Đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện từ lúc lên tàu, Diệp Thiên Vân cười khẽ, lắc đầu không nói: “Không có gì, chỉ là nhớ lại vài chuyện cũ ở Băng Thành.”

Lý Thiên Kiêu lúc này biến đổi nhanh chóng, như là một mỹ nữ tri thức đô thị bình thường, nàng hơi bĩu môi: “Tôi thấy cậu là nhớ Hứa Tình? Đừng cho là tôi cái gì cũng không biết, cậu luôn miệng nói khác lòng, muốn nghe câu nói thật của cậu thật quá khó khăn.”

Diệp Thiên Vân có chút kinh ngạc, độc tâm thuật của Lý Thiên Kiêu này quả thật lộ hỏa thuần thanh, đành phải nói thật: “Từ lần chia tay trước, vẫn chưa gặp nàng, trong lòng thấy có chút áy náy.”

Lý Thiên Kiêu vốn đang hòa hợp, nhưng vừa nghe Diệp Thiên Vân nhớ Hứa Tình, trong lòng có chút tư vị không phải, không nhẹ không nặng buông cái chén, phát ra thanh âm rất nhỏ, có chút tức giận nói: “Tôi biết cậu muốn gặp à.....”

Dừng lại một chút, nhẹ lật trang tạp chí than thở nói: “Cậu vì sao bị giam ở hắc ngục? Còn không phải vì tiểu yêu tinh kia, tôi không rõ, cô ta có gì tốt, đáng để cậu vì cô ta nhiều như vậy?” Ngữ khí ẩn chứa một tia không phục.

Lý Thiên Kiêu nói lời này, trên mặt hiện chút chua xót, khiến người ta thương yêu, hận không thể ôm nàng vào ngực mà vỗ về, vài vị nam hành khách bên cạnh trong phút chốc bị phong tình hấp dẫn, hai mắt đều trừng lên.

Diệp Thiên Vân không muốn cãi cọ với nàng, trong lòng hắn đã coi Hứa Tình là người yêu, cả đời hắn sẽ bảo vệ, trân trọng nàng.

Lý Thiên Kiêu thấy Diệp Thiên Vân không phản ứng, lập tức giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái: “Cậu là tên đầu gỗ.”

Ngay khi hai người trở lại trạng thái yên lặng, hai cậu thanh niên ngồi đó không xa tiêu sái đi tới, nín thở nói: “Tiểu thư, có phải có chuyện gì không vui không? Nếu có phiền toái, anh em chúng tôi có thể thay cô giải quyết.”

Vừa rồi mấy vị nam hành khách còn ngấm nhìn Lý Thiên Kiêu, bây giờ đều làm như không phát hiện ta, quay đầu đi, hoặc cầm tờ báo vờ đọc, trong lúc nhất thời bầu không khí có chút cổ quái.

Lý Thiên Kiêu có chút giận dữ nhìn trang phục của mình, quần áo này chính là vài ngày trước nàng cố tình ăn mặc tử mỹ cho người ta xem, đáng tiếc người nọ không chút thưởng thức, khiến trong lòng nàng có chút khó chịu.

Vốn tính tình nàng không tốt, nhưng thường mà ẩn mà không phát tác, hiện tại thấy hai tên này quấy rầy, tự nhiên không chút khách khí: “Không phải chuyện của anh, cách xa tôi ra một chút.”

Tên thanh niên đứng gần Lý Thiên Kiêu da mặt cũng dày, nghe xong lời này vẫn nho nhã nói: “Tiểu thư, nói chuyện phiếm có thể giúp thả lỏng tinh thần của cô, nếu không ngại chúng tôi ngồi cùng.” Nói xong thừa dịp ngồi luôn xuống.

Lý Thiên Kiêu tính tình nóng nảy, vừa rồi đã nhường nhịn, nếu đổi là trường hợp khác hai người này sớm đã bị nàng đánh cho một trận, nào biết hai tên này không chút thông minh, nhất thời lông mày nhướng lên, cả giận nói: “Có chuyện gì để nói với mày? Tiểu thư, tiểu thư cái đầu mày.”

Đại bộ phận lực chú ý đều bị lời nói của Lý Thiên Kiêu hấp dẫn, vừa lúc nghe lời này, có mấy người phun ngụm nước vừa uống vào miệng ra, có chút muốn cười mà không dám, nhìn đến sắc mặt đỏ rực.

Phía sau có tiếng cười khẽ, nghe thấy tiếng cười, có chút không nhịn được nói: “Muốn gì? Tôi thiếu nợ gì các người hả?”

Lý Thiên Kiêu nói xong lời này có chút thẹn, chân nàng hung hăng đá Diệp Thiên Vân, sau đó nhún vai nói: “Thiên Vân, anh không ra mặt, để cho bạn gái bị trêu ghẹo, anh là cái thứ gì vậy?”

Diệp Thiên Vân nhìn mấy người diễn kịch, lấy thân thủ Lý Thiên Kiêu đừng nói hai thằng, cho dù mười tám thằng tới, nàng cũng đủ năng lực đánh bay chúng ra khỏi tàu.”

Hắn không ngờ Lý Thiên Kiêu tại thời khắc quan trọng lại vút gánh nặng cho hắn, ngẩng đầu nhìn hai tên kia trợn mắt nhìn mình, có chút ý tứ đe dọa, lớn tiếng kêu: “Bảo vệ đầu?”

Một câu này rõ ràng có tác dụng, hai tên thanh niên hoảng hốt, uy hiếp: “Chờ đó, sẽ cho các người đẹp mặt.” Nói xong quay người xăm xịt rời đi.

Lý Thiên Kiêu cười ra thành tiếng, một võ giả tông sư, trong thời khắc như vậy lại kêu nhân viên bảo vệ, không biết bình thường gã này để khí khái nam nhân ở đâu, nằng hện đến ngứa răng, dùng chân hung hăng đá hắn một cái: “Tên đầu gỗ chết tiệt.”

Diệp Thiên Vân không muốn kiếm phiền phức, trong xã hội người bình thường, phải tuân thủ quy tắc, phá hư quy tắc là không hay, huống hồ Lý Thiên Kiêu thừa sức dạy dỗ hai tên kia.

Nhân viên bảo vệ tới, trong xe lại khôi phục trạng thái bình thường, chỉ là Lý Thiên Kiêu cầm thêm một chiếc dao gọt hoa quả, bên trên quả táo nằng khắc tên của một kẻ đầu gỗ nào đó..... (rồi ra sức chém =>>).

Ngồi mấy tiếng tàu, Diệp Thiên Vân không có gì mệt mỏi, hai người bắt xe đến kí túc xá Công Đại.

Tâm tình vừa rồi của Lý Thiên Kiêu không tệ lắm, nhưng hiện tại có chút do dự đứng ở cầu thang, nói: “Thiên Vân, tôi.... tôi có thể không vào hay không?”

Diệp Thiên Vân biết nằng khó xử, liền trấn an: “Vương Cửu Vân là cha cô, tính táo bạo bình thường của cô đi đâu mất rồi thế?”

“Tính táo bạo?” Lý Thiên Kiêu lặp lại một lần, giận dữ nhất thời bị bộ mặt nghiêm trang của Diệp Thiên Vân áp chế, nói: “Tôi không biết đối mặt với ông ta thế nào, một hung thủ gián tiếp gây ra cái chết của mẹ tôi....”

Diệp Thiên Vân thấy tâm tình Lý Thiên Kiêu không kiềm chế được, lập tức an ủi nói: “Cha cô không biết, nếu không đã là kết quả khác, chuyện kia và ông ta không quan hệ, cô đừng suy nghĩ lung tung.”

Lý Thiên Kiêu trong lòng nhớ lại, giọng nói nụ cười của mẹ, chuyện mười mấy năm trước như mới hôm qua, đôi mắt đỏ lên: “Thiên Vân, tôi nhớ mẹ.....” Nói xong ôm chặt lấy Diệp Thiên Vân, lòng đau như cắt.

Diệp Thiên Vân cũng trải qua tư vị nhớ cha mẹ, Lý Thiên Kiêu bình thường mạnh mẽ, không ngờ nội tâm yếu ớt như vậy. Phụ nữ, hắn vĩnh viễn không thể nào hiểu, chậm rãi vuốt ve mái tóc nằng, nhẹ giọng thủ thỉ: “Con người phải nhìn vào tương lai đúng không?”

Dưới hàng hiên không rộng lắm, Lý Thiên Kiêu phát tiết nỗi buồn trong lòng, bả vai Diệp Thiên Vân như một tòa thành vĩnh viễn không đổ, có hùng vĩ, có kiên quyết, nhưng trầm mặc, rất nặng, và mang theo ấm áp.

Giờ phút này, Lý Thiên Kiêu rút cuộc bị lạc, lạc giữa lòng ngực người đàn ông này, như biển rộng lớn là vô bờ. Ngay cả cuồng phong gào rít giận dữ, sóng lớn quay cuồng vẫn duy trì một phần cứng cỏi cùng trầm ổn, không bao giờ ngã gục.

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt Diệp Thiên Vân trong suốt mà kiên định, trầm ổn mà tĩnh lặng, yếu ớt nói: “Tôi..... có thể cả đời ở trong này sao?”

Diệp Thiên Vân nhìn ánh mắt đau xót của Lý Thiên Kiêu, khuôn mặt chảy ra nước mắt trong suốt, không biết nên nói cái gì. Bình thường quyết đoán kiên nghị đều e sợ nước mắt phụ nữ, dùng ngón tay lau đi những giọt nước mắt của Lý Thiên Kiêu, thở nhẹ một hơi. Khi mới gặp Diệp Thiên Vân, trao đổi hình ý, Diệp Thiên Vân trong lòng nằng chỉ là một đứa trẻ, trầm mặc, hướng nội, chẳng có gì hấp dẫn người khác.

Nhưng càng tiếp xúc lâu, lại bị khí chất của hắn hấp dẫn, dưới hình dáng hình thường này, cất giấu một trái tim khiên nghị vô cùng, trái tim dũng cảm hơn ai hết.

Diệp Thiên Vân giống như một quyển sách, càng tiếp xúc nhiều càng khó kiềm chế, càng hiểu nhiều lại càng muốn tiếp tục đọc. Trong nháy mắt hắn đã thành một cường giả chân chính, qua vô số lần sinh tử tôi luyện, khiến thực chất của hắn nhảy vọt.

Nhưng trong lòng Lý Thiên Kiêu, lại vẫn đang chỉ đọc một tờ.

519. Chương 520: Gặp Lại

Bạn già Trần Ngọc Mai của Vương Cửu Vân mở cửa, nhìn người đến là Diệp Thiên Vân cùng Lý Thiên Kiêu đang nhónhó đứng ở cửa, ánh mắt đột nhiên mở to, nàng ngay cả mời vào nhà cũng không nói, vội chạy vào phòng gọi Vương Cửu Vân ra.

Wương Cửu Vân từ lần trước gặp được Lý Thiên Kiêu, chuyện vài chục năm trước lại ám ảnh trong đầu, lão ấy này không chịu nổi, còn oán hận của Lý Thiên Kiêu với lão, quả thực là họa vô đơn chí.

Lý Thiên Kiêu vừa đi, cả người Vương Cửu Vân như đánh mất linh hồn, nước không uống, cơm không ăn, mấy tháng thời gian, mấy lần muốn đi tìm Lý Thiên Kiêu, nhưng nhớ lời của Diệp Thiên Vân, muốn đi lại không dám, e sợ quan hệ hai người không thể vẫn hồi.

Trong lúc này, Vương Cửu Vân bởi hai lần vào bệnh viện, cả người gầy hằn hai mươi cân, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua có chút gầy gò.

Bạn già Trần Ngọc Mai lo lắng cho lão, muốn tìm Diệp Thiên Vân hỏi, nhưng người này như bốc hơi, ở trường không thấy, gọi điện tắt máy, gấp đến độ như kiến bò trong chảo, lo lắng nhưng không có biện pháp.

Diệp Thiên Vân vừa xuất hiện, lại mang theo Lý Thiên Kiêu, đây không thể nghi ngờ là mang tới thuốc trợ tim cho Vương Cửu Vân.

Wương Cửu Vân đứng ở cửa, không biết làm sao nhìn Lý Thiên Kiêu, lúc lâu sau mới nói: "Thiên Vân, Thiên..... Thiên Kiêu, hai người vào ngồi đi, đừng đứng ở cửa nữa."

Lý Thiên Kiêu còn chút do dự, chính là nhìn thấy thân thể Vương Cửu Vân, trong lòng không khỏi đau xót, người trước mặt dù có muôn vàn lỗi, nhưng dù sao cũng là cha đẻ nàng.

Diệp Thiên Vân biết lúc này cần ra tay, lôi Lý Thiên Kiêu vào làm dịu đi không khí nói: "Sư tỷ, chúng ta vào trong trước đi, nếu đã đến, vậy ngồi chơi một lát."

Lý Thiên Kiêu sớm không có chủ kiến, vừa rồi mới phát tiết đau xót trong lòng, khiến cho nàng ý nại vào Diệp Thiên Vân, như con chim nhỏ nhẹ gập đầu, sau đó bị Diệp Thiên Vân lôi vào.

Vào nhà xong, Diệp Thiên Vân có chút áy náy nói: "Wương lão, thực sự xin lỗi, mấy tháng nay vì bạn chuyện, cho nên không liên lạc với thầy, em đáng lẽ phải gọi một cú cho thầy, giúp thầy giải ưu sầu, là em lo lắng không chu toàn."

Wương Cửu Vân như là học sinh tiểu học bị gọi lên bảng, tay không biết để đâu, liên tiếp gập đầu, hai tháng này ném không ít khổ sở, nhưng nếu so với Lý Thiên Kiêu thì không đáng kể. Lão tự nhiên rõ ràng, có người trung gian hỗ trợ, nếu không theo tính tình của Lý Thiên Kiêu, chắc không bao giờ trở lại đây, liên tục nói: "Không có gì, không có gì, về là tốt rồi, về là tốt rồi..."

Lý Thiên Kiêu còn chút do dự, cho nên ngồi gần Diệp Thiên Vân, theo bản năng ý nại vào hấn, Trần Ngọc Mai bê trà đến, nhìn thấy cảnh này không khỏi lộ ra nụ cười.

Wương Cửu Vân cố ý đeo kính viễn thị, thỉnh thoảng liếc trộm Lý Thiên Kiêu, sợ quấy rầy nàng, thực có chút giống với hành khách trên tàu lúc nãy, một lát sau, mới đau khổ nói: ".....Thiên Kiêu, cha biết con hận cha, kỳ thực mấy năm nay, cha cũng rất hận mình, cha thực sự xin lỗi mẹ con, càng xin lỗi con, chờ đến lúc cha muốn bù đắp, mới biết tất cả đều đã muộn....."

Lý Thiên Kiêu vốn là người độc lập, chính là vấn đề phức tạp này chỉ có thể ý nại Diệp Thiên Vân, bây giờ nghe Vương Cửu Vân nói, nhỏ giọng nói: "Mẹ tôi trước khi qua đời, người muốn gặp nhất là ông, đáng tiếc..."

Diệp Thiên Vân nhìn hai người nói chuyện, hấn cũng không ngồi đây nữa, nhẹ nhàng rút tay khỏi Lý Thiên Kiêu, từ từ đi khỏi phòng khách.

Vừa mới ra ngoài, phát hiện Trần Ngọc Mai nhìn hai người, trên mặt đầy ý cười.

Trần Ngọc Mai thở dài nói: “Thầy Vương của cậu lúc buồn có chuyện gì cũng không nói, từ khi gặp Lý Thiên Kiêu xong, cả ngày chỉ ngồi thì thào, lúc thì cáu giận, mấy tháng nay ông ấy thành khách quen của bệnh viện.”

Diệp Thiên Vân không nghĩ đến thiện ý của mình, khiến lão Vương thành ra thế này, có chút áy náy nói: “Một thời gian trước quả thực em không thể dứt ra được, nếu không chắc chắn nói chuyện với Lý Thiên Kiêu, bảo nàng đến gặp hai vị.”

Trần Ngọc Mai cũng như bỏ đi được mối tâm bệnh, ánh mắt nhìn chăm chăm Diệp Thiên Vân, ý cười: “Thằng nhóc này, Lý Thiên Kiêu có phải thích cậu, tôi xem nó lúc nào cũng dựa vào cậu.” Nói xong nhìn từ trên xuống, như nhìn con rể. Diệp Thiên Vân nhớ rõ lần trước đã bị hỏi vấn đề này, đúng là oan cho hắn, có chút xấu hổ lắc đầu, nói: “Dì a, không cần đoán, chúng em không có loại quan hệ này mà.....”

Trần Ngọc Mai ngửi một chút, vừa rồi lo hỏi chuyện quên nấu cơm, vội chạy nhanh vào bếp.

Cũng may Diệp Thiên Vân rảnh rồi xuống bếp, giúp đỡ Trần Ngọc Mai, đợi cho Vương Cửu Vân và Lý Thiên Kiêu đi ra, một bàn tiệc phong phú đã được bày ra.

Vương Cửu Vân từ ái nhìn Lý Thiên Kiêu bên cạnh, con gái thất lạc nhiều năm có thể tìm về, không thể không nói là hạnh phúc lớn nhất lúc về già. Trải qua một hồi trao đổi, lão phát hiện còn chút ngăn cách với Lý Thiên Kiêu, nhưng đã không giống như lúc trước, trong lòng vui vẻ vô cùng.

Hạ nốt đĩa thức ăn xuống, Trần Ngọc Mai từ ái nhìn Diệp Thiên Vân, thằng nhóc này nấu cũng là một tay tài ba, nhất là kĩ thuật cắt rau, nếu không có hắn, hôm nay chỉ có thể ra ngoài ăn, lấy ra một chai Mao Đài nói: “Lão Vương, hôm nay cha con ông gặp lại, hắn là phải cảm ơn Diệp Thiên Vân, thằng nhóc này vội vã đi, không biết đã tốn bao nhiêu tâm tư.”

Vương Cửu Vân quan tâm Diệp Thiên Vân hơn hẳn học trò bình thường, bởi vì lão phát hiện Diệp Thiên Vân tài hoa, nâng chén rượu lên cảm thán nói: “Thiên Vân, thầy thực sự cảm ơn em, cảm ơn em mang Thiên Kiêu đến đây, ta già rồi, không biết sống được bao lâu nữa, cuối cùng tảng đá trong lòng cuối cùng cũng buông lỏng.”

Diệp Thiên Vân vội đứng dậy nâng chén rượu, giọng nói chân thành: “Vương lão, nói như vậy thực sự khách khí, thầy là thầy em, mà Lý Thiên Kiêu là sư tỷ của em, có thể nhìn hai người gặp lại, em thực sự cao hứng, em chúc mừng thầy.” Dứt lời uống một hơi cạn sạch.

Lý Thiên Kiêu chưa nghe Diệp Thiên Vân nói nhiều như vậy bao giờ, trong lòng kinh ngạc, trong môn phái hắn bình thường trăm mặc không nói, không ngờ bỗng nhiên lại nói nhiều như vậy.

Vương Cửu Vân uống rượu xong, sau đó mới nói: “Thiên Vân, thầy đã thấy em là học trò có thiên phú, nếu ở phương diện kinh tế bỏ chút tâm tư, về sau nhất định có đất dụng võ.”

Trần Ngọc Mua cũng không có biện pháp, ba câu cuối cùng lại nhắc lại câu đầu, nhẹ ho khan một tiếng tỏ vẻ bất mãn, Vương Cửu Vân mới nhớ tới vợ còn ở bên cạnh, vội cảm miệng.

Lý Thiên Kiêu “phì” một tiếng bật cười, địa vị của Diệp Thiên Vân ở hình ý môn ngang với môn chủ Tiêu Hùng, đứng sau hắn là sáu vị tông sư, có thể điều động sản nghiệp to lớn, huống chi Diệp Thiên Vân coi tiền bạc là vật ngoài thân, còn cần học cái gì kinh tế.

Vương Cửu Vân hiện tại coi con gái như minh châu, mở miệng sợ lỡ lời, có chút cẩn thận nói: “.....Thiên Kiêu, con đây là.....”

Lý Thiên Kiêu lườm Diệp Thiên Vân một cái, sau đó nói: “Hắn học kinh tế mới là lãng phí nhân tài.”

Diệp Thiên Vân có cuộc sống của mình, hắn có thể nắm chắc cơ hội, Vương Cửu Vân cũng biết Diệp Thiên Vân giàu có, từ lúc ở trường đã có tiền trăm vạn, âm thầm thở dài tiếc nuối.

Lý Thiên Kiêu nhìn bộ dạng Vương Cửu Vân, vừa nói: “Lấy thiên phú Diệp Thiên Vân, vô luận là ở đâu, cũng có đất dụng võ.” Nàng vừa mở miệng, Trần Ngọc Mai cùng Vương Cửu Vân đều phụ họa, lúc này nàng chân chính thành nữ gia chủ của gia đình này.

Diệp Thiên Vân thấy sắc mặt Vương Cửu Vân không tốt lắm trong lòng đã nghĩ đến mấy bình thuốc của Ngũ Vị, vội lấy trong người ra bách bổ lực tráng, loại thuốc chuyên chế cho thân thể võ giả, người bình thường dùng có lẽ thu được công hiệu khó tưởng tượng. Bách bổ lực tráng là vật đại bổ, sợ thân thể Vương Cửu Vân không chịu nổi, liền nói: “Loại thuốc này cường tráng thân thể, mỗi ngày dùng nửa khẩu, trong một tháng thân thể chắc sẽ khỏe lại như xưa.”

Wương Cửu Vân không biết, nhưng Lý Thiên Kiêu không lạ gì, loại thuốc này trong hình ý môn rất khó kiếm, ngay cả nàng muốn mang theo ra ngoài cũng không được.

Sau khi ăn xong Lý Thiên Kiêu còn muốn đi theo hắn, nhưng Vương Cửu Vân cùng Trần Ngọc Mai hai người trăm phương nghìn kế giữ lại, không còn cách nào, nàng đành lưu luyến chia tay Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân đi ra, hít sâu một hơi, bỏ bao công sức rút cuộc chuyện của hai người này cũng giải quyết xong, còn lại là cần thời gian thôi.

Đi trên sân trường, Diệp Thiên Vân cảm thấy loại cảm giác đã lâu không có, hiện tại băng thành không phải là địa bàn của Bát Cực môn, mà là Võ Đang quản lý. Nhưng hắn không lo, lần này vì chuyện Võ Đang mà tới, đáp ứng chuyện của Ưng lão quái, hắn nhất định phải làm.

Mùa đông Băng thành rất lạnh, vừa thở ra liền mang theo một mảnh sương trắng, Diệp Thiên Vân đi dọc sân trường, vừa mới tới cổng, đột nhiên dừng lại, vì hắn thấy không xa có hai người.

Đứng đó như đã đợi lâu rồi, dưới đèn đường, có thể nhìn thấy lông mày cùng râu đều phủ một tầng sương.

Một lão giả vóc người gầy tiến lên vài bước, một tay ôn lấy Diệp Thiên Vân vui vẻ nói: “Huynh đệ! Thật sự không nghĩa khí, đến đây cũng không báo cho chúng ta một tiếng.”

520. Chương 521: Đồng Minh

Hà Sơn là một võ giả thời đại mới, tự nhiên không giống người khác, hơn nữa quan hệ giữa Hà Sơn và Diệp Thiên Vân không phải tốt bình thường mà là giao tình sống chết, đương nhiên phải khác rồi.

Diệp Thiên Vân ngăn ra, ngay sau đó đã bị ôm vào, không khỏi cười cười, đẩy Hà Sơn ra, ấn quyền vào bả vai hắn, cười nói: “Vẫn như trước, không tồi.”

Trần Mễ Lạp ở một bên vui sướng cười nói: “Tôi biết hôm nay cậu sớm muộn gì cũng về, Hà Sơn mấy ngày nay nhắc tới cậu không ít.”

Trên mặt Hà Sơn vẫn vương nét hưng phấn, Diệp Thiên Vân là huynh đệ sinh tử chi giao của hắn, quan trọng hơn là ân nhân của Bát Cực môn, phần ân tình này, chỉ sợ Bát cực môn vĩnh viễn không trả nổi.

Nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân một lát, trong mắt Hà Sơn có chút ước ướm, dấn quyền vào ngực Diệp Thiên Vân, có chút kích động nói: “Bát cực môn không còn, vẫn còn vài người chúng ta.” Hắn nói ra lời này, giọng nói mang theo chút bi thương.

Diệp Thiên Vân gật đầu, hắn có thể hiểu được cảm xúc này, tinh thần Hà Sơn không tệ, vì Võ Đang còn tồn tại. Nếu không có Võ Đang, vậy hắn sống liền không còn mục tiêu sống, hơi lo lắng hỏi: “Lưu Đông, hắn thế nào?”

Nhắc tới Bát Cực môn chủ, Hà Sơn có chút tươi cười, vui mừng nói: “Thằng nhóc này đã sang nước Mỹ, ở trong một võ quán của Bát cực môn, cũng không náo loạn như trước, trở nên trầm ổn hơn nhiều. Nguy nan biết chân tình, cảm ơn cậu đã dẫn hắn đến Hồng Kong, nếu không một mạch của chúng tôi có thể hoàn toàn bị diệt.”

Từ khi Bát cực môn biến mất, Hà Sơn còn chưa nguôi ngoai, mỗi ngày đều sống trong cừu hận, cũng may oan có đầu nợ có chủ, Võ Đang còn đang sờ sờ, hắn vẫn còn mục tiêu để sống.

Trần Mễ Lạp thực sự vì hắn mà lo lắng, lúc này thấy hắn tốt hơn một chút, liền cười nói: “Nơi này rất lạnh, chúng ta lên xe rồi nói, bên kia đã sớm chuẩn bị tiệc rượu đón cậu về.”

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng, hần đã lưu vết vô lâm khắp nơi, vô luận thể nào đời này cũng không thể tẩy hết, không nói nhiều cùng Hà Sơn, Trần Mễ Lạp lên một chiếc xe rời đi.

Trên xe, Diệp Thiên Vân hỏi: “Vô Đang hiện tại tình thế nào?”

Trần Mễ Lạp cười he he nói: “Vô Đang không như trước, không cần chúng tôi nói cậu có thể rõ ràng, phần lớn là công lao của cậu. Hiện tại bọn họ đã đánh đến bằng thành, nhưng không có động tác gì lớn, nguyên nhân đơn giản, nhân lực bọn họ có hạn.”

“Nhân lực có hạn?” Diệp Thiên Vân có chút khó hiểu, Vô Đang được xưng là đệ nhị thiên hạ, môn đồ nhiều vô số, hưởng chi bằng thành lại không lớn, muốn nắm trong tay chẳng phải chuyện to tát gì. Bởi vậy nghi hoặc hỏi: “Người của bọn họ đâu?”

“Người?” Hà Sơn bĩu môi, khinh thường nói: “Bọn họ sau khi Bát cực môn biến mất liền cẩn thận, trừ những sản nghiệp ở đây, còn lại không làm gì nữa. Bằng Thành hiện tại không phải, về sau cũng không phải đại bản của bọn họ.”

Trần Mễ Lạp cười ha ha nói: “Hà Sơn nghĩ ra được tuyệt kế, chuyên giết đệ tử Vô Đang, chiêu này cậu thấy thế nào?”

Diệp Thiên Vân cười lớn, chiêu này nếu sử dụng cùng người khác, có lẽ còn sợ người ta phỉ nhổ, nhưng Hà Sơn dùng là chuyện đương nhiên, lúc trước Vô Đang huyết tẩy Bát cực môn, hiện tại hần chỉ lấy lại chút vốn, vô luận ai cũng không nói gì được.

Hà Sơn tựa hồ nhớ tới chuyện cũ, rút tay về cúi đầu, cảm xúc lại dâng trào: “Tôi thật vô dụng.....mặc dù danh tiếng trên giang hồ không ngăn, nhưng võ công tầm thường, tôi cũng không sợ bị ai chê cười, vô đang làm gì với Bát Cực môn, tôi sẽ đòi lại một chút, cho dù bị người khác chê cười tôi cũng không tiếc.”

Trần Mễ Lạp trộm nháy mắt với Diệp Thiên Vân, vẻ mặt lo lắng cho Hà Sơn, Diệp Thiên Vân thần sắc biến đổi, nhíu mày: “Môn đồ còn sống sót của Bát cực môn đâu? Tôi nhớ rõ còn nhiều mà.”

Hà Sơn chưa xót nói: “Nói đến không sợ cậu chê cười, ngày đó các huynh đệ chết nhiều, còn lại đều chạy khắp nơi, muốn có thể kêu gọi lại, thực vô cùng khó khăn.”

Xe chạy tới trước cửa một khách sạn, Hà Sơn điều chỉnh cảm xúc nói: “Khách sạn này là sản nghiệp Bát Cực môn chúng tôi che giấu, không ngờ có ngày thực sự dùng tới.”

Diệp Thiên Vân ngừng đầu, đèn neon lóe ra bên ngoài, mấy chữ rồng bay phượng múa Meilin hotel. Chung quanh xe không nhiều, nơi này đã là ngoại thành bằng thành, buôn bán tự nhiên không tốt, sau đó đi theo hai người lên lầu.

Tiến vào một gian phòng trên lầu, mới vừa đẩy cửa, bên trong đã có vài người đứng dậy, Diệp Thiên Vân đảo mắt, đều là người quen, trong cùng là Diệp Vô Nhai sắc mặt trắng bệch, bên cạnh hần nữa là Diêm Phong, còn bốn vị bằng hữu từ hắc ngục ra, Thanh Linh đạo nhân, Huyền danh và Huyền Y, còn trưởng lão Bát Cực môn Thường Ba.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy nhưng người này, liền hiểu ra hiện tại Bát Cực môn hầu hết đều ở đây, không khỏi liếc mắt nhìn Trần Mễ Lạp một cái, hần nhưng đã sớm biết, ôm quyền thi lễ: “Các vị tiền bối đều ở đây cả, ha ha.” Chỉ Diệp Vô Nhai gật đầu với hần, lần trước còn muốn tặng Lý thư Văn Địa Thương cho hần, không ngờ bị Vô Đang cầm đi.

Những người này vô cùng quen thuộc với Diệp Thiên Vân, Thường Ba cười sang sảng nói: “Chúng ta từ đầu đến cuối đều chờ cậu cùng làm việc lớn.” Những người khác đều ôm quyền mỉm cười với Diệp Thiên Vân, không khí trong phòng rất hài hòa.

Diệp Thiên Vân gật đầu với Diêm Phong: “Diêm đại ca, thấy anh không việc gì tôi an tâm rồi.”

Diêm Phong ở bên cạnh nhìn một lúc, xấu hổ không biết đáp lời ra sao, đứng đây chào đón đều là mấy vị tông sư, vô luận là bối phận hay tư lịch đều cao hơn hần, hần tự nhận không dám nhận thân phận mình cao hơn Diệp Thiên Vân, nhưng cũng không nhịn được mà cao hứng, cẩn thận đáp: “Diệp tông sư, phong thái ngày càng hơn xưa.” Khi nói chuyện, mắt còn liếc nhìn thấy vài vị tông sư kinh ngạc, nhất thời có chút lảng lảng.

Diệp phong vì Diệp Thiên Vân mà cao hứng, còn một tia đồ kỵ khó nói. Tông sư ở đây rõ ràng đối đãi ngang hàng thậm chí kính sợ với Diệp Thiên Vân, hai năm trước rõ ràng địa vị của Diệp Thiên Vân trong võ lâm còn kém xa hẳn, nhưng trong nháy mắt, người ta đã nhận lễ của cả tông sư.

Từ một tên vô danh tiểu tốt lên địa vị ngày nay, Diệp Thiên Vân chẳng khác nào ngồi tên lửa, không thể không cảm thán thế sự vô thường.

Vài vị tông sư đều không ngồi xuống, rõ ràng là chờ Diệp Thiên Vân, Trần Mễ Lạp lập tức nói: “Mọi người đã đến đủ, ngồi xuống cả đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Tất cả ngồi xuống, Diệp Thiên Vân ngồi ở vị trí khách quan, đảo qua vài vị tông sư nói: “Mấy ngày nay các vị đều giao thủ với người của Võ Đang sao?”

Thanh Linh đạo nhân hơi chút kìm nén nói: “Mấy ngày nay thành quả cũng khiến chúng ta vừa lòng, nhưng đáng tiếc chỉ tóm được tôm cá của Võ Đang, vài lần muốn tìm Võ Đang phiền toái, nhưng Trần Mễ Lạp không cho chúng ta động thủ.”

Trần Mễ Lạp cười lớn, chấn động cả phòng, sau đó giải thích với Diệp Thiên Vân: “Chúng ta vừa về, tình huống Võ Đang không quen thuộc, chỉ có thể đánh chút ngọn của họ.”

Diệp Vô Nhai ho khan một tiếng, sau đó giới thiệu: “Lão phu một thân tu vi bị phế, chỉ có thể ở trong này nhìn Võ Đang giương oai, thật sự thẹn với huynh đệ Bát cực môn, Trần đầu trước nghe nói Võ Đang lại tới hai vị tông sư, hiện tại ở Bằng thành tổng cộng có tám vị.”

Trần Mễ Lạp sợ bệnh tình của lão nặng thêm, an ủi: “Sư huynh, việc này không thể đổ lên người anh, tám vị tông sư Võ Đang, chúng ta bát cực môn một người cũng không có, đây là thực lực tuyệt đối, đối cứng với bọn họ là không khôn ngoan. Anh đợi một chút, đừng sốt ruột, có huynh đệ ở đây, chắc chắn có thể đòi lại công đạo cho Bát cực môn.” Hắn thốt ra lời này, mọi người đồng thời gật đầu.

Diệp Thiên Vân nhìn trước mặt mình tổng cộng có 6 vị tông sư, căn bản mà nói là kẻ tám lạng người nửa cân, thực lực Võ Đang đại giảm, căn bản hẳn không sợ gì.

Hà Sơn ưỡn ngực sau đó nói: “Hai ngày nữa, kỳ thật là một cơ hội tốt, gần đây Võ Đang luôn phái người đi cai quản sản nghiệp, chỉ là chúng ta quấy rầy, nhiều lần vẫn chưa dám tới. Cho nên hiện tại bọn họ vội vã xao động, nếu đến nhất định là gọi tông sư lên tọa trấn.”

Trần Mễ Lạp “ừm” một tiếng hiểu ý nói: “Đây là cơ hội tốt, hi vọng các vị bằng hữu có thể cầm vũ khí giúp bát cực môn chúng tôi, phần nhân tình này chúng tôi cả đời ghi nhớ. Võ Đang khinh người quá đáng, đồ sát sạch sẽ bát cực môn chúng tôi, hiện tại ngay cả sản nghiệp cũng muốn cướp.”

Thường Ba vốn là bát cực trưởng lão, đập cái chén trong tay nát bấy, nghiêng răng nói: “Lão phu coi bát cực là nhà, không ngờ vài chục năm trong đại lao, nhà lại bị người ta đập đổ, không diệt những kẻ này của Võ Đang, ta sao nuốt trôi cơn tức này.” Hắn hiển nhiên là tức giận, sắc mặt xanh xám.

Diệp Thiên Vân không nói gì, hẳn lần này đến đầu tiên là muốn hoàn thành hứa hẹn, tiếp theo mới là tìm Võ Đang gây phiền, chẳng bao lâu trước, mình còn bị Võ Đang truy đuổi không còn đường đi phải chạy tới HongKong.

Lên đến vị trí tông sư, có đôi khi chút ân oán trở nên coi nhẹ, ít nhất tâm tình bình thản hơn, nhưng chuyện tốt Võ Đang làm, hẳn cả đời không quên, có một số việc có thể cười cho qua, mà có một số việc lại nhất định phải cho kẻ thù trả bằng máu tươi.

521. Chương 522: Phản Kích

Lần này Phong Yến theo thường lệ uống không ít rượu, mấy bình Hạ Đổ đã hết, Diệp Thiên Vân không có phản ứng với rượu, cuộc sống giả thoát nhìn uy phong, nhưng thực tế công phu càng cao, lại càng không nắm chắc tương lai trong tay, bởi vì không biết khi nào đụng đối thủ mạnh hơn.

Tan cuộc xong, Trần Mễ Lạp ra ngoài thăm dò tình hình Võ Đang, mà Hà Sơn tìm cho Diệp Thu một gian phòng không tồi, quy cách cao cấp, có thể đạt tới tiêu chuẩn bốn sao, lại vì hắn chuẩn bị một phòng luyện công miễn cho bị người khác quấy rầy.

Đem thuốc ném vào bồn tắm sau đó xả nước ấm, Diệp Thiên Vân tiến hành luyện kim chung tráo, vô luận hắn luyện mỗi ngày bao nhiêu, cũng thấy thiếu thời gian, có thể yêu cầu của hắn với mình thập phần hà khắc, võ đạo như đi bên trong dòng nước, nếu không tiến chắc chắn lùi, cho nên hắn mới không ngừng tăng thực lực của mình.

Đợi khi pha thuốc xong, lại luyện Long Hồ đấu chí hợp hình, bất trí bất giác đã tới nửa đêm, Diệp Thiên Vân cầm điện thoại nhớ tới dãy số quen thuộc kia, do dự một lát rồi bấm gọi.

Điện thoại reo vang một lúc, đột nhiên có giọng nói vội vàng, có chút khản trương nói: “.....Thiên Vân..... có phải anh hay không?”

Diệp Thiên Vân thoáng trầm mặc, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Em có khỏe không?”

Hứa Tình nghe giọng nói có chút cô đơn này vang lên, toàn bộ cơn buồn ngủ biến sạch, mấy tháng nay nàng không lúc nào là không nhớ tới Diệp Thiên Vân, hiện tại người ngày đêm mong nhớ gọi điện, không khỏi vui vẻ: “Thiên Vân, anh ở Bằng thành sao? Em... em nhớ anh.” Những lời này lúc trước Hứa Tình có chết cũng không dám nói, hiện tại nàng đã bỏ tất cả rụt rè lại.

Diệp Thiên Vân đã sớm muốn gọi điện cho nàng, nhưng ở hình ý môn mỗi ngày để bận công chuyện, cười nói: “Anh khỏe, em không cần lo lắng, mấy ngày nữa anh sẽ tới tìm em.”

“Vâng.” Hứa Tình ngọt ngào trong lòng, nhớ tới mấy tháng trước tình cảnh đồng sinh cộng tử với Bát cực môn, Hứa tình thực sự còn nhiều lời muốn nói, nhưng hiện tại lại như ngậm kẹo trong miệng, vô luận cái gì cũng không nói ra được.

Diệp Thiên Vân có thể dành thời gian quá ít cho Hứa Tình, hai người ít khi ở bên nhau, an ủi nói: “Chờ anh làm xong chuyện ở đây, sau này đều ở cùng em, cùng em ra ngoại thành dạo chơi...ngắm sao”

Hứa Tình vốn có chút thương cảm, nghe Diệp Thiên Vân nói lời thoại của mấy bộ phim dài loan, nhất thời có chút thẹn thùng: “Tiểu Vân Tử, còn thích ngắm sao? Em sao lại không biết anh thích đó, có phải dùng mấy lời lừa gạt con gái để gạt em.”

Diệp Thiên Vân đỏ mặt, đàn bà đúng là, liền lập tức cam đoan: “Không có chuyện đó.”

Hứa Tình nửa thật nửa giả nói: “Nếu anh thực sự làm chuyện xấu, em sẽ dùng kéo cắt....”

Diệp Thiên Vân bị đe dọa, nhưng lại sinh ra cảm giác ngọt ngào của những người đang yêu, cười nói: “Anh cả đời đối tốt với em.”

Hứa Tình ngọt ngào, sau đó đột nhiên như nhớ tới chuyện gì nói: “Đúng rồi, Thiên Vân, có một việc quan trọng nói với anh.”

Diệp Thiên Vân nghe Hứa Tình nghiêm túc, nhất thời khuôn mặt nghiêm hân, nói: “Em nói đi, có phải trong nhà có chuyện phiền phức gì?”

“Không phải, trong nhà em tốt lắm, là chúng ta.....” Hứa Tình đột nhiên dừng một chút, nhỏ giọng: “Chúng ta tới ngày hôm đó..... hiện tại có.....”

Diệp Thiên Vân trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, vô thức hỏi: “Có cái gì.....”

Hứa Tình bên kia tức giận giậm chân: “Có em bé.....”

“A!” Diệp Thiên Vân có chút ngây ngốc, lúc sau lú lú nói: “Vậy..... anh đã làm cha?”

Hứa Tình bên kia nghe giọng nói Diệp Thiên Vân, có chút khản trương: “Sao thế? Anh không thích? Đã bốn tháng rồi..... anh nếu không thích...”

Diệp Thiên Vân vội vàng nói: “Không phải, anh thích, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, nói như vậy anh đã làm cha.”

Hứa Tình nhẹ ồm một tiếng, nhỏ giọng nói: “Cha em nói, chúng ta phải mau đám cưới, nếu không bị người ta nhìn ra.”

Diệp Thiên Vân là nam nhân có trách nhiệm, huống chi Hứa Tình là người yêu hắn, lập tức nói: “Được, chờ anh giải quyết xong chuyện ở đây, lập tức đi tìm em.”

Cúp điện thoại, nhìn vào màn đêm mênh mông.

Hai ngày sau, văn phòng tổng giám đốc tầng ba mươi.

Diêm Phong ngồi ngay ngắn trên bàn công tác, phê duyệt nhanh chóng văn kiện như núi, Trợ lý tiểu Nghiên ở một bên nhìn Diêm Phong không có ngẩng đầu lên, trong lòng không khỏi kỳ quái.

Nửa năm qua, Diêm Phong về văn phòng vài lần, hơn nữa mỗi lần đều vội vàng vàng, xử lý chuyện quan trọng còn lại đều giao cho nàng xử lý, nhiều nhất là gọi điện nói vài câu.

Nàng ở Bát đại tập đoàn làm việc đã vài năm, rất quen thuộc công tác trong này, tuy rằng Diêm Phong có 60% cổ phần, nhưng tập đoàn không phải do một người có thể thao túng.

Sau lưng Diêm Phong có một thế lực, hơn nữa hắn thường xuyên mời vài người tới, tuổi tác lớn vô cùng. Tiểu Nghiên vài lần muốn điều tra, nhưng nhìn xuống, nàng biết muốn tiếp tục làm ở đây, tốt nhất là coi như không biết.

Diêm Phong vội vã một trận, dường như có chút mệt mỏi, ngẩng đầu tựa vào ghế, nhẹ xoa huyệt thái dương, con ngươi co rút: “Tiểu Nghiên, mấy ngày nay bọn họ đến mấy lần?”

Tiểu Nghiên ngây người, nàng biết ” bọn họ ” mà Diêm Phong nói là ai, lập tức đáp: “Tháng này đến hai lần, em chống đỡ với họ vài lần, nhưng mỗi lần họ tới đều phải náo loạn công ty một trận, sau đó nghênh ngang rời đi. Chủ tịch, sao không báo cảnh sát? Cứ để bọn chúng kiêu ngạo như vậy.”

Diêm Phong nghe đến đó, lộ ra một tia mỉm cười khó hiểu, đầu tiên là liếc vào phòng nghỉ, lập tức quát Tiểu Nghiên: “Tôi hỏi cái gì, cô trả lời cái đó, nên làm gì trong lòng tôi đều biết.”

Tiểu Nghiên bị Diêm Phong liếc nhìn một cái, ánh mắt Diêm Phong vô cùng sắc bén, như có thể nhìn thấu con người ta, giọng nói lộ ra chút đáng tin cậy, bởi vậy thành thật nói: “Em biết rồi, ông chủ.”

Diêm Phong nhìn đồng văn kiện chất như núi, nhíu mày: “Nhiều thế này không biết phải phê đến khi nào.....” nói xong lại cắm đầu làm việc.

Đúng lúc này điện thoại của Tiểu Nghiên reo, nàng có chút cuống quýt xin lỗi: “ông chủ, xin lỗi, em.....”

Diêm Phong phát tay, bảo nàng ra ngoài.

Khoảng một phút sau, Tiểu Nghiên ngay cả cửa cũng không gõ, hoang mang chạy vào, Diêm Phong trách cứ nhìn nàng một cái.

Tiểu Nghiên lắp bắp: “Ông chủ, họ tới, có năm người.”

Diêm Phong “xoạt” một tiếng đứng dậy, sau đó lại ngồi xuống phân phó: “Pha trà, chiều đãi bọn họ.”

Chỉ một lát sau, không gõ cửa, năm người thoải mái lao vào văn phòng, người cầm đầu liếc thấy Diêm Phong ngồi ở bàn làm việc, trêu tức nói: “Diêm đại lão bản, chúng tôi tìm ngài thật khổ a, nửa năm mỗi ngày đều đến đây tuần tra vài lần, xem ông có ở đây không, ông không muốn gặp, cũng đừng chơi trò trốn tìm với chúng tôi.”

Tiểu Nghiên vị dọa cho run rẩy, nàng nhớ rõ có tám bảo an, bị đám người này đánh cho không đứng dậy nổi, cho dù nàng có ngu ngốc cũng biết mấy người này đến gây phiền phức cho Diêm Phong.

Diêm Phong dường như thấy có chút khát, uống hết chén trà, đứng dậy nói: ”Tiểu Nghiên, đi ra ngoài, khóa cửa lại, không có phân phó của tôi, không ai được tiến vào.”

Tiểu Nghiên lo lắng nhìn, sau đó rất nhanh đóng cửa lại.

Diêm Phong ôm quyền trình trọng, nói: ”Các vị tiền bối tìm tôi? Mời ngồi, có gì từ từ nói.”

Người cầm đầu nhìn chăm chăm Diêm Phong, cao giọng nói: “Không ngờ người có chút can đảm, ta là Võ Đang thập ngũ chương chấp sự luật điện, Vương Sư Đình, biết ta vì sao tìm người chưa?”

Diêm Phong trầm ngâm không nói, nhưng đầu đổ mồ hôi, hiển nhiên là có chút áp lực, một hồi nói: “Tiền bối nói rõ ý đồ đến đi, miễn cho người khác hiểu lầm.”

Vương Sư Đình không mở miệng, một gã võ giả trẻ tuổi đứng lên, lạnh lẽo nói: “Diêm Phong, người không cần giả bộ, chuyện Võ Đang và Bát cực môn người rõ ràng, Bát cực thua sinh tử chiến, phải giao hết sản nghiệp ra.”

Diêm Phong cười lạnh nói: “Lời này người cũng có thể nói ra? Võ Đang lật lọng.....”

Vương Sư Đình cắt ngang lời Diêm Phong, thần nhiên nói: “Ai là đúng, không phải miệng người nói được, chúng ta đến để lấy Bát đại tập đoàn, thân phận người chúng ta đã điều tra rõ, đại bộ phận sản nghiệp Bát Cực môn đều đứng tên người.”

Ngữ khí hần thay đổi nói: “Nghĩ đến thân phận địa vị ngoài xã hội, không làm khó người, nhưng người phải rõ ràng, võ lâm tranh đấu người không thể tham dự, tài sản bát đại tập đoàn để lại cho người 15%, đủ cho người dùng hết đời còn lại.”

Nói tới đây, Vương Sư Đình đột nhiên lôi ra một văn kiện dày, ném tới bàn Diêm Phong, trong lúc nhất thời, trong phòng yên lặng đáng sợ.

Diêm Phong cầm tập giấy xem, thở dài: “Nếu tôi không giao, các người làm thế nào?”

Vương Sư Đình mỉm cười, nói từng chữ: “Sao? Ngay cả mạng cũng không cần?”

Ngay khi hần đang nói, cánh cửa phòng nghỉ mở ra, một người nói: “Khẩu khí thật lớn, Vương Sư Đình, thứ gì của bát cực môn há có thể để cho người muốn lấy là lấy.”

522. Chương 523: Không Tàn Nhẫn Không Phải Là Hình Ý

Nếu như là một người bình thường không biết thì thôi, nhưng hần đã lăn lộn trong võ lâm mấy chục năm, nên biết rất rõ. Vương Sư Đình là người phụ trách chương luật điện Võ Đang, hiện tại Bằng Thành cũng đang nằm trong tay hần. Người như vậy tay dính đầy máu tươi, có thể trong nháy mắt, làm cho bản thân thành một khối thi thể.

Âm thanh của Trần Mễ Lạp có thể nói như là thiên âm vậy, Diêm Phong thở vào nhẹ nhõm, cả người chậm rãi dựa vào vách tường, để tránh Vương Sư Đình đột nhiên hạ thủ tàn nhẫn, đối với bọn họ vẫn cần phải đặt cẩn thận lên hàng đầu, Võ Đang có tiếng là không giằng dụa đạo lý.

Vương Sư Đình nghi hoặc hướng trước cửa phòng nghỉ nhìn lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Trần Mễ Lạp, trên khuôn mặt dữ tợn không che dấu một chút phần nộ nào, hai mắt lập tức híp lại, tỉnh táo nói: “Quả nhiên là người! Trần Mễ Lạp! Không nghĩ tới Thiếu Lâm cũng vậy không được người, sư huynh ta đúng là có lòng dạ đàn bà, lúc đầu nên khuyên hần diệt trừ người! Đáng tiếc chỉ một phút sai lầm, lại để cho người vui vẻ ở chỗ này!”

Sau khi một tiếng này vang lên mấy người đi theo Vương Sư Đình thần thái vốn ung dung thoải mái, đột nhiên đứng dậy bộ dáng như lam đại địch vậy! Sự xuất hiện của Trần Mễ Lạp nói cho bọn họ biết, ở chỗ này khẳng định không chỉ có một người, nếu không không ai ngu mà lại xông vào nơi này một mình.

Trần Mễ Lạp ngoài cười nhưng trong không cười.” Chỉ cần ta một ngày không chết, Võ Đang cũng đừng hòng muốn yên ổn! Ta từ mấy chục năm trước, đã chuẩn bị từ khi tiến vào hắc ngục! Các khoản nợ này cũng đã đến lúc phải thanh toán rồi!”

Thanh Linh đạo nhân cũng từ trong phòng nghỉ đi ra, sắc mặt có chút lạnh lùng đối với Võ Đang. Còn Thường Ba thì hai mắt tràn đầy lửa giận, hận không thể ăn tươi nuốt sống mấy người trước mắt! Huyền Y cùng Huyền Danh cũng đi theo phía sau, chỉ là vẻ mặt cười cười, bọn họ thuần túy chỉ là đến góp vui mà thôi, đương nhiên hy vọng chuyện càng lớn càng tốt!

Tình thế đột nhiên thay đổi, Vương Sư Đình đã nhận ra tình thế không tốt. Cả người vừa đứng vững, không khỏi run lên. Hắn nhìn chăm chăm vào Trần Mễ Lạp ngữ khí ôn hòa nói: “Trần huynh, thoát nhìn hôm nay người đã sớm chuẩn bị tốt rồi! Đã như vậy! Chúng ta hãy tìm một chỗ nào đem toàn bộ ân oán trước đây chấm dứt!”

“Tìm một chỗ nào?” Trần Mễ Lạp nhìn hắn biểu diễn, cười lạnh nói: “Ta thấy phòng làm việc này không tệ, rộng rãi, sáng sủa, vừa đúng lúc vài người chúng ta có thể đồng thời ra tay.”

Câu nói đầu tiên đã đem tất cả mọi đường lui phá hủy, Vương Sư Đình sắc mặt không khỏi biến đổi. Nhìn bốn người đi ra trước mặt, nghi hoặc bất an hỏi: “Bọn họ là...”

Thanh Linh đạo nhân lạnh lùng cười, tiếp lời: “Vương sư đệ, người không nhận ra ta sao? Nhớ năm đó chúng môn Võ Đang đem ta cho vào hắc ngục, trong đó có không ít công lao của người! Lúc trước người xem ta là một người sư huynh, rồi sau đó lại hung hăng cắn sau lưng ta một cái, năm đó ta tại sao không nhìn ra bản lĩnh này của người!”

Thường Ba nhú mày, khinh miệt nói: “Không nên nói nhiều với hắn! Hiện tại Võ Đang từ trên xuống dưới đều là đồ vô sỉ! Vương Sư Đình. Lão phu hôm nay thề phải chém đầu người xuống bái tế Bát Cực Môn ta!”

Vương Sư Đình đã sớm biết Bằng Thành sẽ không dễ dàng đoạt được như vậy. Cho nên bình thường khi đi lại. Bên cạnh người ít nhất cũng dẫn vài tên sư huynh đệ. Như vậy cho dù lúc động thủ cũng chiếm được chỗ tốt. Nhìn qua năm người trước mắt. Tình thế không ngờ lại đảo ngược nhanh như vậy. Trong lòng cũng đang nghĩ phải làm sao để hóa hiểm thành an đây!

Công phu của Thanh Linh đạo nhân hắn vô cùng rõ ràng! Còn ba gã tông sư khác. Mấy người cũng nghĩ rằng Trần Mễ Lạp cũng là từ trong hắc ngục được thả ra, liền cười lui lại từng bước, không hề báo trước nói: “Ta cũng vậy. Là phụng mệnh làm việc. Không nên trách ta! Động thủ!”

Trần Mễ Lạp sớm chỉ biết Vương Sư Đình quỷ kế đa đoan. Hơn nữa là người gian xảo. Khi nói chuyện liền tiến lên đánh về phía Vương Sư Đình một chưởng. Cái này là ôm hận mà ra tay, lực đạo đương nhiên không cần nghĩ tới. Trong miệng trêu tức nói: “Thường huynh. Còn chờ cái gì nữa!”

Ánh mắt của Thường Ba đỏ lên. Thù Bát Cực diệt môn. Đã sớm nghe Trần Mễ Lạp nói qua vô số lần! Mấy ngày nay môn nhân trong tửu điểm. Người nào cũng mang thương tích. Cho nên không chút do dự lao theo phía sau Trần Mễ Lạp. Lao người đánh tới.

Thanh Linh đạo nhân mặc dù không có cơ hội ra tay với Vương Sư Đình. Nhưng hắn đã sớm có kế hoạch cho bản thân! Ngay lúc Vương Sư Đình hô động thủ. Đã vô thanh vô thức tới gần một đệ tử Võ Đang trẻ tuổi nhất. Đánh một chưởng lên đầu hắn! “Thình thịch” một tiếng. Trong nháy mắt máu tươi phun ra. Một chưởng đánh nát đầu. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Trước tiên tìm một chút ích lợi trên người các người đã!”

Huyền Danh cùng Huyền Y đấu với hai gã tông sư, vừa trêu chọc, vừa nói: “Tìm một đối thủ không dễ dàng, vài chục năm không ra tay, bởi chúng ta mấy chiêu đi!”

Song phương đã sớm đỏ cả mắt. Chỉ có máu tươi mới có thể rửa sạch ân cừu dây dưa không dứt này! Võ Đang tông sư đứng ở sau cùng, nhìn thấy Diêm Phong dựa vào tường, liền cười lạnh đi tới. Dưới chân vừa động, liền đá vào tiểu phúc của Diêm Phong, hiển nhiên là muốn lấy tánh mạng của hắn!

Diêm Phong biết song phương sẽ động thủ, nhưng tuyệt không nghĩ sẽ nhanh như vậy. Mất thấy đối phương ra tay, tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng vừa muốn ngăn cản, lại phát hiện bản thân tại sao lại chậm như vậy! Năm thước. Ba thước. Một thước!

Diêm Phong ngay cả dũng khí xuất chiêu cũng không có, vô luận đỡ hay không đỡ, hắn cuối cùng cũng không tránh khỏi cái chết! Hai mắt nhắm lại, nếu có kiếp sau, nhất định phải luyện võ công cho tốt!

Trong nháy mắt ngay lúc vừa đá trúng, Thanh Linh đạo nhân điểm chân một cái, cả người lao thẳng tới.

Tông sư Võ Đang đang muốn lấy tánh mạng Diêm Phong, không thể làm gì khác hơn là nghiêng người đỡ lấy chiêu này! Thanh Linh đạo nhân tính toán thời gian rất chuẩn, cả người như tia chớp, đã xuất hiện

trước người Diêm Phong, đưa tay giữ lấy đối phương, trong miệng cười nói:” Tiểu oa nhi, cảm giác này như thế nào?” Vừa nói vừa cùng đối phương đứng tại chỗ!

Diêm Phong nghe thấy âm thanh của Thanh Linh đạo nhân, mới xác định là mình còn sống. Chậm rãi mở mắt ra, hắn mặc dù đã lăn lộn trong võ lâm nhiều năm, nhưng còn chưa thấy loại cấp bậc này ra tay. Nhìn thấy Thanh Linh đạo nhân ngăn cản đối thủ giúp mình, thở dài một cái, phát hiện sau lưng mình trong nháy mắt đã ướt đầm mồ hôi.

Loại cảm giác cận kề cái chết này, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng trong đầu hắn xuất hiện vô số ý niệm, cuối cùng vẫn là hy vọng bản thân có thể học công phu thật giỏi, không khỏi vui mừng như điên cười rộ lên, trong nụ cười này còn có chút tang thương, có chút bất đắc dĩ, còn sống thật tốt!

Vương Sư Đình có khổ tự biết, từ khi bắt đầu ra tay đến hiện tại mới qua được ba chiêu! Tất nhiên, ba chiêu này vẫn là hãn nguy hiểm lắm mới tránh được! Một bên vừa đánh, vừa hướng cánh cửa phía sau bắt đầu lùi lại.

Trần Mễ Lạp cùng Thường Ba liên thủ giống như hồng thủy vậy công kích hung mãnh, làm cho hắn căn bản vô lực thừa nhận. Hai người tông sư đồng thời ra tay, lại còn am hiểu thuật hợp kích, quả thực thật là đáng sợ!

Một người vũ giả ưu tú, ngoại trừ một thân tu vị ra, trong khi giao thủ còn phải chú ý đến hoàn cảnh xung quanh! Trong mấy tông sư tại Võ Đang Vương Sư Đình có thể nói là xếp trong vị trí đầu. Nhưng hãn đối với việc lý giải về hoàn cảnh, còn mạnh hơn người khác gấp mấy lần. Chính vì như thế, trong vài chục năm gần đây mới có thể tránh được nhiều nguy hiểm.

Vương Sư Đình bình sinh lọt vào không ít phục kích, nhưng mà đều là hữu kinh vô hiểm. Hắn tự tin hôm nay cũng giống nhau, bởi vì chỉ cần thối lui đến trước cửa Huyền quan, là có thể thành công được một nửa.

Tại địa phương nhỏ hẹp như vậy, Trần Mễ Lạp cùng Thường Ba cho dù mỗi người đều chém một nửa người ra, cũng khó mà muốn ra tay công kích bản thân.

Một bên chống đỡ, một bên lùi lại phía sau, Trần Mễ Lạp mắt thấy Vương Sư Đình sắp tiến vào Huyền Quan, không khỏi lo lắng la lớn lên:” Sư huynh, gia tăng sức lực!”

Thường Ba hiển nhiên có thể nhìn ra kế hoạch của Vương Sư Đình, mấy lần muốn phong kín đường lui của hắn, kết quả đều bị Vương Sư Đình đánh trả, trong lòng không khỏi có chút xúc động! Cẩn rằng đem hết toàn lực ra, chỉ là cùng là tu vị cấp tông sư, làm sao có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự đối phương.

Vương Sư Đình dưới chân vừa lui lại phía sau, đã tới Huyền Quan. Trần Mễ Lạp cùng Thường Ba hai người không thể tiếp tục liên thủ, công kích liền chậm lại! Trong lòng hắn mừng thầm, đầu gối liền đứng vững xuống phía dưới, tại thời khắc mấu chốt này, cho dù là một sai lầm nhỏ cũng có thể mất mạng.

Vương Sư Đình cơ hồ không có bất cứ do dự gì, hai mắt liếc nhìn mấy vị sư huynh đệ đang đại chiến một cái, trong lòng thở dài. Đại nạn trước mắt mỗi người đều phải tự lo, nghĩ chắc mấy vị sư huynh đệ sẽ không trách tội bản thân. Hiện tại chỉ có một cơ hội duy nhất đó là rút đi, nếu không với sự liên thủ của đối phương sớm muộn gì cũng phải chết.

Thường Ba bị Huyền Quan ngăn cản không thể tiến lên phía trước, trong lòng rất không cam tâm. Chỉ còn lại có Trần Mễ Lạp ở trước cửa, cùng với Vương Sư Đình đơn độc ngang tài ngang sức!

Vương Sư Đình đánh ta Thái Ất ngũ hình quyền về phía trước, bức lui Trần Mễ Lạp, ngay sau đó liền lui về sau ba bước, chỉ cần quay người lại là có thể mở cửa ra, khéo miệng không kiềm chế được mà nhếch lên. Chỉ cần hôm nay có thể ra khỏi nơi này, ngày sau tất nhiên có cơ hội báo thù.

Ngay lúc này vào thời khắc mấu chốt, răng rắc một tiếng, cánh cửa sau lưng Vương Sư Đình đột nhiên nổ tung, mảnh vụn bay đầy trời, một bóng người lao vào.

Vương Sư Đình tuy sắp thoát nạn, nhưng vẫn cảnh giác rất cao. Vừa thấy có biến, không lùi mà tiến dùng thuẫn dương chưởng đón lấy bóng người đó, cho dù không thấy rõ người tới là ai, nhưng khoảng cách gần như vậy, đối phương không trúng cũng phải trúng.

Mắt thấy sẽ đánh trúng, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng người đó đưa tay ra lắc mình qua bên cạnh, đánh tới! Chân phải lập tức đá tới, hướng về phía hạ âm Vương Sư Đình!

Trong nháy mắt, Vương Sư Đình đột nhiên nhìn thấy một con cự long thẳng thiên kích vào bản thân, luồng khí thể mãnh liệt này căn bản không để kháng cự! Vương Sư Đình đột nhiên biết rõ đối phương là ai, liều mạng lùi về phía sau đỡ lấy một chiêu này, hy vọng có thể trả một cái giá vừa phải để có cơ hội chạy trốn!

Mảnh gỗ vụn bay loạn che hết tầm mắt, trong nháy mắt khi bóng người kia đá vào hạ âm Vương Sư Đình, rốt cuộc cũng nghe thấy âm thanh vỡ vụn của xương chậu!

Vương Sư Đình hét thảm lên một tiếng, trên mặt tràn đầy thống khổ cùng tuyệt vọng, hai mắt gắt gao nhìn bóng người lao tới, dùng hết toàn lực hô lên:” Diệp...”

Một cước của người kia vừa rơi xuống, ngay sau đó hai tay của hắn đồng thời vung lên, giống như tia chớp cắm vào trong mắt của Vương Sư Đình, ngón tay chợt hướng sang hai bên, dùng lực một cái.

Âm thanh giống như kéo dây kéo vang lên vậy, đầu của Vương Sư Đình bị xé làm hai, máu tươi trong nháy mắt phun đỏ hai bên tường.

Trần Mễ Lạp đứng gần đó, bị máu não của Vương Sư Đình bắn đầy mặt! Cả người hắn run lên một cái, Diệp Thiên Vân ra tay thật là tàn nhẫn, long hổ tranh tương xuất thủ, trong thiên hạ này ai có thể đỡ được một kích của hắn!

523. Chương 524: Tìm Đường Sống Trong Chém Giết

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Diệp Thiên Vân đã làm cho mọi người rung động không thôi, ra tay là chết! Quyết đoán, vô tình, đương nhiên còn có trước sau vẫn trầm mặc như cũ.

Huyền Danh cùng Huyền Y một bên giao thủ, một bên nhìn thấy thủ đoạn tàn nhẫn của Diệp Thiên Vân, nội tâm cũng vô cùng kinh hãi. Hắc ngục cũng vậy không được hắn, hiện tại đi lại trong chốn vô lâm, tinh phong huyết vũ chắc chắn sẽ không tránh khỏi.

Thường Ba thống khoái tru lên một tiếng, xoay người đánh tới một tông sư gần hắn nhất, trong miệng có chút điên cuồng la lên:” Sát! Sát! Sát! Hôm nay phải để cho Võ Đang nợ máu trả bằng máu!”

Chỉ là giờ phút này mọi lời nói đều là vô dụng, chỉ có máu tươi của địch nhân mới có thể giải quyết được buồn bực trong lòng! Thường Ba xuất ra một chiêu, Trần Mễ Lạp cũng đồng thời lao lên, ba tông sư còn lại của Võ Đang lập tức bị vây lại.

Thanh Linh đạo nhân hai mắt đỏ đậm, trong miệng có chút máu, đối cứng với đối phương một chiêu! Bất quá đối phương cũng rất vất vả, bị hắn đánh cho chật vật cô cùng! Rõ ràng là tích oán đã lâu, Thanh Linh đạo nhân cười nói:” Không cần ai phải giúp ta, hôm nay nếu ta phải chết trận, đây là vận mệnh của ta!”

Thanh Linh đạo nhân nhìn như vô tình, kỳ thật hắn là đang nói Diệp Thiên Vân, y muốn dựa vào năng lực của bản thân đơn đã độc đấu với đối thủ.

Diệp Thiên Vân mới vừa rồi sau khi một chiêu đắc thủ, lại trở nên thanh nhàn giống như Diêm Phong vậy. Thanh Linh đạo nhân đã nói như vậy, hắn tự nhiên là không cần quan tâm.

Diêm Phong đi tới bên cạnh Diệp Thiên Vân, quái dị nhìn hắn một cái, sau đó lại thở dài một cái thật sâu! Cấp độ chiến đấu này đúng là kịch liệt không thể đoán trước được! Mới vừa rồi còn không ai làm gì được Vương Sư Đình, trong nháy mắt ngay cả đầu cũng không thấy. Nhìn máu tươi dính trên tường, Diêm Phong mấy lần không nhận được muốn nôn ra!

Vô luận là người cường đại như thế nào, vô luận là võ công của người cao bao nhiêu, đều không thể đoán trước ngày mai, đây là cuộc sống của vũ giả. Mà người tìm đường sống trong chém giết, bọn họ nhất định sẽ cường đại, mà cô độc.

Có Trần Mễ Lạp cùng Thường Ba xông vào, lập tức Huyền Danh cùng Huyền Y cũng dễ dàng hơn không ít. Bốn người trong nháy mắt thay đổi vị trí, trong nháy mắt Huyền Danh cùng Huyền Y liên thủ công kích

một người, mà Trần Mila cùng Thường Ba một lần nữa hợp tác, tình huống của hai vị tông sư Võ Đang rất nhanh liền rơi xuống thế hạ phong!

Trong đó có một vị tông sư liên tục bị đánh lùi về phía sau. Nhất thời phần nộ nói:” Các người đứng là hèn hạ vô sỉ! Hai người đánh một người! Ta không sợ chết! Chỉ muốn công bằng!”

Khóe miệng Diệp Thiên Vân có chút nhếch lên. Trong mấy vị tông sư Võ Đang. Ngoại trừ Vương Sư Đình ra. Thì người tông sư nói chuyện trước mặt này, người này gọi là Mưu Sư Nghĩa. Từng ra tay tấn công Bát Cực Môn!

Trần Mễ Lạp không chỉ không dừng tay, ngược lại xuất thủ càng tàn nhẫn hơn, cười lạnh nói:” Khi Võ Đang tấn công Bát Cực Môn thì sao. Tại sao không nói công bằng? Ta bị nhốt vài chục năm. Công bằng ở đâu? Hiện tại người muốn công bằng. Nếu công bằng há có thể tha cho đám người các người. Chết đi!” Vừa nói xong. E sợ công kích của bản thân còn chưa đủ độc. Liền đánh ra toàn lực ba chưởng

Mưu Sư Nghĩa có chút tự rước lấy nhục. Nghe nói như thế thì xấu hổ mà tức giận đến đỏ cả mặt. Chỉ lơ đãng một chút, liền trúng một chưởng của Trần Mễ Lạp. Ba một tiếng, lập tức một tiếng kêu thảm vang lên.

Thường Ba ngay lúc đối phương bị đánh trúng trong nháy mắt nắm lấy cơ hội. Cả người cúi xuống, lao đến bên cạnh Mưu Sư Nghĩa. Cười lạnh một tiếng, đánh thẳng vào hạ thể của đối phương!

Cả người Mưu Sư Nghĩa bay lên cao hơn ba thước. Ngã xuống trên mặt đất! Mưu Sư Nghĩa co người lại, hai tay ôm lấy miệng vết thương. Lăn qua lăn lại, thống khổ như thế này hẳn không thể chịu nổi.

Bát Cực quyền nổi tiếng với quyền phong cương mãnh, đồng thời cũng nổi tiếng với chiêu thức cận chiến. Mưu Sư Nghĩa chỉ trong nháy mắt sai lầm, liền bị một quyền đánh nát!

“Hành bộ như tranh nê. Xuất cước bất quá tât!” Sau khi vừa chạm đất, Thường Ba xoay người lại, đá tới một cước!

Trong phòng làm việc liền có thể nghe thấy rõ ràng được âm thanh vỡ nát của khớp xương, trước ngực của Mưu Sư Nghĩa bị đá lõm vào hơn một tấc, chết ngay tại chỗ!

Hai tông sư còn lại của Võ Đang nhìn thấy cảnh này, liền cắn răng xuất toàn lực, đứng vững công kích, ngay trong lúc đó, không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau một cái!

Trần Mễ Lạp ngừng tay. Thở hổn hển như trâu. Mồ hôi không ngừng chảy xuống. Hắn vừa nhìn thấy động tác nhỏ đó của hai người, lập tức phát hiện không ổn. Vừa định mở miệng nói ra, đã thấy hai người tông sư kia tựa như có cảm ứng với nhau vậy, đồng thời đánh ra hư chiêu, sau đó quay người lại, lao đến Diệp Thiên Vân ở trước cửa.

Diêm Phong mới vừa rồi vì an toàn mà đứng trước người Diệp Thiên Vân, nhưng hắn vô luận như thế nào cũng không ngờ tới, nơi này dĩ nhiên là địa phương nguy hiểm nhất! Hai người tông sư đồng thời đánh tới, làm cho hắn bay lên trời, chỉ còn lưu lại một ý niệm trong đầu, là phải toàn lực ra tay.

Chỉ là hắn vừa mới đánh ra được một nửa, liền cảm giác được phía sau lưng có một cổ lực đạo nhu hòa, ngay sau đó cả người liền bay ra ngoài.

Ở giữa không trung, hắn đột nhiên quay đầu lại, mới phát hiện là bị Diệp Thiên Vân một cước đá bay đi! Nhìn thấy hai vị tông sư kia, hắn lập tức lo lắng, nếu như bởi vì mình làm hỏng chuyện mà khiến cho Diệp Thiên Vân bị thương, như vậy thì dù cho hắn có chết mười lần cũng không hết tội, cho nên chỉ có thể cầu khẩn Diệp Thiên Vân bình an!

Chỉ là trong nháy mắt Diêm Phong liền nhìn thấy một cảnh kiếp sợ mà kiếp này hắn không thể quên. Diệp Thiên Vân mới vừa rồi sau khi đá hắn đi không biết đã bày ra thế Tam Thế Thức từ khi nào, chân trái tiến lên trước, chân phải lùi lại, dưới chân tiến lên, chân trái tiến lên phía trước, chân phải tùy theo mà bước, đồng thời, hữu quyền đánh về phía trước, tả quyền hữu quyền liên tiếp đánh ra.

Hi vị tông sư Võ Đang cơ hồ không phân biệt được quyền nào trước quyền nào sau, mà tốc độ của Diệp Thiên Vân lại nhanh đến cực hạn của cơ thể con người, cơ hồ chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh, bốn quyền cơ hồ cùng va vào nhau.

“Bịch, bịch.” Hai tiếng vang lên cùng một lúc, ngay sau đó Diệp Thiên Vân đối quyền với hai vị tông sư kia, dĩ nhiên là bị đánh bay về phía sau.

Cả người Trần Mễ Lạp lao lên phía trước, hai người trong nháy mắt giao đấu với nhau.

Diệp Thiên Vân lui về phía sau từng bước, bất quá hắn đã sớm chuẩn bị, hai chân đạp một cái, chân trái phía trước, chân phải phía sau, liên tục xuất quyền, mỗi một lần đánh ra đều có thể nghe thấy tiếng gió, liên tục xuất quyền.

Giống như tia chớp vậy, đột nhiên âm thanh xương vỡ vụn vang lên. Một vị tông sư đang giao thủ cả người vừa lùi về sau ba bước mới dừng lại, vẻ mặt đau đớn, tay trái vô lực buông xuống, các đốt ngón tay đều bị nát vụn. Sắc mặt đỏ ửng, hiển nhiên là bởi vì thoát lực.

“Bán bộ bằng quyền!” Thường Ba ở bên cạnh không thể không hét lên một tiếng, Diệp Thiên Vân sử dụng bán bộ bằng quyền đối cứng với hai đại tông sư, nhưng lại có thể đánh bay một gã tông sư, cái này đến tột cùng là phải có thực lực như thế nào.

Hai vị tông sư Võ Đang vì có thể lao ra ngoài, đều sử dụng toàn lực! Chỉ là trong nháy mắt liền bị đánh bay, trong mắt tràn ngập khó tin cùng tuyệt vọng! Diệp Thiên Vân thủ chặt cánh cửa, không để cho bọn họ tiến lên thêm một bước!

Diệp Thiên Vân trước ngực có chút phập phồng, lực lượng của hai người quả thật không nhỏ, nếu không phải có Kim Chung Tráo ngăn cản, tin rằng hắn tuyệt đối phải chịu khổ nhiều hơn so với đối thủ trước mặt.

Trong nháy mắt cơ hồ bộc phát hết một nửa thể lực, bất quá hắn không thể không mừng thầm, bởi vì thân thể của hắn rõ ràng so với tầng bảy Xuất Kỳ thì cứng rắn hơn rất nhiều, trong miệng lạnh lạnh nhát nói:” Còn muốn chạy, người phải lưu lại thứ gì đó!”

Tông sư Võ Đang đối diện, bị một quyền của Diệp Thiên Vân đánh cho học máu! Trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, nếu muốn sống chỉ có thể đem Diệp Thiên Vân đánh ngã, cắn răng nói:” Sống thì sống, chết thì chết, trong lúc này sống chết có là gì!” Nói xong cả người thoáng một cái, liền lao về phía Diệp Thiên Vân. Chân phải bước tới, xoay người một cái, hữu chưởng dùng hết toàn lực, mượn lực thân thể, lao thẳng ra!

Ở đây tất cả mọi người đều vì lo lắng cho Diệp Thiên Vân mà chảy đầy mồ hôi, một tông sư nếu đã nhìn thấu sanh tử muốn liều mạng, cho dù bình thường không mạnh, nhưng có thể phát ra năng lượng vô cùng mạnh mẽ.

Loại năng lượng này vô cùng đáng sợ, thử hỏi trên thiên hạ có mấy người thật sự nhìn thấu sanh tử! Thường Ba nhìn thấy đối phương muốn liều mạng, lập tức muốn cùng Diệp Thiên Vân liên thủ đấu với người này, bất quá mấy lần ám chỉ, nhưng đều giống như rơi vào trong biển sâu không thấy hồi âm.

Diệp Thiên Vân bình khí ngưng thần, không một chút nào vì khí thế của đối phương mà di động! Ở trong lòng hắn, vĩnh viễn từ trước đến nay chưa từng có! Chân phải sau khi sức lực đạp mạnh một cái, chân trái tiến lên phía trước, cả người cũng lao về phía trước, đồng thời tay phải cũng vung lên, cả người tận lực mở rộng về phía sau, dồn tất cả lực lượng vào một quyền này, đuổi người lại, giống như đại pháo bắn ra vậy.

Thân thể hai người lần lượt thay đổi, vị tông sư Võ Đang này, hừ nhẹ một tiếng, đối cứng bị lui về phía sau! Cho dù hắn đã kiệt lực không chế, nhưng đều vô bổ!

Diệp Thiên Vân không ngừng di chuyển, đột nhiên đá một cước, trúng vào ngực của đối phương.

Máu tươi bay đầy trời, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi làm cho người ta cảm thấy bất an.

Diệp Thiên Vân dừng lại, kịch liệt hô hấp, nhìn thoáng qua đối thủ nằm trên mặt đất, đột nhiên vô số tư vị xuất hiện trong lòng.

Tại võ lâm bất luận kẻ nào cũng không nhìn thấy tương lai, Diệp Thiên Vân tin tưởng, nếu như mới vừa rồi không kiên định, như vậy lúc này nằm trên mặt đất chính là hắn.

Chỉ có ý chí kiên định bất khuất mới có thể tồn tại sống sót trong võ lâm, ở chỗ này người không thể lui, không thể chạy thoát, chỉ có thể làm chính là tiến lên phía trước, cho dù là sinh tử cũng không quan tâm!

Khi đem lý tưởng thực hiện, sẽ phát hiện, tất cả đều đáng giá!

Trần Mễ Lạp cùng Huyền Danh hai người liên thủ đánh một người, tự nhiên là rất thoải mái dễ dàng. Ngay lúc Diệp Thiên Vân chấm dứt trận đấu, cả người Trần Mila đột nhiên biến đổi, ngón tay phải co lại, đánh mạnh ra, xuyên qua bụng của đối phương.

“Phốc!” Một tiếng, bốn ngón tay không có cắm vào trong người đối phương.

Huyền Danh thừa dịp đối phương thất thần, đánh một chưởng lên ngực hấn.

Trần Mễ Lạp nhanh tay kéo hấn lại, lạnh lùng nhìn hấn nói:” Muốn trách, thì trách người không gặp may mắn! Địa phương này vốn không thuộc về các ngươi!”

Vị tông sư này đã không còn lực để hoàn thủ, biết vô luận làm cái gì cũng đều là phí công! Hấn có chút buồn bực nhìn Trần Mễ Lạp, nói:” Tứ đại danh sơn...đều cúi mình, ngũ phương tiên nhạc...hướng triều tông!”

Trần Mễ Lạp nhìn thấy sinh cơ trong mắt hấn đã mất, cũng không có khoái cảm trả thù, ngược lại có chút mê mang nói:” Hãy quên Võ Đang đi, kiếp sau đầu thai là người tốt!”

524. Chương 525: Tẩu Vi Thượng Sách

Kỳ thật Vương Sư Đình vốn cũng đã rất cẩn thận rồi, nhưng hấn lại không ngờ tới Trần Mila lại ở trong hắc ngục, một lần nữa tụ tập lực lượng quay trở lại Băng Thành.

Đương nhiên, người này cả đời có rất nhiều việc không nghĩ tới, nhưng chỉ một cái trong đó thôi, cũng có thể làm cho bản thân vạn kiếp bất phục rồi.

Trong một ngày hôm nay, Võ Đang lại mất đi bốn vị tông sư, dù là một đại môn phái của không thể thừa nhận nổi, bốn người bọn Vương Sư Đình đủ để chống đỡ một tiểu môn phái.

Cho dù Võ Đang có thể thừa nhận nổi, như vậy chuyện tiếp theo, càng làm cho bọn họ liên tiếp gặp nạn.

Ngay lúc Trần Mễ Lạp cùng Diệp Thiên Vân đang giao thủ, Hà Sơn mang theo mười người vũ giả từ trong hắc ngục theo, vô thanh vô thức lên vào khổng chế địa bàn Võ Đang, tiến hành đánh du kích!

Vũ giả trong hắc ngục, hơn phân nửa đều là lão giang hồ. Đương nhiên, cũng không phải nói công phu của bọn họ cao bao nhiêu, mà là bọn họ biết quan sát và nắm bắt tình thế, đảm nhận nhiệm vụ đánh lén vô cùng dễ dàng.

Lúc trước Võ Đang thế lực mạnh mẽ diệt Bát Cực Môn, cho nên những người này hơn nửa tháng nay vẫn luôn chờ đợi, thậm chí án binh bất động.

Hiện tại có mấy người Trần Mễ Lạp cùng Diệp Thiên Vân ra tay, tự nhiên là sức lực. Những vũ giả khác nhìn thấy được một cơ hội vô cùng tốt.

Võ Đang ở chỗ sáng, mà bọn họ lại từ một nơi bí mật gần đó! Võ Đang cần nhân thủ để quản lý địa bàn củng cố sản nghiệp cướp đoạt được từ trong tay Bát Cực Môn, mà bọn họ thì không cần!

Những người này hạ độc thủ ở xung quanh, chỉ cần thấy đệ tử Võ Đang, toàn bộ đều không buông tha, đem đệ tử Võ Đang thanh trừ. Gặp mạnh thì trốn, gặp yếu thì ra, phát huy đầy đủ lực chiến đấu đáng có của bọn họ, lấy được thành quả huy hoàng.

Mà ở trong thời khắc mấu chốt này. Trần Mễ Lạp lại vừa đại biểu Bát Cực Môn tuyên bố một quyết định quan trọng, chỉ cần là vũ giả từ hắc ngục ra. Sau khi tiêu diệt Võ Đang. Có thể hưởng thụ thành quả thắng lợi. Mỗi người đều có thể dựa theo cống hiến của bản thân mà lấy một ít đồ vật mình muốn.

Còn về sản nghiệp. Bát Cực Môn chỉ cần một nửa. Còn lại thì cấp cho tất cả vũ giả trong hắc ngục. Từ nay về sau những sản nghiệp đó hoàn toàn thuộc về tất cả bọn họ! Hơn nữa. Chỉ cần Bát Cực Môn còn ngày nào. Sẽ vĩnh viễn bảo vệ bọn họ.

Trần Mễ Lạp cũng rõ ràng. Nếu muốn làm cho những vũ giả này xuất lực. Mà không cho bọn họ lợi ích gì. Thì vĩnh viễn sẽ không có người nào chính thức liều mạng.

Cho nên hẳn cùng Hà Sơn, Thường Ba, Diệp Vô Nhai cùng những người trong Bát Cực Môn cùng nhau thương nghị một phương pháp đơn giản mà hữu hiệu. Trước mắt chính là đem Võ Đang đuổi ra khỏi Băng Thành.

Đám người Diệp Vô Nhai đối với đề nghị này đầu tiên là có chút do dự. Nhưng cuối cùng cũng đồng ý. Trước mắt quan trọng nhất là phải đem móng vuốt của Võ Đang cắt đứt. Sau này mới có thể chậm rãi mưu tính. Chỉ cần đem Võ Đang đuổi đi. Bát Cực Môn mới có thể bằng vào quan hệ của bản thân mà phát triển một lần nữa.

Trần Mễ Lạp bọn họ cũng rõ ràng. Sau khi đuổi Võ Đang đi. Băng Thành sẽ là thiên hạ của Bát Cực Môn. Ngoại trừ Võ Đang. Còn có ai có thể uy hiếp đến Bát Cực Môn. Tiền không có, có thể kiếm. Nhưng nếu ngay cả Băng Thành cũng bị đoạt đi. Thì như vậy ngay cả địa phương đặt chân cũng không có.

Mà vũ giả hắc ngục. Trong đó vốn không thiếu ngư lân hỗn tạp, nhưng sau khi Trần Mễ Lạp tung tin này ra, không ít vũ giả vốn không quá kiên định liền trở nên kiên định.

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ cần là vũ giả đi theo Trần Mễ Lạp đến Băng Thành, trên cơ bản ngoại trừ người không môn phái, còn có một ít người có môn phái nhưng lại không thể quay trở lại. Bọn họ đối với tiền đồ của mình hết sức lo lắng. Rất nhiều người sau khi được thả ra, đều muốn cáo biệt cuộc sống lúc trước, hoặc là chặt đứt quan hệ với trước kia.

Những vũ giả này phần lớn đều muốn tìm một địa phương thích hợp để bản thân sinh tồn. Tại hắc ngục một thời gian dài. Bọn họ vô cùng rõ ràng, trong chốn vô lâm nếu muốn làm một người độc hành, thì phải có thực lực tuyệt đối! Nếu không có môn phái bảo vệ, chỉ sợ ngay cả địa phương đặt chân cũng không có.

Loại phương thức này của Bát Cực Môn, tương đương với việc bảo vệ cho bọn họ, cho nên những người này liền quyết tâm đến Võ Đang chiến đấu tới cùng.

Điều kiện đầu tiên là phải cam đoan tánh mạng của bản thân còn giữ được, liều mạng chèn ép Võ Đang. Đồng thời còn liên lạc với một ít bằng hữu không tệ, để cho bọn họ hợp mưu mấy người thành một tiểu thế lực. Nhanh chóng mở rộng.

Các vũ giả này đã hỗ trợ cùng nhau sinh tồn trong thời gian dài, cho nên phối hợp rất là ăn ý! Nhìn thấy một ít thập thất đệ tử Võ Đang trẻ tuổi, không chút nương tay, chỉ sợ giết không sạch sẽ.

Mà nhìn thấy một ít thập lục đại đệ tử hơi có danh tiếng, thì đồng loạt xông lên, vĩnh viễn cũng không cho bọn chúng có cơ hội quyết đấu công bình.

Ngắn ngủi trong vòng một tuần, song phương đánh liên tiếp mười trận, mỗi một trận cơ hồ đều có 3-5 đệ tử Võ Đang bị đánh chết, mà bên vũ giả hắc ngục cũng chỉ có một chút thương vong. Nhưng cũng không ngăn cản được sự nhiệt tình của bọn họ.

Trần Mễ Lạp cao hứng nhất đó là nhìn thấy tình hình Võ Đang bị quần chế ở khắp nơi. Lúc đầu Bát Cực Môn thau chính là ở trên danh tiếng, mà những vũ giả hắc ngục này. Bọn họ chỉ có thân thể của mình, cái gì danh dự, môn phái, đều không thể trói buộc bọn họ.

Ngoại trừ một ít quy tắc trong vô lâm, bọn họ không sợ bất cứ trừng phạt gì, bởi vì bọn họ vốn không có cái gì để mất. Tử chiến đối với bọn họ không có quan hệ, chỉ biết tiêu diệt không thương tiếc. Võ Đang tuy là đại môn phái, nhưng cũng sợ những người này liên thủ.

Bấy giờ mặc dù không dài, nhưng đối với Võ Đang đã tạo thành thương tổn quá lớn. Hơn mấy chục tên đệ tử chết trong chiến đấu, mà chết đi phần lớn là ngoại môn đệ tử cùng người quản lý môn phái.

Những người này đều chết rất oan, nếu như quang minh chính đại giao thủ, kết quả tất nhiên sẽ không thảm như vậy.

Võ Đang rất nhanh nhận ra tình thế trước mắt, chậm rãi đem người của mình thu nạp vùng lên. Sau khi tiêu diệt Bát Cực Môn, môn nhân đệ tử thu nạp ở Băng Thành tăng lên khoảng trăm người, mà lần này bị tiêu diệt gần phân nửa.

Lý Sư Bình chấp tay sau lưng, mặt mày có chút ủ rũ đi qua đi lại trong phòng khách. Một gã đệ tử mới vừa bùng trà lên, hắn liền phát tay đuổi đi, lúc này thần sắc rất là sầu lo. Từ sau khi hắn đi tới Băng Thành

tới nay, liền trở thành người quản lý nơi này. Hiện tại nhất cử nhất động, đều phải báo cáo đến Võ Đang.

Sau khi từ HongKong trở về, tâm thần hần đã không yên. Diệp Thiên Vân một ngày còn chưa giải quyết xong, hần liền không thể ngủ ngon. Diệp Thiên Vân trong giang hồ nổi tiếng là có thù tất báo, chỉ cần có cừu hận, sẽ có một ngày thanh toán!

Làm cho hần càng bất an chính là, Vương Sư Đình mang theo ba vị huynh đệ cùng nhau đi tiếp thu Bát Đạt tập đoàn, nhưng từ sau ngày hôm đó. Người giống như bốc hơi vậy. Vài ngày sau đó liền tiếp gặp nạn, trong lòng hần đã đoán ra hơn phân nửa kết quả.

Lý Sư Bình vừa có chút nghi hoặc vừa có chút khó hiểu, bốn người có thể vô thanh vô thức biến mất như vậy, vậy thì Bát Cực Môn mời tới bao nhiêu cao thủ? Bọn họ đối phó với bốn người Vương Sư Đình khá dễ dàng, mà bốn người đó đều là tông sư, như vậy...

Nghĩ tới đây, trong lòng Lý Sư Bình có chút sợ hãi, hần lo lắng nhất vẫn chính là sát thần Diệp Thiên Vân, người này là sát thủ tông sư hàng thật giá thật, tại Vũ Đường Phái ra tay giết chết hai vị tông sư, ngay sau đó mấy vị điện chủ tại Băng Thành đều liên tiếp gặp nạn, còn ở HongKong...

Đi qua đi lại vài vòng, Lý Sư Bình đột nhiên bình tĩnh lại hạ quyết tâm nói: "Thanh Nguyệt sư đệ, tình cảnh hiện tại của chúng ta không tốt! Trần Mễ Lạp cùng Diệp Thiên Vân hơn phân nửa là đã hạ độc thủ với bốn người bọn họ, lấy thực lực hiện tại của chúng ta. Căn bản không có khả năng tiếp tục đấu với bọn họ."

"Trần Mễ Lạp? Diệp Thiên Vân! Lại là hai tên đó! Thanh Nguyệt đạo trưởng nhìn Lý Sư Bình, bi thán nói một tiếng:" Chẳng lẽ cơ nghiệp ngàn năm của Võ Đang lại hủy trong tay hai chúng ta sao? Sư huynh, ta tại sao bây giờ vẫn có cảm giác như một hồi ác mộng vậy!"

Lý Sư Bình cười khổ. Hần tình nguyện xem đây chỉ là một giấc mộng mà thôi, bởi vì ác mộng cuối cùng cũng tỉnh lại, nhưng tình thế trước mắt làm cho hần không thể không nhận ra tình cảnh hiện tại của bản thân, bất đắc dĩ nói: "Vận mệnh đã như vậy! Võ Đang từ sau khi truy đuổi Diệp Thiên Vân, thực lực trong phái liền rút xuống ngàn trượng! Thiên hạ đệ nhị! Có thể đã sớm trở thành một giấc mộng rồi."

Vào đúng lúc này, một đệ tử có chút hoảng thất thốc chạy vào, có chút càm lăm nói: "Điện...điện chủ, mới vừa rồi có người đưa tới..."

Thanh Nguyệt đạo trưởng nhìn thấy bộ dáng không ra gì của hần, liền khiển trách: "Gấp cái gì, không ra cái gì hết!"

Vị đệ tử trẻ tuổi bị hù dọa cho sắc mặt trắng bệch, Lý Sư Bình mặc dù xúc động, nhưng nhìn ra được hần còn có chút công phu hàm dưỡng, khoát tay nói: "Đừng nóng vội, có chuyện gì chậm rãi nói, không nóng vội nhất thời!"

Tên đệ tử này lau mồ hôi, một bên nhìn chăm chăm hai vị tông sư, một bên cẩn thận nói: "Mới vừa rồi, có người đưa tới ba cái rương cùng một phong thư, bên trong chính là..."

Tại Băng Thành Võ Đang không có bằng hữu nào, điều này không cần phải nói, hơn phân nửa là do bên Bát Cực Môn đưa tới, Thanh Nguyệt đạo trưởng lập tức ngẩng đầu lên, có chút khẩn trương nói: "Có cái gì?"

Tên đệ tử này có chút khiếp đảm nói: "Là...là đầu người, là đầu mấy vị sư thúc tổ!"

"Cái gì?" Thanh Nguyệt đạo trưởng giống như bị sét đánh trúng vậy, hai mắt mở to như chuông đồng la lên: "Cái rương đầu! Thư đâu!"

Tên đệ tử này vội vàng móc từ trong ngực ra một phong thư. Thanh Nguyệt đạo trưởng nhanh như chớp đoạt lấy bức thư. Bàn tay có chút run run mở thư ra, càng xem sắc mặt càng trắng. Cuối cùng xé nát phong thư, tức giận nói: "Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng! Lại muốn hạn chúng ta trong vòng vòng ba ngày rời khỏi Băng Thành, các người nằm mơ!"

Lý Sư Bình vội vàng lấy bức thư nhìn lướt qua một lượt, lập tức hỏi: "Cái rương đầu?"

Đệ tử kia lại nói: "Mới vừa rồi vội vàng, cho nên cái rương còn ở phía dưới!"

Lý Sư Bình khoát tay cho hần lui xuống, nói như đinh chém sắt:” Thanh Nguyệt sư đệ, hiện hiện tại Băng Thành rất nguy hiểm, chúng ta không thể tiếp tục như vậy! Vì thế chỉ có thể nhanh rời đi, nếu không...”

Sắc mặt của Thanh Nguyệt đạo trưởng hơi biến đổi, Võ Đang lao hết khí lực mới có thể hạ được Băng Thành, còn không đợi được đến thời kỳ thu hoạch, lại phải vội vàng vứt bỏ, đúng là không cam lòng nói:” Sư huynh, hẳn là nên lập tức thông tri cho chưong môn phái thêm một ít nhân thủ!”

Lý Sư Bình thở dài một tiếng nói:” Sư đệ, tại sao tới bây giờ ngươi còn không cẩn thận suy nghĩ, bức thư này của Bát Cực Môn rõ ràng là đang thử thăm dò chúng ta! Nếu như ta đoán không sai, chỉ sợ không lâu nữa, bọn họ sẽ tới!”

Thanh Nguyệt đạo trưởng cả đời chưa từng gặp chuyện nào ngen khuất như thế này, chỉ là chỉ là tình thế cấp bách bách, không khỏi hỏi:” Chúng ta hiện tại nên như thế nào?”

Lý Sư Bình khoát tay nói:” Cầm lấy thủ cấp mấy vị sư đệ, rời khỏi Băng Thành, càng nhanh càng tốt!”

525. Chương 526: Ân Oán Phân Minh

Thanh Nguyệt đạo trưởng cũng liếc mắt nhìn tửu điểm ở gần nửa năm một cái thật sâu, ngoại trừ nản chí ý lạnh, còn có phần lớn là không cam lòng. Võ Đang không biết đã tổn bao nhiêu nhân lực vật lực, tiêu diệt Bát Cực Môn, ai ngờ phong thủy luân chuyển, Diệp Thiên Vân cùng Trần Mila lại quay trở về.

Hắn biết Lý Sư Bình nói hơn phân nửa là sự thật. Hiện tại tông sư đời thứ 15 của Võ Đang càng ngày càng ít, từ hơn 20 người chỉ còn không đến 10 người, làm sao còn tâm lực để bận tâm đến Băng Thành. Nhíu mày nói:” Sư huynh, người là diện chủ chưong luật điện, lại là người phụ trách nơi nà, chúng ta trở về, chưong môn hơn phân nửa sẽ trách tội huynh, đến lúc đó...!”

Lý Sư Bình sờ sờ cái hộp trong túi, phẳng phất như tánh mạng của bọn họ vậy, thở dài nói:” Trách tội thì trách tội! Có một số việc ta cũng đã nhìn thấu! Cái gì chưong luật điện, người phụ trách Băng Thành. Sư huynh đệ cùng ta cùng sinh cùng tử vài chục năm, còn có các đệ tử môn nhân hết sức đều bạt, hiện tại hơn phân nửa đều đã mất mạng. Ta già rồi, không chịu nổi đả kích như vậy. Sau khi trở về, ta sẽ chủ động thỉnh tội với chưong môn, sau đó đến hậu sơn sống những năm cuối đời!”

Thanh Nguyệt đạo trưởng nghe xong không khỏi hít một hơi thật sâu, chuyện này nghe qua thì hình như rất đơn giản, nhưng mà trên thực thể những hình phạt của phái Võ Đang dành cho môn đồ đều là những hình phạt vô cùng tàn khốc.

Phía sau núi có một động hời lỗi, người hời lỗi sẽ tới phía sau núi bể quan, trong này không có thực vật, cũng không có nước. Nếu như là 8-10 ngày thì thôi, vì lấy thể chất của vũ giả khẳng định có thể vượt qua được. Nhưng mà người hời lỗi vì phải thành tâm, cho nên phải tuyệt thực bảy bảy bốn chín ngày. Mới có thể cảm ngộ được thiên địa!

Kỳ thật Võ Đang từ lúc khai phái tới giờ, môn nhân tiến vào động hời lỗi, còn không có ai sống đi ra, trên cơ bản đều biến thành một đồng hải cốt.

Thanh Nguyệt đạo trưởng kinh dị nhìn Lý Sư Bình một cái, có chút kích động nói:” Sư huynh, ngươi điên rồi sao? Phía sau núi hời lỗi, phải biết rằng. Tiến vào thì dễ nhưng ra thì khó!”

Lý Sư Bình thờ dài, cũng không để ý nói:” Ta sống đến từng này tuổi rồi, chết thì cũng phải chết, không có gì đặc biệt cả! Chỉ là mấy năm gần đây, chung quy đều mắc phải nhiều sai lầm, hiện tại chỉ muốn đền bù tuy là đã muộn!”

Xe chạy rất nhanh, thời gian không dài đã rời khỏi nội thành âm ỉ, điều này cũng làm cho hai người tĩnh táo lại.

Thanh Nguyệt đạo trưởng nhìn thấy ánh mắt của Lý Sư Bình, trong lòng đột nhiên rung lên, thống hận nói:” Trần Mễ Lạp, Diệp Thiên Vân, ta Thanh Linh thề, chỉ cần một ngày ta còn sống, tuyệt đối sẽ không để cho các ngươi sống yên ổn! Cơ nghiệp ngàn năm của Võ Đang là bị hủy trên tay các ngươi, ta muốn để cho đệ tử Võ Đang trên thế giới này đều biết điều này!”

Lý Sư Bình có chút vô lực lắc đầu. Cười khổ chân thành nói:” Sư đệ. Người không lận đận giống sư huynh. Có một số việc xem mà không rõ. Trần Mĩ Lạp còn được, nhưng mà Diệp Thiên Vân, người này lấy thực lực của Võ Đang không thể chế trụ được hần! Trừ phi...” Hần cũng không có nói hết. Mà tâm bình khí hòa nói:” Ta hiện tại ngược lại muốn cầu khẩn chân võ Đại Đế có thể hiển linh. Hần không tìm Võ Đang gây phiền toái là tốt rồi!”

Thanh Nguyệt đạo trưởng nhìn thấy ánh mắt già nua của Lý Sư Bình. Ánh mắt có chút đỏ lên. Vị sư huynh này mặc dù chỉ lớn hơn hần ba tuổi. Nhưng từ nhỏ tới lớn. Luôn chiều cố hần. Chưa từng bạc đãi bản thân. Hiện tại trở lại Võ Đang. Chỉ sợ khó thoát khỏi bị trách phạt!

Ngược lại tâm tình của Lý Sư Bình lại rất bình thản. Có chút thương cảm cúi đầu nhìn thoáng ra, chậm rãi nói:” Mấy vị sư huynh đệ đã chết này, đệ hãy đi an táng cho bọn họ. Chớ có bạc đãi bọn họ! Còn có người người sư đệ phía sau. Đệ hãy cầu tình trước mặt chưong môn. Võ Đang hiện tại vốn ít người. Không thừa nhận nổi thêm tổn hại nữa! Nếu như chưong môn nhấn tâm xuống tay. Thì xin phụ thân đệ ra nói vài lời.”

Thanh Nguyệt đạo trưởng hàm lệ gật đầu. Đáp:” Xin sư huynh yên tâm. Sau khi trở về. Đệ nhất định sẽ hướng phụ thân đệ thỉnh cầu. Không chỉ riêng bọn họ. Ngay cả huynh cũng nhất định bảo vệ.”

Tốc độ xe càng chạy càng nhanh. Chỉ là vừa mới qua một đoạn kua, đột nhiên kịch liệt dừng lại. Bởi vì tốc độ xe quá nhanh, nên phát ra một âm thanh chói tai.

Hai người cho dù là vũ giả, nhưng với lực quán tính mạnh mẽ như vậy. Bọn họ vẫn phải bị đập mạnh vào thành ghế phía trước.

Thanh Nguyệt đạo trưởng tức giận, vừa muốn nổi giận thì bị dè lại. Lý Sư Bình định thần nhìn một chút, lấy tay chỉ chỉ nói:” Cái phải tới cuối cùng cũng tới. Một lát nữa ngàn vạn lần phải cẩn thận. Không nên nhất thời nóng giận.” Dứt lời bỏ cái hộp trong tay xuống, mở cửa xe ra, như trút được gánh nặng đi xuống xe.

Thanh Nguyệt đạo trưởng nhìn về phía trước, chỉ thấy có một hàng bốn chiếc xe ngăn cản đường đi lại. Phía trước xe có sáu người đang đứng. Lúc này khoảng cách cũng không xa, hần có thể nhìn thấy Trần Mĩ Lạp, cùng Diệp Thiên Vân ở bên cạnh, nhất thời hai mắt tràn đầy lửa giận, hận không thể lập tức giết chết hai người bọn họ! Trần Mĩ Lạp không có bất cứ hành động gì, Diệp Thiên Vân bởi vì thời gian của hần đều đặt vào Kim Chung Tráo, bởi vì hần đã có một loại cảm giác mơ hồ muốn đột phá. Rơi vào một cảnh giới rất huyền diệu, chỉ cần một thời gian nữa, chỉ cần ngộ ra tầng này, Kim Chung Tráo lập tức sẽ tăng lên một cấp.

Trái lại nếu như ngộ không ra, chỉ sợ phải vĩnh viễn dừng chân ở một tầng này.

Kim Chung Tráo của Diệp Thiên Vân đã đạt tới tầng thứ 7 đỉnh phong, tu vị tông sư trợ giúp cho hần rất lớn, có rất nhiều điều trước đây ngộ không thông, hiện tại đã hiểu rõ một ít. Hần phát hiện sau khi mình trải qua ngâm trong được lực cảm giác được đề cao không ít, liền rõ ràng bản thân chỉ thiếu một cơ hội nữa thôi, cho nên hần tới!

Nhìn thấy xe dừng lại, Trần Mĩ Lạp có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nhắc nhở với Diệp Thiên Vân. “Người mặc tây phục màu lam chính là Hoắc Sư Đình, hần đạo hiệu là Thanh Nguyệt đạo trưởng! Tây phục màu đen chính là Lý Sư Bình, người hỏi bọn hần làm cái gì?”

Diệp Thiên Vân cũng không có tiết lộ ra, Hoắc Sư Đình là người định hạ Ung lão quái, mà Lý Sư Bình lúc trước là cừu nhân sư phụ Vương Vĩnh Cường, cười cười nói:” Không có gì, chỉ là muốn nhận thức mà thôi!”

Khi đang nói chuyện, Lý Sư Bình chậm rãi đi tới gần, mà đi theo phía sau hần, chính là Hoắc Sư Đình cùng hai vị tông sư Võ Đang.

Hai bên cùng đi tới, Lý Sư Bình chậm rãi nhìn Trần Mĩ Lạp, lắc đầu nói:” Ta biết người định sẽ đến, chỉ là không nghĩ tới người lại chú ý đến ta sớm như vậy!”

Trần Mĩ Lạp hôm nay tựa hồ đặc biệt chú ý tới hình tượng của mình, trên người sạch sẽ chỉnh tề, chỉ là trên mặt vẫn còn có mấy vết sẹo có chút đỏ. Hần vừa cười vừa nói:” Lý sư huynh, đã lâu không gặp!” Vừa nói ngón tay vừa chỉ vào Hoắc Sư Đình bên cạnh, cười lạnh nói:” Người đại khái đã quên ta rồi sao? Cũng đúng, ta bất quá chỉ là tiểu nhân vật, làm sao có thể được Hoắc tông sư xem trọng.”

Hoắc Sư Đình tựa hồ cùng hấn là địch nhân trời sanh, cảm hận nói:” Cho dù quên người nào ta cũng không thể quên người! Trần Mễ Lạp, tên phản đồ người, đem the tử của ta đoạt xuống núi, hôm nay chúng ta phải kết thúc tại đây!” Khi nói chuyện huyết khí đã tăng vọt lên mặt, có thể thấy được hai bên tích oán đã lâu.

Diệp Thiên Vân sửng sốt, hấn nằm mơ cũng không ngờ tới tử địch của Trần Mễ Lạp, dĩ nhiên chính là Thanh Nguyệt đạo trưởng- Hoắc Sư Đình! Một bên nghe hai người oán hận, một bên đánh giá hoàn cảnh xung quanh, lúc này cảm giác được, nên đẩy mạnh về phía trước một chút.

Trong ánh mắt của Trần Mễ Lạp mặc dù thoáng xuất hiện một tia cừu hận, nhưng trong miệng cũng không nhượng bộ nói:” Ta cùng Tiểu Nguyệt trải qua một thời gian rất tốt, mặc dù nàng đã đi!”

Hoắc Sư Đình không nghe thấy còn tốt, vừa nghe thấy Trần Mễ Lạp nói, lập tức nổi giận đùng đùng, nắm chặt tay nói:” Lúc đầu trưởng bối định nhân duyên cho ta cùng Tiểu Nguyệt, chỉ vì người cường hành đoạt nàng xuống núi...”

“Đủ rồi!” Thanh Linh đạo nhân cắt ngang lời hấn, chậm rãi nói:” Trong lòng Tiểu Nguyệt vốn không thích người, cho nên mới cùng Trần Mễ Lạp cùng nhau trốn xuống núi! Lúc đầu vị trưởng bối Vô Đương định ra hôn sự cho Tiểu Nguyệt, chỉ sợ cũng chính là phụ thân của người!”

Chuyện nhiều năm trước vào lúc này nói ra hết, hai bên đều vô cùng tức giận, Trần Mễ Lạp cho dù nỗ lực kiềm chế, nhưng vẫn không thể che dấu được hận ý sâu bên trong.

Hoắc Sư Đình lạnh lùng nhìn thoáng qua, khinh thường nói:” Hôn sự của chúng ta chính là do chúng môn tự mình sắp xếp, cùng cha ta chẳng có quan hệ gì, hồ ngôn loạn ngữ!”

“Hừ!” Thanh Linh đạo nhân cười trào phúng nói:” Nếu như muốn người ta không biết thì trừ phi mình đừng làm! Khi phụ thân người đi tìm chúng môn, ta trùng hợp nghe thấy được, người có cần ta đem chuyện đó nói lại một lần không?” Nói tới đây lại có chút nhớ lại thở dài nói:” Chính bởi vì chuyện này, nên ta mới giúp hai người bọn họ. Ta mặc dù thích nàng, nhưng hiểu được tôn trọng! Còn người? Người biết cái gì? Nhiều năm như vậy tính tình của người vẫn như vậy, sống hạnh phúc dưới sự che chở của phụ thân người! Người thật sự cho rằng bằng vào một mình người, có tư cách được chúng môn thay mặt ban bố hôn sự sao?”

Lý Sư Bình đột nhiên mở miệng nói:” Ba vị sư đệ, ân oán vài chục năm rồi hãy xóa bỏ đi! Hôm nay ta ở tại chỗ này, tùy các người xử trí, hãy để cho Sư Đình quay trở lại Vô Đương đi, chuyện này coi như cho trưởng bối một cái công đạo!”

Trần Mễ Lạp vẻ mặt thản nhiên nhìn Lý Sư Bình, cười như không cười nói:” Lý sư huynh, người thật sự đúng là đóng kịch rất giỏi, nếu chúng ta tin, chỉ sợ hôm nay thật sự liên thanh toàn cho người!”

Lý sư bình biến sắc, lập tức hỏi:” Có ý tứ gì?”

Trần Mễ Lạp hoạt động các đốt ngón tay, không nhanh không chậm nói:” Nếu như là vài chục năm trước, người nói ra một phen như vậy ta đã có thể tin người, nhưng là hiện tại, ha ha, chiêu này của người đã dùng không biết bao nhiêu lần, lừa gạt không biết bao nhiêu người tha mạng cho người!”

Nói tới đây liền chỉ ngón tay vào Hoắc Sư Đình, đáng thương nói:” Người nói ra những lời này, ta nghĩ mục đích cũng là vì hấn thôi! Tranh thủ đồng tình! Thật không rõ người vì sao vẫn có thể đắc thủ như vậy! Cũng chỉ có đứa ngốc mới có thể tin tưởng người!”

Trần Mễ Lạp nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Hoắc Sư Đình, không khỏi cười nói:” Chúng ta sư huynh đệ cũng không phải một năm hai năm, Lý Sư Bình vì sao chỉ đối tốt với một mình người như vậy? Người thật sự cho rằng hấn đồng ý dùng tánh mạng của mình đổi lấy tánh mạng người sao? Lý sư huynh thà rằng Vô Đương từ trên xuống dưới chết hết, cũng tuyệt đối sẽ không để cho bản thân bị thương!”

Sắc mặt của Lý Sư Bình có chút tái lại, cả người không ngừng run rẩy, cả giận nói:” Trần Mễ Lạp người thật sự muốn hôm nay kết thúc mọi chuyện sao?”

Trần Mễ Lạp hai mắt nhìn thẳng, cơ hồ nói ra từng chữ một. “Đương nhiên! Vài chục năm không có thiên lý, sát thế chỉ cừ, hai món nợ này, đều phải thanh toán!”

Diệp Thiên Vân lúc này đã biết rõ thực lực của song phương, Võ Đang có bốn vị tông sư, mà bên này có sáu vị, dùng hai mắt nhìn chăm chăm mấy người đối diện, mục tiêu của hắn chỉ có Hoắc Sư Đình, chỉ cần hoàn thành lời hứa hẹn của Ưng lão quái, có thể đi tìm Hứa Tình rồi!

526. Chương 527: Chỉ Mảnh Treo Chuông

Hoắc Sư Đình nhìn sáu người trước mặt, không khỏi cười lạnh nói:” Các ngươi hôm nay tuy nhiều người, nhưng muốn nói đến công phu, Hoắc Sư Đình ta không sợ sáu người các ngươi.”

Lý Sư Bình bên cạnh không ngừng hướng Hoắc Sư Đình nháy mắt ra dấu, nhưng Hoắc Sư Đình lại giả bộ không phát hiện ra, tiếp tục nói ra mục đích của bản thân:” Vũ giả Võ Đang chúng ta đều là đỉnh thiên lập địa, cho dù chết, cũng không đầu hàng, các ngươi cùng lên đi!”

Trần Mễ Lạp đối với hắn tràn ngập hận ý, nào có thể nhiều lời với gã. Nhìn mọi người bên mình, chậm rãi nói:” Ân oán của ta cùng với Hoắc Sư Đình có lẽ tất cả mọi người đều đã nghe thấy, hôm nay ta cùng hắn đơn đã độc đấu, xin mời chư vị không nên can thiệp! Nếu như ta chết, vừa lúc có thể lên đường với thê tử của ta!” Vừa nói vừa thì lễ mọi người một cái.

Thanh Linh đạo nhân ở bên cạnh muốn nói lại thôi, hắn đương nhiên cũng muốn đánh nhau với Hoắc Sư Đình, nhưng Trần Mễ Lạp đánh chính là danh chánh ngôn thuận. Do dự một lát, mới cắn răng nói:” Hảo! Trần huynh, vậy một phần của ta liền do huynh thay thế!” Hắn gật đầu, những người khác liền không có ý kiến.

Diệp Thiên Vân không biết dung mạo của Tiểu Nguyệt thê tử Trần Mễ Lạp như thế nào, chim sa cá lặn, hay là khuynh quốc khuynh thành, nhưng mà mấy người trong Võ Đang, Trần Mễ Lạp, Thanh linh đạo nhân, Hoắc Sư Đình đều vì một người nữ nhân mà đánh nhau! Thậm chí còn đem Võ Đang vào dòng xoáy này.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Trần Mễ Lạp bọn họ cũng không tính là anh hùng, nhưng cũng là tính cách.

Diệp Thiên Vân mặc dù tiếp nhận điều kiện của Ưng lão quái rồi, nhưng mà Hoắc Sư Đình chết ở trong tay người nào cũng là chết! Chỉ cần hắn đã chết, vậy thì tất là giao dịch đã hoàn thành, như vậy hắn còn có thể đỡ được một chút khí lực.

Còn việc làm cho hắn nhục nhã, Diệp Thiên Vân cũng không có để trong lòng. Cho đến lúc này khi hắn nhìn thấy Hoắc Sư Đình, mới hiểu được tại sao Ưng lão quái bảo hắn phải làm nhục người này. Tính cách của Hoắc Sư Đình vô cùng mạnh mẽ, rất dễ nóng nảy. Ngay cả Lý Sư Bình bên cạnh cũng chỉ có thể lo lắng mà không có cách nào. Làm nhục một người như vậy, hắn nhất định sẽ không chịu để yên, cuối cùng nhất định sẽ ra tay.

Trần Mễ Lạp cởi áo ra, lộ ra khí lực cường kiện, đứng thẳng trong làn gió lạnh! Lúc này Trần Mễ Lạp cố chấp, kiên định, giống như một vũ giả đứng trên đỉnh cao vậy. Hắn nói như vừa nói với bản thân vừa nói với người khác vậy. “Ngày này cuối cùng cũng đã đến, chỉ hy vọng Tiểu Nguyệt có thể tha thứ cho ta!” Vừa nói vừa ngoắc tay nói:” Đến đây đi!”

Hoắc Sư Đình cũng giống như Trần Mễ Lạp, một ray đem tây phục trên người xé nát bấy! cũng không cao, thoạt nhìn cũng không có vẻ bề ngoài cường đại như Trần Mễ Lạp, nhưng cả người lại phẳng phất như toàn diện.

Hai mắt của Hoắc Sư Đình vẫn nhìn chăm chăm Trần Mễ Lạp không dời. Nhảy người đi tới trước mặt Trần Mễ Lạp, bình tĩnh nói:” Ngày này ta cũng đợi lâu lắm rồi, vài chục năm ở Võ Đang. Chung quy vẫn bị người ta chỉ trở ở sau lưng! Hiện tại ta đem ân oán này thanh toán một lần.”

Dứt lời, hai người chẳng phân biệt trước sau cùng ra tay một lúc. Mà càng thêm trùng hợp là. Bọn họ dùng chính là Võ Đang thuần dương chưởng! Cả người Trần Mễ Lạp hơi trầm xuống phía dưới. Chân trái bước bát quái vị. Tay phải hạ xuống tay trái giơ lên. Chờ đến gần người rồi phát chưởng ra. Động tác vô cùng cương mãnh bạo liệt!

Hoắc Sư Đình đỡ lấy chưởng pháp của hắn, không lùi mà tiến. chưởng bắt động. Cánh tay về theo đường kim đồng hồ. Thân thuận tay hướng về phía bên phải. Lập tức hóa giải chưởng của Trần Mễ Lạp.

Hai người giao thủ hiển nhiên đều tâm bình khí hoà, càng là lúc mấu chốt, càng cẩn thận trầm ổn hơn. Vũ giả cấp tông sư đều hiểu rõ đạo lý này. Nếu không cẩn bản không phát huy được thực lực của bản thân.

Thường Ba nhìn hai người giao thủ, rồi nhìn Lý Sư Bình đối diện lạnh lùng nói:” Bọn họ chấm dứt ân oán của bọn họ. Nhưng Bát Cực Môn chúng ta cũng muốn giải quyết ân oán của chúng ta! Lý Sư Bình. Các người nếu có dũng khí huyết tẩy Bát Cực Môn. Nền rõ ràng bản thân cũng sẽ có ngày như vậy!”

Hơn phân nữa sự chú ý của Lý Sư Bình đều ở trên người Trần Mễ Lạp cùng Hoắc Sư Đình. Lúc này nhìn thấy Thường Ba muốn động thủ. Vừa định mở miệng. Đột nhiên phía sau hắn, một vị tông sư khác đột nhiên tiến lên phía trước, cười lạnh nói:” Ta nhận ra người. Thường tam chương. Nếu không phải nghe được người nói chuyện. Thật đúng là thiếu chút nữa đã quên mất danh hiệu này của người!”

Thường Ba nghe được cái tên này nhất thời biến sắc. Nhìn chằm chằm người đối diện một hồi lâu, do dự nói:” Người là ai?”

Người này khoát tay chặn lại, cười lạnh nói:” Chỉ bằng công phu tam chương trên người người mà cũng muốn lấy lại thể diện của Bát Cực Môn sao? Tốt lắm, ngày đó huyết tẩy Bát Cực Môn lão phu tự tay lấy đầu môn chủ các người, nếu muốn lấy trở lại, thì hãy lại đây!”

Lý Sư Bình lập tức nói:” Sư đệ, người đây là...”

Thường Ba không nghe còn tốt, vừa nghe xong hai mắt như phát hỏa, lao lên, tức giận không thể ức chế:” Lão thất phu đi ra! Hôm nay không đem đầu của người lấy xuống, sau này ta liền đổi tên!”

Hai người cũng không nói nhiều, đại chiến lập tức diễn ra.

Huyền Danh nhất thời cười lớn, liếm liếm môi, có chút phóng túng nói:” Tại Thiếu Lam vài chục năm thật sự sống uống phí, đây mới là giang hồ, hợp thì cùng nhau uống rượu, không hợp liền ra tay phân sinh tử!”

Diệp Thiên Vân muốn tốc chiến tốc thắng, nhìn Lý Sư Bình đối diện, liền nhớ tới pho thác lúc chết của Vương Vĩnh Cường. Lý Sư Bình từng đuổi giết mình tới Hongkong, hẳn hiển nhiên có lý do cùng Lý Sư Bình đánh một trận, nên trầm giọng nói:” Lý Sư Bình, chúng lúc này có lẽ cũng nên thanh toán rõ ràng thôi!”

Lý Sư Bình biến sắc, hẳn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới Diệp Thiên Vân sẽ ra tay với hắn. Nhưng vào lúc này, Thanh Linh đạo nhân lại than thở nói:” Diệp lão đệ, người mở miệng thật nhanh, ta vừa rồi muốn nói cùng hắn...”

Diệp Thiên Vân nhìn Lý Sư Bình đối diện, đi tới trầm giọng nói:” Xin mời!”

Lý Sư Bình hiển nhiên không muốn đánh nhau mới Diệp Thiên Vân, Võ Đang có không biết bao nhiêu người chết trong tay người này, hơi do dự một chút, Thanh Linh đạo nhân ở bên cạnh cười nhạo:” Lý điện chủ, ta lúc trước vẫn nghĩ người là người chánh trực, chỉ là sau này ta mới phát hiện, người vô cùng xảo hoạt, đem Võ Đang từ trên xuống dưới lừa gạt hết!”

Lý Sư Bình tu dưỡng cho dù tốt, cũng không khỏi có chút hơi tức giận, phản bác nói:” Oh? Ta tại sao lại xảo hoạt?”

Thanh Linh đạo nhân cười cười, không nhanh không chậm nói:” Vừa rồi người còn nói để cho Hoắc Sư Đình đi, bản thân lưu lại! Kỳ thật cũng không phải là người đang đóng kịch, hai ngày trước Trần Mễ Lạp có người với ta người nhất định sẽ ra tay trên người Hoắc Sư Đình, thật đúng là không có sai! Chỉ sợ là người muốn lợi dụng Hoắc sư thúc đến hướng chương môn cầu tình?”

Lý Sư Bình bị một kích này, sắc mặt nhất thời tái đi, lạnh lùng cười nói:” Được! Hôm nay các người đã muốn ra tay, ta cũng không thể nói gì hơn. Chỉ có thể tận lực bồi tiếp!”

Kim Chung Tráo của Diệp Thiên Vân bị vây trong tầng thứ bảy đỉnh phong, nếu như hắn muốn tiến bộ, thì không thể sử dụng được vật, nhất định phải tìm thấy được linh cảm trong chiến đấu, hôm nay hắn tìm tới Lý Sư Bình cũng là vì nguyên nhân này. Nhìn thấy Lý Sư Bình bị thuyết phục, liền mỉm cười ôm quyền nói:” Xin mời!”

Lý Sư Bình biết Diệp Thiên Vân lợi hại. Trên người đề khí, màu bàn tay khê đổi.

Diệp Thiên Vân có được cảm giác mà người khác không thể có, cho nên có thể cảm giác được biến hóa trên người Lý Sư Bình, phát hiện bàn tay hắn có chút đỏ lên, nhớ lại Trần Mễ Lạp từng nói qua, Hoàng Nê âm thủ chương luyện đến tận cùng, thì bàn tay sẽ biến thành dạng này.

Hoàng Nê âm thủ chương là báu vật của Võ Đang, Diệp Thiên Vân không khỏi càng thêm cẩn thận hơn! Nghĩ tới đây thân thể Diệp Thiên Vân chợt phát lực, ra tay chính là Hình Ý liên hoàn băng!

Hình Ý địa băng quyền là dùng thân thể đánh ra. Cũng không phải chỉ dựa vào lực đạo trên cánh tay. Dưới chân không có bộ pháp nhanh chóng, không đánh ra được vị đạo của quyền băng, loại tuyệt chiêu long trời lở đất này, có thể làm cho phong vân biến sắc! Càng huống chi Diệp Thiên Vân lúc ở trong hắc ngục. Luyện tập bộ băng quyền, đối với sự lý giải của quyền pháp sớm đã đạt đến đại thành!

Diệp Thiên Vân hiện tại đã đại thành, ra tay sẽ áp chế hắn, cho nên phải dùng thủ đoạn kháng nghị, vì muốn dùng khí thể để áp chế hắn! Phong cách của Hình Ý vốn là như thế!

Hai người một cao một thấp, cả người Diệp Thiên Vân như đỉnh ốc bay lên ngưng tụ khí lực lên bàn tay, cánh tay trong nháy mắt rung lên bắn ra lực lượng kinh người, loại khí thể khai thiên này không khỏi làm cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi!

Âm thanh hai người đánh trung nhau vang lên, Lý Sư Bình sắc mặt khê biến. Hắn sử dụng chính là Hoàng Nê âm thủ, nhưng lực lượng so với Diệp Thiên Vân thì kém nhiều, cả người bị một kích này đánh bay ra ngoài!

Chỉ trong na sát thay đổi này làm cho hắn mất đi tiên cơ, cả người Diệp Thiên Vân hạ xuống, đồng thời mũi chân lấy tốc độ như tia chớp đá một cước ra ngoài, nhìn thấy Lý Sư Bình hai tay giơ lên trước ngực, đánh ra một quyền.

Diệp Thiên Vân không chút hoang mang, không nhanh không chậm, không vội không lo, không sợ không ngại. Toàn tâm toàn ý! Thân pháp như hành vân như nước chảy, linh hoạt, dễ dàng, tùy ý, không nặng không nhẹ. Trong một lần hô hấp thi triển tiết tấu, hơi thở trót lọt, hình đến ý đến khí đến!

Ngũ Hành quyền khi luyện quyền đặc biệt chú trọng đến loại kinh ý, giống như dây cót vậy, trước tiên phải phải lên đủ kinh. Mới có thể bắn ra. Quyền Ngạn nói:” Khởi thủ hoành quyền thế nan chiêu!” Đặc biệt Diệp Thiên Vân lực lượng vô cùng lớn. Càng làm cho người ta khó có thể ngăn cản!

Lý Sư Bình hai tay hoành trước ngực, xuất ra Hoành Nê âm thủ chương muốn phá vỡ kinh lực của Diệp Thiên Vân. Kết quả hai tay lần nữa bị đóng băng! Tay hắn sau khi chịu phải hai quyền của Diệp Thiên Vân liền tê tê, nội tâm không khỏi kinh hãi, liên tục lui về phía sau biến công thành thủ.

Trận đấu sanh tử này không khỏi làm cho người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, Diệp Thiên Vân không có bất cứ biến hóa gì, ra tay tàn nhẫn giống như bình thường, mỗi một chiêu đều là đưa người ta vào chỗ chết, cho nên đám người thấy vậy hai mắt cũng không dám chớp, sợ bỏ qua cảnh đặc sắc trong nháy mắt!

Ngay lúc này Lý Sư Bình đầu đầy mồ hôi, hắn chỉ có thể ngậm bồ hòn, thực lực của Diệp Thiên Vân tuyệt đối đã vượt qua cảnh giới tông sư, loại Hình Ý bình thường dĩ nhiên nhập vào Ngũ Hành Quyền, bản thân thua ở tuổi tác, hiện tại ngay cả thực lực cũng kém xa!

Ngay trong lúc vừa mới thất thần, Diệp Thiên Vân đột nhiên biến chiêu! Ba vai cùng lòng bàn tay chiếu ứng, cánh tay buộc chặt, như cung lên tiễn vậy. Ngay sau đó cúi xuống phía dưới, bả vai rung lên xuất ra Hùng Hình! Trong nháy mắt bả vai hắn duỗi co rút lại, đánh lên trước ngực Lý Sư Bình.

Thình thịch một tiếng, Lý Sư Bình bị đánh như bay đi, cả người ngã trên mặt đất!

Cả người Diệp Thiên Vân lao về phía trước, trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Lý Sư Bình, Hùng Hình thu lại Ứng Hình nhập vào trong cơ thể, nếu như đánh xuống với khí thể này nhất định sẽ lấy đi cái mạng giày này của Lý Sư Bình!

Nhưng đúng lúc này, Lý Sư Bình đang bị thương nặng hai mắt trợn tròn, tay ở trước ngực giật mạnh nội y ra! Trong nháy mắt, một vật thể màu đen như tiếp chớp bắn về phía cổ Diệp Thiên Vân!

527. Chương 528: Tiến Lên Tầng Thứ 8

Trong thời tranh đấu hiện tại, võ lâm phát triển với xu thế đào móc tiềm lực của bản thân, cũng không phải là sử dụng vũ khí để dành thắng lợi, nếu không dùng súng so với dùng ám khí còn tốt hơn vô số lần! Nhất là lúc bình thường lúc đánh nhau, đột nhiên sử dụng ám khí sẽ bị tính là đánh lén, sẽ bị người ta kinh bỉ.

Đề thăng tiềm lực bản thân, phát huy năng lực tốt nhất, đây mới là ý nghĩa chân chính của vũ giả!

Diệp Thiên Vân sau khi bước tới, khoảng cách với Lý Sư Bình không tới 2m. Vào lúc ra tay, đồng thời cũng không có đoán ra được Lý Sư Bình đột nhiên hạ độc thủ! Chỉ làm hắn có cảm giác, cho nên trong nháy mắt khi Lý Sư Bình ra tay, hắn liền thấy rõ ràng thủ đoạn của đối phương.

Chỉ là hai người rất gần, gần đến nỗi Diệp Thiên Vân có thể nhìn thấy đó là một cương châm hai tấc, đang phóng vào cổ mình, tốc độ càng lúc càng nhanh!

Ngay trong tích tắc này, Diệp Thiên Vân biết bản thân căn bản không tránh khỏi, lông tơ toàn thân hắn dựng đứng lên, cơ năng thân thể đạt tới đỉnh điểm! Làm cho hắn kinh dị chính là, sau khi đạt tới đỉnh, còn không ngừng hướng về phía trước tăng lên, tăng lên!

Hắn cả thấy được toàn thân mình mỗi một tế bào đều đang kêu to sảng khoái! Ngay sau đó lực lượng trong cơ thể bắt đầu tập trung lại, sau đó lực lượng lấy khí thể không thể đỡ được lao về phía hắn!

Diệp Thiên Vân biết bản thân sắp đột phá, ngay trong tích tắc Lý Sư Bình ra tay, hắn đã bị kích phát tiềm năng rồi! Nhìn thấy cương châm cách mình càng ngày càng gần, trong đầu hắn đột nhiên nóng lên! Tộc độ tuần hoàn của Kim Chung Tráo trong cơ thể càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức ngay cả hắn cũng cảm thấy kinh hãi!

“Cẩn thận...Cẩn thận...” Âm thanh của hai người Thanh Linh đạo nhân Huyền Danh không phân biệt trước sau truyền vào trong tai của Diệp Thiên Vân!

Diệp Thiên Vân vào giờ khắc này hoàn toàn vứt bỏ mọi sự ảnh hưởng đến từ bên ngoài, tĩnh tâm cảm thụ tinh tế sự biến hóa của thân thể! Hắn rõ ràng, nhất định phải nắm bắt lấy cơ hội này đột phá Kim Chung Tráo! Cẩn rằng một lần nữa mãnh liệt thúc dục Kim Chung Tráo, hắn muốn đột phá! Đúng vậy, chỉ có đột phá mới có thể phá vỡ tuyệt cảnh này!

Sau khi hắn bình tĩnh hạ quyết tâm, tốc độ vận hành của Kim Chung Tráo so với bình thường còn nhanh hơn mấy chục lần, nội tức trong cơ thể trút ra cực nhanh, quên mất sợ hãi sanh tử. Quên hết tất cả ân cừ, chỉ có đối với võ đạo trước mặt chưa từng có.

Mà cổ khí lưu kia trong thân thể. Phảng phất như rõ ràng ý đồ của Diệp Thiên Vân. Vào lúc đạt đến cực hạn, đột nhiên thay đổi phương hướng vốn có!

Cơ mặt Diệp Thiên Vân kịch liệt run rẩy. Biểu hiện ra giờ phút này hắn đang thừa nhận sự trùng kích. Thời gian phảng phất như dừng lại. Khí lưu trong cơ thể đột nhiên thay đổi lộ tuyến, chảy vào một cái lĩnh vực xa lạ! Một vòng tuần hoàn mới một lần nữa được dựng lên. So với nguyên bản còn lớn hơn. Càng phức tạp hơn, tốc độ vận hành nhanh hơn!

Diệp Thiên Vân không biết trải qua bao lâu thời gian, phảng phất như không tới 1s, lại phảng phất như trôi qua một thế kỷ. Đồng thời vừa trải qua thống khổ. Mở mắt ra, nhưng lại nhìn thấy cương châm kia đang ở ngay trước mắt mình, không tới 30cm.

Hình như có một âm thanh không ngừng vang lên, nói: “Bắt được! Bắt được! Người có thể mà!” “Bắt được. Chỉ cần người muốn!”

Cả người Diệp Thiên Vân hoàn toàn bị đạo âm thanh như ma quỷ này dẫn dắt. Cả người không tự giác được mà lùi về phía sau. Tay phải quỷ mị giơ lên. Hướng về cổ họng mình chụp tới!

Phảng phất như đã sớm đoán ra trước vậy. Bàn tay của Diệp Thiên Vân đơn thuần chỉ là theo cảm giác mà đi. Mà tay phải cũng phảng phất như có ý thức vậy. Xác định vào thời gian như vậy. Cái đó sẽ gặp ở chỗ kia.

Tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Thiên Vân sẽ bị cương châm này xuyên qua người. Ngay cả Lý Sư Bình cũng cho là như vậy, khoe miệng hắn đã nhếch lên, kại không nghĩ tới trước mắt đột nhiên xuất hiện một màn đáng sợ, Diệp Thiên Vân đột nhiên lùi về phía sau!

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy vào lúc đó trên mi tâm Lý Sư Bình xuất hiện một miếng cương châm. Miếng cương châm này đã xuyên qua xương sọ, từ phía sau đầu chui ra, một giọt máu tươi từ trên mũi chảy xuống!

Lý Sư Bình không thể tin vào hai mắt mình, khoe miệng còn kèm theo một tia cười đắc ý. Làm cho nội tâm tất cả mọi người rung động!

Nhiều tông sư như vậy, nhưng lại không người nào thấy rõ Diệp Thiên Vân ra tay như thế nào, chuyện này...chuyện này làm cho người ta khó mà tin được! Thanh Linh đạo nhân cùng Huyền Danh Huyền Y mấy người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra sự rung động từ trong mắt đối phương!

Ai cũng không ngờ tới Lý Sư Bình đột nhiên hạ thủ? Nhưng cương châm kia thì giải thích như thế nào? Lấy tốc độ như tia chớp bắn vào đầu Diệp Thiên Vân, nhưng lại phát hiện ra cương châm đã sớm vô ảnh vô tung, thật sự là rất đáng sợ!

Lý Sư Bình từ lúc ra tay đến khi tử vong chưa tới 2s, mà trong thời gian ngắn ngủi này Diệp Thiên Vân đầu tiên là tay không đoạt ám khí, rồi lại phóng ngược trở về! Tất cả mọi người ở đây đều không thể tin được Diệp Thiên Vân đã đạt tới tốc độ như vậy!

Chuyện này đại biểu cho cái gì? Khi hai người giao thủ, khi người ra tay trước chưa kịp dụng vào đối phương, thì đã bị một chiêu mất mạng. Mà chết đi lại là một gã tông sư, đây là loại tốc độ gì?

Bản thân Diệp Thiên Vân cũng không rõ ràng lắm. Vì sao ám khí lại ở mi tâm Lý Sư Bình, hắn chỉ là theo tiềm thức có loại cảm giác này mà ra tay, hiện tại cũng không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, ngay cả chính hắn cũng không biết!

Chỉ đơn thuần là cảm giác, trong khoảng thời gian đó rất thoải mái, phẳng phất như luyện một bộ quyền làm toàn thân sáng khoái vậy!

Huyền Danh lấp bắp chỉ vào thi thể Lý Sư Bình nói:” Người...người vừa rồi ra tay...”

Diệp Thiên Vân bắt giác mình một chút vào tay mình, lại nhìn về phía thi thể của Lý Sư Bình, đồng dạng nghi hoặc! Hắn không rõ trong một giây đó bản thân làm sao, vừa rồi phát sinh chuyện gì, nhưng Lý Sư Bình chết là sự thật! Động nhiên chết, chết không hề báo trước.

Mọi người ở đây đều sững sờ, Trần Mễ Lạp cùng Hoắc Sư Đình đều đã đến cao trào. Bọn họ căn bản không có chú ý gì ngoài trận đấu này! Cừu nhân gấp lại đồ cả mắt, hai người mới vừa rồi đều rất cẩn thận, mà lúc này đều đã hiểu rõ lẫn nhau, cho nên mới mở rộng chiêu thức ra, đã sớm phát toàn lực! Chỉ cần hai người hơi có chút sai lầm, nhất định sẽ bị thương nặng.

Trần Mễ Lạp cả người đổ lên, da tay giống như tôm bị nấu chín vậy, mồ hôi rơi lả tả xuống phía dưới, trước ngực có hai chuồng ấn, đó là do Hoắc Sư Đình lưu lại!

Mà Hoắc Sư Đình so với hắn cũng không có tốt hơn, tóc tai bù xù, khoe miệng còn có một vết máu tươi, xuất chiêu toàn lực, đều là chiêu thức đoạt mệnh!

Bên kia, Thường Ba hiển nhiên là thắng Võ Đang tông sư này, hắn ra tay vô cùng tàn nhẫn, đem đối phương đánh cho chặt vật không chịu nổi! Thường Ba ở trong hắc ngục vài chục năm thời gian. Phần lớn đều dành vào Bát Cực quyền, hơn nhiều năm tích lũy thành tựu, hiển nhiên công phu phải cao hơn đối phương một bậc.

Trong lúc Diệp Thiên Vân còn đang so dự, vị tông sư Võ Đang duy nhất không có động thủ kia dĩ nhiên đã khiếp sợ, cả người hắn chậm rãi lùi về phía sau, định chạy trốn khỏi nơi này!

Thanh Linh đạo nhân đã sớm đề phòng. Nhìn thấy hắn bộ dạng sợ chết bỏ chạy, chậm chọc nói:” Không nghĩ tới ta rời đi vài chục năm, Võ Đang đã sớm chỉ còn lại một đám tiểu nhân hèn hạ ham sống sợ chết mà thôi! Cũng được! Hôm nay ta liền thay tổ sư gia thanh lý mọn họ!” Dứt lời cả người nhẹ nhàng lao lên, toàn lực ra tay!

Huyền Danh cùng Huyền Y mới vừa rồi một mực xem Diệp Thiên Vân ra tay, bọn họ nghĩ đến nút cả đầu cũng nghĩ không ra Diệp Thiên Vân phản đòn Lý Sư Bình như thế nào, hiện tại rất là ngứa tay, Huyền Danh cười lớn nói:” Mặc kệ, chúng ta cũng náo nhiệt một phen!” Vừa nói hai người vừa gia nhập vào vòng chiến.

Người hiện tại thanh nhàn chỉ còn lại có Diệp Thanh Vân. Hắn vẫn đang nhìn thi thể đã chết của Lý Sư Bình, trong lòng có chút tò mò. Ngồi xổm xuống cởi quần áo của hắn ra, nhất thời hít vào một hơi!

Trước ngực Lý Sư Bình dĩ nhiên có cột một cái cặp da đặc chế, phía trên có chứa một loạt cương châm giống như cái vừa rồi. Diệp Thiên Vân không nghĩ tới Lý Sư Bình so với Trần Mễ Lạp nói không sai một chút nào. Mặt ngoài thoạt nhìn là một người có bộ dáng đặc đạo, nhưng thực tế lại gian xảo độc ác! Lúc này nhớ tới không lâu trước còn nói lời oai phong lẫm liệt với Hoắc Sư Đình, nói lên không khỏi cảm thấy buồn cười.

Rốt cuộc đã đột phá tầng thứ 7 tiến lên tầng thứ 8, tâm tình của Diệp Thiên Vân bất tri bất giác cũng xảy ra một chút ít biến hóa. Hắn hiện tại cùng tông sư giao thủ phần lớn đều có thể chiếm thượng phong, bằng vào võ đạo chỉ có hai chữ chăm chỉ. Lợi dụng cảm giác điều tra tình hình trong cơ thể, phát hiện xuất hiện một vòng tuần hoàn mới, tốc độ vận hành của Kim Chung Tráo trong cơ thể so với trước đây còn muốn nhanh hơn gấp đôi!

Diệp Thiên Vân vô cùng hưng phấn, hắn hận không thể sinh ra đôi cánh mà bay nhanh trở lại tử điểm, sử dụng được liệu tiến hành kích thích thân thể. Xem một chút rốt cuộc có thể hành công đạt tới dạng tốc độ gì.

Trong lúc Diệp Thiên Vân đang thất thần, thình lình nghe được âm thanh vỡ vụn. Vừa quay đầu nhìn lại, Thường Ba đánh một chưởng vào trước ngực đối phương, cười lớn nói:” Thường tam chưởng, Thường tam chưởng thì sao? Người có thể so với lão tử sao, hôm nay ta sẽ tổng người lên đường!” Vừa nói cả người thoáng một cái đã tới trước mặt Võ Đang tông sư này, giơ tay bóp lấy cổ đối phương, tức thì phát lực!

Thường Ba báo thù tuyết hận, Thanh Linh đạo nhân cũng kết thúc chiến đấu. Người cùng hắn gia thủ kia, tâm lý đã sớm có sự sợ hãi, hơn nữa còn có thêm Huyền Danh Huyền Y ở một bên tùy thời ra tay, cho nên hắn cơ hồ chưa kịp xuất toàn lực đã bị đánh chết rồi.

Diệp Thiên Vân nhìn lại bên phía Trần Mễ Lạp, nhìn thấy 2 người đang liều mạng đánh nhau! Hoắc Sư Đình đánh hai chưởng trúng ngực Trần Mễ Lạp, mà Trần Mễ Lạp lại đá vào bụng hắn. Hai người đồng thời ngã xuống đất không đứng dậy nổi!

Thường Ba muốn ra tay, nhưng lại bị ngăn lại, chỉ nghe thấy Thanh Linh đạo nhân chậm rãi nói:” Chuyện của bọn họ thì để bọn họ tự giải quyết. Trần Mễ Lạp đã nói rồi. Chúng ta cứ ở một bên nhìn đi.”

Thường Ba nhìn thấy Trần Mễ Lạp ôm ngực, miệng không ngừng phun máu tươi. Nội tâm không đành lòng, nhưng chỉ có thể than một tiếng!

Diệp Thiên Vân rõ ràng ý tứ của Thanh Linh đạo nhân, cừu này của Trần Mễ Lạp chỉ có thể do chính hắn tự báo, nếu như người khác dám cướp lấy, hắn còn sống cũng trở nên không còn ý nghĩa!

Hai người đồng thời bị thương nặng, phải xem ai đứng lên trước! Hoắc Sư Đình lấy tay chống dậy, kết quả lại một lần nữa ngã xuống! Sau khi thể lực hao hết, chỉ có thể chống đỡ bằng ý chí!

Nhưng Trần Mễ Lạp lại cắn răng, như một đầu mãnh thú hung mãnh, dùng hết khí lực đứng lên, vừa thở vừa nói:” Công phu cao...thì sao? Hoắc Sư Đình, ngươi vĩnh viễn phải sống dưới bóng ma của người khác!” Bước chân của hắn càng ngày càng trầm, vào lúc này ý chí kiên định của hắn chính là lực lượng toàn thân.

Dưới chân Hoắc Sư Đình cuống quýt đạp, đáng tiếc tâm có thừa mà lực không đủ, chỉ có thể nhìn Trần Mễ Lạp tới gần, lâm vào trạng thái điên cuồng nói:” Lại đây...lại đây...”

Trần Mễ Lạp hít sâu một hơi, lợi dụng sức nặng toàn thân đột nhiên lao về phía trước, dùng sức nặng cơ thể đè lên trên người Hoắc Sư Đình, hai tay vịn đầu của hắn, hét lên:” Người...người phải chết! Người...chết đi!” Vừa nói vừa hung hăng vịn.

528. Chương 529: Xuất Phát

Võ Đang đáng trốn đã trốn, đáng chạy đã chạy thoát, trốn không thoát thì trốn không thoát, cả người cũng chỉ có thể bị chôn ở trên mảnh đất này. Ngay cả mộ bia cũng không có, mỗi năm tết đến, cũng không có người tới cúng bái, cho nên họ chết có chút oan uổng. Vì Võ Đang tạo nên công hiến thật lớn, nhưng lại không được cái gì.

Tám vị Võ Đang tông sư tại Bằng thành, lúc tới mỗi người đều muốn mở mang một phen sự nghiệp, nhưng đáng tiếc là chỉ gần nửa năm thời gian, Bát Cực Môn lại giết trở về!

Sản nghiệp của Bát Cực Môn kỳ thật có rất nhiều, hơn nửa sáng tối đều có. Ngoài sáng thì có Bát Đạt tập đoàn làm chủ, mà sản nghiệp trong đời thì che đậy tai mắt người khác, một khi Bát Cực Môn gặp chuyện không may, sẽ cung cấp vật tư khôi phục Bát Cực Môn.

Có hai tuyến này, Hà Sơn trong hơn một tháng thời gian, một lần nữa đã dựng lại Bát Cực Môn, cũng bắt đầu nghiêm khắc thu nạp môn nhân đệ tử, tất cả đều tiến hành không chút lộn xộn.

Trần Mễ Lạp trải qua trận đánh đó, thần thần vốn kiện cường, bị Hoắc Sư Đình đánh cho khắp người bị thương. Kỳ thật mặc dù Trần Mễ Lạp đem Hoắc Sư Đình đánh chết, nhưng bởi vì cừu hận đã lâu, cho nên tới lúc cuối cùng, cũng không tránh khỏi làm tổn thương đến tánh mạng!

Trần Mễ Lạp tuổi cũng không nhỏ, nếu không phải luyện tâm Thiết Bố Sam, như vậy hắn mấy ngày nay, đã có thể cùng Hoắc Sư Đình hợp mặt nơi hoàng tuyền rồi.

Diệp Vô Nhai, Thường Ba, thậm chí cả Thanh Linh đạo nhân cũng vì thương thế của hắn mà lo lắng. Cho dù ngoại thương của hắn đã tốt rồi, nhưng nội thương vẫn không cách nào chữa khỏi. Nếu như tình huống cứ như vậy, Trần Mễ Lạp chỉ có thể có sống nhiều nhất là ba tháng nữa, đây là dự đoán tốt nhất.

Mọi người trong lúc này cũng không có nghĩ ra được biện pháp gì, nhưng thương thế của Trần Mễ Lạp hết sức nghiêm trọng, cho nên mặc dù đã lấy được Bằng thành, đánh Võ Đang chạy, trùng kiến Bát Cực Môn, nhưng bọn hắn vẫn không thể cao hứng được. Vô luận mọi người có bề bộn cỡ nào, mỗi ngày đều đi tới phòng bệnh Trần Mễ Lạp ngồi. Cùng hắn tâm sự, ý định bồi tiếp hắn vượt qua đoạn thời gian sống cuối cùng này.

Trần Mễ Lạp từ sau khi bị Diệp Thiên Vân phóng thích từ trong Võ Đang ra, liền một mực hoạt động vì Bát Cực Môn. Cho dù sau này Bát Cực Môn bị diệt, vẫn toàn tâm toàn ý trợ giúp phục hưng. Diệp Vô Nhai cùng Hà Sơn còn có Thường Ba, đều là nguyên lão Bát Cực Môn, đối với tất cả những chuyện hắn làm đều ghi tạc trong lòng.

Hai mắt Trần Mễ Lạp có chút sưng lên. Mấy ngày nay thương thế vẫn ác hóa, cứ cách năm ba ngày lại nở ra một ngụm máu màu đen. Hắn ngủ vài giấc sau khi tỉnh lại nhìn thấy tất cả mọi người, liền buồn lòng nói:” Diệp lão đệ đâu? Mấy ngày nay ta không có nhìn thấy hắn?”

Diệp Vô Nhai mấy ngày gần đây cũng không có nhìn thấy Diệp Thiên Vân. Ngồi vào bên giường nói:” Mễ Lạp. Ngươi hãy nghỉ ngơi cho thật tốt. Tranh thủ thời gian sớm ngày hồi phục! Diệp lão đệ hình như đi làm chuyện gì đó. Ngay cả ta vài ngày này cũng không thấy bóng của hắn.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Trần Mễ Lạp chợt xuất hiện vẻ tươi cười, thở dài nói:” Bệnh tình của ta. Ta hiểu rõ! Ta cũng chỉ có thể sống được mấy tháng. Các người không cần an ủi ta! Kỳ thật thay Tiểu Nguyệt báo thù. Ta đời này coi như đã thỏa mãn!”

Một thân tu vị của Diệp Vô Nhai cũng bị phế. Bởi vì thương tổn trong cơ thể không thể chữa trị. Thân thể già nua rất nhanh. Vốn sức sống còn mạnh mẽ. Hiện tại đã có chút đốm nhỏ trên mặt. Nhưng hắn vẫn lạc quan, nói:” Không nên suy nghĩ nhiều. Nhân sinh trên đời. Mỗi ngày đều phải hưởng thụ. Thân thể của người cũng không tệ lắm. Nếu như điều dưỡng tốt. Cho dù không thể sử dụng võ. Nhưng giống ta đều có hy vọng rất lớn!”

Thường Ba cùng Hà Sơn hai người ở chỗ này không ngừng an ủi. Sức sống của một người một nửa là do ý chí chống đỡ. Có rất nhiều người bệnh đều vì nguyên nhân tâm lý mà chết. Nếu như không thể lạc quan mà sống. Như vậy chỉ có thể làm cho bệnh tình thêm nặng dẫn đến tử vong mà thôi!

Hai mắt Trần Mễ Lạp nhìn thẳng trần nhà, cảm khái nói:” Ta cả đời này ngoại trừ ân sư ra. Cũng chỉ có nợ nhân tình Diệp lão đệ mà thôi! Kỳ thật ta vốn muốn chờ sau khi Bát Cực Môn hoạt động. Cho hấn làm thành viên nòng cốt. Nếu không với tình tính của hấn. Sau này chỉ sợ còn phải đào vong khắp nơi! Đối với thân thể hiện tại của ta đã không cho phép ta có thể làm việc đó rồi!” Nói xong thở dài một tiếng. Trong giọng nói có bất đắc dĩ nói không nên lời.

Diệp Vô Nhai cười ha ha nói:” Người thật đúng là quan tâm! Chuyện của Diệp Thiên Vân. Chúng ta sẽ làm. Sau này cho dù hấn có chỗ nào phiền toái. Bát Cực Môn ta nguyện cùng hấn cùng gánh chịu!” Vừa nói vừa quay đầu nói với Hà Sơn:” Có nghe hay không?”

Hà Sơn đem kính mát cài trên đầu, gãi gãi mặt, hấn hiện tại là người phụ trách Bát Cực Môn, nghe được câu hỏi lập tức quay lại đáp:” Hai vị sư huynh, các người nói cái gì thì nói! Hà Sơn ta bắt quá chỉ là một tên chạy việc thôi!”

Mấy người cười ha ha, chỉ là Trần Mễ Lạp vừa cười hai tiếng liền động đến vết thương. Hà Sơn thấy vậy liền không dám đùa nữa. Sợ động đến thương thể của hấn.

Nhưng vào lúc này Diệp Thiên Vân đẩy cửa đi vào, phía sau còn có một độc nhãn lão giả đi theo. Lão giả này đi theo sát phía sau Diệp Thiên Vân. Không nhanh không chậm, vừa đứng khoảng cách ba bước.

Hà Sơn nhìn thấy Diệp Thiên Vân, lập tức cười hì hì vỗ hai hấn nói:” Trần sư huynh đang tìm người, mau tới mau tới!” Vừa nói vừa không khỏi nghi hoặc nói:” Vị này là...”

Độc nhãn lão giả ôm quyền, trịnh trọng nói:” Lão phu Hàn Phong, bằng hữu Diệp tiểu ca, ra mắt chư vị bằng hữu!” Sau đó liền đứng một bên không nói.

Diệp Thiên Vân một tháng này bận rộn không ít chuyện, trước tiên phải đi đến nơi bạn tốt Vương Trác, lập tức xử lý chuyện trường học, hai tuần trước nhận được điện thoại của Ngũ Vĩ, Hoàn Hồn Thang cùng Đại Lực Kim Cương Hoàn hai đơn thuốc này vẫn đang tiến hành nghiên cứu bí mật trong bệnh viện Hình Ý môn! Hoàn Hồn Thang công hiệu không tệ, nhưng Đại Lực Kim Cương Hoàn tạm thời không có tiến triển gì.

Hoàn Hồn Thang đối với nội thương cơ thể có công hiệu trị liệu rất mạnh mẽ, đặc biệt là thân thể vũ giả, Ngũ Vĩ sợ dĩ dám nói những lời này, bởi vì hấn dùng bản thân để thí nghiệm.

Ngũ Vĩ từ lần trước sau khi luận võ bị thương, thể chất thậm chí không bằng người bình thường, ngay cả chạy được vài bước cũng đều thở hổn hển, mỗi ngày đều phải lấy dưỡng sinh là chính. Nhưng sau khi sử dụng Hoàn Hồn Thang, cơ năng thân thể không ngừng chuyển biến tốt hơn. Thời gian một tháng, đã có thể luyện một bộ ngũ hình quyền, cho nên lúc hấn gọi điện thoại vô cùng kích động, Hoàn Hồn Thang công hiệu duy trì liên tục, điều này làm cho hấn thấy được hy vọng hồi phục

Sau khi Trần Mễ Lạp bị thương, Diệp Thiên Vân vẫn đang đi tìm biện pháp. Nếu như không phải Ngũ Vĩ gọi điện thoại tới, hấn đã sớm quên chuyện này rồi, cho nên lập tức cho người đưa Hoàn Hồn Thang tới

Trần Mễ Lạp nhìn thấy hấn, tinh thần trở nên tốt hơn chút, trêu đùa:” Diệp lão đệ, người thật đúng là đại ân nhân, huynh đệ ta nhắc tới người mấy ngày, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng của người!”

Diệp Thiên Vân nhìn một chút tình huống thân thể của Trần Mễ Lạp, mới nghiêm mặt nói:” Huynh cũng không nên nản chí, ta mới từ chỗ sư phó của ta về lấy ở nơi đó một chút thuốc, huynh trước tiên thử một lần xem có hiệu quả không!”

Trần Mễ Lạp tuy bệnh nặng, nhưng suy nghĩ của hấn lại không có trở ngại gì. Diệp Thiên Vân là người cẩn thận, nếu như không có nắm chắc bình thường khẳng định sẽ không nói ra, nhất thời nghi hoặc nói:” Lão đệ, người không phải là có tin tức tốt lành đây chứ?”

Diệp Thiên Vân đem hộp gỗ làm từ tử đàn lấy ra, gật đầu nói:” Trong hắc ngục lấy được Hoàn Hồn Thang, sư phó của ta dùng qua thân thể đã khôi phục lại không ít, chỉ là không biết đối với người hiệu quả như thế nào!”

Trần Mễ Lạp nhất thời kinh ngạc, hấn vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra Diệp Thiên Vân biến mất lâu như vậy, chính là đi giúp hấn tìm thuốc chữa bệnh! Hoàn Hồn Thang, loại thuốc này hấn tất nhiên là

có nghe thấy, nhưng dù sao cũng chỉ là trong truyền thuyết, hai mắt lập tức đỏ lên nói:” Diệp lão đệ, người đây là...”

Tất cả mọi người ở đây lỗ tai đều linh mẫn, Hà Sơn vừa nghe liền đi lên, cầm lấy hộp gỗ, mở ra nhìn một hồi lại, mới lẩm bẩm nói:” Đây là Thiếu Lâm Hoàn Hồn Thang sao? Chỉ là không biết hiệu quả như thế nào! Trong truyền thuyết chỉ cần mười ngày là khôi phục, còn có công hiệu khởi tử hồi sinh!”

Diệp Thiên Vân thấp giọng chậm rãi nói:” Thuốc này đến tột cùng có công hiệu hay không, còn phải do bản thân Trần đại ca thử xem, mỗi ngày uống một thang, liên tục trong mười ngày!”

Tất cả mọi người ở đây đều không tìm được mà hít sâu một hơi! Lai lịch của Hoàn Hồn Thang, bọn họ so với bất luận kẻ nào cũng đều rõ ràng, Thiếu Lâm trăm phương ngàn kế muốn đem cất dấu, nhưng vẫn không dấu diếm được người hữu tâm. Thường Ba sắc mặt đỏ bừng khen:” Diệp lão đệ quả nhiên tín nghĩa, vô thanh vô tức liền chuẩn bị pháp bảo cứu mạng! Trần lão đệ, người đúng là có quý nhân phù trợ!”

Trần Mễ Lạp vốn tín niệm hắc lần này phải chết, nhưng nghe được Hoàn Hồn Thang tâm lý liền chấn động, cảm kích nói:” Thiên Vân, ta đời này cũng không thể trả hết ân tình của đệ!”

Hà Sơn đang cầm cái hộp, nhanh như chớp chạy tới cửa, hưng phấn nói:” Đệ hiện tại đi phân phó đệ tử sắc thuốc cho Trần sư huynh!” Tất cả mọi người trong phòng đều cảm thấy thanh thần.

Khi Trần Mễ Lạp liên tục dùng thuốc tới ngày thứ năm, mới nhìn thấy hiệu quả của thuốc, nhưng như vậy cũng làm cho mọi người phần chấn. Trần Mễ Lạp dùng góc độ tây y hiện đại nói, là đang nằm trên giường chờ chết. Chỉ cần hắc có thể sống, như vậy mọi người liền cảm ơn trời đất! Về phần có thể hay không giữ lại một thân tu vị, đó là chuyện sau này hãy tính.

Khi tới ngày thứ 10, hiệu quả của Hoàn Hồn Thang có thể nhận ra rõ ràng! Bởi vì Trần Mễ Lạp có thể không cần người khác giúp đỡ từ trên giường ngồi dậy, điều này làm cho bản thân hắc cũng nhận thấy được hy vọng, một lần nữa dấy lên khát vọng muốn sống.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy hắc ngày càng tốt, tâm lý không khỏi vì hắc mà cao hứng, cứ cách 3-5 ngày lại đến xem tình huống của hắc một chút.

Có công hiệu của Hoàn Hồn Thang, người có ảnh hưởng lớn nhất là Diệp Vô Nhai. Hắc cùng với Trần Mễ Lạp giống nhau đều bị nội thương trong đánh nhau, không khỏi xuất hiện tâm tư. Nhưng hắc là người kiêu ngạo, mấy lần muốn mở miệng xin thuốc nhưng đành nhịn xuống! Bởi vì hắc còn nợ Diệp Thiên Vân nhân tình, mà Diệp Thiên Vân cũng không nợ hắc, điều này làm cho hắc vô cùng khó khăn.

Diệp Thiên Vân lúc cầm thuốc cũng rất lo lắng, nhưng nhìn thấy Trần Mễ Lạp khôi phục tốt đẹp, liền đưa cho Hà Sơn một bộ.

Hà Sơn vốn tưởng rằng chỉ có một bộ, cho nên không có nghĩ nhiều, hiện tại nhảy lên nhảy xuống như con khỉ la lên:” Diệp tiểu ca, Diệp tiểu ca, huynh còn có hay không, cho huynh đệ một bộ nữa đi, giữ lại dự phòng cũng tốt!”

Diệp Thiên Vân vừa định đi ra ngoài, nghe được Hà Sơn nói liền cười mắng:” Chờ lúc người nằm trên giường ta sẽ cho người! Thuốc này trước mắt hiệu quả như thế nào, ai cũng không biết, còn cần xem có tác dụng phụ hay không!”

Hà Sơn bị cự tuyệt, cũng không để ý nói:” Huynh thật đúng là thần thông quảng đại, thứ bí mật như vậy cũng có thể có được, sau này có thứ gì tốt, cần phải chiêu có huynh đệ!”

Diệp Thiên Vân sau khi đem mọi chuyện xử lý xong, cũng vội vàng lên đường. Cùng Hứa Tình hơn nửa năm không gặp mặt, hướng hồ hiện tại nâng lại có hài tử của mình, cho nên cáo biệt đám người Hà Sơn, hướng kinh thành xuất phát!

529. Chương 530: Không Hối Hận

Từ Băng thành đi tới kinh thành, Diệp Thiên Vân không có cảm giác lạnh, càng hướng chi thân thể hắc đối với nhiệt độ cũng không miễn cảm, tuy là tuyết lớn, nhưng hắc lại chỉ mặc một cái áo khoác. Ra trạm

xe, trực tiếp kêu một chiếc taxi tới nhà Hứa Tình.

Kỳ thật Diệp Thiên Vân đã tới đây rất nhiều lần, nhưng mỗi lần đều có cảm giác có chút không được tự nhiên. Hứa Tình hiện tại có hài tử của mình, nhưng hai người còn chưa có kết hôn. Hắn không biết nên đối mặt như thế nào với Hứa phụ, một hồi gặp mặt khẳng định có chút xấu hổ, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi đến cùng.

Gõ lên cửa vài cái, trong sân đột nhiên truyền ra tiếng chó sủa! Khoảng vài giây sau, chỉ nghe thấy một âm thanh vang lên:” Tới, chờ một lát! Hôm nay trời nhiều tuyết, ta còn mang dép lê! Đáng chết, lát nữa ta lột da của ngươi ra làm củi!”

Diệp Thiên Vân đối với âm thanh này quen đến không thể quen nữa, vừa nghe liền biết là Hứa Phạm đang nói.

Thời gian không lâu, đại môn “chi dát” mở ra, không đợi nhìn thấy người, chỉ thấy một con hắc cẩu từ xa chạy tới.

Con hắc cẩu này là con chó ngao của nhà Hứa Tình tên là “Đa Đa”. Lúc này hắc cẩu vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân, lập tức lui lại, không ngừng kêu “gâu gâu, gâu gâu, gâu gâu”! Bộ dáng hung hãn, nhưng thủy chung không dám lại gần. Trong ánh mắt vừa có đề phòng, lại có sợ hãi!

Diệp Thiên Vân lần trước lén lén vào trong sân nhà Hứa Tình, kết quả bị nó phát hiện, không đợi nó kịp kêu lên đã bị Diệp Thiên Vân đặt mông ngồi lên người, tất nhiên đối với Diệp Thiên Vân rất là có địch ý.

Hứa Phạm sau khi quát lớn một tiếng, mới từ bên trong cánh cửa đi tới. Khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân, đầu tiên là vô cùng vui mừng lẫn sợ hãi, lập tức chạy tới đánh một quyền vào trước ngực Diệp Thiên Vân, ánh mắt phức tạp nói:” Ngươi tiểu tử này! Mau nhìn xem em gái ta, nàng mấy tháng nay mỗi ngày đều long lắng cho ngươi. Không biết đã âm thầm rơi lệ bao nhiêu lần!”

Diệp Thiên Vân có thể rõ ràng tâm tình của Hứa Phạm, làm cho mọi người ta có bụng, mấy tháng lại không thấy bóng người, cầm vật gì đó trong tay đưa lên nói:” Xin lỗi!”

Hứa Phạm hừ nhẹ một tiếng, sau đó tiếp nhận đồ vật, ngẩng đầu nói:” Lễ vật này của ngươi ta nhận! Nhưng ta thay ngươi hạ hạ Hứa Tình mấy tháng! Mỗi ngày nấu cơm không nói. Cách dăm ba bữa lại còn phải dẫn nàng đi kiểm tra, ngươi cần phải hảo hảo giấu lại xem nên báo đáp ta như thế nào, đi thôi!” Vừa nói vừa xoay người mang theo Diệp Thiên Vân vào sân nhỏ.

Diệp Thiên Vân đi theo hắn vào trong sân nhỏ. Đạp lên tiếng dày gần nửa thước dưới chân. Vang lên âm thanh kéo kẹt, kéo kẹt.

“Anh. Là ai tới vậy?” Đang nói chuyện. Hứa tình khoác một cái áo lông đi ra.

Diệp Thiên Vân đã nghĩ tới vô số tình cảnh gặp mặt. Cuộc sống trong hắc ngục. Hắn mỗi ngày chỉ có hai chuyện. Chuyện thứ nhất là nghĩ biện pháp tăng tu vị bản thân. Mà chuyện thứ hai là Hứa Tình. Tại cái nơi không có ngày đêm. Chính là cứ như vậy mà cố gắng sống. Lúc này, bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt của Diệp Thiên Vân đã không còn bất cứ thứ gì khác. Trong đầu chỉ có hình ảnh của người trước mặt.

Mấy tháng không gặp. Dung mạo của Hứa Tình vẫn như trước. Bụng đã có chút to ra. Thân thể đầy đặn hơn một chút. Vành mắt nàng đỏ lên. Chạy tới trước ba bước. Vùi đầu vào trong lòng Diệp Thiên Vân. Dùng bàn tay nhỏ mềm mại, dấm nhẹ vào trong lồng ngực Diệp Thiên Vân. Chỉ biết vùi đầu vào khóc ô ô.

Khoảng nửa phút sau. Hứa Phạm mới lên tiếng, cắt đứt cảnh triền miên của hai người. Lúng túng nói:” Em gái, mau trở về! Em hiện tại thân thể suy nhược, không thể bị cảm!”

Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng hít lấy mùi thơm trên cơ thể Hứa Tình. Nghe vậy liền giật mình, liền đem nàng ôm ngang lấy. Thoải mái cười nói:” Mấy tháng không gặp em. Em nặng lên không ít!”

Hứa Tình có chút hờn dỗi trừng mắt nhìn hắn một cái, xoa khuôn mặt ngấn lệ, có chút vội vàng la lên:” Mau buông em xuống, cha em còn ở bên trong, nếu như để ông nhìn thấy...”

Diệp Thiên Vân ôm lấy thân thể Hứa Tình cân nhắc vài cái, rồi hít một hơi nói:” Anh không sợ! Trời lạnh như thế cần thận bị cảm lạnh!” Vừa nói vừa cùng Hứa Phạm đi vào trong phòng.

Hứa Tình ở trong lòng hấn lại nháo lên, mặt đỏ như quả hồng vậy. Chỉ là lực lượng của Diệp Thiên Vân không phải nàng có thể lay chuyển được, không thể làm gì khác hơn là mặc kệ hấn, ngoài miệng mặc dù không nói, nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

Phương bắc trong nhà ngoài ngoài là hai khu vực khác nhau. Vừa vào trong nhà, liền cảm thấy hơi nóng đập vào mặt. Diệp Thiên Vân mới vừa cất bước tiến vào phòng khách. Hứa Phạm đã ở phía trước mở miệng nói: "Ba, Thiên Vân tới. Còn mua thứ gì đó cho ba!"

Hứa Phóng Sơn đang cầm bút lông luyện chữ, ánh mắt hết sức tập trung, nhưng khi hấn nghe được ba chữ Diệp Thiên Vân, tay vẫn không kìm được là run lên một chút. Hấn buông bút xuống ngẩng đầu lên nhìn thấy Diệp Thiên Vân, trên mặt xuất hiện thần sắc vui mừng nói: "Thiên Vân đã trở về? Hảo, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi."

Xấu hổ trong tưởng tượng không có xuất hiện, Diệp Thiên Vân thở dài một cái. Nếu như Hứa Phóng Sơn mở miệng hỏi chuyện hài tử Hứa Tình, hấn thật không biết nên trả lời như thế nào.

Hứa Phạm có chút không phục liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân một cái, lẩm bẩm nói: "Ta tại sao không được đái ngô như vậy?" Vừa nói xong liền nhìn thấy ánh mắt xem thường của Hứa Tình, thoát nhìn hai anh em ở nhà cũng cãi nhau không ít.

Diệp Thiên Vân sau khi thả Hứa Tình xuống, sau đó liền ôm quyền hành lễ nói: "Cảm tạ bá phụ đặc biệt thay cháu trợ giúp Hình Ý Môn, cháu..."

Không đợi hấn nói xong, Hứa phụ đã ngăn hấn lại, thản nhiên nói: "Chuyện này thật ra cũng là vì Hứa gia ta, nếu không phải vì Tình Tình, cậu cũng không bị Thiếu Lâm mang đi! Chỉ là ta không ngờ tới bọn họ lại đem cậu xuống hắc ngục, mấy tháng nay cậu chịu khổ rồi!"

Diệp Thiên Vân nhìn ra tin tức của Hứa Phóng Sơn xem như linh thông, cười cười nói: "Không có gì."

Hứa Tình lại thấy Hứa Phụ nói tiếp không dứt, lập tức có chút không vui, tức giận nói: "Ba, Thiên Vân mới vừa trở về, có chuyện gì một lát nữa hãy nói đi!"

Hứa phụ hiển nhiên không có biện pháp gì với Hứa Tình, nhìn chằm chằm một hồi lâu, chỉ có thể cười khổ nói: "Hảo, các người cứ nói chuyện trước đi, ta ở nơi này cũng không có nóng vội!"

Hứa Tình bị Hứa phụ nói trúng tâm tư, không khỏi xấu hổ, lôi kéo Diệp Thiên Vân cũng không quay đầu lại nói: "Lên phòng em, đừng để ý đến bọn họ! Anh, đi nấu cơm nhanh lên, em đói bụng!"

Hứa Tình là công chúa trong nhà, Hứa Phạm không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp nói: "Hành, cô nãi nãi, cô lấy hấn làm bảo bối, chúng ta đều mệt nhọc, hắc hắc..."

"Anh tới sờ xem, lại động này!" Sau khi đóng cửa, Hứa Tình ngồi bên giường, hạnh phúc nói.

Diệp Thiên Vân mới vừa tiến vào không lâu, tay vẫn còn lạnh, hấn chậm rãi chà xát hay tay, nhìn cái bụng có chút to ra của Hứa Tình, hấn vô luận như thế nào cũng không ngờ tới, năm tháng nữa mình sẽ được làm ba rồi. Cảm giác được hai tay nóng lên. Mới cẩn thận đưa tay vào trong áo Hứa Tình.

"Nhột quá, anh nhẹ một chút đi!" Hứa Tình mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng trên mặt lại tràn đầy hưng phấn, từ cô gái đến phụ nữ, kỳ thật rất đơn giản. Nàng lẩm bẩm nói vào lỗ tai Diệp Thiên Vân: "Sau này nếu như anh không có thời gian, em sẽ làm cho tiểu tử này theo em, anh thấy thế nào?"

Diệp Thiên Vân đối với chức ba này có chút không xứng, từ lúc Hứa Tình mang thai đến đây, nhưng vẫn không có thời gian. Có chút mắc nợ nhìn Hứa Tình, thấp giọng nói: "Ủy khuất cho em rồi! Anh không nghĩ tới một lần dĩ nhiên lại..."

Hứa Tình bật cười hì hì, tươi cười làm cho gian phòng cũng ấm lên vài độ. Nhìn vào trong hai tròng mắt của hấn chân thành nói: "Không cần nói như vậy. Kỳ thật em cũng biết anh mỗi ngày đều có chuyện, anh không trách em chứ?" "Trách em? Trách em cái gì?" Diệp Thiên Vân vẻ mặt mờ mịt, lẳng lặng nói.

"Trách em tự chủ trương, một mình sinh hạ hài tử, nhưng lại không hỏi qua ý kiến của anh!" Hứa Tình rất để ý Diệp Thiên Vân, như con nai con một mực nhìn trộm hấn.

Diệp Thiên Vân lắc đầu, hẳn có khi cũng hiểu được chính mình rất ích kỷ, kỳ thật vô luận như thế nào đều là hắn nợ Hứa Tình! Mấy năm nay, đều không có thực hiện nghĩa vụ của người bạn trai, mỗi ngày đều sống cuộc sống ttrinh phong huyết vũ trong võ lâm, vì mục tiêu võ đạo, đem nàng ném qua một bên.

Hứa Tình có thể cảm nhận được tình cảm nhần nhụi của Diệp Thiên Vân, cười cười sợ bụng nói:” Em còn tưởng rằng anh sẽ trách em, kỳ thật em rất muốn sinh ra nó, xem một chút xem Diệp Thiên Vân khi còn bé có bộ dạng gì!”

Diệp Thiên Vân có chút buồn cười, lập tức lại cảm thấy có chút mất mát. Từ trong lời nói của Hứa Tình biết nàng muốn cùng mình một chỗ, cho nên mới muốn sinh đứa bé này ra. Đem Hứa Tình ôm vào trong lòng. Chậm rãi nói:” Là nam hay là nữ vậy?”

Hứa Tình có chút vui vẻ nói:” Anh thật là khờ, mới vừa rồi không phải đã nói rồi sao? Là một bé trai, ba em tìm một lão bằng hữu của ông ấy, là một lão trung y, hẳn sẽ không sai! Ba em biết chúng ta có hài tử, thì cao hứng đến vài ngày không ngủ được, mỗi ngày đều lật xem tự điển đến nửa đêm, muốn đặt cho hài tử một cái tên!”

Diệp Thiên Vân vừa nghe thấy trong lòng liền cảm thấy ngọt ngào, cũng cảm giác được một loại ấm áp trước đây chưa từng có. Hăng hái hỏi:” Vậy tên gọi là gì? Có hay không?”

Hứa Tình lắc đầu, sau đó hung dữ nói:” Anh là bà của nó, tên này phải do anh đặt! Cho nên một phút đồng hồ. Vượt quá thời gian em liền cắn anh.” Vừa nói vừa giơ tay lên làm bộ.

Diệp Thiên Vân thật sự có chút khó khăn, đặt tên phải có chuẩn bị trước, trong lúc nhất thời ấp a ấp úng nói:” Cái này... Trong lúc nhất thời nghĩ không ra.”

Hứa Tình liếc mắt khinh bỉ nhìn hắn, ánh mắt có chút giảo hoạt nói:” Em muốn gọi nó là Diệp Tử, tên thế nào?”

Diệp Thiên Vân cau mày, chậm rãi nói:” Anh cảm giác cái tên này như tên con gái, có ngụ ý gì sao?”

“Anh em...” Hứa Tình lật bạch nọc giống như ngón tay, vẻ mặt cười lại không dám cười nói:” Anh gọi là đầu gỗ, đầu gỗ mọc rễ đâm chồi, hài tử đương nhiên phải gọi là Diệp Tử (lá cây). Khách khách!” Nói xong cũng nhẹn không được mà cười rộ lên.

Diệp Thiên Vân không nghĩ tới Hứa Tình đột nhiên lại trêu chọc hắn, nhẹ nhàng đem nàng đè xuống giường, vuốt ve mặt của nàng hù dọa nói:” Lá gan của em không nhỏ, nhiều ngày không gặp lại dám nói với anh như vậy!”

Hứa Tình làm sao có thể sợ hắn, hai tay vòng qua cổ hắn, trên khuôn mặt kiều diễm ướm át lộ ra vài phần khát vọng, nhỏ giọng nói bên tai hắn:” Thiên Vân..., yêu em đi!”

Diệp Thiên Vân cả người vô cùng khô nóng, hẳn cơ hồ không khống chế được mình, nhưng nhớ tới Hứa Tình có thai trong người, dùng một tia lý trí cuối cùng tự chế gian nan nói:” Hài tử...”

Trong ánh mắt của Hứa Tình ngoại trừ ái lệ ra còn có ham muốn, nhỏ giọng nói:” Nhẹ một chút, không sao đâu!” Một tia lý trí cuối cùng của Diệp Thiên Vân cũng bị những lời này đánh nát bấy.

Trong lúc nhất thời trong phòng đầy xuân sắc!

530. Chương 531: Đáng Tới Cuối Cùng Cũng Đã Tới

“Ăn cơm sao! Hai người các người tại sao không ra sớm một chút? Mới vừa rồi làm ta cũng nóng ruột!” Hứa Phạm nhìn thấy hai người đi ra, tùy tiện hét lớn, hẳn thần kinh nhỏ như sợi chỉ, hiển nhiên là không nhìn ra điều gì dị thường.

Hứa Phóng Sơn thì ngược lại, sắc mặt có chút âm trầm, đối với Hứa Tình không nặng không nhẹ nói:” Thân thể của con hiện tại không tốt, không thể tùy ý hồ đồ, có nghe thấy không?”

Hứa Tình nghe ra ẩn ý bên trong đó, cả cái cổ đỏ ửng lên. Nhẹ u một tiếng, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên, hiển nhiên là có tật gậi mình.

Diệp Thiên Vân chỉ là nhất thời xúc động không thể kiềm chế được mình, lúc này bị người khác nói như vậy cũng có chút xấu hổ. Chỉ là hắn trời sanh da mặt dày, vô luận người nào nói cái gì, đối với bản thân hắn cũng không có bất cứ ảnh hưởng gì.

Bốn người ngồi xuống, Diệp Thiên Vân cúi đầu nhìn một chút, Hứa Phạm làm sáu món ăn, còn có một lọ bạch tửu, lập tức chuyển sang đề tài khác:” Cảm ơn đại ca nhiệt tình khoản đãi!”

“Nơi này sau này chính là nhà của cậu, còn khách khí cái gì?” Hứa Phạm nhú mày nhìn thấy Diệp Thiên Vân nói chuyện có chút khách khí, liền cầm lấy chén rượu tự rót cho bản thân uống một chung, ngẩng đầu nói:” Cậu cũng uống một ít đi, bên ngoài trời rất lạnh, đây là rượu thuốc rất tốt đối với thân thể!”

Hứa Tình vừa nghe khí trời lạnh, liền nhớ tới Diệp Thiên Vân mặc cực ít, không khỏi một bên sửa sang lại quần áo cho hắn, một bên nhẹ giọng nói:” Anh nên mặc nhiều quần áo một chút, chuyện này cũng không biết sao!”

Hứa Phạm nhìn quần áo trên người Diệp Thiên Vân, nhất thời hít vào một hơi. Lấy tay sờ sờ độ dày, rất là kinh hãi nói:” Thiên Vân, cậu mặc ít như vậy? Không lạnh sao?”

Diệp Thiên Vân mỉm cười nói:” Thói quen! Em rất ít khi ra bên ngoài hành tẩu, cho nên cũng không có cảm giác lạnh bao nhiêu.”

Nhưng Hứa Phóng Sơn lại biết, công phu của Diệp Thiên Vân đã siêu phàm, hơn phân nửa là vì nguyên nhân này. Cho nên hắn cũng không có hỏi nhiều, ngược lại vừa cười vừa nói:” Thiên Vân. Cháu cùng Hứa Tình có tính toán gì không?”

“Ba!” Hứa Tình đối với vấn đề này không hề chuẩn bị. Hiển nhiên là trách Hứa Phóng Sơn đột nhiên nói ra. Cảm thấy có chút khó khăn liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân một cái. Mở miệng nói:” Chuyện này chúng con còn chưa có...”

Hứa Phóng Sơn nhú mày. Nghiêm mặt nói:” Ta đang nói chuyện với Thiên Vân!”

Hứa Tình nhìn thấy phụ thân tức giận, nhất thời liền im lặng không nói. Chỉ là đôi mắt đẹp lo lắng mà nhấp nhấp với Diệp Thiên Vân.

Tới! Diệp Thiên Vân sớm đã ngờ tới. Cũng may Hứa Phóng Sơn rất quan tâm đến mặt mũi của hắn. Cho nên lúc mới vừa vào cửa cũng không có chất vấn. Điều này làm cho hắn yên lòng.

Hứa Phóng Sơn là người có chút cổ hũ. Từ chuyện của Hứa Phạm có thể nhìn ra. Diệp Thiên Vân biết hôm nay mình phải đưa ra một cái đáp án hoàn mỹ. Nhìn Hứa Tình có chút thẹn thùng lập tức cung kính trả lời:” Bá phụ. Cháu muốn cùng Hứa Tình kết hôn. Chỉ là không biết ý tứ của bác!”

“Vậy cần phải chúc mừng rồi!” Hứa Phạm cười hắc hắc. Nhìn thấy Diệp Thiên Vân muốn kết hôn với Hứa Tình, tâm lý hắn vô cùng cao hứng. Trong miệng hưng phấn nói:” Thiên Vân, cậu cần phải tổ chức thật lớn àh. Làm cảnh tượng thật lớn đem em gái ta lấy về nhà. Ha ha!”

Hứa phóng Sơn đối với kết quả này cũng không ngoài ý muốn, đối với Diệp Thiên Vân hắn không ít tiếp xúc, tổng thể mà nói là vô cùng hài lòng. Đối với người học võ mà nói chính là môn đăng hộ đối, Hứa Tình có thể gả cho Diệp Thiên Vân, cũng không có bôi nhọ môn hộ. Tu vị của Diệp Thiên Vân đã tiến vào cảnh giới tông sư, chỉ là danh tiếng của hắn không được tốt lắm.

Hứa Phóng Sơn cũng không để ý tới ánh mắt thế tục. Đưa mắt nhìn trong võ lâm, Diệp Thiên Vân tuyệt đối hợp với bốn chữ tuổi trẻ tài cao. Hắn thở dài, đem chén rượu lên một hơi uống sạch! Sau khi uống xong mới chậm rãi nói:” Kỳ thật ta cũng không muốn có dính dáng tới võ lâm. Chỉ là hy vọng nó có thể bình an cả đời! Chỉ là không nghĩ tới..., thôi cũng được!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, hắn cũng biết trên vai mình con đeo rất nhiều ân cừ, chỉ cần có chút sơ hở là sẽ bị người ta tìm tới cửa. Hứa Tình lại không có võ công, nhưng có lẽ là người đầu tiên cừu gia hạ độc thủ. Chỉ là vuốt ve bàn tay nõn nà kia, trong lòng hắn liền tỉnh tâm nghĩ:” Ta chắc chắn sẽ bảo vệ tốt cho nàng, không để cho nàng bị một chút thương tổn nào!”

Hứa Tình nghe được lời thề như đinh chém sắt kia vành mắt cũng đỏ lên, hạnh phúc mà nước mắt cứ tuôn trào ra, đồng dạng cũng gắt gao nắm chặt bàn tay của Diệp Thiên Vân coi như trả lời. Lúc này Diệp Thiên

Vân chỉ có một ý nghĩ, đó là phải làm cho nàng có cảm giác an toàn.

Hứa Phóng Sơn liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân một cái, ngữ khí bình tĩnh nói:” Nếu như các người đã muốn ở cùng một chỗ, thì sớm chuẩn bị đi! Mấy tháng nữa hài tử sẽ được sinh ra, các người chẳng lẽ muốn hài tử cũng tham gia hôn lễ sao?”

“Phốc!” Hứa Phạm ngồi bên cạnh vừa nghe xong liền phun ra hết trong mồm, ho khan một hồi, mới có chút quái dị nhìn chằm chằm Hứa Phóng Sơn.

Đối với vấn đề này, Diệp Thiên Vân cũng rất lo lắng. Nếu như muốn cùng Hứa Tình kết hôn nhất định phải làm sớm, mấy tháng nữa bụng nàng sẽ lại lớn hơn. Đến lúc đó Hứa Phóng Sơn mới thật sự là mất mặt.

Do dự một hồi, hắn mới trịnh trọng nói:” Như vậy thì xin bá phụ chọn ngày tốt, để cháu rước Hứa Tình qua cửa!” Nói tới đây đột nhiên cảm giác được bản thân có chút rất lỗ mãng. Hứa Phóng Sơn chính là vô lâm thế gia, chỉ sợ là lễ số phải hết sức chu toàn.

Cho nên Diệp Thiên Vân tiếp tục bổ sung nói:” Cháu đối với lễ số cũng không hiểu rõ, nên không thể chu toàn, còn xin bá phụ chỉ điểm cho!”

Hứa Phóng Sơn cũng không có tức giận, hắn biết Diệp Thiên Vân khó xử, khoát tay tỏ vẻ không thêm để ý. Diệp Thiên Vân trong vô lâm có nhiều cừu gia như vậy, mà đối thủ của hắn cũng không phải là một người, mà là mấy thế lực.

Do dự mãi, cũng gật đầu nói:” Buổi tối ta sẽ chọn một ngày tốt! Cậu tại vô lâm sức ảnh hưởng cũng không nhỏ, về phần hôn lễ thì hãy làm đơn giản cho thỏa đáng, nếu không chỉ sợ náo loạn không yên ổn!”

Hiện tại tâm tình của Hứa Tình rất phức tạp, cao hứng chính là bản thân rốt cục cũng có thể cùng một chỗ với Diệp Thiên Vân, mà không vui chính là bản thân đối với Diệp Thiên Vân sẽ tạo thành một ít gánh nặng! Nghĩ tới đây cắn răng, đứng dậy nói:” Ba, con tạm thời không muốn gả cho Diệp Thiên.”

Hứa Phóng Sơn bị câu nói này làm cho có chút tức giận, vỗ bàn giận dữ nói:” Hồ đồ!”

Hứa Tình liền xoay người chạy về phòng mình, Diệp Thiên Vân không nghĩ tới nàng lại thay đổi thất thường như vậy, lập tức đứng dậy nói:” Bá phụ, các người cứ ăn trước, cháu đi xem một chút!” Vừa nói xong liền chạy lên trên phòng.

Ba ngày sau trong Hình Ý Môn.

“Hai người các người, dọn dẹp nơi này cho sạch sẽ, ngày hôm nay trong sân này nhất định phải chuẩn bị cho sạch sẽ!” Tiêu Sát, chỉ vào một gã tứ đại đệ tử nói:” Vào buổi tối, cũng phải dọn dẹp phòng khách cho sạch! Thời gian có chút gấp gáp, nhưng nhất định phải cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!”

Mấy tên đệ tử này cũng không có gì oán hận. Mỗi ngày Hình Ý Môn đều an bài lao động, hơn nữa làm xong trước thời gian đều được tiền thưởng nhất định.

Mấy đệ tử gia cảnh không tốt còn có thể kiếm được một chút tiền, một vị đệ tử có chút nghi hoặc nói:” Sư thúc, rốt cục là có đại sự gì? Chẳng lẽ, vô lâm đại hội sẽ tổ chức tại Hình Ý Môn ta?”

Tiêu Sát cười mắng một câu, sau đó mới cười lắc đầu nói:” Tháng sau tiểu sư đệ ta đại hôn, muốn cử hành tại Hình Ý Môn! Ai! Thật nghĩ không ra, dĩ nhiên lại kết hôn nhanh như vậy, nghe nói...”

“Nghe nói cái gì?” Lỗ tai của mấy tên tứ đại đệ tử này liền dựng thẳng, đối với tin tức như vậy, bọn họ đều rất quan tâm!

Tiêu Sát đã sớm cùng bọn họ kết thành một khối rồi, cũng không có giấu diếm, cũng có chút bất quái nói:” Nghe nói ngay cả hài tử cũng đã có rồi! Ha ha!”

“Vị sư thúc ấy vĩ đại như vậy sao? Chúng ta cũng muốn đi gặp ngài học tập một phen!” Một tên đệ tử cười hì hì nói, trong ngôn ngữ hoàn toàn không có xem Tiêu Sát là trưởng bối. Tiêu Sát chỉ vào hắn, cười nói:” Lừa các người làm gì! Sư đệ ta, Diệp Thiên Vân! Nếu như các người muốn đi gặp mặt hắn hỏi, ta có thể tạo cho các người một chút cơ hội!”

“Diệp...” Tên đệ tử này bị dọa cho hoảng sợ đến cả chổi cũng đánh rơi xuống mặt đất, lập tức nhìn thấy bộ dáng cười lớn của Tiêu Sát, biết là hắn đang dọa mình, lập tức vỗ vỗ bụi trên người nói:” Diệp sư thúc? Không có khả năng?”

Một tên đệ tử khác cười hắc hắc nói:” Tại sao không thể? Ta hôm nay đã sớm biết rồi! Vô Vi lão tổ, Nghiêm Hành lão tổ, buổi sáng hôm nay còn nói chuyện này, hiện tại Hình Ý Môn từ trên xuống dưới đều đang vì đại hôn của Diệp sư thúc mà vội vàng! Có phải không Tiêu sư thúc?”

Tiêu Sát uh một tiếng, nhìn một chút phía bầu trời nói:” Không sai, bằng hữu của Diệp sư thúc người không ít, cho nên mới cho các người quét dọn phòng khác cũng như trong sân cho sạch sẽ, nếu không khi khách nhân đến nhìn thấy đầy đất tro bụi, vậy sẽ nghĩ đến Hình Ý Môn chúng ta như thế nào?” Nói đến đây hắn lại thần bí nói:” Việc này bản thân biết là được, không nên đi nói lung tung!”

Mấy vị đệ tử này cũng chỉ có khoảng hai mươi mấy tuổi, cho nên liên tục gật đầu.

“Diệp sư thúc là tông sư, nên chắc chắn có không ít tông sư đến?” Một người thiếu niên đang quét dọn tuyết còn đọng, đồng thời hâm mộ nói:” Lúc ta kết hôn cũng phải vậy, nhất định phải tổ chức tại Hình Ý Môn, chắc chắn sẽ rất khí phái!”

Tiêu Sát cười hắc hắc trêu ghẹo nói:” Chờ đến lúc người trở thành tông sư, lúc đó sợ rằng chỉ có thể lấy một lão thái đầu!” Hắn nói xong mấy đệ tử bên cạnh cũng đều cười lớn.

Vài người nói cười một chút trong khi đang lao động, trong sân một mảnh thanh thản. Nhưng mà vào lúc này, Ngũ Vĩ từ cách đó không xa đi tới.

Lúc đi tới gần, Ngũ Vĩ nói với Tiêu Sát:” Ta mới vừa rồi đi tới phía sau núi, mấy vị sư thúc sư bá đều muốn tổ chức lớn hôn sự của Thiên Vân!”

Tiêu Sát có chút lo lắng nói:” Ý tứ của Diệp sư đệ lần này là làm nhỏ một chút, nhưng trong võ lâm làm gì có bí mật, chuyện hồi sáng nay, chỉ là sợ buổi tối đã truyền đến các môn phái rồi! Cừu gia của hắn nhiều như vậy, nếu như trong ngày kết hôn có người đến quấy rối, vậy chẳng phải sẽ thất bại sao?”

Ngũ Vĩ cũng gật đầu, lập tức nói:” Chuyện Diệp Thiên Vân kết hôn đã truyền ra ngoài, cho dù Hình Ý Môn chúng ta muốn che dấu cũng không được! Cừu gia hiện tại của Diệp Thiên Vân chính là Võ Đang, Thiếu Lâm, bọn họ vô cùng để ý tới danh tiếng, ta nghĩ bọn họ cho dù làm muốn quấy rối cũng không có khả năng quang minh chính đại chạy tới đây?”

Tiêu Sát cũng nghĩ như vậy, thở dài một hơi nói:” Hình Ý Môn lần này phải chuẩn bị khảo nghiệm rồi, lần này có thể có không ít người tới! Buổi sáng ngày hôm nay có ba môn phái gọi điện tới, tin tức chỉ là mới vừa truyền ra ngoài! Mấy vị sư thúc tổ phía sau núi, cũng đều muốn mời bằng hữu đến, nói là muốn nhân dịp này gặp mặt!”

Ngũ Vĩ nhìn thấy vẻ mặt đầy buồn rầu của Tiêu Sát, không khỏi thở dài nói:” Có một số việc tránh cũng không được, không bằng thân nhiên đối mặt!”

531. Chương 532: Trở Thành Người Nhà

Hình Ý Môn ngày xưa thường hay cúi đầu, sau khi đem Diệp Thiên Vân cột vào trên chiến xa, sáu vị tông sư một đời của Hình Ý Môn liên hợp lại vì Diệp Thiên Vân yêu cầu các môn phái trong võ lâm! Không thể không nói mạng lưới của bọn họ rất khổng lồ, hơn nữa có giao tình hôn nhân nữa đều là cao thủ cấp tông sư.

Hình Ý Môn nguyện ý vì Diệp Thiên Vân mà đắc tội với Võ Đang, Thiếu Lâm, trong đó ám chỉ điều gì, tin tưởng chỉ cần người rõ ràng ăn oán trong võ lâm trong lòng đều hiểu rõ.

Lúc này đây Hình Ý Môn muốn trống khua chiêng, rõ ràng là muốn cho đối phương nhìn thấy, Diệp Thiên Vân không phải chỉ có một mình, phía sau hắn còn có Hình Ý Môn, một hào quang hoàn toàn mới bắn ra bốn phía Hình Ý Môn.

Cơ hồ cùng lúc đó, ngoại trừ hai môn phái Võ Đang cùng Thiếu Lâm, các môn phái khác đều hướng tới Hình Ý Môn nói lời chúc mừng.

Vốn đây chỉ là một cái hôn lễ nhỏ, nhưng lại bởi vì ân oán tình cừ của môn phái nên giống như quả cầu tuyết vậy càng lăn càng lớn!

Ngoại trừ Hình Ý Môn, Ngô Lập Sâm của Thái Cực Môn cũng có giao tình tốt với Diệp Thiên Vân, Hà Sơn của Bát Cực Môn, còn có các vũ giả vừa mới trốn ra từ trong hắc ngục, bọn họ đều có giao tình với Diệp Thiên Vân, cho nên cũng đều từ bốn phương tám hướng chạy tới Hình Ý Môn.

Diệp Thiên Vân làm chú rể, nhưng cũng không có đoán ra được một cái hôn lễ đơn giản, lại từ từ biến thành loại tình huống này. Trong mắt hắn, hôn lễ này chỉ nên đơn giản thôi, không có mục đích gì cả! Chỉ là muốn cho Hứa Tình một cái danh phận, coi như là xong.

Nhưng nhìn những biến hóa trước mắt, hắn cũng không dám cam đoan cuối cùng hôn lễ sẽ biến thành cái gì, có lẽ vô lâm lại bởi vì nó là đẩy lên một trận phong tinh huyết vũ cũng không chừng.

Một tuần sau một chuyện tình phát sinh là cho người ta không tưởng tượng được. Thiếu Lâm cùng Võ Đang hai phái, đột nhiên công khai hướng Diệp Thiên Vân chúc mừng, cũng muốn phái ra người đại biểu môn phái tham gia hôn lễ của Diệp Thiên Vân!

Tất cả người trong võ lâm cũng đều điên cuồng, hôn lễ sẽ biến thành bộ dạng gì cũng không người nào biết, nhưng có thể khẳng định chính là, tương lai không lâu nữa. Sẽ có một hồi đại chiến kinh thiên!

Diệp Thiên Vân mang theo Hứa Tình về tới Hình Ý Môn. Trước tiên liền gặp được Nghiêm Hành.

Nghiêm Hành đầu tiên là nhìn qua Hứa Tình, không khỏi than thở. Lập tức tán dương Diệp Thiên Vân có phúc khí. Điều này làm cho Hứa Tình chuẩn bị làm tân nương có chút xấu hổ.

Diệp Thiên Vân sau khi dàn xếp tốt cho Hứa Tình. Lúc này Nghiêm Hành mới chuyển đề tài sang chuyện hôn lễ. Nghiêm mặt mà nói: "Thiên Vân. Ta nghĩ lần này vô luận là người hay là Hình Ý Môn cũng yên ổn không được!"

Diệp Thiên Vân gật đầu. Đối với chuyện này hắn đã có một chút tâm lý chuẩn bị. Nếu đã tuyên truyền cao như thế. Chỉ sợ là Hình Ý Môn cũng phải chịu một phần trách nhiệm cùng phong hiểm không nhỏ.

Nghiêm Hành hơi trầm tư. Rồi sau đó mới thở dài nói: "Vốn mấy lão già chúng ta đã thương nghị một phen. Hình Ý Môn chúng ta không phải là tiểu môn phái. Mặc dù không thể so sánh với Thiếu Lâm. Nhưng cũng không kém là mấy, cho nên cần phải quản lý hôn lễ thật cẩn thận!" Diệp Thiên Vân có chút không rõ ý tứ của Nghiêm Hành. Có chút nghi hoặc nói: "Ý tứ của sư bá tổ là..."

Nghiêm Hành cười ha ha nói: "Thiên Vân. Người sẽ không trách chúng ta nhiều chuyện chứ! Mấy lão bắt tử chúng ta, chung quy chỉ là muốn chuẩn bị xuất hiện náo nhiệt một chút mà thôi."

Diệp Thiên Vân lắc đầu, thản nhiên nói: "Đối với chuyện này. Con chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi!"

Nghiêm Hành đột nhiên nghiêm túc nói: "Hôn lễ của người chỉ còn hai tuần nữa là tới, ý của chúng ta là cho người cử hành hôn lễ trước một tuần, còn không có thương lượng qua với người, không biết người có đồng ý hay không?"

Diệp Thiên Vân đột nhiên có chút rõ ràng ý tứ của Nghiêm hành, nhưng vẫn không có lên tiếng chờ cho hắn nói xong.

Nghiêm Hành nhìn thấy hắn cũng không có phản ứng quá kích, mới nên tâm tiếp tục nói: "Cả đời người chỉ có một lần hôn lễ, ai mà không muốn phong quang vô hạn? Người là người Hình Ý Môn ta, mấy người chúng ta cũng cảm giác không thể ủy khuất người!"

Diệp Thiên Vân lập tức lộ ra cảm kích nói: "Cám ơn các vị sư tổ, chỉ là con không muốn liên lụy các người cuốn vào trong ân oán của con!"

Nghiêm Hành sắc mặt trầm xuống nói: "Thiên Vân. Người là người thừa kế của chúng ta, cho nên có một số việc cho người làm chủ! Trong võ lâm, tất cả các tin tức đều rất linh thông, Thiếu Lâm Võ Đang muốn tìm người gây phiền toái, người vô luận như thế nào cũng trốn không xong! Cho nên người nếu như muốn

kết hôn căn bản là không thể tránh khỏi bọn họ! Cho nên ý của chúng ta là định cho người làm hai lần hôn lễ!”

“Hai lần hôn lễ?” Diệp Thiên Vân không nghĩ tới nhanh như vậy liền có hôn lễ thứ hai, không khỏi cười khổ nói:” Con đây cần phải chuẩn bị như thế nào!” Nghiêm Hành vung tay lên nói:” Tất cả mọi chuyện đều dựa theo kế hoạch bình thường mà tiến hành, chỉ là muốn người cử hành hôn lễ sớm hơn một tuần, chỉ là đơn giản hơn một ít. Có mặt gia trưởng hai bên, cùng với nghi thức ngắn gọn là được! Một tuần sau, lại làm lớn một chút, lần thứ hai chính làm muốn nhằm vào nhân sĩ võ lâm, chúng ta đều đã thay người sắp xếp ổn thỏa! Cho dù Võ Đang cùng Thiếu Lâm đến tìm phiền toái, chúng ta cũng có chuẩn bị đầy đủ!”

Diệp Thiên Vân kỳ thật đối với đại sự gì phát sinh trong hôn lễ cũng không quan tâm, ở trong lòng hắn chưa từng có điềm xấu hay tốt lành. Bởi vì quanh năm sống trong sinh tử, hắn rõ ràng cho tới bây giờ sanh tử đều do rất nhiều nhân tố.

Hôn lễ bất quá chỉ là một cái hình thức mà thôi. Mấu chốt chính là phải cam đoan Hứa Tình an toàn. Cho nên trầm giọng hỏi:” Sư bá tổ, con chỉ sợ một khi Thiếu Lâm Võ Đang đến gây phiền toái. Sẽ làm bị thương đến Hứa Tình. Như vậy cái được liền không bù đắp đủ cho các mất!”

Nghiêm Hành cười ha ha, sau đó sớm có chuẩn bị nói:” Chuyện người người yên tâm. Tuần sau, sau khi người cùng Hứa Tình cử hành hôn lễ, sẽ cho nàng rời khỏi Hình Ý Môn!”

Nói chuyện một hồi Diệp Thiên Vân mới yên lòng, trước tiên cùng Hứa Tình cử hành một cái hôn lễ đơn giản, sau đó cử hành một cái hôn lễ lớn để che đậy tai mắt mọi người!

Vừa nghĩ như vậy, Diệp Thiên Vân liền bình thường trở lại, bản thân từ trước tới nay quả thật cũng chưa thành thực, cho dù là hôn lễ mọi thứ đều giản lược, cũng khó tránh khỏi bị truyền ra ngoài, huống hồ là che dấu tai mắt Võ Đang cùng Thiếu Lâm.

Nghiêm Hành so với mình lo lắng còn chu đáo hơn nhiều, nghĩ tới đây Diệp Thiên Vân chân thành nói:” Cảm tạ mấy vị sư tổ vì chuyện của con mà quan tâm như vậy! Chỉ là Hình Ý Môn công khai ủng hộ con như vậy, sợ rằng sau này sẽ không thể yên ổn với Võ Đang Thiếu Lâm!”

Nghiêm Hành có chút từ ái nhìn hắn, cười ha ha phát tay nói:” Vô luận là từ phương diện này, chúng ta so với người còn suy nghĩ chu đáo hơn nhiều!” Lập tức nói:” Mấy ngày nay chúng ta phát thiệp mời ra xung quanh, hiển nhiên chính là muốn tìm người giúp đỡ! Hình Ý Môn mặc dù không có thực lực như Thiếu Lâm, nhưng bọn chúng nếu thật sự có suy tính gì, tuyệt đối cũng không để cho bọn họ sống khá giả!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, an bài như vậy đối với hắn mà nói rất là có lợi, chỉ là Hình Ý Môn muốn gánh chịu đại bộ phận phong hiểm. Dem những lời nói của Nghiêm Hành nghĩ lại một chút, không khỏi nhỏ giọng lẩm bẩm:” Vậy Hứa Tình đi. Con cử hành hôn lễ một mình sao?”

Nghiêm Hành nghe được dường như cũng thấy buồn cười, trong ánh mắt vui mừng chợt lóe lên, trêu đùa:” Người thế thân cho Hứa Tình, chúng ta đã sớm chuẩn bị rồi, hơn nữa bản thân nàng cũng đã gật đầu đồng ý! Được ngồi, người này người cũng biết!”

Trong lúc nhất thời trong đầu Diệp Thiên Vân hiện lên một người. Trong Hình Ý Môn nữ đệ tử cũng không nhiều, mà cùng hắn có quan hệ thân thiết, chỉ có một người, suy nghĩ một chút không khỏi cười rộ lên, nếu như Hứa Tình biết, chỉ sợ sẽ ghen!

“Sư đệ, ta có chuyện muốn gặp mặt sư tổ!” Một người Hình Ý Môn sốt ruột nói.

Đệ tử giữ cửa Hình Ý Môn giơ tay ngăn cản hắn lại, đưa một ngón tay lên bố cáo màu đỏ trên tường. Sắc mặt nghiêm túc nói:” Sư huynh, không phải ta không hỗ trợ, hôm nay các vị sư tổ đang thương thảo đại sự Hình Ý Môn. Vô luận chuyện gì cũng chỉ có thể đợi tới ngày mai!”

“Chuyện gì mà gấp vậy?” Vị môn nhân này nghe được không khỏi có chút ủ rũ, nhưng sau đó liền bị hấp dẫn, từ sau khi phía sau núi mở ra tới nay, đây vẫn là lần đầu tiên xuất hiện chuyện như vậy.

Thủ vệ đệ tử lắc đầu, chậm rãi nói:” Chúng ta cũng không rõ, tóm lại là rất quan trọng, ngày mai trở lại đi, đừng hỏi nhiều...”

Tiểu viện phía sau núi cũng không tính là lớn đều được treo đầy bong bóng, khắp nơi đều được dán chữ hỉ. Trên mặt đất cũng đều là pháo hoa.

Đây đều là chuẩn bị cho hôn lễ, đối với Diệp Thiên Vân cùng Hứa Tình mà nói, đây là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời bọn họ.

Trong phòng, có hai cái bàn vô cùng đơn giản, một cái bàn có không ít người ngồi trên đó, sáu vị tông sư Hình Ý Môn, ngoài ra còn có Ngũ Vĩ.

Một cái bàn khác, chỉ có 2 người, Hứa Phóng Sơn cùng Hứa Phạm.

Hôm nay Hứa Tình vô cùng xinh đẹp. Sườn sạm màu hồng. Chỉ là bụng có chút nhô ra, nhưng lại có thêm vài phần phong vận. Mà Diệp Thiên Vân khoác lên một bộ trang phục đời Đường càng thêm có khí chất trầm ổn, bởi vì tấn cấp tông sư, chi chất cũng theo đó mà tăng lên một cấp độ.

Tiêu Sát ở bên cạnh vô cùng thoải mái, hần cười tủm tỉm bưng trà, hơn hử nói:” Mời hai vị dâng trà cho trưởng bối!”

Hai người đi tới trước bàn, đầu tiên là bắt đầu từ Nghiêm Hành, kính trà cho một bàn này của Hình Ý Môn, sau khi kính lễ xong hết, Diệp Thiên Vân mới chân thành nói:” Cảm tạ các vị sư tổ, cảm tạ sư phụ đã tham gia hôn lễ của con, chúc các ngài khỏe mạnh trường thọ!”

Sắc mặt của tất cả mọi người đều vui mừng. Kỳ thật tình cảm của Diệp Thiên Vân với mấy vị tông sư Hình Ý Môn rất sâu đậm, một câu nói đơn giản này căn bản không đủ để biểu đạt cảm tình của hai bên.

Nhưng Vô Vi Đạo lại đứng dậy, nhìn xung quanh một vòng, mới cầm lấy chén trà thoải mái nói:” Ta đây đại biểu cho Hình Ý Môn, chúc các người đầu bạc răng long, vợ chồng tôn trọng nhau!” Vừa nói vừa từ trên bàn lấy ra một cái hộp mừng, vừa cười vừa nói:” Người là đệ tử mà chúng ta coi trọng nhất, nhìn thấy người có thể thành gia lập nghiệp, chúng ta cũng đều rất vui mừng, lễ vật nhỏ này, coi như là một chút tâm ý!”

Hai người lại đi tới bàn của Hứa Phóng Sơn, Hứa Tình nhìn thấy cha cùng anh trai, vành mắt liền có chút đỏ lên, bắt đầu từ hôm nay, nàng liền có một cuộc sống với Diệp Thiên Vân.

Trong ánh mắt của Hứa phóng Sơn có chút không muốn, đứng dậy lau đi nước mắt của Hứa Tình, vui mừng nói:” Bộ dáng hôm nay của con cùng mẫu thân rất giống nhau, sau này phải sống tốt cùng với Diệp Thiên Vân, không nên có tình tính như đứa trẻ!”

Hứa Tình tâm lý đau xót, nức nở nói:” Ba, người nhất định phải bảo trọng thân thể thật tốt!”

Hứa Phạm hiển nhiên vì em gái xuất giá mà cao hứng, đem rượu một hơi uống cạn, đắm vào ngực Diệp Thiên Vân, lấy ngữ khí cảnh cáo nói:” Em gái của ta rất là tốt, không được bạc đãi nàng!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười gật đầu, đem Hứa Tình gắt gao ôm vào trong lòng, đáp lại:” Ta chắc chắn sẽ bảo vệ Hứa Tình thật tốt, các người yên tâm!”

Tiêu Sát thấy thời cơ thích hợp liền nói tiếp:” Tốt, chúng ta hãy cùng nâng chén, chúc cho đôi tân hôn hạnh phúc trăm năm!”

532. Chương 533: Đón Khách

Sáng sớm hôm sau, vì sự an toàn của Hứa Tình, Tiêu Sát liền đem Hứa Tình bí mật đưa đến khách sạn dưới chân núi, cùng đi còn có Hứa Phụ cùng Hứa Phạm hai người, làm như vậy là để chiếu cố Hứa Tình đang có mang.

Hứa Tình không muốn đi, nhưng nhưng lại không thể không đi! Nàng biết Diệp Thiên Vân có chuyện trọng yếu hơn phải làm, cho nên đành phải xuống núi, cứ mỗi bước đi lại quay đầu lại một lần muốn nhìn xem Diệp Thiên Vân ở xa xa phát tay.

Khoảng cách Hình Ý Môn công bố hôn kỳ càng ngày càng gần, đã có người trong võ lâm rục rịch lên núi, đó cũng là nguyên nhân Diệp Thiên Vân bảo Hứa Tình rời đi. Một khi khách nhân Hình Ý Môn đến đây, bảo vệ không tốt sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

Ba ngày sau, một vị đệ tử Hình Ý Môn đưa tới hai bộ hồng bào (Áo tân lang tân nương truyền thống của trung quốc) , Diệp Thiên Vân sau khi thử qua cũng hơi có cảm giác chật chội, mặc dù khác nhân tới đều là người trong chốn võ lâm, nhưng là cũng không cần phải lấy y phục để biểu lộ như thế. Thời đại ở tiền bộ, xã hội đang phát triển, võ lâm càng không nên bảo thủ. Như để báo đáp một mảnh nhiệt tình của đối phương, đành phải cố mà mặc lên người.

Diệp Thiên Vân đứng ở sơn môn, đón tiếp khách nhân. Kỳ thật trong này một bộ phận lớn hắc cũng không nhận ra, nhưng là người ta nếu đến đây, hơn nửa là vì mặt mũi Hình Ý Môn, cho nên chỉ có thể đứng ở trước cửa tự mình đón khách.

Từ tuổi tác một số khách nhân mà xem, phần lớn là phía sau núi vài vị tông sư mời đến, cho nên Diệp Thiên Vân rất nhiệt tình chiêu đãi, tận lực để không mất cấp bậc lễ nghĩa.

Đợi cho buổi trưa, chính nhìn đến một đại đội nhân mã, Diệp Thiên Vân hoảng sợ, dùng ánh mắt đánh giá, ước chừng phải có hai ba mươi người.

Những người này đi lại gần, Diệp Thiên Vân rốt cục thấy rõ ràng, không khỏi tươi cười nghênh đón nói: “Ngô lão ca, không nghĩ tới lão ca lại lặn lội đường xa tới tham gia hôn lễ của tiểu đệ, tiểu đệ trong lòng vô cùng cảm kích!”

Ngô Lập Sâm đến trước người gặt gao một ôm hắc cái, sau một lúc lâu mới tách ra mới nhìn từ trên xuống dưới, thân thiện nói: “Thiên Vân, hôn lễ của ngươi nếu ta không trình diện, Ngô Lập Sâm ta đây thành loại người gì? Huynh đệ chúng ta không cần phải nói khách khí nhiều như vậy!”

Diệp Thiên Vân lúc này mới phát hiện, Ngô Lập Sâm mang đến hơn hai mươi người trên người đều bưng đồ vật. Cười khổ nói: “Đại ca, đây là...”

Ngô Lập Sâm theo Diệp Thiên Vân ánh mắt nhìn lại, ha ha cười nói: “Một chút đặc sản, ta biết huynh đệ cái gì cũng không thiếu, nhưng cũng có chút tâm ý!”

Diệp Thiên Vân biết Ngô Lập Sâm đã đưa cái gì nhất định phải nhận lấy, vẫy tay một cái phía sau đi lên sáu bảy đệ tử, nói: “Đem mấy thứ này nhận lấy!”

Vài vị Hình Ý đệ tử nhìn thấy âm thầm tắc lưỡi, mấy thứ này muốn bưng hết tới khi nào mới xong, nhưng đành phải kiên trì đi tới.

Ngô Lập Sâm nhìn đến mọi người không ai chú ý. Tay đặt lên bả vai Diệp Thiên Vân, thấp giọng hỏi: “Lão ca ta không biết làm sao ngươi lại lấy hôn nhân ra nói chơi! Vô Đang Thiếu Lâm nghe nói đều đến, người cho rằng cuộc hôn nhân này có thể thành công sao? Ai đề ra cho ngươi một cái chủ ý vớ vẩn như vậy?”

Diệp Thiên Vân biết Ngô Lập Sâm là quan tâm hắc, liền cười đáp lại nói: “Các trưởng bối, đã sớm có sắp xếp, lão ca không cần quá lo lắng!”

Ngô Lập Sâm đưa ánh mắt nhìn Diệp Thiên Vân nửa ngày, sau đó vỗ bả vai hắc nói: “Đã có an bài. Đó là không còn gì tốt hơn! Ta lần này tìm được vài cái bằng hữu cũng có thể động tay động chân...” Nói xong lấy tay điểm một cái, sau đó hơi lộ ra ý cười nói: “Lúc nào cần đến người cứ mở miệng, nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng!”

Diệp Thiên Vân hướng Ngô Lập Sâm chỉ nhìn lại, phát hiện ở cuối cùng đội ngũ có bốn lão giả đầu bóng lũng, thoát nhìn chính những người mà Ngô Lập Sâm tìm để giúp mình, lập tức hiểu ý nói: “Như thế vậy cảm ơn đại ca!”

Ngô Lập Sâm đắc ý trả lời: “Trong môn cũng tới vài vị, đều là huynh đệ mình. Thời điểm khó khăn, cứ nói một tiếng!”

Khách nhân đến cứ như làn sóng một đợt tiếp nối một đợt, đến buổi tối Bát Cực Môn nhân cũng tới! Huyền danh huyền y, Thanh Linh Đạo Nhân, Thường Tam, còn có Hà Sơn, Diệp Vô Nhai, khiến cho Diệp Thiên Vân bận tới mắt!

Để cho Diệp Thiên Vân vui sướng chính là Trần Mễ Lạp dĩ nhiên cũng lên núi, sắc mặt của hắc so với một tháng trước tốt hơn nhiều lắm. Thoạt nhìn hoàn hồn súp hiệu quả thật đúng không thể chê được!

Trần Mễ Lạp vừa thấy Diệp Thiên Vân tràn đầy vẻ vui mừng. Ôm quyền nói: “Trước hết chúc mừng lão đệ! Vốn ta không có ý định tới, đỡ phải thêm phiền toái cho lão đệ! Nhưng mà không đến lại cảm thấy hổ thẹn với huynh đệ. Cẩn rằng một cái, ‘mặt dày mày dạn’ đã tới đây rồi! Ha ha!”

Diệp Thiên Vân nhìn đến các cao thủ Bằng Thành đã đến hết, không khỏi cảm tạ bọn họ luôn ủng hộ chính mình như vậy, lập tức đưa tay mời: “Bên trong thỉnh! Trần đại ca, thương thế của ngươi như thế nào?” Nhắc tới khỏi thương thế, Trần Mễ Lạp tỏ ra vô cùng vui sướng, còn có chút hưng phấn vừa đi vừa nói: “Huynh đệ thuốc của ngươi rất tốt! Nội thương đã gần khỏi máu chột hiện giờ là điều dưỡng, nhưng hiện tại cũng không thể động thủ được! Ta rất có lòng tin, nhiều lắm ba tháng, công phu Trần Mễ Lạp ta nhất định có thể hội phục hơn tám phần!”

Diệp Thiên Vân nhìn đến Trần Mễ Lạp có thể bảo trì tâm tính lạc quan, cái này làm cho hắn rất yên tâm, vui vẻ nói: “Không cần vội vã như vậy, điều dưỡng một năm đã, rồi nói động thủ cũng không muộn, đừng cả ngày vội vàng đã đã sát sát, một khi còn bệnh căn, muốn khỏi hẳn cũng khó khăn!”

Vài người đều thoải mái cười ha hả, Diệp Thiên Vân có thể nói ra những lời này, đủ để có thể nhìn ra quan hệ của hắn cùng Trần Mễ Lạp không cạn! Diệp Vô Nhai nói: “Diệp lão đệ, lần này ta cũng muốn cảm ơn ngươi, nếu là không có linh dược của ngươi, chỉ sợ ta còn đang là kẻ dần dần chờ chết!”

Diệp Thiên Vân từ trước cảm thấy được Diệp Vô Nhai, người này thập phần ngạo khí, nhưng là hôm nay trong mắt hắn lại thấy được vẻ chân thành, liền cười đáp: “Diệp tiên bối, người về sau nhất định phải cùng Trần đại ca giống nhau chú ý tới sức khỏe, tất có một ngày kháng phục trở lại!”

Đi vào phòng tiếp khách, Thường Tam chuyển đề tài nói: “Lần này Bằng Thành cao thủ đến hết, Diệp huynh đệ, người lấy nhất định phải cẩn thận! Chớ có trách ta nói chuyện xấu, Vô Đương Thiếu Lâm vẫn đang nhìn chăm chăm vào đây!”

Một nói đến cái đề tài này, Thanh Linh Đạo Nhân đồng dạng có chút lo lắng nói: “Ngày đại hôn! Thiên Vân, Thiếu Lâm như thế nào thì ta không biết, nhưng ta biết lần này Vô Đương sẽ đến một ít cường giả đến đây!”

Diệp Thiên Vân bị như lời nói của Thanh Linh Đạo Nhân hấp dẫn, Vô Đương ở Bằng Thành đại bại, tám vị tông sư toàn quân bị diệt, bởi vậy hơi hơi trầm ngâm liền hỏi nói: “Là y học Điện chủ Vệ Sư Hạo? Ta cùng với hắn đã giao thủ qua. Nghe nói hắn là Vô Đương tu vi đệ nhất nhân.”

Thanh Linh Đạo Nhân lắc lắc đầu, nhe răng nói: “Vệ Sư Hạo chính xác có thể làm Vô Đương đệ nhất nhân. Nhưng ta cũng không muốn nói hắn, mà là...” Nói tới đây đột nhiên ngừng lại.

“Là ai?” Hà Sơn ở trong này nghe được náo nhiệt, vừa thấy Thanh Linh Đạo Nhân nói đến thời khắc máu chột không nói nữa, không tự chủ liền hỏi.

“Chẳng lẽ là... Thăng Tiên Điện?” Diệp Thiên Vân trong lòng vừa động, nhớ tới Trần Mễ Lạp từng giới thiệu với hắn qua tình huống bên trong Vô Đương, cường giả hẳn là đến từ nơi này.

Thanh Linh Đạo Nhân có chút ngoài ý muốn, chậm rãi gật đầu nói: “Chính xác, Thập Tứ Đại, ta dám cam đoan nhất định sẽ có người tới!”

Trần Mễ Lạp thở dài nói: “Diệp huynh đệ. Ta thật sự là không biết ngươi kết hôn nhanh như vậy, ngươi nhớ rõ trước đó vài ngày Thanh Nguyệt Đạo Trưởng Hoắc Sư Đồng?”

Diệp Thiên Vân đương nhiên nhớ rõ, Trần Mễ Lạp cuối cùng đưa hắn ra đi, cũng chính là bởi vì như thế mới phải chịu trọng thương, trong đầu ý niệm xoay chuyển nói: “Hai người có đó quan hệ sao?”

Trần Mễ Lạp cười khổ, sau một lúc lâu mới mặt lộ vẻ khó khăn nói: “Phụ thân của Hoắc Sư Đồng còn khỏe mạnh, đang ở trong Thăng Tiên Điện... Đạo hiệu Ngọc Chân Nhân, Hoắc Ngọc Sơn!”

Diệp Thiên Vân giật nảy mình! Hoắc Sư Đồng phụ thân, thì phải là Vô Đương Thập Tứ Đại! Lúc trước Trần Mễ Lạp còn nói. Phải đưa Thập Tứ Đại ra xem, không nghĩ tới ngày này thật sự đến, hơn nữa đến chỗ này nhanh như vậy!

Mọi người tuy rằng đều đối Vô Đương Thập Tứ Đại tin tức cảm thấy hứng thú, nhưng bọn hắn lại biết, Vô Đương Thập Tứ Đại là đối thủ của mình. Trần Mễ Lạp nhìn thấy không khí nặng nề, an ủi: “Kỳ thật Thập

Tứ Đại cũng cũng không có như bên ngoài đồn đãi, bọn họ cũng là người, là người sẽ có yếu điểm! Hơn nữa thọ mệnh bọn họ đã muốn tiếp cận đại nạn. Dười tình huống bình thường, sẽ không dễ dàng ra tay!”

Nói tới đây, lại cảm thấy có chút thẹn với Diệp Thiên Vân, hối hận nói: “Là ta hồ đồ nhất thời, đem Hoắc Sư Đồng đánh chết, lại không nghĩ rằng Diệp lão đệ nhanh như vậy thành đại hôn! Vô Đang Thập Ngũ Đại hiện tại không đủ mười người, huống chi Hoắc Sư Đồng chết ở trên tay của ta. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Ngọc Chân Nhân rời núi cơ hồ chắc chắn!”

Thanh Linh Đạo Nhân cùng Trần Mễ Lạp đều là Vô Đang Thập Ngũ Đại, cho nên đối với tình huống nội bộ Vô Đang rất quen thuộc.

Diệp Thiên Vân nội tâm cũng không hề trách Trần Mễ Lạp, kỳ thật cho dù Trần Mễ Lạp không ra tay, hắn cũng sẽ ra tay! Điều kiện của Ung lão quái lúc trước chính là muốn đánh chết Hoắc Sư Đồng! Ở thời điểm phát hiện địch nhân, nên tìm cách giải quyết, cho nên thử hỏi: “Không biết hai vị có biết công phu bọn họ như thế nào?”

Hai người liếc nhau. Không hẹn mà cùng cười khổ nói: “Gặp qua cũng chỉ là gặp qua. Nhưng chuyện này sớm đã là chuyện rất nhiều năm về trước! Từ khi dau Vô Đang Thập Ngũ Đại có thể quản lý được Vô Đang, bọn họ liền không cùng ngoại nhân động thủ! Vô Đang Thập Tứ Đại số người cực nhỏ. Mấy năm nay trong Thăng Tiên Điện chỉ còn lại có bốn vị, nhưng võ học của bọn hắn, chúng ta có thể phán đoán ra!”

Trần Mễ Lạp nhớ lại nửa ngày, có chút không dám xác định nói: “Kỳ thật có một người nên biết! Vô Đang y học Điện chủ Vệ Sư Hạo, ta nghe nói lần trước hắn cùng với Thiếu Lâm chi chiến, chính là Thập Tứ Đại ở phía sau chỉ điểm!”

Thanh Linh Đạo Nhân có chút khó xử: “Diệp lão đệ, kỳ thật chúng ta cũng không sợ Vô Đang Thập Tứ Đại, có thể đánh liền đánh, đánh không lại bỏ chạy, việc này chúng ta lúc trước còn lo lắng!” Nói đến đây mà, đột nhiên một chút lại nói: “Tuy rằng Hoắc Sư Đồng là Mễ Lạp huynh giết, nhưng là Vô Đang Thập Ngũ Đại xuống núi, cùng người có quan hệ rất lớn! Chỉ sợ Ngọc Chân Nhân sẽ không nuốt được cục tức này này, đến lúc đó, người cần phải muốn cẩn thận!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, nhưng trong lòng chưa từng có vẻ sợ hãi! Một cái võ giả không có dũng khí, không có sự can đảm, như vậy tuyệt không phải là một võ giả đủ tư cách! Hắn hiện tại không phải là thiếu niên ngây ngô ngày trước, ở trong lòng của hắn, võ học vĩnh viễn là giấc mộng mà hắn truy đuổi.

Nghe được Thập Tứ Đại rất cực hiện thân, Diệp Thiên Vân trước là giật mình sau đó là kích động! Chính xác, đối với hắn mà nói, không có chuyện tình hưng phấn hơn so với chuyện được nhìn thấy cao thủ! Vừa nghĩ tới có thể cùng loại cao thủ này so chiêu, thân thể không tự chủ có chút run rẩy!

Ở đây phần lớn đều là tông sư cao thủ, tự nhiên thập phần miễn cảm. Diệp Thiên Vân mặc dù không có nói chuyện, nhưng mọi người đều có thể nhận thấy được hắn đang hưng phấn! Phát hiện được bí mật này mọi người khó khỏi hít vào một hơi thật sâu, Diệp Thiên Vân tuyệt đối là một quái vật, tựa hồ võ giả càng cường đại, càng làm cho hắn cao hứng.

533. Chương 534: Một Chuyện Xưa

Diệp Thiên Vân có chút nghi hoặc, nhưng chỉ có thể chào hỏi mọi người rồi ra đi. Ngô Lập Sâm cùng Trần Mễ Lạp lại đến tâm sự cùng nhau, hai người đều có chút thổn thức không thôi. Thời điểm ở Vô Đang hai người anh không ra anh, em không ra em, hiện tại lại một nam một bắc, đều có tiếng tăm lừng lẫy!

Diệp Thiên Vân liên tục cáo lỗi, từ biệt hai người đi thẳng đến phía sau núi. Lúc này đã là buổi tối gần mười giờ, Vô Vi Đạo nhân nếu như không có chuyện trọng yếu gì chuyện, hẳn là không cần phải gọi mình, cho nên hắn sợ tới trễ vội vàng theo đường tắt chạy đi.

Xuyên qua diễn võ trường sau, Diệp Thiên Vân sau khi thấy hai gian phòng đèn đều lóe lên. Vừa mới tiến đến sân, liền gặp được một thân ảnh thướt tha đứng ở trước cửa.

Diệp Thiên Vân trong lòng về “Hồi hộp” hạ xuống, người trước mắt là người mà hắn rất không muốn gặp lúc này. Nhưng hắn biết hiện tại nhất cử nhất động của mình, đều ở trong mắt đối phương.

Diệp Thiên Vân cảm giác được cổ họng có chút phát khô, nuốt vào một cái, có chút mất tự nhiên chào hỏi nói: “Sư tỷ, còn chưa ngủ sao!” lúc này ánh mắt hắn vẫn chưa dám nhìn thẳng, thăm nghĩ nhanh chóng bắt chuyện qua loa rồi sau đó đi tìm Vô Vi Đạo nhân.

“Người còn biết ta là sư tỷ của người? . . .” Lý Thiên Kiêu nước mắt rơi đầy mặt, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Thiên Vân. Tuy rằng nàng tận lực khắc chế chính mình, nhưng vẫn truyền ra tiếng nức nở.

Diệp Thiên Vân theo ánh trăng nhìn lại, hai người bốn mắt nhìn nhau, hắn rõ ràng thấy được ánh mắt Lý Thiên Kiêu. Không biết sao, một giây này hắn lại có thể nhìn thấy ánh mắt kia có yêu cùng hận đan vào! Lý Thiên Kiêu đứng thẳng trong gió đêm lạnh, lại mặc quần áo vô cùng mỏng, đuôi lông mày đã lấm tấm những giọt sương, xem ra đã đợi thời gian rất lâu.

Diệp Thiên Vân cũng hiểu được Lý Thiên Kiêu cũng là người vô cùng quật cường, dừng bước chậm rãi an ủi: “Sư tỷ, bên ngoài gió lớn. Người mặc rất ít, nên về trong phòng. . . . Trở về rồi nói hãy nói!”

“Vì cái gì. . . . Vì cái gì người kết hôn cũng không cho ta biết? Chẳng lẽ ta thực sự là một người mà người không thể nói sao?” Lý Thiên Kiêu có chút không thể tin nhìn hắn. Nàng nổi điên nói: “Ồ trong mắt Diệp Thiên Vân người, ai tới cũng được mà không tới cũng không sao, ta nói đúng không? Người chỉ yêu quý chính tình cảm của người, còn đều bỏ tình cảm của người khác người không thêm quan tâm!”

Nàng lạnh lùng cười nhạo nói: “Tiểu sư đệ đã muốn kết hôn! Ta tình nguyện tin tưởng này hết thấy chuyện này đều là âm mưu, đều là âm mưu. . . .” Nói tới đây. Lý Thiên Kiêu rốt cuộc không thể không được chính mình, như là ngôi nhà mất đi cây trụ vô lực ngã sụp xuống dưới.

Diệp Thiên Vân không biết vì cái gì, không muốn gặp lại nàng. Nhưng nhìn thấy Lý Thiên Kiêu trạng thái tinh thần không tốt, bước tới, đỡ nàng lên, đem nàng dìu vào phòng trong, thấp giọng nói: “Sư tỷ, đệ biết chuyện kết hôn nói cho tỷ biết là lỗi của đệ. Nhưng đây là do trưởng bối an bài đệ cũng không có lương trước được!”

“Diệp Thiên Vân!” Nguyên bản Lý Thiên Kiêu đang vô lực nghe được câu này, bỗng như sư tử cái khi giận dữ, nàng hét lên bày ra vẻ phần nộ của mình nói: “Người. . . . Người thật ác độc. Đến thời điểm này, còn giả bộ ngơ ngẩn để lừa đảo ta!”

Diệp Thiên Vân lúc này không muốn đi biện giải bất cứ chuyện gì, hắn biết chuyện Lý Thiên Kiêu đề cập đến là cái gì, nhưng lúc này lại không nghĩ nhắc tới. Trong lòng hắn cũng rõ ràng Lý Thiên Kiêu đối với mình có không đồng dạng như vậy tình cảm, nhưng là hắn đã muốn kết hôn, sau khi kết hôn sẽ có trách nhiệm đi thực hiện trung thành, đây là đối hôn nhân tôn trọng! Trong khoảng thời gian ngắn, hắn không thể nào mở miệng, chính là tùy ý Lý Thiên Kiêu thấp giọng khóc nức nở.

“Ta biết người nhất định sẽ. . . cùng Hứa Tình. . . . Kết hôn, nhưng mà người. Chính là người vì sao. . . . Không nói cho ta! Ta từ Hình Ý Môn cùng với người đến Băng Thành. Người lại nhẫn tâm đem ta vứt xuống! Ta hỏi người. . . . Ở trong lòng người có lo lắng qua cảm thụ của ta?” Lý Thiên Kiêu nức nở nói, khóc không thành tiếng. Ánh mắt tuyệt vọng và bất lực kia, làm cho người ta không thể không thương tiếc!

Diệp Thiên Vân trong lòng có chút chua xót, hắn có thể coi Lý Thiên Kiêu là bằng hữu, nhưng lại không được! Chuyện giữa nam nữ, thật sự nếu so với võ đạo còn có phức tạp hơn!

Nếu không phải hôm nay nàng nói lên, Diệp Thiên Vân chính mình thật sự không biết nguyên nhân Lý Thiên Kiêu đi Băng Thành, thấy bộ dáng của nàng, nhận không được muốn đi lại an ủi, liền quay lưng lại chậm rãi nói: “Sư tỷ, ta biết tỷ yêu đệ! Chỉ là đệ không thể, bởi vì đệ còn có Hứa Tình. . . .”

Lý Thiên Kiêu càng khóc càng cảm thấy ủy khuất, Diệp Thiên Vân đối với nàng vô tình, đối với tình cảm của nàng lại tàn nhẫn, nàng không chỉ một lần cảm nhận được!

Lý Thiên Kiêu gào lên nói: “Ta trời sinh luôn không chịu phục ai, chính là chỗ này cổ sức mạnh này, để cho ta một mình chống đỡ cho tới hôm nay! Năm đó ta lần đầu tiên tiếp xúc võ học, rất nhiều người đều bởi vì ta là nữ nhân mà thờ dài! Nhưng ta không ngừng vươn lên, ta âm thầm thề với trời, ta tuy là thân nữ nhi, nhưng ta tuyệt đối không thua bất kỳ nam nhân nào, ta muốn tranh đệ nhất! Cho nên ta hăng hái, ta gần như hà khắc yêu cầu mình, rốt cục ta thành công, ta là bắc phái thủ đồ, tuy rằng ta là nữ nhân. . . .”

Diệp Thiên Vân có thể nghe được Lý Thiên Kiêu bởi vì kích động mà thanh âm có chút run rẩy, thở dài một tiếng, hẳn không biết nên xử lý quan hệ hai người như thế nào.

Lý Thiên Kiêu nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân, cười tao nhã, trong nụ cười kia có tang thương, cũng có đôi chuyện cũ vui mừng, chậm rãi nói: “Lúc đó ta kiêu ngạo như vậy! Thẳng đến khi. . . Ta gặp người! Khi đó ta chỉ đơn thuần cho rằng người là một mao đầu tiểu tử không hiểu thế sự, trầm mặc, hướng nội, còn có chút thẹn thùng, lại không nghĩ rằng cho ta rung động lớn như vậy!”

Lý Thiên Kiêu cố gắng đứng lên: “Mỗi lần âm thầm phân cao thấp, ta cuối cùng vẫn thua người từng bước! Vô luận ta cố gắng bao nhiêu, nhưng vận mệnh lại tựa hồ như là cùng ta đùa giỡn, ta không cam lòng! Nhưng dần dần ta phát hiện, ta so với người kém rất nhiều, chẳng biết từ khi nào. . . Mà sự chênh lệch giữa chúng ta càng lúc càng lớn, vì thế, ta phát hiện ta đã yêu người... Chuyện này buồn cười không?”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng của Lý Thiên Kiêu, lắc lắc đầu.

Lý Thiên Kiêu cười khổ, thân thể nàng đột nhiên lao về phía trước, từ phía sau lưng ôm lấy thắt lưng Diệp Thiên Vân!

Diệp Thiên Vân muốn vùng ra, nhưng lại bị Lý Thiên Kiêu gắt gao ôm lấy, nhẹ nhàng nói: “Thiên Vân, đừng cự tuyệt ta! Ta chỉ muốn ôm người. . . , rồi đem những truyện ngày trước nói cho xong được không?”

Không đợi Diệp Thiên Vân trả lời, nàng tựa đầu dán tại trên lưng của hắn, say mê nói: “Nếu người khác so với ta cao hơn một chút, ta sẽ cố gắng đuổi theo hắn! Nhưng người so với ta mạnh hơn rất nhiều, mạnh đến nỗi chính ta cũng thấy tuyệt vọng. . . . Cho nên ta liền nghĩ, cả đời này ta nhất định đuổi không kịp người. Như vậy. . . Ta phải có được người. . . , chỉ cần ta có được người, ta vẫn là đệ nhất. . .”

Lý Thiên Kiêu trên mặt thoáng ra nụ cười sáng lạng như tiểu cô nương nàng có chút khát khao nói: “Ta biết, mặc dù ta không sánh bằng người. Nhưng ta có thể có được người, của người đệ nhất cũng là của ta đệ nhất, Thiên Vân. . . , ta không muốn rời khỏi người, ta muốn vĩnh viễn cùng người ở cùng một chỗ, cho dù trở lại quan hệ ngày trước cũng tốt. . .”

Diệp Thiên Vân cảm thấy phía sau lưng ướt đầm, tất cả đều là nước mắt. Nhưng trong nước mắt lại truyền những tia ấm áp, đó chính là nhiệt độ cơ thể nữ nhân.

Nghe Lý Thiên Kiêu say sưa kể lại những chuyện tốt đẹp ngày xưa. Diệp Thiên Vân trong lòng như là bị đao cắt, trong lòng nảy lên một lại cảm động, nhưng nghĩ lại trong lúc đó lại trở nên bình tĩnh. Lý Thiên Kiêu vô luận dung mạo, khí chất hay là dáng người, đều là cực phẩm mỹ nữ! Nhưng hắn vẫn không thể! Hắn không thể chỉ lo cảm thụ của mình, nếu quả thật như vậy, vậy hắn đem Hứa Tình để ở chỗ nào?

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Thiên Vân không dám nhìn mặt Lý Thiên Kiêu, hắn biết mình không thể quay người lại, bởi vì quay lại chính là phản bội Hứa Tình, có lẽ vào giờ khắc này là hạnh phúc, nhưng lúc tỉnh mộng lại sẽ hối hận, Diệp Thiên Vân hít sâu một hơi. Khắc chế chính mình nói: “Sư tỷ. Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng! Đệ đã có Hứa Tình, hiện tại đã muốn kết hôn! Tỷ nghĩ lại đi, đệ tình tưởng tỷ có thể suy nghĩ thông suốt!”

Lý Thiên Kiêu gắt gao nắm chặt hai tay, giờ khắc nàng ở sau lưng Diệp Thiên Vân, có chút tuyệt vọng: “Thiên Vân, ta không hy vọng xa vời có thể cùng người kết hôn, không muốn cùng người có kết quả gì, hiện tại ta thậm chí nghĩ chúng ta cần phải trải qua một quá trình đầy đủ, hai người yêu nhau trong lúc đó nên có quá trình! Bằng không, ta thực sự không cam lòng, cũng sẽ không từ bỏ ý định!”

Diệp Thiên Vân không đành lòng cự tuyệt, nhưng cũng có chừng mực, nhún mảy quắt lớn: “Sư tỷ, tỷ nên ngẫm lại, nếu tỷ cùng đệ đến với nhau, Hình Ý Môn phải làm như thế nào xem? Đến lúc đó, tỷ làm sao ngăn đầu đường đường chính chính làm người?”

“Ta không cần, ta thật sự không cần! Thiên Vân, Hình Ý Môn thì thế nào? Vô lâm thì sao? Ta chỉ cần người ta yêu, ta có được, ta tuyệt không hối hận! Chỉ cần một lần cơ hội, chỉ cần một lần!” Lý Thiên Kiêu khẩn cầu, thân thể gắt gao dán tại sau lưng Diệp Thiên Vân, ánh mắt như nước long lanh thâm tình nhìn hắn, nàng muốn có được một đáp án!

Diệp Thiên Vân thoáng dùng sức giãy một chút, nhưng hắn lại sợ thương tổn Lý Thiên Kiêu, nhưng bởi vì trong lòng có chút tâm tư này, nên cũng không thể thoát ra, đành phải cứng giọng nói: “Không có khả

năng, sự tỷ, ta chúc tỷ tìm được một nam nhân tốt!”

Lý Thiên Kiêu nhìn thấy Diệp Thiên Vân thực sự nhần tâm như thế, nhất thời không cam lòng nói: “Thiên Vân, người thực sự tuyệt tình như vậy?”

Diệp Thiên Vân không nói lời nào, nhưng dùng một chút lực, để thoát khỏi vòng tay Lý Thiên Kiêu, hần hiện tại muốn lập tức rời đi, đi càng nhanh càng tốt! Tình cảm của hần vốn đơn thuần, chưa bao giờ trải qua những truyện này. Đối với việc Lý Thiên Kiêu thổ lộ hôm nay, làm cho trong lòng hần cảm động đồng thời cũng có một chút bối rối! Đối với võ đạo, Diệp Thiên Vân không e ngại bất luận kẻ nào, nhưng ở trên mặt cảm tình, hần bất quá là một người thường mà thôi!

Lý Thiên Kiêu dường như nghe theo lời của hần nhẹ nhàng buông tay, đem thân hình Diệp Thiên Vân vuốt một cái, rồi đưa mắt lại gần hỏi: “Thiên Vân, bỏ qua ta, người có hối hận không?”

Diệp Thiên Vân thật không ngờ Lý Thiên Kiêu chuyển biến nhanh như vậy, nhìn ánh mắt của nàng kiên định nói: “Sẽ không hối hận! Đệ cả đời này chỉ thích một người đó chính là Hứa Tình, tuyệt sẽ không. . .”

Đang nói đến đó, Lý Thiên Kiêu có chút ngây ngốc, nhưng qua trong giây lát lại khôi phục bộ dạng từ trước, thâm tình nói: “Thiên Vân, ta sẽ không để người rời đi, tuyệt sẽ không, cho dù người sau này có giết ta, ta cũng không hối hận!”

Diệp Thiên Vân nghe nàng nói ra những lời này, lập tức cảm thấy được kỳ quái, một giây sau liền phát giác thân thể có chỗ không đúng lắm, lui về phía sau từng bước, thân thể nhưng có chút cảm giác choáng váng, sắc mặt đại biến nói: “Người. . .” Vừa nói hần đồng thời đề khởi Kim Chung Tráo, như sau đó lại cảm thấy trời đất quay cuồng!

Lý Thiên Kiêu nhẹ nhàng tiến đến, đem chiếc áo khoác trên người cởi ra, lộ ra thân thể kiều mỵ mà đầy đặn đồng thời cố gắng cười khê nói: “Thiên Vân, ta muốn cho người biết ta yêu người. . . Yêu người!”

534. Chương 535: Một Trận Hết Hồn

Nhắm mắt lại, ngửi thấy có một mùi hương khác lạ bên gối, như giặt mình từ cơn ác mộng, hít sâu liên tục mấy lần, vẫn còn cảm thấy hỗn loạn. Khi ánh mặt trời chiếu thẳng đến đầu giường, cúi đầu nhìn xuống thân trần của mình, trong lòng liền cảm thấy phiền não.

Hần chưa từng nghĩ rằng Lý Thiên Kiêu sẽ làm như vậy với hần, là một người đồng môn ở chung một phòng, là một người đối với mình rất tốt. Có lẽ, Lý Thiên Kiêu có quá nhiều chuyện không cam lòng, nhưng cũng đâu phải là lý do để làm ra loại chuyện này.

Diệp Thiên Vân không biết sau này nên đối mặt với Lý Thiên Kiêu thế nào, hần đã mất đi sự bình tĩnh vốn có, điều này làm cho hần vô cùng hoảng hốt, cảm thấy dường như đã mất đi cái gì đó.

Xoay người xuống giường, Diệp Thiên Vân đột nhiên sửng sờ khi nhìn xuống bên dưới của mình, cái quần ngày hôm qua vẫn còn đang mặc trên người, điều này làm cho hần rất nghi hoặc, dây nịt cùng với nút quần vẫn không khác gì hồi tối qua, trong lòng hần đột nhiên nảy sinh một ý niệm kỳ quái, chẳng lẽ...

Đúc lúc này, Diệp Thiên Vân đột nhiên giặt mình, theo tiềm thức quay đầu lại, thấy Lý Thiên Kiêu đang đứng ở cửa, hai mắt đỏ bừng, tóc tai hơn loạn một chút, trong tay cầm hai cái chén cùng với hai đôi đũa, thân nhiên vuốt tóc nói: “Thiên Vân, ăn cơm đi!”

Diệp Thiên Vân chợt nhìn thấy nàng, không biết nên nói cái gì bây giờ, ấp úng nói: “Ngày hôm qua... ngày hôm qua...” “Mấy lần muốn mở miệng, nhưng không thể nào dằn miệng nói ra.

“Em muốn hỏi ngày hôm qua... chúng ta có làm gì không à?” Lý Thiên Kiêu đi đến trước bàn, đặt hai cái chén xuống, xoay người lại nhìn hần, trong mắt có một chút xấu xa, nói: “Tiểu sư đệ, cả buổi tối ngày chị ôm me mà ngủ! Chị thề, đây là đêm đẹp nhất của chị... thật đấy!”

“Ặc...” Diệp Thiên Vân mơ hồ, hần thật sự không rõ Lý Thiên Kiêu muốn làm gì, nhớ đến chuyện tối qua, hần liền không còn dũng khí để nhìn mặt Lý Thiên Kiêu.

“Em đừng suy nghĩ nhiều...” Lý Thiên Kiêu nhẹ nhàng cắn môi, sau đó thở dài nói ; “Em đã kết hôn rồi... chị sẽ không làm khó em... ăn cơm đi, đừng để uổng tâm ý của chị. Chị sợ đánh thức em, cho nên đặt Hình Ý môn làm xong, mới cầm lên”

Diệp Thiên Vân còn muốn hỏi, nhưng không biết nên mở miệng thế nào, trong lúc nhất thời im lặng không nói gì, thân trên trần trụi, đứng đơ ra ở trong phòng.

“Đừng lo lắng nữa... chị thề... thật sự không có làm gì...” Dù Lý Thiên Kiêu muốn nói ra, nhưng mấy chuyện này rất xấu hổ, nàng đành phải cắn răng, gom hết dũng khí để nói : “Chị sẽ không làm phiền em, sau này cũng sẽ không nhắc lại chuyện đó... chị nói rồi, chuyện của chị và em, chỉ là chuyện xưa mà thôi! Bây giờ chuyện xưa của chị đã kể xong, sẽ không quấy rầy đến cuộc sống của em nữa... em không tin chị, hay là không tin cảm giác của mình?”

Diệp Thiên Vân vừa mới tỉnh dậy, nên chẳng biết gì cả, mà khi đứng dậy thì cảm thấy đầu nặng còn hơn đá, nhưng nghe nàng nói xong liền thở phào một hơi, nhìn thấy trên trán của Lý Thiên Kiêu đầy mồ hôi, vừa mặc quần áo vừa nói : “Chị có thể nghĩ như vậy là tốt rồi!”

Lý Thiên Kiêu cầm lấy chén đĩa, cười nói : “Em ăn cơm đi, cơm nước xong rồi muốn làm gì thì làm, nghe không?”

Nếu như không có gì xảy ra thì Diệp Thiên Vân cũng không cần phải xấu hổ như trước, nhanh chóng ngồi xuống bàn, bắt đầu gấp đồ ăn như điên.

Lý Thiên Kiêu hình như là nhìn mãi mà vẫn thấy không đủ, cười mắng : “Từ từ thôi, từ từ! Ăn như quỷ chết đói vậy, ăn như thế sớm muộn gì cũng bệnh!”

Diệp Thiên Vân không trả lời, nhưng tay đã chậm lại, nhớ đến chuyện hôm qua, liền hỏi : “Sư tỷ, Vô Vi đạo nhân còn ở đây không?”

Lý Thiên Kiêu cười rộ lên, sau đó nói : “Em cho rằng Vô Vi đạo nhân tìm em có việc sao? Ngày hôm qua chị đã đuổi hắn đi rồi, em không cần để ý”

“Ừ!” Tối qua Diệp Thiên Vân đã có chút nghi ngờ rồi, nhưng nghe Lý Thiên Kiêu nói vậy, hiển nhiên là cũng đã rõ ràng. Sau khi cơm nước xong, đứng dậy lau miệng nói : “Sư tỷ, em đi!”

Lý Thiên Kiêu chỉ cầm đĩa thôi, căn bản là không có ăn, nhìn thấy Diệp Thiên Vân ăn xong, khoe miệng lộ ra một nụ cười, vành mắt hồng lên, nàng vươn tay sửa sang lại cổ áo của Diệp Thiên Vân, thấp giọng nói : “Thiên Vân, em làm việc phải cẩn thận, không nên gấp gáp! Thời gian vẫn còn nhiều!”

Diệp Thiên Vân gật đầu.

Lý Thiên Kiêu tựa hồ như nghĩ đến cái gì đó, cười nói : “Ngày mốt là hôn lễ của em, nhớ để chị làm cô dâu của em!”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói : “Thôi, nguy hiểm lắm! Chuyện này không nên cuốn chị vào, bây giờ chị cứ sống trên núi yên ổn vài ngày đi!”

Lý Thiên Kiêu kiên cường nói : “Em tự chăm sóc mình là được, chuyện của chị không cần em quan tâm, chị quyết định làm cô dâu rồi!” Nói xong nhìn Diệp Thiên Vân một cách gian xảo : “Chị chỉ muốn hoàn thành giấc mộng của mình mà thôi!”

Diệp Thiên Vân nghe đến giấc mộng, liền không nói gì nữa, lẳng lặng gật đầu với Lý Thiên Kiêu một cái, quay đầu ra cửa!

Ngay trong lúc bước chân ra khỏi cửa, mơ hồ nghe thấy âm thanh của chiếc đĩa rơi xuống...

Đến trước núi, tới cửa Hình Ý môn, thấy Tiêu Sát đang đứng ở cửa, mỉm cười nghênh đón khách.

Tiêu Sát nhìn thấy Diệp Thiên Vân, liền giống như nhìn thấy người thân vậy, lau mồ hôi trên mặt đi, nặn ra một nụ cười cứng ngắc, cười khổ nói : “Tiểu sư đệ, sao em lại chơi trò mất tích với anh trong thời khắc mấu chốt như vậy thế? Haizzz, anh đứng tiếp khách giùm em từ sáng giờ, cười riết làm mặt anh cứng hết rồi!”

Diệp Thiên Vân vội vã hỏi : “Buổi sáng có ai đến?”

“Ai đến? Còn nhiều hơn cả vòng một nữa, hôm nay tất cả đều đến xem náo nhiệt, thiết tình! Những người này dường như là sợ thiên hạ không loạn ấy, bây giờ tất cả mọi người đều đang chờ xem náo nhiệt của Hình Ý môn chúng ta!” Tiêu Sắt bĩu môi, khinh thường nói.

Diệp Thiên Vân nghe thấy là xem náo nhiệt, cũng không có tâm tư đi đón những người này, cho dù là mang tâm tư chúc mừng cũng mặc kệ, xoay người kéo Tiêu Sắt đi, nói : “Đi thôi!”

“Đi đâu?” Tiêu Sắt khó hiểu hỏi : “Ở đây thì sao?”

Diệp Thiên Vân liền ngoắc một tứ đại đệ tử phía sau, nói : “Kêu hai người dưới chân núi lên đón khách! Nhất định phải hỏi cẩn thận! Nếu có người nào quan trọng thì phải gọi điện thông báo cho sư thúc trước!”

“Vâng! Diệp sư thúc!” Vị đệ tử này dùng ngữ khí đùa giỡn hỏi thăm : “Sư thúc, bọn con cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ! Nhưng mà, chờ xong hết mọi chuyện rồi, có thể dạy cho bọn con một hai chiêu được không!”

“Được, quyết định vậy đi!” Diệp Thiên Vân nghe thấy tiểu bối mặc cả như vậy, cảm thấy thú vị, hắn cũng không keo kiệt đến nỗi không dạy được vài chiêu cho tiểu bối.

“Mấy vị sư đệ, chúng ta có nhiệm vụ!” Người đệ tử này vừa nghe Diệp Thiên Vân đáp ứng, hưng phấn như muốn nhảy dựng lên, nói : “Xuống núi đón khách. Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, Diệp sư thúc sẽ tự tay chỉ giáo cho chúng ta”

Mấy người đệ tử mười tám mười chín tuổi nghe vậy, lập tức cao hứng lên, sau đó cùng nhau ôm quyền nói với Diệp Thiên Vân : “Cảm ơn Diệp sư thúc!”

Tiêu Sắt nhìn bọn họ vui mừng chạy xuống núi, không khỏi mắng : “Mấy tiểu tử này, thật đúng là mấy tiểu quỷ!” Xoay người lại nhìn Diệp Thiên Vân, nói : “Em thật thông minh, sao anh không nghĩ ra được biện pháp như vậy, thật sự chỉ có em mà thôi!”

Tiết kiệm thời gian, cũng là tiết kiệm tài nguyên, chỉ cần để mấy tên đệ tử xuống núi đón khách, nếu có nhân vật quan trọng đến thì chỉ cần gọi một cú là tốt rồi!

Diệp Thiên Vân chào Tiêu Sắt, bây giờ trừ đón khách ra thì chẳng còn nhiệm vụ gì cả, đi vào bên trong Hình Ý môn, lúc này đã có không ít đại biểu của các môn phái khác, đang ngồi nói chuyện bên trong.

Những người này nhìn thấy Diệp Thiên Vân đến, đều chúc mừng hắn, những lời chúc mừng không tốn tiền đến vô vấp, bây giờ Diệp Thiên Vân đang quản lý mọi chuyện của Hình Ý môn, phần lớn các môn phái đều nghe nói, sao mà không muốn kết bạn làm quen chứ? Với tu vi của hắn, cùng với thực lực sau lưng, mặc kệ là môn phái nào cũng không dám khinh thường!

Diệp Thiên Vân nghe nói một hai câu thì được, nhưng nghe nhiều thì thấy phiền! Liền muốn trốn đến phòng của Ngũ Vĩ đến yên tĩnh cái lỗ tai, vừa đi vào, chỉ thấy Ngũ Vĩ đang cầm một gốc nhân sâm nhìn về một nơi xa lắm.

Ngũ Vĩ nhìn thấy Diệp Thiên Vân cũng có chút bất ngờ, buông đồ trong tay xuống, nói : “Sao con lại có thời gian đến đây?”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy vẻ mặt hồng hào của Ngũ Vĩ, không trả lời, mà hỏi : “Sư phụ, thân thể của ngài hân là tốt lên không ít đúng không!”

“Không sai, không ngờ con liếc mắt một cái là có thể nhìn ra” Ngũ Vĩ kin ngạc, sau đó vui mừng nói : “Công hiệu của Hoàn Hồn Thang quả nhiên không thể xem thường được!” Nói xong không do dự ra tay với Diệp Thiên Vân.

Từ trước Diệp Thiên Vân còn có thể tiếp được mấy chiêu của Ngũ Vĩ, nhưng bây giờ đương nhiên không dám ra tay dễ dàng nữa, sau khi hóa giải đạo lực của quả đấm xong, vui vẻ nói : “Đúng là không sai! Công phu của ngài đã khôi phục ít nhất sáu tầng!”

Ngũ Vĩ ừ một tiếng, trên mặt cũng lộ ra sự vui vẻ, cười nói : “Ta tin, thêm một tháng nữa, công phu của ta nhất định có thể khôi phục lại như trước. Ta đã làm nhiều Hoàn Hồn Thang rồi, cho con một ít, để dành cho sau này!” Nói xong liền đi vào trong phòng.

Lát sau, Ngũ Vĩ lại đi ra, trong tay cầm một cái bình ngọc tinh xảo, chậm rãi nói : “Chỗ này có ba mươi phần, con giữ lấy đi!” Nói đến đây, chợt vỗ đầu kêu lên : “Đúng rồi, Thiên Vân, Đại Lực Kim Cương Hoàn mới có tiến triển!”

Diệp Thiên Vân đang quan tâm nhất vấn đề này, nghe vậy lập tức cau mày hỏi : “Tiến triển gì?”

Ngũ Vĩ không nói gì, mà kéo tay Diệp Thiên Vân vào trong phòng thí nghiệm của mình, lấy hai đơn thuốc ra, chậm rãi nói : “Ta đã thí nghiệm mấy lần, khi con luyện công dùng thứ này có thể giúp đột phá Đại Lực Kim Cương Hoàn!”

“Thật sao?” Diệp Thiên Vân vội vã mở hai đơn thuốc ra so sánh, trải qua một hồi kiểm tra cẩn thận, phát hiện ra, hai đơn thuốc hoàn toàn khác nhau, không khỏi trợn mắt nói : “Hai đơn thuốc này không có một chỗ giống nhau!”

Ngũ Vĩ gật đầu, sau đó giải thích : “Cao minh là chỗ nào, hai đơn thuốc này nhìn thì khác nhau, nhưng thật chất lại không có gì khác cả! Trải qua mấy lần thí nghiệm, đơn thuốc mà con dùng để luyện Kim Chung Tráo, chỉ thay đổi một số dược vật bên trong, cho nên thoạt nhìn có vẻ khác nhau!”

Diệp Thiên Vân nghe đến đó xong, liền khẩn trương hỏi : “Ngài nói là, đơn thuốc của con đã bị người khác đổi?”

“Không sai!” Ngũ Vĩ cười khẳng định, nói : “Ta nghĩ di chứng sau khi luyện công của con có thể được hoá giải hoàn toàn!”

535. Chương 536: Phong Vân Tế Hội

Bởi vì tu luyện dược vật mang theo một căn bệnh vô cùng đáng sợ, nên Diệp Thiên Vân cũng lo lắng cho thân mình, chủ yếu là sợ người ngoài biến được bệnh tình của mình, sẽ gây ám ảnh tâm lý. Một khi nỗi ám ảnh này hình thành, sẽ trở thành một kích thích tuyệt đối là trí mạng. Sau này mỗi lần giao thủ sẽ trở nên rụt rè. Đây không phải là điều hắn muốn thấy.

Một người có lá gan bé tí, thì đừng nghĩ là sẽ làm được chuyện gì! Trong lúc giao thủ là sợ hãi, khiếp hoàng thì chẳng khác nào là tự buông tay.

Hôm nay, Ngũ Vĩ có thể khẳng định như vậy, làm cho hắn cũng yên tâm hơn nhiều. Sau này cũng không cần lo lắng là khi đang đấu với người ta thì đột nhiên phát bệnh, gánh nặng tâm lý của hắn cũng được giảm bớt rất nhiều.

Ngũ Vĩ nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của hắn, cũng vui mừng cho hắn, rất ít khi thấy được Diệp Thiên Vân nhảy nhót như một đứa con nít vậy, chậm rãi nói : “Ta phát hiện ra đơn thuốc dùng để luyện tập Kim Chung Tráo kia, hoàn toàn là được tái chế từ Đại Lực Kim Cương Hoàn. Tựa hồ như người chế thuốc còn muốn phát triển đơn thuốc này nữa, chỉ tiếc là hắn ta hình như chỉ biết được vài dược vật, mặc dù trên cơ bản là đã đạt được dược hiệu của Đại Lực Kim Cương hoàn, nhưng vẫn không loại bỏ được tác dụng phụ!”

Dừng lại một chút rồi nói tiếp : “Cũng may con nắm bắt được chỗ nguy hiểm của Đại Lực Kim Cương Hoàn, nếu con mà dùng nhiều năm, sẽ nổ tung bởi vì dương khí quá nặng, cái này tuyệt đối không phải là hù dọa con đâu!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, đơn thuốc này thật ra là phát hiện khi tiến hành thí nghiệm, nếu như không có kiến thức rộng rãi, sợ rằng đã bỏ qua rồi.

Ngũ Vĩ trộn hai đơn thuốc lại với nhau, sau đó giải thích : “Thật ra có thể chế thành một đơn thuốc cho con, có tác dụng vô cùng lợi hại với võ học trên người con!”

“Lợi hại?” Diệp Thiên Vân nghe Ngũ Vĩ nói vậy, cười đáp : “Lợi hại thì cũng chẳng phải cũng làm ra thứ đó, luyện tập tiếp không phải là tự sát sao?”

“Con nói đúng, nhưng không đúng toàn bộ!” Ngũ Vĩ lấy mấy vị thuốc bên trong ra, chỉ cho Diệp Thiên Vân xem : “Đơn thuốc của con có lẽ là chỉ sản phẩm quá độ mà thôi!” Ông ta nhìn thấy Diệp Thiên Vân không hiểu gì cả, mới nói : “Sản phẩm quá độ theo như lời ta nói, là chỉ sử dụng trong một thời gian ngắn. Mặc dù biết đơn thuốc có tác dụng phụ, nhưng nếu chỉ dùng trong một thời gian nhất định sẽ không gây ảnh hưởng đến cơ năng của thân thể, cũng là lợi nhiều hơn hại!”

Diệp Thiên Vân nghe xong, không khỏi lạnh sống lưng, dựa theo lời của Ngũ Vĩ nói, thì người đó nhất định là một tên điên! Biết rõ đơn thuốc có tác dụng phụ, nhưng mà vẫn sử dụng bình thường, còn điên cuồng hơn cả mình nữa!

Ngũ Vĩ mừng rỡ nói : “Hai đơn thuốc này có thể bù đắp lẫn nhau, ta khẳng định có thể giúp đột phá cho Đại Lực Kim Cương Hoàn!”

“Thời gian bao lâu?” Diệp Thiên Vân không nhận được, hỏi, rồi tiếp tục nói : “Còn một vấn đề nữa, mỗi lần luyện con cần phải dùng nước nóng ngâm toàn thân, cái này không quá thuận tiện!”

“Buổi tối có thể làm ra đơn thuốc mới!” Ngũ Vĩ khẳng định nói : “Đơn thuốc mới thật ra chính là Đại Lực Kim Cương Hoàn, nó dùng tính chất của dược vật, có thể giải quyết được vấn đề của con!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, trong mắt tràn đầy sự mừng rỡ, có thể loại bỏ tâm bệnh lớn nhất của hắn : “Sư phụ, vậy ngài chế tạo cho con nhanh lên một chút, hơn nữa càng nhiều càng tốt!”

Ngũ Vĩ ừ một tiếng, khẳng định nói : “Tối nay con có thể đến lấy, mấy loại dược vị này trong Hình Ý môn cũng không thiếu. Một lần chế đủ dùng trong một năm! Còn có Hoàn Hồn Thang, ta cũng sẽ làm cho con một ít. Nếu có chuyện xảy ra... cũng có thể tự cứu mình được!”

Ngũ Vĩ biết tính tình của Diệp Thiên Vân, biết khuyên bảo cũng không được, đành phải thuận theo mà thôi. Một khi xảy ra chuyện cũng có chuẩn bị tốt.

Võ Đang, Thiếu Lâm hai phái đã đến!

Hai phái này cơ hồ như đến cùng một lúc, Diệp Thiên Vân không hy vọng là cả hai cùng nhau đến, nhưng mà thật là xui, bọn họ quả thật là cùng nhau đi đến, đồng thời đến sơn môn của Hình Ý môn.

Diệp Thiên Vân đã nhận được tin tức, liền đứng ở cửa sơn môn, cùng với mấy vị tông sư chào đón! Mặc dù hai bên bất hòa, nhưng mà Võ Đang và Thiếu Lâm quả thật là lão đại và lão nhị trong chốn võ lâm, cho dù Võ Đang đang hao tổn nhiều, nhưng danh tiếng vẫn còn!

Bất luận là Võ Đang hay Thiếu Lâm vì sao cùng đến, thì bọn họ đến đây cũng chỉ vì chúc mừng cho Diệp Thiên Vân! Cho nên không thể mất mặt với hai đại phái, nếu không thì Hình Ý môn sẽ không có khí độ.

Thú vị hơn nữa là, Tiêu Hùng mấy ngày nay không lộ diện lại xuất hiện như thần long hiện thân. Tiêu Hùng dẫn vài người đi đến trước, đầu tiên là ôm quyền tạ lỗi với Diệp Thiên Vân : “Thiên Vân, sắp đến đám cưới của ngài rồi, nhưng tôi không có thời gian để đến chúc mừng! Xin cáo tội trước, anh cũng đừng trách tôi, ha ha!”

Diệp Thiên Vân từ sau khi chấp chưởng sự tình, Tiêu Hùng liền không lộ mặt! Diệp Thiên Vân được bổ nhiệm, là do ý tứ của mấy lão tông sư, hoàn toàn không có sự đồng ý của Tiêu Hùng. Hiển nhiên là trong lòng không thoải mái rồi, nói cho cùng hắn vẫn là môn chủ của Hình Ý môn.

Diệp Thiên Vân cũng không nói nhảm nhiều, nhậm mặt nói chuyện : “Tiêu Hùng sư diệt, lâu như vậy mới trở về, tôi lại không thấy bên trong Hình Ý môn có bao nhiêu chuyện bận rộn cả, có lẽ đều là chuyện riêng của anh thôi!”

Một lời châm chọc thẳng mặt, làm cho Tiêu Hùng chỉ có thể cười gượng mà thôi, bởi vì hắn không có lý do phản bác, cũng không có thực lực phản bác, cho nên đành cười khổ nói : “Sư bá, trong Hình Ý môn có rất nhiều chuyện, sau này tôi sẽ chú ý nhiều hơn!”

Vô Vi đạo nhân nhìn thoáng qua Tiêu Hùng, không chút khách khí nói : “Chuyện của Thiên Vân, chính là chuyện của mấy người sau núi chúng ta! Tiêu sư diệt, thoát nhìn người vẫn thiếu hỏa hầu, môn chủ đời trước cũng không bận rộn như người!”

Vô Vi đạo nhân cũng không rảnh đùa giỡn với hắn, hung hăng trách cứ, làm cho sắc mặt Tiêu Hùng đổi màu liên tục! Muốn nói mấy câu, nhưng mà lại không thể nói được, đành phải ngậm miệng đứng một bên.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy tình cảnh của Tiêu Hùng như vậy, cảm thấy như mình đã chiếm ưu thế hơn. Tiêu Hùng nói thế nào cũng là môn chủ của Hình Ý môn, chỉ là trên hắn còn có sáu vị sư thúc sư bá, điều này làm cho hắn tiến thoái lưỡng nan. Vô Vi đạo nhân nhìn hắn không nói lời nào, nhưng vẫn chưa có ý định bỏ qua, lạnh lùng cười nói : “Loại người như hắn luôn e sợ người khác đứng chung vị trí với mình, thật đúng là một khuôn mẫu, thật sự là người kẻ tặc có khác!”

Vô Vi đạo nhân đang nói về Thương Nhâm môn chủ, Diệp Thiên Vân nghiêng ngễ, cũng không ngờ rằng khi bên trong Hình Ý môn lại có nhiều người tranh giành cái vị trí này, cho nên chỉ có thể không nghe không thấy luôn.

Hai bên lần đầu giao phong, Diệp Thiên Vân chưa nói gì mà Tiêu Hùng đã bại trận rồi, hắn ta căn bản là không thể đứng vững trước áp lực của sáu vị tông sư!

Nghiêm Hành nhìn thấy Vô Vi đạo nhân ra mặt cho Diệp Thiên Vân, thoáng nhìn ông ta một cái, cười nói : “Tiêu Hùng, sư diệt chúng ta đã lâu rồi không có nói chuyện với nhau. Nếu không tình huống có lẽ sẽ tốt hơn nhiều!”

Tiêu Hùng vội vã ôm quyền nói : “Sư bá nói đúng, con nhớ kỹ! Chờ thêm một thời gian nữa, nhất định con sẽ đến sau núi nghe các vị sư thúc sư bá chỉ giáo!”

Mấy người đệ tử chung quanh cũng âm thầm cắn lưỡi, sáu vị sư tổ ủng hộ Diệp Thiên Vân, cho dù là môn chủ Tiêu Hùng cũng chỉ có thể chịu đựng, không khỏi nhìn trộm Diệp Thiên Vân vài lần.

Đang nói chuyện thì cách đó không xa đã nhìn thấy bóng người, Diệp Thiên Vân vẫn nhìn chăm chú, Vô Đang và Thiếu Lâm cùng nhau lên núi, hai phái cộng lại có hơn mười người, cả đoàn người hùng hổ đi lên trên nước, lai giả bất thiện nha!

Ước chừng năm phút đồng hồ sau, người đã đến! Đi đằng trước là bốn vị danh tăng!

Diệp Thiên Vân nhìn thoáng qua Cuồng Cảnh, phát hiện ra hắn bước đi phẳng phất như không bị thương! Diệp Thiên Vân nhớ rõ lúc đầu khi xông ra khỏi hắc ngục đã giao thủ với Cuồng Cảnh, đã đánh hai đòn nghiêm trọng lên trên người hắn, với đạo lực lúc đó Cuồng Cảnh không chết đã là tốt lắm rồi, nhưng mà bây giờ hắn giống như người bình thường, cái này nói rõ là hắn đã dùng được, hơn nữa còn có công hiệu khởi tử hồi sinh!

Thứ được chỉ bảo của Thiếu Lâm là Hoàn Hồn Than, mấy tên hòa thượng này giống như kẻ trộm vậy, đem thứ tốt giấu đi, sau đó đến thời khắc mấu chốt mới lấy ra dùng như vũ khí bí mật vậy!

Cuồng Cảnh cũng nhìn thấy Diệp Thiên Vân, trong mắt hiện lên sự phức tạp không nói nên lời! Những người bọn họ đã nhốt Diệp Thiên Vân trong hắc ngục, nhưng không ngờ Diệp Thiên Vân lại hợp tác với đám cao thủ trong hắc ngục để phá ngục đánh giết Thiếu Lâm. Đây là điều bọn họ có nằm mơ cũng không nghĩ đến!

Quan trọng hơn nữa chính là, trong thời gian mấy tháng ở hắc ngục, thực lực của Diệp Thiên Vân đột nhiên tăng tiến! Hắn không biết Diệp Thiên Vân đã luyện công phu gì, cho nên trừ thù hận ra, còn có tò mò nữa!

Hai bên gặp nhau, Nghiêm Hành ở phía sau vỗ vỗ Tiêu Hùng, lúc này Tiêu Hùng rõ ràng đã hiểu ý, đi về phía trước hai bước, ôm quyền cất cao giọng nói : “Không ngờ hai phái đường xa mà đến, tôi đại biểu cho Hình Ý môn tỏ vẻ hoan nghênh các vị!”

Cuồng Cảnh đứng đối diện, thấy Cuồng Vũ muốn nói cái gì đó, vội kéo hắn lại, để tránh hắn làm ra việc ngu ngốc. Đúng lúc nào, một tăng nhân mặc áo bào màu xám đứng dậy, hai tay chắp thành hình chữ thập, nhẹ giọng nói : “Bần tăng Độ Nan, đại biểu cho Thiếu Lâm cảm ơn các vị!” Nói xong liền lui trở lại, môi không ngừng niệm, đang tụng kinh phật!

Lúc hắn ta nói ra thân phận, mấy vị tông sư của Hình Ý môn không khỏi tròn tròn hai mắt, toát ra vẻ không thể tin được!

Mọi người đều khó hiểu, tăng nhân có thể đại biểu cho Thiếu Lâm, tất nhiên là quyền cao chức trọng! Nhưng mà, người trước mắt lại giống như một kẻ quét rác của Thiếu Lâm, ngay cả bọn họ cũng chưa từng nghe

qua, điều này làm cho mọi người không thể hiểu nổi.

Diệp Thiên Vân ngăn người ra, Nghiêm Hành thì hít một hơi nói : “Thiên Vân, phiền toái lớn của Hình Ý môn đã đến!”

“Là sao?” Diệp Thiên Vân thấp giọng hỏi : “Hắn ta là ai? Chúng ta chưa gặp qua hắn ở Thiếu Lâm!”

Nghiêm Hành nhìn lão tăng không chớp mắt miệng niệm kinh Phật liên tục : “Bối phận của Thiếu Lâm luôn rõ ràng, phân ra thành Minh, Thanh, Đạo, Tuệ, Dũng, Huyền, Độ! Mà xá lợi của hắn là của cao tăng chữ Độ, hai mươi năm trước, giang hồ gọi hắn là Thác Thiên La Hán!”

Diệp Thiên Vân nghe xong, không lòng liền cảm thấy bất an! Trần Mễ Lạp đã từng nói qau, Thăng Tiên Điện của Võ Đang cũng đến, và Hình Ý môn sẽ biến thành một dòng xoáy tranh đấu, và trung tâm của dòng xoáy này hình như là mình!

Độ Nan lui về sau, một lão đạo lông mày bạc, tay cầm phát trần nghênh thân đi lên. Mặc dù tuổi đã cao, nhưng hai mắt vẫn rất có thần, ngẩng đầu cất cao giọng nói : “Bản đạo Ngọc Chân Nhân, tạ ơn các vị bằng hữu đường xa nghênh đón!” Nói xong, ánh mắt hắn đảo một vòng, lập tức hỏi : “Vị nào là Diệp Thiên Vân?”

536. Chương 537: Kinh Ngạc

Mọi người chung quanh Hình Ý môn bắt đầu quay đầu lại nhìn Diệp Thiên Vân, cảm giác bị người ta nhìn thật ra thì cũng không có gì, Diệp Thiên Vân Diệp Thiên Vân nghiêng người bước ra, bình tĩnh nói : “Cảm tạ tiền bối đường xa mà đến, tôi chính là Diệp Thiên Vân!”

Hai mắt của Ngọc Chân Nhân nhìn thẳng đến hướng Diệp Thiên Vân, gắt gao nhìn chăm chăm vào trong mắt hắn, tựa hồ như muốn nhìn thấu con người Diệp Thiên Vân.

Mà Diệp Thiên Vân cũng nhìn lại như vậy, xa xa thấy hình dạng của Ngọc Chân Nhân hiền lành, nhưng nếu cẩn thận quan sát, thì sẽ phát hiện ra, người này mũi ưng, miệng sư tử, chỉ là bị sắc mặt hồng hào cùng với khuôn mặt tròn che dấu, có vẻ không quá đột ngột. Nề trẻ đi vài chục tuổi, khẳng định là một nhân vật làm người ta rất lo lắng!

“Không sai, bản đạo hôm nay là đến chúc mừng người! Diệp Thiên Vân, quả thật là một nhân tài!” Ngọc Chân Nhân đầu tiên là nghiêm túc, sau đó mỉm cười, ánh mắt cũng thay đổi, trở nên nhu hòa, nói : “Nghe nói Hình Ý môn xuất hiện một kỳ tài, mới hai mươi mấy tuổi đã tấn cấp tông sư, điều này làm những sư huynh đệ trong Thăng Tiên Điện của chúng ta cũng cảm thấy vui mừng dị thường, cho nên đặc biệt phái ta đến nhìn!”

“Khách khí rồi!” Diệp Thiên Vân đáp lại không chút sợ hãi, Ngọc Chân Nhân nhìn có vẻ khí độ bất phàm, nhưng mà một giây trước đã bán đứng hắn, trong mắt lộ ra một sự nhiệt tình tàn nhẫn, có lẽ hắn ta căn bản là không muốn che dấu!

Lần đầu gặp mặt, tất cả mọi người đều cố gắng giữ lấy hòa khí, dùng khí độ tự thân hiện ra, cho nên những người xem náo nhiệt xung quanh không cảm thấy áp lực của không khí!

Tiêu Hùng cảm thấy một chút là đã xấu hổ, liền phát tay cười nói : “Các vị đường xa đến đây, uống chén trà trước, xin mời!”

Mấy vị khách của Thiếu Lâm Võ Đang được Tiêu Hùng dẫn vào đại sảnh.

Một số ít người hỗn tạp, còn có những người đến xem náo nhiệt không nhìn ra cơ hội gì, cho nên đều rời đi.

Trong đại sảnh, mấy người đệ tử của Hình Ý môn đã chuẩn bị trà nước từ sớm, chiêu đãi khách của Hình Ý môn.

Có mấy vị tông sư xuống núi, Tiêu Hùng đương nhiên là không dám ngồi ghế trên, chỉ ngồi vào một vị trí ít bị để ý trong sảnh, nhẹ nhàng hớp một ngụm trà, sau đó mới từ từ nói : “Diệp Thiên Vân ngày mai sẽ cử hành hôn lễ, chỉ là không lường trước các vị tiền bối lại đến tham gia...”

Tiêu Hùng còn chưa nói xong, Ngọc Chân Nhân ngồi bên bàn khách quý đã khoát tay nói : “Môn chủ khách khí rồi! Võ lâm, vốn là võ lâm của mọi người. Chúng ta cùng tồn tại trong giới võ thuật, càng không cần phải khách khí. Hình Ý môn có chuyện vui, đó là chuyện vui của võ lâm! Bần đạo cùng Độ Nan đại sư đã trò chuyện qua. Một chuyện tốt như vậy, Võ Đang và Thiếu Lâm đương nhiên muốn đến chúc mừng một phen, hưởng chi...”

Nói đến đây, Ngọc Chân Nhân quay sang cười với Độ Nan, nói : “Hưởng chi, Diệp Thiên Vân là một kỳ tài trong võ lâm, chúng ta cũng muốn kiến thức một chút!”

Kiến thức một chút! Lời nói tuy khách khí, nhưng mà Nghiêm Hành và Vô Vi đạo nhân trên mặt lại lộ ra vẻ phần nộ, Ngọc Chân Nhân và Độ Nan hai người cộng lại cũng gần hai trăm tuổi rồi, nhưng lại muốn kiến thức với một tiểu tử chỉ mới hai mươi mấy tuổi! Cho rằng mọi người đều là kẻ ngu sao?

“Diệp Thiên Vân cũng không giống như những lời đồn bên ngoài đâu, hần qua bất quả chí là môn đồ của Hình Ý môn mà thôi!” Trong lòng Nghiêm Hành đã sớm bất mãn, hai phái trước mắt cùng nhau mà đến, cho nên nhất định không thể để cho bọn họ thực hiện được, Nghiêm Hành cười hỏi ngược lại : “Lời đồn bên ngoài sao có thể tin được?”

“Độ Nan đại sư, ta đã nói qua, Hình Ý môn tất nhiên sẽ đem bảo bối Diệp Thiên Vân này giấu đi mà! Ngài xem, có phải giống như tôi nói hay không?” Sắc mặt của Ngọc Chân Nhân rất tự nhiên, khẽ cười nhẹ nhàng nói : “Thật ra một số đệ tử của Võ Đang đã sớm thử qua với Diệp Thiên Vân, tuyệt đối là sự thật. Cái này căn bản không cần phải giấu diếm, có phải không Sư Hạo?”

Y Học Điện Chủ Vệ Sư Hạo nghe Ngọc Chân Nhân nói tên mình, nhanh chóng đứng dậy thi lễ nói : “Sư thúc nói không sai, kể cả tôi, cùng với phần lớn tổng sư của Võ Đang đã giao thủ với Diệp tiểu huynh đệ!”

“Kết quả thế nào?” Ngọc Chân Nhân phảng phất như không chú ý, ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Vân hỏi.

Dù vẻ mặt của Vệ Sư Hạo có chút khác thường, nhưng vẫn nói : “Võ Đang bại hết, Diệp Thiên Vân tuyệt đối có thực lực của tông sư!”

Do Ngọc Chân Nhân dẫn dắt, hai người một xuống một bè, nhưng mà trong lòng mọi người đều rõ ràng! Bắt đầu bối rối, bây giờ không biết kết quả cuối cùng của hai phe thế nào!

Độ Nan không nói gì, nhưng Cuồng Cảnh bên cạnh đã lên tiếng : “Ngọc tiên bối nói không sai, thật ra Thiếu Lâm chúng ta không phải đã thử rồi sao?”

“Bần tăng vừa mới luận bàn với Diệp tiểu huynh đệ vài ngày trước, cũng bị thương tương tự, thực lực của Diệp Thiên Vân căn bản là không thể nghi ngờ!”

Trong đại sảnh trầm mặc, lai giả bất thiện, thiện giả bất lai (người đến không thiện, người thiện lại không đến), Diệp Thiên Vân biết rõ thủ đoạn của đối phương, trên mặt không chút sợ hãi, cười nói : “Vậy theo ý của tiên bối, Hình Ý môn nên làm thế nào?”

“Làm thế nào?” Ngọc Chân Nhân cười như không cười trả lời : “Thật ra bốn ý của hai phái chúng ta, trừ đến chúc mừng người ra, còn muốn khảo nghiệm người. Nếu người thật sự là một nhân tài, ta và Độ Nan đại sư sẽ liên thủ chỉ đạo, công phu của Võ Đang và Thiếu Lâm, mặc cho người lấy!”

Nói đến đây, một đệ tử bưng trà của Hình Ý môn run lên rót cả mâm trà, hai mắt cũng đổ lên! Hình Ý môn dù rất lợi hại, nhưng so với Võ Đang và Thiếu Lâm lại có chênh lệch không ít, tục ngữ nói, võ học thiên hạ xuất phát từ Thiếu Lâm, cơ hội như vậy là vô cùng hiếm có, nhìn thấy Diệp Thiên Vân vẫn không nói gì, âm thầm tiếc hận thay hần.

Diệp Thiên Vân mỉm cười, nhưng trong lòng lại đang mắng. Lời tuy dễ nghe, nhưng một khi giao thủ với hần, thì đó lại là chuyện khác. Hần căn bản là không do dự, quả quyết từ chối : “Ý tốt của hai vị tiên bối tôi nhận, nhưng mà từ nhỏ tôi đã luyện tập công phu của Hình Ý môn, lúc này lại học công phu khác, đối với tôi mà nói chưa chắc đã là chuyện tốt!”

“Không sai!” Nghiêm Hành đứng cạnh cười phụ họa : “Nhiều không bằng chuyên, võ học phải dốc lòng khổ luyện mới là đạo lý, công phu hỗn tạp chưa chắc đã là chuyện tốt!”

Ngọc Chân Nhân thấy Diệp Thiên Vân từ chối, cũng không ngạc nhiên, căn bản như đã dự liệu trước, cất giọng hỏi : “Như vậy thì đáng tiếc quá, vừa tu luyện công phu của Hình Ý môn, lại có thể học thêm một ít công phu khác, đối với tu vi của bản thân cũng có chỗ tốt!”

Không ai nghĩ rằng, Độ Nan đại sư đột nhiên mở miệng hỏi : “Nghe tin là trên người của Diệp Thiên Vân có ngạnh công, theo ta được biết, ngạnh công không phải là công phu của Hình Ý môn đúng không?”

Đệ tử đời một của Hình Ý môn nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, Hình Ý môn quả thật không có ngạnh công, bởi vì cái này thuộc về công phu ngoại gia, còn Hình Ý là nội gia, hai cái này đối lập rất lớn!

“Không sai!” Chuyện đã đến nước này, Diệp Thiên Vân cũng không muốn giấu, cho dù giấu cũng không thể giấu lâu được, cho nên cứ thẳng thắn luôn : “Trên người của tôi có ngạnh công, cũng quả thật không phải của Hình Ý!”

“Vậy xin mời tiểu hữu nói một chút, người học công phu này ở đâu?” Giọng nói của Độ Nan lớn hơn một chút : “Theo ta được biết, ngạnh công trong thiên hạ này chỉ có vài loại, mà trong đó phần lớn đều xuất phát từ Thiếu Lâm!”

Công kích cứ đến liên tục, vừa rồi mới hóa giải được vấn đề của Ngọc Chân Nhân, bây giờ đến Độ Nan làm khó dễ.

Diệp Thiên Vân hơi trầm ngâm một chút, sau đó hỏi ngược lại : “Vậy không biết Độ Nan đại sư học công phu gì? Có thể nói cho tôi nghe một chút, để tôi có thể hiểu thêm một chút về công phu của Thiếu Lâm!”

“Hừ!” Cuồng Cảnh đột nhiên bước lên, đứng đối diện với Diệp Thiên Vân, lạnh lùng nhìn nhau, nói : “Sư thúc ta học cái gì, là tuyệt mật của sư môn ta...”

Độ Nan khoát tay chặn lại, cắt lời Cuồng Cảnh, cười nói : “Không sao, không sao, bản tăng bảy tuổi luyện võ, tinh hoa sở học đều có duyên với Thiếu Lâm, từ nhỏ đã học qua Thiếu Lâm Thập Bát Quyền, La Hán Quyền, Đại Kim Cương Quyền, ngạnh công vừa tu tập là Kim Chung Tráo!”

Diệp Thiên Vân nghe những chữ đầu thì không có cảm giác, nhưng khi nghe đến Kim Chung Tráo, thần sắc của hắn không khỏi khê biến! Hắn đã nghe qua ngạnh côn Thiết Bồ Sam rồi, nhưng mà người tu tập Kim Chung Tráo vẫn là lần đầu tiên gặp.

Độ Nan cười nói : “Nếu như ta cảm giác không sai, thì ngạnh công người đang tu tập trên người, chỉ sợ cũng là Kim Chung Tráo!”

Trong lòng Diệp Thiên Vân giật mình, hắn luyện tập Kim Chung Tráo vô cùng cẩn thận, hơn nữa cũng ít nhắc với người ngoài, nhưng mà Độ Nan chỉ cần nhìn một cái là có thể lật tẩy hắn sao?

Đang muốn nói gì đó, đột nhiên cảm nhận lỗ chân lông trên người lạnh lạnh, Diệp Thiên Vân vội vàng mở cảm giác ra, cái này không tốt rồi, lập tức hiểu rõ! Thông qua cảm giác vô hình của hai mắt, hắn phát hiện ra trên người Độ Nan có một làn sương mù màu trắng, hơn nữa đạo sương mù này còn đang bao vây lấy mình!

Độ Nan tựa hồ như cảm nhận được hơi thở của Diệp Thiên Vân, lập tức đứng lên, khó tin nhìn chằm chằm hắn, thấp giọng hỏi : “Người học cái kỹ nghệ vừa rồi như thế nào?”

Mọi người nghe mà không hiểu gì cả, không ai biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, đều kinh dị quay đầu nhìn Diệp Thiên Vân.

Tâm trạng của Diệp Thiên Vân hoảng sợ, nếu như hắn không nhìn lầm, thì trên người của Độ Nan phát ra cái gì đó, hẳn là cũng cảm giác với mình, mặc dù hắn chưa từng thấy hình thái cảm giác của mình, nhưng có thể “cảm thấy” được!

Độ Nan phát hiện ra mình thất thố, chậm rãi ngồi xuống, bắt đầu niệm phật, chậm rãi nói : “Tiểu thí chủ quả nhiên rất cao!” Nói xong ngậm miệng lại, hiển nhiên là bởi vì nhiều người nên không muốn nói thêm gì nữa.

Cuồng Vũ không biết xảy ra cái gì, liền ngây ngốc hỏi : “Sư bá, vừa rồi...”

Độ Nan chậm rãi lắc đầu, và cũng không nói gì, điều này làm cho Cuồng Vũ cảm thấy khó xử.

Không ai cảm nhận ra sự kỳ quái vừa rồi, Ngọc Chân Nhân không trả lời, Độ Nan thì chậm rãi đứng dậy, nhìn chăm chú Diệp Thiên Vân, sau đó gật đầu nói với Tiêu Hùng : “Cảm ơn môn chủ đã khoản đãi!” Nói xong liền cùng mấy người của Thiếu Lâm đi nghỉ ngơi.

537. Chương 538: Hôn Lễ Chú Đình Bất Thành

Không ít người muốn xem náo nhiệt đều đi theo Diệp Thiên Vân vào trong phòng, vừa đứng xem vừa thấp giọng trò chuyện với nhau. Ở trong võ lâm, công khai thực hiện nghi thức kết hôn như vậy cực kỳ ít ỏi, đặc biệt là trong mấy chục năm trở lại đây. Cùng với sự phát triển nhanh chóng của môn phái, cho dù là người trong võ lâm cũng sớm quên mất tập tục cũ.

Diệp Thiên Vân thấy cô dâu đang ngồi ngay ngắn ở đầu giường, mặc bộ hôn phục bằng sa tanh đỏ tươi, đầu phủ khăn voan, dưới chân đi một đôi giày thêu. Hắn tất nhiên biết ngồi trên đó là ai nhưng vẫn cố ý hỏi: “Hứa Tình. Ta tới rồi!”

Thân thể cô dâu khẽ run lên, tuy nàng đã có khăn voan che mặt nhưng mọi người vẫn nhìn ra, cô dâu đang cố ý làm nũng, xoay lưng về phía Diệp Thiên Vân!

Đám võ giả nhìn thấy liền bật cười. Đến ngay cả mấy vị Thạch Thanh Sơn cũng không nhịn được cười ra tiếng! Ai cũng không lường được cô dâu lại bộc phát tính tình trẻ con vào lúc này! Nguyên bản cảm thấy Diệp Thiên Vân sẽ thuận lợi rước cô dâu đi nhưng kết quả vừa bước vào lại đập phải cái đình không lớn không nhỏ.

Cô dâu đột nhiên vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng lắc lắc, sau đó xoay nửa người lại. Tất cả mọi người đều không hiểu đó có nghĩa là gì, chỉ là đương sự Diệp Thiên Vân lại rất rõ ràng, hai ngón tay của Lý Thiên Kiều chính là tên của Hứa Tình!

Diệp Thiên Vân đối với vị sư tỷ này cũng chẳng còn cách nào. Không nói Lý Thiên Kiều gan lớn, làm việc lại còn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nhất là sau khi tiến vào, hắn gọi Hứa Tình chính là muốn nhắc nhở Lý Thiên Kiều phân rõ thật giả.

Diệp Thiên Vân có chút xấu hổ cười cười, bởi vì hắn biết tức giận cũng chẳng làm gì được, hắn hắng giọng một cái, lại nói: “Ta tới rồi, chúng ta đi thôi!”

Quả nhiên, cô dâu giả Lý Thiên Kiều xoay người, nhưng không có lên tiếng, xem ra không chịu bỏ qua!

Không ít người đều bị cảnh tượng thú vị này đả động, Thạch Thanh Sơn ở bên cạnh thừa dịp hô: “Chú rể đi mất rồi!”

“Đi đâu vậy?” Có mấy người thích náo nhiệt cũng giả bộ phụ họa nói: “Đi thật rồi sao?”

Cô dâu nghe được nhưng lại chẳng nhìn đợ, vừa nghe chú rể đi rồi liền cả kinh đứng lên!

Bốn phía cười lớn, một vị võ giả hô lớn: “Xem ra chú rể rất có sức hút a, vừa nói đi mất rồi, cô dâu liền sợ hãi!”

Diệp Thiên Vân lại không muốn nhìn Lý Thiên Kiều bị trêu chọc, bước tới nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của Lý Thiên Kiều.

Lý Thiên Kiều dẫu người phía sau Diệp Thiên Vân, tức giận nhéo lưng hắn một cái, sau đó mũi chân điểm một cái đã nhảy lên lưng Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân có chút bất ngờ nhưng đành phải chấp nhận, hôm nay Lý Thiên Kiều làm gì cũng đành mặc kệ.

Tiêu Sắt nhìn đã tới lúc, xoay người cười lớn, nói: “Được rồi, các vị nhường đường, cô dâu chú rể của chúng ta phải xuất phát!”

Người trong phòng nhanh chóng giãn ra tạo thành một lối đi để Diệp Thiên Vân công Lý Thiên Kiều ra khỏi phòng.

Lý Thiên Kiều nằm trên lưng hắn, cảm nhận được hơi ấm của cơ thể, nhẹ nhàng thì thầm vào tai hắn: “Cảnh tượng hôm nay đã xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của ta, ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ hôm nay, cho đến khi ta già đi, không còn xinh đẹp nữa!”

Diệp Thiên Vân khẽ ừm một tiếng, dừng lại xốc thân thể Lý Thiên Kiều lên. Lúc này hắn không muốn gì, càng không thể nói.

Lý Thiên Kiêu có chút ngượng ngùng nói: “Trước kia ta rất oán hận nam nhân. Cảm thấy.... cảm thấy bọn họ không phải thứ tốt đẹp gì, cưới được nữ nhân rồi thì chẳng quý trọng nữa....! Thật không nghĩ tới ta lại thích một nam nhân!”

Diệp Thiên Vân biết bóng ma trong lòng nàng là do Vương Cửu Vân. Bước trên tấm thảm đỏ, đột nhiên hẳn cảm thấy kỳ thật Lý Thiên Kiêu cũng chỉ là một nữ nhân bất hạnh. Mười mấy tuổi đã gia nhập Hình Ý môn, một lòng một dạ theo đuổi võ học! Lý Thiên Kiêu cũng chẳng phải người đam mê võ học chân chính, mà là hy vọng có thể giành được sự tôn trọng trong võ lâm. Cho nên nàng thật sự bất hạnh!

“Ta biết, đời này chẳng có duyên phận với ngươi! Chỉ hy vọng kiếp sau có thể gặp ngươi sớm hơn một bước....” Lý Thiên Kiêu có chút chua xót nói: “Chúc ngươi và Hứa Tình hạnh phúc!”

Diệp Thiên Vân cảm nhận rất rõ ràng lúc nàng nói chuyện truyền đến từng hơi thở. Bộ ngực phập phồng, gắt gao dán chặt lên lưng. Giờ khắc này trong lòng hẳn cũng không biết là thứ tư vị gì.

Dọc theo đường đi khua chiêng đóng trống, mọi người hân hoan đi tới diễn võ trường! Trong trường sớm đã bố trí xong từ lâu. Phía trên bức tường cao nhất đã dán một chữ hỷ đỏ thẫm, trên cây không xa cũng treo những bánh pháo. Đài cao của diễn võ trường được bố trí thành một cái hội trường nhỏ, phía dưới bày biện hơn một trăm cái ghế tựa, tạo thuận tiện cho khách nhân xem lễ.

Trong hậu sơn Hình Ý môn sớm đã có mấy vị tông sư ngồi từ trước! Còn có cả mấy vị khách từ Võ Đang, Thiếu Lâm, bọn họ tất nhiên cũng không đi theo Diệp Thiên Vân đi đón dâu.

Diệp Thiên Vân trong tiếng hoan hô của mọi người, công Lý Thiên Kiêu lên đài rồi nhẹ nhàng đỡ nàng xuống.

Lúc này các đại diện của môn phái khác đều tự tìm chỗ ngồi. Phàm là người tới tham gia hôn lễ của Diệp Thiên Vân đều đến từ các môn phái võ lâm, đều quen biết nhau, cho nên trong chốc lát liền trở nên náo nhiệt.

Trần Mễ Lạp đi theo Diệp Thiên Vân, đến khi đến nơi, không ngờ phát hiện trong mấy vị đại diện Võ Đang lại có cả Ngọc Chân nhân!

Tuy Ngọc chân nhân đã mấy chục năm không gặp hẳn nhưng vẫn nhận ra hẳn! Vừa thấy Trần Mễ Lạp xuất hiện, sắc mặt lập tức chuyển từ hồng sang xanh. Con trai mình chính là do kẻ này giết! Nỗi đau mất con, cho dù Ngọc chân nhân có hàm dưỡng cao thể nào cũng tuyệt đối không thể giữ sắc mặt không đổi!

Trần Mễ Lạp thương thế còn chưa lành, nhưng cũng không gây trở ngại hẳn nói chuyện. Lúc này Trần Mễ Lạp so với lúc trước càng thêm phóng túng nói: “Ngọc sư thúc, nếu không phải có người che chở, Hoắc sư đệ làm sao có kết cục hôm nay!”

Đôi mắt Ngọc chân nhân trở nên đỏ lừ, tựa như hận không thể xé sống Trần Mễ Lạp.

Kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh! Trần Mễ Lạp càng nhìn bộ dạng của hẳn lại càng có cái thứ khoái cảm sau khi trả thù. Năm đó chính là Ngọc chân nhân thỉnh cầu chuồng môn chia rẽ mình và Tiểu Nguyệt, cho nên khê cười nói: “Tiểu Nguyệt là do hẳn bức tử! Oan có đầu nợ có chủ, ta tìm hẳn báo thù rửa hận thì có thì sai. Chỉ mong ngài có thể bảo trọng thân thể, đừng vì những chuyện vặt vãnh này mà động khí, tổn thương bản thân!”

Thường Ba, Huyền Danh, Huyền Y từ trong ngực tối trốn thoát, tự nhiên là hận Thiếu Lâm thấu xương. Song phương gặp mặt căn bản là chẳng cần đấu khẩu, chỉ cần liếc mắt thấy nhau đã lửa giận ngút trời.

Thường Ba tới tham gia hôn lễ Diệp Thiên Vân, sớm đã có chuẩn bị trong lòng. Sau khi ngồi xuống liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hôm nay là đại hôn của Diệp Thiên Vân, không thể thấy máu, chúng ta tìm lúc khác thanh toán!”

Cường Cảnh nhìn Thường Ba, mặt cũng trở nên lạnh lẽo. Thiếu Lâm cũng chỉ vì mấy kẻ trước mắt mà thiếu chút nữa bị đốt ra tro. Sắc mặt hẳn trầm xuống nói: “Mọi chuyện đều có nhân quả, nhân quả tuần hoàn. Thế nhân tuyệt không thể thoát được!”

Mấy vị võ giả ngồi ở giữa đều cảm giác sự tình không ổn. Bị kẹp giữa hai phe chắc chắn là không dễ chịu. Một khi song phương thực sự ra tay, bị thua thiệt cuối cùng cũng chính là bản thân. Huống chi mấy người

kia đều là cao thủ cấp tông sư danh tiếng, cho nên cả đám chạy còn nhanh hơn thỏ.

Tiêu Sát nhìn xuống phía dưới, cầm micro nói: “Các vị võ lâm đồng đạo, hoan nghênh các người hôm nay tới tham gia hôn lễ của Diệp Thiên Vân. Ta đại biểu cho Hình Ý môn cảm tạ mọi người! Diễn lễ sắp bắt đầu, mời cô dâu, chú rể...”

“Khoan!” Không đợi Tiêu Sát nói xong, một tiếng quát mười phần mạnh mẽ vang lên, trong chớp mắt đã vọng khắp trường!

“Khoan!...Khoan!...Khoan!” Trong diễn võ trường, chỉ có thể nghe thấy tiếng vang vọng ngắn gọn mà hữu lực!

Diệp Thiên Vân sớm biết hôm nay sẽ không tốt đẹp và hẳn cũng không nghĩ tới hôn lễ phải hoàn mỹ. Ánh mắt chiếu thẳng tới nơi phát ra thanh âm.

538. Chương 539: Thiên Nhân Thông Chứng

Chỉ thấy Thiếu Lâm - Độ Nan đại sư chậm rãi đứng dậy, thi lễ với mọi người rồi cao giọng nói: “Xin thứ cho lão nạp mạo muội, ta quả thực có một việc muốn tuyên bố!”

Diệp Thiên Vân thoáng chút ngạc nhiên. Hẳn thật sự không ngờ kẻ đầu tiên phá ngang lại là người của Thiếu Lâm.

“Tiền bối, nếu chuyện của ngài không cần cấp bách bách thì xin hay nói sau! Bây giờ là hôn lễ của Diệp Thiên Vân, mọi người đều đã đợi khá lâu rồi, ngài thấy sao?” Tiêu Sát vừa thấy tình hình không ổn liền lập tức nói.

Cường Cảnh cũng có chuẩn bị sẵn, đứng dậy quay về phía mọi người nói: “Sư thúc ta thật có chuyện quan trọng phải tuyên bố. Xin mọi người hãy chờ một lát!”

Rất nhiều võ giả cũng không nhận ra Nan Độ là người phương nào, nhưng danh tiếng Thiếu Lâm cường tăng lại như sấm bên tai! Vừa nghe được là sư thúc Cường Cảnh, người bên dưới bắt đầu bàn tán, không rõ rốt cuộc có chuyện gì!

Cho dù là có khúc mắc với Hình Ý môn thì cũng phải đợi người ta cử hành xong hôn lễ rồi nói. Nếu như ngay cả điểm đạo lý đối nhân xử thế này cũng không rõ thì còn làm người xuất gia cái gì. Cho nên ánh mắt mọi người đều nhìn Độ Nan có chút khác thường.

Độ Nan khẽ tụng một câu phật hiệu rồi xoay người về phía Diệp Thiên Vân, mặc kệ những lời rì rào bên ngoài, cao giọng nói: “Diệp thí chủ, ngay tại đây lão nạp muốn hỏi người mấy vấn đề, không biết người có thể đứng trước mặt tất cả nhân sĩ võ lâm mà trả lời không?”

Nghiêm Hành nhìn Độ Nan không chút lưu tình nào, đứng dậy nheo mắt nói: “Độ Nan đại sư, ta kính ngài là tiền bối Thiếu Lâm, nhưng nếu như chỉ vì có khúc mắc mà ngài tìm Hình Ý môn chúng ta gây chuyện thì chúng ta tuyệt không sợ! Cho dù Thiếu Lâm là đệ nhất thiên hạ cũng không thể!” Lời của hắn trong mềm có rắn, làm cho người ta phải sinh một loại cảm giác tin phục.

Độ Nan trước tiên khoát tay sau đó mới bình tĩnh nói: “Ta cũng không phải muốn quấy nhiễu hôn sự của tiểu thí chủ. Chỉ là sự tình trọng đại, chuyện này nhất định phải nói trước hôn lễ, nếu không chỉ sợ để lỡ chuyện của vị nữ thí chủ này.” Nói xong hắn liền chỉ một ngón tay về phía cô dâu.

Nghiêm Hành nghe hắn nói như vậy, sắc mặt thoáng trầm xuống. Trước mặt nhiều người như vậy, hắn cũng muốn nghe xem Độ Nan rốt cuộc muốn nói cái gì!

Độ Nan quay người, đứng đối mặt với Diệp Thiên Vân, mặt mũi hiền hòa nói: “Tiểu thí chủ, ta có thể hỏi không?”

Diệp Thiên Vân gật đầu. Từ hôm qua gặp được Độ Nan, hắn đột nhiên có cảm giác rất quen thuộc, nhưng đó cũng chỉ là một loại cảm giác.

“Được. Vấn đề thứ nhất. Tiểu thí chủ, Kim Chung Tráo trên người ngươi là từ đâu mà có?” Độ Nan biết thời gian cấp bách, cho nên mở miệng là vào thẳng chủ đề chính.

Diệp Thiên Vân biết hắn sẽ tìm hiểu nhưng không nghĩ tới hắn lại làm trò, hỏi thẳng trước mặt mọi người. Hắn tu luyện ngang công cũng chẳng phải bí mật gì. Chậm rãi nói: “Tự học mà thành!”

Độ Nan gật đầu, lập tức nói thêm: “Kim Chung Tráo nhìn như bình thường nhưng kì thực chính là một tuyệt học của Thiếu Lâm! Vấn đề thứ hai, Phật gia Thiên Nhân Thông Chứng vì sao lại xuất hiện trên người ngươi?” Đám võ giả phía dưới đều bị tin tức này dọa ngây ngẩn cả người. Thiên Nhân Thông Chứng trong lời của Độ Nan nghe có chút cổ quái, trong lúc nhất thời lại sinh ra chút tò mò.

“Thiên Nhân Thông Chứng?” Diệp Thiên Vân chưa từng nghe qua vật này, cho nên nhú nhú mày nói: “Ta cũng không biết cái gì là Thiên Nhân Thông Chứng!”

“Chắc chắn không sai!” Độ Nan mang vẻ phức tạp, hắn đề cao giọng nói: “Có thể chính bản thân tiểu thí chủ không biết nhưng ta có thể nhận ra trên người tiểu thí chủ có Thiên Nhân Thông Chứng!”

Diệp Thiên Vân càng nghe càng mù mịt, lập tức hỏi: “Thiên Nhân Thông là cái gì?”

“Thiên Nhân Thông Chứng có tác dụng, nội thị (nhìn bên trong), vi thị (nhìn những cái nhỏ bé, như kính lúp ý), thấu thị (nhìn xuyên thấu), dao thị (nhìn xa). Phật gia gọi là Thiên Nhân Thông, cũng xưng là Thiên Nhân Chứng Trí Thông, hết thấy hiện tượng đều có thể nhìn rõ. Tiểu thí chủ hôn qua âm thầm sử dụng Thiên Nhân Thông, chỉ là ngươi không biết tên thôi!”

Diệp Thiên Vân nghe hắn nói liền có chút giật mình. Từ sau khi luyện tập Kim Chung Tráo hắn liền có cảm giác rất giống với lời của Độ Nan. Cảm giác có thể nhìn bên trong cơ thể, ngay cả máu lưu thông cũng có thể nhìn rõ một cách chi tiết. Hơn nữa còn có thể quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Không nghĩ tới cái đó lại được Phật gia gọi là Thiên Nhân Thông Chứng. Diệp Thiên Vân lúc trước cũng cảm thấy kỳ quái, cảm giác của mình vì sao đột nhiên lại trở nên mạnh mẽ dị thường.

“Tin rằng trong lòng thí chủ đã nhận ra!” Độ Nan nhìn biểu tình của Diệp Thiên Vân nói: “Ngày hôm qua ta đã xin ý kiến của mấy vị sư huynh, chuyện này vốn ta cũng muốn nói riêng với tiểu thí chủ! Đang tiếc không thể đợi được nữa, hôm nay là đại hôn của tiểu thí chủ, cho nên mới phải gián đoạn hôn lễ. Mong tiểu thí chủ thứ lỗi!”

“Đại sư, người nói như vậy là sao?” Nghiêm Hành nghe giải thích như vậy, cũng có chút cảm giác hồ đồ, cùng cảm giác bị trêu chọc, ẩn ước trách tội nói: “Diệp Thiên Vân kết hôn và Thiên Nhân Thông thì có quan hệ gì chứ?”

Độ Nan khẽ niệm Phật hiệu, bình tĩnh giảng đạo: “Kể có Thiên Nhân có hai lý do, một là có người vì mình mà tu luyện, hai là vì hồi báo của kiếp trước! Nhưng vô luận là loại nào thì tiểu thí chủ cũng không nên lạm dụng trong chốn võ lâm. Nếu không nhân quả tuần hoàn, cuối cùng cũng có một ngày nhận quả đắng!”

Diệp Thiên Vân cũng chẳng có tín ngưỡng. Nếu như nói có thì đó chính là chăm chỉ, cùng niềm đam mê theo đuổi võ đạo. Độ Nan chỉ nói mấy câu đã đem công phu của mình quy về Phật môn nhất mạch! Kim Chung Tráo của Thiếu Lâm là công phu không tẻ nhưng ngay cả chính hắn cũng không biết như thế nào mà có được! Chỉ mơ hồ nhớ rằng khi phong trào võ quán mới có, buổi tối luyện công thật giống như thông suốt. Từ đó về sau, lúc giao thủ với người khác lại phát huy tác dụng lớn!

Nghiêm Hành tiếp tục truy hỏi không tha: “Cái đó và Diệp Thiên Vân kết hôn thì có quan hệ gì?”

Độ Nan đối mặt với anh mắt Diệp Thiên Vân, nghiêm túc nói: “Tiểu thí chủ một thân giết chóc. Thiên Nhân Thông Chứng không có lợi với ngươi! Bần tăng hi vọng ngươi có thể buông bỏ đồ đao, từ nay về sau quy y Phật môn!” “Ồ...” một tiếng, phía dưới liền trở nên náo loạn. AI cũng không ngờ tới Độ Nan lại nói thần nói quỷ một lúc, cuối cùng lại bảo Diệp Thiên Vân xuất gia làm hòa thượng. Đám võ giả phía dưới xem náo nhiệt không chỉ giật mình mà còn tò mò!

Không ít người đã bắt đầu tin vào lời của Độ Nan. Diệp Thiên Vân mới có hai mươi tuổi đầu, nhưng lại tu luyện đến cảnh giới tông sư. Một người cho dù có chăm chỉ khắc khổ đến đâu cũng tuyệt đối không thể

từng này tuổi mà vươn tới cảnh giới tông sư! Cho nên theo lời Độ Nan thì có thể giải thích sự tiến bộ thần tốc của Diệp Thiên Vân!

Trần Mễ Lạp trong lòng có vài phần hận ý với Thiếu Lâm, Võ Đang, hơn nữa Độ Nan lại nói vậy, không khỏi ở phía dưới lớn tiếng: “Đạo sĩ hòa thượng đều không thể tin được. Ai biết lời hấn có phải thật hay không!”

Câu nói này chẳng khác nào đổ nước vào chảo dầu, mắng thẳng vào mặt cả Võ Đang và Thiếu Lâm. Hai phái hơn mười người lập tức đứng lên, Ngọc chân nhân sớm đã kiềm chế cơn giận từ trước nhưng lúc này không nhịn được nữa, nắm lấy cái cơ này mà khó dễ: “Trần Mễ Lạp, ngươi thật to gan, dám vũ nhục Võ Đang! Hôm nay bằng hữu vô lâm đều ở đây, tin rằng sẽ cho Võ Đang chúng ta một cái công đạo.”

Trần Mễ Lạp luôn một mực bàng quang, đã sớm nhìn ra hôn lễ này đã không tiến hành nổi nữa. Ý tứ Độ Nan đã rất rõ ràng, muốn đem Diệp Thiên Vân về Thiếu Lâm, cho nên hấn cũng chẳng sợ âm ỉ lớn, thản nhiên cười nói: “Sớm đã biết các ngươi không phải thứ tốt đẹp gì, ra về đạo mạo. Hôm nay ta phải để mọi người thấy bộ mặt thật của các ngươi!”

Thanh âm Trần Mễ Lạp chính là ám hiệu. hấn vừa mở miệng Thường Ba, Vô Vi đạo nhân, còn có Huyền Danh, Huyền Y đều đứng dậy. Hiển nhiên họ khi tham gia hôn lễ của Diệp Thiên Vân đã chuẩn bị động thủ.

Ngọc chân nhân nhìn mấy người Trần Mễ Lạp đứng ra, cười lạnh: “Được! Vậy chẳng phải nhiều lời nữa! Ân oán của ngươi với Võ Đang hôm nay thanh toán toàn bộ!”

“Càng lúc càng náo nhiệt. Chúng ta làm sao có thể không góp vui chứ!” Ngô Lập Sâm vẫn một mực ngồi bên dưới đứng dậy, cố ý thở dài nói với Trần Mễ Lạp: “Trần huynh à, Trần huynh! Ngươi sao lại chọn đúng lúc này, đây không phải là khiến Diệp lão đệ khó chịu sao?”

Ngô Lập Sâm là chương môn Thái Cực Môn. hấn vừa mở miệng, chỉ riêng tông sư đã có tám vị tông sư đứng lên. Vì hôn lễ của Diệp Thiên Vân, hấn đã đặc biệt mời mấy vị bằng hữu, cho nên không chút do dự hiện thân!

Trần Mễ Lạp thấy ở thời khắc mấu chốt, Ngô Lập Sâm thật đúng là ra mặt cho nên nhìn nhau, ôm quyền, cười nói: “Cám ơn Ngô huynh, huynh đệ ta có thương trong người, thật đúng là không thể động thủ, người đúng là đã giúp ta rất nhiều!”

Toàn bộ tông sư của Hình Ý môn đều đứng lên, Nghiêm Hành cao giọng nói: “Những bằng hữu không liên quan xin đứng qua một bên. Ân oán hôm nay, mọi người cố gắng không nên hòa mình vào vũng nước đục!”

Hôn lễ trong nháy mắt đã biến thành đấu trường sinh tử. Các môn phái phần lớn đều phái vài đại diện như thường lệ. Mặc dù có chút chuẩn bị từ trước nhưng tuyệt không nghĩ tới thế trận hôm nay lại hoành tráng như vậy. Thiếu Lâm Độ Nan, Võ Đang Ngọc chân nhân, thế hệ tiền bối lánh đời đều đã xuất hiện!

Mà bên phía Hình Ý môn tuy không có loại tiền bối như Ngọc chân nhân nhưng cũng có tới hai mươi mấy vị tông sư! Thực lực như vậy có khi còn mạnh hơn cả lúc trước. Trong lòng mọi người bất chợt liền đặt vị trí Hình Ý môn lên một vị trí mới! Diệp Thiên Vân lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, không để sót bất cứ động tác nào của mọi người!

“Cẩn thận, Thiên Vân!” Lý Thiên Kiêu tuy không nhìn được nhưng lại nghe rất rõ ràng, thân thể thoáng chút run rẩy. Tuy nàng thường xuyên mơ thấy cảnh tượng kết hôn nhưng không ngờ rằng, thật có một ngày, cả bầu trời tựa hồ cũng phải đổi thành màu đỏ!

Cuồng Cảnh hướng mấy người nháy mắt một cái, Cuồng Vô, Cuồng Vô, Cuồng Chỉ liền bước lên đài. Cuồng Cảnh nhìn Diệp Thiên Vân trước mắt, ngoài cười nhưng trong không cười: “Sư thúc có lệnh! Diệp Thiên Vân nhất định phải đi Thiếu Lâm!”

Nghiêm Hành đứng lên, trong mắt thoáng hiện lửa giận, vung tay lên, Vô Vi đạo nhân cùng năm vị tông sư liền tiếp lên đài, lạnh lùng cười nói: “Thật đáng cười! Thiếu Lâm quá nhiều chuyện rồi. Đến Hình Ý môn chúng ta bắt người, người đã hỏi qua ta chưa?”

Nhất đại Hình Ý động tác nhanh chóng, nhưng Độ Nan cơ hồ cùng bọn họ lên đài, chẳng phân biệt trước sau, giơ tay cản lại nói: “Mấy vị chậm đã! Thiếu Lâm chỉ muốn bắt đi một phần sát nghiệp. Nếu các vị muốn giúp Diệp Thiên Vân, trước hết phải vượt qua bần tăng đã!”

Mọi người ở đây đều phải hít một hơi lạnh. Độ Nan lại muốn lấy sức một người chiến năm vị Hình ý tông sư! Khẩu khí lớn như vậy tất nhiên là phải có được thực lực tuyệt đối!

539. Chương 540: Đại Chiến

Lý Thiên Kiêu ngay cả thời gian phản ứng cũng không kịp, thân thể bị một lực lượng tung đi! Lực đạo của Diệp Thiên Vân lớn đến bất khả tư nghị. Nàng cảm giác thân thể của mình tựa như một quả cầu, bị ném lên cao đến ba thước.

Tiêu Sắt khễ điểm chân một cái, cả người liền bay vọt lên cao, dùng hai tay đỡ lấy thân thể Lý Thiên Kiêu. Vừa chạm vào người Lý Thiên Kiêu, hắn lập tức hơi mất thăng bằng rồi hạ xuống, sắc mặt có chút đỏ lên, nhưng trong miệng vẫn kiên định nói: “Thiên Vân, yên tâm đi! Giao nàng cho ta!” Nói xong liền nhảy xuống đài.

Nghiêm Hành cùng năm vị tông sư đứng trên đài, đối thủ ngăn bọn họ lại là Độ Nan đại sư! Mấy vị tông sư trong lòng cũng có chút bán tín bán nghi, Độ Nan mấy chục năm trước được xưng là Thác Thiên La Hán, công phu của hắn đích xác không tầm thường! Nhưng bây giờ hắn bao nhiêu tuổi rồi chứ, không biết tay còn có thể theo kịp mắt không?

Khi nói, Độ Nan bình tĩnh đến đáng sợ nhưng trên mặt vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy sự đấu tranh trong nội tâm. Trong miệng hắn giảm thấp âm thanh xuống nói: “Kiếp số....Kiếp số, là ta không hiểu thấu nó, hay là lấy mệnh ta đổi nó?” Hắn tựa như nói với mấy người mà cũng tựa như tự nói với chính mình, nhưng biểu tình trên mặt vẫn làm cho người ta khó mà đoán ra được. Tự hỏi tự đáp, Nghiêm Hành ở trong ngực tối mấy chục năm, cừu hận đã chôn sâu trong lòng cuối cùng cũng bùng lên: Được! Nếu tiền bối không nói, ta đây coi như các ngươi đến Hình Ý môn làm loạn! Cây sống một lớp da, người tranh một khẩu khí! Nếu Hình Ý môn hôm nay may mắn không bị san bằng, ngày sau nhất định sẽ san bằng Thiếu Lâm, động thủ!”

Ngữ khí kiên quyết, động thủ thống khoái! Vô lâm vốn là nơi ân oán tự do, từ sinh nhập tử, tử rồi lại sinh! Nghiêm Hành hô lên một tiếng, Vô Vi đạo nhân, Đinh lão quái, còn có Ưng lão quái tổng cộng bốn người liền thủ động thủ!

Bốn người mỗi người một hình, lại là tông sư Hình Ý môn, gần như cùng lúc Nghiêm Hành nói xong, tứ hình đồng thời phát lực! Vô Vi đạo nhân hổ hình, Nghiêm Hành hùng hình, Đinh lão quái long hình, còn có Ưng lão quái Ưng hình, ra tay liền muốn phân thắng thua, một chiêu định sinh tử!

Độ Nan tại thời khắc mấu chốt không ngờ lại nhắm mắt lại, đầu gối trùng xuống, thân thể co rụt xuống phía dưới, đồng thời lách qua khoảng trống giữa thượng bàn của Nghiêm Hành và Đinh lão quái.

Chỉ là Độ Nan song quyền nan địch tứ thủ. Bốn vị tông sư liền thủ ra tay, làm sao có thể thua trên phối hợp được! Ngay khi hắn thu người lại, Hổ Bài Vĩ (Hổ quấy đuôi) của Vô Vi đạo nhân và Tả Ưng thức của Ưng lão quái đã sớm cách người hắn không đến một thước!

Độ Nan chợt hít một hơi, sắc mặt chợt đỏ bừng! Hai tay đưa về phía trước, chống đỡ trước ngực vừa lúc va chạm với hai người!

“Bụp! Bụp!” Hai tiếng kêu trầm thấp vang lên. Vô Vi đạo nhân và Ưng lão quái cùng vui vẻ trong lòng. Hai người hắn đều đánh trúng Độ Nan.

Nhưng đúng vào lúc này. Độ Nan chợt hét lớn, hai tay tung ra ngoài. Song quyền như hai con cự long gầm thét bắn ra.

Vô Vi đạo nhân và Ưng lão quái sau khi liên thủ, thật không ngờ chiêu thức đặc ý của hai người lại không có bất cứ tác dụng nào với Độ Nan. Một chiêu này không thể nói là uy lực không lớn. Hai quyền vừa chạm, hai người cùng phải thối lui ba bước mới hơi lão đảo đứng lại. Trong mắt không dấu được vẻ hoảng sợ!

Đám võ giả xung quanh đã sợ đến ngây người! Võ giả vừa rồi còn cho rằng Độ Nan chỉ là mạnh miệng, lúc này cũng sững sờ. Bốn vị tông sư, chỉ trong hai chiêu đã bị bức lui! Đây là cái dạng tu vi gì? Loại trình độ này phải khiến mọi người ở đây phải ngược nhìn. Giấc mộng cả đời của một số người bất quá cũng chỉ là đạt tới cảnh giới đại tông sư mà thôi. Độ Nan không thể nghĩ ngờ là đã cách bọn họ quá xa.

Loại động thủ ở đẳng cấp này chính là chiến đấu sinh tử, căn bản không có may mắn. Hoàn toàn là dùng thực lực để đấu với thực lực! Người đứng trên đài lúc này không ai không phải là tông sư. Không ít người lúc này đã bị hai chiêu kích thích cho nhiệt huyết sôi trào, đối với mấy người xuất thủ vô hình chung lại có thêm một chút sùng kính! Vô luận ai đúng ai sai, võ học cũng là chân chân thực thực. Chỉ riêng điểm này cũng đủ khiến người ta kính sợ.

“Hảo cho một Kim Chung Tráo! Một thân công phu này của tiền bối quả nhiên không hổ là xuất thân danh môn!” Nghiêm Hành sắc mặt nghiêm nghị quát lên. Lời vừa rồi cũng không phải cuồng ngôn! Có một thân ngành công Kim Chung Tráo, chỉ sợ thân thể hần sớm đã biến thành sắt thép rồi.

“Lão nạp đã nói trước, hôm nay chỉ không muốn mấy vị nhúng tay! Diệp Thiên Vân rất quan trọng với Thiếu Lâm. Vô luận thế nào cũng phải đưa được hần trở về!” Ngực Độ Nan có chút phập phồng, trong ngữ khí cũng không có một chút tức giận nào, giống như một truyện bình thường đến mức không thể bình thường hơn. “Có ta ở đây, tuyệt sẽ không cho các người tiến lên một bước!”

“Người nói thật dễ nghe!” Vô Vi đạo nhân rõ ràng bắt được bất thường của Độ Nan. Tuy hần bị bức lui nhưng không hề bị thương tổn, khẽ xoay xoay cổ tay, cười nhạt nói: “Chúng ta đem toàn bộ tích cốp đổ lên người Diệp Thiên Vân, hần chính là hy vọng của mấy người chúng ta! Thiếu Lâm muốn người thì trước tiên phải bước qua thi thể chúng ta!”

Cuồng Võ, nhất định phải bắt hần đem về! Càng nhanh càng tốt!” Độ Nan lấy một chiến sáu, thân thể nhoáng lên một cái, không ngờ lại chủ động xuất thủ!

“Đổi ngũ hình trận!” Khóe mắt Nghiêm Hành toát lên vài phần sát khí, nói xong thân thể khẽ xoay, một chiêu Băng quyền liền xuất ra. ,mấy vị tông sư cùng lúc cũng xuất ra Pháo, Hoàn, Phách, Toàn quyền.

Ngũ quyền cùng xuất, không đơn thuần chỉ là một loại quyền thuật. Mấy người phối hợp cũng chính là kim mộc thủy hỏa thổ! Từ chiêu thức tới trận pháp đều ngầm có ý nghĩa ngũ hình tương sinh tương khắc!

Trần Mễ Lạp vừa nhìn thấy tình hình trên đài không ổn, lập tức có chút nóng vội quát lên: “Không thể để bọn họ vây công Diệp Thiên Vân! Thường sư huynh, Thanh Linh, các người đi giúp hần chia bớt áp lực!” Thương thế trên người hần vẫn chưa ổn định, trong lòng lại có một cỗ lửa nóng, lập tức không nhịn được ho khan kịch liệt.

“Còn muốn chạy!” Ngọc chân nhân vung tay một cái, mười lăm vị đại tông sư Vô Đang lập tức dàn thành một thế trận hình quạt, lập thành một phòng tuyến! Ngọc chân nhân tung người, phi thân đến phía trước, giọng nói không mang theo chút cảm tình nào: “Hôm nay muốn lên đài thì phải bước qua ta! Ai có đảm lượng thì cứ thử xem! ngoài ra....” Ngọc chân nhân chỉ thẳng vào Trần Mễ Lạp nói: “Tên phản đồ nhà người, hôm nay mạng của người phải lưu lại đây!”

Đám người xem náo nhiệt phía dưới đều phát lạnh, Vô Đang Thiếu Lâm trở mặt, trong võ lâm ai chẳng phải sợ ba phần! Tuy Vô Đang tổn thất thảm trọng nhưng vẫn ngạo cốt!

Trần Mễ Lạp là người đã sớm nhìn ra sinh tử. Sắc mặt Ngọc chân nhân làm cho hần nhớ tới chuyện cũ, lạnh lùng nói: “mạng Trần Mễ Lạp ta ở chỗ này, có giới tới đây mà lấy! Nếu hôm nay lão tử không chết, qua hai mươi năm nữa, lão tử nhất định lại lên Vô Đang chơi!”

Ngọc chân nhân hận hần thấu xương, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “bắt hần cho ta!” Hai vị tông sư phía sau lập tức nghe lệnh, định xông tới bắt người.

“Hừ!” Ngô Lập Sâm cũng đứng cách Trần Mễ Lạp không xa, nhảy tới chắn ở giữa, cười nói: “Từ từ đã! Hôm nay mạng Trần Mễ Lạp, Thái Cực môn chúng ta bảo vệ!” Nói xong vung tay một cái, toàn bộ đám tông sư phía sau đều đứng ra!

Hai phe không hề có tiếng nói chung. một lời không hợp liền động thủ!

Trần Mễ Lạp ngược mắt nhìn lên đài, thì thào tự nói: “Huynh đệ, người phải cố gắng trụ vững!”

Quần áo Diệp Thiên Vân sớm đã rách tan, đây là lần thứ ba hắn chiến cuồng tăng. Dem công phu Kim Chung Tráo thôi động đến mức tận cùng, lợi dụng cảm giác, nắm bắt rõ ràng nhất cử nhất động của đối phương!

Kinh hiểm tránh được Cuồng Cảnh. Chân hắn khê điểm như chuồn chuồn đập nước, thân hình bay ngược trở lại! Từ khi bắt đầu đến giờ hắn đã tiếp mỗi người năm chiêu.

Thực lực bốn gã cuồng tăng đều đã vượt xa tông sư. Huống chi bốn người lại có thuật liên thủ. Diệp Thiên Vân chỉ trong chưa đầy một phút, không ngờ đã bị bức lui từ giữa đài tới ngoài rìa.

Thoáng cảm giác một cái liền phát hiện sáu vị tông sư Hình Ý môn đang đại chiến với Độ Nan, không thể phân thân! Lúc này chẳng ai giúp được hắn, nếu có thì cũng chỉ chính bản thân hắn mà thôi!

“Cùng đi với chúng ta thôi, Diệp Thiên Vân, người muốn chỉ vì người mà Hình Ý môn gặp họa sao?” Cuồng Cảnh vừa ra tay vừa nói: “Không sợ nói cho người biết, mấy vị thủ tọa Thiếu Lâm đã đến Hình Ý môn. Cho dù người có thể chạy ra khỏi đây thì cũng không xuống được núi!”

Diệp Thiên Vân vẫn như cũ, không hề lộ vẻ gì đặc biệt. Kim Chung Tráo của hắn đã luyện tới tầng thứ tám, tinh linh mẫn thân thể hoàn toàn được đề cao, linh hoạt tựa như cá trong nước, trong cuồng phong bão táp công kích mà vẫn tránh né dễ dàng!

Nếu là ở tầng bảy thì chỉ sợ đã trúng chiêu, ngã xuống không dậy nổi nữa rồi. Hắn cúi đầu né tránh một chiêu của Cuồng Cảnh và Cuồng Võ, chuyển thủ thành công, thân thể nhún xuống rồi lao đi, tạo thế Hùng hình bắn thẳng về phía thân thể Cuồng Cảnh!

Một chiêu này đã khiến Cuồng Cảnh chịu thua thiệt. Hắn thấy Diệp Thiên Vân xuất ra Hùng hình, vội vàng lặn người ra phía sau, lợi dụng công kích yểm hộ của ba người kia, đỡ Hùng hình của Diệp Thiên Vân. Lúc này trong lòng hắn thầm giật mình, Diệp Thiên Vân so với nửa năm trước bị giam trong ngục tối đã có tu vi tăng vọt. Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên giao thủ với Diệp Thiên Vân, dễ dàng đánh bại. Vậy mà bây giờ...

Hiện tại bốn người, mỗi người đã ra năm sáu chiêu, nhưng Diệp Thiên Vân lại thông dong ứng đối khiến Cuồng Cảnh trong lòng phải đổ mồ hôi lạnh.

Diệp Thiên Vân bị ba người liên thủ bức lui nhưng không hề biết khó mà lui. Hắn biết lúc này phải khai thông cục diện bế tắc, nếu không lại bị liên thủ công kích thì chỉ sợ tránh không được mấy chiêu, thể lực đã hao tổn! Dùng chân trái làm trụ, thân thể đột nhiên xoay mạnh, xông tới!

ba vị cuồng tăng sớm đã dự liệu hắn lui lại, nhưng lại thấy Diệp Thiên Vân đột nhiên biến chiêu xông ra phía trước, chỉ có thể trở mắt nhìn hắn lách qua, có lòng mà không có lực!

Diệp Thiên Vân xông tới phía trước, phá tan vòng vây, nhìn như thoải mái nhưng kỳ thật lại không biết hung hiểm thế nào. Hắn vừa tránh thoát được ba người liền lập tức áp tới Cuồng Cảnh!

Hai mắt Cuồng Cảnh trợn trừng, trong nháy mắt sinh ra cảm giác hít thở không thông. Hắn tuyệt đối không ngờ được Diệp Thiên Vân lại dùng đến chiêu số mạng đối mạng, dưới chân không ngừng đập mạnh, cấp tốc lui về phía sau, cho dù là rời xa Diệp Thiên Vân thêm một centimet cũng được!

Không khéo chính là Diệp Thiên Vân thuận tay vung ta, chụp tới đầu hắn!

“Không thể!” ba gã cuồng tăng nhìn Cuồng Cảnh bị Diệp Thiên Vân chụp trúng, lập tức thất thanh kêu lên, thân hình căn bản không dám tiến lên một bước.

Diệp Thiên Vân phảng phất như phát hiện ra thứ tượng phật bảo bối, khóe miệng hơi nhếch lên, cúi đầu lạnh lùng tàn nhẫn nói với Cuồng Cảnh: “Có lẽ ta không hạ được sơn nhưng người thì.... nhất định phải chết!” Nói xong, hai tay liền xoay mạnh.

540. Chương 541: Máu Chảy Thành Sông

Cuồng Cảnh có lẽ sẽ không cam lòng, có lẽ sẽ phẫn nộ nhưng tất cả đã trở thành quá khứ, hiện tại hắn chỉ có thể mang theo cái đó xuống âm phủ mà thôi.

“Sư đệ!” Cuồng Vô trơ mắt nhìn Cuồng Cảnh chết trong tay Diệp Thiên Vân, lập tức gầm lên một tiếng thê lương, xé gan xé ruột, hai con mắt đỏ lừ nhìn Diệp Thiên Vân, điên cuồng giận dữ hét lớn: “Tại sao lại giết hắn? Tại sao?”

Diệp Thiên Vân chậm rãi ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: “Ta không muốn tiếp tục dây dưa với Thiếu Lâm, đây là lí do. Ta tự nhận chưa từng trêu chọc Thiếu Lâm, nhưng các ngươi lại hết lần này tới lần khác làm khó dễ ta! Phật gia giảng nhân quả, hôm trước là nhân thì hôm nay là quả, lẽ ra các ngươi mới là người hiểu rõ nhất mới phải! Nếu đã hiểu được nhân quả thì còn hỏi ta có cái ý nghĩa gì!”

Tất cả võ giả tới tham gia hôn lễ đều trở nên sững sờ, dường như không tin vào những thứ mình nhìn được trước đó mấy giây. Thân thủ Diệp Thiên Vân xuất thần nhập hóa, trong vòng một chiêu không những né tránh ba vị tông sư còn không lùi mà tiến, lấy mạng Cuồng Cảnh. Một màn này chỉ sợ sẽ khiến những người chứng kiến cả đời này không thể nào quên được.

Cuồng Vô, Cuồng Chỉ mặc dù không nói chuyện nhưng trong lúc vô tình lại tỏa ra một loại sát khí không thể áp chế, hai người đã bị lời của Diệp Thiên Vân chọc giận, đồng thời xuất thủ.

Diệp Thiên Vân lập tức lùi lại ba bước, trong lòng tĩnh lặng như nước. Lúc này hắn tỉnh táo dị thường. Nếu như nói Vô Đang tìm hắn gây chuyện thì hắn tự nhận có chút nguyên nhân

Nhưng Thiếu Lâm từ đầu tới cuối đều bức bách mình, ép mình phải đứng đối lập với họ. Hắn không muốn giết chóc nhưng dường như chửi có giết chóc mới có thể khiến những người này tỉnh táo lại.

Cuồng Vô có chút điên cuồng, sau khi tiếp nhận sự thật trước mắt, đột nhiên trở nên trầm mặc rất nhiều. Sau khi Cuồng Vô cùng Cuồng Chỉ động thủ, hắn đột nhiên xông lên phía trước, đập lên lưng hai người, mượn lực bay lên trời, hung hăng tung một chưởng về phía Diệp Thiên Vân đang lui lại. Một chưởng này chính là mang theo cơn giận dữ của hắn.

Diệp Thiên Vân ổn định thân hình, trong lòng khẽ rung mình. Hai bên trái phải, hơn nửa trên đỉnh đầu còn có một chưởng đánh úp tới, hơn nữa càng thêm phần hung mãnh. Muốn tránh cũng không thể tránh. Hắn bắt buộc phải thôi động Kim Chung Tráo tới cực hạn, tính lấy cứng chọi cứng.

Kim Chung Tráo càng tu luyện về sau, lực phòng ngự của thân thể càng đề cao lên. Hắn muốn vượt qua hiểm cảnh trước mắt thì cũng chỉ có thể dùng phương pháp này.

Diệp Thiên Vân biết, lúc này mà dùng bất cứ thủ đoạn nào, kể quả cuối cùng cũng là mình chịu thua thiệt. Hắn bình thường rất ít khi dùng Kim Chung Tráo đi chống đỡ công kích của đối phương, chỉ có lúc nguy hiểm nhất mới có thể đem nó làm đòn sát thủ, lấy tình thế hiện tại sử dụng cũng là chính xác.

“Bụp, bụp!” Trong chớp mắt hai chiêu của Cuồng Chỉ cùng Cuồng Vô giáng lên ngực Diệp Thiên Vân, lưu lại hai dấu chưởng ấn rõ ràng.

Sắc mặt Diệp Thiên Vân đột nhiên biến đổi, huyết khí có chút dâng lên, hai bả vai khẽ rung, hai cánh tay trái phải lập tức mang theo khuỷu tay giương ra phía ngoài.

Cuồng Chỉ cùng Cuồng Vô đều dùng toàn lực mà phát chưởng, sau khi đánh trúng ấn ước có chút sáng khoái. Vừa định đổi chiêu thì hai tay đã tới trước mắt.

Diệp Thiên Vân sớm đã thành cao thủ kinh nghiệm phong phú, tính vừa chuẩn thời gian sai lệch. Hai người phản ứng cực nhanh, không hẹn mà cùng lui bước tránh đòn công kích của Diệp Thiên Vân.

Trong một giây này ai cũng không nghĩ tới Diệp Thiên Vân lại làm một động tác bất khả tư nghị. Chiêu thức của hắn thực ra là hư chiêu, ngay tại lúc hai khuỷu tay nhô ra, chân đã bước lui hai bước.

Cuồng Chỉ đột nhiên hiểu ra ý đồ Diệp Thiên Vân, lập tức hét lớn: “Không hay...!” Chỉ là hắn chưa kịp nói ra thì thấy Diệp Thiên Vân nhảy lên, thế như rồng phi thiên, tay phải tung ra một trảo.

Diệp Thiên Vân tuy đón đỡ hai chiêu của Cuồng Chỉ và Cuồng Vô nhưng mục tiêu chân chính lại là Cuồng Vô. Một đấu hai không bằng một đấu một, lúc này dọa lui hai người, chính là thời cơ ra tay tốt nhất của hắn!

Cuồng Vô cũng vì sợ đệ mất mạng đương trường, sớm đã mặc kệ sinh tử, nương theo lực lao xuống xuất chiêu, xem khí thế là quyết dồn đối phương vào chỗ chết.

Chiêu thức hai người xuất ra đều là lấy mạng đổi mạng, không phải người chết thì ta vong!

Càng lúc càng gần! Nếu không động thủ thì chẳng có cơ hội! Trên không trung, Diệp Thiên Vân hạ quyết tâm, lần này mạo hiểm lớn như vậy, hắn tuyệt đối không muốn về tay không. Chiến ý trong lòng trở nên nhộn nhạo, tựa như đang thúc dục hắn nhanh chóng động thủ. Cổ chiến ý trước nay chưa từng có này khiến Diệp Thiên Vân lâm vào một loại trạng thái hưng phấn kỳ lạ, nhưng hắn cũng thập phần lãnh tĩnh, loại lãnh tĩnh này hòa lẫn một chỗ với hưng phấn!

Cuồng Vô vì Cuồng Cảnh chết mà hận ý ngập trời, động thủ đương nhiên không cần mạng!

Hai người trên bầu trời tựa như sấm sét, tinh thạch đụng nhau! Cuồng Vô giáng một chiêu lên giữa trán Diệp Thiên Vân mà Ứng Trảo của Diệp Thiên Vân lại chụp đúng yết hầu của hắn. Hai người cùng rên một tiếng rồi rơi xuống phía dưới.

Cuồng Vô bị một kích của Diệp Thiên Vân đánh trúng yết hầu, hít thở không thông, chỉ cảm thấy như phổi nổ tung, hai mắt nảy đom đóm. Liệu mạng khắc chế, hắn theo bản năng giơ hai cánh tay lên, chỉ sợ Diệp Thiên Vân có dị động nào đó.

Diệp Thiên Vân bị đánh vào đầu, cũng may có Kim Chung Trảo chống đỡ. Ngay khi hắn rơi xuống đất, lập tức hít một hơi, miến cường mở mắt ra, lại phát hiện Cuồng Vô cũng rơi xuống, hơn nữa cách mình không đến một thước. Hắn cảm giác gần chạm mặt đất, chân đạp mạnh, xuất ra Hình Ý Hùng hình, giáng một đòn vào thân thể Cuồng Vô.

“Rắc!” Một tiếng xương vỡ nát vang lên, vang vọng toàn trường. Thân thể Cuồng Vô như điều đứt dây, bay trong không trung trong hai ba giây rồi va thẳng vào vách đá trên khán đài.

“Sư huynh!” Cuồng Vô, Cuồng Chỉ không hèn mà cùng hét lên. Họ chỉ phạm phải một sai lầm nhỏ mà cái giá phải trả lại là tính mạng Cuồng Vô. Hai người cảm thấy hối hận, nếu vừa rồi nhìn ra dụng ý Diệp Thiên Vân, Cuồng Vô nhất định sẽ không sao, còn kẻ nằm xuống phải Diệp Thiên Vân. Chỉ là có hối hận bao nhiêu nữa cũng không thể sửa sai nữa rồi. Mất đi sinh mệnh, Cuồng Vô giống như một tấm vải mềm nhũn, từ trên vách đá rơi xuống.

Sau khi đắc thủ, Diệp Thiên Vân thất tha thất thểu lui về phía sau, lúc này ý thức của hắn vẫn rõ ràng, nhưng cảm giác có chút choáng váng. Tư vị liều mạng cũng chẳng dễ chịu gì. Nhưng đối diện với đối thủ cường đại thì không thể không liều mạng. Trong giang hồ có quá nhiều việc thân bất do kỷ.

Đám võ giả xem náo nhiệt lúc này đã lâm vào mơ hồ, chẳng biết những việc xảy ra là thật hay giả. Cuồng Vô cách họ cũng không xa, cơ thể nhìn rõ dưới ngực ba tấc đã bị Diệp Thiên Vân đánh nát, máu tươi chảy xối xả. Diệp Thiên Vân lấy một địch bốn, trong thời gian ngắn ngủi như vậy lại có thể đánh chết hai người. Chết là ai? Cuồng tăng đại danh鼎鼎 trong trấn giang hồ, cao thủ siêu việt cấp bậc tông sư, vậy mà trong năm phút ngắn ngủi đã chết đến hai người.

Một loại sùng kính tự nhiên sinh ra. Loại chiến đấu cấp bậc này, mười năm, mấy chục năm đã không có một lần. Bọn họ nhìn chăm chăm không chớp mắt như chỉ sợ bỏ lỡ một giây.

Trần Mễ Lạp đứng xoa xoa tay. Hắn thật không ngờ chỉ trong nửa năm, Diệp Thiên Vân đã tăng tới mức có thể đánh với bốn vị cuồng tăng. Vừa rồi hắn còn lo lắng cho Diệp Thiên Vân, bây giờ nhìn Cuồng Vô bị Diệp Thiên Vân một chiêu lấy mạng, chỉ hận không thể xông lên đại chiến một trận, kích động nói: “Thật quá thống khoái, thật quá thống khoái!”

Sau vị tông sư Hình Ý môn đều toát mồ hôi. Sáu người cực kỳ kinh hãi, còn có một chút bất đắc dĩ. Một thân Kim Chung Trảo của Độ Nan không ngờ đã luyện đến đại thành. Mỗi lần công kích đều dùng toàn lực công kích nhưng không hề thấy một chút khởi sắc, ngay cả Hình Ý Thập nhị ý cũng bị Độ Nan hóa giải.

Thân thể gầy yếu kia tựa như là do tinh cường chế thành. Sáu người tung ra đã đến mấy chục chiêu, tuy trúng mục tiêu không ít nhưng tạo thành thương tổn chân chính cũng không nhiều lắm.

Độ Nan phát ra cuồng ngôn, không cho sáu vị tông sư tiến lên một bước nhưng lúc này hẳn thật sự đã thành công. Nhưng cái giá phải trả trong đó cũng chỉ có mình hắn biết. Khuôn mặt đã biến thành màu xanh, trán rịn đầy mồ hôi, ngực phập phồng kịch liệt. Chống đỡ sáu vị tông sư, thoạt nhìn thì hẳn có vẻ thoải mái, nhưng kỳ thật cũng chẳng chiếm được bao nhiêu phần hơn.

Đúng lúc này, Độ Nan dựa vào tu vi, hai tay đánh lui Vô Vi đạo nhân cùng Nghiêm Hành, đột ngột biến thành Đại lực kim cương quyền đánh lên ngực Ứng lão quái.

Ứng lão quái là một vị công kích hung ác nhất, nhưng hắn không ngờ Độ Nan đột nhiên ra tay với hắn, trúng một quyền liền ngã lăn ra đất, miệng phun máu tươi. Hắn liều mạng muốn nói chuyện nhưng bất kể thế nào cũng nói không lên lời, miệng mấp máy mấy cái, cuối cùng cũng hôn mê đi.

“Sư đệ!” Vừa thấy Ứng lão quái gặp chuyện không hay, Nghiêm Hành lập tức rút khỏi vòng chiến, đồng thời mấy vị tông sư Hình Ý đề lui lại. Nghiêm Hành nhanh chóng kiểm tra thương thế của Ứng lão quái.

“A di đà phật! Các vị thí chủ, hôm nay lão nạp không muốn thương tổn người vô tội, chỉ cần là mang Diệp Thiên Vân đi, các người cần gì phải bức bách như vậy!” Độ Nan tựa hồ có chút không đành lòng.

“Hay cho một câu không muốn thương tổn người vô tội, bức bách! Nhưng hiện tại là ai bức ai?” Nghiêm Hành đứng dậy lạnh lùng nhìn Độ Nan, nhìn lướt qua về phía Diệp Thiên Vân đang khổ chiến cùng bằng hữu phía dưới đang đại chiến.

Mấy vị hảo hữu của Nghiêm Hành mời đến đều bị Ngọc chân nhân ngăn lại, song phương lúc này kịch chiến, không khỏi cả giận nói: “Độ Nan, Thiếu Lâm các người khinh người quá đáng! Hôm nay đánh sư đệ ta trọng thương rồi nói không liên quan là dụng ý gì?”

Vô Vi đạo nhân vẫn âm thầm chú ý Diệp Thiên Vân, trong lòng thầm sốt ruột. Tuy hắn đã đánh chết hai gã cường tăng nhưng tình huống thật sự cũng chẳng khá hơn chút nào. Cước bộ Diệp Thiên Vân đã bắt đầu lão đảo, lập tức quyết tâm nói: “Hôm nay cho dù liều mạng cũng không để cho Thiếu Lâm mang Diệp Thiên Vân đi, sống thì cùng sống, chết thì cùng chết!”

Mấy vị tông sư đều hiện lên vẻ kiên quyết. Bọn họ đá ký thác quá nhiều hi vọng lên người Diệp Thiên Vân, không thể để cho Hình Ý môn suy sụp được.

Độ Nan nhìn thần sắc mấy người, lưu luyến ngẩng đầu nhìn trời xanh, khẽ cười khổ nói: “Lão nạp làm vậy thật sự là có nỗi khổ bất đắc dĩ, nếu các vị muốn lấy mạng đổi mạng thì chúng ta cùng lên đường thôi!”

Nghiêm Hành hạ quyết tâm, nhìn mấy vị sư đệ trước mắt như trút được gánh nặng nói: “Giết!”

541. Chương 542: Hình Ý Đấm Máu

Ngược lại Ngọc chân nhân còn ảm ước có chút lần lướt bốn người! Dựa vào thân pháp phiêu thốt, cùng song thủ cường hoành mà dễ dàng ngăn trở bốn người. Chỉ trong mấy phút đồng hồ đã qua được hơn mười chiêu. Quyền thế Ngọc chân nhân nhu hòa, mềm mại, cước hạ trầm ổn, đám người Thường Ba và Ngô Lập Sâm mỗi khi vây kín lại tấn công lại bị hắn dùng kinh lực hùng hậu đánh lui.

Chiêu thức Ngọc chân nhân tựa như uyển chuyển như rắn, liên miên bất tuyệt như tầm nhả tơ, hình thành một vòng bảo vệ vững trãi, bất cứ ai cũng dùng mong dễ dàng mà tiến vào. Điều này khiến cho đám người Thường Ba và Ngô Lập Sâm cảm thấy cực kỳ bối rối. Chiêu thức hắn dùng chính là loại công phu cơ bản nhất của Võ Đang - quyền, nhưng với hỏa hầu và kinh nghiệm hơn xa đại tông sư của hắn lại khiến hắn có một loại thoải mái như tri âm tri kỷ vậy. Lúc này trong mắt đám người Thường Ba, Ngọc chân nhân tựa như ngọn núi Võ Đang nguy nga hùng vĩ.

Ngọc chân nhân ra tay không ngừng, âm thanh lạnh lùng nói: “Hôm nay ta vốn định xem Diệp Thiên Vân hắn có bao nhiêu cân lượng, xem hắn dựa vào cái gì mà kiêu ngạo, không nghĩ tới lại để ta nhìn thấy mấy người các ngươi! Võ Đang đi tới bước ngày hôm nay, các ngươi cũng không tránh khỏi liên quan! Ngàn năm cơ nghiệp, làm sao lại vì mấy tên nhãi nhép các ngươi mà sụp đổ?”

Ngọc chân nhân kêu ngạo vô cùng, mấy người tuy cảm thấy chói tai nhưng cũng không ai dám mở miệng. Đó là vì thực lực Ngọc chân nhân quá mạnh, chỉ cần sơ xuất một chút là lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Minh chết cũng chẳng sao, nhưng nếu làm liên lụy đến mấy vị bằng hữu thì được không bằng mất!

Ngô Lập Sâm lui lại phía sau rồi thoáng nhìn xung quanh, trong nội tâm cũng sinh cảm giác xấu. Ngọc chân nhân ép năm người mình dính chặt vào hắn, bây giờ nếu như hắn rút khỏi cuộc chiến, chỉ sợ chẳng được bao lâu thì mấy vị bằng hữu sẽ trọng thương. Đây không phải chuyện đùa, một khi thể cân bằng bị phá vỡ, kết quả mấy người chỉ có thể là chết mà thôi.

Chỉ là mấy vị bằng hữu mình mời tới đều bị đệ tử Võ Đang ngăn ở bên ngoài, ai cũng không lên được đài, mà mình lại không thể thoát ra, nếu như vậy thì Diệp Thiên Vân càng lúc càng nguy hiểm.

Ngô Lập Sâm nhìn trộm lên đài, nội tâm thoáng bình tĩnh hơn một chút. Lúc này Diệp Thiên Vân chỉ phải một đấu hai, hai gã cường tăng còn lại sớm đã tu thành chính quả, đi gặp Bồ Tát rồi. Nhìn đến đây trong lòng hắn ngược lại không nóng vội nữa, chỉ cần Diệp Thiên Vân có thể chịu đựng một thời gian ngắn nữa, trận đại chiến này chưa chắc đã không có hy vọng thắng lợi!

Đúng lúc này, một vị thập ngũ đại Võ đang để một vị tông sư đánh trúng, đầu lập tức nổ tung. Tông sư vừa thắng lợi chính là lão đại của Tứ Hung Mãn châu mà Ngô Lập Sâm mời tới, thần sắc hắn còn mang theo một tia hưng phấn.

Mãn thị tứ huynh đệ cực kỳ hiếu chiến, sau khi được Ngô Lập Sâm mời đến, một mực tiếc nuối không tìm được đối thủ xứng tầm. Nhưng cuộc chiến hôm nay đã vượt quá dự kiến của hắn, vì thế Mãn lão đại cực kỳ hưng phấn, có thể cùng nhiều vị tông sư như vậy giao thủ chính là một loại khảo nghiệm đối với bản thân.

Hắn ngừng đầu nhìn Diệp Thiên Vân trên đài, vừa mới động thủ mà bốn vị cường tăng giờ chỉ còn hai, lập tức rung mình. Mới đầu hắn còn cho rằng, với một thân công phu của mình, ở đây sẽ dễ dàng giải quyết tất cả, nhưng lúc này chứng kiến mới thấy mình thật sự đã quá đề cao bản thân. Hắn nhìn sang Ngô Lập Sâm bên này, cười nạt nói: “Ngô lão đệ, ta tới đây!”

Ngô Lập Sâm bị áp chế từ đầu nên có chút tức giận, vừa thấy có người đến giúp liền kêu lên: “Lão gia hỏa này công lực thâm hậu. Trước tiên phải tiêu hao hết thể lực của hắn!”

Mãn lão đại bước nhanh mấy bước liền gia nhập cuộc chiến. Vừa rồi hắn đánh với vị tông sư thập ngũ đại Võ Đang vẫn dư sức, có sức mà không có chỗ phát. Bây giờ trước mắt lại hiện ra chỗ phát tiết, hắn làm sao có thể từ chối. Vừa gia nhập hắn lập tức tung ba chưởng cực mạnh về phía Ngọc chân nhân.

Mãn lão đại vừa gia nhập, bốn người Thường Ba lập tức cảm giác nhẹ nhõm trên cả tâm lý và thể xác. Thường Ba dữ tợn nói: “Ngọc chân nhân, lão thất phu nhà ngươi, ta xem ngươi còn có thể kiêu ngạo đến lúc nào!”

Một vị tông sư công kích thì có lẽ Ngọc chân nhân không để vào mắt, nhưng nếu là sau người thì khác hẳn. Sau khi có thêm một người gia nhập, hắn chỉ có thể liên tục chống đỡ, liếc mắt nhìn Độ Nan đại sư đang khổ chiến, thần sắc trở nên cực kỳ phức tạp!

Công phu Độ Nan hiển nhiên không chỉ cao hơn hắn một tầng. Đó là vì sáu người vây công Độ Nan chính là sáu vị tông sư của Hình Ý môn. Đối phương phối hợp xuất thủ, hiển nhiên là mạnh hơn đối thủ của mình một bậc. Độ Nan vậy mà có thể liều mạng đánh trọng thương đối phương, từ đó có thể thấy thực lực cường hãn của lão. Vô Vi đạo nhân bị Độ Nan vỗ một cuống lên ngực, miệng phun máu tươi, trong mắt dần hiện lên vẻ tuyệt vọng. Thân thủ Độ Nan càng lúc càng nhanh, nhanh tới mức khiến người ta hoa mắt. Quan trọng hơn là lúc này Độ Nan đã bắt chấp tất cả, dùng Kim Chung Tráo liều mạng. Cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ song phương sẽ phải đồng vu quy tận!

Vô Vi đạo nhân vẫn còn nhớ rõ đã liên tiếp đánh ba chiêu Hồ Hình lên người Độ Nan, nhưng.... đối phương không ngờ đến một cái nháy mắt cũng không có. Kim Chung Tráo quả không hổ là tuyệt học Thiếu Lâm!

Vô Vi đạo nhân gắng gượng đứng lên nhưng thân thể vừa động liền cảm thấy lực phủ ngũ tạng đã lệch khỏi vị trí. Loại đau đớn xé gan xé ruột khiến hắn không nhịn được mà rên lên. Đừng nói ra tay mà muốn đứng lên cũng không nổi.

Nghiêm Hành dữ tợn, Thái Bộ bằng, Liên Hoàn bằng, Chuyển Thân bằng, Bán Bộ Bằng, Bằng quyền khổ luyện mấy chục năm trong ngục tối Thiếu Lâm giờ trả lại toàn bộ Thiếu Lâm. Trong lòng hắn còn mang theo một chút khoái cảm trả thù. Cứ hai chiêu thì có một chiêu giáng lên người Độ Nan, cho dù Kim Chung Tráo có lực phòng ngự mạnh hơn nữa thì cũng không chịu được trọng thủ toàn lực, liên tục như vậy. Mỗi kích đều mang mề, mỗi quyền đều chạm tới da thịt.

Nghiêm Hành ra quyền có chút nhập ma. Hắn không biết Độ Nan có thể chống đỡ bao lâu nhưng phe mình, Vô Vi đạo nhân, Ưng lão quái đều bị đánh trọng thương. Biện pháp duy nhất chính là dùng sức mạnh công kích tạm thời ngăn cản Độ Nan, còn áp chế được bao lâu thì hắn cũng không biết. Hết thấy đều phải xem thiên ý a!

Độ Nan đánh đến bây giờ, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. Tuy Kim Chung Tráo có thể chống lực công kích cường đại nhưng cuối cùng cũng chỉ là một loại công phu. Cùng với thể lực tiêu hao kịch liệt, đòn công kích của hắn cũng không còn nhanh như trước, chỉ cố gắng tránh né công kích của Nghiêm Hành và Đinh lão quái. Nghiêm Hành ra tay hoàn toàn là đấu pháp có tính áp chế, giết định một ngàn tự tổn tám trăm. Mà Long hình của Đinh lão quái lại cực kỳ âm độc, chuyên công kích tráo môn. Hầu hình của Ngô Hạo Thiên lại nhanh như gió, vây đánh như bão táp thiểm điện, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Độ Nan vừa lui lại một bước ngăn trở bốn người vừa thở dốc nói: “Tiếp tục đánh tiếp, cuối cùng cũng không tránh khỏi cái chết! Các người thật muốn mạng đổi mạng?”

Thân thể Nghiêm Hành hơi dừng lại, nhưng ngay sau đó là một chiêu Liên Hoàn bằng, vừa ra tay vừa ngạo nghễ nói: “Hôm nay cho dù chúng ta chết hết cũng phải đòi Thiếu Lâm một cái công đạo!”

Thể lực Độ Nan tiêu hao mãnh liệt như hồng thủy. Hắn lặn về phía trước một vòng, ngăn trở Long hình của Đinh lão quái rồi thở không ra hơi nói: “Diệp Thiên Vân... chính là kiếp số của Thiếu Lâm ta, nếu như không đưa hắn độ nhập Phật môn, chỉ sợ sau này Thiếu Lâm... sẽ bị họa diệt môn!”

“Họa diệt môn?” Nghiêm Hành cười nhạt: “Từ đầu đến cuối, chẳng phải đều là Thiếu Lâm các người tự tìm tới sao? Diệp Thiên Vân vốn không cừu không oán với Thiếu Lâm các người... Chỉ dựa vào một câu nói hư vô mờ ảo mà muốn đưa hắn tới Thiếu Lâm, cái này rốt cuộc là ... ai sai!”

Độ Nan chứng kiến ý chí kiên quyết của mọi người, sắc mặt đang trắng bệch đột nhiên hồng nhuận trở lại, đó là dấu hiệu hành công đến tột đỉnh. Thân hình hắn đứng yên, phẳng phất như một pho kim phật, không trả lời mà thân nhiên nói: “Nhân quả thế gian này, mà ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu. Thôi! hôm nay lão nạp muốn phá giới, vốn chỉ định ngăn trở các người mà không tổn thương bất cứ ai, vốn dĩ ta đã như dầu hết đèn tắt, đành phải ủy khuất các người!” Nói đến đây, hai mắt lão liên trợn trừng, ngực nhanh chóng phồng lên, trong hai mắt hai tai đột nhiên chảy ra hai dòng máu tươi.

“Cẩn thận!” Vô Vi đạo nhân run rẩy đứng lên, thể lực Độ Nan hao hết, đã đến thời khắc cuối cùng. Lúc này hắn định đem công lực thúc dục đến cực hạn. Đám người Nghiêm Hành còn tiếp tục liều mạng như vừa rồi quả thực chính là tự chịu chết!

Nghiêm Hành cũng không ủy kị thôi động công lực tới tột đỉnh, khóe miệng nhếch lên cười, hào khí ngất trời: “Cái gì nên truyền, lão phu đều đã truyền cho Diệp Thiên Vân. Vốn ta đáng ra phải chết trong ngục tối, nhưng trời cao chiếu cố, ta cũng chẳng cầu gì hơn. Độ Nan, người đã muốn kéo theo người ra đi thì cùng ta đi thôi!”

Đinh lão quái miệng trào máu, ngửa đầu lên trời cuồng tiếu: “Lão tử bị người thiến mấy chục năm, cũng muốn chết sớm để siêu sinh. Đại sư huynh, có ta đi cùng người, trên đường cũng không sợ cô đơn!”

“Chúng ta nguyện đồng hành!” Ngô Hạo Thiên cùng Lý Tông Hồ đối diện với tử vong lại càng trở nên thần nhiên.

Nghiêm Hành súc thể một lúc mới tìm được cơ hội. Hắn vận hết kinh lực, mạnh mẽ giáng một chưởng lên đầu Độ Nan.

”Bùm một tiếng. Thân thể Độ Nan không lùi mà tiến, chưởng thoáng giương lên rồi đột nhiên găm vào ngực Nghiêm Hành.

Cả người Nghiêm Hành bị đục một cái lỗ, mặt của hắn trở nên vặn vẹo nhưng vẫn gắng gượng, cắn răng bằng vào sinh mệnh lực, điên cuồng đánh tới đầu Độ Nan.

“Nghiêm Sư huynh!” Vô Vi đạo nhân thống khổ kêu lên, hận không thể dùng chính mình chết thay cho Nghiêm Hành, nhưng thân thể hắn lúc này đến động đậy cũng không được, tâm tình kích động mà hôn mê đi.

“Ta tới đây!” Đinh lão quái mang theo một sự chấp nhất, xông tới bên cạnh Độ Nan, quỳ một gối, đá một cước về phía hạ bộ đối phương. Chiêu phản thân long hình tựa như một con cự long dữ tợn gầm rít, đá vào hạ bộ đối phương.

Độ Nan kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi từ mũi chảy ra. Thân thể hắn vươn ra phía trước, tay trái như thiểm điện bắn ra, chụp thẳng vào cổ Đinh lão quái, lập tức phát lực. Đinh lão quái đến kêu lên một tiếng cũng không kịp, thân thể mềm oặt đi.

“Sư đệ!” Lý Tông Hồ cùng Ngô Hạo Thiên kêu lên đau đớn. Mắt hai người chợt đỏ lù. Thân thể Ngô Hạo vừa động, hai chân đạp lên vai Độ Nan, dùng hai ngón tay cắn thẳng vào mắt Độ Nan, bị phản găm lên: “Con lừa trọc.... Trả sư đệ cho ta!”

Gần như cùng lúc đó Lý Tông Hồ tung ra Pháo quyền vào huyệt Thái Dương của Độ Nan!

Kim Chung Tráo bị phá vỡ, rốt cuộc cũng không chịu nổi thống khổ, đột nhiên nổi điên. Hai mắt của hắn đã bị Ngô Hạo móc ra, hai tay không ngừng huy động, rồi đánh một kích liều chết trúng thân thể Lý Tông Hồ.

Lý Tông Hồ miệng phun máu như mưa, bắn thẳng ra ngoài! Ngô Hạo nắm bắt cơ hội cuối cùng, dựa vào thân pháp của hắn, giáng một đòn nặng nề vào huyệt thái dương Độ Nan.

Độ Nan lập tức lui liên tiếp về phía sau, dựa và bức tường dán một chữ hỷ đỏ tươi, từ từ gục đầu xuống!

542. Chương 543: Khoái Ý Ân Cừ

Từ thương thế mà xét, tình huống của mấy vị tông sư Hình Ý môn đều không quá tốt, còn sống cũng coi như là may mắn lắm rồi, còn có thể khôi phục lại thực lực trước kia hay không thì xác suất gần như bằng không!

Mà bên kia, Độ Nan của Thiếu Lâm thất khiếu chảy máu, một thân ngành công bị người ta phá tan mà chết thảm ở trên đài. Trong lòng mỗi vị võ giả ở đây bất giác đều nảy sinh một loại cảm giác bi thương. Chấn võ lâm từ trước đến giờ chưa bao giờ tuyệt đối hòa bình, nhưng khi loại kết cục này hiện ra trước mắt, bọn họ mới phát hiện thì ra con đường giang hồ lại đẫm máu đến như vậy! Độ Nan đã là một tuyệt thế võ giả mà cũng không chạy thoát được kết cục này!

Vô luận là tông sư Hình Ý hay Độ Nan, bọn họ đều không muốn chết, lại càng không nguyện chết. Nhưng chỉ vì một số ân oán mà không thể không đi tìm cái chết. Trong nhất thời, tất cả võ giả đều không nói lời, toàn trường chỉ còn duy nhất tiếng đánh nhau vẫn vang lên không ngừng!

“Nghiêm sư tổ!” Diệp Thiên Vân lúc này tựa như ốc không mang nổi mình ốc, miễn cưỡng chống đỡ Cuồng Vô, Cuồng Chỉ hai người. Vừa quay đầu lại không ngờ phát hiện ra Nghiêm Hành đã chết, còn có Đinh lão quái, giữa cổ có một vết bầm tím, cả trái tim của hắn tựa như bị người ta hung hăng bóp nát vậy!

Những người kia đều là những vị tông sư đã đem tuyệt học cả đời truyền lại cho hắn, ân tình này cả đời hắn cũng không thể báo đáp hết được, đặc biệt là Nghiêm Hành, người đã dạy hắn chân lý của Hình Ý!

Những cảnh tượng lúc trước, khi hắn còn ở trong ngục tối lần lượt hiện ra trước mắt, trái tim Diệp Thiên Vân tựa như đang nhỏ máu. Điều hắn muốn nhất lúc này chính là nhào tới ôm lấy Nghiêm hành, nhìn xem có hay không còn hy vọng cứu sống!

Nhưng hai hòa thượng Cuồng Vô cùng Cuồng Chỉ trước mặt, trong mắt cũng lộ ra thần sắc bi thương, chiêu nào chiêu nấy đều như muốn đánh chết đối phương ngay lập tức. Điều này khiến Diệp Thiên Vân trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại chẳng có biện pháp.

Diệp Thiên Vân đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ngọn lửa của cừu hận đã nhấn chìm hẳn, hai con mắt của hắn lúc này đột nhiên đỏ lừ, giống hệt như Độ Nan vừa rồi, sắc mặt bắt đầu ửng hồng!

“Không hay!” Cuồng Vô hét lớn một tiếng. Vừa rồi hắn tận mắt nhìn thấy Độ Nan dùng chút sinh mệnh cuối cùng thôi động Kim Chung Tráo. Ở thời khắc đó, Kim Chung Tráo gần như đã đạt tới trạng thái vô địch. Mắt thấy Diệp Thiên Vân cũng dùng đến phương pháp giống Độ Nan để kết thúc chiến đấu, trong tiềm thức bất giác sinh ra một tia sợ hãi.

Gương mặt vốn lãnh khốc của Diệp Thiên Vân đột nhiên trở nên dữ tợn, xuất thủ tàn nhẫn. Hôm nay toàn bộ bốn gã cuồng tăng cũng phải để mạng lại Hình Ý môn, tất cả cùng xuống hoàng tuyền!

Cuồng Vô biết Diệp Thiên Vân lúc này đã liều mạng, với trạng thái tinh thần của hắn lúc này, khi chưa có một phương chết thì chiến đấu sẽ vĩnh viễn tiếp tục. Cho nên hắn lập tức quả quyết nói: “Sư đệ, người đi đi! Ta ngăn cản hắn!”

“Không được!” Cuồng Chỉ vừa né tránh công kích của Diệp Thiên Vân, vừa trả lời: “Ta phải báo thù cho đại sư huynh!”

“Các người, ai cũng đừng nghĩ đến việc rời khỏi đây!” Diệp Thiên Vân vốn đã ở ranh giới kiệt sức, nhưng trong nháy mắt sinh mệnh lực phóng ra, thực lực của hắn lại lập tức khôi phục tới đỉnh phong! Trong mắt hắn, ngoại trừ cừu hận ra vẫn chỉ là cừu hận. Lúc này trong đầu hắn dường như chỉ còn một ý niệm duy nhất, tất cả những kẻ hôm nay đến Hình Ý môn gây chuyện đều phải chết!

“Thiên Vân. Đứng!” Ngô Hạo Thiên vừa mới chấm dứt chiến đấu, còn chưa thở dốc thì thấy được Diệp Thiên Vân đã liều mạng. Hắn rất hiểu tính tình của Diệp Thiên Vân. Nếu như hôm nay không giết sạch người của Thiếu Lâm trong Hình Ý môn thì chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Cho nên hắn lập tức xông tới, cản một chưởng của Cuồng Vô lại, miệng quát: “Cho dù hôm nay lão phu có phải mang tiếng bắt nạt tiểu bối, lão phu cũng phải đấu với người một trận!”

Cuồng Vô sau khi bị chặn lại, trong mắt xuất hiện thần sắc tuyệt vọng. Hắn rất rõ ràng tình thế lúc này. Công lực Diệp Thiên Vân lúc này đã dâng lên đến đỉnh cao, căn bản không phải một người như Cuồng Chỉ có thể ngăn cản! Bây giờ Ngô Hạo Thiên chặn mình lại, như vậy thì chỉ sợ Cuồng Chỉ sẽ nguy đến tính mạng. Hắn muốn tiến lên, nhưng một thân Hình Ý Hầu hình của Ngô Hạo Thiên, thân thể linh hoạt như một con khỉ, làm sao cho hắn cơ hội. Chỉ cần mấy chiêu đã bức hắn lui lại!

“Đi mau! Sư đệ. Người không phải là đối thủ của Diệp Thiên Vân!” Trong lúc tối hậu, Cuồng Vô nóng nảy hét lên, muốn khiến Cuồng Chỉ hồi tâm chuyển ý.

Đáng tiếc đã quá muộn, thân hình Diệp Thiên Vân nhoáng lên một cái đã nhảy tới bên hông Cuồng Chỉ, chân trái vung ra tựa như một cánh cung được kéo căng. “Ba” một tiếng, mũi chân đâm thẳng vào huyết thái dương của Cuồng Chỉ.

“Bùm”, Cuồng Chỉ đến cả cơ hội kêu lên cũng không kịp, cả đầu lập tức nổ tung, máu tươi văng tung tóe khắp mặt đất. Thân thể mất đi sinh mạng mà ngã xuống.

“A!” Cuồng Vô gầm lên điên cuồng. Trong thanh âm của hắn còn lộ ra cả nỗi thống khổ và hối hận. Hoàn toàn không còn sự điên cuồng cùng tự nhiên như lúc trước.

Thân thể Ngô Hạo Thiên di động nhanh vô cùng, liên tục di chuyển xung quanh Cuồng Vô, hình thành nên mấy cái tàn ảnh. Cơ hội mà hắn chờ đợi đã tới. Ngay khi Diệp Thiên Vân đánh chết Cuồng Chỉ, tinh thần chú ý của Cuồng Vô đột nhiên phân tán, Ngô Hạo Thiên mang theo vài phần sáng khoái, một chiêu đã đâm hai ngón tay vào mắt Cuồng Vô, diêm nhiên nói: “Người lên đường bồi tiếp sư huynh của ta đi!”

Diệp Thiên Vân vừa thu chân lại liền nhìn thấy Cuồng Vô đang ôm lấy hai mắt kêu lên thảm thiết. Hai chân hắn khê diêm một cái đã nhảy lên, đạp hai chân xuống đầu vai đối phương, hai tay chụp lấy cằm và gáy rồi gầm lên, giật mạnh. Giống như nhổ một cây củ cải, tàn nhẫn nhổ đầu của Cuồng Vô khỏi thân thể!

Trong lòng hắn sớm đã không còn cái gì gọi là tàn nhẫn hay không tàn nhẫn. Người đầy máu tươi cầm đầu Cuồng Vô, mạnh mẽ quăng lên trời, giận dữ hét lớn: “Diệp Thiên Vân ta hôm nay thể với trời. Chỉ cần ta không chết, sớm muộn sẽ có một ngày san bằng Thiếu Lâm, Võ Đang, dùng máu tươi tế tống sư huynh đã chết!”

Đám võ giả dưới đài nghe mà lông tóc dựng hết cả lên. Môn phái nào trêu chọc tới Diệp Thiên Vân chỉ sợ không xong rồi. Chỉ cần một ngày hấn không chết thì vẫn thấp thỏm đề phòng. Cứ nghĩ đến một cao thủ có thể đánh chết tông sư bảm lấy như âm hồn không tan, cả đám lại rùng mình.

Giật mình nhất chính là Trần Mễ Lạp cùng Ngô Lập Sâm. Chẳng ai ngờ Diệp Thiên Vân từ trước tới nay khiêm tốn tới vậy lại có thể nói ra những lời như vậy. Xem ra hấn đã thật sự nổi giận rồi!

Kịch chiến dưới đài đã đến thời khắc mấu chốt. Mấy tên môn nhân đệ tử của Võ Đang cùng Thiếu Lâm mang tới đã bị đám người bằng hữu của Thường Ba, Ngô Lập Sâm mời tới giết đến hoa rơi nước chảy!

Ngọc chân nhân luống cuống tay chân, nào còn vẻ thoải mái như lúc trước. Mặt hấn bị máu tươi nhuộm đỏ, lảo đảo lui về phía sau. Tỉnh thể biến đổi đột ngột, đối thủ từ sáu người đã biến thành tám người. Cho dù hấn là thần cũng chỉ có thể chống đỡ, lấy đầu ra sức hoàn thủ. Đối phương dùng chiến thuật xa luân chiến, loại thủ pháp chiến đấu này đối với hấn mà nói thật sự là chiêu trí mạng.

Thể lực đã hao hết, Ngọc chân nhân lại không có cách nào, ngoại trừ né tránh vẫn là né tránh, bởi vì nhân thủ của đối phương quá nhiều! Trong mắt hấn đã lộ ra một tia tuyệt vọng! Hình Ý môn mặc dù không có cao thủ tuyệt đỉnh nhưng cấp độ tông sư thôi cũng đã có đến hơn hai mươi người! Lấy thân thủ của Độ Nan cũng phải mất mạng đương trường, vậy hấn có thể chống đỡ bao lâu?

Đúng lúc này, trước núi chợt truyền đến âm thanh ồn ào. Mấy tên đệ tử vội vàng hấp tấp chạy tới, bẩm báo nói: “Thiếu Lâm sắp lên núi. Nhiều nhất nửa giờ nữa là tới đây, vừa rồi mấy đệ tử dưới núi đã phát hiện ra bọn họ!”

Trong nội tâm Diệp Thiên Vân nhảy lên một cái. Vừa rồi khi nghe được tin này, vốn tưởng Thiếu Lâm phải mất một thời gian mới tới được, ít nhất cũng có thể giải quyết cuộc chiến trước mắt, nhưng mà bây giờ... Nhìn xung quanh, lúc này chỉ còn lại một mình Ngọc chân nhân là đang gắng gượng chống đỡ, những người còn lại thì người chết người bị thương.

Ngọc chân nhân tuy đang bị bao vây nhưng tai hấn vẫn nghe ngóng xung quanh. Vừa nghe được tin tức này, tinh thần hấn không khỏi chấn động. Thiếu Lâm đến đây, như vậy viện binh đã sắp tới. Chỉ cần gắng gượng thêm một thời gian là cái mạng này có thể an toàn. Tin tức tựa như một liều thuốc trợ tim, cả thân thể của hấn vốn đang mệt mỏi ra rồi lập tức lại tràn đầy sức sống! Chỉ cần có hy vọng, bất cứ ai cũng sức mạnh vô cùng.

Diệp Thiên Vân xem xét thương thế của mấy vị đại tông sư. Ngoài trừ Nghiêm Hành cùng Đinh lão quái đã chết thật sự, còn lại đều là trong thương, vội vàng gọi đệ tử đưa mấy vị tông sư đi chữa trị. Cũng may là có Hoàn Hồng Thang của Thiếu Lâm nên cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Ngẩng đầu nhìn Ngọc chân nhân, Diệp Thiên Vân lạnh lùng cười, sau đó nhảy xuống đài, lên đến sát người Ngọc chân nhân. Lúc này Ngọc chân nhân đang ra sức chiến đấu, đội viên quân đến trong mắt phần khởi dị thường.

Diệp Thiên Vân trong lòng thoáng tính toán rồi hạ quyết tâm. Hôm nay Ngọc chân nhân nhất định phải chết ở đây. Nếu không, để hấn sống sót, sau này nhất định sẽ tìm cách trả đũa Hình Ý môn, cho nên thân hình nhoáng lên một cái đã tiến vào vòng chiến.

Trần Mễ Lạp chứng kiến động tác của Diệp Thiên Vân liền biết ngay hấn muốn làm gì. Lúc này hấn cũng không khỏi âm thầm tắc lưỡi, Diệp Thiên Vân tuyệt đối là một kẻ ngoan độc, kiên quyết, quyết đoán. Ngọc chân nhân hôm nay mà không chết thì đúng là không có thiên lý a!

Nghĩ tới đây, linh cơ Trần Mễ Lạp chợt lóe lên, cười lạnh nói với Ngọc chân nhân: “Ngọc Chân nhân, hôm nay người không may rồi, chỉ sợ Thiếu Lâm còn chưa tới cứu người thì người đã biến thành một đồng thịt nhão rồi!”

Ngọc chân nhân lúc này tựa như người chết chìm vớ chặt lấy cọc rơm cứu mạng không tha. Nếu như là bình thường, nghe được lời này của Trần Mễ Lạp thì nhất định không thêm thêm đêm nữa, nhưng đang lúc nguy ngập lại cảm thấy chói tai vô cùng, không khỏi phân thần trợn mắt nhìn Trần Mễ Lạp!

Trần Mễ Lạp thấy mình đã thành công hấp dẫn sự chú ý của hấn, càng cười hung ác: “Mục đích ta đã đạt được. Người tự cầu phúc cho mình đi!”

Diệp Thiên Vân lên tới gần, nhưng không hề ra tay. Hắn giống như một con báo săn, đang chờ đợi thời cơ tốt nhất. Ngay khi Trần Mễ Lạp mở miệng, thân thể Diệp Thiên Vân đột nhiên phóng ra, hữu quyền hướng vào mặt hắn xuất ra bằng quyền, sau đó lập tức thu lại, tả quyền cùng chân phải phối hợp dùng Thập Tự Thối, tả quyền đánh ngực, chân phải đạp hạ bộ!

Ngọc chân nhân vốn đã như nổ mạnh hết đà, vừa quay người lại đã thấy đòn công kích của Diệp Thiên Vân, vội vàng tung ra hai quyền, muốn bức Diệp Thiên Vân biết khó mà lui.

Long hình của Diệp Thiên Vân vừa thu lại, tay phải của hắn liền chụp lấy cổ tay Ngọc chân nhân, đồng thời dùng chân kê ngang chân phải Ngọc chân nhân, hai tay cùng kéo mạnh. Sau đó bước chân phải lên, hai tay biến chiêu dùng sức vỗ lên ngực Ngọc chân nhân.

Một chiêu này trong nháy mắt xô Ngọc chân nhân ngã nhào trên đất. Diệp Thiên Vân theo thân thể hắn ngã xuống mạnh mẽ nhảy lên người Ngọc chân nhân.

Ngọc chân nhân bị dọa cho bể mật. Chỉ là kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú, dùng song chưởng mãnh vỗ lên cổ Diệp Thiên Vân, muốn nhân cơ hội trở mình.

Diệp Thiên Vân đã xuất thủ làm sao có thể để hắn thoát mạng. Kim Chung Tráo thôi động, sau khi dùng hai tay chặn hai chưởng lại, đầu gối lập tức giáng trọng kích lên ngực Ngọc Chân nhân.

Ba kích, chỉ trong ba kích, máu trong miệng Ngọc chân nhân đã phun ồng ộc ra ngoài, thần sắc lộ vẻ thống khổ không nói lên lời! Diệp Thiên Vân chính là muốn mạng của hắn, hai tay trái phải liên tục xuất quyền, toàn lực nện lên mặt Ngọc Chân Nhân.

hai nắm tay Diệp Thiên Vân tựa như thiên thạch, liên tục giáng xuống không ngừng. Chỉ nửa phút, toàn bộ đầu của Ngọc chân nhân đã bị đánh nát nát, biến thành một thân thể lạnh lẽo.

543. Chương 544: Nợ Máu Phải Trả Bằng Máu

Một hồi đại chiến đã tạm thời ngưng lại, nhưng đây tuyệt đối chưa phải là kết thúc! Bởi vì người của Thiếu Lâm đang trên đường lên núi. Không ai cho rằng trận chiến sẽ kết thúc vào lúc này, ngược lại, đây mới chỉ là mở màn mà thôi. Trận chiến chính thức vẫn còn ở phía sau!

Bắt đầu? Nghĩ lại cũng cảm thấy sợ hãi! Thiếu Lâm bốn vị cường tăng, thập ngũ đại Võ Đang, Ngọc chân nhân, Độ Nan đại sư! Không người nào không phải kẻ đã tung hoành giang hồ mấy chục năm, thanh danh hiển hách, nhưng bây giờ cũng biến thành một nắm cát vàng!

Một số người vốn ôm ý định tới tham gia hôn lễ để xem náo nhiệt, nhưng bây giờ đều sinh thoái ý! Nếu như trận chiến này tiếp tục đánh tiếp, chẳng may lại bị vạ lây, đến lúc đó bùn rơi đừng quần, không phải phân thì cũng là ***.

Cho dù là Thiếu Lâm hay là Hình Ý môn, bất cứ phe nào cũng phải che dấu tin tức lại, như vậy người xem náo nhiệt tự nhiên sẽ trở thành người thừa. Đến lúc đó bọn họ đóng cửa đánh chó, ai cũng không thoát được! Một số võ giả thông minh đã bắt đầu nhận ra nguy hiểm, cho nên bắt đầu vắt óc suy nghĩ, làm sao có thể toàn thân rời khỏi đây.

Trong khi mọi người ở đây còn đang lo nghĩ trong lòngm Diệp Thiên Vân đã từ trên xác Ngọc chân nhân đứng dậy, lau lau máu tươi đã nhuộm đỏ hai tay, thần sắc nặng nề không nói lên lời.

Vẫy tay gọi Tiêu Sát tới, Diệp Thiên Vân bình tĩnh nói: “Thiếu Lâm tới nhất định không có ý tốt, chỉ sợ hơn phân nửa là muốn tới tìm ta. Lần này tới chỉ sợ bọn họ đã dốc toàn bộ lực lượng, mấy người chúng ta nhất định không phải là đối thủ. Tốt nhất là để cho bọn họ sớm xuống núi đi!” Nói xong liền chỉ về phía đám người Trần Mễ Lạp cách đó không xa.

“Cái này...!” Tiêu Sát lộ vẻ do dự, vẻ mặt đau khổ nói: “Đường lên núi, xuống núi Hình Ý môn chúng ta chỉ có hai cái. Thiếu Lâm đã tới đây thì nhất định sẽ sai người chặn dưới chân núi, muốn ra ngoài chỉ sợ có chút khó khăn!”

“Thôi!” Trần Mễ Lạp vừa cười hắc hắc vừa nói: “Kỳ thật khi tới đây, mấy người bọn ta đã thương lượng kỹ rồi. Nếu thật có chuyện gì xảy ra, vậy để cái mạng này lại Hình Ý môn cũng không phải không thể!”

“Không sai!” Thường Ba cười sang sảng nói: “Bát Cực môn ta hôm nay đã dám đến thì sẽ không rời đi. Thiên Vân ngươi không cần lo lắng cho chúng ta, cứ thẳng tay mà làm việc, chúng ta tuyệt đối ủng hộ ngươi!”

Hào khí hai người vừa thể hiện, mấy vị bằng hữu còn lại của Bát Cực môn đều gật đầu! Bát Cực môn là chiến hữu thân thiết nhất của Diệp Thiên Vân, nếu lúc này bỏ bằng hữu mà giữ mạng thì chẳng phải để người ta cười chê sao!

Diệp Thiên Vân đối với bằng hữu Bát Cực môn cũng chẳng có gì mà phải khách sao. Tất cả mọi người đều chân thành, lưu lại là lưu lại. Nhưng mười mấy người Ngô Lập Sâm, người ta đặc biệt từ Phúc Kiến tới tận đây tham gia hôn lễ. Ngô Lập Sâm gần như đã đem toàn bộ tinh anh trong Thái Cực môn tới Hình Ý môn. Điều này khiến hắn làm sao có thể an tâm?

Ngô Lập Sâm quả thật là thiếu nợ hắn một đại nhân tình. Nhưng đó là chỉ là bản thân hắn mà thôi. Những người của Thái Cực môn còn lại đều là nể mặt mũi Ngô Lập Sâm mà tới. Hôm nay có thể động thủ, trong nội tâm Diệp Thiên Vân cũng rất cảm kích rồi. Có thể bất chấp áp lực của Thiếu Lâm, Võ Đang mà đứng về phe mình, có thể nói Ngô Lập Sâm đã tận tình tận nghĩa.

Diệp Thiên Vân biết rõ mối nhân tình trước đây, người ta đã sớm trả hết rồi! Đối với kẻ địch thì chẳng nói làm gì, nhưng để bằng hữu vì mình mà chịu chết thì thật sự có chút quá phận.

Diệp Thiên Vân đưa mắt nhìn những người xem náo nhiệt rồi ôm quyền nói: “Có lẽ các vị đã mệt rồi. Mời các vị đến sau núi nghỉ ngơi. Ân oán của Thiếu Lâm và Hình Ý môn, ta nghĩ mọi người không nên biết thì tốt hơn!” Nói xong liền quay sang Ngũ Vĩ nói: “Sự thúc, nhưng vị khách nhân này nhờ người chiếu cố a!”

Trong lòng Ngũ Vĩ nặng nề, bi thống, nhưng không thể để cho người trong võ lâm chê cười, quả quyết gật đầu một cái rồi dẫn những người này rời khỏi đây.

Những võ giả đến xem náo nhiệt do dự vô cùng. Chỉ là Diệp Thiên Vân đã mở miệng, chẳng ai dám đứng ra làm trái lại. Đối phương vốn đang tức giận, nếu không cẩn thận chọc giận hắn, chỉ sợ chẳng có kết cục tốt đẹp gì. Ngay cả Thiếu Lâm cũng dám đối nghịch, Ngọc chân nhân cũng bị loạn quyền đánh chết. Bây giờ giết chết thêm một hai mạng cũng chẳng tính là gì.

Sau khi Ngũ Vĩ dẫn người rời đi, ở đây chỉ còn lại một ít đệ tử Hình Ý môn đang thu thập chiến trường, còn có những bằng hữu vừa rời đi đã tương trợ. Diệp Thiên Vân vừa rời đi nói như vậy chỉ là lo lắng bí mật nhiều người biết thì khó giữ, cho nên mới phải đưa bọn họ đi.

Lúc này ở lại đây chỉ còn lại bằng hữu, Diệp Thiên Vân biết thời gian cấp bách, tranh thủ nói: “Hôm nay các vị tham gia hôn lễ của ta, huynh đệ ta xin cảm ơn trước!” Nói đến đây liền tự cười giễu: “Mặc kệ hôn có kết thành hay không, tình cảm các người, Diệp Thiên Vân ta hôm nay cũng cảm kích! Vừa rồi mọi người có thể cũng đã biết, Thiếu Lâm đang trên đường lên núi! Cho nên ta nghĩ, hôn lễ dừng tại đây, tiệc rượu cũng bỏ qua, ta sẽ an bài người đưa các vị xuống núi!”

Hắn vừa nói như vậy Ngô Lập Sâm liền khoát tay ngăn lại: “Lão đệ, ngươi nói như vậy thì chẳng phải coi chúng ta là người ngoài sao. Đại địch đã đến trước cửa, chúng ta làm sao có thể mặc kệ người đây? Nếu đã là bằng hữu thì đừng nên nói những lời này!”

Ngô Lập Sâm vừa mở miệng, đám bằng hữu được hắn mời tới lập tức phụ họa, tiếp đó hắn mới lên tiếng: “Thiếu Lâm, Võ Đang thật ra cũng chẳng có gì! Nhớ năm đó ba người Cha huynh đệ đại náo núi Võ Đang, chẳng phải vẫn đánh giết mở ra được một đường máu sao?”

Ngô Lập Sâm cười lạnh hai tiếng: “Đường không phẳng tất có người đạp bằng! Thiếu Lâm Võ Đang cũng không phải chỉ cười lên đầu chúng ta một hai ngày! Cứ nể mặt họ mãi nên mới có ngày hôm nay! Vẫn đâu nói kia, đường là do người đâm bằng, chúng ta người cũng không ít hơn bọn họ bao nhiêu! Theo ta tính, chúng ta cứ ra khỏi Hình Ý môn, đại chiến một trận dưới chân núi với bọn họ, để xem đến cuối cùng là hươu chết về tay ai!”

Ánh mắt Trần Mễ Lạp nhìn hần có chút khác thường, một hồi lâu sau mới chân thành nói: “Lần trước từ biệt, ta vẫn nghĩ Ngô Lập Sâm người là kẻ không biết nhân tình âm lạnh, không nghĩ tới, người cũng là hảo hán tử. Là ta đã nhìn sai người!”

Ngô Lập Sâm đã là môn chủ Thái Cực môn, mỗi một cử chỉ, lời nói đều có phong phạm, khiêm tốn nói: “So với lão ca, ta đây thực sự cũng chẳng tính là gì. Chỉ có điều, đã là bằng hữu thì nên giúp đỡ lẫn nhau. Nếu không thì có khác gì loài cầm thú!”

Ý định ban đầu của Diệp Thiên Vân là nhanh chóng đưa bọn họ xuống núi, nào biết bọn họ một lòng ở lại, cùng Diệp Thiên Vân hần chiến đấu. Khi hần còn đang suy nghĩ, Trần Mễ Lạp cao giọng cười nói: “Được, nếu tất cả mọi người đã không có ý kiến gì, vậy chúng ta cùng lưu lại! Có thể đánh thì đánh, nếu thật sự đánh không lại thì không nên liều mạng! Thiếu Lâm được xưng tụng thiên hạ đệ nhất tất có chỗ hơn người, đánh không lại cũng chẳng mất mặt!”

Diệp Thiên Vân đối với lời này Trần Mễ Lạp rất đồng tình, khẽ gật đầu. Khi nhìn lại xung quanh thì không khỏi, ở lại chỉ ít cũng có đến hai mươi võ giả, cơ hồ còn nhiều hơn cả số người Võ Đang lúc trước.

“Vậy ta thay mặt Hình Ý môn đa tạ mọi người!” Diệp Thiên Vân nhiệt tình cảm ơn bọn họ, chân thành nói: “Nếu như có ngày sau....” Nói đến đây thì hần cười lớn nói: “Ta nói là nếu như, tất có báo đáp!” Một khi xúc động, mấy chữ này cũng nặng vô cùng.

Tất cả mọi người đều nở nụ cười thiện ý, tuy Diệp Thiên Vân không nói nhiều nhưng lại khiến trong lòng mọi người cảm thấy ấm áp dễ chịu. Hôm nay trong số những bằng hữu đứng trong sân, có ai dám cam đoan mình có thể còn sống sót? Trong mưa tanh gió máu nhưng vẫn cầu khoái ý ân cừu!

Mọi người đều nói, khi võ giả nóng đầu thì bất chấp hậu quả! Nhưng thật ra, mỗi ý nghĩ của võ giả đều rất tỉnh táo, nhất là giữa lựa chọn lấy hay bỏ thì càng như thế. Mọi người bất quá chỉ là vì niềm tin của mình, làm việc nghĩa không chùn bước thôi. Tại mỗi một thời gian, địa điểm, bọn họ đều có thể đưa ra những lựa chọn chính xác nhất.

Trong nội tâm Diệp Thiên Vân thoáng an tâm trở lại. An tâm là vì Bát Cực môn lúc trước cũng là vì lâm vào tuyệt cảnh, không có người trợ giúp, cho nên mới rơi vào kết cục diệt môn. Hình Ý môn có những người này ở đây, tin rằng tình huống tuyệt sẽ không quá tồi tệ. Hần trầm ngâm một lúc rồi nói: “Ngô đại ca, Trần đại ca, các người phân làm hướng, chia thành hai đội mà hành động a! Hiện tại thời gian không còn nhiều, chia nhau ra mới là biện pháp tốt nhất!”

Hai bên đều gật đầu đồng ý. Bát Cực môn cùng Thái Cực môn vốn không cùng một loại. Nếu như hai bên ở cùng một chỗ mà sinh ra va chạm thì lại càng không có lợi! Hướng hồ, hỗn chiến trong rừng trên núi Hình Ý, đi cùng một chỗ là việc cực kỳ nguy hiểm.

Sau đó Diệp Thiên Vân nói với Tiêu Sát: “Người tìm cho bọn họ mấy vị huynh đệ trong môn thông thạo địa hình. Chỉ có người của chúng ta dẫn đường thì mới có thể chiếm được ưu thế!”

“Lão đệ, vậy người đi cùng với ai?” Trần Mễ Lạp nghe lời hần lập tức có chút hưng phấn. Diệp Thiên Vân ra tay vô cùng quyết đoán. Hần đi cùng với bên nào thì thực lực bên đó tăng lên rất nhiều, cho nên mới đặt ra câu hỏi như vậy.

Diệp Thiên Vân sớm đã có tính toán. Hần sẽ không đi với bất cứ ai. Bởi vì nếu có hần gia nhập, nhóm có hần lập tức sẽ bị tập trung đả kích. Người Thiếu Lâm tìm chính là hần, cho nên tốt nhất là hành động một mình. Như vậy không chừng còn có thể hấp dẫn sự chú ý của Thiếu Lâm, cho nên cười nói: “Ta đi một mình thôi!”

Lời này vừa nói ra, người xung quanh đều xấu hổ, một người mà gặp Thiếu Lâm, tuyệt đối là chuyện cực kỳ nguy hiểm. Lá gan Diệp Thiên Vân thật sức quá lớn. Nhưng từ một góc độ khác mà nói, Diệp Thiên Vân dám đơn thương độc mã đi chưa hần là một loại khí phách! Nếu là người khác, chỉ sợ sẽ muốn đi cùng với thật đông người.

Trần Mễ Lạp không yên lòng nói: “Người của Thiếu Lâm tới nhất định không ít, huynh đệ người một thân một mình, có phải là có chút nguy hiểm?”

Diệp Thiên Vân lắc đầu nói: “Ta một mình thuận tiện hành động hơn, huồng hồ....” Hấn không có nói tiếp nhưng Trần Mễ Lạp cùng Ngô Lập Sâm đều hiểu.

Thấy Diệp Thiên Vân quyết định, biết không thể khuyên nhủ hấn được nữa, Ngô Lập Sâm đành nói: “Lão đệ, bảo trọng!”

Diệp Thiên Vân uhm một tiếng, vừa muốn lên đường thì thấy Ngô Hạo Thiên từ hậu sơn vội vàng chạy tới, sau lưng còn mang theo mấy vị võ giả.

Đội đến gần, Ngô Hạo Thiên hỏi: “các người muốn đi cùng Thiếu Lâm....?”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, cho chút nặng nề nói: “Thương thế mấy vị sư tổ sao rồi?”

“Khó mà nói được. Cũng may Ngũ Vĩ đã cho họ uống thuốc. Còn tình huống cụ thể còn phải quan sát thêm!” Ngô Hạo Thiên sắc mặt đỏ lên nói: “Không nghĩ tới Hình Ý môn cũng có kiếp nạn này! Thiên Vân, mấy lão già chúng ta cũng muốn đi liều mạng với Thiếu Lâm một trận!”

Diệp Thiên Vân định thần nhìn lại. Phía sau lưng Ngô Hạo Thiên hấn chỉ nhận ra một người, chính là đại trưởng lão Không Động Lý Duy Phong. Người này chính là lão bằng hữu của Nghiêm Hành tổ sư. Lúc ở trong ngục tối, hai người cũng từng gặp qua. Thoáng nghĩ một chút rồi gật đầu nói: “Sư tổ ngàn vạn lần phải cẩn thận. Không thể vì cơn giận tức thời mà tạo thành sai lầm lớn!”

Ngô Hạo Thiên nói: “Người yên tâm!Ngô Hạo Thiên ta còn chưa tới mức không phân biệt được phải trái! Nợ máu của mấy vị sư huynh đệ nhất định phải bắt Thiếu Lâm trả đủ!”

544. Chương 545: Phục Sát

Diệp Thiên Vân trong lòng sớm đã hình thành một nửa kế hoạch. Hấn sớm dĩ muốn gặp Thiếu Lâm trước, đó là hấn cố gắng thu hút sự chú ý của kẻ địch, ép buộc Thiếu Lâm phải bỏ qua Hình Ý môn. Lợi dụng lợi thế quen thuộc địa hình, tạo ra một chút cơ hội cho bọn Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm. Chỉ có như vậy mới có thể tạo được đả kích lớn nhất cho Thiếu Lâm.

Ngô Hạo Thiên cùng Trần Mễ Lạp hai nhóm người chia nhau hành động, mai phục sẵn trong rừng cây phía trước, đợi Thiếu Lâm rơi vào bẫy, sẽ giáng cho bọn họ một đòn đau đớn.

Người Thiếu Lâm chắc chắn là cao thủ không phải nghi ngờ. Bất luận một tiếng động nhỏ nào đều không thể thoát khỏi tai mắt bọn họ. Cho nên chỉ có thể tranh thủ tạo ra chiến trường lợi cho phe mình. Cùng với bọn họ chính diện giao thủ không bằng đột kích bất ngờ bọn họ, chỉ có thể mới có thể phát huy hoàn toàn ưu thế của mình.

Diệp Thiên Vân cảm giác được nhiệt độ đột nhiên hạ xuống, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, chẳng biết từ khi nào, bầu trời đã trở nên u ám, làm cho trong lòng người ta cảm thấy chút áp lực. Có lẽ chẳng bao lâu nữa tuyết sẽ rơi.

Men theo con đường mòn đi theo chốc lát, nhìn xuyên qua rừng cây đã thấy thấp thoáng bóng người không xa. Càng lúc càng gần! Diệp Thiên Vân hít sâu một hơi, thử thôi động Kim Chung Tráo cùng mở ra cảm giác. Chỉ chốc lát trên mặt hấn liền lộ vẻ vui mừng. Hấn dừng lại, lấy trong túi ra một bình Bách Bổ Lực Tráng, lấy hai viên rồi ném vào trong miệng.

Vừa rồi giao thủ với hai gã cuồng tăng, thân thể hấn đã gần như cạn kiệt năng lượng. Cũng may có một chút thời gian để hồi phục mới cho hấn cơ hội thở gấp!

Tốc độ khôi phục của Kim Chung Tráo càng lúc càng nhanh, cuối cùng nhanh đến một trình độ không thể tưởng tượng nổi. Chỉ cần ba giờ, thể lực của hấn sẽ khôi phục đến lúc đỉnh cao. Đáng tiếc Thiếu Lâm lại chỉ cho hấn thời gian không đến một giờ! Đúng là như vậy. Hấn cần một loại thuốc có thể gia tăng tốc độ khôi phục thể năng. Tuy là có chút ảnh hưởng đối với thân thể, nhưng bây giờ là lúc nào rồi, uống thuốc là biện pháp tốt nhất giải quyết nan đề này!

Diệp Thiên Vân cảm giác thể lực của mình đã khôi phục được trên dưới năm thành. Trong một thời gian ngắn phỏng chừng cũng có thể cầm chân đám tăng nhân Thiếu Lâm này. Tuy hấn hận Thiếu Lâm đến cực

điểm nhưng cái đầu của hắn vẫn tỉnh táo vô cùng. Hắn phải sống, cố gắng mà sống sót. Không thể dễ dàng chết đi. Nếu không mỗi thù của Nghiêm Hành, Đinh lão quái để người phương nào báo đây. Cho nên hắn nhất định phải sống, hơn nữa còn phải sống thật tốt!

Nếu như hắn không xuất hiện, Thiếu Lâm chắc chắn sẽ xông thẳng lên Hình Ý môn không chút trở ngại. Đến lúc đó tin Độ Nan, bốn gã cường tăng cùng mấy tên tăng nhân Thiếu Lâm chết, chỉ sợ sẽ lập tức bị họ biết được. Đến lúc đó tuyệt đối không tránh khỏi một cuộc tử chiến!

Hình Ý môn bây giờ có thể động thủ cũng chỉ còn lại một mình Ngô Hạo Thiên. Làm sao có thể tiếp tục chịu đả kích.

Càng lúc càng gần. Diệp Thiên Vân đã nhìn thấy một nhóm ước chừng hai mươi người, nhảy từ trong con đường mòn ra, làm như xảo ngộ gặp phải.

“Tiểu thí chủ!” Một vị hòa thượng mặt mũi hiền lành lập tức phát hiện ra hắn, nhướng mày cười nói: “Xin hỏi đến đỉnh núi, còn bao xa nữa?”

“Mười phút a!” Diệp Thiên Vân cùng nhóm người của Thiếu Lâm dừng độ, trên mặt không hề lộ vẻ ngạc nhiên, bình tĩnh như không nói. Lão hòa thượng đi đầu hiền nhiên không nhận ra Diệp Thiên Vân, liền gật đầu mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn.

“Là người. Diệp Thiên Vân?” Một tăng nhân đi ở giữa có chút kinh nghi bất định, chỉ vào Diệp Thiên Vân nói. Câu nói này chẳng khác nào một quả bom nổ tung. Cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn lại về phía Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng không có đáp lại, làm như không hề nghe thấy gì, định tránh những người này ra, tiếp tục đi xuống núi.

Hòa thượng vừa nói thấy Diệp Thiên Vân không có phản ứng, lập tức hoài nghi có phải mình nhìn lầm hay không. Nheo mắt nhìn chằm chằm vào mặt Diệp Thiên Vân đánh giá.

“Chính là hắn! Sư thúc, ở Thiếu Lâm ta đã từng gặp hắn!” Một đệ tử Thiếu Lâm lập tức khẳng định nói: “Lần trước Thiếu Lâm bị đại náo vừa vặn là ca trực của ta. Tuyệt đối không thể nhầm được!”

“Đứng lại!” Đã khẳng định được, một tăng nhân thân mặc cà sa đột nhiên mở miệng quát, đồng thời bước lên phía trước, nói với lão hòa thượng đi đầu: “Sư bá, hắn chính là đt!”

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua sau đó mới bình tĩnh trả lời: “Ồ? Người nhận ra ta?” Lời này vừa vang lên, lập tức toàn bộ tăng nhân Thiếu Lâm đều lộ vẻ cảnh giác.

Thanh niên trước nhìn như vô hại, nhưng kỳ thật lại là đại ma đầu của Hình Ý môn. Thiếu Lâm đã từng nếm không ít thua thiệt trong tay người này, cho nên đại đa số mọi người đều cảnh giác vô cùng, chỉ sợ hơi sơ ý một cái là mất mạng.

“Quả nhiên là tiểu thí chủ. Xin hãy dừng bước!” Lão hòa thượng hoàn toàn không hề ngang ngược như tên tiểu bối vừa rồi. Sau đó nở nụ cười hiền từ nói: “Chúng ta vốn là vì tiểu thí chủ mà tới. Nếu như hôm nay không phải nhận ra, chỉ sợ bỏ lỡ mất rồi!”

“Ha ha!” Diệp Thiên Vân bật cười, nhưng trong lòng âm trầm vô cùng. Tiếp đó cẩn thận nhìn lão tăng trước mắt, trả lời: “Tìm ta? Các người là người của Thiếu Lâm?”

“Diệp Thiên Vân, hôm nay là ngày đại hỷ của người, tại sao người lại đột nhiên xuống núi? Trên Hình Ý môn đã xảy ra chuyện gì?” Tăng nhân mặc cà sa vừa mới nhận ra Diệp Thiên Vân lên tiếng hỏi.

Diệp Thiên Vân cũng không nhận ra người này, nhưng chỉ cần nhìn một thân cà sa của hắn cũng nhận ra địa vị của người này trong Thiếu Lâm chắc chắn sẽ không thấp. Hừ nhẹ một tiếng nói: “Các hạ là...!”

Tăng nhân nọ thi lễ xong, thần sắc quái dị nói: “Bần tăng Huyền Chân, thủ tọa Bồ Đề viện!” Nói xong liền đưa tay chỉ về phía lão hòa thượng trình trọng nói: “Vị này chính là sư bá của ta. Độ Duyên đại sư ở Xá Lợi viện.”

Diệp Thiên Vân trong lòng thầm cả kinh nhưng vẻ mặt vẫn như thường, không hề biến đổi, ôm quyền nói: “Thì ra hai vị đều là cao tăng đắc đạo. Hữu lễ!” Vừa ổn định tâm thần vừa âm thầm tính toán.

Bối phận trong Thiếu Lâm có Thanh, Đạo, Tuệ, Dũng, Huyền, Độ! Một Huyền một Độ. Phải biết rằng, Độ Nan vừa chết cùng với Độ Duyên trước mắt là cùng bối phận. Nếu để cho vị Độ Duyên này nên núi, chỉ sợ Hình Ý môn không còn ai có thể địch nổi. Trong lòng nghĩ vậy liền nói: “Vãn bối hữu lễ! Không nghĩ tới đại hôm nay có thể mời đến hai vị cao tăng đắc đạo Thiếu Lâm hàng chữ Độ. Thật vinh hạnh!”

“Tiểu thí chủ quá khách khí rồi. Thiếu Lâm hôm nay đặc biệt tới tham gia hôn lễ của tiểu thí chủ. Không nghĩ tới lại có thể gặp trên đường. Chẳng lẽ hôn lễ còn chưa bắt đầu?” Hai mắt Độ Duyên nhìn chằm chằm Diệp Thiên Vân, không chút do dự hỏi.

Khóe miệng Diệp Thiên Vân nhếch lên, đưa tay ra làm bộ dáng mời: “Còn mấy bị bánh hữu chưa tới. Ta đang đi xem một chút. Không nghĩ tới có thể gặp đại sư trên đường. Mời đi theo ta!”

“Mời!” Huyền Chân thuận miệng đáp ứng. Hắn tuy hồ nghi nhưng không nhìn ra điều gì khác thường. Chẳng lẽ Độ Nan đại sư bên kia còn chưa động thủ? Hắn nghĩ nát óc cũng không ra, chỉ có thể mang theo nghi vấn đi cùng Diệp Thiên Vân lên núi.

Chân dẫm lên bậc thang, Diệp Thiên Vân thỉnh thoảng lại quay lại nhìn. Người Thiếu Lâm mang tới lần này tuyệt đối đều là cao thủ. Vô luận là tuổi tác hay là theo hàng ngũ bọn họ đi trên đường, chỉ ít cũng phải có đến hai mươi người hàng chữ Huyền. Ngô Lập Sâm cùng Trần Mễ Lập bọn họ tuy chiến được lợi thế địa hình, nhưng chỉ sợ cũng chẳng chiếm được phần hơn.

Chỉ chừng năm phút sau, khoảng cách đến điểm mai phục càng lúc càng gần. Diệp Thiên Vân hấp dẫn sự chú ý của hắn nói: “Độ Duyên đại sư, ta rất ngưỡng mộ võ công của Thiếu Lâm. Không biết bao giờ mới có duyên được nghe đại sư chỉ điểm võ học?”

Độ Duyên cười ha ha nói: “Võ học Thiếu Lâm cùng Phật pháp song hành. Nếu không sớm muộn cũng mất đi bản tâm!” Vừa nói đến đó, hắn liền biến sắc quát lên: “Là ai! Mời tất cả bằng hữu hiện thân!”

“Ha ha, không nghĩ tới linh giác đại sư lại nhạy cảm như vậy. Vậy chúng ta cùng hiện thân!” Tiếng nói vừa dứt, Thường Ba cùng Thanh Linh đạo nhân từ rừng cây bên cạnh lẳng lặng đi ra. Cười ha hả nói: “Các vị đại sư lặn lội đường xa đến, chúng ta đại diện Hình Ý môn đặc biệt tới đón tiếp!” “Diệp thí chủ! Thật sự là mừng kể hơn người!” Huyền Chân biến sắc cười lạnh nói: “Ta vừa rồi đã hoài nghi Diệp thí chủ thật sự tới đón tiếp chúng ta. Hiện tại quả nhiên có gian trá!” Tăng nhân Thiếu Lâm đằng sau đã chuẩn bị từ trước, cho nên nhìn thấy có người đột nhiên xuất hiện nhưng cũng không có quá nhiều kinh ngạc. Chỉ là trong thần sắc cảnh giác trong mắt lại không thể che dấu được.

hai hàng lông mày Diệp Thiên Vân khẽ nhướng lên, thanh âm lạnh lùng nói: “Các vị cao tăng Thiếu Lâm. Dám hỏi các người thật tâm thành ý tới tham gia hôn lễ của ta sao?”

Một câu hỏi lập tức khiến Huyền Chân á khẩu không trả lời được. Một hồi lâu sau hắn mới cười lạnh một tiếng nói: “Được! Diệp Thiên Vân. Đã vậy chúng ta cũng không cần nhiều lời nữa. Hôm nay chúng ta phải đem người về Thiếu Lâm. Có lẽ người nên sớm chuẩn bị đi a!”

“Thiếu Lâm các người thật sự quá kiêu ngạo, ngang ngược rồi. Các người tưởng muốn mang ai đi thì có thể mang kẻ đó đi sao?” Thường Ba lạnh lùng nói, liếc mắt về phía rừng cây phía sau, đột nhiên quát: “Động thủ đi! Còn chờ gì nữa!” hắn vừa quát lên, từ trong rừng cây đột nhiên vang lên những tiếng gió rít, tiếp đó một làn mưa tên đen kịt bắn tới!

“Không hay! Có mai phục!” Huyền Chân lập tức chau mày, nhảy đến nấp sau một cái cây gần nhất, quát lớn: “mọi người mau tránh tên!”

Đám tăng nhân Thiếu Lâm chỉ hận không thể bôi thêm mỡ vào chân, tán loạn tìm chỗ ẩn nấp. Chỉ là những mũi tên này thật sự nhiều lắm. Có mấy kẻ không kịp né tránh, lập tức bị bắn thành tổ ong vỡ vụn.

Diệp Thiên Vân sớm đã thôi động Kim Chung Tráo đến cực hạn, lúc mưa tên bắn tới, thân thể hắn đột nhiên lao đi, trong nháy mắt tung ra một băng quyền vào một tên tăng nhân cách đó không xa. Tăng nhân kia đang mãi tránh tên, lập tức trúng một quyền, mất mạng đương trường!

Hai chân Diệp Thiên Vân không hề đình chỉ, trong chớp lát đã giết thẳng vào đám tăng nhân đang hỗn loạn. Hắn ra cực kỳ tàn nhẫn, mỗi một quyền đều không chút lưu tình. Chỉ trong mấy hơi thở mà đã có đến hai tăng nhân chết trong tay hắn!

“Hôm nay chúng ta đem tất cả dải ngọc trong ngực tối trả cho Thiếu Lâm. Có lẽ các vị chẳng còn lời nào mà nói!” Thường Ba cười ha ha nói: “Đến đây! Ta đã đợi ngày này lâu lắm rồi!” Nói xong hắn cũng không chính diện tấn công Thiếu Lâm mà lập tức dẫu thân thể đi, tan biến vào rừng cây.

“Mấy vị sư đệ. Các người mau đi tìm người nấp trong rừng!” Huyền Chân ra lệnh. Còn chưa tới được Hình Ý môn mà cả bọn đã ăn thua thiệt như vậy. Điều này khiến hắn thế nào cũng không nuốt trôi cục tức này.

Diệp Thiên Vân chỉ ra tay trong vền vền có mấy giây. Một khi đối phương đã kịp phản ứng, tất nhiên cũng không thể nào đánh lén nữa. Cho nên sau khi giết hai gã tăng nhân, tất cả đám người Thiếu Lâm đã có phòng bị, hắn lập tức thối lui ra phía sau, hướng phía chân núi mà chạy đi.

Huyền Chân thấy Diệp Thiên Vân muốn chạy trốn, không khỏi nóng nảy. Lần này Thiếu Lâm tới hơn phân nửa là vì hắn, cho nên lập tức quyết đoán nói: “Mấy vị sư đệ Giới Luật viện, vậy mời các người...”

Còn chưa nói xong, Độ Duyên đứng bên cạnh ngăn hắn lại, trầm giọng nói: “Nhất định phải đưa được hắn về Thiếu Lâm. Cứ để ta đi thôi!”

545. Chương 546: Vượt Qua Sinh Tử

Diệp Thiên Vân vừa chạy vừa lợi dụng cảm giác dò xét địa hình xung quanh. Hắn vốn không chỉ một lần du ngoạn qua nơi này, nên đối với địa hình ở đây quen thuộc vô cùng. Lúc trước khi mới lên Hình Ý môn, cơ hồ mỗi khi tâm tình không tốt, hắn đều vừa đi trong rừng cây vừa giải sầu. Ở gần có mấy chỗ ẩn nấp, hắn đều rõ ràng vô cùng.

“Tiểu thí chủ, người rút cuộc muốn đi nơi nào?” Lúc này cách đó không xa, Độ Duyên bám theo không ngừng nghỉ, từ đầu đến giờ, hai người vẫn luôn duy trì khoảng cách tầm mười mét. Tuy Độ Duyên tuổi tác đã cao, nhưng công phu khinh công lại không hề kém mấy tên thanh niên chút nào.

Diệp Thiên Vân nghe hắn nói vậy cũng chẳng quay đầu lại, chân đột nhiên phát lực gia tăng tốc độ. Hắn cũng không phải e ngại công phu Độ nan mà là muốn tách hắn ra khỏi đám người Thiếu Lâm kia. Nếu không vô luận là Trần Mễ Lạp hay là Ngô Lập Sâm đều sẽ bị nguy hiểm tới tính mạng. Hắn cần tới một chỗ, một chỗ có thể giữ chân Độ Duyên.

Trong đầu Diệp Thiên Vân không ngừng tính toán, muốn dụ Độ Duyên xuống núi, nhưng ở trên Hình Ý sơn cũng chỉ có hai con đường.

Một cái là đường lớn, một cái là đường mòn. Nếu như chạy xuống dưới núi, hắn phải lựa chọn một trong hai con đường. mà điều hắn lo lắng nhất là Độ Duyên sẽ buông bỏ hắn, trở về chỗ cũ. Đến lúc đám người Trần Mễ Lạp sẽ lâm vào tình thế rất nguy hiểm.

Suy nghĩ một hồi, Diệp Thiên Vân rút cuộc cũng hạ quyết định, đột nhiên thay đổi phương hướng ban đầu, hướng về phía sườn núi chạy tới.

Tuy Độ Duyên không quen thuộc địa hình ở đây nhưng lại có thể nhìn thấy Diệp Thiên Vân, cho nên hắn vẫn luôn có thể bám sát phía sau.

Hai người một chạy một đuổi, chạy như điên trong rừng cây. Diệp Thiên Vân chạy tới đoạn nhai có chút danh tiếng trên núi. Nơi đó không hề có bất cứ đường ra nào, hơn nữa rất dốc, là một cảnh đẹp không tẻ trên núi Hình ý.

Ước chừng năm phút sau, Độ Duyên đã nhìn thấy phía trước chợt trở nên trống trải, nhưng trong lòng vẫn bình tĩnh như thường. Hắn đi chậm lại rồi cười sang sảng nói: “Tiểu thí chủ, tại sao người dẫn ta tới đây? Phía trước đã không còn đường, ta nghĩ mọi người không nên sốt ruột. Thời gian vẫn còn rất nhiều!”

Diệp Thiên Vân biết mình đã đạt được mục đích, đi tới rìa vách đá, nhìn xuống phía dưới. Đoạn nhai như bị một thanh đao khổng lồ chém ra, thạch bích phía dưới bằng phẳng vô cùng. Trên mặt bao trùm một tầng tuyết mỏng, làm cho người ta thoạt nhìn có chút thoải mái, thanh thản. Dừng thân hình lại, hắn quay người lại hỏi: “Vì sao Thiếu Lâm lại nhất định phải đem ta đi?”

Độ Duyên thở dài, hắn cũng không vội bắt Diệp Thiên Vân mà khẽ nhắm mắt, làm bộ hòa ái nói: ” Nói ra ngọn nguồn vấn đề vẫn là do Thiếu Lâm! Trước đây, Dũng Tín không nghe khuyên bảo, một mực muốn bắt người đem về Thiếu Lâm nên mới có quả đắng hôm nay. Vì vậy nên Thiếu Lâm quả thật có điểm không đúng!”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, không nghĩ tới Độ Duyên lại nói đỡ cho mình. Điều này làm hắn có chút khó hiểu. Nheo mắt nhìn Độ Duyên, người này không giống Độ Nan, mà hơi có chút thần bí.

Độ Duyên nhìn ánh mắt Diệp Thiên Vân, tiếp đó tiến lên hai bước nói: “Phương trượng Thiếu Lâm Dũng Tín bảo thủ, muốn phá vỡ cân bằng của võ lâm. Hắn đâu biết rằng võ lâm chỉ cần nhỏ một sợi tóc cũng như động toàn thân. Cân bằng khó khăn lắm mới bảo trì được trong mấy chục năm liền bị hắn phá hủy! Thiện tai! Thiên tai!”

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười: “Những cái này thì liên quan gì đến ta?”

“Tất nhiên là có quan hệ!” Độ Duyên không nhanh không chậm nói: “Ngục tối Thiếu Lâm kỳ thật chính là thứ để giữ cân bằng trong võ lâm! Một khi ngục tối bị phá, như vậy võ lâm sẽ một lần nữa trở về còn đường sát phạt. Tất cả các môn phái đều bị cuốn vào bên trong. Mà người...” Độ Duyên dừng lại, đánh giá hắn một chút rồi nói: “Mà người chính là người phá thứ giữ cân bằng - hắc ngục. Muốn tháo chuông thì phải nhờ người buộc chuông, cho nên muốn dẹp loạn giang hồ, cũng chỉ có...”

“Một lần nữa nhốt ta vào ngục tối?” Diệp Thiên Vân ngửa đầu cười nói: “Ta thấy cái này nên quy kết cho Dũng Tín mới đúng. Không biết đại sư có thấy điều này buồn cười không? Dũng Tín phạm tội, lại muốn bắt ta chịu tội sao?”

“Dũng Tín đã không còn đảm nhiệm chức vị phương trượng Thiếu Lâm. Lúc này hắn đang ở trong ngục tối. Vì giữ gìn ổn định của võ lâm, hy vọng người có thể cùng chúng ta trở lại tl!” Độ Duyên thở dài nói: “Kỳ thật bản tạng cũng hiểu rõ, trong truyện này người cũng không có liên quan quá lớn! Nhưng với tình thế hiện tại của võ lâm, chỉ có thể ủy khuất người!”

‘Giống như phật tổ cắt thịt nuôi chim ưng sao?’ Diệp Thiên Vân cười lạnh trả lời: “Không cần phải coi ta vĩ đại như vậy. Ta cũng chẳng phải cái gì mà cứu thế chủ, cũng chẳng có bất luận cái gì mà trách nhiệm dẹp loạn võ lâm. Hết thấy tranh chấp này đều nên tìm tới nguồn gốc gây ra. Thiếu Lâm sai thì nên do Thiếu Lâm trả nợ. Đạo lý này các người hẳn là hiểu được!”

“Chỉ cần người cùng bản tạng trở lại Thiếu Lâm, Thiếu Lâm cũng có thể đền bù một chút tổn thất!” Trên mặt Độ Duyên đột nhiên lộ ra chút áy náy nói: “Chỉ mong người có thể hiểu cho!”

Diệp Thiên Vân cười lạnh: ” Hừ, đền bù chó má gì chứ. Võ lâm cùng Thiếu lâm chỉ khác nhau một chữ nhưng kỳ thật là một trời một vực. Nguyên nhân chính thức người không nói ta cũng biết. Độ Nan đại sư đã nói hết rồi, Thiếu Lâm có họa diệt môn, mà họa này lại liên quan tới ta. Ta nói không sai chứ!”

Độ Duyên biến sắc, lập tức nhíu mày hỏi lại: “Độ Nan hiện đang ở đâu? Rốt cuộc hắn đã nói gì?”

Diệp Thiên Vân từng nghe được mấy câu nói mơ hồ đó của Độ Nan khi lão chưa chết, cho nên vô ý thức thử một phen. Không nghĩ tới lại có thể khiến Độ Duyên biến sắc. hắn lập tức cười khẩy: “Các người làm như vậy chẳng phải vì võ lâm mà là vì Thiếu Lâm. trong mắt ta, các người là sợ ta tụ tập lại lực lượng trong võ lâm, đối kháng với Thiếu Lâm!”

Độ Duyên thấy Diệp Thiên Vân tràn đầy tự tin, dứt khoát không tranh luận với Diệp Thiên Vân nữa mà kiên trì hỏi: “Độ Nan đại sư hiện đang ở đâu?”

Diệp Thiên Vân đứng bên cạnh vách đá, âm thầm tra xét thân thể, phát hiện chỉ trong chốc lát mà thể lực đã khôi phục đến bảy tám phần. Dực hiệu của Bách Bồ Lực Tráng bắt chỉ bắt giác đã phát huy tác dụng, vậy mà đã khôi phục được bảy tám phần. Niềm tin của hắn lại tăng thêm một chút, bình tĩnh nói: “Độ Nan đại sư đã chết rồi!”

“Cái gì!” Độ Duyên nghe tin dữ mà thân thể run lên, trong lúc nhất thời lại lảo đảo: “Chết... chết như thế nào? Là ai giết hắn?”

Diệp Thiên Vân tính toán bên đám người Trần Mễ Lạp cùng Ngô Lập Sâm đã bắt đầu khai chiến, liền không mang theo một tia cảm tình nào nói: “Ta giết!”

“Không thể nào!” Đô Duyên cơ hồ thất thanh kêu lên cùng lúc. Hắn nhìn Diệp Thiên Vân trước mắt, bộ dáng không tin nổi nói: “Kim Chung Tráo của Độ Nan sớm đã đột phá tầng thứ mười. Một mình người làm sao có thể gây thương tổn cho hắn!”

Diệp Thiên Vân không sợ hãi chút nào, thản nhiên nói: “Bất kể có phải ta hay không, nhưng hiện tại hắn đã chết thật rồi!”

“Chết!” Độ Duyên vô ý thức lặp lại câu đó. Đột nhiên ngẩng đầu lên, vẻ phức tạp trong mắt chợt lóe lên, sau nửa ngày mới nói: “Nếu hắn đã chết, Thiếu Lâm lại càng có lý do bắt người về! Diệp Thiên Vân, vô luận người có muốn hay không, hành trình lên Thiếu Lâm, người nhất định phải đi!” Nói xong thân thể hắn chợt động, phóng về phía Diệp Thiên Vân như một con diều hâu.

Diệp Thiên Vân đã sớm biết Độ Duyên sẽ động thủ nên đã chuẩn bị từ sớm. Nhưng hắn không nghĩ tới lại động thủ nhanh như vậy. Nhìn thân pháp Độ Duyên, tựa như một đạo thiểm điện, mũi chân hắn phát lực, thân thể nghiêng sang một bên!

Cơ hồ thân thể hắn vừa tránh sang, thân thể Độ Duyên đã tới phụ cận, hai quyền mãnh liệt cùng hướng về phía thân thể Diệp Thiên Vân mà giáng xuống.

Diệp Thiên Vân đã từng hướng về Thiếu Lâm, nhưng trải qua tiếp xúc, dần dần hắn cũng hiểu ra bản chất của Thiếu Lâm. Bọn họ có lẽ cũng là cao tăng đắc đạo, nhưng họ vẫn là phàm nhân. Chỉ cần là người thì sẽ có thất tình lục dục. Một chân lui lại nửa bước, đứng trên bình đài của bờ huyền nhai, thoáng thở dốc nói: “Kỳ thật Thiếu Lâm muốn bắt ta, bất quá là muốn tiếp tục thống trị võ lâm. Ta nói không sai chứ?”

Độ Duyên không trả lời, trong mấy bước đã nhảy lên bình đài, liên tục xuất thủ tấn công Diệp Thiên Vân. Trong miệng hắn trả lời: “Diệp Thiên Vân, thật ra lần trước Cuồng Võ cũng đã đề cập tới người, nói người chuyên môn đối nghịch với Thiếu Lâm, ta còn không tin! Nhưng hiện tại xem ra, hắn nói không hề sai!”

Diệp Thiên Vân cười khẩy, khinh thường. Độ Duyên nói những lời này bất quá chỉ là muốn tìm một cái cớ động thủ với mình thôi. Chân hắn đạp mạnh về phía sau, cả thân hình như một mũi tên rời cung, mãnh liệt vô cùng bắn về phía Độ Duyên. Ý vừa động, thân run lên, liền nhập thân, không có chút cảm giác chần chừ! Thuận bộ băng, ảo bộ băng, hai chiêu thuận thể biến đổi, đánh tới mặt Độ Duyên! Băng quyền của hắn vốn chỉ có một chữ “Ngoan”, đã ra tay là phải đoạt mạng!

Giao thủ trong một không gian nhỏ như vậy, ngay cả Độ Duyên cũng phải cẩn thận từng ly từng tý. Lực đạo Diệp Thiên Vân rất lớn, mỗi lần xuất thủ đều mang theo tiếng gió rít, làm cho người không khỏi mang theo cảm giác hãi hùng khiếp vía! Nhìn thoáng phía dưới, chỉ có thể tuyết bay trắng xóa cùng vực sâu không thấy đáy.

Độ Nan lui lại một bước hóa giải băng quyền, giẫm lên bờ vực, đá vụn lập tức vỡ ra rơi xuống. Chỉ là hắn tài cao gan lớn, không hề hoảng sợ, thân thể trầm xuống, mũi chân bắn ra, quét ngang như gió thu thổi lá rụng! Tránh khỏi khốn cảnh đồng thời tận lực ổn định lại thân thể của mình.

Diệp Thiên Vân có chút bất chấp được mất. Lúc này hắn dị thường hưng phấn, thậm chí còn mang theo từng trận sáng khoái. Loại tuyệt cảnh này khiến hắn có một loại cảm giác áp bức mãnh liệt.

Tiếng gió gào thét bên tai, thanh âm đá vụn rơi xuống và vào vách núi dựng đứng, còn có tiếng quyền cước va chạm, làm cho cảm quan của hắn trở nên nhạy cảm dị thường. Thân thể hắn vậy mà trong lúc nhất thời đã vượt qua giới hạn bản thân có thể chịu đựng, bắt đầu say sưa vui sướng đại chiến.

Quên mất sinh tử, tuy đuổi cực hạn của bản thân! Cái này mới là võ giả chân chính.

Giờ khắc này Diệp Thiên Vân dường như đã quên mất ân oán, không lo sinh tử, trong mắt chỉ còn lại chiêu thức cùng đối phương. Hắn muốn vươn lên, không ngừng vươn lên. Mục tiêu của hắn vĩnh viễn chỉ có chính mình, bởi lẽ chỉ có vượt qua chính mình mới coi là vươn lên.

Tốc độ xuất thủ của Độ Duyên càng lúc càng nhanh, nhưng trong mắt hắn càng lúc càng lộ vẻ kinh hãi. Thực lực Diệp Thiên Vân thật sự khó lường, hắn từ nhanh đến chậm, lực lượng từ nhỏ đến lớn, cho tới bây

giờ, ngay cả chéo áo đối phương cũng không chạm vào được. Phải biết rằng, trong vền vền có ba thước vuông, chính bản thân hắn cũng không dám cam đoan có thân thủ như vậy.

Diệp Thiên Vân lúc này trong nháy mắt hiểu được đạo lý tâm thần hợp nhất, mỗi một chiêu hắn xuất ra đều hoàn mỹ vô khuyết. Ý định ban đầu của hắn là chỉ cần điều hổ ly sơn là được. Nhưng bây giờ hắn đã quên đi mục đích ban đầu, toàn tâm toàn ý giao thủ với đối phương.

Thể lực, tốc độ, linh mã, còn có lực lượng đều tăng lên tới cực hạn. Đánh trúng đánh trúng, thân thể Diệp Thiên Vân sinh ra một loại áp lực, bất giác nhẹ kêu lên.

546. Chương 547: Sinh Tử Kiếp

Từ đám tăng nhân Thiếu Lâm không ngừng truyền ra những tiếng kêu thảm thiết. Bọn họ vốn còn chưa quen thuộc đình, hơn nữa mũi tên lại quá nhiều, cả đám chẳng khác nào chuột chạy ngang đường, vội vàng tìm chỗ ẩn nấp.

Thủ tọa Bồ Đề Viện Huyền Chân ngày thường lúc nào cũng uy nghiêm, nhưng lúc này cũng chỉ có thể nấp sau một cái cây trụi lủi, bộ dạng nhìn rất tức cười. Hắn lúc này có thể dùng từ tê tâm liệt phế để hình dung. Chỉ trong chớp lát, hai mươi sáu tăng nhân Thiếu Lâm cùng đi với hắn chỉ còn lại một nửa. Cái này này vẫn chưa là gay go nhất, đối phương vẫn nấp trong rừng cây, như du hồn, chẳng biết lúc nào sẽ đột nhiên bắn tên.

Mất thấy các sư huynh đệ nuốt hận dưới mưa tên. Mọi tư vị đều dâng lên trong lòng Huyền Chân, hắn hô lớn: “Hình Ý môn môn đối đãi với khách từ xa tới như vậy sao? Hèn hạ!”

“Hèn hạ?” Thường Ba bất ngờ từ phía sau một cái cây lộ đầu ra, lạnh lùng nói: “Chúng ta bắt quá chỉ là học theo thôi. Loại thủ đoạn này, lần trước ở Thiếu Lâm ta cũng ném quá ro òi. Vì thế đã có bao người táng thân trong hậu sơn Thiếu Lâm! Ai cũng có thể nói ta hèn hạ, duy chỉ có Thiếu Lâm các ngươi là không có tư cách!” Nói hắn liền cầm nỏ ngắm, rồi bắn một mũi tên găm lên thân cây trước người Huyền Chân.

Huyền Chân bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng thụt đầu lại. Thiếu Lâm quả thật là có ngạnh công, nhưng không phải ai cũng tu luyện ngạnh công. Hắn giận dữ trả lời: “Trong ngục tối đều là võ giả có tội. Thiếu Lâm cũng là vì giữ gìn yên bình cho võ lâm.”

“Có tội? Ngươi nói bọn họ có tội? Vậy ta hỏi ngươi, ta đây có tội gì?” Thanh Linh đạo nhân nghe xong thất khiếu bốc khói. Hắn bị Thiếu Lâm giam giữ mấy chục năm. Hiện tại nhắc tới, trong lòng lại bốc lên lửa giận: “Cho dù là có tội, nhưng phải không từ thủ đoạn sao? Phật gia giảng cái gì, ta nghĩ các ngươi đã quên sạch sẽ rồi!”

Huyền Chân chẳng tranh giành chuyện sướng miệng nhất thời, cố gắng nhẫn nhịn chờ đợi! Kỳ lạ chính là đối phương không hề bắn tên nữa. Cái này ngược lại làm hắn có chút nghi hoặc. Vừa thò đầu ra định xem xét tình hình thì nghe có người quát: “Thò mặt ra đây, mấy con rùa đen Thiếu Lâm kia. Hôm nay các ngươi chống mắt mà xem đại gia chém các ngươi thành hai mảnh thể nào!”

Huyền Chân trong lòng vui vẻ, nói về chính diện giao thủ, Thiếu Lâm chẳng sợ kẻ nào. Hắn vừa ra khỏi gốc cây đã chứng kiến Thường Ba mang theo năm sáu nhóm người đứng ở giữa bãi đất trống. Hắn cẩn thận từng li từng tí đi tới, lạnh giọng nói: “Hình Ý môn hôm nay chiêu đãi Thiếu Lâm như vậy,, bản tăng sẽ nhờ kỹ!”

Thường Ba lạnh lùng cười nói: “Cái món nợ này ngươi không cần đổ lên đầu Hình Ý môn. Muốn đòi thì cứ tìm Bát Cực môn ta. Oán khí mấy chục năm của lão tử rốt cuộc cũng ra được một nửa!”

Huyền Chân như nổi điên nhưng không có chỗ phát tiết. Cơn giận này hắn làm sao có thể nuốt trôi chứ. Bây giờ cơ hội đã ở trước mắt, hắn lập tức ra lệnh nói: “Môn nhân Thiếu Lâm, động thủ!” Lập tức mười mấy người vẫn ẩn nấp lao ra, xông tới chỗ Thường Ba.

Thường Ba cười hắc hắc rồi ngay sau đó cùng mười mấy người của Ngô Lập Sâm lao tới. Hai phe bắt đầu cuốn lấy, chém giết lẫn nhau.

Nhân thủ Thiếu Lâm tuy ít nhưng không thể nghi ngờ đó đều là tinh anh. Lúc chính thức động thủ, không ai không phải nhân vật hung ác. Bất quá Thường Ba cùng Ngô Lập Sâm liên thủ lại có tới hai mươi mấy người. Lấy nhiều đánh ít đương nhiên là chiếm hết ưu thế. Song phương va chạm, đại chiến bắt đầu nổ ra.

Ngô Lập Sâm cũng không vội vàng nhảy vào vòng chiến mà di động liên tục, thỉnh thoảng lại hạ thủ bất ngờ. Ưu khuyết hai phe rõ ràng cho nên đánh nhau hết sức ung dung!

Còn chưa tới một phút đồng hồ chợt nghe thấy một tiếng hét thảm. Thanh Linh đạo nhân đọc một cái lỗ trên người đối phương, cười lạnh một tiếng rồi bắt đầu tìm mục tiêu mới.

Huyền Chân lúc này đến cả khí lực nói cũng không có. Hắn đang bị Huyền Danh, Huyền Y hai người vây chặt không tha. Chỉ cần để lộ bất cứ sơ hở nào cũng có thể đánh mất tính mạng. Hắn toàn lực ra tay mới có thể miễn cưỡng ngăn trở công kích hai người.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền tới. Một phút sau, dựa vào ưu thế hơn người, Thường Ba cùng Ngô Lập Sâm đã bao vây hoàn toàn đám tăng nhân Thiếu Lâm. Ngô Lập Sâm thét dài một tiếng nói: “Tất cả mọi người mau ra tay. Diệp lão đệ đang cầm chân lão bất tử kia. Chúng phải nhanh chóng tới trợ giúp!”

Đám tông sư ngày thường vẫn cười ha ha, lắc mình một cái đã biến thành đám ma vương giết người không chớp mắt. Đại chiến cũng vì một câu nói đó mà diễn ra nhanh chóng, mãnh liệt hơn vài phần.

Trên mặt đất đã rải rác hơn mười cỗ thi thể. Máu tươi nhuộm đỏ lá vàng khô.

Huyền chân dùng hết khí lực toàn thân đánh ra hai chưởng. Huyền Danh, Huyền Y thấy vậy cũng không khỏi phải tránh đi mũi nhọn. Nhưng đúng lúc này, Huyền Chân đột nhiên vọt ra ngoài hét lớn: “Đệ tử Thiếu Lâm không được ham chiến. Xuống núi!”

“Hắc hắc. muốn đi? Không có cửa đâu!” Thường Ba nhảy mấy bước đã chặn ở phía sau, hung dữ nói: “Muốn đi! Ngoan ngoan để mạng lại đây đi!” Thiếu Lâm vốn chiến ưu thế không nhỏ, nhưng bị loạn tên bắn chết hơn nửa. Nếu không hai phe, hươu ché về tay ai còn chưa biết!”

Huyền Chân vừa hét lên, sáu bảy tăng nhân còn sót lại bắt đầu chuẩn bị rút lui.

Nhưng đúng lúc này, trong rừng đột nhiên bay ra ba mũi tên. Huyền Chân chỉ lưu ý hai bên, hơi bất cẩn một chút đã lập tức bị một mũi tên bắn vào đùi. Hắn kêu lên đau đớn.

Từ trong rừng cây, Ngô Hạo Thiên chậm rãi đi ra, lầm bầm nói: “Sao lại bắt ta làm cái chuyện nhảm chán này chứ. Ta tình nguyện cùng bọn họ liều mạng một trận. Thật không biết tên nào đưa ra cái ý kiến thối này!”

Thường Ba cùng Ngô Lập Sâm không khỏi nhìn nhau cười khở. Cái chủ ý này chính là Diệp Thiên Vân nghĩ ra. Hắn sợ Ngô Hạo Thiên nóng đầu lên lại đi liều mạng với đám tăng nhân Thiếu Lâm. Cho nên đã an bài cho hắn việc bắn tên. Như vậy mới có thể bảo đảm an toàn cho hắn.

Chỉ ngần ngừ có năm phút đồng hồ. Một đội ngũ ba mươi người đã bị đánh cho tối tăm mặt mũi. Không phải trọng thương thì cũng là tử vong! Hai người Ngô Lập Sâm cùng Thường Ba đều rất hài lòng. Có thể ở dưới điều kiện tiên quyết là bảo tồn thực lực, dùng hết khả năng đả kích đối phương. Bọn họ đã thành công!

Tuy thủ đoạn không được quang minh cho lắm nhưng bọn hắn tính không để ý. Sự tình hôm nay có trời mới biết. Trên núi Hình Ý căn bản không có người nhìn thấy. Huống hồ Thiếu Lâm đã từng dùng thủ đoạn như vậy. Cho nên bọn họ không sợ bất cứ cái gì gọi là dư luận.

Thường Ba dẫm một chân lên đầu Huyền Chân, hừ lạnh một tiếng nói: “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây! Trong ngực t ỏi, Thiếu Lâm cũng chưa từng bao giờ coi chúng ta là con người. Hiện tại cũng đừng trách chúng ta vô tình!”

Huyền Chân lúc này ngược lại lộ vẻ kiên cường, con mắt khép lại, quát cường nói: “Động thủ đi! Thiếu Lâm thua ở mai phục chứ không thua các người. Một ngày nào đó...”

Thường Ba tăng thêm lực nhấn chân xuống, cả giận nói: “Không có ngày nào cả! Huyền Chân, chỉ có thể nói mạng người không may mà thôi!” Nói xong dưới chân Thường Ba vang lên tiếng rầm rầm!

Huyền Chân còn chưa kịp phản ứng đã bị dẫm nát đầu, máu tươi bắn tứ phía.

“Đi thôi. Diệp Thiên Vân đang chờ chúng ta. Không biết tình huống của hần lúc này thế nào!” Ngô Lập Sâm vỗ vỗ bả vai Thường Ba. Hần có thể hiểu được hận ý của Thường Ba. Bởi vì hần cũng từng bị nhốt ở Thiếu Lâm gần mười năm. Chậm rãi nói: “Chúc mừng lão huynh giải được nỗi hận!”

Thường Ba khê gật đầu, thở ra một ngụm trọc khí cùng bọn Ngô Lập Sâm nhanh chóng đuổi theo Diệp Thiên Vân.

“Ở đây có tiếng đánh nhau!” Một trưởng lão Thái Cực môn hô lên. Thường Ba cùng đám Ngô Lập Sâm còn đang tản ra tìm kiếm, nghe tiếng hô lập tức chạy tới.

Xuyên qua rừng cây. Rốt cuộc cũng tới bờ huyền nhai. Ngô Lập Sâm cùng Thường Ba chứng kiến bóng người lay động, không khỏi thất thanh kêu lên: “Diệp lão đệ!”

Mọi người sau khi chạy tới, nhìn tràng cảnh trước mắt lập tức không khỏi hít sâu mấy hơi! Khuôn mặt Diệp Thiên Vân lúc này cơ hồ bị máu tươi phủ lên. Khỏe miêng, khỏe mắt tất cả đều trào ra máu tươi. Trên người còn thấy rất rõ ràng dấu chưởng ấn. Từ đó có thể thấy được hai người giao thủ rất kịch liệt.

Bên kia, Độ Duyên thì bình yên vô sự, chỉ là trên trán đã ướt đầm mồ hôi, quần áo cũng rách mấy chỗ.

Hai người cao thấp liếc mắt một cái cũng thấy rõ. Từ lúc Diệp Thiên Vân dẫn dụ Độ Duyên rời đi đến bây giờ là đã hơn mười phút. Nói cách khác, Diệp Thiên Vân đã dùng lực một người giao đấu với Độ Duyên hơn mười phút!

Cái này có nghĩa là gì chứ. Bất cứ người nào của Thiếu Lâm hàng chữ Độ đều là tuyệt đỉnh cao thủ! Độ Nan bị sáu vị cao thủ vây công, kết quả là đánh chết hai người, trọng thương ba người. Vậy mà Diệp Thiên Vân lại có thể chống đỡ được. Có thể thấy được tu vi của hần là cực cao.

Lúc này tuy Diệp Thiên Vân đã nhếch nhác không chịu nổi nhưng không có người nào dám cao giọng đàm luận. Bởi vì không ai biết trong hơn mười phút vừa qua đã xảy ra chuyện gì. Bất cứ ai cùng tự nhận, nếu đối là mình thì cũng không dám cam đoan có thể cùng Độ Duyên đại sư đại chiến mười phút không chết!

“Chúng ta tới mau! Diệp lão đệ sắp không chống đỡ nổi nữa!” Thường Ba tính tình vô cùng nóng nảy, chứng kiến thấy tình huống này, có chút nộ vội nói.

Ngô Lập Sâm vừa muốn xông tới nhưng trong nháy mắt lại hô lên: “Chậm đã!”

“Làm sao thế? Lúc này còn chậm cái gì!” Thường Ba có chút cau kính nói: “Các người không đi. Ta đi!”

Thân hình Thường Ba vừa động lập tức bị Thanh Linh đạo nhân giữ lại, thấp giọng quát: “Cứ đợi một chút. Người nhìn kia!”

Mọi người nghe mấy người nói vậy không khỏi hướng về phía Diệp Thiên Vân nhìn lại. Nơi Diệp Thiên Vân cùng Độ Duyên đang giao thủ chính là trên một bình thai gần như lơ lửng giữa không trung cạnh bờ huyền nhai.

Nhìn kỹ lại, mọi người lập tức phát hiện chỗ nối liền bình thai với huyền nhai đã xuất hiện một vết nứt rất sâu. Mà càng đáng sợ hơn chính là cả bình thai cùng với nhịp xuất chiêu của hai người mà không ngừng rung động.

“Diệp lão đệ. Cẩn thận. Phía dưới sắp sụp!” Thường Ba chứng kiến Diệp Thiên Vân cùng Độ Duyên không ngừng giao thủ, mỗi lần va chạm thì lại khiến vết nứt rộng hơn một chút. Hần rất ít khi hãi hùng khiếp vía nhưng lần này thì cảm giác đó thật sự đã đến rồi.

Chung quanh có hơn mười võ giả, không người nào dám tiến lên một bước.

Đúng lúc này, rắc một tiếng. Cả bình thai rốt cuộc cũng không chịu nổi chấn động, bắt đầu nghiêng xuống, tách ra khỏi bờ huyền nhai.

Diệp Thiên Vân cùng Độ Duyên đều cảm nhận được, nhưng hai người đều không có ý tứ muốn lui lại. Diệp Thiên Vân thân hình trầm xuống, xuất ra Long Hồ Đẩu Chỉ.

Độ Duyên tận lực bảo trì thăng bằng, thân thể không lùi mà tiến, xuất ra song chưởng nghênh đón Diệp Thiên Vân.

Trong nháy mắt hai người va chạm, lực lượng khổng lồ trong nháy mắt bùng phát, truyền xuống bình thai. Rốt cuộc bình thai cũng không chịu nổi nữa, ầm ầm sụp đổ.

Trong mắt Độ Duyên rốt cuộc cũng lộ vẻ sợ hãi. Vô luận là tu vi có cao đến đâu cũng không thể nào kháng cự lại lực lượng của tự nhiên. Ngay khi hắn rơi xuống, chân lập tức đập mạnh vào tảng đá dưới chân, mượn lực nhảy lên, muốn nhảy lên vách núi.

Sau một chiêu, thể lực Diệp Thiên Vân hầu như không còn, trong mắt hắn lóe lên tia hung ác, trên không trung mượn lực một tảng đá đang rơi xuống, nhảy lên, nhanh như thiểm điện chụp lấy mắt cá chân Độ Duyên.

“Người....” Độ Duyên chỉ còn thiếu một chút nữa là bám được vào vách núi thì bị Diệp Thiên Vân giữ chặt. Lập tức thất thanh kêu lên sợ hãi.

Hai người trong nháy mắt như dừng lại giữa không trung, rồi tiếp đó cùng với đá vụn rơi xuống huyền nhai.

“Thiên Vân...” Một tiếng kêu đau đớn vang vọng khắp không trung, những tiếng vọng lại cùng với bông tuyết cùng nhau biến mất dưới huyền nhai.

547. Chương 548: Lời Thề

Từ trên xuống dưới, xuất động toàn bộ trong thời gian ngắn nhất. Không chỉ có Hình Ý môn dốc toàn bộ lực lượng mà có cả hai phái của Ngô Lập Sâm cùng Trần Mê Lạp. Mấy giờ sau khi Diệp Thiên Vân rơi xuống vách núi, dưới vách núi đã tụ tập hơn một trăm người, bắt đầu tản ra tìm kiếm. Phạm vi đáy cốc rất rộng, hơn nữa ba mặt bị núi bao bọc. cũng may là Diệp Thiên Vân từ trên vách núi ngã xuống nên không có khả năng cự ly quá xa.

Hơn một trăm người trong vòng hai giờ đã ra soát toàn bộ đáy cốc một lần nhưng đáng tiếc là không tìm được Diệp Thiên Vân!

Sau lần tìm kiếm thứ nhất, mọi người lại chia nhau ra tiến hành tìm kiếm lần thứ hai. Trong lòng Ngũ Vĩ hiện rất nóng nảy, bất an. Diệp Thiên Vân tuyệt đối là người quan trọng nhất Hình Ý môn. Nếu như hắn là một đệ tử Hình Ý môn bình thường, như vậy tuyệt đối sẽ không có sự tình ngày hôm nay phát sinh!

Ngũ Vĩ tướng mạo xấu xí, cả đời từ từng đón dâu, trong lòng đã sớm coi Diệp Thiên Vân là con trai của mình. Hắn hy vọng Diệp Thiên Vân có thể sống một cuộc sống bình an, thà rằng bình thường, như vậy ít nhất cũng không phải lo lắng về tính mạng.

“Ngũ sư thúc, có phát hiện rồi!” Một đệ tử cầm đèn pin chỉ vào một chỗ cách đó không xa, hét lớn!

Ngũ Vĩ vội vàng chạy đến, dõi theo ánh đèn pin nhìn lại. Đúng là một vết máu! Đẩy tảng đá ra thì phát hiện ra một thi thể. Trong lòng hắn lập tức hồi hộp không yên. Hắn không hy vọng Diệp Thiên Vân xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Dựa vào ánh đèn pin, có thể phân biệt rõ ràng, người này mặc một bộ tăng bào màu xám. Bởi vì Ngũ vĩ vừa rồi không có mặt ở hiện trường nên không dám lập tức kết luận đây chính là kẻ rơi xuống cùng với Diệp Thiên Vân - Độ Duyên. Hắn ngồi xuống, khẽ dụng lực lật thi thể nảy lên. Nhìn hiện trạng của thi thể, ngay cả một võ giả đã tung hoành nhiều năm như Ngũ Vĩ cũng không khỏi rùng mình. Đầu của thi thể cơ hồ đã nát như tương, ngũ quan căn bản là không thể nhận ra. May là trên đầu không có tóc, hơn nữa từ tuổi tác suy đoán thì rất giống Độ Duyên.

Hai tên đệ tử Hình Ý môn một mực đứng bên cạnh chiếu sáng, vừa nhìn thấy cảnh tượng thê thảm này lập tức vội vàng nhắm mắt lại sợ tới mức không dám nhìn nữa, có chút sợ hãi nói: “Ngũ tổ sư, hắn... Không phải Diệp sư thúc a!”

Bình thường du khách đến núi Hình ý ngắm cảnh cũng không ít nhưng nếu là tăng nhân thì rất hiếm thấy. Chỉ sợ người chết trước mặt chính là Độ Duyên của Thiếu Lâm. Hai người cùng nhau rơi xuống, tìm được Độ Duyên, Diệp Thiên Vân tuyệt đối sẽ không cách quá xa.

“Các người cẩn thận tìm xem, nói không chừng Diệp sư đệ hẩn lại ở gần đây!” Ngũ Vĩ sắc mặt nghiêm trọng nói.

Thấy sắc mặt của Ngũ Vĩ, hai gã đệ tử cũng không dám nhiều lời. bọn họ rất ít khi nhìn thấy Ngũ Vĩ nghiêm túc như lúc này, lập tức cẩn thận tìm kiếm xung quanh, chỉ sợ sẽ bỏ sót manh mối nào đó.

Ngũ Vĩ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn lên. Nếu không nhìn kỹ thật đứng là không phát hiện ra được bình thai trên thạch bích. Hẩn nghiêm nghị nói: “Các người tìm trước đi. Ta lên trên nhìn một chút!”

Ngũ Vĩ dùng hoàn hồn thang, công lực lại càng hơn trước kia! Vừa trèo lên một nửa đã phát hiện ra một mảnh áo, điều này khiến hẩn mừng rỡ vô cùng.

Chỉ nhảy ba cái hẩn đã lên tới trên mặt bình đài. Vừa lên tới nơi, thứ đầu tiên đập vào mắt hẩn đúng là một thân cây bị gãy, phía dưới dề lên một người. Ngũ Vĩ cùng Diệp Thiên Vân từng ở cùng nhau rất lâu, tất nhiên là liếc mắt một cái cũng có thể phân biệt được. Là Diệp Thiên Vân. Ngũ Vĩ vừa mừng vừa sợ. Mừng chính là rốt cuộc Diệp Thiên Vân cũng có tung tích, sợ hãi chính là Diệp Thiên Vân ngã từ nơi cao như vậy xuống, chỉ sợ chín phần mười là không sống nổi. Đẩy thân cây ra, lộ ra khuôn mặt Diệp Thiên Vân bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Thiên Vân ơi Thiên Vân! Làm sao ngươi lại lộn mặt như thế!” Ngũ Vĩ vừa kêu lên vừa nhanh chóng thăm dò hơi thở. Tuy vẫn còn ấm nhưng không hề hô hấp.

Ngũ Vĩ kinh hãi, đưa tay đặt lên cổ Diệp Thiên Vân tìm mạch đập, trong lòng không khỏi vui vẻ, lập tức lấy từ bên hông ra một cái gói nhỏ, lấy thuốc trong đó ra, cạy miệng Diệp Thiên Vân rồi đổ hết vào. Tiếp đó lại lấy cái bình vẫn thường mang theo bên người, đổ hết vào miệng Diệp Thiên Vân.

Không lâu sau, Ngũ Vĩ lại thoáng kiểm tra hơi thở, đồng thời nhẹ thở ra một hơi.

” Sư tổ, phía dưới không phát hiện được gì. Người ở trên đó thế nào?” Hai gã đệ tử vừa mới nhập môn, bình thường rất thân cận với Ngũ Vĩ, lúc này mà mùa đông rét cóng mà trên đầu hai người đã thấy mồ hôi, rõ ràng cho thấy hai người cũng có chút công phu.

Ngũ Vĩ vừa muốn mở miệng lại nhịn được. Tâm tình hẩn lúc này vô cùng phức tạp. Công phu Diệp Thiên Vân không ngờ đã nhập hóa cảnh, nhưng tình huống lại càng nguy hiểm.

Hẩn trong nháy mắt suy xét được mất, nếu như tin tức Diệp Thiên Vân còn sống lộ ra thì hẩn phải đối mặt với cái gì? Thiếu Lâm cùng Võ Đang nhất định sẽ lên núi Hình Ý báo thù không ngừng, cho đến khi một phương bị diệt.

Với tình huống của Diệp Thiên Vân, hẩn tuyệt đối sẽ một lần nữa bất chấp nguy hiểm, tiếp tục tranh đấu với hai phái. Như vậy sau này hẩn sẽ phải trải qua vô số lần nguy hiểm. Nếu như Diệp Thiên Vân chết? Ngũ Vĩ tâm niệm vừa chuyển, cái gai trong trong mắt của Thiếu Lâm cùng Võ Đang đã bỏ được, Hình Ý môn suy sụp! Nhưng Diệp Thiên Vân lại có thể an toàn tiếp tục sống.

Trong lòng Ngũ Vĩ đã hiểu rõ được mất. Hẩn không thể để Diệp Thiên Vân tiếp tục bước lên con đường nguy hiểm. Cho nên hẩn lập tức quyết định khiến cho Diệp Thiên Vân biến mất hoàn toàn, biến mất khỏi võ lâm. Chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho tính mạng Diệp Thiên Vân.

Trên mặt Ngũ Vĩ lộ ra một tia tiếu dung, hẩn nên vì Diệp Thiên Vân mà quyết định, có lẽ tương lai hẩn sẽ trách mình nhưng hẩn tuyệt đối sẽ không hối hận. Nghĩ tới đây, hẩn liền cởi chiếc áo bông trên người ra, nhẹ nhàng phủ lên người Diệp Thiên Vân, sau đó dùng cành cây che kín lại, từ phía trên nhảy xuống.

“Phía trên cũng không có!” Ngũ Vĩ mặt mũi ủ dột nói: “Trong khe núi này từng xuất hiện dã thú, có lẽ...”

“Sư tổ, người nói là Diệp sư thúc bị dã thú....” Nói đến đây, hai tên đệ tử đều lộ vẻ đồng tình. Diệp Thiên Vân ở Hình Ý môn là một truyền kỳ, một ký tích, nhưng bây giờ lại rơi vào kết cục như vậy, điều này làm cho hai người cảm thấy cay đắng một hồi!

“Ta chỉ đoán là như vậy, chưa chắc đã chính xác!” Ngũ Vĩ chậm rãi nói: “Tìm lại bốn phía xem, sông phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Mười ngày tiếp theo, Hình Ý môn đều cử người tìm kiếm dưới khe núi, cho dù là thi thể cũng tốt, nhưng đáng tiếc là cái gì cũng không tìm được. Trong lúc nhất thời lời đồn liên nổi lên, nói rằng thi thể Diệp Thiên Vân đã bị dã thú ăn thịt là phổ biến nhất.

Hình Ý môn là đại môn đại phái, trong môn phái việc lật vật cũng không ít, liên tục mười ngày không tìm được người, không ít người đã không còn kiên nhẫn! Tại ngày thứ mười một, môn phái rốt cuộc cũng không phái ai đi tìm kiếm nữa, điều này khiến rất nhiều môn nhân thở phào. Cứ như vậy mà tìm tiếp cũng chẳng có kết quả gì, không bằng để nhân lực mà làm việc khác.

Ba ngày tiếp theo, Hình Ý môn phát ra phó văn, đem tin Diệp Thiên Vân đã chết truyền ra ngoài. Giang hồ xôn xao, Diệp Thiên Vân giống như một ngôi sao đang lên chói mắt, nhưng rồi cuối cùng lại ra đi vội vàng như sao băng. Mọi người bên ngoài thì cảm thán nhưng trong lòng lại có thầm hô may mắn.

Diệp Thiên Vân khiến võ lâm trở nên bất ổn, có lẽ cái chết của hắn đối với võ lâm cũng không phải chuyện xấu!

Diệp Thiên Vân chết nhưng chuyện liên quan đến hắn lại không bị người ta lãng quên, ngược lại càng truyền bá lại càng thần thánh hóa.

Rất nhiều người vừa bước chân vào võ lâm cũng biết đến ba chữ Diệp Thiên Vân. Chuyện hắn xuất hiện như thiên mã hành không, vươn lên đỉnh cao của võ lâm, đặc biệt là trận chiến với Độ Duyên đại sư, cơ hồ đã giống như một câu chuyện thần thoại.

Một tháng sau, mới đầu Tiêu Sắt, còn có đám người Thạch Thanh Sơn, Trương Lượng còn chưa từ bỏ ý định, mỗi ngày đều đi tìm kiếm, nhưng cuối cùng cũng phải buông bỏ. Mọi người đều phải từ bỏ vì nhiều ngày như vậy đều không tìm được, hy vọng sống sót thật sự quá xa vời.

Trong Hình Ý môn chỉ có Ngũ Vĩ mỗi ngày đều muốn đến phía dưới vách núi, sau đó trở về lại mặt mày thất vọng. Người của Hình Ý môn cũng biết, Ngũ Vĩ cùng Diệp Thiên Vân có quan hệ thầy trò, hơn nữa tình cảm của bọn họ rất sâu nặng, cho nên cũng không để ý nhiều. Trong môn không ai dám cười nhạo Ngũ Vĩ chưa từ bỏ ý định, ngược lại càng tôn trọng hắn nhiều hơn.

Ngũ Vĩ có thể đối đãi với một đệ tử như vậy, vô luận là xét từ góc độ nào cũng đều đáng được kính nể. Có thể bá một người như vậy làm thầy, đó cũng là phúc khí tu luyện mấy đời.

Ngoài ý liệu chính là, Võ Đang cùng Thiếu Lâm đều rất im lặng, không ai đi tìm Hình Ý môn gây chuyện. Giang hồ bởi vì Diệp Thiên Vân chết đi mà trở nên an tĩnh.

Hình Ý môn xuống dốc! Khi Diệp Thiên Vân còn, bài danh sau Thiếu Lâm, Võ Đang chính là Hình Ý môn. Nhưng sau khi Diệp Thiên Vân chết, thanh thế Hình Ý môn liền mất đi, chậm rãi biến mất trong giang hồ, mà thanh thế Thái Cực môn lại lên nhanh như tên lửa, một mạch đuổi kịp Võ Đang, ẩn ước có thể vượt qua. Điều này khiến mọi người được mở rộng tầm mắt!

Đến lễ mừng năm mới, Ngũ Vĩ cùng một người đứng trước bia mộ.

Trên bia có khắc tên Diệp Thiên Vân, Ngũ Vĩ bình tĩnh nói: “Khôi phục được bao nhiêu? Thân thể có cảm thấy không khỏe hay không?”

“Không có! Đều không sai biệt lắm, Kim Chung Tráo khôi phục thân thể phi thường nhanh!” Người nói chuyện là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, dáng người cường tráng, lúc này đã là mùa đông mà hắn chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh, đầu đội mũ lưỡi trai, thoạt nhìn rất sạch sẽ gọn gàng.

“Cái này cho ngươi. Tiếp lấy!” Ngũ Vĩ lấy một cái ba lô đáp cho hắn, chấp tay sau lưng nói: “Đây là thuốc lần trước chế cho ngươi, ta lấy nó từ phòng của ngươi. Bên trong còn một số thứ tương lai có thể dùng đến!”

“Đa tạ sư phó, lần này nhỡ có ngươi!” Thanh niên kéo thấp chiếc mũ xuống, nhận lấy ba lô rồi khoác lên vai, chậm rãi nói ra: “Kỳ thật ta...”

“Thiên Vân, không cần nhiều lời! Người phải nhớ lấy, sau này không được lỗ mãng như thế. Lần này có thể may mắn thoát chết nhưng chẳng qua là vận khí tốt thôi. Mạng chỉ có một cái, võ học chi cảnh cũng không phải là lấy mạng đổi mạng!”

Ngũ Vĩ thần nhiên nói: “Trong ba năm, người tốt nhất nên biến mất khỏi giang hồ, thử làm một người thường đi! Người không thiếu khuyết kỹ xảo rèn luyện mà là thiếu khuyết gột rửa tâm linh! Trong đó có thân phận cho người, Hứa Tình đang ở nhà ga chờ người! Nếu cần gì thì gọi điện cho ta, số thì người biết rồi!”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, không nghĩ tới Ngũ Vĩ lại chuẩn bị kỹ như vậy. Hắn đi đến trước bia mộ, lấy tay nhẹ nhàng sờ lên tên của mình, cảm nhận được hơi lạnh tên tẩm bia đá, vừa cười vừa nói: “Đa tạ ý tốt của sư phó, đồ nhi xin tâm linh!”

Ngũ Vĩ cười mắng: “Được rồi, nhớ kỹ không được động võ với người khác, hãy chăm sóc Hứa Tình thật tốt!”

Diệp Thiên Vân nghe Ngũ Vĩ dặn dò, trong lòng cảm động nói: “Lời của sư phó, ta đã nhớ kỹ, ba năm tuyệt đối sẽ không hiện thân trên giang hồ!”

“Đi thôi!” Ngũ Vĩ quay lưng lại, không nhìn hắn nữa.

Diệp Thiên Vân quỳ xuống, đập đầu hai cái trịnh trọng nói: “Sư phó bảo trọng, sau này gặp lại!” Nói xong liền xoay người đi xuống núi.

Sau nửa ngày Ngũ Vĩ mới xoay người lại, có chút không đành lòng nhìn bóng lưng xa xa, mãi cho đến khi bóng dáng đó biến mất hẳn!

548. Chương 549: Đại Ân

Diệp Thiên Vân hiểu rõ Ngũ Vĩ vì muốn bảo vệ mình. Mới sử dụng kế sách giả chết bỏ chạy khỏi võ lâm. Có lẽ chỉ có chết. Mới có thể dẹp loạn tranh đấu trong chốn võ lâm. Đối với hắn mà nói chuyện này không có gì là không tốt! Chỉ cần cho hắn một khoảng thời gian. Hắn nhất định có thể tịnh tiến Kim Chung Tráo. Đến lúc đó đối với việc bảo vệ tính mạng của chính mình cũng nắm chắc thêm vài phần.

Nhìn vẻ mặt tươi cười đối diện của Hứa Tình. Diệp Thiên Vân có chút minh bạch ý tứ của Ngũ Vĩ. Hắn đã kết hôn. Không phải sẽ chịu trách nhiệm đối với nàng hay sao? Hắn đột nhiên minh bạch sai lầm của mình! Lúc trước. Hắn chỉ có một mình. Nhưng mà giờ đây hắn đã có Hứa Tình! Nếu như một ngày nào đó có bất trắc gì thì Hứa Tình sẽ làm cái gì bây giờ?

Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng nắm tay của Hứa Tình. Nhìn ánh mắt của nàng nhẹ giọng nói: “Xin lỗi!”

Hứa Tình có chút ngoài ý muốn. Rồi cảm thấy hết thảy mọi chuyện nàng làm từ trước tới nay rất đáng giá, vành mắt có chút đỏ lên. Chăm chú nắm lấy tay của Diệp Thiên Vân. Dịu dàng nói: “Em không hối hận. Thật sự! Dù sau này có ra sao. Em cũng cảm thấy em là nữ nhân hạnh phúc nhất trên thế giới này!”

Diệp Thiên Vân vui mừng gật đầu. Mấy tháng nữa Hứa Tình sẽ sinh. Đến lúc đó hắn thật sự đã làm cha. Vừa cười vừa nói: “Sau này anh sẽ không còn lỗ mãng như vậy đâu!”

Hứa Tình không nói thêm gì nữa. Tựa đầu vào ngực của hắn. Cảm giác an tâm vô cùng. Chỉ chốc lát đã lẳng lặng ngủ mất.

Lần đầu tiên rời khỏi võ lâm. Diệp Thiên Vân không biết nên làm những gì. Khi trở lại xã hội, một cảm giác lạ lẫm tràn ngập trong lòng của hắn.

Trong chốn võ lâm là một thế giới. Mà bên ngoài võ lâm lại là một thế giới khác. Hắn không rõ cái nào là hư. Cái nào là thực! Nhưng hắn biết rằng hắn sẽ cáo biệt cuộc sống như lúc trước mà bắt đầu cuộc sống mới.

Hai người đến một thành thị xa lạ cũng không biết nên làm những thứ gì!

Vé xe lửa của Ngũ Vĩ đưa bọn họ đến Tứ Xuyên Cẩm Thành. Vừa mới ra nhà ga. Nhìn lên thành thị trước mặt. Cảm nhận được khí tức ôn hòa ở đây. Diệp Thiên Vân đột nhiên quyết định ném thử cuộc sống này một chút. Ngũ Vĩ từng nói, hắn không thiếu rèn luyện của kỹ xảo, mà hắn thiếu sự tẩy rửa của tâm hồn!

“Trước tiên chúng mình thuê một gian phòng ở. Không cần phải quá lớn. Nhưng nhất định phải ấm áp. En muốn cục cưng mỗi ngày đều có thể phát triển khỏe mạnh!” Hứa Tình nỉ non nói.

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn nàng, cười cười nói: “Trước tiên chúng mình hẳn là tìm một gian khách sạn để gửi hành lý!”

Ba ngày sau. Rốt cuộc hai người đã thuê một phòng ở không quá lớn. Hứa Tình rốt cuộc cũng cảm thấy an tâm. Bởi vì nàng biết rõ ràng. Diệp Thiên Vân thật sự đã rời khỏi võ lâm. Điều này làm cho nàng nằm mơ cũng phải bật cười. Có thể an an ổn ổn sống. Đây mới thực sự là hy vọng của nàng. Mong tưởng cùng sự thật đã trùng hợp với nhau.

Hai người điên cuồng mua sắm. Mua sắm những gì cần trong nhà. Mỗi ngày đều phải mua rất nhiều...rất nhiều! Đồ của Diệp Thiên Vân, đồ của Hứa Tình. đương nhiên còn có đồ của cục cưng chưa sinh nữa.

Tất cả những thứ đó đều mua toàn bộ. Diệp Thiên Vân phát hiện hai người lại làm một kiện chuyện tình không lý trí. Bọn họ không có tiền! Tiền của Ngũ Vĩ đưa chỉ có mười vạn. Nhưng cuộc sống của bọn họ chỉ mới bắt đầu!

Diệp Thiên Vân suy đi nghĩ lại, hay là mặt dày gọi điện thoại cho Ngũ Vĩ. Bởi vì hắn hiểu rõ. Ngũ Vĩ nhiều năm ở trong Hình Ý môn nên cũng có tích trữ không ít!

Sau khi thương lượng cùng Hứa Tình. Hắn tính tìm một công việc để duy trì sinh kế! Cũng không thể bởi vì một chút chuyện nhỏ này mà làm phiền toái Ngũ Vĩ. Suy đi nghĩ lại Diệp Thiên Vân liền đi tới nơi giới thiệu việc làm.(Dịch thoáng nghĩ. Nguyên văn: nhân tài thị trường)

Đi dạo một vòng. Hắn phát hiện ở đây, vô luận là làm gì đều viết. Yêu cầu: Bằng cấp đại học chính quy. Có hai năm kinh nghiệm!

Diệp Thiên Vân toát mồ hôi. Nơi hắn đang học chính là trọng điểm đại học chính quy. Nhưng không tốt nghiệp! Hai năm kinh nghiệm. Trong hai năm qua hắn một mực trà trộn trong giang hồ. Nói như vậy. Thì làm sao người ta tin dùng? Hắn thân là học kinh tế. nhưng mà cái nghề này có rất nhiều chức vị. Cũng sẽ không đơn giản giao cho một người mới làm. Nhất là người mà một cái bằng cấp cũng không có.

Buổi tối. Sau khi về đến nhà, trong lúc rảnh rỗi. Diệp Thiên Vân mở hành lý ra. Không nhìn thì không biết. Xem xét liền giật mình. Nguyên lai Ngũ Vĩ đã chuẩn bị sẵn thân phận cho hắn. Tất cả chứng kiện đều đầy đủ hết. Diệp Thiên Vân huấn luyện viên chuyên nghiệp trường sư phạm Hà Bắc.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy thân phận mới của mình. Mới hiểu được khổ tâm của Ngũ Vĩ. Hắn muốn mình vĩnh viễn rời khỏi võ lâm. Cứ như vậy mà an an ổn ổn sống.

Một đêm này. Diệp Thiên Vân hơi mất ngủ. Hắn suy nghĩ rất nhiều.....

“Xin lỗi cô. Tôi muốn hỏi một chút. Phòng phỏng vấn ở đâu?” Diệp Thiên Vân mặc tây phục(áo vét). Cảm bản sơ yếu lý lịch của mình đi vào phòng giáo vụ.

Năm ngày trước. Hắn tham gia cuộc thi tuyển dụng của học viện thể dục Cẩm Thành. Hắn quyết định tới nơi này thử xem. Kết quả là đủ tư cách đến phỏng vấn.

“Lão ba quẹo phải. Sao lại ăn mặc như vậy?” Một nữ giáo sư có tướng mạo xinh đẹp nhìn Diệp Thiên Vân từ trên xuống dưới. Sau đó nhún mày nói: “Hôm nay còn phỏng vấn kỹ thuật nữa!”

Diệp Thiên Vân cũng không có kinh hoảng. Quần áo không có ảnh hưởng gì lớn đối với hắn. Khẽ gật đầu nói: “Cảm ơn!” Nói xong trực tiếp đi lên lầu.

Nữ giáo sư không tự giác quay đầu lại nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân đang chậm rãi rời đi.

“Tổng cộng có hai mươi người tham gia phỏng vấn. Người số mười chín!” Một nam lão sư mang kính mắt nói. kiểm tra hết tư cách sơ thí. Diệp Thiên Vân nhận được một tờ giấy viết số mười chín.

Ngồi vào trên ghế ngồi ở hành lang. Diệp Thiên Vân mới cảm thấy làm một người bình thường. Thật ra cũng không phải dễ dàng như vậy. Ngoại trừ một số việc vặt làm lãng phí thời gian nghiêm trọng. Rất nhiều người không thể không vì tiền mà bỏ. Căn bản là không có khả năng như võ giả. Toàn tâm toàn ý theo đuổi cảnh giới võ học chí cao. Tiền là vũ khí giết người không thấy máu. Có câu thành ngữ nói như thế .

“Bằng hữu. Tôi là Lý Hà. Cũng tới tham gia phỏng vấn. Anh muốn vào đây làm chức vị nào?” Một người mập mập lăm lăm lét. Lộ ra mục quang hữu hảo. Dừng thẳng lỗ tai hỏi thăm.

“À. Dạy môn truyền thống thể dục Trung Quốc!” Diệp Thiên Vân nhàn nhạt trả lời. Hắn thuận tay lấy thư ra. Có chút không đếm xỉa tới lật ra nhìn.

“Tôi vào làm chức vị thầy giáo Tennis. Không xung đột với anh. Hắc hắc!” Lý Hà gật nhẹ đầu. Ngay lập tức đem chiến tuyến phân chia rõ ràng. Lôi kéo quan hệ lẫn nhau. Diệp Thiên Vân mỉm cười. Lý Hà này cũng rất có ý tứ a.

“Bạn thân. Anh cũng phải cẩn thận một chút! Tôi là người tốt nghiệp học viện này ra. Lần này nước sâu vô cùng!” Lý Hà nhìn hắn bĩu môi nói:“Năm nay nếu như không có gì ngoài ý muốn. Người dạy Truyền thống thể dục Trung Quốc sớm đã định ra!”

“A? Thật vậy sao?” Diệp Thiên Vân khép thư lại. Con mắt nhìn chăm chăm vào Lý Hà nói.

Con mắt nhìn người của Diệp Thiên Vân rất sắc bén. Lý Hà bị ánh mắt như lưỡi đao của hắn nhìn liên cảm thấy không được tự nhiên. Cười mỉa mai hai tiếng. Thần bí nói:“Đương nhiên. Trước tiên cũng phải có chút quan hệ. Nếu không căn bản sẽ không có môn thi(học trò)!” Nói xong hắn giật giật ngón tay, nhỏ giọng nói:“Anh nhìn người thứ ba phía đối diện xem. Thúc thúc của nàng ta chính là phó hiệu trưởng của học viện. Là người cạnh tranh vị trí với anh đó!”

Diệp Thiên Vân nghe được lời của hắn. Không khỏi nhìn theo phương hướng. Kết quả lại phát hiện ra một cô gái thanh tú tóc kết thành đuôi ngựa. Khẽ mỉm cười nói:“Cảm ơn anh. Tôi biết rồi!”

“Khách khí cái gì. Nhìn anh phi thường tự tin. Huynh đệ ta cầu chúc người mã đáo thành công a!” Lý Hà cười. Hai trông mắt cũng cẩn thận đánh giá Diệp Thiên Vân xong. Sau đó chậm rãi nói:“Không sai. Một thân hàng hiệu. Khá hơn so với tôi. Nhất định có thể tạo ấn tượng tốt cho giám khảo.”

Vừa nhắc tới việc này. Diệp Thiên Vân chỉ có thể cười khổ. Hai ngày trước Hứa Tình một mực quét thẻ. Nhưng không có lưu ý số tiền. Nếu không tuyệt sẽ không mua những vật này.

Đúng lúc này. Một vị nữ nhân tuổi chắc bốn mươi gì đó từ trong phòng đi ra. Vỗ vỗ tay nói:“Đã đến giờ. Các vị tham gia phỏng vấn. Mời theo tôi!”

Diệp Thiên Vân phỏng vấn tại phòng thứ năm. Ở cùng chỗ với hắn còn có bốn người.

Trong phòng học xếp đặt một loạt bàn. Lại có năm vị giám khảo. Giám khảo ngồi ở trung tâm rất thoải mái cười cười. Nói:“Các vị ngồi xuống trước. Tôi muốn nói một chút. Lần này nguyên tắc của cuộc thi là công khai, công bình, công chính. Tiến hành công khai phỏng vấn. Chấm điểm ngay hiện trường!”

“Trình tự phỏng vấn rất đơn giản. Trước tiến hành tự giới thiệu thoáng qua. Sau đó tiến hành hỏi đáp. Cuối cùng tiến hành cuộc thi kỹ thuật. Cũng chính là diễn tập thực chiến. Tổng cộng có năm vị phỏng vấn. Nhưng chỉ có hai vị trí. Mời mọi người chuẩn bị sẵn sàng.” Nói liếc quét đến người Diệp Thiên Vân. Thấy hắn ăn mặc một thân Tây phục. Không khỏi nhủ thầm nói:“Vị thí sinh này. Một chút nữa tiến hành biểu hiện võ thuật. Không có ai thông tri cho anh sao?”

Diệp Thiên Vân là người đã trải qua sóng to gió lớn. Đối với một chút việc nhỏ cũng không để trong mắt. Đứng dậy áy náy cười nói:“Thực xin lỗi. Tôi quên!”

Vài vị thí sinh bên cạnh nghe được câu này. Đều cười trộm không thôi. Làm cho giám khảo lưu lại một ấn tượng xấu. Chỉ sợ ngay cả sơ thí ban đầu, cũng phải bùng xuôi! Đối với bọn họ mà nói. Thiếu một cá nhân cạnh tranh thì cơ hội sẽ nhiều hơn một phần.

Giám khảo đang nói chuyện ngoài ý muốn cười cười nói:“Không sao cả. Lúc trước ta nhận lời mời cũng rất khẩn trương. Kết quả ngay cả giấy chứng nhận tư cách dự thi cũng quên cầm. Không phải bây giờ cũng

đứng ở đây sao! Chỉ cần có tố chất, cố gắng vượt qua thử thách. Một chút tỳ vết nhỏ nhỏ này cũng không ảnh hưởng kết quả.”

Vài vị thí sinh nhìn Diệp Thiên Vân bằng ánh mắt khác thường. Chẳng ai ngờ rằng giám khảo sẽ nói ra một câu như vậy. Không khỏi suy đoán những quan hệ lợi hại trong đó.

Sau khi giám khảo nói xong cũng không cho quá nhiều thời gian: “Bây giờ phỏng vấn chính thức bắt đầu. Số mười sáu!”

Một thí sinh ngồi ngoài cùng bên phải đứng lên. Đi tới ngồi xuống đối diện giám khảo. Đầu tiên là tiến hành tự giới thiệu. Sau đó lại bắt đầu tiếp nhận những câu hỏi của giám khảo.

Diệp Thiên Vân nghe được câu hỏi xong. Liền yên tâm. Thật ra từ khi báo danh đến lúc thi. Hắn chỉ có thời gian hai ngày để chuẩn bị. Những đề mục này rất dễ dàng đối với hắn. Hắn đối với lý luận của võ thuật đều rất thấu triệt. Xem qua một lần là có thể hiểu rõ tám chín phần mười. Hơn nữa trí nhớ của hắn rất siêu việt. Nên không có cái gì khó khăn.

Không đến nửa giờ, ba vị thí sinh đã thuận lợi hoàn thành!

“Số mười chín. Diệp Vân!” Quan chủ khảo đọc lên cái tên.

Diệp Thiên Vân ngồi xuống vị trí phỏng vấn xong. Giám khảo ngồi chính giữa cố ý nhìn hắn. Nói: “Anh tên là Diệp Vân? Không sai. Anh lần đầu sơ thí. Bản lĩnh lý luận rất thâm hậu.” Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu. Lúc này đột nhiên hắn cảm giác được đằng sau có một đạo mục quang rất nóng bỏng nhìn hắn.

549. Chương 550: Cạnh Tranh

Học viện đã năm năm không tiến hành thông báo tuyển dụng. Đối với một đại học mà nói, muốn hợp thời phải gia nhập một chút ít máu lạ, mới có thể bảo trì tốc độ phát triển của học viện. Người mới sẽ mang đến vô số tình cảm mãnh liệt, chuyện này cũng có thể làm cho nhân số trường học tăng lên một chút!

Nhìn Diệp Vân đối đáp trầm ổn trôi chảy trước mắt, Tô Toàn Sanh thấy được sự kiên định trên thân thể người trẻ tuổi này! Thí sinh này mặc dù có chút qua loa, nhưng mà đối với truyền thống thể dục có giải thích độc đáo. Có rất nhiều vấn đề không thể tìm thấy trong sách, hắn đều có thể trả lời được.

Không thể không nói, Diệp Vân có lý luận rất sâu, hơn nữa trụ cột cũng vững chắc! Điều này làm cho Tô Toàn Sanh sinh ra một tia hảo cảm. Hiện nay các giáo sư hoàn toàn dạy theo sách, tương đối mà nói, họ xem nhẹ bản chất của công việc dạy học!

Những giáo sư dạy học, càng ngày càng ít người có thể cảm nhận được điểm này. Cho nên biểu hiện của Diệp Vân, đã lưu lại một ấn tượng thật tốt trong lòng hắn.

“Viện trưởng, thời gian không sai biệt lắm, chúng ta có phải nên khảo sát vị thí sinh kế tiếp hay không?” Một vị giám khảo bên cạnh rất kịp thời nói ra.

Tô Toàn Sanh giương mắt nhìn một chút, không khỏi gật nhẹ đầu. Diệp Vân đã trả lời tám vấn đề, so với thí sinh khác đã nhiều hơn mười phút, đối với những thí sinh khác là không công bình, liền cười nói: “Không sai, thiếu chút nữa đã quên thời gian rồi. Vị thí sinh kế tiếp, số hai mươi!”

Rời khỏi chỗ ngồi, Diệp Thiên Vân sửa sang tây trang lại, sau đó thở phào một hơi. Vừa rồi các câu hỏi của quan chủ khảo thật có chút ít xảo trá, hai ngày trước ôn tập trên sách, cơ hồ không có trong nội dung, trong sách hoàn toàn là những tri thức trụ cột! Nếu như không phải đã dạy bảo qua bọn Thạch Thanh Sơn và Trương Lượng, hắn không nhất định có thể đáp được.

Hắn cần công việc này, tiền lương ba nghìn khối không tính là cao, nhưng có thêm chút tiền thưởng. Tại thành thị này cũng có thể có cuộc sống vô cùng tốt với Hứa Tình. Quan trọng nhất là Hứa Tình đang mang thai, một khi có gì ngoài ý muốn, thì tiền đi bệnh viện cũng không có, đến lúc đó đã có thể phiền toái lớn!

Tất cả thí sinh đều phỏng vấn xong, Tô Toàn Sanh đứng lên sửa sang lại tư liệu trên bàn, nói: “Vừa rồi điểm phỏng vấn chiếm 30% số điểm thành tích! Mười lăm phút sau. Chúng ta sẽ công bố kết quả! Bây giờ, mời mọi người tập hợp đến võ thuật quán, các vị nên tiến hành khởi động trong mười lăm phút này!”

Một vị giám khảo dẫn năm vị thí sinh đi vào võ thuật quán, dặn dò: “Vừa rồi các vị trả lời cũng không tệ, phần thi sau càng quan trọng hơn nữa, trước cầu chúc các vị thành công!” Nói đến đây, đặc biệt liếc nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Thí sinh số mười chín, anh có cần hoán đổi một bộ y phục hay không?”

“Cảm ơn. Tôi mặc như thế này cũng tốt rồi.” Diệp Thiên Vân cũng không muốn đặc biệt so với người khác. Chỉ bất quá hắn thấy được bộ võ phục trên mặt đất. Không chỉ vô cùng bẩn mà còn có vài dấu chân trên đó. Bảo hắn mặc bộ y phục này thật sự là quá ỷ khuất. Cho nên hắn cự tuyệt vị ý tốt của vị giám khảo này rất dứt khoát. Giám khảo nhìn thấy hắn không muốn hoán đổi. Liền nhìn hắn bằng ánh mắt cầu phúc. Sau đó nói với thí sinh khác: “Vây các vị hãy bắt đầu khởi động a!” Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Giám khảo vừa ly khai. Thanh âm xé gió của trường y vang lên. Vài vị cởi quần áo ra. Sau đó mặc lên quần áo thể thao. Bắt đầu chạy chậm. Đá chân. Áp dây chằng.

Trong lúc nhất thời hào khí của hiện trường rất buồn bực và cổ quái. Bởi vì tất cả mọi người ở đây đều hưởng ứng lệnh triệu tập cùng tranh một cương vị. Với lợi ích trước mắt. Bất luận khách sáo gì đều là dư thừa. Không bằng để tâm tư làm nóng người. Nghênh đón cuộc thi sau. Tranh thủ kiếm một thành tích tốt.

Diệp Thiên Vân đứng ở cửa ra vào. Thật ra hắn tới đây cũng cảm thấy có chút ỷ khuất. Đường đường là tông sư Hình Ý môn. Đến hưởng ứng lệnh triệu tập của một học viện thể dục. Thật sự là đại tài tiểu dụng! (tài năng thì lớn nhưng sử dụng thì ít)

Diệp Thiên Vân thật sự không biết nên làm những gì. Hắn hoạt động các đốt ngón tay tượng trưng. Nếu như hắn muốn, trong vài giây là có thể đem trạng thái của mình lên đỉnh phong. Nhưng ở đây không phải là võ lâm. Mà là xã hội chính thức. Hắn cần che dấu thực lực của mình. Vô luận là ai cũng phải tuân thủ pháp luật. Bằng không sẽ gặp phải chế tài.

Tính cả Diệp Thiên Vân. Trong võ thuật quán có bốn nam một nữ. Nữ thí sinh duy nhất thỉnh thoảng liếc đến chỗ Diệp Thiên Vân. Trên nét mặt tràn đầy địch ý.

Diệp Thiên Vân tất nhiên có thể cảm nhận được rõ ràng, hắn bị mục quang nóng bỏng nhìn làm cho không được tự nhiên, hắn cố nhớ lại. Người nữ thí sinh này gọi là Vương Dong, nghiên cứu sinh của đại học học viện thể dục võ thuật kinh thành. Thành tích rất ưu tú. Hơn nữa còn có chút quan hệ trong này.

Hai người đối mặt nhau, Vương Dong có chút không chịu nổi ánh mắt sắc bén của Diệp Thiên Vân. Tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác.

Ngũ Vĩ làm bằng cấp cho Diệp Thiên Vân thật sự là kém một chút. Một người nhị lưu của trường sư phạm học viện, hay là huấn luyện viên vận động chuyên nghiệp, điều này làm cho hắn giống như gà lạc giữa bầy hạc. Nếu như không phải đáng người cường tráng một chút, nhìn qua giống người có luyện võ thuật, chỉ sợ sớm đã bị người ta không đếm xỉa.

Đúng lúc này, đại môn của võ thuật quán mở ra, vài vị giám khảo theo thứ tự đi đến, đằng sau còn có hai người trẻ tuổi đi theo, đều mặc võ phục, bước đi uy vũ sinh phong. (bước đi nhanh uy vũ tạo ra gió)

Tô Toàn Sanh vẫy tay một cái, tập hợp thí sinh, nhìn chung quanh xong, chậm rãi nói: “Trước tiên tôi công bố thành tích phỏng vấn vừa rồi, số 16: 26.5 điểm, số 17: 28 điểm, số 18: 25 điểm, số 19: 28.5 điểm, số 20: 21.5 điểm!” Nhắc lại hai lần xong, hắn khép bút ký lại hỏi: “Có ai dị nghị gì không? Nếu có gì, mới lập tức nói ra!”

Cuộc thi vừa mới tiến hành một nửa, thí sinh nào dám có dị nghị? Bây giờ mà đưa ra dị nghị, chẳng khác nào tự tìm cái chết, cho nên cả đám đều lắc đầu.

Diệp Thiên Vân được 28.5 điểm, tính ra cô gái số 17 tên là Vương Dong cũng không thua mình bao nhiêu. Nhưng mà hắn biết rõ cuộc thi vừa rồi, cũng không mang tính quyết định, bảy mươi phần trăm còn lại mới là trọng yếu.

Vương Dong nghe được 28 điểm thì trên mặt vui vẻ, nhưng nhìn thấy Diệp Thiên Vân còn cao hơn mình, ánh mắt liền nhìn về phía Diệp Thiên Vân, càng thêm căm thù. Quan chủ khảo Tô Toàn Sanh đợi vài tên thí sinh tiêu hóa trong chốc lát, mới nghiêm túc nói: “Võ thuật chuyên nghiệp của học viện thể dục Cẩm Thành chúng ta là môn đứng đầu, từng đạt nhiều giải thưởng trong thi đấu. Lần thi đấu trước của cả nước,

chúng ta ôm hết ba thứ hạng đầu! Cho nên..... Chúng ta đối với việc tuyển chọn phi thường coi trọng! Bởi vì tố chất của giáo sư, quyết định tố chất của học sinh!”

Nói tới đây hắn tiếp tục nói:“Võ thuật giáo học chia làm hai bộ phận, lý luận cùng thuật khoa. Trong thuật khoa lại chia làm võ thuật cùng thực chiến! Các vị có thể tới đây, tất nhiên là đã thông qua cửa lý luận. Tôi nghĩ mọi người đều biết, đối với lý luận mà nói, chúng tôi càng thêm chú trọng bộ phận thuật khoa, nhất là thao tác thực chiến!”

Tô Toàn Sanh cười cười nói:“Hôm nay vì các vị mà chọn lựa cách thi, học viện đặc biệt lựa ra hai em học sinh! Tuyệt Kiều, Học Nghiệp, các em tiến hành tự giới thiệu thoáng qua đi!”

Nữ đệ tử của võ thuật hệ nghe đến đó. Lanh lệ bước ra ôm quyền thi lễ, nói:“Tôi gọi là Vương Tuyệt Kiều, võ thuật chuyên nghiệp học viện thể dục Cẩm Thành, học sinh đời thứ ba. Từng tham gia qua hội giao lưu võ thuật Trung Quốc, lý luận võ thuật đứng thứ hai, thực chiến đứng thứ nhất. Xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn!”

Nam học sinh liền nói:“Tôi gọi là Tống Học Nghiệp, đã tham gia thi đấu Trung Quốc tán đả vương tranh phách(tên cuộc thi nên mình để nguyên), đạt được hạng năm trong hạng cân 80kg, xin mọi người chỉ giáo nhiều hơn.” Lời của hắn rất khách khí, nhưng trong lúc đó mặt mày không che dấu mà bày ra vẻ đắc ý.

Vài thí sinh nghe đến đó, sắc mặt đều biến đổi. Thi đấu trao đổi võ thuật cả nước, thi đấu tán đả vương tranh phách, đều là những cuộc thi đấu chuyên nghiệp. Người có thể đoạt giải, phần lớn là người đã học công phu từ nhỏ.

Tô Toàn Sanh hắng giọng một cái nói:“Có lẽ yêu cầu của tôi cao chút ít! Nhưng mà các vị phải rõ ràng. Tương lai các vị sẽ đối mặt với những đệ tử ưu tú như thế này, nếu không có kỹ năng thì học sinh sẽ không phục, chuyện dạy hết thầy không thể nào nói đến.”

Hắn tiếp tục nói:“Ngoài ra, còn một tin tức tốt, lần này vốn muốn thông báo tuyển dụng một vị trí, nhưng mà trải qua nghiên cứu, nếu thí sinh có biểu hiện tốt, chúng tôi có thể gia tăng thêm một danh ngạch!”

Lời này vừa nói ra, vài thí sinh tức thì lộ ra sắc mặt vui mừng! Phải biết rằng tiến vào phỏng vấn là năm người, mà trong năm người trúng tuyển hai người, cơ hội sẽ gia tăng rất nhiều. Mặc dù đối diện là nhân sĩ chuyên nghiệp, nhưng mà không thể buông tha dũng khí chiến thắng!

Tô Toàn Sanh công bố tin tức xong. Một vị giám khảo nói:“Phía dưới, số mười sáu bắt đầu, những thí sinh còn lại chuẩn bị.”

Số mười sáu lên đài tức thì có chút khấn trương, tay nắm gắt gao, trên trán toát ra mồ hôi lấm tấm, hắn có chút ôm quyền nói:“Mời!”

Tống Học Nghiệp dù sao cũng đã tham gia thi đấu lớn, liền ôm quyền, sau đó bước vọt tới trước mặt thí sinh số 16, xuất ra một tổ hợp quyền!

Thành tích phỏng vấn của số 16 cũng rất cao, nhưng thực chiến lại lộ liễu vô cùng. Trong nháy mắt trúng ba quyền của đối phương. Hai tay che chở đầu bị đánh đến ngay cả phương hướng cũng nhận không ra! Tống Học Nghiệp bình thường sao lại có bao cát tốt như vậy, ngay sau đó một chân quét ra đánh ngã đối phương, trên mặt cười cười, có chút ngông cuồng nói:“Đa tạ chỉ giáo!”

Các thí sinh khác đều ngừng thở, so chiêu cùng đối thủ như vậy, muốn không bị thương, cũng là một việc khó!

Vài giám khảo âm thầm lắc đầu, lần này học viện thông báo tuyển dụng lão sư của truyền thống võ thuật có yêu cầu rất cao. Nguyên tắc của trường học là thà thiếu chứ không ẩu, nên khi chiêu sinh tự nhiên là phải nghiêm khắc một chút.

Số mười sáu té trên mặt đất nửa ngày không đứng lên. Tô Toàn Sanh gọi người xuống dưới trị liệu, sau đó còn nói thêm:“Số mười bảy!”

Vương Dong bình tĩnh đi lên. Ôm quyền với Vương Tuyệt Kiều, ngay sau đó hai người chiến đến một chỗ! Nữ hài tử ra tay không kịch liệt như vừa rồi, hai người bắt tiên quá hải đều lộ ra vẻ thần thông. Vương

Dong không hổ là hàng hiệu nghiên cứu sinh của đại học học viện thể dục kinh thành, ra tay ẩn ẩn hiển lộ ra bản sắc phụ nữ, đại chiến cùng Vương Tuyết Kiều hơn mười chiêu.

Vài vị giám khảo đối với vị nữ thí sinh này, đều toát ra thần sắc thỏa mãn. Tinh khí Vương Dong rất tốt, ra tay mạnh mẽ lưu loát, hiển nhiên là có chút công phu.

Tô Toàn Sanh gọi ngừng, sau đó gọi số mười tám.

Số mười tám có dáng người nhỏ gầy, thần sắc có chút nhát gan, điều này làm cho người xem lắc đầu. Hai người vừa ôm quyền hành lễ, số mười tám đột nhiên ôm bụng nằm trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ.

Mọi người đều lộ ra thần sắc cổ quái, người trước mắt xem ra chính là hàng gà mờ, nhìn thật vô dụng. Không đợi gọi hắn cũng tự động rời khỏi. Nhưng mà vừa rồi Tổng Học Nghiệp ra tay xác thực có chút độc ác, làm cho đáy lòng người ta sợ hãi.

Tô Toàn Sanh lộ ra thần sắc thất vọng, gọi người đem hắn lên phòng y vụ, ngay sau đó nói:“Số mười chín!”

Diệp Thiên Vân nghe gọi mình, liền đứng lên cởi Tây phục ra, lộ ra áo sơ mi trắng tự tay Hứa Tình giặt tửa, chậm rãi lên đài.

550. Chương 551: Tín Nhiệm

Tổng Học Nghiệp sống ở quê hương có võ thuật. Từ nhỏ đã đi theo sư phụ luyện tập võ thuật. Tinh thông quyền thuật thiếu lâm pháp. Lúc mười lăm tuổi tiến vào học viện Cẩm Thành. Sau đó nhất phi trùng thiên, đạt nhiều giải thưởng trong võ thuật.

Rất nhiều huấn luyện viên đều xem trọng Tổng Học Nghiệp. Bởi vì thân thể hắn cường tráng. Hơn nữa động tác thập phần linh hoạt. Đặc biệt là động tác quét chân phải. Đơn giản giống như thiết chùy vừa nhanh vừa tàn độc. Một chiêu có thể đánh rơi đối thủ!

Phải biết rằng Tổng Học Nghiệp năm nay bất quá mới hai mươi tuổi đầu. Sau này còn một đoạn đường rất dài phải đi. Thi đấu tán dã vương tranh phách. Hắn là người có hy vọng đạt đệ nhất danh .

“Bắt đầu đi! Học Nghiệp. Ra tay phải giữ đúng mực!” Có lẽ bởi vì sự mất bình tĩnh của thí sinh số 18. Tô Toàn Sanh nhìn thấy Diệp Vân đối diện không khỏi khẽ lắc đầu. Tuy thân thể của hắn rất khỏe mạnh. Lý luận bản lĩnh cũng không sai. Nhưng mà đối chiến cùng tuyển thủ chuyên nghiệp như Tổng Học Nghiệp. Tám chín phần mười là không xong.

Tổng Học Nghiệp nghe Tô Toàn Sanh viện trưởng nhắc nhở. Mỉm cười tỏ vẻ biết. Hướng đến Diệp Thiên Vân có chút khinh thường ôm quyền nói:“Mời!”

Lông mày Diệp Thiên Vân thoáng nhíu lại. Trong võ lâm nếu vô lễ như Tổng Học Nghiệp. Cũng sẽ bị coi là khiêu khích. Hắn đem nút thắt thứ nhất trên áo sơ mi cởi bỏ. Giơ giơ cánh tay. Cẩm giác thoải mái. Ôm quyền đáp lễ.

Tổng Học Nghiệp nhìn thấy Diệp Thiên Vân có vóc dáng không nhỏ. Thân cao một mét chín gì đó. Thể trọng cũng 90 kg đã ngoài. Là một bao cát tốt. liền nói:“Đừng giống như tên thí sinh vừa nãy nha.. Hừ một chút là đá ra quần. Ha ha!”

Diệp Thiên Vân không để ý tới loại khiêu khích trần trụi này. Hắn luôn luôn bình tĩnh tỉnh táo. Đứng thẳng tắp trên đài.

Tuổi Tổng Học Nghiệp cũng không kém Diệp Thiên Vân bao nhiêu. Hắn rất khoe khoang. Hơn nữa lại tranh cường hão thắng. Chân bước tới. Tay trái đâm quyền ra. Công tới mặt của Diệp Thiên Vân!

Diệp Thiên Vân nghiêng người né tránh. Dò xét thử một lần!

Nhưng tại lúc này. Thân thể của Tổng Học Nghiệp đột nhiên vọt tới trước dùng chân đá ra. Đối với cú đá vào đầu của Diệp Thiên Vân. Trên mặt tràn đầy tự tin. Hiển nhiên muốn đánh bại đối phương!

Vài tên thí sinh đều ngừng thở. Thở mạnh cũng không dám thở ra. Quá là nhanh! Loại đối thủ mạnh mẽ này đâu có trong thông báo tuyển dụng giáo sư. Đúng là tuyển thủ! Trong mắt vài tên thí sinh đều lộ ra thần sắc thương cảm đối với Diệp Thiên Vân. Phảng phất như một cuộc này sẽ có kết quả như vậy!

Chân của Tổng Học Nghiệp cách Diệp Thiên Vân càng ngày càng gần. Gần đến nỗi mà ngay cả hắn cũng cảm giác được thành công. Lúc này Diệp Thiên Vân bỗng nhiên phát lực. Chân mãnh liệt giẫm lên chân trụ của đối phương. Thân thể phát lực về phía trước!

“Bùm” một tiếng vang nhỏ. Tổng Học Nghiệp giống như bóng cao su bị xì hơi. Thân thể bay lên rồi nặng nề ngã xuống!

Vài vị giám khảo giống như phản xạ bình thường, từ chỗ ngồi bắn lên. Hai mắt lộ ra vẻ khiếp sợ cùng mờ mịt! Nhẹ nhàng linh hoạt xuất ra một kích. Cả quá trình giống như hành vân lưu thủy. Số 19 tại sao có thể có thủ đoạn sắc bén như vậy!

Tô Toàn Sanh cũng là một nhà chuyên môn trong võ thuật. Trong mắt của hắn Diệp Thiên Vân ra tay là một cảnh giới khác! Đây là Bát Cực Quyền Thiếp Thân Khảo! Không sai. Phong cách của Bát Cực Quyền giống như sấm sét vang dội! Tóc gáy toàn thân của hắn đều lóe sáng. Không phải sợ hãi. Mà là hưng phấn! Nếu như một chiêu này không phải là ngẫu nhiên xuất ra. Vậy trường học đã có bảo bối tới rồi!

Hắn gian nan nuốt xuống. Sau đó tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào trận đấu. Cũng đã quên ngồi xuống.

Tổng Học Nghiệp có tốc độ nhanh. Công kích sắc bén. Nhưng trong mắt Diệp Thiên Vân mà nói. Trên người hắn không dưới mười chỗ có thể công kích! Đây là dùng mắt thường nhìn thôi. Nếu như mở cảm giác ra. Diệp Thiên Vân có thể làm cho hắn trong nháy mắt chết trên mười mấy lần! Nhưng mà nơi này là trường học. Hắn tất nhiên sẽ không ra tay hung ác như vậy. Chẳng qua là mượn lực đẩy nhẹ thôi.

Vài tên thí sinh trong thời khắc này cũng không có trạng thái kịp thời. Ai cũng không ngờ rằng số 19 vậy mà có thể một chiêu đánh bay Tổng Học Nghiệp. Không khỏi có chút phản ứng không kịp.

Tổng Học Nghiệp bò dậy. Đứng lên lắc lắc đầu. Trong mắt tất cả đều là lửa giận! Lúc hắn sắp thành công lại bị Diệp Thiên Vân tưới một chậu nước lạnh lên đầu!

Vốn cho là có thể đánh bại Diệp Thiên Vân trong nháy mắt. Không ngờ người này đúng là giả mù thành heo ăn lão hổ. Điều này làm cho hắn không thể nào nuốt xuống ngum tức này. Hừ lạnh một tiếng nói: “Hảo công phu! Còn là một người luyện võ. Chúng ta đấu thêm vài chiêu!” Ngón ngữ thần sắc đều một mảnh hung ác!

Cảm thấy thần sắc Học Nghiệp không đúng. Một vị giám khảo lập tức nói với Tô Toàn Sanh: “Viện trưởng. Học Nghiệp tính tình nóng nảy. Chúng ta có nên không.....”

“Số 19 vẫn có chút công phu!” Tô Toàn Sanh lắc đầu. Giờ đây hắn cần xác nhận vừa rồi là ngẫu nhiên hay là tất nhiên. Bát Cực Quyền có thể sử dụng ra. Trên người tất nhiên là có chút cân lượng. Cho nên liền nói: “Có thể khảo sát trong chốc lát. Tính tình của Học Nghiệp cũng nên sửa lại!”

Diệp Thiên Vân không quan tâm đối phương nói lời nói hung ác gì. Hắn xem ra người này căn bản không biết lượng sức. Cho dù tay đối phương cầm đao. Cũng không có khả năng làm hắn bị thương mấy may. Nếu không võ lâm cũng chẳng phải là nơi ghê gớm.

Vừa rồi Tổng Học Nghiệp tuy bay ra rất xa. Nhưng cũng không có bị thương tổn gì. Chân trái hắn bước tới. Tiến về phía trước. Chân phải nhanh chóng đạp. Trọng tâm lui về phía sau. Chân trái chống đỡ. Quay người qua trái. Bắp chân nhận sức lực, chân phải mãnh lực đá ra!

Diệp Thiên Vân minh bạch cách đánh này vô cùng. Bụng thu lại về phía sau. Thân thể khom lại phản công. Hai tay một ôm chân của Tổng Học Nghiệp. Phát lực trong tay tức thì nhéo một cái!

Tổng Học Nghiệp còn tin tưởng tràn đầy. Muốn làm cho Diệp Thiên Vân nếm thử một chút nhan sắc. Nhưng mà ở một chiêu sau. Thân thể hắn như tê dại bị văng bay lên. Một lần nữa nặng nề ngã trên mặt đất!

“Hảo công phu!” Tô Toàn Sanh vỗ tay đầu tiên! Chiêu vừa ra này. Diệp Thiên Vân có công phu cũng trốn không thoát! Trong học viện đối với nhân tài đặc thù từ trước đến nay luôn luôn phi thường coi trọng. Chỉ

cần nhìn thấy nhân tài tự nhiên là muốn lưu vào học viện! Trên mặt hần mang theo một tia hưng phấn nói:“Không ngờ người của Trường sư phạm Hà Bắc lại có tố chất cao như vậy!” Diệp Thiên Vân đi đâu tới trường sư phạm Hà Bắc. Hần cũng không biết Ngũ Vĩ từ đâu đem ra được văn bằng này. Đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Phó viện trưởng vỗ tay. Vài vị giám khảo cũng không keo kiệt mà vỗ tay theo. Phụ họa không ngừng tán dương Diệp Thiên Vân.

Vài tên thí sinh nhìn thấy tình huống này cũng cao hứng không nổi. Bây giờ đã có một đối thủ mạnh mẽ xuất hiện. Hy vọng của bọn họ lại cực kỳ xa vời. Cho nên mặt bọn họ đều như ăn khổ qua vậy.

Diệp Thiên Vân một mực im lặng. Trong chốn võ lâm cũng không có ai nói những lời này. Lần đầu tiên đã bị công khai khen ngợi như vậy. Còn có chút không quá thích ứng. Sắc mặt không tự nhiên nói:“Cảm ơn viện trưởng khen ngợi!”

Tổng Học Nghiệp vừa chạm đất. Mặt mũi chua xót muốn rơi lệ. Hần muốn chiến một lần nữa. Về mặt không phục. Quạt cường nói:“Viện trưởng. Để cho em đánh tiếp. Em không tin.....”

“Tốt lắm!” Tô Toàn Sanh nhìn thấy bộ dáng của Tổng Học Nghiệp. Lập tức chặn lại nói:“Chỉ là một trận tỷ thí thôi. Không cần phải tính toán người thua ta thắng. Một hồi còn có thí sinh khác.!”

Viện trưởng lên tiếng . Tổng Học Nghiệp cũng chỉ biết cho qua thôi. Nhưng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên Vân. Chậm rãi nói:“Sau này cơ hội luận bàn còn nhiều . Đến lúc đó phải chỉ điểm nhiều một chút!”

Lời này có chút tức giận. Nhưng Diệp Thiên Vân cũng cười cho qua. Hần đã sớm qua thời tranh cường háo thắng. Khẽ gật đầu nói:“Đa tạ !”

Người ở chỗ này tất nhiên không thiếu nhân lực.Số 19 từ lúc bắt đầu đến lúc chấm dứt tỷ thí. Thân thể vẫn đứng nguyên chưa hề chuyển động! Huống chi hần mặc chính là quần tây cùng áo sơ mi trắng. Nếu như không phải hơn xa đối thủ thì cũng không dám dùng loại tư thái này để tỷ thí!

Sau đó Diệp Thiên Vân cũng không có rời đi. Bởi vì một hồi nữa mới công khai kết quả. Cho nên hần thiết yếu phải ở chỗ này chờ đợi. Cầm quần áo mặc vào. Ngồi xuống nghỉ ngơi.

Kết quả là thí sinh số 20 gạt hái hậu quả. Vừa rồi Tổng Học Nghiệp chịu uất khí. Tất cả đều phát tiết trên người hần!

Thí sinh số 20 tuy cũng xem mấy lần . Nhưng mà nhưng không cách nào ngăn trở công kích điên cuồng của Tổng Học Nghiệp. Không đến một phút đồng hồ. Trên người đã bị hôn lên bảy tám dấu chân. Đầu óc choáng váng té lên té xuống!

Khảo sát chấm dứt. Vài tên thí sinh thở dài một hơi. Một ngày chết tiệt. Kết quả như thế nào cũng không phải do bọn họ làm chủ. Nguyên một đám ôm tâm tính như vậy chờ đợi kết quả.

Vài vị giám khảo thương nghị năm phút đồng hồ gì đó. Tô Toàn Sanh đem toàn thể thí sinh triệu tập lên. Nói:“Trải qua cuộc thi này. Tin tưởng mọi người đều phi thường chờ đợi kết quả. Nhưng mà trước hết. Tôi muốn nói hai câu. Các vị rất ưu tú. Vô luận kết quả như thế nào. Các vị đều cố gắng hết sức mình. Tôi đại biểu cho học viện thể dục Cẩm Thành. Cảm ơn đến các vị!”

Vừa rồi số 18 làm bộ té xỉu. Nghe nói như thế xong. Đầu cũng không dám ngẩng, khuôn mặt đỏ lên.

Tô Toàn Sanh quét qua vẻ mặt mấy người xong. Mới mở bút ký ra. Nghiêm mặt nói:“Trải qua thương nghị. Tôi tuyên bố, Điểm của các thí sinh! Số 16: 79 điểm. số 17: 88 điểm. số 18: 66 điểm. số 19: 97 điểm. số 20: 80 điểm!”

Nói đến đây hần khép bút ký lại. Sau đó nói tiếp:“Căn cứ vào nguyên tắc chọn thí sinh ưu tú. Quyết định số 19 và số 17 trúng tuyển.”

Thì ra Diệp Vân cùng Vương Dong đồng trúng tuyển, nhưng cũng không có ai dị nghị! Biểu hiện của mọi người đều tại trong mắt. Ai biểu hiện tốt hoặc không tốt. Trong nội tâm đều có kết quả! Kết quả này so với trong lòng mọi người cũng không kém bao nhiêu.

Cuối cùng Tô Toàn Sanh nói:“Bảy ngày sau. Hai vị trúng tuyển. Có thể đến học viện thể dục Cẩm Thành! Cuộc thi lần này chấm dứt. Mọi người có thể rời đi!”

Ra khỏi sân vận động. Diệp Thiên Vân bước chậm trong sân trường. Nhìn từng học sinh vội vàng rời đi. Trong nội tâm có một tư vị nói không nên lời. Rời khỏi võ lâm xong. Cuộc sống thật sự bình thản.

Hắn và người thường không có bất đồng gì. Đều vì cuộc sống mà bồn ba bận rộn. Nhưng mà cũng may hắn không có mất đi mục tiêu của mình. Hắn muốn truy cầu đến cảnh giới cao nhất của võ học. Sau khi rời khỏi võ lâm cũng có một số chuyện tốt. Ít nhất hắn sẽ không bị đuổi giết. Sẽ không bị cuốn vào tranh đấu trong chốn võ lâm. Còn có thể tự do chi phối thời gian.

Nghĩ đến đây. Diệp Thiên Vân mơ hồ có chút hưng phấn. Lợi dụng phương pháp trong nghiên cứu tại hắc ngục. Hơn nữa có được vật mới nhất. Kim Chung Tráo của hắn đã tinh tiến hơn rất nhiều so với trước. Tin tưởng rằng chỉ cần cho hắn một thời gian ngắn. Nhất định có thể nhanh chóng đột phá.

551. Chương 552: Hai Thế Giới

Tuy hắn đã từng dạy bọn Thạch Thanh Sơn cùng Trương Lượng, nhưng mà trong lòng không có cảm giác đồng dạng như vậy. Thạch Thanh Sơn cùng Trương Lượng tuy cũng xưng hắn một tiếng sư phụ, nhưng mà có cảm thấy Vương Vinh Cường xen lẫn chính giữa. Diệp Thiên Vân dạy tận tâm tận lực, nhưng cũng không thân cận, luôn luôn có một tia ngăn cách vô hình.

Giờ đây thì bất đồng, hắn muốn dạy học sinh đều chưa qua lễ rửa tội của võ thuật giới, hắn có thể tự do phát huy, phát huy theo trí tưởng tượng của mình, đây mới là chuyện hắn coi trọng nhất .

“Diệp lão sư!” Thanh âm động lòng người của Vương Dong đột nhiên đến gần, trong tay cầm hai khóa biểu, nói với hắn:“Viện trưởng gọi chúng ta, bảo là muốn nói một ít vấn đề!”

Diệp Thiên Vân sững sốt, sai đó nhớ tới Diệp lão sư chính là mình, chỉ kịp gật gật đầu phản ứng lại.

Hai người đi vào văn phòng của phó viện trưởng, đứng trước bàn làm việc của Tô Toàn Sanh là một lão sư trung niên, đang ký tên trên văn kiện. Nhìn thấy hai người đến xong, mới tháo kính mắt xuống đứng dậy thân thiện nói:“Mời ngồi!”

Đợi cho hai người ngồi xuống, Tô Toàn Sanh mới vui vẻ nói:“Hai người các ngươi đều là người ta rất xem trọng, Vương lão sư không thua đáng mấy râu, Diệp lão sư lại luyện được một thân công phu!”

“Cảm ơn viện trưởng khích lệ!” Vương Dong ngồi ở bên cạnh của Diệp Thiên Vân, cảm giác có chút không quá tự tại, nhẹ nhàng nói:“Viện trưởng, ngài gọi chúng ta đến, là về vấn đề giảng bài sao?”

Tô Toàn Sanh gật nhẹ đầu, sau đó thoáng trầm tư nói:“Chủ yếu vẫn là vấn đề phân lớp, trong nội viện đã thương nghị qua lần thứ nhất, nhưng tranh luận không ít! Cuối cùng ta quyết định do hai người các ngươi hiệp thương.”

Diệp Thiên Vân ở một bên nghe, loại sự tình này, hắn từ trước đến nay không phải quan tâm như vậy.

“Viện trưởng mời ngài nói đi. Chúng ta sẽ tự mình giải quyết!” Vương Dong thì bất đồng, rất tích cực chủ động nói.

Tô Toàn Sanh gật đầu nói:“Tốt. Bây giờ nói vấn đề cùng các vị. Về phương diện dạy học. Có hai lớp. Đều là đại học năm hai khoa chính quy. Hai lớp này, một lớp là trọng điểm bồi dưỡng của học viện. Bên trong có rất nhiều mầm tốt. Đều tham gia những trận đấu lớn. Lớp kia là lớp phổ thông. Ta muốn nghe ý kiến của các ngươi một chút” Nói đến đây hắn giương mắt nhìn về phía hai người nói:“Các ngươi đều có tố chất chuyên nghiệp. Cho nên các ngươi chính mình quyết định đi.”

Tô Toàn Sanh muốn tham gia hội nghị. Tất nhiên phải nhanh chóng quyết định. Vương Dong nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân. Tất nhiên nàng muốn nhận lớp tốt. Sau đó đứng dậy nói:“Viện trưởng. Tôi muốn dạy lớp trọng điểm! Khi ở trường học, tôi từng giúp đạo sư hoàn thành một số vấn đề trong dạy học. Có phương diện này làm kinh nghiệm. Tôi cho là mình có thể đảm nhiệm!”

Tô Toàn Sanh mỉm cười. Nhìn Diệp Thiên Vân hỏi:“Tiểu Diệp. Anh có ý kiến gì không?”

Diệp Thiên Vân cũng không muốn tranh đoạt cùng Vương Dong cho nên gật đầu đồng ý: “Tôi không có ý kiến gì. Lớp nào cũng được!”

Tô Toàn Sanh rất hài lòng đối với thái độ của Diệp Thiên Vân. Cười nói: “Như vậy đi! Tiểu Vương sẽ dạy bạn nhất khoa chính quy. Tiểu Diệp phụ trách bạn năm. Tốt lắm. Về chương trình học, sắp xếp thời gian cùng kế hoạch tiết học. Tối nay tôi sẽ phái người đưa cho các vị!”

Khóe miệng Vương Dong có chút nhếch lên. Đắc ý nhìn Diệp Thiên Vân.

Năm ngày sau khi học kỳ mới bắt đầu, Diệp Thiên Vân thay đổi một thân nhân phục, cầm sổ điểm danh, hẳn chuẩn bị dạy tiết học thứ nhất của học kỳ mới.

Đối với chuyện dạy học như thế nào, trong lòng của hắn còn không có khái niệm, chỉ là một tiết thuật khoa. Hắn căn bản không cần chuẩn bị gì. Lúc tới võ thuật quán, học sinh đã sớm đến. Trùng hợp lúc này, tiếng chuông vào học cũng vang lên.

“Ai u! Thật đúng là không sớm không muộn!” Cách đó không xa phát ra thanh âm cười nhạt.

Diệp Thiên Vân dùng mắt đảo qua, trong quán gần hai mươi người, làm cái gì đều có. Hắn nhìn lại hướng Đông Bắc, liền phát hiện Tổng Học Nghiệp đang cười lạnh ngồi trên cửa sổ, không khỏi chau mày. Tổng Học Nghiệp tham gia thi đấu lớn, tại sao lại xuất hiện trong này? Hắn cũng không để ý gì tới tiếng cười nhạo này mà nhàn nhạt hỏi: “Lớp trưởng là ai?”

Một học sinh mày rậm mắt to. Lưng dài vai rộng đi ra. Thanh âm to lớn, nói: “Lão sư! Em là lớp trưởng, em tên là Lý Tường!”

Diệp Thiên Vân nghe thanh âm của hắn có chút đôn hậu. Khẽ gật đầu nói: “Lý Tường, thầy nhớ rồi! Bây giờ em gọi cả lớp tập trung!”

“Tập hợp!” Lý Tường nhận được mệnh lệnh, dùng thanh âm to lớn vang vọng cả phòng học. Rất nhanh, nam sinh nữ sinh cũng bắt đầu nhanh chóng tập hợp, đứng thành hai hàng.

Điểm số xong, Lý Tường nói lưu loát: “Báo cáo lão sư, cả đội tập hợp xong, bạn năm có tổng cộng hai mươi người, hiện diện mười tám người!”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, cầm lấy sổ điểm danh nhìn, nói: “Ai không tới?”

Lý Tường nhìn thoáng qua đội ngũ, hạ giọng nói: “Vương San cùng Tổng.....”

“Mày mù hả!” Tổng Học Nghiệp ngồi ở trên bệ cửa sổ nhảy xuống, vỗ vỗ cái mõng mắng: “Mắt mày để đâu mà không thấy lão tử có tới?” Nói xong con mắt hắn trừng như tượng ngư(ò), hận không thể nuốt sống Lý Tường.

Diệp Thiên Vân khẽ nhíu mày liếc Tổng Học Nghiệp, nói với Lý Tường: “Hắn là học sinh của lớp sao?”

“Vừa mới chuyển tới.....” Lý Tường có chút kiêng kị đối với hắn, nhỏ giọng đáp.

Diệp Thiên Vân nhìn Tổng Học Nghiệp trước mặt, mở sổ điểm danh ra tìm tên của hắn, chậm rãi nói: “Học kỳ này em không cần học nữa, chờ học kỳ sau trùng tu a! Em có thể đi rồi!”

“Dựa vào cái gì không được học! Tôi cho thầy biết, hai người chúng ta vẫn chưa xong đâu!” Tổng Học Nghiệp nói như là điên, hét lớn với Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân cũng không để ý tới hắn, quay đầu nói với học sinh: “Tôi là Diệp Vân, học kỳ này sẽ là giáo sư môn truyền thống võ thuật cùng võ thuật chuyên nghiệp của các em.....” Không đợi nói xong, Tổng Học Nghiệp mạnh mẽ tiến lên, nhấc chân đánh ra một cước!

Lúc hắn vừa động thì Diệp Thiên Vân đã phát hiện, tay trái đột nhiên xuất ra, cánh tay phát lực, Tổng Học Nghiệp như cái lò xo trực tiếp văng ra, lăn mấy vòng ngã nhào trên đất.

Thân thể của Tổng Học Nghiệp không sai chút nào đã lui lại trong góc tường. Hừ cũng không hừ được mà hôn mê đi.

Quá kinh khủng!

Tất cả của học sinh của ban năm thấy một màn như vậy ngay cả thở mạnh cũng không dám thở ra, vừa rồi vài cá nhân đều nhìn thấy Tổng Học Nghiệp ra tay, nhưng ở trong một giây. Lại xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Có mấy đồng học nuốt nuốt nước miếng, Tổng Học Nghiệp mặc dù là học truyền thống võ thuật chuyên nghiệp, nhưng người ta là đã thi đấu tán đả vương tranh phách, Diệp Vân một tay có thể làm hấn hôn mê đi, thực lực như vậy.....

Rất nhiều người cũng không dám nghĩ tiếp, bởi vì một chiêu này thật sự quá là nhanh. Nhanh đến hai tròng mắt cũng có chút mơ hồ.

Mới nhận chức đã khai hỏa, chuyện này đúng là Tổng Học Nghiệp không may. Diệp Thiên Vân không để ý tới, hồ hững nói:“Học kỳ này, sẽ do thầy dạy các em. Thầy không hy vọng phát sinh chuyện gì không thoải mái, nếu có gì phát sinh cũng không tốt cho các em, nghe rõ ràng chưa?”

Các học sinh đều không tự giác gật đầu, tránh ánh mắt của hấn. Có một lão sư như vậy, chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ khổ sở rồi!

Nhưng mà sợ hãi rất nhanh bị hưng phấn thay thế, lấy thực lực của lão sư. Nếu quả thật có thể học được vài chiêu từ lão sư, như vậy.....

Trong nội tâm tất cả học sinh đều tràn ngập chờ mong, chỉ không biết vị lão sư trước mắt tựa họ không hơn họ bao nhiêu tuổi có thể đem đến bao nhiêu sợ hãi lẫn kinh hãi cho họ đây?

“Tốt. Bắt đầu khởi động nóng người!” Diệp Thiên Vân vút xuống một câu, sau đó đi ra ngồi xuống ghế.

Học sinh bắt đầu chạy, làm vài động tác nóng người.

Sau khi Diệp Thiên Vân ngồi xuống, lấy giấy trong tay mở ra, đó là văn kiện tích hiệu tiền thưởng. Hấn không khỏi khe khẽ thở dài, Vương Dong quả nhiên biết nhiều hơn so với mình. Học viện thể dục Cẩm Thành đã sớm có quy định, chỉ cần học sinh tham gia thi đấu cấp tỉnh, thì có một ngàn nguyên tiền thưởng, mà tham gia thi đấu cấp quốc gia. Lại có năm nghìn nguyên! Cuối cùng nếu đạt được xếp hạng, sẽ được chia hoa hồng rất lớn.

Nắm giấy trong tay, Diệp Thiên Vân cười khổ, thật sự là xui xẻo. Nếu như sớm biết tình hình như vậy, có lẽ hấn sẽ tranh lớp trọng điểm, tốt xấu gì thì cũng có thể kiếm chút tiền.

Hai ngày trước mới thuê một bảo mẫu trong nhà, Diệp Thiên Vân đối với nấu cơm lau chùi căn bản là dốt đặc cán mai, hơn nữa phải đi làm, lại càng không có thời gian chiếu cố Hứa Tình.

Tổng Học Nghiệp lại lần nữa bị một chiêu đánh bay. Càng mất mặt chính là hấn lại ngất đi, đây quả thực là vô cùng nhục nhã! Hấn vốn là học sinh của lớp trọng điểm, đáng tiếc thời gian gần đây bởi vì làm vài chuyện không tốt ngoài trường, nên bị trường học khai trừ rồi tịch thu học bạ để xem xét!

Hấn cũng biết, nếu như không được tham gia cuộc thi, chỉ sợ sớm đã phải thu thập quần áo rời đi. Trong nhà còn lại ít tiền, nắn nỉ mãi mới tới được lớp phổ thông!

Mở mắt ra thấy một đôi giày cách đó mấy chục cm, Tổng Học Nghiệp tràn đầy lửa giận. Xoay người đứng lên, vừa muốn mở miệng mắng to. Không ngờ đó là Diệp Vân. Nên đem lời thô tục nuốt lại vào trong bụng.

Lúc trước Tổng Học Nghiệp còn có chút không cam lòng, nhưng đối phương lần nữa đánh bại hấn. Rất nhanh hấn liền minh bạch chênh lệch rất lớn. Điều này làm cho hấn không biết thực lực của đối phương đến tột cùng cao bao nhiêu!

Cho dù là trên lời đài của tán đả vương tranh phách, Tổng Học Nghiệp cũng tuyệt không có bại phẩm như vậy. Nhìn Diệp Vân bất động thanh sắc, không khỏi suy đoán thân phận của hấn.

Diệp Thiên Vân thấy hấn tỉnh lại cũng không để ý gì tới hấn, mà chỉ mở sổ điểm danh ra, nhìn cái tên bên trong.

“..... Lão sư....., đây là khóa....., nhưng..., thầy cũng không thể cho em nghỉ học!” Tổng Học Nghiệp mặt đỏ lên, phải lao lực toàn thân, mới nói ra những lời này.

Thật ra cũng không có gì lớn, Diệp Thiên Vân nhìn quét qua Tổng Học Nghiệp, nhìn dáng vẻ của hắn đã bình thường trở lại. Tuy xảy ra một số chuyện với mình, nhưng cũng là một học sinh của trường. Sóng to gió lớn cũng không quan hệ với hắn, cho nên thản nhiên nói: “Lần sau không thể chiếu theo lệ nữa, về đội đi!”

“Dạ!” Tổng Học Nghiệp không ngờ Diệp Thiên Vân tốt như vậy, lập tức cảm giác tốt hơn rất nhiều, vẻ mặt đau khổ nói: “Em..... Chuyện trùng tu, xin lão sư giờ cao đánh khẽ!”

Diệp Thiên Vân không nói chuyện, đã không gật đầu cũng không lắc đầu.

Tổng Học Nghiệp thấy thế, lập tức mày dạn mặt dày cười hì hì nói: “Diệp lão sư, chuyện này cứ như vậy nha! Em thật bội phục thầy, sau này không gây thêm phiền toái cho thầy đâu! Hắc hắc!” Nói xong nhanh như chớp chạy vào trong đội, làm ra dáng vẻ bắt đầu tập luyện.

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dáng kia của hắn, rốt cục cảm nhận được chỗ bất đồng của nơi này với võ lâm.

552. Chương 553: Rước Lầy Họa Tinh

Đại bộ phận học sinh đều có thể tại trên khóa đạt được một ít chuyện mình muốn. Từ lý luận võ thuật đến thực chiến, còn có giải thích kỹ chiến thuật. Chuyện duy nhất không hài lòng chính là khi lão sư lên lớp, luôn đưa ra bộ mặt lạnh băng, cho tới bây giờ không thấy lão sư cười, cho nên toàn bộ học sinh đặt cho hắn một cái ngoại hiệu gọi là lão k.

“Thầy, ngài chung quy nói học võ thuật phải học từ cơ bản, nhưng từ khi khai giảng đến bây giờ đã một tháng, vì sao chúng em mỗi ngày đều phải trung bình tấn, hơn nữa mỗi tiết chỉ dạy hai ba động tác? Có thể làm cho tiến độ nhanh lên hay không?” Nói chuyện với Diệp Thiên Vân là một nữ học sinh tên là Đỗ Linh Linh, xinh đẹp linh lung, lớn lên đáng yêu đến cực điểm.

“Đúng vậy, thưa thầy! Em thấy lớp khác đã sớm đem trọn bộ trường quyền học xong, nhưng chúng em vẫn còn đang trung bình tấn ở đây! Ngày hôm qua vài học sinh lớp khác cười nhạo tụi em, nói tụi em là lão ngư kéo xe chậm!” Một vị học sinh khác cũng phụ họa nói.

“Im lặng hết! Các người điểm kiến thức cơ bản này cũng không biết, còn muốn học này học nọ!” Tổng Học Nghiệp vẻ mặt chính phái nói: “Thầy Diệp đều có an bài, không cần các người phải quan tâm. Theo ta thấy, thầy muốn đặt nền móng cho các người, thật sự là hảo tâm trở thành lòng lang dạ thú mà!”

Tháng này Tổng Học Nghiệp chậm rãi hòa hợp từng chút cùng Diệp Thiên Vân, hắn không muốn mình trở thành người ngoài. Đừng xem hắn bình thường có điểm bướng bỉnh, nhưng đối với cao thủ chân chính thì thập phần bội phục. Diệp Thiên Vân một chiêu liền có thể chế trụ hắn, hắn hận không thể học hỏi Diệp Thiên Vân.

“Kẻ hai mặt!” Đỗ Linh Linh trừng mắt nói: “Lấy tốc độ này, phải đợi thi xong mới có thể học hết, phải đợi cho râu mép đều trắng không còn chút máu mới xong!”

Tổng Học Nghiệp cười hắc hắc, cố ý đùa giỡn nói: “Nguyên lai cô còn có râu mép, để cho tôi nhìn thử xem!”

“Người...!” Đỗ Linh Linh bị chọc giận hai má phồng lên, hai tròng mắt hồng lại, trong nháy mắt muốn rơi lệ.

Tổng Học Nghiệp còn muốn cùng nàng âm ỷ vài câu, nhưng Diệp Thiên Vân chau mày. Hai bên đồng thời im lặng. Trong lớp, học sinh cũng biết nếu như thầy làm động tác này, tất nhiên sẽ có người không may.

Diệp Thiên Vân bình tĩnh trở lại, lông mày thoáng giãn ra. Một tháng này, cùng học sinh ở chung cũng coi như hòa hợp. Những học sinh này cùng với mấy người Thạch Thanh Sơn giống nhau đúc. Đều muốn học nhiều, không chịu học công phu thấp kém. Võ học không thể truy cầu tốc độ, đó là chân chính tự sát. Thiên phú có tốt cũng bị luyện thành phế nhân.

Tỷ như Tiêu Sắt cũng chỉ luyện Ngũ Hình quyền. Một mực mặc kệ những thứ khác. Tuy công phu hắn không nhiều lắm. Nhưng mà đối với Hình Ý lại thập phần tinh thông. Cho nên dù gặp phải cao thủ. Cũng có thể chống lại hai chiêu mà không rơi xuống hạ phong.

Nghĩ tới đây. Diệp Thiên Vân chậm rãi nói:“Về vấn đề tốc độ. Cũng không phải thầy dạy chậm. Mà là các em học chậm!”

“Hả!?” Học sinh trong lớp đều ngẩn người. Nơi này rất đông học sinh. Thậm chí học sinh lớp khác cũng rất nhiều. Cho nên trong lúc nhất thời ở dưới xà bàn tán .

Diệp Thiên Vân không để ý đến bọn họ. Mà trực tiếp nói:“Thầy mỗi ngày định ra một kế hoạch. Nếu các em đều hợp cách. Liền tiến hành động tác kế tiếp. Nếu không được thì cứ lấy tốc độ bây giờ mà học.”

“Tốt!” Tổng Học Nghiệp giơ hai tay tán thành nói:“Cho các người tức méo mó. Lúc này có chế độ thưởng phạt như vậy. Ta có thể học nhiều hơn một chút!”

Ở trong lớp. Tổng Học Nghiệp là người đứng đầu. Cho nên hẳn tất nhiên đồng ý lời của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhìn sắc mặt của học sinh cũng không còn ý kiến gì, liền nói:“Cứ như vậy mà làm! Bắt đầu từ động tác của ngày hôm qua, mỗi người làm năm trăm lần! Làm xong đến chỗ của thầy. khảo hạch thông qua xong, liền học động tác kế tiếp!”

Các học sinh đều tắc lưỡi, số lượng này không ít hơn so với trước, lúc này lại nhiều hơn, vẻ mặt đau khổ mà luyện, cái này thật sự là tự tìm ăn khổ!

Diệp Thiên Vân đem hai người Tổng Học Nghiệp cùng Lý Tường đến, một tháng này hẳn thông qua quan sát cẩn thận, phát hiện ra đệ tử thiên phú tốt chỉ có Tổng Học Nghiệp. Mà thiên phú Lý Tường cũng không có quá tốt nhưng có thể bổ khuyết, nhiệm vụ của mỗi ngày Lý Tường đều có thể hoàn thành rất tốt, hơn nữa thường vượt qua dự liệu của hắn.

Diệp Thiên Vân đối với võ học có yêu cầu phi thường cao, Lý Tường thường xuyên có thể đạt tới mục tiêu, thậm chí là vượt qua mong muốn, vậy nói rõ người học sinh này rất khổ công, là một người tài.

“Thầy, có chuyện gì?” Lý Tường có chút thuần khiết, cũng có chút đôn hậu, vừa nói xong thì trên mặt có chút hồng.

“Mỗi ngày em luyện tập bao lâu?” Hai mắt Diệp Thiên Vân theo dõi hắn hỏi.

“Ba..... Năm giờ. Em cũng không có lưu ý!” Lý Tường gãi gãi đầu. Hắn còn tưởng rằng xảy ra vấn đề gì.

“Mỗi ngày hẳn đều luyện đến nửa đêm trong phòng ngủ! Tiểu tử ngu ngốc này, thật đúng là dư khí lực.....” Tổng Học Nghiệp chưa cười nhạo Lý Tường xong. Đã bị Diệp Thiên Vân một cước đá té ngã, lồm cồm đứng lên lại không cả giận:“Lời của em là thật mà...!”

Diệp Thiên Vân thấy con chó què này cũng không còn biện pháp gì, không để ý tới hắn, nói với Lý Tường:“Biểu hiện của em làm thầy rất hài lòng, nhớ rõ cần phải kiên trì, không được xao nhãng! Buổi chiều khi hết tiết vào phòng giảng dạy gặp thầy, thầy sẽ chỉ giáo em một chút!”

Lý Tường không ngờ có loại chuyện tốt này, lập tức cảm kích nói:“Cảm ơn thầy, từ nhỏ em rất ngu, cho nên phải luyện nhiều để đền bù lại!”

“Em cũng muốn đi, thầy Diệp!” Tổng Học Nghiệp bây giờ đối với lai lịch của Diệp Thiên Vân vốn là đoán không ra, cho nên trong lòng cũng đã xảy ra biến hóa.

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn bộ dáng gấp gáp như khỉ của hắn, cũng không có cự tuyệt hắn, mà nói:“Khắc chế thói tự mãn của em, nó sẽ hại em! Đừng tưởng rằng đã tham gia những trận đấu cấp quốc gia thì tài trí hơn người. Trong mắt tôi, tiềm lực của em không bằng tiềm lực của Lý Tường!”

Tuy bình thường Tổng Học Nghiệp có chút vô lại, nhưng mà nội tâm lại cao ngạo vô cùng, nghe được đánh giá của Diệp Thiên Vân, lập tức không phục, liếc Lý Tường, ánh mắt lộ ra hung quang.

Diệp Thiên Vân hiểu rất rõ, lẳng lặng nói:“Một người là quyền thủ, trọng yếu nhất là hiểu được nhược điểm của mình ở nơi nào, mà em thiếu khuyết nhiều lắm!”

Tổng Học Nghiệp như là bị tát một chậu nước lạnh, sau nửa ngày, hắn kỳ vọng hỏi:“Thầy, nếu như em có thể khắc chế chính mình, cố gắng luyện tập công phu, còn có cơ hội làm tuyển thủ sao?”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, nhìn thoáng qua Lý Tường, thản nhiên nói: “Học tập theo hẩn, hẩn sẽ chỉ điểm cho em một con đường sáng!”

“Hôm nay thông tri với các vị lão sư đang họp, trong nội viện chuẩn bị cử hành cuộc đại bỉ võ. Ngoại trừ khảo sát các tố chất của các học sinh, còn vì chọn lựa tuyển thủ dự thi đại hội võ thuật cả nước vào tháng sáu năm sau!”

Viện trưởng Tô Toàn Sinh nhân tiện nói: “Lần này trường học chỉ có năm danh ngạch. So với năm rồi, thiếu chút ít, bởi vậy tố chất nhất định phải cao!”

Diệp Thiên Vân ghét nhất họp, hẩn cũng không có việc gì nên tham gia. Nhưng mà cũng may là toàn thể tham gia, nếu không hẩn không dám cam đoan chính mình có ngủ quên hay không.

Ánh mắt đảo qua bốn phía mới phát hiện, nguyên lai đến họp hơn mười lão sư cũng không kém mình bao nhiêu. Hoặc là cầm bút vẽ loạn lên trên cuốn vở, hoặc là len lén cầm máy gởi tin nhắn, còn giả bộ bộ dáng rất chăm chú.

Tô Toàn Sinh vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lần trước học viện Cẩm Thành xếp hạng thứ sáu, nhà trường rất giận dữ! Phải biết rằng học viện chúng ta có quy mô rất lớn. Mặt khác, học viện chúng ta đang xin cấp trên giao thêm một số bác sĩ thụ quyền, cho nên lần này học viện ra mệnh lệnh liều mạng, nhất định phải đem vị trí thứ ba trở lại!”

Phía dưới nguyên một đám lão sư cúi đầu, không có ai xen vào, e sợ gặp nạn.

Tô Toàn Sinh nhìn thoáng qua phía dưới. Có chút hòa hoãn lại nói: “Nội viện biết chuyện này rất khó khăn, cho nên điều động các vị lão sư cùng học sinh tích cực lên, xuất ra một phần trăm tài chính trong một năm của học viện làm phần thưởng!”

Không ít lão sư nghe được câu này đều ngẩng đầu lên. Năm trước tài chính cả năm của học viện là ba trăm ngàn vạn, một phần trăm cũng muốn 30 vạn gì đó, lập tức phía dưới liền sống động.

“Tô viện trưởng, cái này không quá công bình, học sinh có tố chất tốt xấu không đồng nhất. Các học sinh tốt đều thuộc về các lớp trọng điểm, mà lớp khác phần lớn đều là học sinh do mình tự chiêu sinh, chuyện này căn bản không công bình!” Một vị lão sư phản nộ nói.

Tô Toàn Sinh thấy những lão sư này nguyên một đám chất vấn, rất là cảm tức nói: “Lúc phân lớp tại sao không thấy người tích cực như vậy? Giờ đây có ban thưởng, lại bắt đầu kêu bất bình?”

Tô Toàn Sinh uy vọng cực cao. Một câu làm cho hậu trường lặng yên không tiếng động, hẩn có chút giận dữ nói: “Ồ phương diện này trong nội viện đã sớm có dự định! Buổi chiều ngày mai, đem danh sách học sinh chuẩn bị dự thi báo lên, sau đó học viện tiến hành thống nhất phân phối!”

Diệp Thiên Vân đối với tin tức này rất cảm thấy hứng thú, lớp học của hẩn chỉ có hai người, một người là Lý Tường, người còn lại là Tống Học Nghiệp.

Chỉ cần luyện chút ít công phu, hai người đều có hy vọng đi tham gia cuộc thi.

Rốt cục cũng tan họp, Diệp Thiên Vân chạy xe đạp đến trước cửa trường học. Liền nhìn thấy phía trước đột nhiên kêu loạn, một đám người chạy tới hẩn. “Lão sư, cứu...cứu em!”

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu xem xét, Tống Học Nghiệp đã đến bên cạnh hẩn, trên mặt tất cả đều là vết máu, có chút sợ hãi cầu cứu.

Không đợi hẩn hỏi, đằng sau bốn năm người đã đuổi theo đến. Một người trong tay cầm thiết côn, cười lạnh nói: “Tống Học Nghiệp, dù là Thiên Vương lão tử đến đây cũng không thể nào cứu được mày! Hôm nay không đánh mày tàn phế. Người ta khi dễ chúng tao là quả hồng mềm sao?” Nói xong cũng không để ý Diệp Thiên Vân phía trước. Tiến lên hung hăng đánh ra một côn.

Diệp Thiên Vân không khỏi có chút nóng giận, Tống Học Nghiệp cái tên họa tinh này. Hai tay hẩn một xách xe đạp một nắm thiết côn. Ngay sau đó hai tay dùng lực, đem xe đạp đánh tới, quét thành một mảnh!

Người cầm đầu có chút kinh dị đứng lên, chỉ vào Diệp Thiên Vân cả giận nói: “Tụi mày là người một nhà sao? Tốt, Tổng Học Nghiệp, tao còn tự hỏi mày tại sao thiếu nợ tiền không trả, thì ra là có chỗ dựa!”

Trước cửa trường học xuất hiện chuyện tình như vậy, trong chốc lát, trong sân trường bên cạnh đã có người phát hiện.

“Diệp lão sư, là Diệp lão sư!” Trong đám người xem náo nhiệt có người kêu lên, lập tức có vài tên học sinh xông lại.

Những thanh niên cầm thiết côn xem xét tình thế không tốt, một bên lui lại vừa hướng Tổng Học Nghiệp nẩy sinh ác độc nói: “Mày chờ xem, chuyện này không đùa đâu! Chúng ta đi!” Nói xong liền chạy đi nhanh như chớp.

“Diệp lão sư, em.....” Tổng Học Nghiệp bùm lấy đầu còn đang đổ máu, tựa hồ muốn giải thích vài câu, nhưng không có dũng khí.

Diệp Thiên Vân nhìn Tổng Học Nghiệp có chút không bình tĩnh, xua tan mọi người sau đó nói: “Trước vào phòng y vụ đi, có chuyện gì hãy nói sau!”

553. Chương 554: Đại Bĩ Vỡ

Tuy Tổng Học Nghiệp đã học võ thuật, nhưng muốn né tránh năm sáu đầu Thiết Bổng đó, vẫn còn thiếu hỏa hầu, trên đầu bị đánh một cái đã được khâu lại, nhẹ răng nhếch miệng ngồi ở trong phòng.

Tổng Học Nghiệp hiển nhiên có chút do dự, một tay bùm lấy đầu, ánh mắt lại đặt ở trên chân cũng không trả lời.

Nếu như dựa theo tính tình Diệp Thiên Vân trước kia, hơn phân nửa sẽ không để ý đến phản ứng của hắn. Nhưng mà dạy Tổng Học Nghiệp hơn một tháng, tiểu tử này ngoại trừ vô lại một chút, thì người cũng không tệ lắm.

Diệp Thiên Vân không muốn bỏ mặc, bởi vậy liền hù dọa hắn nói: “Em đã không muốn để thầy biết, thầy cũng sẽ không hỏi nữa. Ngày mai tìm đến những đạo viên đi, tự mình nói rõ ràng với họ! Ở cửa trường học xảy ra sự tình gì, thầy sẽ không nghe không thấy không hỏi!” Vừa nói vừa xoay người rời đi.

“Diệp lão sư, đừng.....” Tổng Học Nghiệp mới vừa rồi còn như hũ nút, nhưng mà vừa nghe đến báo đạo viên, lập tức thiếu kiên nhẫn. Nếu như chuyện này lại báo lên trường học, chỉ sợ hắn phải chờ xử tội, nhất định là bị khai trừ, cho nên vội la lên: “Em thật sự là không có biện pháp, bằng không em sẽ không tìm bọn hắn.....” Nói đến đây hai tay ôm đầu, ngồi xổm xuống.

Diệp Thiên Vân nghe xong cũng sửng sốt với tính tình của Tổng Học Nghiệp, có thể nói ra như vậy, nhất định là bị bức ép.

Tổng Học Nghiệp thấy Diệp Thiên Vân không đi, mới ngẩng đầu nhìn, ủ rũ nói: “Diệp lão sư, phụ mẫu em ly hôn, học phí của học kỳ này còn chưa đóng, trường học hỏi em giao nộp ba lần bảy lượt, em lại không có tiền!”

Mỗi người đều có bí mật không muốn người khác biết, Diệp Thiên Vân nhíu mày hỏi: “Bọn họ cho em mượn tiền đóng học phí sao?”

“Ừm.....” Tổng Học Nghiệp không biết từ nơi này lấy ra một điều thuốc, chậm rãi đốt nói: “Từ lần trước bị khai trừ học tịch, ba của em không muốn cho em ở chung, mẹ của em lại chạy cùng người khác! Trong nhà vốn không có bao nhiêu tiền, ba của em nói vào học viện thật vô dụng, không bằng đi làm công!”

Diệp Thiên Vân nhìn Tổng Học Nghiệp, lông mày nhăn thành chữ xuyên (là ba gạch thẳng), trầm giọng nói: “Điều kiện trong nhà không tốt, vậy thì làm tròn bổn phận trong trường học, sau khi học xong thì đi làm công việc cũng tốt vậy!”

“Em có làm!” Tổng Học Nghiệp phảng phất bị ủy khuất có chút kích động nói: “Từ lúc bắt đầu. Ban ngày em ở trường học đưa nước. Giữa trưa đi ra ngoài bưng cơm. Buổi tối còn đi quán bar làm phục vụ sinh. Nhưng cũng bởi vì như vậy. Em mới bị khai trừ học tịch!”

“Sao?” Diệp Thiên Vân không khỏi khẽ giật mình. Nếu như lời Tổng Học Nghiệp nói là thật. Như vậy hẳn cũng không phải là một hài tử xấu. Chỉ không biết tại sao giờ đây lại biến thành bộ dạng này.

“Mùa hè năm trước em làm phục vụ sinh trong quán bar. Đụng phải một người nam nhân khi dễ nữ đồng sự. Em bắt quá đi tới nói hai câu. Kết quả liền động thủ. Về sau đối phương tìm tới trường học. Em liền bị khai trừ học tịch!” Tổng Học Nghiệp hít một hơi thật sâu. Giẫm lên đầu mẫu thuốc lá nói: “Nếu như không phải bị vậy. Em cũng sẽ không hiểu được xã hội này hắc ám như thế nào! Làm chuyện tốt. Ngược lại phải chịu lấy trừng phạt. Cho nên em quyết định sau này không làm chuyện tốt.”

Mặc dù có chút cực đoan nhưng mà Diệp Thiên Vân lại tin. Bởi vì hắn đồng dạng đã trải qua loại chuyện này. Hơn nữa lại tràn đầy cảm xúc. Gật đầu nói: “Thầy không hỏi em chuyện trước kia. Mấy người hôm nay là chuyện gì xảy ra?”

“Em đi sòng bạc. Muốn thắng ít tiền làm học phí. Kết quả còn thiếu hơn một vạn.....” Tổng Học Nghiệp liếc trộm Diệp Thiên Vân. Sợ hắn có phản ứng.

Diệp Thiên Vân buồn bã. Nhìn hắn một cái nói: “Đây không phải là chính đạo. Làm người phải có con đường thực tế!”

Tổng Học Nghiệp có chút do dự nói: “Diệp lão sư. Trường học nếu như biết chuyện này. Chỉ sợ em.....”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu tỏ vẻ biết, Tổng Học Nghiệp cái loại ác tích này nếu như bị trường học biết, xoá tên là chuyện tất nhiên, trầm ngâm nói: “Sự tình hôm nay không có lão sư khác chứng kiến, đại bộ phận là học sinh, em không cần sợ....., sau này thành thật một chút. Chuyện gì cũng phải dùng đầu óc, chuyện tiền chậm rãi nghĩ biện pháp!” Sau đó bổ sung nói: “Nếu như những người kia tìm em đòi tiền, thì kêu bọn họ tới tìm thầy!”

Tổng Học Nghiệp cực kỳ khác biệt, năm nay là năm học thứ hai của hắn, đối với các lão sư trong trường có thể nói là rất rõ ràng. Trong đại học, lão sư chỉ phụ trách giảng bài, trừ chuyện đó ra, căn bản là mặc kệ không hỏi! Không ngờ Diệp lão sư có thể giúp hắn, không khỏi cảm động nói: “Lão sư, em nghe ngài. Sau này tuyệt làm sai ý của lão sư nữa!”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dáng của hắn an ủi: “Học kỳ này trường học tổ chức một cuộc quyết đấu. Để chọn lựa tuyển thủ dự thi vòng loại võ thuật của cả nước, em rất có hy vọng! Nếu như có thể tuyển vào sẽ có một số tiền thưởng, có lẽ có thể làm học phí học kỳ này cho em!”

Tổng Học Nghiệp từ trước tới nay đều muốn nói ra những tâm sự trong lòng, nhưng cũng không thể nói với ai, hôm nay tất cả đều thổ lộ ra, toàn thân thoải mái không nói nên lời. Trừ lần đó ra, đối với Diệp Thiên Vân càng thêm tín nhiệm, vành mắt đỏ lên nói: “Lão sư..... Cảm ơn thầy, em sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ.....”

Diệp Thiên Vân khoát tay chặn lại, sau đó xoay người nói: “Ngày mai bắt đầu, buổi chiều cùng Lý Tưởng đến phòng giảng dạy gặp tôi!”

Tổng Học Nghiệp nhìn bóng lưng của Diệp Thiên Vân, trầm mặc thật lâu không nói.....

Thời gian cứ như vậy, ngày từng ngày trôi qua, bụng của Hứa Tình càng lúc càng lớn. Còn có không đến một tháng nữa là đến ngày sinh, Diệp Thiên Vân chiếu cố nàng càng thêm cẩn thận, dọn dẹp những bề bộn mỗi ngày cũng cảm giác được mệt mỏi, vì tình yêu mà nỗ lực, cũng là một loại hạnh phúc.

Danh sách của cuộc đại比武 lần này đã sớm được xác định xong, Diệp Thiên Vân đem hai người Tổng Học Nghiệp cùng Lý Tưởng báo lên, kết quả phân cho Diệp Thiên Vân vẫn là hai người này, điều này không khỏi làm cho hắn có chút buồn cười.

Qua vài ngày mới biết được, nguyên lai mỗi vị lão sư đều chọn người mình muốn, mà Tổng Học Nghiệp là người gây tai họa, các sư phụ tránh còn không kịp. Lý Tưởng thì vô danh tiểu tốt, cho nên căn bản cũng không được coi trọng.

Tuy Lý Tưởng tiếp xúc võ thuật không lâu, nhưng mà công phu phi thường lợi hại, có thể nói tiến bộ thần tốc. Tuy hắn bề ngoài đôn hậu, nhưng ngoài mềm trong cứng, tính tình luôn luôn không chịu thua ai. Tổng Học Nghiệp từ khi sự tình lần trước xảy ra, cũng kiềm chế tâm tình, toàn tâm toàn ý học công phu.

“Diệp lão sư, thầy nói em khổ luyện thời gian dài như vậy, có thể đấu cùng Thiên Quân một trận hay không?”
Tống Học Nghiệp hung hăng nện lên bao cát trước mắt, phảng phất xem nó là đối thủ.

Mông Thiên Quân đạt được giải nhất trong cuộc thi đấu toàn quốc, còn có hàng hà vô số giải thưởng khác, huy chương có thể treo đầy một gian phòng ốc, được xưng là đệ nhất nhân trong học viện.

Diệp Thiên Vân biết rất rõ công phu của Tống Học Nghiệp, đúng vậy, muốn cùng Mông Thiên Quân đấu một trận. May mắn thế nào, người này vẫn còn đang học năm thứ hai. Nhìn Tống Học Nghiệp đầy mồ hôi trước mắt, mỉm cười không trả lời.

“Chuyện này còn phải nói? Người không có vấn đề gì!” Lý Tường luyện tập bên cạnh. Nghe Diệp Thiên Vân dạy bảo kỹ xảo, liền nói: “Trong khoảng thời gian này người đều khổ hơn so với bất kỳ người nào, nhất định có thể bỗng nhiên nổi tiếng!”

Tống Học Nghiệp nhếch miệng cười nở hoa, nhìn khí lực của Lý Tường, không khỏi nói: “Chuyện này tiểu tử ngươi có thể nói sao, Mông Thiên Quân là nhân vật nào, hắn đã nổi danh quyền sư trong võ quán Cẩm Thành, một thân công phu thật sự là....., ta tuy cũng học võ từ nhỏ, đáng tiếc không có cao nhân chỉ điểm!”

Lý Tường cười cười nói: “Ta không cho là như vậy, chỉ cần có thể đem những cái mà Diệp lão sư dạy luyện cho tốt vào, khẳng định có thể đánh bại hắn”.

Tống Học Nghiệp cười hắc hắc không nói chuyện, nhưng trong lòng cực kỳ đồng ý! Trong khoảng thời gian này, Diệp Thiên Vân mỗi một chiêu đều giải thích cận kỹ, phảng phất công phu này làm ra để cho mình luyện! Hắn có thể cảm giác được kỹ thuật của mình không ngừng hoàn thiện, thậm chí là mở rộng ra.

Vừa nghĩ tới Diệp lão sư, Tống Học Nghiệp không tự giác sợ run cả người. Chính mình xuất chiêu liên tục mà một chút cơ hội cũng không có, liên tục bảy tám lần bị đánh ngã xuống đất, càng thêm đáng sợ chính là, với nhãn lực của hắn lại không thấy rõ động tác ra tay của Diệp Thiên Vân!

Hắn tự nhận thực lực hắn không tầm thường, nhưng trước mặt lão sư thì hắn hoàn toàn như một đứa bé! Trong lúc giao thủ Tống Học Nghiệp phát hiện ra một bí mật, Diệp lão sư tuyệt đối là nhân vật hung ác, thậm chí là.....sát thủ! Hắn một bên tập luyện một bên giả thiết, đó cũng không phải là chuyện không có căn cứ.

Mọi người đều có sát khí, chỉ là đại bộ phận phần mọi người không cảm thấy mà thôi. Hắn trải qua nhiều năm huấn luyện, hơn nữa tham gia thi đấu rất nhiều, mỗi lần xuất hiện đều có thể mơ hồ cảm nhận được khí tức của đối phương. Trên người Diệp lão sư, hắn cảm nhận được khí tức của tử vong.

“Thời gian không sai biệt lắm?” Diệp Thiên Vân nhìn nhìn bề ngoài, hôm nay là ngày đầu tiên dự tuyển thi đấu, ba mươi hai người thành mười sáu người. Đối với Tống Học Nghiệp cùng Lý Tường, Diệp Thiên Vân cực kỳ yên tâm, một bên thực chiến một bên có giáo sư chỉ dạy, hiệu quả rất thần kỳ. Tuy công phu của hai người trong nhãn lực của hắn vẫn chưa đủ, nhưng phóng tầm mắt trong trường học, hắn là đủ.

Diệp Thiên Vân cũng không có dạy Hình Ý Quyền hoặc Bát Cực Quyền gì, mà là Nạp Chúng Gia Chi Trường. Lấy tâm mất tông sư của hắn, rất nhẹ nhàng có thể làm được.

“Muốn đánh một trận quá, em thật hưng phấn quá! Diệp lão sư, nếu như lần này em thật có thể thắng, em sẽ đem tất cả tiền thưởng cho thầy, để báo đáp ân tình của thầy!” Lời nói này của Tống Học Nghiệp có chút buồn nôn.

Diệp Thiên Vân vẻ mặt bình tĩnh nói: “Hay là đem trả học phí cho em rồi tính sau!”

Đi tới sân vận động của trường học, đại bộ phận phần tuyển thủ dự thi không sai biệt lắm đều đến đông đủ. Còn có tất cả lão sư, cũng đều sớm trình diện, có thể thấy được lần đấu này được coi trọng như thế nào.

Cơ hồ khi Diệp Thiên Vân mới vừa vào cửa, Tô Toàn Sinh Phó cùng một ít lãnh đạo cũng vội vàng chạy đến, ngồi vào ghế chủ tịch, Tô Toàn Sinh vừa cười vừa nói: “Trường học vì cuộc đấu này, đã cố gắng rất nhiều! Hy vọng các học sinh cùng lão sư có thể thi đấu tốt, có thành tích xuất sắc!”

Lão sư cùng các học sinh đều tự vỗ tay, hôm nay tiến đến quan sát không chỉ có người của giới võ thuật chuyên nghiệp, học sinh rảnh rỗi trong học viện đều đến đây, ghế trên sân vận động tỉ lệ vượt qua 60%.

Từ trước tới nay Tô Toàn Sinh đều mạnh mẽ vang dội, giản yếu giới thiệu xong, nói: “Trọng tài lập tức tới vị trí chỉ định, đồng thời triệu tập tất cả tuyển thủ dự thi, đến trước đài chủ tịch rút thăm quyết định trình tự quyết đấu!”

Lý Tưởng cùng Tổng Học Nghiệp đều hướng tới đài chủ tịch chạy đi, Diệp Thiên Vân xoay người đi đến khán đài.

Từ trên nhìn bao quát xuống phía dưới, bốn gã trọng tài đã sớm đứng ở vị trí dự định. Diệp Thiên Vân không ngờ là bốn cuộc tranh tài đồng thời được tiến hành, sau khi ngồi xuống, một thanh âm quen thuộc vui vẻ nói: “Bằng hữu, không ngờ lại gặp được anh!”

554. Chương 555: Hào Quang Đại Phóng

“Ừm, tôi chưa quên!” Diệp Thiên Vân đã ở trường học một thời gian ngắn, nên ngôn hành cử chỉ cải biến rất nhiều. Hắn minh bạch từng quy tắc của trường, trong trường học phải xử sự khéo đưa đẩy, nếu không sẽ mang tai tiếng.

Sau khi ngồi xuống nói: “Sao anh lại tới đây? Đúng rồi, tôi gọi là Diệp Vân!”

“Diệp Vân, tên rất hay!” Lý Hà tán dương hai câu, mới lên tiếng: “Tỷ võ náo nhiệt như vậy, tôi khẳng định phải đến chứ! Tôi rất thích võ thuật truyền thống của Trung Quốc! Từ nhỏ đã mê tiểu thuyết võ hiệp, yêu mến tiểu thuyết của Cổ Long, Kim Dung, Huỳnh Dị, về sau không xem tiểu thuyết nữa, mà mê võ thuật.” Miệng hắn nói liên tục.

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu không nói gì, miệng của Lý Hà nói không ngừng, điều này làm cho hắn đột nhiên có chút bực bội.

“A! Tôi thiếu chút nữa đã quên rồi, anh chính là giáo sư của võ thuật chuyên nghiệp a! Người nào là học sinh của anh?” Lý Hà như phát hiện ra chuyện mới lạ, liền hỏi liên thanh giống như súng máy.

Trùng hợp lúc này, mỗi học sinh đều cầm một tấm mã số, giơ lên hướng về trên khán đài. Ánh mắt Diệp Thiên Vân quét qua liền thấy dãy số của hai người, bình tĩnh nói: “Số 8 và số 9!”

“Không sai a!, tôi thấy hai người bọn họ rất tốt!” Lý Hà cười nói: “Cũng là anh dạy tốt, nghe nói cái đại tỷ võ này có hơn mười vạn tiền thưởng, học sinh của anh nếu có thể vào trận chung kết, nhất định phải mời huynh đệ tôi uống rượu đó!”

“Ha ha, cơ hội không nhiều lắm!” Diệp Thiên Vân không yên tâm nên chỉ nói qua loa, thật ra Tổng Học Nghiệp vào vòng trong là tất nhiên, mấu chốt là Lý Tưởng, hắn vừa mới vào môn đạo của võ thuật, khi tỷ võ, chỉ sợ hắn phát huy không tốt.

Một tiếng còi vang lên, tám gã đồng học lên lời đài một lượt. Trong đó có Tổng Học Nghiệp. Đối thủ của hắn là một đại sư huynh gần tốt nghiệp, lúc trước đã giao thủ qua, là bại tướng dưới tay, cho nên căn bản không có áp lực đáng nói. Những công phu mà Diệp Thiên Vân dạy rất có giá trị thực chiến, thời gian gần đây Tổng Học Nghiệp mới phát hiện ra chuyện này, hắn cần một thời cơ thích hợp để biểu hiện ra ngoài.

Tổng Học Nghiệp nhìn quanh. Rốt cuộc tìm được vị trí của Diệp Thiên Vân, nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng, giơ ngón tay cái lên với Diệp Thiên Vân, tận tình hô: “Sư phụ, em sẽ không để thầy mất mặt!” Giọng của hắn thoắt chốc truyền khắp toàn trường.

Diệp Thiên Vân vốn không nghĩ nhiều như vậy, nhưng mà giọng của Tổng Học Nghiệp rất hưng phấn, cho nên khẽ gật đầu tỏ vẻ biết rồi.

“Ta biết hắn! Là Tổng Học Nghiệp. Năm trước xếp hạng thứ sáu!” Lý Hà có chút hâm mộ nói: “Thì ra là học sinh của anh. Thoạt nhìn anh có cơ hội cầm tiền thưởng a!”

Diệp Thiên Vân không có đáp lời. Bởi vì trận đấu đã bắt đầu rồi.

Người trọng tài ra lệnh một tiếng. Tổng Học Nghiệp liền ôm quyền cùng đối phương. Trong chớp mắt đại chiến bắt đầu! Dưới chân hắn phát lực một cái, nhảy lên trước người đối phương. Đưa tay xuất ra một quyền!

Đối phương hiển nhiên có chút kiêng kỵ đối với Tổng Học Nghiệp. Nhìn thấy hắn vừa ra quyền nhanh chóng thối lui về phía sau.

Tổng Học Nghiệp mỉm cười. Dùng chân trái làm trọng tâm. Gót chân trái xoay đổi. Trọng tâm dời vào chân trái. Thân thể thuận chiều kim đồng hồ chuyển động. Đồng thời chân phải duỗi ra đập về phía đối phương!

Một chiêu này làm đối phương tránh không được. Bị đá vào trước ngực. Lão đảo thiếu chút nữa bị té ngã.

Chiêu này của Tổng Học Nghiệp là do Diệp Thiên Vân suy nghĩ ra, bởi vì công phu thực chiến của hắn phải tiến sát vào đối phương, kỹ xảo rất đơn giản, nhưng mà phi thường thực dụng! Trong thời gian ngắn, phải tăng uy lực lên giới hạn, cho nên Diệp Thiên Vân cũng không có bắt hắn luyện những công phu khác, mà là lợi dụng nguyên tắc này, làm cho công kích của hắn có uy lực lớn nhất.

Chân sau xoay người phi thường xinh đẹp, động tác mềm dẻo lưu loát. Không ít người kêu lên hảo, tính chất trận đấu này làm cho rất nhiều người xem.

Tổng Học Nghiệp học được tính trầm ổn kiên nhẫn, một chiêu đắc thủ xong, cũng không nóng lòng mở rộng ưu thế của mình, ngược lại quay trở về, tiếp tục tìm kiếm cơ hội tấn công.

Diệp Thiên Vân rất thoả mãn đối với biểu hiện của hắn, tuy chiêu thức có chút không hoàn mỹ, nhưng mà Tổng Học Nghiệp làm được như vậy đã là rất khó. Phóng tầm mắt nhìn lại mọi nơi, những tuyển thủ khác phần lớn là nắm áo của nhau mà đánh túi bụi. Thậm chí ôm nhau lăn trên mặt đất. Như là đàn bà đánh nhau vậy.

Ngay lúc Tổng Học Nghiệp quay ra đột nhiên phát hiện cơ hội, chân bước tới. Thân thể trầm xuống dùng khuỷu tay mãnh liệt húc ra, ngay sau đó song cước cũng chuyển động!

“Thật đặc sắc! Diệp Vân huynh, đồ đệ của anh thật sự có tài, anh xem trận đấu của mấy người bên cạnh, như là lưu manh đánh nhau ngoài đường vậy, căn bản không đáng nói!” Lý Hà hưng phấn nói.

Không đợi Diệp Thiên Vân trả lời, bả vai Tổng Học Nghiệp trầm xuống, lấy thân thể phát lực, một quyền xuất lên đầu đối phương, trong sân thể dục chỉ nghe “Bùm!” một tiếng vang nhỏ, đối phương bị đánh bay, bắn ra như viên đạn nằm trên mặt đất không nhúc nhích!

Khán đài một trận im lặng, Tổng Học Nghiệp vốn là hạt giống đứng đầu, nhưng chẳng ai ngờ rằng hắn một quyền liền đánh xỉu đối thủ, lập tức có người hô: “Hảo, thật đã ghiền!” Ngay sau đó âm thanh trầm trồ khen ngợi vang lên, vọng ở khắp sảnh đường! Mà ngay cả viện trưởng Tô Toàn Sinh dưới đài, cũng nhin không được nữa mà vỗ tay, sắc mặt đầy vui mừng!

Tổng Học Nghiệp đánh ngã đối phương xong, phản ứng đầu tiên không phải cao hứng, mà là nhìn tay của mình! Hắn chưa từng nghĩ tới một quyền này có thể đánh ra uy lực như vậy, hồi tưởng lại, cũng biết là Diệp lão sư từng dạy phương pháp phát lực, đó là lợi dụng lực lượng của toàn thân, tập trung vào một điểm, sẽ tung ra được uy lực!

Hắn nhin không được âm thầm hưng phấn lên, Diệp lão sư quả nhiên lợi hại không làm cho hắn thất vọng, lực lượng cùng tốc độ của quyền cơ hồ đã gấp hai lần lúc xưa, hơn nữa không tổn sức chút nào, phẳng phất như nước chảy thành sông vậy.

Người chủ trì trên đài cầm microphone nói: “Trận đấu thứ nhất đã có kết quả, Tổng Học Nghiệp không phụ sự mong đợi của mọi người, trở thành người thứ nhất lọt vào vòng mười sáu, xin mọi người nhiệt liệt hoan nghênh!”

Tổng Học Nghiệp nhin không được đắc ý, vỗ ngực vừa muốn nói vài lời hùng hồn, thì nhìn thấy chân mày của Diệp Thiên Vân hơi nhíu lại, lập tức im lặng, mặt xám xịt đi xuống dưới đài.

Tô Toàn Sinh thấy một màn như vậy không khỏi cười nói cùng chủ nhiệm hệ: “Diệp lão sư trong thời gian ngắn, có thể đem Tổng Học Nghiệp vào khuôn khổ, không tồi!” Viện trưởng lên tiếng, vài vị chủ nhiệm hệ thấy hợp lý liền tán dương, liên tục khích lệ Diệp Thiên Vân.

Tổng Học Nghiệp đắc thắng xong, cuộc thi rất nhanh đi vào cao trào. Một lát sau, vài vị tuyển thủ khác cũng phân thắng bại, thắng lợi tự nhiên là cao hứng. Thua thì ủ rũ.

“Diệp huynh, đồ đệ khác của anh xuất trận, có nắm chắc hay không?” Lý Hà nhìn cuộc đấu rất kích động, đặc biệt lúc Tổng Học Nghiệp ra tay, quyết chiến ác liệt làm hắn đã ghiền, có quan hệ với Diệp Thiên Vân. Hắn tất nhiên trở thành người ủng hộ trung thành.

Tổ 2 rất nhanh xuất trận, Lý Tường có trong đó, thần sắc tựa hồ có chút khẩn trương. Hắn lấy thân phận là thống chiêu sinh vào học viện thể dục Gấm Thành, lúc ở cao trung chưa tiếp xúc qua võ thuật, tự nhiên là không được như Tổng Học Nghiệp. Mà trong sân đại đa số người, đều có bản lĩnh, cho nên khó tránh khỏi có chút khẩn trương.

Tổng Học Nghiệp dưới đài, phất cờ hò reo nói: “Thà thua người chứ không thua trận, người đừng đập bể chiêu bài của lão sư.”

Lý Tường nghe đến những lời này thì thân thể chấn động. Diệp Thiên Vân dạy hắn không ít công phu. Trong đại học mà tìm được một người thầy như vậy rất khó khăn, cho nên đối với Tổng Học Nghiệp gật gật đầu, giống như hạ quyết tâm hoặc khẳng định.

“Cái đầu trâu này muốn phát uy mà. Hắc hắc!” Tổng Học Nghiệp cao hứng bưng bưng hô, tựa hồ so với việc việc tự mình giao thủ còn cao hứng hơn.

Đối thủ của Lý Tường là Tề Duyệt, học sinh năm thứ hai, lúc này đã sớm chạy tới dưới đài, đang bố trí chiến lược với lão sư Vương Dong của hắn, thoạt nhìn cũng rất khổ tâm.

Sau nửa ngày, người trọng tài gọi lên, Vương Dong có chút không cam lòng rời khỏi lôi đài, trong mắt nhìn chăm chăm vào trên đài. Thỉnh thoảng còn dặn hai ba câu.

“Diệp huynh, tại sao anh không xuống dưới?” Lý Hà thấy có chút không công bằng nói.

Diệp Thiên Vân khẽ thở dài một cái, hắn từng giao thủ vô số lần, cho nên biết rất rõ, trong lúc giao thủ có thể hỗ trợ mình thì chỉ có chính mình. Hắn cần bồi dưỡng cho Lý Tường có loại tinh thần này, rèn luyện hắn có năng lực độc lập. Cho dù thua, cũng biết vì sao mình thua.

Ra lệnh một tiếng, Lý Tường cùng Tề Duyệt đồng thời bắt đầu động thủ! Tốc độ của Tề Duyệt rất nhanh. Chỉ vừa mới bắt đầu, hắn đã tới gần người của Lý Tường.

Lý Tường nhìn động tác của đối phương, một quyền bổ về phần cổ của đối phương. Bởi vì vội vàng ra tay nên có chút bối rối, mặt khác thực chiến của hắn đích xác còn khiếm khuyết hỏa hậu, cho nên thoạt nhìn động tác có phần cứng nhắc.

Tề Duyệt nhanh động ứng biến, chân phải ngồi duỗi ra, sau đó biến thành cước, dùng khuỷu cánh tay trái xuất ra quyền, đồng thời phát hai quyền mãnh liệt hướng tới bụng Lý Tường. Phần lớn giáo sư của học viện Gấm Thành có quyền pháp thực chiến của Thiếu Lâm là chính, một chiêu này của Tề Duyệt chính là chiêu mãnh hổ hạ sơn, do hắn xuất ra uy vũ vô cùng.

Hai người giao thủ, trong nháy mắt Lý Tường bị trúng chiêu. Khẽ cong eo ngã trên mặt đất.

“Ai!” Lý Hà có chút mất hứng, đáng tiếc nói: “Công phu học sinh này của anh hình như là mới học!”

Diệp Thiên Vân nhìn Lý Tường đứng lên, không nhịn được cười một tiếng. Lý Tường có chút giống mình. Trầm ổn, bình tĩnh. Tuy còn khiếm khuyết hỏa hậu, nhưng lại có nghị lực bất khuất. Hắn cũng không trông cậy vào Lý Tường có thể có xếp hạng cao, chuyện này xem như rèn luyện cũng tốt, như vậy cũng sẽ tôi luyện cho nó.

Cước bộ Lý Tường hơi trì hoãn, trên lôi đài thể lực bị tiêu hao khó có thể tưởng tượng, so với việc tập luyện hoàn toàn bất đồng! Trúng chiêu xong, ngược lại Lý Tường lại trầm tĩnh, vững vàng trên lôi đài, nhanh chóng di động.

Dưới đài ánh mắt của Vương Dong đã hiện ra vui sướng, Lý Tường căn bản chính là một tay mơ, Tề Duyệt lọt vào vòng trong là chuyện tám chín phần mười rồi.

Áp lực tâm lý của Tề Duyệt một điểm cũng không có, đuổi theo cước bộ của Lý Tường, một lần nữa phát động công kích, trọng tâm thân thể biến đổi, xuất ra hai đấm đột kích lên mặt và bên cạnh sườn Lý Tường.

Lý Tường nhìn hai đấm của Tề Duyệt, né tránh sang bên cạnh, nhưng vẫn trúng một quyền, lập tức thân thể lui về phía sau.

Vương Dong hưng phấn đến mặt đỏ lên, nắm chặt tay chăm chú nhìn. Nếu như không phải thân phận nàng bây giờ là giáo sư, chỉ sợ nàng đã sớm kêu lên.

Tổng Học Nghiệp nhíu mày, Lý Tường ngay cả chống đỡ cũng không được, hoàn toàn thành bia ngắm sống, không khỏi hô lớn: “Bình thường người luyện những cái gì!”

Lúc này vài trận đấu khác đã chấm dứt, chỉ còn lại có Lý Tường vẫn còn tiếp tục chiến đấu.

Diệp Thiên Vân thở dài, Lý Tường thực chiến quá ít. Bình thường vô cùng chú trọng kiến thức cơ bản, ngược lại làm cho hắn không biết làm gì trên đài.

Tề Duyệt muốn chiến thắng cấp tốc, liền đuổi theo Lý Tường phát chiêu lần nữa.

Nhưng vào lúc này, thân thể Lý Tường cũng động, hữu quyền ở bên hông thân quẹo trái, tiến về phía trước, đồng thời cánh tay trái xoáy trở lại, bày tay trái hạ trước bụng bỗng nhiên xuất ra quyền đánh thẳng về trước.

Tề Duyệt vội vàng muốn đánh bại Lý Tường, lại xem nhẹ công kích của đối phương, cho nên vẫn xuất quyền lên sườn đối phương.

Lý Tường khom xuống, nghiêng người lại, tránh một quyền của đối phương!

Ngay sau đó tay hắn thành quyền bắn ra, “Ba” một tiếng giòn vang, đánh tới mặt của Tề Duyệt.

Tuy chiêu thức của Lý Tường đơn giản, nhưng lại mang theo một cỗ uy lực hung ác, làm đầu óc của Tề Duyệt choáng váng.

Lý Tường xuất chiêu xong liền ổn định lại, chân trái đạp về phía trước đối phương, thân thể và vai nghiêng về phía trước để phát lực!

Tề Duyệt kêu lên một tiếng đau đớn, ngay cả cơ hội phản kích cũng không có, trong nháy mắt thân thể bay ra ngoài!

“Ngành công mạnh mẽ, ba công kích liên tiếp, chiêu pháp lưu loát! Quả nhiên là lợi hại!” Thanh âm phóng viên trường có chút kích động thông qua Microphone truyền tới.

555. Chương 556: Danh Sư Xuất Cao Đồi

Diệp Thiên Vân có chút không nghĩ tới, nhưng hắn đành phải kiềm chế. Tự nhiên khi không vô duyên vô cớ, đã bị mời tới trong văn phòng của viện trưởng.

“Tiểu Diệp, cậu tới trường học lâu như vậy, đã quen với cuộc sống này chưa?” Tô Toàn Sinh nhìn Diệp Thiên Vân, nhẹ nhàng vừa cười vừa nói.

Diệp Thiên Vân hôm nay có chút thụ sủng nhược kinh, trả lời ngay: “Trường học làm cho tôi có cảm thụ rất sâu, giáo viên và không khí của học viện thể dục Cẩm Thành làm tôi thấy tốt nhất. Mặt khác các vị giáo sư khác đều tích cực, cái này cũng làm cho tôi có rất nhiều cảm xúc.” Nói như vậy hơi trái với lương tâm, giờ đây đã thành thói quen của hắn, cái này cũng chỉ là một loại phương thức sinh tồn thôi.

Tô Toàn Sinh lấy ra lá trà trong hộp thả vào trong chén, vừa muốn đứng dậy, Diệp Thiên Vân vội vàng đứng lên, tiếp nhận nói: “Để tôi, viện trưởng, ngài tìm tôi có chuyện gì?”

“Tiểu Diệp!, lúc trước để cậu vào trong học viện thể dục Cẩm Thành, hiện tại xem ra là quyết định hoàn toàn chính xác. Nếu như bỏ qua cậu, đối với trường học mà nói là một tổn thất trọng đại!” Tô Toàn Sinh cười sang sảng nói: “Vừa rồi học sinh mà cậu huấn luyện dùng Bát Cực Quyền chính tông, không thể bỏ qua công lao của cậu được!”

Diệp Thiên Vân rót nước, mới hiểu được thì ra Tô Toàn Sinh là vì chuyện này. Đem bình nước để lại, rất khiêm tốn nói: “Đây là kết quả của toàn thể cộng đồng giáo sư võ thuật chuyên nghiệp, tôi không có công lao gì!”

“Ha ha, cậu không cần khiêm tốn như vậy! Có thành tích này học viện nhất định sẽ không bị mai một!” Tô Toàn Sinh ăn ngay nói thật: “Vừa rồi tôi nghe nói, học sinh của cậu là được chiêu sinh vào trường học, trước đó không có bất kỳ bản lĩnh võ thuật?”

“Vâng!” Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, cái này không cần phải giấu diếm gì, chậm rãi nói: “Lần này tới tham gia đại比武, lớp chúng tôi chỉ có hai người, một người chính là Tổng Học Nghiệp, người khác là người vừa rồi, lớp trưởng Lý Tường!”

“À. Trách không được!” Tô Toàn Sinh có chút đắc ý nói: “Tổng Học Nghiệp thì không cần phải nói, gần đây nghịch ngợm gây sự, tôi thấy hắn rất nghe lời cậu! Lý Tường, người học sinh này, trước giờ tôi thật không biết qua, nhưng mà trận đấu hôm nay làm cho tôi rất là vui mừng, điều này làm cho học viện có thêm hy vọng!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, trong nội tâm lại cảm giác có chút quái dị. Hắn không rõ vì sao Tô Toàn Sinh lại coi trọng chuyện này như thế.

Tô Toàn Sinh cười cười, nhấp một ngụm trà nói: “Học viện chúng ta trong võ thuật truyền thống cũng thuộc loại cường hạng, nhưng khuyết điểm chính là chỉ có một hình thức thôi! Lúc trước các học sinh tiến hành trao đổi võ học, phần lớn đều có khuynh hướng của một phái Thiếu Lâm. Tôi hy vọng học viện có thể toàn diện, tổng hợp các tính chất võ thuật lại mà phát triển.”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu. Nhưng trong lòng lại không cho là đúng. Tổng hợp tính chất. Toàn diện phát triển. Đây bất quá là ý nguyện của cá nhân Tô Toàn Sinh mà thôi. Trong võ lâm, cũng có những phái như vừa nói. Nhưng bọn họ cũng không dám nói là đã toàn diện phát triển. Huống chi là một cái học viện.

Tô Toàn Sinh thấy Diệp Thiên Vân trầm mặc không nói. Nhàn nhạt nói: “Đây chỉ là suy nghĩ của tôi. Võ thuật Trung Quốc bác đại tinh thâm. Muốn toàn diện phát triển há lại dễ dàng như vậy! Xem công phu Bát Cực của Lý Tường. Chỉ sợ Diệp lão sư cùng Bát Cực Môn có quen biết sâu xa?”

Nội tâm Diệp Thiên Vân cả kinh. Không ngờ Tô Toàn Sinh lời nói đối tới đối lui. Lại chuyển đến chuyện môn phái. Hắn hơi chút trầm ngâm liền đáp: “Quan hệ sâu xa thì không có. Chỉ là yêu thích thôi! Từ tiểu học tôi đã tập qua Bát Cực Quyền. Nhưng mà không quá tinh thông. Làm cho ngài chê cười rồi!”

Tô Toàn Sinh cảm thấy hắn vô cùng khiêm tốn. Vừa cười vừa nói: “Người tuổi trẻ hắn là có chút tự tin. Lý Tường dùng công phu rất có trình độ. Lúc ta còn trẻ, cũng từng tiếp xúc qua một số truyền nhân Bát Cực Quyền. Công phu bọn họ thật sự là thâm bất khả trắc!”

“Bát Cực truyền nhân?” Biểu hiện Diệp Thiên Vân rất kinh ngạc. Nhưng nội tâm có chút kiêng kị những lời này. Tuy đã tạm thời rời khỏi võ lâm. Nhưng hắn biết, võ lâm cũng không xa. Chỉ cần một cú điện thoại hoặc là một tin tức, là có thể kêu gọi võ lâm.

Tô Toàn Sinh thấy Diệp Thiên Vân có chút ngoài ý muốn. Rất hào hứng nói: “Là sự tình hai mươi năm trước, chuyện này đã để lại cho ta một ký ức khó quên! Có một lần ta đến phương bắc đi tham gia hội võ thuật để trao đổi. Trên xe lửa đụng phải mấy người đang cướp bóc. Không ngờ ngồi ở đối diện ta đúng là một vị cao nhân của Bát Cực Môn. Người này lấy một địch tám. Không người nào chịu được một chiêu của hắn!”

Lúc này ánh mắt của Tô Toàn Sinh đầy thần sắc, nói: “Lúc ấy chúng ta cũng có trao đổi, đáng tiếc về sau cũng vô duyên gặp lại!”

Diệp Thiên Vân ha hả cười nói: “Không sai, cái loại ẩn sĩ cao nhân này. Từ trước đến nay đều không màng danh lợi.”

“Ừm!” Tô Toàn Sinh cười cười nói: “Vừa rồi Lý Tường dùng chiêu của bát cực, làm cho tôi hồi tưởng lại chuyện cũ. Vị cao nhân kia gọi là Hà Sơn. Là người rất tiêu sái, ta còn tưởng rằng người quen hắn nữa.”

“Hà Sơn?” Diệp Thiên Vân muốn cười lại không dám cười, tính tình Hà Sơn đúng là có chút ít phong phạm hiệp nghĩa, Tô Toàn Sinh quả thật có chút xem trọng hắn, trong miệng an ủi nói: “Hữu duyên tự tương kiến, viện trưởng ngài cũng không nên mong đợi quá!”

“Ha ha, không có gì đâu!” Tô Toàn Sinh thấy Diệp Thiên Vân nói ra lời trời cao mây lành như vậy, cảm giác mình có chút thất thố, che dấu nói tiếp: “Quên đi, không đề cập tới những chuyện này. Đợi cho đại bỉ vô chằm dứt, đến lúc đó sẽ có 5 học sinh mạnh nhất! Tháng năm, ta sẽ đích thân dẫn đội tham gia vòng đấu võ thuật của cả nước, ta muốn cậu cùng đi với ta được không, không có vấn đề gì chứ?”

Rốt cục nói đến chính đề, Diệp Thiên Vân tính thời gian một chút, hiện giờ còn lâu mới đến tháng năm, đến lúc đó Hứa Tình chỉ sợ đã sinh xong, nhưng vẫn cẩn thận nói: “Đi bao lâu?”

Tô Toàn Sinh khoát khoát tay, cười nói: “Sẽ không quá lâu, bình thường chỉ có một tháng gì đó. Lần này ý của ta là cho cậu cùng Vương Dong đi chung, cho các người mang theo trọng trách, sau này học viện oai danh thiên hạ là nhờ các người!”

Vừa nói xong lời này, Diệp Thiên Vân liền biết rằng cự tuyệt không được, bất đắc dĩ cười nói: “Tốt, tôi nhất định sẽ không phụ hy vọng của viện trưởng!”

Sau ngày thi đấu thứ bảy của vòng mười sáu cường sinh, đợt đấu loại thứ hai lại bắt đầu. Tổng Học Nghiệp không hề lo lắng tiến vào trong tám cường sinh, mà Lý Tường mặc dù không thuận lợi giống như Tổng Học Nghiệp, nhưng mà dựa vào nghị lực của bản thân, cũng miễn cưỡng lọt vào.

Mấy ngày nay đại bỉ vô, là chủ đề được nói nhiều nhất trong trường học, bởi vì cuộc đấu này phát sinh gần bên người, hơn nữa tất cả tuyển thủ dự thi mọi người đều quen thuộc, cho nên đối với cuộc đấu này cũng dị thường chú ý.

Trong đoạn thời gian này, Diệp Thiên Vân mỗi ngày đều gia tăng cường độ huấn luyện của Tổng Học Nghiệp cùng Lý Tường, giúp tăng cường thể lực cho cả hai, hai người cũng dần dần cảm nhận được tính tàn khốc của đợt huấn luyện này.

Mỗi ngày Diệp Thiên Vân cho bọn hắn một kế hoạch, đều bắt họ hoàn thành. Một bên thực chiến. Một bên tiến hành rèn luyện, phương pháp này đề cao thực lực nhanh như hỏa tiễn vậy.

“Diệp lão sư, cho em nghỉ ngơi một chút đi, không được ngồi xuống, chắc em hỏng mắt!” Tổng Học Nghiệp cơ hồ rên rỉ nói, bình thường hắn linh hoạt như hầu tử vậy. Giờ đây lại như đầu chó chết bò trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, bởi vì độ huấn luyện quá lớn, đứng lên sẽ phát run.

Mặt Diệp Thiên Vân không biểu tình, hắn đã trải qua tình huống này vô số lần, cho nên cực kỳ minh bạch. Mặt khác hắn cũng đọc qua sách vở vận động huấn luyện, cho hai người một kế hoạch đều phải nghiêm khắc chấp hành. Tuy hai người mệt nhọc, nhưng tuyệt đối sẽ không quá giới hạn, ở điểm này hắn vẫn yên tâm.

Lý Tường tương đối thoải mái rất nhiều. Bởi vì hôm nay hắn còn có một cuộc tranh tài, thừa dịp thời gian nghỉ ngơi nói với Tổng Học Nghiệp: “Ngừng lâu rồi đó, Diệp lão sư là danh sư. Mỗi một động tác đều có dụng ý!”

“Người thì thoải mái rồi, cái này so với huấn luyện bình thường có cường độ gấp năm lần!” Tổng Học Nghiệp trợn mắt nói: “Lý Tường lão đại, người giờ đây rất nguời đó! Ngày hôm qua ta nghe một ít tin tức của người từ vài muội tử của Vũ Đạo hệ! Ngay cả người xếp hạng thứ năm của đại bỉ vô lần trước cũng bị người đánh bại, chiến tích hiển hách a!”

Lý Tường hơi nổi giận, trước đây, người biết hắn cũng rất ít. Ngoại trừ học sinh trong lớp, chỉ sợ không có ai quen hắn cái này, lần tỷ võ này hắn là người vô danh tiểu tốt.

Đại bỉ vô là sân khấu cho hắn, Lý Tường tin tưởng bội tăng. Đã tiến hành ba cuộc tranh tài, ba chiến ba thắng! Bởi vì giao thủ tại lần trước. Hắn đột nhiên cảm giác được mình ngộ ra môn đạo của võ thuật.

Từ một tiểu nhân vật, biến hóa nhanh chóng trở thành cao thủ võ thuật, Diệp lão sư đã cho hắn một cơ hội thành danh trong trận chiến.

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn bề ngoài nói: “Đối thủ của em lần này là Mông Thiên Quân, tâm lý của em hẳn là đã chuẩn bị!”

Lý Tường cố lấy dũng khí nói: “Em biết, Diệp lão sư, em nhất định sẽ cố gắng hết sức.....”

Diệp Thiên Vân lắc đầu, hồ hững nói: “Thầy không muốn em cố hết sức, mà muốn em buông trận này đi!”

“Cái gì?” Lý Tường có chút không thể tưởng tượng nổi, nhìn Diệp Thiên Vân trước mắt. Lúc hắn tràn ngập tin tưởng. Diệp lão sư lại hung hăng đá kích hắn, không khỏi có chút mê hoặc nói: “Vì sao?”

Tổng Học Nghiệp nhìn ánh mắt của Diệp Thiên Vân có chút khác thường, bởi vì từ trước tới nay Diệp Thiên Vân một mực cố vũ hấn, nhưng lúc này, lại muốn Lý Tường buông trận, không khỏi kinh ngạc nói: “Diệp lão sư, cơ hội tốt như vậy.....”

Diệp Thiên Vân thần nhiên nói: “Bởi vì thầy biết rõ, cho dù Lý Tường dùng hết toàn lực, cũng vô pháp đánh bại Mông Thiên Quân. Cho nên thầy muốn hắn bảo tồn thực lực!”

Lần này là thi đấu vòng tròn. Diệp Thiên Vân có lưu ý đến Mông Thiên Quân mấy lần. Người học sinh có thực lực rất cao có thể ngang bằng Thạch Thanh Sơn. Thậm chí có thể vượt qua, trong vòng nửa năm Lý Tường không phải là đối thủ của hắn!

Lý Tường có chút ủ rũ, hắn có ý chí kiên định, nhưng mà đối mặt với đối thủ không cách nào đánh bại, không khỏi sinh ra một loại bi ai.

Diệp Thiên Vân nhìn ra tâm tình của hắn, không nhanh không chậm nói: “Mông Thiên Quân là đối thủ của Tổng Học Nghiệp, nếu em luyện công phu cho tốt, trong vòng một năm, hắn là có thể chính diện giao thủ với hắn!”

“Diệp lão sư, thật vậy sao?” Lý Tường nghe đến lời này của hắn liền hỏi, Mông Thiên Quân là thần thoại bất bại trong trường! Hắn tĩnh tâm nghĩ lại, cũng minh bạch sách lược của lão sư. Bảo tồn thực lực là vì đối thủ sau này, điều này làm cho hắn lại nổi lên ý chí chiến đấu.

Tổng Học Nghiệp nghe được đối thủ của mình là Mông Thiên Quân, không khỏi nằm trên đất đứng lên, ngửa mặt lên trời thét dài: “Không ngờ Tổng Học Nghiệp ta có một ngày có thể cùng Mông Thiên Quân luận ai là anh hùng, ha ha ha!”

Diệp Thiên Vân không chú ý Tổng Học Nghiệp, chỉ cần tình trạng của hắn tốt nhất, sẽ có bốn năm mươi phần trăm tỉ lệ thắng, bình tĩnh nói: “Em không cần phải gấp, ba ngày sau, em sẽ giao thủ với hắn!”

556. Chương 557: Ý Chí Bất Bại

“Mông Thiên Quân, cố gắng lên!”

Diệp Thiên Vân nhìn lên trên khán đài, sân thể dục to như vậy cũng không còn chỗ ngồi, thậm chí hai hàng ghế giữa thông đạo cũng đứng đầy học sinh.

Hắn không biết đến tột cùng có bao nhiêu người, nhưng mà tiếng hò hét của toàn trường, làm máu của hắn có chút sôi lên.

Trên đài chủ tịch là viện trưởng Tô Toàn Sanh, bí thư, còn có các lãnh đạo khác cơ hồ toàn bộ đến đông đủ.

Hôm nay chính là ngày Tổng Học Nghiệp cùng Mông Thiên Quân quyết đấu, cũng là ngày cuối cùng của đại比武.

Lý Tường bảy chiến bốn thắng ba thua xếp hạng thứ năm, cái này làm Diệp Thiên Vân có chút vui mừng, hắn chỉ mới vào học viện mấy tháng, lấy được thành tích này cũng không tệ.

“Lão sư, tại sao em đột nhiên không có tin tưởng?” Tổng Học Nghiệp nhỏ giọng thì thầm: “Nhiều người như vậy đều ủng hộ Mông Thiên Quân, em sợ mình không thắng được!”

Lý Tường nghe xong, cười khỏ một tiếng. Tổng Học Nghiệp cùng Mông Thiên Quân đều sáu chiến sáu thắng, trận thứ bảy này trường liền đem hai người so đấu cuối cùng, hâm mộ nói: “Cho dù thua người cũng thứ hai! Huống chi người khổ luyện thời gian dài như vậy, chẳng lẽ bị những thanh âm này đánh bại sao?”

Tổng Học Nghiệp cắn cắn môi, lộ ra một tia lo lắng nói: “Nhưng ta không đủ lòng tin, trình độ của Mông Thiên Quân xác thực vượt qua ta rất nhiều!”

Diệp Thiên Vân không có nhìn hấn, chắp tay sau lưng đứng ở dưới đài, thoáng cười nói: “Học võ đạt được trình độ nhất định, kỹ thuật cũng không thể nói lên vấn đề, so đấu là so ý chí. Thật ra học võ ngoại trừ cường thân kiện thể ra, còn bồi dưỡng ý chí. Có ý chí, em sẽ phát hiện, bất luận cái gì khó với tôi cũng có thể nằm dưới chân!”

Tổng Học Nghiệp sau khi nghe được liền trầm mặc, suy nghĩ trong chốc lát, rốt cục hiểu được ý tứ trong lời nói của lão sư.

Những lời này tin rằng cả đời hấn cũng nhớ kỹ. Tổng Học Nghiệp thông suốt. Bất luận cái gì cũng thể để cho tâm mình rung động. Nặng nề gật đầu nói: “Em nhớ rồi. Lão sư!” Nói xoay người lao lên lôi đài.

“Lão sư.....” Lý Tường nhìn Tổng Học Nghiệp có chút xúc động. Còn không có tiến hành chiến lược tính lên lôi đài. Không khỏi vội la lên: “Có nên dặn dò hấn vài câu?”

Diệp Thiên Vân thấy Mông Thiên Quân đang nói chuyện cùng Vương Dung bên cạnh. Xoay người nói: “Tùy hấn. Sau trận chiến này. Hấn sẽ minh bạch!”

Người Lý Tường đơn thuần vô cùng. Hấn nhận định Diệp lão sư có đại trí tuệ. Bởi vì nguyên một đám kỳ tích đang phát sinh. Cho nên nhìn thấy lão sư không nóng nảy. Hấn cũng trấn định lại. Đứng ở phía sau.

Vương Dung nhìn nhìn một chút. Còn có năm phút đồng hồ là bắt đầu rồi. Cuối cùng dặn dò Mông Thiên Quân hai câu. Sau đó thối lui ra bên ngoài.

Mấy ngày nay, áp lực nàng thật rất lớn. Đại tỷ võ đã đến thời khắc mấu chốt. Lớp trọng điểm cũng chỉ có một mình Mông Thiên Quân lọt vào vòng trong. Mà bốn người khác. Toàn quân bị diệt.

Nghĩ đến đây, Vương Dung không tự giác liếc về phía Diệp Thiên Vân. Cái lão sư này, chỉ dạy học sinh lớp bình thường. Nhưng mà hai tuyển thủ dự thi đều lọt vào, càng đáng sợ chính là hôm nay còn tranh đoạt đệ nhất danh với mình.

Vương Dung tự nhận công phu trên người mình đã đủ giỏi. Thậm chí là sau khi học xong, nàng cũng cùng vài tên đồng học tiến hành khóa huấn luyện..... Nhưng mà thấy Diệp Thiên Vân như vậy, thần sắc nàng không khỏi lộ ra sợ hãi, trong nội tâm đột nhiên sinh ra một loại cảm giác vô lực, đối phương chưa bao giờ bố trí chiến thuật gì, mà học sinh của hấn, lại như là biết trước, chung quy có thể nắm bắt trận đấu.

Vương Dung tràn đầy địch ý đối với nam nhân trầm mặc ít nói này. Làm cho nàng khó có thể tiếp nhận chính là. Đối phương lại là lão sư của lớp bình thường, nhưng mà nếu so với lớp trọng điểm thì thành tích đều tốt hơn!

Chuyện này nói lên cái gì, Vương Dung không muốn nghĩ cũng không dám nghĩ. Đối với nàng mà nói, đây là một loại sỉ nhục.

Đi tới gần khán đài, Vương Dung cười tươi như hoa, vẻ mặt thoải mái nói: “Diệp lão sư, trước chúc mừng người, lần này đã nắm được hai danh ngạch trong đại tỷ võ!”

Diệp Thiên Vân thấy Vương Dung đến gần, mỉm cười cũng không nói lời nào. Đối với loại khen tặng này mà nói. Hấn không lộ ra tâm tình gì.

Vương Dung thấy tư thái lạnh lẽo của Diệp Thiên Vân, càng sinh một bụng hờn dỗi, có chút tức giận trừng mắt với Diệp Thiên Vân.

“Trận đấu chính thức bắt đầu! Song phương hành lễ!” Người trọng tài nói một tiếng to, làm cho cả sân thể dục thoáng chốc yên tĩnh.

Tổng Học Nghiệp hai tay ôm quyền, lớn tiếng nói: “Xin mời chỉ giáo!”

Thân của Mông Thiên Quân cao muốn một mét chín có hơn, mày rậm mắt to, rất khách khí hồi lễ, nói: “Chỉ giáo!”

Nguyên vọng của Tổng Học Nghiệp chính là đem Mông Thiên Quân kéo khỏi đệ nhất danh, hôm nay cơ hội tại trước mắt. Cơ hồ khi người trọng tài vừa hô lên bắt đầu. Hắn toàn thân phát lực, từ khoảng cách hai mét tiến lại Mông Thiên Quân xuất ra một quyền bằng đầu gối!

Toàn lực mà phát ra, Tổng Học Nghiệp tin tưởng mười phần. Thế như mãnh hổ này, không đạt mục đích tuyệt không bỏ qua!

Bản lĩnh Mông Thiên Quân rất cao, thấy chiêu thức của Tổng Học Nghiệp thần sắc của hắn liền ngưng trọng, lùi chân phải về, nghiêng người né tránh đồng thời cũng xuất quyền ra, một chiêu này vừa nhanh vừa khéo léo, khiến người xem trên khán đài như ngừng thở, thở mạnh cũng không dám thở ra.

Diệp Thiên Vân thấy hai người ra tay, trong nội tâm sinh ra một loại cảm giác nhàn nhạt. Đệ tử của võ thuật chuyên nghiệp, tranh đoạt quán quân, chủ yếu là dùng lối đánh kỹ thuật, võ thuật cũng chỉ tồn tại trong những câu chuyện tửu quán. Vô luận Trung Hoa có võ thuật tinh thâm cỡ nào, cũng chỉ có thể ở trong chuyện xưa cùng tiểu thuyết.

Sau lưng Tổng Học Nghiệp như có con mắt, thân thể chìm xuống phía dưới, quay người đưa tay liền khóa lại quyền của đối phương, thân toàn mạnh mẽ xuất toàn lực xông tới!

“Phanh” Thân thể hai người không hề giảm xóc cứng đối cứng, đồng thời ngã trên mặt đất!

“Hảo!” Trên khán đài cả đám học sinh đều hưng phấn, sắc mặt đỏ bừng, rất hào khí, nếu so với TV trực tiếp thì đặc sắc hơn nhiều. Có mấy người xuất ra vài chai nước, đáng vào nhau theo tiết tấu mãnh liệt!

Người trọng tài rất nhanh đi tới chính giữa hai người, quan sát trạng thái song phương đồng thời vung tay lên!

Hai người lại một lần nữa va vào nhau, bắn ra tia mãnh liệt! Tổng Học Nghiệp một lần nữa cường công, lợi dụng quán tính xông lên một bước, đạp chân về hướng bụng đối phương!

Mông Thiên Quân chưa giao thủ với Tổng Học Nghiệp từ trước, nhưng cũng biết chi tiết của đối phương. Lúc này đây Tổng Học Nghiệp ra tay vừa chuẩn lại ổn, hoàn toàn không có táo bạo như trước, nội tâm rất khiếp sợ! Bởi vì Tổng Học Nghiệp căn bản không cùng cấp bậc với hắn, nhưng mà bây giờ xem ra, hắn là không kém bao nhiêu so với mình!

Mông Thiên Quân tại không đến một giây, nhanh chóng lựa chọn! Lợi dụng lực lượng của phần eo. Cánh tay bỗng nhiên tung ra, hai tay đánh lên trước!

Một kích trúng mục tiêu xong, Mông Thiên Quân cũng không quay về! Vai, khuỷu tay, quyền, ba chiêu liên kích vào đầu Tổng Học Nghiệp, dưới chân phát lực đạp ra!

Tổng Học Nghiệp ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, tức thì đã bị văng tung tóe ra ngoài, đụng vào vòng bảo hộ. Nặng nề ngã trên lôi đài!

Trên khán đài xôn xao! Ai cũng không ngờ Mông Thiên Quân có tuyệt chiêu, một chiêu đánh bay Tổng Học Nghiệp ra mấy mét, lực lượng này lớn cỡ nào, trong thời gian ngắn ngủi, lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt!

Đồng tử Diệp Thiên Vân kịch liệt co rút lại, Mông Thiên Quân vừa rồi một chiêu không phải là đơn giản, mà là võ thuật thật sự! Thất Tinh Đường Lang quyền, hắn từng gặp qua chiêu thức này trong đại học võ lâm lần trước.

Công phu của Mông Thiên Quân che dấu vô cùng sâu, cái loại Đường Lang quyền pháp này rất chất phác, thanh thoát. Bất chiêu bắt đả, chiêu chi tức đả, liên chiêu đái đả.(thành ngữ võ thuật)

Vương Dung bên cạnh thấy Diệp Thiên Vân có chút giật mình. Đặc ý nhìn hắn một cái. Mông Thiên Quân từ nhỏ tập võ trong võ quán, tự nhiên là người bình thường không thể so với hắn! Tuy bây giờ còn không có kết quả, nhưng kết cục đã có thể đoán được.

Người trọng tài vừa muốn đọc giây, Tổng Học Nghiệp có chút lay động đứng lên, một kích vừa rồi quả thực có thể giết hắn! Nếu như không phải trong khoảng thời gian gần đây, Diệp Thiên Vân liên tục tiến hành thực chiến cho hắn, chỉ sợ hắn đã sớm không đứng dậy được.

Hào khí dần dần đạt đến cao trào, Tổng Học Nghiệp lại lần nữa đứng lên. Có thể ở dưới công kích cuồng phong như vậy mà đứng thẳng lên, thật đáng cho người ta kính nể. Cho nên không ít người đều ủng hộ Tổng Học Nghiệp cố gắng lên.

Người trọng tài cho trận đấu tiếp tục bắt đầu, Tổng Học Nghiệp đột nhiên như mãnh thú chạy khỏi lồng giam đánh tới Mông Thiên Quân!

Mọi người ở đây cơ hồ đều kinh hô lên, mà ngay cả vài vị lãnh đạo trên đài chủ tịch cũng đứng lên! Ai cũng không ngờ tới Tổng Học Nghiệp lại có lực phản kích, trái tim của Tô Toàn Sinh muốn nhảy ra ngoài, sắc mặt có chút ửng hồng.

Mông Thiên Quân lại dùng Đường Lang quyền pháp, Tổng Học Nghiệp như vậy....., hấn trườn to mắt nhìn, e sợ nhìn thiếu chi tiết nào!

Chỉ có trên lôi đài. Mới có thể cảm nhận được khí tức cuồng bạo của Tổng Học Nghiệp, Mông Thiên Quân mở to hai mắt, hai tay xê dịch, trào hướng tới cổ của Tổng Học Nghiệp.

Tổng Học Nghiệp không né tránh, hồi tưởng đến chiêu thức Diệp Thiên Vân từng dạy hắn. Chân trái vừa mới chạm đất, chân phải như độc xà xuất động, mạnh mẽ điểm vào bàn chân của đối phương!

Mông Thiên Quân hiển nhiên khó có thể chịu được, buông lỏng chiêu thức trên tay, cấp tốc lui về phía sau.

Tổng Học Nghiệp chân phát lực một điểm sau đó thuận thế nâng lên. Như một đạo thiểm điện nện lên đầu Mông Thiên Quân!

“Bùm!” một tiếng. Trúng chiêu xong, Mông Thiên Quân lập tức không có ý thức, như là mất đi tánh mạng. Trong nháy mắt ngã quỵ!

“A!” Tất cả mọi người hít vào một hơi, chẳng ai ngờ rằng, Tổng Học Nghiệp lại dùng chiêu thức cương mãnh và bộc phát dữ dội này, vừa rồi trong nháy mắt phẳng phất như đem tất cả mọi người vào trong trận đấu!

Dưới đài Diệp Thiên Vân cũng không ngoài ý muốn bao nhiêu, Tổng Học Nghiệp dùng là Trạc Cước chính tông. Đối với lực lượng của Tổng Học Nghiệp, hắn có chút xem nhẹ, không ngờ một cước có thể đá ngắt đối phương.

Bộ dáng Vương Dong vài giây trước chênh lệch như lòng sông so với mặt biển với bây giờ, nhìn trên lôi đài mà miệng giật giật, một câu cũng nói không được.

Người trọng tài nhanh chóng ngưng trận đấu, xem xét Mông Thiên Quân nằm trên mặt đất đã bị mất ý thức. Sau nửa ngày mới thở phào một cái!

Cũng may có giáp bảo vệ, nếu không lần này, có thể là xong mạng! Vội vàng gọi bác sĩ và nhân viên chăm sóc đưa hắn xuống dưới, tiến hành cứu chữa.

Người trọng tài đứng dậy bắt đầu tuyên bố kết quả, Tổng Học Nghiệp không hề nghi ngờ gì đã giành được thắng lợi, trở thành quán quân của đại bỉ vô lần này! Chỉ là hắn vừa mới đưa tay giơ lên, lại té xỉu nằm trên mặt đất!

Kết cục xoay chuyển 180 độ, làm tất cả mọi người cảm thấy lẫn lộn. Tổng Học Nghiệp đánh bại Mông Thiên Quân xong, cũng hôn mê bất tỉnh. Nói cách khác, vừa rồi Tổng Học Nghiệp chỉ dùng để ý chí để chịu đựng? Diệp Thiên Vân mỉm cười nhìn Tổng Học Nghiệp té xỉu, từ nay về sau con đường võ học của hắn nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió.

557. Chương 558: Lão Sư

Quá khứ Tổng Học Nghiệp có rất nhiều loang lổ, nguyên bản nổi danh trong trường. Trong trường học hắn cũng thuộc về một dạng cá biệt, lại đột nhiên như hắc mã lao ra, cái này sao lại không làm cho mọi người cảm thấy ngạc nhiên. Có thể một hơi đánh bại Mông Thiên Quân, bây giờ trong trường học bàn tán xôn xao.

Đương nhiên, Tổng Học Nghiệp thành danh nhân, ...sẽ rất bị chú ý, còn có người phía sau hẳn là Diệp Thiên Văn.

Diệp Thiên Văn là tân sư phụ trong trường học, giúp hai người Tổng Học Nghiệp cùng Lý Tường đạt thứ hạng, cho nên trên thực tế hẳn càng bị chú ý hơn.

“Diệp lão sư, thầy khỏe chứ!” Vài tên học sinh của võ thuật chuyên nghiệp đi ngang qua cửa trường học, chào hỏi Diệp Thiên Văn.

Diệp Thiên Văn khẽ gật đầu, mấy ngày gần đây người nhận thức ra hẳn rõ ràng nhiều hơn không ít, thật là có chút không quen. Gần đây, đại đa số tinh lực của hắn đều đặt ở trên Kim Chung Tráo. Bởi vì thời gian đầy đủ, Kim Chung Tráo đã đạt tới cảnh giới thứ tám.

Vô luận lúc nào, Diệp Thiên Văn đều kiên trì không ngừng đề cao năng lực của bản thân. Bởi vì nói không chừng sẽ có một ngày, mình lại nhớ tới chốn vô lâm, đến lúc đó nhất định sẽ không lưu lại bất cứ cơ hội nào cho đối thủ.

Tiến vào phòng giảng dạy, liếc mắt thấy thấy hai người Tổng Học Nghiệp cùng Lý Tường, đang trò chuyện gần đó.

Vương Dong đang viết bản giáo án, phát hiện Diệp Thiên Văn đến đây, ném bút đẩy cửa đi ra ngoài, ngay cả chào hỏi cũng không nói, thần sắc đầy địch ý.

Diệp Thiên Văn hơi có chút kinh ngạc, hẳn có thể cảm nhận được địch ý của Vương Dung, tình huống như vậy cũng chưa bao giờ xuất hiện.

“Diệp lão sư, buổi sáng tốt lành!” Tổng Học Nghiệp vui cười chào hỏi, từ trong túi quần xuất ra một cái phong thư nói: “Đây là trường học ban thưởng cho em một vạn nguyên, Lý Tường được hai ngàn.” Nói đến đây sờ sờ lên đầu lại nói: “Em đóng học phí xong, còn có năm nghìn, hy vọng thầy có thể nhận lấy!”

“Sao?” Hôm nay việc lạ nhiều lắm. Diệp Thiên Văn nhìn thoáng qua phong thư. Tiếp đó nói: “Đây là của các em mà. Không có quan hệ với thầy. Cầm lại đi!”

Tuy hẳn không nghĩ tới chuyện hồi báo. Nhưng nhìn thấy hai gã học sinh của mình có thể tri ân báo đền. Liên phi thường vui mừng. Cái này nói rõ phẩm tính của hai đứa rất được .

Hai gã học sinh hiển nhiên là lần đầu tiên tặng lễ. Nghe Diệp Thiên Văn cự tuyệt. Có chút không biết làm sao. Tổng Học Nghiệp nhăn nhó nói “Diệp lão sư. Em biết thầy rất bất đồng với người bình thường. Nhưng mà.....”

“Được rồi! Lời nói thừa thầy không muốn nói. Các em hảo hảo chuẩn bị cuộc thi võ thuật của cả nước đi. Thầy còn có khóa khác!” Diệp Thiên Văn mắng xong liền xoay người rời đi.

Ra khỏi phòng. Diệp Thiên Văn cảm sở điểm danh không đợi mở ra. Nhìn thấy Mông Thiên Quân quần băng trên đầu.

Mông Thiên Quân hiển nhiên có chút lo lắng bất an. Thấy được Diệp Thiên Văn. Như là được cứu mạng. vội hỏi: “Diệp lão sư. Xin ngài nhất định phải giúp đỡ em chút!”

“Sao vậy?” Diệp Thiên Văn có chút kinh ngạc hỏi, hẳn và Mông Thiên Quân cũng chưa quen thuộc. Nếu như không có việc gì gấp, nhất định hẳn sẽ không lỗ mãng như vậy.

Mông Thiên Quân nuốt nước miếng, thở dốc mấy lần mới lên tiếng: “Ngày hôm qua sư huynh của em nhìn thấy thương thế của em nên giận dữ! Hắn muốn tới trường học , xin Diệp lão sư có thể che chở cho Tổng Học Nghiệp! Tính tình sư huynh của em rất nóng nảy, em sợ hắn làm ra chuyện tình gì.....”

Diệp Thiên Văn từng nghe nói nhà Mông Thiên Quân mở võ quán, thật không nghĩ tới ở trường học luận võ cũng xảy ra chuyện này, gật đầu nói: “Tổng Học Nghiệp đang trong phòng học. Em vào kêu hắn theo thầy!”

Mông Thiên Quân thấy Diệp Thiên Văn hỗ trợ, trong nội tâm dị thường cảm kích, tạ ơn xong sau đó nhanh chóng chạy tới phòng học.

Chỉ chốc lát, ba người Lý Tường, Tống Học Nghiệp, Mông Thiên Quân cùng nhau đi tới, Mông Thiên Quân một bên không ngừng xin lỗi và giải thích cho Tống Học Nghiệp.

Đi vào thao trường. Tống Học Nghiệp và Mông Thiên Quân vừa xuất hiện, lập tức gây ra oanh động không nhỏ. Phải biết rằng mấy ngày hôm trước mới thấy hai người trong đại bả võ, các học sinh đều cao hứng bừng bừng.

Ước chừng 20 phút. Diệp Thiên Vân gọi các học sinh tự do luyện tập, còn hắn đi đến một bên nghỉ ngơi.

Mông Thiên Quân thấy hắn rảnh rỗi, liền tiến lên tạ lỗi nói: “Diệp lão sư, thật sự là xin lỗi, làm thầy bị phiền phức lớn như vậy!”

Diệp Thiên Vân chỉ không ngờ sau đại bả võ vẫn xảy ra loạn sự, khẽ mỉm cười nói: “Không sao cả, sư huynh của em biết Tống Học Nghiệp sao?”

“Hình như đã gặp qua!” Mông Thiên Quân có chút cảm thẹn nói: “Sư huynh của em tới trường học cùng em hai lần, hắn là có ấn tượng với Tống Học Nghiệp.”

“Sợ cái gì!” Bộ dáng Tống Học Nghiệp cả lơ phát phơ, hoàn toàn thất vọng: “Cùng lắm thì đánh một trận. Xem công phu của ai lợi hại! Mông tiểu đệ. Nói không chừng ta còn có thể thắng sư huynh của ngươi!”

“Ngần vạn lần không thể!” Mông Thiên Quân nhìn thấy Tống Học Nghiệp không quan tâm, lập tức nói: “Sư huynh của ta căn bản là không thể so sánh với ta. Trong giới võ thuật hắn được xưng là Bạch Phát Mông Đan!”

“Bạch Phát Mông Đan?” Tống Học Nghiệp hỏi, đột nhiên như là nhớ tới cái gì, chỉ vào Mông Thiên Quân lấp lập nói: “Ngươi..... Ngươi..... Sư huynh của ngươi là hắc xã.....”

Mông Thiên Quân vội vàng gạt đầu, ngăn lời nói lại: “Cho nên mới kêu ngươi cẩn thận!”

Sắc mặt Tống Học Nghiệp trắng bệch, cái tên Mông Đan này, hắn từng nghe trong sông bạc không chỉ một lần, đại danh鼎鼎 trong hắc đạo. Mà ngay cả du côn lưu manh bên đường, cũng thường xuyên dùng tên này để hù dọa người.

Diệp Thiên Vân vừa nghe đến giới võ thuật, lập tức ngơ ngác một chút. Tại Cẩm Thành, cũng không có võ lâm nhân sĩ gì, nếu không Ngũ Vĩ cũng sẽ không đưa mình đến đây.

Đúng lúc này, Mông Thiên Quân hướng xa xa nhìn thoáng qua, sắc mặt trắng bệch nói: “Diệp lão sư, sư huynh của em đến!”

Diệp Thiên Vân phóng tầm mắt nhìn lại, một cỗ Audi mới tinh màu đen đậu trước thao trường, lái xe nhanh chóng mở cửa xuống xe, từ bên trong đi ra một vị thanh niên chừng ba mươi, quai dị nhất chính là đầu thanh niên này đầy tóc trắng.

Thanh niên đi ra xe, sửa sang lại Tây phục, nhìn thoáng qua Mông Thiên Quân, sau đó tiến vào thao trường.

“Diệp lão sư, thầy nhất định phải cẩn thận!” Mông Thiên Quân nhanh chóng nói, sau đó vội vàng nghênh đón, ngăn Mông Đan lại nói: “Đại sư huynh, chuyện này là chuyện tình của trường học, một ít thương tích này, huynh đến đây không phải làm cho đệ khó xử sao?”

“Thiên Quân! Sư phụ xem ngươi như bảo bối, nếu có sơ xuất gì. Vậy lão nhân gia nên làm cái gì bây giờ?” Mặt Mông Đan không biểu tình nói, sau đó nhìn thoáng qua Tống Học Nghiệp cách đó không xa, chậm rãi nói: “Chính là hắn sao? Ta nhớ được ngươi từng nói qua với ta! Ở đây không có chuyện của ngươi, làm gì thì làm đi!”

Mông Đan một tay đẩy Mông Thiên Quân ra, đến phụ cận nhìn chằm chằm vào Tống Học Nghiệp dò xét nói: “Thân công phu của ngươi là ai dạy?”

Tống Học Nghiệp mặc dù biết lai lịch hắn, nhưng cũng không úy kỵ. Uỡn ngực nói: “Đương nhiên là sư phụ ta dạy, như thế nào?”

“Như thế nào?” Mông Đan có chút cười tà dị, đột nhiên khí thế bức người nói: “Người trẻ tuổi nên sơ suất cực kỳ khó tránh khỏi, nhưng mà ngươi đem sư đệ của ta đánh cho não chấn động, cũng không thể bỏ qua!”

Tổng Học Nghiệp còn là một học sinh, khí thế cùng hấn kém quá xa, cảm giác thở không nổi, lớn tiếng nói: “Thi đấu tránh không được bị thương. Hiện giờ Mông Thiên Quân cũng không có sự tình gì.....”

“Chờ nó có chuyện thì đã trễ!” Mông Đan lạnh lùng cười nói: “Hôm nay bổn ý của ta cũng không phải tới tìm người, mà là muốn xem sư phụ người là người ra sao, lại dạy dỗ ra đồ đệ tâm ngoan thủ lạt như vậy!”

Diệp Thiên Vân ở bên cạnh nhìn hồi lâu. Trước mắt, Mông Đan trăm phần trăm là nhất lưu võ giả, cái cấp bậc này làm sao Tổng Học Nghiệp có thể đối phó, cho nên tiến lên thản nhiên nói: “Ta là thầy của hấn, có chuyện gì có thể nói với ta!”

Mông Đan lập tức ngẩn ra, hiển nhiên là không ngờ người này ở trước mắt, phóng tầm mắt quan sát nửa ngày, mới có hơi nghi ngờ nói: “Người? Không giống, một chút cũng không giống! Người khẳng định không phải là sư phụ của hấn!”

Thân thể, hình thái của Diệp Thiên Vân từ trước đến nay đều bất đồng với người khác, điểm này hấn biết rõ. Cho nên nói: “Người không tin thì thôi, chỗ này đang có khóa học, nếu như không có sự tình gì, xin mời rời đi!”

Mông Đan nhìn khí độ Diệp Thiên Vân lúc nói chuyện, không hề giống là thuận miệng nói bậy hoặc giả là thay người xuất đầu, cho nên không báo trước liền ra tay với Diệp Thiên Vân, một kích này cực nhanh, chỉ có thể nghe được tiếng gió vù vù!

Tổng Học Nghiệp cùng Mông Thiên Quân đều không kịp phản ứng, chỉ có thể mở to hai mắt. Muốn mở miệng gọi Diệp Thiên Vân cẩn thận thì đã chậm. Tốc độ Mông Đan ra tay nếu so với bọn họ thì nhanh hơn rất nhiều, họ chỉ có thể đứng nhìn.

Diệp Thiên Vân có chút bức tức, cái loại khiêu khích trần trụi này không nên xuất hiện ở trên người một võ giả! Nếu mình là một người bình thường, bị thương là lẽ tất nhiên.

Nghiêng người, lệch vị trí, một quyền của Mông Đan cách Thiên Vân không dưới một tấc, sắc mặt Diệp Thiên Vân trầm xuống nói: “Ra bên ngoài.....” Nói xoay chậm rãi xoay người ra khỏi thao trường.

Mông Đan tự nhận là mình ra tay tốc độ không chậm. Hấn lập tức giật mình, thấy Diệp Thiên Vân đi ra phía ngoài, không tự giác được liền theo sau lưng.

Diệp Thiên Vân đi đến trước cỗ xe Audi. Võ giả có quy tắc của võ giả. Hấn dẫn Mông Đan rời đi. Là không muốn để cho học sinh nhìn thấy, để tránh gây ra chuyện gì không tốt.

Mông Đan thấy hấn ngừng lại. Giống như cười mà không phải cười nói: “Quả nhiên là có tài, người là sư phụ của Tổng Học Nghiệp?”

Mặt của Diệp Thiên Vân không biểu tình đáp: “Ta là sư phụ của Tổng Học Nghiệp, sau này không cần phải xuất hiện ở đây!” Nói xong bàn chân như thiểm điện quét ra

Mông Đan sớm có phòng bị, phần eo hấn trầm xuống, phát ra quyền mạnh mẽ, để chống chọi Diệp Thiên Vân. Nhưng mà một giây sau, làm hấn hồn phi phách tán, bởi vì hấn cảm giác đau đớn, từ hai cánh tay truyền tới!

“Phanh” một tiếng, Mông Đan kinh hãi vô cùng, đối phương ra tay quá cường hấn! Lúc này thân thể đã bị đánh dính lên cửa xe Audi, hấn ra sức giãy dụa muốn né tránh.

Diệp Thiên Vân một khi ra tay cũng không cho người ta bất cứ cơ hội nào, chân còn không có rơi xuống, phát lực lần thứ hai đuổi ra!

Cửa xe Audi “Chi két” một tiếng gào thét, lồm vào gần nửa xích, Mông Đan ngay cả lực lượng chống đỡ cũng không có, trực tiếp bị cỗ lực này bắn vào trong xe!

Diệp Thiên Vân đứng vững thân hình, vẻ mặt không có nửa phần biến hóa, trầm giọng nói với lái xe đang hút thuốc: “Lái xe, tổng hấn trở về!”

Lái xe chưa gặp qua tràng diện hung hãn như vậy bao giờ, sợ tới mức đánh rầm trong đũng quần! Vài giây đồng hồ sau, ô tô nhanh như chớp biến mất trong thao trường.

558. Chương 559: Mông Gia

Có thể giấu diếm được học sinh bình thường. Nhưng không giấu diếm được ba người Tổng Học Nghiệp. Bọn họ tuy không nhìn thấy Diệp Thiên Vân ra tay. Nhưng lại có thể thấy Mông Đan giống như rác rưởi bị nhét vào trong xe. Lực lượng phản kháng cũng không có. Đã bị một chiêu làm bay đi!

Mông Thiên Quân hiểu rõ sư huynh của mình nhất. Ở Cẩm Thành, sư huynh của hắn đúng là Bạch Phát Mông Đan! Tại trong thành giao thủ không ít. Mà một thân công phu là do phụ thân hắn tự tay truyền. Tuyệt đối không ngờ được, một cước của Diệp lão sư lại có uy lực như vậy! Lông tóc của hắn run rẩy! Cao thủ. Tuyệt đối là cao thủ!

Tuy Diệp lão sư ra tay trong thời gian ngắn ngủi. Nhưng lại có thực lực rung chuyển sơn hải! Mông Thiên Quân lo lắng cho sư huynh của hắn. Nếu như bởi vì lần ra tay này mà gặp thiệt hại nghiêm trọng. Như vậy sẽ kết phải ân oán.

Lúc Mông Thiên Quân suy nghĩ. Thì hai người Lý Tường cùng Tổng Học Nghiệp cũng rung động. Không hẹn mà cùng liếc nhau. Đều nhìn ra trong mắt đối phương có chút cuồng nhiệt!

Diệp lão sư tuyệt đối là sư phụ mà bọn họ mơ ước! Tổng Học Nghiệp đã sớm phán đoán Diệp lão sư là một sát thủ. Hôm nay có thêm vài phần nắm chắc! Trầm ổn, tự tin, quyết đoán. Ra tay thì như là lôi đình vậy. Bí mật trên người Diệp lão sư nhiều lắm. Càng nghĩ càng cảm thấy thần bí. Một cái cao thủ võ lâm lại ở trong sân trường. Làm cho người ta bất tri bất giác có chút mê man bất định. Diệp Thiên Vân nhìn xe hơi đã đi xa. Trong nội tâm có chút ít sầu lo. Hắn lo lắng cũng đúng. Nếu như Mông Đan có quan hệ cùng võ lâm. Như vậy nhất định sau khi trở về sẽ phát cờ trở lại. Cũng may cái tỷ lệ này cũng không lớn. Bởi vì Mông Thiên Quân còn ở nơi này. Tin tưởng Mông Đan tuyệt đối không làm ra chuyện tình gì nữa.

Hắn không sợ hãi Võ Đang cùng Thiếu Lâm. Cho dù bọn họ quả thực nhận được tin tức. Đi vào Cẩm Thành. Diệp Thiên Vân tự tin có đầy đủ thời gian mang theo Hứa Tình chạy mất.

Trở lại thao trường. Diệp Thiên Vân nhìn bốn phía tìm tòi. Những học sinh đang luyện công kia có khí thế ngất trời. Không có chút nào phát giác chuyện vừa rồi. Mà ba người Mông Thiên Quân cùng Tổng Học Nghiệp. Thần sắc lại mang theo vài phần mất tự nhiên.

Mông Thiên Quân nhìn thấy Diệp Thiên Vân trở về. Không thể chờ đợi được nói: “Diệp lão sư. Sư huynh của em..... Hắn không có việc gì chứ?” Lúc nói chuyện chỉ lộ ra vài phần lo lắng. Dù sao Mông Đan tới tìm phiền toái, tự rước lấy nhục cũng không trách người khác được.

Diệp Thiên Vân lắc đầu. Hắn đã khống chế lực lượng tốt hơn nhiều. Một chiêu vừa rồi lực lượng không đủ để trí mạng. Mông Đan chỉ tạm thời té xỉu mà thôi. Căn bản không có thương tổn gì.

Đối với những võ giả không cừ không oán. Nếu không tới mức cần thiết thì hắn tuyệt không ra tay. Đây không phải là phương pháp làm việc của hắn.

“Lão sư. Em lập tức trở lại báo phụ thân biết. Để phụ thân ra mặt. Tin tưởng sư huynh em không dám không nghe!” Mông Thiên Quân thật là hiểu chuyện. Khom người chào nói: “Diệp lão sư. Làm ngài phiền toái. Chuyện trong trường học. Vốn không nên liên lụy đến võ quán. Ai biết sư huynh của em lại.....”

Tổng Học Nghiệp tuy thắng Mông Thiên Quân cũng thập phần bội phục khí độ của đối phương. Thay hắn nói chuyện: “Sư phụ ta không phải là loại lòng dạ hẹp hòi như người tưởng. Người yên tâm đi!”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu. Hơi trầm ngâm nói: “Thầy không muốn phát sinh chuyện gì nữa. Sự tình của trường học rất đơn thuần. Tổng Học Nghiệp còn non nớt trong võ học. Lúc ta tay thu lại không được!”

“Em hiểu rồi. Diệp lão sư. Em sẽ đi ngay bây giờ tìm phụ thân. Hy vọng đem sự tình này dẹp xuống!” Mông Thiên Quân cáo biệt mấy người rồi vội vàng rời đi.

“Lão sư. Chiêu vừa rồi thực sự rất uy lực. Lúc nào thì có thể dạy cho hai em!” Tổng Học Nghiệp nhìn bóng lưng Mông Thiên Quân đang rời đi. Về mặt ước mơ nói.

Sắc mặt Diệp Thiên Vân như mặt nước nói: “Đại đạo giống nhau, trăm sông đều đổ về một biển. Võ đạo cũng là nhân đạo. Trước hết học giỏi công phu đi. Rồi nói sau!”

Nữ thư ký trẻ tuổi của viện trưởng. Hôm nay trang điểm vô cùng xinh đẹp. Thấy hấn vào cửa. Lập tức mỉm cười nói. “Viện trưởng”.

Vài vị lão sư trong phòng. Đều lộ ra ánh mắt hâm mộ đối với Diệp Thiên Vân cũng có chút thần sắc của ghen ghét. Trong trường học, viện trưởng rất ít khi tìm một vị lão sư nói chuyện. Một khi tìm thì ngoại trừ tăng lương cũng là ủy thác trách nhiệm. Vô luận là điểm nào. Đều là chuyện mọi người quan tâm.

Diệp Thiên Vân mới vừa vào phòng giảng dạy. Vui vẻ gật đầu nói:“Tốt. Bất quá ta còn có một tiết. Nhưng có thể.....”

“Đi trước a. Muộn một chút cũng được!” Nữ thư ký thúc giục nói.

Vương Dung nóng giận hai má phình ra. Thấy hai người rời đi hừ lạnh một tiếng. Kẹp lấy giấy tờ rồi rời khỏi phòng.

Đi vào văn phòng của viện trưởng. Nữ thư ký gõ cửa, vào xin chỉ thị rồi nói:“Diệp Vân lão sư. Bên trong có khách!”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình. Nhưng mà chân hấn cũng không ngừng. Ánh mắt quét qua. Ngoại trừ viện trưởng còn có hai vị khách nhân đang ngồi ở trên ghế sofa. Một vị hấn đã gặp ba ngày trước, Mông Đan. Còn có một vị đại hấn trung niên hơn năm mươi tuổi.

Lúc này Mông Đan không hề uy phong như lúc mới gặp gỡ. Trên mặt có một cái dấu giày in đậm. Kéo dài từ trên lông mày đến môi. Đúng là do một cước của Diệp Thiên Vân lưu lại làm kỷ niệm. Hấn thấy Diệp Thiên Vân xong. Nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Thần sắc có chút mất tự nhiên.

Viện trưởng nhìn thấy Diệp Thiên Vân đến. Lập tức đứng dậy nói:“Diệp lão sư. . tôi giới thiệu cho cậu. Vị này là quán chủ của vô quán Cẩm Thành, Mông Nghĩa. Hấn là quý nhân a! Vị này chính là Mông Đan. Có chút quan hệ với trường chúng ta!” Nói rất tự nhiên ngừng lại một chút mới nói tiếp:“Chút nữa trong trường có họp. Tôi phải đi dự họp. Các vị trò chuyện đi!” Nói xong đứng dậy rời đi.

Diệp Thiên Vân vừa mới bắt đầu còn tưởng rằng là thăng chức tăng lương. Nên viện trưởng kêu mình đến phòng làm việc. Giờ có hơi hiểu được. Trong Cẩm Thành, Mông gia có chút thế lực. Nếu không thì viện trưởng sẽ không làm chuyện này.

“Diệp lão sư. Mời ngồi!” Mông Nghĩa nhìn tướng mạo của Diệp Thiên Vân. Sau đó trên mặt vui vẻ nói.

Mông Nghĩa không hổ là quán chủ. Giơ tay nhắc chân đều có khí chất của thượng vị giả. Chỉ là Diệp Thiên Vân lịch duyệt hơn người. Lúc ở võ đường, các bằng hữu của hấn. Phần lớn là cao thủ cấp tông sư. Mà ngay cả người đứng đầu một phái cũng có. Cho nên cũng không kinh hãi. Chậm rãi ngồi xuống, nói:“Không biết hai vị tìm ta có chuyện gì?”

Mông Nghĩa ha ha cười, nói:“Ta là phụ thân của Mông Thiên Quân. Lần này là vì nghịch đồ mà đến. Hai ngày trước, hấn chạy đến trường học giương oai. Gây cho cậu không ít phiền toái!” Liếc Mông Đan nói như trách cứ.

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình. Mông Nghĩa cùng Mông Thiên Quân giống nhau vô cùng. Hơn nữa là người thập phần khiêm tốn. Người ta khách khí. Tất nhiên không thể được một tắc lại muốn tiến một thước. Lông mày mở ra nói:“Thật ra chỉ là một ít va chạm. Mọi chuyện đã trôi qua rồi!”

Mông Nghĩa nhìn tướng mạo Diệp Thiên Vân bình thường. Nhưng khi nói chuyện lại lộ ra một cổ trầm ổn. Trong ánh mắt lộ ra tán thưởng. Hấn thoáng nghiêng đầu. Lập tức nghiêm sắc mặt. Trầm giọng nói:“Mông Đan. Làm sai chuyện phải gánh chịu. Xin lỗi Diệp lão sư đi!”

Sắc mặt Mông Đan không được tự nhiên. Ngày đó vốn hấn nghĩ cấp cho Diệp Thiên Vân một chút nhan sắc. Nhưng lại không nghĩ đối phương là một cao thủ. Không chiếm được tiện nghi mà mặt lại bị đánh một cước.

Diệp Thiên Vân nhỏ hơn hấn rất nhiều. Bất hấn xin lỗi một người trẻ tuổi. Trong tiềm thức có chút không chịu được. Chỉ là lời Mông Nghĩa khó vì phạm. Đứng lên có chút gian nan nói:“Diệp lão sư.....”

Diệp Thiên Vân cũng không muốn làm khó ai. Khoát tay áo bình tĩnh nói: “Quên đi. Một chút việc nhỏ. Cho qua là tốt rồi! Mong huynh đệ đúng là người độ lượng. Thật sự làm cho người ta bội phục!”

Sắc mặt Mông Đan hòa hoãn lại. Diệp Thiên Vân nói vô cùng sáng khoái. Trong nội tâm thoải mái hơn chút ít. Người học võ. Khó tránh khỏi quyền cước. Mông Đan thoáng lộ ra tiểu dung. Coi như là xin lỗi.

Mông Nghĩa cũng không có cưỡng chế đồ đệ xin lỗi. Chuyển chủ đề nói: “Diệp lão sư tuổi còn trẻ. Công phu lại lô hỏa thuần thanh. Không biết sư thừa là người phương nào?”

Diệp Thiên Vân thường xuyên bị người hỏi sư thừa cho nên sớm có chuẩn bị. Cười cười nói: “Cũng không có lô hỏa thuần thanh. Chẳng qua là yêu thích. Gia phụ đam mê võ thuật. Cho nên từ nhỏ ta cùng phụ thân luyện tập quyền cước. Mới vào Cẩm Thành còn không quen biết ai. Xin Mông tiên bối chiếu cố!”

Mông Nghĩa nghe được lai lịch của Diệp Thiên Vân. Mỉm cười nói: “Thì ra là thế! Thiên Quân mấy ngày nay luôn khoe khen cậu. Ngay cả ta cũng nhin không được mà tới gặp mặt!” Hắn đứng dậy, lấy ra một tờ thiếp mời màu vàng, nói: “Diệp lão sư. Hôm nay ngoại trừ đến để xin lỗi. Còn có một chuyện khác!”

Nói đến đây Mông Nghĩa dừng một chút. Nhìn phản ứng của Diệp Thiên Vân. Tiếp tục nói: “Năm ngày nữa chính là đại thọ tám mươi tuổi của gia phụ. Hy vọng có thể đón tiếp Diệp lão sư!”

Lời Mông Nghĩa rất khiêm tốn. Diệp Thiên Vân tất nhiên không thể không cấp mặt mũi cho đối phương. Lập tức đứng lên hai tay nhận lấy. Nói: “Cảm ơn tiên bối mời. Nếu như thời gian cho phép, nhất định đến!”

Trong ánh mắt Mông Nghĩa lộ ra thần sắc thỏa mãn. Thân cận nói: “Cầu cửa miệng là dùng võ kết bạn. Vừa rồi nghe Trần viện trưởng nói cậu mới đến đây. Đối với Cẩm Thành hẳn là chưa quen thuộc. Nếu như cậu tới thọ yến của gia phụ ta. Nhất định sẽ kết giao được rất nhiều bằng hữu trong giới võ thuật!”

Diệp Thiên Vân trước mặt không nghĩ tới chuyện giới võ thuật lại dính vào mình. Nhưng cảm thấy chuyện trong giới võ thuật cũng không liên lụy đến võ lâm. Nhưng khẳng định chính là Mông gia tại Cẩm Thành nhất định là có phân lượng. Nếu không làm sao có thể thỉnh viện trưởng ra mặt.

Nghĩ tới đây linh cơ Diệp Thiên Vân khẽ động. Nói: “Đến Cẩm Thành mấy tháng. Cũng rất ít gặp qua võ đạo đồng nghiệp. Không biết Cẩm Thành chúng ta có tiên bối võ học không?”

“Ha ha! Diệp lão sư quả nhiên là người trong giới!” Mông Nghĩa nghe được lời của Diệp Thiên Vân càng cảm thấy được, không che dấu nói: “Cẩm Thành chúng ta có rất nhiều võ giả. Chỉ là cậu không biết thôi! Thực trung có tứ đại thế gia võ thuật. Trong võ học đều có tạo nghệ rất cao. Đợi đến thọ yến. Ta sẽ giới thiệu cho cậu”

Diệp Thiên Vân lần đầu tiên nghe thấy Thực Trung tứ đại thế gia! Thấy tính tình Mông Nghĩa thân thiện. Không khỏi mơ hồ minh bạch. Thế lực võ lâm không có địa phương nào không thấm thấu đến. Tất nhiên nếu có dịp, hẳn cần tìm Ngũ Vĩ hỏi một chút. Một bên tính toán một bên nói: “Không ngờ Mông lão tiên sinh lại cung cấp cơ hội tốt như vậy. Trước tiên tạ ơn ở nơi này!”

Mông Nghĩa thấy lời nói không sai biệt lắm. Liền đứng dậy nói: “Tốt. Chúng ta xin đợi Diệp lão sư!”

Diệp Thiên Vân đứng dậy. Đưa tiễn nói: “Nhất định đến!”

Sau khi hai người rời đi. Diệp Thiên Vân liếc thiếp mời một cái. Trên đó viết: Thực Trung Mông gia!

559. Chương 560: Thọ Yến

“Nga Mi nguyệt” Tức chỉ phái Nga Mi. Có người trong Tứ Xuyên truyền lưu họ Mông, Đỗ, Triệu, Hồng xưng là Nga Mi tứ đại thế gia.

Diệp Thiên Vân cảm tin tức của Ngũ Vĩ, trong nội tâm không khỏi sinh ra một tia sầu lo. Đắt Thực, Nga Mi chính là danh môn đại phái, xuyên suốt bao nhiêu năm, cuối cùng hình thành tứ đại thế gia. Tục truyền rằng phái Nga Mi cùng tổ chức phản Thanh có quan hệ, chỉ là Trung Hoa thành lập xong, mất đi mục tiêu nên tổ chức này chậm rãi phân giải thành bốn gia tộc cùng dần dần xa lánh với giang hồ. Trải qua vài lần sinh sôi nảy nở, nguyên bốn là xa lánh võ lâm, đến bây giờ thì va chạm không ngừng.

Phái Nga Mi hình thành hệ thống, do tứ đại gia tạo thành, đem chia ra bao phủ Nga Mi Sơn. Tứ đại gia tộc này trong chốn võ lâm cũng có dây mơ rễ má, đây là chuyện hắc lo lắng nhất. Tục ngữ nói cắt đứt xương cốt cũng còn gân, trong xã hội này, không có địa phương nào tuyệt đối phong bế với võ lâm.

Nếu như thân phận bại lộ, Diệp Thiên Vân chỉ có thể lánh đi chỗ khác. Nhưng cũng may tứ đại thế gia không có mật thiết với võ lâm, hơn nữa nơi đây do tứ đại thế gia làm chủ, ít nhất không cần phải lo lắng sẽ có người trong võ lâm tùy tiện xông tới.

Còn có vài ngày nữa là đến thọ yến của Mông gia, Diệp Thiên Vân còn chưa nghĩ có nên tham gia hay không. Nhưng mà muốn tránh ngày đó, cũng không phải dễ dàng. Theo tin tức trước mắt, Mông gia căn bản chính là bá chủ của Cẩm Thành.

Từ khi Mông Nghĩa đi tìm hắc, viện trưởng liền khách khí ba phần với hắc. Mông Nghĩa rời đi, ngày hôm sau hắc liền trở thành phó chủ nhiệm phòng giảng dạy võ thuật chuyên nghiệp!

Diệp Thiên Vân minh bạch, chính mình vô luận từ lai lịch cùng thành tích cũng không đủ đảm nhiệm, như vậy chỉ có thể là do quan hệ của Mông gia, mới có thể thúc đẩy viện trưởng đưa quyết định này. Cho nên muốn không tham gia thọ yến, thì phải chuẩn bị một lý do thật tốt, nếu không muốn nhanh chóng rời khỏi Cẩm Thành.

“Sư phụ, tại sao giờ này thầy mới đến, em và Lý Tường chờ người một giờ rồi!” Tống Học Nghiệp nhìn thấy Diệp Thiên Vân cầm văn kiện. Nhanh tay như con khỉ, muốn cướp đoạt để nhìn xem.

Diệp Thiên Vân mặc dù đang thất thần, nhưng mà hắc đã sớm có một loại bản năng, thân thể lệch đi cánh tay phải phát lực, Tống Học Nghiệp hừ một tiếng bị đánh ra mấy mét bên ngoài, nghe răng nhếch miệng hô đau!

Đang lo lắng trong lòng Diệp Thiên Vân bỗng nhiên bình tĩnh, nhướn mày lạnh lùng nói: “Em muốn làm gì?”

Tống Học Nghiệp bị hù dọa thở mạnh cũng không dám thở ra, Diệp Thiên Vân vừa rồi mới phản ứng một chút. Hắc biết hoàn toàn là vô ý thức phát ra. Loại khí tức sâm lãnh này cơ hồ làm hắc hít thở không thông. Trong nội tâm hoảng sợ vô cùng, đồng thời run rẩy đáp: “Sư phụ, em chỉ muốn nhìn một chút!”

Diệp Thiên Vân có chút căm tức, nếu như hắc vô ý thức làm Tống Học Nghiệp trọng thương, thì hậu quả rất nghiêm trọng, nghiêm sắc mặt nói: “Không nên gọi ta là sư phụ. Trường học có xưng hô của trường học, hôm nay cường độ gia tăng gấp đôi, nội dung của huấn luyện không thay đổi!”

Tống Học Nghiệp thề lưỡi, Diệp lão sư lúc nóng lúc lạnh, nói không chừng sẽ thay đổi theo thời tiết. Nghĩ đến cường độ gấp đôi, không khỏi rung mình một cái. Nhớ rõ ngày hôm qua huấn luyện xong hắc cũng đã không đứng dậy được, như vậy hôm nay có thể.... Hắc không dám vi phạm ý của Diệp Thiên Vân, nhưng vẫn lên tiếng xin xỏ: “Diệp lão sư. Em sợ thân thể của em ăn không tiêu.....”

Diệp Thiên Vân cách đó không xa nhìn thoáng qua, Lý Tường đã bắt đầu luyện tập, tròng mắt hơi híp nói: “Làm liền đi, không nên nói nhảm như vậy!”

Tống Học Nghiệp trong học viện thể dục Cẩm Thành, giờ đây đã thành người nổi tiếng. Nhưng ở trước mặt của Diệp Thiên Vân. Cho dù hắc có một trăm lá gan, cũng tuyệt đối không dám nói chữ không!

Diệp Thiên Vân cũng cảm giác cơn tức của mình có chút lớn. Chủ yếu là do suy nghĩ vấn đề này! Thực trung tứ đại thế gia, võ lâm. Còn có mình và Hứa Tình, điều này làm cho hắc có chút đau đầu. Trước mắt thiết yếu là cần một phương pháp, làm sao để đối mặt lời mời của Mông gia, làm sao có thể không quan hệ cùng võ lâm, nhẹ nhàng vượt vượt huyết Thái Dương, hắc cảm thấy mình có chút mệt mỏi.

Sau nửa ngày, Diệp Thiên Vân rốt cục đưa ra quyết định, nếu như lúc này rời đi, thân thể của Hứa Tình ăn không tiêu thì không nói, còn không biết nên đi phương nào. Cho nên hắc sẽ đến, hơn nữa không thể để cho bất luận kẻ nào biết thân phận của mình.

Trong tay Diệp Thiên Vân cầm thiệp mời, lại ngẩng đầu nhìn bài hào trên cánh cửa xa xa, mới dám xác định Mông gia ở chỗ này. Khu vực phồn hoa nhất Cẩm Thành, nhà cao đứng vững chính giữa, là một độc môn độc viện. Trước cửa là bãi đỗ xe, đỗ đầy xe quý, điều này làm cho Diệp Thiên Vân thoáng giật mình.

Cửa chính đen kịt dán thọ chữ màu vàng rực rỡ, một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ đứng ở trước cửa, cúi đầu đối với những khách nhân đi vào.

Mặc dù trước khi Diệp Thiên Vân đi vào Mông gia cũng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn đến loại phô trương này, thật đúng là làm cho sợ hãi dựng.

Tại trong ấn tượng của hắn, chỉ có đại môn phái mới có cái loại tràng diện náo nhiệt này.

Vì hôm nay là thọ yến, Diệp Thiên Vân có thể nói là đã dụng tâm lương khổ, ngoại trừ ăn mặc có chút kín đáo dùng Tây phục che đậy thân hình, còn mang theo một bộ kính mắt để che dấu tướng mạo của mình. Hứa Tình đã tốn hao tâm tư để trang điểm cho hắn, thật đúng là so với trước giống hai người khác nhau. Nếu như không phải người đặc biệt quen thuộc, muốn nhận ra hắn thì khó như lên trời.

Ở ngoài cửa đứng chừng mười phút đồng hồ, có năm người tiến vào. Hắn phát hiện một chi tiết nho nhỏ, nguyên lai màu sắc thiếp mời có bất đồng, có hồng sắc cùng lam sắc lưỡng chủng. Đưa ra thiếp mời màu lam sắc, trong cửa có người tới đón tiếp.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy loại tình huống này, không khỏi thở phào một cái. Hắn quá đề cao chính mình, Mục đích Mông mời hắn có lẽ rất đơn thuần, chỉ là kết giao bằng hữu thôi, căn bản là hắn đương không phải là khách nhân trọng yếu gì.

Minh bạch điểm này, trong nội tâm Diệp Thiên Vân có một tia mừng thầm, mình muốn né tránh càng dễ hơn, không được người coi trọng, chỉ có như vậy hắn mới có thể che dấu tốt.

Nhìn đồng hồ, thời gian cũng không còn nhiều lắm, Diệp Thiên Vân tiêu sái bước vào trước cửa, đem thiếp mời đưa ra.

Đứa bé giữ cửa nhận lấy lật ra hai cái, sau đó hô lớn:“Có khách tới!”

Diệp Thiên Vân cảm thiếp mời màu vàng đồng dạng với người vừa rồi, không có bất kỳ người nào đến nghênh đón, liền tiêu sái đi vào.

Vừa mới vào sân, liền nhìn thấy trong nội viện đứng gần hai mươi người, tốp năm tốp ba cùng một chỗ nói chuyện trời đất, rất náo nhiệt! Điều này làm cho Diệp Thiên Vân càng thêm giải sầu, hắn không có ý định tiến vào trong phòng mừng thọ. Cho nên đi khắp ngõ ngách trong nội viện, thờ ơ lạnh nhạt với những người này.

Nghe xong một hồi, Diệp Thiên Vân mới cười khổ một tiếng. Người nơi này cũng hỗn tạp vô cùng, từ nhân viên công vụ của chính phủ đến lão bản của các cửa hàng, thậm chí còn có lão bản của hương lâu, thiên nam địa bắc ở cùng một chỗ trêu chọc, hiển nhiên là đem nơi đây thành nơi tụ hội xã giao.

“Diệp lão sư? Sao thầy lại ở chỗ này?” Mông Thiên Quân ăn mặc một thân hồng sắc, nhìn thấy Diệp Thiên Vân xong ngoài ý muốn cực kỳ, hắn tiến lên nhiệt thành nói:“Nếu như không phải nhìn kỹ, thật đúng là không nhìn ra thầy!”

“Ha ha!” Diệp Thiên Vân chính là muốn tránh né những vô lâm nhân sĩ kia, làm bộ nói:“Vừa rồi đụng phải một người quen. Liền bắt chuyện trong chốc lát. Trong này rất tốt, em phải bận rộn a!”

Trên đầu Mông Thiên Quân còn có băng gạc, cho nên rất dễ thấy trong đám người, hắn lôi kéo Diệp Thiên Vân, thấp giọng nói:“Cùng bọn họ một chỗ làm gì? Những người này người đầy hơi tiền! Hôm nay thọ yến của ông nội em. Bọn họ chỉ đến cho vui mà thôi! Đi, chúng ta vào bên trong đàm luận!”

Diệp Thiên Vân mặc dù là lão sư, nhưng Mông Thiên Quân chỉ kém hắn hai ba tuổi mà thôi. Hai người cùng ở một chỗ thực sự giống như bằng hữu, cho nên cũng không có ai chú ý.

Đi đến đại đường Diệp Thiên Vân âm thầm quan sát, trong phòng cơ hồ có hai mươi người gì đó, tất cả đều là võ giả. Hắn một bên mở cửa ra một bên kiểm tra có người quen không. Làm hắn yên tâm chính là, gương mặt mọi người ở đây đều lạnh nhạt vô cùng. Căn bản cũng không quen biết ai.

“Diệp lão sư, người nơi này đều là cao thủ, vì mặt mũi ông nội của em mà tới, em không quá quen thuộc!” Mông Thiên Quân len lén chỉ vào những người trong hành lang nói:“Bọn họ tại đất Thục đều là võ thuật thể gia rất nổi danh, bên kia là Đỗ gia. Bên kia là Triệu gia cùng Hồng gia!”

“A!” Diệp Thiên Vân lẳng lặng nghe Mông Thiên Quân giới thiệu . Nếu như không phải sớm nhận được tin tức, thì khi đi vào thọ yến cũng làm hai mắt tối sầm. Hắn không muốn có quan hệ cùng những người này. Cũng may Mông Thiên Quân không quen thuộc.

Xuyên qua đại đường, phía sau là một hoa viên. Hai cái tiểu đình nghỉ mát nổi bật lên khác biệt. Trong hoa viên cũng không có nhiều người, chỉ có năm sáu người, hơn nữa tất cả đều là thanh niên bằng tuổi Diệp Thiên Vân.

Mông Thiên Quân tự nhiên đi vào trong một tiểu đình nghỉ mát, nói với hai người đang đánh cờ:“Hai vị sư huynh, các ngươi, người nào thắng?”

“Đương nhiên là ta, hắc hắc!” Trong đó một thanh niên gầy đặc ý nói:“Nước cờ nhị sư huynh dở tệ, ta lại thắng nữa, đúng là làm chê cười rồi!”

Mông Thiên Quân lập tức cười nói:“Tốt lắm, đừng đánh nữa! Ta giới thiệu cho mọi người một vị bằng hữu, đây là Diệp Vân lão sư của học viện Cẩm Thành, công phu rất lợi hại!” Hai vị sư huynh của Mông Thiên Quân, đều dừng quân cờ lại đứng lên mỉm cười gật đầu, thanh niên gầy trêu chọc nói:“Tại trong nội viện có ai có thể so sánh với tiểu sư đệ được!”

Mông Thiên Quân nhìn thấy hắn không tin, đỏ mặt cãi cộ nói:“Đại sư huynh cũng chịu không nổi một chiêu của Diệp lão sư!”

“Cái gì?” Hai người tức thì đứng lên, quân cờ cũng không đánh xuống, ánh mắt nhìn Diệp Thiên Vân, đều tràn đầy tôn kính!

Mông Thiên Quân cười hắc hắc đặc ý nói:“Ta biết các ngươi sẽ có phản ứng này mà! Công phu của Diệp lão sư thâm bất khả trắc, các ngươi cũng không thể đối đãi như bằng hữu bình thường, nhất định phải thân cận hơn mới được!”

Diệp Thiên Vân nhìn hai gã sư huynh của Mông Thiên Quân, ngay cả thân hình võ giả cũng không có, hiển nhiên yên tâm lại. Cười chào hỏi:“Các ngươi tốt chứ!”

Hai người đồng thời đáp lễ, đối với cao thủ, người học võ từ trước đến nay luôn luôn kính trọng từ xa.

Mông Thiên Quân vừa muốn nói chuyện, đột nhiên một thanh âm quái dị, cười nhạo nói:“Thiên Quân, chúng ta lâu rồi không có đối luyện! Thừa dịp hôm nay thọ yến, ta thấy chúng ta chút nữa nên hảo hảo đối luyện a!”

Mông Thiên Quân nghe xong xanh cả mặt, hung hăng trừng mắt về phía người nói chuyện. Người này lại dương dương đắc ý, không thèm để ý đến có gì không đúng.

Diệp Thiên Vân nhìn thần sắc của mấy người, không khỏi nghi ngờ nói:“Hắn là ai?”

Mông Thiên Quân không che dấu chút nào lộ ra thần sắc chán ghét, quay lại nhìn ba người, nghiêng răng nghiêng lợi nói:“Là thằng con của đại bá Mông Trí, Mông Thiên Tề!” Nói đến đây nắm tay hật chặt, khắc chế nói:“Chỉ là luyện vài công thức em vài năm, trước mặt gia gia luôn lần áp em!”

560. Chương 561: Có Người Kế Tục

Đã không sợ bị người khác phát hiện, tư duy của Diệp Thiên Vân cũng nhẹ nhàng rất nhiều. Chỉ cần hắn không bạo lộ, an an ổn ổn chờ cục cưng Hứa Tình ổn định lại là được.

“Nhị đệ, ngươi cũng đừng có gánh nặng tâm lý gì! Ta sẽ không cùng ngươi đối luyện liên đâu, sẽ cho ngươi thời gian chuẩn bị mà !” Mông Thiên Tề cười rất tà khí, làm cho người ta sinh ra cảm giác tự đại.

Sắc mặt của Mông Thiên Quân trắng bệch, muốn phát lực cũng không được, Thiên Tề chọc giận làm hắn cơ hồ muốn thổ huyết!

Mông Thiên Tề đã hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, rõ ràng lớn hơn Mông Thiên Quân năm tuổi. Người này ruột để ngoài da, có thể thấy được tâm tư hắn không sâu. Hắn chấp tay mà đứng ngạo nghễ nói với

mấy người bên cạnh: “Đi thôi, phía trước còn có rất nhiều bằng hữu chờ chúng ta!” Nói xong nghênh ngang đi ra hoa viên.

“Khinh người quá đáng!” Người thanh niên gầy nhìn hẩn đi rồi, mới phẫn hận nói: “Tiểu sư đệ, người đừng để ý tới hẩn, Mông Thiên Tề thật ngông cuồng, nếu có cơ hội nhất định phải hảo hảo giáo huấn hẩn!”

Diệp Thiên Vân âm thầm cười, người thanh niên gầy này nhìn rất có nghĩa khí huynh đệ, nhưng trên thực tế lại sợ đầu sợ đuôi. Nếu như hai người bọn họ có thể đứng ra nói vài lời công đạo, Mông Thiên Quân tất nhiên sẽ không thăm đến trình độ này.

Tựa hồ cảm thấy không khí căng thẳng, nhị vị sư huynh của Mông Thiên Quân tìm lí do thoái thác rời khỏi hoa viên. Sắc mặt Mông Thiên Quân trắng bệch nói: “Diệp lão sư, thầy cũng thấy rồi đó!”

Diệp Thiên Vân có chút chần chờ rồi gật đầu một cái, trầm ngâm không nói.

“Vị biểu ca của em bình thường rất đối lập với em, nhưng em lại đơn độc một người, ngay cả một bằng hữu cũng không có!” Mông Thiên Quân tựa hồ một bụng oán khí, tìm không thấy nơi phát tiết nói: “Chút nữa, lại phải đi luận võ, sau đó thua trận, cái này tựa hồ đã thành tục lệ rồi!”

Diệp Thiên Vân không biết hẩn nói ra những lời này đến tột cùng là có ý tứ gì. Tựa hồ ẩn ẩn có ý tứ kêu mình hỗ trợ. Nhân phẩm Mông Thiên Quân này ít nhất tính đến hiện tại, cũng gọi là tốt, hẩn cố ý lui bước nói: “Thua thì thua, tuổi em còn trẻ, sau này cũng sẽ có cơ hội thắng, không phải sao?”

Mông Thiên Quân phảng phất bị thiên đại ủy khuất có chút kích động nói: “Diệp lão sư. Em sao có thể thua? Thầy không rõ sự tình trong nhà của em. Mông gia đời thứ ba chỉ có em và Mông Thiên Tề! Em thua. Chỉ sợ đối phương ngay cả một con đường sống cũng không cấp cho em!”

Diệp Thiên Vân chưa từng lường trước đến chuyện trong gia tộc cũng sẽ đạt được tới cảnh giới thủy hỏa không dung. Nhìn biểu tình của hẩn không giống như làm bộ.

“Diệp lão sư. Một ngày hôm trước ngài giao thử cùng sư huynh Mông Đan của em, toàn bộ em đều thấy hết!” Mông Thiên Quân ngẩng đầu nhìn hẩn nói: “Mông gia em tại Cẩm Thành có chút danh tiếng. Nếu như thầy có thể giúp em một tay. Như vậy Mông Thiên Quân sẽ đem tình này báo đáp gấp trăm lần nghìn lần.” Nói đến đây đột nhiên nhẹ giọng xuống.

Diệp Thiên Vân có chút do dự. Hiện giờ hẩn không nói nên lời. Đến tột cùng đây là ý tứ của Mông Thiên Quân hay là Mông Nghĩa bắt hẩn nói. Phải biết rằng ý nghĩa của hai loại đó không giống nhau.

Đúng lúc này. Mông Nghĩa lại xuất hiện ở hoa viên. Nhìn thấy hai người. Lập tức nhoẻn miệng cười nói: “Diệp lão sư. Vừa rồi nhất thời không thể phân thân nghênh đón người. Xin thứ lỗi!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy Mông Nghĩa xuất hiện. Trong lòng có chút khổ. Khẽ mỉm cười nói: “Mông tiên bối đa lễ rồi. Tôi và Thiên Quân trò chuyện rất cao hứng. Ngài bận rộn nhiều chuyện. Không cần bận tâm tới tôi!”

“A?” Mông nghĩa có chút kinh ngạc, sau đó nhìn Mông Thiên Quân cười nói: “Thiên quân. Các người đang nói chuyện gì vậy?”

“Phụ thân!” Mông Thiên Quân thu liễm tâm tình một chút, cùng vừa cười vừa nói: “Diệp lão sư một thân hảo công phu, hài nhi đang thỉnh Diệp lão sư giảng giải võ học thôi!”

“Ừm!” Mông Nghĩa nghe xong gật đầu khen ngợi, nói: “Không sai, tu vi của Diệp lão sư rất cao! Con có nghi vấn nào trong võ học, thì nên thỉnh giáo Diệp lão sư!” Nói đến đây vừa cười vừa nói với Diệp Thiên Vân: “Cái này thật làm phiền Diệp lão sư rồi, Thiên Quân từ nhỏ đã hiếu học, chỉ là ta có rất nhiều chuyện tình bận rộn, lại không có công phu mà dạy bảo hẩn. Sau này xin ngài hao tâm tổn trí rồi!”

Diệp Thiên Vân nghe hẩn nói như thế, thần sắc lập tức lộ ra. Mông Nghĩa nhất định là đã sớm nói với Mông Thiên Quân, cho nên cười cười nói: “Xin ngài yên tâm, tôi sẽ làm hết khả năng, nhất định sẽ đem những thứ mà tôi học được, dạy cho Thiên Quân!”

Mông Nghĩa cảm kích chấp tay nói: “Ta ở chỗ này thay mặt Thiên Quân cảm ơn cậu! Sau này nếu có chuyện tình gì, thì cậu thông báo ta một tiếng. Tại Cẩm Thành này ta cũng có ba phần mặt mũi!” Nói đến đây

thoảng áy náy nói:“Phía trước còn có chút sự tình, ta phải đi tiếp!”

Mông Nghĩa đi rồi. Diệp Thiên Vân cũng triệt để minh bạch. Từ lúc vào cửa đến bây giờ. Trước đem mình gạt qua một bên, sau đó lại coi trọng mình. Cái này rõ ràng cho thấy muốn mời chào mình.

“Lão sư, chút nữa trên đại đường, Mông Thiên Tề nhất định mời em đối luyện với nhau, đến lúc đó chỉ sợ em lại thua, có biện pháp nào hay không?” Mông Thiên Quân vội vàng nói:“Nếu như lần này thua nữa, nhất định sẽ làm ông nội em thất vọng.”

Sau này Diệp Thiên Vân cần một thân phận, mới có thể bảo đảm sống an ổn tại Cẩm Thành. Vừa rồi đáp ứng Mông Nghĩa, đúng như dự đoán của hắn, sẽ tạm thời được an bình, hắn hơi suy nghĩ liền hỏi:“Thực lực em kém hẳn nhiều ít?”

Mông Thiên Quân thoáng suy nghĩ, cẩn thận nói:“Thật ra công phu của Mông Thiên Tề, cũng không cao hơn nhiều so với em, chỉ bất quá hắn hơn em năm tuổi, luyện trước em năm năm, cho nên lấy kinh nghiệm mới thắng em!”

Lông mày Diệp Thiên Vân nhú chặt, trong giao thủ, khi lâm trận mới mài gươm thì có chút muộn, sau nửa ngày mới nói:“Các người đều dùng công phu gia truyền sao?”

“Tương truyền Mông gia em là hậu duệ của Nhạc gia, tổ tiên là Nhạc tướng quân vì một chút chuyện mà bỏ chạy ẩn vào Đất Thục, cho nên công phu gia truyền của Mông gia chính là Nhạc gia quyền!” Mông Thiên Quân đối với phương diện này hiển nhiên rất quen thuộc, chậm rãi nói:“Bất quá tại đất Thục, Mông gia sinh sôi nảy nở, Nhạc gia quyền nguyên bản đã sớm mất bảy tám phần mười, gia gia cổ vũ chúng ta phải cố gắng phục hồi lại!”

Diệp Thiên Vân có một tia khiếp sợ, không ngờ tổ tiên Mông gia còn có bóng dáng của nhạc gia, thoát nhìn Thục trung tứ gia đều là danh môn hậu duệ. Hắn thoáng suy nghĩ, liền có một phương án.

Mông Thiên Quân tinh thông kỹ thuật, lại có một chút bản lĩnh võ thuật. Lúc này chỉ có thể để hắn học mấy chiêu võ thuật, lập tức nói:“Thời gian cấp bách, chiêu thức có thể dạy không nhiều! Em chỉ cần học được vài động tác, một chút nữa nếu quả thật có giao thủ với Mông Thiên Tề, chỉ cần công phu của em không quá kém hắn, ít nhất có thể đánh ngang tay!”

Mông Thiên Quân hưng phấn, sắc mặt đỏ bừng. Tay cũng không biết phóng tới nơi nào. Hắn đã mấy lần chịu nhục, hận không thể động thủ sớm, nói:“Diệp lão sư, em biết năng lực của ngài, chỉ là thời gian quá ít, nên thua cũng không có vấn đề gì!”

Trên thủ tọa của đại đường có một vị lão giả tóc trắng xóa. Tuy đã qua tuổi tám mươi, nhưng thân thể vẫn cao lớn, trong thần sắc không mang theo một tia của tuổi xế chiều, đây cũng là Mông gia lão gia tử, Mông Diêm.

Tân khách đã xếp thành hàng tiến đến chúc thọ, mỗi người đều không keo kiệt mà đem từ ngữ ca ngợi trên người của hắn.

Đứng bên trái Mông Diêm là Mông Nghĩa, còn bên phải là Mông Trí. Tất cả tân khách đều đứng theo vị trí của hai người, hiển nhiên là đã chia làm hai phe.

Diệp Thiên Vân không chớp mắt dò xét cẩn thận, thực lực của hai người hắn là sà sà nhau. Nếu muốn áp đặt được đối phương, chỉ có thể xem công phu của Mông Thiên Quân và Mông Thiên Tề. Thoạt nhìn Mông Nghĩa đã sớm có chuẩn bị, nếu không sẽ không mời mình đến đây.

Tất cả mọi người nói lời chúc mừng xong, quả nhiên Mông Thiên Tề từ bên phải đi ra. Cát cao giọng nói:“Gia gia, hôm nay là đại thọ tám mươi của người, tôn nhi trước chúc người thọ bỉ nam sơn, an khang thịnh vượng! Tôn nhi muốn đối luyện thử với Thiên Quân, không phân biệt thắng thua, chỉ tỷ võ cho người vui vẻ, hy vọng người có thể cười!”

“Tốt!” Mông Diêm cao hứng đứng dậy, ý động nói:“Thiên Tề. Con cũng rất hiếu gia gia! Nhớ rõ lần thọ yến trước, Thiên Quân thua, không biết lần này hai người các người có tiến bộ hay không!” Hắn cười sang sảng nói:“Hôm nay là ngày tốt, nên điểm đến rồi thôi, thắng sẽ có phần thưởng xứng đáng!”

Tân khách chung quanh đều cười phát ra thiện ý, Mông Diêm vô cùng yêu thích võ thuật, mà công phu của hai người đồng dạng không sai biệt nhau lắm, trận đấu hôm nay rất đáng xem.

Mông Thiên Quân tại thời khắc này không khỏi có chút khẩn trương. Quay đầu lại nhìn thấy thần sắc của Diệp Thiên Vân, như là tìm được người có chung tư tưởng. Từ trong đám người đi ra, hai đầu gối quỳ xuống nói: “Gia gia, hôm nay là đại thọ tám mươi của người, chúc ngài thọ tỷ nam sơn!”

Mông Diêm không ngừng gật đầu nói: “Hảo, hảo, hảo! Con cùng Thiên Tề đối luyện, hôm nay coi như tỷ thí cho khách nhân và ta xem, để ta coi phong thái tử tôn của Mông gia!”

Hàng phía trước hơn mười người khách nhân. Cũng tự hiểu mà lui ra phía sau. Nhượng ra một khối đất trống, thuận tiện cho hai người tỷ thí. Mông Nghĩa ở phía trên quát: “Thiên Quân. Thiên Tề, hôm nay là ngày đại hỉ, điểm đến là thôi, không thể gây thương tổn cho đối phương.” Hai người đồng thời gật đầu đáp ứng, đứng vững lại Mông Thiên Quân liền ôm quyền nói: “Kính xin biểu ca hạ thủ lưu tình!”

Mông Thiên Tề không hề có áp lực, cười đùa nói: “Lời này ta nên nói mới đúng, Nhị đệ. Mời!”

Mông Thiên Quân được Diệp Thiên Vân chỉ điểm, thân thể trầm xuống, dưới chân phát lực, không nhanh không chậm tới gần đối phương, đưa tay đánh một chưởng!

Mông Thiên Tề lui về phía sau, cánh tay nhẹ giơ lên, linh hoạt ngăn chặn thế công của Mông Thiên Quân, sau đó một quyền bổ ra!

Hai người rất nhanh tựu chiến đến một chỗ, mỗi khi ra một chiêu đều là kinh tâm động phách. Chung quanh thỉnh thoảng tuôn ra vài tiếng ủng hộ, mà ngay cả Mông Diêm cũng phải gật đầu tán thưởng.

Mười chiêu thoáng qua, Mông Thiên Quân cảm giác có chút khó khăn. Hắn thừa dịp đem thân thể đè xuống phía dưới, hồi tưởng lại Diệp Thiên Vân dạy động tác yếu lĩnh liền nhanh chóng ứng biến, bước tới ngồi chồm hổm khom lưng, dùng khuỷu cánh tay trái làm quyền, đồng thời tay phải dồn sức đánh vào vị trí trái tim đối thủ! Vừa rồi một mực không chế tiết tấu, một chiêu này vừa nhanh lại ổn, theo chiêu của đối phương mà ứng biến!

Mông Thiên Tề bị cố định lại, có chút gấp rút không kịp đề phòng. Hắn liền tiếp lui về phía sau, né tránh công kích của đối phương, trong nội tâm nén giận nói không nên lời, đối phương sắp thất bại, vì sao đột nhiên có biến hóa như vậy!

Trong lòng Mông Thiên Quân mừng rỡ, tình thế quả nhiên giống Diệp Thiên Vân nói không kém bao nhiêu. Hắn bắt được cái khe hở duy nhất này, tiến lên, chìm thân, một cước đâm trên bàn chân đối phương!

Mông Thiên Tề né tránh không kịp, ôm chân gục tại chỗ, trên mặt đất kêu lên đau đớn!

Mặt của Mông Trí lập tức trầm xuống, mà Mông Nghĩa thì tự khắc chế mình, không để lộ ra sắc mặt vui mừng. Chỉ là một giây sau, hắn liếc mắt tới Diệp Thiên Vân tán dương.

Mông Thiên Quân thấy một chiêu thành công, thu thế lại, liền ôm quyền khiêm tốn nói: “Biểu ca, đa tạ!”

“Giỏi!” Mông Diêm đối với tỷ thí vừa rồi rất là tán thưởng, đứng dậy vỗ tay nói: “Thắng không kiêu, bại không nản, đúng là tử tôn của Mông gia ta! Thiên Quân, không ngờ con tiến bộ nhanh như vậy, xem ra Mông gia ta đã có người kế tục!”

561. Chương 562: Làm Cha

Chỉ lấy tình huống trước mắt mà nói cũng đủ để Mông Thiên Tề kinh sợ. Nguyên vọng tha thiết của Mông Thiên Quân đã đạt tới. Nhưng hắn không có buông lỏng bản thân. Tận lực ngăn chặn sắc mặt vui mừng của chính mình. Bình tĩnh nói: “Gia gia. Con cùng biểu ca của tỷ thí tính cũng không tính là gì. Chỉ làm ngài cười thôi. Nếu như so lại lần nữa thì cũng chưa biết ai thắng ai thua!”

Các vị tân khách nghe được lời nói của Mông Thiên Quân. Trong nội tâm cũng không khỏi ấn tượng thêm vài phần! Trong gia tộc, điều gia chủ hy vọng nhìn thấy nhất chính là hai chữ hài hòa. Mà lời nói này của Mông Thiên Quân là cách cư xử rất tốt!

“Không sai!” Miệng của Mông Diêm nhanh chóng mở ra. Nặng nề vỗ vào tay vịn trên mặt ghế nói: “Vừa rồi con tỷ thí cùng Thiên Tề. Thực lực của con còn khiếm khuyết rất nhiều! Nhưng mà.....” Mông lão gia tử đang nói lại chuyện: “Chuyện này cũng hoàn toàn nói rõ tiến bộ của con. Luyện công không phải là chuyện trong ngày một ngày hai. Nhất định phải kiên trì bền bỉ mới được!”

Mông Thiên Quân nặng nề gật đầu một cái. Ôm quyền nói: “Con nhất định nhớ kỹ lời của gia gia. Không bao giờ dám quên!”

Vừa rồi Mông Thiên Tề tỷ thí thua. Trên mặt hiện lên một mảnh trắng bệch. Phải biết rằng Mông Thiên Quân nhỏ hơn hẳn năm tuổi. Nhưng mà lại có kết quả như vậy. Dùng con mắt vụng trộm liếc về phía Mông Trí. Đã thấy lửa giận trong mắt phụ thân. Lập tức mắt bò mới lo làm chuông nói: “Gia gia. Thời gian gần đây con có chút lười biếng. Sau này nhất định sẽ tập luyện công phu chăm chỉ hơn. Tuyệt không làm ngài thất vọng!”

Mông Diêm nhìn hẳn một cái thật sâu. Gật nhẹ đầu. Rất vui mừng nói: “Mông gia ta đã có người kế tục. Điều này làm cho ta cũng cảm thấy có chút già rồi. Chắc phải nên cho người tuổi trẻ một ít cơ hội!”

Hắn dừng lại một chút mới tiếp tục nói: “Cho nên ta muốn thừa dịp này. Nói với các vị bằng hữu một việc. Từ hôm nay trở đi. Sản nghiệp của Mông gia sẽ giao cho hai đứa con trai của Mông Trí và Mông Nghĩa quản lý! Lúc đầu có thể bọn nó có chỗ khiếm khuyết. Nhưng chỉ cần một thời gian ngắn, tuyệt đối sẽ không làm cho các vị thất vọng! Nếu chúng có làm gì không đúng. Xin mọi người bao dung. Mông gia vĩnh viễn cảm kích các vị!”

Không ít người ở đây đều có sinh ý với Mông gia. Nghe đến những lời nói khách khí này. Nội tâm cũng thoáng mở ra. Sản nghiệp của Mông gia đại bộ phận đều trong Cẩm Thành. Cơ hồ chỉ cần là những sinh ý có thể kiếm tiền. Đều có thể nhìn thấy bóng dáng của bọn hắn. Tre già măng mọc (dùng từ ngữ VN). Đây là chuyện tốt. Cũng là chuyện xấu.

Chuyện tốt chính là sau này sẽ có cơ hội hợp tác với Mông gia nhiều hơn. Chuyện xấu là hai đứa cháu này sẽ đứng sau mọi chuyện. Nếu muốn có sinh ý tốt với Mông gia. Trước tiên cũng phải giữ vững vị trí của mình. Cho nên đối với bọn họ mà nói. Những chuyện nguy hiểm theo sau kỳ ngộ này cũng không nhỏ.

Mông lão gia tử có lẽ cảm thấy mệt mỏi. Căn bản không cho mọi người có cơ hội nói nhiều. Vừa cười vừa nói: “Già rồi. Già rồi. Yên hội này. Đều là nơi của những người trẻ tuổi trong thiên hạ! Ta có chút ăn không tiêu. Xin thứ cho lão hủ không cách nào phụng bồi! Các vị bằng hữu. Các vị nhất định phải cao hứng mà đến cũng cao hứng mà về. Nếu không sẽ có người nói Mông gia ta chiếu cố không chu toàn!” Nói xong liền cáo từ. Xoay người đi trước.

Mông Nghĩa và Mông Trí nhìn Mông Diêm đi rồi. Liền bắt đầu thân thiện chiêu đãi khách nhân.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy mọi sự tình đều không sai biệt lắm. Hôm nay đã hoàn thành nhiệm vụ viên mãn. Cho nên hắn chậm rãi chuyển hướng đến tiền viện. Định yên lặng rời đi. Chuyện tình liên quan với Mông gia. Hắn cũng không muốn tham dự quá nhiều. Mông Nghĩa và Mông Trí tất nhiên là thủy hỏa không dung hòa. Chuyện tranh đấu chỉ là sớm muộn. Một khi hắn bị cuốn vào nội đấu của Mông gia. Chỉ sợ cuộc sống yên tĩnh lại sắp bị đánh vỡ.

“Diệp lão sư. Cảm ơn ngài! Nếu như không có thầy. Hôm nay em tất nhiên sẽ thất bại. Đến lúc đó chỉ sợ ông nội của em sẽ thất vọng cực kỳ đối với em!” Mông Thiên Quân nhìn thấy Diệp Thiên Vân liền đuổi theo ra ngoài. khó có thể khắc chế tâm tình kích động của chính mình. Thân thể có chút phát run.

Ngày thường Mông Diêm rất ít khi khảo hiệu hậu bối. Cũng chỉ có ngày đại hỉ. Mới để cho mọi người đánh giá nhau. Hôm nay là cơ hội của cả năm! Trong một năm này, Mông Thiên Quân biết mình nhất định sẽ được coi trọng. Cơ hội này hắn đã đợi quá lâu. Tuyệt đối không thể dễ dàng để mất.

Nhìn Diệp Thiên Vân trước mắt. Hắn kính trọng tột đỉnh. Đối với hắn mà nói. Phụ thân sẽ không tốn hao quá nhiều thời gian trên người của hắn. Muốn cố gắng. Cuối cùng cũng chỉ dựa vào chính mình.

Diệp Thiên Vân mỉm cười dừng cước bộ lại. Nếu như là năm năm trước. Có lẽ hắn sẽ trợ giúp Mông Thiên Quân. Thuận tiện đạt những gì mình mong muốn. Nhưng mà hiện tại, vì muốn sống ổn định. Đối với tiền tài và quyền lực, hắn đã sớm không có ý niệm ngày thơ như lúc trước.

Hắn cũng không phải nỗ lực nhiều lắm. Chẳng qua là thuận tiện chỉ điểm thôi. Cho nên cũng không mong đối phương cảm tạ với mình. Lúc này thọ yến đã gần kết thúc. Diệp Thiên Vân bình tĩnh nói: “Chuyện này hết thấy là do cố gắng của em. Không có quan hệ lớn với thầy. Thầy còn một số việc. Trước hết cáo từ!”

Mông Thiên Quân hơi thất thần. Trong một tiếng Diệp Thiên Vân chỉ dạy cho hắn mấy chiêu. Làm cho hắn lấy được những thứ mình mong muốn. Hắn muốn báo đáp đối phương, đối phương lại lẳng lặng rời đi. Hắn đột nhiên sinh ra một cảm giác vô lực. Không muốn cũng không được. Lúc này mới cảm nhận được ý tứ trong chuyện này.

Mông Thiên Quân sợ hắn vừa đi mất. Lập tức vội vã mở miệng nói: “Diệp lão sư. Em.....em.....Em không có ý tứ gì khác. Chỉ là muốn báo đáp ngài!”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy thần sắc lo lắng của hắn không khỏi buồn cười. An ủi: “Không có chuyện gì đâu. Ngày mai tới trường học rồi nói sau!” Nói xong liền xoay người chậm rãi rời đi.

Nhưng mà đúng lúc hắn ra tới cửa. Mông Nghĩa cũng từ đại đường đi tới. Mở miệng giữ lại: “Diệp lão đệ. Xin chậm lại một chút!”

Diệp Thiên Vân ngơ ngác. Mông Nghĩa này đúng là trở mặt cực kỳ nhanh. Chỉ trong chốc lát. Liền từ Diệp lão sư biến thành Diệp lão đệ. Đối với loại cử động như vậy. Làm hắn cảm giác được người này làm việc chỉ vì lợi ích.

Mông Nghĩa đi đến trước. Thân mật kéo tay Diệp Thiên Vân lại. Thần sắc trong mắt một mảnh cực nóng nói: “Hôm nay Diệp lão đệ giúp chúng ta đại ân. Mông Nghĩa nhớ kỹ! Thiên Quân còn không hiểu chuyện. Xin đệ chiếu cố nhiều hơn!”

Động tác của Diệp Thiên Vân có chút cứng nhắc. Hắn cũng không am hiểu những chuyện dối trá như Mông Nghĩa. Chậm rãi rút tay về. Khuôn mặt giãn ra nói: “Quá khách khí rồi. Trong nhà còn có việc không thể ở lại!”

Hôm nay Mông Nghĩa có thể nói là thu hoạch rất lớn. Tuy hắn vẫn kinh doanh gian võ quán. Nhưng mà từ hôm nay trở đi, sẽ tiếp thu sản nghiệp hạch tâm của Mông gia.

Nghĩ tới đây. Mông Nghĩa không khỏi trù mèn nhìn đứa con liếc. Hôm nay Mông Thiên Quân đã vì hắn tranh được lợi thế. Trừ đứa con này của mình ra. Một người công thần khác chính là thanh niên đối diện.

Tuy Mông Nghĩa không biết rõ chi tiết của đối phương. Nhưng mà từ sự tình hôm nay. Tuyệt đối là người có thể đảm đương trách nhiệm. Nhân tài như vậy nhất định phải giữ trong tay mình. Hắn cười sang sảng nói: “Diệp lão đệ. Hôm nay.....” Vừa muốn nói tiếp. Lại nghe điện thoại của Diệp Thiên Vân vang lên, cho nên chỉ có thể dừng lại!

Diệp Thiên Vân nhìn dây số. Là số điện thoại của Hứa Tình. Lập tức bắt máy, biến sắc trong vài giây. Trầm giọng nói: “Bệnh viện nào? Tôi lập tức tới ngay!”

Mông Nghĩa nghe được lời nói của Diệp Thiên Vân liền phân phó quyết đoán: “Thiên Quân. Tìm chiếc xe hộ tống Diệp lão sư!”

Lông mày của Diệp Thiên Vân có chút chau lại. Người điện thoại tới là bảo mẫu trong nhà. Hứa Tình sinh sớm hơn dự định vài ngày. Cho nên hắn muốn lập tức đến bệnh viện phụ sản Cẩm Thành.

“Bệnh viện nào? Tôi sẽ giúp thầy an bài tốt!” Mông Nghĩa hỏi rất quyết đoán.

Thần sắc Diệp Thiên Vân lộ ra cảm kích. Dù sao có người chiếu cố cũng là sự tình tốt. Không chút do dự nói: “Bệnh viện phụ sản. Thê tử của tôi sắp sinh!”

“Yên tâm đi. Trước hết tôi sẽ an bài mọi thứ! Thiên quân đi lấy xe. Anh không nên gấp gáp quá. Lão ca chúc mừng ngươi trước a!” Mông Nghĩa cười ha hả. Có mấy lời không cần nói cũng có thể minh bạch. Chỉ cần Diệp Thiên Vân còn ở trong Cẩm Thành thì đầu nhập vào hắn tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Diệp Thiên Vân đợi trong bệnh viện. Có Mông Nghĩa giới thiệu. Quả nhiên thuận tiện rất nhiều. Từ bác sĩ đến hộ sinh. Thậm chí đến phòng sinh. Đều là cao cấp nhất. Cho nên Diệp Thiên Vân cũng không quá lo lắng.

Chỉ là khổ cho Hứa Tình thôi. Diệp Thiên Vân trong mấy tháng này luôn cẩn thận chiều cố nàng . Nhưng mà đến khoảnh khắc quyết định hẳn lại bất lực. Khổ sở này chỉ có mình nàng chịu đựng.

Mông Thiên Quân ở một bên nhìn nhất cử nhất động của Diệp lão sư, cẩn thận an ủi:“Diệp lão sư. Thầy hay là ngồi xuống đi! Không cần quá lo lắng. Bệnh viện này rất có danh khí tại Cẩm Thành. Huống hồ có ba ba em bắt chuyện qua. Bọn họ không dám không làm toàn lực đâu!”

Diệp Thiên Vân mới cảm giác bớt lo nghĩ một chút. Đi tới đi lui trong hành lang. Tận lực làm cho mình bình tĩnh trở lại. Vì quan tâm quá sẽ hóa loạn. Chỉ là hẳn không cách nào tâm bình khí hòa được.

Diệp Thiên Vân dám cam đoan. Giờ khắc sắp làm cha không ai có thể nhận thức được. Hẳn trải qua vô số lần sinh tử. Cũng không có khẩn trương đến trình độ này.

Không biết qua bao lâu. Trong phòng sinh một vị hộ sinh đi ra. Tháo khẩu trang xuống lộ ra khuôn mặt cười nói:“Chúc mừng anh. Anh đã làm cha! Là bé trai! Mẫu tử bình an!” Diệp Thiên Vân nghe được tin tức này . Như là đã cùng cao thủ đại chiến một hồi. Vui sướng, hưng phấn, kích động, chờ mong cùng phần khởi tràn ngập trong đáy lòng. Hài tử và Hứa Tình đều bình an. Làm cho tâm tình hẳn triệt để buông xuống.

Diệp Thiên Vân nhìn thấy hài tử của mình. Trái tim nhảy như có bão cấp mười hai. Tiểu tử kia có chút linh động. Làm hẳn có thể từ trong bụng bội tìm ra một mảnh an bình.

Tiếp đó hài tử bị hộ sinh đỡ lấy. Diệp Thiên Vân nhìn thấy Hứa Tình được đẩy ra từ phòng sinh. Tiến lên nắm thật chặt tay của nàng. Hứa Tình có lẽ quá mệt mỏi. Diệp Thiên Vân một mực trong phòng bệnh chờ cho nàng.

Ước chừng hai giờ. Hứa Tình mới chậm rãi mở mắt ra. Người đầu tiên thấy được là Diệp Thiên Vân. Mang theo vẻ mặt vui mừng nói:“Chúng ta lại quên đặt tên cho hài tử rồi!”

“Ha ha! Không cần gấp. Em hãy nghỉ ngơi thật tốt!” Diệp Thiên Vân chỉnh sửa chăn mềm cho nàng một chút. Không nhanh không chậm nói:“Cho dù em có gọi tên nó thì nó cũng không biết đâu!”

Hứa Tình nhìn khuôn mặt kiên nghị của Diệp Thiên Vân. Khuôn mặt nàng lộ ra một tia nghịch ngợm nói:“Anh là ba ba của hài tử. Sao có thể không chịu trách nhiệm!”

Diệp Thiên Vân nhìn nàng chấp nhất một cái tên. Thoáng tưởng tượng nhân tiện nói:“Không phải đậm bạc vô chí hướng, không phải yên lặng vô trí viễn, vậy kêu là Diệp Trí Viễn đi!”(ý nói chí hướng luôn ở phía xa)

“Trí Viễn. Diệp Trí Viễn.....” Hứa Tình đọc mấy lần, liền có chút giảo hoạt nói:“Rất được.....nghe rất êm tai!”

Diệp Thiên Vân:“.....”

562. Chương 563: Một Đời Phú Quý

Hẳn có thể tưởng tượng ra, nếu như cha mẹ thấy được đứa bé thì sẽ có vẻ mặt gì. Nhưng điều khiến hẳn tiếc nuối chính là bọn họ không thể nào thấy được, cảnh tượng vui vẻ đó chỉ có thể tồn tại trong lòng Diệp Thiên Vân mà thôi.

Trong thời gian một tháng, Diệp Thiên Vân ngoài trừ lúc lên lớp đều dành hết thời gian ở bên cạnh và chăm sóc hai mẹ con Hứa Tình.

Đương nhiên, cho dù có bận rộn đến đâu hẳn cũng không hề đình chỉ luyện tập Kim Chung Tráo, mỗi ngày đều dành ra mấy giờ luyện tập Hình Ý quyền. Võ học chỉ cần không luyện vài ngày là trở nên gượng gạo, hẳn cần luyện tập liên tục và bảo trì trạng thái tốt nhất.

Hứa Tình gần như đã khôi phục hoàn toàn, đang ôm tiểu Diệp Trí Viễn cho bú, nhìn vẻ mặt của tên nhóc này không khỏi sáng giọng: “Giống hệt cha người, đến cả tính cách cũng chẳng khác tí nào!”

Diệp Thiên Vân vừa lau nhà vừa có chút không lo lắng. Hứa Tình ở trong bệnh viện mấy ngày đã tiêu hết số tiền vặt vả mới tích góp được. Hắn đang tính toán làm sao có thể kiếm thêm một chút tiền, để sinh hoạt cả nhà tốt hơn.

Kỳ thật Diệp Thiên Vân vốn không phải có ngày nghèo khó thế này. Chỉ cần một góc gia sản lúc trước cũng đủ cho hắn sống no đủ mấy đời, nhưng bây giờ là thời kỳ đặc biệt, đành phải tạm thời nhẫn nhịn, chịu cảnh nghèo khó một thời gian.

Hắn cũng không ôm tâm lý may mắn, vạn nhất thật sự có người theo dõi mình, như vậy thì cuộc sống yên tĩnh vặt vả lắm mới tạo nên không chừng lại bị phá vỡ.

Đang suy nghĩ, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Bảo mẫu ở gần đó liền bước ra mở cửa. Sau khi mở cửa, chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc vang lên: “Xin hỏi thầy Diệp có nhà không?”

Diệp Thiên Vân cùng Hứa Tình đối xử rất tốt với bảo mẫu, cho nên bảo mẫu rất vui vẻ, thấy có khách đến, đưa tay lau lên quần áo, nhiệt tình nói: “Có nhà, mời vào...”

Mông Thiên Quân xách theo túi lớn túi nhỏ, đựng thực phẩm dinh dưỡng đi tới. Vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân đang lau chùi sàn nhà, không khỏi có chút ngạc nhiên nói: “Thầy Diệp, không ngờ thầy còn giỏi cả việc nhà đó!”

Diệp Thiên Vân nghe tiếng liền nhận ra là Mông Thiên Quân. Lúc Hứa Tình còn ở bệnh viện, cũng may có hắn chạy đôn chạy đáo. Bỏ cây lau nhà sang một bên, Diệp Thiên Vân cười nói: “Thiên Quân, vào đi! Đến đây không phải quà cáp gì đâu. Cậu quá khách khí rồi!”

Bảo mẫu nhìn đồng quà cáp trong tay Mông Thiên Quân, tính sơ qua một lúc rồi cả kinh, sau đó lập tức cười vui vẻ nhận lấy. Ở phương diện này thì bà chính là chuyên gia, phải biết những thứ thực phẩm dinh dưỡng này giá trị ít nhất cũng phải gấp mấy lần tiền lương của bà.

Mông Thiên Quân lần đầu tiên tới nhà Diệp Thiên Vân, trước tiên là nhìn quanh một lúc. Phòng ở rất đơn giản, thậm chí đồ trang trí cũng không có. Tiếp đó vừa cười vừa nói: “Thầy Diệp đừng khách khí. Cái này là nên mà!”

Lúc Hứa Tình lâm bồn, may mà có Mông gia hỗ trợ. Điểm này thì Diệp Thiên Vân vẫn nhớ rõ, cho nên cũng không nói nữa. Mông Thiên Quân lại tới đây hiển nhiên là có chuyện. Cho nên hắn cũng không vòng vo, thẳng thắn nói: “Hôm nay tôi vừa lúc rảnh rỗi, cậu có chuyện gì?”

Mông Thiên Quân có chút không quen tác phong đi thẳng vào vấn đề của Diệp Thiên Vân, bất quá hắn cũng cho rằng nên dứt khoát nên cười nói: “Cha em nói, nếu như thầy Diệp rảnh rỗi, có thể bớt chút thời gian đi một chuyến. Có chuyện muốn thương lượng với thầy!”

“Hôm nay sao?” Diệp Thiên Vân trong lòng thoáng tính toán rồi nói.

“Uhm!” Mông Thiên Quân nói: “Cha em ngày mai phải rời khỏi Cẩm thành. Có phải là hơi gấp một chút?”

Diệp Thiên Vân lau tay sạch sẽ. Hứa Tình ở đây có bảo mẫu chăm sóc chắc sẽ không chuyện gì, gật đầu nói: “Được, vừa lúc tôi cũng muốn tới cảm ơn cha cậu. Chờ tôi một chút!”

Địa điểm gặp mặt lần này cũng không phải tại Mông gia mà là tại tập đoàn Mông Thái. Đây cũng là một trong những sản nghiệp của Mông gia, nằm ở bắc khu Cẩm thành, hiện nay chính là khu vực hoàng kim trong Cẩm thành do chính phủ phát triển. Giá trị trong tương lai là không thể tính được.

Mông Nghĩa mặc một bộ âu phục đen, ngồi trong phòng giám đốc rộng rãi. Những ngày này có thể nói là vui vẻ, sản nghiệp Mông gia rất nhiều nhưng quan trọng nhất vẫn là tập đoàn Mông Thái.

Lần trước sau thọ yến, hắn đánh bại Mông Trí. Cái này ít nhiều cũng có chút liên quan tới Mông Thiên Quân. Gia chủ lựa chọn người nối nghiệp thường thường sẽ nhìn từ cao xuống thấp. Khi khảo sát xong đời thứ hai thì sẽ tiếp tục khảo sát đời thứ ba. Chính vì nguyên nhân này nên hắn mới có cơ hội thăng chức.

Tuy Mông Nghĩa trở thành giám đốc tập đoàn Mông Thái nhưng hắn lại càng thêm cẩn thận. Vừa cố gắng khiến tập đoàn phát triển vừa đề phòng người khác âm thầm hạ độc thủ. Leo càng cao, ngã càng đau, hắn không phải là không hiểu đạo lý này. Thời buổi hiện nay, ổn định là trên hết.

“Giám đốc, Mông công tử cùng Diệp tiên sinh đến!”

“Mời bọn họ vào đi. Cô đi pha hai chén trà nhé!” Mông Nghĩa mỉm cười với cô thư ký gọi cảm động lòng người sau đó sửa sang lại quần áo.

“Cha, con mời thầy Diệp tới rồi!” Không lâu sau Mông Thiên Quân cùng Diệp Thiên Vân đã bước vào phòng.

Mông Nghĩa lập tức đứng lên, chủ động chìa tay ra nói: “Cậu Diệp, bà xã dạo này khỏe chứ?”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, bắt tay với hắn rồi nói: “Cô ấy khỏe rồi. Lần trước còn phải cảm ơn Mông tiên sinh đã chiếu cố!”

“Vây là tốt rồi. Mời ngồi!” Mông Nghĩa cười nói: “Nếu anh cần gì thì cứ nói với Thiên Quân! Chúng ta đều là người một nhà, chuyện của anh chính là chuyện của Mông gia!”

Diệp Thiên Vân đối với Mông Nghĩa có một loại cảm giác quen thuộc. Trong ấn tượng của hắn, chỉ có thương nhân mới có thể nói lời này. Vương Vĩnh Cường cùng Diêm Phong hai người đều là thương nhân, cho nên mới đều nói loại lời này. Trong mắt thương nhân, tiền là thứ quan trọng nhất nhưng đồng thời cũng là thứ không quan trọng nhất.

Sau khi thư ký mang hai chén trà lên, Mông Nghĩa hàn huyên một hồi rồi khẽ vuốt tóc, thở dài thật sâu, nói: “Ở vị trí giám đốc, tôi cảm thấy trách nhiệm nặng nề. Đáng tiếc thủ hạ có thể giúp đỡ lại không nhiều!”

Mông Thiên Quân nghe xong liền mỉm cười: “Cha, từ khi ở võ quán, con chưa từng thấy cha than thở như vậy! Có phải có chuyện gì không?”

Mông Nghĩa nhẹ gật đầu, lộ ra một nụ cười khổ nói: “Công việc của tập đoàn Mông thái đều liên quan tới tam đại gia ở đất Thục, cho nên ở phương diện nhân thủ nhất định phải đáng tin. Mấy năm nay ta ở võ quán suy nghĩ, người thông minh lại có năng lực chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, hai người ở đây một xưởng một họa, làm cho hắn không khỏi cảm thấy có chút phiền phức. Hắn không thích lằng nhằng như vậy, liền nói thẳng: “Mông tiên sinh, nếu như có chuyện cần tôi, cứ nói là được!”

Mông Nghĩa không ngờ ngừng chút nào, cất tiếng cười to nói: “Vẫn là anh sáng khoái! Ngày kia người của Đỗ gia sẽ tới Cẩm thành, bàn bạc công việc hợp tác tại Cẩm thành. Tôi hi vọng anh có thể bình an tới, bình an đi!”

Diệp Thiên Vân thoáng tự hỏi, ở Cẩm thành Mông gia quyền thế ngập trời, mà khách lại là Thục trung Đỗ gia. Người dám ở Cẩm thành ngang nhiên ra tay cũng không nhiều lắm. Mục tiêu phòng bị duy nhất có thể là Mông Trí. Đấu đá trong gia tộc, vốn Diệp Thiên Vân cũng không muốn tham dự, bởi vì chuyện này rất rắc rối, nếu làm không tốt là khiến mình bị cuốn vào.

Mông Nghĩa thấy thần sắc Diệp Thiên Vân, hắng giọng một cái rồi nói: “Lần này hai nhà hợp tác, không chỉ có ta mà cả cha tôi cũng thập phần coi trọng! Vì những năm gần đây quan hệ hai nhà Mông Đỗ rất hòa thuận. Thế nên lần này cần phải mở đường, chỉ có không ngừng trao đổi, quan hệ hai nhà mới có thể ngày càng mật thiết.”

Diệp Thiên Vân lấy lui làm tiến nói: “Mông tiên sinh. Thứ cho tôi nói thẳng! Trong Cẩm thành, người dám ngang nhiên uy hiếp an toàn của hai nhà căn bản là không có!”

“Không! Ngược lại mới đúng!” Mông Nghĩa duỗi một ngón tay ra, quơ quơ trước mặt nói: “Anh Diệp chắc biết Thục trung Tứ gia!”

Diệp Thiên Vân uhm một tiếng. Loại chuyện này người bản địa tán gẫu cũng nói đến khá nhiều, cũng không phải chuyện bí mật gì. Mông Đỗ Triệu Hồng được xưng là Thục trung tứ đại gia, mà ngay cả tư liệu Ngũ Vĩ đưa cho hắn cũng đề cập đến điều này.

Mông Nghĩa đứng dậy nói: “Sở dĩ cần đảm bảo an toàn cho Đỗ gia là vì uy hiếp tới từ bên ngoài! Kỳ thật quan hệ giữa bốn nhà đều rất bất ổn, trên phương diện kinh doanh đều ít nhiều có va chạm. Nếu như lần này không thể thỏa thuận được với Đỗ gia, như vậy Hồng gia sẽ nhân cơ hội thay thế vị trí của chúng tôi!”

Hắn thản nhiên nói: “Kỳ thật vụ làm ăn này có thành hay không thì cũng không sao. Nhưng người của Đỗ gia nhất định không thể xảy ra chuyện gì ở Cẩm thành. Nếu không Đỗ gia và Mông gia sẽ trở mặt thành thù. Đây mới là điều tôi không muốn thấy!”

Diệp Thiên Vân lúc trước cũng có quan hệ với không ít thương nhân, thoái thác nói: “Nếu đã như vậy chỉ sợ một tình tôi cũng chẳng có tác dụng gì. Tôi nghĩ Mông tiên sinh có lẽ nên tìm người có khả năng hơn, thậm chí là thương lượng với cảnh sát!”

Mông Nghĩa nhìn Diệp Thiên Vân cười ha ha không ngừng nói: “Anh Diệp vẫn còn trẻ a. Mông gia tôi ở Cẩm thành mà còn phải nhờ đến cảnh sát thì chẳng phải để mấy nhà kia cười rụng răng sao! Đỗ gia có lẽ cả nhìn chúng tôi cũng chẳng thèm liếc đến một cái, lập tức chọn nhà khác hợp tác!”

Mông Thiên Quân đứng một bên giải thích: “Mấy nhà chúng tôi đất Thục đã rất nhiều năm, căn cơ đều ở đây! Bốn nhà chúng tôi cùng với phía chính phủ tuyệt không phải một cùng một đường.”

“Cho nên tôi mới cần anh Diệp trợ giúp!” Mông Nghĩa thản nhiên nói: “Nếu như cha tôi ra mặt, chuyện thế này khẳng định sẽ thành công. Nhưng hiện tại giám đốc tập đoàn Mông Thái lại là tôi. Tôi không muốn, cũng không thể để lão nhân gia thất vọng a!”

Diệp Thiên Vân nghe Mông Nghĩa nói như vậy, hiển nhiên là hắn đã đem mình tính vào trận doanh, lúc này ngang nhiên nói không thì chỉ sợ hắn sẽ lập tức trở mặt, Như vậy thì rất không hay.

Sau vài giây cân nhắc, Diệp Thiên Vân mới chậm rãi trả lời nói: “Mông tiên sinh, sức lực một mình tôi có hạn, không dám cam đoan!”

Hai hàng lông mày Mông Nghĩa khẽ dãn ra, lời này của Diệp Thiên Vân cũng không khiến hắn bất mãn, ngược lại còn khiến hắn tán thưởng. Khẽ mỉm cười nói: “Đại đồ đệ Mông Đan của tôi sẽ cùng làm nhiệm vụ này với anh. Chỉ cần hai người có thể phối hợp tốt, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì!”

Diệp Thiên Vân đã từng giao thủ với Mông Đan, đối với người này có chút ấn tượng. Mông Đan tại bản địa rất có thế lực, đã không liên quan đến nội đấu thì hắn hoàn toàn có thể tham dự, lúc này đứng lên nói: “Được rồi. Mông tiên sinh, chuyện này tôi đáp ứng!”

“Được!” Mông Nghĩa chứng kiến cử chỉ ngôn ngữ Diệp Thiên Vân thập phần kiên định, nói: “Chỉ cần làm ăn này có thể thành công. Trong Cẩm thành, không dám cho anh hô phong hoán vũ, nhưng một đời phú quý chắc chắn không thành vấn đề!”

563. Chương 564: Tranh Chấp

Mông nghĩa cũng không quay người lại, chỉ gật đầu nói: “Mấy ngày nay con vất vả rồi! Chuyện tình trong Mông gia, cha vốn không để con tham dự quá nhiều. Chỉ là cha vừa mới ngồi lên vị trí này, người có thể yên tâm xử dụng thật sự quá ít!”

“Cha yên tâm. Con cũng không trẻ con nữa, có thể chia sẻ một phần nỗi lo cho cha!” Mông Thiên Quân liếc mắt nhìn lên bàn làm việc, lập tức thấy được tấm ảnh quen thuộc, không khỏi hỏi: “Cha, Diệp Vân này có tin được không?”

Mông Nghĩa quay đầu cười, sau đó chậm rãi ngồi lên chiếc ghế bành sau bàn làm việc, khẽ nói: “Con nói thử xem, cha muốn nghe thử ý kiến của con!”

Mông Thiên Quân không nhịn được tò mò. Sau khi ngồi xuống liền cầm lấy tập hồ sơ trên bàn, cẩn thận xem từng tờ một. Ước chừng năm phút sau mới hít sâu một hơi, nói: “Diệp Vân này hẳn là không có vấn đề gì!”

“Không có vấn đề mới vấn đề lớn nhất!” Mông Nghĩa nhìn đứa con trai có chút yêu thương, không nhanh không chậm nói: “Cha đã cẩn thận quan sát người này. Nói ít, làm việc thận trọng, gặp chuyện không sợ hãi! Trọng yếu nhất là hắn rất trầm ổn. Một thanh niên mới hai mươi mấy tuổi đầu khó mà có thể như vậy!”

Mông Thiên Quân có chút nghi hoặc nói: “Con không nhìn ra có chỗ nào bất thường. Bình thường hắc cũng có bộ dạng như vậy...”

Mông Nghĩa nở nụ cười, hỏi ngược lại: “Con học võ từ lúc năm tuổi. Cho đến năm nay đã hai mươi mốt tuổi! Nhưng con có dám cam đoan ba năm sau có thể được như hắc không? Trên người hắc có một thứ khí chất đặc biệt, phải cần kinh nghiệm và trải qua tôi luyện với có được! Diệp Vân này, cha dám đảm bảo, hắc đã từng trải qua sóng to gió lớn!”

Mông Thiên Quân hồi tưởng lại tình huống ở trường học, thầy Diệp phảng phất như ngang trời xuất thế, đem Tống Học Nghiệp, Lý Tường, hai tên vô danh tiểu tốt, chẳng mất chút công phu nào đã bồi dưỡng thành cao thủ! Hắc lập tức kinh dị, nói: “Cha, hắc đã không đáng tin, vì sao cha còn muốn...”

Mông Nghĩa khoát tay ngăn lại, sau đó nhấp một ngụm trà nói: “Kỳ thật trước kia hắc thế nào cũng không quan trọng. Chỉ cần chúng ta trong lòng nắm chắc là được! Diệp Vân chỉ cần không phải là người của bác cả con, không phải người của tam đại gia thì hắc là người đáng tin cậy! Chúng ta hiện nay đang cần nhân tài, phải mạnh dạn sử dụng!”

Mông Thiên Quân có chút minh bạch ý tứ của cha hắc, đứng dậy nói: “Như vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào? Có cần tiếp tục điều tra thân phận Diệp Thiên Vân không?”

“Không cần!” Mông Nghĩa bình tĩnh nói: “Nếu tiếp tục dò xét không chừng lại bị người ta phát hiện! Chúng ta bây giờ đã biết thân phận của hắc trong sạch, không thể là địch nhân của chúng ta. Như vậy hãy dừng tại đây! Hắc là ai, khi xưa đã làm gì không quan trọng. Chỉ cần hắc có thể một lòng với chúng ta là được rồi!”

Nói đến đây, Mông Nghĩa lấy ra một cái chậu nhỏ, ném hồ sơ trên bàn vào, dùng bật lửa châm. Lập tức cả tập hồ sơ bùng cháy, chẳng mấy chốc đã hóa thành tro tàn.

Mông Nghĩa đột nhiên trầm giọng nói: “Thiên Quân. Cha vốn cũng không muốn con bị cuốn vào cuộc tranh đấu trong nhà, bởi vì chuyện tình liên quan rất phức tạp. Với tầm nhìn của con hiện nay, còn xa mới có thể hiểu được!”

Mông Thiên Quân có chút nghi hoặc, không khỏi nói: “Cha, con ở Mông gia đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn có cái gì con không biết sao?”

Mông Nghĩa cười nói: “Có một số việc không thể dựa vào biểu hiện đẹp đẽ bên ngoài mà biết được! Bất kể là Mông gia hay là ba nhà Đỗ gia, Triệu gia, Hồng gia bất quá chỉ là bề ngoài thôi!”

“Cái gì?” Mông Thiên Quân có chút không tin nổi vào lỗ tai của mình. Ở trong Mông gia mấy chục năm, hắc căn bản không hề nghe được một chút gì, cho dù là chút phong thanh. Chẳng lẽ mấy chục năm qua đều là bề ngoài sao?

Mông Nghĩa nhìn vẻ mặt của Mông Thiên Quân, cười nói: “Năm đó khi cha biết được chuyện này cũng có bộ dạng như vậy. Bốn nhà trong Thục cũng giống như tứ chi của một người. Bộ phận quan trọng nhất phải vĩnh viễn giấu thật kỹ, không thể để người khác biết được!”

Diệp Thiên Vân hôm nay không có giờ lên lớp cho nên hắc không phải tới trường học. Bất quá vì có ước định trước với Mông Nghĩa nên hắc bắt xe tới tập đoàn Mông Thái.

“Diệp tiên sinh. Tôi đợi anh đã lâu rồi!” Mông Đan thấy Diệp Thiên Vân mặc một bộ đồ tây từ trên xe công cộng bước xuống, không khỏi không biết thế nào, sau nửa ngày mới lên tiếng: “Nếu như Diệp tiên sinh nói trước một tiếng thì tôi đã điều xe đến đón anh rồi!”

Diệp Thiên Vân ngược mắt lên nhìn Mông Đan, ánh mắt chạm nhau vài giây rồi không nóng không lạnh nói: “Ngồi xe công cộng thuận tiện hơn. Khiến Mông tiên sinh phải lo lắng rồi!”

Mông Đan từng lăn lộn trong xã hội nhiều năm, cũng từng gặp qua vô số loại người, chỉ là mỗi khi chạm mắt với Diệp Thiên Vân, hắc lại bất giác không dám nhìn thẳng vào đối phương. Chính điều này khiến hắc rất kiêng kỵ Diệp Thiên Vân.

Người Đỗ gia sẽ ở Cẩm thành ba ngày. Trong ba ngày này, hắc cần phải nắm quyền khống chế tuyệt đối, nhưng đối với tên oan gia Diệp Thiên Vân này, hắc thật sự một điểm nắm chắc cũng không có.

“Diệp tiên sinh. Tôi nghĩ chúng ta nên bàn bạc một chút!” Mông Đan do dự cả nửa ngày, cuối cùng mới cắn răng nói ra. Hắn xốc lại tinh thần: “Trong hành động lần này. tôi hy vọng có thể toàn quyền phụ trách!” Nói xong liền có chút bất an liếc nhìn Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân vốn không am hiểu bảo vệ người khác. Đối với Cẩm thành cũng không quen thuộc bằng Mông Đan. Hắn chỉ hận sao Đồ gia không tới nhanh đi, chuyện càng xong nhanh càng tốt. Hắn lập tức dứt khoát nói: “Ừ!” Tiếp đó không nói gì nữa.

“Ặc....” Mông Đan từng trong lòng choáng váng. Hắn vốn muốn lòi hết ưu điểm của mình ra, giảng đạo lý một thôi một hồi mới có thể khiến đối phương thỏa hiệp. Nào ngờ đối phương ừ một tiếng, đến nửa câu cũng không nói thêm. Điều này khiến hắn giống như đánh một quyền vào không khí, có lực mà không xuất ra được.

Nếu ở mặt này không có tranh chấp thì lợi ích của hai trước mắt tạm thời là giống nhau.

Tiến vào phòng giám đốc, Mông Nghĩa đã ở đó sẵn chờ xuất phát, từ trên xuống dưới đều trải chuốt chỉnh chu. Từ đó có thể thấy được lần gặp mặt này quan trọng thế nào với hắn.

Vừa thấy hai người, Mông Nghĩa liền nhìn xuống đồng hồ trên cánh tay, nói: ” Nửa giờ nữa, người của Đồ gia sẽ tới Cẩm thành. Lần này việc bảo vệ an toàn cho đối phương nhất định không thể có sai lầm nào. Tính nghiêm trọng của chuyện này hẳn các cậu đều rõ ràng. Nhất định phải tận lực hoàn thành nhiệm vụ của mình!”

“Con hiểu, sư phụ. Con sẽ không để sư phụ thất vọng!” Mông Đan lập tức cam đoan, còn Diệp Thiên Vân thì chỉ gật nhẹ đầu.

Mông Nghĩa thấy hai người không có ý kiến gì, đột nhiên mở ngăn kéo phía dưới ra, lấy ra hai khẩu súng ngắn đen bóng, chậm rãi nói: “Tôi không hi vọng các cậu dùng tới nó, nhưng trong thời khắc mấu chốt, nó lại có thể phát huy tác dụng quan trọng. Cho nên....” Lời hắn không phải nói với Mông Đan mà nói với Diệp Thiên Vân. Hiển nhiên là sợ hắn không nhận.

Diệp Thiên Vân đối với súng cũng không lạ lẫm. Nhưng hắn từ trước tới giờ đều chưa dùng qua. Thấy Mông Nghĩa nhìn mình chằm chằm, hai đầu lông mày hơi nhíu lại cự tuyệt nói: “Cái này không hay đâu!” Nếu dùng đến nó sẽ rất phiền phức!”

“Yên tâm. Tôi đã có thể giao nó cho cậu tức là tôi có thể thu thập tàn cục!” Mông Nghĩa không hề bất ngờ. Diệp Thiên Vân biểu lộ vẻ không thích súng ống rất rõ ràng, điều này cũng khiến hắn yên tâm hơn một chút. Ít nhất điều này cũng nói lên Diệp Thiên Vân từ trước tới giờ rất ít khi tiếp xúc với súng.

Diệp Thiên Vân cũng không phải sợ dùng súng phiền phức. Hắn hành tẩu trong giang hồ nhiều năm, hình thành nên một loại mặc nhận này. Đối với một võ giả mà nói, dùng thứ này thật sự là một điều sỉ nhục. Nhìn ánh mắt của Mông Nghĩa, hắn bắt đầu dĩ đành phải dặt dúng vào người. Chỉ là Diệp Thiên Vân biết rõ, cả đời mình tuyệt sẽ không bóp cò, làm thế bất quá chỉ là giả vờ thôi.

Mông Nghĩa lộ vẻ hài lòng. Diệp Thiên Vân nhận súng đó chính là tín nhiệm với mình, đồng thời cũng chính thức đứng về phía trận doanh của mình. Hắn lấy ra hai tấm hình nói: “Nhìn người này đi. Hắn tên là Đồ Vũ Tích.”

Diệp Thiên Vân cẩn thận quan sát. Trên ảnh là một nam nhân, tuổi tác tương tự như Mông Nghĩa. Trên mặt đeo một chiếc kính, tóc ngắn đã hơi hoa râm, ánh mắt sắc bén, có chút khí chất thương nhân.

Mông Đan tỏ ra hết sức cẩn thận, cầm tấm ảnh nói: “Sư phụ, chỉ có mình hắn tới?”

“Bên cạnh hắn đều có sẵn vệ sĩ. Chỉ là để an toàn mới phải để hai người các con tới bảo vệ hắn!” Mông Nghĩa theo thói quen lại sờ sờ sau gáy: “Lên đường thôi. Chúng ta đến nhà ga đợi hắn!”

Mấy chiếc Mercedes màu đen đi vào nhà ga qua cửa dành cho khách quý. Diệp Thiên Vân vừa bước xuống xe đã thấy xe lửa xa xa sắp vào trạm. Mông Nghĩa đưa tay lên nhìn đồng hồ, thở dài nói: “Giao thông Cẩm thành thật quá lộn xộn. Phải chấn chỉnh lại mới được!”

Tiếng xe lửa ngày càng gần, sau đó dần dần chậm lại, tiến vào ga. Diệp Thiên Vân âm thầm kinh hãi. Khí thế thật lớn, chiếc xe lửa này chỉ kéo theo ba toa, hiển nhiên là một chuyến xe riêng!

Sau khi tàu dừng lại, một lát sau từ trên tàu đi xuống hai gã vệ sĩ mặc tây phục màu đen, bảo vệ cửa ra.

Ngay sau đó một cô gái xuất hiện. Cô gái này ước chừng hai lăm hai sáu, dung mạo diễm lệ, sắc mặt lạnh lùng, hai mắt hàn tinh, ánh mắt phảng phất như có thể nhìn thấu người ta. Bộ đồ bó sát người khiến toàn bộ dáng người bốc lửa hoàn mỹ hiển hiện ra không sót chút nào, thật khiến người ta nhìn mà tim đập thình thịch!

Mông Đan lập tức nghênh đón: “Chào cô. Tôi là Mông Đan của tập đoàn Mông Thái. Lần này công tác bảo vệ an toàn của Đỗ tiên sinh do tôi toàn quyền phụ trách!”

“Đa tạ Mông tiên sinh, bất quá... Không cần! Tôi là Cát Na, phụ trách an toàn cho Đỗ tiên sinh trong mấy ngày ở Cẩm thành. Hy vọng quý phương có thể phối hợp!” Thanh âm của cô thập phần dễ nghe, chỉ là trong đó lộ ra một kiểu cách cao cao tại thượng, như kẻ bề trên nhìn xuống, làm cho người ta cực kỳ không thoải mái.

Mông Đan biến sắc nói: “Cát tiểu thư sai rồi. Nếu Đỗ tiên sinh đã vào Cẩm thành thì toàn bộ vấn đề an toàn đều do Mông gia phụ trách!”

Cát Na mỉm cười, tự tin nói: “Vấn đề bảo vệ không cần các anh quan tâm.”

“Cát Na, có chuyện gì vậy?” Người trong bức ảnh đột nhiên xuất hiện trước cửa khoang xe, mỉm cười nói.

Mông Nghĩa thấy Đỗ Vũ Tích đi ra liền bước tới nghênh đón, hào sảng cười nói: “Đỗ lão đệ. Mấy năm không gặp mà phong thái vẫn như xưa a!”

Đỗ Vũ Tích thấy Mông Nghĩa cũng chẳng quan tâm tới chuyện vừa rồi nữa, vẻ mặt lập tức giãn ra, tiến tới ôm chầm lấy Mông Nghĩa, nói: “Không tệ! Mông huynh đúng là càng ngày càng trẻ ra!”

Sau mấy câu chào hỏi xã giao, Mông Nghĩa liền gọi Diệp Thiên Vân cùng Mông Đan tới rồi cười nói: “Lão đệ tới Cẩm thành còn chưa quen thuộc. Tôi đặc biệt tìm tới hai người dẫn đường, đồng thời cũng đảm nhiệm luôn an toàn của cậu!”

564. Chương 565: Công Dụng Mới Của Súng Ngắn

Đỗ Vũ Tích quay lại, hướng về phía Cát Na mỉm cười, sau đó mới nói với Mông Nghĩa: “Mông lão ca, bọn họ bảo vệ tôi cũng lâu rồi, chưa từng xuất hiện bất cứ sai lầm nào. Ở điểm này tôi có thể cam đoan!”

Nếu ở đây không phải Cẩm thành thì Mông Nghĩa tuyệt đối sẽ không rời đi xen vào chuyện này. Chỉ là Cẩm thành là địa bàn của Mông gia, chỉ cần xuất hiện bất cứ sai lầm nào thì hẳn chắc chắn sẽ không thoát khỏi liên quan. Hắn nhìn sắc mặt trầm trọng của Mông Đan ngược lại cười nói: “Đã như vậy thì thôi vậy! Vậy cứ để hai người bọn họ làm nhiệm vụ dẫn đường. Như vậy vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau!”

“Chẳng lẽ Mông tiên sinh không tin tưởng vào đội chúng tôi sao?” Cát Na không chút khách khí vạch trần lo lắng của Mông Nghĩa.

“Cát Na! Mông tiên sinh là có ý tốt. Chúng ta làm sao có thể phụ lòng tốt của người ta?” Đỗ tiên sinh mở miệng. Cát Na là người nóng tính, ai tiếp xúc lâu cũng đều rõ ràng, cho nên lập tức ngăn cản cô nói tiếp. Không thể để hai nhà vừa gặp mặt đã xuất hiện va chạm.

Mông Đan nhú mày. Trong Cẩm thành, tốt xấu gì hắn cũng là một nhân vật. Vậy mà lúc này lại phải đi tranh giành một cái nhiệm vụ bảo vệ nho nhỏ như tranh giành tình nhân. Cái này căn bản không phải tính cách của hắn.

Diệp Thiên Vân đứng bên cạnh quan sát. Đội của Cát Na có sáu người. Tuy Cát Na có chút nóng tính nhưng mấy tên vệ sĩ còn lại căn bản không quan tâm quá nhiều.

Mấy tên vệ sĩ còn lại vẫn đứng yên không nhúc nhích, quan sát hoàn cảnh xung quanh. Đối với điểm này, Diệp Thiên Vân rất tán thưởng. Đối phương thoát nhìn thật sự là một đội chuyên nghiệp, so với tổ hợp gà mờ của hắn và Mông Đan thì tốt hơn rất nhiều. Cho nên cũng không cần giằng co với đối phương. Nhân nhả hơn một chút, đối với hắn thực sự là chuyện cầu không được.

Mông Nghĩa là người có thân phận, tất nhiên là không muốn tranh cãi với một vệ sĩ nhỏ nhỏ, nói với Đỗ Vũ Tích: “Đỗ lão đệ, ở đây cần thận một chút thì hay hơn. Tôi là lo lắng có kẻ muốn làm loạn, phá hoại quan hệ giữa hai nhà chúng ta! Đi thôi, chúng ta lên xe rồi nói tiếp!”

Cả đám nhanh chóng tiến vào trong mấy chiếc xe Mercedes. Cả đội của Cát Na nhanh chóng tản ra, trước sau xe đều có người. Còn Cát Na thì ngồi cùng xe với Đỗ Mông hai người.

Cũng may không gian trong xe không nhỏ cho nên Mông Đan ngồi ở vị trí tài xế, còn Diệp Thiên Vân thì ngồi bên cạnh Mông Nghĩa.

Cát Na có chút coi thường hai người Mông Đan và Diệp Thiên Vân. Bọn họ căn bản không phải là vệ sĩ chuyên nghiệp. Diệp Thiên Vân còn vừa mắt, còn Mông Đan lại có chút đáng dấp lưu manh, mấy tiểu động tác khiến Cát Na phải nhú mày.

Xe hơi bắt đầu lăn bánh. Đỗ tiên sinh nở nụ cười, chậm rãi nói: “Mông tiên sinh. Lần này gia phụ phái ta tới, ngoài trừ vì làm ăn ra còn vì quan hệ giữa hai nhà có thể gần hơn một bước. Phải biết rằng hai trăm năm trước chúng ta còn có quan hệ sâu xa với nhau!”

“Đỗ lão đệ nói không sai!” Mông Nghĩa cười ha hả nói: “Hợp thì cùng có lợi, chia ra thì cùng bị hại. Đạo lý này ai cũng hiểu. Chỉ là những năm gần đây, bởi vì có chút va chạm mà quan hệ hai nhà một mực căng thẳng. Ài!”

Hai bên thoát nhìn có vẻ cực kỳ hòa hợp. Đỗ Vũ Tích có chút đồng tình nói: “Kỳ thật so với Hồng gia, Triệu gia, vô luận trên phương diện nào thì tôi vẫn xem trọng Mông gia hơn! Theo vị trí địa lý mà nói, hai nhà chúng ta cũng thích hợp để hợp tác! Quan trọng là...” Nói đến đây Đỗ Vũ Tích tỏ vẻ thần bí nói: “Tôi nghe nói hai nhà bọn họ hình như có chút liên lạc, hơn nữa gần đây còn có hành động lớn!”

“Cái gì?” Mông Nghĩa nghe tin tức xong tỏ vẻ khiếp sợ. Hai mắt thoáng híp lại, trầm giọng nói: “Bọn họ muốn.... mượn lực lượng những người kia để mở rộng thế lực trong đất Thục sao?”

“Cái này tôi cũng không rõ lắm. Bất quá tin rằng mấy ngày nữa sẽ có tin tức!” Đỗ Vũ Tích nhìn Mông Nghĩa một cái đầy thâm ý nói: “Hiện tại lão ca đã hiểu vì sao tôi tới Cẩm thành chưa?”

Diệp Thiên Vân nghe hai người nói chuyện úp úp mở mở, nhưng trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm không hay. “Những người kia” thì hẳn vẫn chưa dám xác định nhưng nếu như là võ lâm, như vậy hẳn cần phải chuẩn bị một số phương án.

“Chào Mông tiên sinh!” Bước vào trong đại sảnh tầng một tập đoàn, hai người bảo vệ trước thành máy lập tức chào hỏi Mông Nghĩa.

Hai gã bảo vệ chào hỏi nhưng thanh âm rất nhỏ, Diệp Thiên Vân căn bản vẫn không chú ý, nhưng khi ánh mắt lướt qua, đột nhiên hắn phát hiện ra điều gì đó không thích hợp. Hai gã bảo vệ trước thang máy không biết đã thay người từ khi nào. Hắn lập tức trở nên cảnh giác.

Lúc vừa mới ra ngoài, Diệp Thiên Vân còn mơ hồ nhớ rõ mặt mũi hai gã bảo vệ. Hắn phát tán ra cảm giác liên lập tức phát hiện ra một khí tức lạnh lẽo. Còn chưa kịp mở miệng nói ra thì đồng hồ thang máy đã chỉ sang số 1. “ting” một tiếng, thang máy đột nhiên mở ra, để lộ ra một người đàn ông mang súng.

Cảm giác của Diệp Thiên Vân so với phản ứng của người khác ít nhất cũng phải nhanh hơn mấy giây, chân trái mạnh mẽ phát lực đạp xuống, thân thể bay ra đẩy Mông Nghĩa cùng Đỗ Vũ Tích cùng ngã nhào xuống đất, đồng thời tay phải chụp lấy khẩu súng bên hông, dùng toàn lực ném ra.

“Phanh!” Gần như cùng lúc này tiếng súng vang lên. Mọi người lúc này mới kịp phản ứng, hai gã bảo vệ lập tức móc súng ra không chút dấu hiệu báo trước.

Trên đường Cát Na đề phòng vô cùng, đến khi vào trong tập đoàn Mông thái rồi mới thả lỏng. Nhưng lúc này cô lại chỉ có thể trở mắt nhìn đối phương chia hòng súng vào Đỗ tiên sinh, điều này dọa cô lòng tơ đều dựng hết lên. Đỗ tiên sinh đã cách cô quá ba thước, Cát Na lập tức hỏi không kịp! Sai một ly đi một dặm, bất cứ ai cũng không thể ngờ lúc tới đây rồi mà còn gặp sát thủ.

“Bảo vệ Đỗ tiên sinh!” Cát Na không kịp nghĩ nhiều, rút súng bên hông ra chia về phía đối phương. Nhưng đối thủ cực kỳ nhạy cảm, không đợi nổ súng, tay của đối phương đã cướp cò.

“Đáng chết!” Mông Đan phản ứng cùng lúc với Cát Na. Trong nháy mắt hắn nghe thấy tiếng súng vang lên, cũng lập tức nhào về phía Đỗ Vũ Tích cùng Mông NGHĩa, gắt gao bảo vệ hai người!

Lúc này đội viên trong đội của Cát Na mới nhận ra chuyện gì đang xảy ra, nhanh chóng rút súng, không chút do dự nã đạn vào hai tên bảo vệ!

“Phanh, phanh, phanh!” Hai gã bảo vệ hiển nhiên không có ý định bỏ chạy, đối diện với tình huống đối phương người đông thế mạnh mà không hề sợ hãi, vừa né tránh vừa nhắm Mông NGHĩa Đỗ Vũ Tích điên cuồng nổ súng!

Mấy tên vệ sĩ trong thời gian ngắn nổ súng bắn trả. Chỉ trong vài giây hai người đã bị bắn thành tổ ong vỡ vụn!

Thang máy đã đóng lại, chỉ là vừa rồi quá rối loạn, hơn nữa tất cả chú ý của mọi người đều đặt lên người Đỗ tiên sinh, ai cũng không biết tên sát thủ bên trong rốt cuộc ra làm sao!

Diệp Thiên Vân sau khi ném khẩu súng ra, liền biết kết quả. Lợi dụng cảm giác tìm kiếm một vòng. Biết nguy hiểm đã qua đi hắn mới thở phào một tiếng rồi đứng lên. Công tác bảo vệ hôm nay đúng là có chút nguy hiểm, điều này lại khiến hắn nhớ lại cuộc sống trong chốn vô lâm trước đây.

Mông Đan úp mặt xuống nền đá cảm thán bóng loáng, sau nửa ngày mới cảm giác nguy hiểm qua đi, từ trên thân thể hai người đứng lên nói: “Sư phụ, Đỗ tiên sinh, hai người không sao chứ?”

Mông NGHĩa cũng có công phu trên người, chỉ là vừa rồi cùng Đỗ Vũ Tích nói chuyện, hơn nữa lại có vệ sĩ bảo vệ cho nên không chú ý tình hình phía trước. Sắc mặt hắn trắng bệch, thiên tính vạn toán vậy mà lại không tính đến sát thủ có gan xuống tay ngay bên trong tập đoàn Mông Thái. Quả nhiên không thể bỏ sót một điểm nào.

Mông NGHĩa tuy tức giận vô cùng nhưng không thể biểu hiện cho người ngoài biết, kéo Đỗ Vũ Tích dậy, có chút áy náy nói: “Đỗ lão đệ, để cậu sợ hãi rồi!”

Đỗ Vũ Tích đứng lên. Trước tiên không nói gì mà quay người lại, đem ánh mắt tập trung lên người Diệp Thiên Vân cười nói: “Tiểu huynh đệ. Hảo thân thù! Nếu không phải có cậu, chỉ sợ hai cái mạng già của chúng tôi không xong rồi!” Hắn vẫn còn nhớ rõ cứ bay người của Diệp Thiên Vân đã cứu mạng hắn.

Cát Na như vừa qua cơn bệnh nặng. Vừa mới rồi còn thề sống thề chết có thể bảo vệ Đỗ tiên sinh, nhưng khi sự việc vừa rồi xảy ra lại đến một chút biện pháp cũng không có. Cô bây giờ chỉ hận không thể vừa rồi trúng đạn chết luôn cho xong, bây giờ sống cũng không biết đối diện với người khác thế nào.

Diệp Thiên Vân phui phui quần áo, bình tĩnh nói: “Đỗ tiên sinh khách khí rồi!”

Vô luận là Mông NGHĩa hay là Đỗ Vũ Tích đều đánh giá Diệp Thiên Vân cao hơn một tầng. Bình tĩnh ứng đối, gặp nguy không hãi, tám chữ này hoàn toàn miêu tả chính xác hắn. Vừa rồi trong cơn hoảng loạn, chỉ có một mình hắn kịp phản ứng, hơn nữa còn phản ứng cực kỳ nhanh chóng.

Mấy tên vệ sĩ đang xem xét hiện trường, xung quanh đều tra xét qua chỉ còn lại thang máy. Cát Na xấu hổ tới đỏ bừng cả mặt mũi, cầm súng mở cửa thang máy ra thì thấy một tên sát thủ nằm sóng xoài trên đất, bên cạnh ngoài trừ một vũng máu tươi ra còn có hai khẩu súng.

Mông Đan bước tới kiểm tra hơi thở, liếc nhìn trần tên sát thủ rồi lấy tay nhấn thử một cái, thuận tiện nhặt khẩu súng lên, đi đến bên Diệp Thiên Vân, lộ thần sắc cung kính nói: “Thầy Diệp, súng của ngài!”

Mông NGHĩa tuy hôm nay rất mất mặt nhưng cũng có Diệp Thiên Vân cùng Mông Đan vớt vát vài phần, nếu không có hai người, chỉ sợ toàn bộ đều phải chết ở đây rồi, tán thưởng nói: “Các cậu làm không tệ!”

Mông Đan vuốt vuốt cằm sau đó thấp giọng nói: “Tên sát thủ trong thang máy vẫn còn hô hấp. Có lẽ là hôn mê. Nên xử trí hắn thế nào?”

“Tra! Nhất định phải tra ra là ai làm!” Mông NGHĩa gần như là rít giọng qua kẽ răng. Từ đó có thể thấy được hắn nổi giận tới mức nào.

Cát Na đến một câu cũng không dám nói, ánh mắt cô vừa chạm phải ánh mắt Mông Đan, chứng kiến ánh mắt của hắn, xấu hổ gần như muốn chết.

Đỗ Vũ Tích hiển nhiên là kẻ từng trải xóng gió, vừa rồi tuy có chút kinh hãi nhưng sắc mặt vẫn như thường. Thấy thần sắc Cát Na liền cười cười nói: “Cát Na, ai cũng có sai lầm. Lần sau chú ý hơn một chút là được rồi!”

“Đỗ tiên sinh, thực xin lỗi!” Cát Na thấy Đỗ Vũ Tích rộng lượng, trong lòng càng bất an: “Sau khi rời khỏi Cẩm thành, chúng tôi sẽ chấm dứt hợp đồng bảo vệ ngài!”

Lên phía trên lầu, tra xét hai ba lượt xong xuôi Mông Nghĩa mới yên tâm lại. Chuyện hôm nay rốt cuộc là do ai dựng nên, một khi hấn chưa nắm được thì sau này tịnh sẽ không dễ chịu.

Cũng may là bắt được một tên sát thủ. Chỉ cần hấn chưa chết thì sẽ có biện pháp lôi kẻ đứng sau lưng ra.

Kế hoạch của đối phương thập phần hoàn mỹ, đầu tiên là đổi bảo vệ, sau đó an bài một tên sát thủ trong thang máy. Hai nơi cùng tiến hành công kích, xuất kỳ bất ý. Quan trọng nhất là đối phương không chỉ muốn mạng của Đỗ Vũ Tích mà ngay cả người của Mông gia cũng không tha.

Mông Nghĩa cười lạnh, chỉ cần kẻ giết dây còn ở trong Cẩm thành thì tử kỳ của hấn sẽ tới nhanh thôi.

565. Chương 566: Oan Gia Ngõ Hẹp

Chỉ là Mông Đan không hề đảm nhiệm công tác bảo vệ. Từ khi bắt được tay súng kia, hấn lập tức ngày đêm tiến hành thẩm vấn. Hai ngày này hấn đã âm thầm triệu tập không ít lưu manh đầu đường xó chợ, bắt đầu điều tra xem có ai khả nghi.

“Diệp lão đệ, hảo thân thủ!” Mông Nghĩa sau khi tiễn Đỗ Vũ Tích đi liền quay đầu, nhìn Diệp Thiên Vân tán thưởng: “Mấy ngày trước nếu không có cậu, thì đến kết quả tôi cũng không dám nghĩ! Ha ha. Tôi đã nói thì tuyệt đối sẽ giữ lời!”

Diệp Thiên Vân biết Mông Nghĩa đang nói đến cái gì. Hấn lúc này đúng là đang rất thiếu tiền. Đây là thù lao nên nhận được, sắc mặt hấn tự nhiên nói: “Vay phải đa tạ Mông tiên sinh!”

“Cậu đừng khách khí!” Mông Nghĩa cùng Diệp Thiên Vân bước lên xe. Sau khi lên xe, hấn hơi có chút lo lắng nói: “Chuyện tình sau này chắc phải làm phiền cậu không ít. Cậu chắc cũng hiểu được, đất Thục nổi gió rồi!”

Diệp Thiên Vân hiểu ý gật đầu. Hai ngày nay một mực ở bên cạnh Mông Đỗ hai người, quả thực hấn đã biết thêm không ít tin tức. Trong đất Thục, bề ngoài nhìn có vẻ yên tĩnh, nhưng thực thể sóng ngầm đã sớm nổi lên rồi!

Điều làm Diệp Thiên Vân lo lắng chính là, trong thời gian vừa rồi, trong Triệu Hồng hai nhà đã xuất hiện hơn mười tên võ giả.

Hơn mười tên võ giả là cái khái niệm gì? Trong Hình Ý môn của Diệp Thiên Vân, từ trên xuống dưới tổng cộng cũng chỉ có hơn một trăm người. Vậy mà bây giờ một lần lại xuất hiện nhiều võ giả như vậy. Với kiến thức và lịch duyệt của hấn, trong lòng đã sớm có tính toán.

“Diệp lão đệ. Tôi xem cậu tựa hồ không giống một sinh viên vừa mới tốt nghiệp ...” Ánh mắt Mông Nghĩa sáng như gương. Mấy ngày vừa rồi liền phát hiện ra chỗ khác thường của Diệp Thiên Vân. Hấn quá trầm ổn, cho dù là việc lớn đến đâu cũng không thất kinh. Mỗi chuyện đều hoàn thành một cách sạch sẽ, nhanh gọn. Điều này không khỏi khiến hấn kinh nghi bất định!

Diệp Thiên Vân đã sớm chuẩn bị từ trước, thoáng nghiêng đầu nhìn Mông Nghĩa, nhàn nhạt nói: “Diệp tinh sinh cho rằng tôi là ai?”

Mông Nghĩa cảm nhận được một loại cảm giác lạnh lẽo. Đó là trực giác trong sát na. Hơn nữa loại cảm giác này khiến hấn không khỏi ngừng thở. Mông Nghĩa vội giải thích: “Diệp lão đệ. Ý của tôi cậu có lẽ không hiểu..... Tôi chỉ cảm thấy, năng lực làm việc của cậu cùng với số tuổi hoàn toàn không tương xứng!”

Hấn thấy Diệp Thiên Vân không có động tác nào khác, mới thả lỏng trong lòng, cười nói: “Cho Diệp lão đệ trước kia làm gì thì đó cũng chỉ là trước kia. Cái này không hề có xung đột với lợi ích của chúng ta hiện nay. Không phải sao?”

Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng thở ra một hơi. Ý tứ trong lời Mông Nghĩa rất rõ ràng. Đó là không quan tâm đến quá khứ của hắn. Hắn nhẹ gật đầu một cái, nhìn ra ngoài cửa sổ không nói gì nữa.

Không còn chuyện gì, Diệp Thiên Vân đang định rời đi, Mông Nghĩa bỗng gọi hắn lại: “Tôi có mấy thứ phải giao cho cậu. Chờ một lát rồi đi cũng không muộn!”

Diệp Thiên Vân vốn còn muốn đi xem hai người Tổng Học Nghiệp cùng Lý Tường đã luyện công phu tới trình độ nào. Chỉ là nếu cứ đến trễ như vậy thì không biết ăn nói thế nào với nhà trường. “Mông tiên sinh. Có một khách đang đợi ngài. Ông ấy nói là lão bằng hữu của ngài!” Thư ký đã có tin tức từ trước, Mông Nghĩa mới bước ra khỏi thang máy liền chạy tới báo cáo cho hắn!

“Tôi biết rồi!” Mông Nghĩa tựa hồ nhớ ra điều gì đó. Cầm lấy bút, nhanh chóng viết lên giấy mấy chữ rồi nói với thư ký: “Đến chỗ tài vụ lấy tiền, giao cho Diệp tiên sinh!”

“Vâng!” Thư ký nhìn con số ghi trên tờ giấy, hai mắt lập tức biến thành chữ số, không khỏi nhìn Diệp Thiên Vân nhiều hơn một chút, sau đó vội vàng rời đi.

Hai người đến trước phòng làm việc, Mông Nghĩa cười nói: “Cậu chờ ở đây một lát. Thư ký trở lại nhanh thôi. Trong phòng có khách. Tôi đi xem một lát!”

Diệp Thiên Vân không nghĩ tới Mông Nghĩa đối diện với lợi ích lại thẳng tuột như thế. Thật chẳng khác nào một cuộc giao dịch bình thường. Bất quá hắn lại rất thích phong cách này. Sòng phẳng thẳng thắn lại càng sáng khoái.

Mông Nghĩa vừa bước vào trong phòng, thân hình lập tức thoáng khựng lại. Bởi vì trong đầu hắn căn bản không có ấn tượng về người này.

“Ngài chính là Mông tiên sinh à!” Người khách hiển nhiên đã đợi được một lúc, kéo chiếc mũ lưỡi trai xuống rất thấp, cơ hồ không nhìn thấy mặt. Hắn vừa cười vừa nói: “Xin thứ cho sự mạo muội của chúng tôi. Tôi cũng không phải bằng hữu của ông. Chúng ta cũng là lần đầu tiên gặp nhau!” Người đàn ông này nói xong liền ngẩng mặt lên, trên mặt lộ một nụ cười,

“Anh là ai? Muốn làm gì?” Mông Nghĩa không hề thất kinh mà hí mắt lại, hỏi.

“Tôi tên Dững Toàn!” Người đàn ông đứng dậy, cười nói: “Tôi tới đây đương nhiên là muốn bàn bạc với Mông tiên sinh một số sinh ý!”

“Hử?” Thân kinh Mông Nghĩa kéo căng như dây đàn. Đối với động tác hắn đứng lên cực kỳ chú ý. Người này tuyệt đối là võ giả ngoại gia. Tiếp đó hỏi ngược lại: “Anh từ đâu tới?”

“Hong gia!” Dững Toàn không chút che giấu trả lời. Nhìn Mông Nghĩa giống như cười mà không cười: “Mông tiên sinh, Hong gia đang cùng Đỗ gia bàn bạc một số sinh ý quan trọng. Cho nên tôi muốn thương lượng với ông một chút. Gần đây không nên có quan hệ gì với Đỗ gia!”

Mông Nghĩa vừa nghe tới hai chữ Hong gia, hai con mắt bỗng nhiên trợn lên, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Mấy tay súng hai ngày trước cũng là do anh phái tới?”

“Không.... Mông tiên sinh có lẽ đã hiểu lầm rồi! Những tay súng kia tuy là người của Hong gia, nhưng không quan hệ tới tôi!” Dững Toàn chậm rãi nói: “Bất quá ông cũng có thể xem đó là một lời cảnh cáo!”

Mông Nghĩa không ngờ trong địa bàn của mình mà còn có kẻ nói những lời vớ vẩn như vậy, cười lạnh một tiếng nói: “Ngài nói đùa! Cảnh cáo? Hử! Buồn cười! Mấy tay súng coi như lời cảnh cáo thì sau này các người chắc gặp không ít lời cảnh cáo đâu!”

“Mông tiên sinh. Làm việc phải lưu lại đường lui!” Dững Toàn đột nhiên bỏ chiếc mũ lưỡi trai xuống, cặp mắt sắc bén như hai con độc xà.

Đồng tử Mông Nghĩa thoáng co rút lại. Người trước mắt không ngờ là một người trọc đầu, trên mặt còn có một vết sẹo. Nhất thời chân bước lui lại nói: “Nếu như tôi vẫn liên thủ với Đỗ gia thì sao?”

“Ha ha. Mông tiên sinh khẩu khí thật lớn à!” Dững Toàn sau khi nghe được lời Mông Nghĩa, cũng không hề tức giận, ngoài cười nhưng trong không cười: “Ngài nên cân nhắc tới đề nghị của Hong gia. Nếu không chỉ có thể xin lỗi Mông tiên sinh!”

Vừa dứt lời, thân thể Dững Toàn đột nhiên xông tới phía trước, tung một quyền về phía Mông Nghĩa. Tốc độ của hắn cực nhanh, xuất thủ lập tức phát ra tiếng gió rít.

Mông Nghĩa thầm giật mình. Bất quá cũng không hề bối rối. Tuy hắn là giám đốc tập đoàn Mông Thái nhưng ngày trước lại từng là quán chủ võ quán ở Cẩm thành. Một thân công phu của hắn đã rèn luyện mấy chục năm. Trầm bộ, hai tay đẩy ra, định lấy cứng đối cứng!

Dững Toàn khoe miệng hơi nhếch lên. Thân hình đột nhiên biến đổi, một quyền trong chớp mắt biến thành chém, nhắm ngay hai tay Mông Nghĩa chém xuống!

“Rắc rắc!” Tiếng xương cốt vỡ vụn thanh thúy truyền ra.. Hai tay Mông Nghĩa lập tức rũ xuống như quả lắc đồng hồ.

Mông Nghĩa kêu lên một tiếng đau đớn, thối lui hai bước. Trong mắt dần hiện lên thần sắc hoảng sợ. Hắn không ngờ tới mình lại yếu ớt đến như vậy. Trước mặt đối phương lại không tiếp nổi một chiêu.

Phải biết rằng Mông Nghĩa ở võ quán mấy chục năm cũng chưa gặp tình huống như lúc này. Hắn lập tức lui lại phía sau đồng thời kiêng kị nói: “Người rốt cuộc là ai?”

“Nói ông cũng không biết! Đã không chịu hợp tác thì giao mạng ra đây!” Dững Toàn căn bản không để cho hắn có cơ hội, chân bước điểm một cái, nhảy lên xuất chiêu!

Mông Nghĩa đã sớm thối lui đến cạnh cửa. Hai mắt đột nhiên trừng lớn.... Hắn đã nghĩ tới tìm viện trợ nhưng đến cả cơ hội mở miệng cũng không có!

Động tác Dững Toàn quá nhanh, nhanh đến mức làm cho người ta căn bản không kịp phản ứng!

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc. “Phanh” một tiếng. Cả cánh cửa gỗ đột nhiên bắn ra, vừa vặn chắn trước người Mông Nghĩa.

“Rắc!” một tiếng. Dững Toàn gặp bất ngờ nhưng vẫn bình tĩnh, đánh một chưởng lên cánh cửa. Cả cánh cửa gỗ lập tức vỡ tan, mảnh vụn bắn tung tóe, chẳng khác nào thiên nữ tán hoa.

Mảnh gỗ bắn tới, Dững Toàn bắt đắc dĩ phải dùng hai tay bảo vệ mắt rồi lui lại mấy bước.

Diệp Thiên Vân vốn đứng bên ngoài cửa chờ phát tiền lương. Nhưng đợi cả nửa ngày mà thư ký Mông Nghĩa vẫn chưa tới. Đúng lúc này lại nghe bên trong truyền tới âm thanh, điều này khiến hắn không khỏi khẽ giật mình.

Cửa vốn không khóa. Diệp Thiên Vân nhìn qua khe cửa lập tức thấy hai người đang đánh nhau. Mông Nghĩa thế thua đã rõ ràng.

Diệp Thiên Vân thoáng cân nhắc trong lòng một chút. Nếu như Mông Nghĩa chết, hắn làm sao thoát được liên quan. Cho nên hắn lập tức ra tay không chút do dự.

Hai mắt Mông Nghĩa trợn trừng, nhìn chằm chằm vào cánh cửa gỗ trước mắt bị đánh vỡ tan. Trong mấy giây tiếp cận với tử vong đối với hắn thật sự là như dài vô tận. Sau khi bình tĩnh nhìn lại, phát hiện ra đúng là Diệp Thiên Vân cứu hắn một mạng, mới thở phào một hơi, nói một cách khó khăn: “Diệp lão đệ. Cảm tạ!”

Mảnh gỗ rơi lả tả xuống mặt đất. Dững Toàn rốt cuộc cũng nhìn rõ người xuất thủ phá ngang. Vừa nhìn rõ đối phương. sắc mặt hắn lập tức đại biến, sợ hãi nói: “Người không chết!... Người là ... Diệp Thiên...!”

Mấy chữ này truyền đến tai Diệp Thiên Vân khiến hắn lập tức như dã thú nhìn thấy con mồi. Nhảy bổ tới!

Dững Toàn đến cả đảm lượng nói hết câu cũng không có. Cả người vội vã thối lui! Toàn thân co lại, giống như một cánh cung đang sức lực. Đánh ra một chưởng!

Dững Toàn tuy xuất thủ toàn lực nhưng lại sử dụng thủ thức. Thần sắc cực kỳ hoảng sợ như là nhìn thấy một thứ cực kỳ đáng sợ vậy.

Diệp Thiên Vân căn bản không hề phòng thủ, đánh tới nhanh như một tia sét! Tay trái rung lên, một khắc sau đã đánh tới phía dưới Dững Toàn.

Dũng Toàn đánh một quyền lên giữa ngực Diệp Thiên Vân, nhưng chứng kiến vẻ mặt đối phương không hề thay đổi, đến chớp mắt một cái cũng không có. Ánh mắt lập tức lộ vẻ tuyệt vọng!

“Rắc” Lực lượng toàn thân Diệp Thiên Vân trong nháy mắt truyền tới tay phải. Khuôn mặt Dũng Toàn rõ ràng bay mất một nửa, từ mũi trở xuống máu thịt lẫn lộn, ẩn ước có thể thấy được cả xương trắng ớn.

Chưa dừng lại, sau khi tiếp cận thân thể, Diệp Thiên Vân đột nhiên phát lực, Băng quyền trong nháy mắt giáng ba đòn liên tiếp vào huyết Thái Dương của đối phương!

Dũng Toàn đến một cơ hội phản kích cũng không có. Thân hình mềm nhũn, đổ gục xuống. Cả đầu vỡ nát như quả trứng gà bị đập vỡ, máu tươi bắn tung tóe khắp phòng.

Mông Nghĩa chứng kiến cảnh tượng này, dạ dày không khỏi co thắt lại. Cả buổi sáng ăn được cái gì đều nôn ra hết! Ra tay thật tàn nhẫn, quả đúng là một tên đồ tể. Loại khí tức dã thú vừa rồi khiến hắn một cử động nhỏ cũng không dám, thậm chí hít thở còn không thông.

Hắn không ngờ tới một kẻ ngày thường ôn hòa như vậy là ra tay tàn nhẫn đến thế! Vừa rồi Mông Nghĩa cùng Dũng Toàn giao thủ, đối phương mạnh mẽ đến mức hắn không thể đỡ được một chiêu. Vậy mà đối phương trong tay Diệp Thiên Vân thậm chí còn không bằng một tên người rơm!

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn thi thể. Tuy khó có thể nhận dạng nhưng hắn chắc chắn rằng Dũng Toàn là người trong võ lâm. Mấy vết giới ba (giới ba = chấm sọc trên trán nhà sư), còn cả ánh mắt sợ hãi của hắn khi nãy nữa đã chứng minh điều này.

Thiếu Lâm tới rồi! Đây là ý nghĩ đầu tiên của Diệp Thiên Vân. Nếu như Thiếu Lâm tới nơi này, như vậy chỉ sợ hắn tiếp tục lên đường bỏ trốn.

566. Chương 567: Phối Hợp Nhịp Nhàng

Cách thứ hai chính là vẫn ở lại Cẩm thành, vẫn làm như bình thường không có chuyện gì xảy ra. Chỉ cần một ngày không bị phát hiện thì vẫn ở đây một ngày, đi bước nào hay bước nấy.

So sánh hai cách với nhau, Diệp Thiên Vân có chút nghiêng về phương án thứ nhất. Bởi vì như vậy sẽ an toàn hơn, nhưng trong lòng hắn lại có chút không cam lòng. Nơi nào có võ lâm là hắn phải tránh đi, quả thực là bị hạn chế đủ điều.

Bản thân Diệp Thiên Vân hẳn chính là vì trốn tránh võ lâm mà tới Tứ Xuyên. Nhưng tới đây rồi mà vẫn phải trốn đông trốn tây như chuột? Cách sống này hoàn toàn trái ngược với tính cách của hắn. Trong lúc nhất thời khó có thể hạ quyết định!

Mông Nghĩa thấy thần thái do dự của Diệp Thiên Vân, trong lòng bất ổn. Người này ra tay quá độc ác! Hắn cũng không phải là chưa từng gặp qua kẻ điên liều mạng, giết người như ngóe, nhưng Diệp Thiên Vân trước mắt này đối với sinh tử lại quá lạnh nhạt, làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác khó có thể khắc chế được. Nhìn ánh mắt bất định của đối phương, bốn chữ “Giết người diệt khẩu” lập tức hiện lên trong đầu hắn.

Nếu thật sự là như vậy thì hắn tuyệt đối chạy không thoát khỏi cái chết!

Mông Nghĩa bắt chặp việc cánh tay đã gãy lìa, cố gắng dựa lưng vào tường, hít thật sâu hai hơi rồi thấp thỏm bất an nói: “Diệp...Diệp tiên sinh. Tôi sẽ xử lý sạch sẽ chuyện này. Tuyệt đối sẽ không để liên quan tới cậu!”

Diệp Thiên Vân trong lòng đang rối rắm lại bị lời Mông Nghĩa quấy nhiễu, không khỏi có chút bức bối, nhìn thoáng qua mnư ời trăm năm không nói.

Mí mắt Mông Nghĩa lập tức giật giật mấy cái. Tuyệt đối không thể chọc giận tên đồ tể này! Nếu không, khó mà bảo đảm được đối phương có ra tay với hắn hay không. Đối với người như vậy, nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không thể qua loa đại khái!

Nghĩ tới đây, Mông Nghĩa cắn răng, cố gắng đứng thẳng lên, thề thốt: “Diệp tiên sinh..., xin cậu cứ yên tâm. Kể này hôm nay tới là tìm tôi. Chuyện hôm nay, tôi dùng danh dự của Mông gia mà thề, tuyệt đối sẽ không để lộ ra ngoài!”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, lập tức hiểu được lo lắng của Mông Nghĩa. Hắn tuy chẳng có thiện cảm gì với Mông Nghĩa, nhưng người này tuyệt đối không thể chết, giọng nói hòa hoãn đi một chút: “Ông yên tâm! Tôi không muốn giết ông!”

Mông Nghĩa nghe được câu đó xong, cả người suýt chút nữa mềm nhũn ngồi bệt xuống đất. Chỉ là hắn học võ lâu năm, bồi dưỡng được ý chí kiên định, khắc chế khó chịu.

May mắn thế nào, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng giày cao gót đi tới.

Diệp Thiên Vân đột nhiên ném cánh cửa vỡ không trọn vẹn về chỗ cũ, trầm giọng nói: “Ông đi ứng phó với cô ta!”

Mông Nghĩa tuy rất tin tưởng thư ký của mình, nhưng cảnh tượng trong phòng lúc này thật chẳng khác nào lò sát sinh, cho nên lập tức đi tới trước cửa phòng làm việc chặn lại.

Lúc này thư ký đang cầm một túi tài liệu, bên trong căng phồng, từ đó có thể thấy được phần tiền lương này quả thật không ít. Cô nàng vừa ngẩng đầu lên thì lập tức nhìn thấy giám đốc của mình đang đứng cạnh cái cửa gỗ đã vỡ tan, lập tức thất kinh nói: “Mông tổng, chuyện gì xảy ra...”

“Để thứ đó xuống đất cho tôi rời ra ngoài!” Mông Nghĩa cố gắng bảo trì sự trấn tĩnh thường ngày, giọng nói như ra lệnh: “Cứ làm theo lời của tôi đi!”

“Nhưng...” Cô thư ký vừa nhìn kỹ lại thì thấy hai tay Mông Nghĩa mềm oặt, rũ xuống, che miệng sợ hãi nói: “Ngài bị thương.... Để tôi đi gọi bác sĩ...” Chẳng đợi đến khi cô nàng nói xong, một cái bóng đen nhoáng lên xông tới, một tay chém thẳng vào cổ cô nàng.

Diệp Thiên Vân cũng không dùng kinh lực quá lớn, chỉ đủ để khiến cô nàng hôn mê đi thôi.

Mông Nghĩa phát hiện ra bí mật của Diệp Thiên Vân, toàn thân sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh. Bất quá nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, hắn lại vừa mừng vừa sợ. Diệp Thiên Vân tuy ra tay tàn bạo, nhưng lại có một thân công phu cực cao. Nếu có thể dưới tình huống cùng một lợi ích, kéo hắn lên chiếc thuyền của Mông gia thì....

Trong nháy mắt, trong đầu Mông Nghĩa hiện lên một bản kế hoạch cho tương lai tươi đẹp. Vừa tỉnh lại khỏi giấc mộng thì thấy Diệp Thiên Vân đang định rời đi, hắn lập tức kêu lên: “Diệp tiên sinh. Chờ chút! Tôi nghĩ... chúng ta có thể ngồi xuống, cùng bàn bạc một số chuyện!”

“Bàn chuyện gì?” Diệp Thiên Vân cầm túi tài liệu trong tay, bên trong chỉ ít cũng phải có đến mười vạn, đủ để một nhà ba người của hắn sống một đoạn thời gian. Hắn xoay người lại, liếc mắt nhìn Mông Nghĩa, nhàn nhạt nói: “ông muốn nuốt lời sao?”

“Không! Tôi không phải có ý đó!” Mông Nghĩa đang chịu cơn đau đớn vô cùng, nhưng trên mặt không thể không cố nặn ra một nụ cười. Về mặt hắn lúc này thực sự là quái dị đến cực điểm: “Diệp tiên sinh, nếu như tôi không đoán sai, cậu có ý định rời khỏi Cẩm thành?”

Diệp Thiên Vân không khẳng định mà cũng không phủ định, không nóng không lạnh nói: “Tôi đi đâu chẳng liên quan tới ông. Hy vọng ông có thể hiểu rõ điểm này!”

“Nhưng mà.....” Mông Nghĩa lúc này dè dặt giải thích: “Diệp tiên sinh, ý của tôi là, cậu thì thật không cần phải rời khỏi đây!”

Diệp Thiên Vân đã hơi hiểu ra ý tứ của hắn, ngồi xuống chiếc ghế ở gần đó, bình tĩnh nói: “Có việc gì ông cứ nói toạc ra đi!”

Mông Nghĩa qua mấy ngày vừa rồi cũng hiểu tính cách Diệp Thiên Vân, lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Diệp tiên sinh... nếu như tôi đoán không sai, người kia nhận ra cậu!” Nói đến đây hắn phát hiện Diệp Thiên Vân không hề có vẻ khác thường nào, lại tiếp tục nói: “Tôi nghĩ hai người nhất định từng có va chạm! Nếu như cậu muốn ở lại Cẩm thành, tôi nhất định có thể giải quyết một số rắc rối cho cậu!”

Diệp Thiên Vân vừa nghe thấy Mông Nghĩa nói vậy, không khỏi có chút hứng thú. Mẹ con Hứa Tình vừa mới ổn định, hẳn không muốn buông bỏ cuộc sống yên tĩnh có được không dễ này, trầm giọng nói: “Ông nói tiếp đi!”

Mông Nghĩa lập tức quên hết đau đớn, nắm chặt lấy cơ hội duy nhất này, cố gắng du thuyết: “Người này là người hợp tác với Hồng gia trong đất Thục. Diệp tiên sinh, tôi hy vọng cậu có thể giúp Mông gia vượt qua cửa ải khó khăn này!”

“Cửa ải khó?” Diệp Thiên Vân cười nói: “Cầm thành chính là thiên hạ của Mông gia, còn có kẻ nào dám ngang nhiên đối đầu với Mông gia sao?”

Mông Nghĩa xấu hổ cười hai tiếng rồi nói: “Diệp tiên sinh, đối với người bình thường mà nói, Mông gia chính là trời! Nhưng nếu như đối thủ cũng là cao thủ như cậu, Mông gia chỉ muốn tồn tại tại Cầm thành thôi cũng thành vấn đề rồi!”

Diệp Thiên Vân sau khi cân nhắc cẩn thận mới lấy lại bình tĩnh nói: “Muốn tôi làm gì? Mông gia có thể cho tôi cái gì?”

Mông Nghĩa lúc này mới biết Diệp Thiên Vân lợi hại, chỉ một câu đã chỉ ra ngay hai vấn đề quan trọng nhất. Hơi cân nhắc một chút rồi nói: “Lời Diệp tiên sinh thực khiến tôi xấu hổ! Mông gia đối với cậu mà nói thật sự chẳng đáng là gì! Bất quá, nếu như Diệp tiên sinh có chuyện gì lật vật hoặc là cần thứ gì, Mông gia chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức thực hiện, tuyệt không có phụ kỳ vọng của cậu!”

Diệp Thiên Vân đắn đo một lát rồi khẽ mỉm cười nói: “Vậy tôi phải làm gì?”

Mông Nghĩa lúc này chỉ một lòng muốn lôi kéo đối phương về phe mình, nói: “Chỉ cần tiên sinh khi Mông gia nguy nan, giúp đỡ một chút, Mông Nghĩa cả đời này vô cùng cảm kích!”

Diệp Thiên Vân thở phào một hơi. Điều kiện của Mông Nghĩa cũng không quá hà khắc. Huống hồ hắn vừa mới vững chân ở Cầm thành, nhanh như vậy đã phải ly khai, đối với hắn mà nói cũng chẳng hay ho gì.

Mẹ con Hứa Tình cũng không thể lưu lạc theo mình mãi được. Hắn cần một thế lực có thể che dấu thân phận của mình. Một lúc lâu sau hắn mới gật đầu nói: “Ông có thể đại biểu cho Mông gia sao?”

Rốt cuộc Mông Nghĩa cũng lộ ra nét mặt tươi cười, đối phương nói ra lời này chứng minh mình đã thành công hơn một nửa, trên mặt giật giật hai cái, nói ra: “Cậu cứ yên tâm. Ở điểm này, tôi tuyệt đối không dám lừa gạt cậu!”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, cuộc giao dịch này coi như đã thành. Hắn hồi tưởng lại sự tình vừa rồi, sau đó hỏi: “Hồng gia tại sao lại phải ngăn cản các ông liên lạc với Đỗ gia!” Mông Nghĩa rốt cuộc cũng yên lòng, nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài, thành thật trả lời: “Tứ gia trong đất Thục vốn cùng thuộc tổ chức phản Thanh, nhưng sau này bởi vì bất đồng ý kiến mà mỗi người một ngã. Lúc đó khi phản Thanh, bởi vì Thanh binh truy kích mà đã từng cùng nhau chôn bảo tàng xuống!”

“Bảo tàng?” Diệp Thiên Vân không nhịn được bật cười, không khỏi lắc đầu nói: “Loại tin đồn này không tin được!”

“Không, Diệp tiên sinh...” Mông Nghĩa tựa hồ đã đoán ra vẻ mặt của Diệp Thiên Vân từ trước, nghiêm mặt nói: “Đó không phải chuyện đùa mà là gia tổ truyền xuống. Trong từ đường còn ghi lại. Tuy đã qua rất nhiều năm, nhưng tuyệt không phải là giả!”

Diệp Thiên Vân ở Mông gia chỉ trong thời gian ngắn nhưng cũng nhận ra được, Mông Nghĩa này tuy đúng là hơi gian trá như đám thương nhân nhưng tuyệt đối không chém gió thành bão, cũng lắm chỉ hiu hiu thôi. Huống hồ, thân phận của hắn cũng không cho phép hắn làm như vậy.

Mông Nghĩa thấy thần sắc Diệp Thiên Vân liền tiến lên hai bước nói: “Cậu đến đất Thục không lâu, tất nhiên là không hiểu rõ. Trong Tứ Xuyên có rất nhiều ca dao, đều đề cập tới bảo tàng. Hơn nữa hai năm trước, chúng tôi còn tìm được một lượng lớn nên bạc từ thời nhà Thanh dưới đáy sông!”

Diệp Thiên Vân nghe Mông Nghĩa nói mà ngẩn người, sau đó có chút sáng tỏ nói: “Cái đó cùng Tứ đại gia có quan hệ trực tiếp?”

Mông Nghĩa uhm một tiếng rồi nói: “Tứ địa gia mỗi người một ngả, đem tàng bảo đồ chia thành bốn phần! Chỉ có tìm đủ bốn phần mới có hy vọng mở ra bảo tàng. Đây cũng là nguyên nhân Hồng gia không muốn chúng tôi qua lại. Những năm qua, Mông gia chưa bao giờ từ bỏ, mà những nhà còn lại cũng đồng dạng như thế!”

Mông Nghĩa đột nhiên có chút trầm giọng nói: “Lần này Đỗ tiên sinh tới Cẩm thành, một là muốn gia tăng mối làm ăn giữa hai nhà, hai là cải thiện quan hệ, cuối cùng là vì bảo tàng! Hồng gia có phần không kiềm chế được, nên muốn mượn nhờ lực lượng từ bên ngoài, lấy được toàn bộ bản đồ!”

Diệp Thiên Vân thở ra một hơi, hẳn thật không ngờ đến đất Thục còn nghe được câu chuyện khó tin đến như vậy, cảm giác vô cùng huyền diệu. Nhìn ánh mắt chân thành của Mông Nghĩa, hẳn liền gật đầu nói: “Tôi tin ông! Chỉ là cảm thấy hơi khó tin thôi! Nhưng ông cứ yên tâm, tôi không có hứng thú với bảo tàng của các ông,

Mông Nghĩa cười ha ha, động đến vết thương, mặt mày liền co rúm lại: “Diệp tiên sinh, tôi biết trong thế giới này có một dạng người không ai biết đến. Bọn họ truy cầu cực hạn của võ học, khoái ý ân cừ. Cậu hẳn là một người trong bọn họ!”

Diệp Thiên Vân không có trả lời, chỉ thở dài một tiếng nói: “Người như vậy quá ít!”

Mông Nghĩa cảm nhận được Diệp Thiên Vân đã không còn địch ý, đột nhiên lớn mật hơn vài phần nói: “Diệp tiên sinh, nếu như cậu có thể trợ giúp tôi, ngày mở được bảo tàng, Mông gia sẽ chia ra một nửa!”

“Ha ha! Đa tạ hảo ý của ông. Bất quá tôi cũng không cần!” Diệp Thiên Vân chậm rãi lắc đầu. Loại bảo tàng này thì hẳn không hề có chút hứng thú nào. Hiện tại trong lòng hắn, ngoại trừ Hứa Tình ra thì chỉ có mong muốn đột phá Kim Chung Tráo. Luyện đến loại cấp bậc này rồi, đối với tiền tài cũng không có quá nhiều ham muốn.

Trong lời nói của Mông Nghĩa cũng có chút ý tứ thử thách, thấy đối phương không nổi lòng tham, lập tức yên tâm trở lại: “Diệp tiên sinh, một lời đã định!”

567. Chương 568: Đại Hội Võ Thuật

Mùa hè sắp tới, Diệp Thiên Vân mặc một bộ đồ màu trắng, đi trong sân trường đại học, lại chẳng có mấy người phân biệt được, rốt cuộc hẳn là thầy giáo hay học sinh nữa.

Một tháng này tuy ngày nào hắn cũng lên lớp, nhưng lại không giành thời gian cho Tổng Học Nghiệp cùng Lý Tường. Hắn chế định một kế hoạch phi thường tỉ mỉ. Hai người đã hiểu rõ phương pháp huấn luyện, cho nên căn bản hắn cũng không cần tốn thời gian đi xem bọn hắn luyện tập.

Vô luận là Tổng Học Nghiệp hay là Lý Tường, bọn họ đều học vì chính bản thân mình, đối với Diệp Thiên Vân không hề có nửa điểm lợi ích.

“Thầy! Em cùng Tổng Học Nghiệp đều không hề lừa nhác!” Lý Tường cười ngốc nghếch, lộ ra hàng răng trắng như tuyết, rất tự tin nói: “Trận đấu lần này nhất định sẽ giành được giải cao!”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, đối với tên nghịch ngợm, hay gây sự như Tổng Học Nghiệp thì hẳn có thiện cảm với Lý Tường hơn. Đứa bé này rất trầm ổn, hoàn toàn không có cái tình xốc nổi của tuổi trẻ. Càng đáng quý hơn chính là Lý Tường luôn chăm chỉ luyện công, chấp hành cẩn thận không qua loa, hơn nữa không có oán hận nửa lời.

“Đại hội võ thuật toàn quốc sắp diễn ra sao?” Diệp Thiên Vân suy tư một lúc rồi chậm rãi hỏi,

“Thầy, thật là phục thầy!” Tổng Học Nghiệp dương ngón tay cái lên, bội phục nói: “Cuối tuần sẽ diễn ra. Các thầy giáo khác đều bận đến tối tám mắt mũi, sao thầy lại đứng đưng như vậy!”

Diệp Thiên Vân trừng mắt nhìn hắn. Tổng Học Nghiệp sợ tới mức vội vàng ngậm miệng, trốn ra sau lưng Lý Tường, sợ ăn một cước.

Lý Tường vội vàng nói: “Theo kế hoạch là cuối tuần, hôm qua đã thông báo cho bọn em để chuẩn bị, thầy chưa biết sao?”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, vừa rồi viện trưởng đã tìm hắn nói qua, thời gian diễn ra trong khoảng trên dưới một tuần. Nghĩ tới đây, hắn mở miệng nói: “Hai người các cậu đối luyện, để tôi xem xem có tiên bộ không nào!”

Hai người nghe thấy vậy liền không khỏi có chút kích động. Diệp lão sư phi thường chú trọng thực chiến, hơn nữa còn dạy mấy thứ trong sách không hề có! Quan trọng nhất là kỹ thuật phát lực hắn truyền thụ rất tinh diệu! Nếu dùng loại kỹ thuật đó thì chiêu số xuất ra sẽ có lực sát thương tăng lên gấp bội, mà tốc độ là không giảm đi. Điều này khiến hai người vừa mừng vừa sợ!

“Vâng. Thầy Diệp!” Hai người cùng ứng tiếng. Tổng Học Nghiệp như không thể quen thuộc hơn, không hề có chút dấu hiệu, trong nháy mắt xuất ra một quyền về phía Lý Tường. Đúng là lần này hắn hơi có chút ý định đánh lên.

Lý Tường cũng chẳng lạ gì tính cách Tổng Học Nghiệp cho nên đã sớm phòng bị từ trước. Thấy Tổng Học Nghiệp xuất quyền, hắn lập tức trầm thân xuất cước, đá thẳng vào hạ bàn đối phương, dễ dàng bức Tổng Học Nghiệp nhảy ra!

Hai người ra tay rất gọn gàng, hơn nữa bình thường cũng hay diễn luyện với nhau, cho nên đánh nhau không chỉ có kịch liệt mà còn có phần đẹp mắt.

Diệp Thiên Vân nhìn một hồi mới yên lòng! Công phu Tổng Học Nghiệp tiến bộ rất rõ ràng, mà công phu của Lý Tường lại càng thuần thực hơn! Một tháng thời gian đủ để thay đổi rất nhiều chuyện! Trụ cột Lý Tường đã rất vững vàng, hoàn toàn không có loại lỏng lẻo lúc trước nữa. Mỗi một chiêu xuất ra đều vững như bàn thạch, làm cho người ta không dám coi thường!

“Được rồi!” Diệp Thiên Vân phát tay hô ngừng. Với trình độ hiện tại của hai người, tham gia đại hội võ thuật, cho dù không lấy được giải nhất thì muốn có giải cũng rất đơn giản!

“Thế nào, sư phụ! Có phải có ba phần rất giống ngài không.... Hắc hắc!” Tổng Học Nghiệp cười không ngừng nói: “Lý Tường đúng là một tên biến thái. Ngày trắng đêm đen cũng chẳng phân biệt, chỉ cần có cơ hội là hắn đều luyện quyền.”

Lý Tường phản bác nói: “Căn cơ tao kém, cho nên phải luyện tập nhiều hơn! Thầy Diệp dùng thời gian sau giờ học dạy chúng ta, không thể để thầy thất vọng.”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, tên Lý Tường này có chút giống hắn. Cũng chính vì nguyên nhân này mà Diệp Thiên Vân đối với hắn có chút thiên vị. Chỉ cần dụng tâm, cố gắng thì bất kể tư chất thế nào, cuối cùng cũng có ngày vượt qua được chính bản thân.

“Chủ nhiệm, thì ra lại ở chỗ này! Tìm đến mấy cái võ quán.... Mệt chết tôi rồi!” Thầy Dư thở hổn hển không ra hơi đi vào võ thuật quán, vừa dùng tập tài liệu quạt quạt vừa nói: “Tổ phó viện trưởng đã tìm cậu cả nửa ngày rồi, bảo cậu đến văn phòng ông ấy một chuyện đó!”

“Tôi tới đây!” Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, quay lại nói với Tổng Học Nghiệp cùng Lý Tường: “Công phu không thể xao nhãng một ngày. Trước khi tham gia đại hội, mỗi ngày đều phải cố gắng luyện tập!”

“Vâng!” Hai người cùng ứng tiếng. Tuy Tổng Học Nghiệp có chút nghịch ngợm nhưng đối với Diệp Thiên Vân lại rất tôn kính.

Diệp Thiên Vân gõ cửa rồi tiến vào phòng, lập tức thấy Vương Dong đang đứng một bên.

“A, tiểu Diệp, tôi tìm cậu đã nửa ngày rồi. Ha ha, các cậu đều ngồi đi!” Viện trưởng Tô Toàn Sinh gỡ cặp kính xuống, có chút cao hứng nói: “Thời gian tiến hành đại hội võ thuật toàn quốc cũng đã định ra rồi. Ngày hai mươi tháng năm sẽ cử hành ở Phúc Kiến! Tôi gọi cậu đến là để cậu chuẩn bị trước. Tám học viện thể dục thể thao lớn toàn quốc đều sẽ tề tụ về Phúc Kiến, khi đó còn có mấy học viên của trường sư phạm chuyên nghiệp cũng có thể tham gia!”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu nhưng trong đầu lại tính toán. Phúc Kiến là địa bản của Thái Cực môn, cái này đối với hắn mà nói quả là một tin tức cực tốt. Ít nhất sẽ không phải đụng phải kẻ thù trong võ lâm. Huống hồ trong chốn võ lâm, cũng có rất ít người lại có quan hệ với trường học.

Chỉ cần hắn cẩn thận một chút là không phải lo lắng bị người khác phát hiện.

Tô viện trưởng tiếp tục nói: “Cả cậu và Vương Dong tôi đều vô cùng coi trọng! Lần này mang các cậu đi cũng là muốn để các cậu hiểu thêm về các đại học viện khác! Mấy năm gần đây trong nước ưa chuộng thể dục thể thao, rất nhiều người bắt đầu chú ý tới võ thuật truyền thống! Tăng cường sức khỏe, giúp giải trí, trọng yếu nhất là có thể kéo dài tuổi thọ. Cho nên lĩnh vực này trong tương lai có tiền đồ không thể tính được!”

Diệp Thiên Vân gật đầu đồng tình, nhưng trong lòng hập phần rõ ràng, phong trào võ thuật hiện nay chỉ trọng hình mà không trọng ý. Chiêu thức mặc dù chính xác nhưng lại không có kỹ thuật cũng phương pháp phát lực. Chính vì thế mà phong trào võ thuật mới bị phát triển hạn chế.

Tô viện trưởng nhìn thoáng qua danh sách đệ tử tham dự trên tay, cười ha ha nói: “Tiểu Diệp, thành tích của cậu trong mấy tháng này rất xuất sắc! Tổng Học Nghiệp cùng Lý Tưởng hai người, một thì giặt được giải quán quân, một thì tiến vào top năm. Cái này đều là công lao của cậu a!”

Vương Dong ngồi một bên, nghe hai người nói chuyện cả nửa ngày, sắc mặt cũng có chút khó coi. Từ khi Diệp Thiên Vân đến đây, điểm nào nàng cũng bị cướp mất ngôi đầu!

Phải biết rằng, thành tích của nàng khi con đi học rất ưu tú, sau này khi thực tập cũng lấy được không ít giải thưởng! Nhưng Diệp Thiên Vân bắt quá chỉ là một sinh viên tốt nghiệp từ một trường sư phạm hàng ba, điều này khiến cô nàng cảm thấy cực kỳ không công bằng!

Cùng tiến vào học viện thể dục thể thao của Cẩm thành, nhưng tốc độ thăng chức của Diệp Thiên Vân lại quá nhanh. Nhưng vô luận theo phương diện nào, cô đều không cho rằng lại kém hơn Diệp Thiên Vân bao nhiêu.

“Viện trưởng quá khen rồi!” Diệp Thiên Vân thản nhiên nói. Hắn rất thích cuộc sống mấy tháng nay, mỗi tuần bắt quá chỉ cơ mấy tiết lên lớp, thời gian còn lại đều là tự do.

Đối với Diệp Thiên Vân mà nói, mười chín tuổi đã lăn lộn trong võ lâm, chưa bao giờ dừng chân nghỉ ngơi thường thức phong cảnh trước mắt. Lần này đảm nhiệm chức vụ giáo viên ở học viện thể dục thể thao Cẩm thành khiến cho hắn có thời gian dừng lại, ngắm nhìn cuộc sống xung quanh.

Tô viện trưởng rõ như lòng bàn tay nói: “Tổng Học Nghiệp từng luyện võ từ trước, thành tích cũng không tính là nổi bật. Nhưng trong lần thi võ vừa rồi lại tỏa sáng, mà môn võ cậu ta dùng chính là Bát Cực Quyền!” Nói đến đây hắn lại bổ sung thêm: “Lý Tưởng lại càng làm mọi người bất ngờ! Vốn là quản lý chiêu sinh nhưng lại xuất ra trạc cước, tôi nói không sai chứ!”

Diệp Thiên Vân không nghĩ tới Tô Toàn Sinh lại hiểu rõ võ thuật như vậy, không khỏi thẳng thắn nói: “Tôi rất thích hai loại quyền pháp này nên bình thường, sau mỗi giờ học đều dạy cho bọn chúng một ít.” Tô Toàn Sinh gật đầu nói: “Cậu làm rất tốt! Khai thác sở trường của bọn chúng, đây mới chính là cách dạy học mà tôi khổ tâm muốn kiến lập!” Nói đến lão liền nhìn qua Vương Dong bên cạnh: “Vương Dong cũng không tệ, cũng có một học sinh tấn cấp!”

Vương Dong nghe xong lại càng cảm thấy không công bằng. Lúc nói về Diệp Thiên Vân thì ca ngợi hết lời, còn khi nói đến cô thì gói gọn trong ấy chữ. Nghĩ như vậy nhưng người ta là xếp, nên đành phải cười khan nói: “Đa tạ Tô viện trưởng khích lệ, tôi cảm thấy mình vẫn còn nhiều thiếu sót...!”

Tô Toàn Sinh đứng dậy, nhìn xuống đồng hồ trên tay rồi nói: “Nhà trường đã mua vé máy bay cho cô cậu. Sáng sớm thứ hai chúng ta sẽ xuất phát. Lần này do tôi dẫn đầu. Vương Dong phụ trách công tác huấn luyện học sinh trước khi dự thi. Diệp Vân đảm nhiệm công tác huấn luyện trong đại hội!”

Hai người cùng gật đầu. Diệp Thiên Vân vốn không muốn than gia đại hội này, nhưng từ khi cùng nói chuyện với Mông Nghĩa, thì hắn yên tâm hơn rất nhiều. Chỉ cần Mông gia không nió, không ai có thể biết mình ở Cẩm thành. An toàn của Hứa Tình cũng có thể đảm bảo.

Nghe Tô viện trưởng phân phó xong, Diệp Thiên Vân cùng Vương Dong cùng rời khỏi văn phòng.

Diệp Thiên Vân nhìn đồng hồ, lúc này đã là năm giờ tối, vừa đúng giờ tan sở. Từ khi hắn luyện quyền tới nay, chưa bao lại hắn lại có thể thả lỏng như lúc này. Đi trong sân trường, hai bên là đại thụ tươi tốt, cỏ non xanh biếc, thật khiến người ta dễ chịu.

“Thầy Diệp!” Vương DONG tuy trong lòng âm ức nhưng chẳng biết phát vào đâu, chỉ có thể nói kháy: “Chiếc xe đạp của anh đâu? Bình thường vẫn thấy anh đi mà!”

Diệp Thiên Vân hơi ngẩn người ra rồi lập tức hiểu ra. Hắn muốn lực đực với đồng sự, lại càng không muốn tránh cãi với đàn bà, nhìn thẳng vào mắt của đối phương, không nóng không lạnh nói: “Xe không đi được nên tất nhiên không đi!”

Vương Dong tựa hồ tìm ra cách đả kích Diệp Thiên Vân, cố ý làm ra vẻ như cười mà không cười nói: “Nhà anh ở chỗ nào? Tôi để trở anh về!” Nói xong liền vênh vênh lấy trong túi ra một cái điều khiển từ xa, ngón tay ngọc nhẹ nhàng nhấn một cái.

“bíp bíp!” hai tiếng, đèn pha một chiếc Passat mới tinh nằm cách đó không xa chớp lên hai cái. Vương Dong đắc ý nói: “Bây giờ mà ngồi xe công cộng thì đúng là vừa nóng lại vừa chật a!”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng đắc ý của cô nàng, lại không biết hắn đã đắc tội ở chỗ nào, cự tuyệt nói: “Không cần, tôi đi bộ về là được rồi!”

Vương Dong đang định đả kích Diệp Thiên Vân tiếp thì đột nhiên một chiếc Mercedes từ xa chạy tới, phanh kít một cái, dừng trước người Diệp Thiên Vân. Lái xe đi xuống mở cửa phía sau xe, cung kính nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp tiên sinh, Mông tiên sinh có hẹn trước với ngài nên bảo tôi tới đón ngài!”

Nếu không phải có lái xe tới đón, có lẽ Diệp Thiên Vân đã quên tiết mất rồi.

Vương Dong lúc này chỉ hận không có một cái lỗ nào chui xuống. Nhìn chiếc Mercedes nhanh chóng đi khuất khỏi tầm mắt, hung hăng đá một cái vào chiếc Passat của mình. Còi báo động lập tức kêu lên inh ỏi! Cô nàng nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Diệp Vân, cứ chờ đấy. Tôi không tin không trị được anh!”

568. Chương 569: Chẳng Phí Công Sức

Lúc trước, hắn tự nhận là có thực lực mời chào Diệp Thiên Vân cho nên không hề để đối phương vào trong mắt. Nhưng sau trận chiến hôm qua hắn mới phát hiện ra, Diệp Thiên Vân đang che dấu điều gì đó, hoàn toàn không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài, khiến hắn có một loại cảm giác giống như ngắm hoa trong sương vậy.

Hắn dám khẳng định, trong ba giây, Diệp Thiên Vân có thể giết chết hắn không một tiếng động. Đối với một vị cao thủ như vậy, Mông Nghĩa vĩnh viễn không dám chạm vào giới tuyến của đối phương.

Trong lòng mỗi người đều có một niềm sợ hãi. Diệp Thiên Vân xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn, quả thực giống như mãnh thú đang đói! Mông Nghĩa chỉ cần nhớ tới cảnh tượng ghê rợn hôm qua là toàn thân không khỏi phát run. Nếu như Diệp Thiên Vân thật đứng về phía đối lập với hắn, đừng nói Mông gia, cho dù là tất cả cao thủ của tứ gia trong đất Thục có tụ tập lại cũng khó mà giữ chân được hắn.

Mông Nghĩa mỗi câu mỗi chữ trước khi nói ra đều cân nhắc thật kỹ: “Kỳ thật tên Dũng Toàn hôm trước không phải là tới một mình, Thủ hạ của tôi tìm được trên người hắn có chìa khóa phòng của khách sạn Khải Tân Tư Cơ. Sau khi điều tra, phát hiện đi cùng với hắn còn có hai người nữa!”

“Bọn họ rời đi chưa?” Diệp Thiên Vân lo lắng nhất chính là chuyện hắn giết người hôm qua, có thể khiến đối phương nghi ngờ hay không.

Mông Nghĩa lắc đầu nói: “Vẫn chưa đi!” Bất quá tôi tin tưởng bọn chúng không dám làm loạn đâu. Vì Dũng Toàn biến mất nên bọn chúng bắt buộc phải cẩn thận hơn! Tôi đã phái người theo dõi bọn hắn một bước không rời. Bọn chúng tuyệt đối không thoát được khỏi tầm mắt chúng ta.”

Diệp Thiên Vân nhẹ gật đầu, trầm ngâm một lát rồi nói: “Tuần sau tôi sẽ tới Phúc Kiến, tham gia đại hội võ thuật với học viên, ước chừng phải mất tầm bảy tám ngày!”

Mông Nghĩa biến sắc, sau đó có chút lo lắng nói: “Tiên sinh! Ngài có thể ở lại thêm mấy ngày không? Hai người của Hồng gia vẫn còn ở Cẩm thành. Tôi sợ sau khi ngài đi, bọn họ lại tìm tới, đến lúc đó e rằng tôi không ứng phó nổi!”

Diệp Thiên Vân sớm đã có quyết định. Nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc. Nếu không hậu họa vô cùng. Hắn từng chịu nhiều thiệt thòi trong những chuyện kiểu này nên nhớ rất kỹ, cười nói: “Rất đơn giản, trước khi tôi đi, giết sạch là được!”

Mông Nghĩa thấy Diệp Thiên Vân nói chuyện giết hai người quá hời hợt, tựa như giết hai con kiến, không khỏi giật nảy mình. Hắn không phải chưa từng gặp qua kẻ cùng hung cực ác, nhưng kẻ có thể vừa cười nói vừa định sinh tử kẻ khác thì cũng chỉ có độc nhất Diệp Thiên Vân. Hắn cẩn thận nói: “Giết bọn họ tại nơi công cộng như khách sạn có phải là”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, tiếp đó hiểu ra ý tứ Mông Nghĩa, cười nói: “Tôi cũng không phải muốn giết bọn chúng, mà là bắt bọn chúng lại, tiện thể kiếm một số tin tức hữu dụng trên người bọn, như vậy thì cả ông và tôi đều có lợi!”

Mông Nghĩa sắc mặt lúc trắng lúc hồng. ý nghĩ của hắn bị thủ đoạn của Diệp Thiên Vân dẫn dắt cho nên hiểu lầm, lập tức có chút kích động nói: “Như vậy là tốt nhất! Nếu có thể bắt được hai người bọn chúng, ít nhất cũng có thể tìm được một chút tin tức của Hồng gia. Cho dù đối phương có dị động thể nào chúng ta cũng có chuẩn bị trước.”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu. Tên Dững Toàn kia mười phần là người của Thiếu Lâm. Cái hắn quan tâm nhất lúc này là hai người còn lại có phải là đến từ võ lâm không? Hắn nhắc nhở Mông Nghĩa: “Nếu có thể bắt được hai người này. Tôi hy vọng Mông tiên sinh đừng để bọn họ đào tẩu. Nếu không tôi sẽ có phiền toái!” Nói xong hai mắt liền híp lại: “Phiền phức của tôi cũng chính là phiền phức của Mông gia đó!”

“Hiểu rồi!” Mông Nghĩa gật đầu không chút do dự nói: “Chuyện này tôi tuyệt đối sẽ xử lý ổn thỏa, tuyệt sẽ không để tiên sinh gặp phiền phức!”

Hoàn cảnh lý tưởng nhất của Diệp Thiên Vân chính là nấp sau lưng Mông gia. Với thế lực của Mông gia ở Cẩm thành mà nói, toàn bộ những chuyện lật vặt có thể nói không cần lo lắng.

Trong khi hai người đang thương lượng chuyện liên quan đến Hồng gia, một người thanh niên mặc một bộ tây phục màu đen gỗ cửa, bước vào, khom người nói với Mông Nghĩa: “Mông tiên sinh, hai người kia đã ra ngoài, đi gặp người khác!”

“Hả?” Mông Nghĩa vừa rồi còn có chút lo lắng Hồng gia liên thủ với ngoại nhân đối phó hắn, nhưng sau khi nói chuyện với Diệp Thiên Vân, hắn lại yên tâm hơn rất nhiều. Suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Gặp ai?”

“Hình như là Hồng Ngọc Sâm của Hồng gia!” Người thanh niên có chút chần chừ rồi nói: “Lần trước tôi từng thấy qua hắn một lần cho nên có thể nhận ra!”

“Tiểu nhi tử Hồng gia?” Mông Nghĩa vừa mừng vừa sợ, giống như là hắn vừa nhận được một món quà, hỏi lại một lần nữa: “Cậu chắc chắn chứ?”

Người thanh niên thoáng chần chừ một lúc rồi uhm một tiếng, nói: “Chắc chắn!”

“Cậu làm vô cùng tốt!” Mông Nghĩa tán thưởng một tiếng, phát tay ra hiệu cho hắn ra ngoài, rồi thì thào lẩm bẩm: “Tiểu nhi tử Hồng gia... Hắn thế nào lại chạy tới Cẩm thành? Như vậy cũng tốt....” Đang định nói tiếp thì hắn chợt nhận ra Diệp Thiên Vân đang ở đây.

Mông Nghĩa giả ho khan hai tiếng rồi mỉm cười nói: “Diệp tiên sinh, mấy người của Hồng gia này đối với chúng ta rất quan trọng, đặc biệt là Hồng Ngọc Sâm. Hắn rất có khả năng là gia chủ đời sau của Hồng gia!”

Sau hai ngày tiếp xúc, Diệp Thiên Vân đối với Mông Nghĩa sớm đã hiểu khá rõ, hừ lạnh một tiếng nói: “Mông tiên sinh, ông muốn dùng người đối lấy một phần tư tảng bảo đồ a!”

Mông Nghĩa bị vạch trần kế hoạch, hơi xấu hổ, nhưng chỉ thoáng qua rồi khôi phục lại như bình thường nói: “Diệp tiên sinh, trong thiên hạ này có mấy người không màng danh lợi được như ngài? Thiên hạ sống đều vì lợi, mà chết cũng là vì lợi. Mông gia ta cũng bất quá là vì sinh tồn thôi!”

Diệp Thiên Vân nghe Mông Nghĩa nói mấy lời hiên ngang lẫm liệt như vậy, trong lòng không khỏi nổi lên một cảm giác cổ quái.

Mông Nghĩa thấy Diệp Thiên Vân trầm ngâm không nói liền mở miệng nói: “Chúng ta cùng Hồng gia sớm đã như nước với lửa. Nếu như hôm trước không phải có tiên sinh cứu tôi, chỉ sợ tôi đã sớm ngồi trên nóc tủ sau nải chuối xanh rồi. Có qua mà không có lại thì thật thất lễ.”

Mông Nghĩa tựa hồ có lửa giận nhưng vẫn cố áp chế nói: “Tôi biết chuyện này còn cần có ngài giúp đỡ, nếu không khó có thể hoàn thành! Tôi đã nói từ trước, nếu quả thật có thể tìm ra được bảo tàng, Mông gia ta sẽ dâng một nửa cho tiên sinh!”

Diệp Thiên Vân nghe hắn nói cũng không phải không có đạo lý. Trước nếu không phải hắn có mặt ở đó thì có lẽ Mông Nghĩa đã chết từ bao giờ rồi. Người chết vì tài, chim chết vì mồi, Mông Nghĩa có thể nói những lời này, ngược lại có chút thẳng thắn! Diệp Thiên Vân nghĩ đến đây liền thản nhiên nói: “Ông muốn gì thì tôi mặc kệ, nhưng tuyệt đối không được để tôi bị lộ!”

Mông Nghĩa gật đầu, cam đoan nói: “Yên tâm, nếu như tôi làm sai điều gì, Mông gia ta nguyện gánh chịu mọi hậu quả!”

Hơn tám giờ tối, người đi trên đường vẫn không ít, phần lớn đều là đi tản bộ.

“Diệp tiên sinh, chính là mấy người bọn chúng!” Người thanh niên hạ cửa kính xe xuống rồi chỉ về phía quán cà phê cách đó không xa. Nhìn theo hướng hắn chỉ, chỉ thấy chỗ đó có ba người trên dưới bốn mươi tuổi đang nói chuyện vui vẻ.

Bởi vì khoảng cách quá xa, Mông Nghĩa nhẹ dụi mắt, sau nửa ngày mới lên tiếng: “Hai người ngồi phía bên phải hẳn không phải là người của Hồng gia. Dung mạo người trong tứ gia, tôi cơ bản đều đã nhìn qua.” Bất quá khi hắn nhìn sang người bên trái thì lập tức khó có thể che dấu nổi hưng phấn nói: “Tiểu Khải, cậu nhìn không sai. Kẻ kia đích thật là thằng con út của Hồng gia!”

Trong xe, Diệp Thiên Vân ngồi ở ngoài cùng, đánh giá hai người đang ngồi cùng Hồng Ngọc Sâm trong quán và phê. Từ thân hình bọn họ thì rõ ràng là võ giả ngoại gia. Đáng tiếc là hắn cũng không cần biết. Trong võ lâm, có thể lọt vào mắt Diệp Thiên Vân chỉ có tông sư. Còn lại đều là chuột nhắt hết.

Mông Nghĩa thu hồi lại ánh mắt, thành khẩn nói với Diệp Thiên Vân: “Diệp tiên sinh, lần này còn phải nhờ cậu hỗ trợ! Hai người kia, công phu chỉ sợ không kém!”

“Tiểu Khải, cậu mang theo vài người. Mục tiêu là Hồng Ngọc Sâm, tuyệt đối không thể hấn chạy thoát! Chỉ cần bắt được, khi trở về tất có trọng thưởng! Cậu đi chuẩn bị đi!”

“Vâng, tiên sinh!” Tiểu Khải không khỏi liếm liếm môi, chỉ cần lần này làm tốt, tiền thưởng nhất định sẽ không ít. Mông Nghĩa lúc bình thường đối với bọn họ vẫn rất hào phóng!

Nửa giờ sau, ba người cùng bước ra khỏi quán cà phê, tựa như đang bàn xong chuyện.

Mấy người Diệp Thiên Vân, Mông Nghĩa bước từ trên xe xuống. Mông Nghĩa trước tiên là nhìn hoàn cảnh xung quanh, lúc này sắc trời đã tối, tuy còn không ít người nhưng chỉ cần hành động một chút thì cũng không vấn đề gì.

Mông Nghĩa bước xuống xe rồi đi tới, chặn đường ba người kia: “Hồng lão đệ, chúng ta đã lâu không gặp. Đạo này lão đệ có khỏe không?”

Hồng Ngọc Sâm vô ý thức dừng bước, nhưng khi nhìn thấy người trước mắt thì lập tức hoảng sợ như nhìn thấy quỷ, lắp bắp nói: “Mày.... Không phải mày....” Nói xong liền liếc mắt về phía hai người bên cạnh.

“Hắn là ai?” Một vị võ giả ngoại gia nhìn Hồng Ngọc Sâm rồi hỏi, trong giọng nói cũng không hề khách khí chút nào!

Hồng Ngọc Sâm lui lại hai bước, nấp sau hai người, hừ lạnh nói: “Tôi còn đang muốn hỏi các người! Hắn chính là Mông Nghĩa, các người nói thế là thế nào?”

Võ giả vừa hỏi Hồng Ngọc Sâm lập tức biến sắc, nhìn chằm chằm Mông Nghĩa nói: “Người vẫn còn sống? Dừng Toàn đâu?”

Mông Nghĩa nếu như một thân một mình gặp bọn họ thì chỉ sợ đã quay đầu bỏ chạy từ lâu rồi. Nhưng hôm nay có Diệp Thiên Vân bên cạnh, hấn lập tức ưỡn ngực ngẩng cao đầu nói: “Dũng Toàn là do bọn mày phải tới giết tao? Hồng Ngọc Sâm, mày thật sự là quá to gan đó!”

Hồng Ngọc Sâm liếc nhìn xung quanh, ngoại trừ Mông Nghĩa ra thì chỉ có bốn gã thủ hạ, cũng không có kẻ nào có vẻ lợi hại, đột nhiên cười âm trầm: “Mông Nghĩa, hôm nay nếu mày không chết thì Hồng Ngọc Sâm tao sẽ quỳ xuống lạy mày!” Nói xong thấp giọng quát: “Hắn chính là người của Mông gia, nhất định phải bắt được hắn!”

Hai gã võ giả nghe thấy Hồng Ngọc Sâm nói vậy liền lập tức cười âm hiểm hai tiếng, thân thể đột nhiên chuyển động, vươn tay chụp về phía Mông Nghĩa!

Diệp Thiên Vân đứng sẵn phía sau Mông Nghĩa, thấy đối phương đã động thủ, lập tức đẩy Mông Nghĩa ra rồi hai tay cùng xuất ra, nghênh tiếp hai trảo của hai gã võ giả, khi vừa chạm vào tay đối phương liền lập tức phát lực!

“Rắc, rắc!” Hai tiếng xương gãy vang lên rõ mồn một. Hai gã võ giả cũng kêu lên đau đớn, đồng thời quỳ một gối xuống, cố gắng ngẩng đầu lên, sợ hãi nói: “Các hạ là ai?”

Diệp Thiên Vân không hề trả lời, hai tay chụp vào cổ họng đối phương, hơi dùng lực, hai người lập tức ngắt đi!

Hồng Ngọc Sâm vô luận thế nào cũng không nghĩ tới đối phương lại mạnh mẽ như vậy. Vừa thấy tình hình không ổn liền lập tức xoay người bỏ chạy!

Diệp Thiên Vân làm sao có thể để hắn chạy, tiện chân đá một hòn đá dưới đất, trong nháy mắt đã bắn trúng đùi của Hồng Ngọc Sâm.

Hồng Ngọc Sâm “a” lên một tiếng thảm thiết, lập tức ngã lăn ra đất.

Mông Nghĩa lại một lần nữa nhìn thấy Diệp Thiên Vân lộ ra thực lực, trong lòng đại định. Hồng Ngọc Sâm nổi tiếng là lưỡi luyện công, khẳng định là không chạy được nữa.

Mấy tên thủ hạ thấy Hồng Ngọc Sâm ngã ra đất không dậy nổi nữa, lập tức ba chân bốn cẳng trối gô Hồng Ngọc Sâm lại.

Mông Nghĩa bước tới chỗ Hồng Ngọc Sâm, thấy hắn đến lúc này mà vẫn cố sống cố chết giữ chặt một cái vali, cười lạnh nói: “Bên trong có thứ gì mà Đại thiếu gia Hồng gia lại coi trọng vậy?” Nói xong liền dẫm lên ngón tay Hồng Ngọc Sâm, dùng sức nhấn một cái. Trong nháy mắt một tiếng rữ thảm thiết vang lên: “Tàng bảo đồ!”

569. Chương 570: Đường Ca Da Người

Mông Nghĩa vừa mới có chút thất thần, khi hắn tỉnh táo trở lại, vô ý thức đóng vali lại, đưa mắt ra hiệu cho thủ hạ, nói: “Bắt mấy người này về!”

Mấy tên thủ hạ nhanh chóng lôi Hồng Ngọc Sâm và hai tên võ giả lên xe. Diệp Thiên Vân đưa mắt liếc nhìn qua xung quanh. Vừa rồi bọn hắn động thủ đã khiến cho một ít người đang tản bộ chú ý, đương nhiên càng rời đi sớm thì càng tốt.

Trên xe, Mông Nghĩa ôm chiếc vali, không những vuốt ve, thậm chí hai tay còn có run rẩy, khó có thể bình tĩnh nói: “Diệp tiên sinh, cậu biết không. Tôi muốn có tấm bảo đồ này từ lâu rồi! Từ khi tôi còn nhỏ, cha tôi đã không ngừng kể cho tôi về những chuyện xưa của tứ gia đất Thục! Cuối cùng hôm nay cũng có thể có được tấm bảo đồ thứ hai. Tôi thật sự quá kích động...”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu, tỏ vẻ đã hiểu nhưng trong lòng có chút không lưu tâm. Hắn vừa cười vừa nói: “Có khi đến một ngày nào đó, ông có thể lấy được trọn bộ bốn tấm tàng bảo đồ cũng nên. Ha ha!”

Mông Nghĩa lộ vẻ chờ mong. Hắn đắn đo một lúc rồi lại dùng tay, bấm lên hai chốt khóa vali. Cạch, cạch hai tiếng, chiếc vali đã được hắn mở ra. Hắn mỉm cười nói: “Diệp tiên sinh, chúng không phải người ngoài, ngài thử thưởng thức qua một chút xem!” Nói xong liền đẩy vali qua trước mặt Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân nhìn vẻ chân thành của Mông Nghĩa, cũng không cự tuyệt, dùng tay tiếp lấy, xem xét cẩn thận tấm tàng bảo đồ. Tàng bảo đồ có hai mặt phải trái. Tuy tồn tại đã rất nhiều năm, nhưng bức họa vẫn vô cùng sắc nét.

Bức hình được thêu có lẽ là hình một đức phật, nhưng chỉ có thể nhìn thấy một nửa thân hình. Mặt trái thì có hình bản đồ, được vẽ bằng mực đen. Từ mảnh tàng bảo đồ này mà xem thì cả tấm tàng bảo đồ có lẽ một là quyển trục.

Diệp Thiên Vân xem xét cả nửa ngày, cảm thấy bức hình tượng phật có chút quen thuộc, nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ trong chốc lát, mới hỏi nói: “Đây là Đường Ca?”

Đường Ca là chỉ một loại tranh vẽ những đức phật, thường được treo trong những nơi thờ cúng phật và chùa chiền. Nó là một trong những hình thức rất cao cấp trong văn hóa người Tạng. Những đề tài liên quan đến tôn giáo, lịch sử, chính trị, cùng xã hội người Tạng cũng không phải khó tìm. Diệp Thiên Vân từng đọc qua sách về loại văn hóa này nên mới có thể nhận ra.

“Diệp tiên sinh quả nhiên uyên bác!” Mông Nghĩa tán thưởng hai tiếng nói: “Lúc trước tứ gia chúng tôi vì không muốn để lộ nơi chôn giấu bảo tàng nên đã vẽ vị trí bảo tàng lên mặt sau của một bức Đường Ca!” Nói đến đây hẳn lại có chút hứng thú hỏi: “Chất liệu bức Đường Ca này, Diệp tiên sinh có nhận ra không?”

Diệp Thiên Vân vừa chạm tới, trong lòng đã cảm thấy chán ghét, nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài, chỉ nhàn nhạt nói: “Hẳn là Đường Ca làm bằng da ngựa!”

Mông Nghĩa lộ ra thần sắc kính nể, lấy tay khẽ vuốt ve bức Đường Ca, cẩn thận nhìn ngẫm ngía nó: “Không sai.... Hả?” Hẳn vội vàng nhìn lại, sắc mặt đột nhiên đại biến nói: “Không đúng! Đây không phải là bộ phận của Hồng gia!”

Cảm giác của Diệp Thiên Vân so với người khác thì linh mãnh hơn nhiều. Hắn chỉ nhìn vài lần đã nhớ như in toàn bộ một phần tư tấm tàng bảo đồ này vào trong đầu. Tuy hẳn không phải cố tình nhưng muốn quên đi cũng rất khó. Thấy thần sắc của Mông Nghĩa, không khỏi hỏi lại: “Chẳng lẽ là của gia tộc khác, bị Hồng gia cướp mất sao?”

Mông Nghĩa chỉ vào bức họa đức phật trên tấm Đường Ca, ngưng trọng nói: “Căn cứ vào ghi chép của nhà tôi, tấm có mặt trái của đức phật là mảnh của Triệu gia. Chẳng lẽ bọn họ đã lấy được mảnh của Triệu gia?”

Diệp Thiên Vân ngẩn người ra một lát rồi trong lòng lập tức hình dung ra được kế hoạch của Hồng gia. Nếu như Hồng gia đã chiếm được hai mảnh, như vậy bước tiếp theo nhất định là điên cuồng tấn công hai nhà Mông, Đỗ! Cầm thành nhanh chóng sẽ trở thành một đại chiến trường.

Sau khi trở lại tập đoàn Mông Thái, Mông Nghĩa dẫn Diệp Thiên Vân đi xuống tầng ngầm thứ hai. Mông Nghĩa cười nói: “Diệp tiên sinh, ở đây sẽ là nơi giam giữ mấy người bọn chúng. Xin cậu cứ yên tâm! Bên trong ngoại trừ có người gác, hơn nữa chỉ có chìa khóa của tôi thì mới có thể dùng thang máy xuống đây!”

Diệp Thiên Vân cùng Mông Nghĩa xuống tới tầng hai. Thang máy lúc bình thường chỉ có thể xuống tới tầng một, tầng hai phía dưới căn bản là không thể xuống được. Hơn nữa ở đây còn có người gác, tỷ lệ chạy thoát thực sự rất nhỏ.

Lòng vòng một lúc cuối cùng cũng nhìn thấy Hồng Ngọc Sâm. Lúc này trên mặt của Hồng Ngọc Sâm đã hằn những vết thương đỏ tươi, rõ ràng là mấy tên thủ hạ kia đã ra tay với hắn không nhẹ chút nào.

Mông Nghĩa đi tới gần Hồng Ngọc Sâm, đột nhiên nắm lấy cằm hắn, ngón tay phát lực, vẻ ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Hồng lão đệ, cái mảnh tàng bảo đồ này hẳn là đồ của Triệu gia a, làm thế nào lại rơi vào tay cậu? Nếu cậu mà không nói, chỉ sợ cậu khó mà sống qua hôm nay!”

Hồng Ngọc Sâm yếu ớt liếc mắt nhìn Mông Nghĩa, phảng phất như chẳng quan tâm tới lời uy hiếp, lạnh lùng nói: “Mông Nghĩa, mày muốn kiếm tin tức từ miệng tao, thì cũng phải xem tâm tình của ông mày chứ!”

Diệp Thiên Vân nhìn Hồng Ngọc Sâm cứng cổ cứng đầu, không biết nói gì cho phải. Lúc này Hồng Ngọc Sâm đứng là đã đến Quỷ Môn Quan, hành động vô nghĩa như vậy chỉ có thể chọc giận Mông Nghĩa mà thôi, còn kết quả lại là phải chịu không biết bao đau đớn!

Quả nhiên Mông Nghĩa đưa mắt ra hiệu cho mấy tên thủ hạ, sau đó nói: “Mày đã không nói thì tao cũng không ép! Nhưng mà mày đã có gan tới Cẩm thành, còn phái người tới giết tao thì hẳn đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi!” Hẳn vừa nói hết câu, bốn gã thủ hạ lập tức mở bức tường đối diện ra, để lộ ra một bộ hình cụ (đồ tra tấn) sắp xếp chỉnh tề.

Mông Nghĩa bước tới trước đám hình cụ, tùy tiện cầm một cái lên cười nói: “Chắc mày cũng biết tao là người thích sưu tập đồ cổ, hơn nữa bình sinh thích nhất là sưu tập hình cụ Châu Âu thời trung cổ!”

“Ồ châu Âu thời trung cổ, cái gì mới là thứ khiến người ta sợ hãi nhất? Vệ sinh khiến người ta nôn mửa?.... Không! Thời trung cổ, điều khiến người ta sợ hãi nhất chính là chế độ ”chính nghĩa” và đám hình cụ của Cơ Đốc giáo. Tao nghĩ mày nhất định muốn ném thử xem mùi vị đám hình cụ này thế nào!”

“Phi! Mông Nghĩa.... mày là thằng chó đẻ. Mày cũng chỉ là thằng con bần thủ của Mông Diêm với một con kỹ nữ!” Hồng Ngọc Sâm hung hăng nhổ ra một ngụm nước bọt hòa lẫn máu! Nhìn đám hình cụ lạnh lẽo, trên mặt đã lộ ra vẻ sợ hãi, tru lên: “Tao muốn gặp Mông Diêm! Hẳn tuyệt đối sẽ không đối đãi với người của Hồng gia!”

Mông Nghĩa bị đụng chạm tới nỗi đau trong tận đáy lòng, như bị kim đâm vào tim. Hẳn không giận mà còn cười lớn: “Được. Mày đã muốn làm anh hùng của Hồng gia thì tao thành toàn cho mày!” Nói tới đây, hẳn lấy ra một cái hình cụ rồi nói: “Dùng máy nghiền đầu để giết người bình thường sẽ như thế này: Đầu tiên răng sẽ bị ép nghiền vào lợi, tiếp đó cả hàm sẽ vỡ nát. Ép thêm chút nữa, hai mắt sẽ lòi ra, óc từ trong lỗ tai trào ra!”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng điên cuồng trả thù của Mông Nghĩa, trong lòng thầm sinh lòng cảnh giác. Người này tuyệt đối là điên cuồng từ trong cốt tủy. Quan hệ với một kẻ như vậy, nhất định phải lúc nào cũng đề phòng! Mông Nghĩa chính là một con sói, chỉ cần không chú ý đến hắn, quay người trở lại nhất định sẽ bị hắn cắn.

Mấy tên thủ hạ cười âm hiểm, trong chốc lát đã đem bộ hình cụ chụp lên đầu Hồng Ngọc Sâm. Hồng Ngọc Sâm lập tức kêu thảm một tiếng rồi điên cuồng dẩy dụa.

Mông Nghĩa lấy ra hai cái chén lưu ly, rót ra hồng tửu rồi đưa cho Diệp Thiên Vân một ly, cười như ác ma khát máu: “Hình phạt thời thượng cổ tái hiện, tôi nghĩ cậu nhất định cũng muốn nhìn một chút!”

Diệp Thiên Vân cầm chén rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Chất lỏng màu đỏ tươi, tựa như máu tươi theo yết hầu chảy xuống. Nhân tính trong chốn võ lâm là phức tạp nhất, cho nên ý chí của hắn đã không phải như người bình thường, dễ dàng dao động.

Hồng Ngọc Sâm lúc mới đầu cũng coi như kiên cường, vừa gào rú vừa chửi bới. Nhưng khi vừa chạm tới hình cụ, hẳn đột nhiên mềm nhũn, cầu khẩn nói: “Mông Nghĩa, tao nói, tao nói hết là được. Chỉ cầu chết thống khoái!”

Mông Nghĩa tựa hồ như đã đoán ra từ trước, ngăn thủ hạ lại nhưng cũng không lấy hình cụ ra, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Những kẻ đi cùng với mày là ai? Bọn chúng từ đâu đến?”

“Bọn họ..... đến..... từ Thiếu Lâm!” Hồng Ngọc Sâm yếu ớt đến mức ngay cả nói chuyện cũng giống như đang mất rất nhiều sức lực, hẳn chịu một loại đau đớn ngoài khó có thể tưởng tượng nổi.

Hai chữ THiếu Lâm đối với người khác thì chẳng có gì đặc biệt nhưng khi rơi vào tai Diệp Thiên Vân lại cực kỳ chói tai. Chính là bọn lừa chọc đã bức hắn đến nơi này, không ngờ bọn chúng đã hợp tác với người của Hồng gia.

Diệp Thiên Vân bất giác bật cười, nếu như Thiếu Lâm tới đây, bọn chúng đến một người cùng đừng mong có thể rời khỏi Cẩm thành!

Mông Nghĩa thấy hẳn đã mở miệng, ra hiệu cho thủ hạ nói lỏng hình cụ, nói: “Kẻ thức thời mới là tuân kiệt! Nói hết tất cả những gì mày biết!”

Hồng Ngọc Sâm được buông lỏng, vội vàng hít sâu hai hơi rồi nói: “Mấy tháng trước, một nhóm người đột nhiên tìm tới Hồng gia chúng ra, nói muốn cùng chúng ta lấy bảo tàng, hơn nữa.... Hẳn cam đoan, hẳn có đầy đủ nhân thủ!”

Mông Nghĩa hừ lạnh một tiếng nói: “Đất Thục là địa bàn của Tứ gia, làm sao có thể để người ngoài nhúng tay vào? Bốn nhà chúng ta cuối cùng cũng là quan hệ sâu xa, Hồng gia các người làm như vậy chẳng phải quá bội bạc sao?”

“Lúc trước bọn tao cũng nghĩ như vậy!” Hồng Ngọc Sâm hít một hơi lạnh nói: “Cha tao lập tức từ chối! Nhưng mấy ngày sau, bọn chúng không biết từ nơi nào mà đưa ra rất nhiều cao thủ, bắt cóc anh trai tao, em gái tao!”

“Ồ!” Tròng mắt Mông Nghĩa hơi híp lại, không nóng không lạnh nói: “Như vậy là bọn mày hợp tác?”

“Bọn tao căn bản không có cách nào. Trước lực lượng tuyệt đối, Hồng gia có thể không cúi đầu sao?” Hồng Ngọc Sâm thở hổn hển tựa như đã hao hết sức lực. Cuối cùng khi mấy nghiến đầu được tháo ra, hắn mới thở dài một hơi nói: “Nói chắc mày cũng không tin, những người kia đều là võ giả chân chính, xuất thủ là có thể quyết định sinh tử kẻ khác!”

Mông Nghĩa nhẹ gật đầu, nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân bên cạnh, chậm rãi nói: “Cái này thì tao biết, hôm trước đối chiến với kẻ gọi là Dũng Toàn, tao không tiếp nổi một chiêu!”

“Không sai!” Hồng Ngọc Sâm thấy Mông Nghĩa bắt đầu tin tưởng, kích động nói: “Thủ lĩnh bọn chúng thì mày hẳn có thể biết đó. Chính là cao tăng thường xuyên xuất hiện trên TV!”

“Dũng Tín?” Mông Nghĩa bắt giác thốt lên: “Là hắn sao? Chuyện càng lúc càng thú vị rồi đây!”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình. Lần trước ở Hình Ý môn, Dũng Tín vẫn đang bị giam trong ngục tối. Không nghĩ tới Thiếu Lâm đã thả hắn ra nhanh như vậy! Nhớ tới cái chết của Nghiêm Hành, Định lão quái, trong lòng Diệp Thiên Vân bắt đầu bùng lên lửa giận không cách nào áp chế nổi. Không ngờ ngay sau khi mình chết, Thiếu Lâm lại thả tên đầu sỏ ra!

Mông Nghĩa tựa hồ đối với chuyện này không chút hứng thú, hắn đột nhiên hỏi: “Thời gian tao cùng Đỗ Vũ Tích gặp mặt rất bí mật. Làm sao bọn mày lại biết được?”

Hồng Ngọc Sâm dùng ánh mắt khinh thường nhìn hắn nói: “Nếu không có nội gián, bọn tao làm sao mà biết được?”

“Nội gián?” Mông Nghĩa đưa mắt nhìn mấy tên thủ hạ, lập tức những người này nhảy dựng lên, liên tục kêu oan.

Mông Nghĩa đột nhiên cười nói: “Mày nói cho tao biết kẻ nào đã để lộ ra tin tức, tao sẽ không giết mày!”

Hồng Ngọc Sâm lập tức chụp lấy cơ hội không dễ dàng có được này, chẳng dám cò kè mặc cả, kiên định nói: “Đương nhiên là anh trai của mày, Mông Trí!”

570. Chương 571: Thiên Vị

“Tao tuyệt đối không lừa mày!” Hồng Ngọc Sâm vội vàng thề thốt: “Nếu như không hẳn cung cấp tin tức cho bọn tao thì bọn tao sao lại có thể nắm được thời gian chính xác đến như vậy!” Nói đến đây hắn liền cắn răng nói: “Trong điện thoại di động của tao còn bản ghi âm lại cuộc điện thoại của hắn!”

Diệp Thiên Vân đứng bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt. Tên Hồng Ngọc Sâm tuyệt đối là một kẻ tham sống sợ chết. Một tí cốt khí vừa rồi của hắn đều là giả vờ. Cũng giống như quả dưa hấu, khi người ta đã gọt hết lớp vỏ bên ngoài, hẳn tuyệt đối biết gì thì nói ra hết, không biết thì không nói. Người như

vậy mà đảm nhiệm chức vị gia chủ của Hồng gia, như vậy thì ngày Hồng gia diệt vong cũng không còn xa nữa.

Mông Nghĩa cầm lấy điện thoại rồi cũng không tiếp tục nói về vấn đề này nữa. Hắn đặt chiếc vali lên bàn, nhẹ nhàng mở ra, sau đó cầm lấy tấm Đường Ca, trong mắt thoáng lóe lên ánh sáng nói: “Cái này hẳn không phải là mảnh của Hồng gia a! bọn mày làm sao lại lấy được?”

“Tao...” Con người Hồng Ngọc Sâm đảo nhanh, nhưng khi vừa nhìn thấy ánh mắt như giết người của Mông Nghĩa, chợt nhớ ra mạng hắn còn đang ở trong tay người ta, đành phải cúi đầu nói ra: “Là mấy vị cao thủ do Dũng Tín phái ra lấy được, tao đang trên đường cầm về!”

Mông Nghĩa cười hắc hắc hai tiếng, đầu ngón tay khê vuốt ve tấm Đường Ca, thản nhiên nói: “Không sai! Đây chính là mảnh của Triệu gia. Vậy còn mảnh của Đỗ gia?”

“Bọn tao chỉ lấy được Đường Ca của Triệu gia, còn chưa động thủ với người của Đỗ gia!” Hồng Ngọc Sâm nhìn ánh mắt có chút tà ác của Mông Nghĩa, cả lưng phát lạnh nói: “Mông Nghĩa, mày đã đáp ứng tha cho tao một mạng! Tao đã nói hết những gì tao biết, bây giờ mày hãy thả tao ra!”

“Thả mày ra?” Mông Nghĩa vỗ vỗ lên mặt Hồng Ngọc Sâm, vừa cười vừa nói: “Tao không giết mày nhưng tuyệt đối sẽ không thả mày ra! Hồng lão đệ, đành phải phiền mày ở lại đây mấy ngày vậy. Chờ tao điều tra rõ ràng rồi thả mày đi cũng không muộn!”

Hồng Ngọc Sâm ” thuận khét” đến không ngờ, lúc này vừa nghe đến đó lập tức tức chữ ầm lên: “Mày là thằng chó đẻ do một điểm đẻ ra, nói không giữ lời, sớm muộn gì...”

Không đợi hắn nói xong, “Chát” một tiếng. Mông Nghĩa lật tay vả thẳng vào mặt hắn lạnh lùng nói: “Ở đây không phải Hồng gia, ngậm cái mồm bần thủ của mày lại! Tao đã đáp ứng không giết mày, nhưng không phải đáp ứng thả mày đi! Nói thêm câu nữa, tao cho mày ném thử kiểu tra tấn thời trung cổ, cho mày muốn sống không được, chết không xong!”

Ánh mắt Hồng Ngọc Sâm lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, khóe miệng rỉ máu tươi, phun ra một cái răng trắng bóc, cả má sưng to như cái bánh bao, đến cả sức phản kháng cũng không có.

Diệp Thiên Vân không nghĩ tới Hồng Ngọc Sâm lại ngu xuẩn đến như vậy, đến lúc này còn muốn rời khỏi đây.

Ra khỏi phòng tra tấn, thần sắc Mông Nghĩa có chút khó coi, quay lại nhìn Diệp Thiên Vân, cười khổ nói: “Loạn trong giấc ngoài! Diệp tiên sinh, tôi không nghĩ tới, anh ruột của tôi lại đối đãi như vậy với tôi!”

Diệp Thiên Vân thừa hiểu ý nghĩ của Mông Nghĩa, nếu hắn không đoán sai thì chỉ sợ Mông Nghĩa đã nổi lên sát tâm. Đối với chuyện trong nhà của Mông gia, hắn gần đây chẳng có hứng thú. “Tiên sinh, cậu nói tôi nên làm thế nào bây giờ?” Không ngờ Mông Nghĩa lại vắt vắn đề này lại cho Diệp Thiên Vân. Mông Nghĩa thản nhiên nói: “Tôi mặc dù là con của Mông Diêm, nhưng những năm gần đây tôi nhận ra, ông ấy ẩn ước có một loại tâm lý phòng bị với tôi! Vô luận tôi có làm tốt thế nào, biểu hiện xuất sắc cỡ nào cũng chỉ nói một câu rồi đuổi tôi ra. Trong khi người anh em của tôi, Mông Trí lại được khen ngợi hết lời, dù là một việc nhỏ nhặt, chẳng có ý nghĩa!”

“Tiên sinh. Không nói dối cậu. Mẹ của tôi có xuất thân không tốt. Trước đây bà ấy là một kỹ nữ, sau một đêm ở cùng với cha tôi nên tôi mới sinh ra!” Mông Nghĩa cũng không kiêng kỵ nói thẳng ra: “Người biết chuyện này cũng không nhiều! Người ngoài đều cho rằng tôi cùng Mông Trí là anh em cùng cha cùng mẹ, nhưng thật ra mẹ của hắn mới là vợ cả!”

Diệp Thiên Vân nghe được loại bí mật trong gia tộc này, đầu tiên là cảm thấy hứng thú, tiếp đó lại nảy sinh vài phần kính trọng Mông Nghĩa. Có thể thản nhiên đối diện với xuất thân của mình, đây không phải là điều bất cứ ai cũng có thể làm được. Hắn mở miệng an ủi: “Anh hùng không hỏi xuất thân, không cần phải để ý như vậy!”

Mông Nghĩa thở dài nói ra: “Con người không thể lựa chọn xuất thân của mình, cái này tôi hiểu! Cho nên.... Tôi cũng không hận mẹ tôi, ngược lại còn rất cảm kích bà ấy! Tuy tôi chưa từng thấy qua bà ấy, nhưng vẫn muốn cảm ơn bà ấy đã cho tôi cơ hội đến thế gian này!”

Mông Nghĩa có chút mệt mỏi, day day huyết thái dương nói: “Tôi biết tất cả từ khi còn rất nhỏ. Cho nên từ nhỏ tới lớn, trước mặt cha, tôi luôn cố gắng biểu hiện thật tốt! Nhưng càng cố gắng, tôi lại chỉ càng bị lạnh nhạt! Sau này tôi mới phát hiện ra, thì ra ông ấy vẫn luôn hi vọng Mông Trí có thể đảm nhiệm chức gia chủ Mông gia. Đáng tiếc là biểu hiện của hắn không bằng tôi. Đây cũng là nguyên nhân ông ấy lạnh nhạt tôi!”

Diệp Thiên Vân cũng có thể hiểu được một chút loại tâm tình này của Mông Nghĩa, nỗ lực vì mong muốn được coi trọng nhưng cuối cùng vẫn bị coi là người ngoài. Muốn trở thành một thành viên của gia tộc nhưng luôn bị bài xích. Có thể thấy, nếu hấn không sinh lòng oán hận Mông Diêm và Mông Trí thì mới là không bình thường.

Mông Nghĩa có chút đau đớn nói: “Trong nháy mắt, tôi đã hơn năm mươi tuổi, nhưng vẫn sinh hoạt trong hư ảo như vũ, tất cả những nỗ lực vì Mông gia bất quá chỉ là một bên tình nguyện thôi. Muốn được gia tộc thừa nhận, ta biết điều này là rất khó khăn!”

“Tiên sinh, nếu có một ngày, ... Tôi nói là nếu có một ngày, tôi thật sự trở mặt với cha cùng anh em của tôi, cậu có cảm thấy tôi là kẻ không bằng cảm thú không?”

Diệp Thiên Vân nhìn ánh mắt có chút hi vọng của Mông Nghĩa, cũng không biết nên trả lời vấn đề này thế nào. Theo góc độ của Mông Nghĩa mà nói, hấn cũng không sai, nhưng mà cha hấn, Mông Diêm lại hy vọng gia chủ của Mông gia phải là kẻ có huyết thống thuần khiết. Nếu như nói có sai, thì người sai chính là Mông Diêm.

Bất quá Diệp Thiên Vân cũng không có trả lời mà bình tĩnh nói: “Tôi không biết!”

Mông Nghĩa cũng không hề có bất cứ biểu hiện nào không vui, ngược lại còn chân thành nói: “Tôi cũng giống tiên sinh, cũng không biết đến cuối cùng thì điều này đúng hay sai! Vấn đề này vẫn luôn luẩn quẩn trong đầu tôi đã mấy chục năm qua, nhưng hôm nay tôi đã xác định rõ được phương hướng!”

Diệp Thiên Vân hiểu rõ đáp án của Mông Nghĩa, bởi vì hấn có thể thấy khóe miệng của Mông Nghĩa ẩn ước hiện lên nụ cười cay đắng, còn có nỗi tuyệt vọng chôn sâu trong mắt. Chỉ sợ lúc này trong lòng hấn đang phi thường thống khổ!

“Đi với tôi một chuyến được không? Có đôi khi cảm thấy có cậu ở phía sau, tôi lại thấy rất an tâm!” Mông Nghĩa đột nhiên điều chỉnh lại tâm tình, ẩn ước mạng theo một chút khẩn cầu nói: “Cảm thành xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi nhất định phải báo cáo với cha tôi. Cái này là nghĩa vụ của tôi, cũng là quyền lực của tôi!”

Diệp Thiên Vân vốn không muốn tham dự vào cuộc đấu đá trong gia tộc này, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kia, đột nhiên thở dài....

Thư phòng của Mông gia thật ra cũng không lớn nhưng lại vô cùng cổ kính. Rất nhiều quyết sách của Mông gia thường được định đoạt tại đây. Lúc này Mông Nghĩa đang cung kính đứng trong thư phòng, nhìn người cha tóc đã trắng xóa.

“Không tệ! Mông Nghĩa, con chưa bao giờ làm cha thất vọng!” Mông Diêm cầm một phần tư tấm Đường Ca trên tay, trên mặt thoáng hiện lên vẻ kích động nói: “Mông gia gần một trăm năm qua, chưa từng có người nào có thể lấy được nó! Cái này không chỉ là hi vọng của cha, mà còn là hi vọng của cả Mông gia!”

Mông Nghĩa cũng không kể công, nhìn Diệp Thiên Vân bên cạnh nói: “Cha, cái này phần lớn là nhờ có Diệp Vân tiên sinh trợ giúp! Cậu ấy có ân cứu mạng với con, sau đó lại giúp con bắt được Hồng Ngọc Sâm của Hồng gia, cùng lấy được mảnh Đường Ca này!”

Ánh mắt Mông Diêm lưu luyến rời khỏi mảnh Đường Ca, liên tục nói: “Người trẻ tuổi! Đa tạ! Cậu hoàn thành tâm nguyện cả đời của ta! Mông gia tuyệt sẽ không bạc đãi cậu!”

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu, nhưng cũng không nói lời nào. Bởi vì hấn biết rõ Mông Nghĩa tới nơi này cũng không phải chỉ đơn giản là muốn dâng tâng bảo đồ lên. Tin tưởng rằng màn kịch hay rất nhanh sẽ diễn ra.

Quả nhiên Mông Nghĩa lấy ra một tập tài liệu, đưa cho cha hấn, thần sắc cực kỳ nghiêm túc nói: “Đây là bản ghi khẩu cung của Hồng Ngọc Sâm con hy vọng cha có thể nhìn qua!”

Mông Diêm lúc này lúc này vẫn còn đang ngất ngây khi lấy được tâng bảo đồ, hấn tiện tay cầm lấy nhìn lướt qua, nhưng ngay lập tức nét mặt vui vẻ của hấn biến mất, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại!

“Nhất định là nói bậy!” Mông Diêm nổi giận vất mấy tờ giấy lên bàn, lạnh lùng nhìn Mông Nghĩa nói: “Con làm sao lại đi tin thứ này? Uống cho cha ngày thường vẫn coi trọng con. Đến một chút khả năng phân biệt đúng sai cũng không có sao?”

“Cha, mấy lời của hần nói, mấy giờ trước con cũng đã kiểm tra lại! Trong Cẩm thành, người có thể nắm giữ chuẩn xác hành tung của con cũng chỉ có Mông Trí!” Mông Nghĩa vẫn không hề có bất cứ biến hóa nào, như là đang kể lại một câu chuyện không hề liên quan tới mình.

Sắc mặt Mông Diễm tái nhợt, toàn thân tức giận đến phát run. Bất chấp Diệp Thiên Vân đang ở đây, chỉ thẳng vào mặt Mông Nghĩa nói: “Mông Nghĩa à Mông Nghĩa, con làm sao có thể đến anh em của mình mà cũng nghi ngờ. Con thật sự đã làm cha quá thất vọng rồi!”

Mông Nghĩa chỉ cười cười, cũng không cãi lại, mà lấy một chiếc điện thoại từ trong túi quần ra, nói: “Cha, cha còn muốn con phải bật lên sao?”

Mông Diễm vốn còn đang muốn răn dạy Mông Nghĩa liền dừng lại, cũng không ngờ lại có bằng chứng rõ ràng như vậy, đấu tranh cả nửa ngày, có chút chán nản ngồi xuống ghế! Hần cảm chén trà trên tay mà không thể kiểm chế được run rẩy. Từ đó đó thể thấy được trong lòng hần đang mất bình tĩnh thế nào.

Nhất thời, trong phòng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Mông Diễm ngửa cổ, uống một ngụm cạn sạch chén trà, hít sâu một hơi rồi ôn hòa nói: “Mông Nghĩa, con là con của cha, nó cũng là con của cha, còn là anh của con! Con làm sao lại có thể nhẫn tâm nhìn cảnh huynh đệ tương tàn?”

“Cha!” Mông Nghĩa đứng thẳng dậy, thần sắc không hề có chút dao động nào, chậm rãi nói: “Câu này, hần là cha nên nói với Mông Trí, hỏi hần làm sao lại có thể nhẫn tâm ra tay với con!”

Mông Diễm nhìn vẻ mặt của Mông Nghĩa, đột nhiên lạnh lùng nói: “Con trai của ta, vậy con cho rằng cha nên giải quyết chuyện này thế nào? Giết chết anh ruột của con sao?”

“Đó là chuyện của người, cha!” Mông Nghĩa đột nhiên mỉm cười nói: “Con chỉ giao lại báo cáo cho cha, còn quyết định như thế nào cũng không phải là vấn đề con phải cân nhắc!”

Mông Diễm phảng phất như nhìn thấy Mông Nghĩa lần đầu tiên, dùng giọng điệu thương lượng nói: “Nghĩa nhi, chuyện này coi như chấm dứt tại đây! Mông Trí có lẽ trong lúc nhất thời văng đầu nên mới làm vậy. Đợi đến khi nó tới, cha sẽ phạt nó!”

“Được!” Mông Nghĩa cũng không hề phản nản, cũng không phản đối, nói: “Cha, con về trước!”

“Chậm đã!” Mông Diễm đứng dậy, có đôi khi im lặng lại đáng sợ hơn nổi điên. Hần cau mày nói: “Con sẽ không làm chuyện gì đối với Mông Trí chứ? Nếu như con làm điều gì sỉ nhục Mông gia, cha quyết sẽ không nương tay nhân từ!”

Diệp Thiên Vân nghe hai cha con nói chuyện. Như thế này thì trong lòng Mông Nghĩa không có oán khí mới là lạ! Loại thiên vị đến trắng trợn như thế này, chỉ sợ bất cứ ai cũng không chịu được. Mông Nghĩa quay đầu lại nhìn Mông Diễm, trầm giọng nói: “Cha, người đã tám mươi tuổi. Mà con cùng Mông Trí cũng đã sống được năm mươi năm. Cha còn muốn dùng trò trẻ con đó để đối phó con sao?”

571. Chương 572: Cha Con

“Không cần phải lôi mẹ con ra!” Mông Nghĩa ngắt lời hần, có chút khinh thường nói: “Nếu như có người không biết, lại còn tưởng Mông Nghĩa ta vong ân phụ nghĩa! Cha, có nhiều chuyện cha tưởng con không biết sao? Mẹ con làm sao lại chết? Cha không phải rất rõ ràng sao! Thân thể của con không dám nói là học võ sẽ có đại thành tựu. Nhưng thật sự vẫn có chút tư chất. Nhưng là kẻ nào đã hạ độc con, biến con ra bộ dạng này! Cha dám nói sao?”

Diệp Thiên Vân nghe xong trong lòng có chút nghi hoặc. Bản thân Mông gia cũng không phải hòa hợp về bề ngoài. Bên trong một đại gia tộc quả thực có quá nhiều nội tình.

“Cha...!” Trong ánh mắt Mông Diễm tràn đầy vẻ kinh ngạc, còn có một tia áy náy không cách nào che giấu nổi. Hần thở dài nói: “Những chuyện này đều là quá khứ mấy chục năm về trước. Con hà tất phải nhắc lại chuyện xưa?”

“Ha ha, cha, người đang nói thật hay giỡn vậy!” Mông Nghĩa liếm liếm môi, hỏi ngược lại: “Có thật là cừu hận mấy chục năm trước có thể quên lãng? Mông Trí hần là cái dạng tư chất gì? Bất quá chỉ là một tên ăn

chơi trác táng, bắt học vô thuật mà thôi! Nhưng mẹ hấn lại hạ độc con, để mọi cố gắng của con từ trước đều hóa thành hư ảo. Khiến con sợ hãi nhất là chuyện này cha hoàn toàn biết rõ, nhưng cha lại không ngăn cản bà ta lại. Cha như vậy có thật là đủ tư cách làm cha không?”

“Đủ rồi!” Mông Diễm không biết vì sao đứa con của mình lại có bộ dạng như vậy, dùng ánh mắt đang đấu tranh nhìn hấn nói: “Những năm qua, cha vẫn đang cố gắng đền bù sai lầm năm xưa, Chẳng lẽ con không cảm giác được sao? Con đã được đối xử ngang hàng với Mông Trí, cha cũng đem tập đoàn Mông Thái cho con quản lý. Cái này chẳng phải là niềm tin đối với con sao? Cha chẳng phải đã đối đãi với con như gia chủ tương lai của Mông gia sao!”

Mông Nghĩa nhìn cha mình cười lạnh nói: “Ngài thật vĩ đại a! Hôm nay cho dù cha chỉ nói một câu thật lòng thôi thì trong lòng con cũng sẽ có một chút an ủi. Nhưng đến lúc này mà cha vẫn muốn lừa gạt con sao? Con và Mông Trí chưa bao giờ được đặt ngang hàng. Cha chẳng qua chỉ xem con là một con trâu thoiio. Lợi dụng lòng trung thành của con đối với Mông gia, để con hoàn thiện tập đoàn Mông Thái, chuẩn bị sẵn chỗ cho Mông Trí!”

Mông Diễm khê giạt mình, hai mắt khép lại: “Con làm sao có thể nghĩ như vậy? Nơi này là nhà của con. Cha là cha của con!”

“Không!” Trong mắt Mông Nghĩa đã ẩn ước có lệ quang: ” Mày có làm tất cả thì cũng chỉ vô ích mà thôi. Đây chính là những lời Mông Nghĩa nói với con! Đương nhiên đó cũng là chuyện mấy chục năm trước. Khi đó cả hai đều còn trẻ! Nhưng đến bây giờ, câu nói đó lại đang nhắc nhở con hiểu ra ý nghĩ của cha sẽ không bao giờ thay đổi!”

Mông Diễm then quá hóa, run rẩy chỉ vào hấn nói: ” Mày đúng là con sói nuôi không quen chủ!”

“Tôi nghĩ ông nhất định đã nghe qua một câu, sói đi ngàn dặm ăn thịt, chó đi ngàn dặm ăn ***!” Mông Nghĩa đã hoàn toàn trở mặt. Đã không cần bận tâm cảm thụ bất cứ kẻ nào thì hấn thản nhiên nói: “Đối với Mông gia mà nói, tôi vĩnh viễn là người ngoài. Bởi vì ta bất quá chỉ là do một kỹ nữ sinh ra! Tôi ở Mông gia đã nhiều năm như vậy, nhưng vẫn làm một con chó trung thành tận tụy, bị đề phòng khắp nơi không nói, còn bị tính kế không ít. Nhưng tất cả chỉ có thể nuốt xuống!”

“Hôm nay, tôi muốn nói cho ông biết, thật ra tôi là một con sói!”

Mông Diễm nhìn ánh mắt kiên quyết của Mông Nghĩa, bất thành linh cười rộ lên, gật đầu nói: “Mông Nghĩa, lời này hôm nay tao coi như chưa từng nghe thấy! Từ giờ trở đi, mày làm gì thì vẫn làm cái đó. Chúng ta vẫn là cha con. Mông Trí vẫn là anh trai của mày như trước!”

Hấn ngừng lại một chút nói: “Mông Trí sẽ tiếp nhiệm chức gia chủ. Nó sẽ lưu lại cho mày một vị trí trong yếu trong gia tộc.Cái này chính là cơ hội cuối cùng của mày!”

“Cuối cùng ông cũng hạ cái vẻ ngoài nhân từ xuống. Rất tốt!” Mông Nghĩa trên mặt có một chút thoải mái nói: “Cha, chỉ là người hiểu rõ Mông gia, cho dù là thằng ngu cũng biết, ngày Mông Trí leo lên vị trí gia chủ cũng chính là ngày tôi phải chết!”

“Ông định cho tôi sống thêm mấy ngày sao? Nếu đúng như vậy thì không cần! Mông Nghĩa ta cho dù chết cũng tuyệt sẽ không làm tiếp chuyện ngu ngốc trước kia. Càng không cần người khác thương hại, khiến tôi cảm thấy chán ghét!”

“Được!Được!Được!” Mông Diễm tựa như đã sớm dự liệu được từ trước, sắc mặt phát lạnh nói: “Không nghĩ tới cả đời tao lại sai lầm nhất lại là nuôi mày. Chính là mày! Mông Nghĩa. Mày đã không phải một lòng với Mông gia, tao cũng không cần khách khí với mày! Mày đã không nhận Mông gia, Mông gia cũng không cần nhận mày! Người đâu...!”

Mông Diễm vừa quát lên, cửa chính lập tức mở ra, bốn tên thủ hạ vạm vỡ cùng bước vào, tên cầm đầu ôm quyền nói: “Gia chủ, ngài gọi chúng ta có việc gì?”

Khi tới Diệp Thiên Vân đã nhìn thấy mấy người này. Hấn không nghĩ tới Mông Nghĩa sẽ ngang nhiên trở mặt với cha hấn trong Mông gia. Điều này làm hấn cảm thấy rất nghi hoặc.

Mông Nghĩa vốn là người trầm ổn, trước nói chuyện hay làm việc đều suy nghĩ rất cẩn thận. Trước tính thẳng, sau tính bại. Hắn hẳn phải rất rõ ràng. Nếu đã rõ hậu quả vì sao lại lỗ mãng như vậy?”

Ngay khi Diệp Thiên Vân còn đang nghi hoặc, Mông Nghĩa nhẹ thở dài một hơi rồi nói: “Cha, ông không phải muốn nhốt tôi lại cả đời chứ?”

“Nhốt cả đời?” Mông Diêm nở nụ cười âm lãnh nói: “Đối với loại người lang sói như mày, căn bản là không cần phải nhốt. Bởi vì mày vĩnh viễn sẽ không hồi tâm chuyển ý. Cho nên chỉ có xóa bỏ tính mạng của mày thì Mông gia mới không còn bất cứ sự uy hiếp nào!”

“Ông muốn tôi chết?” Mông Nghĩa có chút không tin tưởng nói: “VẬY còn Thiên Quân? Nó là cháu nội ông! Thiên Quân tuổi còn nhỏ, nó vô tội mà!”

Mông Diêm khoanh hai tay lại, không có chút cảm tình nào nói: “Chẳng lẽ tao lại muốn nuôi thêm một con sói sao? Mông Nghĩa, nó và mày đều giống nhau, cho nên bọn mày chết hết mới là kết quả tốt nhất. Ta đang rất hối hận, hối hận vì sinh ra một thằng con như mày, nuôi lớn mày. Nếu không tuyệt sẽ không có ngày hôm nay!”

“Bắt bọn chúng lại. Giết không cần hỏi!” Mông Diêm cuối cùng cũng hạ tử lệnh.

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình. Hắn vốn cùng Mông Nghĩa tới đây nhưng không nghĩ lại bị vạ lây. Điều này làm hắn kinh ngạc khó hiểu, đồng thời cũng có một cái nhìn mới đối với Mông Diêm. Kể này đến con mình cũng có thể hạ thủ, Chỉ sợ giết hắn càng không chút do dự.

Tuy mệnh lệnh đã hạ, nhưng sự thật lại không tốt đẹp như tưởng tượng của Mông Diêm. Bởi vì bốn gã thủ hạ căn bản không hề động dậy mà cúi đầu im lặng, tựa như không hề nghe thấy gì!

“Các người còn không mau động thủ!” Mông Diêm bắt đầu có dự cảm không ổn. Nhưng vẫn hừ lạnh nói: “Ai là gia chủ? Các người nên biết, hậu quả việc phản bội Mông gia chỉ sợ bất cứ kẻ nào cũng không chịu nổi!”

Tên thủ hạ cầm đầu ôm quyền nói: “Thực xin lỗi gia chủ! Mệnh lệnh của ngài thứ cho chúng tôi không chấp hành!”

“Cha!” Mông Nghĩa nhìn hắn, có chút thương cảm nói: “Ông cũng biết tính tình của tôi. Chuyện không nắm chắc thì tôi không bao giờ làm. Tôi dám ngả bài với ông thì cũng có nghĩa tôi đã có khả năng không chế Mông gia!”

“Hảo nhi tử của ta!” Mông Diêm ngồi phịch xuống ghế, thì thào lầm bầm: “Mày đúng là hảo nhi tử! Không hổ là đời sau Mông gia!”

“Quá khen!” Mông Nghĩa thản nhiên nói: “Muội mấy năm trước, khi tôi nhận ra chân tướng, tôi đã quyết định, nhất định phải leo lên vị trí gia chủ!”

Mông Diêm tựa hồ muốn cười nhưng không cười nổi. Chỉ trong vùn vụt một phút đồng hồ nhưng trở nên già đi rất nhiều, ngay cả tấm lưng lúc nào cũng thẳng tắp cũng còng xuống. Hắn thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Tao có thể chết! Nhưng Mông Trí thì sao?”

Diệp Thiên Vân giờ khắc này mới đúng là hiểu một chút về Mông gia. Cha muốn giết chết con. Con lại muốn giết cha. Tình thế biến đổi nhanh như chớp. Thậm chí khiến cho người ta không kịp phản ứng!

“Mông Nghĩa. Mày thật sự nhẫn tâm như thế?” Mông Diêm có chút bi thương hỏi: “Tao nguyện đem Mông gia giao lại cho mày, nhưng mày phải lưu lại cho họ một mạng. Để huyết mạch Mông gia có thể tiếp tục truyền thừa, không đứt đoạn!”

Mông Nghĩa lắc đầu nói: “Chẳng phải ông đã từng nói, sói thì không thể nuôi. Cho nên ông nhất định phải chết. Bọn chúng càng phải chết! Tôi không thể nhìn một kẻ thù ngày nào cũng đi đi, đi lại dưới mí mắt, khiến cho tâm thần tôi không yên!” Hắn lặp lại lời của Mông Diêm khi nãy, trong mắt ngoài trừ bình tĩnh còn có một tia khoái ý!

“Mày...!” Mông Diêm đã tuyệt vọng, hắn chống tay xuống bàn, giống như một chiếc lò xo từ trên ghế nhảy ra, phi thân đánh tới Mông Nghĩa, hai tay rung lên xuất ra hai quyền!

Chỉ là vừa nhảy lên, khuôn mặt Mông Diễm đột nhiên trắng bệch, kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng là bỏ câu gậy cánh rơi xuống. Hai tay ôm bụng, chỉ vào Mông Nghĩa, vẻ mặt không tin nổi nói: “Mày đã hạ độc trong trà!”

“Không sai!” Thân hình Mông Nghĩa đến động một cái cũng không có. Chậm rãi nói: “Cha. Là ông đã giao tính mạng cho ta. Ông đã dạy tôi đọc sách, dạy tôi luyện quyền, càng chỉ dạy tôi dùng quyền mưu! Tất cả những điều đó tôi chưa bao giờ quên.... Nhưng mà ông đã già rồi, không chỉ có thân thể mà ngay cả tinh thần cũng mục nát. Ông muốn đem Mông gia truyền lại cho một tên vô dụng, vi phạm tổ huấn của Mông gia. Cho nên ông nhất định phải chết. Tuy tôi rất không nhẫn tâm nhưng cũng chẳng còn cách nào!”

Mông Diễm nghe đến đó liền phun ra một ngụm máu. Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn, cười nhưng biểu lộ nổi cay đắng vô cùng. Đột nhiên hắn trừng hai mắt nhìn về phía Mông Nghĩa, thanh âm lạnh lùng nói: “Mày vẫn còn nhớ tao dạy mày nhiều điều như vậy. Vậy thì mày cũng nên nhớ, Mông Diễm tao vĩnh viễn luôn có một chiêu tối hậu!”

Lời hắn vừa dứt, từ phía tấm bình phong phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng rít. Một thanh kiếm sáng loáng xuất hiện, ngay sau đó một người mặc áo đen phá tan tấm bình phong phóng ra.

Động tác người mặc áo đen tựa sấm sét, khiến người ta đến thời gian phản ứng cũng không có. Mũi kiếm chỉ thẳng vào ngực Mông Nghĩa.!

Diệp Thiên Vân kinh hãi. Vừa rồi khi hắn bước vào phòng, đã dùng cảm giác quét qua một lần. Căn bản không hề phát hiện điều gì bất thường. Nhưng bây giờ bỗng không xuất hiện thêm một người. Loại tình huống này cũng là lần đầu tiên phát sinh. Không nghĩ tới trong Cẩm thành lại có người có thể né tránh được cảm giác tìm kiếm.

Chỉ trong chớp mắt, đối phương đã tiếp cận Mông Nghĩa. Kiếm của hắn còn cách Mông Nghĩa không đến một mét. Mông Nghĩa biết căn bản là không thể tránh được một kiếm này. Bất luận phản kháng gì cũng chỉ là phí công. Tại thời khắc mấu chốt này, hai mắt hắn liền lộ ra vẻ tuyệt vọng, khóe miệng lộ ra nụ cười cay đắng! Cứ như vậy mà chết sao? Mắt nhìn mũi kiếm càng lúc càng gần, hắn nghĩ đây có lẽ là số phận a!

Mông Diễm tuy đã trúng độc, nhưng ánh mắt vẫn như độc xà nhìn chăm chăm vào mũi kiếm, trên mặt nở nụ cười thắng lợi!

Đúng lúc này Diệp Thiên Vân động!

572. Chương 573: Tận Diệt

Hắc y nhân một loáng đã bị phá vỡ, thân kiếm đã kề sát lên cổ. Mông Nghĩa đã cảm nhận được sự lạnh buốt thấm thấu vào sâu tận bên trong. Trong lòng hắn không khỏi toát lên sự sợ hãi, biết rằng sống chết chính là ở khoảng khắc chưa đầy một tắc này, bất luận là ai cũng không thể thần nhiên đối mặt được.

Quá nhanh! Trong ánh mắt của hắc y nhân lộ ra một sự kinh hãi, lập tức vung kiếm lên, thanh kiếm đó linh hoạt vô cùng, một lần nữa đã lại vung hướng về phía cổ Mông Nghĩa. Chỉ cần trúng chiêu này thì e rằng động mạch sẽ lập tức bị cắt, đến lúc đó chắc chắn sẽ không thoát được cái chết.

Diệp Thiên Vân sớm đã ở phía trước Mông Nghĩa, thấy động tác cực nhanh của đối phương, ngón tay hắn lại một lần nữa bắn nhanh về phía thân kiếm. Lần này còn nhanh hơn lần trước nhiều, hoàn toàn không lệch một chút nào.

Thân kiếm bị lực bắn cực mạnh mà cong cả đi, Diệp Thiên Vân vượt lướt qua thân kiếm tới tay của đối thủ, nhanh chóng cực độ, nhờ tốc độ của cổ tay và bắp thịt trên cánh tay mà co rút lại, lực dùng chính là xuyên thấu kinh lực.

Hắc y nhân cảm nhận được một sự uy hiếp rợn người khi Diệp Thiên Vân phát lực, đó chính là mùi vị hơi thở của cái chết! Hắn kiếm chế nỗi sợ hãi và nhanh chóng lùi lại, từ trong tay liền tiếp phi ra thất kiếm.

Diệp Thiên Vân dễ dàng né tránh được lực kiếm, nhưng khi thất kiếm bay tới thì lại trúng vào ngực phải của hắn.

Mọi người xung quanh như đều nghẹn thở, mấy chiêu này làm cho người ta hoa cả mắt lên, nhanh đến mức phản ứng nhỏ cũng không kịp. Mông Nghĩa lộ ra vẻ lo lắng, hẳn biết Diệp Thiên Vân và hẳn bây giờ đã là một thể, Diệp Thiên Vân chết thì hẳn cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của hắc y nhân!

Hắc y nhân mừng rỡ, hẳn lại đắc thủ rồi! Tay trái đỡ tay phải, phát lực tấn công lên phía trước, vì lực dùng quá lớn nên thân kiếm cũng bị uốn cong một cách kì dị.

“Là ngành công!” Mông Nghĩa lộ ra vẻ tuyệt vọng, hẳn đương nhiên biết ngành công là đại diện cho cái gì. Là cơ thể mà ngay cả kiếm cũng không đâm xuyên qua được, chỉ e hôm nay Mông gia sẽ bị diệt vong.

Trong lúc hắc y nhân đang vận công, cơ thể Diệp Thiên Vân phát ra lực, “răng rắc” mấy tiếng, thanh kiếm đã gãy làm hai.

Diệp Thiên Vân xuất thủ, hướng lực về phía trước, năm đầu ngón tay biến thành hung khí, trong nháy mắt đã xuyên qua ngực đối phương! Cơ thể hướng lên phía trước, chân liên tục dậm xuống!

Cơ thể hắc y nhân rất yếu ớt, lưng lay mấy cái, đầu cũng co rút lại, cứ như thể dựa vào tường, một tay giữ lấy nửa thanh kiếm, máu và não bắn ra xung quanh, hình thành một bức tranh bi thương!

Mông Nghĩa một lần nữa nhìn thấy Diệp Thiên Vân xuất thủ, lòng mắng trên cơ thể hẳn đều dựng cả lên. Từ khi quen biết Diệp Thiên Vân tới nay, xuất thủ tất sẽ có kẻ mất mạng, thủ đoạn như vậy không chỉ tàn khốc mà còn là một kinh hãi.

Việc đáng sợ hơn chính là Diệp Thiên Vân không hề sợ binh khí, trên dưới toàn thân hẳn đều cứng như sắt thép.

Mông Diêm vì độc tính phát tác lại thêm lo lắng, cơ thể không thể chống đỡ được nữa mà quỳ rạp xuống đất, thở dốc nói: “Mông Nghĩa...rất giỏi!...lại có thể tìm ra được một cao thủ như vậy, Mông gia giao cả cho người...cũng không mất mặt!” Nói rồi hơi thở trở nên gấp gáp hơn, trong có vài giây mà mặt đã tái xanh, khóe miệng tràn ra bọt.

Mông Nghĩa bỏ lỡ một chiêu, hẳn không ngờ ở đằng sau Mông Diêm lại còn có một sát thủ ẩn nấp, hôm nay đã lại đi về trước quý môn quan. Hẳn định thần lại, lúc này mới nói với bốn vị đại hán: “Mấy người đi ra ngoài hết đi, ai cũng không được vào.”

“Vâng, chủ nhân!” Mấy vị đại hán cùng đáp lời. Tuy gặp không ít sự kinh hãi nhưng khuôn mặt vẫn không che giấu được sự vui mừng. Nếu như Mông Nghĩa lên chức chủ nhân thì tất sẽ luận công ban thưởng, những người đi theo hẳn đều sẽ được đền đáp hậu hĩnh. Điều này đối với bọn họ mà nói là một tin tức cực tốt.

Mông Nghĩa sau khi thấy mấy người đó đã lui ra, mới nhìn thoáng tới thi thể, không khỏi thở ra một hơi lạnh. Một hắc y nhân lúc này còn bất khả chiến bại vậy mà lúc này lại giống như một đồng thịt lợn bị giết thịt, hẳn dè dặt nói: “Tiên sinh, hôm nay ngài lại cứu tôi một mạng!”

Diệp Thiên Vân không quay đầu lại, nhìn một hồi lâu mới, xoay người lạnh lùng nói: “Không có gì, ta chỉ là cứu chính mình mà thôi! Hắc y nhân này có lai lịch thế nào? Thân thủ của hẳn quả không tồi!”

Mông Nghĩa lắc đầu nói: “Điều này ta cũng không rõ lắm, có điều từ thân pháp có thể thấy chắc là thuộc dòng phái Nga Mi! Trong tứ gia Thực trung luôn có những nhân vật như vậy, họ chủ yếu là bảo vệ sự an nguy của chủ nhân...hôm nay sơ xuất, nếu không phải có ngài giúp đỡ thì e rằng người chết ở đây chính là ta.”

Diệp Thiên Vân lau lau vết máu trên tay, theo như hẳn thấy kiếm thuật của đối phương rất cao cường, thậm chí khi xuất thủ cũng có khí phách của tông sư, nhưng thật đáng tiếc, hẳn lại miễn dịch với loại binh khí này, thêm nữa lợi dụng một số sách lược nhỏ, thì kiếm thuật của hắc y nhân tuy có cao nhưng vẫn thua vì không biết được căn nguyên của chính mình.

Mông Nghĩa thở một hơi, hẳn bước tới phía trước thi thể cha hẳn, quỳ xuống xem xem, một lúc lâu tự nói lầm bầm: “Ta biết sớm muộn cũng sẽ có ngày hôm nay, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy.”

Diệp Thiên Vân tận mắt thấy những sự việc vừa qua, biết rằng hẳn ở trong Mông gia hoàn toàn không có địa vị gì, hơn nữa cha hẳn còn muốn giết chết hẳn. Mông Nghĩa thắng ở sự thận trọng, có thể trong lặng yên mà có thể làm Mông Diêm mất mạng, đây cũng coi như là một loại năng lực.

“Tiên sinh, chuyện vừa mới nói đến đã xảy ra rồi!” Mông Nghĩa đột nhiên buồn bã nói: “Ta chính là một tên cầm thú, tội danh giết cha đã định. Nhưng nếu không giết ông ta thì người chết nằm dưới kia sẽ là ta, có nhưng lúc phải chọn một trong ai thì mọi người đều ích kỉ.”

Diệp Thiên Vân không quan tâm lắm đến những việc này, hắn biết đấu tranh trong gia tộc là rất tàn khốc.

Mông Nghĩa đặt chĩnh tề thi thể cha hắn, sau đó quỳ xuống đất khấu đầu. Hắn đứng lên lấy từ trong túi ra một tờ giấy, một ít cặn dầu, dùng tay Mông Điềm chấm vào dầu và điểm chỉ lên tờ giấy, nhỏ giọng nói: “Từ hôm nay trở đi, Mông Nghĩa ta sẽ là người đứng đầu Mông gia. Nhưng có ai biết được ta vì lên cái ghế này mà lại giết chết cha mình chứ.”

Diệp Thiên Vân nhìn thấy trên khuôn mặt Mông Nghĩa không hề có chút đắc ý nào. Ngược lại có một cái gì đó buồn thương mất mát, hắn nói: “Ta chúc mừng cho Mông tiên sinh trước.”

“Chúc mừng ta? Tiên sinh, vị trí này là do tiên sinh giúp ta ta mới có được, ta nhất định phải báo đáp tiên sinh!” Mông Nghĩa đi tới phía sau bức bình phong, cầm bức tranh trên tường xuống, để lộ ra một kết bảo hiểm, nói: “Những thứ quý báu cả đời cha ta cất giữ đều ở chỗ này!”

Trong chốc lát lại nghe một tiếng lạch cạch vang lên. Chiếc kết bảo hiểm được mở ra, không gian bên trong không lớn lắm, chỉ thấy xếp đầy các tập văn kiện.

Mông Nghĩa đối với Diệp Thiên Vân không có chút phòng bị nào, vừa cười vừa nói: “Ở đâu phần lớn đều là hiệp ước, đại bộ phận sản nghiệp của Mông gia cũng đều ở đây.” Hắn vừa nói vừa lấy ra một túi nhỏ bằng da dê, cười nói: “Tiên sinh sinh mời qua đây xem.”

Diệp Thiên Vân cầm một thứ từ bên trong ra. Lại là 1/4 miếng tạp khả da người, điểm khác biệt với tấm trước là ở mặt sau tấm này có hình tay và chân của tượng phật.

“Đây là một bộ phận của Mông gia ta. Tiên sinh, từ bây giờ chúng ta cùng một lòng! Đồ của ta chính là đồ của tiên sinh! Ngài chỉ cần nói một câu thì ta sẽ chia nửa gia tài cho ngài.” Mông Nghĩa nghiêm mặt nói: “Tuyệt đối không từ!”

Diệp Thiên Vân hơi ngẩn ra một chút, tên Mông Nghĩa đang định mua chuộc mình, đang muốn nói thì từ bên ngoài có tiếng huyền não truyền tới.

“Ông chủ đang nghỉ ngơi!” Đại hán giữ cửa nói.

“Ta có việc gấp muốn gặp cha, làm phiền mấy người thông báo một chút được không?” Một giọng quen thuộc nói.

“Xin lỗi, ông chủ vừa dặn dò, bất kể ai cũng không gặp! Đây là mệnh lệnh của ông chủ, chúng tôi không dám cãi lời.” Đại hán nói.

“To gan! Chuyện của Mông gia ta, sao đến lượt ngươi can thiệp!”

Diệp Thiên Vân nhìn Mông Nghĩa, chỉ cần dùng lỗ tai cũng có thể phân biệt ra bên ngoài có hai người. Một người là Mông Trí, người kia là Mông Thiên Tề. Xem ra hôm nay cả Mông gia đều đến đủ cả.

“Đến đúng lúc lắm!” Mông Nghĩa khê nói với Diệp Thiên Vân: “Hôm nay hãy dùng bọn chúng để tế cha ta!”

“Xin đợi một lát, tôi đi thông báo, nếu không ông chủ sẽ trách tội chúng tôi làm việc không chu đáo!” Đại hán vừa nãy nhìn thấy rất có vẻ sách ứng phó nhưng giờ thấy không làm gì được liền lập tức nhượng bộ.

Đại hán bước vào trong, dùng ánh mắt nói với Mông Nghĩa. Mông Nghĩa trả lời bằng mấy cái gật đầu. Với những loại người linh hoạt này thì nhất định sẽ không bị quên lãng.

Đại hán nhận được mệnh lệnh, lại đi ra ngoài, sắc mặt không hề thay đổi, nói: “Ông chủ đã vừa tỉnh dậy, cậu chủ nhỏ giọng chút, đừng kinh động đến ông chủ!”

“Biết rồi, bình thường đâu có thấy ngươi lảm lời thế chứ!” Vừa nói xong thì Mông Thiên Tề đã đi vào trong cùng Mông Trí.

Vừa mới bước vào cửa thì Mông Trí đã thấy Mông Nghĩa đứng ở trong đó, có chút kinh ngạc đảo mắt nhìn quanh, phát hiện ra cha đang nằm dưới đất, lập tức kinh hãi kêu lên: “Mông Nghĩa, người lại dám giết cha, thật quá to gan! Người đâu...”

Bốn đại hán đột nhiên cùng bước vào, đóng chặt cửa lớn lại, lạnh lùng nhìn hai người.

Mông Trí đã biết sự việc không ổn, hấn và Mông Thiên Tề đứng dựa lưng vào nhau ở giữa thư phòng, nghiêm giọng nói: “Mông Nghĩa, hôm nay chỉ sợ người không thể thoát ra khỏi Mông gia thôi, chỉ cần người có thể buông tay không chống cự thì ta còn có thể tha cho người một con đường sống.”

Mông Nghĩa thấy bộ dạng luống cuống của Mông Trí, nhẹ giọng nói: “Đại ca, anh nói đi đâu vậy, không phải là anh đã giết chết cha hay sao?”

“Người đang vu oan hãm hại!” Mông Trí vừa sợ vừa giận, chỉ tay vào Mông Nghĩa nói: “Lòng dạ lang sói, ta sớm biết người là một tên cầm thú, nhưng cuối cùng lại đến chậm một bước!”

Mông Thiên Tề thấy Mông Điềm nằm phía dưới đất, còn có một hắc y nhân không đầu ở bên tường, hấn sợ hãi lắp bắp. Hấn tuy luyện võ nhưng bình thường lại được chiều chuộng sinh quen, hoàn toàn chưa từng thấy cảnh tượng này. Bất giác hai chân như muốn khụy xuống, từ trong quần không ngừng chảy tong tong nước xuống.

“Ha ha ha!” Mông Nghĩa nhìn thấy bộ dạng Mông Thiên Tề như vậy cũng không kiềm chế nổi mà cười ầm lên, trong tiếng cười đó hàm chứa đầy sự châm chọc, có thêm phần phẫn nộ, một lúc sau Mông Nghĩa mới dừng lại, nói: “Các người đến bước đường này rồi mà còn muốn làm chủ Mông gia sao, thật là buồn cười!”

Mông Thiên Tề sớm đã thấy không ổn, đột nhiên quỳ xuống đồng nước tiểu, vừa khấu đầu vừa nói: “Chú hai, cháu biết sai rồi, chú tha cho cháu đi! Từ ngày mai cháu sẽ rời khỏi Cẩm Thành, từ này sẽ không đặt chân đến Thục Trung nữa!”

“Tên khốn nạn này!” Mông Trí nhìn thấy đứa con trai vô dụng của mình đang khấu đầu trước kẻ thù xin nghe mạng thì vô cùng tức giận.

“Cha, con sống tiếp thì mới có thể để lại một huyết mạch cho cha!” Mông Thiên Tề không để ý nhiều như vậy, mồm không ngừng nói: “Sau này cứ đến ngày lễ tết con sẽ đốt nhiều tiền giấy cho cha!”

Mông Nghĩa cười lạnh mấy tiếng, ngắt lời nói: “Đủ rồi, đến lễ tết ta sẽ đi bái tế các người, các người đều phải lên đường thôi!”

573. Chương 574: Treo Cổ

“Cha, cha bảo hấn tha cho con đi, con là huyết mạch duy nhất của nhà chúng ta mà!” Mông Thiên Tề có chút hoang mang, nhưng vẫn nắm chặt lấy cọng cỏ cuối cùng, hai mắt đầy sự cầu khẩn để có thể sống tiếp.

Mông Trí lúc này ngay cả sự sống chết của mình cũng không biết được, nghe thấy vậy, đột nhiên phát hỏa, gào lên nói: “Tại sao tao lại có thể sinh ra một kẻ ăn hại như mày chứ! Mày đã làm mất hết thể diện của Mông gia ta, lẽ nào mày thật sự có thể cao chạy xa bay ư?”

“Lên!” Mông Nghĩa tuyệt đối sẽ không để cho chúng thêm một chút thời gian nào, hấn đã định nhổ cỏ tận gốc, cho nên đã tàn nhẫn thì phải tàn nhẫn đến cùng, nếu không sẽ để lại hậu họa sau này.

Bốn vị đại hán đều là tinh anh của Mông Gia, đều có võ nghệ cao cường, hơn nữa mọi việc đã có chuẩn bị, mỗi người đều giống như biến ma thuật ra vậy, rất nhanh đã bao vây lấy Mông Trí và Mông Thiên Tề.

“Các anh em, cùng tiến cùng lùi! Ông chủ sẽ không để chúng ta chịu thiệt đâu! Mạng của họ chính là tiền đồ của chúng ta, xông lên!” Đại hán đứng đầu cao giọng hét, bốn người cùng xông lên tấn công hai người họ.

Công phu của Mông Trí và Mông Nghĩa không khác nhau là mấy, hấn nhắm xông cười nhắm thẳng vào đại hán vừa nói lúc nãy, đồng thời gào lên tức giận: “Ông mày có chết cũng tuyệt đối không chết trong tay chúng mày!”

Đại hán vừa nãy bị công kích lại không hề sợ hãi, dùng tay ra thế và dùng dao găm phản kích, nói với mấy người còn lại : “Giết đứa nhỏ hơn!”

Mấy người đều đã nghe thấy hiệu lệnh, ba người đồng thời xông về phía Mông Thiên Tề!

Chiếc dao găm sáng quắc làm cho người ta nhìn phải sợ. Võ công của Mông Thiên Tề bình thường đa phần dùng để đi tán gái, đối với cuộc đấu sinh tử hoàn toàn không có kinh nghiệm. Hơn nữa căng thẳng thất thường, chỉ vừa đỡ được hai người thì đã bị một người đằng sau đâm vào đùi, lập tức kêu thảm thiết lên một tiếng

Mông Trí tinh thần hoảng loạn, tuy Mông Thiên Tề gan nhỏ hèn nhát, nhưng vẫn là con trai mình, hấn liền quay người đỡ công kích.

Mấy người đó sao có thể dễ cho hấn chống lại được! Một đại hán xuất đao phi nhanh về hấn, những người khác cũng điên cuồng xông tới Mông Thiên Tề!

Chỉ trong thời gian mấy giây, việc có thể làm quá nhiều rồi. Mông Thiên Tề đã trúng một đao, liên tục lùi lại, nhưng đối phương không để cho hấn có cơ hội nào, trước xông tới, sau tiếp tục tấn công về phía hấn.

Mông Thiên Tề toàn thân đầm máu, sợ hãi kêu lên giống như con lợn bị chọc tiết: “Cha, cứu con! Con không muốn chết...con thật sự không muốn chết!”

Mông Nghĩa hoàn toàn không có ý định tha cho hấn, hấn cười chế giễu: “Mông Trí, thù hận mấy năm nay cũng nên đến lúc kết thúc rồi, ta sẽ để người tận mắt nhìn thấy con trai ngươi chết như thế nào! Mẹ của ngươi ép chết mẹ của ta, ta giết con trai ngươi cũng như là hòa!”

“Tên súc sinh ngươi, sớm biết thế này thì ta đã giết ngươi trước!” Mông Trí nhìn đứa con trai bị thương mà không thể tương cứu. Đau đớn kêu lên, chửi rủa: “Ngươi sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu, ta có làm quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi đâu!”

“Phập!” Một tiếng. Mông Trí của nói dứt lời thì Mông Thiên Tề đã bị một lưỡi dao đâm vào bụng. Hai tay hấn ôm lấy bụng. Ba vị đại hán đâm tiếp mấy đao. Máu tươi trào lên như suối.

Mông Trí hai mắt đỏ lên dữ tợn, hấn dùng hết sức đạp chân về đại hán đang ngăn cản hấn, xông về phía Mông Nghĩa! Mông Thiên Tề thấy đã không thể sống được nữa, cho nên hấn cùng định liều mạng!

Diệp Thiên Vân thấy cảnh tượng tàn nhẫn như vậy, trong lòng lại có chút mơ hồ. Hấn rời khỏi võ lâm đã hơn nửa năm, nhưng đây là lần đầu tiên chứng kiến cảnh như thế này. Nhưng nói tới máu tanh ở đây không hề kém ở võ lâm, việc này làm cho hấn có chút không phân biệt được rốt cuộc mình đang ở nơi nào.

Mông Nghĩa vì hưng phấn mà sắc mặt có chút đỏ lên, cười hiểm ác, vỗ tay nhìn về phía Mông Trí, lạnh lùng nói: “Ta đã bị người chèn ép bao nhiêu năm nay rồi, chắc không ngờ có ngày này nhỉ. Mông Trí, những sự lắng nhục mà ta đã phải chịu, ta sẽ trả lại ngươi cả trăm cả nghìn lần.”

Tâm trí Mông Trí sớm đã trở nên mù mịt, chỉ muốn báo thù đơn thuần, cho nên hai người rất nhanh đã quần đấu vào nhau.

Bốn đại hán đã có hai người bị thương, nhưng vẫn muốn xông lên, Mông Nghĩa ngăn họ lại, lạnh tiếng nói: “Đây là việc riêng của hai chúng ta, không cần các người phải nhúng tay vào, lui cả ra.”

Mấy người hộ chủ lo lắng, nhưng họ xem trọng khả năng của Mông Nghĩa. Ông chủ đã nói thì có ai dám làm trái, vì tiền đồ sau này, cho nên mọi người đều lui ra khỏi phòng.

Diệp Thiên Vân cũng không muốn nhìn cảnh huynh đệ tương tàn, mà hấn lấy từ trong người ra một bức bảo đồ, nhìn xung quanh.

Hấn nhắm mắt lại mới phát hiện ra, hai tấm đường tạc da người đã hợp lại làm một ở trong đầu, hình thành nửa tấm Tạng bảo đồ. Hơn nữa toàn bộ hoa văn phía trên của Tạng bảo đồ còn có những đường nét rất rõ ràng.

Điều này làm cho Diệp Thiên Vân có chút kinh ngạc, khả năng ghi nhớ của mình lúc đầu không có mạnh như thế này. Mở mắt ra phát hiện hình ảnh phản chiếu trong não không khác chút nào với đường tạc, điều này làm cho hấn hiểu hơn về Kim Chung Tráo.

“Phụt” một tiếng, máu tươi từ trong mồm Mông Trí phun ra. Mông Nghĩa bước tiến về phía trước, nắm chặt lấy tay hắn, dùng đầu gối đập mạnh vào, “rắc rắc” mấy tiếng, cánh tay của Mông Trí đã bị bẻ gãy.

Mông Trí kêu lên một tiếng đau đớn, khuôn mặt hắn toát lên một sự thống khổ, nhưng cánh tay kia vẫn cố tấn công lại Mông Nghĩa.

“Không ngờ người vẫn còn một chút cốt khí!” Mông Nghĩa vừa nói vừa tránh người đi, lại nắm chặt lấy cánh tay kia của hắn, một lần nữa dùng lực làm gãy xương!

Mông Trí kêu thảm lên một tiếng, cuối cùng cũng không chịu được nữa mà quỵ xuống đất, hai tay hắn hoàn toàn đã bị phế.

Mông Nghĩa thở lộ ra sự áp bức và lảng nhục mấy mươi năm nay, hắn đập một chân xuống, cười nói: “Muốn chết à, không dễ dàng vậy đâu! Nếu như là trước đây, ta sẽ cho hai cha con người chết một cách nhanh chóng, nhưng bây giờ thì không được...vì người liên kết với Hồng gia hại ta, cho nên ta không thể để người chết dễ dàng như vậy được, ít nhất...phải để cho người ném thử dụng cụ tra tấn của tầng hầm ngầm.

“Người...cái đồ...ma quỷ!” Phòng tuyến tâm lý của Mông Trí sớm đã bị phá vỡ, nghe thấy câu này cũng không chịu nổi mà ngất đi.

Mông Nghĩa thở dốc mấy cái, hắn đột nhiên quay về phía tây quỵ xuống. Đập đầu nặng nề mấy cái. Tiều tụy nói: “Mẹ, tuy kẻ thù của mẹ đã chết rồi, nhưng bà ta vẫn còn hậu nhân! Có chúng đến cúng tế mẹ, mẹ nhất định sẽ rất vui nhĩ! Con trai đã thật sự khống chế được Mông gia trong tay, sau này cũng tuyệt đối không để mẹ thất vọng đâu!”

Diệp Thiên Vân chứng kiến trận quyết chiến trong gia tộc đã đến hồi kết thúc, hắn chậm rãi nói: “Cái này trả lại cho cậu!” Nói rồi ném tấm đường tạt da người cho Mông Nghĩa.

Mông Nghĩa đứng dậy, có chút ngạc nhiên nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Tôi sớm đã muốn tấm đường tạt này thuộc về anh. Tôi đã từng đồng ý chia cho anh một nửa, tuyệt đối sẽ không nuốt lời!”

Diệp Thiên Vân sao có thể muốn có cái kho báu gì đó chứ, dục vọng của hắn đối với những thứ này không lớn lắm. Ngay cả việc vừa ghi nhớ dấu ấn trên tấm đường tạt đó cũng chẳng qua chỉ là để chứng minh khả năng ghi nhớ của mình thôi. Hắn lắc đầu nói: “Tôi không có hứng thú đối với những thứ này!”

Mông Nghĩa có chút không hiểu Diệp Thiên Vân, nhưng cũng không ép buộc, hắn vừa cười vừa nói: “Không có ai lại chê tiền nhiều cả!”

Diệp Thiên Vân không muốn tranh luận với hắn về phương diện này. Chuyển hướng nói: “Chuyện nhà của Mông gia, cậu đã giải quyết rồi! Chuyện của Hồng gia cậu định làm như thế nào?”

Mông Nghĩa sớm đã coi hắn là thân tín, không giấu diếm mấy chuyện này, trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Tôi muốn chinh đồn lại nội bộ gia tộc một chút, trừ bỏ những nhân tố nổi loạn, sau đó nhắm nạy xem Hồng gia rốt cuộc sẽ có động thái như thế nào rồi mới tính!”

Diệp Thiên Vân gật đầu. Suy tính của Mông Nghĩa cũng không phải là hạ sách. Dừng Tín nếu như đã đến Thực Trung, hơn nữa lại đặt tâm tư ở kho báu, thì nhất định sẽ muốn chia lợi. Hắn muốn diệt trừ Dừng Tín nhưng cũng không phải nóng vội!

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Hứa Tình và con trai, Diệp Thiên Vân muốn thay mặt học viện thể dục Cẩm Thành đi tham sự đại hội thi đấu võ thuật các trường thể dục toàn quốc.

“Thầy giáo Diệp, đây là lần đầu tiên em đi máy bay đấy, hi hi. Phong cảnh phía dưới thật đẹp!” Tống Học Nghiệp ngồi ở phía sau Diệp Thiên Vân, nghịch ngợm nói: “Nghe nói bên trên có bữa trưa miễn phí, em đói chết đi được!”

Viện trưởng Tô Toàn Sinh nghe thấy liền cười cười nói: “Tiểu Diệp, cậu đúng là rất có lực tương tác, ngay cả Tống Học Nghiệp bình thường hay nghịch ngợm gây gổ như vậy mà cũng phải ngoan ngoãn nghe theo lời cậu.”

“Thầy Diệp dạy học rất nghiêm khắc, nhưng bình thường lại rất hiền hòa, chúng em đều phục thầy ấy!” Điều làm cho người ta ngạc nhiên chính là người nói ra lời này là Mông Thiên Quân.

Vương Dung vốn đang hơi cười, nhưng nhìn thấy học sinh do chính tay mình dạy dỗ lại đang khen ngợi người khác, hơn nữa người đó lại là kẻ đối đầu của mình, cô ta không khỏi có chút tức giận: “Mông Thiên Quân, nhỏ tiếng đi, đừng ảnh hưởng đến người khác đang nghỉ ngơi!”

Mông Thiên Quân không phải là một quả hồng mềm yếu, nó không hề sợ Vương Dung, nó cười lạnh một tiếng rồi nói: “Cô cho rằng thầy Diệp không tốt ư? Rất nhiều người trời sinh đã hẹp hòi, không muốn người khác nói lời thật lòng.”

“Em...” Vương Dung quay đầu muốn nhân cơ hội mà ra tay, nhưng thấy Mông Thiên Quân đầy dáng vẻ chẳng quan tâm, lại có chút kiêng kị vì thế lực gia tộc của Mông Thiên Quân rất đáng sợ.

Vương Dung tuy học hành ở kinh thành, nhưng lại là người sinh trưởng và lớn lên ở Cẩm Thành, cho nên biết rất rõ thế lực của Mông gia! Cô ta liếc mắt nhìn xung quanh, thấy ánh mắt khác thường của học sinh, có chút khó xử, cô ta liền nghiêm mặt lại.

“Được rồi!” Tô Toàn Sinh không muốn gây phiền phức, nghiêm giọng nói: “Mông Thiên Quân là tuyển thủ hạt giống của chúng ta, có thể sắp thi đấu cho nên hơi nóng giận! Ha ha!”

Cứ như thế, không khí ổn định lại. Học sinh tham gia tổng cộng có 5 người, có ba người là thuộc phe Diệp Thiên Vân, cho nên Vương Dung nếu như muốn mượn cơ hội gây sự cũng khó.

“Tiểu Diệp này! Tôi biết cậu là một người luyện võ giỏi! Lần này tham gia đại hội thi đấu đều là những huấn luyện viên có tiếng từ các tỉnh trên toàn quốc đến, họ ít nhiều cũng có điều bí ẩn! Nếu như cậu hứng thú thì có thể tìm thời gian cọ sát với họ, đến lúc đó chắc chắn có lợi!”

Diệp Thiên Vân “ừ” một tiếng, lần này đến Phúc Kiến tham gia thi đấu, đối với hắn cũng là một sự trải nghiệm.

Có rất nhiều lúc cuộc sống với võ học tương thông với nhau, những điều ngộ ra trong cuộc sống tất có đạo lý lớn. Võ công của hắn tuy không ngừng nâng cao, nhưng trong ý chí và cảnh giới vẫn chưa phải là cao, đây cũng là một điểm cực kỳ đột phá của hắn.

Tạm thời lui ra khỏi võ lâm, ẩn danh trong thành phố Đại Đảo, thấy đủ loại người, biết được trăm nghìn chuyện kì lạ, đây đều là một loại rèn luyện của trái tim. Chỉ có rèn luyện nhiều, kiến thức mở rộng, thế giới mới rộng lớn hơn, cảnh giới mới nâng cao được.

574. Chương 575: Thăm Dò Địch

“Tiểu Diệp, chúng ta đã liên tục nhiều năm tham gia cuộc thi đấu này, có không ít huynh đệ học viện đồng hành, cho nên tối nay sẽ có một buổi tụ họp. Cậu và Vương Dung có thể đi để mở rộng tầm mắt, cùng giao lưu với những người đồng hành, như vậy sẽ rất có ích cho việc nâng cao trình độ dạy học của các cậu.”

“Tôi biết rồi viện trưởng Tô!” Diệp Thiên Vân cầm những dụng cụ tắm rửa ra, lại lấy từ trong túi ra mấy viên đại lực kim cương, mở bình nước, uống mấy viên đó vào bụng. Luyện tập Kim Chung Trảo cần phải kiên trì bền bỉ, hắn mỗi ngày đều phải kiên trì, vừa nãy hắn còn nhân lúc rảnh mà luyện được gần 2 tiếng.

“Cậu không khỏe à?” Tô Toàn Sinh thấy Diệp Thiên Vân uống thuốc, có chút quan tâm hỏi.

Diệp Thiên Vân cười ha ha, che giấu nói: “Cơ thể tôi từ nhỏ đã yếu, cho nên cần phải dùng thuốc bồi bổ, nếu không sẽ thường xuyên mắc bệnh.”

Tô Toàn Sinh nghe thấy thì thở dài một hơi, tốt bụng nói: “Thuốc cũng có ba phần độc đấy! Nếu không có bệnh nặng thì hãy tập luyện dưỡng sinh nhiều, như vậy mới điều dưỡng hoàn toàn cho cơ thể!”

Tô Toàn Sinh tuy mồm nói như thế nhưng trong lòng lại có chút cảm thấy lẩn lộn không hiểu. Hắn đã từng nhìn thấy Diệp Thiên Vân động thủ, tuy chỉ là một lần nhưng sự đặc sắc kinh người trong nháy mắt thì bất luận như thế nào cũng không thể che lấp nổi. Cũng chính vì lý do đó mới làm cho hắn muốn quyết tâm bồi dưỡng hai người Diệp Thiên Vân và Vương Dung.

Tiếng đập cửa vang lên, Vương Dung sau khi được sự đồng ý đã bước vào. Cô ta hôm nay đã chuẩn bị rất tỉ mỉ, khuôn mặt trang điểm hơi nhạt, làm cho cô ta có vẻ ôn hòa một chút, bớt đi một chút anh khí, lại thêm một chút quyến rũ của phụ nữ.

Tô Toàn Sinh thấy dáng vẻ của Vương Dung, trêu chọc nói: “Cô giáo Tiểu Vương thanh xuân động lòng người, buổi tối nay không biết sẽ làm mê hồn bao nhiêu thanh niên tuần kiệt đây, ha ha!”

“Chú Tô, sao nay cả chú cũng như thế vậy!” Vương Dung da mặt rất mỏng, nghe thấy khuôn mặt mình có xinh đẹp hơn thì có chút kiêu ngạo, uốn éo giống như con ong, nói: “Mặc như thế này có được không nhỉ?”

“Đương nhiên là được, hơn nữa còn rất là đẹp!” Tô Toàn Sinh ngồi trên sofa cười nói: “Bây giờ trận thi đấu vẫn chưa bắt đầu, mọi người đều có thể thoải mái một chút! Hai người còn đều đang trẻ, mặc mạnh mẽ một chút cũng không sao. Đợi đến khi lớn tuổi như tôi thì cũng không còn hứng thú với quần áo đẹp nữa.”

Diệp Thiên Vân biết Vương Dung có một chút quan hệ với viện trưởng viện học viện thể dục, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Vương Dung công khai xưng hô thân thiết như thế này.

Wương Dung đi một vòng trong phòng, vô tình nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên Vân, sau đó mở mồm nói: “Chú Tô, mấy học sinh của chúng ta, cháu đã đưa đến những thao trường quen thuộc, tất cả đều chấp hành theo kế hoạch hôm nay. Để cho chúng thích ứng một chút với cường độ luyện tập!”

“Vậy tốt rồi, ra ngoài muốn đi chơi thì chơi, nhưng chớ đừng quên công việc! Tiểu Dung, cháu làm việc rất tốt!” Tô Toàn Sinh hơi nhăn mày lại, có chút buồn bực nói: “Trường học đối với cuộc thi lần này rất có hi vọng, nhưng lần thi đấu năm nay có một số học viện thể dục sư phạm cũng tham gia, cho nên nhiệm vụ càng khó khăn hơn. Chúng ta ít nhất phải giành được thành tích từ trung bình trở lên, nếu không trở về sẽ không biết nói như thế nào với học viện đâu.”

Diệp Thiên Vân và Vương Dungkùng gật đầu, trường học lần này vì cuộc thi mà đã bỏ ra không ít tâm huyết. Khách sạn, vé máy bay, còn có tiêu chuẩn một ngày ba bữa rất không tồi, tất cả đều là để có thành tích tốt.

“Trường học của chúng ta từ trước đến nay luôn xếp ở hạng giữa, thành tích của học sinh lại không lí tưởng. Buổi tối hôm nay có thể đến thăm dò tình hình đối phương, xem xem thầy giáo của họ rốt cuộc ở trình độ nào.” Tô Toàn Sinh cười ha ha nói: “Chỉ cần chúng ta dốc hết toàn bộ sức lực thì tin chắc thành tích của chúng ta tuyệt đối sẽ tốt hơn trước.”

7 giờ tối. Tô Toàn Sinh đưa hai người đến một khách sạn loại trung.

Vừa đến cửa đã có Đại Hồ Từ hơn 50 tuổi ra tiếp đón, mặt mày hớn hởi nói: “Tô đại viện trưởng đến rồi. Ha ha, vừa nãy họ còn đánh cược, không ngờ anh lại đến đúng giờ thế!” Nói đến đây vừa nhìn thăm dò Diệp Thiên Vân và Vương Dung, vừa tầm tắc nói: “Đã có người nói nhảm rồi! Lão Tô, họ là đệ tử của anh à?”

Tô Toàn Sinh bắt tay với hắn, cười cười nói: “Anh này...anh, miệng đúng là không chịu yên!” Tiếp theo giới thiệu hai người đó: “Đây là viện trưởng của học viện võ thuật thể dục thể thao Hoa Nam, viện trưởng Khương Thạch!”

“Viện trưởng Khương, xin chào!” Hai người đồng thanh nói, mấy người này đều là những người rất mạnh trong nghề, cho nên nhất định phải tôn trọng.

“Viện trưởng như tôi làm gì có quyền lớn như anh chứ, mời vào!” Khương Thạch đặt tay vào vai Tô Toàn Sinh, cười cười nói: “Mọi người cơ bản đều đã đến!”

Diệp Thiên Vân cùng bước vào với Tô Toàn Sinh, bên trong đã có mười mấy người, có 5, 6 người tuổi tác tương đương với Tô Toàn Sinh, xem ra đều là bạn cũ, đang nói chuyện phiếm với nhau.

Tô Toàn Sinh không ngừng giới thiệu cho hai người biết, mối quan hệ này rõ ràng không phải là có được trong một hai năm. Học viện thể dục kinh thành, học viện thể dục Hoa Đông, học viện thể dục Tây Nam đều tề tụ đến.

Diệp Thiên Vân đưa mắt nhìn xung quanh, cơ bản phía sau những vị lãnh đạo này đều có một đến hai thanh niên, đây có lẽ là một phương thức bồi dưỡng.

Chào hỏi một lúc, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện.

Tô Toàn Sinh cao giọng thở dài nói: “Chúng ta đều già cả rồi! Nhớ tới ngày trước lần đầu tiên tham gia, mọi người đều rất nhiệt tình, khi đó đơn thuần là muốn phân cao thấp thắng bại. Cuối cùng không đánh không quen biết, vì thế mới kết được những người bạn như các anh. Mấy năm nay phát hiện ra thời đại thuộc về chúng ta đã qua rồi.”

Mọi người ngồi đầy các bàn, cười ha ha, trong tiếng cười đầy sự vui mừng, còn có mấy tiếng thở dài.

Khương Thạch buông đũa, kể lại chuyện xưa: “Khi chúng ta gặp nhau chẳng ai phục ai cả. Những người trẻ này bây giờ lại đi theo con đường của chúng ta, ha ha!”

“Theo tôi thấy mọi người đều đã có truyền nhân rồi, cứ tỉ thí xem học viện nào cừ nhất!” Người nói chính là phó viện trưởng của học viện thể dục thể thao Hoa Đông.

Lời này của hắn vừa nói ra đã được mọi người tích cực hưởng ứng. Với sự kích thích của rượu con, mấy viện trưởng, chủ nhiệm cũng đều nâng chén lên, gọi những người trẻ tuổi của mình đến gần, đặc ý nói: “Bình này của tôi là con nhà võ, đã từng giành được ba huy chương vàng tại đại hội võ thuật toàn quốc. Cái khác thì không dám nói, thách đấu với mấy học viện thể thao cũng không thành vấn đề.”

Có người kêu gào ắt có người dập lửa. Bốn năm người đứng đầu các học viện khác đều tiếp tục tự khoa trương.

Viện trưởng Tô đã thay đổi về nghiêm nghị của lúc trước, vui vẻ trò chuyện: “Hai thầy giáo của viện thể thao Cẩm Thành chúng tôi đều là những nhân tài mới tới. Trình độ võ thuật đều đứng đầu. Nếu như không phục thì chúng ta thử so tài tại chỗ nhé.”

Diệp Thiên Vân nghe đến đây thì không khỏi cười lên, mấy vị trong mấy học viện này tuy không phải là những người đứng đầu hẳn, nhưng cũng có một chút quyền lực, sau khi tụ họp lại đã tạo nên hiệu ứng, mọi người đều mặt đỏ tía tai, có vẻ đã tức giận. Xem ra hôm nay thật sự phải đấu một phen rồi.

Một thanh niên ngồi bên cạnh Khương Thạch, lập tức đứng dậy giơ cốc lên nói: “Các vị lãnh đạo, nếu đã vui vẻ như vậy thì mọi người cùng chơi một trò chơi đi, thế nào?”

Khương Thạch hình như không hề ngạc nhiên, người lại còn cười khoa trương nói: “Hãy xem những người trẻ tuổi của chúng ta thật là nhiệt tình, dám đánh dám liều, như vậy mới đúng là tấm gương tốt cho học viện thể thao Hoa Nam chúng ta.”

Người thanh niên nói cao lớn lực lưỡng, cơ bắp toàn thân đều nổi cộm. Có thể thấy sức mạnh không nhỏ, hắn vừa cười vừa nói: “Chúng ta đến đấu một trận, ai ngã xuống trước sẽ thua.”

“Được!” Hai vị viện trưởng đều đồng ý, hình như cũng muốn chứng minh con mắt tìm nhân tài của mình.

Tô Toàn Sinh xoay người lại một chút, lắc đầu nói: “Không được, trong này có phụ nữ, đấu pháp như vậy chẳng phải là hơi tùy tiện hay sao!”

Mọi người đều mỉm cười, Vương Dung mặc dù uống một chút rượu nhưng hai mắt vẫn rất tinh tường. Cô ta đứng dậy dùng cái giọng chim oanh nói: “Thưa các vị lãnh đạo, mặc dù tôi là phụ nữ, nhưng nếu mọi người đều đồng ý thì tôi sẽ phục tùng mệnh lệnh!”

Khương Thạch giơ ngón tay cái lên nói: “Lão Tô thật có con mắt nhìn người! Xem ra đệ tử của anh rất nhanh nhẹn, nếu không biết võ thuật thì chắc sẽ không dám nói như vậy!”

Tô Toàn Sinh lắc đầu có chút bất đắc dĩ, tính tình Vương Dung đúng là kiên cường không chịu khuất phục, liền dặn dò nói: “Cẩn thận một chút nhé!”

Tô Toàn Sinh vừa mở miệng đồng ý thì lập tức mấy thầy giáo trẻ tuổi đều hưng phấn khoa chân múa tay, đúng như người ta nói, nam nữ phối hợp không hề mệt.

Tính cách Diệp Thiên Vân thay đổi không ít, nhưng đối với những hoạt động này vẫn không có hứng thú. Rượu ở trong người hắn, giống như không có cách nào phát huy tác dụng vậy. Mấy cốc bia đã uống vào hoàn toàn không có phản ứng. Hắn lúc này đang xoay tính quanh chuyện tứ gia Thục Trung, cho nên không bắt giác thần trí không tập trung.

Thanh niên vừa đề nghị mỉm cười tự nói với môn hộ: “Tôi họ Bạch, đồng sự đều gọi tôi là Tiểu Bạch, sau này huynh đệ tử muội chúng ta giao hảo tốt đẹp nhé, có ai xung phong đứng ra làm tấm gương không!”

Tuy mọi người đều đã uống rượu, nhưng chẳng ai ngốc cả. Người đầu tiên ra trận chắc chắn sẽ không có lợi, cho nên hoàn toàn không có người chủ động ra.

Vương Dung vốn là muốn ứng chiến, nhưng lại liếc mắt về phía Diệp Thiên Vân đứng ở trong góc, nghĩ tới những gì phải chịu trường mà thấy uất ức, liền cười duyên nói: “Tôi vốn muốn là người đầu tiên ra, nhưng thầy giáo Diệp chắc không đồng ý. Nếu như vị nào có thể thắng thầy ấy thì ta đấu với người đó cũng không muộn!”

Trong mấy thầy giáo trẻ tuổi chỉ có Vương Dung là con gái, trong ánh đèn sáng tỏ, cô ta trở nên rất bắt mắt.

Tiểu Bạch nhìn thấy Diệp Thiên Vân đứng ở phía góc bàn rượu như đang nghĩ ngợi gì, liền mượn rượu đứng lên nói: “Thầy giáo Diệp, mỹ nữ đã lên tiếng rồi, chúng ta cùng so tài nhé!”

Lãnh đạo ở trên bàn rượu hình như không để bụng đến sự khiêu khích của Tiểu Bạch, ngược lại còn rất cao hứng. Mấy người này tuy rất hòa khí nhưng cũng cần phải phân cao thấp, đặc biệt trong hoàn cảnh như thế này, không thể để mất mặt được.

Tô Toàn Sinh phát hiện Diệp Thiên Vân đã phục hồi lại tinh thần, liền cổ vũ nói: “Tiểu Diệp, nhất định không thể để mất danh hiệu đứng đầu của Cẩm Thành chúng ta đấy!”

“Vâng.” Diệp Thiên Vân bình tĩnh, lãnh đạo đã mở lời thì một kẻ làm tiểu binh như hắn sao chỉ có thể hiển thân mà thôi. Hắn liếc nhìn thần sắc mấy người ở trên bàn, bao gồm cả Tô Toàn Sinh, mọi người đều đặt ánh mắt về phía thầy giáo trẻ kia, xem ra cũng có ý dò xét. Hắn hơi suy nghĩ một lát, liền hiểu ra.

Trận đấu hôm nay không thể thua được.

Sau khi Vương Dung đạt được mục đích thì khuôn mặt đầy vẻ đắc ý, cô ta hưng phấn muốn hét cả lên. Diệp Thiên Vân luôn muốn đề đầu cô ta, bây giờ cô ta cuối cùng cũng tìm được cơ hội báo thù rồi, nhất định phải cho hắn ta biết tay.

Tiểu Bạch từng đạt được ba huy chương vàng đấu võ toàn quốc, có chút kiêu ngạo, thấy Diệp Thiên Vân trước mắt mình có thể hình tượng đương mình, chấp tay hành võ lễ nói: “Sư phụ Diệp, xin mời!”

575. Chương 576: Tương Vong Vu Giang Hồ

“Thầy giáo Diệp, anh phải cố gắng lên nhé!” Vương Dung cười có chút giảo hoạt, mặc dù không nói lời châm chọc gì nhưng trong ánh mắt có sự đắc ý bất luận như thế nào cũng không che giấu nổi. Có thể làm cho Diệp Thiên Vân gặp phải “cái đing” này đến cả nằm mơ cô ta cũng có thể cười.

Diệp Thiên Vân liếc mắt nhìn Vương Dung một cái, không có ý gì định so đo với phụ nữ. Hắn chấp quyền đáp lễ nói với Tiểu Bạch: “Xin thỉnh giáo!”

Ánh mắt của tất cả mọi người trong căn phòng đều đã tập trung về phía hai người họ. Các thầy giáo đến từ các học viện thể thao trước khi bước vào trận đấu cũng muốn tụ tập gặp gỡ để có thể dò xét thực lực của đối phương. Sự cao thấp trong tố chất của huấn luyện viên sẽ quyết định với trình độ nhất định đối với tố chất của đệ tử. Nếu như sư phụ là kẻ chẳng có tài cán gì mà đệ tử lại có thành tích tốt thì mới là lạ!

Tiểu Bạch cởi áo sơ mi ra, như cố ý khoe cơ thể mình. Tiếp theo đó hơi trùng người xuống, phát lực nhắm thẳng vào Diệp Thiên Vân, động tác vô cùng linh hoạt, tương phản hẳn với thể hình của hắn, làm cho mọi người đều phải kinh ngạc!

Diệp Thiên Vân phát hiện thủ pháp của Tiểu Bạch và Mông Thiên Quân có phần giống nhau, không phải là con đường võ thuật đơn thuần mà là dung hợp tán đả và võ thuật với nhau, hình thành một phong cách mới! Thấy cú đá nghiêng sườn của đối phương, hắn hơi nghiêng người tránh né, một tay đá kích lại đầu gối của Tiểu Bạch, làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy được sự uyển chuyển.

Tô Toàn Sinh khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân xuất thủ luôn vô hình hình thành một cảm giác như đang tắm gió xuân. Với cảm giác phiêu diêu này tuyệt đối không phải chỉ một, hai năm có thể rèn luyện được, loại võ công này phải cần nhiều năm tích lũy, cho nên ánh mắt tán thưởng không ngừng dừng lại.

Mấy vị viện trưởng trên bàn rượu đều là người trong nghề. Có thể thấy nội công của hai người này có thể được coi như là thực lực của đại viện của họ.

Chưởng này của Diệp Thiên Vân nhìn thì trông nhẹ nhàng hời hợt nhưng lực đạo trong đó thực sự làm cho hắn có chút kinh dị. Sau khi nhận trường này, Tiểu Bạch cảm thấy giữa các khớp ở đầu có chút cảm giác tê dại. Tiểu Bạch nếu như chỉ là người mới tham gia thì không nói làm gì, nhưng hắn đã lại từng tham gia không ít các cuộc đấu lớn, lập tức đã hiểu được chiêu mà đối phương dùng chính là hóa pháp.

Tiểu Bạch mượn lực đạp chân về phía trước, hai chân hình thành thế 90 độ. Ra tay công kích phía dưới của Diệp Thiên Vân. Đây là chiêu pháp mà hắn đã dày công tôi luyện.

Diệp Thiên Vân thâm cười trong lòng, học võ lâu như vậy rồi mà đây vẫn là lần đầu tiên thấy loại đấu pháp này. Đầu gối hướng về phía trước. Lợi dụng quán tính mà đánh xuống!

Cấp độ tranh đấu của hai người không phải là độ sức tính mạng, vì vậy mà mỗi chiêu đều rất có tính thưởng thức, điều này làm cho mấy người xung quanh đều muốn xắn tay áo lên

Tiểu Bạch hai tay đồng thời vung ra sau, muốn tránh đòn của Diệp Thiên Vân. Nhưng hắn không ngờ đối phương lại đột nhiên tăng tốc, hắn vừa chạm đến một nửa thì mũi chân của Diệp Thiên Vân đã đặt lên cổ họng hắn. “Hay!” Khương Thạch lớn tiếng nói, ngăn hai người tiếp tục thi đấu. Khương Thạch đứng dậy tán thưởng nói: “Sư phụ Diệp quả nhiên là chân truyền của viện trưởng Tô.”

“Diệp sư phụ từ nhỏ đã thích võ thuật, không có quan hệ gì với tôi!” Tô Toàn Sinh cũng không dám chiếm công, cười xua tay nói.

Mũi chân Diệp Thiên Vân vẫn chưa tiến thêm về phía trước. Từ từ đặt về phía sau. Đưa tay ra rất có thiện ý kéo Tiểu Bạch lên, sắc mặt tự nhiên nói: “Đã nhường rồi.”

Hơi rượu của Tiểu Bạch hoàn toàn đã hết. Hắn vừa rồi giống như một cái bia mục tiêu bằng thịt người vậy. Tuy mỗi chiêu của Diệp Thiên Vân đều rất bình thường, nhưng lại không thoát khỏi sự khống chế của nó. Cho nên Tiểu Bạch thành khẩn nói: “Diệp sư phụ quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng!”

Cứ khoa trương lẫn nhau, không khí giữa mọi người cũng không căng thẳng như lúc nãy nữa, vui vẻ náo nhiệt hẳn lên.

Tô Toàn Sinh cao hứng cười toe toét, có thể lộ diện ở nơi này thì hiệu quả tuyệt đối sẽ phải tốt hơn ở đại hội. Vì tất cả những người có mặt ở đây hôm nay đều là những người kiệt xuất nhất, đối với sự phát triển của Diệp Thiên Vân mà nói rất có ích lợi. Nhưng mồm hắn vẫn có chút khiên tốn nói: “Xem ra hai người tài nghệ rất tương xứng!”

“Anh Tô thật quá biết giả vờ rồi!” Khương Thạch như không để tâm, cười ha ha nói: “Những người làm thể dục thể thao như chúng ta làm việc phải thắng thắn một chút, thắng là thắng, thua là thua! Sư phụ Diệp kĩ nghệ nhất đẳng, chúng tôi đã nhận thua rồi!”

Vương Dung có chút không phục, vốn muốn làm khó Diệp Thiên Vân nhưng chớp mắt lại biến thành cơ hội lộ diện, tức khí lắm bầm một mình.

Diệp Thiên Vân từ sau khi đến Cẩm Thành rất ít khi dùng xuất hình ý quyền, chỉ dựa vào những chiêu thức trước đây học lên được đã có thể quét sạch được những người này.

“Diệp sư phụ, chúng ta cùng thử xem!” Một sư phụ ở phía dưới đã bị khiêu khích thành ra hứng khởi, muốn thử mấy chiêu với Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân được nhiên không sợ bọn họ, nhưng lại có chút không muốn đấu với mấy người này. Không học được cái gì thì thôi, nhưng vẫn phải kiềm chế lại bản tính, cho nên từ chối khéo, nói: “Tôi vừa mới giao thủ với sư phụ Tiểu Bạch, cảm thấy có thể lực có chút suy yếu, hãy để sư phụ Vương Dung tiếp chiêu với anh đi, công phu của cô ấy mạnh hơn tôi rất nhiều.”

Quả nhiên Diệp Thiên Vân vừa mở lời thì lập tức mấy thầy giáo đã nhớ tới những gì Vương Dung vừa nói, liền nhắm sủng về phía Vương Dung.

Vương Dung thấy Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng đá quả bóng sang phía mình, tức giận, hận không thể xé hấn ra. Cô ta cũng không muốn động thủ nhưng lại không thể từ chối, chỉ có thể cười cười ứng phó, trong lòng lại càng hận Diệp Thiên Vân hơn. Vừa mới đánh nhau được hai, ba chiêu, lại không phải là trận đấu, Diệp Thiên Vân sao có thể không còn sức lực chứ.

Tô Toàn Sinh biết hai người có chút xung đột, nhưng có nhiều người như thế t đây chỉ có thể nhẹ nhàng nói: “Vương Dung là nghiên cứu sinh của đại học thể dục kinh thành, là nữ nhân tài thực sự!”

“Không sai!” Người vừa nói chính là phó viện trưởng của đại học thể dục thể thao kinh thành. Ông ta chậm rãi nói: “Lúc ấy Vương Dung còn là viện của của viện nghiên cứu sinh của chúng tôi, không chỉ xinh đẹp mà công phu lại càng không phải nói!”

Mọi người nói như vậy đã đẩy Vương Dung tới đầu sóng ngọn gió, mặt cô ta hơi đỏ lên, bất đắc dĩ đồng ý nói: “Nếu mọi người đã nói như vậy, tiểu nữ còn từ chối sẽ là bất kính.”

Đúng lúc đó thì cánh cửa phòng bị mở ra, phục vụ dẫn hai người bước vào.

“Thật xin lỗi, máy bay đến muộn!” Một người đàn ông hơn 50 tuổi, đeo kính đi phía trước, giọng vang vang nói.

“Anh Khúc!” Mấy viện trưởng đều quay đầu lại nhìn, cười cười đứng lên tiếp đón. Tô Toàn Sinh bước lên trước bắt tay, cười nói: “Vẫn theo quy tắc cũ, đến muộn phải chịu phạt ba chén rượu.”

Vương Dung suýt chút nữa phải động thủ, sau khi thấy có người tới thì thở phào nhẹ nhõm. Có thể không để ý tới mình đương nhiên là tốt nhất, cô ta từ từ đưa ánh mắt về phái cửa.

“Đáng phạt! Đáng phạt!” Lão Khúc vừa mới đứng tránh khỏi cửa thì một cô gái hơn 20 tuổi lọt vào mắt mọi người.

Cô gái đó cả người trắng toát, ngũ quan rất hài hòa, có chút giống như đoá hoa hải đường đang nở.

Khuông Thạch vỗ hai tay, tập trung sự chú ý của mọi người, nói: “Tôi giới thiệu với mọi người một chút. Vị này là viện trưởng Khúc Thư của học viện thể dục thể thao Băng Thành, học viện thể dục thể thao Băng Thành là một trong mấy học viện có thực lực nhất của chúng ta, đã từng giành được huy chương vàng tại đại hội võ thuật lần trước.”

Mọi người đều vỗ tay, nhân lúc ngẫm thăm dò, các trận thi đấu võ thuật của các học viện trước nay đều là tiêu điểm để mọi người chú ý tới.

“Quá khen rồi! Ha ha!” Khúc Thư gãi gãi đầu, cười với mọi người, nói: “Giới thiệu với mọi người một chút, vị này là giáo viên của học viện chúng tôi, Hàn Băng!”

“Xin chào mọi người, tôi tên là Hàn Băng. Năm ngoái mới vào học viện Băng Thành, mong mọi người chỉ giáo!” Hàn Băng tự giới thiệu mình, khuôn mặt có chút lạnh lùng, làm cho mọi người không có cách nào thân mật được.

Diệp Thiên Vân vô thức mà trốn phía sau lưng một người giáo viên trẻ, che lấp thân hình mình đi! Khi vừa bước vào cửa đã phát hiện ra cô ta. Gần một năm không gặp rồi, Hàn Băng gầy hơn một chút. Mái tóc ngắn. Hàn Băng trông đã thành thực hơn nhiều, cũng xinh đẹp hơn. Hấn không ngờ sẽ gặp lại trong trường hợp này.

Diệp Thiên Vân không biết tại sao lại luôn không muốn đối mặt với cô ấy.

“Chờ một lát cọ sát cũng không muộn!” Khuông Thạch cười cười nói: “Mọi người ngồi xuống trước đã, làm quen với nhau một chút!”

Không biết có phải trời cao cố tình sắp đặt hay không, Hàn Băng lại ngồi ngay bên trái Diệp Thiên Vân.

Vừa này không khí còn náo nhiệt, bây giờ đã yên lặng hơn một chút, mấy vị sư phụ trẻ tuổi đã ngồi lại vị trí cũ, Diệp Thiên Vân bất đắc dĩ một hồi lâu, đành phải kiên trì đến cùng, ngồi vào vị trí đó.

Hàn Băng vừa ngẩng đầu lên đúng lúc đối mặt với Diệp Thiên Vân.

“Diệp...” Cô ta lập tức ngẩn ra tại chỗ, hai tròng mắt ngoài sự khiếp sợ còn có chút không dám tin.

Diệp Thiên Vân biết mặc dù không muốn đối mặt, nhưng có những chuyện vẫn cần phải đối mặt, hấn liền nháy mắt nhẹ với cô ta.

“Sao hai người lại quen nhau?” Viện trưởng Khúc Thư thấy vẻ mặt của hai người như vậy, không khỏi cười hỏi.

“Không...” Hàn Băng trong nháy mắt nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó quay lại, thấp giọng nói: “Chỉ là nhìn thấy mặt quen quen mà thôi!”

“Vậy thì hai người làm quen với nhau đi!” Khúc Thư tuy rất chăm sóc quan tâm đến Hàn Băng, nhưng không áp chế lại được sự nhiệt tình của mấy người xung quanh, chỉ chốc lát đã quay sang họ nói chuyện rôm rả.

Sau khi không còn ai chú ý, hai con mắt phân biệt trắng đen rõ ràng của Hàn Băng lại nhìn Diệp Thiên Vân, nhẹ giọng nói: “Anh...vẫn khỏe chứ!”

“Vẫn khỏe!” Diệp Thiên Vân nghe thấy câu mở đầu liền gật gật đầu.

“Em nghe nói, anh đã...” Hàn Băng nhân cơ hội để hỏi, có chút thất thần nói: “Anh đã kết hôn! Họ...đã nói cho em biết!”

Diệp Thiên Vân nhất thời không biết nên nói như thế nào, lần đầu tiên gặp Hàn Băng là ở quán trà sau cơn mưa, lúc đó hai người đều có những người bạn của mình, thoát cái đã mấy năm qua đi, cảnh còn mà người mất.

“Em...xinh đẹp không?” Hàn Băng dùng hết sức che giấu tình cảm trong nội tâm mình, nhưng giọng không giống như bình thường đã bán đứng cô ấy.

“Rất xinh...” Diệp Thiên Vân không biết nên trả lời như thế nào. Trong nhân gian vĩnh viễn đầy những sự chọn lựa. Hấn rất có cảm tình với Hàn Băng, nhưng bây giờ sớm đã kết hôn với Hứa Tình rồi.

Khuôn mặt Hàn Băng có chút tang thương, có chút u oán nói: “Mỗi khi gần quên được anh thì anh lại xuất hiện, em không biết là ý trời hay là số mệnh!”

Diệp Thiên Vân nghe thấy những âm thanh huyền ảo xung quanh, bất giác cảm thấy có chút nóng người, thở dài một hơi nói: “Thế gian có hai loại có thể gọi là tình yêu, một là tương cứu trong lúc hoạn nạn, một là tương vong ở giang hồ. Tương cứu trong lúc hoạn nạn không bằng tương vong ở giang hồ!”

Chiếc đĩa trong tay Hàn Băng không được nắm chắc, rơi xuống đất vỡ vụn.

576. Chương 577: Quy Tắc Ẩn

Diệp Thiên Vân đột nhiên bình tĩnh, từ sau khi nhìn thấy Hàn Băng, trái tim hấn không hề yên ổn, sau khi cảm thấy mình thất lễ, liền nói: “Bây giờ bắt đầu làm nóng người rồi!”

“Làm nóng người?” Tống Học Nghiệp cười ha ha mấy tiếng, nói: “Thầy Diệp, thầy có phải là bị bệnh rồi không? 20 phút trước thầy vừa mới bảo làm rồi, thầy làm sao vậy?” Biểu hiện này làm cho người ta không thể hiểu được.

Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy xấu hổ. Sau khi gặp Hàn Băng, hấn bất giác nhớ lại hồi ở Băng Thành. Ở đó có bạn của hấn, có kỉ niệm, có những câu chuyện của hấn. Bây giờ với một thân phận trùng sinh khác, lại đánh mất tất cả những thứ trước kia, điều này làm cho hấn có cảm giác mất mát tan thương.

Tối hôm đó khi gặp Hàn Băng, nói chuyện không được nhiều, Diệp Thiên Vân không muốn, cũng không dám lại tiếp xúc với Hàn Băng. Vì tình cảm có nhiều lúc con người ta không thể khống chế được, khi ở cùng Hàn Băng, hấn luôn cảm thấy hổ thẹn với Hứa Tình, nhưng cũng cảm thấy có lỗi với Hàn Băng. Nhớ

lại cuộc sống ở Băng Thành, những ngày tháng trải nghiệm ở Hương Cảng, tất cả dường như đang ở trước mắt.

Diệp Thiên Vân chỉ muốn xua tan hết mọi thứ trong đầu. Hôm nay thứ phải đối mặt chính là học viện thể dục thể thao Phúc Kiến, hẳn nhìn Tống Học Nghiệp, trầm giọng nói: “Một lát nữa em xuất phát trước, sau khi làm nóng người thì động tác muốn xuất thủ chắc sẽ không thành vấn đề với thực lực của em.”

“Em biết rồi!” Tống Học Hữu nhếch mồm cười, đầy tự tin nói: “Thầy Diệp, em đi tập luyện một chút, cam đoan sẽ hoàn thành viên mãn nhiệm vụ.” Vừa nói xong đã chạy nhanh như chớp xuống đài.

Diệp Thiên Vân đưa mắt nhìn đi, xem ra người trên đài cũng không nhiều. Trừ các huấn luyện viên của các trường ra thì còn có mấy đệ tử khác, người đến xem cũng không nhiều.

“Tiểu Diệp, trận này có tự tin không?” Tô Toàn Sinh đứng cách đó không xa, từ từ bước tới, nhìn Tống Học Nghiệp đứng ở không xa nói: “Người của mấy học viện đó đều đã đến. Tối qua còn là bạn, hôm nay sẽ trở thành đối thủ, cảm giác này khó mà làm cho người ta thích ứng được.”

Diệp Thiên Vân gật đầu, nói một cách rất tự tin: “Tống học Nghiệp rất ổn định, nếu như phát huy như bình thường thì hẳn sẽ không có vấn đề gì.”

“Cậu cũng đừng xem thường bọn họ, học viện Phúc Kiến năm ngoài đã xếp thứ tư. Tuy trường họ xây dựng chưa nhiều năm, nhưng bất luận là tư chất giáo viên hay tố chất học sinh đều rất xuất sắc. Hơn nữa lần này họ còn chiếm được ưu thế địa lý, tôi bây giờ vẫn thấy có chút lo lắng!” Tô Toàn Sinh đem ý nghĩ trong lòng mình nói ra.

“Ưu thế địa lý?” Vị trí của Diệp Thiên Vân trong bữa tiệc là ghế huấn luyện viên, nhìn về phía tay trái thì thấy có ba thầy giáo của trường Phúc Kiến ở đó, thật là trùng hợp khi ba người này cũng đang quay sang dò xét Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân có chút nghi ngờ, lập tức giải thích nói: “Với thân thủ của Tống Học Nghiệp mà nói bất luận ở nơi nào ảnh hưởng đối với nó cũng không quá lớn!”

Tô Toàn Sinh cười khổ lắc đầu thở dài nói: “Cậu mới tới, đương nhiên không biết. Năm ngoài khi thi đấu trận đấu loại quan trọng nhất, đối thủ của học viện Phúc Kiến đã phải bỏ cuộc.”

Diệp Thiên Vân hơi ngẩn ra, lập tức có chút do dự nói: “Anh nói...đối phương có thể làm ra trò gì?”

“Việc này thì tôi không chắc lắm! Nhưng có thể khẳng định, học viện Phúc Kiến có tiếng không tốt trong ngành!” Tô Toàn Sinh lấy từ trong túi ta tờ lịch chương trình, chỉ vào mấy điểm, sau đó mới nói: “Năm đội tham gia thi đấu của chúng ta lại có tới ba người đối đầu với đội Phúc Kiến, tục ngữ nói ‘Cường long khó đè đầu rắn’, tôi lo lắng họ sẽ giở một số thủ đoạn nhỏ!”

Diệp Thiên Vân có chút kinh ngạc và khó hiểu, ý của Tô Toàn Sinh hẳn có hiểu một chút, học viện thể dục Phúc Kiến vì muốn đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, khó mà tin được, nói: “Học viện Phúc Kiến là một trường học, là nơi giáo dục con người, sao có thể làm ra những chuyện xấu xa như thế được?”

“Việc này rất khó nói!” Tô Toàn Sinh hình như cảm thấy giọng nói của Diệp Thiên Vân khá lớn, liền liếc mắt nhìn về phía đối phương, sau đó mới trầm giọng nói: “Xã hội bây giờ mọi việc đều lấy lợi ích làm trọng. Đây đã là tư duy quán tính rồi! Bất luận ở ngành nghề nào đều có một số chuyện không làm theo lẽ thường!”

“Tiểu Diệp. Cậu vừa mới tốt nghiệp, về mặt âm mưu thủ đoạn trong xã hội này tôi vốn không muốn nói cho cậu nghe, nhưng tôi còn sợ cậu quá quật cường, có lúc chỉ có thể dùng hết sức mà làm, phạm chuyện gì cũng đứng quá tích cực!”

Diệp Thiên Vân ngoài sự khiếp sợ, còn có chút cảm giác hoang đường!. Một trường học, một nơi thần thánh, lại có thể làm ra những chuyện hèn hạ, như vậy những học sinh tốt nghiệp từ những trường đó ra thì nhân sinh quan, thế giới quan của họ chắc sẽ rất méo mó!

Tô Toàn Sinh thấy bộ dạng của Diệp Thiên Vân như vậy, liền an ủi nói: “Tôi chỉ muốn cho cậu một cái kim châm dự phòng thôi. Nếu sự việc thật sự xảy ra thì chúng ta lùi một bước cũng không sao! Đến lúc đó về phía nhà trường tôi sẽ ra mặt giải thích!”

Diệp Thiên Vân không phải là không có kinh nghiệm âm mưu, mà hắn chỉ không hiểu, võ lâm và xã hội trong đầu hắn đã từ từ trùng hợp lại, trong võ lâm có lẽ là tàn khốc, nhưng ít nhất cũng là nơi công bằng.

Ngẩng đầu nhìn Tô Toàn Sinh với mái tóc hoa râm, lần đầu tiên cảm thấy một mê lực nhân cách từ hắn. Tô Toàn Sinh là một lãnh đạo có thể đảm đương lo lắng cho thuộc hạ của mình.

“Anh yên tâm đi, viện trưởng!” Diệp Thiên Vân thấy ánh mắt kì vọng của ông ta, liền trầm giọng nhẹ nói: “Tôi biết nên làm thế nào rồi!”

Tô Toàn Sinh nghe thấy lời cam đoan, ánh mắt mới thả lỏng được, vui mừng nói: “Như vậy là tốt! Thực ra sự việc chưa chắc đã xấu như chúng ta nghĩ, nhưng phải chuẩn bị trước!”

“Đại hội lần cuối cùng được triệu tập, tuyển thủ Tổng Học Nghiệp của học viện Cẩm Thành số 00045, tuyển thủ Kim Bác của học viện Phúc Kiến số 00102, đứng lên chuẩn bị sẵn sàng!”

Diệp Thiên Vân biết thời gian không khác biệt lắm, Tổng Học Nghiệp đã chuẩn bị lên lời đài rồi.

“Đi đi.” Tô Toàn Sinh vỗ nhẹ vào vai Diệp Thiên Vân, cố ý cười một cách thả lỏng với Diệp Thiên Vân, nói: “Khi ở trường tôi đã rất xem trọng cậu. Không cần phải nghĩ nhiều quá, chuẩn bị tốt ra trận, những chuyện còn lại để tôi lo!”

Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy hình tượng của Tô Toàn Sinh rất to lớn, liền gật gật đầu bước xuống lời đài.

“Thầy Diệp!” Tổng Học Nghiệp đã đợi hơi lâu, thấy Diệp Thiên Vân đã tới, giống như tìm được người đáng tin cậy vậy, nói hơi nhỏ: “Vừa nãy em đã nhìn thấy cơ thể hắn, có vẻ rất có tài.”

Những thứ Diệp Thiên Vân dạy cho Tổng Học Nghiệp không nhiều, học võ quan trọng là ở chuyên và tinh, những gì hỗn tạp đối với người mới học mà nói là rất không tốt. Trong thời gian ba tháng, thực ra Tổng Học Nghiệp chỉ học được bốn chiêu, có hai chiêu đâm cước, hai chiêu là bát cực quyền.

Có điều bốn chiêu này cực kì thực dụng, có ba chiêu đều là trọng thủ! Tổng Học Nghiệp đã luyện thành thực mấy chiêu này, hơn nữa còn có thể cơ bản khống chế thu phục nó. Thêm vào là phương pháp phát lực đơn giản thực dụng. Diệp Thiên Vân có lòng tin, chỉ cần đối phương không phải là võ giả thì tám, chín phần sẽ bị đánh xuống lời đài.

Sau khi trọng tài ra chỉ thị, Diệp Thiên Vân gật đầu nói: “Lên đi! Khi động thủ không được hành động theo cảm tính, phải biết tỉnh táo phán đoán! Lặp đi lặp lại việc hồi tưởng các động tác kĩ thuật!”

“Em hiểu rồi, sư phụ!” Tổng Học Nghiệp cố ý thay đổi cách xưng hô, xoay người nhảy lên.

Đối thủ Kim Bác của Tổng Học Nghiệp người cao khoảng 1m7, mắt sắc. Mũi cao, tóc rất ngắn, không có lông mày, đỉnh đầu còn có thể nhìn thấy mấy vết sẹo. Cơ thể gầy nhưng có các cơ thịt săn chắc, có điều chân hơi ngắn. Trong ánh mắt có mang chút hung hãn, vừa nhìn đã biết không phải là nhân vật vừa.

Hai người cùng làm những động tác đơn giản, sau khi chấp tay làm lễ, sau tiếng còi của trọng tài thì trận đấu được bắt đầu.

Kinh nghiệm thi đấu của Tổng Học nghiệp cũng có một ít. Trọng tài vừa hô bắt đầu nó đã không vội công kích. Lùi xuống ba bước, lùi đến cự li an toàn.

Kim Bác thân hình nhỏ nhưng linh hoạt khác thường, bước chân giống như nhip trống, tiết tấu lúc nhanh lúc chậm. Sau khi thấy Tổng Học Nghiệp lùi ra sau, lập tức tiến lên, dạng nhanh đầu gối ra, tay trái đột nhiên ra quyền, chống lên đầu gối, công kích về phía Tổng Học Nghiệp.

Diệp Thiên Vân ở bên cạnh nhìn thấy rất rõ, đây là động tác điển hình của quyền La Hán Thiếu Lâm. Chỉ có điều hắn phải nhìn lâu mới nhận ra. Vì chiêu thức của Kim Bác đỉnh không phải đỉnh, bát không phải bát. Hoàn toàn không có loại cương mãnh của quyền Thiếu Lâm.

Tổng Học Nghiệp nghiêng người tránh né, đồng thời hít thở sâu, trùng người xuống bày thế trận. Chân đột nhiên đạp ra, mũi chân hướng về phía trước, đạp vào chân Kim Bác.

Tổng Học Nghiệp đã luyện mấy tháng, vì chiêu này mà đã chịu không ít khổ cực.

Đâm cước tối kị nhất chính là đứng không vững, đứng không thẳng, xuất cước không thẳng, lực không có cách nào dùng được! Diệp Thiên Vân nhằm vào nhược điểm này mà huấn luyện, sao có thể phạm được cái lỗi nhỏ này, cho nên chiêu vừa xuất ra lập tức đã hiển thị rõ phong độ của cao thủ.

Ba thầy giáo bên sân Phúc Kiến có chút biến sắc.

Kim Bác có thể lên đài thi đấu đương nhiên là phải có bản lĩnh, sau khi hấn bước về phía sau, lập tức biết không ổn, liền mượn thân lui về phía sau, hết sức tránh cước của đối phương.

Cơ thể của Tống Học Nghiệp từ từ do thực biến hư, mượn sức di chuyển về phía trước, cơ thể phóng lên như mũi tên, mũi chân phải đột nhiên nhấc lên, lần này là điểm cước trong đâm cước.

Kim Bác còn chưa kịp đứng thẳng dậy thì bị hấn đá tới, lập tức ngã văng ra.

“Hay!” Trên đài có không ít người, đều lớn tiếng khen ngợi, hai tay của Tô Toàn Sinh nắm chặt, sắc mặt đỏ lên, Tống Học Nghiệp mấy tháng nay giống như biến thành một người khác vậy,, xuất thủ rất chuẩn, ba phương đều chiếm được, đây hoàn toàn là công lao của Diệp Thiên Vân.

Vương Dung chứng kiến thân pháp của Tống Học Nghiệp, rồi lại nhìn ánh mắt của Diệp Thiên Vân dưới đài cũng rất phức tạp.

Trọng tài bước lên xem xét, Kim Bác mặc dù trúng một chiêu nhưng từ từ xoa chỗ bị thương, sau đó lại đứng dậy!

Tống Học Nghiệp có chút kinh ngạc, chiêu này nó đã xuất ra tám phần công lực, bất giác xem trọng đối thủ hơn vài phần, vì cảm giác đau này không phải người bình thường có thể chịu được.

Trọng tài phát lệnh tiếp tục, Kim Bác giống như một con mãnh thú bị thương không muốn sống nữa nên xông vọt lên, mượn sức mà nhảy lên không trung, nhắm thẳng vào Tống Học Nghiệp mà tấn công.

Tống Học Nghiệp lạnh lùng cười một cái, ánh mắt không hề động, thấy đối phương bay lên, chân dùng toàn lực đạp xuống đất, cơ thể bay lên đá thẳng mũi chân vào bên hông Kim Bác!

Một tiếng kêu thảm vang lên, Kim Bác mất sức trên không. Lập tức nặng nề rơi xuống đất và bất động.

Tất cả mọi người đều xôn xao cả lên, chỉ với hai chiêu mà đã đánh đối thủ thành ra như thế, trình độ của học viện Cẩm Thành từ khi nào đã trở nên mạnh như vậy?

Trọng tài bước tới nhìn, Kim Bác đã bất tỉnh, lập tức tuyên bố Tống Học Nghiệp chiến thắng.

Mấy huấn luyện viên của học viện Phúc Kiến phía dưới đài thấy bên mình đã thua mà không hề lo lắng, mấy người này nhìn nhau, người trẻ tuổi nhất bước tới gần Diệp Thiên Vân, cười nói: “Xin hỏi, anh là huấn luyện viên của Tống Học Nghiệp?”

Diệp Thiên Vân thấy thần sắc của đối phương, lại nghĩ đến những gì Tô Toàn Sinh nói, lập tức biết đối phương đến có ý đồ, không do dự gì, gật đống nói: “Đúng vậy!” “Danh sư xuất cao đồ!” Người huấn luyện viên này tỏ ra rất bội phục, lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp, nói: “Nếu như tiện thì tôi muốn mời mọi người đi ngồi uống nước, tiện thể nói chuyện một chút!”

577. Chương 578: Hối Lộ

“Sư phụ, con thắng rồi!” Sau khi trọng tài rời đi, Tống Học Nghiệp vui vẻ như một con chim chích, hai tay không ngừng múa may, như đang rất vội vàng muốn lấy được tự tán dương của Diệp Thiên Vân! Thần sắc huan hỉ đó, làm anh ta lộ ra sự thuần chất không giống với trước kia.

Tay Diệp Văn Thu vượt thẳng tám danh thiếp lồi lõm, mỉm cười với hấn ta. Tống Học Nghiệp là người đưa trải qua sóng gió, vì thế hấn không ngại ngần tán thưởng: “Không tồi, tiếp tục cố gắng!”

“Ừm!” Tống Học Nghiệp gật đầu mạnh, có chút xúc động không giống với bình thường, nói: “Tất cả những điều này đều là do sư phụ dạy cho con, con phải báo đáp sư phụ thông qua lời đài này, không phụ niềm hi vọng của sư phụ!”

“Thay quần áo đi! Đây chỉ là hiệp 1, nhất định phải đề phòng!” Diệp Thiên Vân dội một gáo nước lạnh, cúi thấp đầu nhìn kỹ tấm danh thiếp trong tay.

Bên trên có in dày đặc những chữ thể Tống, hiệp hội võ thuật Phúc Kiến, hội viên hiệp hội phát triển thanh niên Trung Quốc, thầy giáo nghiên cứu sinh thạc sĩ thể dục truyền thống Trung Quốc, phó chủ nhiệm viện võ thuật học viện thể dục thể thao Phúc Kiến, giáo sư Hoàng Du.

Một đồng người nổi danh không chỉ không làm cho cái tên này huy hoàng lên, mà ngược lại còn làm cho Diệp Thiên Vân cảm thấy ghét. Nếu sự phán đoán của Tô Toàn Sinh trở thành sự thật, vậy thì chủ nhân của chiếc danh thiếp này chính là một tên khốn thực sự, gọi là “cầm thú” cũng không quá đáng.

Nhìn thần sắc vui vẻ của Tống Học Nghiệp, Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy bi ai. Đó là một sự không công bằng, vì danh hiệu trong cuộc thi, những vị giáo sư này chẳng còn chiều nào là không dùng! Rốt cuộc có bao nhiêu học sinh tài năng bị họ dùng thủ đoạn của mình vùi lấp!

Diệp Thiên Vân không biết. Hắn cũng không muốn biết. Mặc dù hắn không phải là người tốt, nhưng trước giờ chưa từng làm chuyện bỉ ổi thế.

“Tiểu Diệp, sao thế?” Tô Toàn Sinh vừa nhìn thấy, ngay lập tức bước nhanh đến, thần sắc có chút nghiêm trọng nói: “Sao, họ....tìm anh rồi ư? Đã nói những gì rồi?”

“Ừm!” Diệp Thiên Vân đưa tờ danh thiếp trong tay cho Tô Toàn Sinh, chậm rãi nói: “Họ muốn mời chúng ta đến dự!”

Tô Toàn Sinh nhận lấy tờ danh thiếp nhìn thoáng qua, rồi hít sâu một hơi, ánh mắt lộ vẻ lo lắng, nói: “Họ là rắn độc! Lời mời không chút che giấu nào thế này, chỉ sợ người đến không phải người tốt!”

“Tô thúc thúc, sao thế?” nói vài câu, Vương Dung đã bước đến gần. Nhìn Tô Toàn Sinh cầm chiếc danh thiếp, có chút kinh ngạc nói: “Là hắn?”

“Cháu quen ư?” Tô Toàn Sinh ngẩng đầu có chút nghi hoặc.

Wang Dung là lừa, sau đó cầm tấm danh thiếp xem cẩn thận, cười nói: “Người này đã từng là bạn học của cháu, khi còn ở trường đã sao chép luận văn của người khác, kết quả dùng tiền để dập xỉ căng đan, còn dương dương tự đắc!”

Tô Văn Sinh mặc dù làm hành chính đã nhiều năm, nhưng rất phẫn nộ với việc sao chép thành quả của người khác, ngay lập tức lộ ra vẻ khinh bỉ nói: “Loại người này mà nằm trong đội ngũ thầy giáo, thật không biết tương lai của nước nhà ở đâu!”

Diệp Thiên Vân đứng ở bên cạnh, nghe cuộc đối thoại của hai người, đột nhiên phát hiện ra sự hung tàn của xã hội không hề kém Võ Lâm! Hoàng Du dựa vào cửa cái và ưu thế của mình có thể đàn áp người khác, điều này có khác gì so với Võ Đang và Thiếu Lâm? Họ rõ ràng là một giuộc, sự ám muội của xã hội trong phút giây này đã lộ ra trước mặt hắn.

Wang Dung từng học nghiên cứu sinh ở đại học thể dục Kinh Thành, tư cách trong nghề nhất định già hơn Diệp Thiên Vân, nghĩ một chút là có thể hiểu được ba điều trong số đó, nói: “Họ muốn chúng ta thả nước?”

“Thả nước?” Tô Toàn Sinh cười lạnh lùng nói: “Cháu xem thường họ quá rồi đó! Viện thể dục thể thao Phúc Kiến giờ đây cũng mời giáo sư đến dạy, cạnh tranh với viện thể dục thể thao Cẩm Thành. Họ muốn đá chúng ta ra ngoài mới đúng.”

Diệp Thiên Vân sau khi suy nghĩ mới thấp giọng nói: “Viện trưởng Tô, với tình hình bây giờ, chúng ta phải làm sao?”

Wang Dung giờ đây cùng chiến tuyến với Diệp Thiên Vân, những sự không vui trước kia cũng biến mất rồi, có chút kiêu ngạo nói: “Theo ta, chúng ta chẳng phải để ý đến họ! Chỉ cần chúng ta có thể thắng họ, thì chẳng sợ họ gở trò gì ra!”

Tô Toàn Sinh lắc đầu, nửa trầm nửa vang nói: “Vừa nãy ta đã nhìn thứ tự đấu, còn cả danh sách trọng tài, viện thể dục thể thao Phúc Kiến tổng cộng có 5 vị! Nếu chúng ta không đi, vậy thì ngay mai sẽ lên diễn kịch vui cho họ xem!”

Vương Dung dường như bị bóp cổ, mặt có chút đỏ nói: “Họ thật sự dám dùng thủ đoạn trước mặt nhiều người vậy sao?”

“Không phải không có khả năng!” Tô Toàn Sinh bóp bóp đầu, rồi nói chậm chậm: “Trọng tài là quyền uy trên đấu trường, nếu như hấn cố ý thổi còi, thì học sinh của viện thể dục thể thao Cẩm Thành cũng đừng nghĩ đến việc vào vòng chung kết ”

Diệp Thiên Vân cũng nghĩ vậy, trong khi thi đấu trừ phi sự chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn, nếu không, cầm chắc phần thua!

“Nếu đây là Tứ Xuyên của chúng ta..., ta nhất định cho chúng biết tay!” Tô Dung nổi giận đùng đùng, dường như không suy nghĩ gì mà thốt ra câu bực dọc đó.

Diệp Thiên Vân nghĩ một lúc lâu, cũng không có kết quả gì! Nếu việc này ở trong Võ Lâm, thì có thể dùng thực lực để phân thắng bại! Nhưng xã hội có những quy tắc của riêng nó, cái vòng này không cho phép anh ra tay giải quyết ai. Như vậy không những đi ngược lại với quy tắc mà còn gây không ít phiền toái.

“Viện thể dục thể thao Phúc Kiến, tôi nhất định phải đi!” Tô Toàn Sinh lộ ra vẻ rất khó xử, rồi than phiền: “Ai bảo thế giới này đều là như vậy! Có thể nói chuyện với họ một chút, xem có nhường nhịn được nhau không! Nhưng có một tia hi vọng, tôi cũng không muốn học sinh của chúng ta chịu sự đối xử bất công!”

“Tôi đi cùng ông một chuyến!” Diệp Thiên Vân nghĩ kỹ rồi cuối cùng nói ra câu đó. Không phải hấn tham dự vào chuyện tầm phào, mà là không muốn nhìn thấy Tổng Học Nghiệp và Lý Tường chịu sự bất công, hủy hoại tiền đồ của hai người đó.

Hai người đều là học trò do chính tay hấn huấn luyện mà thành, nếu thật sự có chuyện này, làm hai người nhụt ý chí, tạo nên sự lệch lạc về nhân sinh quan, thì dù là lương tâm của hấn cũng không thể tha thứ cho mình.

Vương Dung đang định nói lời can ngăn, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Diệp Thiên Vân, lại có chút thay đổi.

Tô Toàn Sinh xúc động vỗ vai Diệp Thiên Vân, rồi cười nói: “Thực ra làm cái nghề thầy giáo này, cũng chẳng dễ dàng gì! Đứng ở trên cao cũng phải làm tấm gương cho người khác! Tiểu Diệp, tôi thấy anh rất dũng cảm, có thể đối mặt được với những sóng gió của cuộc sống! Dù kết quả thế nào, đều không hổ với hai chữ thầy giáo!”

Diệp Thiên Vân trầm tư, không phải hấn nghĩ rằng thầy giáo là thần thánh, mà thật sự hấn không muốn nhìn thấy học sinh của mình chịu khổ. Dù là ai, dù thế lực lớn thế nào, hấn cũng không quan tâm! Trong ý thức của hấn, người không phạm đến ta, ta cũng không phạm đến người, người đã phạm đến ta, thì phải nhờ cổ tận gốc!

Khuôn viên viện thể dục thể thao Phúc Kiến rất lớn, những học sinh đi đi lại lại vội vàng lên lớp. Tất cả mọi nơi trong vườn trường đều đang thi công, làm cho không khí vốn rất trong lành giờ đây khói và bụi.

“Chỗ này lớn hơn nhiều so với học viện Cẩm Thành của chúng ta, xem ra kiến thiết của chúng ta vẫn kém hơn một chút!” Tô Toàn Sinh dẫn Diệp Thiên Vân đi khoảng 20 phút, cuối cùng đã nhìn thấy biển hiệu của học viện Võ Thuật.

Mùa hè của Phúc Kiến nóng như đổ lửa, Tô Toàn Sinh lau mồ hôi trên trán, nhìn sang Diệp Thiên Vân thấy hấn một giọt mồ hôi cũng không có, nên thở dài nói: “Già rồi, già rồi! Về sau là thiên hạ của người trẻ các anh rồi!” vừa nói vừa như nghĩ ra điều gì, dặn dò: “Tiểu Diệp, tí nữa đàm phán với họ, đừng làm việc gì quá trốn!”

Diệp Thu nghe xong cười đồng ý. Sức tự khống chế của hấn lớn vô cùng, vì thế nói: “Ông yên tâm, viện trưởng!”

Hai người đến trước phòng làm việc trong danh thiếp, Diệp Thiên Vân gõ nhẹ lên cánh cửa văn phòng.

“Mời vào!” Âm thanh rất lớn, nhưng lại có chút khẩu ngữ địa phương, sau khi Diệp Thiên Vân phản ứng lại, liền đẩy cửa bước vào!

Vừa vào trong phòng, không khí lạnh làm người ta run cầm cập. Hoàng Du đang ngồi trong đó gọi điện thoại, sau khi nhìn thấy Diệp Thiên Vân, ngay lập tức cười như hoa chào đón: “Tiểu huynh đệ, quả nhiên anh đến rồi! Lần trước vội vàng quá, còn chưa biết tên anh là gì kìa!”

Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng bắt tay với hắn, trong ý thức của hắn chẳng có chút thiện cảm nào với người này hết. Vì những lời của Hoàng Du khá khách sáo nên cũng đáp lại: “Tôi tên là Diệp Vân! Vị này là phó viện trưởng của học viện thể dục thể thao Cẩm Thành chúng tôi, thầy giáo Tô Toàn Sinh!”

“Đã nghe danh từ lâu!” trong ánh mắt của Hoàng Du lộ ra vẻ thành ý, nói: “Trong mấy học viện thể dục thể thao, người tôi sùng bái nhất là thầy giáo Tô rồi, chỉ là chưa có cơ hội được gặp!”

Tô Toàn Sinh hoàn toàn không có thiện cảm với người trước mặt, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: “Quá lời rồi! Danh tiếng của học viện Phúc Kiến rất lớn, làm tôi vô cùng ngưỡng mộ!”

Hai bên hàn huyên một chập, sau khi ngồi xuống Hoàng Du đánh mắt sang nhìn Diệp Thiên Vân, nói: “Trình độ của Tổng Học Nghiệp, tôi đã thấy rồi! Nói thật lòng, thực lực của học viện Cẩm Thành rất mạnh, tôi rất ngưỡng mộ trình độ dạy học của các anh, có thể đào tạo ra học sinh xuất sắc đến thế!”

Tô Toàn Sinh khiêm tốn đáp: “Quá lời rồi! Trận đấu hôm nay có nhiều phần là may mắn. Nhưng học sinh của trường các anh rất ngoan cường, dám đánh dám thắng!”

Hoàng Du vừa nhìn ánh mắt của hai người, đột nhiên kể khổ: “Giống như người uống nước, nóng lạnh gì chỉ có mình biết! Chuyên ngành của trường chúng tôi giờ mới được ba năm, trong số các trường học, là trường bắt đầu chậm nhất! Lần này học viện trù bị mời giáo sư, viện trưởng đã đích thân hạ chỉ, học viện võ thuật của chúng tôi phải đứng ở ba vị trí đầu tiên trong lần thi đấu này, điều này đúng thật là bài toán khó với chúng tôi!”

Tô Toàn Sinh và Diệp Thiên Vân nhìn sang nhau, cuối cùng đã nói đến vấn đề chính rồi, ông nói: “Lần này chắc chắn quý trường sẽ đạt được thành tích như ý!”

Hoàng Du liếc sang nhìn như một con hồ ly, rồi cười hì hì nói: “Thực lực của học viện Cẩm Thành các ông rất mạnh, mà học viện Phúc Kiến của chúng tôi phải gặp mặt các ông ba trận liên tiếp trong vòng loại. Chỉ cần hai vị có thể giơ cao đánh khẽ, tôi nghĩ học viện Phúc Kiến giành được ba vị trí đầu không phải là việc khó mà!”

Tô Toàn Sinh vừa còn dằn dò Diệp Thiên Vân phải nhận, nhưng đến lúc này, bèn lạnh mặt nói: “Hoàng tiên sinh không chẳng lẽ không biết, những lời ông nói khi này đã đi ngược lại với đạo đức thể thao!”

“Vận sự đều thương lượng được mà!” Hoàng Du hình như chẳng để ý, hắn đứng lên thuyết phục: “Tôi nghĩ viện trưởng Tô không hiểu hai chữ biến hóa rồi! Học viện Cẩm Thành cũng muốn đăng ký quyền giáo sư, nhưng cơ sở của các ông tốt hơn tôi nhiều, năm sau chưa chắc đã không có cơ hội!”

Thấy sắc mặt của Tô Toàn Sinh thay đổi, hắn cười hà hà nói: “Vì lần thi đấu này, trường đã chuẩn bị ít kinh phí, nếu Tô viện trưởng có thể làm chủ, thì chúng tôi sẽ phân chỗ kinh phí này ra gửi vào tài khoản của ông!”

Tô Toàn Sinh tức giận đùng đùng, ông ta ghét nhất là hối lộ, nên hừ một tiếng nói: “Nếu tôi làm thế, thì sẽ phụ hai chữ thầy giáo rồi! Tôi làm sao nhìn mặt được nhà trường và các học sinh?”

578. Chương 579: Nếu Không Thì Sao?

Diệp Thiên Vân thấy những hành động của người này, làm cho hắn cảm thấy thất vọng. Hèn chi võ thuật Trung Hoa đang ngày càng mai một, bị người đời quên lãng, Hoàng Du dường như là một con sói đói lột người! Sự tồn tại của hắn ta, chỉ làm trở ngại bước chân phát triển của võ thuật.

Tô Toàn Sinh tức giận đến nỗi run cả tay, đứng phắt dậy chỉ vào Hoàng Du nói: “Được! Ý của người là viện thể dục thể thao Phúc Kiến có thể dựa vào thân phận người tổ chức mà phá hoại qui tắc của trận đấu sao?”

“Ta không nói như vậy!” Hoàng Du thấy Tô Toàn Sinh khó nhằn như đá, bèn nghiêm mặt nói: “Đây chỉ là những điều các người tự nghĩ với nhau thôi, còn về trận đấu từ trước đến giờ đều rất công bằng, người nói như vậy giống như ta gian lận vậy!”

Tô Toàn Sinh không nói được lời nào với người như thế này, tức tối lên tiếng: “Sự thất bại trong nền giáo dục! Chúng ta đi thôi!”

Hoàng Du thấy hai bên đã không nói chuyện được với nhau nữa, cũng giả mặt nói: “Thất bại thì đã sao? Sự việc đã đến nước này rồi, viện thể dục thể thao Cẩm Thành sẽ không lấy được bất kỳ danh hiệu nào hết!”

Diệp Thiên Vân thấy đối phương nói không nể mặt ai, đứng dậy nói: “Người dám nói lại một lần nữa không?”

Hoàng Du cười khẩy, cố ý nói chọc ghẹo: “Giờ ta có thể dám chắc nói với người, thi đấu võ thuật toàn quốc lần này, viện thể dục thể thao Cẩm Thành sẽ không dành được bất cứ danh hiệu nào hết!”

“Để ý đến loại người này làm gì? Tiểu Diệp, chúng ta đi!” Tô Toàn Sinh sợ Diệp Thiên Vân không kìm chế được, có hành động quá khích, vì vậy ngay lập tức nói: “Cùng lắm thì viện thể dục thể thao Cẩm Thành rút khỏi cuộc đấu!”

“Vậy thì là điều tốt nhất đấy!” Hoàng Du lộ ra một nụ cười đắc ý, nói: “Nếu vậy thì ta tiết kiệm được ôi tiền chi phí!”

“Người rất dũng cảm!” Diệp Thiên Vân thấy bộ mặt dương dương tự đắc của hắn, không nhanh không chậm lấy chiếc điện thoại trong túi ra, lạnh lùng nói: “Giờ đây kỹ thuật rất phát triển, muốn phân biệt giọng nói của một người không hề khó! Thầy giáo Hoàng, ta chỉ nói, người quá bĩ ối, nhưng lại không đủ cẩn thận, lần sau nhất định phải cẩn thận hơn!”

Hoàng Du tái mặt. Hắn không ngờ Diệp Thiên Vân trước giờ không nói câu nào lại giả trò này, vội vàng bước lên muốn cướp chiếc điện thoại lại!

Thân thủ của Diệp Thiên Vân rất cao, những thứ đã ở trong tay hắn, cơ bản không có khả năng bị cướp đi. Cơ thể hơi xoay, lưng phát ra chút lực!

Hoàng Du chỉ chú ý đến chiếc điện thoại trong tay Diệp Thiên Vân, không chú ý đến thân thủ của đối phương. Hai bên vừa tiếp xúc với nhau, ngay lập tức bị bật ra xa, “rầm” một tiếng, chiếc bàn làm việc không chịu nổi sức lực của hắn, vỡ ra làm mấy mảnh!

Diệp Thiên Vân để điện thoại vào trong túi. Nhìn Hoàng Du đang nằm rên hừ hừ trên mặt đất nói: “Ta nghĩ đoạn đối thoại vừa rồi đủ để làm bằng chứng rồi, các người có thể không đối xử công bằng với viện thể dục thể thao Cẩm Thành, nhưng hãy nghĩ đến hậu quả!”

Tô Toàn Sinh từ sau khi đến phòng làm việc này, đều không để mắt đến Diệp Thiên Vân, nhưng giờ mới biết hắn thật là sáng suốt biết bao! Nhìn điệu bộ thảm thương của Hoàng Du, bèn đắc ý nói: “Thầy giáo Hoàng Du, chúng ta cứ chờ xem!”

Ra ngoài cửa viện thể dục thể thao Phúc Kiến, sự tức giận của Tô Toàn Sinh đã biến mất, hắn vui mừng nói: “Tiểu Diệp, đúng là tốt quá! Sao tôi không nghĩ ra cách thu âm lại cơ chứ, đối phó với hắn chỉ có thể dùng cách này thôi!”

Diệp Thiên Vân nhìn gương mặt vui vẻ của Tô Toàn Sinh, bèn nhắc nhở rất thiện ý: “Viện trưởng, chúng ta hôm nay giả mặt rồi, liệu có phiền phức gì đến không?”

“Phiền phức?” Tô Toàn Sinh nghĩ ý tứ trong lời nói của Diệp Thiên Vân, ngay lập tức bình tĩnh lại. Suy nghĩ một hồi lâu mới gật đầu nói: “Không sai! Hoàng Du chỉ biết đi theo tà đạo, nếu hắn cố ý đấu với chúng ta, thì đúng là chúng ta bất lợi!”

“Chẳng lẽ muốn chúng ta rời khỏi đây lúc này sao?” Sắc thái của Tô Toàn Sinh lộ ra sự không cam tâm, trường đã ôm hi vọng rất lớn, nếu về như thế này làm sao có thể ăn nói với trường được.

Diệp Thiên Vân không sợ thủ đoạn của Hoàng Du, chậm rãi nói: “Tôi thấy cũng không nghiêm trọng đến vậy! Chúng ta rời khỏi Phúc Kiến, có lẽ Hoàng Du lại giả trò gì nữa. Nếu hắn cứng đầu không nhận tội, thì

chúng ta cũng chẳng có cách nào! Trường đã ôm nhiều hi vọng đến vậy, nhất định phải có yêu cầu về thành tích thi đấu! Giờ mà về, chỉ sợ sự nỗ lực của trường sẽ đổ xuống sông xuống biển!”

Tô Toàn Sinh như lần đầu tiên quen Diệp Thiên Vân vậy, thở dài nói: “Tiểu Diệp, anh rất thận trọng bình tình, suy nghĩ chu toàn hơn tôi! Cái gọi là quan tâm, có lẽ tôi không để ý đến nó lắm!”

Diệp Thiên Vân nghĩ một lúc rồi nói: “Chúng ta nhất định phải ở lại đây, đến khi trận đấu kết thúc. Hơn nữa nhất định phải để học sinh tham gia thi đấu!” hắn lấy chiếc điện thoại ra nói: “Giờ đây Hoàng Du rất kị chúng ta, chỉ muốn chúng ta rời khỏi đây!”

“Không sai!” Tô Toàn Sinh gật đầu đồng ý, chậm chạp nói: “Vậy thì chúng ta phải làm hai sự chuẩn bị, một là phải để phòng Hoàng Du đến ăn cắp chứng cứ, hai là phải để trận đấu được tiếp diễn!”

Tô Toàn Sinh vốn là người làm hành chính, Diệp Thiên Vân chỉ cần nhắc nhở một chút liền có cách ngay, cười nói: “Giờ đây tình hình có lợi cho ta, chỉ cần có thể bảo quản tốt đoạn ghi âm này, trận đấu lần này có lẽ không thành vấn đề!”

Về đến quán rượu, Tô Toàn Sinh nhanh chóng gọi Vương Dung đến phòng, kể rõ ràng mọi chuyện từ đầu đến cuối!

Vương Dung nghe xong mặt trắng bệch ra, nắm chặt nắm đấm phẫn nộ nói: “Đội ngũ giáo viên của chúng ta lại có loại người này, đúng là làm người ta đau lòng!”

Tô Toàn Sinh không tức giận mà thở dài một tiếng nói: “Lần này may mà có thầy giáo Diệp, nếu không thì tình hình của chúng ta càng xấu đi! Giờ đây chúng ta đã có chứng cứ, nên nắm quyền chủ động!”

Vương Dung gật đầu, do dự một lúc, đột nhiên chủ động đứng lên nói: “Chủ nhiệm Diệp, lần này may mà có người, mới có thể làm cho viện thể dục thể thao Cẩm Thành vượt qua được cửa ải khó khăn này! Trước kia ta thường làm khó người, giờ đây ta xin lỗi người, là ta chưa thực sự trưởng thành!”

Diệp Thiên Vân lặng người, đây là lần đầu tiên Vương Dung thành khẩn thể này, hắn không để ý đến chuyện này, vì thế cười nói: “Mọi người cười là chuyện quá khứ sẽ xong thôi!”

Tô Toàn Sinh thấy tập thể nhỏ cuối cùng đã hòa thuận với nhau, nên lộ ra một nụ cười, chậm rãi nói: “Tốt lắm, mọi người có thể đồng tâm nhất trí, bất cứ cửa ải nào cũng qua được hết! Giờ ta bố trí nhiệm vụ, hai người các người phụ trách sự an toàn của học sinh, ngoài ra cố gắng đừng để họ đi ra ngoài, giữ vững thái độ cảnh giác cao độ! Hoàng Du nếu làm trò gì, thì chỉ có thể trong hôm nay, vì ngày mai có hai trận đấu với viện thể dục thể thao Phúc Kiến!”

Sau khi mệnh lệnh được đưa ra, Diệp Thiên Vân và Vương Dung đều bận rộn hẳn lên. Với trường, sự an toàn của học sinh còn quan trọng hơn cả thành tích! Nếu Hoàng Du thật sự làm bị thương học sinh, thì danh tiếng của viện thể dục thể thao Cẩm Thành sẽ bị hủy trong chớp mắt! Không chỉ không thể thành lập khoa tiền sĩ, mà đến cả chiêu sinh đại học cũng thành vấn đề!

Đến 5h tối Vương Dung và Diệp Thiên Vân mới hoàn thành xong nhiệm vụ. Mấy người học sinh đều rất nghe lời, phục tùng theo sự sắp xếp của hai người.

Tô Toàn Sinh thở phào một hơi, ở thành phố xa lạ này, nhất định phải cẩn thận từng bước một. Mấy người học sinh đã tập trung lại với nhau, phòng cũng đã đổi thành phòng liền với nhau, như vậy sự liên hệ với nhau cũng dễ dàng hơn.

“Đình, đình, đình!” Chuông cửa vang lên. Tim vừa hạ xuống giờ lại thót lên.

“Ai thế?” Vương Dung nhìn qua mắt mèo trên cửa, nhìn thấy bộ quần áo của phục vụ mới thở phào nhẹ nhõm. Giờ đây đã trở thành chim sợ cành cong. Có người gọi cửa là hắn bắt đầu lo lắng.

“Đưa cơm!” Tiếng người phục vụ ngoài cửa vang lên.

Tô Toàn Sinh đã sắp xếp học sinh vào căn phòng trong cùng, cười nói: “Có phải chúng ta cẩn thận quá không, Hoàng Du dù là bĩ ối nhưng cũng không thể không để ý đến sự tồn tại của pháp luật!”

Cửa đã mở, người phục vụ đẩy xe cơm vào, mỉm cười nói: “Cơm vừa các ông gọi!”

Mấy ngày trước đều ăn ở ngoài, vì sự an toàn, Tô Toàn Sinh đã hủy bỏ việc ra ngoài ăn, mà đặt cơm trong quán rượu, thế này ít nhất có thể bảo vệ sự an toàn cho học sinh!

Vương Dung dùng sức đóng cửa lại, nhưng lại phát hiện không biết từ lúc nào bị chặn lại rồi!

Chỉ một chớp mắt, ở ngoài đi vào mấy người đàn ông, làm cho Tô Toàn Sinh mặt thất thần, đứng bật dậy như một mũi tên, hét lên: “Các người là ai?”

“Là tôi đây, thầy giáo Tô, chúng ta vừa gặp nhau mà!” âm thanh vừa dứt, những người đàn ông tự động chia thành hai hàng, rồi từ cửa đi vào hai người, một trong số đó là Hoàng Du!”

Vương Dung bị dồn lùi lại mấy bước, tim đập thình thịch! Mặc dù mấy người trước mặt không nói chuyện, nhưng không khí này làm người ta rợn gai ốc! Nàng nhanh chóng mắng người phục vụ: “Quán rượu của các người làm ăn kiểu gì thế? Sao dám nhân lúc đưa cơm để người ta vào đây?”

“Xin lỗi, tiểu thư!” Nữ phục vụ vừa bước lùi về sau, vừa thấp đầu giải thích: “Đây là do ông chủ sắp xếp, không liên quan đến tôi!”

Mặt Tô Toàn Sinh biến sắc! Hoàng Du đến không có ý đồ gì tốt đẹp, càng đáng sợ hơn nữa là mấy người đàn ông trước mặt hắn, rõ ràng có võ, nên vội thấp giọng nói: “Hoàng Du, rốt cuộc người muốn gì? Là thầy giáo mà to gan lớn mật thế này, không sợ bị pháp luật truy cứu sao?”

“To gan lớn mật?” Mặt Hoàng Dung có mấy vết bầm rõ ràng, bước đi cũng cà thọt, hắn cười nham hiểm nói: “Là các người ép ta phải làm như vậy! Tô Toàn Sinh, mọi việc đều có giới hạn của nó thôi! Người chạm vào giới hạn của ta rồi, vì thế nhất định phải hối hận vì việc này!”

“Hoàng Du, là họ ư?” Một người đứng đầu trên mặt có vết sẹo, ôm vai hắn nói: “Việc đơn giản thế này, cũng cần phải võ quán Thái Cực lộ mặt ư?”

Thái độ của Hoàng Du ngay lập tức trở nên khó xử, khẩn cầu nói: “Sư huynh, chúng đã lấy ghi âm của ta! Nếu bị chúng công bố ra ngoài, thì tiền đồ và cuộc sống của ta đều bị hủy hoại trong chớp mắt! Nhưng có một con đường, nhất định ta sẽ không cầu xin người!”

Người đàn ông có vết sẹo im lặng một hồi, sau đó chán nản nói: “Ta chỉ có thể giúp người lần này, còn đâu người tự giải quyết!” Vừa nói hai con mắt rất có thần nhìn sang Tô Toàn Sinh, thấp giọng nói: “Hai vị nếu đã lấy băng ghi âm của hắn thì xin mời đưa ra đây! Thế này mọi người không bị phá vỡ hòa khí, ta đảm bảo sự an toàn thân thể cho các người!”

Mặc dù Tô Toàn Sinh công phu không cao, nhưng hắn biết rằng người đứng trước mặt nhất định không phải loại thường, hắn cố ý cao giọng nói: “Các người làm thế này là công khai vào phòng cướp của, chẳng lẽ không còn vương pháp nữa rồi sao?”

“Ông không cần phải ôm hi vọng làm gì, không có ai dám đến đây giúp đâu!” Người đàn ông nhìn thấu dụng ý của Tô Toàn Sinh, lạnh lùng nói: “Ồ Phúc Kiến, chúng ta chính là vương pháp! Mau đưa đoạn băng ghi âm ra đây, nếu không...”

Tô Toàn Sinh biết đã gặp phải phiền phức lớn rồi, đối phương không sợ gì hết như vậy, có thể rằng thế lực không nhỏ, lòng hắn như lửa đốt, lo lắng mà không có cách gì.

Đúng lúc này, cách cửa phòng trong bị đẩy ra. Diệp Thiên Vân chậm chạp bước ra, lạnh lùng nhìn người đàn ông, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Nếu không thì sao?”

579. Chương 580: Ngọc Phụng

Diệp Thiên Vân ở trong phòng không hề muốn đối diện với những người trong võ lâm. Nhưng nghe cuộc đối thoại này, hắn biết đã đề cập đến giang hồ, hắn không thể ngồi ngoài bàng quan! Tô Toàn Sinh rất chính trực, nếu hắn phản kháng, thì kết quả là điều không thể lường trước được! Càng hướng hồ hắn cũng ở trong căn phòng này, làm sao tháo bỏ được liên can?

Sau khi đã nghĩ thông, dvt cũng đành phải đẩy cửa bước ra.

Tổng Học Nghiệp, Lý Tường và Mông Thiên Quân cũng đi ra theo, vừa nhìn thấy thế cục của hai bên, mặt liền biến sắc.

“Viện trưởng Tô, họ là ai thế? Tại sao lại đến đây?” Tổng Học Nghiệp nhìn mấy người đối diện, trong lòng lại cực kỳ khiếp sợ. Tinh thần của họ đều không giống với người thường. Xem ánh mắt hờ hững của họ, liền biết đây là những nhân vật độc địa đã có tầm sâu về võ thuật.

Mông Thiên Quân nhìn thấy người đàn ông mặt có vết dao liền biến sắc, nhà hắn vốn có chút thế lực, cho nên bình thường có không ít cơ hội tiếp xúc với cao thủ, nên kinh hãi nói: “Hắn là vũ giả!”

“Không ngờ tên nhóc cũng có mắt nhìn người.” Người đàn ông mặt có vết sẹo cười, không giấu giếm gì nói: “Các người đã biết ta là ai rồi, thì nhanh chóng lên một chút, để mọi người đỡ phải mất hòa khí.”

Tô Toàn Sinh cũng đã nghe qua cái gọi là “vũ giả”, định thần nhìn lại, Mông Thiên Quân nói quả không sai, ngay lập tức trở nên kiêng kị, tiến lên phía trước bảo mấy người Mông Thiên Quân đứng đằng sau mình, rồi trầm giọng nói: “Hoàng Du, các người đừng có làm liều, có việc gì đều có thể thương lượng được!”

“Thương lượng?” Hoàng Du thấy Tô Toàn Sinh mềm mỏng, ngay lập tức hài lòng. Nghĩ tới lần trước, liền gần giọng nói: “Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, giờ đây các người đã mất đi cơ hội rồi.”

Người đàn ông đứng đầu mặc dù không nói gì, nhưng hai lông mày cau lại với nhau, hiện rõ không tán thành với lời nói của Hoàng Du.

Vương Dung đứng gần mấy người này nhất, thấy không ai để ý đến nàng, bèn vui thầm trong bụng, nhìn chuẩn thời cơ, đột nhiên thân thể cử động phóng ra ngoài, nhất định là muốn đi cầu cứu.

Không chỉ có Tô Toàn sinh, mà ngay cả Diệp Thiên Vân cũng bất ngờ, không ai tưởng tượng được Vương Dung lại làm chuyện to gan đến vậy.

Bên Vương Dung chỉ có hai người đàn ông, rất dễ dàng liền có thể vượt qua được mặt họ. Đã nhìn thấy cửa, nàng dường như thấy được ánh sáng chiến thắng, chỉ cần thò tay là có thể nắm vào nắm đấm cửa.

Ngay lúc này, người đàn ông mặt sẹo cười lạnh lùng, hắn quay người trong không trung, đến ngay trước cửa, một tay chặn cửa, một tay bóp chặt cổ Vương Dung, nhấc bổng nàng trong không gian, cảnh cáo nàng không mang theo chút tình cảm nào: “Đừng bày trò, đừng tưởng là phụ nữ thì ta không dám động đến người. Những mạng người chết dưới tay ta còn lớn hơn cuống của người đó.”

“Đừng làm liều. Cô ấy không liên quan gì cả.” Tô Toàn Sinh quá hoảng hốt, không suy nghĩ gì nói ngay ra câu ấy.

Vương Du bị nhấc bổng lên trong không trung, thân thể không ngừng giãy giụa, ánh mắt nàng lộ ra vẻ kinh hãi, vừa rồi đối phương cử động nàng đã biết là không hay.

Bàn tay của hắn như hai lưỡi kim, dù cho nàng có giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được. Giờ mới hối hận mình đã quá hấp tấp, nếu tên đó dùng sức hơn một chút, chỉ sợ cách cái chết cũng không xa nữa rồi.

Thân thể của Diệp Thiên Vân đã cứng lên, nhưng hắn đứng cách cửa quá gần. Dù là có thể đến nơi, nhưng đối phương cũng có thể giết chết Vương Dung một cách dễ dàng. Vì thế chỉ có thể đứng yên, hành động vào lúc này cũng không bằng đứng yên.

Bình thường Vương Dung có chút tự phụ, nhưng giờ mới biết thế nào là cao thủ. Nàng vốn muốn xông ra cửa để kêu cứu, nhưng không ngờ không có cơ hội thực hiện nó mà bị tóm ngay. Nên trên mặt nàng vừa phần nộ vừa xấu hổ.

“Đừng chạm vào cô giáo Vương!” mấy người học sinh hét lên, Tổng Học Nghiệp càng kích động hơn, muốn xông đến trước mặt đối phương, nhưng bị Diệp Thiên Vân chặn lại.

“Hoàng Du, đoạn băng chúng ta có thể trả cho người.” Tô Toàn Sinh nhìn thấy tình hình ngàn cân treo sợi tóc, giờ đây cũng chẳng để ý đến công bằng và không công bằng nữa rồi, mạng người quan trọng, Vương Dung không thể bị hề gì. Trước mắt ngoài thỏa hiệp, không còn cách nào nữa rồi.

Sau khi Hoàng Du nghe thấy cười nhẹ, sau đó lấy từ trong túi một tờ giấy nói: “Đây là đơn rút lui khỏi trận đấu, thầy Tô, nếu các người muốn bình an rời khỏi Phúc Kiến, thì phải kí tên, nếu không ta không dám

đảm bảo sự an toàn tính mạng của các người.” Hai chữ “an toàn” hẳn nói rất mạnh, làm tinh thần người đứng ở đó như ngưng đọng lại.

“Người...” Tô Toàn Sinh không thể ngờ rằng, Hoàng Du lại giả trò bỉ ổi thế này. Chỉ là tình hình bây giờ không thể để hắn ta phản kháng, hắn cần rang rồi gặt đầu nói: “Được, ta ký, nhưng người phải thả Vương Dung ra trước đã.”

“Người không có quyền mặc cả ở đây. Ký trước đi rồi tính sau!” Hoàng Du có chút đắc ý của kẻ tiểu nhân, muốn được voi đòi tiên.

Tô Toàn Sinh không hề có chút do dự nào, lấy bút ra ký tên mình lên tờ giấy, rồi lại đưa trở về nói: “Thả cô ấy ra, chúng ta lập tức rút khỏi đây.”

Hoàng Du cầm được tờ giấy, ngửi mùi trên tờ giấy, mãn nguyện nói: “Tô Toàn Sinh, nếu người sớm khôn ngoan thế này, thì sẽ không có cục diện ngày hôm nay. Về sau không được bước vào đây nữa.”

Mấy người học sinh đã gặp Hoàng Du, thấy hắn vừa đắc ý vừa ra oai bắt nạt người khác, hai con mắt đều lộ ra vẻ phẫn nộ. Nếu chẳng phải bị cản, chỉ sợ hôm nay sẽ liều mạng với hắn rồi.

Nếu là trước kia, thì Diệp Thiên Vân đã ra tay từ lâu rồi. Nhưng giờ đây Vương Dung đang nằm trong tay đối phương. Hắn lại thề là ra khỏi giang hồ, nên không thể lộ diện như vậy được, ngay lập tức rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Trong phút chốc, não Diệp Thiên Vân đột nhiên lóe lên, hắn trầm giọng nói: “Đợi đã.”

Người ở đó đều dừng sờ, Diệp Thiên Vân mở miệng vào lúc này, không biết hắn định làm gì.

“Còn muốn chơi tiếp sao?” Hoàng Du cười lớn lên một tiếng rồi nói: “Ta chơi cùng người đến cùng.”

Diệp Thiên Vân cởi cúc áo thứ nhất của áo sơ mi ra, rồi lấy ra một miếng ngọc bội hình vuông, đưa đến trước mặt tên mặt sẹo, sao đó nói chậm rãi: “Nhận ra cái này chứ?”

Người đàn ông mặt sẹo nhận miếng ngọc bội, xem đi xem lại một cách cẩn thận, mặt biến sắc, bàn tay run rẩy đến độ suýt nữa thì làm rơi viên ngọc bội xuống đất. Hắn nhìn Diệp Thiên Vân lộ ra vẻ kinh sợ, vội vàng quỳ xuống đất, run rẩy nói: “Tiểu đệ là Lăng Bác, không biết...”

Miếng ngọc bội này là quà của Ngô Lập Thâm, lúc đầu Diệp Thiên Vân giúp hắn bình định Thái Cực Môn. Hai người đã lấy miếng ngọc bội này làm bằng chứng. Hắn không muốn để cho tên mặt sẹo nói tiếp, lạnh lùng lên tiếng: “Giao Hoàng Du cho người quản, nếu mất người thì ta sẽ hỏi người! Ngoài ra gọi Ngô Lập Thâm đến gặp ta!”

“Vâng!” trên trán người đàn ông ướt mồ hôi, bàn tay nắm chặt viên ngọc bội ướt đẫm! Miếng ngọc bội này là tín vật của môn chủ Thái Cực Môn Ngô Lập Thâm! Môn nội chỉ cần là người có chút địa vị là có thể biết rõ!

Lăng Bác nghiêm giọng với mấy thủ hạ: “Đem nhốt Hoàng Du vào trong võ quán, không ai được thả hắn ta ra!”

“Sư huynh. Người định làm gì vậy....chúng ta là.....Hu hu hu”. Vẫn chưa nói hết câu, đã bị tát một phát. Lăng Bác khắc một đồng lên mặt Hoàng Du, tát hắn một nhát và nói: “Khốn nạn! Vì người mà ta suýt mất tính mạng!”

Lăng Bác lấy tờ đơn rút lui từ trong tay Hoàng Du đưa cho Tô Toàn Sinh, đầu hắn cũng không dám ngẩng lên, vừa đi lùi về sau vừa nhìn Diệp Thiên Vân cung kính nói: “Bề dưới xin rút lui, ta sẽ ngay lập tức báo cho môn chủ!”

Tất cả mọi người đều ngó ra, tên mặt sẹo vừa còn uy phong không ngờ giờ lại biến thành khép nép thế này. Trước mặt Diệp Thiên Vân đến người cũng không dám đứng thẳng, điều này làm cho mọi người rất bất ngờ.

Những người khách không mời này đi rồi, một phút sau, cả căn phòng đều im lặng đến run người! Tô Toàn Sinh cầm tờ giấy có ký tên mình nhìn một hồi lâu, rồi xé nát ra, ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Vân với ánh mắt kinh sợ, hắn thấy không khí có chút trầm lắng, ho nhẹ mấy tiếng, rồi nói: “Tiểu Diệp....Anh....Anh quen bọn họ sao?”

Diệp Thiên Vân không ngờ phản ứng của tên mặt sẹo lại dữ dội đến vậy, nhưng cẩn thận nghĩ lại, Ngô Lập Thâm từng nói, miếng ngọc bội giống như chính bản thân hắn xuất hiện. Cũng khó trách tại sao mọi người ở Thái Cực Võ Quán lại sợ hãi đến vậy, đúng là hắn đã nắm quyền sinh sát!

Thấy ánh mặt kỳ lạ của mọi người, Diệp Thiên Vân rất khó chịu. Hắn biết nhất định phải đưa ra một sự giải thích, nên nói linh tinh: “Ta có một người bạn quen với họ!”

Diệp Thiên Vân không giỏi nói dối, nhưng trong thời gian ngắn có thể tìm được một lý do để nói dối quả là không dễ.

Tô Toàn Sinh không tin, Vương Dung không tin, Mông Thiên Quân càng không tin! Người trong phòng đều không tin câu nói dối này của hắn.

Cần phải biết tên mặt sẹo vừa nãy là cao thủ, nhưng vừa nhìn thấy miếng ngọc bội của Diệp Thiên Vân, thần thái cung kính đó của hắn, nhất định không phải là giả tạo. Điều này có thể nói lên được gì? Diệp Thiên Vân nhất định có chuyện gì đằng sau đó! Xã hội bây giờ, ai có thể làm cho người có thể lực to lớn quỳ xuống đất?

Vương Dung có chút thất thần, một lúc sau mới ngẩng đầu nói: “Hắn quen biết anh ư?” dù thế nào nàng cũng không thể tin được, hôm nay một miếng ngọc bội lại có tác dụng lớn đến vậy!

Tô Toàn Sinh mặc dù cũng không tin, nhưng ông biết mỗi người đều có bí mật không muốn nói ra. Hôm nay làm thay đổi tình thế là do Diệp Thiên Vân, thế là hắn cười hà hà nói: “Bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi! Hôm nay có nguy hiểm to lớn, tí nữa phải đi ăn mừng!”

Tổng Học Nghiệp và Lý Tường quay sang nhìn nhau, đều nhận ra sự vui mừng trong ánh mắt đối phương. Tổng Học Nghiệp cười hì hì nói: “Thật ụy phong, kiếp này là lần đầu tiên nhìn thấy một cảnh tượng ụy phong như vậy, sư phụ, về sau con nhất định phải đi cùng sư phụ...”

Vẫn chưa nói hết, Diệp Thiên Vân đá cho hắn ngã lăn nhào xuống đất, chậm chạp nói: “Ở đây không có việc của các con! Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn phải thi đấu nữa đó!”

“Ha ha!” Vương Dung nhìn thấy cảnh này, không nhịn được bèn cười lớn lên. Cô đột nhiên cảm thấy Diệp Thiên Vân không đáng ghét như thường ngày nữa, trong lòng nảy sinh chút tình cảm tốt.

Tổng Học Nghiệp vỗ vỗ mông đứng dậy, không thấy mất mặt chút nào, mà dương dương tự đắc nói: “Sư phụ, từ hôm nay, sư phụ là tấm gương của con và Lý Tường, về sau con cũng đi làm giáo viên!”

Tô Toàn Sinh thấy quan hệ thầy trò của Diệp Thiên Vân hòa hợp vậy, càng cảm thấy đã tìm đúng người, cười nói: “Đã không có ai làm phiền rồi, chúng ta cũng có thể tiếp tục thi đấu, lần này chúng ta nhất định phải giành được thành tích tốt!”

Diệp Thiên Vân có chút không để ý, sau khi Ngô Lập Thâm nhìn thấy viên ngọc bội, nhất định sẽ tìm đến trong thời gian ngắn. Hắn đã nửa năm không gặp bạn cũ rồi, không biết Võ Lâm giờ đây, đã ra sao rồi? Võ Đang và Thiếu Lâm đang làm gì, tất cả dòng suy nghĩ ủa về đây ấp tấp tâm tư hắn.

Diệp Thiên Vân hiểu rằng, một chân của hắn lại bước vào Võ Lâm!

580. Chương 581: Cuối Cùng Đã Gặp

Cánh cửa phòng Vương Dung cũng đã mở, cô bước từ trong ra. Đến phòng khách nhìn khắp mọi nơi, thấy hai chiếc giường trống không, không khỏi ngạc nhiên nói: “Tô thúc thúc, thầy giáo Diệp đâu rồi? Cháu nhớ là hôm qua anh ta còn ngủ muộn hơn cháu cơ mà!”

“Mọi người đã dậy từ sớm rồi, có phải giống cháu đâu, làm việc nghỉ ngơi chẳng có quy luật gì cả!” Tô Toàn Sinh bước ra từ nhà vệ sinh, lau mặt nói: “Tiểu Diệp mỗi ngày đều thức dậy đúng 4h sáng, chạy bộ ở ngoài!”

Mặt Vương Dung đỏ lên, cô có chút không nhẹ nói: “Tô thúc thúc, cháu cũng rất có quy luật đó chứ, chỉ là hôm qua ngủ muộn!”

Hai người đang nói chuyện, Diệp Thiên Vân bỗng bước vào. Mỗi ngày luyện tập hai tiếng đồng hồ, để tiêu hóa hết thuốc, đây là nhiệm vụ không thể thay đổi của hắn. Thấy mọi người đều dậy rồi, nên hắn chủ động chào một câu.

“Người trẻ tuổi đúng là tràn đầy sức trẻ!” Tô Toàn Sinh bất giác nói. Ngày hôm qua Hoàng Du đem người đến, kết quả lại vượt ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Thấy học sinh đều không có mặt, có chút không yên tâm nói: “Tiểu Diệp, Hoàng Du có đến giờ trò nữa không?”. Sự thoát nạn ngày hôm qua quá thần kỳ làm cho hắn có chút không tin tưởng.

“Nhất định không, yên tâm đi!” Diệp Thiên Vân mỉm cười, Thái Cực Vô Quán là ngoại môn của Thái Cực Môn, nếu người tên Lăng Bác đó thả Hoàng Du ra, vậy thì Ngô Lập Thâm nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn ta. Quy tắc của Vô Lâm, nghiêm khắc đến độ nổi danh.

Tô Toàn Sinh thấy Diệp Thiên Vân khẳng định như đinh đóng cột, sự lo lắng trong lòng đã giảm đi! Ngay hôm qua hắn trần trọc cả buổi tối, đều là nghĩ về những chuyện này, chỉ sợ Hoàng Du lại ra tay lần nữa.

Mấy người học sinh đã tắm tấp xong, Tô Toàn Sinh nghĩ một chút rồi nói: “Món ăn ở quán rượu này không tốt, chúng ta đến chỗ đã chỉ định để ăn cơm nhé. Vừa vệ sinh lại tiết kiệm, mọi người thấy thế nào?”

“Vâng!” Tổng Học Nghiệp và mấy người nữa nhất khẩu đồng thanh gật đầu, dù sao thì phiền phức đã giải quyết rồi, không cần phải quản lý học sinh nghiêm đến thế nữa, hơn nữa còn có thể tiết kiệm một món tiền.

Ba vị thầy giáo, bốn người học sinh, cùng đi ra ngoài quán rượu.

Vừa bước đến cửa, liền nhìn thấy bảy tám chiếc xe dừng ở cửa quán rượu! Nhất loạt đều là loại xe A6 đồng màu, làm cho những người qua đường đều phải dừng lại xem. Rốt cuộc là nhân vật lớn nào đến rồi.

“Đoàn xe lớn quá!” Mông Thiên Quân lè lưỡi, Mông gia là gia tộc lớn ở Cẩm Thành, nhưng chưa bao giờ dám khoa trương thế này. Tỉnh trưởng mới có thể làm như vậy, quay người nhìn lại quán rượu bỗng sững người. Nếu là tỉnh trưởng thật, thì nhất định sẽ không đến một quán rượu bình thường thế này.

Đang nhìn, từ trong xe bước ra bốn người đàn ông mặc áo vest đen, rất cung kính mở cửa chiếc xe ở giữa ra.

Từ trên xe bước xuống một người già. Người này mũi cao, mắt như màu đồng, mái tóc trắng nhuộm màu thời gian, đôi mắt đó có thể nhìn thẳng vào tim người khác. Cả người mặc quần áo Đường, khi đi đường mang theo cả khí thế!

Tô Toàn Sinh nhìn đối phương, thần sắc bỗng biến đổi! Nếu hắn không nhìn nhầm, thì người đối diện nhất định là cao thủ, hơn nữa là cao thủ cực kỳ mạnh. Thần sắc của hắn có chút căng thẳng, hạ thấp âm thanh nói: “Có phải là người của Hoàng Du tìm đến không?”

Vương Dung tối qua đã suýt mất mạng, nghe Tô Toàn Sinh nói như vậy sợ đến độ thất thần. Những người đó công phu rất cao, bản thân mình không làm cách nào chống lại được. Vì thế mang chút nghi ngờ nhìn về phía Diệp Thiên Vân.

Người già không mang theo người, mà ngẩng đầu nhìn tên của quán rượu. Sau đó nhìn về phía cửa, ngay lập tức nhìn đến Diệp Thiên Vân, thần sắc ngay lập tức lộ ra vẻ hoan hỉ và xúc động, vội bước về phía hắn.

Người đến đây là môn chủ của Thái Cực Ngô Lập Thâm. Diệp Thiên Vân không muốn gặp hắn ở đây, vội vàng dùng tay làm thành mấy số, chính là số phòng.

Ngô Lập Thâm và Diệp Thiên Vân là bạn vào sinh ra tử, từ lâu đã rất hiểu ý nhau. Vì thế Diệp Thiên Vân vừa làm kí hiệu tay, hắn liền hiểu ngay, hơi gật đầu lộ ý đã hiểu.

Diệp Thiên Vân ho một tiếng, rồi nói với Tô Toàn Sinh: “Viện trưởng, tôi quên uống thuốc rồi! Mọi người đi ăn trước đi, không phải đợi tôi đâu!”

Sự chú ý của Tô Toàn Sinh để hết lên Ngô Lập Thâm, nói: “Vậy thì chúng ta đợi người một chút?” Vương Dung để ý nhất cử nhất động của Diệp Thiên Vân, cả động tác tay đó cũng đã lọt vào mắt cô. Người già này nhất định có quan hệ gì đó với Diệp Thiên Vân, vì thế nói với Tô Toàn Sinh: “Anh ấy có lẽ có việc gì

khác, chúng ta không phải đợi đâu!” Mặc dù cô nói vậy, nhưng trong lòng càng ngày càng cảm thấy Diệp Thiên Vân thần bí.

Ngô Lập Thâm và Diệp Thiên Vân đi đối diện nhau, nhưng không nói gì với nhau, mà bước thẳng vào quán rượu.

Tô Toàn Sinh thấy đối phương không quen mình, ngay lập tức nhẹ nhõm rất nhiều, cao giọng nói: “Vây được rồi, chúng ta đi trước đi!”

Diệp Thiên Vân thấy mấy người đã đi xa, quay người đi vào quán rượu!

Khi đến phòng, Ngô Lập Thâm đã đợi ở cửa rồi, vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân, không thể kìm nổi cảm xúc ôm chặt hân, miệng xúc động nói: “Lão đệ, lão đệ! Người thật là muốn đùa ca ca! Lúc đầu trên núi Hình Ý, ta còn tưởng...” nói đến đây, bèn nghẹn lời.

Người trong võ lâm thường rất cứng rắn, mặc dù Ngô Lập Thâm là môn chủ, nhưng là bạn bè lâu năm với Diệp Thiên Vân, hai người đồng sinh cộng tử, nhất định có tình bạn sâu sắc.

Diệp Thiên Vân vỗ lưng hân, rồi khiêm nhường nói: “Lão ca, giấu ca lâu đến vậy, thật là có lỗi!”. Hân có thể cảm nhận được sự thành khẩn trong tình cảm của Ngô Lập Thâm, bạn cũ gặp lại, nhất định sẽ rất xúc động.

Sau khi vào trong phòng, Diệp Thiên Vân không vội vàng, dù sao thì Tô Toàn Sinh nhanh nhất cũng phải một tiếng nữa mới về đến đây, có rất nhiều thời gian. Hân đưa cốc trà đến trước mặt Ngô Lập Thâm, nghiêm mặt nói: “Chén trà này xem như tạ lỗi với người, ta thực sự có điều khó nói, nếu không thì nhất định sẽ nói với người!”

“Khách khí quá rồi, anh em trong nhà phải nói những lời này hay sao?” Ngô Lập Thâm vội vàng đứng dậy, cười tươi tiếp chén trà, nhìn trên dưới rồi nói: “Giang hồ dễ vào nhưng khó sống, ta ở trong giang hồ, rất hiểu đạo lý này! Ta không trách đệ, nếu đổi lại là ta, thì ta cũng làm như vậy! Thế lực của Thiếu Lâm lớn, không thể dễ cho người sống!”

Diệp Thiên Vân gật đầu, mặc dù người ta không tính toán nhưng vẫn phải nói vậy, nếu không sẽ là thất lễ. Ngồi một lúc sau, hân mới hỏi: “Nhìn khí sắc của lão ca không tồi, thời gian này tốt lắm nhỉ!”

“Ôi! Một lời khó nói hết lắm!” Ngô Lập Thâm uống một hớp trà, rồi cười nói: “Ngày hôm đó khi người và Độ Duyên của Thiếu Lâm cùng rơi xuống sườn núi, ta và Trần Mễ tìm đệ phát điên lên! Tìm mấy ngày, kết quả vẫn không tìm được người!”

“Thấy đệ bình an, là ta yên tâm rồi! Huynh đệ chúng ta, khi đến tết, còn đốt tiền giấy cho đệ nữa đó, giờ đây mới biết làm vậy là thừa rồi!”

“Lão ca nói quá rồi, ta rất biết ơn!” Diệp Thiên Vân nghe thấy hân nói vậy mới nhớ lại, Ngô Lập Thâm trong ngày đại hôn của mình, đã mời mấy vị tông sư đến dự, giúp cho mình rất nhiều. Nếu không phải là bọn họ giúp, thì Hình Ý Môn đã bị tiêu diệt hết rồi!

Ngô Lập Thâm dường như đã nhớ lại điều gì đó, hừ một tiếng rồi nói: “Tên khốn Lãng Bác đó đã bị ta xử lý rồi! Dám lấy danh nghĩa của Thái Cực môn đi ức hiếp người khác sau lưng ta. Ba năm ngồi tù là hình phạt dành cho hân! Còn Hoàng Du, hân cũng chẳng phải là loại tốt đẹp gì, cùng ngồi tù với Lãng Bác rồi!”

Diệp Thiên Vân đã cảm nhận được hương vị của lao tù, ba năm có thể làm cho con người ta phát điên. Hân không tiện tham dự vào công việc nội bộ của Thái Cực Môn, nên chuyển đổi chủ đề nói: “Cảm ơn lão ca, gần đây Võ Lâm có phải không yên ổn không?”

Ngô Lập Thâm cười gật đầu nói: “Tốt quá! Đệ không hiện thân, Võ Đang và Thiếu Lâm đã biết điều hơn rất nhiều rồi, nhưng những động tác nhỏ của họ luôn xuất hiện!” nói đến đây ngừng đầu hỏi: “Lão đệ, đệ định đoạn tuyệt quan hệ với Võ Lâm ư?”

Diệp Thiên Vân không biết trả lời thế nào, giờ đây hân đã có người vợ xinh đẹp, còn có đứa con trai đáng yêu và một gia đình hoàn chỉnh. Giang hồ là một con đường không có tận cùng. Giờ đây đã thoát ra được, thì không nên quay trở lại đó nữa.

Nhưng trong lòng hắn lại rất rõ, những quan hệ trong Võ Lâm không phải muốn đoạn tuyệt là có thể đoạn tuyệt! Thiếu Lâm và Võ Đang không rõ sự tồn tại của mình, vì thế mới không có động tĩnh gì. Nếu một ngày bị người phát hiện, thì tất cả những âm mưu hiểm độc nhất định sẽ được dùng để đối phó với mình.

Do dự một lúc lâu, Diệp Thiên Vân trầm giọng nói: “Ta không biết, ta chỉ muốn bảo vệ mình, bảo vệ những người liên quan đến mình! Không muốn làm họ bị tổn thương nữa!”

“Không sai!” Ngô Lập Thâm mỉm cười nói: “Đệ muốn làm được những điều này phải có thực lực, nếu không cứ trốn tránh sẽ mãi không thoát khỏi sự đeo bám của Võ Lâm!”

“Cơ thể đệ giờ đây thế nào? Sau khi chiến một trận với Độ Duyên, có bị thương nghiêm trọng lắm không?”

“Vẫn khỏe!” Diệp Thiên Vân cười hà hà nói: “Vẫn giống như trước kia!” hắn không phải là tự mãn, nhưng giờ đây Kim Trung Chiếu đã đạt đến tầng 9, hơn nữa từ lúc uống thuốc Đại Lực Kim, tốc độ đánh của hắn đã nhanh hơn trước nhiều.

“Vậy thì tốt!” Ngô Lập Thâm sau khi nghe xong hai mắt lóe lên những tia sáng. Phải biết rằng thân thủ của Diệp Thiên Vân đã có thể đấu với Độ Tự Bối của Thiếu Lâm, là một cao thủ tuyệt đỉnh chân chính. Thái Cực môn nếu có thể giành được sự giúp đỡ của Diệp Thiên Vân, thì có thể tranh đấu với Võ Đang Thiếu Lâm!

Ngô Lập Thâm không chịu được đắc ý nói: “Lúc đầu ta và Trần Mễ đều hi vọng người có thể bước lên đỉnh cao của võ thuật, giờ đây thấy ước mơ đã thành sự thật rồi! Huynh đệ đã muốn bảo vệ mình, thì hãy xây dựng thế lực của mình đi! Chỉ cần đệ, ta và Trần Mễ La, ba người đứng lại với nhau, nhất định sẽ giành được Võ Lâm trong tay! Đến lúc đó Thiếu Lâm Võ Đang là gì cơ chứ!”

Ngô Lập Thâm không tự đại, ba bên đến cùng nhau, vậy thì Thái Cực Môn, Hình Ý Môn, Bát Cực Môn, còn có rất nhiều vũ giả thoát ra từ tù ngục, sẽ tạo thành một lực lượng mới. Mấy chục vị Tông Sư, mấy trăm vị môn đồ, một thế lực lớn làm sao!

Diệp Thiên Vân mặc dù đã nghĩ về chuyện đó, nhưng khi Ngô Lập Thâm nói ra bước này, trong lòng có chút do dự. Hắn không thích mùi máu trong giang hồ, trước đó hắn nghĩ chỉ cần bước lên đỉnh cao võ thuật, nhưng giờ đây ý nghĩ đó thật là ngây thơ.

“Lão đệ!” Ngô Lập Thâm thấy thần sắc của Diệp Thiên Vân, bèn biết hắn do dự không quyết được, khuyên giải: “Đệ đã bước vào giang hồ, muốn làm sạch bản thân, thì còn khó hơn đi lên giới! Đã không thoát ra được, chỉ bằng làm một người anh hùng!”

Đang nói đến đây, Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy cửa động dậy, hắn hừ một tiếng: “Ai đó?”

581. Chương 582: Ai Là Mãnh Thú?

Ngô Lập Thâm nhìn Diệp Thiên Vân mà có chút kinh sợ trong ánh mắt, hai người đã cách cửa đến 10 met, đáng sợ hơn nữa là còn cách một bức tường. Ông ta vốn là một người có võ cấp tông sư, nhưng ở một khoảng cách xa thế này, cũng không thể cảm nhận được người khác đã đến.

Ngô Lập Thâm đã biết Diệp Thiên Vân có chỗ hơn người từ lâu, khi còn ở Võ Đang, hắn đã từng lợi dụng năng lực quan sát nhạy bén của mình để trốn thoát.

Nhưng đến giờ Ngô Lập Thâm chỉ còn nước bái phục hắn mà thôi, mặc dù ông không biết thân thủ của Diệp Thiên Vân rốt cuộc có cao không, nhưng chỉ dựa vào chuyện này thôi, là biết cao hơn ngày trước nhiều phần rồi.

Bên ngoài truyền vào âm thanh ho yếu ớt. Đột nhiên cánh cửa mở ra, Vương Dung cố tỏ ra bình tĩnh, bước vào trong ngục nhiên nói: “Là tôi! Thầy giáo Diệp, tôi vốn định về lấy chút đồ, không ngờ bạn của anh lại ở đây!”

Diệp Thiên Vân nếu không phải nhìn thấy cánh cửa đã động dậy thì đến hắn cũng không biết có người đang nghe trộm ở ngoài.

Ngô Lập Thâm nhìn thấy sắc mặt của Vương Dung có chút thay đổi, vừa rồi những gì ông ta nói với Diệp Thiên Vân đều là chuyện trong võ lâm, không ngờ lại có người to gan đến vậy. Ông ta quay sang đánh mắt với Diệp Thiên Vân, ngụ ý không muốn chuyện này lộ ra ngoài.

Diệp Thiên Vân lắc đầu ngụ ý biết điều đó, người như Vương Dung tuyệt đối không có quan hệ gì với võ lâm. Mặc dù hắn đã phát hiện ra Vương Dung, nhưng không biết rốt cuộc cô đã nghe được gì rồi.

Ngô Lập Thâm thấy Diệp Thiên Vân không muốn giết người bịt đầu mối, nên cười ha ha, nói rất ngậm ý: “Lão đệ thật là hạnh phúc!”

Vừa nói ông vừa rút ra trong túi một tấm danh thiếp, chậm chạp nói: “Nghe nói học sinh của đệ tham dự trận đấu, có thời gian thì đến đây xem thế nào! Mấy ngày nay ta chỉ ở đây, nếu có rồi thì qua chơi!”

Diệp Thiên Vân vốn muốn nói chuyện với Ngô Lập Thâm, nhưng không may Vương Dung lại xuất hiện ngoài ý muốn, hắn liền cầm tờ danh thiếp gật đầu: “Lão ca, vậy thì ta không tiện nữa! Tuần này ta đều ở Phúc Kiến cả, có thời gian rảnh ta sẽ liên lạc!”

“Được!” Ngô Lập Thâm từ lúc tập Thái Cực Quyền, nói năng làm việc đều toát ra khí chất của người bề trên. Nhìn sang Vương Dung, rồi vừa đi vừa nói: “Lão ca tặng đệ một câu. Hoa nở là phải ngắt, đừng để hoa tàn rồi lại trắng tay! Tự mình đi hiểu điều đó đi!” nói xong xua xua tay rồi rời khỏi phòng.

Diệp Thiên Vân cười khổ hạnh một tiếng, hắn ta giờ đây, còn dám động chạm vào tình cảm nữa ư. Đó chỉ là tìm thêm phiền phức cho bản thân mình thôi. Ngô Lập Thâm mặc dù đã làm môn chủ, nhưng nói năng vẫn chẳng che đậy gì hết.

Vương Dung ngớ người, ngay sau đó mặt đỏ bừng lên, đầu cúi thấp xuống, mãi đến khi Ngô Lập Thâm đã đóng cửa rồi, nàng vẫn đứng ở cửa, tay nắm lấy vạt áo, giống như một tiểu cô nương đang ngượng ngập vậy.

Diệp Thiên Vân nhìn sang Vương Dung, hắn không biết rốt cuộc Vương Dung đã nghe được bao nhiêu. Nhưng âm thanh nói chuyện của họ không lớn lắm, hơn nữa tường lại cách âm, nên mức độ nghe thấy cũng rất hạn chế.

Mặc dù hắn không phải là người tốt, nhưng hắn cũng có giới hạn của mình. Nếu như Vương Dung hiếu kỳ hơn chút nữa thì đã bị Ngô Lập Thâm lấy mạng rồi, điều này làm lương tâm của hắn rất áy náy. Đường nhiên không thể nói rằng Ngô Lập Thâm là một tên khốn nạn, mà do ông ta ngồi ở trên cao, không quan trọng lắm về việc sống chết của mạng người.

“Cô giáo Vương, chẳng phải cô muốn lấy đồ ư?” Diệp Thiên Vân nghĩ một lúc, cuối cùng cũng mở miệng nói.

“A?” Vương Dung rõ ràng là có điều phải suy nghĩ, ngớ người ra một lúc mới phản ứng lại, hơi xấu hổ nói: “Đúng thế! Suýt thì quên mất rồi, tôi vào phòng đây!” vừa nói vừa chạy vào phòng.

Khoảng tầm chưa đến nửa tiếng sau, Tô Toàn Sinh đã dẫn học sinh vui vẻ nô nức trở lại, xem ra đồ ăn bên ngoài cũng được lắm.

“Tiểu Diệp à! Anh cũng đi ăn đi chứ!” Tô Toàn Sinh thấy Diệp Thiên Vân vẫn ở trong phòng, dặn dò: “Còn trẻ như vậy không ăn sáng sao được? Hơn nữa tí nữa lại phải tham gia trận đấu nữa chứ. Nhất định phải có một thể lực đầy đủ!”

“Ừm!” Diệp Thiên Vân biết lòng tốt của ông ta, nên thuận miệng đáp lại, nhìn đồng hồ rồi nói: “Thời gian sắp đến rồi phải không?”

“Chẳng phải hay sao!” Tô Toàn Sinh có chút tự trách mình: “Vừa rồi mấy bọn chúng còn đi mua đồ! Kết quả thời gian trễ mất rồi! Gọi cô giáo Vương Dung, chúng ta giờ xuất phát!”

Tiếng vỗ tay vang dội trong đấu trường. Những người xem chen chúc với nhau. Từ ngày hôm nay, cuộc thi đã bước vào giai đoạn gay cấn, sẽ có 20 tuyển thủ tranh tài với nhau, người thắng sẽ trực tiếp lọt vào vòng. Các bạn cổ động viên trên võ đài không thể khống chế nổi tình cảm của mình nữa, bắt đầu đập các vỗ chai vào nhau, cổ vũ cho các đấu sĩ!

Tiếng hét, tiếng hò như lấp đầy hội trường, cả người tổ chức trận đấu cũng không ngờ đến mọi người chú ý đến trận đấu như thế nào.

“Sao khi thi đấu hôm qua ít người vậy?” Tổng Học Nghiệp bĩu môi, không vừa ý với sự sắp xếp về thời gian thi đấu của mình, nói lớn: “Nếu hôm qua cũng giống hôm nay, thì ta chỉ cần một chiêu là có thể nốc ao đối thủ rồi!”

Diệp Thiên Vân không nhắc nhở hắn ta, nhìn Lý Tường đang đầm đìa mồ hôi trên trán, chậm chạp nói: “Ta rất yên tâm về trò! Trò còn bình tĩnh hơn cả Tổng Học Nghiệp, nhưng phải biết linh động một chút, cơ hội chỉ đến trong nháy mắt thôi, đó là mấu chốt của sự thắng bại!”

“Ừm!” Lý Tường cài chiếc cúc áo cổ lại, rồi gật đầu nói: “Con biết phản ứng của con còn hơi chậm chạp, đến lúc đó con sẽ hết sức chú ý!”

Mông Thiên Quân đã thay xong bộ quần áo thi đấu, cười nói: “Chúng ta hôm nay thật là có lợi! Không có mấy tên khốn phá đám đó, có lẽ cả phòng thi đấu này sẽ được một lần ngạc nhiên!”

Đúng lúc đó người của học viện thể dục thể thao Phúc Kiến cũng đến rồi, Hoàng Dung hôm nay không có mặt thì không nói, nhưng điều lạ hơn nữa là hai vị thầy giáo của Phúc Kiến mặc may cũng rất bất an.

“Được rồi! Lên đấu trường đi!” Diệp Thiên Vân vỗ vai Lý Tường, đây dường như là một thói quen của hắn.

“Lần triệu tập cuối cùng của đại hội, số 00042 của viện thể dục thể thao Cẩm Thành Lý Tường, số 00101 của học viện thể dục thể thao Phúc Kiến Vương Kim Sơn, mời mọi người chuẩn bị!”

Lý Tường nghe xong lời giới thiệu, nhanh chóng bước lên đấu trường.

Người trên khán đài đã nổi lên từng tiếng xì dài, ngày hôm nay một nửa trong số họ là học viên của học viện thể dục thể thao Phúc Kiến, vì thế Lý Tường rất không được hâm mộ và ủng hộ.

Cái tên Vương Kim Sơn rất thông thường, nhưng tướng mạo lại rất anh tú. Hắn đi vòng quanh võ đài một lượt, gơ hai ngón tay thành hình chữ V biểu thị chiến thắng, ngay lập tức đám con gái ồ lên hưởng ứng.

Vương Kim Sơn nhìn bộ dạng này, dường như bản thân mình nắm chắc phần thắng vậy. Không thể kìm được nhìn về phía Lý Tường với một ánh mắt khiêu chiến, làm mấy động tác miệng rồi lại hét lên mấy tiếng.

Lý Tường vốn rất khiêm tốn, hắn vốn chỉ là một tiểu tốt không được ai xem trọng, nên sự khiêu khích của đối phương cũng không làm hắn nổi giận. Mà hắn còn lạnh lùng nhìn tất cả những động tác của đối phương, như không liên quan gì đến mình vậy.

Sau khi trọng tài kiểm tra thân thể hai bên, rồi lại tuyên bố luật thi đấu, tất cả đã hoàn thành, liền tuyên bố bắt đầu!

Vương Kim Sơn giống như một con bò đực xổng chuồng, nhìn Lý Tường bằng ánh mắt hùng hực lửa, dường như muốn chỉ bằng một hiệp quật ngã đối phương vậy, thần thái đó biểu hiện lòng tin tuyệt đối của hắn vào chiến thắng.

Lý Tường cúi thấp đầu như một con chim ưng vậy, không động đậy gì hết, đối thủ ngày càng tiến gần đến hắn nhưng hắn vẫn như không nghe thấy không nhìn thấy.

Mặt Tô Toàn Sinh biến sắc, vốn đã không có lợi thế ở sân khách, nếu lần này bị Vương Kim Sơn chiếm thế thượng phong, chỉ sợ rằng mình sẽ triệt để rơi vào thế bị động mất.

Diệp Thiên Vân thì ngược lại bình tĩnh như không, giống như Lý Tường nên làm như vậy!

Những học sinh trên khán đài đã bắt đầu hò reo, với họ, họ muốn nhìn thấy Vương Kim Sơn ngay lập tức hạ gục đối thủ, chỉ có vậy mới có thể chứng minh được thực lực của học viện thể dục thể thao Phúc Kiến này, nên ai nấy đều ra sức hò hét!

“Hai mét, một mét...50 phân,...10 phân!” ngay trong lúc mọi người tưởng rằng Lý Tường sẽ trúng chiêu, hắn đã động đậy!

Cơ thể hơi nghiêng một chút, một tay giữ lấy vai của đối phương, người ghì xuống dưới, đầu gối thụi vào ngực của Vương Kim Sơn!

Chiêu thật là đau! Đây là cảm nghĩ của tất cả mọi người trong đấu trường, tất cả vẫn chưa kịp phản ứng lại trước cảnh tượng vừa xảy ra!

Một tiếng hự vang lên, Vương Kim Sơn đã trúng đòn đau tái người, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ và kinh hoàng!

Lý Tường bước lên đằng trước rồi xoay người, cả đầu gối đập thẳng vào dưới cằm đối thủ!

“Rắc!” một tiếng, Vương Kim Sơn đổ gục ra mặt đất, nằm bò trên nền đất giống như một con chó đã không còn thở!

Nhìn thấy chiêu này, không ít người đã dựng cả tóc gáy lên. Thật là những món đòn đau của học viện Cẩm Thành! Hai chiêu, chỉ hai chiêu mà thôi! Chẳng lẽ người của học viện Phúc Kiến lại thua sao? Hành động vừa nãy của Vương Kim Sơn như đang bơi nhọ lên mặt hấn, giờ đây mới biết thực sự ai là mãnh thú.

Mấy học sinh đang nhìn kính viễn vọng, càng nhìn thấy một cảnh tượng người khác không thể tưởng tượng được! Vương Kim Sơn nằm trên nền đất không động đậy gì, còn trên đất có những mảnh vỡ màu xanh của nhựa!

Đây là những mảnh vỡ rơi từ trên mũ của Vương Kim Sơn ra, có thể thấy rằng....mũ của hấn ta đã bị vỡ mất rồi! Điều này càng làm cho họ kinh sợ hơn!

Trọng tài ngồi xổm xuống mí mắt của Vương Kim Sơn ra xem, rồi trực tiếp gọi cứu thương đến cứu người.

Ngoài mặt Diệp Thiên Vân bình tĩnh, nhưng trong lòng lại kích động vô cùng! Năng khiếu của Lý Tường không chỉ nông cạn như vẻ bề ngoài, những chiêu của hấn thậm chí còn nặng hơn của Tổng Học Nghiệp!

Trên khán đài giống như mất điện vậy, tất cả mọi người đã bị mấy chiêu xuất trong vài phút làm chấn động, thực lực của học viện thể dục thể thao Cẩm Thành rốt cuộc đến đâu? Mà lại có thể đào tạo ra một tuyển thủ mạnh mẽ như rồng thế này!

Vương Dung nhìn thấy kết quả, trong lòng càng khó chịu hơn, giờ đây nàng khẳng định Diệp Thiên Vân không phải là một thầy giáo bình thường!

Một người mỗi ngày đẩy xe đạp đến đi làm, một người chạy đôn chạy đáo kiếm tiền để mua sữa cho con, không chỉ có võ công thâm hậu, mà lại có cả giao tình rất sâu sắc với nhân vật lớn. Mông Gia của Cẩm Thành, còn có cả người già nữa, rất giàu có, điều này làm nàng không tài nào hiểu được.

Chẳng lẽ Diệp Thiên Vân là thiếu gia của một gia tộc giàu có nào đó ư? Muốn đến trường học để trải nghiệm cuộc sống? Hoặc là đời thứ hai của một tập đoàn lớn, nhưng những thân phận này nếu đặt lên người Diệp Thiên Vân thì không thể nào thích hợp được.

Vương Dung không thể đoán được thân phận, nhưng nàng biết rằng Diệp Thiên Vân nhất định không phải là một thầy giáo bình thường. Trầm mặc, bình tĩnh, vĩnh viễn không biểu lộ sự tức giận. Nghĩ đến việc mấy lần mình gây phiền phức cho hấn ta, còn đứng trước mặt hấn ta ra oai giàu có, ngay lập tức mặt nóng ran, nếu so sánh với hấn ta mình đúng là còn rất non nớt.

Vương Dung tỉnh lại trong dòng suy nghĩ, ngược đầu về phía khán đài. Thu vào tầm mắt là một người con gái tóc ngắn, không đánh phấn son quá đậm, nhưng lại rất thuần khiết, mặc một bộ áo trắng, càng giống như đóa hoa sen trên tuyết vậy, thật xinh đẹp.

Người con gái đó tên Hàn Băng, chưa từng thấy trong hai trận đấu trước, là một cô giáo mới của học viện thể dục thể thao Băng Thành quán quân mùa giải trước.

Vương Dung có một cảm giác, người con gái này có quan hệ gì đó với Diệp Thiên Vân. Lòng phụ nữ rất mẫn cảm, có khi trực cảm thường là căn cứ để phán đoán.

Đôi mắt Hàn Băng chớp chớp nhìn Diệp Thiên Vân trên dưới đài, nhãn thần đó thật là phức tạp. Trong lòng băng tuyết lạnh giá lại là ngọn lửa đang hùng hực cháy. Trong ánh mắt đó có hi vọng, niềm vui, có tuyệt vọng, cũng có cả đau khổ, tóm lại yêu và hận quện vào nhau!

582. Chương 583: Giang Hồ Khó Lui

Không chỉ thầy trò thể viện Cẩm Thành, ngay cả mấy thể viện lớn khác, cũng vô cùng chú ý tới Lý Tường. Lý Tường đấu năm thắng năm. Lần nào cũng trong hiệp đầu đã nhanh chóng đánh bại đối thủ, tiến thẳng vào mười người dẫn đầu. Tác phong hung ác, ra tay quả quyết, mang tới áp lực tâm lý cho đối thủ.

Lý Tường sở dĩ có thể chiến thắng liên tiếp như vậy, phần lớn quy kết về tâm tĩnh bình thường của hắn. Đúng vậy, một người nếu có thể có tâm tĩnh, vậy thì thế sự đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là kinh nghiệm, là thể nghiệm. Không quan tâm kết quả là gì, chỉ quan tâm đã trải qua những gì, không có trí tuệ, không thể làm được những chuyện như không quan tâm hơn thua.

Diệp Thiên Vân vô cùng hài lòng về học sinh này. Hắn không quan tâm Lý Tường rốt cuộc là mười tám hay hai mươi tuổi học võ, rốt cuộc có tiềm lực thể nào, sau này có thể đạt được độ cao thể nào?

Điều hắn coi trọng nhất chính là Lý Tường kiên nghị, bình tĩnh, có một trái tim bình phàm. Từ khi leo lên chức tông sư, Diệp Thiên Vân cũng từng âm thầm quan sát từng đệ tử mình đã dạy, ba anh em Thạch Thanh Sơn, Trương Lượng và Triệu Thị Tam, nhưng đều không hợp ý.

Có lúc Diệp Thiên Vân cũng thăm giật mình, Lý Tường bình thường hơi ngốc, là người ngay thẳng, nhưng chính vì hai đặc điểm này, lại che dấu đi thực chất.

Nếu không trải qua trận đấu vừa rồi, Diệp Thiên Vân sẽ mãi mãi không phát hiện ra hạt vàng bị chôn dấu trong cát này.

Là một võ giả, Diệp Thiên Vân nói theo truyền thống, cần kéo dài huyết mạch của mình, tiếp theo là lấy vật sắc làm y bát truyền nhân.

Diệp Thiên Vân không muốn dạy hắn quá nhiều kỹ xảo. Đó là điều thú yếu. Điều Lý Tường cần là kinh nghiệm của võ giả, là giác ngộ, còn có tư tưởng không thể thay đổi.

Trong võ đạo mệnh mông không cùng, làm thế nào có thể khẳng định vị trí của mình, cũng là tìm được mục tiêu của mình.

Là võ giả, kỹ xảo mãi mãi thua tinh thần một bậc.

Diệp Thiên Vân đứng tới vị trí ngày hôm nay, đã cảm thấy lo lắng tới độ cao của mình.

Võ lâm luôn là vạn biến, nói không chừng bất cứ khi nào, đại chiến cũng có thể hết sức căng thẳng. Hắn không sợ chết, vì chết cũng là một loại kinh nghiệm. Nhưng ngay cả một truyền nhân tiếp tục lý tưởng cũng không có, vậy thì hắn khó tránh khỏi để lại tiếc nuối.

Võ lâm không có đường về, kết quả đánh nhau là không thể dự đoán. Vì không ai có thể nhìn rõ tương lai. Lúc hắn nắm trong tay một khoản tài sản, không thể tránh khỏi muốn tiếp tục truyền thừa.

Nửa năm qua ở thể viện Cẩm Thành, Diệp Thiên Vân cũng từng hoang mang, nhưng khi vận mệnh đem Lý Tường tới trước mắt mình, hắn cảm thấy vui mừng, không dễ để có thể gặp được truyền nhân hợp ý mình, giống như Vô Vi đạo nhân lúc trước khảo nghiệm chính mình vậy.

Thời gian Diệp Thiên Vân và Lý Tường tiếp xúc không ngắn, hắn không muốn tiếp tục những thử thách kia nữa, vì hắn tin vào con mắt của mình, càng tin vào cảm giác của mình. Một khi mình không còn trong nhân gian, Lý Tường sẽ mang theo tư tưởng và tinh thần của mình, tiếp tục ngao du trong võ đạo.

Diệp Thiên Vân có suy nghĩ của mình, cho nên từ lúc đưa ra quyết định, liền ngày nào cũng nói chuyện tâm tình một tiếng với Lý Tường. Những chuyện nói tới phần lớn đều liên quan tới nhân sinh và võ học, nhân sinh bảy phần, võ học ba phần. Hắn muốn qua cách nói chuyện, đem cuộc sống và thế giới nội tâm của mình ảnh hưởng tới Lý Tường, để Lý Tường từ từ thay đổi suy nghĩ và phương thức xử sự của mình.

“Tiểu Diệp” Tô Toàn Sinh tìm hồi lâu trong nhà trọ, cuối cùng tìm được Diệp Thiên Vân và Lý Tường dưới bóng cây, thở dài một hơi, vừa lau mồ hôi vừa nói: “Nơi hai người ở đúng là rất bí mật, làm hại ta tìm mãi”.

“Viện trưởng Tô, tìm tôi có việc sao?” Diệp Thiên Vân đứng dậy, phũ phàng bậm trên người, cười hỏi.

Tô Toàn Sinh gật gật đầu. Mấy ngày nay hắn có chút không tin vào những gì mình trải qua, như đang mơ. Cuộc thi võ thuật các thể viện trong toàn quốc. Trong mười người dẫn đầu có tới ba người của thể viện Cẩm Thành! Mông Thiên Quân, Tổng Học Nghiệp, còn có một hắc mã Lý Tường. Ngoài Mông Thiên Quân thua một trận, Tổng Học Nghiệp và

Lý Tường thắng cả năm trận, khiến hắn vừa mừng vừa lo.

Viện trưởng đích thân gọi điện thoại tới ân cần hỏi han, ngữ khí còn có vẻ hài lòng, có thể thấy thể viện Cẩm Thành dẫn đầu trong cuộc thi. Bắt đầu từ khi thành lập chuyên ngành võ thuật tới nay, đây là lần đầu tiên thu được thành tích tốt như vậy! Viện trưởng đã lộ ra tin tức, năm nay xin quyền tiến sĩ đã là chuyện nắm chắc rồi, điều này khiến trong lòng hắn cũng rất kích động.

Tô Toàn Sinh nhìn người thanh niên trước mặt, thật không dám tưởng tượng một thầy giáo mới có thể mang tới sự thay đổi lớn như vậy cho trường, mang theo vài phần vui vẻ nói: “Có hai người tới khách sạn, nói là bạn của cậu”.

Diệp Thiên Vân giật mình, lập tức nghĩ tới Ngô Lập Sâm, lập tức gật đầu nói: “Tôi tới ngay”.

Về tới khách sạn, đầu tiên nhìn thấy hai võ giả, thân hình nội gia, trong lòng Diệp Thiên Vân nắm chắc, nói thẳng: “Hai vị tìm tôi có việc gì?”

“Diệp Vân sư phụ” hai người đồng thời chào một tiếng, rất cung kính nói: “Ngô tiên sinh hẹn gặp ngài ở khách sạn Sheraton, xe đã tới bên dưới, bảo chúng tôi tới đón thầy”.

Tô Toàn Sinh không biết từ đâu xuất hiện bạn của Diệp Thiên Vân, liền nhắc nhở: “Tiểu Diệp, Tổng Học Nghiệp sắp thi đấu...”

Diệp Thiên Vân suy nghĩ, chuyện của Ngô Lập Sâm rõ ràng quan trọng hơn, liền khẳng định nói: “Chiến thuật của Tổng Học Nghiệp và Lý Tường tôi đã bố trí rồi. Cho dù tôi ở đó, kết quả vẫn vậy. Viện trưởng, hãy cho phép”.

Tô Toàn Sinh biết Diệp Thiên Vân làm việc chu đáo, thấy hắn đã quyết định rồi, đành gật đầu nói: “Thôi được, vậy tôi để Vương Dong đầu trước, nếu làm xong việc thì nhanh chóng trở về”.

Phòng 3568 khách sạn Sheraton.

“Người anh em, cậu tới rồi” Ngô Lập Sâm hình như đã chờ lâu ở đây, thấy Diệp Thiên Vân tới thân mật đứng dậy chào đón nói: “Mấy ngày này, xử lý mọi việc xong rồi, cuối cùng hôm nay cũng có thời gian rồi, thứ lỗi” Diệp Thiên Vân biết Ngô Lập Sâm bận rộn, lại đứng đầu môn thái cực, đầu thoải mái như mình, gật gật đầu, đi thẳng vào vấn đề nói:

“Lão ca, tìm ta có chuyện gì thế?”

Ngô Lập Sâm đưa chén trà cho hắn, nói: “Tin tức mới nhất ngày hôm qua, Thiếu Lâm lại có hành động mới. Tin chắc cậu sẽ thấy hứng thú” Nói xong cười mỉm chăm chú nhìn hắn.

Diệp Thiên Vân thấy ánh mắt đó của hắn, gượng cười nói: “Tôi đã xóa tên trong giang hồ rồi, việc này có liên quan gì tới tôi?”

“Không liên quan, chú em quá thoáng rồi” Ngô Lập Sâm cười như không cười nói: “Một đám người Thiếu lâm lại vào Thục trung, đây có được coi là tin tức có tính bùng nổ không? Phải biết rằng đó có thể là nơi cậu ẩn thân mà. Thời gian lâu rồi, cậu không sợ bị phát hiện sao?”

“Tôi biết.Mấy tháng trước bọn họ đã tới rồi” Diệp Thiên Vân nghe tới đây, trầm giọng nói: “Tôi đã phát hiện ra tung tích của Thiếu Lâm từ lâu rồi”.

“Cậu biết?” Ngô Lập Sâm mở to mắt, không dám tin hỏi lại: “Rời khỏi võ lâm, cậu vẫn có thể rõ hướng đi của họ?”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu nói: “Gần đây tôi và bốn nhà Thục Trung có hợp tác, anh chắc nghe qua”.

“Triệu, Hồng, Mông , Đỗ. Tất nhiên anh biết” Ngô Lập Sâm càng kinh ngạc, vui mừng nói: “Nói như vậy cậu đã đứng vững ở đó rồi? Vậy là chuyện tốt rồi”.

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng gian trá của Ngô Lập Sâm, không khỏi có chút cẩn thận nói:

“Anh cũng định nhúng tay vào Thục Trung sao?”

“Không thể, không thể

Ngô Lập Sâm lập tức thấy có chút đắc ý quên mình, liền gượng cười, vỗ ngực cam đoan: “Nếu là địa bàn của lão đệ, anh sao dám tới nhúng chân chứ?”

Diệp Thiên Vân nghe ra trò chơi chữ trong lời nói của hắn, khẽ mỉm cười nói: “Lão ca, tôi đâu có địa bàn gì, anh muốn biết gì, nói đi”.

Ngô Lập Sâm lúc này hoàn toàn không có dáng vẻ của môn chủ, mặt mày hớn hở nói:

“VẬY anh nói thật nhá” Hắn nhìn nhìn phản ứng của Diệp Thiên Vân, tiếp tục nói: “Anh nghe nói lần này Thiếu Lâm tới Tứ Châu, hình như là để tìm công pháp đã thất truyền.”

“Bốn nhà Thục Trung lúc phản Minh, từng chôn một kho báu. Về sau vì ý kiến bất hòa mỗi người một ngã. Bây giờ cả bốn nhà đều muốn có kho báu này. Thiếu Lâm chắc là ngửi thấy mùi rồi”. Diệp Thiên Vân nộ nhân tình của Ngô Lập Sâm, chuyện này không có gì đáng giấu diếm cả. Dù sao Thiếu Lâm cũng đã vào Thục Trung. Không bao lâu nữa, toàn võ lâm cũng đều biết.

“Thì ra là như vậy, vẫn may có lão đệ” Ngô Lập Sâm khẽ vỗ đùi, lạnh lùng nói: “Tây Bắc môn từng đưa ra tin tức, suýt nữa mắc bẫy của họ rồi”.

Diệp Thiên Vân hiện giờ không dám truy hỏi, tránh phiền phức tới mình. Hắn nói thẳng:

“Tôi và Mông gia có chút quan hệ, lão ca định tới Thục Trung sao?”

Ngô Lập Sâm trầm ngâm một hồi, sau đó mới thành khẩn nói: “Bây giờ Thiếu Lâm đã vào đó rồi, hơn nữa cầm đầu chính là phương trượng Dũng Tín của Thiếu Lâm, anh nghĩ chắc cậu rõ. Anh quyết định theo dõi một thời gian, xem hướng thế nào đã”.

Diệp Thiên Vân lập tức cảm thấy không ổn. Một khi võ lâm tràn vào Thục Trung, vậy thì hắn sao có thể tiếp tục ẩn nấp nữa? Hứa Tình và hài tử đều ở đó. Phải nhanh chóng nghĩ cách dời đi.

“Không cần quá lo lắng” Ngô Lập Sâm rất giỏi nhìn sắc mặt nói chuyện, lập tức an ủi nói: “Thực lực bốn nhà Thục Trung chắc không yếu. Tin chắc Thiếu Lâm không dễ dàng có được”.

Diệp Thiên Vân ngẩn ra, thực lực bốn nhà Thục Trung không yếu? Hắn vẫn có quan hệ với Mông gia, nhưng chưa từng thấy cao thủ nào, có chút nghi ngờ nói: “Thực lực bốn nhà Thục Trung rất bình thường, lão ca sao lại nói bọn họ không yếu?”

Ngô Lập Sâm nhượng mày, có chút khó hiểu nói: “Bốn nhà Thục Trung thời Minh còn có nguồn gốc sâu xa với võ lâm, thực lực có thể tới mức nào?”

Diệp Thiên Vân có chút mơ hồ, nghĩ kỹ lại một hồi, có chút không khẳng định nói: “Bốn nhà Thục Trung mặc dù gia tộc có thể lực vô cùng lớn, nhưng cao thủ thật sự lại không có mấy người. Em ở đó rất lâu, chắc không thể nhìn nhầm được”.

Trên mặt Ngô Lập Sâm xám xịt, hồi lâu mới lắc lắc đầu nói: “Tuyệt đối không thể. Nhiều năm như vậy, võ lâm có mấy chục môn phái, nhưng không ai dám tùy tiện bước vào Thục Trung, chính là vì bọn họ có thực lực nhất định. Lão đệ mới đi không lâu, có thể nào không thăm dò kỹ bọn họ không?”

Diệp Thiên Vân nghĩ ngợi, lời của Ngô Lập Sâm cũng có lý. Ai nấy trong võ lâm đều là cao thủ. Nếu là địa bàn vô chủ, hoặc thực lực của bốn nhà quá yếu, chỉ e sớm đã bị người ta chiếm lĩnh rồi. Nhưng bây giờ bốn nhà lại sống rất tốt, trong đó chắc chắn có huyền cơ gì đó.

Ngô Lập Sâm khẽ cười một tiếng: “Chân tướng của sự việc sẽ từ từ lộ ra, chúng ta không cần vội” Hắn dừng một chút lại cao giọng nói: “Thiếu Lâm từ lần thua trước, vẫn luôn tu dưỡng sinh tức. Bây giờ phật cờ trở lại, lẽ nào lão đệ không muốn cho họ bài học sao?”

583. Chương 584: Mân Nam Tứ Hung

Tin mình chết sau khi Hình Ý môn dốc sức tuyên truyền ra, đó chính là nói Diệp Thiên Vân đã biến mất khỏi nhân gian. Thiếu Lâm thật sự điều tra ra sự tồn tại của mình? Vậy thì Hình Ý môn làm sao thoát khỏi liên quan?

Đó là điều đầu tiên. Còn phải suy nghĩ tới người bên cạnh mình. Mặc dù Thiếu lâm không hại thê nhi. Nhưng mọi chuyện luôn có lỗ, hơn nữa trong võ lâm không thiếu những người không tuân thủ trật tự. Ai dám đảm bảo Thiếu lâm không dùng tới những thủ đoạn hèn hạ nào.

Diệp Thiên Vân không sợ chết, nhưng không muốn những người xung quanh bị liên lụy. Nói như vậy, cho dù hắn thật sự tàn sát hết trên dưới Thiếu Lâm, để rồi có được cái gì?

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu, rất khẳng định nói: “Lão ca, mặc dù tôi và Thiếu Lâm có ân oán không thể giải bỏ, nhưng hiện giờ không muốn tự mình đi tìm phiền phức”.

Ngô Lập Sâm cũng không quá bất ngờ. Hắn thở dài nói: “Nếu anh ở góc độ của cậu, cũng sẽ đưa ra quyết định như vậy”.

Hắn ngừng một chút nói: “Lão đệ, bây giờ người trong giang hồ biết sự tồn tại của cậu chỉ có một mình anh đây. Cậu không cần lo lắng. Lần này Thiếu Lâm vào Thục Trung, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, cậu phải luôn luôn đề phòng”.

Diệp Thiên Vân như trút được gánh nặng. Mặc dù Ngô Lập Sâm rất muốn liên thủ với hắn đối phó với Thiếu Lâm, nhưng sau khi thấy hắn từ chối mình cũng không khuyên thêm nữa. Thế mới là bạn bè thật sự, gật gật đầu nói: “Lão ca, cảm ơn anh. Tôi có chỗ khó xử”.

Ngô Lập Sâm “Ừ” một tiếng, rất thông cảm nói: “Anh hiểu, võ lâm với cậu chẳng qua là cái gì đó chán ghét. Bỏ đi, chuyện của Thiếu lâm, tự anh nghĩ cách. Xem có thể âm thầm đấu với họ một chút không”.

“Lão ca, anh phải cẩn thận” Diệp Thiên Vân nhắc nhở nói: “Thực lực của Thiếu Lâm, Thái Cực môn nếu muốn chính diện đối kháng với họ, chỉ e phải đi con đường rất dài”.

Ngô Lập Sâm gật gật đầu, đại chiến Hình Ý môn lần trước, viện Xá Lợi của Thiếu Lâm xuất hiện hai cao thủ, kết quả Hình Ý môn chút nữa bị diệt toàn quân. Từ điều này hắn cũng rất tự lượng sức mình. Mặc dù Thái Cực môn khá mạnh, nhưng tuyệt đối không thể vượt qua Hình Ý môn quá nhiều. Hắn cười cười nói: “Cậu yên tâm đi, anh đây có ngu cũng không tới mức chính diện xảy ra xung đột với Thiếu Lâm, chỉ là những năm này bọn họ quá kiêu ngạo, anh nhìn không thuận mắt”.

Những lời này lần nữa khuấy động tiếng lòng Diệp Thiên Vân. Nợ của Thiếu Lâm sớm muộn cũng phải tính, nhưng không phải bây giờ. Kim chung tráo của hắn đã gần tới cấp chín, điều này càng khiến hắn có động lực tiến lên. Sớm luyện xong võ công, thì có thể chính diện đối đầu với Thiếu lâm ngày đó.

Nhớ tới cái chết của sư tổ Nghiêm Hành còn có Đinh lão quái và Vô Vi đạo nhân bị thương nặng, Ung lão quái, còn có Khúc Tông Hồ. Vết sẹo này mãi mãi khắc trong nơi sâu thẳm nội tâm, hắn thề một ngày nào đó, sẽ bắt Thiếu Lâm trả lại nợ máu này.

Ngô Lập Sâm và hắn tâm tình một hồi, trong lòng rất vui vẻ, nói: “Ta định phái bốn người tới Thục Trung tìm hiểu tin tức trước. Những người này đều là người lạ mặt trong võ lâm. Bình thường bọn họ không thể hiện gì, nhưng lại là tu luyện tới cấp tông sư, em xem thế nào?”

“Bốn tông sư?” Diệp Thiên Vân không khỏi giật mình với những cao thủ mà Ngô Lập Sâm có. Lần trước mời rất nhiều bằng hữu Hình Ý môn tới trợ trận. Lần này lại là bốn người. Điều này không khỏi khiến hắn có vài phần khó hiểu. Thái Cực môn rốt cuộc từ đâu xuất hiện nhiều cao thủ như vậy?

Ngô Lập Sâm cười hì hì, hạ giọng nói: “Là bốn vị hộ pháp trong môn phái của ta. Bọn họ quá yêu thích võ công, nhưng rất ít khi tham dự vào võ lâm tranh đấu. Chỉ sợ bây giờ ra ngoài, ngay cả người quen bọn họ cũng không có.”

“Lão ca, anh định xếp bọn họ vào Thục Trung?” Diệp Thiên Vân nghĩ ngợi. Chiêu này không thể nói là không hung ác? Bốn tông sư, nếu ở trong bóng tối, có thể phát huy lực sát thương khó mà tưởng tượng.

“Nhàn rồi cũng đã nhàn rồi” Ngô Lập Sâm có chút âm u nhếch miệng nói: “Hành tung của họ, ta có được từ trên người Khương Hải Thiên”.

Diệp Thiên Vân vừa nghĩ chút là hiểu rồi. Khương Hải Thiên là môn chủ tiền nhiệm của Thái Cực môn. Lúc trước hãm hại Ngô Lập Sâm, thì ra Thái Cực môn vẫn có những cao thủ giấu trong bóng tối, gật gật đầu nói: “Chúc mừng lão ca. Thực lực của Thái Cực môn lại rào bước tiến lên rồi”.

Về đặc ý thoáng hiện lên trên mặt Ngô Lập Sâm. Trong võ lâm có thể có thực lực như vậy, ngoài Thiếu Lâm, Võ Đang ra, giờ đây lại thêm Thái Cực nhất mạch, tiếp đó hẳn rất khiêm tốn nói: “Thái Cực môn còn kém xa. Ta cho họ tới nằm vùng ở Thục Trung, cậu sắp xếp thân phận cho họ. Như vậy không chỉ tiện cho điều tra tin tức, còn có thể giúp đỡ cậu trong thời khắc mấu chốt”.

Diệp Thiên Vân biết không thể từ chối hai lần liên tiếp. Ngô Lập Sâm đã nhượng bộ rồi. Bây giờ chẳng qua là muốn mình tạo giúp mấy người đó thân phận. Thể diện này không tiện từ chối, cũng không thể từ chối. Liên gật đầu nói: “Được, tôi sẽ cố gắng hết sức”.

Ngô Lập Sâm vỗ vỗ bả vai hẳn nghiêm mặt nói: “Lão đệ, tuyệt đối đừng đa nghi, ta hoàn toàn không có ý lời cậu xuống nước. Chỉ là ta không quen thuộc Thục Trung, lại thêm Thiếu Lâm đã tới đó, cho nên mới không thể không tận dụng quan hệ của chúng ta. Ta sẽ bảo họ chú ý, mọi việc đều bàn bạc với cậu. Một khi có bất cứ nguy hiểm nào, liền lập tức vạch rõ quan hệ với cậu”.

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, tìm vài chức vị bảo tiêu trong Mông gia, việc này với hẳn mà nói không có gì quá khó. Mông Nghĩa bây giờ đối với hẳn không tệ, tin là chắc sẽ nể mặt thôi.

Ngô Lập Sâm có được sự đồng ý của Diệp Thiên Vân. Lúc này lấy điện thoại ra, gọi tới mấy số.

Chỉ một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng chuông, ngay sau đó có bốn người nối đuôi nhau vào.

“Môn chủ!” bốn lão giả đồng thời nói. Xem ra mấy người hoàn toàn không biết đùa, mặt vô cùng nghiêm túc.

“Xin chào bốn vị hộ pháp” Ngô Lập Sâm khẽ gật đầu, cũng rất kính trọng họ, giới thiệu nói: “Vị này là bạn liên minh trung thành nhất của Thái Cực môn chúng ta. Diệp Thiên Vân. Ở Thục Trung, cậu ấy sẽ giúp đỡ các người”.

Bốn vị lão giả thần sắc không đổi, đứng bên cạnh không hề có bất cứ phản ứng nào, rất giống pho tượng đứng bên tường.

Diệp Thiên Vân đưa mắt nhìn lướt bốn người, đầu trọc râu bạc trắng. Bốn người mặc dù cao thấp khác nhau, nhưng ăn mặc lại khá giống nhau.

Ngô Lập Sâm quay người nói với Diệp Thiên Vân: “Họ là hộ pháp của Thái Cực môn. Có danh hiệu từ trước, được gọi là Mân Nam Tứ Hung. Chỉ là hiện giờ người biết tới tên hiệu này không nhiều. Nếu lão đệ trở về Thục Trung, thì dẫn theo họ. Mấy vị hộ pháp không thích nói chuyện, cậu không cần nói nhiều với họ”.

Diệp Thiên Vân nhìn bốn người đối diện, rất giống bốn cái xác không hồn. Ánh mắt trống rỗng, sắc mặt hơi tái xanh. Nếu người bình thường nửa đêm nhìn thấy họ, e là sẽ bị dọa cho chết khiếp.

“Ngô lão ca.....” Diệp Thiên Vân không biết sao hẳn lại phái bốn người này tới tìm hiểu tin tức. Có bốn người ở đây nên không thể nói thẳng, có chút khó xử nói: “Hình tượng của mấy vị tông sư hình như.....”

“Bốn vị hộ pháp” Ngô Lập Sâm tràn đầy tin tưởng, vung tay nói: “Sau này nếu Diệp Thiên Vân có yêu cầu gì, các người cứ làm theo là được”.

“Tuân lệnh môn chủ” Bốn người cùng đáp.

Diệp Thiên Vân bị làm cho dở khóc dở cười. Mân Nam Tứ Hung quả nhiên người giống như cái tên vậy, điều này khiến hẳn còn gì để nói tiếp nữa.

Ngô Lập Sâm nói: “Họ chẳng qua là không thích nói chuyện, thăm dò tin tức đều có những chỗ độc đáo riêng. Người anh em yên tâm, Lão ca ta tuyệt đối không làm khó cậu”.

Diệp Thiên Vân đã tiến thoái lưỡng nan. Hắn không ngờ Thái Cực môn lại có bốn nhân vật đáng chú ý như vậy, hơi chút do dự mới gật đầu nói: “Được, nếu lão ca đã mở lời, tôi nghe theo là được mà”.

Sân thể dục tiếng hoan hô như sấm dậy. Trên khán đài không còn chỗ ngồi. Hôm nay là trận chung kết của cuộc thi võ thuật các thể viện toàn quốc. Qua mấy ngày thi đấu, hai tuyển thủ trong vòng vây đánh ra. Họ đều là một tay một chân dùng thực lực liều mạng đi ra. Tất nhiên so với những cuộc thi có tin vẹt càng đáng chú ý hơn.

Thể viện Cẩm Thành ít được lưu ý. Mông Thiên Quân xếp thứ sáu. Lý Tường dừng bước ở vị trí thứ tư. Còn Tổng Học Nghiệp đã đứng trên sàn thi đấu. Hôm nay hắn sẽ tranh chức quán quân, đây là điều không ai ngờ tới.

Đối thủ là quán quân lần trước thể viện Băng Thành. Phải nói là thực lực vô cùng mạnh, hai người gặp nhau, tất có một hồi long tranh hổ đấu.

Tô Toàn Sinh lúc từ thể viện Cẩm Thành xuất phát, nghĩ tới vô số kết quả. Hắn từng hạ quyết tâm. Nếu thành tích của thể viện Cẩm Thành vẫn như lần trước. Vậy thì hắn sẽ chủ động từ chức. Không ngờ thể viện Cẩm Thành lại đột phá như vậy. Lại có hy vọng tranh chức quán quân. Hắn không phải người có lòng tham không đáy, cho nên hôm nay vô cùng thoải mái.

Thể viện Cẩm Thành chỉ giành được vị trí thứ sáu trong cuộc thi trước. Có thể nói xếp trong hạng trung bình. Lần này lại một phát bay thẳng lên trời. Cho dù hôm nay thua, tổng thành tích và cá nhân thành tích tốt nhất cũng đều xếp trước số ba. Điều này sao có thể không khiến hắn vui sướng chứ?

Tổng Học Nghiệp trên đài toàn lực ứng phó, phát huy trình độ chưa từng có. Nhưng thực lực của đối thủ cũng cường hãn như vậy, trận đấu giữa hai người khiến người xem đều không thể nổi.

Diệp Thiên Vân trước khi thi đấu, không hề xem trọng Tổng Học Nghiệp trên đài. Thực lực và kinh nghiệm thi đấu của đối phương đều cao hơn hắn một bậc.

Nhưng có thể thu được thành tích thể này, đối với thể viện Cẩm Thành mà nói, cũng coi là một kết quả không tệ rồi. Về phần Tổng Học Nghiệp, chỉ cần cậu ấy tiếp tục khổ luyện, sớm muộn cũng có thể chứng tỏ mình trên đài.

“Thiên Vân, ngày mai là cuộc thi kết thúc rồi. Anh không muốn nói gì sao?” Hàn Băng cách đó không xa cuối cùng phá vỡ im lặng, nhẹ giọng nói với hắn. Mặc dù giọng rất nhỏ, nhưng bao hàm lực xuyên thấu lực phủ ngũ tạng người khác.

Diệp Thiên Vân từ sau khi nhìn thấy Hàn Băng, vẫn luôn có sự giằng co, nhưng qua mấy ngày suy nghĩ, hắn đã đưa ra quyết định cuối cùng, chậm rãi nói: “Giữa chúng ta là không thể. Hàn Băng! Anh là người thể nào chắc em hiểu rõ nhất, huống chi giờ anh đã có vợ rồi. Chỉ có thể nói với em một tiếng, xin lỗi”.

“Xin lỗi?” Trong mắt Hàn Băng đầm lệ. Khẽ lẩm bẩm hai chữ. Đau đớn và dày vò trong đó ai có thể hiểu được? Quen biết Diệp Thiên Vân mấy năm, chỉ đổi lại một câu xin lỗi. Tranh đoạt quán quân sân đấu, đã không hề liên quan gì tới cô nữa.

Hàn Băng cố gắng ném những u sầu đó vào đầu, cố gắng nở nụ cười, nước mắt nói: “Hi vọng anh sẽ nhớ nụ cười của em, em sẽ cảm kích anh cả đời”.

Diệp Thiên Vân thấy trong nụ cười bao hàm cả sự đau khổ, trong lòng run rẩy. Hắn biết lúc nào càng cần quyết đoán, bình tĩnh nói: “Tương cứu trong lúc hoạn nạn, không bằng tương vong trong gian hồ”.

Chính trong lúc này, Tổng Học Nghiệp bị đối thủ đánh bại, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

Trọng tài nhanh chóng đọc tới chín, giơ cao tay của đối phương.

584. Chương 585: Phản Bội

Từ sau khi rời khỏi khách sạn hắn luôn nâng cốc trong tay vuốt vuốt, tâm trạng lúc này lại lại vô cùng vui sướng. Thi đấu võ thuật các thể viện toàn quốc, trình độ nhận thức trong trường vô cùng lớn, cho nên lần này có thể nói Tổng Học Nghiệp nổi lên như cồn.

Vì đã đặt vé máy bay trước, Tống Học Nghiệp ngay cả không kịp đường thương đã vội vàng lên đường. May mà vết thương nhỏ thế này với người tập võ mà nói, đúng là không đáng gì.

Lấy kính ra, Tống Học Nghiệp che mắt mình đi, mắt vừa chớp chớp đã nhìn thấy cô tiếp viên hàng không xinh đẹp trên máy bay, nước miếng chảy ròng. Dù sao có kính râm, không ai có thể nhìn thấy ánh mắt của mình.

Lén chọc Lý Tưởng hai cái, cười hì hì nói: “Nghe nói trận đấu của chúng ta đã được đài truyền hình tỉnh phát đi, sau này ở trường học chắc chắn không ai không biết, không ai không hiểu”.

Lý Tưởng cười ngốc nghếch hai tiếng, không nói gì thêm, điều này khiến Tống Học Nghiệp có chút buồn bực.

Mông Thiên Quân dựa gần cửa sổ nhất, thưởng thức phong cảnh bên dưới. Cuộc thi lần này mặc dù chỉ đứng thứ sáu, nhưng thứ hạng với hắn mà nói không hề quan trọng. Gia chủ hiện giờ của Mông gia là cha hắn, cho dù hắn có đứng nhất thế giới, cũng phải phục tùng sự sắp xếp của gia tộc.

“Dung Dung, tôi đã nói tình hình chi tiết của cuộc thi lần này với viện trưởng rồi, sau khi mọi người trở về, nhất định sẽ luận công khen thưởng” Tô Toàn Sinh cười rất sáng khoái, cuộc thi cuối cùng cũng kết thúc rồi. học sinh cũng có được thứ hạng khiến người khác thỏa mãn, vậy thì còn yêu cầu gì xa với nữa?

Vương Dung cười ngọt ngào, có chút khiêm tốn nói: “Lần này thể viện Cẩm Thành chúng ta có thể thu được thành tích tốt như vậy, công lớn nhất còn quyết định bởi sự lãnh đạo có phương pháp của chú Tô, còn có sự bố trí tinh diệu của thầy Diệp. Tôi phát huy tác dụng trong đó chỉ có hạn, cho dù là luận công khen thưởng, tôi cũng phải xếp sau cùng” Nói xong còn bướng bỉnh chớp chớp mắt.

“Thành tích lần này là có công của tất cả mọi người” Tô Toàn Sinh bị cô chọc cho cười ha ha nói: “Cô nói như vậy, tôi càng không là gì rồi. Quan trọng nhất là trình độ của Tiểu Diệp cao, chúng ta đều phải học hỏi”.

Diệp Thiên Vân nghe thấy hai người nói chuyện cũng không nói xen vào. Hắn giở tạp trí trên máy bay, hoàn toàn không biết đó là quảng cáo đồ lót của phụ nữ. Đầu chéch sang bên, thỉnh thoảng nhìn sang bên trái một cái.

Cùng với dãy trái của Diệp Thiên Vân, có bốn ông lão cổ quái ngồi yên bất động trên máy bay. Cơ thể ngồi thẳng tắp như tư thế quân đội. Không ít khách vô hình hay cố ý liếc họ vài cái. Vì bốn người này thật sự quá mức kỳ lạ.

Diệp Thiên Vân không biết Ngô Lập Sâm dùng cách gì, mấy người này lại có thể ngồi cùng chuyến bay với mình, điều khiến hắn cảm thấy bất an chính là, Mân Nam Tứ Hung chưa từng nói chuyện với mình. Từ phương diện này có thể thấy Ngô Lập Sâm sắp xếp cũng coi như chu đáo.

Cao thủ cấp tông sư, vừa ra tay là có bốn người. Diệp Thiên Vân đã nhìn ra dã tâm của Ngô Lập Sâm, thật ra Thái Cực môn và Thiếu Lâm không có thù cũ gì. Nhưng bỗng phát ra bốn cao thủ, có lẽ là nổi lòng tham với bảo tọa cao nhất của võ lâm.

Diệp Thiên Vân nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có lý do này là được. Ngô Lập Sâm không có hứng thú với kho báu, nhưng lại rất hứng thú với Thiếu Lâm. Từ sau khi ra khỏi địa lao của Võ Đang, hắn thay đổi lớn nhất. Từ từ nhân trở thành môn chủ, tâm thái khó tránh khỏi có chút bành trướng.

Mân Nam Tứ Hung hình như cảm nhận được ánh mắt của Diệp Thiên Vân, tâm linh như tương thông đồng thời nhìn tới.

Diệp Thiên Vân không muốn đối mặt với họ âm thầm lặng lẽ quay đầu lại, hành vi tác phong của mấy người này đều rất cổ quái. May mà không nhận quen biết mình, nếu không không biết che giấu với học sinh và Tô Toàn Sinh thế nào.

“Thầy ơi” Mông Thiên Quân thấy không có ai chú ý, hạ giọng nói: “Cha em tìm thầy có việc gấp, hi vọng thầy có thể nhanh chóng tới Mông gia một chuyến”.

“Chuyện gì?” Diệp Thiên Vân không khỏi chau mày, nhỏ tiếng hỏi. Nếu hắn không đoán nhầm, Mông Nghị bây giờ chắc đã xử lý chuyện của nội bộ gia tộc ổn thỏa rồi.

“Hình như là chuyện liên quan tới Hồng gia. Cha em muốn trực tiếp nói chuyện với thầy...” Mông Thiên Quân nhìn Vương Dung đang ngủ say một cái, có chút lo lắng nói: “Trưa nay em mới nhận được điện thoại, nên mãi không có cơ hội nói với thầy”.

Diệp Thiên Vân nghe tới Hồng gia, lập tức gật gật đầu không hỏi tiếp nữa. Chuyện của Hồng gia có liên quan tới Thiếu Lâm và kho báu, cho dù là một chút, hắn cũng không muốn tai vách mạch rừng.

Lúc này cô tiếp viên hàng không đã đẩy chiếc xe nhỏ tới gần, hai người đang nói chuyện đành bị ép dừng lại: “Tiên sinh, xin hỏi, ngài cần gì?” Một cô tiếp viên hàng không xinh đẹp động lòng người, với tiếng nói ngọt ngào.

Diệp Thiên Vân trong lòng vốn chứa nhiều việc phải nghĩ, nhưng sau khi nghe thấy câu nói này không khỏi ngẩn ra. Cảnh này khiến hắn nghĩ tới lúc quen biết Hứa Tình, không khỏi lộ ra nụ cười hiểu ý, khẽ nói: “Cà phê đi”.

Vâng” Cô tiếp viên hàng không nhanh nhẹn rót đồ uống, Diệp Thiên Vân nhận lấy, ngửi ngửi không khỏi nhắm mắt lại, cảm giác này thật ấm áp, khiến hắn nhớ tới Hứa Tình và hải tử của mình, đột nhiên muốn nhanh chóng về nhà.

Lúc trời hơi tối, máy bay mới đáp xuống sân bay. Hôm nay vừa vặn là chủ nhật, trường học cũng được nghỉ, cho nên chỉ có thể ai về nhà nấy.

Tô Toàn Sinh nhìn mấy học sinh, từ ái nói: “Tôi vừa vặn phải về trường, dẫn họ cùng trở về là được rồi, tránh trên đường lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Tiểu Diệp, Dung Dung, hai người về nhà đi, thần kinh căng thẳng mấy ngày rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút”.

“Cảm ơn chú Tô” Vương Dung vui sướng nhảy lên, vui vẻ nói: “Mấy ngày này cháu không gặp ba mẹ rồi, tối nay còn nấu món ngon cho cháu nữa. Thầy Diệp có cần đi nhờ xe không?”

Qua thời gian ngắn tiếp xúc, Vương Dung hình như cũng bớt vài phần mâu thuẫn với Diệp Thiên Vân, hơn nữa còn chung sống hòa bình. Cô lấy chìa khóa xe lắc lắc, dịu dàng nói: “Xe của em ở trong bãi đỗ xe”.

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu, từ chối ý tốt của Vương Dung, sau đó đưa mắt nhìn cả đám, cho tới khi tất cả rời đi, hắn mới thở dài một hơi. Quay người phát hiện bốn ông lão đang mang theo vali ở nơi cách đó không xa.

“Tới đây đi” Diệp Thiên Vân vẫy tay, thản nhiên nói: “Đầu tiên tìm chỗ cho mọi người dừng chân đã”.

Bốn ông lão như xác cứng đờ mặt không chút biểu cảm gật đầu, giống như bốn chú tượng gỗ.

Qua lộ trình gần một tiếng, tìm được một khách sạn không quá chói mắt.

Diệp Thiên Vân đặt hành lý xuống, chậm rãi nói: “Ở đây tôi là Diệp Vân, hai ngày nữa sẽ tìm chức vị cho mọi người trong bốn nhà Thực Trung. Mọi người tự giới thiệu một chút nhé”.

“Tên của chúng tôi không phải cậu có thể biết được” Một người cao nhất trong bốn ông lão đột nhiên lên tiếng, khẩu khí có chút kiêu ngạo, còn có chút không chân thật đáng tin. “Cậu chỉ cần thu xếp cho chúng tôi, những việc khác không có bất cứ liên quan gì tới cậu”.

Diệp Thiên Vân ngẩn ra, sau đó nổi lên ngọn lửa vô danh. Mình nể mặt mới nhận chuyện của Thái Cực môn, nhưng đối phương lại coi ý tốt của mình thành lòng lang dạ thú. Hắn gật đầu nói: “Được, nếu mọi người sớm có sắp xếp rồi, không còn gì tốt hơn cả. Bây giờ tôi sẽ rời khỏi đây, sau này tuyệt đối không có bất kỳ liên quan gì” Nói xong quay người đi ra cửa trước.

“Chờ đã” Ông lão cao gầy vượt qua, chặn trước cửa, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác nói: “Cậu vẫn chưa làm xong chuyện hứa với Ngô Lập Sâm. Tuyệt đối đừng chạm tới giới hạn cuối của chúng tôi, cẩn thận tính mạng của mình” Khẩu khí uy hiếp của hắn không hề có ý che giấu.

Trong lòng Diệp Thiên Vân chửi thầm Ngô Lập Sâm, chỉ với tình hình trước mắt đã biết bốn người này và Ngô Lập Sâm không dễ đối phó. Hắn đem Mãn Nam Tứ Hung tới chỗ mình, rõ ràng là có mục đích khác, có vẻ mình lại mắc bẫy của Ngô Lập Sâm rồi.

Suy nghĩ một chút, Diệp Thiên Vân liền hạ quyết tâm, bốn người trước mắt này hẳn phải làm cho dễ bảo, hoặc là diệt cỏ diệt tận gốc, nếu không sau này sẽ mang tới mối họa cho mình. Hắn cực kỳ bình tĩnh nói: “Tính mạng? Lẽ nào Thái Cực môn đều là những người vô lễ như các người sao?”

“Tôi đã nể mặt cậu rồi, nếu ở Thái Cực môn...” Lão già cười hì hì, không hề e dè nói: “Chỉ sợ cậu sẽ sớm biến thành đồng xương cốt thôi” Ba người còn lại cùng cười gian xảo, trong nụ cười có âm mưu không nói ra được.

Diệp Thiên Vân đã lâu không gặp phải loại người vô vị như vậy. Nếu đối phương đã không cần thể diện, cũng không cần khách sáo với họ, sắc mặt sầm xuống nói: “Chỉ dựa vào các người sao?”

“Không sai” Lão già cao gầy hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy cậu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” Vừa nói hai đầu gối khẽ gập lại, liên tục trượt chân mấy bước. Hai tay từ phía ngoài đánh tới ngực Diệp Thiên Vân. Chiêu này hoàn toàn là đánh lén. Gần như trong nháy mắt đã tới gần người rồi.

Diệp Thiên Vân lúc này đã vào hậu kỳ của tầng thứ tám, đôi lúc vô cùng cáu kỉnh. Thấy thủ pháp của đối phương, hai vai thoáng run lên, mượn lực, hai tay lật sang trái phải, đánh tới phía dưới má hắn mà đánh.

Diệp Thiên Vân hạ quyết tâm phải cho đối phương kinh sợ, cho nên ra tay vừa chuẩn vừa hung ác, trên tay đều dùng Hồ Hình, Kim chung trảo phối hợp với Hình Ý quyền, trong nháy mắt uy lực phát huy tới cực điểm.

“Bốp” một tiếng, đánh vào hai bên tai, lão già giống như con quay bị co lại, cơ thể đụng trên tường theo phản xạ co rúm lại.

“Thủ đoạn thật độc ác” Nụ cười của ba người còn lại ngưng trên mặt, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Lão già vừa rồi còn không ai bì nổi giờ ngã bất động trên mặt đất, máu tươi từ hai tai không ngừng chảy xuống, không biết sống hay chết.

Ba ông lão đồng thời di chuyển, vây quanh Diệp Thiên Vân. Lão già có thân hình hơi mập híp mắt, kinh nghi nói: “Chẳng trách Ngô Lập Sâm lại tìm đến ngươi, thì ra là một nhân vật độc ác”.

Diệp Thiên Vân nhìn về mặt ba người, không ai quan tâm tới lão già bị thương, có thể thấy đều là những người lòng dạ độc ác. Hắn chậm rãi nói: “Ta không để ý tới chuyện của Thái Cực môn, nhưng các người cũng đừng trêu chọc ta”.

Ba ông lão sau khi nhìn nhau, hình như có quyết định, lão mập hừ lạnh nói: “Ra tay đi, lại nói lời thừa rồi. Lẽ nào là muốn thoát thân sao? Ngươi quá ngây thơ rồi” Nháy mắt một cái, ba người lần lượt từ ba hướng đồng thời ra tay.

Trong lòng Diệp Thiên Vân vô cùng trấn tĩnh, lần trước trong ngày đại hôn, mình từng đại chiến với bốn tên cường tăng. Hôm nay chỉ có ba người, sao có thể sợ họ. Đẩy kim chung trảo tới cực hạn, định lấy cương chọi cương.

Người học võ đánh nhau chỉ một ý niệm. “Bùm, bùm, bùm” âm thanh nặng nề liên tiếp, ba lão già đều đắc thủ, lần lượt đánh vào trước ngực và sau lưng Diệp Thiên Vân. Nhưng bọn họ liền cảm thấy không ổn, vì cơ thể đối phương cứng như tảng đá.

“Là ngành công. Mau lui lại”.

Lúc nói đã muộn rồi, một tay Diệp Thiên Vân như quỷ mị túm lấy cổ một lão già, trong mắt thoáng hiện lên hung sắc, năm ngón bầu chặt vào trong.

585. Chương 586: Khống Chế

Một câu nói bất hòa, trong nháy mắt có hai người đoạn khí. Hai ông lão còn lại thấy sức mạnh tàn nhẫn, đầu dảm do dự, lập tức thất thanh hét lớn: “Từ đã” Lúc nói hai người nhanh chóng thoái lui khỏi vòng chiến.

Diệp Thiên Vân không buông tay, nhưng không tiếp tục dùng lực. Thần sắc hắn vô cùng đậm mạc nói: “Còn gì đáng nói nữa sao?”

“Diệp Thiên Vân. Chúng tôi tới đây không phải muốn đối địch với cậu” Lão già hơi mập hình như muốn ổn định tình thế, lại lùi sau hai bước, sau khi cảm thấy khoảng cách đủ an toàn, cao giọng nói: “Cậu có nguồn gốc sâu xa với Thái Cực môn, lại là anh em với Ngô Lập Sâm, chúng tôi cũng không muốn đánh tới phải có người chết kẻ sống”.

Diệp Thiên Vân mỉm cười, hai bên đánh nhau, hoặc thắng hoặc thua, nếu lão già trước mặt đã muốn thể diện, lại tìm lối thoát, trong thiên hạ này đâu có chuyện tốt như vậy. Không để ý tới đối phương ngăn cản, trên tay khẽ dùng lực nói: “Vừa nãy sao không nói những điều này, bây giờ lại nói tới quan hệ bạn bè?”

“Việc này...” Sắc mặt lão béo co rúm lại. Họ được gọi là Mân Nam Tứ Hung. Tất nhiên bình thường không ít lần ra tay độc ác, nhưng thủ đoạn của người thanh niên trước mặt quá ác độc. ra tay vô tình, khiến người ta không thể không kiêng kỵ vài phần.

Nhìn huynh đệ sắp tắt thở, lão già giống như bóng cao su bẹp hơi mềm nhũn xuống nói: “Có gì từ từ nói, xin bằng hữu thả sư huynh ta xuống trước đã”.

Diệp Thiên Vân biết giang hồ hiểm ác. Muốn đứng vững trong đó chỉ có thể dựa vào hai chữ hung ác. Đối phương ác, mình phải ác hơn tuyệt tình hơn, nếu không sẽ chỉ có hại.

Vô lâm không có nước mắt. Ở đó bất cứ chuyện gì cũng dựa vào thực lực để nói chuyện, hơi buông lỏng tay một chút, hồi ngược lại: “Các người sao lại giận cá chém thớt sang tôi? Chẳng lẽ là bất hòa với Ngô Lập Sâm?”

“Mười mấy năm trước, chúng tôi đã cắt đứt liên lạc với Thái Cực môn, nhưng, Ngô Lập Sâm lại lợi dụng thân phận chương môn ép chúng tôi rời núi. Cho nên....” Ông lão hơi mập trầm giọng nói: “Cho nên chúng tôi có phần khó chịu. Chính là nguyên nhân này mới mượn cơ hội muốn ra oai với cậu, coi như một mũi tên trả thù Ngô Lập Sâm”.

Diệp Thiên Vân không khỏi có chút tức giận. Lần nào Ngô Lập Sâm cũng muốn tính toán với hắn. Lần trước ở Hồng Kông cũng vậy, mặc dù hai bên là bằng hữu, nhưng cũng có giới hạn của nó, nghĩ tới đây trong lòng bức xúc nói: “Các người là bị Ngô Lập Sâm ép ra?”

“Không sai” Lão mập có chút phần hận nói: “Mười năm gần đây, nội bộ Thái Cực môn không ngừng tranh đấu. Chúng tôi vốn không muốn cuốn vào trong vòng tranh đấu đó, nên mới tìm nơi ẩn cư, bình thường không có quá nhiều quan hệ”.

Diệp Thiên Vân gật gù đầu, hắn có thể cảm nhận được ngữ khí bất đắc dĩ của đối phương, vô thức hỏi: “Chính là nói trong vô lâm, không có ai biết các người?”

“Gần như thế” Ông lão hình như rất có lòng tin, nói: “Mười mấy năm trước chúng tôi đã thoái ẩn, sự việc đã nhiều năm, tướng mạo thay đổi rất nhiều, cho dù gặp phải người quen, e là cũng không nhận ra chúng tôi”.

Trong lòng Diệp Thiên Vân tính toán liền có suy tính, vừa nãy lợi dụng khinh xuất của đối phương, đánh cho không kịp trở tay, bốn nười này thân thủ không tồi. Nếu chính diện đấu với họ đúng là phải mất nhiều khí lực. Nếu giữ lại tính mạng của họ, chắc có thể giúp mình làm một số chuyện muốn làm nhưng không thể đi làm được.

Ở Cẩm Thành bây giờ không chỗ nương tựa, Diệp Thiên Vân cần vài khuôn mặt lạ. Nghĩ tới đó, chậm rãi thả ông lão đã hôn mê ra, thần nhiên nói: “Các người và Ngô Lập Sâm rốt cuộc có những mâu thuẫn gì tôi không quan tâm, nhưng nhưng nếu đã tới Cẩm Thành, thì phải nghe theo tôi”.

Lúc này trong phòng trở nên yên lặng, chỉ có tiếng tiếng đồng hồ thạch anh chạy càn cạch càn cạch trên tường.

“Việc này...” Trên mặt lão mập lộ vẻ khó khăn, rõ ràng đang dằn vò bên trong, người học võ không dễ bị người khác khống chế. Nhưng tình thế hiện giờ, nếu trở mặt, vậy thì đối phương tuyệt đối không chết thì không dừng lại. Hai người không thể đối phó với thực lực của Diệp Thiên Vân. Hắn trầm ngâm mãi, không nói ra được kết quả.

Diệp Thiên Vân thấy biểu hiện của hai người, cũng không nói tiếp nữa, mà đưa chân tới trước ngực ông lão đã ngất đi.

“Đừng” Hai người đồng thời phát hiện ra động tác của Diệp Thiên Vân. Lập tức sốt ruột, ông béo vốn còn do dự, nhưng thấy cách hành sự của Diệp Thiên Vân, không khỏi lạnh toát trong lòng, thỏa hiệp nói: “Chúng tôi có thể đồng ý với cậu, nhưng....”

“Tại sao?” Diệp Thiên Vân giương mắt nhìn hằm một cái, mặt không chút biểu cảm nói: “Có điều kiện sao?”

Lão béo cắn cắn răng, thân thủ Diệp Thiên Vân quá mạnh, tác phong làm việc lại vô cùng tàn nhẫn, khó mà đảm bảo sẽ làm ra chuyện khác người gì, hắn lập tức nói: “Nếu những việc chúng tôi không muốn làm, xin đừng làm khó chúng tôi”.

“Được” Diệp Thiên Vân gần như không nghĩ nhiều liền bỏ chân ra. Nếu có thể khống chế bốn người này, vậy thì hoàn toàn có lợi cho mình, Thực Trung hiện giờ không yên ổn. Minh lại đang hoạt động ngầm dưới Thiếu Lâm, cái gọi là gỗ độc khó giữ, thêm vài người biết làm việc, càng có nhiều lợi hơn.

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân suy nghĩ nhanh nhạy, đột nhiên lấy một chiếc lọ tinh xảo trong túi quần ra, Từ bên trong lấy ra bốn viên thuốc, mặt không chút biểu cảm nói: “Mỗi người một viên”.

“Cậu” Lão mập không ngờ Diệp Thiên Vân lại độc ác như vậy, liền hét lớn: “Chúng tôi vừa nói rõ rồi....”

Diệp Thiên Vân không để ý tới hắn, cạy miệng ông lão hôn mê dưới chân, nhét vào trong, chậm rãi nói: “Đây đều do các người tự tìm đến, ba tháng uống thuốc một lần. Nếu dám dùng tới đầu óc, vậy thì tôi đỡ phải ra tay đó”.

Lão mập nằm mơ cũng không ngờ người thanh niên trước mặt lại có thủ đoạn tới mức độ như vậy, nhận hai viên thuốc, thần sắc trở nên vô cùng phức tạp, mãi mới nhắm mắt nuốt xuống.

Diệp Thiên Vân sau khi thấy mấy người đều uống thuốc rồi, không mảy may không nạt nói: “Tôi sẽ không ép các người làm những chuyện không muốn làm, nhưng các người cũng đừng nghĩ tới gỡ thủ đoạn gì với tôi. Hôm nay tôi không giết các người, là vì nể mặt Thái Cực môn, sau này dám bằng mặt không bằng lòng, chúng ta sẽ không chết không thôi”.

Hai người đều lộ ra vẻ đau khổ, lão béo rõ ràng cảm thấy sự thay đổi của cơ thể, vừa ôm ngực, vừa sợ hãi nói: “Cậu cho chúng tôi ăn gì vậy? Sao cơ thể lại như lửa đốt thế này?”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, cảm bình sứ liếc một cái nói: “Bí được độc môn của Hình Ý môn, dùng để khống chế đệ tử bên ngoài”.

Hai người đều lộ ra vẻ tuyệt vọng, môn phái cá biệt khống chế đệ tử ngoại môn quả thực dùng một ít dược vật, Môn Nam Tư Hung từ lúc xuất đạo tới nay chưa từng uất ức như hôm nay, rơi vào tay người như vậy, không biết còn có thể sống bao lâu?

Sau khi Diệp Thiên Vân khống chế được bọn họ, liền không tính toán tiếp nữa.

Dàn xếp cho hai người bị thương xong, Diệp Thiên Vân lại cho ông lão bị thương nặng nhất uống canh hoàn hồn. Mặc dù tạm thời hắn không thể cử động, nhưng ít nhất có thể giữ được tính mạng, nghỉ ngơi một thời gian, có lẽ vẫn có thể dùng tới.

Diệp Thiên Vân đã biết tên của mấy người này. Ông lão cao gầy động thủ đầu tiên tên là Ngọc Tranh. Ông lão béo mập là Hoa Lôi. Người bị thương trên cổ là Sử Ân Vũ, ông lão lùn nhất tên là Kim Văn Triệt.

“Đại sư huynh của ta thật sự có thể chữa khỏi sao?” Hoa Lôi có chút không dám tin. Vết thương của Ngọc Tranh rất nghiêm trọng, nhưng thấy Diệp Thiên Vân như chơi trò ảo thuật lấy thuốc ra, trong lòng không khỏi có thêm vài phần hi vọng.

Diệp Thiên Vân vừa nãy ra tay vẫn còn nể tình, nếu không đầu Hoa Lôi sớm đã chuyển nhà rồi. Nhưng chiêu toàn Hổ hình này, cũng phải nằm tới mấy tháng, thần nhiên nói: “Đây là Hoàn hồn thang của Thiếu Lâm, chắc là.....”

“Cái gì?” Hoa Lỗi gần như thất thanh nói. Hắn biết rất rõ Hoàn hồn thang của Thiếu Lâm, đã lưu truyền gần nghìn năm, có chút kinh nghi nói: “Bí được của Thiếu Lâm sao lại xuất hiện trong tay cậu?”

“Không cần phải ngạc nhiên vậy” Diệp Thiên Vân không cần giải thích với hắn, bưng bó đơn giản rồi đứng dậy nói: “Mọi người cứ nghỉ ngơi ở đây đã, có chuyện gì tôi sẽ thông báo cho mọi người”.

Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu sau khi nghe thấy Hoàn hồn thang, giới hạn trong lòng đã bị phá vỡ, có thể lấy được loại thuốc này, mấy viên thuốc độc có là cái gì?

Thấy vẻ quá đổi vui mừng của Diệp Thiên Vân, nhanh chóng đứng dậy vượt qua bàn làm việc nói: “Vừa nãy Thiên Quân còn nói thầy tới Cẩm Thành, sớm biết vậy đã tới sân bay đón thầy rồi”.

Diệp Thiên Vân hơi giật mình thấy không ổn lắm. Mông Nghĩa quá nhiệt tình. “Ừ” một tiếng nói: “Nghe Thiên Quân nói ông có việc tìm tôi?”

“Đúng vậy” Mông Nghĩa gật gật đầu, có chút cảm khái nói: “Mấy ngày gần đây, cuối cùng cũng giải quyết xong việc trong nhà rồi” Hắn kéo Diệp Thiên Vân chỉ chỉ căn phòng, rất hào khí nói: “Mông gia thuộc về chúng ta rồi”.

“Không” Diệp Thiên Vân khẽ cười, chậm rãi lắc đầu nói: “Mông gia mãi mãi họ Mông, cũng chỉ thuộc về mình ông thôi”

Mông Nghĩa sững sốt, ngay sau đó cố ý giận dữ nói: “Tiên sinh, ngài không tín nhiệm tôi. Lúc trước tôi từng nói, sau khi tôi có được Mông gia, sẽ chỉ cho ngài một nửa. Hôm nay Mông gia đã nắm chắc trong tay chúng ta, tôi sao có thể nuốt lời, há chẳng phải là muốn bị người khác phỉ nhổ vào sao?”

Diệp Thiên Vân không muốn tiếp tục tranh luận chuyện này. Mông Nghĩa là con sói vô cùng xảo quyệt. Bây giờ bốn nhà Thục Trung là một dòng nước xoáy. Hắn cần nhiều tin tức hơn, nói thẳng: “Mông tiên sinh, có việc gì cứ nói thẳng đi”.

Mông Nghĩa thấy Diệp Thiên Vân không muốn nói tiếp, cười khan hai tiếng che lấp xấu hổ, dần nghiêm mặt nói: “Tiên sinh, gần đây Triệu gia cho người tới thương nghị với tôi, trong lời nói hình như là có ý muốn hợp tác với chúng ta”.

Cuối cùng Diệp Thiên Vân cũng biết mục đích thật sự của Mông Nghĩa, ngẫm nghĩ rồi mới nói: “Khi nào?”

“Ba ngày trước họ tới tìm tôi, muốn tôi tới Thanh Trúc một chuyến” Mông Nghĩa sợ Diệp Thiên Vân không biết, nhắc: “Cơ nghiệp của Triệu gia đều ở đó. Họ hẹn chúng ta tới đàm phán, chắc là bản đồ kho báu giữ mấy chục năm bị người ta lấy đi rồi. Tất nhiên muốn lấy lại những thứ thuộc về mình”.

Diệp Thiên Vân hơi do dự. Điều bây giờ hắn muốn biết nhất chính là Hồng gia và Thiếu Lâm, nhướn mày nói: “Hồng gia thì sao?”

“Bọn họ?” Mông Nghĩa thoáng chút do dự, liền nói: “Từ sau chúng ta ra tay lần trước, Hồng gia đã chuyển ánh mắt tới Đồ gia rồi”.

Diệp Thiên Vân và Thiếu Lâm có thâm thù. Hắn càng hi vọng có thể dựng lên vài kẻ địch với Thiếu Lâm, cho nên nghĩ ngợi nói: “Ông muốn tôi bảo vệ ông?”

“Việc này.....” Mông Nghĩa và Diệp Thiên Vân quen biết một thời gian, hiểu rõ tính cách của đối phương, hắn vừa cười vừa nói: “Tôi hi vọng tiên sinh có thể giúp tôi liên hợp ba nhà lại, cùng đối phó với kẻ thù bên ngoài”.

586. Chương 587: Nghi Vấn

“Tiên sinh, bản đồ kho báu của Triệu gia đang trong tay chúng ta, ngài thấy chúng ta có nên trả lại không?” Mông Nghĩa vô tình cố ý đem quyết sách của Mông gia trưng cầu ý kiến của Diệp Thiên Vân, nói cho cùng vẫn muốn thống nhất một chiến tuyến, mở rộng thế lực của mình.

Diệp Thiên Vân, “Sao lại hỏi tôi?”

“Tiên sinh” Mông Nghĩa vô cùng chân thành nói: “Bình định Mông gia, trong đó công lao của ngài lớn nhất. Không có ngài, tôi bây giờ không biết đã bị chôn ở đâu rồi. Cho nên tôi thật lòng thật dạ muốn mời ngài vào Mông gia, những sản nghiệp này là của tôi, cũng là của ngài.”

Diệp Thiên Vân im lặng, hẳn không muốn có quan hệ quá thân thiết với Mông Nghĩa, từ chối rất dứt khoát nói: “Tôi không phải người của Mông gia, ngài cũng đừng vọng tưởng dùng những thứ đó cuốn tôi vào trong. Tôi chỉ là tôi, tin chắc ngài có thể hiểu ý của tôi”.

Mông Nghĩa lập tức lộ ra vẻ thất vọng, Diệp Thiên Vân đã không muốn bắt cứ ai cũng hết cách, suy tư chốc lát, cuối cùng gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi”.

Diệp Thiên Vân lần nữa lại vạch rõ quan hệ giữa hai người, chính là không muốn dính dáng quan hệ tới Mông gia. Người như Mông Nghĩa có lẽ có thể hợp tác, nhưng tuyệt đối không thể là bạn.

Nhớ tới Mân Nam Tứ Hung vẫn đang ở khách sạn, trầm ngâm nói: “Tôi có mấy người bạn, muốn có chức vị trong tay ngài, có thân phận chính đáng, cũng tiện làm việc”.

Mông Nghĩa không hề do dự trong chuyện này, ngay cả hỏi cũng không hỏi, vô cùng thoải mái nói: “Giao tài liệu cho tôi. Chuyện này chắc chắn sẽ lo liệu thỏa đáng cho ngài”.

Diệp Thiên Vân mỉm cười, quan hệ của hắn và Mông Nghĩa như một loại trao đổi, quan hệ rất đơn giản nhưng cũng rất phức tạp.

Xử lý mọi chuyện xong, đã là hơn chín giờ tối rồi.

Sau khi trở về nhà, đầu tiên Diệp Thiên Vân tới thăm Diệp Trí Viễn trên giường, kiểm tra quan hệ huyết mạch thế này, khiến hắn có cảm giác vô cùng thân thiết.

Cậu bé không hề sợ hãi, dùng móng tay khẽ vuốt trên mũi Diệp Thiên Vân, chọc cho Hứa Tình cười lớn ha ha.

“Thế giới này chỉ có con mới chế ngự được anh” Hứa Tình có chút giận rồi làm nũng trong ngực Diệp Thiên Vân nói: “Mấy ngày không thấy bóng anh, trong lòng luôn thấy là lạ”.

Diệp Thiên Vân thở dài, đời mình có lẽ chỉ có thể thẹn với Hứa Tình. Người có dính dáng tới võ lâm, nhất định sẽ không có kết quả gì tốt. Không chỉ luôn bận rộn, mà bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm tới tính mạng. Nhưng kỳ lạ là, vẫn có không ít người muốn dán thân vào giang hồ.

Hứa Tình mặc dù mạnh miệng, nhưng trong lòng lại mềm nhũn như kẹo đường. Thoáng cái đã tới Thục Trung nửa năm, ngoài hai tháng trước cùng hắn chịu khổ ra. Cuộc sống càng ngày càng tốt. Đồ đạc trong nhà, đầy đủ mọi thứ. Đây đều là công của mình Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân đặt con trai vào trong giường nhỏ, do dự một lát mới mở miệng nói: “Cha còn chưa nhìn thấy đứa bé, chắc ông rất muốn nhìn thấy”.

Vừa nhắc tới việc này, mắt Hứa Tình sáng lên. Từ sau khi cùng Diệp Thiên Vân rời khỏi Hình Ý môn, không gặp lại cha và anh trai. Theo lý mà nói, nên gặp mặt họ, vội vàng nói: “Anh để em trở về xem?”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, khẽ vuốt trên người Diệp Trí Viễn, nói: “Nếu không đi, chỉ e ba sẽ thấp thỏm nhớ mong nhóc này”.

“Anh thật tốt, Thiên Vân” mặc dù mấy tháng này Hứa Tình không nói, nhưng rất nhớ nhà, nghĩ tới vảnh mắt đỏ lên nói: “Mẹ em mất sớm, mình cha nuôi em lớn khôn...”

Diệp Thiên Vân có thể hiểu nỗi nhớ nhà của Hứa Tình, vội an ủi nói: “Đừng khóc, hai ngày nữa em và con sẽ trở về”.

Hứa Tình đột nhiên ngừng khóc, mắt mở lớn nghi ngờ nói: “Anh không về sao?”

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu, trầm giọng nói: “Mục tiêu của anh quá lớn, tạm thời không thể quay về. Hơn nữa hiện giờ Thục Trung không ổn định, nên anh mới muốn để em tránh về nhà”.

“Cái gì...” Khuôn mặt Hứa Tình trở nên trắng bệch, khó khăn lắm mới cùng Diệp Thiên Vân trải qua những ngày tháng yên ổn, thời gian ngắn như vậy lại có phiền phức rồi, khó nhọc nói: “Là ai? Họ phát hiện ra anh rồi sao?”

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu, nói hết với Hứa Tình: “Thiếu Lâm đã tới Tứ Xuyên, mặc dù họ chưa phát hiện ra anh, nhưng rất nguy hiểm”.

Hứa Tình nghe xong vừa sợ vừa giận nói: “Tại sao tới đâu cũng không thể bình yên, những hòa thượng Thiếu Lâm đó sao không chịu buông tha cho chúng ta?”

Diệp Thiên Vân cũng muốn hỏi tại sao, nhưng không ai có thể trả lời hắn, khẽ vuốt tóc Hứa Tình, thản nhiên nói: “Có lúc anh càng trốn tránh, bọn họ ngược lại càng bức ép hơn. Anh đã đặt vé máy bay rồi, em với con về nhà ở lại đó một thời gian trước, đợi Tứ Xuyên ổn định, rồi trở về cũng không muộn”.

Hứa Tình nghĩ tới lại phải chia xa, trong lòng giống như bị đâm mạnh mấy cái. Nhìn Diệp Thiên Vân đang trầm tư, có ý muốn bảo vệ trước nay chưa từng có.

Trọng trách trên vai Diệp Thiên Vân, không phải ở tuổi hắn có thể tiếp nhận được, kéo đầu hắn tới an ủi nói: “Thiên Vân, em luôn ủng hộ anh. Nếu họ lại dây dưa nữa, chúng ta có liều mạng, cũng phải chiến đấu với họ tới cùng”.

Diệp Thiên Vân nghe được câu này, ngược lại nở nụ cười. Hứa Tình lúc này hiện lên tình mẹ chới lại, đó là điều không có trước đây, cố ý thoải mái nói: “Vậy chúng ta sinh thêm nhiều em bé, cho chúng chiến đấu với Thiếu Lâm thôi”.

“Đáng ghét” Hứa Tình bị Diệp Thiên Vân nhào tới, thấy Tiểu Trí Viễn bên cạnh hai mắt tròn xoe, thơ ngây vô hại, giãy ra ngưỡng ngưỡng nói: “Con vẫn đang nhìn đó, anh đừng...”

Diệp Thiên Vân không để ý tới cô giãy dụa, đột nhiên đẩy chiếc giường nhỏ ra....

Ba ngày sau, tận mắt nhìn Hứa Tình và con lên máy bay, Diệp Thiên Vân thở dài một hơi. Hứa Phóng Sơn và Hứa Phạm đều đã đợi ở sân bay, không có gì đáng lo lắng. Ngũ Vĩ đã đổi thân phận mới cho Hứa Tình, ít nhất có thể giấu diếm được một số người.

Tới khách sạn Hàn Đình, Diệp Thiên Vân thấy Mân Nam Tứ Hung. Ngọc Tranh vì vết thương quá nặng vẫn đang hôn mê, nhưng Sử Ân Vũ đã có thể xuống giường đi lại rồi, hôm đó cổ hắn bị mấy vết thương ngoài da.

Diệp Thiên Vân muốn tài liệu về mấy người, nói với Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu: “Thu dọn hành lý của mọi người, mang theo vài bộ quần áo, chúng ta phải ra ngoài”.

Hai người cùng ngăn ra, mặt Hoa Lỗi có chút khổ sở nói: “Vết thương của sư huynh tôi vẫn chưa biết sống chết. lúc nào cũng có khả năng chuyển biến xấu đi, ít nhất cần có người chăm sóc họ”.

Diệp Thiên Vân kiểm tra hơi thở của hắn, lấy ra Hoàn hồn thang nói: “Uống mười liều. Hắn chắc chắn sẽ bình yên vô sự. Đương nhiên, tôi sẽ không ép buộc bất cứ ai”.

Hoa Lỗi nhìn thuốc trong tay Diệp Thiên Vân, không khỏi thở dài, mười liều Hoàn hồn thang có công hiệu cải tử hoàn sinh. Hôm qua chỉ có một liều, nhưng vết thương của Ngọc Tranh đã ổn định rất nhiều.

Hai người nhìn nhau, Hoa Lỗi run rẩy nhận thuốc, trong vô lâm vì mười liều thuốc này, không biết có bao nhiêu người phải chết, Nhãn tâm gật đầu nói: “Được, mặc dù chúng tôi được gọi là Mân Nam Tứ Hung, nhưng nói chuyện rất trọng chữ tín”.

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, đồng thời lại lấy ra một lọ thuốc trong túi quần ném cho hai người.

“Lại gì nữa đây?” Hoa Lỗi có chút khó hiểu hỏi.

“La Hán đơn, vị tông sư nào của Võ Đang cũng đều uống, tin chắc hai người biết cách dùng chứ?” Diệp Thiên Vân biết, quan hệ với bốn người đang trong giai đoạn giằng co. Muốn mở ra cục diện, cần không ngừng hòa hoãn.

“La Hán đơn?” Hoa Lỗi lấy thuốc, không khỏi hít vào hơi lạnh. Diệp Thiên Vân đồng thời có thuốc hoàn hồn của Thiếu Lâm, còn có La Hán đơn của Võ Đang. Phải biết rằng loại thuốc này trong võ lâm ngàn vàng khó cầu. La Hán đơn có thể tạm thời kéo dài và khống chế già yếu của cơ thể, đây là bảo bối đặc ý nhất của Võ Đang.

Hoa Lỗi lắc lắc bình, bên trong ít nhất có mấy chục viên, trong lòng không khỏi kích động. Thái Cực môn mặc dù vô cùng có kiến giải với việc dưỡng sinh, nhưng nói tới luyện đan, Võ Đang vẫn thuộc bậc cao.

Tới điểm đã hẹn với Mông Nghĩa, Diệp Thiên Vân chậm rãi nói với hai người: “Ta tin rằng Thái Cực môn đã sắp xếp nhiệm vụ cho các người, lát nữa chúng ta sẽ gặp gia chủ của Mông gia, sau đó cùng lên đường tới Thục Trung Triệu gia.”

Hoa Lỗi tuy là đối thủ, nhưng không bội phục hẳn làm việc nhanh gọn sạch sẽ, không hề kéo dài, gật đầu nói: “Sau khi tới Triệu gia chúng ta có thể đi lại tùy ý không?”

“Thái Cực môn bảo các người tìm hiểu tin tức gì, tôi không biết, cũng không muốn biết” Diệp Thiên Vân bình thản nói: “Các người đi lại tự do, nhưng đừng để liên lụy tới ta, nếu không đều không có lợi cho ai cả”.

Hoa Lỗi gật đầu nói: “Trước khi chúng tôi tới, Ngô Lập Sâm đã dặn dò chuyện này rồi”.

Đang nói chuyện, một chiếc xe từ xa chạy tới dừng lại trước mặt Diệp Thiên Vân, Mông Nghĩa mặc tây phục từ trong xe đi ra, thấy hai ông lão trọc đầu phía sau Diệp Thiên Vân, hoài nghi nói: “Họ chính là bạn của ngài?”

“Uh” Diệp Thiên Vân gật gật đầu, nhìn phía sau một cái, đáp: “Lần này tới Triệu gia, hai người họ có lẽ có thể giúp ích”.

Mông Nghĩa bán tín bán nghi, quan sát hai ông lão, quần áo rộng thùng thình che lấp cả thân hình, nhưng khuôn mặt già nua của hai người với con mắt đục ngầu, rõ ràng đã có tuổi. Trong lòng hẳn không quá tin tưởng, chỉ là Diệp Thiên Vân làm việc vô cùng chu đáo, liền nói đùa: “Vây vát vả cho hai ông rồi”.

Trong lòng Diệp Thiên Vân bật cười, nhưng không giải thích gì cả.

Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu nghe khẩu khí của Mông Nghĩa, sắc mặt thay đổi. Trong Thái Cực môn hai người cũng chức vị cao, sao có thể chịu sự châm chọc khiêu khích của người khác?”

Hoa Lỗi ngại thể diện của Diệp Thiên Vân, hừ lạnh một tiếng nói: “Người trẻ tuổi, khẩu khí nói chuyện khiêm tốn một chút. Cần biết họa từ miệng mà ra, lẽ nào không ai nói cho cậu sao?”

Mông Nghĩa còn chưa phản ứng lại, vệ sỹ bên cạnh đã phát hiện không khí không ổn, từ hai bên trái phải đồng thời bảo vệ phía sau Mông Nghĩa, tay đều thò vào trong tây phục.

Lúc Hoa Lỗi nói chuyện đã thăm quan sát phản ứng của Diệp Thiên Vân, thấy hẳn không có ý gì, trong lòng càng quyết tâm, người nhoáng một cái, đã tới trước hai vệ sỹ kia.

Vệ sỹ vừa nhìn thấy không ổn, theo phản xạ rút súng ra, chỉ là họ vừa hành động, vai Hoa Lỗi đã tới, hai khuỷu đồng thời đánh trên người hai vệ sỹ.

Vệ sỹ mặc dù có chút công phu, nhưng gặp phải tông sư đâu có thực lực chống đỡ, kêu cũng không kịp đã tê liệt ngã trên mặt đất.

Hai tay Hoa Lỗi một phóng ra một thu về, trong tay đã có hai khẩu súng ngắn lạnh như băng, nhắm hòng súng về phía Mông Nghĩa, cười tà ác nói: “Cậu có thể tránh được sao?”

587. Chương 588: Vương Giả Thục Trung

Hoa Lỗi nhân cơ hội ra oai cũng rõ chừng mực, hai tay buông lỏng, súng quay vài vòng trên ngón tay, rồi đưa súng cho Mông Nghĩa, lạnh lùng nói: “Tổ chất vệ sỹ của Mông tiên sinh có vẻ vẫn cần tăng mạnh, nhưng với người bình thường, thân thủ của họ cũng không tồi”.

Mông Nghĩa không hổ là gia chủ của Mông gia, trong thời khắc mấu chốt này, không so đo tính toán. Mặc dù Hoa Lỗi có chút hơi quá, nhưng vẫn nhẫn nhịn được, nhận hai khẩu súng cười nói: “Hai vị tiền bối, đã đắc tội rồi, họ không hiểu chuyện, xin hai vị thứ lỗi”.

Vệ sỹ bên cạnh Mông Nghĩa ai nấy xuất sắc, cho dù trong giới đồng nghiệp cũng nổi tiếng. Nhưng trước mặt đối phương, không đánh nổi một chiêu. Nếu tới bây giờ vẫn không biết đối phương tới từ phương nào, vậy thì Mông Nghĩa thật sự sống uổng rồi.

Trong Cẩm Thành ai dám lấy súng chỉ vào gia chủ Mông gia. Đó chính là hành vi tự sát. Mặc dù tức giận, nhưng không thể bộc phát ra. Mông Nghĩa vừa tức giận lại thêm bất đắc dĩ, hai người thực lực cao cường, lại do Diệp Thiên Vân giới thiệu, cho dù thế nào cũng phải nể mặt hân.

Bản thân hân từng dạy học ở võ quán, tất nhiên có thể nhìn ra ít môn đạo, thậm chí làm phép so sánh, Mông Nghĩa tin rằng mình chẳng qua chỉ là con kiến hôi trong mắt đối phương. Đây là chênh lệch thực lực tuyệt đối, không thể bù đắp ở bất cứ phương diện nào. Võ giả! Là võ giả! Hơn nữa còn là võ giả có thực lực cực mạnh. Mông Nghĩa có thể cảm nhận được sự sắc bén trong động tác của đối phương, trong chớp mắt có thể phát huy cơ thể tới cực hạn.

Diệp Thiên Vân lúc này đã để lại thành công một vết rách vô hình giữa Mân Nam Tứ Hung và Mông gia, điều này khiến họ không bao giờ thân thiết với nhau.

“Vị này là tiền bối Hoa Lỗi, và tiền bối Kim Văn Triệu” Diệp Thiên Vân chậm rãi giới thiệu nói: “Một người bạn của tôi giới thiệu họ tới, hi vọng Mông tiên sinh có thể cho họ vị trí nào đó”.

“Điều này là đương nhiên” Mông Nghĩa nghe tới đây mí mắt không khỏi giật giật. Hân trầm ngâm một lát, cười trừ đáp lại: “Hai vị tiền bối có thể tới Mông gia, đây là vinh hạnh của tôi. Nhưng với thực lực của Hoa tiền bối và Kim tiền bối, thì có phần hơi thiệt thòi cho hai vị”.

“Thân phận, không thể nói lên điều gì” Hoa Lỗi nhướng cao mày, thái độ ôn hòa với Mông Nghĩa, thần sắc còn mang theo vài phần ngạo nghễ, không hề che giấu sự khinh thị với Mông Nghĩa.

Mấy người lên xe, chạy tới Thanh Trúc.

“Tôi mời hai người bạn tới, tin chắc với biểu hiện vừa nãy, có thể làm Mông tiên sinh hài lòng. Chỉ là bọn họ bình thường không thích tiếp xúc với người khác, cho nên lời nói việc làm khó tránh khỏi có chỗ đắc tội” Diệp Thiên Vân giải thích: “Nếu có sự trợ giúp của họ, thực lực của Mông gia chắc chắn càng mạnh hơn trước”.

Những lời này nói tới chỗ đau của Mông Nghĩa. Mặc dù hân đã không chế cả Mông gia, nhưng hiện giờ xuất hiện một vấn đề vô cùng khó. Thực lực của Mông gia phần lớn chỉ có tiếng bề ngoài, chỉ là miệng cộp gan thỏ, tâm phúc có thể dùng đã ít lại càng ít, điều này là hậu quả thay thế Mông Điềm.

Một đại gia tộc nếu muốn có sức ảnh hưởng, cần phải có thực lực tương ứng với thanh danh, nếu không tất cả đều là nói suông.

Bây giờ Mông Nghĩa vừa mừng vừa lo. Mừng vì bây giờ có thêm hai cao thủ, lo vì không biết hai người này có thể dùng được hay không. Nóng vội hỏi Diệp Thiên Vân: “Hai người bạn này của ngài thân thủ quả thật bất phàm. Nhưng không biết thái độ của họ với Mông gia thế nào, có thể đứng cùng chiến tuyến với Mông gia không?”

Diệp Thiên Vân không chế Mân Nam Tứ Hung trong tay. Bây giờ hân muốn Mân Nam Tứ Hung trực thuộc vào trong Mông gia. Chỉ có như vậy, mới có thể đánh vào nội bộ bốn nhà Thực Trung. Lúc đối phó với Thiếu Lâm sẽ phát huy tác dụng quan trọng.

Suy nghĩ những điều này, cuối cùng Diệp Thiên Vân trầm giọng nói: “Thật ra về mặt này tôi có thể giúp được. Hai vị tiền bối này có quan hệ rất tốt với bạn tôi, nếu không họ tuyệt đối không tới Thực Trung”.

“Ồ?” Từ đáy lòng Mông Nghĩa lại thêm chút hi vọng, nhưng đồng thời cũng lo lắng nói: “Mông gia hiện giờ chẳng qua chỉ là cảnh tượng mặt ngoài. Nếu hai vị tiền bối gia nhập Mông gia chúng ta, liệu có không cùng lòng với chúng ta không? Hoặc là... thôn tính Mông gia?”

Diệp Thiên Vân ngẩn ra, hẳn không ngờ suy nghĩ của Mông Nghĩa lại nhanh nhạy đến thế. Vậy mà có thể có suy nghĩ này. Nhưng suy nghĩ này cũng hợp tình hợp lý, cười lắc đầu nói: “Mông tiên sinh đa nghi rồi, chắc hẳn ngài biết lai lịch của họ chứ?”

“Vô lâm....?” Mông Nghĩa có chút không chắc chắn trả lời: “Với thân thủ của họ, cũng chỉ có thể tới từ đó thôi. Tôi nói đúng không?”

“Đúng vậy” Diệp Thiên Vân không hề giấu diếm, chậm rãi nói: “Họ đều là võ giả chân chính. Về điều này ngài có thể yên tâm. Hai vị tiền bối tới Thục Trung là để đối phó với người của Hồng gia”.

“Thì ra là vậy” Mông Nghĩa lập tức hiểu ra, lộ vẻ vui mừng nói: “Họ có ân oán gì với những người mời tới của Hồng gia?”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu nói: “Bọn họ nước lửa bất dung. Đây cũng là nguyên nhân tôi giới thiệu họ với ngài. Chỉ có điều họ không muốn đánh nhau chính diện, nên mới âm thầm tới Thục Trung”.

Mông Nghĩa thấy Diệp Thiên Vân khẳng định như vậy, liền không chịu được nói: “Nếu thật sự như những gì tiên sinh nói. Vậy thì Mông gia thật sự như có thần trợ giúp rồi. Hồng gia kiêu ngạo như vậy, dựa vào những người ngoài đó, mấy tháng trước, Hồng gia và Mông gia không kém nhau là bao, hơn nữa ở phương diện nào đó vẫn không bằng thực lực Mông gia chúng ta có”.

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, thấp giọng nói: “Có hai người bọn họ, có thể Mông gia không thể làm vương giả của Thục Trung, nhưng thực lực sẽ lớn mạnh hơn trước rất nhiều”.

“Vương giả Thục Trung...” Mông Nghĩa lẩm bẩm mấy lần, ánh mắt lộ vẻ bất thường, kiên quyết nói: “Đúng vậy, Thục Trung chìm lắng quá lâu rồi, cũng nên thay đổi cục diện thôi”

Diệp Thiên Vân biết có hạt giống đang từ từ mọc rễ, nảy mầm... trong lòng Mông Nghĩa.

“Thanh Trúc đúng là thay đổi nhiều quá” Mông Nghĩa nhìn những tòa nhà cao tầng bên ngoài cửa xe, đột nhiên thốt ra câu này.

Diệp Thiên Vân nhìn nhìn đồng hồ, đường xe gần hai tiếng, cuối cùng cũng tới Thanh Trúc. Khoảng cách giữa Cẩm Thành và Thanh Trúc không xa, hơn nữa giao thông vô cùng thuận lợi. Nghĩ tới đây, bất giác hỏi: “Triệu gia cũng là hậu nhân của danh môn sao?”

“Đúng vậy, nghe đồn Triệu gia chính là hậu duệ của Tổng thái tổ Triệu Khuông Dận, nhưng cũng chỉ giới hạn tương truyền miệng thôi. Tới giờ, vẫn có rất nhiều dân chúng biết. Nhưng do niên đại quá lâu rồi. Chứng cứ cũng không hiểu sao biến mất rồi. Không ai biết rốt cuộc là thật hay giả”.

Mông Nghĩa hình như rất hứng thú với Triệu gia, nhìn bên ngoài cửa xe giới thiệu: “Thanh Trúc chính là căn cơ của Triệu gia. Mấy năm gần đây chính phủ chú trọng kiến thiết, nên mang tới nơi này rất nhiều cơ hội, Triệu gia vì thế cũng được không ít lợi ích”.

Diệp Thiên Vân nhìn qua cửa sổ, gần như cách một đoạn không xa lại có công trường đang thi công, bao quanh cả thành phố.

“Lúc trước khi cha tôi còn đương vị, quan hệ giữa Mông gia và Triệu gia không được tốt. Mấy lần suýt vạch mặt nhau. Vì hai nhà chúng tôi gần đây, nên thường xuyên qua lại, cứ tới lui, đã tạo ra không ít khoảng cách”.

“Từ khi tôi làm gia chủ, mấy ngày trước quan hệ với Triệu gia mới có chút hòa hoãn” Mông Nghĩa khẽ thở ra một hơi nói: “Tôi hi vọng có thể liên kết ba nhà Mông, Đỗ, Triệu lại. Nếu Hồng gia nhờ tới người bên ngoài, giở trò với chúng ta, vậy thì không cần niệm tình cũ nữa”.

Mãi nói chuyện, xe chạy nhanh ra khỏi thành lúc nào không biết, Diệp Thiên Vân sững sờ, xe đột nhiên quẹo vào rừng trúc.

“Triệu gia tới rồi” Mông Nghĩa chỉnh lại tây phục, vệ sỹ bên ngoài mở cửa xe.

Xuống xe, Diệp Thiên Vân mới nhìn thấy một con đường nhỏ quanh co, rừng trúc xanh biếc hai bên che lấp con đường. Điều này khiến hẳn không khỏi ngưỡng mộ. Nếu có thể sống lâu dài ở đây, chắc năm rộng tháng dài cũng sẽ bị hoàn cảnh nơi đây hun đúc.

Cánh cửa lớn đen kịt đột nhiên mở rộng bốn phía, liên tiếp bảy tám người từ sân đi ra.

“Chú Triệu, lâu rồi không gặp, chú dạo này khỏe không?” Mông Nghĩa thấy người đi đầu tiên ra, không nhanh không chậm lên chào hỏi, lời nói thậm chí có thái độ ôn hòa.

Ông lão cả người trắng toát, bước đi chậm rãi, cơ thể nhất định vô cùng cường tráng. Đi tới phía trước Mông Nghĩa, cười sảng khoái nói: “Lễ thể này miễn đi. Cháu trai, hiện giờ cháu là chủ Mông gia rồi, không thể không nói cấp bậc lễ nghĩa như trước”

“Chú là trưởng bối” Mông Nghĩa cười lớn ha ha, ngược lại nói: “Gia phụ và chú tương xứng anh em, thể nào thì cháu cũng phải gọi chú là chú. Với quan hệ của hai nhà chúng ta, điều này không thể miễn được”.

“À” Ông lão thở dài một tiếng, trầm giọng nói: “Không ngờ cha và anh cháu lại ra đi vì tai nạn xe cộ, đúng là trời ghen với anh tài” Sau đó lại nói chuyển đi: “May mà có cháu kế thừa gia nghiệp, người chú xem trọng nhất trong Mông gia chính là cháu. Từ bé cháu đã lanh lợi hơn anh cháu nhiều rồi. Làm việc lại rất bình tĩnh. Mông gia tới tay cháu, chắc chắn có thể phát huy mạnh rồi”.

Gia chủ Triệu gia nói tới đây giơ một tay lên nói: “Đi, chúng ta vào trong hàn huyền” “Các vị xin dừng bước” Lúc vẫn chưa vào cửa, hai người đàn ông bảo vệ ở cửa đột nhiên ra tay chặn vệ sỹ lại, nói: “Trong sân là nơi riêng tư, xin hãy giao những vật không tốt ra, lúc các vị đi, sẽ trả lại nguyên dạng cho các vị”.

Sắc mặt của vệ sỹ đi theo thay đổi. Một người trong đó khiêm nhường nói: “Chúng tôi bảo vệ Mông tiên sinh, tuyệt đối không làm những chuyện vô lý”

“Đưa họ đi” Mông Nghĩa nghe thấy liền quay người lại chủ động cười nói: “Quan hệ bạn bè trăm năm giữa hai nhà Triệu Mông, qua thời gian thử thách, các người không cần cảnh giác như vậy”.

Đám vệ sỹ buồn bực, cần câu cơm của mình bị người ta thu rồi, nhưng là sai bảo của Mông Nghĩa nên đành nghe theo.

Bản thân mấy người Diệp Thiên Vân không có súng, nên không nghĩ nhiều, định cùng đi vào trong sân.

“Chờ đã, các vị” Người đàn ông chặn ba người Diệp Thiên Vân lại, chậm rãi nói: “Xin đợi một chút, chúng tôi cần tiến hành kiểm tra”.

“Kiểm tra?” Hoa Lỗi nghe thấy lý do này, không khỏi cười nhạo một tiếng nói: “Vào cái sân nát này mà cũng cần lục soát . Ngài coi nơi đây là hoàng cung hậu viện sao? Muốn lục soát thì lục soát, đây là quy định ai lập ra thế?”

“Người hầu của Mông gia, lại không có phép tắc như vậy sao” Gia chủ Triệu gia không hề nổi giận, trừng mắt lạnh lùng nói.

“Cái gì? Người hầu của Mông gia” Hoa Lỗi cười nhạo, bị nói thành người hầu, hấn sao có thể chịu được.

Diệp Thiên Vân thấy biểu hiện của gia chủ Triệu gia, trong lòng liền hiểu rõ, chỉ e lần này tới Triệu gia không thuận buồm xuôi gió rồi.

Mông Nghĩa không ngờ vừa vào cửa đã ra uy phủ đầu rồi. Mặt hấn xám xịt tới đáng sợ, lập tức nói ngăn lại: “Chú Triệu, họ là bằng hữu của cháu, soát người, theo cháu thì miễn đi”.

588. Chương 589: Đàm Phán Thất Bại

Tính tình Hoa Lỗi có chút nóng nảy, thấy gia chủ Triệu gia có vẻ muốn làm khó dễ. Diệp Thiên Vân ẩn vai hấn, sau đó nháy mắt với hấn. Nếu đã tới Triệu gia, thì phải kiềm chế, nếu không Mông gia không thể liên thủ với đối phương.

Mông Nghĩa khẽ gật đầu tỏ vẻ cảm kích với Diệp Thiên Vân, nén mọi chuyện xuống lúc này tất nhiên là điều tốt nhất.

“Chú Triệu, lần này cháu tới, hi vọng hai nhà có thể liên thủ lại. Thục Trung gần đây không yên ổn, không chỉ có thù trong mà còn có địch ngoài đang nhìn vào chằm chằm. Chú chắc đã sớm phát giác ra” Tối phòng khách, Mông Nghĩa đi thẳng vào vấn đề.

Gia chủ Triệu gia ngồi trên ghế da hổ trắng, khẽ gật đầu, sau đó từ từ nói: “Việc này đúng là chú có biết, nhưng cháu trai, bốn nhà Thục Trung chúng ta có thể yên ổn trăm năm, há những tên hại nước hại dân đó có thể đánh đổ được?”

Diệp Thiên Vân nhìn vẻ kiêu ngạo của gia chủ Triệu gia, không khỏi nhớ tới câu thành ngữ, tự cao tự đại. Đem chính mình phong bế ở Thục Trung, một mặt cường điệu cơ nghiệp trăm năm, đây tuyệt đối là dấu hiệu sắp diệt vong. Mông gia và Triệu gia không kém nhau là bao, bất cứ thế lực nào trong võ lâm cũng lớn mạnh hơn bốn nhà Thục Trung.

Mông Nghĩa bưng trà lên, lại đặt xuống nói: “Lần này chú tìm cháu tới, chắc là nhìn ra nhân tố không ổn định của Thục Trung, thảo luận tìm ra cách giải quyết chứ?”

Gia chủ Triệu gia cười cao thâm, tránh không nói chuyện liên thủ, ngược lại nói: “Cháu trai, chú có một chuyện không tốt muốn nói với cháu, một phần tư bản đồ của Triệu gia đã mất rồi.”

“Cái gì? Mất rồi?” Mông Nghĩa đứng bật dậy, giả bộ kinh ngạc nói: “Chú Triệu, tám bản đồ đó bốn nhà chúng ta mỗi người có một phần, là chìa khóa mở ra kho báu, nếu mất đi một phần, há chẳng phải kho báu cứ thế biến mất sao?”

Diệp Thiên Vân híp mắt, gia chủ Triệu gia rốt cuộc muốn nói gì? Chuyện liên thủ không nói tới, ngược lại lại nhắc tới tám bản đồ, trong lòng hắn không khỏi thầm quan sát.

“Cháu trai, thật ra chuyện này trách chú không cẩn thận” Gia chủ Triệu gia thở dài nói: “Con trai của Hồng gia Hồng Ngọc Sâm dẫn theo mấy người ngoài, lầy trộm tám bản đồ từ nhà chú, chú phát hiện ra, hắn đã chạy mất rồi”.

“Hồng gia lấy bản đồ rồi?” Mông Nghĩa cố ý hỏi ngược lại. “Vậy sao chú không đòi lại. Bốn nhà Thục Trung chúng ta đồng tâm liên thủ lại. Nếu Hồng gia biết được, chắc chắn sẽ đem bản đồ trả lại cho chú”.

“Ha ha, cháu nghĩ như vậy thật sao?” Gia chủ Triệu gia nhìn Mông Nghĩa một cái, ngữ khí bình tĩnh nói: “Phải biết rằng tám bản đồ đó là sinh mệnh của Triệu gia, Sao chú không lo chứ? Vài lần cho người tới Hồng gia, kết quả đều bất tất. Hai ngày trước, cuối cùng Hồng Hiến Phương cũng hồi âm cho chú rồi”.

Hồng Hiến Phương là chủ của Hồng gia, Mông Nghĩa không khỏi thấy hứng thú, muốn nghe xem rốt cuộc hắn đã nói gì,

“Hồng Hiến Phương nói Hồng Ngọc Sâm sau khi tới Cẩm Thành thì biến mất, bản đồ rơi vào tay Mông gia. Cháu trai, hôm nay chú tìm cháu tới, chắc cháu đã rõ nguyên nhân”.

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

“Chú Triệu, như vậy là ý gì” Mông Nghĩa nghe tới đây sắc mặt nghiêm lạnh. Bản đồ đúng là đang trong tay hắn. Nhưng lúc này cho dù thế nào cũng không thể thừa nhận. Hắn kìm nén đứng dậy nói: “Hồng gia trộm bản đồ, lại tới đòi Mông gia, chú không thấy hoang đường sao?”

“Hoang đường? Cháu nói thế là sai rồi” Gia chủ Triệu gia đứng dậy, nhìn chằm chằm Mông Nghĩa nói: “Chú đã phái người đi điều tra. Sau khi Hồng Ngọc Sâm tới Cẩm Thành, liền bắt vô âm tín. Mông gia một tay che trời ở Cẩm Thành, cháu sẽ không nói với chú là không biết chứ?”

“Ha ha” Mông Nghĩa thở phào một cái, nói rõ: “Chú Triệu, ai lấy bản đồ của Triệu gia, chú nên tới đòi người đó. Cái này gọi là người nào buộc nút cởi đó cởi nút, chuyện này cho dù thế nào cũng không liên quan tới Mông gia chúng cháu”.

“Cháu trai, nếu cháu trả lại bản đồ của Triệu gia, chú lấy danh nghĩa của chú và Triệu gia hứa với cháu, sau này sẽ hợp tác với Mông gia, cùng tiến cùng lùi, tuyệt đối không nuốt lời” Gia chủ Triệu gia trịnh trọng nói.

Mông Nghĩa bỗng thấy thất vọng, Triệu gia thì ra nói trao đổi hợp tác, kết quả là vì bản đồ. Hắn cố nở nụ cười nói: “Chú Triệu, hiện giờ mạch nước ngầm ở Thục Trung bắt đầu trào lên, Hồng gia không biết tìm ở đâu một đám người ngoài, họ không hề che dấu lòng muông dạ thú, muốn thôn tính ba nhà. Lúc này chú lại chuyển đầu súng, đòi bản đồ với Mông Nghĩa. Đừng nói cháu không có, cho dù có trong tay, cũng không trả lại chú”.

Triệu Cực nghe xong sắc mặt sầm xuống, cười nhạt hai tiếng nói: “Mông Nghĩa, Hồng gia rốt cuộc muốn làm gì, chú không quản, cũng không quản được. Nhưng bản đồ là vật gia tổ họ Triệu chú truyền lại, nên cháu phải trả lại chú”.

Diệp Thiên Vân thấy thái độ hai bên trở nên gay gắt, trong lòng có cảm giác không tốt. Triệu Cực hiện giờ chỉ cầu lợi ích, đã tỏ rõ thái độ, thái độ như vậy làm sao có thể là bạn hợp tác được. Triệu gia hẹn Mông gia tới nói chuyện hợp tác, mục đích thật sự lại là muốn đòi lại mảnh bản đồ của mình.

“Nực cười, ai lấy thì đi đòi người đó” Sắc mặt Mông Nghĩa trắng bệch, có vẻ như khá tức giận, hung ác nói: “Thực lực của Hồng gia lớn lại có người ngoại trợ giúp, không dễ chọc vào. Còn Mông gia cháu mới thay gia chủ, thực lực giảm sút, nên chú muốn thử thời vận, xem có thể có lợi gì từ cháu phải không?”

Hai bên nói vài câu liên phá hỏng rồi, Triệu Cực đưa mắt với hai người bảo vệ ở cửa, cất tiếng cười to nói: “Mông Nghĩa, Hồng Ngọc Sâm biến mất ở Cẩm Thành, ai có thể đưa người đi dễ dàng như vậy? E là chỉ có Mông gia người thôi. Ta mặc kệ ai là gia chủ Mông gia, giết cha giết anh cũng là chuyện của Mông gia, nhưng cái gì là của ta, ta nhất định sẽ đòi lại”.

Triệu Cực thật sự muốn trở mặt, giữ tất cả những thứ không có được chứng thực ra. Mông Nghĩa tự tay giết chết cha và anh em mình, thật ra tin tức này hoàn toàn không thể che giấu được.

“Được, được, được” Mông Nghĩa tức giận, thần sắc trở nên vô cùng độc ác nói: “Giết cha giết anh, mọi chuyện đều là do ta làm, không có gì không dám thừa nhận cả”.

“Triệu Cực, Hồng gia liên kết với người ngoài, người cũng chẳng quan tâm, lại mượn cơ hội gây khó dễ cho ta, nói tới hay là thấy Mông Nghĩa ta dễ ăn hiếp hả” Mông Nghĩa liếm liếm môi nói: “Xem ra hôm nay phải giải quyết rồi. Ta chỉ cần nói hai câu, đừng nói là Hồng gia, ngay cả Triệu gia người, ta cũng không coi ra gì. Nếu người đã biết ta có thể giết cha giết anh, thì chắc hẳn ta có thực lực leo lên chức gia chủ chứ?”

Nói xong, bên ngoài phòng khách vang lên tiếng bước chân nhỏ vun, ngay sau đó có tới gần hai mươi người đàn ông ulla vào, vây chặt cửa ra như nêm cối.

Bốn vệ sỹ của Mông gia đều bị vây trong đám người, ai nấy như chưa lâm trận đã thua. Chẳng trách vừa vào cửa, đã bị thu hết súng, thì ra đối phương sớm có mục đích khác.

Gia chủ Triệu gia chấp tay đứng trên da hổ, quay lưng lại nói: “Mông Nghĩa, ta niệm hai nhà Triệu Mông vẫn còn chút ân tình, chỉ cần người nộp ra bản đồ, vậy thì hôm nay sẽ thả người về. Bằng không, e là hôm nay người sẽ xuống xuồng xuôi vàng gặp lại Mông Diêm”.

Thần sắc Mông Nghĩa lúc này thoải mái, cười dài nói: “Chú Triệu, cháu chưa từng gặp Hồng ngọc Sâm, cũng không lấy bản đồ của Triệu gia. Nếu cháu đưa mảnh của Mông gia cho chú, chú có thả cháu thật không?”

Triệu Cực im lặng một lát, sau đó trầm giọng nói: “Ta bất kể là nhà ai, cái ta cần là bản đồ”.

Diệp Thiên Vân trong lòng cười thầm. Gia chủ Triệu gia thật thú vị, rõ ràng là thừa dịp đánh cướp, nhưng lại đòi người khác trả lại, rõ ràng là chọn quả hồng mềm rồi.

Mông Nghĩa cười u ám, nói: “Chú Triệu à, uống ta gọi một tiếng chú, thì ra chú không phân rõ thị phi, là kẻ tiểu nhân bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh. Ta đúng là mắt mù, lại một lòng muốn hợp tác với chú, đúng là thất sách”.

Triệu Cực có chút mất mặt, hừ lạnh nói: “Mông Nghĩa, hi vọng người quyết định nhanh chút. Tới lúc ta không nhẫn nại được, e là muốn thay đổi chủ ý cũng đã muộn”.

“Tiên sinh, nhờ ngài giúp tôi thoát hiểm rồi” Mông nghĩa bỏ lại cho Diệp Thiên Vân một câu.

Mãn Nam Nhị Hung từ lúc vào cửa, đã ngậm đầy bụng tức. Triệu Cực nói họ là hạ nhân, lúc này vừa vặn có cơ hội. Hoa Lôi nhận được ám hiệu của Diệp Thiên Vân, cười hì hì nham hiểm nói: “Gia chủ Triệu gia thật oai phong, ngay cả cướp đồ của người khác cũng cây ngay không sợ chết đứng, thật là khiến người khác ngưỡng mộ”.

Triệu Cực hôm nay muốn cướp đồ của Mông gia, nhưng không muốn ngang nhiên nhắc tới, tức giận nói: “Bắt lấy bọn họ” Hần vừa mở miệng, người bên ngoài nổi đuôi nhau vào, xông tới đám người Mông Nghĩa.

Hoa Lỗi và Kim Văn triệu thấy đối phương động thủ, hai người không hề do dự, nháy mắt đã xông vào đám người, bắt đầu chém giết

Người luyện võ và người không luyện võ có chênh lệch tuyệt đối, chênh lệch giữa tông sư và người không luyện võ càng không cần nói.

Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu đều là cao thủ bậc tông sư, hơn nữa ra tay vô cùng hung tàn. Hai người như hổ xông vào bầy cừu, gần như mỗi động tác, liền có người ngã xuống không chết cũng tàn phế, hai người đánh vô cùng sảng khoái.

Chỉ không tới một phút, người ngã xuống ngổn ngang trên mặt đất, những người xông tới bị dọa cho phát khiếp, ai nấy hoảng sợ lùi sau, có người còn quay đầu muốn bỏ chạy.

Mông Nghĩa nhìn sôi máu, hai võ giả Diệp Thiên Vân tìm tới, đúng là cao thủ hiếm có. Có bọn họ trợ giúp, đừng nói là Triệu gia, cả bốn nhà Thực Trung, cũng chưa chắc có cơ hội hoành hành.

Toàn thân Hoa Lỗi đầm máu, liếc thấy Triệu Cực đang hoảng sợ, cười nhạt nói: “Nói ta là hạ nhân, lão thất phu, hôm nay cho ngươi chết” Gần như vừa nói xong, người đã nhảy ra.

Trong mắt Triệu Cực hiện lên thần sắc sợ hãi, vừa lùi sau, vừa kiệt lực hét: “Ảnh Tử, cứu ta”.

Cùng lúc hần hét lớn, một bóng đen đột nhiên từ trên xà nhà hạ xuống, lưỡi kiếm sáng loáng đâm thẳng tới Hoa Lỗi.

Hoa Lỗi bất ngờ không kịp phòng ngự, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Nếu Triệu Cực không kinh hoảng kêu lên, hần cũng không thể phát hiện có sự tồn tại của người này, trong lòng không khỏi đề cao cảnh giác, bỏ qua Triệu Cực, nghiêng người né tránh, mạo hiểm mới tránh được nhát kiếm đó.

Diệp Thiên Vân cũng giật mình, lần trước trước khi Mông Diễm chết, cũng có một người đồ đen tương tự xuất hiện từ không trung, không có dấu hiệu gì, ngay cả cảm giác cũng không thể phát hiện sự tồn tại của họ.

Bây giờ bên mình Triệu Cực cũng có một cao thủ như vậy, lập tức nổi ý muốn bắt sống, xem rốt cuộc lai lịch thế nào. Nghĩ tới đó liền đập bàn nhảy lên, một cước nhắm vào người đồ đen cách đó không xa.

589. Chương 590: Đại Càn Quét

Ra tay không hề có bất cứ dấu hiệu nào, giống như ma quỷ. Người xung quanh gần như chỉ nhìn thấy một bóng màu xanh, một giây sau, chân Diệp Thu đã tới sau lưng đối phương.

Người áo đen đang định tấn công Hoa Lỗi, liền cảm thấy uy hiếp vô cùng lớn phía sau, giật mình một cái, xoay người lăn một vòng, né được ngay trong giây đó.

Hần lăn một vòng, Hoa Lỗi giống như khí cầu xì hơi. Mặc dù vừa nãy tránh được chiêu đầu, nhưng đối phương dụng binh khí biến hóa liên tục, không chỉ sắc bén mà động tác còn vô cùng mạnh, đúng là chỉ kém một chút nữa! Thật nguy hiểm!

“ Hoa tiền bối, Triệu Cực giao cho ngài” Mắt Diệp Thiên Vân không chớp chăm chăm nhìn người áo đen, nói ra câu đó lại lên đối phó với đối phương. Đối phương có thể tránh được bằng cảm giác, nên phải cẩn thận. Không cẩn thận, có thể khiến mình rơi vào vạn kiếp bất phục.

Hoa Lỗi nhặt lại được mạng sống, liền có cảm giác hạnh phúc sống sót sau tai nạn, nhe răng cười nhìn Triệu Cực, hung ác nói: “Thì ra Thực Trung vẫn có cao thủ thật sự, vừa nãy suýt nữa vì chủ quan mà mất mạng rồi”.

Sắc mặt Triệu Cực trắng bệch, đối phương là võ giả đẳng cấp, không khỏi hét lớn nói: “Mông Nghĩa, thì ra người cũng câu kết với người ngoài. Mông gia công răn cấm gả nhà, lại dám bỏ lời hẹn lúc trước”.

“Thôi đi!Triệu Cực, hôm nay ta vốn thành tâm thành ý muốn hợp tác với Triệu gia, không ngờ người lại răn muốn nuốt voi, muốn nuốt cả bản đồ của Mông gia ta. Mông Nghĩa ta vốn không phải là người tốt rồi, sao có thể người khác cười đầu cười cổ?” Mông Nghĩa được Kim Văn Triệu bảo vệ càng yên tâm, không hề kiêng kỵ nói: “Người bất nhân, ta bất nghĩa. Muốn trách thì trách lòng tham đã hại người”.

Triệu Cực tức tới run người, giận quá hóa cười lớn nói: “Người và Hồng gia đều là món hàng. Sớm muộn người cũng ném mùi quả đắng của phần đồ thôi”.

“Ăn quả đắng là chuyện của ta, không cần người quan tâm. Giờ nghĩ làm sao để thoát thân đi” Mông Nghĩa thẳng thừng nói.

Ngực Triệu Cực phập phồng mạnh, tự thấy đã mất thế thượng phong, đột nhiên sờ tới nút trên ghế, một cửa ngầm xuất hiện cách đó không xa.

“Hắn muốn chạy” Mông Nghĩa lập tức hô lớn nhắc nhở, “Hoa lão nhất định phải bắt lấy hắn, nếu không chúng ta sẽ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm”.

Hoa Lão đầu chịu cho hắn cơ hội, sải bước tới chặn ở cửa động, cười nhạt hai tiếng nói: “Hắn dám chạy hôm nay ta giết cả Triệu gia”.

Triệu Cực lão đảo lùi về sau suýt nữa thì té ngã, mắt nhìn đối phương chặn lại đường lui duy nhất, hung hăng quát: “Ta liều mạng với người” Nói xong liền đâm về phía Hoa Lão.

Người Hoa Lão nhanh chóng gấp xuống, trong lúc tránh nắm đấm đó, tay như rắn luồn trong cây giữ chặn cánh tay Triệu Cực, toàn thân đột nhiên dùng lực.

“Răng rắc” Triệu Cực kêu lên một tiếng đau đớn, tay phải kiệt sức đánh ra, muốn liều mạng đánh cược một lần.

Hoa Lão cười nham hiểm buông tay ra, hai tay nắm chặt cánh tay phải của đối phương, lợi dụng gấp các đốt ngón tay lại, bước lên trước.

Hai tiếng nứt xương rõ ràng liên tục, khuôn mặt Triệu Cực trở nên méo mó, đang ngồi trên da hổ, phun ra một ngụm máu tươi.

“Hoa lão hạ thủ lưu tình” Mông Nghĩa gần như hét lên theo phản xạ, thật đáng sợ, Hoa Lão đang nói cười lấy đi tính mạng của người ta.

Mông Nghĩa không khỏi thở dài, nếu không có Diệp Thiên Vân và Hoa Lão, e là mình không biết sẽ chết thế nào. Mặc dù hắn hận Triệu Cực, nhưng biết bây giờ Triệu Cực vẫn có tác dụng rất lớn.

Hoa Lão nghe thấy nhưng không dừng tay, một chuồng đánh trên huyệt thái dương của Triệu Cực, khẽ cười nói: “Yên tâm, chỉ ngắt đi thôi, ta ra tay, có chừng mực”.

Trong đại sảnh nhanh chóng yên tĩnh trở lại. Bảo vệ của Triệu gia đều ngã trên đất, đến giờ vẫn có thể đi lại được, chỉ có năm người. Ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người áo đen và Diệp Thiên Vân.

Người áo đen mãi không dám hành động thiếu suy nghĩ, tay cầm kiếm giữ cảnh giác tuyệt đối. Mặt hắn che kín chỉ lộ ra hai con mắt. Ánh mắt có vẻ khiếp sợ, có vẻ mê hoặc.

Khoảng cách giữa Diệp Thiên Vân và hắn không tới năm mét, chậm rãi nói: “Ai phái người tới?” Mông gia và Triệu gia đều có người áo đen giống nhau, điều này không khỏi khiến hắn vô cùng ngạc nhiên, càng hướng hồ bốn nhà Thục Trung sớm đã mỗi người một ngã nhiều năm nay, cho nên lúc này thân phận người áo đen, càng đáng quan tâm.

Trong ánh mắt người áo đen, có ý thù địch vô cùng mạnh, hừ lạnh một tiếng, kỳ quái nói: “Người chết không cần biết...quá nhiều” Nói được một nửa, thanh kiếm thành linh bổ tới Diệp Thiên Vân.

Hoa Lão và Kim Văn Triệu cùng cười nhạt, cơ thể Diệp Thiên Vân cường hãn như quái vật, ngành công càng khiến người khác có vài phần kiêng kỵ, người áo đen dám nói mạnh miệng, e là hắn sẽ sớm được chịu đau khổ thôi.

Diệp Thiên Vân đứng yên không hề nhúc nhích cách đó không xa, trong nháy mắt lưỡi kiếm tới, tay phải đột nhiên đánh ra.

“Cheng, cheng , cheng” ba tiếng như tiếng kim loại liên tục phát ra, thân hình người áo đen lùi về sau, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Nganh công” Hắc không kiềm chế được thất thanh nói.

Mông Nghĩa như bị tia chớp đánh trúng. Vừa nãy động tác của hai người vô cùng mau lẹ, nhãn lực hắc quá mờ nhưng mơ hồ có thể thấy Diệp Thiên Vân lấy tay phải tiếp xúc ba lần với lưỡi kiếm.

Thật đáng sợ! Mặc dù Mông Nghĩa biết võ công của Diệp Thiên Vân khá cao, nhưng không ngờ, tay hắc lại cứng như sắt như thép, có thể lấy da thịt đánh nhau với binh khí.

Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu nhìn nhau, đều nhìn thấy ánh mắt có chút hả hê của đối phương. Lúc đầu khi quen biết Diệp Thiên Vân, bọn họ cũng đã chịu không ít đau khổ. Nganh công mới đầu có vẻ hơi vụng về, nhưng nếu leo tới cực điểm, bất kỳ kỹ pháp nào cũng không chịu nổi một đòn. Mãn Nam Tứ Hung đã chịu thua dưới chiêu đó.

Trong lần đánh nhau này, rõ ràng người áo đen chịu không ít thiệt thòi, ánh mắt không ngừng nhìn lướt bốn phía, hình như đang tìm gì đó.

“Không cần tìm nữa” năm ngón tay Diệp Thiên Vân xiết chặt, hồ hững nói: “Hôm nay ngươi không thể ra khỏi nơi này” Gần như cùng lúc đó, chân hắc đạp bước liên tục.

Người áo đen bị phát hiện có chút thẹn quá hóa giận, trong mắt lóe lên hàn quang, xoay lưỡi kiếm, đâm thẳng tới hai mắt Diệp Thiên Vân.

Hai người càng lúc càng tới gần, chính lúc sắp giáp tới Diệp Thiên Vân trượt tay phải lên trước dính trên thân kiếm, tay hướng vào trong quay đi, thân kiếm cứng đờ bị quán trong tay. Tay trái thoáng chốc đánh ra một quyền, cơ thể khẽ run lên, lực đỉnh ốc xuyên qua người mà ra.

Người áo đen hình như cảm thấy trong băng quyền có ám lực, không khỏi co rụt người lại, băng quyền thất bại.

Diệp Thiên Vân không đánh trúng, tay phải khẽ buông lỏng, thanh kiếm đó như con rắn độc nhả nài đã lâu, không hề do dự mở ra răng nanh với người áo đen.

“Bốp” một tiếng vang lên, người áo đen không tránh kịp, bị đâm trên mặt, lập tức kêu thảm một tiếng.

Lúc Diệp Thiên Vân rơi xuống, một tay giữ chặt cổ đối phương, khẽ phát lực, lập tức khiến đối phương ngất đi.

Hoa Lỗi ở bên cạnh thở dài một hơi, lâu rồi hắc không thấy ai ra tay lợi hại như vậy, chỉ không tới một phút. Hắc chửi thầm Ngô Lập Sâm. Nếu Mãn Nam Tứ Hung đứng lên đối thủ thế này, không cần nghĩ cũng biết được kết quả.

“Tiên sinh đúng là thần nhân” Mông Nghĩa nhìn người áo đen trong tay Diệp Thiên Vân, không thể kìm chế khen một câu. Tình thế nhanh chóng quay ngược, từ yếu thế tới ưu thế, đơn giản như vậy.

“Xử lý họ thế nào?” một tay Diệp Thiên Vân giữ người áo đen, có vẻ vô cùng thoải mái.

“Chúng ta phải dẫn Triệu Cực về, tôi vẫn còn dùng tới” Mông Nghĩa vừa nói, vừa đi tới cửa ngăm xem xét, cười hi hi nói: “Triệu Cực đúng là thô khon có ba hang, không biết bên trong có báu vật gì, tiên sinh chúng ta có nên vào trong xem xét không?”

Diệp Thiên Vân lắc lắc đầu. Cho dù bên trong là một núi vàng, hắc cũng không có hứng, nên dứt khoát từ chối.

Trên mặt Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu lộ vẻ hứng thú, chỉ là Diệp Thiên Vân ở bên cạnh, họ cũng không tiện mở lời, cho nên cảm thấy có chút xấu hổ, vào cũng không được, không vào cũng không xong.

“Hoa lão, Kim lão” Mông Nghĩa đã thấy biểu hiện của hai người, cất cao giọng nói lớn: “Nếu đã tới Triệu gia, sao có thể để hai vị phí công chứ, chúng ta đi nào”.

Hai người nhìn nhau một hồi, không hề ra vẻ, cười hì hì hai tiếng nói đuôi theo Mông Nghĩa vào trong.

Sau khi mấy người rời đi, Diệp Thiên Vân nhìn người áo đen trên đất, toàn thân người này co rúm lại, cơ thể vô cùng gầy yếu.

Diệp Thiên Vân sờ sờ ngoài quần áo, đột nhiên sờ thấy hai vết lõm không quá lớn trước ngực, hai tay hẩn ấn xuống hai cái, như chạm phải điện rụt tay lại.

Vừa nãy đánh nhau, đã cảm thấy mắt người áo đen này rất đặc biệt, rất nhỏ, hơn nữa lông mi rất dài, nhưng không quá để ý tới, từ từ lộ mặt nạ ra, cuối cùng cũng lộ ra mặt thật. Diệp Thiên Vân thăm giạt mình, thì ra từ nãy đánh nhau với hẩn lại là một cô gái.

Lông mi hơi nhỏ mảnh, đôi môi mềm mại quyến rũ, lộ ra cổ trắng nõn và xương quai xanh, trên cổ có đeo một chiếc vòng, nhìn chiếc vòng có vẻ không quý.

Làn da trắng mịn, có cảm giác như đá cẩm thạch, đường cong nóng bỏng, khiến người ta muốn vuốt ve. Chỉ là khuôn mặt cô có chút mệt mỏi... trên mặt có vết dài vết máu đọng, đó là dấu vết nhất kiếm vừa nãy đâm trên mặt để lại.

Diệp Thiên Vân càng lúc càng bị mê hoặc, cô gái trước mắt tuổi chắc không kém mình là bao. Cảm giác đầu tiên của hẩn chính là không thể nào. Phải biết rằng trong võ lâm, Diệp Thiên Vân chưa từng phát hiện ai cùng tuổi với mình, nhưng võ công lại không tương xứng cả.

Nhớ lại lúc đánh nhau, Diệp Thiên Vân có thể kết luận, cô gái trước mắt mặc dù chưa đạt tới cảnh giới tông sư, nhưng chỉ còn cách một vạch thôi.

Người áo đen chết lần trước ở Mông gia, là một người đàn ông vạm vỡ gần năm mươi tuổi. Thực Trung lại ẩn dấu cao thủ như vậy, hẩn sao lại không hoài nghi lai lịch của những người này được.

Đang suy nghĩ, cửa ngấm truyền tới tiếng cười khê, sau đó trong tay Mông Nghĩa mang theo hai cái hòm, vô cùng thỏa mãn từ trong đi ra. Sau đó là Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu, trong tay hai người cũng không hề trống.

“Thật đáng tiếc” Mông Nghĩa nhìn Diệp Thiên Vân vẫn đứng nguyên chỗ cũ, cười nói: “Cửa ngấm này thông với sân sau của Triệu gia, hơn nữa bên trong có rất nhiều bảo bối, những gì có giá trị, chúng tôi đều mang hết ra đây”.

Có thể khiến Mông Nghĩa động tâm, e là đồ vật trong đó rất quý.

Diệp Thiên Vân bị cắt đứt suy nghĩ đưa mắt nhìn một cái, thấy túi quần Mân Nam Nhị Hung căng phồng không nói làm gì, trong tay vẫn còn túi vải, có vẻ như thu hoạch được rất nhiều.

Hoa Lỗi nhìn ánh mắt như kim châm của Diệp Thiên Vân, có chút không được tự nhiên, ngay cả tay cũng không biết nên đặt ở đâu.

Mông Nghĩa nhìn dưới chân Diệp Thiên Vân một cái, liền phát hiện ra khuôn mặt của người áo đen, không khỏi giạt mình nói: “Tiên sinh, thì ra hẩn là nữ?”

590. Chương 591: Cánh Cửa Sắp Mở Ra

Con gái luyện võ trong võ lâm vô cùng ít, luyện được tinh thâm lại đã ít còn ít hơn. Nhưng cũng có những người không thua đàn ông. Ví như Lý Thiên Kiều một đời võ công Hình Ý môn, khổ luyện nhiều năm khiến cô thậm chí mạnh hơn rất nhiều võ giả nam giới. Nhưng võ công của cô, không đạt tới cảnh giới như cô gái trước mặt này.

Hoa Lỗi thấy Mông Nghĩa nói như vậy, ánh mắt liền chuyển tới cô gái áo đen.

“Không thể nào” Hoa Lỗi vô thức cau mày lại, vội vắn nói: “Sao hẩn có thể là con gái được, còn trẻ như vậy nữa”.

Diệp Thiên Vân cũng thấy khả nghi, con gái cổ trắng như tuyết, còn có cánh tay mảnh nhỏ, rất dễ nhận ra được tuổi tác của cô. Có lúc, trình độ cao thấp của hệ thống võ thuật thường quyết định bởi tố chất cơ thể.

Ai cũng đều như đang suy nghĩ, vì một cô gái, có thể dụ ra người sau lưng cô được không?

Đúng tại lúc này, lông mi cô gái áo đen động đậy hai cái, từ từ mở mắt ra, người vây quanh cô bỗng tỉnh táo lại. Đồng tử trong mắt khẽ co lại, đứng bật dậy, cảnh giác nói: “Các người muốn làm gì?”

Giọng cô nói rất thô, trầm thấp giống một người đàn ông già nua.

Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu vô cùng cảnh giác, lùi sau một bước, cười nhạt nói: “Tiểu cô nương, cô không cần cố tình che dấu giọng nói của mình. Hì hì, điều này khiến chúng tôi cảm thấy có chút không thích ứng được”.

Cô gái áo đen vô thức sờ lên mặt, không có vật che mặt, lập tức vết đỏ bừng từ cổ lan tới mặt. Cô lùi sau hai bước lạnh lùng nói: “Người của Mông gia, nên hiểu rõ quy tắc của chúng ta”.

Mấy người đều không hiểu gì cả. Ở đây trừ Mông Nghĩa ra số còn lại đều tới từ vô lâm, cho nên nhất thời không phản ứng lại.

“Các người là người ngoài tới” Cô gái hình như nhớ ra cảnh vừa nãy.

Diệp Thiên Vân phản ứng lại, trầm giọng nói: “Cô là ai, từ đâu tới” Hắn không vội động thủ, vì có Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu ở đây, cô gái này muốn chạy cũng không có cơ hội.

Cô gái áo đen nhìn Diệp Thiên Vân, thần sắc trở nên vô cùng cảnh giác. Vừa nãy đánh nhau khiến cô nhớ rất rõ, cô giống như còn mèo bị làm cho kinh hãi, lúc chuẩn bị tấn công, đề phòng nói: “Các người không cần biết, để ta đi, nếu không...”

“Nếu không?” Hoa Lỗi nghe đối phương nói chuyện, không khỏi cười hì hì, có chút xám xịt nói: “Tiểu cô nương, nói chuyện trước rồi để cô đào tẩu, đó đúng là thành truyện cười rồi”.

Diệp Thiên Vân cũng chẳng để ý tới cô, nói: “Cô từ đâu tới, võ công của cô từ đâu ra, trả lời ta”.

Cô gái áo đen nhướng mắt lên, sau đó chậm rãi nói: “Tất nhiên ta tới...” Vừa nói một nửa, cô đột nhiên nhảy về hướng Hoa Lỗi, đồng thời đánh ra một chưởng.

“Muốn chạy?” Hoa Lỗi vừa nãy bị đánh lên, nên mới suýt mất mạng. Bây giờ sớm đã có phòng bị, không còn sợ hãi, nhìn đối phương đánh tới, chân phải phát lực không hề do dự nghênh tiếp, đồng thời đánh ra một đòn.

Hai người vừa chạm nhau, cơ thể Hoa Lỗi đột nhiên uốn éo như rắn, trong lòng bàn tay đánh ra chiêu hóa giải, hừ lạnh nói: “Quay lại đi”.

Hoa Lỗi không gì cũng luyện tới mức tông sư, cho dù kỹ pháp hay kinh nghiệm đều cao hơn nhiều. Cô gái áo đen rõ ràng không địch lại được. Cơ thể bỗng bị đánh ngã bay ra.

Diệp Thiên Vân hành sự rất có chủ ý, biết rõ có tiếp tục hỏi cũng là phí công, hơn nữa ở đây là Triệu gia, hành động nhất định phải nhanh chóng.

Nghĩ tới đó, hai chân Diệp Thiên Vân phát lực, đạp thẳng tới sau lưng cô gái.

Cô gái áo đen giật mình không ít, quay người dùng chân đá Diệp Thiên Vân, để có thể bỏ chạy.

Diệp Thiên Vân bị cô đá một cái, liền gơ tay chạm vào mắt cá chân cô, tay kéo xuống phía dưới, tay thành hình dao, một đòn đánh trên cổ đối phương.

Mặt cô gái hiện lên vẻ tuyệt vọng. Tay Diệp Thiên Vân như sấm sét, cô không kịp kêu một tiếng liền ngất đi.

Mông Nghĩa thấy võ giả đỉnh cao đánh nhau, đứng như tượng không hề nhúc nhích. Hồi lâu mới ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Chúng ta phải xử lý cô gái này thế nào đây?”

“Dẫn cô ta đi” Diệp Thiên Vân không hề nghĩ nhiều, mở lời nói: “Cần biết rõ chi tiết về cô ta” Trong tay giữ cô gái áo đen, thoáng nhìn chiếc vòng cổ không có hề quý, vật này khiến hắn có cảm giác quen thuộc, liền dùng lực túm lấy.

Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu rất đồng ý. Hai người bọn họ vốn là đầy tớ Thái Cực môn tới đây, phần lớn là muốn tìm hiểu chi tiết Thục Trung.

Bây giờ có phát hiện mới, họ tất nhiên sẽ không bỏ qua.

“Đúng là tuổi trẻ. Lại là con gái, không khỏi khiến tôi suy nghĩ “ Hoa Lỗi xem xét mãi, đột nhiên ném ra một câu.

Mông Nghĩa lúc này hoàn toàn không biết gì. Hắn cũng không hiểu lắm. Mấy người sao lại có hứng thú với một cô gái như vậy. mặc dù võ công của cô gái này cao cường, nhưng cô vẫn chỉ là một cô gái.

Đánh thức mấy vệ sỹ bị hôn mê. Mông Nghĩa tới trước Triệu Cực với vết thương rất nặng ngồi xổm xuống tìm một hồi, nhanh nhẹn nói: “Lấy dây thừng trói lại. Tuyệt đối không thể để hắn chạy trốn. Người này rất có lợi cho chúng ta, hiểu chưa?”

“Vâng, Mông tiên sinh” mấy vệ sỹ xấu hổ đáp lại. Vừa nãy họ bị tước vũ khí, không có cả khả năng phản kháng. vệ sỹ trở thành đáng vẻ như vậy, đúng là khó mà ngẩng đầu lên được.

Có nhiệm vụ, mấy người nhanh chóng hành động, mang hết tài sản vừa nãy cất quét được và người vẫn đang hôn mê lên trên xe.

Mười lăm phút sau, mấy chiếc xe nhanh chóng khởi động, để lại khói xe hồi lâu không tiêu tan.

Về tới Cẩm Thành, Mông Nghĩa hoàn toàn yên tâm, dù sao trên địa bàn của người khác cũng không yên tâm lắm. Hắn không ngờ hành trình lần này lại vội vàng như vậy, đi nhanh về còn nhanh hơn.

Thái độ của Triệu gia khiến hắn vô cùng thất vọng, vốn chỉ trông cậy vào hợp tác cùng Triệu gia và Đỗ gia, sau đó hợp lực đối phó với Hồng gia. Nhưng hiện giờ xem ra chỉ là một bên tình nguyện mà thôi. Bốn nhà Thục Trung mặc dù trăm năm trước nhất mạch, nhưng trăm năm sau, lòng người đã không còn như năm đó nữa rồi.

Mông Nghĩa hiện giờ đứng ngồi không yên. Mặc dù lần này có thể nói là toàn thắng, nhưng chỗ dựa của hắn vẫn chỉ có Diệp Thiên Vân, không có hắn, Mông gia thiếu đi cây cột trụ trời, lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Tiên sinh, mặc dù bây giờ chúng ta có ý liên hợp với mấy nhà, nhưng họ lại không có ý này” Mông Nghĩa suy nghĩ hồi lâu, trầm giọng nói: “Nói tiếp tục thế này. Tôi sợ Hồng gia sẽ nhắm mục tiêu vào chúng ta. Tới lúc đó chỉ sợ khó mà chống đỡ được”.

Đối với Diệp Thiên Vân mà nói, bây giờ cả người thoải mái. Hứa Tình và con đã về tới kinh thành, hắn bây giờ lẻ loi một mình, chỉ là tạm thời hắn không muốn chính diện đối đầu với Thiếu Lâm. Vì như thế sẽ mang tới rất nhiều nhân tố bất an, hơi trầm ngâm nói: “Có Hoa lão và Kim lão, chắc chắn có thể đảm bảo sự an toàn của ngài”.

“Cái này” Điều Mông Nghĩa cần không chỉ là đảm bảo an toàn. Hắn cần Mông gia trong tay hắn sẽ phát lên. Những lời này cho dù nén trong bụng, cũng không thể nói ra được, miễn cưỡng gượng nói: “Vậy thì đành đi bước nào, tính bước đó vậy”.

Mặc dù Diệp Thiên Vân có ân oán khó giải với Thiếu lâm, nhưng hắn bây giờ lại hứng thú với cô gái áo đen kia hơn. Bây giờ giống như tìm được một chiếc chìa khóa. Mà trước mặt cũng có một cánh cửa. Lúc nào hắn cũng có thể mở ra được. Nghĩ tới đây liền hỏi: “Tôi nhớ hôm đó, một người áo đen nấp sau lưng cha ngài , ngài có biết lai lịch của hắn không?”

Mông Nghĩa không muốn nhắc tới sự việc ngày hôm đó, dù sao giết cha và anh cũng là ám muội. Nhưng Diệp Thiên Vân đã mở lời, nghĩ ngợi không khăng định nói: “Người áo đen đó ở trong nhà tôi nhiều năm rồi”.

“Ngài từng gặp hắn?” Lúc này Diệp Thiên Vân vô cùng hứng thú, hỏi thẳng.

“Cái đó thì không” Mông Nghĩa nhớ lại, sau đó lắc đầu nói: “Tôi chưa từng nhìn thấy đáng vẻ hắn, lần nào cũng che mặt, hơn nữa lúc đó tôi không biết võ công của hắn rất cao”.

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, chắc Mông Nghĩa không lừa hắn. nếu không hôm đó tuyệt đối không dám ra tay giết cha hắn.

“Vậy Mông gia có ghi chép gì liên quan tới lai lịch của người áo đen đó không?”

Mông Nghĩa gượng cười nói: “Tiên sinh, ngài rất rõ làm thế nào mà tôi lên chức này. Còn về lai lịch, chắc phải mất thời gian tới từ đường xem giấy tờ. tôi thật sự không biết.”

Trước đây Diệp Thiên Vân từng tới từ đường Mông gia một lần. Ở đó chỉ là mấy phòng ghi chép tài liệu văn hiến. Hắn đâu có nhiều thời gian để tìm đọc.

Huống chi, rất nhiều tài liệu đều là chuyện có liên quan tới Mông gia, thậm chí tới mức cơ mật. Mông Nghĩa nhất định không muốn cho hắn biết.

Nghĩ tới đó, Diệp Thiên Vân không thể hỏi tiếp nữa, nói thẳng: “Tôi muốn gặp cô gái đó, ngay bây giờ”

Mông Nghĩa gật gật đầu, mặc dù không biết sao phải gấp như vậy, nhưng vẫn gật đầu. Lấy chìa khóa trên người ra chậm rãi nói: “Ngài biết dùng thế nào, tôi không đi cùng ngài nữa”.

Từ thang máy xuống phòng giam, người bảo vệ trước cửa đã được thông báo, giơ tay cung kính nói: “Diệp tiên sinh, mời theo tôi, cô ta ở đây”.

Đi vào phòng thứ ba trong nhà giam, người trông coi lấy ra chìa khóa, mở cửa ra sau đó nhanh chóng lui ra.

Diệp Thiên Vân khẽ đẩy cánh cửa sắt có chút nặng nề ra, nhưng vẫn phát ra tiếng kêu rất nhỏ.

“Là người!” Cô gái áo đen sớm đã tỉnh rồi, lúc này cô chân xiềng tay xích. Hơn nữa bị buộc cổ định lại. Cô thấy Diệp Thiên Vân, ánh mắt lại trở nên vô cùng phức tạp.

Diệp Thiên Vân vào cửa xong không nói gì, mà chậm rãi ngồi xuống ghế.

“Là người tháo khăn che mặt của ta?” Cô gái áo đen lộ rõ ý thù địch, lúc này giống như báo cái tức giận đang giương nanh múa vuốt.

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu nói: “Đúng vậy”.

Cô gái áo đen đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, vô cùng kiên quyết nói: “Người đừng có hi vọng gì, ta sẽ không nói gì với người đâu”.

Về mặt của Diệp Thiên Vân không khỏi nhớ tới chiếc vòng đeo trên cổ cô, từ từ lấy từ trong túi quần ra. Chiếc vòng này mặc dù không quý giá, nhưng lại có cảm giác rất quen thuộc.

“Đó là của ta” Cô gái áo đen nhìn thấy chiếc vòng, liền liềm mạng giấy dựa, gào thét: “Trả lại ta”

Diệp Thiên Vân không biết tâm trạng cô đột nhiên lại thay đổi như thế. Cúi đầu nhìn kỹ chiếc vòng, không khỏi thốt lên: “Giống như đúc đường vẽ trên bản đồ”.

“Người cũng biết” Cô gái áo đen lộ vẻ thất kinh, vội vàng nói: “Mau trả nó cho ta”.

Diệp Thiên Vân không trả lời cô, ngược lại nói: “Tôi chỉ hỏi cô mấy câu, trả lời xong tôi sẽ thả cô đi, hơn nữa cũng trả lại cả sợi dây này nữa”.

Người cô gái run lên, trong ánh mắt hiện lên sự giằng co, do dự hồi lâu mới hoài nghi nói: “Người chắc chắn không phải người của Mông gia, sao ta có thể tin được người?”

591. Chương 592: Lâm Chiến

“Diệp tiên sinh, có chuyện gì vậy” Không tới nửa phút, bảo vệ đã chạy tới trước phòng giam. Thở không ra hơi nói: “Xin cứ việc sai bảo”.

“Mở xiềng chân và còng tay của cô ấy ra” Diệp Thiên Vân biết muốn để đối phương tin, cần có đủ thành ý, nên không hề do dự cởi trói cho cô trước, ở vị trí bình đẳng, hai người cũng có thể trao đổi thuận lợi.

“...Vâng...” Người đàn ông rõ ràng đã có dặn dò của Mông Nghĩ, hơi thoáng lưỡng lự, lấy chìa khóa từ trong túi quần ra, sau đó nhanh chóng tháo tay chân cô gái áo đen ra, cúi đầu kính cẩn nói: “Diệp tiên sinh, nếu không còn chuyện gì, tôi xin ra ngoài”.

Diệp Thiên Vân vẫy vẫy tay, bảo vệ lui ra khỏi phòng giam, mới nhìn cô gái đối diện, chậm rãi nói: “Cô tên là gì?”

Cô gái áo đen không ngờ Diệp Thiên Vân lại dứt khoát như vậy, lại thả cô ra. Nhưng cho dù cởi trói tay chân, xác suất có thể chạy trốn gần như bằng không, cô không giữ lại nửa trầm giọng nói: “...Tiểu Thất!” cái tên này rất đặc biệt, giọng trầm xuống nói: “Trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ đưa cô rời khỏi đây, nhưng nếu cô gạt tôi...chắc là cô biết hậu quả”.

“Cô từ đâu tới?”

“...Tôi tới từ dưới núi Nga Mi...trần Song Phong” Tiểu Thất cắn môi, trả lời từng chữ từng từ.

“Núi Nga Mi?” Diệp Thiên Vân thoáng ngạc nhiên, Mặc dù ở Cẩm Thành một thời gian rồi, nhưng vẫn chưa kịp thưởng thức cảnh vật gần đây.

Dưới núi Nga Mi lại giấu một cao thủ như vậy, vậy thì thực lực che dấu dưới Thục Trung còn rất nhiều, tiếp tục hỏi: “Võ công của cô thuộc phái nào? Sao lại xuất hiện ở bốn nhà Thục Trung?”

Tiểu Thất vuốt vuốt vết máu đọng ở hai cổ tay, mặt lộ vẻ khó khăn nói: “Tôi có thể nói, nhưng người không được nói những điều này với những người bình thường. hơn nữa sau khi trả lời câu hỏi của người, phải thả ta ra khỏi đây?”

Thấy Diệp Thiên Vân đồng ý, cô chỉ tay nói: “...Hơn nữa phải trả nó cho tôi”.

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, cái mà Tiểu Thất nói chính là chiếc vòng cổ bình thường trong tay hắn.

“ Chắc người biết kho báu của bốn nhà Thục Trung chứ?” Tiểu Thất chăm chú nhìn Diệp Thiên Vân nói: “Chúng tôi là người bảo vệ kho báu. Năm đó bốn nhà Thục Trung tìm được vị trí của kho báu, nhưng lại không có kết quả, nên...”

“Chờ chút” Diệp Thiên Vân sững sờ, lời này khiến hắn có chỗ hoài nghi, lập tức truy hỏi: “Kho báu không phải là năm đó khi bốn nhà Thục Trung phản Thanh, đã đem chôn dấu rồi sao?”

“Họ chôn đi?” Tiểu Thất giống như nghe thấy chuyện buồn cười nhất thế gian, không hề che dấu vẻ châm chọc nói: “Nếu kho báu do bốn nhà Thục Trung cùng cất dấu. Bọn họ đâu thể không biết vị trí cụ thể? Chia bản đồ kho báu thành bốn phần, tất cả những điều này chứng tỏ kho báu hoàn toàn không thuộc về bọn họ”.

“Cho dù họ chôn đi, với lòng tham của bốn nhà Thục Trung, e là sớm đã bị đào rỗng rồi, còn gì mà nói khó báu nữa”.

Diệp Thiên Vân chỉ nghe Mông Nghĩ nói tới một lần, kho báu cụ thể là của ai, hắn cũng không thể khẳng định, nói thẳng: “Điều tôi muốn hỏi không phải kho báu thuộc sở hữu của ai, mà là sao cô lại xuất hiện ở bốn nhà Thục Trung?”

Mặt Tiểu Thất ửng đỏ, nói tới việc này cô có chút tức giận, nên muốn chuyển đề tài. Để có thể rời khỏi đây, cô đành trả lời: “Tôi chỉ tới từ trần Song Phong, là truyền thừa võ thuật Nga Mi, tới bốn nhà Thục Trung là để...giám sát họ”.

Diệp Thiên Vân tới Tứ Xuyên để né tránh võ lâm, nhưng trời xui đất khiến thế nào lại đi vào một Tân thiên (bầu trời/nơi chốn) mới. Giống như những gì Ngô Lập Sâm nói, Thục Trung mấy chục năm nay không có người của võ lâm tới, quả nhiên là nơi không ai biết tới, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Bốn nhà Thục Trung biết các người theo dõi họ không?”

“Tất nhiên là biết” Tiểu Thất ngạo nghễ nói: “Nga Mi chúng tôi mới là chủ nhân thật sự của Thục Trung. Với thực lực của họ, há có thể giữ được Thục Trung. Nhưng người biết tới sự tồn tại của chúng tôi không nhiều, trong bốn nhà chỉ có gia chủ mới biết một số bí mật”.

“Mấy chục năm trước, bốn nhà Thục Trung và chúng tôi đã có hiệp nghị, chỉ có điều họ cùng với sự phát triển những năm gần đây, có chút bành trướng, sớm muộn cũng sẽ chịu đau khổ” Tiểu Thất nói với lời thể son sắt

Về phần bốn nhà Thục Trung, Diệp Thiên Vân không lo lắng nhiều lắm, bọn họ đơn giản là theo đuổi hai chữ lợi ích thôi.

“Nếu có người ngoài vào Thục Trung, trấn Song Phong làm thế nào?” Diệp Thiên Vân đột nhiên nhớ tới Thiếu Lâm, nên mới hỏi câu này.

“Theo tôi được biết, Hồng gia và Mông gia đã dẫn người ngoài tới” Tiểu Thất giống như quả ớt nhỏ, tàn nhẫn nói: “Hãy nhớ rằng, không lâu nữa, bọn họ sẽ bị san thành bình địa”.

Diệp Thiên Vân có thể khẳng định, trấn Song Phong kia mới là nơi cất dấu sức mạnh thâm hậu nhất, quan sát kỹ Tiểu Thất.

“Nhìn ta làm gì” Tiểu Thất tiếp xúc với Diệp Thiên Vân một thời gian ngắn, phát hiện người này không hề đáng sợ như lúc đầu gặp.

“Vô công của cô là đỉnh nhất ở trấn Song Phong?” Diệp Thiên Vân muốn biết tình hình thực lực của trấn Song Phong. Như vậy cũng tiện tính bước tiếp theo.

“Đỉnh nhất?” Tiểu Thất cười rung cả người, nhìn Diệp Thiên Vân đặc ý nói: “Nếu nói đồng trang lứa, có lẽ tôi cao nhất, nhưng nếu cả trấn Song Phong, hừ hừ...” Nói tới đó, mới nhớ tới vị trí của đối phương, lập tức lấy tay che miệng lại.

Diệp Thiên Vân mỉm cười, cô gái trước mặt đã kéo vể ngoài cổ tình che dấu xuống, cũng không phải lạnh lùng như vậy. Nghe ngữ khí của cô, trấn Song Phong vẫn còn rất nhiều cao thủ. Cho dù thế nào, câu hỏi hôm nay vẫn rất có giá trị. Ít nhất có thể cho hắn biết chuyện lúc trước không biết.

Điều Diệp Thiên Vân hi vọng nhất bây giờ là có thể gặp được cao thủ. Đây là động cơ nguyên thủy thúc đẩy hắn tiến bộ. Kim chung trảo sắp đột phá cấp tám, hắn rất chờ mong, chỉ đáng tiếc vô lâm đã xóa tên hắn. Vì Hình Ý môn và Hứa Tình hắn không thể không tiếp tục che dấu, mà mảnh đất mới phát hiện hôm nay, không khỏi thở dài nói: “Trấn Song Phong rất đẹp sao? Nếu có cơ hội, thật sự muốn tới đó xem thử”.

“Xem thử? Vậy thì không được” Tiểu Thất vô cùng cảnh giác từ chối Diệp Thiên Vân nói: “Ở đó không cho phép người ngoài vào. Rất nhiều người không biết tới sự tồn tại của trấn Song Phong. Nếu tôi dẫn người không liên quan tới, chắc chắn sẽ bị trừng phạt”.

Mặc dù Diệp Thiên Vân muốn tới trấn Song Phong, nhưng tuyệt đối không liều lĩnh, lập tức lắc đầu nói: “Tôi sẽ không để liên lụy tới cô, yên tâm đi” Nói rồi ném sợi dây cổ tới.

Tiểu Thất vội vàng nhận vòng cổ lau lau mấy cái trong tay, co như báu vật để trong lòng, khuôn mặt vui sướng nói: “Đại cá tử (Người cao lớn), vô công của người thật sự rất lợi hại, gần bằng ông nội ta”

Diệp Thiên Vân không nhịn được cười, cảm giác bị nói thành người cao lớn không hay tí nào, khẽ nói: “Cô rời khỏi đây đi”

.

“Ồ, được!” Tiểu Thất nghe thấy lời này thần sắc lộ vẻ phức tạp không nói ra được, đi mấy bước, sao đó quay người nói: “Đại cá tử, nhớ đừng để ý tới kho báu, thể chẳng khác nào lấy lửa thiêu thân cả”.

“Biết rồi. Cảm ơn cảnh báo của cô” Diệp Thiên Vân vốn không có hứng thú gì với kho báu chỉ có người có dã tâm như Mông Nghĩa mới nổi lòng tham với kho báu thôi.

Tiến Tiểu Thất đi, Diệp Thiên Vân lại lên tầng, vừa vào phòng làm việc, liền thấy Mông Nghĩa muốn nói gì nhưng lại thôi.

“Tiên sinh, thả cô ta đi thật sao?” Mông Nghĩa rõ ràng đã có được tin tức, ánh mắt lộ vẻ không cam tâm nói: “Cô gái đó trong tay chúng ta, có lẽ vẫn có tác dụng”.

Mặc dù Mông Nghĩa tro mắt nhìn cô gái đi mất, nhưng không dám chặn lại, nói tới cũng vẫn là để ý tới cảm nhận của Diệp Thiên Vân. Không giúp hắn, vậy thì Mông gia sẽ là dê bò mặc người ta chém giết mất.

“Trả lời tôi mấy câu hỏi, nên tôi thả đi rồi” Diệp Thiên Vân thản nhiên nói: “Trong tay ngài vẫn có Triệu Cực, tôi nghĩ ngài sẽ không thiếu người có cũng như không như vậy”.

“Cái này thì đúng” Mông Nghĩa nghe tới Triệu Cực, lại lộ ra dáng vẻ nắm chắc thắng lợi. Đối với Triệu gia mà nói, khống chế được Triệu Cực chính là có ảnh hưởng ở mức nhất định tới quyết sách của Triệu gia. Hắn có chút tiếc nuối nói: “Mặc dù Triệu gia không có dã tâm quá lớn, nhưng lại không phải là đối tác tốt, lại muốn nhân cơ hội đàm phán, cướp bản đồ của Mông gia, là bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh điển hình.”

Diệp Thiên Vân nhìn Mông Nghĩa có lời oán thán, biết hắn muốn nhanh chóng tìm được đồng bọn có thể tin tưởng được.

“Mông tiên sinh” Một người đàn ông gõ cửa, thần sắc hoảng loạn đi vào, lắp bắp nói: “Họ...tới rồi, vừa nãy...tới nội thành, mấy người chúng tôi phát hiện ra...”

Mông Nghĩa bị cắt ngang vốn đã không vui, nhưng thấy vẻ lo lắng của người đàn ông, lập tức trầm giọng nói: “Ai tới? Từ từ nói, đừng vội”.

“Là Hồng....Hồng gia” Người đàn ông cũng thấy mình biểu đạt không rõ, vội vàng nuốt nước bọt, lo lắng nói: “Hồng gia tới rồi, xem ra còn không ít người tới, ít nhất có năm chiếc xe khoảng hai mươi người”.

“Cái gì?” Mông Nghĩa nghe xong theo phản xạ đứng bật dậy, híp mắt nói: “Họ tới rồi? Nhìn rõ bên trong đúng là người Hồng gia không??”

“Chắc chắn là Hồng Hiến Phương. Bọn họ chắc là xuất phát từ bốn tiếng trước”.

“Những tên Hồng gia khốn kiếp cuối cùng cũng tới rồi” Mông Nghĩa nghe thấy có hơn hai mươi người tới, trong lòng có chút bồn chồn, trầm giọng nói: “Tiên sinh, nếu Hồng gia thật sự liên hợp với người ngoài tới gây phiền phức cho Mông gia, chúng ta nên làm thế nào?”

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng đang tính toán. Từ sau khi trở về từ Triệu gia, Hồng gia đã tới Cẩm Thành, giữa hai người rốt cuộc có quan hệ gì? Liền hoài nghi hỏi: “Có thể nào họ có được tin tức rồi không, mới nhân cơ hội gây phiền phức cho chúng ta?”

Mông Nghĩa liền vỗ đầu, bỗng nói: “Đúng rồi. Bọn họ chắc chắn biết chúng ta muốn đàm phán với Triệu gia, nên mới nhân cơ hội tới, phần lớn là vì Hồng Ngọc Sâm”.

“Bao lâu nữa họ có thể tới được đây?” Diệp Thiên Vân quay đầu hỏi người đàn ông.

Người đàn ông báo tin tức rất kịp thời, thấy mừng thầm, tin chắc Mông gia sẽ vượt qua nguy cơ lần này, tất nhiên sẽ luận công khen thưởng. Hắn dứt khoát nói: “Chắc khoảng một tiếng nữa”,

“Một tiếng có thể thay đổi rất nhiều thứ” Diệp Thiên Vân rất bình tĩnh nói: “Đi gọi hai vị tiền bối Hoa, Kim, bảo họ tới đây”.

Mông Nghĩa hít sâu một hơi, hạ lệnh nói: “Toàn bộ công nhân của tập đoàn nghỉ nửa ngày, hạn trong vòng nửa tiếng rời khỏi công ty. Điều động người từ Mông gia, nếu Hồng gia tới, không thể dễ dàng thả họ đi”.

Sau khi người đàn ông rời khỏi, Mông Nghĩa cười âm hiểm hai tiếng nói: “Có lẽ chúng ta còn có thể có thu hoạch...”

592. Chương 593: Đóng Cửa Đánh Chó

Trong phòng làm việc, mọi người vì tiền thưởng mà toàn bộ liều chết buông lỏng, nhanh chóng thu xếp đồ đạc, lục tục rời tập đoàn. Có thể có một ngày miễn phí nghỉ ngơi là không dễ dàng, chí ít có thể làm một việc mà mình thích.

Mỗi một tầng bảo vệ nhận được lệnh, lúc tan ca bắt đầu tiến hành kiểm tra. Mông Nghĩa nhanh chóng nhận được tin, trong tập đoàn đã không còn nhân viên làm việc nào nữa.

Đúng lúc đó, công nhân của Mông gia đã đến bãi đỗ xe, trong tay mấy người này đều có vũ khí. Họ là thuộc hạ trung thành nhất của Mông gia, cho nên Mông Nghĩa rất yên tâm về họ.

Công nhân hai bên đều không ít, như vậy thì cần phải khống chế được sự phát triển của tình hình đến một giới hạn nhất định, nếu không thì Mông gia khó mà trụ nổi.

Hồng gia có thể mang đến hơn hai mươi người, như vậy là đến có sự chuẩn bị trước, Mông Nghĩa cũng tính toán xem làm sao để lực lượng tương xứng với bọn họ, để có thể chiếm lợi thế.

Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu hằm hè, xắn tay áo lên đến phòng làm việc của Mông Nghĩa. Hai người đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ muốn xem xem Hồng gia rốt cuộc là có thực lực ra sao.

“Mông tiên sinh, người của Hồng gia đến rốt cuộc là người nào vậy, có tin gì không?” Hoa Lỗi nhỏ giọng hỏi.

Mông Nghĩa lắc đầu, hần cuối cùng vẫn chưa tận mắt thấy, hần mệt mỏi nói:

“Ta chỉ nghe nói gia chủ của Hồng gia ở bên trong, song không rõ là ai, ai đến thì đến, có khác gì đâu”.

“Đương nhiên là có khác rồi!” Kim Văn Triệu chậm rãi nói: “Nếu như là người của Hồng gia, thì chúng ta có thể mạnh miệng mà nói, đảm bảo chúng có đến cũng không có đường về!”. Hần liếm liếm miệng rồi lại nói tiếp: “Nhưng nếu như là người ngoài, tôi nghĩ Mông tiên sinh cần phải chuẩn bị tốt!”

“Chuẩn bị tốt?” Mông Nghĩa neho mắt lại, hần làm sao không căng thẳng. Rốt cuộc đây cũng là Cẩm Thành, nếu như xảy ra chuyện gì thì đều gây bất lợi với Mông gia, hần hơi nóng vội nói: “Nếu như là người ngoài, thế chúng ta phải làm sao đây?”

Diệp Thiên Vân nghe mấy người nói chuyện, trong lòng sớm đã có sự đề phòng: “Nếu là khách của Thiếu Lâm, thì ngài phải bảo tất cả thuộc hạ đều rời khỏi tập đoàn Mông Thái. Họ mà ở đây, tuyệt đối sẽ không có tác dụng gì cả, chỉ làm tăng thương vong mà thôi”.

Mông Nghĩa gật đầu, đương nhiên là hần không muốn người ngoài gia nhập vào cuộc chiến của hai phe. Như vậy sẽ nổ ra cuộc tấn công có tính hủy diệt với Mông gia, hần nhìn ánh mặt trời chiếu qua tấm kính, giận dữ nói: “Hay là theo ý trời đi! Nếu hôm nay họ thực sự liên thủ, thì chỉ sợ chúng ta có cố gắng mấy thì thực lực Mông gia chúng ta cũng khó tránh khỏi tổn thất”.

Trong bãi đỗ xe của tập đoàn Mông Thái, các xe lục tục tiến vào, mấy người trong xe từ từ bước xuống.

Mông Nghĩa theo dõi qua máy tính của mình, rõ ràng có thể nhìn thấy một lão già tóc trắng xóa bước ra từ chiếc BMW đen. Lắm bầm nói: “Quả nhiên là bên Hồng Hiến Phương, hần đến rồi!” Rồi hần chăm chú nhìn màn hình theo dõi, nhìn thấy một người khiến hần đỏ mắt. Người này khoảng hơn năm mươi tuổi, hơi mập, đúng là Dững Tín đã từng nhìn thấy trong Thiếu Lâm.

“Mông tiên sinh, chỉ sợ thuộc hạ của ngài hôm nay sẽ có có tác dụng lớn!” Diệp Thiên Vân trịnh trọng nhắc nhở: “Người đến hôm nay, phần lớn là những tên biết võ”.

Mông Nghĩa cũng phát hiện ra được vài manh mối, có mấy tên thân hình cao to vạm vỡ, đầu chúng đều đội một chiếc mũ bóng chày. Rất rõ ràng, họ che dấu gì vậy. Nhưng cơ thể chúng lại không dễ che dấu, thân hình bụng phệ, lại có thể nhìn rõ mồn một.

“Làm thế nào giờ?” Mông Nghĩa lo lắng, ít nhất cũng có mười tên biết võ, mà người của Hồng gia mà Hồng Hiến Phương mang đến cũng chiếm một nửa. Điều này chứng tỏ thực lực của đối phương rất mạnh.

Hoa Lỗi vừa nhìn thấy có nhiều tên võ giả như vậy, lòng cảm thấy chút nghi ngờ, nhưng sau khi cẩn thận phân tích, mặt hần nở nụ cười, mấy tên này tuổi tác có lớn nhất cũng vào tầm năm mươi, còn tên tuổi ít nhất cũng vào khoảng bốn mươi.

Trong võ lâm, tuy tuổi tác không thể quyết định tất cả, song không thể thiếu điểm này, các bối phận của thiếu lâm như thanh, đạo, tuệ, dũng, huyền, độ. Mấy người này phần lớn đều đang ở giai đoạn chữ tuệ và chữ dũng.

“Hắc hắc!” Hoa Lỗi cười nham hiểm nói: “Tôi tưởng rằng những người đến đây đều là những nhân vật tôn sư, không ngờ hóa ra lại là những hậu sinh văn bối! Diệp tiên sinh, tôi thấy vấn đề này không có gì là lớn

cả”, rồi hần gật đầu nói: “Nếu là tôn sư của Thiếu Lâm, như vậy chúng ta còn cần bản khoản gì nữa, nhưng nếu như chỉ là những người này, thì có khác gì củi mục đâu”.

Mông Nghĩa nghe xong vừa mừng vừa lo, đối phương có hơn mười người, Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu còn có thể nói ra những lời này, có thể thấy là đã rất chắc chắn mới dám nói, lập tức chấp tay thi lễ: “Vậy phải nhờ cậy Hoa Lão và Kim Lão, giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn này”.

Hoa Lỗi thấy mình có chút lỗ miệng, nghe thấy Mông Nghĩa phớt lờ cho như vậy mới phản ứng lại. Trong mấy người trong phòng, người có quyền lên tiếng nhất, chính là Diệp Thiên Vân. Hần hơi vượt quá chức phận của mình, liền cười xấu hổ nói: “Còn cần Diệp tiên sinh kiểm định lại, ta mắt mờ, nói không chừng lại đi lòng vòng”.

Diệp Thiên Vân ngẫm nghĩ không nói gì, chính là đang nghĩ nên trả lời mấy tên hòa thượng Thiếu Lâm này thế nào, đặc biệt là Dũng Tín. Ban đầu trong ngục đen bị tạm giam quá lâu, còn có mấy lần phái Thiếu Lâm tử danh cường thắng lòng bắt mình.

Dứt bỏ ân oán, Diệp Thiên Vân còn cần suy nghĩ Hình Ý Môn, sau khi mấy tên này phát hiện ra mình, thì nguy hiểm nhất chính là Hình Ý Môn. Nghĩ hết cái này đến cái khác, cuối cùng hần cũng hạ quyết tâm, hôm nay mấy tên võ sư Thiếu Lâm đến tập đoàn Mông Thái, một tên cũng không thể buông tha.

Dù cho một tên chạy đi, Hình Ý Môn cũng sẽ bị liên lụy.

Diệp Thiên Vân hiểu được rằng, chỉ có một bên mất đi, oán hận chất chứa mới có thể xem như chấm dứt. Nghĩ đến đây, giọng nói của hần kiên quyết nói: “Mông tiên sinh, những công nhân có liên quan đến Mông gia, hay là không cần ngăn cản bọn họ”.

“Ý của tiên sinh là để bọn họ trực tiếp tiến vào?” Mông Nghĩa biết quyết định giờ đều cần phải suy nghĩ tường tận. Hai bên một khi xảy ra cuộc chiến, thì chỉ có một sống một chết.

“Tin rằng anh cũng nhìn thấy người đội mũ rồi”. Diệp Thiên Vân chậm rãi nói: “Mấy người này đều là những võ sư trang sức vào thôi, cho dùng đao kiếm cũng không thắng nổi”.

“Hiểu rồi!” Mông Nghĩa run run cầm điện thoại, quả quyết nói: “Để họ tiến vào, không cần ngăn cản...đúng...đừng phí lời, đây là mệnh lệnh”.

“Chính là bốn người chúng ta”. Mông Nghĩa đặt điện thoại xuống, còn có chút gì đó không yên tâm, cầm lấy một điều thuốc trên bàn, châm thuốc, hút vài hơi, cảm thấy hơi lâng lâng, liền ngồi xuống ghế nói: “Những võ sư này không giống với người của Triệu gia, thân thủ của chúng cũng khá đáng sợ nhỉ?”

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng, xoay người lại dặn dò Hoa Lỗi và Kim Văn Triệu: “Làm phiên hai người bảo vệ Mông tiên sinh cho thật tốt, thành bại của ngày hôm nay có liên quan đến sự tồn vong của Mông gia sau này”.

“Yên tâm đi”. Hai người cùng trả lời, nghe theo mệnh lệnh là lối thoát duy nhất. Huống hồ, Diệp Thiên Vân không đến nỗi nào với họ, cho nên việc này không cần chờ gì mà đồng ý.

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ, mấy người đều biết, chỉ vài phút nữa, sẽ có một trận gió lốc không thể dự đoán được xảy ra.

Cửa phòng làm việc bị một sức mạnh đẩy ra, mặt Mông Nghĩa biến sắc, đối phương cuối cùng cũng không che dấu gì, ủa mạnh mà vào, mắt nhắm lại suy tính gì đó, mười mấy người bước vào, mặt đờ đờ sát khí.

“Ha ha ha...” Một tên đầu bạc đứng giữa hai tên cao to lực lưỡng đi ra, đứng đối diện với Mông Nghĩa cười nói: “Cháu, ta tưởng cháu và bọn Triệu Cực đang đàm phán, không ngờ cháu đã trở về rồi. Vừa đúng lúc, như vậy cũng tiết kiệm cho ta”.

“Hong Hiến Phương, người có ý gì?” Mông Nghĩa lộ vẻ đầy tức giận, tuy biết người của Hồng gia không thiện ý, nhưng vẫn là cần nói rõ, hần lạnh giọng nói: “Nhưng phạm là có khách, đều cần nói chữ lễ trước”.

Hong Hiến Phương xua tay, nhìn trong phòng chỉ có hai tên già, lắc đầu khinh thường nói: “Mông Nghĩa, người ít đến đây. Con trai ta bị ta bắt ở đâu? Còn có Đường Ca của Triệu gia? Ta nhân nhện đến ngày hôm nay, đã khách khí lắm rồi”.

“Chuyện của con người có can hệ gì đến ta?” Mông Nghĩa lấy lại bình tĩnh, hần rõ ràng đối diện với bao nhiêu cao thủ, tránh có căng thẳng, liền được đà nói: “Đường Ca của Triệu gia, thì đi mà hỏi Triệu gia, còn đây là Mông gia, không phải nơi mà các người đến giương oai”.

“Ha ha, hay đấy!” Hồng Hiến Phương tuy đã già, nhưng cái ngang ngược của hần chẳng liên quan gì tới tuổi tác, cười nhạt nói: “Ta tính trước là người không thừa nhận rồi! Nhưng...người thừa nhận hay không cũng không sao hết, mọi việc chính là người làm, rơi vào tay ta người sớm muộn cũng sẽ mở miệng thôi!”

Mông Nghĩa nhìn Hoa Lỗi và Kim Vân Triệu, nếu không phải từng thấy bọn họ ra tay, thì còn cho rằng đó là hai lão không làm được gì, bình tĩnh nói: “Hồng Hiến Phương, nghe nói người gan lớn lắm, cuối cùng thì cũng liên thủ với người ngoài, muốn một tay che trời ở Thục Trung sao?” Dũng Tín trầm lặng đột nhiên mở miệng nói: “Người chính là Mông Nghĩa đó hả? Bần tăng Dũng Tín có gì là người ngoài cơ chứ!”

“Cao tăng, chính là hần cầm Đường Ca đi, hơn nữa lại còn giam giữ con trai của ta, đến hôm nay còn không biết nó sống chết thế nào!” Hồng Hiến Phương hơi nóng vội, chu mỏ ra khấn cầu: “Còn mời ngài giúp tôi bảo vệ lẽ phải!”

Dũng Tín khẽ gật đầu, an ủi nói: “Cứ yên tâm đi. Ta và Lâm Nhi hợp nhau, nếu có người dám làm điều gì gây bất lợi cho nó, Thiếu Lâm chúng ta quyết không bỏ qua cho hần!”

“Nghe rõ chưa?” Hồng Hiến Phương cậy thế, giọng chậm rãi nói: “Mông Nghĩa, người có gan giam giữ con trai ta, thì nên biết rằng sẽ có ngày hôm nay!”

Mông Nghĩa quan sát hòa thượng phía đối diện, phần nộ nói: “Hồng Hiến Phương, người cậy thế người ngoài, nhưng ta không sợ người đâu!”

Hồng Hiến Phương nhìn quanh tứ phía, ngoài Mông Nghĩa ra, còn có hai tên già gần đất xa trời kia nữa, nên hần lộ vẻ mặt sát khí, cơ thể còm nhom, ra sức quát: “Ra tay đi, ai bắt được Mông Nghĩa, thưởng lớn”.

Mấy tên thanh niên đứng một bên nghe lệnh xong, liền ra tay, bọn chúng cười hô hô đi đến. Bên phía Mông Nghĩa chỉ có ba người, hần có chạy đằng trời.

Mấy tên thanh niên vừa bước về phía trước, bên ngoài đột nhiên vọng đến hai tiếng kêu rên khó nghe, sau đó cánh cửa đóng rầm lại.

593. Chương 594: Lãi

“Không được rồi, có tên ra tay!” Không biết ai đó hét một câu đầy tính cảnh giác như vậy, mọi người tự nhiên đều cảm thấy bất an. Người mà có thể ra tay trước mặt mười mấy tên võ sư, không cần nói thì cũng biết hần có sức mạnh ghê gớm đến mức nào.

“Ở đây!” Trong lúc hỗn loạn, một tên võ sư đứng ở cuối cùng đột nhiên phát hiện ra bóng dáng quân địch. Vung tay đánh ra, đồng thời lùi liên tục về phía sau. Chỉ tiếc rằng mọi người xung quanh bị chen chúc chật chội, hơn nữa phản ứng chậm, cho dù có năng lực siêu phàm đến mấy cũng không gỡ thế ra được.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía đó, chỉ thấy một cơ thể người đàn ông cường tráng, mặt được bịt bởi một tấm vải đen.

Trong lúc này, sau khi tên bịt mặt bị phát hiện lại ung dung không hề sợ hãi, ra tay xong chỉ còn lại tàn ảnh, tay đã quán hung mà qua.

“A...!” Máu văng khắp nơi, người trong khoảng ba mét đều bị thứ nóng hôi hổi bắn vào người. Tên võ sư này đến sức tấn công cũng không có, sức lực sinh mệnh trôi qua, võ công chỉ trong chớp mắt, đầu đã không còn sức mà gục xuống, những tên đứng bên cạnh thấy xác chết sợ hãi.

“Ừ...” Mọi người sờn tóc gáy, bị đánh trở tay không kịp. Người này gan lớn thật, dám ra tay trước mặt bao nhiêu người như vậy.

“Bao vây, giết chết hần!” Phát hiện ra tình hình không ổn, mặt người hiền lành của một Thiếu Lâm giờ không còn nữa, nhanh chóng chỉ huy người của mình. Định thần lại, tên bịt mặt kia rất quen, hơn nữa hần còn che mặt bằng khăn đen chứng tỏ hần sợ bị phát hiện ra là ai.

Dũng Tín có ấn tượng với dáng người của tên che mặt này, nhưng tiếc là hắn đã nghĩ ngợi mấy giây nhưng chỉ có cảm giác là quen quen, còn không nhớ là ai.

“Xông lên”. Một tiếng hét lớn, tên võ sư đầu đội mũ lưỡi trai ra tay vô. Bọn chúng sau vài giây liền tăng tốc vây quanh lấy tên vạm vỡ kia.

“Tiểu La Hán trận!” Người đứng đầu ra hiệu lệnh, bước chân của mấy tên võ sư xung quanh liền bước theo nhịp. Tên che mặt bị bao vây bởi trận pháp.

Mông Nghĩa sợ hãi nhìn trận chiến, trận pháp vừa ra thì hắn biết thực lực của đối phương tuyệt đối không phải có thể nhẹ nhàng mà đối phó. Thực lực của các võ sư đều rất mạnh, hơn nữa phục tùng mệnh lệnh. Thực lực của Thiếu Lâm càng khiến hắn khiếp sợ vô cùng.

Song từ một phương diện khác, Mông Nghĩa mới hiểu Diệp Thiên Vân to gan lớn mật đến thế nào. Đối diện với mười mấy tên, mà hắn còn bịt mặt giết người, khí phách này không phải người bình thường có được.

“Hoa Lão, ra tay đi!” Diệp Thiên Vân khi đang đối phó với hòa thượng Thiếu Lâm không bao giờ nể nang. Ra tay từ phía sau, đây cũng là lúc hắn đang vội vàng nghĩ đến cách tối ưu nhất.

Diệp Thiên Vân vẫn dẫu thân hình. Mở tối đa cảm giác. Hắn không sợ trận pháp của Thiếu Lâm, vì trước hai bên đã giao đấu mấy lần với nhau, cho nên đã có chút ít kinh nghiệm ứng chiến. Kim Vân Triệu dường như là một pho tượng sống, nhảy một phát thì sát nhập vào trong đám người. Diệp Thiên Vân đã gây sự chú ý của bọn võ sư. Lực cản của họ nhỏ nhất cũng như mảnh hổ xuất long.

Hoa Lão ra một chưởng đánh vào đầu một tên thanh niên, óc bay tứ tung khắp hiện trường. Hắn cười hắc hắc nói với Diệp Thiên Vân: “Muốn chết hay muốn sống?”

“Không để lại tên nào cả!” Diệp Thiên Vân không muốn gây ra phiền toái không đáng có nào nữa. Cho dù mấy tên này nhận ra hắn hay không thì đều phải giết, chấm dứt hậu họa.

Vốn không thể dọa nổi Hồng Hiến Phương, hóa ra hai tên già bên cạnh Mông Nghĩa là cao thủ. Hoảng hốt, hắn lùi dần về phía góc tường.

Dũng Tín tuy võ nghệ không cao nhưng vô cùng xảo quyết, nhìn thấy hai bên cùng chém giết, thì hắn tìm đường rút lui, miệng thì lại lạnh lùng hô to: “Đệ tử của Thiếu Lâm nghe lệnh, quyết chiến không lùi bước!”

Tiểu La Hán trận đã phát huy tác dụng, chín võ sư Thiếu Lâm đồng thời xuất chiêu về phía Diệp Thiên Vân.

“Ba, ba, ba!” sau ba tiếng va chạm, Diệp Thiên Vân không còn cách nào tránh né được đòn tấn công tập trung này, nhất thời trúng ba chiêu.

“Tóm lấy tay chân của hắn!” Hòa thượng ra lệnh rất đặc ý, dùng trận pháp Tiểu La Hán chỉ đối phó với một người, chỉ sợ là tôn sư cũng không hưởng thụ được đãi ngộ gì.

Sau khi Diệp Thiên Vân trúng đòn, thần sắc bình tĩnh, chỉ là mắt trông càng hung hãn hơn, chân phải vận lực, đập mạnh vào ngực một tên võ sư Thiếu Lâm.

“Phịch!” tên võ sư Thiếu Lâm này kêu lên một tiếng rồi bay đập vào tường, máu phun ra từ miệng.

“Hắn có ngành công hộ thân, mọi người cẩn thận tấn công hắn mà bị hại!” Mấy tên võ sư nhìn thấy những tên bị thương giật giật, bộ ngực bị lún sâu vào, có thể thấy sức mạnh của chân hắn mạnh đến mức nào.

Tên bịt mặt ra tay rất tàn nhẫn, các võ sư còn lại đều đỏ mắt, lần lượt tấn công về phía Diệp Thiên Vân, muốn báo thù cho những huynh đệ đã chết của mình.

Người mà Hoa Lão và Kim Vân Triệu đánh chết đều là người bình thường của Hồng gia, cho nên khi ra tay vô cùng đơn giản, chỉ trong khoảng thời gian mấy chục giây, mặt đất dính đầy máu me be bét.

Bọn chúng giỏi tính toán, sau khi nhìn thấy đám võ sư bị Diệp Thiên Vân đả thương còn thoát ra được khỏi Tiểu La Hán trận. Hoa Lão chép miệng, tuy Diệp Thiên Vân bị nhốt trong thế trận đó, nhưng hắn không chút hao tổn, thực lực như vậy còn hơn cả tôn sư.

Dũng Tín đã phát hiện được có gì không ổn, lúc này hắn muốn chạy ra ngoài, nhưng phá hỏng Tiểu La Hán trận vây chặt như vậy, điều này khiến hắn vừa vội vừa sợ. Nhìn thấy tên che mặt ra tay hung ác trong thế trận đó, nhất thời có một hình ảnh thoáng qua đầu, hắn đột nhiên thất thanh hô lớn: “Diệp Thiên Vân, người chưa...”

Một câu nói mà khiến nổi sóng to gió lớn, ba chữ Diệp Thiên Vân ở trong Thiếu Lâm đã trở thành điều cấm kỵ, Đường chủ, Thủ tọa, bốn vị cường tăng, hai vị tổ sư Độ Tự Bối lần lượt bị Diệp Thiên Vân đánh chết.

Ba chữ này giống như ma quỷ, võ sư Thiếu Lâm sau khi nghe thấy thì lộ rõ vẻ sợ hãi, trong võ lâm ma quỷ vẫn còn sống, tin tức giống như một tiếng sét bên tai.

Trong lúc do dự, hai người Hoa Lỗi và Kim Vân Triệu thuận thế phá vỡ một nửa trận thế Tiểu La Hán trận. Đối phương tuy là các võ sư, nhưng đối diện với bậc thầy, kém hơn không thiếu.

Lúc Diệp Thiên Vân hít thở năm lần đã đánh chết ba võ sư. Thế trận lớn đã bị phá vỡ dưới chân hắn một cách dễ dàng, hung hăng đá cho Dũng Tín một phát.

Dũng Tín đến trình độ của các võ sư cũng chưa đạt được, nào dám ra tay với Diệp Thiên Vân. Hắn thực là sợ hồn bay phách tán, trong lúc lo lắng thì bị ngã nhào trên mặt đất, vừa dầm diên cuồng, vừa hô to: “Không được lại đây...không được lại đây!”

Diệp Thiên Vân nhớ đến vài vị tiền bối Hình Ý Môn chết, chân liền dẫm lên đùi đối phương.

“Rắc” một tiếng. Chân của Dũng Tín như nhánh cây bị bẻ gãy. Hắn kêu rên inh ỏi. Hắn biết sức mạnh của Diệp Thiên Vân, khi ra tay thì rất hung ác. Cho dù đau đến tận xương cốt, nhưng vẫn cố chịu đựng nói: “Dừng tay, ta có lời muốn nói!”

Diệp Thiên Vân thì không bao giờ cho quân địch một cơ hội nào, một tay hắn tóm lấy yết hầu của Dũng Tín. Lạnh lùng nói: “Dù người có phát hiện ra ta, thì cũng không có cơ hội sống lại làm gì đâu!” Dứt lời hắn ra tay, năm ngón tay như có lực thần bí.

Diệp Thiên Vân hận thù rất sâu với người này. Cái chết của hắn không đủ để làm nguôi nỗi oán giận chất chứa trong lòng, cho nên lúc ra tay đã mang theo ba phần hận. Do khi ra tay lực quá lớn, Dũng Tín không giãy dụa được gì mà đã đi gặp diêm vương luôn.

Cùng lúc đó, cuộc chiến của hai người Hoa Lỗi và Kim Vân Triệu cũng đã đến hồi kết thúc, trong phòng chỉ còn lại một tên võ sư Thiếu Lâm đứng trơ tráo.

Tay của Hoa Lỗi ra đòn vào ngực tên võ sư đó nhanh như điện chớp, đối phương bị một cú trời giáng bay ra xa.

“Chúng ta thực là bảo đao đưa già. Ha ha ha”. Kim Vân Triệu lộ rõ vẻ đắc ý, phần khởi tươi cười nói.

Mông Nghĩa nhìn thoáng qua, vừa nãy căn phòng còn tràn ngập mùi hôi tanh, không chỉ là trên tường mà ngay cả trần nhà cũng bị dính đầy máu, nền nhà trong phòng thì la liệt người chết.

Hắn tuy không phải người bình thường, nhưng hắn cũng chưa từng thấy một cảnh tượng nào thê thảm thế này. Vốn cho rằng hình phạt thời Trung Cổ thì làm cho người ta sợ là được, nhưng hôm nay mới biết được cái chết của các võ sư mới làm cho người ta sợ, vì chưa ai biết một giọt máu có thể sát hại bao nhiêu tính mạng.

“Ôi chao, sao lại còn một tên thế này?” Hoa Lỗi ngẩng đầu, nhìn thấy Hồng Hiến Phương run rẩy dựa vào góc tường. Nét mặt hơi khác thường, hắn bữu môi nói: “Ta giải quyết hắn được rồi!”

“Không được giết ta, ta có Đường Ca, ta còn Đường Ca...”. Hồng Hiến Phương nghe thấy câu này, giống như bị dội gáo nước lạnh, theo phản xạ nhảy lên, dùng hết lực mà hét.

Mông Nghĩa nghe thấy hai chữ Đường Ca, nét mặt có chút tỉnh lực, chặc chặc nói: “Hồng Thế thúc, lúc này chẳng phải bảo là sẽ tắm máu Mông gia sao? Sao giờ lại thế này?”

Hồng Hiến Phương nhìn thấy thi thể la liệt trên nền nhà, đột nhiên rút dây lưng ra, kích động nói: “Mông Nghĩa, cứu ta, ta không muốn chết, Đường Ca ở đây...ta thề sẽ không tìm người ngoài nữa, người cho ta một đường sống...”

Diệp Thiên Vân nhìn khắp nền nhà đều là võ sư của Thiếu Lâm, mới cảm thấy được toàn ác khí. Mấy vị tôn sư của Hình Ý, vì Thiếu Lâm mà lần lượt ra đi. Tuy hắn không nói, nhưng trong lòng lại có một vết thương lòng. Hôm nay lấy chút lỗi, coi là làm được vài việc vì mấy vị tôn sư.

Mông Nghĩa hơi hoài nghi cầm lấy khóa kéo, kéo ra từ bên trong cầm ra một Đường Ca.

Mông Nghĩa khéo kéo bê lấy Đường Ca, không đếm xỉa tới nói: “Hong Thế thúc, ta cũng muốn tha cho cái mạng của người, nhưng...”

“Nhưng là sao?” Hồng Hiến Phương run rẩy nói: “Ta đều cho người rồi, tất cả đều cho người rồi, người còn có gì không vừa lòng...”

Mông Nghĩa không dám tự tiện quyết định, liền nhìn sang phía Diệp Thiên Vân chững chạc ý kiến nói: “Tiên sinh, làm gì với hắn giờ...”

Diệp Thiên Vân cố ý bỏ qua Hồng Hiến Phương, chính là muốn đạt được tin từ miệng hắn. Nhìn thi thể dưới chân nói: “Thiếu Lâm đến Thục Trung có bao nhiêu người?”

Hồng Hiến Phương biết thanh niên trước mắt là hy vọng duy nhất, vội vàng trả lời nói: “Còn có bốn tên canh giữ ở Hồng gia, còn thừa lại đều ở đây. Nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Diệp Thiên Vân hít hít, mùi máu lan tỏa trong không khí càng nặng nề hơn, khiến hắn thấy không thoải mái chút nào.

“Đại sư...Dũng Tín tăng nói rồi, nếu kho báu tham minh thực sự có thật, Thiếu Lâm còn liên tiếp phái người đến!” Hồng Hiến Phương chỉ muốn để Diệp Thiên Vân vừa lòng, cho nên nói vậy.

Mông Nghĩa sớm nhìn thấy giữa Diệp Thiên Vân và Thiếu Lâm có gì đó, giết chóc vô tình, thủ đoạn này nói thực ra khiến người ta sởn tóc gáy.

Diệp Thiên Vân giờ đang suy nghĩ nên coi Thục Trung là một chiến trường hay không. Nếu như tạo sự chú ý với Thiếu Lâm, thì Hình Ý Môn sẽ giảm đi rất nhiều phiền phức.

Vào lúc này, Hoa Lỗi đi đến bên Diệp Thiên Vân nói: “Diệp tiên sinh, Ngô Lập Sâm rất có hứng thú với khẳng định này, hắn đợi cơ hội này rất lâu rồi”.

594. Chương 595: Đi Mà Quay Lại

Nhìn thoáng qua nét mặt của Hồng Hiến Phương. Diệp Thiên Vân móc một cái bình gốm tinh xảo từ túi ra. Mở và lấy ra một viên thuốc. Ném cho hắn nói: “Uống nó đi. Người không phải lo nghĩ gì tới tính mạng của mình nữa”.

Hồng Hiến Phương nhận lấy viên thuốc. Không nghĩ ngợi gì, nuốt luôn vào miệng.

Mông Nghĩa nhìn thấy thủ đoạn đó của Diệp Thiên Vân. Trong lòng cũng không ngầm vận khí. Nếu hắn tiếp xúc với ba nhà khác Thục Trung. Như vậy hôm nay uống thuốc chính là mình. Nhìn thấy Hồng Hiến Phương vô cùng đau đớn. Không cầm lòng được trả miếng nói: “Hong Thế Thúc thực là khí phách hơn người, không sợ thuốc này có cực độc sao?”

“Cực độc? Hừ hừ!” Sắc mặt Hồng Hiến Phương rất khó coi. Cố gắng nén giận nói: “Kết quả của không uống, thì sẽ thảm hại hơn bây giờ. Ta còn sự lựa chọn nào khác sao?”

Mông Nghĩa nhìn thấy cổ họng hắn giật giật. Biết thuốc đã xuống tới bụng. Nhếch mép cười kẻ thức thời hào kiệt. Hồng Thế Thúc không hổ thẹn là chủ của Hồng gia, rất có tính quyết đoán.

Hồng Hiến Phương đương nhiên không ngốc. Thuốc hôm nay chính là thỏa đáng với chuyến đến thăm đáp lễ. Hắn biết mình bị khống chế hoàn toàn. Chỉ có nghe lời mới có thể sống lâu hơn. Vừa nghĩ đến cuộc chiến vừa xảy ra. Tim hắn đập mạnh hơn bao giờ hết. Mấy chục năm hắn làm gia chủ, chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng đây.

Thuốc phát huy tác dụng cực nhanh. Uống chưa đến một phút. Hồng Hiến Phương đã cảm thấy toàn thân nóng rực như lửa đốt. Tay nắm không ngừng vào ngực nói: “Đây là...thuốc gì vậy, sao lại...” Hắn còn muốn nói, nhưng không nói nổi một chữ nào nữa, đổ ụp xuống đất.

Hoa Lão và Kim Vân Triệu lộ ra ánh mắt cười trên nỗi đau người khác. Thuốc của Diệp Thiên Vân giống như thuốc nổ nóng ruột nóng gan thiêu đốt cơ thể. Họ có thể chất của tôn sư, nhưng vẫn sợ loại thuốc này. Nó dày vò cơ thể, thực sự không phải là loại mà con người có thể nếm thử.

Hai người đều là võ sư cấp địa tôn sư, cho nên thể chất tương đối cao. Nhưng Hồng Hiến Phương lại không chuẩn bị trước, cho nên hắn chỉ một lát sau đã không chịu nổi khóc thét ra tiếng. Tiếng kêu thê thảm khiến người ta cảm thấy vô cùng chua xót.

Diệp Thiên Vân cầm lấy chiếc bình sứ và nhìn nó. Hắn vốn chưa chế ngự được thuốc với người.

Hồng Hiến Phương uống thuốc không phải là đại lực kim cương hoàn dùng để luyện công bình thường cho nên tất cả đều là lừa cả. Đại lực kim cương hoàn thuộc cực dương, được tính lại vô cùng mạnh, nếu như không có ý chí kiên định, khó tránh khỏi sinh ra đau nhức.

Nhưng loại thuốc này tuy vừa uống thì có ngay hiệu quả rõ rệt, lại không có bất cứ tác dụng phụ nào. Chỉ cần thời gian mấy ngày, tác dụng của thuốc sẽ mất đi.

Sau một phút đại thuốc. Hồng Hiến Phương ra đầy mồ hôi nhễ nhại, mắt đỏ lòm những tia máu, không còn sức lực đâu mà bò dậy nữa.

“Hồng Hiến Phương, ngươi nên nhớ rằng. Con trai ngươi Hồng Ngọc Sâm còn nằm trong tay ta”. Diệp Thiên Vân nghĩ ngợi giây lát, nói thêm vài lời cảnh cáo với hắn: “Ngươi nhất cử nhất động không thận trọng. Nếu không thì nó sẽ mất đi tính mạng”.

Sắc mặt Hồng Hiến Phương trắng bệch, hắn nằm trên nền nhà khẽ gật đầu tỏ vẻ hiểu vấn đề. Vật lộn nói với Mông Nghĩa: “Cần ta làm gì thì Diệp tiên sinh cứ dạy bảo”.

“Ngươi về sẽ thông báo tình hình cho mấy người võ sư trong Thiếu Lâm biết khiến họ nhanh chóng phái người trợ giúp”. Diệp Thiên Vân bồng kiềm chế lại. Rồi ngay sau đó nói: “Nghĩa là nói người đã phát hiện ra bí mật của kho báu. Biết rất rõ về cái kho báu đó. Mông, Đổ, Triệu, ba nhà liên hợp lại, sức mạnh ắt rất lớn”.

“Hiểu rồi”. Hồng Hiến Phương giờ một hơi thở cũng không còn nữa, nói được vài hơi yếu ớt cuối cùng: “Mong Diệp tiên sinh có thể tha cho tính mạng của Ngọc Sâm con trai ta. Ta sẽ tận lòng giúp người làm việc. Quyết không thay lòng đổi dạ”.

Diệp Thiên Vân khẽ gật đầu nói: “Chỉ cần ngươi thật thà, tính mạng của Ngọc Sâm tuyệt đối có thể bảo toàn”. Hắn dừng một chút rồi lại nói tiếp: “Sau khi mọi việc hoàn thành. Ta sẽ cho hắn cơ hội học võ, nhưng thành thì chỉ có thể xem bản thân hắn”.

Hồng Hiến Phương có chút bất mãn, nhưng chỉ có thể gật đầu đồng ý. Vừa thấy võ công của Diệp Thiên Vân, biết điều kiện này có biết bao lợi ích. Hơn nữa giờ hắn đã mất đi điều kiện mặc cả.

Mông Nghĩa sai người đưa Hồng Hiến Phương đi nghỉ, rồi tìm mấy tên thân tín của mình bắt đầu lau dọn vết tích trong phòng làm việc. Vết tích lan tràn trong phòng làm việc, khắp nền nhà là xác người chết, còn có những vết máu tanh hôi. Hắn không muốn ở đây có thêm một giây nào với cái mùi tanh tưởi này nữa.

Tốp người đi vào trong phòng. Mông Nghĩa mới có vài lời khó xử nói: “Tiên sinh, nếu Thiếu Lâm tiếp tục phái những võ sư lợi hại hơn đến, Mông gia ta đây chẳng phải sẽ bị san bằng sao?”

“Ngươi cứ yên tâm!” Diệp Thiên Vân xoay người nói với Hoa Lão: “Hoa Lão, Ngô Lập Sâm muốn đến Thục Trung thì để hắn sớm đến. Nếu Thiếu Lâm đi trước một bước, thế thì sẽ mất đi cơ hội tốt”

Hoa Lão lập tức đồng ý, sau đó cao giọng nói: “Xin yên tâm, Ngô Lập Sâm sớm đã có ý đầu đầu với Thiếu Lâm. Giờ chỉ sợ chờ xuất phát thôi. Hắc hắc!”

Mông Nghĩa vẫn có chút kiêng dè với võ sư của Thiếu Lâm. Mấy tên này thực sự đã bỏ mạng nơi đây. Mông gia quấy nhiễu trong đó, không biết là may mắn hay bất hạnh.

Diệp Thiên Vân thấy Mông Nghĩa quá nặng nề, thản nhiên nói: “Võ sư của Thiếu Lâm, đều đã có người đối phó, chắc chắn sẽ không gây bất lợi cho Mông gia.”

Bốn nhà Thục Trung giờ chỉ tồn tại trên danh nghĩa. Triệu gia, Hồng gia đều đã trở thành con rối của Diệp Thiên Vân. Còn lại là Đỗ gia, mà hết thảy những nhà này đều thay đổi sau khi Diệp Thiên Vân vào Mông gia.

Hắn tuy có dã tâm, song phần nhiều muốn làm chủ của Thục Trung. Giờ bốn nhà mất đi hai nhà. Thì Mông gia chỉ cần bảo đảm được ưu thế của mình hiện giờ thì không lâu nữa sẽ xưng vương.

Mông Nghĩa hít một hơi thật sâu. Biết rõ rằng con người cần biết thỏa mãn, nếu không thì sẽ vĩnh viễn mất nhiều hơn được. Lập tức sáng khoái nói: “Từ nay về sau toàn dựa vào tiên sinh làm chủ. Mông gia có ngày hôm nay đều dựa vào một mình ngài mà có”.

Trong phòng làm việc bận bịu, bảy tám người trong phòng đều là thân tín của Mông Nghĩa, đang cầm khăn lau và cây lau nhà, đầu cúi thấp lau nền nhà, trần nhà và bờ tường.

“Thẩm miệ nó chứ!” Thanh niên có biệt danh là Nhị Cầu đã làm việc cho Mông Nghĩa tám năm. Do hắn thân hình không cao, chỉ có thể làm việc lung tung, nhìn thấy những vật màu trắng như nền nhà bị nhuộm đỏ, liền nhắm tịt mắt lại, chực buồn nôn, nhặt khăn lau lên, vứt sang chỗ trống cách đó không xa. Oán hận vài câu: “Đầu, ta không dám tưởng tượng đây là thứ rơi ra từ người, còn tưởng ở đây là lò sát sinh cơ!”

Một thanh niên lau cửa nghe thấy câu này liền đánh mạnh một nhát vào đầu hắn, nhỏ giọng quát: “Muốn chết phải không? Tốt nhất là cầm cái mồm vào cho ta. Ông chủ đang trong phòng nghỉ ngơi nói chuyện với khách, nếu như nghe thấy những lời này, người không muốn biến thành những thứ như ở trên nền nhà này đó chứ”.

Đáng thương cho Nhị Cầu hề hề xoa đầu, vẻ mặt cầu xin nói: “Ta đây không phải đã hạ giọng nói đó sao?”

Đúng vào lúc này, cửa trong phòng nghỉ được mở ra. Trong phòng làm việc có một buồng trong. Mông Nghĩa đi ra nhìn nói: “Nhã Ngôn, dọn dẹp chỗ này cho sạch sẽ, dọn đồ của ta đến phòng làm việc bên cạnh”.

“Vâng, thưa ông chủ. Nhưng phòng làm việc này...” Nhã Ngôn nghe được lời này, không khỏi ngẩn ra, có thể làm việc ở đây thì hay ho lắm chứ.

Mông Nghĩa nhìn thấy trên nền nhà vẫn chưa lau hết vết máu, nhíu người, nói: “Tổng giám đốc mới tới dường như vẫn thiếu một phòng làm việc như này, để lại cho hắn đi”.

“Dạ vâng!” Nhã Ngôn vừa trả lời xong. Đám người Nhị Cầu thiếu chút nữa thì phun ra hết. Muốn cười cũng không dám cười. Khó chịu đến cực điểm. Trong căn phòng này chỉ sợ có mấy chục oan hồn. Tổng giám đốc mới sẽ thích phòng làm việc mới sáng sủa.

Diệp Thiên Vân chào Mông Nghĩa ra về. Đã gần mười giờ tối, bọn trẻ đều không ở đây. Hắn cũng có thời gian nhiều một chút để nghỉ ngơi. Đi ra khỏi tập đoàn, ngẩng đầu nhìn sao trời, tâm trạng cảm thấy nóng bức khó chịu.

Cẩm Thành là thành phố du lịch có một không hai toàn quốc, cho nên môi trường vô cùng sạch sẽ, khí hậu trong lành, bầu trời đêm cũng vô cùng đẹp.

Diệp Thiên Vân rất ít có khoảng thời gian nhàn nhã như vậy. Thời gian mỗi ngày của hắn đều dùng để luyện võ. Giờ lại đây vào trong cuộc đấu tranh của bốn nhà Thục Trung, nên chẳng bao giờ hắn rảnh rỗi.

Càng về đêm, người đi bộ trên đường cũng ít dần. Thỉnh thoảng có một hai người đi vội vàng. Diệp Thiên Vân chăm chú nhìn, phát hiện không xa có một cái bóng đen, đang thông thả bước tới. Điều này khiến hắn đột nhiên nảy sinh sự đề phòng.

Bóng đen ấy nhìn thấy Diệp Thiên Vân, liền hô to: “Người cao to, là người đó sao?”

Diệp Thiên Vân nghe thấy ba chữ Người cao to, lại thấy hình bóng quen thuộc đó, đột nhiên biết người đó là ai, không kìm được liền đáp lại: “Tiểu Thất?”

“Là ta!” Tiểu Thất thấy nhận ra mình, liền chạy nhanh như chớp lại, nửa mừng nửa buồn nói: “Ta còn tưởng rằng người đi rồi cơ, còn may không phí thời gian vô ích”.

Diệp Thiên Vân mơ hồ, hai mắt đảo qua đảo lại nghĩ ngợi. Tiểu Thất đã đổi phong cách ăn mặc mới, nên chả trách nhìn không nhận ra.

Hắn tỏ vẻ không thân thiết với người này, lạnh lùng nói: “Tìm ta làm gì?”

“Người đừng quan tâm nữa!” Ánh sáng trắng chiếu sáng thẳng vào mặt Tiểu Thất. Cô ta giữ chặt tay Diệp Thiên Vân nói: “Nhanh đi cùng ta, lát nữa không kịp nữa đâu”.

Diệp Thiên Vân tự hỏi sao hai người lại xuất hiện cùng một lúc. Nhìn thấy cô ấy vừa nóng vội vừa thờ ơ. Liền giãy tay ra nói: “Ta còn có nhiều việc”.

Vẫn chưa nói hết, Tiểu Thất liền nổi nóng. Nước mắt sắp rơi xuống nói: “Người sao lại giang hồ cứu cấp như vậy. Tí nữa là xảy ra án mạng đấy”.

Mấy chữ giang hồ cứu cấp khiến Diệp Thiên Vân bật cười. Hắn lâu lắm rồi chưa nghe thấy mấy từ thú vị thế này, nhưng vẫn dừng lại nói: “Có chuyện cần nói cho rõ trước”.

Tiểu Thất tựa hồ một chút cũng không sợ Diệp Thiên Vân, dùng chân đá mạnh vào Diệp Thiên Vân một cái, đồng thời trừng mắt, gian xảo nói: “Người không phải phải đi Song Phong trấn sao? Ta giờ đưa người đi”.

Diệp Thiên Vân chỉ nghe Song Phong trấn một lần, nhưng lại biết ở đó thần bí. Song Phong trấn nhất định sẽ có rất nhiều võ sư, hơn nữa còn có rất nhiều cao thủ. Giờ kim chung tráo đang ở tầng tám. Nên cần đối thủ, thoáng trầm tư, nhân tiện nói: “Thật là chỉ đi Song Phong trấn?”

“Đương nhiên là thật rồi!” Tiểu Thất nhìn thấy Diệp Thiên Vân bị đánh động, lập tức thở phào nhẹ nhõm, tiện thể nói: “Ta bảo đảm với người, chuyến này đi không tệ!”

595. Chương 596: Song Phong Trấn

“Người cao to, nếu không phải ta khỏe, thì không lôi người đi được”. Tiểu Thất không che nổi sự đắc ý của chính mình, ngồi trên tàu hỏa ở một tốc độ không gọi là nhanh, mượn ánh đèn lờ mờ quan sát hắn.

Diệp Thiên Vân nếu không muốn đi, thế thì vốn không có ai có thể đủ để bảo hắn đi một bước.

Sóng gió của bốn nhà Thục Trung cuối cùng cũng được coi là bình yên. Diệp Thiên Vân được khoảng thời gian rảnh nghĩ ngợi. Hắn thích thú nghĩ đến Song Phong trấn. Vì Tiểu Thất chứng minh là một cao thủ ẩn trong trấn này. Song Phong trấn nuôi dưỡng nhân tài không kém gì võ lâm. Hắn mê mẩn những võ đạo đường phố, đương nhiên sẽ nảy sinh ra sự tò mò với nơi đây.

Một võ sư ưu tú không đơn thuần nằm ở trình độ võ lâm cao bao nhiêu, còn ứng đồng thời thể hiện ở kinh nghiệm phong phú thế nào, xem kiến thức uyên bác ra sao. Mấy điểm này vô cùng có lợi cho việc tu hành của luyện võ. Tài năng có thể cuối cùng hình thành phong cách độc đáo của chính mình. Đây cũng là nguyên nhân mà Diệp Thiên Vân muốn đến Song Phong trấn.

Tiểu Thất cẩn thận nhìn mặt mũi Diệp Thiên Vân xong, lộ ra vẻ hài lòng, lẩm bẩm: “Lần này chắc chắn có thể khiến họ không nói được câu nào, hihi”.

“Hài lòng cái gì?” Do trời tối, ngoài khoang xe là một màn đêm bao trùm, chẳng có ánh sáng, dù là thị lực của Diệp Thiên Vân tốt đến mấy cũng không nhìn rõ.

“Không có gì”. Tiểu Thất bĩu môi, sau đó lau đi miếng bánh quy còn dính trên khóe miệng. Mắt chớp chớp nói: “Chúng ta trước tiên nói cho xong đi. Song Phong trấn không phải là nơi dễ vào như thế, người muốn vào bên trong, phải tốn chút sức lực”.

“Nhưng, dựa vào võ công của người, chỉ sợ không ai ngăn nổi thôi”.

Diệp Thiên Vân mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

“Nhất thiết không được nói mình là người ngoài, nếu không thì ta cũng không thể bảo đảm cho người”. Tiểu Thất tất nhiên có kế hoạch của mình, thao thao bất tuyệt nói: “Người nói sống ở Cẩm Thành, thích võ thuật. Mấy năm nay ra ngoài tìm danh sư”.

Diệp Thiên Vân trong giang hồ luôn một mình hành sự. Giờ cuối cùng lại gặp một người bạn cùng tuổi, hơn nữa võ công cũng chênh lệch không lớn. Điều này khiến hắn thấy được cảm giác chưa bao giờ có.

Những lời dằn dò của Tiểu Thất đã nói hết. Cô ngồi thẳng dậy nói: “Mệt mỗi quá! Thực không muốn về Song Phong trấn. Ở đó giống như cái nhà giam ấy, khiến tôi không thể chịu nổi”.

“Đúng rồi!” Tiểu Thất bưng tỉnh nói: “Người tên là gì? Cứ gọi người là người cao to suốt”.

Diệp Thiên Vân ho một tiếng. Không khí trong toa xe vô cùng không tốt, chậm rãi nói: “Tôi tên Thiên Vân. Còn cô? Tên thật là Tiểu Thất sao?”

Tiểu Thất hơi ngượng. Nhăn nhó nói: “Tôi họ Nguyễn, tên là Nguyễn Tiểu Thất”. Nói xong tên mình, liền cúi mặt nhìn chăm chăm xuống đất.

“Hóa ra là anh hùng hảo hán”. Diệp Thiên Vân liên tưởng đến Nguyễn Tiểu Thất trong truyện Thủy Hử, chẳng liên quan gì tới cô gái trước mặt. Hắn liền trêu: “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu”.

“Đáng ghét. Không được nói vậy!” Nguyễn Tiểu Thất đỏ mặt giận dữ. Cô ta hung tợn nói: “Cái gì là anh hùng hảo hán chứ. Đừng có đem nhân vật trong truyện Thủy Hử so sánh với tiểu thư ta đây. Nếu không thì ta không khách khí với người nữa đâu”. Vừa nói vừa giơ nắm tay đến trước mặt Diệp Thiên Vân, tạo thế uy hiếp.

Diệp Thiên Vân thấy cô ấy như vậy. Mắt tròn tròn nhìn chăm chăm hỏi: “Cô dẫn tôi đến Song Phong trấn, không phải cô nói ở đó đơn giản lắm sao?”

Nguyễn Tiểu Thất phát hiện ánh mắt Diệp Thiên Vân nhìn vậy, dường như xem thấu mình. Theo bản năng vội tránh né nói: “Người tốt mà xem người ta thành lòng lang dạ sói, sớm biết thì không đưa người đi nữa”.

Diệp Thiên Vân đến không sợ phiền phức, chỉ là không muốn mông lung. “Tôi muốn giờ cô nói với tôi”.

“Tôi buồn ngủ rồi. Có gì xuống tàu thì nói tiếp”. Nguyễn Tiểu Thất cắt đứt lời hắn. Khoanh hai tay lên trên bàn, nghiêng đầu xuống gáy khò khò.

Diệp Thiên Vân hơi bất đắc dĩ, với loại người dễ ngủ thế này, có lúc thực hết cách.

“Còn phải đi bao lâu nữa”. Diệp Thiên Vân tận dụng chút ánh sáng nhìn đồng hồ. Giờ đã gần ba giờ sáng. Một buổi tối hắn vốn không chớp mắt.

Tuy chuyện này là chuyện nhỏ đối với hắn. Nhưng năm giờ đến bảy giờ là khoảng thời gian hắn luyện kim chung tráo. Võ công một ngày không thể bỏ bê, cho nên giờ hắn thấy hơi nóng vội.

“Sắp đến rồi. Sắp đến rồi!” Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao ngất. Không kiên nhẫn nói: “Người xem, đó là núi Nga Mi. Nhà ta ở dưới chân núi”. Một chút kiên nhẫn cũng không có, thật là...

Diệp Thiên Vân chỉ cúi đầu đi, không chú ý đến cảnh vật xung quanh. Lúc này mới ngẩng đầu. Giật mình khi nhìn thấy ngọn núi cao ngất trước mặt mình.

“Thực Trung có rất nhiều núi, Nga Mi là ngọn núi đẹp nhất”. Thơ Lý Bạch ca ngợi núi Nga Mi. Phong cảnh tuyệt đẹp của núi Nga Mi và thần thoại rời phật quốc tiên sơn mà nổi danh. Được khen “Nga Mi thiên hạ tú”(Nga Mi đẹp nhất thiên hạ). Lúc này Diệp Thiên Vân không cưỡng lại được bị thuyết phục bởi vẻ đẹp mê hồn. Đó là sự cảm nhận về đẹp thiên nhiên, vô cùng mỹ miều!

“Đi nhanh lên!” Nguyễn Tiểu Thất quả quyết giống như nương tử quân, vẫy tay nói: “Sắp đến rồi”.

Hai người đi bộ dưới chân núi Nga Mi. Sau khoảng hai mươi phút, cuối cùng cũng thấy cột mốc. Ba chữ Song Phong trấn màu đỏ tươi đập vào mắt.

Nguyễn Tiểu Thất đột nhiên dừng chân, ra vẻ bí mật quay sang dằn dò Diệp Thiên Vân: “Lát nữa người đi theo ta, người khác hỏi gì người cũng không được nói. Nếu có người dám ra tay, thì người đánh cho hắn một trận”.

Diệp Thiên Vân “Ừ” một tiếng nói: “Không nề tình chút nào”.

“Ai cha! Người là loại đầu gỗ đấy hả?” Nguyễn Tiểu Thất xoa đầu hần, bắt đắc dĩ nói: “Ta bảo người đánh cho chúng một trận, không phải là người lấy mạng nhà người ta”.

Chưa đầy năm phút, Diệp Thiên Vân đã thấy mấy ngôi nhà không theo quy tắc. Ở đây là Song Phong trấn.

Thị trấn tạo cho hần có cảm giác đầu tiên là đặc biệt. Số tuổi của nhà có lẽ đã lâu lắm rồi, một hàng rào chắn cao gần ba mét bằng gỗ vẽ ra ranh giới không thể vượt qua.

“Người đến dừng bước”. Vì trời chưa sáng hần, hai tên bảo vệ trước cổng lớn giọng quát: “Đây không phải khu du lịch. Nếu hai vị là khách trèo núi thì mời đi đường vòng. Quẹo sang bên trái có thể đi đấy”.

Diệp Thiên Vân mỉm cười. Xem ra Song Phong trấn không ít khi bị khách du lịch quấy rầy. Thấy sắc mặt hai thanh niên không kiên nhẫn thì đủ biết.

“Các người có mắt như mù hả? Đến bốn tiểu thư mà cũng không nhận ra?” Hai tay Nguyễn Tiểu Thất chống nạnh. Hầm hừ chặn nửa người Diệp Thiên Vân nói: “Ông nội ta bảo ta về”.

Hai người nghe thấy giọng nói này, liền giật mình.

Trong đó có một tên khôi ngô tuấn tú lùi lại sau một bước chấp tay nói: “Hóa ra là Thất tiểu thư. Mấy ngày nay luôn có mấy vị khách du lịch vào Song Phong trấn. Vừa nãy tôi hoa mắt không nhìn rõ cô”.

Nguyễn Tiểu Thất thấy hai người họ nhận ra mình, “Ừ” một tiếng nói: “Thế các người tiếp tục canh gác đi. Ta phải đi gặp ông nội, chúng ta đi!” Nói rồi kéo Diệp Thiên Vân đi vào Song Phong trấn.

“Thất tiểu thư, đợi chút!” Một tên hơi béo gọi giật lại. Quan sát Diệp Thiên Vân, rồi cảnh giác nói: “Các hạ hình như không phải người của Song Phong trấn chúng ta”.

Nguyễn Tiểu Thất mở to mắt, cao giọng nói: “Đây là khách mời của ông nội ta. Các anh muốn ngăn lại sao?”

Tên béo béo không động đậy, vô cùng nghiêm túc nói: “Bất kì người ngoài vào Song Phong trấn đều phải có chỉ thị viết tay của người giám hộ mới được vào. Thất tiểu thư, cô cũng hiểu điều này chứ?”

“Nếu vị khách này là người mà Nguyễn gia mời đến thì mời xuất trình giấy tờ. Như vậy chúng tôi mới đi khai báo được”.

Nguyễn Tiểu Thất nào có chỉ thị nào. Liền đùa giỡn nói: “Vương béo, người còn dám cản ta?” Nói xong làm bộ không quan tâm đến thái độ của hai tên canh giữ đi tiếp vào bên trong.

Hai thanh niên nhìn theo, suýt nữa ra tay với Diệp Thiên Vân.

“Thất tiểu thư. Xin lỗi!” Tên Vương béo hừ nhạt một tiếng nói, rồi một tay hần chộp vào bả vai của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thấy hai tên đó ra tay, tuy hai tuổi đời chúng chưa đầy ba mươi, nhưng võ công khá cao.

Nghĩ đến đây, vai hần thấp xuống đẩy tay của tên đó ra. Tay của hai tên đó bị bật ra.

Nguyễn Tiểu Thất thấy hai người dám bắt người trước mặt mình, hừ nhạt nói: “Dù sao Song Phong trấn là nơi bàn về võ công, thuộc hạ không cần nề nang gì hết”.

Hai tên canh cổng liền ra một chiêu, thì biết võ công của Diệp Thiên Vân đến đâu, lập tức đổi thế chiêu khác. Một thế giáng xuống, muốn bắt lấy Diệp Thiên Vân.

Nguyễn Tiểu Thất hiểu rõ võ công của Diệp Thiên Vân nhất, cho nên cũng không giúp đỡ. Đứng sang một bên giống như con chim riu rít nói: “Các anh dám bắt hần, hắc hắc, tự tìm xui xẻo nhé”.

Hai tay Diệp Thiên Vân ra đòn lên xuống, cơ thể đồng thời ngã về phía trước, toàn thân phát lực.

Hai gã thanh niên không chịu nổi cú đòn đó, lão đảo lùi lại phía sau, lăn ba vòng trên mặt đất rồi mới dừng lại.

“Người bạn mà Tiểu Thất ta mời đến làm sao là người bình thường được. Vương béo ơi, chịu khổ đi nhé”. Nguyễn Tiểu Thất trút giận, mặt đầy đắc ý.

Hai tên thanh niên nhanh chóng lồm cồm bò dậy, nhìn Diệp Thiên Vân một lúc lâu sau, cung kính chấp tay nói: “Võ công cao cường, mời quan khách vào”.

Diệp Thiên Vân ngẩn người. Không ngờ Song Phong trấn còn có quy tắc kỳ lạ vậy, vừa định nói gì đó thì bị Nguyễn Tiểu Thất kéo vào trấn.

Ngoài Song Phong trấn không to, nhưng bên trong lại vô cùng to, nó giống như đường dành riêng cho người đi bộ vậy. Đi gần mười lăm phút, vẫn chưa đi hết. Nguyễn Tiểu Thất chỉ tay nói: “Đại viện Trước mặt chính là Nguyễn gia chúng tôi”.

Diệp Thiên Vân nhìn theo hướng Tiểu Thất chỉ, chỉ thấy trên cổng lớn có một tấm bảng, phía trên khắc hai chữ Nguyễn phủ. Nhà xung quanh nổi bật.

“Hong rồi, sao lại dán chữ ‘Hỷ’ lên thế kia?” Nguyễn Tiểu Thất nhìn thấy trước cửa có dán chữ Hỷ, liền hét lớn: “Hóa ra ông nội sớm đã chuẩn bị hết cả. Chúng ta nhanh đi thôi”.

Diệp Thiên Vân không hiểu phản ứng của Nguyễn Tiểu Thất tại sao lại dữ dội như vậy, bèn hỏi: “Rốt cuộc là làm sao vậy hả?”

Nguyễn Tiểu Thất giống như phát hiện ra thứ gì kinh khủng lắm, quay đầu bỏ chạy, vừa chạy được hai bước, đột nhiên có bảy tám người đàn ông to khỏe xuất hiện hai bên, tạo thành một bức tường người, con đường trở chạy ra đã bị chặn.

Nguyễn Tiểu Thất sợ hãi mặt người biến sắc, vừa lùi lại, vừa thì thào nói: “Xong rồi, làm sao giờ, làm sao giờ?”

Đúng vào lúc này. Cửa lớn của Nguyễn phủ dần hé mở, hai người bước từ trong ra.

“Cháu gái ngoan của ta, cháu quả nhiên nghe lời ông nội, xem ra vẫn là đứa cháu có hiếu nhất”. Vừa nói vừa có một lão già chống gậy đi từ trong ra. Bên cạnh còn có một người trung niên hơn bốn mươi tuổi đi cùng ra.

Diệp Thiên Vân thấy Nguyễn Tiểu Thất sợ đến mức này. Quan sát hai người. Người già tuy chống gậy, nhưng vẫn lộ ra cơ thể của võ sư. Ánh mắt vô cùng uy nghiêm. Người vệ sĩ trung niên tướng mạo hơi xấu, nhưng khi nhìn thấy Nguyễn Tiểu Thất, lại mỉm cười.

Trong lúc Nguyễn Tiểu Thất cuống lên, tựa vào người Diệp Thiên Vân. Hai chân cô ấy dường như mềm nhũn đang cầu cứu. Nước mắt lăn dài trên má. Cầu xin: “Người cao lớn ơi, cứu tôi, cứu tôi với. Tôi không muốn gả cho tên ngốc đó. Tôi thực sự không muốn lấy tên ngốc đó, huhu...”.

596. Chương 597: Nỗi Đau Của Nguyễn Tiểu Thất

“Tiểu Thất, không cần làm ồn như vậy”. Lão già chống gậy thấy cô ấy như vậy, dường như không đành lòng, nhưng có quay đầu lại cũng không thể thay đổi được sự thật. “Cháu gái, có vài chuyện không phải mình có thể tự quyết định được. Mặc cho số phận đi!”

“Ông nội, cháu xin ông...”. Tiếng khóc của Nguyễn Tiểu Thất mỗi lúc càng to hơn. Cứ tựa vào Diệp Thiên Vân, đau lòng nói: “Cháu không muốn lấy Hoàng gia. Lại càng không muốn lấy một tên ngốc. Các người chỉ vì...lợi ích gia tộc mà thôi, không nghĩ đến cảm nhận của ta”.

“Hỗn láo!”. Mặt ông lão đỏ gay, thấy xung quanh người mỗi lúc một đông, cảm thấy mất mặt, hừ một tiếng nói: “Tiểu Thất, việc này không phải như cháu nghĩ đâu, không được làm mất mặt Nguyễn gia, có chuyện gì chúng ta về nhà nói”.

“Cứu tôi, người cao to”. Nguyễn Tiểu Thất lúc này lộ ra ánh mắt sợ hãi, một khi về đến nhà thì cô ấy chỉ có chết. Cô ấy bám chặt vào cánh tay Diệp Thiên Vân, sống chết không buông tay, khấn cầu nói: “Người cao to, chỉ có người mới cứu được tôi”.

Diệp Thiên Vân thấy Nguyễn Tiểu Thất như vậy, hẳn thấy sự việc không tốt. Khi nhận lời mời của Nguyễn Tiểu Thất đến Song Phong trấn, hẳn biết mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản, nhưng không ngờ rằng lại lôi hẳn vào chuyện gia đình cô ấy.

“Láo xược!” Người trung niên vẫn mỉm cười nhìn cô.

Lão già chống gậy liếc mắt sang nhìn Diệp Thiên Vân, nghi ngờ hỏi: “Tiểu Thất, tên đó là ai? Sao cháu lại dẫn người ngoài vào Song Phong trấn?”

Diệp Thiên Vân biết giờ không thể mở mồm nói gì. Nguyễn Tiểu Thất lại coi hẩn như tấm lá chắn, cũng im lặng không nói gì.

“Đó là người bạn thân của cháu”. Hai tay Nguyễn Tiểu Thất bám chặt nay càng chặt hơn. Coi Diệp Thiên Vân là người cứu mạng, cầu xin nói: “Ông nội, Nhị thúc, mọi người không đồng ý cháu, nếu không cháu sẽ đập đầu chết ở đây”.

Người đàn ông trung niên không chút giận dữ, muốn mở miệng nói gì đó, không ngờ lão già chống gậy lại kéo hẩn, sau đó khẽ nói: “Được, nếu cháu không đồng ý, ta cũng không bắt ép. Chúng ta vào trong nói chuyện đi, đừng để người ngoài thấy họ cười cho”.

Câu này nói ra, Nguyễn Tiểu Thất nín khóc mỉm cười, làm nũng nói: “Ông nội, ông nội vẫn là người tốt nhất, cháu thề sau này sẽ nghe lời ông”.

Nguyễn gia rất lớn, bước vào trong sân không đếm hết được số bồn hoa. Ngoài ra còn có vô số non bộ xếp không theo quy tắc nào cả, còn có một gốc cây đại thụ, bên trên treo mười mấy cái lồng chim, cách mặt đất gần mười mét, không biết treo lên đó kiểu gì.

Thế là khoảng thời gian khó khăn nhất đã qua rồi. Nguyễn Tiểu Thất giờ đã thay đổi bộ dáng. Nháy mắt nhìn Diệp Thiên Vân, khoanh hai tay trước ngực nói: “Người cao to, cảm ơn người đã giúp ta trải qua cơn hoạn nạn, từ nay về sau có cơ hội ta sẽ báo đáp”.

Diệp Thiên Vân bị Nguyễn Tiểu Thất làm cho sững sốt. Mới vừa rồi còn khóc lóc thê thảm. Trong chớp mắt lại biến thành bộ dạng cười hì hì ngay được. Chỉ có thể lẩm bẩm nói: “Chỉ sợ mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, cô cần cầu nhiều phúc đi!”

“Ông nội của tôi nói lời giữ lời, sẽ không nuốt lời”. Nguyễn Tiểu Thất nháy mắt nói với Diệp Thiên Vân, mỉm cười nói: “Cuối cùng thì cũng không phải lấy cái tên gốc kia nữa rồi. Anh không biết đấy chứ, tên gốc Hoàng gia rất đáng ghét. Hẩn mỗi ngày đều đến Nguyễn gia bám lấy tôi...”

“Khụ...khụ...khụ...” Cơn ho của lão già làm đứt đoạn lời nói của Tiểu Thất. Lão già chống gậy đi tới, cười nhạt nói: “Được lắm Tiểu Thất, biết ông nội thích thể diện, lừa ta ra đường để gây loạn”. Ông ta chỉ thẳng vào Diệp Thiên Vân mà nói: “Còn đem người ngoài vào nữa, thực là một kẻ lợi hại đấy. Ta và Nhị thúc người đều đã coi thường người rồi”.

“Ông!” Nguyễn Tiểu Thất nũng nịu: “Người thương yêu cháu nhất, cháu cũng biết...”

“Đủ rồi!” Lão già không nghe Tiểu Thất nói gì hết, thản nhiên nói: “Giờ Hoàng gia biết Tiểu Thất đã về rồi. Hôn lễ cứ cứ hành như thường, ai cũng không thể phá quy định đã ra”.

Diệp Thiên Vân thực què mùa, lần này có thể là Nguyễn Tiểu Thất sai một bước, cửa viện đã đóng, là thời cơ để xử lý chuyện gia đình.

Nguyễn Tiểu Thất lần này không dám đùa giỡn nữa. Ông nội sớm đã bố trí xong hết thảy, không tin vào mắt mình liền lui lại phía sau nói: “Ông nội, ông nuôi cháu hai mươi mấy năm là để gả cháu cho Hoàng gia sao? Được, cháu sẽ đem mạng này trả lại cho ông...” Nói đến đây liền đập đầu vào hòn non bộ một cách bất ngờ.

“Thất Thất...” Lão già kêu rên một tiếng, vừa nãy còn vô cùng kiên quyết, ai biết đưa cháu gái đường cùng lại lấy cái chết, không kịp đến cứu cô ấy nữa rồi, chỉ có thể trừng mắt nhìn cháu gái chết.

Diệp Thiên Vân cách Tiểu Thất gần nhất. Hẩn có thể thấy lần này không phải là giả, cho nên đã xoắn người về phía trước tay nắm chặt lấy chân của Nguyễn Tiểu Thất, người tỏa lực về phía sau.

Nguyễn Tiểu Thất cách hòn non bộ không đầy một đốt ngón tay, khi sắc mặt đang rất kiên quyết, muốn đâm đầu vào mà vẫn chưa đâm được, thì có một sức mạnh cực lớn kéo cô ấy trở lại.

Sức mạnh vô cùng lớn ở đằng sau kéo cô lại. Nguyễn Tiểu Thất không biết miệng lẩm bẩm gì, mặt ngây ra.

Từ một cô gái ngoan ngoãn trở nên thế này. Diệp Thiên Vân cũng không biết nên an ủi cô ấy thế nào. Chỉ sợ mọi chuyện phức tạp lên, khó khiến người ta tưởng tượng.

Lão già không biết từ lúc nào đã đến bên Nguyễn Tiểu Thất. Ôm chặt lấy Tiểu Thất vào lòng, khóc nói: “Tiểu Thất ơi, là do ông nội không tốt, nhưng Nguyễn gia chúng ta không thể nuốt lời”. Nguyễn Tiểu Thất giãy dụa rúc vào dưới chân Diệp Thiên Vân, ôm lấy chân hắn không buông nói: “Người to cao ơi, tôi... hơi lạnh... lạnh...”

Diệp Thiên Vân không nói gì, liền cởi áo khoác ra choàng lên người cô ấy. Nguyễn Tiểu Thất quá sợ hãi, mới có phản ứng như vậy, từ từ nói: “Tôi đưa cô đi nghỉ, ngủ một giấc sẽ tốt hơn”.

Nguyễn Tiểu Thất gật đầu, mắt dần dần nhắm lại, run run nói: “Ừm...tôi muốn ngủ, cùng ngủ, giống như trước đây, anh ôm tôi, ôm lấy tôi...không cần quần áo...”

“Thằng khốn! Người là ai?” Lão già vừa rồi còn đau lòng Nguyễn Tiểu Thất, nhưng nghe đến đây thì giận tím mặt, lạnh lùng nhìn Diệp Thiên Vân đứng một bên.

“Cha. Tiểu Thất sẽ ở với hắn sao?” Người đàn ông trung niên đó do dự nói: “Chính là vậy, mới không muốn với... Hoàng gia...”

Sau khi Diệp Thiên Vân ngăn người, phản ứng đầu tiên chính là kẻ sách của Nguyễn Tiểu Thất. Hắn tuy muốn tìm cơ hội đánh nhau với người, nhưng tuyệt đối không phải là muốn tìm lấy phiền phức. Điều này thực là cái họa vô vọng. Ánh mắt cẩn thận nhìn Nguyễn Tiểu Thất, lại cảm thấy cô ấy thực sự đã quá sợ hãi, điều này khiến hắn không thể hiểu nổi.

“Ta lại hỏi người một lần nữa. Người là ai?” Lão già đã quá giận dữ. Đang cố gắng khống chế bản thân.

Diệp Thiên Vân biết có giải thích thế nào đi chăng nữa cũng không thể khiến cho đối phương tin tưởng được. Vì dù sao hắn cũng là người ngoài, trầm giọng nói: “Tôi chỉ là bạn của Nguyễn Tiểu Thất, đưa cô ấy về”. Người đàn ông trung niên hoài nghi. Hắn không thể tin được, nói: “Bạn mà có thể không phân nam nữ, cùng ngủ trên một chiếc giường sao? Còn không mặc quần áo nữa? Tên đểu cáng này, ta thấy người đang tự tìm lấy phiền phức đấy!”

Diệp Thiên Vân cho dù có một trăm cái miệng, cũng không thể nào cãi nhau với người không kiến thức, huống hồ đối phương lại không tin. Nếu giải thích không rõ ràng thì phải nhanh chóng rời khỏi đây. Cho nên nhẹ nhàng nói: “Có tin hay không là do ông, Nguyễn Tiểu Thất đã được đưa về, ta phải đi đây...” Nguyễn Tiểu Thất nói giọng yếu ớt:

“Muốn đi? Nào có dễ vậy!!” Người đàn ông trung niên nghe thấy Diệp Thiên Vân nói muốn đi, càng cảm thấy kỳ lạ. Lạnh lùng nói với mấy tên bên cạnh: “Bắt lấy hắn!”

Tám tên cùng một lúc ra tay, Diệp Thiên Vân muốn rời khỏi bị vây ở giữa, toàn bộ cơ thể căng thẳng, đây là điềm báo trước khi ra tay.

“Thằng khốn! Giải thích không rõ. Muốn đi cũng không đi được”. Người đàn ông trung niên nghiêm mặt nói với lão già: “Cha, Tiểu Thất nàng ấy nhất định là có quan hệ với thằng khốn này, cho nên mới kháng cự kết hôn với Hoàng gia. Chúng ta bắt lấy hắn, từ từ tra thẩm”.

Lão già thở mạnh, nhìn về phía Diệp Thiên Vân bằng ánh mắt sắc bén, tựa hồ muốn nhìn thấu hắn.

Tuy Diệp Thiên Vân thân hình cao lớn, nhưng lại không có thân hình của võ sư. Lão già do dự hai giây, giọng trầm hậm nói: “Bắt lấy hắn, nếu có kháng cự, giết chết cho ta!”

Tám tên có thân hình giống võ sư liền tiếp lệnh. Tám tên ra tay trong chớp mắt, ra tay với Diệp Thiên Vân không cùng góc độ nào. Diệp Thiên Vân vốn là một cao thủ muốn biết Song Phong trấn ra sao, nhưng giờ lại dây vào gia tộc Nguyễn Tiểu Thất. Hắn vốn không phải là người lương thiện gì, nghe thấy bảo giết bắt luận tội, lập tức nổi dậy cơn tàn nhẫn trong lòng.

Sự tấn công của đối phương mau lẹ giống như vông chụp xuống. Dù có là cao thủ gì, đối diện sự tấn công thế này chỉ có thể kháng lại.

Diệp Thiên Vân thúc giục Kim Trung Tráo đến cực điểm, đồng thời cơ thể trùng xuống, bộ lưng xoay giống như lò xo được nén.

Tám tên võ sư ra tay gần hần

“Thịnh thịnh, thịnh thịnh...thịnh...thịnh...” Âm thanh bị trúng đòn vọng vào từng ngõ ngách trong viện.

Ông nội của Nguyễn Tiểu Thất và Nhị thúc đều thở dài một hơi. Tám tên đó là chính mình dạy bảo. Lực lượng của họ không thể khinh thường. Chỉ sợ tên trung niên đó sớm đã chôn vùi chiến thuật. Đoạn tuyệt quan hệ của Nguyễn Tiểu Thất với bên ngoài, chỉ có thể lấy tên tiểu tử Hoàng gia kia.

Mấy tên không kịp phản ứng lại thì nghe thấy từ bên trong vọng ra một giọng nói: “Ông!” một tiếng. Nháy mắt giống như bom nổ, tám tên võ sư giống như bô linh bị va chạm, đồng thời văng ra ngoài.

Kim trung tráo của Diệp Thiên Vân to lên. Trận đánh thường sớm đã không làm hần bị thương.

Người già và tên trung niên suýt nữa mất lời ra để nhìn. Người thanh niên cao to lúc này cũng đứng thẳng dậy ở giữa, trên cơ thể không có chút dấu vết gì.

597. Chương 598: Long Tranh Hổ Đấu

Còn lại sáu tên đứng lên, nhìn Diệp Thiên Vân với vẻ mặt lo lắng sợ hãi. Lúc này mỗi người xuất chiêu lên người hần, nhưng đối phương lại không bị hao tổn gì, điều này khiến cho người ta nảy sinh một loại chướng ngại vật không thể vượt qua.

“Chúng ta...lên”. Tên cách xa nhất hô to, nhưng ngữ khí lại thiếu tự tin, hần sớm đã bị bán đứng bởi âm thanh đó.

“Từ đây!” tên trung tuổi nhìn thấy tình cảnh như vậy, biết hai bên chênh lệch nhau quá lớn. Sau người nếu lại tiếp tục ra tay, cũng không hề hần gì.

Hần cởi áo khoác ra, xuất hiện trước mặt Diệp Thiên Vân, ngạo nghễ nói; “Vô công được lắm, không ngờ người là tay trong hành gia”.

Diệp Thiên Vân cẩn thận quan sát tên xấu xí đối diện, làn da đen như bao công, trên mặt có chi chít những vết sẹo. Mắt một to một nhỏ, không chút sợ hãi nói: “Người cũng phải ra tay sao?”

Tên trung niên ấy cười ha ha, sau đó khẽ gật đầu nói: “Ta tên Nguyễn Trầm, là nhị thúc của Tiểu Thất. Người có gan lắm, dám một mình đến Song Phong trấn, xem ra võ công của người cũng khá”. Nói xong một tay chỉ vào Tiểu Thất, mặt biến sắc nói: “Tiểu Thất nó lập tức sẽ xuất giá, còn người thì xuất hiện không đúng lúc”.

Diệp Thiên Vân phát hiện ra tướng mạo hần na ná như Ngũ Vĩ, nên thêm phần ấn tượng với hần. Vừa này Nguyễn Trầm động thân. Thì hần biết đối phương là một cao thủ. Nguyễn Tiểu Thất và hần không có bất cứ quan hệ nào, bèn giải thích: “Song Phong trấn ta nghe danh đã lâu, hôm nay đến muốn thỉnh giáo một phen”.

Nguyễn Trầm còn muốn nói, ông nội Nguyễn Tiểu Thất lại có chút không kiên nhẫn được, tức giận nói: “Tiểu Thất đã trở về, Hoàng gia nhất định có tin này, sẽ đưa người đến bắt giữ, không thể để cho Hoàng gia hiểu lầm Tiểu Thất có quan hệ bất chính với hần được”.

“Con hiểu, cha yên tâm!” Nguyễn Trầm nhận được mệnh lệnh, lộ vẻ tiếc hận: “Thằng khốn, ủy thác cho người đến nhà thù ở vài hôm, đợi Tiểu Thất xuất giá đâu vào đấy, chúng ta sẽ thả người đi”. Nói rồi thò tay chụp lấy vai Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân thấy đối phương lắm lời như vậy, sẽ nhốt hần vài hôm, cảm thấy không thoải mái chút nào. Hần cho dù đi đâu chẳng nữa, đều không muốn bị người ta bó hẹp. Đây chính là đặc điểm hần làm người.

Nhìn thấy đối phương ra tay. Diệp Thiên Vân nhún vai xuống, tránh đòn của Nguyễn Trầm. Lùi lại một bước nhỏ.

“Ai chà, thằng khốn, còn muốn chống lại hả?” Nguyễn Trầm biết hắn có võ công cực đỉnh, nhưng cũng không lấy làm sợ hãi, một chiêu huyệt, ngược lại càng làm cho hắn thêm hứng thú, hai tay thành linh tóm lấy cánh tay.

Diệp Thiên Vân ngoài kim trung tráo ra, kiêu ngạo nhất chính là lực lượng khủng bố của hắn, hạ thấp cơ thể xuống, hừ nhạt một tiếng, sức mạnh cực đại truyền hết vào cánh tay.

Nguyễn Trầm vốn muốn đánh cho hắn một đòn phủ đầu, nào ngờ khi hai người vừa tiếp xúc, trong nháy mắt cơ thể đã bị va chạm trên không trung. Hắn mới biết sức mạnh của Diệp Thiên Vân hơn mình mấy lần. Nhẹ buông tay quần quanh bả vai của đối phương, ánh mắt như rắn vồ mỗi đêm tới.

Diệp Thiên Vân không nhìn biến chiêu, Nguyễn Trầm muốn ấn hắn xuống dưới nhưng không được, cạy vào cơ thể trên không trung, chân phải theo nửa bước, ra ba chiêu ngay lúc đó. Đòn trước ngực đánh ra.

Pháo quyền giống như lửa đạn. Pháo quyền vừa xuất ra vô kiên không thôi, quay lại nhìn, vạn mã thiên quân vẫn hừng hực khí thế.

Nguyễn Trầm ở trên không trung sao có thể giống như trên mặt đất được, ở một cự ly gần nghe thấy đòn của Diệp Thiên Vân xuất ra đánh vỡ tan không khí, dường như bị người ta đốt pháo ngay mang tai.

Nguyễn Trầm sợ rút cổ lại, gào thét. Hắn chỉ cảm thấy lỗ tai ù ù lên, như có hàng vạn con ruồi bay loạn. Trong lúc luống cuống, hai tay mượn đòn của pháo quyền Diệp Thiên Vân lùi lại phía sau, lợi dụng quán tính thoát ra ngoài đòn.

Diệp Thiên Vân càng thêm hứng thú, thấy đối phương muốn bỏ chạy. Chân trái tiến nhanh đến, hữu chưởng nâng lên kết hợp với tả chưởng, hai chưởng thuận theo cơ thể bắn về phía trước.

Pháo quyền liên hổ hình.

Hai chân Nguyễn Trầm vẫn chưa chạm đất, cơ thể Diệp Thiên Vân đã đến phía trước. Hai mắt hắn còn to hơn cả mắt trâu. Tóc gáy dựng đứng, trong lúc nguy cấp chỉ có dùng hai tay chắn trước ngực, hy vọng có thể đỡ được đòn kia.

Thân pháp Diệp Thiên Vân vô cùng nhanh lẹ. Mũi chân vừa chạm xuống đất thì thành Ngũ hình hoành quyền. Đánh thẳng vào hai tay che trước ngực của Nguyễn Trầm. Hoành quyền đi theo đường xoắn ốc.

“Răng rắc!” Âm thanh vỡ vụn truyền đến tai mọi người, Nguyễn Trầm dường như bị giáng một búa mạnh vào người. Lui lại mười bước, máu phun ra, ôm lấy ngực ngã quỵ xuống.

“Trầm Nhi!” Lão già vừa rồi chăm chú theo dõi, nhưng lại quên đứa con của chính mình đang lâm vào thế yếu. Lúc này cơ thể của Nguyễn Trầm mềm nhũn, hắn đột nhiên bình tĩnh.

Cơ thể phát lực một lát rồi đỡ Nguyễn Trầm dậy. Hai tay vuốt trước ngực con, ánh mắt của lão già ánh tia máu: “Thủ đoạn thật ác độc! Thằng khốn, ngươi dám đánh thương người của Nguyễn gia. Hôm nay nếu ngươi có thể ra khỏi Song Phong trấn, thì ta sống vô ích mấy năm nay.

Mấy tên đứng một bên sống sót sau tai nạn vừa rồi, theo bản năng sờ tay lên ngực.

Tên trước mắt ra tay vô cùng tàn nhẫn, Nguyễn Trầm tuy đã lấy tay bảo vệ, nhưng rõ ràng là, xương sườn trước ngực giờ đã bị gãy, lại thêm quả đấm. Vết thương ấy c hai ba năm, sẽ không thể khỏi hẳn. Và vẫn không thoát khỏi bị thương nội tạng bên trong.

Diệp Thiên Vân ngăn người, kim trung tráo của hắn là ngẫu nhiên cho nên hắn càng đánh càng có hứng. Kết quả ra tay cho đối phương đi gặp diêm vương. Vốn không muốn nặng tay như vậy, từ khi theo nhập tôn sư đến giờ, hắn rất ít ra tay với người, luôn giữ chừng mực, ai ngờ lại xảy ra chuyện.

“Đưa hắn về điều trị đi!” Lão già nhẹ đặt Nguyễn Trầm nằm trên mặt đất, sau đó hắn học nhìn chăm chăm Diệp Thiên Vân, lạnh lùng nói: “Thằng khốn nạn, hôm nay là ngày giỗ của ngươi”. Nói rồi ra một đòn đánh tới.

Diệp Thiên Vân như bị dội một gáo nước lạnh. Nguyễn Trầm trọng thương không nghi ngờ, hắn sờ mình vẫn còn nguyên vẹn, nghiêng người tránh đòn, chột nói: “Từ đã!”

Lão già nào có nghe thấy, tay không ngừng xuất chiêu, lãnh đạm nói: “Để đến cầu Na Hà nói”.

Diệp Thiên Vân do không tránh né kịp đòn nên bị thương chút, nhất thời bị một chiêu đánh vào cằm, nửa mặt nóng rực, hấn vốn muốn có ý cứu người, lại không muốn gặp sự kháng cự của đối phương, sắc mặt trầm xuống. Võ công của lão già không yếu chút nào, cho nên hấn phải cẩn thận hơn.

Ông nội Nguyễn Tiểu Thất giận dữ che hai mắt, thấy một chiêu vừa xuất, công kích phát cuồng, mỗi chiêu xuất ra đều là sát chiêu, rõ ràng cho thấy muốn Diệp Thiên Vân phải chết.

Diệp Thiên Vân tập trung tinh lực gặp chiêu sách chiêu. Lợi dụng cơ thể của mình đấu đến cùng với đối phương.

Sau mười chiêu, Diệp Thiên Vân cuối cùng cũng hiểu được thế đòn của Nguyễn gia, trong ngoài tương nặng. Vừa nhu vừa cương, dài ngắn cùng sử dụng. Vừa không thuộc nhà ngoại, giữa không thuộc nhà nội, có chút nội ngoại xen lẫn nhau.

Lão già càng đánh càng thấy khiếp sợ, võ công của đối phương xuất thần quá, hấn lạnh người, Diệp Thiên Vân càng mạnh hơn. Các quyền hòa với nhau như gió lốc ào tới. Điểm chết người chính là lấy cứng chọi cứng, lấy mau đánh mau, ra tay đang lúc có ba phần quyết đoán. Quyền phong tàn nhẫn khác thường. Rõ ràng là chiêu thức ra đã có ba phần thắng lợi. Đánh bề ngoài đã thương nội tạng, không còn gì độc hơn.

Diệp Thiên Vân chậm rãi cảnh giác võ công của lão già. Mỗi chiêu xuất ra đều toàn lực ứng phó được. Theo gặp chiêu hóa giải chiêu, từ từ bắt đầu tấn công đối phương.

Lão già chớp chớp mắt, mồ hôi như hạt đậu rơi xuống mặt. Hấn hô hấp trở nên dồn dập. Chiêu thức mà hấn tung ra nhanh chóng bị hóa giải. Đối thủ là một thanh niên, sức mạnh vốn không thể so sánh được, nếu còn như vậy nữa thì chỉ có đường chết.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu hấn, mắt lão già sáng lên. Cẩn rằng cơ thể hạ thấp xuống, nhún một cái nhảy lên, dùng hai ngón của tay phải tiến thẳng vào ngực của Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân hiểu được đòn này của hấn, vội đem toàn lực ra chiến đấu. Mọi người thấy như có một con hổ một con rồng đang gào thét xâu xé nhau, họ đều cảm thấy sợ hãi, mặt cắt không còn giọt máu.

“Không được!” Một giây trước khi đòn kia tiến đến, một giọng nói sợ hãi đột nhiên lọt tới tai hai người.

Vài tên đứng xung quanh nhìn thấy vậy. Hai người đều bảo đảm được tính mạng mình, sao có thể dừng tay.

Lão già mặt khó hiểu đánh tới. Hấn có thể nghe thấy giọng nói của Tiểu Thất, hấn biết thực lực của Diệp Thiên Vân và hấn sần sần như nhau, chỉ sợ chiêu này xuất ra hai người sẽ cùng mất mạng. Trong lúc hít thở, hấn đột nhiên làm một động tác khiến người ta giật mình. Hai ngón tay rút mạnh lại, nhắm chặt mắt.

Diệp Thiên Vân cũng bị bình tĩnh bởi giọng nói ầm ĩ đó. Phát hiện ra đối phương đã thu đòn lại. Nếu hai người dồn toàn sức lực đối chiến, như vậy sẽ chết chắc chắn, nhưng lão già thu tay lại, hấn không thể dương mắt nhìn một võ sư ưu tú dựa vào phương thức này mà chết, cho nên chỉ có thể trong khoảng thời gian vội vàng, liều mạng thay đổi phương hướng của sức mạnh.

Hai người thay đổi trên không trung, không hẹn mà cùng phun ra một ngụm máu.

Sau khi hoán đổi chiêu, lão già đặt mông ngồi xuống đất, sau một lúc lâu mới mở mắt ra, nói thảm thì: “Ta...còn...sống sao?”

Trong tình huống ra đòn kịch liệt, Diệp Thiên Vân vì thay đổi đòn đánh nên bị chút nội thương, hấn có cảm giác nếu chiêu đó mà hai người hợp lại với nhau, nhất định sẽ cùng chết. Tuy kim trung tráo đã đến cực hạn, nhưng có thể cảm nhận được uy lực trong hai ngón tay của lão già kia.

“Ông nội, cháu không dám lừa ông nữa. Cháu sẽ không dám lừa ông nữa!”. Nguyễn Tiểu Thất không biết từ khi nào chạy tới trước, khóc thất thanh: “Cháu lầy, cháu sẽ gả cho Hoàng gia...”

Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy mình có chút oan uổng, mơ hồ bị lừa đến Song Phong trấn, sau đó lại giao đấu, chỉ sợ vừa nãy Nguyễn Tiểu Thất lại có một màn kịch lừa đảo.

Lão già chưa trả lời Nguyễn Tiểu Thất, lau nhẹ máu ở miệng, rồi đột nhiên cười to nói: “Tiểu tử thôi kia, người không sao chứ?”

Sau một hồi chiến đấu, Diệp Thiên Vân cảm thấy có một sự trao đổi không thể nói được, loại trao đổi này là điểm hạn chế của các võ sư. Hơi gật gật nói: “Cũng tốt!”

Lão già được Nguyễn Tiểu Thất nâng đứng dậy, hít sâu vài hơi nói: “Chuyến trở về thật vô cùng. Trong nháy mắt ta rất lâu không cảm nhận được. Người thanh niên, người thật không tồi!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, biết rằng cái nháy mắt được nói đó chính là mấy giây đối diện với cái chết. Trong thời gian dài ở võ lâm, được tôi luyện, linh hội được vô số kinh nghiệm sinh tử, cho nên rất đồng cảm nói: “Mỗi lần đều có thể linh hội được một thứ nào đó mà bình thường không thể linh hội được”.

“Không tồi!” Lão già thấy ánh mắt hắn hơi phức tạp, thất lạc nói: “Chỉ tiếc rằng con trai ta lại không thể tập võ!”

598. Chương 599: Đánh Lén Và Phản Đánh Lén

“Có lẽ hắn còn có hy vọng”. Diệp Thiên Vân bất chợt nói ra những lời này, mà ngay cả chính hắn cũng không quá tin tưởng.

Người cao to, anh nói là thực đó hả?” Đây là tin tốt nhất mà Nguyễn Tiểu Thất nghe thấy, tràn ngập hy vọng nhìn Diệp Thiên Vân.

Ánh mắt lão già chợt sáng rồi biến mất. Lắc đầu có mục đích nói: “Thương bên ngoài có thể trị, thương bên trong thì khó trị”. Nói đến đây lại cười đau khổ nói: “Cái này không trách người, trong lúc giao đấu khó tránh được bị thương...haiz...”

Diệp Thiên Vân hoàn hồn lại, lúc trước Diệp Vô Nhai và Trần Mễ Lạp bị thương nặng, kết quả giờ vẫn không phải là kẻ mạnh nữa. Hắn chậm rãi nói: “Thuốc này có thể giúp đỡ trị vết thương bên trong”.

Nguyễn Tiểu Thất vội vàng đón lấy, cẩn thận xem xem. Nửa tin nửa ngờ hỏi: “Người cao to này, người không lừa người đó chứ? Thuốc này có thể cứu Nhị thúc của ta sao?”

Không đợi Diệp Thiên Vân trả lời, lão già nói chậm rãi: “Nhị thúc của cháu chết, cũng là do cháu hại chết. Tiểu Thất, tất cả những chuyện này đều do mình cháu làm nên, không biết áy náy là gì sao?”

“Cháu...cháu...” Nguyễn Tiểu Thất cố gắng lắm mới quên đi nỗi đau. Giờ lại nhắc đến, mặt cô ta đỏ ửng như quả hồng chín, vừa nâng lão già, vừa giải thích: “Ông ơi, là bởi vì cháu không muốn gả cho Hoàng gia, họ...”

“Không muốn gả?” Lão già hừ một tiếng, vung tay giã Tiểu Thất ra, cháu người nói: “Hai mươi mấy năm trước đã quyết định việc này, Nguyễn gia ta lại chưa bao giờ thất hứa, huống chi Hoàng gia lại để cho cháu nói dối là dối sao?” Nói đến đây đột nhiên ho.

Diệp Thiên Vân và lão già đều bị thương, và cùng cho rằng Tiểu Thất làm như vậy là hơi quá đáng, đưa một người ngoài dính vào chuyện gia đình nhà mình.

Nguyễn Tiểu Thất đã muốn yên, nhưng lại bị ông nội quở trách muốn tìm một cái lỗ chui vào. Cố nén không để nước mắt rơi xuống, đôi mắt nhìn xung quanh, nghẹn ngào nói: “Cháu lấy...nhị thúc lấy thuốc chữa đi!” Nói rồi ôm mặt chạy vào phòng.

“Thanh niên, võ công của người từ đâu mà có vậy?” Lão già không ngăn cô ấy lại, trầm mặc một lúc rồi đặt câu hỏi cho Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân mỉm cười, liền hỏi ngược lại: “Có quan trọng lắm không?”

Lúc này còn là đối thủ, nhưng giờ thì không phải nữa rồi. Có câu nói, không đánh không quen biết. Giữa các võ sư rất phức tạp, vừa là địch, vừa là bạn.

“Ha ha, chỉ thấy lạ thôi”. Lão già đứng ở phía sau quan sát Diệp Thiên Vân, và không hỏi thêm nữa, lắc đầu nói: “Ở cái Song Phong trấn này đã lâu không có người ngoài đến”.

Diệp Thiên Vân nhìn theo ánh mắt của hắn, mơ hồ có thể nhìn thấy ngọn núi Nga Mi. Liền nói: “Song Phong trấn rất đẹp, khiến người ta lưu luyến không quên”.

Lão già “ừm” một tiếng, vui vẻ nói: “Ta tên là Nguyễn Đồng, ta cũng sắp hết đời rồi, anh gọi ta một tiếng ông nội cũng không đi đâu mà thiệt”.

Diệp Thiên Vân ngạc nhiên. Ông nội của Nguyễn Tiểu Thất đã gần trăm tuổi? Nhìn bề ngoài cũng không nghĩ là đến cái tuổi đấy. Trong võ lâm, có danh sư Vũ Đường Tông Su đều thua Nguyễn Đồng một bậc.

Tuổi hắn gần đất xa trời, đây mới là điểm khiến người ta thấy lạ.

“Không cần phải thấy kỳ lạ như vậy, người của Song Phong trấn đều như vậy”.

Nguyễn Đồng vuốt nhẹ râu, mặt tươi cười nói: “Song Phong trấn có một nguồn nước danh viết Bích Thủy, nó rất tốt cho người luyện võ như chúng ta, uống thời gian dài sẽ kéo dài tuổi thọ”.

Diệp Thiên Vân không biết bí mật này của Song Phong trấn, nhưng Nguyễn Đồng lại nói cho mình biết, điều này khiến hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

“Anh quen Tiểu Thất bao lâu rồi?” Nguyễn Đồng hài lòng nói: “Cái con nha đầu này đầu óc đều là âm mưu quỷ kế. Sơ xĩnh cái là mắc bẫy luôn”.

Diệp Thiên Vân vừa nãy còn mê mẩn, nghe đến câu nói này đột nhiên tỉnh ngộ. Hóa ra Nguyễn Đồng cho rằng mình và Nguyễn Tiểu Thất có quan hệ gì đó. Nghĩ đến đây biết cần phải giải thích rõ, lập tức nói: “Ta và Tiểu Thất không có bất cứ quan hệ gì. Lần này đến Song Phong trấn chẳng qua là muốn mở mang tầm mắt, hiểu một chút về học thuật Nga Mi, mong tìm được người bạn có thể bàn luận”.

“Cái gì?” Lão già mặt biến sắc, híp mắt hỏi: “Người và Tiểu Thất thực sự không có bất cứ quan hệ gì?”

Diệp Thiên Vân không chút do dự gạt đầu, hắn không muốn mình lại bị người hiểu lầm, không muốn dây vào chuyện nhà người ta, cho nên nói: “Thực sự là không có, chúng tôi...chỉ là bạn mà thôi”.

Vẻ mặt của Nguyễn Đồng thoáng chốc trầm xuống, cảnh cáo nói: “Thanh niên, Song Phong trấn từ trước đến nay không hoan nghênh người ngoài vào, nếu ngươi và Tiểu Thất không có quan hệ gì, thì mau chóng rời khỏi nơi này, chậm thì sẽ xảy ra chuyện”.

Diệp Thiên Vân không ngờ thái độ của Nguyễn Đồng lại thay đổi nhanh như vậy. Kim trung tráo của hắn giật giật. Đi cùng Tiểu Thất đến Song Phong trấn, chính là tìm cao thủ giúp mình phá vỡ cổ chai.

“Không phải là ta muốn đuổi anh đi, mà là Song Phong trấn không bao giờ có thái độ tốt đối với vị khách lạ. Ngươi còn ở đây thì sẽ nguy hiểm tới tính mạng”. Nguyễn Đồng cầm một cái tấm bài gỗ màu vàng, ném cho Diệp Thiên Vân, trịnh trọng nói: “Cầm lấy nó, ngươi có thể ra khỏi Song Phong trấn, lát nữa ta phái người đưa ngươi đi”.

Diệp Thiên Vân hơi bất đắc dĩ, không ngờ vừa nãy còn nói chuyện vô cùng hợp, chớp mắt một cái thì lại xảy ra chuyện này, nhìn sắc mặt của Nguyễn Đồng, rõ ràng là mình không có hy vọng ở lại nơi này lâu nữa, hắn gạt đầu nói: “Được, một khi như vậy, thế tôi xin phép cáo từ”.

Nguyễn Đồng vẫy tay gọi một đầy tớ đến, dặn dò: “Đưa cậu ta ra ngoài, nhưng nếu có người cản các người thì phải thông báo cho ta biết”.

Ra Nguyễn gia, tên đầy tớ đi trước, sắc mặt vô cùng cảnh giác, Diệp Thiên Vân đi theo sau hắn, lúc này đã sáng tỏ. Người qua lại tương đối đông, nhưng nhiều người lại nhìn Diệp Thiên Vân với ánh mắt khác thường.

“Bình thường nơi này không có người ngoài đến sao?” Diệp Thiên Vân biết lần này đến Song Phong trấn là một chuyện vô ích.

Tên đầy tớ nhìn xung quanh, lắc đầu nói: “Bình thường có vài khách du lịch tưởng rằng Nga Mi đây là điểm du lịch, đến đều bị đuổi đi hết”.

Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy Song Phong trấn giống như vô lâm, nhưng lại có một điểm khác, không phải người bình thường có thể đụng vào, điểm khác biệt thứ hai là rất ít giao tiếp với bên ngoài, bất kỳ người ngoài nào đến đều bị loại trừ.

Cách công ra càng ngày càng gần, tên đầy tớ thở phào nói: “Quãng đường chúng ta đi may đây, không có ai làm phiền”.

Diệp Thiên Vân không sợ ai đó tới làm phiền. Vừa đến Song Phong trấn mà phải rời khỏi. Điều này khiến hắn không cam lòng.

“Đứng lại, các người ra ngoài làm gì? Có lệnh bài không?” Hai gã trông coi hỏi từ phía sau.

“Đem cái lệnh bài kia cho chúng. Thì người có thể đi”. Tên đầy tớ thở phào một cái.

Diệp Thiên Vân ngược lại cảm thấy khả nghi, vì khi hắn đến hai tên này đã giao đấu với hắn, hơn nữa là lúc đó hắn vào Song Phong trấn, cho nên ấn tượng rất sâu. Hai tên trước mắt tuổi khá cao, do dự rút lệnh bài ra.

Một tên cầm lấy lệnh bài xem, sau đó trừng mắt nhìn Diệp Thiên Vân, quát: “Người là khách mời của Nguyễn gia?”

“Đúng, Lão gia bảo ta đưa hắn đến đây”. Tên đầy tớ nóng lòng hoàn thành nhiệm vụ, nhanh nhẹn trả lời.

Tên trông coi nhìn lệnh bài, cười hắc hắc nói: “Sao ta lại thấy nó giống giả thế nhỉ?”

“Sao lại thế được?” Tên đầy tớ nghe xong quỳnh cả lên, sắc mặt hơi biến nói: “Không tin người có thể đi Nguyễn gia hỏi”.

Trong nháy mắt, Diệp Thiên Vân đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu mình có tiếng gió, tuy rằng nó rất nhỏ, nhưng hắn vẫn phát hiện ra, đây là một trường hợp vô cùng nguy hiểm, hắn lập tức thúc kim trung trảo đến cực điểm.

“Phịch” một tiếng, Diệp Thiên Vân dường như mở hết kim chung trác, sau lưng nặng trĩu, cơ thể bị một sức mạnh đánh bay, hắn ngã mạnh xuống đất.

Quá nguy hiểm! Diệp Thiên Vân vô cùng lo lắng, tim đập nhanh.

Nếu không phải là trước một giây mở kim chung trác ra. Đòn này sợ rằng sẽ bị trọng thương.

“Giải quyết rồi”. có một tên cười nhạt nói: “Nguyễn Tiểu Thất tìm đến một thứ rác rưởi như này, dám cầm sừng cho tứ đệ, thực là tự tìm đường chết”.

“Nhị ca. Tên hầu của Nguyễn gia làm sao giờ?” Một giọng nói nhỏ hơn hỏi.

“Giết hắn! Nếu người của Nguyễn gia hỏi, thì nói tên tiểu tử cùng ra”. Một giọng cười thô kệch: “Giờ còn may là thay phiên tức trực Hoàng gia. Nếu không thì không biết giải thích ra sao, ha ha ha”.

Diệp Thiên Vân vẫn không nhúc nhích nằm soài trên mặt đất, miệng toàn mùi bùn đất hôi tanh. Hắn không biết Song Phong trấn rốt cuộc có bí mật gì. Tại sao lại cảm thấy không có tác dụng với họ. May mắn phát hiện ra đỉnh đầu có gió, nếu không thì giờ đã nằm liệt.

“Nguyễn gia thực coi Hoàng gia chúng ta không ra gì. Dám công khai mang về đôi gian phu dâm phụ, không giết hắn thì làm sao hả giận được”.

Diệp Thiên Vân lại lặng lẽ mở cảm giác, có thể phát hiện ra rõ ràng đối phương. Giọng nói thô bạo là một tên râu rậm. Tên này lông người cao vút, mặt hung ác. Dáng người khô ngô, khoảng bốn mươi tuổi.

Tên kia sắc mặt trắng bệnh đáng sợ, tóc dài đến ngang lưng, mặc quần áo tím. Cho người ta một cảm giác lạnh.

Diệp Thiên Vân cuối cùng hiểu ra. Đối phương có lẽ luyện một loại võ công đặc biệt. Có thể né tránh cảm giác lục tìm.

Tên áo tím đi đến trước tên hầu hôn mê. Không hề dự liệu được một cú đá. Hắn ra tay vừa nhanh vừa mạnh, tên hầu đó suýt thì mất mạng, giọng nói lạnh lùng nói: “Ra tay đi, không cần để lại hậu họa”.

Sau khi tên lông vàng, nhe răng cười đi về phía Diệp Thiên Vân, cười hì hì nói: “Nguyễn Tiểu Thất chỉ sợ phải hối hận cả đời thôi, cô ta nằm mơ cũng không nghĩ ra là chúng ta ra tay”. Nói xong dồn lực xuống chân, nhằm đầu Diệp Thiên Vân mà đá.

Diệp Thiên Vân cảm thấy bị khống chế. Chân hắn giống như bị gãy, cơ thể mềm nhũn. Năm ngón tay tóm lấy hạ âm chỗ của tên lông vàng, ngón tay phát lực.

“A!” mặt mũi tên lông vàng nhăn lại. Người cong như con tôm, kêu thê thảm.

Cơ thể Diệp Thiên Vân trèo lên tên lông vàng. Hai chân kẹp lấy đầu hắn, mượn lực lưng vắt chéo sang bên phải, phát ra tiếng bánh răng chuyển động.

Đầu của tên lông vàng bị xoay 120 độ, sức lực nhanh chóng bị biến mất, giống như cây đại thụ bị đổ.

“Nhị ca!” Tên áo tím kêu thất thanh. Hắn không ngờ lại như vậy. Chỉ còn một giây quyết định sinh tử thì lại thay đổi khả năng.

Diệp Thiên Vân mượn lực của cơ thể, chạy về phía tên áo tím.

Tên này nhìn thấy Diệp Thiên Vân chạy lại, liền lùi về phía sau né, rồi cầm lấy cái còi thổi ầm lên.

“U...” Một tiếng còi dài kêu, đánh thếp, chói tai đến tận phía chân trời.

599. Chương 600: Chơi Đùa Với Tính Mạng

Nếu như lúc này nhắm mắt vào thì người sẽ lặn mất tăm. Đối với võ sư như này, chỉ có thể cẩn thận. Hai bên xuất chiêu chỉ có thể trong mấy giây, hoặc là trong khoảng thời gian một phần mười giây, một khi lơ đãng thì có nghĩa là tính mạng đã ngừng.

Tay trái để trước ngực, đồng thời tay phải biến quyền. Chân chạm đất, tay trái xoay chuyển ra.

Bước khởi đầu tập Hình ý quyền cần luyện Ngũ hành quyền, quyền thứ nhất của Ngũ hành quyền là Phách quyền. Tuy hình ý quyền, băng quyền là uy danh, nhưng Phách quyền cũng quan trọng không kém, từ trước tới giờ chưa ai dám khinh thường.

Phách quyền dựa vào cánh tay mà phát lực, lực vô cùng mạnh, người điều khiển, cho nên phương pháp của phách quyền có thể nói tuyệt nhất Hình ý quyền, cái này ít người có được.

Tên áo tím có kinh nghiệm về cú đòn vừa này, biết rõ rằng Diệp Thiên Vân ra tay rất mạnh, hắn không dám chống đỡ. Lui thân tránh né, đồng thời liên tục lùi bước về phía sau. Hai tên thủ thành cùng hét lớn một tiếng: “Ngăn hắn lại, bọn họ lập tức sẽ tới”.

Hai người tuy muốn đối mặt với kẻ địch như Diệp Thiên Vân, nhưng tên mặc áo tím hơi sợ hãi. Chỉ có thể xông lên.

Tên áo tím không chính diện tiếp chiêu với Diệp Thiên Vân, lợi dụng hiệp trợ của hai người, dùng đà tự quyết. Mặt hắn trầm ngâm nói: “Đây là hậu quả do người đắc tội với Hoàng gia, quyết không phải người có thể thừa nhận”.

Diệp Thiên Vân vẫn ra bằng quyền liên tiếp, đáng tiếc đối phương lại là một con cá chạch. Nếu chỉ là tên áo tím, hắn dám bảo đảm mấy chiêu có thể bắt giữ, thậm chí là đánh chết. Nhưng dưới áp lực hai tên kia, không thể không bận tâm đến bốn cái tay đằng sau.

Tuy có kim chung trác hộ thân, song không dám dễ dàng vận dụng, bởi vì không lâu trước đó khi giao đấu với Nguyễn Đồng đã bị thương, hơn nữa ba tên này còn có quân viện trợ, nếu hành động theo cảm tính sẽ dễ cơ hội cho đối phương.

Tên áo tím thấy Diệp Thiên Vân bị chặn, mặt lộ vẻ vui mừng, nhắm cơ hội thành linh tung ra một chưởng trước ngực hắn.

Diệp Thiên Vân hiểu ý đồ của đối phương, trong đầu thoáng suy tư thì có kế hoạch hoàn chỉnh, bước đệm về phía trước, đồng thời một tay cầm lấy cổ tay bên kia. Tiến bước một chân, một chân thối lui. Âm quyền tay trái được thò ra nhắm thẳng vào bộ ngực đối phương.

Chiêu này là “Hổ vĩ tiên” trong Hổ Hình, còn được gọi là “Hoành tảo thiên quân”.

Hổ Hình lộ ra khí sát phạt quyết đoán, tên áo tím đã cảm thấy được uy lực của đối phương. Giật mình, lập tức bỏ tấn công, bứt ra thối lui.

“Ta đi đây!” Diệp Thiên Vân thu thế lại khi đối phương rút lui. Vứt ra một câu nói rồi xoay người đi.

Mèo bắt chuột, chuột giẫm cọt mèo. Tên áo tím vừa nghe hiểu. Nếu đối phương thực sự là bỏ đi. Thì sao có thể tìm thấy người, liền hét lớn: “Quyết không bỏ qua hần”.

Hai tên canh gác hiểu đạo lý khi giặc cùng đường thì không đuổi thôi, nhưng giờ đàm lao phải theo lao.

Diệp Thiên Vân chạy trốn chúng không có gì ăn, cho nên đuổi theo không bỏ.

Hai tên càng đuổi càng gần. Diệp Thiên Vân đã nhắm trong khoản cự ly ba bước, mũi chân sẽ điểm nhẹ, cơ thể nửa trên không trung bỗng nhiên quay ngược lại, một chiêu xoay người xuất chiêu long hình, hai tay đương ngực mà quán.

“Phù phù”, vai của hai tên đó dường như dùng hết toàn lực, nào nghĩ tới Diệp Thiên Vân dùng kế đẳng tuyệt hộ, nhất thời bị trúng chiêu.

Tay Diệp Thiên Vân rút lại, ngực hai tên có lỗ máu chảy ra. Mắt họ vẫn tròn tròn không thể tìm mình lại bị thế này.

Tên áo tím thấy hai tên bị một chiêu ngã gục. Cảm giác nguy cơ lóe lên, một khi đơn độc đối đầu với Diệp Thiên Vân, kết quả sẽ không cần nghĩ mà cũng có thể đoán ra.

Hai tên canh gác ngã gục trên vũng máu, Diệp Thiên Vân thấy tên áo tím cười như không cười định đuổi theo nhưng lại không đuổi.

Tên áo tím giờ đã nổi giận, hần thối lui đến vị trí an toàn, gằn giọng nói: “Thằng khốn, ngươi có gan thì đừng có chạy, cho dù ngươi chạy tới cùng trời cuối đất, Hoàng gia ta cũng sẽ tìm báo thù rửa hận”.

Diệp Thiên Vân vừa giao đấu với Nguyễn Đồng xong nên bị nội thương, may mà kim trung trảo đã hồi phục nhanh chóng, nhưng vẫn có chút ảnh hưởng.

Tên áo tím ngoài mạnh trong yếu. Diệp Thiên Vân không cần phải giao đấu với hần, lời hần vừa nói chỉ sợ là mảnh khé cầu cứu.. Chỉ có tên gốc mới ở đây đợi bị người ta bủa vây. Nghĩ đến đây, Diệp Thiên Vân nhún chân, dồn lực, quay người chạy khỏi trạm kiểm soát.

“Thiện Nhi, gọi ta gì vậy?” Giọng nói khàn khàn ở một nơi không xa lắm vang lên, lão già áo đen xuất hiện trước mặt.

“Đại bá, người vừa đến đúng lúc, nhị ca cháu chết thảm quá, đừng để cho hung thủ chạy thoát”. Tên áo tím vốn đã tuyệt vọng, không ngờ hi vọng đột nhiên xuất hiện trước mặt hần.

“Cái gì?” Lão già thấy thi thể nằm trên mặt đất, hét lên một tiếng. Rồi ngay sau đó đuổi theo Diệp Thiên Vân. Người này chạy như bay, nhanh không tưởng được.

Diệp Thiên Vân vừa mới giao đấu với Nguyễn Đồng, đã cảm thấy thân pháp Nga Mi linh động, chỉ trong mấy giây, đã bị lão già phía sau đổi cách năm sau mét.

Đúng vào lúc này, cơ thể của lão già nhảy lên phía trước, tổng không trung đạp mạnh một cước.

Diệp Thiên Vân cảm thấy một luồng gió từ phía sau vội né tránh, một giây sau đó đối phương sớm đã đứng trước ba mét chặn đường của hần. Cười nhạt nói: “Muốn chạy sao? Chỉ sợ không đơn giản như vậy đâu!”

Toàn thân Diệp Thiên Vân đã có sự cảnh giác, tài nghệ của đối phương và Nguyễn Đồng tương đương như nhau, chỉ có thể cẩn thận.

Tên áo tím cười dài, ánh mắt lộ vẻ căm giận nói: “Đại bá, hắn đã giết chết hai tên canh giữ trạm kiểm soát, cháu và nhị ca phát hiện được mới ngăn cản hắn, kết quả” Nói đến đây, giả vờ rơi nước mắt.

“Mánh khéo nham hiểm thật”. Lão già nhìn thấy thi thể trên đất, mặt hơi biết sắc nói: “Người là người ngoài đến?”

Diệp Thiên Vân không trả lời, nhìn tên áo tím, lại thấy đối phương lộ vẻ đắc ý gian kế. Hắn từng gặp tên đề tiện, nhưng chưa gặp tên nào không biết xấu hổ như tên này, tất cả tội lỗi ném hết lên người hắn. Trong chốc lát mình bị coi là một tên xấu xa, tội ác tày trời.

Diệp Thiên Vân không sợ làm người ác, hắn ở trong vô lâm sớm đã có thanh danh. Đơn giản là vì hắn giết người như ngóe. Con người ở thế gian, không thể bị thanh danh trói buộc, đã chạy không thoát, dứt khoát không chạy nữa.

“Bắt người về, tự nhiên sẽ nói”. Lão già thấy Diệp Thiên Vân im lặng, cơ thể tích trữ lại đó là một kích. Mang theo sát khí trong lúc ra tay.

Cơ thể Diệp Thiên Vân trượt về phía sau. Hồi hợt trốn thoát.

Lão già mở to mắt vô cùng ngạc nhiên. Thế chiêu vừa biến lại bỏ nhào về phía hắn. Hia người rất nhanh lao vào trận đấu.

“Chuyện gì vậy?” Song Phong trấn lại xuất hiện thêm hơn mười người, đi đầu là hai lão già, những người còn lại đều khoảng bốn năm mươi tuổi.

“Chính là hắn giết chết Hoàng Lý, tên này là người ngoài!” Tên áo tím chỉ tay về Diệp Thiên Vân đang giao đấu. Mặt phát lạnh nói: “Vô công của hắn không thấp đâu. Mọi người cùng xông lên bắt lấy hắn”.

Mấy người thoáng nhìn thi thể tên lông vàng rồi nhất thời nổ tung. Người nào cũng trợn trừng mắt nhìn Diệp Thiên Vân. Hai lão già đứng đầu hơi ngậm ngừng nói: “Nhiều người thế này vậy bắt sợ không hay cho lắm”.

Lời của hắn lập tức khiến cho đám người đứng đó yên lặng. Tên áo tím vừa nghe thấy vậy, biện luận: “Vừa nãy hắn lấy mạnh ức hiếp yếu, giết đi hai tên canh gác vô tội. Chúng ta ăn miếng trả miếng, đòn lại trả đòn, có gì là không được?”

“Ngũ thúc, chúng ta không cần nói lý lẽ với người ngoài. Đối phó với loại người này, chỉ có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn mà thôi”.

“Không sai. Song Phong trấn chẳng có cảm tình gì với người ngoài. Những lời này vừa nói ra thì kích thích những tên còn lại: “Nếu như Hoàng Lý đã chết như vậy rồi. Thế Hoàng gia còn thể diện đâu nữa?”

Ngay lập tức hơn mười tên xông đến vây lấy Diệp Thiên Vân, gần như rít gào nói: “Giết người đền mạng, có nợ phải trả là lẽ thường. Hôm nay chúng ta cần lấy lại công bằng cho Hoàng Lý”.

Diệp Thiên Vân thở hổn hển, lão già vô cùng nhanh nhạy, cứng rắn giao đấu với Diệp Thiên Vân đến cùng. Tự nhiên thấy chút thiệt, vừa ngẩn đầu, thấy xung quanh là những võ sư, lòng nảy ra dự cảm không tốt.

Hắn thối lui hai bước, lưng chạm phải hòn đá lạnh buốt, lòng đột nhiên thấy lạnh thấu xương, tình hình bây giờ vô cùng bất lợi cho hắn, muốn thoát ra khỏi cái vòng vây này, hy vọng vô cùng mong manh. Huống hồ, đối phương lại nhiều người thế này, chỉ là một hòn đá, chỉ sợ không thoát được kết cục thê thảm.

“Ra tay!” Không biết là ai hét câu đó, bảy tám tên bắt đầu xuất chiêu.

“Phẳng phẳng phẳng”.

Diệp Thiên Vân cho kim trung tráo lên đến cực hạn, cơn vũ bão này, chỉ có thể dựa vào lá chắn cứng rắn chịu sự tấn công của đối phương. Trạng thái như vậy bị kích thích tính hung ác. Dù sao cũng phải chết, mọi người thì đang chờ dưới suối vàng.

Mấy tên tấn công Diệp Thiên Vân, mỗi tên đều dốc hết sức mình, xuất chiêu lấy mạng Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân dùng cơ thể kháng cự lại, thấy mục tiêu chuẩn chính là một cái nặng tay.

Một võ sư lập tức bị đánh vào chỗ hạ âm. Kêu thảm thiết, lăn vài vòng trên đất.

“Hắn có ngạch công, cẩn thận”.

Diệp Thiên Vân một thân một mình, cơ thể chống đỡ từng giờ từng phút, kim trung trảo tuy được mệnh danh là kim cương không hỏng, nhưng thực chất lại là da thịt, xương cốt. Theo sự ra tay của đối phương thì càng thêm hung hãn, hắn phun ra một ngụm máu.

Tên áo tím trong đám người, rất chú ý bảo vệ bản thân, thường thường đất hạ độc thủ.

Diệp Thiên Vân ra mỗi chiêu, chỉ ít cần sáu bảy lần tấn công, cảm giác đau đớn khiến người ta tê tâm liệt phế. Hắn lại kéo kim trung trảo lên đến đỉnh cao, cùng biểu diễn.

Sắc mặt đám người không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi. Người này ý chí kiên định như sắt như đồng, đòn tấn công như nước thủy triều vẫn dấn ra tay, khiến mỗi người đều toát mồ hôi hột. Nếu như coi như có thể giết chết hắn, thì cái giá phải trả quá lớn.

Thần trí Diệp Thiên Vân càng ngày càng không tỉnh táo. Hắn hiểu chỉ cần ngã xuống thì sẽ không có khả năng đứng dậy nổi nữa. Kết quả cuối cùng là chỉ có thể bị vỡ vụn ra hàng trăm mảnh.

Sinh tử tồn vong chính là cuộc so đấu ý chí, cho nên hắn bỏ phòng thủ, liều mạng tấn công, chỉ có tấn công mới là con đường ra duy nhất.

Xung quanh phát hiện ra khung cảnh kỳ lạ, mười mấy tên võ sư vây lấy một mình Diệp Thiên Vân ở giữa, mà Diệp Thiên Vân lại liều mạng chiến đấu, hình ý bát cực cùng ra, cụt tay khi phần còn lại đã bị cụt mà bay qua trên đỉnh đầu, máu phun đỏ trong không trung.

Giết giết giết. Diệp Thiên Vân dựa vào sự tập luyện biến hóa nhiều năm, cơ thể chống đỡ lại vết thương, chỉ hắn biết, lần này sẽ mất mạng.

Trong tâm trí hiện lên nụ cười của cha mẹ, đây là ảo giác đẹp đẽ, mặt Diệp Thiên Vân nở nụ cười, không lâu sau sẽ gặp lại họ thôi, Hứa Tinh và đứa trẻ càng ngày càng rời xa hắn, từ từ mất đi...

Trong thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, hòn đá phía sau Diệp Thiên Vân đột nhiên được ném xuống một cái dây thừng. Phía trên có người trầm giọng nói: “Tóm lấy hắn”.

600. Chương 601: Hai Phút

Cố gắng tóm lấy dây, tóm được có nghĩa là nắm bắt được cơ hội. Trong lúc cái chết cận kề, hắn không do dự lựa chọn sự sống. Vì bản năng của mỗi người.

Những tên xung quanh há hốc mồm kinh ngạc. Ngay sau đó hét lên: “Chặt đứt dây thừng”.

Mấy tên võ sư đứng trước nhất xông lên giống như phát điên. Diệp Thiên Vân chạy đi như vậy, để lại cho chúng sự sỉ nhục tột cùng.

Khả năng tiềm tàng của con người là không thể biết được. Hơn nữa lại còn đáng sợ. Diệp Thiên Vân ôm quyết tâm đánh đến cùng, nhưng dây thừng đó lại cho hắn hy vọng được sống.

Diệp Thiên Vân sắp rơi vào cảnh hôn mê bỗng nhiên cảm thấy được từ nguồn gốc của cơ thể tuôn ra một sức mạnh bá đạo. Sức mạnh này tràn đầy sự không cam lòng, thô bạo, phẫn nộ, tàn nhẫn, còn mang theo sự tham lam cứu sinh.

Mấy tên võ sư xông lên phía trước vừa bủa vây được, Diệp Thiên Vân tự nhiên đứng tam thể thức, chân trái tay trái ở phía trước, chân phải phía sau, Tay phải đặt vào sườn phải. Đồng thời tiến bước, chân trái tiến lên phía trước, chân phải cũng theo đó mà tiến, tay phải đánh về phía trước.

Liên hoàn nửa bước, dường như dùng hết toàn bộ sức lực.

Diệp Thiên Vân vào thời khắc này không có bất kỳ sự tưởng tượng nào, cơ thể dùng lực, người nổi gân xanh. Đường vân khéo léo, tỉ mỉ khiến hắn vào lúc này càng thêm hung ác.

“Phẳng phẳng phẳng”. Tức thì ba lần liên kích, đánh không chệch chút nào vào người ba tên võ sư.

Ba tên đó vẫn chú ý đến sợi dây thừng, chỉ sợ Diệp Thiên Vân chạy mất, bỏ qua lực lượng thân mình có. Ba quyền nhanh như chớp tấn công vào chính ngực, đầu trong chớp mắt bị nổ tung, chất lỏng màu đỏ bắn tung tóe ra tứ phía.

Tức nước vỡ bờ, sao mà không kích thích sự hung ác. Những tên võ sư còn lại mặt tái mét, ai cũng không ngờ Diệp Thiên Vân trong hoàn cảnh như này mà vẫn còn sức lực để phản kích lại.

Người chúng lạnh toát, không ai dám tiến lên. Võ sư khác không tên nào dám tiến lên trước. Võ sư phía sau ngậm vui mừng, vui vì người chết không phải mình.

Khi mọi người còn ngây ra, cố gắng lấy chút dũng khí. Diệp Thiên Vân đã nhảy lên cao ba mét. Đường như vuông góc với vách núi còn có nham thạch nhọn bóng người không thể leo lên được.

Võ sư ra tay hôm nay biết rõ tính kiên cường cứng rắn của Diệp Thiên Vân. Ngộ nhờ để hấn chạy thoát, Hoàng gia chắc chắn sẽ tìm trả thù. Đúng vậy, một sự báo thù cực đoan, cho nên Diệp Thiên Vân coi như là rời đi, cũng cần phải bảo vệ được tính mạng, nếu không thì Song Phong trấn một ngày cũng không thể an toàn

“Là tên nào dám to gan như vậy? Dám phản bội lại Song Phong trấn?”

Tên áo tím nhìn thấy đối phương chạy thoát. Sợ hãi toát mồ hôi hột. quân địch đứng thẳng như vậy, kết quả không thể tưởng tượng nổi.

Điều khiến người ta thấy chính là tên áo đen cứu Diệp Thiên Vân không lộ diện, hấn che mặt, trong lúc vội vàng không ai nhận ra hấn là ai, tên áo đen đứng thẳng ngón tay giữa với tên áo tím, ngay sau đó hòn đá nện xuống.

“Mọi người cẩn thận, rời khỏi đây mau”.

Tâm trí mọi người đang đoán thân thể của tên áo đen. Không chú ý đến nhiều sự phòng ngự, đá vụn rơi xuống, giống như những con ruồi không đầu, bọn đứng dưới thấy vậy mới lui lại tránh.

Trong lúc do dự, Diệp Thiên Vân đã được cứu lên phía trên. Tên áo tím mắt đỏ hoe như con trâu đực, dẫm mạnh một chân xuống nói: “Nếu như hôm nay không đoán được ra người là ai. Hoàng gia ta còn có mặt mũi nào ở Song Phong trấn nữa”.

Tên áo đen không chú ý đến lời chửi bới ấy, kéo Diệp Thiên Vân lên khỏi thạch bích rồi chạy ra ngoài Song Phong trấn.

Diệp Thiên Vân ở trên lưng cảm thấy được hơi thở dồn dập và tiếng tim đập nhanh, biết người công mình nhất định cũng rất mệt.

Hắn giờ rất buồn ngủ, buồn ngủ tới mức không thể mở mắt ra được, lần này đã dốc toàn lực, nhưng vẫn bị thương nặng.

Võ sư Hoàng gia thấy Diệp Thiên Vân và tên áo đen quẹo vào chỗ rẽ rồi biến mất, tên áo tím chân chừ. Cấp bách nói: “Không được để hai tên đó chạy mất, chỉ cần chưa rời khỏi địa bàn Nga Mi, nhất định phải tra cho ra chỗ chúng”.

“Thiện Nhi. Theo ta nghĩ không cần đi nữa”. Lão già lộ sắc mặt bất đắc dĩ.

“Nhị thúc, cái này rốt cuộc là sao đây?” Mắt tên áo tím lộ vẻ bất kham, trong thời gian mấy giây, hôm nay có thể tấn công hấn, chỉ tiếc là thể sự khó lường...

Lão già cầm đầu nhìn xuống đất, thở dài trầm giọng nói: “Người xem Hoàng gia rốt cuộc đã bị tổn thất bao nhiêu người rồi? Cái giá phải trả quá đắt!”

Mọi người nghe xong dường như cùng nhìn xuống đất. Tổng cộng có bảy cái thi thể còn nguyên vẹn nằm sõng soài trên mặt đất. Một cái mất đầu, một cái mất tứ chi. Thậm chí cơ thể còn bị vỡ vụn.

Song Phong trấn người nào cũng biết võ thuật, nhưng gần đây lại vô cùng yên tĩnh, có vài người thấy cảnh tượng thê thảm như vậy, sắc mặt tái nhợt không còn giọt máu, không chịu được nôn ọe ra.

“Mặc niệm hai phút”. Một võ sư trung tuổi hơi sợ hãi dặn dò nói: “Hắn lại ngăn cản hai phút”.

Tất cả mọi người im lặng.

Hai phút trôi qua rất nhanh, chỉ có một trăm hai mươi giây. Vừa nãy Diệp Thiên Vân một mình mình chống lại mười mấy tên võ sư gần hai phút tấn công như nước.

Lão già mặt người rất khó coi, cơn giông tố, đối phương dựa vào cơ thể chống đỡ lại. Điều này tuyệt đối là một kỳ tích.

Võ sư ánh mắt sắc bén nhìn vị trí giao đấu vừa nãy, lạnh ở sống mũi.

Dưới chân Diệp Thiên Vân là đá hoa cương thiên nhiên, nhưng trên mặt đã che kín mạng nhện, hơn nữa còn rõ ràng hai dấu chân, lõm xuống sâu khoảng nửa thước. Có thể thấy trận giao đấu vô cùng ác liệt.

Quá đáng sợ. Đối thủ đùa như vậy, một khi đối thủ thực sự hung ác thì có bao nhiêu người có thể chịu nổi đòn đánh của hắn?

Một lúc sau, lão già đứng đầu nhẹ giọng nói: “Từ giờ trở đi, Hoàng gia tăng cường hai người tuần tra 24/24. Phát hiện bất kỳ điều gì khác thường thì báo động.

“Thế chúng...” Tên áo tím trừng mắt nhìn hai người chạy mất mà tức giận nói.

“Bên ngoài có rất nhiều du khách của Nga Mi, lẽ nào đi lục soát từng nhà sao?” Lão già cầm đầu có chút thiếu kiên nhẫn phát tay nói: “Để lại hai người dọn dẹp hiện trường, những người khác trở về Hoàng gia”.

“Cố lên chút nữa, sắp đến rồi”. người áo đen đi qua một đoạn đường thì lại quay lại, từ trên thạch bích vòng qua mấy khúc quặt thì lại quay trở lại Song Phong trấn.

Mũ đội đầu và khăn che mặt đã thấm ướt, mồ hôi nhễ nhại, có thể thấy người mà hắn công trên lưng khiến hắn vô cùng mất sức, nhưng vẫn cố gắng từng bước lê lét đi.

Người áo đen dừng bước nhìn lên phía trước. Lập tức quay lại nhìn Diệp Thiên Vân đang bị trọng thương. Châu người nói: “Chỉ cần đi qua đây thì có thể cứu rồi”.

Diệp Thiên Vân không còn sức lực để gạt đầu. Miệng hắn không ngừng có máu chảy, có thể cảm nhận được vết thương của mình quá nặng.

Thực lực trong Song Phong trấn khó mà dự đoán được, trong số đối thủ vây lấy mình. Lão già chỉ ít vượt lên ranh giới của tôn sư. Võ sư còn thừa tuy không phải là tôn sư, nhưng cũng lẫn nhau không xa. Toàn thể thực lực trở nên cao, mới là nguyên nhân thất bại ngày hôm nay.

Có thể thoát được tính mạng khỏi tay hơn mười võ sư, Diệp Thiên Vân không biết là mạng lớn của mình hay may mắn, kim trung tráo giống sứ mạng gánh vác hắn, giờ đã che kín vết rách. Hắn không biết lần này vết thương đến khi nào mới có thể hồi phục.

“Đến rồi!” Đang lúc Diệp Thiên Vân đang bị quan đến tương lai, người mặc áo đen thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói: “Được hay không xem vận may của người”.

Diệp Thiên Vân cố gắng quay đầu đi. Người áo đen mang hắn đến địa giới là trước sơn động, xung quanh chỉ có nham thạch nhẵn bóng, đến một ngọn cỏ xanh cũng không thấy.

Trong động lảng máng nghe được tiếng nước chảy róc rách. Nước chảy dường như có tiết tấu, như đang reo vui sức sống.

“Lát nữa ta đi đến trong hồ sâu, có thể giảm bớt vết thương cho ngươi”. Người áo đen đảo qua một lượt xung quanh, mặt cau có nói: “Ngươi tạm thời không thể rời Song Phong trấn, ta nghĩ chúng chắc chắn sẽ tìm ngươi khắp nơi. Yên tâm dưỡng thương đi”. Nói rồi để hắn nằm xuống, lau mồ hôi cho hắn.

Diệp Thiên Vân ho một tiếng, giờ vết thương của hắn quá nghiêm trọng, nhìn thấy nước xanh biếc trước mặt, không thể nói ra được câu nào.

“Người cao to, đừng nói gì cả. Người không cần cảm ơn ta. Đây là việc tôi nên làm”. Người áo đen lộ mặt ra. Than thở nói: “Nếu không phải ta, ngươi giờ đã không như thế này”.

Diệp Thiên Vân ngửi thấy mùi quen thuộc, nhưng không nghĩ được gì nhiều, quả nhiên là Nguyễn Tiểu Thất.

“Đây là nguồn nước duy nhất của Song Phong trấn chúng ta, Bích thủy thanh tuyền”. Nguyễn Tiểu Thất nhìn thấy ánh mắt mê man của Diệp Thiên Vân, cảm thấy áy náy vô cùng, sắc mặt bất an nói: “Trước khi ta bị thương, đã đến đây té té, do là mùa lạnh, cho nên nó sẽ tăng cường hồi phục vết thương nhanh chóng”.

Diệp Thiên Vân nhớ đến lời của Nguyễn Đồng nói. Bích Thủy Tuyền có công hiệu kéo dài tuổi thọ, xem ra là không phải lừa mình. Hắn cũng hy vọng hồ sâu trước mắt có thể mang lại một kì tích, chỉ là võ sư Hoàng gia có tìm được đến đây hay không?

“Yên tâm đi. Đây là nơi quan trọng của Song Phong trấn, bọn chúng sẽ không biết chúng ta ở đây”. Nguyễn Tiểu Thất dường như có thể đọc hiểu được ánh mắt của hắn, hơi bị thương nói: “Giả dụ người có xảy ra chuyện gì, thế ta...sẽ ân hận cả đời này mất”.

Diệp Thiên Vân không nói được lời nào, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

“Xuống nước đi. Ở đây rất sâu, nhất định phải tựa vào bên cạnh”. Nói rồi kéo Diệp Thiên Vân từ từ xuống nước. Cầm chặt lấy tay hắn.

Diệp Thiên Vân vừa vào nước chỉ cảm giác lạnh buốt thấu xương. Cơ thể run lên, mặt méo xệch.

“Cố chịu”. Nguyễn Tiểu Thất thấy sắc mặt hắn, bặm môi không đành lòng nhìn hắn.

Diệp Thiên Vân bị dày vò, kim trung trảo đột nhiên không chịu sự vận hành khống chế. Chống đỡ nhiệt độ thấp của nước, cơ thể càng ngày càng nóng, bên ngoài lại càng ngày càng lạnh. Cảm giác này đau khổ khác thường. Hắn muốn hét lên nhưng không thể hét nổi.

Đúng lúc này sương mù dày đặc bao phủ, nước trong hồ ngay sau đó như nhau. Không ngừng toát ra bọt khí.

“Sao lại trở thành thế này”. Nguyễn Tiểu Thất giật mình sợ hãi, cô chỉ thấy tay Diệp Thiên Vân càng ngày càng bông. giống như cầm phải bàn ủi, buông tay phản xạ. Diệp Thiên Vân chìm xuống dưới.

601. Chương 602: Phá

Vì vết thương quá nặng, mỗi lần muốn khống chế cơ thể đều có cảm giác tê tâm liệt phế, cơn đau này ảnh hưởng đến cả dây thần kinh, khiến người không có cách nào dùng sức được.

“Người cao to, người mau tỉnh lại đi”. Trong lúc lơ mơ, tiếng kêu của Nguyễn Tiểu Thất như ẩn như hiện, khoảng cách cũng càng ngày càng xa.

Diệp Thiên Vân ở trong nước có thể nghe thấy được tiếng tim đập của mình, cảm giác không thể hô hấp rất đau đớn, cảm thấy bị ngộp, ngực căng ra đau điếng.

Nước suối trong hàn hồ không ngọt lành như tưởng tượng, mà là có mùi tanh tanh, mùi vị này giống như máu bị pha loãng. Diệp Thiên Vân bất ngờ không kịp đề phòng bị uống phải hai ngụm nước, ý thức được đột nhiên rõ ràng.

Hắn không muốn chết, chỉ ít không thể ở đây.

Khi hắn muốn dùng toàn lực tự cứu, đột nhiên một tiếng phù phù trong hàn hồ, ngay sau đó bóng đen nhỏ nhún bơi về phía hắn.

Là Nguyễn Tiểu Thất. Diệp Thiên Vân không ngờ trong khoảnh khắc này, cô ấy sẽ lựa chọn cứu mình. Nhưng nghĩ cũng cảm thấy thú vị, Nguyễn Tiểu Thất trăm phương nghìn kế dẫn mình đến Song Phong trấn, chính là muốn trốn thoát đám hủ với Hoàng gia.

Giờ mình vì việc này thiếu chút nữa mà mất mạng, Nguyễn Tiểu Thất ngược lại có chút băn khoăn, tối thiểu có thể nói rõ tính cô ấy cũng không quá xấu.

Diệp Thiên Vân có tia hy vọng, quyết không vứt bỏ tính mạng của bản thân. Hắn cố gắng dốc toàn lực ngoi đầu lên, cố chịu cơn đau, để có thể hô hấp được không khí.

Võ công không được một lát, nửa cái đầu Diệp Thiên Vân vừa nhô lên, mũi hắn chạm vào mặt nước, khiến hắn hít thở được đủ không khí tạm thời.

“Người cao to, ta không được rồi...” Nguyễn Tiểu Thất ở không xa không chịu nổi được nhiệt độ của nước, gào thét nói: “Nước...đau quá, thực sự rất lạnh...”

Tuy cô ta nói không rõ nhưng Diệp Thiên Vân lại có thể hiểu. Trong hồ nước kỳ quái này, nước lạnh như băng khiến người ta ngẩn ngơ phát run. Bên trong dùng không nhiều thời gian, thì sẽ cảm thấy đau nhức vô cùng.

Diệp Thiên Vân muốn bảo cô ấy mau rời khỏi đây, nhưng hắn lại không nói được câu nào. Lạnh và nóng đan xen vào nhau như muốn nổ tung, cơ thể và mặt đều đỏ tấy lên.

“Ta bình thường... cũng chỉ dám...luyện võ công ở bên hồ...” Nguyễn Tiểu Thất nhìn Diệp Thiên Vân đang mở to mắt, sức lực lại bị hút ra cơ thể, hiện rõ sắc mặt xuất sắc. Chỉ sợ qua không bao lâu nữa, cô ấy sẽ giống như Diệp Thiên Vân, lâm vào cảnh giữa sống và chết.

Đang lúc Diệp Thiên Vân lòng nóng như lửa đốt, đột nhiên cảm thấy nước lạnh như băng, tóc gáy chui vào cơ thể, kim trung tráo cấp tốc vận hành phát sinh xung đột mặt chính.

Trời đất quay cuồng, đây là cảm giác một giây này của Diệp Thiên Vân, mỗi hơi thở tê bào dường như tan ra âm u lạnh lẽo, kim trung tráo của cực dương cùng vướng với nhau, phóng ra lực lượng bá đạo.

Diệp Thiên Vân thông qua hơi thở âm lãnh, cảm nhận được nước suối trong hồ có chứa sức mạnh phá hoại. Mà kim trung tráo lại có thể nhanh chóng phục hồi lại sức khỏe. Hai người giống như kẻ địch, không ai chịu nhận thua, liều mạng áp đối phương.

Sức mạnh không giống, đan vào nhau. Nước suối vô cùng vô trận, nước trong hàn hồ xâm nhập vào cơ thể qua lỗ chân lông, mà kim trung tráo lại đến từ cơ thể, dường như càng chống lại, lại càng hưng phấn.

Trong chớp mắt, cơ thể Diệp Thiên Vân toàn màu đỏ, bỗng nhiên biến thành màu đỏ tía. Cuối cùng biến thành màu đen. Chất lỏng màu đen chảy ra từ chỗ chân lông, hòa tan vào hồ nước.

“...người cao to, cứu ta...” Nguyễn Tiểu Thất uống phải không biết bao nhiêu ngụm nước, thần trí của cô mơ hồ, ý thức được mà hết lên.

Diệp Thiên Vân rõ ràng nghe thấy tiếng kêu cứu, những việc trải qua từ chết đến sống.

Cơ thể bị phá hủy không ngừng, trong chốc lát được phục hồi. Trong quá trình đấy, mức độ phá hoại và hồi phục càng ngày càng lớn. Mà cơ thể của chính mình lại biến thành càng thêm vững chắc.

Hắn hơi dùng sức, phát hiện ra cánh tay có thể cử động được.

Điều này khiến Diệp Thiên Vân mừng rỡ phát điên lên, không ngờ nước suối kết hợp với kim trung tráo lại có tác dụng tốt như vậy. Tuy không xác định có thể giúp đỡ mình hồi phục được hay không, nhưng lại có ích đối với cơ thể. Diệp Thiên Vân biết mình có thể di chuyển được, dùng tay khua khua vài cái. Theo đó bơi đến bên Nguyễn Tiểu Thất, lợi dụng cơ thể không ngừng kéo cô ấy lại, kéo vào bên bờ hàn hồ.

Quá trình này nghe ra rất đơn giản, nhưng Diệp Thiên Vân lại mất gần tiếng đồng hồ. Thời gian này có thất bại mấy lần, mấy lần đều chìm Nguyễn Tiểu Thất xuống. Nếu không phải hắn có niềm tin kiên cường, không lay động, và ý chí ương ngạnh, cô ấy sớm về châu ông vải.

Diệp Thiên Vân lại một lần nữa dùng sức, cơ thể càng ngày càng tốt. Vốn cho rằng sẽ chôn vùi ngay ở đây, không ngờ hàn hồ lại mang đến lợi ích không nhỏ cho hắn. Hàn hồ của Song Phong trấn rất tốt cho người học võ.

Kim trung tráo vì vận hành nhanh chóng, vốn đạt được đến tám tầng, có vài dấu vết đột phá.

Mừng rỡ, Diệp Thiên Vân biết chỉ có kinh nghiệm sau hai lần trọng thương, võ thuật của mình mới đủ để đột phá.

Nhu cầu hồi phục cấp bách của hắn càng không thể ra, nếu không thì sẽ chỉ bị võ sư Hoàng gia bủa vây, cho nên vô cùng yên tâm, chỉ là ở đây thừa nhận sự dày vò.

“Người chết chưa?” Nguyễn Tiểu Thất không biết mê man bao lâu cuối cùng cũng tỉnh lại, phát hiện mình nằm bên bờ hàn hồ, điều này khiến cô không thể tưởng tượng được. Hồi tưởng lại thời khắc hôn mê trước đó, không rõ là ai cứu mình nữa.

Diệp Thiên Vân bị thương quá nặng, hắn căn bản có thể cứu người.

Sờ vào mái tóc của mình đã thấy khô, cảm thấy vô cùng nghi ngờ, ngồi bật dậy.

“Ui”. Nguyễn Tiểu Thất cảm thấy cơn đau từ cánh tay truyền lại, nhưng lại vô cùng vui mừng. Mở to mắt thấy Diệp Thiên Vân đang nổi trên nước: “Người cao to, người chết rồi đấy sao?” Nói liền hai tiếng, đối phương không trả lời, vẫn bất động.

“Chắc chắn là chết rồi”. Đôi mắt Nguyễn Tiểu Thất đỏ lên nói: “Người sống làm sao mà nổi lâu thế được”.

Nói rồi cô nhắm mắt lại, thầm nhủ: “Người cao to, nếu người chết thì đừng trách ta...ta biết đều là ta không tốt, sau này vào ngày lễ tết sẽ gửi tiền xuống cho người tiêu, khiến người cũng vui vẻ ở dưới suối vàng”. Nghẹn ngào nói.

Động này là nước suối, tiếng vang của Nguyễn Tiểu Thất ở đây nghe được hết sức rõ ràng.

“Người đừng dọa ta nữa, người cao to, chúng ta đều là bạn tốt của nhau...” Nguyễn Tiểu Thất càng nói càng sợ hãi nhìn Diệp Thiên Vân, chỉ thấy mắt hắn từ từ mở ra.

“A!” Nguyễn Tiểu Thất giật mình mặt tái mét, lùi lại mấy bước ngồi bệt xuống đất, run rẩy nói: “...là người hay là ma đây? Đây là Nga Mi sơn...”

Diệp Thiên Vân vừa mới bị cô ấy đánh thức dậy, tay thò vào bờ, Nguyễn Tiểu Thất nhìn thấy sợ hãi nói: “Người còn chưa chết?”

“Chưa chết?” Nguyễn Tiểu Thất đương nhiên là không tin, chỉ tay vào Diệp Thiên Vân nói: “Không có người nào ở trong nước được quá ba tiếng đồng hồ, sao người lại có thể chưa chết được?”

Diệp Thiên Vân nhìn cô ấy, lại không nói chuyện. Nhiệt độ hàn hồ vừa bắt đầu rất khó chịu, nhưng kim trung tráo sau khi khởi động, băng lạnh dần dần biến mất.

Kim trung tráo đột phá tầng tám đến tầng chín, nhưng chưa dừng lại, mà dưới một tầng tiếp tục tiến tới không ngừng, đây cũng là nguyên nhân hắn không nói chuyện được.

Kim trung tráo gần đến tầng chín, điều này khiến Diệp Thiên Vân không có cách nào xúc động. quá trình này cần tích lũy một năm thậm chí là mấy năm.

“Người thực sự còn sống sao...?” Nguyễn Tiểu Thất tuy sợ hãi Diệp Thiên Vân, nhưng gan lại không nhỏ, cẩn thận tiến lên phía trước đụng vào hắn, mới yên tâm lại nói: “Còn cứ tưởng người chết rồi cơ”.

Diệp Thiên Vân không cho cô ấy sắc mặt tốt, Nguyễn Tiểu Thất không biết đã là lần thứ mấy chửi rủa. có kim trung tráo chống lại, hàn hồ khiến hắn cảm thấy thoải mái, dứt khoát bò tới bên trong không dám đến.

“Đúng rồi, ta hôn mê bao lâu rồi?” Nguyễn Tiểu Thất đột nhiên nghĩ đến vấn đề này. Hơi căng thẳng nhìn hắn.

Diệp Thiên Vân hồi tưởng một lát, mới nói: “Nên có hai ngày”.

“Cái gì? Hai ngày?” Nguyễn Tiểu Thất biến sắc nói: “Cái này...cái này làm sao giờ?”

“Làm sao?” Diệp Thiên Vân không hiểu Nguyễn Tiểu Thất lại lo lắng đến thời gian, từ từ nói: “Hai ngày không ít không nhiều”.

Nguyễn Tiểu Thất nhảy dựng lên như kim châm vào móng, đi lại phía bên hàn hồ, chau người nói: “Hai ngày, người của Hoàng gia nhất định phát hiện là ta làm, lúc đó thì toi đời...”

Như được nhắc nhở, Diệp Thiên Vân mới hiểu ra, hỏi lại: “Cao thủ Hoàng gia nhiều vô số, thực lực của họ ở trấn này rất lớn sao?”

Nguyễn Tiểu Thất đau khổ nói: “Là ta đáng chết, Hoàng gia chắc chắn sẽ tìm đến Nguyễn gia, người giết chết Hoàng Lý, chúng để yên cho người chắc”.

“Hoàng gia là gia tộc lớn nhất Song Phong trấn, là chính thống Nga Mi truyền lại, đắc tội với họ...” Nguyễn Tiểu Thất vỗ vào đầu mình nói: “Không nói với người nữa, ta cần cứu người”. Nói rồi xoay người chạy ra ngoài.

Diệp Thiên Vân thấy cô ta quá nóng vội, trầm giọng khuyên nhủ: “Đợi một lát đã. Một mình người đi thì có tác dụng gì? Việc gì cũng phải suy nghĩ cho chu đáo, nếu không thì chẳng phải làm liên lụy đến Nguyễn gia sao?”

Nguyễn Tiểu Thất nghe thấy lời của Diệp Thiên Vân, dừng bước, khóc nức nở nói: “ta không có cha mẹ, là một mình ông nội nuôi ta lớn...ta...không thể mặc kệ họ được”.

Khi cô chạy đến cửa cốc, quyết tâm: “Người cao to, người về đi. Việc của Song Phong trấn người không được nhúng tay vào, Nguyễn gia sống hay chết là do trời quyết định...”.

Diệp Thiên Vân đang biết nàng nóng vội, giờ có nói gì cũng không có tác dụng. Nghĩ đến chuyện hai ngày trước Nguyễn Tiểu Thất cứu mình, vô cùng xúc động.

Nhảy ra khỏi mặt nước, kim trung tráo của Diệp Thiên Vân đã đến tầng chín, vết thương toàn thân đã hồi phục. kim trung tráo đến giai đoạn sau thành hình tam giác, mỗi lần đột phá thì công lực sẽ cao lên mấy tầng, cho nên hắn không sợ sự bao vây lần sau của Hoàng gia. Áp lực càng lớn, động lực càng nhiều.

Nhìn Nguyễn Tiểu Thất càng chạy càng xa, Diệp Thiên Vân cười tự tin. Hoàng gia, chờ xem!

602. Chương 603: Vượt Ra Ngoài Ý Liệu

Từ sau khi tiến lên từ tầng thứ tám đến tầng thứ chín, Diệp Thiên Vân cảm nhận được thứ gì đó mà trước nay chưa từng có. Đó chính là triệt để lĩnh ngộ. Hiện tại hắn đã tự thành, thân thể đã phát huy được tới trạng thái tốt nhất, gốc độ ra quyền, uy lực đều có thể triệt để phát huy, đạo lý của những thứ này đều hiện ra thật rõ ràng trong đầu, đến tột cùng là có biến hóa gì, cần phải có người giao thủ cùng mới biết được.

Vách đá trước mắt hắn cảm thấy không khó leo như lúc trước nữa, hắn thúc dục Kim Chung Tráo, sau đó bàn tay không cần tốn sức cũng có thể nắm chặt vào bờ đá, thân thể giống như thần lân đem bụng dính sát vào bờ đá, nắm giữ lấy phương hướng, trườn lên, toàn thân tạo thành hình thể rất cân bằng.

Dốc núi thẳng đứng hoàn toàn không có chướng ngại gì! Diệp Thiên Vân ngửa đầu thấy Nguyễn Tiểu Thất đang gian nan bò lên cách chỗ hắn không xa. Ba lần hai lượt liền nhanh chóng đuổi theo. Hắn vô thanh vô tức mà tới gần, sau đó nhẹ ho khan một tiếng, chỉ sợ khiến nàng hoảng sợ chết khiếp!

“Là ai?” Nguyễn Tiểu Thất nghe được tiếng ho khan, thân thể không khỏi nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa té từ trên vách núi xuống! Thật vất vả mới giữ thăng bằng được. Lúc nhìn lại thì ra là Diệp Thiên Vân. Nàng lập tức kinh hãi nói: “Đại Cá Tử, anh đã khỏe rồi à? Điều này sao có thể chứ?”

Diệp Thiên Vân đem một ngón tay cắm vào trong khe hở giữa các khối đá, thân thể bán lơ lửng trên không trung, hắn chậm rãi nói: “Đi thôi. Cô không phải là muốn về nhà sao?”

“... Về nhà...” Nguyễn Tiểu Thất khẽ giật mình. Kiên định gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi phải về nhà!”

Diệp Thiên Vân để ý thấy, mấy móng tay của Nguyễn Tiểu Thất đã bị bong hết, máu tươi bởi vì qua một thời gian dài nên đông cứng lại, đã hơi biến thành màu đen, hắn khẽ nói: “Vì cái gì không trở về từ đường cũ?”

“Hiện tại Hoàng gia khẳng định đang đi khắp nơi tìm anh, tôi sao dám đi theo đường cũ chứ!” Nguyễn Tiểu Thất khó nhịn được đau đớn, khuôn mặt khẽ co rúm lại, hàm ẩn thần sắc lo lắng nói: “Chỉ có chỗ này là không có ai chú ý tới Hơn nữa lại là con đường gần nhất để về nhà!”

Diệp Thiên Vân nghe xong khẽ gật đầu. Hướng tới phía sau nâng nàng lên, chậm rãi nói: “Trong chốc lát nữa, nhớ rõ nhắm chặt mắt lại!”

“Gi!” Nguyễn Tiểu Thất nghe không hiểu. Nhưng còn chưa kịp nói, một cổ lực lượng cực đại đã đẩy nàng lên!

Diệp Thiên Vân liên tục phát lực, cứng rắn quét sạch nham thạch trơn trượt, đám nham thạch cản trở đều không chịu nổi một kích của hắn, thân thể rất nhanh bay lên phía trước!

“Đây...” Nguyễn Tiểu Thất giống như ngồi hỏa tiễn vậy, giật mình không khép miệng lại được, qua mấy lần hít thở, đã được Diệp Thiên Vân nâng lên đỉnh núi!

Diệp Thiên Vân từ trên cao nhìn xuống. Liếc mắt nhìn có thể thấy được Nguyễn gia, thị lực của hắn vô cùng tốt, mơ hồ có thể thấy bóng người lắc lư trong trong nội viện Nguyễn gia!

Nguyễn Tiểu Thất không kịp nghỉ ngơi, vội vàng nói: “Hoàng gia nhất định sẽ hoài nghi tôi. Thời gian hai ngày, không biết bọn họ có động thủ hay không!”

Diệp Thiên Vân vận đủ thị lực, thoáng phân biệt rõ một phen, có phần không quá xác định nói: “Hắn là còn kịp, trong nội viện tựa hồ có người của Hoàng gia!”

“Gi?” Nguyễn Tiểu Thất quan tâm quá sẽ bị loạn, vừa nghe thấy Hoàng gia tới sẽ làm chuyện không tốt. Nàng lập tức thúc dục nói: “Đại Cá Tử, nhanh đưa tôi xuống!”

Diệp Thiên Vân giữ lấy nàng, tiếp tục biến hóa vị trí, chỉ chớp lát công phu đã tới tường viện của Nguyễn gia!

Hai người đồng thời nghe được tiếng ồn ào trong nội viện. Nguyễn Tiểu Thất không kịp tiếng cảm ơn, thân thể đã bò lên trên đầu tường, hai con mắt mở to nhìn vào.

Diệp Thiên Vân lợi dụng cảm nhận quét thoáng qua, trong nội viện Nguyễn gia có không ít người, võ giả song phương trong trấn đặc biệt nhiều, chỉ cần bọn họ đem công pháp vận hành, người tự nhiên sẽ giống như bốc hơi.

“Nguyễn Đồng. Cháu gái của người dẫn ngoại nhân về, điều này vốn không nên làm! Tiên lễ hậu binh. Chúng ta tới đây đã là rất khách khí rồi!”

“Ha ha ha. Hoàng gia của các người thật quyết đoán. Tưởng là đại thế đại gia có thể tùy tiện nhào nặn người khác sao?”

Diệp Thiên Vân nghe được mẫu đối thoại này lên leo lên đầu tường. Bên tường có một dây đại thụ vừa vặn có thể để hắn và Nguyễn Tiểu Thất ẩn nấp. Hai người đồng thời nhìn vào bên trong nội viện.

Ông nội của Nguyễn Tiểu Thất là Nguyễn Đồng, trong tay cầm một bình trà, sắc mặt có phần âm trầm. Có vài tên gia đình đứng phía sau lão, nhìn bộ dáng hai phe cũng không dự đoán được là có xuất thủ hay không.

Mà đối diện với Nguyễn Đồng, có năm sáu người! Diệp Thiên Vân liếc mắt một cái liền nhận ra, cầm đầu chính là ba lão già, phía sau còn có đại hán mặc tử sam, mấy người kia đúng là người của Hoàng gia ngày đó tham gia vây công mình.

Lão già đứng đầu nhíu lông mày, cười nói: “Nguyễn huynh. Gia đình chúng ta cũng đã có vài chục năm giao tình, nếu không hai ngày trước, ta đã tìm tới cửa rồi!”

Lão hơi trầm ngâm sau đó mới nói tiếp: “Sở dĩ hôm nay tới là cho rằng Nguyễn huynh sẽ chủ động cho ta một cái công đạo! Thế nhưng trước mắt mà xem thật khiến ta thất vọng. Lần này Hoàng gia tổn thất thảm trọng, vài tên đệ tử kẻ thù bị chết sạch!”

Nguyễn Đồng nhướng mày, không hề sợ hãi nói: “Người nói ta nên cho người công đạo thế nào? Mà công đạo gì? Người của Hoàng gia ta rất thông cảm, thế nhưng chuyện này cũng không có quan hệ với ta! Ít nhất mấy vị hậu bối bị chết không phải là do Nguyễn gia ta xuất thủ!”

“Nguyễn Đồng, lão không nên ở chỗ này nói xạo!” Đúng lúc này tử sam đại hán khó nhịn lửa giận nói: “Nếu không phải các người tìm ngoại nhân tới. Hoàng gia làm sao có thể bị thảm thương! Chuyện này đã xảy ra, lão không biết nghĩ biện pháp đền bù sai lầm, bây giờ lại liên tục phủ nhận!”

Diệp Thiên Vân thấy Nguyễn Tiểu Thất ở bên cạnh cũng rất phần nộ, hần nhỏ giọng nói: “Hắn là người phương nào?”

“Hoàng Thiện. Hắn là tên hèn hạ vô sỉ nhất Hoàng gia!” Nguyễn Tiểu Thất thấy khí thế bức người của tên kia. Ánh mắt gần như phát hỏa. Nghiến chặt hàm răng!

Nguyễn Đồng trong nội viện cười lạnh một tiếng, quát lớn: “Ta và thúc thúc ngươi nói chuyện, một tên tiểu bối có tư cách gì mở miệng? Hoàng gia dạy người kém quá, thật làm cho người ta thất vọng!”

Hắc y lão giả của Hoàng gia cũng không muốn dây dưa trong vấn đề này, lão bỗng nhiên cười nói: “Nguyễn huynh. Hôm nay ta tới, chính là muốn gặp Nguyễn Tiểu Thất! Sự tình xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi. Lại chết nhiều người như vậy, vô luận như thế nào Hoàng gia cũng muốn biết rõ ràng!”

Nguyễn Đồng khẽ gật đầu, thần sắc tự nhiên nói: “Ta có thể hiểu được! Thế nhưng hai ngày này thân thể nó không được khỏe, cho nên vẫn luôn ở trong nhà tĩnh dưỡng! Đợi khi thân thể Tiểu Thất khá hơn, ta sẽ dẫn nó đích thân tới giải thích với ngươi!”

“Sự tình ngày đó, nhất định là Nguyễn Tiểu Thất đã đem người bị thương cứu đi! Tôi xem hiện tại không phải là thân thể cô ta không tốt, mà là các người cố ý không cho chúng ta gặp cô ta, hoặc là cô ta căn bản không ở Nguyễn gia!” Hoàng Thiện giống như muốn gây sự, vội vã chụp mũ!

Thần sắc mang theo ba phần âm hiểm nói tiếp: “Nếu như Nguyễn Tiểu Thất không khỏe, vậy cô ta chính là đồng phạm với tên ngoại nhân kia!”

“Thúi lắm!” Nguyễn Đồng cho dù hàm dưỡng tốt, cũng không nhịn được mở miệng mắng: “Ta còn không có tìm Hoàng gia tính sổ! Nếu không phải các người ở nửa đường mai phục giết người, tại sao có kết quả ngày hôm nay! Rõ ràng là Hoàng gia giở trò quỷ trước, kết quả ăn trộm gà bắt thành! Ta chỉ muốn nói, đừng có coi ta là lão hồ đồ!”

“...Lão...” Đại hán tử sam nghẹn họng đỏ bừng mặt. Thất thố muốn xông lên!

Hắc y lão giả một tay giữ hần lại, quát lớn: “Thiện nhi, làm việc không nên vọng động!” Nói xong lão ngẩng đầu nói: “Nguyễn huynh. Hôm nay chúng ta chỉ muốn gặp mặt Nguyễn Tiểu Thất. Yêu cầu này không tính là quá phận chứ?”

Sắc mặt Nguyễn Đồng hơi đổi, Nguyễn Tiểu Thất căn bản là không có ở Nguyễn gia. Cho nên lão trầm ngâm nói: “Ngày mai đi! Hôm nay thật sự không tiện, ngày mai ta nhất định đích thân mang nó tới!”

Hắc y lão giả vẫn không chớp mắt nhìn lão, sau nửa ngày mới nói: “Nguyễn huynh, điều kiện này cũng không tính là quá phận! Vô luận như thế nào Nguyễn Tiểu Thất đều phải đi ra, ta đảm bảo sẽ không hối nhiều! Như vậy ngươi có thể yên tâm rồi chứ!”

Về mặt Nguyễn Đồng rất bình tĩnh, thế nhưng Diệp Thiên Vân có thể rõ ràng thấy mồ hôi trên thái dương lão đang theo gò má chảy xuống, có thể thấy được trong lòng lão không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Đúng lúc này, Nguyễn Tiểu Thất đột nhiên nhẹ vỗ lên vai Diệp Thiên Vân, sau đó nàng chỉ về hướng cánh cổng hậu.

Diệp Thiên Vân gật gù, Nguyễn Tiểu Thất nếu như không có ra mặt, hôm nay hai phe sẽ giao thủ! Lão tuy không rõ Nguyễn gia đến tột cùng là có bao nhiêu thực lực, thế nhưng Hoàng gia cũng không phải là nơi dễ trêu chọc!

“Nguyễn huynh, cho dù Nguyễn Tiểu Thất bị bệnh...” Hắc y lão giả vung tay đối với người bên cạnh, sau đó lập tức nhận lấy một cái hộp gấm nhỏ hình chữ nhật. Trầm giọng nói: “Tin tưởng Nguyễn huynh nhân lực tinh tường có thể nhận ra vật này chứ!”

“Hoàng Long đan!” Nguyễn Đồng sau khi thấy vật này, lão bị dọa cho nhảy dựng lên, nói.

Hắc y lão giả cười cười nói: “Đúng vậy. Nguyễn Tiểu Thất chỉ cần không có nguy kịch, tin tưởng ta có thể cứu nó! Hoàng gia ta chỉ còn lại có ba viên, hôm nay tôi làm chủ. Mời Nguyễn Tiểu Thất ra mặt đi!”

Diệp Thiên Vân rất rõ, Hoàng gia không tiếc mọi giá, chính là muốn tìm hành tung của mình, hơn nữa còn hoài nghi Nguyễn Tiểu Thất đã cứu mình! Bọn họ thật sự không có đoán sai, chẳng qua là không có dự liệu được chuyện Nguyễn Tiểu Thất vừa mới trở lại!

Nguyễn Đồng nhìn thần sắc kiên quyết của đối phương, lão khó khăn vung tay phân phó: “Mời tiểu thư ra đây! Cần thận chút, thân thể nó rất yếu đấy!” Gia đình dạ một tiếng, sau đó chạy vào phòng.

Tại thời khắc này thần sắc trên mặt Nguyễn Đồng đã mất đi vài phần tự nhiên. Mấy người Hoàng gia đều có thể nhìn ra điểm khác thường của lão!

“Chỉ cần hôm nay có thể nhìn thấy Nguyễn Tiểu Thất. Sự tình lúc trước Hoàng gia sẽ không truy cứu nữa! Thế nhưng Nguyễn Tiểu Thất nếu như không có mặt tại đây, như vậy đừng trách chúng ta không nỗ lực rồi!” Lão giả tựa hồ như đã đoán đúng, giống như cười mà không phải cười nói.

Ước chừng qua năm phút, gia đình từ trong nhà chạy ra, đầu đầy mồ hôi nói: “Lão gia... Tiểu thư...,... Tiểu thư, cô ấy...”

“Làm sao vậy?” Nguyễn Đồng hơi híp mắt lại, cố ý hỏi: “Không có trong phòng?”

“Ông nội, người tìm cháu làm gì vậy?” Không đợi gia đình đáp lời. Nguyễn Tiểu Thất mặc một bộ quần áo trắng thuần đột nhiên từ sau hậu viện đi tới. Sắc mặt nàng có chút vàng vọt, bước đi hơi lảo đảo.

Nguyễn Đồng cùng gia đình đồng thời khê giật mình. Bọn họ đều rõ ràng Nguyễn Tiểu Thất không có ở nhà! Nhưng mà bây giờ nàng lại xuất hiện sờ sờ trước mắt. Không thể không làm người ta kinh ngạc cho được!

Nguyễn Tiểu Thất đi tới gần nắm chặt cánh tay Nguyễn Đồng rồi lắc lắc, sau lại liếc mắt nhìn đám người Hoàng gia. Không mẫn không nhạt nói: “Ông nội, nghe nói Hoàng gia muốn cho cháu thứ gì đó? Thân thể cháu rất khó chịu. Bằng không cháu sớm đã đi ra rồi!”

Nguyễn Đồng đỡ khóc đỡ cười, chỉ có thể hướng tới hắc y lão giả của Hoàng gia nói: “Thấy rồi chứ? Lúc này các người đã yên tâm chưa?”

“... Làm sao có thể...” Mấy người Hoàng gia quả thực muốn tức ói máu. Bọn họ rất nắm chắc. Nguyễn Tiểu Thất thật sự đã trốn đi! Cho nên bọn họ mới chậm chậm tới Nguyễn gia gây sự. Hai ngày này bọn họ vẫn luôn theo dõi ở đây, đến cả một con ruồi cũng không có đi vào a!

Nguyễn Tiểu Thất xuất hiện, vượt quá tất cả dự đoán của mọi người.

Lão giả Hoàng gia đành phải gật đầu. Âm trầm nghiêm mặt nói: “Nguyễn Tiểu Thất đã có mặt ở đây, chúng ta đã làm phiền rồi!” Nói xong lão trừng mắt tức giận nói với mấy tên văn bối ở phía sau: “Chúng ta đi!”

“Chậm đã!” Nguyễn Tiểu Thất thấy mấy người muốn đi, liền vươn ngọc thủ ra mặt mày hờn hờ nói: “Hoàng gia gia. Cháu nghe nói người định cho cháu một viên hoàn đan gì đó để chữa bệnh, đây có phải là sự thật hay không vậy?”

Khuôn mặt của hắc y lão giả lúc đỏ lúc trắng. Tàn nhẫn giằng lấy hộp gấm nhỏ, cắn răng nói: “Nó đã có chỗ hữu dụng với người, vậy thì lấy đi!”

603. Chương 604: Dã Tâm Lớn

Hoàng Thiện trừng mắt liếc nhìn Nguyễn Tiểu Thất đang đang đắc ý. Cầm giận nói: “Ca ca ta sẽ không chết vô ích như vậy đâu, Nguyễn Tiểu Thất người..!”

“Thiện nhi!” Hắc y lão giả vốn đã đi ra ngoài, lúc này liền xoay người lại, sắc mặt lạnh lẽo nói: “Nhớ kĩ ta đã nói gì không?”

“Dạ!” Hoàng Thiện không cam lòng. Thế nhưng cố cường chế lửa giận cung kính nói: “Cháu biết sai rồi!”

“Trở về nhận gia pháp đi!” Hắc y lão giả chậm rãi nói: “Không có quy củ, không thành người!”

Mấy người Hoàng gia vốn có tâm gây sự, thế nhưng chứng kiến thái độ của trưởng bối như vậy chỉ có thể nhin xuống! Gia quy của Hoàng gia nổi tiếng là nghiêm khắc. Ai dám đi đầu đón gió đúng là tự rước lấy khổ!

Nguyễn Đồng thấy đám người Hoàng gia đã rời đi hết, lúc này lão mới biến sắc nói: “Tiểu Thất, lần này cháu gây ra đại họa rồi! Nguyễn gia sớm muộn gì cũng bại bởi tay cháu thôi!”

Nguyễn Tiểu Thất cố nuốt một ngụm tức khí xuống, thế nhưng khi nghe ông nội nghiêm khắc nói, nàng lại sinh ra cảm giác ủy khuất.

Nàng đem cái hộp gấm nhỏ hung hăng ném xuống đất, vành mắt hồng lên nói: “Ông nội, chuyện này cũng không thể trách cháu! Người đứng là do cháu cứu, thế nhưng Hoàng gia ngày thường chính là một lũ hèn hạ vô sỉ! Mười mấy người vây công Đại Cá Tử, hôm nay đám người tới mang theo thái độ như thế nào ông cũng thấy. Cháu không muốn nhìn bọn chúng tự tung tự tác!”

Nguyễn Đồng âm thầm giật mình. Tuy lão có nghe nói, thế nhưng không ngờ vẫn còn vượt qua suy đoán của mình. Cổ tình trách cứ vài câu, thế nhưng sau khi chứng kiến vẻ mặt của Nguyễn Tiểu Thất, lão lại không đành lòng, lão thở dài một tiếng nói: “Sự tình đúng sai trước tiên không nên bình luận! Hoàng gia mặc dù hoành hành bá đạo một chút, thế nhưng chúng ta vốn là như nhau! Ta tuy không quen nhìn hành động như vậy, thế nhưng thực lực chính là quyết định hết thảy!”

“Thực lực quyết định hết thảy?” Nguyễn Tiểu Thất lẩm bẩm, sau đó hung giừ nói: “Với thực lực của Nguyễn gia chúng ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn bọn chúng!”

Diệp Thiên Vân mục kích toàn bộ tình huống, hẳn biết rõ thù hận giữa hai nhà đã kết! Hoàng gia tạm thời rời đi nhưng không có nghĩa là nhượng bộ. Mà thiếu một cái cớ! Một khi Hoàng gia tìm được lý do gây khó dễ. Như vậy Nguyễn gia sẽ lâm nguy rồi!

Nguyễn Tiểu Thất phát tiết hai câu, sau đó ngoảnh đầu nhìn ra ngoài, dứt khoát gọi hai tiếng: “Đại Cá Tử, xuất hiện đi! Bọn chúng đã đi xa rồi!”

Diệp Thiên Vân lúc này mới nhảy xuống, hẳn thật sự không muốn gặp đám người này, thế nhưng Nguyễn gia cùng Hoàng gia đã sinh ra đổ vỡ, chuyện này lại có quan hệ rất lớn với mình! Hắn đành phải tiến vào trong nội viên, sau đó ôm quyền nói: “Tiền bối!”

Nguyễn Đồng bị dọa không ít. Trong khoảng cách ba trượng vậy mà lão không phát hiện được sự tồn tại của Diệp Thiên Vân! Đây là một chuyện rất tối kỵ với người học võ, lão lập tức ngạc nhiên nghi ngờ nói: “Cậu... Vẫn luôn ở đây sao?”

“Dạ!” Diệp Thiên Vân không muốn gây sự với lão, hắn chậm rãi nói: “Thương thế của Nguyễn Trầm đã đỡ hơn nhiều chưa?”

Sắc mặt của Nguyễn Đồng vốn không được tốt lắm. Thế nhưng vừa nhắc tới Nguyễn Trầm rõ ràng thần sắc có trì hoãn hơn một chút, lão nói: “Thuốc rất có hiệu quả, cảm ơn!”

“Đại Cá Tử!” Nguyễn Tiểu Thất có chút lo lắng nói: “Tôi xem ra lúc này anh nên lưu lại nhà tôi. Hiện tại Hoàng gia khẳng định sẽ giám thị rất nghiêm Song Phong trấn. Cho nên...”

Nguyễn Đồng lộ vẻ khó xử. Đáng muốn mở miệng lại cảm thấy xấu hổ.

“Không cần!” Diệp Thiên Vân tự nhiên biết mình là trung tâm của dòng nước xoáy, dính dáng tới ai, người đó sẽ gặp xui xẻo! Cho nên hắn dứt khoát cự tuyệt hảo ý của Nguyễn Tiểu Thất. Nhàn nhạt nói: “Tôi sẽ nghĩ biện pháp rời khỏi Song Phong trấn! Không cần cô phải bận tâm!”

Nguyễn Đồng nghe Diệp Thiên Vân nói như vậy. Vô ý thức gật gật đầu, rồi thở dài một hơi!

Nguyễn Tiểu Thất phát giác ra trong giọng nói của Diệp Thiên Vân có phần lạnh lùng, nàng không khỏi sinh ra cảm giác lạ lẫm, khó hiểu nói: “Anh...Làm sao vậy?”

Diệp Thiên Vân không muốn nán lại một phút nào, hắn ôm quyền nói: “Cáo từ!” Nói xong cũng không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Nguyễn Tiểu Thất, bóng người đã biến mất tại ngoài tường viện!

“Đại Cá Tử!” Nguyễn Tiểu Thất đang muốn gọi hắn trở lại, nhưng lại không dám lớn tiếng, chỉ có thể tro mắt nhìn hắn rời đi, nàng có chút tức giận nói: “Ông nội, là cháu làm hại hắn như vậy. Ông vì sao không lên tiếng?”

Sắc mặt Nguyễn Đồng lúc đỏ lúc trắng. Khuôn mặt lộ vẻ xấu hổ nói: “Ông cũng là vì cái nhà này thôi!”

“Nhà?” Nguyễn Tiểu Thất cười lạnh một tiếng nói: “Vì cái nhà này mà đánh mất đi nguyên tắc làm người cơ bản sao? Đường đường chính chính là người học võ, tuyệt sẽ không làm chuyện vô tình vô nghĩa!”

“Ông đã không giúp hắn, vậy cháu sẽ đi cùng hắn, cùng lắm thì chết cùng nhau!” Nguyễn Tiểu Thất hờn dỗi chạy đi.

“Đủ rồi!” Nguyễn Đồng triệt để bị chọc giận. Thành linh nhảy tới trước mặt nàng, hai ngón tay duỗi ra điểm lên vai nàng. Sau đó nói với gia đình: “Đem nó về phòng! Không có lệnh của ta, không được thả người!”

Nguyễn Tiểu Thất không thể nhúc nhích đứng như pho tượng ở giữa nội viện, sắc mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng!

...

Sau khi Diệp Thiên Vân rời khỏi Nguyễn gia, hắn dẫn người dưới tán cây mà lướt đi, cách đó không xa có thể thấy vài người tuần tra.

“Có phát hiện gì không?” Một thanh âm có phần quen thuộc truyền tới tai, điều này làm cho Diệp Thiên Vân đột ngột dừng lại.

“Tạm thời không có gì!” Một thanh niên tuần tra cổ đeo một cái còi, cầm lên xoa xoa, sau đó mỉm cười nói: “Sư huynh, cứ cách hai mươi mét lại có một người canh! Tên ngoại nhân kia chỉ sợ đã sớm rời khỏi Song Phong trấn rồi!”

“Rời khỏi rồi?” Thanh âm này cực kỳ kiên định, phủ nhận nói: “Hắn hẳn là vẫn còn ở đây, không thể buông lỏng dù chỉ một giây! Tôi về trước, có phát hiện gì cứ thổi còi báo là được!”

Diệp Thiên Vân nhìn qua tầng lá cây sum xuê, nhận ra người vừa lên tiếng là Hoàng Thiện! Lần trước bởi vì không có chuẩn bị, lại cùng giao thủ với Nguyễn Đồng bị thương, rồi sau đó bị một đám cao thủ Hoàng gia vây công. Kết quả thiếu chút nữa tính mạng bị mất!

Diệp Thiên Vân mặc dù là võ giả, thế nhưng hắn vẫn là người sâu sắc! Có ân báo ân, có oán báo oán. Đây là bản sắc trước sau như một của hắn!

Thấy Hoàng Thiện rời đi, hắn im lặng đuổi theo, hắn khước trương cảm giác ra, con mắt đảo vòng qua cảnh vật xung quanh, trên con đường này có bố trí rất nhiều trạm gác ngầm.

Hoàng Thiện cũng không có quá cảnh giác, hắn tra xét một vòng, sau đó đi tới một căn nhà.

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu thoáng nhìn, trên cổng có viết hai chữ Hoàng phủ, hắn lập tức hiểu ra. Hoàng gia không hổ là một gia tộc lớn, ngay cả phủ đệ cũng khí phái hơn ba phần so với Nguyễn gia.

Dùng quan điểm thẩm mỹ cổ điển để xem, kết cấu của cánh cửa rất cổ điển, bảng hiệu sơn son thiếp vàng cửa chính được đóng bản gỗ đen. Còn có hai con sư tử đá giữ cửa, đều cho thấy phong phạm của bậc thế gia.

Bay qua tường, Diệp Thiên Vân thở dài ra một hơi! Hoàng gia đã bao vây chặt chẽ Song Phong trấn, thế nhưng tại Hoàng gia lại rất buông lỏng, điều này chính là ứng với câu, cẩn thận mấy cũng có sơ sót!

Trong nội viện hoa cỏ sum xuê. Hòn non bộ. Ao sen là nơi ẩn núp lý tưởng của Diệp Thiên Vân, đi theo Hoàng Thiện, sau đó hắn núp vào sau một cánh cửa sổ, thò đầu vào dò xét, lại phát hiện trong phòng có người đang ngồi gần cửa sổ!

Diệp Thiên Vân âm thầm giật mình, may mà vừa rời cẩn thận, nếu không vừa rời đối phương đã sớm phát hiện ra mình. Tâm lý cùng tổ chất của hắn cường hãn không phải người thường có thể tưởng. Chậm rãi ngồi xổm xuống ngừng thở, tựa như lão tăng nhập định vậy!

“Thiện nhi, có phát hiện gì không?” Người nói chuyện đúng là hắc y lão giả!

“Đại bá, tạm thời còn chưa có phát hiện gì! Chúng ta đã ngồi trấn thủ mấy ngày, nhưng không có thu hoạch gì!” Hoàng Thiện vừa rồi ở bên ngoài còn luôn miệng hô cần thận. Thế nhưng khi vào trong phòng lại làm một bộ giải thích!

“Hắn tuyệt sẽ không rời khỏi Song Phong trấn đâu!” Hắc y lão giả đặt chén trà xuống, trầm giọng nói: “Ngày đó tên hắc nông nhân chính là Nguyễn Tiểu Thất không thể nghi ngờ! Cô ta một mực không có rời đi, tên ngoại nhân kia chẳng lẽ mọc cánh bay đi? Huống hồ hắn đã bị trọng thương, không có mấy tháng cần bản không có khả năng hồi phục!”

“Cháu biết rồi!” Hoàng Thiện lúc này làm ra một bộ cháu ngoan điển hình, hắn cẩn thận nói: “Nếu như bị thương, vậy hắn có thể ẩn núp ở nơi nào?”

Hắc y lão giả ho khan một tiếng, cũng không nóng nảy nói: “Sớm muộn gì cũng hiện thân thôi, chỉ cần còn tại Song Phong trấn, còn sợ hắn có thể chạy trốn sao?”

Hoàng Thiện tựa hồ nhớ tới chuyện gì đó, giọng nói của hắn mang theo vẻ không cam tâm, nói: “Đại bá, cháu không rõ, vì sao vừa rồi không động thủ với Nguyễn gia?”

“Động thủ?” Hắc y lão giả chế nhạo cười một tiếng, nói: “Dem những điều trong đầu cháu nghĩ đơn giản một chút đi! Hoàng gia cùng Nguyễn gia đã sống hòa bình nhiều năm như vậy, tự nhiên cũng sinh ra chút tình nghĩa! Huống chi Nguyễn Đồng lão già này công phu cũng ngang ngửa với ta. Tính tình của hắn ta rất rõ, thà chết không chịu khuất phục! Giết địch một ngàn, mình cũng tổn thất tám trăm, cái này ai mà không rõ chứ?”

“Nguyễn gia xảy ra chuyện, người Song Phong trấn sẽ nhìn chúng ta như thế nào? Chỉ biết cậy mạnh hiếp yếu để thành danh!” Hắc y lão giả bắt đầu nói tiếp: “Hoàng gia ít nhất phải lưu lại danh dự trong Song Phong trấn, nếu không lời nói há được người ta nghe theo?”

“Đúng là như vậy!” Hoàng Thiện được chỉ điểm, liền bừng tỉnh, ngượng ngùng nói: “Lời của đại bá đã giúp cháu hiểu ra không ít!”

“Tiểu tử ngươi chỉ giỏi vượt mông ngựa!” Hắc y lão giả có phần từ ái cười hai tiếng, sau đó thẳng thắn nói: “Anh hai ngươi mất rồi! Hiện tại Hoàng gia chỉ còn có một mình ngươi là độc đinh! Cho nên làm việc gì cũng phải cẩn thận, biết chưa?”

“Hiểu rồi ạ!” Hoàng Thiện cố kìm nén cảm giác hưng phấn, nhưng tiếng nói vẫn không giấu được vài phần mừng rỡ!

“Ngươi là nhân tuyển mà ta dự định làm người kế thừa chức vị gia chủ!” Hắc y lão giả Hắc y lão giả cũng không ngại nói thẳng: “Nhiệm vụ của ngươi chính là đem cái nhà này duy trì, sau đó vượt ra khỏi Song Phong trấn, nắm chặt Thục Trung trong tay!”

“Gì ạ!” Hoàng Thiện nghẹn ngào kêu lên một tiếng, không thể tin được hỏi lại: “Đại bá lời này của người không phải là tầm thường, chúng ta là thủ hộ giả, muốn đời đời kiếp kiếp sinh tồn ở đây sao?”

Trong mắt hắc y lão giả lóe lên vẻ cơ trí nói: “Chỉ là lý do thoái thác với bên ngoài mà thôi! Trong vòng mười năm gần đây, tốc độ phát triển ở bên ngoài làm cho người ta kinh ngạc! Người xem Song Phong trấn hiện tại đi, đám người cùng tuổi với ngươi, đưa nào mà chưa từng trải qua sóng gió? Bên ngoài biến đổi, nhân tâm của Song Phong trấn cũng biến đổi!”

“Tiến độ phát triển của Hoàng gia nhất định phải đi trước Song Phong trấn. Chỉ có như vậy mới có thể làm cho người tin phục!”

Diệp Thiên Vân chỉ cách lão giả có một bức tường, nghe được câu nói này cũng khẽ giật mình. Hiện tại Thục Trung đã có tứ đại gia tộc, Thiếu Lâm, Thái Cực Địa Ảnh Tử, hơn nữa còn có Song Phong trấn. Rất nhanh sẽ biến thành chiến trường giữa các thế lực.

“Lúc trước chúng ta đã có hiệp nghị với tứ đại gia. Chúng ta phái người đi bảo vệ tứ đại gia chủ. Mà bọn họ thì cung cấp tin tức cho chúng ta! Thế nhưng cái bản hiệp nghị này đã qua một đoạn thời gian quá dài, bọn họ đã nhanh quên lãng rồi!” Hắc y lão giả rất tự tin. Năm ngón tay thu lại, nói: “Chúng ta cần phải

cho bọn họ nhớ lại! Có một ngày. Song Phong trấn sẽ thay đổi, lúc đó sẽ không chế hoàn toàn tứ đại gia trong tay!”

“Song Phong trấn mỗi người đều có võ công, bởi vì chúng ta là hậu duệ của Nga Mi!” Hắc y lão giả có phần hoài cổ, sau lại hàm ẩn lo lắng nói: “Chỉ cần có thể đánh gãy một ít gân cốt xiềng xích, như vậy Song Phong trấn nhất định sẽ là thế gian của Nga Mi!”

Diệp Thiên Vân lúc này mới hiểu được vì sao sau lưng gia chủ của tứ đại gia đều có một hắc y võ giả cao cường, Nguyễn Tiểu Thất chính là một người trong số đó, xem ra Hoàng gia tại Song Phong trấn xác thực có lực lượng cường đại, nếu không loại chuyện này sao lại có thể đến lân cận bọn họ quyết sách!

“Gia chủ không tốt rồi!” Một tên thanh niên xông vào biệt viện, từ rất xa đã kêu lên, dưới chân lão đảo thiếu chút nữa ngã xấp xuống.

Diệp Thiên Vân vội vàng cúi thấp người xuống, vị trí của hắn đang ở chỗ bất lợi! Đối phương chỉ cần lưu ý một chút, bản thân sẽ bị lộ tẩy.

Thanh niên kia trán đầy mồ hôi, căn bản không chú ý tới tình huống xung quanh, hắn đi thẳng tới cửa, không kịp hít thở nói: “Vừa rồi đi múc nước, Bích Thủy Tuyền đột nhiên biến thành màu đen rồi!”

604. Chương 605: Bí Mật Của Song Phong Trấn

Thanh niên kia thấy thần sắc của gia chủ như vậy, biết là chuyện này rất quan trọng, hắn lập tức nói: “Buổi sáng còn không có chuyện gì. Nhưng đến tối mức nước lại phát hiện nước của Bích Thủy Tuyền từ từ trở nên vẫn đục. Trong nước dường như có vật gì đó màu đen giống như viên bi vậy, chỗ nào cũng vậy! Cháu từng thử qua, chỉ cần lấy một ít bỏ vào trong chum nước, chum nước cũng lập tức biến thành đen như mực!”

“Chắc là hắn gây nên. Song Phong trấn gần đây không có người lạ vào, khẳng định là hắn...” Hoàng Thiệu bỗng dâng lên một ý niệm trong đầu, sắc mặt hắn âm trầm nói: “Cái tên ngoại nhân kia, trừ hắn ra, người Song Phong trấn sẽ không bao giờ làm như vậy!”

Hắc y lão giả biến sắc, quyết đoán hạ lệnh nói: “Người đi thông tri cho đám người tuần tra phụ cận, để bọn họ tới nguồn nước những chỗ trọng địa xem! Nếu như không có lầm, nhất định là ở nguồn xảy ra vấn đề, cần thận chú ý bất kỳ người nào khả nghi ở xung quanh. Một khi có phát hiện lập tức dẫn về nghiêm khắc thẩm vấn!”

“Dạ!” Thanh niên vừa nghe mệnh lệnh, lập tức rời đi bố trí nhân thủ.

“Thật sự là phúc tới thì ít mà họa tới thì nhiều!” Những nếp nhăn trên trán hắc y lão giả càng sâu thêm, lão than thở nói: “Hoàng gia vừa rồi đã bị trọng thương không ít, Song Phong trấn lại gặp nguy cơ nhanh như vậy, chỉ sợ sẽ có mưa bão sắp tới!”

Bích Thủy Tuyền là nguồn nước duy nhất của Song Phong trấn. Có công dụng kỳ lạ trọng yếu hơn nhiều so với nước suối, gọi nó là thần thủy cũng không đủ! Uống nước này trong thời gian dài có thể kéo dài tuổi trẻ, kéo dài tuổi thọ, hơn nữa rất tốt đối với người học võ!

Đúng là nguyên nhân này cho nên Song Phong trấn mới xuất hiện nhiều cao thủ như vậy! Đám người trẻ tuổi quanh năm suốt tháng đều dùng nước này, công phu rất nhanh được đề cao! Hiện tại Bích Thủy Tuyền đã bị ô nhiễm, điều này làm cho người ta không gấp sao được? Nếu nước mất đi công hiệu của nó. Không tới bao lâu Song Phong trấn sẽ xuống dốc a!

“Đại bá. Tên ngoại nhân kia thật đúng là ác độc, không ngờ lại dùng biện pháp này để trả thù!” Hoàng Thiệu có phần mất đi lý trí. Hắn quá minh bạch tầm quan trọng của Bích Thủy Tuyền, lúc này lại không biết làm sao nói: “Không có nước suối, tốc độ tu luyện võ công của chúng ta sẽ bị giảm xuống! Hơn nữa... Các lão giả trong trấn, rất nhanh sẽ già yếu, chết đi, cháu cũng thật không dám nghĩ nữa! Đại bá, nên làm thế nào bây giờ...?”

“Người trước hết hãy tĩnh táo lại!” Hắc y lão giả vốn đang phiền muộn, khuôn mặt lúc này chợt hung dữ quát cho hắn một cái nói: “Người cần phải trầm tĩnh hơn, sau này còn cần phải duy trì nhiều việc hơn nữa! Nhớ kỹ, vô luận là ở hoàn cảnh nào, cũng phải trầm ổn, tĩnh táo, như vậy mới làm tốt mỗi một quyết sách!”

Hoàng Thiện đối với tương lai có một sự sợ hãi không tên. Lúc này thoáng cái khiến hắn dần dần tỉnh lại.

Trong lòng Diệp Thiên Vân thoáng nghi hoặc. Thâm Đàm là ngọn nguồn của Bích Thủy Tuyền, điểm này Nguyễn Tiểu Thất đã sớm nói cho hắn biết.

Chẳng qua là nước suối biến thành màu đen... Hắn đột nhiên nghĩ đến khi dùng Kim Chung Tráo đánh lên nước suối, chẳng lẽ lại là...

Một cái ý niệm đáng sợ trong đầu xuất hiện, Diệp Thiên Vân không khỏi cười khổ. Hắn tuy không có tự mình đi xem qua, nhưng nước suối biến thành màu đen, chỉ sợ không thoát khỏi quan hệ với mình, tầng thứ tám vừa đột phá, hoàn cảnh cùng với tầng thứ nhất không khác biệt mấy. Cải biến thể chất đồng thời làn da cũng bài tiết ra chút cặn bã màu đen!

Hắn là không có khoa trương như vậy chứ, đem biến toàn bộ nước của Bích Thủy Tuyền thành màu đen, điều này khiến Diệp Thiên Vân không thể giải thích.

Hắc y lão giả nhìn đồng hồ, sau đó phủ thêm một chiếc áo khoác rồi nói: “Chúng ta phải tới hiện trường nhìn xem mới biết được đến tột cùng là xảy ra chuyện gì! Nước suối chính là thứ tài phú quý giá nhất của Song Phong trấn chúng ta. Tổ tiên chúng ta đã sinh sống ở nơi này, từ đó mà định ra tổ huấn. Đơn giản là không được ra khỏi Song Phong trấn, đó là nguyên nhân lớn liên quan tới điều này! Nếu như mất đi, chỉ sợ Song Phong trấn sẽ xuống dốc mất...”

Tâm trí của hắc y lão giả cùng Hoàng Thiện đều để ở suối nước, dáng vẻ vội vàng rời Hoàng gia đi tới chỗ nguồn nước.

Diệp Thiên Vân xoa xoa đầu chậm rãi đứng thẳng lên, hiện tại Hoàng gia chỉ còn lại cái vỏ, tất cả mọi người đều đã ra khỏi nhà. Hiện tại hắn muốn đi tới Bích Thủy Tuyền nhìn tận mắt dị biến ở đó, xem có đúng là có quan hệ với hắn hay không.

“Ca ca, anh ở đây làm gì vậy?”

Diệp Thiên Vân đang suy nghĩ, lập tức giật mình cả kinh! Ngẩng đầu nhìn tới nơi phát ra thanh âm, một thanh niên ước chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, trên cổ đeo một cái khóa vàng, đang cười khúc khích với mình!

Diệt khẩu! Đây là phản ứng đầu tiên hiện lên trong đầu Diệp Thiên Vân, nếu đối phương kêu lên, như vậy hắn sẽ bạo lộ.

Thanh niên kia không có hô, hơn nữa lại ở một bên cười khúc khích, một bên lấy ra một cái chong chóng, nói: “Ta...Ta...Ta là Hoàng Bảo. Người nhận ra ta sao?”

Diệp Thiên Vân thấy con mắt ngây thơ của đối phương, căn bản là không giống với ánh mắt của một thanh niên hai mươi tuổi, ngược lại giống như hài tử tám chín tuổi vậy!

Diệp Thiên Vân bỗng nhiên nhớ tới chuyện lúc mới gặp Nguyễn Tiểu Thất. Trong miệng nàng không ngừng hô ngốc tử Hoàng gia. Chẳng lẽ lại chính là người tuổi trẻ có tướng mạo tuần tú trước mắt này? Nghĩ tới đây, hắn đem ngón tay trở để trên miệng rồi xụt một tiếng.

Hoàng Bảo thấy sắc mặt của hắn, liền mạnh mẽ gạt đầu, sau đó lại bò trên mặt đất phủ phục tới trước mặt Diệp Thiên Vân, không để ý tới bụi bẩn trên quần áo, hắc hắc cười nói: “Người là muốn mang ta đi tìm Thất Thất tỷ tỷ sao? Nàng...Một thời gian nữa nàng sẽ được gả cho ta đó!”

Diệp Thiên Vân dở khóc dở cười, Thất Thất trong miệng hắn chắc là Nguyễn Tiểu Thất. Với tính tình của nàng há chịu gả cho Hoàng Bảo. Suy nghĩ vừa chuyển, hắn trầm giọng nói: “Người có thể mang ta đi tới Bích Thủy Tuyền không, lặng lẽ rời đi?”

“Được a! Hừ...Chơi trốn tìm!” Hoàng Bảo có phần đắc ý, thế nhưng đột nhiên nghĩ tới động tác im lặng lúc trước của Diệp Thiên Vân, hắn lại nghiêm nghị nói nhỏ như muỗi: “Theo ta...Khẳng định sẽ không có người phát hiện ra!” Nói xong dưới chân khẽ động, hắn đã ở cách xa chỗ đó mấy mét!

Diệp Thiên Vân hoảng sợ! Hoàng Bảo có phần đơn thuần thế nhưng công phu lại không thấp. Hành gia chỉ cần một cái đuôi tay cũng có thể nhìn được ra hỏa hậu. Thực lực của Hoàng Bảo ít nhất cũng có thể

so được với Nguyễn Tiểu Thất. Người người ở Song Phong trấn đều là võ giả, lại có điều kiện vô cùng may mắn, mà ngay cả Diệp Thiên Vân cũng có chút hâm mộ!

Hoàng Bảo chạy đi thật xa, sau đó liếc mắt nhìn Diệp Thiên Vân ở phía sau, rất hưng phấn nói: “Chúng ta so...Xem ai chạy nhanh hơn!”

Tốc độ của Diệp Thiên Vân tự nhiên thuộc loại trình độ mà Hoàng Bảo không thể so sánh, hấn duy trì khoảng cách 5 mét với Hoàng Bảo.

Hoàng Bảo càng chạy càng nhanh, thế nhưng vô luận thế nào cũng không bắt được Diệp Thiên Vân, hấn kích động nước miếng chảy ròng ròng, hấn chạy trái đảo phải, hiển nhiên là bình thường rất quen hoạt động ở đây, ước chừng qua năm phút, hấn đột nhiên dừng lại.

Diệp Thiên Vân bị Hoàng Bảo dẫn tới một nơi không phân rõ đông tây nam bắc, thẳng tới khi trông thấy núi Nga Mi như ẩn như hiện, mới biết mình đã chạy rất xa rồi.

“Ca ca... Bích Thủy Tuyền!” Hoàng Bảo chỉ ngón tay, ngữ khí thập phần đắc ý.

Diệp Thiên Vân theo hướng hấn chỉ, thấy một dòng suối nhỏ, khe suối quả nhiên hơi biến thành màu đen, lấy tay vớt một ít nước, rõ ràng có thể cảm nhận được màn nước lạnh thấu xương. Hấn thử để lại gần mũi ngửi qua.

Sau nửa ngày, trên mặt Diệp Thiên Vân hơi nhiễm hồng, nước suối này biến thành màu đen khẳng định là có quan hệ với hấn! Bởi vì mùi trong nước này hấn rất quen thuộc. Chính là mùi tanh hôi mà khi vượt cấp thân thể mình thôi ra.

Nghĩ nửa ngày, chỉ có một loại giải thích! Kim Chung Tráo dưới sự kích thích của Bích Thủy Tuyền cho nên lập tức đột phá đến tầng chín trung kỳ, cùng lúc đó cũng đồng thời phóng xuất ra độc tố trong người! Mà nước từ Bích Thủy Tuyền lại từ trong Thâm Đàm chảy ra, kết quả làm cho nguồn nước bị ô nhiễm.

Nguồn nước duy nhất của Song Phong trấn bị hấn vô ý thức phá hủy! Diệp Thiên Vân lắc đầu, không biết đến tột cùng là mình đúng hay là sai! Người của Song Phong trấn mất đi nguồn nước quý giá, như vậy bọn họ chỉ có một con đường, đó chính là khuếch trương ra bên ngoài!

Khi ở một trình độ nhất định, Diệp Thiên Vân cho là mình phát ra nổi tác dụng thôi hóa, cái này chính là thứ ngăn cách võ giả, một lần nữa xuất hiện ở ngoại giới! Có lẽ một ngày nào đó không lâu, Thực Trung sẽ xuất hiện rất nhiều võ giả.

Hoàng Bảo tựa hồ rất có hảo cảm đối với Diệp Thiên Vân, hấn hiếu kỳ đánh giá Diệp Thiên Vân sau đó nói: “Chúng ta...Chơi trốn tìm chứ?”

Hiện tại Diệp Thiên Vân không rảnh để nói chuyện phiếm, người của Song Phong trấn đang đi tới đây, sẽ cùng Thiếu Lâm, Thái Cực, tứ đại gia đồng thời xuất hiện. Hấn phải suy nghĩ xem đến tột cùng nên ứng phó như thế nào đây.

Khi hấn quay lại, đã phát hiện Hoàng Bảo đang bò trên mặt đất.

“Đi thôi! Chúng ta trở về!” Diệp Thiên Vân tạm thời không nghĩ ra chủ ý gì, nhưng mà hấn nhất thiết phải rời khỏi Song Phong trấn. Vốn là muốn cùng Hoàng gia đấu một trận, đáng tiếc hiện tại hấn đã mất đi hứng thú!

Hoàng Bảo rất nghe lời, hấn cầm trong tay thứ gì đó xoa xoa lên áo, khoe khoang nói: “Rất cứng rắn!”

Diệp Thiên Vân vô tình thoáng nhìn qua. Trong tay Hoàng Bảo là một pho tượng Phật, pho tượng dường như chỉ có một mắt, hấn đột nhiên cảm thấy rất quen thuộc, trong đầu chợt lóe lên, bất chợt nói: “Vật này, ngươi tìm ở đâu?”

Hoàng Bảo thấy thần sắc của Diệp Thiên Vân, có phần bối rối, hấn cho là mình vừa làm sai chuyện gì, cho nên có phần sợ hãi chỉ về hướng tây nói: “Chính là...Ở nơi đó!”

Diệp Thiên Vân thấy bộ dạng của hấn, biết ngữ khí của mình có phần hơi nặng, hấn liền hòa hoãn lại, nói: “Mang ta tới đó xem sao?”

Hoàng Bảo nghe rằng cười nói: “Được!” Dẫn theo Diệp Thiên Vân đi tới.

Ba mặt của Song Phong trấn đều là núi đá, Diệp Thiên Vân đi một lát mới nhìn rõ, ở đây đúng là điểm cuối cùng của Song Phong trấn, bốn phía đều là cách rừng xanh mơn mớn. Đại sơn trùng trùng vây lấy nhau, mặt đất mọc đầy cỏ dại.

Trong không khí tràn ngập mùi vị ẩm ướt, hơn nữa còn có chút âm lạnh, Hoàng Bảo cũng không ngại những thứ này, trực tiếp bước tới chân núi.

Di chuyển qua một góc nhỏ, một pho tượng phật cao bốn năm mét đứng sừng sững dưới chân núi. Tuy năm tháng đã bào mòn khuôn mặt, trông có vẻ không rõ, thế nhưng Diệp Thiên Vân mơ hồ có thể thấy nét vui vẻ trong ánh mắt pho tượng.

Diệp Thiên Vân có thể nghe được nhịp đập của trái tim mình. Hắn lại phát hiện ra một bí mật của Song Phong trấn. Bề ngoài của pho tượng phật này cũng tương đồng với bức tượng trên tấm da dê.

“Đến đây... Ca ca!” Hoàng Bảo đi tới bộ pho tượng, đột nhiên hắn đặt móng ngồi xuống, nói: “Ta thường tới đây chơi đùa!”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu, cẩn thận đánh giá chung quanh. Lúc trước để lấy được tín nhiệm Mông Nghĩa, đã từng cho hắn xem qua hai tấm da dê, mà trên hai tấm da dê này chính là có thêu một nửa pho tượng phật.

Khẳng định kho báu cách nơi này không xa, có lẽ cũng có thể là ở dưới chân! Diệp Thiên Vân lấy pho tượng trong tay Hoàng Bảo, hỏi: “Người tìm được nó ở chỗ nào thế?”

“Chỗ đó đó!” Hoàng Bảo chỉ vào một cái lỗ nhỏ bên nắm tay trái pho tượng, nói: “Khi ta vươn tay vào liền lấy được nó ra!”

Diệp Thiên Vân đi đến trước lỗ hổng, ngồi xổm xuống. Bởi vì bên trong không có ánh sáng, hơn nữa lại quanh co khúc khuỷu căn bản là không nhìn thấy gì. Nhưng mà riêng chỉ nghe tiếng nước rỏ xuống thôi cũng có thể cảm nhận được diện tích bên trong rất lớn! Hắn đành phải khai mở cảm giác ra, nhắm mắt lại cảm ứng.

Ước chừng qua năm giây sau, Diệp Thiên Vân mở to mắt, ngược lại hít một hơi lạnh khí!

605. Chương 606: Thiết Vệ

Đầu lâu, xương sườn, xương đùi, tán lạc mỗi chỗ một ít, quần áo rách nát phát ra mùi hôi thối làm cho người ta muốn nôn mửa! Mà trên mặt đất ẩm ướt âm u còn có rất nhiều binh khí, phần lớn đã bị rỉ sét! Nơi đây có lẽ đã từng là một khu chiến trường!

Song Phong trấn còn có địa phương như vậy! Trong đầu Diệp Thiên Vân xuất hiện một chuỗi hình ảnh: tại nhiều năm trước, có rất nhiều võ giả đã phát hiện ra vị trí của kho báu, cuộc chiến tranh giành tài vật nổ ra, kết quả làm cho đôi bên đánh nhau tới lưỡng bại câu thương! Không chỉ không mang được bảo tàng đi, cuối cùng lại phải vĩnh viễn lưu tính mạng tại đây!

Kho báu không phải là nơi khiến cho người ta hạnh phúc, mà là nơi đầy cừu hận cùng máu tươi!

“Hoàng Bảo!” Diệp Thiên Vân xuất nhập võ lâm có rất nhiều cừu gia, hắn cũng đã giết vô số người! Thế nhưng khi thấy cảnh tượng này trong lòng cũng không khỏi chấn động! Hắn ổn định lại tâm tình sau đó nói: “Sao người lại phát hiện được ra chỗ này?”

Hoàng Bảo cười khúc khích dùng ánh mắt ngây thơ nhìn Diệp Thiên Vân, lấp bắp nói: “Có người... Bọn họ rất thích... Chơi... Bọn họ rất đáng sợ!”

Diệp Thiên Vân đánh giá cao năng lực biểu đạt của hắn, Hoàng Bảo rõ ràng muốn nói gì đó, thế nhưng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hắn lại không cách nào nói rõ ràng ra được.

Hoàng Bảo còn muốn nói, nhưng mà chứng kiến một con côn trùng rơi xuống người, hắn không ngờ lại duỗi tay bắt lấy, rất thích thú nghịch ngợm.

Diệp Thiên Vân biết nếu hỏi tiếp cũng không thể thu được tin tức hữu dụng gì, hắn liền đứng lên phủi bụi trên người. Tuy hắn rất hiếu kỳ với nơi này, thế nhưng hắn biết có nhiều thứ không thể động vào! Có rất nhiều người chết chỉ vì trong đầu có một ý niệm không đúng, mà gia tốc bọn họ tử vong chính là một chuyện hiếu kỳ.

Diệp Thiên Vân không có bao nhiêu hứng thú với tài phú, hắn cười cười nói: “Hoàng Bảo, chúng ta đi thôi!”

“Lại là người tới đây à!” Diệp Thiên Vân đang muốn rời đi, đột nhiên một thanh âm già nua rất nhỏ truyền tới.

Hoàng Bảo nghe xong sắc mặt trắng bệch. Hắn bị dọa trực tiếp đặt mông ngồi bệt xuống đất, con mắt nhìn xung quanh. Kinh hãi lắp bắp nói: “Bọn họ đến đây... Bọn họ đến đây... Ca ca. Đi mau!”

Diệp Thiên Vân liền bịt chặt miệng Hoàng Bảo lại. Bây giờ muốn rời đi cũng không kịp nữa. Hai người ẩn vào sau vách đá, thanh âm này đúng là từ dưới đất phát ra, điều này làm cho hắn có cảm giác thần bí!

Con mắt Hoàng Bảo lộ ra vẻ sợ hãi chưa bao giờ có. Hắn dùng ngón tay chỉ vào một khối đá lớn cách đó không xa.

Diệp Thiên Vân nghe nơi đó truyền tới tiếng bước chân! Hắn vội vã lo lắng nhìn Hoàng Bảo, bảo hắn im miệng. Mà Hoàng Bảo lại giống như tiểu hài tử run rẩy. Hắn không dám la lên một tiếng, chỉ gắt gao bám lấy gấu áo Diệp Thiên Vân.

Tuy không biết đối phương là người phương nào. Nhưng chỉ cần bị phát hiện, làm sao xử lý đây?

Vài giây kế tiếp, ở tầng đá cách đó không xa đột nhiên nhúc nhích, nguyên lai tầng đá là cánh cửa ra vào. Từ bên trong đi ra bốn người!

Sau đó Kim Chung Tráo của Diệp Thiên Vân tiến tới tầng chín, cảm giác của hắn đã được đề thăng rõ ràng, trong đầu hắn rõ ràng xuất hiện bốn quái nhân!

Vì sao gọi là quái nhân? Bởi vì bốn người đều mang mặt nạ, trong tròng cảnh im lặng này quả là rợn người, mặt nạ làm bằng kim loại màu bạc, đem ngũ quan bảo vệ kín chỉ chừa ra hai con mắt.

Ngoài các khớp xương ra các bộ vị trọng yếu đều được bảo vệ bởi kim loại, toàn thân được trùm kín, bên hông mỗi người đều có một vỏ đao dài gần một thước!

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Vân thấy loại trang phục cổ quái này, tuổi của bốn người không coi là nhỏ, bởi vì da bàn tay lộ ra bên ngoài có phần nhăn nhúm.

“Người đâu!” Một người trong đó phát ra thanh âm hùng hậu, thanh âm phát ra từ chiếc mặt nạ có chút vang vọng: “Vừa rồi tôi còn cảm thấy trên mặt đất có động tĩnh! Trừ hắn ra, người khác không thể đến đây!”

Ba người còn lại không nói lời nào, đều nhìn quanh bốn phía.

Thân thể Hoàng Bảo mạnh mẽ run lên, sau đó một dòng nước ấm từ ống quần chảy xuống phía dưới, rơi xuống tán lá khô phát ra âm thanh tít tách!

“Ồ đó!” Quái nhân bên trái thính lực thập phần linh mẫn, dùng ngón tay chỉ về bên này, giọng nói không mang theo chút tình cảm nào!

Mấy người còn lại không chút nghi ngờ đều đi tới chỗ tầng đá hai người đang ẩn nấp!

Nhịp tim của Diệp Thiên Vân lúc này cơ hồ gần 200 nhịp/ph, bốn người này muốn làm gì? Ăn mặc cổ quái, còn có thính lực biến thái nữa, người như vậy chính là cao thủ không thể nghi ngờ!

Cùng với bị mấy người phát hiện, còn không bằng bắt ngờ đánh khiến đối phương trở tay không kịp!

Diệp Thiên Vân rất minh bạch đạo lý này, nếu như đối phương thật sự phát hiện ra, đến lúc đó nhất định sẽ gấp rút xuất thủ! Nghĩ tới đây hắn đẩy Hoàng Bảo ra, hai người đồng thời đứng lên!

Vài quái nhân lập tức phát hiện ra hai người, sau đó ánh mắt đột nhiên co rút lại, quái nhân đi đầu đưa tay sờ lấy chuôi đao, lạnh lùng nói: “Người là ai?” Hắn không nhìn Hoàng Bảo mà chỉ đem hai mắt chăm chú nhìn Diệp Thiên Vân.

May mắn thế nào, Hoàng Bảo lại hoảng sợ mở miệng nói: “Ca ca, chính là bọn họ... Ta sợ...!” Nói xong hắn liền ẩn thân ở phía sau Diệp Thiên Vân, sau đó lại chỉ vào người đối diện nói: “Chính là... Bọn họ... Khi dễ ta!”

“Người là người của Hoàng gia?” Quái nhân nghe Hoàng Bảo nói vậy, sau đó tuy còn cảnh giác, thế nhưng bàn tay cầm chuôi đao cũng đã thả ra.

Một màn mờ ám này không thoát khỏi con mắt Diệp Thiên Vân, chỉ thoáng qua vài giây hắn đã có quyết đoán, bị người ngộ nhận làm người không bằng tương kế tựu kế! Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân không chút do dự gạt đầu đẩy Hoàng Bảo ra, đầu tiên là cố ý chất vấn nói: “Các người vì sao lại khi dễ đệ ta!”

Sau khi Hoàng Bảo nghe được lời này, hắn liền lộ ra nửa cái đầu.

Rồi nói: “Người xấu... Đánh bọn họ!”

Bốn quái nhân cũng không nghĩ Diệp Thiên Vân lại to gan lớn mật như vậy, không ngờ lại có ý quả trách bọn họ. Một người trong số đó do dự nói: “Chúng ta...”

Quái nhân đi cuối cùng, cắt đứt lời người kia, nói: “Nơi này là cấm địa của Song Phong trấn, người không có quan hệ không được tiến vào! Các người không có nghe gia huấn sao?”

“Gia huấn?” Diệp Thiên Vân không ngờ đối phương lại phản ứng nhanh như vậy, hắn muốn làm bộ một chút, cho nên thanh âm có phần run run: “Ta chỉ biết là người của Hoàng gia không thể bị vũ nhục! Thân thể Hoàng Bảo khác với thường nhân, các người lại nhiều lần hù dọa nó, mặc cho là ai ta cũng không quản!” Câu nói này vừa đúng lúc lại vừa đúng mực, nếu như là người không biết, thật đúng là cho rằng Diệp Thiên Vân chính là người của Hoàng gia.

Trong mắt đám quái nhân này đều phát ra tia dị sắc, không hẹn mà cùng gạt đầu nói: “Tiểu tử, người rất can đảm, dám nói chuyện với chúng ta như vậy!”

“Nhưng mà... Ta cảnh cáo người, nơi này là cấm địa của Song Phong trấn! Mau mang theo đệ đệ của người rời khỏi đây, sau này nếu còn tiến vào một bước, vậy đừng trách tứ thiết vệ chúng ta vô tình! Cho dù là gia chủ của Hoàng gia cũng không dám tới chỗ này lý luận cùng chúng ta!”

Diệp Thiên Vân không ngờ loại phương thức lừa dối này có thể qua được kiểm tra, tứ thiết vệ? Bọn họ là người bảo vệ kho báu? Một ý niệm dâng lên trong đầu Diệp Thiên Vân, chẳng qua lúc này không cho phép hắn hỏi tiếp, bằng không sớm muộn cũng bị lộ đuôi. Thân thủ của hắn mặc dù tốt nhưng cũng không muốn trêu chọc vào phiền toái.

“Ca ca, đi!” Hoàng Bảo cũng cảm thấy tình huống bất lợi, thoáng dùng sức lôi kéo vạt áo của Diệp Thiên Vân, rụt rè nói: “Về nhà!”

Diệp Thiên Vân thở một hơi dài nhẹ nhõm, hiện tại đang ở chỗ cuối cùng của Song Phong trấn, duy chỉ có một đường ra. Một khi đánh nhau kinh động tới người Song Phong trấn, như vậy hắn muốn tẩu thoát khó càng thêm khó. Nghĩ tới đây hắn chậm rãi nói: “Các vị tiền bối, đệ đệ vẫn bối không hiểu chuyện cho nên mới xông vào đây, hi vọng các ngài không nên đối xử với hắn như trước nữa!”

Diễn đã xong, dưới tình huống này Diệp Thiên Vân vẫn có thể trấn định tự nhiên lôi kéo Hoàng Bảo xoay người rời đi!

“Chậm đã!” Hai người vừa đi được vài bước, một tên thiết vệ liền tiến lên, nhìn Diệp Thiên Vân nhìn từ trên xuống dưới, híp mắt nói: “Người thật sự không biết gia huấn của Hoàng gia?”

Diệp Thiên Vân dừng lại chậm rãi quay đầu nói: “Biết, không thể tiến vào cấm địa, lần sau vẫn bối nhất định sẽ chú ý!” Hắn nào biết những người này đã sớm có chuẩn bị kỹ. Cho nên Diệp Thiên Vân đánh bạo đoán lời gia huấn, chỉ cần hơi có điểm không đúng sẽ lập tức lui lại!

“Vậy người nói cho ta biết, điều thứ nhất là gì!” Đối phương có ý muốn gây sự, hơn nữa ánh mắt lại tràn ngập nghi ngờ. Ba người khác cũng đồng thời tiến lên một bước, sinh ra một loại áp lực vô hình gắt gao ép tới hai người.

Hoàng Bảo có phần ngây ngốc nhìn mấy người, cảm nhận được sát khí trong thân thể đối phương, thân thể hắn một lần nữa run lên.

“Điều thứ nhất là...” Diệp Thiên Vân mới vừa nói được một nửa, tay bỗng phát lực đẩy Hoàng Bảo văng ra, sau đó chạy về phía trước!

“Xoạt!” Âm thanh thanh thúy của kim loại vang lên, thiết vệ thấy hành động cổ quái của Diệp Thiên Vân, cũng không cần phân biệt trước sau đều rút đao ra, bổ tới hắn.

Diệp Thiên Vân không ngờ đối phương dưới tình huống mang theo nhiều phụ trọng như vậy nhưng tốc độ lại nhanh kinh người. Hiện tại hắn chính là muốn rời khỏi đây, mà không phải là xung đột với đối phương, cho nên khi thân thể ở giữa không trung, thành linh xoay lại, vận khởi Kim Chung Tráo hai tay phát lực ra bên ngoài!

Bốn thanh đao bị hắn đánh văng ra hai bên, Diệp Thiên Vân nhắm ngay thiết vệ đứng đầu tung ra một cước!

Thiết vệ khẽ giật mình, thanh đao rút lại phía sau hai tay chụm lại đỡ sống đao ngăn trở một cước này của Diệp Thiên Vân! Thế nhưng rất nhanh hắn lại kinh dị phát hiện, lực lượng cự đại khiến hắn phải chần lui bảy tám bước mà vẫn không đứng vững được!

“Hảo thủ đoạn!” Bốn gã thiết vệ không nghĩ tới Diệp Thiên Vân lại ra tay dứt khoát như vậy! Cho dù là bọn họ cũng không dám dùng loại phương thức này để tiếp xúc với binh khí!

Kim Chung Tráo của Diệp Thiên Vân đã đại thành, cho nên hoàn toàn miễn dịch với binh khí. Thân thể của hắn giống như một loại một loại binh khí, căn bản không ngại tấn công theo kiểu như vậy.

Ba gã thiết vệ khác đồng thời thu đao đổi thức, hướng tới thân thể của Diệp Thiên Vân quét qua, xem tình hình là muốn chém hắn thành vài khúc.

Mũi chân Diệp Thiên Vân nhẹ nhàng điểm xuống đất, nhún một cái nghiêng người né tránh, một loạt động tác chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhanh nhẹn linh hoạt tránh né công kích của ba người, sau đó đem thân thể thu lại, chân trái cong lên, song quyền đã tung ra!

Thiết vệ đều cảm nhận được thân pháp cường hoành của đối phương, tại loại cấp tốc vận động này, lực lượng khủng bố có thể tưởng tượng được, mấy người chỉ có thể né tránh đòn công kích này mà thôi.

Ánh mắt Diệp Thiên Vân đảo loạn, quyền đầu này là do hắn biến hư cùng sử dụng ra Hình Ý hùng hình, thân thể co gập xuống, chính là chui qua hạ thân một tên thiết vệ, toàn thân phát lực bật lên!

Thân thể của tên thiết vệ này giống như bị thiết trùy nên trúng, bay ngược ra ngoài!

“Lão Tứ!” Thần sắc của ba người khác trở nên chuyên chú, lập tức buông bỏ tấn công.

Diệp Thiên Vân muốn chính là một kẻ hở này, hắn không muốn ham chiến, mang theo Hoàng Bảo có chút bất an biến mất trong rừng rậm.

“Thế nào rồi!” Ba gã thiết vệ nhanh chóng dò xét thương thế của tên kia.

Thiết vệ bị thương lắc đầu chậm rãi đứng lên.

Nhìn Diệp Thiên Vân biến mất trong rừng rậm cách đó không xa, hắn sợ hãi vuốt lồng ngực nói: “Thủ đoạn thật lợi hại, Song Phong trấn từ bao giờ xuất hiện cao thủ lợi hại như vậy!”

Ba người rõ ràng thấy được khối kim loại dày hơn tác trước ngực của tên này bị lôm vào đúng bằng nắm tay, trong mắt đều lộ thần sắc suy tư!

606. Chương 607: Hợp Muu

Diệp Thiên Vân tạm thời mất đi hứng thú tìm hiểu Song Phong trấn, bởi vì mục đích chuyến đi này đã đạt được. Tuy trong đó vô cùng khúc chiết, còn từng gặp phải võ giả của Hoàng gia vây công, thế nhưng họa phúc thường đi cùng nhau, chẳng phải tự thân hắn cũng có đột phá sao? Người vĩnh viễn không thể bị cừu hận che hai mắt, nếu không sẽ càng mất đi nhiều thứ hơn.

Sau khi về tới nhà, hắn không chờ được mà gọi điện thoại cho Hứa Tình, muốn tâm sự với nàng. Hai người tuy đã kết hôn, thế nhưng thời gian ở cùng một chỗ ít đến mức đáng thương. Bởi vì Diệp Thiên Vân có thân phận đặc thù, mỗi lần đều phải trải qua kinh nghiệm sóng gió, cho dù một cuộc điện thoại cũng đánh giá quý.

Sau khi để Hứa Tình yên tâm, lần đầu tiên hắn bị khiêu khích, cả người bị dục hỏa thiêu thân, sau đó nàng khanh khách cười không ngừng rồi cúp điện thoại.

Diệp Thiên Vân đối với lão bà không chịu trách nhiệm này thập phần bất đắc dĩ, thế nhưng vẫn còn trăm việc cần phải xử lý, Hứa Tình tạm thời chỉ có thể nán lại tại kinh thành. Thực Trung giống như ngòi nổ của một quả bom, không ai biết bao giờ nó sẽ bùng nổ một tiếng chia năm sẻ bảy.

Không đợi nghỉ ngơi, bảo mẫu đã đi tới cửa phòng nói: “Diệp tiên sinh... E hèm... Bên ngoài có người tìm!”

Hai ngày này cơ hồ không được chợp mắt, hắn cực kỳ mệt mỏi thân thể nằm thẳng cẳng trên giường, sau khi nghe xong hắn vô lực gật đầu, trong lòng nghĩ xem đến tột cùng là người phương nào.

Ra khỏi phòng ngủ, Mông Nghĩa cùng một đám vệ sĩ đã đợi ở bên ngoài. Vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân, Mông Nghĩa vội tiến lên, nắm chặt tay, có phần kích động nói: “Diệp tiên sinh, đến tột cùng là anh đã đi nơi nào vậy? Gọi điện thoại cũng không liên lạc được, hai ngày nay tôi như kiến bò trên chảo nóng đứng ngồi không yên a!”

Diệp Thiên Vân thấy ánh mắt vô cùng lo lắng của Mông Nghĩa, hắn là mấy ngày nay hắn lẫn lộn không ít. Nhẹ bắt tay hắn sau đó thu tay về rồi day day huyệt Thái Dương, khẽ mỉm cười nói: “Tôi đi xử lý một chút chuyện! Mông tiên sinh, có việc gấp gì sao?”

“Việc gấp?” Mông Nghĩa cười rộ lên lắc đầu nói: “Chuyện này chưa tới mức gấp, thế nhưng hôm qua bằng hữu của ngài đã tới! Hắn mang theo rất nhiều... Rất nhiều - hảo thủ! Vị bằng hữu kia của ngài có phần... Ngông nghênh, khiến cho tôi đi tới nơi nào cũng có phần khó xử! Hơn nữa hắn rất nóng vội muốn gặp anh, thế nhưng tôi nói là tìm không thấy...”

Diệp Thiên Vân ừm một tiếng, theo như lời của Mông Nghĩa hắn là Ngô Lập Sâm môn chủ của Thái Cực môn, không ngờ động tác của lão lại nhanh như vậy, thoáng cái đã ngửi được mùi máu tươi.

Quyền thế của Ngô Lập Sâm tại Phúc Kiến có thể nói là ngập trời. Lúc trước tham gia thi đấu thể viện hắn đã có nhận thức rất sâu. Hơn nữa Ngô Lập Sâm từ trước đến nay lại vênh váo hung hăng. Cả người toát ra một cỗ tử ngạo khí. Đối với một kẻ không phải người trong võ lâm như Mông Nghĩa, chỉ sợ đúng là nhìn không vừa mắt. Thoạt nhìn có vẻ như mình không thể nghỉ ngơi rồi, vì vậy hắn nói: “Tôi đi gặp lão!”

“Như vậy là tốt nhất!” Vành mắt của Mông Nghĩa hơi biến thành màu đen, hắn thầm nói: “Vị bằng hữu kia của ngài có lẽ có thân phận phi phàm. Ở trước mặt hắn tôi chung quy cảm thấy không được tự nhiên!”

Vừa bừng chén trà lên. Mấy người đã có ý định rời đi. Bảo mẫu ở một bên âm thầm kinh hãi. Tất cả người lui tới chỗ này đều là đại nhân vật. Sau lưng Mông tiên sinh này chính là có tới bốn vị hộ sĩ nha, phái đoàn thật lớn.

Ngô Lập Sâm ngủ lại tại Khải Tân tư cơ. Lúc Diệp Thiên Vân vào, trong phòng chỉ có ba người. Thần sắc lão rõ ràng mang theo ba phần thân mật. Tiến lên ôm chặt Diệp Thiên Vân, sau đó mặt mày hớn hở nói: “Lão đệ. Hôm qua qua tôi đã đạt được Cẩm thành. Hôm nay cậu tới gặp tôi, đây cũng không phải là đạo đãi khách nha!”

Diệp Thiên Vân mỉm cười, sau đó liếc qua Mân Nam Tứ Hung ở bên cạnh. Nói: “Tôi chỉ không ngờ lão tới nhanh vậy, khiến tôi có chút thất lễ nha!”

“Nói đùa rồi, nói đùa rồi! Mau mời ngồi!” Ngô Lập Sâm tự nhận là ý hợp tâm đầu với Diệp Thiên Vân. Tự nhiên không cần quy củ, đích thân pha một ly trà, nói: “Lão đệ à, cậu là người bận rộn, điểm này tôi rất rõ!”

Mông Nghĩa ở bên cạnh nhìn thoáng qua, lần trước Ngô Lập Sâm gặp mình cũng không phải là bộ dạng này, hẳn thăm giật mình, xem ra mặt mũi của Diệp Thiên Vân thật không nhỏ, hẳn chen lời nói: “Hai ngày này vất vả cho Ngô tiên sinh rồi!”

Diệp Thiên Vân biết tính nết của Ngô Lập Sâm, cho nên chủ động mở miệng giới thiệu: “Vị này chính là Mông Nghĩa, gia chủ của Mông gia thuộc tứ đại gia Thục Trung, đồng thời cũng là đồng bọn hợp tác với chúng ta!”

Ngô Lập Sâm lúc này mới khẽ gật đầu, lộ ra vẻ tươi cười nói: “Mông tiên sinh, hôm qua chúng ta đã gặp mặt rồi!”

Mông Nghĩa tuy không rõ ràng lắm Ngô Lập Sâm đến tốt cùng là có lai lịch gì, thế nhưng hôm qua hẳn nhìn đám thủ hạ đứng ở cửa ra vào mà đoán, người này khẳng định không phải là hạng người tầm thường. Cho nên thái độ của hắn rất tôn kính đáp lễ: “Ngô tiên sinh khí độ phi phàm, tôi sớm đã có ý tương giao!”

Ngô Lập Sâm cũng không đáp lại, chỉ vung tay lên để Hoa Lỗi cùng Sử Vũ Ân ra ngoài, đợi sau khi cửa được đóng lại, lão mới đùa cợt nói: “Lão đệ à, hảo thủ đoạn! Có thể làm cho bọn họ cúi đầu nghe theo, lão ca tôi thật sự phải cảm ơn cậu rồi!”

Ngô Lập Sâm không đề cập tới còn không tính, một khi nhắc tới Diệp Thiên Vân lại không nhịn được. Lão rõ ràng muốn mượn tay mình thu phục bốn người. Sắc mặt hắn hơi trầm xuống, nói: “Lão ca, một chiêu này của lão thật có chút không tốt, nếu không phải tôi có chút công phu, chỉ sợ hiện tại lão phải mua vòng hoa cho tôi rồi!”

“Nói chi vậy! Nói chi vậy!” Ngô Lập Sâm vỗ vỗ vai hắn, vỗ xong lão lại ha ha cười nói: “Bốn người bọn họ há là đối thủ của lão đệ! Nhưng mà chuyện này là tôi thiếu nợ cậu, trước tiên bồi tội với cậu đã!”

Diệp Thiên Vân thật không có biện pháp với lão, đường đường là môn chủ của Thái Cực môn lại có thể hạ thấp thân phận, làm cho hắn không nói được lời nào.

Mông Nghĩa cũng không tức giận, hắn không rõ lai lịch chính xác của Ngô Lập Sâm, tuy có thể đoán ra một chút, thế nhưng không giấu nổi hiếu kỳ, nói: “Không biết Ngô tiên sinh sống ở nơi nào?”

“Nơi ở?” Ngô Lập Sâm không có nói thẳng là ở võ lâm, trừ phi là người trong võ lâm, nếu không thì không chủ động nhắc tới. Lão bữu môi nói: “Không dám nhận là tôi! Tôi tại Phúc Kiến nhất mạch có chút quan hệ, có mấy công ty nhỏ, làm chút buôn bán nhỏ mà thôi!”

Mông Nghĩa khẽ giật mình, thế nhưng tâm cơ chợt lóe, hắn lôi kéo quan hệ nói: “Không biết là dạng công ty gì, có lẽ tôi còn có thể hợp tác kiếm chút sinh ý, tôi kinh doanh tập đoàn Mông Thái ở Cẩm thành, cũng liên quan tới rất nhiều sản nghiệp!”

Ngô Lập Sâm không mặn không nhạt nói: “Tôi chỉ làm ăn buôn bán nhỏ mà thôi, Diên tập đoàn, Thái Hòa tập đoàn, Cực thiên tập đoàn đều đứng trên danh nghĩa của tôi. Không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới!”

Mông Nghĩa lập tức im bặt, ba tập đoàn này đều là sản nghiệp long đầu ở Phúc Kiến. Hắn còn có tin Cực thiên tập đoàn căn bản chính là làm buôn lậu tại vùng duyên hải, trong lòng dĩ nhiên là kinh hãi tới cực điểm.

Chỉ một mình Ngô Lập Sâm đã nắm giữ ba đại tập đoàn, đây chẳng phải là một tay che hết bầu trời Phúc Kiến sao? Tất cả sản nghiệp của Mông gia cộng lại cũng chưa chắc đã bằng một tập đoàn của lão!

Diệp Thiên Vân cũng không quan tâm tới công ty tập đoàn gì gì đó, hắn nói vào chính đề: “Lão ca, bước tiếp theo lão định làm như thế nào?”

Ngô Lập Sâm thoáng ngẫm lại, sau đó làm một thế quyết đoán nói: “Tôi nghĩ để Thiếu Lâm vĩnh viễn không trở mình được!”

Khẩu khí thật lớn! Mông Nghĩa sau khi nghe rõ tình hình, biết rõ sau lưng Hồng gia chính là thế lực của Thiếu Lâm. Mà chính mình chỉ có một phương thế lực, Diệp Thiên Vân cùng Ngô Lập Sâm trước mắt này chính là một cổ thế lực vừa trôi lên khỏi mặt nước.

Một loại dự cảm bất hảo nổi lên trong lòng hắn, hiện tại hắn đã ẩn ẩn phát giác ra mình ở bên trong vòng tròn này, quyền lực càng ngày càng ít. Nhưng Diệp Thiên Vân đã khẳng định đáp ứng trợ giúp hắn một tay, trong lòng Mông Nghĩa nhanh chóng suy tính.

Diệp Thiên Vân thoáng ngẫm lại, sau đó mới nói: “Sau lưng Hồng gia ở Thục Trung thì có Thiếu Lâm, mấy ngày trước tôi cùng Mông tiên sinh đã bắt giữ gia chủ của bọn chúng, hơn nữa cũng đã tiếp xúc qua với Thiếu Lâm!”

Sắc mặt Ngô Lập Sâm rất vui vẻ, lông mi giật giật nói: “Các cậu đã khống chế được Hồng gia?”

Diệp Thiên Vân nhìn thần sắc của lão, vậy là Mân Nam Tứ Hung còn chưa nói qua, hắn liền ừm một tiếng rồi nói: “Tôi đã để gia chủ Hồng Hiến của Hồng gia tới Thiếu Lâm cầu viện, sau đó để cho bọn chúng phải thêm một số người đi Thục Trung, nhưng mà lão ca, lão có nắm chắc hay không...”

“Có chứ, đương nhiên là có!” Ngô Lập Sâm tràn đầy tự tin, đi qua đi lại trong căn phòng tiếp khách rộng rãi, nói: “Như vậy tôi sẽ phải thêm vài tên môn nhân nữa, đến lúc đó chính là một hồi long tranh hổ đấu...”

Diệp Thiên Vân biết ý định lần này Ngô Lập Sâm chính là muốn vật lộn một lần, thiên hạ đệ tam không lâu nữa sẽ biến thành đệ nhất thiên hạ.

Sắc mặt của Mông Nghĩa rất khó coi, hắn nghe hai người nói chuyện, lại không thấy có chút quan hệ tới mình, điều này làm cho hắn có chút lo sợ bất an. Nếu như Diệp Thiên Vân cùng Ngô Lập Sâm liên hợp lại, Mông gia không chỉ không chiếm được thứ gì, mà có khi mình còn gặp họa.

Diệp Thiên Vân rất nhạy cảm biết rõ Mông Nghĩa quan tâm tới thứ gì, hắn cắt đứt lời Ngô Lập Sâm nói: “Lão ca, còn có một việc tôi phải nói trước!”

“Chuyện gì?” Ngô Lập Sâm khẽ giật mình, hiện tại trong lòng lão có phần nóng nảy mất bình tĩnh, hận không thể lập tức đại chiến một hồi cùng Thiếu Lâm.

“Lần này có thể khống chế Hồng gia, Mông tiên sinh cũng tổn hao không ít khí lực, hơn nữa thiếu chút nữa mất mạng!” Diệp Thiên Vân chậm rãi nói.

Mông Nghĩa nghe hắn nói đến khúc quan trọng, liên tục xua tay nói: “Tất cả mọi người đều là bằng hữu, đây là việc tôi nên làm mà!”

Diệp Thiên Vân tính toán cẩn thận xong, sau đó chậm rãi nói: “Tứ gia Thục Trung có quan hệ tới kho báu, Mông tiên sinh tổn hao khí lực lớn như vậy, cũng là muốn tìm thứ gì đó thuộc về gia tộc mình! Cho nên lão ca người khi giao thủ cùng Thiếu Lâm, không thể nhúng tay vào kho báu, nếu không Mông tiên sinh không thể nào ăn nói với gia tộc được!”

Mông Nghĩa thấy Diệp Thiên Vân đã giúp hắn tranh thủ ích lợi, trong lòng lập tức buông lỏng, thần sắc cũng trở nên đáng thương, khóe mắt cơ hồ chảy nước, nói: “Kho báu ở Thục Trung là ước nguyện mỗi đời của Mông gia, tổ tiên tôi vì nó mà chém giết, ném không biết bao nhiêu tính mạng vào đó! Tuy kho báu là hư vô, thế nhưng Mông gia vì nghĩa không thể quay đầu!”

“Đây hắn là...” Ngô Lập Sâm gật đầu, đảm bảo nói: “Mục đích của chúng tôi chẳng qua chỉ là Thiếu Lâm thôi! Mông tiên sinh cứ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không xâm phạm tới bất cứ thứ gì ở Thục Trung có quan hệ tới lợi ích của Mông gia!”

Mông Nghĩa vui mừng quá đổi, bất kì thứ gì tại Thục Trung cũng quan hệ tới lợi ích của Mông gia, há không phải nói kể cả ba nhà trong đó sao! Có những lời này, như vậy hắn an tâm rồi, Ngô Lập Sâm không có hứng thú với Thục Trung. Hắn lập tức đứng lên thi lễ nói: “Tôi đây đại biểu cho Mông thị gia tộc cảm ơn Ngô tiên sinh! Sau này chúng tôi đối ngoại, nếu có chuyện gì cần giúp xin cứ mở miệng!”

Ngô Lập Sâm muốn bố cục chiến với Thiếu Lâm, không để Mông Nghĩa này rời đi chính là để bọn họ hỗ trợ, ngữ khí của lão cũng trở nên ôn hòa hơn! Sáng khoái! Nếu như lần này hợp tác thành công, như vậy sau này chúng ta có thể thường xuyên qua lại rồi! Mông Thái tập đoàn, tôi nhớ kỹ rồi!”

Mông Nghĩa nghe ra đây là lời hứa của đôi phương, hẳn vạn phần kích động, chỉ cần có thể nhờ vào gốc đại thụ này, lo gì gia tộc không hưng thịnh.

Đứng dậy rót ra ba chén rượu, hắn đưa cho hai người, sau đó nâng ly nói: “Như vậy, mong chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Diệp Thiên Vân thấy hai người đã hòa hợp, trong lòng cũng rất cao hứng, dù sao bọn họ cũng trực tiếp hoặc gián tiếp đã kích Thiếu Lâm.

“Cụng ly!” “Cụng ly!”

Ba người trong lúc vô hình đã leo lên cùng một con thuyền, mà nòng pháo trên thuyền đang nhắm về Thiếu Lâm.

Đêm, vẫn mỹ diệu như mọi khi!

607. Chương 608: Chia Ly

Diệp Thiên Vân nghe nói như thế cũng không tức giận, ngược lại còn có chút cảm giác thân thiết, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Tống Học Nghiệp, nói: “Lý Tưởng đâu?”

“Hắn?” Tống Học Nghiệp bĩu môi nói: “Gần đây hắn rất thần bí, từ lần trước đạt được danh hiệu, hắn càng chăm chỉ luyện tập hơn. Mỗi ngày đều vùi đầu vào võ quán, mà ngay cả cơm cũng quên ăn!”

Điều này cũng không sai biệt là mấy với suy đoán của Diệp Thiên Vân, Lý Tưởng người này rất chăm chỉ và chấp nhất, tính tình rất gan lì vững chí! So với Tống Học Nghiệp, Mông Thiên Quân, hẳn thích nhất chính là Lý Tưởng, bởi vì hắn khắc khổ chăm chú có chút gì đó giống như bản thân Diệp Thiên Vân.

Nhìn bộ dạng cà lơ phát phơ của Tống Học Nghiệp, hắn chậm rãi nói: “Làm người nên chính chắn một chút, đừng có giống như trước đây nữa!” Nói xong hắn xoay người rời đi.

Tống Học Nghiệp có chút khó hiểu, gật đầu.

Đi vào võ quán, bên trong chỉ có ba bốn người đang luyện tập.

Danh khí lúc trước trong trường của Diệp Thiên Vân không nhỏ, hai học sinh của hắn đi dự thi đấu võ thuật trong cả nước đều được giải, mà Tống Học Nghiệp lại đoạt giải nhất. Điều này làm cho hắn từ một giáo viên vô danh, bỗng nhiên biết thành một thanh niên nòng cốt trong trường, hơn nữa lại đang dạy võ thuật bỗng nhiên được kết nạp đảng.

Vài học sinh đang hăng hái tập luyện thấy hắn tới đều vui vẻ như chim sẻ chạy tới hoan hô, trong đó có một cô bé thanh tú nói: “Thầy Diệp, gần đây bọn em đều chọn người, nhưng chung quy lại không tìm được người dạy thay, khi nào bọn em mới có thể được đích thân giáo sư chỉ bảo võ thuật đây?”

Diệp Thiên Vân cười cười lắc đầu không nói. Hôm nay hắn tới đây chính là muốn rời đi thể viện Cẩm thành. Trường học có lẽ rất yên tĩnh, thế nhưng hắn còn có chuyện thể tục quần thân, hưởng hồ Ngô Lập Sâm hiện tại đã muốn thu Thực Trung, như vậy sau này hắn càng không cách nào dứt ra.

Thế cục của Thực Trung dị thường khản trương, cho nên hắn phải dồn hết tâm tư vào đó.

Nữ sinh thấy Diệp Thiên Vân không có đáp lời, biết là hi vọng của mình thất bại rồi. Nàng tràn ngập hi vọng nói: “Thầy, nếu có nhàn rồi có thể chỉ giáo cho bọn em được không. Cho bọn em số điện thoại...”

“Thầy? Ngài đã tới!” Lý Tưởng vừa dừng tập, vừa vận thấy Diệp Thiên Vân. Hắn rất vui mừng.

Diệp Thiên Vân không tìm được cớ cự tuyệt. Lý Tưởng vừa vận tới, cho nên hắn nói với nữ sinh kia: “Có thời gian rồi nói sau. Gần đây tôi hơi bận rộn!” Nói xong hắn dứt ra khỏi đám người.

Nữ sinh hung hăng trừng mắt nhìn Lý Tưởng. Nhưng cũng không có biện pháp gì. Ai bảo Lý Tưởng là học sinh yêu của người ta chứ!

“Luyện tập thể nào rồi?” Diệp Thiên Vân nhìn bộ dạng thành thật thuần phác của Lý Tưởng. Hơi có chút giật mình. Tên này bây giờ trông khí chất có vẻ thay đổi, hẳn là công phu có tinh tiến.

“Có nhiều chỗ không rõ. Đặc biệt là tám chiêu mà lúc thi đấu thầy đã dạy!” Lý Tưởng gãi đầu ngốc nghếch cười. Sau đó hắn lại lắc đầu nói: “Tự mình tìm hiểu, đến lúc đó nhất định sẽ minh bạch!”

Diệp Thiên Vân biết thời gian có thể tự mình truyền thụ cho hắn không còn nhiều lắm, hắn cởi áo khoác ra, sau đó mỉm cười nói: “Cậu nói xem, chỗ nào còn chưa minh bạch thì nói ra coi!”

“Ừm!” Lý Tưởng dùng sức gật gật đầu, hắn vứt chiếc khăn lau mồ hôi ra, sau đó nói lại tất cả những chỗ mà mình không hiểu!

Vài học sinh ở một bên nhìn mà rất ghen tỵ, Diệp Thiên Vân là danh sư, lại chỉ dạy học sinh của mình, điều này làm cho trong lòng rất nhiều cảm thấy không công bằng.

Hai tiếng, Diệp Thiên Vân đem từng chiêu từng thức Bát Cực Quyền hoàn toàn biểu diễn ra cho Lý Tưởng xem, trong chốn võ lâm, tối trọng yếu nhất không phải là chiêu thức, mà là phương pháp phát lực. Có phương pháp chẳng khác nào nắm chìa khóa nhập môn.

Lý Tưởng tự nhận đã khổ luyện, thế nhưng cùng Bát Cực Quyền của Diệp Thiên Vân mà so, vô luận là từ phương diện nào cũng kém xa vạn dặm. Hắn suy ngẫm nói: “Em thật có phần kiêu ngạo rồi, sau này nhất định phải ổn định hơn nữa!”

Trong ấn tượng của Diệp Thiên Vân, Lý Tưởng là học sinh mà hắn rất yêu thích, tuy hắn nhập môn hơi trễ, tư chất bình thường, thế nhưng hắn lại ổn trọng, cẩn thận những thứ này cũng đủ rồi!

Diệp Thiên Vân ừm một tiếng, gật đầu nói: “Buông lỏng tinh thần, phải biết rằng nhân ngoại hữu nhân, không nên tự mãn, như vậy chính là tự hủy diệt tiền đồ của mình!”

Lý Tưởng tựa hồ như cảm giác được cái gì đó, ánh mắt lại không ngăn được lệ quang, lẩm bẩm nói: “Thầy, người phải rời đi sao?”

Thân thể Diệp Thiên Vân hơi có chút nóng lên, xoa xoa mặt, gật đầu nói: “Đúng vậy! Đây có lẽ là lần cuối tôi dạy cậu, hi vọng cậu có thể nhớ kỹ những kỹ xảo này!”

“Thầy...Em...” Lý Tưởng hiện tại không muốn nhất là Diệp Thiên Vân rời đi.

Vừa rồi hắn đã tiếp xúc tới một cánh cửa mới, thế nhưng trong nháy mắt này ân sư lại phải rời đi!

Diệp Thiên Vân rất tiêu sái cười cười, móc từ trong túi ra một quyển bút ký rất nặng, đưa cho hắn, nói: “Đây là ta chút quà trước lúc đi tôi để cho cậu, hi vọng cậu có thể tiến xa hơn trên con đường võ đạo!”

“Sư phụ...” Lý Tưởng bất ngờ quỳ xuống, nặng nề dập đầu nói: “Thầy là sư phụ của em, võ đạo là do thầy dẫn đường, em...Em...Không biết dùng cái gì để tạ ơn thầy.

Ngày thường ý chí của Diệp Thiên Vân rất vững vàng sắt đá, lúc này lại dâng lên niềm thương cảm không nói lên lời, hắn thở dài thật sâu nói: “Hãy đi tốt trên con đường của mình, đó chính là món quà lớn nhất báo đáp cho tôi rồi!”

Mấy nữ học sinh thấy bộ dạng này của Lý Tưởng, đều không thể tin được. Xã hội bây giờ đã sớm mất đi loại lễ tiết này, loại cảm tình siêu việt này vượt ra khỏi phạm trù nhận thức của bọn họ!

Lý Tưởng tình thâm ý trọng nhìn Diệp Thiên Vân.

Thoảng trầm ngâm, sau đó hắn xuất ra một cây bút, chậm rãi nói: “Học quyền thuật rất có nhiều chuyện thị phi, đây là một sổ điện thoại, nếu như có một ngày... Nếu như có một ngày cậu thật sự cùng đường, vậy hãy gọi vào sổ này, đến lúc đó sẽ có người giúp cậu!” Sổ này chính là của Hà Sơn của Bát Cực Môn.

Lý Tưởng khê giạt mình, hai mắt đỏ hồng, hắn lau nước mắt, có chút khó hiểu hỏi: “Sư phụ, người đây là...”

Diệp Thiên Vân bình tĩnh nói: “Với công phu của cậu, có lẽ một ngày, xã hội này sẽ không dung được cậu!”

“Điều này...Sao có thể chứ?” Lý Tưởng dù sao vẫn còn là học sinh, căn bản không rõ mấy đạo lý này.

“Nếu quả thật đến ngày đó, cậu tự sẽ rõ!” Diệp Thiên Vân biết hắn không cách nào giải thích được, vỗ vỗ bả vai của hắn, nói: “Tôi không muốn có một ngày cậu gặp hoàn cảnh như vậy! Ngoài ra...Sổ này không đến lúc cuối đường không nên gọi, nếu không tôi sẽ không tha thứ cho cậu đâu!”

“Dạ hiểu rồi ạ!” Đầu óc của Lý Tường không quá nhanh nhạy mà là đơn thuần, chuyện mà Diệp Thiên Vân đã phân phó, hẳn nhất định sẽ nghiêm chỉnh chấp hành.

Rời khỏi phòng tập, Diệp Thiên Vân trực tiếp tìm tới văn phòng viện trưởng nói rõ ý đồ đến lần này. Tô Toàn Sinh đang ở trong phòng duyệt văn kiện, hơn nữa Vương Dong lại trùng hợp có mặt tại đây.

“Gi? Cậu phải đi?” Tô Toàn Sinh cơ hồ phản xạ có điều kiện đứng lên, lão cũng thật không muốn để hấn đi! Trường thật vất vả lắm mới tìm được một giáo viên nhân tài dạy võ học truyền thống, lão vô ý thức nghiêm khắc nói: “Không được! Tôi không đồng ý cho cậu từ chức, có cậu ở đây, thành tích võ thuật chuyên nghiệp của trường được thăng hoa rất lớn, hai ngày trước trường vừa bầu cậu làm giáo sư trẻ tuổi xuất sắc nhất toàn tỉnh năm nay đó!”

Diệp Thiên Vân có thể hoàn toàn không cần báo cáo cho bất cứ người nào, im lặng rời đi, nhưng hấn nghĩ như vậy có điểm không ổn thỏa, vì vậy lúc này hấn chân thành nói: “Tô viện trưởng, thật ra tôi có chuyện trọng yếu phải làm, bây giờ trong nhà mới thông báo bắt phải trở về, mong ngài có thể hiểu được nỗi khổ tâm của tôi!”

Vương Dong trước kia hận không thể đuổi Diệp Thiên Vân mau mau rời đi, nhưng ở chung một đoạn thời gian, nàng cảm thấy cách đối nhân xử thế của Diệp Thiên Vân cũng không tệ! Đồng dạng cũng muốn giữ hấn lại, nàng nói: “Thầy Diệp, anh không thể suy nghĩ lại sao? Anh rời đi, vô luận là đối với bản thân hay đối với trường học đều là tổn thất rất lớn!”

Diệp Thiên Vân đã quyết ý ra đi, hấn cười cười nói: “Nếu như không phải vướng bận một số chuyện, tôi nhất định sẽ ở chỗ này tiếp tục công tác, nhưng hiện tại...”

Tô viện trưởng có chút nghi ngờ nói: “Tiểu Diệp, cậu hãy nói thực ra coi, có phải trong trường có điểm nào khiến cậu phật ý? Nếu như là lương hoặc đãi ngộ có vấn đề, chúng ta có thể thương lượng!”

Tô Toàn Sinh không rõ, nhưng Vương Dong từng chứng kiến, Diệp Thiên Vân tuyệt đối không thể làm giáo viên lâu dài ở trường. Tại Phúc Kiến nàng đã hoài nghi thân phận của hấn.

“Thật không phải như vậy! Viện trưởng ngài có thể yên tâm, tôi chỉ tạm thời không công tác nữa thôi!” Diệp Thiên Vân chỉ có thể nói vậy.

“... Ài!” Tô Toàn Sinh cân nhắc thật lâu, sau nửa ngày không ngừng khuyên nhủ, lão đành phải gật đầu nói: “Tiểu Diệp, chúng ta làm đồng sự cũng được một thời gian, tôi rất xem trọng cậu, hơn nữa chuẩn bị đem cậu cùng Vương Dong bồi dưỡng thành người kế nghiệp tôi, hiện tại tìm đâu ra giáo viên ưu tú như cậu chứ...”

Diệp Thiên Vân nhìn ánh mắt của Tô Toàn Sinh rất chân thành, hấn liền cười nói: “Nếu như Tô viện trưởng có thể đợi được hai năm, vậy hãy tìm Tổng Học Nghiệp cùng Lý Tường, tin tưởng bọn họ sau khi tốt nghiệp nhất định có thể làm cho ngài nhìn với con mắt khác!”

Tô Toàn Sinh cười nói: “Tiểu Diệp à, cậu thật đúng là tiến cử nhân tài nhưng lại không tiến cử bản thân, bọn họ đều là học trò do cậu dạy phải không? Đến lúc đó tôi sẽ lập tức đi chứng thực! Ha ha!”

“Nhưng mà Tổng Học Nghiệp cùng Lý Tường trình độ cũng không tệ lắm! Nếu như còn có thể tiếp tục tiến lên, học viện nhất định sẽ lưu vị trí cho bọn họ!”

Tô Toàn Sinh cười ha hả đáp ứng.

Diệp Thiên Vân lộ ra vẻ cảm kích, hấn minh bạch Tô Toàn Sinh đang cho mình một điểm nhân tình, hấn gật đầu nói: “Tô viện trưởng, tôi xin phép đi đây, mong trường chúng ta dưới sự lãnh đạo của ngài ngày càng phát triển!”

Rời khỏi văn phòng, Diệp Thiên Vân nhìn phong cảnh hai bên, dường như hấn cảm thấy thiếu thứ gì đó. Nhưng mà điều này đã không còn trọng yếu nữa, bởi vì bản thân sắp rời đi, cho nên hấn cũng không quan tâm tới chỗ này nữa!

“Thầy Diệp, đợi một chút!”

Khi đã đi được khá xa, Diệp Thiên Vân bỗng nghe một giọng nói thanh âm gọi mình, hần dừng bước xoay người nhìn thoáng qua một cái, nguyên lai là Vương Dong.

“Mệt chết tôi...” Vương Dong thở hổn hển chạy tới, nằng hung hăng trừng mắt liếc hần nói: “Anh đi cũng thật là nhanh, thiếu chút nữa không đuổi kịp rồi!”

Diệp Thiên Vân thấy trán nằng lấm tấm mồ hôi, gật đầu nói: “Cô giáo Vương, có chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì không thể tìm anh sao?” Vương Dong trợn mắt nhìn, sau đó mới nói: “Tôi không thể tiền anh được sao, bằng không mọi người cùng đi ăn cơm nhé!”

Diệp Thiên Vân trầm giọng nói: “Ừm, vì tâm ý của cô tôi xin nhận!”

Wương Dong hì hì cười nói: “Nguyên bản định ăn hết tiền của anh, thế nhưng hiện tại nhìn thái độ của anh cũng không tệ, coi như xong!” Đang lúc nói chuyện nằng móc từ trong túi quần ra một chùm chìa khóa, từ chùm chìa khóa nằng tách ra một thứ đồ trang sức tinh mỹ, sau đó đưa cho Diệp Thiên Vân: “Tặng anh!”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, cầm lấy, sau đó bắt đầu đánh giá: “Vật gì vậy?”

“Ảnh ngọc của bốn tiểu thư, cho anh coi như là quà lưu niệm!” Chẳng biết từ lúc nào, Vương Dong giống như con thỏ nhỏ chạy đi rất xa, chẳng qua thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lên một cái, hai gò má bị nhiễm đỏ, khiến nằng trông có thêm ba phần mỹ lệ.

Diệp Thiên Vân vuốt ve chiếc thẻ bài trong tay, rõ ràng có thể thấy được khuôn mặt xinh đẹp của Vương Dong bên trong...

608. Chương 609: Chỗ Rẽ

Ba ngày kế tiếp, hần đều dồn hết tâm sức vào chuyện tu luyện Kim Chung Tráo. Kim Chung Tráo cũng đã đột phá tới tầng chín trung kỳ, cho nên hần cần phải củng cố. Võ học một đường không tiến tất lùi, đây cũng là nguyên nhân mỗi ngày hần đều kiên trì luyện tập.

Kim Chung Tráo càng về sau uy lực càng lớn, thế nhưng thời gian đột phá cũng lâu hơn! May mà tại Song Phong trấn gặp được kỳ ngộ, trong lúc vô hình hần đã tiến một bước dài, nếu không, cũng không biết khi nào mới có thể tiến lên tầng mười.

Duy chỉ có đan dược phối hợp, lại tăng thêm thời gian luyện tập khoa học, đem tốc độ hành công đẩy tới mức cao nhất. Diệp Thiên Vân có lòng tin trong một năm thời gian hần sẽ đạt tới tầng thứ mười.

Trong cả quá trình này hần không chỉ có đối mặt với khó khăn, mệt mỏi, còn có tịch mịch, bức bối, sợ hãi, các mặt trái của tâm tình.

Bất kì một loại tâm tình nào cũng có thể ảnh hưởng tới tiến độ tu luyện của hần, hần chỉ có thể cẩn thận từng ly từng tí mà tiến lên. Một người muốn thành công, thiết yếu phải học được tính nhẫn nại cùng cô độc!

Thời gian trong chớp mắt đã tới tháng sáu, thời tiết Cẩm thành không ngừng đổ mưa, tuy nó mang theo cái oi bức của mùa hè, thế nhưng trong lòng mọi người vẫn không hết được phiền não.

“Diệp tiên sinh!” Mông Nghĩa hấp tấp từ bên ngoài chạy tới phòng khách thuộc Mông Thái tập đoàn, hần có phần nóng vội nói: “Tiên sinh, ngày hôm qua Đỗ gia cùng chúng tôi đàm phán dung hòa, nhưng người của tôi lại phát hiện tối hôm qua có người lạ ra vào, hơn nữa còn là cao thủ! Một tên thủ hạ dưới tay đi tìm hiểu, thiếu chút nữa bị phát hiện!”

Lúc này Diệp Thiên Vân đang cùng Ngô Lập Sâm nghiên ngẫm công pháp Hình Ý cùng Thái Cực. Võ giả ở cùng một chỗ ngoại trừ bàn luận ra, phương diện khác chính là giúp đỡ nhau trao đổi cùng tăng cường lịch duyệt. Nghe được tin này hần thoáng cau mày nói: “Anh cho rằng bọn chúng có dị động?”

“Đúng vậy!” Mông Nghĩa ở trước mặt hai người cũng không dám tự cao tự đại, đem chén trà trên bàn uống cạn sạch, sau đó vẻ mặt buồn rầu nói: “Còn có một ít tin tức nữa khiến cho người ta càng thêm hoài nghi! Vài ngày trước! Đỗ Vũ Tích còn gặp mặt chúng tôi, hơn nữa bọn họ lại rất phản cảm vì việc Hồng gia dẫn

ngoại nhân vào! Nhưng hôm nay hắn lại diện nói tạm thời không gia nhập vào ân oán của bên nào cả, bảo trì thế trung lập...”

“Sợ cái gì?” Ngô Lập Sâm hừ lạnh một tiếng, chẳng hề để ý nói: “Nhiều hơn một Đỗ gia cũng không nhiều, thiếu đi một Đỗ gia cũng không thiếu! Thực sự không phải là Ngô Lập Sâm tôi không coi ai ra gì, mà thực lực của Đỗ gia quả thực rất nhỏ, thật không biết bọn họ có chỗ tốt gì!”

Mông Nghĩa làm ăn trong giới thương nhân lâu ngày, đương nhiên tư duy so với người khác bất đồng. Tại thời khắc mấu chốt vẫn hi vọng nhiều bằng hữu, ít địch nhân. Hắn cười ha ha nói: “Tôi chỉ nói là có một điểm đáng ngờ mà thôi. Đỗ gia cho tới bây giờ đều nói được thì làm được, lần này lật lọng, tôi rất hoài nghi bọn họ không phải là...”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu tiêu hóa tin tức mà Mông Nghĩa mang tới. Chính như lời của Ngô Lập Sâm nói. Thái Cực môn trừ mình môn nhân của mình ra, còn mời tới rất nhiều bằng hữu. Đỗ gia ở trong vòng tròn này, đích xác cũng không làm thêm được gì! Nhưng hắn lại giống như Mông Nghĩa, đều lo lắng tới lần trở mặt này của Đỗ gia.

Bởi vì trong lòng Diệp Thiên Vân, còn cất giấu một bí mật khác, đó chính là Song Phong trấn! Cao thủ ở Song Phong trấn rất nhiều. Nhiều đến nỗi có thể so cùng Thiếu Lâm! Cho nên hắn đang suy nghĩ, đưa ra giả thiết với bọn họ, nếu như vậy mới có thể đề phòng tên bắn lén!

“Mông tiên sinh. Vị dưới tay kia của anh có ở đây không?” Diệp Thiên Vân suy nghĩ sâu xa, sau đó cảm thấy nhất định phải hạp người này.

Ngô Lập Sâm có phần không đồng tình, khuyên nhủ: “Hắn thì biết được cái gì chứ. Còn không bằng chúng ta tự mình đi điều tra một phen! Như vậy tin tức càng thêm chính xác, càng thêm hữu dụng!”

Mông Nghĩa đương nhiên đứng cùng trận địa với Diệp Thiên Vân. Hắn ừm một tiếng, phân phó vài câu với tên vệ sĩ.

Ước chừng qua năm phút đồng hồ, tiếng gõ cửa vang lên, một cái đầu nhỏ gầy đột nhiên ló vào, ánh mắt lăm lét đảo qua một vòng, mới cẩn thận từng ly từng tí đi vào. Đi tới gần Mông Nghĩa, tên này cúi gập người cơ hồ khom lưng tới chín mươi độ, trong mắt lộ vẻ giảo hoạt nói: “Ông chủ, nghe nói ngài có việc tìm tôi?”

Mông Nghĩa không trả lời hắn, quay sang giới thiệu với Diệp Thiên Vân: “Hắn chính là Yến Tiểu Xuân, ngày thường đều là người phụ trách tìm hiểu Đỗ gia!”

“Diệp tiên sinh, có việc gì ngài cứ phân phó, tiểu nhân nhất định sẽ toàn lực đi làm, tuyệt không có phụ sự kỳ vọng của ngài!” Yến Tiểu Xuân mang theo vài phần nịnh nọt, liên tục gật đầu cười nói. Hắn hiểu rõ người trước mắt này là ai, chân chính chính là đại nhân vật, nói không chừng ngày nào đó sẽ cho mình thăng chức cũng không biết chừng!

“Cậu nói rõ tình huống giám thị Đỗ gia ra, nói chi tiết một chút!” Ấn tượng đầu tiên của Diệp Thiên Vân với người này là hắn rất cơ trí, trông có vẻ là một kẻ lấu cá.

“Dạ!” Yến Tiểu Xuân như nhận được nhiệm vụ của trời, hắn trừng lớn mắt nói: “Nói tới cũng thật là mạo hiểm... Sau nửa đêm ngày hôm qua, tôi đi tới gần Đỗ gia thăm dò, không ngờ đụng phải nhân vật tàn nhẫn!”

Mông Nghĩa sợ hắn ăn nói không biết giữ mồm, trong lúc lơ đãng liền nói: “Trong lúc nói chuyện cậu không cần phải khuếch đại, nếu không tôi sẽ ném cậu xuống sông cho cá ăn!”

Yến Tiểu Xuân bị dọa khiến linh hồn run rẩy, thời gian hắn đi theo Mông Nghĩa cũng không ngắn, tự nhiên rõ lời này không phải là đùa. Mồ hôi lạnh thoáng cái nhỏ từ thái dương xuống, hắn run rẩy nói: “Tiểu nhân không dám! Ước chừng... Là sau nửa đêm lúc hai giờ gì đó, đột nhiên có mười người đi tới hậu viện của Đỗ gia! Khi đó tôi đang đứng trước cửa hàng bán hoa quả nói chuyện phiếm với ông chủ bán hàng, một người trong đám này liếc mắt nhìn tôi, ánh mắt kia thật làm cho người ta không rét mà run!”

“Những người này đều là cao nhất, bức tường bao cao hơn ba thước, bọn họ chỉ cần nhún người đã nhảy qua, tôi chưa từng thấy qua cảnh nào như vậy a...”

Yến Tiểu Xuân tái mặt nói:

“Lúc đó tôi đang giả vờ chọn dưa hấu, thoáng nhìn qua thì thấy một người trong đám mặc quần áo tím giống như quỷ vậy!” Hắc nhìn thần sắc bán tín bán nghi của Mông Nghĩa, thề nói: “Ông chủ, tôi nói thật mà, người kia...”

“Tóc rất dài, rủ xuống tận hông sao?” Diệp Thiên Vân chậm rãi bổ sung nói.

Yến Tiểu Xuân mở to hai mắt nhìn hắc, lấp bắp nói: “Diệp tiên sinh... Ngài đã sớm biết sao?”

Diệp Thiên Vân phát tay ý bảo hắc đi ra, thần sắc lúc này có phần ngưng trọng. Vài ngày trước hắc còn đánh nhau với người mà trong miệng Yến Tiểu Xuân đề cập tới, hắc đã chuẩn bị tâm lý, thể nhưng vẫn không thể dự liệu được bọn chúng lại tới nhanh như vậy!

“Tiên sinh, có phát hiện gì không?” Sắc mặt Mông Nghĩa có chút vui mừng, dù sao nghi vấn này cũng là do mình nói ra. Từ vẻ mặt của Diệp Thiên Vân mà xem, tin tức này hiển nhiên là phi thường trọng yếu!

Diệp Thiên Vân hơi chút do dự, trầm giọng nói: “Phiền Mông tiên sinh đi cùng Hồng Hiến Phương Thông, để hắc báo cáo tình hình gần đây của Thiếu Lâm. Tôi nghĩ không lâu nữa, Thục Trung sẽ có biến hóa!”

Mông Nghĩa mạnh mẽ gạt đầu, loạn thế mới xuất anh hùng, hắc không hề sợ Thục Trung đại loạn, chỉ cần đảm bảo bản thân an toàn, đảm bảo lợi ích cho Mông gia, như vậy cho dù chết có mấy người thì có là gì?

“Thiên Vân, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?” Ngô Lập Sâm đã kiểm chế rất lâu, lúc này nhìn Mông Nghĩa đã rời đi, lão hết sức tò mò nói: “Lại có thể lực nào mới thành lập sao?”

“Tôi nhớ lão ca đã từng nói qua, Thục Trung khẳng định có một cỗ thể lực rất mạnh, nếu không không có khả năng bình yên nhiều năm như vậy!” Diệp Thiên Vân cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, cũng không tiếp tục nói nữa.

Ngô Lập Sâm có phần hấp tấp, lão đã sớm muốn tìm ra thể lực phía sau Thục Trung, duy chỉ có thể dựa vào Mông gia mới tìm ra, điều này làm cho lão rất buồn bực!

Hiện tại Diệp Thiên Vân đột nhiên nói có một nửa, há có thể không khiến lão động tâm, lão lập tức túm lấy chén trà trong tay Diệp Thiên Vân, nói: “Lão đệ, cậu cũng đừng có rề rà nữa, coi như lão ca tôi thiếu nợ cậu một phần nhân tình còn không được sao?”

Diệp Thiên Vân rốt cuộc cũng thỏa mãn, chuyện tình về Mân Nam Tứ Hung vẫn làm cho hắc khó chịu, thấy Ngô Lập Sâm chịu thua, hắc mới nghiêm mặt nói: “Tại Thục Trung có một thể lực che giấu vô cùng sâu, mấy ngày hôm trước...” Đêm chuyện vài ngày trước mình trải qua tại Song Phong trấn kể ra.

“Song Phong trấn!” Ngô Lập Sâm khó hiểu dò hỏi: “Hậu duệ của Nga Mi? Võ lâm mặc dù có nghe đồn một chút về bọn họ, nhưng là chuyện tình trăm năm trước rồi!”

Diệp Thiên Vân mới vào võ lâm được vài năm, đồng dạng cũng chưa từng nghe qua thông tin bất kì nào liên quan tới Nga Mi, hắc nói: “Thể lực của Nga Mi trăm năm trước rất lớn sao?”

“Lớn? Há chỉ là lớn không thôi!” Ngô Lập Sâm cười lạnh một tiếng nói: “Nga Mi hưng thịnh, từng cùng Võ Đang Thiếu Lâm nổi danh, tại Trung Quốc được gọi là tam đại lưu phái võ thuật! Phái Nga Mi gồm nhiều mặt, như Phật gia cùng Đạo gia, đã hấp thu tinh hoa của Đạo gia còn có thiền tu trụ cột của Phật gia, sau đó sáng tạo ra một bộ công pháp độc đáo, tinh công kết hợp cùng phương pháp luyện công.

“Loại phương pháp luyện công này trải qua nhiều niên đại truyền thừa, tạo thành nền tảng của võ thuật phái Nga Mi. Cùng lúc đó trăm ngàn năm qua tại Thục Trung, dân gian cũng truyền lưu ra môn võ công đặc biệt, cũng tạo thành phong trào, trải qua nhiều thế hệ không có bị mai một!”

“Đều là quá khứ thôi!” Giữa hai vùng lông mày của Ngô Lập Sâm hình thành một chữ “Xuyên” < = “> thập phần lo lắng nói: “Lạc đà chết gần so ra vẫn còn khỏe hơn ngựa lớn, không biết Nga Mi nguyên bản ở Song Phong trấn đến tột cùng là còn bao nhiêu thực lực!”

Diệp Thiên Vân cũng không nói gì, phỏng chừng hậu duệ của Nga Mi có ở Song Phong trấn cũng không có quan hệ với mình. Sau khi hắc làm ô nhiễm nguồn nước, võ giả của Hoàng gia chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, bọn họ nhất định sẽ tìm tới mình, đến lúc đó thật sự có chút phiền phức.

Ngô Lập Sâm nguyên bản trong lòng đã đủ lo lắng, mà khi lão biết được cần đối mặt với hai đại phái, sau đó trong lòng càng dị thường không yên! Thái Cực môn mặc dù có chút căn bản, nhưng nếu so cùng hai môn phái kia, kinh nghiệm còn khiêm khuyết rất nhiều. Lão nhìn về phía Diệp Thiên Vân dò hỏi: “Khi cậu giao thủ cùng bọn họ, có thể đoán được thực lực của bọn họ đến mức nào không?”

Diệp Thiên Vân thiếu chút nữa chết ở Song Phong trấn, cho dù lúc ở Thiếu Lâm bị vây công cũng không hung hiểm như thế, hần thoáng gật đầu nói: “Thực lực của bọn họ phi thường mạnh, mạng của tôi thiếu chút nữa phải lưu tại đó đấy!”

Ngô Lập Sâm lắc lắc đầu nói: “Cậu chỉ có một mình, sống sót trở về cũng đã rất giỏi rồi! Tôi từng nghe sư phụ tôi nói qua, danh thế của Nga Mi hưng thịnh còn hơn ba phần so với Thiếu Lâm! Công pháp của bọn họ rất kỳ lạ, hơn nữa công pháp chỉ nội truyền!”

Diệp Thiên Vân đã từng trải qua nên hiểu rất rõ, hần thở dài khuyên nhủ: “Lão ca, nếu như lão không có nắm chắc tốt nhất hãy tạm thời rời lại, bằng không hai phái giáp công, Thái Cực liệu có thể chống đỡ được bao lâu?”

Ngô Lập Sâm tỏ vẻ không cam lòng, lão dùng ngón tay gõ lên bàn một hồi lâu, sau đó cười tủm tỉm nói: “Tình thế có lẽ không đến mức hồng бет như tôi tưởng tượng. Tôi nghĩ còn một biện pháp nữa, không biết là có thể thực hiện được hay không!”

“Biện pháp gì?”

Ngô Lập Sâm đứng lên chấp tay sau lưng đi hai bước, sau đó dừng lại chậm rãi nói: “Thái Cực môn của tôi nếu đã không được, vậy trong chốn võ lâm hẳn là làm được! Hắc hắc, Nga Mi Thiếu Lâm cường đại thì thế nào? Chúng ta tung ra tin tức, đem các môn phái trong võ lâm dẫn tới, tôi muốn xem cường long cùng đám rắn độc đấu đá lẫn nhau, đến tột cùng là ai thắng ai thua!”

Diệp Thiên Vân không ngờ cuối cùng Ngô Lập Sâm lại muốn đi một bước này! Hần tối không hi vọng đem thân thể bạo lộ, nhưng tình thế trước mắt khiến hần vô kế khả thi!

609. Chương 610: Tái Chiến Giang Hồ

Ba ngày sau, trong chốn võ lâm xuất hiện tin tức có mấy người không rõ lai lịch xuất hiện, “Thiếu Lâm tại Thục Trung phát hiện có kho báu, nhưng lại có tuyệt kỹ thất truyền từ lâu của Nga Mi”... ..” Thục Trung đột nhiên xuất hiện rất nhiều cao thủ“... ..” Hậu duệ của Nga Mi rốt cuộc cũng xuất thế!” Những tin tức này ừn ừn được truyền bá rộng ra.

Tin tức chỉ một ngày đã truyền tới các môn phái, khiến võ lâm nổi lên một trận sóng to gió lớn! Một ít người trẻ tuổi không biết Nga Mi mạnh thế nào, nhưng đám tông sư kia lại hoàn toàn bất đồng, bọn họ sớm đã có ấn tượng với Nga Mi. Tuy niên đại đã lâu nhưng mà chính xác là bọn họ có tồn tại.

Không ít võ giả nghe được tin này sau đó như ong gặp mật hoa, chậm rãi bắt đầu rục rịch.

Một ít võ giả ồ trọng hơn đầu tiên lợi dụng người của mình tìm hiểu cùng xác thực tin tức, rất nhanh phải có được thông tin chính xác. Động tĩnh lớn như vậy trong võ lâm, căn bản không thoát khỏi tai mắt của bọn họ.

Có tin tức chỉ ra, Thiếu Lâm đã động thủ trước một bước, đi tìm kiếm kho báu cùng với tuyệt kỹ thất lạc của Nga Mi! Điều này làm cho vài môn chủ môn phái trong võ lâm đỏ mắt, vì sao chuyện tốt như vậy chung quy chỉ rơi lên trên người của Thiếu Lâm? Bọn họ cho dù không nghĩ đi theo ăn được canh, cũng phải kiểm chút hơi ẩm.

Rất nhanh, phần lớn võ giả đều ngồi không yên. Nơi Thiếu Lâm tới, cho dù không có kho báu bí kỹ, cũng tuyệt đối có thể xem náo nhiệt! Võ lâm đã yên bình rất lâu rồi, cũng đã tịch mịch thật lâu, lần này rốt cuộc cũng có sóng gió, bọn người há lại không hưng phấn? Người nóng vội đã sớm ngồi máy bay đáp xuống Thục Trung, tới sớm một ngày, có lẽ sẽ có thu hoạch ngày ý muốn!

Phái Nga Mi huy hoàng cùng nổi danh cùng Thiếu Lâm, Võ Đang, đương nhiên là thực lực của bọn họ vượt qua các môn phái khác! Một số người rất cao hứng chứng kiến võ lâm đã đánh mất vẻ yên bình, bởi vì lần

này đồng nghĩa với thế lực trong võ lâm một lần nữa bị phân chia, càng có nhiều cơ hội hơn! Không chỉ có chỗ tốt đối với cá nhân, mà ngay cả đối với môn phái cũng có thể vơ vét một hồi.

Có lẽ bởi vì Nga Mi, sẽ có một ít người chết, sẽ có một ít người kiếm được lợi ích không nhỏ, cho nên chỉ đành nhìn xem ai có mệnh không tốt mà thôi!

Trong phòng Tổng Thống tại khách sạn Khải Tân Tư, đám người khơi xướng nên trường sóng gió này đang nhâm nhi uống trà, Ngô Lập Sâm nâng chén trà lên vui vẻ nói: “Không tới vài ngày, môn phái trong võ lâm đã lộ diện hết, đến lúc đó sẽ có trò hay để xem rồi!”

Sắc mặt Diệp Thiên Vân có chút lo lắng, đối với hắn, võ lâm cũng không phải nơi tốt lành gì! Nơi đó chính là người ăn thịt người, nơi đó đầy máu tanh, hắn vừa mới trốn từ nơi đó ra, nhưng hiện tại lại bị cuốn vào.

Nếu như lúc trước Diệp Thiên Vân lợc lỏi một chút, hắn tuyệt đối sẽ không để ý tới thứ này. Nhưng hiện tại... Nghĩ đến con trai cùng Hứa Tình, khuôn mặt hắn lại lộ vẻ áy náy. Hắn không phải là một người chồng tốt, không phải là người cha giỏi! Hắn chỉ là một người muốn buông tha tất cả để đi tìm con đường võ giả.

“Lão đệ!” Một giây suy tư này khiến Ngô Lập Sâm nhìn thấu biểu tình của hắn. Lão nâng chén uống cạn, sau đó nhàn nhạt nói: “Lão ca có hai câu thật lòng muốn nói! Một khi bước vào võ lâm sẽ vĩnh viễn không thoát khỏi thị phi! Tôi đã từng sinh ra ý nghĩ như cậu. Còn muốn đoạn tuyệt với võ lâm! Chẳng qua là quyết định này, khiến tôi mất mười năm ngồi trong nhà giam đó!”

Ngô Lập Sâm có phần thương cảm, hôm nay lão đặc biệt nói nhiều: “Chỉ cần một khi bước vào võ lâm. Chẳng khác nào bị đóng dấu, không ai có thể thông dong trở ra. Đây chính là số mệnh!”

Diệp Thiên Vân nhớ lại lúc mới bước vào võ lâm. Vương Vinh Cường cũng từng nói với hắn. Hôm nay nhớ lại, quả thực là cảm khái vạn phần. Võ lâm chỉ có hai chữ, nhưng đã dính biết bao máu người. Không giết chóc sẽ bị giết vong. Trong lúc giết chóc điên cuồng hắn đã từng trải qua “Diệt vong”. Chẳng lẽ lại phải điên cuồng như vậy sao?

Ngô Lập Sâm cảm thấy chủ đề này có phần nặng nề. Lòng mày lão nhướng lên, vừa cười vừa nói: “Không đề cập tới những thứ này nữa. Đúng rồi! Tôi từng nghe sư phụ nói qua, Phái Nga Mi cùng phái Thiếu Lâm, Vũ Đang đều cường đại về mọi mặt, nội ngoại song tu. Thế nhưng phong cách của ba phái lại bất đồng. Ai cũng có sở trường riêng. Từ “Nội ngoại” “Cương nhu” “Trường đoản” ba phương diện khác nhau. Phái Nga Mi Phái Nga Mi còn có một tuyệt kỹ rất lợi hại, tên là Thiên Cương Chỉ Huyệt Pháp!”

Diệp Thiên Vân đã giao thủ qua với ông nội của Nguyễn Tiểu Thất là Nguyễn Đồng. Một chiêu cuối cùng đối phương đã dùng một loại chỉ pháp quái dị. Hắn có thể cảm nhận được cường đại uy hiếp trong đó. Cảm giác của võ giả rất linh mãnh. Có khi thường lấy trực giác làm tiêu chí phán đoán chuẩn. Lúc này hắn nói: “Có lẽ tôi đã gặp qua!”

Thần sắc của Ngô Lập Sâm lộ vẻ hâm mộ, nói: “Chỉ pháp này bình thường chỉ dùng để mát xa, cứu người, thế nhưng một khi võ giả dùng nó, có thể biến thành thủ đoạn giết người hoàn hảo!”

Diệp Thiên Vân cảm nhận được võ học Trung Hoa quả là có nhiều điều kỳ diệu, Thiên Cương Chỉ huyệt giống như một thanh thái đao, có thể thái rau, cũng có thể giết người, đơn giản là nhìn công phu của người sử dụng như thế nào mà thôi!

“Lão đệ, nhìn hai đầu lông mày của cậu tựa hồ so với lần trước gặp mặt có điểm bất đồng, tựa hồ... Có phần biến hóa, chẳng lẽ công phu lại tinh tiến?” Khi đang nói chuyện Ngô Lập Sâm làm như lơ đãng dò hỏi, phát hiện ngón tay cầm chén trà của Diệp Thiên Vân trắng nõn như ngọc, lập tức quỳ kén cơ bản nhất đều biết mất không thấy! Lão lập tức lắc đầu thở dài nói: “Tôi cả đời đều nghiên cứu võ học, nhưng lại không thể nhìn thấu!”

Diệp Thiên Vân biết bản thân mình có biến hóa vi diệu, Kim Chung Tráo đột phá tầng thứ chín khiến hắn mơ hồ cảm nhận được. Đặc biệt là tới trung kỳ, loại biến hóa này tựa hồ như rõ ràng hơn, nhưng hắn không muốn bại lộ công phu của mình, vì vậy chỉ mỉm cười nói: “Chắc là lão ca hoa mắt rồi, luyện tới trình độ như của chúng ta, muốn đề cao thêm một tầng thứ, phải nói là rất rất khó khăn...”

Một câu nói kia khiến Ngô Lập Sâm đồng cảm, lão bị nhốt mười năm tại trong nhà giam, cơ hồ tất cả thời gian đều dùng để tìm hiểu công phu. Nhưng lão cũng biết so với võ giả bên ngoài, bản thân cũng chỉ vượt

qua một chiêu nửa thức mà thôi, lão rất đồng cảm nói: “Đúng vậy, lão ca tôi năm mươi tuổi đã nổi bật, thăng đến hiện tại vẫn không có bao nhiêu tinh tiến, có thể thấy được con đường võ học khó như lên trời vậy!”

...

“Tiên sinh, không phụ sự ủy thác!” Hai ngày này Mông Nghĩa vẫn luôn âm thầm tiến hành liên lạc cùng Hồng gia.

Bởi vì có quân cờ gia chủ Hồng Hiến Phương này, đương nhiên có thể trực tiếp có được tin tức của Thiếu Lâm! Nói không dễ nghe một chút, cho dù mấy tên tăng nhân của Thiếu Lâm lúc nào thì đi vệ sinh cũng không chạy khỏi tầm khống chế của hắn.

Mông Nghĩa tuy có phần mệt mỏi nhưng lại không cách nào che dấu hưng phấn nói: “Hồng Hiến Phương đã phái người gặp tôi!”

Diệp Thiên Vân không nhịn được cười một tiếng, viên Kim Cương đan này quả nhiên có phần hiệu quả. “Ừm”, hắn lên tiếng hỏi: “Phái Thiếu Lâm tới bao nhiêu người?”

“Chừng mười mấy người!” Mông Nghĩa thở dài một hơi nói: “Nguyên bản tôi cho rằng bọn họ sẽ tới tầm mười người, như vậy ít nhất sẽ không tạo thành uy hiếp tới sản nghiệp của chúng tôi!”

Diệp Thiên Vân không đáp lại, tiếp tục hỏi: “Là loại người thế nào, cụ thể là có đặc thù gì?”

“Ừm... Đại sư chữ huyền mười người, cao tăng chữ độ sáu người!”

“Gì?” Con mắt Ngô Lập Sâm trừng lên còn to hơn hạt bồ đào, lão kinh hãi lẩm bẩm: “Thiếu Lâm lôi ở đâu ra nhiều cao thủ như vậy? Sáu người chữ độ, điều này... Thật là đáng sợ...”

Lần trước Diệp Thiên Vân tại Hình Ý Môn cùng giao thủ với hai tên chữ độ, hơn nữa còn đánh chết đối phương. Nhưng hiện tại có tới sáu người, hắn cũng đồng dạng khó hiểu nói: “Chẳng lẽ Thiếu Lâm còn che giấu thực lực?”

“Không biết!” Ngô Lập Sâm không nghĩ tới Thiếu Lâm lại có nhiều cao thủ như vậy, lão than dài một tiếng: “Thoạt nhìn chúng ta đi bước này là đúng rồi! Nếu quả thật lúc trước chúng ta cứ cứng rắn đối đầu như vậy, ngay cả chết như thế nào còn không biết a!”

Trong lòng Diệp Thiên Vân cũng bị rung động không thôi! Sáu vị chữ độ, mỗi một vị đều là cao thủ trong cao thủ! Một đại tông sư Hình Ý Môn cùng đối chiến với một vị chữ độ, kết quả chính là chết, hoặc tổn thương thảm trọng! Giả thiết có sáu vị chữ độ cùng nhau xuất thủ, như vậy... Hắn không dám tưởng tượng tiếp, bởi vì...Kết quả thực đáng sợ!

Tâm cơ của Thiếu Lâm quả thực quá sâu, rõ ràng có thực lực khống chế võ lâm lại che giấu không phát, đợi cho tới khi có người khiêu chiến mới phát uy, như vậy sẽ dữ tợn giống như dã thú đang nhe nanh vậy!

“Làm sao bây giờ?” Ngô Lập Sâm vò đầu, những thông tin này đúng là đả kích không nhỏ đối với lão, lão có phần tiêu cực nói: “Chúng ta thật sự phải vứt bỏ sao?”

Mông Nghĩa có thể cảm giác được biến hóa của hai người, địch nhân so với trong tưởng tượng còn cường đại hơn! Hắn hắng giọng một tiếng, có phần trầm ngâm nói: “Không biết vì cái gì, mấy ngày nay rất nhiều cao thủ lạ tới Thực Trung, có lẽ có liên quan tới hai nhà này?”

Một câu này nhắc nhở Ngô Lập Sâm, lão hơi âm trầm cười nói: “Thiếu Lâm làm cho chương khí trong võ lâm càng thêm mù mịt, hiện tại muốn tới Thực Trung để ăn thịt! Hơn nữa chúng ta, phương đã sớm bắt măn đối với bọn họ. Nếu chúng ta có thể lợi dụng, nói không chừng có thể đạt được thắng lợi bất ngờ!”

Diệp Thiên Vân cân nhắc sau đó nặng nề gật đầu. Muốn vĩnh viễn quật ngã Thiếu Lâm, cần phải có thực lực cực đại. Thiết yếu là phải dân thêm vài thế lực lớn nữa, tạo thành một cỗ lực lượng, như vậy mới đủ để chống lại Thiếu Lâm.

“Hắn là nên liên lạc với Trần Mira!” Tâm tư của Ngô Lập Sâm linh hoạt trở lại, lão vỗ vỗ vai Diệp Thiên Vân áy náy nói: “Tôi biết cậu không muốn liên hệ với người này, nhưng mà vì kế hoạch của chúng ta, cậu

đúng là nên gấp lại lão bằng hữu! Nhiều người thực lực sẽ tăng lên, đến lúc đó chúng ta đem thể lực hợp lại một chỗ, ít nhất có thể ứng chiến lẫn nhau, không phải sao?”

Sắc mặt Mông Nghĩa đột nhiên trở nên vui vẻ, nói: “Tôi có một phương pháp chưa được hoàn chỉnh, không biết là...!”

“Phương pháp gì?” Hiện tại trong đầu Ngô Lập Sâm đều là ý nghĩ muốn hợp tác, thực lực của hai bên cách nhau quá xa. Tại lực lượng tuyệt đối trước mắt, bất kỳ âm mưu quỷ kế gì cũng không dùng được, lão nhìn hần bằng ánh mắt khác, nói: “Mông tiên sinh quả nhiên là đại tài, nói ra cách nhìn của cậu đi!”

“Không dám, không dám!” Mông Nghĩa vừa rồi nghe hai người phân tích, một bên dẫn dắt nói: “Hiện tại chúng ta đã khống chế được Hồng gia, cũng chẳng khác nào nắm giữ việc ăn, mặc, ở đi lại của tầng nhân Thiếu Lâm!”

“Chúng ta đã có ưu thế này, vì sao không lợi dụng nó?”

“Ý của cậu là... Lợi dụng Hồng gia làm việc mờ ám?” Sau nửa ngày Diệp Thiên Vân mới nghĩ hoặc hỏi!

“Đúng vậy!” Mông Nghĩa tàn nhẫn gật đầu: “Chỉ cần chúng ta động chân động tay vào thức ăn của bọn họ, cho dù Thiếu Lâm đến tột cùng là cường đại cỡ nào, cuối cùng khẳng định sẽ không phải là đối thủ của chúng ta! Huống hồ...”

“Không thể!” Ngô Lập Sâm thật không ngờ Mông Nghĩa lại có chiêu này! Phía sau lão chính là Thái Cực môn, một khi sự việc này được tiết lộ ra ngoài ánh sáng, như vậy kết quả có thể đoán được, Thái Cực môn nhất định sẽ biến mất trong vô lâm!

Vô lâm có một quy tắc mà lão biết rất rõ, nếu như lợi dụng mưu kế để đối phó với kẻ hơn mình, như vậy bất luận kẻ nào cũng không nói được gì. Nhưng một khi chạm tới võ giả, chẳng khác nào đối nghịch với cả vô lâm. Như vậy Thái Cực môn sau này sao có thể đường đường chính chính xưng là đệ nhất thiên hạ? Cho dù có được, cũng chỉ nhận được lời giễu cợt mà thôi.

Diệp Thiên Vân đồng dạng cũng không tán thành, điểm mấu chốt cần làm bây giờ là chuẩn bị đối mặt với vô lâm, hần thở ra một hơi dài, nói: “Phương pháp này không thể làm! Hay là để tôi liên lạc với Trần Mira xem sao!”

610. Chương 611: Không Hẹn Mà Gặp

Hồng Hiến Phương bất chấp nguy hiểm phát ra tin tức, còn luôn nói phải đảm bảo an toàn cho con hần.

Ngô Lập Sâm cùng Diệp Thiên Vân trải qua thương lượng một phen, quyết định nhanh chóng động thủ! Bởi vì như vậy mới khiến đám võ giả trong chốn vô lâm chạy tới. Mà động tác của Thiếu Lâm cũng nhanh không kém, cho nên hiện tại chỉ có thể đi trước bọn họ một bước, khống chế tin tức của Thục Trung. Như vậy mới có thể biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng!

Hai người có ý đi Đỗ gia dò xét, rốt cuộc là Song Phong trấn đến tột cùng là đi tới bao nhiêu người, trong chuyện này rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ!

Đỗ gia cách Cẩm thành khá xa, Diệp Thiên Vân sớm đã có chuẩn bị, cũng không mang theo nhiều người. Ngoại trừ Ngô Lập Sâm ra, còn có một tay thủ hạ của Mông Nghĩa là Yến Tiểu Xuân. Cũng không có liên hệ nhiều năm với Đỗ gia, cho nên sự tình hần hết sức quen thuộc, ba người vụng trộm đi tới Nhã An trước.

Nhã An cách Cẩm thành hơn một trăm Km, là khu lòng chảo cùng cao nguyên Thanh Tàng hợp thành một khu vực, muốn tới phía nam phải đi qua đường này, hơn nữa nơi này là địa phương nổi tiếng về du lịch, khách du lịch tới đây rất đông. Bản lĩnh mò mẫm của Yến Tiểu Xuân rất mạnh, trên đường đi đông tới tây không nơi nào là hần không biết.

“Diệp tiên sinh, Đỗ gia cách phía trước năm trăm mét nữa!” Trong lòng Yến Tiểu Xuân rất minh bạch, Đỗ gia xuất hiện nhiều cao thủ lạ, đều là ác ma giết người không chớp mắt cả.

Lần này Diệp Thiên Vân tiến đến chính là vì tìm hiểu thực lực của đối phương.

Hắn cũng không muốn chịu chết, nhân châu xoay động hắc hắc cười không ngừng, sau đó dừng bước nói: “Diệp tiên sinh, thân thủ của tôi không tốt, đi tới gần sợ làm hỏng việc, tiểu nhân ở chỗ này đợi hai người chiến thắng trở về nhé!”

Bình thường trong môn phái Ngô Lập Sâm có uy vọng cực cao, căn bản cũng không có tên đệ tử dám ngỗ nghịch như tên Yến Tiểu Xuân này, lão nương mày phát tác nói: “Chúng tôi chẳng qua là đi xem qua, cũng không phải động thủ, cậu sợ cái gì?”

Diệp Thiên Vân nhìn Yến Tiểu Xuân lắc đầu như con đông tây, biết có nhiều lời cũng vô ích, bởi vì thời gian cấp bách, hắn kéo cánh tay Ngô Lập Sâm nói: “Thôi bỏ đi! Hai người chúng ta đi không phải là rất tốt sao, động tác có thể mau lẹ một chút!”

“Đỗ gia ở phía trước, cứ đi thẳng là được!” Yến Tiểu Xuân sớm có chuẩn bị. Lấy trong túi ra một tờ bản đồ. Nịnh nọt nói: “Đây là bức địa đồ tiểu nhân vẽ! Hai vị đại nhân, trong nhà tôi còn có mẹ già con nhỏ, các ngài tạm tha tôi một mạng đi nhé!”

Ngô Lập Sâm có phần chán ghét liếc mắt nhìn hắn. Nhỏ nước miếng nói: “Thật mẹ nó phế vật! Không bằng còn chó giữa cửa nhà ông!”

Yến Tiểu Xuân giao du nhiều năm. Da mặt so với tường thành còn dày hơn, hắc hắc vì một hai câu mà tức giận? Huống chi cho hắn thêm hai lá gan hắn cũng không dám giận. Hắn cợt nhả pha trò nói: “Tiểu nhân chính là một con chó giữ nhà mà. Kính xin hai vị đại nhân để tiểu nhân đi thôi!”

Diệp Thiên Vân nhìn bộ dáng gian xảo của hắn. Biết hắn tuyệt đối không chịu mạo hiểm. Ha ha cười nói: “Chúng tôi chẳng qua chỉ là đi ngắm phong cảnh thôi mà! Đi thôi. Lão ca!”

Hai người nhẹ nhàng tiến lên. Yến Tiểu Xuân nhìn bóng lưng của hai người dần biến mất. Hắn vuốt lồng ngực thở dài một hơi thầm nói: “Mãn thiên thần phạt phù hộ. Yến Tiểu Xuân ta lần này đại nạn không chết, nhất định phải làm lễ khấu tạ thần... Ngắm phong cảnh. Hừ hừ! Các ngươi không có giết chết vài người, sau này ta sẽ đổi tên...Hừ ngắm phong cảnh...!”

Diệp Thiên Vân cùng Ngô Lập Sâm hai người đi bộ mất năm phút đồng hồ, rốt cuộc cũng nhìn rõ! Yến Tiểu Xuân vẽ rất được, có rất nhiều địa phương được đánh dấu đỏ, cho nên hai người rất nhanh tìm được Đỗ gia.

“Nghe nói danh khí của Tứ gia ở Thục Trung rất lớn, thế nhưng thực lực lại không được tốt lắm!” Ngô Lập Sâm thấy thủ vệ đứng trước cửa, thiếu chút nữa cười văng nước bọt ra. Khả năng bởi vì quá mệt mỏi cho nên bọn họ vừa đứng vừa ngủ gật!

Diệp Thiên Vân cũng không dám khinh thị, trong nội viện hắn là có người của Song Phong trấn. Công pháp của phái Nga Mi thập phần cổ quái, căn bản không cách nào dùng cảm giác để điều tra, cho nên hắn nói: “Không thể coi thường người của Song Phong trấn, nếu như bọn họ ẩn núp, sẽ giống như không khí biến mất không thấy!”

Ngô Lập Sâm ừm một tiếng, hoàn toàn thất vọng nói: “Thân pháp của Nga Mi rất có tiếng tăm, tôi sẽ cẩn thận!”

Diệp Thiên Vân móc ra hai miếng vải đen, đây là đồ buổi sáng hắn chuẩn bị, cười cười nói: “Lão ca phải chịu ủy khuất rồi, người của Song Phong trấn nhận ra tôi, chúng ta không thể bạo lộ thân phận của mình!”

Hai người chuẩn bị ổn thỏa, sắc trời cũng đã dần tối, nhưng vẫn có thể thấy rõ bóng người! Hai người nhẹ nhàng nhảy lên, bức tường cao ba thước hai người cũng có thể dẫm lên như đi trên đất bằng!

Sau khi rơi xuống, Ngô Lập Sâm muốn đi tới nội viện, Diệp Thiên Vân giữ lấy lão lại, lúc này hai người núp sau bồn hoa không hề nhúc nhích! Cả quá trình vô thanh vô tức giống như hai phiến lá rụng!

Ước chừng qua hai phút, Ngô Lập Sâm cũng không có phát hiện ra tình huống dị thường gì, lão có phần mê hoặc nhìn Diệp Thiên Vân, hoàn toàn không có ý tứ của hắn.

“Có phát hiện gì không?” Một thanh âm đột nhiên từ xa truyền tới!

Bóng đen từ trong lùm cây chui ra, khẽ cười hai tiếng nói: “Đại ca, đệ trông chừng ở đây một ngày mà ngay, ngay cả một con ruồi cũng không lọt qua ánh mắt của đệ nữa là!”

Ngô Lập Sâm lập tức cả kinh, lúc này mới cảm thấy chỗ đáng sợ của Song Phong trấn! Cây đại thụ vừa vặn có thể che cho hai người, chỉ cần vừa rồi khẽ động là bị phát hiện. Nghĩ tới đây lão sợ hãi một hồi, sau đó lặng lẽ gơ ngón tay cái lên trước mặt Diệp Thiên Vân, lộ ra thần sắc rất là bội phục!

Diệp Thiên Vân cũng không xác định được là có người, bởi vì cảm giác của hắn đảo qua, hoàn toàn không có bất cứ phát hiện nào! Nhưng không có phát hiện mới chính là phát hiện lớn nhất! Bảo vệ của Đỗ gia ở bên ngoài ngủ gật, trong nội viện không thể không bảo vệ chu đáo!

Cho nên Diệp Thiên Vân một mực nhấn nại bất động chính là muốn chờ đợi động tĩnh.

Hiện tại tình thế của Đỗ gia ngoài lồng trong chặt, tính cảnh giác thập phần đề cao, chỉ có cẩn thận gấp đôi chứ không có nơi lỏng.

“Tôi đi dò xét hậu viện, một giờ sau sẽ quay lại, ha ha!” Tiếng nói chuyện đã chấm dứt thanh âm cước bộ cũng xa dần!

“Sớm biết như vậy sẽ không rời khỏi Song Phong trấn, thật sự là nhàm chán!” Người trẻ tuổi ở trên cây có chút bất mãn, lẩm bẩm nói.

Ngô Lập Sâm thoáng lấy tay chỉ lên trên cây, sau đó cửa cửa cái cổ của mình, ý là phải hạ gục tên nọ!

Diệp Thiên Vân biết vị trí của trạm gác ngầm này, tự nhiên biết lão muốn làm gì, hắn gật gật đầu ý bảo lão xuất thủ đi!

Ngô Lập Sâm rất thích ý khi làm chuyện này, lão trườn như một con mèo, chỉ vài bước đã tới gốc cây. Một tay vừa đỡ, vụt một tiếng thoáng cái đã phi lên.

Thanh niên ở trên cây cảm giác cũng được rung động, khi hắn phát hiện có điểm không đúng, đang định quay đầu, Ngô Lập Sâm đã tiến tới gần, con mắt hắn bỗng dưng trợn trừng!

Ngô Lập Sâm chính là hảo thủ giết người, há lại để hắn kêu lên! Tay trái tạo thành thế đao chém bổ lên cổ họng của tên này, một chiêu này rất nhanh mà hữu lực, thanh niên phản ứng không kịp lập tức ngã xuống!

Diệp Thiên Vân chứng kiến tình huống này, hắn nhảy ra!

Mũi chân của Ngô Lập Sâm nhắm ngay tim tên này, tung ra một cước, “Răng rắc” thanh âm rất nhỏ vang lên.

Diệp Thiên Vân ở dưới gốc cây duỗi tay đỡ lấy thi thể, nhẹ nhàng phóng trên mặt đất, dùng cành lá cây che lại, cả quá trình có thể nói hoàn mỹ tới cực điểm!

Ngô Lập Sâm chính là cường giả một môn, bình thường hay động khẩu rất ít khi động thủ! Lần này hợp tác thật là thống khoái không nói lên lời, tâm tư của Diệp Thiên Vân rất tỉ mỉ, thường thường có thể tính trước một bước.

Diệp Thiên Vân làm một động tác, để Ngô Lập Sâm đi phía sau hắn, hai người đi tới tầng hai của tòa nhà màu bạc.

Tường viện của Đỗ gia rất cao, mà trong nội viện lại thiết kế theo phong cách Tây phương. Hoa viên, bể bơi, sân tập đánh Golf, có thể thấy được Đỗ gia xa hoa cỡ nào. Hai người nương bờ tường nhẹ nhàng leo lên lầu hai.

“Đỗ Vũ Tích thật biết hưởng thụ, có tới năm sáu người tình, cả đêm đều hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc!” Không đợi hai người thăm dò, đã nghe được tiếng nói chuyện phát ra trong phòng.

Ngô Lập Sâm lập tức vui mừng, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện từ trong tầng hai truyền tới, xem ra chuyện đi lần này không uống phí rồi.

Diệp Thiên Vân biết giọng nói này chính là của Hoàng Thiên, công phu người này không quá cao, nhưng hắn là người kế thừa chức vị gia chủ Hoàng gia, hắn là biết được rất nhiều tin tức.

“Xã hội hiện đại mọi người đều chú ý tới việc hưởng thụ, quan niệm bất đồng với chúng ta!” Hoàng Thiện hừ một tiếng nói: “Đáng thương cho Song Phong trấn chúng ta trên dưới một trăm vẫn sống kham khổ qua ngày. Đại bá, tư tưởng của bọn họ thật bảo thủ, không biết hưởng thụ!”

“Ừ! Tới Đồ gia thức ăn cũng đã rất khác biệt rồi, trách không được có nhiều người muốn ra ngoài như vậy! Đến Tứ gia Thực Trung, còn không phải như hoàng đế bị cồng a!” Tên trẻ tuổi có phần hổ hân nói.

“Đều không phải con đàn bà thúی Nguyễn Tiểu Thất kia ban cho sao! Nếu như không phải ả đem người ngoài về, lại làm ô nhiễm Bích Thủy Tuyền, chúng ta sao có cơ hội hưởng thụ hết thấy những thứ này!” Hoàng Thiện lạnh lùng nói: “Đại bá đang trao đổi cùng Đồ gia. Cũng không duy trì được bao lâu, Thực Trung sẽ bị chúng ta nắm trong tay! Tên ngoại nhân kia nghe nói là người của Mông gia, hòa thượng không chạy khỏi miếu a...”

Diệp Thiên Vân nhướng mày, Song Phong trấn đã biết nơi đặt chân của chính mình, vì sao không sớm ra tay!

Đúng lúc này đột nhiên truyền tới một hồi tiếng gào, rồi lại một hồi tiếng cười vang!

“Có người tới hậu viện!” Hoàng Thiện lập tức đứng dậy, âm trầm cười nói: “Nhìn xem là ai to gan lớn mật như vậy! Hẳn là muốn đối phó với người Song Phong trấn chúng ta!”

Diệp Thiên Vân cùng Ngô Lập Sâm đồng thời cảm thấy mê hoặc, bọn họ tiến vào từ tiền viện, nhưng bây giờ chuyện xảy ra ở hậu viện. Nói như vậy... Lại có người tới?

Hoàng Thiện cùng một tên trẻ tuổi nhanh chóng xuống lầu, hai người rất biết tận dụng thời cơ, với tốc độ nhanh nhất lên vào trong phòng.

Ngô Lập Sâm nhanh chóng tới gần cửa sổ nhìn ra bên ngoài, vài giây sau lão thất thanh nói: “Là mấy con lừa ngốc của Thiệu Lâm!”

Phản ứng đầu tiên của Diệp Thiên Vân là không thể nào tin được! Chẳng lẽ Hồng Hiến Phương dùng thuốc giả, sử dụng kế phản gián? Nếu không hành động của Thiệu Lâm hẳn là còn đang ở tầm khống chế! Vô luận như thế nào hẳn cũng không nghĩ ra. Hẳn dỗi mắt nhìn qua cánh cửa bằng thủy tinh. Bởi vì hậu viện quá lớn, chỉ có thể thấy đỉnh đầu trụi lủi của hai người, không thấy rõ khuôn mặt.

Động tác của đám người Song Phong trấn nhanh tới bất ngờ, không tới vài giây đồng hồi, kẻ xông vào đã bị giữ lại! Hoàng Thiện vẻ mặt đắc ý đang đứng đối diện thao thao bất tuyệt nói cái gì đó!

Hai gã tăng nhân lưng tựa lưng đồng thời giơ tay lên thủ thế muốn lao ra!

Diệp Thiên Vân không nghĩ ra người của Thiệu Lâm đột nhiên lại tới Đồ gia, hẳn định thần quan sát đỉnh đầu hai gã tăng nhân, lại phát hiện có điểm rất kỳ quặc!

“Không đúng! Bọn họ không phải người của Thiệu Lâm!” Ngô Lập Sâm cũng đồng dạng phát ra điểm đáng ngờ, đáng người của hai người này có phần quen thuộc, thế nhưng bọn họ lại không thể nhớ ra!

“Là Trần Mira, còn Diệp Vô Nhai!” Diệp Thiên Vân rốt cuộc nhận ra hai người, hiện tại tình huống của bọn họ rất nguy hiểm, Song Phong trấn tùy thời có thể xuất thủ! Hẳn không thể do dự nhanh chóng đưa ra quyết định: “Chúng ta xuống dưới!”

611. Chương 612: Cứu

Hắn cẩn thận lên xuống dưới lầu, Ngô Lập Sâm chủ động tới phía trước Diệp Thiên Vân hai người men theo tường viện mà đi.

Vô luận là võ giả của Song Phong trấn hay hộ vệ của Đồ gia, tất cả đều tập trung chú ý trên người Trần Mira cùng Diệp Vô Nhai, Diệp Thiên Vân dễ dàng có thể tới gần chỗ bọn họ!

“Các người là ai? Tới Đồ gia làm gì?” Hoàng Thiện nhìn chằm chằm Trần Mira hai người, giọng lạnh lùng nói: “Cũng may ở đây còn có người Song Phong trấn, nếu không chẳng phải các người đã thực hiện được hành vi của mình rồi sao!”

Trên mặt Trần Mira cùng Diệp Vô Nhai đều đầm đìa mồ hôi. Hai người cơ hồ mới đặt chân vào viện đã bị trạm gác ngầm phát hiện, đang muốn rời đi, nhưng vừa vặn khi xoay người lại đã bị người bật đường lui.

Hai người dán chặt lưng vào nhau, Trần Mira làm một động tác kỳ quái, hai tay tạo thành chữ thập hành lễ, rung thân biến thành bộ dạng cao tăng đắc đạo, nói: “Các vị thí chủ, lần này chúng tôi tới là muốn tìm gia chủ gia chủ Đỗ gia thương lượng, không ngờ đang có khách! Ha ha, lão nạp thất lễ!”

Diệp Thiên Vân cùng Ngô Lập Sâm nghe rất rõ, hai người không hện mà cùng nhìn nhau. Người nói chuyện chính là Trần Mira không thể nghi ngờ, nhưng bọn họ vì sao lại biến thành hòa thượng vậy?

“Thương lượng? Đại hòa thượng, người nói thật dễ dàng! Nhưng mà, vì cớ gì các người lại nhảy tường đi vào? Đây rõ ràng là trong lòng có quỷ, loại lý do này ta tùy tiện cũng có thể tìm được trăm cái! Nói đi, các người từ đâu tới?”

Sắc mặt Diệp Vô Nhai càng đỏ hồng, hắng giọng một tiếng, hừ lạnh nói: “Danh môn đệ nhất thiên hạ chẳng lẽ các người còn chưa nghe qua? Các vị nhìn quần áo của chúng ta chẳng lẽ không nhận ra hay sao!”

“Là tăng nhân của Thiếu Lâm!” “Nhất định là bọn họ!” Trong đám người Song Phong trấn có người nhận ra, cho nên liền kêu lên.

Kỳ quái chính là hai người đều lộ ra vẻ kỳ quái, Trần Mira biến sắc nói: “Sư huynh, huynh sao lại..!”

Hoàng Thiện nhìn về phía lão giả, cười nói: “Đại bá. Bọn họ chính là đám người Thiếu Lâm ngày thường thường hay khoe mẽ đó sao! Hôm nay cho các người kiến thức qua võ học của Song Phong trấn chúng ta. Xem các người xem các người có thể giữ được mệnh rời đi hay không!”

Trần Mira âm lãnh cười một tiếng, không sợ mà mừng nói: “Được! Bần tăng lúc còn trẻ rất thích lịch lãm, học hỏi võ học các môn. Vậy xin mời!”

Diệp Vô Nhai cười nhạt một tiếng nói: “Bần tăng rất mong chết sớm, chỉ hận cửa tử lại tới quá muộn!”

Hai người như là có ám hiệu, một câu nói sau cùng vừa dứt, hai người đồng thời xuất thủ!

Song Phong trấn có hơn mười tên võ giả. Làm thành một trận địa không lớn không nhỏ. Hai người vừa ra chiêu, bọn họ đồng thời lùi về phía sau!

Hoàng Thiện thấy thần sắc quyết liệt của hai người, biết hai người này muốn liều chết. Trong lòng rất bội phục hai người can đảm. Hấn lùi về phía sau, quát lớn: “Là nhân vật không tồi! Mọi người tản ra!”

Hoàng Thiện rất có uy vọng trong đám người này, một câu kết thúc, đám người Song Phong trấn đều thối lui tới vị trí an toàn, không có ai khác giao thủ với hai người.

Trần Mira cùng Ngô Lập Sâm căn bản đều muốn động thủ, nhưng đối phương lại không tiếp chiêu, hai người lập tức đưa mắt nhìn nhau, không biết rốt cuộc là vì sao! Bất quá bọn họ không có do dự, ngay sau đó tiếp tục phát chiêu!

“Chậm!” Hoàng Thiện giơ một cánh tay lên bảo hai người dừng lại, sau đó bắt đầu đánh giá. Cuối cùng hấn liếc mắt tới hắc y lão giả đứng cách đó không xa, sau cùng mới ngạo nghễ nói: “Xem ra tu vi của các người không thấp! Song Phong trấn ta không muốn lấy nhiều đánh ít, như vậy thật làm hoen ố thanh danh của chúng ta, hôm nay sẽ để các người có cơ hội đơn đả độc đấu!”

Hắc y lão giả không ngừng gật đầu lộ ra ánh mắt tán thưởng, thập phần thưởng thức vì sự quyết đoán của Hoàng Thiện.

Trần Mira cười lớn nói: “Tốt! Chúng ta đây hôm nay tựa sẽ phụng bồi, không chết không thôi!” Cách nói chuyện từ trước tới nay của hấn đều tràn ngập hào khí, lời này vừa nói ra, trong đó còn có chưa vài phần bi thương vài phần hào khí!

“Không chết không thôi!” Không biết là ai nói câu này, hơn mười người của Song Phong trấn cũng không cam lòng yếu thế hô lớn, khí thế này vô hình chung đã tạo ra một loại áp bức vô hình!

Đột nhiên trong lòng có Diệp Thiên Vân sinh ra một loại dự cảm không tốt, Trần Mira cùng Diệp Vô Nhai hai người này hẳn là sớm biết đám người của Song Phong trấn ở Đỗ gia, hơn nữa.... Hơn nữa bọn họ không muốn chạy trốn!

Hoàng Thiên nháy mắt một cái, lập tức một vị đại hán hơn 40 tuổi nhảy ra, mang theo vài phần tiểu ý nói: “Không tệ, là đối thủ tốt! Động thủ đi!”

Trần Mira cười hắc hắc không hề cảm thấy khó chịu nói: “Tiểu tử, ta cũng đủ tuổi làm ông nội người, cùng ta động thủ? Quả là tìm đúng đối thủ nha!”

Trong lòng Diệp Thiên Vân có phần nặng nề, thế nhưng nghe được một câu này, cũng thiếu chút nữa bật cười. Cho dù Diệp Thiên Vân giả bộ, trông hẳn cũng không giống hòa thượng!

“Phi!” Đại hán trung niên nghe được lời khiêu khích, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Muốn làm ông nội ta, nhìn xem người có bản lĩnh đó hay không đã!” Hắn vừa nói vừa bỏ ra một chiêu!

Trần Mira kinh nghiệm phong phú, lùi về phía sau nửa bước, cánh tay giơ cao, cứng rắn đối chọi cùng đối phương. Thân thể hơi trầm xuống, đồng thời hét to tung ra một cước!

Đại hán trung niên thân thủ cũng bất phàm, hai người trong khoảng thời gian ngắn đối chọi “Ầm” một tiếng, sau đó cả hai đều lùi về phía sau ba bước!

Đám người Song Phong trấn đứng ở bên cạnh quan sát, đều vô ý thức gật đầu. Một chiêu này nhìn như không phân biệt được cao thấp, thế nhưng Trần Mira chiếm tiên cơ trước.

“Hảo công phu!” Trần Mira lùi lại phía sau đồng thời cũng có chút ngạc nhiên! Hắn tung ra thức bát cực, dương tay phóng thân đi, rất nhanh áp sát đại hán.

Lần trước Diệp Thiên Vân thấy hắn, thương thế trên người hắn đã trị khỏi. Hiện tại xem ra đã hoàn toàn khỏi hẳn, công hiệu của hoàn hồn thang quả là không tồi.

Thừa dịp tinh lực của đám người Song Phong trấn bị hấp dẫn, Diệp Thiên Vân cùng Ngô Lập Sâm âm thầm đánh mắt. Lúc này ra tay cứu hai người chính là cơ hội tuyệt hảo. Tận dụng thời cơ, mất đi sẽ không còn nữa!

Ngô Lập Sâm làm một động tác không thành vấn đề, sau đó dùng ánh mắt bàn xem nên hành động thế nào!

Diệp Thiên Vân đã sớm nghĩ nhớ hoàn cảnh xung quanh, lựa chọn đúng thời gian xuất thủ, sau đó hắn giơ một ngón tay ra hiệu cho Ngô Lập Sâm.

Trần Mira đang vô cùng cao hứng giao đấu, đã qua mười chiêu mà hai người chưa làm gì được nhau! Đối phương cũng hơn 40 tuổi, chính thức đang thời kỳ đỉnh phong. Hơn nữa chiêu thức của đám người Song Phong trấn rất cổ quái, hẳn không khỏi thâm hô quá đã.

Diệp Vô Nhai đứng ở phía sau hắn, cảnh giác để ý những người còn lại, hẳn sợ có người xuất thủ đánh lén.

Diệp Thiên Vân âm thầm đếm tới ba, thân thể điều chỉnh ở trạng thái tốt nhất, sau đó như mũi tên bay ra ngoài!

Ngô Lập Sâm theo sát phía sau, trái tim của lão cũng bình bịch đập loạn, đã lâu rồi không có cảm giác như vậy! Người Song Phong trấn không thiếu cao thủ, có thể trước mắt đám cao thủ đó cứu ra Trần Mira cùng Diệp Vô Nhai, đây mới thật sự là chỗ khó!

Lão thân là môn chủ Thái Cực môn, cơ hội xuất thủ quả là cực nhỏ. Diệp Thiên Vân trời sinh lớn mật, đi theo hẳn chỉ sợ sẽ được trải qua rất nhiều tình huống như thế này, cho nên lão thâm hô to thống khoái.

Tuy chỉ trải qua vài giây đồng hồ, nhưng mà cũng khiến cho đám cao thủ Song Phong trấn kịp thời phản ứng.

“Có kẻ đánh lén!” Có mấy người tuy đang quan sát Trần Mira giao đấu, nhưng trong lòng không hề buông lỏng cảnh giác! Vừa nghe được thanh âm đánh lén, đám người lập tức cảnh giác đề phòng.

Chỉ là bọn họ tuy nhanh, nhưng Diệp Thiên Vân còn nhanh hơn, hắn đã sớm nắm chắc thời gian! Lần trước hẳn có thể ở trước mặt đám cao thủ Song Phong trấn chạy thoát, lần này nhất định cũng có thể!

Đám võ giả Song Phong trấn ở gần đó đều liều mạng tung quyền ngăn trở!

Thân hình của Diệp Thiên Vân cơ hồ kề sát xuống đất, mũi chân điểm nhẹ nhảy lên, nhắm ngay một người, toàn lực phát ra Băng Quyền, thân thể nhẹ nhàng run lên, Loa Toàn lực bộc phát ra lực lượng cường hoành!

“Răng rắc!” Bộ xương cứng cõi không cách nào chịu được lực lượng lớn như vậy, người này kêu lên một tiếng đau đớn bay ra ngoài!

Diệp Thiên Vân đuổi theo thân hình của người này mà chạy, mượn tấm lá chắn này ngăn được mấy người. Hai ba bước đã đến trước mặt Trần Mira sau khi tiếp nhận một chiêu của đối phương, hắn đồng thời quát to: “Lão ca, đi!”

Ngô Lập Sâm ở phía sau xông vào, cũng không keo kiệt bởi một cước lên người tên đại hán đang bị thương.

Một câu nói kia tựa như sấm động, khiến Trần Mira khê giật mình, Diệp Thiên Vân đã nắm lấy cổ tay của hắn, xông qua đám người!

Diệp Vô Nhai lúc này cũng sững sờ, nhưng mà phản ứng của hắn cũng nhanh, khi thấy Ngô Lập Sâm ở phía sau Diệp Thiên Vân, hắn lập tức biết là viện binh! Không chút nào do dự, hai người sóng vai xông ra ngoài!

“Đi!” Diệp Thiên Vân thấy đám võ giả Song Phong trấn như kiến nhào lên, hắn biết đây là cơ hội cuối cùng! Cánh tay vận đủ khí lực, ném Trần Mira lên không trung!

Thân thể Trần Mira vẽ lên một đường vòng cung hoàn mỹ, thân thể hơn trăm cân giống như quả bóng bị ném ra xa hơn mười thước. Đồng thời Diệp Thiên Vân hô to: “Các người đi trước đi!”

Diệp Vô Nhai cùng Ngô Lập Sâm hai người đều thân trải trăm trận, tự nhiên biết lúc nào thì đi lúc nào thì đánh, không hề do dự phi ra ngoài.

Lần trước vây công tại Song Phong trấn thực lực chênh lệch. Thân thể Diệp Thiên Vân một đường vượt qua đám người ngăn cản điên cuồng thúc dục Kim Chung Trảo đại khai sát giới! Tầng thứ tám cùng tầng thứ chín có sự chênh lệch rất lớn, chỉ vài giây đồng hồ, Diệp Thiên Vân đã cướp đi tính mạng của hai người!

“Là người! Tên ngoại nhân kia!” Mặc dù đối phương che mặt, thế nhưng Hoàng Thiệu liếc mắt một cái liền nhận ra, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng cho hắn chạy thoát, chính người này đã làm bẩn đục nguồn nước của Bích Thủy Tuyền đó!”

Đám các võ giả của Song Phong trấn nghe vậy, con mắt đều đỏ lên, toàn lực phát động công kích lên người Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân biết cho dù mình là tuyệt thế cao thủ cũng không chịu được nhiều người vây công như vậy, nên biết song quyền nan địch tứ thủ! Huống hồ nơi này là chính là địa bàn của Đồ gia, không thích hợp để liều mạng, ý đồ của hắn không phải là giết bao nhiêu người, mà là nhẹ nhàng trở ra, bởi vậy sau ba chiêu hắn toàn lực xoay người!

Vừa rồi Diệp Thiên Vân bất ngờ rút lui, khiến đám người khê giật mình, thoáng chốc hắn đã nhảy ra xa hơn bảy tám thước.

Ngô Lập Sâm ba người sớm đã tới dưới chân tường, vừa thấy hắn trở lại, đáy lòng buông lỏng rất nhiều, mấy người đều thả người nhảy lên!

Diệp Thiên Vân đã sớm ghi nhớ những nơi Yến Tiểu Xuân đánh dấu trên địa đồ, sau khi nhảy ra khỏi tường, hắn vung tay, bốn người thắng lợi lớn, liều mạng mà chạy!

Đám võ giả của Song Phong trấn lúc này mới chạy tới, phát hiện tung tích của bốn người đã không còn! Hoàng Thiệu giận dữ hung hăng tự tát mình một cái, nói: “Ta thật là phế vật!”

“Thiện nhi, không nên coi nhẹ bản thân!” Hắc y lão giả đứng ở trên bờ tường, ngưng mắt nhìn về phương xa, nói: “Lần này cháu làm không sai!”

“Đại bá, chú vì sao không xuất thủ ngăn bọn chúng lại... Nếu có ngài trợ giúp, bọn chúng tuyệt đối sẽ không thể trốn thoát!” Hoàng Thiệu có phần nóng nảy mất bình tĩnh, hắn hận không thể xé xác Diệp Thiên Vân ra.

Hắc y lão giả khẽ lắc đầu dùng thanh âm trầm thấp nói: “Chớ cùng rút giậu! Lần trước Hoàng gia vì bắt giữ hắc mà tổn thất rất nhiều khí lực, nhưng vẫn để hắc chạy thoát! Ta xem công phu của hắc đã có tinh tiến, huống chi đám người còn lại công phu đều không thấp! Bọn chúng liều mạng mà đánh, ai thắng ai thua cũng khó đoán!”

“...” Hoàng Thiện cơ hồ tức muốn thổ huyết, trơ mắt nhìn đối phương chạy trốn.

Hắc y lão giả phát tay không để hắc nói tiếp, bộ dạng có phần thần bí nói: “Muốn bắt bọn chúng, chưa hẳn là cần chúng ta động thủ!”

612. Chương 613: Đại Nghiệp

Chính tại một lối đi nhỏ chật hẹp gần đó, một chiếc thùng đựng rác lớn lắc lư đứng dậy nói: “ Ngọt chết ta rồi! Chết tiệt.... Đây là cái vậy? Thật là xui xẻo!”

Cái giọng tục tũn thô lỗ của Trần Mễ Lạp từ bên trong phát ra, nguyên rủa: “ Chết tiệt! Tại sao lại bắt một mình ta chui vào trong thùng rác chứ!”

Đúng lúc này trên nói nhả chọt ló ra một cái đầu, chính là Ngô Lập Sâm, hắc cười hì hì nói: “Anh bạn cũ, chúng tôi là muốn cứu mạng của anh đó! Hơn nữa chúng ta đã là bạn tù với nhau bao nhiêu năm nay, để anh phải chịu ảm ức một chút cũng là việc nên làm mà!” Nói rồi từ trên nhảy xuống, gỡ mảnh vải đen xì trên mặt xuống, tự mình nhắc bổng cái thùng lên.

Trần Mễ Lạp vừa thấy Ngô Lập Sâm liền ngẩn người ra, nước mắt lưng tròng: “ Anh đến rồi sao? Hơn nữa còn ra tay nhanh hơn cả hai bọn tôi nữa, sao lại có thể như thế được?”

“Sao lại không thể?” Ngô Lập Sâm thấy ở đây toàn mùi khó chịu liền bước lên trước mấy bước vui vẻ nói: “ Tôi đường đường là Môn chủ Thái cực, sao lại không thể nhanh hơn anh được?”

“Đúng là kẻ mưu cầu danh lợi!” Trần Mễ Lạp lẩm bẩm, nhìn bộ dạng dương dương tự đắc của Ngô Lập Sâm nghi ngờ nói: “ Tin tức vừa truyền ra ngoài tôi đã lập tức đáp máy bay đuổi theo đến đây, nhưng anh vẫn nhanh hơn tôi một bước!”

Ngô Lập Sâm nghe xong lại càng đắc ý, hai người đều đã từng ngồi trong nhà tù tăm tối ở Vô Đương nhiều năm, chưa bao giờ tiết lộ quá nhiều cho nhau biết, nhưng lại rất ăn ý với nhau, hắc liền cười mỉa nói: “ Lê nào Trần huynh lại không nghĩ đến chuyện những tin tức đó là do tôi tung ra?”

Trần Mễ Lạp tròn mắt, hồi lâu sau mới kinh ngạc nói: “Là anh? Anh làm thế để làm gì?”

Ngô Lập Sâm mới nhớ ra nhiệm vụ của mình liền trông trước ngó sau rồi vẫy tay về phía trước nói: “ Xuống đây đi, bọn họ đều đi hết rồi!”

Diệp Vô Nhai liền từ mái hiên nhà nhảy xuống, khuôn mặt rất là hưng phấn, liền tục ngẩng đầu nhìn lên trên.

Trần Mễ Lạp bình tĩnh lại, vỗ vỗ đầu: “ Vừa rồi tôi nghe tiếng nói chuyện rất quen, nhưng không nhớ ra được là ai!”

Lúc Diệp Thiên Vân vẫn chưa nhảy xuống vừa hay nghe được câu này, liền cười thầm trong bụng, chấp hai tay nói: “ Là tôi, lão ca! Tôi vẫn chưa chết!”

Trần Mễ Lạp lúc này như bị sét đánh, hồi lâu sau mới chộp lấy vai Diệp Thiên Vân, rung rung nước mắt nói: “ Cha mẹ mày, tao còn tưởng mày chết ở Hình Ý Môn rồi chứ! Làm tao mất công thương xót cho mày!” Nói rồi nhìn Diệp Thiên Vân một lượt từ trên xuống dưới, sắc mặt vô cùng kích động.

“Chỗ này cách nhà họ Đỗ quá gần, rất nguy hiểm. Chúng ta phải rời khỏi đây trước rồi nói chuyện sau!” Diệp Thiên Vân cửu biệt trùng phùng, mỗi người đều có cảm nhận riêng của mình!

Diệp Thiên Vân dẫn theo ba người chạy xe trên con đường quen thuộc, mấy phút sau đã về đến nơi xuất phát ban đầu.

“Diệp tiên sinh, Ngô tiên sinh, các ngài đã quay về!” Yên Tiểu Xuân cong lưng lén lút quan sát hai người còn lại. Mặc dù hắn không quen biết, nhưng nhìn thể trạng của Trần Mễ Lạp cũng đủ biết hắn không phải là người dễ động vào.

“Quay về Mông gia!” Diệp Thiên Vân ra lệnh dứt khoát.

Bốn người cùng ngồi trên một chiếc xe, Diệp Thiên Vân làm tài xế, còn người tài xế đáng thương và Yên Tiểu Xuân đều bị đuổi xuống, e rằng chỉ có nước đi xe lửa về nhà.

Diệp Thiên Vân không muốn để cho những người không liên quan nghe được câu chuyện của bọn họ, hơn nữa lần này cứu biệt trùng phùng, đương nhiên là có rất nhiều chuyện để nói.

“Người anh em, cậu không phải là đã bị ngã xuống vách núi trong trận chiến với Độ Duyên rồi sao?” Trần Mễ Lạp vẫn bàng hoàng như một giấc chiêm bao, đến giờ vẫn không dám tin đây là sự thật: “Tôi và anh Ngô đã tìm ở dưới đó mấy ngày trời nhưng đến bóng người cũng không thấy!”

Diệp Thiên Vân cũng không muốn giấu những người trên xe, mà muốn giấu cũng không thể giấu được, liền gật đầu nói: “Lúc đó tôi bị thương nặng, chính sư phụ Ngũ Vĩ của tôi đã giấu tôi đi, muốn tôi rời xa những thị phi của Võ lâm!”

“Còn nữa, đánh đấm nhiều quá, trong lòng tôi cũng muốn rời khỏi đây một thời gian để tìm lại sự yên tĩnh!”

“Hoá ra là như vậy!” Trần Mễ Lạp không quan tâm đến bất cứ cái gì, liền đấm cho hắn một cái rất mạnh nói: “Cậu nên nói sớm hơn một chút chứ!”

Diệp Thiên Vân không kịp phòng bị gì, lập tức làm mất tay lái, chiếc xe liền lắc qua lắc lại.

“Mễ Lạp, đủ rồi đấy!” Diệp Vô Nhai trách mắng, sau đó dịu giọng nói: “Chúng ta đều đã từng có những trải nghiệm này, nên thông cảm cho những cảm nhận của Thiên Vân, không nói cho anh mới là đúng đó!”

Trần Mễ Lạp cười hì hì, không thèm để ý nói: “Tôi chỉ đùa một chút thôi mà! Chúng ta cần gì phải coi nhau như người ngoài nữa chứ!”

Ngô Lập Sâm ngồi bên cạnh vô cùng hưng phấn. Đây là lần đầu tiên mọi người được hội tụ sau sự việc xảy ra ở Hình Ý Môn. Mọi người đều là anh em trên cùng một chiến tuyến trong trận chiến với Thiếu Lâm và Võ Đang, đương nhiên phải ủng hộ lẫn nhau, lúc này mới hỏi: “Các anh đến đây làm gì?”

Diệp Vô Nhai định nói rồi lại thôi, khe khẽ thở dài: “Không có gì!”

Diệp Thiên Vân tò mò, hai người tìm đến nhà họ Đỗ lại hoá trang dưới hình dáng này, liền mỉm cười nói: “Hai vị lão ca, phải chăng có điều gì khó nói?”

“Điều khó nói? Không có!” Trần Mễ Lạp nói với vẻ không bình thường: “Nói ra thì chuyện này cũng có chút quan hệ đến cậu đó! Ban đầu sau khi tung tin cậu đã chết, các huynh đệ Bát Cực Môn đều khóc sưng mắt, đòi tìm Thiếu Lâm trả thù rửa hận!”

Diệp Thiên Vân không ngờ sự việc lại có liên quan đến mình, lập tức linh tính có chuyện chẳng lành. Hắn liền lái xe chậm lại nói: “Tôi nên nói với anh em trong Bát Cực Môn một tiếng, nếu không thì đã không đến nỗi này!”

“Chúng tôi đều hiểu nỗi niềm khó xử của cậu mà!” Trần Mễ Lạp thở dài, không nhịn nổi nói: “Tình hình lúc đó rất nguy kịch, trong môn nội còn có một ít huynh đệ của ta.”

Cho nên chúng tôi đành phải nén lại, và hứa sẽ tìm cơ hội trả thù cho cậu!”

Diệp Vô Nhai “Ừm” một tiếng rồi tiếp lời: “Cậu cũng biết tấm biển Bát Cực Môn vừa mới dựng lên, tất cả đều đang trong thời gian phát triển, nếu như phải chịu bất cứ sự tấn công nào thì coi như là toi mạng! Ẩn dật một thời gian, chúng tôi đã đi nghe ngóng tin tức khắp nơi, cuối cùng cũng nắm được tin Thiếu Lâm đã đến Thục Trung!”

Trần Mễ Lạp cười ha hả nói: “Sau khi tôi và Vô Nhai đi thăm dò liền tìm được hậu duệ của phái Nga Mi, nên dự định giả dạng làm hoà thượng Thiếu Lâm châm ngòi cho hai bên chiến tranh, coi như là làm được chút việc cho cậu!”

Ngô Lập Sâm nghe đến đây thì lộ vẻ xúc động! Lúc đó hần và Diệp Thiên Vân đều có mặt tại đó. Lúc bị bao vây, hai người hoàn toàn không có ý định chạy trốn mà ngược lại còn quyết đánh một trận sống mái! Hần lẩm bẩm nói: “ Chuyện này... sao có thể làm như thế được!”

Diệp Thiên Vân đỏ mặt, hần không ngờ hoá ra là hai người này lại giúp mình đi châm ngòi giữa Thiếu Lâm và Nga Mi, liền vô cùng áy náy và buồn rầu nói: “Diệp đại ca, Trần đại ca, là tại tôi có lỗi với hai anh...”

“ Đừng nói thế!” Diệp Vô Nhai vẫy tay ngắt lời hần, cất lời thăm thía nói: “ Tính mạng của tôi và Mễ Lạp là do cậu cứu sống, hơn nữa Bát Cực Môn cũng nhờ có sự giúp đỡ của cậu mới xây dựng lại được! Đừng nói là có chút chuyện vặt này, ngay cả bảo chúng tôi phải chịu trăm ngàn nhát đao chúng tôi cũng quyết không do dự!”

Trần Mễ Lạp liên tục gật đầu: “ Đúng vậy! Ông đây ban đầu còn tưởng là chỉ còn nói lời trần trời được thôi, kết quả là lại được Diệp lão đệ cứu sống, chút chuyện vặt này không đáng nhắc đến!”

“ Hơn nữa cuộc sống hiện tại của chúng tôi đang rất tốt, lại không có bất cứ tổn thất gì!” Trần Mễ Lạp cười sáng khoái, không hề để ý.

Ngô Lập Sâm chứng kiến cảnh đó, trong lòng không khỏi áy náy. Hần đường đường là môn chủ của một môn phái, lại không thể tìm được những người bạn sinh tử như thế? Chẳng cần nói hai người mà ngay cả một người thôi cũng khó!

Đôi mắt Diệp Thiên Vân đỏ lên, bọn họ có thể nói thật là tình sâu nghĩa nặng, liền thề hạ quyết tâm, sau này nếu như có cơ hội sẽ tận tâm báo đáp họ.

Diệp Vô Nhai đã lẫn lộn giang hồ bao nhiêu năm, sao có thể không phát hiện ra điểm bất thường đó của hần, liền mỉm cười nói: “Chuyện này cậu không cần phải để ý! Tôi và Mễ Lạp một mặt cũng là vì lo lắng cho Bát Cực Môn, một mặt cũng là vì muốn xả hận cho các anh em trong Môn mà thôi! Thiếu Lâm đại náo Hình Ý Môn, đến cả những Môn phái khác cũng uất giận! Những người luyện võ chúng ta đều trọng nhân nghĩa, nếu chúng tôi không đi làm chuyện đó thì mới chính là bất nhân bất nghĩa!”

Ngô Lập Sâm vẻ mặt dừng dừng nhưng trong lòng lại cảm động sâu sắc, không kiềm chế được nói: “ Hai vị huynh đệ thật khiến cho tôi khâm phục từ tận đáy lòng! Ngô Lập Sâm tôi đã từng gặp qua rất nhiều người, kẻ bất nhân cũng có, kẻ bất nghĩa cũng nhiều, nhưng hai người thì lại có được cả hai chữ Nhân và Nghĩa!”

Diệp Thiên Vân mặc dù chán ngán Thiếu Lâm đầy rẫy những thị phi, nhưng đồng thời cũng tự thấy bản thân may mắn vì đã kết giao được với hai người tri kỷ.

Trong suốt cuộc đời, những người bạn đích thực chỉ đếm được trên đầu ngón tay!

Trần Mễ Lạp biết Diệp Thiên Vân không mệnh hệ gì trong lòng liền vui phơi phới, không kiềm chế được sự hưng phấn nói: “ Bây giờ Thiếu Lâm đã lên kế hoạch ra tay với Thực Trung, mấy người chúng ta phải chăng cũng có thể hợp lại rồi, he he!”

Những người trong xe đều đã từng có những trải nghiệm sống còn với Diệp Thiên Vân, nên hần rất trịnh trọng nói: “ Công phu của hậu duệ phái Nga Mi chúng ta không thể đoán trước được, thân thủ của bọn họ thông thường đều cao hơn các môn phái cùng tuổi trong võ lâm!”

Trần Mễ Lạp mới giao thủ một giờ trước nên có cảm nhận rất rõ rệt, nhưng hần vẫn không kiềm chế được trí tò mò nói: “ Nga Mi cũng có một thời hưng thịnh, nổi danh cùng Võ Đang và Thiếu Lâm! Không những không bị tụt lùi mà ngược lại công phu ngày càng tinh thâm, tiến bộ. Điều này có gì huyền diệu trong đó chăng?”

Diệp Thiên Vân gật đầu, nói thật: “ Bọn họ có một cái giếng nước rất trong tên là Bích Thủy. Loại nước này vô cùng kỳ diệu, nếu như uống nước này trong thời gian dài sẽ rất có lợi ích vô cùng đối với những người luyện võ, hơn nữa bọn họ đã ở đó hàng trăm năm nay, việc võ công tiến bộ là chuyện có thể hiểu được!”

“ Chẳng trách nào!” Diệp Vô Nhai vẫn còn sợ hãi nói: “ Chưa đến năm mươi tuổi mà công phu đã gần bằng Tông sư, e rằng nhân tài của bọn họ nhiều như lá mùa thu vậy!”

Trần Mễ Lạp không thêm để ý, ngược lại còn chế giễu: “Chỉ cần giải quyết được đám hậu duệ Nga Mi, sau này Bát Cực Môn và Hình Ý Môn chúng ta sẽ chuyển đến đó, đến lúc đó sống ở đó ba mươi năm, có thù

nào k báo được!”

Diệp Thiên Vân chăm chú nhìn về phía trước, cười đau khổ: “Lão ca nghĩ hay quá, cái giếng ấy đã bị tôi đập vỡ từ lâu rồi!”

” Cái gì?” Trần Mễ Lạp kinh ngạc hét, giơ ngón tay cái lên nói: ” Thật là độc ác! Đám hậu duệ của phái Nga Mi này đến đó cũng là vì cậu đó!”

Mấy người cùng lúc mỉm cười, Diệp Thiên Vân gan to tày trời, không làm những việc tầm thường, đã làm việc thì đó ắt hẳn là việc lớn!

Ngô Lập Sâm ho nhẹ một tiếng, dẫn đầu nói: “ Ông trời đã cho chúng ta được hội ngộ thêm lần nữa, chắc chắn là muốn chúng ta cùng nhau làm nên nghiệp lớn! Chúng ta nên cùng nhau nghĩ cách, làm cho Thiếu Lâm và hậu duệ phái Nga Mi đến gần nhau hơn, xem xem bọn chúng có thể nảy sinh thay đổi nào đó!”

“ Đúng thế!” Diệp Vô Nhai gật đầu đồng ý: “ Mặc dù hai bên đều mạnh, chỉ có thực lực của chúng ta là yếu, vậy thì hãy làm người quan sát, chính là ngao cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi!”

”Chỉ sợ rằng việc đó không hề đơn giản!” Diệp Thiên Vân lắc đầu, nói hết những lo lắng trong lòng: ”Hiện nay Thiếu Lâm, Nga Mi thêm cả chúng ta nữa sẽ là thế lực ba phe, mỗi phe đều muốn hai phe kia ra tay trước, bây giờ phải xem ai nhập cuộc trước!”

Trần Mễ Lạp đập vai hấn, cười độc ác: “ Lẽ nào bốn người chúng ta hợp lại lại không nghĩ ra ý kiến hay nào?”

613. Chương 614: Bồ Cục

Mông Nghĩa đã nhận được tin báo của Yến Tiểu Xuân từ trước, nên đã đợi ở bên ngoài tập đoàn từ lâu. Vừa thấy mấy người bọn họ quay về, liền nhiệt tình lên trước lên nghênh đón.

Khi hắn nhìn thấy Trần Mễ Lạp, dường như bị cái thân hình vạm vỡ của hắn ta dọa cho giật nảy mình! Hoá ra thân hình của Diệp Thiên Vân đã khiến cho người ta sợ hãi rồi, nhưng Trần Mễ Lạp dường như còn đặt đến thân hình của tuyển thủ bóng rổ chuyên nghiệp, trong lòng hắn có chút kì thị, nhưng miệng lại không ngừng nói: “ Không ngờ ngài còn mang theo cả bạn đến, mời vào trong, mời vào trong!”

Cả đám người nhanh chóng vào trong một căn phòng của Tổng giám đốc vô cùng rực rỡ, hoá ra cái văn phòng này đã được đổi thành phòng Tổng giám đốc từ lâu, hơn nữa từ sau khi Tổng giám đốc chuyển đến đây thì hàng ngày nghỉ ngơi đều không được tốt.

“ Mang trà lên!” Mông Nghĩa còn dặn dò mang lên loại trà Đại Hồng Bào thượng hạng, cười nói: “ Thưa ngài, nếu đã là bạn bè với nhau, thì xin mời hãy giới thiệu một chút để tôi được làm quen. Có thêm một người bạn chính là có thêm một con đường đi nữa!”

Diệp Thiên Vân biết Yến Tiểu Xuân đã báo tin từ trước nên cũng không hề ngạc nhiên. Mông Nghĩa đã muốn kết giao thì hắn cũng chẳng đi đâu mà vội, liền đứng dậy hắng nhẹ một tiếng: “ Hai người này đến từ Băng Thành, bọn họ là...” Nói được một nửa, hắn đột nhiên cảm thấy mình cũng không rõ địa vị của hai người này với những người thường là như thế nào, nên đưa mắt ra hiệu với Trần Mễ Lạp.

”Ha ha, để tôi tự giới thiệu vậy!” Trần Mễ Lạp cũng không ngần ngại, lông mi khẽ giật giật, vội vã đứng dậy tiếp lời: ” Hai anh em chúng tôi đến từ Băng Thành, làm kinh doanh ở một công ty... tập đoàn Bát Đạt... Không biết là ông Mông đây đã từng nghe qua chưa?”

Mông Nghĩa nghe nửa câu trước thì có đôi chút do dự, bạn của Diệp Thiên Vân nói qua nói lại đều là những công ty nhỏ, nhưng khi nói tên ra thì còn lớn hơn tập đoàn Mông Thái đến mấy lần, nên hắn cũng không dám khinh thường đối phương!

“ Tập đoàn Bát Đạt!” Mông Nghĩa hầu như không thở ra hơi, mấy ngày nay, tập đoàn Bát Đạt ngày nào cũng được quảng cáo trên đài Trung ương, cho dù có ví với sét đánh ngang tai cũng không có gì quá đáng, hắn liền lắp bắp nói: “ Ngài khách sáo quá! ... Tập đoàn Bát Đạt quy mô còn lớn hơn tập đoàn chúng tôi nhiều!”

Trần Mễ Lạp vừa khoe khoang vừa từ từ nhắp một ngụm trà thảo nhiên nói: “So với ông Ngô thì quả thật công ty chúng tôi mới chỉ ở giai đoạn lập nghiệp, quy mô còn rất nhỏ!”

“Trần Mễ Lạp, ông đừng có đưa tôi lên tận mây xanh rồi lại đạp tôi xuống đất như thế!”

Ngô Lập Sâm vốn đã quen với kiểu đùa của hắn nên vui vẻ cười giải thích: “Tiềm lực của các ông ở Băng Thành lớn thế nào? Nói một câu khó nghe là chỉ như đánh một cái rắm. Những nhân vật trong chính phủ cứ tranh nhau nghe ngóng! Các vùng duyên hải lại không có được lá gan lớn như các ông!”

Mông Nghĩa nhìn cái đầu trọc lóc của Trần Mễ Lạp, nhìn thế nào cũng không thấy giống một thương nhân, ngược lại còn giống tên đầu đường cái chợ! Nhưng bất kể là thân thế như thế nào cũng được, hắn đều không để ý, bởi vì thế lực của hắn về mặt này giống như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn. Đó mới là chuyện đáng để cho người ta vui mừng.

Mông Nghĩa hắng giọng, cố tình giả ngốc nói: “Hai vị lần đầu đến Gấm Thành phải không? Vậy tôi nên tận tình chủ nhà mới phải! Ngày mai tôi sẽ đưa hai vị đi chơi một vòng, đảm bảo hai vị sẽ vô cùng hài lòng...”

Diệp Thiên Vân ngồi một bên không nói gì. Nhưng lại rất hứng thú với kiểu vòng vo của Mông Nghĩa. Lúc Mông Nghĩa có một mình với hắn, có lẽ không bao giờ có bộ dạng này!

“Được rồi! Được rồi!” Trần Mễ Lạp vẫy tay, mắt kiên nhẫn ngắt lời: “Du ngoạn à? Có ai có thời gian rảnh rồi như vậy! Ông mày đây đến là vì Thiếu Lâm, chứ không phải là để giáo huấn đám lừa này...”

Diệp Vô Nhai sắc mặt tối sầm, hừ một tiếng trong cổ họng!

Trần Mễ Lạp bỗng chốc ý thức được vấn đề, gãi gãi đầu nghĩ thầm mình cũng chính là con lừa, liền cười xấu hổ: “Nói nhầm, nói nhầm!”

Mông Nghĩa quả nhiên đã tìm được thông tin mà mình đang muốn tìm, trong lòng vô cùng vui mừng. Người đông sức mạnh, có thể có được một thế lực mạnh như thế này tập hợp lại với nhau. Nếu như hợp nhau thành một điểm, chắc chắn sẽ đánh cho đối phương vãi tè ra quần!

Diệp Thiên Vân cảm thấy mọi người đã khá quen nhau, liền nhìn xung quanh một lượt rồi nghiêm mặt nói: “Bây giờ mọi người đều đến đủ cả rồi, vậy thì kế hoạch có thể tiến hành được rồi!”

Ngô Lập Sâm “ừm” một tiếng, xoay xoay miếng ngọc trong tay nói: “Hôm nay tôi và Diệp Thiên Vân đi thăm nhà họ Đỗ, mục đích chính là muốn thăm dò xem rút cuộc trấn Song Phượng đến bao nhiêu người, thực lực ra sao!”

“Kết quả thế nào?” Mông Nghĩa rất quan tâm đến vấn đề này, bây giờ chỉ cần đám người này rút khỏi Thục Trung thì hắn mới đích thực xứng danh là vua của Thục Trung! Ngoài nhà họ Đỗ ra, những gia tộc khác hắn đều nắm chắc trong lòng bàn tay.

“Thực lực của đối phương nằm ngoài sức tưởng tượng của chúng ta, hai người các anh từng giao đấu với bọn họ, chắc chắn là hiểu rõ nhất rồi!” Ngô Lập Sâm trong lòng còn vương chút sợ hãi nói.

Trần Mễ Lạp và Diệp Vô Nhai nhìn nhau, gật đầu cùng lúc nói: “Đúng thế, trấn Song Phượng không hổ là hậu duệ của phái Nga Mi, mỗi một người luyện võ đều tu đến trình độ cao thủ, hơn nữa, so về tuổi tác họ cũng đều còn rất trẻ!”

Mông Nghĩa ngồi một bên ban đầu còn nắm được nội tình, nhưng dần dần hắn nhận ra mình hoàn toàn chẳng hiểu gì hết, nên không cam tâm. Thục Trung là địa bàn của hắn, nhưng người ta lại còn nắm rõ hơn hắn nữa. Trong lòng hắn rất muốn truy hỏi cho ra nhẽ nhưng rồi nghĩ lại lại kiềm chế, rõ ràng mấy người bọn họ không cùng đẳng cấp với hắn! Chỉ cần có thể đảm bảo được lợi ích của hắn thì cần gì phải mở miệng tự tìm lấy những điều phiền phức?

Mọi người đều có những hiểu biết sơ qua về trấn Song Phượng, Ngô Lập Sâm cười nửa miệng nhìn Mông Nghĩa nói: “Mông tiên sinh, bây giờ xem ra chỉ có thể trông chờ vào ông thôi!”

“Dựa vào tôi?” Mông Nghĩa biết rõ bây giờ đang là đùa với hổ, chỉ cần bất cẩn một chút thôi là sẽ rơi vào đường chết. Trong tâm trí hắn chợt loé ra một ý nghĩa, lẽ nào lại để mình trở thành hồn ma thay thế, liền

rất nhanh khoát tay, lùi một bước tiến ba bước nói : “ Ngô tiên sinh, ngài đề cao tôi quá rồi!”

“ Mông gia thế đơn lực yếu, Thiếu Lâm chỉ cần búng tay một cái là chúng tôi cũng đủ tiêu đời rồi!”

Mông Nghĩa từ lâu đã hạ quyết tâm, nếu như phát hiện ra chuyện gì không hay thì sẽ tìm đường tháo lui trước. Kể cả có phải đắc tội với những người đang ngồi trước mặt hắn đây, hắn nguyện chẳng cần làm Vương giả Thục Trung gì hết, nhưng ít nhất vẫn còn bảo toàn được căn cơ nhà họ Mông. So với những cái danh hào ấy thì lợi ích trước mắt vẫn thực tế hơn.

“Chúng tôi đương nhiên là không muốn nhà họ Mông ra mặt, mà là muốn ngài thông qua Hồng gia...”

Ngô Lập Sâm chưa nói dứt câu, Mông Nghĩa đã sáng mắt lên, cười ha hả nói: “ Cuối cùng thì Ngô tiên sinh cũng nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần chúng ta thắng, có kẻ nào dám ở sau lưng chỉ điểm chứ!”

Trần Mễ Lạp và Diệp Vô Nhai không hiểu gì cảm, còn Ngô Lập Sâm thì trợn mắt nhìn hắn ta một cái, không hề che giấu nói: “ Mông tiên sinh, chúng tôi không giống với bản chất của ông! Những chuyện có liên quan đến hạ độc Thiếu Lâm thì tốt nhất đừng có nhắc tới ở đây!”

“ Ý của tôi là muốn ngài tung tin đến nhà họ Hồng, làm cho bọn họ ra tay với nhà họ Đỗ, ông hiểu chứ?”

Mông Nghĩa ngơ ngác một hồi, mới hiểu ra nói: “ Là như vậy.... Nhưng Thiếu Lâm có chịu nghe theo không? Cách làm này ban đầu tôi cũng đã nghĩ đến, nhưng hiệu quả...”

Ngô Lập Sâm cười đầy thâm hiểm nói: “ Không tin à? Vậy cứ làm một ván, để cho bọn họ tin!” Hắn xoa xoa cằm dẫn dụ: “ Ví dụ, chúng tôi dụ được bọn họ qua, để hai bên gặp mặt nhau, tóm lại phải để cho hai bên tin rằng đối phương là kẻ địch!”

Những người trong phòng sau khi suy nghĩ một hồi đều vui mừng ra mặt, Trần Mễ Lạp vỗ vai Diệp Vô Nhai đầy thâm ý nói: “ Nhiệm vụ này xem chừng khó khăn đây! Hê hê, chúng ta hoàn toàn có thể đánh một cái... động tác đại phiến, dường như đám trẻ bây giờ đều thích cái này!”

Diệp Thiên Vân không ngại đi châm ngòi cho hai bên hiểu lầm nhau, mặc dù có hơi nguy hiểm nhưng những chuyện như thế này chỉ cần cẩn thận trọng thì có thể rút lui an toàn, liền suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Những ngày này tôi đều đã ghi chép lại những chiêu thức của Nga Mi, mặc dù không thể tinh thông được, nhưng cũng đủ để bắt chước theo!”

“Tốt!” Ngô Lập Sâm đột nhiên vỗ tay đứng dậy tự tin nói: “ Như vậy thì lại càng giống thật! Có hai vị huynh đệ Mễ Lạp và Vô Nhai ở một bên trợ giúp, thêm những trợ thủ của tôi và những người bạn tìm đến, chắc chắn có thể cho Thiếu Lâm một đòn cảnh cáo!”

Trần Mễ Lạp xoa xoa hai bàn tay vội vã nói: “Nói làm là làm! Đòn này phải ổn, chuẩn và hiểm!”

Diệp Thiên Vân trong lòng cũng đã hình thành nên các bước hành động liền gật đầu nói: “ Vậy thì chúng ta phải nhanh chóng bố trí, bởi vì người của trấn Song Phượng biết điểm dừng chân của chúng ta chắc chắn sẽ cướp trước mặt bọn họ, như vậy mới có thể làm cho cả hai bên đều tin là thật!”

.....

Người nhà Hồng gia bận đến bù đầu bù óc, bởi vì chủ gia đã hạ lệnh, mọi người đều bận rộn làm không hết việc, làm đến mức từ trên xuống dưới đều không ngớt lời oán thán.

Mỗi ngày không chỉ thay phiên nhau túc trực hai mươi tư tiếng đồng hồ mà còn phải phân công nhau ra ngoài nghe ngóng tin tức. Một Hồng gia xưa nay vốn rất yên bình bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên.

“ Hôm nay phải tăng cường tuần tra, không được để bất kỳ một sơ sót nào!” Một ông lão tuổi chừng ngoài năm mươi ngửa mặt lên trời nguyên rủa: “ Mẹ kiếp, mưa suốt một ngày rồi, xem ra tối nay cũng không tạnh được, gọi người mang thêm mấy cái áo mưa nữa đến đây!”

“ Tứ thúc, chúng ta cứ làm theo phép cho xong! Tại sao phải làm kỹ lưỡng đến vậy!” Một cậu thanh niên bĩu môi, nhìn về phía căn phòng sáng đèn cách đó không xa, thì thầm: “ Ban đầu con cũng không tin lời đồn đại! Đám hoà thượng đạo sĩ thời nay đùa nào cũng như đại gia vậy!”

“ Không những ăn cơm, uống nước mà ngay cả đến tắm rửa cũng có người hầu hạ, chỉ cần không hài lòng một chút thôi là mắng nhiếc chúng ta! Nhà họ Hồng nợ bọn chúng thứ gì chứ, lại phải khom lưng quỳ gối trước chúng!”

“ Hừ...!” Người đàn ông trừng mắt nhìn hần nói nhỏ: “ Mấy ngày nay bọn họ chuẩn bị ra tay rồi! Đợi cho mấy người kia rời khỏi nhà họ Hồng, cậu muốn mắng thế nào cũng được! Nhưng bây giờ thì đừng có chọc giận bọn họ!”

“ Cuối cùng cũng chịu đi rồi sao?” Một tên thanh niên canh gác xông ra từ sau gốc cây, khuôn mặt đầy vẻ phẫn khích nói: “ Vậy thì chẳng phải Hồng gia chúng ta so với trước đây phải...”

Người đàn ông phất tay ngăn không cho gã nói tiếp, và gọi những người khác trở về chỗ của mình, nhẹ giọng cảnh cáo: “ Những việc này không phải chúng ta có thể nghe ngóng được! Cố gắng kiên nhẫn thêm mấy ngày nữa, đừng có tự tìm rắc rối cho mình!”

“ Hiểu rồi, tứ thúc! Đợi cho những con lừa đó đi rồi...” Cậu thanh niên vẫn còn muốn nói tiếp thì đột nhiên cánh cửa phòng khách vang lên một tiếng “ cọt két”, hần liền lập tức ngậm chặt miệng lại.

Người đàn ông ho mạnh một tiếng, sau đó tiến lên vài bước, cung kính nói: “ Hoá ra là khách của Thiếu Lâm, có dặn dò gì không?”

Một người mặc áo tăng nhân bước ra, lông mi khẽ giật giật, trầm giọng nói: “ Mấy vị sư thúc của tôi đang nghỉ ngơi, mong mấy vị hãy nhỏ tiếng đi một chút, đừng làm kinh động đến sự thanh tịnh của các sư thúc!” Nói xong liền trừng mắt nhìn hai tên thanh niên, rồi lại từ từ đóng chặt cửa lại!

“Đám hoà thượng Thiếu Lâm này đúng là tai chó, nói nhỏ như vậy mà vẫn nghe thấy được!” Người thanh niên lẩm bẩm một tràng không ai nghe rõ, rồi đưa ánh mắt âm ỉ nhìn về phía cửa thêm lần nữa.

” Được rồi! Tập trung tinh lực thôi!” Người đàn ông thở dài, hần cũng rõ đám tay chân của mình trước nay chưa từng phải làm gì quá sức, nay lại bắt chúng thức trắng đêm canh gác thì thật là làm khó cho chúng quá!

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì có một bóng đen lướt qua không một tiếng động.

614. Chương 615: Tiến Hành Đồng Bộ

Ngô Lập Sâm mặc một chiếc áo đen gọn gàng sạch sẽ từ trên xuống dưới ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Mây đen còn chưa che khuất mặt trăng, nhưng xem tình hình này thì cũng sắp rồi. Hần khe khẽ mỉm cười: “ Hôm nay bầu trời cũng thật đẹp. Mọi thứ đều đã sẵn sàng, chỉ thiếu gió Đông!”

Cái đầu trọc của Trần Mễ Lạp dường như không giấu vào đâu được dưới ánh trăng, đành phải quần tạt một cái khăn vuông lên, nên không ngẩng lên được nói: “ Mẹ nhà nó, sớm biết thế này thì đã không cạo trọc đầu, quần khăn lên trông như một con đàn bà vậy!”

Diệp Vô Nhai đứng cạnh khe khẽ mỉm cười. Mặc dù lát nữa phải hành động nhưng lúc này mà điều chỉnh lại tâm trạng căng thẳng cũng là việc làm cực kỳ hữu ích.

Ngô Lập Sâm không hiểu tại sao hai người chỉ cần ở cùng một chỗ là rất thích cãi nhau. Thấy bộ dạng đức hạnh của Trần Mễ Lạp suýt nữa thì phì cười nói: “ Đàn bà? Đàn bà mà giống anh thì chắc đàn ông trên thế giới này đều phải xếp hàng nhảy xuống núi mà chết hết.”

“ Tên quỷ này, ngươi không thể nói chuyện gì có ích hơn à?” Cách hoá trang của Trần Mễ Lạp quả thật là không vừa mắt lắm, nhưng hần không hề tức giận, chỉ là hơi có chút do dự: “ Anh nói lần này có thể làm cho hai bên tới cùng một chỗ không? Tôi luôn cảm thấy sự chưa chắc đã thành!”

Ngô Lập Sâm buộc chặt lại cái dây giày ở trên lại, trong lòng hần cũng không nắm chắc, lắc đầu nói: “ Có quỷ mới biết! Thiên Vân đi dụ Thiếu Lâm, chúng ta đi dụ trấn Song Phụng, bất cứ khâu nào cũng không được sai sót, chỉ cần sai ở một khâu thì tất cả sẽ hỏng bét!”

“ Có lý!” Diệp Vô Nhai vẫn hơi lo lắng, nhú mồm nói: “ Bên này chúng ta tốt xấu gì thì cũng còn có cả chiếu ứng, chỉ là phía Thiên Vân ... Nhiệm vụ của hần có phần gian nan hơn!”

“Tôi đã bảo mấy người bạn theo sau, nhưng hần không đồng ý!” Ngô Lập Sâm mấp máy môi, thở dài: “Chúng ta đều biết cá tính của Thiên Vân, chỉ thích hành động một mình. Vậy thì để hần đi một mình đi! Dù sao công phu của một mình hần cũng cao hơn chúng ta nhiều! Có gặp chuyện gì bất ngờ thì một mình hần cũng có thể ứng phó được!”

“Huống chi hần cũng không phải là lần đầu tiên giao đấu với Thiếu Lâm, kinh nghiệm dày dặn hơn. Có lẽ là hành động một mình sẽ dễ dàng ra tay hơn!”

Ngô Lập Sâm phân tích xong, hai người kia cũng thấy bình tâm trở lại. Thực ra cả ba người đều là những người có đầu óc, đều là những nhân vật có tiếng tăm trong Võ lâm. Chẳng qua là khi tụ hợp lại với nhau thì trong lòng lại thấp thỏm không yên, chủ yếu là sự thành bại của lần hành động này có ảnh hưởng rất lớn nên mọi người không thể không cân nhắc kỹ càng.

Diệp Thiên Vân trước nay đều hành động đơn độc, hơn nữa hành sự đều rất quả quyết, rat ay dứt khoát! Nếu như hần thất bại thì đổi là người khác cũng sẽ công toi như vậy mà thôi.

Cả bọn cùng chờ đợi trong lo lắng. Trần Mễ Lạp hừ một tiếng: “Tôi cảm thấy lần này không thể đánh qua lớn được, mà vẫn phải giả bộ yếu hơn!”

Ngô Lập Sâm biết Trần Mễ Lạp là người cảm tính. Có khi chỉ cần bị kích động, hần có thể bất chấp tất cả, liền lập tức cảnh cáo: “Đến lúc đó anh đừng có nổi hứng giết chóc. Trì hoãn kế hoạch! Nhiệm vụ đêm nay của chúng ta là phải chọc phá đám luyện võ trấn Song Phượng, sau đó để cho bọn chúng tìm đến nơi.”

“Cái này thì đương nhiên!” Trần Mễ Lạp bĩu môi, ngược lên trời một cái nói: “Đến lúc rồi, chúng ta hành động thôi!”

Ngô Lập Sâm vừa từ trong ngõ hẻm thò đầu ra, lập tức lại thu về như phản xạ tự nhiên, ra hiệu tay về phía sau lưng!

Ba người gần như cùng lúc chia nhau đi về ba hướng. Chỉ trong hai giây đồng hồ, trong hẻm nhỏ đã không một bóng người.

Chỉ trong khoảng mười giây, hai người gã trẻ tuổi tay cầm đèn pin xuất hiện trong ngõ, soi vào từng góc ngách rất tỉ mỉ, sau đó rút mấy bộ đàm ra nói: “Không có phát hiện gì cả! Số 10 báo cáo!” Nói xong hai người lại tiếp tục đi tuần ở phía trước.

Hai người vừa nhắc bước thì Trần Mễ Lạp liền xuất hiện ở ngay sau khóm trúc bên cạnh tường, vẫy tay nói: “Đi rồi! Không ngờ đám người nhà họ Đỗ này còn biết tăng cường phòng bị!”

Ngô Lập Sâm cũng vừa mới trốn được. Thân thể hần dính chặt trên tường y như loài thằn lằn vậy, Hần liền trở mình từ trên nhảy xuống, gật đầu nói: “Xem ra sau lần đột nhập trước, bọn chúng sớm đã có phòng bị, hôm nay xem chừng không được xuôi chèo mát mái cho lắm!”

“Thật không biết cứ đi đi lại lại tuần tra như thế này có tác dụng gì!” Trần Mễ Lạp thì lại không cảm thấy có gì khó khăn ở đây cả: “Mấy cách này chỉ dùng để đối phó với những người bình thường, còn đối với những kẻ luyện võ thì chỉ như trò trẻ con!”

“Đừng có xem thường bọn chúng!” Ngô Lập Sâm vỗ vỗ tay phui bụi, chậm rãi nói: “Đám người này giống như thiết bị giám sát di động. Thái Cực Môn chúng tôi cũng có những đệ tử chuyên đi tuần tra bên ngoài! Trừ khi anh chắc chắn có thể hạ gục đối phương trong thời gian vài giây đồng hồ, nếu không đám người này chỉ cần nhìn thấy anh là lập tức hành động sẽ bị bại lộ!”

“Mặc dù nói khoa học kỹ thuật đang phát triển vượt bậc, nhưng bất luận thế nào cũng không thể bằng con người được! Bởi vì những cỗ máy đó rất cứng nhắc, phạm vi hoạt động cũng hạn chế!”

“Đi thôi. Một lát nữa bọn chúng sẽ quay lại đó!” Diệp Vô Nhai nhắc nhở. Ba người lại nhanh như cắt biến mất vào trong bóng tối.

Công tác phòng bị của họ Đỗ được làm rất nghiêm ngặt. Ba người vừa trèo lên đầu tường liền thấy những bóng người đi đi lại lại, còn có thêm cả mấy con chó dữ nữa.

Lần này bọn chúng có đề phòng. Ba người quan sát những nơi để ẩn thân, và điều khiến cho họ yên tâm là buổi tối không có các cao thủ của trấn Song Phượng.

Diệp Vô Nhai lấy bức ảnh mang theo bên người ra ngắm nghía, dùng ngón tay khê chỉ vào nói: “Đỗ Vũ Tích cũng ở trong này. Xem ra nhiệm vụ của chúng ta cũng không khó hoàn thành đâu.”

Trần Mễ Lạp đón lấy bức ảnh, mượn ánh trăng soi để quan sát bức ảnh, hần cười đầy thâm hiểm: “Đạp phá thiết hài vô mịch xử! Chúng ta chỉ cần giết hần đi thì người trong trấn Song Phượng sẽ trở thành những con rùa rụt đầu.”

Ngô Lập Sâm liên tục quan sát tình hình nói: “Hôm nay chúng ta phải để lại chút dấu vết, thúc giục bọn chúng hành động nhanh chóng.”

Trần Mễ Lạp cười xấu xa, lấy trong túi quần ra mấy viên châu nhỏ cười nói: “May mà ta đã chuẩn bị tất cả. Những cái này đều được chế bằng thép tinh chảy, ta phải thử xem uy lực của chúng ra thế nào!”

Một con chó đang tiến gần về phía bọn họ. Trần Mễ Lạp dùng bàn tay to như cái quạt của mình ngấm trúng con chó rồi dùng ngón giữa bắn hạt châu ra.

Trong màn đêm tối đen, hoàn toàn không thể nào nhìn thấy đường đạn bay, và gần như đồng thời, con chó không kịp kêu một tiếng nào đã nằm bất động trên mặt đất!

Trần Mễ Lạp chế pháo như thần vậy. Mấy con chó trong sân chẳng mấy chốc đều đi gặp Diêm Vương ráo.

Ngô Lập Sâm nhân lúc đám người trong sân vẫn chưa kịp trở tay liền vẫy tay nói nhỏ: “Hành động thôi!”

Đám người nhẹ nhàng phi qua bức tường vây. Ngô Lập Sâm nháy mắt một cái, ba người liền thu gọn thân hình, một lát sau liền lập tức bắt tay vào hành động!

Khu vực Viện trung có khoảng sáu bảy người. Năm người đã bị đánh chết lúc nào không biết.

Đỗ Vũ Tích hôm nay ở lại tại Viện Trung chính vì sợ xảy ra việc ngoài ý muốn. Chỉ sau một cái quay người hần đã thấy xung quanh nặng mùi tử khí. Hần liền nắm chặt lấy cái bộ đàm với tốc độ nhanh nhất, hét như điên cuồng: “ Có người ở hậu Viện, mau...”

Mới nói được một nửa thì Trần Mễ Lạp từ phía trên đầu hần bay xuống, ra một quyền đánh nát phần óc của hần, máu tươi chảy đỏ cả mặt cỏ.

Lập tức, chuông báo động vang lên. Ba người đã có sự chuẩn bị trước nên khi nghe tiếng chuông báo động kêu ầm ĩ, cả bọn liền nhanh chóng trở lại vị trí tập kết ban đầu!

“ Có kẻ đánh lén!” Chỉ một lát sau âm thanh lại vang lên. Trong khu nhà Tiểu Dương vọng ra những tiếng bước chân và tiếng hét ầm ĩ.

Ngô Lập Sâm nhìn đồng hồ, gật đầu nói: “Chúng ta có thể lộ diện được rồi, sau đó thì rút thôi!”

.....

Diệp Thiên Vân giống như tượng sáp đã chờ đợi trên cây hơn nửa giờ đồng hồ. Một con sâu đáng ghét rơi trúng người hần lại còn bò đi bò lại. Nhưng hần không dám cử động lại càng không dám mở các cảm giác bởi hần trong đám đệ tử Thiếu Lâm có người có khả năng phân biệt được, nên hần chỉ dám dùng các giác quan là cặp mắt và đôi tai.

Diệp Thiên Vân giống như một con báo đang rình mồi, đang chờ đợi cơ hội. Bây giờ nhất thiết phải dụ được bọn Thiếu Lâm ra, nếu không thì không thể nào đạt được mục đích dụ dỗ bọn chúng! Chỉ có làm cho bọn chúng mắc câu mới có thể coi là thành công!

Gió nhẹ nhẹ thổi. Lá cây phát ra những tiếng rì rào. Diệp Thiên Vân nhân lúc đó liền khê rùng mình một cái.

Phía dưới cái cây, thỉnh thoảng đám người đi tuần lại đi ra đi vào. Cũng bởi vì âm thanh quá nhỏ nên bị lẫn vào âm thanh của đám lá cây nên chúng không thể nào phát hiện ra được.

“Khụ khụ khụ!” Tiếng ho khan từ đằng xa vọng lại, tiếp ngay sau đó là một người đàn ông bước ra, nhẹ nhàng hỏi: “Có gì bất thường không?”

“Không có thưa Tứ thúc! Ngài cứ yên tâm!” Hai tên thanh niên tiến lại gần. Phải trực vào buổi tối quả là vô vị nhất trên đời, nên khó tránh khỏi phải tán chuyện vài câu.

Diệp Thiên Vân chờ đợi chính là giờ phút này. Hắn nhẹ nhàng lợi dụng lực từ trên cây đáp xuống đất. Trong nháy mắt hắn đã đứng ngay gần ba người, dùng hai tay đánh vào cổ sau hai tên trẻ tuổi!

Tên đàn ông còn lại sợ đến mặt cắt không còn giọt máu. Đối phương không hiểu từ đâu bay xuống. Lão vừa định hét toáng lên thì đã bị Diệp Thiên Vân tóm lấy cổ, mới chỉ dùng lực nhẹ một cái đã không còn tiếng gì nữa.

Ba người đều chưa chết. Nhưng đều đã bị ngắt. Diệp Thiên Vân và Hồng Hiến Phương sớm đã có móc ngoặc từ trước, hơn nữa bây giờ vẫn còn đang trong thời gian hợp đồng. Những kẻ có thể tha thì tha, nên hạ thủ lưu tình, không nên lấy mạng của bọn chúng.

“Lão nạp chờ người đã lâu rồi!” Đúng lúc Diệp Thiên Vân đang tự cho là mình hành động nhanh chóng sạch sẽ thì đột nhiên một giọng nói già nua từ trong phòng vọng ra.

Diệp Thiên Vân kinh ngạc. Ngay từ đầu hắn đã biết là trong phòng có cao thủ, nên hắn rất cẩn thận khi hành động. Nhưng không ngờ vẫn bị phát hiện, không khỏi ngấm ngấm cười đau khổ.

Đối phương chắc chắn là đã có sự phòng bị từ trước, và luôn luôn quan sát từng động tĩnh bên ngoài, nếu không chắc chắn không thể nào phát hiện ra được.

“Két” một tiếng. Cánh cửa phòng khách bị đẩy ra. Một vị sư mặc áo vải đang dìu một lão tăng chậm rãi từ trong bước ra.

Diệp Thiên Vân lại một lần nữa gặp mặt với người bên Thiếu Lâm, trong lòng như vừa mở một bình ngũ hương. Hắn định thần quan sát. Vị lão tăng đó có cặp lông mày bạc dài như muốn rủ xuống thái dương. Mí mắt không mở ra được, trên người mặc áo cà sa, cánh tay áo bên trái trống rỗng!

“Lén lén lút lút, người có mục đích gì?” Vị sư mặc áo vải tuổi tác cũng khoảng ngoài bảy mươi, nhưng so với vị lão tăng thì còn nhỏ hơn rất nhiều. Sắc mặt không được hiền lành cho lắm nói: “Đã đến rồi thì hãy hiện thân đi! Còn che mặt lại làm gì, giấu đầu hở đuôi thôi!”

Diệp Thiên Vân không hề quen biết hai người này, nhưng nghĩ đến ngục tối, nhớ đến vị tông sư đã mất của Hình Ý Môn, hắn liền ôm mối oán hận mà rằng: “Các người không phải chủ nhân của Viện này, có tư cách gì mà nói ta! Được tôn xưng là Môn phái đệ nhất thiên hạ lại đến Thục Trung, ta lại đang muốn hỏi các người có mục đích gì!”

Vị sư mặc áo vải khuôn mặt biến sắc, định phản bác lại nhưng vị lão tăng bị cụt một tay liền kéo nhẹ vạt áo của lão mỉm cười gật đầu nói: “Thiếu Lâm không phải là chủ nhân của nơi này, lão nạp Độ Ách là tăng nhân của Xá Lợi Viện, còn chưa thỉnh giáo...”

Diệp Thiên Vân không dám tùy tiện xưng danh, liền chuyển sang khích tướng nói: “Người không cần phải biết! Vì sao đại hoà thượng lại không gọi thêm những người khác?”

Độ Ách liền gật đầu, sau đó lại lập tức lắc đầu nói: “Phật gia trọng duyên phận. Chúng ta có lẽ là rất có duyên với nhau! Nếu như bản tăng đoán không nhầm thì người hẳn là hậu duệ của Nga Mi phải không!”

615. Chương 616: Đâm Lao Đành Phải Theo Lao

“Làm thế nào mà ông nhận ra được?” Diệp Thiên Vân vẫn không ngừng tính toán trong bụng, đối phương đang nhằm tưởng hắn là người của trấn Song Phượng, vậy thì ... vậy thì... càng tốt!

Độ Ách thấy Diệp Thiên Vân không phản bác lại, khuôn mặt liền lộ ra nụ cười, ung dung nói: “Thân pháp của người đặc biệt, nếu như bản tăng không có được công phu đặc biệt của Phật môn thì cũng không thể nào phát hiện ra hành tung của người được!”

Diệp Thiên Vân lặng thinh, khi nãy hắn cố gắng kiềm chế cả chuyện hít thở, đương nhiên là không thể nào bị phát hiện dễ dàng được.

“Theo bản tạng, mọi người nên bình tĩnh nói chuyện với nhau!” Độ Ách thấy vẻ do dự của Diệp Thiên Vân thì thoáng chau mày nói: “Thiếu Lâm, Nga Mi, Võ Đang được tôn là ba đại môn phái, có thể nói là vô công vô cùng thâm hậu! Bản tạng đã từng nghe được từ các bậc tiền bối rằng, trước đây hai môn phái còn có cả giao tình, không hề có ý thù địch!”

Diệp Thiên Vân bỗng trở nên lúng túng. Sự nhầm lẫn của Độ Ách khiến cho hắn hơi suy nghĩ một chút. Vốn dĩ nhiệm vụ hôm nay là xông vào Hồng gia, sau đó giải quyết hai tên sư Thiếu Lâm, nhưng tình hình hiện nay lại không như những gì hắn tính toán.

“Lão hoà thượng! Những gì ông nói và làm có thể đại diện cho Thiếu Lâm sao?” Diệp Thiên Vân hạ quyết tâm, đối phương đã nhầm lẫn thì hãy cứ để hắn tiếp tục nhầm lẫn như thế đi.

“Đương nhiên rồi, lão nạp cũng coi như là người có chút địa vị trong Thiếu Lâm, thí chủ có thể yên tâm!”

Diệp Thiên Vân dẫn đầu trong lòng, cố ý chế giễu nói: “Thiếu Lâm đến Thục Trung, lại đứng giữa quan hệ giữa hai nhà! Năm đó khi Nga Mi xuống dốc thì không thấy các người ra tay giúp đỡ, còn nay nghe nói chuyện cất giấu bảo vật thì lại chạy đến như ong vỡ tổ, đừng có nói với ta là các người đến để phổ độ chúng sinh đó!”

“To gan!” Tên sư mặc áo vải trắng mắt, gầm gừ nói: “Thiếu Lâm chúng ta vượt ngàn dặm xa xôi đến đây há lại vì ham của cải của các người!”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, đám người Thiếu Lâm này, trước mặt một đảng còn sau lưng lại một nẻo. Rõ ràng là đến vì bảo vật mà lại không dám thừa nhận, trong chuyện này chắc có điều gì kỳ lạ chẳng?

Độ Ách lại gật gật đầu rồi ngay sau đó lại lắc đầu, miệng tụng kinh rồi thành thật nói: “Nhắc đến bảo vật, lão nạp xin nói rõ chân tướng sự việc! Thiếu Lâm đến đây vừa vì là báu vật vừa không phải thế! Trước đây không lâu Thiếu Lâm cũng đã từng vào đất Thục, khi đó đã có ước định với Nga Mi, đáng tiếc là bị kẻ gian li gián, kết quả hai bên đều thất bại nặng nề. Nga Mi vì thế mà mai danh ẩn tích. Thiếu Lâm cũng bị tổn hại không nhỏ. Những chuyện này chắc chắn là người cũng đã biết!”

“Lần này Thiếu Lâm đến một mặt là vì muốn hoá giải ân oán giữa hai nhà... mặt khác là muốn đem những di vật của tiền bối mang về Thiếu Lâm!”

Diệp Thiên Vân nghe ngóng tin mật, cũng khá hiểu về ân oán giữa hai nhà! Mặc dù hắn rất hiếu kỳ nhưng không dám hỏi tiếp vì sợ bị bại lộ! Bây giờ mới chính là cơ hội để ra tay. Độ Ách không gọi thêm những người khác ra, có lẽ là sợ mình nghi ngờ!

Nếu thực sự là người của Song Phượng trấn có lẽ hôm nay thật sự có khả năng bình tĩnh nói chuyện trong hoà khí. Chỉ đáng tiếc người đứng đây hôm nay lại là Diệp Thiên Vân, thì sao có thể có cơ hội hoà hoà chứ!

Diệp Thiên Vân thay đổi bất thường, sắc mặt trầm xuống nói: “Vậy thì chúng ta càng không còn gì để nói nữa! Giết người đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền! Các người đã đến đây chắc cũng đã chuẩn bị kết ân oán!” Nói đến đây mũi chân liền hạ thấp một chút, ra tay nhanh chóng!

Hai vị sư không ngờ đối phương lại ra tay nhanh đến thế, hắn còn không cả thềm phòng bị!

Độ Ách sau phút kinh ngạc liền lập tức đẩy tên sư đứng cạnh sang một bên, dùng một tay còn lại ứng chiến!

Diệp Thiên Vân lần này dốc toàn lực ra đòn, hắn không hề dùng đến chiêu thức của bất cứ môn phái nào. Bởi vì bất kể là dùng chiêu của môn phái nào thì cũng sẽ dễ dàng bị Thiếu Lâm nhận ra được. Hắn liền ngấm ngấm đẩy Kim Chung Tráo lên đến cực hạn, ra một đòn không thể nào tưởng tượng được!

Hai người giáp nhau trên không trung, chỉ có thể nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn!

Sau khi thay đổi vị trí cơ thể, Độ Ách không đứng vững, liền bị một lực cực mạnh đẩy về sau bốn năm bước! Cánh tay hắn uốn khúc một cách không thể tưởng tượng nổi. Xương trắng ở vai nhô ra, phần á trên ngực có một dấu chưởng rất rõ khiến cho người ta phải rung mình!

Độ Ách kêu lên một tiếng đau đớn, miệng thổ máu tươi cười khổ nói: “Lão nạp không động đến quyền cước đã bao mươi năm nay, cũng bởi vì cái không may mắn của nó! Ai ngờ ... cuối cùng lại thiệt thân dưới những quyền cước, đúng là ý trời, ý trời!” Nói rồi khuôn mặt co rúm lại, đầu từ từ cúi xuống!

“Sư thúc!” Tên sư mặc áo vải kêu lên đầy đau thương, đôi mắt vằn lên những tia máu đỏ, dữ tợn nói với Diệp Thiên Vân: “Tại sao phải giết sư thúc của ta, ông ấy đã không đụng đến võ học, tại sao...!”

Diệp Thiên Vân không ngờ cao tăng đời chữ Độ thực lực lại yếu đến thế. Hắn không có lấy một chút cảm thông, ngày trước khi Hình Ý Môn bị độc thủ, cái chết của những tông sư Nghiêm Hành, Đinh lão quái thì phải đi hỏi ai đây! Hắn liền hờ hững nói: “ Chết thì cũng đã chết rồi! Những ân oán chẳng qua cũng bắt đầu từ những thị phi mà thôi!” Nói rồi quay người chạy về trước nhắm tên sư nọ tung một cước!

Đối phương đã có sự chuẩn bị, hắn biết Diệp Thiên Vân sẽ ra tay tàn độc liền mượn lực lặn về sau một vòng, tên sư hét lớn: “ Người đâu! Người đâu! Có thích khách!”

Nếu như là những cao thủ ở đời tự Độ, thì có lẽ Diệp Thiên Vân phải khá tốn sức, nhưng hai tên sư trước mặt xem ra nhiều nhất cũng mới chỉ tu luyện ở hàng tông sư.

Diệp Thiên Vân hạ chân tiếp đất, nhún một cái nhảy vọt lên! Chân trái hạ xuống đúng tại bụng hắn!

Tên sư thổ máu tươi như một dòng suối từ miệng phun ra, nhưng sức sống của hắn rất mạnh, hắn liền dùng hết sức lực còn lại chạy trốn khỏi phạm vi tấn công.

“Trong vườn có kẻ đánh lén, người đâu mau đến đây!”

Diệp Thiên Vân đã nghe thấy tiếng bước chân, hắn hiểu lúc này phải lập tức rút lui càng nhanh càng tốt. Hắn liếc nhìn một cái rồi hạ giọng nói: “Món nợ máu của Thiếu Lâm sớm muộn cũng có một ngày phải thanh toán cho bằng hết!” Vừa nói dứt lời thì hắn đã ở bên ngoài bức tường rồi.

“Đã xảy ra chuyện gì thế!” Người chạy đến đầu tiên là chủ nhân Hồng gia Hồng Hiến Phương. Hắn nhìn một lượt đám đệ tử đang nằm mê man trên mặt đất, chạy như bay đến kiểm tra hơi thở của chúng. Biết bọn chúng chỉ bị hôn mê, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy ra lệnh: “Tất cả đệ tử Hồng gia phải tìm kiếm từng góc ngách, không được bỏ qua bất cứ điểm khả nghi nào, dứt khoát là phải tìm ra được nơi tên đánh lén lọt vào!”

“Rõ!” Một tên thủ hạ liền nhanh chóng đi thông báo cho mọi người.

Hồng Hiến Phương hít sâu một hơi để lộ vẻ căng thẳng, tiến lên quan tâm hỏi: “Đại sư, vết thương của ngài thế nào?”

Tên sư lúc này đang ôm chặt bụng, khó nhọc nói: “Thông báo... .. sư thúc.... ta!” Không đợi cho Hồng Hiến Phương kịp hành động, mấy vị sư trú tại Hồng gia không hẹn mà cùng nhau chạy tới, thấy cảnh tượng thê thảm như sét đánh bên tai!

“Độ Giận sư thúc...!” Tên sư áo vải cuối cùng cũng gặp được tiền bối, khuôn mặt đầy đau thương nói: “Là sư diệt ... bất lực, không bảo vệ được!” Trong lúc hắn nói, máu trong miệng vẫn không ngừng chảy.

Thân hình của Độ Giận hơi gầy, khuôn mặt hiền từ. Lão lập tức chạy lên bịt lấy miệng tên sư áo vải, quay sang bên cạnh nói: “Mang canh Hoàn Hồn lại đây!”

“ Cái này không trách con được, số phận an bài Độ Ách sư huynh không tránh được kiếp nạn này! Rút cuộc thì kẻ nào đã đánh con bị thương đến nông nỗi này?” Độ Giận vừa trấn an vừa đi đến trước mặt Độ Ách quỳ xuống kiểm tra hơi thở, cuối cùng bắt đắc dĩ lắc đầu.

“A di đà Phật!” Bốn vị cao tăng còn lại thần sắc cũng đột nhiên thay đổi. Độ Ách đã mất đi một cánh tay từ ba mươi năm trước, sau đó tự thấy sát niệm quá nặng liền tuyệt duyên cùng võ thuật, ai ngờ cuối cùng lại chết bởi quyền cước.

Độ Giận sờ lên vết thương của Độ Ách, thần sắc như ngưng lại nói: “Công phu của đối phương rất cao cường, sư huynh bị một quyền đánh nát cánh tay!”

Tên sư áo vải uống canh Hoàn Hồn xong, vết thương dường như đã được khổng chế, hắn nói từng tiếng một: “ Sư thúc, là Nga Mi ... hậu duệ!”

“Con dám khăng định?” Độ Giận sợ hấn nhận nhằm liền hỏi lại chắc chắn!

“Không thể sai được...!” Tên sư áo vải kêu lên đau đớn, tuyệt vọng nói: “Chính đại sư Độ Ách... đã nhận ra hấn!” Một vị cao tăng đời tự Độ tức giận, bất ngờ tung ra một chưởng.

“Rắc rắc!” Tiếng cành cây khô đổ rạp, lão cầm giận nói: “Nga Mi ... Nga Mi, Độ Minh ta nếu không tiêu diệt được các người thì ta sẽ bị rơi vào địa ngục, mãi mãi không được siêu sinh...”

Hồng Hiến Phương trong lòng kinh hãi, Phật cũng nổi giận rồi!

Thân thủ của hai bên đều không hề yếu, thậm chí có thể nói là rất mạnh! Đây không phải trò chơi mà tứ gia của Thục Trung có thể tham gia vào, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là có thể tự chuốc lấy họa diệt môn! Chẳng qua là bây giờ tình thế đã không nhất định do người quyết định. Hấn vội vàng sai người đem thi thể Độ Ách vào trong phòng, dặn dò phải đối đãi tử tế.

“Độ Minh sư đệ, không thể phạm giới luật!” Độ Giận từ từ đứng lên, vẻ mặt trầm xuống nói: “Số mạng của sư huynh sớm đã an bài số kiếp này, trước đây sư huynh cũng đã biết rồi! Một nửa đời trước của huynh ấy đã giết quá nhiều người, hôm nay chỉ là trả những món nợ trước đây mà thôi, các vị sư đệ không cần phải quá để ý làm gì!”

Mặc dù Độ Giận nói vậy, nhưng con người thì luôn có thất tình lục dục. Sắc mặt của các vị cao tăng đời tự Độ đều âm trầm đến đáng sợ, rõ ràng là không có ý định bỏ qua/

Độ Giận vẫn tiếp tục nói: “Lần này đến Thục Trung, vốn dĩ là muốn hoá giải những ân oán của đời trước, nhưng bây giờ...”

“Xin sư huynh hãy làm chủ, đòi lại công bằng cho Độ Ách sư huynh!” Các vị cao tăng đồng loạt lên tiếng.

Thần sắc của Độ Giận liên tục thay đổi, cuối cùng day dứt nói: “Các vị sư đệ, không thể đau khổ ép lẫn nhau! Chuyện của Độ Ách sư huynh ta cũng rất đau lòng! Sống với nhau đã gần trăm năm nay, có một số chuyện đến cuối cùng vẫn không thể cho qua được! Các sư đệ hãy kiềm chế cảm xúc, không thể...”

“Sư Huynh, huynh nói sai rồi!” Độ Minh cắt lời, phần nộ nói: “Chỉ trong thời gian một năm, đã có ba vị sư huynh của Xá Lợi Viện gặp nạn! Độ Nan, Độ Duyên, Độ Ách, lần nào cũng nghe theo sự dạy bảo của sư huynh, không dám có tranh luận gì! Nhưng nếu cứ tiếp tục nhẫn nhịn thì chúng ta sống còn có ý nghĩa gì nữa!” Những người còn lại đều tỏ vẻ rất tán thành.

“Xin lỗi, sư huynh!” Độ Minh trong lúc Độ Giận còn đang lúng túng đột nhiên đến gần đánh cho gã ngất xỉu.

“Sư huynh, huynh đây là...”

“Độ Nhiên, Độ Thế huynh sức khỏe không tốt, đưa huynh ấy về phòng nghỉ đi! Lần này nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì sẽ do mình ta gánh chịu!”

“Cùng tiến cùng lui!” Độ Nhiên, Độ Thế, Độ Ngạn cùng quả quyết.

“Hong gia chủ, nơi bọn hậu duệ Nga Mi đóng là chỗ nào?” Độ Minh trợn mắt như một con chim ưng đang sẵn mồi, quay sang Hồng Hiến Phương hỏi.

Hồng Hiến Phương đã có kinh nghiệm về những màn như thế này, hấn biết trận chiến thật sự sắp bắt đầu nên không dám giấu giếm mà còn cũng không cần phải giấu giếm, thoáng nghĩ rồi thật thà trả lời: “Hậu duệ Nga Mi trú ở nhà họ Đỗ, thực lực của họ rất mạnh...”

“Đủ rồi!” Độ Minh ngăn không cho hấn nói tiếp, mà trực tiếp hỏi: “Ông có biết địa điểm của chúng không?”

“Biết!” Hồng Hiến Phương sợ chọc giận ông ta nên không dám nói nhiều

“Tốt! Đêm nay chúng ta sẽ xuất phát!” Độ Minh ngược lên nhìn trời thản nhiên nói: “ Những ân oán từ trăm năm nay hãy tính cho rõ nào!”

616. Chương 617: Xem Trò Vui

Gia chủ Đỗ Mộ suất lĩnh một đám cao thủ trong nhà vừa mới đi ra, liền nhìn thấy một cỗ thi thể quen thuộc.

Đầu thi thể này bị nát như một cái bình bị vỡ, chung quanh tất cả đều là vết máu đỏ sẫm. Thi thể ăn vận một thân lam sắc, mang giày vải màu đen, trong tay còn có một cây côn! Có thể chuyện khác Đỗ Mộ không rõ, nhưng cây côn này chính là vũ khí mà con hắc yêu nhất, vô luận lúc nào cũng không rời tay.

“Tích nhi!” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, làm cho không khí ở đại viện vốn đã u ám càng thêm thê lương. Đỗ Mộ tận mắt nhìn thấy con mình chết như vậy trước cửa nhà, chỉ cảm thấy ngực đau nhói lên, hắc cổ dùng sức để hô hấp ra .

“Tích nhi chết thật thê thảm!” Đỗ Mộ khóc không ra nước mắt, ngày thường người mà hắc thương yêu nhất chính là Đỗ Vũ Tích, ngờ đâu hôm nay lại có tai họa bất ngờ như thế này. Cốt nhục của mình thành thi thể không đầu, làm sao có thể nuốt cơn tức này xuống được!

Đỗ Vũ Tích đã tiếp nhận Đỗ gia mười năm, trong mười năm này đã làm cho thực lực của Đỗ gia tăng cường gấp vài lần, có thể nói hắc là một kỳ tài! Đỗ Mộ nghĩ đến đây, nước mắt không kìm được mà rơi xuống.

Xem ra chính là bọn người Trần Mễ Lạp đang chạy trốn, tự biết không phải là đối thủ của mình, liền nảy sinh ác độc, hắc quát:“Bằng hữu Hoàng gia, nên vì con ta báo thù a!”

Đại viện tối như mực đột nhiên sáng lên, Hoàng Thiện thân mặc tử sam(áo màu tím) mang theo vài tên cao thủ Song Phong Trấn chạy đến, liếc mắt liền thấy được mấy người đang chạy trốn.

“Những tiểu tử này đúng là âm hồn bất tán!” Tuy ba người này đều thay đổi quần áo, nhưng từ hình thể vẫn có thể phân biệt được. Hoàng Thiện vung tay lên, mấy người kia thoáng chốc đã đuổi theo hướng ba người kia, miệng quát:“Bắt lấy bọn họ, đừng để thoát người nào!”

Trần Mễ Lạp có chút hưng phấn, thỉnh thoảng quay đầu lại nói:“Chúng ta lưu lại giết vài người của Song Phong Trấn đi!”

“Chớ đắc ý mà mất cảnh giác!” Diệp Vô Nhai một bên lôi kéo hắc chạy, một bên trịnh trọng nói:“Ba người chúng ta có thể đối phó những người này sao? Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là tốt rồi, đừng làm rối kế hoạch!”

Ngô Lập Sâm nhanh chóng bay qua đầu tường. Ba người nhanh chóng biến mất giữa bóng đêm!

“Tra...! Nhất định phải điều tra ra! Tất cả người của Đỗ gia đều đi ra bên ngoài tìm. Phải tìm ra những tạp chủng này cho ta! Không tìm được thì tự xách đầu của mình tới gặp ta!” Đỗ Mộ Niên năm nay đã gần bảy mươi, sớm đã không còn động nộ nữa. Nhưng mà chuyện hôm nay làm hắc không cách nào tâm bình khí hòa được.

Đỗ Mộ thống khổ điên cuồng, chuyện này làm cho hắc bị phần tới cực điểm. Bây giờ chuyện mà hắc muốn làm chính là báo thù cho con mình. Cho dù Đỗ gia có sụp đổ hắc cũng không hối tiếc!

Hoàng Thiện đã đuổi theo ra ngoài tường . Nhưng mà bóng người đã sớm biến mất vô tung vô ảnh! Cảnh nửa đêm tối lửa tắt đèn một bóng người cũng không có. Tìm kiếm hai vòng. Cũng chỉ có thể trở về tay không!

Vài cao thủ cấp tông sư muốn chạy trốn thì ai có thể bắt được bọn họ đây?

“Hoàng tiên sinh. Vì sao các ngươi không phái người tiếp tục tìm. Dù chỉ có nửa phần hy vọng ta cũng tuyệt không buông tha!” Nếu như là chuyện khác. Đỗ Mộ sẽ không nói chuyện bằng thái độ này . Nhưng mà giờ đây..... hắc cũng không để ý nhiều như vậy !

Hoàng Thiện cũng biết được tâm tình của Đỗ Mộ, nhưng mà tâm tình của hắc cũng rất tức giận! Những người này ba lần bốn lượt khiêu khích, rõ ràng là không để Song Phong Trấn trong mắt mà. Liền tức giận nói:“Tìm? Người nói tìm dễ dàng lắm sao, người cho rằng những người này đều là hòn đá à? bọn họ đều là những cao thủ đỉnh phong, nếu họ có chủ tâm chạy trốn thì ai có thể bắt được!”

Đỗ Mộ nhìn thấy thần sắc của Hoàng Thiện, lập tức cả giận nói: “Hoàng tiên sinh, chúng ta là minh hữu cùng một chiến tuyến! Bây giờ con ta chết thảm, ngươi lại trở mặt nhìn mà không muốn hỗ trợ, đến tột cùng là ý tứ gì đây!”

Hoàng Thiện bị chọc giận cơ hồ muốn thổ huyết, hắn không phải không muốn tìm mà thật sự là không cách nào tìm được!

Tuy Song Phong Trần có thực lực mạnh mẽ, nhưng Đỗ gia lại là đầu xà, nếu không có bọn họ thì người của Song Phong Trần giống như mất đi con mắt và lỗ tai, nên hắn nén cơn tức lại nói: “Đỗ tiên sinh, ngươi đã hiểu lầm ý của ta, những người này đã muốn chạy thì cho dù chúng ta có tìm cũng chỉ phí công mà thôi!”

“Đủ rồi!” Đỗ Mộ không cấp cho hắn chút mặt mũi nào mà cất lời, lạnh lùng cười nói: “Ta biết mỗi người Song Phong Trần các ngươi đều là cao thủ, nếu Hoàng tiên sinh đã không muốn, ta cũng không dám làm phiền đại giá!”

“Đỗ Mộ, ngươi có ý gì!” Hoàng Thiện biết không thể nào nói rõ được, nhất thời tức giận.

Đỗ Mộ buồn bã muốn chết, tâm tình vạn phần kích động, hắn giống như bệnh tâm thần nói: “Song Phong Trần các ngươi đã không hỗ trợ, thì ta đây tự mình đi tìm! Thù này không báo, ta cũng không còn tâm tư thống nhất Thực trung gì đó, xin thứ cho lão hủ không phụng bồi!” Nói xong hất tay áo lên, vội vã quay đi.

Bây giờ Hoàng Thiện tiến thoái đều không được, thiếu Đỗ gia thì kết quả đã có thể đoán được, nhìn bóng Đỗ Mộ càng ngày càng xa, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đỗ Mộ, hừ...! Sớm muộn gì cũng có một ngày ta thu thập ngươi!”

.....

“Mấy vị tiên sinh đã trở về!” Yến Tiểu Xuân đã nhìn thấy ba người Trần Mễ Lạp từ phía xa, nhanh chóng đi về phía trước nhìn một chút, sau đó mở cửa xe tải ra.

Ba người chui vào trong xe tải, Trần Mễ Lạp ngồi xuống, hắc hắc cười hai tiếng âm hiểm nói: “Làm những chuyện lén lút này, cảm giác không quá thoải mái, thà quyết đấu chân chính một hồi mới thật sự thống khoái! Nhớ năm đó ba người chúng ta ở Vô Đàng, đó mới là thống khoái, người đáng chết liền giết, từ trước đến nay chưa từng có ai như vậy!”

“Chân chính quyết đấu?” Sau khi Ngô Lập Sâm nghe được mắt liền tròn trắng, giống như bị chọc tức liền nói: “Ngươi có thể liều mạng với ai? Thiếu Lâm hay là Song Phong Trần? Đối phương người đông thế mạnh, chỉ cần phun nước bọt cũng có thể làm chúng ta chết đuối. Không có những thủ đoạn này thì có thể thắng họ sao?”

Trần Mễ Lạp bĩu môi, không phải là hắn không biết, chỉ là mọi ngày hắn đã tùy tính quen rồi, nên cũng không quen những chuyện này lắm.

Yến Tiểu Xuân nhìn thấy hai người tranh chấp cũng không dám khuyên can, sợ bị tai bay vạ gió.

Nhìn một chút, nhãn châu xoay động nói: “Vừa rồi Diệp tiên sinh phát tin tức đến!”

“Tin tức gì?” Ba người vừa nghe đến lời này, không hẹn mà cùng nhìn về phía Yến Tiểu Xuân!

Yến Tiểu Xuân bị mục quang mấy người nhìn chằm chằm làm cho không được tự nhiên, vừa cười vừa nói: “Diệp tiên sinh chỉ nói là sự tình có chút biến hóa, kêu các ngươi trở về thì gọi điện thoại cho hắn!”

“Có chút biến hóa?” Ngô Lập Sâm biến sắc, Diệp Thiên Vân có thể phát ra tin tức này thì chắc là hắn đã thoát thân! Nhưng biến hóa này đến tột cùng là gì? Là tốt hay xấu, còn không biết được.

Ngô Lập Sâm liền bấm điện thoại, sau đó nói như súng liên thanh: “Ta là Ngô Lập Sâm! Đúng, chuẩn bị xong rồi! Bên kia thế nào? Có biến hóa gì? Nghiêm trọng không?”

Trần Mễ Lạp và Diệp Vô Nhai đều dựng thẳng lỗ tai lên nghe, giống như sợ nghe thiếu mất một chữ.

“Cái gì? Bọn họ thật sự đã hành động?” Ngô Lập Sâm nhất thời cả kinh, sau đó lại lộ ra vui mừng nói: “Ngươi khẳng định bọn họ hướng đến chỗ chúng ta à?”

“Tốt, tốt, tốt! Phỏng chừng còn tốt hơn chúng ta!” Ngô Lập Sâm nhẹ nhàng thở ra nói: “Hiện giờ Đỗ gia như là chó điên, gặp ai cũng cắn, hắc hắc, nếu bọn họ gặp được chúng ta thì họ không liều mạng mới lạ đó”

“Địa chỉ? Chúng ta đang ở.....” Ngô Lập Sâm tìm địa chỉ một hồi lâu không được, liền bỏ điện thoại ra.

“Dân tiến lộ số 19, xe tải đối diện siêu thị Lợi Lãng!” Yến Tiểu Xuân tiếp điện thoại, nín nọt nói: “Diệp tiên sinh yên tâm, ở đây an toàn hơn mọi chỗ khác nhiều..... đúng, chỗ này tôi có thuê một phòng ở, không có ai khả nghi hết!”

Cúp điện thoại, Trần Mễ Lạp không thể đợi được liền hỏi: “Sao vậy? Có biến hóa gì?”

“Biến hóa.....” Ngô Lập Sâm gượng cười hai tiếng, mang theo sắc mặt vui mừng nói: “Biến hóa chính là Thiếu Lâm đã lên đường, có thể một chút nữa sẽ đến Đỗ gia..... Đêm nay có trò hay xem rồi!”

“Cái gì?” Diệp Vô Nhai sợ run lên, khẩn trương nói: “Không phải vậy chứ, để song phương bọn họ tìm được tập đoàn Mông Thái sao?”

Ngô Lập Sâm “Ừm” một tiếng, nửa người dựa cửa sổ xe nói: “Diệp lão đệ động thủ giết chết Độ Ách của Xá Lợi viện, mà Thiếu Lâm lại tưởng là người của Song Phong Trấn làm, kết quả là sự tình xảy ra biến hóa!”

“Độ Ách!” Diệp Vô Nhai nỉ non một tiếng, có chút ấn tượng nói: “Nếu hắn còn sống thì chắc đã vượt qua trăm tuổi, không ngờ rằng đến tuổi này mà hắn vẫn còn sống! Nhớ năm đó hắn được xưng là Thiếu Lâm phá giới tăng, tàn sát hơn mười người cao thủ tông sư, không ngờ hắn có một ngày như vậy!”

Ngô Lập Sâm vui vẻ nói: “Chẳng lẽ là thiên định! Năm đó Độ Ách uy phong đến bậc nào, hắn làm xằng làm bậy chỉ bị Thiếu Lâm trừng trị nhẹ vô cùng, hai vị trưởng bối của Thái Cực Môn chúng ta đều chết vào tay hắn!”

“Cái này xem như là báo ứng đi!” Diệp Vô Nhai tắc lưỡi nói: “Độ Ách đã chết, Thiếu Lâm lại cho rằng là do Song Phong Trấn giết, không nổi điên mới là lạ!”

“Bên này chúng ta có kém chút nào đâu! Chó điên đụng chó điên, để cho chúng nó cắn nhau đi a!” Ngô Lập Sâm âm hiểm cười nói: “Đỗ Vũ Tích đã chết, Đỗ gia nhất định sẽ tìm kiếm chúng ta trắng đêm, lúc này Thiếu Lâm lại tìm đến..... Hắc hắc hắc!”

Trần Mễ Lạp có chút ghen khuất, hắn khoát hai tay làm điểm tựa cho lưng, bắt chéo chân lên, liếm liếm môi nói: “Thật sự là một đêm sung sướng! Nhưng mà cảm thấy thiếu thiếu gì đó, nếu như một chút nữa có thể uống rượu, nhìn Song Phong Trấn đại chiến với Thiếu Lâm, khẳng định là rất có tư vị!”

Yến Tiểu Xuân lục ở dưới ghế ngồi, chỉ chốc lát từ bên trong lấy ra hai chai Mao Đài, hợp ý nói: “Ta chuẩn bị cho nhạc phụ, không ngờ bây giờ lại có thể dùng tới, hai chai này xem như là hiếu kính tiên sinh!”

“Biết cách làm người lắm! Đến lúc đó ta sẽ nói tốt cho người vài câu!” Bình thường Trần Mễ Lạp rất ít uống rượu, nhưng lúc này nhìn thấy rượu lại không thể đợi mà gấp gấp khui nắp, uống ừng ực hai ngụm, sắc mặt hơi hồng nói: “Chuyện này xem như là báo ứng đi. Lão tử không quen nhìn sắc mặt của Thiếu Lâm Vô Đang, đúng là làm cho người ta chán ghét!”

Ngô Lập Sâm tiếp lấy uống hai ngụm, thở dài nói: “Từ khi trốn khỏi Vô Đang, chúng ta luôn bị hai phái này gây áp lực. Diệp lão đệ thiếu chút nữa bị hai phái này giết chết mấy lần, còn phải vào hắc ngục, cũng may là mạng hắn lớn a!”

Một giờ sau, Yến Tiểu Xuân ngẩng đầu nhìn thoáng về hướng cách đó không xa, đột nhiên phát hiện có người từ trong xe đi xuống, thấy rõ khuôn mặt lập tức chỉ vào nói: “Diệp tiên sinh đến rồi!” Mấy người còn lại đồng thời nhìn về hướng đó.

Diệp Thiên Vân xuống xe nhìn quanh một chút, không phát hiện bất cứ chuyện gì khả nghi. Vừa rồi hắn đánh chết Độ Ách xong liền rời khỏi Hồng gia, ai ngờ nửa đường nhận được tin tức của Hồng Hiến Phương, Thiếu Lâm tìm Đỗ gia báo thù, cho nên nửa đường xe hơi đổi hướng đi về phía Đỗ gia.

“Lão đệ, cậu cũng thật thủ đoạn a!” Ngô Lập Sâm vừa thấy hắn, liền giơ ngón tay cái lên nói: “Vừa ra tay đã có thể làm cho hai nhà liều mạng với nhau, lão ca ta cần phải học tập cậu nhiều.”

Diệp Thiên Vân cũng không nghĩ đến sự tình lại phát triển như vậy, chỉ có thể nói: “Một lời khó nói hết!”

“Khi nào Thiếu Lâm đến?” Trần Mễ Lạp quan tâm vấn đề này nhất, nói: “Trong chốc lát là có trò hay, để xem thực lực Song Phong Trần mạnh, hay là cao thủ của Thiếu Lâm nhiều!”

Diệp Thiên Vân liếc đồng hồ một cái, vừa rồi hần xuất phát thì Thiếu Lâm còn chưa khởi hành, cho nên thời gian cũng rất đủ, tính xong liền nói: “Ước chừng 20 phút gì đó a!”

Ngô Lập Sâm vui mừng nhướn mày: “Chúng ta tìm một địa điểm tốt để xem trò vui đi!”

617. Chương 618: Tiếng Súng Vang Lên Lúc Nửa Đêm

“Diệp tiên sinh! Bọn họ đến rồi.” Kính cổ xe của Yến Tiểu Xuân được dán bằng một màng mỏng, nên bên trong có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống bên ngoài, nhưng bên ngoài lại tối như mực nên nhìn cũng không tới.

“Đến rồi sao?” Trần Mễ Lạp bỗng nhiên đứng lên, thiếu chút nữa bị đụng trúng đầu. Thân hần cao hai mét ngồi trong cổ xe vốn không được cho là rộng rãi này thật sự có chút nghẹn khuất, hần kích động nói: “Chúng ta đi xuống đi, ta không thể chờ được nữa rồi! Thiếu Lâm, Song Phong Trần, chó cắn chó, con mẹ nó thật là thống khoái.....”

Diệp Vô Nhai có chút lo lắng, lông mày thoáng nhăn lại nói: “Có phải là hơi nguy hiểm không? Vạn nhất bị phát hiện, không phải sẽ bị song phương liên hợp lại đối phó a!”

“Hần là không đâu!” Ngô Lập Sâm cười hắc hắc nói: “Gần đây Thiếu Lâm làm việc rất quang minh chính đại, nhất định sẽ hấp dẫn đại bộ phận phần chú ý đến, chúng ta chỉ xem cuộc vui mà thôi, yên tâm đi!”

Diệp Thiên Vân biết không được xem tuồng vui, khăng định hai người bọn hần không thoải mái. Suy tư xong, liền trầm giọng nói: “Bốn người chúng ta thay nhau canh gác!”

Yến Tiểu Xuân cũng muốn tham gia náo nhiệt, nhưng hần rất minh bạch rằng loại náo nhiệt này khó có thể xem được, chỉ cần mất cảnh giác một chút thì sẽ có nguy hiểm đến tính mạng. Kéo cửa xe ra, eo cơ hồ khom thành chín mươi độ: “Tôi sẽ chờ tin tức tốt của các tiên sinh!”

Ba người nhảy xuống xe men theo đường cũ, trên đường không khéo đụng phải hai tên tuần tra ban đêm của Đỗ gia, Ngô Lập Sâm dễ dàng đưa hai người này vào hoàng tuyền, món nợ này chỉ sợ lại tính lên trên đầu Thiếu Lâm.

Bò trên đầu tường, Diệp Thiên Vân linh hoạt như một đầu mèo con, chuyển động vài lần liền chui vào thân cây, không nhúc nhích chờ đợi nửa phút trong đó, sau đó mới đưa mắt nhìn vào trong viện.

Từ góc độ của hần, có thể nhìn cả trong nội viện lẫn ngoài viện, lúc này đã có mấy người từ trong xe đi xuống. Với thị lực của Diệp Thiên Vân có thể nhìn thấy rõ ràng Thiếu Lâm đang giao thiệp với những người ngoài cửa.

Thừa cơ hội này Diệp Thiên Vân khoát tay chặn lại, Ngô Lập Sâm và Trần Mễ Lạp đồng thời leo đến trên cây. Đại thụ có chút chống đỡ không nổi, thoáng lắc lư vài cái.

“Tôi ở dưới mặt! Canh gác cho các người!” Diệp Vô Nhai sợ vạn nhất đại thụ bị bẻ gãy nhất định sẽ có phiền toái. Vì vậy chỉ ẩn mình dưới gốc đại thụ.

Đại môn của Đỗ gia mở ra, chỉ chốc lát sau đèn trong nội viện đều sáng lên, chiếu sáng như ban ngày vậy.

Người Thiếu Lâm chậm rãi tiến vào. Diệp Thiên Vân đếm thoáng qua có tám người. Từ tuổi có thể thấy ít nhất phải có bốn người là tông sư hàng chữ Độ. Mà những người còn lại hần là trong Huyền Tự Bối!

“Ai da!” Ngô Lập Sâm để ý thực lực Thiếu Lâm nhất. Nhìn thấy mấy người này không khỏi hít một ngụm lạnh khí nói: “Tràng diện thật lớn! Huyền Tự Bối. Hàng chữ Độ. Nếu như hôm nay xảy ra đại chiến. Không biết Song Phong Trần có thể làm cho chúng ta kinh hãi không nữa!”

Diệp Thiên Vân gạt nhẹ đầu. Thực lực của Song Phong Trần cũng không yếu. Có Bích Thủy Tuyền trợ giúp. Người có thực lực đạt tới tông sư thông thường cũng 50 người. Mà hần đã giao thủ với vài vị lão giả của Hoàng gia, họ có thực lực không phân biệt cao thấp với hàng chữ Độ của Thiếu Lâm.

“Thật bội phục hàm dưỡng của Thiếu Lâm, người của mình bị giết mà còn có thể nho nhã lễ độ tìm tới cửa. Ha ha!” Trần Mễ Lạp một hồi thực hiện được cười xấu xa.

Đỗ Mộ của Đỗ gia từ trong đi ra, ngay sau đó hơn mười người của Song Phong Trấn xuất hiện ở trong nội viện. Diệp Thiên Vân có thể phân biệt được, cầm đầu là ba lão giả chính là người ngày đó vây công hắn.

“A di đà phật!” Lão tăng cầm đầu tụng Phật hiệu, trợn mắt nói: “Hôm nay bản tăng Độ Minh, Độ Nhiên, Độ Thế trong Xá Lợi viện đến để đòi lại công đạo.” Ba người Ngô Lập Sâm đều nghe rành mạch.

“Đòi công đạo?” Sau khi đám người đó tách ra, Đỗ gia gia chủ Đỗ Mộ từ bên trong đi ra, hai mắt đỏ đậm nói: “Thiếu Lâm, tới đúng lúc lắm! Các người đã đến đây, vậy thù của con ta cũng có nơi phát tiết!”

Mọi người nghe lời nói của hai người xong, nhất thời hỗn loạn ầm ầm. Độ Minh giương một tay lên, lập tức hai mắt im lặng như tờ. Hắn nhìn Đỗ Mộ trầm giọng nói: “Thù của con người sao? Vậy thù của Độ Ách đại sư của thiếu lâm ta nên tìm ai để báo đây?”

“Độ Ách đại sư?” Hoàng gia lão giả của Song Phong Trấn khẽ giật mình, sau đó mê hoặc nói: “Từ khi người Thiếu Lâm người đến Thục trung, tuy chúng ta có chút bất mãn.....”

Không đợi Hoàng gia lão giả nói xong Đỗ Mộ liền mao muội cắt đứt, hắn không thể chịu đựng cho cừu nhân sống thêm một giây nào! Quay đầu cung kính nói với Hoàng gia lão giả: “Hoàng tiên sinh, con của ta chết có chút quan hệ cùng bọn họ! Đỗ gia và Thiếu Lâm có huyết hải thâm cừu, Đỗ gia tự nhận không đủ thực lực đối phó bọn hắn, kính xin ngài thay ta ra tay! Sau này dù là núi đao biển lửa, cho dù Đỗ gia chết không còn một mống, cũng sẽ báo đáp đại ân đại đức của ngài!”

Những lời này rất mạch lạc, vài thân tín của Đỗ Mộ đồng thời quỳ trên mặt đất, cao giọng nói: “Mời ngài làm chủ cho Đỗ gia!”

Độ Minh còn chưa hiểu đến tột là có chuyện gì, vài tên Huyền Tự Bối đằng sau đã không thể khống chế được tâm tình. Độ Ách tử nạn quá đột ngột, cũng quá thâm trọng!

“Không cần nói nhiều với bọn họ, thù của Độ Ách sư thúc không thể không báo!”

“Không sai, không thể không báo!”

“Nợ máu trả bằng máu, phải báo thù cho sư thúc!”

Nhìn thấy cừu nhân làm cho hai mắt đỏ lên, ba gã thân tín bên cạnh Đỗ Mộ nhìn thấy song phương cũng không có ý tứ động thủ, chuẩn bị bất ngờ xông vào người của Thiếu Lâm, hiển nhiên là đã quyết tâm hy sinh để báo thù!

“Giết!” Không biết ai hô một tiếng, nhất thời song phương động thủ!

Lần này Thiếu Lâm đến đây, người thực lực thấp nhất cũng là tông sư của Huyền Tự Bối, làm sao có thể để cho Đỗ gia thực hiện ý đồ được, vài tên tăng nhân ra tay, một kích lôi đình!

Ba người của Đỗ gia căn bản không phải là đối thủ của Thiếu Lâm, chỉ một chiêu đã bị chết ngay lập tức! Tăng nhân của Huyền Tự Bối ra tay xong vẫn chưa hết giận, liền phóng đến người của Song Phong Trấn.

Gia chủ của Hoàng gia biết không thể chờ đợi được nữa, nếu không sẽ có hại! Hắn quyết đoán hạ lệnh: “Động thủ!” Một tiếng mệnh lệnh này, chẳng khác nào thổi lên một luồng công kích!

Một giây sau, song phương sát nhập vào một chỗ! Ba vị lão giả của Song Phong Trấn nghênh tiếp Độ Nhiên, Độ Thế. Hai bên bắt đầu phát động công kích!

Những tăng nhân Thiếu Lâm của Huyền Tự Bối kia, sớm đã tìm được mục tiêu, vừa mới phát động, chợt nghe tiếng rên rỉ truyền ra từ trong đám người, tiếng xương cốt vỡ vụn!

Diệp Thiên Vân nhìn song phương giao thủ mà mở rộng tầm mắt, trong lúc nhất thời ánh mắt bị hấp dẫn vào cuộc chiến. Công phu của phái Nga cương nhu hợp lại, khéo léo dùng lực đầu, vai, khuỷu tay, hông, đầu gối, đầu khuỷu tay, khuỷu tay trái, khuỷu tay phải, khuỷu tay trái! Tung bay trong đám người, chỉ để lại mấy đạo tàn ảnh!

Mà tăng nhân của Thiếu Lâm lại cương mãnh tinh khiết, chiêu thức đại khai đại hợp, mỗi lần ra một quyền đều giống như mãnh hổ chụp mồi, trong chiêu phát ra khí phách mạnh mẽ.

Song phương chém giết một chỗ, bởi vì thân thủ đều cực cao, thường thường cứ hai ba chiêu liền có người bỏ mạng! Ngọn đèn thoảng qua, trong không khí một mảnh đỏ sậm.

“Đây mới là thực lực Thiếu Lâm!” Ngô Lập Sâm tự than thở một tiếng, lẩm bẩm nói: “Thái Cực môn muốn trở thành danh môn đại phái, còn phải trải qua một chặng đường dài, ta thật là nông cạn!”

Trần Mễ Lạp không tự chủ được gật đầu, Thiếu Lâm mơ hồ chiếm thượng phong so với Song Phong Trần. Bốn cao tăng hàng chữ Độ, chống lại ba lão giả Song Phong Trần, không chế thế cực rất vững vàng.

Thi thể song phương té trên mặt đất càng ngày càng nhiều! Vài vị cao tăng hàng chữ Độ, đã sớm đem thanh quy giới luật của Phật môn vút ở trời cao. Bọn họ đơn thuần là hòa thượng, đồng thời cũng là võ giả ra tay phân định sinh tử!

“Ngừng lại!” Hoàng gia lão giả phát giác tình thế không ổn liền quát lên một tiếng! Hắn không lường trước được thực lực của Thiếu Lâm lại cường hãn như vậy, trên mặt đất đã có năm vị đệ tử của Song Phong Trần trở thành thi thể, nếu không dừng tay chỉ sợ hôm nay toàn bộ người Song Phong Trần sẽ bị tổn hại.

Độ Minh nhìn một đám cao tăng đã giết đỏ cả mắt rồi, liền tiến đến gần vài tăng nhân hậu bối, nhìn thấy người thì chết, người thì bị thương! Phải biết rằng mỗi một vị trong Huyền Tự Bối đều có tu vi tông sư, Thiếu Lâm bồi dưỡng bọn họ phải tốn hao bảy mươi năm công phu. Mỗi vị bị thương, trong lòng hắn đều nhỏ máu!

“Ta có chuyện muốn nói!” Hoàng gia lão giả sử dụng hư chiêu, đột nhiên nhảy ra ngoài vòng chiến, cao giọng quát: “Song Phong Trần, lùi!”

Mặc dù khó phân thắng bại, mặc dù cừu hận tại thời khắc này đã lan tràn, nhưng nhận được mệnh lệnh của võ giả, Song Phong Trần chỉ có thể cắn răng dừng lại.

Độ Minh nhìn thấy đối phương thật sự muốn dừng lại, cũng không muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Liền gọi vài vị sư đệ dừng lại, lông mi khẽ động nói: “Các người còn gì để nói!”

“Hôm nay chúng ta động thủ, nguyên nhân không rõ ràng lắm!” Hoàng gia lão giả có chút hối hận liếc qua Đỗ Mộ cách đó không xa, vừa rồi hắn có rất nhiều điểm nghi hoặc, nhưng bởi vì thủ hạ Đỗ Mộ xuất thủ với đối phương trước, kết quả làm cho song phương hỗn chiến.

“Những chuyện các người làm thì đã làm rồi, chẳng lẽ còn không thừa nhận sao?” Độ Minh nhìn quét qua mặt đất, trên mặt co rúm hai cái, tánh mạng vài vị sư đệ đã vĩnh viễn lưu tại Đỗ gia.

“Người nói Độ Ách đại sư của Thiếu Lâm đã chết, nhưng chuyện đó không quan hệ với Song Phong Trần chúng ta!” Hoàng gia lão giả thở dốc nói: “Tối nay trưởng tử của Đỗ gia bị ám sát, chúng ta cũng tưởng là do Thiếu Lâm làm!”

“Cái gì?” Độ Minh nghe xong trong nội tâm liền run lên, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào đối phương, trầm giọng nói: “Người muốn nói có người cố ý khơi mào cho chúng ta đánh nhau!”

“Không sai!” Thanh âm của Hoàng gia lão giả có chút hối hận, nếu như vừa rồi thương lượng trong chốc lát, thì sẽ không có hậu quả như vậy, hiện giờ hết thảy đều chậm.

Đúng lúc này, Đỗ Mộ nửa si nửa điên nói: “Tích nê, nhiều máu như vậy để té điện cho con, con hẳn là có thể nhắm mắt!”

“Người... vô liêm sỉ!” Hoàng Thiện trong quá trình giao thủ bị võ giả Thiếu Lâm ngạnh công làm đứt một đầu lỗ tai, bây giờ đang đau tận xương tủy. Hắn bị chọc giận thiếu chút nữa thổ huyết, một tay bắt lấy Đỗ Mộ một tay vung lên tát hắn, mắng: “Người muốn chết!”

Đỗ Mộ chỉ có tu vi của võ giả bình thường, bị tát như thế cơ hồ làm cho hàm răng hắn cũng muốn đi ra, máu tươi từ khoe miệng chảy thành một đường màu đỏ. Hắn không ngừng lắc đầu, thần sắc uể oải nhìn thoảng qua.

“Dừng tay!” Vài tên thân tín của Đỗ gia nhìn thấy gia chủ chỉ còn lại nửa cái mạng, lập tức nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Buông ra!”

“Buông ra?” Bây giờ Hoàng Thiện hận hấn tận xương, âm thanh lạnh lùng nói: “Hôm nay cũng bởi vì hấn mà xảy ra những chuyện này, Đỗ gia, hãy chôn cùng đi a!”

Đỗ Mộ hấp hối, nhưng trong một giây này hấn phát ra tiếng cười làm lông tóc người ta dựng đứng, hấn dùng hết khí lực giây dựa nói: “Bình sĩ của Đỗ gia, hãy cùng lão tử liều mạng một trận nữa, trên đường xuống hoàng tuyền chúng ta sẽ làm huynh đệ!”

“Gia chủ!” Vài tên phía dưới đều là tùy tùng nhiều năm của Đỗ gia, không đành lòng nhìn thấy hấn thụ tra tấn! Cầm còi treo trước ngực đột nhiên thổi lên, hào khí tỏa ra cầm lấy bộ đàm nói: “Đi vào tiền viện, xử lý tất cả mọi người, một tên cũng không để lại!”

Vài giây sau, ngoài cửa lớn cùng trong nội viện, đột nhiên tuôn ra hơn mấy chục người là thủ vệ của Đỗ gia, trong tay của bọn hấn cầm những cây súng màu đen như mực!

“Bùm, bùm, bùm!” Thanh âm diếc tai nhức óc vang vọng giữa bầu trời đêm!

618. Chương 619: Hổn Chiến

Súng, đối với võ giả đó là một thứ cấm kỵ! Nhưng đối với Đỗ gia mà nói, đó lại là một lợi khí dùng để giết người.

Cơ hồ lúc tiếng súng vừa vang lên, trong nội tâm tất cả các võ giả đột nhiên cả kinh. Nguyên một đám võ giả thoáng chốc như chim thú tán loạn, thật đúng là bất tiên quá hải, hiển lộ thần thông.

Vô luận là cao tăng Thiếu Lâm, hay là võ giả của Song Phong Trấn, không có ai không sợ súng! Cho dù thân thể là sắt thép đi nữa, nhưng khi 30 khẩu súng hành động thì không có gì chịu được.

Bốn năm người thân tín của Đỗ gia coi trọng sinh tử của Đỗ Mộ, ngay từ đầu đã đem súng nhắm về một thân tử sam của Hoàng Thiện.

“Tất cả mọi người dừng nhúc nhích” Trán của Hoàng Thiện đỏ đầy mồ hôi lạnh, đối mặt với tình thế như vậy hấn rất khiếp đảm. Lấy thân thể đang hấp hối của Đỗ Mộ che trước thân thể mình, một mực bảo vệ thân thể, quát to: “Ai dám nổ súng thì hấn cũng sẽ chết”.

“Thả lão gia nhà chúng ta ra”. Một tên thân tín của Đỗ gia vung tay lên, tất cả tay súng tạm thời dừng lại. Mà võ giả của Thiếu Lâm lẫn Song Phong Trấn rất thức thời cũng không nhúc nhích, bởi vì song phương đang rất căng thẳng, đến lúc đó khó có thể tránh khỏi thương vong.

Hoàng Thiện thở dốc vài cái để bình phục tâm tình, hơn nửa ngày sau mới nói: “Các người làm như vậy là bội bạc! Song Phong Trấn ta đến Đỗ gia để hỗ trợ, kết quả là như thế này.”

“Hỗ trợ? Người nói thật yêm tai à!” Người thủ hạ của Đỗ gia lạnh lùng nhìn hấn, khinh thường nói: “Vừa rồi Song Phong Trấn các người một mực thờ ơ lạnh nhạt! Nếu không phải chúng ta xông lên trước, thì bây giờ cũng không có kết quả. Cái này là đội mũ mao tử lên đầu chúng ta. Thiếu Lâm giết thiếu chủ chúng ta, phải dùng máu trả bằng máu, ăn miếng trả miếng, đây mới là công đạo!”

Độ Minh ở một bên thấy tình thế không ổn, hai con phe đang đứng chung một cái chốt trên sợi dây thừng, liền thi lễ thân nhiên nói: “Bần tăng lấy danh nghĩa của Thiếu Lâm mà thề, người giết thiếu chủ của các người không quan hệ với chúng ta”.

Hoàng Thiện thở phào, hấn cũng sợ Thiếu Lâm không biết tình huống lúc này, đến lúc đó sẽ rơi vào kết cục lưỡng bại câu thương. Tay hấn nắm thật chặt, nuốt một ngụm nước miếng nói: “Ta cũng lấy danh nghĩa của Song Phong Trấn mà thề, chúng ta chưa làm bất kỳ chuyện gì gây bất lợi cho Thiếu Lâm. Nhất định là có người muốn chúng ta tàn sát lẫn nhau, sau đó ngư ông đắc lợi!”

Mọi người nghe xong lông mày không khỏi nhíu lại. Làm hai phe phải tàn sát lẫn nhau, đến tột cùng là người nào mà có tâm địa độc ác như vậy?

Mà ngay cả người của Đỗ gia cũng kinh nghi bất định. Nếu như chuyện khuya hôm nay không phải do song phương gây nên, vậy chắc chắn là phía sau có người giữ trò. Nói vậy cừu nhân căn bản không phải ở đây.

“Thật không phải do các người?” Mọi người của Đỗ gia đều nhìn về phía Độ Minh để tìm được kết quả.

“Đêm nan Độ Ách đại sư cũng chết thảm ở Hồng gia. Chuyện này từ trên xuống dưới của Hồng gia đều có thể chứng minh!”

Giờ khắc giằng co này, ba người trên cây lại có thể nghe rành mạch.

Mặt mày Ngô Lập Sâm nhẵn lại thành chữ xuyên. Chuyện hai phái sống mái với nhau là chuyện hẩn cam tâm tình nguyện trông thấy. Nhưng giờ phút này song phương đã ngừng lại, hiểm cảnh lại đổ lên người phe mình.

Chỉ cần động não là có thể minh bạch ra phe mình là người đắc lợi, như vậy thì cả Thiếu Lâm lẫn Song Phong Trần đều trở thành cừu nhân của phe mình. Làm ra hai đại địch như vậy, ngấm lại cũng làm cho da đầu hẩn run lên.

“Không thể để cho bọn họ tiếp tục như vậy!” Chỉ trong vài giây Ngô Lập Sâm đã đưa ra lựa chọn, hẩn hạ giọng nói: “Nhanh kiếm biện pháp, nếu không thì tất cả chúng ta đều đi tong!”

Diệp Thiên Văn cũng không ngờ chuyện tình lại thay đổi bất thường, trong lòng hẩn không thể cấp ra được một cái phương án nào.

Ở khoảnh khắc khẩn yếu nhất, Trần Mễ Lạp đột nhiên lấy ra bi thép từ trong túi, nhắm ngay vào đệ tử của Đỗ gia, dùng toàn lực bắn ra!

“Bang” một tiếng, một tay súng ở títt đằng xa của Đỗ gia ngã xuống trên mặt đất.

“Đáng chết, là kẻ hoãn binh của bọn hẩn, liều mạng...!” Không biết ai hô câu đó trong đám người. “Đoàng...Đoàng...Đoàng” Đã có nhiều người mù quáng bóp cò theo.

Cao thủ Thiếu Lâm cùng Song Phong Trần đều không có phòng bị, trong nháy mắt đã có hai gã cao thủ bị bắn trúng ngã xuống đất.

Độ Minh cũng không tiếp tục bận tâm, sự tình đã như vậy thì hẩn cũng đành chấp nhận cái tội danh này. Hẩn lẩn một vòng đến chân của một tay súng Đỗ gia, toàn lực đánh ra một quyền đồng thời nói: “Bằng hữu, động thủ đi”

Người của Song Phong Trần cũng tinh tường, ngay lúc này chỉ còn cách song phương hợp lực liều chết mới có thể chạy ra ngoài.

Hoàng Thiện đồng thời hiểu ý, Đỗ Mộ trong tay đã không còn chỗ hữu dụng, nên cầm hẩn ngăn hai phát súng lại. Sau đó quăng thi thể của hẩn ra ngoài, bắt đầu hạ thủ tàn nhẫn.

Võ giả chỉ có một đường hy vọng, ai cũng không muốn chính diện va chạm với súng, nhất là khi không có ngành công hộ thân, súng bắn vào người cũng tạo thành một lỗ máu. Chỉ có thể kiên trì động thủ, để xem đến tột cùng là ai nhanh hơn a!

Trong nội viện võ giả đều có tu vi tông sư trở lên, nếu liều mạng cũng không chậm hơn với súng là bao. Vài phút sau, Đỗ gia chỉ còn lại năm sáu tay súng.

Đương nhiên, Thiếu Lâm cùng Song Phong Trần cũng không tốt mấy. Song Phong Trần thương vong lớn nhất, thân Hoàng Thiện bị trúng hai phát, ba vị lão giả của Hoàng gia không bị bất cứ thương tổn nào, tông sư hàng chữ Độ thì trên người nở đầy hoa.

“Hiện giờ chúng ta động thủ thế nào?” Trần Mễ Lạp là người khởi xướng ra chuyện này ngồi trên cây không kiềm chế được. Thời cơ đã đến, nếu như tăng thêm chút lực nhất định có thể diệt trừ những người này!

“Không được!” Ngô Lập Sâm không suy nghĩ mà thốt lên. Tuy bây giờ đối phương yếu thế, nhưng lạc đà gãy vẫn còn lớn hơn ngựa. Thiếu Lâm còn có ba người đại tông sư, Song Phong Trần cũng vậy, thực lực như vậy mình căn bản không có phần thắng.

“Rút lui thôi!” Diệp Thiên Văn chậm rãi nhả ra một câu. Vừa rồi Trần Mễ Lạp bắn ra bi thếp, người Thiếu Lâm đã quét qua bên này.

Trần Mễ Lạp suy nghĩ tỉnh táo lại, cuối cùng thở dài nói: “Nếu như hôm nay chúng ta có thể triệu tập tất cả lực lượng đến, có lẽ sẽ làm cho song phương không thể trở mình!”

Làm sao Ngô Lập Sâm không biết được, chỉ là giờ đây không có khả năng động thủ nữa, mang theo thần sắc không cam lòng nói: “Rắc rối! Chuyện này không nằm trong kế hoạch, thu hoạch như vậy cũng không nhỏ, vậy cũng thỏa mãn rồi”

Ba người im lặng từ trên cây bò xuống, hội hợp với Diệp Vô Nhai, bốn người lặng lẽ rút đi.

“Cơ hội tốt như vậy, chỉ tiếc.....ai!” Nửa đường Trần Mễ Lạp vừa đi vừa xoay đầu lại nhìn: “Chúng ta rời đi như vậy, một khi Thiếu Lâm tu dưỡng xong, thương thế đầu mãnh hổ này khỏi hẳn, sẽ hung dữ cắn chúng ta một phát”

Thần sắc Diệp Thiên Văn âm trầm đáng sợ, không ai biết hắn đang suy nghĩ những gì, sau nửa ngày mới chậm rãi nói: “Ta muốn báo thù!”

Ngô Lập Sâm khẽ giật mình, nhất thời suy nghĩ một khả năng, có chút nghi hoặc nói: “Người muốn nửa đường...”

Diệp Thiên Văn nhẹ nhàng gật đầu, ngày đó hắn đã thề tại Hình Ý Môn, nhất định phải báo thù cho các tông sư của Hình Ý Môn! Hôm nay song phương đại chiến xong, thực lực đã hao tổn, đây là một cơ hội tuyệt hảo.

Đòn sát thủ của Thiếu Lâm đơn giản là những tăng nhân hàng chữ Độ trong nội viện. Hắn không có hy vọng xa vời là tàn sát tất cả, nhưng giết một người trong đám đó của sẽ làm tổn thất một đại tướng của Thiếu Lâm.

“Chuyện này nguy hiểm không ít, sẽ liên lụy mấy vị lão ca mạo hiểm! Nếu các vị không muốn, ta sẽ tự mình...”

“Nói gì vậy!” Ngô Lập Sâm thản nhiên nói: “Mạng của lão ca đây cũng là do đệ kéo về từ Nại Hà Kiều. Không có đệ, Ngô Lập Sâm ta giờ đây vẫn còn trong địa lao tối tăm. Huống chi Thiếu Lâm là địch nhân chung của chúng ta, lúc này không ra tay sẽ không có cơ hội nữa! Lão ca với người độ sức lần nữa, sinh tử do mệnh”

Trần Mễ Lạp và Diệp Vô Nhai đối mặt nhau, đồng thời cười sang sảng.

“Lần này chúng ta tới Thực trung, đã sớm để đầu trên tay! Giao tình chúng ta không đề cập tới, ân tình cũng không đề cập. Chỉ riêng việc của Thiếu Lâm, chúng ta cũng muốn ra tay thử một lần”

Thân thể Diệp Thiên Văn run lên, không hề có một câu oán hận, làm cho hắn ngoại trừ cảm động còn có bận tâm. Chỉ cần thế lực Thiếu Lâm vẫn còn, hắn sẽ vĩnh viễn sống trong âm u. Gật đầu nói: “Nếu các vị nguyện ý giúp ta, vậy chúng ta liền ôm cây đợi thỏ, lần này phải làm cho Thiếu Lâm vĩnh viễn không thể trở mình được”

“Tốt!” Ngô Lập Sâm vươn tay ra, cười cười nói: “Huynh đệ chúng ta cùng chung hoạn nạn, đồng sanh cộng tử”

Bốn người gắt gao tựu lại một chỗ, có đôi khi tình nghĩa quá nặng sẽ hơn tính mạng vài phần....

Đỗ gia từ trên xuống dưới, bị tàn sát sạch sẽ! Từ lúc Đỗ Mộ chết mãi cho đến tràng diện hỗn loạn thì đã không còn một người sống! 37 tay súng uốn éo nằm trên mặt đất.

“Độ Minh, vừa rồi là người của người ra tay?” Lần này người Hoàng Thiện đã mang theo đều là tinh anh của Hoàng gia, nhưng giờ khắc này chỉ còn lại ba vị trưởng bối, còn lại tất cả đều bị bắn chết.

Đúng vậy, chính là bắn chết! Hoàng Thiện phần nộ cực điểm. Lần này Song Phong Trấn thi triển một kế hoạch lớn, kết quả bây giờ từ người tham mưu thành kẻ tử nạn.

“Có người thiết lập ra kết cục này, hơn nữa vừa rồi bọn họ còn ở chỗ này!” Độ Minh hít sâu một ngụm, ngón tay chỉ về đại thụ cách đó không xa.

Hoàng Thiện nghe xong đã tin hơn phân nửa, Thiếu Lâm hẳn sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, chỉ có thể nói ra một điều, có người ra tay khơi mào lửa giận của Đỗ gia. Hắn không chút chần chờ nhảy lên cây xem xét.

“Thiện nhi, có phát hiện gì không?” Gia chủ của Hoàng gia lúc này tựa hồ đã già nua thêm mười tuổi, trong hai mắt hằn tràn đầy lửa giận.

Hoàng Thiện nhảy xuống thì liền cảm giác được đau đớn, sờ lên tai, trong nội tâm một trận run rẩy, trầm giọng nói: “Trên cây có bùn đất! Còn có lá cây bị giẫm qua!” Hắn đem manh mối giao cho Hoàng gia gia chủ.

Toàn bộ Huyền Tự Bối do Thiếu Lâm mang đến đều tử nạn, mà ngay cả Độ Thế, Độ Nhiên cũng bị thương.

“Nhất định là bọn họ làm!” Giọng Hoàng Thiện căm hận nói: “Mông gia, người từ bên ngoài đến, nhất định là bọn họ!”

“Mông gia!” Độ Minh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người dám xác định không?”

“Dám!” Sắc mặt Hoàng Thiện phát lạnh nói: “Vài ngày trước, hắn cứu đi hai gã hòa thượng! Mà hôm nay, hai gã hòa thượng đó lại đánh chết Tích nhi, không phải bọn họ thì còn lại ai nữa?”

Độ Minh trầm mặc một chút, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, đề lửa giận xuống nói: “Chuyện này nhất định phải tra xét rõ ràng! Ta hy vọng ân oán trước đây của song phương đều buông xuống, đợi bắt được độc thủ đằng sau rồi giải quyết cũng không muộn!”

Hoàng Thiện không dám lên tiếng, mà dùng con mắt trừng cầu ý kiến.

Hoàng gia gia chủ đem lá cây trong tay siết thành một đoàn, nặng nề gật đầu nói: “Một lời đã định! Thề phải tìm ra hung thủ, Song Phong Trấn ta có thể cam đoan, tuyệt sẽ không động thủ với Thiếu Lâm vào lúc này.

619. Chương 620: Nửa Đường Cướp Giết

Hoàng gia gia chủ thoáng gật đầu. Nhìn Độ Minh một chút, sau đó ôm quyền cất cao giọng nói: “Lão phu đi trước một bước. Sau này chúng ta còn gặp lại.” Mấy người Song Phong Trấn khởi hành tan biến trong bóng đêm.

Độ Minh biết rõ quốc gia có vũ lực mạnh như thế nào. Đỗ gia từ trên xuống dưới bị Song Phong Trấn tàn sát sạch sẽ.

Đây chính là đại án kinh thiên. Người nào dính vào sẽ xui xẻo. Đương nhiên tẩu vi là thượng sách.

Độ Minh cùng ba vị sư đệ nhanh chóng đem những thi thể Huyền Tự Bối lên trên xe. Phân phó lái xe của Hồng gia nhanh chóng rời đi.

Mấy cỗ xe Audi có rèm che phóng đi lưu lại khói đen. Trong Đỗ gia thi thể đầy đất. Ngay cả người nhặt xác cũng không có. Có lẽ cảnh sát có thể vì bọn họ mà an táng sao. Ai đã làm bọn họ có kết cục này.....

“Sư huynh. Lần này tổn thất nặng nề. Khi về Thiếu Lâm mình phải nói như thế nào?” Ba người Độ Nhiên, Độ Thế, Độ Ngạn ngồi ở sau tâm tình bất ổn.

Tất cả người của Huyền Tự Bối đều để lại tánh mạng ở nơi này. Mấy người lập tức sinh ra thần sắc buồn nản. Nếu như có thể từng bước tra xét chuyện này. Họ sẽ không có hao tổn lớn như vậy. Từ khi sự kiện Hình Ý môn xảy ra, nhân số của Huyền Tự Bối ít đến thảm thương. Sau này Thiếu Lâm còn phải dựa vào bọn họ chèo chống.

“Cái này cũng không trách các đệ được!” Trong nội tâm Minh Độ có chút tự trách mình. Hắn trầm giọng nói: “Chuyện này đều tại ta, đến lúc đó huynh sẽ tự tìm một công đạo cho Thiếu Lâm!”

“Sư huynh!” Ba người đều lộ ra vẻ xấu hổ. Bọn họ cũng biết “Công đạo” là có ý tứ gì. Cái Xá Lợi viện có thể giao cho Thiếu Lâm chắc cũng chỉ có tánh mạng mà thôi.

Độ Minh tạm đề chuyện này xuống không đề cập đến. Ngược lại, quay đầu lại nhìn một chút. Lo lắng nói: “Thương thế của các người như thế nào rồi?”

Độ Nhiên nghe xong cười khỏ hai tiếng: “Độ Thế bị hai vết thương trên đùi. Độ Ngạn bị thương ở bụng! Độ có ngành công hộ thân. Nên chỉ bị một ít vết thương ngoài da!”

Độ Minh thoáng gật gật đầu, thương thế của các vị sư huynh đệ cũng không có nhẹ nhàng như vậy, đây chỉ là trấn an mình mà thôi. Mà ngay cả chính hắn, trong cánh tay cũng có hai viên đạn chưa lấy ra. Hôm nay, người ở phía sau đã gỡ thủ đoạn hèn hạ làm cho Song Phong Trần và Thiếu Lâm cùng tử nạn ở Đồ gia.

Là ai? Ai mà có thể gỡ thủ đoạn với Thiếu Lâm như vậy? Độ Minh biết những năm gần đây Thiếu Lâm gây ra không ít thù địch. Nhưng mà cừu hận cũng không có lớn như vậy.

Theo như lời Song Phong Trần là do một người từ bên ngoài đến của Mông gia. Đến tột cùng là người nào.....

“Cái gì? Tới rồi?” Yến Tiểu Xuân nuốt một ngụm nước miếng. Quay đầu lại nói: “Diệp tiên sinh. Người của chúng ta phát hiện hắn rồi!”

Diệp Thiên Vân gật gật đầu. Vị trí của bọn họ cũng chính là đường quay trở lại Hồng gia. trầm ngâm nói: “Ba vị lão ca. Một chút nữa cẩn thận đừng liều mạng của mình.”

“Chuyện này đệ còn phải nói sao?” Trần Mễ Lạp cười lộ ra hàm răng trắng nói: “Có thể đánh thì đánh. Đánh không lại thì bỏ chạy. Đạo lý này chúng ta còn minh bạch hơn người à!” Mấy người không hện mà cùng đứng dậy cười khẽ.

Ngô Lập Sâm đem nút thắt của quần áo mình thắt chặt lại. Hắn liếm môi hơi khô nứt. Không chút nào dấu bày mà để lộ ra sự khẩn trương. Dù là ai muốn chống lại cao tăng của Xá Lợi viện. Cũng khó tránh khỏi lòng có chút kiêng kỵ. Bởi vì đã vào hàng chữ Độ đều là người có tu vi thâm bất khả trắc.

Diệp Vô Nhai thì ngược lại vô cùng thoải mái, nhớ lại hồi ức nói: “Năm ta phụng mệnh đi lịch lãm. Trên đường đi nghe rất nhiều người nói đến Thiếu Lâm hàng chữ Độ. Khi đó danh tiếng của bọn họ rất lớn. Ngay cả Vô Đang cũng không thể bằng được. Về sau không có âm tín. Ta còn tưởng rằng họ đều viên tịch. Không ngờ lại giấu sâu như vậy! Nếu như không phải lần này tới Thục trung. Thực lực của Thiếu Lâm vĩnh viễn không bị người khác biết.”

Mấy người đồng thời gật đầu. Có thể đủ tư cách giao thủ với hàng chữ Độ của Thiếu Lâm thì những võ giả bình thường không có cơ hội.

“Còn vài phút nữa sao? Yến Tiểu Xuân đem xe hơi của người để ngang đường lộ đi!” Ngô Lập Sâm liếc đồng hồ một cái. Thời gian hắn là không sai biệt. Xe hơi sẽ tới nhanh thôi.

Yến Tiểu Xuân lái xe vào dừng vào vị trí. Khấn cầu phật thần trên trời phù hộ. Hắn biết rõ mấy người sắp gặp được có thể giết hắn trong chớp mắt! Thấy mấy người không chú ý liền cười ha ha nói: “Các vị tiên sinh. Thuận tiện tôi đi tiểu tiện, sẽ lập tức trở về!”

“Mẹ nó, ta biết ngươi là con thỏ chết nhát muốn chạy mà!” Trần Mễ Lạp một tay túm lấy cổ áo của hắn, có chút dữ tợn cười nói: “Người mà dám động đây là ta sẽ bẻ cổ ngươi liền!”

“Đại gia tha mạng. Đại gia tha mạng!” Yến Tiểu Xuân sợ hãi tới cực điểm, ánh mắt gian tà vừa chuyển nói: “Ta thật chỉ muốn đi tiểu tiện mà!”

Trần Mễ Lạp ném hắn trên mặt đất chậm rãi nói: “Chuyện tình của chúng ta với Thiếu Lâm không liên quan đến ngươi. Người hãy yên tâm!”

Yến Tiểu Xuân gật đầu giống như gà con mổ thóc nói: “Ta sẽ ở bên cạnh. Nhất định không đi xa!”

“Quên đi!” Thần sắc Diệp Thiên Vân vô cùng lo lắng. Yến Tiểu Xuân đã làm không ít chuyện. Nhiều hơn một chuyện hay ít hơn một chuyện cũng không khác nhau mấy. Mở miệng nói: “Nguyên ý đi thì đi đi!”

“Tiểu nhân không dám!” Yên Tiểu Xuân cười rộ lên còn khó coi hơn so với khóc. Vốn trong đầu hắn có ý niệm chạy trốn. Nhưng vừa rồi Trần Mễ Lạp đã mở miệng. Hắn hiểu rõ hôm nay muốn chạy cũng chưa chắc chạy được.

Ngay lúc này, ánh sáng của đèn xe chiếu đến, ba cỗ xe đen kịt có rèm che đột nhiên phóng tới. Lái xe bất ngờ không kịp chuẩn bị đã nhìn thấy có xe phía trước mặt.

Hắn hăm phang lại. Bánh xe cùng nhựa đường trên mặt đường kịch liệt ma sát sinh ra vài đạo quang mang rồi dừng lại cách đó không đầy một thước.

Ngô Lập Sâm và Diệp Vô Nhai nháy mắt, nói: “Thiên Vân, chút nữa đệ xông ra. Giết bọn hắn không kịp trở tay!”

Không đợi Diệp Thiên Vân có phản ứng. Ba người Ngô Lập Sâm đã đi đến đường cái.

“Là ai?” Bốn người chậm rãi từ trên xe đi xuống. Độ Minh nhìn chăm chú, sắc mặt hắn âm tình bất định. Sau nửa ngày mới có chút nghi hoặc nói: “Vô Đang Trần Mễ Lạp?”

Trần Mễ Lạp nhảy người lên quốc lộ. Nhìn bốn người trước mắt âm ỉ cười to nói: “Không ngờ đại sư hàng chữ Độ lại nhận thức ra một tiểu nhân vật như tôi! Nhưng mà Vô Đang Trần Mễ Lạp đã là chuyện của vài thập niên trước!”

Ngô Lập Sâm từng bước một đi đến gần, thoáng ôm quyền giống như cười mà không phải cười nói: “Minh đại sư, tôi nhớ vài thập niên trước đã từng thấy ngài. Nhưng tiếc rằng năm đó ngài là một đại nhân vật nên không có ấn tượng gì đối với tôi!”

“Thái Cực Môn Ngô Lập Sâm!” Độ Nạn ở phía sau đặt một tay lên bụng. Híp mắt nói: “Chuyện ngày hôm nay là do các ngươi làm?”

Diệp Thiên Vân đang ngồi xổm trong bụi cỏ. Yên Tiểu Xuân đã bị hắn đánh ngất xỉu. Những người trước mắt đều là cao thủ trong số các cao thủ. Chỉ cần phát ra một tiếng động nhỏ cũng sẽ bị phát hiện.

“Không ngờ nhiều năm từ biệt lại có thể gặp mặt ở Thực trung!” Ngô Lập Sâm cười nói: “Nghe nói đêm nay các vị cao tăng đi trả thù. Có phải đã đại thắng trở về hay không!. Ha ha ha!”

Hai tròng mắt Độ Minh trừng lên. Phẫn nộ quát: “Quả nhiên là do các ngươi dùng âm mưu quỷ kế để cho Thiếu Lâm động thủ cùng Song Phong Trấn. Thủ đoạn thật độc ác!”

“Không dám đảm đương rồi!” Ngô Lập Sâm nói xong, trong nội tâm cũng đang tính toán. Ba người bọn họ liên thủ. Có thể địch chiến với một người trong số đó! Chỉ có Diệp Thiên Vân từ một nơi bí mật đánh lên ra. Mới có thể phá hư thực lực của đối phương.

Bây giờ phải tạo cơ hội cho Diệp Thiên Vân xuất thủ. Ngô Lập Sâm không trả lời thẳng. Cười hắc hắc: “Chuyện của các ngươi quả thật chúng ta biết một ít!”

Độ Minh quét mắt nhìn bốn phía xong. Thanh âm phát lạnh nói: “Chỉ bằng ba người các ngươi mà muốn động thủ sao?”

“Sư huynh phụ cận không có ai giảng bày cùng bọn họ sao? Chuyện tình của Đỗ gia nhất định là do bọn họ châm ngòi!” Độ Nạn sớm đã xem xét qua. Thần sắc nén lại nói: “Mấy tiểu bối các ngươi thật không biết tự lượng sức mình!”

“Còn ưng ngành vậy sao? Nhìn một thân đầy máu của ngươi. Không biết còn có thể gượng được bao lâu!” Một câu nói kia triệt để làm cho Trần Mễ Lạp bạo nộ. Hắn to gan lớn mật không có việc gì mà hắn không dám nói.

Lông mi Độ Nạn dựng lên. Ngạo nghễ nói: “Tuy bản tăng bị thương. Nhưng muốn lấy tính mệnh của ngươi cũng còn thừa sức!”

Độ Minh biết thời gian cấp bách. Hắn nhìn đám người này chỉ ba người mà có dũng khí để chặn đường, tâm trạng hắn đề phòng lên nói: “Đã dám chặn đường chúng ta, thì cũng nói lên những sự tình đó có quan hệ cùng các ngươi!” Nói xong thân hình liền bạo khởi đánh một quyền về phía ba người.

Trên người Trần Mễ Lạp có Thiết Bố Sam. Thấy đối phương công kích tới cũng không chút e ngại nào. Thân thể nghiêng về phía trước tiếp đòn đánh của đối phương. Trong miệng thét lên: “Hai bên!”

Diệp Vô Nhai cùng Ngô Lập Sâm, một là trưởng lão của Bát Cực Môn, một là Thái Cực Môn chủ. Có Trần Mễ Lạp tiếp đòn. Thân ảnh bọn họ một giây sau liền xuất hiện ở hai bên Độ Minh. Toàn lực ra tay!

Độ Nhiên, Độ Thế, Độ Ngạn, ba gã cao tăng lộ ra vẻ khinh thị. Tông sư và đại tông sư rất bất đồng. Trong bốn người công phu của Độ Minh có tu vi cao nhất. Cho dù phải đối phó ba người cũng đủ rồi!

Diệp Thiên Vân đã sớm thúc dục Kim Chung Tráo. Nhìn thấy ba người hội tụ lại liền biết rằng cơ hội đang ở trước mắt. Hắn ngừng hô hấp, chân dùng sức đạp một cái. Thân thể ẩn chứa lực lượng cự đại bắn ra cơ hồ như một mũi tên. Trong chớp mắt đã bắn tới sau lưng của ba người. Thắt lưng vật lại, bằng quyền hiện ra!

Một quyền này của Diệp Thiên Vân gần như dùng toàn bộ lực lượng. Không hề lo lắng mà công kích phía sau lưng Độ Ngạn. Vừa tiếp xúc cánh tay liền tục run run!

“Bùm!” một tiếng. Độ Ngạn giống như là bị xe chạy trên đường cao tốc đâm vào người. Thân thể bắn ra!

“Cẩn thận……!” Độ Nhiên là người thứ nhất phát hiện. Nhưng hắn vừa hô một nửa. Liền phát hiện sư đệ Độ Ngạn bị đánh bay!

Động tác của Diệp Thiên Vân so với thanh âm của hắn còn nhanh hơn ba phần. Ngay lúc hắn hô lên cũng đã sớm đánh vào lưng Độ Ngạn.

Lông tơ toàn thân của Độ Thế bất chợt dựng đứng lên. Hắn đã cảm thấy sau lưng có người, liền phản xạ mạnh mẽ đánh ra quyền về phía sau!

Diệp Thiên Vân biết mình phải nắm lấy cơ hội cuối cùng này. Thân thể nghiêng xuống, phần eo phát lực. Né tránh quyền đồng thời chân đâm lên trên đầu gối của Độ Thế!

“Răng rắc!” Độ Thế kêu rên một tiếng. Đùi phải bị lực lượng cự đại đá nát bấy. Thân thể chống đỡ không nổi lập tức ngã xuống đất.

“Sư đệ!” Độ Nhiên thét lên một tiếng bi thống. Ánh mắt tuyệt vọng, xuất thủ về phía Diệp Thiên Vân!

Diệp Thiên Vân cũng không trực diện tiếp xúc với hắn. Chân hướng ra một chút. Thân thể bay ngược về đồng thời quay người đá một cước về phía Độ Minh!

Vốn cánh tay của Độ Minh đã trúng hai phát súng. Chỉ bằng vào một tay đối chiến cùng ba người. Trong khoảng thời gian ngắn cũng kỳ phùng địch thủ. Đúng lúc này hắn cảm thấy lạnh phía sau lưng, lập tức nghiêng thân nhảy ra vòng chiến.

Độ Minh đứng vững lại. Ánh mắt thoảng nhìn Độ Ngạn ở cách đó vài thước. Sau lưng Độ Ngạn có một lỗ máu to bằng nắm tay. Người Độ Ngạn không ngừng run rẩy báo hiệu điểm tử vong. Hắn hét lên một tiếng bi thảm nhào tới.

620. Chương 621: Đại Phá Kim Chung Tráo

Giang hồ hiểm ác. Một võ giả muốn đặt chân vào trong giang hồ. Thì cũng đã đem đầu mình để trên tay. Nếu chết chỉ có thể trách mình không cẩn thận.

Hơn nữa, mỗi lần Thiếu Lâm đẩy hắn vào tuyệt cảnh xong. Công phu Diệp Thiên Vân đều có đột phá. Phúc luôn luôn ở chung chỗ với họa. Một chút lịch lãm về Sinh Tử đối với võ giả cũng không phải là không có lợi.

Nhưng mà Thiếu Lâm tìm tới Hình Ý Môn. Lấy đi tánh mạng của Đinh lão quái, làm trọng thương Vô Vi đạo nhân. Thù này không thể không báo!

Tuy Diệp Thiên Vân không muốn thừa nhận. Nhưng hắn vẫn là môn đồ chân chính của Hình Ý Môn. Hắn không có lòng dạ của Tiêu Hùng, dùng vài thập niên chăm lo việc nước. Càng không có việc chết mà không báo thù, nên hắn luôn có ý niệm báo thù trong đầu.

Có ân phải trả. Có cừu tất báo. Đây mới là chân ý của giang hồ!

Cho nên Diệp Thiên Vân ra tay với Thiếu Lâm cũng vì thân phận của mình. Hắn có tinh thần truyền thừa của Hình Ý Môn phải kéo dài mạng sống một đời của Hình Ý Môn.

Thiếu Lâm cũng không phải chỉ giết có vài vị tông sư. Mà còn khiêu khích trắng trợn Hình Ý Môn. Đối với chuyện này môn đồ của Hình Ý Môn không dễ dàng tha thứ được.

“Sư đệ. Cố lên!” Trong mắt Độ Minh tràn ngập vẻ hối hận. Hắn đặt nắm tay ở sau lưng Độ Ngạn. Nhưng máu từ trong miệng Độ Ngạn vẫn như cũ không ngừng tuôn ra.

“Hoàn hồn thang. Nhanh..... Hoàn hồn thang!” Độ Minh run rẩy lấy từ trên người ra một bình ngọc nhỏ. Muốn cho sư đệ ăn vào.

“Sư..... Sư huynh..... Không cần..... Lãng phí..... Đệ chỉ sợ..... Không được!” Độ Ngạn bởi vì máu chảy qua nhiều nên sắc mặt đã trắng bệch. Toàn thân không ngừng run rẩy. Nói mỗi chữ đều có huyết từ miệng theo ra. Diệp Thiên Vân dùng toàn kinh lực xuất ra một quyền. Loại lực đạo này làm tổn thương cả tạng phủ.

“Chúng ta..... Làm bạn trăm năm. Hôm nay rốt cục.....không phân biệt nữa.... Cuối cùng..... Cũng có thể gọi người một tiếng..... Sư huynh!” Đồng tử của Độ Ngạn chậm rãi khuếch tán. Sinh cơ đã tuyệt.

“Độ Ngạn sư đệ!” Độ Minh phát ra một tiếng bi thống. Làm cho tất cả mọi người đều cảm nhận được sự thê lương.

“Độ Minh sư huynh. Độ Thế sư đệ...hắn.....” Độ Nhiên rơi lệ nói. Kết cuộc này làm hắn không thể nào ngờ tới, đau khổ nói:“Chỉ sợ hắn..... Cả đời không thể động võ”

Độ Thế cố nén đau đớn. Lấy tay bịt đầu gối. Ra vẻ hào khí nói:“Chuyện này có tính là gì đâu. Không phải chỉ là một chân thôi sao!”

Độ Minh xoay người lại nhìn Độ Thế. Chân của hắn đã bị vỡ ra. Bắp đùi và bắp chân đồng dạng giống nhau. Chỉ còn lại chút thịt hồng bạch còn dính lại, hắn không đành lòng nhìn!

Độ Minh “Vọt” đứng lên. Ánh mắt không chỉ biểu lộ cừu hận mà còn có khoái ý trong giết chóc. Hắn thoáng nhìn người đánh lén. Kinh sợ nói:“Là người! Diệp Thiên Vân!”

Bọn người Trần Mễ Lạp vừa rồi rất khiếp sợ đã từ từ khôi phục lại. Hai chiêu. Chỉ hai chiêu. Hai gã tông sư Thiếu Lâm hàng chữ Độ một chết một bị thương! Diệp Thiên Vân vừa mới ra tay đã tàn nhẫn như vậy.

Chân của Độ Thế bị đá như vậy chẳng khác nào phế bỏ một thân tu vi! Một võ giả có thể không có tay. Thậm chí có thể thiếu khuyết con mắt. Nhưng không thể thiếu công cụ để hành tẩu giang hồ.

Bốn mắt nhìn nhau. Diệp Thiên Vân thoáng gật đầu một cái. Chậm rãi nói:“Đã biết là ta. Cũng nên minh bạch vì sao ta ra tay!”

Vô luận như thế nào Độ Minh cũng không ngờ tới mấy người ra tay sau lưng lại tàn ác như vậy. Nếu không hắn tuyệt đối không mạo muội ra tay. Diệp Thiên Vân hơi hợt phẩy bỏ hai vị sư đệ của hắn. Để báo lại cừu oán ngày xưa. Sắc mặt hắn trắng bệch bởi vì bị thoát lực. Hai mắt hắn đột nhiên trợn trừng:“Độ Duyên, Độ Nan, Độ Thế, Độ Ngạn! Bốn vị sư đệ của ta đều do người tự tay giết chết a!”

“Còn Độ Ách nữa!” Diệp Vân bình tĩnh hơn trong tưởng tượng nói:“Ta có cừu hận với Thiếu Lâm. Không chết không hết! Trừ phi ta chết, nếu không Thiếu Lâm vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh!”

Độ Minh thở dài thật sâu. Trêu chọc phải đối thủ như vậy, nguy cơ của Thiếu Lâm thật sự rất cao! Hắn nhớ lại, nói:“Lúc trước Độ Nan sư huynh đã nhìn qua thiên cơ. Nói người là kiếp số của Thiếu Lâm. Bần tăng còn chưa tin. Nhưng mà hôm nay xem ra. Là ta sai rồi”

“Thiên cơ chó cái rắm!” Trần Mễ Lạp nghĩ tới chuyện này cũng muốn nổi giận, có chút hèn mọn nói:“Nếu như không phải các người tìm tới Diệp Thiên Vân. Thì sao lại có chuyện này? Thị phi đều do Thiếu Lâm làm. theo ta thấy Độ Nan đã chân chính ngộ ra kiếp số. Chẳng phải hắn đã bình an vô sợ mà ra đi sao!”

“Câm mồm! Sư huynh của ta đã sớm về miền cực lạc. Không ai có thể nói xấu hắn!” Độ Nhiên ở sau lưng Độ Minh giận dữ quát.

Ngô Lập Sâm ngửa mặt lên trời cười to. Giã mù sa mưa xoa xoa nước mắt. Chỉ vào Độ Nhiên nói: “Bị Diệp Thiên Vân đánh chết thì kêu là về miền cực lạc. Sao ngươi không đi theo hần luôn đi!”

Độ Nhiên bị Ngô Lập Sâm ngang ngược châm chọc lập tức nổi giận! Thân hình hần nhảy ra trước Độ Minh. Nổi giận gầm lên một tiếng: “Oan có đầu. Nợ có chủ. Hôm nay đừng trách bản tăng đại khai sát giới!” Tiếng nói vừa hạ xuống thì song chưởng cũng sáng ngời. Công kích mãnh liệt đến ngực của Ngô Lập Sâm!

Ngô Lập Sâm nhìn thấy đối phương động thủ cũng nhanh chóng thủ thế. Hần biết thực lực Độ Nhiên không tầm thường. Nhưng hần là Thái Cực môn chủ. Lời nói và việc làm đều phải gương mẫu, nếu không sẽ chẳng còn mặt mũi. Hần cắn răng xông lên.

Diệp Thiên Vân đầu để cho hần khoa trương như vậy. Trong bốn người hàng chữ Độ thì thương thế của Độ Nhiên nhẹ nhất. Cho nên hần bước về phía trước. Dùng ra Hình Ý bổ ra một quyền sét đánh nện lên cánh tay Độ Nhiên!

Độ Nhiên cũng không thèm tránh. Dem lực lượng cự đại dồn vào tay. Thề phải bóp nát Ngô Lập Sâm dưới chưởng của mình!

Diệp Thiên Vân nhìn thấy tám phần lực đạo này có uy lực không tầm thường.

“Bang!” trong sát na gặp nhau liền phát ra một âm thanh giao kích xé gió. Hai người đồng thời bị lực lượng của đối phương đánh bay ra!

“Kim Chung Tráo!” Sau khi Độ Nhiên ổn định liền nghen ngào kêu lên. Hần quá quen thuộc cổ lực đạo trên người Diệp Thiên Vân. Từ khi bảy tuổi gia nhập vào Thiếu Lâm, hần cũng luyện tập Kim Chung Tráo!

Diệp Thiên Vân không đáp lời. Trầm giọng nói: “Mấy vị lão ca. Độ Minh giao cho các huynh!”

“Tốt!” Ba người cùng tụ vào một chỗ. Vây Độ Minh ở bên trong. Trần Mễ Lạp cười lạnh nói: “Độ Minh. Chúng ta phải giết người a!”

Yết hầu của Độ Minh giật giật. Bình tĩnh nói: “Cho dù bản tăng phải liều mạng cũng sẽ đem bọn ngươi vào tầng mười tám của địa ngục!” Nói hai tay áo quét tới ba người.

Trên người Trần Mễ Lạp trời sinh đã có công phu thiết ngư. Chính diện giao thủ cùng Độ Minh cũng không thiệt thòi. Ngô Lập Sâm và Diệp Vô Nhai đều giỏi về chém giết cận chiến. Ba người liền vây quanh chiến cùng một chỗ với Độ Minh.

Vừa mới đối chiến Trần Mễ Lạp đã phát huy ra hoàn toàn thực lực. Lợi dụng kỹ xảo của Vô Đang. Hai tay tung bay lúc trên lúc dưới! Hai người Diệp Vô Nhai và Ngô Lập Sâm thì tìm cơ hội để công kích.

Tuy Độ Minh có thực lực. Nhưng lại bị áp sát gắt gao nên hần chỉ có thể ngăn chặn công kích của đối phương. Ba người hần đang đối phó không phải bình thường. Mà là ba võ giả có thực lực tông sư.

Diệp Thiên Vân hít một ngụm khí mở ra cảm giác. Một mực chế trụ đối phương. Độ Nhiên cũng dùng Kim Chung Tráo, bất quá cho dù thực lực hần có cao. Nhưng mà Kim Chung Tráo chỉ giỏi về phòng ngự. Căn bản là không cách nào công kích trí mạng. Diệp Thiên Vân có thể bảo vệ tánh mạng trong những cuộc đấu sinh tử cũng là do nguyên nhân này.

Nhưng mà Kim Chung Tráo cũng không phải không có nhược điểm. Chỉ cần có thể đánh trúng trảo môn là có thể phá hủy ngạnh công. Song phương đều biết rõ đạo lý này.

Quanh thân cơ thể người có 5 đan huyệt. 300 song huyệt, 50 kinh ngoại kỳ huyệt. Có 108 chỗ hiểm huyệt. Trong đó có 72 bình thường không đến mức trí mạng. Còn lại là huyệt trí mạng. Được gọi là “Tử Huyệt”. Trong sách Kim Chung Tráo có nhắc tới những điểm yếu này. Người bị đánh trúng trảo môn. Mười người thì chín người vong. Cho dù là ai cũng phải gặp Diêm Vương.

Thời gian cấp bách. Diệp Thiên Vân cần tranh thủ thời gian để đánh bại Độ Nhiên. Sau đó mới có thể đi giúp bọn Trần Mễ Lạp. Hần bình tĩnh lại rồi phát công đến Độ Nhiên.

Đề thân nhảy lên. Trên không trung Diệp Thiên Vân hơi biến đổi. Lòng bàn tay trái phía sau tay phải đánh về phía trước, năm ngón tay như ưng chi lệ trảo. Song chưởng trở mình từ bụng lên đỉnh đầu Độ Nhiên.

Đánh thẳng xuống. Vai trầm xuống phát lực thêm cho khuỷa tay, hai chưởng năm ngón tay đánh về huyệt Thái Dương của đối phương.

Hình Ý ứng hình!

Huyệt Thái Dương là điểm yếu cuối cùng của tráo môn. Chỉ cần không luyện đến trình độ viên mãn thì đây chính là điểm yếu trí mạng, tử huyệt!

Độ Nhiên quát lên một tiếng lớn, bước về phía trước. Mũi chân điểm tới. Dùng cánh tay trái thủ hộ phía trên huyệt Thái Dương. Tay phải nắm chặt. Vai phải nghiêng lên tổng một quyền về phía trước!

Diệp Thiên Vân cũng không e ngại gì. Chân trên không đột nhiên phát lực. Đánh lên huyệt Chương Môn của đối phương!

Độ Nhiên thiếu chút nữa đánh trúng Diệp Thiên Vân. Nhưng mà đối phương không sợ hãi mà còn ra tay phản chế. Hắn không khỏi hoảng hốt. Xoay người về phía sau lặn một vòng. Trong nội tâm cả kinh.

Diệp Thiên Vân rơi ở sau. Bằng quyền liền bổ xuống. Như là một đạo lôi điện!

“Bang!” Độ Nhiên vô pháp tránh khỏi một kích này. Chỉ cảm thấy tay của mình tê dại như bị điện giật. Không còn dũng khí tiếp đòn.

Diệp Thiên Vân thôi thúc Kim Chung Tráo đến đỉnh phong. Thân thể dựa theo quán tính vọt tới. Quyền sau còn nặng và hung ác hơn quyền trước. Đây là chiêu số âm độc của Hình Ý!

Lúc đầu Độ Nhiên còn có thể đánh trả. Nhưng qua ba quyền hắn chỉ cảm thấy hai lỗ tai ong ong. Giống như có máy bay chạy qua bên tai. Quyền phong cuồng bạo làm da mặt hắn rất nhức.

Giao thủ qua mấy chiêu Diệp Thiên Vân đã biết rõ. Kim Chung Tráo của đối phương nhiều nhất là ở tầng thứ tám. Phải biết rằng Kim Chung Tráo tầng tám và chín có sai biệt rất lớn. Quyền cấp bách biến hóa!

Dữ tợn đánh về phía Độ Nhiên!

Thần sắc Độ Nhiên lần đầu xuất hiện vẻ bối rối. Hắn phát lực bay ngược về phía sau. Dùng hai tay một mực bảo vệ huyệt Thái Dương cùng huyệt Chương Kỳ. E sợ bị Kim Chung Tráo đánh vào.

Diệp Thiên Vân cũng không đánh vào chỗ này. Nương theo lực đạo vọt về phía trước. Thân thể ma sát trên mặt đất làm cát đá tung bay. Chân Diệp Thiên Vân đột nhiên phát lực. Thời cơ đã đến mũi chân đánh tới, quát một tiếng: “Chết”

Chân của Diệp Thiên Vân đánh vào tráo môn của đối phương.

Độ Nhiên liền phun ra một búng máu. Kim Chung Tráo bị phá. Chẳng khác nào tánh mạng sinh của hắn đã mất!

Diệp Thiên Vân đứng lên. Nhắm ngay mặt đối phương liên tục xuất bằng quyền.

Sau khi Kim Chung Tráo bị phá, Độ Nhiên cũng giống như võ giả bình thường. Vài giây sau, huyết nhục trên mặt hắn đã mơ hồ!

Tay Diệp Thiên Vân phát lực trên cổ hắn. Trong nháy mắt tia sinh khí của Độ Nhiên biến mất, chỉ còn lại một túi da thê thảm!

621. Chương 622: Tính Sai

Tuy thần sắc ba người không lộ ra, nhưng trong nội tâm họ đã sợ hãi đến cực điểm. Một cánh tay của Độ Minh bị thương, nhưng vẫn có thể độc chiến với ba người bọn họ. Còn đáng sợ hơn nữa chính là lúc đánh không có chút hạ phong nào.

Cao thủ có tu vi cao thâm như vậy đã có thể ngạo thị trong giang hồ.

Điều này làm cho nội tâm của Trần Mễ Lạp vừa thẹn vừa xấu hổ. Tuổi ba người cộng lại cũng muốn vượt qua hai trăm tuổi. Nhưng trình độ lại không thể làm gì Độ Minh.

Từ trước đến nay võ giả luôn dùng võ để ngạo. Đây cũng là bản lĩnh xuất chúng, Ngô Lập Sâm ở trong hắc ngục của Võ Đang khổ luyện gần mười năm. Còn tưởng là sau khi ra khỏi Võ Đang sẽ danh chấn thiên hạ. Hôm nay nhớ tới, mặt liền đỏ lên.

Lúc này ba người gian khổ vậy công. Bỗng một thanh âm vang lên làm tâm thần họ đại chấn, bởi vì đó là thanh âm của Độ Nhiên. Mà đối thủ của hắn chính là Diệp Thiên Vân.

“Cẩn thận” Độ Minh nhìn thấy Kim Chung Tráo của sư đệ bị phá liền quát to một tiếng. Phi thân trở ra muốn đến hỗ trợ. Trong mắt ba người đối mặt hiện lên vẻ tham lam, như là đang săn mãnh thú vậy. Làm sao bọn họ có thể để cho Độ Minh chạy thoát được.

Trần Mễ Lạp phóng theo. Thừa dịp Độ Minh chưa chuẩn bị, tay phải xuất ra một quyền về mặt đối phương. Trong sát na quyền tay trái cũng mãnh liệt đánh tới Đây là chiêu pháo chùy trong Bát Cực Quyền lục đại chiêu.

Trần Mễ Lạp tinh thông hai môn tuyệt học của Võ Đang. Biến chiêu cực nhanh, quyền hiển lộ vẻ hung ác. Cái này chính là đại liên chiêu.

Diệp Vô Nhai và Ngô Lập Sâm đồng thời đem toàn lực đánh ra.

Độ Minh không ngờ công kích của đối phương mãnh liệt đến thế. Liền kiên trì đón chiêu. Nhưng trong lòng giống như bị hỏa thiêu. Hắn nhìn về phía Độ Nhiên, chỉ thấy Diệp Thiên Vân đã sớm đánh bổ nhào Độ Nhiên.

“Sư đệ” Độ Minh hét thảm một tiếng. Diệp Thiên Vân ra tay cương mãnh bạo liệt, Độ Nhiên chắc chắn sẽ không còn đường sống.

Một giây sau Độ Nhiên chỉ còn lại thể xác. Độ Minh phảng phất như bị búa tạ nện vào lòng. Hôm nay từ Hồng gia xuất quân kết quả là toàn bộ bị diệt. Trong lúc tình thế cấp bách lửa giận trong lòng hắn phun trào. Bức lui quyền của Trần Mễ Lạp. Sau đó toàn lực đánh tới Diệp Thiên Vân.

“Cẩn thận” Mọi người đều không ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy. Tại thời khắc mấu chốt Ngô Lập Sâm hét lên một tiếng, không cấp cơ hội cho Độ Minh đánh lên. Chỉ có Diệp Thiên Vân mới có thể đánh chết Độ Minh.

Diệp Thiên Vân thu quyền lại liền cảm thấy tiếng gió sau lưng. Thân thể hắn thuận thể né về phía trước, sau đó quay người lại đã thấy Độ Minh, lãnh đạm nói: “Ngày đó Thiếu Lâm làm nhục Hình Ý Môn ta, hôm nay ta sẽ đem tất cả từ đầu tới đuôi trả cho Thiếu Lâm người!”

Độ Minh khóc không ra nước mắt thoáng nhìn Độ Nhiên nằm trên mặt đất. Giận dữ hét: “Diệp Thiên Vân, tên ma đầu này. Người làm chuyện ác hại vô lâm. Cũng sẽ có một ngày người ném phải quả đắng!”

“Thiếu Lâm các ngươi không phải được xưng là chính nghĩa sao? Vậy hãy trừng phạt chúng ta đi. Ta muốn nhìn xem ngươi có năng lực gì!” Trần Mễ Lạp thoáng phóng đến sau lưng Độ Minh. Hữu chưởng sáng ngời đánh tới.

Tâm tư Độ Minh đều đặt trên người sư đệ. Trong hỗn loạn không né tránh cũng không chống đỡ.

Trần Mễ Lạp chụp lấy đối phương. Hai tay ôm sau lưng hắn, đồng thời đầu gối mãnh liệt đánh vào bộ phận sinh dục của đối phương.

Thân thể Độ Minh nghiêng nghiêng. Lại bị điểm trúng bụng. Lập tức kêu lên một tiếng. Lão đảo lui về phía sau.

“Sư huynh chạy mau!” Độ Thể một chân bị thương ở bên cạnh la lớn: “Không nên tranh chấp nhất thời. Thiếu Lâm cần bảo tồn thực lực. Còn phải...báo thù cho chúng ta!”

Độ Minh nghe xong thần sắc đã tuyệt vọng. Hắn mạnh mẽ hô hấp lại, lấy hết toàn lực xuất ra một kích sinh tử về phía Trần Mễ Lạp.

Nếu như một chọi một. Trần Mễ Lạp làm sao có thể là đối thủ của hắn. Chỉ có thể tránh chiêu. Hắn bay ngược về phía sau. Nháy mắt với Ngô Lập Sâm và Diệp Vô Nhai.

Nhưng mà ngay trong khoảnh khắc này, chiêu thức của Độ Minh nửa thật nửa giả. Đồng thời tung người vào cánh đồng ngô không thấy tung tích đâu nữa. Chỉ để lại một thanh âm phát lạnh: “Thù này không báo, thù không làm người!”

“Ngăn hấn lại, không được để hấn chạy mất” Ngô Lập Sâm sợ hãi đến một thân đầy mồ hôi. Ai ngờ đến Độ Minh làm có chuyển động như vậy. Cái này....không phải hung ác...mà là quá hung ác! Mọi người đều tưởng rằng Độ Minh muốn liều chết với hấn nên không để ý để hấn chạy trốn.

Diệp Thiên Vân cũng cảm thấy sự tình nghiêm trọng. Hấn nhảy theo sau. Vận khởi cảm giác tìm người. Nhưng đảo qua chung quanh cũng không phát hiện gì. Trong lòng không khỏi khiếp sợ.

Độ Minh đúng là có chỗ chuẩn bị với công pháp của mình. Nếu không sẽ rất khó có thể chạy thoát khỏi dò xét của mình.

Trần Mễ Lạp, Ngô Lập Sâm, Diệp Vô Nhai phân biệt làm ba hướng đem chỗ Độ Minh biến mất vây quanh. Tiến hành dò xét. Nhưng ngoại trừ dấu chân ra cũng không phát hiện ra được gì.

“Lần này chúng ta tiêu rồi!” Trần Ngô Lập Sâm xuất hiện mồ hôi lạnh. Quả nhiên là tiêu, hoàn toàn tiêu. Hấn lo lắng nói: “Độ Minh rời đi như vậy. Chúng ta sẽ lâm vào bị động...”

Hấn muốn nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Thái Cực Môn đã trở thành tử địch của Thiếu Lâm. Trần Mễ Lạp và Diệp Vô Nhai không biết nên chạy đi đâu nữa. Bát Cực Môn cũng bị cuốn vào trong đó. Còn có Diệp Thiên Vân...tin tức hấn chết là giả. Sẽ nhanh chóng truyền khắp võ lâm.

Diệp Thiên Vân có thể nhận thức ra tính nghiêm trọng vấn đề này. Lúc Độ Minh về tới Thiếu Lâm thì mình sẽ phải chịu mưa to gió lớn rồi. Còn có Hình Ý Môn nữa. Ai cũng trốn không thoát.

Trần Mễ Lạp bị lừa nên rất giận dữ. Đi đến trước mặt Độ Thế, nhìn hấn hồi lâu. Sắc mặt dữ tợn nói: “Người có sư huynh rất tốt. Lại để người ở lại một mình!”

Độ Thế sớm đã có chuẩn bị. Mặt hấn không đổi sắc nói: “Năm đó Phật tổ cắt thịt mình cho chim ưng ăn. Người hàng chữ Độ của Thiếu Lâm ta cũng có thể làm như vậy!”

Ngô Lập Sâm nghe xong liền phát giận. Lạnh lùng nắm lấy cổ hấn nói: “Người muốn hy sinh vì Thiếu Lâm. Bốn môn chủ cũng sẽ thành toàn cho người!” Hấn làm bộ muốn động thủ.

Diệp Thiên Vân thấy thần sắc của Độ Thế như vậy. Liền cản Ngô Lập Sâm lại. Chậm rãi nói: “Quên đi. Hôm nay là do chúng ta chủ quan quá. Độ Minh đã chạy rồi. Cho dù huynh giết hấn cũng không thể làm được gì.”

Ngô Lập Sâm mới gơ tay lên. Nghe Diệp Thiên Vân nói vậy chậm rãi để tay xuống. Hấn cũng không nguyện ý ra tay độc ác với một phế nhân. Giận dữ nói: “Từ giờ chắc chúng ta không còn cuộc sống tốt lành nữa. Tin tức này truyền đến Thiếu Lâm xong thì đại họa sẽ lâm đầu chúng ta!”

Diệp Thiên Vân đương nhiên biết chuyện này. Nhưng mà chuyện cũng đã xảy ra rồi. Có hối hận cũng không vãn hồi lại được, liền trấn an nói: “Thực lực Xá Lợi viện của Thiếu Lâm đã bị suy yếu. Bốn người hàng chữ Độ đã quy thiên. Không cần quá lo lắng...”

“Xe đến núi ắt có đường. Lão Ngô. Người không cần phải lo lắng quá!” Trần Mễ Lạp nói. Hấn sờ soạng cổ của mình rồi nói tiếp: “Đầu rớt, cũng chỉ là một cái mạng! Chẳng lẽ người muốn sống đến thiên thu muôn đời. Để thống nhất giang hồ sao?”

Một câu này làm cho mấy người không hẹn mà cùng cười lên. Sắc mặt Ngô Lập Sâm quả nhiên tốt hơn rất nhiều. Chỉ vào hấn cười mắng: “Mẹ nó. Người là Đông Phương Bất Bại dưới ngòi bút của Kim Dung đó.”

“Trần Mễ Lạp nói không sai!” Diệp Vô Nhai rất đồng tình nói: “Lúc trước ta gia nhập Bát Cực Môn. Sợ trước sợ sau. Hôm nay quay đầu nhìn lại. Bảy tám người bị chúng ta huyết tẩy. Đây mới chính là thực lực của Bát Cực Môn, so với trước còn mạnh hơn vài phần”

Nói tới đây. Hấn đột nhiên cảm thấy mình so sánh không thỏa đáng, lập tức nói: “Ách...Ta chỉ muốn nói....người chết đâu cần lo hậu sự. Sống ở giang hồ phải tiêu dao tự tại. Quá coi trọng những chuyện trước mắt cũng không quá tốt!”

Độ Thế chắc chắn rằng mình phải chết không sai. Nhưng nhìn thấy cừu nhân thoải mái ngoài ý muốn. Làm cho hắn khó chịu, tức giận nói: “Thiếu Lâm ta cho dù phải hy sinh đến người cuối cùng. Cũng sẽ giết chết những tên ma đầu như các ngươi.”

Ngô Lập Sâm khinh thường hừ lạnh một tiếng. Nhớ tới hành động xả thân của Trần Mễ Lạp và Diệp Vô Nhai trước đó. Miệng nói: “Người của Thiếu Lâm thật tài giỏi. Vì bảo vệ tánh mạng mà vứt bỏ sư đệ mình. Môn phái như vậy sao có thể đứng vững hàng nghìn năm? Nếu như Độ Minh không sợ chết sao lại chạy trốn? Thiếu Lâm các ngươi còn không bằng đám tà ma ngoại đạo chúng ta.”

Trên mặt Độ Thế lúc đỏ lúc trắng. Hắn nóng lòng muốn tranh luận nhưng sự thật bày ở trước mắt. Cuối cùng chỉ có thể niệm một khẩu kinh vắn. Không dám tranh biện cùng Ngô Lập Sâm nữa.

Trần Mễ Lạp nhìn thấy bộ dạng này. Khóe miệng nhếch lên nói: “Xá Lợi viện là những con rùa trọc đầu. Chỉ biết tụng kinh nhà phật mà ngay cả đạo lý vì nghĩa hy sinh cũng không hiểu!”

Rốt cuộc Độ Thế nhịn không được. Sắc mặt ửng đỏ nói: “Sư huynh của ta có đại trí tuệ. Tuyệt không như các ngươi nói. Huynh ấy trở về là có đạo lý của huynh ấy. Không tin thì các ngươi cứ từ từ nhìn xem!”

Trần Mễ Lạp bắt lấy bả vai của Độ Thế. Vài tiếng giòn vang lên. Cười sang sảng nói: “Vậy chúng ta nhìn thử. Hôm nay ta sẽ không lấy mạng của ngươi. Ta muốn ngươi trở mặt nhìn thấy Thiếu Lâm tuyệt tích trong võ lâm!”

Hai mắt Độ Thế nhắm chặt lại. Hắn tưởng rằng Trần Mễ Lạp sẽ kết liễu hắn. Không ngờ những ngón tay lại rơi lỏng ra, hắn lập tức cảm thấy ngoài ý muốn.

Trần Mễ Lạp đè lên vai hắn. Sau nửa ngày mới từ từ buông ra nói: “Ta không giết ngươi là vì ngươi can đảm. Cả đời Trần Mễ Lạp ta kính trọng hảo hán. Ngươi miễn cưỡng cũng được tính trong số đó!” Vài người nghe xong liền trợn mắt.

Diệp Thiên Vân một bên suy tư, một bên hỏi: “Nếu như Độ Minh trở lại Thiếu Lâm, kết quả xấu nhất là gì?”

“Cũng chưa biết chừng!” Ngô Lập Sâm khẽ liếm miệng. Nhìn sắc trời một chút rồi nói: “Hôm nay Độ Minh đào tẩu hẳn là muốn liên hợp các môn phái trong võ lâm để thảo phạt chúng ta. Chậm nhất là ngày mai sẽ có tin tức!”

Diệp Thiên Vân biết rõ lực ảnh hưởng cường đại của Thiếu Lâm. Mặc dù có không ít võ giả bất mãn Thiếu Lâm, nhưng dựa vào căn cơ tích lũy ngàn năm của Thiếu Lâm. Bọn họ hô lên một câu sẽ có rất nhiều người hưởng ứng, liền hỏi: “Chúng ta phải làm cách nào để Thiếu Lâm không gây khó dễ chúng ta?”

Diệp Vô Nhai chau mày nói: “Nơi này là Thục trung. Địch nhân của Thiếu Lâm cũng không chỉ một nhà chúng ta”

Ngô Lập Sâm đánh ngất Độ Thế xong. Mấy người đều nhìn hắn, lộ vẻ thần bí cười nói: “Trước mặt thế lực lớn nhất không phải là chúng ta. Họ vẫn chưa biểu lộ ra thái độ gì....!”

Trần Mễ Lạp trợn mắt nói: “Có rắc thì mau thả ra đi!”

Ngô Lập Sâm không để ý tới hắn, nhẹ nhàng nói: “Còn có Song Phong Trấn và những thế lực khác. Chúng ta lợi dụng những tin tức này, hấp dẫn những thế lực khác đến.”

622. Chương 623: Đại Hội Đồ Ma

Diệp Thiên Vân mơ mơ màng màng từ trên giường đứng dậy ra mở cửa. Hôm nay hơn 4 giờ vừa mới cùng mấy người Ngô Lập Sâm đến quán rượu, sau đó còn nói chuyện với Hứa Tình, mới ngủ chưa được bao lâu.

“Thiên Vân, có tin tức của Độ Minh rồi!” Ngô Lập Sâm trên mặt lộ rõ vẻ khẩn cấp. Tóc rối tung như ổ quạ, mắt vẫn còn hơn hần đỏ, xem chừng cả đêm hắn không có chớp mắt.

Diệp Thiên Vân nghe được tin này, giống như vừa được đổ một chậu nước lạnh lên đầu, cơn buồn ngủ bay sạch! Động thái của Độ Minh kể cũng khá nhanh. Hắn thoáng xoa nhẹ mặt, mở to mắt: “Tin tức thế nào?”

“Không sai dự liệu của chúng ta là bao!” Lúc Ngô Lập Sâm nói, Trần Mễ Lạp và Diệp Vô Nhai cũng đồng thời bước vào phòng, cùng gạt nhẹ đầu với Diệp Thiên Vân.

Diệp Thiên Vân chỉ mặc một cái quần ngủ, thân trên không mặc gì, bắp thịt góc cạnh rõ ràng, thân hình cường tráng cất giấu sức mạnh khủng bố. Hắn nhẹ nhàng bẻ các đốt ngón tay, nhả ra một luồng trọc khí, lơ mơ nói :” Vậy nghĩa là ta lại sống lại?”

Mấy người đều lộ ánh mắt kinh ngạc. Diệp Thiên Vân trạng thái ngày hôm nay so với hôm qua cứ như là hai người khác nhau. Nếu nói ngày hôm qua đầy lo lắng thì bây giờ lại không hề sợ hãi. Trần Mễ Lạp đầy hiếu kì hỏi:” Người lẽ nào đã tiêm máu gà?”

Ngày hôm qua Diệp Thiên Vân nói chuyện với Hứa Tình qua điện thoại, sự lo lắng đã bớt đi phân nửa. Độ Minh đã đào tẩu, cho dù có hối hận cũng vô bổ. Chi bằng nên thư giãn thoải mái bản thân thì hơn. Ngược lại còn tốt hơn rất nhiều, khẽ mỉm cười nói :” Điều chỉnh tâm tình của bản thân, sự tình có chuyển biến cũng không chừng!”

“Chuyển biến hay không ta không biết!” Ngô Lập sâm mang theo một đêm mệt mỏi đè nặng, từ từ nói :” Ta chỉ biết là võ lâm rất nhanh sẽ dâng trào sóng to gió lớn. Mà cậu Diệp Thiên Vân sẽ trở thành tiêu điểm của sóng gió đó!”

“Hôm nay sáng sớm đã nhận được tin tức. Thiếu Lâm làm khó dễ Hình Ý môn, động viên toàn bộ võ lâm lên án công khai Hình Ý môn!”

Diệp Thiên Vân rốt cục vẫn là cô độc, hắn hít mắt hỏi :” Lên án công khai? Vậy thực lực của thiếu lâm giảm mạnh!”

” Nhưng mà cũng may Thiếu Lâm chỉ lên án công khai, không có hạ chiến thư với Hình Ý môn. Ta đoán chừng bọn chúng không muốn gây hấn quá nhiều!” Ngô Lập Sâm không có lạc quan như Diệp Thiên Vân, lông mày nhăn lại:” Đồng thời, Thiếu Lâm còn đưa ra thông báo, triệu tập võ lâm vào Thục, cử hành đồ ma!”

“Đại hội đồ ma?” Diệp Thiên Vân hơi ngỡ ngàng. Từ trong gương treo trên tường hắn tự chỉ vào mình :” Tôi ?”

Trần Mễ Lạp nhe răng cười, chăm chăm nhìn Diệp Thiên Vân đầy hứng thú:” Còn có ai? Ai trong võ lâm có thể xưng ma? Cũng chỉ còn có Hình Ý ma là cậu!”

Diệp Thiên Vân thời niên thiếu có không ít ảo tưởng. Nhưng dù sao vẫn hồ đồ về nhân vật chính diện. Nghe được ma là chỉ mình. Trong nội tâm có đủ loại tư vị :” Không ngờ rằng đệ lại có một ngày thành võ lâm ma đạo!”

“Cậu cẩn thận đấy!”Ngô Lập Sâm nhìn hắn cũng không có chút gì kinh ngạc, cảnh báo:” Cậu hiện giờ là công địch của toàn bộ võ lâm. Thiếu Lâm liên hợp với Võ Đang, Bát Quái, ba đại môn phái!”

” Bát Quái” Diệp Thiên Vân nhớ là bọn họ không có liên quan. Duy nhất việc cứu Hứa Tình ra khỏi Bát Quái môn, không khỏi thốt lên :” Đệ với Bát Quái môn không có oán. Bọn họ vì sao đột nhiên lại xuất hiện!”

” Giờ đây không phải vấn đề có ân hay oán. Mà là lợi ích! Bát Quái môn từ trước tới nay không lợi thì sẽ không xuất hiện!” Diệp Vô Nhai nói có phần ngưng trọng :” Không biết Thiếu Lâm có hứa hẹn gì với bọn chúng. Vậy mà mấy môn phái liên kết lại. Người đến không tốt, tốt tất không tới. Cậu phải chuẩn bị tâm lí!”

Diệp Thiên Vân im lặng. Chỉ có kết hợp vì lợi ích là đáng sợ nhất. Đêm qua hắn đã có sự chuẩn bị nhưng vẫn cứ không ngờ tới tình cảnh nguy nan!

Ngô Lập Sâm lắc đầu thở dài nói :” Xem ra Độ Minh rõ là muốn lấy mạng của cậu! Còn chúng ta thì không nói gì tới. Để cậu lên đầu ngọn gió, đại khái là hận cậu tận xương tủy rồi!”

Diệp Thiên Vân gạt đầu. Chính mình đã đưa vài vị cao thủ của Xá Lợi viện trực tiếp đến tây thiên. Thiếu Lâm nhất định là khó tiêu hận này. Như vậy mà nói cũng là đúng lí thôi.

Lúc trước định nửa đường hóa kiếp Độ Minh, Diệp Thiên Vân sớm làm lại hóa chuyện dở, thật là bởi vì chuyện này đã bị cuốn vào võ lâm, lại lần nữa sống trốn chạy.

Diệp Thiên Vân không biết gì là sợ hãi. Bởi vì trong lòng hắn đã chờ mong kết quả đụng nhau này. Sau lần này, Thiếu Lâm và Diệp Thiên Vân chỉ có thể gặp nhau ở giang hồ! Rốt cục là ai, còn xem số ai cứng hơn!

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Diệp Vô Nhai nhìn chăm chăm vào Ngô Lập Sâm nói :” Chẳng lẽ lại muốn như Hình Ý môn lần trước, bằng hữu đều gọi tới sao?”

“Đó là đương nhiên!” Trần Mễ Lạp cổ họng giật giật, ho nhẹ một tiếng rồi tiếp :” Bọn họ Thiếu Lâm có thể liên hợp. Chẳng lẽ chúng ta lại không thể sao? Nếu như chúng ta như Hình Ý môn lần trước, ai thắng ai thua còn chưa biết được!”

“Tạm thời không cần!” Diệp Thiên Vân nói ra câu này làm mọi người đồng thời ngó ra.

Ngô Lập Sâm hơi kinh ngạc :” Vì sao không cần? Bằng hữu mấy phương của chúng ta không ít còn có bạn ở trong ngục. Thực lực không tốt sao qua được cửa ải Thiếu Lâm!”

Diệp Thiên Vân ngày hôm qua nghe Ngô Lập Sâm nhắc nhở đột nhiên nghĩ tới một biện pháp, từ tốn nói :” Bằng hữu là bằng hữu. Giao tình là giao tình nhưng không thể năm lần bảy lượt bảo họ tặng mạng được. Cùng ba môn phái giao thủ không tránh khỏi có tổn thương!”

Mấy người đều không hiểu gì. Ai cũng không rõ Diệp Thiên Vân đến tột cùng là muốn làm gì. Một người đơn độc đối đầu tam phái sao?

”Ta cảm thấy chúng ta hẳn là

Song Phong trấn!” Diệp Thiên Vân mặc quần áo.Trong nội tâm cực kì bình tĩnh để lại cho hắn một ấn tượng là cao như vùn.

Ngô Lập Sâm nhớ tới lời nói đêm qua, đầu nghĩ tới rồi nói :” Cậu muốn dẫn tam phái vào Song Phong trấn à?”

Diệp Thiên Vân gật đầu đáp:” Chính vậy, giờ đây trong Thục đã trở thành chỗ tụ tập của nhân sĩ võ lâm, ngoài võ giả của tam phái còn có người của các môn phái khác. Nếu chúng ta dẫn bọn họ vào Song Phong trấn, kết quả sẽ thế nào?”

“Đại tam phái còn dễ nói, chứ người của các môn phái khác đến để thêm náo nhiệt. Thuận tiện xem có lợi nào không! Ngoài ra những người này phần nhiều là muốn tìm kho tàng trong Thục” Trần Mễ Lạp vô thức thốt ra :” Xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn! Nhưng ta không hiểu, cậu làm thế nào để lợi dụng những kẻ này, để bọn chúng chủ động tới Song Phong trấn.”

Diệp Thiên Vân “à” một tiếng, suy nghĩ thêm chút nữa :” Còn có một bí mật đệ chưa nói cho các huynh biết. Kho tàng là ở tại Song Phong trấn. Như vậy bọn họ mới không ổn định!”

“Cái gì? Tại Song Phong trấn?” Ngô Lập Sâm hung hăng cho hắn một quyền, lông mày nhẹ nhàng giãn ra :” Người tên tiểu tử gốc này tại sao không nói sớm. Làm hại lão ca này cả đêm mất ngủ. Đầu bạc nhiều hơn vài cái rồi !”

Trần Mễ Lạp cùng Diệp Vô Nhai đều chuyển lo thành vui. Song Phong trấn và kho tàng hợp hai làm một . Đó chính là miếng thịt mỡ, quá dư sức thu hút nhiều kẻ.

Diệp Thiên Vân khẽ mỉm cười nói :” Chúng ta sẽ loan tin tức này ra. Sau đó dẫn tất cả võ giả vào Song Phong trấn, làm nơi đó hỗn loạn!”

“Loan tin tức là có thể nhưng chúng ta...” Ngô Lập Sâm mặt tươi như hoa, xoa xoa tay nói :” Chúng ta cũng sẽ đi Song Phong trấn đục nước béo cò?”

Diệp Thiên Vân nghĩ sự tình rất đơn giản. Thiếu lâm đã muốn bản thân hắn, thì càng không thể để cho bọn chúng thực hiện được. Hắn muốn sự tình càng lớn càng tốt, kéo cả võ lâm vào. Sau đó tất cả mọi người đều bị cuốn vào đầm nước, như vậy có thể phân tán sự chú ý của Thiếu Lâm, do đó mà hiểm họa hóa bình yên.

“Thông qua thủ hạ của Mông Nghĩa, loan tin tức này ra ngoài. Tất sẽ có kẻ tin theo!” Ngô Lập Sâm đã đưa Mông Nghĩa vào trong kế hoạch.

... ..

Một ngày sau, tại bãi đỗ xe của khách sạn Phủ Hoàng Quan.

“Thế nào?” Yên Tiểu hôm nay thay một chiếc xe khác, là một chiếc xe mới tinh chạy bằng xăng. Hắn ngồi trong xe có chút khấn trương nhìn về phía đại hán ở ngoài nói :” Xem chuẩn xác chưa?”

“Ừ!” Đại hán mặc đồ âu phục màu đen nhanh chóng gật đầu nói :” Yên tử ca, nhãn lực của tôi người không cần hoài nghi! Sảnh lớn bên phải có 6 người, đều ở trong tầm ảnh, tuyệt không nhìn lầm!”

Yên Tiểu Xuân phát phát tay lái xe. Hắn hít một hơi thở sâu thầm nói :” Hi vọng lần này có thể giữ được tính mạng. Những người này đều là mệnh đồ. Nhưng ngàn vạn đừng có làm liên lụy người vô tội.”

Lái xe quay đầu lại nhếch mép cười trêu ghẹo nói :” Phải chúc mừng Yên ca thượng vị, nghe nói ngài sắp nhậm chức phó tổng giám đốc tập đoàn Mông Thái. Đây là vị trí vô cùng tốt, rất có phước lộc!”

Yên Tiểu Xuân trợn mắt nói :” Hiếm trong phú quý! Mẹ kiếp, ông chủ tặng ta một biệt thự, còn chưa có hưởng thụ qua đây...”

5 phút đồng hồ sau, xe Benz dừng tại khách sạn, lái xe cung kính mở cửa xe ra.

Yên Tiểu Xuân biến hóa nhanh chóng, trở thành ông chủ lớn phong trần mặt mũi, đưa theo vệ sĩ đi qua đại sảnh.

Đúng vào lúc này, điện thoại của hắn rung lên, liền cầm điện thoại nhìn thoáng qua. Sau đó nhìn 4 phía cảnh giác, thuận thế ngồi trên một chiếc ghế sofa mềm mại, trầm giọng nói :” Là ta!” Mấy tên vệ sĩ nhanh chóng vây xung quanh hắn, lườm mắt qua bất cứ cái gì có thể đe dọa.

Yên Tiểu Xuân chỉ là một tên hung ác lẩn lộn ở phố phường lại đòi học nhân vật lớn làm người xung quanh không khỏi ngoảnh đầu lại nhìn.

“Vị trí cụ thể đã tìm...!” Yên Tiểu Xuân vớ lấy một quyển sổ nhỏ, rồi nói tiếp :” Ở... dưới núi Nga Mi tuyệt đối không sai! Ta nghe Mông Nghĩa tiên sinh nói. Đúng, tốt! Chúng ta lập tức đưa người tới nơi đó! Hi vọng tin đồn đáng tin!”

Bên cạnh Yên Tiểu Xuân có hai bàn cafe 6 người. Nghe được hai chữ Mông Nghĩa, lập tức không ngừng dò xét Yên Tiểu Xuân.

Yên Tiểu Xuân lập tức đứng dậy, dặn dò :” Không quay về nữa, buổi tối sẽ đi một chuyến đến núi Nga Mi!” Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Đúng lúc này, một vị đại hán gần 40 ở bàn cafe đằng sau cũng lập tức đứng dậy, vừa vịn đi qua bên cạnh Yên Tiểu Xuân, không chú ý đụng phải hắn, sau đó vội vàng nói :” Thật xin lỗi!”

Yên Tiểu Xuân dánh vể vô cùng lo lắng. Hơi vịn người đối phương rồi gật đầu ý bảo không sao. Nhanh chóng đưa theo đám người vệ sĩ ra ngoài.

Lên xe rồi. Yên Tiểu Xuân tay run rẩy lập cập lấy thuốc ra đốt, vuốt lại thân trên, nghĩ mà cũng sợ :” Cao thủ, đúng là cao thủ. Chỉ xê dịch người, đồ đã đến tay rồi! Nếu mà giết người...”

Lái xe vui mừng nhướng mày. Vừa lái xe vừa trả lời :” Thành công rồi chứ? Yên Tử ca thật là đã đổi thành đại nhân vật rồi!”

Yên Tiểu Xuân thần sắc vui vẻ. Nhưng trong nháy mắt lại trầm xuống, giả ý mắng nhiếc nói :” Lo lái xe đi! Đến tập đoàn Mông Thái. Tôi còn phải báo cáo với ông chủ!”

“Ta có tiền. Có tiền rồi!” Trong xe truyền ra tiếng nhạc cổ quái.

623. Chương 624: Đoàn Du Lịch

Đại hán nhìn thấy Yên Tiểu Xuân khuất dạng ngoài cửa, đột nhiên từ ống tay áo trượt ra một quyển sổ nhỏ hoa văn tinh xảo, nắm chặt trong tay. Trên mặt hắn lộ ra vẻ thần bí cười cười, làm bộ muốn mở quyển sổ ra xem!

“Đường thế diệt (cháu) chậm đã!” Toàn bộ mấy người đang ngồi uống cà phê đều đứng lên. Một lão giả đeo kính râm tiến gần đến, giữ lấy tay của đại hán nói :” Đường thế diệt, ở đây tai mắt nhiều! Hơn nữa vừa nãy có người mất đồ, lại quay lại không chừng, chúng ta trước tiên đi chỗ khác nói sau!”

Đại hán thần sắc nghiêm lại, khẽ nâng tay lên, quyển sổ lại trượt vào ống tay áo, hắn như nửa cười nửa không :” Đồng thế thúc, người cũng là nhân vật có tiếng trong trong Tây môn, lại còn muốn tranh với hậu bối cái gì!”

“Đường Minh Trung, ý của ngươi là muốn nuốt một mình sao? Mắt của mọi người đều đang nhìn vào, chỉ sợ...” Không tốt, tiết tấu càng ngày càng cổ quái, lời nói không chút nể tình, có chút tà khí hướng về hắn.

Ba người còn lại sắc mặt âm trầm, trong ánh mắt lộ ra hung ý với Đường Minh Trung, dường như chỉ cần một giây cũng có thể phanh thây hắn ra được.

Bọn họ đến Cẩm Thành đã gần một tuần lễ. Lúc đầu nhận được tin tức của Diệp Thiên Vân sau, các môn phái lần lượt đi vào Thục, xem xem liệu có thể vơ vét gì được hay không. Kết quả không hên mà gặp, rồi thương lượng kết bạn cùng đi, vừa vặn gặp được chuyện tốt như ngày hôm nay.

Đường Minh Trung do dự vài giây, 5 người ở bàn cà phê đã vây hắn vào giữa.

Hai tên bảo vệ của tử điểm sớm đã phát hiện ra chuyện không hay, nhưng cũng không nhiều chuyện cùng xoay người nhìn nơi khác. Chính là do mấy ngày trước, một tên bảo vệ làm ra chuyện ngu xuẩn, kết quả là bị đánh lại còn phải đưa lễ nhận lỗi. Đắc tội với người không phải là chuyện tốt chắc chắn sẽ không xảy ra lần thứ hai.

Đường Minh Trung tâm thần hoảng hốt, muốn dùng sức giãy cánh tay ra, nhưng không thay đổi được gì! Hắn chỉ có thể vừa cười cười nói nói :” Nói đùa rồi! Con làm sao mà muốn độc chiếm !” Chỉ có thể đem quyển sổ ra.

Lão giả đeo kính đen khước miệng nhếch lên, cầm lấy quyển sổ. Buông cánh tay của Đường Minh Trung ra rồi gật đầu nói :” Không sai! Chúng ta nên tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện, như vậy đối với tất cả mọi người mới có lợi!”

Đường Minh Trung cụp đầu xuống, không chút sức lực theo mấy người kia vào thang máy.

Lên tầng thứ 13, mọi người ngồi ở phòng khách, còn lão giả đứng ở giữa. Hắn chậm rãi bỏ kính xuống, hai con mắt đục ngầu của sự già nua, cầm trong tay quyển sổ quơ đi quơ lại rồi nói :” Còn không biết nội dung trong này rốt cuộc là gì, nhưng trong điện thoại hắn có nhắc tới Mông Nghĩ. Hiển nhiên là có liên quan rất lớn tới tứ gia trong Thục!”

Đám người cùng phụ họa theo. Một vòng ở Cẩm Thành nghe được không ít tin tức, mà nghe được nhiều nhất tất nhiên là Mông Nghĩ. Đồng thời sau lưng Mông gia là thế lực của võ lâm, cho nên bất cứ tin tức nào cũng không thể bỏ qua được.

Đường Minh Trung tựa ở bàn bên cạnh. Hắn đứng cũng không được mà ngồi cũng không xong. Mặt lộ vẻ khó khăn :” Thế thúc, lần này may mà...”

” Đừng có mà tranh công! ” Người trung niên nhả nhếch qua hắn nói :” Chúng ta cũng biết đồ này người trộm một bộ. Nếu không tuyệt sẽ không cho người đồng hành!”

Đường Minh Trung nghe vậy không dám nóng nảy nữa. Mắt lóe lên sự oán độc rồi nói :” Sư huynh đã nói vậy rồi, coi như là tôi mất công toi rồi!”

Trong phòng tĩnh lặng, người trung niên nhìn ra vẻ không phục của hắn, đứng dậy cười lạnh hai tiếng :” Đừng nói người là truyền nhân của Hoa Mai phái, ngay cả chưởng môn của Hoa Mai phái cũng phải khách khí với ta !”

Lão giả nhẹ nhàng ho khẽ một tiếng, tập trung chú ý của mọi người. Mở quyển sổ ra nhìn , mắt như bị dán chặt vào trong.

Người trung niên có phần bất mãn chỉ có hần độc hưởng liền nói :” Đồng tiền bối, rốt cuộc có ghi gì vậy?”

“Kho tàng...” Lão giả hờn phách cơ hồ như bị hút chặt vào, lật lại vài tờ làm mấy tấm hình rơi ra.

Mấy người xung quanh vội vàng cầm mấy tấm ảnh lên định thần nhìn, rất lâu mới có người nói :“Trong này hình như là tranh tơ lụa tôn giáo !”

Lão giả đeo kính đen lúc này đưa quyển sổ cho người trung niên, lại giằng lấy tấm ảnh chụp xem rồi nói :” Đúng là vận khí! mấy tấm ảnh này chắc chắn là bản đồ kho tàng quý báu, trong quyển sổ viết địa điểm rất cụ thể!”

“Núi Nga Mi!” Người trung niên xem xong kinh ngạc nói thành tiếng, vội khép miệng lại rồi chậm rãi nói :” Đồng lão, ông cho rằng chuyện này có thể tin không ?” Tất cả đều tập trung nhìn hần.

Lão giả hơi chút do dự, đắn đo trước sau rồi mới nói :” Tương lão đệ, người đã hỏi ta sẽ nói vài thứ nghe được! Nghe đồn bản đồ của Thục được vẽ trên tranh tơ lụa về tôn giáo, được chia thành bốn mảnh, Thục tứ gia mỗi nhà một mảnh!”

” Nói như vậy...” mấy người vội vàng lấy ra ba tấm hình để phân biệt rõ, người trung niên không nhịn được kích động nói :” Ba tấm hình này chẳng lẽ thực là bản đồ?”

” Lần này không may mắn cũng không được!” Lão giả đem tất cả ảnh chụp bày ra trên bàn và xác định vị trí, mấy người vừa xem đã hiểu ngay, mặt trái phải của tấm tranh đập ngay vào mắt.

Tất cả năm người đều kinh ngạc đến mức hô ra tiếng, Thiếu Lâm khổ sở đi tìm kho tàng, ai ngờ lại bị bọn họ phát hiện ra manh mối. Đây tuy chỉ là những bức hình, nhưng chắc chắn là thu hoạch không nhỏ !

“Ba ngày sau, tại núi Nga Mi!” Người trung niên đầy kích động, dấu tay còn in rõ trên bức ảnh.

Đường Minh Trung bị cô lập nửa ngày, hần không ngờ thứ mình trộm lại có giá trị ngàn lạng vàng đến thế .

Bèn nói :” Mấy vị tiền bối, vậy tôi...” Vừa nói liền muốn tiến lên trước nhìn.

Lão giả ngay lập tức đứng trước mặt, chặn lại hần, tiện tay móc từ trong túi quần ra một tấm chi phiếu, thần nhiên nói :” Lần này vất vả cho người rồi! Mau về đưa cho Nhạc chương môn là được rồi!” Nói xong kí vào chi phiếu hai trăm nghìn, đưa cho Đường Minh Trung :” Số tiền này, biết tại sao lại đưa cho người?” Hai con mắt trừng lên hung ác.

Đường Minh Trung chưa bao giờ thấy tuyệt vọng thế này, run rẩy nhận lấy chi phiếu nói :” Phí ngâm miệng !”

” Người đã hiểu rồi đấy!” Vị trung niên nở nụ cười nói tiếp :” Nếu để cho ta biết người tiết lộ tin tức này, thì ngay cả chương môn của người cũng không bảo vệ nổi người đâu! Cút đi !”

Lão giả vỗ một cái vào vai hần, thấp giọng nói :” Công phu của người quá thấp! Cho dù đi cùng chúng ta cũng không có khả năng để bảo vệ người, cho nên người về trước đi! Thế thúc nợ người một phần nhân tình !”

“K...ét” một tiếng, Đường Minh Trung đã ở ngoài cửa, chính hần mạo hiểm đi trộm đồ, giờ lại thành chiến tích của người khác.

Nghĩ vậy mà nộ khí trong lòng dâng lên, cái ác cũng từ đó mà sinh. Hần đi đến cửa ra vào của khách sạn, quay đầu lại nhìn một cách âm độc:” Kho tàng? Chờ các người chỉ có quan tài! Ta không chiếm được, các người đời mơ tưởng được chắc !” Lấy điện thoại đẩy nắp trượt lên, liền thay đổi ngay một bộ mặt tươi cười :” Là Ngũ Tổ Trần trưởng lão? Là Tiểu Đường đây, đúng, lần trước ngài đã gặp...”

... ..

“Các vị đường xá vất vả, tôi là Vương Ảnh, là người dẫn đường của các vị. Núi Nga Mi là một trong tứ đại danh sơn của Phật giáo Trung Quốc, nằm men vùng Tây Nam thuộc bồn địa Tứ Xuyên. Nhắc đến núi phải kể đến Nga Mi, gồm đại Nga Mi, nhị Nga Mi, tam Nga Mi, tứ Nga Mi.”

Cô gái hướng dẫn viên du lịch vừa cầm loa phóng thanh giải thích, vừa đưa chiếc cờ nhỏ cho du khách, nói to :” Nếu trong lúc ngắm cảnh có bị lạc đường, các vị có thể gọi theo điện thoại cho tôi, theo số điện thoại trên cờ này...!”

“Sơn thủy dưỡng nhân, câu này quả không sai, nếu ta không bước vào giang hồ, nhất định sẽ tới nơi có phong cảnh đẹp như vẽ này đến cuối đời!”

Trần Mễ Lạp đeo kính râm, mặc tây phục, chân đi giày da làm người ta không dám khinh thường. Nhìn thể này chắc chắn là người thành công hơn người, hần cầm cờ nhỏ quơ quơ vài lượt lại nhìn chung quanh thở dài nói :” Vẫn là phương pháp hữu hiệu của Ngô lão, quả nhiên không lực cản nào liền vào được!”

” Đó là đương nhiên!” Ngô Lập Sâm hơi tang thương ngón tay chỉ bên trái, rất giống lão cáo già :” Diệp Thiên Vân nói Song Phong điện tại vị trí kia! Chúng ta chơi đã hai ngày, đợi các môn phái khác đến đây rồi hiện thân cũng không muộn! Để đôi bên tranh chấp ít đã, chúng ta ở phía sau phóng hỏa, chẳng phải là rất tuyệt sao!”

Một ngày trước, Ngô Lập Sâm nghĩ ra một chủ ý , để Diệp Thiên Vân tìm một công ty du lịch, 4 người theo tour du lịch 5 ngày ở Nga Mi, với danh nghĩa này có thể che giấu thân phận. Không chỉ ngهنهنghang ở Nga Mi thường thức phong cảnh, còn có thể thưởng thức cả đặc sản nơi này, tóm lại có thể tranh thủ được rất nhiều thời gian.

Diệp Thiên Vân đây đã là lần thứ hai đi vào núi Nga Mi, điều đáng tiếc nhất là lần đầu không có thời gian du lãm, lúc này coi như là đã đạt được một tâm nguyện nho nhỏ.

” Thiên Vân, cậu nói lần này chúng ta phải rút như thế nào?” Ngô Lập Sâm hào hứng hỏi.

Diệp Thiên Vân cùng với Thiếu Lâm đã nhiều lần chiến đấu cả tinh thần và thể xác sớm đã mệt mỏi, hần giờ đây thậm chí sớm ngày chấm dứt những ân oán này, cùng Hứa Tình sống những ngày bình yên, chỉ tiếc là nguyện vọng này có phần khó khăn. Hần ha ha cười nói :” Ở đây sơn thủy đều tốt! Mai táng ở chỗ này là rất đúng, sau này huynh đệ chúng ta còn có thể chăm sóc lẫn nhau!”

Thật ra Diệp Thiên Vân trong nội tâm tinh tường, Thiếu Lâm lần này tổ chức đại hội đồ ma, cũng đã quyết đánh đến cùng. Bởi vì thực lực của bọn hần đã hao tổn hơn phân nửa, mới phải liên kết với Võ Đang Bát Quái. Thiếu Lâm thường tự cho mình rất cao, nếu không tuyệt sẽ không làm những chuyện hạ thấp thân phận.

Trần Mễ Lạp nghe vậy cười mở cười, thoáng nhìn cô hướng dẫn viên đang đi tới nói :” Thành hay bại phải thử! Thắng, trong võ lâm có thể đường đường chính chính mà đi! Thua, kiếp sau lại làm huynh đệ vậy !”

Vương Ánh đã sớm nhắm vào đàn dê béo, ánh mắt thỉnh thoảng lướt qua 4 người. Mấy người toàn thân đều là hàng hiệu hơn nữa khí độ bất phàm, nhìn lướt cũng biết toàn là ông chủ lớn.

Tiến sát tới, cất giọng ngọt ngào nịnh người :” Tiên sinh đều là người thích uống trà, đặc sản Nga Mi chính là trà, tuyết Nga Mi cùng vị thanh mát của lá trúc thì thật là tuyệt. Nếu như cần, thì tôi có thể dẫn các vị đi mua một ít!”

Trần Mễ Lạp cảm thấy chủ đề vừa rồi khá trầm mặc, bèn cố ý trêu ghẹo lộn hai túi quần xòe bàn tay ra nói :” Thật xấu hổ quá, tôi ra ngoài lại không mang theo tiền!” Chỉ ngón tay về phía Diệp Thiên Vân, cười đùa nói :” Nhưng cậu ta là ông chủ lớn, mua sắm gì là cậu ta bỏ tiền ra hết.”

Cô ta bật cười, vô thanh vô tức đã chuyển ngay đến Diệp Thiên Vân, cợ xát bộ ngực đầy đặn :” Vị tiên sinh này, nếu như các vị có nhu cầu mua chút ít, coi như là bản thân không cần còn có thể mua biếu tặng người thân.”

“Đúng thế!” Trong mấy người Diệp Thiên Vân nhỏ tuổi nhất, Ngô Lập Sâm liền lấy hần ra trêu đùa :” Cô nếu như thuyết phục được hần, mỗi người chúng ta sẽ bỏ hần ra hai vạn!”

Những lời này như kích động cô hướng dẫn viên, hai mắt chột vụt sáng, nững nịu nói :” Tiên sinh ...”

Diệp Thiên Vân không có nề mặt hần, móc ra thẻ ngân hàng của Ngô Lập Sâm hào phóng nói :” Cứ thoải mái đi!”

Ngô Lập Sâm trong nội tâm liền run rẩy.

624. Chương 625: Trùng Phùng

Người tình ý liền nhận ra tron số những người khách đến, thỉnh thoảng xuất hiện một số người có hành động cổ quái.

Bọn họ dùng tiền hào phóng quá mức, vung tiền như rác. Nhưng lại gấp rút mua những vật kỉ niệm không liên quan. Hơn nữa còn rất hiếu kì tới tin tức, hơn là muốn mua một đồ vật nào đó.

Đương nhiên. Những chi tiết tỉ mỉ này người bán hàng rong bình thường căn bản là không thèm chú ý. Cho dù có phát hiện cũng không nghĩ nhiều, chỉ cần có tiền là được. Còn có người nào rảnh rang mà đi chỗ mồm vào? Tiền mặt mới thật là đạo lí.

Bọn họ tuy không chú ý nhưng có người chú ý. Hơn nữa sứt đầu mẻ trán cũng phải truy đuổi.

”Đại bá. Chúng ta đã tìm được dấu tích của người ngoài đến ẩn thân. Vì sao lại vội vàng chạy về Song Phong trấn? Cứ bỏ qua như vậy quá đáng tiếc” Hoàng Thiện bây giờ đang đầy hứng khởi. Mấy ngày này dần dần đã nắm được tin tức của Mông gia. Đêm hôm đó gọi chuyện này ra, chắc đến 8 phần thể lực đang sau Mông gia làm.

Vừa nghĩ tới cùng Thiếu Lâm giao thủ. Hoàng Thiện bất giác sờ lên một bên tai đã mất, vô duyên vô cớ chỉ còn lại một bên tai. Đây quả thực vô cùng nhục nhê! Với bộ dạng này mà trở về Song Phong trấn, còn không bị người trong thôn cười cho đến rụng răng đây!

Hoàng gia gia chủ thân áo lam. Lòng mày nhíu lại rút từ trong ngực ra một quyển vở có màu vàng. Đưa cho Hoàng Thiện rồi lạnh lùng hỏi :” Từ đây người có thể nhìn thấy gì?”

Hoàng Thiện đến nhận cũng không muốn nhận sợ bẩn tay. Quyển vở này đơn giản chỉ là một quyển vở bình thường, trên mặt còn dính ít dầu mỡ. Cố gắng lật lật vài trang rồi đóng lại, cười nói :” Đây không biết có phải là sổ thu chi của tiểu thương. Sao lại thành thể này!”

” Ta nói cho con biết. Đây là sổ sách của hàng vỉa hè khu vực phong cảnh núi Nga Mi?” Hoàng gia gia chủ nhìn ra phong cảnh phía ngoài xe, không nói gì. Chỉ còn chờ hắc lĩnh ngộ.

Hoàng Thiện không phải đũa ngọc. Nghe được lời đại bá như vậy, lập tức mở ra lần nữa, chăm chú xem kĩ. Rất lâu sau mới đứng dậy chậm rãi nói :” Đồ bán không ít. Hơn nữa mấy ngày nay gạch tiêu thụ lại tăng gấp hai! Tại sao số lượng không có thay đổi?”

”Thiện nhi, có nhiều thứ phải tỉ mỉ quan sát mới có chỗ thu hoạch! Phải học cách theo manh mối để tìm ra điểm đáng ngờ của vấn đề. Có lúc chỉ một chi tiết nhỏ nhưng cũng cần phải rất tỉ mỉ sẽ quyết định thành bại của cả quá trình !” Hoàng gia gia chủ cố tình chỉ điểm cho hắn. Lời nói thâm thúy :” Khu vực Nga Mi tiếp giáp với trấn Song Phong. Cho nên phải luôn cảnh giác!”

”Hài nhi xin thụ giáo!” Sau khi xem cẩn thận quyển sổ, liền phân tích rõ ràng :” Nếu như đây là quyển sổ của tiểu thương dưới núi Nga Mi. Vậy có thể nói có không ít du khách giàu có!” Tiếp đó lại chối bỏ :” Đích thật những người này rất cổ quái có động cơ không tinh khiết!”

Hoàng gia gia chủ mỉm cười, nhìn Hoàng Thiện với ánh mắt hiền hòa. Sau đó mới nói :” Đây phải gọi là dị thường! Du khách tới núi Nga Mi không thiếu người giàu có. Nhưng những thứ mà những người này mua căn bản không có chút giá trị gì !”

Hoàng Thiện như nhớ ra cái gì, biến sắc :” Đại thúc. Thúc làm sao biết được dị động của Nga Mi?”

” Tình thế này sớm đã bày ra vài thập niên rồi. Lúc phụ thân con còn sống, chúng ta Hoàng gia đã nắm rõ mọi thứ về núi Nga Mi!” Hoàng gia gia chủ có phần tang thương nói :” Con đường này sớm muộn con cũng phải đi. Hoàng gia chúng ta nếu như không phải phóng tầm mắt về phía trước, đâu có cục diện ngày hôm nay!”

”Cái này...” Hoàng Thiện có phần mê muội nói :”Tổ huấn của Hoàng gia chúng ta có nói : không thể bước vào Song Phong trấn...”

“Quy củ là do người định ra” Hoàng gia gia chủ cũng không thèm để ý, liếc mắt nhìn hần nói :” Đợi con đứng vào vị trí này. Tự khắc sẽ minh bạch! Tổ huấn của Hoàng gia vĩnh viễn không phải chế định cho người của Hoàng gia, chẳng qua chỉ để đưa ra!”

Hoàng Thiện nghe xong đầy kinh ngạc lại có phần bội phục cách nhìn của đại bá. Nhiều năm thận trọng như vậy nguyên do chính là muốn sự phát triển của Hoàng gia. Dẫu là chuyện gì cũng phải trước người ta một bước. Đây không phải chuyện dễ!

Hoàng gia gia chủ có phần băn khoăn nói :” Ta tuy thân ở Đồ gia, nhưng cốt yếu vẫn ở tại Song Phong trấn chúng ta! Mấy ngày nay phụ cận Nga Mi xuất hiện rất nhiều người không bình thường! Bọn họ ở Nga Mi du ngoạn đồng thời còn dò la xung quanh! Mục đích chính là Song Phong trấn. Người hiểu rõ chưa ?”

“Song Phong trấn?” Hoàng Thiện lại đầy vẻ kinh ngạc. Đã trăm năm qua Song Phong trấn ẩn mình ở Nga Mi. Duy trì sự thần bí. Vì sao lại xảy ra tình huống này! Hần có phần không hiểu rõ liền hỏi :” Đại bá bọn chúng là ai?”

“Người nào?” Hoàng gia chủ trầm tư một hồi, dao động bất định nói :” nếu ta đoán không sai. Những người này hần là cùng liên quan đến Thiếu Lâm! Có bọn họ thì có chuyện này, có thể lắm!”

“Đều là cao thủ!” Hoàng Thiện hít sâu một hơi vô thức lẩm bẩm nói :” Chẳng lẽ Thiếu Lâm bằng mặt không bằng lòng? Lúc trước chúng ta có ước định, sẽ không khơi mào thị phi. Vì sao giờ lại thay đổi?”

” Không nhất định là Thiếu Lâm làm!” Hoàng gia gia chủ tràn ngập âu sầu nói :” Ta ngờ rằng thế lực phía sau Mông gia giờ trở cờ. Dùng cái trò vây Ngụy cứu Triệu. Bọn chúng đang trông mong Song Phong trấn đại loạn, sau đó nhân cơ hội mà trục lợi!”

“Lại là bọn hần!” Hoàng Thiện nghĩ tới chuyện này đã nghiêng răng nghiêng lợi. Vì Hoàng gia trẻ tuổi đi ra khỏi Song Phong trấn, bị người giết một cách sạch sẽ! Hần nắm chặt lấy quyển sổ trong tay đầy hận thù.

Vạn đao cũng không làm ta tiêu hết mối hận này!”

“Thiện nhi, có khi không thể so sánh được mất!” Hoàng gia chủ không muốn nói thẳng :” Thực lực của những người ngoài kia đã đạt tới tuyệt hảo! 10 vị tinh anh Hoàng gia chúng ta dốc lực muốn giữ lấy hần. Kết quả là tử, thương! Cuối cùng còn để hần chạy mất! Người này xuất thủ ra tay giống như mãnh thú! Loại người này tuyệt thực lực không còn như trước, đừng thiếu nước mà trên đũa!”

” Chẳng lẽ cứ để như vậy?” Hoàng Thiện trong Song Phong trấn cũng coi là vượt trội. Chưa từng ném qua thiệt thòi, trong lòng không cam tâm!

” Ít nhất không phải là bây giờ! Khi nào Hoàng gia đầy đủ lông cánh, lúc đấy mới có thể chính diện giao thủ với hần!” Hoàng gia gia chủ nhìn ra cửa xe, thưởng thức làn gió mát thổi qua liền nói tiếp :” Chúng ta bây giờ quay về chính là muốn xem rốt cuộc kẻ nào muốn tìm Song Phong trấn chúng ta. Hơn nữa mục đích của bọn chúng là gì! Người ngoài đến cứ thả dây dãn. Đến khi những chuyện này chấm dứt sẽ từ từ có kế hoạch!”

Hoàng Thiện hiểu rằng tạm thời không thể so đo những thứ này. Mùi vị âm ức thật không dễ chịu. Hần “à” lên một tiếng :“Vậy những người kia ở Nga Mi nên thế nào?”

“Bọn họ làm phiền chúng ta. Vì sao chúng ta không trả đũa?” Hoàng gia gia chủ trầm giọng nói :” Nhất định phải làm rõ thực lực của bọn họ! Lần này chúng ta phải nắm được giới hạn. Tuyệt không thể phạm tiếp sai lầm như lần trước!”

... ..

Diệp Thiên Vân đang cùng vài vị lão huynh du ngoạn. Những điểm nổi tiếng đều đã đi hết.

Vương Ảnh hưởng dẫn viên du lịch thông báo buổi chiều được tự do hoạt động. Ngô Lập Sâm ra giá một giờ là hai trăm thuê cô ta hướng dẫn viên tư nhân dẫn đi xung quanh Nga Mi.

“Bên kia là một cổ trấn. Đáng tiếc dân ở đây hung hãn. Tôi mấy lần muốn vào xem kết quả là bị đuổi ra!” Trên núi Vương Ảnh đang thao thao bất tuyệt kể chuyện xưa của Nga Mi.

Làm cho cô ta cảm thấy kì quái chính là ở chỗ mấy người này mặc dù có tiền nhưng lại không biết hưởng thụ. Giữa sườn núi Nga Mi không biết có gì đẹp mắt nữa.

“Buổi tối lên đi được không?” Trần Mễ Lạp đúng là người tuân theo lễ lối cũ, cười nói với Vương Ảnh: “Không bằng cô dẫn chúng tôi đi, buổi tối đưa cô thêm ít tiền. Tôi giữ lời!”

“Khó mà làm được!” Vương Ảnh lắc đầu, hơi lo ngại nói :” Từ lúc tôi làm hướng dẫn viên du lịch, trấn này đã không cho phép người ngoài vào! Tôi đã nghe tới rất nhiều du khách cố chấp đi vào mà bị thương! Người nơi đó có chút công phu. Mà đối đãi người ngoài thì không tốt!”

Mấy người nhìn nhau. Xem ra sự bảo vệ của Song Phong trấn là rất đúng lúc. Đến Vương Ảnh người này mà cũng không vào được, thì người ngoài lại càng không được!

Thị lực của Ngô Lập Sâm không kém. Có nhìn thấy bóng người chớp động, nháy mắt với Diệp Thiên Vân: “Chính là chỗ đó đấy!”

Diệp Thiên Vân gật nhẹ đầu. Mấy người hai ngày nay đã dò xét kĩ. Hoàn cảnh này bước đầu đã hiểu rõ. Từ tối qua võ giả đến đây càng ngày càng nhiều, và người quen mặt cũng nhiều lên.

Ngô Lập Sâm và Trần Mễ Lạp không dám lộ diện. Đến đi đường cũng phải chọn nơi vắng vẻ. Sợ bị người ta nhận ra. Nếu như giờ đây bị lộ ra lập tức sẽ thành mục tiêu, muốn làm gì cũng khó!

Trần Mễ Lạp đợi Vương Ảnh đi rồi, hắc hắc cười :” Muốn cho hai bên châm ngòi? Vài môn phái trong võ lâm đều đã lần lượt kéo tới, đang đợi chúng ta động thủ!”

“Tôi đã rải tin tức. Không cần phải một quyền một cước của chúng ta!” Ngô Lập Sâm tràn đầy tự tin, đi vài bước rồi nói :” Hiện trong võ lâm cũng biết kho tàng ở Song Phong trấn. Ai mà không có tư lợi?”

“Thiếu Lâm thế nào rồi?” Diệp Vô Nhai trầm giọng hỏi.

“Còn đang triệu tập nhân thủ. Viện thủ phái Võ Đang và Bát Quái đều đã tới!” Diệp Thiên Vân cũng quan tâm nhất đến vấn đề này. Nếu như Thiếu Lâm không đến thì cũng hết cách để nói. Độ Minh lần trước bị tổn thất nặng. Lần này nhất định sẽ cẩn thận.

” Đại hội đồ ma, ha ha ha, nghĩ đến đã muốn cười!” Trần Lạp đặt tay lên bả vai của Diệp Vô Nhai rồi nói :” Hình Ý Ma tại Nga Mi, bọn họ đi đâu để đồ ma?”

Diệp Thiên Vân khẽ nhếch miệng. Thiếu Lâm không có hoài nghi Hồng gia. Điều này làm hắn trực tiếp nắm được tin tức. Có chuyện gì thay đổi đều lập tức biết được.

” Chỉ tiếc Mông Nghĩa không thể tìm kho tàng!” Trần Mễ Lạp rất đồng cảm với hắn :” bao nhiêu là con sói đều nhắm vào khối thịt béo bở. Tính toán hắn cũng không dám không cẩn thận!”

“Tôi đã nói qua với Mông Nghĩa. Hắn hiểu rõ lợi hại trong đó!” Ngô Lập Sâm hừ một tiếng tiếp :” Đến lúc đó ta sẽ nhường một ít lợi cho hắn, đúng là quá béo bở!”

Bốn người còn đang nói chuyện. Cách đó 10m hiện ra vài thân ảnh. Chạy ở phía trước là một đại hán trung niên, một mặt chạy về phía trước một mặt không ngừng dò xét xung quanh, đằng sau là hai người đuổi theo không rời.

Diệp Thiên Vân thấy đằng sau không khỏi chấn động, một cảm giác quen thuộc tự nhiên sinh ra, hắn không kìm lòng được hô :” Đại sư huynh!”

Tiêu Sát mồ hôi vã ra như tắm, nghe được giọng nói này không khỏi run lên, ngẩng đầu thấy Diệp Thiên Vân, không tin được vui vẻ cười nói :” Tiểu sư đệ. Thật là cậu...Nhanh cứu ta!”

625. Chương 626: Tình Cảm Từ Phương Xa

Lúc này, một tiếng thét kinh hãi của Tiêu Sát khiến cho Diệp Thiên Vân nhớ tới cuộc sống thường ngày của ở Hình Ý môn,xông pha nơi đâu cũng sánh vai cùng Tiêu Sát.

Tiêu Sắt nhìn thấy Thiên Vân thì đỡ lo hơn nhiều, bởi vì trong võ lâm ngoại trừ mấy vị cao thủ không xuất thế của Thiếu Lâm và Võ Đang thì người khác thật không có can đảm làm thương hấn.

“Quả nhiên là tôi và Ngũ sư thúc nói giống nhau, chắc chắn là cậu không chết!” Tiêu Sắt nắm thật chặt bả vai của Thiên Vân, cũng không che dấu sự vui mừng trong ánh mắt:” Tiểu sư đệ, ngay cả cậu mà cũng lừa ta sao!”

Diệp Thiên Vân nặng nề gật đầu, nét mặt tươi cười, một giây này hấn không biết phải nói gì cho phải, chỉ hơi giật giật miệng không lên tiếng.

Trần Mễ Lạp, Diệp Vô Nhai còn cả Ngô Lập Sâm đều muốn nhìn Diệp Thiên Vân ra tay, tham gia cho náo nhiệt. Trần Mễ Lạp liền làm ra bộ dạng như e sợ thiên hạ đại loạn, hét to nói :” Trước mặt nhiều người mà giết người, không sợ vương pháp sao?”

“Các người là ai?” Võ giả truy sát Tiêu Sắt bất ngờ phát hiện chỗ nhóm người, lập tức có phần e dè lùi sau vài bước. Người đối diện đều không phải là loại lương thiện gì, hơn nữa ba lão giả còn có thể là tông sư, cho nên trong lúc nhất thời hai bên vẫn đứng nguyên tại chỗ!

Diệp Thiên Vân vội vàng nói chuyện cùng Tiêu Sắt, thiếu chút nữa là quên mất tình hình này. Hấn bị tiếng nói làm bừng tỉnh, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua, mới trầm giọng hỏi:” Bọn họ là ai? Vì sao phải đuổi giết huynh?”

“Cái này thật...” Tiêu Sắt lộ ra thần sắc e ngại, đành vò đầu cười khổ nói với sư đệ của mình:” Tiểu sư đệ, bọn họ truy sát ta, phần nhiều cũng là tại cậu !”

” Hôm nay không nói rõ lí do, thì hãy để mệnh ở lại núi Nga Mi này!” Trần Mễ Lạp từ trước đến nay đều bá đạo đến cực điểm, vô lí cũng phải đến ba phần, huống chi hôm nay là bị ức hiếp, ở đâu ra chuyện đơn giản cho qua.

Đúng lúc này, có một võ giả to béo nói :” Thiếu Lâm triệu tập tất cả môn phái cùng thảo phạt Hình Ý môn! Bọn họ tung tin Diệp Thiên Vân giả chết. Để lừa bịp mọi người! Chúng ta chỉ là thuận thế mà làm thôi. Chẳng lẽ các người dám bảo vệ Hình Ý môn đối nghịch với cả võ lâm?”

Tiêu Sắt nhìn thoáng qua Diệp Thiên Vân. Thần sắc tái nhợt hấn.

“Hay cho một câu thuận thế mà làm! Chi bằng nên nói là tát nước theo mưa! Làm những việc quá hèn hạ bỉ ổi. Còn ở đây mà ba hoa chích chòe. Ta Trần Mễ Lạp muốn nhìn xem rốt cuộc là môn phái nào mà có thể đào tạo ra một kiệt xuất nhân tài như các người!”

Trần Mễ Lạp giận quá thành cười. Một câu thuận thế liền bị hấn gạt phăng một cách sạch sẽ. Đôi khi những giang hồ võ giả tự cho mình là chính nghĩa giang hồ, ngược lại có mà không bằng tà ma ngoại đạo.

“Trần Mễ Lạp!” Hai người nghe xong cái tên này mà sắc mặt đại biến. Tên võ giả hơi béo bất giác nghe tới tên hấn rung mình một cái. Lấp ba lấp bắp đưa ngón trỏ ra trước hoảng sợ nói :” Các người là ma đạo!”

Trần Mễ Lạp tuy bị nhốt ở Võ Đang hơn 10 năm nhưng mà sau khi ra khỏi thì vẫn giống như là giao long nhập hải, làm gà chó trong võ lâm cũng không yên. Từ sau sự kiện của Võ Đang Thiếu Lâm, sau lưng vẫn có thể nhận ra tung tích hấn. Riêng chỉ nhắc tới tên của hấn thôi, người trong võ lâm như là nghe sấm nổ bên tai.

Ngô Lập Sâm nghe được hai chữ ma đạo, không khỏi thấy buồn cười nói :” Bát Cực môn nhất mạch lúc nào mà đã thành ma đạo? Thật không biết môn phái nào được xưng chính nghĩa, vớ vẩn, quá vớ vẩn!”

“Chính là Hình Ý ma!” Hai người rất nhanh đã phân biệt rõ thân phận của mấy người. lộ ra thần sắc tuyệt vọng. Một mặt như lâm đại địch, một mặt quan sát xung quanh để tìm đường tháo chạy!

Võ giả béo cơ hồ sợ tới mức khóc rống lên :” Đừng tới đây, nếu không...chúng ta sẽ không khách khí nữa đâu!” Hấn co cẳng chạy, hận là không thể có 8 cái chân.

Diệp Thiên Vân nhìn những vị võ giả chính nghĩa này đều là hành vi của lũ tiểu nhân, trong lòng không khỏi khinh thường. Kể như vậy không xứng là nhất danh võ giả, mà ngay cả tinh thần võ thuật cũng không có.

Ngô Lập Sâm cười lạnh, bọn họ không thể bị bất cứ kẻ nào phát hiện, không thì hỏng hết kế hoạch. Thân thể nhoáng một cái, một giây sau đã xuất hiện trước mặt võ giả béo, ngăn cản đường xuống núi, hờ hững nói :” Các người rất là thích công kích ma đạo, bây giờ ta đứng đây rồi, các người cùng lên đi!”

Võ giả béo biết rằng Trần Mễ Lạp ở ngay đây, nào đâu ra dũng khí giao thủ, đầu gối mềm nhũn quỳ xuống đất kêu rên :” Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng! thật không phải là cố ý gây khó dễ với Bát Cực môn, chỉ là...”

Ngô Lập Sâm một cước hiểm độc ngay bụng hắn, không đợi võ giả béo nói xong đã lăn trên đất như hồ lô, theo bậc thang từ từ lăn xuống,bộ dạng vô cùng thảm hại!

“Bại hoại! Trong chốn vô lâm tại sao có thể có loại người này!” Trần Mễ Lạp tức giận đến xanh mặt.

Hắn đã dần dần ý thức được, vô lâm đã thay đổi! Trở nên lạ lẫm không như trước kia.

Tuy vô lâm không ít những âm mưu quỷ kế, nhưng càng không thiếu những cốt khí cứng ngắc! Hai người trước mắt tinh thần võ giả cơ bản nhất cũng không có, thậm chí còn chả bằng người thường. Nếu như trong giang hồ toàn nhân vật này không bao lâu vô lâm sẽ vĩnh viễn biến mất!

” Đừng giết ta! Ta là người của Ngũ tổ môn, sư phụ ta là Vương Sùng Đức!” Võ giả kia sớm đã thấy kết cục của võ giả béo, thần sắc vô cùng sợ hãi, ra sức khẩn cầu!

Trần Mễ Lạp hai tay vung mạnh chính giữa.

Từ hai lỗ tai, lập tức ọc bắn ra tung tóe, hung hăng nhỏ một bãi nước bọt:” Như thế nào? Ta Trần Mễ Lạp lăn lộn giang hồ, thì hắn còn mặc tã! Người xuống Diêm Vương mà nói,xem xem lão nhân gia đây là ai!”

Trong chớp mắt hai võ giả đã chết, Tiêu Sát thấy không ngoài ý của Diệp Thiên Vân, trong nội tâm đầy sự kinh hãi.

Trước kia chẳng bao lâu, Diệp Thiên Vân tại Hình Ý môn đã là môn đồ đời thứ ba, nhưng sau vài năm ngăn ngừ từ lúc nào đã trở thành cao thủ tông sư, một tiểu nhân vật gây mây mưa giông bão.

” Cảm ơn hai vị tiền bối, nếu không phải các vị cứu giúp thì hôm nay nhất định là ủy thác ở núi Nga Mi này rồi!” Tiêu Sát thi lễ, hắn hiểu rằng Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm có địa vị rất cao trong môn phái, cho nên trong lời nói không dám lộ ra một lời không cung kính.

“Khách khí rồi!” Trần Mễ Lạp sắc mặt bình thường, xoa xoa vết máu trong tay, cũng ôm quyền đáp lễ :” Cậu là sư huynh của Diệp Thiên Vân, thì đã là bạn của lão ca này rồi, không cần gọi tiền bối nghe phiền phức!”

Tiêu Sát hiểu rằng tình khí Trần Mễ Lạp nóng nảy, có thể hướng hậu bối thi lễ tất cả là do nể Diệp Thiên Vân, cho nên trong lời nói lại càng cung kính.

“Đại sư huynh, huynh tại sao bị đuổi tới núi Nga Mi?” Diệp Thiên Vân thăm kêu may mắn, hôm nay nếu như không ở đây thì Tiêu Sát còn biết ứng phó thế nào!

Tiêu Sát phủ bụi đất trên người, xoa xoa mồ hôi trên trán, lập tức đáp:” Hai ngày trước nghe tin tiểu sư đệ còn sống, mấy vị sư tổ vô cùng mừng rỡ! Vốn dĩ họ định tự đến Thực, đáng tiếc là thương thể của Vô Vi sư tổ vừa mới đỡ hơn không thể đi xa được.

Hơn nữa, còn có môn nhân chờ truyền thụ Hình Ý quyền, cho nên mới phái huynh tới Nga Mi để xem tin tức thật hay không!”

Diệp Thiên Vân nghe thấy hai chữ sư tổ cảm thấy rất thân quen, trừ Ngũ Vĩ thì Vô Vi đạo nhân coi như là ân sư, đã đem hết tuyệt học Hổ Hình trong Thập Nhị Hình giao cho hắn, liền vội vã hỏi thăm:” Thương thể của Vô Vi tổ sư tại sao lại nghiêm trọng vậy?”

“Đương nhiên, nội phủ của sư tổ đã bị tổn thương, may mà còn có Hồn thang trợ giúp, mới giữ lại được mệnh!” Tiêu Sát hơi nghĩ chút, đã nói :” Vô Vi sư tổ rất là nhớ cậu, người biết là huynh đến tìm đệ, đặc biệt dặn dò huynh ngay khi gặp mặt phải bảo cậu luôn bảo trọng thân thể!”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, vô cùng cảm động. Vô Vi đạo nhân quan tâm đến sức khỏe hắn, rõ ràng là không có ý trách cứ, bèn gật đầu rồi nói :” Nói hộ giúp đệ, thân phận đệ bây giờ, không nên trở về gặp mặt!”

“Sư tổ nói, người của Hình Ý môn phải luôn xông xáo rèn luyện thực tế! Thị phi chính tà là ở trong tâm của người, không nên để thế tục ràng buộc!” Tiêu Sát gặp lại tràn đầy niềm hân hoan, đây là lời nhờ hắn nói lại.

Trong nội tâm Diệp Thiên Vân nặng trĩu, sau khi cha mẹ mất thì loại tình cảm ôn hòa này đã lâu không có cảm nhận được.

Vô Vi đạo nhân âm thầm ủng hộ cần rất lớn dũng khí, do hắn bây giờ đã bị xưng là ma đạo. Sau nửa ngày, mới khôi phục lại:” Cảm ơn huynh, đại sư huynh!”

Tiêu Sát lộ mặt cổ quái nói:” Còn có một người nhờ ta chuyển lời!”

Diệp Thiên Vân khẽ giật mình, trầm mặc một lúc mới hỏi :” Cô ấy có khỏe không?”

“Rất tốt, cậu có thể yên tâm!” Thiên Kiêu rất được Vô Vi sư tổ yêu mến, trong Hình Ý môn không có ai dám làm cô ấy buồn phiền!” Tiêu Sát thở dài nói :” Thiên Kiêu cũng thật đáng thương, vẫn chờ mong cậu, cuối cùng lại biết tin cậu chết. Đã một năm rồi, cũng không thấy cô ấy cười nữa! Ta cảm thấy...”

Diệp Thiên Vân trong nội tâm đau xót, thoáng nghiêng thân nói :” Đại sư huynh không cần khuyên nữa, đệ và cô ấy là không thể !”

Tiêu Sát không tiện nhiều lời, nhiều phần bất đắc dĩ :” Cô ấy nói đời này sẽ nhớ thương cậu, biết cậu không sao là an tâm rồi! Nếu như sau này có thời gian, hãy ra sau núi Hình Ý môn xem xem...căn phòng đó, cô ấy vẫn ở đó chờ cậu!”

Diệp Thiên Vân nội tâm mười phần cay đắng, ngắt lời Tiêu Sát trầm giọng nói:” Hãy thay đệ xin lỗi cô ấy!”

Tiêu Sát lặng lẽ lắc đầu. Lý Thiên Kiêu là một đóa hoa kiêu diễm nhất trong môn phái, không thiếu người theo đuổi. Đáng tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.

Hình Ý môn từ trên xuống dưới đều biết Lý Thiên Kiêu và Diệp Thiên Vân có mối tơ tình, còn những kẻ theo đuổi lúc đầu còn căng tràn dũng khí sau đều như quả bóng bị xịt hơi. Diệp Thiên Vân với những người cùng tuổi trong chốn võ lâm không thể tìm ra người thứ hai! Cái khoảng cách này không phải một giờ hai giờ là có thể lấp đầy.

Diệp Thiên Vân không muốn bàn lại vấn đề phiền lòng này, có một số việc không phải muốn nói có thể nói rõ ràng, chuyển sang chủ đề khác :” Đại sư huynh, huynh đã lên núi lúc nào? Tình hình dưới núi thế nào?”

Tiêu Sát nhắc tới vấn đề này tinh thần phấn chấn hẳn lên, mặt tươi như hoa:” Hiện nay dưới núi đều thành tiểu võ lâm., các môn phái đều có người ở đây, chỉ là cao thủ không có bao nhiêu! Hai người vừa rồi, một là Ngũ Tổ, một là của Tây Bắc môn. Từ trước huynh cũng có xô xát với bọn họ, không ngờ bọn họ lại mượn danh Thiếu Lâm, muốn giết huynh, thật sự là quá tức giận!”

Diệp Thiên Vân trong nội tâm tính toán, xem ra sự việc đã chạy theo quỹ đạo, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hai ngày có thể hoàn thành việc xâm nhập Song phương trấn.

626. Chương 627: Đại Náo Thánh Tích Tự

Còn người của Hoàng gia phía bên kia sau khi chạy về, chuẩn bị trận địa Song Phong trấn sẵn sàng nghênh đón quân địch, từ bên ngoài nhìn vào đơn giản chỉ là tường thành. Số người tuần tra lối vào mỗi ngày đều tăng gấp 4 lần, lo rằng sẽ xuất hiện tình hình ngoài ý muốn.

Hai bên giống như dây cung được kéo căng hết mức, chỉ cần buông tay là sẽ bộc phát sức mạnh rất lớn.

” Thiếu Lâm rốt cục khi nào khởi hành?” Trần Mễ Lạp ở tại khách sạn, hai ngày này một bước cũng không dám ra bên ngoài, đến mức quả thực muốn nổi giận. Nghe được tin tức từ Diệp Thiên Vân, như một con cá chép nhảy từ trên giường một phát xuống đất.

Tin tức của bên Hồng Hiện chỉ là một mẩu tin, nhưng lại khiến cho Diệp Thiên Vân mừng rỡ thập phần. Hắn kìm nén lâu như vậy là để chờ Thiếu Lâm tới. Lần này trừ Độ Minh và Độ Sâm, Thiếu Lâm tựa hồ không còn nhân vật cao thủ nào nữa.

Đại hội đồ ma tổ chức tại Nga Mi, vậy thì Diệp Thiên Vân phải nhân cơ hội thiên thời địa lợi nhân hòa mà nắm chặt lấy.

Tiêu Sát trong phòng nôn nóng, công phu của hắn kém nên Diệp Thiên Vân sợ hắn đụng phải cừu nhân liền không cho hắn ra ngoài.

“Tiểu sư đệ, ta ra ngoài còn có thể tìm thêm tin tức, sẽ chẳng có ai để ý tới ta, Cậu làm sao mà không tin? Ài...” Tiêu Sát cả buổi chiều cứ đi đi lại lại trong phòng, trên mặt thảm đã in rõ dấu giày của hắn.

Diệp Thiên Vân chỉ là không muốn hắn bị liên quan tới tranh đấu này, thực lực của Tiêu Sát cực yếu, không thể bởi vì mạo hiểm mà vứt bỏ tính mạng. Còn nữa Tiêu Sát đại diện cho môn phái, không thể kéo môn phái vào trong, liền chân thật đáng tin nói :” Tin tức huynh không cần tìm hiểu đâu, hay là ở lại đây đã!”

Tiêu Sát biết là Diệp Thiên Vân vì muốn tốt cho hắn, nhưng rõ ràng biết rõ sẽ có đại chiến mà lại ngồi ngốc trong phòng thế này càng làm cho hắn ngứa ngáy vô cùng.

Ngô Lập Sâm nhìn bên ngoài rồi trầm giọng nói :” Thiếu Lâm hôm nay có thể chạm mặt với Vô Đang, Bát Quái?”

“Có thể” Diệp Thiên Vân mở khóa bàn phím.xem sơ qua tin tức:” Vào buổi tối nay, Thánh Tích Tự dưới núi Nga Mi, Thiếu Lâm và vài môn phái sẽ cùng gặp mặt!”

” Vậy đến tối chúng ta sẽ hành động. Giết sạch Song Phong trấn!” Ngô Lập Sâm tỏa ra hào khí, hắn không kìm lòng được nói tiếp:” Đến bây giờ vẫn không tin nổi, chúng ta sẽ khiêu chiến với toàn bộ võ lâm! bất luận là thành hay bại. Ta Ngô Lập Sâm cũng sẽ thành nhân vật có tiếng!”

Ánh mắt Diệp Thiên Vân có phần nhìn xa xăm, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ban đêm.

Diệp Thiên Vân thay một bộ đồ đen. Hoạt động các đốt ngón tay, lấy số Hồn Thang còn lại ngữ khí chân thành:” Mấy vị lão ca cầm theo trên người, thời khắc quyết định có lẽ có thể phát huy tác dụng!”

Trần Mễ Lạp nhìn thấy thứ này tràn đầy mừng rỡ, công hiệu của Hồn Thang hắn hoàn toàn hiểu rõ. Chỉ cần không phải khí tuyệt thì ít nhất cũng có thể giữ lại tính mạng, cái này tương đương với một mạng của võ giả.

“Vậy cậu...” Ngô Lập Sâm lo sợ nhất là Diệp Thiên Vân, áp lực hắn phải đối mặt hơn ba người kia rất nhiều. Đại hội Đồ ma dường như tất cả đều hướng về phía hắn. Dưới áp lực này, Diệp Thiên Vân đã theo xu hướng phát điên.

” Ở đây vẫn còn!” Diệp Thiên Vân quơ quơ hộp ngọc nhỏ trên cổ, chậm rãi nói :” mấy vị lão ca theo khả năng. Với sức của bốn người chúng ta có thể cùng Thiếu Lâm thì đây đã là chuyện trọng đại rồi!”

“Huống chi chỉ cần mệnh còn, hết thầy cũng có thể bắt đầu lại!”

Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm, Diệp Vô Nhai cùng nhìn nhau, rồi gật đầu đồng ý. Mấy người đều đã từng trải trong nội tâm hiểu rõ, chỉ cần không để mệnh lại, võ lâm sớm muộn cũng sẽ có vị trí của họ.

Diệp Vô Nhai vỗ vỗ vai hắn nói:” Thiên Vân, tốt nhất nên chú ý bản thân cậu! Không nên lấy tính mạng ra đánh cược, quá nguy hiểm nên biết tính mệnh chỉ có 1 cái!”

Diệp Thiên Vân đang đặt cược tính mạng của hắn, bây giờ với Thiếu Lâm đã là thủy hỏa không dung, dù hắn có bỏ cuộc, Thiếu Lâm cũng sẽ buông tha hắn sao? Chỉ cười nói qua loa:” Đệ biết cần phải làm thế nào”

Để Tiêu Sát đang bị hôn mê vào phòng, Diệp Thiên Vân tiện tay để một tấm biển trước phòng không quá rầy, cùng mấy người rất nhanh biến mất cuối hành lang.

... ..

Hậu viện Thánh Tích Tự núi Nga Mi

Dưới ánh đèn mờ mờ, võ giả trong nội viện vô hình chia làm phe. Hai phe này thập phần thú vị, một bên ngư long hỗn tạp, bên kia thì toàn hòa thượng đầu bóng.

“Độ Minh đại sư, bần đạo hữu lễ!” Đứng đầu bên này, một đạo sĩ mặc long hổ đạo bào tay cầm phát trần đang chấp tay. Phía sau hắn là hai đạo sĩ ăn mặc giống nhau.

Mấy người mặc dù không có nhiều lời nhưng khí thế thì bức người, các võ giả bên cạnh đều đứng cách bọn họ, có lẽ đây cũng là phương thức biểu lộ thân phận

Rất nhiều hậu bối không có nhận ra mấy người này, nhưng cũng không ít người có nhãn lực, tiếng ong ong bàn chuyện vang lên không ngớt! Một lát sau, trong nội viện đại đa số mọi người đều hướng ánh mắt về ba gã đạo sĩ.

“Thanh Tùng chân nhân, Linh Sơn chân nhân, Kim Cổ chân nhân, thực lực của Thăng Tiên điện Vô Đương đều ở đây!”

Tựa như tiếng sấm kích vào nước, ngàn tầng bọt nước bắn ra! Thăng Tiên điện Vô Đương cùng Xá Lợi viện Thiếu Lâm sóng vai, chỉ có tu vi đại thành võ giả mới có tư cách tiến vào!

“Bần tăng Độ Minh, chào Thanh Tùng, Linh Sơn, Kim Cổ ba vị đạo hữu!” Độ Minh thoáng gật đầu. Theo lý thuyết thì Thiếu Lâm rõ ràng cao hơn Vô Đương, nhưng mà hiện giờ Thiếu Lâm đã thất bát, chỉ còn là cái thùng rỗng!

“Đại sư thân thể vẫn tốt”

Thanh Tùng chân nhân sắc mặt hồng hào, không ngại trước mặt mọi người hàn huyên.

“Đã phiên ba vị rồi!” Sau lưng Độ Minh đều là cao tăng Huyền Tự, hắn thi lễ xong mới nói :” Lần này đa tạ ba vị có thể đường xa từ Vô Đương tới tham gia đại hội đồ ma! Ma đầu Diệp Thiên Vân, lợi dụng âm mưu quỷ kế làm Thiếu Lâm và Song Phong trấn cùng lưỡng bại câu thương, sau đó nửa đường phục kích, kết quả vài vị sư đệ đã mất mạng!”

“Tà ma ngoại đạo người người có thể tiêu diệt! Đại sư ngài khách khí rồi!” Thanh Tùng đạo nhân cũng gặp cảnh ngộ vậy, vừa nghĩ tới đã đầy nộ khí :” Sư đệ của ta Ngọc chân nhân cũng bị bọn ma đạo vây công mà chết, bọn chúng đúng là không có nhân tính, chẳng khác gì súc sinh!”

Mấy trăm võ giả lặng ngắt như tờ, Diệp Thiên Vân với chỉ sức mạnh của một người, đã tàn sát gọn Thiếu Lâm. Mọi người nghĩ đến đã rung hết người, người bị Diệp Thiên Vân giết nào đâu phải người bình thường! Xá Lợi viện, Thăng Tiên điện, những ẩn thế cao nhân này đều không có cách nào, vậy thì người ở đây mấy phần nắm chắc đây?

Mọi người đều tự bàn tính, lại nghe Độ Minh cao giọng nói :” Cho nên, đêm nay bần tăng mới mời các vị bằng hữu của các môn phái tới đây, một là muốn mời viện thủ, hai là muốn cùng mọi người trao đổi vài chuyện!”

Độ Minh nói đến đây dừng một chút, đắn đo rồi mở miệng nói :” Mọi người nếu không đoàn kết lại, khó có thể chế ngự Diệp Thiên Vân. Vì vậy, phải đề cử một người có thể đảm trách đại sự này, người nào đức cao trong chúng ta sẽ làm Minh chủ!”

Lời nói đến mức độ này, mọi người trong tâm đều tựa như gương sáng, cái đạo lí súng bắn chim đầu đàn (mọi trách nhiệm người đứng đầu phải nhận hết) mọi người đều biết, không kẻ nào dám mở miệng trước.

Thanh Tùng đạo nhân nghe đến đó khẽ gật đầu đồng ý, nhìn chung quanh mọi người vui vẻ nói :” Bần đạo có ý, đề cử Độ Minh đại sư làm minh chủ! Như vậy thuận tiện phối hợp chúng phái, mọi người cùng tề tâm hiệp lực diệt trừ Hình Ý ma!”

Không ít người đều cho rằng Độ Minh sẽ đồng ý, ai ngờ Độ Minh chậm rãi lắc đầu, thành linh từ chối :” Điều này thì không ổn rồi!”

Lời này vừa nói ra ở dưới đã bàn tán xôn xao. Thiếu Lâm từ trước tới nay là cường thế. Mỗi lần phái người là muốn dẫn dắt võ lâm, nhưng hôm nay lại biểu hiện thật kì quái!

Môn phái gần Thiếu Lâm nhất thời cảm thấy không hợp tình hợp lý, có vài người nói to :” Kính xin Độ Minh đại sư hiệu lệnh, chúng tôi chắc chắn toàn lực ủng hộ!”

Độ Minh cười khở, thái độ chút thành khẩn nói :” Cũng không phải lão nạp khiêm nhường! Thực ra là vì Thiếu Lâm đánh với Diệp Thiên Vân vài hiệp, từ đầu đến cuối chỉ thắng 1. Tuy hơi khó mở miệng nhưng bản đạo cũng xin tiến cử! Bản tăng cho rằng Thanh Tùng chân nhân của Võ Đang , tài đức vẹn toàn, nhất định có thể thắng được ma đầu Diệp Thiên Vân!”

Tất cả mọi người đều cảm giác được hướng gió đã thay đổi. Lần đầu tiên Võ Đang đứng trước Thiếu Lâm.

“Vô lượng thọ phật”, Thanh Tùng đạo nhân nghe những lời này, khước miệng khẽ nhếch lên, sau đó tung phát trần không nhún nhường, thuận thế nói :” Đại sư Độ Minh đã khiêm nhường rồi, bản đạo mà từ chối thì bất kính! Hi vọng mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, san bằng ma đạo để vô lâm trở về sự thanh bình !”

Lần đầu tiên thực lực đã được chuyển giao hoàn tất. Thiếu Lâm không còn uy phong đệ nhất thiên hạ nữa. Mà Võ Đang thì ngược lại, đắc ý gió xuân tới.

Độ Minh không quan tâm hơn thua, thoáng hạ thấp người. Thanh Tùng đạo nhân đương nhiên đã trở thành tiêu điểm của mọi người, hần bước một bước lên trước, quét mắt nhìn xuống tất thấy mọi người.

Tâm nguyện của Võ Đang mấy trăm năm nay, ngay thời khắc này đã được đền bù. Đệ tử Võ Đang dù hết sức che giấu sự đắc ý trên mặt, nhưng vẫn không thể gạt được con mắt của mọi người.

Thanh Tùng đạo nhân chờ tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, cất cao giọng nói :” Tin rằng mỗi môn phái đều có ân oán với Diệp Thiên Vân! Mười vị tông sư đời thứ 15 đều bị Diệp Thiên Vân dùng quỷ kế sát hại. Mỗi thù này của Võ Đang quyết không đội trời chung với hần! Hôm nay bản đạo trước mặt các vị đồng đạo vô lâm xin lập lời thề, nếu không thể dẫn mọi người tiêu diệt Diệp Thiên Vân, bản thân sẽ tạ tội với thiên hạ!”

Vài vị tông sư Huyền Tự phút chốc đều đỏ bừng mặt. Võ Đang vừa mới leo lên vị trí đệ nhất, chưa gì đã cuồng ngôn không biết Đông Tây Nam Bắc! Còn tạ tội? Chẳng phải là đang châm chọc Thiếu Lâm vô năng sao?

Thanh Tùng đạo nhân cũng không để ý gì tới phản ứng của Thiếu Lâm, bởi vì Võ Đang giờ là đệ nhất thiên hạ!

Nhưng vào lúc này, nghe được thanh âm rất phóng khoáng nói xen vào :“Tự vẫn tạ tội? Người dựa vào cái thực lực này sao?” Chả ai nghĩ tới lại có kẻ dám bất kính trước mặt Võ Đang, cùng quay đầu lại tìm kiếm nơi thanh âm phát ra, trong nội viện liền hỗn loạn.

Thanh Tùng đạo nhân sắc mặt phát lạnh, bao nhiêu năm không người nào dám ngỗ nghịch hần, quát lạnh nói :” Dấu đầu lộ đuôi! Bản đạo hỏi người, có dám ra đây tương kiến?”

“Có gì không dám? Người tưởng rằng Võ Đang là đệ nhất thiên hạ sao?”Tiếng nói vừa dứt, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở đầu tường. hần cười lạnh đám võ giả ở dưới, tùm tùm cười :” Ngọc chân nhân đã chết, Võ Đang quả thối cũng không dám xả ra,còn dám xưng đệ nhất thiên hạ? Rùa đen rứt đầu ai mà ai không làm? Theo ta thấy là người không biết xấu hổ, đã lên trăm tuổi còn ở nơi này mà tự biên tự diễn, thật sự là làm người khác cười đến rụng răng!”

“Ngô Lập Sâm!” Mấy người ở dưới tức khắc đã nhận ra, quát to :” Hần là đồng bọn của Diệp Thiên Vân, bắt lấy hần!”

Thanh Tùng đạo nhân thần sắc âm trầm đáng sợ, ngoại trừ Thiếu Lâm địa vị uy hiếp lớn nhất, kể đến là Thái Cực môn, đáng sợ hơn là Ngô Lập Sâm có quan hệ mật thiết với Diệp Thiên Vân.

627. Chương 628: Thiên Hạ Đệ Nhất Biết

Ánh mắt của Thanh Tùng đạo nhân làm cho người ta không dám nhìn gần, hần chậm rãi tiếp:” Huống chi người đang ở thế đối ngược với vô lâm, lẽ nào Thái Cực môn lại không dám tiếp tay cho người!”

Nếu như trước đó, Thanh Tùng đạo nhân có lẽ chỉ liếc nhìn Ngô Lập Sâm cũng cảm thấy phiền toái nhưng bây giờ thì khác. Thái Cực môn gần 10 năm nay âm thầm hành sự, ở vùng duyên hải cũng dần dần phô trương thanh thế, thế lực to lớn đủ để Võ Đang phải đổ lệ!

Mà Ngô Lập Sâm lại là Thái Cực môn chủ, tự nhiên cũng muốn lo nghĩ chút ít. Thái Cực môn thực lực bây giờ cũng chỉ sau Võ Đang, có lẽ tương lai không xa sắp sửa leo lên đệ nhị bảo tọa. Thanh Tùng đạo nhân xem như là đưa cho hắn một bậc thang. Đôi bên náo loạn, đối với Võ Đang cũng không có chỗ nào tốt cả.

“Đi cùng Diệp Thiên Vân là ma đạo?” Ngô Lập Sâm không có bất kì sùng kính nào với Võ Đang, trong lòng còn có phần thù hận bị giam cầm gần 10 năm, lông mi khẽ nhếch lên: “10 năm trước Võ Đang còn vọng tưởng khống chế Hình ý môn, vậy không phải so với ta các ngươi còn nhập ma đạo trước một bước sao?”

” Bần đạo chỉ là có ý tốt khuyên bảo, người nếu không nghe cũng là mệnh của người!” Thanh Tùng đạo nhân nhướng mày, trong ấn tượng của hắn Ngô Lập Sâm chỉ là hàng tiểu bối, hắn thật sự không thể bỏ xuống được cái này.

Ngô Lập Sâm giận quá chỉ tay vào hết thấy chúng nhân Võ Đang rồi cười nói :” Võ Đang giờ đây đang ngồi trên bảo tọa, lại tự xưng là danh môn chính phái? Những chuyện xấu xa đã làm, còn không bằng sự thẳng thắn mà Diệp Thiên Vân làm! Ta bị nhốt gần 10 năm, nhận tất cả sự tra tấn, nếu lão tử đây không có ý chí kiên định, có lẽ sớm đã thành tro bụi!”

“Thanh Tùng lão nhân ngươi phải nhớ kĩ, trong núi không có hổ, hầu tử xưng vương! Mà Võ Đang các ngươi, nhiều nhất cũng chỉ là một con khỉ nhảy lên nhảy xuống!”

“Ăn nói hàm hồ!” Đứng bên cạnh, Linh Sơn chân nhân và Kim Cổ chân nhân sớm đã không thể chịu được sự xỉ nhục này. Võ Đang hiện giờ tuy đang ngồi trên bảo tọa, nhưng truy cứu nguyên nhân đến tột cùng thì chẳng qua chỉ là ngư ông đắc lợi do trận đấu giữa Diệp Thiên Vân và Thiếu Lâm, đệ nhất này cũng không phải là danh chính ngôn thuận.

“Sư huynh, để cho đệ bắt hết lũ ma đạo này, coi như là vì võ lâm mà bỏ chút công sức!”

Trong nội viện quả thực có thể nói là một tiểu võ lâm. Các môn phái đều có người ở đây.

Nghe được Ngô Lập Sâm không chút lưu tình chế nhạo, không thể không âm thầm bật cười. Ngô Lập Sâm mặc dù là Thái Cực môn chủ, nhưng thực lực so với Thăng Tiên điện còn kém rất nhiều. Hắn là hắn có chỗ dựa dẫm mới có thể lớn tiếng chính diện đối đầu cùng Võ Đang!

Thanh Tùng đạo nhân không nói gì. Nhưng sắc mặt lại âm trầm đáng sợ. Linh Sơn đạo nhân và Kim Cổ đạo nhân giống như là được ám thị cùng ném phát trần trong tay về phía đệ tử, đồng người nhảy người lên!

“Vụt” mục tiêu của hai người là Ngô Lập Sâm ở trên đầu tường. Tay trên không trung vỗ bên hông, bảo kiếm sáng loáng từ trong vỏ kiếm bỗng xuất hiện khiến cho mắt người trong nội viện đều sáng lóe lên, phía trước mắt một đạo lôi điện sáng chói

Ngô Lập Sâm cũng không lộ ra vẻ sợ hãi, thỏa thích cười :” Thôi, lão tử chỉ có một mạng! Hôn nay sẽ cùng các ngươi tiêu hao vậy!”

Linh Sơn đạo nhân và Kim Cổ đạo nhân vội vàng muốn lấy mạng Ngô Lập Sâm. Cái này ảnh hưởng đến sự uy nghiêm của Võ Đang. Thân hình nhanh như ngọn gió, chớp mắt đã cách Ngô Lập Sâm chưa đến ba thước, cùng huy kiếm hướng về phía hắn!

Đúng một giây này, tình thế bỗng dưng phát sinh biến hóa. Thân thể Ngô Lập Sâm vụt biến mất, như là bị một sức mạnh cực đại rút đi.

Linh Sơn đạo nhân cùng Kim Cổ đạo nhân không ngờ mục tiêu lại biến mất, đồng thời kinh ngạc, bỗng một bóng đen xuất hiện trước mắt, bắn thẳng song chuồng vào hai người!

Hai người đều là cao thủ võ học đầy kinh nghiệm nhưng thân thể đang ở giữa không trung so với mặt đất lại càng khó khống chế, do vậy không chút do dự toàn lực đâm tới!

“Cheng, cheng!” hai tiếng chói tai của kim khí vang lên bên tai mọi người. Hai người cùng cảm giác mũi kiếm tựa hồ như đánh lên miếng sắt, lập tức ý thức được sự việc không hay, đưa kiếm vươn về phía đầu

tường toàn thân lùi về sau!

Bọn họ muốn lui, nhưng bóng đen lại không ý gì là muốn cho họ cơ hội!

Thân thủ bóng đen nhanh hơn ba phần, trên không trung lại giống như quỷ mị, nhắm ngay thân hình của Kim Cổ đạo nhân!

Có ý cũng bất lực, Kim Cổ đạo nhân đến thời gian phản ứng cũng không có, bị một cước vào bụng, giống như là con chim nhỏ bị gãy cánh, trên không trung quay cuồng một vòng, rồi nặng nề ngã xuống đất!

Xuất thủ thật đáng sợ! Võ giả trong viện chỉ có một phản ứng, bóng đen đó đích thị là Diệp Thiên Vân! Với sự xuất hiện phương thức này, rất phù hợp với thói quen của hắn.

“Sư đệ!” Thanh Tùng đạo nhân ruột gan như đảo lộn, hoàn toàn không ngờ Ngô Lập Sâm chỉ là bia ngắm giả, thương xót mà nói :” Là người, Diệp Thiên Vân!”

Bóng đen như chiếc lá phiêu diêu dừng lại, không gì bất ngờ :” Không sai, chính là ta!”

Linh Sơn đạo nhân hai chân đứng trên mặt đất không ngừng run rẩy. Hắn đã trải qua lần công kích mạo hiểm nhất của đời người! Giả sử mục tiêu lúc này của Diệp Thiên Vân là hắn, vậy thì kết cục của hắn cũng giống như Kim Cổ đạo nhân bây giờ. Chỉ cần ý niệm khác một chút thì tất sẽ nhận lấy kết cục này.

Mồ hôi lạnh thoáng xuất hiện sau lưng.

“Hình Ý ma!” Mọi người kinh hô ra tiếng. Diệp Thiên Vân ngang nhiên xuất hiện, mà chỉ một chiêu đã đả thương Kim Cổ đạo nhân!

Thực lực quả đáng sợ!

Thăng Tiên điện Võ Đang mỗi người đều là quái vật, nhưng Diệp Thiên Vân chỉ cần một kích đã làm hại đối phương, rất nhiều người trong lòng bắt đầu đánh giá lại thực lực của hai bên!

Tuy mấy môn phái tạm thời kết liên minh nhưng phải biết rằng mỗi môn phái đều quan tâm đến lợi ích của môn phái mình, sẽ không ai làm những chuyện không có lợi.

Diệp Thiên Vân mặt không đổi sắc nhưng trong lòng phần hận không thôi, Ngô Lập Sâm mượn cơ hội lập uy nhưng cơ hội tốt nhất lại bỏ lỡ. Vốn dĩ có thể đồng thời công kích cả hai người, kết quả là Ngô Lập Sở miệng chậm một bước không đạt được hiệu quả lí tưởng!

Ngô Lập Sâm bây giờ tự coi mình là tấm đệm, cũng không có gì đáng trách. Chỉ là so với dự liệu công kích thiếu một người, đây mới là điểm Diệp Thiên Vân lo lắng.

Thăng Tiên điện Võ Đang thực lực vượt qua cả phạm trù tông sư, bớt đi một người thì có thêm phần thắng!

“Diệp Thiên Vân, ngươi muốn cùng đồng đạo võ lâm khiêu chiến sao?” Thanh Tùng vừa nhìn thấy Diệp Thiên Vân đã như điên cuồng. Bảo tọa của Võ Đang còn chưa ngồi vững vàng, đã tổn thất nguyên lão của Thăng Tiên điện!

“Các vị lại tới đây, có lẽ không đơn giản chỉ vì ta?” Diệp Thiên Vân trước hơn trăm người không chút gì sợ hãi, hắn giờ đây bình tĩnh vô cùng.

Trong nội viện lặng ngắt như tờ, ngay cả sắc mặt của Thanh Tùng đạo nhân cũng âm tình bất định.

Diệp Thiên Vân thanh âm không lớn nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe rõ ràng:” Ta tuy trong tay dính đầy máu tươi nhưng tin tưởng với các môn phái sẽ không có kết này!”

“Hôm nay ta tới đây, hi vọng mọi người nước giếng không phạm nước sông.”

“Ngươi nghĩ thật hay!” Độ Minh hừ lạnh một tiếng, tách từ trong đám đông đi ra:” Võ lâm là một chính thể, lẽ nào người nói giải tán là giải tán được? Đối với ma đạo, con người quyết không nhân nhượng!”

Diệp Thiên Vân không để ý tới hắn, nói thẳng:” Các vị nếu không phải là địch, ta liền dâng tặng tin tức coi như là thù lao!”

“Kho tàng chính trong Song Phong trấn!”

Tiếng xôn xao nổi lên, hôm nay người tới Nga Mi có một nửa là động cơ không thuần khiết. Với lời đồn đại mấy hôm trước, không giống lời nói của Diệp Thiên Vân!

“Tin tức giả quả nhiên là do người tung ra!” Độ Minh sắc mặt khê biến, chỉ tay nói :” Chúng ta hợp lực giết hắn, không thể để loại ma đầu này làm hại vô lâm!”

Diệp Thiên Vân tất nhiên không phải muốn cùng hắn đấu võ mồm, chậm rãi đáp:” Độ Minh người có dám thề với Phật tổ, Kho tàng không ở Song Phong trấn không?”

Độ Minh mặc dù đầy hận ý với Diệp Thiên Vân, nhưng tất với Phật tổ lòng đầy kính sợ. Kho tàng tại Song Phong trấn không thể nghi ngờ, sắc mặt cực kì khó coi :” Người...”

Mọi người thấy thần sắc của Độ Minh, trong nội tâm đều rõ, lập tức nổi lên tiếng bàn luận không dứt.

Thanh Tùng đạo nhân thấy tình thế không tốt, quay người về phía Linh Sơn đạo nhân ra dấu :” Chúng ta hãy bắt giữ hắn, mở đại hội Đồ ma!”

Hai người ra tay nhanh như chớp, muốn tốc chiến tốc thắng, đối mặt Diệp Thiên Vân, tất sấm rền gió cuốn

Diệp Thiên Vân đã đạt tới mục đích này không muốn đánh nhau với bọn chúng, thân thể lùi về phía sau, nhảy lên đầu tường cười sang sang:” Ta vào Song Phong trấn, ai muốn biết kho tàng ở đâu thì đi theo ta!” Nói xong thân ảnh đã biến mất ngoài tường.

Cả đám võ giả đều kính sợ, Diệp Thiên Vân trước mặt trên trăm vị võ giả mà thông dong không sợ, ngược lại còn gây thương tích cho người Thăng Tiên điện, rồi an toàn trở ra

Tin tức này chưa đến ngày mai sẽ đồn đại khắp vô lâm, Diệp Thiên Vân chỉ dựa vào điểm này cũng đủ để ngạo mạn!

” Chậm đã, Diệp Thiên Vân âm hiểm xảo trá, tuyệt đối không thể sa vào bẫy của hắn!” Thanh Tùng đáp người tới đầu tường đã biết mục đích của Diệp Thiên Vân, muốn đưa tất cả mọi người vào Song Phong trấn!

“Chúng ta đuổi theo, không để cho hắn chạy!” Người nói giả vờ không nghe thấy, bọn họ không để ý Diệp Thiên Vân mà chính là ở kho tàng. Đi theo Thiếu Lâm Võ Đang cho dù có kho tàng thì cũng không đến phiên mọi người.

Hơn nửa số người trong tâm đều nghĩ vậy, lời của Thanh Tùng đạo nhân thành xạo. Một lát sau, nửa số võ giả đã mất tăm mất tích.

“Sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?” Linh Sơn đạo nhân lập tức la lên, tất cả mọi người đều minh bạch đây là cái bẫy, nhưng mà Chu Du đánh Hoàng Cái, chỉ cần đánh một cái là lần lượt rơi rụng hết! Rất nhiều người không phải vì đồ ma trong lòng sẵn đã có tham niệm, Giờ vô luận nói cái gì đều khó khả năng ngăn lại.

Thanh Tùng đạo nhân sắc mặt khó coi tới cực điểm, dường như vừa bị một cái tát vào mặt, mặt đỏ rực, nghiêng răng nghiêng lợi :” Đuổi theo, hôm nay nhất định phải kết liễu hắn!”

Độ Minh chỉ ở bên thờ ơ lạnh nhạt, nửa lời cũng không mở miệng, thần sắc không sợ hãi, làm cho người ta khó đoán xem hắn đang nghĩ cái gì.

“Sư thúc, bọn họ đều đi rồi!” Một vị cao tăng Huyền Tự cung kính nói :” Chúng ta...”

“Thanh Tùng đã lên tiếng, đi theo!” Độ Minh nhìn thấy trong chớp mắt chỉ còn lại có đệ tử Thiếu Lâm, thần nhiên nói :” Chúng ta cuối cùng, tuyệt đối không để Diệp Thiên Vân chuồn mất!”

628. Chương 629: Đại Sự Bất Diệu

“Ở phía trước, theo sát vào đừng cho Hính Ý ma chạy trốn, mọi người cùng tề tâm hiệp lực diệt trừ hắn!” Vừa nói chính là môn đồ của Ngũ Tổ môn, trong đám người hắn là kẻ kêu gào lớn nhất! Ngũ Tổ môn phái tuy nằm trong mười đại môn phái nhưng tài chính cực thiếu hụt, làm ức chế sự phát triển môn phái. Nếu có được kho tàng, như vậy Ngũ Tổ chắc chắn tiến lên một bậc thang.

Diệp Thiên Vân muốn đưa hai tay dâng vị trí cụ thể của kho tàng, tin tức như vậy cũng đủ làm phát cuồng.

Trong chốn võ lâm, ngoại trừ Võ Đang Thiếu Lâm có ưu thế, chứ còn các môn phái khác căn bản còn lâu mới với tới. Các khoảng cách này cuối cùng vẫn là thực lực kinh tế có tác dụng phát huy rất to lớn.

Vô luận môn phái nào, chỉ cần có cơ sở kinh tế, hơn nữa thậm trọng kinh doanh đều có thể nhảy vọt.

Mọi người tuy trong nội tâm hiểu rõ động cơ Diệp Thiên Vân không đơn thuần là vậy, nhưng vẫn cảm cố đi theo, cuối cùng vẫn quay về lợi ích của môn phái? Mỗi một môn phái đều là một thể, nếu từ góc độ lợi ích của bốn môn mà suy nghĩ, tiêu diệt Diệp Thiên Vân có gì gọi là tốt, ngược lại không như kho tàng còn thực tế hơn.

Bốn người Diệp Thiên Vân phóng như bay, đám võ giả sau lưng chả khác gì một đám ong vò vẽ, nhất định phải tới Song Phong trấn thì kế hoạch mới viên mãn.

Thánh Tích Tự cách Song Phong trấn chỉ một dặm đường, ba người Trần Mễ Lạp tuy tuổi tác tương đối lớn, nhưng khoảng cách này vẫn khá là dễ dàng. Ba người cách Diệp Thiên Vân 5 bước, theo sát bước chân của hắn.

“Phía trước là cửa vào Song Phong trấn, mọi người cẩn thận!” Trần Mễ Lạp rất tinh mắt, đã vào đêm nhưng hắn vẫn đủ sức thấy bóng người lơ mơ ở cửa, cho nên phải nhắc nhở!

“Không thể tùy ý ra tay!” Diệp Thiên Vân sớm đã quyết, vào lúc này, cảm giác của hắn vô cùng nhạy bén chỉ dựa vào cảm giác đã biết trước cửa có ít nhất có 10 người!

“Có người đang xông tới trạm kiểm soát!” Còn cách trăm mét nữa thôi. Ba gã canh gác Song Phong trấn phát hiện tung tích khả nghi, sự cảnh giác lan ra tất thấy! Hai ngày nay sớm đã được Hoàng gia cảnh báo. Nhìn vào số người canh gác đã tăng lên vài lần chính là vì phòng ngừa người ngoài vào.

”Đánh chuông!” đại hán đứng đầu vừa thấy 4 người Diệp Thiên Vân cười lạnh :” Muốn xông vào Song Phong trấn, thử xem thực lực thế nào...”

Trước cửa, một chiếc chuông treo trên ngọn cây lớn đang oằn đi vì bị người ta dùng sức đánh lên. Phát ra tiếng ong ong nặng nề làm người ta kinh hãi. Âm thanh nhanh chóng tản đi bốn phía. Cả núi Nga Mi đều nghe thấy.

Diệp Thiên Vân tốc độ đạt đến cực hạn, nhanh đến bao nhiêu chính hắn cũng không biết. Nhưng Trần Mễ Lạp và Ngô Lập Sâm đằng sau ra sức chạy nhưng lại chỉ có thể trở mắt nhìn khoảng cách ngày càng lớn. Điều này làm ba người không khỏi rung động. Có Kim Chung Tráo hộ thân hơn nữa tốc độ chạy cực lớn, quả thực là một cái xe tăng.

Chín tên võ giả Song Phong trấn đứng theo hình quạt, cẩn thận che chắn lối vào, vô hình chung tạo nên một bức tường người. Đại hán phía trước quát:” Song Phong trấn, không cho người ngoài tiến vào...”

Vừa nói đến đây, Diệp Thiên Vân điện quang thạch hỏa, đã tung quyền đến! Phát quyền về phía trước, che giấu lực quyền, phút ngắn ngủi đã đột kích. Nhanh và mãnh liệt, giống như hàng chục con ngựa hoang lao tới!

Hai quyền trái phải tung ra, quyền phong lăng lệ, làm người ta không dám tiến gần!

Hai gã tiến đến ngăn trở Diệp Thiên Vân, bị sức mạnh cực đại đánh bay!

Đại hán đứng đầu biết đối phương gai góc, liền quát to:” Là người luyện võ, dùng công phu của tổ tiên!” Mấy tên còn lại không có e dè Diệp Thiên Vân, sẵn sàng nghênh đón.

Diệp Thiên Vân một mình với 7 tên cũng không không do dự, hắn vận đủ khí lực, tung ra song quyền.

Trong vài giây này, Trần Mễ Lạp, Diệp Vô Nhai và cả Ngô Lập Sâm ba người đã chạy tới, bọn họ hết sức phối hợp, ý định mở một đường máu xông vào, cho nên mấy người nắm chặt tay, tức thì ra tay.

Mấy gã Song Phong trấn một khi giao thủ liền biết đối phương bất phàm, hơn nữa còn là cao thủ, đại hán đứng đầu vừa lui về sau vừa nói :” Ngăn chặn bọn họ, trong chốc lát cứu binh có thể chạy đến...”

Nhưng không đợi hần nói xong, ở góc rẽ đã hiện ra thân hình của đại quân võ lâm, tốc độ chạy đã đạt đến mức làm cho người ta khiếp sợ.

Đại hán ngay lập tức bị chấn kinh, đột nhiên thức tỉnh, kiệt lực hô to đến khàn giọng :“Mẹ nó, hơn trăm người! Mau báo tin! Những kẻ này muốn san bằng Song Phong trấn!”

Hơn trăm võ giả tạo thành đòn công kích cực mạnh, trong đêm tối nổi lên trận gió lốc!

Cả bọn trấn thủ đều ngơ ngác run sợ, Diệp Thiên Vân không bỏ qua tia cơ hội này, tiến bước đánh bay một người, xé toạc ra một lối nhỏ mở thẳng vào Song Phong trấn. Ba người Trần Mễ Lạp đều đi theo hần xông vào.

“Đi mau!” Đại hán cầm đầu phát giác sự tình không ổn, không dám ngăn trở có muốn cũng bất lực. Bất luận là Diệp Thiên Vân hay là đại quân võ lâm cũng không phải bọn họ mấy người có thể đối phó được, ngay lập tức chúi mép giày chuồn đi.

“Còn chờ cái gì!”

“Đi thế này sẽ phải chịu gia pháp!” người thanh niên cuối cùng hiển nhiên là người mới, nơm nớp lo sợ :” Nhất định phải canh giữ!”

“Mẹ người, mệnh còn khó giữ còn thủ cái gì, chạy mau!” Đại hán nói một cách giữ tợn với người thanh niên, mặc kệ mấy người Diệp Thiên Vân tiến vào trấn, nắm lấy cổ tay người thanh niên bay vào trong trấn.

Đi!

Diệp Thiên Vân trong dự liệu là bọn họ sẽ ương ngạnh chống cự tới cùng vậy mà hóa hiểm thành an như vậy, hần thở phào nhẹ nhõm. Trước có Song Phong trấn, sau có đại quân võ lâm, một khi hai bên hình thành thế giáp công, thật nguy hiểm.

Nhưng mà giờ đây..., hần liếc một cái sau lưng, những kẻ võ giả kia đã giúp hần một đại ân, xông vào Song Phong trấn lại không phí tí lực nào.

“Đây mới là những ngày tắm máu!” Trần Mễ Lạp đầy kích động như vừa được tiêm một liều thuốc phiện, vừa chạy vừa tận hưởng khoái cảm :” Thật sự là đứng giữa sinh tử!”

Ngô Lập Sâm và Diệp Vô Nhai cùng liếc nhau, khẽ gật đầu. Diệp Thiên Vân gan lớn có thể chống cả trời! Có thể từ khe nứt sinh mệnh giữa Song Phong trấn và võ lâm chui ra cái này thật không phải là chuyện dễ.

Song Phong trấn đang im ắng, giờ như đổ vào cả chảo dầu đang sôi, thoáng chốc...

“Có người đánh lén, có người đánh lén!” Dù cho đứng ở nơi nào, đều có thể nghe rõ mồn một tiếng hét. Âm thanh hỗn tạp, pha tạp vô cùng, xé toạc màn đêm yên tĩnh.

“Kho tàng ở nơi nào?” Trần Mễ Lạp vào Song Phong trấn, đầu óc hoàn toàn choáng váng nhận không ra phương hướng Đông Tây Nam Bắc nữa.

Diệp Thiên Vân đã từng đi qua địa điểm cất giữ kho tàng, nhưng chưa ngờ tới việc sẽ dẫn cả đại quân vào kho tàng. Giờ đây việc phải làm trước tiên chính là khiến mấy người này đi lòng vòng trong Song Phong trấn, tạo thành hỗn loạn, sau đó mới tiến vào bên trong.

“Đi theo ta, theo con đường này chạy thẳng phía trước!” Bốn người thành một nhóm nhỏ, nhanh như điện chớp!

“Chạy về phía trước, ở đây!” tiếng ở phía sau, cả trăm võ giả đều chăm chú nhìn Diệp Thiên Vân! Đại quân võ lâm hơn phân nửa là vì kho tàng, trong mắt mỗi người đều hiện lên lục quang.

Diệp Thiên Vân tốc độ rất nhanh, trên đường đi đã không ngừng phát hiện hậu duệ Nga Mi của Song Phong trấn. Chậm chậm, tất cả các hộ trong Song Phong trấn xuất hiện, hình thành thế lực!

Võ giả trong chốn võ lâm cũng không e ngại thế lực này, nói cho cùng thì Song Phong trấn chỉ là một môn phái, mặt khác có hơn trăm người, người của các môn phái khác đều ở đây, nhiều người dũng khí!

Hai bên gặp nhau, lập tức sinh ra một loại biến hóa vi diệu.

“Lại là các người!” Hoàng gia gia chủ khó nén phần nộ, lần này trở về để phòng ngừa không ngờ quả nhiên đã ứng nghiệm! Người của Hoàng gia mấy lần hao tổn, khó nói rõ quan hệ với võ lâm, hấn liếc nhìn đám người Độ Minh!

Lần này còn bị ức hiếp đến tận cửa nhà, không thể nhẫn hơn được nữa, hoàng gia chủ lạnh lùng quát:” Bọn họ là người ngoài đến, muốn phá hủy căn cơ của Song Phong trấn, chúng ta Nga Mi nhất mạch không thể mặc cho bọn họ gây khó dễ!”

“Chậm đã!” Đúng thời khắc mấu chốt, Độ Minh đứng ra, hấn ca tụng Phật niệm nói :” Hôm nay võ lâm đồng loạt đi vào Song Phong trấn chính là muốn đuổi bắt Hình Ý ma, kính xin bằng hữu Nga Mi giờ cao đánh khẽ!”

“Đến Song Phong trấn bắt người?” Hoàng Thiện vừa nghe đã như bị chọc giận. Đây là Song Phong trấn, là Nga Mi của lão gia, những người này trong võ lâm vậy mà tới bắt người trong địa giới của mình, khiến cho hấn không thể không giận.

“Đại bá, bọn chúng ba lần bốn lượt muốn tới quấy rối, hôm nay lại muốn đường hoàng bắt người, chúng ta không thể đứng nhìn được nữa rồi!” Hoàng Thiện đầu bốc hỏa, muốn xông lên liều mạng. Mấy ngày hôm nay hấn đã phải chịu đủ cả tấn châm chọc khiêu khích, cảm giác ngọt ngào bí bách, tức khắc chỉ muốn trút giận lên Độ Minh!

“Tất cả các vị thí chủ xin hãy chậm đã, xin hãy nghe bản tăng nói xong!” Độ Minh biết rõ thực lực của Song Phong trấn không thua kém, nếu như xung đột xảy ra, liền trở thành địch nhân của nhau. Hấn cất cao giọng :” Hôm nay chúng ta tới quý địa, kì thực là có liên quan tới hậu duệ Nga Mi!”

Hoàng gia gia chủ phải ngăn Hoàng Thiện như một con trâu điên đang muốn xông lên, bình tĩnh nói :” Nếu như hôm nay không nói rõ lí do, người của Song Phong trấn tuyệt sẽ không bỏ qua cho người!”

“Bản tăng hiểu!” Độ Minh khẽ gật đầu, nhìn thoáng qua Thanh Tùng đạo nhân cách đó không xa, nhận được sự đồng thuận mới chậm rãi nói :” Lần gặp này, có chút hiểu lầm, có liên quan tới Hình Ý ma Diệp Thiên Vân!”

“Hình Ý ma Diệp Thiên Vân?” Hoàng gia gia chủ nghe đến đó bán tín bán nghi, tiếp đó chợt nghĩ tới người từ ngoài vào, có phần không chính xác hỏi lại:” Người nói là tới cản trở Diệp Thiên Vân?”

“Đúng vậy!” Độ Minh tiến lên trước, trầm giọng nói :“Lần trước cùng quý phương giao thủ, cũng bởi vì kẻ này, hấn dùng âm mưu quỷ kế, xếp đặt hãm hại hai phe chúng ta!”

“Là người từ ngoài đến!” Hoàng Thiện nghe đến đó sắc mặt thay đổi :” Lại là hấn!”

” Là hấn đưa chúng ta đến đây, muốn lặp lại chiêu cũ!” Độ Minh nhìn thấy thân sắc do dự của hai người, tự nhiên nắm bắt lấy cơ hội, lập tức đáp luôn:” Nếu như nói lần trước Thiếu Lâm mạo phạm các vị, thì tên đầu sỏ chính là hấn!”

Hoàng gia gia chủ nghe xong trong mắt như đánh ra một đạo thiểm điện, lạnh lùng nói:” Hấn bây giờ đang ở trong trấn?”

“Bản tăng không dám cuồng ngôn!” Độ Minh vẻ mặt thản nhiên nói :” Loại ma này tu vi cực cao, bản tăng hi vọng có thể liên hiệp với thực lực của Song Phong trấn, cùng diệt trừ hấn, đỡ họa cho mọi người !”

Hoàng gia gia chủ nghe đến đó, trầm ngâm một lát sau đó lấy trong túi ra một lệnh bài:” Mời mấy vị gia chủ tề tâm hiệp lực, cùng đối phó với Hình Ý ma Diệp Thiên Vân!”

629. Chương 630: Bốn Phía Là Địch

Ngô Lập Sâm, Trần Mễ Lạp còn có Diệp Vô Nhai bọn họ đều cùng đang đánh cuộc với Diệp Thiên Vân, vật cá cược chính là tính mạng của mình, thắng được võ lâm, thua cùng bỏ mạng.

Chính vì cái gọi là hiệp lộ tương phùng dững giả thắng, trong đời thiếu khuyết lớn nhất chính là cơ hội.

Mấy người trong nội tâm rất rõ ràng, cùng đối nghịch vô lâm nhất định không thoải mái gì, nhưng đều cắn răng chống đỡ.

“Đại môn chủ Ngô, ngài đang ở Thái Cực môn rất tốt, vì sao còn muốn chơi đùa với tính mạng, chẳng lẽ những ngày yên bình thế là đủ rồi?” Trần Mễ Lạp chân vẫn đi, không để ý tới lời nói ra, trong mắt ánh lên tia giáo hoạt rồi biến mất.

“Lão tử sống thêm năm trăm năm cũng không đủ!” Ngô Lập Sâm cười mắng, nhìn về phía trước hơi ưu tư :” Thái Cực môn giấu tài đã nhiều năm, mỗi một phần thực đều do dùng máu và mồ hôi của các bậc tiền bối mà thành, ta không muốn vì ân oán này mà đẩy bọn họ liên lụy !”

“Cho dù ta chết đi, Thái Cực nhất mạch vẫn phải bình an truyền thừa cho đời sau! Dựa vào thực lực của môn phái bây giờ, bất luận là Võ Đang Thiếu lâm bên nào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!” Lí do đơn giản mà lại phức tạp, bất cứ ai cũng hiểu, Ngô Lập Sâm với Thái Cực môn tràn đầy nhiệt huyết.

Diệp Vô Nhai và Trần Mễ Lạp cùng nhìn nhau mà cười khở, tâm tư của hai người cũng không khác gì Ngô Lập Sâm, mọi người đều cùng một lí do, mà cam tâm tình nguyện mạo hiểm. Đối với bọn họ mà nói, môn phái chính là nhà, là cả đời tâm huyết.

Song Phong trấn ba mặt là núi, xung quanh xanh biếc rừng cây, núi lớn ôm lấy. Dưới đất đầy cỏ dại, mấy người giẫm lên cỏ, phát ra những tiếng rất nhỏ. Cho dù có là tông sư cũng tuyệt đối không thể làm được vô thanh vô tức.

Xuyên qua rừng cây đã tới nơi cuối cùng của Song Phong trấn, Diệp Thiên Vân thập phần ấn tượng nơi này, ngay phía trước hắn chưa đầy 50m một pho tượng đứng sừng sững.

“Có người bảo vệ kho tàng. Đều là cao thủ. Đừng đi vào! Cửa vào ngay dưới tảng đá này!” Diệp Thiên Vân cho một câu như dân giang hồ. Không ngừng mở cảm giác, hai mắt cũng liên tục quét khắp nơi, công pháp Nga Mi kì lạ, cảm giác rất khó phát hiện hành tung của bọn họ.

Càng ngày càng gần. Mấy người tim đập liên hồi. Trong đêm tối hơi có cảm giác đi trộm mộ.

Thân là võ giả, đương nhiên sẽ bị hai chữ quỷ thần hù dọa, đồng thời duy trì cảnh giác cao độ. Trong nội tâm mấy phần nghĩ tới, có thể mở mang kiến thức về kho tàng đích thực. Đây là điều mà người thường khó nghĩ tới.

Trần Mễ Lạp đã thấm mệt, thở hổn hển, ngửa đầu nhìn núi cao sừng sững tận trời, vô thức nói :” Không biết bên trong có những thứ gì...”

Võ giả linh giác thường được rèn luyện qua sinh tử, không đợi hắn nói xong, ba người đồng thời cảm nhận tiếng gió nhỏ đằng sau.

Ngô Lập Sâm phản ứng nhanh vô cùng, ngay lập tức tìm được điểm rơi, đồng thời phát hiện đá vào cánh tay của Trần Mễ Lạp, bản thân nghiêng người né tránh. Một cước này uy lực không nhỏ, Trần Mễ Lạp thân hình công kênh bay sang bên cạnh.

Tại khắc này, tại vị trí Trần Mễ Lạp đứng vừa xong, một đao sáng loáng bay vút xuyên qua không khí.

“Cái quái gì thế này!” Trần Mễ Lạp sợ hãi thất thanh kêu to, nhảy dựng lên một cái, toàn thân sồn cả gai ốc, chảy mồ hôi lạnh!

Một khắc lúc này làm hắn khiếp sợ, nếu không có Ngô Lập Sâm phát giác bất thường, thì cái mạng hắn khó giữ. Trong lòng sợ hãi có vài phần tức giận nữa.

Trong đêm tối, một người đứng xách đao, đầu đội giáp nón chỉ để lộ ra ánh mắt. Thân thể yếu ớt, toàn bộ được bao bọc bởi kim loại

Diệp Thiên Vân thấy thân hình này khá quen thuộc, Lần trước Hoàng Bảo dẫn hắn tới đây, liền gặp phải bốn gã thiết vệ. Hắn bèn dùng cảm giác khóa chặt khí đối phương lại, mắt không ngừng quét bốn phương. Bởi vì hắn biết rằng đối phương nhất định không phải là một người.

“Những lời này là ta nên hỏi các người, tự tiện xông vào cấm địa của Song Phong trấn, giết không tha!” Âm thanh phát ra từ chiếc mặt nạ nghe lạnh như băng, mang thêm vài phần âm trầm.

Diệp Thiên Vân đã phòng bị, nên khi người thiết vệ này xuất hiện, chậm chậm tiến về phía trước: “Tiền bối, phong thái vẫn như trước!”

“Là người, quả nhiên đã đến đây, rất tốt!” Ngữ khí của thiết vệ không có chút kinh ngạc nào, lời nói vô cùng bình tĩnh, gật đầu nói :” Ta biết có một ngày người chắc chắn sẽ quay lại nơi này! Bởi vì...không ai có thể không chế nổi lòng tham của mình !”

Diệp Thiên Vân ngược lại trong nội tâm đầy kinh ngạc, chẳng lẽ đối phương đã sớm bày ra thiên la địa võng chờ đợi mình? Nhưng cái suy nghĩ này chưa đầy một giây đã bị gạt bỏ. Trong hư có thực, trong thực có hư, có lẽ đây là chiêu thức của đối phương nhằm mê hoặc bản thân mình. Bất luận phía trước có nhiều cạm bẫy thì hôm nay cũng muốn thử một lần!

“Các người muốn tiến vào kho tàng, chỉ có phương pháp duy nhất, là bước qua xác chúng ta!” Thiết vệ hừ lạnh một tiếng, càn rỡ nhìn mọi người.

Trần Mễ Lạp cuối cùng đã hoàn hồn trở lại, vừa rồi thiếu chút nữa là đã bị đánh lén thành công. Đường đường là một tông sư, nếu như bị đánh lén mà chết thì đúng là chẳng khác gì khắc hai chữ sỉ nhục trên bia mộ. Hắn cười lạnh nói :” Không cần nhiều lời, để xem người có năng lực gì!” Nói xong hai cánh tay nhoáng một cái, đầy giận dữ công kích hướng thẳng vào thiết vệ.

Trần Mễ Lạp thật đúng với câu nói :” Người cường không sợ thiệt”! Thiết vệ bắt đầu xuất chiêu, chiêu lướt qua như chiếc quạt làm bằng lá hương bồ đầy uy lực mạnh mẽ!

Thiết vệ nghiêng người một đao quét ngang, vừa vặn ngăn trở đại thủ của Trần Mễ Lạp. “Bùm” một tiếng, sức mạnh của hai bên chạm vào nhau chỉ trong một khoảnh khắc dội ra một sức mạnh cực đại.

Chân phải của thiết vệ theo quán tính bị đẩy lùi một bước, bàn chân đã bị lún sâu xuống đất, lơ mơ có thể nhận ra được lực cường đại vừa tiếp nhận.

Trần Mễ Lạp hiển nhiên là dùng toàn lực, trên cánh tay gân xanh nổi chằng chịt, bụng thót tay co gập, lại lợi dụng quán tính đưa cánh tay đập xuống dưới, xuất chiêu Thái Sơn áp đỉnh.

“Động thủ!” Ngô Lập Sâm hiểu rằng cơ hội không thể bỏ lỡ, có thể trả giá nhỏ nhất để giành lấy thắng lợi, đương nhiên là cơ hội tốt nhất! Phía sau còn có truy binh, trời biết khi nào sẽ đuổi tới, cho nên vượt lên trên giành lấy cơ hội, khuỷu tay phải cũng phát lực thẳng tới đỉnh đầu của đối phương.

Thủ vệ đầu cho dễ ăn vậy, hẳn giống như chiếc lá lướt qua dễ dàng thối lui, hét to :” Ta gánh không được!”

Tiếng nói vừa dứt, thì đằng sau khối đá to xuất hiện ba bóng người, không phân trước sau rút xông thẳng tới mấy người.

Vị trí của Diệp Thiên Vân đã thay đổi, ngăn cản giữa hai bên vừa lúc, nhìn ba đao như sao băng vọt tới không hề lùi lại, đưa Kim Chung Tráo tới cực hạn, khí thế càng lạnh lùng.

Gặp cường càng cường! Hình gặp địch giống như hỏa thiêu thân, ngạnh đánh ngạnh không cản! Một tia chớp giữa ba người không thể phân biệt kích nào trước sau!

“Cheng, cheng!” ba gã thiết vệ giống như là chạm vào nham thạch rắn chắc, bị đẩy lùi ba bước ra phía ngoài.

Trần Mễ Lạp đã dư sức nhìn thấy một kích ngoài sức tưởng tượng, lập tức nội tâm lại càng như bỏ thêm lửa, quát :” Ba người đó giao cho cậu!”

Diệp Thiên Vân cũng không dám nắm lớn, thực lực của đối phương rất mạnh, đầu hơi choáng váng, tay chỉ vào cửa của kho tàng.

Trần Mễ Lạp hiểu ý, lời càng thêm hung hăng :” Vẫn chưa nhìn thấy công pháp của Nga Mi, không thể bỏ đây được.”

Ba gã thiết vệ trong mắt đều hàm ẩn cảnh giác, bọn họ không phải lần đầu tiên giao thủ với người thanh niên này, lần trước chỉ một chiêu đã làm giáp trụ cứng vậy thành méo mó, kinh lực mà vào người không thể không bị thương!

Diệp Thiên Vân tuy đang ngăn cản đối phương nhưng trong đầu đang tính toán rất nhanh làm cách nào để vào được kho tàng, chỉ có vào bên trong mới có thể thu hút người của võ lâm, cố ý nói giọng nhàn nhạt :” Các người thử được kho báu sao?”

Ba gã thiết vệ bị câu nói kia làm cho tức giận, thực lực của Diệp Thiên Vân thâm bất khả trắc, đặc biệt là đôi tay, so với binh khí còn cứng hơn tới ba phần.

“Bất kể người là cái quái gì, ở đây không hoan nghênh người!” Thiết vệ ở giữa tiến lên một bước nói :” Chỉ cần các người chịu rời đi, bọn ta sẽ không truy cứu nữa!”

Mục đích của Diệp Thiên Vân là muốn làm đối phương tức giận, nghe được lời nói này mà đành cười khổ trong lòng. Nếu như lúc bình thường hẳn sẽ không bỏ nhào vào kho báu, nhưng bây giờ thì khác, chưa đến 10 phút thì người của võ lâm sẽ ở đây, nếu như không nghĩ ra cách nào thoát thân, chẳng khác nào chịu tự diệt vong.

“Đa tạ ý tốt! nhưng bọn ta đã tới đây rồi, tự nhiên là muốn tìm hiểu ”

“Khẩu khí lớn lắm!” Người có mặt, cây có vỏ! Một câu này thật đã chọc thật sâu vào cơn tức giận của ba gã thiết vệ, mấy người hoán vị nghiễm nhiên đã thành trận tam tài.

“Các hạ đã nói vậy, thì chúng ta phải giải quyết bằng cách này rồi. Động thủ!” Ba gã thiết vệ khôn ngoan lanh lợi, phân thượng trung hạ cầm đao mà chặt.

Diệp Thiên Vân hiểu ưu thế của mình ra sao, thân thể hơi lùi nửa bước, co người lại tránh một đao, thuận thế quỳ gối, đao ở giữa hông bắn ra, căng thân thể về phía trước, nghiêng tiếp một đao, xuất ra Hoàn quyền vò vào một trong người thiết vệ!

Gã thiết vệ này không dám đón đỡ công kích của hắn, chỉ muốn thăm dò.

Mặt khác, Trần Mễ Lạp, Ngô Lập Sâm, Diệp Vô Nhai khí thế ngất trời. Trong ba người chỉ có Trần Mễ Lạp có ngành công hộ thân, đáng tiếc là Thiết Bổ Saman của hắn bất đồng với của Diệp Thiên Vân, càng không đạt được tới trình độ khủng bố. Cho nên muốn trong thời gian ngắn thắng thiết vệ, quả thực là không thể nào hoàn thành nhiệm vụ.

Trần Mễ Lạp vừa đánh, vừa hướng sang hai người kia nháy mắt :” Ba mặt giáp công, ta chống!”

Ngô Lập Sâm thấy hướng Trần Mễ Lạp bấu môi lập tức minh bạch, ba người đều hiểu biết, một mặt vừa giao thủ, một mặt âm thầm đẩy cửa kho tàng.

Vừa đúng lúc này, từ khu rừng hắt ra đốm nhỏ ánh sáng , ngay sau đó là nhiều tiếng ồn ào, thậm chí cả tiếng chó sủa.

Vài tên thiết vệ lập tức nhú mày, nơi này là cấm địa của Song Phong trấn. Đừng nói là ngoại nhân mà ngay cả người trong trấn cũng rất ít tới đây. Chắc chắn đêm hôm nay đã xảy ra chuyện dị thường!

“Tại đó! Hình Ý ma ở đó!” Trong rừng có người phát hiện thấy có đánh nhau, không ít võ giả phi thân rất nhanh chui ra khỏi rừng.

Thừa dịp bốn gã thiết vệ còn đang do dự, Diệp Thiên Vân biết nên tận dụng thời cơ, giờ đây đúng là cơ hội tiến thẳng vào kho tàng. Hắn dùng một hư chiêu dồn ép ba gã thiết vệ bị bức lui, quay người như nham thạch chạy đi.

Trần Mễ Lạp mấy người đã sớm chú ý tới nhất cử nhất động của Diệp Thiên Vân, thấy hắn động thủ Ngô Lập Sâm liền dùng một quyền mạnh mẽ đánh vào khôi giáp của gã thiết vệ, rồi co người chạy đi.

630. Chương 631: Tuyệt Cảnh

Thiết vệ đứng cuối cùng, đúng thời khắc mấu chốt đột ngột tung ngang đao, ngăn cản đối phương!

Sâm lãnh của đao vừa nhanh vừa gấp. dường như muốn dính sát da đầu Trần Mễ Lạp.

Tình huống này đúng là ngoài ý muốn ngay cả Diệp Thiên Vân cũng không thể lường trước được.

“Hự!” Trần Mễ Lạp liêu lĩnh dốc toàn lực, nín thở mắt khép chặt, lao nhào về phía trước, đao phong đâm vào tảng đá lớn cách người hần mấy mét, mũi đao không vào trong tảng đá, còn chuôi đao thì quay về.

“Hình Ý ma, các ngươi cho rằng trốn tới đây thì có thể rời đi hay sao? Hôm nay Song Phong trấn sẽ là nơi vui thân các ngươi!” Mấy vị đạo sĩ Võ Đang đã tới, gấp lại Diệp Thiên Vân hận không thể chém hần thành mây đoạn được.

Diệp Thiên Vân đã nhìn thấy dấu hiệu không hay, nếu không có người của Song Phong trấn tiếp tay thì người trong võ lâm sao có thể thuận lợi mà tới đây được? Không cần hỏi, hai bên đã liên hợp với nhau!

Thời khắc này chỉ nghĩ phải trốn, hần tuyệt trong lúc này mà giao chiến được. Hai tay cố gắng đẩy tảng đá ra, “vụt” thoảng cái đã nhảy xuống.

Trần Mễ Lạp cũng không quan tâm là hần có bị thương hay không, đánh cược tính mạng nhảy theo Diệp Thiên Vân vào cửa động.

“Vụt, vụt, vụt” bốn bóng người trong chớp mắt đã không thấy.

Người trong võ lâm cũng đã nhìn ra lơ mờ nơi cửa kho tàng. Từng người sắc mặt mừng rỡ dị thường. Dục vọng giống như té bào ung thư điên cuồng gặm nhấm tư tưởng và tinh thần của con người.

Dục vọng gây diệt vong, tất khiến điên loạn! Tham lam đã là động lực, cũng như bom hẹn giờ.

Người của Bát Quái môn xông lên, miệng không ngừng kêu gào :” Diệp Thiên Vân, Bát Quái môn phải thanh toán với ngươi”

Diệp Thiên Vân nào đâu thời gian để đi tranh luận với đám người tạp nham này, đã sớm chạy vào trong kho tàng.

“Chậm đã!” Bốn gã thiết vệ đao bên hông đồng loạt rút ra khỏi vỏ. Bọn họ là người bảo vệ nơi này. Còn những kẻ đến đây quả thực không thèm để ý tới những gã thiết vệ này.

Bốn người Diệp Thiên Vân đã làm mấy gã thiết vệ càng thêm xấu hổ và giận dữ, chỉ trơ mắt nhìn bọn hần chạy vào kho tàng. Trong nội tâm ghen một nỗi buồn bực.

Tên thiết vệ cầm đầu tiến lên một bước âm thanh lạnh lùng nói:” Là ai đã chấp thuận cho các ngươi tiến vào?” Đối mặt với nhiều người như vậy, thiết vệ không vẻ gì sợ hãi, giá trị hiện hữu của bọn chúng cũng là vì giờ khắc này

“Là ta!” Thanh âm trầm thấp vang sau lưng đám người, Hoàng gia gia chủ từ trong đám người đi tới, hần ôm quyền tôn kính nói :” Hoàng gia gia chủ, Hoàng Đạo Tuấn!”

Mấy vị thiết vệ nhìn nhau, hồi lâu sau thần sắc mới tốt hơn, thiết vệ cầm đầu ngữ khí lạnh như băng nói:” Hoàng Đạo Tuấn, rốt cuộc là chuyện gì !”

Thanh Tùng đạo nhân đôi lông mày vẫn không chịu giãn ra, tiểu bối trêu đùa cũng không nói, một vị sư đệ Thăng Tiên điện bị thương, như thế không khỏi khiến tâm can hần đau nhức!

“Chính là Hình Ý ma ở bên trong, bằng hữu của Song Phong trấn có thể nhanh nói cho rõ, để chúng ta mau đồ ma!” Thanh Tùng đạo nhân tất nhiên không tiện mở miệng, tự nhiên trong lòng muốn nói nhanh ra.

“Hình Ý ma đã trốn đến nơi này, sẽ không trốn thoát được!” Hoàng gia gia chủ ánh mắt sắc bén hung hăng liếc nhìn.

Hoàng gia gia chủ cung kính hành lễ với thiết vệ rồi mới mở miệng nói :” Chỉ có người của Song Phong trấn, mới có thể hiểu rõ chỗ khó xử của thiết vệ!”

Khoảng khắc ánh mắt chạm nhau, trong mắt của bốn gã thiết vệ chỉ nhiều hơn một đồ vật. Gã thiết vệ cầm đầu gắt nhẹ đầu :” Có lẽ đây là ý trời, năm đó 4 người chúng ta vì muốn giành lấy niềm tin, nên cả đời đã bảo vệ chỗ này! Đạo Tuấn chuyện này không cần nhiều lời, có việc cứ nói thẳng!”

Ở giữa sân không chỉ có người của võ lâm, còn có dân của Song Phong trấn, bọn họ trông thấy thiết vệ trong mắt đều tràn ngập sự tôn kính. nguyên nhân là ở đây, thiết vệ là những người ý chí kiên định không thể ai cũng có thể đảm nhiệm được!

Tận trong núi sâu tĩnh mịch, âm thầm một mình đảm đương sự cô độc, chịu đựng những nỗi thống khổ mà người khác không thể hiểu được. Trong Song Phong trấn từng lưu truyền chuyện xưa, cứ 20 năm sẽ đào tạo một toán thiết vệ, mỗi lần sẽ có 20 người. Thiết vệ lúc 7 tuổi bắt đầu được bồi dưỡng, trong hoàn cảnh hà khắc mà phát triển, trải qua những cuộc huấn luyện nghiêm khắc.

Sau 5 năm huấn luyện, chính thức trở thành chiến sĩ, cử hành nghi thức thủ hộ! Nghi thức này đơn giản mà vô cùng đáng sợ, 20 thanh niên phải chém giết lẫn nhau, rồi từ đó tuyển ra 4 kẻ kiệt xuất nhất.

Trong quá trình này, phải chết rất nhiều người. Nếu còn sống sẽ bị đào thải đuổi về bổn gia, bồi dưỡng làm tộc trưởng giai tộc tương lai. Về phương diện này có thể nói địa vị của thiết vệ còn cao hơn cả gia chủ Song Phong trấn.

Còn bốn gã thanh niên chiến thắng sẽ được đặc chế một bộ áo giáp, mà bộ áo giáp này sẽ đi cùng cả cuộc đời họ!

Đương nhiên đây chỉ là truyền thuyết mà thôi, người nội tình thì không bao giờ mở miệng nói đến. Trải qua sự truyền thừa trăm năm, ai cũng không rõ rốt cuộc chuyện xưa là thật hay giả. Nhưng có thể khẳng định mỗi một vị thiết vệ đều là tinh anh của Song Phong trấn.

“Mới vừa tiến vào kho tàng, bọn họ là địch nhân của Song Phong trấn, cho nên..., xin hãy cho phép ta tiến vào!” Hoàng Đạo Tuấn lưỡng lự thật lâu, rốt cuộc mới mở miệng nói.

” Trong này có cái gì, tin là ngươi không rõ ràng lắm!” Thiết vệ đứng đầu ngưng trọng nói, hần nhẹ nhàng lắc đầu nói :” Đây là mạch máu của Nga Mi...”

”4 kẻ vừa đi vào, chỉ muốn vây hãm chúng, ta cam đoan bọn chúng không có mệnh đi tới!

“Ta không thể chờ đợi được!” Hoàng gia gia chủ chậm rãi nói :” Kẻ này cực kỳ nguy hiểm, hần khiến Song Phong trấn lâm vào nguy cơ đáng sợ nhất từ trước tới nay! Nếu như hần còn sống,,. sẽ làm Song Phong trấn tuột dốc!”

Bốn gã thiết vệ không khỏi rung động, Hoàng Đạo Tuấn nhất định sẽ không vô duyên vô cớ nói dối hơn nữa càng không thể nói láo, vậy thật Song Phong trấn đã lâm vào tuyệt cảnh.

Thiết vệ nhìn nhau trao đổi, rốt cục mới nói :” Có thể tiến vào, nhưng chỉ giới hạn trong người của Song Phong trấn mà thôi!”

“Này làm sao có thể? Hình Ý ma là người của võ lâm, trừ khi tự chúng ta xông vào mới thỏa đáng!” Một vị võ giả cách đó không xa nói to lên, vì chính mình mà nhất quyết giành lấy lợi ích.

Hoàng gia gia chủ không dám làm bừa. Với thực lực của Hình Ý ma và địa hình bên trong phức tạp, muốn khắc chế hần, quả thực là khó hoàn thành nhiệm vụ. Lần trước Diệp Thiên Vân bị hơn 10 cao thủ vây công, hần không chỉ tìm được đường sống còn đánh chết gần một nửa số cao thủ của Song Phong trấn.

Nghĩ đến đây, Hoàng gia gia chủ vô thức lắc đầu, khó xử nói :” Với thực lực của Song Phong trấn giờ, chỉ sợ là không thể giết hần, cho dù có thành công thì ...tổn thất tuyệt đối không thể tưởng tượng được!”

Thiết vệ trầm mặc không nói, chuyện này trách nhiệm quá lớn, kho tàng trăm năm được bảo vệ sẽ biến thành đồ trong túi của người khác.

Do dự rồi thản nhiên nói trước mặt võ giả :“...Đạo Tuấn, phải biết mời thần đến thì dễ tống thần đi thì khó, chính ngươi cần phải hiểu rõ!”

Hoàng gia gia chủ ổn định tâm thần, nhìn thoáng qua đệ tử của Song Phong trấn gật đầu nói:” Đã quyết định là ta, tất nhiên tất thấy hậu quả sẽ do ta gánh lấy!”

Võ Đang, Bát Quái, Ngũ Tổ môn phái đều đang đầy kích động! Trời cao đất rộng, không thiếu thứ lạ! Ai có thể tưởng tượng trong thánh địa du lịch nổi tiếng này, lại có người bảo vệ kho tàng. Ánh mắt thế tục đã đến, cái này bản thân không thể tưởng tượng được.

Tâm tình của pháp phòng theo lời đối thoại của hai bên, nếu như trong kho tàng trong truyền thuyết là thật thì tuyệt đối không thể một đao mà bỏ qua.

“Đã vậy, người đã có quyết định...vậy thì được rồi!” Thiết vệ nhìn thấy Hoàng gia gia chủ đầy quyết đoán, ngửa mặt nhìn trời, bất đắc dĩ nói :” Trước hừng đông sáng các người nhất định phải rời đi, càng không thể mang đi dù chỉ một hạt cát bên trong, hiểu chưa?”

Hoàng gia gia chủ khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Thanh Tùng đạo nhân, ánh mắt thăm dò.” Ý của thiết vệ đã rõ! Tất cả đều thuộc về Song Phong trấn, người của các người bất luận thứ gì cũng không được lấy!”

Thanh Tùng đạo nhân nếu ngày thường cũng không dám ra quyết định vậy! Nhưng mà vì giờ phút này Võ Đang là đệ nhất thiên hạ, giả sử hấn vì chậm trễ mà không thể tiến vào kho tàng, thế thì khác nào hấn cùng Võ Đang bị bêu xấu sau lưng, sau này có muốn hiệu lệnh quần hùng thế nào? Nghĩ tới đây càng kiên định nói :” Võ Đang và Song Phong trấn đã là đồng minh, trăm năm trước còn từng là một nhà, tự nhiên sẽ khinh thường làm những chuyện như vậy!”

Thanh Tùng đạo nhân ngữ khí chân thật đáng tin, nhưng chẳng ai chú ý đến, trong lời nói không có kín kẽ.

Thanh Tùng đạo nhân thật ra hoàn toàn là mạo danh trang hảo hán, bởi vì chuyện này liên quan tới võ lâm, biết rõ là hố lửa thì cũng đành cắn răng mà nhảy vào, hơn nữa cần phải nhẫn nại mỉm cười.

Hoàng gia gia chủ thấy Thanh Tùng đạo nhân đã cam đoan chắc như đinh đóng cột thì không tiếp tục trễ nãi nữa, dứt khoát nói với thiết vệ :” Nếu như các vị lo lắng, có thể cùng nhau tiến vào giết chết Hình Ý ma!”

Thiết vệ đối với đại quân võ lâm rất là kiêng kị, hơi đối mắt rồi lắc đầu :” Chúng ta sẽ canh giữ ở cửa vào! Quân tử đã nói trước, nếu có người nào cả gan dám lay đi bất cứ đồ vật nào bên trong thì đừng trách bọn ta không nói tình cảm!”

... ..

Bốn người sau khi nhảy xuống, tiếp tục đi.

“Đây, chính là kho tàng truyền thuyết nói tới sao?” Trong động tối om, vươn năm ngón tay ra không thấy gì, Trần Mễ Lạp dùng mũi ngửi ra được mùi mực nát và ẩm ướt ở đây. Hấn bị giam ở Võ Đang hơn 10 năm, rất quen thuộc với mùi vị này. Vừa nghĩ tới đã cảm thấy thập phần chán ghét.

Diệp Thiên Vân mắt đã nhanh chóng thích ứng với nơi này, mặc dù cửa vào hơi hẹp nhưng chả khác gì một cái động. Bên tai còn thỉnh thoảng nghe được “tạch, tạch” tiếng giọt nước rơi xuống đất, chú ý quan sát phát hiện sơn động này do người tạo ra, còn rõ ràng góc cạnh trên thạch bích.

“Thiếu chút nữa quên mất bảo bối của ta!” Trần Mễ Lạp lấy từ bên hông bật lửa, nhẹ nhàng đề chốt bật lên, lập tức đầy kinh ngạc!

“Đây là...” Ngô Lập Sâm theo ánh sáng nhìn, từ đáy lòng không khỏi thấy thán phục.

“Hắn đây là công phu của Nga Mi!” Diệp Thiên Vân khẳng định nói. Trên thạch bích, là một bức họa rất sống động, được giữ gìn rất hoàn hảo, giống như vừa mới được tạc lên.

Ở đây có lẽ..không phải để báu vật, có phải là tài sản của phái Nga Mi truyền thừa cho hậu nhân không?” Diệp Vô Nhai suy đoán. Làm cho người ta thấy kì quái chính là, ngoài xếp đặt 4 cái giường, còn không có bất kì cửa động nào, không ngờ bảo tàng chỉ nhỏ như vậy?

“Tận nhân sự, nghe thiên mệnh!” Ngô Lập Sâm cười khổ, hấn cơ hồ đã lường trước được kết quả của mình, chính diện giao thủ với đại quân võ lâm bị lột da rút gân là kết cục ôn hòa nhất rồi.

“Các người xem!” Diệp Vô Nhai chỉ tay, mọi người ngửa đầu nhìn lên, ở góc tối của thạch bích có một pho tượng Phật, kì lạ là trên ánh mắt khảm nạm bảo thạch.

” Ta giờ đây có thể khẳng định, đồ vật trong này rất có giá trị!” Ánh mắt tham lam của Trần Mễ Lạp nhìn bức tranh, những thứ đó được gọi là văn vật.

“Giá trị không nhỏ cũng muốn người hữu mệnh mà đi hưởng thụ!” Ngô Lập Sâm trong lúc này còn có thể nói giỡn.

Diệp Thiên Vân có cảm giác, pho tượng Phật như là đang chỉ dẫn, hắn thận trọng đi đến chính giữa tượng Phật gõ tay đánh phía dưới thạch bích, liền phát tiếng vang trống rỗng!

631. Chương 632: Cơ Quan Tinh Vi

Diệp Thiên Vân cũng không có chủ quan, hắn đưa nửa người lách bên trong quan sát bên trong, tuy một màu đen nhưng với nhãn lực của hắn có thể nhìn thấy gì đó.

Mấy người đều lộ sắc mặt vui mừng, lần lượt theo hắn chui vào lỗ hổng.

“Cái này...cái này...là cung điện dưới đất?” Ước chừng một phút đồng hồ, Trần Mễ Lạp đem bật lửa, lại đây sự kinh ngạc.

Mấy người đứng ở chính giữa cung điện, chỉ cảm thấy đám người vô cùng nhỏ bé. Tòa cung điện này có kiến trúc đặc biệt khí thế hào hùng, làm cho người ta cảm giác bị đè nén.

Phía dưới chính điện có bậc thang, trải qua thời gian dài, nên bị bao phủ bởi một lớp bụi dày.

Thềm đá tuy rộng nhưng rất dốc đứng.

“Điện Nga Mi!” Diệp Vô Nhai đọc lên mấy chữ này.

“Khí phái thật lớn!” Ngô Lập Sâm quan sát, ở đây ít nhất có thể chứa được vài trăm người.

Tòa cung điện dưới đất, không biết đã tổn hao biết bao nhiêu tâm huyết. Diệp Thiên Vân xem ra cái công trình to lớn này hẳn là có không ít tính mạng người cùng bị chôn vùi nơi này.

Bốn người đi đến bậc thang, Trần Mễ Lạp chú ý đếm, có phần cổ quái nói :” Không nhiều không ít, 99 bậc. Phái Nga Mi rốt cục muốn làm gì? Chẳng lẽ cũng muốn học theo đế vương sao?”

99 bậc suy cho cùng muốn lấy được chữ Cửu.“Cửu” là ý may mắn nhất trong dương số, chữ số có địa vị cao nhất. Sử dụng chữ số này chỉ có pháp quyền đặc biệt của những vị đế vương xưa kia, cũng là biểu tượng của cát tường như ý. Cửu (số 9) đồng âm với từ cửu (lâu dài) là dài lâu là vĩnh cửu, có lẽ hi vọng truyền thừa của phái Nga Mi không bao giờ bị đứt.

Bốn người đứng trước cửa. Diệp Thiên Vân nhìn thấy hai bên cửa điện như bày hai chậu hoa. Song đầu khúc cảnh tượng liên. Hai đầu thú được điêu khắc mặt rồng, đôi mắt mở to, lưỡi dài đến cổ. Cả hai đầu đều cầm một đôi sừng hươu khổng lồ. Bốn chiếc sừng như chạc cây mọc rườm rà. Hình ảnh cực kỳ dị thường sinh động, không khỏi nghi ngờ nói :” Đây là vật gì?”

“Đây là... thú trấn mộ!” Diệp Vô Nhai sắc mặt khó coi nói:” Ta từng nhìn thấy ở gần núi Trường Bạch giống thế này. Chỉ có lăng mộ mới có loại vật này!”

“Chả trách!” Trần Mễ Lạp không sợ trời sợ đất, nhưng trong đêm này cũng phải rợn người, mắng :” Xui xẻo! Tại sao lại chạy tới chỗ quỷ quái này!”

Diệp Thiên Vân định thần phát hiện hai cây cột sơn màu đỏ cạnh cửa chính có một câu đối :“Thục trung đa tiên sơn. Nga Mi mạc nan thất!”

Bước qua ngưỡng cửa điện, liền nhìn thấy sau cánh cửa là một cảnh tượng tôn nghiêm. Đại điện lạnh tanh, trống trải âm trầm, trong đặt một quan tài bằng ngọc.

Mấy người đều cảm thấy lạnh gáy, vốn dĩ điện Nga Mi lại thật sự là một mộ phần, hơn nữa quy mô của cái lăng mộ này có thể tương đương với của vương hầu có thể thấy được của trăm năm trước, thực lực của Nga Mi thật không tầm thường.

Ngô Lập Sâm đứng thật lâu nhìn quan tài không nói gì, rồi kính sợ nói :” Có lẽ, chúng ta phải vái lạy, bên trong dù thế nào cũng là tiên bối!”

“Vái cái con khi!” Trần Mễ Lạp đi đến trước quan tài đi xung quanh một vòng, to gan lớn mật nói :” Chúng ta mấy người dương thọ hơn hắn bao nhiêu, nói không chừng đến lúc phải làm hàng xóm với hắn. Trần Mễ Lạp tuy ngoài miệng cho là vậy, nhưng cũng không có cố tìm cách mở quan tài.

Mấy người đều trợn mắt nhìn, bây giờ nói những lời xui quấy thế, thật đúng là mỗ quạ.

“Các người nhìn xem đây là gì?” Diệp Vô Nhai chỉ một ngón tay, có phần kinh ngạc nói :” Điện Nga Mi có lẽ không chỉ đơn giản là một lăng mộ như vậy!”

Mọi nhìn về hướng tay hắn chỉ, quả nhiên tại một góc của đại điện có 10 cái hòm sắt đen.

“Ta đi xem!” Trần Mễ Lạp vừa nói vừa chạy tới gần, hắn dò xét rồi cười hắc hắc :” Giấu của kín vậy, lại còn khóa!” Nói rồi hắn dùng tay kéo, xiềng xích trải qua nhiều năm đã bị ăn mòn, hơi dùng lực đã biến dạng

Trần Mễ Lạp mở nắp hòm lên, không khỏi kinh hô :” Vàng thôi!”

Diệp Thiên Vân liền bị hai chữ này hấp dẫn, đi đến trước Trần Mễ Lạp xem xét, hóa ra trong chiếc hòm sắt này toàn là vàng được sắp đặt trật tự! Trong bóng tối này, vàng rực rỡ không khỏi nhiếp kinh tâm phách.

Diệp Thiên Vân cầm trên tay một cái, so với tưởng tượng còn nặng hơn nhiều, một thỏi vàng này có lẽ phải gần 1kg, lập tức cảm thán nói :” Những cái này có lẽ dùng để một ngày nào đó phục hưng môn phái Nga Mi?”

Trần Mễ Lạp ánh mắt phức tạp, hắn mở tất cả rương xung quanh ra, bên trong toàn là vàng thỏi lớn. hắn cảm khái nói :” Có thể phái Nga Mi sợ chính mình có một ngày bị diệt vong, cho nên cố làm tốt đường lui, để hậu nhân trông coi!

Ngoài ra bọn họ còn phát hiện được văn tự khắc trên tấm bia đá, phần lớn có quan hệ với phái Nga Mi. Ghi lại lịch sử cùng công pháp của Nga Mi.

Diệp Thiên Vân liền bị thu hút bởi lịch sử của Nga Mi, nhưng chợt nghe thấy tiếng ồn ào lớn ở ngoài truyền vào.

“Có người đến đây!” Diệp Thiên Vân cảnh báo, ở đây tránh cũng khó tránh, trong tình thế cấp bách này, ngửa đầu nhìn thấy trên đại điện có xà ngang, lập tức nói :” Chúng ta đi lên!”

Trần Mễ Lạp và hai người kia cũng nghe được tiếng bước chân, biết bên ngoài có người vào.

Mấy người như những con vượn linh hoạt phút chốc đã ở trên, may là nội cung Nga Mi có kiến trúc to lớn, dễ có chỗ ẩn thân. Tiếng bước chân càng ngày càng gần, ngay sau đó mấy trăm người hùng dũng bước vào điện.

“Hoàng lão tiên sinh? Dám hỏi nơi này có cửa không ?” Người đang nói đích xác là Thanh Tùng đạo nhân, hắn nhìn quanh mọi nơi, bức thiết một mắt một còn tìm đối thủ.

“Chỉ có một cái cửa thôi!” Hoàng gia gia chủ sắc mặt không vui nói tiếp :” Nơi này là mộ phần của tổ tiên Nga Mi, kính xin các vị tôn trọng, đừng làm kinh động tổ sư!”

Bốn người Diệp Thiên Vân ở phía trên nhìn qua khe hở, tất cả mọi người đều lọt vào tầm mắt.

“Bọn chúng đã tới đây! Các người xem!” Trong đám người có kẻ hô tiếng,lập tức có tiếp kẻ kinh hô :” Là vàng thôi!”

“Ở đây còn có võ học Nga Mi!”... Thanh âm này không che dấu cả sự tham lam.

Hoàng gia gia chủ sắc mặt tái nhợt, hắn hừ lạnh một tiếng làm kinh sợ mọi người :” Các vị trong chốn võ lâm, các người đã quên lời hứa lúc này sao?”

Đại quân võ lâm lúc này đã thành một thể, nhiều người rục rịch, ánh mắt tham lam nhìn về một cây vàng thỏi rơi trên mặt đất, còn cả văn tự được ghi lại! Công phu của phái Nga Mi,ở đây mọi người đều đã lĩnh giáo qua. Sự truyền thừa đã lâu đời, có chỗ độc đáo, không chút nào kém hơn Võ Đang, Thiếu Lâm.

Thanh Tùng đạo nhân thấy tình thế chuyển biến xấu, lập tức quát:” Các vị đồng đạo, chúng ta đến là để tìm tung tích của Hình Ý ma, nếu dám động vào đồ của Nga Mi, đừng trách bản đạo không lưu tình!”

“Thanh Tùng tiên bối” Từ trong đại quân võ lâm đột nhiên đi ra một vị lão giả râu dài, chính là Bát Quái chương môn Lôi Ngạo. Hắn cười tùm tùm nhìn Thanh Tùng đạo nhân:” Ở đây tuy là đất của Nga Mi, nhưng mà chớ quên, trăm năm trước Nga Mi cũng đã ở trong chốn võ lâm!”

“Hôm nay mọi người cùng chứng kiến mộ địa tiền nhân Nga Mi, mà những thứ của cải này trước tiên là thuộc về những người có duyên, tất nhiên là cũng bao gồm cả ta và người trong đó, không biết những lời này nói đúng hay không?”

“Rất đúng!” Những lời thề vừa rồi của Thanh Tùng đạo nhân, đã thành tiếng chó sủa, thậm chí còn không bằng. Xảy ra bạo động, không biết ai bắt đầu, mọi người tranh nhau đoạt kho báu. Đại đa số đều nhìn về thỏi vàng rực rỡ kia, có người nhắc tấm bia đá lên không kể nặng nhẹ, hiển nhiên là muốn vác về.

Thanh Tùng đạo nhân nhìn Lôi Ngạo, đột nhiên minh bạch lời nói của hắn. Bát Quái với võ lâm có mưu đồ!

“Dừng tay, các người muốn làm gì!” Hoàng gia gia chủ tròn tròn mắt, hắn bị chọc giận đến mức thân thể không ngừng run rẩy, giận quá thành cười :” Tốt thay cho cái gọi là võ lâm, đoạt tài sản của tiền nhân Nga Mi làm của riêng, lật lọng, hèn hạ!”

“Lôi Ngạo, người thật cho rằng bản đạo sẽ để gian kế của người thực hiện được sao?” Thanh Tùng đạo nhân đồng thời phẫn hận nói :” Chính các người đã làm thanh danh của võ lâm bị bại hoại, nếu như không rút gân lột da các người, bản đạo chẳng hóa là tiểu nhân lật lọng!”

“Các người chẳng lẽ không phải là tiểu nhân sao?” Lôi Ngạo đứng trong đám người không sợ hãi chút nào, cười lạnh nói :” Các vị đồng đạo võ lâm, hãy nhìn về đạo mạo như thật này của Võ Đang ,lại có khả năng tài đức hiệu lệnh quần hùng sao?”

Thanh Tùng đạo nhân chỉ đơn giản muốn diệt trừ Diệt Thiên Vân, nhưng tình thế trước mắt này, liền hiểu rằng đã đánh giá cao những kẻ ô hợp này, Lôi Ngạo đứng vào thời khắc mấu chốt nhất từ sau lưng mà bắn tên lên, làm trong ngoài Võ Đang không còn mặt mũi làm người nữa. Hắn đến cực điểm, liền hô :” Được, được, được!”

” Các người đã chẳng biết liêm sỉ như thế, ta cũng bất chấp tình cảm thể diện!” Thanh Tùng đạo nhân rút kiếm cắt đứt đạo bào, hừ lạnh nói :” Từ giờ trở đi, kẻ nào tham của cải của Nga Mi, tất không còn liên quan gì đến chúng ta nữa!”

Tình thế quỷ dị vô cùng, một lát sau đã thành thế chân vạc, Võ Đang, Nga Mi và cả đại quân võ lâm.

Thanh Tùng đạo nhân dáng vẻ không liên quan, mặc cho hai phe trở mặt, một câu cũng không nói nhiều.

Hoàng gia gia chủ không ngờ tình thế thay đổi bất thường, vung tay lên nói :” Muốn cướp đoạt kho tàng của Nga Mi,cũng phải nhìn xem Song Phong trấn chúng ta có đáp ứng hay không!”

Lôi Ngạo lúc này khó nén, khẩn trương quát to :” Mấy vị tiền bối của Thăng Tiên điện Võ Đang, đương nhiên là không thêm nhìn những thứ này, người ta là đại phái ngàn năm, mà chúng ta tất nhiên không có xa hoa như bọn họ!”

Đại quân võ lâm nghe được câu này, con người ứa ra lục quang, người của Diệt Thiên Vân ở đâu cũng không quan trọng nữa, vô thanh vô tức nhét vội vàng thỏi vàng vào túi.

“Song Phong trấn nghe lệnh!” Hoàng gia gia chủ sắc mặt tái nhợt, những võ lâm nhân sĩ trước mặt này, căn bản là cường đạo khoác áo hiệp nghĩa! Hắn hôm nay hối hận vạn phần, không ngờ những người trước mặt này, chính là muốn phân chia cướp đoạt, hạ quyết tâm :” Vọng động di vật tổ tiên Nga Mi, giết không tha!”

Lôi Ngạo trong đám người kích động nói :” Kệ bọn chúng, chỉ cần chúng ta lao ra, kẻ nào cản trở là muốn đối nghịch với võ lâm!”

Tiếng hai người vừa dứt, võ giả hai bên đột nhiên giao chiến. Song phương dũng mãnh như thủy triều, quy luật sinh tử trên đấu trường vĩnh viễn là một, cái gọi là hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng là vậy, càng sợ chết càng chết nhanh, nếu muốn giữ mạng phải liều mạng!

Trong điện Nga Mi tiếng kêu rung trời, một chút ánh sáng đã bị dập tắt, hoàn toàn biến mất.

Điện Nga Mi đã tối om trở lại, chỉ còn lại tiếng rên rĩ, tiếng kêu thảm thiết! Có hi vọng, có tuyệt vọng, có tham lam, có phẫn nộ, không chịu cam tâm, điện rộng lớn vậy giờ thành chiến trường tàn sát, người chết, người bị thương, người thoi thóp nhiều vô kể.

Trong bóng tối, một võ giả bị thương nặng, cổ lết trên mặt đất phun ra một ngụm máu tươi :” Lão tử, cho dù chết ở chỗ này, cũng phải đào phần móc mộ Nga Mi!” Đã lết tới bên cạnh quan tài ngọc, lấy tay nhấc nắp quan lên!

“Không được!” Hoàng gia gia chủ không thể ngờ có kẻ dám mở quan tài ngọc ra, khi hắn kịp phản ứng thì nắp quan tài đã rơi xuống đất, phát ra tiếng vang nặng nề!

Diệp Thiên Vân cùng mấy người ở trên xà ngang, đều mở to mắt nhìn vô cùng tinh tường, trong quan tài không có gì.

Ngay một khắc này, giữa điện Nga Mi lay động dữ dội!

632. Chương 633: Lây Võ Nhập Thánh (đại Kết Cục)

Duỗi tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón, không ngừng nghe được tiếng đá rơi trên mặt đất ” Bùm, âm ầm” hơn nữa âm thanh này càng lúc càng lớn!

Diệp Thiên Vân ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên đỉnh đại điện đã xuất hiện vết nứt, biết là không thể ẩn núp được nữa, chẳng bao lâu điện Nga Mi sẽ biến thành phế tích.

Trước sức mạnh của thiên nhiên, cá nhân đều rất nhỏ yếu, cho dù đó là võ giả kẻ cả tông sư!

“Chúng ta xuống dưới!” Diệp Thiên Vân đứng một giây đưa ra quyết định chính xác, giờ đây đám đông hỗn loạn, tất cả mọi người đều sợ hãi kinh hồn! Tai họa mới là địch nhân chung của tất cả mọi người! Hết thấy ân oán, vào lúc này đều không đáng nhắc tới. Huống chi người phía dưới đều đã hỗn loạn có thì giờ đâu mà để tâm đến bọn họ.

Ba người kia cũng biết thời gian cấp bách, theo cột đá trượt xuống. Động tác cổ tình nhẹ nhàng tới cực điểm, e sợ làm người khác chú ý tới.

“Đừng hoảng loạn!” Thanh Tùng đạo nhân thân thể không ngừng lay động, nhưng không một chút nào rời loạn, quát to :” Cứ tán loạn như vậy, chúng ta ai cũng không thể ra khỏi nơi này!”

Dù sao Thanh Tùng đạo nhân vẫn là tiền bối Võ Đang, lời nói trong lúc này càng thêm khí độ. Không ít người bị tiếng quát này làm cho tỉnh táo lại. Với cửa vào kia, chỉ đủ lần lượt 1, 2 người ra được mà thôi. Mấy trăm người, với tốc độ rung chuyển dữ dội của đại điện chỉ sợ nửa số người cũng không thể ra khỏi!

Giả sử chậm chút ít, ít nhất cũng có một nửa, thậm chí nhiều người hơn thế sẽ bị chôn ở nơi này.

Mọi người rất nhanh đều tuôn ra điện Nga Mi, dừng mãnh lao về phía cửa, giành giật sự sống. Vốn dĩ chịu nhiều trăm cay nghìn đắng để lấy vàng và công pháp thì tất cả đều như rác rưởi bỏ đậy, chỉ sợ mình bị bỏ lại phía sau. Tình mạng mà so với những vật này, căn bản không coi là gì.

Một đám võ giả, để có thể tới gần cửa ra, không ngại tàn sát! Giết chết một người, là bớt đi một kẻ cạnh tranh, dù đã từng thân mật khăng khít với mình.

Trong đại điện rung động càng lúc càng kịch liệt. Những cột đá sơn đỏ chống đỡ đại điện đầy mạng nhện chẳng đã bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt. Từ trên không ngừng rơi xuống bụi đá.

Trong lúc nguy cấp, Thanh Tùng đạo trưởng rút kiếm chân tung thang mây, giẫm trên bả vai mọi người đến cửa ra vào. Kiếm sắc lạnh đẩy người ra 3m.

Cả võ lâm lẫn Song Phong trấn đều bị một chiêu này làm kinh sợ.

” Lúc này chúng ta cùng tiến cùng lui, cùng sinh tử! Ta không muốn và cũng không hi vọng mọi người tàn sát lẫn nhau. Phàm là đệ tử Võ Đang phải lui bước, đi cuối cùng!” Thanh Tùng đạo nhân hiển nhiên là đoán đo rồi mới ra được quyết sách này. Trong mắt thoáng hiện nét tuyệt vọng.

“Sư thúc, không thể!” Tông sư đời thứ 15 lập tức la lên :” Nếu là đi cuối cùng, chỉ sợ chúng ta đều phải vùi hết...”

Không đợi nói xong, Thanh Tùng đạo nhân đã giơ kiếm, một kiếm này rơi xuống đầu người, máu tươi liền tung tóe khắp nơi.

“Phàm là đệ tử Võ Đang, đều phải nghe theo hiệu lệnh, kẻ không theo kết cục là thế!” Thanh Tùng đạo nhân sắc mặt ửng đỏ, có phần dữ tợn nói.

Hoàng gia gia chủ ánh mắt lộ vẻ bội phục, bình tĩnh ứng đối :” Người của Song Phong trấn, lúc này cùng chung hoạn nạn, cùng sinh tử, cùng nhau khiêm nhường, không để người khác xem thường huyết mạch Nga Mi!”

Lời nói của Hoàng gia gia chủ rất có phân lượng, vài giây sau. tiếng động lớn nhỏ ồn ào đều biến mất, không người nào dám mở miệng phản bác.

Hỗn loạn bị dẹp, trật tự được khôi phục, mọi người lập đội, lần lượt ra khỏi động, quả nhiên nhanh gấp mấy lần so với lúc trước.

Thanh Tùng đạo nhân hít một hơi thật sâu, quét qua điện Nga Mi, trầm giọng nói :” Hình Ý ma, ta biết người đang ở đây, lộ diện đi!”

Mấy người Diệp Thiên Vân vừa vòng quanh đại điện, điều tra xem còn cửa ra nào khác không, đáng tiếc ở đây là dưới đất, ngoại trừ cửa ra kia, còn không có cửa ra khác.

Diệp Thiên Vân thân ảnh rất nhanh đã xuất hiện trên bậc thang, Ngô Lập Sâm, Trần Mễ Lạp và Diệp Vô Nhai mấy người đều đứng ở phía sau hần.

Thanh Tùng đạo trưởng nhìn thấy mấy người đều đã xuất hiện, không để ý mọi người ở đây, thẳng giọng nói :” Vừa rồi ta còn muốn ra khỏi đây, nhưng trong lúc vô tình lại phát hiện tung tích các người, cho nên liền ở lại! Thực sự không phải Võ Đang cao thượng đến cỡ nào, kì thực là ân oán với Diệp Thiên Vân người có một kết thúc!”

“Tất cả ân oán, đều là người mà ra!” Thanh Tùng đạo trưởng đối mặt Diệp Thiên vân, ánh mắt phức tạp nói :” Cơ nghiệp ngàn năm, lại bị người hủy diệt hơn nửa, chỉ bằng lí do này, ta người của Võ Đang thế phải đòi công đạo với người!”

Ngô Lập Sâm cười một tiếng, tiến trước hừ lạnh nói :” Ta với Trần Mễ Lạp đều bị nhốt tại Võ Đang hơn chục năm, Diệp Thiên Vân cứu chúng ta, có cái gì không được!”

Hoàng gia gia chủ lộ ra dị sắc, điện Nga Mi sắp sụp đổ, nhưng mấy người này lại chẳng tỏ ra nửa phần sợ hãi, ngược lại cả một đám thần sắc thoải mái, sự can đảm như vậy không phải người thường có thể làm được.

Diệp Thiên Vân trên giang hồ tên tuổi rất vang dội, hần vừa xuất hiện ngay lập tức đã trở thành tiêu điểm. Lúc này võ giả không chỉ tiếc hận, vừa muốn chạy thoát khỏi đây, nhưng hết lần này tới lần khác lại muốn chứng kiến đôi bên chấm dứt ân oán. Loại cao thủ này tranh tài cần xé lẫn nhau, sớm đã là đối đầu của những võ giả đứng đầu trong võ lâm, hai chữ ưu việt không thể nào khái quát được

Thanh Tùng đạo nhân lộ ra vẻ bị thống nói:” Kim Cổ sư đệ sinh tử còn chưa rõ, chỉ cần Võ Đang còn một hơi thở quyết không để cho người ung dung!” Nói xong vẫy tay một cái, gọi Linh Sơn chân nhân tới sau mình.

” Có lẽ, hôm nay đại chiến với Hình Ý ma, bên ngoài tất sẽ nói Võ Đang ỷ lớn hiếp nhỏ, nhưng thực lực của người đã đủ để cho chúng ta kính trọng! Huống hồ, có thể hay không đi ra ngoài điện Nga Mi, còn chưa biết bao nhiêu, hãy để bản đạo cùng người đấu một hồi, để xem Võ Đang và Hình Ý ai hơn ai!”

Thanh Tùng đạo nhân nói ra những lời này, tự nhiên là đại diện cho tiêu chuẩn võ học cao nhất Võ Đang.

Trong thân thể của Diệp Thiên Vân từng tế bào cũng đang khởi động, chớp mắt trạng thái đã lên đến đỉnh! Trải qua hàng trăm lần giao chiến, khiến cho hần minh bạch sự huyền bí trong sinh tử. Thắng thua rốt cục cũng không quan trọng, thứ mà một võ giả coi trọng không phải sinh hay tử, mà là kinh nghiệm trên con đường đi.

Nhát như chuột, sống thêm vài thập niên nữa thì có thể thế nào? Thà mèo vờn chuột trong này, chẳng vô cùng thống khoái, cho dù vĩnh viễn bị chôn ở nơi này, cũng không tiếc nuôi.

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên Vân vứt bỏ sinh tử mỉm cười, mũi chân điểm nhẹ trên bậc thang, nhìn Thanh Tùng chân nhân nói :” Hai vị tiên bối có thể lưu lại giao thủ cùng vân bối, tất nhiên là một chuyện tốt! Ân ân oán oán từ trước tới nay, sau này thanh toán không bằng nếu bất hạnh an nghỉ nơi đây, coi như có thể cùng chăm sóc lẫn nhau!”

Thanh Tùng chân nhân, Linh Sơn chân nhân cùng nhau đối mặt, từ trong ánh mắt có thể nhìn ra sự tuyệt nhiên của đối phương. Thực lực của Diệp Thiên Vân không cần nói nhiều, trận đấu sinh tử này, không biết ai thắng ai thua.

Thanh Tùng đạo nhân lông mày giãn ra:” Sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh, ân oán hư vô, thanh toán ở đây có gì không thể?” Dứt lời hần cao giọng nói với mọi người sau lưng:” Hôm nay ta và Linh Sơn chân nhân cùng Hình ý ma chung ấn vô đạo, từ nay về sau những ân oán kia xóa bỏ. Nếu như chúng ta chết, cũng là mệnh đã định!”

Vài vị vân bối Vô Đương, con mắt đỏ ửng, cùng đồng thanh hét to :” Tôn mệnh!”

Thanh Tùng đạo nhân cái gì dận dò đã dận dò xong, tâm không còn vướng bận, đưa tay ra trước.

Nói :” Diệp huynh xin mời!”

Các vị võ giả xôn xao, Vô Đương cùng Diệp Thiên Vân oán hận chất chứa đã lâu, trận chiến này coi như là thanh toán xong. Thanh Tùng đạo nhân xưng Diệp Thiên Vân là Diệp huynh, chính là thể hiện sự kính trọng!

Hiện nay trong chốn vô lâm, đang lưu truyền thần thoại Diệp Thiên Vân cầu bại, cho nên thần sắc mọi người phần nhiều đang hướng tới. Có thể tận mắt nhìn thấy đấu quyết của đại tông sư đương thời, đây là một duyên phận. Bất luận ai thắng ai thua, sẽ thành câu chuyện được mọi người ca tụng.

“Thiên Vân, cậu thật muốn...” Ba người Trần Mễ Lạp nhìn hần muốn lưu lại, trong nội tâm có chút không đành lòng.

Diệp Thiên Vân ngưng trọng gật đầu, ôm quyền về phía sau nói :” Ba vị lão ca, bảo trọng!”

Trần Mễ Lạp kích động, suýt chút nữa nước mắt rơi xuống, ý bảo trọng của Diệp Thiên Vân, bọn họ có thể hiểu chính là :” Có thể đi thì nên đi, hữu duyên sẽ tương kiến!”

Lời nói đã nói ra, như bát nước hắt đi, mấy người đã không thể nào ngăn cản được Diệp Thiên Vân. Ý chí của võ giả, không dễ thay đổi, ba người cùng ôm quyền đáp lễ, Ngô Lập Sâm cắn môi nói :” Sinh tử không bằng một giấc mộng, kiếp sau vẫn là huynh đệ!”

Diệp Thiên Vân tại thời khắc này, tâm tình đã được tăng lên, sinh ra cảm giác bay bổng. Hình Ý coi trọng nhập ma ra ma, hần đến hiện tại cũng đã lĩnh ngộ được!

Diệp Thiên Vân đã lờ mờ hiểu chân lý của Hình Ý, là một loại cảm giác khiến cho người ta kính sợ, người ở trước biển rộng núi cao thì cảm thấy bản thân mình nhỏ bé, tự nhiên sinh ra sự kính sợ. Núi cao thì có đá rơi xuống, sóng lớn cản trở tốc độ của tàu, mỗi một động tác trong thiên địa làm cho người ta khiếp sợ cũng là một loại cảnh giới. Nhập ma không cách nào thoát khỏi, vượt khỏi tầm mắt mới phát hiện con đường vô học là cả đời, tuyệt không tận cùng. Hần đứng lại cười nói :” Tạ ơn hai vị tiên bối giúp ta thoát nạn. Diệp Thiên Vân vô cùng cảm kích!”

Thanh Tùng đạo nhân cùng Linh Sơn đạo nhân neho mắt nhìn nhau, không hiểu chính xác hần đang nghĩ gì. Thanh Tùng đạo nhân khẽ gật đầu nói:” Diệp huynh đã nói được, vậy chúng ta sẽ cùng chứng đại đạo!”

“Tốt!” Diệp Thiên Vân sáng khoái tinh thần, lại không có sự ràng buộc!

“Sắp sụp rồi, sắp sụp rồi !” Không biết ai trong đám người hô vậy. Cột đá phía bên phải ngoài điện Nga Mi bị đổ ầm ầm.

Lúc này vừa đi ra một nửa, đám người đều lộ thần sắc tuyệt vọng.

Diệp Thiên Vân bình tĩnh, không động đậy, cảnh giới của hắn cuối cùng đã đạt đến đại thành.

Thanh Tùng đạo nhân đưa kiếm đâm tới Diệp Thiên Vân, kiếm ý quả quyết, huy kiếm như tia chớp, mũi kiếm trực chỉ, toàn lực ra tay!

Diệp Thiên Vân rút lui về phía sau nửa bước. Thân thể thành thiết bần né tránh một kiếm này, hai ngón tay đặt lên thân kiếm, nhẹ nhàng bắn ra.

“keng” một tiếng, Thanh Tùng đạo nhân chỉ cảm nhận được thân kiếm bị khống chế, với sức của hắn khó lòng chống lại lực đạo của Diệp Thiên Vân, trong lúc kinh hãi vội đưa kiếm quét ngang, thân kiếm lại một lần nữa công tới đối phương!

Diệp Thiên Vân dùng mu bàn tay trái đón mũi kiếm, tay phải Bằng quyền công tới, như mũi nhọn lao vào râu đồng, lớn tiếng khản to :” Mở!”

Thanh Tùng đạo nhân thân thể như lò xo, liền lùi lại ba bước, miệng lắp bắp :” Vậy mà đạt tới loại...trình độ này.....không thể...tuyệt đối không thể có!”

Diệp Thiên Vân một khắc trong quyết chiến đột nhiên lao vào ma cảnh, tâm thần linh ngộ khác, vẫy tay một cái nói :” Các người cùng đến đây!”

Linh Sơn đạo nhân thấy sư huynh hai chiêu đã bị đánh lui, trong lòng sợ hãi tột cùng, không dám tùy tiện tiến lên.

Thanh Tùng đạo nhân dâng trào vô thượng chiến ý, gật đầu nói với Linh Sơn đạo nhân một cái :” Diệp huynh thân thủ bất phàm, ta một mình khó địch, chi bằng chúng ta hợp lực. Không vì ân oán mà vì võ đạo!”

Linh Sơn đạo nhân không ngờ tu vi của hắn lại cường hãn đến thế? Định thần quan sát, phát hiện Diệp Thiên Vân giống như gươm báu trong một khắc ra khỏi vỏ, sắc nhọn không ai bằng!

“Sư huynh, Kim Chung Tráo của hắn đã đại thành, hãy bỏ kiếm đi!” Linh Sơn đạo nhân đứng bên quan sát nhược điểm của Diệp Thiên Vân, đột nhiên mở miệng, quảng kiếm về phía Diệp Thiên Vân công tới.

Thanh Tùng đạo nhân gật đầu đi theo sau, hai người phải trái phối hợp, xuất thủ tráo môn!

Hôm nay võ giả tận mắt được mở rộng, trong bóng đêm, chỉ thấy ba người giống như đại chiến mị ảnh, ra tay rất nhanh, giống cuồng phong gào thét!

Diệp Thiên Vân thân thể cường tráng hạ người xuống, lúc thì như không có xương, lúc thì như cương, nhu cương đủ cả!

“Thật thoải mái, thoải mái!” Hoàng gia gia chủ trong mắt tràn ngập sự hả hê, lao tới, không biết sao đột nhiên nhảy vào vòng chiến, ba người hợp lực ra tay với Diệp Thiên Vân!

“Lực quán thông đạt, quyền ý ngập trời.. đây là Võ thánh!” Độ Minh thấp giọng, trong mắt cuồng nhiệt dâng tràn :” Không ngờ lão hư độ cả đời, hôm nay mới nhìn thấy Võ Thánh!” Nói xong như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Bốn người đồng thời ra tay, toàn lực đấu lại Diệp Thiên Vân.

Người chung quanh xem mà trợn mắt há mồm, Diệp Thiên Vân một mình đấu lại bốn đại tông sư, đây mới là cảnh giới trong truyền thuyết !

Trận chiến này, quả thực không còn quan hệ gì tới ân oán nữa.

Diệp Thiên Vân hoàn toàn không quan tâm có bao nhiêu người, hắn chỉ cảm thấy thân thể tựa bông bênh, chỉ cần một cơn gió nhẹ lướt qua cũng có thể bay lên. Xuất thủ thì lực quán thông đạt, giờ tay nhắc chân đều có hình ý!

Ở cửa động càng ngày càng ít người, đại bộ phận người đã chạy ra ngoài, duy chỉ có ba người Trần Mễ Lạp còn đang đợi. Đúng lúc này điện Nga Mi âm âm sụp đổ!

“Đi nhanh, không kịp rồi!” Trần Mễ Lạp nhìn thấy sắc mặt Diệp Thiên Vân thoáng đỏ lên, con mắt vô cùng chuyên tâm, muốn nói thật to để thức tỉnh hắn.

“Ầm, ầm” Như là sét đánh sấm nổ. Trần Mễ Lạp hai mắt đỏ hần lên, nổi điên hét loạn lên :” Đi nhanh!”

Diệp Thiên Vân một dịch lại bốn người đang ở thế thượng phong, hắn làm như hữu ý hay vô ý khẽ liếc nhìn Trần Mễ Lạp một cái, khóe miệng nhếch lên.

Ngô Lập Sâm cũng không hi vọng Diệp Thiên Vân sẽ bỏ mạng như vậy, nhưng lúc này nếu không đi liền chỉ có thể chôn ở nơi đây. Đám người Trần Mễ Lạp, Diệp Vô Nhai ba người thoát ra ngoài cửa động, dường như một giây sau một tảng lớn từ trên trời rơi xuống, đóng kín cửa động.

Điện Nga Mi như phù dung sớm nở tối tàn, vĩnh viễn biến mất ngay trong tầm mắt mọi người...

Trong điện Nga Mi chết quá nửa, võ lâm huyền náo một lần nữa lại tĩnh lặng trở lại. Người trốn ra được, không ngừng nói nguy hiểm. Mỗi lần nhắc tới, vẫn còn sợ hãi.

Độ Minh đại sư của Thiếu Lâm, Thanh Tùng đạo nhân và Linh Sơn chân nhân của Võ Đang cùng Hoàng gia gia chủ của Song Phong trấn cũng không có ngoại lệ, đều không ra khỏi điện Nga Mi.

Đại chiến ngày hôm đó, kinh thiên địa, quỷ thần khiếp! Đồn đãi Diệp Thiên Vân võ đã nhập thánh, đương nhiên đây chỉ là đồn đãi, không sớm thì muộn cũng biến mất.

Mấy vị cao thủ đều bị chôn ở điện Nga Mi, ba người Ngô Lập Sâm chặt vật đào tẩu, một đường hữu kinh vô hiểm.

Trần Mễ Lạp là người cuối cùng trông thấy Diệp Thiên Vân, hắn cảm giác, không biết cái nhếch mép là ám chỉ cái gì. Trở về Hình Ý môn thăm dò tằm tích Hứa Tình, một tháng sau cuối cùng hắn đến nơi, lại phát hiện phòng đã trống rỗng đầy bụi, rõ ràng là người đã rời đi rất lâu rồi.

Ý chí tinh thần sa sút, góc cửa thoáng nhìn thấy một thỏi vàng, xoay người lên nhặt, ngay tức khắc liền lộ ra sự vui mừng, cầm trong tay ngắm nghía vuốt vuốt.

Phu vân du tử ý, lạc nhật cố nhân tình.

Hi vọng hắn còn sống...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dich-hac-quyen>